

TỬ LÂU

GIÁO TỔ

DTV-EBOOK.COM

GIÁO TỎ

Tác giả: Tử Lâu

Editor: hikenshi

Thể loại: Tiệp Hiệp

Nguồn: voz.vn

DTV-EBOOK.COM

Giáo Tổ

Tử Lâu

Hèn mọn tên ăn mày nhập ma tông vi tạp dịch, ngẫu được
Thái Cổ đến đạo truyền thừa, diệt thế gia, tàn sát hàng loạt dân
trong thành trì, thành tựu tuyệt thế hung ma. Vì cầu Trường
Sinh, lập Vô Thượng đại giáo, dùng một đời giáo tổ tôn sư đập
vào cái kia Thông Thiên Chi Lộ.

Table of Contents

- [1](#)
- [2](#)
- [3](#)
- [4](#)
- [5](#)
- [6](#)
- [7](#)
- [8](#)
- [9](#)
- [10](#)
- [11](#)
- [12](#)
- [13](#)
- [14](#)
- [15](#)
- [16](#)
- [17](#)
- [18](#)
- [19](#)
- [20](#)
- [21](#)
- [22](#)
- [23](#)
- [24](#)
- [25](#)
- [26](#)
- [27](#)
- [28](#)
- [29](#)
- [30](#)
- [31](#)
- [32](#)
- [33](#)
- [34](#)
- [35](#)

- [36](#)
- [37](#)
- [38](#)
- [39](#)
- [40](#)
- [41](#)
- [42](#)
- [43](#)
- [44](#)
- [45](#)
- [46](#)
- [47](#)
- [48](#)
- [49](#)
- [50](#)
- [51](#)
- [52](#)
- [53](#)
- [54](#)
- [55](#)
- [56](#)
- [57](#)
- [58](#)
- [59](#)
- [60](#)
- [61](#)
- [62](#)
- [63](#)
- [64](#)
- [65](#)
- [66](#)
- [67](#)
- [68](#)
- [69](#)
- [70](#)
- [71](#)
- [72](#)
- [73](#)

- [74](#)
- [75](#)
- [76](#)
- [77](#)
- [78](#)
- [79](#)
- [80](#)
- [81](#)
- [82](#)
- [83](#)
- [84](#)
- [85](#)
- [86](#)
- [87](#)
- [88](#)
- [89](#)
- [90](#)
- [91](#)
- [92](#)
- [93](#)
- [94](#)
- [95](#)
- [96](#)
- [97](#)
- [98](#)
- [99](#)
- [100](#)
- [101](#)
- [102](#)
- [103](#)
- [104](#)
- [105](#)
- [106](#)
- [107](#)
- [108](#)
- [109](#)
- [110](#)
- [111](#)

- [112](#)
- [113](#)
- [114](#)
- [115](#)
- [116](#)
- [117](#)
- [118](#)
- [119](#)
- [120](#)
- [121](#)
- [122](#)
- [123](#)
- [124](#)
- [125](#)
- [126](#)
- [127](#)
- [128](#)
- [129](#)
- [130](#)
- [131](#)
- [132](#)
- [133](#)
- [134](#)
- [135](#)
- [136](#)
- [137](#)
- [138](#)
- [139](#)
- [140](#)
- [141](#)
- [142](#)
- [143](#)
- [144](#)
- [145](#)
- [146](#)
- [147](#)
- [148](#)
- [149](#)

- [150](#)
- [151](#)
- [152](#)
- [153](#)
- [154](#)
- [155](#)
- [156](#)
- [157](#)
- [158](#)
- [159](#)
- [160](#)
- [161](#)
- [162](#)
- [163](#)
- [164](#)
- [165](#)
- [166](#)
- [167](#)
- [168](#)
- [169](#)
- [170](#)
- [171](#)
- [172](#)
- [173](#)
- [174](#)
- [175](#)
- [176](#)
- [177](#)
- [178](#)
- [179](#)
- [180](#)
- [181](#)
- [182](#)
- [183](#)
- [184](#)
- [185](#)
- [186](#)
- [187](#)

- [188](#)
- [189](#)
- [190](#)
- [191](#)
- [192](#)
- [193](#)
- [194](#)
- [195](#)
- [196](#)
- [197](#)
- [198](#)
- [199](#)
- [200](#)
- [201](#)
- [202](#)
- [203](#)
- [204](#)
- [205](#)
- [206](#)
- [207](#)
- [208](#)
- [209](#)
- [210](#)
- [211](#)
- [212](#)
- [213](#)
- [214](#)
- [215](#)
- [216](#)
- [217](#)
- [218](#)
- [219](#)
- [220](#)
- [221](#)
- [222](#)
- [223](#)
- [224](#)
- [225](#)

- [226](#)
- [227](#)
- [228](#)
- [229](#)
- [230](#)
- [231](#)
- [232](#)
- [233](#)
- [234](#)
- [235](#)
- [236](#)
- [237](#)
- [238](#)
- [239](#)
- [240](#)
- [241](#)
- [242](#)
- [243](#)
- [244](#)
- [245](#)
- [246](#)
- [247](#)
- [248](#)
- [249](#)
- [250](#)
- [251](#)
- [252](#)
- [253](#)
- [254](#)
- [255](#)
- [256](#)
- [257](#)
- [258](#)
- [259](#)
- [260](#)
- [261](#)
- [262](#)
- [263](#)

- [264](#)
- [265](#)
- [266](#)
- [267](#)
- [268](#)
- [269](#)
- [270](#)
- [271](#)
- [272](#)
- [273](#)
- [274](#)
- [275](#)
- [276](#)
- [277](#)
- [278](#)
- [279](#)
- [280](#)
- [281](#)
- [282](#)
- [283](#)
- [284](#)
- [285](#)
- [286](#)
- [287](#)
- [288](#)
- [289](#)
- [290](#)
- [291](#)
- [292](#)
- [293](#)
- [294](#)
- [295](#)
- [296](#)
- [297](#)
- [298](#)
- [299](#)
- [300](#)
- [301](#)

- [302](#)
- [303](#)
- [304](#)
- [305](#)
- [306](#)
- [307](#)
- [308](#)
- [309](#)
- [310](#)
- [311](#)
- [312](#)
- [313](#)
- [314](#)
- [315](#)
- [316](#)
- [317](#)
- [318](#)
- [319](#)
- [320](#)
- [321](#)
- [322](#)
- [323](#)
- [324](#)
- [325](#)
- [326](#)
- [327](#)
- [328](#)
- [329](#)
- [330](#)
- [331](#)
- [332](#)
- [333](#)
- [334](#)
- [335](#)
- [336](#)
- [337](#)
- [338](#)
- [339](#)

- [340](#)
- [341](#)
- [342](#)
- [343](#)
- [344](#)
- [345](#)
- [346](#)
- [347](#)
- [348](#)
- [349](#)
- [350](#)
- [351](#)
- [352](#)
- [353](#)
- [354](#)
- [355](#)
- [356](#)
- [357](#)
- [358](#)
- [359](#)
- [360](#)
- [361](#)
- [362](#)
- [363](#)
- [364](#)
- [365](#)
- [366](#)
- [367](#)
- [368](#)
- [369](#)
- [370](#)
- [371](#)
- [372](#)
- [373](#)
- [374](#)
- [375](#)
- [376](#)
- [377](#)

- [378](#)
- [379](#)
- [380](#)
- [381](#)
- [382](#)
- [383](#)
- [384](#)
- [385](#)
- [386](#)
- [387](#)
- [388](#)
- [389](#)
- [390](#)
- [391](#)
- [392](#)
- [393](#)
- [394](#)
- [395](#)
- [396](#)
- [397](#)
- [398](#)
- [399](#)
- [400](#)
- [401](#)
- [402](#)
- [403](#)
- [404](#)
- [405](#)
- [406](#)
- [407](#)
- [408](#)
- [409](#)
- [410](#)
- [411](#)
- [412](#)
- [413](#)
- [414](#)
- [415](#)

- [416](#)
- [417](#)
- [418](#)
- [419](#)
- [420](#)
- [421](#)
- [422](#)
- [423](#)
- [424](#)
- [425](#)
- [426](#)
- [427](#)
- [428](#)
- [429](#)
- [430](#)
- [431](#)
- [432](#)
- [433](#)
- [434](#)
- [435](#)
- [436](#)
- [437](#)
- [438](#)
- [439](#)
- [440](#)
- [441](#)
- [442](#)
- [443](#)
- [444](#)
- [445](#)
- [446](#)
- [447](#)
- [448](#)
- [449](#)
- [450](#)
- [451](#)
- [452](#)
- [453](#)

- [454](#)
- [455](#)
- [456](#)
- [457](#)
- [458](#)
- [459](#)
- [460](#)
- [461](#)
- [462](#)
- [463](#)
- [464](#)
- [465](#)
- [466](#)
- [467](#)
- [468](#)
- [469](#)
- [470](#)
- [471](#)
- [472](#)
- [473](#)
- [474](#)
- [475](#)
- [476](#)
- [477](#)
- [478](#)
- [479](#)
- [480](#)
- [481](#)
- [482](#)
- [483](#)
- [484](#)
- [485](#)
- [486](#)
- [487](#)
- [488](#)
- [489](#)
- [490](#)
- [491](#)

- [492](#)
- [493](#)
- [494](#)
- [495](#)
- [496](#)
- [497](#)
- [498](#)
- [499](#)
- [500](#)
- [501](#)
- [502](#)
- [503](#)
- [504](#)
- [505](#)
- [506](#)
- [507](#)
- [508](#)
- [509](#)
- [510](#)
- [511](#)
- [512](#)
- [513](#)
- [514](#)
- [515](#)
- [516](#)
- [517](#)
- [518](#)
- [519](#)
- [520](#)
- [521](#)
- [522](#)
- [523](#)
- [524](#)
- [525](#)
- [526](#)
- [527](#)
- [528](#)
- [529](#)

- [530](#)
- [531](#)
- [532](#)
- [533](#)
- [534](#)
- [535](#)
- [536](#)
- [537](#)
- [538](#)
- [539](#)
- [540](#)
- [541](#)
- [542](#)
- [543](#)
- [544](#)
- [545](#)
- [546](#)
- [547](#)
- [548](#)
- [549](#)
- [550](#)
- [551](#)
- [552](#)
- [553](#)
- [554](#)
- [555](#)
- [556](#)
- [557](#)
- [558](#)
- [559](#)
- [560](#)
- [561](#)
- [562](#)
- [563](#)
- [564](#)
- [565](#)
- [566](#)
- [567](#)

- [568](#)
- [569](#)
- [570](#)
- [571](#)
- [572](#)
- [573](#)
- [574](#)
- [575](#)
- [576](#)
- [577](#)
- [578](#)
- [579](#)
- [580](#)
- [581](#)
- [582](#)
- [583](#)
- [584](#)
- [585](#)
- [586](#)
- [587](#)
- [588](#)
- [589](#)
- [590](#)
- [591](#)
- [592](#)
- [593](#)
- [594](#)
- [595](#)
- [596](#)
- [597](#)
- [598](#)
- [599](#)
- [600](#)
- [601](#)
- [602](#)
- [603](#)
- [604](#)
- [605](#)

- [606](#)
- [607](#)
- [608](#)
- [609](#)
- [610](#)
- [611](#)
- [612](#)
- [613](#)
- [614](#)
- [615](#)
- [616](#)
- [617](#)
- [618](#)
- [619](#)
- [620](#)
- [621](#)
- [622](#)
- [623](#)
- [624](#)
- [625](#)
- [626](#)
- [627](#)
- [628](#)
- [629](#)
- [630](#)
- [631](#)
- [632](#)
- [633](#)
- [634](#)
- [635](#)
- [636](#)
- [637](#)
- [638](#)
- [639](#)
- [640](#)
- [641](#)
- [642](#)
- [643](#)

- [644](#)
- [645](#)
- [646](#)
- [647](#)
- [648](#)
- [649](#)
- [650](#)
- [651](#)
- [652](#)
- [653](#)
- [654](#)
- [655](#)
- [656](#)
- [657](#)
- [658](#)
- [659](#)
- [660](#)
- [661](#)
- [662](#)
- [663](#)
- [664](#)
- [665](#)
- [666](#)
- [667](#)
- [668](#)
- [669](#)
- [670](#)
- [671](#)
- [672](#)
- [673](#)
- [674](#)
- [675](#)
- [676](#)
- [677](#)
- [678](#)
- [679](#)
- [680](#)
- [681](#)

- [682](#)
- [683](#)
- [684](#)
- [685](#)
- [686](#)
- [687](#)
- [688](#)
- [689](#)
- [690](#)
- [691](#)
- [692](#)
- [693](#)
- [694](#)
- [695](#)
- [696](#)
- [697](#)
- [698](#)
- [699](#)
- [700](#)
- [701](#)
- [702](#)
- [703](#)
- [704](#)
- [705](#)
- [706](#)
- [707](#)
- [708](#)
- [709](#)
- [710](#)
- [711](#)
- [712](#)
- [713](#)
- [714](#)
- [715](#)
- [716](#)
- [717](#)
- [718](#)
- [719](#)

- [720](#)
- [721](#)
- [722](#)
- [723](#)
- [724](#)
- [725](#)
- [726](#)
- [727](#)
- [728](#)
- [729](#)
- [730](#)
- [731](#)
- [732](#)
- [733](#)
- [734](#)
- [735](#)
- [736](#)
- [737](#)
- [738](#)
- [739](#)
- [740](#)
- [741](#)
- [742](#)
- [743](#)
- [744](#)
- [745](#)
- [746](#)
- [747](#)
- [748](#)
- [749](#)
- [750](#)
- [751](#)
- [752](#)
- [753](#)
- [754](#)
- [755](#)
- [756](#)
- [757](#)

- [758](#)
- [759](#)
- [760](#)
- [761](#)
- [762](#)
- [763](#)
- [764](#)
- [765](#)
- [766](#)
- [767](#)
- [768](#)
- [769](#)
- [770](#)
- [771](#)
- [772](#)
- [773](#)
- [774](#)
- [775](#)
- [776](#)
- [777](#)
- [778](#)
- [779](#)
- [780](#)
- [781](#)
- [782](#)
- [783](#)
- [784](#)
- [785](#)
- [786](#)
- [787](#)
- [788](#)
- [789](#)
- [790](#)
- [791](#)
- [792](#)
- [793](#)
- [794](#)
- [795](#)

- [796](#)
- [797](#)
- [798](#)
- [799](#)
- [800](#)
- [801](#)
- [802](#)
- [803](#)
- [804](#)
- [805](#)
- [806](#)
- [807](#)
- [808](#)
- [809](#)
- [810](#)
- [811](#)
- [812](#)
- [813](#)
- [814](#)
- [815](#)
- [816](#)
- [817](#)
- [818](#)
- [819](#)
- [820](#)
- [821](#)
- [822](#)
- [823](#)
- [824](#)
- [825](#)
- [826](#)
- [827](#)
- [828](#)
- [829](#)
- [830](#)
- [831](#)
- [832](#)
- [833](#)

- [834](#)
- [835](#)
- [836](#)
- [837](#)
- [838](#)
- [839](#)
- [840](#)
- [841](#)
- [842](#)
- [843](#)
- [844](#)
- [845](#)
- [846](#)
- [847](#)
- [848](#)
- [849](#)
- [850](#)
- [851](#)
- [852](#)
- [853](#)
- [854](#)
- [855](#)
- [856](#)
- [857](#)
- [858](#)
- [859](#)
- [860](#)
- [861](#)
- [862](#)
- [863](#)
- [864](#)
- [865](#)
- [866](#)
- [867](#)
- [868](#)
- [869](#)
- [870](#)
- [871](#)

- [872](#)
- [873](#)
- [874](#)
- [875](#)
- [876](#)
- [877](#)
- [878](#)
- [879](#)
- [880](#)
- [881](#)
- [882](#)
- [883](#)
- [884](#)
- [885](#)
- [886](#)
- [887](#)
- [888](#)
- [889](#)
- [890](#)

1

Trung Châu, diện tích rộng lớn vô cùng, phạm nhân ức vạn, quốc gia vô số. Có một dãy núi tên là Thông Thiên, thông suốt toàn bộ Trung Châu, kéo dài vô tận, hùng vĩ. Ở phương hướng tây bắc của Thông Thiên sơn mạch, có một mạch kéo dài ba mươi vạn dặm, tên là Đoạn Hồn.

Khu vực biên giới phía tây Trung Châu, địa vực rộng lớn, bất quá cũng không phải là nơi phạm nhân bình thường có thể tới. Nói là dãy núi cụt này, khắp nơi trong đó đều là hiểm phong ác giang, đầm lầy độc cốc, yêu thú mọc thành đàn, độc vật hoành hành. Trong cảnh nội vạn núi san sát, cũng sinh ra rất nhiều thiên địa linh vật, dược tài linh vật, khoáng vật kỳ thạch. Nguy hiểm và kỳ ngộ cùng tồn tại, nếu không có chút thực lực cùng vận khí, xâm nhập dãy núi liền không khác gì tự sát, hoàn toàn xứng đáng hai chữ Đoạn Hồn.

Từ thời thượng cổ, vạn nước Trung Châu đều thịnh hành tu chân chi phong, yêu thú nhân tộc nếu tu hành thành công, đều có thể đạt được trường sinh. Sâu trong Đoạn Hồn sơn mạch, đang có rất nhiều môn phái tu chân không thể gặp được ở rất nhiều phạm nhân., Tu hành phân chia chính tà tiên ma. Nơi hiểm ác này, tự nhiên cũng là tông môn ma đạo. Bên trong Đoạn Vân sơn mạch chiếm cứ hơn mười tông môn, lớn nhỏ không đồng nhất, bình thường vì một ít tài nguyên tranh đấu không ngừng. Lấy Đoạn Vân sơn mạch bất luận lúc nào cũng không thái bình, nếu phạm nhân tiến vào trong đó, chỉ sợ ngay cả thi cốt cũng không còn.

Sâu trong dãy núi, có một chỗ, giữa mây mù che lấp, ẩn ẩn lộ ra cảnh tượng làm người ta kinh hãi đến cực điểm.

Chỉ thấy từng ngọn núi cao vút trong mây ẩn ẩn hiện ra, những ngọn núi này đều bị gọt đi đỉnh núi, phía trên xây đầy cung điện lầu các. Mỗi ngọn núi đều bao phủ trong sương mù tối tăm mờ mịt, lại thường xuyên có âm phong không hiểu nổi lên, vờn quanh từng ngọn núi. Nhìn kỹ lại, nhìn kỹ lại., Trong âm phong vậy mà xen lẫn rất nhiều xương cốt, nhân thú đều

có, khủng bố không hiểu. Nếu nhìn lâu còn có thể nghe được vô số tiếng Lê Quý gào khóc, tựa như ở sau lưng, đủ để hù dọa phá túi mật của người bình thường.

Lúc này nhìn những cung điện lâu các kia, liền phát hiện không có chút mỹ cảm nào. Bởi vì trên tường điêu khắc phù điêu, không phải điêu khắc chim hoa núi non, mà là vô số ác quỷ ma đầu. dữ tợn đáng sợ, máu tanh ghê tởm, xem lâu. Những ác quỷ âm hồn phía trên giống như sinh sống lại, vặn vẹo biến hình, giống như lúc nào cũng có thể thoát ra, chọn người cắn nuốt.

Bất quá chân chính làm cho người ta cảm giác trong lòng run lên, đó là giữa các tòa sơn phong, không phải thổ địa, cũng không phải là rừng rậm đồng cỏ, mà là thi thể, nhân thú đều có. Khắp nơi đều nhìn thấy thi thể, cực mục, vậy mà không thấy phần cuối là ở nơi nào. Nơi này giống như bị vô số thi thể mai táng, quả thực chính là Thi Hải.

Ở giữa có một ngọn núi, trên đó có một cái đền thờ bài cao tới trăm trượng. Ánh vàng loang lổ, lại lộ ra một cỗ sát khí âm hàn vô cùng. Trên đó có ba chữ “Ngũ Thi Tông” đỏ như máu, giống như là hoàn toàn dùng máu tươi viết. Chỉ nhìn một chút, đã làm cho hồn phách người ta muốn thoát ly thân thể, muốn biến thành một cỗ thi thể lạnh như băng, quả thực đáng sợ đến cực điểm.

Đi vào đêm, nơi đây càng lộ ra cảnh tượng khủng bố, nhất là không dưới ánh trăng. Những ngọn núi to lớn cao ngất trong âm phong sương mù kia giống như một vị viễn cổ ma thú, một loại khí thể làm cho người hít thở không thông tràn ngập trong thiên địa.

Ở chỗ biên giới đó, có một ngọn núi, có vẻ thấp bé hơn nhiều so với các ngọn núi khác. Trên đỉnh núi này, lại không nhìn thấy đình đài lầu các cung điện gì, chỉ có rậm rạp nhà trúc, hầu như dựng đầy cả ngọn núi. Lúc này chính là đêm khuya, những nhà lá trúc kia nhìn như đều có người cư trú, bất quá hiện tại cũng không thấy ánh đèn, ứng phó đều ngủ cả.

Bất quá ở bên ngoài một gian phòng trúc gần đỉnh núi, lại ngoài ý muốn lóe lên ánh đèn tối tăm. Tới gần nhìn một chút,

nào là ánh đèn gì, rõ ràng chính là một đoàn lân hỏa màu xanh lục to như châu rửa mặt đang phiêu đảng trên không trung. Nương theo ánh sáng lân hỏa, có thể thấy rõ mặt đất có một đồng xương khô, lân hỏa kia tựa hồ là từ đồng xương khô này mà đến. Mà bên cạnh đồng xương khô, mặt đất nhô lên một cái gò đất, một khối bia đá cắm trên đó.

Gò đất kia dĩ nhiên là một ngôi mộ, lân hỏa lơ mờ, cũng không thấy rõ chữ trên mộ bia kia, không biết là mộ của người phương nào. Ngay bên cạnh mộ phần, dưới ma trời, một bóng người mơ hồ như viên hàu di chuyển qua lại, quyền cước cùng xuất ra, tiếng hô hấp ở trong đêm khuya này như tiếng sấm vang lên.

Thời gian trôi qua từng chút, bóng người mơ hồ kia vậy mà dưới sự chiếu rọi của đoàn lân hỏa đáng sợ kia tập luyện tròn vẹn một canh giờ quyền cước, có lẽ phụ cận nơi đây trống trải, thanh âm của hắn cũng không thấy đánh thức những người khác.

Vù vù vù

Bóng người kia chậm rãi đi ra từ phía dưới bóng tối, giống như vừa thu lại quyền cước, hô hấp hoàn toàn không thể khống chế được chính hắn. Cổ họng lẫn tròn, cả người như lão Ngu sắp mệnh chết thở hỗn hển, từng giọt mồ hôi to như hạt đậu từ các lỗ chân lông trong thân thể hắn tràn ra ngoài, mồ hôi thấm ướt toàn thân hắn., Nhìn qua hắn giống như là người trong nước vớt ra vậy. Nếu có người ở đây nhìn thấy cảnh này, chỉ sợ sẽ lập tức bị dọa ngất. Nguyên nhân khuôn mặt người này, lại hoàn toàn không giống người, một đám lốm đốm màu đen lớn chừng đồng tiền phủ kín khuôn mặt, hơn nữa trên đỉnh đầu hắn có lân hỏa màu xanh, thật giống như thấy lệ quỷ.

Không sai biệt lắm...

Ngô Khí mở miệng, giọng nói khàn khàn khó nghe, bất quá lúc này cũng không người có thể nghe thấy. Hắn tự lắm bầm một câu, Ngô Khí đi tới một bên, hai chân nhấc lên trực tiếp ngồi xuống mặt đất. Phần lưng cong lên, ngực bụng bắt đầu nhanh chóng phồng lên, tựa như trong cơ thể Ngô Khí cất giấu một cái ống bễ vậy.

Ừng ục ục

Một trận tiếng vang quái dị từ trong cơ thể Ngô Khí truyền đến, đột nhiên, Ngô Trạch miệng há ra. Một ngụm khí thể xám trắng mông lung đột nhiên bị phun ra, một cỗ khí tức hơi thối âm lãnh lập tức tràn ngập chung quanh. Lân hỏa trên đỉnh đầu Ngô Khí tiếp xúc với khí thể kia, vậy mà trong nháy mắt quang mang sáng rõ, giống như ăn cái gì đại bổ phẩm.

Thi khí trong cơ thể ứ đọng mấy tháng phun ra, sắc mặt trắng bệch của Ngô Khí vậy mà bắt đầu trở nên hồng nhuận, vẫn ngồi trên mặt đất không đứng dậy, ánh mắt Ngô Khí định lại rơi vào trên mộ cách đó không xa, một nụ cười hiện ra trên mặt hắn cực kỳ xấu xí.

Không thể tưởng được thi khí này lợi hại như vậy, lão đầu tử, nếu không phải người dạy ta phương pháp bài xuất thi khí, chỉ sợ không bao lâu ta cũng biến thành cái xác không hồn giống mấy ngàn tạp dịch khác trên núi này.

Thanh âm khàn khàn từ trong miệng Ngô Khí phun ra, nhìn phần mộ đơn sơ kia, nương theo Ma Hỏa Ngô sáng lớn có thể thấy rõ chữ viết trên mộ bia.

Mộ lão phụ Ngô Trạch.

Chữ này là Ngô Khí tự viết, bất quá nếu nói ra, chôn trong mộ kia cũng không phải là cha ruột của hắn. Hắn là cô nhi, bởi vì đốm đen trên mặt quá mức xấu xí, lúc còn nhỏ đã bị cha mẹ để vứt bỏ. xuống đầu đường, xin ăn xin mà sống. Nếu như không phải là lão tạp dịch Ngô Trạch của Vạn Thi tông nhặt hắn về, hắn hẳn là đã làm ăn mày cả đời.

Bất quá tình cảnh của Vạn Thi Tông này, địa vị lại không hề tốt hơn tên ăn mày kia bao nhiêu. Vạn Thi Tông chính là đại tông Ma đạo trong Đoạn Hồn sơn mạch, đệ tử vô số, bá chiếm mấy trăm Linh Phong, ở địa giới phạm vi mấy trăm ngàn dặm tuyệt đối là tồn tại bá chủ. Tạp dịch như Ngô Trạch, Vạn Thi Tông nuôi mấy vạn lượng lớn.

Vạn Thi Tông là Ma Tông, đệ tử trong tông tu luyện cần đều là các loại thi thể độc vật. Nhất là thi thể, mấy trăm linh phong Vạn Thi Tông quả thực là tọa lạc trong Thi Hải. Khắp nơi đều

là hài cốt thi thể, quả thực đáng sợ giống như Cửu U Địa Ngục.

Công tác của tạp dịch chính là giao tiếp với hài cốt của những độc vật này, địa vị thấp đến đáng thương, tùy tiện một đệ tử ngoại môn có thể tìm cái cơ đem những tạp dịch này giết chết. Ngô Trạch sau khi chết, Ngô Khí liền nhận nhiệm vụ của hắn, trở thành một gã tạp dịch bình thường trên ngọn tạp dịch.

Lão đầu tử, người yên tâm, Ngô Khí ta sẽ không cả đời đều là tạp dịch. Nguyên vọng duy nhất của người khi còn sống chính là trở thành đệ tử ngoại môn của Vạn Thi Tông này, nguyên vọng này, ta đến giúp người thực hiện. Nếu người có linh thiêng, cứ việc nhìn đi.

Chẳng biết từ lúc nào Ngô Khí đã đứng ở phía trước phần mộ kia, trong đôi mắt lóe lên ánh sáng không hiểu, hình như là tàn nhẫn, lại như là quyết tuyệt.

Ầm

Sau khi đứng trước mộ một hồi, Ngô Khí quay người trở về phòng ốc. Chỉ là lúc xoay người, đột nhiên đánh ra một quyền, đem đoàn lân hỏa màu lục phiêu đảng trên không kia đánh nát bấy tứ tán. Ma trời tán ra, chỗ phòng trúc này liền chìm vào trong bóng tối.

Két một tiếng, cửa phòng trúc bị Ngô Khí đẩy ra, một đoàn ánh sáng mờ nhạt lập tức lộ ra ngoài phòng. Nguyên lai trên mặt bàn giữa phòng trúc có một ngọn đèn, bất quá ánh sáng cũng không mạnh hơn Lân Hỏa kia bao nhiêu, chỉ là thiếu đi khí tức khủng bố mà thôi. Đi vào phòng, Ngô Khí muốn nằm lên giường trúc, chợt ánh mắt quét qua một khối xương trắng đẹp trên bàn kia, nhớ tới thứ này là vật gì, sắc mặt Ngô Khí lập tức trở nên khó coi.

Đại Lực Thi Khôi Quyết, trên khối bạch cốt kia chính là ghi chép môn pháp quyết này. Môn pháp quyết này không phải công pháp ma đạo cao thâm gì, mà là Vạn Thi Tông phân phát pháp quyết cho mấy vạn tạp dịch tu tập. Nhớ tới thứ này., Trong mắt Ngô Khí thoáng hiện ra hận ý. Bởi vì Ngô Trạch chính là vì pháp quyết này mà chết, trong mắt đại tông ma đạo

bực này của Vạn Thi Tông, địa vị tạp dịch kia căn bản là giống như giun đế từ quốc gia phạm nhân bắt tới. Cho con kiến tu hành công pháp, có thể nghĩ sẽ như thế nào.

Sau khi tu tập Đại Lực Thi Khôi Quyết, sẽ để cho tu luyện giả bộc phát ra khí lực cường đại gấp mười lần bình thường, làm việc đến từ thuận tiện. Chỉ là pháp quyết này căn bản là tiêu hao sinh mệnh lực của người ta để tu luyện, sau khi tu luyện, khó có người sống qua năm mươi tuổi. Ngô Trạch chỉ có bốn mươi tuổi, trước khi chết nhìn qua giống như một ông lão trăm tuổi. Ngay trước đây không lâu sinh tử ngay trước mặt Ngô Khí.

Ngô Trạch đã từng có được một quyển công pháp không trọn vẹn, sau khi tu luyện hiệu quả mặc dù không bằng Đại Lực Thi Khôi Quyết, bất quá thắng cũng không phải trả giá quá nghiêm trọng. Đáng tiếc, Đại Lực Thi Quyết của Ngô Trạch đã tu luyện mấy chục năm, muốn đổi cũng không được. Sau khi thu dưỡng Ngô Khí, công pháp vô danh kia liền cho Ngô Khí tu luyện. Mười năm khổ tu, thực lực Ngô Khí trong mấy vạn tạp dịch của Vạn Thi Tông cũng coi như là nổi bật.

Ba kiến còn dám liều mạng, Ngô Khí ta sao cam tâm bị người ta nô dịch như vậy cả đời.

Lại qua mấy ngày nữa chính là thời điểm ngoại môn thu đệ tử thí luyện mới của Vạn Thi Tông, nếu có thể giết một đệ tử nào đó, liền có thể thay thế.

Mệnh lệnh tạp dịch không đáng tiền, chỉ có thể trở thành đệ tử ngoại môn, mới có thể không chế vận mệnh của mình, thậm chí có thể thành tựu Trường Sinh đại đạo.

Trong lòng hiện lên từng ý niệm, trong mắt lại có quang mang lóe lên, một tay cầm lấy xương trắng trên bàn lên, cũng không nhìn thi quyết Đại Lực Thi, hai tay dùng sức, bạch cốt cứng rắn bị hai bàn tay Ngô Khí chà xát một trận, sau đó hóa thành một đoàn cốt phấn vẩy ra ngoài cửa sổ.

2

Sáng sớm hôm sau, sương mù âm trầm tản ra rất nhiều, tạp dịch phong cũng dần dần lộ ra toàn bộ diện mạo. Ngọn núi trụi lủi, không nhìn thấy cây cối cao lớn gì, chỉ có từ chân núi kia bắt đầu đã xuất hiện rậm rạp chằng chịt nhà lá trúc.

Uỳnh uỳnh

Tiếng chuông đột ngột, và lại một tia khí tức du dương đều không có, ngược lại cực kỳ nặng nề, giống như tiếng chuông tang. Bất quá tiếng chuông kia vừa mới vang lên một tiếng, cửa phòng gần đỉnh núi nhất liền lập tức mở ra. Ngô Khí mặc áo gai thô lậu chậm rãi đi ra, bên hông buộc một khối vết máu loang lổ.

Cơ hồ đồng thời, trên cả ngọn núi, trong những ốc xá trúc rậm rạp chằng chịt đều có động tĩnh, từng người mặc quần áo như Ngô Khí đi ra, sau ba tiếng chuông, bên trong phòng cỏ cây khắp ngọn núi đã không có một bóng người, đều ra khỏi phòng, đi về phía dưới ngọn núi.

Ngô Khí ra khỏi phòng, quét mắt nhìn đám người đang xuống núi. Việc làm của mấy ngàn người đều mặc giống nhau, áo xám đơn sơ. Trên mặt những tạp dịch này đều là biểu cảm, chết lặng vô cùng, hai mắt đờ đẫn như người chết. Mấy ngàn người đi cùng một chỗ, ngay cả người bước chân cũng không sai biệt lắm, nếu là người không rõ chân tướng nhìn thấy, chỉ sợ sẽ cho rằng mấy ngàn người này đều là khôi lỗi.

Là cái xác không hồn.

Ở lại Vạn Thi Tông cũng đã mười năm, Ngô Khí không nhìn cũng biết những tạp dịch này vì sao như vậy. quanh năm suốt tháng đều là vận chuyển thi thể, xử lý độc vật. Sớm bị độc khí thi khí xâm nhiễm, biến thành bộ dáng như vậy cũng là bình thường. Nếu không phải Ngô Khí có thể xếp được pháp quyết thi khí, chỉ sợ hiện tại cũng không khác bọn họ bao nhiêu.

Trong lòng thầm nghĩ một hồi, Ngô Khí liền cúi đầu, trầm mặc không nói trong đám người đi xuống phía dưới núi.

Vạn Thi Tông có mười tám tòa tạp dịch phong, trên mỗi tòa tạp dịch đều có mấy ngàn tạp dịch, cộng lại liền có mấy vạn cự đại. Thân là tạp dịch, tự nhiên mỗi ngày đều có sự tình làm, tiếng chuông vang lên nhất định phải ra cửa phòng.

Hạ sơn, mấy ngàn tạp dịch này chia làm ba hướng khác nhau đi về phía ba hướng. Ngô bỏ ở trong một cỗ, bọn họ một cỗ này có khoảng một ngàn người, đi về một chỗ sơn cốc.

Trong đường mở của Độc Quật thi cốc, ba nơi này, chính là nơi mấy vạn tạp dịch trên mười tám tòa tạp dịch mỗi ngày đều đi. Ngô Khí này ngàn người, nhiệm vụ hôm nay chính là đi tới Thi cốc vận chuyển thi thể. Mấy tháng nay, nhiệm vụ của Ngô Khí đều là như vậy, bên hông hắt cột vải liệm dùng để vận chuyển thi thể.

Thi cốc là một tòa sơn cốc to lớn vô cùng, bên trong chồng chất đống tử Vạn Thi Tông từ các quốc gia phạm nhân thu thập thi thể đến. Ngoại trừ thi thể phạm nhân, nghe đồn ở chỗ sâu trong Thi cốc, chất đống đều là thi thể Yêu thú, thậm chí là thi thể tu sĩ, chỉ là Ngô Khí bất quá chỉ là tạp dịch, nếu không có gì ngoài ý muốn, cả đời này cũng không thể tiếp xúc đến thi thể những Yêu thú tu sĩ kia.

Vù vù vù

Lúc này chính là sáng sớm, lại không biết từ nơi nào thổi tới từng đợt âm phong vô cùng mãnh liệt. Gió này lạnh quái dị, cao lên thân người khác làm xương cốt người ta đều đau nhức lên. Cảm giác âm phong gào thét bốn phía, Ngô Khí liền biết thi cốc kia không xa.

Cửa vào Thi cốc không chỉ một, mà có mười tám cái, mười tám tòa tạp dịch phong. Mỗi nơi có hơn một ngàn tạp dịch tiến vào bên trong, từ trong vô tận Thi Sơn vận chuyển thi thể.

Cốc khẩu to lớn, chưa vào trong cốc, có thể ở bên ngoài nhìn thấy cảnh tượng bên trong.

Thi thể, vô số thi thể, chất chồng thành núi, không nhìn thấy mặt đất, đập vào mắt nhìn thấy, ngoại trừ thi thể vậy mà không có bất kỳ vật gì khác. Những thi thể này giống nhau đến ngàn vạn, phần lớn là từ trên chiến trường thu thập mà có., Lúc chết

khó mà hoàn chỉnh. Chính là như thế, làm cho cảnh tượng trong cốc càng thêm đáng sợ. Một mùi hôi thối ngập trời tràn ngập toàn bộ bầu trời, không chỗ nào không có. Trong âm phong gào thét, nhìn thấy cảnh tượng trong cốc này, quả thực chính là nhân gian luyện ngục sống sờ sờ, đủ để dọa sợ phá tâm đảm của bất luận kẻ nào.

Nhìn cảnh tượng đáng sợ trước mắt, Ngô Khí lại không thấy bất cứ biến hóa nào trên thần sắc. Ở Vạn Thi tông mười năm, cảnh tượng như vậy nhìn nhiều hơn nhiều, sớm đã quen rồi. Đừng nói là dọa hấn, ngay cả khiến sắc mặt hấn biến hóa một chút cũng không được.

Vào cốc tìm thi, nhiệm vụ hôm nay là năm bộ hạ phẩm sát thi. Sau khi tìm được thì giao cho bản tọa là có thể trở về núi, nếu tìm được thứ gì tốt cũng có thể giao cho bản tọa, bản tọa sẽ ban thưởng tương ứng.

Được rồi, vào đi, vào đi.

Một giọng nói âm trầm bỗng nhiên vang lên, người nói chuyện là một người rõ ràng có thân phận khác với một ngàn tạp dịch này. Ngay trên đỉnh đầu đám người Ngô Khí, một lão giả thần sắc lãnh khốc âm trầm giẫm lên một thanh trường kiếm trắng bệch, trôi nổi trên không trung, lạnh lùng nhìn hơn một ngàn tạp dịch dưới chân. Lão giả này lòng bàn tay nâng một cái chuông đồng, nghĩ trước khi đến cũng là người này.

Phong chủ tạp dịch phong, chương quản cả tòa tạp dịch phong, hết thảy trên núi, bao gồm tính mệnh mấy ngàn tạp dịch, đều ở trong một chương của người này.

Ngô Khí nhìn lướt qua lão giả trên không trung, lập tức trong lòng hiện lên tin tức liên quan tới người này.

Một trong mười tám phong chủ tạp dịch phong, luyện khí kỳ tầng bảy đỉnh phong. Đối với tạp dịch như Ngô Khí mà nói, phong chủ còn có quyền lực hơn so với hoàng đế thế tục, bởi vì mặc dù không cần lý do, hấn cũng có thể tùy ý đánh giết tính mạng bọn họ.

Không có bất kỳ tạp dịch nào dám nói nhiều một câu, lão giả vừa nói xong, hơn một ngàn tạp dịch liền bắt đầu di chuyển

bước chân hướng vào trong cốc.

Năm cổ sát thi hạ phẩm, hy vọng hôm nay may mắn một chút, sớm rời khỏi địa phương quỷ quái này mới là chính đạo.

Trong lòng Ngô Khí âm thầm suy nghĩ, động tác dưới chân cũng không chậm, xen lẫn trong hơn một ngàn người, rất nhanh đã biến mất ở cửa cốc. Hơn một ngàn tạp dịch, nhìn qua mặc dù không ít, bất quá phân tán trong cốc, rất nhanh sẽ không gặp được một người nào.

Cái gọi là sát thi, chính là những thi thể ẩn chứa sát khí. Thi thể bình thường tuy có sát khí, nhưng cũng không nồng đậm. Mà có một số thi thể, ẩn chứa sát khí cực kỳ nồng đậm, chính là tài liệu tu luyện mà Vạn Thi Tông đệ tử cần. Bởi vì sát khí ẩn chứa nồng đậm mức độ khác biệt., Sát thi cũng chia cấp bậc. Hạ phẩm sát thi trăm dặm chọn một, mà thượng phẩm sát thi kia, là một vạn cổ thi thể cũng khó nhìn thấy. Về phần cực phẩm sát thi trong truyền thuyết, chỉ sợ cho dù là thi thể hoặc tu sĩ, cũng là một vạn cổ khó có được.

Thi cốc chất đông như biển, không phải tất cả thi thể đều bị đệ tử Vạn Thi Tông sử dụng, những thi thể kia không thể bảo tồn được, sẽ bị hư thối. Một cổ thi thể hư thối cũng thôi, mấy ngàn vạn thậm chí mấy vạn thi thể đồng loạt hư thối, tất sẽ sinh ra vô số kịch độc ô uế vật. Cho nên Thi cốc này cũng không an toàn, so với hang động độc vật khắp nơi cũng không kém bao nhiêu.

Bất quá Ngô Khí vào trong đó, lại như cá bơi trong biển. Tốc độ đi không giảm mà còn tăng, dưới chân đạp liên tục, vậy mà giống như vô cùng quen thuộc với cốc này, hai ba lần liền chuyển vào sâu trong cốc.

Sâu trong thi cốc mười dặm, khắp nơi đều là thi hài bạch cốt, nơi này mặc dù còn là bên ngoài thi cốc. Bất quá đông thi thể chất đông ở đây đã là mấy tháng trước, đều đã hư thối không sai biệt lắm. Bất quá nơi này cũng càng thêm nguy hiểm, càng vào sâu bên trong, trong thi cốc càng nguy hiểm.

Một con ếch độc to bằng chậu rửa mặt bò lên trên một thi hài đã hư thối chỉ còn dư lại xương trắng, phần bụng phồng lên,

từng tiếng hót chói tai truyền khắp bốn phía. Theo con ếch độc này phun ra, từng luồng sương mù tím đen tràn ngập ra. Tiếp xúc đến thi thể còn chưa triệt để hư thối chung quanh, vậy mà phát ra tiếng vang xì xì, tốc độ thối rữa của những thi thể kia lập tức tăng nhanh, phóng ra thi khí nồng đậm, gia nhập cổ sương mù màu tím đen kia.

Ừng ục...

Miệng rộng mở ra, một mảng lớn khí độc bị nó hút trở về bụng, khiến cho nó lập tức phát ra tiếng kêu sảng khoái. Chỉ là tiếng kêu này còn chưa kịp hoàn toàn phát ra, một bóng người mơ hồ bỗng nhiên từ bên cạnh bắn ra, một mảng ánh đao rét lạnh vạch về phía bụng Độc Oa.

Xuy xuy

Huyết dịch màu tím đen tuôn ra, phần bụng Độc Oa lập tức xuất hiện một cái lỗ lớn. Một kích trí mạng, nhược điểm trí mạng nhất trên toàn thân Độc Oa bị công kích. Con Độc Oa này lập tức nổi giận, chột cổ động phần bụng phun khói độc. Đáng tiếc, nó đã quên phần bụng đã bị phá một cái lỗ lớn, cổ động càng dùng lực, từ trong động máu chảy ra càng nhiều.

Trong khoảnh khắc, con ếch độc kinh khủng này đã mất mạng.

Tử Văn Độc Oa, bụng trúng độc cực kỳ lợi hại, người trúng độc lập tức toàn thân thối rữa mà chết. Huyết nhục toàn thân đều sẽ hòa vào trong khói độc kia, cực kỳ ác độc. Bất quá biết được nhược điểm cũng không sao, nếu có thể gặp thêm mấy con cũng là chuyện tốt.

Ngô Khí đứng bên cạnh thi thể Độc Oa, một tay cầm một thanh chủy thủ lóe ra hàn quang, tay kia lại cầm một cái túi thật lớn. Mũi chân vẩy một cái, thi thể Độc Oa trên mặt đất liền bay vào trong túi của hắn. Thanh âm nặng nề vang lên, nghe âm thanh liền biết bên trong không chỉ có thi thể Độc Oa, tựa hồ còn có không ít sự tình khác.

Độc vật cấp thấp hơn mười con, hắn là đủ rồi. Bên này cũng không có, độc vật trung giai hiện tại cũng không phải là thứ ta có thể đối phó, nếu không may gặp phải thì không ổn, vẫn là đi mau cho thỏa đáng.

Ngô Khí mang theo túi khổng lồ, lập tức muốn khởi hành chạy về một hướng. Nhưng lúc này, hai tiếng chói tai đồng thời vang lên, phương viên vài dặm đều có thể nghe thấy rõ ràng.

Tiếng gầm thét vang vọng.

Theo hai tiếng kêu chói tai này, hai cái bóng đồng thời xuất hiện trong mắt Ngô Khí. Thật sự là sợ cái gì, hơn nữa còn là hai cái. Chỉ nghe thấy trong thanh âm có khí tức hung thần, Ngô Khí cũng biết, hai vị này đột nhiên xuất hiện cũng không phải loại thiện lương gì.

Độc vật trung giai.

Trong đầu hiện lên tín hiệu cực kỳ nguy hiểm, lập tức không lo được buồn nôn. Ngô Khí hai tay liên tục chộp, mấy cỗ thi thể còn chưa hoàn toàn hư thối liền bay lên, nhanh chóng nằm xuống, sau một tiếng vang nặng nề., Toàn thân Ngô Khí bị mấy cỗ thi thể đè ở phía dưới, mùi hôi thối vô cùng nồng đậm lập tức tràn ngập chóp mũi, bất quá may mắn trước đó nơi này là địa bàn của Tử Văn Độc Oa, thường xuyên có khói độc tràn ngập, phụ cận thi thể này hầu như tìm không thấy giòi bọ.

Bất quá sau một khắc nhìn thấy gương mặt thật của hai độc vật trong mắt, Ngô Khí lập tức biết, cho dù trên những thi thể này có vô số giòi bọ, hắn cũng sẽ lựa chọn nằm xuống.

Sách mới trắng nõn, cần mọi người che chở, không thể tránh khỏi yêu cầu vé.

3

Tê tê

Một con mãng xà vô cùng to lớn từ đằng xa nhanh chóng trườn tới, nơi nó đi qua, mặc kệ là cái gì đều bị nghiền nát. Toàn thân xám trắng, lại có một đầu hắc tuyến từ đầu rắn chui xuống, che kín quanh thân cự xà này. Cho dù còn cách một đoạn, chớp mũi Ngô Khí cũng có thể nghe thấy từ trên thân cự xà truyền đến mùi hôi tanh hôi kịch liệt cùng thi khí vô cùng nồng đậm không gì sánh được.

Tiếng rống vang lên.

Tiếng rống to lớn đột nhiên truyền đến, chấn cho bên tai Ngô Khí nổ vang. Một con hổ lớn sắc sỡ dài ít nhất phải năm thước từ trên trời giáng xuống, trong nháy mắt rơi xuống đất, khí lẫm bốc lên, một mảng lớn thi hài bị chấn thành bột phấn.

Thiết tuyến Thi Xà Hủ Cốt Hổ Vương, Thiết Chí Hổ Vương.

Thần sắc kinh ngạc không gì sánh được xuất hiện trên khuôn mặt Ngô Khí, theo đó là sợ hãi, sợ hãi thật sâu. Vội vàng thu liễm hô hấp, công pháp vận chuyển trong cơ thể cũng đình chỉ, không còn ngăn cản thi khí nồng đậm trong thi cốt tiến vào trong cơ thể nữa, khí tức toàn thân yên lặng lại, dung hợp cùng những thi hài mục nát chung quanh.

Ngô Khí không thể không làm như vậy, bởi vì lúc này hai con cự thú xuất hiện trước mặt hắn, không phải Tử Văn Độc Oa lúc trước có thể so sánh.

Độc vật trung giai.

Hai con cự thú xuất hiện trước mắt Ngô Khí đều là độc vật trung giai. Dưới sự dạy bảo của Ngô Trạch, Ngô Khí biết rõ lai lịch cơ hồ tất cả độc vật trong thi cốt này tên là gì. Bao gồm hai con cự thú đang giăng co, Thiết tuyến thi xà và Hủ Cốt Hổ Vương.

Trong thi cốt có vô số thi thể, thi thể chồng chất bên ngoài, đều là đệ tử Vạn Thi Tông ra ngoài lịch luyện hoặc trưởng lão

thi triển ma pháp từ những chiến trường kia cuốn tới. Đại bộ phận đều là binh sĩ phạm nhân, bất quá có đôi khi cũng sẽ xen lẫn một ít sinh linh khác. Có một số sinh linh vào thi cốc, may mắn không có chết, ngược lại mượn thi khí nồng đậm trong thi cốc tu thành độc vật ma vật.

Thiết tuyển thi xà và Hủ cốt hổ vương hiển nhiên đều là độc vật như vậy, độc vật trong thi cốc bởi vì thực lực không phân biệt đẳng cấp. Nhưng cho dù là độc vật cấp thấp nhất, cũng có khả năng có thể lấy tính mạng những tạp dịch Ngô Khí này. Về phần trung giai độc vật, chỉ sợ mấy vạn tạp dịch của Vạn Thi tông, không có mấy người có thể đối phó, huống chi lúc này xuất hiện chính là hai độc vật trung giai.

Bóp bóp bóp

Không đợi Ngô Khí có bất kỳ phản ứng gì, một cỗ khí lăng cường đại từ mặt đất tràn tới. Cho dù trên người có mấy cỗ thi thể, thân thể Ngô Khí cũng không có bất cứ điều gì bất ngờ, bị khí lăng kia hung hăng hất bay ra ngoài.

Cổ họng ngòn ngọt, giữa ngực bụng kịch liệt bốc lên, một ngụm máu tươi lập tức phun ra, thân hình trên không trung không dám nhúc nhích một chút, cứng rắn đem ngụm máu tụ kia nuốt trở về.

Dừng lại trên không trung mấy hơi thở mới chạm đất, như quả hồ lô lăn trên mặt đất hung hăng lăn hơn mười vòng mới dừng lại. Nhất thời toàn thân trên dưới đều truyền đến cảm giác đau nhức, nhưng hai con sát tinh kia vẫn còn, Ngô Khí vẫn như cũ rên rỉ một cái cũng không dám.

Ánh mắt phần nộ từ trong hai mắt hấn bắn ra, Ngô Khí hung hăng nhìn về phía hai đầu độc vật cực lớn kia, ngay sau đó, sắc mặt Ngô Khí lập tức biến đổi.

Một tia vui mừng mịt mờ xuất hiện trên mặt hấn, trong ánh mắt hấn, hai đầu độc vật kia giống như điên lên. hoàn toàn mất đi lý trí, không để ý sống chết đối đầu với nhau, giống như giữa chúng có thâm cừu đại hận, nhất định phải đưa đối phương vào chỗ chết mới bằng lòng bỏ qua.

Tê tê

Thân thể Thiết tuyền Thi Xà gần mười mét bỗng nhiên ưỡn lên, linh hoạt vô cùng cuốn về phía Hủ Cốt Hổ Vương. Không kịp trốn tránh, thân thể Hủ Cốt Hổ Vương vừa vặn bị quán lấy. Một chiêu đặc thủ, Thiết tuyền Thi Xà lập tức bắt đầu buộc chặt thân thể, man lực không cách nào chống cự buông xuống trên người Hổ Vương.

Xoẹt xoẹt xoẹt...

Âm thanh xương vỡ thanh thúy phát ra, cho dù Ngô Khí cách đó vài chục trượng cũng có thể nghe thấy.

Tiếng rống vang lên.

Hủ Cốt Hổ Vương vô cùng thống khổ ngửa mặt lên trời rống to, cái đầu hổ to lớn đột nhiên thay đổi, hung hăng cắn vào chỗ bảy tấc của Thiết tuyền Thi Xà, một lượng lớn nước dãi màu đen tràn ra ngoài.

Lập tức thanh âm xèo xèo đại tác, da ngoài Thiết tuyền thi xà vô cùng cứng rắn vậy mà bị hòa tan, lập tức nhìn thấy huyết nhục bên trong. Dịch độc trong miệng Hủ Cốt Hổ Vương tiết ra, chính là vũ khí kinh khủng nhất của nó. Mặc dù Thiết tuyền thi xà cứng rắn như sắt thép, cũng ngăn không được nọc độc kia ăn mòn.

Ngô Khí có một thanh hàn thiết chủ thủ, vô cùng sắc bén. Nếu như Ngô Khí và Thiết tuyền thi xà kia chém giết, chỉ sợ ngay cả phá vỡ da ngoài của Thiết tuyền thi xà cũng không làm được.

Hai con cự thú, đều là trung giai độc vật, ở bên ngoài Thi cốc này, đã xem như là tồn tại cấp bá chủ. Nếu là bình thường gặp phải, Ngô Khí tuyệt đối là đi được bao xa, nhưng lúc này, hai con bá chủ tựa hồ có thâm cừ đại hận, nhất định phải phân ra cái sinh tử mới bằng lòng bỏ qua. Đây quả thực chính là thiên đại cơ duyên, Ngô Khí tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Hai con cự thú này hoàn toàn đắm chìm trong cừ hận và thống khổ, trong mắt chỉ có đối phương, không phát giác được bên cạnh có một con sâu kiến đang ngấp nghé chúng nó.

Âm thanh rầm rầm vang lên, hóa ra là do Thiết tuyền thi xà kia ăn đau, bắt đầu dùng cái đuôi cứng rắn không gì sánh được

quật đánh Hủ Cốt Hồ Vương. Cái đuôi Thiết tuyến thi xà tùy ý co lại đã có ngàn cân lực đạo, Hủ Cốt Hồ Vương kia căn bản không chịu nổi, từng thanh âm xương cốt vỡ vụn không ngừng vang lên.

Đáng tiếc, Hủ Cốt Hồ Vương mặc dù là một con súc sinh, nhưng trí tuệ cũng không thấp. Biết được như là buông hồ khẩu, chỉ sợ nó sẽ chết ở đuôi con rắn này. Hồ khẩu không những không buông ra, ngược lại càng ngày càng khấn trương. Phần bụng khua động, một ngụm nước dãi đen kịt bỗng nhiên từ trong miệng phun ra, hoàn toàn rót vào trong cổ Thiết tuyến thi xà bảy tắc.

Tê

Tiếng kêu dài vô cùng chói tai, Thiết tuyến thi xà đau đớn áp sát thân, không chịu nổi nữa sẽ kịch liệt quay cuồng. Đáng tiếc bảy tắc bị hồ vương cắn lấy, quay cuồng, toàn bộ đầu rắn thiếu chút nữa bị kéo xuống.

Bành

Cuối cùng, Thiết tuyến Thi Xà trước khi chết phản kích, hung hăng đánh vào trên người Hồ Vương. Gần như là trong nháy mắt, xương cốt nửa người dưới của Hủ Cốt Hồ Vương đều nát vụn, một tiếng gào vô cùng thống khổ vang lên, miệng hồ rút cuộc cũng buông ra.

Không thể kìm nén vẻ vui mừng trong mắt Ngô Khí hiện lên. Vừa rồi hắn tận mắt nhìn thấy hai con cự thú khủng bố không gì sánh được chém giết, không nghĩ tới kết cục cuối cùng lại là cái này.

Toàn bộ đầu Thiết tuyến Thi Xà đều suýt chút nữa bị kéo xuống, sau khi rút hết một lần cuối cùng nó liền run rẩy vài cái, không cách nào nhúc nhích được. Mà Hủ Cốt Hồ Vương kia, xương cốt nửa người dưới đều vỡ nát, hoàn toàn mất đi lực lượng đứng lên. Từng ngụm từng ngụm máu lớn từ trong miệng nó tuôn ra, cùng máu ở cổ Thiết tuyến Thi Xà hỗn hợp cùng một chỗ, trên mặt đất hình thành một cái ao máu nhỏ.

Tuy rằng cuồng hỉ không thể ức chế, nhưng hắn vẫn không hề nhúc nhích. Hắn đang đợi, chờ Hủ Cốt Hồ Vương kia hoàn

toàn bất động, máu huyết chảy khô, hoàn toàn tử vong. Ở địa phương như xác chết, nếu không có kiên nhẫn, chỉ sợ căn bản không sống được một ngày. Trong này không biết ẩn giấu bao nhiêu nguy hiểm, mặc dù sức hấp dẫn to lớn ngay trước mắt, Ngô Khí vẫn phải đợi.

Trọn vẹn nửa canh giờ trôi qua, Hủ Cốt Hồ Vương kia đã sớm không còn động đậy lại. Tuy vậy, Ngô Khí vẫn kiên nhẫn chờ đợi hơn nửa canh giờ.

Vù vù

Một ngum trọc khí thở ra, Ngô Khí nằm trên mặt đất lăn lông lốc đứng dậy, nhanh chóng đi về phía thi thể hai con cự thú kia, trong tay chẳng biết lúc nào xuất hiện một con dao găm. Không chần chờ chút nào, ngồi xổm xuống hung hăng cắm một dao vào đầu Hủ Cốt Hồ Vương đã bất động bên trong. Hắn dùng sức khuấy một phen, Thiết tuyền thi xà đã sớm tử vong Ngô Khí cũng không buông tha, một dao cắm vào trong đầu rắn.

Đến lúc này, trong hai mắt Ngô Khí mới xuất hiện sắc mặt vui mừng không kiềm chế được, là một loại kinh hỉ nhận được lợi ích to lớn.

Đi thôi.

Xác nhận hai con cự thú đã chết, động tác của Ngô Khí nhanh chóng vô cùng đem túi vải quần lại, ném hai thi thể cự thú vào trong. Tám vải liệm kia cũng không biết là làm bằng cái gì, chứa vào hai con cự thú, vậy mà cũng không bị nứt vỡ. Chỉ là biến thành một cái bao lớn, nhìn qua có chút kỳ dị.

Uống xong...

Hai tay dùng sức, đem cái bao tải nặng đến mấy ngàn cân vác ở trên vai, cẩn thận quét mắt bốn phía, dưới chân vừa động, vậy mà chạy tới, phương hướng cũng không phải là cửa cốc, mà là chỗ sâu của Thi cốc.

Sau nửa canh giờ, thân ảnh Ngô Khí xuất hiện phía trước một bộ hài cốt to lớn. Hắn dừng lại một hồi, sau khi xác nhận chung quanh không có người nào, thân ảnh của hắn mới lóe

lên mà vào, biến mất trong miệng bộ xương không biết là loại quái thú nào.

Bao lớn âm âm bị Ngô Khí ném xuống mặt đất, tạo ra một cái hố to. Nơi này nhìn qua là trong bụng một con cự thú không biết tên, hình thể của con thú này khi còn sống chỉ sợ là cực lớn vô cùng., Huyết nhục thối rữa trong bụng sau khi biến mất vậy mà hình thành một tiểu động thiên giống như sơn động, khắp nơi bên trong chất đông bạch cốt âm u. Bất quá những bạch cốt kia sạch sẽ có chút quá phân, thậm chí ngay cả một tia huyết nhục cũng không có, hơn nữa nhìn qua giống như không phải là xương người.

Dem tấm vải liệm giải khai, thi thể độc vật bên trong nhất thời lộ ra, chất đông cùng một chỗ giống như một núi thịt nhỏ. Trong đó Thiết tuyến thi xà cùng thi thể Hủ Cốt Hồ Vương dễ thấy nhất, hơn mười cỗ thi thể còn lại, đều là độc vật cấp thấp giống như Tử Văn Độc Oa.

Đông chất thi thể xong, trong hai mắt Ngô Khí bỗng nhiên tuôn ra tinh quang, nhìn về phía những bạch cốt chất đông chung quanh.

Một trận thanh âm đột ngột xuất hiện trong không gian này, tựa hồ có vô số côn trùng nhỏ từ nơi hẻo lánh âm u bò ra. Sự thật cũng xác thực như vậy, chỉ thấy từ trong đông bạch cốt chất đông bốn phía kia., Từng con giáp trùng toàn thân màu đỏ máu bò ra. Những giáp trùng này ngay từ đầu xuất hiện tốc độ không nhanh, nhưng sau một lát, tựa hồ ngửi thấy mùi máu tanh từ đông thi thể bên cạnh Ngô Khí truyền đến.

Bầy trùng bạo động, hơn mấy trăm ngàn con bộ cánh cứng huyết hồng tụ tập cùng một chỗ, giống như một dòng suối nhỏ màu đỏ máu. Lấy tốc độ khủng bố tuôn về hướng thi thể bên chân Ngô Khí, lấy thị lực Ngô Khí, cũng chỉ có thể nhìn thấy từng bóng tiểu hồng trong mắt hiện lên.

Sau một khắc, tiếng cấn xé vô cùng chua xót vang lên trong không gian này. Đông thi thể như núi nhỏ kia vậy mà biến mất với tốc độ mắt thường có thể thấy được. Là những giáp trùng đỏ như máu kia, chúng đang gặm ăn những thi thể kia. Những

giáp trùng này lớn như kiến, nhưng tốc độ gặm ăn thi thể lại nhanh đến dọa người.

Cơ hồ là trong nháy mắt, thi thể mười mấy con độc vật cấp thấp chông chát ở phía trên liên biến mất. gặm ăn xong hơn mười thi thể độc vật, trên thân những giáp trùng nhỏ huyết hồng này bắt đầu lóe ra hồng quang yếu ớt.

Trên mặt Ngô Khí không có biểu lộ gì khác, nhưng trong hai mắt vẫn lóe lên dao động bán đứng hấn. Hấn tựa hồ đang chờ đợi gì đó, hai con mắt chăm chú nhìn hai cỗ thi thể còn lại, những giáp trùng nhỏ huyết hồng kia bắt đầu gặm ăn Thiết tuyền thi xà và thi thể Hủ Cốt Hồ Vương.

4

Thành công, thi trùng tiến giai rồi. Ha ha lão nhân, ta thành công rồi. Ta nhất định sẽ trở thành đệ tử ngoại môn, người nếu ở trên trời có linh, liền phù hộ ta đi.

Trong bụng cự thú xương cốt, trên mặt Ngô Khí xấu xí vô cùng rốt cuộc xuất hiện nụ cười không có áp chế, tuy rằng nụ cười này làm cho hắn nhìn càng thêm dọa người. Ở trước mặt hắn, chất đầy một đồng bạch cốt. Bất quá trên bạch cốt kia, điểm huyết từng con quang mang huyết hồng, nơi này chỉ có từng điểm ánh dương yếu ớt, so sánh xuống, điểm điểm huyết hồng quang mang vậy mà càng thêm sáng hơn một chút.

Thi xà Thiết tuyến và thi thể Hủ Cốt Hồ Vương đã biến mất, những con giáp trùng đỏ tươi này cũng không biết là dị vật gì, vậy mà có thể cắn rách da của Thiết tuyến thi xà cứng rắn như sắt lạnh.

Nếu có đệ tử ngoại môn Vạn Thi Tông ở đây, nhất định có thể nhận ra những giáp trùng huyết hồng này rốt cuộc là vật gì.

Thị thi trùng khát máu, sinh ra ở nơi âm sát ô uế. Máu thịt yêu thú thích tu sĩ sống quần cư, độc tính mãnh liệt. Nếu gặp người sống, chen chúc tiến lên, trong khoảnh khắc có thể đem máu thịt toàn thân gặm ăn sạch sẽ. Nếu quanh năm không hút máu tươi, sẽ lâm vào ngũ say, phụ thuộc vào giữa bạch cốt.

Trên thân mỗi một con thi trùng khát máu đều tản ra hồng quang yêu dị, hào quang lập loè, hình thể vốn không lớn vậy mà vẫn còn biến hóa. Thời gian từng chút một trôi qua, hồng mang trên thân những thi trùng kia bắt đầu biến mất, cuối cùng hoàn toàn không thấy. Lúc này nhìn lại, mấy trăm con thi trùng vậy mà biến mất hơn phân nửa, không phải là biến mất, mà là thu nhỏ lại, mỗi một con thi trùng đều trở nên nhỏ hơn so với trước.

Tiến giai, những thi trùng này đều tiến giai đến cấp độ thấp của độc vật. Thị thi trùng khát máu sinh ra ở nơi âm sát, hung

hắn không gì sánh được, lại quần cư. Cho dù ở trong thi cốc này, cũng là một trong những độc vật cao cấp nhất.

Bất quá những thi trùng trước mặt Ngô Khí này, lại không giống thi trùng trong thi cốc bên ngoài. Máy trăm con thi trùng này, là Ngô Khí nuôi dưỡng.

Ba tháng trước, dưới cơ duyên xảo hợp, Ngô Khí nhận được một cây bạch cốt, bên trong lại có mấy trăm quả trứng nhỏ khát máu thi trùng. Thân là tạp dịch của Vạn Thi tông, nếu như muốn thoát khỏi thân phận này, chỉ có hai loại phương pháp., Một là tích góp đủ điểm công hiến, có thể được Vạn Thi Tông không chế ở những quốc gia phạm nhân kia, làm thành chủ hoặc là chức vụ khác, tóm lại có một trận đại phú quý. Một loại khác chính là trở thành ngoại môn đệ tử của Vạn Thi Tông, một cước giẫm lên Trường Sinh Đại Đạo.

Mười năm trước lúc Ngô Khí bước lên Vạn Thi tông, đã hạ quyết tâm muốn trở thành đệ tử ngoại môn, cũng là vì hoàn thành tâm nguyện của nghĩa phụ Ngô Trạch.

Là sau khi Ngô Khí lấy được ấu trùng khát máu, không nộp lên cho Phong chủ của tạp dịch phong, mà là lén lút dùng phương pháp huyết luyện đối với những thi trùng này, nuôi dưỡng trong thi cốc này.

Phốc phốc

Một ngụm máu đỏ tươi bỗng nhiên từ trong miệng Ngô Khí phun ra, một nụ cười khổ xuất hiện ở khóe miệng Ngô Khí.

Quả nhiên phương pháp huyết luyện của lão đầu tử cũng không phải là hoàn toàn, nhất định là tàn pháp tìm kiếm ở một góc kia, những tiểu súc sinh này vừa tiến giai liền phản phệ.

Hừ, mệnh lão tử rất cứng, bọn tiểu súc sinh các ngươi cũng không có bản lĩnh lấy đi.

Vẻ hung phấn trên mặt Ngô Khí đã sớm không còn, thay vào đó là vẻ lạnh lùng vô cùng.

Dao găm hàn thiết bỗng nhiên xuất hiện trong tay hắn, một mảnh dao quang lạnh lẽo hiện lên, trên cổ tay kia lập tức có thêm một vết rách. Máu đỏ thấm từ từ chảy ra, cắm trên mặt

đất, thò tay vào ngực, lúc lấy ra đã có một cái hồ lô thô ráp cỡ bàn tay.

Miệng hồ lô nhắm ngay cổ tay, từng giọt huyết dịch nhỏ vào trong đó. Lúc Ngô Khí vạch phá cổ tay mình thấy máu, mấy trăm con khát máu thi trùng nằm ở trên bạch cốt liền dao động, so với lúc trước nhìn thấy hai cổ độc vật kia còn muốn bạo động hơn.

Xoẹt một tiếng, Ngô Khí xé rách một miếng vải nhỏ trên người, nhanh chóng bao cổ tay lại. Hồ lô trong tay lại đặt trên mặt đất, trong nháy mắt rơi xuống đất. Mấy trăm con thi trùng kia lập tức chuyển động, tụ tập cùng một chỗ, hóa thành một sợi dây lụa màu đỏ. Chỉ một cái thời gian hô hào, mấy trăm con thi trùng liền biến mất trên đồng xương trắng kia, đều lọt vào trong hồ lô bên chân Ngô Khí.

Ngô Khí mang theo một tia vui mừng thu hồ lô lại, nhét vào trong ngực, quay người liền ra khỏi bụng bộ hài cốt cự thú này.

Một canh giờ sau, thân ảnh Ngô Khí xuất hiện ở cửa vào Thi cốc, trên vai khiêng một cái bao lớn, mặt không chút thay đổi đi ra khỏi Thi cốc.

Ra thi cốc, Ngô Khí lập tức nhìn thấy bên ngoài cốc khẩu Thi cốc đã đứng không ít người, thoáng đảo qua, ít nhất mấy trăm người. Ngô Khí không chần chờ chút nào, vác cái bao lớn trên vai đi về phía lão giả đang ngồi xếp bằng trên đại thạch.

Phong chủ đại nhân...

Lão giả kia chính là Phong chủ tạp dịch nắm giữ tính mạng mấy ngàn tạp dịch bao gồm Ngô Khí, nghe thấy thanh âm Ngô Khí, lão giả ngay cả con mắt cũng không mở ra. Chỉ vung bàn tay khô héo lên, Ngô Khí lập tức cảm giác trên lưng buông lỏng, năm cổ sát thi hạ đẳng thu thập trong nửa canh giờ liền biến mất trong tám vải liệm.

Một màn này Ngô Khí đã sớm quen, mấy tháng nay đều như vậy. Không dám nhiều lời, sau khi nộp Sát Thi, lập tức xoay người đi về phía đội ngũ tạp dịch. Chỉ là lúc xoay người, mịt mờ nhìn lướt qua túi vải màu xám đeo bên hông lão giả.

Một tia nóng bỏng hiện lên trong mắt Ngô Khí, túi vải nho nhỏ kia đối với lực hấp dẫn của Ngô Khí lại không nhỏ chút nào. Túi trữ vật, có thể lưu giữ đại lượng sự vật, nghe nói ngay cả một ngọn núi cũng có thể chứa vào. Đây mới là thủ đoạn chân chính của tu sĩ, hoàn toàn khác với phàm nhân.

Tuy rằng đáy lòng có ý nghĩ cướp lấy túi trữ vật kia, nhưng lại bị Ngô Khí một mực áp chế. Cho dù muốn cướp, cũng không phải hiện tại, càng sẽ không đi đoạt phong chủ tập dịch tầng mười hai Luyện Khí kỳ đỉnh phong.

Cũng giống như độc vật yêu thú, tu vi thực lực của tu sĩ cũng chia ra đẳng cấp. Lấy luyện khí làm khởi đầu, lại có Trúc Cơ Kết Đan Nguyên Anh phân hợp đạo sáu cảnh giới. Luyện khí chính là bước đầu của tu chân, không biết bao nhiêu tu sĩ cả đời dừng bước ở đây. Ví dụ như Phong chủ của tập dịch phong, nếu không có gì ngoài ý muốn, chỉ sợ cho đến khi thọ nguyên hao hết chỉ là luyện khí kỳ mười hai tầng, không cách nào tấn thăng đến Trúc Cơ kỳ, không cách nào trở thành đệ tử hạch tâm của Vạn Thi tông.

Vạn Thi Tông có phân chia nội ngoại môn, nội môn đệ tử cũng có phân chia đệ tử bình thường cùng hạch tâm đệ tử. Tu vi nếu đến Trúc Cơ, thì tự động trở thành hạch tâm đệ tử.

Về phần cảnh giới phía sau Trúc Cơ, đó đã không phải tập dịch như Ngô Khí có thể biết được.

Không đợi bao lâu, sắc trời tối xuống. Khi một tia ánh sáng cuối cùng biến mất ở trên không Vạn Thi Tông, lão giả ngồi xếp bằng trên tảng đá lớn ở miệng cốc bỗng nhiên mở mắt. Hai đạo tinh quang mắt thường có thể thấy được tuôn ra, một cỗ uy áp như núi lớn hung hăng đè xuống, một đám tập dịch lập tức phát ra tiếng rên rĩ.

Ngô Khí cũng không chạy thoát, hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa đã quỳ xuống. May mắn uy áp này đến nhanh, đi cũng nhanh, chớp mắt liền không thấy. Lại nhìn lão giả kia lúc., Đã khôi phục lại khuôn mặt già yếu lúc trước. Bất quá một ngàn tập dịch ở đây cũng không ai dám nhìn lão giả này, đều giống như thần tử, trước mặt lão giả cúi thấp đầu. Ngô Khí

cũng vậy, chỉ là trong mắt hắt lại lóe ra quang mang bất khuất, chỗ sâu trong đáy mắt tàn nhẫn kiên quyết càng thêm rõ ràng.

Quay về núi.

Vào đêm, sơn môn Vạn Thi Tông vô cùng to lớn đã hoàn toàn chìm vào trong bóng tối. Trên bầu trời, sương mù âm phong không lúc nào quay cuồng ngăn trở ánh trăng vốn yếu ớt, trừ thỉnh thoảng Lân Quang Quỷ Hỏa trôi nổi ra, khó thấy ánh sáng.

Lúc này trên một ngọn núi tạp dịch, bỗng nhiên xuất hiện một bóng người mơ hồ. Bóng người này hình như nhận thức chuẩn một cái phương hướng, bước chân vô cùng nhanh, trực tiếp hướng về đỉnh núi kia.

Gió núi gào thét, bóng người thoáng hiện, một thân ảnh tạp dịch trẻ tuổi bỗng nhiên xuất hiện trên đỉnh núi. Khuôn mặt tu dài, xấu xí đến cực điểm, chính là Ngô Khí.

Đỉnh núi có một tiểu viện, so sánh với những căn phòng cỏ cây khác trên núi tạp dịch, tiểu viện này có thể nói là tốt nhất. Bởi vì tiểu viện này cũng không phải là nơi tạp dịch cư ngụ bình thường, mà là nơi không chế ngọn núi này phong chủ tu luyện.

Ngô Khí cung kính vô cùng khom người tiến lên, trong miệng cất cao giọng nói: Phong chủ đại nhân, tiện dịch Ngô Khí cầu kiến.

Nhưng ngay khi hắt vừa nói xong, một cỗ áp lực còn nặng nề hơn cả núi cao lập tức ép xuống, thân thể Ngô Khí mặc dù mạnh mẽ hơn so với phàm nhân không biết bao nhiêu lần. Nhưng mà cỗ khí tức này đè xuống, hắt vẫn cảm giác giữa ngực bụng sắp ngạt thở, cổ họng ngọt ngọt, khóe miệng lập tức lưu lại một tia đỏ thẫm.

Là ai cho ngươi lá gan, dám đến quấy rầy bản tọa tu luyện. Nếu không quá quan trọng, bản tọa sẽ cho ngươi nếm thử đau khổ quỷ hỏa phạt hồn.

Thanh âm lạnh như băng, như băng đao hung hăng cắt trong lòng Ngô Khí, não hải Ngô Khí lập tức hiện lên thân sắc băng lãnh của vị Phong chủ tạp dịch kia.

Phong chủ đại nhân xin bớt giận, tiểu nhân là vì lấy điểm công hiến đổi phần thưởng.

cường ép đè xuống ngực bụng bốc lên, từ trong ngực lấy ra một cái bạch cốt lệnh bài thô ráp, phía trên tựa hồ khắc một chữ. Nhìn kỹ lại, lại là một chữ vút.

Lời nói của Ngô Khí đã có tác dụng, áp lực thật lớn từ trong tiểu viện truyền đến cũng theo đó mà biến mất vô tung. Chỉ một lát sau, một âm thanh lạnh như băng truyền vào trong tai Ngô Khí.

Vậy cũng phải cho ta xem sao.

Ngô Khí vội vàng đẩy cửa lớn, đi vào trong tiểu viện có chút u ám. Vừa vào trong viện, Ngô Khí liền cảm giác trước mắt có thêm một người. vóc người thấp bé, khuôn mặt già nua giống như hàn băng ngàn năm, chính là vị phong chủ tạp dịch kia.

Tùy ý nhìn lướt qua lệnh bài trong tay Ngô Khí, trên mặt Phong chủ tạp dịch lập tức hiện ra một vòng kinh ngạc.

Một vạn năm ngàn điểm công hiến, một tên tạp dịch nho nhỏ như ngươi lại có thể có mười lăm ngàn điểm công hiến.

Nói rồi, ngươi muốn gì?

Đường đường là phong chủ tạp dịch có thể nói nhiều một câu với Ngô Khí đã là ban ân, Ngô Khí cũng không dám có chút bất kính nào, huống chi lúc này lại có điều cầu. Lập tức trên mặt xuất hiện vẻ cực kỳ cung kính, khom người hạ xuống.

Phong chủ đại nhân, tiểu nhân không có cầu gì, chỉ muốn tham gia đại hội thí luyện của đệ tử ngoại môn ba ngày sau.

Vốn còn mặt không biểu tình, phong chủ tạp dịch sau khi nghe được từ trong miệng Ngô Khí nhả ra, sắc mặt lập tức biến hóa, một tia kinh ngạc xuất hiện. Trong đôi mắt già lập tức tràn ra tinh quang lợi hại, đâm vào trên người Ngô Khí, tựa hồ muốn nhìn thấu cả người Ngô Khí.

Ngươi có biết ngươi chỉ có một cơ hội, một vạn năm ngàn điểm công hiến, chính là để lão phu ở dưới an bài vị trí thành chủ nước phàm nhân cho ngươi cũng không phải là không thể, phàm nhân tuy mạng ngắn, bất quá tốt xấu gì cũng là một hồi

đại phú quý. Không biết bao nhiêu người của Vạn Thi tông mỗi ngày nghĩ tới chuyện này, người chớ không biết đủ.

Nếu là một tạp dịch khác, nói không chừng đã mừng rỡ như điên. Phải biết rằng tạp dịch Vạn Thi Tông, mặc dù mỗi ngày làm việc đều tích lũy điểm công hiến nhất định., Nhưng muốn tích lũy một vạn năm ngàn điểm công hiến nói như vậy, không có mấy chục năm căn bản không có khả năng, mà tạp dịch có thể sống trên Vạn Thi Tông mấy chục năm, trong mấy vạn người chỉ sợ ngay cả một trăm người cũng không có. Hơn nữa lấy cơ hội dùng điểm công hiến đổi phần thưởng, mỗi tạp dịch cả đời cũng chỉ có một lần.

Cho nên những tạp dịch vất vả tích lũy đủ điểm công hiến kia, nhất định sẽ lập tức đi tìm Phong chủ, đổi lấy thành chủ một thành trở thành quốc gia phàm nhân hoặc là cái gì khác. Tóm lại có thể bình yên sống đến già, mưu cầu một cuộc đại phú quý là đủ rồi.

Đáng tiếc, Ngô Khí từ nhỏ đã bị khi dễ trong phàm nhân, tại Vạn Thi Tông mười năm, cộng thêm nguyện vọng của Ngô Trạch. Trong lòng Ngô Khí hiện tại chỉ có một ý niệm, đó là trở thành đệ tử ngoại môn. Các loại tính toán, không tiếc lấy thân phạm hiểm, lấy máu nuôi trùng, cũng là vì ý nghĩ đó mà thôi.

Tiểu nhân đa tạ phong chủ đại nhân nâng đỡ, chỉ là tiểu nhân đã quyết định, mong rằng phong chủ đại nhân thành toàn.

Ngô Khí bái đến cùng, hai chân cong một cái liền quỳ rạp xuống đất, trong miệng cao giọng nói.

Phong chủ tạp dịch tựa hồ cũng rất kinh ngạc khi Ngô Khí cự tuyệt không biết bao nhiêu đại phú quý mà phạm nhân tha thiết ước mơ, một đôi mắt đục ngầu lại mang theo ánh mắt lẫm liệt ác liệt nhìn chằm chằm vào Ngô Khí hồi lâu, sắc mặt phía sau cùng đột nhiên lạnh xuống.

Hừ, không biết điều. Người muốn chịu chết, bản tọa còn có thể ngăn cản người sao. Ba ngày sau bản tọa sẽ đi tìm người. Hiện tại, cắt đi.

Ánh mắt Tập dịch phong chủ lạnh lẽo, tựa hồ tức giận Ngô Khí không biết tốt xấu. Tay áo vung lên, một cỗ lực lượng liên đẩy Ngô Khí ra ngoài.

Bành

Thanh âm cửa chính đóng chặt, để cho đám sương mù âm phong này càng thêm yên tĩnh. Ngô Khí đứng ở ngoài cửa, trên mặt xuất hiện nụ cười khổ. Trên thực tế, một tập dịch muốn tham gia đại hội thí luyện chỉ cần năm trăm điểm công hiến mà thôi, còn lại chẳng qua là Ngô Khí dùng để hồi lộ phong chủ tập dịch mà thôi.

Vừa rồi Phong chủ tập dịch có thể nói nhiều lời như vậy, cũng không phải là vì nhìn Ngô Khí thuận mắt, mà là xem trên một vạn mấy ngàn điểm công hiến kia. Đáng tiếc Ngô Khí Chỉ không giàu có, mà là lấy chộc giận phong chủ tập dịch.

Một vạn năm ngàn điểm công hiến, cho dù là đệ tử ngoại môn, cũng không phải nói lấy ra là có thể được. Ở Vạn Thi tông, trên tới các trưởng lão chấp sự, dưới đều là đệ tử tập dịch, đều có thể có được điểm công hiến, bình thường tập dịch chỉ có sự sống hàng ngày có thể tích lũy điểm công hiến. Mà những đệ tử trưởng lão kia, có thể ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, hoặc là thu thập linh dược, linh khoáng các loại thu được điểm công hiến.

Một vạn năm ngàn điểm công hiến trong lệnh bài của Ngô Khí, cũng không phải là mấy tháng này hốt tích lũy được, mà là tích lũy cả đời của Ngô Trạch thu dưỡng lão tập dịch hốt. Đáng tiếc Ngô Trạch cuối cùng chết oan uổng, cả đóng tài phú lớn này đều thuộc về Ngô Khí.

Ngoại môn đệ tử thí luyện đại hội, nói ra thì cực kỳ đơn giản, qua mười năm, Vạn Thi Tông sẽ từ các quốc gia phàm nhân bắt tới rất nhiều hài đồng, khảo nghiệm tư chất sau đó thu nhập môn hạ. Mà đại hội thí luyện kia, chính là để cho những ngoại môn đệ tử mới nhập môn tiến hành ma luyện, chém giết cùng độc vật yêu thú, thậm chí là tự giết lẫn nhau.

Mỗi một lần đại hội thí luyện, đều sẽ có không ít đệ tử mới chết đi, bất quá cũng có không ít đệ tử trở hết tài năng. Học

được pháp tắc tu luyện ở Ma Tông, từng bước một bò lên trên, thậm chí trở thành cự phách của Ma đạo.

Những đệ tử mới này, bất kể thế nào, trước khi tiến hành thí luyện đều sẽ có một năm tu luyện, đừng xem thường một năm này. Có thể được Vạn Thi tông thu làm môn hạ., Những đệ tử mới đều có tư chất không tệ, cộng thêm công pháp đan dược không có thiếu sót cung cấp, cho dù chỉ có một năm thời gian, cũng không phải tạp dịch hèn mọn như con sâu cái kiến có thể so sánh. Cho dù là những tạp dịch tạp dịch lão luyện mười mấy năm tu luyện Đại Lực Thi Quyết, cũng hơn phân nửa không phải đối thủ của những đệ tử mới này.

Mỗi lần đại hội thí luyện, đều có một ít tạp dịch xen lẫn trong đó. Hơn phân nửa tạp dịch này bởi vì phạm sai lầm, bị cưỡng chế tham gia đại hội thí luyện, trở thành đối tượng những đệ tử mới kia hành hạ ngược giết chóc. Có một số đệ tử mới không dám giết chóc đồng môn, chuyên môn tìm kiếm tạp dịch để hành hạ, tàn nhẫn đến cực điểm.

Người khác tránh không kịp, Ngô Khí lại dùng trọn vẹn một vạn năm ngàn điểm công hiến đổi, khó trách Phong chủ tạp dịch kia kinh ngạc như thế, cũng càng thêm tức giận Ngô Khí không biết điều.

Bất quá Ngô Khí lại không chút hối hận, thậm chí sâu trong ánh mắt còn hiện ra vẻ vui mừng, chậm rãi xoay người, đón gió núi kịch liệt, đi về phía dưới núi.

Thư mới vô cùng phấn hồng, cầu xin sưu tầm bảo vệ cùng với các loại vé vé.

5

Ba ngày, thời gian ngắn tới đáng thương, thoáng cái đã qua.

Hôm nay, trên ngọn núi tập dịch Ngô Khí, cửa lớn đơn sơ cột kẹt một tiếng mở ra. Một tiếng Ngô Khí áo xám chậm rãi đi ra, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, một vầng mặt trời bắn xuống. Hai mắt Ngô Khí híp lại, theo bản năng tránh né một chút.

Tuy rằng trên mặt có đốm đen che lấp, bất quá vẫn có thể nhìn ra sắc mặt Ngô Khí không tốt, giống như không có màu máu, trắng bệch vô cùng. Ba ngày chưa từng ra khỏi phòng, dù là Ngô Khí hùng tráng, lúc này cũng có chút uể oải.

Thịch thịch thịch

Lại là tiếng chuông, Đột Ngột vang lên, bất quá không giống âm thanh chuông tang mỗi ngày triệu tập tập dịch xuống núi. Tiếng chuông này càng thêm hùng vĩ, truyền khắp phạm vi vạn dặm chung quanh, đến từ một ngọn núi cao tương đối sâu trong Vạn Thi tông. Nơi nào không phải là mười tám tòa tập dịch phong ngoại vi có thể so sánh, đó là chỗ ngoại môn của Vạn Thi tông.

Trong nháy mắt tiếng chuông vang lên, Ngô Khí vốn còn có chút uể oải lập tức toàn thân chấn động, trong hai mắt tuôn ra quang mang lợi hại vô cùng, giờ khắc này mũi nhọn ẩn giấu trong cơ thể Ngô Khí tựa hồ toàn bộ phóng thích ra, như một thanh lợi kiếm, tản mát ra khí thế dọa người.

Sắp bắt đầu rồi sao, cũng tốt, ngày tháng giống như con kiến này cũng đủ rồi. Không thành công liền thành người, lần này nếu không thành đệ tử ngoại môn, Ngô Khí ta liền xuống hoàng tuyền kia đi làm bạn với nghĩa phụ.

Trong lúc nói chuyện, khí thế toàn thân Ngô Khí càng thêm dọa người, quả thực là lăng lệ như đao.

Vèo

Một đạo quang mang xanh biếc bỗng nhiên từ đỉnh núi bắn nhanh tới, không khí trên đỉnh đầu lập tức phát ra tiếng thét

thê lương. Thân thể Ngô Khí chấn động, khí thể lảng lẹ không gì sánh được trên dưới toàn thân lập tức biến mất vô tung, lại biến trở về bộ dáng trước đó có chút uể oải.

Ánh sáng tán đi, trước mắt Ngô Khí lập tức xuất hiện một thanh bạch cốt cự kiếm, phía trên quán quanh mấy cổ hỏa điểm xanh biếc. Trên cự kiếm này, có một vị lão giả đang đứng. Đúng là phong chủ của ngọn núi tạp dịch này, trên khuôn mặt gầy còm tràn đầy vẻ băng lãnh, nhìn lướt qua Ngô Khí, dường như vẫn còn dư nợ chưa tiêu.

Tiểu tử, bổn tọa cho ngươi thêm một cơ hội nữa, nếu như đời này, vẫn còn kịp.

Thu nhận điểm cống hiến hơn một vạn điểm của Ngô Khí hồi lộ, phong chủ tạp dịch này muốn cho Ngô Khí một cơ hội, trong suy nghĩ của hắn, một cuộc phạm nhân đại phú quý so với một cổ thi cốt hóa thành còn tốt hơn nhiều so với ở Vạn Thi tông này. Đáng tiếc, Ngô Khí đã sớm hạ quyết tâm, cái gọi là đại phú quý đối với hắn mà nói, so sánh không bằng một đồng đất phân.

Hảo ý của Phong chủ đại nhân, tiểu nhân ghi nhớ trong lòng. Chỉ là nguyện vọng của tiểu nhân trước khi chết là muốn cho tiểu nhân trở thành đệ tử ngoại môn của Vạn Thi Tông, lần thí luyện này đại hội là cơ hội duy nhất của tiểu nhân. Tiểu nhân bất luận thế nào đều phải tham gia, Vọng phong chủ đại nhân thành toàn.

Ngô Khí lần nữa bái một cái đến cùng, trên một gương mặt vô cùng xấu xí đều là vẻ kiên định.

Được rồi, rất tốt. Quả thật là không biết tốt xấu, ý nghĩ hảo huyền. Mười năm một lần đại hội thí luyện, mỗi lần đều có mấy trăm tạp dịch bị ném vào, bị những đệ tử mới kia ngược đãi giết chết. Người cho rằng người là ai, có thể may mắn thoát khỏi tai nạn. Người đã muốn chết, bổn tọa sẽ thành toàn cho người.

Sắc mặt lão giả lạnh như băng, cũng không nhìn Ngô Khí một cái. Mặc dù thu nhận hơn một vạn điểm cống hiến hồi lộ của Ngô Khí, nhưng trong mắt hắn, hai lần lão muốn cho Ngô Khí

cơ hội, đã là hết sức nhân từ. Ai ngờ Ngô Khí lại không biết tốt xấu, cự tuyệt liên tục, điều này làm cho trong lòng Tập dịch phong chủ nổi lên cơn tức giận, lại không hề khách khí đối với Ngô vút bỏ.

Tay áo vung lên, một lốc xoáy đen kịt bỗng nhiên xuất hiện trên đỉnh núi. Bất quá chỉ trong nháy mắt, lốc xoáy kia liền tăng vọt, bao phủ cả người Ngô Khí vào trong. Sau đó người cuốn đi nơi khác, lập tức có mấy gian phòng trúc bị cuốn đi, tập dịch bên trong tự nhiên cũng không có chạy ra.

Hừ.

Thân hình Phong chủ tập dịch khẽ động, sau một khắc vẩy mà xuất hiện ở trên vòi rồng khổng lồ kia, hừ lạnh một tiếng rơi xuống, vòi rồng kia liền cuốn tới sơn môn Vạn Thi Tông.

Đoạn Hồn sơn mạch kéo dài hơn ba mươi vạn dặm, nhưng trong đó nơi linh khí tràn đầy, lại đều là do Vạn Thi Tông đại tông bực này nắm giữ. Sơn môn Vạn Thi Tông, mấy trăm ngọn núi, bên ngoài có mười tám ngọn tập dịch phong, hoàn toàn không thể so sánh với ngọn núi sâu hơn, mặc dù cách nhau chỉ vài dặm, lại tựa như hai thế giới.

Trên đỉnh những ngọn núi cao lớn vô cùng, có một cái cổng chào trăm trượng, ba chữ lớn của Vạn Thi Tông rõ ràng rõ ràng. Xung quanh ngọn núi này, có mấy chục ngọn núi, giống như là có quy luật nào đó xếp hàng. Trên những ngọn núi này, đều có rất nhiều cung điện lầu các. Nếu không có những sương mù âm phong không ngừng quay cuồng gào thét trên không trung, những thứ này cũng đủ để xưng tụng là thắng cảnh.

Ầm

Một vòi rồng đen kịt bỗng nhiên từ trong sương mù phía xa xuyên ra, không dừng lại chút nào trên không trung. Sau khi phá vỡ sương mù, lập tức bay về phía ngọn núi cao lớn vô cùng kia.

Bốp bốp bốp

Dưới chân núi, vài thanh âm bị ngã xuống đất vang lên. Ngô Khí còn có mười tên tập dịch khác giống như là túi cát bị ném ra từ trong lốc xoáy kia. Vòi rồng kia sau khi ném xuống hơn

mười người Ngô Khí, không dừng lại chút nào, lập tức lại nhập vào trong mây mù quay cuồng.

Thân thể hạ xuống, Ngô Khí lại không lập tức đứng lên, không phải vì đau đớn trên người. Mà là vì ngọn núi trước mắt, con người hoàn toàn không cách nào chuyển động, một loại rung động không nói được tràn vào trong lòng Ngô Khí, giờ khắc này hẳn thậm chí cảm thấy mình quả thực như con kiến, nhỏ bé cực kỳ.

Chỉ thấy trước mắt, một con đường lớn thông thiên do bạch cốt trải ra thẳng tắp đến đỉnh núi, những hài cốt này bao hàm vạn vật, không chỉ có nhân loại, còn có một ít hình thù kỳ quái xương sinh ra, to lớn vô cùng, xem qua liền biết chính là cự thú hung hãn biến thành. Ngàn vạn bộ hài cốt chồng chất cùng một chỗ, lại không biết bị người thi triển lực thuật tạo ra từng bậc thang nhất giai lại nhất giai, một mực không vào trong vân đoàn vụ hải.

Vạn Cốt Thiên Giai, tục truyền chín ngàn năm trước, lúc sư tổ kiến tạo Vạn Thi Tông xây dựng tông môn ở đây. Có vạn thú đột kích, sư tổ lấy lực diệt sát thú triều, luyện thành Thiên giai. Trong mấy ngàn năm, Vạn Thi Tông không ngừng có cừu địch tới cửa, đều thành một bộ phận của Vạn Thú Thiên giai này.

Trong đầu Ngô Khí hiện ra tin tức cầu thang bạch cốt trước mắt, đáy lòng rung động càng thêm kịch liệt.

Ngay lúc Ngô Khí trong lòng điên cuồng chấn động, mấy đạo thanh âm vô cùng chói tai liền truyền vào trong tai Ngô Khí, để hắn lập tức từ trong rung động nhìn thấy vạn thú thiên giai tỉnh lại.

Oa, các ngươi xem, vậy mà thật sự đưa tới một đám rác rưởi cho chúng ta giết.

Đương nhiên là không phải, nghe các sư huynh tiền bối nói, những tạp dịch này ngoại trừ khí lực thôi ngoài ra đều không có bản lãnh gì. So sánh với chúng ta, quả thực giống như con sâu cái kiến. Hành hạ bọn họ, không cần tốn chút sức lực.

Muốn ta nói, đây cũng là nỗi khổ của sư môn, để chúng ta thích ứng trước một chút làm sao giết người, ngày sau cũng có

thể đặt chân ở tu chân ở tu chân giới.

Những con kiến này cũng coi như là may mắn. Trước khi chết, còn có thể nhìn thấy vạn thú thiên giai, cũng coi như không uổng công cuộc sống này. Phải biết rằng chúng ta cũng còn chưa có tư cách bước lên Vạn thú thiên giai này, bất quá sau thí luyện là có rồi, lại nói tiếp, những con kiến này cũng coi như là đá kê chân của chúng ta a.

Ha ha...

Bên tai vang lên tiếng cười vô cùng chói tai, Ngô Khí chậm rãi đứng dậy, ánh mắt quét qua bốn phía. Nơi này là chân núi to lớn trước mắt, một khoảng đất trống to lớn. Lúc này bên trong bãi đất này đứng chừng hơn một ngàn người, bất quá lại chia làm hai trận doanh rõ ràng.

Cách Ngô Khí không xa, mấy trăm đứa trẻ con đứng đấy, nhìn qua tuổi tác cũng không lớn. Trong đó có mấy người thành thực nhất, nhìn qua cũng chỉ bằng độ tuổi Ngô Khí, nhiều nhất chỉ là mười lăm mười sáu tuổi. Mấy trăm đứa trẻ này đều mặc quần áo màu xanh giống nhau, phía trên thêu một ít khô lâu đầu, tùy ý cười nhạo đám người Ngô Khí chính là mấy người đứng phía trước mấy trăm thiếu niên này.

Mà trận doanh khác, cũng là mấy trăm người, bất quá vừa nhìn liền biết. Đều là tạp dịch như Ngô Khí, sợ hãi rụt rè đứng ở một bên, mặc cho mấy trăm hài đồng kia cười nhạo, không người nào dám trả lời.

Không cần phải nói, mấy trăm thiếu niên hài đồng kia chính là đệ tử ngoại môn tham gia thí luyện, mà xung quanh Ngô Khí chính là tạp dịch đáng thương từ mười tám tòa núi tạp dịch bị ném xuống.

Bên tai tràn ngập cười nhạo, trong lòng Ngô Khí lại bình tĩnh lạ kỳ, hắn không ngốc đến mức làm chim đầu đàn lúc này. Sau khi xem xong tình huống chung quanh, hắn không nói gì nữa, cúi đầu, hỗn tạp trong mấy trăm tạp dịch, không chút bắt mắt.

Lại nói tiếp, đám tôm tép này cũng thật đáng thương. Nghe nói tạp dịch Vạn Thi Tông chúng ta, chỉ cần tích lũy đến điểm cống hiến nhất định có thể đổi lấy một vị trí thành chủ ở phía

dưới quốc gia phàm nhân. Đáng tiếc những tạp dịch này bị rút trúng tham gia thí luyện, ngay cả khả năng sống sót cũng không có.

Người đồng tình những tạp dịch thời này làm gì, lát nữa thí luyện bắt đầu, bản thiếu gia còn tính bắt mấy cái, vừa vặn thí nghiệm một chút uy lực một môn thần thông bốn thiếu gia mới luyện thành, Thực Cốt Âm Hỏa.

Ý là a uy ít, vừa vặn ta cũng luyện thành Phá Tâm Chưởng, những tạp dịch này vừa vặn có thể lấy ra thử luyện một chút uy lực.

Không sai, ta cũng vậy.

Mấy trăm đứa trẻ con đứng ở hàng đầu tiên, mấy người càng nói càng hưng phấn, trong ánh mắt nhìn về phía đám người Ngô Khí càng mang theo một loại tàn nhẫn hành hạ giết chóc. Thân thể tạp dịch bị ánh mắt bọn họ quét trúng lập tức run rẩy, hiển nhiên là trong lòng vô cùng sợ hãi.

Vèo vèo vèo

Đúng lúc những đệ tử mới kia hưng phấn nói, hai đạo lưu quang bỗng nhiên từ phía trên Vạn Thú Thiên Giai bắn xuống, một lát liền xuất hiện trên đỉnh đầu đám người Ngô Khí chân núi.

Lưu quang tán đi, một lão giả cùng một người trung niên liền xuất hiện ở đỉnh đầu mọi người. Hai người này vừa xuất hiện, hai cỗ khí tức đáng sợ lập tức tràn ngập bốn phía, Ngô Khí gần như trong nháy mắt liền cảm nhận được hai cỗ khí tức kia.

Kinh khủng, khủng bố vô cùng. Trong lòng Ngô Khí chỉ có một cảm giác, chính là không thể phản kháng hai người này, nếu không chỉ có một kết quả, đó chính là chết.

Ngô Khí cảm thụ qua khí tức của phong chủ tạp dịch, mặc dù cũng khủng bố vô cùng, nhưng tuyệt đối không cách nào so sánh với hai người này. Ngô Khí có thể tưởng tượng, nếu là Phong chủ tạp dịch và bất kỳ người nào trong hai người này quyết đấu, chỉ sợ cũng đều là một kết cục, đó chính là bị một chưởng đập chết, sẽ không có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra, một chút lo lắng cũng sẽ không có.

Không chỉ là Ngô Khí, những đệ tử mới kia cũng đều giống như vậy, đều cảm nhận được khí tức của hai người kia. Sắc mặt kiêu ngạo lúc trước hoàn toàn thu lại, thay vào đó là vẻ vô cùng cung kính.

bái kiến Trần chấp sự Lưu chấp sự.

Một đám đệ tử ngoại môn đệ tử tựa hồ đã sớm biết lai lịch hai người này, mấy trăm người nập đầu bái, hô lên chỉnh tề. Bọn Ngô Khí vội vàng quỳ xuống theo, hô theo.

Chấp sự, chấp sự ngoại môn Vạn Thi Tông phải có tu vi Trúc Cơ cảnh. Phong chủ tập dịch phong mặc dù có tu vi Luyện Khí kỳ mười hai tầng đỉnh phong, nhưng so sánh với đệ tử Trúc Cơ, chiến lực tự nhiên là khác nhau một trời một vực. Trách không được khí tức hai người này khủng bố như thế, làm cho lòng người không sinh ra một tia phản kháng trong đầu.

Mặc dù trong lòng Ngô Khí nghĩ vậy, nhưng cũng không dám ngẩng đầu nhìn hai người kia. Hai chấp sự này rõ ràng là phụ trách đại hội thí luyện lần này. Nếu không cẩn thận chọc giận hai người, chỉ sợ ai cũng không cứu được mình.

Thỉnh cầu vé đề cử, sách mới cần duy trì, có thư hữu đề cử vé, mời mua mấy tấm đi.

6

Hai vị chấp sự, lão giả kia toàn thân bao phủ trong hắc y, khuôn mặt khô gầy, một đôi mắt giống như ưng, một người trung niên khác lưng hùm vai gấu, trên người phát ra khí thế cực kỳ hung ác, làm cho người ta sợ hãi.

Hai người nhìn lướt qua thiên nhân đang quỳ dưới chân, liếc mắt nhìn nhau, lão giả kia mở miệng.

Các ngươi là đệ tử ngoại môn mới nhập môn, tu luyện một năm. Sau lần thí luyện này, người còn sống có thể bước lên Vạn Thú Thiên Giai này, trở thành đệ tử ngoại môn chính thức của Vạn Thi Tông ta, từ nay về sau bước lên Trường Sinh đại đạo, tung hoành thiên địa, tiêu điều tự tại.

Quả thật là tiếng người như người, thanh âm từ trong miệng lão giả khô gầy này phát ra không tốt hơn nhiều so với âm thanh chuông tang kia, khàn giọng băng lãnh, tựa như người nói chuyện là từ trong mộ kia bò ra.

Bất quá nội dung trong lời nói của hắn lại đủ để cho mấy trăm thiếu niên kia tâm tình kích động, cơ hồ mỗi một thiếu niên trên mặt đều lộ ra đỏ hồng, hiển nhiên trong lòng đều đang mơ ước cái gì. Hạm sư đệ, xuất phát đi.

Thanh âm khàn khàn như quạt của lão giả vang lên ở trên không, nghe thấy hắn nói, đại hán hung sát như thiết tháp kia chà xát hai tay. Một làn khói đen nồng đậm vô cùng từ giữa hai tay hắn nhanh chóng tràn ra, trong nháy mắt, khói đen kia bành trướng ra, bỗng nhiên rơi xuống, bao phủ mấy trăm đệ tử mới và tạp dịch phía dưới vào trong đó.

Đi thôi.

Vừa nói xong, khói đen kia bỗng nhiên dâng lên, cuốn lấy trọn vẹn ngàn người bay về phía bầu trời xa.

Từ đầu đến cuối, hai vị chấp sự ngoại môn kia đều không có dùng mắt nhìn qua đám người tạp dịch Ngô Khí. Đừng nói cùng đối thoại, ngay cả tư cách để bọn họ nhìn một cái cũng không có. Chỉ sợ trong mắt hai vị chấp sự, Ngô vút bỏ mấy

trăm người này, so sánh với đám kiến bò trên mặt đất cũng không mạnh hơn bao nhiêu.

Đây là pháp bảo sao lại thần kỳ như vậy, ước chừng ngàn người cũng có thể cuốn bay lên.

Thân ở trong khói đen, Ngô Khí lại không cảm giác được gì khó chịu, tò mò giẫm lên chân, chỉ cảm thấy mềm xốp dị thường, tựa như dưới chân là một cục bông. Trong lòng đang nổi lên ý nghĩ sợ hãi thán phục, không ngờ bên cạnh lại sinh ra chuyện ngoài ý muốn.

Tên hạ lưu này, dám làm dơ quần áo của ta, cắt ra cho ta.

Theo thanh âm kia rơi xuống, một bóng người chật vật bỗng nhiên đụng vào trong đám tạp dịch, gây ra một trận hỗn loạn. Bất ngờ phát sinh bên cạnh Ngô Khí, hẳn lại rõ ràng đã xảy ra chuyện gì.

Lúc trước tại quảng trường, địa phương đại mấy trăm tạp dịch cùng ngoại môn đệ tử cách xa nhau. Nhưng mà pháp bảo khói đen này bao phủ xuống, đem tất cả mọi người vây lại trong đó, tự nhiên khoảng cách song phương không thể tránh khỏi. Có một tạp dịch không cẩn thận đụng phải quần áo một đệ tử ngoại môn, đệ tử ngoại môn kia lập tức giận dữ, một cước liền đạp bay tạp dịch.

A a a...

Tiếng kêu thảm thiết bỗng nhiên vang lên, tên tạp dịch lúc trước bị đạp bay mặt mũi tràn đầy thống khổ rú thảm lên, ngọn lửa màu xanh lục quỷ dị bỗng nhiên từ lòng bàn chân hắn dâng lên. Trong nháy mắt bao vây quanh người hắn, dưới ngọn lửa xanh thiêu đốt, toàn thân tạp dịch kia nhanh chóng biến thành màu sắc giống như ngọn lửa. Hai con mắt bạo phát ra, hai tay hung hăng bóp chặt cổ mình.

Đám người lập tức rời xa tạp dịch này, sợ nhiễm phải ngọn lửa trên người hắn. Tạp dịch phong tuy bế tắc, nhưng không ít tạp dịch vẫn có thể nhận ra ngọn lửa trên người hắn là vật gì.

Mấy chục hơi thở sau, dưới cái nhìn chăm chú của mấy trăm người, tạp dịch kia rốt cuộc cũng khí tuyệt bỏ mình.

Hừ, chết nhanh như vậy, tiện nghi món đồ đê tiện này rồi, lãng phí một đóa độc điểm của bản thiếu gia.

Tê

Yên tĩnh, ngàn người chứng kiến, một cái sinh mệnh sống sờ sờ liền biến mất. Mặc dù là những đệ tử ngoại môn mắt cao hơn đầu lúc này cũng có chút trợn mắt, cũng sờ nhìn thiếu niên hoa phục đứng ở phía trước giết người kia, hơn phân nửa trên mặt đều hiện ra vẻ kinh ngạc, thậm chí là sợ hãi. Dù sao bọn họ cũng chỉ là thiếu niên, ở Ma Tông không quá một năm, tâm tính chỉ sợ vẫn là thiện tính hơn một chút.

Tất cả mọi người sau khi ngây ngốc một chút, đều không hẹn mà cùng đưa mắt nhìn về phía sâu trong khói đen. Lúc này bọn họ đều nhớ ra, bọn họ chính là đang ở bên trong pháp bảo của hai vị ngoại môn chấp sự đại nhân.

Chờ đợi thật lâu, từ sâu trong khói đen bay tới lười biếng nói một câu.

Lần sau không làm ví dụ nữa.

Bốn chữ nhẹ nhàng lọt vào tai song phương lại là phản ứng hoàn toàn khác nhau. Mấy trăm tạp dịch như mất hồn trong nháy mắt, không dám có một tia dị động, ngay cả phần nộ còn sót lại trong mắt cũng đều biến mất. Nhận mệnh, so với đồ rom còn không bằng vận mệnh.

Mấy trăm đệ tử ngoại môn mới thu nhận kia lại không giống nhau, nhất là thiếu niên hoa phục cầm đầu, trên mặt lập tức mang theo nụ cười ngoan lệ vô cùng. Những đệ tử ngoại môn khác thần sắc cũng thay đổi, ánh mắt nhìn về phía đám người Ngô Khí cũng không còn như trước kia., Mà đổi thành một loại ánh mắt chán ghét khinh miệt, thậm chí là vẻ mặt rục rịch. Như bọn họ nhìn không phải một đám người sống sờ sờ, mà là một đám chó đơi làm thịt, không đáng để bọn họ nhìn ánh mắt bình đẳng.

Ngoại môn đệ tử, trước tiên phải trở thành ngoại môn đệ tử, nhất định phải thoát khỏi thân phận tầng thấp nhất của tạp dịch. Thân như con kiến, mạng như cỏ rác, ai cũng có thể dễ dàng bóp chết. Lão đầu tử, người yên tâm, Ngô Khí ta nhất

định sẽ trở thành ngoại môn đệ tử, bước lên con đường trường sinh.

Giờ khắc này, Ngô Khí ẩn thân trong đám người tạp dịch trước nay chưa từng có mắt bộc phát kiên quyết, còn có tàn nhẫn. khát vọng từ đáy lòng như thủy triều dâng lên, để toàn thân Ngô Khí có một loại run rẩy không chế được.

Chỉ là sau một hồi, Ngô Khí lại hoàn toàn yên tĩnh lại, một tia khí tức dị dạng cũng không hiện lộ ra, cúi đầu, hoà làm một thể với mây trăm tạp dịch chung quanh.

Trọn vẹn nửa canh giờ trôi qua, có lẽ là lúc trước chấp sự đại nhân ở sâu trong khói đen đã cảnh cáo có tác dụng, đám đệ tử ngoại môn kia không còn sinh sự nữa.

Đã đến nơi.

Tiếng nói khàn khàn lại ẩn chứa ma lực truyền vào tai ngàn người trong khói đen, mọi người cảm thấy thân thể ngừng lại, mắt hoa lên. Khói đen nồng đậm khoảnh khắc như thủy triều rút đi, hiện ra cảnh tượng trước mắt.

Tê

Một loạt thanh âm hít sâu vang lên, cảnh tượng xuất hiện trước mắt làm cho đám người vừa mới đứng vững dưới chân mềm nhũn ra, có không ít người ngay tại chỗ sợ tới mức ngồi trên mặt đất.

Chỉ thấy trước mắt, từ mặt đất bắt đầu, thẳng đến những chỗ mắt thường không thể chạm tới trên bầu trời, đều là u ám vô tận. Khí tức tối tăm mờ mịt không ngừng sinh ra, tùy ý tràn ngập, chiếm cứ toàn bộ bầu trời.

Vô số quỷ vật thể lương dữ tợn hiện lên trong đó, vô tận thanh âm rú thảm trực tiếp vang lên trong lòng mọi người. Đứng ở nơi đó, mọi người tựa như có thể cảm giác được trong khí tức tối tăm mờ mịt tràn ngập oán niệm của vô số quỷ hồn, vô cùng không cam lòng bất đắc dĩ chém giết tâm tình tham lam bất đắc dĩ.

A, ta chịu không nổi.

Cứu ta, nhanh cứu ta.

Ta muốn giết ngươi, giết chóc giết chóc.

Trong đám người bỗng nhiên có hơn mười người điên cuồng rít gào, sau đó hai tay các người hoàn toàn điên cuồng vung vẩy về phía màn sương mù màu xám cách đó không xa. Biến cố phát sinh quá nhanh, những người khác căn bản không kịp ngăn cản, hơn mười người kia cũng đã vọt vào trong màn khí màu xám kia, thoáng cái liền biến mất ở bên trong.

Kỳ thật vào lúc này, cũng không có mấy người có thể phân tâm ra ngăn trở hơn mười người kia. Bởi vì vào lúc này, cơ hồ tất cả mọi người đều ngã ngối trên mặt đất. Trên mặt hiện ra vẻ thống khổ, giống như cùng cái gì đó đang đấu tranh.

Tuy rằng có mấy người còn có thể miễn cưỡng đứng dậy, bắt quá cũng không có dư lực ngăn cản người khác. Bọn họ lúc này đáy lòng đều xuất hiện đủ loại ảo tưởng, các loại tâm tình tiêu cực nảy sinh, ác niệm như măng mọc sau mưa.

Vứt bỏ con, mau tới đây đi, cha ở đây, ngươi mau tới đây a...

Một giọng nói vang lên trong đầu Ngô Khí, ngay sau đó hai mắt trở nên mờ lung, cảnh vật trước mắt biến mất. Thay vào đó là gương mặt già nua của Ngô Khí nghĩa phụ Ngô Trạch, đứng cách đó không xa vẫy vẫy tay với Ngô Khí.

Chỉ vùn vùn một giây, lấy sự kiên định của Ngô Khí, huyền tượng trước mắt đã bị nó đánh nát. Chỉ là hắn không lập tức tỉnh lại, mà là tiếp tục giả bộ như hãm sâu huyền cảnh. Hắn tin tưởng, mặc kệ huyền cảnh trước mắt xuất hiện như thế nào, hai chấp sự ngoại môn của Vạn Thi tông nhất định sẽ không ngồi nhìn mặc kệ.

Trừ phi bọn họ cũng lâm vào trong huyền cảnh, bắt quá nơi này chính là chỗ tông môn Vạn Thi Tông, tỷ lệ phát sinh chuyện như vậy chỉ sợ là nhỏ đến đáng thương. Hơn nữa nếu thật sự là như vậy, cho dù Ngô Khí một mình tỉnh lại cũng khẳng định chỉ có một kết cục, chính là chết trong tay địch nhân không biết.

Thời gian trôi qua từng chút, trong thời gian đó rất nhanh lại có không ít người chịu nổi mê hoặc của ảo cảnh, giống như nổi điên vọt vào trong khí mặc xám xịt kia.

Hừ.

Trăm hơi thở sau, một tiếng hừ lạnh như sấm rền bỗng nhiên vang lên trong đầu đám người, huyền tượng vốn còn khí thế hung hăng lập tức tan rã hầu như không còn.

Xi, vậy mà chỉ điên lên một trăm năm mươi ba, xem ra lần này đệ tử ngoại môn tâm chí coi như không tệ. Chúc mừng các người, các người thành công thông qua Ảo Cảnh thí luyện, tiếp theo chỉ có sống sót trong thí luyện sinh tử, là có thể trở thành đệ tử ngoại môn của Vạn Thi Tông ta.

Lão giả ung thứu cùng đại hán trung niên hai vị chấp sự chậm rãi xuất hiện trước mặt mọi người, trong đó lão giả kia trên mặt còn mang theo nụ cười, từng tiếng cười phát ra, chỉ là truyền đến trong tai mọi người. Lại làm cho đáy lòng mọi người đều run lên lạnh run, nhất là nhớ tới hơn một trăm người lúc trước điên mất, sắc mặt những đệ tử ngoại môn kia càng khó coi vô cùng.

Sắc mặt Ngô Khí cũng rất khó coi, bất quá cũng không phải bởi vì thanh âm của lão giả ung thứu kia, mà là tình cảnh hãn mở mắt nhìn thấy chung quanh sau khi mở mắt ra.

Lại chỉ còn lại mười người.

Trước khi hãn mở mắt ra, Ngô Khí nghe thấy lão giả chấp sự kia nói, cho rằng chỉ mất hơn một trăm người. Nhưng khi hãn mở mắt ra, tập dịch chung quanh vậy mà chỉ còn lại có mười người, ước chừng mấy trăm người, vậy mà chỉ để lại mười người.

Lão giả ung thứ ba điên mất một trăm năm mươi ba, hóa ra chỉ là số người trong số đệ tử ngoại môn điên mất. Mà mấy trăm tập dịch kia, chỉ có vẹn vẹn mười người kiên trì đến cuối cùng. Dù là đáy lòng Ngô Khí đã có chuẩn bị, lúc này cũng bị tình cảnh chung quanh trống rỗng làm cho sửng sốt một chút.

Di, đám tập dịch này còn có mười người, đây thật là một chuyện hiếm lạ. Sư đệ, xem ra lần thí luyện này sẽ càng thêm thú vị so với ngày xưa.

Trước đó vì chống cự huyền tượng, hầu như tất cả mọi người đều ngòai trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch, toàn thân xụi lơ.

Ngô Khí tuy có dư lực, nhưng không biểu hiện ra, cũng ngồi phịch xuống mặt đất, một bộ dạng nửa chết nửa sống.

Bất quá vị chấp sự đại nhân kia không để cho bọn họ nghỉ ngơi chút nào, trên khuôn mặt khô gầy vẫn treo nụ cười, nhưng trong đôi mắt như ung ung bắn ra ánh mắt lại dần dần xuất hiện ý vị tàn nhẫn.

Ngay sau đó, kỳ hạn thí luyện sinh tử ba ngày, người cuối cùng còn sống sót, liền trở thành ngoại môn đệ tử chính thức của Vạn Thi tông ta.

Vào trong hưởng thụ cho tốt đi, đám tiểu tử kia...

Lão giả phát tay áo một cái, một cỗ hắc phong lãng không sinh ra, thổi lên trên người hơn một trăm người còn lại. Hơn một trăm người giống như biến thành từng trang giấy mỏng manh, bị thổi bay lên, sau đó rơi vào trong màn khí xám xịt kia.

Hội Thường chân thành xin vé, thu thập và đề cử các vị với tiểu lâu vô cùng trọng yếu, xin nhờ các vị, ném hết qua đây đi.

7

Bành

Một tiếng trầm đục vang lên, cả người Ngô Khí như chó chết ngã trên mặt đất.

Tê

Nương theo thanh âm hít một hơi lạnh trong miệng, đau đớn kịch liệt truyền tới trong đầu Ngô Khí, sau lưng là một cảm giác nóng rát. Từ trên cao rơi xuống, dù là Ngô Khí thân thể cường tráng, cũng đau hai hàng lông mày hấn nhú chặt.

Không có cảm giác nóng rát sau lưng, trong nháy mắt rơi xuống đất, đầu lâu lập tức nâng lên nhìn về bốn phía. Đợi nhìn rõ ràng huyền cảnh chung quanh, mới chậm rãi nhẹ nhàng thở ra, từ mặt đất chậm rãi đứng lên.

Nơi này là nơi này...

Xung quanh Ngô Khí, vậy mà không có một cây thực vật nào còn sống, có chỉ là bạch cốt. Bạch cốt không nhìn thấy điểm cuối, giống như trên mặt đất phủ một tấm thảm bạch cốt vô cùng to lớn. Ngoại trừ vô số bạch cốt, Ngô Khí vậy mà không nhìn thấy bất cứ vật gì khác, cho dù là một cây cỏ nhỏ cũng không có.

Nơi này hình như là cấm địa của sinh linh, không có bất kỳ vật sống nào có thể sinh sống, ở chỗ này tồn tại chỉ có bạch cốt. Khác với thi cốt chất đống như núi như biển, nơi này chỉ có bạch cốt, một tia huyết nhục cũng không tìm được. Nếu như không phải nơi này quá mức to lớn, mắt thường căn bản không nhìn thấy bờ, Ngô Khí thậm chí đoán nơi này có phải ẩn giấu số lượng thi trùng khát máu cực lớn hay không.

Bất quá nghĩ lại, nếu thật sự có nhiều thi trùng khát máu như vậy tạo thành cảnh tượng như vậy, chỉ sợ số lượng nhất định đã đến mức đáng sợ. Hai vị chấp sự đại nhân cũng nhất định không ngăn được nhiều thi trùng như vậy, chớ nói chi là chủ trì cuộc thí luyện này.

Từ bỏ ý nghĩ trong lòng kia, Ngô Khí lại lục soát trí nhớ một lần nữa, cũng không tìm được một chút manh mối nào liên quan tới nơi này.

Tạp dịch phong thật sự quá bế tắc, Vạn Thi Tông lại là Ma đạo đại tông, chính lão nhân ở chỗ này sống mấy chục năm, biết được cũng chỉ là một góc băng sơn của Vạn Thi Tông mà thôi. Có lẽ, ngay cả một góc băng sơn cũng không tính.

Suy tư một phen không có kết quả, Ngô Khí cũng bỏ qua. Quay đầu suy tư về tình cảnh hiện tại của mình, trước đó nghe chấp sự của lão giả kia nói, lần này là thí luyện sinh tử. Đám đệ tử ngoại môn kia chỉ cần sống ở đây ba ngày, là có thể thuận lợi trở thành đệ tử ngoại môn chính thức. Nghe ý tứ trong lời nói của lão, hơn nữa nơi đây lại là địa điểm thí luyện, vậy nơi đây tất nhiên sẽ không quá lớn, hoặc là hai vị chấp sự kia sẽ không để cho hơn một trăm người chúng ta đi quá xa.

Hơn nữa, nơi đây khẳng định sẽ không biểu hiện bình tĩnh an toàn như hiện tại. Có thể khẳng định, nơi đây nhất định sẽ gặp nguy hiểm, hơn nữa đủ để giết chết đám đệ tử ngoại môn tu luyện công pháp nhập môn Ma Tông một năm. Nguy hiểm kia có lẽ là đến từ nơi đây, có lẽ là đến từ trong hơn một trăm người kia, hoặc là có lẽ, cả hai đều có.

Ngô Khí tâm niệm xoay chuyển, từng ý niệm trong đầu bốc lên, phân tích thí luyện sinh tử cuối cùng này. Dần dần, hai hàng lông mày Ngô Khí chậm rãi giãn ra, khóe miệng cũng xuất hiện nụ cười.

Thí luyện Ảo Cảnh trước đó, là muốn chọn lựa đệ tử tâm chí kiên định, những khí tức làm người ta lâm vào huyền tượng kia giống như là nơi đây sinh ra. Nhưng hiện tại những khí tức kia lại không cách nào để cho ta lâm vào huyền tượng, hẳn là bị hai vị chấp sự kia động tay động chân.

Ngô Khí bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, nơi đó vẫn là màn khí xám xịt vô tận, vô tận oan hồn quay cuồng trong đó, nhưng lại không thể lại làm cho trong lòng Ngô Khí sinh ra một tia huyền tượng.

Thí luyện sinh tử, hẳn là phải chọn lựa đệ tử có thực lực kiệt xuất. Nếu thực lực đủ để chống đỡ qua ba ngày, mới đủ tư cách trở thành đệ tử ngoại môn Vạn Thi tông.

Nếu người quyết sách ngoại môn biết rõ lưu trình thí luyện lần này đều bị một thiếu niên đoán được mục đích, chỉ sợ cũng sẽ kinh ngạc một phen. Từ nhỏ đi ăn xin, chịu hết lãng nhục, lại tiến vào ma tông giống như luyện ngục này. Tâm chí Ngô Khí đã sớm cứng rắn như sắt, tâm tư cũng không phải thiếu niên bình thường có thể so sánh.

Nếu ta thật sự cam tâm làm một tạp dịch, ỷ vào hồ lô này khát máu thi trùng, tìm một chỗ trốn vào ba ngày khẳng định có khả năng rất lớn an toàn vượt qua ba ngày. Đáng tiếc, Ngô Khí ta, không muốn cả đời đều là một tên tạp dịch hèn mọn tùy ý để người khác nhào nặn giết. Vận mệnh của ta, nhất định phải nắm trong tay của ta.

Chỉ sống sót, cũng không thể cam đoan trở thành đệ tử ngoại môn, nhưng mà...

Trong tay Ngô Khí chẳng biết lúc nào xuất hiện một cái hồ lô nhỏ bề ngoài thô ráp, trong lòng bàn tay hấn lặn lộn, bị hấn đùa nghịch. Trong lòng nổi lên một ít suy nghĩ, thân hình liền chuyển động, dưới chân không tiếng động, bước về phía xa.

Sư đệ, người nói lần này có mấy người có thể vượt qua. Thí luyện sinh tử, đây chính là chân chính cử tử nhất sinh a. Còn nhớ năm đó hai huynh đệ chúng ta chính là từ Bạch Cốt Lĩnh này đi ra, thí luyện năm đó, thế nhưng chỉ sống sót mười mấy người mà thôi. Bây giờ đã qua trăm năm, chúng ta mới tấn thăng Trúc cơ, thọ nguyên gia tăng đến năm trăm năm.

Phía trước màn khí tối tăm mờ mịt có hai bóng người đang đứng, ánh mắt hai người đều nhìn vào màn khí mờ mịt kia. Lão giả ung thừ kia bỗng nhiên quay đầu lại, nói với chấp sự trung niên.

Cử Tử nhất sinh, nhiều không quá hai mươi người.

Âm thanh như sấm rền, vô cùng đơn giản. Chấp sự trung niên hình như đã nhìn đủ màn khí kia, sau khi trả lời lão giả ung

ung, không có ý mở miệng nói chuyện, ngay cả mí mắt cũng rũ xuống, giống như nhập định.

Lão giả ung thúu cười hắc hắc, cũng biết sư đệ mình chính là tính cách như vậy, khó có thể mở miệng. Nếu không lúc trước đối mặt những tạp dịch cùng đệ tử kia, đều là do lão nói chuyện, lập tức không để ý, phối hợp tự mình mở miệng.

Sư đệ, hai huynh đệ chúng ta ngồi đây cũng thật nhàm chán, không bằng chúng ta học phàm nhân kia đánh cược một phen. Chúng ta cược số người có thể thông qua khảo nghiệm lần này, lấy hai mươi người làm giới, sư huynh ta cược số người thông qua thí luyện lần này sẽ vượt qua hai mươi người.

Về phần tiền đặt cược sao, vì huynh lấy một cỗ thi thể tu sĩ Luyện Khí kỳ trời sinh được làm tiền đặt cược, về phần sư đệ sao, vì huynh trừ gốc Tụ Thi Đằng kia ra, những sư huynh khác ta còn thật sự không để vào mắt. Không biết sư đệ dám tiếp hay không.

Trên mặt lão giả ung thúu đột nhiên nặn ra một vòng ý cười, trong miệng vậy mà nói ra một phen muốn đánh cược với đại hán trung niên, ngay cả tiền đặt cược cũng chủ động nói ra. Hơn nữa nhìn nụ cười trên mặt hắn, giống như không lo lắng đại hán trung niên sẽ không đồng ý.

Nghe xong lời nói của lão giả ung thúu, trung niên đại hán bỗng nhiên quay đầu, đôi mắt to lớn như chuông đồng mang theo dị sắc nhìn lão giả một cái.

Thật lâu sau, hai chữ vô cùng đơn giản từ trong miệng đại hán nhảy ra.

Đánh cược!

Nghe được hai chữ trong dự liệu, nụ cười trên mặt lão giả ung ung lập tức càng thịnh, từng nếp nhăn như cái rãnh kéo dài ra, định ra đánh cược, lão giả ung thúu kia cũng mất đi hứng thú nhìn chằm chằm màn khí kia, hai mắt đang buồn ngủ liền nhập định.

Trong Bạch Cốt lĩnh, lúc này đã vào đêm, dưới bầu trời tối tăm mờ mịt, hai bóng người đang quấn chặt lấy nhau.

Uống xong...

Cũng không biết dây dưa bao lâu, một bóng người trong đó đột nhiên xoay người bay lên, lướt qua đỉnh đầu bóng người khác. Mang theo đầu gối man lực hung hăng đánh về phía xương lưng người nọ, răng rắc một tiếng vang giòn, thanh âm xương lưng vỡ vụn của người kia vang lên rõ ràng.

Đi chết đi!

Một vòng đao quang lạnh lẽo lập tức xuất hiện ở cổ người nọ, hung hăng chuyển động. Một cái đầu lâu đầm máu bị Ngô Khí cầm trong tay, trong miệng thở hỗn hển, chán ghét nhìn lướt qua khuôn mặt đã hoàn toàn vụn vỡ, tiện tay ném qua một bên.

Hô, cái thứ ba.

Tiện tay giặt xuống một khối vải rách từ thi thể dưới người, lau sạch máu tươi trên chủy thủ. Ngô Khí quét nhìn thi thể dưới thân, nhớ tới mấy canh giờ qua, thần sắc Ngô Khí có chút phức tạp, vừa mừng vừa lo.

Lúc này hẳn đã biết được nơi đây nguy hiểm gì, tạm thời bất luận nơi đây có nguy hiểm gì, hiện tại nơi này là địa điểm thí luyện. Nguy hiểm chủ yếu là Ngô Khí đã biết, đó chính là gần chín trăm người lúc trước điên mất trong thí luyện Áo Cảnh, trong đó có mấy trăm tạp dịch cộng thêm hơn một trăm đệ tử ngoại môn.

Không biết nguyên nhân là gì, những người điên này sau khi tiến vào nơi đây không có người chết, mà trở nên càng thêm điên cuồng càng thêm khủng bố. Hoàn toàn mất đi thần trí, trong đầu tựa hồ chỉ có một ý niệm, chính là, giết không để ý tới tất cả, chỉ cần nhìn thấy vật còn sống, liền lập tức điên cuồng công kích, tựa hồ không giết chết đối phương sẽ không bỏ qua.

Ban đầu, nơi này vô cùng bình tĩnh, nhưng từ hai canh giờ trước bắt đầu vào đêm. Ngô Khí lần lượt gặp ba người điên, đều là tạp dịch giống như hắn. Ba người điên kia phát hiện trước khi Ngô Khí đều là lang thang không mục đích.

Nhưng vừa phát hiện ra Ngô Khí lập tức trở nên vô cùng điên cuồng, hơn nữa tốc độ khí lực trở nên càng thêm đáng sợ so với lúc còn sống. Nếu không phải thực lực của Ngô Khí có thể tính là hàng đầu trong mấy vạn tạp dịch, chỉ sợ hiện tại đã là người chết.

Hiện tại Ngô Khí biết, trong khu vực thí luyện không lớn này, có gần chín trăm người điên đang lang thang. Một khi gặp được người sống thì sẽ điên cuồng công kích, đến khi chết mới thôi.

Cũng chính vì vậy, lúc này sắc mặt Ngô Khí mới có chút phức tạp. Vốn hắn định giết một đệ tử ngoại môn trong lần thí luyện này, sau đó thay thế. Bởi vì trong môn quy Vạn Thi Tông, liên có một quy định như vậy, nếu tạp dịch muốn trở thành đệ tử Vạn Thi Tông, chỉ cần giết một đệ tử nào đó, liền có thể thay thế thân phận đệ tử kia.

Vạn Thi Tông chính là đại tông Ma đạo, cho dù là môn quy cũng tràn ngập ma ý giết chóc. Bất quá đây cũng là điều duy nhất nhắc tới môn quy tạp dịch, đáng tiếc Vạn Thi Tông lập tông mấy vạn năm, căn bản không có ghi chép tạp dịch có thể lợi dụng môn quy này trở thành đệ tử ngoại môn.

Bất quá đối với Ngô Khí mà nói, đây lại là con đường duy nhất thoát khỏi thân phận tạp dịch này. Cho nên hắn mới từ bỏ phạm nhân đại phú quý, cũng phải tham gia lần đại hội thí luyện chết không sống này.

Mới vào đây, ý nghĩ ban đầu của Ngô Khí Nguyên là mau chóng tìm được một đệ tử ngoại môn, sau đó dùng Thị Huyết Thi Trùng giết chết. Tiếp theo tìm một chỗ an toàn, trốn ở ba ngày, sau khi đi ra có thể thuận lợi thay thế.

Nhưng ai biết được cuối cùng sinh tử thí luyện lại để cho bọn họ sống sót trong vòng vây hơn chín trăm người điên, nếu Ngô Khí còn tìm kiếm đệ tử ngoại môn khắp nơi giống như trước, đến lúc đó nếu như đụng phải không chỉ một người điên. Dưới sự vây công của liên tục, Ngô Khí còn tìm kiếm khắp nơi., Ngô Khí cũng không nắm chắc có thể sống sót được hay không. Nhất là trong những người điên này còn có một ít đệ tử

ngoại môn, những đệ tử này đều là thân có thần thông, hoàn toàn khác với tạp dịch chỉ có sức lực.

Khó đảm bảo cho bọn họ cho dù điên rồi, cũng sẽ thi triển thần thông, đến lúc đó cho dù Ngô Khí có thi trùng khát máu, cũng chỉ có thể ôm hận vào kết cục.

Cũng không phải là không có chỗ tốt, ba ngày thời gian, nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn. Có thể...

Ngô Khí như nghĩ tới điều gì, đột nhiên quay người điên cuồng lướt về một hướng.

8

Trong Đoạn Hồn sơn mạch, phạm nhân di tích ít ỏi, nguyên nhân bên trong nguy hiểm vô cùng. Căn bản không phải phạm nhân bình thường có thể sinh tồn, những hiểm địa bình thường kia không nói. Nghe đồn trong Đoạn Hồn sơn mạch, có chín đại hung địa, đều là những khu vực ẩn chứa nguy hiểm vô tận, bên trong có đủ loại hung hiểm, tiên nhân đi vào cũng phải nuốt hận.

Thực tế cái gọi là chín đại hung địa, cũng không có khoa trương như tin đồn, ngay cả tiên nhân cũng không thể sinh tồn. Có lẽ phạm nhân giới này có địa phương khiến tiên nhân muốn nuốt hận, nhưng tuyệt đối không phải là ở Đoạn Hồn sơn mạch.

Chín đại hung địa đều là hiểm địa bao hàm vô cùng nguy hiểm, độc khí yêu thú không giống nhau. Nhưng đối với đệ tử các tông môn ở trong Đoạn Hồn sơn mạch mà nói, chín đại hung địa này cũng là nơi hung hiểm cùng kỳ ngộ tồn tại.

Bạch Cốt lĩnh, kéo dài vạn dặm, khắp nơi đều là bạch cốt, cũng không biết hình thành như thế nào. Một trong chín hung địa lớn nhất, trong phạm vi thể lực của tam đại bá chủ Đoạn Hồn sơn mạch, Vạn Thi tông là theo lý thường xuyên bị Vạn Thi tông chiếm lĩnh, trở thành nơi tu luyện thường xuyên nhất của Vạn Thi tông.

Lúc này tại một góc của Bạch Cốt lĩnh khổng lồ, trong vạn hồn chương khí xám xịt, đứng vững mười ba tòa kỳ môn to lớn. Toàn thân kỳ môn đen sì, ngay cả cột cờ cũng giống như một mảnh đen sì. Dưới khí xám quay cuồng, khó có thể thấy rõ diện mạo thật sự của những kỳ môn này. Nhưng người hơi có chút kiến thức đều biết mười ba tòa kỳ môn này hẳn là tạo thành một tòa trận thế, chỉ là không biết trận thế ảnh hưởng đến thế nào, chỉ là không biết trận thế này là như thế nào.

Ở phía dưới phạm vi bao trùm của trận thế, lúc này đang phát sinh từng trận chém giết vô cùng thảm liệt. Từ khi bắt đầu đêm, thỉnh thoảng vang lên tiếng gào thét vô cùng dọa người,

còn kèm theo một hai tiếng kinh hô cùng tiếng kêu thảm thiết. Tiếng gào rú kia khác với động vật dã thú, nhưng lại không giống âm thanh người rống, bên trong tràn ngập máu tanh băng lãnh, làm cho người nghe không rét mà run.

Suốt một đêm, khu vực dưới mười ba tòa kỳ môn bao trùm, lại không có một chút an tĩnh nào.

Ngày hôm đó, bóng tối âm u chậm rãi biến mất, đổi lại là sương mù mờ mịt bốc lên không ngớt. Đêm tối đã qua, bất quá cho dù như vậy, nơi này vẫn là một điểm ánh mặt trời cũng không thấy được, vẫn là một màu u ám vô cùng.

Ở một chỗ trong khu vực này, rất nhiều bạch cốt chồng chất thành một ngọn núi nhỏ, cao tới vài chục trượng, ở chỗ cao nhất kia hình thành một tòa bình đài ngoài ý muốn. Lúc này trên bình đài, có một bóng người mơ hồ ngồi ngay ngắn.

Cuối cùng cũng kết thúc.

Người nọ hơi động một chút, hai mắt mở ra, trong miệng nhẹ nhàng thở ra một hơi, một câu cũng phun ra theo. Vải xám áo gai, trang phục tạp dịch tầm thường, chính là Ngô Khí.

Đêm qua hắn gặp cơ hội đã sớm, đoán được phiên khu vực này có hơn chín trăm tên diên không muốn sống, liền lướt đến nơi này. Nơi này là nơi hắn mới vào đã phát hiện ngoài ý muốn, Bạch Cốt bình đài này cao tới vài chục trượng, tăng thêm nơi này thời khắc nào cũng có sương mù màu xám quay cuồng. Người bình thường căn bản không cách nào phát hiện ở trên không trung còn có địa phương như vậy, cho dù ngẩng đầu nhìn cũng không thấy thân ảnh Ngô Khí, lại là chỗ ẩn thân tốt nhất.

Ồ...

Hai mắt vừa mở ra, ánh mắt Ngô Khí lập tức thấy được hư ảnh kỳ môn cực xa trên không trung mơ mơ hồ hồ xuất hiện. Trong mắt lóe lên tinh quang, lập tức quay đầu nhìn bốn phía, mười ba tòa kỳ môn thu hết vào đáy mắt.

Trận pháp...

tri thức tu chân trong đầu Ngô Khí đều đến từ nghĩa phụ hấn, Ngô Trạch. Chỉ là cho dù Ngô Trạch ở đây, cũng không cách nào phân biệt mười ba tòa kỳ môn kia hợp thành trận pháp gì, càng không nói đến Ngô vút bỏ.

Bất quá cũng không trở ngại, lúc Ngô Khí nhìn thấy mười ba tòa kỳ môn kia, nghi vấn còn lại trong đầu lập tức tan thành mây khói.

Thì ra là như vậy, cảnh tượng nơi đây hẳn là đã tồn tại, không phải vì lần thí luyện này mà làm ra. Mười ba tòa kỳ môn tạo thành trận pháp ngăn cách một khu vực, khu vực này chính là nơi thí luyện. Chúng ta có thể không bị sương mù màu xám quỷ dị kia ảnh hưởng, hẳn cũng là công lao của trận pháp kia.

Hiện tại hẳn là ban ngày, không nghe được tiếng rống của những người điên kia, chẳng lẽ những người điên kia chỉ có thể đi ra vào buổi tối. Hẳn là, hôm qua cũng vậy, cả đêm cũng không có an bình, cũng không biết bao nhiêu quỷ không may gặp phải những người điên này.

Đem chúng ta giam cùng hơn chín trăm tên điên khát máu, lấy ba ngày làm hạn chế, qua ba ngày là có thể trở thành ngoại môn đệ tử chính thức của Vạn Thi Tông. Khu vực này chỉ phạm vi mười dặm, cho dù tìm một chỗ trốn đi, cuối cùng cũng sẽ bị hơn chín trăm tên điên khát máu tìm ra. Nếu không chém giết một phen sẽ sống sót, sợ là không thể nào.

Ngô Khí nghỉ ngơi một đêm, lúc này trong đầu vô cùng bình tĩnh, sau một phen phân tích, trong đầu không còn chút nghi hoặc nào. Mục đích của trận thí luyện này, chính là những đệ tử có thực lực thấp kém, không thể nào sống sót trong chém giết. Chỉ có thể kiên trì đến cuối cùng, mới có tư cách được xếp vào tường Vạn Thi Tông.

Nhưng thực lực của hấn cuối cùng chỉ là chiếm hàng đầu trong tạp dịch. Nếu so sánh với những đệ tử ngoại môn tu luyện công pháp lại có thần thông một năm, thực lực của hấn khẳng định không đủ. Đối với điểm này Ngô Khí rõ ràng vô cùng không có một chút cảm giác chán nản, ngược lại khóe miệng mở ra từng chút một, lúc này trên mặt hấn lại xuất hiện vẻ chờ mong.

Nếu không dựa vào cái này, Ngô Khí ta sợ là còn không có lá gan tham gia lần thí luyện này. Nếu tình huống nơi thí luyện này giống với ta đoán, vậy danh ngạch đệ tử ngoại môn này, Ngô Khí ta phải quyết định.

Đưa tay vào ngực, lúc lấy ra đã có thêm một cái hồ lô nhỏ thô ráp. Vừa cầm vào tay, Ngô Khí có một loại cảm giác huyết mạch tương liên.

Bên trong chứa chính là Ngô Khí dốc hết tâm huyết vất vả nuôi thi trùng khát máu trong thi cốc. Mấy ngày trước đem thi trùng thu hồi từ thi cốc, Ngô Khí lấy máu tươi của mình ôn dưỡng đám thi trùng này trọn vẹn ba ngày.

thêm máu thi trùng, tại Vạn Thi tông cũng coi như là kịch độc trùng có chút danh tiếng. Đáng tiếc Ngô Khí chỉ là tạp dịch, không biết phương pháp tế luyện, chỉ có thể lấy phương pháp huyết luyện ngốc nhất đi khống chế những độc trùng này.

Từ khi bắt đầu nhận được trứng trùng khát máu của thi trùng, Ngô Khí không ngừng dùng máu tươi của mình nuôi nấng. Cho tới bây giờ, Ngô Khí mới có thể dựa vào huyết mạch yếu ớt liên hệ, khống chế những độc trùng này. M hại của pháp thuật này chính là không cách nào duy trì lâu dài, bất quá kiên trì ba ngày này cũng đã đủ rồi.

Trừ ta ra, người còn tỉnh táo có hơn một trăm người. Chỉ là mười dặm chu vi, đến đêm thứ ba còn có thể còn sống chỉ sợ sẽ không vượt qua mấy chục người. Cho dù còn sống, cũng nhất định là nguyên khí đại thương, đến lúc đó chính là cơ hội của ta. Chẳng qua có một điều kiện, đó là ta có thể bình yên vô sự vượt qua hai đêm này.

Từ từ mở nút gỗ trong tay ra, trong miệng lập tức vang lên một tiếng huýt sáo vang dội. Nhất thời hồ lô trong tay Ngô Khí rung động một hồi, một sợi tơ hồng nhàn nhạt từ bên trong nhảy ra.

Tê tê

Mùi máu tanh nhàn nhạt phiêu tán trong không trung, chợt biến mất. Hồng tuyến kia rơi vào trong lòng bàn tay Ngô Khí, một loại cảm giác quen thuộc thân thiết giống như thân nhân

tràn ngập trong lòng Ngô Khí. Loại cảm giác này làm cho Ngô Khí nhượng mảy, khát máu thi trùng chính là kịch độc trùng không có chút cảm tình nào, lúc này lại để cho mình sinh ra cảm giác giống như thân nhân.

Điều này làm cho Ngô Khí lập tức biến sắc, bất quá loại cảm giác này lại là phương pháp duy nhất khống chế Thị Huyết Thi Trùng của hắn. Chỉ đành cố nén cảm giác buồn nôn trong lòng, một ý niệm thông qua liên hệ này truyền đến trên những thi trùng này.

Đi đi!

Bàn tay chấn động, hồng tuyến lập tức bị đánh tan thành mây trăm điểm đỏ thật nhỏ, hướng giữa các khớp xương dưới chân Ngô Khí chui vào. Trong nháy mắt, liền không thấy bóng dáng bất luận con thi trùng nào.

Ta có thi trùng thủ hộ, chỉ là hai đêm muốn bình yên vượt qua cũng không thành vấn đề, liền nhìn xem những người khác, có phải cũng có chỗ dựa như ta hay không, cho dù có, cũng không có khả năng toàn bộ ngoại môn đệ tử đều có, cũng phải có người trở thành đá kê chân của ta.

Ngô Khí ngồi ngay ngắn trên đài cao, ánh mắt sáng quắc, nhìn về phía chỗ sâu sương mù tối tăm mờ mịt kia.

Thật xin lỗi, bởi vì buổi tối ngoài ý muốn đi dự tiệc uống rượu, hôm nay canh hai lại đến muộn. Bất quá quyển sách này hiện tại là kỳ sách mới, thật sự rất trọng yếu. Vẫn là xin vé, nhìn các vị cao hứng liền cho mấy tấm lều nhỏ cúi đầu bái tạ ơn rồi.

9

Tiếng rống vang lên.

Bạch Cốt lĩnh, đêm khuya, không giống tiếng người gào thét vang lên bên tai. Thân thể ngồi ngay ngắn trên đài cao, ánh mắt lại quét xuống phía dưới, nào lúc này đang có một lão già quần áo lam lũ dữ tợn hướng về phía Ngô Khí gào thét.

Lại bị phát hiện, quả nhiên khu vực này không có chỗ nào bí ẩn tuyệt đối.

Ngô Khí lẩm bẩm một mình, thân thể lại không có ý động dậy một chút nào. Đối với lão già đang gào thét kia, quần áo tả tơi hai mắt đỏ như máu, diện mạo dữ tợn. Vừa nhìn đã biết là một trong chín trăm điên cuồng khát máu kia, cũng không biết là ngửi thấy mùi của Ngô Khí hay là thế nào, vậy mà phát hiện Ngô Khí ngồi ngay ngắn trên đài cao vài chục trượng.

Mấy vạn tạp dịch của Vạn Thi tông đều tu luyện một loại công pháp, đó là Đại Lực Thi Quyết. Lão nhân trước mắt Ngô Khí này đương nhiên cũng giống như vậy, chẳng qua khác với tạp dịch khác chính là..., Lão nhân này có thể sống đến bây giờ còn chưa chết, chỉ sợ Đại Lực Thi Quyết đã tu luyện tới mức cao thâm, bây giờ lại bị nơi đây quỷ dị ảnh hưởng, chém giết liều mạng, chiến lực lão đầu này hôm nay so với ngoại môn đệ tử tham gia thí luyện kia cao hơn nhiều.

Tiếng rống vang lên.

Có lẽ thấy Ngô Khí không có ý định xuống đánh một trận, tiếng gào của lão nhân kia càng thêm đáng sợ. Lão gầm lên một tiếng, dưới chân phi nước đại, vậy mà lấy thân thể của mình đánh về phía Bạch Cốt Tiểu Sơn dưới chân Ngô.

Đại Lực Thi Khôi Quyết, tu luyện tới cảnh giới cao thâm, lực đạt ngàn cân cũng không phải việc gì khó. Nếu bị lão nhân kia hung hăng va chạm, bạch cốt tiểu sơn dưới chân Ngô Khí căn bản không cách nào may mắn thoát khỏi, thể nào cũng lập tức sụp đổ.

Nhưng mặc dù lúc này, trên mặt Ngô Khí lại không thấy vẻ khẩn trương chút nào, vẫn không có ý tứ nhúc nhích chút nào. Chẳng qua là lạnh lùng nhìn lão nhân kia xông tới, trong ánh mắt không chứa một tia cảm tình, giống như nhìn chính là tử vật, mà không phải một người.

Sống sót cũng là chết, dứt khoát liền thoát khỏi người.

Lời nói lạnh như băng của Ngô Khí vừa dứt, rất nhiều khe hở trong bạch cốt sơn nhỏ phía dưới lập tức bay ra mấy trăm điểm sáng huyết hồng. Điểm sáng trên không trung hội tụ thành một vệt đỏ, cũng không thấy Ngô Khí có động tác gì, tơ hồng kia hình như là có linh tính, trên không trung du động một vòng, rơi xuống nghênh đón lão đầu đang điên cuồng va chạm.

Ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm vào hồng tuyến do thi trùng hội tụ mà thành, đây là lần đầu tiên Ngô Khí sử dụng thi trùng đối địch. Mặc dù sau khi lấy được trứng côn trùng, Ngô Khí nghe ngóng được sự khủng bố của thi trùng, nhưng dù sao cũng chỉ là nghe lời nói, không tận mắt nhìn thấy cuối cùng không cách nào yên tâm, hiện tại chính là thời khắc tốt nhất thấy rõ uy lực của thi trùng này.

Bất quá trong nháy mắt, dưới sự chăm chú của Ngô Khí, hồng tuyến cùng lão đầu hung hăng đụng vào nhau. Đánh nhau, không có tưởng tượng tình cảnh chém giết kịch liệt, hồng tuyến do thi trùng biến thành vậy mà không chống cự được chút nào liền bị đánh tan, hóa thành mấy trăm điểm sáng huyết hồng, rơi vào trên thân thể lão đầu.

Nhưng chính sau đó, vô thanh vô tức, tiếng bước chân chạy như điên trong nháy mắt biến mất, tiếng gào thét đáng sợ cũng theo đó không thấy.

Một màn vô cùng đáng sợ xuất hiện trong mắt Ngô Khí, phảng phất như gió đông gặp kiêu dương, điểm sáng huyết hồng kia rơi vào trên người lão đầu, huyết nhục trên thân lão đầu vốn khô héo bắt đầu biến mất, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được, biến mất trong không khí.

Vén vén chỉ kịp chạy ba bước, máu thịt toàn thân lão đầu biến mất hầu như không còn, một bộ hài cốt trắng hếu liền rơi

xuống mặt đất.

Dù là Ngô Khí trong lòng đã sớm có chuẩn bị, giờ phút này sau khi nhìn thấy uy lực của thi trùng, sắc mặt cũng rõ ràng biến hóa một chút. Không áp chế được sắc mặt vui mừng xuất hiện trong mắt hắn, khóe miệng cũng nhếch lên một vòng cung. Rất rõ ràng, hiện tại tâm tình Ngô Khí rất là sung sướng.

Ngô Khí đang mỉm cười nhìn chăm chú thi hài trắng hếu kia, bên tai lập tức vang lên tiếng gào rú vô cùng quen thuộc.

Tiếng rống vang lên.

Tiếng rống vang lên.

Tiếng rống vang lên.

Liên tục ba tiếng gào rú quen thuộc vang lên, phân biệt từ ba hướng truyền đến. Theo tiếng hô, xuất hiện là ba cỗ khí tức điên cuồng quen thuộc không gì sánh được.

Khu vực thí luyện chỉ có phạm vi mười dặm, nhỏ đến đáng thương, lúc trước lão đầu kia gào thét vang vọng phạm vi vài dặm, chung quanh nhất định sẽ có người điên khát máu bị dẫn tới, hiện tại chỉ xuất hiện ba điều ngoài dự liệu của Ngô Khí.

Hừ, đều đến từ chỗ này, bao nhiêu người đến cũng được. Ta ẩn thân nơi này đều có thể tìm được, những người khác càng có thể tưởng tượng được. Cho dù những đệ tử ngoại môn kia thân có thần thông, hoặc là mỗi người có chỗ dựa, sau khi chống đỡ tới nay khẳng định cũng là tiếp cận lực kiệt. Đến lúc đó ta muốn giết người, xem ai ngăn được ta.

Bên tai tràn ngập tiếng gào thét, có thể cảm giác được, ba cỗ khí tức kia càng ngày càng gần. Thậm chí Ngô Khí có thể nhìn thấy ba bóng người mơ hồ từ đằng xa chạy như điên tới, những người điên này sau khi mất đi thần trí, chạy như là dã thú. Hai chân chạm đất, tốc độ nhanh vô cùng, chạy như điên tới đây ba cơn cuồng phong màu xám.

Nếu là tạp dịch hoặc đệ tử ngoại môn khác tham gia thí luyện sinh tử đồng thời gặp ba người điên khát máu, có lẽ sẽ luống cuống tay chân ứng phó cẩn thận, nhưng có thi trùng thủ hộ,

Ngô Khí căn bản không lo lắng những người điên kia có thể tạo thành uy hiếp gì đối với hắn.

Sau khi nhìn thấy uy lực của thi trùng, Ngô Khí càng thêm kiên định với dự định trước kia. Liền đứng ở trên đài cao bạch cốt kia, chờ ba ngày qua đi, đợi đến đêm cuối cùng. Hắn đang ra tay, không cần đại khai sát giới, chỉ cần tìm một ngoại môn đệ tử sắp kiệt sức. Sau khi giết xong, lấy lệnh bài thân phận đệ tử ngoại môn, liền đạt mục đích.

Cho nên hiện tại, Ngô Khí căn bản không để ý tới ba tên điên khát máu chạy như điên kia, tùy ý nhìn lướt qua, sau đó người lập tức nhắm hai mắt lại.

Vù vù vù

Tiếng gió kịch liệt, gió trong không trung càng thêm hung mãnh, Ngô Khí đã ngồi ngay ngắn trên đài cao hai ngày một đêm. Đêm nay chính là đêm thử luyện cuối cùng, dựa theo tính toán của hắn, tối nay hắn muốn tìm một tên quỷ xui xẻo giết chết, sau đó thay thế.

Nhưng mà hiện tại hắn vẫn như cũ ngồi ngay ngắn trên đài bạch cốt kia, không có một chút động tác nào, ngay cả con mắt cũng không mở ra.

Thời gian trôi qua từng chút, một canh giờ hai canh giờ, ngay lúc gần kết thúc thí luyện, lúc này đã là đêm khuya, cách hừng đông cũng chỉ hai ba canh giờ.

Khác với hai ngày trước, hiện tại tại tại tại phiên khu vực này đã rất ít có thể nghe thấy những tên điên kia gào thét cùng tiếng kêu thảm thiết sẽ vang lên. Cũng bởi vì như vậy, lúc này khu vực này có vẻ rất an tĩnh, càng làm cho lòng người hoảng sợ không thôi.

Không sai biệt lắm...

Một cơn gió thổi qua, hai mắt Ngô Khí bỗng nhiên mở ra, cả người như sói hoang thức tỉnh. Khí tức lạnh lẽo vô cùng hiển lộ ra trên cuồng phong, một tia sát khí từ trên người hắn tràn ra.

Dưới thân Ngô Khí, mặt đất chung quanh đài bạch cốt đang có nhiều thi hài trắng hếu khác với cốt hài chung quanh. Hơn nữa

những thi hài này đều có một đặc điểm, đó chính là đều là đầu hướng về phía Ngô Khí, thân thể nằm trên mặt đất, lẫn vào một chút máu thịt nào đó trên người cũng không tìm được.

Hai ngày trôi qua, mấy chục tên điên khát máu chết dưới miệng máu đáng sợ của Ngô Khí Thi Trùng, mỗi tên đều không kiên trì quá mười hơi thở. Dưới đạo hồng tuyến đáng sợ kia, chỉ cần kẻ điên xuất hiện dưới đài cao Bạch Cốt Ngô Khí, đều chỉ có một kết cục, chính là trở thành một cỗ thi hài mới mẻ sạch sẽ vô cùng.

Thân hình bỗng nhiên đứng lên, cả người nhẹ nhàng như viên hầu phóng xuống bạch cốt đài cao, không nhìn những thi hài mới mẻ chung quanh.

Trong miệng huýt một tiếng, vô thanh vô tức, đạo tơ hồng đáng sợ xuất hiện ở trước người Ngô Khí. Mấy trăm thi trùng xuất hiện, Ngô Khí trong lòng lại xuất hiện loại cảm giác giống như huyết mạch tương liên thân nhân này.

Bất quá bây giờ Ngô Khí cũng không còn loại cảm giác bài xích như hai ngày trước, đưa tay vào ngực, lấy ra cái hồ lô nhỏ thô ráp kia.

Tê

Ánh đao lạnh lẽo xẹt qua, trên cổ tay Ngô Khí có thêm một cái lỗ hẹp dài, máu đỏ sẫm lập tức trào ra, miệng hồ lô nhắm ngay cổ tay, giọt máu đỏ thẫm nhỏ vào trong đó. Thấy không sai biệt lắm, Ngô Khí lập tức giật xuống một miếng vải từ trên người, bao lấy vết thương.

Đem hồ lô nhỏ đặt xuống mặt đất, không cần Ngô Khí có bất cứ động tác gì, trong nháy mắt nhìn thấy máu tươi của Ngô Khí, những thi trùng này đã bắt đầu dao động, Ngô Khí buông hồ lô xuống trong nháy mắt cũng buông lỏng tâm thần áp chế đối với thi trùng ra.

Trong nháy mắt hồ lô rơi xuống đất, đạo hồng tuyến kia liền tán loạn, hóa thành mấy trăm điểm sáng huyết hồng với tốc độ cực nhanh chui vào trong hồ lô.

Đi thôi.

Tu dưỡng hai ngày, không có ai quấy rầy, tổn thất chút máu tươi căn bản không đáng kể. Sau khi cất kỹ hồ lô, Ngô Khí phân biệt một chút phương hướng, lập tức thân hình khẽ động, lao về một chỗ.

Một lát sau, một bóng người nhanh chóng như báo săn xuất hiện phía trước một khu loạn cốt, chính là Ngô Khí.

Hắn chính là chỗ này.

Đứng ở trên một đồng hải cốt, Ngô Khí lạnh lùng nhìn chăm chú vào chỗ sâu loạn cốt, sát khí trong ánh mắt dần dần tràn ra ngoài, không hề che giấu chút nào.

Ra đi, vẫn là ta tự mình mời người ra đây.

Thanh âm Ngô Khí ở trong bóng đêm an tĩnh vô cùng này lộ ra đột ngột không gì sánh được, trước mặt hắn rõ ràng không có một bóng người, giống như lúc này Ngô Khí đang nói chuyện cùng không khí vậy.

Không có động tĩnh, qua trọn vẹn mấy chục hơi thở, trước mắt Ngô Khí vẫn như trước không có quỷ ảnh, chớ nói chi là người.

Chắc chắn, có thể sống đến bây giờ, nhất định là đệ tử ngoại môn rồi, chẳng lẽ ngay cả tiểu tạp dịch như ta cũng sợ sao.

Lúc này có động tĩnh, âm thanh Ngô Khí vừa mới rơi xuống, một bóng người chợt lóe lên trong một góc loạn cốt trước mắt.

Đó là một thiếu niên, non nớt, trên mặt còn mang theo một tia sợ hãi. Thân hình hơi có vẻ chật vật, ánh mắt nhìn về phía Ngô Khí kinh nghi bất định.

Canh thứ nhất đến, hôm nay ngưng ngưng, canh thứ hai vẫn như trước, sau mười điểm, lại ăn càng ngày càng tệ. Đứa trẻ không có bản thảo không thể tồn thương nổi.

Yêu cầu vé vé, vé đề cử thực sự quá ít, gấp chết người. Tiền đề cử đối với tiểu lâu thật sự rất quan trọng, mọi người nhìn xem thật đáng thương một chút. Mỗi ngày hai càng tuyệt sẽ không ít, thứ hai càng muộn đưa lên.

10

Thiếu niên còn chưa hết giận, còn có chút chật vật, nhìn qua không có chút uy hiếp nào. Bất quá trong mắt Ngô Khí lại không có chút vẻ khinh thường, cho dù muốn khinh thị, cũng không phải là hấn khinh thị người khác.

Hai thiếu niên, Ngô Khí bất quá chỉ là tạp dịch, thiếu niên kia lại là đệ tử ngoại môn. Hơn nữa có thể ở chỗ này chống đỡ được hai ngày hai đêm không tổn hao gì, chỉ là có một chút chật vật mà thôi, thực lực có thể thấy được một chút. Ít nhất trong hơn một trăm người tham gia thí luyện sinh tử kia, thực lực của thiếu niên này nhất định xếp hàng đầu.

Chung quanh loạn cốt rất là tĩnh mịch, lúc này vang lên chính là tiếng bước chân của thiếu niên chật vật kia. Hấn sau khi đến gần, nhìn thấy Ngô Khí kia che kín khuôn mặt xấu xí vô cùng, biến sắc, một tia chán ghét và tàn nhẫn hiện lên chỗ sâu trong ánh mắt. Lúc trước vẻ kinh nghi trên mặt cũng lập tức biến mất không thấy, thay vào đó là một nụ cười lạnh.

Lúc trước chưa từng gặp người, xem ra thật đúng là tạp dịch, không nghĩ tới tên tạp dịch thấp hèn này vậy mà còn sống đến bây giờ. Người thật đúng là may mắn, chắc là tìm được một nơi bí ẩn giấu đến bây giờ, mới tránh thoát được những tên diên kia đuổi giết.

Bất quá, người thật đúng là ngốc, thí luyện lập tức kết thúc. Người vậy mà đi ra ngoài đi dạo vào lúc này, thật sự là muốn chết. Như vậy cũng tốt, nếu như bị người may mắn thông qua thí luyện, chẳng phải là người cũng có thể trở thành đệ tử ngoại môn. Cùng ta thân phận, ta tuyệt không cho phép một tên tạp dịch hạ lưu có địa vị giống như ta. Hôm nay người gặp ta, xem ra là ý trời, liền để bản thiếu gia đưa người về tây, nhớ kỹ, là Lưu Vân ta giết người.

Thiếu niên tên Lưu Vân kia từng bước một đi tới phía Ngô Khí, vẻ chán ghét cùng sát ý lạnh lẽo trong mắt cũng không che giấu chút nào, về sau vậy mà trực tiếp nói ra lời muốn giết Ngô Khí.

Nhìn thiếu niên trước mắt đột nhiên biến hóa, Ngô Khí không khỏi ngạc nhiên. Nghe được câu cuối cùng, sắc mặt Ngô Khí đã trở nên vô cùng lạnh lẽo, khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời tối tăm mù mịt, trong lòng yên lặng tính toán thời gian một chút, ly thí luyện kết thúc chỉ còn lại có một hai canh giờ. Tuy không biết sau khi đến giờ, hai vị chấp sự kia sẽ làm sao đón bọn họ ra ngoài, bất quá Ngô Khí đã hạ quyết định, không cần đi tìm người khác, đá kê chân được chọn chính là tên đệ tử kiêu ngạo tên là Lưu Vân trước mắt này.

Nếu người nói ta là một tên tạp dịch hạ lưu, vậy ta cho người lĩnh hội một chút, bị tên tạp dịch như ta giết chết, người sẽ có cảm giác gì?

Ở Vạn Thi Tông đã mười năm, mặc dù có nghĩa phụ Ngô Trạch chiếu cố, nhưng Ngô Khí chịu nhục cũng không ít hơn lúc làm ăn mày. Chỉ là không để nghĩa phụ lo lắng, Ngô Khí mới không nói ra. Hôm nay vì thoát khỏi thân phận hèn mọn tạp dịch này, Ngô Khí cũng không có ý định ần nhẫn nữa, cho dù lâm vào trong giết chóc, cũng không tiếc.

Khục hặc cười cợt, một tên tạp dịch hạ lưu, lại nói muốn giết bốn thiếu gia. Ha ha ha, thật sự là chuyện cười.

Hôm nay sẽ cho người thấy, đệ tử ngoại môn chân chính khác biệt với tên tạp dịch thấp hèn này của người, đợi chút nữa bốn thiếu gia muốn bắt người quỳ thêm chân cho ta. Ha ha ha ha.

Tiếng cười của Trương Cuồng vang vọng chung quanh, trên khuôn mặt ngây thơ của Lưu Vân hiện ra biểu tình dữ tợn, trong tay bỗng nhiên xuất hiện một thanh chuỷ thủ bạch cốt. Trên phong nhận lóng lánh ánh sáng xanh lam, nhìn qua liền biết bị bôi kịch độc.

Bành

Một tay duỗi ra, một ngọn lửa màu xanh lục xuất hiện ở lòng bàn tay Lưu Vân. Nhìn màu sắc ngọn lửa kia, Ngô Khí lập tức nhớ tới tên tạp dịch xui xẻo hai ngày trước bị độc diễm thiêu chết, tựa hồ chính là chết thảm dưới loại độc diễm này.

Sau khi Ngô Khí nhìn thấy độc diễm trong lòng bàn tay Lưu Vân, sắc mặt lập tức đại biến, biểu hiện sợ hãi không chút nào che giấu.

Thực Tâm độc diễm, tiêu phí thần thông thời gian một năm bản thiếu gia mới nắm giữ được. Một khi dính phải độc diễm này, sẽ phải chịu đau khổ ăn mòn tâm thần, sinh đau chết. Có thể chết dưới thần thông lợi hại này, người có thể nhắm mắt.

Thực lực Lưu Vân không phải là đứng đầu trong hơn một trăm đệ tử ngoại môn, chỉ có thể coi là đứng đầu. Cho nên vừa vào nơi này, sau khi vào đêm, phát hiện chỗ đáng sợ của nơi này, liền biết không thể du dương bên ngoài, nếu không hẳn phải chết không thể nghi ngờ, vì vậy hắn liền tìm kiếm chỗ bí ẩn này giấu đi.

Mặc dù trong hai đêm này, còn có mấy tên điên khát máu phát hiện hắn, bắt quá dựa vào uy lực Thực Tâm Độc Diễm nắm giữ kia, vẫn bình an chèo chống qua hai ngày này.

Bất quá không nghĩ tới ngay lúc thí luyện sắp kết thúc, lại bị hắn đụng phải một tên tạp dịch. Trước khi thí luyện Ảo Cảnh bắt đầu, một đệ tử ngoại môn dùng Thực Tâm Độc Diễm giết chết một tên tạp dịch, sau khi danh tiếng vang xa hơn nữa còn không bị trách phạt, trong lòng hắn liền rục rịch muốn thử. Chỉ là khổ bởi câu nói kia không có tư cách, trước tiên không may mắn gặp được một tên tạp dịch không bị những tên điên khát máu kia giết chết.

Vừa vặn thông qua mấy ngày trốn đông trốn tây này thông qua tra tấn tên tạp dịch thấp hèn này phát tiết một phen, trong lòng Lưu Vân có rất nhiều ý niệm, nhưng không có một ý niệm nào cho rằng tên tạp dịch Ngô Khí này có thể sống đến bây giờ là thực lực của hắn, hắn cho rằng tên tạp dịch đệ tiện này bất quá là may mắn tìm được một chỗ bí mật ẩn ẩn giấu đến bây giờ.

Dù sao đều chỉ là thiếu niên, có mấy người có thể đoán được đồ vật sau lưng lần thí luyện này.

Chạy trốn là vô dụng, mau quỳ xuống cầu xin ta, nói không chừng ta rất cao hứng, liền cho người toàn thân.

Không biết là bản tính Lưu Vân như thế nào lại bị tông môn ma đạo Vạn Thi Tông này cải tạo thành như vậy, trên mặt còn có vẻ non nớt chưa mất, nhưng tâm tư ác độc, lại hoàn toàn không dưới tay những tên trộm Giang Dương đã giết người cướp của.

Khác biệt chính là, Giang Dương đại tặc không có loại thần thông ma đạo đáng sợ như Lưu Vân, luận về thủ đoạn giết người, tất nhiên một trăm tên Giang Dương đại phi cũng không sánh bằng hắn.

Không phải là, người nói nhiều quá rồi sao, người lên đường đi, đi đi.

Cái gì...

Ngô Khí vốn còn sợ hãi bỗng nhiên cười quỷ dị, theo tiếng nói của hắn rơi xuống, một cỗ cảm giác kỳ dị không gì sánh được tràn lên trong lòng Lưu Vân.

Trong con người bỗng nhiên hiện ra một ít điểm sáng huyết hồng, từ trên trời giáng xuống, rơi vào trên người hắn. Trong đó có mấy điểm sáng rơi vào bàn tay cầm đao của hắn, dưới sự chăm chú của hắn, những điểm sáng kia chậm rãi dung nhập vào làn da của hắn.

Sau khi những điểm sáng kia biến mất trên da hắn, tràng cảnh xuất hiện làm cho tim mật cả người Lưu Vân đều muốn nứt ra.

A...

Hai mắt hắn dần dần mở lớn, sợ hãi không cách nào hình dung tràn lên, tiếng kêu thê lương thảm thiết lập tức truyền khắp phạm vi vài dặm. Bất quá cũng chỉ có một tiếng này mà thôi, bởi vì sau một khắc, Lưu Vân đã không cách nào mở miệng nữa.

Làn da bắt đầu khô quắt lại, huyết nhục bên trong đang biến mất, có thể làm cho Lưu Vân cảm giác được biến mất. Hắn có thể cảm giác được máu thịt toàn thân đang nhanh chóng biến mất, mặc dù cảm giác này rất ngắn ngủi, bất quá chỉ mấy hơi thở mà thôi. Sau mấy hơi thở, máu thịt toàn thân Lưu Vân đều đã biến mất hầu như không còn, chỉ còn lại một cái túi da khô héo.

So sánh với Thực Tâm độc diễm, hình phạt bị thi trùng ăn sạch sẽ máu thịt cũng không lâu dài, nhưng lại càng thêm đáng sợ. Nếu có kiếp sau, có lẽ loại thống khổ này sẽ khắc trên linh hồn Lưu Vân.

Ngô Khí đứng tại chỗ, tận mắt nhìn thấy Lưu Vân kêu ngao vô cùng trong mấy hơi thở biến thành một bộ hài cốt, vô cùng sạch sẽ, ngay cả túi da cuối cùng cũng không lưu lại.

Tuy rằng không phải lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng này, nhưng giết chết một người có thần trí sống sờ sờ, Ngô Khí lại là lần đầu tiên. Nói ra, đây mới là lần đầu tiên Ngô Khí giết người.

Một loại tâm trạng vừa hưng phấn vừa sợ hãi xuất hiện trong lòng hắn, hưng phấn đương nhiên là thành công giết đối thủ của mình. Sợ hãi là vì lo mình sẽ lâm vào giết chóc không cách nào tự kiềm chế, từ đây trở thành một ác ma giết người vô tình.

Nếu như vậy, cho dù trở thành đệ tử ngoại môn, bước lên Trường Sinh đại đạo còn có ý nghĩa gì sao?

Trong nháy mắt, Ngô Khí vậy mà sinh ra sự chán ghét vô cùng với mình, trên mặt hiện ra vẻ thống khổ mê mang. Hắn thậm chí có loại xúc động, muốn hủy diệt mấy trăm thi trùng trước mắt, đem loại trùng độc vô cùng này một mẻ lửa thiêu chết toàn bộ.

Muốn rút con dao găm bên hông ra, treo ngang cổ tự vẫn, miễn cho làm hại nhân gian.

Giết mình, không được để cho mình biến thành cuồng ma giết người, giết, giết, nhanh giết mình.

Thịch thịch thịch

Đang lúc Ngô Khí đắm chìm trong ý niệm phân loạn của mình, tiếng chuông dồn dập bỗng nhiên vang lên trong địa phương thí luyện.

thí luyện kết thúc, các người nhanh chóng xuất trận, không được chậm trễ.

Vù vù vù

Thanh âm tang chung vô cùng khó nghe lập tức khiến Ngô Khí giật mình tỉnh lại, lúc hấn tỉnh lại, hoảng sợ phát hiện bàn tay của mình vậy mà đã đặt lên trên chủy thủ hàn thiết bên hông, một cổ hàn ý lập tức từ xương cụt thẳng lên não.

Sao lại xảy ra chuyện này, thiếu chút nữa ta đã giết chết mình.

Mồ hôi lạnh túa đầy trán, lúc này Ngô Khí lại có loại cảm giác sống sót sau tai nạn. Chẳng qua trong nháy mắt, sinh tử lưỡng trọng thiên. Nếu chết trong tay người khác còn đỡ, nhưng vừa rồi Ngô Khí suýt chút nữa chết trong tay mình. Điều này làm cho Ngô Khí tự xưng là tâm chí kiên định vô cùng toát mồ hôi lạnh trong lòng, bàn tay đều run rẩy.

Cúi đầu nhìn hài cốt mới mẻ bên chân một chút, nghe thấy thanh âm của lão giả Ứng Khiếu kia vang vọng toàn bộ thí luyện, Ngô Khí thở phào một hơi.

Vù vù

Thí luyện kết thúc.

Thứ hai là đến, đã muộn như vậy rồi. Ta cũng do dự, bất quá ta cũng viết ra thứ ta muốn, ta không giống như chân lợn ngay từ đầu là tuyệt thế ma đầu. Ta sẽ lần lượt tiến hành, viết ra một quá trình chuyển biến của ma đầu, còn có một thể hệ giáo tổ cuối cùng chấn nhiếp vạn giới.

Cuối cùng, xin vé, cần đề cử và thu thập vé. Nhìn mọi người dốc sức ủng hộ, tiểu lâu bái tạ.

11

Bên ngoài Bạch Cốt lĩnh, lão giả ung thúu cùng Cháp Sự trung niên hai mắt đều nhìn chăm chăm trước mắt. Trước mặt bọn họ, có một cánh cửa mơ hồ do sương mù xám xịt tạo thành.

Lúc này, sương mù chung quanh cánh cửa kia bỗng nhiên quay cuồng lên, một bóng người nhàn nhạt xuất hiện ở phía sau cánh cửa. Tiếp theo bóng người kia từ hư biến thành thực, một chân bước ra khỏi sương mù, giẫm trên mặt đất bên ngoài Bạch Cốt lĩnh.

Vù vù

Một thiếu niên thân hình chật vật từ phía sau cánh cửa đi ra, sắc mặt trắng bệch vô cùng, quần áo trên người cũng rách tung toé. Tựa như đã trải qua không ít đau khổ, tuy là đáng dấp thiếu niên, nhưng lại có thể từ trên người hắn cảm ứng được một loại khí tức hung hãn, hoàn toàn không giống với thiếu niên bình thường.

Tốt lắm, người là đệ tử đầu tiên thông qua thí luyện sinh tử, từ hôm nay trở đi, người chính là đệ tử ngoại môn của Vạn Thi Tông ta. Trước tiên người cứ yên lặng chờ điều tức, chờ tất cả mọi người đi ra, sau đó mới trở về tông môn.

Lúc này lão giả ung thúu nói chuyện lại không còn âm khí nồng đậm kia, trên mặt cũng là vẻ hòa nhã, có lẽ bởi vì thiếu niên kia đã thông qua thí luyện. Hiện tại coi như là ngoại môn đệ tử chính thức của Vạn Thi Tông, hai người bọn họ tuy nói là chấp sự, nhưng địa vị cũng cao hơn một chút so với những đệ tử này mà thôi.

Thiếu niên kia cũng không biết đã trải qua chuyện gì bên trong, lúc này biểu hiện có chút trầm ổn, nghe được tin tức mình đã thông qua thí luyện cũng âm thầm mừng rỡ một chút. Cũng không biểu lộ ra ngoài, khom người với hai vị chấp sự, sau đó an tĩnh đi đến một bên điều tức.

Khu vực thí luyện, khu vực mười dặm, nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không tính là nhỏ. Là địa phương những đệ tử ngoại

môn còn sống cũng không giống nhau, tuy rằng đều có thể biết được vị trí môn hộ, nhưng thời gian sau khi chạy tới môn hộ tiêu phí cũng không giống nhau. Hai vị Chấp sự ngoại môn đại nhân cũng không sốt ruột, chỉ lẳng lặng chờ đợi.

Rất nhanh, từ lúc thiếu niên kia bắt đầu, một lát lại có mấy thiếu niên từ sau cánh cửa đi ra.

Hai ba bốn người.

Thời gian một nén nhang trôi qua, sau cánh cửa kia không có động tĩnh gì, sắc mặt hai vị chấp sự lúc này cũng có biến hóa. Lúc này ở bên ngoài Bạch Cốt lĩnh, ở trên mặt đất kia, đã mười lăm người đang nhập định điều tức.

Sắc mặt lão giả ung thừ kia trở nên khẩn trương lên, thu lại vẻ thoải mái, hai mắt bắt đầu chăm chú nhìn chằm chằm vào cánh cửa mơ hồ kia. Hai người đánh cuộc, nếu lần thí luyện này có hơn hai mươi người vượt qua thí luyện, chính là hắc thắng. Nếu là không đủ hai mươi người, đó chính là trung niên chấp sự.

Hắn mơ ước một gốc Tụ Thi Đằng trong tay sư đệ mình đã lâu, lần này tiếp theo đại hội thí luyện, muốn lấy nó vào tay. Vì thế hắn đã đặt trọng chú, lấy một cỗ thi thể tu sĩ Luyện Khí kỳ trời sinh kim cốt làm tiền đặt cược.

Tu sĩ tu chân giới không ít, ngàn vạn vạn, đều là phạm nhân tu luyện mà thành. Nhưng không phải tất cả phạm nhân đều có thể trở thành tu sĩ, có một số người căn bản không có tư chất tu luyện, mà có một số người trời sinh đã có một ít chỗ đặc thù.

Thiên sinh Kim cốt kia là một loại trong đó, tuy nói không bằng Tiên Thiên Âm Thể, Dương thể chất biến thể, nhưng cũng là tư chất khó có được. Người trời sinh Kim cốt, tu luyện công pháp Kim thuộc tính tốc độ mau lẹ nhất, cũng dễ dàng đột phá bình cảnh, tăng lên cảnh giới.

Chấp sự trung niên cũng là tu sĩ trời sinh kim cốt, một cỗ thi thể tu sĩ cũng là trời sinh kim cốt, đối với chấp sự trung niên tu luyện công pháp Vạn Thi tông mà nói, lại là sự hấp dẫn không cách nào cự tuyệt.

Hôm nay phần thắng là lớn nhất, trên mặt chấp sự trung niên hung thần ác sát kia cũng khó nén được một nụ cười, ánh mắt nhìn về phía lão giả có chút đắc ý.

Rất nhanh, nửa canh giờ trôi qua, trong lúc đó lại có ba người đi ra. Số người đạt tới mười tám người, lần này là vị chấp sự trung niên kia cũng trở nên khẩn trương, hai mắt nhìn chăm chăm vào cánh cửa mơ hồ kia. Lập tức, lại có hai thiếu niên sắc mặt trắng bệch, lão đảo từ bên trong đi ra. Khi hai thiếu niên này đi ra, sắc mặt hai vị chấp sự lại đồng thời biến hóa.

Chỉ là sau khi chờ đợi thêm, cánh cửa mơ hồ kia lại không có động tĩnh gì nữa, một bóng người cũng không xuất hiện nữa.

Một canh giờ trôi qua rất nhanh, phía sau cánh cửa kia từ đầu đến cuối cũng không có động tĩnh gì, tựa hồ không có người nào từ bên trong đi ra.

Sư huynh, còn muốn đợi nữa sao?

Âm thanh như sấm rền ra khỏi miệng, Chấp sự trung niên quay đầu nói với lão giả ung thừ. Hắn ngụ ý là không cần đợi nữa, đã qua một canh giờ rồi, đợi thêm nữa cũng chỉ phí công.

Sư đệ sao phải gấp gáp, bất quá chỉ một canh giờ mà thôi, nói không chừng có một số đệ tử bị trọng thương, phải chạy tới tốn chút thời gian. Có thể kiên trì được ba ngày, đều là ngoại môn đệ tử của ta, sư huynh ta cũng không muốn bởi vì bỏ lỡ một ít đệ tử, bị các trưởng lão trách phạt.

Lão giả ung thừ cũng biết hôm nay đã qua một canh giờ, rất khó có người sống từ bên trong đi ra, nhưng vẫn như cũ không cam lòng biện bạch vài câu.

Hừ.

Chấp sự trung niên quét mắt nhìn sư huynh của mình, không có nói tiếp một tiếng, chỉ hừ lạnh một tiếng biểu đạt sự bất mãn của mình. Hai mươi người đang điều tức trên mặt đất cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, bất quá bọn họ mặc dù cảm thấy không hiểu ra sao, nhưng cũng không dám đặt câu hỏi.

Bọn họ trải qua thí luyện huyền cảnh cùng thí luyện sinh tử, ba ngày, ước chừng một ngàn người bây giờ chỉ còn lại có hai mươi người. Điều này làm cho đáy lòng bọn họ đều có một chút sợ hãi, đối với hai vị chấp sự đại nhân cũng không dám làm càn.

Thời gian trôi qua từng chút, lại qua hơn mười hơi thở, phía sau cánh cửa mơ hồ kia vẫn không có một chút động tĩnh nào. Lão giả ung thừ đại khái cảm thấy lần này thua, mặc dù không cam lòng, nhưng cũng định thừa nhận. Đang muốn lấy thi thể tu sĩ trời sinh có xương vàng kia cho trung niên chấp sự, nhưng vào lúc này, lại ngoài ý muốn xuất hiện.

Khụ khụ

Tiếng thở dốc kịch liệt bỗng nhiên xuất hiện bên ngoài Bạch Cốt lĩnh, một bóng người nhàn nhạt đột nhiên xuất hiện phía sau cánh cửa mơ hồ kia, thân thể Ngô Khí hầu như lấy tư thế ném ra khỏi cánh cửa.

Cả người trong nháy mắt ra khỏi cánh cửa, cả người đầy máu, chặt vật giống như đã trải qua mấy trận chém giết thảm liệt. Quần áo trên người vẫn không có chỗ nào là hoàn chỉnh, nơi trần trụi lộ ra cũng có mấy cái lỗ máu, máu tươi từ bên trong chảy ra, thê thảm vô cùng.

Còn có một người nữa...

Một đôi mắt ung của lão giả ung ung phát ra quang mang trước nay chưa từng có, thoáng cái rơi vào trên người Ngô Khí.

Ồ...

Ánh mắt kinh hỉ lập tức chuyển thành kinh ngạc, lúc này ánh mắt chấp sự trung niên kia cũng rơi vào trên người Ngô Khí. Vốn là vẻ không vui, cũng trong nháy mắt chuyển thành kinh ngạc. Hai người sở dĩ như vậy, đều là vì bọn họ nhìn thấy quần áo Ngô Khí mặc trên người.

Tạp dịch...

Quần áo tạp dịch ngoại môn vẫn rất dễ nhận ra, vải xám áo gai. Tuy quần áo trên người Ngô Khí đã hoàn toàn thay đổi,

nhưng từ chất liệu đó có thể nhìn ra trên đó là một bộ quần áo gì.

Ha ha...

Được rồi, tốt quá. Người thứ hai mươi một, sư đệ, ta thắng. gốc Tụ Thi Đằng kia của ngươi, là sư huynh của ta. Ha ha ha.

Lão giả ung thứu kia sau khi kinh ngạc hậm hực qua đi, tựa hồ chợt nhớ tới đánh cuộc cùng trung niên chấp sự, lập tức buông xuống nghi hoặc cười to lên, tâm tình vui sướng, tiếng cười của lão có vẻ không còn khó nghe như trước.

A, sư huynh, ngươi cao hứng quá sớm. Đây chính là tiểu tạp dịch, không phải đệ tử ngoại môn. Cho dù thông qua thí luyện, cũng không thể trở thành ngoại môn đệ tử chính thức.

Chấp sự trung niên tuy rằng sinh ra hung sát, nhưng cũng không có nghĩa là không có đầu óc. Huống chi nếu như thua, phải giao ra một món bảo vật khiến hấn đau lòng không thôi. Trong lúc nóng vội lập tức nắm lấy thân phận Ngô Khí, muốn cho lão giả ung thứu hi vọng thất bại.

Ta không phải mặc kệ hấn có phải là tạp dịch hay không, tóm lại hấn tham gia thí luyện, hơn nữa thông qua thí luyện trong ảo cảnh và thí luyện sinh tử. Dựa theo các trưởng lão phân phó, tiểu tử này cũng có tư cách trở thành ngoại môn đệ tử chính thức của Vạn Thi tông ta. Sư đệ ngươi không đồng ý, vậy chúng ta đi tìm các trưởng lão, để bọn họ quyết định.

Được rồi.

Lão giả ung thứu không muốn tranh luận với trung niên chấp sự, trực tiếp đề xuất đi tìm các trưởng lão ngoại môn để quyết định. Chấp sự trung niên kia cũng dứt khoát, không chút suy nghĩ liền đáp ứng.

Hai người đều tức giận liếc nhìn đối phương, chấp sự trung niên sau đó chà xát hai tay, một cỗ khói đen nồng đậm vô cùng sinh ra, nhanh chóng tràn ngập căng phòng, đem hai mươi thiếu niên không dám nói lời nào bên cạnh thông qua thí luyện và cả Ngô vút bỏ bao phủ vào trong.

Khói đen dâng lên, hóa thành một đám mây đen khổng lồ, bay vút về phía xa.

Người thứ nhất đòi vé, thành tích quá không tốt, mọi người ủng hộ đi, sau đó người thứ hai càng làm lớn.

12

Vạn Thi Tông, trên vạn thú thiên giai, cả ngọn núi, đỉnh núi bị gọt đi, từng tòa cung điện hùng vĩ đứng sừng sững ở đó. Trong đó có một tòa cung điện trung ương, cực kỳ to lớn. Chỉ là khác với cung điện bình thường, tòa cung điện này mặc dù cũng là chạm trổ rường cột, nhưng vật điêu khắc lại không cái nào không phải là quỷ quái đáng sợ hoặc là yêu thú.

Âm phong gào thét, quỷ âm vờn quanh, mặc dù cách một tầng khói đen. Nhưng hai mươi thiếu niên mới từ nơi thí luyện đi ra, sắc mặt vẫn như cũ rất khó coi. Lúc này Ngô Khí mặc dù vẫn chật vật không chịu nổi, nhưng đã không còn bộ dáng sắp chết, chỉ là vẫn rất suy yếu, cả người sắc mặt trắng bệch, tựa hồ ngay cả ngồi cũng có chút ngồi không vững.

Uỳnh uỳnh

Mây đen khổng lồ kia lấy tốc độ cực nhanh bay lên vạn thú thiên giai, không dừng lại chút nào, trực tiếp bay về phía cung điện to lớn nhất ở trung tâm kia. Vốn mây đen do chấp sự trung niên biến thành đã rất khổng lồ, bên trong nói thế nào cũng chở hơn hai mươi người.

Thế nhưng khi mây đen kia đến phía trước cung điện, lại phát hiện ngay cả một phần mười cửa chính cung điện kia cũng không có, không có chút trở ngại nào bay vào.

Bành

Mây đen rơi xuống đất lập tức tiêu tán, hơn hai mươi người bên trong thoáng cái đứng ở trên mặt đất cung điện. Ngô Khí lão đảo một cái, miễn cưỡng đứng vững. Đầu lâu lơ đãng nâng lên, liếc mắt một cái đã quét toàn bộ cảnh tượng cung điện vào trong mắt.

Đã thấy toàn bộ cung điện vô cùng to lớn, ngay xà nhà cũng ở trên không trung hai mươi trượng, tài liệu xây dựng cung điện cũng là Ngô Khí chưa bao giờ thấy qua. Nhưng mặc dù dùng ngón chân nghĩ đi nghĩ lại cũng biết muốn kiến tạo cung điện

này, sợ là đủ để cho một đại quốc phàm nhân táng gia bại sản, tất cả thần dân đều đi ăn xin.

Ở phía trước mọi người, mấy chục cái ghế không lồ được làm từ đá đen theo thứ tự xếp ra, treo ở không trung. Ngồi trên ghế đá đen, có thể liếc mắt một cái liền nhìn thấy toàn bộ cảnh cung điện.

Đều không được nói gì, đây là ngoại môn nghị sự đại điện, xảy ra chuyện ai cũng không bảo vệ được các người.

Lão giả ung ung đến nơi đây, lập tức thu hồi thần sắc trên mặt âm trầm, thay vào đó là vẻ cẩn thận từng li từng tí một. Tựa hồ ở chỗ này, hắn cũng không dám có chút nào không cung kính, cùng đại hán chấp sự bên cạnh liếc mắt nhìn nhau, đều gật đầu nhẹ, sau đó người nhất tề khom người xuống.

Ngoại môn chấp sự Tôn Càn, Đồng Cương, cầu kiến chư vị trưởng lão.

Thanh âm hai người vang lên ở bên trong cung điện, dư âm quanh quẩn, nhưng không có cái gì đáp lại. Trong lúc nhất thời hai người cũng không dám đứng dậy, chỉ một mực khom người, chờ đợi cái gì.

Hai mươi thiếu niên kia thông qua thí luyện, ở nơi thí luyện đã trải qua rất nhiều chém giết thảm thiết, mặc dù thân có thân thông, nhưng lúc này đã sớm tâm lực mệt mỏi vô cùng. Lúc ra khỏi nơi thí luyện, hận không thể lập tức ngủ đi. Sau một phen bốn ba, cung điện này càng phải vô cùng cẩn thận, lúc này lại phải im lặng khô khốc chờ đợi.

Ngay từ đầu còn tốt, một lát sau, có mấy thiếu niên sắc mặt trở nên khó coi. Có mấy người thân hình đều lung lay sắp đổ, nhưng nghĩ tới đây là nơi nào, lại mạnh mẽ giữ vững tinh thần không dám ngã xuống.

Khi mọi người sắp không kiên trì được nữa, một tiếng ho nhẹ vang lên trong cung điện trống rỗng, nương theo tiếng ho nhẹ này xuất hiện là một lão giả thân hình còng xuống, toàn thân trên dưới đều bao phủ trong hắc y, ngay cả mặt mũi cũng không nhìn thấy, chỉ lộ ra một đôi bàn tay làn da khô héo như vỏ cây già.

Chuyện gì vậy?

Thanh âm yếu ớt vô cùng, nhưng lại vô cùng quý dị vang lên trong lòng mỗi người. Chẳng biết tại sao, trong nháy mắt khi nghe thấy thanh âm của lão giả lưng còng kia, một cỗ tử khí nhàn nhạt dần dần bắt đầu tràn ngập chung quanh mọi người. Chợt, phảng phất như mình cảm thấy mình không phải ở trong cung điện, mà là đang ở một cái bãi tha ma.

Trong lòng kinh hãi, sắc mặt lập tức biến hóa, lông tơ trên lưng lập tức đều dựng thẳng lên, không dám có chút dị động nào, ngược lại cúi đầu thấp hơn. Mặc dù còn không biết lão giả là ai, nhưng chỉ nhìn thần sắc hai vị chấp sự đại nhân vô cùng cung kính cũng biết thân phận của lão giả cao tới mức nào.

Nhớ tới một phen tính toán của mình, đáy lòng Ngô Khí cũng nổi lên đột ngột, không biết có thể vượt qua cửa ải của lão giả này hay không. Bất quá hiện tại đã đến nơi này, có hối hận cũng không còn kịp nữa.

Tham gia đại trưởng lão...

Lão giả ung thừ Tôn Càn cùng đại hán trung niên Đồng Cương sau khi nhìn thấy lão giả lưng còng hiện thân, sắc mặt cũng cả kinh, vội vàng khom người, trong miệng vô cùng cung kính nói.

Nói rồi, có chuyện gì vậy.

Không thèm nhìn hai vị chấp sự đại nhân, chỉ có một câu nhẹ nhàng rơi xuống, lọt vào tai Tôn Càn và Đồng Cương lại tạo thành áp lực lớn lao. Phải biết rằng trong toàn bộ ngoại môn Vạn Thi Tông, người có địa vị cao nhất chính là lão giả lưng còng trước mắt này. Hai người biết được mặc dù ngoại môn có hơn mười vị trưởng lão, nhưng ngày thường những trưởng lão kia đều đang bế quan.

Nguyên bản hai người cho rằng đến đây tối đa là có thể mời được một hai vị trưởng lão xử lý việc này, lại không nghĩ rằng lại mời được Đại trưởng lão. Đừng nhìn lão giả trước mắt thân hình còng xuống, tựa như lão nhân gần đất xa trời. Nhưng hai người đều rất rõ ràng, hung danh của vị ngoại môn đại trưởng

lão này, cho dù ở sâu trong Vạn Thi tông, cũng có tiếng tăm lòng lẫy.

Khởi bẩm Đại trưởng lão, sư huynh đệ chúng ta phụng mệnh chủ trì lần ngoại môn thu đệ tử thí luyện này, hai mươi người này thông qua thí luyện sinh tử cuối cùng. Dựa theo môn quy, hai mươi người này có thể trở thành ngoại môn đệ tử chính thức của Vạn Thi Tông chúng ta.

Sau khi Tôn Càn nói xong, thấy Đại trưởng lão phía trên không có phản ứng gì, chỉ có thể cắn răng tiếp tục nói.

Nếu chỉ là việc này, hai người chúng ta tất nhiên không dám đến quấy nhiễu đại trưởng lão tĩnh tu, chỉ là lần thí luyện này xảy ra một ít ngoài ý muốn, ngoại trừ hai mươi môn nhân đệ tử mới thu nhập này thông qua thí luyện, còn có một người cũng thông qua thí luyện sinh tử cuối cùng, chỉ là người này là tạp dịch.

Sau khi nói xong câu này, Tôn Càn dứt khoát cúi đầu xuống, không dám nhìn qua đại trưởng lão kia.

Tiếng nói của hắn vừa dứt, lão giả lưng còng vốn còn không chút động tĩnh lập tức có phản ứng, ngón tay khô gầy hơi động một chút, thanh âm khàn khàn lại vang lên trong cung điện, không mang theo bất cứ cảm tình gì, giống như nói chuyện chính là thi thể không có tri giác.

Ừm.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người trong cung điện đều cảm giác được một ánh mắt rơi vào trên người bọn họ. Dưới ánh mắt này, tất cả mọi người có một loại cảm giác bị nhìn thấu hết thảy. Không có cái gì có thể ẩn giấu, từ trong ra ngoài., Bất cứ chuyện gì đều bị nhìn rõ ràng. Mang theo sợ hãi không cách nào áp chế, tất cả mọi người bao gồm hai chấp sự ngoại môn Tôn Càn Cương, đều cảm thấy thân thể của mình bắt đầu tự mình rung động, hoàn toàn không khống chế được.

Chẳng lẽ bây giờ hắn vừa mới mở mắt, lúc này...

Ngô Khí lâm vào trong rung động triệt để, lúc này hắn mới phát hiện, trước kia mình hoàn toàn chính là ếch ngồi đáy giếng. Hắn là tạp dịch hèn mọn, khi nhìn thấy Tạp dịch phong

chủ, cảm nhận được chiến lược của hai vị chấp sự đại nhân. Giống như con kiến nhìn thấy voi, nhưng hôm nay cảm nhận được một chút thực lực của đại trưởng lão ngoại môn Kỳ Lân này, Ngô Khí tựa như con kiến nhìn thấy cự thú to lớn như núi cao.

Vẽn vẹn chỉ là một ánh mắt, Ngô Khí đã cảm thấy mình mất đi dũng khí phản kháng. Nếu như lúc này lão giả kia mở miệng hỏi, chỉ sợ Ngô Khí sẽ nói ra tất cả bí mật trên người mình.

Ngoại môn đệ tử, ta nhất định phải trở thành ngoại môn đệ tử. Chỉ có trở thành ngoại môn đệ tử, mới có bắt đầu, mới tính là bước lên Trường Sinh đại đạo. Mới có thể, vận mệnh của mình một mực nắm trong tay mình.

Trong nháy mắt đó, đáy lòng Ngô Khí bốc lên suy nghĩ vô cùng kiên định, khí tức cả người cũng biến đổi.

Chính là hấn sao?

Thanh âm khàn khàn không chút cảm tình vang lên bên tai Ngô Khí, ngay sau đó Ngô Khí cảm giác thân thể mình nhẹ nhàng. Không tự chủ được bay lên phía trên, đột nhiên gặp biến cố, thần sắc Ngô Khí không có chút biến hóa nào, vẫn trấn tĩnh như cũ.

Thân thể chậm rãi trôi đến trước người lão giả Kỳ Lân, lập tức Ngô Khí cảm giác được ánh mắt kia càng thêm đáng sợ, quả thực đã thấy sâu trong linh hồn.

Tên ngươi là gì?

Vẫn là không có chút tình cảm nào, Ngô Khí tuy rằng đáy lòng hoảng sợ không thôi, nhưng ngoài miệng lại lập tức trả lời.

Tiểu nhân tên là Ngô Khí, là một tạp dịch.

Không cách nào không chế thân thể của mình, Ngô Khí chỉ có thể nói xong, sau đó khẽ cúi đầu, tỏ vẻ cung kính.

Một lát sau, không có bất cứ động tĩnh gì, Ngô Khí đang thấy kỳ quái. Hấn do dự có nên ngẩng đầu nhìn hay không, bỗng nhiên, một ngón tay khô gầy vô cùng xuất hiện ở mi tâm Ngô Khí.

Trong nháy mắt, Ngô Khí lập tức lâm vào trong hôn mê, ngay cả một chút phản ứng cũng không có. Một lát sau, Kỳ lão giả mới rút ngón tay từ mi tâm của Ngô Khí ra.

Thị huyết thi trùng, thì ra là thế, ngược lại là cơ duyên tốt. Nghị lực tâm chí đều không tệ, đáng tiếc tư chất mà thôi.

Dẫn bọn họ xuống đi, hôm nay trở đi, đệ tử ngoại môn lại thêm hai mươi một người.

Thanh âm khàn khàn yếu ớt vang lên trong cung điện, dư âm chưa dứt, lão giả ngồi ngay ngắn trên ghế đá đen liền biến mất không thấy. Ngô Khí vốn trôi nổi giữa không trung, cũng nhẹ nhàng như lông vũ nhẹ nhàng bay xuống.

Phía dưới hai người Tôn Càn, Đồng Cương, sắc mặt lại không giống nhau. Bất quá nhớ ra đây là nơi nào, đều thu liễm thần sắc, mang theo hai mươi một thiếu niên vội vàng lui ra khỏi cung điện.

Thứ hai là tới, thứ hai là thứ hai thì muộn như vậy, nguyên nhân là trong nhà bận rộn. Qua năm sẽ khôi phục bình thường, nếu không có gì ngoài ý muốn cũng sẽ bắt đầu canh ba. Tiếp theo là thời gian xin vé, tiểu lâu mặt dày xin mời mọi người đề cử vé. Bây giờ thứ bảy trên thư bảng mới, mọi người hỗ trợ tiến lên, bảo Giáo Tổ đến trước tiên, không được các vị nhờ cậy.

13

Hô Ngô từ từ mở hai mắt ra, đầu tiên đập vào mắt là một khuôn mặt già nua, còn có một khuôn mặt âm lãnh như ung ung,

Sau đó là một đám thiếu niên dùng ánh mắt quái dị nhìn mình, cuối cùng lại là vị chấp sự trung niên lạnh như băng còn có khói đen nồng đậm không ngừng quay cuồng chung quanh.

Dù sao, cảm giác lão giả ung thúu thế nào cúi người nhìn Ngô Khí, khuôn mặt vốn vô cùng âm lãnh lúc này lại mang dáng vẻ quan tâm, khiến Ngô Khí nhìn không được tự nhiên.

Trước đó lúc ở ngoại môn nghị sự đại điện, Ngô Khí liền biết được lão giả ung thúu này tên là Tôn Càn, đại hán trung niên hung sát kia tên là Đồng Cương.

Tuy trong lòng có không ít nghi hoặc, bất quá Ngô Khí vẫn không dám có chút chậm trễ, vội vàng đứng dậy hành lễ.

Đã gặp Tôn chấp sự, Đồng chấp sự...

Không phải, đại trưởng lão đã hạ lệnh, sau này hai mươi một người các ngươi chính là đệ tử ngoại môn chính thức của Vạn Thi tông ta.

Từ nay về sau, ngươi có thể gọi ta là Tôn sư huynh được rồi, vị kia là Đồng sư huynh của ngươi.

Lúc này tâm tình Tôn Càn tựa hồ rất là sung sướng, thái độ đối với Ngô Khí cũng có chút nhiệt tình, để Ngô Khí có một loại cảm giác thụ sủng nhược kinh.

Từ khi gia nhập Vạn Thi Tông, hẳn đều phải đối mặt với gương mặt lạnh như băng còn có cả trăm loại vũ nhục như vậy.

Cho dù là nghĩa phụ Ngô Trạch, cũng vì tu luyện Đại Lực Thi Quyết mà toàn thân cứng ngắt, tự nhiên khuôn mặt cũng như vậy, chưa bao giờ có nụ cười như vậy.

Từ khi nào hẳn lại nhìn thấy gương mặt nhiệt tình như vậy, bất quá Ngô Khí cũng không phải đồ ngốc, mặc dù không biết tại

sao lão giả ung thứu này đối với hần có thái độ tốt như vậy, nhưng rõ ràng hiện tại cơ hội khó có được, bỏ qua cũng không tìm được nữa.

Có thể có giao tình với một ngoại môn chấp sự trúc cơ tu vi, đây chính là chuyện mà bao nhiêu đệ tử ngoại môn đều tha thiết ước mơ.

Cũng khó trách lúc này hai mươi đệ tử ngoại môn mới nhập môn kia, ánh mắt nhìn Ngô Khí đều bắt đầu ẩn chứa sát khí.

Ngô Khí cũng không để ý người khác, bắt lấy cơ hội, hần lập tức đưa ra một đồng vấn đề lớn.

Bắt đầu mượn cơ hội này, hiểu rõ một số chuyện của Vạn Thi Tông này, không chỉ là ngoại môn mà thôi.

Tôn Càn phảng phất như là cố ý chỉ điểm cho Ngô Khí, trong lúc khe khẽ nói chuyện, hiểu biết của Ngô Khí đối với toàn bộ ngoại môn Vạn Thi tông đã mạnh hơn rất nhiều so với người mới.

Bất quá trong lòng Ngô Khí vẫn luôn có một vấn đề muốn nói ra, đáng tiếc cuối cùng đều kẹt ở yết hầu không có ra khỏi miệng.

Nói đã lâu, Tôn Càn kia tựa hồ biết được Ngô Khí muốn hỏi cái gì, nhưng tựa hồ ngại kỵ gì đó, chính là không có nói ra.

Đoàn người ở trong pháp bảo khói đen của chấp sự trung niên, ra khỏi ngọn núi cao nhất, đi về phía một ngọn núi khác.

Ngọn núi cao kia cũng bị tước đi đỉnh núi, phía trên có rất nhiều đỉnh đài lầu các, phòng ốc cung điện, tráng lệ nhưng đều lộ ra một cỗ khí tức âm trầm đáng sợ.

Không cách nào so sánh với ngoại môn sơn môn lúc trước, nhưng nếu so sánh với tạp dịch phong, tất nhiên là một cái trên trời một cái dưới đất.

Gần nửa khắc, một đám mây đen cực lớn bỗng nhiên hạ xuống trên ngọn núi này.

Khói đen tan hết, hai mươi mấy người cùng nhau rơi xuống đất, chỉ là hai vị chấp sự đại nhân kia không có ý tứ dẫn dắt

bọn họ nữa.

Các vị sư đệ, nơi này là ngoại sự phong, ngày sau các người phải ở lại chỗ này tu luyện,

Tiến vào đi, có người chuyên trách sẽ sắp xếp các người.

Cố gắng tu luyện, ngày sau nếu bước vào nội môn, tự có cơ hội gặp mặt.

Tôn Càn và Đồng Cương sau khi buông hai mươi một đệ tử ngoại môn ra, liền muốn rời đi, trước khi rời đi, trên mặt Tôn Càn hiện ra vẻ do dự.

Lập tức khước miệng khẽ nhúc nhích, một đám thanh âm âm âm thâm truyền vào trong đầu Ngô Khí.

Ngô sư đệ, vì huynh nhìn người có chút hợp ý, cũng là may mà người mới có thể thắng được đệ thi đẳng của tiểu tử Đồng Cương kia.

Cũng coi như thiếu người một ân tình, ngày sau nếu ở ngoại môn gặp phải phiền toái gì.

Người tới tìm ta, nếu đủ khả năng, vì huynh có thể giúp người một lần.

Luồng thanh âm kia lọt vào tai Ngô Khí, nghe xong lập tức khiến trong mắt hắn âm thâm lộ ra vẻ mừng rỡ, chợt biến mất.

Mặc dù Tôn Càn không có nói ra hứa hẹn này trước mặt mọi người, nhưng như vậy đã không tệ rồi, một đệ tử ngoại môn ngay cả luyện khí kỳ tầng một cũng không có.

Có thể khiến cho Tôn Càn kia hứa hẹn như vậy, đã là một cơ duyên, sao có thể nghĩ ra được những chuyện khác?

Cung tiễn hai vị chấp sự một đám thiếu niên cũng có chút hiểu chuyện, nhất tề cúi đầu, tiễn hai người Tôn Càn đi.

Hai người Tôn Càn đi rồi, lập tức Ngô Khí cảm nhận được sự khác biệt chung quanh.

Những thiếu niên vốn đứng gần hắn, lập tức Tề Tề Quốc đều đứng xa một chút, giống như Ngô Khí là mãnh thú nước lũ, tránh né sợ không kịp.

Ngô Khí bật cười lớn, không để ý chút nào tới hắc, hắc đã sớm quen với tất cả những thứ này rồi.

Cho dù ai nhìn thấy đốm đen vô cùng xấu xí trên mặt hắc, cũng sẽ không sinh ra hảo cảm gì.

Đi, chúng ta vào trong xem một bóng người có chút quen thuộc đứng đây, mang theo một tia hưng phấn mở miệng nói.

Người này nói chuyện đặc biệt quét nhìn Ngô Khí một cái, trong mắt sự chán ghét cùng miệt thị quả thực không che giấu chút nào, biểu hiện trắng trợn ra ngoài.

Ngô Khí cảm nhận được ánh mắt này rơi vào trên người, nhìn lại sau đó lập tức nhướng mày.

Người nói chuyện là một thiếu niên mặc hoa phục, mấy ngày trước, mấy trăm đệ tử ngoại môn, mấy trăm người.

Ngay cả người này mơ hồ cảm đầu, Ngô Khí không nghĩ tới, người này vậy mà cũng thông qua thí luyện.

Nhớ tới thần thông Thực Tâm Độc Diễm của thiếu niên hoa phục này, mặc dù trước đó ở nơi thí luyện hắc đã từng mượn nhờ uy lực thi trùng tiêu diệt một tên ngoại môn đệ tử, cũng tương tự với thần thông Thực Tâm Độc Diễm.

Nhưng thiếu niên hoa phục này là người đứng đầu tất cả đệ tử, tất nhiên có một số thủ đoạn mà Ngô Khí không biết.

Không muốn khi mới vào ngoại môn đã gặp phải phiền phức, càng không muốn bại lộ bảo vật loại người mang thi trùng này của mình.

Trải qua một phen hiểu biết với Tôn Càn lúc trước, Ngô Khí biết thi trùng trong tay mình có giá trị, chính là một ít đệ tử ngoại môn thâm niên cũng sẽ đổ mắt nhìn về con Khôi Lỗi Trùng tốt nhất.

Không đến vạn bất đắc dĩ, Ngô Khí sẽ không bại lộ lá bài tẩy trên người mình.

Ngô Khí chịu đựng ánh mắt chán ghét rơi vào trên người, cúi đầu, mặt không biểu tình, đi theo mọi người tiến vào trong cung điện kia.

Mặc dù chưa vào cung điện, nhưng nhìn cái môn đình hơn năm trượng kia cũng biết cung điện này to lớn ra sao.

Trên cung điện treo một tấm bảng lớn, điêu khắc ác quỷ hung thú kinh người, ở giữa viết ba chữ to đen nhánh: Ngoại Sự đường.

Bước vào cung điện, Ngô Khí cùng hai mươi thiếu niên lập tức cảm thấy một cỗ uy áp nhàn nhạt rơi xuống người.

Vẻ mặt vốn đang vui sướng hưng phấn chập rizzle biến mất, dưới áp lực trầm trọng bị bức phải thay bằng vẻ mặt nghiêm túc cẩn thận.

Biến hóa này phát sinh tự nhiên, lại làm cho mọi người cảm thấy cực độ không thoải mái.

Ha ha lại có người mới tới.

Oa, lần này có hai mươi một con dê béo, phát đạt rồi.

Các người ai cũng dừng tranh với lão tử, đám người mới này lão tử muốn toàn bộ.

Đám người vừa đứng vững, một thanh âm kiêu ngạo không gì sánh được lập tức vang lên, lập tức một thanh niên mập mạp cực kỳ đi tới phía đám người.

Ngô Khí ở phía sau cùng, lúc vừa bước vào hần liền quét mắt nhìn bên trong cung điện này trước một bước, sau khi nhìn thấy cảnh tượng bên trong, đáy lòng giật mình.

Vội vàng cúi đầu, không hề liếc mắt nhìn thêm một cái.

Hần vừa mới nhìn thấy, trong cung điện có rất nhiều ngọc bài không biết công dụng ngọc bích, ngọc bích phía trước những ngọc bài này hoặc là đứng hoặc ngồi có chừng mấy trăm người.

Lão thiếu niên không đồng nhất, trẻ tuổi nhất như đi tới vị thanh niên mập mạp kia, già nhất vậy mà có một ít đã đầu tóc bạc trắng rồi.

Bất quá mặc kệ những người này tuổi tác thế nào, khí thế trên người cũng vô cùng kinh người.

Chỉ ít tại Ngô Khí cảm ứng mà đến, hầu như hơn phân nửa khí tức của hơn phân nửa người đều chỉ kém hơn một chút so với phong chủ tập dịch phong mà thôi, mà có hơn mười người, khí tức trên thân hầu như không kém bao nhiêu so với phong chủ tập dịch phong, thậm chí còn cao hơn một chút.

Bất kể là ai, đều không phải Ngô Khí có thể trêu chọc.

Mới vào ngoại môn, hướng chi còn là đệ tử ngoại môn lấy thân phận một tên tập dịch để trở thành.

Ngô Khí biết rõ lúc này tốt nhất vẫn nên bảo trì khiêm tốn, nếu là trêu chọc phải phiền toái, ở địa phương như Vạn Thi Tông này, bất cứ lúc nào cũng có thể bỏ mình.

Tuy rằng còn có nhân tình của Tôn Càn, chấp sự ngoại môn này, nhưng nhân tình này là một trong những lá bài tẩy của Ngô Khí, hắn cũng không muốn hiện tại phải dùng đến.

Hơn hai mươi người đột nhiên xuất hiện, đã dẫn tới mấy trăm người trong cung điện chú ý, ngoại trừ thanh niên mập mạp kia đang bước nhanh tới đây ra.

Có mấy người khác nhìn thấy đám người Ngô Khí, sau đó sắc mặt cũng khê động, tựa hồ cũng muốn tới, một loại quái dị giống như tham lam hiện lên trong mắt bọn họ.

Các người chính là đệ tử mới năm nay, ha ha ha nghe đây, ta tên là Hồng Bá Thiên, là sư huynh của các người, tu vi luyện khí kỳ mười một tầng.

Về sau các người đều theo ta lẫn lộn, bảo vệ các người ở ngoại môn này hô phong hoán vũ, không người dám trêu chọc.

Vị sư huynh ngoại môn tên là Hồng Phách Thiên này vừa dứt lời, lập tức có một tiếng cười đùa truyền đến, vô cùng rõ ràng rơi vào trong tai mọi người.

Khục hặc quá buồn cười, Hồng Bá Thiên người chẳng qua là ý vào một đệ tử nội môn làm chỗ dựa, chính mình cũng không làm được ở ngoại môn hô phong hoán vũ không người dám trêu chọc.

Hiện tại ham muốn đồ vật của đám người mới này, vậy mà nói khoác không biết ngượng, thật sự là buồn cười cực kỳ.

Không sai, Trần huynh nói rất đúng, đã sớm không vừa mắt tên mập này rồi.

Mỗi năm mới người mới trình diện, tên mập mập chết bầm này liền ra tay trước, cực kỳ đáng ghét.

Chính là, ngay cả ta cũng không vừa mắt, không gọt đi khí diễm của Hồng Bá Thiên người, thật sự cho rằng ngoại môn chỉ có một mình người.

Ngay cả các sư huynh Luyện Khí kỳ đỉnh phong cũng không nói gì, Hồng Bá Thiên người lòng nóng như lửa đốt muốn xuống tay, lần này xâm phạm người ta tức giận rồi chứ?

Không chờ bọn Ngô Khí kịp phản ứng, sau khi Hồng Bá Thiên nói chuyện, chung quanh vậy mà lập tức nhảy ra mấy thanh niên có khí tức cường đại.

Hắn bắt đầu châm chọc mỉa mai với tên mập Hồng Bá Thiên kia.

Đánh rắm, mấy người các người cũng giống lão tử, bất quá đều muốn chiếm lấy đan dược linh thạch của những người mới này mà thôi.

Giảng như đường hoàng làm gì, muốn cướp lời rõ ràng, lão tử còn chưa sợ ai cả.

Hừ Hồng Bá Thiên vừa dứt lời, mấy người kia lập tức không cam lòng yếu thế quay về, mấy người vậy mà tranh cãi ngay trước mặt mọi người.

Cảnh tượng kia có chút buồn cười, chẳng qua sau khi nghe bọn họ cãi vã, Ngô Khí lại không cười nổi một chút nào.

Nguyên lai, đệ tử ngoại môn mới nhập môn, có thể từ Ngoại Sư đường một lần lĩnh linh thạch cùng đan dược mười năm một lần.

Sau khi nhận đồ, tông môn sẽ không cung cấp nữa.

Ngày sau tu luyện, nếu còn cần đan dược linh thạch, liền muốn tự mình đi nhận nhiệm vụ tông môn tuyên bố, hoàn thành rồi mới thu hoạch.

Mà lúc này tranh cãi với mấy người trước mắt chính là mười năm linh thạch cùng đan dược của hai mươi một người mới này thuộc về Ngô Khí.

14

Các người...

Không chỉ là Ngô Khí cười không ra, những thiếu niên khác đều như vậy. Vốn tưởng rằng thông qua thí luyện sinh tử, vào ngoại môn, từ đây có thể an tâm tu luyện. Đều mơ ước tu vi của mình sau này, tiêu dao thế gian, trường sinh bất tử. Ai biết vừa bước vào ngoại sự đường, lại gặp phải loại chuyện này.

Hầu như tất cả thiếu niên đều sắc mặt đỏ lên, dùng ánh mắt vô cùng phẫn nộ nhìn mấy người đang tranh cãi không ngớt. Tuy đều là thiếu niên, nhưng có thể thông qua ảo cảnh thí luyện cùng người thí luyện sinh tử đều không phải là kẻ ngốc.

Nghe hồi lâu, tự nhiên nghe ra được mấy người này vì sao cãi vã, cũng đều đoán được mười năm linh thạch cùng đan dược đối với mình quan trọng như thế nào. Nhưng mấy người này vậy mà hoàn toàn không hỏi một chút ý tứ của hai mươi một người bọn họ, tự mình cãi vã ở bên kia, hoàn toàn không để hai mươi một người Ngô Khí này trong mắt, coi bọn họ như dê béo đợi làm thịt.

Các người đừng nằm mơ, đan dược linh thạch đều là của bọn ta, đừng mơ lấy được một ít từ chỗ bọn ta.

Dù sao vẫn còn trẻ, không biết nguy hiểm là vật gì, một thiếu niên xúc động nghe không lọt tai. Dĩ nhiên hướng về phía mấy người đang cãi vã kia rống to vài câu, thanh âm không nhỏ, tại toàn bộ cung điện đều quanh quẩn ra, nhất thời liền hấp dẫn sự chú ý của mọi người, từng ánh mắt liền bắn tới, trong đó có mấy đạo lẳng lẽ đặc biệt.

Mấy người mới tới rống loạn cái gì.

Ừm, có trò hay để xem rồi, người mới lần này phải thảm rồi.

Chắc chắn, người mới chính là người mới, không biết mấy ác bá này hung thần. Nếu thành thành thật thật giao ra những linh thạch đan dược kia còn tốt, nhưng còn muốn phản kháng, nhất định sẽ bị mấy ác bá này thu thập một trận, nói không chừng ngay cả tính mạng đều nguy hiểm.

Có đệ tử nội môn cảnh giới Trúc Cơ chống lưng, bên ngoài thật đúng là không có mấy người dám cùng mấy tên ác bá này hát ngược lại. Mấy tên này mới hắc hắc.

Chết tiệt.

Ngô Khí nghe thiếu niên kia xúc động rống to liền biết sẽ hỏng mất, quả nhiên ngay khi hắn vừa nói xong, mấy người kia lập tức ngừng cãi vã. Mấy người đồng thời nhìn về phía Ngô Khí chờ hai mươi một người, ánh mắt mang theo tham lam cùng khinh thị, còn có một tia đắc ý với âm mưu đã thực hiện được.

Lớn mật, nhục mạ sư huynh, từ đây phạm thượng. Dựa theo môn quy, phải chịu hình phạt độc trùng phệ thể.

Thanh niên mập mạp tên Hồng Bá Thiên kia dẫn đầu xoay người, một đôi mắt nhỏ tam giác hung hăng nhìn thẳng người nói chuyện kia. Một bước bước ra, tàn ảnh trùng điệp, sau một khắc Hồng Bá Thiên này liền xuất hiện ở trước mặt thiếu niên nói chuyện trước đó.

Bàn tay to duỗi ra, bóp chặt cổ thiếu niên, giờ lên cao. Ai cũng không nghĩ tới, Hồng Bá Thiên nói động thủ liền động thủ, thiếu niên kia càng không thể tưởng được đối phương ở trong tông môn dám ra tay với sư đệ đồng môn.

Thoáng cái bị nhấc lên, hô hấp lập tức trở nên khó khăn, hai tay hai chân không ngừng giãy dụa muốn giãy dụa. Đáng tiếc, hồng bá thiên này lực lượng lớn kinh người, động tác thiếu niên kia hoàn toàn không có tác dụng. Ngược lại hô hấp càng thêm khó khăn, khuôn mặt đỏ bừng như gan lợn, miệng mở lớn.

Hừ.

Hừ lạnh một tiếng, một tay khác của Hồng Bá Thiên bỗng nhiên mở ra, ở lòng bàn tay của hắn vậy mà có mấy con côn trùng toàn thân sặc sỡ màu sắc. Không đợi mọi người thấy rõ ràng, bàn tay Hồng Bá Thiên hung hăng vuốt lên miệng thiếu niên trên không trung một cái. Chỉ thấy động tác nuốt vào cổ họng thiếu niên kia rất rõ ràng, mấy con côn trùng kia lại bị hắn nuốt sống.

Phịch hục khục khục khục...

Bàn tay buông lỏng, thiếu niên hung hăng ngã xuống, nằm dưới đất ho khan kịch liệt, nhưng lập tức, tiếng ho của thiếu niên này liền biến thành tiếng kêu thảm làm cho người nghe da đầu tê dại.

A a a a...

Chợt, hai mắt thiếu niên đột nhiên trợn to, hung hăng nhô ra như mắt cá chết. Trong miệng phát ra tiếng kêu thê thảm, hai tay bắt đầu cào cào lung tung trên người mình. Như đang chịu đựng đau đớn cực lớn, khiến hắn không khống chế nổi bản thân, lập tức làn da trên người hắn lộ ra ngoài đã bị hắn nắm lấy vô cùng thê thảm.

Giết ta đi, giết ta đi a.

Dưới sự chứng kiến của mọi người, thiếu niên này giống như lệ quỷ, lẫn lộn trong đại điện, cầu xin người khác giết hắn. Những đệ tử ngoại môn kia còn tốt, Ngô Khí là người mới nhập môn, nhìn thấy thảm tượng của thiếu niên này, ước mơ trong lòng trong nháy mắt bị phá vỡ toàn bộ.

Cuối cùng cũng nhớ ra, nơi này là Vạn Thi tông, Ma tông bồi dưỡng tuyệt thế ma đầu.

Như nhược nhục cường thực, quả nhiên giống như lão nhân nói với ta. Một khi bước vào ngoại môn, bước lên Trường Sinh đồ, bắt đầu đi trên một con đường không có lối về. Như nhược nhục cường thực, kẻ thích hợp sinh tồn, không thành ma, thì là tự ma.

Trước mặt cường giả, phải sinh tồn, phải tạm thời cúi đầu.

Ngô Khí nhìn thiếu niên vô cùng thê thảm kia, sắc mặt hờ hững, thậm chí dài một tiếng, đang muốn mở miệng nói gì, bỗng nhiên một thanh âm vô cùng uy nghiêm vang lên trong cung điện.

Đủ rồi đủ rồi.

Thanh âm vang lên, một bóng người cao lớn xuất hiện ở cửa, lạnh lùng nhìn mấy người Hồng Bá Thiên.

Là Vũ Văn sư huynh.

Vũ Văn sư huynh trở về.

Nghe nói Vũ Văn sư huynh vì đột phá bình cảnh đi Táng Cốt Chiếu Trạch, sao đột nhiên lại trở về, chẳng lẽ đã đột phá bình cảnh.

Nói nhảm, Vũ Văn sư huynh là người có thiên phú cao nhất ngoại môn chúng ta, trong tám năm đã tu luyện đến luyện khí kỳ đỉnh phong. Nghe nói có nội môn trưởng lão truyền lời xuống, chỉ cần Vũ Văn sư huynh vừa đột phá cảnh giới Trúc Cơ, lập tức thu làm đệ tử thân truyền.

Người từ cửa bước vào cung điện mặc một bộ hắc y, toàn thân tản ra khí tức uy nghiêm. Tựa hồ trời sinh đã tản mát ra khí tức bá chủ, đứng ở nơi đó, cho dù là ai cũng không thể bỏ qua sự tồn tại của hắn.

Vũ Văn địch, sao vậy, ngươi phải quản việc nhà của chúng ta.

Thanh niên mập mạp Hồng Bá Thiên nhìn thấy thanh niên bá đạo tản ra khí tức uy nghiêm kia, trong mắt lóe lên một tia kiêng kị, mở miệng nói câu đầu tiên liền kéo mấy người lúc trước cãi vã với hắn vào, muốn cùng một chỗ chống lại thanh niên bá đạo này.

Không sai, hôm nay Vũ Văn đại gia tâm tình tốt, đang ngửa tay vô cùng. Muốn tìm mấy người đánh một trận, mấy người mới này Vũ Văn địch bảo vệ, thế nào, muốn đánh thì các ngươi cùng lên cũng được.

Trong lúc thanh niên bá đạo nói chuyện, trên người bỗng nhiên tản mát ra một đạo uy áp vô cùng nặng nề. Ngô Khí đứng cách đó không xa, cảm nhận được cỗ uy áp này, tâm thần lập tức không còn kinh khí điên cuồng chấn động.

Uy áp thật cường đại, so với phong chủ tập dịch mạnh hơn nhiều lắm, vền vền chỉ hơn một chút so với hai người Tôn Càn và Đồng Cương.

Ngô Khí đứng bên cạnh Vũ Văn Địch bá đạo thanh niên kia, có thể cảm nhận rất rõ ràng thực lực của Vũ Văn Địch này.

Không đúng, đây không phải là khí tức của luyện khí kỳ, hẳn là người.

Hồng Bá Thiên nhìn thanh niên bá đạo kia, bỗng nhiên biến sắc, tựa hồ nghĩ tới chuyện gì khiến hắn kinh ngạc. Trong mắt lóe lên một tia sợ hãi còn có đồ kỵ, nhanh chóng hạ quyết định, bỗng nhiên phát tay áo hướng về phía đỉnh đầu thiếu niên kêu rên trên mặt đất, sau đó đi nhanh ra ngoài cung điện. mấy người còn lại thấy vậy, cũng đều nhìn thật sâu Vũ Văn Địch kia một chút, cũng trước sau đi ra cung điện.

Hặc hặc một đám phé vật.

Tiếng cười to từ trong miệng Vũ Văn Địch đi ra, chỉ dựa vào khí thế đã dọa lui mấy thanh niên bá đạo ác bá kia, lập tức cũng không nhìn đám người Ngô Khí một chút, nhìn lướt qua cung điện, nhìn vào chỗ sâu cung điện ánh mắt sáng ngời, dưới chân khẽ động, sải bước đi vào chỗ sâu trong cung điện.

Một hồi nguy cơ cứ như vậy biến mất vô hình.

Đại khởi đại lạc, lúc trước Hồng Bá Thiên tàn nhẫn vô tình. Tất cả mọi người đều cho rằng lần này sẽ thảm rồi, lại không nghĩ đến cuối cùng tên thanh niên bá đạo kia đột nhiên xuất hiện, hai ba câu liền hù dọa mấy tên ác bá kia lui lại. Một đám thiếu niên chính giữa lúc ngơ ngác, bỗng nhiên một ông lão đi tới trước mặt mọi người.

Các người chính là người mới năm nay đi, Vũ Văn sư đệ đã nói với ta rồi, các người đi theo ta.

Lão giả kia tính tình giống như lạnh nhạt, sau khi nói xong cũng mặc kệ mọi người phản ứng thế nào, xoay người đi vào chỗ sâu trong cung điện. Đám thiếu niên còn đắm chìm trong không có phản ứng, sững sốt một chút mới vội vàng đuổi theo lão giả kia. Ngô Khí vẫn cúi thấp đầu, đi theo sau, mặt không biểu cảm, một câu cũng không nói.

Không biết lúc này, đáy lòng Ngô Khí như mặt nước phẳng lặng, phía dưới lại có mạch nước ngầm mãnh liệt. Một loại quang mang trước nay chưa từng có xuất hiện trong hai mắt hắn, dần dần bắt đầu chuẩn bị.

Trước tiên xin lỗi, hôm nay trước tiên làm hai chương này, ngày hôm nay chương cuối cùng lưu lại đến ngày mai cùng phát với ba chương khác. Chủ yếu là quá muộn, phụ mẫu thúc

ta ngủ, tay cũng quả thật lạnh, đánh không ra chữ. Đi ngủ,
ngày mai bốn chương cùng phát.

Sơn môn Vạn Thi Tông chiếm cứ khu vực bao la vô cùng, bên trong có hơn một ngàn ngọn núi, đều là bị gọt đi đỉnh núi, phía trên có vô số cung điện lầu các, đồ sộ vô cùng.

Trong đó có một ngọn núi, bắt đầu từ chân núi, có rất nhiều phòng ốc tinh xá trải rộng trên núi. Lúc này bên trong một kiện tinh xá, Ngô Khí đang đánh giá hết thảy nơi này.

Trong phòng bố trí cũng đơn giản, bàn ghế, bàn xích chân đệm, tất cả đều có đầy đủ. Tất cả hoàn toàn khác biệt với gian phòng trên đỉnh tạp dịch, mặc dù còn chưa vào ở, cũng có thể cảm giác ra một loại cảm giác thoải mái.

Đây cũng là nơi cư ngụ của đệ tử ngoại môn Vạn Thi Tông, Ngô Khí chờ hai mươi một người bị lão giả kia dẫn tới, mỗi người đều được phân chia chỗ ở của mình. Nơi Ngô Khí đứng lúc này, chính là nơi hẩn ngày sau ở. Từ giờ trở đi, hẩn cũng không phải là tạp dịch hèn mọn tầng dưới chót của Vạn Thi Tông, mà là một đệ tử ngoại môn chính thức.

Đi vào trong phòng, Ngô Khí không đi xem những thứ khác, mà là đóng cửa phòng, trực tiếp đi vào phòng trong. Dựa theo bố trí trong phòng, phòng bên ngoài là chỗ nghỉ ngơi, phòng trong chính là nơi đệ tử ngoại môn bình thường tu luyện.

Trong phòng vô cùng đơn giản, bắt mắt chỉ có một cái bàn hương, phía trên đặt một cái lư hương, bên trong có một cây đàn hương đang cháy, hương khí quán quanh, làm cho tâm thần người ta dễ chịu. Dưới hương án, lại là một cái bồ đoàn không biết do vật gì dệt thành. Trừ hai vật này ra, phòng này cái gì cũng không có, có vẻ hơi trống rỗng.

Ngô Khí đi tới, trực tiếp ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn kia, sau khi ngồi vào chỗ của mình, ánh mắt lập tức tập trung vào hai tay mình, nơi đó đang có một hộp gỗ.

Hai mươi một đệ tử mới, tại nơi phân phối, cũng đều phân đến một cái hộp gỗ, chính là cái này trong tay Ngô Khí.

Từ từ mở ra, đồ vật bên trong lập tức xuất hiện trong mắt Ngô Khí. Một kiện trường sam nền đen, chỗ ngực thêu một cái đầu lâu trắng bạch, lại là quần áo của đệ tử ngoại môn. Bên cạnh là một con dao găm bằng xương trắng, còn có hai miếng ngọc giản tản ra hào quang nhàn nhạt.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy hai cái ngọc giản kia, trái tim Ngô Khí không cố gắng mà hung hăng nhảy lên một cái. Lúc trước, lão giả phụ trách tiếp đã nói trong hộp gỗ này có vật gì, sở dĩ Ngô Khí lập tức đến nơi này, chính là vì hai cái ngọc giản kia.

Một khối là giới thiệu một ít kiến thức cơ bản đệ tử ngoại môn có thể biết được, một miếng khác lại là Ngô Khí nằm mơ cũng muốn có, công pháp nhập môn đệ tử ngoại môn của Vạn Thi tông có thể tu luyện. Khác với Đại Lực Thi Khôi Quyết, công pháp này có thể chân chính làm cho người ta có được bản lĩnh phi thiên độn địa, không gì không làm được.

Nhẹ nhàng cầm lấy một khối ngọc giản, trái tim Ngô Khí đập càng thêm kịch liệt, dựa theo người tiếp đón kia dạy. Ngô Khí chậm rãi đặt ngọc giản lên trán mình, sau đó ngưng thần tĩnh tâm, chậm rãi đem sự chú ý của mình đắm chìm vào trong ngọc giản.

Đồ vật ước mơ tha thiết trước mắt, cho dù là Ngô Khí cũng khó nén được kích động, mất hơn nửa ngày mới có thể ngưng thần tĩnh tâm, lực chú ý chậm rãi đắm chìm vào trong ngọc giản dán trên trán.

Âm

Giống như đến một thế giới khác, tâm thần bị rút đi, còn chưa kịp chờ Ngô Khí có phản ứng, một cỗ khí lưu ẩn chứa rất nhiều tin tức liền tràn vào trong đầu Ngô Khí.

Dưỡng Thi quyết, nhập môn tâm pháp của tất cả ngoại môn đệ tử Vạn Thi tông, tổng cộng mười hai tầng. Phân biệt tương ứng với luyện khí kỳ mười hai tầng cảnh giới, Dưỡng Thi quyết tu luyện tới đỉnh phong, là có thể phá vỡ bình cảnh, bước vào cảnh giới Trúc Cơ. Khi đó, liên tục động trở thành nội môn đệ tử.

Khi cổ khí lưu kia hoàn toàn dung nhập vào trong đầu Ngô Khí, trong lòng Ngô Khí cũng tự động hiện lên một loại công pháp, mặc dù chỉ có mấy trăm chữ, nhưng ảo diệu ẩn chứa trong đó lại trong nháy mắt khiến Ngô Khí đắm chìm trong đó, trong khoảng thời gian ngắn, vậy mà không mở mắt ra.

Vù vù

Sau một lát, Ngô Khí mở hai mắt ra, buông ngọc giản trên trán ra. Đại triển khai một hơi, một tia vui mừng hiện lên trên mặt, ngay lập tức khôi phục lại bình thường.

Quả nhiên là ảo diệu cực điểm, công pháp không trọn vẹn như Đại Lực Thi Quyết có thể so sánh. Đáng tiếc hiện tại trong lòng ta kích động, không cách nào hoàn toàn ngưng thần tĩnh khí, vẫn nên tạm hoãn tu luyện mới tốt.

Ngô Khí cưỡng ép đè xuống ý nghĩ muốn tu luyện Dưỡng Thi quyết trong lòng, mặc dù hắn rất muốn lập tức bắt đầu tu luyện, trong đầu vẫn luôn hiện lên một ý niệm. Đó chính là trở nên mạnh mẽ, một màn ban ngày không ngừng hiện ra, nếu không phải cuối cùng Vũ Văn địch thủ ra tay, chỉ sợ hai mươi một người mới lập tức sẽ bị mấy lão đệ tử cũ ác bá kia ăn sạch sẽ đến xương cốt cũng không còn.

Đây cũng là lần đầu tiên Ngô Khí nhìn thấy sự tàn khốc của ngoại môn, so với sự tranh đấu của tạp dịch phong càng thêm đáng sợ, nhất là Hồng Bá Thiên kia ra tay chính là độc trùng phệ thể, tra tấn người mới kia không thành hình người.

Thực lực, mặc kệ là ở ngọn núi tạp dịch hay là ở ngoại môn này, chỉ có thực lực đủ mạnh, mới có thể sống sót thoải mái. Không bị người khác khi nhục, mạnh được yếu thua, ở đây cũng vậy.

Buông ngọc giản ghi chép Dưỡng Thi quyết trong tay xuống, Ngô Khí cầm một cái ngọc giản khác, vẫn dán lên trán như thường. Tâm thần đắm chìm, lần này lại đơn giản, trong nháy mắt liền tiến vào trong đó.

Một cổ khí lưu ẩn chứa tin tức so với trước đó càng thêm khổng lồ tràn vào trong đầu Ngô Khí, hơn nửa ngày Ngô Khí mới tiêu hóa sạch sẽ dòng khí kia, trong đầu lập tức nhiều ra

rất nhiều thứ. Nhận thức với ngoại môn này, lập tức liền phong phú lên, ít nhất sẽ không mù hai mắt như trước đó.

Đồ vật trong hai miếng ngọc giản đều đã nhớ kỹ, Ngô Khí chậm rãi đẩy nắp hộp lại, đặt một bên.

Ngực bụng khẽ động, hung hăng hút vào một ngụm mùi đàn hương, đem khí tức này dung nhập vào trong cơ thể, Ngô Khí chậm rãi tiến vào trạng thái nhập định. Lấy tâm chí của hắn, muốn phóng thích ý nghĩ kích động trong lòng vô cùng đơn giản. Chỉ là hắn quyết định tối hôm nay bắt đầu tu luyện Dưỡng Thi quyết, không chỉ muốn trong đầu phóng thích ra kích động, hơn nữa muốn làm cho mình hoàn toàn tiến vào trạng thái tĩnh khí.

Ngồi ngay ngắn như lão tăng, hô hấp dần dần ổn định, trong lòng vứt bỏ tất cả tạp niệm. Ước chừng nửa canh giờ trôi qua, trong lòng Ngô Khí không còn một tia tạp niệm nào, cả người có vẻ bình thản vô cùng.

Nói xong, hắn ta bắt đầu.

Mặc niệm một câu, cả người Ngô Khí liền đắm chìm trong công pháp Dưỡng Thi quyết.

Dưỡng Thi quyết tầng thứ nhất chính là dẫn động thiên địa nguyên khí nhập thể, trên thực tế bất kể là Vạn Thi tông hay là tông môn tu chân giới khác, nhập môn công pháp đều không sai biệt nhiều. Đều là dẫn động thiên địa nguyên khí nhập thể, thiên địa nguyên khí vốn vô hình vô chất, sau khi nhập thể dựa theo công pháp tu luyện không giống nhau.

Nhập môn công pháp của Vạn Thi Tông chính là Dưỡng Thi quyết, dẫn thiên địa nguyên khí dẫn động nhập thể, sau đó đem nguyên khí luyện hóa thai nghén trở thành thi khí đặc biệt. Sau này mặc kệ là pháp bảo khu động Vạn Thi Tông, hay là rất nhiều thần thông, đều chỉ có thể dựa vào dưỡng thi chân khí trong cơ thể.

Luyện Khí kỳ tu luyện tới đỉnh phong, cảnh giới tiếp theo chính là Trúc Cơ kỳ, khi đó chân khí khổng lồ trong cơ thể đều sẽ chuyển hóa thành chân nguyên. Uy lực lập tức sẽ tăng vọt mấy chục lần, thậm chí gấp trăm lần, thọ nguyên cũng sẽ gia

tăng ba trăm năm, lúc này mới chân chính bắt đầu con đường trường sinh.

Là lấy ngọc giản kia cuối cùng mới nói, không đến Trúc Cơ, không làm tu chân.

Thời gian trôi qua từng chút, trên thân Ngô Khí lại một mực không có động tĩnh gì. Toàn bộ phòng trong, chỉ có mùi đàn hương kia lượn lờ, từng sợi hương khí như sợi tơ, tràn ngập quần quanh toàn bộ phòng.

Bỗng nhiên, cân bằng trong phòng bị phá vỡ, từng sợi hương khí quần quanh một chỗ bỗng nhiên hỗn loạn. Một đám thiên địa nguyên khí trong suốt gia nhập vào trong đó, tựa hồ trong minh minh có một cỗ hấp lực, đem sợi thiên địa nguyên khí này hấp dẫn ra, chậm rãi ngồi ngay ngắn trên bờ đoàn, chỉ là có chút chậm chạp, bất quá khoảng cách ba bước, vậy mà ước chừng thời gian một nén nhang mới đến bên người Ngô Khí.

Tiến vào, trong nháy mắt một sợi thiên địa nguyên khí kia đến bên người Ngô Khí, liền bị hút vào trong đó. Dần dần, khí đã nổi lên, toàn bộ trong phòng, từng sợi thiên địa nguyên khí bắt đầu xuất hiện.

Cỗ hấp lực xuất hiện từ trong cội u minh kia, lại là từ trên người Ngô Khí truyền đến, hòa vào từng sợi thiên địa nguyên khí trong mùi đàn hương, dưới lực hút này, không ngừng tiến vào trong cơ thể Ngô Khí.

Cả đêm trôi qua, cho đến hừng đông, Ngô Khí vẫn không mở mắt ra. Cây đàn hương trong lư hương đã cháy hết từ lâu, nhưng thiên địa nguyên khí trong phòng vẫn đang không ngừng gia tăng, không ngừng tiến vào trong cơ thể Ngô Khí.

Ban ngày trôi qua, tiến vào đêm khuya, Ngô Khí vẫn không tỉnh dậy, ngày thứ hai vẫn như cũ, hẳn hoàn toàn đắm chìm trong tu luyện.

Cho đến sáng sớm ba ngày sau, trong phòng, lúc này trong phòng đã không còn một sợi thiên địa nguyên khí nào, cũng không có xuất hiện nữa. Lúc này Ngô Khí mới chậm rãi mở hai mắt ra, hai đạo tinh quang lợi hại từ trong hai mắt của hắn bắn ra, lóe lên rồi biến mất.

Trường thân mà lên, lập tức trên người phát ra một trận thanh âm ùng ùng, một loại cảm giác lột xác tràn ngập toàn bộ tâm thần Ngô Khí, để Ngô Khí có một loại xúc động lớn tiếng thét dài.

Luyện Khí kỳ tầng một, ta tiến vào luyện khí kỳ tầng một.

Trong ánh mắt bắn ra vui sướng, trên mặt nở rộ nụ cười, cũng không cần tại kiềm chế, mới thưởng thức tu chân cảm giác khiến Ngô Khí lần thứ nhất thả lỏng tâm tình của mình hiển lộ ra trên mặt.

Đây là một bản thiếu sót hôm qua bù lại, lát nữa còn dâng lên ba tờ. Cầu xin vé lận, khà khà...

16

Giữa sườn núi, từng tòa phòng ốc tinh xá đan xen hấp dẫn, hoàn toàn khác với tạp dịch phong dơ bẩn.

Lúc này một gian tinh xá trong đó bỗng nhiên có động tĩnh, cửa phòng két một tiếng mở ra, một thiếu niên mặc áo dài nền đen từ bên trong đi ra.

Là Ngô Khí, ba ngày trước chưa ra cửa phòng, hiện tại là lần đầu tiên hần bước ra cửa phòng. Bọn họ được phân phối phòng ốc tinh xá, đều là ở một khu vực. Chẳng qua lúc lựa chọn, không một ai nguyện ý tới gần Ngô Khí, là phòng ốc ở chỗ vắng vẻ nhất, phòng ốc chung quanh tinh xá ít ỏi có thể đếm được.

Mỗi ngoại môn đệ tử ngoại trừ phân phối đến một gian phòng ốc, còn có một tiểu viện. Lúc này Ngô Khí liền xuất hiện trong tiểu viện nhà mình, nhìn một khối đá xanh cách đó không xa.

Đá xanh này ngược lại là thường thấy, hầu như trên mỗi ngọn núi đều có, tính chất còn cứng rắn.

Uống xong...

Thân thể vừa đứng vững, Ngô Khí bỗng nhiên hét lớn một tiếng. Thân tùy âm động, song quyền đánh ra, khí lăng quay cuồng. Nhất thời cả người hần như giao long ra biển, đau đón chuyển dời, quyền cước cùng chuyển động. Thịnh thoảng phát ra tiếng vang thật lớn, cũng không biết trên quyền cước của hần có thêm thứ gì, giữa động tác uy thế hoàn toàn khác trước kia.

Ầm

Tàn ảnh hiện ra, thân ảnh Ngô Khí biến mất tại chỗ, lúc xuất hiện lại đã ở phía trước tảng đá lớn kia, một quyền hung hăng đánh xuống, lập tức vang lên một tiếng ầm ầm, đá vụn văng tung tóe, khói bụi nổi lên bốn phía.

Bụi mù tản đi, tảng đá xanh lớn kia đã biến mất không thấy gì nữa, chỉ còn lại đồng đá vụn bên chân Ngô Khí.

Hô, không nghĩ tới văn võ chỉ thi triển quyền cước công phu của phạm nhân đã có uy lực như vậy, nếu thi triển những thần thông kia, chẳng phải là không có.

Dường như nghĩ tới điều gì, ánh mắt Ngô Khí rơi vào trên song quyền của mình, trong mắt lại hiện vẻ vui mừng.

Trong ngọc giản kia nói, đệ tử ngoại môn chính thức có thể đi tới Truyền Công đường chọn lựa hai loại thần thông tu luyện, nghĩ đến đám đệ tử đồng thời nhập môn với ta đã đi nhận.

Vừa là thần thông, chỉ sợ một sớm một chiều cũng không tu luyện được, nhưng lại không vội. Hiện tại ta đã thành đệ tử ngoại môn, nên trở về gặp nghĩa phụ.

Trong miệng phun ra hai chữ nghĩa phụ, trong đầu lập tức hiện ra một khuôn mặt già nua. Nghĩa phụ Ngô Trạch, thu dưỡng Ngô Khí mười năm, nếu không phải là hắc, mạng nhỏ Ngô Khí này chỉ sợ đã sớm mất đi bao nhiêu lần. Đáng tiếc, Ngô Trạch tu luyện Đại Lực Thi Khôi Quyết, bất quá bốn mươi tuổi đã sinh lão chết rồi.

Cũng là bởi vì Ngô Trạch, trong lòng Ngô Khí muốn trở thành chấp niệm của đệ tử ngoại môn Vạn Thi tông mới có thể thâm sâu như vậy.

Ước chừng qua nửa ngày, bên ngoài sơn môn Vạn Thi Tông, dưới một ngọn núi thấp bé trụi lủi. Xuất hiện một thiếu niên, thân mặc trường bào đen tuyền, trước ngực thêu một cái đầu lâu trắng bạch. Ngoại môn đệ tử ăn mặc rõ ràng khiến cho đám tạp dịch ở dưới chân núi nhìn về phía Ngô Khí đầy sợ hãi.

Nhìn xem tạp dịch phong trước mắt, ánh mắt Ngô Khí rất là phức tạp, cũng không nghĩ nhiều, nhắc chân bước lên, chậm rãi đi lên núi. Ven đường đi qua rất nhiều nơi cư ngụ của tạp dịch, những tạp dịch kia vừa nhìn trang phục trên người Ngô Khí, trên mặt đều hiện ra vẻ sợ hãi, vội vàng cúi đầu không dám có chút nào bất kính. Trước khi Ngô Khí rời đi, những tạp dịch này ngay cả vào phòng cũng không dám tránh né.

Trong đám tạp dịch có không ít người đều quen biết Ngô Khí, hắc ở đây đã mười năm, ngay từ đầu cũng bị khi dễ rất thảm. Những tạp dịch này từ ngoại giới bị bắt nạt, lại muốn tu luyện

Đại Lục Thi Quyết đòi mạng như vậy, trong lòng phần hận có thể tưởng tượng được. Nhưng bọn họ lại không dám phản kháng Vạn Thi Tông, chỉ có thể tranh đấu trong tổ.

Khi Ngô Khí vừa mới tới tạp dịch phong này, thường xuyên bị tạp dịch khác bắt nạt, mặc dù có Ngô Trạch che chở, tạp dịch khác sẽ không quá phận. Nhưng khiến Ngô Khí đứt tay đứt chân lại là chuyện thường ngày trong nhà. Một lúc lâu sau, kẻ thù của Ngô Khí thật sự không ít. Khuôn mặt của Ngô Khí quá đặc sắc, cho dù là ai nhìn qua cũng đều không quên, lúc này nhìn thấy Ngô Khí trở thành đệ tử ngoại môn. Trong lòng hoảng sợ không cách nào hình dung, thậm chí có mấy tên tạp dịch ngay tại chỗ sợ đến tè ra quần.

Bất quá lúc này Ngô Khí nhìn những cừu nhân ngày trước, lại không có chút hứng thú báo thù. Kỳ thật trước khi hắn trở thành đệ tử ngoại môn đã báo thù, căn phòng trúc hắc ở trước đại hội thí luyện là gần đỉnh núi nhất.

Ở trên đỉnh tạp dịch, chỗ ở càng cao đại biểu thực lực càng cường đại, địa vị càng cao. Ngô Khí có thể ở nơi đó, cũng là dựa vào một quyền một cước đánh ra.

Vù vù

Một cước bước ra, cảnh tượng trước mắt làm cho Ngô Khí cảm giác vô cùng quen thuộc. Xuất hiện trước mặt hắn, chính là nơi hắn ở ngày xưa. Phòng trúc đơn sơ, còn có gò đất cực kỳ quen thuộc kia.

Chậm rãi đi tới phía trước gò đất, nhìn chữ trên tấm bia đá, mộ lão phụ Ngô Trạch. Thân thể lão phụ chậm rãi ngồi xuống, hai tay đột nhiên cắm vào trong bùn đất phía dưới tấm bia đá, đào hai cái, lại từ phía dưới đào ra một cái bình thô ráp, nhổ ra bùn đất, một mùi rượu nồng đậm lập tức phiêu đẳng ra.

Lão đầu tử, đây là rượu người tặng cho vứt bỏ nhi, người nói nam nhi cả đời, có thể không có nữ nhân, nhưng không thể không có rượu. Lúc người chết ruồng bỏ nữ nhi từng thề. Chờ ngày nào đó bỏ rơi con trở thành đệ tử ngoại môn, liền cầm lên uống cùng người. Hiện tại, đã đến lúc. ruồng nhi thực hiện

nguyện vọng của người. Ta thông qua đại hội thí luyện, ta đã là đệ tử ngoại môn.

Hắc hắc quát lớn.

Lão đầu tử, người nói người nằm mơ cũng muốn nhìn công pháp nhập môn Vạn Thi Tông, hôm nay vứt bỏ nhi liên thực hiện nguyện vọng của người.

Ngô Khí đột nhiên uống một ngụm rượu, đưa tay vào ngực, lúc lấy ra thì trong lòng bàn tay đã có thêm một khối ngọc giản. Đúng là miếng ngọc giản ghi chép công pháp nhập môn của Vạn Thi Tông dường thi quyết, ba ngày trước Ngô Khí đã hoàn toàn nhớ kỹ nội dung bên trong.

Nắm ngọc giản trong lòng bàn tay, trên khuôn mặt xấu xí vô cùng hiện ra nụ cười gian xảo và bí ẩn, bỗng nhiên lại uống một ngụm rượu lớn vào trong miệng. Chân khí yên lặng trong cơ thể lúc này bỗng nhiên phun trào lên, thẳng tắp hướng bàn tay Ngô Khí, bỗng nhiên nắm chặt lại.

Lực lượng không lồ đều quán chú lên trên ngọc giản kia, chỉ nghe thấy một tiếng ba. Ngọc giản vỡ nát, dưới sự quán chú chân khí của Ngô Khí, một chút liền đem ngọc giản kia nắm thành mảnh vỡ.

Ngón tay mở ra, bàn tay đột nhiên vung lên, một đồng ngọc phản óng ánh lập tức phiêu đảng ở trên phần mộ.

Lão đầu tử, người thường nói tu thật sự là không về đường, cái gọi là Trường Sinh bất quá chỉ là ảo mộng mà thôi. Nhưng lại nằm mơ đều muốn bước lên con đường không về này, hiện tại bỏ rơi một bước, bước lên con đường này. Người nếu là trên trời có linh, liền nhìn đi, vứt bỏ nhi cũng muốn nhìn xem, cái gọi là Trường Sinh, đến tột cùng có phải là trắng trong giềng hay không, hoa trong nước, ảo mộng một hồi.

Sau khi nói xong, trong mắt Ngô Khí bắn ra quang mang cực kỳ kiên định. Đột nhiên ngửa đầu, đổ bình rượu cuối cùng vào miệng, sau đó vung tay, ném bình rượu ra.

Hai đầu gối quỳ xuống, đầu lâu đập xuống mặt đất, chỉ nghe thấy chín tiếng đông đông đông.

Kiều ngạo Ngô Khí ta từ khi sinh ra đã là một người, không cha không mẹ, Vô huynh không con, chỉ có lão phụ Ngô Trạch là thân thích của ta, hiện tại chí thân đã minh minh, Ngô Khí ta cũng một thân một mình, không còn lo lắng gì nữa.

Ha ha...

Không biết là tiếng cười to bi ai hay kiên định từ trong miệng Ngô Khí phát ra, đột nhiên đứng thẳng người lên, quay người đi về phía dưới núi.

Chương này hơi ngắn một chút, bất quá vốn là nhân vật chính trong tâm lý qua chương chương, không cần viết quá tỉ mỉ, chỉ cần là được. Kế tiếp, chính là chuyện cũ chân chính sắp triển khai. Cầu vè còn có hai chuyện hơn.

Tĩnh xá, trong phòng, đàn hương vờn quanh. Ngô Khí ngồi ngay ngắn ở trên bồ đoàn, hai mắt nhắm lại, một tay mở ra, phía trên nằm một viên ngọc thạch to bằng nắm tay.

Ngô Khí giờ phút này hô hấp giống như trẻ con ngủ say, vững vàng lại mang theo quy luật đặc thù. Theo mỗi một lần hắt hô hấp, viên ngọc thạch trong tay hắt đang chậm rãi biến hóa, càng ngày càng nhỏ. Mặc dù mắt thường khó thấy, nhưng là sự thật. Mỗi một lần hắt hô hấp, phía trên ngọc thạch đều sẽ lóng lánh quang mang nhàn nhạt, từng tia linh khí liền từ trên ngọc thạch bị bóc ra, thuận theo bàn tay tiến nhập trong kinh mạch của Ngô Khí.

Bốp!

Sau ba canh giờ, chỉ nghe trong phòng vang lên một tiếng giòn tan, viên ngọc thạch nằm trong lòng bàn tay Ngô Khí vỡ ra một khe hở. Sau khi khe hở thứ nhất xuất hiện, ngay sau đó là đạo thứ hai, đạo thứ tư.

Trên ngọc thạch kia nhanh chóng hiện đầy vết rạn giống như mạng nhện, theo hơi thở cuối cùng của Ngô Khí, ngọc thạch kia rốt cuộc không chịu nổi, hóa thành một đồng bột phấn bay khỏi ngón tay Ngô Khí, Ngô Khí cũng mở mắt ra ngay lúc này.

Nhìn lướt qua bột phấn trên mặt đất, Ngô Khí lập tức cảm ứng một chút chân khí trong cơ thể, sắc mặt lúc này hơi biến hóa một chút, lông mày cũng lập tức nhăn lại.

Luyện Khí kỳ tầng ba, linh thạch đã tiêu hao gần một nửa, tu vi rõ ràng còn chưa tiến vào tầng thứ tư.

Dựa theo trong ngọc giản nói, Dưỡng Thi quyết tầng thứ nhất không cần tiêu hao linh thạch, tiến vào tầng thứ hai cần tiêu hao mười khối hạ phẩm linh thạch. Tiến vào tầng thứ ba cần tiêu phí năm mươi khối linh thạch, mà tầng thứ tư cần một trăm khối linh thạch, tầng thứ năm tiêu hao linh thạch càng thêm kinh khủng, mỗi một tầng đều là gấp hai tầng trước.

Ngô Khí tiếp tục ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, không đứng dậy, mà cau mày suy nghĩ, trong miệng thỉnh thoảng tự lẩm bẩm.

Lúc này cách lần trước Ngô Khí tế phụ đã qua một năm, một năm này, tu vi Ngô Khí đã tiến nhập luyện khí kỳ tầng ba. Hắn rất rõ ràng, tu vi như vậy, ngoại môn vẫn là thấp nhất.

Không được, nhất định phải tiến vào tầng thứ tư.

Trong mắt hiện lên vẻ không cam lòng, Ngô Khí đưa tay sờ lên một cái túi nhỏ rách nát bên hông, chỉ thấy trên túi vải kia loé lên quang mang. Trong tay Ngô Khí liền xuất hiện một viên ngọc thạch óng ánh lớn hơn nắm tay một chút, nắm trong tay ngọc thạch, Ngô Khí lập tức lại nhắm hai mắt lại, nhập định.

Rất nhanh, Ngô Khí hô hấp liền bắt đầu trở nên kéo dài, đắm chìm trong tu luyện. Thời gian trôi qua, ngọc thạch trong tay hắn lại bắt đầu biến hóa, lại ba canh giờ trôi qua, ngọc thạch nguyên bản óng ánh đã hóa thành một đồng ngọc phấn.

Hai mắt mở ra, trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc cùng dị sắc, không có dừng lại. Bàn tay lại sờ lên túi vải, lại một viên ngọc thạch óng ánh xuất hiện trong tay hắn.

Từ lúc bắt đầu, trọn vẹn ba tháng thời gian, trong bàn tay Ngô Khí không ngừng xuất hiện từng viên ngọc thạch, cuối cùng đều hóa thành bột phấn.

Sau khi lại một viên ngọc thạch hóa thành bột phấn, khí tức trên người Ngô Khí bỗng nhiên biến đổi, lúc này Ngô Khí mới mở mắt, cảm ứng một chút tu vi trên người.

Rốt cuộc cũng tiến vào luyện khí kỳ tầng bốn.

Tu vi có chỗ tiến bộ, nhưng trên mặt Ngô Khí lại không thấy sắc mặt vui mừng, mà xuất hiện một tia nghi hoặc. Vẫn không đứng dậy, mà cau mày tự hỏi, từng ý niệm hiện lên trong đầu hắn, cuối cùng chỉ về một kết luận không ổn.

Đệ tử ngoại môn bình thường, tu luyện Dưỡng Thi quyết từ tầng thứ nhất đến tầng thứ tư, phân biệt cần mười khối linh thạch hạ phẩm mười viên một trăm viên. Tổng cộng một trăm sáu mươi viên, mà đệ tử ngoại môn, có thể một lần nhận linh

thạch cùng đan dược mười năm một lần. Cũng chính là bốn trăm linh thạch hạ phẩm, có thể cho một ngoại môn đệ tử tu luyện Dưỡng Thi quyết tới tầng thứ năm đỉnh phong. Vận khí tốt, thậm chí có thể đột phá đến tầng thứ sáu.

Nhưng mà hôm nay, linh thạch ta nhận được đã tiêu hao không sai biệt lắm, tuy nhiên vẫn khó khăn lắm mới tiến vào tầng thứ tư.

Ngô Khí đưa tay sờ lên túi vải cũ nát bên hông, hào quang lóe lên, bên trong linh thạch còn thừa lại đều bị hấn lấy ra. Theo thứ tự sắp xếp trên mặt đất, ít đến thương cảm, liếc mắt một cái đã đếm còn thừa bao nhiêu. Tổng cộng bốn trăm hạ phẩm linh thạch, hơn một năm nay hấn đã tiêu hao hơn ba trăm viên, bây giờ trên người hấn chỉ còn lại không đến hai mươi viên linh thạch.

Xem ra chính là nguyên nhân kia.

Linh căn...

Từ trong miệng Ngô Khí chậm rãi phun ra hai chữ, đưa tay lau một cái, đem một loạt linh thạch hạ phẩm trên mặt đất đều thu vào trong túi vải. Túi vải cũ nát bên hông hấn, chính là pháp bảo, túi trữ vật giống nhau. Hấn trước kia đã gặp qua, bất quá lúc đó hấn còn là tạp dịch, đã gặp qua túi trữ vật trên người tạp dịch phong chủ.

Bất quá tu vi Phong chủ tạp dịch chính là Luyện Khí kỳ mười hai tầng đỉnh phong, trong rất nhiều đệ tử ngoại môn, xem như là cường giả. Túi trữ vật sử dụng tự nhiên không giống với túi trữ vật cũ nát của Ngô Khí hiện tại.

Thu xong linh thạch, Ngô Khí đứng dậy, thuận tay bóp tắt đàn hương trong lư hương. Đàn hương này cũng là đồ tốt, lúc tu luyện nhóm lên, làm cho người ta dễ dàng tiến vào trạng thái nhập định. Tuy nói mỗi ngoại môn đệ tử đều có thể nhận lấy trong đúng hạn, bất quá cũng là có phần hạn chế, không nên lãng phí mới thỏa đáng.

Cột kẹt..t..ttt

Cửa phòng mở ra, Ngô Khí từ bên trong đi ra. Hơn một năm trôi qua, Ngô Khí quả thật cũng có chút biến hóa. Thân hình

cao lớn, cũng trở nên càng thêm cường tráng, một loại khí thể mơ hồ từ trên người hắt phát ra. Nếu chỉ nhìn bề ngoài, rất khó nhìn ra Ngô Khí chỉ là một thanh niên nửa tuổi mười sáu.

Bất quá khuôn mặt hắn vẫn như vậy, che kín đốm đen, xấu xí vô cùng. Đây cũng là vì sao trọn vẹn hơn một năm thời gian, hắn vẫn cô đơn một mình, ngay cả bằng hữu cũng không có một. Hai mươi thiếu niên lúc trước cùng hắn cùng tiến vào ngoại môn, bây giờ đều có đoàn thể của mình.

Người yếu đi theo cường giả, sau khi trả giá nhất định, kẻ yếu có thể được cường giả che chở. Mặc kệ ở đây, đều giống nhau. Ngoại môn cũng như vậy, mười mấy đệ tử luyện khí kỳ mười hai tầng đỉnh phong đều có rất nhiều người hầu như làm theo. Ngoại môn hầu như có một nửa đệ tử đều đi theo mười mấy sư huynh mạnh nhất, trong đó bao gồm hai mươi người cùng Ngô Khí tiến vào ngoại môn.

Đi ra khỏi khu vực của mình, Ngô Khí đi về hướng sườn núi, nơi đó có một cây cầu giây màu đen, cầu giây không biết nối với nơi nào, kéo thẳng tắp đến chỗ sâu trong mây mù quay cuồng. Dưới cây cầu kia, chính là vực sâu ngàn trượng.

Đứng ở phía trước cầu tác, Ngô Khí không chút do dự, cả người như đại ung bay lên, một cước giẫm lên cầu. Chân đạp liên tục, tàn ảnh liên tiếp hiện lên, chui vào sâu trong mây mù.

Ở một ngọn núi khác, giữa sườn núi cũng có một cây cầu màu đen. Cầu giây liên kết mây mù sâu trong, ngay lúc này, mây mù bỗng nhiên quay cuồng. Một bóng người mơ hồ xuất hiện, một lát sau, bóng người kia liền xuyên qua mây mù xuất hiện trên ngọn núi này, chính là Ngô Khí.

Thân hình bay xuống, Ngô Khí trực tiếp đi lên đỉnh núi.

Ngoại Sự đường, trong mắt Ngô Khí cung điện không lồ vô cùng xuất hiện. Đây là lần thứ ba Ngô Khí tới ngoại sự đường, lần thứ nhất là đến báo danh, lần thứ hai là vì nhận linh thạch cùng đan dược trị giá mười năm kia.

Hai lần trước, Ngô Khí đều có lý do để cười, nhưng lần thứ ba, Ngô Khí lại không cười được.

Không bước vào cung điện to lớn kia, mà đi về một chỗ Thiên điện, trên Thiên điện treo một tấm bảng hiệu, trên đó viết ba chữ to đỏ thẫm: Vân Linh các.

Trong tu chân giới, có ngàn vạn tu sĩ, bất quá so sánh với số lượng phàm nhân không lồ như cát sông Hằng Hà thì số lượng cũng ít đến đáng thương, tu sĩ đều là phàm nhân tu luyện mà có. Nhưng không phải tất cả phàm nhân đều có thể tu luyện thành tu sĩ, tu chân giới có tư chất linh căn.

Phàm nhân có linh căn, có thể trở thành tu sĩ. Bất quá linh căn cũng chia đẳng cấp, linh căn càng tốt, tự nhiên tốc độ tu luyện càng nhanh, thành tựu tương lai cũng có thể càng cao hơn. Mà tu sĩ linh căn kém, tu luyện chậm như rùa tốc thì thôi, muốn đột phá bình cảnh tu luyện cũng càng thêm khó khăn.

Cho nên trong tu chân giới, mỗi khi những tông môn kia muốn tuyển đệ tử mới, đều sẽ kiểm tra tư chất những đệ tử này trước. Nếu đúng phải những linh căn kia vô cùng tốt, lập tức sẽ bồi dưỡng mạnh mẽ.

Ví dụ như Vạn Thi Tông này, nghe nói chỉ cần phát hiện thiếu niên có linh căn tốt, sẽ lập tức thu nhập vào nội môn, lấy nhiều tài nguyên trân quý tiến hành bồi dưỡng đại lực. Mà những đệ tử khác muốn đi vào nội môn, chỉ có một cách, vậy thì đột phá tu vi đến cảnh giới Trúc Cơ, nếu không, cũng chỉ có thể sống sót ở ngoại môn.

Ngô Khí tu luyện một năm rưỡi, tu vi khó khăn lắm mới tiến vào luyện khí kỳ tầng bốn, mà linh thạch tiêu hao gần như sạch sẽ. Bởi vậy trong lòng Ngô Khí có một suy đoán, Ngô Khí tới đây, chính là muốn chứng thực suy đoán này.

Linh các, chính là nơi Vạn Thi tông khảo thí tư chất linh căn đệ tử. Mỗi đệ tử ngoại môn đều có một cơ hội có thể kiểm tra linh căn của mình, những đệ tử ngoại môn khác đều dùng vào lúc nhập môn. Mà Ngô Khí, bởi vì tạp dịch tấn thăng thành đệ tử ngoại môn, cho nên hẳn còn có một cơ hội.

Không chút do dự, Ngô Khí mặt không biểu tình đi vào trong Vân Các.

Sau nửa canh giờ, Ngô Khí chậm rãi từ bên trong đi ra, khuôn mặt cực kỳ âm trầm, trong mắt thỉnh thoảng hiện lên vẻ không cam lòng.

Linh căn cấp thấp, thế mà lại là linh căn hạ đẳng kém nhất.

Hai mắt đau khô, viết không nổi nữa, chương cuối cùng chỉ có thể nợ trước. Hôm nay thì lại là ba chương, các vị, tha thứ thì có.

Trên ngọn núi của Ngoại Sự đường, một thanh niên xấu xí đang nhanh chóng đi về phía sườn núi, sắc mặt âm trầm, trong miệng không ngừng thì thảo tự nói. Không cần phải nói, người này chính là Ngô Khí mới từ Vân Các đi ra.

Từng suy nghĩ xuất hiện trong đầu hắn, dùng cơ hội khảo thí tư chất linh căn của mình duy nhất, Ngô Khí biết được linh căn của mình là linh căn hạ phẩm không thuộc tính tể nhất. Trong lúc khảo thí linh căn kết quả, Ngô Khí sẽ biết tiền đồ của mình trong tương lai khó khăn thế nào.

Mấy ngàn đệ tử ngoại môn Vạn Thi Tông, phân biệt ở trên mấy chục ngọn núi, tu vi từ luyện khí kỳ một tầng chí luyện khí kỳ đỉnh phong đều có. Mỗi người linh căn tư chất cũng đều khác nhau, mà Ngô Hạ phẩm linh căn không thuộc tính, ở trong mấy ngàn đệ tử ngoại môn chỉ sợ là kém cỏi nhất.

Linh căn có rất nhiều loại, hạ phẩm trung phẩm thượng phẩm thậm chí là tuyệt phẩm linh căn trong truyền thuyết. Mà mỗi cấp bậc linh căn cũng chia ra rất nhiều loại, đồng dạng là hạ phẩm linh căn, có thể chia làm Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ các loại. Còn có một số linh căn, cũng không thuộc về thuộc loại ngũ hành thuộc tính, mà là các loại thuộc tính biến dị như Phong Băng Lôi Điện.

Cùng một cấp bậc linh căn, có linh căn thuộc tính cao hơn linh căn không có thuộc tính, linh căn biến dị lại càng khó có hơn so với linh căn có thuộc tính. Ngô Khí vừa mới khảo thí ra linh căn, chính là linh căn kém cỏi nhất trong tất cả linh căn, hạ phẩm không thuộc tính linh căn.

Nếu như không có đại cơ duyên, người có được linh căn không thuộc tính hạ phẩm, cả đời cũng vô duyên Trúc Cơ.

Nhớ tới lời nói của vị chấp sự ngoại môn phụ trách khảo thí linh căn kia sau khi giúp mình khảo thí linh căn xong, sắc mặt Ngô Khí càng thêm âm trầm. Vốn tưởng rằng hao tổn rất

nhiều tâm cơ trở thành đệ tử ngoại môn, từ đây có thể dốc lòng tu luyện, tu vi tăng lên, cuối cùng có thể tiêu điều tự tại.

Lại không nghĩ tới linh căn của mình lại là hạ phẩm linh căn tồi tệ nhất. Theo lời vị ngoại môn chấp sự kia nói, Ngô Khí Kim Sinh đều vô duyên Trúc Cơ. Trên thực tế vị chấp sự ngoại môn kia còn nói lời khách khí, hạ phẩm linh căn không thuộc tính tu luyện khó khăn, từ Ngô Khí hao phí gần bốn trăm hạ phẩm linh thạch lại chỉ khó khăn lắm tiến vào luyện khí kỳ tầng bốn là có thể nhìn ra.

Vô duyên Trúc Cơ, nếu cứ tiếp tục như vậy, không cần nói là cảnh giới Trúc Cơ, chính là sau khi tiến vào luyện khí kỳ tầng chín, đều là thiên phương tiểu xảo.

Hừ, chỉ là một cái linh căn hạ phẩm không có thuộc tính đã muốn hù dọa ta, quả thực là nằm mơ. Nếu như không có đại cơ duyên kia, ta liền đi tìm, nếu đã bước lên con đường này, Ngô Khí ta cũng không có ý định dừng lại đây.

Trong mắt hiện lên vẻ nồng đậm không thôi, thần sắc âm trầm trên mặt dần dần biến mất. Cả người Ngô Khí đột nhiên khẽ động, hóa thành một cái bóng mờ mờ đi về phía cầu Hắc Thiết Tác giữa sườn núi.

Một ngọn núi khác ở ngoại môn, ngọn núi này không giống các ngọn núi khác, trên đó không có nhiều kiến trúc. Chỉ có một tòa cung điện đen kịt trơ trọi đứng trơ trọi trên đỉnh núi, toàn thân cung điện này đều là màu đen, tạo hình kỳ cổ, từ xa nhìn như một cái đầu thú không biết tên.

Ngọn núi này ẩn giấu sâu trong mây mù, nếu không nhìn kỹ, rất dễ dàng bỏ qua ngọn núi này. Giữa sườn núi, một cây cầu giây màu đen như xúc tu thông ra bốn phía. Thoáng một chút, những cây cầu giây này lại có mấy chục cây cầu. Từng bóng người từ chỗ sâu trong mây mù đi ra, bước lên ngọn núi, đều đi về phía cung điện kỳ cổ ở chỗ cao nhất của ngọn núi kia.

Vù vù

Trên một cây cầu dây xích đen nhánh xuất hiện một bóng người mờ mờ, sương mù cuộn cuộn, Ngô Khí chậm rãi đi ra.

Hắn bước lên ngọn núi, ngẩng đầu nhìn đỉnh núi, thở ra một hơi thật sâu, dưới chân khẽ động, liền đi về phía đỉnh núi.

Cương phong gào thét, quần áo trên người Ngô Khí bị thổi phồng lên. Ngô Khí tâm niệm vừa động, chân khí trong cơ thể lập tức tản ra bên ngoài cơ thể, chặn cương phong cương mãnh.

Xung quanh Ngô Khí xuất hiện từng bóng người, ăn mặc giống Ngô Khí, áo dài đen tuyền, hiển nhiên đều là đệ tử ngoại môn. Bất quá một mình Ngô Khí cũng chưa từng gặp qua, hiển nhiên những đệ tử ngoại môn này đều là đệ tử trên những ngọn núi khác.

Mấy ngàn đệ tử ngoại môn Vạn Thi Tông, hơn phân nửa tu vi tập trung vào luyện khí kỳ bảy tám tầng. Có thể tiến vào cảnh giới tầng chín sau này, xem như là đệ tử thực lực không tệ, mà những đệ tử luyện khí kỳ mười một tầng mười hai thậm chí đỉnh phong, ngoại môn là cường giả không thể trêu chọc. Về phần đệ tử ngoại môn như Ngô Khí Kỳ tầng bốn, nhất định là tầng dưới chót, đều là đệ tử linh căn kém rất nhiều.

Bình ổn hô hấp một chút, Ngô Khí nhìn về phía trên cung điện trước mắt, lại ngoài ý muốn không nhìn thấy bảng hiệu vốn có. Bất quá phía trước cung điện kia, dựng thẳng một tảng đá lớn. Trên tảng đá lớn, ba chữ lớn huyết hồng đang tản ra một loại khí tức u ám, truyền công đường.

Đây là một trong những nơi quan trọng nhất của ngoại môn, là Truyền Công đường. Ở ngoại môn, địa phương có thể so sánh với đại điện nghị sự kia, ngọn núi này chỉ sợ cũng là một trong số đó.

Truyền công đường, ngoại môn, dưới là đệ tử, trên đến chư vị trưởng lão. Đều vô cùng coi trọng cung điện cổ trước mắt, bởi vì trong tòa cung điện này, có thứ mà tất cả mọi người đều muốn.

Công pháp điển tịch, ghi chép điển tịch công pháp tu luyện thần thông cường hoành. Ngô Khí đến đây, cũng là vì nhận một môn thần thông mà đến. Trong ngọc giản ghi chép rất rõ ràng, ngoại môn đệ tử đều có quyền lực có thể lĩnh một môn

thần thông miễn phí ở Truyền Công đường một tầng. Hai mươi người cùng Ngô Khí gia nhập ngoại môn, đã sớm lựa chọn đồng thời tu luyện trước khi tham gia thí luyện.

Ngô Khí lại kéo đến bây giờ, mặc dù đã sớm thăm dò rõ ràng một vài thứ của Truyền Công đường này, bất quá đây là lần đầu tiên Ngô Khí tới nơi này.

Ngô Khí nhấc chân đi qua ba thạch lớn chữ truyền công đường, đi về phía cửa lớn cung điện đen sì như miệng thú của Truyền công đường.

Bọn họ đứng lại!

Ngô Khí vừa đi tới cửa cung điện, một thanh âm liên vang lên bên tai hắn. Là đệ tử phụ trách trông coi cung điện, đệ tử này liếc nhìn Ngô Khí một chút, tựa hồ đã nhận ra tu vi của Ngô Khí kỳ tăng bốn. Trong mắt lóe lên một tia khinh thị, đang muốn mở miệng quát mắng Ngô Khí không hiểu quy củ. Ngô Khí lại không cho hắn cơ hội này, đưa tay vào ngực, lấy ra lệnh bài đệ tử ngoại môn của mình. Sau đó người đưa cho đệ tử trông coi kia, trong miệng nói ra.

Xin chào sư huynh, sư đệ tên là Ngô Khí, là đệ tử mới. Đây là lệnh bài thân phận của ta, dựa theo môn quy nhận một môn thần thông nghiên cứu, mong sư huynh cho đi.

Ồ...

Bất ngờ hiện lên, đệ tử kia đưa tay tiếp nhận lệnh bài Ngô Khí đưa tới. Khi hai mắt hắn nhìn thấy Ngô Khí trên lệnh bài thân phận viết tên, trên mặt lập tức giật mình, vẻ khinh thị trong mắt càng lớn.

Hóa ra chính là tên tạp dịch đi nhằm vào đại hội thử luyện kia, trách không được bộ dáng lớn lên như vậy, ha ha ha.

Đệ tử trông coi vừa dứt lời, sắc mặt Ngô Khí lập tức đại biến, bất quá nhớ ra cái gì đó, lập tức cưỡng chế phần nộ trong lòng, sắc mặt không thay đổi chút nào, trong miệng càng không kêu ngạo không tự ti trả lời: Đúng là Ngô Khí, không biết sư huynh có thể xem xong, nếu như đã xem xong, xin trả lệnh bài lại cho sư đệ, dựa theo môn quy, sư đệ muốn đi vào lĩnh một môn thần thông nghiên cứu.

Đệ tử trông coi kia có tu vi Luyện Khí kỳ tầng mười, ánh mắt nhìn về phía Ngô Khí hoàn toàn không coi trọng chút nào, tựa hồ coi nó là trò cười. Nghe thấy Ngô Khí nói, lông mày nhíu lại, cầm lệnh bài giả vờ nhìn qua vài lần, tiện tay ném lại cho Ngô Khí.

Tiến vào đi, nhớ kỹ, chỉ có thể chọn ở tầng thứ nhất. Bất quá với thực lực của ngươi cũng không thể lên tầng thứ hai, ha ha ha ha.

Trong lúc nói chuyện, ý cười trên mặt đệ tử giám thị này lại chưa bao giờ biến mất, tựa hồ cũng không để ý đối tượng giễu cợt của hắn ngay trước mắt. Không để Ngô Khí vào mắt chút nào, hoàn toàn trở thành một đối tượng có thể lừa gạt.

Nắm lệnh bài trong tay, gân xanh trên khóe mắt Ngô Khí nổi lên, một tia tức giận từ đáy lòng dâng lên. Hắn đã sớm biết lấy thân phận tạp dịch của hắn gia nhập ngoại môn, nhất định sẽ bị các đệ tử ngoại môn khác xem thường. Hai mươi đệ tử ngoại môn đi cùng hắn đều là đệ tử mới như thế, những đệ tử ngoại môn khác thực lực mạnh mẽ khác biệt được thân phận ban đầu của Ngô Khí sẽ có phản ứng gì, có thể tưởng tượng được.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao, sau khi Ngô Khí trở thành đệ tử ngoại môn. Gần một năm rưỡi, hầu như hắn đều chưa từng ra khỏi phòng, tiềm tu là một mặt, nguyên nhân muốn tránh đi phong mang lại là lớn hơn. Nhưng hắn không nghĩ tới, một năm nửa trôi qua, hắn rõ ràng còn không có mờ nhạt ra ánh mắt của những đệ tử ngoại môn này.

Đi vào cung điện, Ngô Khí liếc mắt một cái liền thấy được mấy hàng giá sách to lớn cách đó không xa. giá sách không biết là vật liệu gì chế tạo thành, cao lớn mấy trượng, chỗ cao nhất cách xà nhà kia cũng không xa. Trên giá sách đặt từng miếng ngọc giản tỏa ra ánh sáng lấp lánh. Trên mỗi giá sách, đều có chừng mấy trăm miếng ngọc giản.

Tầng thứ nhất cung điện này có khoảng mười một kệ sách, nói cách khác, ước chừng có mấy ngàn loại thần thông có thể cung cấp lựa chọn. Đây vẫn chỉ là tầng thứ nhất mà thôi, nghe nói truyền công đường tầng thứ hai, điển tịch cất giữ càng nhiều.

Bất quá lấy tu vi hiện tại của Ngô Khí Luyện Khí kỳ tầng bốn, xác thực không cách nào bước lên tầng thứ hai.

Lúc này tại tầng thứ nhất, trong mười giá sách kia, có khoảng mười mấy cái ngoại môn đang chậm rãi hành tẩu. Tựa hồ đều đang nghiêm túc chọn lựa công pháp thần thông, không giống như Ngô Khí, những ngoại môn đệ tử khác nếu muốn những công pháp thần thông này, nhất định phải lấy điểm công hiến của môn phái để đổi, mà điểm cần thiết để đổi, đều ghi ở trong giới thiệu phía dưới những ngọc giản kia.

Ngô Khí không chậm trễ thời gian, cưỡng ép đè xuống phần nộ trong lòng, đi về phía một giá sách trong đó.

Đêm nay canh thứ nhất, sau này nếu không có gì bất ngờ, còn có ba chương. Không nhiều lời, hết tên rồi. vé vé các vị xem cho.

Mười mấy giá sách, trên mỗi một giá sách đều có mấy trăm miếng ngọc giản, nếu từng cái xem xét, chỉ sợ không có mấy ngày là xem không hết.

May mắn những ngọc giản kia đều có giới thiệu, biết được trong mỗi một ngọc giản đều ghi lại công pháp thần thông gì. Ngô Khí Cương đi tới trước một cái giá sách, trước mặt hắn vừa vặn có một cái ngọc giản trôi nổi, ánh mắt Ngô Khí lập tức quét về phía giới thiệu phía dưới ngọc giản.

Thực Tâm độc diễm, cái tên quen thuộc đập vào mắt, Ngô Khí xem tiếp. Thực Tâm độc diễm, thần thông loại hỏa diễm, muốn tu luyện thần thông này. Tu luyện thu thập ngàn cân thi hỏa, lấy lân hỏa thiêu đốt, đem oán khí hỏa độc của nó sinh ra hút vào thai nghén trong cơ thể một năm. Một năm sau, oán khí hỏa độc đem một đoá Thực Tâm độc diễm ngưng tụ thành một đoá Thực Tâm độc diễm. Thần thông này mới tính là tiểu thành.

Xem xong giới thiệu Thực Tâm độc diễm, Ngô Khí trực tiếp bước qua. Mặc dù hắn đã gặp qua uy lực Thực Tâm Độc Diễm, mà thu thập thi dịch cùng lấy ra tu luyện đối với hắn mà nói cũng không phải là việc khó. Chỉ là Ngô Khí trước khi tới đây, đã trong lòng quyết định chọn lựa công pháp loại gì, hắn bây giờ chỉ là muốn tìm loại công pháp kia mà thôi.

Tuy uy lực Thực Tâm Độc Diễm không tầm thường, nhưng không phải lựa chọn của hắn. Tiếp tục nhìn lại những ngọc giản khác, một môn công pháp thần thông xuất hiện trong mắt Ngô Khí, tiếp theo lại biến mất.

Tam Thi quyết dưỡng thi thuật thiêu thi diễm phá tâm chương, mỗi một môn thần thông đều có uy lực cường đại, bất quá muốn tu luyện thành công, đều phải hao phí không ít thời gian. Có một số thần thông còn tốt, chỉ cần một năm nửa năm là được, nhưng có một số thần thông đã biến thái, vậy mà cần mười mấy năm thậm chí mấy chục năm mới có thể tu luyện đến cảnh giới tiểu thành.

Phải biết rằng đệ tử ngoại môn mặc dù không giống phạm nhân, nhưng thọ nguyên lại nhiều hơn một chút so với phạm nhân mà thôi, nhiều nhất cũng chỉ hơn một trăm năm mà thôi. Chỉ cần tiến nhập cảnh giới Trúc Cơ, thọ nguyên mới có thể tăng trưởng đến ba trăm tuổi. Nếu như đi tu luyện những thần thông kia, chẳng phải là cả đời phải hao phí hơn phân nửa thời gian.

Tuy Ngô Khí trông thấy uy lực sau khi tu luyện thành công của những thần thông kia, có mấy môn thần thông uy lực còn đáng sợ hơn so với thi trùng khát máu của hắn. Bất quá sau một phen cân nhắc, Ngô Khí vẫn lắc đầu, thầm nghĩ cái được không bù cho cái mất.

Bất quá thần thông hắn muốn tìm kiếm tựa hồ cực kỳ khó tìm, hắn đã đi xong bốn năm giá sách, nhưng vẫn như cũ không thu hoạch được gì. Đã phí hết mấy canh giờ, bất quá Ngô Khí tựa hồ rất kiên nhẫn, vẫn như cũ chậm rãi đi tới, trên mặt không xuất hiện vẻ không kiên nhẫn, một đôi mắt không ngừng quét về phía những ngọc giản kia cùng giới thiệu phía dưới.

Đang đi, đột nhiên ánh mắt của hắn sáng ngời. Tựa hồ nhìn thấy thứ gì làm cho hắn kích động, dưới chân khẽ động, trực tiếp bước ra một bước lớn xuất hiện ở chỗ một khối ngọc giản, ánh mắt trực tiếp nhìn về phía phía ngọc giản giới thiệu phía dưới.

Khổng Trùng quyết, là pháp thuật thần thông được lưu truyền ra vì một đại tông môn thời thượng cổ. Tu luyện giả cần nghị lực lớn, nếu không tuyệt khó thành công. Nếu tu luyện thành công, có thể khổng trùng liễm như tay sử dụng, không có trở ngại gì.

Đây là giới thiệu đơn giản nhất từ trước đến nay của Ngô Khí, Ngô Khí nhìn ngọc giản lơ lửng trước mắt, tản ra quang mang mờ mịt, có chút do dự.

Mặc dù Khổng Trùng Quyết này chính là loại pháp thuật thần thông hắn muốn, nhưng dù sao cũng chỉ có một cơ hội, lần sau muốn tới nơi này. Trên người không có điểm cống hiến lại là vô ích, nếu lãng phí cơ hội lần này, Ngô Khí nhất định là hối hận không kịp.

Suy nghĩ một phen, Ngô Khí ghi nhớ vị trí của ngọc giản, tiếp tục cất bước đi về phía các ngọc giản khác. Lúc này hắn còn có sáu bảy ngọc giản trên giá sách chưa xem hết, cần rằng, hắn chỉ có thể nhẫn nại tiếp tục xem giá sách khác. Bất quá lần này cước bộ của hắn lại nhanh hơn, chỉ cần nhìn không phải là loại pháp thuật thần thông kia của mình, lập tức nhắc chân bước qua.

Dù là như vậy, hắn cũng tiêu phí trọn vẹn ba canh giờ mới xem hết mấy cái ngọc giản trên giá sách. Mấy ngàn ngọc giản, mấy ngàn loại pháp thuật thần thông, đáng tiếc Ngô Khí chính thức muốn, bên trong vậy mà chỉ có hai loại.

Một loại là trước đó thấy Không Trùng Quyết, một loại pháp thuật khác tên là Dưỡng Trùng Thuật, chính là một loại pháp thuật nuôi trùng.

Đối với Ngô Khí mà nói, những pháp thuật thần thông uy lực cường đại khác đều không dùng đến. Một mặt những thần thông này phải tu luyện thời gian dài, Ngô Khí không đợi được. Một mặt, tu vi Ngô Khí quá thấp, bất quá luyện khí kỳ tầng bốn. Như là một ít pháp thuật thiêu đốt thi diễm, ngũ độc thi thủ loại này uy lực cường đại, chỉ sợ chỉ cần thi triển một lần là đủ để rút khô tất cả chân khí trong cơ thể Ngô Khí.

Nghĩ tới trước đó hắn nhìn thấy hai loại pháp thuật thần thông, Ngô Khí lâm vào trong suy tư. Trên thực tế, mặc kệ là Không Trùng quyết, hay Dưỡng Trùng thuật, đối với Ngô Khí đều có tác dụng lớn. Bởi vì hắn có một hồ lô khát máu thi trùng, đó cũng là chỗ dựa cường đại nhất của hắn. Đáng tiếc, hắn chỉ có thể mang đi một loại pháp thuật.

Chẳng biết tại sao, đáy lòng Ngô Khí có một loại cảm giác nguy cơ. Không biết bắt đầu xuất hiện từ lúc nào, cổ cảm giác nguy cơ này khiến cho Ngô Khí có một loại cảm giác tùy thời sẽ gặp tai vạ.

Loại cảm giác nguy cơ này khiến Ngô Khí rất là khó chịu, cũng chính vì vậy, Ngô Khí mới bức thiết muốn tăng thực lực của mình lên. Sau khi biết được linh căn của mình là hạ phẩm linh căn tồi tệ nhất không có thuộc tính, Ngô Khí tự nhiên hiểu

được muốn tăng cao tu vi là không thể, cho nên chỉ có thể bắt đầu từ điều kiện bên ngoài.

Pháp thuật thần thông, có đôi khi, hai tu sĩ chém giết, nếu một người trong đó có được pháp thuật thần thông cường đại.

Thắng lợi tự nhiên lớn hơn nhiều, Ngô Khí chỗ dựa lớn nhất là một hồ lô khát máu thi trùng. Không muốn tránh xa, tự nhiên là cường hóa uy lực một hồ lô khát máu thi trùng kia là trên.

Chính là nó.

Sau nửa ngày, Ngô Khí quyết định, chậm rãi đi về phía giá sách. Đưa tay cầm lấy một cái ngọc giản, nhưng không lập tức đem thần niệm của mình đắm chìm vào bên trong, mà là cầm ngọc giản đi về phía cung điện.

Ở nơi đó, có một ông lão bại hoại đang nằm sấp sau một cái bàn, đầu của ông ta bị vùi lấp, cũng không biết là đang ngủ hay là đang nhắm mắt dưỡng thần.

Ngọc giản trong Truyền Công đường này, phía trên đều có cấm chế tồn tại, đệ tử ngoại môn muốn phá vỡ cấm chế phía trên là không có khả năng. Cho dù phá vỡ, cũng sẽ trong nháy mắt đem ngọc giản hủy diệt. Cho nên trong Truyền Công đường có chuyên môn phụ trách giải trừ cấm chế trên ngọc giản, chỉ cần đệ tử ngoại môn chọn lựa ngọc giản, liền có thể thanh toán điểm cống hiến cho tông môn, sau đó quản sự kia sẽ giải trừ cấm chế trên ngọc giản.

Khụ khụ, quản sự đại nhân.

Thanh âm Ngô Khí vang lên bên tai lão giả kia, lại không thấy lão giả kia có phản ứng gì, Ngô Khí đành phải lại thêm đại âm hô lên một lần. Lần này lão giả kia mới như tỉnh dậy, chậm rãi đứng thẳng lên, một đôi mắt già nhìn về phía Ngô Khí.

Chọn xong rồi.

Bất kể lão giả trước mắt này nhìn từ đâu, đều không giống như là một tu sĩ có tu vi cao thâm, ngược lại giống như một lão già nát rượu lười biếng. Bất quá Ngô Khí cũng sẽ không lấy dung mạo người ra, có thể ở Truyền Công đường này phụ trách giải khai cấm chế quản sự trên ngọc giản. Bất kể phát triển thành như thế nào, thực lực cũng không thể so sánh với Ngô Khí.

Ngô Khí không cách nào cảm ứng tu vi của lão giả này, vậy chỉ có thể nói rõ, lão giả này tu vi quá sâu. Căn bản không cùng một cấp độ với Ngô Khí, tự nhiên Ngô Khí cũng không cảm ứng được.

Đúng, kính xin Quản sự đại nhân giải trừ cấm chế trên đó. Đây là lệnh bài thân phận đệ tử, dựa theo môn quy, đệ tử có thể miễn phí nhận lấy pháp thuật trong ngọc giản.

Ngô Khí đưa lệnh bài thân phận của mình ra, đồng thời trên mặt nặn ra một vòng cung kính, khom người bái lão giả. Lão giả kia ban đầu vẫn là dáng vẻ lười biếng, bất quá khi nghe Ngô Khí nói mình có thể miễn phí lĩnh pháp thuật trong ngọc giản kia, trên mặt lập tức hiện lên một tia tò mò.

A, là sao, nhìn tu vi của ngươi, luyện khí kỳ tầng bốn, hẳn là đệ tử mới nhập môn. Không sai, đệ tử mới nhập môn quả thật có thể miễn phí nhận lấy một môn pháp thuật thần thông. Nhưng bình thường đều sẽ ở trước đại hội thí luyện một năm nhận lấy, chẳng lẽ lúc đó ngươi không nhận.

Lão giả thuận miệng nói một câu, đồng thời đưa tay tiếp nhận lệnh bài thân phận của Ngô Khí, còn có ngọc giản ghi chép Khổng Trùng Quyết.

bẩm báo quản sự đại nhân, đệ tử không phải đệ tử ngoại môn được tuyển làm đệ tử tiếp theo. Trước đó đệ tử là một đệ tử tạp dịch, may mắn thông qua đại hội thí luyện, mới trở thành đệ tử ngoại môn.

Ngô Khí vừa nói ra lời này, lão giả bại hoại kia sững sốt, ngay lập tức lộ ra vẻ ngạc nhiên. Một đôi mắt già bỗng nhiên bắn ra tinh quang, khí thế trên người lập tức trở nên bất đồng. Lúc này Ngô Khí đứng trước mặt lão giả, vậy mà có một loại cảm giác không cách nào hô hấp.

A, tạp dịch lại là khó có được, ngươi đưa tay qua.

Bị ánh mắt lão giả nhìn chằm chằm, Ngô Khí không dám nhúc nhích, nghe câu sau, lập tức đưa tay ra. Hiện tại Ngô Khí đã có thể kết luận, lão giả lười biếng trước mắt này khẳng định không phải là nhân vật tầm thường.

Lão giả bắt lấy bàn tay Ngô Khí, trong nháy mắt bàn tay bị nắm chặt, một cỗ khí tức quái dị từ trên cánh tay lão giả truyền đến trong cơ thể Ngô Khí. Trong cơ thể hắn nhanh chóng lưu chuyển một vòng, khí tức kia mới chậm rãi lui ra ngoài, một tiếng thở dài cũng từ trong miệng lão giả kia đi ra.

Không ngờ lại là linh căn hạ phẩm, đáng tiếc.

Trong lúc nói chuyện, khí tức trên người lão giả cũng biến mất theo, lại khôi phục tên quân sự lười biếng lúc trước. Bàn tay già nua kia ở trên ngọc giản nhanh chóng lau một cái, quang mang lóe lên, cấm chế trên đó lập tức được giải trừ, tiện tay quăng ra, ngọc giản kia bay về phía Ngô Khí.

Cấm chế giải trừ, ngọc giản không thể mang đi, học đồ vật bên trong. Sau đó buông ngọc giản xuống, có thể rời đi.

Giọng điệu lười biếng, lão giả này cũng mặc kệ vẻ mặt Ngô Khí như thế nào, trực tiếp nằm sấp trở về trên bàn kia.

Sắc mặt Ngô Khí trắng nhợt, chợt khôi phục lại bình thường, hắn cũng biết mình đã bỏ qua một cơ duyên. Tuy không biết thân phận thật sự của lão giả này, nhưng nhìn khí thế đáng sợ vừa rồi cũng biết không tầm thường.

Nhập môn hơn một năm nay, Ngô Khí cũng nghe nói có một số đệ tử ngoại môn vận khí tốt, được một số trưởng lão trong tông nhìn trúng, thu làm đệ tử thân truyền. Ngô Khí suy đoán, có lẽ lão giả bại hoại trước mắt này, chính là một vị trưởng lão ngoại môn. Đáng tiếc, bây giờ có phải đã không còn quan trọng hay không. Nhìn biến hóa vừa rồi của lão giả này, rõ ràng là vì tư chất linh căn của Ngô Khí quá kém mà thay đổi thái độ.

Ngô Khí cưỡng chế suy nghĩ trong lòng, sắc mặt không thay đổi. Tiếp lấy ngọc giản bay tới, tâm thần chìm vào trong đó, học không trùng quyết ghi lại bên trong. Sau đó buông ngọc giản, khom người cúi đầu với lão giả kia, quay người ra khỏi Truyền công đường.

Canh hai cầu vế rồi...

Từ hôm đó rời khỏi ngọn núi Truyền Công đường, Ngô Khí trở về trong tinh xá, liền nhốt mình ở trong phòng.

Nửa tháng sau, trong phòng, một mùi máu tươi nhàn nhạt phiêu đẳng ra.

Không nghĩ tới Không Trùng Quyết này tìm hiểu lại cũng đơn giản, dung hợp thần niệm vào trong huyết dịch, lạc ấn trên dục không trùng cương. Liền có thể khống chế côn trùng này, chỉ là càng đơn giản, hạn chế càng lớn. Nếu đám côn trùng này thực lực vượt qua khống chế chủ, sẽ phản phệ.

Ngô Khí ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn, lúc này thần sắc già nhìn qua rất là mỗi mệt, sắc mặt trắng bệch, dáng vẻ như bệnh nặng mới khỏi.

Thi trùng có hơn tám trăm con, lấy tu vi Luyện Khí kỳ tăng bốn của ta, nếu như không phải trước đó lấy đại lượng tinh huyết để cho những tiểu súc sinh này thành lập liên hệ huyết mạch. Chỉ sợ cũng vô pháp khống chế được mấy trăm con thi trùng khát máu này, may mắn, cuối cùng cũng luyện thành.

Trên khuôn mặt trắng bệch xuất hiện một vòng ý cười, ở phía trên lòng bàn tay hấn, một đoàn hồng quang to bằng nắm tay đang chậm rãi xoay tròn. Hồng quang là do mấy trăm điểm sáng màu đỏ nhạt tạo thành, theo tâm niệm Ngô Khí biến hóa, đoàn hồng quang này cũng bắt đầu chậm rãi biến hóa. Hồng quang lưu chuyển, biến thành các loại hình dạng, cuối cùng hóa thành một sợi tơ đỏ quấn quanh trên cổ tay Ngô Khí.

Không Trùng Quyết tu luyện tiểu thành, những khát máu thi trùng này chính là chỗ dựa lớn nhất của ta. Nếu trong Không Trùng Quyết nói không sai, chính là luyện khí kỳ tăng chín ngoại môn đệ tử, ta cũng có thể đánh một trận.

Sắc mặt Ngô Khí tuy khó coi nhưng tâm tình lại rất tốt. Hồng tuyến khống chế mấy trăm thi trùng biến hóa bay lên, Ngô Khí từ trong lòng lấy ra hồ lô nhỏ thô ráp. Tâm niệm vừa động, hồng tuyến khẽ động, lại một lần nữa chui vào trong hồ lô.

Nửa tháng này Ngô Khí vì hoàn toàn không chế những thi trùng khát máu kia, dựa theo không trùng quyết lấy máu tươi Uẩn Thần Niệm hóa thành ấn ký khắc trên thân mỗi một con thi trùng, cuối cùng thành công, nhưng cũng làm cho khí huyết hắn thua thiệt lớn.

Tuy nhiên ta cũng không lựa chọn, luyện khí kỳ tăng bốn, ở ngoại môn này, chỉ sợ là tồn tại sót đáy nhất, tùy tiện chọn ra một cái tu vi cũng mạnh hơn ta.

Đáng tiếc lúc ở Truyền Công đường đã bỏ qua một lần cơ duyên, mặc dù không biết thân phận của lão giả kia, bất quá ở ngoại môn này, có thể có loại uy thế này, cũng chỉ có những trưởng lão thần bí kia. Nếu có thể được trưởng lão thu làm đệ tử thân truyền, thân phận lập tức khác biệt với đệ tử ngoại môn bình thường, ở ngoại môn này cũng sẽ có đãi ngộ khác biệt lớn.

Ngô Khí nhớ tới lão giả bại hoại lúc trước gặp ở Truyền Công đường, tâm niệm vừa chuyển đã đoán được thân phận của lão giả kia. Chẳng qua đáng tiếc, bởi vì tư chất quá thấp, vẫn bỏ lỡ cơ duyên lần này.

Ngoại môn đoán cũng là nơi thị phi, vẫn là đề cao thực lực nhanh hơn một chút.

Bàn tay ở bên hông vòng một cái, một miếng ngọc thạch óng ánh xuất hiện trong tay hắn, nhắm hai mắt, vứt bỏ trong lòng rất nhiều ý niệm, một lát sau liền nhập định tu luyện.

Lại một tháng nữa, Ngô Khí chậm rãi từ từ tỉnh lại từ trong tu luyện. Nhìn thoáng qua lòng bàn tay còn lưu lại phần ngọc, sắc mặt đau khổ, từ bỏ ý nghĩ tiếp tục tu luyện, đứng lên.

Một khối linh thạch hạ phẩm cuối cùng đã dùng hết, xem ra nhất định phải đi nơi đó.

Ngô Khí tự nói một câu, nhắc chân bước ra khỏi phòng, kết kết mở cửa phòng, Ngô Khí đi ra khỏi phòng của mình. Xác định phương hướng một chút, dưới chân khẽ động, đi về phía cầu Hắc Thiết Tác ở giữa sườn núi.

Ngoại môn gần trăm ngọn núi, trong đó đều có liên kết Hắc Thiết Tác Kiêu với nhau, đặc biệt là ngọn núi trọng yếu như

cung điện ngoại đường ở ngoại điện đường, lại có mấy chục cây cầu giao nhau.

Ngọn núi nơi Ngô Khí cư ngụ, có một cây cầu Hắc Thiết Tác Kiều trực tiếp kết nối với ngoại Sự Đường. Trên không trung, một bóng người mơ hồ đang di động rất nhanh, cũng không phải lảng không phi hành, mà là giẫm trên cầu Hắc Thiết Tác, bay nhanh đến một chỗ khác của cầu treo.

Mây mù quay cuồng, trên cầu Hắc Thiết Tác bỗng nhiên đi ra một bóng người, chính là Ngô Khí.

Trên đỉnh núi, phía trước một tòa cung điện khổng lồ tản ra khí tức u ám. Ngô Khí đứng ở cửa cung điện, chậm rãi giơ chân lên.

Tránh được nhất thời, không tránh được một đời. Hừ, ta xem một chút, ai có thể làm khó dễ được ta.

Trong lòng hừ lạnh, Ngô Khí sắc mặt lạnh như băng bước vào trong cung điện trước mắt. Trong nháy mắt bước chân hẫ hạ xuống, trong cung điện lập tức có mấy chục ánh mắt bắn tới. Giống như hơn một năm trước, trong ngoại sự đường vĩnh viễn không thiếu dấu người.

Nếu là những đệ tử ngoại môn khác, những người khác nhìn một cái cũng không sao, nhưng Ngô Khí lại khác. Sinh ra cực kỳ xấu xí, lấy thân tạp dịch thông qua đại hội thí luyện, trở thành đệ tử ngoại môn chính thức. Một năm trước hai vị Tôn Càn hai mươi một người đưa Ngô Khí đến ngoại môn, những đệ tử ngoại môn khác còn không biết Ngô vứt bỏ.

Qua vài ngày, tin tức một đệ tử tạp dịch chính thức trở thành đệ tử ngoại môn truyền khắp toàn bộ ngoại môn, tất cả đệ tử ngoại môn đều biết đến Ngô Khí.

Nhưng không có một đệ tử ngoại môn có hảo cảm với Ngô Khí, cơ hồ tất cả đệ tử ngoại môn, đối với một tạp dịch ti tiện có thân phận với bọn họ, đều rất là tức giận. Nhất là mấy đệ tử ngoại môn Hồng Bá Thiên ngày đó bị mọi người tước mất mặt mũi, càng thêm nổi giận.

Ngô Khí biết rõ mới vào ngoại môn đã tạo thành phong ba như vậy, bất lợi đối với mình, cho nên ngày đó đã lĩnh hội linh

thạch đan dược mười năm tuổi kia. Súc vào trong nơi ở của mình tu luyện, trọn vẹn hơn một năm thời gian, số lần hấn ra ngoài cộng lại cũng không quá năm lần.

Bất quá hôm nay, linh thạch hấn hao hết, mặc dù không cần linh thạch cũng có thể tiếp tục tu luyện. Chằng qua là tốc độ sẽ giảm đi rất nhiều, mà muốn có được thực lực cường đại cũng không phải tiềm tu là được, nhất là linh căn của hấn là linh căn hạ phẩm không thuộc tính tệ nhất. Nếu chỉ dựa vào tiềm tu để đề cao tu vi, chỉ sợ chờ thọ nguyên của hấn dùng hết, cũng chưa chắc có thể tiến vào luyện khí kỳ tầng chín sau này.

Luyện thành Không Trùng Quyết, hoàn toàn không chế một hồ lô khát máu thi trùng, thủ đoạn bảo mệnh tăng nhiều. Ngô Khí vừa rồi sau khi ra khỏi chỗ ở của mình, lần đầu tiên bước vào Ngoại Sự Đường này.

Ngoại môn đệ tử, muốn có được tài nguyên tu luyện ngày thường đều sẽ tới ngoại sự đường này. Lĩnh nhận nhiệm vụ tông môn tuyên bố, sau khi hoàn thành có thể nhận được điểm cống hiến tông môn. Có điểm cống hiến tông môn, có thể đổi lấy rất nhiều vật sự, linh thạch pháp bảo, đan dược thần thông hầu như tất cả đều có thể đổi được.

Đây là lần đầu tiên Ngô Khí đến nhận nhiệm vụ tông môn, cũng là lần thứ hai hấn bước vào chính điện ngoại sự đường.

Trực tiếp không nhìn ánh mắt đang bắn ở trên người mình, Ngô Khí mặt không biểu tình đi về phía khối ngọc bích to lớn phía trước cung điện. Trên khối ngọc bích kia, quang mang lóe lên, một đoạn văn tự hiện lên trên đó, không ngừng biến hóa.

Những văn tự kia chính là nội dung nhiệm vụ tông môn tuyên bố ra, nơi này là chỗ chọn lựa nhiệm vụ, chọn lựa chỗ quản sự bên cạnh là có thể nhận lấy. Lúc này phía trước ngọc bích, đứng không ít ngoại môn đệ tử, bất quá hơn phân nửa ánh mắt những ngoại môn đệ tử này đều tạm thời từ trên ngọc bích dời đi, đều nhìn Ngô Khí chậm rãi đi tới.

Trong rất nhiều ánh mắt, có khinh thường, có chán ghét, cũng có không ít người nhìn về phía Ngô Khí với ánh mắt rất là bất thiện. Ngô Khí hiểu được để bảo vệ tính mạng, vì tránh họa

một năm không ra khỏi cửa phòng, lại làm cho những đệ tử ngoại môn khác càng thêm xem thường Ngô Khí, cũng càng thêm tức giận. Bởi vì có một số đệ tử ngoại môn muốn giáo huấn Ngô Khí một chút, lại khổ vì môn quy, không cách nào ra tay.

Bây giờ Ngô Khí rút cuộc cũng ra cửa phòng, tiến vào ngoại sự đường, điều này làm cho không ít đệ tử ngoại môn trên mặt đều lộ ra nụ cười có chút hả hê. Còn có một số người còn trực tiếp nhìn về phía Ngô Khí với ánh mắt bất thiện vậy mà không hề che giấu chút nào, trần trụi nhìn chằm chằm vào Ngô Khí, tựa hồ đang suy nghĩ xem mình hạ thủ từ nơi nào.

Hừ, một tên hạ lưu tạp dịch, lớn lên còn khó coi như vậy, rõ ràng cũng có thể trở thành đệ tử ngoại môn.

Tiểu tử này cũng không biết gặp vận khí cút chó gì, vậy mà may mắn thông qua đại hội thí luyện.

Hắc, các người có biết hai mươi một đệ tử ngoại môn kia vừa vào cửa đã đắc tội với mấy người Hồng Phách Thiên sư huynh, tuy rằng ngày đó có Vũ Văn địch sư huynh thay bọn họ ra mặt., Nhưng hôm nay Vũ Văn địch sư huynh đã tiến vào nội môn. Hai mươi đệ tử ngoại môn kia đều mang theo linh thạch đan dược của mình đủ mười năm tuổi đến cửa thỉnh tội với mấy người Hồng Phách Thiên sư huynh, chỉ có cái tên tạp dịch hạ lưu này không có đi thỉnh tội. Đám người Hồng sư huynh khẳng định sẽ không bỏ qua tiểu tử này, nghĩ rằng trốn một năm rồi là có thể giải nạn, thật sự là vọng tưởng.

Trước mặt tu vi Ngô Khí Kỳ chỉ có người Luyện Khí kỳ tăng bốn, những đệ tử ngoại môn kia cũng không chút cổ kị, không kiêng nể nhìn chằm chằm Ngô Khí nói chuyện với nhau. Cố ý không áp chế thanh âm của mình, sự chán ghét không thềm che giấu, đều để cho Ngô Khí nghe rõ ràng.

Nghe thanh âm chói tai vô cùng bên tai, sắc mặt Ngô Khí không có bất kỳ biến hóa nào. Tất cả cái này, hắn từ lúc ở trên ngọn núi tạp dịch đã quen thuộc. Khi còn nhỏ làm ăn xin, hắn cũng đã sớm quen với sự cười nhạo cùng chán ghét của người bên ngoài. Bất quá khi nghe một phen lời nói của một đệ tử

trong đó, sắc mặt Ngô Khí khẽ động, lông mày âm thầm nhăn lại.

Hắn vốn tưởng rằng qua hơn một năm, hẳn là có thể nhạt ra ánh mắt mấy người Hồng Phách Thiên, lại không nghĩ tới còn bị nhớ thương.

bước chân dừng lại, mặt không chút biểu tình hướng về ngọc bích kia đi tới.

Hình như không nhìn thấy đám người chung quanh, Ngô Khí trực tiếp đứng ở phía dưới ngọc bích kia, ánh mắt quét về phía trên từng dòng văn tự chuyển động.

Lấy được độc nang Mặc Văn Độc Oa, cần đi đến chỗ sâu bên ngoài Thi cốc, săn giết một con độc vật độc vật cấp thấp Mặc Văn Độc Oa, lấy được độc nang. Ban thưởng nhiệm vụ: hai mươi điểm công hiến.

Thu thập thi độc hoa trăm cây, cần đi tới chỗ sâu tầng một trong lòng đất, đánh chết yêu thú thủ hộ thi độc hoa, thu thập thi độc hoa. Phần thưởng nhiệm vụ: năm mươi điểm công hiến.

Một năm khai thác mỏ, đi tới đường mỏ, khai thác mỏ một năm. Phần thưởng nhiệm vụ: Một trăm điểm công hiến.

trợ nội môn sư huynh chiếu cố thi hồ, phần thưởng nhiệm vụ, mười điểm công hiến.

Từng dòng văn tự phiên dịch ngay trước mắt, Ngô Khí xem qua từng nhiệm vụ, cẩn thận phân biệt trong đó có nhiệm vụ nào đáng để đi làm. Những nhiệm vụ này thiên kỳ bách quái, có chút nguy hiểm, có chút không nguy hiểm. Bất quá một ít nhiệm vụ có nguy hiểm, ban thưởng cũng có chút phong phú.

Nhìn nửa ngày, thẳng đến khi những thông tin nhiệm vụ kia bắt đầu lặp lại, Ngô Khí mới dời ánh mắt đi, âm thầm ghi nhớ mấy nhiệm vụ tông môn muốn nhận, Ngô Khí nhấc chân đi về phía quản sự bên cạnh ngọc bích.

Lúc này nơi đó đã có không ít đệ tử đang xếp hàng, đệ tử ngoại môn mấy ngàn, mỗi ngày đều có không ít đệ tử đến ngoại sự đường nhận nhiệm vụ tông môn làm.

Thời điểm đến phiên Ngô Khí, đã là một nén nhang sau. Quản sự phụ trách tiếp đã ngẩng đầu lên nhìn lướt qua Ngô Khí, tiện tay đưa qua một cái ngọc giản.

Muốn nhận nhiệm vụ gì, dùng thần niệm viết vào bên trong.

Tuy là lần đầu tiên nhận nhiệm vụ tông môn, Ngô Khí lại sớm quen thuộc trình tự trong này. Tiếp nhận ngọc giản kia, một sợi thần niệm xuyên vào trong đó, viết mấy nhiệm vụ lúc trước đã ghi nhớ ở bên trong, sau đó trả lại cho quản sự kia.

Quản sự tiếp nhận ngọc giản, dùng thần niệm tùy ý quét một chút trong ngọc giản, liền ném qua một bên. Liếc mắt nhìn Ngô Khí, thuận miệng nói: Những nhiệm vụ này đã có người lĩnh, ngươi không thể nhận, đổi qua một ít nhiệm vụ lại đây đi.

Quản sự vừa dứt lời, Ngô Khí lập tức biến sắc. Hắn ghi nhớ những nhiệm vụ kia, đều không phải nhiệm vụ nóng gì, mà là một ít nhiệm vụ tương đối lạnh nhạt. Bình thường những nhiệm vụ này ít có người hỏi thăm, làm sao hôm nay liền bị lĩnh xong.

Trong lòng hiện lên một tia băng lãnh, nhưng không có phát tác, mà quay đầu về phía trước ngọc bích, tùy ý chọn lựa mấy cái nhiệm vụ, lại lần nữa đứng trước mặt quản sự kia.

Tiếp nhận ngọc giản, thần niệm xuyên vào, viết xuống mấy nhiệm vụ kia.

Quản sự lại tiếp nhận ngọc giản Ngô Khí đưa tới, lần này càng thêm quá phận, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn một cái. Tùy ý ném ngọc giản qua một bên, mặt không biểu tình nói với Ngô Khí: Những nhiệm vụ này cũng đều đã bị người ta nhận, ngươi vẫn là đi đổi một ít đi.

Lúc này cho dù có ngu cũng biết có người đang đùa bỡn mình, trên gương mặt phủ đầy đốm đen của Ngô Khí hiện lên một tia tức giận, ánh mắt cũng dần trở nên lạnh như băng.

Không biết quản sự đại nhân có thể nói cho biết, còn có nhiệm vụ nào chưa được người ta nhận, là đệ tử có thể nhận.

Ngô Khí nhin con tức trong lòng, thản nhiên nói với quản sự kia.

Tự mình cầm xem, nhiệm vụ trong này đều không có người nhận, người muốn nhận mấy cái cũng được.

Quản sự kia giống như đã sớm biết Ngô Khí sẽ nói câu nói kia, lúc hắn vừa nói xong, tay duỗi ra liền đưa lên một cái ngọc giản khác.

Người thật sự cho rằng ta là đồ ngọc sao, vẫn hạ quyết tâm ta nhất định sẽ nhận nhiệm vụ bên trong đó.

Trong lòng cười lạnh, chậm rãi tiếp nhận ngọc giản quản sự đưa tới. Thần niệm lộ ra, chìm vào bên trong ngọc giản, xem nội dung bên trong.

Bất quá một lát, sắc mặt Ngô Khí xem hết nhiệm vụ bên trong đã trở nên khó coi, trong một đôi mắt đều là vẻ băng lãnh. Chợt đều biến mất, trên trán ần ần có gân xanh bạo khởi, thở ra một hơi thật sâu, trong miệng chậm rãi nói.

Quản sự đại nhân, đệ tử thực lực thấp kém, trong này đệ tử nào cũng không tiếp nổi một người.

Ngô Khí đang muốn giao trả ngọc giản cho quản sự, sau đó xoay người rời đi. Tuy trong lòng lửa giận ngập trời, nhưng Ngô Khí còn chưa bị lửa giận làm cho choáng váng đầu óc. Vừa rồi hắn xem ngọc giản, nhiệm vụ bên trong không nhiều, bất quá chỉ mười mấy cái mà thôi. Nhưng mỗi một nhiệm vụ bên trong đều vô cùng nguy hiểm, mức độ nguy hiểm căn bản không phải đệ tử ngoại môn Ngô Khí có thể tiếp nhận. Tùy tiện một cái nhiệm vụ, chỉ sợ đều có thể lấy mạng nhỏ của Ngô Khí.

Buông ngọc giản xuống, Ngô Khí đang định rời đi, đã thấy trên mặt quản sự kia xuất hiện nụ cười âm trầm, ánh mắt nhìn về phía Ngô Khí đều là vẻ trêu tức.

Hừ, đứng lại, nhiệm vụ trong ngọc giản này đều ẩn chứa bí sự tông môn. Quy củ Ngoại Sự đường này, nhìn ngọc giản này, nhất định phải tiếp một nhiệm vụ. Hôm nay người không tiếp nhiệm vụ, chỉ sợ là không rời khỏi ngoại đường.

Ngô Khí vừa quay người lại nghe quản sự nói, sắc mặt lập tức đại biến, lửa giận trong mắt cũng đang dâng lên đến đỉnh điểm. Vốn hắn cho rằng người sau lưng quản sự này chỉ muốn

trêu đùa hấn một phen, hiện tại thực lực hấn thấp kém, không cách nào phản kháng, chỉ đành nuốt cơn tức này. Thế nhưng không nghĩ tới, người đứng sau lưng lại muốn đẩy hấn vào chỗ chết.

Lúc này đệ tử ngoại môn chung quanh cũng đều phát hiện động tĩnh của Ngô Khí nơi này, nghe thấy lời quản sự kia nói, lại nhìn ngọc giản trên bàn. Một đám đệ tử ngoại môn đều giống như nhớ ra cái gì đó, biến sắc, trong ánh mắt nhìn về phía Ngô Khí không khỏi mang theo một tia đồng tình.

Tiểu tử này thảm rồi.

Hấn vậy mà nhìn ngọc giản kia, ngoại sự đường mỗi ngày đều có không ít nhiệm vụ tuyên bố, nhưng có một số nhiệm vụ quá mức nguy hiểm. Đầu ghi chép trong ngọc giản quản sự, ngọc bích cũng không thể hiện. Mỗi một nhiệm vụ trong ngọc giản kia tuy rằng đều có ban thưởng phong phú vô cùng, nhưng đồng thời cũng vô cùng nguy hiểm.

Cũng không phải, nhiệm vụ trong ngọc giản kia vốn là chuẩn bị cho những sư huynh luyện khí kỳ đỉnh phong trong ngoại môn. Tiểu tử này bất quá luyện khí kỳ tầng bốn, mặc kệ bên trong nhiệm vụ nào, cũng đủ để cho tiểu tử này chết không có chỗ chôn.

Tiểu tử này xui rồi, mấy người Hồng Bá Thiên sư huynh thù dai nhất, tiểu tử này đắc tội với bọn họ. Ta vốn tưởng rằng sẽ bị đùa bỡn một phen, không nghĩ tới trực tiếp muốn hấn đi chết. Nhưng thật đáng thương.

Nghe tiếng thảo luận chung quanh, Ngô Khí ngược lại tỉnh táo lại, trong lòng nhanh chóng suy nghĩ đối sách. Bất quá lúc này hấn cười hồ hồ xuống, ai bảo hấn nhìn ngọc giản kia. Nhìn dáng vẻ quản sự kia, hấn là không lừa hấn, ngoại sự đường hấn là có quy củ kia, nhìn ngọc giản một chút phải tiếp nhận một nhiệm vụ trong đó.

Hiện tại biện pháp duy nhất của hấn là đem Tôn Càn Chấp Sự ngoại môn này ra, nhưng hiện tại quản sự kia đã nói ra ngay trước mặt mọi người, chỉ sợ chính là đưa Tôn Càn ra cũng chưa hấn hữu dụng. Trong khoảng thời gian ngắn, Ngô Khí

vậy mà không nghĩ ra bất kỳ biện pháp nào có thể giải quyết tình thế nguy hiểm trước mắt.

Tiểu tử, người đã suy nghĩ xong nhiệm vụ trong này chưa, người nhất định phải tiếp nhận một nhiệm vụ, nếu không bản quản sự cũng chỉ có thể dựa theo môn quy xử trí.

Nói xong lời cuối cùng, sắc mặt quản sự kia bỗng nhiên trở nên lạnh như băng, ánh mắt nhìn về phía Ngô Khí cũng trở nên bất thiện. Ngô Khí cảm nhận được khí thế trên người quản sự kia, luyện khí kỳ tầng mười hai, vậy mà tu vi giống với tạp dịch phong chủ.

Vù vù

Thở ra một hơi thật sâu, Ngô Khí cầm ngọc giản đặt trên bàn lên, thần niệm thấm vào trong đó. Vậy mà từng nhiệm vụ bắt đầu chăm chú xem, nhìn dáng vẻ của hắn, giống như thật sự chuẩn bị tiếp nhận một nhiệm vụ trong đó.

Một lúc lâu sau, Ngô Khí thu hồi thần niệm, vô cùng bình tĩnh nhìn về phía quản sự kia.

Quản sự đại nhân, đệ tử quyết định, nhận nhiệm vụ tuần tra Thi Cốt Uyên.

Ngô Khí vừa dứt lời, mọi người xung quanh có chút ngạc nhiên. Bọn họ đều nghĩ tới phản ứng của Ngô Khí, có người cho rằng Ngô Khí sẽ chơi xấu, có người cho rằng Ngô Khí sẽ cáo trạng kiện trưởng lão ngoại môn ở đâu, có người cho rằng Ngô Khí nếu thông minh, sẽ đi tới chỗ mấy người Hồng Bá Thiên nhận tội.

Thế nhưng không ai ngờ Ngô Khí lại lưu manh như vậy, thật sự tiếp nhận một nhiệm vụ trong ngọc giản kia. Nghe được ba chữ Thi Cốt Uyên Ngô Khí phun ra trong miệng, sắc mặt phần đông đệ tử ngoại môn đều trắng bệch, dường như là nghĩ tới chuyện gì đó đáng sợ.

Quản sự đại nhân, lời dạy bảo của ngài hôm nay Ngô Khí đã nhớ kỹ, ngày khác Ngô Khí chắc chắn có báo đáp.

Ngô Khí lại mặc kệ rất nhiều, nếu như ngay cả tính mạng cũng đặt cược, dứt khoát liền mở miệng nói chuyện, lời nói vừa ra

khỏi miệng, trong mắt lóe lên một tia hàn quang lạnh lẽo, một tia sát khí ngưng ở trong đó.

Khóe miệng nở nụ cười khinh miệt, đối với lời uy hiếp của Ngô Khí, quân sự Luyện Khí kỳ mười hai tầng đỉnh phong không thèm để ý chút nào. Tuy rằng hắn không có hy vọng tấn thăng cảnh giới Trúc Cơ, nếu không hắn cũng sẽ không ở chỗ này làm quân sự gì. Nhưng trong mắt hắn Ngô Khí, đã không khác gì người chết, một người chết uy hiếp, hắn sao lại để ý chứ.

Tiểu lâu rất bi kịch, hợp đồng qua năm mới được gửi ra ngoài, kết quả hiện tại bắt đầu điểm công tác nhân viên còn chưa làm việc. Không cách nào xét duyệt, cũng không cách nào an bài cho tiểu lâu đề cử. bi kịch, ta muốn lao thẳng xuống đường, sắp khóc đến nơi.

Mấy ngày này hứa hẹn phải sửa lại, lại gặp phải rất nhiều chuyện rườm rà, làm cho không có thời gian xếp chữ. Ài.

Chương này hơn năm ngàn chữ, vốn là hai chương, tiểu lâu ngại phiền toái, liền hợp cùng một chỗ phát triển, xem như là bổ khuyết hai chương. Hiện tại đi cải tiến ba chương hôm nay, xem ở phân thượng bi kịch của tiểu lâu như thế, các vị đập mấy tấm vé an ủi tiểu lâu một chút đi bài tạ ơn một chút.

21

Tuần tra Thi Cốt Uyên, tiến về Thi Cốt Uyên, mỗi ngày tuần tra vực sâu, một năm sau mới có thể trở về. Phần thưởng nhiệm vụ: hai ngàn điểm cống hiến.

Một mặt yên lặng nhớ lại nội dung tiếp nhận nhiệm vụ hôm qua, Ngô Khí vừa đi về phía chân núi của ngoại sự đường. Nhiệm vụ hôm qua hẳn tiếp nhận, là muốn đi một địa phương có tên là Thi Cốt Uyên. Nơi đó cách sơn môn của Vạn Thi Tông có chút xa, ít nhất là Ngô Khí còn chưa phi hành mà nói là như vậy.

Bất quá may mắn, sau khi tiếp nhận nhiệm vụ kia, sẽ có người đưa người đến Thi Cốt Uyên kia.

Đến dưới ngọn núi, lúc này đã có không ít người đang chờ đợi, hóa ra nhiệm vụ này cũng không phải chỉ một mình Ngô Khí nhận. Nghĩ đến cũng phải, Thi Cốt Uyên kia cũng không phải là địa phương nhỏ. Đã là tuần tra, tự nhiên không thể một mình có thể làm được.

Bất quá Ngô Khí nhìn thấy những người kia, sắc mặt trở nên càng thêm khó coi. Lúc này ở chân núi chờ chừng sáu bảy người, đều không che giấu khí tức tu vi của mình., Ngô Khí hơi nhìn lướt qua, vậy mà không có ai thấp hơn Luyện Khí kỳ tầng mười một tầng mười hai, có hai người thậm chí là Luyện Khí kỳ đỉnh phong. Chỉ thiếu chút nữa là có thể bước vào cảnh giới Trúc Cơ, tiến vào nội môn kia, trở thành đệ tử nội môn đãi ngộ hoàn toàn khác với ngoại môn.

Mấy đệ tử ngoại môn kia, sau khi nhìn thấy Ngô Khí, thần sắc trên mặt đều không giống nhau, có mấy người chắc là biết Ngô Khí, cũng biết vì sao Ngô Khí lại tới. Lúc nhìn thấy Ngô Khí, trong ánh mắt có chán ghét, có đồng tình. Bất quá hai người có tu vi cao nhất kia, xem ra hình như không nhận ra Ngô Khí, sau khi nhìn thấy tu vi của Ngô Khí, trên mặt đều hiện lên một tia ngạc nhiên cùng kinh ngạc.

Hai người kia đang muốn mở miệng hỏi Ngô Khí, bỗng nhiên lúc này một đạo lưu quang bỗng nhiên từ đỉnh núi chỗ ngoại sự đường bắn xuống, trong nháy mắt đã rơi vào trước mặt mọi người.

Quang mang tán đi, một lão giả thân hình thoạt nhìn vô cùng cường tráng xuất hiện. Mang theo một tia uy nghiêm ánh mắt tại lúc lão giả rơi xuống đất liền quét về phía mọi người, đệ tử bị lão giả này ánh mắt quét tới không dám lãnh đạm, vội vàng chấp tay thi lễ, trong hai người tu vi cao nhất hình như có một người nhận ra lão giả kia.

Đệ tử Thôi Sơn bái kiến Âu Dương chấp sự, lần này lại vất vả cho Âu Dương chấp sự đưa đệ tử đi, chờ tiến về Thi Cốt Uyên.

Tên đệ tử tên là Thôi Sơn kia, dung mạo hoàn toàn khác với Ngô Khí, rất tuấn lãng, nói chuyện thi lễ cũng vô cùng thỏa đáng, lão giả cường tráng, Âu Dương chấp sự kia nghe xong., Cười nhẹ gật đầu. Bất quá lúc này ánh mắt hắn quét đến Ngô Khí, tu vi Ngô Khí quá thấp, không cách nào che giấu khí tức của mình. Bất quá cho dù che giấu cũng vô dụng, Âu Dương chấp sự trước mắt xem ra đã biết tu vi vượt xa đệ tử ở đây. Ngô Khí Luyện Khí kỳ tầng bốn, trong mắt hắn bất luận thế nào cũng không che giấu được.

Bọn họ cũng là đệ tử ngoại sự đường nhận nhiệm vụ lần này xảy ra chuyện gì vậy, một đệ tử Luyện Khí kỳ tầng bốn, cũng dám phái tới tuần tra Thi Cốt Uyên.

Sắc mặt Âu Dương chấp sự không vui, trong giọng nói mang theo sự tức giận, nhất là khi nói về tu vi Ngô Khí, càng là tức giận bưng bưng, không hề che giấu.

Cười khở một tiếng, đang muốn giải thích, lại không ngờ bên cạnh một đệ tử luyện khí kỳ tầng mười một bỗng nhiên mở miệng.

Âu Dương chấp sự có chỗ không biết, vị sư đệ này tên là Ngô Khí, trước đó chính là một tạp dịch. Không biết tại sao thông qua đại hội thí luyện trở thành đệ tử ngoại môn, lần đầu tiên đến nhận nhiệm vụ tông môn, không hiểu quy củ ngoại sự

đường. Vậy mà tìm Lưu quân sự cầm ngọc giản chuyên chuẩn bị cho đệ tử ngoại môn tu vi cao, vì vậy liền tới nơi này.

Nói ra một phen, tránh được sự thật Ngô Khí bị người hãm hại, nghe chỉ khiến người ta cảm thấy Ngô Khí là kẻ đầu óc có vấn đề, lại sinh ra Ngô Khí cũng không cách nào phản bác, thản nhiên nhìn đệ tử kia nói chuyện, nhớ kỹ bộ dáng của hắn, liền cúi đầu không nói gì, tựa như chấp nhận.

Đệ tử nói chuyện tên là Trần Thanh, giao hảo với mấy người Hồng Phách Thiên, nhìn thấy Ngô Khí nhìn về phía hắn, lại cùng Ngô Khí liếc mắt nhìn nhau, trong mắt lóe lên một tia tàn khốc cùng sát khí. Chẳng qua hắn che giấu rất tốt, ngoại trừ Ngô Khí, không có ai nhìn thấy.

Đã như vậy, chúng ta lập tức xuất phát, người cũng lên đi.

Âu Dương chấp sự kia không biết có phải nghe ra mách lới hay không, tựa hồ không có ý xen vào chuyện người khác, chỉ là thản nhiên nhìn Ngô Khí và Trần Thanh một chút, bỗng nhiên phát tay thả ra một thanh tiểu thiết kiếm, tiểu kiếm đón gió liền lớn lên. Trong nháy mắt, vậy mà phồng lớn lên mấy chục lần, treo ở không trung, lại có mấy cái đại môn bản ghép lại cùng một chỗ lớn nhỏ như vậy.

Ánh mắt mọi người đều sáng ngời, Ngô Khí cũng là như vậy, trong lòng bỗng nhiên nhảy ra hai chữ.

Linh khí...

Ngô Khí từ Tôn Càn biết không ít về tri thức tu chân, trong đó có liên quan tới pháp bảo dùng để phòng ngự hoặc công kích các loại pháp bảo. Pháp bảo chia làm nhiều loại, cũng chia đẳng cấp, tại tu chân giới bình thường chia làm linh khí, huyền khí tiên khí. Pháp khí là bình thường nhất, giống như dao găm bạch cốt trong túi trữ vật của Ngô Khí, chính là pháp khí hạ giai kém cỏi nhất.

Mà linh khí so với pháp khí trân quý hơn không biết bao nhiêu lần. Tên như ý nghĩa, linh khí chính là pháp bảo có linh lực. Như thanh tiểu thiết kiếm trước mắt Âu Dương chấp sự, vậy mà có thể lớn có thể nhỏ, đây chính là đặc thù của linh khí.

Về phần huyền khí cùng tiên khí so với linh khí càng thêm trân quý, căn bản không phải Ngô Khí hiện tại có thể tiếp xúc được. Cho dù là gặp, Ngô Khí cũng không có tư cách nhìn thấy, chỉ là nghe Tôn Càn đề cập mấy câu mà thôi.

Tiểu Thiết kiếm này, xem như là linh khí thứ hai Ngô Khí đã gặp qua, về phần kiện linh khí đầu tiên hẳn gặp, chính là pháp bảo có thể hóa thành khói đen mà ngoại môn chấp sự Đồng Kiệt đã gặp lúc tham gia thí luyện.

Vị Âu Dương chấp sự kia ra lệnh, Ngô Khí không dám chậm trễ, hai chân cong lại. Sau đó người đột nhiên nhảy dựng lên, cả người liền bay lên trên thiết kiếm so với mấy tấm đại môn còn lớn hơn vài phần.

Đi thôi.

Kiểm quang màu đen bỗng nhiên từ dưới chân ngọn núi đặt ở ngoại Sự đường bắn nhanh ra, trực tiếp phá vỡ mây mù quay cuồng trên bầu trời, bắn về phía xa xa.

Phía trên Thiết Kiếm Linh khí, có bảy tám người, tự mình ngồi xếp bằng trên đất. Ngô Khí đương nhiên cũng ở trong đó, lúc này trong lòng hắn có rất nhiều ý niệm quay cuồng. Nhất là sau khi tên đệ tử ngoại môn tên Trần Thanh kia biểu lộ ra sát ý đối với Ngô Khí, Ngô Khí càng cảm giác trong lòng có một ngọn lửa đang sắp cháy lên.

Từ khi tiến vào ngoại môn này, Ngô Khí chẳng những không cảm nhận được sự sung sướng khi bước lên con đường Trường Sinh, ngược lại có loại cảm giác ghen ghét hơn trên ngọn núi tạp dịch. Bởi vì người yếu thế, Ngô Khí khắp nơi nhường nhịn, thậm chí co đầu rút cổ ở chỗ này tròn vẹn hơn một năm. Không hề nghĩ tới, mấy người Hồng Bá Thiên kia vẫn không chịu buông tha hắn, bị bức tiếp nhận nhiệm vụ nguy hiểm vô cùng này, sau đó còn có người muốn giết hắn.

Cho dù tính cách của Ngô Khí có ần ần cách mấy, lúc này trong lòng cũng đã lửa giận ngập trời. Một tia sát khí nồng đậm ngưng tụ trong mắt, đáy lòng hắn, đã quyết định không nhịn nhượng bộ nữa. Có đôi khi, ần ần cũng không thể giải quyết vấn đề, giết chóc mới có thể.

Uống nhiều máu của ta như vậy, hy vọng các người những tiểu súc sinh này không nên làm ta thất vọng.

Ngô Khí âm thầm cảm ứng mấy trăm con thi trùng khát máu trong ngực, có lẽ cũng cảm ứng được trên người Ngô Khí truyền đến sát khí, trong hồ lô máu tanh thi trùng vậy mà có một trận xao động, tựa hồ muốn phá vỡ hồ lô, đi ra hảo hảo ăn một phen.

Sát tâm cùng một chỗ, tâm tình Ngô Khí khó tránh khỏi kích động, bất quá lúc này cũng không phải là thời cơ hẳn phát tác. phí một hồi lâu, Ngô Khí mới đè ép sát ý trong lòng xuống.

Ngô Khí ngồi xếp bằng trên thân kiếm to lớn, đáy lòng suy nghĩ về nhiệm vụ tông môn này, trong đầu nhớ lại Thi Cốt Uyên mà Tôn Càn đã nói với gã.

Thi Cốt Uyên, lời đồn đã tồn tại ở nơi này trước khi Vạn Thi Tông tồn tại. Nghe nói là một chiến trường do Thượng Cổ Thần Ma chém giết lưu lại, phía dưới có vô số hài cốt. Đều là do thượng cổ Thần Ma Yêu thú sau khi chết trận lưu lại, hơn phân nửa công pháp thần thông của Vạn Thi Tông có quan hệ với thi hài cốt. Vì vậy sau khi tổ tiên Vạn Thi Tông tìm được, liền xây dựng tông môn ở chỗ này.

Lúc đầu, rất nhiều tiền bối của Vạn Thi Tông đều từ trong Cốt Uyên đạt được một ít hài cốt của thượng cổ yêu thú, nhưng sâu trong Cốt Uyên cực kỳ nguy hiểm, có Cực Âm Minh Hỏa, Phệ Hồn Âm Phong cùng một ít vật nguy hiểm tồn tại. Cho dù tu sĩ Hóa Thần đi xuống, cũng sẽ phát sinh một ít nguy hiểm. Bất quá qua nhiều năm như vậy, đồ tốt trong Cốt Uyên ngày càng ít, chính là xương cốt thượng cổ yêu thú cũng không thấy được.

Bây giờ hài cốt bên trong Thi Cốt Uyên, hơn phân nửa đều là các tiền bối Vạn Thi Tông trải qua vạn năm tích lũy xuống. Tu sĩ Vạn Thi Tông ra ngoài lịch lãm, nếu nhiều hơn nữa không dùng hài cốt, đều sẽ lựa chọn ném vào trong Thi Cốt Uyên. Ngày tích lũy tháng ngày, thi hài trong Thi Uyên chưa từng giảm bớt, ngược lại ngày càng nhiều.

chồng chất như núi, tích tụ như biển, bên trong Thi Cốt Uyên sâu tới vạn trượng kia, khắp nơi đều là các loại thi hài của sinh linh.

Bên ngoài Thi Cốt Uyên là một vết nứt mặt đất hẹp dài vô cùng, mặc dù phần lớn đều thuộc phạm vi thể lực của Vạn Thi Tông, bất quá cũng có một ít cửa vào thông ra ngoại giới. Là lấy một ít đệ tử tông môn khác xông vào, hoặc là một ít gian tế có ý đồ gây rối với Vạn Thi Tông cũng sẽ trà trộn vào, lúc này mới có nhiệm vụ tuần tra thi cốt uyên.

Chân thành cầu vé rồi...

Phạm vi thể lực của Vạn Thi Tông có trọn vẹn mười vạn dặm, chính là một trong những bá chủ của Đoạn Hồn Sơn Mạch.

Lúc này, trong phạm vi thể lực, lại không ở chỗ sâu, mà là nơi xa hơn. Có một bình nguyên to lớn, mệnh mông bát ngát, tựa hồ không có giới hạn.

Trên bình nguyên rộng lớn này lại có một cái khe đất vô cùng dài. Từ không trung nhìn xem, cái miệng khổng lồ kia giống như một cái miệng rộng, bên trong u ám không ánh sáng.

Nơi này chính là Thi Cốt Uyên, một trong những hiểm địa lớn nhất của Đoạn Hồn sơn mạch, Vạn Thi Tông là một trong ba đại cự đầu của Đoạn Hồn sơn mạch, hai bên hiểm địa đều bị nó chiếm lấy. Truyền thuyết nói rằng mảnh đại bình nguyên này vốn cũng là trọng sơn trùng điệp, chỉ là tại thời viễn cổ, đại chiến Thần Ma, đem quần sơn nơi này sinh sinh đánh thành mảnh vỡ.

Thậm chí còn đánh vào lòng đất, lấy sâu vạn trượng trong lòng đất làm chiến trường, cuối cùng tạo ra địa phương như Thi Cốt Uyên. Nếu là hiểm địa bình thường, Vạn Thi Tông cũng sẽ không phí nhiều công bố nhiệm vụ tuần tra tuần tra, phái đệ tử tới nơi này tuần tra.

Thi Cốt Uyên này mặc dù vô cùng nguy hiểm, nhưng bên trong có rất nhiều bảo vật hữu ích đối với tu sĩ ma đạo. Nhất là Thi Cốt Uyên này mỗi trăm năm đều có một đoạn thời gian, không biết là nguyên nhân gì, sẽ đem vô số hài cốt từ dưới đất sâu phun lên trên mặt đất.

Mỗi một lần đến lúc này, đệ tử Vạn Thi Tông đều tề tụ ở đây, tranh đoạt từ trong Cốt Uyên phun ra thứ tốt. Vạn Thi Tông chính là Ma đạo, tu luyện tự là ma công, tài nguyên cần cũng sẽ không phải là đồ vật chính phái gì, các loại độc vật dị vật thường thấy nhất.

Mỗi lần Thi Cốt Uyên phun trào, từ lòng đất đi ra không chỉ có vô số hài cốt bạch cốt, còn có một số tài nguyên tu luyện vô

cùng trân quý đối với đệ tử Bạch Cốt Tông.

Bất quá có lẽ là lâu năm càng tốt thì thứ tốt càng ít. Trước kia, Thi Cốt Uyên phun trào sẽ đưa tới đệ tử nội môn còn có một ít trưởng lão. Thế nhưng mấy trăm năm qua, Thi Cốt Uyên càng ngày càng nhiều, thứ tốt cũng càng ngày càng ít. Những trưởng lão kia dần dần mất đi hứng thú, hiện tại đệ tử nội môn cũng không muốn xuất hiện.

Bất quá dù vậy, mỗi lần Cốt Uyên phun trào, còn có thể dẫn tới cơ hồ tất cả đệ tử ngoại môn cùng một ít đệ tử nội môn thử vận may.

Bất quá thời gian Thi Cốt Uyên phun trào cũng không cố định, không theo quy luật, ngay cả cường giả của Vạn Thi Tông cũng vô pháp đoán đến cùng khi nào Thi Cốt Uyên sẽ phun trào.

Lấy nhiệm vụ tuần tra kia tuyên bố, vẫn sẽ có không ít ngoại môn đệ tử tự sở hữu thực lực cao cường hội tiếp. Nói không chừng trong một năm tuần tra, vừa vặn đụng phải Thi Cốt Uyên phun trào.

Vào

Không khí bị tiếng xé rách cuồng bạo vang lên trên bầu trời Thi Cốt Uyên, một đạo kiếm quang đen kịt từ trên bầu trời xa xa phóng tới với tốc độ kinh khủng. Mấy chục hơi thở sau, kiếm quang kia dần dần rõ ràng, đúng là một thanh cự kiếm như cánh cửa cực lớn. Cự kiếm kia bắn tới, nhưng không có ý dừng lại trên không trung, xoay quanh một chút, lại hóa thành kiếm quang đen kịt bắn vào trong vết nứt u ám trên đại địa.

Nói là khe hở, thế nhưng tới gần mới phát hiện, cái khe này vậy mà rộng đến mấy trăm trượng. Phía dưới ngoại trừ một mảnh u ám, còn lại cái gì cũng không nhìn thấy, thật giống như một cái miệng cự thú to lớn.

Kiếm quang kia bắn vào trong đó, lập tức liền xâm nhập mấy chục trượng, nhưng vẫn không thấy bất cứ vật gì, chỉ có một mảnh hắc ám cùng hư vô. Bất quá qua một lát, không biết đi qua cái gì, đột nhiên phía trước xuất hiện một ít ánh sáng.

Kiểm quang bắn nhanh qua, ánh sáng cũng dần dần rõ ràng, vậy mà là từ trong một tòa cung điện to lớn phát ra. Cung điện kia to lớn, so với nghị sự đại điện ngoại môn Vạn Thi Tông cũng không kém chút nào. Hơn nữa cung điện này lại là xây trên vách tường Uyên Lâm, nếu không tận mắt nhìn thấy, Ngô Khí tuyệt sẽ không tin cảnh tượng trước mắt là sự thật.

Có thể ở chỗ này kiến tạo cung điện, có người có đại thủ bút như vậy, ngoại trừ Vạn Thi Tông, khẳng định không có những tông môn khác. Kiểm quang thoáng một phát bắn vào trong cung điện cũng chứng minh điểm này.

Kiểm quang đen sì như mực đi vào tòa kiến trúc cung điện kia, phía trước chính điện, có một quảng trường. Kiểm quang từ trên trời hạ xuống, hóa thành một thanh cự kiếm, treo ở không trung. Từ phía trên rơi xuống bảy tám người, lúc này bên cạnh đã có hai người đang chờ, thấy kiểm quang kia dừng lại liền đi tới.

Bọn người Ngô Khí hạ xuống trước, lão giả to béo Âu Dương chấp sự lại thu lấy thiết kiếm linh khí của hắn, vừa rồi rơi xuống mặt đất. Trong nháy mắt rơi xuống, trên mặt hắn liền nở ra nụ cười, nhanh chân nghênh đón hai người đang đi tới kia.

Hứa sư đệ, Vương sư đệ, đã lâu không gặp, nhưng vẫn mạnh khỏe.

Ba người dường như nhận ra nhau, cười lớn cùng đi tới, hàn huyên với nhau vài câu. Một lát sau, một người trong đó nhớ tới những người Ngô Khí này.

Chỉ vào Ngô Khí bảy người hỏi Âu chấp sự kia: Đây chính là đệ tử tuân tra năm nay, để bản chấp sự xem tu vi ra sao.

Lời còn chưa dứt, một cỗ uy áp vô cùng nặng nề bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống, trực tiếp đè lên trên thân bảy người Ngô Khí. Những người khác còn tốt, chỉ là trong nháy mắt sắc mặt trở nên trắng bệch. Ngô Khí đã thăm, hắn bắt quá tu vi Luyện Khí kỳ tầng bốn, sao có thể ngăn cản uy áp của một tu sĩ Trúc Cơ.

Không chờ hắn có phản ứng, trên người hắn bỗng nhiên trầm xuống, giống như bị một tòa núi cao đè lên. Hai đầu gối hắn

hơi cong, tựa hồ như muốn lập tức quỳ xuống. Hai mắt bỗng nhiên trợn lên, ý niệm không cam lòng như sóng lớn quay cuồng lên, trong khoảnh khắc đó, hấn đem áp lực nặng nề trên người chuyển dời đến trong lồng ngực hồ lô.

Hiện tại mỗi một con khát máu thi trùng đều là độc vật cấp thấp, cộng thêm trời sinh ra đã là trùng độc mạnh mẽ, chịu áp lực này vậy mà không có chút nào dị dạng truyền đến. Bất quá Ngô Khí lại đột nhiên tỉnh ngộ lại, hấn một tu sĩ luyện khí kỳ tăng bốn làm sao có thể ngăn cản được uy áp của một tu sĩ Trúc Cơ, hấn không quỳ xuống ngược lại khiến người ta nghi ngờ.

May mắn lúc này, chủ nhân cổ uy áp kia tựa hồ phát hiện Ngô Khí khác thường, khẽ di một tiếng, lập tức uy áp kia liền như thủy triều thối lui. Trên thân bọn Ngô Khí cũng buông lỏng, áp lực nặng nề biến mất không còn tăm tích.

Phốc phốc

Không có quỳ xuống, nhưng Ngô Khí lại mạnh mẽ bức ra một ngụm máu tươi lớn từ trong cơ thể, trong nháy mắt uy áp biến mất hung hăng phun ra. Biến cố này, khiến cho ánh mắt mọi người đều rơi vào trên người Ngô Khí, bao gồm cả hai vị chấp sự đại nhân kia.

Luyện Khí kỳ tăng bốn, Âu Dương sư huynh, đây là chuyện gì xảy ra?

Trên mặt Ngô Khí hiện ra nụ cười khô, đưa tay chậm rãi lau đi máu tươi trên khóe miệng.

Hóa ra là một tạp dịch, khó trách. Mấy người các ngươi, mặc kệ các ngươi ở ngoại môn có chỗ dựa gì. Đến nơi này, chỉ cần là ở trong Hắc Cốt điện này, liền không cho phép đồng môn chém giết.

Nghe xong Âu Dương chấp sự giải thích, hai chấp sự khác lộ ra vẻ chột hiệu, lạnh nhạt liếc mắt nhìn Ngô Khí. Vấn đề từ ngoại môn không lọt mắt những chấp sự có tu vi Trúc Cơ, lúc này đã biết Ngô Khí vốn là tạp dịch, càng không có chút nào coi trọng.

Bất quá tựa hồ đoán được cái gì, lại nói thêm mấy câu.

Hiện tại có Thi phó dẫn các người đi nghỉ ngơi, ngày mai bắt đầu tuần tra, một năm sau, sẽ có người đến đón các người rời đi.

Một người trong hai chấp sự kia tiện tay vung lên, bỗng nhiên trước mặt mọi người xuất hiện một người. Tuy nói là người, bất quá đều là người chết. Người mặc quần áo nô bộc, khuôn mặt cứng ngắc, hết lần này tới lần khác hành động tự nhiên. Sau khi chấp sự kia phân phó, liền dẫn đám người Ngô Khí đi vào trong cung điện.

Thi phó, chính là con rối do người sống luyện chế thành. Không biết nói chuyện, tùy ý bài bố, hơn nữa ngàn năm không hủ. Thủ đoạn luyện chế Thi phó rất là ác độc, chính là độc hữu của Vạn Thi Tông, phải hao phí không ít tinh lực, tu sĩ Trúc Cơ mới có thể đi luyện chế.

Bất quá coi như là tu sĩ Trúc Cơ, cũng chỉ có thể luyện chế thi bộc bình thường, chỉ có thể bưng trà đưa nước, dẫn đường xê dịch đồ vật gì đó.

Nếu muốn luyện chế những thi bộc có thể chiến đấu kia, không phải tu sĩ Trúc Cơ có thể gánh vác được. Dù vậy, ở Vạn Thi Tông cũng chỉ có một bộ phận tu sĩ Trúc Cơ mới luyện chế Thi Nô. Nguyên nhân che giấu thủ đoạn luyện chế Thi phó này quá mức ác độc, cũng không phải là tất cả tu sĩ Trúc Cơ đều đi luyện chế.

Bất quá hầu như tất cả đệ tử Vạn Thi Tông đều biết, tu sĩ dám luyện chế thi phó, nhất định không phải là nhân vật có tướng mạo tốt.

Sau khi nhìn thấy những thi phó này hiện thân, lông mày Ngô Khí cùng bảy đệ tử ngoại môn đều nhảy dựng, hiển nhiên đều nhận ra thi phó này là loại gì. Ánh mắt mọi người nhìn về phía vị chấp sự kia lập tức trở nên không giống nhau.

Thi phó dẫn theo Ngô Khí là một người trung niên, nhìn gương mặt hắc, trời sinh mang theo uy nghiêm. Nếu không phải trên người mặc quần áo nô bộc, Ngô Khí còn sẽ cho rằng người trung niên này là một đại quan hoặc đại tướng quân các loại.

Thi phó này đi ở phía trước, không có chút cảm giác ngưng trệ nào, hoàn toàn giống như người bình thường. Ngoại trừ không biết nói chuyện, hoàn toàn giống với người bình thường. Loại thủ đoạn xảo diệu này, Ngô Khí trong lòng nhìn thấy liên tục thán phục.

Tính cả cái này, hôm nay còn bốn chương. Còn thiếu một chương, ngày mai còn lên. Tính đến hiện tại, con mắt đau lòng, cuối cùng rống lên một tiếng. Xin vé a...

Hai người chúng ta là chấp sự ngoại môn, phụ trách sự vụ ngày thường của Hắc Cốt điện. Bản chấp sự sẽ phân phối bảy người các người phụ trách khu vực, mỗi ngày chia thời gian ba lượt tuần tra là được.

Nếu phát hiện có dị thường gì, chỉ cần bóp nát ngọc giản đưa tin là được. Bất quá nếu không có đại sự, tốt nhất không nên kinh động hai người chúng ta. Một năm sau, các người có thể rời khỏi nơi này, tiến đến ngoại sự đường lĩnh thưởng.

Trên quảng trường trước Hắc Cốt điện, bảy người Ngô Khí cung kính đứng trước mặt chấp sự họ Hứa và chấp sự họ Vương. Hai vị chấp sự, đều có dáng vẻ văn sĩ trung niên, bất quá so sánh với lúc này, vị chấp sự họ Hứa kia thoát nhìn càng thêm âm lãnh.

Chấp sự họ Vương đứng ở một bên, im lặng không nói, có chút khác biệt với hôm qua nhìn thấy Âu Dương chấp sự, nghĩ đến là đối với những ngoại môn đệ tử có tu vi không cao này cũng không nên lộ ra nụ cười a.

Cầm tốt hai ngọc giản này, khối màu vàng bên trong có khu vực các người phụ trách, ngọc giản truyền tin màu đỏ kia chính là.

Vị chấp sự họ Hứa kia đột nhiên vung tay áo lên, mười bốn đạo quang mang bỗng nhiên bắn ra, đều có hai đạo rơi vào trong tay bảy người. Ngô Khí giang bàn tay ra, đang có hai khối ngọc giản màu đỏ vàng nằm ở trong đó.

Bảy người các người chưa tới Trúc Cơ, không cách nào phi hành, bất quá khu vực tuần tra các người cũng bao gồm không trung. Đợi lát nữa các người xem xong ngọc giản, liền thi phó mang các người đến Thú Viên kia. Mỗi người tự chọn một con phi cầm linh thú, tạm cho các người mượn, một năm sau trả lại. Được chưa, mọi thứ nên ăn đều không sai biệt lắm, đều đi xuống đi.

Ngô Khí đang muốn đem tâm thần chìm vào ngọc giản tra xét khu vực mình cần tuần tra, lại nghe thấy lúc này Hứa chấp sự kia nói. Nhất là lúc nghe được phi cầm linh thú, hai mắt Ngô Khí lập tức sáng ngời. Không chỉ có Ngô Khí, sáu người còn lại cũng đều như vậy.

Bảy người bọn họ, ngoại trừ Ngô Khí ra, đều là đệ tử tinh anh ngoại môn. Nhưng cho dù là hai người có tu vi cao nhất, cũng chỉ là luyện khí kỳ đỉnh phong, không phải cảnh giới Trúc Cơ. Hai cảnh giới này, nhìn như chỉ kém một tầng màng mỏng manh, nhưng trên thực tế đối với mấy ngàn đệ tử ngoại môn mà nói, lại giống như lạch trời, không cách nào vượt qua.

Gần mười năm qua, cũng chỉ có vị sư huynh Vũ Văn Địch kia phá vỡ bình cảnh, tiến nhập cảnh giới Trúc Cơ.

Mà cảnh giới Trúc Cơ có một đặc thù rất rõ ràng, đó chính là phi hành. Khu vực tuần tra của bọn họ bao gồm không trung, nếu không cách nào phi hành., Tự nhiên cũng không cách nào tuần tra không trung. Bất quá cũng không nghĩ tới hai vị chấp sự Hắc Cốt điện cho bọn họ mượn bảy con phi cầm linh thú, phải biết rằng phi cầm linh thú này có thể ở trên không trung thay đi bộ, luôn luôn có tiền mà không mua được. Cho dù là những đệ tử nội môn cảnh giới Trúc Cơ, ngày thường cũng cưỡi phi cầm linh thú thay đi bộ.

Trong bảy người thì cao hứng nhất là Ngô Khí, hẳn bất quá chỉ là luyện khí kỳ tầng bốn, ngoại môn đều là tồn tại lót đáy. Nhưng vào lúc này lại tiếp xúc với phi cầm linh thú, thậm chí có thể tạm thời chiếm giữ một năm.

Ngô Khí tâm cơ thâm trầm, trong lòng tuy có vui sướng, nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài. Chỉ là hướng về hai vị chấp sự kia khom người thi lễ, sau đó cùng sáu người khác đi theo thi phó hướng về phía Thú Viên kia.

Thú viên, đúng là một mảnh hắc vụ quay cuồng. Màn sáng trước mắt lưu chuyển, bên trong sương mù quay cuồng, từng con phi cầm khác nhau nghỉ lại trong đó. Bất quá lại không có bất cứ khí tượng tiên gia nào, chỉ có ma khí cuộn cuộn, nơi này là Ma tông, cũng khó nhìn thấy các loại phi cầm như tiên hạc khổng tước hoặc là những phi cầm quý trọng khác.

Trong hắc vụ kia, phần lớn đều là một ít Cốt Chuẩn Thi Ứng hoặc là Độc Nha hình thể to lớn. Những phi cầm này dài buồn nôn không gì sánh được, có một số thậm chí trên người còn treo một ít mảnh xương vụn.

Tứ Sí Cốt Chuẩn, lại là Tứ Sí Cốt Chuẩn.

Bỗng nhiên một đệ tử giống như nhìn thấy thứ gì tốt, kinh ngạc hô một câu. Theo ánh mắt của hắn nhìn qua, mọi người vừa vặn nhìn thấy một con Cốt Chuẩn to lớn từ trong sương mù đen bay qua, kỳ dị chính là, Cốt Chuẩn này vậy mà có hai đôi cánh.

Ngô Khí mặc dù hiểu rõ một số thứ ở chỗ Tôn Càn, bất quá phi cầm linh thú này Ngô Khí lại không hiểu nhiều, chỉ có thể dựa vào bề ngoài phán đoán những linh thú kia là tốt xấu, bất quá lúc này theo hắn thấy, những phi cầm linh thú này đều không sai biệt lắm. Về phần con Tứ Sí Cốt Chuẩn kia, chỉ nhìn thanh âm sợ hãi của các đệ tử khác, Ngô Khí cũng biết, loại phi cầm linh thú như vậy không phải đệ tử ngoại môn như bọn họ có thể không chế.

Chấp sự kia tuy nói là tạm cho mượn phi cầm, nhưng mà muốn bọn họ tự mình chọn lựa phi cầm, chỉ sợ cũng ẩn hàm một tầng ý tứ. Chính là để bảy người bọn họ dựa theo thực lực của mình, chọn lựa linh thú phi cầm thích hợp. Nếu không tự lượng sức, chọn lựa một ít linh thú phi cầm cường đại, không khống chế được cũng là tự chuốc lấy đau khổ.

Nghĩ thông suốt chuyện này, Ngô Khí liền tính toán tùy ý chọn lựa một con thi ứng trên người sạch sẽ một chút, lấy tu vi hắn luyện khí kỳ tầng bốn, có thể khống chế được một con thi ứng đã là không tệ rồi.

Sáu đệ tử khác dường như cũng bắt đầu chọn linh thú phi cầm của mình, đợi bọn họ quyết định, Ngô Khí mới chậm chạp chọn một con thi ứng nhỏ.

Bảy người đều đã quyết định, Thi Nô bên cạnh bọn họ nhất tề không nói một lời đi vào trong màn sáng trước mắt. Trong nháy mắt, sương mù quay cuồng, trước mắt biến thành một mảnh u ám. Lại là không còn thấy cảnh tượng bên trong nữa,

trôi qua một lát, bỗng nhiên màn sáng trước mắt bắt đầu có động tĩnh.

Sru sru sru sru sru

Liên tục bảy tiếng kêu thê lương vang lên, đã thấy bảy thi phó đi vào lúc trước mỗi người dắt một con phi cầm từ bên trong đi ra. Bảy con phi cầm, tướng mạo khác nhau, nhưng đều không ngoại lệ, đều có tiếng kêu vô cùng thê lương.

Hao các vị sư đệ, sư huynh chỉ có thể đi một bước. Một năm sau gặp lại.

Nhìn thấy phi cầm linh thú ngay trước mắt, một vị lão đệ tử tính tình cấp bách bước chân một cái, cả người bay lên trên phi cầm kia. Phi cầm của hắn lại là một con cự nha độc hỏa, toàn thân đen sì, duy chỉ có một cái mỏ nhọn đỏ bừng, hình thể rất to lớn, trên lưng có thể khó khăn lắm ngồi xuống khoảng bảy tám người. Hiếm thấy nhất chính là, cự nha này có thể phun độc hỏa, xem như là phi cầm linh thú cấp thấp.

Những người còn lại thấy lão đệ tử kia như thế, cũng đều tự mình ngồi lên phi cầm của mình. Ngô Khí nhìn lướt qua phi cầm của bọn họ, cười khò một tiếng, năm người còn lại phi cầm cũng không phải đều là độc hỏa cự nha, nhưng đều không ngoại lệ đều mang năng lực công kích. Chỉ có thi ung Ngô Khí, không chỉ ngoại hình không bằng bọn họ, cũng không có thủ đoạn công kích gì.

Không phải trước đó đã sớm suy nghĩ tốt, lúc này Ngô Khí nhìn thấy phi cầm của bọn họ, nhất định phải buồn bực một phen.

Đi thôi.

Ngưng tụ chân khí, Ngô Khí cả người bay lên, nhẹ nhàng rơi vào trên lưng Thi Ung của mình, nắm lấy dây cương Thi phó đã chuẩn bị sẵn, hơi có chút xa lạ không chế Thi ung kia bay lên.

May mắn Thi Ung này đã sớm thuần hóa, chỉ cần chân khí đầy đủ, hoàn toàn có thể bình ổn không chế. Ở trên không thú viên luyện tập gần nửa canh giờ, Ngô Khí cảm giác không có vấn

đề gì, đột nhiên run cương, Thi Ứng kia lập tức hóa thành một đạo ô quang, bay ra phía ngoài cung điện.

Bay khỏi Hắc Cốt điện, Ngô Khí buông lỏng dây cương, lấy ra miếng ngọc giản màu vàng kia, dán ngọc giản lên trán, tâm thần chìm vào, xem lướt qua nội dung bên trong.

Gần nửa canh giờ sau, Ngô Khí chậm rãi mở mắt ra, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Nguyên lai trong Thi Cốt Uyên này không chỉ có một chỗ cung điện Hắc Cốt, Vạn Thi Tông trong vực này xây dựng trọn vẹn chín tòa cung điện. Đem Thi Cốt Uyên này chia làm chín khu vực lớn, mỗi một tòa cung điện phụ trách một khu vực trong đó. Hắc Cốt điện ở đoạn đường tương đối nông, mặc dù có nguy hiểm, nhưng không có khu vực nguy hiểm nhất Thi Cốt Uyên. Cho nên, mới cho phép đệ tử ngoại môn lĩnh nhiệm vụ tuần tra.

Bất quá đối với ta mà nói, chỉ sợ nơi này cũng nguy hiểm vô cùng, lúc nào cũng có thể chết đi. Người thiết kế hãm hại ta, chỉ sợ cũng nghĩ với tu vi của ta, ngay cả một ngày cũng không qua được. Đáng tiếc, bọn họ không biết, trong tay ta có thi trùng khát máu làm chỗ dựa. So với mấy đệ tử cũ, sức chiến đấu cũng không sai biệt lắm. Nếu cẩn thận một chút, thời gian một năm nay hẳn là có thể bình yên vượt qua.

Ngô Khí trong lòng suy nghĩ, mặt mày lại càng lạnh lẽo, nghĩ tới chuyện bên ngoài xảy ra. Lửa giận trong lòng Ngô Khí không cách nào kìm nén, chỉ là hiện tại người khác yếu thế, không thể phản kháng, chỉ có thể ẩn nhẫn.

Hừ.

Ô quang đột nhiên khẽ động, trôi xuống phía dưới vực sâu, chỉ để lại một tiếng hừ lạnh tiêu tán trong không trung.

Khu vực Ngô Khí cần tuần tra, trong ngọc giản đánh dấu rất rõ ràng, Ngô Khí cũng không chế Thi Ứng bay nhanh về hướng đó.

Thi Cốt Uyên đồn đãi sâu tới vạn trượng, Ngô Khí Nguyên tưởng rằng sẽ bay rất lâu, nhưng không nghĩ chỉ qua nửa canh giờ mà Ngô Khí đã thấy được mặt đất.

Vù vù vù

Thi ung rơi xuống đất, cánh khổng lồ dưới mặt đất thổi lên một trận gió lớn, thổi cho cột hải chung quanh bay loạn. Ngô Khí phi thân rơi xuống, dưới chân lập tức truyền đến một trận thanh âm vỡ vụn gì đó.

Bóng tối, bóng tối vô tận.

Đứng trên mặt đất, Ngô Khí từ xa nhìn lại, ở nơi cực xa tựa hồ có một màn trời u ám buông xuống. Ngô Khí biết, đó hẳn là vách tường. Nhìn bốn phía, lại không nhìn thấy gì, đập vào mắt chỉ có vẻ u ám nặng nề. Nơi này không có ánh trăng, càng không có ánh mặt trời, thậm chí ngay cả một tia quỷ hỏa cũng không có.

Cảnh tượng như vậy, cho dù Ngô Khí có Bạch Cốt lĩnh và Thi cốt đi nữa cũng chưa từng thấy qua. Hơn nữa nơi này còn có một số chỗ khác biệt với hai nơi kia. Bạch Cốt Lĩnh và Thi cốt đều là âm trầm khủng bố, nơi này lại hoang vu, tựa như tồn tại vô số năm tháng, có một loại yên tĩnh khiến người ta sắp điên mất.

Ngô Khí nhìn lên đỉnh đầu, nhưng vẫn chỉ có thể nhìn thấy bóng tối vô tận, ngay cả một tia sáng cũng không có.

Nhiệm vụ này gian nan, chỉ sợ không chỉ là nguy hiểm nơi này, còn có vô tận yên tĩnh cùng cô đơn nơi này.

Đêm nay lại không còn kịp, thiếu ba chương a...

24

U ám, dưới vết nứt mặt đất, giống như vĩnh viễn đắm chìm trong u ám. Qua mấy chục trượng, liền chìm vào hắc ám, không thấy một điểm ánh sáng.

Lúc này ở một nơi sâu trong vực, một bóng đen mờ nhạt dùng tốc độ cực nhanh đi về phía trước. Bóng người kia đi lại với tốc độ cực nhanh, nhưng lại nhẹ nhàng như mèo, vậy mà không nghe được tiếng vang nào. Phải biết nơi này mặc dù không phải là chỗ sâu nhất của Thi Cốt Uyên này, nhưng nơi này cũng là Thi Cốt Uyên, mặt đất trải rộng rất nhiều xương cốt.

Những hài cốt này tan nát cực kỳ, cũng không biết tồn tại bao nhiêu năm tháng, đã sớm trở nên vô cùng yếu ớt. Đừng nói là chân đạp qua, ngay cả một con mèo con chó con giẫm qua, cũng đủ để giẫm nát.

Bóng đen này đi chừng nửa canh giờ, dưới chân vượt qua khó khăn trăm dặm.

Vù vù

Hơi thở nhàn nhạt từ trong miệng Ngô Khí truyền ra, lấy chân khí quán chú vào hai chân, lướt đi nửa canh giờ. Đối với Ngô Khí tầng bốn Luyện Khí kỳ mà nói, gánh nặng cũng không nhỏ, tiêu hao một nửa chân khí trong cơ thể hắn.

Bắt đầu từ ba ngày trước, Ngô Khí bắt đầu tuần tra nhiệm vụ mỗi ngày. Hắn phụ trách khu vực có phạm vi trăm dặm, mỗi ngày tuần tra ba lần, ngay cả không trung cũng không thể buông tha. Căn bản không có thời gian an tâm tu luyện, Ngô Khí mở ra con đường riêng, mỗi ngày lướt đi đều dùng chân khí quán chú vào hai chân, rèn luyện chân khí trong cơ thể không nhiều lắm.

Hiệu quả mặc dù không có biểu lộ rõ ràng, bất quá Ngô Khí có thể cảm giác được chuyện này, biện pháp này mặc dù ngốc, nhưng kiên trì lâu dài cũng có lợi.

Sưu sưu sưu sưu sưu

Một tiếng gào thét bén nhọn từ trong miệng Ngô Khí đột nhiên truyền ra, tiếng gào này vừa dứt, lập tức từ không trung liền có một tiếng kêu thê lương đáp lại. Sau một lát, ở trên đỉnh đầu Ngô Khí liền xuất hiện một bóng đen to lớn. Bóng đen kia hạ xuống, càng lúc càng lớn.

Vù vù vù

Cánh lớn vỗ xuống, tiếng gió đột nhiên vang lên, chung quanh lập tức hiện ra một phạm vi sạch sẽ. Bóng đen hạ xuống, là một con cự ưng toàn thân u ám. Trên thân cự ưng này tản mát ra tử khí, đôi mắt ưng hoàn toàn đỏ như máu, chuẩn xác rơi vào trước mặt Ngô Khí.

Phàm là thi biến sinh vật, đều có năng lực nhìn đêm. Thi Ưng này cũng là như thế, còn đám đệ tử ngoại môn Ngô Khí, vì công pháp tu luyện, cũng có thể nhìn vật trong bóng đêm. Chẳng qua nhìn tu vi cao thấp, năng lực nhìn đêm có điểm phân biệt.

Ngô Khí bay lên lưng ưng, run lên dây cương trong tay, lập tức Thi Ưng kia liền bay lên. Cả người Ngô Khí và Thi Ưng một lát sau liền biến mất trong bóng tối trên không trung, một người một ưng bay về phía chỗ hắc bắt đầu xuất hiện.

So sánh với mặt đất, tuần tra trên không trung lại nhanh hơn nhiều, bất quá một nén nhang liền đem phạm vi trăm dặm tuần tra xong. Giống như ba ngày trước, không có gì khác thường. Trong vòng trăm dặm, ngoại trừ khắp nơi đều là hải cốt dịch toái, không có gì cả. Ngô Khí ba ngày này, hầu như đi khắp mỗi một nơi trong vòng trăm dặm, lại không phát hiện gì cả.

Tuần tra không trung xong, Ngô Khí lại không dựa theo như hôm qua, trở về một động phủ tạm thời mở ra cho mình. Mà là không chế Thi Ưng tiếp tục phi hành, lần đầu tiên ra khỏi khu vực tuần tra hắc phụ trách, đi về phía địa phương khác.

Lúc này Ngô Khí nhíu mày, trong lòng tràn ngập nghi hoặc, ba ngày tuần tra này, hắc kiêu kị nguy hiểm không biết kia, mỗi một khắc đều cảnh giác. Thế nhưng ba ngày, hắc không gặp phải cái gì cả. Nơi này ngoại trừ bóng tối và cô độc, ngay cả một dấu hiệu nguy hiểm cũng không có xuất hiện.

Thi ung bay không cao, đủ để cho Ngô Khí thấy rõ mặt đất, đôi cánh điều khiển gió tựa hồ có thể lay động xương cốt trên mặt đất. Bất quá Ngô Khí cũng không dám bay quá xa, ai biết lúc này có người giám sát nhiệm vụ tuần tra của hắn không. Tuy rằng lúc này hắn đã tuần tra, nhưng bay quá xa, ngày hôm sau không cách nào chạy về liền sẽ bỏ qua nhiệm vụ tuần tra.

Bay khoảng một canh giờ, về nghỉ hoặc trên mặt Ngô Khí chẳng những không biến mất, ngược lại càng thêm nồng đậm. Bất quá lúc này cách đây đã rất xa, Ngô Khí đành phải run lên dây cương trong tay, không chế Thi Ưng bay trở về khu vực tuần tra của mình.

Nơi này không có gì cả, đến cùng cái gọi là nguy hiểm là gì?

Trên đường trở về, về mặt Ngô Khí tràn đầy nghi hoặc, trong lòng không ngừng suy tư. Đáng tiếc hắn biết chuyện này không đủ, nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra manh mối, đành phải chôn tạm thời nghi hoặc ở đáy lòng.

Nhẹ nhàng từ trên lưng Thi Ưng rơi xuống, Ngô Khí trực tiếp đi về một chỗ bí ẩn. Nơi đó là nơi Ngô Khí ẩn thân, nhiệm vụ tuần tra của bảy đệ tử ngoại môn bọn họ, một năm đều phải ở lại đây, tu luyện ăn uống đều phải tự mình động thủ, không thể cầu xin Hắc Cốt điện giúp đỡ.

Bất quá nếu gặp phải nguy hiểm đến tính mạng, lại có thể bóp nát miếng ngọc giản màu đỏ kia, đến lúc đó hai vị chấp sự Hắc Cốt điện sẽ chạy đến cứu giúp. Như vậy xem ra, ngọc giản kia xem ra là vật bảo mệnh đệ tử ngoại môn đã biến tướng ban cho nhiệm vụ này. Ngọc giản chỉ có một cái, cơ hội tự nhiên cũng chỉ có một lần.

Chỗ ở của Ngô Khí chính là có đủ loại hài cốt ghép lại mà thành, miễn cưỡng xem như là một nơi cư trú. Có lẽ đối với đệ tử ngoại môn khác mà nói, cư ngụ ở nơi này, thật sự không thể chịu đựng được. Nhưng Ngô Khí lại không có vấn đề này, ngoại trừ đêm thứ nhất có chút không thích ứng, mấy ngày nay đều rất tốt.

Ngồi trong động phủ, Ngô Khí loại bỏ suy nghĩ phức tạp trong lòng, trực tiếp định nhập định tu luyện. Ngày mai còn phải đi

tuần tra, thời gian gấp gáp, Ngô Khí không dám lãng phí chút nào.

Vốn linh căn tư chất của hắn cực kém, nếu còn không dùng cần cù bù kém cỏi, chỉ sợ ngày sau càng khó có ngày nổi danh.

Đang lúc hắn tính nhập định, ngoài ý muốn xảy ra lúc này. Thi Cốt Uyên này, bất luận lúc nào cũng yên tĩnh vô cùng, cơ hồ không nghe được tiếng vang gì.

Nhưng lúc này, oanh, một tiếng nổ mạnh long trời lở đất vang vọng toàn bộ Thi Cốt Uyên.

Sau tiếng nổ mạnh này, Ngô Khí liền cảm giác mặt đất kịch liệt rung động, chỗ Ngô Khí dựng cũng coi như vững chắc, thế nhưng dưới sự rung động kịch liệt này, vậy mà lập tức muốn sụp đổ.

Sắc mặt biến đổi, cả người lập tức đứng lên, bước chân vừa qua khỏi chỗ ở của mình. Cũng trong khoảnh khắc đó, hắn phi mấy canh giờ xây dựng động phủ sụp đổ.

Bất quá hiện tại Ngô Khí không có một chút tâm tình đi quan tâm đến cái kia, ánh mắt của hắn đều bị cảnh tượng phía xa hấp dẫn. Chỉ thấy ở chỗ rất xa, bóng đêm nặng nề bắt đầu biến hóa, giống như có một bàn tay lớn ở trong đó khuấy động, một loại xám trắng dần dần thay thế bóng tối, từ đằng xa mang theo tiếng vang âm âm di chuyển tới.

Tựa như chậm mà nhanh, chỉ trong nháy mắt, Ngô Khí đã có thể thấy rõ màn sáng xám xịt thay thế hắc ám là cái gì rồi. Hai mắt bỗng nhiên trợn lên, vẻ kinh hãi nháy mắt xuất hiện trên mặt Ngô Khí. Một loại cảm giác nguy cơ nồng đậm đến mức Ngô Khí căn bản không thể bỏ qua xuất hiện trong lòng, khiến cho chân mày Ngô Khí điên cuồng nhảy lên.

Cái này...

Gần như là vô thức, Ngô Khí lập tức huyết sáo, từ đỉnh đầu lập tức hạ xuống Thi ung của hắn. Lúc này con Thi Ung này dường như cũng cảm thấy sắp gặp phải đại nạn, trên người nó phát ra tử khí càng thêm nồng đậm. Hai mắt ửng đỏ như máu lại trở nên có chút ảm đạm, tựa hồ có tồn tại nào đó không thể chống lại đang đè ép nó.

Lúc này Ngô Khí cũng không lo được nhiều như vậy, xoay người ngồi lên trên lưng Thi Ứng, dây cương run lên. Thi ứng bay lên, sau đó hóa thành một đạo ô quang, hầu như là bay thẳng tắp về phía vách Uyên Uyên.

Vách tường Thi Cốt Uyên cách Ngô Khí cũng không gần, đừng nhìn trên đó chỉ cách mấy trăm trượng, đến phía dưới lại như là một thế giới khác. Ngô Khí ở trên lưng Thi Ứng, bay về phía vách Uyên Uyên một hồi. Thế nhưng còn chưa chờ hấn đến nơi, một làn gió nhẹ đột nhiên thổi lên trên người Ngô Khí, đem chéo áo của hấn thổi bay lên.

Cảm giác được gió nhẹ phất lên trên người, Ngô Khí sắc mặt đại biến.

Không được, không còn kịp nữa.

Sắc mặt Ngô Khí ngưng trọng, trong nháy mắt có loại xúc động muốn bóp nát miếng ngọc giản màu đỏ kia. Nhưng nghĩ lại tình cảnh lúc này, cho dù bóp nát chưa hấn cũng có người kịp cứu hấn. Hai mắt đảo qua bốn phía, bỗng nhiên khoe mắt như quét tới cái gì, thần sắc vui mừng.

Đi thôi.

Không chế Thi Ứng nhanh chóng bay đến một địa phương, không đợi Thi Ứng dừng lại, Ngô Khí lập tức nhảy xuống. Trong nháy mắt Ngô Khí rơi xuống đất, mặt đất lại truyền đến từng đợt âm thanh hỗn loạn lớp lớp. Nguyên lai mặt đất kia có một cái hố to, bị xương vỡ che khuất một ít, chỉ lộ ra nửa cái đầu. Lại bị Ngô Khí nhìn thấy, dưới tình thế cấp bách, Ngô Khí cũng bất chấp cái khác, lập tức nhảy vào.

Thi ứng kia hình như cũng có chút trí tuệ, người thấy không chế đã nhảy vào cái hố to kia, vậy mà cũng thu cánh lại đuổi theo. Lập tức trong hố kia có chút chật chội, nhưng lúc này Ngô Khí cũng không quan tâm đến cái này, vội vàng che kín chân khí trên người, cuộn tròn lại.

Àm âm âm âm

Xuất hiện, giáng lâm, lúc trước Ngô Khí nhìn thấy màn trời xám hầu như che kín toàn bộ bầu trời xuất hiện. Là gió bão, đập vào mắt, đều là từng luồng từng luồng khí lưu màu xám

dây dưa cùng một chỗ hình thành bão táp phô thiên cái địa. Trong cơn bão, vô số cốt hài bị ma sát chìm nổi quay cuồng trong đó.

Phong bạo này từ xa xa di động âm âm tới, những nơi đi qua, không có gì có thể ngăn cản. Ngay cả vách tường vực sâu cực xa, đều bị phong bạo này gột đi một tầng lớn. Vực sâu vốn đã rất to lớn, sau trận bão táp tàn sát bừa bãi này, lại bị mở rộng thêm không ít.

Quả thực là một trận phong bạo bạch cốt đáng sợ không gì sánh được, trong nháy mắt mắt thấy phong bạo cuồng quyền cuốn tới, Ngô Khí liền biết. Nếu hắn bị cuốn vào trong đó, nhất định sẽ chết ngay lập tức. Thi thể của hắn sau đó sẽ bị vô số hài cốt quay cuồng trong đó nghiền nát thành bột phấn, cuối cùng phiêu tán tại các góc ngách Thi Cốt Uyên.

Qua năm đó, tiểu lâu sẽ bắt đầu tìm kiếm việc. Gần đây cập nhật sẽ không ổn định, nhưng tuyệt đối sẽ không trôi đi. Nhưng tuyệt đối sẽ không đứt đoạn. Ta thứ lỗi, tiểu lâu nhỏ nợ có chương tiết sẽ ghi nhớ, qua một thời gian ngắn cùng nhau hoàn thượng. Các vị có thể nuôi dưỡng, bắt quá, chớ quên bỏ phiếu xin vé rồi.

Cuối cùng cũng tra xét xong rồi.

Đáy Thi Cốt Uyên, Ngô Khí ngồi ngay ngắn trên lưng Thi Ứng quan sát một chút vẫn không có gì dị thường trên mặt đất, trên mặt lộ ra vẻ nhẹ nhõm.

Không ở trên lưng chim ưng lâu, xoay người một cái, Ngô Khí cả người liền từ trên không trung mười mấy thước nhẹ nhàng rớt xuống. Chân khí che kín hai chân, lúc rơi xuống đất hơi ngòai xồm, lực lượng rơi xuống đều dời xuống mặt đất. Chỉ là những hài cốt dưới chân hắn gặp tai ương, bị lực lượng kia thuần di thành một đồng bột xương vụn.

Để Thi Ứng rời đi, Ngô Khí lại không có ý định trở về chỗ ở của mình, tùy ý nhìn bốn phía, liền trực tiếp ngồi xuống mặt đất, hai mắt hơi nhắm lại, ngay tại chỗ nhập định.

Rất nhanh, Ngô Khí bắt đầu phát ra tiếng hô hấp dài và quy luật, chân khí trong cơ thể dần dần ngưng tụ, dựa theo lộ tuyến công pháp Dưỡng Thi quyết kia tuần hoàn lên.

Thời gian trôi qua từng chút, đợi Ngô Khí lần nữa mở mắt ra, đã là một canh giờ sau. Một luồng tinh quang ở chỗ sâu trong con mắt lóe lên rồi biến mất, cảm thụ một chút chân khí trong cơ thể phồng lên, trên mặt Ngô Khí xuất hiện vẻ vui mừng.

Luyện Khí kỳ tầng bốn đỉnh phong là thành quả nửa năm tu luyện của hắn, hắn có thể cảm giác được, thiếu một cơ hội, hắn lập tức có thể tiến giai đến luyện khí kỳ tầng năm.

Lẽ ra với tư chất linh căn không có thuộc tính hạ phẩm, căn bản không cách nào trong hai năm tu luyện tới Luyện Khí kỳ tầng bốn đỉnh phong. Bất quá hắn cũng hiểu được điểm ấy, cho nên mới liều mạng tu luyện như vậy, ngay cả lúc tuần tra cũng không quên rèn luyện chân khí của mình. Hôm nay có chút thành quả, tâm tình của hắn tất nhiên là không tệ.

Hắn ở Thi Cốt Uyên này ròng rã nửa năm, cũng đã quen tuần tra mỗi ngày, còn có vô tận yên tĩnh cùng cô đơn. đắm chìm trong tu luyện, cho dù nơi này hắc ám cùng cô độc vô tận cũng

không cách nào lay chuyển được Ngô Khí dù một chút tâm thần.

Vù vù

Phun ra ngum trọc khí cuối cùng trong ngực, Ngô Khí chậm rãi đứng lên, âm thầm tính toán thời gian một chút. Sau đó trong miệng huýt sáo một cái, gọi Thi ung xoay quanh trên không trung xuống.

Lập người bay lên, Ngô Khí khổng chế Thi Ung bay lên, cánh diên cuồng điều khiển, một người một ung lập tức biến mất không thấy gì nữa, hóa thành một tia ô quang bay về phía không trung. Đến không trung, ô quang kia cũng không phải là hướng về nơi Ngô Khí cư ngụ, mà là hướng về một phương hướng xa lạ khác.

Không trung, trên lưng chim ung, quần áo Ngô Khí bị gió lớn kịch liệt thổi qua không thôi. Ánh mắt hắn nhìn chăm chú vào màn trời âm u phía xa, đó là vách tường.

Vừa nhìn thấy vách tường kia, Ngô Khí liền nhớ tới lần phong bạo bạch cốt nửa năm trước gặp phải, vô số khí lưu phong bạo tạo thành lốc xoáy siêu cấp, phô thiên cái địa mà đến. Vô số hải cốt ở trong đó chìm nổi ma sát, nơi đi qua, so với châu chấu kia vượt qua còn đáng sợ hơn nhiều. Cái gì đều bị cuốn vào trong đó, sau đó bị vô số xương khô bén nhọn nghiền nát thành bột phấn, thậm chí ngay cả vách tường cũng bị gọt đi một mảng lớn.

Cảnh tượng giống như tai nạn hôm đó đến nay Ngô Khí cũng không thể quên, nếu không phải cuối cùng hắn may mắn gặp phải địa động kia, chỉ sợ Ngô Khí hắn đã là người chết. Cho dù bóp nát ngọc giản màu đỏ kia, chỉ sợ hai vị chấp sự kia cũng không cách nào đến cứu, trong loại tình cảnh thiên tai kia, tu vi Trúc Cơ cũng phí công.

May mắn bạch cốt phong bạo chỉ tới đây một lần, Ngô Khí may mắn tránh thoát. Hơn nữa sau khi đại nạn không chết, Ngô Khí tuần tra một ngày, ngoài ý muốn phát hiện một chỗ. Nơi đó đối với Ngô Khí lúc này, lại là một nơi vô cùng tốt.

Phải biết rằng tu vi của Ngô Khí trong vòng nửa năm sắp đột phá đến luyện khí kỳ tầng bốn, cũng phải ngưỡng mộ chỗ đó.

Thi ưng bay ước chừng hơn một canh giờ, đến một chỗ tựa hồ còn tối hơn so với nơi khác, với năng lực nhìn đêm của Ngô Khí, qua năm mét, hắn cũng không nhìn thấy gì nữa.

Từ đằng xa truyền đến từng tiếng gào thét không nhỏ, giống như là âm thanh không khí bị gì đó áp bách phát ra. Ngô Khí trên lưng ưng nghe được thanh âm này, sắc mặt lập tức vui mừng, hai tay nắm lấy dây cương, nhẹ nhàng run run vài cái, không chế Thi ưng chậm rãi rơi xuống mặt đất.

Đã tới mặt đất, Ngô Khí xoay người hạ xuống, chợt phát tay để Thi Ưng bay đi. Chờ Thi Ưng bay đi, Ngô Khí lại không lập tức tới chỗ đó, mà tiếp tục ngồi xếp bằng trên mặt đất, bất quá lần này hắn không nhập định tu luyện, chỉ nhắm mắt lại, dường như đang chờ đợi gì đó.

Chờ tại chỗ nửa canh giờ, xác nhận chung quanh không có chút khác thường nào, Ngô Khí mới chậm rãi mở mắt ra. Hắn đứng lên, bước chân khễ động, sau đó cả người hóa thành một bóng đen, lao về phía chỗ sâu u ám với tốc độ cực nhanh.

Vù vù vù

Dưới chân nhanh chóng di động, không khí gào thét truyền vào bên tai càng lúc càng lớn, cũng trở nên càng thêm bén nhọn. Nếu là bình thường, Ngô Khí sẽ cảm thấy thanh âm này chói tai, bất quá sau khi biết được chỗ đó kỳ dị, Ngô Khí chỉ cảm thấy thanh âm này vô cùng dễ nghe.

Bóng đen chợt dừng lại, cả người Ngô Khí đứng ở một chỗ. Chỉ thấy trước mắt hắn, chính là một vách đá. Phía dưới Thi Cốt Uyên cũng không phải là giống như bề trên, là một cái khe hờ thẳng tắp. Dưới vực sâu, quả thực chính là một thế giới khác, địa hình rắc rối phức tạp. Khu vực Ngô Khí sở tuần tra, bất quá chỉ là một góc núi băng, bình thường rất chặt.

Nếu không phải nhiệm vụ tuần tra mỗi ngày, tăng thêm thực lực không đủ, Ngô Khí thật đúng là muốn thăm dò bốn phía một phen. Bất quá kiến thức qua Bạch Cốt Phong Bạo kia,

tăng thêm cơ duyên xảo hợp tìm được vách đá này, Ngô Khí liền triệt để dập tắt ý nghĩ trong lòng.

Chỉ thấy trước mắt Ngô Khí, trên vách đá kia, có một vết nứt to như cánh tay người, từng tiếng thét từ bên trong truyền ra, kỳ dị chính là, thanh âm này to lớn như thế, thế nhưng trong khe hở kia lại chỉ nghe tiếng, không thấy một tia khí lưu thổi tới.

Ngô Khí biết được nơi đây kỳ dị, cũng lơ đãng, ngồi ngay tại chỗ bắt đầu yên lặng chờ đợi.

Âm

Một nén nhang sau, trong khe hở kia bỗng nhiên có tiếng vang dị hướng, nguyên bản chỉ là tiếng không khí gào thét bình thường. Nhưng ngay vừa rồi, một tiếng không bạo kích liệt từ phía sau khe hở truyền ra.

Trong nháy mắt nghe được thanh âm này, hai mắt Ngô Khí vốn nhắm lại lập tức mở ra, nhìn về phía khe hở trước mắt, trong miệng nhẹ nhàng phun ra hai chữ: Đến rồi.

Vù vù

Nhẹ nhàng vô cùng, một cơn gió nhẹ chậm rãi từ trong khe hở tràn ra, trực tiếp thổi đến trên mặt Ngô Khí, lập tức Ngô Khí cảm thấy như bị hút vào không khí cực kỳ tinh thuần, toàn bộ đầu óc trở nên sáng sủa.

Thiên địa nguyên khí...

Trong đầu Ngô Khí hiện lên một ý niệm, chợt phúc chí tâm linh đồng dạng nhắm hai mắt lại, trong nháy mắt nhập định. Công pháp Dưỡng Thi quyết trong cơ thể tự động vận chuyển, hấp lực nhàn nhạt từ trên thân Ngô Khí tán phát ra.

Mà khe hở thạch bích kia, bắt đầu từ đạo gió thứ nhất, đạo thứ hai đạo thứ tư. Mỗi một đạo gió nhẹ kỳ thật đều là thiên địa nguyên khí biến thành, mà là thiên địa nguyên khí tinh thuần. So với lúc Ngô vút bỏ tu luyện, thu nạp thiên địa nguyên khí tốt hơn nhiều.

Cho dù so sánh với thiên địa nguyên khí ẩn chứa trong linh thạch hạ phẩm, cũng càng thêm tinh thuần hơn một chút. Nơi

này quả nhiên là một chỗ kỳ dị, không ngờ lại trực tiếp phun ra thiên địa nguyên khí.

Từ nửa năm trước, Ngô Khí phát hiện nơi đây, hắn mỗi đêm đều tới nơi này tu luyện. Đáng tiếc, nơi này phun ra thiên địa nguyên khí thời gian cố định, mỗi ngày đều chỉ bắt đầu vào giờ này, sau hai canh giờ lại kết thúc. Nếu không phải như vậy, tu vi Ngô Khí hiện tại cũng sẽ không chỉ là luyện khí kỳ tăng bốn đỉnh phong.

Dù vậy, Ngô Khí cũng cảm thấy chỉ sợ tới nay hắn tiến giai. Bởi vì từ khi nhập định đã bắt đầu, thiên địa nguyên khí trong cơ thể hắn tựa hồ đạt tới trạng thái bão hòa, những thiên địa nguyên khí thu nạp nhập thể vậy mà bắt đầu tiêu tán. Chỉ là sau khi nhập thể, tốc độ tiêu tán không nhanh bằng Ngô Khí thu nạp vào cơ thể.

Trạng thái này hắn rất rõ ràng, chính là bình cảnh lúc tiến giai sẽ xuất hiện. Nếu đột phá bình cảnh này, có thể tấn thăng đến cảnh giới tiếp theo. Nếu không cách nào đột phá, thì một mực dừng lại ở luyện khí kỳ tăng bốn.

Ngô Khí sốt ruột lập tức đột phá, mà là tiếp tục thu nạp, thu nạp thiên địa nguyên khí trong khe hở tràn ra vào thân thể, không chút lãng phí. Chậm rãi tích góp, theo hắn thu nạp, chân khí trong cơ thể trở nên tràn đầy dị thường, lay động không ngớt, khiến đan điền Ngô Khí mơ hồ truyền đến cảm giác căng đau.

Không sai biệt lắm...

Trong lúc cảm giác căng đau kia trở nên có chút không chịu được, tâm thần Ngô Khí buông lỏng, chân khí vốn bị áp chế trong cơ thể lập tức như nước lũ, hung hãn vô cùng dâng trào lên.

Nước lũ điên cuồng tràn vào đan điền, trong nháy mắt khiến Ngô Khí cảm giác được một cỗ đau nhức kịch liệt cuộn lên trong lòng, bất quá đau đớn kịch liệt đến nhanh, đi cũng nhanh. Bởi vì tất cả chân khí lại hung mãnh vô cùng hướng về một chỗ kinh mạch lạ lẫm.

Ầm

Lần đầu tiên trùng kích, chân khí bị một cỗ lực cản lằng không xuất hiện ngăn cản, vậy mà không có phá tan tầng ngăn cách kia. Nhưng sau một khắc, chân khí càng thêm hung mãnh trào lên. Bên ngoài không ngừng có thiên địa nguyên khí bị Ngô Khí thu nạp nhập thể, sau đó hóa thành một tia chân khí gia nhập trong đó.

Ầm

Ngay lập tức, phá vỡ, bình chướng kia không ngăn cản được bao lâu. Dưới chân khí hung mãnh trong cơ thể Ngô Khí, bình cảnh rốt cuộc bị đánh vỡ. Cơ hồ trong nháy mắt, Ngô Khí cảm giác toàn thân mình chột nhẹ, một loại cảm giác vô cùng khoan khoái tràn lên.

Luyện Khí kỳ tầng năm, Ngô Khí rõ ràng cảm giác được tu vi của mình đã tiến nhập luyện khí kỳ tầng năm.

Chậm rãi mở mắt, Ngô Khí nhìn chung quanh, lập tức có thể cảm giác đi ra ngoài khác biệt trước đó. Tựa hồ hết thảy đều trở nên rõ ràng, hắn có thể nhìn thấy đồ vật cách đó mười mét.

ngây ngốc một chút, Ngô Khí lập tức phản ứng lại, nhanh chóng lấy từ trong ngực ra hồ lô chứa thi trùng khát máu, mở nắp bình, phóng mấy trăm con thi trùng khát máu ra. Mấy trăm điểm sáng màu máu xuất hiện, những vật nhỏ này tựa hồ cũng cảm giác được vách đá trước mắt bất phàm. Ra hồ lô, sau đó nhao nhao bám vào chung quanh cái khe, vậy mà cũng bắt đầu thu nạp thiên địa nguyên khí từ bên trong phun ra.

Ngô Khí lập tức nhập định, chỉ là hắn không tiếp tục thu nạp linh khí, mà là tâm thần chìm vào trong cơ thể, bắt đầu củng cố tu vi vừa mới tấn thăng.

Cầu vé rồi!

Vội vàng lại nửa năm, Thi Cốt Uyên vẫn bình tĩnh như trước.

Dưới vực sâu, Ngô Khí đang ngồi ngay ngắn trên lưng Thi Ứng, nhìn chăm chú xuống mặt đất phía dưới. Đây là lần tuần tra cuối cùng của hắn, giống như mọi lần trước, sau khi vào đêm khuya, hắn kết thúc tuần tra, sẽ chạy tới chỗ khe nứt kỳ dị kia, thu nạp thiên địa nguyên khí từ trong cái khe đó phun ra.

Lúc này tu vi của hắn đã hoàn toàn dừng lại tại luyện khí kỳ tầng năm, cách đỉnh phong cảnh giới cũng chỉ là một bước ngắn, tốc độ tu luyện này, cho dù so sánh với ngoại môn đệ tử tư chất không tệ, cũng không kém bao nhiêu.

Bất quá Ngô Khí hiểu rất rõ, nếu không phải khe hở kỳ dị kia, hiện tại tu vi hắn tối đa là luyện khí kỳ tầng bốn đỉnh phong. Tuyệt không có khả năng tiến vào luyện khí kỳ tầng năm như vậy, hôm nay một năm đã sắp qua, đáy lòng Ngô Khí hiếm thấy xuất hiện một tia không nguyện ý.

Bây giờ hắn được cái khe hở kia tiện nghi, lại khó bỏ qua nơi này. Cũng đúng, có cái khe kỳ dị kia tại, Ngô Khí căn bản không cần linh thạch, tu vi liền có thể tiến cảnh cực nhanh.

Đáng tiếc, qua một ngày nữa, phải rời khỏi nơi này.

Ngô Khí không chế Thi Ứng chậm rãi rơi xuống đất, trong miệng âm thầm lẩm bẩm một câu, trên mặt xuất hiện một tia tiếc nuối. Đang lúc hắn chuẩn bị rời khỏi lưng ưng rơi xuống đất, sắc mặt của hắn bỗng nhiên biến đổi, một loại nguy hiểm cực lớn dâng lên trong lòng.

Trong lòng hình như có cảm giác, không chế Thi ưng bay lên cao, nhìn về phía xa. Hướng kia, chính là phương hướng chỗ sâu nhất của Thi Cốt Uyên kia. Bạch cốt phong bạo một năm trước cũng xuất hiện từ hướng đó.

Mà lúc này, không biết là thứ gì xuất hiện, nhưng Ngô Khí không biết vì sao, cảm giác bất an cùng nguy cơ trong lòng giống như thủy triều, mãnh liệt không thể ngăn cản. Một loại

cảm giác kinh hồn táng đảm không ngừng vọt lên, mặc kệ Ngô Khí áp chế thế nào cũng không áp chế được.

Cực xa, chỗ sâu nhất Thi Cốt Uyên, có thể nhìn thấy chỗ nào, bắt đầu trở nên tối tăm mờ mịt. Hình như có một loại khí tức tối tăm mờ mịt, dần dần tràn ngập tới, lây nhiễm hết thấy sự vật.

Sau khi nhìn thấy khí tức xám xịt kia, chỗ ngực Ngô Khí bỗng nhiên truyền đến dị động, là khát máu thi trùng trong hồ lô kia. Ngô Khí tu luyện Không Trùng Quyết, tâm thần tương thông với Thị Huyết Thi Trùng, lúc thi trùng dị động, trong tâm thần Ngô Khí lập tức tràn vào một loại cảm giác vô cùng sợ hãi. Không phải là bản thân Ngô vút bỏ, mà là mấy trăm thi trùng kia.

Đột nhiên, mi tâm Ngô Khí hung hăng nhảy lên, cảm giác nguy hiểm không cách nào nói thành lời xuất hiện. Khí tức tối tăm mờ mịt kia giống như phong bạo bạch cốt một năm trước, tràn ngập về phía Ngô Khí này.

Nhớ lại một năm trước đó Bạch cốt phong bạo vô cùng đáng sợ, Ngô Khí lập tức quay đầu điên cuồng chạy trốn, nhưng vào lúc này, một thanh âm già nua vang lên trong toàn bộ Thi cốt uyên, vô cùng rõ ràng truyền đến tai Ngô Khí.

Tất cả đệ tử tuần tra Vạn Thi Tông nghe lệnh, thi cốt phong tai bắt đầu, các đệ tử lập tức tiến về Cháp Sự điện phụ thuộc tránh né.

Người nói chuyện cũng không biết tu vi cao thâm đến cảnh giới nào, hoàn toàn không nhìn thấy bóng người, nhưng thanh âm lại truyền khắp toàn bộ Thi Cốt Uyên. Bất quá lúc này Ngô Khí không có thời gian suy nghĩ về người nói chuyện, sau khi nghe thấy thanh âm già nua truyền ra ba câu, Ngô Khí sửng sốt một chút, lập tức trên mặt xuất hiện vẻ mừng rỡ, sau đó lập tức không chế Thi Ứng dưới thân bay lên phía trên vực sâu.

Tốc độ Thi Ứng còn nhanh hơn mãnh cầm ưng bình thường nhiều, mang theo Ngô Khí điên cuồng vỗ cánh, rất nhanh liền hóa thành một đạo ô quang bay về phía Hắc Cốt điện phía trên vực sâu.

Vù vù

Trong Hắc Cốt điện, trên quảng trường, Thi Ứng Ngô Khí trực tiếp từ phía dưới vọt lên. Sau một cái xoay quanh, ba người đã đứng, chính là ba người trong sáu đệ tử ngoại môn năm trước đã gặp. Tâm tình ba người này rất là hưng phấn, không hề quản Ngô Khí, mà là đang ở một bên nói chuyện với nhau.

Ngô Khí cũng không để ý, sau khi rơi xuống đất liền đứng ở một bên, nhắm mắt dưỡng thần, bất quá khóe miệng của hắn cũng ần ần xuất hiện một tia chờ mong.

Chờ tại chỗ một hồi, lập tức lại có ba đạo quang mang từ phía dưới bắn lên, lại là ba đệ tử ngoại môn còn lại. Trong đó có một phi cầm chính là tam nhãn thi ưng, đệ tử ngoại môn ngồi ở phía trên là một thanh niên thấp bé, một đôi mắt nhỏ xuyên suốt ra quang mang âm trầm, nhìn qua liền biết không phải dễ chọc.

Người này chính là Trần Thanh có sát tâm với Ngô Khí, lúc này trên mặt hắn cũng mang theo một tia hưng phấn chờ mong, tựa như đoán được chuyện vui gì đó sắp xảy ra. Nhưng sau khi nhìn thấy Ngô Khí đứng ở một bên, sắc mặt lập tức âm trầm, một chút tàn khốc hiện lên trong mắt.

Mấy người Bá Thiên muốn ta giết tên tạp dịch thấp hèn không biết trời cao đất rộng này, trước đó có nhiệm vụ tuần tra không dễ xuống tay. Không nghĩ tới trời ban cơ hội, vậy mà lại để cho ta gặp được chuyện tốt ngàn năm khó gặp này. Hừ, lại để cho ngươi sống thêm một ngày, đợi khi thi cốt phong tai vừa qua đi, chính là thời điểm chết của ngươi.

Mấy câu nói này đương nhiên đều là suy nghĩ trong lòng Trần Thanh, không nói sẽ ra, bất quá ánh mắt hắn nhìn về phía Ngô Khí lại không có chút nào che giấu, sát cơ toả ra bốn phía.

Trần Thanh không hề che giấu sát niệm của mình, Ngô Khí cũng không phải là một khúc gỗ, khí cơ cảm ứng lập tức biết được nơi ánh mắt kia xuất phát từ đâu. Bất quá hắn chỉ nhẹ nhàng nhú mày, cũng không có động tác gì khác, ngay cả quay đầu lại một chút động tác cũng không có.

Thi cốt phong tai, vậy mà thật sự là thi cốt phong tai. Truyền âm vừa rồi vang vọng toàn bộ Thi Cốt Uyên, chúng ta đều nghe thấy rõ ràng. Hẳn là trong truyền thuyết Vạn Thi Tông chúng ta trấn thủ Thi Cốt Uyên trưởng lão, vị trưởng lão này đồn đãi có tu vi Nguyên Anh, chính là một vị lão tổ của Vạn Thi Tông ta. Cũng chỉ có vị trưởng lão kia mới có tu vi kia, đúng rồi, chắc chắn là không sai.

Một vị đệ tử ngoại môn mới từ trên linh thú phi cầm thần sắc hưng phấn lắm lắm, từ trong miệng hắn, Ngô Khí nghe được nguyên lai trong Thi Cốt Uyên có một vị trưởng lão nội môn tu vi Nguyên Anh trấn thủ. Trong lòng kinh ngạc, hắn tự nhập ngoại môn, đối với sự tinh tu luyện cũng hiểu rất nhiều, không còn giống như lúc tập dịch nữa, hết thấy đều không biết.

Trong tu chân giới, bất luận tiên ma, tu sĩ đều có phân chia tu vi cao thấp. Bắt đầu từ luyện khí kỳ, có Trúc Cơ Kết Đan Nguyên Anh hóa thân phản hư hợp đạo.

Luyện khí kỳ chính là bắt đầu tu luyện, dẫn thiên địa nguyên khí nhập thể, sau đó ngưng tụ luyện hóa thành chân khí. Sau mười hai tầng, đột phá bình cảnh là Trúc cơ. Khi đó tu sĩ mới chân chính bước lên con đường Trường Sinh, thọ nguyên gia tăng ba trăm năm. Mà hai cảnh giới Kết Đan Nguyên Anh phía sau Trúc Cơ, mỗi cảnh giới đột phá đều gian nan gấp trăm lần luyện khí đột phá đến Trúc Cơ, thậm chí ngàn lần vạn lần.

Phạm nhân ngàn vạn vạn, tu sĩ cũng như cá diếc qua sông, nhưng người có thể vào cảnh giới Trúc Cơ đã khó có được. Tu sĩ Kết Đan, thần thông trong mắt phạm nhân đã như thần tiên. Mà tu sĩ Nguyên Anh thì có thể tự xưng là lão giả, khai tông lập phái.

Vạn Thi Tông là đại tông ma đạo to lớn như vậy, nếu có đệ tử tiến vào Nguyên Anh tu vi, lập tức địa vị trong tông môn một bước lên trời, lập tức trở thành trưởng lão nội môn, quyền nghiêng về một phương, không chế sinh tử không biết bao nhiêu người.

Hiện tại Ngô Khí bây giờ chỉ là một ngoại môn đệ tử luyện khí kỳ tầng năm, so sánh với vị trưởng lão nội môn Nguyên Anh

lão tổ kia, chênh lệch giống như con sâu cái kiến cùng thương cổ cự thú kia.

Bất quá sau khi biết được thân phận người truyền âm kia, suy đoán trong lòng Ngô Khí lập tức trở nên khẳng định, giữa hai đầu lông mày cũng dần dần bò lên một tia vui mừng.

Không chỉ là Ngô Khí, sáu đệ tử khác lúc này đều đắm chìm trong hưng phấn.

Khụ khụ

Đang lúc mọi người hưng phấn, hai luồng hắc vụ bỗng nhiên từ trong hắc cốt điện phía trước quảng trường bay ra, đến trước mặt mọi người. Hắc vụ tán đi, lộ ra hai vị chấp sự đại nhân bên trong.

Tham gia hai vị chấp sự đại nhân.

Tuy rằng khó nén được hưng phấn trong lòng, bất quá mọi người vẫn không dám lãnh đạm. Ở Vạn Thi tông, thực lực quyết định hết thảy, người có thể lên làm chấp sự ngoại môn đều là tu sĩ Trúc Cơ. Ngô Khí cùng đám đệ tử ngoại môn, tu vi cao nhất là Luyện Khí kỳ đỉnh phong, tất nhiên là không dám đối với hai vị ngoại môn chấp sự này không cung kính.

Hai vị Chấp sự nhìn bảy người một chút, nhàn nhạt gật đầu, trong đó vị chấp sự họ Hứa kia chậm rãi mở miệng nói.

Xem ra các người đều đã biết, không sai, vị đại nhân vừa mới truyền âm kia chính là nội môn lão tổ của Vạn Thi Tông ta. Trấn thủ nơi đây mấy trăm năm, vừa rồi hai người ta được lão tổ truyền âm, Thi Cốt Phong Tai bắt đầu. Nhiệm vụ tuần tra của bảy người các người xem như đã hoàn thành, bất quá lúc này các người cũng không về được sơn môn, nghĩ đến cũng không có ai nghĩ sẽ trở về.

Một ngày tiếp theo các người đều ở trong Hắc Cốt Điện của hai người chúng ta, Thi Cốt Phong Tai mặc dù mãnh liệt, nhưng cũng không uy hiếp được Hắc Cốt Điện chúng ta. Đợi một ngày này trôi qua, bảy người các người đều dựa vào các thủ đoạn khác nhau, chớ bỏ qua cơ duyên lớn như lần này.

Bảy người bao gồm cả Ngô Khí, sau khi nghe xong lời vị chấp sự họ Hứa kia nói, trên mặt đều không hẹn mà cùng lộ ra nụ cười.

Đầu tiên, cảm tạ thư hữu không muốn rời đi khen thưởng và ủng hộ, tiểu lâu bái tạ. Sau đó, xin vé. Giáo tổ còn gây, mọi người có thể nuôi, bất quá không nên quên mỗi ngày bỏ phiếu ủng hộ tiểu lâu. bái tạ bái tạ rồi.

Trước Hắc Cốt điện, trên quảng trường có bảy người ngồi xếp bằng, chính là Ngô Khí cùng bảy đệ tử ngoại môn.

Ngô Khí ngồi xếp bằng trên mặt đất, bất quá không nhập định tu luyện, nơi này cũng không chỉ có một mình hắn, cũng chưa chắc là nơi an toàn, hơn nữa lúc này trong lòng hắn có rất nhiều ý niệm bốc lên.

Cốt Uyên sắp phun trào, đại cơ duyên, lại để cho ta gặp được cơ duyên lớn như vậy. Tin tức này hắn là đã truyền về sơn môn, tất cả đệ tử ngoại môn có lẽ đều chạy tới, còn có một ít đệ tử nội môn không có chí hướng.

Đối với đệ tử nội môn và nhiều trưởng lão mà nói, Cốt Uyên phun trào không tính là gì, bất quá đối với tất cả đệ tử ngoại môn mà nói, đã là đại cơ duyên trăm năm khó gặp, nếu không nắm chặt thật kỹ, nhất định sẽ vô cùng hối hận.

Những đệ tử ngoại môn khác tất nhiên không thể chạy tới trong vòng một ngày, dù sao không phải bọn họ không cách nào phi hành, cũng không có chấp sự trưởng lão dùng pháp bảo phi hành đưa cho. Ta và sáu đệ tử ngoại môn kia lại chiếm đại tiện nghi, hừ, kẻ hãm hại ta chỉ sợ cũng không nghĩ tới, sẽ đưa cho ta cơ duyên lớn như vậy.

Nếu ta không nắm chặt, chẳng phải là cô phụ ý tốt của đám người đó.

Trong lòng mỗi người một ý niệm dâng lên, Ngô Khí không ngừng phân tích làm sao nắm chặt đại cơ duyên lần này. Nghĩ đến người hãm hại mình, trong lòng cười lạnh không thôi.

Lúc này trên quảng trường, tuy có bảy người ngồi xếp bằng, bất quá giữa bảy người lại ngồi cách nhau tương đối xa. Cho dù trước đó giao tình không tệ mấy người, hiện tại sắc mặt đều lãnh đạm, mỗi người ngồi xếp bằng, không nói chuyện với nhau.

Trên con đường tu luyện, bất luận tiên ma, đều cần lượng lớn tài nguyên, những tài nguyên này ngày thường phải được tiêu

hao không biết bao nhiêu tâm lực, bao nhiêu tâm huyết. Nhưng mà Cốt Uyên kia, mỗi lần phun trào đều là trực tiếp từ dưới vực sâu phun ra những tài nguyên bảo vật trân quý, trực tiếp chờ tu sĩ đi nhặt là được.

Nhưng chính vào thời điểm này, mới dễ dàng lấy mạng người nhất. Vì những tài nguyên tu luyện trân quý, cho dù là người thân cận nhất, cũng khó đảm bảo sẽ không ra tay với người. Có lẽ ở thời điểm máu chót, ở sau lưng xuống tay với người, chính là người giao tình tốt nhất ngày thường.

Tu sĩ Ma Tông lại càng đa nghi, đương nhiên sẽ không đem lưng mình nhường cho người khác. Lúc này, căn bản sẽ không dễ dàng tin tưởng người khác, miễn cho rơi vào kết cục thân tử bảo ném đi.

Bảy đệ tử ngoại môn đều ngồi xếp bằng không nhúc nhích trên mặt đất, nhắm mắt dưỡng thần. Ước chừng hơn nửa ngày, lại không có một người nào nói chuyện, để cho trên quảng trường này có vẻ an tĩnh vô cùng.

Ngày hôm sau, một đạo thần niệm bỗng nhiên xuất hiện bên tai đám người Ngô Khí, bảy người vốn còn lẳng lặng ngồi đó lập tức kinh ngạc đứng bật dậy.

Thi cốt phong tai gần khô kiệt, các người có thể tiến đến chỗ sâu trong Thi Cốt Uyên, tự mình hành động, hết thảy đều dựa vào cơ duyên thực lực.

Âm thanh này vừa ra, bảy người đứng lên, trong miệng đều là một tiếng huýt, tự mình gọi ra phi cầm linh thú của mình, linh thú này phải đợi bảy người rời khỏi Hắc Cốt điện, lúc này bảy người còn chưa rời đi, vừa vận dùng, nếu không bảy người làm sao đi đến Thi Cốt Uyên đều là một vấn đề khó khăn. Phải biết rằng Hắc Cốt điện chính là ở phía trên vực sâu, cách chỗ sâu còn có một khoảng cách rất sâu, đám người Ngô Khí sẽ không phi hành, muốn xuống dưới tự nhiên là khó xử.

Đi thôi.

Một tên ngoại môn đệ tử luyện khí đỉnh phong trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn áp chế không nổi, một tên đệ tử khác có tu vi giống hần cũng như vậy, nơi này lấy tu vi hai người bọn họ

cao nhất, chút nữa lúc cướp đoạt bảo vật nhất định là chiếm tiện nghi lớn, cho nên mới khó nén được hưng phấn trong lòng.

Một lát chưa đến, bảy tiếng kêu thê lương của phi cầm vang lên, chợt có bảy đạo quang mang từ trong Hắc Cốt điện bắn ra. Bảy đạo quang mang tán đi, hiện ra bảy con phi cầm hình thái khác nhau, phía trên phi cầm là bảy đệ tử ngoại môn đang ngồi.

Lúc này bảy người bọn họ dùng một loại ánh mắt vô cùng kinh hãi nhìn cảnh tượng phía dưới Hắc Cốt điện hạ, phía dưới vực sâu, lọt vào tầm mắt, vô tận u ám. Từng đạo phong bạo hung mãnh vô cùng, quỷ dị không gì sánh được từ chỗ sâu trong vực sâu thổi ra, dung hợp cùng một chỗ, hình thành phong tai phô thiên cái địa, tàn phá bừa bãi toàn bộ khe nứt trên mặt đất.

Bất quá tai gió này tựa hồ đã đến phần cuối, không còn hậu lực, phong bạo từ chỗ sâu trong Cốt Uyên càng ngày càng ít. Mà không giống như trước đó, mỗi một cỗ phong bạo đều vô cùng mãnh liệt, to lớn không gì sánh được.

Khu vực âm u dần dần thối lui, tai gió sắp ngưng lại.

Vèo vèo vèo

Bảy đạo quang mang đồng thời chuyển động, trong nháy mắt phong tai khô kiệt, bảy người đồng thời khống chế phi cầm dưới thân bay xuống phía dưới vực sâu, tốc độ nhanh vô cùng.

Bảy đạo quang mang là linh thú phi cầm của bảy người Ngô Khí biến thành, bảy người phi cầm khác nhau, tốc độ cũng không giống nhau. Phi cầm Ngô Khí là một con Thi Ưng kém cỏi nhất, ngoại trừ phi cầm hình thể khó khăn lắm có thể so sánh với sáu người còn lại, những thứ khác đều không bằng. Lúc này hần liền rơi vào cuối cùng, bất quá cũng không hạ xuống quá nhiều, vẫn đuổi sát theo sáu người phía trước.

Khác với một năm trước đi tới khu vực tuần tra, lần này bảy người trực tiếp tiến về phía chỗ sâu nhất của Thi Cốt Uyên. Giờ phút này không chỉ có bảy người Ngô Khí đi về phía đó, từ các phương hướng khác nhau, hơn mười đạo quang mang

bay về phía chỗ sâu u ám nhất của Thi Cốt Uyên. Là những đệ tử tuần tra khác, Thi Cốt Uyên này quá mức khổng lồ, không chỉ đệ tử ngoại môn có thể nhận nhiệm vụ tuần tra.

Nội môn cũng có nhiệm vụ tuần tra tuyên bố, nhận nhiệm vụ này tự nhiên cũng chính là đệ tử nội môn. So sánh với bảy người Ngô Khí, mười mấy đạo quang mang kia tốc độ nhanh có chút quá mức, về sau tới trước. Mười mấy đạo quang mang, vậy mà trước bảy người Ngô vút bỏ, tiến vào chỗ sâu nhất.

Vù vù vù vù

Đáp xuống đất, bảy người tự mình từ trên lưng phi cầm xoay người rơi xuống, trước tiên nhìn lại trước mắt.

Hố sâu vô cùng to lớn, hoàn toàn đắm chìm trong bóng tối. Đây chính là chỗ gần nhất của Thi Cốt Uyên, phía dưới hố kia mới thật sự là Thi Cốt Uyên.

Động khẩu này mới là cửa vào của Thi Cốt Uyên. Bất quá ngoại trừ những tu sĩ có tu vi cường đại, còn có những tu sĩ khác muốn đi xuống động khẩu kia. Bởi vì nơi đó nguy hiểm, không phải mỗi tu sĩ đều có thể chịu được.

Mặc dù phong tai khô kiệt, nhưng lúc này nơi đó còn có một ít dư uy tồn tại, từng luồng từng luồng gió lốc nhẹ nhàng khéo léo thỉnh thoảng từ phía dưới cửa hang cuốn lên.

Chứng kiến những gió xoáy kia, cho dù chỉ là một cỡ rất nhỏ, Ngô Khí trong lòng cũng nhảy dựng. Một loại uy hiếp mãnh liệt trong lòng bốc lên, khiến hắn không dám tới quá gần, miễn cho bị những gió xoáy kia đụng phải.

Ngô Khí lẳng lặng đứng ở một bên trong góc, nhìn một hồi cái hố u ám vô cùng kia, sau đó lại nhìn chung quanh. Chỉ thấy chung quanh cái hố to lớn trước mắt này, hiện tại thừa thớt đứng chờ khoảng hai mươi người. Bảy người Ngô Khí cùng mười mấy người còn lại có vẻ rất khác, bởi vì mười mấy người kia chính là đệ tử nội môn, không chỉ mặc bất đồng, khí tức trên thân cũng không giống những đệ tử ngoại môn như Ngô Khí này.

Ngoại môn đệ tử muốn đi vào nội môn, nhất định phải bước vào cảnh giới Trúc Cơ mới có. Nhưng cũng không có nghĩa

nội môn đệ tử nhất định là tu vi Trúc Cơ, bởi vì lúc trước chọn lựa đệ tử, sẽ kiểm tra linh căn tư chất. Nếu linh căn tư chất tốt, sẽ trực tiếp thu nhập nội môn, chỉ có linh căn tư chất bình thường, mới có thể ở lại ngoại môn, lấy pháp tắc Ma Tông tàn khốc, đại đào sa.

Mà lúc này, mười mấy đệ tử nội môn kia, chỉ có năm người khí tức là khác biệt nhất, chính là tu sĩ Trúc Cơ. Những người còn lại đều là cảnh giới Luyện Khí kỳ, nhưng khí tức trên người cũng không phải là bình thường, thần sắc kiêu căng, cũng không thèm nhìn Ngô Khí cùng bảy đệ tử ngoại môn khác.

Ngay lúc Ngô Khí quan sát bốn phía, lòng đất bỗng nhiên truyền đến chấn động như có như không, tựa hồ có thứ gì muốn chui từ dưới đất lên, âm phong từ dưới hố lao lên, lại trở nên trở nên mãnh liệt.

Âm âm âm âm

Chấn động, chấn động kịch liệt phát sinh, hài cốt trên mặt đất nhao nhao nhảy lên. Cảm giác chấn động kịch liệt từ lòng đất truyền đến làm cho mọi người đứng ở chung quanh cửa động càng thêm hưng phấn, ánh mắt ả chứa vô cùng nóng bỏng nhìn về phía cái hố u ám kia. Hầu như sắc mặt mỗi người đều hiện ra ửng hồng, hô hấp dần dần trở nên nặng nề, trong hai mắt cũng mang theo một tia quang mang huyết hồng khát máu.

Đối với đệ tử ngoại môn mà nói, Cốt Uyên phun trào đại biểu cho một cơ hội đoạt bảo, đại cơ duyên trăm năm khó gặp. Mà đối với một ít đệ tử nội môn không có chí hướng mà thôi, Cốt Uyên có lẽ chính là một cơ hội xoay mình. Nếu may mắn có được một kiện trọng bảo, tất nhiên có cơ hội một bước lên trời.

Nhìn xem, Cốt Uyên sắp phun trào rồi.

Chuẩn bị động thủ.

Ai dám tranh đoạt với lão tử, lão tử sẽ lấy mạng ai, hắc hắc hắc.

Ánh mắt Ngô Khí đảo qua, chỉ thấy hố sâu vốn u ám kia phát sinh biến hóa, từng luồng từng luồng âm phong hắc vụ tràn

lên, kịch liệt vô cùng. Bắt đầu xuất hiện một ít ánh sáng, nhưng ánh sáng kia lại là huyết hồng trắng bệch thay đổi, tựa hồ có ma vật đáng sợ gì đó muốn tràn ra.

Sắp bắt đầu rồi.

Trong đầu nổi lên một ý niệm, một lát nữa, có lẽ từ Cốt Uyên kia sẽ phun ra vô số tài nguyên bảo vật trân quý, khiến cho mọi người điên cuồng tranh đoạt, nghĩ tới đây, nghĩ đến đây, ánh mắt Ngô Khí lập tức dời đi, không nhìn vào cửa hang bắt đầu phát sinh biến hóa kịch liệt.

Mà là nhìn về phía mấy người đi đầu ở cửa ra kia, là mấy đệ tử nội môn. Thân mặc áo dài trắng, chỗ ngực thêu khô lâu màu đen, khác biệt rõ ràng với đệ tử ngoại môn. Khí tức trên thân mấy người này vô cùng cường hoành, thần sắc càng kiêu căng không gì sánh được, trong miệng kêu lên cũng vô cùng kiêu ngạo.

Đệ tử nội môn, địa vị cao hơn đệ tử ngoại môn nhiều, ngày thường thu được tài nguyên tu chân cũng là tốt nhất, tu vi chiến lực tự nhiên cũng rất khác.

Sau khi quét vài lần, Ngô Khí thu hồi ánh mắt, trong ánh mắt mấy đệ tử tinh anh ngoại môn kia, Ngô Khí nhìn thấy được hưng phấn khát máu kiên kị còn có một tia sợ hãi. Kết quả này khiến sắc mặt Ngô Khí lạnh lẽo, chủ thủ trong tay càng thêm chặt, nhưng không lùi lại một bước, hai mắt cũng bắt đầu chăm chú nhìn chằm chằm vào cửa động phía xa.

Ha, rốt cuộc đuổi kịp rồi. cập nhật rồi, xin vé. Lập tức phải đi Quảng Châu tìm việc, an bài xong sẽ khôi phục cập nhật ổn định, cũng sẽ còn thanh nợ tiết tiết tấu. Chỉ hôm nay, tiểu lâu thiếu hụt bảy chương.

Cuối cùng, xin vé, xin sự ủng hộ của quý vị với sự cầu khẩn của vé. Bái tạ ơn.

Rầm rầm

Tiếng vang quái dị bỗng nhiên từ lòng đất truyền đến, nương theo chấn động kịch liệt, làm cho người ta giống như đặt mình vào đại dương mênh mông không bờ bến. Tiếng vang từ lòng đất truyền đến tương tự với âm thanh sóng biển quay cuồng, vào lúc này, âm phong ở dưới hồ u ám chợt trở nên càng thêm mãnh liệt.

Phù.

Một cỗ khí lưu màu đỏ sậm lớn bỗng nhiên từ động khẩu tuôn ra, tốc độ nhanh vô cùng, có một thanh niên mặt rỗ cách quá gần. Cỗ âm phong quỷ dị này quét tới, vừa lúc chính là hướng của thanh niên mặt rỗ này. Thanh niên rỗ kia nhìn thấy âm phong quét tới, lập tức vong hồn đại mạo, hoảng sợ thất sắc.

trốn tránh đã không còn kịp, nhưng tiếp theo tiếp theo thanh niên mặt rỗ làm chuyện làm cho sắc mặt mọi người đều biến đổi. Thanh niên này cũng biết dòng khí màu đỏ sậm kia không phải là bình thường, nếu dính vào chắc chắn sẽ không có kết cục tốt. Trong lúc nguy cấp, thanh niên mặt rỗ vẫy mà vung tay lên. Chỉ thấy một cái dây thừng trắng xoá từ trong bàn tay của hắn bắn ra, kéo một đệ tử nội môn tu vi không cao ra ngoài, ngăn trước người mình.

Cứu mạng a...

Tiếng kêu thảm thiết im bật, tên nội môn đệ tử xui xẻo kia bị khí lưu quỷ dị màu đỏ sậm kia thổi lên, lập tức kêu thảm lên. Nhưng cũng chỉ một tiếng, sau một khắc liền thấy da thịt trên người hắn nhao nhao tan rã, trong khoảng khắc trên mặt đất chỉ còn lại một bộ hài cốt loang lổ. Mà thanh niên ma tử kia, may mắn lông tóc không tổn thương chút nào, chỉ là lập tức giống như gặp quỷ đại lui vài bước.

Ở phía xa nhìn thấy một màn này, sắc mặt Ngô Khí trong phút chốc biến hóa. Mấy đệ tử ngoại môn khác cũng giống như vậy, trên mặt nhao nhao hiện ra vẻ sợ hãi, lập tức lui về phía sau

mấy bước. Cách xa những đệ tử nội môn có tu vi cao thâm kia, ai cũng không muốn giống như tên đệ tử nội môn xui xẻo lúc trước, bị lấy ra làm kẻ chết thay.

Trước đó cỗ khí lưu đồ sậm kia, trong hơn hai mươi người hiển nhiên phần lớn nhận thức được vật gì. Nghe bọn họ kinh hô trong miệng, Ngô Khí cũng biết là thứ gì. Âm phong Thực Cốt Âm, vô cùng ác độc, sinh ra ở nơi ô uế âm hàn. Nếu không có tu vi Kết Đan kỳ., Chỉ cần bị sượt qua một chút, lập tức sẽ huyết nhục tan rã mà chết. Quả thực là ác độc không gì sánh được, bất quá vật này có chút được hoan nghênh trong đám đệ tử nội môn Vạn Thi Tông, đều nghĩ biện pháp thu thập một ít, dùng để đối địch uy lực to lớn.

Rầm rầm rầm

Nhìn xem, phun trào, Cốt Uyên phun ra.

Động thủ!

Trong lần luyện chế này.

Trong lần luyện chế này.

Đang lúc Ngô Khí lâm vào do dự, cảm giác chấn động lòng đất bỗng nhiên giảm xuống, nhưng xa xa lại xuất hiện một màn khiến người ta không thể tin được.

Giống như miệng thú khổng lồ của cự thú viễn cổ, nương theo âm phong băng cực kỳ lạnh lẽo, vô số hài cốt trắng bệch từ bên trong phun ra. Như một cột nước trắng xóa bắn về phía bầu trời, sau đó vô số hài cốt bắt đầu từ trên trời giáng xuống, tựa như mưa. Chỉ là rơi xuống không phải là giọt mưa, mà là vô số xương cốt trắng, có hài cốt nguyên vẹn, cũng có không hoàn chỉnh, xương người, thú cốt, còn có vô số hài cốt không biết tên.

Đây là một trận mưa xương, cũng không biết đã mai táng bao nhiêu thi cốt của sinh linh ở sâu trong Cốt Uyên kia, lúc này phun trào ra ngoài, cảnh tượng kia quả thực khiến người ta kinh hãi đến cực điểm.

Là độc nhãn thi nga, mau cướp.

Tự Âm Thảo, ta đã tìm được Tự Âm Thảo.

Nhìn xem, đó là cái gì, thật nhiều Phệ Cốt Giáp Trùng.

Hỗn loạn, trong khoảnh khắc, hồ sâu u ám phun ra vô số hài cốt. Xung quanh Cốt Uyên, lập tức lâm vào trong hỗn loạn. Hơn hai mươi đệ tử nội môn thủ đọi đã lâu kia làm sao còn nhìn được nữa., nhao nhao ra tay, chủ động đi về phía bộ xương. Bất quá thứ càng làm cho người chú ý chính là năm đệ tử nội môn có thể ngự vật phi hành kia, năm đạo quang mang ở cột nước hài cốt phun ra trong nháy mắt liền bắn ra ngoài, chạy vào trong đó, bắt đầu tranh đoạt những vật khác xen lẫn trong bộ xương.

Ngoại trừ các loại hài cốt, còn kèm theo những thứ khác. Kỳ hoa dị thảo còn trùng thiêu đốt quỷ hỏa âm phong, đây mới là thứ dễ cho nhiều đệ tử điên cuồng đoạt lấy. Những thứ này đều là sinh ra tại nơi hài cốt tụ tập, đối với đệ tử Vạn Thi tông đều là có tác dụng lớn. Trừ cái đó ra, một ít thi hài đặc thù so với những thứ này càng thêm trân quý, xuất hiện một chút, sẽ dẫn tới rất nhiều ngoại môn đệ tử tranh đoạt.

Có được như vậy, có lẽ có thể làm cho thực lực của mình tăng vọt.

Bất quá có lợi cũng có nguy hiểm, theo hài cốt phun trào ra, không chỉ có những độc vật dị vật có tác dụng lớn này. Còn có một số thứ vô cùng hung hiểm, trong tràng dần dần bắt đầu xuất hiện tử vong.

A...

Cũng giống như tên đệ tử nội môn kia, một đệ tử ngoại môn như Ngô Khí lúc trước chết đi, rốt cuộc không nhìn được muốn vọt ra ngoài cửa vào nhặt một vật, đó là một đoạn xương tay nhân loại, bất quá lại óng ánh như ngọc, trong suốt như ngọc., Nhìn qua có chút kỳ dị, mắt thấy xương tay tới tay, đệ tử ngoại môn này trên mặt đang muốn lộ ra vẻ hưng phấn, không ngờ lúc này một đoàn khí lưu xám xịt từ trong cửa ra tuôn ra, đập một cái vào ngực đệ tử ngoại môn kia.

Kết cục giống như vậy, giống như đệ tử nội môn lúc trước chết đi, huyết nhục toàn thân tan rã sạch sẽ, hóa thành một bộ hài cốt ngả trên mặt đất.

Còn có một đệ tử nội môn, chạy lên không trung, tay không bắt được một đoàn thực vật như rong biển. Tiếp theo từ trong thực vật kia đột nhiên bò ra mấy con sâu như kiến, lấy tốc độ khủng bố bò lên trên người đệ tử nội môn kia, tiếp theo là nghe thấy tiếng kêu thảm thiết làm da đầu người ta tê dại.

Hao phí, thứ này là của ta.

Tiếng cười của Trương Cuồng vang lên, một sợi dây thừng trắng xoá từ đằng xa bắn tới, cuốn đoạn xương tay kia trở về. Người ra tay chính là thanh niên mặt đỏ lúc trước, tu vi của hắn trong số đệ tử nội môn như là đứng đầu. Trong miệng cười ha ha, ra tay lại vô cùng tàn nhẫn, trong nháy mắt hắn đã cướp được mấy kiện đồ vật, hai đệ tử nội môn cũng chết trong tay của hắn.

Đoàn thực vật như rong biển kia cũng dẫn tới tranh đoạt của mấy đệ tử nội môn, cuối cùng rơi vào trong tay một thanh niên tướng mạo âm ung.

Sát lục hỗn loạn tử vong, phụ cận Cốt Uyên giống như chiến trường, vì tranh đoạt những thứ tốt kia. Hai mươi mấy đệ tử nội môn kia đánh nhau lớn, Ngô Khí cũng coi như nhìn được, sáu người còn lại đã sớm xông ra ngoài.

Nhìn thoáng qua chiến trường vô cùng hỗn loạn, trong mắt Ngô Khí hiện lên một tia giãy dụa, cuối cùng hạ quyết định. Không tiến mà lùi, thừa dịp mưa cốt kia tạm nghỉ. Ngô Khí thối lui ra khỏi cái hố gần nhất, rồi đến bên ngoài.

Mặc dù rất muốn lấy được bảo vật, nhưng hắn càng thêm tiếc mạng. Lấy tu vi hắn luyện khí kỳ tăng năm, ở nơi này chỉ có cái lót đáy, mặc dù có chỗ dựa Thị Huyết Thi Trùng này.

Nhưng thi trùng dù sao cũng không phải thần thông tu luyện của mình, không chế không nhanh bằng các đệ tử khác, nhất là nơi đây hiện tại hơn phân nửa đều là đệ tử nội môn.

Ngô Khí không muốn mạo hiểm, cuối cùng bị những đệ tử nội môn kia giết chết. Hơn nữa, nơi này hiện tại chỉ có hơn hai mươi người, mà số lượng hài cốt phun ra từ trong cái hố u ám kia lại rất lớn, cho dù không tranh đoạt, cũng có thể có được không ít thứ tốt.

Ba ba ba

Ngô Khí vừa lui ra, đỉnh đầu lập tức xuất hiện một bóng ma, hơn mười bộ hài cốt xen lẫn một đoàn xương cốt tán loạn từ trên trời giáng xuống. Như là thanh âm mưa rơi lá chuối, những hài cốt hài cốt này vừa vụn rơi vào địa phương Ngô Khí đứng thẳng không xa.

Vội vàng chạy tới, tùy ý nhặt lên một khúc xương đùi nhân loại, trong đồng hài cốt kia đào mấy lần.

Bỗng nhiên ánh mắt Ngô Khí sáng ngời, ánh mắt nhìn về phía một cái sọ sọ hỗn loạn trong đồng loạn cốt, xóc lên. Một con giòi bộ màu trắng mập mạp xuất hiện ở trước mặt Ngô Khí.

mục nát là như giòi trong xương.

Sau khi phân biệt rõ đó là vật gì, Ngô Khí lấy ra một cái bình nhỏ bằng xương, thả giòi bộ mập mạp kia vào. Không chờ Ngô Khí nhìn kỹ, bỗng nhiên chung quanh lại rơi xuống một lượng lớn cốt hài, đúng là cái hồ kia lại bắt đầu dâng trào.

Di, Độc Lân Thảo...

Hóa huyết hoa, thứ tốt...

Đó là...

Ngắn ngủn nửa canh giờ, Ngô Khí thu hoạch tương đối khá, không nghĩ tới ở bên ngoài ngược lại không có người tranh đoạt với hắn. Tìm được cái gì đều là của hắn, đồ vật trong túi trữ vật dần dần nhiều lên. Đang lúc Ngô Khí tìm bảo vật, lại là lúc rất vui vẻ, lại có một đồng hài cốt từ trên trời giáng xuống, trong đó một bộ thi cốt rơi xuống lập tức khiến cho Ngô Khí chú ý.

Thi cốt kia không giống thi cốt khác, từ trên cao rơi xuống, vậy mà không có tan ra. Màu sắc hài cốt cũng không trắng bệch như những bộ hài cốt khác, ngược lại mang theo một tia màu sắc óng ánh, giống như ngọc vậy.

Di hài tu sĩ...

Sau khi trong lòng hô lên lai lịch bộ thi cốt kia, mi tâm Ngô Khí lập tức nhảy dựng lên, rất nhanh đi tới hướng thi cốt kia.

Lúc vừa đi, bàn tay đã nhấn vào trên túi trữ vật, chuẩn bị lập tức thu bộ thi cốt kỳ dị kia vào.

Nhưng vào lúc này, một âm thanh vô cùng lạnh lẽo vang lên bên tai Ngô Khí, khiến cho sắc mặt hắn lập tức đại biến.

Một tên tạp dịch hạ lưu, cũng muốn có được thứ tốt bực này, quả thực là nằm mơ.

Có người đọc sách nói gần đây tình tiết tiết tiết khúc nhạc an bài thái bình, tiếp nhận ý kiến. Vừa mới bắt đầu cần một chút đệm, từ giờ bắt đầu chương tiếp theo, nhân vật chính sẽ không an ổn như vậy nữa. Các vị thỉnh các vị đầu hàng cho tiểu lâu, tin tưởng tiết tấu sau này sẽ không để các vị thất vọng. Trước mắt, nợ tám chương, ghi nợ rồi.

Vèo

Kiểm quang gào thét, một thanh phi kiếm che kín độc hỏa màu xanh lá bỗng nhiên hàng lâm, mũi kiếm nổ bắn ra quang mang lăng lẹ không gì sánh được, cùng độc hỏa bám vào trên đó tương hợp, lấy thế vô địch hung hăng chém về phía Ngô Khí.

Người chưa đến, thanh âm đã đến trước. Phi kiếm độc hỏa này lại theo sát tiếng hấn, nhìn uy thế kia, hiển nhiên là muốn trực tiếp tru diệt Ngô Khí. Ngay cả Ngô Khí nhìn thấy người giết hấn cũng không cho, xem ra chủ nhân phi kiếm này hoàn toàn không để Ngô Khí vào mắt. Nghe giọng điệu hấn, cũng là cao ngạo đến cực điểm, cực kỳ chán ghét thân phận tạp dịch trước đó của Ngô vút bỏ.

Nguy cơ tới người, căn bản không cho phép hấn suy nghĩ, lúc này hấn cũng bất chấp thể diện vì sao. Ngô Khí trực tiếp dùng tư thế một con lừa lười biếng lăn lộn tránh thoát khỏi phi kiếm chém giết, cũng may hấn còn có tu vi luyện khí kỳ tằng năm, động tác nhanh nhẹn vô cùng. Dù là như vậy, hấn vẫn bị độc hỏa trên thân kiếm kia cháy một chút, hút vào một ít khí độc, lập tức cảm giác đầu vầng mắt hoa lên.

Bành

Một cái chân bỗng nhiên xuất hiện trước mắt Ngô Khí, hung hăng giẫm lên ngực hấn. Lúc này Ngô Khí đầu vầng mắt hoa, căn bản không kịp trốn tránh. Chỉ đành mặc kệ cho cái chân kia giẫm trên người hấn, một loại hỏa diễm kiếm chế đến cực điểm lập tức bùng lên trong lòng Ngô Khí.

Quả nhiên là hạ lưu tạp dịch, giết người cũng chê kiếm của ta bẩn. Hiện tại bản đại gia cho người một cơ hội, chỉ cần người quỳ xuống cầu xin ta tha thứ, ta liền buông tha người, thu người làm đầy tớ. Mấy người Bá Thiên cũng sẽ không lại làm khó dễ người, làm sao còn không mau bái kiến chủ nhân?

Thần sắc kiêu căng, ánh mắt âm lãnh, thanh niên xuất hiện trước mặt Ngô Khí chính là đệ tử ngoại môn Trần Thanh trước

đó không chút che giấu sát ý của mình. Trần Thanh cùng mấy người Hồng Bá Thiên giao hảo, Ngô Khí đã sớm đoán được nếu mấy người Hồng Bá Thiên muốn tính mạng hắn, người xuống tay tất nhiên sẽ rơi vào trên tay Trần Thanh này.

Bất quá Ngô Khí cũng không nghĩ tới, sẽ xuống tay với hắn vào lúc này. Trần Thanh tu vi luyện khí kỳ tầng mười một, cho dù tại toàn bộ ngoại môn, cũng là ở trong hàng ngũ tinh anh, nếu không mấy người Hồng Bá Thiên cũng sẽ không giao hảo với hắn.

Chủ nhân của nô bộc...

Ngô Khí phảng phất lại nhớ tới lúc mới vào tạp dịch phong, những lão tạp dịch kia tra tấn hắn. Lúc ấy cũng có một tạp dịch muốn hắn quỳ xuống, muốn hắn làm nô bộc. Sau đó Ngô Khí thừa dịp đêm khuya, vụng trộm lẻn vào trong phòng tạp dịch, dùng thủ pháp sạch sẽ lưu loát ám sát tên tạp dịch kia.

Hắn nguyên lai tưởng rằng, chỉ cần trở thành đệ tử ngoại môn, những tra tấn vũ nhục kia hắn là phải rời xa. Lại không nghĩ tới, cho dù thành đệ tử ngoại môn, thực lực nhỏ yếu, hết thầy đều sẽ không được thay đổi.

Đáy lòng con sóng lớn bốc lên, sắc mặt chợt trở nên xám như tro tàn, một loại khí tức chấp nhận số phận xuất hiện trong mắt Ngô Khí. Chậm rãi chống đỡ thân thể, phần lưng nâng lên, tựa hồ muốn quỳ xuống trước Trần Thanh kia.

Nhìn thấy Ngô Khí như vậy, trên mặt Trần Thanh xuất hiện một nụ cười đắc ý. Dưới cái nhìn của hắn, tạp dịch thấp hèn trước mắt tuy rằng ti tiện hạ ti tiện, nhưng dù sao cũng dẫn tới oanh động ngoại môn. Hiện tại bị hắn thu làm người hầu, tất nhiên sẽ làm cho tên tuổi của Trần Thanh của hắn tăng lên so với trước đây.

Ngay lúc trên mặt Trần Thanh nở nụ cười đắc ý, trên không vực sâu bỗng nhiên xuất hiện biến hóa to lớn.

Vèo vèo vèo

Từng đạo lưu quang từ trên không vực sâu bắn xuống, phá vỡ u ám, thẳng tắp giáng lâm vào chỗ sâu Thi Cốt Uyên này. Mỗi một đạo lưu quang đều ẩn chứa khí tức đặc biệt, uy thế mạnh

mẽ, biểu hiện những chủ nhân lưu quang này cũng không phải là nhân vật tầm thường.

Cốt Uyên phun trào, cơ duyên đã đến, lần này nhất định phải đạt được bảo vật có thể giúp ta tăng cao tu vi.

Đến trước được trước, ai cướp được chính là của người đó. Ha ha ha ha.

Ai dám tranh đoạt với bốn thiếu gia, bốn thiếu gia sẽ lấy mạng người đó.

Từng thanh âm kiêu ngạo tự tin từ phía trên vực sâu truyền xuống, truyền thẳng vào trong tai mười mấy người lúc này còn đang tranh đoạt bảo vật. Nghe những thanh âm này liền biết, người tới không phải đệ tử Vạn Thi Tông bình thường. Đệ tử bình thường không có khả năng nói chuyện hung hăng như thế, những thanh âm trong lưu quang kia truyền đến, mỗi thanh âm như sấm như hổ, tựa như thiên địa duy ngã độc tôn.

Nội môn đệ tử tinh anh

Nghe thấy âm thanh từ trên không truyền đến, Trần Thanh biến sắc, lập tức ngừng đầu nhìn về phía trên vực sâu kia.

Chính là hiện tại.

Có thể giúp ta đi chết không?

Thanh âm lạnh như băng truyền vào trong đầu Trần Thanh, lập tức khiến lông tóc hắn dựng thẳng, tâm niệm vừa động liền muốn không chế phi kiếm bảo vệ mình. Đáng tiếc, đã chậm, kết cục trong khoảnh khắc phân thân của hắn đã định trước.

Một tia hồng tuyến bỗng nhiên từ trong tay áo Ngô Khí bắn ra, đột nhiên quần trên mặt Trần Thanh, trong nháy mắt, nơi này lại vang lên tiếng kêu thảm thiết vô cùng thê lương.

Tranh đoạt bảo vật, mỗi người đều dùng toàn lực ra tay, không chút lưu tình. Người tử thương trên tay ma công độc công, người nào không phải chịu đủ tra tấn mà chết.

Lúc này Trần Thanh đã như vậy, trong nháy mắt sợi tơ đỏ quần trên mặt, toàn bộ khuôn mặt hắn liền mất đi một tầng da thịt. Thị huyết thi trùng cứng rắn gặm ăn máu thịt của hắn,

sinh ra thống khổ to lớn cùng không cách nào tin tưởng cảnh tượng trước mắt khiến hấn cơ hồ phát cuồng.

Hai mắt trừng lớn, đầy vẻ không thể tin được, hoàn toàn không dám tin tưởng. Bản thân vậy mà lại chết trên tay một tên tạp dịch hấn cho rằng, hơn nữa chết không minh bạch, đến chết cũng không biết là vật gì giết mình.

Bất quá hấn cũng không có cơ hội này biết, bởi vì chỉ trong hai hơi thở, Trần Thanh vừa rồi còn vô cùng uy phong liền hóa thành một bộ hài cốt, dung hợp hoàn mỹ với mặt đất.

Vù vù

Tiếng thở dốc kịch liệt từ trong miệng Ngô Khí truyền ra, sau khi thi triển thủ đoạn tàn nhẫn giết Trần Thanh, sắc mặt Ngô Khí trắng bệch, trán mồ hôi đầm đìa. Vừa rồi nếu không phải hấn ra tay đột nhiên, khát máu thi trùng lại uy lực mạnh mẽ, chỉ sợ hiện tại hấn đã nuốt hận dưới kiếm Trần Thanh.

Bất chấp những thứ khác, Ngô Khí nhanh chóng vô cùng giật xuống túi trữ vật màu xám treo bên hông Trần Thanh, sau đó lại nhanh chóng thu lại thi cốt tu sĩ kia.

Giết người cướp của, mặc dù là lần đầu tiên làm chuyện như vậy, nhưng Ngô Khí lại cảm thấy vô cùng thuận thực, hai ba lần liền thanh trừ tất cả dấu vết. Bất quá lúc này cho dù không thanh lý, cũng không có ai chú ý tới hấn.

Lúc này ánh mắt mọi người đều bị Cốt Uyên kia hấp dẫn, lúc trước Trần Thanh kinh ngạc, từ trên vực sâu kia liền hàng lâm xuống hơn mười vị đệ tử. Trong đó một nửa đều có tu vi Trúc Cơ, đều có thể ngự kiếm phi hành, người còn chưa rơi xuống đất, những đệ tử này đã bắt đầu tranh đoạt bảo vật.

Ngoại môn đệ tử cũng tới mười mấy người, ngoại môn cũng tuyệt đối là đệ tử tinh anh, thế nhưng so sánh với những đệ tử nội môn kia, lại không tính là gì. Rất nhanh, chung quanh cái hố u ám kia đều bị đệ tử nội môn chiếm cứ phân chia, ngoại môn đành phải thối lui ra ngoài.

Không đúng, nơi đây không nên ở lâu.

Sắc mặt Ngô Khí xen lẫn trong số đông đảo đệ tử ngoại môn, sắc mặt rất khó coi. Từng luồng nguy cơ trong lòng như thủy triều, không ngừng tràn lên. Khiến Ngô Khí nhú chặt lông mày, chính hắn cũng không rõ rốt cuộc là vì sao.

Vừa rồi hắn đã phản sát ý đồ giết chết ngoại môn đệ tử ngoại môn đệ tử Trần Thanh, nhưng tại sao đáy lòng bất an càng ngày càng mãnh liệt, sắc mặt Ngô Khí càng ngày càng khó coi. Hắn tin tưởng trực giác của mình, chính là trực giác sinh tử trong lòng hắn, từ nhỏ đã cứu hắn không biết bao nhiêu lần.

Lúc này trực giác càng mãnh liệt, cho nên sắc mặt Ngô Khí mới lạnh lùng nghiêm nghị, đáy lòng nhanh chóng suy nghĩ gì đó.

Cũng chính là lúc này, biến cố bỗng nhiên sinh ra, lòng đất bỗng nhiên truyền đến chấn động mãnh liệt không gì sánh được. So với bất cứ lúc trước chấn động đều mãnh liệt, giống như chỗ sâu trong lòng đất thật sự cất giấu một ma vật kinh thiên, không ngừng bốc lên, muốn phá đất chui ra.

Không được, mau lui lại.

Sắc mặt Ngô Khí rốt cuộc không kiềm chế được, dưới chân muốn di động, muốn lướt khỏi đám người. Ít nhất không thể ở lại tại chỗ, Ngô Khí muốn đi ra ngoài cùng.

Đáng tiếc, trời không thỏa lòng người, biến cố thật sự diễn ra vào lúc này.

Oanh oanh oanh.

Mặt đất nứt ra, mặt đất vốn phủ kín hài cốt lúc này bỗng nhiên vỡ ra một cái lỗ hổng vô cùng to lớn, hầu như trong nháy mắt ngay tại Thi Cốt Uyên tạo ra một cái hố thật lớn. Giống với hố lúc trước, ngay cả kích thước cũng không sai biệt lắm.

Nhưng không giống như vậy chính là, lúc cái hố to lớn này hình thành, một cỗ hắc phong kịch liệt bỗng nhiên từ phía dưới thổi lên. Hắc phong quỷ dị, tốc độ lại quỷ dị vô cùng nhanh chóng, vậy mà quán lấy hơn mười đệ tử nội môn chung quanh cái hố kia.

Trong ánh mắt kinh hãi không hiểu của mọi người, hơn mười người này chưa kịp giấy dựa đã bị cổ hắc phong quỷ dị kia kéo xuống, ngay cả một tiếng hét thảm cũng không kịp phát ra.

Rất xui xẻo chính là, Ngô Khí vừa mới đứng ở bên cạnh hồ, hắn cũng là một trong hơn mười người bị cuốn xuống.

Hôm nay ngồi thật lâu xe đi, ra ngoài tìm việc. Chương đầu tiên là thay đổi, các vị đợi thêm mấy ngày nữa, an ổn lại liên bùng nổ.

30

Vù vù vù

Bên tai truyền đến tiếng gió kịch liệt, chung quanh là một mảnh hắc ám, cái gì cũng nhìn không thấy, không biết mình ở nơi nào. Lúc này ngoại trừ một đôi tai còn có chút tác dụng, các giác quan còn lại đều chỉ là bài trí mà thôi.

Ngô Khí co người lại thành một đoàn, giống như dã thú bị dọa, bảo vệ mình như vậy. Hắn cũng chỉ có thể làm như vậy, lấy tu vi luyện khí kỳ tăng năm, lại là đệ tử ngoại môn địa vị thấp nhất, ngoại trừ một thanh chuỷ thủ bạch cốt ra, sư môn cũng không ban cho vật gì khác, càng không nói đến pháp khí hộ thân gì hộ thân.

Thử phát ra một ít thanh âm, nhưng thanh âm của hắn còn chưa truyền ra xa, lập tức đã bị tiếng gió kịch liệt bên tai truyền đến phá nát. Nhớ trước đó bị hắc phong cuốn trúng, rơi vào một cái hố đen không hiểu tại sao xuất hiện, đáy lòng Ngô Khí lạnh buốt. Không nói hắc phong này có chỗ quỷ dị gì, chỉ riêng cái hố to màu đen kia, không hiểu sao xuất hiện, không biết sâu bao nhiêu.

Nếu rơi thẳng xuống như vậy, không ngã thành thịt nát mới là lạ. Luyện Khí kỳ cảnh giới không cách nào phi hành, trừ chờ chết cái gì khác cũng không làm được, Ngô Khí Súc thành một đống cũng chỉ an ủi mình một chút mà thôi.

Ở trong bóng tối kia ngây ngốc hồi lâu, bên tai mỗi thời khắc đều là tiếng gió nổ vang, Ngô Khí dần dần trở nên ngơ ngác, như vậy không biết qua bao lâu.

Ầm

Một tiếng vang thật lớn truyền đến, tựa hồ hắc ám quỷ dị này hoặc là hắc phong quỷ dị đụng vào thứ gì đó, Ngô Khí lập tức cảm giác tiếng gió chung quanh thân thể chợt biến mất. Không đợi hắn cao hứng, một cổ đau đớn kịch liệt lập tức đánh lên đầu.

Rào rào rào.

Toàn bộ người Ngô Khí đung vào một đồng xương khô trắng bệch, lập tức một đường xương khô vỡ vụn, chính hấn cũng bị gai xương bén nhọn làm cho máu me đầm đìa.

Tiếng rên rĩ trầm thấp từ trong miệng Ngô Khí phát ra, mặc dù toàn thân trên dưới đều đau đớn không thôi, nhưng Ngô Khí lại lập tức đứng thẳng người lên nhìn bốn phía. Vừa nhìn thấy, Ngô Khí lập tức sợ ngây người.

Nơi này...

Trước mắt, đại địa mệnh mông vô tận, mặt đất kia lại là màu đỏ như máu, như bị vô số máu tươi nhuộm thành. Từng ngọn núi cao liên miên không dứt, kéo dài vô tận, cho đến nơi sâu nhất phía trước. Những ngọn núi cao kia nhìn kỹ, vậy mà đều là xương cốt chồng chất, chỉ là liếc mắt, khí tức hoang vu cô đơn vô cùng từ trong mảnh thiên địa này tràn ra, bao phủ Ngô Khí vào trong đó.

Uống hô hô hô!

Cổ nén đau đớn, Ngô Khí hung hăng cắn đầu lưỡi của mình một cái, mới từ trong cổ khí tức kia thoát ra. Khóe miệng chảy ra vết máu, sắc mặt trắng bệch, thở ra từng ngụm từng ngụm.

Phốc phốc phốc

Ngô Khí đang kịch liệt hít thở, bỗng nhiên bên tai truyền đến vài tiếng như thổ huyết, Ngô Khí lập tức quay đầu nhìn bốn phía. Lập tức nhìn thấy không ít người chung quanh, nhìn quần áo trên người, hiển nhiên đều là đệ tử Vạn Thi tông lúc trước cùng bị cuốn xuống.

Những người này hiển nhiên cũng giống Ngô Khí, bị khí tức đại địa mệnh mông này xâm nhập, kết quả dẫn đến khí huyết công tâm. Bất quá Ngô Khí nhìn qua, cũng chỉ có mấy đệ tử ngoại môn cùng tu vi không cao như hấn hoặc mấy đệ tử nội môn. Những người còn lại, chỉ là sắc mặt có chút tái nhợt, những người khác không có gì khác thường.

Nội môn đệ tử tinh anh, Ngô Khí thoáng nhìn lướt qua, lập tức đoán được. Mấy đệ tử biểu hiện tốt nhất kia, khí tức trên người đều sâu không lường được, có bảy người thậm chí mơ hồ tản mát ra tu vi Trúc Cơ.

Nhìn thoáng qua, Ngô Khí lập tức đánh giá hoàn cảnh chung quanh. Lúc này bọn họ đang ở trên một tòa cột sơn, nghĩ đến là cơn hắc phong lúc trước cuốn bọn họ xuống, đâm vào tòa cột sơn này, sau khi tán đi bọn họ vừa vụn rơi xuống. Cũng may là như vậy, bọn họ mới có thể bình yên vô sự.

xui xẻo, quá xui xẻo, vậy mà lại bị bắt tới cái địa phương quỷ quái này.

Rốt cuộc đây là nơi nào.

Xong rồi, chúng ta không thể trở về được. Nơi này nhất định là chỗ sâu nhất của Thi Cốt Uyên, chúng ta chết chắc rồi, không thể quay về được.

Những người còn lại có lẽ thấy rõ hoàn cảnh chung quanh, lập tức có người không kiên nhẫn được, lớn tiếng ồn ào. Đại đa số sắc mặt đều rất khó coi, nhất là nhớ tới tròng cảnh hắc phong quỷ dị lúc trước cuốn bọn họ xuống, nhao nhao lo lắng cho tính mạng của mình, lo lắng không cách nào trở về.

Im miệng, đều im miệng cho ta.

Một tiếng quát lớn, một thanh niên mặc áo trắng trong đám đệ tử nội môn đứng dậy, ánh mắt lộ ra lệ quang quét qua đám người ồn ào. Những người kia lập tức lựa chọn im miệng, đặc biệt là mấy đệ tử nội môn, hình như là sợ hãi thanh niên áo trắng này. Bị hấn nhìn lướt qua, lập tức liền câm miệng, cúi đầu không dám đối mặt với thanh niên áo trắng này.

Nhìn biểu hiện của những đệ tử nội môn kia, Ngô Khí không cần đoán cũng biết thanh niên áo trắng kia ở nội môn địa vị không thấp, nhất định là cấp độ đệ tử tinh anh nội môn. Xem khí tức trên người hấn mơ hồ phát ra, chính là một trong những đệ tử nội môn có tu vi mạnh nhất.

Dương sư huynh, nơi này với tuổi tác của ngươi lớn nhất, kiến thức rộng nhất, ngươi nói một chút, chư vị sư huynh đệ hiện tại nên làm như thế nào.

Thanh niên áo trắng kia sau khi chán nản mọi người, ngược lại nhìn về phía một lão giả bên cạnh, ngữ khí thoáng khách khí nói.

Hơn phân nửa đệ tử nội môn đều có tu vi Trúc Cơ, nhưng cũng không phải tất cả đệ tử nội môn đều có thể tấn thăng đến cảnh giới Kết Đan. Trên thực tế trong mấy trăm đệ tử nội môn, có thể có ba đệ tử từ đệ tử tấn thăng đến cảnh giới Kết Đan đã là không tệ rồi. Đại đa số đệ tử nội môn, đều sẽ hao hết thọ nguyên mà tọa hóa. Hiển nhiên đệ tử nội môn được xưng là Dương sư huynh, thọ nguyên đã đến mức không sai biệt lắm, cho nên mới có thể như vậy.

Bất quá kiến thức càng già thì càng nhiều, lúc này vị thanh niên áo trắng có tu vi cao nhất kia cũng không thể không hỏi lão giả này lúc này nên xử trí như thế nào.

Lão giả họ Dương kia cũng không dám khinh thường, hơi đáp lễ lại thanh niên áo trắng. Kỳ dị là vẻ sợ hãi trên mặt không có chút nào của đệ tử khác, ngược lại trên mặt xuất hiện một tia kinh hi cùng quyết tuyệt, tựa như hạ một quyết định trọng đại.

Nếu lão hủ đoán không sai, nơi đây hẳn là chỗ sâu trong Thi Cốt Uyên kia. Nghe nói trước kia cũng xuất hiện loại chuyện này, trong hồ xác không hiểu hắc phong, cuốn người đi.

A, phải có cách ra ngoài chứ.

Sau khi thanh niên áo trắng kia nghe được, lập tức mang theo một tia kinh hi trả lời.

Tự nhiên là có, Thi Cốt Uyên này tuy là tuyệt địa, bất quá rất nhiều sư môn trưởng bối Vạn Thi Tông ta tu vi thông thiên. Chỉ cần một vị nguyên anh lão tổ là có thể xuống, đưa chúng ta trở về. Huống hồ lấy thân phận Chu sư đệ, vị Nguyên Anh lão tổ trấn thủ nơi đây nếu biết được, nhất định sẽ lập tức xuống cứu viện. Không cần lo lắng, chỉ cần ở chỗ này, kiên nhẫn chờ một lát, hẳn là vị đại nhân kia sẽ đến cứu viện chúng ta.

Lão giả họ Dương kia vuốt râu mỉm cười trả lời thanh niên áo trắng kia, trong lời nói của hắn cũng chỉ ra thân phận của thanh niên áo trắng kia không phải bình thường. Vậy mà ngay cả lão tổ Nguyên Anh trấn thủ nơi đây cũng biết, hơn nữa tựa hồ có chút quan tâm, biết được hắn rơi vào hiểm địa sẽ đến cứu viện.

Nghe hẳn vừa nói, hơn mười đệ tử chung quanh vẻ sợ hãi đều mất đi hơn phân nửa, dần dần lộ ra vẻ nhẹ nhõm.

Bất quá...

Lão giả họ Dương kia cũng không biết là cố ý hay là không biết, bất quá một câu lập tức làm cho mọi người buông lỏng kinh sợ, vừa buông xuống tâm thần lập tức trở nên lo lắng.

Thấy vẻ mặt mọi người, lão giả áy náy cười, lập tức nói nhanh những gì muốn nói.

Bất quá nếu đã đến nơi này, tất nhiên lão hủ không muốn vào tay không của Bảo Sơn. Nơi này cũng không phải là chỗ sâu nhất của Thi Cốt Uyên chân chính, chỗ sâu chân chính Thi Cốt Uyên chính là tuyệt địa, nào có truyền thuyết là chiến trường Viễn Cổ Thần Ma đại chiến lưu lại. Mai táng vô số bảo vật, lão hủ thọ nguyên gần như đủ, nghĩ cuối cùng đánh cuộc một lần, nếu có thể tìm được bảo vật, nhất định có thể kéo dài thọ nguyên hoặc trợ lão hủ đột phá đến kết đan. Nếu không tìm được bảo vật, chết ở đây cũng là mệnh số.

Các vị sư đệ, nếu có lòng được bảo vật, cam tâm mạo hiểm tính mạng. Có thể cùng lão hủ đồng hành, cũng có thể có chiếu cố, nếu gặp bảo vật, đều dựa vào thực lực. Nơi này là miệng gió hổ lớn, khó thấy được bảo vật, xâm nhập thêm một ít, đồn đãi khắp nơi đều là vật cần thiết cho tu luyện của chúng ta, thậm chí gặp phải bảo vật trân quý như Âm Hương Cốt Ngọc cũng có nhiều khả năng.

Lão giả họ Dương nói hết một lượt, lập tức sắc mặt mọi người trở nên khác nhau, bao gồm cả Ngô Khí, trong lòng lập tức bắt đầu giãy dụa.

Nếu ở lại đây, dựa theo lời lão giả kia nói, chờ một lát liền có thể được cứu trợ. Nhưng nơi này chính là dưới hổ lớn Thi Cốt Uyên, nếu lại xâm nhập thêm một chút, khắp nơi đều là bảo vật. Nói không chừng lúc này đệ tử ngoại môn đã toàn bộ chạy tới, nếu lại lên nữa, rất khó có thể cướp được bảo vật.

Có thể tưởng tượng, mấy ngàn người tranh đoạt vài món bảo vật, trường hợp kia khẳng định cực kỳ hỗn loạn. Mà nơi này lại bất đồng, phun lên trên bảo vật nhất định là từ phía dưới

phun lên, nếu là một đám người ở đây tìm kiếm bảo vật, vậy mấy ngàn người phía trên chẳng phải đều là đoạt những thứ còn lại của bọn họ.

Tham niệm như hỏa, ngay lập tức trong lòng mấy chục đệ tử ngoại môn đệ tử nảy lên, ngay cả thanh niên áo trắng kia, trên mặt cũng lộ ra vẻ rất là động lòng.

cập nhật xong, mời các vị kiên nhẫn một chút, bùng nổ từ số bảy bắt đầu, sẽ đem toàn bộ nợ nần trả lên, không được quên cho vé số. Sách mới cần mọi người dốc sức ủng hộ, bái tạ ơn rồi.

Chỉ cần xâm nhập thêm một chút, khắp nơi đều là bảo vật, tùy tiện nhặt một ít, lại chạy về nơi này, chờ vị lão tổ Nguyên Anh kia tới cứu viện là được.

Giờ phút này, trên cốt sơn, mấy chục đệ tử, bất luận nội môn nội môn, đều là ý nghĩ này. Ngay cả vị thanh niên áo trắng kia, lại nghe xong lời lão giả họ Dương kia nói, sắc mặt rất là hài lòng, tựa hồ cũng không muốn mất đi sự không trung vào bảo sơn, cuối cùng lại trở về tay không.

Lão giả họ Dương kia nhìn qua không có chút nào gấp gáp, không có thúc giục bất luận kẻ nào, chỉ là vẻ mặt cười mị mị nhìn mọi người.

Dương sư huynh, chúng ta cùng đi với người. Đã vào đây Thi Cốt Uyên này, nếu trở về tay không, sư đệ ta nhất định sẽ hối hận không kịp. Chỉ cần tiến sâu một chút, được rất nhiều bảo vật cùng vật quý giá liền chạy về nơi này, khi đó nói không chừng vị đại nhân kia đã đến rồi, vừa vặn có thể đưa chúng ta trở về.

Một đệ tử nội môn kích động đỏ bừng mặt, trong hai mắt lộ ra vẻ hưng phấn. Nhìn tu vi của hắn, Trúc Cơ sơ kỳ, trong đệ tử nội môn tựa hồ có một ít uy tín. Nghe hắn nói, lập tức chung quanh có mấy đệ tử nội môn hợp lại vài tiếng.

Lão giả họ Dương cười nhạt, vẫn như cũ không vội, một đôi mắt chậm rãi nhìn về phía thanh niên áo trắng kia. Tựa hồ như muốn tăng thêm một trợ lực lớn, nơi này tuy có mấy vị tu sĩ Trúc Cơ, nhưng mạnh nhất không ai qua được thanh niên áo trắng kia. Hơn nữa thân phận của hắn cũng không bình thường, ngay cả lão giả có tu vi Nguyên Anh cũng phải coi trọng.

Thanh niên áo trắng trước đó đã bị lão giả điểm ra họ Chu, ở trong nội môn có địa vị không thấp, thân phận cũng có chút thần bí. Chỉ thấy lúc này hắn tựa hồ vừa mới suy nghĩ xong, hai mắt rơi vào trên người lão giả họ Dương, chậm rãi mở

miệng nói: “Dương sư huynh, người có dám khẳng định, dưới vực sâu này có trọng bảo Âm Hương Cốt Ngọc bọc này.

Tựa hồ đã sớm đoán bạch y thanh niên sẽ hỏi câu này, trên mặt lão giả họ Dương kia lập tức lộ ra ý cười, đồng thời trong miệng lên tiếng.

Chu sư đệ yên tâm, nếu là lần trước Cốt Uyên phun trào ta còn không dám khẳng định, nhưng lần này, lão hủ ta dám khẳng định. Dưới vực sâu này, đừng nói là Âm Hương Cốt Ngọc, dù là bảo vật trân quý hơn cũng nhất định có. Diễm tịch tông môn sớm có ghi chép, nếu dưới Cốt Uyên thổi ra hắc phong quỷ dị, Thi Cốt Uyên tất có cự biến, đồng thời cũng nhất định sẽ có trọng bảo xuất thế theo.

Lời này của lão giả họ Dương triệt để dao động thanh niên áo trắng kia, những đệ tử còn lại cũng đều như vậy, nhất là khi nghe được có trọng bảo xuất thế, trên mặt đều tuôn ra vẻ hưng phấn không gì sánh được, tham niệm trong lòng càng như thủy triều, mãnh liệt dâng trào, ngăn cản không nổi.

Nói rất hay, sư đệ liền tin tưởng sư huynh lần này.

Thanh niên áo trắng tựa hồ hạ quyết tâm, bắt đầu thương lượng với lão giả họ Dương kia một ít chuyện, tựa hồ đang chuẩn bị rời đi, xâm nhập vào sâu trong Thi Cốt Uyên, tìm kiếm bảo vật.

Mấy chục đệ tử, cuối cùng hơn phân nửa đều quyết định xâm nhập vào sâu trong Thi Cốt Uyên tầm bảo. Bất quá cũng không phải là cùng một chỗ hành động, trong mấy chục đệ tử nội môn cũng có phái khác. Thực lực cao nhất tự nhiên là mấy người do thanh niên áo trắng cầm đầu, còn lại phân biệt lấy hai tu sĩ Trúc Cơ cầm đầu. Ngoài ra, cũng chỉ còn lại mấy đệ tử ngoại môn, Ngô Khí là một trong số đó.

Mấy đệ tử ngoại môn ngoại trừ Ngô Khí ra, tu vi đều có luyện khí kỳ mười một mười hai tầng, tu vi như vậy ở ngoại môn tự nhiên là đứng đầu. Nhưng lúc này chung quanh đều là đệ tử nội môn tư chất tốt, tu vi cao, mấy người này chỉ đành bày ra tư thái cung kính, không dám nói nhiều lời. Ngô Khí thì xen lẫn trong đó, cúi đầu, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Các vị sư đệ ngoại môn, các người tu vi không cao, đứng ở nơi đây thật là nguy hiểm. Nếu chúng ta đã là đồng môn, các người nếu nguyện ý, có thể đi theo chúng ta cùng tầm bảo. Nếu như cơ duyên đến, nói không chừng bảo vật các người đạt được so với những sư huynh này còn tốt hơn.

Lão giả họ Dương đang thương lượng với thanh niên áo trắng bỗng nhiên quay đầu nói với Ngô Khí và mấy đệ tử ngoại môn vài câu, lập tức sắc mặt mọi người đều có vẻ kinh ngạc, ngay cả mấy đệ tử ngoại môn kia cũng vậy.

Bất quá kinh ngạc qua đi, chính là mừng rỡ. Mấy đệ tử ngoại môn vốn tưởng rằng bọn họ bởi vì tu vi quá thấp, lúc này sẽ bị cô lập, lại không nghĩ tới còn có thể có cơ hội gia nhập vào đoàn thể có thực lực mạnh nhất kia.

Ngô Khí cúi đầu xuống nghe lão giả họ Dương nói mấy câu, thân thể bỗng nhiên dị động một chút, trong hai mắt tuôn ra tinh quang. Một loại kiêng kỵ cùng cảnh giác bỗng nhiên sinh ra, đều rơi vào trên người lão giả họ Dương kia, chỉ là còn chưa có bất cứ hành động gì của Ngô Khí, mấy đệ tử ngoại môn kia đã mở miệng trước.

Nguyện ý, sư huynh thịnh tình, chúng ta sao dám chối bỏ.

Mấy đệ tử ngoại môn kia lập tức tỏ vẻ nguyện ý, trên mặt đều là vẻ mừng rỡ, bất quá có mấy người thật tâm khó nói. Ngô Khí cũng biết chuyện không thể làm, mặc kệ lão giả họ Dương kia muốn lợi dụng những ngoại môn đệ tử bọn họ làm gì, lấy đệ tử nội môn và thân phận thanh niên áo trắng kia, đám người Ngô Khí đều không có chút đường sống nào để phản kháng.

Nếu đều đã chuẩn bị xong, xuất phát đi. Bảo vật trân vật, đều dựa vào thực lực của cơ duyên.

Lão giả họ Dương vừa nói xong, từ trên cột sơn kia, từng đạo lưu quang xuất hiện, vọt xuống cột sơn, lao về phía chỗ càng sâu hơn.

Sau nửa canh giờ, một nhóm mười người xuất hiện ở phía trước một mảnh bình nguyên Bạch Cốt. Dưới chân vẫn là đất đai đỏ như trước, chỉ là phía trước lại không có những cột sơn

kia, chỉ có thể ở phía sau nhìn thấy hình dáng những cột sơn kia.

Mười mấy người này chính là đoàn người Ngô Khí, lấy thanh niên áo trắng và lão giả họ Dương cầm đầu, có ba vị tu sĩ Trúc Cơ. Còn lại đều là luyện khí kỳ đỉnh phong hoặc là mười hai tầng đệ tử, bao gồm cả Ngô Khí ở bên trong, tổng cộng có năm đệ tử ngoại môn.

Đứng ở phía trước bình nguyên bạch cốt, mười mấy người nhìn về phía trước. Cảnh tượng trước mắt là, một vùng bình nguyên rộng lớn vô cùng, lúc này trên mặt đất không phải là cỏ xanh, mà là hài cốt sinh linh trắng xóa. Cảnh tượng này rất là chấn động, chỉ là mọi người sau khi chứng kiến một số cảnh tượng Thi Cốt Phong Tai, nhìn thấy bình nguyên bạch cốt này, mặc dù vẫn cảm thán, nhưng cũng có chút quen thuộc.

Vào

Bỗng nhiên một đệ tử nội môn tựa hồ nhìn thấy cái gì, vậy mà không nói một tiếng, thân hình trực tiếp lướt ra ngoài, về mặt hưng phấn, ra tay liền chớp tới một vật gì đó trên mặt đất.

Hặc hặc, Tụ Âm Thảo, khắp nơi đều là Tụ Âm Thảo.

Thanh âm ẩn chứa vô tận mừng rỡ từ trong miệng đệ tử luyện khí kỳ đỉnh phong phát ra, lúc này trong tay hắn đã nắm lấy một vật màu xanh đen giống như cỏ cây.

Mọi người ở đây đều biết loại thực vật có hình dạng như cây cỏ kia là gì.

Tụ Âm Thảo, sinh ra tại nơi âm khí tụ tập, sinh trưởng càng lâu, trong đó ẩn chứa âm hàn linh khí càng nhiều. Mười năm hỏa hầu thường thấy, trăm năm hỏa hầu giá trị không thấp, ngàn năm hỏa hầu là khó có được, về phần vạn năm hỏa hầu, đó chính là linh thảo có thể làm cho ngoại môn trưởng lão rất là động tâm.

Trời ạ, những thứ kia đều là Tụ Âm Thảo, ngàn năm hỏa hầu, đều là ngàn năm hỏa hầu. Mau cướp đi.

Không cần nhắc nhở, sau khi đệ tử nội môn kia phát hiện Tụ Âm Thảo, những đệ tử còn lại đều nhìn thấy một khu vực cách

đó không xa, có một mảng lớn Tự Âm Thảo sinh trưởng, từ trong khe hở những thi hài kia sinh trưởng ra. Tự Âm Thảo vừa vào tay, liền cảm giác được từ trong cổ truyền đến một cổ khí tức âm hàn mãnh liệt.

Lập tức có đệ tử lên tiếng kinh hô, sau đó ngoại trừ mấy người, các đệ tử còn lại nhao nhao lướt ra ngoài, bắt đầu cướp đoạt một mảng lớn Tự Âm Thảo ngàn năm kia.

Ngô Khí nghe thấy những Tự Âm Thảo kia đều là ngàn năm hỏa hầu, trên mặt hiện lên một tia ý động, bất quá nhìn khu vực kia một chút liền từ bỏ. Mảnh Tự Âm Thảo kia mặc dù không nhỏ, nhưng lúc này hơn phân nửa đều đã rơi vào trong tay mấy đệ tử nội môn có tu vi cao nhất kia, lấy tu vi của hắn, cũng phí công.

Đang lúc những đệ tử kia tranh đoạt Tự Âm Thảo, bỗng nhiên lại có một đệ tử lên tiếng kinh hô, sau đó điên cuồng lướt về một khu vực khác.

Thân hình lướt đến, mang theo một tia sợ hãi lẫn vui mừng, chỉ thấy bàn tay đệ tử nội môn này đè xuống. Chân khí lập tức tràn ra, một cỗ cương phong cường đại ép xuống.

Những hài cốt trên mặt đất đều vô cùng yếu ớt, bị chương phong đệ tử này đè ép, nhao nhao hóa thành bột phấn phiêu tán. Những hài cốt kia sau khi tiêu tán, lập tức lộ ra cảnh tượng phía dưới.

Chỉ thấy trên mặt đất, từng quả trùng noãn màu xám trắng đang nằm trong bùn đất huyết hồng, quỷ dị chính là, sau khi những quả trứng này xuất hiện, chớp mũi mọi người vậy mà ngửi thấy một mùi thơm nhàn nhạt. Cỗ mùi thơm ngát này vừa xuất hiện, ánh mắt mọi người đều bị hấp dẫn tới, lập tức lại là một mảng lớn kinh hỉ gào thét.

Trùng Hương Cốt Trùng, nhiều trùng Hương Cốt Trùng như vậy, lần này Phệ Cốt Giáp Trùng của ta có thể tiến giai, ha ha ha ha.

Đầu tiên phát hiện đệ tử nội môn của những quả trứng kia sắc mặt mừng rỡ, lập tức lấy ra một cái hộp ngọc tinh xảo, bắt đầu

hương bên trong chứa những trứng côn trùng thanh hương màu xám trắng kia.

Những trứng côn trùng này dù hoặc không kém chút nào so với Tự Âm Thảo ngàn năm hỏa hầu kia, lập tức lại có bảy tám đệ tử nội môn tràn tới, bắt đầu thu thập số lớn trứng côn trùng màu xám trắng kia.

Lúc này vẻ mặt Ngô Khí càng thêm khó coi, đối với hắn mà nói, hấp dẫn của những quả trứng côn trùng này lớn hơn nhiều so với Tự Âm Thảo. Trứng côn trùng tên là Hương Cốt Trùng, là một loại trùng trùng có chút bình thường sinh ra. Hương Cốt Trùng có độc, nhưng cũng không thể tạo thành thương tổn lớn đối với tu sĩ, sau khi nó chết xương cốt sẽ tỏa ra mùi hương cũng phải tên.

Hương cốt trùng trưởng thành một chút tác dụng cũng không có, nhưng nó vẫn ở trạng thái trứng trùng, chính là thời điểm đông đảo tu sĩ chần nuôi côn trùng nha trùng thích nhất. Vì rất nhiều côn trùng vây quanh trứng của Hương cốt trùng có tình một chuồng, ăn vào có thể đẩy nhanh tốc độ tiến giai.

Ngô Khí có một hồ lô khát máu thi trùng, tự nhiên những quả trứng trùng này có dù hoặc không nhỏ với hắn, đáng tiếc, hắn vẫn không được chia một chén canh.

Hao ngạo ta tìm được, Độc Lân Thảo, thật nhiều độc lân thảo a.

Xem chỗ nào, là năm độc mặt quỷ.

Ta cũng phát hiện, là một ổ Thiết Thi kiến.

Thi Sâm trăm năm, ha ha ha, ta tìm được một gốc Thi Sâm trăm năm.

Từng tiếng hô mang theo vô tận kinh hỉ vang lên trên mảnh bình nguyên bạch cốt này, mười mấy người như là người điên, tìm kiếm khắp nơi trên mặt đất. Một loại bảo vật bị phát hiện, sau đó có người phát hiện mừng rỡ cười to.

Quả thật nơi này giống như lời đồn, khắp nơi đều là bảo vật.

Dự tính số bảy bắt đầu bạo phát, đến lúc đó sẽ thanh toán nợ nần, trả lại. Hy vọng mọi người không nên bỏ qua quyền sách,

tiếp tục duy trì. vé chiều tới lầu nhỏ bãi tạ.

Khắp nơi đều là bảo vật, ha ha nơi này quả thật là khắp nơi đều bảo.

Một đệ tử nội môn cảnh giới Trúc Cơ thần sắc hưng phấn la lớn, những người còn lại nhao nhao phụ họa, thần sắc mỗi người đều rất là cao hứng, hiển nhiên thu hoạch cũng không nhỏ. Trong thời gian ngắn ngủn một nén nhang trôi qua, hầu như mỗi người đều có thu hoạch không nhỏ.

Nơi này giống như lời đồn đại, hầu như khắp nơi đều có thể nhìn thấy vật có tác dụng lớn với đệ tử ma đạo bọn họ. Cũng là vì vậy, cho đến bây giờ cũng không có bộc phát ra xung đột gì.

Một mình Ngô Khí ở bên cạnh đám người, ánh mắt từng chút một tìm kiếm trên mặt đất, mảnh bình nguyên bạch cốt này tựa hồ là một bảo địa, đã bị mọi người phát hiện rất nhiều thứ tốt, nhưng lại không gặp phải một chút nguy hiểm nào.

Chờ một hồi, ngay cả Ngô Khí cũng không kiếm chế được, thân hình bắt đầu di động cũng bắt đầu tìm kiếm bảo vật. Bất quá hẳn so với người khác lý trí hơn nhiều, cho dù đến bây giờ còn không gặp phải nguy hiểm, cho nên Ngô Khí mới có chút không yên lòng. Luôn có một loại cảm giác bất an vờn quanh, tựa hồ có chuyện gì đó phát sinh.

Mặc dù có cảm giác bất an, bất quá Ngô Khí không có từ bỏ ý định tìm kiếm bảo vật trong đầu. Cơ duyên ngay trước mắt, sao có thể bởi vì một chút dự cảm mà từ bỏ.

Ồ...

Bỗng nhiên Ngô Khí như nhìn thấy gì đó, hai mắt sáng ngời, nhắc chân, chậm rãi đi về phía đó.

Chỗ mà ánh mắt Ngô Khí nhìn chăm chú là một mảnh đất trống nhỏ, nơi đó lộ ra bùn đất huyết hồng. Trên bình nguyên bạch cốt này, rất khó có bùn đất lộ ra, cũng chính vì vậy, mới dẫn tới sự chú ý của Ngô Khí.

Đi đến phía trước khoảng đất trống, hai mắt Ngô Khí rơi thẳng xuống mặt đất, một vật giống như mầm đậu bỗng nhiên lọt vào trong mắt Ngô Khí. Gốc Tiểu Đậu Nha này toàn thân đỏ như máu, hầu như hòa hợp một thể với bùn đất trên mặt đất, nếu không phải là Ngô Khí liếc mắt, chỉ sợ còn không phát hiện được.

Còn chưa xác định được đây là vật gì, Ngô Khí không có hành động thiếu suy nghĩ, mà chậm rãi ngồi xổm xuống. Ánh mắt nhìn chăm chăm vào trên thân Đậu Nha, trong đầu bắt đầu đau khổ suy nghĩ xem đây là vật gì.

Đột nhiên, Ngô Khí như nghĩ tới điều gì, trên mặt hiện lên một tia mừng như điên. Ánh mắt không dời đi mảy may, chăm chú nhìn chăm chăm vào Đậu Nha kia.

Suy nghĩ một hồi, đưa tay vào ngực, đem một cái hồ lô nhỏ thô ráp trôn ra, chậm rãi đem hồ lô nhỏ kia đến bên cạnh Đậu Nha, sau đó tâm thần phân ra một tia liên hệ với huyết thi trùng khát máu trong hồ lô. Một cỗ ba động nhàn nhạt truyền vào tâm thần Ngô Khí, sau khi cảm ứng được ba động này, sắc mặt vui mừng trong đôi mắt Ngô Khí rốt cuộc không che giấu được.

Hóa thi, nhất định là hóa thi đẳng.

Thân hình chấn động mạnh, đáy lòng vang lên một ý niệm, Ngô Khí vội vàng vỗ túi trữ vật bên hông. Một thanh dao găm bạc cốt xuất hiện trong tay hắn, đồng thời còn có một hộp ngọc khác xuất hiện. Lúc lấy ra hộp ngọc này, trên mặt Ngô Khí còn có chút thịt đau, bất quá nghĩ tới vẻ đau lòng của thứ trước mắt lại lập tức đổi thành sắc mặt vui mừng.

Đệ tử ngoại môn vốn không giàu có bằng đệ tử nội môn, huống chi Ngô Khí ở ngoại môn còn là lót đáy, có thể xuất ra hộp ngọc này đã rất là khó có được. Điều này cũng nói rõ, hạt Đậu Nha nhỏ này không phải là vật tầm thường, nếu không cũng đáng giá Ngô Khí lấy ra một phương hộp ngọc hộ linh duy nhất trên người hắn.

Cẩn thận từng li từng tí dùng dao găm bạc cốt bắt đầu đào lên bùn đất huyết hồng xung quanh Đậu Nha, rất nhanh một đồng

đất đỏ đã đến trong tay Ngô Khí, đất đỏ bao quanh Tiểu Đâu Nha, bị Ngô Khí chậm rãi bỏ vào trong hộp ngọc kia.

Quang mang lóe lên, hộp ngọc trong tay biến mất, bị hất thả lại vào trong túi trữ vật.

Hạ túi vì an, tự tay để hộp ngọc vào trong túi trữ vật bên hông, Ngô Khí mới cảm giác an ổn trong lòng. Bình phục tâm tình kích động một chút, không lộ ra một tia dị thường chậm rãi đứng lên.

Xoay người, nhàn nhạt nhìn lướt qua những người khác, hơn mười người lúc này ngoại trừ lão giả họ Dương cùng thanh niên áo trắng, những người còn lại đều đang tìm kiếm bảo vật khắp nơi, không ai chú ý tới vẻ khác thường của Ngô Khí.

Bất quá Ngô Khí rất rõ ràng, nếu bọn họ biết vừa rồi hất lấy được cái gì, coi như là lão giả họ Dương cùng thanh niên áo trắng thân phận cao thâm thần bí kia, cũng sẽ không để ý thân phận đến trước cướp đoạt.

Hóa Thi Huyết Đăng, dừng nhìn Huyết Hồng Tiểu Đâu Nha kia rất không bắt mắt, nhưng mà danh khí tại Vạn Thi Tông lại tuyệt không nhỏ. Hóa Thi Huyết Đăng chính là sát khí trong lòng đất sinh ra, không phải thực vật cũng không phải là thú vật. Chính là kỳ vật thuộc tính, có kịch độc, trưởng thành càng lâu, cấp bậc càng cao, độc tính liền càng kịch liệt.

Nghe đồn có ngàn năm Hóa Thi Huyết Đăng, nơi sinh trưởng, đất đỏ vạn dặm, sinh linh diệt tuyệt. Coi như là lão tổ Nguyên Anh gặp phải cũng phải tránh đi. Nếu không sẽ trêu chọc vào, lúc đánh nhau bị độc tính của lão xâm nhập, lão tổ Nguyên Anh cũng sẽ có nguy cơ vẫn lạc.

Kịch độc kỳ vật bậc này, ai biết được sẽ không đỏ mắt, mặc dù Ngô Khí lấy được Hóa Thi Huyết Đăng chỉ là một cây non, độc tính chưa hiển lộ, chỉ có thể thanh ra một mảnh đất trống nhỏ mà thôi.

Nhưng chỉ cần tỉ mỉ bồi dưỡng, để nó sớm ngày tiến giai, ngày sau lúc đánh nhau phóng ra uy lực to lớn, khó có thể tương tượng, khát máu thi trùng cũng khó có thể so sánh.

Trước đó Ngô Khí xuất ra thi trùng khát máu, chính là muốn thăm dò một chút, quả nhiên trong hồ lô khát máu thi trùng truyền đến một loại chấn động sợ hãi. Thi thi trùng khát máu điên cuồng vô cùng, chỉ có lúc gặp tồn tại càng cường đại hơn, mới có thể có loại ba động này. Ngô Khí mới càng thêm xác định, Huyết hồng Tiểu Đậu Nha trước mắt chính là hóa thi Huyết Đăng hung danh hiển hách kia.

Được kỳ vật Hóa Thi Huyết Đăng bức này, tâm tình Ngô Khí rất tốt, trên mặt luôn luôn lạnh như băng lộ ra vẻ vui mừng. Đối với mảnh bình nguyên Bạch Cốt này càng thêm mong đợi, lúc này mọi người đã tiến sâu vào trong mảnh bình nguyên này vài dặm, đã xem như là xâm nhập vào trong đó.

Bất quá lúc này, ai cũng không chú ý tới, phía sau bọn họ xa xa, một mảnh mây trắng bám sát mặt đất nhanh chóng di động. Đám mây trắng này quỷ dị vô cùng, nơi đi qua, từng tòa cốt sơn vậy mà chậm rãi biến mất.

Mấy chục người lúc này sắc mặt đều rất tốt, phân tán ra tìm tòi bảo vật, duy chỉ có hai người họ Dương cùng thanh niên áo trắng, thanh niên áo trắng kia thân phận cực kỳ cao, tu vi cũng tinh thâm, đã là cảnh giới Trúc Cơ hậu kỳ. Hắn cũng không xuất thủ tìm kiếm, bất quá một mực chú ý tới mọi người, mọi người đạt được bảo vật, hắn đều biết.

Bất quá những bảo vật kia hình như cũng không lọt vào mắt hắn, là cho đến bây giờ, hắn cũng chưa ra tay một lần. Bất quá ai cũng biết, nếu có người đạt được bảo vật đủ để hắn đỏ mắt, hắn tất nhiên sẽ xuất thủ cướp đoạt. Tu vi Ngô Khí thấp nhất, trong đám người không bắt mắt nhất, ai cũng cho rằng tiểu tử này chỉ là không may bị cuốn vào, thực lực quá thấp không đủ để thanh niên áo trắng chú ý đến hắn, Ngô Khí may mắn tránh được một kiếp.

Về phần lão giả họ Dương kia, hắn là người khởi xướng hành động lần này. thọ nguyên hắn gần như, quyết định đánh cược một lần, muốn ở đây tìm được bảo vật có thể giúp hắn tiến giai đến cảnh giới Kết Đan Tông Sư. Hắn cũng giống như thanh niên áo trắng kia, chú ý đến mọi người nhưng cũng không ra

tay, bởi vì đến bây giờ, còn không có đồ vật nào có thể để hấn tiến giai đến Kết Đan Tông sư.

Phải biết tu luyện không dễ, mỗi một tiểu cảnh giới muốn đột phá đều là ngàn vạn khó khăn, huống chi là một đại cảnh giới. Tu sĩ Luyện Khí giới nhiều như lông trâu, tu sĩ Trúc Cơ cũng như cá diếc qua sông. Mà tu sĩ Kết Đan lại khác, có thể kết đan giả, liền có thể xưng tông sư.

Ngay cả Vạn Thi Tông là một đại tông ma đạo, đối với Kết Đan Tông Sư cũng rất là coi trọng. Đáng tiếc ma đan khó thành, giống như lão giả họ Dương vậy khốn ở cảnh giới Trúc Cơ không biết bao nhiêu tu sĩ, đại đa số người thăng đến khi hao hết thọ nguyên đều không thể có bất cứ đột phá nào.

Lão giả họ Dương cũng là vô pháp, sau khi bất ngờ bị cuốn vào sâu trong Thi Cốt Uyên này, mới có thể không nghĩ an toàn đi ra ngoài, mà là cực mệnh tiến vào chỗ sâu hơn tầm bảo. Còn lợi dụng lòng tham trong lòng mọi người, kéo theo nhiều người như vậy. May là đến bây giờ, bọn họ vẫn không gặp phải nguy hiểm gì, bình yên vô sự.

Tìm không được, trong lòng lão giả họ Dương cũng lo lắng, ánh mắt nhìn lướt qua thanh niên áo trắng bên cạnh, đối với lai lịch của thanh niên này hấn biết rõ ràng, cho nên mới mạo hiểm kéo hấn lên. Vì chính là, đợi sau khi tìm được bảo vật, có thể mượn thanh niên áo trắng có thân phận cực cao này thoát thân ra ngoài.

Nhưng lúc này đã qua gần một canh giờ, chỉ sợ lão tổ Nguyên Anh trấn thủ nơi đây đã sắp tới, nhưng mà hấn vẫn như cũ không có tìm ra bảo vật hấn cần.

Nếu như cuối cùng vẫn không tìm được bảo vật để hấn tiến giai, coi như lát nữa được cứu ra, lại qua mười mấy năm, hấn cũng giống vậy thọ nguyên hao hết, sinh chết già.

Trời ạ, các người nhìn xem, đó là cái gì vậy,

Đang lúc lão giả họ Dương phiền não, bỗng nhiên một đệ tử nội môn kinh hô, vẻ mặt kinh sợ nhìn về phía sau lưng mọi người.

Mọi người lúc này đều chìm trong việc sưu tầm bảo vật, bị đê tử nội môn này kinh hô cắt ngang, rất là bất mãn. Thế nhưng chờ bọn họ xem xong cảnh tượng sau lưng mình, đều lộ ra vẻ kinh hãi, ngay cả hai đệ tử nội môn kia cũng vậy.

Chỉ thấy sau lưng mọi người, mảng mây trắng cực lớn kia đã dần dần tới gần, cách mọi người cũng chỉ hơn mười dặm, ở giữa hai bên, vền vền cách một tòa cột sơn cao lớn.

Nhưng rất nhanh, trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, ngọn núi xương này chậm rãi sụp đổ. Sau đó trong ánh mắt không thể tin của mọi người, ngọn cột sơn bắt đầu biến mất. Đám mây trắng kia cũng dần dần trở nên rõ ràng, để cho mọi người thấy rõ ràng.

Trời ạ...

Điều này chẳng lẽ...

Là Phệ Cốt nghĩ không phải một con, mà là một con kiến triều. Trời ạ là triều triều Phệ Cốt nghĩ.

Trong ánh mắt hoảng sợ của mọi người, mây trắng to lớn hiện ra chân diện mục.

Cuối cùng cũng có đề cử, quyển sách này vì thời gian ký hợp đồng không đúng, kết quả kéo dài rất lâu mới có cơ hội tiến cử. Cũng bỏ lỡ kỳ sách quý giá.

Một tuần sau là một quyển sách cuối cùng nằm ở bảng mới, các vị, ngày sau chính thức bắt đầu bùng nổ, bắt đầu bù lại tiết tấu thiếu nợ, một ngày ít nhất phải canh ba. Tiểu lâu thỉnh cầu các vị, thu thập phiếu đề cử không nên tiếc rẻ, đập cho tiểu lâu đi. Muốn trợ giúp tiểu lâu trùng kích bảng sách mới, muốn xuống bảng cũng phải lấy thứ tự không tệ để hạ bảng.

Làm ơn, các vị...

Mây trắng to lớn nhanh chóng di chuyển trên mặt đất, những nơi đi qua, vô số hài cốt sinh linh vốn tồn tại không biết bao lâu đã biến mất. Mặt đất giống như đang lột da, màu trắng bệch biến mất, lộ ra bùn đất đỏ như máu.

Phệ Cốt Nghĩ triều, đây là tai họa làm vô số ma tu sợ hãi, giống như thiên tai tồn tại. Trong tu chân giới, có rất nhiều yêu thú độc thú đều là quần cư, có lẽ những yêu thú độc thú này một mình một con, không tính là gì. Nhưng mà khi ngàn vạn yêu thú độc thú tụ tập cùng một chỗ, sẽ hình thành thú triều trùng, khi đó tu sĩ cường đại hơn nữa cũng phải tránh lui tam xá.

Phệ Cốt Nghĩ vốn chỉ là độc trùng rất bình thường, sinh ra giữa thi cốt, thích nuốt các loại hài cốt. Nhưng khi rất nhiều Phệ Cốt Nghĩ tụ tập cùng một chỗ, hình thành con kiến triều, sẽ giống như châu chấu đi qua, ăn sạch sẽ tất cả những vật có xương cốt nơi kinh qua.

Sơn môn Vạn Thi Tông quảng đại, có rất nhiều hiểm địa, cũng nuôi dưỡng vô số sâu nguy hiểm cùng yêu thú.

Nghe đồn tại nội môn, có một vị Nguyên Anh lão tổ nuôi dưỡng mười vạn Phệ Cốt Nghĩ. Lúc đối địch thả ra, thậm chí đã từng diệt sát qua một vị Nguyên Anh lão tổ khác của tông môn, có thể thấy được uy lực của nó.

Chạy mau.

Không được, không còn kịp nữa.

Trong đầu Ngô Khí hiện lên tin tức liên quan tới kiến triều trước mắt, trong lòng kinh hãi, không lo tìm kiếm bảo vật gì, thân hình nhảy lên, lập tức về tới bên cạnh lão giả họ Dương cùng thanh niên áo trắng kia.

Lúc này trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ khiếp sợ, sợ hãi bò lên, chiếm cứ trong lòng mọi người. Ngay cả những đệ tử nội môn có thể ngự khí phi hành cũng giống như vậy, bởi vì Phệ Cốt Nghĩ còn có một năng lực mà mọi người đều biết, đó chính

là phi hành. Hiện tại là trên mặt đất nhanh chóng bò lan tràn tới, nếu mọi người muốn bay đi, chỉ sợ mây trắng kia cũng sẽ bay theo, sau đó nuốt sạch sẽ mọi người.

Về phần mặt đất, càng không được. Tuy tốc độ của bọn họ không chậm, nhưng so sánh với kiến triều, lại là chênh lệch rất xa.

Bất quá bây giờ cũng có hai người ngoại lệ, mặc dù khiếp sợ lập tức sẽ lan tràn tới Nghĩ triều, nhưng lão giả họ Dương cùng thanh niên áo trắng thần sắc cũng không kinh hoảng. Hiện nhiên đều có thủ đoạn bảo mệnh, mặc dù không biết là cái gì, nhưng không ngăn cản Ngô Khí tránh né bên cạnh bọn họ.

Đại hỉ đại bi, mọi người vốn ở khắp nơi trên bình nguyên bạch cốt này đều rất cao hứng, tìm kiếm bảo vật khắp nơi, thỉnh thoảng lại có đại thu hoạch, quả thực là vui mừng không tưởng.

Nhưng không nghĩ tới vào lúc này lại đụng phải Phệ Nghĩ Cốt triều căn bản không cách nào chống cự, trong nháy mắt sẽ mất mạng, tâm tình đại giảm, mọi người đều cảm thấy trong lòng không dám tin cùng một mảnh bi thương.

Đúng lúc này, nhìn thấy hành vi của Ngô Khí, những người còn lại lập tức nhìn ra được sự tự tin của thanh niên áo trắng và lão giả họ Dương. Trong lòng kinh nghi, cũng bắt chước tất cả, nhao nhao lướt tới muốn tìm kiếm che chở.

Chu sư huynh, Dương sư huynh, chúng ta đã là đồng môn, xin hai vị sư huynh che chở một chút. Sau khi thoát thân ra ngoài, sư đệ tất có báo đáp.

Một vị đệ tử nội môn Trúc Cơ, tựa hồ sợ lão giả họ Dương cùng thanh niên áo trắng không che chở bọn họ, vội vàng ôm quyền mở miệng hồi lộ với hai người.

Nghe hắn nói vậy, lão giả họ Dương kia không phản ứng gì, nhưng hai mắt thanh niên áo trắng lại sáng ngời.

A, không biết Giản sư đệ muốn báo đáp vi huynh như thế nào đây.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt tên đệ tử nội môn tu vi Trúc Cơ kia lập tức trở nên khó coi. Hắn làm sao mà không nghe ra ý trong lời nói của thanh niên áo trắng, nếu lần này muốn được thanh niên áo trắng che chở, chỉ sợ không xuất ra chút máu nào. Bất quá lại nghĩ đến tính mạng trước mắt nguy hiểm, đệ tử họ Giản này hung hăng cắn răng một cái, trả lời một câu.

Nếu lần này sư đệ an toàn thoát hiểm, trở về tông môn, chắc chắn sư huynh như thiên lôi sai đâu đánh đó.

Sau khi nội môn đệ tử này nói xong, lập tức nhìn về phía những người khác, trên mặt tràn ra một tia hả hê. Hiên nhiên là muốn kéo những người khác xuống nước, mười đệ tử nội môn khác, tu vi đều không kém. Bình thường khẳng định đều là loại người không cam lòng khuất phục dưới người khác, đáng tiếc vào lúc này, không cúi đầu sẽ phải chết.

Mấy đệ tử nội môn có tu vi cao nhất bất mãn nhìn hắn một cái, còn lại ngoại trừ lão giả họ Dương kia, tất cả mọi người đều nhao nhao hướng thanh niên áo trắng kia ôm quyền hành lễ.

Chúng ta nếu an toàn thoát thân, ngày sau chắc chắn Chu sư huynh như thiên lôi sai đâu đánh đó.

Mấy đệ tử ngoại môn như Ngô Khí chẳng qua chỉ là vật liệu cạnh góc, căn bản không chiếm được sự coi trọng của thanh niên áo trắng kia, điều hắn để ý là mười mấy đệ tử nội môn có tu vi không thấp, tư chất cũng tốt.

Đạt được mục đích, tâm tình thanh niên áo trắng này rất tốt, nhìn lướt qua cách đó không xa. Nghĩ triều dần dần áp sát, một mùi hôi thối cực kỳ nồng đậm tràn tới, hun cho mọi người đầu vầng mắt hoa, có một loại xúc động muốn đem tất cả những thứ trong dạ dày phun ra.

Phệ Cốt Nghĩ vốn là cương trùng kịch độc, mùi phát ra khẳng định sẽ không dễ ngửi đi đâu, huống chi lúc này trước mắt xuất hiện kiến triều thế nhưng là có ít nhất mười vạn con Phệ Cốt Nghĩ.

Một đệ tử nội môn nhìn thoáng qua con kiến triều kia, lấy khí thể thôn phệ đại địa vọt tới, mỗi một con Phệ Cốt Nghĩ đều sinh ra vô cùng xấu xí, một đôi răng trắng bệch lộ ra bên

ngoài, hai mắt huyết hồng, trên lưng mỗi một con Phệ Cốt Nghĩ, đều có một đôi cánh trong suốt. Nghĩ triều rộn rộn ràng ràng, vô số răng nanh Phệ Cốt Nghĩ không ngừng cắn vào, thanh âm yếu ớt tụ tập cùng một chỗ, lại tản mát ra cảm giác thiên quân vạn mã trùng phong đáng sợ.

Khí thế bức này, trách không được ngay cả Nguyên Anh lão tổ nhất thời không quan sát được, đều phải ôm hận.

Cảm thấy triều kiến đáng sợ, mọi người nhao nhao đưa mắt nhìn về phía thanh niên áo trắng kia. Được nhiều người trung thành như vậy, thanh niên áo trắng này nên có chút biểu thị.

Vù vù

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, thanh niên áo trắng bỗng nhiên há mồm phun ra một chiếc thuyền gỗ nhỏ tinh xảo vô cùng. Thuyền gỗ nhỏ toàn thân màu tím, phía trên điêu khắc đình đài lầu các, trông rất sống động. Thuyền gỗ nhỏ sau khi được thanh niên áo trắng nhả ra, đón gió liền phồng lên, trong nháy mắt một chiếc thuyền gỗ màu tím liền xuất hiện trước mắt mọi người.

Lúc này mọi người nhìn lại, vẫn vô cùng tinh xảo, bất quá lại trở nên quý khí âm u. Trên đó điêu khắc đình đài lầu các đều là quý vật yêu thú, như quỷ điện.

Thuyền Tử Mộc Quỷ, không nghĩ tới Chu sư bá vậy mà ban vật này cho sư đệ. Chỉ là kiến triều quả thật không đủ gây sợ, sư huynh ta đồ vật so sánh với thuyền quỷ này, tự nhiên khó có thể gặp người. Sư huynh ta sẽ không lấy ra, muốn ngồi một chút thuyền Tử Mộc Quỷ của sư đệ, không biết sư đệ chịu bỏ qua.

Lão giả họ Dương giống như biết quỷ thuyền thanh niên áo trắng kia lấy ra, vốn cũng chuẩn bị xuất ra một thứ đồ vật, sau khi thấy thuyền hoa quỷ quái kia liền buông tha, ngược lại quay đầu nói với thanh niên áo trắng kia câu phải câu kẻ thuận phong thuyền.

Dương sư huynh khách khí rồi, hai người sư huynh đệ ta là giao tình gì, không cần nhiều lời. Chúng ta đi thôi, nếu còn

không đi, những tiểu súc sinh răng nanh này chỉ sợ phải nuốt sống chúng ta.

Thanh niên áo trắng cười trở về lão giả họ Dương một câu, sau đó quét mắt nhìn đám kiến triều, đi trước bước lên thuyền Tử Mộc Quỷ kia. Những người còn lại tất nhiên là ước gì như vậy, nhao nhao theo sau đạp lên thuyền quỷ, cũng may quỷ thuyền lớn vô cùng. Trang bị mấy trăm người cũng dư xài, hướng chỉ hiện tại khó khăn lắm mới có hai mươi người.

Sau khi tất cả mọi người lên thuyền quỷ, thanh niên áo trắng lập tức động thủ, há miệng phun ra một ngụm nguyên khí tinh thuần về phía thuyền quỷ. Thuyền quỷ vốn chỉ tản ra quỷ khí nhàn nhạt, sau khi được thanh niên áo trắng tinh thuần nguyên khí, lập tức bốc lên một tầng màn sáng trên mặt thuyền quỷ.

Tử khí bốc lên, bao trùm thuyền quỷ, sau đó chậm rãi bay lên không. Từ xa nhìn lại, giống như một cái kén lớn màu tím treo ở không trung.

Sau khi thuyền quỷ lên không đến một lát, kiến triều đến.

Mây trắng to lớn lan tràn tới, tất cả xương cốt mặt đất, mặc kệ tồn tại bao lâu, yếu ớt hoặc cứng rắn, trong khoảnh khắc, đều biến mất sạch sẽ. Thanh âm răng nanh cắn chặt tụ tập cùng một chỗ, lúc này nghe nói so với lúc thiên quân vạn mã xung phong còn đáng sợ hơn, làm cho người trong thuyền quỷ đều mù mắt.

Gần tới rồi, hoàn toàn tiếp cận.

Xoạt xoạt một cái, kiến triều hoàn chỉnh xuất hiện ở trước mắt mọi người, từng con Phệ Cốt Nghĩ dữ tợn đáng sợ, toàn thân khoác áo giáp trắng xuất hiện dưới chân mọi người. Hi ròn ràng ràng, kéo dài vài dặm, từ trên cao nhìn xuống, giống như một cái phi bàn sắc bén không theo quy tắc, cắt chém hết thảy trên mặt đất.

Sau khi Nghĩ triều tiếp cận, chúng đệ tử bao gồm cả đệ tử nội môn có tu vi Trúc Cơ cũng đều lo lắng, không dám lớn tiếng thở dốc, khẩn trương nhìn chăm chăm về phía kiến triều phía dưới. Sợ rằng con kiến này vô cùng đáng sợ bỗng nhiên bay lên, bao phủ lấy mọi người.

Bình nguyên bạch cốt khổng lồ nhanh chóng biến mất, Nghĩ triều cũng dần qua đi, trong lòng mọi người chịu đựng tập âm cùng khản trương thôn phệ xương kiến triều đan xen, dày vò không gì sánh được.

Sau nửa canh giờ, âm thanh ồn ào gần như không thể chịu được kia biến mất, theo đó khắp nơi phía dưới biến mất còn có Bạch Cốt Bình Nguyên cùng kiến triều đáng sợ không gì sánh được.

Vù vù vù

Đợi cho Nghĩ triều hoàn toàn biến mất ở phía xa, mọi người mới hung hăng buông xuống, bao gồm cả Ngô Khí ở bên trong nhao nhao thở dốc.

Tính mạng nguy hiểm cứ vậy trôi qua, sau khi tâm tình mọi người phòng thủ, trong đầu lập tức hiện lên một tia nghi hoặc còn không thể tưởng tượng nổi. Trong lời đồn, kiến triều có thể diệt sát lão tổ Nguyên Anh, lại vô dụng như thế, bị mọi người dễ dàng tránh thoát một kiếp.

Tựa như đều có ăn ý, ánh mắt mọi người lần nữa nhìn về phía lão giả họ Dương và thanh niên áo trắng kia.

Chương này là chương trình cập nhật hôm nay, ngày mai thống kê thiếu sót, cũng bắt đầu bộc phát. Bình thường là một ngày hai đêm, cam đoan trên cơ sở hai canh, thêm một chương tỏ vẻ còn thiếu một chương.

Các vị, một tuần thư bằng mới cuối cùng, hy vọng mọi người dốc sức ủng hộ. Đề cử và thu thập vật phẩm đối với ta rất quan trọng, quan hệ đến đề cử của quyền sách. Tóm lại, các vị ủng hộ cho nhiều sức, đổi mới của tiểu lâu sẽ tăng thêm.

bái tạ ơn.

Trên không một mảnh huyết hồng thổ địa, treo một chiếc thuyền gỗ to lớn màu tím, tử quang vờn quanh, nhìn xa như một cái kén lớn màu tím.

Lúc này, trên thuyền Tử Mộc Quỷ này, một đám đệ tử vừa thoát khỏi nguy hiểm tính mạng đều nhìn lão giả họ Dương cùng thanh niên áo trắng. Phệ Cốt Nghĩ vừa rồi vô cùng đáng sợ vừa mới đi qua, trên mặt đất vốn tồn tại rất nhiều tài nguyên trân quý tu luyện bạch cốt bình nguyên biến mất không thấy gì nữa, hết thấy xương cốt đều chôn dưới miệng ít nhất mười vạn con Phệ Cốt Nghĩ kia.

Nhưng kỳ dị là, dựa vào một chiếc thuyền tử mộc quỷ, thanh niên áo trắng vậy mà bảo trụ tính mạng đám người. Điều này làm cho đám người cảm thấy may mắn, lại cảm thấy không dám tin, lấy ánh mắt nhìn về phía hai người đều hy vọng nhận được một lời giải thích.

Các vị sư đệ không cần nghi hoặc, kỳ thật chuyện này cũng không tính là bí mật lớn. Phệ Cốt Nghĩ Triều kia mặc dù đáng sợ, nhưng lại chỉ cảm thấy hứng thú đối với các loại xương trắng. Những vật khác, nhất là vật thuộc tính mộc, rất không thích. Cộng thêm trong đám kiến triều này cũng không tiến hóa ra nghĩ vương, không cách nào cảm ứng được có người ở trong thuyền Tử Mộc Quỷ. Là lấy, chúng ta mới có thể thoát được một kiếp.

Năm đó vị cường giả Nguyên Anh kia bị lão tổ tông ta tiêu diệt, chính là bởi vì bị ngăn chặn phi hành chi lực, lại không biết có thể Mộc thuộc tính bảo mệnh. Cuối cùng lâm vào con kiến triều, bị trăm vạn con Phệ Cốt Nghĩ nuốt sống thân thể Nguyên Anh mà chết.

Đã được mọi người nguyện trung thành, thanh niên áo trắng dứt khoát kể hết bí mật kia, giải đáp nghi vấn trong lòng mọi người.

Nếu không có thuyền Tử Mộc Quỷ của Chu sư huynh, các vị sư huynh đệ tất nhiên không cách nào tránh được kiếp nạn này, dù sao vật này mặc dù rất thường gặp. Nhưng linh khí thượng phẩm Mộc thuộc tính giống như thuyền Tử Mộc Quỷ lại không phải chúng ta có thể có được. Sư đệ ta lần này tránh thoát nguy hiểm đến tính mạng, toàn dựa vào Chu sư huynh, ngày sau Chu sư huynh có phân phó, sư đệ ta đao sơn hỏa hải tại đây không từ.

Bất kể ở nơi nào, đều có loại nịnh nọt tiểu nhân này. Đột nhiên đệ tử nội môn này mở miệng, tu vi không cao, bắt quá bản lãnh vượt mong ngựa lại là người bên ngoài không kịp.

Nói hết lời, thanh niên áo trắng kia lập tức lộ ra vẻ cao hứng. Những người còn lại mặc dù không để ý tới lời nịnh nọt của người này, nhưng lời nói của hắn lại không có người có thể phản bác. Dù sao vật gỗ mặc dù thường gặp, nhưng muốn phi hành lại nhất định phải là linh khí. Nơi này có không ít đệ tử nội môn, hơn phân nửa đều có linh khí phi hành của mình hoặc là linh cầm, nhưng đều không phải là vật mộc thuộc tính, càng đừng nói là phẩm giai của thượng phẩm.

Đều là linh khí, cũng chia cấp bậc, phân chia cực thấp. Thường thường chênh lệch một cấp, uy lực lại khác nhau một trời một vực. Thượng phẩm linh khí, đối với Ngô Khí mà nói, hiện tại chỉ có thể ngược nhìn mà thôi.

Chu sư đệ, Phệ Cốt Nghĩ triều đã qua, không bằng chúng ta tiếp tục tìm kiếm bảo vật, như thế nào. Lúc trước Bạch Cốt Bình Nguyên đã có rất nhiều bảo vật, chỉ cần xâm nhập thêm một chút, khẳng định sẽ có bảo vật càng thêm trân quý. Nếu đã vào bảo sơn, sao có thể tay không mà về.

Tu vi lão giả họ Dương còn tinh thâm hơn thanh niên áo trắng kia một chút, chỉ là thân phận hơi không bằng, tất nhiên là không cần nịnh bợ thanh niên áo trắng. Lúc này thấy mọi người bắt đầu vượt mong ngựa thanh niên áo trắng, hình như có chút không kiềm chế được, trong lòng có chút gấp gáp. Dù sao trước đó mọi người đều tìm được một ít bảo vật, chỉ có hắn là còn trống tay, không thu hoạch được gì.

Mọi người đã lưu lại đây mấy canh giờ, vị lão tổ Nguyên Anh kia cũng không sai biệt lắm cũng sắp tới rồi. Lão tổ vừa đến, bọn họ tất nhiên phải quay về tông môn. Chỉ sợ lão giả họ Dương tiến giai sẽ vỡ nát, thọ nguyên gần, lần này là hào phóng. Khó trách lấy trí tuệ của lão giả này biểu hiện ra, lúc này cũng khó tránh khỏi nóng nảy.

Cái này...

Thanh niên áo trắng nghe được lời nói của lão giả họ Dương, khước miệng âm thầm lộ ra một tia mỉm cười, sau đó cố ý trầm ngâm. Sắc mặt lão giả họ Dương bất đắc dĩ, khước miệng khẽ nhúc nhích, giống như âm thầm truyền âm cho thanh niên áo trắng.

Được rồi, nếu Dương sư huynh đã có yêu cầu, sư đệ sao dám không theo. Chúng ta tiến sâu thêm trăm dặm, hy vọng có thể tìm được vật mà Dương sư huynh cần.

Thanh niên áo trắng bỗng nhiên sáng khoái đáp ứng yêu cầu của lão giả họ Dương, mọi người cũng không phải là người ngốc, từ tình cảnh vừa rồi có thể nhìn ra hai người kia khẳng định đã âm thầm đạt thành giao dịch gì đó.

Nhưng mọi người lại không một ai nói gì, những đệ tử nội môn kia đã nguyện trung thành với thanh niên áo trắng, cho dù trong lòng có oán hận, cũng không dám nói ra. Còn về mấy đệ tử ngoại môn, người nói nhỏ, nói hay không nói đều không có khác nhau.

Ngô Khí ở một bên sắc mặt quái dị, giống như rất khẩn trương. Sau khi nghe được thanh niên áo trắng đáp ứng yêu cầu của lão giả họ Dương, sắc mặt gã lại càng đại biến.

Từ lúc bắt đầu, đáy lòng Ngô Khí đã truyền đến một cỗ dự cảm cực kỳ nồng đậm. Trong đáy lòng hắn, ý nghĩ kia mãnh liệt như sóng lớn lật trời, hoàn toàn áp chế không nổi.

Hắn vốn cho là Phệ Cốt Nghĩ triều tạo thành, nhưng sau khi đi qua, cỗ dự cảm kia chẳng những không giảm bớt, ngược lại trở nên càng thêm mãnh liệt. Nhất là lúc thanh niên áo trắng nói muốn xâm nhập thêm trăm dặm, càng làm cho đáy lòng Ngô Khí run lên bần bật.

Ngô Khí không mở miệng, cho dù mở miệng cũng chỉ phí công, ngược lại sẽ lập tức rước lấy họa sát thân.

Đi thôi.

Tử quang lược không, thanh niên áo trắng thao túng thuyền Tử Mộc Quỷ tránh hướng kiến triều, sau đó bắt đầu bay vào chỗ sâu hơn.

Chỉ trăm dặm, đối với thượng phẩm phi hành linh khí, bất quá chỉ là một lát mà thôi.

Ngoài trăm dặm, không trung, lão giả họ Dương vẻ mặt thất vọng nhìn xuống phía dưới. Cảnh tượng mặt đất phía dưới rất bình thường, rải rác các nơi hài cốt, có nhiều chỗ lộ ra bùn đất huyết hồng. Cực kỳ hoang vu, đừng nói là bảo vật có thể làm cho một tu sĩ Trúc Cơ đỉnh phong tiến giai đến Kết Đan tu sĩ, ngay cả vật tầm thường cũng không có.

Nhìn ra lão giả họ Dương không cam lòng, thanh niên áo trắng cười nhạt một tiếng, sau đó không chế thuyền Tử Mộc Quỷ chậm rãi hạ xuống. Lúc ở không trung, hắn đã nhìn ra nơi đây không có nguy hiểm gì.

Ánh sáng màu tím mở ra một lỗ hồng, lão giả họ Dương kia đi trước, sau đó mọi người đi theo. Hai chân hắn chạm mặt đất, Ngô Khí liền cảm giác trong không khí chung quanh truyền đến một loại chấn động, hiển thị lão giả họ Dương kia triển khai thần niệm lực của mình, bắt đầu tìm kiếm bảo vật.

Đáng tiếc, sau một lát, lực lượng thần niệm trong không khí thu trở về. Sắc mặt lão giả họ Dương trở nên rất khó coi, trong hai mắt tràn đầy vẻ không cam lòng và thất vọng.

Thanh niên áo trắng đang muốn mở miệng, giống như là muốn an ủi mấy câu, nhưng vào lúc này, một làn hương nhàn nhạt chậm rãi chui vào trong mũi của hắn.

Không chỉ là hắn, trong nháy mắt, tất cả mọi người đều cảm thấy trong không khí có nhiều mùi thơm nhàn nhạt. Lão giả họ Dương kia cũng giống như vậy, ngửi thấy mùi thơm trong không khí. Lão giả họ Dương biến sắc, sau đó hung hăng hít mũi mấy cái.

Đây là...

Tựa hồ đã nhận ra nguồn gốc của mùi hương trong không khí, trên mặt lão giả họ Dương bỗng nhiên lộ ra vẻ đại hi, hoàn toàn không giống dáng vẻ suy sụp trước kia.

Vèo

Trong lúc mọi người đang kinh nghi, lão giả họ Dương vẩy mà hoàn toàn mặc kệ những người khác, cả người lập tức hóa thành một đạo lưu quang lướt ra ngoài. Tốc độ cực nhanh, để cho mọi người chỉ kịp nhìn thấy một luồng tàn ảnh.

Bảo vật...

Trong lòng mọi người đều hiện lên một ý niệm trong đầu, sau đó lại là một ý niệm khác, vật có thể làm cho tu vi Trúc Cơ đỉnh phong của lão giả họ Dương đều có dáng vẻ như thế, sẽ là bảo vật như thế nào.

Động, tất cả mọi người đều chuyển động, cùng nhau cổ động chân nguyên chân khí trong cơ thể, hóa thành từng đạo tàn ảnh đuổi theo lão giả họ Dương kia.

Chỉ có một người còn chưa động, Ngô Khí, chỉ có mình hắn vẫn còn lạnh lẽo ngẩn người tại chỗ. Bởi vì lúc này, dự cảm nguy hiểm trong lòng hắn càng ngày càng mãnh liệt, mãnh liệt đến mức Ngô Khí hoàn toàn không thể bỏ qua. Ngay cả loại bảo vật có thể khiến tu sĩ Trúc Cơ tấn thăng đến Kết Đan cảnh cũng có thể coi như không thấy.

Ở tại chỗ trầm ngâm một chút, cuối cùng Ngô Khí vẫn không có quyết định gì khác, hung hăng cắn răng, trong miệng lại phát ra một tiếng thở dài.

Hắn cũng chuyển động, toàn lực triển khai thân hình, theo mọi người lướt về một hướng.

Tu vi luyện khí kỳ tăng năm, tốc độ thi triển toàn lực tự nhiên cũng không nhanh, bất quá cũng may chỗ đó cũng không xa. Chạy như điên một hồi, liền thấy toàn bộ mọi người đứng ở một chỗ.

Vù vù

Thân hình lướt đến, Ngô Khí lập tức đứng ở một bên, sau đó nhìn về phía trước mắt.

Là một thung lũng nhỏ bị lõm trên mặt đất, diện tích gần trăm trượng, hõm xuống dưới đất mấy mét. Mà lúc này, tất cả mọi người đều đứng ở bên trong thung lũng này, trong ánh mắt tràn đầy tham lam cùng hưng phấn, đồng loạt nhìn về phía một cây cự hoa vô cùng tươi đẹp giữa thung lũng.

Thanh niên áo trắng và lão giả họ Dương đứng cách cự hoa gần nhất, lúc này hai người đã không còn vẻ hòa thuận như trước kia, đều lạnh lùng nhìn đối phương.

Chu sư đệ, người là con trai của đại trưởng lão nội môn, muốn bảo vật gì không phải dễ như trở bàn tay. Cần gì phải cùng sư huynh tranh đoạt tiên ma cự hoa này.

Canh thứ nhất, từ hôm nay trở đi, mỗi ngày đều canh chừng hai cái. Trước tiên ghi lại chương này, sau đó lại thống kê tổng số khiếm khuyết.

Mặt khác, cảm tạ đạo hữu uyển chuyển khen thưởng, bái tạ rồi.

Cuối cùng, xin vé, đặc biệt là vé đề cử. Chung quy đề cử còn không bằng sưu tầm số, để tiểu lâu tình sao chịu nổi. Bảng đơn biểu hiện không tệ, kém một chút là có thể tiến vào tổng bảng mới. Hy vọng các vị tiếp tục duy trì, cập nhật sẽ lớn đến.

Làm ơn a.

Dương sư huynh, tiên ma cự hoa bực này, cho dù là cha ta cũng sẽ không tùy tiện ban cho ta. Vật này hiện tại ngay trước mắt, muốn sư đệ ta làm như không thấy, cứ như vậy buông tha, sư huynh chẳng lẽ là nằm mơ hay sao.

Huống hồ, coi như là sư đệ ta không tranh, còn có sư đệ khác thì sao, nếu sư huynh muốn một mình nuốt hoa khổng lồ tiên ma này, chỉ sợ là căn bản không có khả năng.

Thanh niên áo trắng nhìn chằm chằm vào lão giả họ Dương, trên mặt bỗng nhiên hiện ra nụ cười, nhưng lời nói ra lại làm cho sắc mặt lão giả họ Dương trở nên khó coi. Thanh niên áo trắng mỗi một câu đều là tru tâm chi ngôn, làm cho lão giả họ Dương một khuôn mặt già nua cực kỳ khó coi.

Những người còn lại, hơn phân nửa ánh mắt đều nhìn chằm chằm vào trung tâm đóa tiên ma cự hoa, trong ánh mắt đều là vẻ tham lam.

Mẫn Ma Cự Hoa, đại lượng ma khí tụ tập sinh ra, có kịch độc. Một trăm năm sinh thành, một trăm năm nở hoa, lại một trăm năm khô héo hóa bụi đất, mà lúc hoa nở, sẽ tản mát ra một loại hương khác thường. Yêu thú độc trùng ngửi được mùi thơm đều đều sẽ không nhịn được hấp dẫn, sẽ nhao nhao chạy tới hút lấy ma hoa hiện lên màu sắc đen mực của hoa mật.

Độc dược Hoa mật kia, không thể tưởng tượng, ngay cả tu sĩ Kết Đan, đụng vào cũng có nguy hiểm tính mạng. Góc Ma Hoa này dường như vừa mới nở hoa, chung quanh một cỗ thi thể độc trùng Yêu thú chung quanh đều không có, hiển nhiên là còn chưa kịp hấp dẫn độc trùng Yêu thú khác tới đây, lại dẫn mọi người tới đây.

Thủy ma cự hoa đối với tu sĩ tiên đạo một chút tác dụng cũng không có, ngược lại là vật kịch độc không cách nào chạm vào. Nhưng đối với tu sĩ ma đạo mà nói, lại là trân vật vô thượng.

Nguyên nhân chính là, nó là một vị chủ dược quan trọng nhất có thể khiến cho tu sĩ ma đạo Trúc Cơ đột phá đến Kết Đan

cảnh, Đan Dược Tiên Ma Đan.

Vật trân quý như thế, khó trách mọi người hưng phấn như vậy, ngay cả thanh niên áo trắng quý giá là con trai đại trưởng lão nội môn cùng lão giả họ Dương đỉnh phong Trúc cơ cũng không ngoại lệ.

Bất quá cũng có mấy người, đều là người tự biết rõ bản thân, thấy rõ thế cục phía sau liền biết rõ tiên ma cự hoa này căn bản không phải bọn họ có thể nhúng tay vào. Trong đó có Ngô Khí. Bất quá Ngô Khí không động tâm là giả, chỉ là lúc này trong lòng hắn cảnh báo không ngừng vang vọng.

Hắn ngay cả tĩnh tâm cũng không thể làm được, vẻ lo lắng thậm chí đều đã viết lên mặt. Ngay cả hắn cũng không hiểu, vì sao lại có dự cảm nguy hiểm kịch liệt như vậy. Nhưng hắn lại không thể không quan tâm, bởi vì nguy hiểm sinh mệnh này trước khi đến, chính là thiên phú hắn và sinh ra đã đến.

An thân lập mệnh, có thể bò lên hàng ngũ đệ tử ngoại môn, rất nhiều trình độ đều là mượn nhờ thiên phú này, hắn không thể không tin. Tuy nhiên trong lòng có dự cảm nguy hiểm mãnh liệt như vậy, Ngô Khí lại không thể không kiên nhẫn đứng chung một chỗ với mọi người. Bởi vì lấy nguy hiểm nơi này, căn bản không phải một người có tu vi Luyện Khí kỳ tăng năm có thể đi ra.

Mặc dù dự cảm nguy hiểm càng ngày càng mãnh liệt, Ngô Khí vẫn không thể tách ra cùng mọi người, nhất là lão giả áo trắng họ Dương đứng cùng một chỗ với mọi người, gặp phải nguy hiểm cực lớn, khả năng giữ được tính mạng cũng lớn hơn một chút.

Chu sư đệ, nơi đây nguy hiểm, sư huynh ta cũng không muốn kéo dài. Nói đi, rốt cuộc phải như thế nào mới bằng lòng nhường đóa tiên ma cự hoa này cho sư huynh. Chỉ cần sư huynh có thể làm được, nhất quyết không từ chối.

Lão giả họ Dương thấy hoa hương tiên ma cự hoa càng ngày càng nồng đậm, sắc mặt càng ngày càng lo lắng. Gốc tiên ma cự hoa này vừa mới nở hoa, hoa thơm chính là thời điểm nồng đậm nhất cũng là trí mạng nhất, hấp dẫn tới Yêu thú độc trùng

cũng sẽ càng thêm cường đại, số lượng càng thêm khổng lồ. Nếu còn trì hoãn nữa, chỉ sợ dẫn tới bọn họ không đối phó được yêu thú độc trùng, ma hoa này sẽ không có khả năng rơi vào trong tay của hắn.

Lão giả họ Dương tu vi Trúc Cơ đỉnh phong, nhưng thọ nguyên gần hết, nếu không có gì ngoài ý muốn, cho đến khi lão chết cũng không thể tiến vào cảnh giới Kết Đan. Hiện giờ tiên ma cự hoa ngay trước mắt, chỉ cần đạt được, trở về tông môn luyện chế ra Tiên Ma đan. Cảnh giới Kết Đan ngay trước mắt, đây cũng là nguyên nhân lão giả họ Dương tính toán nhiều hơn muốn kéo theo thanh niên áo trắng cùng một chỗ hành động.

Hạo Dương sư huynh nói chuyện sáng khoái, sư đệ liền nói thẳng. Chỉ cần sư huynh đáp ứng một yêu cầu của ta, sư đệ chẳng những nhường cây tiên ma cự hoa này cho sư huynh, còn có thể giúp sư huynh phải luyện chế linh dược còn lại của tiên ma đan chuẩn bị tốt, giúp sư huynh phá tan bình cảnh, bước vào cảnh giới Kết Đan Tông Sư.

Yêu cầu ra sao?

Thanh niên áo trắng nghe được câu trả lời của lão giả họ Dương, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười sáng lạn, sau đó chậm rãi nói ra lời khiến cho tất cả mọi người biến sắc.

Đợi sau khi sư huynh tấn thăng Kết Đan Tông Sư, để Chu gia ta sử dụng hai trăm năm, hai trăm năm sau, sư huynh đi tự do.

Lời này vừa nói ra, ngay cả những Ngô Khí khác trong lòng cũng bị kinh động, ánh mắt mọi người đều là kinh ngạc, nhìn về phía thanh niên áo trắng kia.

Lão giả họ Dương càng không dám tin tưởng hai tai của mình, sắc mặt bỗng nhiên trở nên đỏ lên, nhìn chằm chằm thanh niên áo trắng, giống như muốn nhìn thấu gã.

Cho dù là tu sĩ Kết Đan nào nghe yêu cầu này cũng sẽ nổi giận, không dám tin. Phải biết rằng tu sĩ Luyện Khí nhập Trúc Cơ, gia tăng thọ nguyên ba trăm năm. Mà tu sĩ Trúc Cơ nếu kết đan, gia tăng thọ nguyên cũng chỉ ba trăm năm mà thôi.

Chỉ cần tấn thăng đến Nguyên Anh lão tổ, mới có thể bỗng nhiên gia tăng thọ nguyên một ngàn năm.

Dựa theo yêu cầu của thanh niên áo trắng, mặc dù lão giả họ Dương tấn thăng tới Kết Đan tu vi, cũng phải lấy thân phận Tông sư nghe theo Chu gia hấn sử dụng hai trăm năm, đã chiếm hai phần ba thọ nguyên của lão giả họ Dương rồi.

Đề xuất ra một cây tiên ma cự hoa, lại được một tu sĩ Kết Đan kỳ nguyện trung thành hai trăm năm. Vụ mua bán này, đối với thanh niên áo trắng thân phận cao quý là con trai của nội môn đại trưởng lão mà nói, lại là một lời vô cùng có lợi. Dù sao, lấy thân phận của hấn, muốn có được đan dược như tiên ma đan, nhất định không phải là khó.

Vù vù vù

Giữa ngực bụng kịch liệt cổ động, một khuôn mặt già nua của lão giả họ Dương đã sớm không còn khí định thần nhàn, mà hiện ra vẻ giãy dụa vô cùng kịch liệt.

Sau nửa ngày, một thanh âm ảm chứa cảm xúc vô cùng phức tạp vang lên trong tai mọi người.

Được, ta đồng ý.

Thanh niên áo trắng tựa như đã sớm biết lão giả họ Dương sẽ làm như thế, hấn vừa nói xong, trên mặt không có vẻ gì là ngạc nhiên.

Hặc hặc, sư huynh quả nhiên là tinh anh nội môn ta, thức thời biết nặng nhẹ. Nếu sư huynh đã đáp ứng, liền xin lập huyết thệ. Tin tưởng các vị sư đệ sau khi chứng kiến huyết thệ của sư huynh, sẽ rất vui vẻ tặng gốc tiên ma cự hoa này cho sư huynh.

Lại là vài câu làm sắc mặt mọi người biến hóa, ngay cả Ngô Khí lúc này cũng nghiêm túc nhìn về phía thanh niên áo trắng kia. Sự kiêng kị trong lòng chưa bao giờ mãnh liệt như vậy, lúc vừa mới vào chỗ sâu trong Thi Cốt Uyên, biểu hiện của đám người Ngô Khí. Nguyên lai tưởng rằng lão giả họ Dương kia cơ trí nhất, tính toán sâu nhất, lại không biết lợi hại nhất là thanh niên áo trắng trước sau vẫn ôn hoà vui vẻ này.

Hai lần bỗng nhiên xuất thủ, lại thu phục mọi người vào dưới trướng của hắn, ngay cả lão giả họ Dương có tu vi cao nhất cũng không thể tránh được.

Huyết thê chính là lời thề mà tu sĩ ma đạo không thể vi phạm, tu chân chính là nghịch thiên, có trừng phạt nặng. Huyết thê chính là một loại trong đó, chỉ cần tu sĩ phát huyết thê, sẽ không thể vi phạm lời thề một phần. Nếu không không đến một lát, sẽ có tâm ma xâm lấn, chiếm cứ thể xác tu sĩ, hóa thành khô lồi khát máu chỉ biết giết chóc.

Thanh niên áo trắng để cho lão giả họ Dương phát huyết thê, lại quay đầu nói với mọi người, trong nháy mắt liền quyết định vận mệnh của lão giả họ Dương còn có cây tiên ma cự hoa trân quý vô cùng kia thuộc về. Trong lòng mọi người mặc dù đều rất bất mãn, nhưng không một ai dám mở miệng, chỉ đành cúi đầu xưng phải.

Sư huynh, bắt đầu đi.

Thanh niên áo trắng mỉm cười, nhìn về phía lão giả họ Dương. Lão giả nhìn thoáng qua tiên ma cự hoa vô cùng tiên diễm, khát vọng trong lòng như sóng lớn lật lên, không cam lòng áp chế đến tận đáy lòng.

Hôm nay Dương Công Dã ta lấy máu thề, ngày sau nếu mượn nhờ đóa hoa này giúp đỡ, tiến vào cảnh giới Kết Đan, chắc chắn dùng thân thể này để cho Chu gia sử dụng hai trăm năm. Nếu có vi phạm lời thề này, trời sẽ.

Oanh oanh oanh oanh!

Đột nhiên một tiếng vang thật lớn đánh gãy lời thề, thiên địa Phích Lịch, hung hăng đánh vào màng tai mọi người. Một phương thiên địa của mọi người bỗng nhiên biến đổi lớn, trong phút chốc, toàn bộ bầu trời tựa hồ cũng sắp đổ xuống, màu mực trầm thấp từ đằng xa tràn tới. Một màn trời màu đen, phô thiên cái địa, không gì ngăn cản, lan tràn tới phía mọi người.

Bao gồm cả lão giả họ Dương đang muốn phát huyết thê và thanh niên áo trắng kia, tất cả mọi người từ đáy lòng cảm nhận được một cỗ uy áp làm cho người ta không cách nào ngừng đầu lên, cảm giác tim đập nhanh không cách nào tưởng tượng

nổi vọt lên, mọi người giờ phút này giống như kiến hôi đối mặt mưa to gió lớn, căn bản không thể nào ngăn cản.

Thiên uy...

Trong lòng mọi người đều hiện lên ý niệm này, có thể làm cho mọi người không nổi lên một tia kháng cự cùng ý chí bất kính, trừ Thiên Đạo khó tìm không thể chống lại kia còn có cái gì khác?

Canh hai, hôm nay đã đảm bảo được rồi. Có thư hữu nói sách hành hạ chủ, trán, lằn nhỏ viết luôn luôn lấy sáng khoái làm chủ. Chẳng qua hiện tại mới vừa bắt đầu, hết thấy đều không có trải ra, luôn chậm một chút. Bất quá yên tâm, lập tức phải an bài cho chân heo ngón tay vàng rồi, sáng khoái muốn bắt đầu. Xin kiên nhẫn chút đi.

Kinh thống thống ghi con số là: Thập Tứ Chương, hai canh giữ cẩn thận, nhiều hơn một chương tức là còn hơn một chương.

Cuối cùng, xin vé, đề cử phiếu hỗ trợ các loại cầu mong. Tiểu lâu cúi đầu, bái tạ.

Trời tối, nặng nề như mực, một phương thiên địa Thi Cốt Uyên này, tựa như muốn sụp xuống. Vốn nên là cao cao tại thượng, bây giờ tựa hồ có thể chạm tay vào. Hắc ám, uy áp, băng lãnh vô tình, đây là khí tức của Thiên Đạo.

Chỉ cần sinh linh ở vùng thiên địa này, bất luận là loại nào, Yêu thú độc trùng cũng là nhân loại, đều từ đáy lòng phát ra cảm giác rung động khiếp đảm.

Vô Tòng chống cự càng không cách nào chống cự, đây là uy áp do thiên đạo mệnh mông phát ra. Bất luận sinh linh cường đại cỡ nào, dưới thiên uy, đều yếu ớt như sâu kiến bình thường, ngoại trừ thần phục, sẽ không còn lựa chọn nào khác.

Thiên uy ở khắp mọi nơi, nặng nề đè lên chỗ sâu trong linh hồn mọi người. Trong nháy mắt xuất hiện, có đệ tử lập tức không chịu nổi uy áp kia, hai đầu gối chậm rãi khuất phục, giống như muốn quỳ rạp xuống đất.

Trong khoảnh khắc, mặt đất liền quỳ rạp xuống mười mấy người, ngay cả thanh niên áo trắng và lão giả họ Dương cũng không ngoại lệ. Chỉ là tu vi hai người cao hơn, tâm chí càng thêm cường đại, thời gian kiên trì so với đám người còn lâu hơn một chút. Bất quá còn có một người ngoại lệ, chính là Ngô Khí, sau khi tất cả mọi người quỳ rạp xuống đất, chỉ có hắn vẫn chưa quỳ xuống.

Xoẹt xoẹt.

Đầu gối Ngô Khí truyền đến âm thanh quái dị, uy áp từ sâu trong linh hồn truyền đến làm Ngô Khí có một loại xúc động triệt để quỳ rạp xuống đất, tựa hồ như vậy có thể giảm bớt uy áp đến từ Thiên Đạo. Chẳng qua sâu trong linh hồn Ngô Khí lại tự động chống lại uy áp Thiên Đạo truyền đến, không muốn thần phục như vậy.

Tu hành vi nghịch thiên, Ma đạo càng hận trời vút đất. Nếu lúc này khuất phục bái thiên, ngày sau sao có thể đột phá lạch trời, được đạo quả Trường Sinh.

Một loại ý chí bất khuất đến từ sâu trong linh hồn đang khiến Ngô Khí kiên trì, lúc này thân thể Ngô Khí đã trở thành thiên uy cùng cố ý chí bất khuất đó tranh đấu, nếu thua, mặc dù không bị thương, dù sao thiên uy này khẳng định không phải nhằm vào đám người Ngô Khí, cũng không có lực sát thương.

Nhưng nếu là thắng, Ngô Khí có thể cảm giác được, tâm thần chí của mình đều sẽ đạt được thăng hoa. Không đến mức tu vi tăng mạnh, nhưng đối với tu luyện ngày sau, nhất định có ích lợi to lớn vô cùng.

Thiên địa chi uy há lại là một con kiến hèn mọn có thể chống cự. Thanh niên áo trắng họ Dương tu vi lão giả Trúc Cơ đều đã quỳ rạp xuống đất ngay dưới thiên uy này. Tu vi Ngô Khí Kỳ tăng năm, quả thực ngay cả nhắc cũng không cần đề cập.

Ý chí, Ngô Khí chẳng qua chỉ dựa vào ý chí vô cùng cứng cỏi trong lòng mà thôi. Dù vậy, mỗi một hơi thở chống cự, đối với Ngô Khí mà nói, chính là ý chí cứng cỏi trong lòng., Điều là một lần chém giết sinh tử, sắc mặt trở nên trắng bệch vô cùng, mồ hôi to bằng hạt đậu từ trên người hắt cuồn cuộn rơi xuống, uy áp không hiểu kia xâm nhập mỗi một góc thân thể Ngô Khí. Kinh mạch xương cốt máu thịt ở đâu cũng không có, nếu không phải lúc này Ngô Khí đang ý chí chi phối thân thể, hắt đã sớm quỳ lạy trên mặt đất.

Uống uống uống, uống!

Hô hấp nặng nề hỗn hợp như tiếng rên, Ngô Khí lập tức không kiên trì nổi, đầu gối của hắn chỉ cách mặt đất có một chút xíu.

Lúc này, ngay phía trước Ngô Khí cũng là phía trước mọi người, gốc tiên ma cự hoa nở ra cực kỳ tươi đẹp, vậy mà có biến hóa kinh người.

Đóa hoa to lớn vô cùng dần dần bắt đầu héo rút, mùi thơm dị hương nồng đậm cũng từ từ biến mất không thấy. Trong nháy mắt, cây kỳ vật ma hoa này có hiệu lực kỳ dị, làm cho vô số kỳ vật tu sĩ Trúc Cơ mơ ước vạn phần vậy mà héo rũ. Không chỉ là mọi người quỳ trên mặt đất rung động mạnh trong lòng, ở cuối cùng Ngô Khí càng như vậy, ý chí luôn kiên trì tựa hồ cũng không kiên trì được.

Oanh oanh oanh!

Lại là thiên địa sét đánh, tiếng sấm cuộn cuộn, ma hoa kia khô héo như là một tín hiệu.

Thiên uy chân chính giáng lâm, ở chỗ sâu xa xôi, chỗ cực sâu, từng tia chớp to lớn đỏ như máu hung hăng bỏ xuống. Tựa hồ chui vào sâu trong đại địa, từng đoá mây đen cực lớn xuất hiện, như lâm thế. Từng tiếng sấm chín tầng trời, oanh thiên oanh địa, giống như muốn đem tất cả sinh linh trong thiên địa này sinh ra đánh thành mảnh vỡ.

Kiên trì không nổi, thiên uy chân chính căn bản không phải ý chí Ngô Khí có thể chống cự, trên mặt Ngô Khí tái nhợt đến cực hạn hiện ra một chút không cam lòng, nhưng cũng không cách nào phản kháng, hai đầu gối buông lỏng, lập tức muốn quỳ rạp xuống đất.

Tiếng gầm rú vang vọng.

Đột ngột dị thường, quỷ dị vô cùng, một đạo gợn sóng kỳ dị bỗng nhiên trống rỗng xuất hiện giữa thiên địa. Ngay sau đó trong thiên địa tựa hồ vang lên tiếng hô tồn tại lại không tồn tại, tiếng rống này vừa vang lên., Thiên uy không nơi nào không thể chống cự vậy mà giảm bớt một chút. Nhưng mà nghe được tiếng rống này, tất cả sinh linh ở chỗ sâu trong Thi Cốt Uyên đều cảm thấy giữa thiên địa đều hóa thành hoang vu. Tất cả đều không tồn tại, đều thành vật chết, hết thảy đều phải quy về hư vô cô quạnh.

Trong tiếng rống kia, tràn ngập sự tố cáo bất công đối với thiên đạo, phảng phất như một sinh linh cường đại đến không sợ hãi gì cả đang quát lên, đang oán hận.

Đại địa hủy diệt đại dương khô cạn sinh linh biến mất, trong nháy mắt này, Ngô Khí vậy mà sinh ra một loại ảo giác thiên địa đã chết rồi.

Vù vù

Gợn sóng kỳ dị tái hiện, hơn nữa lần này không chỉ là một lần, mà là không ngừng tuyệt. Từng gợn sóng có thể khiến thiên địa dao động từ đằng xa tràn tới, mọi người tựa hồ cảm ứng

được cái gì, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía chỗ sâu nhất của Thi Cốt Uyên.

Nơi sâu nhất chân chính, chỉ thấy nơi đó, một màn sáng âm u bỗng nhiên bay lên. Tựa hồ như từ sâu trong lòng đất chui lên, màn trời lan tràn, lại đến chỗ đám người Ngô Khí. phô thiên cái địa, không có bất kỳ tồn tại nào có thể ngăn cản, cuốn tới.

Đúng vậy.

Hai mắt Ngô Khí bỗng nhiên trợn to, sau khi nhìn thấy màn sáng thê lương kia, trong đầu lập tức hiện lên ký ức quen thuộc.

Trời ạ, là thi cốt phong tai, đi mau.

Hiển nhiên không chỉ một mình Ngô Khí quen biết vàng sáng thảm kia, những người khác cũng đều nhận ra, một đệ tử nội môn vừa nhìn thấy màn sáng thê thảm kia, lập tức kinh hãi hô to.

Ta khôi phục tự do rồi, ha ha ha ha.

Được rồi, có thể chuyển động, đi mau.

Không biết từ khi nào, tất cả uy áp đều biến mất, mây nhạt gió nhẹ, thiên địa bình thường, thần phục dưới thiên uy tất cả đều khôi phục tự do.

Đám người Ngô Khí cũng vậy, chỉ là mấy chục người này lúc này sắc mặt đều rất khó coi. Ngô Khí cũng vậy, bắt quá trong hai mắt hấn lại tồn tại một tia vui mừng. Bởi vì hấn thành công, tuy là vì nguyên nhân không hiểu kia, nhưng đến cuối cùng, hấn vẫn không quỳ xuống.

Những người còn lại không có một chút cao hứng, nhất là lão giả họ Dương, quả thực giống như là có người giết cha mẹ con hấn vậy. Khuôn mặt già nua kia, khó nhìn thấy cực điểm, có lẽ thật sự có người giết cha mẹ con hấn cũng sẽ không để cho hấn như vậy.

Điều làm cho lão giả họ Dương như thế, tự nhiên là bởi vì gốc tiên ma cự hoa kia, sinh hủy dưới thiên uy. Vốn còn có thể mở thêm trăm năm nữa, ma hoa vốn phải lập tức tới tay, liền hủy

đi, hy vọng đột phá đến Kết Đan cảnh giới bị đoạn tuyệt, khó trách hấn khó chịu như thế.

Các vị sư đệ, phong tai trước mắt, đều dựa vào thủ đoạn bảo mệnh. Nếu không chết, có thể tiến về nơi chúng ta mới tới, sư huynh liền đi trước một bước.

Thanh niên áo trắng nhìn thoáng qua phô thiên cái địa thi cốt phong tai cuốn tới, lại nhìn thoáng qua lão giả họ Dương cùng đám người, sắc mặt khó coi một trận, lại không thể không hung hăng cắn răng. Sau đó vậy mà bay lên thuyền quý, phun ra một ngụm lớn nguyên khí tinh thuần, thuyền Tử Mộc Quý lập tức hóa thành một đạo ánh sáng màu tím phá không mà đi.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, thanh niên áo trắng ném ra một câu rồi bỏ chạy trước, ngay cả lão giả họ Dương cũng còn chưa kịp bỏ chạy.

Sau một thoáng ngây ngốc, tất cả mọi người đều thầm mắng to, lúc trước muốn thu phục mọi người dốc sức vì hấn mà ra vẻ đạo mạo. Nhưng nguy hiểm trước mắt, thanh niên áo trắng này lập tức lộ ra nguyên hình.

Sau khi mắng to vài câu, đám người cũng không dám lưu lại một lát, nhao nhao triển khai thủ đoạn đào mệnh của mình, chạy về hướng ngược lại với phương hướng Thi Cốt Phong.

Tất cả đệ tử nội môn đều có thể phi hành, có nội môn đệ tử Trúc Cơ, lập tức phóng ra linh khí phi hành, sau đó hóa thành độn quang biến mất trên không trung. Những đệ tử nội môn còn lại, không có tu vi Trúc Cơ, nhao nhao chạy ra một vật giống như một vòng tròn cổ xưa. Chỉ nghe thấy từng tiếng chim kêu, trong từng vòng tròn đều bay ra một con linh thú phi cầm, chở những đệ tử nội môn kia bay lên không.

Sư huynh, có thể mang sư đệ đi hay không.

Một đệ tử ngoại môn thấy tất cả đệ tử nội môn đều phải bay đi, vội vàng giữ chặt một đệ tử nội môn, năn nỉ hấn mang mình lên.

Lớn mật, cắt ngay cho ta.

Đệ tử nội môn bị giữ lại lập tức giận dữ, trên mặt lập tức hiện vẻ tàn khốc, há mồm phun ra một ngọn lửa màu xanh lục. Đệ tử ngoại môn kia tuy có tu vi luyện khí kỳ mười tầng, đáng tiếc chiến lực lại chênh lệch quá nhiều với đệ tử nội môn. Tránh không kịp, bị ngọn lửa màu xanh thăm thiết ập đến, đệ tử ngoại môn kia lập tức rú thảm ngã xuống từ trên linh thú phi cầm kia.

Ngọn lửa xanh thăm kia vừa nhìn thấy trong cơ thể đệ tử nội môn thai nghén ra ngọn lửa kịch độc đã lâu, sau khi dính vào người, Thực Cốt Chước Tử, trong khoảnh khắc đệ tử ngoại môn kia liền rú thảm lăn lộn trên mặt đất, tính mạng nguy cấp.

Thứ nhất là đến xin đề cử vé, các vị, cuối cùng là một tuần sách mới. Thỉnh cho tiểu lâu ủng hộ, thật sự là đủ loại yêu cầu a.

Vèo vèo vèo

Không có một đệ tử ngoại môn xui xẻo nào quản chuyện rúng chuyển trên mặt đất, nội môn đệ tử đã sớm thi triển thủ đoạn bay đi, mà không cách nào phi hành lại không có các đệ tử ngoại môn phi hành linh thú khác, tức thì đành phải cố động chân khí trong cơ thể, thân hình hóa thành tàn ảnh, lao về phía xa.

Mặc dù lúc trước chấp sự Hắc Cốt điện kia từng cho Ngô Khí mượn phi hành linh thú và ngoại môn đệ tử, nhưng bọn họ không có linh thú vòng, không cách nào mang theo bên người linh thú. Cho nên xuống dưới Thi Cốt Uyên này, cũng chỉ có thể chạy nhanh bằng hai chân.

Ngô Khí dùng ánh mắt mang theo thương hại quét qua đệ tử trên mặt đất kia, nhưng lại không làm gì khác, xoay người cũng lao về phía xa. Thời gian cấp bách, ngay cả thanh niên áo trắng kia cũng hốt hoảng chạy trốn. Ngô Khí làm sao có thời gian đi làm chuyện khác, huống chi lúc này đáy lòng hắn bất an dự cảm đã đến đỉnh phong, hóa thành từng cơn sóng lớn trùng kích tâm thần hắn.

Nếu không phải lúc trước đã trải qua tôi luyện thần bí thiên uy, Ngô Khí cũng sẽ bởi vì trong lòng không chịu được cảm giác bất an trùng kích mà tâm thần đại loạn. Tại địa phương nguy hiểm như vậy tâm thần đại loạn, tất nhiên là cách cái chết không xa.

Cột kẹt..t..tttt

Thanh âm quái dị bỗng nhiên vang lên phía trước, lúc này Ngô Khí đã chạy như điên mấy chục dặm. Đang lúc cảm giác bất an trong lòng hắn càng thêm kịch liệt, phía trước hắn bỗng nhiên truyền đến rất nhiều tiếng vang quái dị.

Thân hình lướt đến, Ngô Khí lập tức nhìn phía trước, trong nháy mắt nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, trên trán Ngô Khí lập tức xuất hiện từng giọt mồ hôi lạnh.

Chỉ thấy mặt đất phía trước, vậy mà trải rộng rậm rạp từng con chuột to như con mèo nhà. Vô số tiếng vang chi chi chi cùng một chỗ, làm cho người nghe cực độ buồn bực.

Trong đám cự thú này, không ngờ lại là ba đệ tử ngoại môn Tiên Ngô Khí bỏ chạy, chỉ là lúc này bọn họ đều lâm vào đàn chuột bao vây, tự mình lấy chân khí trong cơ thể đau khổ chèo chống, bất quá những con cự thú kia người nào cũng hung hãn không sợ chết, tre già măng mọc, căn bản giết không dứt. Trong nháy mắt, ba người liền lâm vào tuyệt cảnh.

Thi thử...

Trong đầu nhớ lại, Ngô Khí một lát liền nhớ tới những con chuột lớn tướng mạo kinh người này cùng lai lịch. Vạn Thi Tông chính là tông môn ma đạo lấy thi tu luyện, trong phạm vi thể lực không biết bao nhiêu khu vực loạn táng hoặc là một đồng thi thể, một lượng lớn thi thể chồng chất cùng một chỗ, nhất định sẽ sinh ra lượng lớn thi khí.

Một ít động vật bình thường bị thi khí xâm nhập, hóa thành trạng thái bán thú bán thi, chính là thi thú. Mà thi thử này, chính là thi thú bình thường nhất.

Bất quá như Ngô Khí chứng kiến, ít nhất hơn vạn con bầy Thi Thử, lại cực kỳ hiếm thấy. Bầy bầy Thi Thử khổng lồ như vậy, nhất định sẽ sinh ra Thi Thử Vương. Thi Thử Vương trưởng thành, chính là so sánh những độc thú trung giai kia cũng không kém bao nhiêu, huống chi còn có số lượng lớn như vậy.

Tuy Ngô Khí còn chưa phát hiện ra bóng dáng Thi Thử Vương, nhưng Ngô Khí cũng không có ý định đặt mình vào nguy hiểm. Cũng không có ý đi lúng túng, hơn nữa với bản lãnh tu vi của hắn, cũng không có biện pháp cứu ba tên ngoại môn đệ tử kia ra.

Tông môn Ma đạo, xưa nay không nói tình đồng môn gì, huống chi lúc này lại là đại nạn lâm đầu.

Ngô Khí nhìn thấy ba đệ tử ngoại môn kia, ba người kia cũng trong cùng một lúc nhìn thấy Ngô Khí, một người trong đó tựa hồ muốn mở miệng để Ngô Khí hỗ trợ.

Đáng tiếc Ngô Khí không cho hấn cơ hội, cũng không nhìn ba người, chân khí trong cơ thể Ngô Khí phồng lên, lập tức để Ngô Khí hóa thành một đạo tàn ảnh lao nhanh về một hướng khác. Bầy Thi Thử đều chú ý lên người ba đệ tử ngoại môn kia, cũng không đuổi theo Ngô Khí.

Thân hình lướt đi không lâu sau, sau lưng liền truyền đến ba tiếng kêu thảm thiết không gì sánh được, hiển nhiên là vách ngăn chân khí ba người kia bị công phá.

Mặt không biểu tình tiếp tục chạy như điên về phía trước, hấn không cần quay đầu lại nhìn, bởi vì hấn biết Thi Cốt Phong Tai so với bất kỳ tồn tại nào đều đáng sợ càng ngày càng gần hấn. Hướng bất kỳ phương hướng nào đều giống nhau, nơi này cũng không phải là phía trên Thi Cốt Uyên, nơi này không có bất kỳ chỗ nào để cho hấn ẩn thân.

Ngoại trừ chạy trốn, không còn lựa chọn nào khác.

Vù vù vù

Thân hình Ngô Khí đột nhiên dừng lại, cau mày nhìn về phía trước, nơi đó lúc này đang có một đám mây đen lớn bay tới. Nếu Ngô Khí tiếp tục chạy, tất nhiên sẽ gặp phải đám mây đen này.

Nghe thấy tiếng vang từ trong mây đen kia truyền ra, nhìn kỹ lại, Ngô Khí lập tức hít sâu một hơi.

Mặc sí thi nga,

So sánh với bầy Thi Thử gặp phải lúc trước, từng con bướm bướm màu mực nhỏ như móng tay trong mây đen trước mắt càng làm cho Ngô Khí sợ hãi.

Hấn không dám tiếp tục đi dọc theo phương hướng lúc trước, Ngô Khí đành phải đổi một hướng khác, chỉ là lần này hấn còn chưa kịp chạy trốn bao lâu.

Độc Nhãn Thi Hùng, lại còn có loại yêu thú này tồn tại.

Thú ảnh to lớn phía trước, còn có khí tức hung sát Man Hoang mơ hồ phát ra trên người nó khiến Ngô Khí tán đi suy nghĩ trong lòng tiếp tục đi tới.

Mặc kệ bất cứ lúc nào, tu sĩ Kết Đan cảnh trở xuống, nếu gặp độc nhãn thi hùng, lập tức quay người bỏ chạy mới là phương pháp duy nhất bảo vệ tính mạng. Đây là nội dung trong đầu Ngô Khí.

《Vèo vèo vèo》

Tứ Sí Thi Tiêu, Thiên Túc Thi Trùng Lục Độc Vi.

Trong chốc lát, chung quanh Ngô Khí truyền đến từng tiếng vang, còn có các loại khí tức không tầm thường khiến người ta run sợ vô cùng. Từ các phương hướng, rất nhiều thi thú độc trùng bình thường căn bản là không thấy được ùn ùn hiện thân, kết thành nhóm chạy về phía xa.

Cũng giống như Ngô Khí, chúng nó cũng đang chạy trốn chết.

Lông mày nhú chặt, sắc mặt Ngô Khí cứng đờ, nhìn cảnh tượng trước mắt. Lấy tâm trí của hắn, làm sao đoán ra được những thi thú độc trùng này cũng đang chạy trốn chết. Nhưng chính vì vậy, hắn mới không dám hành động thiếu suy nghĩ. Thi thú độc trùng lại không có trí tuệ, cho dù là trốn chạy, sau khi cảm ứng được tồn tại của Ngô Khí, chỉ sợ cũng sẽ công kích Ngô Khí.

Bốn phương tám hướng đều là thi thú độc trùng chạy trốn, Ngô Khí nếu tiếp tục đào mệnh. Nếu bị đại lượng thi thú độc trùng phía trước vây công, chắc chắn sẽ rơi vào kết cục vạn trùng phệ thể, thiên độc công tâm mà chết. Nhưng nếu dừng lại, thi cốt phong tai thời quét tới phía sau, kết cục của Ngô Khí chính là tan xương nát thịt, ngay cả mảnh vỡ cũng không tìm được.

Đang lúc Ngô Khí do dự bất định, bỗng nhiên mặt đất truyền đến cảm giác chấn động rất nhỏ. Cảm giác chấn động này mặc dù không mãnh liệt, nhưng đủ để làm cho Ngô Khí gan mật đều nứt ra.

Không còn kịp nữa, chẳng lẽ Ngô Khí ta sẽ bỏ mạng nơi đây.

Trong đôi mắt dâng lên vẻ không cam lòng cực kỳ nồng đậm, chậm rãi quay người lại, nhìn về phía sau mình. Chỉ một cái, Ngô Khí đã cảm giác được toàn bộ màu sắc của thiên địa đều mất đi, chỉ còn lại trắng bệch vô cùng vô tận.

Hàng lâm, thi cốt phong tai hoạ giáng lâm, so với thi cốt phong tai đã gặp trước đó càng thêm đáng sợ. Màn trời trước mắt, tựa như thật sự đem một phương thiên địa bao trùm, ở trước màn trời, không nhìn thấy bất cứ tồn tại nào khác.

Đằng không, một cỗ lực lượng kỳ dị bỗng nhiên từ trong mỗi một góc giữa thiên địa tràn ra, bao phủ Ngô Khí cùng rất nhiều thi thú độc trùng chung quanh hắn, sau đó chậm rãi bay lên, trôi nổi trên không trung, dung hợp cùng một chỗ với màn trời trắng xóa vô tận, tiếp tục cuốn tới phía trước.

Sau màn trời đó, mặc kệ bầu trời hoặc là mặt đất, không có vật gì. Hoang vu đến cực điểm, hư vô như vũ trụ kia chân không, mất đi bất cứ dấu vết sinh mệnh nào.

Ồ...

Một tiếng kêu kinh ngạc bỗng nhiên từ trong miệng Ngô Khí phát ra, hỗn hợp nghi hoặc cùng kinh hãi tìm được đường sống trong chỗ chết.

Trong màn trời, thân thể Ngô Khí không chịu sự khống chế của mình, dưới một cỗ lực lượng kỳ dị bao bọc, cùng vô số hài cốt chung quanh còn có một ít thi thú độc trùng mơ hồ trôi nổi cùng một chỗ, bốn phương tám hướng, đều là như vậy. Cỗ lực lượng này tựa hồ có lực dẫn dắt nào đó, chậm rãi dẫn dắt thân thể Ngô Khí hướng về chỗ sâu hơn.

Chẳng lẽ đây không phải là thi cốt phong tai.

Thân thể tuy bị trói buộc, nhưng Ngô Khí lại có thể suy nghĩ. Sau khi thấy rõ tình cảnh của mình, ý nghĩ trong lòng Ngô Khí lập tức như măng mọc sau mưa, từng cái từng cái toát ra.

Đợi đã, cỗ lực lượng này khí tức này...

Cảm giác quen thuộc xuất hiện, Ngô Khí cảm thấy khí tức trên người mình có chút quen thuộc. Một bức họa bắt đầu hiện lên trong đầu Ngô Khí, khi một bức họa cuối cùng hiện lên, Ngô Khí rốt cuộc đã biết cảm giác quen thuộc trong lòng mình đến từ đâu.

Là thứ dẫn tới thiên uy, khí tức này, chính là thứ lúc trước khiến cho thiên uy tồn tại.

Trong lòng Ngô Khí nhớ lại hình ảnh kia, thiên uy không cách nào chống cự bỗng nhiên hàng lâm, tựa hồ chính là vì tồn tại thần bí nào đó ở chỗ sâu trong đại địa. Hiện tại nghĩ lại, chính là tồn tại tỏa ra khí tức này.

Ầm

Trong lòng đang suy nghĩ, Ngô Khí bỗng nhiên cảm giác thân thể chấn động, tựa hồ thông qua thứ gì đó. Trước mắt trống rỗng, vô số cốt hài chung quanh thân thể biến mất, một không gian to lớn xuất hiện trước mắt.

Chung quanh không còn là những hài cốt rách nát trắng bệch kia, mà là từng con thi thú độc trùng. Vô số hài cốt đứng yên bất động tạo thành tồn tại như vách tường, trong toàn bộ màn trời tồn tại lực dẫn dắt vô hình, dẫn dắt độc trùng thi thú hoặc là tu sĩ nhân loại ra ngoài, xuất hiện trong không gian to lớn này.

Lực dẫn nhân nhật vẫn tồn tại như trước, chậm rãi dẫn dắt thân thể Ngô Khí hướng một phương hướng, đó là trung tâm nhất. Sơ Thủy Ly rất xa, Ngô Khí không thấy rõ nơi đó có tồn tại gì.

Một lát sau, lúc Ngô Khí nhìn lại, rốt cuộc cũng thấy rõ trung tâm là thứ gì.

Cánh tay, một cánh tay cụt, một cánh tay cụt bị phủ đầy hoa văn vàng sậm.

Trong mắt hắn bắn ra vẻ không thể tin được, có được lực lượng kỳ dị, dẫn tới thiên uy, tạo thành cảnh tượng đáng sợ trước mắt này, lại là một cánh tay cụt khô quắt.

Cánh tay cụt ám kim lẳng lẳng trôi lơ lửng ở chính giữa, từng cỗ gợn sóng u ám nhân nhật hầu như không nhìn thấy từ trên cánh tay đứt kia phát ra, cuối cùng dung hợp vào trong vô số hài cốt đứng yên bất động chung quanh.

Khi gợn sóng xám xịt này từ trên thân thể của mình vượt ve, trong nháy mắt Ngô Khí cảm giác cặp mắt của mình đều biến thành màu xám. Tất cả dấu hiệu của sinh mệnh đều biến mất, thi khí vô cùng nồng đậm từ trên người tán phát ra, tựa như cả người đều biến thành một cỗ thi thể.

Ra ngoài lưới ngoài đi, tiểu lâu không thể dậy nổi. May là, tối thiểu cũng thành công. Còn chuyện hoàn trả nợ, các vị nhớ cho kỹ, không được lên tiếng, chung quy sẽ trả lại.

Hôm nay xông vào tổng bảng mười hai, dấu hiệu tốt, tiểu lâu sắp chuẩn bị bùng nổ một lần, hy vọng có thể thành công.

Cuối cùng, xin vé đề cử, thật sự là vô cùng trọng yếu, các vị, nếu có không nên lãng phí, ném cho tiểu lâu mấy tấm đi, bái tạ rồi.

Trái tim ngừng đập, làn da lông tóc mất đi sức sống, lục phủ ngũ tạng bắt đầu suy kiệt, huyết nhục trở nên cứng ngắt.

Trong nháy mắt đó, Ngô Khí thậm chí còn cho rằng mình đã biến thành một người chết, một cỗ thi thể. May mà cảm giác này đến nhanh, đi cũng nhanh, sau khi gọn sóng kia xẹt qua, Ngô Khí liền khôi phục bình thường. Cho dù như vậy, trong một sát na cảm thụ đó cũng làm cho đáy lòng Ngô Khí nổi lên ý nghĩ cực kỳ hoảng sợ, hắn mơ hồ cảm thấy mình đã chịu đựng được một loại lực lượng đáng sợ đến cực điểm.

Vừa rồi hắn chịu đựng được, bất quá là loại lực lượng yếu ớt nhất kia thể hiện ra, chân chính ẩn chứa loại lực lượng kia. Là cánh tay cụt, toàn thân phủ đầy hoa văn màu ám kim thần bí khô quắt.

Lực dẫn thần bí vẫn còn tồn tại trên người Ngô Khí, đem thân thể hắn chậm rãi rút lại gần cánh tay cụt màu vàng kia. Sau khi thấy qua một góc lực lượng băng sơn đáng sợ này, lúc này trong lòng Ngô Khí có chút lo sợ bất an, chỉ là lúc này hắn không có thăm dò được chỗ quỷ dị này, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Vách tường do vô số hài cốt tạo thành bất động, nhưng mà theo thời gian trôi qua, không ngừng có đủ loại độc trùng thi thú bị lực lượng thần bí kia dẫn dắt tới, xuyên qua cốt bích, xuất hiện ở trong không gian to lớn này.

Rậm rạp, xung quanh Ngô Khí đâu đâu cũng có đủ loại độc trùng thi thú, hình thù màu sắc, thậm chí còn có một ít cây cối độc thảo ma hoa sinh mệnh. Đều là tài nguyên quý giá đối với tu sĩ ma đạo, nếu những thứ này đều bị phun ra Thi Cốt Uyên, nhất định sẽ dẫn tới toàn bộ đệ tử nội môn tranh đoạt.

Nhưng lúc này, những thi thú độc trùng này còn có linh tài vô cùng trân quý, đều bị lực lượng thần bí kia trói buộc. Một chút cũng không thể giãy dụa, có một ít độc trùng đáng sợ cách Ngô Khí gần, quả thực chính là gắt gao bám lấy. Nhưng những

độc trùng này đều bị giam cầm, không có chút lực lượng nào động đậy, cũng không thể thương tổn đến Ngô Khí.

Trong lúc vô thanh vô tức, phía dưới Ngô Khí bỗng nhiên xuất hiện dị động, một vật thể hình người bỗng nhiên từ trong vách xương chen ra ngoài.

Là một người, tuần lãng, cầm y hoa phục. Về mặt kinh hoàng, hiển nhiên cũng là bị giam cầm chi lực kia cầm cố, không cách nào mở miệng nói chuyện. Ngô Khí nhìn thấy người này trong nháy mắt, liền đoán được người này là một đệ tử nội môn.

Không nghĩ tới vậy mà lại gặp một đệ tử nội môn ở đây, không đợi Ngô Khí kinh ngạc bao lâu, bỗng nhiên phía dưới lại có dị động, ba vật thể hình người bị đẩy ra khỏi vách xương.

Lại là ba đệ tử nội môn, đều thần sắc giống nhau, thất kinh còn có sợ hãi thật sâu. Nghĩ đến bọn họ đều là lúc chạy trốn xảy ra chuyện ngoài ý muốn, kết quả bị màn trời này đuổi kịp, sau đó bị hút vào trong thân thể giam cầm.

Ngô Khí nhìn vô số độc trùng thi thú trong không gian to lớn này còn có mấy người, đáy lòng một người không tốt phán đoán nổi lên trong lòng, tựa hồ chỉ có tồn tại có sinh mệnh mới có thể bị dẫn đến đây. Còn lại đám như hải cốt đá chờ chết, đều chỉ lẳng lặng lơ lửng, không nhúc nhích một tia.

Trong nháy mắt khi suy đoán này xuất hiện trong lòng hắn, trong lòng Ngô Khí có cảm ứng, lập tức nhìn về chỗ đoạn tí thần bí nhất ở trung tâm.

Chỉ thấy lúc này, một đoàn độc trùng bị dẫn dắt đi qua, lít nha lít nhít, chỉ để lại một chút khe hở nhỏ để Ngô Khí nhìn thấy.

Đột nhiên, sự tình quỷ dị phát sinh, một đoàn độc trùng kia vậy mà trong quá trình tới gần cánh tay cụt, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được bắt đầu hủ hóa, tựa như tinh hoa trong cơ thể đang dần bị rút ra. Bất quá mấy hơi thở sau, đoàn độc trùng kia vậy mà hóa thành một đồng tro bụi, sau đó ngay cả tro bụi đều biến mất.

rung động kinh hãi và sợ hãi Ngô Khí lúc này trong lòng chỉ còn lại những cảm giác kia, còn có cảm giác lạnh lẽo toàn thân từ trên xuống dưới. Chính là lúc đối mặt với thi cốt phong tai

hoặc là sinh mệnh khác, cũng không có cảm giác đáng sợ như vậy. Đây là một loại phương thức tử vong không biết, Ngô Khí không muốn thử nghiệm, nhưng lúc này, hắn giống như không thể không chết dưới lực lượng thần bí kia.

Không chỉ là Ngô Khí nhìn thấy cảnh tượng kia, bốn đệ tử nội môn khác cũng nhìn thấy, bọn họ vốn cho rằng lần này có thể may mắn không chết. Thế nhưng sau khi nhìn thấy kim văn thần bí kia, một tia niệm niệm trong lòng muốn bị triệt để bóp diệt.

Vị trí của bọn họ so với Ngô Khí càng thêm gần cánh tay cụt kia hơn, mặc dù trước mặt bọn họ còn có một đồng lớn thi thú độc trùng, nhưng vô dụng. Một đồng lớn thi thú độc trùng kia không kiên trì được mấy giây, lập tức cũng hóa thành tro bụi cuối cùng biến mất.

Tuyệt vọng chiếm cứ bốn đệ tử nội môn kia, đến phiên bọn họ, lực lượng giam cầm thần bí không cách nào kháng cự. Bốn người này cơ hồ cùng nhau dựa vào đó, lực lượng vô hình vô chắt lại đáng sợ đến cực điểm chậm rãi ăn mòn đến mỗi một góc thân thể bọn họ. Nguyên lực sinh mệnh từng chút một bị rút ra, ngay cả linh hồn đều giống nhau., Bị hút ra từng chút một, sau đó tiến vào trong cánh tay cụt kia, thi thú độc trùng cũng hoặc là nhân loại, đều giống nhau, bị cánh tay cụt kia hút khô sinh mệnh nguyên lực, cuối cùng hóa thành hư vô.

Kỳ dị chính là, trước khi bốn người chết, biểu lộ vốn kinh hoàng, vậy mà biến thành một loại tín đồ thành kính, như trung thành vô cùng nhìn thấy Chân Thần của mình.

Đến phiên Ngô Khí, thân thể hắn bị kéo qua, đáy lòng dần dần hiện lên tuyệt vọng. Tử trạng bốn người kia bị Ngô Khí nhìn thấy rõ ràng rành mạch, bất luận cái gì đều biến mất, không lưu lại một tia dấu vết trên thế giới này. Hư vô, dưới cỗ lực lượng thần bí kia, hóa thành hư vô.

Trong lúc hoảng hốt, Ngô Khí tựa hồ nhìn thấy tử trạng của mình, tất cả đều hóa thành hư vô. Lại như nhìn thấy mình từ nhỏ làm ăn xin, chịu hết khổ cực, cầu tha lại sống sót, so với một con sâu cái kiến cũng không bằng. Thấy mình nhập Ma tông, chịu hết ức hiếp, vì trở thành đệ tử ngoại môn, hao hết

tâm cơ. Thấy được nghĩa phụ Ngô Trạch chết thảm trước mắt, còn có hy vọng tha thiết kia.

Không.

Đáy lòng đột nhiên phát ra tiếng hò hét không cam lòng, không cam lòng hỗn hợp cùng một chỗ, Ngô Khí vậy mà sinh ra tâm lý đối kháng với lực lượng thần bí đang giam cầm mình trước mắt. Lực lượng này ngay cả thiên uy cũng không sợ, sinh linh thế gian chỉ có thể kính sợ hân, nào dám có một chút ý đối kháng.

Ngô Khí nổi giận, ý chí bất khuất như sóng lớn, từ sâu trong linh hồn hân trào ra. Dưới ý chí này, lực giam cầm thần bí kia vậy mà hơi nới lỏng một chút. Nhưng cũng chỉ vên vện là nới lỏng một chút mà thôi, mặc cho ý chí Ngô Khí trùng kích thế nào, lực giam cầm kia lại không có một chút biến hóa nào.

Mặc kệ không quan tâm, Ngô Khí không chế ý chí của mình không ngừng trùng kích lực lượng giam cầm như rãnh trời kia, một lần hai lần bốn lần. Biết rõ là phí công vô ích, Ngô Khí vẫn không từ bỏ, không ngừng trùng kích.

Trong đôi mắt hân dần dần bò lên màu đỏ như máu, thất khiếu chảy máu, từng tia đỏ sẫm từ tai mũi miệng Ngô Khí chảy ra, lại nới lỏng một chút, máu tươi trong cơ thể Ngô Khí tựa như phá tan giam cầm chi lực, vậy mà chậm rãi lưu động.

Đáng tiếc, tựa hồ không còn kịp nữa. Ngay trước mắt, kim văn đoạn tí quý dị đáng sợ kia ngay trước mắt Ngô Khí, cách hân bất quá chỉ vài chục trượng. Ngô Khí đã có thể cảm giác được loại lực lượng ngay cả trời cũng không sợ hãi này, chính là đến từ cái tay cụt kia.

Tuyệt vọng lần nữa bò lên, bộ dáng Ngô Khí lúc này nhìn có chút thê thảm, chật vật không chịu nổi. Mà tay cụt kia ngay trước mắt, chỉ cần mấy hơi thở, Ngô Khí sẽ giống như bốn đệ tử nội môn lúc trước, hóa thành hư vô.

Khí tức cỗ lực lượng thần bí kia xâm nhập vào trong cơ thể Ngô Khí, khí tức kia huyền ảo không hiểu, khiến Ngô Khí trong nháy mắt nhìn thấy cảnh giới hân có lẽ cả đời cũng không thể nhìn thấy. Như một con kiến, chợt biến thành tằm

mắt của viên cổ cự thú. Dưới khí tức này, Ngô Khí vậy mà có một loại cam tâm tình nguyện dâng lên tinh hoa sinh mệnh của mình, hiến cho chủ nhân của lực lượng thần bí kia.

Rốt cuộc Ngô Khí cũng biết vì sao trước khi bốn người kia hóa thành hư vô, biểu tình trên mặt lại quỷ dị như vậy, hóa ra là thế, khí tức kia vậy mà muốn thương sinh trên thiên địa đều thần phục nó.

Ta mặc kệ ngươi là cái gì, đừng hòng lão tử thần phục, phá vỡ cho ta.

Phốc phốc phốc

Liên tục mấy ngụm máu tươi đỏ thẫm từ trong miệng Ngô Khí phun ra, hết thấy đều là phí công, ý chí Ngô Khí trùng kích lực giam cầm lần cuối cùng thất bại, sau khi tới gần cánh tay cụt kia, lực giam cầm trong cơ thể hắn tựa hồ càng thêm vững chắc, mặc cho Ngô Khí trùng kích thế nào, đều không nhúc nhích mảy may, thậm chí trước đó buông lỏng một tia cũng bị chữa trị.

Nhưng không giống những người khác chính là, hắn không có thần phục với khí tức thần bí kia.

Vù vù vù

Đột nhiên, dị biến xuất hiện. Mấy ngụm máu Ngô Khí phun ra kia, một giọt đều bị hút tới trên cánh tay cụt kia. Vốn đã hấp thu vô số sinh mệnh tinh hoa của thi thú độc trùng nhưng một chút biến hóa cũng không có, trong nháy mắt, vậy mà tuôn ra vạn trượng quang hoa màu vàng, so với ánh sáng mặt trời kia còn chói mắt hơn, xuyên thấu vô số xương cốt, chiếu sáng một phương thiên địa.

Huyết dịch đỏ thẫm thuận theo hoa văn màu ám kim trên đoạn tí lưu động, dần dần cũng hóa thành màu vàng, chiếu xạ trên người Ngô Khí. Bị hào quang màu vàng kia chiếu đến, lực giam cầm trong cơ thể Ngô Khí lập tức tan rã, Ngô Khí lập tức khôi phục sức mạnh hành động.

Âm

Giống như thiên địa bạo tạc nổ tung, một tiếng nổ vang, vô số bộ hài cốt nổ bắn ra bốn phương tám hướng. Màn trời vốn vô cùng lớn đã biến mất, chỉ còn lại Ngô Khí ngây ngốc trên không trung kinh hãi nhìn cánh tay trái của mình chậm rãi dung hợp cùng một chỗ với cánh tay cụt màu vàng trước mắt.

Trong nháy mắt cụt tay hoàn toàn dung hợp cùng cánh tay trái của mình, một cỗ tin tức Man Hoang cổ xưa đột nhiên trống rỗng xuất hiện, lập tức tràn vào trong đầu Ngô Khí.

Phúc chí tâm linh, trong nháy mắt Ngô Khí biết được tất cả, Tâm Thần Linh đài lập tức mở ra, để cỗ khí tức cổ lão Man Hoang kia nhập trú. Dung hợp, khí tức kia vậy mà bắt đầu dung hợp với ký ức tâm thần của Ngô Khí, vô cùng chậm rãi lại tồn tại thật sự dung hợp lại.

Ngô Khí tựa như hoàn toàn mất đi tư duy của mình, tâm thần đắm chìm vào linh đài, hoàn toàn rút khỏi thân thể của mình, mất đi lực khống chế đối với thân thể, thân thể lập tức từ không trung nhanh chóng rơi xuống.

Cao chừng trăm trượng, nhưng khi hai chân hắn vừa chạm đất, một cỗ lực lượng kỳ dị bỗng nhiên xuất hiện, nâng thân thể Ngô Khí lên, sau đó để cho hắn nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất.

Đệ nhất canh đến hôm nay sẽ thử canh ba, hy vọng có thể thành công. Mặt khác, lại cầu đề cử vé, thật sự không bằng cật giữ. Quá khó xử, các vị, đừng lười biếng, ném cho tiểu lâu đi, đập nát ta đi.

Trên mặt đất đỏ máu mênh mông, trong một mảnh loạn cốt, một thiếu niên mặc quần áo đệ tử ngoại môn Vạn Thi Tông vậy mà ngồi xếp bằng trong đó, khí tức mơ hồ, như đang ngủ.

Cũng không biết trải qua bao lâu, thân hình thiếu niên này hơi hơi động một chút, hai mắt bỗng nhiên mở ra. Trong phút chốc, không gian dập dờn, tựa như vùng không gian này không chịu nổi ánh mắt nhìn chăm chú của thiếu niên này.

Không có khí tức sắc bén như đao, cũng không phải là khí phách kinh thiên, từ ánh mắt thiếu niên bắn ra. Như ánh mắt thời gian tồn tại trước hoang cổ vô tận xuyên qua thời gian dài xuyên qua đó đi tới ánh mắt trời chiều bắn ra, vô tận hoang vu tĩnh mịch, tựa hồ ở dưới ánh mắt này, hết thảy đều sẽ hóa thành cô tịch hủ hóa, hóa thành hư vô biến mất giữa thiên địa.

Cảnh tượng kỳ dị xuất hiện, dưới ánh mắt của thiếu niên này, loạn cốt chất đóng như núi phía trước vậy mà bắt đầu biến mất. Như là bị lực lượng năm tháng ăn mòn, khô cằn hủ hóa, trở thành hư vô. Ngay cả không gian kia, tựa hồ cũng không chịu nổi, nhộn nhạo lên gợn sóng, cũng càng ngày càng già, càng ngày càng mục nát.

Uống xong...

Một tiếng kêu đau đớn vang lên, thân thể thiếu niên kia kịch liệt run lên một chút, có ánh mắt vô cùng uy lực biến mất. Cặp mắt kia cũng biến trở về dáng vẻ một thiếu niên nên có, chỉ là hơi có chút băng lãnh mà thôi.

Đáng tiếc, luồng khí tức hoang cổ này không cách nào luyện hóa, chỉ có thể từ trong cơ thể phát tiết ra ngoài, miễn cho hại đến bản thân.

Thiếu niên chậm rãi đứng dậy, tóc dài rối tung, lộ ra khuôn mặt ngũ quan. Đúng là Ngô Khí, thân nhiên đánh giá mình một chút, khéo miệng Ngô Khí xuất hiện nụ cười. Hắn có thể cảm giác được, hắn khác với trước kia, không phải vẻ ngoài, là loại sâu trong linh hồn khác biệt.

Truyền thừa, hắn tiếp nhận truyền thừa đến từ thời đại Hoang Cổ, lưu truyền không biết bao nhiêu năm tháng, cuối cùng tìm được chủ nhân. Là Ngô Khí, ai cũng sẽ không ngờ, vạn năm khó gặp, thậm chí là truyền thừa của Hoang Cổ mười vạn năm khó gặp, sẽ rơi vào trên người một đệ tử ngoại môn Ma Tông hèn mọn vô cùng.

Ngô Khí bỗng nhìn về phía cánh tay trái của mình, cũng thử khu động thứ gì bên trong. Không có chút động tĩnh nào, cánh tay trái của hắn vẫn là tay trái, không có bất kỳ biến hóa nào.

Đáng tiếc, truyền thừa cũng không hoàn chỉnh, là không trọn vẹn.

Một tia tiếc nuối xuất hiện trên khuôn mặt Ngô Khí, lập tức biến mất không thấy gì nữa. Lòng hắn nóng lên vô tận, trong đôi mắt bắn ra hào quang kiên định trước nay chưa từng có.

Hắn có thể cảm giác được chính mình bắt đầu lột xác, từ căn bản, bắt đầu lột xác từ sâu trong linh hồn. Truyền thừa Hoang Cổ, đối với Ngô Khí mà nói, quả thực là một miếng bánh to lớn rơi ở trên đầu. Một cơ hội, để con kiến biến thành cự thú viễn cổ, vốn lấy tư chất linh căn Ngô Khí, cho dù có chăm chỉ tu luyện thế nào, cả đời cũng sẽ dừng bước ở dưới rãnh trời Trúc Cơ này.

Nhưng hiện tại, Ngô Khí dám khẳng định, cho dù là lão tổ Nguyên Anh, một ngày nào đó hắn cũng có thể tu thành.

Thời đại Hoang Cổ, mặc dù là động vật bình thường nhất, đặt ở hiện tại cũng là hung thú tuyệt thế không người dám trêu chọc. Là truyền thừa đến từ Hoang Cổ, mặc dù là không trọn vẹn, nếu truyền ra ngoài, chỉ sợ toàn bộ tu chân giới đều sẽ đến đây tranh đoạt.

Vạn Thi Tông bắt quá tại Đoạn Hồn sơn mạch là một đại bá chủ, ra khỏi Đoạn Hồn sơn mạch, trong tu chân giới rộng lớn vô cùng, cũng chỉ là một tông môn Tam Lưu mà thôi. Nếu thật sự toàn bộ tu chân giới đến đây cướp đoạt, trong khoảng khắc Vạn Thi Tông sẽ hóa thành bụi đất, tiêu diệt sạch sẽ.

Vù vù

Thở ra một hơi thật sâu, Ngô Khí âm thầm hạ quyết tâm, trước khi chưa có năng lực tự vệ, tuyệt đối không thể tiết lộ bí mật có được truyền thừa Hoang Cổ. Từ hôm nay trở đi, truyền thừa Hoang Cổ trở thành bí mật lớn nhất của Ngô Khí, chôn sâu trong đáy lòng.

Điều chỉnh tốt khí tức của mình, Ngô Khí yên lặng cảm ứng một chút tình huống trong cơ thể mình.

Khí tức đều đều, phun ra khí như rồng, kinh mạch tráng kiện, trong suốt như ngọc. Lục phủ ngũ tạng bao phủ thân quang, huyết dịch lưu động, lại có một loại cảm giác suối nước leng keng, quán thông quanh thân, lưu loát đến cực điểm. Ngay cả cốt tủy trong mỗi một khúc xương tủy hồ cũng đang phun trào, phát ra trận trận thanh âm nổ vang.

Đây là.

Luyện Tủy cảnh, Luyện Tủy cảnh.

Sau khi cảm giác được biến hóa trong cơ thể, một tia vui mừng tràn lên trên mặt Ngô Khí.

Hơi thở như rồng, gân cốt cường tráng như ngư hổ, huyết tuyến âm, tủy như sấm sét. Đây là cảnh tượng chỉ có luyện khí kỳ đỉnh phong mới có thể có, cũng được gọi là luyện tủy cảnh.

Ngô Khí có một loại cảm giác, chỉ cần ngay từ đầu hẩn tu luyện, có lẽ chỉ cần ngăn ngủi một năm, hẩn có thể tiến vào cảnh giới Luyện Khí kỳ đỉnh phong.

Gặp mặt lạ, nếu không có truyền thừa của Hoang Cổ là kỳ ngộ kinh người như vậy, Ngô Khí có lẽ cả đời cũng chỉ là một đệ tử ngoại môn hèn mọn. Hiện tại, hẩn đã có tư cách trở thành cường giả tuyệt thế, có tư cách đi xa hơn trên con đường Trường Sinh.

Đáy lòng Ngô Khí đều nóng như lửa, không thể đợi được muốn thử nghiệm một chút lực lượng hiện tại đã đến tình trạng nào. Nhưng vào lúc này, một tiếng gào thét đột nhiên vang lên ở phía xa.

Xoay người, Ngô Khí nhìn về phía bầu trời xa xa. Đó là một luồng kiếm quang, vượt qua bầu trời từ xa xăm, xé rách hư

không. Chẳng qua tốc độ cũng không nhanh, Ngô Khí đã gặp rất nhiều đệ tử nội môn ngự khí phi hành, phần lớn tốc độ đều nhanh hơn chủ nhân của luồng kiếm quang này không ít.

Ồ...

Một tiếng kêu nhẹ vang lên, lại là chủ nhân đạo kiếm quang kia phát hiện Ngô Khí, chuyển hướng, một chút bắn vào trên đỉnh đầu Ngô Khí.

Vù vù

Kiếm quang phun ra nuốt vào, trên không trung hiển lộ ra một thanh bạch cốt cự kiếm, trên cự kiếm, đứng đấy một đệ tử nội môn thần sắc kiêu căng. Tựa hồ Ngô Khí nhìn thấy đệ tử nội môn, trừ mấy người ra, những người còn lại đều là loại kiêu căng phi thường, không đem những người còn lại để vào mắt.

Chẳng qua có thể trở thành đệ tử nội môn, mặc dù không phải tu vi Trúc Cơ, cũng là linh căn tư chất xuất chúng. Không phải ngoại môn đệ tử có thể so sánh, thật có tư chất kiêu ngạo.

Đệ tử nội môn đứng ở bạch cốt cự kiếm nhìn là biết tu vi Trúc Cơ, lúc ở phía xa nhìn thấy Ngô Khí, lại kêu nhẹ một tiếng vô cùng rõ ràng truyền vào trong tai Ngô Khí. Có thể thấy được tu vi của đệ tử nội môn này không tầm thường, lúc này nhìn thấy Ngô Khí, nhất là nhìn thấy gương mặt xấu xí không chịu nổi, nhất là lúc nhìn thấy Ngô Khí mặc quần áo đệ tử ngoại môn, thần sắc lập tức biến thành vẻ chán ghét.

Sau khi nhìn thấy đệ tử nội môn này, cảm ứng được tu vi đệ tử này, Ngô Khí sắc mặt không thay đổi, chẳng qua là lời nói đến yết hầu bị hắt nuốt trở lại. Hắt mặc dù muốn biết lúc hắt tiếp nhận truyền thừa hôn mê xảy ra chuyện gì, nhưng đối mặt với đệ tử nội môn này, Ngô Khí lại lựa chọn sáng suốt không mở miệng.

Ngươi là đệ tử ngoại môn mà lại có gan thâm nhập đến nơi này, không biết nơi này là nơi thiên biến, cực kỳ nguy hiểm sao?

Ngô Khí không mở miệng, đệ tử nội môn kia cũng không có ý định rời đi, giống như bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, mang theo một tia hứng thú mở miệng hỏi.

Nghe được mấy chữ trong lời nói của hắn, hai mắt Ngô Khí lập tức sáng ngời, bất quá lập tức khôi phục bình thường, trên mặt xuất hiện một tia khiêm tốn, sau đó lập tức trả lời vài câu.

Hồi bẩm sư huynh, sư đệ chỉ biết hôm đó lúc tìm bảo vật ở phụ cận hồ xác chết bị một cổ hắc phong quỷ dị cuốn xuống, lúc rơi xuống đất bị đập ngất đi. Cho tới bây giờ mới tỉnh táo lại, không biết đã qua bao lâu, nơi đây xảy ra biến cố, còn xin sư huynh nói cho biết một chút.

Ngô Khí vừa dứt lời, trong đôi mắt đệ tử nội môn kia lập tức tuôn ra tinh quang, ánh mắt nhìn về phía Ngô Khí lập tức biến hóa.

À, lời ngươi nói là thật.

Nhìn thấy thần sắc đệ tử nội môn kia, Ngô Khí lập tức bò lên trong đầu ý nghĩ không ổn, thầm nghĩ muốn hỏng bét. Thời gian hắn hôn mê khẳng định không chỉ một hai ngày, hơn nữa trong lúc hắn hôn mê nhất định xảy ra chuyện gì đó, bên trong Thi Cốt Uyên xuất hiện biến cố gì đó, hơn nữa nói không chừng có quan hệ với kim văn đoạn tí cổ truyền thừa Hoang Văn kia.

Cẩn thận cảm ứng một chút tu vi đệ tử nội môn kia, sắc mặt Ngô Khí có chút khó coi, bất quá lúc này hắn cũng không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể cẩn thận ứng đối.

Sư đệ sao dám lừa gạt sư huynh ngươi, vừa rồi sư đệ mới tỉnh lại, cũng không biết nơi đây là xảy ra chuyện gì, sư huynh hắn là cũng bị hắc phong quỷ dị kia cuốn xuống.

Ngô Khí vẻ mặt mê mang, tựa hồ đúng như lời hắn nói, là sau khi hắc phong quỷ dị cuốn xuống vẫn hôn mê đến tận bây giờ. Nói xong câu cuối cùng, trong lòng Ngô Khí hiện lên một ý nghĩ: Hy vọng nội môn đệ tử lòng phủ thành này không sâu, kể lại những biến cố phát sinh trong khoảng thời gian này.

Đáng tiếc, nhất định phải để Ngô Khí thất vọng, mặc dù đệ tử nội môn này thần sắc cực kỳ kiêu ngạo, nhưng cũng không phải là tùy tiện bị hắn lừa ra lời.

Có phải lừa gạt ta muốn chứng minh cũng rất đơn giản, ngươi đã nói ngươi tại phụ cận tìm kiếm bảo vật bị hắc phong cuốn

xuống. Mấy ngày trước, lúc thi hồ phun trào, xác thực có việc này xuất hiện. Người là một đệ tử ngoại môn, nếu không phải thừa lúc thi hồ phun người ít nhất bảo, những thời điểm còn lại căn bản không có khả năng đạt được bảo vật. Chỉ cần hiện tại người xuất ra bảo vật trong túi trữ vật, là có thể chứng minh việc này là thật.

Sư huynh ta cũng không phải người không nói tình lý, đã là đồng môn, gặp lại là hữu duyên. Sau khi chứng minh, sư huynh sẽ đưa huynh về tông môn, cũng đem biến cố nơi đây đều nói cho người biết.

Nghe xong lời của hắn, trong lòng Ngô Khí lập tức tuôn ra lửa giận hằm hừng hực. Ngô Khí cũng không phải người ngu, lập tức nghe ra ý trong lời nói của đệ tử nội môn này. Nếu làm theo lời hắn, Ngô Khí lấy ra bảo vật, vậy bảo vật kia chắc chắn sẽ đổi chủ. Nếu không lấy ra được, chứng minh Ngô Khí lừa gạt, kết cục chỉ sợ chính là tiện tay bị đệ tử nội môn này gạt bỏ.

Trong Ma Tông, rất khó tìm được cái gọi là tình đồng môn, mạnh được yếu thua, mới là pháp tắc duy nhất ở đây không thay đổi. Đệ tử nội môn kia, căn bản không để ý tới lời nói của Ngô Khí là thật hay giả, chỉ sợ hắn để ý là có thể đạt được bảo vật hay không. Cũng là nhìn xem Ngô vứt bỏ đệ tử ngoại môn này không hiểu sao xuất hiện ở chỗ sâu trong Thi Cốt Uyên này, hắn mới nổi lên ý nghĩ này.

Thà giết sai, không buông tha, ai là đệ tử nội môn cũng không phải là đèn cạn dầu.

Canh hai, tiếp theo phải xếp thứ ba, các vị, đưa cho một ít vé đề cử cổ vũ đi.

Đệ tử nội môn giẫm lên một thanh cự kiếm bạch cốt, trên mặt mang theo nụ cười, nhìn Ngô Khí, chỉ là vẻ cao ngạo trong hai mắt kia không giảm chút nào.

Ngô Khí cúi thấp đầu, trong lòng ý nghĩ trăm chuyển, sắc mặt rất khó coi. Nếu lấy ra bảo vật, nhất định không thể trở về trong tay mình, nếu không lấy ra.

Ngô Khí dám khẳng định, chỉ cần bây giờ hắn mở miệng nói trong túi trữ vật của hắn không có bảo vật, lập tức đệ tử nội môn kia sẽ hạ sát thủ giết chết hắn. Dù sao đối với một đệ tử nội môn mà nói, diệt trừ một đệ tử ngoại môn chỉ có tu vi Luyện Khí kỳ năm tầng, cũng không phải là đại sự gì. Huống chi nơi đây lại là chỗ sâu của Thi Cốt Uyên, chỉ cần không ai nhìn thấy, ai cũng không thể đem đệ tử nội môn này làm gì.

Nên nghĩ như thế nào cho tốt chưa?

Thanh âm nhàn nhạt vang lên bên tai Ngô Khí, người nói chuyện ánh mắt mang theo một tia nghiền ngẫm, biểu hiện do dự của Ngô Khí đã làm trong lòng hắn có chút suy đoán. Ánh mắt nhìn về phía Ngô Khí cũng không che giấu vẻ tham lam nữa, tại hắn nghĩ lại, một ngoại môn đệ tử luyện khí kỳ năm tầng. Ở trong tay hắn căn bản không làm nổi sóng gió gì, còn không phải là tùy ý hắn nhào nặn thịt.

Khẽ thở dài, Ngô Khí ngẩng đầu, tự tay cởi túi trữ vật bên hông ra. Bàn tay tản mát ra hào quang mờ mịt, xem xét liền biết là đang thúc giục chân khí mở ra túi trữ vật của mình.

Sư huynh minh giám, sư đệ tu vi quá thấp. Tuy hôm đó có thu hoạch, phần lớn đều là đồ vật vụn vặt, chưa chắc có thể lọt vào pháp nhãn của sư huynh.

Ngô Khí như đã nghĩ thông suốt, bày ra tư thái vô cùng thấp trước mặt đệ tử nội môn, cực kỳ cung kính. Đệ tử nội môn kia nhìn thấy phản ứng của Ngô Khí, nụ cười trên mặt càng thêm nồng đậm.

Động tác của sư đệ quá chậm, vẫn là do sư huynh làm thay đi.

Quả thực là không thể đối phó, đệ tử nội môn kia nhìn thấy Ngô Khí đã mở túi trữ vật ra một lỗ hồng, vậy mà lại mỉm cười với Ngô Khí nói một câu. Sau đó bàn tay hắn khẽ hút túi trữ vật trong tay của Ngô Khí, một luồng chân nguyên đen kịt dâng lên, bắn tới trước mặt Ngô Khí rồi cuốn lấy túi trữ vật trong tay hắn.

Sau một khắc, túi trữ vật đã đến trong tay đệ tử nội môn kia, Trương Cuồng không ai bì nổi, không để Ngô Khí vào mắt chút nào.

Xoạt một cái, túi trữ vật của Ngô Khí bị xé ra một cái lỗ lớn, đồ vật bên trong ở trong mắt nhìn không sót gì của đệ tử nội môn.

Sau khi đệ tử nội môn kia nhìn thấy đồ vật rơi rải rác trong túi trữ vật của Ngô Khí, ngây ngốc một chút, chợt trên mặt xuất hiện vẻ vui mừng.

Ngô Khí vừa mới trở thành đệ tử ngoại môn, có thể nói là tiếng đình đang cùng hắn tiến vào ngoại môn, thân gia khẳng định cũng phong phú hơn nhiều so với Ngô Khí. Bất quá lần này hắn bị người hãm hại đến Thi Cốt Uyên tuần tra, lại vừa vận dụng phải cơ duyên tốt phun trào của Thi Cốt Uyên, lúc Thi Khanh, hắn từng đạt được không ít bảo vật.

Nhất là trong đó một cỗ thi cốt tu sĩ, mặc dù lúc ấy vội vàng không thể phán đoán thi cốt tu sĩ kia có chỗ thần dị gì, bất quá có thể khiến cho luyện khí kỳ tăng mười một đệ tử Trần Thanh ra tay cướp đoạt, nghĩ đến cũng sẽ không phải là loại đồ vật rác rưởi gì, lúc này trên mặt đệ tử nội môn này vui mừng, hắn là bởi vì nhìn thấy thi cốt tu sĩ kia.

Quả nhiên, ý niệm trong lòng Ngô Khí vừa lên, trong tay đệ tử nội môn kia liền lóe lên quang mang, chỉ thấy một cỗ thi cốt tu sĩ tản ra màu ngọc óng ánh xuất hiện trong tay đệ tử nội môn này.

Cũng mặc kệ chủ nhân ở trước mắt, quang mang trong tay nội môn đệ tử lại lóe lên, cỗ thi cốt tu sĩ kia liền biến mất trong tay hắn. Cho dù dùng mộng nghĩ cũng biết hài cốt kia sẽ không

còn xuất hiện trong túi trữ vật của Ngô Khí, khẳng định là đã đến bên trong đai lưng trữ vật của đệ tử nội môn.

Hai môn phái trong ngoài Vạn Thi tông, tất nhiên đái ngọ khác nhau. Đệ tử ngoại môn sử dụng chính là túi trữ vật, mà đệ tử nội môn sử dụng chính là đai lưng trữ vật. So sánh hai thứ, bất luận tác dụng cho không gian trữ vật lớn nhỏ, đương nhiên đều là đai lưng trữ vật càng thêm tốt.

Sau khi thu lại thi cốt tu sĩ kia, trong tay đệ tử nội môn kia lại hiện lên hào quang, một đồng vật để cho Ngô Khí cảm giác quen thuộc xuất hiện trong tay đệ tử nội môn này.

Quả nhiên là người nhìn thấy thi hổ phun trào bảo vật trước tiên, một đệ tử ngoại môn vậy mà đạt được không ít đồ tốt.

Rất nhiều vật trong tay hắn, tự nhiên là Ngô Khí lấy được một ít bảo vật chung quanh hổ xác, các loại linh thảo hóa huyết độc lân thảo, đối với tu sĩ ma đạo đều có tác dụng.

Bất quá lúc này lại đổi chủ, vớ vét những thứ này, trong túi trữ vật Ngô Khí lập tức trống không. Bất quá đệ tử nội môn kia lại còn chưa thỏa mãn, tiếp tục nhìn về phía chỗ sâu trong túi trữ vật của Ngô Khí.

Đột nhiên, hắn giống như nhìn thấy cái gì đó không thể tưởng tượng nổi, trên mặt xuất hiện thần sắc kích động dị thường. Trong hai mắt nổ bắn ra tinh quang, hoàn toàn không che giấu, cực kỳ nồng đậm chiếm hữu cùng vẻ tham lam xuất hiện trong ánh mắt của hắn.

Cái này chẳng lẽ là...

Chứng kiến thần sắc của vị nội môn đệ tử kia, Ngô Khí lập tức đoán được hắn phát hiện cái gì. Có thể làm cho một đệ tử Trúc Cơ lộ ra thần sắc như thế, chỉ có thể là bảo vật trân quý vô cùng. Tựa như lúc trước lão giả họ Dương không tiếc hạ huyết thệ xuống cho người khác sử dụng tiên ma cự hoa hai trăm năm, mà trong túi trữ vật của Ngô Khí có duy nhất có thể đánh đồng cùng tiên ma cự hoa, chỉ có một cây hóa thi đằng kia là còn là cây non.

Hóa Thi Đằng thành Thi Đằng.

Trong tay nội môn đệ tử tham lam vô cùng lại sáng lên quang mang, lần này sắc mặt hắn biến hóa hơn trước rất nhiều, hoàn toàn mừng như điên. Vô cùng trân trọng nhìn hộp ngọc trong tay mình, trong hộp ngọc, một cây Đậu Nha toàn thân đỏ như máu lẳng lẳng nằm ở đó.

Người có Hóa Thi đẳng, không uống chuyển này, quả thật không uống chuyển đi này. Không ngờ ta từng hy vọng có thể được hóa thi đẳng quý vật vô thượng như vậy. Chỉ cần ta để cây Hóa Thi đẳng này nhận chủ, dựng dưỡng thành thực, ngày sau tất cả đệ tử nội môn đều là đối thủ của ta, đến lúc đó đệ tử hạch tâm chẳng phải là vật trong túi ta sao. Tốt, tốt, ha ha ha ha, ha ha ha.

Tiếng cười mừng rỡ như điên từ trong miệng đệ tử nội môn tên là Vọng Vọng này phát ra, vang vọng tứ phương, phát tiết sự mừng như điên trong lòng hắn. Nghe ý trong lời nói của hắn, lại hoàn toàn không cố kỵ Ngô Khí còn ở trước mắt.

Vợ vết không còn gì, quả thực còn chuyên nghiệp hơn so với bất kỳ cường đạo nào, chỉ nhìn qua chỉ sợ làm chuyện như vậy đã không phải về sau hai lần. Thế mà lại lấy bảo vật Ngô Khí lấy được trong khoảng thời gian này, vợ vết sạch sẽ, ngay cả Hóa Thi Đẳng cũng phải lấy đi.

Lúc trước hắn xuất ra bộ thi cốt tu sĩ kia, Ngô Khí chỉ là có chút phẫn nộ, chờ đến lúc hắn hóa huyết hoa lân thảo như vậy đối với đệ tử nội môn cũng không có nhiều tác dụng, lửa giận trong lòng Ngô Khí đã bốc lên.

Lúc này, cây Hóa Thi Đẳng khiến Ngô Khí coi trọng nhất đã bị nó lấy ra, lửa giận trong lòng Ngô Khí ngược lại biến mất. Hắn đứng thẳng lên, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía đệ tử nội môn đã từng nhìn thấy. Trong ánh mắt, đều là thương hại, còn có vô tận sát ý băng lãnh.

Ánh mắt kia như nhìn một người chết.

Bảo vật tuy tốt, cũng phải có mạng để lấy mới được.

Ngữ điệu băng lãnh ẩn chứa vô tận sát ý bỗng nhiên vang lên bên tai từng nhìn thấy, vốn còn mừng rỡ như điên, lúc này sắc mặt lập tức biến đổi.

To gan lớn mặt...

Thần sắc trên mặt còn chưa hoàn toàn chuyển biến, từng nhìn thấy sau đầu có dị vật, đáy lòng bỗng sinh ra dự cảm nguy hiểm trước nay chưa từng có. Một loại dự cảm nguy hiểm bỗng nhiên xuất hiện trong lòng hắn, tóc gáy toàn thân tại thời khắc này dựng thẳng lên. Hắn đang muốn tâm niệm vừa động, điều động chân nguyên hộ thể trong cơ thể, bóp chết nguy hiểm.

Đáng tiếc, đã muộn.

Dưới ánh mắt lạnh như băng của Ngô Khí, từng nhìn thấy sau đầu đau xót, mà sau đó liền cảm giác được một loại đau đớn kịch liệt trào lên.

Sau đầu hắn không nhìn thấy gì, một đạo hồng tuyến nhàn nhạt bỗng nhiên xuất hiện, sau đó oạch một cái chui vào trong đầu của hắn. Hồng tuyến kia không cần phải nói, chính là mấy trăm con khát máu thi trùng biến thành.

Dù sao cũng là tu sĩ Trúc cơ, cho dù bị loại côn trùng hung hãn khát máu thi trùng này xâm nhập vào đầu, cũng còn có một lát thanh minh. Ngón tay chỉ Ngô Khí, lập tức thấy bạch cốt cự kiếm vốn ở dưới chân hắn đột nhiên hóa thành một đạo kiếm quang trắng bệch, như một dải lụa hung hăng chém về phía Ngô vút bỏ.

Ai ngờ Ngô Khí đã sớm có chuẩn bị, thân hình khẽ động, chân khí trong cơ thể trong nháy mắt bộc phát, thân hình Ngô Khí dùng góc độ không thể tưởng tượng xoay chuyển. Một tiếng rống to như hổ như báo, vậy mà khó khăn lắm tránh thoát một kích cuối cùng của đệ tử nội môn có tu vi Trúc Cơ.

Hừ.

Tránh thoát công kích của bạch cốt cự kiếm, Ngô Khí cũng không nhìn kiếm quang trắng bệch kia, thân thể khẽ động, lao thẳng về phía trước. Ở phía trước, thân thể từng nhìn qua đang rơi xuống.

Lúc này hắn đã lâm vào trong tuyệt vọng thống khổ, mấy trăm khát máu thi trùng ở trong đầu hắn quấy phá, ăn tươi óc. Loại thống khổ này, đừng nói là một tu sĩ có tu vi Trúc Cơ, ngay cả

tu sĩ Kết Đan cũng chịu không nổi. Có lẽ chỉ có lão tổ tu luyện ra Nguyên Anh, có thể không thèm để ý đến thống khổ của thân thể.

Nếu không phải Ngô Khí âm thầm khống chế, lúc này hắn đã bỏ mình. Bất quá Ngô Khí còn có tác dụng với hắn, tạm thời không có lấy tính mạng của hắn, chỉ là để hắn rơi vào di lưu.

Àm

Trong nháy mắt nhìn thấy mặt đất, bàn tay Ngô Khí cũng đã tới. Chỉ thấy lúc này bàn tay hắn trở nên hoàn toàn khác trước, từng đạo hoa văn xám trắng phong cách cổ xưa mang theo khí tức đáng sợ đan vào một chỗ, ở lòng bàn tay hắn hình thành một vòng xoáy quỷ dị vô cùng.

Bàn tay nắm lấy vòng xoáy kia, hung hăng ấn lên đỉnh đầu từng nhìn. Sau đó Ngô Khí nhanh chóng nhắm mắt lại, tựa hồ đang tìm kiếm gì đó trong lòng.

A a a...

Tiếng kêu thảm thiết đột nhiên vang lên, từng vọng cũng không biết phải chịu đau đớn như thế nào, ngay cả một chữ cũng không nói ra được. Chỉ có thể vô ý phát ra tiếng kêu thê lương đến cực điểm, hai con người hoàn toàn đảo lộn. Sinh mệnh khí tức dần dần bị rút ra, trong nháy mắt, vị nội môn đệ tử cảnh giới Trúc Cơ này đã tới biên giới tử vong.

Quả thực là không thể tin nổi, chỉ là thời gian mấy hơi thở mà hai người đã hoàn toàn trao đổi qua với nhau. Đã từng nhìn thấy đệ tử nội môn không ai bì nổi này, dưới bàn tay của Ngô Khí kêu thảm thiết, trong khoảnh khắc liền mất đi tính mạng.

Là do tham lam hại tính mạng hắn, nếu không phải hắn quá mức tham lam, phải một mẻ hốt gọn tất cả bảo vật trong túi trữ vật của Ngô Khí. Ngô Khí cũng sẽ không bí quá hóa liều ra tay, dù sao một đệ tử nội môn có tu vi Trúc Cơ, nếu không có thể một kích giết chết, chỉ sợ phải chết chính là Ngô Khí.

Ngô Khí vừa mới đạt được truyền thừa Hoang Cổ, vốn là định chỉ cần không quá hy vọng, đồ vật trong túi trữ vật kia bị lấy đi một ít liền lấy đi một ít. Nhưng sau khi từng nhìn thấy nó cầm đi Hóa Thi Đằng, lại nói ra những lời kia, Ngô Khí liền

biết không thể hòa giải. Hóa Thi Đằng có thể trợ giúp từng đánh bại tất cả đối thủ, trở thành đệ tử hạch tâm.

Lấy sự tàn nhẫn biểu hiện ra ngoài, sau khi lại đạt được Hóa Thi Đằng, tất nhiên sẽ không để Ngô Khí tiết lộ ra ngoài. Mà người có thể giữ bí mật nhất, tự nhiên chính là người chết.

Đáng tiếc, Ngô Khí đã sớm có sát tâm, cũng đã chuẩn bị tốt. Nhân lúc hấn bị túi trữ vật phân tán lực chú ý, lấy máu thi trùng tập sát, cuối cùng có thể thành công đem Tăng Vọng mất mạng, để hấn biến thành một cỗ thi thể trên mặt đất.

Không phải người chết chính là ta còn sống, cho dù đối thủ là tu sĩ Trúc Cơ, Ngô Khí cũng không thể có chút sợ hãi nào. May mà Ngô Khí thành công.

Thời gian trôi qua từng chút, mỗi một hơi thở qua, sắc mặt Ngô Khí liền trắng bệch ra, xem ra hấn đang thi triển bí thuật gì tiêu hao to lớn.

Vù vù

Sau mười hơi thở, bàn tay Ngô Khí chậm rãi rời khỏi đỉnh đầu của Tăng Vọng, vòng xoáy do từng đạo hoa văn xám trắng đan xen mà thành kia cũng dần dần tiêu tán.

Ngô Khí mở mắt, trong khoảnh khắc đó, hai mắt hấn lại là màu xám trắng. Bất quá cũng chỉ là trong nháy mắt, chớp mắt sau đó khôi phục lại bình thường.

Trên mặt hiện lên một tia hiểu rõ, trong lòng không còn nghi vấn.

Ánh mắt dừng lại trên thi thể từng nhìn qua, sắc mặt lạnh lùng nghiêm nghị, chậm rãi cầm túi trữ vật của mình về, cầm hộp ngọc chứa Hóa Thi Đằng cầm lại trong túi trữ vật. Đồng thời lại lấy đai lưng trữ vật bên hông Tỳ Vọng xuống, sau đó thân hình hóa thành tàn ảnh, lao về một phương hướng xa xa.

canh ba, con số rất cao nha, còn có một chương nữa chứ.

Cầu vé, các vị, đừng tiếc rẻ nữa, hủy đề cử vé cho tiểu lâu đi, xin phép tiểu lâu.

Năm ngày trước, Thi Cốt Uyên Thiên biến mất, rất nhiều thiên tài nơi đây nguy hiểm biến mất, biến thành một bảo địa. Hầu như tất cả đệ tử nội môn ngoại môn Vạn Thi Tông dốc toàn bộ lực lượng, tới đây cướp đoạt bảo vật.

Trên mặt đất khắp nơi đều là loạn cốt, một bóng người gần như mơ hồ cấp tốc lướt tới phía trước. Đúng là Ngô Khí đã cách chỗ sâu nhất của Thi Cốt Uyên kia, lúc này hắn đã dần dần tiếp cận địa phương hắn bị hắc phong quỷ dị cuốn xuống.

Một bên nhanh chóng bay vút đi, một bên trong lòng Ngô Khí nghĩ tới biến cố phát sinh trong năm ngày qua. Không phải ký ức của hắn, mà là đến từ đệ tử nội môn tu vi Trúc Cơ kia từng nhìn thấy. Hắn mạo hiểm tính mạng, hiểm trong hiểm mới tập kích giết chết.

Động thủ giết người, hắn đã sớm không phải lần đầu tiên. Bất quá giết một đệ tử nội môn tu vi Trúc Cơ, Ngô Khí lại là lần đầu tiên nhìn thấy. Lấy bảo vật mê hoặc phân tán lực chú ý đã từng nhìn thấy, sau đó lấy khát máu thi trùng giết chết, còn phải tránh thoát một kích sắp chết của Tăng Vọng.

Sai đi một ly, đi ngàn dặm. Nếu quá trình có một tơ một hào sai lầm, biến thành thi thể chính là Ngô Khí. Kỳ thật nếu không phải cái kia từng quá mức tham lam, ngay cả hóa thi đằng đều phải lấy đi, phải vơ vét sạch sẽ của Ngô Khí. Ngô Khí vì bảo mệnh, mới không thể không ra tay.

Sau khi giết chết Tăng Vọng, Ngô Khí lòng có cảm giác, bỗng nhiên thi triển ra một loại bí thuật vô cùng quỷ dị. Bản thân Ngô Khí cũng không phát hiện, hắn thi triển bí thuật kinh khủng như vậy mặc dù còn có chút sơ hở, nhưng lại không có cảm giác xa lạ, dường như bí thuật này đã lạc ẩn ở sâu trong tâm thần của hắn, tiện tay là có thể nhật được.

Bí thuật vô danh, nhưng tác dụng lại làm cho lòng người rét run: sưu hồn. Tuy rằng trong rất nhiều tông môn ma đạo đều có thần thông pháp thuật tác dụng như vậy, nhưng muốn thi

triển thần thông này bình thường đều cần người thi triển thần thông mới có thể là tu sĩ đại thần thông. Hơn nữa thi triển loại bí thuật này có tổn thương thiên hòa, cần một chút trả giá mới có thể.

Nhưng bí thuật Ngô Khí thi triển, lại chỉ tiêu hao chân khí của hân mà thôi, hơn nữa Ngô Khí biết, hân chỉ thi triển được một góc núi bằng uy lực chân chính của bí thuật này, bí thuật chân chính thi triển ra, tuyệt đối sẽ bị kinh động ngay cả một ngày.

Truyền thừa kia.

Ngô Khí nhớ tới truyền thừa mình đã hôn mê năm ngày tiếp nhận không đầy đủ, nhưng lại huyền ảo không rõ. Ngô Khí có một loại cảm giác, nếu tiếp tục tu luyện dựa theo truyền thừa kia, có lẽ có một ngày, Ngô Khí cũng có thể biến thành tồn tại ngay cả trời cũng không sợ hãi.

Đường sinh dài đằng đẵng, nếu ta đã có tư cách này, vậy cứ đi tiếp đi.

Trong lòng đã quyết định, tâm chí Ngô Khí kiên định trước nay chưa từng có. Nếu như lúc trước chỉ nói nguyện vọng của nghĩa phụ Ngô Trạch, trở thành thành viên của đệ tử ngoại môn. Hiện tại Ngô Khí có tư cách trở thành cường giả tuyệt thế, trong lòng lập tức kiên định lại ý nghĩ trong đầu, muốn trường sinh.

Uống rượu.

Đang lúc Ngô Khí suy nghĩ, bỗng nhiên phía trước cách đó không xa truyền đến từng tiếng đánh nhau, còn có không che giấu nghị luận.

Nơi này may mắn xảy ra thiên biến, những thiên tai tai như Phệ Cốt Âm Minh Phong kia biến mất. Nơi này mới có thể khiến những đệ tử ngoại môn này đến đây tầm bảo, lần này xuống đây có thu hoạch lớn, chờ trở về tông môn ta nhất định phải đột phá đến luyện khí kỳ đỉnh phong.

Không sai, nghe nói ngay cả tông chủ cũng ra lệnh, ngày sau Thi Cốt Uyên này sẽ trở thành một nơi thí luyện của Vạn Thi Tông ta. Đệ tử ngoại môn chúng ta, cũng có thể tiến hành thí luyện tầm bảo ở bên ngoài.

Ai, đáng tiếc chúng ta tới quá muộn, có thể tìm được thứ tốt tuy có, lại cũng không đến mức như trân vật. Nghe nói tại ngày thiên biến, có đệ tử nội môn hạ xuống nơi này, nhìn thấy trân vật như tiên ma cự hoa.

Chúng ta cũng không nên nằm mơ, lấy thực lực của chúng ta, tiến vào chỗ sâu bên trong quả thật là muốn chết. Chúng ta vẫn nên tranh thủ thời gian giải quyết những thi lang này, thu những Thi Lang Hoa kia lại, thừa dịp bây giờ còn có thời gian, chúng ta có thể xâm nhập thêm một ít, tông môn ra lệnh. Lại qua mấy ngày, nơi này sẽ bị phong tỏa lại, nếu muốn lại tiến vào, liền cần nhiều điểm công hiến.

Ngô Khí không che giấu khí tức và thân hình của mình, trực tiếp lướt đi, xuất hiện trước mặt mọi người. Trước mắt Ngô Khí, xuất hiện bảy tám thanh niên mặc quần áo đệ tử ngoại môn, còn có một đám thi lang số lượng chừng mấy chục con.

Mỗi một con thi lang đều lớn như con nghé, chỉ là toàn thân hư thối không chịu nổi, trong miệng chảy nước dãi màu vàng, từng luồng từng luồng mùi hôi thối từ trên thân những thi lang này phát ra, buồn nôn không gì sánh được.

Những thi lang này khi còn sống đều là sói hoang bình thường, chỉ lây nhiễm thi khí, hóa thành thi thú. Tuy nhìn qua dữ tợn đáng sợ, bất quá chiến lực chân chính cũng không có gì đặc biệt. Trong nháy mắt, có hơn mười con thi lang chết trên tay mấy đệ tử ngoại môn kia.

Bảy tám đệ tử ngoại môn, mặc dù tu vi không đồng nhất, nhưng đều luyện khí tầng mười trở lên. Đệ tử tinh anh thuộc về ngoại môn, muốn thu thập mấy chục con thi lang bình thường lại vô cùng đơn giản. Sau đám thi lang kia, sinh trưởng một mảng hoa lớn quái dị, lục hắc giao, nhìn kỹ, trong cánh hoa kia vậy mà sinh ra răng lợi, giữa phiến nước dãi màu vàng nhạt đem xuống.

Độc Lang hoa, loại độc thảo cấp thấp, kịch độc, có thể phối chế độc đan. Ngô Khí nhìn lướt qua một mảnh độc hoa cách đó không xa, cũng không động tâm, bây giờ tầm mắt của hắn đã biến thành rất cao. Độc Lang hoa mặc dù có tác dụng lớn

với ngoại môn đệ tử, nhưng so với hóa thi đẳng, lại không phải chỉ kém một chút xíu.

Không nhìn mấy đệ tử tinh anh ngoại môn đang chém giết thi lang, Ngô Khí vèn vèn dừng lại một chút, sau đó phân biệt một chút phương hướng, lập tức chân khí trong cơ thể phồng lên, đi ra phía bên ngoài.

Mấy đệ tử ngoại môn tinh anh ngay từ đầu nhìn thấy Ngô Khí xuất hiện, đều bị giật nảy mình, bất quá sau khi nhìn rõ ràng tu vi cùng khuôn mặt Ngô Khí, trên mặt đều không hèn mà cùng hiện ra vẻ chán ghét, còn có vẻ cười trên nỗi đau của người khác.

Nhìn thấy Ngô Khí rời đi, một đệ tử ngoại môn trong đó vừa tiếp tục thả ra thi diễm mình tế luyện đã lâu thiêu đốt thi lang, vừa mở miệng.

Tên xấu xí bát quái vừa rồi, chính là tạp dịch hạ lưu tên Ngô Khí kia. Không nghĩ tới thế mà còn chưa chết, thật sự là mạng lớn.

Hắc hắc, chỉ sợ cũng không sống được lâu. Lúc trước một đám người mới nhập môn đắc tội với mấy người Hồng Bá Thiên, những người khác về sau đều đi Hồng Bá Thiên bồi tội. Chỉ có người này, một mực không đi, trong phòng co đầu rụt cổ. Cho đến hơn một năm trước mới đi ra, kết quả vừa ra ngoài đã bị Hồng Bá Thiên hãm hại đến Thi Cốt Uyên này tuần tra. Bất quá không nghĩ tới người này lại còn sống đến bây giờ, nếu Hồng Bá Thiên biết, khẳng định lại có náo nhiệt đẹp mắt.

Ồ, không đúng. Vừa rồi tiểu tử kia từ chỗ sâu hơn đi ra, hẳn là một tạp dịch hạ lưu luyện khí tầng năm, có thể từ chỗ sâu bên trong đi ra, nhất định có kỳ ngộ.

Mấy đệ tử ngoại môn tinh anh vốn còn dùng giọng điệu đùa cợt nói, nhưng một người trong đó chợt nhớ ra cái gì đó, sắc mặt đại biến kinh hô lên.

Nhanh chóng đuổi theo.

Nhanh, có lẽ còn đuổi kịp.

Mấy đệ tử ngoại môn tinh anh nhao nhao phản ứng lại, lập tức muốn xoay người đuổi theo Ngô Khí, để đoạt lấy kỳ ngộ trên người Ngô Khí.

Tiếng gầm rú vang vọng.

Đáng tiếc, thi lang trước mặt bọn họ không cho phép, tuy chỉ còn lại mười mấy con thi lang. Nhưng sau khi hóa thành thi thú, chúng nó đã sớm hung hãn không sợ chết, không biết đau đớn. Cũng không quản địch nhân trước mặt có muốn tiếp tục chiến đấu hay không, vẫn nhào tới cắn xé.

Tuy rằng không thể sát thương bất kỳ đệ tử ngoại môn tinh anh nào, thế nhưng ngăn cản bọn họ một lát lại không có vấn đề gì, chờ bọn họ giải quyết thi lang trước mắt xong, Ngô Khí đã sớm không còn thấy bóng dáng, ngay cả một tia bóng dáng quỷ cũng không thấy.

Một màn phát sinh sau khi Ngô vút đi, Ngô Khí đương nhiên không biết.

Lúc này hắc đã xuất hiện tại địa phương lúc trước hắc bị hắc phong quỷ dị cuốn xuống, chỉ thấy trước mắt, thiên khung phẳng phát phá ra một cái động lớn. Loạn cốt mặt đất đã bị thanh lý sạch sẽ, mà dưới đại động kia, từng tòa thạch đài to lớn chìm nổi nổi trên không trung.

Vốn nơi đây ít người lui tới, nhưng lúc này, lại thỉnh thoảng có từng đệ tử nội môn hoặc ngoại môn xuất hiện trên bệ đá. Phần lớn đều là từ trên đại động đi xuống, ngồi ngay ngắn trên bệ đá. Đợi bệ đá bay xuống mặt đất, những đệ tử ngồi ngay ngắn phía trên, thần sắc đều vội vàng đi về các phương hướng.

Không cần phải nói, những người này đều là đệ tử tới đây tìm kiếm bảo vật. Lúc trước nghe mấy đệ tử tinh anh ngoại môn thảo luận, nơi này sắp bị phong tỏa, sau đó muốn tới nơi này, liền cần điểm cống hiến lớn. Thừa dịp hiện tại còn chưa đóng lại, chỉ sợ trong hai môn phái, sẽ có đại lượng đệ tử chen chúc mà tới.

Bất quá lúc này trong lòng Ngô Khí chỉ có Quy Ý, không có chút ý nghĩ muốn lưu lại nơi đây. Tùy ý nhìn lướt qua vài lần, Ngô Khí Thụ bước tới một cái bệ đá trống không.

Luyện hóa ký ức từng nhìn qua kia, Ngô Khí biết được bệ đá này tên là Phù Không Thạch đài, cũng là một loại pháp bảo. Trên đó có khắc cấm chế, có thể tự do lơ lửng rơi xuống đất.

Phi thân lên bệ đá, bàn tay Ngô Khí bỗng nhiên phát ra ánh sáng chói mắt, vươn vào túi trữ vật bên hông mình, tìm tòi một phen, mỉm cười hiện lên khóe miệng.

Bàn tay mở ra, lòng bàn tay nằm một viên linh thạch sáng long lanh, lại là một viên hạ phẩm linh thạch. Tiện tay ném đi, viên hạ phẩm linh thạch này rơi vào một lỗ thủng ở trung tâm thạch thai, bãi đá vốn còn đang yên tĩnh bỗng nhiên động dậy, chậm rãi bay lên không, hướng phía trên thiên khung đi tới.

Thứ nhất là đến yêu cầu nhiều ngày đề cử vé như vậy, không có hiệu quả gì. Các vị đạo hữu, không nên lười biếng, tùy tay một chút, liền có thể làm cho tiêu lâu cao hứng. Xin các vị đừng nói nữa.

Dưới hố xác, dưới cửa hang u ám, một bệ đá tự nhiên chậm rãi trôi nổi lên.

Thân thể Ngô Khí hiển lộ trên thạch đài lơ lửng, phía sau tóc dài khoác lên vai, lộ ra khuôn mặt xấu xí đầy đốm đen của Ngô Khí. Tay áo tung bay, thân thể Ngô Khí lập tức bay lên, phi thân xuống bệ đá, rơi vào mặt đất Thi Cốt Uyên.

Trong nháy mắt rơi xuống đất, hai mắt Ngô Khí nhìn chung quanh, vẫn là loạn cốt lờ mờ, bất quá khác với mấy ngày trước chính là, bên dưới Thi Cốt Uyên vốn là vô tận u ám. Lúc này lại có đại biến, chỉ thấy chung quanh, từng đoàn lân hỏa trôi nổi trên không trung. Cho dù là ở chỗ cực xa, trên không trung, vẫn có thể thấy được từng đoàn từng đoàn Quỷ Hỏa Lân Diễm, tuy rằng càng nhìn thấy khí tức âm trầm, nhưng lại chiếu sáng toàn bộ Thi Cốt Uyên.

Ngô Khí đứng trên mặt đất, giẫm lên toái cốt đầy đất nhìn về phía không trung kia. Hướng kia, là Hắc Cốt điện. Đường như nghĩ tới cái gì, Ngô Khí chậm rãi nhíu mày, hẳn muốn trở về Vạn Thi tông. Thế nhưng hẳn chưa tới Trúc Cơ, mặc dù có linh khí trên người, lại không cách nào ngự khí phi hành.

Tập sát Tăng Vọng, tất cả mọi chuyện của đệ tử nội môn này đều thuộc về Ngô Khí. Đáng tiếc tu vi Ngô Khí quá thấp, luyện khí tầng năm, cách cảnh giới Trúc Cơ ngự khí phi hành lại chênh lệch quá xa.

Tuy rằng nơi đây thỉnh thoảng có từng đạo lưu quang xẹt qua, hiện ra từng đệ tử nội môn có tu vi không thấp, hoặc là ngự khí phi hành, hoặc là không chế linh cầm.

Nếu là mấy ngày trước, Ngô Khí cũng có linh cầm có thể không chế, có thể bay khỏi nơi đây. Nhưng hiện tại, Ngô Khí đã không cảm ứng được chỗ con thi ưng kia của hắn. Có lẽ là thi ưng kia thấy Ngô vứt bỏ xác, liền bay trở về Hắc Cốt điện. Linh cầm phi hành những người còn lại có lẽ đều như vậy, trở về Hắc Cốt điện.

Tâm niệm xoay chuyển, Ngô Khí không tin vào hoàn cảnh nguy hiểm như dưới hố xác chết này hẳn đều sống sót, vấn đề nhỏ trước mắt này có thể làm khó hắn.

Đang suy nghĩ, một ý niệm thoáng hiện trong đầu, khóe miệng Ngô Khí hiện ra một vòng ý cười.

Bàn tay vỗ một cái vào túi trữ vật bên hông, lúc lại mở bàn tay ra, lòng bàn tay đã nằm một khối ngọc giản màu máu. Một năm trước, Ngô Khí tiếp nhận nhiệm vụ tuần tra, chấp sự họ Hứa của Hắc Cốt điện kia từng giao cho bọn họ hai miếng ngọc giản. Trong đó một miếng chính là ngọc giản màu đỏ này, chính là dùng để bảo vệ tính mạng cho chư đệ tử, Ngô Khí một mực chưa dùng, không nghĩ tới lúc này lại muốn phải ra sử dụng.

Một cổ chân khí thô to từ đan điền tuôn ra, tràn đến bàn tay, hung hăng bóp nát ngọc giản màu đỏ trong tay.

Bốp!

Âm thanh nghiền nát cực kỳ bình thường, trong nháy mắt khi ngọc giản màu đỏ kia vỡ vụn, một đoàn hắc vụ chợt xuất hiện, bên trong xen lẫn một cổ khí tức thần niệm. Hắc vụ biến hóa, chậm rãi biến thành khuôn mặt mơ hồ của chấp sự họ Hứa kia.

Không chờ vị chấp sự họ Hứa kia mở miệng, Ngô Khí dẫn đầu mở miệng, khom người thi lễ.

Chấp sự đại nhân chấp sự...

Ừm, ngươi là đệ tử ngoại môn kia, lại còn sống. Nếu bóp nát ngọc giản, nói, có chuyện gì?

Hắc vụ biến thành chấp sự họ Hứa mở miệng nói chuyện, trong nháy mắt đó Ngô Khí cảm giác được một đạo thần niệm quét một vòng chung quanh hắn, cũng không vạch trần, chỉ vẫn như cũ thi lễ.

bẩm báo chấp sự đại nhân, mấy ngày trước đệ tử thân hãm dưới thi hồ, hôm nay thoát khỏi. Muốn quay về tông môn, nhưng đệ tử tu vi chưa tới Trúc Cơ, không cách nào phi hành. Kính xin chấp sự đại nhân từ bi, đem Thi ung mượn lại đệ tử, đệ tử vô cùng cảm kích.

Ngô Khí nói xong, liền cúi đầu, lẳng lặng chờ câu trả lời của chấp sự họ Hứa kia.

A, vậy người tạm thời đứng yên tại chỗ, lát nữa tự có thi ung đón người.

Chấp sự họ Hứa kia dường như không kiên nhẫn cùng tiểu nhân vật Ngô Khí này nói chuyện, vừa mới nói xong, khuôn mặt mơ hồ do hắc vụ biến thành liên biến mất. Ngô Khí cũng không để ý, kiên nhẫn đứng tại chỗ bắt đầu chờ đợi.

Suru suru suru suru

Không bao lâu, một tiếng kêu thê lương bỗng nhiên vang lên trên đỉnh đầu Ngô Khí. Không chờ Ngô Khí ngẩng đầu lên, gió lớn mang theo khí tức chột hàng lâm, tiếp theo xuất hiện chính là một con thi ung to lớn.

Thi ung kia phảng phất nhận ra Ngô Khí, sau khi rơi xuống đất, một đôi mắt đỏ ngầu chăm chú nhìn vào Ngô Khí. Ngô Khí cẩn thận phân biệt một phen, con Thi Ung này chính là con hắc nhận lấy từ một năm trước. Chỉ là con Thi Ung này chia cách một đoạn thời gian, cũng không biết gặp phải chuyện gì tốt, thân thể vậy mà lớn lên không ít, khí thế so với trước đó càng thêm lẫm lẫm.

Lòng có ý trở về, Ngô Khí cũng không muốn trì hoãn thời gian, vuốt ve đầu lâu Thi Ung kia một chút, sau đó liền xoay người ngồi lên lưng nó.

Suru suru suru suru

Tiếng ung kêu thê lương vang vọng bầu trời, chở Ngô Khí, con Thi Ung đã trở nên cực lớn này lập tức một bước lên trời. Giống một năm trước, hóa thành một đạo ánh sáng xám, đi về phía Hắc Cốt điện ẩn giấu trên không trung kia.

Bất quá một lát, hình dáng Hắc Cốt điện mơ hồ xuất hiện trong tầm mắt Ngô Khí, trong sương mù xám xịt vờn quanh, một tòa cung điện toàn thân đen kịt sinh dựng trên vách đá dựng đứng.

Vào

Ánh sáng xám bắn vào trong sương mù, trong nháy mắt xuyên qua, Thi Ung kia mang theo Ngô Khí xuất hiện trên quảng

trường trước điện Hắc Cốt. Tầng trời thấp, Ngô Khí lập tức xoay người rời khỏi lưng chim, sau đó nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất.

Lúc này phía trước quảng trường, dưới tấm bảng hiệu Hắc Cốt điện, một người trung niên mặc hắc y đang đứng ở nơi đó, ánh mắt nhìn về phía Ngô Khí.

Có thể đứng ở đây, lại biết được Ngô Khí đến đây lúc này, ngoại trừ chấp sự họ Hứa kia, sẽ không còn có những người khác. Trong lòng Ngô Khí đoán được thân phận của trung niên áo đen trước mắt, lập tức tiến lên thi lễ.

Hấp thu trí nhớ từng nhìn thấy đệ tử nội môn, Ngô Khí hiểu biết về nội môn Vạn Thi tông càng thêm sâu. Cho nên lúc này hắn càng thêm cung kính, hắn biết, có thể trở thành tu sĩ chấp sự ngoại môn, ít nhất đều là tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, chấp sự ngoại môn có hai người.

Một là những đệ tử nội môn kia, thọ nguyên không nhiều, cảm giác mình không cách nào đột phá đến cảnh giới Kết Đan Tông Sư, liền xin tông môn trở thành chấp sự ngoại môn, nhận được một ít quyền lợi, tìm chút nội tình hoặc đệ tử sau này của mình.

Mà một loại khác, là những đệ tử nội môn trẻ tuổi có tu vi thâm hậu, cảm giác khổ tu vô dụng. Liền xin tông môn trở thành chấp sự ngoại môn, đóng giữ một phương, dùng cái này rèn luyện bản thân, đột phá bình cảnh.

Mà chấp sự họ Hứa trước mắt, chính là cái sau. Hắn tên là Hứa Phong, tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, mặc dù ở nội môn cũng là nhân vật tàn ác, tu luyện công pháp cũng cực kỳ ác độc.

Bất quá Ngô Khí lại không chút sợ hãi, trong lòng sớm đã tính toán.

Bái kiến Hứa chấp sự.

Ừm, người tên Ngô Khí đúng không. Ý nghĩ của người ta đã biết, bất quá mấy đệ tử ngoại môn đi cùng người đều đã bỏ mình. Vốn nên tiễn người trở về tương lai, nếu người muốn trở về, chỉ sợ có chút khó khăn.

Sắc mặt Hứa Phong lạnh như băng, lúc nói chuyện thần sắc cũng không có chút biến hóa nào. Lấy thân phận của gã, đi ra giải thích với Ngô Khí những chuyện này đã là rất nể mặt Ngô Khí rồi, tự nhiên cũng không cần phải có sắc mặt tốt gì.

Hứa Phong nói, Ngô Khí đã sớm đoán được. Ngày đó dưới hồ xác có bao nhiêu nguy hiểm, Ngô Khí tự mình trải qua, đương nhiên rất rõ ràng. Nếu không phải hắn may mắn không chết, còn đạt được kỳ ngộ kinh thiên đại. Lúc này hắn cũng vậy, hắn là một cỗ thi thể băng lãnh, có lẽ ngay cả thi thể cũng không tìm thấy, dưới hồ xác kia, thân tử đạo tiêu.

Yên tĩnh nghe xong lời nói phong ấn, sau đó Ngô Khí chậm rãi vỗ túi trữ vật của mình. Ánh sáng lóe lên, trong tay Ngô Khí lập tức có thêm một thứ.

Một bộ hài cốt, thân thể hoàn chỉnh, toàn thân tản ra màu sắc óng ánh như ngọc thạch. Chính là khối Ngô Khí kia lúc hồ xác phun trào, lấy được khối hài cốt không biết tên kia, hấp thu ký ức đã từng nhìn thấy, Ngô Khí cũng biết được lai lịch bộ hài cốt này.

Chủ nhân bộ hài cốt này khi còn sống chính là một vị tu sĩ trời sinh ngọc cốt, tư chất cực cao, thế nhưng không biết gặp phải biến cố gì. Thân chết trong Thi Cốt Uyên kia, một thân huyết nhục đều hư thối, chỉ để lại một bộ thi hài ngọc cốt, ngoài ý muốn rơi vào trong tay Ngô Khí.

Người làm vậy là có ý gì?

Nhìn thấy Ngô Khí lấy ra xem liền biết không phải là thi hài ngọc cốt phàm vật, sắc mặt Hứa Phong lập tức trở nên càng thêm băng lãnh, nhìn lướt qua Ngô Khí, trong lời nói đã mang theo một tia tức giận.

Hai tay Ngô Khí dâng lên hài cốt, mang theo một tia cung kính mở miệng nói: Không biết Hứa chấp sự có thể nhận ra Tôn Càn chấp sự không?

Nghe được tên Tôn Càn, thần sắc Hứa Phong trở nên hòa hoãn.

Biết, Tôn Càn là bạn tốt của bản chấp sự, nào có quan hệ gì chứ.

Hồi bẩm chấp sự, lúc sư đệ nhập môn, từng may mắn có một chút giao tình với Tôn sư huynh. Tôn sư huynh từng nói, nếu có khó khăn, có thể đi tìm hắn.

Sau khi Ngô Khí nói xong, lại nói sơ qua giao tình giữa mình và Tôn Càn, sau đó mới lần nữa chậm rãi mở miệng.

Hứa sư huynh đã là bạn tốt của Tôn sư huynh, sư đệ ở đây có một yêu cầu quá đáng, mong sư huynh đồng ý.

Lúc này sắc mặt Hứa Phong đã hoàn toàn dịu lại, ánh mắt nhìn về phía Ngô Khí cũng không còn băng lãnh như trước kia. Nghe thấy Ngô Khí nói, trên mặt gã hiện lên một tia dị sắc.

Nếu người nói là sự thật, bản chấp sự nể mặt Tôn Càn liền phái người đưa người trở về tông môn. Người còn có yêu cầu gì, nói đi, nói đi.

Ngẩng đầu nhìn thoáng qua Hứa Phong, Ngô Khí hai tay đem thi hài ngọc cốt nâng đến trước mặt hắn.

Hứa sư huynh, lần này sư đệ muốn kết một thiện duyên, lấy thi hài ngọc cốt này hướng sư huynh đổi lấy linh cảm thi ung. Ngày sau nếu sư đệ có cơ hội tiến vào nội môn, mong rằng đến lúc đó sư huynh chiếu cố một chút.

Ngô Khí vừa nói ra, Hứa Phong vốn mặt không biểu tình lập tức biến sắc, kinh ngạc bất ngờ xuất hiện trên mặt của hắn, ánh mắt như lưỡi dao sắc bén quét về phía Ngô Khí.

Canh hai đến, đảm bảo thành công. Các vị, văn chương chân chính sắp bắt đầu, chân lợn bắt đầu mưu đồ, lập tức sẽ bắt đầu trâu bò, sẽ không uất ức nữa.

Cầu vé xin vé miễn phí, vô cùng trọng yếu đề cử vé, lâu nhỏ thật sự rất cần. Các vị đạo hữu, điểm đề cử một chút, có ích cho thể xác và tinh thần khỏe mạnh a.

Chấp sự trung niên áo đen sắc mặt lạnh lùng nghiêm nghị, ánh mắt sắc bén như lưỡi dao sắc bén quét lên trên mặt Ngô Khí. Đối mặt ánh mắt lạnh như băng của Hứa Phong, Ngô Khí không sợ hãi chút nào, vẫn như cũ hai tay nâng bộ thi hài ngọc cốt kia, lẳng lặng đứng trước mặt Hứa Phong.

Hai người đối mặt, một người chính là chấp sự có hung danh không nhỏ ở nội môn Trúc Cơ hậu kỳ, một người lại là đệ tử ngoại môn địa vị Luyện Khí tầng năm hèn mọn.

Thật lâu về sau, thần sắc băng lãnh mới dần dần hòa hoãn lại, khóe miệng vậy mà xuất hiện một tia mỉm cười.

Hảo, ý chí kiên định, linh căn tư chất tuy thấp, nhưng nếu cần cù tu hành ngày sau thành tựu tất nhiên không thấp. Tôn Càn nhìn người luôn luôn không tệ, lần này cũng không nhìn lầm. Tốt, phần đại lễ này, ta nhận rồi.

Sắc mặt Hứa Phong trở nên vui vẻ, bàn tay vung lên thi hài ngọc cốt nguyên bản do Ngô Khí cầm trên tay lập tức đến trên tay gã.

đuổi ra một bàn tay khác, từ hai chân thi hài ngọc cốt kia vượt về phía đỉnh đầu, chỉ thấy bàn tay Hứa Phong lướt qua, thi hài ngọc cốt kia dần dần bắt đầu phát ra ánh sáng lấp lánh. Vốn chỉ là hài cốt nhìn qua có chút kỳ dị, lúc này vậy mà tản mát ra khí thế nhàn nhạt, tựa như hài cốt kia sống lại.

Luyện Khí đỉnh phong, đáng tiếc, trước kia người này nếu tiến vào cảnh giới Trúc Cơ, giá trị thi hài ngọc cốt này lập tức sẽ tăng lên mấy lần. Khi đó ngay cả ta cũng không dám dễ dàng nhận phần đại lễ này, hiện tại cũng tốt, thiện duyên này, Hứa sư huynh người ta kết.

Bàn tay Hứa Phong dừng lại ở trên đầu thi hài Ngọc Cốt kia, sau khi biết được tu vi khi còn sống của thi hài Ngọc Cốt, trên mặt xuất hiện một tia tiếc nuối. Bất quá lập tức biến mất, lộ ra nụ cười cùng Ngô Khí nói.

Nhìn thần sắc gã, hiển nhiên đã tin tưởng lời nói của Ngô Khí, có chút giao tình với Tôn Càn. Ngô Khí đạt được mục đích, cười nhạt một tiếng, không muốn ở lại Hắc Cốt điện này lâu, lúc này tỏ vẻ muốn rời khỏi Thi Cốt Uyên, trở về tông môn.

Đã như vậy, sư huynh cũng không lưu người lại, Thi Ứng này sẽ đưa cho sư đệ. Ngày sau các sư đệ cũng vào nội môn, nhất định sẽ tới tìm sư huynh gặp mặt một phen.

Lúc này Hứa Phong nói chuyện, đã hoàn toàn không còn vẻ băng lãnh, thống khoái nhận lấy thi hài ngọc cốt kia, rõ ràng tâm tình rất tốt, cùng Ngô Khí nói chuyện với nhau, cũng sẽ lộ ra ý cười, không còn tư thái băng lãnh cao cao tại thượng như trước nữa.

Bất quá Ngô Khí cũng có thể cảm giác được, hiện tại Hứa Phong này khách khí như vậy, bất quá là nể mặt một cỗ thi hài ngọc cốt kia. Nếu Ngô Khí không đưa thi hài ngọc cốt kia cùng hắn, chỉ sợ hiện tại Hứa Phong không để ý tới hắn, mặc dù Ngô Khí và Tôn Càn có giao tình gì cũng vậy.

Người Ma đạo, phần lớn đều là lợi ích tương hợp, muốn tìm bằng hữu chân chính, khó khăn lại khó.

Ngô Khí am hiểu đạo lý trong đó, cũng không để ý, nghe Hứa Phong nói đem thi ung tặng cho hắn, trên mặt càng lộ ra vẻ vui mừng. Theo sự tình Ngô Khí đưa tới, thi hài ngọc cốt kia, chỗ trân quý cho dù là đệ tử nội môn cũng sẽ mơ tưởng ba phần. Một con thi ung căn bản không thể so sánh, nhưng Ngô Khí cũng đang hy vọng Hứa Phong có thể bạc đãi hắn, như vậy ngày sau lại tìm hắn hỗ trợ, hắn nhất định không cách nào từ chối.

Đưa thi hài Ngọc Cốt ra, vốn là vì lôi kéo Hứa Phong, chuẩn bị cho ngày sau. Ngô Khí dự đoán lần này quay về tông môn, tất nhiên sẽ không quá bình tĩnh, nếu không sớm chuẩn bị, chỉ sợ lúc xảy ra chuyện không kịp.

Không có ở Hắc Cốt điện quá lâu, Ngô Khí cáo biệt đã lâu, leo lên lưng Thi Ứng kia, sau đó lập tức không chế Thi Ứng bay ra ngoài Hắc Cốt điện.

Vào

Lưu quang màu xám bỗng nhiên từ phía dưới Thi Cốt Uyên u ám kia bắn ra, xoay quanh trên không trung một phen, sau đó phóng về phía bầu trời xa xa.

Lúc trước do một vị ngoại môn chấp sự đưa bọn Ngô Khí đến Hắc Cốt điện, thời gian hao phí cũng chỉ hơn nửa ngày. Nhưng hiện tại Ngô Khí ngồi trên Thi ung quay về, lại dùng hai ngày mới tới được.

Mây mù quay cuồng, còn chưa vào sơn môn, Ngô Khí đã ngồi trên lưng Thi Ung, cảm giác được từng luồng từng luồng khí tức âm lãnh xâm nhập cốt tủy, những gì trước mắt chứng kiến, đều là từng tòa Quỷ Sơn ma phong, âm trầm đáng sợ, không hổ là khí tượng Ma Tông.

Ngọn núi bên ngoài sự đường nhìn thấy, cao vút trong mây, bỗng nhiên một đạo hào quang màu xám từ đằng xa phóng đến, trực tiếp rơi ở chân núi kia.

Vù vù vù

Thi ung ở chân núi lộ ra thân hình to lớn, đôi cánh to lớn vô mạnh, sinh ra từng đạo kinh phong. Thân hình Ngô Khí ngồi ngay ngắn ở trên lưng Thi Ung, nhìn thoáng qua ngọn núi to lớn trước mắt, không tiếp tục để Thi Ung bay lên, mà xoay người xuống lưng Thi Ung.

Hai chân vừa rơi xuống đất, Ngô Khí lập tức vỗ túi trữ vật bên hông mình, từ bên trong lấy ra một cái vòng sắt màu nâu xanh phong cách cổ xưa. Trên vòng sắt kia hình như có quang mang vờn quanh, mơ hồ có cảm chế khắc lên trên đó. Trong lúc quang mang chớp động, trên đó có chữ ẩn hiện, nhìn kỹ lại, lại là một chữ thú.

Vật trong Linh Thú Quyển, Ngô Khí cầm trong tay, tên là Linh Thú Quyển. Chính là cấm chế pháp bảo, chính là nơi nuôi dưỡng Linh Thú. Hứa Phong đưa Thi Ung cùng Ngô vứt bỏ, cũng thuận tiện tặng một cái Linh Thú Quyển, cũng tốt cho con Thi Ung kia lúc bình thường có chỗ cư trú.

Thu.

Một luồng chân khí từ lòng bàn tay phun ra, phun lên trên vòng linh thú, cấm chế trên vòng linh thú kia lập tức tỏa sáng,

bao phủ thi ung trước người Ngô Khí vào trong đó. Đợi ánh sáng kia tan hết, Thi Ung đã không còn nữa, chỉ là trên vòng linh thú mơ hồ xuất hiện ấn ký thi ung, trông rất sống động.

Thu xong linh thú quyền, Ngô Khí lập tức xoay người, nhìn thoáng qua ngoại sự phong, bỗng nhiên thúc giục chân khí trong cơ thể phóng như điên lên. Ngọn núi nơi ngoại sự đường, cao vút trong mây, bất quá cũng không chống đỡ nổi Ngô Khí chạy như điên hơn mười hơi thở.

Lúc này trên quảng trường trên đỉnh núi bỗng nhiên xuất hiện thân hình Ngô Khí, mà trước mặt hắn lại là một mảng kiến trúc to lớn. Nhất là ở giữa một tòa đại điện, cực kỳ to lớn, trên cửa điện treo một tấm bảng hiệu, trên đó viết ba chữ to: Ngoại Sự đường.

Vù vù

Nhẹ nhàng thở ra một hơi, Ngô Khí nhấc chân, đi về phía cung điện cách đó không xa. Nếu là trước kia, Ngô Khí sẽ không dễ dàng xuất hiện ở ngoại sự đường này. Bất quá hiện tại, mặc kệ từ phương diện kia nghĩ gì, hắn đều không có lý do không xuất hiện ở chỗ này.

Hiện lên mười cây Hóa Huyết Hoa, nhiệm vụ này quá khó khăn, vẫn là đổi một cái đi.

Các vị sư huynh đệ, nhiệm vụ tru sát Thiết Cốt Thi Lang, còn có ai tiếp, không bằng cùng đi đi,

Hắc hắc, nhiệm vụ này tốt, bản thiếu gia lại tìm tới mấy người là có thể hoàn thành.

Ha lang hoàn thành nhiệm vụ rồi, một trăm điểm công hiến, phát tài rồi.

Hai chân giẫm lên cánh cửa chính điện ngoại sự đường, lập tức bên tai truyền đến tiếng người náo nhiệt. Đi tuần tra Thi Cốt uyên một năm, Ngô Khí hầu như đã quen với hoàn cảnh tĩnh mịch không tiếng động, chợt nghe tiếng người huyên náo truyền đến chung quanh, đáy lòng Ngô Khí còn xuất hiện một tia hoảng hốt.

Thoáng cái khôi phục, hai mắt lập tức quét về phía toàn bộ cung điện. Liếc mắt một cái, Ngô Khí liền thấy rõ nhân số trong cung điện lúc này, khó khăn lắm gần trăm người, phân bố thưa thớt ở các góc cung điện.

Chỉ có vài người như vậy...

Một tia nghi hoặc hiện lên trong mắt, bất quá lại nghĩ tới cái gì, tia nghi hoặc kia lập tức biến thành giạt mình.

Ngô Khí vừa xuất hiện, gần trăm đệ tử ngoại môn còn nóng lòng nói chuyện lập tức an tĩnh lại, dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía Ngô Khí, tất cả mọi người đều như vậy, tựa hồ nhìn thấy Ngô Khí Ti không tổn hao gì xuất hiện ở nơi này là một chuyện rất khó tin.

Trong đó có mấy người, sau khi phản ứng lại, lập tức chậm rãi lui ra khỏi cung điện. Nhìn thấy mấy tên đệ tử ngoại môn len lén rời đi, Ngô Khí trong lòng cười lạnh, bước chân không ngừng, cũng mặc kệ phản ứng của mọi người, chậm rãi đi vào chỗ sâu trong cung điện.

Sau khi Ngô Khí đi vào một chỗ thiên điện sâu trong cung điện, gần trăm đệ tử ngoại môn yên tĩnh lập tức lại thảo luận ra. Lúc này trong cung điện này, tu vi đệ tử ngoại môn vậy mà không một ai vượt qua luyện khí tầng mười, đều là đệ tử mới. Nhập môn bất quá mười năm hai mươi năm, hoặc là những người mới vừa nhập môn một năm trước.

Tiểu tử kia vậy mà còn chưa chết, nhất định sẽ có người đi thông báo cho mấy người Hồng Bá Thiên, lần này lại có trò hay xem rồi.

Hắc hắc, một tên tạp dịch thấp hèn sao có tư cách đứng chung một chỗ với chúng ta, tiểu tử này không chết ở Thi Cốt Uyên, mấy người Hồng sư huynh nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, hẳn chết chắc rồi.

Ở ngoại môn tu hành này quá nhàm chán, thường xuyên có chút trò hay xem cũng là một chút xúc tác lớn. Hy vọng tiểu tử này có thể kiên trì một hồi lâu, đừng nhanh như vậy mà chết.

Ngô Khí mơ hồ nghe được phía sau truyền đến thanh âm thảo luận, một tia cười lạnh xuất hiện ở khóe miệng. Hắn từ lúc đi

tuần tra Thi Cốt Uyên đã biết là ai hãm hại hắn, mấy người Hồng Bá Thiên ở ngoại môn này là tồn tại ác bá. Nếu tu vi thấp, lại không có chỗ dựa, căn bản không cách nào làm trái bọn họ.

Bình thường bọn họ quen làm mưa làm gió ở ngoại môn, chột gặp Ngô Khí không nghe lời này, không thu thập cho tốt làm sao mà lập uy tín. Việc này đã liên quan đến vấn đề thể diện, hưởng chi trong mắt bọn họ, thu thập một đệ tử ngoại môn tu vi thấp hèn do tạp dịch tấn chức, còn không phải dễ như trở bàn tay.

Mạnh được yếu thua, hừ, vậy nhìn xem, nếu tu vi của ta cao hơn các người, là ai lấy mạng ai.

Nhớ tới mấy lần thi cốt gặp phải nguy hiểm đến tính mạng, trong lòng Ngô Khí lập tức nổi lên sát ý, lần đầu tiên trong đời có ý nghĩ giết người cực kỳ mãnh liệt, mà không phải bị bức bách giết người. Lúc này trong đáy lòng hắn, đã phẫn tử hình cho mấy người Hồng Bá Thiên.

Có việc dừng lại, đêm nay hơn một giờ này. Lại nợ một chương, vì lẽ đó vẫn là nợ mười bốn chương. sổ sách trước tiên.

Tuy chỉ có một canh, nhưng vẫn là xin một tấm vé. Tài liệu cất giữ rất cao, vé đề cử thật sự là quá trắng, các vị, điểm một chút tiền đề cử vé không cần tốn bao nhiêu khí lực và thời gian. Nếu có, xin đập mấy tấm, đối với tiểu lâu ý nghĩa thật sự rất lớn.

Bái tạ ơn.

Ngô Khí đứng yên tại chỗ, chậm rãi ổn định sát niệm trong lòng, bình tĩnh nhìn về phía bảng hiệu Thiên Điện trên đỉnh đầu.

Cổng Lực Điện.

Thiên điện trước mắt Ngô Khí là Điện công hiến, bên ngoài nhìn qua cũng không lớn, chỉ là một tòa Thiên điện mà thôi. Bất quá Ngô Khí biết, bình thường, Thiên điện này hầu như mỗi thời mỗi khắc đều có người đến, nối liền không dứt. Kỳ quái là, lúc này nơi này có chút quanh quẽ, ngoài Ngô Khí ra, không có một ai.

Chấp sự đại nhân, chúng ta còn cần ở đây sao, nghe nói Thi Cốt Uyên phát sinh thiên biến, những phong tai kia vô cùng đáng sợ nguy hiểm biến mất không thấy gì nữa, dưới hồ xác hiện tại đã thành nơi ẩn giấu bảo vật. Nội ngoại môn mấy ngàn đệ tử dốc toàn bộ lực lượng, tiến đến cướp đoạt bảo vật.

Đúng vậy, không thể tưởng được công hiến điện này cũng có lúc quanh quẽ. Đáng tiếc bản chấp sự có chức trách trên người, nếu không nhất định phải đi tìm kiếm một phen.

Ngô Khí vừa nhấc chân vào cửa điện, đã nghe thấy một lão giả phía trước nói chuyện với ngũ khí hâm mộ. Ngô Khí đi lên trước, thi lễ với lão giả kia một cái, sau đó bàn tay liên tục vỗ túi trữ vật bên hông, hào quang lập lòe, những thứ khác xuất hiện trong tay Ngô Khí, sau đó bị hất ném lên quầy hàng trước mắt.

Người chính là đến sao.

Lão giả kia thấy Ngô Khí tiến lên, vừa định mở miệng nói chuyện, nhưng sau khi nhìn thấy vật trong tay Ngô Khí không ngừng xuất hiện trong tay hắn thì thần sắc lập tức biến hóa, một đôi mắt già càng lúc càng mở lớn, ánh mắt nhìn về phía Ngô Khí đều không thể tưởng tượng nổi.

Hóa Huyết Hoa Khô Thảo Sát Yêu Thi Đảm Bách Thảo Hủ Cốt Chu.

Cái này...

Mỗi khi nhận ra vật này, hai mắt lão giả khô gầy kia liền trừng lớn lên, thần sắc trên mặt đều không thể tưởng tượng nổi, giống như nhìn thấy chuyện gì đó hoàn toàn không thể.

Ngô Khí lại mặc kệ những thứ kia, vẫn không ngừng lấy đồ trên quầy. Thời gian dần trôi qua, khi đồng vật chất đồng giống như tòa núi nhỏ trước mắt này, Ngô Khí mới định chỉ động tác trên tay.

Thỉnh thoảng những thứ này thành điểm cống hiến tông môn, đây là ngọc bài thân phận đệ tử.

thần nhiên nhìn thoáng qua lão giả bị khiếp sợ, sau đó ném một cái ngọc bài lớn chừng bàn tay lên trên quầy trước mặt lão giả. Trên ngọc bài kia rõ ràng khắc một chữ vút bỏ, lại là ngọc bài thân phận đệ tử ngoại môn của Ngô Khí.

Ngọc bài này có nhiều tác dụng, một trong số đó, chính là ghi chép điểm cống hiến chủ nhân ngọc bài có được. Ghi chép trong ngọc bài, có thể sửa đổi bất cứ lúc nào. Bất quá cũng không phải ai cũng có thể sửa đổi, tại Vạn Thi tông, chỉ có những chấp sự có chức vụ tương quan hoặc trưởng lão có thể sửa đổi, ví dụ như nội ngoại hai môn cống hiến điện hoặc là những chấp sự trưởng lão phụ trách nhiệm vụ tông môn tuyên bố nhận nhiệm vụ.

Bình thường môn đình Nhược thị của Điện cống hiến này, chính là bởi vì lúc các đệ tử cần sử dụng điểm cống hiến của tông môn, đều sẽ tới nơi này đổi hoặc là lấy ra.

Trong ngọc bài thân phận Ngô Khí, điểm cống hiến tông môn lúc này là năm mươi điểm đáng thương. Chỉ là lúc nhận lấy ngọc bài thân phận, tính tượng trưng của tông môn tăng thêm. Năm đầu tiên nhập môn, Ngô Khí không làm bất cứ nhiệm vụ gì, cũng không nộp lên bất cứ tài nguyên bảo vật gì, tự nhiên cũng không cách nào có được điểm cống hiến của tông môn.

Bất quá bây giờ, điểm cống hiến trong ngọc bài thân phận Ngô Khí chỉ sợ sẽ phải thay đổi lớn, bởi vì Ngô Khí xuất ra tài nguyên bảo vật, đặt đầy một tòa núi nhỏ. Khí tức bảo vật nồng đậm hỗn hợp cùng một chỗ, làm cho lão giả khô gầy chấp sự

kia kinh ngạc không thôi, phải biết rằng lúc này Ngô Khí lấy ra, đã có thể so sánh với tất cả thân gia của đệ tử nội môn bình thường.

Cho dù là đệ tử nội môn cảnh giới Trúc Cơ, muốn xuất ra những vật này, cũng là rất khó khăn. Có lẽ phải hao hết một ít bảo vật trọng yếu ngoài thân gia, không có đệ tử nội môn nào điên cuồng như thế, đổi chín thành tông môn cống hiến của mình thành điểm.

Bất quá Ngô Khí xuất ra những thứ này cũng không đau lòng chút nào, những vật này đều là đệ tử nội môn bị hấn tập sát từng nhìn thấy, lúc này lấy ra đổi lấy điểm cống hiến có ích với Ngô Khí, tất nhiên Ngô Khí không chút nào đau lòng.

Mời chấp sự kiểm kê lại một chút, nhìn xem có thể đổi được bao nhiêu điểm cống hiến.

Ngô Khí nhìn thấy lão giả chấp sự kia bị một đồng vật phẩm tài nguyên giống như núi nhỏ trước mắt làm cho kinh sợ, vội vàng nhắc nhở một chút. Lão giả khô gầy kia lập tức giật mình tỉnh lại, dùng ánh mắt kinh ngạc lần nữa nhìn Ngô Khí một chút, sau đó bắt đầu cùng những thanh niên phụ trách làm việc khác kiểm kê lại một đồng đồ vật trên quầy.

Một cây Hóa Huyết Hoa, giá trị hai trăm điểm cống hiến; ba cái Sát Huyết Thi Đâm, giá trị một ngàn điểm cống hiến; Hủ Cốt giòi trăm đôi, giá trị một ngàn điểm cống hiến.

Trong quá trình kiểm kê, trên mặt lão giả khô gầy thỉnh thoảng hiện lên vẻ kinh ngạc, nhất là thời điểm từ trong núi nhỏ lấy ra bảo vật có giá trị đặc biệt lớn, lại càng như vậy.

Luyện khí tầng năm, tu vi như vậy trước mặt một tu sĩ Trúc cơ, bất luận như thế nào cũng không thể che giấu được. Lão giả kia kinh ngạc như thế cũng là bình thường.

Một lúc lâu sau, lão giả khô gầy kia mới chậm rãi thở phào một hơi, xoa xoa mồ hôi trên trán không tồn tại, quay về phía Ngô Khí mở miệng nói: Những thứ này, nếu như đều đổi thành điểm cống hiến, tổng cộng là hai vạn năm ngàn điểm cống hiến.

Con số trong miệng lão giả khô gầy kia vừa báo ra, Ngô Khí khẽ cau mày, bàn tay khẽ động, vỗ trên túi trữ vật bên hông. Quang mang lần nữa chớp động, bàn tay mở ra, một hộp ngọc xuất hiện. Trong hộp ngọc kia có hai vật màu sắc khác nhau nằm.

Không biết cộng thêm hai thứ này, có thể đạt tới ba vạn điểm công hiến hay không.

Ngô Khí chậm rãi đặt hộp ngọc trong tay lên trên quầy, nói với lão giả khô gầy.

Sau khi kiểm kê xong tất cả mọi thứ, lão giả khô gầy không dám đối với thiếu niên xấu xí trước mắt có chút khinh thường, nhìn thấy Ngô Khí xuất ra một hộp ngọc. Hắn lập tức nhận lấy, chưa kịp mở hộp gỗ, chỉ là thần niệm đảo qua bên trong, trên mặt lại hiện lên một vòng dị sắc.

Mật rắn Thiết tuyến, nội đan Hủ Cốt Hồ Vương. Thứ tốt, hai thứ này cùng một chỗ, có thể đổi năm ngàn điểm công hiến. Cùng một chỗ với đồ trước đó, vừa vặn đủ ba vạn.

Đã nhận được đáp án chắc chắn, Ngô Khí không thu hồi hộp ngọc kia, trực tiếp để lão giả khô gầy đổi tất cả mọi thứ thành điểm công hiến tông môn.

Một lát sau, Ngô Khí tay nắm lấy ngọc bài thân phận, chậm rãi đi ra khỏi công hiến điện. Một lát sau, thân ảnh của hắn lại xuất hiện trong chính điện.

Không để ý đến bất luận kẻ nào, Ngô Khí đi đến bên trong chính điện, trực tiếp hướng về phía đệ tử ngoại môn phụ trách tiếp đãi nhiệm vụ bên cạnh ngọc bích to lớn kia mà đi.

Tên trung niên quản sự này, dáng dấp xấu xí, tu vi luyện khí tầng mười hai đỉnh phong. Đối với người này, Ngô Khí rất quen thuộc, người lúc trước hãm hại hắn nhận nhiệm vụ tuần tra Thi Cốt Uyên cứu tử nhất sinh, lại có một phần quản sự này.

Đi đến trước mặt quản sự này, trên mặt Ngô Khí lập tức xuất hiện nụ cười cực kỳ xán lạn, cầm ngọc bài thân phận trong tay cùng một cái ngọc giản khác trước mặt quản sự, sau đó chậm rãi mở miệng.

Quản sự đại nhân, một năm trước đệ tử tiếp nhiệm vụ tuần tra của Thi Cốt Uyên đã hoàn thành, trong ngọc giản kia có tin tức của Thi Cốt Hắc Cốt Điện Hứa chấp sự, Quản sự đại nhân có thể xác nhận một chút. Nếu không có vấn đề gì, xin mời đem nhiệm vụ ban thưởng cho đệ tử.

Sau khi Ngô Khí nói xong, cũng không có động tác gì, chỉ là lẳng lặng nhìn quản sự kia.

Quản sự kia lúc trước Ngô Khí hiện thân ở chính điện đã thấy được, chỉ là hắn vẫn không có bất kỳ ý tứ gì để Ngô Khí vào trong mắt, trong lòng có lẽ cho rằng Ngô Khí may mắn thông qua được nhiệm vụ tuần tra của Thi Cốt Uyên. Dù sao loại chuyện này cũng không phải là không có khả năng, có một số nhiệm vụ cực kỳ nguy hiểm, kỳ thật cũng có cơ hội có thể bình yên vượt qua. Chỉ cần người vận khí tốt, trong lòng quản sự kia liền cho rằng Ngô Khí thuộc về người có vận khí tốt.

chán ghét quét mắt nhìn Ngô Khí một cái, lười biếng cầm ngọc giản mà Ngô Khí ném tới lên, mặc dù đã đoán được Ngô Khí hoàn thành nhiệm vụ, nhưng không kiểm tra một chút nào là không cam lòng, thần niệm nhập vào ngọc giản, sau nửa ngày mới chậm rãi lấy ra. Cũng không biết trong ngọc giản kia lưu lại khẩu lệnh gì, lúc này quản sự rút ngọc giản ra, trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc.

Lại cầm lấy ngọc bài thân phận Ngô Khí, một tay khác loé lên quang mang, lấy ra một cây hắc ngọc bút toàn thân đen kịt, phía trên khắc rất nhiều phù văn phức tạp.

Lúc còn ở cổng hiến điện, Ngô Khí đã nhìn thấy bút ngọc màu đen kia, muốn sửa đổi thân phận điểm cổng hiến trong ngọc bài, nhất định phải dùng bút ngọc đen này. Cũng không biết quản sự kia làm cái gì, bút ngọc trong tay chột sáng lên, thần niệm quản sự lộ ra, đang lúc chuẩn bị điều khiển bút ngọc sửa đổi điểm cổng hiến trong ngọc bài thân phận Ngô Khí.

Bỗng nhiên, quản sự kia sắc mặt đại biến, giống như nhìn thấy tình cảnh gì đó phi thường khó tin.

Ba vạn điểm cổng hiến, cái này.

Viên quản sự kia kinh hô một tiếng, sau đó há to miệng, trên mặt tràn đầy vẻ kinh hãi, không dám tin nhìn ngọc bài thân phận của Ngô Khí trong tay mình.

Mọi người trong điện đều là những đệ tử ngoại môn có tu vi thấp, lúc này bỗng nhiên nghe thấy quản sự kia kinh ngạc hô to một tiếng, nhao nhao quay đầu nhìn về phía bên này. Nhìn thấy trong tay quản sự cầm một cái ngọc bài thân phận, lại nhìn thấy Ngô Khí đứng trước mặt quản sự, nhớ tới câu trước đó của quản sự.

Trong trăm người, cũng có không ít người tâm tư hoạt lạc, tâm niệm hai ba chuyện liền nghĩ tới điều gì. Trong mắt nhao nhao lộ ra vẻ không dám tin, sau một lát, hầu như tất cả mọi người đều biết xảy ra chuyện gì.

Tất cả mọi người, tất cả đệ tử ngoại môn trong điện đều lộ ra vẻ tham lam. Hô hấp của mọi người đều trở nên nặng nề, ánh mắt nhìn về phía Ngô Khí không còn là sự khinh thị cùng chán ghét lúc trước, mà thay vào đó là một loại ánh mắt tham lam, không che giấu sự tham lam.

Khí tức trong chính điện lập tức trở nên không giống nhau, không khí tựa hồ muốn động lại, từng ánh mắt tham lam đan vào một chỗ, hóa thành một tấm lưới lớn hướng Ngô Khí bao phủ mà đến. Ngô Khí có thể cảm giác được, trong lòng mỗi người lúc này đều xuất hiện rất nhiều ý niệm trong đầu, đang bện thành âm mưu, mục đích đều là một cái, đó chính là Ngô Khí.

Bất quá vào thời khắc này, lại là yên tĩnh kỳ lạ, một chút thanh âm cũng không có, giống như yên tĩnh trước cơn bão kia.

Canh thứ nhất đến, đêm nay hai càn đảm bảo căn bản.

Số liệu quá khó xem, tiêu lâu quý xuống cầu đề cử vé.

Hừ.

Một tiếng hừ lạnh từ trong miệng Ngô Khí đi ra, yên tĩnh quý dị kia lập tức bị phá vỡ, mọi người trong điện nhao nhao thu hồi ánh mắt. Tiếng người náo nhiệt cũng một lần nữa xuất hiện trong chính điện, tựa như đều thu liễm lại.

Bất quá ánh mắt âm thầm quét về phía Ngô Khí lại căn bản không giảm bớt một chút nào, trong những ánh mắt tham lam đó mơ ước cũng không giảm, thậm chí càng ngày càng nghiêm trọng. Nếu không phải cố kỵ môn quy Vạn Thi tông, chỉ sợ đã sớm có người ra tay với Ngô Khí.

Người chết vì tài, chim chết vì thức ăn.

Ba vạn điểm cống hiến, ngoại môn hầu như không có đệ tử nào có thể kháng cự sự hấp dẫn to lớn này. Phải biết rằng, mặc dù điểm cống hiến tông môn có thể có được nhiều cách thức. Như là nhận nhiệm vụ tông môn đi hoàn thành các loại, nhưng bình thường tu luyện, phải tiêu hao rất nhiều tài nguyên, có chi phí thật lớn.

Những nhiệm vụ tông môn kia, điểm cống hiến ban thưởng thật sự quá ít, kỳ thật tuyên bố nhiệm vụ tông môn. Điểm cống hiến cũng không nhiều, ngoại môn tiếp nhận nhiệm vụ cũng phần lớn sẽ không nhìn đến điểm cống hiến kia, mà là nhiệm vụ có thể nhận được bao nhiêu tài nguyên tu luyện.

Giống như nhiệm vụ khai thác mỏ kia, phải mất một năm, ban thưởng chẳng qua chỉ là một trăm điểm. Không có ai nguyện ý đi, nhưng một ít đệ tử ngoại môn tình cảnh không tốt lại nguyện ý đi vào. Bởi vì lúc đào mỏ, nếu có thể có vận khí, đào được những khoáng thạch tốt, đào được linh thạch trung phẩm thậm chí linh thạch thượng phẩm, lập tức có thể phát đạt.

Nhưng không phải ai cũng có vận khí tốt, cho nên ở ngoại môn, đại đa số đệ tử chỉ có thể cung cấp điểm cống hiến cho yêu cầu tu luyện hàng năm của mình. Đệ tử ngoại môn có thể

tích góp được ba vạn điểm công hiến, không phải là không có, bất quá nghĩ cũng chỉ có mấy người mà thôi.

Sau khi biết được điểm công hiến tông môn khó đạt tới như vậy, Ngô Khí cuối cùng cũng hiểu được lúc trước nghĩa phụ Ngô Trạch để lại cho hắn một vạn năm ngàn điểm công hiến là di sản quý giá cỡ nào. Ngô Trạch ở Vạn Thi Tông mấy chục năm, cũng không biết đã trải qua bao nhiêu đau khổ nguy hiểm, mới tích góp được trọn vẹn một vạn năm ngàn điểm công hiến.

Nghĩ đến nghĩa phụ bỏ mình, quyết định trong lòng Ngô Khí trở nên càng thêm kiên định, ngày sau cái mạng này của hắn, không chỉ vì mình mà sống vì Ngô Trạch. Ai muốn mạng của hắn, hắn phải lấy mạng người đó.

Quản sự đại nhân, sao vậy, có vấn đề gì sao?

Cảm thụ được ánh mắt không có hảo ý trong mắt mọi người chung quanh phóng tới, Ngô Khí trong lòng cười lạnh, lại không sốt ruột chút nào. Cũng không có ý tứ thu lại ngọc bài thân phận của mình, tựa hồ cố ý khoe khoang, thuận miệng nhắc nhở tên quản sự bị kinh hãi kia.

Không có không có.

Lão giả khô gầy quản sự kia ý thức được sự thất thố của mình, vội vàng thu hồi vẻ kinh hãi trên mặt, bút ngọc màu đen trong tay run lên, một luồng hắc quang từ ngòi bút kia bắn nhanh ra, chọt chui vào trong ngọc bài thân phận Ngô Khí.

Quản sự kia hai mắt cũng nhắm lại, sau một lát mở ra, thu hồi bút ngọc đen. Dem ngọc bài thân phận Ngô Khí đưa trả lại cho Ngô Khí, trong thần sắc cũng có vẻ không nở. Dù sao hắn tuy là quản sự, tu vi địa vị lại không nhiều bằng những chấp sự ngoại môn, thậm chí so sánh với một ít đệ tử tinh anh ngoại môn, hắn cũng có nhiều không bằng.

Ba vạn điểm công hiến, muốn hắn lấy ra, hắn cũng không lấy ra được. Bất quá chẳng biết tại sao, lúc này trên mặt quản sự này đã không còn vẻ khinh thường cùng chán ghét, ngược lại mang theo một tia nịnh nọt. Mặc dù không bỏ ba vạn điểm

cổng hiến trong ngọc bài kia, nhưng lại không dám lộ ra vẻ tham lam nhìn thấy Ngô Khí.

Ngô sư đệ, lần trước lão hủ đắc tội nhiều, ở đây nhận lỗi với Ngô sư đệ, mong sư đệ không nên trách tội mới tốt.

Lúc đưa trả ngọc bài, quản sự kia bỗng nhiên hạ giọng, mang theo một tia áy náy nói với Ngô Khí.

Nghe được lời lão quản sự nói, trên mặt Ngô Khí xuất hiện một vòng kỳ dị, lại bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, nhìn thoáng qua ngọc giản có khẩu lệnh của Hứa Phong trên bàn trước người quản sự, cười nhạt một tiếng, cũng không nói gì, tiếp nhận ngọc bài thân phận của quản sự, quay người đi ra ngoài chánh điện.

Ngô Khí vừa đi, khí tức bên trong chính điện ngoại sự đường kia lập tức biến đổi, không kiêng nể gì bộc phát ra tiếng đàm luận. Đều là vây quanh Ngô Khí, trong lời nói không rời ba vạn điểm cống hiến kia.

Cũng có một số người, âm thầm không chút tiếng động, âm thầm theo đuôi Ngô bỏ ra khỏi chính điện. Xem ý tứ của những người này, tựa hồ đã hoàn toàn bị ba vạn tông môn kia cống hiến dụ hoặc đến, lại muốn theo đuôi Ngô vút bỏ đến một số nơi hẻo lánh. Sau đó không để ý môn quy, bí quá hoá liều ra tay, bức bách Ngô ruồng bỏ đi vào khuôn khổ, chuyển ba vạn điểm cống hiến cùng bọn họ.

Đáng tiếc tu vi bọn họ không cao, Liễm Tức Chi Thuật càng là cực kỳ thấp kém, Ngô Khí muốn không phát hiện bọn họ cũng khó. Vốn Ngô Khí còn định trực tiếp đi đến nơi muốn đi, sau khi cảm ứng được người đi phía sau, trên mặt lộ ra một tia trào phúng trêu đùa.

Bước chân cố ý chậm lại, bắt đầu mang theo những người kia rẽ ngang rẽ dọc. Vì phòng ngừa những người kia giữa đường rút đi, có đôi khi Ngô Khí đi về phía một ít nơi vắng vẻ, nhưng mỗi lần phải đến, lập tức lại chuyển tới chỗ khác.

Như vậy, một canh giờ sau, người đi theo phía sau rốt cuộc đoán được Ngô Khí đang đùa nghịch bọn họ, nhao nhao giận dữ, nhưng lại không thể làm gì Ngô Khí, đành phải mắng to

oán hận rời đi. Lúc rời đi, đều thề sau này nếu có cơ hội, nhất định phải trừng trị Ngô Khí thật tốt một phen.

trêu đùa những người kia một phen, Ngô Khí lại không có chút thành tựu nào, chỉ hừ lạnh một tiếng, thầm nghĩ một đám sai cầu tiểu nhân mà thôi. Xoay người, lao về một hướng.

Ngoại môn Vạn Thi Tông, có một ngọn núi, ở chỗ sâu nhất. Nơi đó là chỗ gần nội môn nhất, ở trên ngọn núi này quay cuồng mây mù, cũng nồng đậm hơn nhiều so với các ngọn núi khác. Hơn nữa vân vụ kia cũng có khác biệt, phảng phất trong đó ẩn chứa lượng lớn linh khí tinh thuần, làm cho người ta vừa đến gần liền cảm giác ngọn núi này linh khí bức người, không phải là bình thường có thể so sánh.

Trọn vẹn hơn trăm sợi dây sắt đen kịt từ các phương hướng kéo dài tới đây, liên tiếp ở giữa sườn ngọn núi này, nhìn thấy cảnh tượng này, chỉ cần là người Vạn Thi Tông đều biết, ngọn núi này nhất định là nơi trọng yếu của ngoại môn, thậm chí còn trọng yếu hơn ba phần so với ngoại sự đường hoặc đại điện nghị sự kia.

Ngọn núi vô danh, lúc này ở giữa sườn núi, trên một sợi dây sắt bỗng nhiên xuất hiện một bóng người mơ hồ. Trong sương mù cuộn cuộn, bước chậm rãi đến, bước chân chậm chậm, không loạn chút nào.

Sương mù cuộn cuộn một trận, một thân ảnh cao ngất từ đó hiển lộ ra. Thân mặc quần áo đệ tử ngoại môn tầm thường nhất, tóc dài xõa vai, một loại khí tức băng lãnh phát ra, người sống chớ tới gần.

Không cần phải nói, người này chính là Ngô Khí. Đứng ở trên ngọn núi vô danh, chung quanh yên tĩnh, không có một ai.

Vù vù

Tuy nơi này yên tĩnh dị thường, khiến người ta cảm thấy có chút áp lực, nhưng từ tận đáy lòng Ngô Khí lại cảm giác nơi này rất là thân thiết. Hít một hơi thật sâu, lập tức cảm giác so với không khí mới mẻ ở chỗ khác tiến vào ngực bụng, toàn thân khoan khoái dễ chịu. Trên ngọn núi này, trong không khí

ẩn chứa linh khí, xác thực nồng đậm hơn nhiều so với nơi khác.

Ngô Khí đã sớm biết chỗ này kỳ dị, cũng không giật mình, nhìn lướt qua đỉnh núi bao phủ trong mây mù màu trắng. Ngô Khí bước chân khễ động, thân hình lập tức mơ hồ, hóa thành một cái bóng lao lên phía trên.

Gần nửa canh giờ sau, trên đỉnh núi, một bóng người nhanh chóng lướt tới. Trong tiếng gió núi gào thét, thân hình Ngô Khí xuất hiện trên đỉnh núi.

Khác với các ngọn núi khác, đỉnh núi này cũng không bị tước đi, trên ngọn núi này mặc dù xây dựng rất nhiều kiến trúc. Bất quá cũng không phải đều xây trên đỉnh núi, hơn nữa còn có một điểm không giống với các ngọn núi khác, kiến trúc trên ngọn núi này, đều là loại nhà lá trúc cùng loại với tạp dịch trên đỉnh núi. Hơn nữa giữa những ốc xá trúc kia phân bố cực kỳ có quy luật, tựa như có trận thế huyền ảo nào đó.

Có gần trăm cây cầu Hắc Thiết Tác liên kết, kiến trúc trên núi lại như là nơi ở của tạp dịch, Ngô Khí nhìn phòng ốc đầy núi, đáy lòng sinh ra một cảm giác quen thuộc.

Ngô Khí mỉm cười đi vào trong đỉnh núi, là tòa cung điện duy nhất.

Cung điện cũng không xa hoa, nhưng ở đây, lại như hạc giữa bầy gà bắt mắt. Ngô Khí đi vào trong đó, nhưng không có một ánh mắt nào nhìn lại, trong cung điện này vậy mà chỉ có một người. Một lão đầu gầy còm nhìn qua đã bước vào quan tài, sắp sửa làm bằng gỗ.

Ngô Khí nhìn thấy lão đầu này, trong lòng giật mình, trên mặt không dám lộ ra chút bất kính nào. Hắn nhẹ nhàng dõng hai chân, chậm rãi đi đến trước mặt lão già kia, khom người thi lễ.

Đệ tử Ngô Khí, bái kiến trưởng lão Khô Vân.

Tựa như nghe thấy có thanh âm, lão đầu vốn đang nhắm mắt chậm rãi mở mắt, nhìn Ngô Khí một cái. Một câu không mang theo bất cứ tình cảm nào cũng không có một tia băng lãnh, thản nhiên vang lên bên tai Ngô Khí.

Chuyện gì vậy?

Đệ tử muốn tiệm tu ba năm, cần một gian tĩnh thất tốt nhất, nếu còn có, xin trưởng lão đại nhân thay mặt an bài.

Ngô Khí chậm rãi nói xong, sau đó cầm ngọc bài thân phận đặt ở trên một cái bàn gỗ trước người, sau đó liền thối lui sang một bên, không nói lời nào, lẳng lặng chờ trưởng lão Khô Vân kia đáp lời.

Một lúc lâu sau, vị trưởng lão Khô Vân này mới chậm rãi cầm lấy ngọc bài thân phận Ngô Khí, tùy ý nhìn lướt qua. Ngọc bài thân phận Ngô Khí liền biến mất không thấy, đồng thời bên tai Ngô Khí lại vang lên lời của vị trưởng lão Khô Vân này.

Giữa sườn núi, bên trái có mấy chục ba ngọn núi.

Nghe xong lời bên tai, Ngô Khí không dừng lại nữa, lập tức xoay người ra khỏi tòa cung điện quý dị yên tĩnh này một hồi, không có bất kỳ chấn động gì. Chỉ là Ngô Khí không nhìn thấy gì, đợi hẵn đi ra ngoài, trưởng lão Khô Vân kia lần nữa mở hai mắt ra, nhìn thoáng qua phương hướng Ngô Khí rời đi.

Bảo đảm tối thiểu thành công.

Yêu cầu vé đề cử đặc biệt xin, phi thường cầu mong.

Giữa sườn núi, hai bóng người chậm rãi đi dọc theo con đường nhỏ trong núi. Trong sương mù tràn ngập, dần dần hiện lộ ra gương mặt hai người, đi ở phía trước, là một lão giả sắc mặt tái nhợt, mặc áo vải. Mà ở phía sau lão giả này, lại là một thiếu niên có khuôn mặt xấu xí.

Ngô Khí theo sát lão giả, nhíu mày nhìn rất nhiều đường mòn xuất hiện trước mắt. Đường mòn nơi này quá nhiều, hơn nữa đều dẫn tới những nơi sâu thẳm, rắc rối phức tạp. Nếu không có lão giả phía trước dẫn đường, Ngô Khí nhất định sẽ bị rất nhiều đường mòn mê man trước mắt làm cho hoa mắt.

Không nhanh không chậm, hai người bước lên một con đường mòn không bắt mắt, chậm rãi đi tới một chỗ sâu thẳm. Là một khe núi, bên trong có chút rộng rãi, làm cho người ta kỳ dị chính là, bên trong vậy mà có một gian nhà trúc. Cây trúc kiến tạo kia cùng cây trúc bình thường lại hoàn toàn không giống nhau, toàn thân đen kịt, từng luồng từng luồng lãnh khí từ phía trên tán phát ra.

Hắc Băng Trúc...

Ngô Khí liếc mắt một cái liền nhận ra tài liệu xây dựng cả gian phòng trúc kia, chính là một loại linh tài, tên là Hắc Băng Trúc. Chỗ Hắc Băng Trúc sinh trưởng nhất định có hàn đàm ngàn năm, hấp thu hàn khí trong hàn đàm, Hắc Băng Trúc mới có thể lạnh như vậy.

Hắc Băng Trúc trời sinh hàn tính, đối với người khác hoặc hại, nhưng đối với tu sĩ ma đạo mà nói, lại là vô cùng hữu ích. Nhìn phòng ốc trước mặt đều là do Hắc Băng Trúc kiến tạo, Ngô Khí trong lòng không khỏi chờ mong hơn một chút.

Hắn vì ở đây tu luyện ba năm, mà tiêu hao mất ba vạn điểm công hiến, một khoản tài phú như vậy lấy ra, không biết sẽ làm cho bao nhiêu đệ tử ngoại môn điên cuồng. Đại đa số đệ tử ngoại môn, cho dù đến gần thọ nguyên, cũng khó tích góp

được ba vạn điểm công hiến. Trừ phi hẳn đành chỉ tu luyện, một lòng tích góp điểm công hiến.

Thế nhưng không có đệ tử ngoại môn làm như vậy, tuy nói con đường trường sinh xa vời vô cùng, đệ tử ngoại môn có thể tiến vào cảnh giới Trúc Cơ cũng bất quá chỉ là một hai phần mười mà thôi. Nhưng là ai cũng không cam lòng hóa thành một nắm đất vàng, cho nên mới vì một chút tài nguyên tu luyện kia, tranh đầu rơi máu chảy.

Nếu những đệ tử ngoại môn khác biết được hành động của Ngô Khí, nhất định sẽ lập tức mắng to Ngô Khí bại gia xa xỉ. Ngọn núi vô danh dưới chân hắn, tại toàn bộ ngoại môn, danh khí thậm chí lớn hơn Truyền Công đường của ngoại Sự đường.

Bởi vì mỗi một gian phòng ốc trên ngọn núi này đều là tồn tại vô cùng trân quý, so với rất nhiều bảo vật trân quý cũng không kém bao nhiêu.

Trong mỗi gian phòng ốc đều có linh khí nồng đậm gấp đôi ngoại giới. Ngoại môn ai cũng biết, dưới ngọn núi này nối liền một cái linh mạch, hơn nữa còn bố trí một cái Tụ linh đại trận, không giờ khắc đều hấp thu linh khí giữa thiên địa. Sau đó rót vào trong từng cái linh huyết, mỗi một gian phòng ốc cỏ cây đều là một cái linh huyết.

Mà linh huyết cũng bởi vì ẩn chứa linh khí nhiều hay ít mà phân cấp, giống như Ngô Khí trước mắt, hẳn hao phí ba vạn điểm công hiến mới đổi được thời gian tu luyện ba năm ở đây. Chỗ linh huyết này tất nhiên là một trong những linh huyết tốt nhất trên đỉnh núi, linh khí nồng đậm hơn so với bên ngoài gấp năm lần.

Lão giả trước mặt Ngô Khí móc ra một cái mộc bài màu đen treo trên cửa phòng trúc, sau khi cái mộc bài kia bị treo lên, Ngô Khí tựa hồ cảm giác được khí tức chung quanh mơ hồ biến đổi. Tựa hồ cái gì bị xúc động, hoặc là giải trừ phóng thích. Làm xong động tác kia, lão giả kia cũng mặc kệ Ngô Khí biểu tình thế nào, lập tức xoay người rời đi.

Ngô Khí nhìn lão giả kia rời đi, từ đầu đến cuối, Ngô Khí không hề nói với lão giả kia một câu. Cũng không cần phải

nói, bởi vì lão giả kia là thi phó, Ngô Khí nói cũng là nói vô ích. Chẳng qua không giống với thi phó lúc trước nhìn thấy ở Hắc Cốt điện, trên người lão giả này vậy mà mơ hồ có một loại cảm giác nguy hiểm.

Phải biết rằng, ở sâu trong Thi Cốt Uyên hắc đạt được cơ duyên to lớn, đạt được truyền thừa của Hoang Cổ. Sau đó lại đánh chết một đệ tử nội môn Trúc Cơ như vậy, tầm mắt của hắc sớm cũng không phải đệ tử ngoại môn bình thường có thể so sánh. Thế nhưng lão giả kia bất quá chỉ là một thi phó dẫn đường, lại có thể làm cho Ngô Khí cảm thấy nguy hiểm.

Cố gắng áp chế nghi hoặc cùng hiếu kỳ trong lòng, Ngô Khí đem lực chú ý chuyển lên trúc ốc trước mặt, nhìn lướt qua Ngô Khí tấm bảng gỗ đen kịt kia, vươn bàn tay, chậm rãi đẩy cửa trúc ốc ra.

Àm

Cửa phòng mở ra, thân thể Ngô Khí còn chưa hoàn toàn tiến vào ốc trúc, nhưng chỉ là một nửa người đã đi vào lập tức chìm vào trong cảm giác thần diệu vô cùng. Hai trọng thiên, trong ngoài cửa phòng, tựa như hai thế giới. Ngô Khí nửa người trong nhà trúc như ngâm trong hồ tiên dịch, thư sướng không tả nổi.

Trong toàn bộ phòng trúc, có từng luồng từng luồng khí mờ mịn tràn ngập, linh khí nồng đậm ba động phát ra, làm cho người ta ngửi thấy muốn say, như đặt mình trong tiên cảnh.

Trên mặt xuất hiện một tia kinh hãi, mặt khác nửa người Ngô Khí lập tức chui vào, hai tay hợp lại, cửa phòng liền bị hắc đóng chặt. Trong nháy mắt cửa phòng đóng lại, Ngô Khí rõ ràng nhìn thấy từng đạo quang mang thuộc về cấm chế lóe lên rồi biến mất, linh khí nguyên bản mãnh liệt lập tức đều bị trói buộc trong phòng trúc.

Vù vù

Thân thể vừa đứng vững, Ngô Khí lập tức hít vào một hơi thật sâu, nhất thời một cỗ linh khí cực kỳ nồng đậm tràn đầy trong cơ thể Ngô Khí. Tâm thần đắm chìm, linh đài thanh minh, toàn thân thư sướng. Ngô Khí thậm chí có loại xúc động không

ngừng hít thở, bình ổn sự hưng phấn trong lòng, Ngô Khí nhìn về phía trong trúc ốc.

Đơn giản, yên tĩnh, trong gian phòng trúc này bài trí còn đơn sơ hơn ba phần so với chỗ ở của Ngô Khí ở trên núi tập dịch. Một bàn một ghế, một cái giường trúc, cộng thêm một tấm bồ đoàn trung tâm. Đơn giản như vậy, không có vật gì khác.

Nhìn thấy trong phòng bài trí đơn giản như vậy, Ngô Khí lại không có một chút mất hứng, ngược lại cảm giác rất quen thuộc. Sau khi nhìn qua vài lần, Ngô Khí không tiếp tục chậm trễ thời gian, nhắc chân đi về phía bồ đoàn ở trung tâm.

Lúc này đã qua hơn mười hơi thở, linh khí trong phòng lúc đầu xuất hiện đã không còn. Bất quá Ngô Khí vẫn có thể cảm giác được linh khí trong phòng cực kỳ nồng đậm, một chút cũng không giảm đi chút nào.

Giờ phút này rốt cuộc Ngô Khí cũng biết vì sao tất cả đệ tử ngoại môn nằm mơ đều muốn tới đây tu luyện một phen, ở chỗ này tu luyện một năm, có thể bù đắp cho ngoại môn mấy năm. Hơn nữa nơi này yên tĩnh không một tiếng động, không người quấy rầy, tu luyện tiến cảnh càng nhanh. Bất quá những đệ tử ngoại môn khác, bình thường đều là lúc sắp đột phá cảnh giới, mới có thể tiêu phí một ít điểm công hiến, tới nơi này tu luyện mấy tháng hoặc là nửa năm.

Rất ít người có thể trực tiếp đổi thời gian tu luyện một năm, càng không cần nói đến Ngô Khí, một lần đổi ba năm, tiêu hết ba vạn điểm công hiến kia.

Ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, Ngô Khí tâm thần đắm chìm trong cơ thể, không tu luyện ngay từ đầu. Hơn nữa bắt đầu tĩnh tâm, từ từ loại trừ tạp niệm trong lòng, điều chỉnh tinh thần đến cảnh giới không linh không niết bàn.

Mấy canh giờ trôi qua, Ngô Khí mới điều chỉnh tâm thần của mình đến cảnh giới Không Linh. Thế nhưng kế tiếp, Ngô Khí lại không có bắt đầu vận chuyển công pháp, hấp thu linh khí để tu luyện. Mà tâm niệm hắn vừa động, chân khí khổng lồ trong cơ thể đột nhiên bắt đầu nhanh chóng vận chuyển. Trong nháy mắt, chân khí trong cơ thể Ngô Khí tựa như mãnh hổ

xuống núi, nước lũ phá đê, mãnh liệt dâng trào, giống như muốn phá tan tất cả trở ngại.

Oanh oanh oanh oanh!

Chân khí hung mãnh, như hổ báo cùng kêu, ở trong cơ thể Ngô Khí không kiêng nể gì tàn sát bừa bãi. Đến cuối cùng, giống như là hoàn toàn không khống chế được, tụ tập lại cùng một chỗ xông về đan điền. Nháy mắt xông vào đan điền, ở trong đan điền của Ngô Khí, tất cả chân khí hóa thành một quả cầu đen, càng ngày càng nhỏ, đến cuối cùng, thậm chí đã không nhìn thấy gì nữa.

Ầm

Bạo tán đi, tán đi, Ngô Khí tu luyện mấy năm mới vất vả tu luyện được luyện khí tầng năm chân khí, tại thời khắc này không hiểu sao nổ tung, tán hóa hư hóa, một tia cũng không còn.

Phốc phốc

Đan điền bị thương, Ngô Khí lập tức phun ra một ngụm máu đỏ thẫm, nhuộm đỏ quần áo trước ngực Ngô Khí.

Tán công, mấy năm cố gắng tu luyện, trong nháy mắt liền hóa thành dòng nước, một đi không trở lại. Giờ phút này Ngô Khí tán đi chân khí toàn thân, trực tiếp từ luyện khí tầng năm rơi xuống thành một phàm nhân.

Hơn nữa bởi vì sau khi tán công, đan điền bị thương, lúc này Ngô Khí đã bị trọng thương, Vạn Thi tông tùy tiện một người cũng có thể giết hẳn, ngay cả những tạp dịch kia cũng không ngoại lệ.

Nhưng vào lúc này, sau khi làm ra hành vi điên cuồng như thế, trên mặt Ngô Khí không có một tia hối hận đau khổ, ngược lại đều là kiên quyết, thậm chí còn lộ ra nụ cười mỉm.

Lau vết máu nơi khóe miệng, Ngô Khí chậm rãi ngồi thẳng người, nhìn thoáng qua cánh tay trái của mình. Bình ổn khí huyết bốc lên giữa ngực bụng, chậm rãi nhắm hai mắt lại, lần nữa nhập định.

Dần dần, Ngô Khí ngồi xếp bằng trên bồ đoàn kia, như lão tăng nhập định, không hề có động tĩnh gì. Một màn quỷ dị xảy ra, hô hấp của Ngô Khí không còn nữa, ngay sau đó, mạch đập cũng không thấy, tim còn đập.

Khí tức sinh mệnh từng chút một biến mất, cả người Ngô Khí giống như chết đi, giống như biến thành một cỗ thi thể, nhịp tim nhịp đập đều biến mất không thấy gì nữa. Nhưng càng quỷ dị hơn chính là, sắc mặt Ngô Khí lại càng ngày càng hồng nhuận, quả thực giống như ăn phải vật đại bổ gì đó.

Đột ngột, trong phòng trúc, không khí giống như đun sôi sôi sôi quay cuồng lên, từng đạo linh khí mờ mịt xuất hiện, tranh nhau chen lấn hướng trong cơ thể Ngô Khí chui vào. Ngô Khí thì đến không cự tuyệt, mặc kệ bao nhiêu linh khí vọt tới, hết thấy đều thu nạp vào cơ thể, tựa như trong cơ thể có một cái động không đáy.

Ngay sau đó, cảnh tượng khiến người ta kinh hãi đến mức đầu lưỡi cũng muốn cắn xuống xuất hiện. Khí tức Ngô Khí đã thay đổi, một lần nữa về tới cảnh giới luyện khí.

Luyện khí tầng một luyện khí tầng hai luyện khí tầng ba.

Nếu là có người khác ở đây, nhìn thấy cảnh tượng phát sinh trên người Ngô Khí, chỉ sợ lập tức sẽ bị kinh ngạc ngây người dọa điên. Năm canh giờ, chỉ là năm canh giờ, tu vi Ngô Khí tán đi, vậy mà ở đây trở về lại trên người hắn. Đồng dạng là luyện khí tầng năm, khí tức bây giờ lại hoàn toàn khác với khí tức lúc trước, hiện tại Ngô Khí như một vực sâu, thôn phệ hết thấy, hơn nữa còn đang không ngừng biến hóa.

Hấp dẫn lực lượng đáng sợ từ trên người Ngô Khí sinh ra, đem linh khí chung quanh thu nạp hết, cấm chế trên phòng trúc tựa hồ có chút tải không nổi, phát ra từng đợt quang mang sáng tối lập loè.

Hôm nay công việc đầu tiên, mệt gần chết, hiện tại mới cập nhật. Hơn nữa chỉ có một chương này, tiếp tục ký sổ: Tứ Chương.

Đặc biệt cảm ơn, Hạ Lan Sơn Hạo Đại khẳng khái khen thưởng, quyền sách này là vị Đà chủ đầu tiên ra đời, bái tạ bái

tạ.

Mặt khác, quyển sách này sắp hạ bản mới, còn không có thu thập bằng hữu, mau cất giữ đi, cũng tiện cho ngày sau tìm sách.

Cuối cùng, cầu đề cử vé kéo.

Bởi vì biến cố của Thi Cốt Uyên, toàn bộ ngoại môn Vạn Thi Tông đã yên tĩnh mấy ngày, cơ hồ tất cả đệ tử ngoại môn đều chạy tới chỗ sâu trong Thi Cốt Uyên tìm kiếm bảo vật tài nguyên. Ngày xưa làm cho mấy ngàn ngoại môn sợ như hổ địa hung địa, bây giờ lại biến thành mùi thơm làm cho tất cả đệ tử ngoại môn chạy tới.

Đệ tử còn ở lại ngoại môn, đều là những người mới có tu vi thấp đến đáng thương. Ngay cả trong lòng hâm mộ ghen ghét, cũng không thể tránh được, dù sao tu vi bọn họ quá thấp. Không nói đến việc đi bộ phải mất hơn mười ngày, cho dù bọn họ đi, cũng không có khả năng tranh được những đệ tử cũ có tu vi cao hơn, thậm chí là đệ tử nội môn lợi hại hơn.

Bất quá mấy ngày trước, Ngô Khí xuất hiện ở ngoại môn, còn bại lộ ra mình có lượng lớn điểm công hiến tông môn. Thực khiến đám người mới lưu lại trong lòng khó nhin, đáng tiếc Ngô Khí chỉ hiện thân một lát, chờ mọi người lại muốn tìm hắn, hắn đã sớm không thấy nữa.

Lại qua mấy ngày, hơn phân nửa đệ tử ngoại môn đều từ Thi Cốt Uyên chạy về, bởi vì lúc này tông môn ra lệnh. Thi Cốt Uyên bị phong cấm, ngày sau lại tiến vào trong đó cướp đoạt bảo vật, liền muốn giao nộp điểm công hiến tương ứng với tông môn.

Không phải tất cả mọi người đều như Ngô Khí bại gia, hơn phân nửa đệ tử ngoại môn bỏ qua việc tiếp tục tìm kiếm bảo vật. Kỳ thật mấy ngày nay, đệ tử ngoại môn thật sự có thu hoạch lớn rất ít, thứ tốt đều rơi vào trong tay những đệ tử nội môn kia.

Khi những đệ tử ngoại môn kia trở về nghe nói có khoảng ba vạn điểm công hiến, trên người một đệ tử mới chỉ có luyện khí tầng năm, hầu như tất cả đệ tử ngoại môn đều không nhin được trong mắt xuất ra ánh mắt tham lam, nhất là mấy người Hồng Bá Thiên, càng là hưng phấn nhảy lên.

Hồng Bá Thiên mặc dù ở nội môn có một chỗ dựa, nhưng nếu lấy thân gia có thể dựa vào núi, muốn xuất ra ba vạn điểm công hiến cũng sẽ rất đau lòng. Nhưng hiện tại, một khoản tài phú lớn như vậy ngay trước mắt, mấy người Hồng Bá Thiên hưng phấn như vậy cũng có thể lý giải, đại khái bọn họ đều cho rằng, muốn cướp đoạt điểm công hiến trong tay một tiểu nhân nhỏ yếu Luyện Khí tầng năm, còn không phải là dễ như trở bàn tay.

Nhưng chính lúc mấy người Hồng Phách Thiên muốn tìm Ngô Khí, lại phát hiện Ngô Khí căn bản không hiện thân ở bất cứ nơi nào, điều này làm cho mấy người Hồng Phách Thiên lại rất tức giận, nhao nhao hạ tử lệnh, phải đào Ngô Khí lên, ép hắn ngoan ngoãn giao ra ba vạn điểm công hiến. Thậm chí mấy người Hồng Bá Thiên còn đang suy nghĩ, Ngô Khí đột nhiên có nhiều điểm công hiến như vậy, nhất định là tại Thi Cốt Uyên đạt được đồ tốt gì đó.

Nói không chừng trên người Ngô Khí còn có bảo vật tốt hơn, chỉ là hắn không có lấy ra mà thôi. Nghĩ tới đây, mấy người Hồng Phách Thiên càng vô cùng sốt ruột muốn tìm ra Ngô Khí, còn có không ít lão đệ tử cũng giống vậy, đều muốn lấy được bảo vật và điểm công hiến trên người Ngô Khí.

Mọi người nhảy lên tìm Ngô Khí trọn vẹn hơn nửa tháng, đáng tiếc, Ngô Khí tựa hồ như bốc hơi khỏi nhân gian, hoàn toàn không thấy bóng người.

Lúc này, ở chỗ sâu nhất bên ngoài cửa, trên một ngọn núi vô danh. Trên một con đường mòn trong núi không đáng chú ý nhất, thông hướng sâu thẳm. Nơi đó có một khe núi, trong khe núi, một gian nhà trúc toàn thân đều có màu đen.

Tĩnh mịch yên tĩnh, nơi này quả thực quá mức yên tĩnh, quả thực một chút âm thanh cũng không có. Tựa hồ trong minh minh có một cỗ lực lượng kỳ dị, không cho phép những xà trùng sâu kiến kia xuất hiện.

Nhà trúc màu đen nhìn như hồ sâu yên tĩnh, không có bất kỳ chỗ nào khác.

Trong phòng, bài trí vô cùng đơn sơ, một bàn một ghế cộng với một cái giường trúc. Trên ba đồ vật này đều không có bất cứ dấu vết gì dùng được, lúc này đều bịt kín một tầng tro bụi nhàn nhạt. Trong trung tâm phòng bắt mắt nhất, trên một cái bồ đoàn, một thiếu niên xấu xí giống như lão tăng nhập định ngồi xếp bằng trên đó.

Khí tức rải rác, Ngô Khí ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn, vẫn không có chút khí tức sinh mệnh nào. Mạch đập hô hấp nhịp tim đều biến mất, giống như người chết. Chỉ là sắc mặt hắc lại đỏ bừng quá đáng, giống như ăn thứ gì đó đại bổ.

Hắn đã ngồi xếp bằng trong trúc ốc này mấy tháng rồi, hạt gạo chưa tiến vào, giọt nước cũng không có. Phải biết, tu vi chưa tới cảnh giới Trúc Cơ, mặc dù là tu sĩ, cũng phải như phạm nhân, ăn uống ngủ nghỉ, không thể tránh khỏi. Chỉ có vào cảnh giới Trúc Cơ, mới có thể sơ bộ làm được tích cốc, không cần như dã thú phạm nhân ăn uống, mỗi ngày chỉ cần uống chút linh tuyến là được.

Nhưng Ngô Khí lại mấy tháng không ăn một chút gì, cũng không biết là cái gì đang chèo chống thân thể hắn, hơn nữa sắc mặt còn đỏ bừng như vậy.

Mấy tháng trước, Ngô Khí mặc dù cũng không có khí tức sinh mệnh, nhưng lại có thể mơ hồ cảm giác được tu vi cảnh giới của hắn. Nhất là sau một đêm tán công, trong mấy canh giờ hắn liên tục tăng vọt mấy cảnh giới tu vi, càng rõ ràng vô cùng hiển lộ ra. Nhưng hiện tại, trên người hắn thật sự một chút khí tức cũng không có, nếu như không dùng mắt thường nhìn, chỉ dựa vào thần niệm cảm ứng mà căn bản không phát hiện được sự tồn tại của Ngô Khí.

Không có chút dấu hiệu tỉnh lại nào, Ngô Khí Chân giống như người chết, thi thể ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, tùy ý tro bụi chậm rãi chong chóng chất lên người.

Thời gian trôi qua từng chút, như chậm thực nhanh, trong lúc lưu chuyển, vội vàng ba năm trôi qua.

Trong ngoại môn, sớm đã quên mất Ngô Khí này. Ai mà nhớ được, một đệ tử mới vô cùng xấu xí, địa vị thấp hèn nhất, nếu

không phải Ngô Khí bỗng nhiên hiển lộ ba vạn điểm công hiến của mình trong ba năm trước, toàn bộ ngoại môn sẽ nhớ rõ người của Ngô Khí căn bản không có.

Cho dù như vậy, ba năm thời gian cũng đủ để cho tất cả người nhớ rõ Ngô Khí đem hắc phóng tới một góc rác rưởi trong ký ức, lúc nào cũng có thể bị nhấn chìm.

Trên ngọn núi vô danh, một lão giả sắc mặt vô thần tái nhợt như một con rối đang bung một cái hộp cơm chậm rãi đi trên con đường mòn không bắt mắt. Cuối con đường mòn là một cái khe núi, bên trong có một gian nhà trúc màu đen.

Lão giả đi đến trước căn phòng trúc, chậm rãi đặt hộp cơm trong tay xuống đất, sau đó xoay người rời đi. Mấy canh giờ sau, thân ảnh lão giả này lại xuất hiện ở phía trước phòng trúc, cầm lấy hộp cơm trên mặt đất, sau đó quay người rời đi.

Ba năm rồi, mỗi ngày lão giả này đều như vậy, lão là thi bộc đưa cơm. Một ngày hai bữa, cố định thời gian đưa hộp cơm đến trước nhà trúc, mấy canh giờ sau mới đến lấy. Ngàn ngày qua, thân ảnh thi phó này mỗi ngày đều xuất hiện hai lần.

Đáng tiếc, ba năm này, cửa phòng trúc màu đen này chưa bao giờ mở ra, chưa từng có người từ bên trong đi ra, đem hộp cơm ăn cầm vào. Thi phó kia đưa cơm, chưa từng một lần bị ăn hết, nhà trúc màu đen kia cũng chưa bao giờ có động tĩnh đặc biệt gì.

Bất quá lần này tựa hồ có chút không giống, thân ảnh lão giả kia vừa biến mất ở cuối đường mòn. Trong phòng trúc, thiếu niên xấu xí kia, sau một khắc liền mở hai mắt ra.

Àm

Không thể tin đây là ánh mắt gì, trống rỗng, u ám, như vực sâu không đáy, muốn hút hết cả Cửu Thiên Thập Địa vào trong. Dưới ánh mắt hắc, tất cả mọi thứ đều phải hóa thành hư vô, mất đi bản nguyên tồn tại, trở về với chết, quy về hư vô.

Thiên địa có linh, vạn vật có linh, sinh ra hủy diệt, sinh tử luân hồi, vĩnh viễn không đoạn tuyệt. Nếu như có một mặt sinh tồn, nhất định sẽ có một mặt chết. Mà lúc này ánh mắt trong hai

mắt Ngô Khí bắn ra, phảng phất như đang thay thế một mắt chết.

Tịch Diệt Hư Vô đã chết dưới ánh mắt của hắn, tất cả đều giống như bị cắn nuốt bản nguyên, hóa thành hư vô.

Lúc này ở trước mắt, bàn ghế, giường trúc kia, còn có trên phòng trúc mơ hồ tản ra khí tức từng đạo cấm chế. Khi chạm đến ánh mắt Ngô Khí, những thứ này đều bắt đầu biến hóa. Bàn ghế trúc kia đều là hắc băng trúc tạo thành, nhưng lúc này đầu tiên không chịu đựng được, hàn khí băng lãnh phía trên chậm rãi biến mất không thấy, tiếp theo giường trúc bàn ghế trúc kia liền nhao nhao hóa thành bột phấn, cùng bụi bặm rơi xuống mặt đất.

Vù vù vù

Cấm chế trải rộng khắp gian phòng trúc bắt đầu dung đưa, tựa hồ có lực lượng kinh khủng nào đó ăn mòn tới, hào quang phía trên bắt đầu ảm đạm, tựa hồ lập tức biến mất không thấy.

Ngay lúc những cấm chế này sắp không kiên trì được nữa, thân thể Ngô Khí bỗng nhiên run run một trận, hai mắt như vực sâu đen ngòm lập tức tuôn ra một trận huyết mang.

Phốc phốc

Thân thể Ngô Khí đột nhiên chấn động, một ngụm lớn huyết vụ lập tức từ trong miệng hắn phun ra, sắc mặt vốn hồng nhuận chợt trở nên tái nhợt. Ngay cả trong hai mắt, cũng tràn ra từng tia vết máu, nhìn rất là đáng sợ.

Truyền thừa của Hoang cổ xưa chính là truyền thừa của Hoang cổ, mặc dù là không trọn vẹn, cũng không phải là ta hiện tại có thể tìm hiểu, quá mức chìm đắm, ngược lại còn bị hại.

Hai mắt Ngô Khí đau nhói, tựa như có người cầm kim đâm vào, giữa ngực bụng cũng không ngừng bốc lên, chậm rãi nhắm hai mắt lại, trên mặt Ngô Khí lộ ra một nụ cười khổ.

Bị thương, Ngô Khí tâm niệm vừa động đã muốn điều động chân khí trong cơ thể mình để chữa thương, vừa mới có ý niệm. Lập tức từ trong đan điền của hắn tuôn ra một cỗ chân khí cực kỳ nồng đậm, trong nháy mắt tràn ra khắp mọi góc

ngách trong cơ thể. Lập tức từng luồng cảm giác mát lạnh sung sướng truyền lên, khiến Ngô Khí suýt chút nữa rên rỉ ra tiếng, cũng tại lúc này, hắn cảm ứng được tu vi của mình.

Luyện Khí đỉnh phong...

Trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc, mặc dù trước khi bế quan, Ngô Khí có một loại cảm giác, thời điểm xuất quan tu vi chỉ ít cũng sẽ là luyện khí đỉnh phong. Nhưng nếu thật sự phát hiện mình có tu vi như vậy, Ngô Khí cũng khó tránh khỏi kinh ngạc.

Ba năm, từ luyện khí tầng năm trực tiếp vượt qua tới luyện khí đỉnh phong, tốc độ tu vi như vậy, cũng chỉ có nội môn đệ tử thiên tài có được linh căn thượng phẩm mới có.

Ngô Khí chỉ là một đệ tử ngoại môn tầng thấp kém, vậy mà cũng có tốc độ tu luyện nhanh như vậy, nói ra chỉ sợ lập tức toàn bộ ngoại môn đều sẽ bị chấn động. Tất cả đệ tử đều không dám khinh thị hắn nữa, những trưởng lão ngoại môn kia cũng sẽ kinh động xuất hiện, kiểm tra một chút xem Ngô Khí có phải ẩn giấu linh căn gì hay không.

Truyền thừa Hoang Cổ quả nhiên ẩn chứa thiên địa đại đạo, đắm chìm trong nhất thời, lại mở mắt chính là ba năm. Đáng tiếc, vậy mà không vượt qua chướng ngại Trúc Cơ, xem ra cho dù ở thời đại cổ, cảnh giới Trúc Cơ cũng là một rãnh trời giữa phàm nhân và tu sĩ.

Ngô Khí mặc kệ chân khí đậm đặc trong cơ thể chạy chồm chữa thương, trong miệng tự nói, phun ra một câu. Nghe ý tứ trong lời nói của hắn, dường như bất mãn tu vi chỉ có luyện khí đỉnh phong, mà không phải là cảnh giới Trúc Cơ.

Hai ngày nay vừa mới đi làm, còn chưa quen, chưa điều chỉnh tốt tiết tấu. Hôm nay vẫn chỉ có một bước này, để ta điều chỉnh một chút, ngày mai hẳn là có thể bình thường hơn hai lần. Ký sổ sách: Mười lăm chương.

Lại nói, ngày mai hẳn là phải xuống bảng mới, đạo hữu còn chưa thu thập được, nhanh chóng thu gom, ngày sau có thể tìm sách tốt hơn.

Mặt khác, ngại dạy tổ vị đạo hữu quá gầy, trước tiên có thể xem một quyển tác phẩm hoàn chỉnh khác của tiểu lâu, tuy rằng thành tích không ra sao, nhưng đề tài lại hơn hẳn so với hoa văn mới, tiểu lâu cũng tận tâm viết xong rồi.

Cuối cùng, đừng quên bỏ phiếu đề cử a tiểu lâu chấp tay với các vị đạo hữu rồi...

Thời đại Thái Cổ, không phải đơn giản là mấy ngàn vạn năm mấy trăm vạn năm, mà là mấy trăm vạn năm xa xưa hơn. Hoang Cổ có ba, thái cổ viễn cổ thượng cổ. Ba thời đại, mỗi một thời gian, đều xa xưa không gì sánh được sáng lạn, sinh ra vô số văn minh, vô số sinh linh cường đại, cho dù bây giờ vùi lấp trong dòng sông dài năm tháng, cũng vẫn không thể bị người quên lãng.

Lịch sử của nhân loại cũng chỉ là bắt đầu từ thời đại hoang cổ, thời thượng cổ, tổ tiên nhân loại sinh ra, là có luyện khí sĩ thượng cổ. Lịch sử của nhân loại từ lúc này bắt đầu, mà lúc này, đã là cuối thượng cổ. Mà trên thượng cổ, còn có hai thời đại viễn cổ hơn xa.

Thượng cổ có thể dùng mấy chục vạn năm để hình dung, nhưng vạn ngàn tộc quần kia sinh ra, tranh bá hoàn vũ, Cửu Thiên Thập Địa, đều là chiến hỏa, vạn năm không ngớt. Đáng sợ nhất lại là thời đại thái cổ, thiên địa tự xuất hiện từ hỗn độn, sinh ra rất nhiều Ma Thần cường đại, người cường đại nhất, thậm chí có thể thôn thiên phạt địa, cải biến quá khứ tương lai.

So sánh với ba thời đại không thể tưởng tượng của Hoang Cổ, lịch sử của toàn bộ nhân loại bất quá là nhỏ bé không đáng kể, bé nhỏ không đáng kể. Thời gian không che giấu được tất cả, có một số tồn tại từ khi Hoang Cổ để lại có thể vượt qua dòng sông thời không, tồn tại vĩnh viễn.

Mỗi khi có truyền thừa hoặc bảo vật đến từ thời đại Hoang Cổ bị phát hiện, đều đủ để cho toàn bộ tu chân giới chấn động, không chỉ là tu sĩ nhân loại, các Man tộc khác như yêu tu cũng sẽ điên cuồng, không tiếc mọi giá đến cướp đoạt.

Hiện tại Ngô Khí chỉ là một tiểu nhân vật ti tiện, hắn cũng biết được Hoang Cổ truyền thừa đáng sợ trong đầu, cho nên hắn mới giấu bí mật này ở chỗ sâu nhất đáy lòng, trở thành bí mật lớn nhất.

Ba năm trước, Ngô Khí vì tu luyện truyền thừa của Hoang Cổ tộc, dứt khoát tản đi ma công vất vả tu luyện mấy năm, sau đó bắt đầu tìm hiểu đại đạo huyền ảo bên trong truyền thừa của Hoang Cổ.

Tu chân không năm tháng, lời này lại là một chút sai lầm cũng không có. Vốn tưởng rằng chỉ là đắm chìm trong nhất thời, nhưng không muốn lại mở mắt đã là ba năm sau. Trong ba năm, Ngô Khí không cố gắng tu luyện, chỉ một lòng tìm hiểu đại đạo, muốn hoàn toàn tìm hiểu truyền thừa hoang cổ trong đầu.

Nhưng tu vi Ngô Khí quá thấp, muốn tìm hiểu hoàn toàn truyền thừa của Hoang Cổ, giống như con kiến kia nhìn trộm phương pháp tu hành cự long, vừa mới lĩnh hội một chút, liền bị phản phệ. Cũng may mắn truyền thừa Ngô Khí nhận được là không trọn vẹn, chiếm được một hai phần mười truyền thừa hoàn chỉnh, Ngô Khí bứt ra nhanh chóng, bị thương cũng không nặng.

Bất quá đã cảm thụ qua truyền thừa kia đáng sợ, Ngô Khí biết, trong thời gian ngắn hắn không cách nào hoàn toàn tìm hiểu thấu đáo truyền thừa của Hoang Cổ trong đầu. May mắn ba năm này, hắn tìm hiểu thu hoạch cũng đủ kinh người, ít nhất Ngô Khí xem ra, lấy truyền thừa hắn hôm nay tìm hiểu được, muốn tu luyện đến cảnh giới Nguyên Anh lão tổ, hắn là không khó.

Nếu là tu sĩ tầm thường đột nhiên nhận được cơ duyên kỳ ngộ này, tất nhiên sẽ cao hứng điên cuồng mất, Ngô Khí lại không phải như vậy. Tâm chí của hắn đã trải qua nhiều phen rèn luyện, mặc dù trong lòng vui mừng, nhưng cũng có thể làm được không chút gợn sóng nào.

Còn có ba ngày nữa sẽ đến thời hạn, trước tiên chữa thương đi, trước tiên chữa thương đi.

lau đi vết máu nơi khóe miệng, Ngô Khí vẫn không đứng dậy, mà là nhắm hai mắt lại, tâm thần đắm chìm, chậm rãi nhập định. Trong nháy mắt hắn nhập định, loại khí tức kia lại xuất hiện, khí tức sinh mệnh hoàn toàn không có, giống như một cỗ thi thể.

Ba ngày sau, trên ngọn núi vô danh, từng gian phòng ốc cỏ cây của căn nhà trúc kia không ngừng có người ra vào. Ba năm qua, gian phòng trúc trên đỉnh núi này không ngừng biến hóa chủ nhân. Ngắn thì mấy ngày, lâu thì mấy tháng, thời gian hơn một năm, nhất là những ốc xá cỏ trúc ở trên linh huyết tốt nhất, hầu như cách mỗi mấy ngày lại phải biến hóa thành chủ nhân.

Bắt quá tại một khe núi trên đỉnh núi, có một gian phòng trúc toàn thân đen kịt, lại ba năm từ đầu đến cuối đều không thay đổi chủ nhân. Cửa phòng trúc kia, cũng chưa bao giờ mở ra, nếu không phải trên cửa treo một tấm bảng gỗ viết tên, ai cũng sẽ không nghĩ tới bên trong có một người.

Cột kẹt..t..ttt

Cửa mở ra, một màn kỳ dị xuất hiện ở trong khe núi cuối con đường mòn này. Gian phòng kia toàn thân do Hắc Băng Trúc kiến tạo, cửa gỗ một mực chưa từng có động tĩnh, vào lúc này mở ra.

Một thiếu niên xấu xí chậm rãi từ bên trong đi ra, thân hình di động, trong hai ba bước, một trận nổ vang ùng ùng từ trên người hấn vang lên, chiều cao tăng vọt, đảo mắt liền từ một thiếu niên biến thành một thanh niên cao lớn cao lớn, chỉ là khuôn mặt không đổi, vẫn như cũ trái rộng đốm đen, xấu xí dị thường.

Không cần phải nói, thanh niên này chính là Ngô Khí bế quan tu luyện ba năm. Ngồi khô tọa ba năm, không nhúc nhích một chút, trên người Ngô Khí tản ra từng đợt khí tức mục nát. Vốn dĩ quần áo của đệ tử ngoại môn là màu đen, lúc này lại bởi vì rơi đầy tro bụi, biến thành một kiện áo xám. Vốn là tóc dài phủ vai, chỉ là tóc của hắn đã dài đến bên hông, choàng lên như thác nước.

Ngửi thấy khí tức mục nát trên người, Ngô Khí nhướng mày, thân thể nhẹ nhàng run lên. Nhất thời một lực lượng bí ẩn dâng trào từ trên người hấn nhộn nhạo ra, bụi bặm tối tăm mờ mịt chột bạo tán., Lộ ra bộ hắc y vốn của Ngô Khí, một luồng chân khí sắc bén như đao xuất hiện sau lưng Ngô Khí, nhẹ nhàng vạch một cái, mái tóc vốn xõa đến thắt lưng không chút

tiếng động bị cắt đứt. Một bó tóc dài rơi xuống mặt đất, tóc của Ngô Khí lại biến thành dáng dấp khoác áo choàng.

Trong nháy mắt này, tu vi chân chính của Ngô Khí cũng đồng thời hiển lộ ra.

Luyện khí đỉnh phong, cách tu sĩ chân chính kia chỉ vền vện một bước ngắn. Không đến Trúc cơ, không phải tu chân, những lời này lưu truyền rất rộng rãi ở tu chân giới. Cũng làm cho vô số tu sĩ Luyện Khí cảnh giới rất là thần thương, không biết bao nhiêu người, ngã trên rãnh trời Trúc Cơ này. Thọ nguyên kết thúc, sinh lão tử, cũng không đột phá đến cảnh giới Trúc Cơ, không có trở thành tu sĩ chân chính.

So sánh với những người kia, Ngô Khí cảm thấy mình là may mắn vô cùng, thiên đại cơ duyên trên người, đạt được truyền thừa vô danh lưu lại từ Hoang Cổ. Tuy chỉ cảm ứng một phần nhỏ, nhưng Ngô Khí có thể cảm ứng được, chỉ cần một chút cơ hội nho nhỏ, hẳn có thể đột phá đến cảnh giới Trúc Cơ, tấn thăng vào nội môn, trở thành tu sĩ chân chính, địa vị từ đây một bước lên trời.

Khẽ nhúc nhích thân hình một chút, mặc dù quần áo trên người còn có một loại khí tức mục nát, bất quá cũng có thể ăn mặc, Ngô Khí cũng không để ý. Hắn quay người, lấy một tấm bảng gỗ đen kịt treo sau cửa xuống.

Tấm mộc bài kia cũng do Hắc Băng Trúc chế thành, trên đó viết rõ ràng hai chữ Ngô Khí thật to. Trong nháy mắt lại tháo xuống mộc bài, Ngô Khí nhìn thấy toàn bộ trên trúc ốc chớp động quang mang, cảm chế lại một lần nữa phong cảm trúc ốc. Người khác nếu muốn tiến vào trong đó tu luyện, cũng phải hướng tông môn trả một lượng điểm công hiến.

Vừa nghĩ tới ba vạn điểm công hiến ba năm trước đây trả, Ngô Khí cũng cảm thấy có chút đau lòng. Bất quá vừa nghĩ tới tu vi hôm nay, trong lòng một tia đáng tiếc đã bị hắn ném tới chín tầng mây.

Ngô Khí cầm lấy tấm bảng gỗ, quay người rời khỏi gian phòng trúc này, bước lên con đường mòn không thu hút kia, đi về phía đỉnh núi.

Trên đỉnh núi, cương phong gào thét, trong gió núi vô cùng mãnh liệt, đứng lặng một tòa cung điện u ám. Ngô Khí chậm rãi đi tới.

So sánh với ba năm trước, nơi này náo nhiệt hơn rất nhiều, thỉnh thoảng có đệ tử ngoại môn xuất hiện, lấy ánh mắt hưng phấn chờ mong đi vào trong cung điện kia, sau đó lấy sắc mặt đau lòng không thôi đi ra.

Ngô Khí bước vào cung điện, liếc mắt nhìn về phía vị trí bắt mắt nhất trong cung điện. Nơi đó có một ông lão, hai mắt vô thần, già nua dị thường, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể bước vào quan tài.

Nhưng ở ngoại môn, không có một ai dám bất kính đối với lão giả này, bởi vì hắn không chỉ là ngoại môn trưởng lão, còn nắm trong tay tòa linh phong này. Ngoại môn các đệ tử, chỉ cần muốn đột phá bình cảnh, đều phải nhìn thấy vị Khô Vân trưởng lão này trước.

Ngô Khí chậm rãi đi lên trước, lúc này cũng không có những người khác tiến đến, trong toàn bộ cung điện chỉ có Ngô Khí và vị trưởng lão Khô Vân kia tồn tại.

Ngoại môn Ngô Khí bái kiến Khô Vân trưởng lão, đệ tử tu luyện đã đầy thời gian, tiến lên nhận lại lệnh bài thân phận.

Không có một câu nịnh bợ nào, Ngô Khí biết rõ trưởng lão Khô Vân trước mắt đã tọa trong cung điện này hơn trăm năm. Trong trăm năm, không biết bao nhiêu đệ tử ngoại môn muốn nịnh bợ hắn, nhưng còn chưa nghe nói ai có thể thành công. Ngô Khí không phải cũng không muốn phí khí lực như vậy, sau khi nói xong, liền lẳng lặng đứng ở một bên.

Cầm lấy đi.

Thanh âm khàn khàn vang lên bên tai Ngô Khí, bàn tay trưởng lão Khô Vân bỗng nhiên mở ra, lòng bàn tay nằm một miếng ngọc bài, chính là ngọc bài thân phận Ngô Khí.

Tiếp nhận ngọc bài, Ngô Khí cung kính thi lễ với trưởng lão Khô Vân, sau đó liền xoay người đi ra ngoài cung điện. Trong nháy mắt khi thân ảnh Ngô Khí bước ra cửa cung điện, trưởng lão Khô Vân vốn còn giống như lão nhân đã làm việc Mộc,

bỗng nhiên trong hai mắt tuôn ra tinh quang, thanh âm khàn khàn vang lên ở trong cung điện tĩnh mịch.

Ba năm, trực tiếp từ luyện khí tầng năm tu đến đỉnh phong, cho dù có linh huyết tương trợ, người này cũng không phải đệ tử bình thường có thể so sánh. Ha ha, xem ra ngoại môn không thể bình tĩnh rồi.

Xin lỗi một câu, hôm nay vẫn chỉ là hơn một lần. Không phải là tiểu lâu không muốn cập nhật, mà là thật sự không chịu nổi cái lưới rách này rồi. Hôm nay Quảng Châu là Nam Phong Thiên, cái lưới rách nát này khắp nơi đều ướt nhẹp, dính chặt muốn chết. Kiên trì hơn một chút, thật sự không chịu được, quyết đoán về nhà.

Ngày mai công ty quyết định lén lút viết chữ, hy vọng có thể canh ba tiếp tục ghi sổ: Mười sáu Chương.

Mặt khác, hôm nay xem đánh giá sách, trán, giải thích một chút mặt heo. Sau này sẽ có an bài, còn nữa, bản thân tiểu lâu mặc dù không phải là đại soái ca, bất quá lớn tuổi cũng trôi qua rồi.

Không có hai chuyện khác, hôm nay không cầu vé rồi.

Trong sơn môn Vạn Thi Tông, mấy chục ngọn núi cao ngất trong mây vây quanh một ngọn núi vô danh ở chỗ sâu nhất, trên trăm cây cầu giây đen kịt vắt ngang trên không trung. Sương mù quay cuồng, khí tức âm lãnh âm trầm không ngừng tràn ngập, nhìn lại chỗ chân núi kia có thể thấy được bạch cốt nồng đậm, quả nhiên là khí tượng của một phái ma tông.

Lúc này, trên một cây cầu dây thừng màu đen, một bóng người mơ hồ như u linh, đi qua giữa không trung. Từng ngọn núi xẹt qua dưới chân, thân ảnh này càng đi càng xa, cuối cùng chui vào trong bóng đêm.

Sau nửa canh giờ, bên ngoài Vạn Thi Tông, ngọn núi này cùng những ngọn núi ở chỗ sâu hơn nhìn qua hoàn toàn không giống nhau. Nhất là mười tám ngọn núi thấp bé nhất, trên đỉnh núi khắp nơi đều trải rộng ốc xá trúc cực kỳ đơn sơ, nhìn qua cũng trụi lủi, ngay cả cây cối cũng khó tìm mấy cây, chớ nói chi là linh thảo linh tài.

So sánh với các ngọn núi khác, mười tám ngọn núi kia, quả thực chính là núi hoang. Tập dịch phong, trên mười tám ngọn núi kia, có chừng mấy vạn dân chúng bình thường từ các thành trì thế giới phàm nhân bắt đầu.

Mấy vạn người này, nếu không có kỳ ngộ đặc biệt gì, Vạn Mệnh đều đã định trước. Đó chính là tu luyện Đại Lực Thi Quyết, làm việc cả đời cho Vạn Thi Tông, cuối cùng trở thành một cỗ cương thi sinh sôi hao hết sinh lực mà chết.

Mười tám tòa tập dịch phong trong một tòa, đỉnh núi, một tiểu viện xuất hiện trước mắt. Tòa tiểu viện này so sánh với phòng ốc trúc khác trên đỉnh núi, tự nhiên xem như là xa hoa. Mà có thể có được tiểu viện này, tự nhiên chính là chủ nhân của cả tòa tập dịch phong, tập dịch phong chủ.

Vù vù vù

Đột ngột, gió núi mãnh liệt gào thét, một bóng đen nhàn nhạt bỗng nhiên xuất hiện ở đỉnh núi này. Vô thanh vô tức, bóng

đen kia chuyển động, chậm rãi đi vào trong tiểu viện.

Ngay khi bước vào tiểu viện, bóng đen kia bỗng nhiên đứng bất động, sau đó đem khí tức của mình chậm rãi hiển lộ ra, nương theo ánh trăng nhàn nhạt, thân ảnh này mặc quần áo, khuôn mặt cũng hiện ra. Người mặc một bộ quần áo dài màu đen bình thường, ngực thêu một cái đầu lâu trắng bệch. Dưới mái tóc dài, là một gương mặt phi thường xấu xí, đúng là Ngô Khí vừa mới xuất quan, lại không biết hắn lại xuất hiện ở tạp dịch phong muốn làm gì.

Trong nháy mắt khí tức trên người Ngô Khí tràn ra, lập tức trong phòng tiểu viện truyền đến một tiếng hừ lạnh.

Là ai?

Tiếng như sấm, âm âm vang lên bên tai Ngô Khí, sau đó cửa phòng mở rộng ra, một lão đầu dần dần già đi ra từ bên trong. Mỗi một bước, uy áp mệnh môn liền áp tới Ngô Khí, tu vi luyện khí tầng mười hai đỉnh phong lúc này biểu lộ không sót gì.

Bất quá đáng tiếc, ngày xưa khi Ngô Khí vẫn còn là tạp dịch, uy áp Phong chủ tạp dịch với hắn mà nói tự nhiên là như sơn như nhạc. Nhưng lúc này, Ngô Khí đã không còn là tiểu tạp dịch ti tiện mấy năm trước, tu vi của hắn, cũng là luyện khí tầng mười hai đỉnh phong.

Hừ.

Nhàn nhạt một tiếng hừ nhẹ từ trong miệng Ngô Khí đi ra, lập tức một loại khí tức như vực như biển từ trên người Ngô Khí phát ra. Uy áp của phong chủ tạp dịch chớp mắt liền bị tan rã, một chút cũng không còn.

Đây là đạo đài khách của đạo huynh sao?

Thanh âm Ngô Khí nghe cũng không quen thuộc với tạp dịch phong chủ, nhưng khi hắn nhìn thấy khuôn mặt Ngô Khí, lập tức có một đoạn ký ức từ trong đầu bị lật ra. Bất quá nhớ tới vừa mới nhìn thấy, lại bỗng nhiên lắc đầu, trên khuôn mặt khô gầy của một khuôn mặt đầy vẻ nghi hoặc.

Ngô Khí nhìn thấy dáng vẻ phong chủ tạp dịch, liền biết hắn đang suy nghĩ gì, cười nhạt một tiếng, chậm rãi mở miệng.

Phong chủ không cần nghi hoặc, tại hạ chính là Ngô Khí. Mấy năm trước, được Phong chủ sư huynh tương trợ, ta mới có thể được vào ngoại môn làm đệ tử. Bây giờ tu vi tiểu thành, đặc biệt tới đây cảm tạ một chút.

Sau khi Ngô Khí nói xong, cũng không có động tác gì khác, chỉ thản nhiên nhìn phong chủ tạp dịch đang rơi vào trong khiếp sợ. Hai người cứ đứng như vậy, sau hơn mười hơi thở, phong chủ tạp dịch mới tỉnh lại.

Tạp dịch phong chủ có thể sống đến bây giờ, tu luyện tới luyện khí tầng mười hai đỉnh phong, cũng là mặt hàng cá nhân thành tinh. Sau khi biết được thân phận Ngô Khí, lập tức trên mặt nở nụ cười.

Sư đệ khách khí, sư đệ hôm nay cũng là ngoại môn đệ tử, có thể tới sư huynh làm khách trên ngọn núi tạp dịch thô lậu này, sư huynh cũng rất là vinh hạnh. Đến, đến, bên ngoài gió lớn, mời vào bên trong.

Khuôn mặt già nua của tạp dịch phong chủ tràn đầy nụ cười xán lạn, trong lời nói mang theo một tia nịnh nọt. Cũng khó trách hắn như vậy, Ngô Khí bây giờ cũng là đệ tử ngoại môn, hơn nữa vừa mới làm tan rã khí tức uy áp của hắn. Cảnh giới tu vi Ngô Khí hiện tại khẳng định sẽ không quá thấp, với tuổi của Ngô Khí, nói không chừng ngày sau có thể bước vào cảnh giới Trúc Cơ, thậm chí trở thành Kết Đan tông sư.

Có cơ hội bên cạnh một chỗ dựa có tiềm lực, đối với phong chủ tạp dịch tuổi thọ sắp hết, lại là chuyện không thể tốt hơn. Nếu ngày sau Ngô Khí thật sự tiến vào nội môn, hắn cũng vinh dự theo, nếu có thể mượn giao tình hiện tại đạt được một ít thứ tốt, vậy càng tốt.

Nhìn thấy thái độ của Phong chủ tạp dịch, Ngô Khí cũng đã đoán ra suy nghĩ trong lòng hắn, bất quá hắn cũng không vạch trần, cũng không chút lo lắng. Dù sao lần này hắn trở về, lại là có việc cần vị phong chủ tạp dịch này hỗ trợ. Trên mặt treo nụ

cười mỉm, Ngô Khí theo phong chủ tập dịch chậm rãi đi vào trong phòng.

Sau nửa canh giờ, một mình Ngô Khí đi ra, sau đó thân hình nhảy lên, hóa thành một đạo lưu quang biến mất trong gió núi. Từ sau khi Ngô bỏ đi, ngày thứ hai bắt đầu, tất cả tập dịch trên ngọn núi tập dịch này., Tất cả đều nhận được một mệnh lệnh từ Phong chủ tập dịch. Có một gian phòng trúc, người ở bên trong, có thể đạt được quyền lợi nhiều nhất trong tập dịch phong trừ phong chủ ra. Thậm chí có thể không cần đi làm nhiệm vụ nguy hiểm rườm rà nào, điều kiện duy nhất chính là, người ở bên trong mỗi ngày phải chăm sóc một ngôi mộ trước phòng.

Mệnh lệnh này, mấy ngàn tập dịch trên đỉnh tập dịch, vì có thể ở trong căn phòng trúc kia, có thể nói là tranh giành bể đầu.

Mà lúc này, Ngô Khí đã trở lại nơi ở của mình ở bên ngoài cửa. Nhưng hắn cũng không đi vào, mà là đứng ở bên ngoài tinh xá, cau mày nhìn gian phòng đã mục nát dị thường sắp sụp đổ. Lửa giận và nghi hoặc cùng một chỗ trong lòng bay lên, cho dù mấy năm không trở về, phòng của mình cũng sẽ không mục nát đến mức này.

Àm

Thần niệm tràn ra não hải, hướng về phòng mình kéo dài ra, trong nháy mắt quét một lần. Lúc thần niệm thu hồi, mặt Ngô Khí đã trầm như nước, một tia giận dữ xuất hiện trên mặt của hắn. Vừa rồi thần niệm hắn đảo qua, phát hiện trong phòng của mình, đã loạn không còn ra hình dáng gì nữa, quả thực giống như bị mấy trăm con lợn rừng tàn sát bừa bãi.

Tâm niệm vừa chuyển Ngô Khí đã đoán được đã xảy ra chuyện gì, không còn ý định vào nhà nữa, Ngô Khí chậm rãi xoay người đi về phía một tòa tinh xá cách đó không xa. Đó là một nơi ở của đệ tử ngoại môn khác. Tuy là hàng xóm, Ngô Khí lại chưa bao giờ nói chuyện với đệ tử ngoại môn kia. Chủ yếu là mấy năm trước, không có ai nguyện ý nói chuyện với Ngô Khí, Ngô Khí đương nhiên cũng sẽ không tiến tới lấy bộ làm mất mặt.

Bất quá bây giờ, trong lòng Ngô Khí đã không còn nhiều cố kỵ, huống chi trong lòng có chút suy đoán, còn cần có người đến chứng thực.

Thịch thịch thịch

Bàn tay Ngô Khí gõ nhẹ, gõ cửa lập tức vang lên. Không chờ Ngô Khí gõ lần thứ hai, cửa phòng kia lập tức kết một tiếng mở ra, một thanh niên mặt tròn tràn đầy vẻ đề phòng xuất hiện trước mặt Ngô Khí.

Người là... người...

Tuy rằng mặt Ngô Khí có nhận thức phi thường, nhưng mấy năm không về, hơn nữa lúc này thân hình càng thêm thẳng tắp, thanh niên mặt tròn này ngay từ đầu còn chưa nhận ra Ngô Khí. Chỉ sau một khắc, sau khi cẩn thận phân biệt khuôn mặt của Ngô Khí, thanh niên mặt tròn này lập tức cảm giác được một đoạn ký ức từ sâu trong đầu bị móc ra, thoáng cái trở nên rõ ràng.

A a..... Là người, người thế mà... Còn chưa chết...

Hiển nhiên trong trí nhớ của đệ tử ngoại môn này, Ngô Khí đã là người chết, lúc này bỗng nhiên nhìn thấy Ngô Khí, làm cho hắn khiếp sợ không biết vì sao.

Ngô Khí cũng không nóng nảy, chậm rãi chờ thanh niên mặt tròn này bình ổn nỗi khiếp sợ trong lòng, hắn mới chỉ vào tinh xá mình ở chậm rãi hỏi: “Nói cho ta biết, đây là có chuyện gì xảy ra?”

Trong giọng nói tràn đầy không thể tin tưởng, làm cho thanh niên mặt tròn kia lập tức không tự chủ được mở miệng, nói cho hắn biết toàn bộ biến cố phát sinh chỗ ở của Ngô Khí.

Nghe xong lời giải thích của hắn, sắc mặt Ngô Khí lập tức trầm xuống, một tia lạnh lẽo lóe lên trong mắt hắn rồi biến mất. Thanh niên mặt tròn kia không nhìn thấy ánh lạnh trong mắt Ngô Khí, sau khi nói xong, bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó, vội vàng nói thêm một câu.

Người đi nhanh, đặc tội mấy người Hồng Bá Thiên, lại có nhiều điểm công hiến trên người như vậy, nếu bọn họ biết

người xuất hiện, nhất định sẽ đến tìm người, thừa dịp hiện tại có thời gian, nhanh tìm một chỗ trốn đi.

Sau khi tên đệ tử này nói xong, cẩn thận nhìn thoáng qua bốn phía, sau đó liền đóng cửa phòng lại. Ngô Khí dùng ánh mắt kỳ dị quét qua người thanh niên này một chút, phải biết rằng đệ tử ngoại môn bình thường, nếu nhìn thấy Ngô Khí, biết được hắn đắc tội với mấy tên ác bá Hồng Bá Thiên, lại biết được trên người hắn có nhiều điểm công hiến, nhất định sẽ tham lam.

Có một số người nóng tính, nói không chừng sẽ trở mặt ngay tại chỗ, động thủ ép Ngô Khí giao ra điểm công hiến trên người. Lại không nghĩ tới, đệ tử ngoại môn của Vạn Thi tông, còn có thiện tâm như vậy.

Canh thứ nhất đến canh gác.

Hôm nay xảy ra một chuyện xấu hổ, hôm qua ta cập nhật xong thuận miệng nói ra một câu phải trộm chữ của công ty, có thư hữu nhắc nhở ta cẩn thận một chút không nên bị bắt tới, kết quả bị kịch là hôm nay ta viết mạng, muốn ta đưa liên tiếp cho hắn xem. Sợ bị viên lang nhìn thấy bình luận kia, ta vội vàng chỉnh sửa bình luận, nguy hiểm thật a...

Vị thư hữu kia, xóa đi bình luận của người, thật sự xin lỗi.

Xem ra tiêu lâu xấu hổ một phen, các vị, đập vé ủng hộ có cú đầu hay không rồi.

Đợi chút, ngươi tên là gì vậy, tên là gì?

Thanh niên mặt tròn kia sắp đóng cửa lại, Ngô Khí bỗng nhiên gọi hắn lại, sau đó hỏi hắn một vấn đề không đầu không đuôi. Thanh niên mặt tròn sững sốt một chút, sau đó trì hoãn động tác đóng cửa của mình, chần chờ một chút, cuối cùng vẫn trả lời Ngô Khí.

Ta tên Lý Dật Phong, là người mới cùng người gia nhập ngoại môn, hiện tại tu vi luyện khí tầng năm.

Nghe được câu trả lời của thanh niên mặt tròn tên Lý Dật Phong trước mắt, Ngô Khí ngây ngô, sau đó trên mặt lộ ra nụ cười mỉm. nghiêm túc nhìn thanh niên mặt tròn này một chút, mới lần đầu nói chuyện với nhau, liền đem tu vi cảnh giới của mình nói cho người khác nghe. Quả thực là đơn thuần đến cảnh giới nhất định, nếu là ở địa phương khác không có gì, nhưng nơi này là Ma Tông, ăn người không nhả xương.

Với tính cách này, một chút lòng dạ cũng không có, có thể sống đến bây giờ, còn có thể tu luyện đến luyện khí tầng năm quả thực là một loại kỳ tích. Ngô Khí bỗng nhiên sinh ra một tia hứng thú với hắn, mang theo một tia bốn cọt mở miệng nói.

Nếu như ngươi đi nói cho mấy người Hồng Bá Thiên biết ta ở nơi nào, có thể đạt được phần thưởng của bọn họ hay không.

Lời Ngô Khí vừa ra khỏi miệng, lập tức khiến cho thanh niên mặt tròn Lý Dật Phong ngây ngẩn, trong hai mắt lộ ra vẻ không dám tin, sững sờ nhìn Ngô Khí, sau đó vội vàng lớn tiếng trả lời.

Ngươi nói cái gì, ta tuyệt đối sẽ không mật báo, ngươi đi nhanh đi, tìm một chỗ trốn đi. Ngươi đã ẩn giấu ba năm, cũng không quan tâm giấu nhiều mấy năm, chờ bọn họ đều vào nội môn, ngươi có thể đi ra.

Trên khuôn mặt tròn của Lý Dật Phong đầy khổ sở, còn khuyên giải đối với Ngô Khí tận tình, muốn Ngô Khí giấu đi.

Nghe được những lời này của hắn, vẻ hứng thú trong mắt Ngô Khí càng ngày càng đậm.

Lý Dật Phong

Đột nhiên, Ngô Khí hét lớn một tiếng, trong mắt lập tức biến hóa. Luồng sáng xám nhàn nhạt lưu chuyển, hóa thành một vòng xoáy xoay tròn, trong nháy mắt, như vực sâu như biển. Xuất hiện trước mặt Lý Dật Phong, giống như hai cái lỗ đen, khí tức tĩnh mịch từ bên trong phát ra, Lý Dật Phong nhìn lại, trong nháy mắt ánh mắt của hắn hoàn toàn đắm chìm vào trong.

Dưới ánh mắt kỳ dị của Ngô Khí nhìn chăm chú, Lý Dật Phong giống như biến thành một người si ngốc. Sắc mặt si ngốc, hai mắt trống rỗng vô thần, tựa như mất đi linh hồn, đàn độn ngây ngốc.

Sau nửa ngày, Ngô Khí nhẹ nhàng quát một tiếng, ánh mắt hút ra, ánh sáng xám tro lưu chuyển chậm rãi biến mất, hai mắt Ngô Khí cũng khôi phục bình thường.

Uống hô hô hô!

Lý Dật Phong sau khi ánh mắt Ngô Khí rút ra, cả người lập tức như vừa trải qua một cơn ác mộng, hư thoát ngời bệt xuống đất, bắt đầu kịch liệt thở dốc. Tựa hồ còn đắm chìm trong cảnh tượng nào đó, sắc mặt tái nhợt vô cùng, trong ánh mắt tràn đầy sợ hãi.

Bây giờ, ngươi có thể đi tìm mấy người Hồng Bá Thiên mật báo rồi đi.

Thanh âm nhàn nhạt của Ngô Khí vang lên bên tai Lý Dật Phong, khiến hắn vốn tràn đầy sợ hãi lại tăng thêm một tia sợ hãi. Bất quá hắn cũng không phải ngu ngốc đến mức không thể cứu được, sau khi nghe Ngô Khí nói, nghĩ lại, tựa hồ nghĩ tới điều gì. Sau đó sắc mặt bắt đầu kịch liệt biến hóa, từ sợ hãi đến khiếp sợ, sau đó lại hưng phấn đến chờ mong, chuyển biến cực nhanh, ngay chính hắn cũng không thích ứng.

Nhìn thấy Lý Dật Phong trên mặt xuất hiện vẻ hưng phấn cùng chờ mong, Ngô Khí cười nhạt, thầm nghĩ người này cũng không phải là thiện lương như biểu hiện ra. Hay là, hắn thiện

lượng chỉ là đối với những người khác mà nói, đối với người ác nào, trong lòng người này cũng là thâm ác thống tuyệt.

Đi đi, người nói với bọn họ, ta sẽ xuất hiện ở đây.

Ngô Khí nói được một nửa, bỗng nhiên không còn tiếng động, chỉ thấy môi hắn đang mấp máy, nhưng không có âm thanh truyền đến. Bất quá Lý Dật Phong kia lại như đang một mực nghe, thần sắc trên mặt cũng càng ngày càng hưng phấn, cuối cùng càng gật đầu mạnh, sau đó nhanh chóng bò lên, chạy về một hướng.

Nhìn thấy Lý Dật Phong rời đi, Ngô Khí trên mặt vẫn duy trì nụ cười nhạt như cũ, chỉ là phía sau nụ cười này, từng tia lãnh quang nhẹ nhẹ hiện lên trong hai mắt hắn.

Có thù không báo không phải quân tử, Ngô Khí tự nhận không phải quân tử gì, nhưng hắn cũng không phải loại người nhát gan sợ phiền phức gì. Nếu có người đối với hắn có ân, hắn tự nhiên báo đáp gấp mười lần. Nếu là có thù oán có oán, vậy không phải là gấp mười lần, mà là gấp trăm lần ngàn lần báo đáp.

Bốn năm trước, Ngô Khí bị mấy người Hồng Bá Thiên hãm hại, nhận lấy một nhiệm vụ Thi Cốt Uyên đủ để đòi mạng nhỏ của hắn. Nếu như cuối cùng không phải hắn phúc đại mệnh, cuối cùng không những vô sự, còn có thiên đại cơ duyên, nhận được truyền thừa của Hoang Cổ Di lưu lại, lần này hắn phải chôn xương cốt thi uyên.

Hiện tại tu vi Ngô Khí của hắn là Luyện Khí đỉnh phong, mặc dù không biết tu vi của Hồng Bá Thiên như thế nào, nhưng chỉ cần bọn họ không tiến vào cảnh giới Trúc Cơ, Ngô Khí liền nắm chắc có thể giết sạch bọn họ, không chừa một ai.

Nhìn thoáng qua chỗ ở thâm hiểm của mình, Ngô Khí mặt không biểu tình xoay người rời đi.

Ngọn núi nơi ngoại sự đường, ngọn núi cao ngất, bị gột đi đỉnh núi bao phủ trong mây mù, mơ hồ khó thấy. Ngọn núi này đại khái là địa phương nóng nhất ở ngoại môn, từ chân núi đến sườn núi Hắc Thiết Tác Kiêu, từng đệ tử ngoại môn xuất hiện. Ngoại môn có mấy ngàn đệ tử, mỗi ngày đều

có rất nhiều đệ tử ngoại môn đến ngoại Sự đường, mục đích không đồng nhất, là vì điểm cống hiến mà đến, hoặc là vì một ít tài nguyên bảo vật đặc thù.

Bất quá cách thức đều giống nhau, chính là nhận nhiệm vụ tông môn, sau đó đi làm, hoàn thành trên đường hoặc là đạt được thứ mình muốn.

Từng tên đệ tử ngoại môn hoặc xuất hiện tại chân núi, hoặc là ở sườn núi Hắc Thiết Tác Kiêu xuất hiện. Lúc này ở chân núi, một thanh niên có khuôn mặt xấu xí chậm rãi đi tới. Ban đầu không có ai để ý đến hắn, nhưng là không lâu, rốt cuộc có đệ tử nhận ra hắn đầu tiên.

Ồ lên, có người thứ nhất, tự nhiên không bao lâu, rất nhiều người đều biết, lập tức tất cả mọi người đều xuất hiện dị sắc, trong hai mắt hiện lộ vẻ tham lam. Ngô Khí lúc này trên núi, tự mình hành tẩu, tựa như hoàn toàn không thấy được từng ánh mắt ẩn chứa tham lam chán ghét trong đám người chung quanh bắn tới.

Đi từng bước một, sắc mặt an tĩnh, không chút dị dạng. Bất quá Ngô Khí giống như cố ý đi chậm, tuy nói bên ngoài ngọn núi rất cao, nhưng bóng dáng Ngô Khí trọn vẹn nửa canh giờ mới xuất hiện ở đỉnh núi, tốc độ như vậy, quả thực chậm đến cực điểm.

Bất quá không có gì ngoài ý muốn chính là, có không ít ngoại môn đệ tử cũng tốn nửa canh giờ, mới từ chân núi đi tới đỉnh núi kia. Hiển nhiên những người này đều là đệ tử ngoại môn lòng mang dị tâm, đối với Ngô Khí không có ý tốt.

Đều là một đám nịnh bợ mà thôi, không hề che giấu sự tham lam, đáng về nóng lòng muốn thử. Nhưng hết lần này tới lần khác lại sợ môn quy không dám động thủ, mặc dù là đệ tử ngoại môn, nhưng nói là phế vật cũng không quá đáng.

Đứng bên ngoài cửa điện của Ngoại Sự đường, Ngô Khí bỗng nhiên xoay người lại, nhếch miệng nở nụ cười với những người đang đi theo phía sau mình. Chỉ có điều lúc hắn nở nụ cười, một tia sáng xám nhàn nhạt cũng lưu chuyển trong mắt Ngô Khí.

Một màn quỷ dị xuất hiện, gần trăm người đi theo phía sau Ngô Khí, trong nháy mắt Ngô Khí nhếch miệng cười, đều ngây ngốc một chút. Sau đó tựa hồ như có thứ gì đó mất đi trong cơ thể bọn họ, gần trăm người sắc mặt đều xuất hiện một mảng yếu dị ửng hồng. Chỉ có một cái chớp mắt mà thôi, sau một khắc gần trăm người này đều khôi phục bình thường.

Sau khi Ngô Khí làm xong hết thầy, sắc mặt bỗng nhiên trở nên trắng bệch, giống như có chút mệt mỏi. Bất quá lúc hắn quay lại, trên mặt lại hiện lên một nụ cười quỷ bí.

Tìm hiểu truyền thừa ba năm thái cổ, mặc dù chỉ đạt được một chút đạo lý nhỏ bé, xa xa không xưng là nhận được cái Hoang Cổ truyền thừa không trọn vẹn kia. Nhưng dù chỉ là một chút đạo lý nhỏ bé này, cũng đủ để Ngô Khí đối với gần trăm người có ác ý đối với hắn hạ độc thủ.

Ngô Khí tìm hiểu truyền thừa Hoang Cổ, ngoại trừ nhận được một đoạn pháp quyết tu luyện không trọn vẹn ra, còn bất ngờ nhận được một môn thần thông hai môn pháp quyết, nói cách khác ngoại trừ sưu hồn thuật ngay từ đầu Ngô Khí đã có được, lúc này Ngô Khí còn tu hai môn pháp quyết thần thông đến từ Hoang Cổ.

Hồn Thuật, Ngô Khí có ba thuật trên người, hai loại thần thông trong đó đều có liên quan đến linh hồn. Sưu hồn, đã biến thành thi thể, từng nhìn thấy tư vị sưu hồn, mà Lý Dật Phong thì hưởng thụ qua. Bất quá hiện tại, người từng hưởng thụ qua, lập tức nhiều hơn gần trăm cái.

Đáng tiếc gần trăm người sau lưng Ngô Khí không có may mắn như Lý Dật Phong, Ngô Khí dùng thuật này, đồng thời gieo ma chủng xuống đáy lòng bọn họ. Liền quán quanh trên căn cơ linh hồn bọn họ, chỉ cần Ngô Khí tâm niệm vừa động,, Gần trăm người này đã triệt để mất đi căn cơ bản nguyên, từ đó tu vi không còn tồn tại tiến bộ, mặc kệ cố gắng tu luyện thế nào cũng đều giống nhau, thậm chí cho dù ăn những thiên tài địa bảo có thể tăng tiến tu vi, cũng vô dụng.

Nếu không phải những người này lòng dạ độc ác, Ngô Khí cũng sẽ không làm ra chuyện độc địa như vậy, căn cơ người ta bị hủy. Đối với tu sĩ mà nói, xác thực ác độc đến cực điểm.

Ngô Khí cất bước vào trong đại điện, không để ý đến người khác chút nào, mà chậm rãi đi đến trước khối ngọc bích vô cùng to lớn kia. Ánh mắt nhìn chăm chú vào thông tin nhiệm vụ tông môn không ngừng biến hóa trên ngọc bích, vẫn không nhúc nhích, tựa hồ là đang chờ đợi cái gì.

Trong đại điện lúc này, lúc này ngoại môn đệ tử có mấy trăm người, trong đó hơn phân nửa đều sáng hoặc tối nhìn Ngô Khí, trong ánh mắt có tham lam chán ghét nhìn người ta hả hê. Bất quá tựa hồ cũng đang chờ đợi cái gì, lại không có một ngoại môn đệ tử nào ra tay với Ngô Khí, ngay cả ngôn ngữ khiêu khích một câu cũng không có.

Chương hôm qua, phát lên trước, buổi tối nhìn xem có thể được bao nhiêu.

Thôi thôi, xin vé kéo, xin sưu tập trước, hai ngày nay cất giữ quá đáng thương. Đạo hữu còn chưa cất giữ, không nên do dự nữa, Giáo tổ sẽ hoàn thành bản tích, tiểu lâu sẽ cố gắng viết cẩn thận, cất giữ đi, xin nhờ cậy rồi.

Hiển lên mười cây Câu Sát Thảo, ban thưởng: Năm trăm điểm công hiến

Tìm kiếm Trầm Thi Mộc, giao địa điểm tồn tại của vật này cho chấp sự ngoại môn Tổng Cam, phần thưởng: Một ngàn điểm công hiến.

Diệt sát bảy khí lông đỏ, thu hồi trăm trái Huyết Thụ Quả, ban thưởng: Năm ngàn điểm công hiến

Trong lần luyện chế này.

Đứng ở phía trước ngọc bích to lớn kia, từng đầu tin tức nhiệm vụ tông môn cuộn cuộn ở trước mắt. Ánh mắt Ngô Khí đảo qua, những tin tức kia đều lọt vào trong hai mắt Ngô Khí, lúc nhìn thấy một tin tức cuối cùng, trong đôi mắt Ngô Khí lóe lên tinh quang, chợt lại ầm ầm xuống.

Bảy khí lông đỏ, là một loại bảy thi thú. Những con thi hầu này muốn sinh ra so với những thi thú khác khó hơn rất nhiều, nhất định phải có bảy khí đồng loạt bị thi khí ăn mòn, hóa thành cương thi. Sau đó lại phải trùng hợp, tất cả thi hầu trong bảy khí đều toàn thân sinh ra lông đỏ, hóa thành cương thi lông đỏ. Cuối cùng bảy khí này mới biến thành bảy khí lông đỏ.

Mà chỉ cần sinh ra một bảy thi hầu lông đỏ, nhất định sẽ có huyết thụ cộng sinh, huyết thụ là một loại kỳ vật. Quả đối với ma tu có tác dụng lớn, mặc kệ là trực tiếp phục dụng hoặc luyện đan, đều là thứ tốt hiếm có.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ này, năm ngàn điểm công hiến còn là việc nhỏ, không đáng nói. Chỉ sợ chân chính làm cho người ta động tâm, hẳn là sự tồn tại của cây máu kia, nếu trong nhiệm vụ nói muốn lấy lại trăm quả huyết thụ, nói cách khác Huyết thụ không chỉ có một cây, nói không chừng không chỉ có một cây,

Ngô Khí ở nơi nào?

Cho ta ra ngoài.

Ngô Khí đang đứng trước ngọc bích trăm ngâm, cửa chính điện kia truyền đến một trận ồn ào, còn kèm theo tiếng quát lớn cực kỳ kiêu ngạo.

Chậm rãi xoay người, Ngô Khí nhìn về phía cửa đại điện, một đám người khí thế hùng hăng đi vào. Bất quá ngoài dự liệu của mọi người, đám người đi đầu không phải là sớm nói muốn thu thập mấy người Hồng Phách Thiên, mà là hai thanh niên mặc áo xanh, hai người này mặt mũi tràn đầy hung tướng, thậm chí có thể từ trên người bọn họ cảm giác được từng sợi sát khí.

Hai người này sau khi nhìn thấy Ngô Khí phía trước ngọc bích, sát khí trên người lập tức hướng về phía Ngô Khí. Cảm giác được sát khí của người khác quần quanh trên người, sắc mặt Ngô Khí lập tức trở nên lạnh lẽo. Ai ngờ hai thanh niên mặc áo xanh kia sau khi đi đến trước người Ngô vút bỏ, trên tay mỗi người đều chớp động quang mang, sau khi tán đi, trong tay hai người đều có thêm một bộ xiềng xích, sau đó lạnh lùng nhìn Ngô Khí.

Người chính là Ngô Khí.

Hai người sát khí quần thân, sắc mặt băng lãnh, lấy một loại ngữ khí thăm vấn đối với Ngô Khí hỏi.

Đúng thì như thế nào?

Hắn cũng trả lời lạnh như băng, Ngô Khí giống như có một loại xúc động muốn nổi giận, mặt hiện lên vẻ giận dữ, trong tay càng chớp động hắc mang, tựa như sau một khắc sẽ ra tay.

Nhìn thấy phản ứng của Ngô vút bỏ, trên mặt hai thanh niên mặc áo xanh không hện mà cùng lộ ra một vòng cười lạnh, một người trong đó run lên xiềng xích băng lãnh trong tay, mang theo một tia khinh miệt hướng về Ngô vút bỏ nói.

Có người báo người sát hại đệ tử đồng môn, chúng có xác thực. Căn cứ môn quy, hai người chúng ta muốn khóa người lại tu vi, mang trở lại chỗ Chấp pháp trưởng lão, để trưởng lão thẩm phán xong sẽ xử trí người. Hiện tại, đi theo chúng ta đi.

Lời này vừa nói ra, lập tức đám đệ tử ngoại môn chung quanh nghe thấy đều xôn xao. Mọi người nơi này đều biết thân phận hai người thanh niên mặc áo xanh kia là gì, nhưng chính vì vậy, mọi người mới cảm thấy kinh ngạc, sau một lát nhấp nhô, lại nhao nhao đưa ánh mắt nhìn về phía Hồng Bá Thiên đang nghiêng người dựa vào cửa điện cười lạnh.

Chấp pháp đệ tử, hai thanh niên mặc thanh y kia thân phận là Chấp pháp đệ tử. Ngoại môn, có chấp sự tồn tại, những chấp sự này tu vi không đồng nhất, nhưng ít nhất đều có cảnh giới Trúc Cơ. Mà như Tôn Càn và Hứa Phong kia, chính là người nổi bật trong ngoại môn chấp sự, tu vi Trúc Cơ hậu kỳ.

Chấp sự ngoại môn có không ít quyền lợi, một trong số đó chính là có thể tổ chức Chấp pháp đội, thu nhận đệ tử ngoại môn trở thành đệ tử chấp pháp. Phụ trách an bình của ngoại môn, bảo vệ môn quy các loại.

Bất quá bởi vì vi phạm môn quy xử phạt rất là nghiêm khắc, mà những đệ tử có tu vi cường đại lại lịch lại nghịch thiên, môn quy lại không hề có lực ước thúc. Tồn tại của chấp pháp đệ tử liền thành một cái gân gà, chỉ có thể làm ra vẻ điều võ dương oai một chút.

Nhưng không ngờ hiện tại hai đệ tử chấp pháp này lại cầm xiềng xích tới bắt Ngô Khí, nói hấn sát hại đồng môn, muốn mang về thẩm phán cho Chấp pháp trưởng lão.

Nói vậy, ta bế quan ba năm, chưa từng sát hại bất luận kẻ nào. Các người vu oan ta như vậy, không sợ tông môn xử phạt sao.

Ngô Khí nghe hai người nói, sắc mặt lập tức trở nên rất khó coi, trong miệng liên tục giải thích.

Nhìn thấy biểu hiện của Ngô Khí, hai đệ tử áo xanh lập tức liên tục cười lạnh, run run xiềng xích trong tay, chậm rãi đi tới phía Ngô Khí.

Hơn nữa cũng chỉ phí công, đưa hấn tới trước mặt chấp pháp trưởng lão xem hấn còn có gì để giải thích.

Hai đệ tử chấp pháp tựa hồ mất đi kiên nhẫn, liếc mắt nhìn nhau, cười khinh miệt, hai người đồng thời xuất thủ. Bàn tay hai người đồng thời lóe ra ngũ sắc quang mang, hai mùi hôi

thổi hun trời lập tức tràn ngập toàn bộ đại điện, để cho người ta ngửi thấy muốn ói.

Thi thủ ngũ độc...

Mọi người đều kinh hô lên, kinh ngạc nhìn hai tay hai tên đệ tử chấp pháp. Ngũ sắc quang mang lưu chuyển, hồi thổi ngập trời, một loại khí tức đáng sợ trên tay hai người chuẩn bị xông lên, lúc nào cũng có thể phát động một kích lôi đình.

Ngũ Độc Thi thủ, một trong những môn thần thông ngoan độc lớn nhất ngoại môn, phi thường khó tu luyện. Nhưng một khi luyện thành, uy lực cường đại lại độc ác vô cùng. Người trúng độc quán thân, tu vi phế hết, lại còn bị năm loại thi độc đáng sợ làm ô nhiễm thể chất, cả đời không thể tu luyện tiếp.

Mọi người im lặng, ánh mắt nhìn về phía Hồng Bá Thiên ngoại trừ kinh ngạc còn mang theo một tia sợ hãi. Không ai nghĩ tới, Hồng Bá Thiên sẽ ngoan độc như vậy, chẳng những muốn Ngô Khí chết dưới môn quy, còn phải phế bỏ tu vi, cả đời không thể tiếp tục tu luyện.

Hồng Phách Thiên tùy ý dựa vào cửa điện, nhìn hai tên Thanh Y chấp pháp đệ tử kia ra tay với Ngô Khí, mặt hiện lên nụ cười lạnh, ánh mắt khinh miệt quét qua trên người Ngô Khí, giống như nhìn một người chết.

Ở ngoại môn, hãn vẫn luôn là một bá chủ, ai dám làm trái với hãn. Lúc trước Vũ Văn Định ra tay, bảo vệ bọn họ một lần, lại làm cho Hồng Bá Thiên trong lòng sinh ra ý nghĩ nhất định phải thu thập đám người mới. Cho nên sau khi Vũ Văn Định tấn thăng nội môn., Thi triển ra rất nhiều thủ đoạn để đám người mới kia đều đi tới chỗ hãn bồi tội, tiếp nhận xử phạt. Chỉ có một người Ngô Khí, rụt cổ ở chỗ ở, không có chút ý tứ muốn thỉnh tội, lại nhìn thấy gương mặt xấu xí của Ngô Khí kia, Hồng Bá Thiên an bài cho Ngô Khí một nhiệm vụ tuyệt mệnh.

Lại không nghĩ, sau một năm chẳng những không lấy mạng Ngô Khí, ngược lại lúc Ngô Khí tái hiện, trên người mang theo lượng lớn điểm công hiến, dáng vẻ như lúc ở Thi Cốt Uyên nhận được rất nhiều thứ tốt. Nhưng lúc này hãn lại tìm Ngô

Khí., Ngô Khí lại không thấy đâu. Ba năm sau, có người báo với hấn chuyện Ngô Khí xuất hiện lần nữa, hấn lập tức an bài, dĩ nhiên là trực tiếp để cho chấp pháp đệ tử đến đây bắt hấn, còn muốn thi triển thủ đoạn độc ác phế bỏ tu vi của Ngô Khí, để cho hấn cả đời không thể tu luyện.

Ra tay với đồng môn, muốn chết. Dựa theo môn quy, lập tức lấy hình phạt vạn trùng phệ thể.

Thanh âm lạnh như băng vang lên trong cung điện này, bất quá lại không phải hai tên đệ tử áo xanh chấp pháp kia nói, mà là Ngô Khí. Trong lúc hai tên đệ tử áo xanh kia xuất thủ, thần sắc Ngô Khí liên biến đổi, tất cả phần nội lực trước đều thấy rõ. Đổi lại là vẻ lạnh như băng, đồng thời hấn cũng ra tay.

thần nhiên nhìn thoáng qua hai người, sau đó lại há mồm phun ra một cái hồng tuyến thật nhỏ.

Chỉ thấy sau khi hai tên Thanh y chấp pháp đệ tử kia tiếp xúc với ánh mắt Ngô Khí, vậy mà xuất hiện vẻ ngốc trẻ trong nháy mắt, cũng chính là trong tích tắc này, hai người này đã mất đi khả năng sống sót. Thời gian một hơi thở, cái hồng tuyến thật nhỏ kia bay tới, trực tiếp đụng vào mặt một tên đệ tử chấp pháp nào đó.

Sau một khắc, một màn quỷ dị đáng sợ xuất hiện trước mắt mọi người. Chỉ thấy hồng tuyến kia đâm vào mặt một gã đệ tử chấp pháp nào đó, không có chút trở ngại nào, hồng tuyến kia vậy mà trực tiếp dung nhập vào mặt của tên đệ tử chấp pháp kia. Bất quá trong nháy mắt., Chấp pháp đệ tử kia liền lập tức phát ra tiếng kêu thảm thiết cực kỳ thê lương, thế nhưng tiếng kêu thảm kia vừa mới phát ra, lập tức lại im bất động lại. Bởi vì Chấp pháp đệ tử kia, trong một hơi thở không đến, hóa thành một bộ hài cốt trắng bệch vô cùng.

Bóp bóp

Hài cốt trắng bệch ngã sập xuống trong điện, lập tức hóa thành một mảnh xương vỡ.

Bóp bóp

Lại là một tiếng vang trầm, trong lúc đám người sững sờ, lại có một bộ hài cốt ngã sập xuống mặt đất. Một đệ tử chấp pháp

khác cũng biến mất, hóa thành một mảnh xương vụn, thậm chí ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra.

Yên tĩnh, yên tĩnh như chết, cả tòa chính điện đều lâm vào trong tĩnh mịch. Tất cả mọi người, bao gồm cả Hồng Bá Thiên, đều ngây ngẩn cả người, hai mắt tròn tròn, không dám tin nhìn thanh niên xấu xí lẳng lẳng đứng tại chỗ.

Cũng không biết qua bao lâu, Hồng Bá Thiên bỗng nhiên giật mình một cái, như muốn xác nhận lại sự thật về phía Ngô Khí. Nhưng sau khi xẹt qua một mảnh xương vỡ, ánh mắt Ngô Khí tiếp xúc với nhau, sắc mặt lập tức cứng đờ. Sau đó Hồng Bá Thiên phát hiện, chính mình vào lúc này lại sinh ra một ý nghĩ thoát khỏi đây.

Đối với mấy ngày mới cập nhật gần đây, xin lỗi, chương này đặt lên trước.

Trong chính điện ngoại sự đường, sau sự tĩnh mịch như chết, chính là một mảnh thanh âm hít một hơi lạnh. Mọi người đều dùng ánh mắt vô cùng kinh sợ nhìn vào mảnh xương vỡ trên mặt đất trong điện. Chỗ xương vỡ kia, hóa ra là hai đệ tử áo xanh sống sờ sờ, hai người tu vi luyện khí tầng mười.

Mà hai người kia, đều tu luyện một trong những thần thông ngoan độc nhất trong ngoại môn, Ngũ Độc Thi Thủ. Chỉ dựa vào những thứ này, hai người kia có thể nói là đệ tử ngoại môn.

Nhưng vừa rồi, hai đệ tử tinh anh này, dưới Ngô Khí nhẹ nhàng phun ra một đạo hồng tuyến nhỏ, hóa thành một mảnh xương vụn. Ở nơi này đều là đệ tử Ma Tông, bình thường cũng gặp qua không ít cảnh tượng đáng sợ cùng tử pháp, nhưng chết kiểu này, lại làm cho đáy lòng mọi người bắt đầu bốc lên lạnh khí, nhìn về phía Ngô Khí ánh mắt ẩn chứa sự sợ hãi thật sâu.

Nhất là những người lúc trước không có ý tốt với Ngô Khí, lúc này mặt mũi tràn đầy sợ hãi cùng không dám tin tưởng, không dám dùng loại ánh mắt không kiêng nể gì nhìn Ngô Khí.

Những người khác, ánh mắt nhìn về phía Ngô Khí cũng không còn ẩn chứa khinh miệt cùng chán ghét nữa, mà là biến thành kính sợ cùng kiêng kỵ.

Ma Tông chính là như vậy, khiêm tốn nhỏ yếu cẩn thận, ở chỗ này không phải là không có bất kỳ sự tôn trọng nào. Chỉ cần hiển lộ ra thực lực mạnh mẽ, để cho người khác sinh ra sợ hãi hoặc kiêng kỵ, mới có thể đạt được tôn trọng cùng tán đồng.

Lạch cạch lạch cạch...

Một cước giẫm lên xương vỡ trên mặt đất, thanh âm vỡ vụn thanh thúy vang lên theo, một đạo hồng tuyến thật nhỏ bỗng nhiên từ trong xương vỡ kia bay lên, xoay quanh trên không trung một vòng, sau đó chậm rãi trên vai Ngô Khí, hồng quang lóe lên, hồng tuyến kia chui vào trong tai Ngô Khí.

Toái cột giẫm qua một chỗ, Ngô Khí chậm rãi đi về phía Hồng Bá Thiên, cùng lúc đó, trên người hắn đột nhiên hiện ra khí thế mạnh mẽ. Luyện khí đỉnh phong, tu vi luyện khí tầng mười hai đỉnh phong lúc này hiển lộ không sót gì. Khí thế bão táp, quần áo trên người Ngô Khí không gió mà tự động, mấy trăm người ở đây, vậy mà không có khí tức của một người nào có thể sánh vai với hắn.

Luyện Khí đỉnh phong, tu vi luyện khí tầng mười hai thật sự, mọi người ở xung quanh đột nhiên hiện ra khí thế mạnh mẽ áp đảo không thở nổi. Nhất là Hồng Bá Thiên kia, tu vi hắn bây giờ vẫn là luyện khí tầng mười một, cách tầng mười hai còn một bước nữa. Càng không nói đến luyện khí đỉnh phong, đối diện với khí thế của Ngô Khí áp bách còn có ánh mắt nhàn nhạt nhìn chăm chú, sắc mặt Hồng Bá Thiên lập tức trở nên tái nhợt.

Một hướng cá trạch hóa giao long, trước đó đã bao lâu, Hồng Bá Thiên không để Ngô Khí vô danh tiểu tốt này vào trong mắt. Lúc trước Ngô Khí mới là người có thể thoát khỏi lừa gạt, cũng là vì thua thiệt Vũ Văn Địch. Nhưng hiện tại, cảnh tượng Vũ Văn Địch trước mắt rất quen thuộc, năm đó cũng chỉ dựa vào khí thế áp bách mà Hồng Phách Thiên không thể không thỏa hiệp.

Bất quá hiện tại, thân ảnh Vũ Văn Địch biến thành Ngô Khí. Bình tĩnh cực kỳ, không có một tia tức giận hoặc sát ý ánh mắt nhìn chăm chú trên người Hồng Bá Thiên, làm cho hắn gần như muốn điên. Trong lòng to lớn chênh lệch lại làm cho tâm thần hắn chấn động điên cuồng, trong lòng các loại ý nghĩ hỗn loạn quay cuồng, sắc mặt trở nên xanh mét, lại từ xanh chuyển trắng, kịch liệt biến hóa.

Ngô Khí từng bước một đi tới phía Hồng Phách Thiên, khí thế càng phảng phất không ngừng tăng lên, cuối cùng giống như sơn nhạc nặng nề đè lên người Hồng Bá Thiên.

Không thể nào, thời gian ba năm, người sao có thể tiến vào luyện khí đỉnh phong, nhất định là giả, cho dù là nội môn thiên tài, cũng không thể có tốc độ tu luyện nhanh như vậy.

Cho dù ngươi thật sự là luyện khí đỉnh phong thì sao có thể giết Trần Thanh trước, lại giết hai đệ tử chấp pháp áo xanh này. Cao chấp sự sẽ không bỏ qua cho ngươi, chấp pháp trưởng lão biết được cũng nhất định sẽ trị ngươi tội. Ngươi chết chắc rồi, ha ha ha, quả nhiên người đắc tội Hồng Bá Thiên ta đều sẽ không có kết cục tốt, ngươi cứ chậm rãi chờ chết đi.

Tựa hồ là bị Ngô Khí hiển lộ tu vi cảnh giới dọa sợ, Hồng Bá Thiên mặt mũi tràn đầy vẻ không cam lòng và không dám tin. Bất quá lúc quét đến đồng xương vỡ trên mặt đất, trên mặt lại lộ ra vẻ hung phấn, chỉ vào Ngô Khí cười to lên.

Nghe được lời của hắn, mấy trăm đệ tử ngoại môn chung quanh lại kinh hãi, nghe ý trong lời nói Hồng Bá Thiên. Ngô Khí không chỉ giết hai đệ tử ngoại môn như hiện tại, trước đó còn từng giết chết một đệ tử ngoại môn tên là Trần Thanh. Hơn phân nửa ngoại môn đệ tử tên Trần Thanh đều đã nghe qua, dù sao cũng có tu vi luyện khí tầng mười một, ngoại môn cũng là một trong số đệ tử tinh anh.

Bốn năm trước, Trần Thanh nhận nhiệm vụ tuần tra của Thi Cốt Uyên, một đi không trở lại, nguyên lai mọi người tưởng rằng hắn tại lúc đoạt bảo đã chết trong tay đệ tử nội môn hoặc là độc trùng độc thú khác. Lại không nghĩ tới là chết trong tay Ngô Khí., Vừa nghĩ đến đây, đáy lòng mọi người càng thêm kinh hãi. Ba năm trước, tu vi Ngô Khí hiển lộ ra còn không phải là Luyện Khí đỉnh phong khiến người ta sợ hãi như bây giờ, chỉ là luyện khí tầng năm mà thôi, sao có thể giết chết Trần Thanh luyện khí tầng mười một.

Trong nháy mắt, hai mắt tất cả mọi người đều sáng ngời, luyện khí tầng năm có thể giết một đệ tử tinh anh luyện khí tầng mười một. Chỉ có một khả năng, đó là trên người Ngô phi có được bảo vật uy lực cường đại. Có thể khiến một tiểu đệ tử yếu ớt luyện khí tầng năm giết chết một đệ tử tinh anh luyện khí tầng mười một, bảo vật như vậy khẳng định không tầm thường có thể so sánh.

Nhưng vừa nghĩ tới tu vi Ngô Khí hiện tại cùng thủ đoạn giết người, hung phấn tham lam trong mắt mọi người đều biến

mắt, đôi lại là kính sợ cùng kiêng kỵ, bất quá cũng có một ít người trong mắt có chút không giống đang lóe lên quang mang.

Môn quy Vạn Thi Tông, đối với đồng môn ra tay, người muốn tìm đường chết, chịu hình phạt vạn trùng phệ thể. Trần Thanh, còn có hai người kia, đều đã bị ta dùng hình phạt trùng phệ. Nếu người cũng muốn thử một chút, chỉ cần tiếp tục trêu chọc ta, ngày sau nhất định sẽ cho người nhấm nháp một chút.

Khi Ngô Khí đi đến trước mặt Hồng Bá Thiên, bỗng nhiên khí thể trên người biến mất sạch sẽ, một chút áp lực cũng không có. Khiến Hồng Bá Thiên cho rằng lúc trước chỉ là một cái ảo giác, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của Ngô Khí, lại giật mình một chút, một chút dũng khí mới nổi lên trong lòng Hồng Bá Thiên liền biến mất hầu như không còn.

Ngô Khí nhàn nhạt liếc nhìn Hồng Bá Thiên, sau đó đi ra ngoài điện, đảo mắt liền biến mất trong mắt mọi người. Đợi sau khi Ngô vứt bỏ rời đi, thiên tài Hồng Phách dám nhìn về phía Ngô Khí rời đi, trong ánh mắt tràn đầy oán độc và sát ý. Chỉ là hắn không có dũng khí, dám ra tay với Ngô Khí, thậm chí ngay cả mở miệng mắng chửi cũng không dám.

Luyện Khí đỉnh phong cùng luyện khí tầng mười một, chênh lệch giữa này không phải chỉ một tầng tu vi đơn giản. Luyện khí tầng mười một, chỉ cần bắt đầu tu luyện tuổi không phải quá lớn, tư chất không phải kém nhất, dưới năm tháng tích lũy cũng có thể tu luyện đến luyện khí tầng mười một. Nhưng luyện khí đỉnh phong, không phải ai cũng có thể tu luyện đến cảnh giới.

Chỉ cần tu luyện tới Luyện Khí đỉnh phong, hầu như đều có thể tiến vào cảnh giới Trúc Cơ. Bởi vì ở ngoại môn, hầu như không có người có tư chất xuất chúng, mà có thể lấy tư chất không cao tu luyện đến Luyện Khí đỉnh phong, nhất định là người có nghị lực lớn. Giống như Vũ Văn địch lúc trước, chính là lấy nghị lực lớn lao tại mười lăm năm liền từ một phạm nhân tu luyện đến cảnh giới Trúc Cơ, cuối cùng tấn thăng nội môn, trở thành nội môn đệ tử.

Hiện tại Ngô Khí lại càng đáng sợ hơn so với Vũ Văn địch. Hắn vốn chỉ là một tên tạp dịch, nhưng sau khi nhập môn bất quá năm năm, từ một phạm nhân tu luyện đến Luyện Khí đỉnh phong.

Hơn nữa vừa rồi, Ngô Khí ở trong chính điện này, lấy thủ đoạn quỷ dị vô cùng nhẹ nhàng tiêu diệt hai đệ tử mặc thanh y chấp pháp. Còn mở miệng uy hiếp ngoại môn ác bá thiên hà, sợ tới mức Hồng Bá Thiên suýt chút nữa tê liệt ngồi bệt xuống đất.

Hung nhân, lúc này đáy lòng mọi người chỉ có một suy nghĩ, đó chính là tuyệt đối không thể trêu chọc Ngô Khí. Ngoại môn mấy ngàn đệ tử, luôn có một số người hung ác tới cực điểm, được các đệ tử ngoại môn bình thường liệt vào đối tượng không thể trêu chọc. Hiện tại, trong phân danh sách này, lại thêm một người.

Bất quá để cho Ngô Khí thanh danh vang dội, lại là ba ngày sau, hai vị chấp sự ngoại môn địa vị cực cao đồng thời mở miệng bảo vệ Ngô Khí. Thậm chí có lời đồn, trưởng lão quản lý Linh Phong Khô Vân cũng mở miệng nói giúp Ngô Khí. Trong chính điện ngoại sự đường, tru sát hai đệ tử thanh y chấp pháp, nhưng một chút việc cũng không có, điều này làm cho thanh danh của Ngô Khí ở ngoại môn trong nháy mắt đạt đến tình trạng tất cả mọi người đều biết.

Toàn bộ đệ tử ngoại môn đều biết, hiện tại ngoại môn lại có thêm một hung nhân, giết người không chớp mắt, thủ đoạn quỷ dị, tu vi càng tiến vào luyện khí đỉnh phong. Chỉ thiếu chút nữa là có thể tấn thăng lên Trúc Cơ, tiến vào nội môn.

Trong lúc nhất thời, ngoại môn có chút dấu hiệu phong khởi vân dừng, Ngô Khí đột nhiên xuất hiện, khiến cho không ít người chú ý, trong đó có một số, giống như Ngô Khí, cũng là đối tượng không thể trêu chọc của đông đảo ngoại môn.

Nhìn khu bình luận sách, đối với chỗ cập nhật gần đây không cho lực lượng, tiểu lâu lần nữa xin lỗi. Ra ngoài, việc vật quán thân, trước đó bận rộn tìm việc công tác, hiện tại bận tìm phòng. Tiểu lâu lại không muốn làm cho mọi người thất vọng, cho nên mới có thể tận lực hứa hẹn một ít, bức mình phải hoàn thành.

Hiện tại phát hiện thực lực của mình có không đủ, sau này cố gắng không được hứa hẹn, cố gắng hết sức đổi mới mỗi ngày. Có thể càng nhiều hơn bao nhiêu, mọi người trước tiên có thể nuôi dưỡng.

Cầu vé rất phiền, lại không thể không xin, bởi vì cứ tiếp tục thành tích như vậy, chỉ sợ cuối tuần không còn đề cử. Nếu mọi người nguyện ý, xin thêm chút nữa cho tiểu lâu ủng hộ. Vô cùng cảm kích, cúi đầu bái tạ ơn rồi.

Mặt khác, tiết tấu sai lầm rồi, một tuần sau sẽ khiến khoa khôi sửa trở về.

Ngoại môn có không ít ngọn núi linh khí đầy đủ, phần lớn đều là nơi ở của đệ tử ngoại môn.

Lúc này, trên một ngọn núi trong đó, có một gian tinh xá được sửa chữa. Trong tĩnh thất của tinh xá, Ngô Khí ngồi xếp bằng trên bồ đoàn kia, bên cạnh cách đó không xa là một cái lư hương, khói hương lượn lờ từ bên trong bay ra.

Hai mắt hần nhắm chặt, Ngô Khí đã nhập định từ lâu, nhịp tim đập thành thạch. Vẫn như cũ, khí tức sinh mệnh hoàn toàn không có, giống như một cỗ thi thể. Tự tìm hiểu truyền thừa Hoang Cổ kia, nhận được một ít điểm cuối của đại đạo, Ngô Khí tu luyện đều là như vậy. Hần đạt được một đoạn pháp quyết tu luyện không trọn vẹn từ trong truyền thừa Hoang Cổ kia, còn có ba môn thần thông lợi hại.

Nhất thuật trong đó, Ngô Khí có tự tin, mặc dù là tu sĩ Trúc Cơ, bỗng nhiên bị hần thi triển thuật này, cũng sẽ trúng chiêu. Hơn nữa Ngô Khí có thể cảm giác được, sau khi tu vi hần tăng lên, ngày sau có đối thủ càng cường đại hơn, cũng không thể miễn dịch với thần thông đến từ Hoang Cổ này.

Về phần hai loại thuật khác, sưu hồn tuy có trọng dụng, cũng không phải là thần thông thường xuyên có thể sử dụng. Còn có một thuật, uy lực quá lớn, Ngô Khí bây giờ bất quá cũng chỉ thử tu luyện.

Trước mắt chỗ dựa của hần, chính là một thuật cùng khát máu thi trùng. Thị Huyết thi trùng hiện tại đã bị hần tế luyện không chế tự nhiên như thu phát tùy tâm, uy lực cường đại không gì sánh được. Dưới Trúc Cơ, không có tu sĩ có thể ngăn cản trùng khẩu đáng sợ của chúng, trong nháy mắt sẽ bị cắn ăn sạch sẽ.

Tu chân không năm tháng, đây là người tu luyện đều biết.

Vù vù

Ba ngày sau, Ngô Khí chậm rãi mở mắt, một tia trọc khí từ trong ngực phun ra ngoài. Trong đôi mắt bình tĩnh như nước, không có một tia gợn sóng, khí tức cũng mơ hồ, nếu Ngô Khí

không chủ động hiển hiện, cho dù tu sĩ có cao hơn không ít so với Ngô Khí, cũng nhìn không thấu tu vi của hắn là ở cảnh giới nào.

Chậm rãi đứng dậy, Ngô Khí cảm ứng một chút khí tức trên người mình, nhúu mày, trong lòng thâm nghĩ.

Đoạn pháp quyết này tuy là tàn quyết, nhưng dù sao cũng là đại đạo không đầy đủ, cũng có rất nhiều chỗ huyền diệu. Đáng tiếc cảnh giới Trúc Cơ chính là một bình cảnh lớn, một mực khổ tu xem ra là khó có thể vượt qua. Cần xuất ngoại lịch luyện, tìm kiếm cơ hội đột phá, mà phương pháp công kích của ta chỉ có một chút. Thần thông tuy lợi hại, lại không nên sử dụng nhiều, miễn cho bị một ít tu sĩ tu vi cường đại nhìn ra manh mối.

Trong mắt thần quang lóe lên, Ngô Khí tựa hồ đã quyết định một ít chủ ý, cũng không có ý niệm tiếp tục tu luyện nữa. Hắn lấy tàn quyết tu luyện ba ngày, tu vi vẫn như cũ là luyện khí đỉnh phong, hắn liền biết được khổ tu vô dụng.

Cột kẹt..t..ttt

Cửa tinh xá mở ra, thân ảnh Ngô Khí từ trong phòng đi ra, chậm rãi đi về phía sườn núi, nơi xa xa chính là ngọn núi của ngoại sự đường.

Ngô Khí cũng không vội, từng bước một đi về phía cầu treo Thiết Tác chỗ sườn núi đen kịt kia. Trên đường gặp không ít ngoại môn đệ tử, trước kia những ngoại môn đệ tử này nhìn thấy hắn, không có ai không lộ ra ánh mắt khinh thường hoặc chán ghét. Nhưng hôm nay, lại không một ai dám như vậy, mà là nhao nhao lộ ra nụ cười nịnh nọt, hành lễ vấn an Ngô Khí.

Ngô Khí nhìn thấy, cũng không để ý, Ma tông chính là như vậy. Nếu người biểu hiện nhỏ yếu khiêm tốn, mọi người thấy đều giẫm lên một cước. Nhưng nếu người hiển lộ ra bộ mặt dữ tợn cùng thực lực đáng sợ, mọi người đều sợ, sẽ kính sợ người.

Cũng không cần hiển lộ nụ cười, gặp người hành lễ với mình, nhàn nhạt gật gật đầu, sau đó Ngô Khí mặt không biểu tình đi tới.

Nơi sườn núi, vốn có không ít đệ tử ở cầu Thiết Tác đều ở đây, thế nhưng sau khi nhìn thấy Ngô Khí thì dồn dập tránh ra, xem ý tứ kia, là để Ngô Khí đi trước thông qua.

Đã sớm đoán được sẽ như vậy, Ngô Khí càng không hề khách khí, thân hình bay thẳng lên, hóa thành một bóng đen biến mất trong mây mù quay cuồng trên không trung.

Thân ảnh Ngô Khí ở ngọn núi bên ngoài Đường, từ trên một cây cầu giây đen nhánh trên sườn núi bay xuống, sau đó hiển lộ thân hình, đi về phía đỉnh núi kia.

Một lát sau, Ngô Khí xuất hiện bên ngoài chính điện ngoại sự đường, trong ánh mắt cung kính cùng sợ hãi của rất nhiều đệ tử ngoại môn chung quanh, Ngô Khí chậm rãi đi vào trong điện. Sau đó không có động tác gì khác, trực tiếp đi tới bên cạnh ngọc bích phụ trách tiếp đãi đệ tử ngoại môn quản sự.

Tên quản sự kia nhìn thấy Ngô bỏ đi tới, sắc mặt lập tức biến đổi, trong mắt lóe lên vẻ sợ hãi. Tên quản sự này lúc trước đã từng giúp đám người Hồng Phách Thiên hãm hại Ngô Khí, hôm nay chính chủ xuất hiện, hơn nữa còn trở nên cường đại như vậy. Nếu vị quản sự này mặt không đổi sắc, vậy thì quái sự rồi.

Mặc dù tu vi tương tự, nhưng thân phận của hắn dù sao cũng chỉ là quản sự mà thôi, không phải quyền lực không nhỏ, hơn nữa tu vi của hắn cũng là năm tháng chồng chất lên, cảm giác thọ nguyên gần hết, không cách nào tấn thăng Trúc Cơ mới xin trở thành quản sự. Những năm này mặc dù dựa vào làm quản sự nhận được không ít chỗ tốt, nhưng đều bị hắn dùng để kéo dài thọ nguyên, một thân thực lực ngược lại không tiến mà lùi.

Nếu là chém giết, hắn căn bản không phải đối thủ của Ngô Khí. Nếu bàn về bồi cảnh, trước ba năm trước hắn đã hoài nghi vị Hắc Cốt điện chủ lòng dạ độc ác kia có giao tình với Ngô Khí là tốt rồi. Hôm nay sau khi vị kia cùng một vị khác lợi hại như nhau lên tiếng, lão quản sự này càng thêm biết, hiện tại ngoại môn này thật đúng là không ai có thể làm gì được Ngô vút bỏ.

Ngô, sư đệ, không biết tới đây có chuyện gì quan trọng, nếu cần, cứ việc mở miệng, lão hủ nghĩa bất dung từ.

Trong lòng sợ hãi, lúc nói chuyện liền mang theo một tia run giọng. Ngoại môn đệ tử xung quanh âm thầm chú ý đều âm thầm cười nhạo, vị quản sự này tuy rằng có tu vi luyện khí đỉnh phong, nhưng một thân chiến lực lại chỉ sợ ngay cả đệ tử luyện khí tầng mười cũng không bằng. Là ở ngoại môn, thật đúng là không có bao nhiêu đệ tử sợ lão quản sự này.

Lấy ngọc giản người cho ta xem bốn năm trước, ta muốn nhận nhiệm vụ.

Trên thực tế Ngô Khí căn bản không có ý định trả thù lão quản sự này, bây giờ hắn có tu vi này, cũng là do lão quản sự này gián tiếp dẫn đến, hơn nữa ba năm trước hắn đã đi vào trong ngọc bài thân phận của mình, năm ngàn điểm công hiến. Ngô Khí liền định buông tha lão quản sự này, dù sao lão đầu này cũng gần hết thọ nguyên rồi, nếu như tiếp nhận vật thọ nguyên, không đến hai mươi năm lão quản sự này sẽ bỏ mình.

Ngô sư đệ mời xem.

Cẩn thận quan sát vẻ mặt Ngô Khí, nhìn thấy Ngô Khí xác thực không có ý truy cứu, lão quản sự mới thật cẩn thận đem một quả ngọc giản đưa cho Ngô Khí.

Lấy qua ngọc giản, thần niệm Ngô Khí lập tức thăm dò vào trong đó, bắt đầu xem xét nhiệm vụ bên trong.

Sau một lát, hai mắt Ngô Khí bỗng nhiên sáng ngời, thần niệm rời khỏi ngọc giản, ném ngọc giản vào trong tay lão quản sự kia. Đồng thời môi khẽ nhúc nhích, thần niệm truyền âm, nói cho lão quản sự biết nhiệm vụ mà mình muốn nhận.

Tuy rằng bây giờ tu vi tiến nhanh, trở thành một trong những người có tu vi cao nhất ở ngoại môn, cũng có Hoang Cổ Thần Thông trong người. Nhưng Ngô Khí vẫn không có vứt bỏ thói quen cẩn thận của mình, không muốn công bố nhiệm vụ mình tiếp nhận cho mọi người, miễn cho bị người hữu tâm lợi dụng.

Lão quản sự kia nghe Ngô Khí thần niệm nói ra nhiệm vụ, trên mặt lập tức hiện ra vẻ kinh ngạc, lập tức lại nghĩ tới cái gì đó, vẻ kinh hãi trên mặt chậm rãi biến mất.

Thu hồi ngọc giản trong tay, sau đó lại lấy ra một cái ngọc giản đưa cho Ngô Khí, trong miệng nói: Ngô sư đệ tu vi cao thâm, nhiệm vụ này tự có thể tiếp nhận, trong ngọc giản này có tình hình cụ thể nhiệm vụ, xin sư đệ nhìn qua một chút. Đợi sau khi Ngô sư đệ hoàn thành nhiệm vụ, lại đến chỗ lão hủ, lão hủ ở đây trước tiên chúc Ngô sư đệ thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ.

Tiếp nhận ngọc giản, nghe lão quản sự nói, Ngô Khí nhàn nhạt gật đầu. Sau đó xoay người rời đi, ra khỏi chánh điện, Ngô Khí lập tức đi về phía một ngọn núi khác.

Sau một nén nhang, thân ảnh Ngô Khí xuất hiện bên ngoài Truyền Công đường, chăm chú nhìn thoáng qua cung điện tạo hình kỳ cổ trước mặt. Ngô Khí bước vào trong điện, lần trước Ngô Khí chọn một môn thần thông ở đây. Hôm nay hẳn lại đến, đương nhiên là muốn lựa chọn một môn thần thông khác. Bất quá khác với lần trước, lần này hẳn muốn chọn một môn thần thông rời đi, lại phải trả điểm cống hiến tương ứng.

Lấy tu vi và thanh danh của hắn hôm nay, đệ tử thủ môn tự nhiên không dám làm khó hắn nữa. Sau khi đi vào, Ngô Khí xe nhẹ đường quen đi tới phía trước những giá sách kia, bởi vì lần trước đã xem không ít.

Trước khi tới đây, Ngô Khí đã sớm xác định phải lựa chọn thần thông gì, hiện tại chỉ là xác nhận một chút mà thôi. Một lát sau, trong tay Ngô Khí có thêm một cái ngọc giản màu đen, bên trên có khắc một chữ Thi.

Cầm ngọc giản đi về phía quản sự phụ trách tiếp đãi, bất quá lần này Ngô Khí nhìn thấy quản sự lại không còn là lão giả kia. Hôm nay tu vi Ngô Khí tăng vọt, đã xác định suy đoán lần trước, lão giả kia tu vi buồn ngủ sâu không lường được, ít nhất cũng là cảnh giới Kết Đan Tông Sư.

Ở ngoại môn này, tu sĩ Kết Đan tông cảnh giới chỉ có một khả năng, đó chính là những ngoại môn trưởng lão thần bí kia.

Lần trước bỏ lỡ cơ duyên, hôm nay Ngô Khí lại không muốn gặp mặt vị trưởng lão kia nữa. Bởi vì hôm nay lấy tu vi của hắn, nói không chừng vị trưởng lão hội kia cho rằng hắn ần

giấu linh căn gì, đến lúc đó kéo hấn trắng trợn kiểm tra một phen. Cuối cùng không thu đồ đệ nữa, lo lắng chính là bại lộ bí mật trên người mình.

Bí mật của Hoang Cô truyền thừa, Ngô Khí đã sớm quyết định trong lòng, trừ phi tu vi đến cấp độ Nguyên Anh lão tổ, nếu không quyết không thể tiết lộ ra ngoài.

Quản sự thay thế vị ngoại môn trưởng lão kia, cũng là một lão giả, râu tóc bạc trắng, sắc mặt hồng nhuận, cũng không biết tu luyện là công pháp gì. Lại để Ngô Khí liếc mắt nhìn qua, đối với người này sinh ra một loại cảm giác tiên phong đạo cốt.

Khổng Thi Quyết.

Tiếp nhận ngọc giản trong tay Ngô Khí, lão giả tiên phong đạo cốt kia hồ hững nhìn lướt qua, sau đó kinh ngạc nhìn thoáng qua Ngô Khí. Ngô Khí tất nhiên là biết lão giả này đang kinh ngạc cái gì, Vạn Thi tông lấy thi thuật lập tông, hơn phân nửa thần thông trong tông đều có quan hệ với thi thể, mà Khổng Thi quyết kia, bất quá chỉ là một trong những thần thông đơn giản nhất.

Lấy tu vi Ngô Khí đỉnh phong, tới đây lựa chọn một môn thần thông như vậy, quả thật khiến người ta kinh ngạc.

Có thư hữu nói tiểu lâu quyết nợ, ở đây lại nói rõ một chút, tông cộng thiếu nợ Chương thứ bảy, sẽ không quyết nợ. Bình thường là mỗi ngày hai canh, thiếu tốn nhiều bổ sung, cứ như vậy.

Mấy ngày nay sút đầu mẻ trán, không có bao nhiêu quản giáo tổ, chỉ có thể tận lực bồi đắp. Xin lỗi các vị.

Cuối cùng, cầu sư tập, cất giữ Thái Thê phẩm. Cứ như vậy, không lâu nữa ta sẽ trần truồng mà chạy. Tiểu lâu thật sự rất sợ thân thể chạy, trước đó Vô Thượng đạo quân viết sai lầm là như vậy. Các vị đạo hữu, còn xin ủng hộ tiểu lâu một chút.

Khổng Thi quyết, cần điểm cống hiến tông môn năm trăm, có đổi hay không.

Lão giả râu tóc bạc trắng kia nắm ngọc giản trong tay, sau đó nhàn nhạt nhìn Ngô Khí một chút, trong miệng báo ra điểm cống hiến cần trả của Ngô Khí.

Đệ tử đổi.

Ngô Khí không chút do dự, trong tay loé lên quang mang, thân phận ngọc bài liền xuất hiện trong lòng bàn tay của hắn, sau đó đưa ngọc bài lên. Lão giả kia tiếp nhận ngọc bài Ngô Khí, đem ngọc bài cùng ngọc giản kia đặt cùng một chỗ, trong nháy mắt, hai tay lão giả này sáng lên hào quang.

Một lát sau, lão giả đưa ngọc bài cùng ngọc giản cho Ngô Khí.

Cắm chế giải trừ, học xong pháp quyết bên trong, sau đó trả lại ngọc giản là được.

Đồng dạng Ngô Khí mấy năm trước cũng đã nghe qua, cũng không xa lạ, tiếp nhận ngọc giản, thần niệm nhanh chóng thăm dò vào trong đó. Bất quá một lát, thần thông không thi quyết trong ngọc giản liền khắc vào trong đầu Ngô Khí.

Trả ngọc giản lại, Ngô Khí trực tiếp rời khỏi Truyền Công đường.

Sưu sưu sưu sưu sưu

Bên ngoài Truyền Công đường, một con Thi Ưng hình thể to lớn đột nhiên bay lên, sau khi xoay quanh trên không trung một vòng, lập tức hóa thành một đạo lưu quang màu xám như mũi tên chui vào trong gió núi mãnh liệt gào thét kia.

Hầu như quản thúc của Vạn Thi Tông đối với đệ tử là lựa chọn bỏ mặc thái độ, chỉ cần không trái với môn quy, cho dù trường kỳ không về cũng sẽ không có người quản người. Cho nên mặc kệ là nội môn hay ngoại môn, đều có không ít đệ tử ở bên ngoài lịch luyện nhiều năm., Đến nay chưa về. Nhất là những đệ tử có tu vi đến trạng thái đỉnh phong, khổ tu đã không cách

nào đột phá nữa, đều sẽ nhận lấy một ít nhiệm vụ nguy hiểm, sau đó xâm nhập một ít khu vực nguy hiểm, tìm kiếm đột phá trong chiến đấu sinh tử chém giết.

Hiện tại Ngô Khí chính là như vậy, trước đó ở Ngoại Sự Đường, hắn nhận một nhiệm vụ cực kỳ nguy hiểm, bây giờ hắn cười Thi Ứng, chính là vì đi đến nơi đánh dấu nhiệm vụ kia.

Không trung, Ngô Khí xếp bằng trên lưng Thi ứng, trong tay cầm một cái ngọc giản. Ngọc giản này, chính là thứ mà lão quản sự kia giao cho Ngô vút bỏ, bên trong có tin tức chi tiết nhiệm vụ hắn nhận. Loại ngọc giản này, đối với đệ tử lĩnh nhiệm vụ mà nói, là vô cùng trọng yếu.

Có đôi khi tin tức trong ngọc giản kia, thậm chí có thể cứu mạng. Nhưng đệ tử bình thường muốn lấy được ngọc giản này, khẳng định phải bị lão quản sự kia gõ vào không ít đồ vật. Bất quá lấy tu vi Ngô Khí hôm nay cùng hung danh, chính là cho lão quản sự kia một trăm lá gan, hắn cũng không dám bắt chẹt đồ vật của Ngô Khí.

Thần niệm chìm vào ngọc giản, Ngô Khí xem lướt qua tin tức bên trong. Trên trời cao, mây mù quay cuồng, chân khí Ngô Khí hùng hậu không gì sánh được trải rộng quanh thân, ngăn cản gió mạnh.

Bất quá chỉ một lát sau, Thi Ứng đã bay ra khỏi sơn môn Vạn Thi Tông. Nhất thời trước mắt trống rỗng, Lam Thiên Bạch Vân xuất hiện trước mắt Ngô Khí, bất quá đến một mảng thiên không như vậy, Thi Ứng dưới thân Ngô vút bỏ ngược lại cảm giác không thoải mái, tiếng ưng kêu thê lương vang vọng trời cao, tốc độ một chút bay lên, hóa thành một đạo hồi quang phá toái thiên không, bay về phía sâu trong thâm sơn cực xa.

Núi Lưu Huỳnh, núi cỏ thấp, núi đá lởm chởm, mặc kệ nhìn từ đâu, đều không phải là một ngọn núi đáng giá khiến người ta nhớ kỹ. Trong dãy núi Đoạn Hồn, ngọn núi như vậy không nói có mấy vạn, ít nhất cũng có mấy ngàn ngọn.

Lúc này, Ngô Khí đang ngồi xếp bằng trên lưng Thi Ứng, trên mặt lộ ra một tia nghi hoặc, nhìn xuống một ngọn núi không

đáng chú ý phía dưới.

Lưu đom sơn...

Vuốt ve ngọc giản trong tay, Ngô Khí nhẹ nhàng phun ra ba chữ. Trong ngọc giản trong tay hắn, ghi chép kỹ càng tình hình nhiệm vụ hắn nhận, trong đó có chỗ hắn muốn đi, chính là núi Lưu Huỳnh trước mắt.

Nhiệm vụ Ngô Khí dẫn đầu, chính là nhiệm vụ trước đó hắn đã thấy trên Ngọc Bích đường ở ngoại sự đường, diệt sát bảy khí lông đỏ, lấy về trăm trái Huyết Thụ Quả, nhân vật ban thưởng điểm công hiến cho tông môn năm ngàn điểm.

Trong ngọc giản lão quản sự đưa cho, rõ ràng ghi chú rõ ràng chỗ quần thể thi hầu lông đỏ kia, chính là ngọn núi lưu huỳnh trước mắt này có vẻ không thu hút chút nào dị thường.

Dựa theo lời nói trong ngọc giản, ngọn Lưu Huỳnh sơn này trước kia là ngọn núi sơn thanh thủy tú linh khí sung túc, hơn nữa đến buổi tối, sẽ có ngàn vạn loại côn trùng gọi là lưu huỳnh tụ tập ở đây, lưu huỳnh trời sinh sẽ phát ra quang mang nhàn nhạt, đại lượng tụ tập liền đem ngọn núi này chiếu sáng như ban ngày, lấy được tên Lưu Huỳnh sơn.

Chỉ là ước chừng mấy năm trước, nơi này bỗng nhiên bắt đầu trở nên hoang vu, dòng suối đoạn tuyệt, cây cối tử vong. Chỉ có một ít cây thấp cỏ nhỏ có thể sinh tồn, trở nên như núi hoang. Hơn nữa, một năm trước, nơi này đột nhiên xuất hiện một đàn thi hầu lông đỏ, sinh ra mấy chục cây máu.

Vạn Thi Tông trước mấy tháng đã ban bố nhiệm vụ này, nhưng ít có người hỏi thăm, đệ tử nhận nhiệm vụ càng không có một ai.

Bởi vì núi Lưu Huỳnh này, cách sơn môn Vạn Thi Tông khá xa, trong núi số lượng quần thể thi hầu lông đỏ rất nhiều, cho dù có tu vi Trúc Cơ, một người cũng rất khó tru sát sạch sẽ. Ngoại môn đệ tử, căn bản không có tu vi Trúc Cơ, tự nhiên sẽ không chạy đến đây chịu chết. Mà những đệ tử nội môn có tu vi Trúc Cơ, có lựa chọn tốt hơn, sẽ không chỉ vì năm ngàn điểm công hiến mà thành quần kết đội chạy tới núi hoang này ngàn dặm xa xôi.

Hiện tại một mình Ngô Khí dám tiếp nhận nhiệm vụ này, đây cũng là nguyên nhân lúc trước lão quân sự kia giết mình. Bất quá lão quân sự kia cũng không nhiều lời với Ngô Khí, chỉ là trong lòng nghĩ, Ngô Khí mặc dù không cách nào hoàn thành nhiệm vụ, bất quá lực tự bảo vệ mình vẫn phải có.

Bất quá Ngô Khí lại không nghĩ nhiều, hắn chỉ muốn tìm một nhiệm vụ có nguy hiểm, để hắn trải qua sinh tử tôi luyện, trong chém giết hy vọng có thể đột phá tầng bình cảnh kia.

Ngồi trên Thi ưng bay trên trời cao một lúc lâu, tuy Ngô Khí có thị lực kinh người, nhưng tòa núi cao này địa hình cũng có chút quỷ dị, Ngô Khí nhìn cả buổi vẫn không nhìn ra manh mối gì. Ngay cả tung tích đàn thi hầu lông đỏ kia cũng không tìm được, từ trên cao nhìn xuống, cả ngọn núi ngoại trừ loạn thảo chính là cây thấp, hoặc là núi đá tướng mạo kỳ dị, còn có địa hình lên xuống không biết nơi sâu trong đó là địa hình quỷ dị gì.

Ở trên lưng ưng trầm ngâm một hồi, Ngô Khí buông xuống ý nghĩ tiếp tục dùng ánh mắt tìm kiếm, mà là không chế Thi Ưng dưới thân chậm rãi rơi xuống mặt đất.

Vù vù vù

Cánh khổng lồ vỗ lên cuồng phong, thân hình Ngô Khí rơi vào trên mặt đất. Lập tức trong tay hắn chớp động quang mang, đem Thi Ưng bên cạnh hắn bao phủ vào. Ánh sáng tán đi, Thi Ưng đã không còn, chỉ là trong tay Ngô Khí có thêm một cái vòng sắt xám xịt.

Thu hồi vòng linh thú, Ngô Khí ngẩng đầu nhìn về phía ngọn núi hoang trước mắt.

Đứng ở trên mặt đất nhìn xem, quả nhiên không giống với trên không trung. Chỉ thấy trước mắt, một đường mòn giống như tự nhiên hình thành xuất hiện, mỗi một con đều không biết thông hướng nơi nào. Nếu là từ trên cao nhìn xuống, những đường mòn kia chỉ sợ là sẽ ẩn giấu trong rất nhiều vách núi hình thù quái dị.

Nhìn rất nhiều đường mòn trước mắt, sắc mặt Ngô Khí hơi động, tùy ý chọn một con đường mòn, đi vào sâu trong núi.

Ngô Khí không biết là cố ý hay vô ý, bước đi rất chậm, giống như một phàm nhân, lấy hai chân leo lên núi tìm đường, không giống như thần thông quảng đại, có thể dùng thần niệm.

Mấy canh giờ sau, Ngô Khí xuất hiện ở chỗ cực sâu trong núi, hôm nay hắn đã đi xong hơn phân nửa ngọn núi. Chỉ là vẫn không nhìn thấy đám thi hầu màu đỏ và đám huyết thụ quả kia, lúc này hắn đang ở chỗ âm u núi, nếu như tiếp tục đi xuống, chỉ cần nửa canh giờ hắn sẽ vượt qua cả ngọn núi.

Không tiếp tục đi nữa, Ngô Khí trực tiếp ngồi xếp bằng tại chỗ, sau đó tâm thần đắm chìm, tại đây liền nhập định. Bất quá lần này, khí tức trên người hắn mặc dù rất bí ẩn, nhưng tim đập đập cùng đặc thù sinh mệnh như vậy vẫn còn.

Thời gian trôi qua từng chút một, hai mắt Ngô Khí nhắm nghiền, đang ngồi xếp bằng trên mặt đất núi hoang vu, khí tức mơ hồ, cũng không biết đang làm gì.

Trọn vẹn một nén nhang sau, một sợi thi khí nhàn nhạt bỗng nhiên bay đến chớp mũi Ngô Khí. Trong nháy mắt, Ngô Khí đột nhiên mở hai mắt ra, hai đạo tinh quang lúc này hung hăng bắn ra.

Thân hình Ngô Khí đứng lên, bỗng nhiên khẽ động, từng đạo tàn ảnh xuất hiện trên đường mòn này, sau đó nhìn lại đã không thấy bóng dáng Ngô Khí.

Một chỗ khe núi, nơi này là nơi núi âm sơn giao hội, phía dưới là một sơn cốc u ám. Đứng trên mặt đất, Ngô Khí nhìn về phía sơn cốc kia, chỉ thấy một mảnh hắc ám sâu thẳm, không thấy rõ cảnh tượng phía dưới.

Bỗng nhiên, lại một đạo thi khí nhàn nhạt từ phía dưới phiêu đảng ra, bàn tay Ngô Khí chợt hiện một vòng xoáy màu xám, một luồng thi khí nhạt đến không thể nghe thấy liền rơi vào trong lòng bàn tay Ngô Khí.

Khóe miệng lộ ra nụ cười nhàn nhạt, nắm một sợi thi khí, Ngô Khí cũng không có đem Thi ung thả ra. Mà là đột ngột, không có bất cứ dấu hiệu gì, cả người liền nhảy vào trong sơn cốc u ám kia.

Bành

Đáp xuống đất, hóa ra sơn cốc này cũng không sâu, chỉ có vài chục trượng mà thôi, lấy tu vi Ngô Khí Luyện Khí đỉnh phong, còn không đến mức bị thương.

Trong nháy mắt khi thân hình dừng lại, ánh mắt Ngô Khí quét về bốn phía, phát hiện nơi đây chỉ là một sơn động rộng lớn mà thôi. Bất quá lập tức Ngô Khí bị một đạo bạch quang hấp dẫn, đó là quang mang từ bên ngoài bắn vào, hiển nhiên nơi này là thông hướng ngoại môn.

Đi đến chỗ đó, ánh sáng là xuyên thấu qua một cái lỗ hồng để một người thông qua bắn vào, bên ngoài sơn động này tất nhiên có càn khôn khác. Ngô Khí ở tại chỗ trầm ngâm một phen, thân hình bỗng nhiên khẽ động, từ lỗ thủng chui ra ngoài.

Vù vù

Trong nháy mắt, trước mắt lập tức trở nên rộng rãi, bất quá Ngô Khí một giây sau liền tranh thủ ẩn giấu khí tức của mình.

Liễm Tức Thuật của hắn mặc dù không phải đến từ thần thông của Hoang Cổ, nhưng mà tìm hiểu qua truyền thừa Hoang Cổ kia, tâm niệm hắn tùy ý khẽ động có thể thu lại tất cả khí tức sinh mệnh trên người. Giống như hiện tại, chỉ là trong nháy mắt, hắn liền giống như biến thành một cỗ thi thể, không có khí tức hiển lộ ra, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, tuyệt đối sẽ không nghĩ đến nơi này có người.

Sở dĩ Ngô Khí làm vậy là vì ngay trước mắt hắn, lại là một động thiên không nhỏ trong núi. Trong động thiên, có thể thấy được từng cây quái thụ toàn thân đỏ như máu, tạo thành một rừng cây đỏ máu. Mà ở sâu trong rừng cây, lúc này lại mơ hồ truyền đến từng tiếng vượn kêu cực kỳ thê lương.

Huyết thụ quả, bầy Hồng Mao Thi Hài.

Trong lòng hai cái tên lập tức hiện lên, bất quá hắn cũng không lui về hang động sau lưng, mà là trong nháy mắt thu lại tất cả khí tức sinh mệnh trên người, biến thành trạng thái như thây như đá.

Tuyệt đối càng đến gần khu thư, nhìn giống như một tấm bình thư, các vị đạo hữu sao lại không có hứng thú đối với tiểu lâu

như vậy chứ. em dâu, kể lại tin tưởng vào một quyển sách mới ổn định, chương hội nợ sẽ trả, sẽ không có thái giám.

Dù vậy cũng vậy, đôi mới không phải cũng không có ý cầu mọi người ủng hộ mạnh mẽ. Các vị tạm xem sau này đôi mới, lúc không cho lực lượng ủng hộ độ nhỏ một chút, lúc cho lực lượng liền lớn một chút.

Giáo viên sưu tập hai cái quan trọng nhất này, các vị đạo hữu xem xong cập nhật điểm một chút đi. Nhất là thu thập, đạo hữu không cất giữ, tiểu lâu xin mau cất giữ đi, bái tạ ơn rồi.

Tê tê tê

Đứng tại chỗ, Ngô Khí nghe tiếng kêu tê lương không ngừng vang lên bên tai, thanh âm từ sâu trong rừng cây huyết hồng trước mắt truyền ra. Tê lương dị thường, hoàn toàn khác với tiếng kêu của viên hầu bình thường.

Bất quá Ngô Khí vẫn biết những tiếng kêu này nhất định là do những con khỉ lông đỏ kia phát ra, bởi vì trong ngọc giản kia ghi lại. Nơi đây là do một vị trưởng lão ngoại môn phát hiện ra, với địa vị của vị trưởng lão kia đương nhiên sẽ không để ý đến một đám thi hầu lông đỏ, cũng sẽ không để ý đến đám huyết thụ kia.

Vị ngoại môn trưởng lão kia trở về tông môn, chỉ là tùy tiện nói vài câu với ngoại sự đường, ngay cả địa điểm chính thức cũng không nói rõ ràng. Cho nên nhiệm vụ này mới ít có người hỏi thăm, ngoại trừ nguy hiểm, còn phải tốn thời gian đi tìm nơi đó.

Trong ngọc giản nói vị ngoại môn trưởng lão kia phát hiện một đám Hồng Mao Thi Hầu cùng một đám huyết thụ, tất nhiên không sai. Chiếm giữ nơi đây, lại có tiếng kêu tê lương như thế, chỉ có đám Hồng Mao Hầu đã hóa thành thi thú kia.

Ngô Khí không nhúc nhích, vẫn đứng tại chỗ, lẳng lặng lẳng lặng nghe tiếng kêu tê lương truyền đến từ sâu trong rừng máu. Cũng không có phát ra thần niệm đi tra xét, phạm là thi thú, cảm giác đối với thần niệm của tu sĩ đều rất mẫn cảm. Thần niệm Ngô Khí Luyện Khí đỉnh phong, không cách nào giấu diếm được đám thi hầu lông đỏ kia.

Càng ngày càng gần, tiếng kêu tê lương giống như phát ra ngay bên tai, Ngô Khí vẫn có thể nhìn thấy từng cái bóng hình cao lớn trong rừng máu phía trước đang chớp động.

Xuất hiện, trước mắt Ngô Khí rốt cuộc xuất hiện thi hầu lông đỏ đầu tiên, cầm lấy từng dây leo màu máu từ trên cây huyết thụ kia buông xuống, nhanh chóng từ chỗ sâu trong rừng cây

lay động ra. Là một con khi vượn cao lớn vô cùng, toàn thân mọc đầy từng sợi lông đỏ vô cùng ghê tởm, trong lúc hành động, nước dãi sền sệt ghê tởm từ trong cái miệng lớn dính đầy máu của nó chảy ra, một loại khí tức dã man từ trên thân thể con thi hầu lông đỏ này phát ra.

Có con thứ nhất, con thứ hai con thứ tư đều xuất hiện, từ sâu trong rừng máu lan ra. Con nào con nấy đều cao lớn vô cùng, buồn nôn dã man, tản ra khí tức và khí tức nồng đậm.

Ngay trước mắt, Ngô Khí và những thi hầu lông đỏ này cách nhau bất quá chỉ mấy chục trượng mà thôi, Ngô Khí có thể vô cùng nhẹ nhõm nhìn thấy những súc sinh này. Theo đạo lý mà nói, những con khi kia cũng đã sớm phát hiện ra Ngô vút bỏ.

Nhưng Ngô Khí vẫn không nhúc nhích chút nào, ngay cả động tác tránh né đều không có, vẫn đứng nguyên tại chỗ. Không nhúc nhích, một chút khí tức cũng không tiết ra. Quý dĩ chính là, những Thi Hầu lông đỏ kia rõ ràng gần ngay trước mắt, lại tựa như không nhìn thấy Ngô Khí, không có một con Thi Hầu nào phát hiện hẳn công kích hẳn.

Ngô Khí giống như đã sớm biết tất cả mọi chuyện, liền mở to đôi mắt, nhìn mấy chục con Thi Hầu trước mắt ở trên từng cây huyết thụ rung chuyển tới lui. Hác hái trái cây huyết hồng, sau đó trực tiếp hướng miệng máu buồn nôn không gì sánh được hướng mặt đất chảy xuống nước miếng nhét vào.

Những con khi này hái quả huyết hồng, chính là trái cây huyết thụ kia. Giống như trái tim người, toàn thân đỏ như máu, thậm chí còn mơ hồ tản ra mùi máu tươi nhàn nhạt. Những cây huyết thụ kia cũng rất khó coi, cành lá uốn cong, từng dây leo huyết hồng tráng kiện quấn quanh trên đó, sau đó từ trên thân cây rủ xuống.

Huyết thụ quả rất nhiều, hầu như trên mỗi một gốc huyết thụ đều có ít nhất mấy chục quả, nơi này có chừng gần trăm cây huyết thụ. cộng lại, mấy ngàn cây huyết thụ quả vẫn phải có.

Vừa nhìn thấy những thứ này, trong lòng Ngô Khí lập tức dâng lên ý niệm hưng phấn. Nghĩ đến vị ngoại môn trưởng lão phát hiện nơi đây có thể chỉ là tùy tiện nói hai câu với ngoại sự

đường, tin tức ghi chép trong ngọc giản vậy mà cùng nơi này có xuất nhập lớn như vậy.

Huyết thụ quả, đối với ngoại môn trưởng lão cảnh giới Kết Đan mà nói, một chút tác dụng cũng không có. Nhưng đối với đệ tử nội môn cảnh giới Luyện Khí hoặc Trúc Cơ mà nói, đặc biệt là đệ tử ngoại môn, lại có tác dụng lớn. Nơi này có mấy ngàn quả Huyết thụ, mà nhiệm vụ tông môn kia chỉ yêu cầu nộp lên trên trăm trái Huyết thụ quả.

Nếu thật sự có năng lực tiêu diệt bảy Hồng Mao Thi Hầu, mấy ngàn quả Huyết Thụ này tự nhiên cũng có thể thu vào trong túi trữ vật của mình. Bất quá nếu như muốn vụng trộm hái trăm quả Huyết Thụ mang về giao nộp nhiệm vụ, như vậy cũng không được.

Bởi vì tông môn tuyên bố nhiệm vụ, ngoại trừ thật sự có rất nhiều chuyện cần đệ tử đông đảo đến hoàn thành, còn tồn tại một loại lịch luyện bên trong.

vụng trộm hái huyết thụ quả có thể, nhưng không thể coi là hoàn thành nhiệm vụ, tự nhiên điểm công hiến cũng không chiếm được.

Bất quá Ngô Khí tới nơi này, vốn là vì rèn luyện bản thân mà đến, tự nhiên sẽ không vụng trộm hái trăm trái cây trở về. Bất quá hẳn không hành động thiếu suy nghĩ, hẳn còn đang chờ, hẳn phải thăm dò rõ ràng tình huống nơi này, mới có thể động thủ.

Sau gần nửa canh giờ, tiếng kêu thê lương đi xa, mấy chục con thi hầu lông đỏ hái một đồng lớn Huyết Thụ Quả, sau đó quay về chỗ sâu trong rừng cây.

Trong lúc đám thi hầu kia biến mất ở sâu trong rừng cây, Ngô Khí đã hành động. Trong lúc hành động, cả người bỗng nhiên hóa thành tàn ảnh, lướt vào trong rừng cây, nhưng đúng lúc này, dị biến bỗng sinh ra.

Xuy xuy

Thê lương cực kỳ, sinh sinh đem thanh âm xé rách không khí bỗng nhiên vang lên. Ngay lúc Ngô Khí một cước giẫm vào trong rừng cây, hơn mười sợi dây leo màu máu trắng kiên

không gì sánh được đột nhiên khẽ động, hóa thành mười mấy cái roi hung hăng quất tới phía Ngô Khí.

Phía trên những dây leo này đều mọc đầy gai ngược cực kỳ bén nhọn, còn chưa rút đến trên người Ngô Khí, một mùi máu tanh liền hàng lâm. Hơn nữa nghe trong không khí truyền đến tiếng gào thét thê lương, Ngô Khí cũng biết trong mấy chục dây leo này ẩn chứa lực lượng thật lớn.

Nếu như bị co rút lại, cho dù là một con voi cũng sẽ bị rút thành từng khối thịt nát. Mặc dù Ngô Khí tự mình nắm giữ thân thể cường tráng, nhưng cũng không dám ngạnh kháng thứ quỷ dị này.

Trong lòng giật mình, lúc này muốn lui cũng không còn kịp nữa rồi. Tâm niệm vừa động, một cỗ chân khí cực kỳ hùng hậu từ trong cơ thể phun ra, hóa thành một bộ áo giáp bảo vệ quanh người mình.

Ầm

Một tiếng vang thật lớn, Ngô Khí bị hơn mười dây leo quất trúng trên người, trong nháy mắt cả người liền bay ngược về. Áo giáp chân khí vừa mới thành hình, lúc Ngô Khí bay ngược về cũng đã tán đi.

Ầm

Hai chân rơi xuống đất, thân hình Ngô Khí có chút chật vật rơi vào chỗ cách rừng máu hơn mười trượng. May mắn những dây leo quỷ dị kia không đuổi theo, giống như chúng chỉ công kích vào chỗ lạt lăm của rừng cây máu, ra khỏi rừng cây máu, những dây leo kia liền nhao nhao rút trở về.

Xoa xoa bộ ngực có chút đau đớn mơ hồ, ánh mắt Ngô Khí lộ ra vẻ kinh ngạc, nhìn về phía huyết thụ lại khôi phục bình tĩnh. Hắn không nghĩ tới sẽ có biến cố này, trong ngọc giản kia cũng không có nhắc tới. Vừa rồi nếu không phải Ngô Khí phản ứng nhanh, bị mấy chục sợi dây leo màu đỏ kia hung hăng co lại, cho dù không bị rút thành khối thịt nát, ít nhất cũng là kết cục gân đứt xương.

Thoáng điều tức một chút, Ngô Khí không còn hành động thiếu suy nghĩ, mà là lẳng lặng đứng ở một chỗ cách rừng máu

kia vài chục trượng, ánh mắt nhìn xem gần trăm cây huyết thụ, còn có dây leo huyết hồng trắng kiện quần quanh trên đó.

Hai hàng lông mày chậm rãi nhú lại, ý niệm trong đầu bốc lên, Ngô Khí nhanh chóng suy nghĩ đối sách. Hắn nhất định phải đi vào rừng huyết thụ này, nếu không sao lại đi chém giết với đám thi hầu lông đỏ kia. Huyết thụ hoặc huyết thụ quả đối với Ngô Khí mà nói cũng chỉ là thứ yếu, mục đích hàng đầu của chuyến đi này của hắn chính là tìm kiếm đối thủ để chém giết.

Cho đến bây giờ, đối thủ hắn chính diện chém giết gần như không có. Trần Thanh bị hắn đánh lén giết chết, về phần hai tên đệ tử mặc thanh y chấp pháp kia, cũng có một phần nguyên nhân là vì Ngô Khí bất ngờ động thủ, còn có thủ đoạn khát máu thi trùng phối hợp Thuật quỷ dị như vậy.

Chưa chính diện chém giết qua, liền không cách nào biết được chiến lược chân chính của mình đến cùng ở nơi nào, đây cũng là nguyên nhân Ngô Khí sẽ tiếp nhận nhiệm vụ này.

Chỉ là không nghĩ tới, lại bị ngăn trở trước mặt những huyết thụ này. Ngô Khí đứng yên suy nghĩ một hồi, bỗng nhiên trong đầu linh quang lóe lên, một loại suy đoán xẹt qua trong đầu.

Suy đoán kia vừa xuất hiện, Ngô Khí liền cảm thấy như vậy. Trong lòng nổi lên ý nghĩ, thân hình cũng chuyển động theo, hai chân nâng lên, lần nữa đi về phía rừng máu kia, bất quá lần này bước chân trở nên chậm hơn rất nhiều.

Theo bước đầu tiên đi ra, khí tức trên người Ngô Khí vậy mà biến đổi, khí tức thuộc về sinh mệnh lại biến mất. Mạch đập đập hô hấp đều biến mất, không chỉ như vậy, theo hắn từng bước một tiếp cận rừng máu kia. Khí tức trên người Ngô Khí bắt đầu phát sinh biến hóa kịch liệt, một cỗ thi khí nhàn nhạt bỗng nhiên xuất hiện trên người hắn, tựa như lúc này đang hành tẩu, không phải là một người, mà là một cỗ thi thể.

Sau thời gian hơn mười hơi thở, Ngô Khí đứng ở bên bờ rừng cây máu, Ngô Khí không chút do dự, một cước liền giẫm vào. Tuy là như vậy, đáy lòng hắn vẫn có thể chuẩn bị sẵn tùy thời

ứng đối công kích, chân khí hùng hậu luyện khí ở trong cơ thể rục rịch.

Tiến vào, một chân chậm rãi giẫm vào trong huyết lâm.

Bình tĩnh, vô cùng bình tĩnh, những dây leo màu đỏ kia giống như biểu hiện ra ngoài, là tử vật, sẽ không di động. Lần này không xuất hiện bất kỳ công kích nào, Ngô Khí bình yên vô sự đi vào trong huyết lâm.

Tiểu lâu ở trên tấm lưới không dậy nổi, các vị đạo hữu, hôm nay hai bên tiểu lâu ô ô ô ô ô ô.

Cầu vé xin vé, sưu tập đề cử điểm kích, một người cũng không thể thiếu. Cứ ném qua đây đi, thuận tiện xin đánh giá sách, xin ý kiến.

Quả nhiên là thế, đoán không sai. Những thứ quý vật này chỉ công kích tồn tại có sinh mệnh khí tức, cho nên những con khỉ kia mới có thể qua lại tự nhiên, ngược lại có chút chỗ kỳ dị.

Hơn phân nửa lực chú ý của Ngô Khí đều tập trung vào rất nhiều dây leo đỏ máu từ trên từng cây huyết thụ chung quanh rủ xuống, trong ngọc giản lão quân sư đưa cho cũng không đề cập đến những dây leo này là vật gì. Nếu không phải trước đó Ngô Khí cơ cảnh, hiện tại đã rơi vào kết cục gân đứt gãy rồi.

Liên thẳng tắp đứng ở bên trong rừng cây máu, cũng không bước vào chỗ sâu, lẳng lẳng nhìn những dây leo đỏ như máu kia, cũng không phải là Ngô Khí nhát gan, mà là cẩn thận tâm tính sử lý. Bất quá ở loại địa phương này, cẩn thận một chút vẫn không sai.

Một lát sau, Ngô Khí mới chậm rãi bước ra bước thứ hai, lúc này trên người hắn vẫn tản mát ra thi khí nhàn nhạt. Sau khi nòng bước thứ hai hạ xuống, chung quanh vẫn không có động tĩnh gì, những dây leo huyết hồng kia yên lặng buông xuống, hoàn toàn không quý dị như trước đó.

Động, thân ảnh Ngô Khí bỗng nhúc nhích, chân đạp xuống, trong nháy mắt hóa thành một đoàn ảo ảnh tiến vào chỗ sâu trong rừng cây.

Rừng cây máu không lớn, vển vẹn trăm cây huyết thụ không đến tạo thành rừng cây, tự nhiên cũng chỉ là một rừng cây nhỏ. Bất quá mấy hơi thở sau, thân ảnh Ngô Khí xuất hiện ở trên một cây huyết thụ cao lớn dị thường.

Cây huyết thụ này ước chừng sinh ra đã lâu, thân cành càng cao lớn hơn so với những cây huyết thụ khác, Ngô Khí lẳng lẳng đứng ở trên một cành cây trảng kiện, âm thầm nhìn chăm chú phía trước cách đó không xa, một đồng loạn thạch quái dị chông chát, nơi đó lúc này đang có không ít viên hầu cao lớn toàn thân mọc đầy lông đỏ đang chơi đùa.

Phần lớn thi thú đều là dã thú động vật bình thường hóa thành, sau khi bị thi khí xâm nhập, biến thành thi thú. Chúng có một số dã thú tập tính sẽ bảo tồn lại, nhìn cảnh tượng trước mắt, nghĩ đến bọn thi hầu lông đỏ này khi còn sống để lại tập tính chơi đùa.

Quét mắt vài lần, hơi đếm một chút, bọn xác khí lông đỏ này số lượng không ít, ước chừng năm sáu mươi con. Dựa theo trong ngọc giản nói, chiến lực một con Hồng Mao Thi Hầu ước chừng tương đương với một đệ tử ngoại môn luyện khí tầng năm. Nếu là Ngô Khí mấy năm trước, không dựa vào khát máu thi trùng mà nói, đơn đả độc đấu nói không chừng còn không phải đối thủ của những con khí này.

Nhưng chân chính nguy hiểm lại không phải là những con khí này, mà là Hầu Vương trong bầy khí. Bình thường trong bầy khí đều sẽ sinh ra một con Hầu Vương, Thi Hầu lông đỏ trước mắt mặc dù đã biến thành thi thú, nhưng Hầu Vương vẫn tồn tại như cũ.

Ánh mắt Ngô Khí đảo qua lại trong bầy khí, từng con thi hầu lông đỏ nhìn qua, tìm kiếm Hầu Vương. Sau khi nhìn qua vài lần, Ngô Khí bỗng nhiên sắc mặt khẽ động, ánh mắt lập tức nhìn về phía chỗ cao nhất của đồng loạn thạch kia, lúc này nơi đó đang ngồi một con khí vượn cao lớn dữ tợn dị thường.

Con Thi Hầu này khác với những con Thi Hầu khác, lông đỏ trên người đều đã hóa thành màu đỏ sậm, giống như đọng lại huyết dịch vậy. Cho dù cách nhau gần trăm trượng, Ngô Khí vẫn có thể cảm giác được khí tức mạnh mẽ trên thân con Thi Hầu này mơ hồ phát ra.

Trong lòng Hầu Vương, Ngô Khí lập tức kết luận, trên thân con này mọc đầy lông dài màu đỏ sậm chính là bầy khí này. Khí tức trên người nó mạnh mẽ hơn so với những con khí khác, thi khí trên người phát ra cũng nồng đậm đến cực điểm, khí tức mãnh liệt từ trên người nó bốc lên.

Luyện Khí đỉnh phong, không biết có phải là ảo giác hay không, Ngô Khí vậy mà từ trên thân con thi hầu vương lông đỏ này cảm giác được một cỗ khí tức luyện khí đỉnh phong. Mặc dù nhàn nhạt, nhưng lại vô cùng rõ ràng, Ngô Khí bây

giờ là tu vi luyện khí đỉnh phong, đối với khí tức cùng cấp tự nhiên là vô cùng quen thuộc.

Chiến ý sôi trào, Ngô Khí bỗng nhiên cảm thấy máu trên người mình sôi trào lên, một loại xúc động muốn chém giết một trận xuất hiện ở đáy lòng. Từ khi bước vào ngoại môn, Ngô Khí qua đời đều như đi trên băng mỏng, cho dù bị người hãm hại cũng vô lực phản kháng, lúc ở Thi Cốt Uyên, cũng không dám tranh đoạt bảo vật với người khác.

Cho dù như vậy, vẫn bị Trần Thanh kia nhìn chăm chăm. Mấy năm trôi qua, Ngô Khí ở ngoại môn mặc dù có một ít thanh danh, tu vi bây giờ cũng không phải trước kia ai cũng có thể xoa bóp mấy quả hồng mềm. Nhưng Ngô Khí cần một cuộc chém giết, để phát tiết sự tức giận và không cam lòng, cũng cần một cuộc chém giết, hiểu rõ mình đến cùng tu luyện đến mức nào.

Sau khi tìm hiểu được truyền thừa Hoang Cổ kia, Ngô Khí đối với con đường tu hành của mình, đã có lý giải càng thêm sâu sắc hơn so với những đệ tử khác. Lúc nào cần làm gì, ở giai đoạn nào tu luyện, tựa như có một sư phụ có tu vi thâm sâu hơn qua vô số năm tháng đang chỉ điểm cho hắn, tuy chỉ là một ít đại đạo hơi mập, nhưng đối với Ngô Khí hiện tại mà nói, đã đủ rồi.

Tâm niệm vừa động, thân hình chậm rãi từ trên huyết thụ kia nhẹ nhàng hạ xuống, sau khi rơi xuống đất không dừng lại chút nào, trực tiếp bay về phía loạn thạch chỗ đàn khỉ kia.

Trong lúc hành động, Ngô Khí không chút cố kỵ buông ra khí tức trên người, thuộc về khí tức sinh mệnh của hắn lập tức dâng trào ra. Huyết khí dư thừa phát ra, tu vi khí tức luyện khí đỉnh phong không hề giữ lại bốc lên.

Tê tê tê.

Hỗn loạn, trong nháy mắt khí tức Ngô Khí phát ra, mấy chục con thi hầu lông đỏ lập tức cảm ứng được. Tiếng gào rú thể lương nhất thời vang lên, đông đảo thi hầu vốn đang đùa giỡn đều quay người lại., Đồng thời nhìn chăm chăm vào Ngô Khí đang chậm rãi đi tới. Hai con mắt hai con khỉ đều là màu xám

trắng, nhưng trong đó Ngô Khí có thể nhìn thấy nồng đậm khát máu, từng đạo thi khí và khí tức điên cuồng khát máu hỗn hợp cùng một chỗ, đánh tới phía Ngô Khí.

Chỉ cần khí tức mấy chục con Thi Hài đứng chung một chỗ, cũng đủ để hơn phân nửa đệ tử ngoại môn đoạt đường mà chạy. Mặc dù mỗi một con chiến lực của một con Hồng Mao Thi Hài bất quá tương đương với một đệ tử ngoại môn luyện khí tầng năm, nhưng mà khi mấy chục con Thi Hài lông đỏ cùng một chỗ công kích, uy lực không phải đơn giản là một phát.

Hừ, đến đây đi, hôm nay Ngô Khí ta liền buông tay buông chân chém giết các ngươi một phen, trở thành thi thú nhất định sẽ rất thống khổ, hôm nay ta dứt khoát toàn bộ giải thoát các ngươi.

Trong lúc nói chuyện, khí tức trong cơ thể Ngô Khí không còn bảo lưu chút nào, đều phát tiết ra, sát khí nồng đậm từ trong hai mắt hần bắn ra, giữa bàn tay sáng lên quang mang nồng đậm, một thanh bạch cốt chủy thủ xuất hiện.

Khí thể kinh người, tóc đen tung bay, khuôn mặt xấu xí cực kỳ xấu xí, Ngô Khí nắm một cây dao găm bạch cốt. Giờ phút này nhìn qua như một Tu La đến từ Cửu U, sát khí nồng đậm như lưới, hung hăng bao phủ vây Thi Hài lông đỏ phía trước.

Giết!

Không nghĩ tới người xuất thủ trước lại là Ngô Khí, khoảng cách mấy chục trượng, dưới chân Ngô Khí bất quá chỉ là thời gian một hơi thở. Thân hình hóa thành một đoàn huyễn ảnh, cầm trong tay dao găm bạch cốt, Ngô Khí vậy mà không có chút thủ đoạn phòng hộ nào khác, trực tiếp đụng vào trong vây Thi Hài kia.

Hỗn loạn, từ khi Ngô Khí xuất hiện đến khi Ngô Khí ra tay, bất quá thời gian cách nhau mấy hơi thở. Khó trách những con Hồng Mao Thi Hài kia còn chưa kịp phản ứng lại nơi này tại sao lại có một tu sĩ nhân loại xuất hiện, bị Ngô Khí dẫn đầu xuất thủ.

Bốp bốp bốp

Thân thể đụng vào trong Thi Hào, dẫn đầu đâm vào một thi hào lông đỏ dữ tợn buồn nôn, hướng về phía Ngô Khí nhe răng nhếch miệng. Lập tức, một tiếng xương gãy vang lên, bị Ngô Khí đụng vào thi hào lông đỏ kia lập tức bay ra ngoài, đồng thời thân thể nó vụn vụn thành một trình độ quý dị, vậy mà bị Ngô Khí đụng gãy thân thể.

Sinh trưởng đánh cho một đầu thi hào lông đỏ thân đoạn cốt toái, Ngô Khí lại không dừng lại một khắc. Thân ở trong bày khí, cũng không cần lựa chọn, trực tiếp cánh tay khê động, dao găm bạch cốt nắm trong tay bỗng nhiên nổ bắn ra hào quang chói mắt, tựa như trong tay Ngô Khí không phải nắm một thanh chủy thủ, mà là một thanh trường kiếm có mũi kiếm lạnh lẽo.

Xuy xuy xuy

Chủy mang cực kỳ lạnh lẽo ở trên không trung lóe lên tức thì, sau một khắc liền chui vào trong đầu một con Thi Hào bên cạnh Ngô Khí. Chủy mang chính là chân khí trong cơ thể Ngô Khí thúc giục, cực kỳ sắc bén, muốn cắt đầu lâu một con Thi Hào tự nhiên cũng không khó chút nào. Trong nháy mắt, đầu lâu con Thi Hào lông đỏ kia đã bị chủy mang của Ngô Khí đâm thủng., Cổ tay hắn run lên, cái đầu kia vậy mà lập tức nổ tung. Đầu óc xám trắng tứ tán ra, văng ra chung quanh, đồng thời mấy chục mảnh vỡ đầu lâu bắn ra bốn phương tám hướng, trong mỗi một mảnh vỡ đầu lâu đều ẩn chứa lực lượng to lớn.

Vèo vèo vèo

Trong không khí vang lên mấy chục tiếng thét chói tai, những mảnh vỡ đầu lâu ẩn chứa cự lực kia hơn phân nửa đều bắn vào trong cơ thể những thi hào lông đỏ đang muốn công kích Ngô Khí.

Lập tức, chung quanh Ngô Khí vang lên tiếng gào rú vô cùng thê lương, bất quá không phải bởi vì những hồng mao súc sinh này chịu đau mà phát ra. Mà là bị đồng bạn chết cùng huyết khí trên người nhân loại trên người Ngô Khí kích thích, ngoại trừ hai con thi hào bị Ngô Khí cay độc giết chết, những thi hào khác toàn bộ phát cuồng, khí tức điên cuồng khát máu điên

cuồng lao ra, hội tụ cùng một chỗ giống như thủy triều hung hăng ập về phía Ngô Khí.

Trong nháy mắt, thân ảnh Ngô Khí liền biến mất, bị bảy khí bao phủ. Chỉ là khí tức Ngô Khí lại không có chút nào biến loạn, ngược lại càng thêm mạnh mẽ, chiến ý bão táp, vậy mà cùng khí tức điên cuồng khát máu của hơn mười con thi hầu lông đỏ địa vị ngang nhau, giống như loạn chiến, hung hăng quấy cùng một chỗ.

Cảm tạ bạn cũ Triệu Đình Tiểu Ác đã đánh thương ủng hộ.

Canh thứ nhất dâng lên, mặt khác nói một chút, các vị có ý kiến gì với giáo tổ cũng có thể nhắc lại ở khu bình luận, tiểu lâu sẽ khiên tốn tiếp nhận. Còn có muốn hữu nghị diễn long bộ, xin để lại tin tức của Long bộ lâu, thích hợp sẽ thêm vào trong sách.

Cuối cùng, đó là chuyện đương nhiên, cầu xin sự tử tế đề cử đánh cho người cần nhất, các vị không nên lười biếng nữa, mau kể sách thêm vào giá sách, tiểu lâu cúi đầu chào hỏi rồi.

Vù vù vù vù

Trong núi ẩn bí động thiên, một rừng cây máu hơn trăm
trượng, mười mấy con khỉ lông đỏ dữ tợn đáng sợ vô cùng
đáng sợ đang cùng một chỗ với một bóng đen mơ hồ dây dưa.
Kình khí bắn ra bốn phía, cuồng phong nổi lên, từng tiếng va
chạm to lớn không ngừng vang lên. Ở giữa xen lẫn tiếng gào
rú thê lương của đám khỉ lông đỏ, sát khí chiến ý lạnh như
băng còn có khí tức điên cuồng khát máu hỗn hợp cùng một
chỗ, theo cuồng phong bay lên.

Phụt phụt

Thanh âm lưỡi dao sắc bén hung hăng cắm vào trong thịt bồng
nhiên vang lên, tóc đen tung bay, lộ ra khuôn mặt lạnh như
băng của Ngô Khí. Lúc này bàn tay hắc ấn lên đỉnh đầu một
con thi hầu lông đỏ đang phát ra tiếng gào rú thê lương vô
cùng, con dao găm bạc cốt còn lại nằm trong tay lại hoàn
toàn chui vào ngực một con thi hầu lông đỏ khác bên cạnh.

Động, nhanh như chớp, trong nháy mắt thân ảnh Ngô Khí lại
biến thành một bóng người mơ hồ. Chân khí hùng hậu âm âm
phun ra, nháy mắt đã bị hắc bóp chặt đầu con Thi Hầu kia cả
thân thể đều nổ tung, thịt nát bay tán loạn, một con thi hầu
lông đỏ khác cũng không có kết cục tốt, chủ mang cực kỳ sắc
bén trực tiếp quấy nát trái tim nó.

Những thi thú này không giống dã thú yêu thú bình thường,
chúng nó bị thi khí xâm nhập, trên thực tế đã xem như chết rồi,
còn có thể hành động như vậy, bất quá biến thành tồn tại như
cương thi.

Chỉ phá hủy trái tim bọn chúng tất nhiên là không thể giết
chúng nó, bất quá Ngô Khí là môn nhân Vạn Thi Tông, mặc
dù không chuyên tu khổng thi luyện thuật. Nhưng cũng hiểu
làm sao giết những Thi Thú này, dao găm sau khi phá nát trái
tim Thi Hầu kia, lập tức chui vào trong cơ thể nó, phá nát thi
khí chi nguyên của nó giống như vậy.

Bành

Hai con thi hầu lông đỏ vừa bị Ngô Khí giết, lập tức lại có bốn con thi hầu lông đỏ từ bốn phương tám hướng gào thét đánh tới. Trong đó một con tốc độ cực nhanh, cánh tay dài quỹ di đuổi ra, vậy mà lập tức tới trước ngực Ngô Khí.

Không kịp né tránh, trước ngực Ngô Khí đập dòn ra một vòng chân khí gọn sóng, cứng rắn chịu đựng con Thi Hầu này. Chỉ sau một khắc, ba cổ cự lực đồng thời lao tới.

Uống phốc phốc...

Buồn bực hừ một tiếng, một ngụm máu đỏ thẫm lập tức từ trong miệng Ngô Khí phun ra ngoài. Máu tươi xuất hiện, càng làm cho hơn mười con thi hầu lông đỏ còn lại hoàn toàn lâm vào trạng thái điên cuồng. Phàm là thi thú, đối với máu tươi không có một chút xiu sức miễn dịch nào, chỉ cần ngửi được hương vị của dòng máu tươi mới mẻ, tất nhiên sẽ phát cuồng.

Ha ha thích đi, giết ta, các ngươi có thể ăn đủ. Không giết được tiểu gia ta, tiểu gia liền nhân từ một cái, để cho các ngươi những súc sinh lông đỏ này toàn bộ giải thoát.

Trên khuôn mặt xấu xí của Ngô Khí tràn đầy vẻ dữ tợn, sát khí lấp liệ, bạch cốt chủ thủ trong tay chớp động quang mang rét lạnh, một tay khác ẩn chứa cự lực không thể địch nổi, xúc tu lập tức bị thương, vô cùng điên cuồng chém giết cùng những con thi hầu lông đỏ còn lại, tựa như nhập ma.

Bất quá mặc dù như vậy, trong hai mắt Ngô Khí lại không có một tia mê loạn, ngược lại vô cùng thanh minh. Ra tay tàn nhẫn, không lưu lại chút nào, trong nháy mắt, lại có ba con thi hầu lông đỏ mất mạng trên tay hắn.

Thi khí nồng đậm trở nên càng ngày càng cuồng bạo, càng ngày càng hỗn loạn, sát khí từ trên người Ngô Khí phát ra lại càng thêm lạnh lẽo và sắc bén, hung hăng quấy nhiễu khu vực này.

Sau nửa nén hương, tiếng kêu thê lương cuối cùng im bất dừng lại, bàn tay Ngô Khí dời khỏi đỉnh đầu một con thi hầu lông đỏ. Một gương mặt khi lông đỏ dữ tợn này triệt để đọng lại,

một thân thi khí nồng đậm vô cùng hỗn loạn, dần dần bắt đầu tiêu tán.

Chết cả, bên chân Ngô Khí, mấy chục thi thể cao lớn lông đỏ thi hầu nằm với các tư thế khác nhau, còn có mặt đất trải rộng từng đồng thịt nát, nhìn qua giống như một lò giết mổ máu tanh đáng sợ. Huyết khí tanh hôi trộn lẫn cùng một chỗ, quả thực khó ngửi tới cực điểm.

Ngô Khí đứng trong đó, phảng phất không nghe thấy khí tức buồn nôn quanh người, hai mắt nhìn chăm chăm vào Hầu Vương cao lớn trên đồng loạn thạch cách đó không xa.

Thời gian một nén nhang, Ngô Khí và đám thi hầu lông đỏ kia chém giết trọn vẹn một nén nhang. Hiện tại, bảy khí bị diệt, trên người Ngô Khí cũng nhiễm đầy các loại chất lỏng. Máu huyết dịch màu đỏ thẫm nhạt của óc trắng bệch., Mùi vị hỗn hợp cùng một chỗ cũng rất là khó ngửi, trên người hắn cũng có nhiều chỗ bị thương. Bất quá đều là vết thương da thịt, chỗ máu chốt không bị thương chút nào, ngay cả một ngụm máu trước đó phun ra cũng bất quá là máu bầm trong cơ thể mà thôi.

Nhẹ nhàng như vậy liền tiêu diệt bảy khí, Ngô Khí cũng có chút ngoài ý muốn, bất quá nghĩ lại liền rõ ràng. Nguyên nhân chính là lúc này còn ngồi xếp bằng trên đồng loạn thạch kia, một con viên hầu hầu tử cao lớn dị thường, toàn thân mọc đầy lông dài màu đỏ sậm, Hầu Vương không có ra tay. Trong thời gian một nén nhang vừa rồi, con hầu vương này vậy mà tùy ý để Ngô Khí giết sạch con dân của nó, mà không ra tay một chút nào.

Hầu Vương chính là một con khí mạnh mẽ nhất trong bảy khí sinh ra, đối với bảy khí tất nhiên là vô cùng coi trọng, ai dám ra tay với con dân của nó, tất nhiên sẽ bị nó liều mạng công kích.

Nhưng quỷ dị chính là vừa rồi, Ngô Khí ngay trước mặt nó, đem mấy chục con dân của nó giết sạch sẽ, con Hầu Vương này lại giống như hoàn toàn chết đi. Hai mắt nhắm chặt, mặc cho con dân trước mắt gào rú cực kỳ thê lương, không có chút động tĩnh nào.

Quý dị, quý dị vô cùng. Đương nhiên Ngô Khí sẽ không nhìn thấy con Hầu Vương tỏa ra khí tức mạnh mẽ này đã chết, Ngô Khí có thể cảm giác được, con Hầu Vương này hôm nay tựa hồ đang trong một loại trạng thái kỳ diệu, khí tức mơ hồ, tựa hồ là đang tu luyện.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, trong hai mắt Ngô Khí lập tức bắn ra ánh mắt vô cùng kinh ngạc. Tinh quang bắn ra, chăm chú nhìn vào Hầu Vương kia. Hai chân ngồi xếp bằng, ngũ tâm hướng lên trời, hô hấp mơ hồ như trẻ con trong thai. Đây nào phải một con hầu vương rõ ràng là một tu sĩ đang nhập định tu luyện.

Sắc mặt biến hóa, tất cả đều là không thể tưởng tượng nổi. Từng ý niệm hiện lên trong đầu, Ngô Khí không nhúc nhích, trong mắt thần quang bùng lên, rơi vào trên thân Hầu vương cao lớn vô cùng kia.

Bỗng nhiên, ánh mắt khẽ động, một tia dị sắc hiện lên trên mặt Ngô Khí. Vốn ánh mắt đang chăm chú nhìn Hầu Vương đột nhiên dờn xuống, rơi vào đồng loạn thạch dưới thân hầu vương.

Một bàn tay bỗng nhiên duỗi ra, vòng xoáy màu xám xuất hiện trong lòng bàn tay, một luồng thi khí mờ nhạt đến không thể nhận ra bỗng nhiên từ trong đồng loạn thạch dưới thân Hầu Vương tràn ra, sau đó dưới một cỗ lực lượng huyền ảo dẫn dắt, xuất hiện trong vòng xoáy màu xám ở lòng bàn tay hắn.

Ồ...

Một tiếng kêu kinh hãi từ trong miệng Ngô Khí phun ra, nắm lấy cỗ thi khí kia, Ngô Khí cảm giác rất quen thuộc. Hắn có thể tìm được động thiên này, cũng là do cỗ thi khí nhàn nhạt này gây nên. Lúc đầu Ngô Khí cho rằng thi khí này là do những thi hầu lông đỏ kia phát ra, lúc này xem ra, nguồn gốc của thi khí này lại là loạn thạch dưới thân Hầu Vương trước mắt.

Trong nháy mắt não hải Ngô Khí hiện lên rất nhiều ý niệm, vốn tưởng rằng dây leo huyết hồng trong rừng cây máu kia đã

rất là quý dị, lại không nghĩ tới chân chính quý dị lại là đồng loạn thạch không chút thu hút này.

Nghĩ đến Hào Vương này đắm chìm trong một loại trạng thái quý dị, lại bày ra tư thế tu luyện giống như tu sĩ, cũng đều là loạn thạch trước mắt.

Nếu như Ngô Khí muốn hoàn thành nhiệm vụ, chỉ cần nhân cơ hội này đánh lên Hào Vương kia là được, nếu không đợi Hào Vương kia tỉnh lại, lại là một cuộc khổ chiến.

Bất quá Ngô Khí lại không hành động thiếu suy nghĩ, mà chậm rãi đi tới gần, đi tới trước đồng loạn thạch kia. Hào vương nguy hiểm vô cùng ngay trên đỉnh đầu Ngô Khí, thế nhưng Ngô Khí chẳng những không xuất thủ đánh lên Hào vương, ngược lại sau khi đi tới nơi đó chậm rãi nhắm mắt lại.

Nhập định rồi, không ngờ lúc này Ngô Khí lại nhập định. Từ khi hắn cảm ngộ được truyền thừa của Hoàng Cổ, tốc độ tĩnh tâm nhập định đã nhanh hơn không biết bao nhiêu lần, hầu như ngay khi nhắm mắt lại đã thành công tiến vào trạng thái nhập định.

Cơ hồ là trong nháy mắt, lúc Ngô Khí nhập định, một sợi thi khí tinh thuần bỗng nhiên từ trong đồng loạn thạch trước mặt hắn tràn ra, sau đó chậm rãi tiến vào thể nội Ngô Khí.

Một sợi thi khí này không chỉ tinh thuần, hơn nữa rất dễ dàng luyện hóa, đan điền vừa tiến vào Ngô Khí đã bị luyện hóa thành chân khí trong cơ thể hắn. Không chờ Ngô Khí có phản ứng gì, sau một khắc, lại có một sợi thi khí cực kỳ tinh thuần tiến vào trong cơ thể hắn. Không gián đoạn chút nào, chỉ qua mấy hơi thở, chân khí trước khi Ngô Khí chém giết kịch liệt hao phí vậy mà đã bổ sung gần nửa.

Cái này...

Hai mắt Ngô Khí bỗng nhiên mở ra, ánh mắt cực kỳ khiếp sợ bắn ra, ngay cả khuôn mặt luôn luôn lạnh như băng lúc này cũng tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Hôm qua chỉ thêm một tấm, chương này trả lên, ghi nợ: 20

Hôm nay xem một chút có thể càng nhiều hơn bao nhiêu, tiểu
lâu tận lực cầu ủng hộ, cầu sưu tầm.

Trong số này, có một ít người ở đây...

Ngô Khí đứng thẳng trên mặt đất, trước mặt hắn là một đồng loạn thạch. Mấy chục khối loạn thạch chồng chất lên nhau, sau khi chất thành một bệ đá thô ráp, bất quá nhìn qua vẫn là đồng đá lộn xộn, chỉ là hình dạng khá giống đài đá mà thôi.

Mặc dù không tiếp tục nhập định tu luyện, nhưng Ngô Khí vẫn có thể cảm giác được từng sợi thi khí tinh thuần từ trong đồng loạn thạch tràn ra, sau đó phiêu đảng một vòng chung quanh lại quay về trong đồng loạn thạch. Nơi này tựa như ẩn giấu một dòng linh tuyến vô cùng sung túc, từng giây từng phút ở bên ngoài toát ra linh khí tinh thuần.

Khác chính là, trong đồng loạn thạch này tràn ra thi khí tinh thuần, bất quá đối với tu sĩ tu luyện thi pháp thi thuật mà nói, nơi này đơn giản so với bất luận linh huyết nào trên linh phong đều tốt hơn, càng thêm mê hoặc.

Đệ tử Vạn Thi Tông bình thường tu luyện, thu nạp thiên địa linh khí sau đó luyện hóa thành chân khí trong cơ thể, vất vả khổ cực tích góp chân khí, có lẽ đợi hơn một trăm năm, có đệ tử ngoại môn mới có thể trùng kích cảnh giới Trúc Cơ. Tu sĩ Trúc Cơ trùng kích Kết Đan cũng là như vậy, như lão nông trong phạm nhân, cần cù chăm chỉ luyện hóa tích lũy chân khí, cuối cùng trùng kích bình cảnh.

Đồng loạn thạch quý dị trước mắt Ngô Khí tràn ra không phải là linh khí thiên địa, mà là thi khí vô cùng tinh thuần. Nếu tại đây tu luyện, chỉ cần thu nhập thi khí vào cơ thể, là có thể thoải mái đạt được chân khí tu luyện hồi lâu mới có thể tích góp được. dù hoặc lớn như vậy, cho dù là những đệ tử nội môn kia, nếu biết, cũng sẽ động tâm, sẽ điên cuồng đến đây cướp đoạt.

Đang suy nghĩ, một nghi vấn bỗng nhiên hiện lên trong lòng Ngô Khí, nếu đồng loạn thạch này có chỗ thần diệu như vậy. Lúc trước phát hiện vị ngoại môn trưởng lão kia vì sao không

đem đồng loạn thạch này chuyển về, mặc dù lấy tu vi vị trưởng lão kia kết đan cảnh giới không cần dùng đến những thi khí này, nhưng ban cho đệ tử dưới trướng cũng có thể.

Trừ phi...

Đáy lòng Ngô Khí đột nhiên hiện lên một suy đoán, đồng thời một ý niệm trong đầu không thể ức chế xông ra. Đầu lâu đột nhiên ngẩng lên, nhìn về phía Hầu Vương ngồi xếp bằng trên đỉnh đầu.

Tâm niệm vừa động, trên người Ngô Khí bỗng nhiên lại toát ra chiến ý mãnh liệt đến cực điểm, sát khí lạnh như băng từ trên người hắt phát ra, bốc lên, khiến Ngô Khí nhìn qua giống như một vị sát thần.

Trên mặt bỗng hiện lên một tia tàn nhẫn, hắt xuất thủ, một đoàn chân khí hùng hậu không gì sánh được bỗng nhiên ngưng tụ trong lòng bàn tay hắt. Giữa chân khí phun trào, lực lượng không thể địch nổi sinh ra trong lòng bàn tay hắt.

Ngô Khí bỗng nhiên uốn cong thân thể, sau đó cả người như cung mạnh bắn lên, bàn tay hung hăng ấn tới đồng loạn thạch trước mặt. Tu vi luyện khí đỉnh phong phát ra không giữ lại chút nào, hắt vậy mà toàn lực xuất thủ với một đồng loạn thạch.

Tu vi luyện khí đỉnh phong, tại toàn bộ ngoại môn đều là một nhóm người cao nhất, Ngô Khí không tu thần thông gì, một thân chiến lực đều vượt lên trên. Từ nhỏ luyện thể gia tăng luyện khí đỉnh phong chân khí, một chương Ngô Khí bỏ xuống sinh ra lực lượng, cho dù là một con voi, Ngô Khí cũng có thể sinh sinh đập chết.

Ầm

Quả nhiên, một đồng loạn thạch trước mắt làm sao ngăn được một chương toàn lực của Ngô Khí. Dưới sự quay cuồng của chân khí, đồng loạn thạch lập tức chia năm xẻ bảy, loạn thạch bị bàn tay Ngô Khí trực tiếp ấn tới trực tiếp hóa thành bột đá bay tứ tán. Thế nhưng trong nháy mắt đánh nổ loạn thạch, Ngô Khí lập tức cảm thấy bàn tay tiếp xúc đến một lực cản to lớn.

Uống xong...

Sắc mặt băng lãnh, bàn tay đang muốn dâng trào chân khí, thời điểm gặp phải trở lực ngành sinh đánh phá.

Đột ngột dị thường, một tiếng gào thét vô cùng thê lương bỗng nhiên vang lên bên tai Ngô Khí, đồng thời một loại khí tức nguy hiểm bỗng nhiên hàng lâm. Tiếp theo xuất hiện, là một cánh tay màu đỏ sậm trắng kiện không gì sánh được trên đỉnh đầu Ngô Khí.

Hừ, có thể tản mát ra thi khí tinh thuần như vậy, lại có cảm chế bảo vệ, tất nhiên không phải là phàm vật. Bất kể là cái gì, đã để cho tiểu gia nhìn thấy, tự nhiên chính là ta. Con hồng mao súc sinh này của người chiếm mấy năm không bị phát hiện, còn âm thầm tu luyện đến loại cấp độ này, cũng coi như là may mắn. Đáng tiếc, vận khí đến cuối rồi.

Trong lúc nói chuyện, trên mặt Ngô Khí lộ ra nụ cười lạnh và sát khí lạnh như băng, một bàn tay đột nhiên hướng đỉnh đầu đánh tới, một chưởng lật trời, bàn tay Ngô Khí ẩn chứa cự lực cùng cánh tay đỏ sậm vô cùng cường tráng đột nhiên xuất hiện hung hăng đánh vào nhau.

Bành

Đôi mắt, trong nháy mắt bàn tay cùng cánh tay đỏ sậm kia va chạm, Ngô Khí lập tức cảm giác một cỗ cự lực hung hăng tràn vào trong cơ thể mình. Toàn bộ thân thể Ngô Khí kịch liệt đong đưa vài cái, đem cỗ cự lực kia tràn vào trong lòng đất, lúc này khó khăn lắm mới ổn định lại thân hình. Nhưng mặt đất dưới chân hắn, lại bị một cái hố to dưới cỗ cự lực kia đánh ra.

Mà chủ nhân cánh tay màu đỏ sậm trắng kiện không gì sánh được kia, sau một tiếng gào thét cực kỳ thê lương hóa thành một bóng dáng màu đỏ sậm rơi vào cách Ngô Khí vài chục trượng.

Trong nháy mắt cái bóng kia rơi xuống đất, Ngô Khí liền thấy rõ ràng nó là vật gì. Thân thể cao lớn dị thường, toàn thân mọc đầy lông dài màu đỏ sậm, chính là con thi hầu vương lông đỏ kia. So với thi hầu lông đỏ bình thường cường tráng hơn không biết bao nhiêu lần, một đôi mắt to lớn như chuông

đồng, lấy ánh mắt vô cùng phần nộ nhìn chăm chăm vào Ngô Khí.

Bất quá ánh mắt Ngô Khí chỉ dừng lại trên người nó một chút, sau khi xẹt qua, Ngô Khí lập tức nhìn về phía đông loạn thạch ban đầu. Chỉ thấy nơi đó, một tầng ánh sáng tối tăm mờ mịt đang buông xuống, tựa như kết nối cùng một chỗ với thứ gì dưới lòng đất. Trên đỉnh màn sáng kia, từng đợt thi khí tinh thuần tràn ra, như dòng suối tuôn trào.

Rào rào gào thét...

Tiếng kêu thê lương bỗng nhiên từ trong miệng Hầu Vương phát ra, một đôi mắt khi kia chẳng biết từ lúc nào đã biến thành màu đỏ máu, lông dài màu đỏ sậm trên người đều dựng thẳng lên. Ánh mắt của nó nhìn chăm chăm vào phía sau Ngô Khí, nơi đó đang có mấy chục thi thể Hồng Mao Thi Hầu, cảnh tượng thê thảm đáng sợ lập tức khiến Hầu Vương liều mạng đâm ngực mình, ngửa mặt lên trời gào rú.

Con Hầu Vương này điên cuồng, sau khi tỉnh lại đang tức giận vì quấy rầy tu luyện của nó. Nhưng sau khi nhìn thấy cảnh tượng sau lưng Ngô Khí, nó hoàn toàn lâm vào trong điên cuồng, một cỗ khí tức hung hãn đáng sợ đột nhiên bao táp.

So với Ngô Khí suy đoán còn đáng sợ hơn nhiều, Hầu Vương sau khi nhìn thấy bày khí của mình bị Ngô Khí tru sát, vậy mà trong nháy mắt liền lâm vào điên cuồng. Một tia thanh minh cũng không tìm thấy, ngay từ đầu Ngô Hạo nhìn thấy Hầu Vương sau khi thanh tỉnh lại đối với hắn công kích, có thể nhìn thấy vẻ phần nộ trong mắt Hầu Vương, nói rõ trí tuệ của Hầu Vương này không thấp.

Nhưng hiện tại, một tia trí tuệ thanh minh đều không tìm được, Hầu Vương trước mắt hoàn toàn lâm vào điên cuồng. Hai răng nanh màu đỏ sậm chậm rãi từ trong miệng nó vươn ra, nước dãi màu vàng nhạt giống như dòng suối nhỏ chảy ra từ trong miệng nó.

Tê ngao!

Động, Ngô Khí hầu như không thở nổi, Hầu Vương kia lúc này trong mắt đã không còn chứa được vật gì nữa. Chỉ còn lại

Ngô Khí, mục tiêu của nó chỉ có Ngô Khí, suy nghĩ cuối cùng trước khi điên cuồng chính là xé nát triệt để Ngô Khí.

Một bóng người màu đỏ sậm nhanh chóng bay vọt ra, tàn ảnh bỗng nhiên sinh ra, trong nháy mắt đã đến trước người Ngô Khí. Không có thủ đoạn công kích nào khác, vậy mà trực tiếp lấy thân thể của mình đâm về phía Ngô Khí.

Khí thể kinh khủng từ trên người Thi Hâu Vương lông đỏ phát ra, lúc trước nó trong một loại trạng thái thần bí, Ngô Khí Khí Thể của nó không sai biệt lắm với tu sĩ Luyện Khí đỉnh phong. Thế nhưng lúc này nhìn lại, khí thể của con khỉ này rõ ràng nửa chân đã bước vào cảnh giới Trúc Cơ.

Ầm

Cả người Ngô Khí bay ra ngoài, căn bản không kịp phản ứng, Ngô Khí chỉ nhìn thấy một đoàn tàn ảnh màu đỏ sậm lướt tới. Sau đó cự lực tới người, cả người bị đánh bay.

Còn chưa xong, lúc thân hình Ngô Khí còn rơi xuống đất, Hâu Vương hóa thành bóng dáng màu đỏ sậm lại vọt tới. Lúc này lại không ôn nhu như trước, cánh tay dài trắng kiện không gì sánh được duỗi ra, lợi trảo chớp động quang mang vô cùng lạnh lẽo, hung hăng chụp vào đầu Ngô Khí.

Sức mạnh vô cùng đáng sợ, sức mạnh của Ngô Khí so sánh với con Hâu Vương này, quả thật chẳng đáng gì. Con Hâu Vương này bị Ngô Khí kích thích điên cuồng, không sinh ra thì xé nát Ngô Khí sẽ không bỏ qua. Nếu bị một trảo này của nó nắm chặt, chỉ sợ đầu lâu của Ngô Khí lập tức sẽ nát bấy, lập tức mất mạng.

Ha ha, tới thật hay.

Dưới tình huống chật vật như vậy, Ngô Khí vậy mà lại hưng phấn, đầu lâu bỗng nhiên nghiêng sang một bên.

Phụt phụt

Máu thịt bắn tung tóe, bả vai Ngô Khí bị một trảo của Hâu Vương hung hăng chụp lấy, lập tức một mảng lớn máu thịt bị bắt giữ. Đau đớn đến sát thân, nhưng vẻ mặt Ngô Khí lại càng

thêm băng lãnh, sát khí và chiến ý hỗn hợp cùng một chỗ, hùng hực bay lên.

Bành lại một tiếng vang kịch liệt, chân khí trong cơ thể Ngô Khí dâng lên, một quyền đánh vào trên người Hầu Vương với tốc độ cực nhanh đang lao tới. Bất quá bay ra ngoài cũng không phải là Hầu Vương, vẫn là Ngô Khí. Lực lượng, lực lượng giữa hai bên chênh lệch quá lớn, lực lượng của Hồng Mao Thi Hầu Vương cùng bày khí lông đỏ lúc trước chết trên tay Ngô Khí căn bản không cùng một đẳng cấp.

Cách xa quá xa, lực lượng của Ngô Khí, so với những đệ tử luyện khí đỉnh phong tu luyện thân thông bình thường không biết mạnh hơn bao nhiêu lần. Thế nhưng trước mặt thi hầu vương lông đỏ này, quả thực giống như một đứa bé, không chịu nổi một kích.

Bộp bộp bộp

Từng tiếng nổ vang lên trên mảnh đất trống này, Ngô Khí và Thi Hầu Vương lông đỏ dây dưa cùng một chỗ, một người một thú đều không muốn sống cùng một chỗ, đáng tiếc lực lượng hai người căn bản không cùng một đẳng cấp, Ngô Khí quả thực đã biến thành quả bóng da, bị đánh bay lần lượt, mỗi một lần đều phun ra một ngụm máu lớn, vết thương trên người cũng càng ngày càng nhiều.

Thứ hai đến tối hôm đó có dám cam đoan hay không, sẽ tận lực cam đoan.

Vô cùng chân thành cầu sưu tập, cầu đề cử theo thường lệ, cúi đầu chào hỏi.

Phốc phốc

Lại là một ngụm máu đỏ thẫm từ trong miệng Ngô Khí phun ra, lúc này trước ngực hắn đã sẫm đỏ sậm một mảng, cả người bị hung hăng đập bay. Thậm chí trên người truyền đến âm thanh xương cốt gãy, giống như trước đó Ngô Khí sinh dùng thân thể mình đánh gãy một con thi hầu lông đỏ, lần này lại đến phiên Ngô ruồng bỏ mình.

Âm thanh xương vỡ thanh thúy lọt vào trong tai Ngô Khí, cả người hắn như một bãi thịt nát bị Hầu Vương hung hăng đập vào mặt đất, tạo ra một cái hố to.

Ha ha tốt, sướng khoái, lại đến.

Ngô Khí giãy dụa bò ra từ hố lớn trên mặt đất, bị thương nặng như vậy, thần sắc vậy mà một chút uể oải cũng không có. Ngược lại hưng phấn cười to lên, hoàn toàn không để ý trên người có thêm xương cốt đứt gãy, lại bỗng nhiên hóa thành một đoàn tàn ảnh phóng tới Hầu Vương thần sắc dữ tợn không giảm mảy may.

Tê ngao!

Chiến lược Hầu Vương cực kỳ kinh khủng, nửa cái chân đã giẫm vào cảnh giới Trúc Cơ. Nếu Ngô Khí không tới quấy rầy nó. Qua mấy năm nữa, nơi này sẽ sinh ra một con thi thú cảnh giới Trúc Cơ. Đến lúc đó trí tuệ của Hầu Vương sẽ tăng lên trên diện rộng, nói không chừng có cơ hội triệt để mở ra linh trí, trở thành Thi Yêu.

Đáng tiếc, Ngô Khí đột nhiên tới đây không chỉ quấy rầy tu luyện của toàn bộ bầy khỉ, mà còn quấy rầy sự tu luyện của Hầu Vương. Mối thù diệt tộc, đối với Hầu Vương mà nói, còn khắc sâu hơn bất kỳ cừu hận nào. Kẻ thù ở ngay trước mắt, trí tuệ không nhiều của Hầu Vương đã hoàn toàn biến mất, lâm vào trong điên cuồng.

Ý nghĩ cuối cùng của con Thi Hầu Vương lông đỏ này rơi vào trước điên cuồng, chính là giết Ngô Khí, muốn xé nát Ngô Khí

mới chịu bỏ qua. Giữa một người một thú, chỉ có thể có một người sống sót.

Ước chừng sau nửa canh giờ, hai bóng dáng mờ hồ dây dưa cùng một chỗ bỗng nhiên tách ra, thân ảnh Ngô Khí lại một lần nữa bị đánh bay. Lần này so với bất kỳ thời điểm nào càng thêm thâm hiểm, lồng ngực hung hăng lồm ra một cái lỗ lớn, huyết dịch đỏ thẫm giống như không cần tiền không ngừng từ trong miệng Ngô Khí tràn ra.

Trọng thương, nhìn cảnh tượng trên người Ngô Khí, nếu là phạm nhân bình thường, chỉ sợ đã sớm khí tuyệt lâu rồi. Ngô Khí lại dựa vào tu vi Luyện Khí đỉnh phong còn bình yên vô sự, khí tức sinh mệnh thậm chí cũng không yếu bớt bao nhiêu. Dù là như vậy, Ngô Khí cũng biết rõ thương thế trên người mình, cho dù bình yên trở về tông môn, không có mấy tháng tu dưỡng cũng không có khả năng khôi phục.

Khụ khụ

Khóe miệng Ngô Khí đã bị máu của mình nhuộm đỏ hoàn toàn, trong lúc ho khan kịch liệt, không ngừng chảy ra máu. Ngô Khí cũng mặc kệ những thứ này, bị trọng thương như vậy, trên mặt hẳn không có chút đau khổ nào. Ngược lại nụ cười nở rộ, chỉ là phối hợp với khuôn mặt xấu xí của hắn, càng có vẻ hắn đáng sợ như Cửu U Tu La.

Thật thống khoái, con súc sinh lông đỏ này, rất tốt. Nếu người là nhân loại, tiểu gia ta hôm nay nhất định không giết người, nói không chừng còn có thể trở thành bằng hữu. Đáng tiếc, người từ đầu đến cuối đều là thi thú, xác chết di động, ngay cả tư tưởng của mình cũng không có. Tiểu gia nhận ân huệ của người, chém giết với ta lâu như vậy, đã đến lúc giải thoát người rồi, có tiểu gia tiễn người lên đường, súc sinh này cũng không uổng công đi một chuyến trên đời này.

An tâm đi đi.

Trong lúc Ngô Khí nói chuyện, ngũ khí bỗng nhiên trở nên lạnh như băng, sát khí lăm lăm từ trong đôi mắt hắn bắn ra. Ở đối diện hắn cách đó không xa, Hầu Vương dữ tợn ghê tởm đang chuẩn bị tiếp tục công kích Ngô Khí, bỗng nhiên cảm

thấy trên người nhẹ bẫng, tựa hồ có đồ vật gì đó đang thoát ly thân thể của mình.

Ở trước ngực nó, không biết từ khi nào, bỗng nhiên phá ra một cái lỗ lớn, đó là do Ngô Khí đưa cho nó. Chém giết thời gian dài như vậy, Ngô Khí bị Hâu Vương đánh cho trọng thương, mà Ngô Khí chỉ là đánh tan huyết nhục trước ngực Hâu Vương mà thôi.

Nhưng chính miệng vết thương này cũng không nghiêm trọng lắm, lại làm Hâu Vương cảm giác được lực lượng của mình đều đang biến mất, chính là biến mất ở nơi đó. Không có chút thống khoái nào, Hâu Vương chỉ cảm thấy trên người trở nên vô cùng thoải mái, giống như có thanh âm gì đó bên tai nhẹ giọng ní non, để cho nó có một loại xúc động ngủ lại.

Một màn quỷ dị xuất hiện, huyết nhục đang biến mất, Hâu Vương cao lớn dị thường đang dần dần thu nhỏ lại. Bắt đầu từ trước ngực nó, tất cả huyết nhục đều biến mất, dần dần lộ ra xương cốt trắng hếu. Một sợi tơ hồng nhàn nhạt ở trong đó lóe lên tức thì một màn đáng sợ, huyết nhục trên người Hâu Vương lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được biến mất.

Rào rào rào...

Cuối cùng một tiếng rống to, thân thể to lớn của Hâu Vương biến mất, từ đầu đến cuối, tất cả máu thịt đều biến mất hầu như không còn. Chỉ còn lại một cái đầu lâu lẻ loi lơ lửng vẫn còn, vẻ khát máu điên cuồng chậm rãi biến mất trong hai mắt hâu vương, khôi phục một tia thanh minh. Đáng tiếc, sinh mệnh của nó đã đến phần cuối, đã mất đi huyết nhục toàn thân, cho dù thi thú hóa thành cương thi cũng phải chết.

Huống chi lúc này, một sợi tơ đỏ nhạt đang chậm rãi hướng về cái đầu lơ lửng của Hâu Vương kia mà đi. Vốn sợi tơ đỏ này nhạt không thể nhận ra, lúc này dưới khung xương trắng bệch của Hâu Vương lại trở nên vô cùng bắt mắt.

Lộp cộp cộp

Chỉ còn lại khung xương không chèo chống nổi cái đầu to lớn kia của Hâu Vương, dùng một tiếng giòn vang, thân thể Hâu Vương tan rã. Phảng phất đã biết vận mệnh tiếp theo của

mình, Hầu Vương vô lực nhúc nhích một chút chỉ có thể chuyển động con ngươi nhìn về phía Ngô Khí cách đó không xa.

Liếc mắt sau cùng tràn ngập hận ý không cam lòng, rất khó tưởng tượng, một con thi thú như cương thi lại có ánh mắt phức tạp như vậy. Ngô Khí bỗng nhiên có loại ảo giác, hẳn vừa mới bóp chết một con thi thú không bình thường, nói không chừng con hầu vương này đã mở ra linh trí. Nếu có thể tiếp tục sống sót, nói không chừng ngày sau con hầu vương này thật sự có thể trở thành một con thi yêu cường đại.

Chỉ đáng tiếc, Ngô Khí và nó, một người một thú chỉ có một người còn sống.

Đây chính là đạo tu chân, nghịch thiên mà đi, đoạt khí của sinh linh vạn vật, thành tựu bản thân, luyện thành một bộ thân thể trường sinh. Muốn thành tựu Trường Sinh, mặc kệ là Ma đạo hay là tiên đạo, đều giống nhau, đều phải chân đạp ngàn vạn cốt hài, thân quán vô số âm hồn lệ quỷ, mới có thể càng chạy càng xa trên con đường trường sinh.

Hầu vương hoàn toàn biến mất, thân thể khổng lồ đáng sợ biến thành một bộ khung xương trắng bệch vô cùng, cái đầu dữ tợn đã biến thành một cái xương sọ trống không. Hai hốc mắt trống rỗng còn nhìn thấy phương hướng này của Ngô Khí, tựa hồ bên trong còn ẩn giấu oán hận của Hầu vương.

Yên lặng không nói, Ngô Khí nhẹ nhàng nâng tay về phía khung xương Hầu Vương, một luồng hồng quang lập tức từ bên trong xương sọ Hầu Vương bắn ra, cuối cùng rơi vào trong tay Ngô Khí.

Vù vù

Không biết trong lòng suy nghĩ cái gì, cuối cùng nhìn lướt qua khung xương trắng bệch trên mặt đất, sau đó chậm rãi đứng lên, ánh mắt lập tức dời đi, nhìn về phía đồng loạn thạch lúc trước.

Màn sáng tối tăm từ lòng đất bốc lên, hình thành một quang kén màu xám tồn tại, quang kén này tựa hồ cùng thứ gì đó

trong lòng đất tương liên, từng sợi thi khí tinh thuần không gì sánh được còn đang không ngừng tràn ra.

Dưới chân khê động, thân thể Ngô Khí lập tức đến dưới quang kén kia. Trên mặt hiện ra một vòng nghi hoặc, cũng không có bất luận động tác gì, mà chỉ đứng ở nơi đó, hai mắt nhắm lại, vậy mà trong nháy mắt đã tiến vào trạng thái nhập định.

Hoang Cổ Tàn Quyết vận chuyển trong cơ thể, một cỗ lực hấp dẫn huyền ảo từ trên người Ngô Khí sinh ra. Trong nháy mắt, những thi khí từ trong quang kén tràn ra, không có một sợi nào lọt lưới, đều bị Ngô Khí dẫn dắt vào cơ thể.

Lượng lớn thi khí nhập thể, vô cùng nhanh chóng bị Ngô Khí luyện hóa thành chân khí, lúc trước bởi vì chém giết kịch liệt mà hao phí chân khí nhanh chóng được bổ sung lên. Chân khí dần dần tràn đầy, vết thương trên người Ngô Khí vậy mà cũng lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được bắt đầu khép lại.

Lúc này hẳn không có lập tức tránh ra, mà tiếp tục nhập định, dùng tàn quyết hoang cổ cực kỳ huyền ảo luyện hóa đại lượng thi khí tinh thuần từ trong quang kén kia tràn ra.

Một nén nhang nửa canh giờ, một canh giờ...

Sau ba canh giờ, thân thể Ngô Khí một mực đứng thẳng bỗng nhiên khê động, một trận thanh âm lốp bốp từ trong cơ thể hắn phát ra. Sau đó khí tức Ngô Khí biến đổi, so với lúc trước chưa cùng Hào Vương chém giết càng thêm cường đại phát ra.

khởi hẳn, tất cả vết thương trên người Ngô Khí bao gồm cả những vết thương đáng sợ đã xé rách một mảng lớn huyết nhục đều khởi hẳn, rất nhiều xương cốt vỡ vụn trong cơ thể cũng tự động dờn trở về chỗ cũ.

Vốn cần tu dưỡng mấy tháng mới có thể chữa khỏi thương thế, nhưng sau ba canh giờ đã khởi hẳn. Dù trong lòng đã sớm có dự cảm, trong mắt Ngô Khí cũng xuất hiện một tia kinh ngạc.

Sắc mặt hắn khê động, ánh mắt chăm chú nhìn chăm chú vào quang kén màu xám kia.

Vù vù

Thần niệm bỗng nhiên tràn ra, thoáng cái bao trùm phía trên quang kén màu xám trước mắt, hơn nữa sau một khắc liền bắt đầu tìm kiếm bên trong. Nhưng ngay lúc thần niệm của hắn hướng vào bên trong dò xét, một cỗ lực cản cứng cỏi bỗng nhiên sinh ra, đem thần niệm Ngô Khí cự tuyệt bên ngoài cửa. Bước thứ nhất đến khi cầu sư tâm cầu đề cử.

Cắm chế...

Đứng trước một cái kén quý dị màu xám mông lung, Ngô Khí chậm rãi mở miệng. Thần niệm bị cự ly bên ngoài, bất quá Ngô Khí lại không thu hồi, mà tiếp tục dò xét phía trên quang kén kia.

Thần niệm không ngừng dò xét, trong đầu lại tìm kiếm ký ức có liên quan đến cái kén ánh sáng màu xám trước mắt này. Cắm chế, một loại tồn tại cực kỳ huyền ảo, đồng nguyên với trận pháp, lại càng thêm tỉ mỉ, càng thêm không lồ. Rất nhiều cắm chế chồng chất cùng một chỗ, có thể diễn biến thành trận pháp.

Ở thời đại hoang cổ, có một ít đại trận khoáng cổ, chính là từ vô số cắm chế chồng lên nhau tạo thành, uy lực vô cùng cường đại, thậm chí có uy lực thiên diệt địa.

Giữa thiên địa rất nhiều cắm chế, có các loại lực lượng cùng tác dụng khác nhau. Giống như trận pháp, có thể phòng hộ, có thể công kích. Trước mắt Ngô Khí cái kén ánh sáng xám xịt, Ngô Khí suy đoán chính là một loại cắm chế. Hơn nữa là một loại cắm chế phòng hộ, có thể ngăn cách thần niệm cùng công kích.

Bất quá Ngô Khí có thể cảm giác được, cắm chế thần bí trước mắt đang không ngừng suy yếu, một ít tác dụng đang chậm rãi biến mất. Ngô Khí suy đoán, có lẽ mấy tháng trước vị ngoại môn trưởng lão kia tới đây, cắm chế này có thể còn có tác dụng che giấu các loại tác dụng.

Khi ngoại môn trưởng lão kia trở về, ngoài ý muốn phát hiện nơi đây, trong lúc vội vàng cũng không rảnh tra xét rõ ràng. Có lẽ chỉ là lấy thần niệm quét một vòng, phát hiện huyết lâm cùng bảy Hồng Mao Thi Hài, liền lập tức quay về tông môn, cũng không phát hiện cắm chế này tồn tại.

Sau khi suy đoán trong lòng sinh ra ý niệm, trên mặt Ngô Khí lập tức xuất hiện một tia ngưng trọng, mặc kệ trong kén mù

mật này đến cùng là cái gì. Nhưng có thể bố trí xuống có thể giấu diếm được sự tồn tại của một vị Kết Đan Tông sư dò xét, nói không chừng cũng là một vị Kết Đan Tông sư.

Trong lòng Ngô Khí bỗng sinh ra một tia bất an, lý trí nói cho hắn biết, lúc này hắn là nên hái tất cả Huyết Thụ Quả sau đó rời đi. Thế nhưng nhìn thoáng qua trên mặt quang kén vẫn tràn ra thi khí tinh thuần, đáy lòng Ngô Khí lại ngửa bocc lên ý nghĩ không cam lòng.

Con thi hầu vương lông đỏ kia bất quá cắn nuốt những thi khí tinh thuần tràn ra này, liền thiếu chút nữa mở ra linh trí, nửa cái chân đều bước vào cảnh giới Trúc Cơ. Nếu cấm chế kia dưới bảo vật, vậy có thể tưởng tượng bảo vật này trân quý thế nào.

Vào Bảo Sơn tay không trở về, đổi lại là ai cũng sẽ không cao hứng, huống chi là Ngô Khí.

Ngô Khí chau mày, đứng ở tại chỗ suy nghĩ nửa ngày, bỗng nhiên thần sắc bình tĩnh lại, chậm rãi há miệng phun ra một sợi dây nhỏ màu đỏ nhạt, sợi dây nhỏ kia bị Ngô Khí phun ra, lập tức bay đến bên bàn tay Ngô Khí, sau đó quán quanh trên một ngón tay của hắn.

Thị huyết thi trùng, sợi dây nhỏ đỏ nhạt này, không cần nói cũng biết là chỗ dựa lớn nhất hiện tại của Ngô Khí, mấy trăm thi trùng khát máu kia. Nếu trước khi Hoang Cổ truyền thừa, Ngô Khí chỉ là lấy không trùng quyết không chế mấy trăm con độc trùng đáng sợ này.

Nhưng sau khi được truyền thừa của Hoang Cổ, Ngô Khí lại tự mình lĩnh ngộ một ít phương pháp không trùng, so với không trùng quyết trước đó hắn đã tu luyện không biết huyền ảo bao nhiêu. Mấy trăm thi trùng khát máu kia, nguyên lai uy lực tuy không tầm thường, nhưng cũng chỉ có thể thương tổn đến tu sĩ Luyện Khí cảnh giới mà thôi.

Nếu muốn tập sát tu sĩ Trúc cơ, nhất định phải dưới sự phối hợp của thiên thời địa lợi nhân cùng nhiều phương diện phối hợp, mới có thể may mắn thành công. Như trước đó Ngô Khí thừa dịp đệ tử nội môn Trúc Cơ kia từng bị rất nhiều bảo vật

trong túi trữ vật của Ngô Khí mê hoặc buông lỏng tâm thần, sau đó xuất thủ giết chết.

Bất quá đó cũng là may mắn mà thôi, không phải mỗi một đệ tử Trúc Cơ đều sẽ như đã từng nhìn thấy ngu xuẩn như vậy, chớ nói chi là tu vi Ngô Khí hôm nay đã là Luyện Khí đỉnh phong. Lần nữa đối mặt đệ tử nội môn Trúc Cơ, những đệ tử kia tất nhiên sẽ không phớt lờ, sẽ không buông lỏng cảnh giác. Ngô Khí còn muốn ra tay tập sát một người, nhất định là rất khó khăn.

Nhưng hiện tại, Ngô Khí lấy phương pháp của Hoang Cổ tế luyện thi trùng khát máu kia, bây giờ mấy trăm thi trùng kia đã hoàn toàn biến hóa, uy lực căn bản không phải trước kia có thể so sánh.

Cộng thêm chúng nó bị Ngô Khí nuốt vào trong bụng, từng giây từng phút đều lấy chân khí cực kỳ hùng hậu trong cơ thể nuôi nấng, bây giờ mấy trăm thi trùng khát máu này, uy năng to lớn không thể tưởng tượng, coi như là đệ tử nội môn Trúc Cơ hậu kỳ. Phối hợp thuật, đánh lén, Ngô Khí cũng nắm chắc năm thành có thể tập sát.

Nếu là ý nghĩ này trong lòng Ngô Khí bị người Vạn Thi Tông biết được, chỉ sợ đều sẽ mắng to Ngô Khí không biết tự lượng sức mình. Nên biết khi tiến vào cảnh giới Trúc Cơ, mỗi lần tăng lên một cảnh giới, thực lực đều sẽ long trời lở đất, cho dù là một cảnh giới nhỏ cũng vậy.

Trúc Cơ sơ kỳ cùng Trúc Cơ trung kỳ, đừng nhìn chỉ cách nhau một tiểu cảnh giới, nhưng chiến lực lại hoàn toàn bất đồng. Cho đến bây giờ, tu sĩ Trúc Cơ Ngô Khí đã gặp qua., Hai người Tôn Càn Hứa Phong đều là Trúc Cơ hậu kỳ, địa vị ở nội môn cực cao, căn bản không phải tiểu nhân vật như vậy có thể so sánh, càng không nói đến những đệ tử địa vị thấp kia. Ngô Khí nói có thể tập sát một tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ, bị người khác biết được, tự nhiên sẽ chê cười hắn không biết lượng sức mình.

Hắn đã nhận được ký ức từng nhìn qua, lại có truyền thừa của Hoang cổ, nhận thức về tu luyện sớm đã không còn nông cạn như ban đầu.

Hừ có thì trùng trợ giúp, nếu gặp nạn, bỏ chạy là được.

Ngô Khí suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng cũng quyết định, xưa nay hắn không phải là người sợ đầu sợ đuôi, chỉ là có chút cẩn thận tiếc mạng mà thôi. Bây giờ đã quyết định, lại lập tức hành động.

Nếu muốn biết được vật thủ hộ bên trong cấm chế kia, tự nhiên trước tiên phải giải trừ cấm chế này. Ngô Khí không qua mấy năm tu luyện mà thôi, cấm chế tồn tại huyền ảo như vậy, hắn tự nhiên là không thể giải trừ.

Bất quá hắn cũng có cách khác, nếu không cách nào giải trừ xảo diệu, vậy thì dùng bạo lực phá trừ.

Vù vù

Thần niệm như thủy triều bỗng nhiên từ trong đầu Ngô Khí tràn ra, lan tràn ra bốn phương tám hướng, dò xét động tĩnh chung quanh. Sau một lát, Ngô Khí chậm rãi thu hồi thần niệm, cẩn thận không sai, Ngô Khí cũng không muốn lúc mình phá trừ cấm chế bị người khác đánh lén.

Sau khi xác nhận an toàn, Ngô Khí chậm rãi xòe bàn tay ra, nhẹ nhàng ấn lên trên quang kén tối tăm mờ mịt kia. Đan điền bỗng nhiên dừng lại, sau một lát, chân khí hùng hậu không gì sánh được bên trong lập tức sôi trào lên. Tâm niệm vừa động, sau một khắc chân khí trong đan điền Ngô Khí như nước lũ mất đi không chế, lấy khí thế vô địch trào ra.

Ầm

Chân khí hùng hậu hung mãnh từ đan điền trào ra, sau đó lấy lòng bàn tay của Ngô Khí làm phát tiết, mãnh liệt vô cùng đánh ra.

Quang mang đại phóng, trong nháy mắt, quang kén xám xịt kia vậy mà toả ra quang mang vô cùng mãnh liệt. Thân hình Ngô Khí run lên, tựa như bị lực cản cực lớn, sắc mặt trong nháy mắt đỏ lên.

Hừ.

Một tiếng hừ lạnh ra khỏi miệng, Ngô Khí không có ý buông tay ra, chân khí trong đan điền vẫn như cũ không ngừng trào

ra, sau đó lấy khí thể hung mãnh không gì sánh được đánh vào cấm chế kia.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt...

Tiếng vang thanh thúy truyền vào trong tai Ngô Khí, trên quang kén màu xám kia, vậy mà lúc này xuất hiện từng vết nứt mắt thường có thể thấy được, tựa hồ tùy thời đều muốn phá toái, cấm chế này quả nhiên như Ngô Khí suy đoán, là một cấm chế vô chủ, không ngừng suy yếu trong đó.

Mấy tháng trước cấm chế này còn có thể giấu diếm được một tên Kết Đan tông sư thần niệm tra xét, bây giờ, lại không ngăn được Ngô Khí đệ tử ngoại môn này.

Nhưng thời gian mười mấy hơi thở qua đi, cấm chế quang kén dưới tay Ngô Khí vẫn còn chưa bị nghiền nát, mặc dù lúc này mặt trên đã đầy vết nứt. Quả thực giống như một quả trứng gà, gà con bên trong lập tức muốn phá xác chui ra.

Sắc mặt Ngô Khí dần dần trở nên khó coi, tuy rằng mới qua một lát như vậy, nhưng chân khí trong cơ thể hắn đã hao phí hết một nửa. Nếu tiếp tục hao phí thêm một nửa, chân khí trong cơ thể Ngô Khí chỉ sợ cũng chỉ có thể còn lại một chút xíu, nếu lúc đó cấm chế bị hắn dùng bạo lực phá trừ.

Mà xuất hiện ở trước mắt, cũng không phải là bảo vật gì, mà là một đầu thi thú hung mãnh, hoặc là một vị kết đan ma tu bế quan tu luyện, đến lúc đó tính mạng Ngô Khí sẽ nguy hiểm. Chân khí không đủ., Mặc dù muốn chạy trốn nhưng lực bất tòng tâm, càng làm cho sắc mặt Ngô Khí khó coi ở phía sau, không biết có phải là do Ngô Khí bạo lực phá cấm khiến cấm chế này sinh ra biến hóa gì hay không, trên lực cản khổng lồ ban đầu, một lực hút cường đại bỗng nhiên xuất hiện, vậy mà đem bàn tay của Ngô Khí gắt gao hút lấy quang kén kia.

Kỳ hồ khó xuống, Ngô Khí lại không nghĩ tới sẽ gặp phải tình cảnh như vậy, lại lâm vào tình cảnh cuội hồ khó xử trước mặt mình. Nếu hắn còn không ngừng tay, một lát nữa, chân khí trong cơ thể hắn sẽ tiếp cận khô kiệt.

Dù là Ngô Khí tâm chí kiên định, trí tuệ cũng không phải bình thường, lúc này cũng không khỏi lộ ra một tia lo lắng. Bất quá

hiện tại cũng không phải do hấn nghĩ nhiều, trong lòng đột nhiên thoáng hiện một ý nghĩ.

Uống xong...

Hung hăng cắn răng một cái, mạnh mẽ buông tâm thần của mình ra, nhất thời chân khí trong đan điền hấn hùng hậu vô cùng đều trào ra. So với chân khí hung mãnh trước đó càng thêm hùng hậu, một cỗ sóng lớn tràn ra, hóa thành một cỗ sóng lớn ngập trời hung hăng đánh về phía kén ánh sáng xám xịt kia.

Bóp bóp

Một tiếng vang nhẹ nhàng, cấm chế phá vỡ, cấm chế chiếc kén trước mắt Ngô Khí trong nháy mắt hóa thành vô số mảnh vỡ khí lưu biến mất. Cảnh tượng bên trong lập tức xuất hiện trước mặt Ngô Khí, sau khi nhìn thấy cảnh tượng bên trong, hai mắt Ngô Khí lập tức bò lên kinh ngạc.

Thứ hai đến cầu súp đề cử.

Đứng tại chỗ, Ngô Khí sững sờ nhìn cảnh tượng trước mắt, trong hai mắt tràn đầy vẻ khiếp sợ.

Trước mặt hắn, xuất hiện không phải là một con thi thú dữ tợn, cũng không phải là thiên tài địa bảo gì, mà là một đầm nước đen. Chính xác mà nói, Ngô Khí phá bỏ cấm chế, sau khi xuất hiện lại là một đầm nước nhỏ. Chỉ là đầm nước này quá nhỏ, hơn nữa đầm nước này vậy mà hiện ra màu đen quỷ dị.

Bất quá chân chính để cho Ngô Khí kinh hãi, lại là một cái quan tài lơ lửng phía trên hồ nước kia. Đầm nước đen vô cùng bình tĩnh, như giếng cổ không gợn sóng, đáng vẻ quan tài này cực kỳ bình thường, thậm chí có thể nói là thô ráp. Chỉ là hoa văn trên quan tài có chút quái dị, toàn thân xanh nhạt.

Âm đàm...

Nhiều năm ở Vạn Thi Tông, Ngô Khí đã nghe qua không ít sự tình kỳ dị, cũng biết một ít địa thế linh khí gây nên, sẽ sinh ra một ít kỳ dị vật. Những kỳ vật này hoặc có tác dụng lớn, hoặc có tai họa lớn, không giống nhau.

Hai chữ Ngô Khí vừa mới phun ra, nói chính là một loại tồn tại kỳ dị trong đó, âm đàm.

Giữa thiên địa, trên mặt đất, có rất nhiều địa hình địa thế. Nếu có địa thế, có thể giấu âm tụ âm, đợi khi âm khí tụ tập lượng lớn, sẽ sinh ra biến hóa. dẫn sinh một sợi Cửu U địa khí, đập vào lòng đất sông âm u, dẫn ra một ít nước sông âm u. Nước sông dẫn ra, tụ tập dưới mặt đất, sẽ hình thành Âm Đàm Âm Tuyền. Nếu dẫn ra quá nhiều nước sông, thậm chí có thể sinh ra Âm Hồ Âm Hà.

Dưới cửu u truyền thuyết, có Âm Hà Hoàng Tuyền tồn tại, Âm Hà Chi Thủy kia là màu đen, có thể dung hợp ngàn vạn sinh linh huyết nhục chôn vùi linh hồn, uy lực đáng sợ.

Bất quá Âm Đàm trước mắt của Ngô Khí lại không đáng sợ như trong truyền thuyết, chỉ là một đầm nước màu đen, trên đó nổi lơ lửng một cái quan tài màu xanh nhạt mà thôi.

Lúc này tất cả ánh mắt của Ngô Khí đều nhìn chăm chăm vào trên quan tài màu xanh nhạt kia, bất cứ ai đến đây cũng sẽ như vậy, không ai có thể xem nhẹ cỗ quan tài kia. Dường như có một loại lực lượng kỳ dị, khiến cho người không tự chủ được mà đưa mắt nhìn qua.

Ồ...

Một tiếng kêu kinh hãi ra khỏi miệng, ánh mắt Ngô Khí bỗng nhiên rơi vào trên cái nắp quan tài màu xanh nhạt kia, nơi đó lại có một chiếc đèn. Một ngọn đèn toàn thân màu xanh nhạt cực kỳ cổ xưa, ngọn đèn này quả thực quá mức kỳ dị, hình dáng như một con quái thú, lại giống như một con Lệ Quỷ vặn vẹo thân thể, dữ tợn đáng sợ.

Nhìn kỹ mấy lần ngọn đèn kia, sắc mặt Ngô Khí bỗng nhiên trở nên quái dị. Ngọn đèn dầu kia vậy mà là làm bằng gỗ, trách không được lần đầu tiên trước đó Ngô Khí không phát hiện ra nó. Toàn thân ngọn đèn xanh nhạt, ngay cả ngọn lửa bốc cháy ra đều là màu xanh, hoàn toàn giống với màu sắc của quan tài kia, thậm chí Ngô Khí cảm thấy ngọn đèn dầu và quan tài này quả thực là một thể.

Đây là...

Nhìn chăm chăm vào ngọn đèn, trong đầu Ngô Khí đột nhiên hiện lên một đạo linh quang, tựa hồ có trí nhớ gì đó cùng ngọn đèn quỷ dị này có liên quan. Đáng tiếc linh quang này chợt lóe lên, Ngô Khí muốn bắt lại nhưng đã muộn một chút, đành phải liềm mạng nhớ lại, hy vọng có thể tìm ra trí nhớ liên quan tới ngọn đèn này.

Nhưng đúng lúc này, dị biến phát sinh.

Ngọn lửa màu xanh trên ngọn đèn kia bỗng nhiên nhảy lên mãnh liệt, sau đó lại bỗng nhiên hóa thành đầu lâu lệ quỷ, muốn thôn phệ người ta, hóa thành hung thú đáng sợ, muốn thôn phệ thiên địa, một hồi lại hóa thành Cửu U Địa Ngục trong nháy mắt, biến hóa ngàn vạn.

Ánh mắt Ngô Khí lúc này còn dừng lại trên ngọn đèn kia, nhưng cũng không nghĩ hỏa diễm này lại sinh ra biến hóa như vậy. Sau khi nhìn thấy cảnh tượng đèn đuốc biến hóa, Ngô Khí

bỗng nhiên cảm thấy ngàn vạn cảnh tượng biến hóa trước mắt, thế giới như muốn điên đảo qua.

Sau một lát, một cỗ lực hút bỗng nhiên lừng không sinh ra, bắt đầu lôi kéo tâm thần Ngô Khí, giống như muốn kéo linh hồn của Ngô Khí ra ngoài cơ thể.

Nguy cơ trước nay chưa từng có tràn ngập trong lòng Ngô Khí, trong nháy mắt ánh đèn biến hóa, hồ nước màu đen cùng quan tài trôi nổi trên đó vậy mà cũng sinh ra biến hóa.

Từng cỗ sương mù màu đen bỗng nhiên từ trong hồ nước kia bốc lên, sau đó tràn ra, bao phủ bốn phía, thân thể Ngô Khí gần sát, hầu như lập tức bị bao phủ vào trong đó. Trước khi hoàn toàn bao phủ thân thể Ngô Khí, lò mờ có thể nhìn thấy, cái quan tài màu xanh nhạt quý dị kia vậy mà chuyển động, tựa hồ có lực lượng gì đó đang thúc đẩy quan tài kia, chậm rãi trôi về phía Ngô Khí.

Dưới sự bao phủ của hắc vụ, chỉ trong nháy mắt, sắc mặt Ngô Khí từ hồng nhuận biến thành trắng bệch, sau đó lại biến thành màu xanh mét. Thân thể cường tráng vô cùng, lúc này vậy mà không chế được run rẩy, một hơi thở ra, đến không trung vậy mà lập tức hóa thành một đoàn băng vụ, trong đó còn kèm theo một ít băng tinh.

Hắn lúc này cảm giác giống như không phải ở trong một động thiên âm áp trong núi, mà phảng phất ở nơi Bắc Cực kia, trần thân đứng ở trong băng thiên tuyết địa, huyết nhục cốt cách nội tạng hết thảy đều phảng phất bị đông cứng.

Dần dần, hắc vụ tràn ngập phạm vi ước chừng trăm trượng, thậm chí lan đến một rừng cây máu. Cơ hồ có một nửa huyết thụ bị hắc vụ bao phủ trong đó. Những huyết thụ kia khi tiếp xúc với hắc vụ, tựa hồ như gặp phải khắc tinh, bắt đầu khô héo.

Cột kẹt..t..tttt..tttt

Hắc vụ kia tựa hồ ẩn chứa một loại lực lượng kỳ dị nào đó, chỉ cần tiếp xúc với hắc vụ huyết thụ liền bắt đầu khô héo, mà những dây leo huyết hồng bám vào trên huyết thụ, sau khi tiếp xúc với hắc vụ, vậy mà phát ra tiếng như chuột kêu. Tiếng kêu

này rất thê lương, phẳng phất như đang chịu đựng thống khoái gì đó.

May mà, sau khi khói đen kia bao phủ phương viên trăm trượng, liền không còn tràn ngập nữa, một ít huyết thụ ở bên cạnh tránh thoát một kiếp.

Lúc này vị trí của Ngô Khí đã sớm bao phủ trong hắc vụ, cái gì cũng nhìn không thấy. Cũng không biết Ngô Khí rốt cuộc đang trải qua cái gì, có phải là còn sống hay không.

Nửa canh giờ một canh giờ hai canh giờ.

Trong phương viên trăm trượng bao trùm trong hắc vụ, vẫn như cũ một chút động tĩnh cũng không có, cũng không thấy thân ảnh Ngô Khí từ bên trong đi ra. Nơi này vốn là cực kỳ bí ẩn, giấu ở trong khe núi cũng thôi đi, thiên sinh vẫn là một động thiên trong núi, cũng không biết là ai có thể tìm được nơi tuyệt mật đầu tiên.

Diệt sát bảy khí lông đỏ, thu về trăm quả Huyết Thụ. Muốn hoàn thành nhiệm vụ này, đầu tiên là ở Lưu Huỳnh sơn, tìm được bảy Hồng Mao Thi Hài. Thế nhưng có thể nhận nhiệm vụ này, đều là đệ tử nội môn Trúc Cơ sơ kỳ hoặc luyện khí đỉnh phong. Mặc kệ là ai, thần niệm đều không khổng lồ như vậy, có thể như kết đàn tông sư tìm được động thiên ẩn giấu trong khe núi.

Nếu đổi lại là đệ tử khác đến đây, cho dù có thể tìm được, chỉ sợ cũng mấy ngày sau. Ngô Khí tâm tư tinh tế, theo dõi một lũ thi khí tìm đến nơi đây, vốn đã có ý muốn rèn luyện mình, lấy cái giá phải trả gần như trọng thương tiêu diệt đám Thi Hài lông đỏ cùng một đầu Hồng Mao Hài Vương mạnh mẽ ngoài dự đoán.

Nhưng không hề nghĩ, ngoài ý muốn phát hiện nơi này ẩn giấu cấm chế, sau khi bài trừ bên trong lại là một Âm Đàm cùng một cỗ quan tài quý dị. Hiện tại quan tài này sinh ra dị biến, tựa hồ là Ngô Khí phát động cấm chế lợi hại gì đó, ngược lại để mình lâm vào nguy hiểm.

Nơi khói đen bao phủ kia, bên cạnh âm đàm, quan tài màu xanh nhạt đã trôi nổi đến gần người Ngô Khí. Cỗ đống quý dị

kia, ngọn đèn màu xanh nhạt chợt hóa thành một bóng quỷ, lấp khuôn mặt dữ tợn vô cùng nhào về phía Ngô Khí đang run lẩy bẩy.

Suu suu suu suu suu

Trong đầu Ngô Khí bỗng nhiên xuất hiện tiếng cười chói tai, một loại cảm giác vô cùng nguy hiểm dâng lên từ đáy lòng. Ngô Khí có thể cảm giác được một ý niệm cường đại cực kỳ bỗng nhiên xuất hiện trong cơ thể mình, đi về phía thức hải của mình.

Cảm giác nguy cơ trước nay chưa từng có, giống như lúc trước đối mặt với đoạn tay cụt đến từ Thái Cổ ở sâu trong Thi Cốt Uyên. Tính mạng nguy hiểm tới tính mạng, cho dù tâm trí Ngô Khí kiên định hơn nữa, đối mặt nguy hiểm đến tính mạng, đáy lòng cũng bắt đầu có chút điên cuồng, không thể tiếp tục duy trì tỉnh táo.

Tâm thần chấn động, Ngô Khí như có thể nhìn thấy một con Lệ quỷ dữ tợn đáng sợ, sau một khắc nhào vào trong tâm thần thức hải của mình, tìm được linh hồn ẩn sâu trong cơ thể mình, sau đó bắt đầu trắng trợn cắn nuốt. Bị cắn nuốt linh hồn, chẳng khác nào gạt bỏ tất cả tồn tại trên thế giới này, từ nay về sau, trên thế giới này sẽ không còn Ngô vút bỏ người này nữa.

Không có cơ hội trùng sinh, ngay cả cơ hội Luân Hồi cũng không có, triệt để bị gạt bỏ.

Trong lòng Ngô Khí cực kỳ không cam lòng, nhưng lúc này hấn bị lực lượng âm hàn từ bốn phương tám hướng áp chế thân thể, ngay cả nhúc nhích một chút cũng không làm được.

Lực lượng tinh thần cũng bị áp chế, toàn thân từ trong ra ngoài, đều bị giam cầm. Ý niệm cường đại kia tựa như không vội, chậm rãi hướng tâm thần thức hải của Ngô Khí đi. Ý niệm kia sau khi tiến vào thân thể Ngô Khí, từng cái tâm niệm rối loạn liên nhao nhao tràn vào trong tâm thần của Ngô Khí.

Không.

Nguy hiểm của sinh mệnh ngay trước mắt, Ngô Khí tâm thần không cách nào giữ được tỉnh táo nữa, cũng không cần giữ tỉnh táo nữa. Phiên lên trời, không cam lòng và không cam

lòng vọt lên cực điểm, khiến tâm thần Ngô Khí hóa thành nước lũ, không ngừng đánh vào lực lượng giam cầm thân thể mình.

Hừ, chỉ là một ý tưởng vô ý, cũng muốn đoạt xá ta. Nằm mơ, phá cho ta, phá cho ta.

Từ trong ý niệm cường đại truyền tới từng ý niệm lộn xộn, từ trong những ý nghĩ này, Ngô Khí lập tức hiểu được đạo ý niệm này căn bản không có người điều khiển, là một đạo niệm vô chủ.

Mà lưu lại ý niệm này là một vị ma tu cường đại, ma tu kia tu vi đã đến Kết Đan đỉnh phong, chỉ kém một chút nữa là có thể bước vào cảnh giới Nguyên Anh lão tổ. Đáng tiếc thọ nguyên của hắn gần như cạn, dưới sự bất đắc dĩ vị ma tu này rõ ràng đem chủ ý đánh tới trên đầu Vạn Thi Tông lấy thi thuật bá đoạn hồn sơn mạch.

Ma tu này dùng âm hồn mộc tạo cho mình một cái quan tài, sau đó mang theo quan tài vụng trộm đi vào trong phạm vi thế lực Vạn Thi Tông, tìm một chỗ âm mạch. Sau đó chôn mình và quan tài vào, muốn mượn nhờ âm khí thi khí dư thừa trong âm mạch để cho mình hóa thành tồn tại giống như thi yêu.

Đáng tiếc, vị ma tu kia mai táng âm mạch của mình mấy năm trước đã phát sinh biến cố, đem linh hồn cùng tâm thần lực lượng ẩn sâu trong cơ thể vị ma tu này đều chôn vùi. Chỉ để lại một luồng ý niệm còn sót lại, theo quan tài ở lòng đất Âm Hà trôi nổi, cuối cùng theo nước Âm Hà bị dẫn đến mặt đất, trôi nổi trên Âm Đàm.

Thi Hầu Vương lông đỏ kia có thể mượn nhờ thi khí tu luyện, cũng là vì cấm chế vị ma tu này lưu lại trên quan tài. Đáng tiếc, mất đi thần niệm chủ trì, cấm chế do Ma tu để lại dần dần bị Âm Đàm Chi Thủy ăn mòn, bắt đầu mất hiệu lực. Tuy rằng may mắn giấu diếm được ngoại môn trưởng lão Vạn Thi Tông, nhưng vẫn bị Ngô Khí đệ tử này phát hiện.

Bất quá sau khi Ngô Khí phá trừ quang kén, cấm chế lập tức kinh động đạo ý niệm còn sót lại kia. Đạo ý niệm này liền tự động phát động cấm chế cuối cùng, giam cầm Ngô Khí lại, sau

đó muốn tiến vào trong tâm thần thức hải của Ngô Khí, tiến hành việc đoạt xá.

Biết được chân tướng, hiểu được đây là một đạo vô chủ niệm, Ngô Khí càng không cam lòng bị nó đoạt xá, lực lượng tâm thần bị giam cầm lại càng hóa thành từng luồng từng luồng sóng lớn lật trời, điên cuồng trùng kích lên cỗ giam cầm chi lực kia.

Thứ nhất là đến thứ nhất cúi đầu cầu sư tâm.

Hừ, ý niệm vô chủ, cũng vọng tưởng đoạt xá.

Dưới sự bao phủ của hắc vụ, cả người Ngô Khí hung hăng run rẩy. Hắc vụ bao quanh hẳn là hàn vụ do âm đàm chi thủy bị cấm chế trên quan tài kích phát ra, uy lực mặc dù không đáng sợ như trong truyền thuyết Cửu U, nhưng trong đó cũng ẩn chứa khí tức âm hàn to lớn.

Thân thể Ngô Khí tuy rất mạnh mẽ, mạnh mẽ hơn đệ tử ngoại môn bình thường luyện khí đỉnh phong rất nhiều, nhưng cũng không cách nào chống cự hàn vụ này quá lâu. Nhất là hiện tại, Ngô Khí đã bắt đầu có loại cảm giác không chịu nổi rồi, khuôn mặt phủ đầy đốm đen cũng trở nên xanh mét một mảnh, giờ phút này xem ra, hình dáng giống như lệ quỷ.

Oanh oanh oanh oanh!

Tâm thức hải của Ngô Khí tràn ngập một cổ khí tức đen kịt, phong bế toàn bộ thức hải. Lực lượng tâm thần của Ngô Khí hóa thành một mảnh khí hải, từng con sóng lớn dờn trời bắt đầu đánh vào bích chương do khí tức đen kịt hóa thành kia.

Muốn đoạt xá tiểu gia, nằm mơ.

Nộ khí và không cam lòng còn có chiến ý mãnh liệt đến cực điểm hỗn hợp cùng một chỗ làm cho lực lượng tâm thần Ngô Khí nổ trời, điên cuồng đánh vào lực lượng giam cầm lại thức hải của hắn.

Mà ý niệm vô chủ kia tựa hồ cũng sắp tiến vào thức hải Ngô Khí, nói đến rất chậm, kỳ thật ở giữa này bất quá chỉ trôi qua thời gian không đến một hơi thở mà thôi.

Sau một khắc, Ngô Khí không còn bảo lưu gì nữa, giờ phút này nếu hắn còn giữ lại quả thật là muốn chết. Nếu bị ý niệm người khác tiến vào thức hải của mình, nhất là ý niệm đối phương thuộc về cường giả Kết Đan đỉnh phong, cho dù là vô chủ, cũng có thể dễ dàng đoạt xá Ngô Khí.

Phương pháp tu hành Ma đạo, so với Tiên đạo càng nhanh hơn, càng thêm hung hiểm. Nếu Ngô Khí xui xẻo, hoặc thực lực không đủ, chỉ cần một ý nghĩ vô ý này có thể đoạt xá hẳn. Từ nay về sau trên đời này không có Ngô Khí này, mà vị Ma tu Kết Đan đỉnh phong kia lại có thể mượn cơ duyên này lần nữa trùng sinh, sống lại.

Ngô Khí có đại cơ duyên, được truyền thừa Hoang Cổ vô cùng trân quý, nếu bị một đạo ý niệm không có chủ ý đoạt xá mà chết, quả thực chính là xui xẻo đến cực điểm.

Từ nhỏ đã là ăn xin, vì sinh tồn, giãy dụa sống tạm mười mấy năm. Hiện tại may mắn bước lên Trường Sinh đồ, sao có thể ở chưa Trúc Cơ đã thân tử đạo tiêu.

Cho ta phá vỡ cho.

Không giữ lại chút nào, lực lượng tâm thần Ngô Khí mãnh liệt hóa thành sóng lớn phô thiên cái địa, hung hăng đánh về phía lực lượng giam cầm kia. Trong lòng phát ra từng tiếng rống giận, bất khuất cùng chiến ý hỗn hợp cùng nhau, giống như muốn đem toàn bộ thiên địa va nát vậy.

Xoẹt xoẹt xoẹt...

Phá vỡ, vài thanh âm không tồn tại bỗng nhiên xuất hiện trong đầu, lực lượng giam cầm kia bị lực lượng tâm thần Ngô Khí miễn cưỡng phá vỡ một vết nứt.

Cầm cố chi lực này là một con đường lui mà vị ma tu Kết Đan đỉnh phong kia chuẩn bị cho mình, nếu không cách nào hóa thành thi yêu, liền tại thời khắc sống còn phá vỡ âm mạch, tìm người đoạt xá. Vốn cầm chế vị ma tu kia bày ra, lại phối hợp ý niệm còn sót lại, cho dù là tu sĩ Trúc Cơ cũng sẽ bị đoạt xá.

Ngô Khí chỉ có tu vi Luyện Khí đỉnh phong, vậy mà có thể phản kháng một chút, nếu vị ma tu kia biết được, tất nhiên cũng sẽ kinh hãi không thôi. Bất quá dù sao cũng là một vị tu sĩ Kết Đan đỉnh phong bày ra cầm chế, Ngô Khí mượn chiến ý trong lòng cùng bất khuất giải khai một khe hở, nhưng khe hở kia rất nhanh đã bắt đầu khép lại.

Hơn nữa ý niệm vô chủ của vị Ma tu kia cũng đã đến bên ngoài tâm thần thức hải Ngô Khí, sau một khắc sẽ tiến vào bên

trong, sau đó bắt đầu thôn phệ tâm thần Ngô Khí, hành động đoạt xá. Ý niệm tu sĩ Kết Đan đỉnh phong, dù chỉ là một đạo, Ngô Khí cũng không thể phản kháng.

Sống tạm hơn mười năm, sao có thể may áo cưới cho người khác. Thân thể của ta, không phải ai cũng có thể đoạt được, đi tìm chết cho tiểu gia đi.

Trong nháy mắt, Ngô Khí bỗng nhiên mở miệng, một tia lực lượng tinh thần từ trong khe hở đi ra, không chế cánh tay của mình làm ra một động tác.

Bị nhà đen bao phủ hơn mười hơi thở, cánh tay Ngô Khí đã sớm bị đông cứng, thậm chí bắt đầu hoại chết. Nhưng một tia lực lượng tinh thần này của Ngô Khí lại có ý tứ cô độc ném một cái, vừa ra khỏi khe hở kia, lập tức đánh nát một tia lực lượng tâm thần thoát ra của mình, sau đó không chế cánh tay làm ra động tác cuối cùng kia.

Xoẹt xoẹt xoẹt...

Hầu như có thể nghe thấy tiếng rên rỉ của Ngô Khí bị cánh tay đông cứng gần chết truyền đến, bất quá cũng chỉ là trong nháy mắt mà thôi, sau một khắc cánh tay Ngô Khí đột nhiên nhô ra, hung hăng nắm lấy cổ đăng bằng gỗ trên quan tài màu xanh nhạt trước người hắn.

Bóp bóp

Tài liệu chế tác cổ đăng kia giống như quan tài, đều là Âm Hồn Mộc, chính là một loại quý mộc trân quý. Chỉ có nơi âm khí cực nặng mới có cơ hội sinh ra, Âm Hồn Mộc có rất nhiều diệu dụng, chính là vật ma tu trong tu chân giới rất yêu thích, cũng trân quý đến cực điểm.

Nhất là tại Vạn Thi tông, trên dưới tông môn, không biết bao nhiêu đệ tử trưởng lão cần Âm Hồn Mộc này. Nếu Ngô Khí giao phó trên quan tài, cho đổi lấy mười vạn điểm công hiến cũng không phải việc khó gì. Cổ đăng kia giá trị cũng không thấp, chính là do một vị tu sĩ Kết Đan đỉnh phong chế tạo, có diệu dụng, cũng là vật hi hữu.

Sau khi Ngô Khí nắm lấy cổ đăng kia, không chút do dự, cự lực từ cánh tay sinh ra, dễ dàng bóp nát cổ đăng.

Cổ đăng trong nháy mắt vỡ vụn, hỏa diễm bên trong lập tức hóa thành một làn khói dâng lên, quý dị chính là, trong khói xanh kia hình như có một gương mặt mơ hồ, thống khổ rít gào. Bất quá cũng là trong nháy mắt sau đó, rất nhanh theo khói xanh tiêu tán, gương mặt mơ hồ bên trong cũng biến mất theo.

Vù vù vù

Thân thể Ngô Khí bỗng nhiên khẽ động, trong miệng bỗng nhiên thở dài một hơi, sau đó cả người bắt đầu kịch liệt thở hổn hển. Sắc mặt xanh mét, môi tím xanh, giống như vừa mới được vớt ra từ trong băng thủy, trải qua đóng băng cùng hít thở không thông đồng thời tra tấn.

Hắn có thể cử động, lực lượng giam cầm cường đại quý dị trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa, âm hàn hắc vụ bao phủ phạm vi Ngô Khí trăm trượng vậy mà lúc này bắt đầu dần dần tiêu tán.

Hắn thắng, đạo ý niệm vô chủ kia cũng bắt đầu tiêu tán, ngay bên ngoài thức hải Ngô Khí. Chỉ thiếu một chút, nó lập tức có thể tiến vào thức hải Ngô Khí, cắn nuốt hồn phách tâm thần của Ngô Khí.

Đáng tiếc, một khắc cuối cùng thất bại trong gang tấc, Ngô Khí mượn nhờ một tia lực lượng tâm thần bỏ chạy, sử dụng cánh tay của mình bóp nát cổ đăng bằng gỗ kia.

Cũng may lúc trước Ngô Khí nhận được rất nhiều ý niệm lộn xộn truyền đến từ những ý nghĩ vô chủ kia, trong đó có một ý niệm, để Ngô Khí biết được chỗ ký thân không có chủ ý gì.

Ngay cả cổ đăng bằng gỗ kia, cổ đăng tên là Tàng Hồn đăng, chính là một loại pháp bảo cấm chế. Là vị kết đan đỉnh phong ma tu kia dùng để ký thác tâm thần ý niệm của mình sử dụng, lại không muốn gặp phải biến cố, đem tâm thần ý niệm của hắn chôn vùi hơn phân nửa, chỉ để lại một đạo ý niệm mỏng manh không có chủ ý.

Kỳ thật cũng là chấp niệm, nếu không phải là chấp niệm, cũng sẽ không chủ động đi đoạt xá kia.

Hừ.

Hừ lạnh một tiếng, lực lượng tinh thần của Ngô Khí chiếm giữ trong đầu đột nhiên tràn ra, cắn nuốt ý niệm Ma tu gần như tiêu tán kia. Trong nháy mắt, rất nhiều tin tức lộn xộn tràn vào trong đầu Ngô Khí. Một tu sĩ Kết Đan đỉnh phong, chỉ ít cũng phải mấy trăm năm thọ mệnh, kinh lịch phong phú cỡ nào, mặc dù chỉ là một đạo ý niệm gần như tiêu tán mà thôi, nhưng tin tức ẩn chứa bên trong cũng đủ Ngô Khí tiêu hóa hồi lâu.

Đứng thẳng một lúc lâu, Ngô Khí nhắm mắt bắt đầu tiêu hóa tin tức trong ý niệm kia. Mà lúc này, khói đen âm hàn chung quanh tiêu tán, nơi này cũng dần dần trở nên yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng hô hấp kịch liệt của Ngô Khí.

Không bao lâu, Ngô Khí từ từ mở hai mắt ra, lúc này hắn đã cắn nuốt tin tức trong ý niệm.

Khí tức trên thân đã khôi phục bình tĩnh, chỉ là sắc mặt vẫn như cũ xanh mét, toàn thân hoàn toàn bị đông cứng, thậm chí hồng hơn phân nửa.

Dù sao cũng là nước Âm Hà dưới lòng đất, sau khi hóa thành đầm nước âm, âm hàn mặc dù giảm, uy lực vẫn như cũ không phải Ngô Khí tiểu tu sĩ đỉnh phong này có thể ngăn cản.

Nếu đợi thêm một lát nữa, tiếp tục bị hàn khí xâm nhập, chỉ sợ toàn bộ thân thể Ngô Khí đều sẽ hoại tử, triệt để hóa thành một cỗ thi thể đông lạnh. Vậy thật sự oan uổng, không có chết dưới ý niệm đoạt xá của tu sĩ Kết Đan đỉnh phong kia, lại bị đông lạnh chết. Nói ra, ai cũng sẽ cười chết.

Khẽ cảm ứng một chút khí tức âm hàn tàn sát bừa bãi trong cơ thể mình, lại nhìn qua quan tài màu xanh nhạt trước người cùng Âm Đàm vô cùng bình tĩnh. Trong quan tài kia là cái gì, đã đem Ma tu lưu ý niệm thôn phệ Ngô Khí tự nhiên biết được. Mà Âm Đàm kia, Ngô Khí cũng biết được đây là cơ duyên.

Quả thật là họa phúc gắn bó, sau khi kiếp nạn sinh tử, có được cơ duyên cùng bảo vật này.

Nói xong, Ngô Khí nhẹ nhàng vuốt ve quan tài màu xanh nhạt trên không, hào quang lập lòe, quan tài kia liền biến mất trên mặt đầm.

Làm xong tất cả, Ngô Khí đổi thành thở ra một hơi trọc khí, sau đó ngồi ngay ngắn trên mặt đất.

Nhập định, Ngô Khí vậy mà nhập định ngay bên cạnh âm đàm này, hai mắt nhắm lại trong nháy mắt, Ngô Khí liền tiến vào trạng thái nhập định, tâm niệm vừa động, Hoang Cổ Tàn Quyết lập tức vận chuyển.

Một loại khí tức huyền ảo quỷ dị mãnh liệt từ trên người Ngô Khí phát ra, nhịp tim đập tất cả dấu hiệu sinh mệnh đều biến mất.

Nhìn dáng vẻ Ngô Khí, giống như là sắp tu luyện ở chỗ này. Theo hần ngồi xuống, bắt đầu nhập định, một màn kỳ dị xuất hiện. Sắc mặt Ngô Khí Thanh bắt đầu biến hóa, dần dần trở nên hồng nhuận, thân thể bị đông cứng chết cũng bắt đầu khôi phục lực lượng, khí tức âm hàn tàn sát bừa bãi trong cơ thể bỗng nhiên đều biến mất, giống như hòa tan trong cơ thể Ngô Khí.

Trong núi động thiên, bên cạnh âm đàm, một thanh niên xấu xí ngồi ngay ngắn tu luyện, trước mặt hần một cỗ quan tài màu xanh nhạt lẳng lẳng lơ lơ.

Ba ngày sau, núi Lưu Huỳnh, một tiếng ung kê thê lương vang lên, sau đó một đạo ánh sáng xám đột nhiên từ trong núi bay ra, lấy tốc độ khủng bố phóng lên bầu trời phía xa.

Hôm qua chỉ thêm một chương, thiếu:121.

Hôm nay bước thứ nhất đến là cầu sư tâm cùng đề cử, hiện tại đi xếp thứ hai.

Mặt khác, có thư hữu cầu sách xem, phải giống như phong cách của tiểu lâu. Nói thật, tiểu lâu cũng là một thư trùng, bất quá đoạn thời gian gần đây thật đúng là không phát hiện phong cách không giống mình. Chỉ nhớ rõ trước kia hình như có một quyển Vô Cực ma đạo, cũng là Ma đạo, hơn nữa chính là tác phẩm của đại thần, rất dễ nói. Bạn bè thư hoang, có thể đi xem xét.

Suu suu suu suu suu

Chỗ sơn môn ngoại môn Vạn Thi Tông, một tiếng ung kêu thê lương đột nhiên vang lên. Theo tiếng kêu này, một con Thi Ứng hình thể to lớn toàn thân tản ra khí tức mực nát chọt từ trên cao hạ xuống, lúc Thi Ứng kia sắp rơi xuống đất, trên đó có một bóng người đột nhiên bay xuống trước một bước.

Thân ảnh kia sau khi rơi xuống đất hiển lộ ra mắt, thân hình thẳng tắp, một cỗ khí tức cường đại ẩn ẩn hiển lộ ra. Chỉ là khuôn mặt kia quả thực có chút dọa người, phía trên che kín đốm đen, cực kỳ xấu xí.

Ngô Khí đứng trên mặt đất, nhìn chăm chú lên cao cao tại thượng, một mực kéo dài đến đỉnh núi Bạch Cốt Cầu thang. Đây cũng là lúc Ngô Khí mới tới đây, đã thấy qua vạn thú thiên giai. Cấp này là Vạn Thi Tông trải qua mấy lần đại thú triều vẫn còn sừng sững không ngã, là bằng chứng cho một trong bá chủ của Đoạn Hồn sơn.

Cả tòa thiên giai, đều do bạch cốt phô bày, hùng vĩ dị thường, nhất phái khí tượng ma tông. Ở Đoạn Hồn sơn mạch này, tuy có tam đại thế lực bá chủ, Huyền Mị tông Bách Độc tông.

Đệ tử Huyền Mị tông, hơn phân nửa là nữ tử, đều là người trời sinh âm mị. Tu luyện huyền tượng mị công pháp, am hiểu mị hoặc, hơn nữa cực kỳ âm thầm. Dụ dỗ đối thủ giao hảo với hắn, lúc vui vẻ liền hút khô tinh nguyên toàn thân đối thủ, khó lòng phòng bị.

Đệ tử Bách Độc tông chuyên tu độc công, thủ đoạn chiến đấu quỷ dị khó dò, là khó chơi nhất.

Ba tông này đều thuộc ma đạo, tại Đoạn Hồn sơn mạch làm tam đại bá chủ, không có thế lực nào khác dám trêu chọc.

Tông môn tiên đạo ở đây hầu như tuyệt tích, có thể nói, Đoạn Hồn sơn mạch ba mươi vạn dặm đều là ma thổ.

Bất quá trong ba tông lại lấy thế lực Vạn Thi Tông cường đại nhất, đệ tử ba tông đi lại bên ngoài, nếu gặp phải, bình thường

đều lấy đệ tử Vạn Thi Tông làm chủ.

Ngô Khí liếc nhìn thiên giai trước mắt, sau đó cả người hóa thành một đạo hồi quang lao về phía cuối thiên giai.

Dưới sơn môn, một đạo hồi quang bỗng nhiên từ dưới thiên giai phóng lên, xuất hiện dưới đèn thờ to lớn kia. Hồi quang lướt lên, sau khi dừng lại nhất định, liền hiển lộ ra thân hình Ngô Khí.

Ở dưới đèn thờ, có hai người, chính là đệ tử ngoại môn phụ trách trông coi sơn môn. Lúc thân hình Ngô Khí hiển lộ, hai người vừa nhìn thấy mặt của Ngô Khí, trong lòng giật mình, sau đó lập tức khom mình hành lễ.

Cái tên Ngô Khí này đã sớm truyền khắp ngoại môn. Thực lực cường đại, thủ đoạn quỷ dị, tu vi luyện khí đỉnh phong. Sau khi ở Ngoại Sự đường giết chết hai đệ tử mặc thanh y chấp pháp, lại đem toàn bộ ngoại môn Hồng Bá Thiên một bá nhục nhã đến như vậy, cũng không thấy hắn có bất kỳ phản kháng nào. Hơn nữa có đồn đại nói ở nội môn có hai vị đệ tử tinh anh cực kỳ lợi hại làm chỗ dựa, trong đệ tử ngoại môn, lại không người dám bất kính với Ngô Khí.

Hắn lạnh nhạt gật đầu với đệ tử thủ vệ, sau đó hóa thành một đạo ánh sáng xám, không có dừng lại ở số bốn, trực tiếp lướt về phía chỗ sâu hơn.

Mấy ngàn đệ tử ngoại môn, mỗi trăm vị đệ tử chiếm một ngọn núi. Lúc này, trên một ngọn núi trong số đệ tử, thân ảnh Ngô Khí bỗng nhiên xuất hiện.

Về tông môn, Ngô Khí không lập tức đi tới ngoại sự đường, mà là trở về tinh xá của mình trước. Đi tới trước cửa tinh xá của mình, trước khi vào cửa, thân hình Ngô Khí bỗng nhiên dừng lại, sau đó khước miệng khẽ nhúc nhích, tựa hồ đang nói chuyện, lại không thấy chút thanh âm nào truyền ra.

Đẩy cửa phòng ra, Ngô Khí trực tiếp đi vào trong tĩnh thất, bất quá không biết là cố ý hay vô ý, cửa phòng tinh xá lại không thấy hắn đóng lại.

Trong tĩnh thất, Ngô Khí ngồi ngay ngắn ở trên bồ đoàn kia, trong nháy mắt thân hình ngồi yên, một đạo khí thế khổng lồ

bỗng nhiên xuất hiện trong tỉnh thất này, giờ phút này tu vi của hắn bỗng nhiên hoàn toàn hiển lộ ra, luyện khí đỉnh phong, bất quá cũng không phải luyện khí đỉnh phong bình thường, mà là luyện khí đỉnh phong cách Trúc Cơ cảnh rất gần, chỉ kém một bước là tới cửa mà thôi.

Đi ra ngoài một chuyến, Ngô Khí không chỉ có được bảo vật trân quý dị thường, nếu bảo vật kia lộ ra ngoài, chỉ sợ là trưởng lão ngoại môn đều đến tìm Ngô Khí tác xin. Vạn Thi Tông dù sao cũng là tông môn lấy Thi Thuật lập tông, nhu cầu đối với thi thể rất là khổng lồ, nhất là thi thể cường đại, càng sẽ khiến cho tranh đoạt rất nhiều.

Thi thể Ma tu Kết Đan đỉnh phong Ngô Khí tìm được kia, đối với những trưởng lão ngoại môn đều là mê hoặc thật lớn. So sánh cổ thi thể kia, tu vi Ngô Khí tăng trưởng nửa tầng lại không phải là thu hoạch to lớn gì, bất quá Ngô Khí hiện tại lại có chút buồn rầu.

Lúc trước hắn đi Truyền Công đường chọn một môn thần thông tu luyện, lại là thần thông pháp quyết bình thường nhất Vạn Thi tông, Không Thi quyết. Hắn lấy thủ đoạn Hoang Cổ tế luyện Huyết Thi trùng quý dị lại uy lực to lớn, nếu thường xuyên lấy thi trùng đối địch., Khó tránh khỏi bị người có tâm nhìn ra chút manh mối, cho nên Ngô Khí mới chọn lựa không thi quyết bình thường như vậy, muốn dùng cái này che giấu chính mình dựa vào, chờ ngày sau tiến vào nội môn, không hề cố kỵ hiển lộ thủ đoạn thi trùng.

Dù sao nội môn, mới là nơi tập trung tu sĩ chân chính của Vạn Thi tông, rất nhiều thiên tài, thậm chí là tuyệt thế thiên tài, đều tu luyện ở trong nội môn kia. Trong nội môn, người có bí mật tất nhiên là không ít, Ngô Khí trà trộn vào trong đó, cũng không có vẻ đột ngột.

Sau khi chọn Không Thi quyết, hắn vốn định tùy ý tìm một cổ thi thể không tệ để không chế, lại không muốn cơ duyên gây ra, sau sinh tử kiếp nạn, vậy mà ngoài ý muốn nhận được một cổ thi thể Ma tu Kết Đan đỉnh phong. Lần này tính ra, Ngô Khí hiện tại dựa vào cường đại nhất, lại không còn là thi thể kia, mà là bộ thi thể Ma tu kết đan đỉnh phong kia.

Ngày sau nếu Ngô Khí lấy thi thể Ma tu kia đối địch, chỉ sợ dưới kết đan căn bản không ai là đối thủ của hắn. Bất quá nếu muốn thắng Kết Đan Tông Sư, cũng là khó khăn. Dù sao Ngô Khí không phải là Kết Đan Tông Sư chân chính, chỉ vèn vèn là không chế thi thể một Kết Đan Tông Sư mà thôi. Nhưng nếu Ngô Khí muốn bảo vệ tính mạng trong tay Kết Đan Tông Sư, lại không khó chút nào.

Thêm một cái bảo mệnh cường đại, Ngô Khí lại lâm vào khó xử, bởi vì so sánh với thi trùng khát máu, thi thể Ma tu Kết Đan đỉnh phong có vẻ càng thêm chướng mắt. Khó bảo đảm không có người nảy sinh ác ý, muốn đi cướp đoạt kia.

Trước đó Ngô Khí mượn nhờ lực lượng của Tôn Càn và Hứa Phong, sau khi làm nhục Hồng Bá Thiên còn làm cho chỗ dựa sau lưng gã không dám dễ dàng trả thù. Nhưng nếu Ngô Khí bại lộ bản thân có thi thể Ma tu Kết Đan đỉnh phong, chỉ sợ Tôn Càn và Hứa Phong đều sẽ nhịn không được sinh ra tham lam, huông chi những người khác.

Trong lúc Ngô Khí đang khổ não suy nghĩ, bỗng nhiên bên ngoài truyền đến một giọng nói gào thét, một đạo bạch quang bỗng nhiên từ xa xa phóng tới, lấy tốc độ cực nhanh chạy vào trong tinh xá Ngô Khí. Trong nháy mắt đạo bạch quang kia vào phòng, bàn tay Ngô Khí trong tĩnh thất bỗng nhiên nhẹ nhàng vung lên, cửa phòng lập tức đóng lại, bạch quang kia tựa như cũng nhận được lực lượng gì dẫn dắt, trực tiếp bay vào trong tĩnh thất.

Bàn tay mở ra, bạch quang kia vậy mà tự động xuất hiện ở lòng bàn tay Ngô Khí, quang mang tan hết, hiển lộ ra một ngọc giản óng ánh.

Nắm ngọc giản trong tay, Ngô Khí lập tức tràn ra một sợi thần niệm, thăm dò vào trong ngọc giản kia. Bên trong tựa hồ có không ít tin tức, sau khi Ngô Khí thần niệm tiến vào, những tin tức này lập tức tràn tới. Tựa hồ tiếp nhận những tin tức này, Ngô Khí chậm rãi nhắm mắt lại, cả buổi cũng không thấy nó mở ra.

Cũng không biết trải qua bao lâu, bên trong tĩnh thất, Ngô Khí bỗng nhiên mở hai mắt ra, hai đạo tinh quang doạ người từ

trong hai mắt hắt bắn ra, giống như hai đạo sét đánh, hiện lên trong hư không.

Mười năm sau, không ngờ lại là kỳ hạn thi đấu ngàn năm của Đoạn Hồn tam tông.

Tam tông Huyền Độc tông Vạn Thi tông tại Đoạn Hồn sơn xưng bá mấy ngàn năm. Nghe đồn tổ sư Tam tông chính là ma tu quen biết, năm đó đồng loạt đến Đoạn Hồn sơn mạch, đồng thời lập tông. Sau đó liền định ra ước hẹn ngàn năm đại bỉ, mỗi một ngàn năm, ba tông phái đệ tử tinh anh tiến hành thi đấu, tranh đoạt vị trí tông môn.

Mấy lần thi đấu mấy ngàn năm trước đều là đệ tử Vạn Thi Tông thắng lợi, lấy ba tông môn mới có thể lấy Vạn Thi Tông cầm đầu. Chẳng qua lần này, có lời đồn hai tông Huyền Mị Tông đều xuất hiện thiên tài tuyệt thế, tu vi tuyệt đỉnh. Mỗi lần thi đấu, cuối cùng quyết định thắng bại thuộc về ai, đều là những thiên tài tuyệt thế có thực lực cường đại.

Cao tăng của Vạn Thi Tông cực kỳ coi trọng lần thi đấu này, muốn tận lực sai đệ tử tinh anh trong môn đi tham gia thi đấu. Bất quá trước khi đi, trước tiên phải tiến hành thi đấu trong ngoại môn hai môn phái, sau đó bồi dưỡng đại lực, để cho bọn họ trong mười năm sau trong ba tông đại bỉ ngàn năm sau tranh đoạt vị trí thắng lợi.

Trong ngoài hai cửa thi đấu, người thắng sẽ được tông môn dùng đại lực bồi dưỡng.

Mười năm sau...

Trong mắt Ngô Khí lóe lên ánh sáng, lúc này trong lòng hắn không ngừng hiện lên suy nghĩ.

Thứ hai đến cầu súp đề cử.

Trong tĩnh thất tĩnh xá, đàn hương lượn lờ, Ngô Khí ngồi ngay ngắn ở trên bồ đoàn, trong tay nắm một cái ngọc giản óng ánh, trong hai mắt quang mang lập loè, trong lòng lúc này có rất nhiều ý niệm hiện lên.

Vạn Thi Tông chính là đại tông Ma đạo, trong vòng mấy chục vạn dặm là bá chủ tuyệt đối, nếu được tông môn đại lực bồi dưỡng, nhất định có thể hưởng hết chỗ tốt. Tu vi địa vị cũng sẽ một bước lên trời, lần này nội ngoại bỉ, ngoại môn thì thôi, nội môn đại bỉ sẽ được tông môn toàn lực bồi dưỡng.

Lấy tu vi của ta, nếu muốn tiến vào nội môn, chỉ cần mấy tháng là được. Chỉ là nếu muốn tranh đấu cùng nội môn đệ tử tinh anh, chỉ sợ không thể không bại lộ một ít lá bài tẩy của mình. Bất quá có chỗ dựa, nếu có thể tại nội môn được coi trọng, cũng có thể che giấu bí mật truyền thừa Hoang Cổ trên người.

Ngô Khí trong lòng suy nghĩ càng thêm hoàn mỹ, hiện tại đại sự xảy ra cách đây mười năm, ba tông môn thi đấu chính là đại sự của toàn bộ Đoạn Hồn sơn mạch. Ngay cả Ngô Khí cũng không thể bỏ mặc. Huống chi thi đấu lần này cũng là cơ hội kiếm lợi lớn, lấy trí tuệ của Ngô Khí sao lại không nhìn ra.

Xem ra ngoại môn này, không phải là nơi ta ở lâu, bất quá trước khi rời đi còn lưu lại.

Trong miệng thì thảo, bỗng nhiên trong mắt hiện lên một đạo hung quang, một tia ý vị không hiểu xuất hiện trên mặt. Trong tay cũng không biết làm gì, ngọc giản bị hấn nắm trong tay đột nhiên toả sáng hào quang, trong đầu óc Ngô Khí lập tức tràn ra một sợi thần niệm, tiến nhập trong ngọc giản kia.

Vào

Tiện tay hất lên, ngọc giản trong tay Ngô Khí lập tức hóa thành một đạo bạch quang, lấy tốc độ cực nhanh bay ra khỏi Ngô Khí tĩnh xá, đi về phía xa.

Sau một lát, trong một căn tĩnh thất tĩnh xá không đáng chú ý, một thanh niên mặt tròn trên mặt đều là vẻ kinh hãi, không dám tin nhìn ngọc giản trong tay. Thanh niên này chính là Lý Dật Phong đã đi theo Hồng Phách Thiên, bất quá lần trước hắn đến báo tin để Hồng Bá Thiên chạy tới ngoại sự đường, vốn tưởng rằng có thể hảo hảo thu thập cái kia hạ tạp dịch một trận, lại không nghĩ ngược lại bị Ngô Khí hung hăng ức hiếp một hồi.

Tu vi thực lực của Hồng Bá Thiên không bằng Ngô Khí, hơn nữa chỗ dựa sau lưng lại bị Ngô Khí âm thầm dùng Hứa Phong và Tôn Càn ngăn cản. Bị một đệ tử mới vào ngoại môn mấy năm, trước đó còn là thân phận tạp dịch làm nhục, lại không dám phản kháng. Hồng Bá Thiên bây giờ địa vị ở ngoại môn đã là rơi xuống ngàn trượng, người đi theo bên cạnh cũng chỉ còn lại mấy người mà thôi, không còn uy phong như trước nữa.

Ngày xưa ngoại môn bá đạo, hôm nay lưu lạc như vậy, sự oán hận trong lòng Hồng Bá Thiên đối với Ngô Khí quả thực nồng đậm như biển. Nhưng Hồng Bá Thiên lại không cách nào làm gì được Ngô Khí, chỉ có thể co đầu rút cổ trong chỗ ở của mình, liều mạng tu luyện, hy vọng có thể tiến vào cảnh giới Trúc Cơ, hoàn toàn vượt qua Ngô Khí, đến lúc đó tự nhiên có thể hung hăng báo thù.

Được Ngô Khí truyền thụ ý, Lý Dật Phong là một trong những người đi theo Hồng Phách Thiên bây giờ còn lại. Trong khoảng thời gian này, Lý Dật Phong vẫn luôn báo cáo tình hình với Hồng Bá Thiên. Ngô Khí Nguyên tưởng rằng Hồng Bá Thiên sẽ không nhịn được cơn tức này, ra tay độc ác với hắn, không ngờ tên Hồng Phách Thiên này nhìn như công tử bột, nhưng cũng có thể nhẫn nhịn.

Nếu không có trận thi đấu ngàn năm sau của tam tông ngàn năm sau, có lẽ Ngô Khí sẽ kiên nhẫn chờ Hồng Phách Thiên chủ động xuống tay với hắn, hắn cũng có thể danh chính ngôn thuận trong lúc phản kích không cần thận giết chết Hồng Bá Thiên.

Đáng tiếc, Ngô Khí không chờ được nữa.

Ở Ngoại Sự đường, Lý Dật Phong đã chứng kiến thủ đoạn của Ngô Khí, trong lòng đã quyết định sẽ trở thành người đi theo của Ngô Khí. Chỉ là tâm tính của hắn vẫn tương đối thiện lương, sau khi nhìn thấy nội dung trong ngọc giản của Ngô Khí, trong lòng lập tức do dự.

Kinh hãi qua đi, do dự thật lâu, Lý Dật Phong mới chợt nhớ ra cái gì, trong mắt lóe lên một tia tàn nhẫn, sắc mặt trở nên kiên định.

Bóp!

Bàn tay bỗng nhiên dùng sức, ngọc giản ghi chép nội dung thần niệm của hai người bị Lý Dật Phong bóp nát, thần niệm bên trong tự nhiên cũng tiêu tán theo.

Chính chính diện sắc mặt, trên mặt Lý Dật Phong bắt đầu xuất hiện từng tia nịnh nọt, giống như một cái chân chó săn. Đây cửa phòng, xuống núi, đi về chỗ ở của Hồng Bá Thiên.

Cái gì mà người nói đều là thật sự.

Trong một gian tinh xá trang trí xa hoa, Hồng Phách Thiên ngồi trên ghế hoàng kim, trên mặt hiện lên vẻ hưng phấn cùng kinh nghi, trừng mắt nhìn Lý Dật Phong khom người đứng ở dưới.

Nhìn ghế ngồi hoàng kim lấp lánh kim quang kia, trong mắt lóe lên một tia khinh bỉ bí ẩn. Sau đó nghe thấy tiếng hô của Hồng Bá Thiên, vội vàng khom người hành lễ, miệng vội vàng phát ra tiếng.

Hồng sư huynh, sư đệ lừa gạt ai cũng không dám lừa gạt huynh. Lời sư đệ nói, trăm phần trăm đều là thật. Mấy hôm trước sư đệ từng tiến về Độc Quật, muốn thu thập một ít Hắc Thi Hoa để luyện chế một bình Hắc Thi Độc Đan, để nuôi dưỡng luyện thi thể. Lại không nghĩ ngoài ý muốn phát hiện một cỗ thi thể tu sĩ Trúc Cơ ẩn giấu trong một địa đạo, sư đệ biết được sư huynh muốn tìm tên tạp dịch Ngô Khí kia báo thù, nếu sư huynh có thể có được cỗ thi thể tu sĩ Trúc Cơ này, khẳng định có thể.

A, thi thể một tu sĩ Trúc Cơ đã bị người phát hiện, sao lại không tự mình tế luyện. Mà là đến nói cho ta biết, chẳng lẽ

người thật sự cho rằng Hồng Bá Thiên ta là đồ ngọc sao, hay là ý đồ bất chính của người, muốn dẫn ta đến đó, sau đó thì đi.

Trong khi Hồng Phách Thiên nói chuyện, bỗng nhiên biến sắc, ánh mắt Âm Quát bắn ra, nhìn chăm chăm vào mặt Lý Dật Phong. Một loại cảm giác nguy hiểm bỗng nhiên quán quanh trong lòng Lý Dật Phong, lúc này hẩn thân ở trong tình xá của Hồng Phách Thiên, nếu đột nhiên ra tay giết người, chỉ sợ cái mạng nhỏ này của Lý Dật Phong liền khai báo.

Không phải, sư huynh xin nghe ta giải thích, chính là cho ta một trăm lá gan, một ngàn lá gan, ta cũng không dám có bất cứ ý định bất chính nào với sư huynh a.

Lý Dật Phong bỗng nhiên quỳ rạp xuống đất, dập đầu như giả tởm, trong miệng càng vô cùng lo lắng giải thích.

Thôi vậy, người giải thích cho ta một chút đi, nếu sư huynh người không hài lòng, hừ hừ.

Lúc Hồng Bá Thiên nói chuyện, trên mặt vậy mà thật sự hiện lên một tia sát ý, bất quá ở chỗ sâu trong ánh mắt, Lý Dật Phong lại mơ hồ nhìn thấy một tia ý động còn hưng phấn.

Trong nháy mắt, Lý Dật Phong đã đoán được trong lòng Hồng Phách Thiên đang nghĩ gì, khinh bỉ trong hai mắt càng thêm sâu, trong lòng càng cười lạnh, cúi đầu, ngữ khí lo lắng giải thích.

Sư đệ không dám có gì lừa gạt, ngay từ đầu ta phát hiện lúc thi thể tu sĩ Trúc Cơ kia, ý niệm đầu tiên trong đầu tất nhiên là hưng phấn dị thường, cho là mình gặp phải đại cơ duyên. Đang muốn động thủ lấy thi thể tu sĩ kia, lại không nghĩ từ trong địa đạo kia đánh ra một con ếch độc, đây chính là độc thú trung giai, sư đệ không phải đối thủ, chỉ có thể rút đi.

Về chỗ ở, Du Phong suy nghĩ mấy ngày, quyết định hiến thi thể kia cho sư huynh người. Hy vọng sau khi sư huynh nhận được thi thể này, sức chiến đấu có thể tăng mạnh, uy phong toàn bộ ngoại môn. Dật Phong chỉ hy vọng, sau này có thể để cho Dật Phong theo sau nhiều năm. Chờ ngày sau sư huynh vào nội môn, cũng có thể mang theo Dật Phong, như vậy, Du Phong liền rất thỏa mãn.

Sau một phen nói, Lý Dật Phong nghe xong trong lòng đều cảm thấy không khỏe, lấy tính cách của hắn, muốn nói ra nịnh nọt như vậy, cũng thật sự là khó khăn. Bất quá hắn cũng không lo lắng Hồng Bá Thiên sẽ nhìn ra, bởi vì lời hắn nói, nửa thật nửa giả, trong thời gian ngắn căn bản không thể vạch trần hắn.

Mục đích của Lý Dật Phong, chỉ là muốn lừa Hồng Bá Thiên vào trong hang độc kia, như vậy mà thôi.

Ba ba ba

Trong lòng đang nghĩ tới chuyện tiếp theo muốn nói gì, bỗng nhiên nghe thấy trên đỉnh đầu truyền đến tiếng vang dì hường. Hồng Bá Thiên kia ngồi ngay ngắn trên ghế vàng, mặt lộ nụ cười lạnh, nhìn Lý Dật Phong, trong tay nhẹ nhàng vỗ bàn tay.

Được rồi, rất tốt, biên tốt, là cái tên tạp dịch thấp hèn kia gọi người tới sao.

Hồng Bá Thiên vừa nói ra khỏi miệng, trong lòng Lý Dật Phong lập tức nổi lên sóng gió ngập trời, trước mắt trắng bệch, thiếu chút nữa ngất đi. Bất quá lập tức nhớ ra cái gì đó, hung hăng cắn đầu lưỡi của mình một cái, đau đớn bình tĩnh lại.

Hắn đột nhiên ngẩng lên, trên mặt thay đổi biểu lộ, một loại biểu tình biệt khuất cực độ bị oan uổng lộ ra, trong miệng càng là bi phẫn vô cùng mở miệng.

Sư huynh sao lại lần ép ta như vậy, phạm nhân có lời, trên găm thêm hoa không bằng đưa than sưởi ấm trong tuyết. Dật Phong kính sư huynh địa vị ngoại môn, hôm nay lại bị tiện dịch ức hiếp, là lấy cớ dâng lên thi thể tu sĩ Trúc Cơ kia. Ý niệm trong lòng là ngày sau sư huynh trọng chấn hùng phong, có thể để cho Du Phong theo sau nhiều năm, có phải ban thưởng chút chỗ tốt hay không.

Huống hồ, Ngô Khí kia chính là một người nhu thuận, giống như ngoại môn ai cũng có thù với hắn. Bất luận là ai cùng hắn nói chuyện, đều không để ý chút nào. Nếu nói nhiều hơn vài câu, thậm chí hắn còn có thể động thủ đả thương người. Lúc trước Du Phong mới vào ngoại môn., Từng bởi vì nói hắn xấu xí mà đắc tội với hắn, hiện tại tu vi hắn tăng vọt, tiểu nhân đắc chí. Dật Phong sợ hắn, đã chuyển chỗ ở tới rất xa, không ngờ

hắn còn không muốn nói, nói có thời gian rảnh liền tới trừng trị ta.

Dật phong không cam lòng dẫn cổ liền giết, mới tới tìm sư huynh, hy vọng sư huynh có thể hung hăng thu thập hắn. Chỉ là một tên tạp dịch hạ lưu, vừa đắc thế, đã làm như vậy, hừ hừ.

Lý Dật Phong càng nói càng thuận miệng, cuối cùng đã là thanh tỉnh xuê, cười lạnh trên mặt Hồng Phách Thiên chậm rãi biến mất không thấy gì nữa. Lộ ra một tia kinh nghi bất định, nghiêm túc nhìn Lý Dật Phong một chút, nghi vấn trong lòng dần dần biến mất.

Lý Dật Phong bí ẩn nhìn Hồng Bá Thiên một cái, thấy trong mắt hắn ý động càng thêm nồng đậm, không mở miệng nữa, lẳng lặng đợi dưới trướng, chờ Hồng Bá Thiên quyết định.

Đại thiên sắp mở ra một ít, tiểu lâu muốn tổ chức một chút, nghiên cứu sửa lại đại cương một chút. Hôm nay liền một chương nợ: hai mươi hai

Trong địa đạo của độc quật kia, thật sự có thi thể của tu sĩ Trúc Cơ.

Hồng Bá Thiên cân nhắc thật lâu, sắc mặt không ngừng biến hóa, hiển nhiên trong lòng rất là giãy dụa. Tình cảnh của hắn hôm nay rất là khó chịu, một cỗ thi thể tu sĩ Trúc Cơ đối với Hồng Bá Thiên quả thực là lớn vô cùng. Lấy tu vi hắn hôm nay luyện khí tầng mười một, có được thi thể tu sĩ Trúc Cơ kia, chỉ cần thoáng tế luyện một phen, thực lực của hắn lập tức sẽ tăng vọt.

Vạn Thi Tông lấy Thi Thuật lập tông, không thi luyện thi thuật độc bộ Đoạn Hồn sơn mạch, nếu không cũng sẽ không ngay cả tu sĩ Kết Đan đỉnh phong cũng đưa chủ ý đến Vạn Thi Tông. Nếu có thể tìm được một cỗ thi thể tu sĩ Trúc Cơ tu vi, Hồng Bá Thiên nắm chắc đem thực lực cỗ thi thể này lúc còn sống phát huy ra tám thành. Kể từ đó, Trúc Cơ trở xuống, tự nhiên sẽ không có mấy người là đối thủ của hắn.

Hạ thủ Lý Dật Phong nghe thấy Hồng Phách Thiên mang theo một tia chần chừ, nhìn thoáng qua sắc mặt Hồng Bá Thiên, trong lòng lập tức đại định.

Để Phong sao dám lừa gạt sư huynh người, trong địa đạo độc quật kia, thật sự có một cỗ thi thể tu sĩ Trúc Cơ không biết tại sao lại chết. Chẳng qua cỗ thi thể kia bị một con ếch hung ác biến thành hang ổ, Du Phong không phải là đối thủ, bất quá nghĩ đến lấy tu vi sư huynh luyện khí tầng mười một., Muốn giết một con Độc Oa tự nhiên là không thành vấn đề. Chờ sư huynh có được cỗ thi thể kia, tế luyện thành Khôi Lỗi Độc Thi, khẳng định lập tức giết tên tạp dịch Ngô Khí kia, đại lập uy ở ngoại môn, nhìn xem ngày sau ai còn dám coi thường sư huynh một phần.

Lý Dật Phong khoe miệng mang theo một tia ý cười bí ẩn, miệng lại không ngừng, thấy Hồng Phách Thiên trong lòng còn do dự, lập tức nói ra lời nịnh hót, còn cố ý nhắc tới tên Ngô Khí.

Trong lúc Hồng Bá Thiên suy nghĩ, đột nhiên nghe được lời Lý Dật Phong nói, trong lòng tựa hồ lập tức nhớ ra cái gì đó. Hung hăng cắn răng một cái, trong mắt lóe lên một tia thù hận cùng oán độc, ý niệm trong lòng lắc lư lập tức yên ổn xuống.

Được, sư huynh ta tin người một lần. Hiện tại, người đi trước dẫn đường đi, nếu người nói sự thật, sau khi sư huynh lấy được thi thể, nhất định sẽ trọng thưởng.

Nhanh, dẫn ta đi.

Trong lòng nghĩ thông, Hồng Bá Thiên bỗng nhiên nóng nảy, liền thanh thúc giục Lý Dật Phong đi trước dẫn đường. Lý Dật Phong đương nhiên sẽ không kéo dài, vội vàng đứng dậy, mang theo Hồng Bá Thiên đi về phía hang độc kia.

Vào lúc này, có một người cũng đi về phía động độc, chính là Ngô Khí. Một thân quần áo đệ tử ngoại môn, nếu không nhìn mặt, Ngô Khí cũng coi như là một thanh niên trắng tã. Đáng tiếc đốm đen che kín khuôn mặt khiến Ngô Khí nhìn qua rất là xấu xí, đến buổi tối, lại là Vạn Thi tông ở mọi nơi đều là Lệ quỷ gào thét oan hồn khóc, càng làm cho Ngô Khí nhìn như tu la đáng sợ.

Bất quá Ngô Khí lại không để ý tới diện mạo của mình, hoặc là nói là quen rồi, từ nhỏ lúc ăn xin đã bị cười nhạo quen rồi.

Dưới chân núi, Ngô Khí lập tức thả thi ung ra, sau đó ngồi ngay ngắn trên lưng nó, đi về phía hang độc kia.

Thời điểm năm xưa là tạp dịch, Ngô Khí liền biết được Vạn Thi Tông có ba nơi, ngay trong sơn môn, rất là nguy hiểm. Ba nơi này chính là khoáng đạo mỏ độc quật tại Thi cốc.

Lại lịch Thi cốc là chỗ kia cách đây rất lâu, trước đây rất lâu là một chiến trường cổ, cộng thêm tích lũy mấy ngàn năm của Vạn Thi Tông, tạo thành một cái thi thể đáng sợ nguy hiểm.

Mà đường mỏ kia, đồn đãi là một linh mạch vô cùng to lớn, chính là Long mạch của Đoạn Hồn sơn mạch nối tiếp mà ra, bên trong có rất nhiều khoáng thạch trân quý, thậm chí nghe nói có người may mắn đào được cực phẩm linh thạch ở trong đó. Bất quá bên trong cũng cất giấu rất nhiều Yêu thú độc thú

nguy hiểm, hơn nữa bởi vì là đường mỏ, bên trong cũng rất dễ dàng lạc đường, hoặc là chạm vào một ít cấm chế tự nhiên.

Bất quá nguy hiểm nhất lại là hang độc kia, chính là nơi tổ sư sáng lập Vạn Thi Tông năm đó phát hiện ra một hiểm địa, nghe nói tổ sư đã từng xâm nhập chỗ sâu trong hang độc, lại bất ngờ gặp nạn suýt chút nữa vẫn lạc trong đó. Sau khi đi ra, liền thành lập tông môn ở chỗ này.

Suru suru suru suru suru

Một tiếng ung kêu thê lương vang lên trên không trung, Ngô Khí ngồi ngay ngắn ở trên lưng Thi Ưng, thản nhiên nhìn một ngọn núi hoang thấp bé phía dưới. Nơi đó lúc này rất náo nhiệt, ở chân núi kia, đến mấy ngàn người tựa hồ đang xếp hàng tiến vào bên trong.

Thi ưng bay đến, rơi xuống mặt đất, lúc gần xuống đất, Ngô Khí xoay người một cái liền hạ xuống. Tiện tay xuất ra linh thú vòng đem Thi Ưng thu lại, Ngô Khí lập tức nhìn về phía núi hoang trước mắt.

Độc Quạt chỉ có một cửa vào, chính là trước mắt hoang sơn, nơi đó có một cửa hang đen ngòm. Cửa động rất lớn, ít nhất có thể để cho mười cỗ xe ngựa song song thông qua. Bất quá lúc này đã có chút bế tắc, bởi vì hiện tại là thời gian làm việc của tạp dịch ngoại môn, hơn mấy ngàn vạn tạp dịch đều đi vào trong cửa động.

Lúc trước Ngô Khí là tạp dịch, mỗi ngày làm việc chính là đi thi cốc thu thập thi thể, mà những tạp dịch đến độc quạt này, nội dung làm việc cũng không sai biệt nhiều. Chỉ là bọn họ thu thập độc vật, mặc kệ là độc thú độc hoa độc trùng hay những thứ khác, chỉ cần là vật kích độc đều được.

Độc Quạt chính là một cái địa quạt, xâm nhập vào lòng đất, bên trong không biết phức tạp bao nhiêu, cho dù là Kết Đan Tông Sư cũng không dám quá mức xâm nhập trong đó. Tránh cho bị lạc đường trong đó, không cách nào ra ngoài, nếu không may lại đụng phải rất nhiều trùng triều địa hỏa phun trào những thiên tai này, vậy sẽ thân tử đạo tiêu.

Mặc dù những tạp dịch này đều làm việc bên ngoài hang độc, bình thường sẽ không gặp phải độc vật lợi hại hoặc nguy hiểm gì, nhưng mỗi ngày vẫn sẽ phát sinh chuyện tạp dịch bỏ mình. Máy vạn tạp dịch, đã quen rồi, tự bị bắt đến Vạn Thi Tông này, bọn họ liền chấp nhận số phận. Máy vạn tạp dịch, mỗi mấy năm đều thay máu một lần, chân chính có thể lưu lại mạng sống, không có mấy người.

Có một số người vận khí tốt, có lẽ có thể tích góp đủ điểm công hiến, cuối cùng rời khỏi Vạn Thi Tông, đi một quốc gia phàm nhân nào đó trở thành thành chủ, làm phú quý cả đời. Mà giống như Ngô Khí, triệt để thoát khỏi vận mệnh tạp dịch, một bước lên đường Trường Sinh, mấy trăm năm nay chỉ có một người là Ngô vút bỏ mà thôi.

Nhìn thoáng qua mấy ngàn tạp dịch xếp hàng dài ở cửa động, trong mắt Ngô Khí không có chút đồng tình và thương cảm nào. Hắn căn bản không có sức thay đổi vận mệnh của những người này, tu luyện Đại Lực Thi Quyết, bọn họ đã định trước phải chết già cả đời ở Vạn Thi Tông, hơn nữa trước khi chết còn chịu hết thống khổ.

Tận mắt thấy nghĩa phụ Ngô Trạch thống khổ chết trước mặt mình, Ngô Khí đã chán ghét Vạn Thi tông, không có chút hảo cảm nào với Ma tông này. Hắn còn ở lại đây, chẳng qua là muốn cung cấp thực lực cho mình mà thôi, hắn muốn đi xa nhất trên đường Trường Sinh này. Mặc kệ phải giết bao nhiêu người, làm bao nhiêu chuyện ác, Ngô Khí cũng sẽ không hối hận.

Đáy lòng có ý niệm chìm nổi, dưới chân cũng không chậm, trực tiếp đi về phía cửa động kia. Trong lúc đi lại, bàn tay khẽ nhúc nhích, nhẹ nhàng vuốt lên trên người mình. Khí tức quanh thân lập tức ẩn giấu, ngay cả thân hình cũng trở nên mờ hồ, cuối cùng thậm chí biến mất.

Liễn Tức Thuật, Ngô Khí thi triển pháp quyết này, lại càng thêm thuần thực. Thần thông đến từ Hoang Cổ, mặc dù chỉ là da lông, hiện tại cũng là tồn tại không tầm thường.

Dưới cửa vào của Độc Quật, Ngô Khí dưới con mắt của mấy ngàn tạp dịch trực tiếp đi vào. Vừa vào trong, Ngô Khí lập tức

cảm giác được một loại hương nhàn nhạt chui vào trong mũi.

Mặc cho mùi hương này tiến vào trong cơ thể, mùi hôi thối này đã sớm nghe qua. Trong hang độc, có ngàn vạn độc vật, những độc vật này đều sẽ phát ra mùi của mình, hoặc là tanh hôi, hoặc là buồn nôn, hoặc là mùi thơm lạ, ngàn vạn mùi hỗn hợp cùng một chỗ, liền tạo thành một mùi kỳ dị. Mùi này là vạn độc dung hợp mà thành, cuối cùng ngược lại thành vô độc.

Chỉ là nó có một chỗ quý dị, nếu nghe lâu sẽ đắm chìm trong đó. Sẽ bị mùi thơm ở chỗ sâu trong hang độc càng thêm nồng đậm hấp dẫn, đi vào chỗ sâu hơn, cuối cùng đi vào chỗ vạn kiếp bất phục.

Mấy ngàn năm qua, chỗ sâu trong hang độc không biết đã mai táng bao nhiêu thi cốt, hơn phân nửa đều là bị dị hương này mê hoặc, chết không minh bạch.

Bất quá chỉ cần không ở chỗ này đợi hơn ba canh giờ, dị hương này liền không ngại, Vạn Thi tông cũng coi như nhân từ, những tạp dịch này mỗi ngày làm nhiệm vụ thời gian vừa vặn là hai canh giờ.

Dù là như vậy, vẫn có tạp dịch ở một số chỗ đặc biệt ngửi được hương khí càng thêm nồng đậm, sau đó bị dẫn dụ đến chỗ càng sâu tuyệt mệnh chi địa.

Còn có hai đệ tử nội ngoại, mặc dù trước khi tiến vào nơi đây đều ăn vào đan dược đặc chế, có thể kéo dài ba canh giờ rất lâu. Nhưng vẫn có không ít đệ tử, đột nhiên nghe thấy mùi hương nồng đậm dị thường, trong nháy mắt liền bị ăn sạch, sau đó tiến vào sâu trong hang độc.

Độc Quạt dị hương, càng nồng đậm, càng làm cho người ta say mê, liền càng muốn mạng người. Đây đã là nhận thức chung của các đệ tử Vạn Thi Tông, nghe nói chỉ có đại tu sĩ cấp bậc Nguyên Anh lão tổ, mới có thể miễn dịch trong độc quạt đoạt mệnh dị hương.

Ngô Khí bây giờ là tu vi Luyện Khí đỉnh phong, nhưng trên thân lại có không ít chỗ dựa cường đại, dù là tu sĩ Trúc Cơ hãn cũng dám đánh một trận. Bất quá hãn đến hang độc quạt này,

lại có mục đích khác, cũng không muốn tiến vào chỗ sâu trong hang độc.

Nơi hấn đi, cũng là một chỗ bí ẩn, dễ dàng tìm còn không được. Phải biết rằng trong độc quật này, vừa tiến vào trong đó, có thể nhìn thấy không dưới mấy trăm cửa hang, mỗi một cái đều là một con đường., Không biết thông đến nơi nào, giống như tổ ong, cực kỳ phức tạp. Bất quá Ngô Khí tựa như trước kia đã tới nơi đây, sau khi vào hang độc, trực tiếp chui vào một cái cửa động không bắt mắt. Sau đó hấn liền quẹo bảy tám lần, đều đi tới phía trước một địa đạo cực kỳ bí ẩn.

Dưới địa đạo kia, chính là một cái hồ sâu, bên trong hồ ngầm có một chỗ ao nước, chỉ là vũng nước này có chút hơi lớn. Cũng không biết là nguyên nhân ánh sáng mờ tối trong hang độc này, hay là do nguyên nhân, trong vũng nước kia nhìn qua như dầu đen, hiện lên màu đen kịt, lại có cảm giác dính dính.

Ở giữa hồ nước, một cỗ thi thể quanh thân đang nằm trong đó, đáng sợ chính là, chung quanh cỗ thi thể kia, lại có một con ếch lớn màu đen, như một đám điêu khắc ngồi xồm trong nước, không nhúc nhích, cực kỳ quỷ dị.

Từ hôm nay bắt đầu trần truồng chạy, điểm điểm trang bị đề cử như trong dự liệu. Các vị, tiểu lâu kiểm yêu cầu mình cập nhật không cho lực, mọi việc triển thân còn chưa giải quyết. Năm tháng ba tháng sáu mới có thể chuyển nhà, khi đó mới làm xong mạng lưới. Đến bây giờ mới thôi, tiểu lâu mỗi ngày đều là bảng hiệu, ngẫu nhiên có thể lén lút viết chữ. Tiểu lâu cũng muốn nhiều hơn, bất quá hiện tại chỉ có thể nói hết sức mình, cũng không dám hứa hẹn gì.

Tiến nhất canh tiên, sẽ không cố ý tăng nhanh tiết tấu, sẽ dựa theo đại cương. Có thể tình tiết sẽ có chút chậm, mọi người cho chút kiên nhẫn, bái tạ rồi.

Cuối cùng, cầu mong được trong lúc chạy trốn miễn cưỡng, cầu bao nuôi dưỡng rồi...

Thi phạt độc mãnh liệt, độc thú trung giai, sinh ra ở nơi âm trầm, thích thi khí tụ tập nơi. Lớn như đầu người, miệng có thể phun ra kịch độc thủy tiễn, uy lực to lớn, người trúng phải toàn thân hư thối mà chết.

Ngô Khí đứng trên hồ ngầm, nhìn chăm chăm vào bãi nước đen kia. Nơi này xác thực rất bí ẩn, ai cũng sẽ không ngờ, trong một địa đạo không chút bắt mắt, lại có thể cất giấu một cỗ thi thể cùng một đám Thi Oa mãnh độc.

Nơi này đúng là Lý Dật Phong phát hiện, hắn và Hồng Phách Thiên nói thật hơn phân nửa lời nói của hắn, chỉ là nói dối một câu sau cùng. Đem thi thể tu sĩ Trúc Cơ kia coi như hang ổ cũ, không phải là một con thi ếch mãnh độc, mà là một đám.

Ánh mắt Ngô Khí rơi vào trên cỗ thi thể kia, Trúc Cơ hậu kỳ, mặc dù đã chết, cũng vẫn có thể phát hiện tu vi của hắn khi còn sống. Chủ nhân cỗ thi thể này khi còn sống cũng không biết có phải là đệ tử Vạn Thi Tông hay không, quần áo trên người chắc đều bị nước đen dưới thân hắn ăn mòn sạch sẽ. Thi thể cũng bị ngâm nóng lên, hiện ra màu xanh đen quỷ dị, tựa như trúng kịch độc.

Độc Thi, tiểu tử này cũng thật tốt cơ duyên.

Với kiến thức hiện tại của Ngô Khí, tất nhiên là liếc mắt một cái liền nhìn ra chỗ trân quý của cỗ thi thể kia. Tuy không biết chủ nhân thi thể kia chết như thế nào, nhưng sau khi chết thi thể bị một đám thi cóc độc ác chiếm cứ. Những hắc thủy dưới thi thể, hẳn là do độc thủy của mãnh độc thi ếch tụ lại, cỗ thi thể này mỗi ngày đều ngâm trong độc thủy, đã biến thành một bộ độc thi.

Vạn Thi Tông có rất nhiều không thi thuật, muốn lựa chọn thi thể cũng không giống nhau. Có một số phương pháp không thi, chỉ cần không chế thi thể bình thường là được. Nhưng một ít phương pháp không thi lợi hại, cũng có yêu cầu đặc biệt với

thi thể, thi thể bình thường căn bản không phát huy được uy lực.

Ngô Khí biết rõ có một phương pháp không thi, cần độc thi phối hợp, một khi tế luyện thành công, uy lực to lớn. Thậm chí có thể phát huy ra chín thành chiến lực khi còn sống, chém giết nhau, càng có thủ đoạn kịch độc, phi thường đáng sợ.

Lý Dật Phong mấy ngày trước phát hiện nơi đây, trước tiên nói cho Ngô Khí. Nếu Ngô Khí không có được thi thể ma tu Kết Đan đỉnh phong kia, Ngô Khí nói không chừng sẽ lấy cổ thi thể này. Chẳng qua hiện tại, trong tay Ngô Ngục đã có lựa chọn tốt hơn. Đương nhiên sẽ không gọi cổ thi thể này tới, Ngô Khí tính toán là đem cổ thi thể này cho Lý Dật Phong.

Bất quá trước đó, Ngô Khí còn phải lợi dụng cổ thi thể này làm một số chuyện khác, ví dụ như dẫn dụ Hồng Bá Thiên tới, sau đó giết chết.

Sau mười năm biết được, Tam tông đại bí ngàn năm, Ngô Khí đã biết mình sẽ không ở ngoại môn lâu, nội môn mới là nơi hãn đại triển quyền cước. Trước khi đi, Ngô Khí lại không muốn lưu lại một sự uy hiếp tiềm tại cho mình.

Tuy rằng đã sớm không để Hồng Bá Thiên vào mắt, nhưng từ lúc trước Hồng Bá Thiên hãm hại Ngô Khí đến Thi Cốt Uyên, Ngô Khí đã hạ quyết tâm. Ngày sau nếu có cơ hội, nhất định phải giết người hãm hại mình.

Lúc trước ở Ngoại Sự đường, Ngô Khí giết hai đệ tử Thanh Y chấp pháp, lại một mình lưu lại mạng của Hồng Bá Thiên. Ngoại trừ muốn nhục nhã hãn một chút, còn có môn quy kiêng kị Vạn Thi tông. Mặc dù ở Ma tông, thực lực mạnh mẽ mới là đạo lý cứng rắn, nhưng ở nơi như Ngoại Sự đường, sát hại đồng môn. Vạn Thi tông vì thể diện, cũng nhất định sẽ ra tay thu thập Ngô Khí.

Mặc dù có đại cơ duyên, được không ít chỗ tốt, không còn là tạp dịch hèn mọn lúc trước. Nhưng Ngô Khí cũng không nghĩ tới mình hôm nay có thể chống lại quái vật khổng lồ như Vạn Thi tông này, huống chi hãn còn muốn sau khi được tông môn che chở, vụng trộm tăng cường thực lực.

Nếu thằng nhãi kia là thân thích của một đệ tử nội môn tinh anh, trên người hẳn là cũng có một ít thủ đoạn bảo vệ tính mạng, một đám mãnh độc thi ếch tất nhiên không thể lấy mạng hắn.

Ngô Khí nhìn đám thi phạt hung ác kia, trong miệng thì thảo tự nói, trong mắt đột nhiên lóe lên một tia sát khí lạnh lẽo. Bàn tay vỗ lên túi trữ vật của mình, một vật màu đỏ như máu như mùi hun khói xuất hiện trên tay Ngô Khí.

Vật này tên là Thị Huyết Hương, chính là lấy Âm Mộc quanh năm ngâm trong máu tươi chế tác mà thành, sau khi nhen lửa sẽ tản mát ra một loại hương khí nhàn nhạt. Người thấy mùi hương này sinh vật, bất luận là nhân súc đều sẽ sinh ra khát máu nồng đậm đến cực điểm. Nhất là những Yêu thú trí tuệ không cao kia, chỉ cần ngửi được mùi thơm kia, nhất định sẽ phát cuồng, sau đó sinh ra khát máu nồng đậm đến cực điểm, bắt đầu trắng trợn giết chóc.

Lại nói tiếp tựa hồ không có gì, nhưng có đôi khi lại có tác dụng lớn. Vì hương kia chính là kỳ vật, tu sĩ tầm thường căn bản không có được. Cho dù là chết trên tay Ngô Khí, cũng không có khả năng có được hương thơm này.

Ngô Khí có thể có vật này, tự nhiên là từ bộ ma tu Kết Đan đỉnh phong kia vơ vét được. Từ ngày đó sau khi Lưu Huỳnh sơn chiếm được thi thể của bộ kết đan đỉnh phong ma tu kia, Ngô Khí Nguyên cho rằng có thể đại phát một khoản, lại không nghĩ tới ma tu kia vì kéo dài tuổi thọ của mình, hao phí hết sạch thân gia của mình, chỉ để lại một ít đồ chơi nhỏ không đáng giá. Một trong số đó, chính là hương thơm khát máu trong tay Ngô Khí.

Đoạn huyết hương này, nếu đổi thành điểm cống hiến tông môn, chỉ sợ cũng đáng giá mấy ngàn điểm. Bất quá thứ này là hi hữu vật, quý mới có thể lấy ra đổi điểm cống hiến. Có thể chết trong tay hương này, vậy cũng nên vinh hạnh rồi.

Khóe miệng Ngô Khí lộ ra nụ cười lạnh, trong lòng tính toán một ít thời gian. Một lát sau, Ngô Khí đem hương khói trong tay nhóm lửa, trong nháy mắt hương khói cháy lên, một làn hương thoang thoảng bay vào chóp mũi Ngô Khí.

Trong nháy mắt, sắc mặt Ngô Khí liền biến đổi, một loại khát máu từ đáy lòng dâng lên, hai mắt lập tức biến thành huyết hồng.

Uống xong...

quát nhẹ một tiếng, bàn tay Ngô Khí đột nhiên vung lên, hun hương huyết hồng trong tay hấn lập tức bị ném xuống trên vách tường địa đạo phía dưới. Chỉ nghe thấy phốc một tiếng, hương thơm kia vậy mà trực tiếp chui vào trong vách tường, chỉ lộ ra một đoạn đầu hương.

Trong nháy mắt ném ra mùi hương, khí tức trên người Ngô Khí liền biến mất vô tung vô ảnh, đồng thời thân thể cũng trở nên trong suốt, cho đến khi biến mất không thấy gì nữa.

Mà sau khi hương thơm kia chui vào vách tường địa đạo, từng sợi hương dị hương bắt đầu tràn ngập ra. Cơ hồ đồng thời, mấy chục con Thi Oa mãnh độc to bằng đầu người trong vũng nước nghe được tiếng vang, bỗng nhiên đều mở mắt ra. Một đôi mắt éch màu đen hai mắt xuất hiện, những con thi miêu kịch độc này bị tiếng vang bừng tỉnh, sau khi mở ra lập tức bắt đầu tìm kiếm nguồn gốc của tiếng vang.

Nhưng hương thơm kia sớm đã chui vào bên trong vách tường, Ngô Khí cũng dùng Liễm tức thuật thu liễm khí tức quanh thân, thủ đoạn ngộ ra từ trong truyền thừa Hoang Cổ, đương nhiên sẽ không bị một đám Thi Oa nhìn thấu.

Cũng không lâu lắm, bất quá là mấy chục cái âm thanh hô hấp, đám Thi Oa kia không tìm được nguồn gốc của tiếng vang, nhưng đều bắt đầu trở nên không thích hợp, mấy chục con Thi Oa tựa hồ có chút rối loạn, một đôi con người màu đen hai mực dần dần bắt đầu có biến hóa.

Dần dần, một tia màu đỏ như máu bò lên trong hai mắt những Thi Oa này, trong vũng nước trở nên rối loạn. Bắt đầu, mùi máu tanh bắt đầu có hiệu quả. Những Thi Oa mãnh độc này bắt đầu chịu không nổi, bất quá một lát, hai mắt tất cả mãnh độc Thi Oa đều biến thành màu đỏ như máu, một loại khí tức khát máu dần dần tràn ngập ra, tựa hồ sau một khắc, những

Thi Oa này sẽ bắt đầu tự tàn sát lẫn nhau để phát tiết khát máu trong lòng.

Nhưng ngay lúc này, hai tiếng bước chân bỗng nhiên xuất hiện trong địa đạo này.

Là Lý Dật Phong và Hồng Bá Thiên, hai người vừa xuất hiện trong địa đạo. Hồng Bá Thiên nhìn thấy vũng nước kia, nhất là sau cái thi thể toàn thân đen nhánh trong vũng nước, trên mặt lập tức hiện ra vẻ hưng phấn.

Ha ha, vậy mà thật sự có một cỗ thi thể tu sĩ Trúc Cơ, ha ha ha.

Có lẽ là do trong lòng khao khát quá mức, sau khi nhìn thấy thi thể trong vũng nước kia, Hồng Bá Thiên lập tức nhào tới. Muốn thu lấy cỗ thi thể kia, mà Lý Dật Phong thì sắc mặt đại biến lập tức lui về phía sau, lấy tốc độ cực nhanh muốn lui ra ngoài địa đạo.

Hành động của hai người hoàn toàn tương phản, trong nháy mắt liền kéo ra một khoảng cách, đợi đến lúc Hồng Bá Thiên phát hiện không đúng, Lý Dật Phong đã thối lui ra ngoài nói.

Mãnh độc thi ếch, không đúng, không phải một con, mà là một đám.

Sắc mặt đại biến, Hồng Bá Thiên lập tức thất sắc, nhưng lúc này tiếng cười của hắn còn quanh quẩn dưới địa đạo. Kinh hãi, Hồng Bá Thiên lập tức muốn rời khỏi địa đạo. Hắn mặc dù có tu vi luyện khí tầng mười một, nhưng cũng không vọng tưởng mình có thể đoạt được một cỗ thi thể tu sĩ Trúc Cơ từ trong tay một đám Độc Thi Oa.

Đáng tiếc, nếu ngay từ đầu hắn và Lý Dật Phong cùng nhau rút đi, vậy nhất định là kịp. Nhưng hiện tại lại là muộn.

Vèo vèo vèo vèo.

Trong không khí bỗng nhiên ngưng tụ, sau đó là từng luồng từng luồng khát máu còn có một cỗ khí tức điên cuồng tràn ngập ra, như một tấm lưới lớn, bao phủ Hồng Bá Thiên vào trong đó.

Trong nháy mắt, mấy chục con Thi Oa mãnh độc đều tìm được đối tượng phát ra khát máu, chính là Hồng Bá Thiên với tư cách kẻ xâm lấn. Vô thanh vô tức, mấy chục con Thi Oa há miệng phun một cái, lập tức trên không trung liền xuất hiện mấy chục mũi tên nước đen kịt hung hăng bắn về phía Hồng Bá Thiên.

Lúc này Hồng Bá Thiên quả thực muốn phát điên, quả thực là xui xẻo tám đời.

Không nghĩ tới nơi này không phải là một con ếch độc, mà là một đám, càng không nghĩ tới những con thi ếch này cũng không biết làm sao, ngay khi hắn vừa xuất hiện đã phát động công kích về phía hắn. Vốn những con thi ếch này không phải thích ngủ sao, sao ngay từ đầu đã thức tỉnh, vẫn là mấy chục con cùng thức tỉnh.

Thứ hai đến cầu súp đề cử rồi.

Trong địa đạo, mấy chục mũi tên nước đen kịt vạch phá không khí, gào thét về phía Hồng Bá Thiên. Mấy chục con Thi Oa mãnh độc đều trừng đôi mắt đỏ như máu, không chút cảm tình nhìn chằm chằm Hồng Bá Thiên, bên trong chỉ có khát máu nồng đậm.

Bọn ác độc thi ếch này cũng không biết đã chiếm cứ địa đạo này bao nhiêu năm, chúng thích thi khí tụ tập, thi thể tu sĩ kia là Trúc Cơ hậu kỳ. Không biết vì nguyên nhân gì mà chết, nhưng dù sao cũng là tu sĩ Trúc Cơ, sau khi chết trên người phát ra thi khí tất nhiên là cực kỳ nồng đậm.

Dẫn tới đàn cóc độc ác này chiếm giữ nơi đây, chúng nó ở đây nhiều năm, không có ai quấy rầy. Hiện tại lại đột nhiên xâm nhập vào kẻ xâm nhập Hồng Bá Thiên này, lại bị hương khát máu ảnh hưởng, hiện tại trong mắt đám hung ác thi ếch này chỉ có một mình Hồng Bá Thiên, không xé hấn thành mảnh nhỏ, quyết không bỏ qua.

Hừ.

é mắt muốn nứt ra, sắc mặt Hồng Bá Thiên trong nháy mắt liền trở nên cực kỳ khó coi, sau khi nhìn thấy mấy chục đạo thủy tiễn đen kịt bắn nhanh đến trên không trung càng khó nhìn thấy cực điểm. Thế nhưng lấy tốc độ của những thủy tiễn kia, hấn căn bản không thể tránh được, chỉ có thể ngạnh sinh thừa nhận những thủy tiễn này công kích.

Trong lúc quát nhẹ, trên mặt Hồng Bá Thiên hiện lên một tia thịt đau, bất quá cuối cùng vẫn quyết tâm. Chỉ thấy hấn vỗ mạnh lên túi trữ vật bên hông mình, một ngọc phù quái dị màu tím liền xuất hiện trong tay hấn.

Không kịp có chút do dự, Hồng Bá Thiên cầm ngọc phù, bàn tay hung hăng dùng lực. Lập tức ngọc phù kia bị nó bóp nát bầy, một đạo tử quang nồng đậm lập tức từ trong ngọc phù tràn ra, cũng không biết Hồng Bá Thiên lại làm cái gì, tử quang nồng đậm trên tay hấn lập tức bắt đầu lan tràn ra.

Trong nháy mắt, trên thân Hồng Bá Thiên liền bao trùm lên một tầng tử quang nhàn nhạt, giống như một bộ áo giáp bình thường. Hồng Bá Thiên vốn bối rối dị thường, sau khi trên người có áo giáp màu tím này, thần sắc của hắn lập tức ổn định lại.

Hộ thể phù.

Ngô Khí ẩn trong bóng tối nhìn thấy Hồng Bá Thiên lấy ra miếng ngọc phù màu tím, trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc. Hắn biết ngọc phù kia là vật gì, trong trí nhớ từng thấy, liền có trí nhớ liên quan tới ngọc phù này.

Hộ thể phù, chính là một loại pháp bảo, rót chân nguyên của một tu sĩ có tu vi cao thâm vào trong ngọc phù. Sau đó lấy cấm chế phong cấm, cần dùng đến lúc cần dùng, lại bóp nát nó, chân nguyên bên trong tự nhiên sẽ bị cấm chế chuyển hóa thành một bộ áo giáp, bao trùm người sử dụng, bảo vệ nó an toàn.

Bất quá Hộ Thể Phù cũng là chia đẳng cấp, trong Hộ Thể Phù kém nhất chỉ phong tồn Chân Nguyên Trúc Cơ sơ kỳ, áo giáp hình thành màu trắng, hiệu quả hộ thể thấp nhất, chỉ có thể chống cự một tu sĩ Luyện Khí đỉnh phong công kích mấy chục hơi thở.

Mà giả như một ngoại môn đệ tử luyện khí tầng năm sử dụng hộ thể phù, có thể chống cự một đệ tử luyện khí đỉnh phong công kích khoảng mười mấy hơi thở, nếu có thể nắm lấy cơ hội này, nói không chừng một đệ tử luyện khí tầng năm có thể giết một đệ tử luyện khí đỉnh phong.

Pháp bảo bậc này, trong đám đệ tử ngoại môn nghèo kiệt xác, tự nhiên là có bảo vật không tiền không mua được. Mấy ngàn đệ tử ngoại môn, gặp qua hộ thể phù căn bản không có mấy người.

Hồng Phách Thiên lấy ra hộ thể phù, là màu tím nhạt, so với hộ thể phù màu trắng cao hơn một cấp. Bên trong phong tồn, chính là chân nguyên của tu sĩ Trúc Cơ đỉnh phong. Cho dù là tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ, muốn đánh vỡ tử quang kia, cũng phải hao phí mười mấy hơi thở thời gian.

Phốc phốc phốc phốc.

Tùng tiếng dị hướng xuất hiện dưới địa đạo, trong hố đen kia, mấy chục đạo thủy tiễn đen kịt không có một đạo, đều bắn lên trên người Hồng Bá Thiên. Nhưng lúc này trên người Hồng Bá Thiên đã bị tầng áo giáp màu tím nhạt kia bao trùm rồi, một khe hở cũng không có, những thủy tiễn đen kịt kia căn bản không làm gì được áo giáp kia.

Thủy tiễn bắn vào trên tử quang do ngọc phù biến thành, lại như bắn vào một vách tường không cách nào xuyên thấu, nhất thời văng khắp nơi.

Hồng Bá Thiên thấy vậy, sắc mặt vốn còn có một chút sợ hãi lập tức ổn định lại, con ngươi xoay chuyển, kiên quyết hiện ra, ánh mắt như con bạc hiện lên trong mắt nó.

Đang kinh ngạc với vị dựa vào Hồng Bá Thiên ở nội môn kia vậy mà bỏ được loại pháp bảo hộ thể phù này cho Hồng Phách Thiên Tử, nhưng vào lúc này vừa vận phù trong đôi mắt Hồng Bá Thiên ánh sáng bạc. Tâm niệm vừa chuyển, lập tức đoán được trong lòng Hồng Bá Thiên đang suy nghĩ gì, khóe miệng lập tức hiện ra một vòng đùa cợt trên tức, ý nghĩ ban đầu định ra tay cũng ảm giấu.

Hừ, cầu phú quý trong nguy hiểm, mặc kệ.

Trên mặt đều là kiên quyết, trong mắt hiện lên huyết hồng, giống như dân cờ bạc thua đỏ mắt thường. Thân thể vốn định bỏ chạy, vậy mà vào lúc này đột nhiên quay lại, sải bước về phía vũng nước kia. Mục tiêu chính là cỗ thi thể nằm trong vũng nước kia, cỗ độc thủy đã bị độc thi ếch của độc ác ngâm vào thành độc thi.

Nếu có thể có được độc thi kia, thực lực Hồng Bá Thiên lập tức sẽ tăng vọt. Sau khi tế luyện, chỉ sợ ngay cả tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ muốn chém giết với hắn, đều phải kiêng kị một phen. Dù sao một cái Trúc Cơ hậu kỳ luyện thi, hơn nữa lại là độc thi. Chính diện chém giết có lẽ còn không phải là đối thủ của tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ, dù sao một tồn tại có thể tu luyện đến Trúc Cơ sơ kỳ, trên người không thể không có một chút át chủ bài nào.

Nhưng nếu như hạ quyết tâm đánh lén, lấy chiến lực khủng bố của Độc Thi kia, cho dù là tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ, bỗng nhiên bị đánh lén, chỉ sợ cũng sẽ bị trọng thương, chứ đừng nói chỉ là tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ.

Dụ hoặc lớn như vậy, đừng nói là Hồng Bá Thiên bây giờ, đôi lại là những đệ tử ngoại môn khác, cũng rất khó chịu được.

Phải sớm tới tay, chỉ cần thi thể này tới tay, Hồng Phách Thiên ta ở ngoại môn còn có ai là đối thủ. Đến lúc đó người đắc tội với ta, hết thảy đều phải chết. Ha ha ha.

Hai mắt Hồng Bá Thiên đều là huyết hồng, chính hắn không phát hiện mình không thích hợp chút nào, trong mắt chỉ còn lại bộ độc thi bị độc thủy ngâm trong vũng nước kia. Trong lòng rất nhiều ý niệm quay cuồng, đều là vây quanh bộ độc thi kia tới., Hắn tựa hồ đã thấy mình dựa vào độc thi làm mưa làm gió ở ngoại môn, không người nào dám trêu chọc, những người đắc tội hắn đều chết thảm trong tay hắn. Trong đó lấy Ngô Khí làm gì, Hồng Bá Thiên hận thù và oán độc đối với Ngô Khí, quả thực đã nhập cốt tủy.

Lúc này, đoạn khát máu trong vách tường đã cháy hết, cái gì cũng không còn sót lại, chỉ để lại hương khí nhàn nhạt tràn ngập trên không trung. Chẳng qua lúc này có thể hưởng thụ cổ hương khí này, chỉ có Hồng Bá Thiên và đám ếch độc kia.

Điên cuồng, triệt để điên cuồng, vốn đám Độc Oa dữ tợn kia đã phần nộ dị thường với kẻ xâm nhập Hồng Phách Thiên này. Bây giờ nhìn thấy kẻ xâm nhập này lại dám xuống tay với hang ổ của mình, càng làm cho đám Độc Thi Oa này hoàn toàn lâm vào điên cuồng.

Bành

Ầm ầm một tiếng vang thật lớn, một con thi ếch mãnh độc tới gần Hồng Bá Thiên trong giây lát tự bạo, thân thể to bằng đầu người lập tức nổ tung. Một đám thủy tiễn đỏ thẫm xen lẫn máu tươi lấy khí thế khủng bố hung hăng đâm vào trên màn sáng màu tím bên ngoài thân thể Hồng Bá Thiên.

Bốp bốp bốp

Một màn đáng sợ xuất hiện, có con thứ nhất, lập tức có con Độc Thi Oa thứ hai tự bạo. Sau đó giống như phản ứng liên tục, hơn mười con Độc Thi Oa dữ tợn kia, vậy mà bắt đầu tự bạo.

Lập tức, Hồng Bá Thiên chỉ cảm thấy mình đã thành một chiếc thuyền lá cô độc trong biển rộng, lúc nào cũng có thể lật úp. Trên thực tế cũng đúng như vậy, hộ thể phù trên người Hồng Bá Thiên mặc dù có thể ngăn cản độc tiễn của Độc Thi Oa, nhưng căn bản không thể thừa nhận mấy chục con Độc Thi Oa tự bạo uy lực.

Màn sáng màu tím kia chỉ kiên trì được mấy hơi thở, sau đó liền vỡ vụn, biến mất.

Không.

Trong nháy mắt màn sáng vỡ vụn, tay Hồng Bá Thiên đã sắp vươn đến trên thi thể trong vũng nước. Đáng tiếc, chính là khoảng cách từng chút một, khiến Hồng Bá Thiên không thể đạt tới nữa.

Ầm một tiếng nổ vang, bảy tám con ếch độc còn sót lại bỗng nhiên vọt tới trước người Hồng Bá Thiên, sau đó cùng một chỗ tự bạo. Lực trùng kích thật lớn hung hăng đánh vào trên người Hồng Bá Thiên, lấy hấn luyện khí tầng mười một căn bản là không ngăn được bảy, tám con độc thú trung giai tự bạo uy lực tự bạo của độc thú cấp mười một, căn bản là không ngăn được bảy, tám con độc thú trung giai tự bạo.

Sau một lát, tiếng nổ biến mất, dưới địa đạo lần nữa khôi phục bình tĩnh. Chỉ là mặt đất kia một mảnh hỗn độn, bên cạnh ao nước đen kịt, có một đoàn thịt nát mơ hồ, mơ hồ có thể thấy được khuôn mặt Hồng Bá Thiên. Cũng coi như là may mắn, dưới sự tự bạo của bảy tám con Độc Oa, còn có thể toàn thân.

Thân hình Ngô Khí chậm rãi xuất hiện bên cạnh, cũng không nhìn Hồng Bá Thiên một chút, chỉ nhìn lướt qua thi thể độc thi trong vũng nước kia. Thân thể cúi xuống, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve trên không thi thể độc thi, giữa hào quang lập loè thi thể kia liền biến mất trong vũng nước.

Hàng chữ trên lưới không dễ, bất luận thế nào đều kiên trì.
Kính xin các vị thông cảm một chút, mặt khác, chuyện gần đây quá nhiều, khó tránh khỏi không có quá nhiều chiều cố Giáo tổ. Nếu tình tiết xảy ra vấn đề, còn xin các thư hữu ở khu bình luận của sách nói ra.

Trước khi cập nhật nổ ra, tiểu lâu không cầu vé, khi nào bùng nổ, khi nào thì xin phiếu còn xin được ủng hộ, bái tạ.

Hồng Bá Thiên chết rồi, buồn cười là lục đục với nhau tu hành mấy chục năm, trong một đêm hóa thành bọt nước.

Lý Dật Phong đứng bên ngoài hang đá, trên mặt có vẻ cảm thán, ngửa mặt nhìn lên bầu trời màu xám đang dần dần mờ hồ biến mất. Bất quá lập tức trong lòng hắn giống như nhớ ra cái gì đó, trong mắt hiện lên vẻ hưng phấn, bàn tay theo bản năng vuốt ve túi trữ vật bên hông mình, thân hình phóng lên, đi về phía đệ tử chỗ ở của mình.

Đúng vậy, Vạn Thi tông có mấy ngàn đệ tử ngoại môn, đều có tư chất tu hành, nhưng không thể so sánh với những thiên tài kia. Chỉ có thể bị ném cùng một chỗ, giã dạy tu luyện, có lẽ một đoạn thời gian sau có người có thể giã dạy bò vào ngoại môn, sau đó nghênh đón chính là càng thêm tàn khốc đào thải.

Hồng Bá Thiên mặc dù có tu vi luyện khí tầng mười một, nhưng trong mấy ngàn đệ tử ngoại môn, cũng không phải là tồn tại chói mắt nhất. Ngoại môn, đệ tử luyện khí đỉnh phong cũng không phải là ít, cho dù giống như Ngô Khí tu vi hiện tại, cũng có không ít đệ tử chân đạp vào cảnh giới Trúc Cơ, cũng có không ít. Những người này hoặc là bế quan tu luyện, hoặc là xuất ngoại lịch luyện, mục đích lại đều giống nhau, đó chính là muốn đột phá bình cảnh tiến vào cảnh giới Trúc Cơ.

Ngô Khí cũng đạt tới cấp độ kia, bất quá hẳn khác với mọi người. Nếu hắn muốn tiến vào cảnh giới Trúc Cơ, chỉ cần quay về âm đàm ở Lưu Huỳnh sơn, bế quan tu hành mấy tháng là có thể một lần đột phá bình cảnh, tiến vào Trúc Cơ.

Nhưng Ngô Khí lại không muốn tiến vào Trúc Cơ lúc này, bởi vì hắn còn cần chém giết, kinh nghiệm đối địch của hắn quá ít. So sánh với những đệ tử ngoại môn tu luyện mười mấy năm thậm chí là vài chục năm mới đến Luyện Khí đỉnh phong, kinh nghiệm chém giết của Ngô Khí quá ít. Hắn tiến vào ngoại môn bất quá chỉ mấy năm, tu vi đã đến cảnh giới như vậy, so với Vũ Văn Định năm đó hẳn gặp còn nhanh hơn.

Ngô Khí có thể cảm giác được, không chỉ là ngoại môn, nội môn cũng đã có không ít người chú ý tới mình. Nhất là Trần Thanh cùng Hồng Bá Thiên hấn giết, còn có hai đệ tử mặc thanh y chấp pháp kia. Những người này đều không phải đệ tử ngoại môn bình thường dám giết, thiên hạ không có tường nào không lộ gió, cho dù Ngô Khí tự tin không lưu lại một tia dấu vết, nhưng ở tu chân giới, không có chuyện gì là không thể.

Đúng là nên đi ra ngoài một chuyến.

Ngồi ngay ngắn trên lưng ưng, đáy lòng Ngô Khí hiện lên rất nhiều ý niệm, suy nghĩ hết thấy những gì trải qua mấy năm nay. Tuy rằng ngay từ đầu tu vi hấn thấp, bất quá trải qua mấy lần nguy hiểm tính mạng, Ngô Khí chẳng những không chết đi, ngược lại lại được đại cơ duyên, tu vi tăng vọt như vậy.

Ba tháng sau là kỳ thi ngoại môn, nội môn đại bĩ thì nửa năm sau, chỉ cần tại đây.

Suu suu suu suu suu

Một tiếng ưng gáy chột vang vọng không trung, thi ưng Ngô Khí cười xuất hiện trên không ngoại sự đường, không cần Ngô Khí mở miệng, Thi Ưng đột nhiên khẽ động đã ngã xuống dưới.

Vù vù vù

Sơn phong gào thét, Ngô Khí thân thể từ trên lưng Thi Ưng bay xuống, trong nháy mắt rơi xuống đất Ngô Khí liền thu Thi Ưng lại. Hai chân hấn đứng vững, không để ý tới ánh mắt kính sợ của những đệ tử ngoại môn chung quanh, Ngô Khí trực tiếp đi về phía chính điện ngoại môn.

Trong nháy mắt bước vào chính điện, Ngô Khí lập tức cảm giác được người trong điện càng nhiều hơn so với trước kia, mặc dù chánh điện ngoại sự đường rất khổng lồ. Nhưng lúc này trong điện có gần ngàn người, nhất là phía trước ngọc bích kia, càng đứng đầy người.

Ngô Khí đi vào, lập tức có người phát hiện, nhưng không một ai dám giống mấy năm trước, dùng ánh mắt không kiêng nể gì đánh giá Ngô Khí, hai đệ tử mặc áo xanh chết đi, khiến dư uy

của Ngô Khí vẫn còn. Cho dù là một số đệ tử tinh anh, ánh mắt nhìn về phía Ngô Khí cũng đều mang theo vẻ tôn kính.

Đối với ánh mắt kính sợ của rất nhiều ngoại môn đệ tử chung quanh, Ngô Khí đã sớm quen. Dừng lại ở cửa điện trong nháy mắt, sau đó đi về phía bên cạnh ngọc bích phụ trách tiếp đãi nhiệm vụ của ngoại môn đệ tử.

Vù vù

Nhẹ nhàng vung tay lên, nhất thời túi trữ vật bên hông Ngô Khí tỏa sáng hào quang, một đồng đồ vật từ bên trong bay ra, cuối cùng rơi vào trên bàn đá to lớn trước mặt lão quản sự.

Đồng đảo đệ tử ngoại môn chung quanh thấy vậy, trên mặt nhao nhao lộ ra vẻ tò mò, trừng to mắt nhìn về phía bàn đá lão quản sự kia. Đợi sau khi thấy rõ đồng đồ vật kia, mỗi một đệ tử ngoại môn trên mặt đều hiện ra vẻ kinh ngạc.

Huyết thụ quả...

Có người nhìn thấy Huyết thụ quả kinh hô lên, bất quá lập tức tiếng kinh hô của hắn liền bị từng tiếng hít vào hơi lạnh chung quanh thay thế.

Đó là đầu lâu Hồng Mao Thi Hài, khoảng chừng mấy chục viên. Chẳng lẽ hắn hoàn thành nhiệm vụ kia, tru diệt bảy Hồng Mao Thi Hài, thu về trăm quả Huyết Thụ.

Có một đệ tử tinh anh dường như cũng đã xem qua nhiệm vụ kia, lúc này nhìn thấy đồ vật Ngô Khí lấy ra từ trong túi trữ vật, lập tức kinh hãi thành tiếng. Không chỉ là hắn, lão quản sự phía sau bàn đá cũng rất là kinh ngạc. Vốn hắn cho rằng, Ngô Khí căn bản không cách nào hoàn thành nhiệm vụ này.

Khác với mọi người, hắn biết rõ chỗ nguy hiểm thật sự của nhiệm vụ kia, không chỉ là những con khỉ lông đỏ kia. Còn có Huyết Thụ Đằng cửa ải nào, trưởng lão tuyên bố nhiệm vụ lúc trước cố ý không để hắn nói ra sự tình Huyết Thụ Đằng, muốn khảo nghiệm đệ tử tiếp nhận nhiệm vụ một chút. Nếu có thể thông qua khảo nghiệm, ban thưởng đương nhiên chính là mấy ngàn trái Huyết Thụ Quả.

Lão quản sự kinh ngạc nhìn hai đồng đồ vật trên bàn đá, một đồng là Huyết Thụ Quả, một đồng lại là đầu lâu Hồng Mao Thi Hào máu chảy đầm đìa. Vốn hấn cho rằng, ngoại môn hấn là không có ai có thể hoàn thành nhiệm vụ này, trừ phi là mấy ngoại môn tinh anh đệ tử có tu vi đỉnh cao liên hợp mới có thể được.

Lại không nghĩ tới, một mình Ngô Khí lại hoàn thành.

Có vấn đề gì sao?

Nhìn thấy biểu tình trên mặt Ngô Khí tựa hồ có chút không kiên nhẫn, lão quản sự giật mình, vội vàng vung tay lên thu hai đồng đồ vật trên bàn đá vào.

Không có không có, thực lực Ngô sư đệ kinh người, chỉ một nhiệm vụ nhỏ thôi tất nhiên là không ngã được.

Lão quản sự tiếp nhận ngọc bài thân phận của Ngô Khí, trong tay nhanh chóng đem điểm cống hiến giấu vào trong đó. Sau khi hoàn thành công việc, khom người đem ngọc bài trả lại cho Ngô Khí. Thái độ so với trước kia càng thêm cung kính, thậm chí còn tiếp cận với nịnh nọt.

Ngô Khí cũng không làm khó lão quản sự này, năm đó mặc dù hấn bị hãm hại một phần, bất quá dù sao cũng có một phần cơ duyên lớn cho hấn, cũng bị trừng phạt. Ngô Khí cũng lười truy cứu, Hồng Bá Thiên vừa chết, sau khi Ngô Khí không còn Cố nữa, đáy lòng chỉ có một ý niệm. Đó chính là ra ngoài rèn luyện một phen, tăng lên thực lực, gia tăng kinh nghiệm chém giết chiến đấu của bản thân.

Bất quá nếu muốn ra ngoài, tự nhiên vẫn là nên tới nơi này tiếp nhận mấy nhiệm vụ mới thỏa đáng, vừa vặn có thể mượn chuyện này đi tới những nơi nguy hiểm. Không cần phải không đầu không đuôi đi dạo lung tung, lãng phí thời gian.

Sư đệ còn muốn nhận nhiệm vụ.

Sống nhiều năm như vậy, cũng không phải là không có thu hoạch gì, lão quản sự kia giỏi về tra ngôn quan sắc, tựa hồ mơ hồ đoán được suy nghĩ trong lòng Ngô Khí. Không đợi Ngô Khí tự mình mở miệng, hấn liền mở miệng trước. Nhìn thấy

Ngô Khí nhàn nhạt gật đầu, hắn liền tranh thủ thời gian đưa một quả ngọc giản qua.

Tiếp nhận ngọc giản, thần niệm thăm dò vào trong đó, Ngô Khí xem xét nhiệm vụ bên trong. Nhiệm vụ trong ngọc giản này không nhiều, tổng cộng chỉ có mười mấy cái mà thôi.

Nhưng mỗi một người đều là nguy hiểm nhất, đều phải tiến vào những hung địa cực kỳ nguy hiểm, lấy ra trân vật linh vật gì đến. Tuy nói nguy hiểm càng lớn, lợi ích cũng sẽ càng lớn, nhưng nếu không có người nào có thực lực, tiếp nhận những nhiệm vụ này, không khác gì tìm chết.

Ngô Khí chỉ xem lướt qua khoảng một hơi, liền trả ngọc giản lại cho lão quản sự. Đang muốn dùng thần niệm truyền âm nói cho lão quản sự biết hắn tiếp nhận nhiệm vụ gì, hình như lại nghĩ tới điều gì, Ngô Khí bỗng nhiên mở miệng nói chuyện, nói ra ba nhiệm vụ mà hắn tiếp nhận.

Không để ý tới vẻ mặt kinh ngạc của lão quản sự, còn có ánh mắt của đệ tử chung quanh, sau khi Ngô Khí nói xong, lập tức xoay người ra khỏi chính điện ngoại sự đường.

Sưu sưu sưu sưu sưu

Thi ưng chợt bay lên, hóa thành một đạo hơi quang, lấy tốc độ khủng bố bay lên không trung. Sau đó liền biến mất trong mây mù trên bầu trời, không biết đi nơi nào.

Canh thứ nhất đến canh gác.

Một mảnh bình nguyên rộng lớn, sương mù âm u bao phủ xuống, thây chất đầy đồng, khắp nơi đều thấy xương trắng dày đặc. Rõ ràng là ban ngày, nơi này lại chỉ có thể nhìn thấy cảnh tượng trong vòng mười mét, có một số nơi bí ẩn, càng không thấy được năm ngón tay, cực kỳ u ám.

Nơi đây tên là Hủ Thi Nguyên, nơi này trước kia chính là một chiến trường cổ xưa, rất lâu trước kia, thường xuyên có quốc gia phạm nhân ở chỗ này khai chiến. Bất quá nhiều năm trước, cũng không biết có phải bị Vạn Thi Tông ảnh hưởng hay không, chiến trường này xảy ra biến hóa. Vô số binh sĩ bỏ mình ở chỗ này, vậy mà trong một đêm hóa thành cương thi.

Vừa là chiến trường cổ, binh sĩ chết ở bên trong tất nhiên là không biết bao nhiêu, trong một đêm nơi này liền trở thành cấm địa của phạm nhân. Bởi vì người phạm tiến vào nguyên mục nát, đều sẽ bị vô số cương thi tập kích. Có thể tưởng tượng, cương thi như núi như biển ủa tới, cho dù là tu sĩ cũng vẫn như cũ không chịu nổi, chứ đừng nói là phạm nhân.

Mà nơi này sau khi xảy ra biến hóa hung sát như vậy, những quốc gia phạm nhân kia mỗi khi xảy ra chiến tranh, có rất nhiều tử thi sinh ra, liền vứt bỏ nơi này, xem nơi này là nơi vứt bỏ thi thể. Mà quỷ dị chính là, phạm là thi thể bị vứt bỏ ở bên trong, cuối cùng đều sẽ biến thành cương thi.

Dần dà, trên bình nguyên này cũng chỉ tụ tập không biết bao nhiêu cương thi, mỗi khi đến đêm xuống, cương thi nơi này sẽ thức tỉnh, sau đó bắt đầu du đãng khắp nơi, có bất kỳ khí tức sinh nhân hoặc là máu tươi xuất hiện, sẽ làm cho những cương thi này phát cuồng, quần công kích.

Nơi đây, ban ngày vô thanh vô tức, như hiện thế tận thế. Một buổi tối, phi điều không độ, sinh linh tuyệt tích, chỉ có vô số cương thi du đãng không ngớt.

Ban ngày đến đêm tối, bất quá chỉ mấy canh giờ mà thôi, không bao lâu liền trôi qua.

Đêm xuống, một vầng trăng u ám treo trên bầu trời đêm, ánh sáng màu xám ảm đạm chiếu xuống, hủ thi nguyên vốn yên tĩnh không tiếng động lập tức xảy ra biến hóa kinh người.

Rào rào.

Tiếng vang quái dị xuất hiện trên bình nguyên, nguyên bản Hủ Thi Nguyên còn bình tĩnh lập tức náo nhiệt lên, chỉ là người náo nhiệt này lại nhìn thấy từ đầu đến chân đều là lạnh.

Chỉ thấy trên bình nguyên trống rỗng, từng bộ từng bộ thi thể vốn nằm trên mặt đất, vậy mà chậm rãi bò dậy. Từng đầu tay chân hư thối từ lòng đất chui lên, sau đó leo ra từng bộ thi thể cực kỳ hư thối. Những thi thể này, không biết tồn tại bao lâu, đều đã hư thối đến mức cực kỳ buồn nôn.

Một màn khủng bố xuất hiện, vô số thi thể thối rữa đến cực điểm xuất hiện, sau đó bắt đầu du đãng. Những thi thể này hơn phân nửa đều là binh sĩ mặc binh giáp, cả người hư thối, có một số thi thể thậm chí chỉ còn lại một ít thịt màu đen dính trên xương cốt dơ bẩn, có một số thi thể thì trông mắt xám trắng đều tuôn ra, các loại thi thể đứt tay đứt chân thì có thể thấy được.

Dưới màn đêm nặng nề, một nhánh đại quân cương thi xuất hiện, chỉ là đại quân này không có kỷ luật chút nào, chỉ là lang thang không mục đích. Trước kia năm tháng một ngày đều như vậy, du đãng một đêm sau, những cương thi thối rữa này lại nằm về.

Thế nhưng tối nay tựa hồ đã khác, một đạo hắc ảnh chậm rãi xuất hiện ở biên giới Hủ Thi Nguyên kia, toàn bộ Hủ Thi Nguyên, lập tức như là nước bị thiêu đốt đã lâu, sôi trào lên.

Tiếng gầm rú vang vọng.

Bởi vì đạo hắc ảnh kia xuất hiện, trên đồng nguyên mục nát, toàn bộ cương thi tới gần biên giới xoay người, quay về phía bóng đen kia. Có một số hủ thi còn rất hoàn chỉnh, thậm chí phát ra tiếng rống thê lương, hai mắt vốn xám trắng vậy mà xuất hiện một tia quang mang, khát máu.

Động, tất cả cương thi đều chuyển động, lấy tốc độ du tẩu vừa rồi nhanh hơn gấp mười lần đánh về phía bóng đen kia. Bất

quá lúc này có thể tiếp xúc với bóng đen kia, cũng chỉ có những hủ thi kia, hơn phân nửa cương thi còn lại đều chỉ có thể chen chúc đánh tới, lại không thể đến trước mặt bóng đen kia.

Trong đám sương mù tối tăm, một bóng người chậm rãi tiến về phía trước, dường như mục tiêu là chỗ sâu trong đám Hủ Thi Nguyên. Vừa bước vào Hủ Thi Nguyên, vậy mà không dừng bước lại chút nào, vẫn như cũ từng bước một tiến lên phía trước.

Bóng đen kia dần dần hiển lộ thân hình, tóc dài rối vai, người mặc trường bào bình thường nhất đệ tử ngoại môn Vạn Thi Tông, chỗ ngực thêu một cái đầu lâu. Đi thêm vài bước, mặt người này cũng hiển lộ ra, phủ đầy đốm đen, cực kỳ xấu xí, chính là Ngô Khí.

Lấy ba mươi trái tim cương thi trung phẩm, trách không ai dám tiếp, nơi này quả thực chính là Thi Hải, nếu không cẩn thận bị cuốn lấy, lâm vào trong đó, kết đàn tông sư đều có nguy hiểm vẫn thân.

Ngô Khí cau mày nhìn vô số cương thi hư thối đang điên cuồng nhào về phía mình, đây là nhiệm vụ đầu tiên hắn tiếp nhận. Muốn từ nay về sau thu hồi ba mươi trái tim cương thi trung phẩm, cương thi chính là thi thể bình thường nhiễm Cực Âm thi khí biến thành. Là cái xác không hồn, nghiêm túc mà nói, là quái vật không có sinh mệnh tồn tại.

Bất quá cương thi có thể tồn tại thế gian này, cũng có con đường sống của nó. Có một ít cương thi, có đại cơ duyên liền có cơ hội trở thành tồn tại như cương thi vương hoặc thi yêu. Khi đó có thể như đại tu sĩ, có thủ đoạn thông thiên thần thông.

Ngô Khí đã từng nghe nói, trong Vạn Thi Tông có một vị lão tổ Nguyên Anh, chính là cương thi từ trong Thi Sơn bò ra, tu luyện nhiều năm hóa thành Thi Yêu Thể, gần như Bất Tử Bất Diệt. Cho dù là tu sĩ Nguyên Anh cùng cấp, cũng không muốn đối địch với vị lão tổ kia.

Cương thi cũng chia đẳng cấp, phân biệt là hạ phẩm trung phẩm thượng phẩm cùng với cương thi vương. Hạ phẩm cương thi rất dễ nhìn thấy, trung phẩm lại rất khó có được, trừ phi có lượng lớn cương thi tụ tập, nếu không rất khó xuất hiện. Mà cương thi thượng phẩm kia, lại là tồn tại vô cùng thưa thớt. Một khi xuất hiện, ngay cả những tông sư kết đàn cũng sẽ đến ra tay cướp đoạt.

Về phần Cương Thi Vương, đều là tồn tại đã tiếp cận Nguyên Anh kỳ, chỉ cần mở ra linh trí, có thể hóa thành Thi Yêu, trở thành tồn tại còn mạnh mẽ hơn ba phần so với Nguyên Anh lão tổ bình thường.

Nhiệm vụ của Ngô Khí là lấy về ba mươi trái tim cương thi trung phẩm, ở Vạn Thi tông, nơi có thể dễ hấn hoàn thành nhiệm vụ này đúng là không nhiều. Trong đó Hủ Thi Nguyên là một trong số đó, nơi này cách Vạn Thi Tông rất xa, mặc dù Ngô Khí cưới Thi Ung đi đường, cũng vẫn như cũ hao phí trọn vẹn mấy ngày.

Hừ.

Vô số cương thi nhào tới, Ngô Khí lập tức lâm vào trong thi hải, vô số mùi hôi thối của thi thể hỗn hợp cùng một chỗ. Một mùi khó ngửi ngửi được hung hăng chui vào trong mũi Ngô Khí, ngửi được mùi này, ngay cả Ngô Khí cũng thầm nói không chịu nổi, vội vàng phong bế cái mũi của mình.

Hừ lạnh một tiếng, Ngô Khí há miệng phun một cái, một đạo hồng quang nhàn nhạt lập tức từ trong miệng hấn bay ra, đúng là mấy trăm thi trùng khát máu bị Ngô Khí tế luyện quý dị vô cùng.

Thi trùng biến thành hồng quang vừa ra, lập tức rơi xuống lập tức muốn nhào đến trên người một con cương thi Ngô Khí. Cơ hồ trong nháy mắt, tất cả thịt mục trên người con cương thi này liền biến mất không còn một mảnh, chỉ còn lại một bộ xương trắng hếu, bộp một tiếng rơi xuống mặt đất.

Sau khi cắn nuốt xong đầu cương thi kia, hồng quang nhàn nhạt lại khế động, sau một khắc, lại một con cương thi hóa thành bộ xương trắng hếu. Trong mười mấy hơi thở, tất cả

cương thi bên người Ngô Khí đều chạy không thoát biến thành một bộ xương trắng.

Bất quá cho dù như vậy, vẫn không ngừng có vô số cương thi tiền tộc xuất hiện trước mặt Ngô Khí. Những cương thi này đều cực kỳ khát máu, bình thường chỉ cần phát giác được một chút khí tức sinh nhân hoặc là máu tươi, sẽ đuổi theo không bỏ, điên cuồng vọt qua. Cho nên nơi đây mới biến thành cấm địa phàm nhân, chim bay khó mà qua, sinh linh tuyệt tích.

Vù vù vù

Thời gian nửa nén hương trôi qua, Ngô Khí chỉ đi được mấy chục bước mà thôi, mà chung quanh hắn đã hiện đầy xương trắng. Nhưng trong sương mù u ám chung quanh, vẫn có vô số cương thi xuất hiện, điên cuồng đánh tới. Hoàn toàn không có chút lý trí nào, không có chút quy luật nào., Nơi này giống như một vũng bùn, chỉ cần đi vào, sẽ lâm vào trong vô tận thi triều, không thoát thân được. Nhưng lúc này sinh ra đã xâm nhập một ít, cho dù muốn rút đi cũng rất khó, lọt vào tầm mắt, đều là cương thi dữ tợn buồn nôn.

Ngô Khí nhú mày, hắn đã nghĩ tới sự khó chơi của những cương thi này, lại không ngờ còn đánh giá thấp.

Bây giờ hắn đã lâm vào trong Thi Hải, mặc dù những cương thi này đều không có lực công kích gì, chỉ có thể đơn giản cắn xé, có một ít cương thi hư thối quá độ thậm chí không làm được. Bất quá những cương thi này vô cùng vô tận, khiến Ngô Khí căn bản không thoát thân được.

Hơn nữa đến hiện tại, chớ nói là cương thi trung phẩm, ngay cả cương thi hạ phẩm, Ngô Khí cũng không nhìn thấy một đầu.

Canh hai đến canh.

Vù vù vù

Trong không khí truyền đến tiếng chấn động mãnh liệt, không phải là đến từ những cương thi mục nát vô cùng vô tận điên cuồng vọt tới. Mà là một đạo hồng tuyến, mấy trăm thi trùng khát máu biến thành, bất quá lúc này sợi chỉ đỏ này đã biến thành màu đỏ sậm, trong hoàn cảnh u ám có vẻ đặc biệt dễ thấy.

Lại muốn tiến hóa rồi.

Ngô Khí và mấy trăm thi trùng tâm ý tương thông, lập tức biết được biến hóa của thi trùng lúc này. Lại là đến điểm giới hạn tiến hóa, lúc này đã nửa canh giờ, mấy trăm thi trùng hầu như không ngừng ăn không biết bao nhiêu huyết nhục cương thi, lại muốn biến hóa.

Thi trùng có biến hóa, trên mặt Ngô Khí lại không thấy ý cười, ngược lại rất khó xử. Giờ phút này quanh hắn còn có vô số cương thi vọt tới, nếu thu thập thi trùng, hắn sẽ tự mình ra trận.

Đang lúc khó xử, bỗng nhiên trong đầu hiện lên một đạo linh quang, giống như nghĩ tới cái gì.

Bàn tay hắn nhanh chóng vung lên trên không trung, hào quang lập lòe, mấy trăm sợi tơ đỏ sậm do thi trùng biến thành bị Ngô Khí thu lại. Nhưng đồng thời cũng có một vật đột nhiên xuất hiện trước mặt Ngô Khí, là một hộp ngọc.

Chỉ thấy trong hộp ngọc óng ánh kia, có một cây thực vật quái dị như hạt đậu.

Hóa Thi Đằng thành Thi Đằng.

Vật lúc này Ngô Khí xuất ra chính là vật lúc trước lấy được Hóa Thi Đằng ở dưới Thi Cốt Uyên. Sau khi đạt được vật này, Ngô Khí mới lần đầu tiên lấy ra.

Hóa Thi Đằng trân quý, từ sau khi phát hiện ra vẻ mặt cực kỳ hưng phấn của nó, có thể nhìn ra. Hóa Thi Đằng, có thể tế

luyện làm chí bảo tùy thân, nếu thai nghén dưỡng pháp, tiến vào Hóa Thi Đằng thành thực uy lực vô cùng, thậm chí có thể cùng tu sĩ Kết Đan Tông đánh một trận.

Bảo vật loại này, tại Ngô Khí nơi đó lại là Mông Trần, cũng là bởi vì cơ duyên không ngừng, gần đây lại được một thi thể Ma tu kết đan đỉnh phong, lúc này mới tạm thời quên đi Hóa Thi Đằng.

Nếu không gặp phải khôn cảnh của Hủ Thi nguyên này, Ngô Khí cũng sẽ không nhớ mình có được một cây Hóa Thi Đằng còn nhỏ tuổi. Lúc này lấy ra, vừa vặn có thể giải quyết cục diện khôn cùng lúc này.

Tiện tay ném đi, hộp ngọc chứa Hóa Thi đằng kia bị Ngô Khí ném lên trên mặt đất cách đó không xa. Cũng không biết Ngô Khí đã động tay chân gì khi hộp ngọc rời khỏi tay, hộp ngọc kia rơi xuống đất lập tức vỡ vụn ra, Hóa Thi Đằng giống như Huyết Hồng Đậu Nha lập tức có động tĩnh.

Vù vù

Nghênh phong tăng mạnh, dưới ánh nhìn chăm chú của Ngô Khí, Hóa Thi Đằng kia vậy mà lấy tốc độ khủng bố sinh trưởng lên, trong khoảng khắc liền phá hủy hộp ngọc kia, cây Hóa Thi Đằng này tựa hồ cực kỳ thích hoàn cảnh nơi này, nhanh chóng phát triển lên, bất quá một lát, trước mặt Ngô Khí liền có thêm một cây Huyết Đằng tráng kiện chậm rãi chập chờn.

Bốp bốp bốp.

Một màn dị thường quỷ dị xuất hiện, không biết xảy ra chuyện gì, tuân về phía đám cương thi mục nát Ngô Khí kia, vậy mà giống như mất đi tất cả tinh hoa, giống như bùn nhão ném xuống mặt đất, sau đó hóa thành một đồng bột phấn.

Chung quanh Ngô Khí mấy trượng quả thực biến thành cấm địa, tất cả cương thi mục nát bước vào lập tức hóa thành một đồng bột phấn phiêu tán. Một cỗ khí tức quỷ dị không gì sánh được tràn ngập chung quanh Ngô Khí, Huyết Hồng Hóa Thi Đằng kia giờ phút này lay động không ngớt, một bức tượng

say mê, quả thực giống như những người bị đánh tan Ngũ Độc tán ở thế giới phạm nhân.

Tâm niệm vừa động, hai đạo chân khí tinh thuần bỗng nhiên vọt tới hai mắt, lúc này Ngô Khí lại nhìn về phía trước mắt. Giờ phút này một cảnh tượng khác liền tiến vào trong mắt Ngô Khí, chỉ thấy chung quanh hắn, từng đạo khí tức huyết hồng tràn ngập, không ngừng quán lên trên thân những cương thi thối rữa kia.

Bất luận một con cương thi nào, chỉ cần bị khí tức huyết hồng quán quanh, lập tức sẽ hóa thành một đồng bột phấn, phiêu tán biến mất. Theo từng con cương thi quỷ dị biến mất, Ngô Khí rõ ràng có thể nhìn thấy, từng sợi thi khí xuất hiện, sau đó bị hóa thi đằng trước người hấp thu. Hóa Thi đằng kia rõ ràng chính là say mê trong hấp thu thi khí, nó coi những cương thi này là chất dinh dưỡng.

Quả thực giống như lời đồn, dây leo này có thể hóa thành ngàn vạn thi thể.

Trên mặt xuất hiện nụ cười nhạt, dưới chân khẽ động, tiếp tục đi về phía trước, Hóa Thi Đằng phía sau hắn chập chờn đuổi theo.

Cảnh tượng hủ thi nguyên chưa bao giờ xuất hiện, giờ phút này lại trình diễn. Hôi ám vụ khí quay cuồng không ngớt, vô số cương thi phun trào, tựa hồ trong trung tâm Thi Hải có đồ vật gì đó đang di động, tất cả cương thi đều di động theo.

Tiếng rống vang lên.

Một con cương thi dị thường dữ tợn, trên thân tản ra sát khí dày đặc chợt xuất hiện trong thi triều, hai tay hai chân đều ở trên mặt đất, giống như một con chó điên. gào thét phóng về phía Ngô Khí, cương thi ngăn trở đường đi của nó nhao nhao bị nó đã man đung văng ra.

Di, trung phẩm cương thi...

Ngô Khí nhìn thấy con cương thi dị thường dữ tợn này, không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, đang muốn ra tay chế ngự nó. Sau đó lấy trái tim của nó, lại không nghĩ lúc này trong không khí bỗng nhiên vang lên thanh âm gào thét kịch liệt.

Vào

Một đạo huyết ảnh hiện lên, không khí bị ngạnh sinh đâm phá, trong tiếng gào thét, Ngô Khí chỉ nhìn thấy Huyết Ảnh kia hung hăng quất lên người trung phẩm cương thi kia.

Đánh nát, dưới đạo huyết ảnh kia, đầu cương thi vốn còn hung hãn dị thường kia vậy mà sinh ra vỡ nát. Hóa thành một đoàn sương mù màu xám, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được đã bị hóa thi đẳng hiển lộ ra hình thể hấp thu.

Nhìn thấy một màn này, trên mặt Ngô Khí lập tức cười khổ liên tục, không nghĩ tới Hóa Thi Đẳng này vậy mà lại ăn với mình. Hiện tại thời gian cấp bách, Ngô Khí chỉ đơn giản tế luyện một chút Hóa Thi Đẳng kia, cho nên không chế không thuận buồm xuôi gió như những thi trùng khát máu kia.

Tuy rằng bị cướp ăn, nhưng Ngô Khí chỉ cười khổ một chút, chột trên mặt lộ ra vẻ hung phấn, đáy lòng lập tức sinh ra một ít ý niệm trong đầu.

Ngoại môn, ý định của hắn lúc đầu là lấy Không Thi Thuật không chế một cỗ Luyện Thi coi như thủ đoạn đối địch bình thường, miễn cho bị nhìn ra bí mật lớn trên người mình.

Nhưng dưới cơ duyên, cỗ luyện thi đầu tiên hắn đạt được lại là một cỗ ma tu Kết Đan đỉnh phong. Nếu Ngô Khí ở ngoại môn xuất ra bộ luyện thi kia, chỉ sợ toàn bộ Vạn Thi tông đều sẽ chấn động, không biết có bao nhiêu người sẽ mơ ước có Ngô Khí, thậm chí có người ngay lập tức ra tay cướp đoạt.

Nơi đây có trăm vạn cương thi, chắc là đủ để hóa thi đẳng sinh trưởng đến thành thực.

Ngô Khí thâm nghĩ trong lòng, chân vẫn không dừng lại, vẫn tiến sâu về phía Hủ Thi Nguyên.

Nếu có người lúc này xua tán những sương mù u ám trên bình nguyên, sẽ nhìn thấy một màn vô cùng đáng sợ. Trong vô cùng vô tận thi triều, một người một dây đi về phía trước, chung quanh có vô số cương thi hung sát dữ tợn. Nhưng không có một cương thi nào có thể tiếp xúc đến một người một dây leo, chỉ cần có cương thi bước vào trong phạm vi ba trượng quanh người, lập tức sẽ hóa thành bột phấn biến mất.

Đáng tiếc những cương thi kia căn bản không có trí tuệ, chúng chỉ là cái xác không hồn mà thôi, chỉ còn lại có bản năng khát máu. Ngô Khí thân phát ra khí tức người sống, quả thực như đèn thắp trong bóng tối, vô cùng dễ làm người khác chú ý. Càng ngày càng có nhiều cương thi bị hấp dẫn tới đây, muốn ăn thịt Ngô Khí.

Hóa Thi Đằng sau lưng Ngô Khí giờ phút này quả thực là điên cuồng, cơ hồ qua một lát, nó sẽ lớn lên mấy phần. Lúc đầu bắt quả chỉ là một cây Đậu Nha nhỏ, nhưng bây giờ, đã tráng kiện như cánh tay nhân loại, dài hơn mười trượng, không ngừng lay động, rễ cây lại cắm rễ dưới bùn đất Hủ Thi Nguyên, theo bước chân của Ngô Khí nhúc nhích.

Nếu cảnh này rơi vào trong mắt phạm nhân, chắc chắn sẽ cho rằng đó là yêu ma vô cùng đáng sợ của Hủ Thi Nguyên, lập tức sợ đến tè ra quần.

Thời gian trôi qua từng chút, Ngô Khí như phạm nhân, từng bước một tiến vào sâu trong Hủ Thi Nguyên. Không có một đầu cương thi nào có thể chạm đến Ngô Khí, thế nhưng những cương thi kia vẫn như trước không lùi về phía sau, như thủy triều muốn bao phủ Ngô Khí vào trong đó.

Tiếng gầm rú vang vọng.

Tiếng gào rú quen thuộc bỗng nhiên vang lên chung quanh, trong vô tận thi triều, ba phương hướng bỗng nhiên nổi lên rối loạn. Ngô Khí mất lực cỡ nào, đảo qua, liền nhìn thấy ba con cương thi cơ bắp dữ tợn toàn thân điên cuồng lao tới, giống như hai tay chân giẫm lên mặt đất, giống như chó điên lao tới.

Cương thi trung phẩm, ba con.

Hai mắt Ngô Khí ngưng tụ, chợt lộ ra sắc mặt vui mừng. Không đợi ba con cương thi trung phẩm kia xông tới, Ngô Khí vậy mà xuất thủ trước, một bước lao ra ngoài, trong tay lấp lóe quang mang, dao găm bạch cốt thoáng hiện.

Chân khí chuyển động, trên bạch cốt chủ thủ kia lập tức tỏa sáng hào quang, vô cùng sắc bén bắn ra, như một thanh trường kiếm, hung hăng bổ về phía một con cương thi trung phẩm Ngô Khí xông tới.

Toàn lực ra tay, không lưu lại chút dư lực nào, dưới sự thúc giục của chân khí hùng hậu, con dao làm từ xương trắng trong tay Ngô Khí trở nên vô cùng sắc bén. Chủy mang đen kịt xì xì phun ra, con cương thi trung phẩm kia thu thế không kịp, hung hăng đụng vào.

Xoẹt xoẹt

Phá vỡ, một cái đầu lâu ghê tởm bị dao găm sắc bén không gì sánh được phá vỡ hai nửa, óc xám xịt buông ra, chột lại bị dao nhọn phun ra quấy nát.

Một kích mất mạng, một cương thi trung phẩm ngay cả góc áo Ngô Khí cũng không đụng tới, đã chết. Thân thể cường tráng quá mức còn dư lực, vẫn như cũ hướng về phía trước, Ngô Khí một phát bắt được thi thể không đầu, thuận thế lui về phạm vi Hóa Thi đằng che chở.

Bởi vì đám hủ thi do Ngô Khí xuất kích mà thoáng cái đều tràn tới, trong chớp mắt đều hóa thành bột phấn phiêu tán.

Vèo vèo vèo

Gần như đồng thời, lúc Ngô Khí giết con cương thi trung phẩm kia, hai con cương thi trung phẩm khác cũng vọt tới trước mặt Ngô Khí. Nhưng còn chưa chờ Ngô Khí xuất thủ, hai đạo huyết ảnh hầu như không phân biệt trước sau hiện lên, lại nhìn, đã không nhìn thấy hai con cương thi trung phẩm kia bóng dáng.

Viên thứ hai mươi tám.

Sương mù xám xịt quay cuồng một trận, thân ảnh Ngô Khí thoáng hiện trong đó, trên mặt có vẻ hung phấn, trong tay nắm một khối thịt màu đen. Dưới chân hắn, một cỗ thi thể dữ tợn đáng sợ đang nằm ở nơi đó, nơi ngực thi thể kia có một lỗ lớn đáng sợ.

Rống rống gầm.

Tiếng gào rú thê lương lập tức vang lên trong thi trường quanh Ngô Khí, chia ra đến từ năm hướng, rối loạn xuất hiện, năm con cương thi cường tráng ác liệt ghê tởm giống như chó điên, xông tới phía Ngô Khí.

Thân thể xanh mét, nhưng lại cường tráng dị thường, răng nanh thật dài duỗi ra, trong lúc chạy nước dãi vô cùng buồn nôn từ trong miệng bọn chúng bắn tung tóe ra, rất là ghê tởm.

Ngô Khí quay đầu nhìn thấy năm con cương thi này, trên mặt lập tức hiện ra sắc mặt vui mừng.

Cương thi trung phẩm, năm con, tới rất đúng lúc.

Vù vù

Cơ hồ là đồng thời, trong nháy mắt Ngô Khí chuyển động, một đạo huyết ảnh cũng chuyển động theo. Ngô Khí một cái thuấn thân, cả người liền biến mất tại chỗ, lúc xuất hiện đã cách đó mười trượng.

Xoẹt xoẹt xoẹt

Động thủ, nháy mắt khi Ngô Khí hiện thân, một cương thi trung phẩm cũng vọt tới trước mặt hắn. Không chút chần chờ, trên mặt Ngô Khí thậm chí ngay cả một chút biểu cảm cũng khó có thể nhìn thấy, dao găm bạch cốt trong tay hắn xẹt qua một vết tích quỷ dị trên không trung.

Chủy mang tăng vọt, đâm rách không khí, gào thét hung hăng cắm vào trước ngực con cương thi trung phẩm trước mắt này,

cổ tay hung hăng quấy một cái, lực lượng vô địch sinh ra, ngực con cương thi này lập tức bị Ngô Khí vặn ra một cái lỗ lớn.

Sau khi lùi lại một bước, lập tức nghe thấy một tiếng vang rầm rầm, từng đoàn thịt nát ghê tởm từ lỗ thủng ngực cương thi kia rơi ra. Trong đó có một vật giống như trái tim màu đen, bàn tay Ngô Khí duỗi ra liền tiếp được.

Hào quang lóe lên, trái tim màu đen này đã bị Ngô Khí bỏ vào trong túi trữ vật bên hông.

Hầu như trong một hơi thở giết chết một con cương thi trung phẩm không đến, Ngô Khí không hề ngừng lại, sau khi cất kỹ trái tim màu đen kia, thân hình chợt xoay chuyển, hai chân hung hăng đạp trên mặt đất một cái, cả người liền lấy tốc độ khủng bố bắn về phía một đầu cương thi trung phẩm khác.

Uống xong...

Trên dao găm bạch cốt lạnh lẽo, dao găm chói mắt thoáng hiện, sau đó là một cái đầu dữ tợn rơi xuống đất. Ngô Khí không chê bản chút nào, ngay khi cái đầu kia rơi xuống đất, bàn tay liền lập tức thành trảo, cứng rắn cắm vào ngực cương thi không đầu trước mặt, lúc lấy ra lòng bàn tay đã có thêm một trái tim màu đen.

Bất quá chờ hẩn thu hồi trái tim trong tay lại, phương viên mười trượng chung quanh đã không còn cương thi trung phẩm, ba con kia, trong vô thanh vô tức đã biến mất.

Ngô Khí hiện lên một tia cười khô, nhìn về phía sau mình. Một cái chân to lớn chập chờn không ngớt như nhân loại, tựa hồ đắm chìm trong cái gì huyết hồng mạn. Trong nửa canh giờ trôi qua, Ngô Khí đã lĩnh giáo đầy đủ cây Hóa Thi Đằng này đáng sợ. Không có một con trung phẩm cương thi có thể ở dưới nó co lại còn bảo trì nguyên vẹn, mỗi một con đều là một kích lầy mạng.

Một thi một người cách hủ thi nguyên này rất xa, cương thi gặp phải càng ngày càng lợi hại, ngay cả trung phẩm cương thi cũng gặp không dưới trăm con. Cho dù như vậy, ba mươi khối

trái tim trung phẩm cương thi Ngô Khí muốn lấy, cũng khó khăn lắm mới gom đủ.

Hóa Thi Đằng coi thi thể là chất dinh dưỡng, cho dù đã hóa thành cương thi cũng vậy, hấp thu những thi thể này là bản năng hóa thi đằng. Ngô Khí bây giờ chẳng qua chỉ là tế luyện một chút hóa thi đằng, còn không đủ để Hóa Thi Đằng vi phạm bản năng của mình.

Hơn nữa theo gốc Hóa Thi Đằng này hấp thu chất dinh dưỡng càng ngày càng nhiều, nó cũng bắt đầu dần dần thoát ly âu niên kỷ, mặc dù còn cách thành thực rất xa. Nhưng thực lực cũng đã đến mức phi thường đáng sợ, chiếu theo chiến lược hiện tại triển lộ ra, Ngô Khí phán đoán cây Hóa Thi Đằng này chính là chém giết cùng một tu sĩ Trúc Cơ, cũng tuyệt đối sẽ không rơi vào hạ phong.

Rốt cuộc cũng thu thập đủ, không thể đi vào trong nữa.

Ngô Khí dừng chân lại, trên mặt đột nhiên lộ ra một vòng ngưng trọng. Cảnh tượng chung quanh không thay đổi chút nào, thi triều phun trào, vô cùng vô tận hủ thi không ngừng vọt tới, muốn xé Ngô Khí thành mảnh vụn. Thế nhưng không biết từ khi nào, trong lòng Ngô Khí xuất hiện dự cảm nhân nhật, hơn nữa dự cảm này càng ngày càng mãnh liệt, khiến Ngô Khí không thể không nhìn thẳng.

Dừng lại tại chỗ, tùy ý để thi triều chung quanh phun trào, Ngô Khí nghiêm túc nhìn về phía trước. Vượt qua đàn thi thể phun trào không ngớt, ánh mắt trực tiếp rơi vào chỗ sâu trong hư không hủ thi nguyên, nhưng chỉ nhìn thấy bóng tối âm u, hắc ám tan vào trong toàn bộ đêm tối, yên tĩnh có chút quỷ dị.

Ánh mắt nhìn chăm chú vào bóng tối kia, bất an trong lòng Ngô Khí bỗng nhiên trở nên càng thêm mãnh liệt, loại cảm giác này không giống loại dự cảm nguy hiểm đột nhiên xuất hiện. Mà loại cảm giác bất an lâu dài này, tựa hồ trong mảnh hắc ám kia, có tồn tại gì đó đáng sợ vô cùng.

Vù vù

Bước chân vừa lùi lại, Ngô Khí cũng không tiến sâu thêm nữa. Trong miệng thở dài một hơi, thân hình dừng lại, sau đó xoay

người đối mặt với đám dây leo đỏ tươi đang đung đưa.

Hóa Thi Huyết Đằng, nếu không có chuyện này, Ngô Khí chỉ sợ sẽ quên nó đi. Bất quá hiện tại, trong lòng Ngô Khí đã có một chút ý định khác.

Nghe đồn ngàn năm Hóa Thi Huyết Đằng, ngay cả Nguyên Anh lão tổ cũng phải tránh đi phong mang. Nơi đây có trăm vạn Thi, nếu đem Huyết Đằng nuôi dưỡng ở đây, chẳng phải là có chỗ tốt cực lớn sao.

Ngô Khí trong miệng thì thảo tự nói, trong lòng dĩ nhiên có quyết định. Trong nháy mắt, cũng không biết Ngô Khí đã làm gì, khí tức trên người hắn bắt đầu biến hóa.

Hô hấp nhịp tim đập, tất cả dấu hiệu của sinh mệnh đều biến mất, Ngô Khí vậy mà vào lúc này lại tiến vào trạng thái tu luyện rất giống nhau, Thi Như Thạch, tất cả mọi thứ đều mất mát.

Trong nháy mắt, chung quanh yên tĩnh lại, thi triều vốn còn phun trào không ngớt lập tức an tĩnh, hoảng sợ, tất cả thi thể mục nát đều không tìm thấy mục tiêu. Khí tức sinh nhân trên người Ngô Khí không thấy, đắm chìm trong một loại trạng thái kỳ dị, như cây như đá.

Không tìm thấy Ngô Khí, thi triều vốn còn vô cùng vô tận vọt tới bắt đầu dần dần tán đi, lại khôi phục như trước tản mát du đãng.

Ngô Khí tựa như một pho tượng đứng tại chỗ, bàn tay nắm huyết đằng đã trở nên rất to. Cũng không biết Ngô Khí đang làm gì, nguyên nhân ban đầu thi triều tán đi mà Thi Huyết Đằng có chút phần nộ chợt trở nên hưng phấn, dao động càng thêm lợi hại, tựa hồ đang chờ đợi cái gì.

Vù vù

Bỗng dung toàn thân Ngô Khí chấn động, từ trên người hắn bỗng nhiên tràn ra một luồng khí tức tối tăm mờ mịt. Khí tức này cực kỳ huyền ảo, từ trên người Ngô Khí tràn ra, chậm rãi bay về phía Hóa Thi Huyết Đằng. Trong lúc di chuyển, từng đạo quỹ tích huyền ảo bị đan vào nhau, trong mơ hồ, vậy mà

có một loại cảm giác đại đạo hiện ra trong đó, huyền ảo không hiểu, không thể lường được.

Chí đạo truyền thừa, trời cũng là nô, nô ẩn, sắc mặc.

Hai mắt Ngô Khí bỗng nhiên mở ra, một luồng khí tức huyền ảo tối tăm mờ mịt kia lập tức quán quanh trên Hóa Thi Huyết Đẳng, theo lời nói của Ngô Khí rơi xuống, sợi khí tức kia cũng trong nháy mắt dẹt ra một cái ký hiệu quý dị, giống như chữ không phải chữ, giống như họa không phải họa, cực kỳ cổ phác. Bên trong như ẩn chứa ý chí cường đại vô cùng, muốn nô dịch hết thảy trong thiên địa. Thương sinh vạn vật, chỉ cần chạm đến ký hiệu này, sẽ bị nó nô dịch, cho dù là trời cũng không ngoại lệ.

Sau một khắc, ký hiệu quý dị kia liền chậm rãi khắc lên trên Hóa Thi Huyết Đẳng chẳng biết trở nên an tĩnh từ lúc nào. Trong nháy mắt trên phù văn ẩn ký hiệu kia xuất hiện hào quang tối tăm mờ mịt, từ chỗ ẩn ký lan tràn ra toàn bộ cây dây leo.

Đợt ánh sáng tán đi, Hóa Thi Huyết Đẳng vậy mà rút nhỏ lại như chân đi, thân cây đỏ thẫm như máu cũng biến hóa. Tựa hồ có thêm một ít đường vân xám xịt như hỗn độn, đan vào cùng một chỗ, trải rộng thân cây.

Nguyên bản bởi vì cắn nuốt rất nhiều cương thi làm chất dinh dưỡng, mà Hóa Thi Huyết Đẳng lộ ra phong mang vô cùng cường đại, giờ phút này đột nhiên trở nên rất quý dị. Khí tức mơ hồ, nhìn qua cũng xám xịt, giống như một cây dây leo cổ mông trần. Lúc trước trải rộng gai nhọn bén nhọn trên thân dây leo, chẳng biết tại sao, biến mất sạch sẽ.

Vù vù

Ngô Khí chậm rãi phun ra một ngụm trọc khí, đứng thẳng bất động bỗng nhiên mở mắt. Sắc mặt hắn chẳng biết từ lúc nào trở nên tái nhợt, giống như đại chiến với người khác ba ngày ba đêm, thần sắc tràn đầy mệt mỏi.

Mở hai mắt ra, Ngô Khí lập tức nhìn về phía Hóa Thi Huyết Đẳng trước mặt mình. Sau khi nhìn thấy biến hóa của Huyết

Đằng, thần sắc cũng không có gì bất ngờ, giống như đã sớm biết trước.

Đang quan sát, Ngô Khí bỗng nhiên cảm giác được đáy lòng truyền đến một ý niệm yếu ớt. Sau khi cảm ứng được ý niệm kia, trên mặt Ngô Khí lập tức nở rộ nụ cười.

Nô ấn này quả nhiên không tầm thường, chỉ là không biết, thật có thể nô dịch thiên địa này.

Trong mắt Ngô Khí bỗng nhiên lóe lên quang mang trước nay chưa từng có, bất quá lập tức cười nhạt một tiếng, vút ý nghĩ không thể tưởng tượng trong lòng ra xa. Hắn nhàn nhạt nhìn thoáng qua dây leo huyết hồng uốn cong thân thể giống như nô bộc trước mặt, hài lòng gật đầu.

Bàn tay hắn bỗng nhiên vỗ vào túi trữ vật bên hông, hào quang lập loè, một con thi ưng từ trong vòng ngực thú trong tay Ngô Khí bay ra. Ngô Khí thuận thế phóng người lên, vừa lúc rơi vào trên lưng Thi Ưng đang bay lên.

Sưu sưu sưu sưu sưu

Tiếng ưng kêu thê lương vang lên, một đạo hôi quang từ dưới Hủ Thi Nguyên phá không bay lên, trong khoảnh khắc phóng lên bầu trời phía xa.

Àm

Cơ hồ là trong nháy mắt, khi ánh sáng xám phá không bay đi, một cây huyết đằng phong cách cổ xưa vô cùng tráng kiện đột nhiên xuất hiện, giống như một con cự mãng yêu thú sống vạn năm, bỗng nhiên phá vỡ sương mù u ám, thân thể quay cuồng, quấy nhiễu không ngớt. Sóng âm vô hình tản ra bốn phía, khí tức hung lệ khủng bố khát máu Man Hoang hỗn hợp cùng một chỗ, tựa như thật sự có viễn cổ yêu ma phá địa chui ra, muốn tàn sát nhân gian sinh linh đồ thần.

Một màn đáng sợ xuất hiện, vô số cương thi vốn đã khôi phục trạng thái bình thường, tại thời khắc này phảng phất bị thứ gì đó dẫn dắt triệu hoán, vọt tới hướng huyết đằng phong cách cổ xưa kia.

Cảm tạ tấm vé đánh giá của bạn học Tiểu Ác.

Khoảng thời gian gần đây, vì tìm công tác chuyển nhà ở công ty còn có một chút việc vặt, vừa phải cập nhật, làm cho tiểu lâu mệt mỏi giống như chó chết. Có thể duy trì không ngừng, tiểu lâu đã cố gắng hết sức, lần nữa vì không đủ sức đổi mới mà xin lỗi, ngày mai sau này tiểu lâu song nghỉ nghỉ thử chút bản sao.

Dạng ba chuyển nhà, đợi sau khi làm xong tấm lưới sẽ bọc phát trả lễ tiết nợ lại, cho đến nay mới thôi, ghi nợ hai mươi ba, hơn nữa hôm nay chỉ có một hơn, tổng cộng hai mươi tư.

Thư hữu Dưỡng giáo tổ không kiên nhẫn, không ngại đi xem lão thư ma tiểu lâu, đuổi một chút nhàm chán. Yên lặng chờ tiểu lâu bùng nổ cú đầu bài tạ.

【

Thành Kim Thiết, là một tiểu thành biên thủy quốc gia phàm nhân bị Vạn Thi tông khống chế, gần như Đoạn Hồn sơn mạch. Dưới thành có một cái khoáng mạch kim loại, lấy được tên là Kim Thiết, trong thành có mấy vạn phàm nhân, đều là khoáng công, đào khoáng thạch cho Vạn Thi tông, một năm trên thu lấy một lần khoáng thạch. Thành chủ là một tán tu, ba năm trước đã quy về từ Vạn Thi tông, bị ủy thác chức thành chủ Kim Thiết thành này.

Ngô Khí ngồi ngay ngắn trên lưng Thi Ứng, trong tay nắm một cái ngọc giản, thần sắc chuyên chú, tựa hồ đang xem tin tức trong ngọc giản.

Đột ngột, Thi Ứng vốn bay bình ổn bỗng nhiên ngã xuống phía dưới, Ngô Khí cũng lúc này phản ứng lại, ngẩng đầu lên nhìn. Lại thấy xa xa, mây mù vốn còn dày đặc bỗng nhiên sụp đổ, tựa hồ bị thứ gì đó mạnh mẽ xé rách.

Cương phong thổi vù vù

Trong lòng sinh ra báo động, phun ra hai chữ, trên mặt chẳng biết tại sao hiện lên một tia do dự, bất quá nhìn thoáng qua Thi Ứng dưới thân có chút kinh hoảng, Ngô Khí lập tức đi ra về do dự, khống chế Thi ứng hóa thành một đạo lưu quang màu xám rơi nhanh xuống mặt đất phía dưới.

Vù vù

Sau một lát, một đạo hồi quang xuất hiện trên không trung, quang mang tán đi, hiện ra một đầu Thi Ứng vô cùng to lớn. Trên Thi Ứng kia, ngồi ngay ngắn một thanh niên mặc pháp y khô lâu, diện mạo xấu xí.

Trên mặt thanh niên này có một tia đáng tiếc, giống như đã bỏ lỡ cái gì đó. Thanh niên này tự nhiên là Ngô Khí, hẳn là vì để bỏ qua cương phong kia mà đáng tiếc.

Cương phong và gió bình thường không giống nhau, như đao như lưỡi, vô cùng đáng sợ, thổi qua, tựa như vạn lưỡi đao lăng trì hình phạt. Cho dù là một ngọn núi cao, cũng sẽ bị hóa giải thân thể. Cương phong bình thường ở vạn trượng trên không mới xuất hiện, trên vạn trượng, càng lên cao, cương phong liền kịch liệt hung mãnh, uy lực càng lớn.

Vừa rồi Thi Ứng bay trên không trung ngàn trượng, lại ngoài ý muốn đụng phải cương phong, trong cơn kinh hoảng lập tức tránh né. Bất quá Ngô Khí lại muốn mượn cương phong để luyện thể, hẳn là tu sĩ, tự nhiên biết được cương phong kia có nhiều tác dụng, một trong số đó chính là luyện thể.

Bất quá lại nghĩ kỹ, lấy thân thể hiện tại của hắn, còn có thi ưng bên dưới, căn bản không thể thừa nhận một lần thổi của cương phong. Cho nên chỉ có thể từ bỏ, cũng là như vậy, Ngô Khí mới cảm thấy đáng tiếc.

Bỏ lỡ liền bỏ qua, đáng tiếc là Ngô Khí buông xuống. Từ trên lưng Thi Ứng nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy mặt đất phía dưới xuất hiện một con đường lớn, một mực kéo dài xuống, cuối con đường lớn hình như có một tòa thành đứng lặng.

Tòa thành trì kia cũng kỳ dị, rơi vào giữa dãy núi, rất là bí ẩn, nếu không phải Ngô Khí cầm ngọc giản đi tới, chỉ sợ còn rất khó tìm được.

Sau một lát, Thi Ứng bay đến trên không một tòa thành trì. Tòa thành trì này cũng không biết là lấy vật gì đúc thành, tường thành cao lớn vậy mà tản ra quang mang ám kim, như kim như sắt, rất là kỳ dị.

Thành này chính là thành Kim Thiết, mười mấy năm trước mới xuất hiện ở đây. Nguyên nhân là vì Vạn Thi Tông ở chỗ này phát hiện một cái mỏ khoáng kim thiết, có thể sản xuất Kim Thiết Thạch, vật này có thể dùng để đúc rất nhiều đồ vật. Bất quá đối với Vạn Thi Tông mà nói., Mạch khoáng này cũng không trọng yếu, bởi vì mạch khoáng Kim Thiết là khoáng mạch nằm giữa mạch khoáng phạm nhân và mạch khoáng linh thạch. Kim Thiết Thạch đối với phạm nhân là tồn tại vô cùng trân quý, nhưng mà Vạn Thi Tông muốn, chẳng qua là từ trong

mạch khoáng đào ra một chút xiu khoáng thạch kim thiết mà thôi.

Phần khoáng thạch còn lại, đều thuộc về quốc gia phàm nhân của tòa thành Kim Thiết này. Cũng bởi vì vậy, Vạn Thi tông mới chỉ phái một tán tu phụ thuộc Trúc Cơ sơ kỳ trú đóng ở đây.

Thi ung lượn vòng trên bầu trời thành Kim Thiết, Ngô Khí nắm ngọc giản trong tay, nhìn xuống phía dưới. Chỉ thấy trong thành khói lửa nổi lên bốn phía, ánh lửa ngập trời, lại không phải xảy ra họa chiến tranh gì. Mà là đang lấy quặng mỏ luyện mỏ, bốn phương hướng trong thành, phân biệt có bốn quặng mỏ to lớn u ám hướng lên trời.

Từng phàm nhân quần áo lam lũ, cồng sau lưng chứa đầy khoáng thạch nặng nề qua lại trong đó. Chung quanh quặng mỏ, có bếp lò khổng lồ, một xe củi khô được ném vào dưới bếp lò, ánh lửa đỏ bùng lập tức chiếu đỏ nửa bầu trời. Trong cái bếp lò kia, có nước khoáng đỏ bùng sôi trào.

Lúc này thi ung Ngô Khí thao túng bay rất thấp, phía dưới tựa hồ có người chú ý tới Ngô Khí. Đang lúc ánh mắt Ngô Khí quét đến một tòa thành lũy kim loại vô cùng to lớn ở trung tâm thành, một giọng nói cũng vang lên phía dưới.

Không biết là vị đạo hữu nào của Vạn Thi Tông, tại hạ Kim Thiết Thành chủ, nếu đạo hữu đã tới, xin mời xuống gặp một chút, cũng để cho tại hạ tận tình chủ nhà.

Thanh âm trung khí mười phần vang lên bên tai Ngô Khí, chủ nhân thanh âm này tựa hồ cũng không muốn giấu diếm tu vi của mình, trong nháy mắt thanh âm vang lên, khí tức tu vi gã cũng hiển lộ ra.

Trúc Cơ sơ kỳ

Ngô Khí cảm ứng được khí tức hiển lộ từ bên trong bức tường kia, chẳng biết tại sao, khóe miệng lộ ra một vòng ý cười, tạm thời buông bỏ ý định ban đầu, mà tâm niệm vừa động, không chế Thi Ung bay xuống.

Thân thể vù vù bay xuống, bàn tay duỗi ra, Ngự Thú Quyển xuất hiện, thi ung lập loè hào quang liền bị Ngô Khí thu về.

Thân hình vừa dừng lại, lập tức nhìn về phía thành lũy to lớn trước mắt, chỉ thấy trên đó có một chữ viết nhìn qua rất là nặng nề, trên đó là ba chữ Chu Hồng lớn của phủ thành chủ.

Âm âm âm

Tiếng mở cửa thật lớn xuất hiện, trong nháy mắt cánh cửa mở ra, một đại hán trung niên dẫn theo một đám người hầu cười ha ha đi ra.

Đại hán kia đi ở phía trước nhất, lưng hùm vai gấu, mặt mọc thịt dừ, một bộ dáng hung hãn. Theo phía sau hẳn một đám người hầu, cũng đều sinh ra không phải rất quen mặt, quần áo trên người tựa hồ cũng không vừa thân, nghiêng bảy tám lan, rất là buồn cười.

Ha ha, quả nhiên là đạo hữu Vạn Thi Tông, tại hạ Kim Thiết thành chủ Vương Hồ. Hôm nay đạo hữu đến trước tiểu thành thô鄙 này của tại hạ, không biết có gì muốn làm a...

Đại hán trung niên tên Vương Hồ kia vừa nhìn thấy, đầu tiên là bị khuôn mặt Ngô Khí dọa sợ, sau khi thấy rõ tu vi Ngô Khí, trong mắt lóe lên một tia khinh thị, khóe miệng cũng mơ hồ hiện ra nụ cười lạnh.

Đứng bên ngoài tòa thành hùng vĩ, Ngô Khí mặt không biểu cảm nhìn đại hán trung niên kia dẫn một đám người hầu dừng mãnh tiến về phía hắn, sau khi nghe thấy đại hán kia nói chuyện, trên mặt Ngô Khí đột nhiên hiện ra nụ cười lạnh, sát khí không chút che giấu bỗng nhiên từ trong đôi mắt hắn tràn ra.

Muốn mượn đầu mấy trăm người các ngươi dùng một lát, không biết thành chủ có thể đồng ý hay không đây.

Vương Hồ vốn còn cười tủm tỉm nghe thấy Ngô Khí nói, sắc mặt lập tức đại biến, bước chân dừng lại. Một đôi mắt hung sát híp lại, nhìn chằm chằm Ngô Khí, khóe miệng hơi cong lên một vòng cung.

Đạo hữu đây là ý gì, Vương Hồ ta mặc dù là một tán tu, nhưng tự vẫn mình thuộc về Vạn Thi Tông làm Kim Thiết Thành chủ từ khi đó đến nay, một mực cần cù chăm chỉ, chưa từng làm sai cái gì. Ngươi lại càng không quen biết với đạo hữu, vì sao

muốn tính mạng của ta. Hôm nay nếu không nói rõ ràng, đạo hữu người cũng đừng đi nữa.

Vương Hồ cười lạnh nói với Ngô Khí, đồng thời trên người hiển lộ tu vi Trúc Cơ sơ kỳ, khí thế lăng lệ từ trên người gã phát ra, hung hăng áp xuống Ngô Khí.

Ta đây vốn không muốn đi, chỉ là một đám lưu phi, cũng dám có chủ ý với Vạn Thi tông. Là nói các người thật tốt, hay là không biết trời cao đất rộng.

Ngô Khí nói xong, dưới chân lại chuyển động, chậm rãi đi về phía đại hán trung niên kia. Lúc một câu cuối cùng còn chưa nói hết, Ngô Khí đột nhiên động.

Dưới chân đạp liên tục, lại giẫm ra bộ pháp tán loạn quỷ dị không gì sánh được, trong nháy mắt thân hình Ngô Khí liền xuất hiện trước mặt Vương Hồ. Một mảng bạch quang rét lạnh đột nhiên xuất hiện, đâm về phía ngực Vương Hồ.

Xuy xuy

Tiếng quần áo rách nát, dao găm bạch cốt chưa đến, dao nhọn lạnh lẽo đã đâm rách quần áo chỗ ngực Vương Hồ. Bất quá đang muốn đâm xuống, lại gặp phải lực cản cường đại, một tầng chân nguyên màu vàng đất ngăn trở dao mang rét lạnh kia.

Nhìn thấy một màn này, Ngô Khí thầm nói đáng tiếc một tiếng. Quả nhiên tu sĩ có thể bước vào cảnh giới Trúc Cơ, không có một ai là đơn giản. Mấy năm trước có thể may mắn giết chết từng người thật sự là quá may mắn, nếu như lúc trước từng có hy vọng cũng lấy Chân Nguyên hộ thể mà nói, sẽ không có Ngô Khí ngày hôm nay.

Bành

Một kích tất sát không thành, Ngô Khí lập tức rút đi, bất quá trước khi đi hung hăng đánh một quyền vào trên ngực Vương Hồ. Không ngờ một cỗ lực phản chấn to lớn đến thân thể, Ngô Khí lập tức bị chấn lui về sau mười mấy bước.

Hạo Vạn Thi tông thật sự là ngu xuẩn, đã phát hiện chuyện bản trại chủ, lại chỉ phái một tên bát quái ngay cả tu vi Trúc Cơ

cũng không có đến đối phó bản trại chủ. Quả thực quá buồn cười, không sai, bản trại chủ giết thành chủ ban đầu., Cưu chiếm tổ chim khách không nghĩ tới nhanh như vậy đã bị phát hiện. Bất quá cũng không sao, bản trại chủ chỉ cần giết người, sau đó mang theo quặng vàng tinh nhuệ cao chạy xa bay, xem ai còn có thể làm gì được tam tông đứng đầu, quả thực là một đám heo ngu xuẩn.

Đám nhỏ, đều hiện thân đi, xem bản trại chủ thu thập tiểu tử này. Sau đó chúng ta tàn sát thành này, đoạt bảo vật, đến nơi khác tiêu dao. Ha ha ha ha.

Người đàn ông trung niên kia nhìn chăm chăm Ngô Khí, trong lúc cười to điên cuồng, tu vi chân chính hiển lộ ra. Khí thể hung sát ác liệt cuồng tăng ra, gương mặt dữ tợn đầy thịt lập tức trở nên dữ tợn, không ngờ lại là cảnh giới Trúc Cơ trung kỳ.

Lúc này một đám người gia phó phía sau hắn cũng đều hiển lộ ra chân diện mục, từng tiếng cười to cuồng ngạo vang lên, nương theo đó là từng khuôn mặt dữ tợn hung hãn.

Đây là một đám sơn phi, hơn nữa mỗi người đều không phải phạm nhân. Hơn mười hung phi này đều mang theo tu vi, người cao nhất chính là đại hán trung niên Trúc Cơ trung kỳ.

Chuyện cập nhật, xin mọi người cho tiểu lâu một chút thời gian liền mấy ngày, vài ngày nữa ta sẽ chuyển nhà, có thể không cần mỗi ngày đi lười a. Đến lúc đó bùng nổ, cúi đầu bái tạ ơn.

Càng nhiều đến địa chỉ...

【

Trong tu chân giới, tu sĩ như cá diếc qua sông, không biết bao nhiêu tu sĩ. Không phải tất cả tu sĩ đều xuất thân từ các đại tông môn, còn có một ít tu sĩ lúc còn là phạm nhân, gặp được cơ duyên, đạt được một ít công pháp tu luyện hoặc là bảo vật. Từ đó bước lên con đường tu hành, loại tu sĩ này liền xưng là tán tu.

Nhưng bởi vì không có thể lực tông môn chèo chống, tán tu bình thường đều rất nghèo khó, tu vi cũng bình thường không cao. Vị tán tu được Vạn Thi Tông phong làm thành chủ Kim Thiết thành, chính là như vậy, tuy có tu vi Trúc Cơ sơ kỳ, cuối cùng lại không thể không quy phục Vạn Thi tông.

Bất quá một đám cướp trước mắt Ngô Khí lại có chút đặc thù. Dựa theo trong ngọc giản nhiệm vụ ghi lại, nhóm phỉ thủ lĩnh này mấy chục năm trước, ngoài ý muốn phát hiện trong một sơn động bí mật có lưu lại công pháp tu hành của tiên nhân. Vì vậy, mới có đám cướp này đều có tu vi trong người.

Ngô Khí nhìn một đám cướp điên cuồng cười lớn trước mắt, mấy chục người, mỗi người đều có tu vi trên người. Mạnh nhất chính là vị trung niên đại hán hung hãn kia, hẳn là đầu sỏ cướp, Trúc Cơ trung kỳ. Mà đám phỉ khác, cao nhất chỉ có luyện khí tầng tám, còn lại đều là người luyện khí tầng bốn năm.

Đám tiểu nhân, các người đều để cho bản trại chủ trông coi, nhìn xem bản trại chủ hôm nay chơi chết tiểu tử này như thế nào. Vạn Thi Tông đệ tử, khẳng định so với cái thành nghèo kiệt xác kia chủ yếu giàu có. Bản trại chủ cũng thật may mắn, có người tự động đưa lên cửa để bản trại chủ đánh Thu Phong, ha ha ha.

Trong miệng nói chuyện, đại hán trung niên này vừa tiến đến Ngô phi đầu hung hãn. Mỗi một bước giẫm xuống, mặt đất liền truyền đến từng đợt rung động, sóng đất quay cuồng.

Hoàng quang nồng đậm từ trên người hắn phát ra, nặng nề hùng hậu, nhưng lại hỗn hợp khí tức hung sát.

Cảm nhận được khí tức trên người tên phi này, hai mắt Ngô Khí lập tức ngưng tụ.

Công pháp Thổ thuộc tính, linh căn Thổ thuộc tính, trách không được trách linh căn Thổ thuộc tính.

Ánh mắt Ngô Khí nhìn về phía đầu sỏ, nhìn thấy tia sáng màu vàng đất càng lúc càng nồng đậm trên người hắn. Với kiến thức hiện tại của Ngô Khí, lập tức phân tích ra, công pháp đầu sỏ này tu luyện là thuộc tính thổ, mà có thể trong vòng mấy chục năm đã tiến vào cảnh giới Trúc Cơ trung kỳ., Có thể đem công pháp Thổ thuộc tính phát huy ra uy lực chân chính, chỉ có một khả năng, đó chính là đầu phi này thân mang linh căn Thổ thuộc tính. Hơn nữa còn không phải là linh căn cấp thấp, nói không chừng là trung phẩm, thậm chí là linh căn Thổ thuộc tính thượng phẩm.

Đáng tiếc, linh căn tốt, lại biến thành sơn tắc thổ phi, uống phí một thân tu vi.

Khi Ngô Khí nói chuyện, vẻ mặt lộ vẻ đáng tiếc. Khiến tên phi thủ hung hãn kia lập tức giận dữ, vốn định lấy uy áp áp áp bức bách Ngô Khí lập tức bị hắn ném ra ngoài Cửu Tiêu Vân, chân đạp liên tục, vọt tới phía Ngô Khí.

Lập tức, mặt đất chấn động mạnh, tựa như một con gấu khổng lồ vọt tới. Ngô Khí thậm chí có thể cảm giác được nguyên khí Thổ thuộc tính dưới lòng đất đang quay cuồng chấn động.

Ầm

Trong nháy mắt, mặt đất dưới sự điên cuồng chấn động, tên trung niên phi thủ kia đã đến trước mặt Ngô Khí. Không cho Ngô Khí chút cơ hội chuẩn bị nào, nắm đầm to lớn vô cùng trực tiếp đầm nát không khí, trực tiếp đập lên mặt Ngô Khí.

Trên nắm tay hắn bám vào ánh sáng màu vàng đất, nặng nề vô cùng, giống như một tòa núi lớn muốn đập xuống.

Nguy cơ sát người, Ngô Khí lại không chút bối rối, chỉ là trung niên phi thủ đại nộ khế liếc mắt một cái. Khinh miệt

cười, ánh mắt liền dời đến sau lưng hắn, đang hi hi ha ha xem cuộc chiến một đám cướp phỉ hung hãn.

Nhiệm vụ của ta, không phải giết người, mà là giết người.

Nói một nửa, sắc mặt Ngô Khí bỗng nhiên lạnh lẽo, trong đôi mắt lập tức bắn ra ánh mắt băng lãnh. Trung niên chợt thấy ánh mắt Ngô Khí, sắc mặt lập tức biến đổi. quyền thế lập tức trở nên căng thêm sắc bén, dưới sự quán chú của chân nguyên, nắm đấm của hắn trở nên vô cùng trầm trọng đáng sợ.

Nếu như bị hắn nện trúng, Ngô Khí khẳng định sẽ rơi vào kết cục gân đoạn gãy.

Àm cái gì.

Vẻ kinh ngạc xuất hiện trên mặt tên đầu sỏ, chỉ thấy trước mặt hắn, một tàn ảnh dần dần tiêu tán. Là bị quyền thế của hắn đánh tan, thân ảnh Ngô Khí đã sớm biến mất. Đang lúc trung niên phỉ thủ sắc mặt kinh ngạc, phía sau bỗng nhiên truyền đến một tiếng kêu thê lương thảm thiết. Hắn quay đầu lại nhìn, lập tức thấy được cảnh tượng làm cho hắn giận tím mặt.

Thân không linh căn, tu luyện lâu hơn cũng phí công, không bằng để ta tiễn các người lên đường.

Sắc mặt Ngô Khí lạnh như băng, bàn tay chậm rãi rời khỏi đỉnh đầu một tên phỉ hung hãn. Dưới bàn tay hắn, đám phỉ hung hãn kia đã sớm không còn vẻ hung hãn liêu lĩnh, ngũ quan trên mặt oán hận quấy cùng một chỗ, vừa nhìn liền biết chết rất thống khổ.

Tiếng nói vừa dứt, trong lúc đám phỉ hung hãn kia còn chưa ngã xuống đất, thân ảnh Ngô Khí lại khẽ động. Bước chân vô cùng huyền ảo quỷ dị bước ra, không có quy luật nào lại ngẫm hợp với một đạo lý nào đó, không hiểu sao. Trong nháy mắt tàn ảnh sinh ra, thân hình Ngô Khí đã xuất hiện trước mặt một tên cướp khác.

Bàn tay duỗi ra, thẳng tắp ấn lên đỉnh đầu đám hung phỉ trước mặt. Tên tội phạm trước mặt hắn giống như bị dọa đến choáng váng, hai chân run run không ngớt, tùy ý để bàn tay Ngô Khí ấn vào đỉnh đầu hắn.

Bành

Một tiếng nhẹ nhàng vang lên, tên phỉ hung hãn kia ngã xuống, bàn tay Ngô Khí cũng rời khỏi đỉnh đầu hắn. Chỉ trong nháy mắt, Ngô Khí ấn lên đỉnh đầu hắn, lòng bàn tay khẽ nhả chân khí, trong nháy mắt đã khuấy nát đầu tên phỉ nhân hung hãn kia.

Trong chốc lát, có hai tên sơn phỉ hung hãn mất mạng dưới tay Ngô Khí, hồn về Hoàng Tuyền. Nhìn thấy một màn kia, mặt mũi tên sơn phỉ trung niên đầy vẻ dữ tợn lập tức điên cuồng run rẩy, một đôi mắt hồ trừng mắt nhìn Ngô Khí, hận không thể ăn thịt hắn.

Người muốn chết, bản trại chủ muốn xé xác người.

Hai mắt đỏ như máu, đầu sỏ trung niên lóe sáng, một thanh đại chuỳ màu vàng đất đột nhiên xuất hiện trong tay hắn. Đại chuỳ kia thực sự lớn hơn một chút, thậm chí còn cao hơn đầu tên sơn phỉ kia. Nắm chặt đại chuỳ, khí tức của trung niên phỉ thủ lập tức trở nên càng thêm hung hãn, đại chuỳ màu vàng đất tràn ra hào quang kịch liệt.

Uống cho bản trại chủ chết đi.

Cự chuỳ màu vàng đất bỗng nhiên bị trung niên phỉ thủ vung lên, hướng về phía Ngô Khí hung hăng nện một chuỳ. Trong nháy mắt vung chuỳ, toàn thân trung niên phỉ thủ chấn động, lập tức sóng đất nặng nề cuộn cuộn ra, trong nháy mắt, tràn ngập chung quanh mấy chục trượng.

Ngô Khí vừa mới đánh chết một tên sơn phỉ hung hãn, sóng đất liền cuộn tới, lập tức Ngô Khí cảm giác toàn thân chìm xuống, như hãm vào vũng bùn. Trong lúc hành động, lập tức trở nên chậm chạp.

Đại chuỳ toả sáng hào quang, một mũi nhọn màu vàng đất dài mấy trượng thoát ly ra, bay về phía Ngô vứt bỏ.

Hừ.

Cảm nhận được sóng đất nặng nề vọt tới trên người, Ngô Khí hừ lạnh một tiếng, thân thể quỷ dị vặn vẹo. Ở trước khi đại

chuỳ phong mang đến, Ngô Khí cả người giống như một con cá, mạnh mẽ thoát ly khỏi khu vực sóng đất bao trùm.

Người vừa thoát thân, dưới chân Ngô Khí lập tức khê động, đã tới trước mặt một tên sơn phỉ hung hãn. Tên sơn phỉ hung hãn kia cao lớn, một vết sẹo giống như rết kéo dài từ khóe mắt xuống cằm, mặt mũi tràn đầy sát khí, xem xét liền biết trên tay nhiệm không ít mạng người.

Thấy Ngô Khí xuất hiện trước mặt mình, trên mặt tên phỉ nhân này vậy mà không có vẻ gì bối rối, tay nắm chặt cốt đao đột nhiên đảo ngược, dưới sự thúc giục của chân khí, lấy góc độ cùng lực đạo quỷ dị đánh tới phía ngực Ngô Khí.

Tên phỉ này tu vi không tầm thường, luyện khí tầng chín, xem ra cũng có chút ít linh căn. Bất quá đối mặt Ngô Khí, hãn căn bản không có cơ hội sống sót.

Không nhìn tới đao xích cốt đâm về phía ngực mình, ngược lại cười quỷ dị với tên phỉ hung hãn này, thân hình lui về phía sau, hướng về một tên cướp khác mà đi. Tên phỉ mặt theo này đang nghi hoặc, bỗng nhiên toàn thân buông lỏng, tất cả lực lượng trong nháy mắt đều biến mất hầu như không còn.

Ở mi tâm của hắn, đang có một cái chỉ động màu máu, máu tươi từ bên trong chảy ra.

Người nói cho ta dừng tay, có bản lĩnh quyết một trận tử chiến với bản trại chủ, đến đây a!

Trung niên phỉ thủ ghen hòng muốn rách khóe mắt, nắm đại chuỳ phóng về phía Ngô Khí. Đáng tiếc hắn dù sao cũng chỉ là tán tu, không có một thân tu vi Trúc Cơ, lại không có thủ đoạn chém giết tu sĩ Trúc Cơ đáng có. Lúc trước hắn có thể giết một tán tu khác, chỉ sợ cũng là dựa vào tu vi Trúc Cơ trung kỳ của mình.

Đáng tiếc hiện tại hắn gặp phải chính là Ngô Khí, căn bản không cùng hắn dây dưa chém giết, mà là lấy thân pháp quỷ dị cùng tốc độ tránh né phong mang của hắn, nhàn rỗi hơn bắt đầu tàn sát những hung phỉ Luyện Khí cảnh giới.

Bên ngoài bức tường thành chủ to lớn kia, không ngừng vang lên tiếng thủ lĩnh trung niên không cam lòng phẫn nộ gào thét,

còn có thỉnh thoảng vang lên tiếng kêu thảm thiết, một cuộc tàn sát đang trình diễn.

Chạy mau a...

Rốt cuộc có người không chịu nổi, một tên sơn phỉ hung hãn nhìn thấy thân ảnh Ngô Khí quý dị như muốn bay về phía mình. Sắc mặt lập tức đại biến, thân hình lui về phía sau, thất kinh bỏ chạy về phía xa.

Khóe miệng hiện ra một vòng cười lạnh, Ngô Khí lại thi triển ra thân pháp quý dị kia, thân hình vặn vẹo, lại có một đạo ảo ảnh xuất hiện. Trong lúc tàn ảnh tiêu tán, thân hình Ngô Khí xuất hiện sau lưng tên cướp hung hãn đang chạy trốn, nhẹ nhàng vỗ vào ót hắn. Lập tức tiếng kêu im bật dừng lại, một cổ thi thể chậm rãi xụi lơ trên mặt đất.

Bành

Ngô Khí chậm rãi thu tay lại, dưới bàn tay hắn, tên hung phỉ cuối cùng mang theo ánh mắt không cam lòng ngã trên mặt đất.

Cách đó không xa, trung niên phỉ thủ đã đến bên bờ điên cuồng không dám tin nhìn Ngô Khí, trong mắt tràn đầy phần nộ không cam lòng cùng với điên cuồng.

Trước đây không lâu, Ngô Khí ngay trước mặt hắn, tàn sát hơn mười thủ hạ của hắn. Một tên cũng không còn, toàn bộ đều đã chết.

Cảm tạ thư hữu ngưng ngưng ngại ngại, Hắc Đại Thánh tán thưởng ủng hộ. Cảm ơn mọi người hiểu cho, sau khi chuyển nhà, sau khi làm xong mạng lưới sẽ bắt đầu bùng nổ.

Càng nhiều đến địa chỉ...

【

Ta muốn người chết, ta muốn ăn sống thịt của người, uống máu của người.

Từng câu từng chữ nói qua, hai mắt tên thủ lĩnh trung niên son phi đỏ bừng như máu, vẻ oán độc hiện ra trên mặt, kéo cự chùy màu vàng đất chậm rãi đi về phía Ngô Khí. Theo bước đi của hắn, ánh sáng màu vàng đất trên người hắn càng ngày càng kịch liệt, thậm chí đã sắp đến chỗ cần tới, tìm kiếm mới nhất đều đã xuất hiện.

Oanh oanh oanh!

Mặt đất truyền đến động tĩnh lớn, sóng đất kịch liệt quay cuồng, mấy con thỏ mãng vậy mà từ lòng đất bốc lên, đi theo bên cạnh đầu sỏ cướp trung niên. Tu vi Trúc Cơ trung kỳ hoàn toàn bộc phát, khí thế hùng hậu không gì sánh được tràn ngập ra, làm cho người ta cảm giác lúc này không phải là di động một người, mà là một ngọn núi.

Ngô Khí híp mắt, khoe miệng hình như có ý cười, hiện tại hắn hoàn toàn có thể khẳng định, trung niên phi thủ này tất nhiên thân có linh căn Thổ thuộc tính cấp bậc không thấp. Lấy một người tán tu, trừ phi có đại cơ duyên trên người, nếu không tuyệt đối không cách nào ở trong mấy chục năm qua tu vi đã tu luyện đến hiện tại, Trúc Cơ trung kỳ, coi như là tại Vạn Thi tông, cũng có thể ở tại nội môn có chỗ đứng.

Đáng tiếc, trung niên phi thủ này là thổ phi xuất thân, chỉ là ngẫu nhiên có được công pháp tiên nhân lưu lại. Mơ mơ hồ hồ tu luyện đến cảnh giới bây giờ, cũng không có chính thống tu luyện qua, thủ đoạn chém giết có hạn, không có một thân tu vi Trúc Cơ trung kỳ, chiến lực lại ngay cả Trúc Cơ sơ kỳ cũng miễn cưỡng.

Nhiệm vụ ngoại môn tuyên bố, quả nhiên đều là điếm tới Lâm giới. Trong ngọc giản vốn là lão quản sự, hơn phân nửa nhiệm vụ, đệ tử ngoại môn phải hoàn thành. Điều là cần mấy đệ tử

tinh anh, thậm chí mười mấy đệ tử tinh anh, hợp lực mới có thể hoàn thành.

Ngô Khí có cường đại dựa vào người, tài cao gan lớn, vậy mà một mình lại tiếp ba nhiệm vụ khó hoàn thành nhất trong đó.

Biết vì sao ta giết bọn họ, lại không giết người sao.

Nhìn trung niên phỉ thủ chậm rãi đi tới, Ngô Khí không hề cử động chút nào, trong miệng đột ngột nói ra một câu.

Trung niên phỉ thủ kia nghe được Ngô Khí nói, đột nhiên ngẩng đầu lên, trên mặt oán độc càng sâu, sát ý kệp ở trong khí thể nặng nề, ép tới Ngô Khí.

Nhưng ngay lúc này, hai mắt Ngô Khí bỗng nhiên biến hóa, vòng xoáy quỷ dị màu xám xuất hiện trong đôi mắt hắc. Như vực sâu, như hắc động, hết thảy đều sẽ trầm luân trong đó.

Ánh mắt trung niên phỉ thủ tràn đầy hận ý oán độc, nhưng vừa tiếp xúc với hai mắt Ngô Khí, vòng xoáy màu xám bên trong xoay tròn. Hai mắt trung niên phỉ thủ bỗng nhiên trở nên mờ dần, oán độc oán hận biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là vẻ mê say mê, giống như một người si ngốc.

Thuật này, Ngô Khí lấy được kỳ thuật từ trong truyền thừa Hoang Cổ không trọn vẹn kia. Lúc này thi triển ra, trung niên phỉ thủ này tuy có tu vi Trúc Cơ trung kỳ, lại vô dụng, chỉ là nháy mắt liền trầm luân vào trong đó.

Linh căn Thổ thuộc tính tốt nhất, người sống thành thi, giá trị điểm cống hiến tông môn hai vạn. Đây chính là lý do ta không giết người.

Sắc mặt Ngô Khí lạnh như băng, trong tay chẳng biết lúc nào bỗng nhiên xuất hiện mấy cây đinh sắt dài màu đen, phía trên tựa hồ khắc một ít ký hiệu quỷ dị, từng trận âm khí từ phía trên phát ra, băng lãnh thấu xương.

Huyền Âm Thi đinh, dùng hàn thiết ngàn năm đúc thành, chịu thi khí trong lòng đất trăm năm hun đúc, lúc ra đất lại ngấm vào máu tươi xử nữ. Người bị đóng đinh, sẽ trong vòng mười năm sẽ từ người sống hóa âm thi, mặc dù mất đi linh trí, lại có thể tiếp tục tu luyện.

Trung niên phỉ thân mang thượng Thổ linh căn, lại có tu vi Trúc Cơ trung kỳ, nếu ngày sau hóa thành âm thi. Tiếp tục thu nạp Huyền Âm địa khí tu luyện, nói không chừng ngày sau có thể có cơ hội trở thành tồn tại giống như Thi Yêu. Đây cũng là nguyên nhân vì sao Ngô Khí không có đối với trung niên phỉ thủ hạ sát thủ, nếu không tính tình của hắn, trước tiên liền ra tay giết trung niên phỉ thủ này.

Xuy xuy xuy

Trong nháy mắt, chín cái đỉnh huyền âm màu đen trong tay Ngô Khí liền chui vào trong cơ thể trung niên phỉ thủ. Trong nháy mắt, chín cổ hắc khí từ các nơi trên thân thể trung niên phỉ thủ kia xuất hiện, tràn ngập ra. Mấy hơi thở không đến, toàn thân trung niên phỉ thủ đều biến thành màu xanh mét, thi khí nồng đậm tản ra.

Ngô Khí đưa tay vỗ vào túi trữ vật của mình, hào quang lập lòe, một cổ quan tài màu đen bay ra. Bắt lấy trung niên phỉ thủ đã bắt đầu chuyển hướng về phía âm thi, tùy ý ném vào trong quan tài kia, lập tức thu vào.

Thu thi thể lại, Ngô Khí tùy ý nhìn lướt qua thi thể bốn phía, lúc này dân chúng phàm nhân trong thành đã có người phát hiện nơi này dị thường. Ngô Khí cũng mặc kệ bọn họ, trực tiếp lấy ra Ngự Thú Quyển, thả Thi Ưng ra.

Sưu sưu sưu sưu sưu

Lưu quang màu xám xông lên phía chân trời, trong nháy mắt liền trốn vào không trung biến mất không thấy.

Đầm lầy chôn xương, là một đầm lầy có phạm vi vạn dặm, quanh ngày tràn ngập sương mù dày đặc, bên trong có vô số độc trùng mãnh thú, nguy hiểm vô cùng, không phải Kết Đan tông sư không dám xâm nhập.

Lúc này, bên ngoài đầm lầy chôn xương, một bóng người bỗng nhiên từ xa bay tới, đột nhiên nhảy lên, hạ xuống bên ngoài đầm lầy. Lập tức thân hình hiện ra, thân hình trắng tấp, quần áo đệ tử ngoại môn bình thường, trong tay mang theo một thanh dao găm bạch cốt, chính là Ngô Khí.

Trầm Hương Thi Mộc, bên ngoài Phần Cốt Chiểu Trạch, chỗ xa hơn trăm dặm.

Một tay cầm theo bạch cốt chủ thủ, tay kia nắm một khối ngọc giản, trong miệng thì thảo tự nói, ngẩng đầu nhìn thoáng qua sương mù dày đặc trên không đầm lầy, sau đó thân hình khẽ động cả người chui vào trong đầm lầy.

Nước bắn dưới chân trộn lẫn cùng một chỗ, có thể thấy được các loại thi thể dã thú độc trùng, hôi thối ngập trời. Dưới chân trời đầm lầy đều là như vậy, đầm lầy chôn xương này lại càng đặc biệt.

Ngô Khí vừa vào đầm lầy, xác định một phương hướng, cả người liền hóa thành một bóng người mơ hồ, dùng tốc độ cực nhanh lao về phía đó.

Bất quá sau khi tiến vào trong năm mươi dặm, tốc độ của Ngô Khí không thể không chậm lại. Bởi vì lúc này, xung quanh hắn bắt đầu xuất hiện một ít độc trùng độc thú cấp thấp, tuy nói đối với Ngô Khí không có chút nguy hiểm nào, nhưng ngăn cản một lát bước chân của hắn vẫn có thể. Cũng may Ngô Khí cũng có nhẫn nại, không có chút gấp gáp, chỉ là giảm xuống một chút tốc độ, vẫn như cũ hướng về phía đó mà đi.

Sau nửa canh giờ, thân ảnh Ngô Khí dừng lại, lúc này hắn đã tiến vào đầm lầy trăm dặm, trước mặt hắn, xuất hiện một hồ nước nhỏ phạm vi mấy chục trượng.

Trầm Hương Thi Mộc, ngay ở chỗ này.

Ngô Khí xoay chuyển ngọc giản trong tay, nhìn hồ nước nhỏ trước mắt. Đây là nhiệm vụ cuối cùng của hắn, tiến vào đầm lầy chôn xương, lấy lại một đoạn thi mộc Trầm Hương.

Uỳnh uỳnh

Một khối đá bị Ngô Khí ném vào trong hồ nước nhỏ trước mắt, chỉ nghe thấy một tiếng vang nặng nề, mặt hồ yên tĩnh lập tức bị phá vỡ. gợn nước trên mặt hồ nhộn nhạo lên, nhưng còn chưa kịp dập dờn vài vòng, một đoàn lớn đồ vật màu đen bỗng nhiên từ trong hồ bay ra.

Ầm, ong ong ong.

Thanh âm ồn ào lập tức xuất hiện, tựa như ngàn vạn con ruồi bay đi truyền tới, để cho người nghe sinh ra phiền não.

Chỉ thấy trên không mặt hồ kia, một đoàn vật lớn màu đen kia soạt soạt tách ra, từng con muỗi màu đen lớn chừng ngón tay xuất hiện. Những con muỗi màu đen này vỗ cánh to lớn, lớn lên rất dữ tợn, toàn thân lông đen run run, để cho người ta nhìn da đầu tê dại.

Bầy muỗi vừa xuất hiện, lập tức ào ào phóng tới vật duy nhất còn sống chung quanh Ngô Khí.

Bầy muỗi đen...

Ngô Khí nhìn thấy một đám muỗi màu đen từ đáy hồ bay ra, trên mặt không có chút nào giạt mình, tựa hồ đã sớm biết.

Đối với thanh âm ầm ầm vang vọng điếc tai, đôi mắt đàn muỗi không hề xông tới, ngay cả chính mắt cũng lười nhìn. Há mồm phun ra một sợi tơ đỏ sẫm, đón nhận đàn muỗi xông lên.

Hắc Thủy Văn, nhị giai trung giai độc thú, sinh ra ở các loại địa phương âm u như đầm lầy, có thể sinh tồn dưới đáy nước, khát máu, vừa có con mồi liền một mạch lên, hút khô máu tươi toàn thân con mồi mới thôi.

Nhiệm vụ ngọc giản trong tay Ngô Khí ghi lại rất rõ ràng, dưới hồ nước trước mắt có không ít thi mộc trầm hương, có thể chế tác thi quan tốt. Giá trị không rẻ, thu hồi một đoạn thi mộc có thể đổi lấy một ngàn điểm cống hiến. Mà thủ hộ những Trầm Hương Thi Mộc này, chính là một đám muỗi đen.

Ngô Khí không có ý định ra tay chiến đấu, chỉ há miệng phun ra thi trùng khát máu, sau đó ánh mắt một lần nữa đặt lên trên mặt hồ kia.

Trong nháy mắt, âm thanh ồn ào bên tai Ngô Khí đã biến mất, tơ tằm mấy trăm con thi trùng biến thành màu đỏ sẫm thoáng cái đã bay trở về trước mặt Ngô Khí.

Đem thi trùng nuốt vào trong bụng, trong mắt Ngô Khí lóe lên quang mang, phát tay, một thanh niên mặc hắc y bỗng nhiên xuất hiện. Quanh thân thanh niên này bao trùm hắc y, làn da lộ

ra màu xanh mét, hai mắt nhắm nghiền, không một hơi thở, lại là thi thể.

Nếu lúc này có đệ tử ngoại môn ở đây, nhìn thấy khuôn mặt thanh niên áo đen kia, nhất định sẽ lớn tiếng kinh hô: Hồng Bá Thiên

Đúng vậy, thanh niên mặc áo đen này chính là Hồng Bá Thiên, người đã chết trong một đám cá lớn hung ác tự bạo ngày đó. Hiện tại, hắn đã bị Ngô Khí luyện chế thành thi bộc.

Hắn lấy toàn bộ thi mộc trầm hương dưới đáy hồ lên.

Ngô Khí mở miệng, Hồng Bá Thiên vốn còn đóng chặt mắt bỗng nhiên mở hai mắt ra, thân thể cứng ngắc thoáng cái thẳng tắp, không chút do dự, chậm rãi đi về phía hồ nước tối tăm kia.

Sau thời gian nửa nén hương, Ngô Khí thu một đồng lớn cổ thụ xám trắng và cả Hồng Bá Thiên đã biến thành thi phó lại vào túi trữ vật.

Thứ nhất là đến có thư hữu bỏ bốn tám vé cập nhật, điều này làm cho tiểu lâu rất xấu hổ. Ta đã nói gần đây bạo phát, vậy bắt đầu từ ngày mai đi. Không thể bảo đảm, chỉ có thể nói thử một chút hôm nay hai phần đảm bảo.

Càng nhiều đến địa chỉ...

【

Thu xong Trầm Hương Thi Mộc, Ngô Khí cũng không quay người rời khỏi đầm lầy mai táng này, mà vòng qua hồ nước nhỏ trước mắt, thân hình nhảy lên, lướt về phía chỗ sâu của đầm lầy kia.

Ngô Khí sẽ tiếp nhận nhiệm vụ thu hồi Trầm Hương Thi Mộc, cũng không phải vì điểm công hiến tông môn trước kia, mà là vì nơi đây, chôn xương trong đầm lầy.

Trong phạm vi thể lực của Vạn Thi Tông, có rất nhiều hung địa nguy hiểm, nhưng mà địa phương thích hợp cho đệ tử từ Trúc Cơ trở xuống lại không nhiều. Như Bạch Cốt Lĩnh kia, tu vi Trúc Cơ trở xuống đừng hòng sống sót một ngày ở bên trong. Chỉ nói riêng chương khí vạn hồn kia, cũng không phải đệ tử Luyện Khí kỳ có thể thừa nhận được. Càng không nói tới bên trong còn có nhiều chỗ hung hiểm hơn, một trong Cửu Đại Hung Địa, há là bình thường.

Lúc trước Ngô Khí vẫn là tạp dịch, tham gia đại hội thí luyện ngoại môn, cũng là vì mười ba tòa kỳ môn kia bày ra trận thế ngăn cản đại bộ phận uy lực Vạn hồn chương lại. Nếu không, tất cả mọi người chỉ có một kết cục, đó là chết dưới vạn hồn phê thể.

Có Bạch Cốt lĩnh tồn tại nơi nguy hiểm như vậy, hiểm địa như đầm lầy chôn xương so sánh với không ít, ít nhất cũng có rất nhiều ngoại môn đệ tử tinh anh. Vẫn là dám ở nơi ngoại vi đầm lầy chôn xương này rèn luyện lịch lãm bảo vật, về phần chỗ sâu trong đầm lầy, chính là địa bàn của các đệ tử nội môn.

Bất quá lần này Ngô Khí chạy đến chỗ sâu trong đầm lầy chôn xương, ở bên ngoài rất ít nguy hiểm có thể uy hiếp đến hắn.

Sau khi hắn thu thập thi mộc Trầm Hương, lập tức tung người lao về phía sâu trong đầm lầy.

Bách Lý một trăm năm mươi dặm hai trăm dặm, Ngô Khí dừng lại ở địa giới hai trăm năm mươi dặm, bởi vì lúc này, hắn

gặp nguy hiểm đầu tiên đủ để hấn giữ vững tinh thần ứng phó.
Tê tê.

Ở trước mắt Ngô Khí, trong một vũng bùn lớn không xa, từng con mãng xà trắng kiện vô cùng dầy dụa cùng một chỗ, quay cuồng không ngớt. Âm thanh phun ra nuốt vào hội tụ cùng một chỗ, làm cho người ta nghe đặc biệt sợ người. Những mãng xà này ở trong vũng bùn quay cuồng quấy lên, quanh thân dưới, sắc sỡ sắc màu.

Thải Văn mãng, độc thú nhị giai sơ giai, có thể phun kích độc xà tiên, lúc đối địch lấy đại lực quần quanh con mồi, rất là khó chơi.

Lần đầu tiên Ngô Khí nhìn ra lai lịch đám cự mãng sắc sỡ trước mắt này, lúc này trước mặt hấn, trong vũng bùn nhão, ít nhất mấy trăm con cự mãng sắc sỡ quần quanh cùng một chỗ, quay cuồng không ngớt, tiếng rít gào không dứt bên tai, cảnh tượng này rất là dọa người.

Bất quá Ngô Khí nhìn một lát, đã hiểu được đám cự mãng sắc sỡ này đang làm gì, chuyện chúng nó đi vào núi lửa, những con Thải Văn mãng này mỗi khi đến mùa sẽ tụ tập lại một chỗ, tiến hành tập thể hiếp. Giống như hiện tại, trong không khí chung quanh tràn ngập một cỗ khí tức, như thoang thoảng, khiến người ta vừa ngửi liền cảm thấy tim đập nhanh, sắc mặt đỏ lên, ngọn lửa bốc lên.

Hương khí tràn ngập mùi thơm chui vào trong mũi Ngô Khí, làm cho trái tim băng lãnh của hấn cũng nổi lên sóng gió.

Hừ.

Hừ lạnh một tiếng, Ngô Khí chậm rãi vuốt ve thanh chủy thủ bạch cốt trong tay, lập tức sát khí bốn phía, sát ý không chút che giấu từ trong hai mắt Ngô Khí tràn ra. Một tia vừa mới dâng lên lập tức bị vô tận sát khí thay thế.

Bành

Một vòng đao quang lạnh lẽo chợt hiện lên, xuất hiện trên đỉnh đầu một con Ban Lan Cự Mãng. Sau một khắc, chỗ bảy tắc

của con cự mãng này bỗng nhiên đứt ra, đầu rắn to lớn mạnh mẽ rơi xuống, máu đỏ thẫm lập tức phun ra như suối.

Động thủ, Ngô Khí mặc kệ những Thái Văn Mãng này có phải đang cưỡng hiếp hay không, sát ý tràn ra, lập tức động thủ. Chủy mang lóc lên, lập tức thấy máu.

Tê tê tê

Một con Thái Văn Mãng khác đang cùng con Thái Văn Mãng đã biến thành thi thể kia cảm giác không thích hợp, phát giác bạn lữ trên người mình đã biến thành thi thể, lập tức kêu lên chói tai.

Trong nháy mắt, toàn bộ vùng bùn đều sôi trào, mấy trăm con Thái Văn mãng nhất tề chuyển đầu rắn, nhìn về phía Ngô Khí. Mấy trăm ánh mắt băng lãnh vô tình nhìn chằm chằm vào trên người Ngô Khí. Phát hiện nhân loại này dám khiêu khích toàn bộ tộc đàn, còn ra tay giết một con Thái Văn mãng, lập tức toàn bộ Thái Văn mãng phản nộ, đồng loạt tràn về phía Ngô Khí.

Xuy xuy xuy xuy xuy xuy...

Trong không khí bỗng nhiên truyền đến tiếng thét, từng con rắn màu xanh lá tàn bỗng nhiên từ trong miệng rắn kia phun ra, bắn nhanh về phía địa phương Ngô Khí.

Nhìn thấy một màn này, trên khuôn mặt băng lãnh của Ngô Khí lộ ra nụ cười, sát khí trong hai mắt lại không giảm chút nào, ngược lại càng tùy ý hơn, hoàn toàn phóng thích ra.

Không lùi mà tiến, Ngô Khí bỗng nhiên nhào người lên, phóng tới vùng bùn. Dao găm bạch cốt trong tay hấn trở nên phiêu hốt bất định, ánh sáng lúc nào cũng không có, rất là quý dị.

Phốc phốc phốc phốc

Liên tục mấy tiếng vang, thân ảnh Ngô Khí bỗng nhiên thoáng hiện trong bày rắn đầm lầy, theo sự xuất hiện của hắn, mấy cái đầu rắn sắc sỡ cũng bị máu rắn phun ra lăn xuống trong vùng bùn.

Bầy rắn phản nộ, hoàn toàn lâm vào phản nộ, từng luồng từng luồng nọc độc màu lục hướng phía Ngô Khí phun tới, tiếng xì

xì đại tác, kèm theo từng cái đuôi rắn trắng kiện hung hăng quất về phía Ngô Khí, trong không khí không ngừng vang vọng tiếng thét.

Ngô Khí không thềm đề ý nước bùn bắn thiêu văng khắp nơi, giống như điên lên, cùng một đám cự mãng sắc sở chém giết, hồn nhiên không đề ý gì khác.

Sau nửa canh giờ, hỗn loạn trong vũng bùn ngừng lại, một cuộc chém giết đầm máu đã kết thúc.

Vù vù vù

Giữa ngực bụng nhanh chóng cổ động, tiếng thở dốc nặng nề từ trong miệng Ngô Khí phát ra. Giờ phút này hắn nửa quỳ trong vũng bùn vô cùng dơ bẩn, chung quanh hắn là mấy trăm thi thể rắn chông chát lên nhau.

Đám bùn vốn đen sì bị máu của Thái Văn mẫn nhuộm thành màu đỏ như máu, nọc độc và máu rắn hỗn hợp nước bùn bắn thiêu, làm cho mùi vị nơi này quả thực khó ngửi tới cực điểm. Ngô Khí nửa quỳ trong đó lại phảng phất như không nghe thấy, một thân quần áo của hắn đã sớm không còn màu sắc ban đầu, nọc độc xà và bùn lầy đều dính ở bên trên.

Đặc biệt nọc độc của Thái Văn mẫn rất có tính ăn mòn, khắp nơi trên người Ngô Khí đều bị tổn thương, có một số vết thương thậm chí bị ăn mòn đến tận xương. Ngô Khí không sử dụng Huyết Huyết Thi Trùng và bộ kết đan ma tu luyện, hoàn toàn dựa vào tu vi của mình, còn có một số phương pháp huyền ảo từ trong Hoang Cổ truyền thừa kia ngộ ra.

Một trận chém giết thảm liệt, cuối cùng người thắng, lại là hắn. Tuy thụ thương không nhẹ, nhưng Ngô Khí lại cảm giác toàn thân từ trên xuống dưới, toàn thân khoan khoái, có một loại cảm giác vui sướng tràn trề.

Vù vù

Há mồm phun ra một sợi tơ đỏ sậm, tâm niệm vừa động, hạ một mệnh lệnh đối với thi trùng. Sau đó Ngô Khí trực tiếp ngồi xếp bằng trong vũng bùn, hai mắt nhắm nghiền, không ngờ lại nhập định tu luyện ngay lúc này.

Có thi trùng thủ hộ, Ngô Khí ở trong vũng bùn kia ngồi ngay ngắn tròn vẹn mười ngày mới tỉnh lại. Lúc này thương thể trên người hắn đã sớm khỏi hẳn, tuy rằng trên người rất là chật vật, nhưng Ngô Khí lại cảm giác thể nội tràn ngập lực lượng, có một loại bức thiết muốn phát tiết ra.

Ha ha...

Thân ảnh mơ hồ từ trong vũng bùn bắn lên, hóa thành một đạo lưu quang, thoáng qua liền bắn vào chỗ sâu trong đầm lầy chôn xương kia.

Rèn luyện, đối với Ngô Khí mà nói, chính là từng lần chém giết khốc liệt. Hắn quả thực giống như một kẻ điên, bắt đầu điên cuồng tìm kiếm đối tượng có thể chém giết ở sâu trong đầm lầy chôn xương. Mặc kệ yêu thú độc trùng đơn độc, hoặc là từng tộc đàn, chỉ cần không vượt qua cấp bậc Tam giai này. Ngô Khí căn bản không kiêng kỵ, vừa gặp phải liền lập tức xông lên, chém giết cùng một chỗ với những yêu thú độc trùng kia.

Ba ngày sau, gặp bầy Độc thú Nhị giai sơ giai Tứ Xỉ Cự Nghĩ, chém giết nhau, thắng thảm, tĩnh dưỡng nửa tháng,

Lại qua một ngày, gặp một con nhị giai Cao giai Thiết Bôi Huyết Ngạc, cùng nó chém giết, nhẹ nhõm thắng lợi.

Lại qua năm ngày, gặp phải vạn con nhất giai độc trùng nhất giai đỉnh phongêu trạch độc ngữ, vận dụng khát máu thi trùng, gian nan bỏ chạy, trọng thương, tĩnh dưỡng mười ngày...

Ở sâu trong Vực Cốt Chiếu, một chỗ đất bùn nhão ngồi xếp bằng một thanh niên toàn thân hôi thối vô cùng xấu xí. Chính là Ngô Khí, hắn vừa mới trải qua một trận chém giết, đối thủ là một con Độc Giác Thi Mãng sắp hóa thành giao, Nhị giai Thi Thú đỉnh phong, mặc dù lấy năng lực của Ngô Khí bây giờ, không vận dụng khát máu thi trùng, mới khó khăn lắm lấy giá trị bị trọng thương giết chết nó.

Lúc này cách thời điểm Ngô Khí sơ tiến vào đầm lầy đã qua hơn hai tháng, trong đoạn thời gian này, Ngô Khí ít nhất đã trải qua không dưới mười mấy trận chém giết thảm liệt vô cùng, thậm chí có mấy lần suýt chút nữa lấy mạng của hắn. Trên

người hấn đã kết một tầng vảy thật dày, từ máu bùn máu tươi và các loại nọc độc trộn lẫn cùng một chỗ, rất là khó coi buồn nôn.

Thứ hai là đến ngày mai chuyển đến nhà mới, sẽ khiêu chiến một vạn hai. chúc ta may mắn cuối cùng, cảm ơn các vị đạo hữu đã hỗ trợ, tiểu lâu cúi đầu bái tạ rồi.

Càng nhiều đến địa chỉ...

【

Dưới nền đất âm u tanh hôi, địa động Ngô Khí tự mình mở ra này rất là ô uế dơ bẩn, bất quá mùi vị trên người hắn càng khó ngửi hơn so với mùi hôi thối trong chỗ động.

chiêm chiếp, xì xào, tê tê, tìm tòi mới nhất đều ở điểm mới nhất.

Từ các nơi hẻo lánh bí ẩn truyền đến các loại thanh âm, là tiếng kêu của độc trùng độc thú, truyền vào trong động đất Ngô Khí mở ra, rất là ồn ào. Bất quá lúc này Ngô Khí đã nhập định, tai mắt đều che đậy, đương nhiên sẽ không bị những thanh âm này quấy nhiễu.

Mỗi lần Ngô Khí nhập định, dưới sự vận chuyển của Hoang Cổ Tàn Quyết, Ngô Khí đều phảng phất như biến thành một cỗ thi thể, hô hấp nhịp tim đều biến mất không thấy gì nữa. Hiện tại cũng giống như vậy, mấy ngày trước hắn cùng một con Độc Giác Thi Mãng sắp hóa giao chém giết, lấy trọng thương trả giá giết con thi mãnh kia.

Tu dưỡng trong địa động mấy ngày, thương thế đã khỏi hẳn, đã đến biên giới xuất quan. Thời gian trôi qua, trên người Ngô Khí bỗng xuất hiện một tia khí tức yếu ớt, hô hấp tim đập cũng đang chậm rãi khôi phục, mí mắt khẽ động, giống như sẽ lập tức tỉnh lại.

Một vũng bùn, bùn lầy đen ngòm phồng lên bong bóng, từng con ếch đen trong đầm lầy kịch độc nhảy tới nhảy lui, phát ra tiếng kêu rất ồn ào, cảnh tượng này rất bình thường ở đầm lầy chôn xương, hầu như có thể thấy được.

Bàn

Nhưng vào lúc này, đột ngột, một tiếng vang thật lớn vang lên, vũng bùn kia bỗng nhiên lõm xuống, phá vỡ một cái động lớn, một bóng người mơ hồ từ phía dưới vọt lên.

Bùn nhão tung tóe, một thanh niên chật vật như dã nhân xuất hiện trong vũng bùn. Ngay khi thanh niên này xuất hiện, một khí tức hung sát vô cùng mãnh liệt hàng lâm, đám Hắc Oa vốn đã bị quấy nhiễu lập tức giống như gặp thiên địch không thể chống đỡ, điên cuồng chạy trốn.

Thanh niên này đương nhiên là Ngô Khí, đứng vững trên mặt đất, Ngô Khí không hề nhìn đám Hắc Oa đang chạy trốn trong đầm lầy. Hắn chỉ nhìn lướt qua bản thân mình, trên mặt nở một nụ cười khô.

Trong đầm lầy chôn xương hơn hai tháng, Ngô Khí hồn nhiên vong ngã, tìm đối thủ có thể chém giết khắp nơi. Nhiều lần suýt chết vẫn còn sống, cuối cùng vận dụng một ít ý tưởng cường đại khó khăn lắm mới có thể thoát được tính mạng. Bây giờ tu vi của hắn đã đến trạng thái luyện khí đỉnh phong, chỉ thiếu chút nữa là có thể chạm tay tới cảnh giới Trúc Cơ.

Nếu không phải hắn một mực áp chế cảnh giới của mình, tại một tháng trước sau khi một trận chém giết, Ngô Khí có thể tiến vào cảnh giới Trúc Cơ. Bất quá đây cũng là nguyên nhân hắn xuất quan.

Hơn hai tháng đã qua, đã đến lúc trở về tông môn.

Ngô Khí ngửi được mùi trên người mình vô cùng khó ngửi, khê nhú mảy, trong miệng tự lắm bả, thân hình nhẩy lên, như lúc trước hóa thành một đạo lưu quang, lao tới phía bên ngoài đầm lầy chôn xương.

Sưu sưu sưu sưu sưu

Mấy canh giờ sau, một đạo hồi quang đột nhiên từ bên ngoài đầm lầy chôn xương bắn lên, lướt về phía không trung, trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

Hủ thi nguyên, đêm khuya, vẫn là cảnh tượng đáng sợ kia. Dưới sự quay cuồng của sương mù u ám, từng đầu cương thi mục nát chậm rãi di động, du đãng khắp nơi. Nơi này giống như là Cửu U địa ngục, sinh nhân cấm địa, hủ thi quốc gia.

Ngô Khí ngồi ngay ngắn trên lưng Thi Ưng, lúc này hắn đã rửa sạch thân thể, thay quần áo, không còn hơi thối hun trời như trước nữa. Chỉ là điên cuồng chém giết hơn hai tháng, trên

người hấn đã chuẩn bị ra một loại khí thể hung thần khát máu, hơn nữa luyện khí đỉnh phong hoàn mỹ, càng làm cho Ngô Khí nhìn qua rất là đáng sợ, như sát thần từ trong núi thâm viễn máu đi ra.

Đối với khí thể đáng sợ trên người hiển lộ ra, Ngô Khí cũng không phải bất đắc dĩ, trạng thái lúc này của hấn đã đến điểm giới hạn, tùy thời đều có thể tiến vào cảnh giới Trúc Cơ. Hấn muốn áp chế tu vi của mình, nhưng khí thể lại hoàn toàn không cách nào thu liễm, chỉ có thể mặc cho người nghe.

Thi ưng bay đến Hủ Thi Nguyên, Ngô Khí nhìn lướt qua cảnh tượng phía dưới, tâm niệm vừa động, phía dưới lập tức sinh ra động tĩnh lớn.

Àm

Tiếng vang lớn, đêm khuya yên tĩnh bị tiếng nổ này phá vỡ, Hủ Thi Nguyên phía dưới bỗng nhiên phát sinh biến cố lớn. Chỉ thấy trên mặt đất bỗng nhiên phun trào không ngớt, từng đầu Thổ Long quay cuồng, trong lúc chấn động, tựa hồ có đồ vật gì muốn phá đất chui ra.

Bành bành.

Liên tục tiếng vang xuất hiện tại nguyên mục nát, mặt đất bỗng nhiên nặn lên một cái bao lớn, sau một khắc khối u to lớn kia đột nhiên nổ tung, một dây leo khổng lồ trắng kiện không gì sánh được huyết hồng từ lòng đất lao ra.

Toàn thân dây leo này đỏ như máu, quanh thân che kín gai nhọn, dài mười mấy trượng, thân thể trắng kiện như cây già trăm năm. Dây leo kinh khủng này vừa hiện thân, lập tức phía dưới hủ thi nguyên sinh ra biến hóa dị thường dọa người. Chỉ thấy phía dưới, từng đầu cương thi hư thối bắt đầu biến mất, tựa như bị năm tháng ăn mòn, trong khoảnh khắc hóa thành bụi đất phiêu tán.

Hóa Thi Đằng, ấu niên kỳ chính là kỳ vật Tam giai, tiến vào thành thực thì là kỳ vật Lục giai sơ giai chiếm cứ, Nguyên Anh lão tổ đều muốn tránh lui Tam xá.

Đáng tiếc, thời gian ngắn ngủi, còn là kỳ Ấu Niên. Bất quá nếu muốn tiến vào thành niên, chỉ sợ Hủ Thi Nguyên này cũng

chưa chắc có thể để cho cây Hóa Thi Đằng này tiến giai. Nguyên Anh lão tổ đều phải tránh lui, Hóa Thi Đằng trưởng thành có thể nói là khủng bố. Sau khi tiến vào nội môn, cây Hóa Thi Đằng cùng Thị Huyết Thi Trùng này, chính là chỗ dựa lớn nhất của ta trước người.

Ngô Khí chăm chú nhìn hóa thi đằng như cự mãng quay cuồng phía dưới, tâm niệm vừa động, nhất thời cây Hóa Thi Đằng kia lập tức thoát ly lòng đất, hào quang huyết hồng đại phóng, trong nháy mắt hóa thành một đạo huyết quang dài chừng một trượng bắn về phía Ngô Khí.

Không một tiếng động, huyết quang dài một trượng bay đến trước người Ngô quăng xuống, nhất thời thi ung dưới thân Ngô Khí bắt đầu rối loạn. Hóa thi đằng chính là kỳ vật khủng bố, một đằng có thể hóa thành ngàn vạn thi thể, thi ung tuy là thi thú, nhưng cũng không cách nào thoát ly phạm trù thi thể. Đối mặt với khắc tinh khủng bố trời sinh này, tất nhiên là kinh hoàng thất thố.

Ngô Khí đã sớm biết như vậy, giơ cánh tay ra để cho Hóa Thi Đằng chỉ còn dài hơn một trượng quấn quanh nó, vừa tiếp xúc với Ngô Khí, khí tức khủng bố thuộc về Hóa Thi Đằng liền biến mất không thấy. Thi Ung cũng khôi phục bình tĩnh, tiếng ung kêu thê lương lập tức vang vọng, một đạo hôi quang lấy tốc độ khủng bố lướt về phía sơn môn Vạn Thi Tông.

Một ngày sau, dưới vạn thú thiên giai, phi thường náo nhiệt. Một đám ngoại môn phong trần mệt mỏi từ bên ngoài chạy về, dưới thiên giai này gặp người quen, nhao nhao bắt chuyện, cùng nhau đi lên phía trên thiên giai.

Hao Thường Thanh sư huynh, người cũng đã trở về.

Lý Văn sư đệ, đã lâu không gặp, thế nào, ở bên ngoài rèn luyện năm năm, có thể có thu hoạch.

Diên Đình sư huynh...

Trong lúc nhất thời, ngoại môn Vạn Thi Tông trở nên dị thường náo nhiệt. Lúc bình thường, ngoại môn tuy có mấy ngàn đệ tử, nhưng có rất nhiều người đều ở bên ngoài chấp hành nhiệm vụ hoặc lịch luyện.

Bất quá bây giờ, qua năm ngày, chính là thi đấu ngoại môn. Quy củ ngoại môn, mỗi mười năm tổ chức một lần thi đấu, quyết ra các đệ tử ưu điểm. Nhưng thi đấu ngoại môn này, lại khác với năm xưa, bởi vì lần thi đấu này liên quan đến đại bi Đoạn Hồn Tam Tông ngàn năm sau.

Nếu có thể đạt được thành tích trong lần thi đấu ngoại môn này, tất nhiên sẽ được tông môn coi trọng, dốc sức bồi dưỡng. Chẳng những sau này không cần vì tu luyện cần linh thạch phát sầu, còn có thể đạt được một loại vật tốt như đan dược pháp bảo.

Dưới sự dụ hoặc của rất nhiều ban thưởng, hầu như tất cả đệ tử ngoại môn ra ngoài đều trở về tông môn trong đoạn thời gian này, muốn tham gia thi đấu lần này.

Bình thường không gặp được mấy đệ tử ngoại môn tinh anh, mấy ngày nay đều có thể tùy ý nhìn thấy, tùy tiện trên đường gặp một người, đều có thể là đệ tử tinh anh luyện khí tầng mười một, thậm chí đỉnh phong tu vi.

Đệ tử tinh anh tu vi càng cao, càng ngạo khí, trừ phi là người quen biết, nếu không căn bản không để ý tới những người khác. Những đệ tử ngoại môn tu vi thấp, nhìn một đám ngoại môn đệ tử khí thế kinh người xuất hiện dưới thiên giai, chỉ có thể ở một bên vụng trộm nghị luận, quá khen ngợi.

Các người xem, vị kia mặc áo đỏ chính là Lâm Hỏa sư huynh, khí thế thật là khủng bố, ít nhất là Luyện Khí đỉnh phong.

Vị kia là Điền Ngọc sư huynh, cũng là tu vi luyện khí đỉnh phong. Nghe nói hắn xuất thủ ngay cả một người còn sống cũng không có, lòng dạ độc ác, chưa từng lưu thủ.

Nhìn xem, đó là Lý Tích sư huynh, đồn đãi hắn tại một năm trước bế quan đã luyện khí tầng mười hai, nguyên lai tưởng rằng hắn sẽ tiếp tục bế quan tu luyện đến cảnh giới Trúc Cơ. Không ngờ vì lần thi đấu này cũng xuất quan.

khom lưng...

Đùng lên tiếng, một bóng người bỗng nhiên xuất hiện ở dưới thềm trời, sau khi nhìn rõ diện mạo của hắn, tất cả âm thanh nghị luận đều biến mất. Những đệ tử mới kia đều dùng ánh

mắt sợ hãi mịt mờ nhìn người nọ, thẳng đến khi người kia chậm rãi đi vào sâu trong ngoại môn mới đều thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Thật đáng sợ, đó là khí thế gì vậy, tu sĩ Trúc Cơ cũng chỉ đến vậy mà thôi.

Là Ngô Khí, ngàn năm qua Vạn Thi Tông chỉ có một mình đệ tử tạp dịch mới có thể trở thành đệ tử ngoại môn. Trong mấy năm đã tu luyện đến cảnh giới Luyện Khí đỉnh phong, một người dám tiếp nhiệm vụ nguy hiểm nhất của ngoại môn.

Lúc trước đắc tội với hắn, vị ngoại môn ác bá Thiên kia đã mất tích một lúc lâu, theo ta thấy, khẳng định đã chết trong tay của hắn.

khom, các người nhỏ giọng một chút, người kia mới thật sự là sát thần, ai đắc tội hắn cũng sẽ không có kết cục tốt.

Thứ nhất là từ hôm nay đến hôm nay bắt đầu bạo phát nói với mọi người một chút, thư hữu rảnh rồi có thể đi dạo một chút, đỉnh phong nhân khí. Tiểu lâu đã bán qua rồi, hắc hắc hắc.

Mặt khác, chính thức cầu ủng hộ, cầu sưu tầm, đề cử, cầu các loại ủng hộ. Tiểu lâu muốn bạo phát, các vị đạo hữu, ra tay đi.

Càng nhiều đến địa chỉ...

Bước từng bước vào chỗ sâu bên ngoài cửa, trên đường gặp phải càng ngày càng nhiều người, càng ngày càng náo nhiệt. Mặc dù Ngô Khí vẫn luôn ru rú trong nhà, cũng có thể cảm nhận được sự náo nhiệt phi phàm của ngoại môn.

Năm ngày sau, ngoại môn thi đấu, triệu hoán tất cả ngoại môn đệ tử ở bên ngoài cùng chấp hành nhiệm vụ trở về. Mấy ngàn đệ tử ngoại môn, hơn chín thành đều ở trên đỉnh các đệ tử, còn có một số ngoại môn đệ tử đang từ bên ngoài chạy về.

Trong lòng Ngô Khí đã sớm có tính toán, trở về tông môn, trực tiếp đi về hướng ngoại sự đường.

Sau một nén nhang, thân ảnh Ngô Khí xuất hiện trên ngọn núi ở ngoại Sự đường. So sánh với địa phương khác, nơi này càng náo nhiệt vô cùng, thậm chí trên những cây cầu Thiết Tác kia ngẫu nhiên xuất hiện một ít tình huống chen chúc. Cần biết cây cầu Thiết Tác kia ở giữa không trung, có mấy chục cây, bình thường đi trên đó, chạm vào đều khó có được một cái, lúc này vậy mà xuất hiện chen chúc, có thể thấy được nhiều người hơn.

Trong chính điện ngoại sự đường, dưới mái vòm to lớn, người đến người đi. Các ngõ ngách trong cung điện vậy mà đều có không ít người, đặc biệt phía trước lão quản sự bên cạnh ngọc bích, vậy mà xếp hàng trường long, nhìn sơ qua, chỉ ít có mấy trăm đệ tử xếp hàng. Trong đó hơn phân nửa đệ tử đều có khí tức lảng lẹ ác liệt, hơn nữa đều là phong trần mệt mỏi.

Ngô Khí chậm rãi đi vào cung điện, nhìn lướt qua trong điện, đợi khi nhìn thấy phía trước lão quản sự xếp hàng dài như vậy, trên mặt lập tức nhíu mày. Bất quá cũng không quay người rời đi, mà là tùy ý tìm một góc trong điện, ngồi xuống.

Lúc này bên trong chính điện ngoại Sự đường có ít nhất hơn ngàn đệ tử ngoại môn, phân bố ở từng nơi hẻo lánh, đã bị rất nhiều người có chủ ý từ lúc Ngô Khí xuất hiện.

Lấy thân phận tạp dịch trở thành đệ tử ngoại môn, tu luyện mấy năm đã đến Luyện Khí đỉnh phong, ngoại sự đường động thủ giết hai đệ tử Thanh y Cháp Pháp, Ngô Khí mặc dù ru rú trong nhà, nhưng hiện tại danh khí của hắn ở ngoại môn đã là tất cả mọi người đều biết.

Nhất là đám đông tinh anh đệ tử mới từ bên ngoài rèn luyện trở về, nghe nói ngoại môn xuất hiện nhân vật Ngô Khí này, đều nhao nhao lộ ra vẻ hứng thú.

Lúc này Ngô Khí ở bên ngoài sự đường hiện thân, chỉ một lát sau, lập tức có mấy chục ánh mắt khác nhau bắn tới, rơi vào trên người Ngô Khí, trong những ánh mắt này không có một đạo ý tứ nào.

Mấy ngàn đệ tử ngoại môn, đệ tử tinh anh luyện khí tầng mười một trở lên, ít nhất cũng có mấy trăm người. Trong đó luyện khí đỉnh phong còn có mười mấy người, những người này quanh năm ở bên ngoài rèn luyện, muốn đột phá bình cảnh, tấn thăng đến cảnh giới Trúc Cơ. Mỗi một người đều tâm cao khí ngạo, không phải loại lương thiện, hơn nữa đều có thủ đoạn cường hãn, không phải nước lũ bá thiên có thể so sánh.

Những ánh mắt rơi vào trên người Ngô Khí kia, có khinh thường, có chán ghét, có hiếu kỳ, có chiến ý. Cảm ứng được rất nhiều ánh mắt rơi vào trên người Ngô Khí, nhất là cảm ứng được trong đó mang theo những ánh mắt bất thiện, trên mặt Ngô Khí lập tức xuất hiện vẻ không vui.

Hừ.

Một tiếng hừ lạnh từ trong miệng Ngô Khí phát ra, tiếp đó là khí thế trên người Ngô Khí Luyện Khí đỉnh phong hoàn mỹ không hề giữ lại hiển lộ ra ngoài. Uy áp hung sát mang theo sát khí sắc bén âm hàn, lan tràn về phía những chủ nhân ánh mắt kia.

Lập tức trong chính điện xuất hiện tiếng kêu rên, không phải tất cả mọi người có thể tiếp nhận được khí thế cùng sát khí trên người Ngô Khí, có mấy đệ tử tinh anh luyện khí tầng mười một, sau khi cảm nhận được khí thế trên người Ngô Khí, sắc mặt lập tức trắng nhợt, trong hai mắt lộ ra vẻ sợ hãi.

Trạng thái hoàn mỹ của luyện khí đỉnh phong

Một tiếng kinh hô trầm thấp vang lên trong đám người, trong nháy mắt, tất cả ánh mắt nhìn về phía Ngô Khí đều thu liễm lại biến mất. Khí thể của Ngô Khí lúc này quá sắc bén, hung sát vô cùng. Những đệ tử tinh anh ở bên ngoài rèn luyện nhiều năm, kiến thức tự nhiên không phải những đệ tử cấp thấp khác có thể so sánh, sau khi cảm thụ khí thể và sát khí của Ngô Khí, lập tức biết được Ngô Khí không thể trêu chọc.

Có mấy đệ tử tinh anh Luyện Khí đỉnh phong, sau khi cảm thụ khí thể của Ngô Khí, ánh mắt nhìn về phía Ngô Khí cũng mang theo một tia kính ý, không còn xem thường như trước kia.

Bất quá lúc này trên người Ngô Khí khí tức quá mức hung sát, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể bạo khởi giết người, quả thực chính là sinh nhân lúc gần. Ngồi ngay ngắn trong chính điện, không một ai dám tới nói chuyện với Ngô Khí.

Ngô Khí cũng không để ý, chỉ nhắm mắt dưỡng thần.

Sau nửa canh giờ, đội ngũ phía trước lão quân sự kia trở nên vắng vẻ, Ngô Khí lập tức sinh ra cảm ứng, hai mắt mở ra, đứng dậy đi về phía đó.

Ngô Khí sư đệ

Nghe thấy lão quân sự mang theo ngũ khí cung kính, Ngô Khí nhàn nhạt gật đầu, sau đó đưa tay vỗ lên túi trữ vật bên hông mình. Ánh sáng lóe lên, mấy sự vật liền bị hấn lấy ra, sau đó ném lên bàn đá to lớn kia.

Ngô Khí vừa động đã hấp dẫn sự chú ý của mọi người, hai tháng trước Ngô Khí tiếp nhận ba nhiệm vụ, không ít người bên ngoài đều biết. Động tác lần này của Ngô Khí, đương nhiên là sau khi hoàn thành nhiệm vụ, phải giao nhiệm vụ.

Tê tê tê

Đội quang mang tán đi, thấy rõ mấy đoàn đồ vật trên bàn đá kia, trong chính điện lập tức vang lên một mảnh thanh âm hít vào khí lạnh.

Ba mươi trái tim cương thi trung phẩm, chẳng lẽ là nhiệm vụ kia. Không có khả năng, Hủ Thi vốn có trăm vạn cương thi, căn bản không ai ở trong đó lấy ra ba mươi trái tim cương thi trung phẩm. Trừ phi là Kết Đan tông sư.

Thi thể tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ, Di đó là cái gì, trời ạ, là Huyền Âm Thi đình. Người sống thành thi, cỗ thi thể kia là người sống hóa âm thi, giá trị vô cùng.

Mười khúc Trầm Hương Thi Mộc, không nói phải lấy những thi mộc này, phải thâm nhập vào đầm lầy chôn xương. Không có tu vi Trúc Cơ, đi vào chính là chết. Hắn làm sao làm được, không thể nào.

Chỉ có đệ tử tinh anh mới có thể nhìn thấy ngọc giản kia ở chỗ lão quản sự, lúc này có không ít đệ tử tinh anh đều đoán được ba nhiệm vụ Ngô Khí nhận từ đồ vật của Ngô Khí. Cũng chính vì vậy, sau khi nghe được một ít đệ tử tinh anh giải thích, trên mặt tất cả đệ tử ngoại môn chung quanh đều treo vẻ không thể tin cùng kinh hãi.

Cái này...

Trên mặt già nua tràn đầy vẻ kinh ngạc và không dám tin tưởng, chỗ sâu trong ánh mắt còn ẩn giấu một tia nghi mà sợ. Nếu lúc trước hắn không có kịp thời nhận sai bồi tội với Ngô Khí, thỉnh cầu tha thứ, hiện tại chỉ sợ là vậy.

Sững sờ một hồi, lão quản sự kia lập tức tỉnh táo lại, đè xuống tim đập kịch liệt, cung kính vô cùng nói với Ngô Khí: Bản lãnh của Ngô sư đệ quả nhiên kinh người, theo ghi chép ngọc giản, ba sư đệ nhiệm vụ này đều đã hoàn thành. Phân biệt nhận được ba vạn điểm công hiến hai vạn điểm. Lão hủ liền đem điểm công hiến xếp vào trong ngọc bài của sư đệ, kính xin sư đệ chờ một lát.

Nghe từ miệng lão quản sự báo ra con số kinh người, đông đảo đệ tử ngoại môn chung quanh đều hiện lên vẻ tham lam, nhưng nghĩ tới chủ nhân của những điểm công hiến này, bỗng nhiên giật mình, đều cúi đầu, che đi tham lam trong mắt, sợ bị Ngô phi nhìn thấy, rước lấy họa sát thân.

Ba nhiệm vụ, tổng cộng sáu vạn điểm cống hiến của tông môn. Ở ngoại môn, cái này quả thực chính là một khoản tài phú không ai có thể dễ dàng lấy ra. Cho dù là những ngoại môn trưởng lão cảnh giới Kết Đan, một chút xuất ra sáu vạn điểm cống hiến, cũng phải đau lòng hồi lâu. Mà Ngô vút bỏ, chỉ đi ra ngoài hai tháng liền cầm tới tay.

ghen ghét kính sợ sùng bái. Xuất hiện trong lòng các đệ tử ngoại môn, ánh mắt mọi người nhìn về phía Ngô Khí đều trở nên khác nhau.

Ngô Khí lại không để ý tới ánh mắt người xung quanh, chờ đợi một lát, sau đó lấy lại ngọc bài thân phận từ tay lão quản sự. Ngô Khí lập tức quay người, đi ra ngoài điện.

Ở phía sau Ngô Khí, trong điện một đám đệ tử ngoại môn tinh anh, nhìn thấy Ngô Khí ánh mắt tràn đầy kính sợ. Bọn họ tuy kiêu ngạo, nhưng cũng không phải là không có tự biết mình, ba nhiệm vụ kia. Tùy tiện một người, đều không phải là bọn họ có thể đơn độc hoàn thành. Ít nhất cần mấy luyện khí tăng mười hai, thậm chí đỉnh phong đệ tử mới có thể cùng nhau phối hợp, mới có thể hoàn thành.

Những nhiệm vụ này, lại bị một người độc lập hoàn thành, mặc dù đều có thể đoán được trên người Ngô Khí khẳng định có ngoại vật cường đại dựa vào, nhưng vào lúc này ai cũng không dám sinh lòng tham lam, chỉ trơ mắt nhìn Ngô Khí rời khỏi ngoại sự đường.

Rời khỏi ngoại sự đường, ngày đó Ngô Khí đã về tới chỗ ở của mình, mấy ngày nay chưa bước ra khỏi phòng một bước. Ngô Khí không biết, sau khi hắn rời đi. Ngày thứ hai, liên quan tới truyền âm của hắn đã truyền khắp ngoại môn, ngay cả nội môn cũng có thanh danh của hắn, ai cũng biết, ngoại môn xuất hiện một nhân vật hung thần.

Mà lúc này, Ngô Khí lại ngồi xếp bằng trên bồ đoàn tinh xá của mình, hai mắt nhắm nghiền, khí tức toàn thân mơ hồ, tựa hồ đang đắm chìm trong một loại trạng thái huyền ảo.

Bởi vì tại đầm lầy chôn xương điên cuồng chém giết hơn hai tháng, giết không biết bao nhiêu độc trùng độc thú, trên người

Ngô Khí lây nhiễm khí tức hung sát vô cùng nồng đậm. Trong lúc vô ý, trên người Ngô Khí sẽ tràn ra sát khí đáng sợ không gì sánh được, người bình thường căn bản không chịu nổi sát khí này.

Hơn nữa lúc này tu vi Ngô Khí đã đến trạng thái luyện khí đỉnh phong hoàn mỹ, hoàn toàn không thể che lấp khí thể trên người mình. Cùng sát khí của hung sát khí tức trộn lẫn cùng một chỗ, phóng thích ra ngoài, rất là khủng bố.

Hơn hai là đến cảm tạ vé đánh giá của đạo hữu Hắc Đại Thánh, hỗ trợ đề cử, cầu sư tâm.

Càng nhiều đến địa chỉ...

Trong tĩnh thất, Ngô Khí ngồi xếp bằng trên bồ đoàn kia, bất quá hần không nhập định tu luyện, mà hai mắt nhắm nghiền, tựa hồ đắm chìm trong một loại trạng thái kỳ dị, trên người hần phát ra khí thể lẫm liệt ác liệt hung sát quá đáng, giống như một đầu hung thú lúc nào cũng có thể ăn thịt người.

Ngô Khí hô hấp đều đều đặn, như thai tức, như tĩnh thân. Trong tĩnh thất đàn hương vờn quanh, chỗ thân bên trong, làm cho người ta dễ dàng lâm vào trong bình tĩnh. Giống như Ngô vút bỏ, hoàn toàn ngưng thần tĩnh tâm, thân hóa đầm lầy u, từng chút từng chút một tiêu hao khí tức hung sát trên người.

Thời gian trôi qua từng chút, cả người Ngô Khí trở nên tĩnh lặng như nước, tiêu hao khí tức trên người. Dần dần, khí tức lẫm liệt hung sát bắt đầu từ trên người Ngô Khí biến mất không thấy gì nữa, bắt đầu khôi phục bình thường.

Năm ngày, đối với tu sĩ, chỉ là trong nháy mắt mà thôi. Trong suy nghĩ chờ đợi của tất cả đệ tử ngoại môn, trận tỷ thí ngoại môn rốt cục phải diễn ra hôm nay.

Thịch thịch thịch

Tiếng chuông tang nhiếp hồn người liên tục vang lên, vang vọng toàn bộ ngoại môn, mấy ngàn ngoại môn sau khi nghe được tiếng chuông này, nhao nhao tự tĩnh lại trong tu luyện. Đầu đi về phía ngoại sự đường, đầu đúng là chỗ thi đấu lớn. Lần ngoại môn thi đấu này, rất là trực tiếp, chỉ có một loại phương thức, đó là đánh lôi đình.

Lúc này trên quảng trường to lớn bên ngoài chính điện ngoại sự đường kia, bày biện chín mươi chín tòa lôi đài đá xanh to lớn. Những lôi đài này, chính là lúc ngoại môn thi đấu, tham gia đánh lôi đài phân ra thắng bại các ngoại môn đệ tử.

Sau mười mấy hơi thở, tiếng chuông vang lên xong. Ngoại Sự đường ở ngọn núi, chân núi, người trào lên, ít nhất ngàn người từ chân núi hướng đỉnh núi vọt tới. Chỗ sườn núi, cầu treo Hắc

Thiết Tác lặc lư không ngớt, từng tên đệ tử ngoại môn tự động phi thân xuống cầu kéo, chân vừa chạm đất, liền đi lên đỉnh núi.

Bất quá nửa canh giờ, bên ngoài chính điện ngoại môn cũng đã tụ tập mấy ngàn đệ tử ngoại môn. Mấy ngàn người đứng trên quảng trường khổng lồ trên đỉnh núi, lại không chút chen chúc. Chẳng qua Ngoại Sự đường rất ít đệ tử ngoại môn tụ tập nhiều như vậy, mặc kệ tu vi ra sao, hơn chín thành đệ tử ngoại môn, đều đã đứng trên quảng trường kia.

Mấy ngàn người này tu vi không đồng nhất, cũng không phải tất cả mọi người tới tham gia lần ngoại môn đại bỉ này, đại đa số tu vi không cao, chỉ là đến xem náo nhiệt.

Dù sao, quan sát người khác chém giết, đặc biệt là tu sĩ tu vi cao hơn mình chém giết, đối với tu hành của mình cũng là có lợi. Chỉ cần có chút đầu óc, đều biết được lần tỷ thí ngoại môn này, cơ hồ đệ tử tinh anh ở bên ngoài rèn luyện đều đã trở về. Cạnh tranh khăng định là vô cùng thâm hiểm, không có tu vi luyện khí tầng mười trở lên, tham gia thi đại bỉ quả thực không khác gì tìm chết.

Tuy nói quy củ thi đấu này là có thể đầu hàng, nhưng ai cũng biết, tu sĩ ma đạo xưa nay không cần tuân thủ quy củ, đầu hàng liền tương đương với tự tìm đường chết. Mặc dù là đồng tông, thi đấu lúc nào cũng sẽ không hạ thủ lưu tình.

Trên quảng trường tuy có mấy ngàn người, nhưng chân chính khiến người chú ý, lại là nhóm người đứng đầu tiên. Trăm người đứng ở phía trước nhất, mỗi người đều có tu vi luyện khí tầng mười trở lên. Nhất là trong đó mười mấy người, mỗi người chiếm cứ một khu vực, không người nào dám tới gần, mười mấy người này chính là mười mấy người có tu vi cao nhất ngoại môn, đều là tu vi luyện khí đỉnh phong.

Cũng không phải tất cả đệ tử đều biết được toàn bộ mười mấy người, bất quá bọn họ đều nhận thức một người trong đó, chính là Ngô Khí một mình đứng ở trong góc. Lúc này trên người Ngô Khí đã không còn khí tức lăng lệ hung sát mấy ngày trước, mà là khôi phục bình thường, thậm chí ngay cả tu

vì khí tức đều bị hấp thu liễm, nhìn thấy cũng không khác gì một đệ tử ngoại môn bình thường.

Tuy là vậy, nhưng vẫn không có ai dám tới gần Ngô Khí, vốn Lý Dật Phong muốn đứng bên cạnh Ngô Khí, lại bị Ngô Khí truyền âm ngăn cản.

Đối với ánh mắt che giấu trong đám người chung quanh bắn tới, Ngô Khí phảng phất như không phát giác, phối hợp đứng ở nơi nào, nhắm mắt dưỡng thần.

Sau một lát, Ngô Khí vốn nhắm mắt đột nhiên mở to mắt, ánh mắt trực tiếp bắn lên bầu trời.

Oanh oanh oanh!

Trong nháy mắt, mười mấy cỗ khí thể nặng nề như núi không cách nào chống cự từ trên bầu trời đè xuống, khiến cho mấy ngàn đệ tử trên quảng trường đều sắc mặt trắng nhợt, gian nan ngẩng đầu lên, nhìn về phía không trung đỉnh đầu.

Ngoại môn trưởng lão, đều đã hàng lâm.

Chỉ thấy trên đỉnh đầu mọi người, hơn mười ghế đá chậm rãi trôi nổi ở không trung, chia ra các phương vị, trên mỗi ghế đá đều có một người ngồi. Hoặc là lão giả, hoặc là đại hán trung niên, bất quá mười mấy người này đều có một đặc điểm chung. Đó chính là khí thể quá mức mạnh mẽ, cho dù liếc mắt một cái, cũng làm cho mấy ngàn người trong quảng trường không có nổi một chút ý niệm phản kháng trong đầu.

Ngoại môn trưởng lão, mặc dù đều chưa từng gặp qua, nhưng là mấy ngàn ngoại môn đệ tử đều biết. Có thể có tu vi như vậy, khí thể như vậy, chỉ có hơn mười ngoại môn trưởng lão ngoại môn cảnh giới Kết Đan tông.

Mười mấy vị trưởng lão vừa hiện thân, lập tức mọi người cảm giác hơn mười ánh mắt cường đại quét xuống, cuối cùng đồng loạt rơi vào trên thân mười đệ tử ngoại môn luyện khí đỉnh phong trước quảng trường.

Đặc biệt là Ngô Khí, trong khoảnh khắc đó, Ngô Khí thậm chí còn cảm thấy ánh mắt mỗi một vị trưởng lão đều dừng lại trên người hắn một lúc lâu. Bất quá hắn cũng không dám ngẩng

đầu nhìn từng người xác nhận, hiện tại hắn còn là một đệ tử ngoại môn, mười mấy trưởng lão ngoại môn kia tùy tiện một người đều có quyền quyết định vận mệnh của hắn. Nếu không tất yếu, Ngô Khí tuyệt đối sẽ không đắc tội với bọn họ.

Lần này triệu tập tất cả ngoại môn đệ tử, chính là ngoại môn chúng ta muốn cử hành thi đấu một lần. Thi đấu lần này không giống trước kia, ý nghĩa trong đó lão hủ không nói các vị cũng biết. Lão hủ liền không nhiều lời, đệ tử muốn tham gia thi đấu, tự đi một bên rút thăm là được, đối chiến chém giết, đánh đánh lôi đài, cho đến người cuối cùng.

Mười thứ hạng đầu thi đấu đều có thể được ngoại môn đại lực bồi dưỡng, linh khí linh đan đều có ban thưởng. Người đứng đầu thi đấu, nếu nguyện ý, có thể bá chúng ta làm sư, bao gồm cả lão hủ.

Thi đấu ngoại môn, hiện tại bắt đầu.

Thanh âm già nua vang lên trên quảng trường bên ngoài chính điện, nghe tựa như rất yếu ớt, nhưng lại vô cùng rõ ràng vang lên bên tai mỗi người.

Ngô Khí nghe được thanh âm này, đáy lòng không khỏi dâng lên một loại cảm giác quen thuộc. Tựa hồ trước kia cũng nghe qua thanh âm này, ngẩng đầu nhìn thoáng qua, sau một khắc hắn liền biết được thanh âm này vì sao quen thuộc như vậy.

Là vị ngoại môn đại trưởng lão kia, toàn thân đều bao phủ trong hắc y, chỉ lộ ra một đôi bàn tay khô quắt già nua. Ngô Khí nhớ tới lúc trước hắn thông qua thí luyện sinh tử, hai người Tôn Càn và Đồng Cương mang hắn đến chỗ ngoại môn đại trưởng lão.

Mặc dù sau đó Tôn Càn không có nói rõ, nhưng Ngô Khí vẫn trở thành đệ tử ngoại môn, với trí tuệ của Ngô Khí tất nhiên có thể đoán được là vị đại trưởng lão ngoại môn này ra lệnh, để cho hắn thuận lợi trở thành đệ tử ngoại môn.

Trong hai mắt băng lãnh bắn ra một vòng cảm kích, Ngô Khí hắn mặc dù không phải người tốt lương thiện trong lòng, nhưng cũng không phải người trời sinh tính tình lạnh bạc vong ân phụ nghĩa.

Đã có ân, không thể khinh thường. Mấy năm trước đại trưởng lão ngoại môn nhìn như tùy ý nói một câu, để Ngô Khí trở thành đệ tử ngoại môn, từ đó bước lên con đường trường sinh. Mà bất luận ngày sau như thế nào, hiện tại xem ra đã là đại ân.

Đại trưởng lão ngoại môn ngồi ngay ngắn trên ghế đá trên không trung kia tựa hồ cảm ứng được ánh mắt Ngô Khí, đầu hơi chuyển động, nhìn về phía Ngô Khí. Cũng không biết có phải là đã đọc qua ý cảm kích trong mắt Ngô Khí không, vị đại trưởng lão toàn thân bao phủ trong hắc y kia vậy mà chậm rãi gật đầu với Ngô Khí.

Đại sư huynh, không biết tiểu tử này có chỗ gì đặc biệt để người coi trọng như vậy.

Bên cạnh ghế đá đại trưởng lão ngoại môn, một thanh âm truyền tới, lại là một vị trưởng lão ngoại môn khác ngồi ngay ngắn trên ghế đá, là một lão giả mập mạp mặt đầy hồng quang, khí tức như một tòa núi lửa, ầm ầm phát ra khí tức nóng rực không gì sánh được. Chỉ thấy lão nhân nhát liếc nhìn Ngô Khí, sau đó nghi ngờ hỏi một câu.

Thân thể sâu kiến, lại có chí hướng đăng thiên, cơ duyên cũng không phải người bình thường có thể so sánh. Người này ngày sau thành tựu, không thể đo lường.

Lời này vừa nói ra, lập tức, hơn mười người ngồi ngay ngắn trên mười ghế đá trên không trung, nhao nhao động dung, không hẹn mà cùng, hơn mười ánh mắt một lần nữa quét xuống, hàng lâm trên người Ngô Khí.

Lần này cũng là khổ Ngô Khí, hần thiếu chút nữa cho rằng sinh ra biến cố gì, còn tưởng rằng bị những ngoại môn trưởng lão cảnh giới Kết Đan tông sư phát hiện trên người bí mật truyền thừa Hoang Cổ, thiếu chút nữa liền chạy trốn chết, may mắn những ánh mắt kia đến nhanh, cũng nhanh chóng rút đi.

Dù như vậy, cũng khiến Ngô Khí cảm thấy lòng còn sợ hãi.

Thứ ba đến tiểu lâu cố gắng, thật có lỗi không thể hơn ngày mai thống kê tiết tấu còn thiếu, hơn nữa tiếp tục bộc phát đề cử su tầm.

Càng nhiều đến địa chỉ...

Từng người đi rút thăm, sau đó tìm thấy trên lá xăm viết võ đài, chém giết cùng đối thủ, người thắng tiến vào vòng tiếp theo.

Ngô Khí bước chân khễ động, đi về phía quảng trường bên kia, trong lòng mặc niệm quy củ của ngoại môn thi đấu lần này. Quy củ này rất đơn giản, lấy đánh lòi đài thắng bại để định, bại giả đào thải, người thắng tiến vào vòng tiếp theo. Chém giết, cho đến người cuối cùng.

Lúc này trên quảng trường tụ tập mấy ngàn đệ tử ngoại môn, nhưng người chân chính tham gia thi đấu lòi đài, lại chỉ có không đến một ngàn. Đều là người tự biết mình, tất cả đệ tử ngoại môn đều rõ ràng, người luyện khí tầng mười trở xuống, căn bản không có khả năng trong lần thi đấu ngoại môn này có thành tích gì tốt, tự nhiên cũng sẽ không đi tham gia thi đấu, miễn cho tự rước lấy nhục, thậm chí mất mạng.

Bất quá càng nhiều người cũng rõ ràng, lần này ngoại môn thi đấu, chỉ có người trong mười thứ hạng đầu mới có thể đạt được lợi ích lớn. Những người còn lại, bất quá chỉ là tham gia náo nhiệt, hoặc là dứt khoát chính là đá kê chân.

Mặc dù vậy, vẫn có mấy trăm đệ tử ngoại môn tham gia thi đấu, cho dù chỉ có một tia cơ hội, ai cũng không muốn từ bỏ. Nếu như có thể may mắn đạt được vị trí mười thứ hạng đầu, cũng chính là một bước lên trời.

Nhìn xem, ngoại môn này, có bao nhiêu nhân vật lợi hại.

Ngô Khí yên lặng đi đến trước mặt quán sự ở quảng trường, cầm Cột Tiến của mình, nhân nhậ nhìn thoáng qua, sau đó đi về phía lòi đài ghi lại phía trên.

Trên ghế đá to lớn làm từ hắc thạch trên bầu trời, hơn mười vị trưởng lão ngoại môn tiến giai, nhìn xuống phía dưới mấy ngàn đệ tử. Quanh thân bao phủ trong hắc y, đại trưởng lão thân hình còng xuống ra lệnh một chút, nhất thời mấy ngàn người kia liền vọt tới quanh chín mươi chín tòa lòi đài.

Lúc hương này đốt hết, chính là lúc thi đấu bắt đầu.

Quản sự phụ trách trên quảng trường chờ tất cả người tham gia rút thăm, sau đó bỗng nhiên la lớn. Bên cạnh hắn, có một lư hương đồng xanh thật lớn, bên trong lư hương lúc này đang cháy một nén nhang.

Ánh lửa tắt hẳn, nhanh chóng lan tràn về phía chân thềm kia, mấy chục hơi thở sau, trong ánh mắt hưng phấn chờ mong của mọi người, hương kia rốt cuộc cháy hết.

Thi đấu hiện tại bắt đầu, vô quy vô củ, các thiên mệnh giết chóc.

Người quản sự nói chuyện mặt hiền lành, chỉ là lời nói từ miệng hắn phát ra lại rất lạnh lẽo vô tình. Trong nháy mắt khi hắn nói xong, trên chín mươi chín tòa lôi đài đồng thời sáng lên ánh sáng, một màn sáng mỏng dâng lên, bao trọn lôi đài. Chín mươi chín tòa lôi đài, đều là như vậy, phía trên tựa hồ có cấm chế, lúc này được kích phát ra.

Trong chớp mắt, trên chín mươi chín tòa lôi đài, chiến ý sát khí lạnh lẽo vô cùng cuồn cuộn tăng lên, trên cả tòa quảng trường lập tức có một loại cảnh tượng vạn ma phun trào.

Người chính là tên tạp dịch Ngô Khí kia.

Trên một tòa lôi đài, đối diện là Ngô Khí, một thanh niên thân hình cao lớn đang đứng. Thân hình Ngô Khí đã xem như thẳng tắp, thanh niên này lại muốn hình dung khủng bố. Gần ba thước chiều cao rất là dọa người., Tuy rằng mặc quần áo, nhưng ai cũng có thể nhìn ra cơ bắp phồng lên dưới quần áo thanh niên này, làn da bên ngoài phủ đầy lông đen vừa thô vừa dài. Ngay cả trên mặt cũng đều là như thế, quả thực là một con Viên Hầu to lớn, từ trên người hắn tản mát ra khí thế vô cùng hung hãn.

Ta tên Viên Cửu, luyện khí tầng mười hai. Bọn họ đều nói người rất lợi hại, hôm nay ta liền ước lượng một tên tạp dịch như ngươi có thể có mấy cân mấy lượng.

Viên Cửu như con vượn bỗng nhiên nhe răng cười, bàn tay to lớn của bồ phiến hung hăng vỗ trên túi trữ vật bên hông mình,

quang mang lập loè, một cây lang nha bông to lớn mang theo khí tức kinh người xuất hiện trong tay hắn.

Không ngờ lại là pháp khí cực phẩm, không nghĩ tới Viên Cửu sư huynh rèn luyện mười năm, vậy mà tế luyện một kiện cực phẩm pháp khí.

Đám người chung quanh quan chiến nhìn thấy lang nha bông kia, lập tức xôn xao, có người kinh ngạc hô ra phẩm giai lang nha bông. Trách không được mọi người kinh ngạc như vậy, ngoại môn đệ tử đông đảo, tông môn không thể nào mỗi cái đều ban xuống pháp khí. Bạch cốt chủ thủ kia, cũng chỉ miễn cưỡng xem như là pháp khí cấp thấp mà thôi.

Nếu muốn sử dụng pháp khí, phải tự nghĩ biện pháp đi làm, hoặc là chính mình vất vả thu thập tài liệu, sau đó tế luyện. Hoặc là mua từ trong tay người khác, các loại thủ đoạn đều có. Bất quá đại đa số đệ tử ngoại môn, trong tay cũng chỉ có một thanh pháp khí cấp thấp mà thôi, một ít người có tu vi cao, thì có được trung phẩm pháp khí hoặc là thượng phẩm pháp khí.

Bất quá cực phẩm pháp khí, ngoại môn lại không có bao nhiêu người có được. Trách không được Viên Cửu lúc đối mặt Ngô Khí, còn có thể bình tĩnh tự nhiên, mở miệng khiêu khích, nguyên lai là dựa vào cực phẩm pháp khí trong tay.

Hắc hắc, hy vọng người không nên làm ta thất vọng.

Àm

Động rồi, Viên Cửu phát ra tiếng cười hắc hắc, không chờ Ngô Khí có phản ứng gì đã ngang nhiên ra tay.

hét lớn một tiếng, tu vi luyện khí tầng mười hai hoàn toàn triển lộ ra, khí tức vô cùng hung hãn tràn ra, cả người như một con hung viên đại lực, nhào tới, như muốn xé xác ăn thịt người.

Lang Nha bông trong tay chỉ múa may một chút, liền mang theo cuồng phong, lăng lệ phi thường, nặng nề như núi.

Không biết tự lượng sức mình.

Ngô Khí một mực chưa từng nói gì bỗng nhiên mở miệng, ngữ khí khinh miệt truyền vào trong tai Viên Cửu, lập tức làm hắn giận tím mặt. Lang nha bông trong tay bỗng nhiên phóng ra

hỏa diễm xanh biếc dài mấy trượng, lập tức nhiệt độ trên lôi đài liên tăng cao lên, một cỗ nóng rực không gì sánh được còn mang theo mùi hôi thối tràn ra.

Cho ta chết đi cho ta.

Hung ác rống to, nương theo là một cỗ độc diễm xanh biếc, bỗng nhiên thoát khỏi Lang Nha bỗng, phá không giết tới.

Khoảng cách hơn mười trượng lập tức bị Viên Cửu vượt qua, khí thế hung sát hoàn toàn bùng nổ, Lang Nha bỗng nặng nề vô cùng mang theo độc diễm xanh biếc gào thét cuốn tới.

Bành

Đánh trúng, trong mắt đệ tử quan chiến chung quanh, độc diễm xanh biếc kia hung hăng đánh trúng Ngô Khí. Sau đó là lang nha bỗng nặng nề vô cùng, lấy thế khai sơn đánh lên trên người Ngô Khí.

Một tia kinh ngạc xuất hiện trên mặt Viên Cửu, ngay cả hắn cũng cảm thấy không thể tin nổi. Bất quá sau một khắc, hắn liền cảm giác toàn thân rét run, trái tim không ngừng thổ mạnh lên.

Hiện tại, người biết ta có mấy cân mấy lượng rồi.

Thanh âm bình tĩnh của Ngô Khí vang lên bên tai Viên Cửu, còn có một tia cảm giác băng lãnh xuất hiện trên cổ. Chẳng biết từ lúc nào, Ngô Khí vậy mà đứng ở phía sau Viên Cửu, dao găm bạch cốt tản ra quang mang rét lạnh gắt gao dán vào cổ Viên Cửu.

Xoẹt xoẹt xoẹt

Vừa nói xong, Ngô Khí không cho Viên Cửu cơ hội mở miệng, cổ tay khẽ động, dao nhọn lạnh lẽo lên tức thì. Trên lôi đài đột nhiên rơi xuống một cái đầu lâu, máu đỏ thẫm như nước suối, phun ra ngoài, lập tức trên lôi đài tràn ngập mùi máu tươi nồng đậm.

Bành

Lại là một tiếng vang, lại là Ngô Khí buông lỏng hai tay, một cỗ thi thể không đầu ngã xuống đất. Một bãi máu loãng đã

hình thành hỗn hợp cùng một chỗ trên mặt đất, rất là chói mắt.

Viên Cửu xong, thanh âm thì thể rơi xuống rõ ràng nói cho chúng đệ tử xem cuộc chiến, một tu sĩ luyện khí tầng mười hai, trong mấy hơi thở không đến, đã chết rồi.

Yên tĩnh, yên tĩnh như chết, tất cả đệ tử ngoại môn đang quan chiến đều không nói nên lời.

Thi đấu mới bắt đầu mấy hơi thở, cũng đã phân ra thắng bại, chín mươi tám tòa lôi đài còn lại có chút còn chưa bắt đầu chiến đấu. Nhưng nơi này, cũng đã phân ra thắng bại, một người sống, một người chết.

Động tác Ngô Khí vừa rồi, động một cái giết người, trong nháy mắt đã hoàn thành. Ai cũng không thấy rõ động tác của Ngô Khí, không thấy rõ Ngô Khí rút cuộc là như thế nào đến sát phía sau Viên Cửu.

Nói thì đơn giản, nhưng ai cũng biết, muốn làm tất cả những thứ này, người bình thường căn bản không có khả năng. Không nói đến tốc độ hành động, có thể trong tích tắc né tránh được Viên Cửu tập sát, ngoại môn này không có mấy người, sau một khắc xuất hiện sau lưng Viên Cửu, phá vỡ hộ thân chân khí của hắn, cắt đầu hắn xuống, việc này càng khó hơn.

Viên Cửu dù sao cũng là tu sĩ luyện khí tầng mười hai, hộ thể chân khí cực kỳ hùng hậu, trừ phi là công kích của linh khí. Những vũ khí khác, muốn ngăn cản một lát vẫn có thể. Chỉ cần một lát, Viên Cửu có thể ra tay phản kích, đương nhiên sẽ không đơn giản chết như vậy.

Trong đó hung hiểm, chỉ cần hơi có chút đầu óc, đều có thể nghĩ ra. Cho nên lúc này, mới có thể yên tĩnh như vậy, tất cả mọi người đều bị chấn kinh.

Sau nửa ngày, mới có một quản sự cao giọng nói: chấm dứt trận đấu trên lôi đài số ba mươi một, Viên Cửu bỏ mình, Ngô Khí chiến thắng.

Thanh âm quản sự này vang vọng cả quảng trường, lập tức ánh mắt mọi người đều bị hấp dẫn tới. Ngay cả mười mấy vị ngoại môn trưởng lão trên bầu trời cũng giống vậy, Tề Tề đưa mắt nhìn qua.

Tê

Sau khi hiểu rõ chiến đấu, lập tức tất cả mọi người đều biến sắc, vang lên một mảnh âm thanh hít một hơi lạnh. Trên mặt mọi người đều treo vẻ không dám tin, thật là đáng sợ, quá kinh ngạc, một đệ tử tinh anh ở bên ngoài rèn luyện mười năm, luyện khí tầng mười hai, vậy mà trong mấy hơi thở đã chết trong trận tỷ đấu.

Đại sư huynh, sư đệ muốn nhận kẻ này làm đồ đệ, không biết sư huynh có bằng lòng cắt ái hay không a.

Đột ngột, một vị bạch y lão giả ngồi ngay ngắn trên ghế đá màu đen trên bầu trời, bỗng nhiên mở miệng nói với ngoại môn đại trưởng lão.

Thứ nhất là đến công việc bận rộn, sức tưởng tượng có chút bần cùng. Cầu Long bộ, chân lợn gần tới nội môn, trung cầu nhân vật lợi hại trong số đệ tử nội môn. Các đạo hữu có thể tới khu đánh giá báo danh a.

Cuối cùng, cầu đề cử, cầu sưu tầm, cầu sưu tầm.

Bạch sư đệ, hắn cũng không phải đệ tử của ta, người muốn nhận hắn làm đồ đệ, hỏi ta làm gì.

Trên ghế đá màu đen phía trước, đại trưởng lão ngoại môn khom người mở miệng nói. Trả lời vấn đề của vị trưởng lão kia lúc trước, thanh âm già nua của lão vừa rơi xuống, vị vừa hỏi lập tức ngồi không yên.

Đại sư huynh, lời này là thật, sư đệ ta cũng đang thiếu một đệ tử, nếu sư huynh không tranh, sư đệ sẽ không khách khí.

Người nói chuyện, cũng không phải là người lúc trước hỏi Đại trưởng lão, mà là một vị trưởng lão khác. Là một người trung niên, mặc một bộ lam y, trên mặt ý cười khanh khách, làm cho người ta không khỏi sinh ra hảo cảm với Ngô Khí. Người này hình như cũng có hứng thú, vậy mà trực tiếp bỏ qua lời nói của bạch y lão giả lúc trước.

Nghe thấy lời nói của trung niên áo lam, bạch y lão giả lập tức nhíu mày, đang muốn trợn mắt nhìn người trung niên áo lam kia, lại không muốn lúc này lại có một vị ngoại môn trưởng lão mở miệng.

Chư vị sư đệ, sư huynh ta dừng lại ở Kết Đan hậu kỳ gần trăm năm, nghĩ tới lúc này sinh ra đã không còn hy vọng gì đến cảnh giới Nguyên Anh. Đúng là nên tìm truyền nhân Y bát, người này ta cũng nhìn trúng, chư vị sư đệ không bằng cho sư huynh một chút mặt mũi, đem người này tặng cho ta, cũng được.

Vị trưởng lão này vẻ mặt ôn hòa, ghế đá đen ngồi ở bên cạnh đại trưởng lão ngoại môn. Nghe giọng nói của hắn, địa vị của hắn trong hơn mười vị ngoại môn trưởng lão cũng khá cao. Hắn vừa mở miệng, trên mặt mấy vị trưởng lão lúc trước mở miệng đều hiện ra vẻ kiêng kỵ.

Nhưng ngay lúc này, lại một giọng nói vang lên.

Mấy vị sư huynh đệ tranh chấp với một đệ tử ngoại môn như vậy, lại là lần đầu tiên trong trăm năm qua. Ngày đó ở Truyền Công đường gặp được người này, cũng động tới ý niệm thu đồ đệ, còn đo qua linh căn của hắn. Lại không muốn để mất, nếu bây giờ mọi người đều có ý thu đồ, chẳng bằng sau khi đại比武 kết thúc, lại dựa vào thủ đoạn khác, xem người này sẽ liệt nhập vào bức tường của ai.

Thuận theo thanh âm nhìn qua, lại nhìn thấy một lão giả lười biếng nằm trên ghế do hắc thạch tạo thành, trong miệng nói chuyện, ánh mắt lại rơi vào trên thân Ngô Khí phía dưới.

Nếu lúc này Ngô Khí nhìn thấy lão giả này, tất nhiên sẽ nhớ tới thân phận của hắn. Lão giả lười biếng kia chính là lão giả thần bí Ngô Khí lúc trước gặp ở Truyền Công đường, quả nhiên là bị Ngô Khí đoán trúng, người này là trưởng lão ngoại môn.

Lúc trước Ngô Khí còn vì bỏ qua một cơ duyên mà đáng tiếc, không nghĩ tới hiện tại, vị ngoại môn trưởng lão này lại sinh ra hứng thú với hắn.

Tốt, Hách sư đệ nói rất có lý.

Tự nhiên sẽ như vậy.

Như vậy tốt nhất là...

Lập tức mấy vị trưởng lão đối với Ngô Khí xúc động ý nghĩ thu đồ đệ đều gật đầu đồng ý, lập tức mấy vị trưởng lão đều hướng ánh mắt về phía Ngô Khí phía dưới.

Lúc này Ngô Khí đang muốn xuống lôi đài, sau khi hắn giết Viên Cửu, cũng mặc kệ thi thể trên mặt đất, chính là cây Lang Nha bổng rơi trên mặt đất kia. Ngô Khí cũng không thèm nhìn một cái, chờ tên quân sự phụ trách thi đấu tuyên bố kết quả, Ngô Khí liền chậm rãi đi xuống lôi đài, tùy ý tìm một chỗ trên mặt đất, trước mặt mọi người nhắm mắt dưỡng thần.

Tựa hồ như cố ý so tài với Ngô Khí, sau khi tuyên bố tin tức Ngô Khí chiến thắng, những lôi đài khác sau một lát, cũng nhao nhao truyền đến tin tức.

Trận tỷ đấu trên lôi đài số chín mươi ba kết thúc, Lý Tích chiến thắng.

Trận đấu lôi đài số hai mươi lăm kết thúc, Phan Thành chết, Điền Đình thắng...

Trận đấu trên bảy mươi một lôi đài kết thúc, Dương Huyền chiến thắng.

Thanh âm hỗn loạn vang lên bên tai hắn không hề cảm giác được, lúc này Ngô Khí đang đắm chìm trong tâm thần, cảm ứng được thiên địa nguyên khí xung quanh ba động. Từng đợt dao động thiên địa nguyên khí truyền đến kịch liệt, là những lôi đài tiến hành tỷ thí. Dưới sự cảm ứng của tâm thần, mặc dù không mở mắt, nhưng Ngô Khí cũng có thể biết được tòa lôi đài nào tỷ đấu sắp kết thúc.

Thậm chí Ngô Khí có thể thông qua dao động của thiên địa nguyên khí để phán đoán thực lực mạnh yếu của hai người trên lôi đài.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, trên quảng trường bên ngoài ngoại Sự đường, từng tòa lôi đài đều phân ra thắng bại đã có kết quả. Bất quá còn có hai vị đệ tử trên lôi đài, thực lực không chênh lệch nhiều, chém giết mấy canh giờ cũng không phân ra thắng bại.

Trên tòa lôi đài cuối cùng, hai đệ tử ngoại môn đang chém giết cùng một chỗ, âm phong quỷ hỏa gào thét, thật là náo nhiệt. Hai người này đã chém giết mấy canh giờ, vẫn như trước không phân ra thắng bại, bất quá một người trong đó đã đến nỗ lực hết đà, thắng bại trong vòng một lát sẽ phân ra.

Phù phù oanh o

Quả nhiên, tên đệ tử kia đã mệt mỏi bỗng nhiên bị một đoàn quỷ hỏa đập trúng thân thể, lập tức kêu rên một tiếng, té xuống dưới đài.

Lôi đài thứ mười bảy kết thúc, Lưu Đức thắng lợi.

Quản sự đã sớm chờ đợi đã lâu, vừa thấy đệ tử kia rơi xuống lôi đài, lập tức đứng ra lớn tiếng hô.

Đội cây hương này đốt hết, bắt đầu đợt thi đấu thứ hai.

Quản sự vừa nói xong, lập tức có người cắm một nén hương vào lư hương kia, hương kia tho không nhỏ, chỉ có thể đốt nửa canh giờ. Vòng thi đấu thứ hai, bắt đầu sau nửa canh giờ.

Ngô Khí vẫn một mình một mình ở trong góc, nhắm mắt dưỡng thần. Bất quá trước khi đi qua, hắn thi triển độc thủ, trong mấy tức giết chết luyện khí tầng mười hai, còn có được một kiện cực phẩm pháp khí Viên Cửu. Hùng danh của hắn lại một lần nữa truyền khắp ngoại môn, mấy ngàn đệ tử, bao gồm cả những đệ tử vừa mới về tông môn, đều sinh ra sợ hãi đối với thực lực của Ngô Khí.

Mấy tức thời gian, muốn diệt sát một tu sĩ luyện khí tầng mười hai, cho dù là tu sĩ Trúc Cơ, muốn làm cũng rất khó. Trừ phi là tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ trở lên, mới có thể dễ dàng làm được. Nhưng mà Ngô Khí triển lộ ra tu vi chỉ là luyện khí đỉnh phong, nhưng chiến lực lại khủng bố dị thường, thủ đoạn cũng vô cùng quỷ dị.

Không dùng pháp bảo thần thông để thi đấu, mà là trực tiếp động thủ giết người, tự mình nhuộm máu. Thủ pháp giống như phạm nhân võ giả kia, nhưng thủ đoạn thiên sinh quá mức quỷ bí, hoàn toàn không giống với tất cả thời đại này.

Bất quá dù sao cũng chỉ từng nghe qua, nhưng chưa tự mình thể nghiệm qua, vẫn có không ít đệ tử từ bên ngoài rèn luyện trở về, rất có lòng tin với thực lực của mình. Cho rằng Viên Cửu quá mức chủ quan, nếu đổi lại là bọn họ, kết quả nhất định sẽ không giống.

Từng đạo ánh mắt rơi vào trên người Ngô Khí, có kính sợ, có dòm ngó, nhưng không khiến tâm thần Ngô Khí sinh ra cho dù một tia gợn sóng.

Vòng giao đấu thứ hai, hiện tại bắt đầu.

Bàn

Mi tâm một cổ thi thể có một lỗ máu ngã trên lôi đài, một bãi huyết dịch đỏ thẫm chảy ra, mùi máu tươi nhàn nhạt lại tràn ra, Ngô Khí nhìn lướt qua quản sự bên cạnh lôi đài, lập tức đi xuống lôi đài.

Trận tỷ đấu lôi đài số sáu mươi một kết thúc, Ngô Khí chiến thắng.

Thanh âm quân sự vang lên trong ánh mắt kinh hãi.

Vòng thi đấu thứ ba, hiện tại bắt đầu.

Đừng giết ta, ta đầu hàng, ta nhận thua.

Một lão giả mặt mũi tràn đầy vẻ âm lãnh bỗng nhiên mở miệng hô, hẳn là đối thủ của Ngô Khí lần tỷ thí này. Ngoại môn chỉ có một trong mười đệ tử luyện khí đỉnh phong, lại là một nhiệm vụ âm tàn, vừa lên đài, ngay cả chào hỏi cũng không đến liền hạ sát thủ với Ngô Khí.

Bất quá lúc này, hẳn lại lâm vào trong sợ hãi, bởi vì lúc này có một sợi tơ huyết hồng đang dừng ở mi tâm của hắn. Cảm giác sợ hãi lập tức chiếm cứ toàn bộ tâm thần của hắn.

Thị huyết thi trùng, người vậy mà bồi dưỡng thi trùng khát máu đến trình độ nhị giai trung giai. Người không thể giết ta, ta nhận thua. Quân sự, trận tỷ đấu này ta nhận thua.

Lúc này trên mặt lão giả âm lãnh kia tràn đầy vẻ sợ hãi, hai mắt trợn lên, không dám tin nhìn hồng tuyến chỗ mi tâm. Hắn vậy mà nhận ra những thi trùng này, hô lên một tiếng, lập tức toàn bộ ngoại môn đều biết được chân diện mục của đạo hồng tuyến quỷ dị này.

Đã muộn ngày nhận thua.

Ngô Khí đứng sau lưng lão giả lạnh lùng kia, trên mặt hiện lên một tia sắc lạnh. Lão giả này ép hắn phun thi trùng ra ngoài, Ngô Khí tất nhiên là không vui, sớm đã nổi lên sát tâm.

Quân sự một bên lôi đài kia đang muốn nói chuyện, đã thấy khóe miệng Ngô Khí khẽ nhúc nhích, tơ hồng treo ở mi tâm lão giả âm lãnh kia. Hồng quang lóe lên, chui vào mi tâm âm lãnh lão giả trước mặt mọi người.

A...

Tiếng kêu thảm thiết khiến người ta da đầu tê dại vang lên trên lôi đài, bất quá đến nửa đường liền im bật dừng lại, bởi vì lão

giả kia đã hóa thành một bộ xương trắng hếu, té xuống mặt đất lồi đài, rốt cuộc không hô được nữa.

Thị huyết thi trùng, thì ra là thế, đạo hồng tuyến kia lại là huyết thi trùng biến thành.

Nhị giai trung giai, một đám thi trùng nhị giai trung giai khát máu, có côn trùng đáng sợ này, ngoại môn ai là đối thủ của hắn.

Kẻ ngu mới cùng hung thần này chém giết, ta không muốn bị thi trùng khát máu gặm ăn sạch sẽ huyết nhục.

Không sai, lão tử không so nữa, đệ nhất ngoại môn, ai thích tranh ai tranh.

Quản sự, ta bỏ quyền...

Ta cũng vậy.

Vứt bỏ quyền sở hữu.

Hôm nay đã so sánh đến vòng thứ ba, đệ tử tham gia thi đấu chỉ có hơn mười người mà thôi, hơn phân nửa đều là đệ tử tinh anh Luyện Khí đỉnh phong. Bất quá lúc này những người này nhìn về phía Ngô Khí ánh mắt tràn ngập sợ hãi, mặc kệ ai biết Ngô Khí dụng dưỡng một đám độc trùng nhị giai trung giai sau đó, cũng sẽ không muốn cùng hắn chém giết.

Ở trong ánh mắt kinh ngạc của mấy ngàn đệ tử ngoại môn chung quanh, mười mấy đệ tử tinh anh kia, vậy mà cùng bỏ quyền.

Thứ hai đến hôm nay đảm bảo thiếu nợ: Nhị mươi.

Càng nhiều đến địa chỉ...

Ta bỏ quyền...

Ta cũng không đấu, vứt bỏ quyền thi đấu.

Vứt bỏ quyền sở hữu.

Mấy ngàn đệ tử trên quảng trường không thể tin được nhìn mười mấy đệ tử tinh anh nhao nhao mở miệng kia, vậy mà đều đã bỏ quyền, tựa hồ sẽ bị lây nhiễm, một người mở miệng, những người còn lại cũng đi theo. Trong khoảng khắc, ngoại trừ Ngô Khí, còn lại đệ tử đều bỏ cuộc.

Đệ nhất ngoại môn, chấp tay nhường nhịn.

Ai cũng sợ đụng phải Ngô Khí, lúc trước ba trận chiến, người cùng Ngô Khí chém giết, một người đều không sống sót. Cho dù là đầu hàng nhận thua cũng vậy, cho nên lúc này, các đệ tử tinh anh còn lại mới không đợi sự tử chấp nhận tuyên bố trận thi đấu tiếp theo liền mở miệng bỏ cuộc.

Mấy ngàn đệ tử ngoại môn còn lại, lúc này đều chìm trong kinh hãi, không dám tin nhìn vào giữa sân, nhìn Ngô Khí đứng trên lôi đài.

Thị huyết thi trùng vẫn là đẳng cấp nhị giai trung giai, một bầy trùng như vậy, dù đối mặt yêu thú độc trùng tam giai cao giai, cũng không phải không có lực đánh một trận. Mà tu sĩ muốn chém giết yêu thú độc trùng tam giai cao giai, nhất định phải có tu vi Trúc Cơ trung kỳ trở lên.

Vừa nghĩ tới Ngô Khí có một đám thi trùng nhị giai khát máu, trên mặt tất cả đệ tử ngoại môn đều hiện lên vẻ khiếp sợ cùng hâm mộ, tăng thêm lúc này tất cả đối thủ đều bỏ quyền.

Không chiến mà khuất phục chi binh, trong nháy mắt đã trở thành tiêu điểm, nhất thời danh tiếng vang dội.

Quả nhiên người này có cơ duyên tốt.

Trên không trung, trên mặt lão giả áo trắng cũng xuất hiện một tia kinh ngạc, chợt lộ ra nụ cười, mở miệng nói một câu. Các trưởng lão ngoại môn khác chung quanh cũng đồng dạng gật gật đầu, thậm chí lúc này lại có mấy trưởng lão ngoại môn đối với Ngô Khí sinh ra hứng thú.

Nghe bên tai truyền đến tiếng ngữ điệu vút bỏ, Ngô Khí lại nhìn lướt qua hai cột trên mặt đất, trên mặt lộ ra vẻ thất vọng. Cười nhạt một tiếng, mấy ngày nay mặc dù làm tiêu hao khí tức hung sát trên người, nhưng không có chiến ý sạch sẽ trong lòng. Tham gia thi đấu ngoại môn này, cũng là bị cỗ chiến ý kia thúc đẩy, đáng tiếc, chẳng biết từ khi nào, ngoại môn đã không có đối thủ của hắn.

Ngô Khí lắc đầu, đang muốn đi xuống lôi đài.

Nhưng vào lúc này, một giọng nói tràn đầy uy nghiêm xuất hiện, vang lên trên quảng trường.

Ngô Khí, người có bằng lòng bái bản tọa làm sư phụ hay không?

Chiếc ghế được làm từ đá đen kỳ dị chậm rãi trôi nổi xuống, phía trên có một bạch y lão giả ngồi, uy nghiêm khí tức hiển lộ, ần ần lộ ra sự cường đại của vị ngoại môn trưởng lão này.

Còn đắm chìm trong cảnh tượng tất cả đệ tử tinh anh từ bỏ tranh đoạt đệ nhất ngoại môn, bỗng nhiên nghe trưởng lão ngoại môn mở miệng, lại không phải là vì Ngô Khí đảo loạn toàn bộ ngoại môn đại bi, mà là vì muốn thu hắn làm đồ đệ.

Nhất thời tất cả mọi người đều nhìn về phía Ngô Khí với ánh mắt hâm mộ, ai cũng biết, mỗi một vị ngoại môn trưởng lão đều có tu vi Kết Đan hậu kỳ, đều là đại nhân vật rất giỏi. Có thể trở thành đồ đệ của ngoại môn trưởng lão, quả thực chính là đại cơ duyên, đại hảo sự.

Không chờ Ngô Khí mở miệng, lại một giọng nói vang lên.

Bạch sư huynh như vậy, thế nhưng xảo trá hơn một chút.

Lời nói có chút bất mãn từ miệng một vị trung niên nhân áo lam nhỏ ra, hiển nhiên là đối với lão giả áo trắng kia phát ra.

Lập tức vị ngoại môn trưởng lão này liền chuyển ánh mắt sang Ngô Khí, trên mặt lộ ra ý cười rất bình thản.

Bôn tọa Lam Hà, ngươi có bằng lòng bái bản tọa làm sư phụ hay không.

Lại một vị ngoại môn trưởng lão hàng lâm, cũng nói ra lời thu đồ đệ với Ngô Khí, trên mặt mọi người đều hiện ra vẻ kinh ngạc. Nhưng không chờ mọi người có phản ứng gì khác, lập tức có một ghế đá đen bay xuống.

Ha ha, các ngươi ngược lại tính tình nóng vội, Ngô Khí, nhưng còn quen biết bản tọa. Tiểu tử ngươi có duyên với ta, không bằng bái ta làm sư đi, bản tọa cam đoan cho ngươi trở thành nhân vật cấp bậc Kết Đan tông sư.

Giọng điệu lười biếng của mấy ngàn đệ tử ngoại môn đều biến sắc, nhất là nghe thấy câu hứa hẹn cuối cùng, lại vì thu Ngô Khí làm đồ đệ, trực tiếp đồng ý để Ngô Khí trở thành lời hứa hẹn của Kết Đan tông sư.

Trong ánh mắt mọi người nhìn của Ngô Khí đã mang theo vẻ ghen tị nồng đậm, hận không thể lập tức thay thế Ngô Khí trở thành đệ tử của vị trưởng lão ngoại môn kia.

Đúng lúc này, lại một ghế đá đen bay xuống, một thanh âm ôn hòa cũng vang lên trên quảng trường.

Như vậy rất tốt, lão hủ cũng không có cái gì khác lấy ra được, Ngô Khí tiểu tử, nếu ngươi nguyện ý bái ta làm sư phụ. Lão hủ liền ban cho ngươi một viên Thông Thiên Đan, chư vị sư đệ coi trọng ngươi như thế, cũng là đoán ngươi chính là ẩn giấu linh căn. Bất quá đại sư huynh vừa mới nói rõ với ta, linh căn ngươi làm hạ phẩm, cũng không phải là có thể chất ẩn giấu.

Lão hủ nhìn trúng là nghị lực của ngươi, con đường trường sinh, không phải người có nghị lực lớn không thể làm được. Nếu ngươi nguyện nhập vào tường của ta, lão hủ ban cho ngươi Thông Thiên đan, cho ngươi một cơ hội cải biến thể chất như thế nào.

Kinh hãi hoảng sợ ghen tị.

Các loại cảm xúc tràn ngập đáy lòng mọi người, lúc này tất cả đệ tử ngoại môn đều dùng ánh mắt phức tạp nhìn Ngô Khí, hận không thể lập tức thay thế hắn đứng ở nơi đó.

Bốn vị ngoại môn trưởng lão tranh đoạt đồ đệ, một màn này, quả thực làm cho tất cả đệ tử ngoại môn ghen tỵ điên lên. Nhất là những đệ tử tinh anh đã bỏ quyền, tâm tình càng cực kỳ phức tạp.

Vốn tưởng rằng ở bên ngoài rèn luyện nhiều năm, tu luyện tới cảnh giới đỉnh phong, có thể trở về đánh một trận thành danh. Tốt nhất là có thể lọt vào mắt những đại nhân vật trong tông môn, một bước lên trời, được tông môn bồi dưỡng mạnh mẽ.

Lại không nghĩ tới lại gặp phải tên Ngô Khí biến thái, thủ đoạn giết người quỷ dị không gì sánh được, tu vi và chỗ dựa sâu không lường được. Toàn bộ ngoại môn, vậy mà không tìm ra một đệ tử nào có thể chống lại hắn, chỉ có thể trơ mắt nhìn người này tụ tập phong quang, bị tất cả mọi người chú ý.

Trong mắt mọi người, Ngô Khí quả thực là gặp vận may lớn, mặc kệ là đáp ứng vị trưởng lão ngoại môn nào cũng là đại cơ duyên lớn lao. Nhất là ba chữ trưởng lão sau cùng, Thông Thiên Đan, giống như một cái móng vuốt, hung hăng cào nát trái tim mấy ngàn đệ tử ngoại môn.

Tu chân giới đan dược ngàn vạn, giống như yêu thú tu sĩ, cũng chia cấp bậc. Phẩm giai khác biệt, tác dụng bất đồng, trình độ trân quý cũng bất đồng.

Thông Thiên đan, tứ giai đan dược, mấy trăm loại linh dược trân quý luyện chế mà thành, vả lại rất khó xuất đan, trăm lò đan dược có lẽ mới ra một hai lò. Một lò bất quá chỉ bảy tám viên mà thôi, trình độ trân quý thậm chí vượt qua một ít đan dược ngũ giai.

Bất quá tác dụng thay đổi thể chất của viên đan này cũng không nhất định sửa lại, ăn vào viên đan này, có tỷ lệ nâng cao linh căn tư chất của mình, cũng có tỷ lệ giảm xuống.

Nhưng lấy linh căn Ngô Khí hạ phẩm phục dụng viên đan này, tự nhiên là chiếm tiện nghi lớn, sẽ chỉ tăng lên, sẽ không giảm

xuống, bởi vì thế gian này không có tư chất kém hơn so với hạ phẩm linh căn.

Nghe thấy vị ngoại môn trưởng lão kia nói ra Thông Thiên Đan, lấy Ngô Khí trấn định, cũng lộ ra một tia kinh ngạc. Bất quá vẻ kinh ngạc này chợt lóe mà qua, lấy bất đắc dĩ mà nói, trầm ngâm một lát, liền nhìn về phía bốn vị ngoại môn trưởng lão trên đỉnh đầu, khom người bái, dưới sự chăm chú của mọi người, trong miệng cung kính nói.

Các trưởng lão coi trọng đệ tử như vậy, khiến đệ tử thụ sủng nhược kinh, chỉ là. Đệ tử đã sớm thề, kiếp này không bái sư nữa. thiện ý của bốn vị trưởng lão, Ngô Khí chỉ có thể tâm linh.

Lời này vừa nói ra, lập tức tất cả mọi người ngây ngẩn cả người, kể cả hơn mười vị ngoại môn trưởng lão trên không trung. Sau một khắc, trong mắt mấy ngàn đệ tử ngoại môn lại xuất hiện vẻ hả hê.

Dám trước mặt mọi người cự tuyệt ý thu đồ đệ của ngoại môn trưởng lão, hơn nữa một lời cự tuyệt chính là bốn vị, quả thực là muốn chết.

Sắc mặt bốn vị trưởng lão ngoại môn trên không trung đều trở nên khó coi, mặc dù vị lão giả ôn hòa nhất kia cũng giống như vậy. Bọn họ chưa bao giờ nghĩ tới, một đệ tử ngoại môn hèn mọn, cũng sẽ cự tuyệt suy nghĩ thu đồ đệ của bọn họ.

Vì sao...

Bạch y lão giả nhàn nhạt hỏi một câu, ai ở đây cũng có thể cảm giác được sự tức giận của vị ngoại môn trưởng lão này.

Khoé miệng Ngô Khí xuất hiện một vòng cười khổ, nhưng mà càng nhiều hơn lại là kiên định, thi lễ với các vị trưởng lão trên không trung.

Đệ tử từ nhỏ đã là ăn xin, gặp nghĩa phụ Ngô Trạch mới may mắn nhập tông môn làm tạp dịch. Nghĩa phụ Ngô Trạch đối với đệ tử mà nói, vì phụ cũng là cha, từ ngày nghĩa phụ bỏ mạng, đệ tử liền thề đời này chỉ nhận nghĩa phụ làm sư phụ, không tiếp tục làm lễ đệ tử với người khác. Cho nên, chỉ có cự tuyệt bốn vị trưởng lão.

Ai cũng không ngờ được là từ trong miệng Ngô Khí đi ra, lại là một phen nói như vậy, mặc dù có chút gượng ép, nhưng lại làm cho người ta không thể nào gây ra sai lầm.

Nếu Ngô Khí nói ra lời này ở tông môn Tiên Đạo, nói không chừng sẽ chiếm được ủng hộ của cả nhà. Đáng tiếc nơi này là Ma tông, Ngô Khí nói lời này, cũng không thể tiêu đi tức giận trong lòng bốn vị trưởng lão kia.

Ngay cả những đệ tử ngoại môn có tu vi thấp nghe thấy Ngô Khí nói vậy, cũng khinh thường bĩu môi. Tu sĩ ma đạo, chuyện diệt sạch người luân đều thường xuyên có người đi làm, những chuyện diệt quốc như diệt quốc này, ngược lại là con đường tắt phải trải qua của ma đầu. Ngô Khí trọng tình trọng nghĩa này, một chút hiệu quả cũng không có.

Cũng may Ngô Khí đã sớm biết điểm ấy, những lời nói vừa rồi cũng chỉ là trải chiếu mà thôi. cự tuyệt chân chính, lại là ở phía sau. Sau khi nói xong, thấy tức giận trên mặt bốn vị trưởng lão không giảm chút nào, Ngô Khí lộ ra nụ cười khổ, thân thể chợt chấn động, hoàn toàn buông lỏng khí thể trên người mình.

Hai mắt nhắm lại, toàn thân Ngô Khí chấn động, khí thể tu vi Luyện Khí đỉnh phong hoàn toàn hiển lộ ra, khí thể như cầu vồng, không ngừng bay lên, một màn khiến tất cả mọi người kinh ngạc xuất hiện.

Oanh oanh oanh!

Bầu trời hình như có sấm sét, thanh âm phích lịch bỗng nhiên vang lên, phối hợp với khí thể Ngô Khí không ngừng đề thăng xuất hiện.

Vừa mới xuất hiện đã là Luyện Khí đỉnh phong, thể nhưng sau một khắc, khí thể kia còn đang tăng lên, hướng tới cảnh giới cao hơn mà leo lên, vậy khốn về phía bình cảnh thiên tài không biết bao nhiêu thiên tài kia.

Chân Ngôn cảnh giới Trúc Cơ, nói: Không đến Trúc Cơ, không vì tu chân. Hôm nay Ngô Khí vậy mà trước mặt mọi người khởi xướng trùng kích cảnh giới Trúc Cơ kia, không chút do dự, tu vi khí thể hoàn toàn bộc phát ra.

Tóc dài tung bay, quần áo phồng lên, trong đôi mắt phóng ra thần quang chói mắt, thiên địa nguyên khí chung quanh lúc này bị khuấy cho vô cùng hỗn loạn, phồng lên cuồn cuộn, rất là dọa người.

Ầm

Ầm

Ầm

Như là nổi trống, đánh vào trong lòng mấy ngàn đệ tử ngoại môn, trong ánh mắt mọi người không thể tin được, khí thể Ngô Khí một đường leo lên, trực tiếp đến cực hạn luyện khí đỉnh phong, sau đó như vọt tới tầng cảnh giới kia.

Oanh phá vỡ, không hề trở ngại, một chút khó khăn cũng không có. Chân khí khổng lồ quanh thân Ngô Khí hiển lộ ra đột nhiên co rút lại, vậy mà toàn bộ hóa thành chất lỏng sền sệt, tràn vào đan điền Ngô Khí.

Thành công xuất hiện khí thể hoàn toàn khác trước đó, là cảnh giới Trúc Cơ, Ngô Khí đã trở thành tu sĩ Trúc Cơ. Dưới cái nhìn chăm chú của mấy ngàn người, Ngô Khí chỉ mất một hơi thở đã phá vỡ bình cảnh, trở thành tu sĩ Trúc Cơ.

Nhưng lúc này, Ngô Khí lại không thu tay lại, khí thể trên người vẫn còn tăng lên.

Rầm rầm

Thanh âm như thủy triều vang lên, khí thể Trúc Cơ sơ kỳ hiển lộ ra, vậy mà tiếp tục tăng lên cao, không ai ngờ sẽ phát sinh chuyện như vậy.

Tu sĩ bình thường tấn thăng tới cảnh giới Trúc Cơ đều phải hao phí mấy năm đến củng cố cảnh giới, hao phí mấy chục năm tu luyện đến Trúc Cơ trung kỳ.

Ầm lại phá vỡ, khí thể Ngô Khí lập tức lại biến đổi, không còn là Trúc Cơ sơ kỳ, mà là Trúc Cơ trung kỳ.

Tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ, dưới mấy ngàn đệ tử ngoại môn, hơn mười trưởng lão ngoại môn chăm chú nhìn, Ngô Khí trực tiếp từ luyện khí đỉnh phong phá tan cảnh giới Trúc Cơ trung kỳ.

Kinh hãi, hoàn toàn kinh hãi, tất cả mọi người bao gồm hơn mười vị ngoại môn trưởng lão cao cao tại thượng lúc này đều lộ ra vẻ kinh hãi. Không thể tin được hết thấy trước mắt, sững sờ nhìn khí thế kinh người của Ngô Khí.

Thứ nhất là đến bước chân heo vào nội môn, đại thiên sắp triển khai, văn chương chân chính sắp xuất hiện. Các vị đạo hữu, cầu ủng hộ, đề cử sưu tầm, không được tiếc rẻ, ném cho tiêu lâu đi.

‘

Vù vù

Dừng lại, khí thể Ngô Khí không còn tăng lên nữa, cuối cùng dừng lại ở cảnh giới Trúc Cơ trung kỳ. Trong đám người phát ra từng tiếng thở nặng nề, không biết bao nhiêu người âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Từ khí thể của Ngô Khí bắt đầu không ngừng tăng lên, bao nhiêu người nhìn chăm chăm không chớp mắt, ngay cả hô hấp cũng quên mất. Lúc này khí thể của Ngô Khí rốt cục dừng lại, những người này mới kịp thở ra một hơi, bất quá sau một khắc bọn họ giống như lại nghĩ tới cái gì, ánh mắt vô cùng phức tạp., Nhìn về phía Ngô Khí... trên không trung, sắc mặt bốn vị ngoại môn trưởng lão kia biến ảo bất định. Nhìn Ngô Khí, ánh mắt cũng phức tạp. Bọn họ là kết đan tông sư, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra cảnh giới thật giả của Ngô Khí.

Trúc Cơ trung kỳ, hàng thật giá thật Trúc Cơ trung kỳ.

Trong mấy hơi thở, một tu sĩ Luyện Khí cảnh giới, vậy mà liên tiếp phá hai cửa, trực tiếp tiến nhập cảnh giới Trúc Cơ trung kỳ. Nếu nói ra điều này, tất nhiên sẽ làm cho người ta kinh hãi không thôi.

Loại chuyện này, trừ phi là thiên tài tu hành ngàn năm mới có một lần, mới có thể làm được. Nhưng hiện tại, làm được hết thảy cũng không phải là thiên tài tu hành gì, mà là một đệ tử ngoại môn từng vì hạ tạp dịch, bây giờ địa vị vẫn thấp kém như cũ.

Người này ta không nhìn thấu.

Đại trưởng lão ngoại môn toàn thân bao phủ trong hắc y tự lẫm lẫm, ánh mắt nhìn chăm chú trên người Ngô Khí, ẩn chứa thần phục. Các trưởng lão còn lại thần sắc khác nhau, bất quá trong mắt đều có một tia sợ hãi thần phục.

Bốn vị trưởng lão ưu ái, Ngô Khí được sủng ái mà kính sợ, chỉ là thuở nhỏ có thể, chỉ có thể tâm lĩnh. Kính xin bốn vị trưởng lão không nên trách tội mới tốt.

Tâm niệm Ngô Khí vừa động, tản đi khí thể kinh người trên người mình, đồng thời nói với bốn vị trưởng lão kia.

Bị thanh âm Ngô Khí nhắc nhở, sắc mặt bốn vị trưởng lão kia lại trở nên khó coi, bất quá trong mắt còn lưu lại vẻ đáng tiếc và sợ hãi.

Mấy tức phá hai cửa, có thể so với biểu hiện của tuyệt thế thiên tài, chính là ở nội môn, những đệ tử như vậy cũng chỉ lác đác vài người mà thôi. Nên biết nội môn kia, tùy tiện kéo ra một đệ tử kém cỏi nhất cũng lợi hại hơn nhiều so với mấy ngàn người ngoại môn.

Đáng tiếc, từ hôm nay về sau, Ngô Khí sẽ không còn là người ngoại môn. Mà là đệ tử nội môn, Vạn Thi tông có môn quy, vừa vào Trúc Cơ, liền là đệ tử nội môn. Đây là môn quy, dù bọn họ thân là trưởng lão ngoại môn, cũng vô pháp làm trái.

Ngô Khí trước mặt mọi người phá quan tiến giai, chính là vì muốn dùng cách này cự tuyệt bốn vị trưởng lão. Đây là từ chối khéo léo, chiếu cố mặt mũi bốn vị trưởng lão, dù sao mỗi một vị trưởng lão ngoại môn đều là Kết Đan Tông Sư, hơn nữa là cường giả trong Kết Đan Tông, nếu không cũng vô pháp trở thành Vạn Thi Tông đại tông bậc này trưởng lão.

Bất quá dù sao cũng cự tuyệt, coi như là nhã nhận cự tuyệt, hẳn là mấy ngàn người ở đây sẽ không nhìn ra. Là lấy lúc này, sắc mặt bốn vị trưởng lão ngoại môn kia cũng rất khó coi.

Mà thôi, người có chí riêng, nếu người không nhìn được mấy lão đầu tử này, liền cũng phải do người.

Ôn Hòa lão giả hình như tính tình vô cùng tốt, bị tước mất thể diện trước mặt mọi người, cũng nhìn được không nổi giận. Hắn nhàn nhạt nhìn lướt qua Ngô Khí, ghé hắc thạch dưới thân liền bay lên, một lần nữa xếp vào trong đám ngoại môn trưởng lão.

Hừ.

Ba vị ngoại môn trưởng lão khác tính tình lại không tốt như vậy, hừ lạnh một tiếng, theo Ôn Hòa lão giả kia trở về trên không trung.

Nhìn thấy một màn này, trên mặt Ngô Khí hiện ra nụ cười khổ, xuất hiện tình huống như vậy, hẳn cũng là bất ngờ. Đối mặt với việc bốn vị trưởng lão ngoại môn thu nhận đồ đệ, Ngô Khí cũng suy nghĩ một phen mới cự tuyệt.

Dù sao loại đại cơ duyên này, lúc trước Ngô Khí cũng khát vọng, chỉ là hiện tại, Ngô Khí đã không còn ở đây nữa. Được truyền thừa của Hoang Cổ, Ngô Khí ẩn giấu nơi đáy lòng nhiều năm phát ra toàn bộ.

Tựa như một con ếch ngồi đáy giếng, một ngày nào đó nhảy ra ngoài giếng, kiến thức bầu trời bên ngoài, chỉ một cái giếng nước, đương nhiên là không thể lại ràng buộc nó.

Khi mới vào ngoại môn, Ngô Khí chỉ nghĩ có thể tu luyện đến cảnh giới Trúc Cơ, lĩnh hội một chút tu chân đến cùng là vật gì liền thỏa mãn. Nhưng hiện tại, Ngô Khí lại muốn trở thành lão tổ Nguyên Anh, thậm chí là cao hơn. Hắn muốn không chế vận mệnh của mình, đi đến cuối con đường Trường Sinh kia, nhìn xem tiểu nhân vật hình thức con kiến, có thể đắc đạo hay không, được trường sinh.

Thân thể như con sâu cái kiến, lòng có chí đăng thiên, thân phận đệ tử thân truyền của một trưởng lão ngoại môn, muốn trói buộc hắn, đương nhiên là không thể.

Ngô Khí, từ hôm nay trở đi, người không phải đệ tử ngoại môn. Sáng sớm ngày mai, đến đại điện nghị sự, sẽ có người đón người vào nội môn, đi xuống đi.

Thanh âm già nua vang lên ở đỉnh núi, là vị đại trưởng lão ngoại môn kia. Nghe thấy lời nói của đại trưởng lão, mấy ngàn đệ tử ngoại môn đều nhìn chăm chú trên người Ngô Khí, hâm mộ ghen tị ẩn chứa trong đó. Thực tế lấy mười mấy đệ tử tinh anh luyện khí đỉnh phong làm rất nhiều, bọn họ còn đang vì tiến vào cảnh giới Trúc Cơ mà khổ tu lịch luyện, Ngô Khí lại bước một bước lên cảnh giới Trúc Cơ trung kỳ.

Đổi lại là người khác, muốn từ Trúc Cơ sơ kỳ tu luyện đến Trúc Cơ trung kỳ, nhất định phải mấy chục năm không thể. Thế nhưng trên người Ngô Ngục, lại chỉ dùng mấy hơi thở.

Ngô Khí cung kính thi lễ với hơn mười vị ngoại môn trưởng lão trên không, sau đó xoay người xuống núi. Nếu hắn còn không đi, chỉ sợ sẽ bị ánh mắt nóng rực của mấy ngàn đệ tử ngoại môn kia thiêu đốt.

Lần này ngoại môn đại bỉ, bị một mình Ngô Khí quấy rối, vốn thanh thế to lớn thi đấu, lại tựa như chỉ có Ngô Khí biểu diễn, danh tiếng vang dội, để cho thân ảnh các đệ tử còn lại đều biến mất.

Ai cũng không ngờ, lúc trước một tạp dịch hèn mọn may mắn vào ngoại môn. Nhưng mấy năm sau, trước mặt bao người, tước đi mặt mũi của ngoại môn trưởng lão. Trong mấy hơi thở, phá tan hai cửa, tiến giai đến cảnh giới Trúc Cơ trung kỳ.

Thi đấu ngoại môn kết thúc như trò đùa, bất quá mấy ngàn đệ tử ngoại môn, lại không thiếu đề tài bàn luận. Tu hành ngày qua ngày, năm qua năm, rất là buồn tẻ.

Rất nhiều ngoại môn đệ tử, thậm chí so với tiểu dân phố phường phạm gian còn muốn bát quái chút, đợi Ngô Khí rời đi, trên quảng trường kia lập tức sôi trào. Những ngoại môn đệ tử có tu vi thấp, tốp năm tốp ba tập hợp cùng một chỗ, nghị luận về người Ngô vút bỏ này.

Không nghĩ tới ta bất quá chỉ ra ngoài mấy năm, ngoại môn liền xuất hiện một tên biến thái như vậy, nghe nói còn là tạp dịch, thật khiến người ta kinh ngạc a.

Người này nếu không phải thân mang ẩn giấu biến dị linh căn, đó chính là có đại cơ duyên. Mặc kệ như thế nào, đều đã định trước người này sẽ không ẩn núp quá lâu. Chỉ là chúng ta không may, vừa lúc này trở thành phụ trợ, cũng không trách ai được.

Chúng ta không cần nhụt chí, nhân vật như vậy, ngoại môn vốn không thích hợp. Bất quá lần này hắn tước mặt mũi bốn vị ngoại môn trưởng lão trước mặt mọi người, các trưởng lão dưới mắt bao người không tiện phát tác, nhưng chờ người này

tiến vào nội môn nơi đó cũng không thể so với ngoại môn., Đây chính là nơi thiên tài nhập cầu đầy đất, tuyệt thế thiên tài có thể trong vòng mấy năm từ phạm nhân tu luyện đến Trúc Cơ trung kỳ, cũng không phải không có. Nhân vật lợi hại như vậy, lấy tu vi Trúc Cơ trung kỳ của hắn, không cẩn thận sẽ bị ăn đến thịt cũng không còn.

Đúng vậy, tu sĩ tu chân giới như cá diếc qua sông, thiên tài thế gian xuất, lại có mấy người trở thành cường giả dưới tình không kia. Đại đa số thiên tài, đều hóa thành bụi trần.

Mười mấy đệ tử tinh anh Luyện Khí đỉnh phong kia đứng chung một chỗ, trong lúc nói chuyện, ánh mắt nhìn thấy Ngô Khí dần dần đi xa, rất là phức tạp.

Suốt một đêm, ngoại môn Vạn Thi Tông trắng đêm không ngủ, mấy ngàn đệ tử, đều đàm luận về tỷ thí ngoại môn hôm nay, đàm luận về tên tạp dịch quỷ dị kia.

Ở trên một ngọn núi đệ tử, trong một căn tĩnh thất tĩnh xá, Ngô Khí ngồi ngay ngắn ở trên bồ đoàn, nhớ lại ban ngày xảy ra ở quảng trường chính điện của Ngoại Sự đường, trước mặt mọi người tước đi mặt mũi bốn vị ngoại môn trưởng lão, Ngô Khí liền nở nụ cười khổ.

Hắn cũng không nghĩ tới chuyện như vậy, vốn hắn tham gia thi đấu ngoại môn, chỉ là muốn kiến thức một chút ngoại môn có những nhân vật lợi hại kia. Lại không nghĩ tới, ngược lại vốn đã bị đám ngoại môn trưởng lão bắt gặp.

Với tầm mắt của hắn lúc này, đương nhiên sẽ không cam tâm làm đệ tử của trưởng lão ngoại môn. Cho dù là đại trưởng lão ngoại môn, tu vi cũng chỉ là kết đan đỉnh phong, mà Ngô Khí lúc này, liền có một cỗ kết đan đỉnh phong ma tu luyện thi.

Roi vào đường cùng, Ngô Khí đành phải cự tuyệt bốn vị trưởng lão kia. kiêm một phen thuyết pháp vô dụng, Ngô Khí liền hoàn toàn buông ra áp chế tâm thần tu vi của mình, trước mặt mọi người thu nạp thiên địa nguyên khí tiến giai. Chính hắn cũng không nghĩ tới, hắn bắt quá áp chế tu vi của mình mấy tháng, buông lỏng một chút trực tiếp phá nhập Trúc Cơ trung kỳ.

Truyền thừa của Hoang Cổ, mặc dù không trọn vẹn, quả nhiên cũng không thể dùng lễ thường để đo lường.

Ngô Khí cảm ứng tu vi cường đại trong cơ thể, còn có Hoang Cổ tàn quyết chậm rãi vận chuyển, trong lòng nổi lên một ý niệm cảm thán.

Canh hai đến cầu đề tài sưu tầm.

Càng nhiều đến địa chỉ...

‘

Vù vù

Từ trong ngực phun ra một ngum trọc khí, Ngô Khí cảm thụ được tu vi thể nội, còn có quỹ tích vận chuyển của Hoang Cổ tàn quyết, gạt bỏ tất cả tạp niệm trong lòng, đem tâm thần chìm vào trong cơ thể.

Nội thị, ánh mắt Ngô Khí nhìn chăm chú vào thân thể của mình. Huyết nhục sung mãn, tinh khí tràn đầy, từng luồng lực lượng bạo tạc mạnh mẽ ẩn chứa, rất là đáng sợ. Trong tất cả kinh mạch., Chất lỏng sền sệt dựa theo quỹ tích huyền ảo, tối tăm mờ mịt, như Hỗn Độn kia, như hư vô kia. Mức nhất mới nhất của tìm tòi đều là ở Trúc Cơ trung kỳ, đây chính là tu vi hiện tại của Ngô Khí. Những chất lỏng sền sệt này, là chân nguyên được tạo thành từ chân khí hùng hậu trong cơ thể Ngô Khí.

Tuy rằng ngồi xếp bằng trên bờ đoàn tĩnh thất, bất quá Ngô Khí có thể cảm giác được, chỉ cần mình khê động, sẽ có lực lượng như lôi đình lâm thế xuất hiện.

Tâm thần chìm đắm trong cơ thể, lực lượng vô tận vây quanh, dung nhập vào trong. Để Ngô Khí lập tức sinh ra một loại cảm giác thế gian đều ở trong lòng bàn tay, hấn phảng phát nhìn thấy mình trở thành Thần vĩ đại chửi mắng, nhìn xuống bách tính, là chủ nhân của thiên địa này, có thể quyết định sinh tử của ngàn vạn sinh linh.

Hừ.

Bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng, giống như thủy tinh vỡ vụn, thế giới tan vỡ, Ngô Khí tâm thần trong nháy mắt từ trong trạng thái kỳ diệu kia tỉnh lại, một tia cười lạnh cùng khinh miệt xuất hiện ở khóe miệng hấn.

Tâm ma quả nhiên là không tới Trúc Cơ, không phải vì tu chân. Không nghĩ tới vừa tiến vào cảnh giới Trúc Cơ đã có tâm ma xâm lấn, hừ hừ.

Nhớ lại trạng thái kỳ diệu vừa rồi, nếu đổi lại là một ít người ý chí không kiên định, nhất định sẽ đắm chìm trong đó, không thể tự kiềm chế. Kết quả cuối cùng, nhẹ thì tu vi mất hết, trở thành phế nhân. Trọng thì tẩu hỏa nhập ma, thân tử đạo tiêu. Sao có thể như Ngô vút bỏ, dễ dàng đem tâm ma đánh nát, khôi phục bản tâm.

Từ xưa đến nay, không biết bao nhiêu tuyệt thế thiên tài, tu vi một bước lên trời, cuối cùng đều ôm hận dưới tâm ma kia. Bất quá như Ngô Khí, vừa tiến vào Trúc Cơ trung kỳ, liền gặp phải tâm ma, nhưng cũng khó được.

Đáng tiếc, Ngô Khí tu luyện không phải công pháp thô thiển của Vạn Thi Tông, mà là tàn quyết đến từ Hoang Cổ. Tuy không biết truyền thừa kia là truyền thừa từ thời đại Hoang Cổ truyền xuống, nhưng mặc dù là thời thượng cổ tệ nhất, cũng tốt hơn một ngàn lần công pháp của Vạn Thi Tông, vạn lần.

Ba thời đại ở Hoang Cổ, đều là thời đại thần thoại, không thể lặp lại, bị nhấn chìm trong dòng sông năm tháng, không còn tồn tại nữa.

Còn phải củng cố tu vi một chút, miễn cho lại bị tâm ma này xâm nhập tâm thần.

Ngô Khí lẩm bẩm tự nói, chột nhắm mắt chìm vào trong cơ thể, gạt bỏ tạp niệm trong lòng, nhập định.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, sáng sớm, một cánh cửa tinh xá của đệ tử trên núi, bỗng nhiên kết một tiếng mở ra. Thân ảnh Ngô Khí đi ra, quét nhìn bốn phía, sau đó trực tiếp đi về phía sườn núi.

Sau một lát, sâu trong ngoại môn, một ngọn núi cao ngất trong mây xuất hiện trên đỉnh núi. Thân ảnh Ngô Khí xuất hiện từ sườn núi, đi lên đỉnh núi, sau đó liền đi về phía trung tâm của cung điện vĩ đại.

Sau nửa canh giờ, Ngô Khí cười khỏ từ bên trong đi ra, phía sau hắn, đi theo một trung niên nhân mặt mũi tràn đầy băng lãnh.

Đi theo ta đi.

Ngũ khí lạnh như băng vang lên bên tai Ngô Khí, người trung niên kia trực tiếp lướt qua thân hình Ngô Khí, đi về phía sườn núi. Cũng không quan tâm Ngô Khí có đi theo hay không, sắc mặt lạnh như băng mà cự tuyệt người ngoài ngàn dặm.

Ngô Khí vốn còn cười khở nhìn gương mặt lạnh lẽo của người trung niên này, sắc mặt cũng lạnh xuống, cũng không đáp lời, chỉ đi theo, đi về phía sườn núi kia.

Trước đó Ngô Khí ở trong đại điện nghị sự kia, đối mặt với hơn mười vị ngoại môn trưởng lão, có hành động cự tuyệt thu đồ đệ trước đó. Tự nhiên những trưởng lão kia sẽ không có sắc mặt tốt với Ngô Khí, ban thưởng cho thi đấu ngoại môn đệ nhất, cũng không cho.

Biết được là vì sao, Ngô Khí đương nhiên sẽ không mở miệng hỏi, chỉ đi theo vị chấp sự phụ trách dẫn hắn đi báo tin này ra, sau đó đi báo tin tức về nội môn.

Hai người đi tới sườn núi, người trung niên kia hơi cong người liền bay lên cầu dây, sau đó hóa thành một đạo hư ảnh, lấy tốc độ khủng bố đi sâu vào trong mây mù. Cũng đúng lúc này, tu vi người trung niên này hiển lộ ra, lại là Trúc Cơ hậu kỳ.

Hừ.

Không nói không nói, chỉ là nhàn nhạt hừ lạnh một tiếng, Ngô Khí cũng vọt lên bay lên, đồng dạng thi triển thân pháp, đuổi theo người trung niên kia.

Sâu trong mây mù trên không trung, hai hư ảnh rất nhanh chạy vọt trên cầu dây hắc thiết, đi vào chỗ sâu trong Vạn Thi Tông. Từng ngọn núi xẹt qua dưới chân hai người, ngoại môn Vạn Thi Tông này, có mấy trăm ngọn núi, mỗi một ngọn đều có cầu dây thừng màu đen nối liền nhau, giống như núi tù.

Hai người bây giờ đang giẫm trên những sợi xích sắt giống như những sợi xích kia bay lượn, không bao lâu, hai người triệt để thoát ly phạm vi ngoại môn. Hướng vào sâu trong hắc ám, giữa hắc vụ cuộn cuộn, hiển lộ từng tòa hắc ảnh to lớn, giống như từng con cự thú, ẩn trong hắc ám, dục chọn trời mà cắn.

Qua cây cầu này, chính là nội môn. Ta phụ trách đưa người đến đây, đến một bên khác, tự có người đón người.

Người trung niên sắc mặt lạnh như băng mang theo Ngô Khí đứng ở bên cạnh một cây cầu lớn, sau đó xoay người định rời đi, lúc rời đi khó mà mở miệng nói một câu rất dài, chỉ là lúc nói chuyện, khóe miệng người này lại cong lên một vòng ý cười quỷ dị.

Sau khi người trung niên kia rời đi, Ngô Khí lập tức đưa mắt nhìn về phía cây cầu lớn trước mắt. Một đầu ở ngay dưới chân một ngọn núi cao, ngay dưới chân Ngô Khí, mà một đầu khác lại vươn đến trong sương mù cuộn cuộn trên không trung, không biết thông đến nơi nào, không thấy bất luận cảnh tượng nào hiện lộ ra.

Cầu lớn không biết là dùng cái gì khâu thành, toàn thân trắng bệch, lẳng lẳng đứng ở trong bóng tối, rất là quỷ dị.

Ngô Khí híp mắt nhìn chằm chằm vào cây cầu lớn kia một hồi, cuối cùng giẫm chân lên. Không có gì dị trạng, một cước khác cũng giẫm lên. Không nghĩ tới lúc này, sương mù trên cây cầu lớn kia bỗng nhiên quay cuồng, một cái miệng lớn u ám xuất hiện. Không đợi Ngô Khí có phản ứng gì, đột nhiên sinh ra hấp lực mạnh mẽ, trực tiếp hút Ngô Khí vào.

Vù vù

Hai chân đạp xuống đất, lập tức cảm giác choáng váng dâng lên, khiến Ngô Khí thiếu chút nữa đứng không vững. Sau khi đứng vững, Ngô Khí lập tức nhìn quanh bốn phía, đã thấy nơi này tựa hồ là một cung điện vô cùng to lớn.

Trong cung điện trải rộng từng tòa kỳ môn, như tạo thành từng cái trận pháp, bên cạnh mỗi một tòa kỳ môn đều có người bảo vệ. Hình như là dựa vào lá cờ lớn nhỏ, số lượng người thủ hộ cũng không ổn định. Ở chính giữa cung điện, lá cờ kia hình như là lớn nhất, người thủ hộ nhiều hơn mười cái.

Ngô Khí bỗng nhiên nhìn dưới chân mình, chỉ thấy mặt đất sáng ngời vô cùng, tuyên khắc một ít hoa văn phức tạp, tựa hồ ẩn chứa một số chân lý thiên địa nào đó. Mà cách mình không

xa, đang có kỳ môn dựng lên, chỉ là so sánh với những đại môn kia, Ngô Khí này hiển nhiên nhỏ bé đáng thương.

Là truyền tông trận sao?

Ngô Khí thu nạp ký ức từng nhìn, nói sao cũng là đệ tử nội môn, đối với vật như truyền tông trận tất nhiên là hiểu rõ.

Nơi đó, hẳn là Truyền Tông điện, nhưng lại không biết người mới có lẽ đi nơi nào báo danh.

Ngô Khí đứng ở trong kỳ môn, nhú mào, trong lòng đang có ý niệm nổi lên, bỗng nhiên một tiếng quát chói tai truyền vào trong tai.

Kẻ ngu nào tới đây chứ, đứng trong trận lâu như vậy làm gì, lăn ra đây cho lão tử.

Một đại hán mặc áo trắng, trên ngực thêu một cái đầu lâu huyết hồng đột nhiên xuất hiện trước mặt Ngô Khí, bàn tay to lớn như quạt bồ hương vươn ra, trực tiếp chụp vào cổ Ngô Khí.

Xem bộ dáng, vậy mà là muốn trực tiếp xách Ngô Khí lên, sau đó ném đi.

Hừ.

Đột nhiên bị người tập kích, lấy tính cách Ngô Khí, tự nhiên sẽ không thục thủ chịu trời. Bất quá dù sao mới vào nội môn, không biết tình huống chung quanh, lấy Ngô Khí chỉ là dưới chân sai lầm, thân hình liền quỷ dị uốn éo, vô cùng xảo diệu né tránh một trào của đại hán kia, cả người cũng thuận thế ra khỏi kỳ môn.

Ồ...

Hao Nguu lão tam chịu thiệt, lần này ngoại môn đưa tới, hình như không phải một phé vật a.

Ngô Khí ra khỏi kỳ môn, thân hình vừa đứng vững, lập tức nghe thấy bên tai truyền đến một tiếng cười to, chợt lại vang lên một mảnh thanh âm phụ họa vui cười, lúc này nhìn lại, chỗ xung quanh tiểu kỳ môn này vậy mà vây quanh không ít người.

Nghe ý tứ trong miệng bọn họ, tựa hồ đã sớm biết Ngô Khí là người mới tới từ ngoại môn, cố ý ra tay trêu đùa. Đột nhiên, sắc mặt Ngô Khí liền lạnh xuống, vừa vặn giống như đại hán mới từ trong kỳ môn đi ra.

Người là tân đệ tử ngoại môn lần này tới, tên là gì?

Người đàn ông kia ra khỏi kỳ môn, vậy mà không ra tay nữa, mà là lạnh lùng nhìn Ngô Khí, vênh vác tự đắc hỏi. Lúc này Ngô Khí nhìn sang, người đàn ông này tên là Ngưu Tam, tu vi là Trúc Cơ hậu kỳ.

Nghe thấy hắn nói vậy, Ngô Khí mặt không biểu tình nhìn hắn một cái, sau đó liền quét nhìn bốn phía, đợi khi nhìn thấy một lão giả bên cạnh đang hí mắt tựa như sắp ngủ, khóe miệng liền hiện ra một vòng ý cười trào phúng.

Thứ nhất đến khi cầu sư tầm đề cử.

Càng nhiều đến địa chỉ...

Ta không trách ai bảo người tới, bất quá người đã dám ra tay với ta, vậy thì phải chuẩn bị thật tốt cho việc thừa nhận lửa giận của ta.

Thân sắc Ngô Khí băng lãnh, sát khí tỏa ra bốn phía, thân hình khê động, dao găm bạch cốt trong tay vẽ về phía Ngu Tam đang bị kinh hãi. Chủy mang xám xịt phun ra nuốt vào không cố định, phiêu hốt dị thường, một khắc không rời trái tim và đầu lâu Ngu Tam. Sát ý XO, Ngô Khí thật sự động sát ý. Lúc hần bước vào nội môn, Ngu Tam xuất hiện, Ngô Khí liền ngửi được mùi âm mưu.

Nội môn mặc dù nói là thiên tài nhập cầu đầy đất, nhưng một tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ, cũng không phải tùy tiện là có thể tìm ra. Nhất là vừa vặn ngay lúc Ngô Khí tiến vào nội môn, trên đời này có trùng hợp như vậy, Ngô Khí mới vừa bước vào nội môn, đã đắc tội với một đệ tử Trúc Cơ hậu kỳ.

Khóe miệng cong lên cười lạnh, hần cũng không phải người ngu, nghĩ lại liền đoán được bảy tám phần nhân vật phía sau màn. Bất quá lúc này cũng không nói toạc ra, mà là động sát ý với Ngu Tam.

Vào nội môn, Ngô Khí không phải vì yên tĩnh tu luyện, hần muốn lập uy, muốn lấy phong tư tuyệt thế tham gia thi đấu nội môn ba tháng sau. Đồng thời trong nội môn thi đấu vang lên một tiếng kinh người, đạt được Vạn Thi tông coi trọng, tiếp theo đại lực bồi dưỡng.

Thân mang truyền thừa hoang cổ, Ngô Khí biết sớm muộn gì mình cũng sẽ trở thành đại thần thông giả, chỉ là ở giữa này cần một thân phận để yểm hộ bí mật trên người mình. Mà thân phận đệ tử nội môn hạch tâm này, cũng rất phù hợp với nhu cầu của Ngô Khí.

Rống. Tiểu tử ngươi khinh người quá đáng, chết đi cho ta, mãng ngu đĩnh.

Bị Ngô Khí và thi trùng khát máu bức bách một mực lui về phía sau, sắc mặt Nguru Tam đỏ lên, cực kỳ tức giận. Thân hình bỗng nhiên dừng lại, hắc khí trên người phun ra ngoài, phía sau lập tức hiện ra một hư ảnh trâu đen to lớn, thi khí nồng đậm và điên cuồng khát máu hỗn hợp cùng một chỗ, hung hăng bay tới phía Ngô Khí.

Hừ.

Ngô Khí một mực đuổi theo không tha thấy Nguru Tam nổi giận, thân hình lập tức lui về phía sau. Nhưng trong nháy mắt hấn lui lại, phía sau gã chợt lóe lên một đạo tơ hồng huyết, vậy mà không nhìn thấy trên thân Nguru Tam tán phát ra thi khí nồng đậm, phá vỡ vào trong đó, đi về phía ngực Nguru Tam.

Ầm

Bỗng nhiên một tiếng vang thật lớn, một đoàn thi khí đen đặc mãnh liệt tràn ra, khí tức hung sát điên cuồng lập tức xuất hiện trong sân.

tuổi quật.

Một bóng đen to lớn bỗng nhiên từ trong thi khí kia chạy ra, một đôi sừng thú đen kịt từ trong thi khí lao ra, ngạnh sinh đâm rách không khí, lấy khí thể kinh khủng đâm lên phía trên.

Thi Nguru, xuất hiện trong sân, đúng là một con cự thú toàn thân đen kịt, tỏa ra thi khí nồng đậm. Thân thể mấy người cao lớn khủng bố, một đôi mắt huyết hồng cực lớn, một đôi sừng uốn lượn như hai thanh loan đao đâm về phía bầu trời, rất là dọa người.

Hự hự, hự hự.

Tiếng thở ra nặng nề vang lên, con Thi Nguru này vừa hiện thân, lập tức làm cho cả tòa truyền tống điện lâm vào trong thi khí nồng đậm.

Tam giai trung giai Ma Thi hung Nguru, không nghĩ tới Nguru Tam vậy mà triệu hoán bản mạng thi thú của mình ra, bị một người mới ngoại môn bức bách đến mức này, cũng khó có được. Xem ra người ngoại môn này, không giống những phế vật trước kia, vẫn có chút thực lực.

Đáng tiếc, có thực lực cũng phí công, không lẽ còn có thể đánh bại Trúc Cơ hậu kỳ, Nguru Tam có được Tam giai bản mệnh thi thú Tam giai. Chờ xem, không bao lâu nữa, người mới ngoại môn này sẽ phải quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

Thi Nguru vừa hiện thân, trong đám người lập tức xuất hiện mấy tiếng nghị luận, đệ tử nội môn chung quanh xem náo nhiệt, phần lớn đều là loại ý nghĩ này.

Tam giai trung giai bản mạng thi thú, xác thực không phải một đám yêu thú khát máu nhị giai trung giai có thể đối kháng. Dù sao thi thú cũng giống như tu sĩ, mỗi một bậc đều đại biểu cho thực lực chênh lệch rất lớn.

Chiến lực khát máu của thi trùng, đối phó thi thú nhị giai cao giai tự nhiên là dễ dàng, thi thú nhị giai đỉnh phong gặp phải, cũng muốn chạy trốn chết. Thậm chí ngay cả thi thú tam giai sơ giai, thi trùng cũng có thể ứng phó. Bất quá thi thú tam giai trung giai, lại bị tế luyện thành bản mạng thi thú, chiến lực đã không phải một đám thi trùng khát máu có thể so sánh.

Vù vù vù

Quả nhiên, vì nghiệm chứng lời người kia, thi trùng nguyên bản còn vô cùng quý dị khát máu, lúc thi nguru hiện thân, lập tức bị thi khí nồng đậm xông lên, vậy mà không thể tới gần.

Tiểu tử, ép ta triệu hồi ra bản mạng thi thú, ngươi đã đủ tự ngạo rồi. Hôm nay lão tử liền bảo ngươi quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, cung kính gọi ta là Nguru Tam một tiếng lão tử, ha ha ha ha.

Mặt mũi Nguru Tam dữ tợn, ánh mắt nhìn về phía Ngô Khí đều là trêu tức, còn có đùa cợt. Tựa như Ngô Khí bị gã đùa bỡn trong lòng bàn tay, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy đi tính mạng của gã.

Thân hình Ngô Khí đứng cách Nguru Tam không xa, lạnh lùng quét mắt nhìn thi nguru kia một cái, sau đó thu hồi thi trùng khát máu. Trong lòng nhanh chóng nổi lên rất nhiều ý nghĩ, bất quá sát khí trên mặt thủy chung không giảm đi nửa phần, cũng không biết là nghĩ tới cái gì, trên mặt Ngô Khí bỗng nhiên hiện ra một nụ cười lạnh tràn ngập sát ý.

Bàn tay hần bỗng vỗ vào túi trữ vật bên hông, hào quang lóe lên, một hạt châu màu đen đột nhiên xuất hiện trong tay Ngô Khí. Cũng không đợi mọi người thấy rõ đó là vật gì, bàn tay Ngô Khí dùng sức, liền nghe thấy một tiếng vang thanh thúy, hạt châu đen kia bị Ngô Khí bóp nát.

Bốp!

Hắc vụ nồng đậm không gì sánh được nhanh chóng tràn ra, trong nháy mắt tràn ngập phạm vi vài chục trượng, bao hai người Ngô Khí vào. Ngăn cách các đệ tử nội môn khác xem cuộc chiến ở ngoại môn, trong nháy mắt hắc vụ tràn ngập, cả người Ngô Khí bỗng nhiên khế động, vậy mà chủ động đi về phía thi ngư uy thế kinh người kia.

Giả thần giả quỷ, người mới ngoại môn này vậy mà chủ động phóng tới Thi Ngư, chẳng lẽ là bị dọa đến chết khiếp sao.

Đây là thứ quỷ quái gì vậy, thậm chí có thể ngăn cách cả thần niệm.

Hắc vụ tràn ngập, không chỉ che tầm mắt mọi người, mà hắc vụ kia quỷ dị, thậm chí ngay cả thần niệm mọi người đều ngăn cách ở bên ngoài.

Trong hắc vụ, Ngô Khí mãnh liệt phóng tới thi ngư, Ngư Tam cách đó không xa nhìn thấy động tác của Ngô Khí. Lại thấy Ngô Khí bóp nát một cái hắc châu quái dị, lấy hắc vụ che lấp chiến trường, tựa như muốn làm một số chuyện bí mật, không muốn người nhìn thấy.

Nếu ngươi muốn tìm chết, lão tử liền thành toàn cho ngươi. Đang buồn bực trước mặt mọi người giết ngươi, lại không muốn ngủ gật gỏi, hiện tại giết ngươi, ai cũng không thể nói cái gì, cũng tốt hoàn thành ủy thác của lão Thang. Ngươi cũng đừng trách ta, muốn trách thì trách mình quá đáng giá, một viên thượng phẩm linh thạch, cho dù là ai cũng sẽ động tâm. Cho nên, ngươi an tâm đi chết đi.

Trên mặt lộ ra nụ cười dữ tợn, Ngư Tam tâm niệm vừa động, Thi Thú hung Ngư to lớn phía trước gã, lập tức cuồn hồng một tiếng, khí thế vô cùng khủng bố hiển lộ ra, thi khí cuồn cuộn, cuồn cuộn quyền đến, bao trùm phạm vi hơn mười trượng,

hai cái sừng màu đen giống như muốn phá thiên, trên Ngung Thi Khí, phong mang tuyết thể, âm âm cuốn tới phía Ngô Khí.

Hừ.

Trong lúc hừ lạnh, Ngô Khí lại không có ý tránh né con trâu đáng sợ kia, xông thẳng tới. Một đạo quang mang huyết hồng hiện lên, lại khác với thi trùng khát máu kia, quang mang này trắng kiêu hơn nhiều, như một con mãng xà huyết hồng, cắn nuốt ra.

Vèo

Tốc độ vô cùng khủng bố, trong nháy mắt hào quang huyết hồng hiện ra, sau một khắc, tựa như một cái roi, oán hận đánh lên trên thân thi ngu đang xông tới âm âm.

Một màn quỷ dị xuất hiện, chỉ thấy cự thú nguyên bản vẫn còn uy thế ngút trời, thi thú Tam giai Trung giai Bản Mệnh. Sau khi bị huyết hồng quang mang kia hung hăng co lại, vậy mà như gặp phải thống khổ vô cùng kịch liệt, gào rú thảm liệt.

Không đến mấy hơi thở, Thi Ngu kia tựa như chịu không nổi thống khổ thể nội truyền đến, thân thể không lồ vậy mà bắt đầu hồng mất. Huyết nhục tan rã, thi khí tiêu tán, hóa thành một đoàn hắc khí nồng đậm như mực, bỗng chốc bị huyết hồng quang mang kia nuốt vào.

Ngu Tam ngây ngẩn cả người, nụ cười dữ tợn còn đọng trên mặt, thể nhưng nhìn thấy một màn trước đó, hấn lại ngẩn người trong chốc lát. Có một lát này, đối với Ngô Khí mà nói, đã là đủ rồi.

Nghe đồn nội môn có môn quy, hai đệ tử tranh đấu, người ra tay trước, người còn lại có thể giết ngược. Người nói, nếu hiện tại ta giết nguoi, ai sẽ báo thù cho nguoi đây?

Ngô Khí lạnh như băng không mang theo chút cảm tình nào xuất hiện ở bên tai Ngu Tam, chẳng biết từ lúc nào, Ngô Khí đã đứng ở sau lưng Ngu Tam. Dao găm bạch cốt chống đỡ cổ Ngu Tam, dao mang phun ra nuốt vào, bất cứ lúc nào cũng có thể cắt đứt đầu Ngu Tam.

Lúc này, khói đen nồng đậm trong sân đã tán đi, nói lại thì phức tạp, kỳ thật quá trình chỉ là mấy hơi thở mà thôi. Mọi người kinh hô vài tiếng liền qua đó, thế nhưng hai người đang xem tranh đấu trong sân, lại nhìn thấy một màn làm cho người ta vô cùng kinh ngạc.

Thua, không phải người mới ngoại môn kia, mà là Ngu Tam. Đây.

Tất cả mọi người ngây ngẩn cả người, không thể tin được nhìn trước mắt, dưới dao găm của Ngô Khí không dám nhúc nhích chút nào, mà con Tam giai Thi Ngu kia đã biến mất không thấy gì nữa.

Xin sưu tầm chỉ cầu sưu tầm, các vị không thu giá sách, điểm bái Tạ Lạp một chút.

Càng nhiều đến địa chỉ...

Hiện tại ngươi quỳ xuống đất cầu xin ta tha thứ, có lẽ ta sẽ cao hứng, sẽ tha cho ngươi.

Ngô Khí Cương cười ra tiếng, cũng mặc kệ trên mặt đám người quan chiến xuất hiện vẻ kinh ngạc như thế nào, thân nhiên nói với Nguru Tam. Lúc này Nguru Tam tựa hồ còn đắm chìm trong một loại hoảng sợ, còn chưa hoàn toàn phản ứng lại. Sau khi nghe thấy thanh âm Ngô Khí, mới mạnh mẽ thanh tỉnh lại.

Phốc phốc

Sau một khắc biết được tình cảnh của mình, lập tức giận dữ công tâm, tăng thêm Bản Mệnh thi thú bị Ngô Khí hóa thi đăng nuốt vào, Nguru Tam lập tức phun ra một ngụm huyết dịch đỏ thẫm, sắc mặt cũng trở nên trắng bệch. Nhưng lại không biết vì sao, sắc mặt của gã bỗng nhiên đỏ lên, một tia điên cuồng dần dần xuất hiện trong mắt của gã.

Ma thi hung ngu của ta, ngươi dám hủy thi thú bản mạng của ta, tên tạp dịch thấp hèn này của ngươi, ngươi chết chắc rồi. Không, ngươi sẽ không chết, ta sẽ luyện chế thi thể của ngươi thành thi phó của ta. Lấy hồn phách của ngươi, ném vào trong hồn phiên của ta, thiêu đốt Phần Hồn đăng, để ngươi ngày ngày chịu nỗi khổ thiêu hồn.

Nguyên rủa vô cùng ác độc từ trong miệng Nguru Tam phun ra, ai cũng có thể nghe ra được. Lúc này lời Nguru Tam nói, căn bản không phải là tùy tiện nói mấy câu, mà là sự thật.

Hắn thoát khỏi đi ra, thật sự sẽ luyện chế thi thể Ngô Khí thành thi thể, đem linh hồn hắn ném vào trong Hồn Phiên, ngày ngày nhen lửa Phần Hồn Đăng, thiêu đốt hồn phách của hắn, để hắn chịu hết hình phạt thống khổ nhất thế gian.

Ta sẽ giết ngươi, giết ngươi.

Sát khí lạnh thấu xương tràn ra, một cỗ khí tức điên cuồng dần dần tràn ngập ra, giống như một đầu hung thú mở mắt, muốn xé nát hết thảy trước mắt.

Ầm

Một cỗ khí thể kinh khủng bỗng nhiên bạo phát ra, ngay trước người Ngô Khí, nơi phát ra chính là hai mắt đã biến thành màu huyết hồng. Toàn thân trên dưới đều bắt đầu tràn ra thi khí vô cùng nồng đậm, so với trước đó càng thêm nồng đậm, lại càng thêm điên cuồng. Như một đầu hung thú muốn lâm vào điên cuồng, hoàn toàn không có nhân khí.

Thậm chí Ngô Khí còn cảm thấy, trước mặt hắn ta không phải một người mà là một con hung thú.

Không tốt.

Đồng tử hai mắt mãnh liệt co rút lại, bạch cốt chủ thủ trong tay không chút do dự đâm xuống, đao mang lạnh lẽo mãnh liệt phun ra, nhất thời thanh âm xuy xuy đại tác, đao mang đâm rách không khí, thẳng tắp đâm tới cổ Nguu Tam.

Tiếng rống vang lên.

Tiếng rống hoàn toàn không giống tiếng người đột nhiên vang lên trong truyền tống điện to lớn này, một hư ảnh hắc ngưu so với trước đó càng thêm khổng lồ xuất hiện, thi khí màu đen bốc lên, bao trùm một nửa truyền tống điện. Bên trong hiện ra một con hắc ngưu khủng bố, khí tức hung sát điên cuồng hoàn toàn thay thế cái khác.

Thân ảnh Nguu Tam hoàn toàn dung nhập vào trong hư ảnh trâu đen kia, hư ảnh trâu đen kia hoàn toàn khác trước đó, như rất chân thực, lại rất hư ảo. Nhưng Ngô Khí có thể cảm giác được, hư ảnh con trâu đen này mới là chỗ dựa chân chính của Nguu Tam, lúc trước thi thú Tam giai trung giai, chỉ là hư có biểu của nó mà thôi, chiến lực bản nguyên chân chính, giờ phút này mới hiển hiện ra.

Thú hồn hợp thể, Nguu lão tam vậy mà thả thú hồn của Ma Thi hung Nguu ra, hắn căn bản không khống chế được bao lâu.

Đúng vậy, thú hồn ma thi này chính là tồn tại Tam giai đỉnh phong, không phải cỗ xác trâu kia có thể so sánh. Nhất là sau khi hợp thể với Nguru Tam, chiến lực lập tức trở nên vô cùng khủng bố. Lúc trước Nguru lão tam còn dựa vào chiêu này, trong mấy tức đã giết chết một đệ tử nội môn Trúc Cơ hậu kỳ.

Đó là đương nhiên, Nguru lão tam thắng nhãi này có cơ duyên, từng gặp một con ma thi hung nguru Tam giai đỉnh phong lại bị trọng thương. Hắn rút hồn phách hung Nguru ma thi, tế luyện thành bản mạng thú hồn. Thi thể hung nguru bởi vì mất đi hồn phách, lại trọng thương, cho nên mới rơi xuống cấp bậc Tam giai trung giai. Bây giờ Nguru lão tam bị hủy, đại nộ thả ra.

Ngoại môn đệ tử này sắp thảm rồi, Nguru lão tam thi triển ra thú hồn hợp thể, ngay cả chính hắn cũng không khống chế được chiến lực. Chỉ sợ trong khoảng khắc tên ngoại môn đệ tử kia sẽ bị giết chết, thật sự là đáng tiếc, vừa vào nội môn đã là tu vi Trúc Cơ trung kỳ. Nếu không chết ở chỗ này, nói không chừng ngày sau còn có thể trở thành nhân vật cấp bậc Kết Đan Tông sư. Hiện tại, chỉ sợ là chết chắc.

Nguru lão tam là đệ tử tinh anh trên ngọn núi thứ năm, vậy mà lại đến bắt nạt người mới nhập môn này, trong đó nhất định có âm mưu.

Nhìn Nguru Tam bỗng nhiên trở nên điên cuồng không gì sánh được, trong đám người lập tức có người kinh hô, lập tức nghị luận ra.

Bành

Một tiếng vang thật lớn, toàn thân Ngô Khí bị một cỗ lực lượng phản chấn to lớn ép tới, thân hình lập tức lùi nhanh, đi rất xa khó khăn lắm mới ổn định thân hình. Nhưng không chờ hắn có động tác kế tiếp, lập tức nguy cơ đến người, một bóng đen to lớn xuất hiện trên đỉnh đầu.

Ngẩng đầu nhìn lên, lập tức làm cho trên mặt Ngô Khí hiện ra vẻ kinh hãi. Chỉ thấy trên đỉnh đầu hắn xuất hiện một bóng chân thật lớn, khí thể hung lệ âm âm đè xuống. Thi khí nồng đậm chẳng biết lúc nào đã bao phủ hoàn toàn Ngô Khí vào

trong đó, hồn nhiên như vũng bùn, hạn chế động tác của Ngô Khí.

Mặc dù cái móng trâu to lớn trên đỉnh đầu kia là hư ảnh, nhưng chỉ nghe thấy khí thể đáng sợ âm âm kia, Ngô Khí cũng biết, nếu như bị đập vào, chỉ sợ lập tức sẽ bị nghiền thành thịt nát, hoàn toàn không cách nào chống cự, Ngô Khí không cần suy đoán cũng biết lấy cường độ của mình, căn bản không thể chống lại bóng móng vuốt hung hăng đập xuống trên đỉnh đầu.

Muốn chống lại bóng chân kia, nhất định phải bại lộ một ít lá bài tẩy trên người mình. Vừa rồi Ngô Khí mượn một vật nhỏ như vậy tạm thời che đi ánh mắt và thần niệm của mọi người xem cuộc chiến, thả Hóa Thi Đằng ra, diệt sát con Ma Thi hung Nguu Tam giai trung giai kia.

Lại không nghĩ tới lúc này, Nguu Tam vậy mà bộc phát ra lực lượng cường đại hơn trước kia. Thú hồn Tam giai đỉnh phong, sau khi hợp thể, giờ phút này Nguu Tam đã có thể so với tu sĩ Trúc Cơ đỉnh phong. Chiến lực cường đại, khủng bố vô cùng.

Ngô Khí không bại lộ lá bài tẩy của mình, tăng thêm khát máu thi trùng, chiến lực cũng chỉ ngang hàng với tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ mà thôi. Nếu lấy thủ đoạn xảo trá, miễn cưỡng có thể thắng. Thế nhưng lúc này, Nguu Tam Thú hồn hợp thể, có thể so với tu sĩ Trúc Cơ đỉnh phong.

Nếu Ngô Khí muốn không bại lộ một ít lá bài tẩy, chỉ sợ sẽ ném mạng ở đây. Suy nghĩ một lát, lúc Ngô Khí đang định lấy Hóa Thi Đằng ra đối địch, bỗng nhiên giống như cảm thấy cái gì đó, cười quý bí, vậy mà từ bỏ ý định trong lòng.

Thân hình không nhúc nhích, yên lặng nhìn bóng chân khủng bố đập lên đỉnh đầu hung hăng đập tới, tựa như hoàn toàn từ bỏ phản kháng, chuẩn bị nhận lấy cái chết.

Đang lúc mọi người xem cuộc chiến cảm thấy kinh ngạc, bỗng nhiên một tiếng hét lớn vang lên trong truyền tống điện.

Người dừng lại đi...

Một bàn tay khổng lồ phủ đầy ngọn lửa màu xanh lá đột nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu Ngô Khí, trong gang tấc nâng đỡ bóng chân khủng bố đang đập xuống.

Bóp bóp bóp

Sau tiếng nổ mạnh, lập tức trong không khí vang lên thanh âm thiêu đốt gì đó. Lại thấy bàn tay khổng lồ kia nâng bóng chân lên, vậy mà đốt cháy thi khí nồng đậm bám vào phía trên, nhất thời trong truyền tống điện này liên tràn ngập mùi hôi thối vô cùng.

Là ai, lăn ra đây cho lão tử.

Một kích không trúng, Ngưu Tam bị năm hỏa diễm thiêu đốt, thú hồn hợp thể tựa hồ thanh tỉnh một chút, khàn giọng quát, hai mắt huyết hồng như chuông đồng hung hăng nhìn về phía cửa truyền tống điện.

Lại nhìn thấy hai thân ảnh đứng ở cửa, hai mắt lập tức co rút lại, kinh ngạc và kiêng kỵ đồng thời xuất hiện trên mặt, nguyên bản khí diễm còn kiêu ngạo không gì sánh được, lập tức thấp xuống.

Hư ảnh trâu đen khổng lồ trên thân lập tức biến mất, vậy mà chủ động giải trừ Thú Hồn Hợp Thể, trên mặt vẫn luôn kiêu ngạo bá đạo, giờ phút này vậy mà xuất hiện vẻ kiêng kỵ, nhìn hai bóng người chậm rãi đi vào.

Mọi người đang xem cuộc chiến lúc này cũng nhìn thấy hai bóng người bỗng nhiên xuất hiện trước cửa, nhao nhao khom người, tỏ vẻ kính sợ hai người. Bất quá Ngô Khí sau khi nhìn thấy hai người này, trên mặt lập tức hiện ra ý cười.

Canh hai đến mắt đau đón a, vì không muốn thất hứa, hoàn thành bảo đảm tiểu lâu tìm kiếm sưu tầm, ngày mai sẽ thử bùng nổ canh tư, thậm chí năm lần cảm ơn nguyên tổ thư hữu tự nhiên Hoa An bảy trăm phần ủng hộ bài tạ.

Càng nhiều đến địa chỉ...

Ta nói là gì, tiểu huynh đệ dám khi dễ hai huynh đệ chúng ta, hóa ra là con trâu điên nguoi. Bản thân Thang lão quỷ không dám tới, liền xui khiến nguoi tới đây, bị làm thương sử dụng còn vui vẻ như vậy, thật sự là có thể, không bằng sau này gọi là trâu ngốc đi.

Cửa ra vào Truyền Tống điện có hai người đang đứng, một người đi đầu, vài lời mĩa mai toát ra, làm cho đám người vây xem hiểu được chuyện này từ đầu đến cuối. Nhưng lại làm cho sắc mặt Ngưu Tam trở nên vô cùng khó coi, thế nhưng lại tựa hồ rất kiêng kị hai người đi vào, trong khoảng thời gian ngắn không thể phát tác.

Tôn đại ca, Hứa đại ca, đã lâu không gặp. Hôm nay tiểu đệ cũng vào nội môn, hai vị đại ca ngày sau phải chăm sóc một chút a.

Ngô Khí vừa nói ra khỏi miệng, lập tức khiến cho mọi người chung quanh mặt lộ vẻ giật mình, trách không được một tên ngoại môn mới dám cường ngạnh như thế. Nguyên lai tại nội môn, đã sớm có chỗ dựa. Lại còn một lần nữa chính là hai vị tu sĩ Trúc Cơ đỉnh phong.

Hai người xuất hiện lúc này, chính là Tôn Càn cùng Hứa Phong, chỉ là tu vi hai người không còn là Trúc Cơ hậu kỳ, mà là Trúc Cơ đỉnh phong, cũng không biết là tiến giai khi nào.

Mọi người đều có cơ duyên, Ngô Khí không muốn đoán, chỉ cười nhạt tiến lên chào.

Tự nhiên, ngày sau ai dám khi nhục nguoi, chính là khi nhục hai người chúng ta. Thang lão quỷ ở phong thứ tư cũng chưa chắc chính là lão đại, ít nhất, hai huynh đệ chúng ta cũng không sợ.

Hứa Phong luôn luôn lạnh như băng mở miệng, nhất thời trong truyền tống điện trở nên lạnh như băng, từng tia sát khí tràn ra.

Sao lại như vậy, chẳng lẽ ngươi cũng muốn hai huynh đệ chúng ta mời ngươi đi, vẫn là ngươi hiện tại đã muốn khiêu chiến một trong số chúng ta, từ đệ ngũ phong chuyển đến đệ tứ phong.

Ánh mắt âm lãnh của Tôn Càn quét qua Ngu Tam kia, trong miệng càng không khách khí chút nào, vậy mà trực tiếp hạ lệnh trục xuất.

Hừ.

Một tên hạ lưu tạp dịch, đừng tưởng có người che chở là được, lão tử có rất nhiều biện pháp chơi chết ngươi, chậm rãi chờ chết đi.

Sắc mặt Ngu Tam đỏ lên, nhưng nhìn hai người đứng trước mặt Ngô Khí, vẻ kiêu kị trên mặt lại càng nồng đậm hơn nhiều. Trong lòng tựa hồ giãy dụa hồi lâu, cuối cùng oán hận nhìn Ngô Khí một chút, buông xuống một câu tàn nhẫn, liền đi ra ngoài truyền tống điện.

Nghe được ngữ điệu uy hiếp của Ngu Tam, Ngô Khí chỉ cười nhạt một tiếng, không thèm để ý. Chỉ là tùy ý nhìn về phía bóng lưng Ngu Tam rời đi, một tia sát khí vô cùng lạnh lẽo hiện lên.

Đây là lần đầu tiên Ngô sư đệ tới nội môn, đối với nơi này còn chưa quen thuộc, không bằng đến phủ của ta ngồi một chút. Hai huynh đệ chúng ta cũng có thể kể cho hắn một chút tình huống nơi này, như thế nào,

Như thế rất tốt.

Tôn Càn mở miệng mời Ngô Khí tới cửa, hắn tự nhiên sẽ không cự tuyệt, chỉ là lúc gật đầu đáp ứng lại lại giống như vô ý nhìn lướt qua một lão giả trong góc.

Tôn Càn hiểu ý, trong lúc cười lạnh lập tức đi đến trước mặt lão giả kia.

Lão giả ngươi, tông môn bảo ngươi tiếp người, ngươi lại dám lười biếng làm, thật sự lá gan không nhỏ. Hiện tại ta mời Ngô sư đệ đến phủ ta, ngươi cũng đi, vừa vặn chờ đưa Ngô sư đệ đi báo danh. Như thế nào, có ý kiến gì không.

Mặc dù đang lúc nói chuyện, trên mặt Tôn Càn cũng mang theo nụ cười, chỉ là nụ cười này trong mắt lão giả lại là tóc tê dại, toàn thân rét run, vội vàng gật đầu đáp ứng.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, ba người Ngô Khí và Tôn Càn, Hứa Phong vừa nói vừa cười rời khỏi truyền tống điện, phía sau có một lão giả nhắm mắt đi theo.

.

.

Hắc hắc, không náo nhiệt có thể xem, không nghĩ tới người ngoại môn tiến vào lần này vậy mà giao hảo cùng hai gia hỏa âm hiểm của Hứa Phong Tôn Càn. Xem ra cũng là gia hỏa âm hiểm, vừa nhập môn đã là tu vi Trúc Cơ trung kỳ, không phải loại lương thiện.

Trên đệ tứ phong có không ít nhân vật lợi hại, thực lực của Thang lão quỷ kia còn cao hơn hai người Hứa Phong và Tôn Càn một chút, người này đã đắc tội với Thang lão quỷ, ngày sau khẳng định có phiền toái không ít, chúng ta còn lo không có náo nhiệt xem.

Mọi người trong Truyền Tống Điện nghị luận như thế nào, tất nhiên là không nghe được Ngô Khí. Giờ phút này hắn đang rời khỏi phủ Tôn Càn, dưới sự dẫn dắt của lão giả, đi về phía một ngọn núi cực đại vô cùng.

Hai người đi lại trên cầu giây, đây ngược lại là tương tự với ngoại môn. Khác biệt chính là, ngoại môn khắp nơi đều có thể thấy được mấy trăm ngọn núi, nhất là giữa những ngọn núi kia, có chồng chất thi thể như núi. Cho nên quanh năm đều bao phủ trong thi vụ, không thấy mặt trời.

Nhưng nội môn này, tuy cũng bao phủ trong sương mù, nhưng sương mù kia lại không phải là thi vụ. Mà là linh vụ, chính là âm hàn nguyên khí trong lòng đất bị trận pháp Vạn Thi Tông thúc giục, hiển lộ mặt đất, sinh ra sương mù. Đối với tu sĩ ma đạo, đặc biệt là ma tu tu tu tu tu luyện công pháp âm hàn, linh vụ này đối với tu vi rất có ích lợi.

Nội môn không giống ngoại môn, nội môn chỉ có rải rác mười ngọn núi, thật giống như phân bố không có quy luật cùng trên

đại địa. Mỗi một ngọn núi đều lớn quá mức, cao vút trong mây, tại đêm khuya, giống như mười con cự thú khổng bố, ngồi xồm trên mặt đất, làm cho người ta cảm giác khủng bố dị thường.

Đi theo sau lưng lão giả, Ngô Khí nhớ tới hai người Hứa Phong và Tôn Càn, khoe miệng mỉm cười. Mặc dù trước đó ba người vui vẻ hòa thuận, có nói cười. Bất quá tu luyện mấy năm nay, Ngô Khí tự sẽ không dễ dàng liền mở lòng với người khác. Dù sao hai người kia bất quá chỉ có chút giao tình mà thôi, hơn nữa còn là Ngô Khí tận lực giao hảo mới dựa vào đây.

Bất quá lần này hai người truyền tông điện ra mặt giải quyết khốn cục cho Ngô Khí, tăng thêm lần trước trước mặt mọi người Ngô Khí giết hai đệ tử mặc thanh y chấp pháp, cũng là hai người mở miệng hỗ trợ.

Giao tình dùng hết cũng tốt, hai người kia đều không phải loại lương thiện, bây giờ tu vi ta quá thấp, không có tư cách cùng bọn họ ngang hàng. Cùng hai người kia kết giao, tự nhiên thấp hơn hai người cũng không phải chuyện tốt.

Trong lòng Ngô Khí nổi lên rất nhiều suy nghĩ, nhưng lão giả phía trước đã đến nơi.

Ngọn núi này chính là ngọn núi thứ bảy, ngày sau người ở trên núi tu hành là được. Về phần chỗ ở, trên núi có rất nhiều động phủ trống, người có thể lựa chọn một chỗ ở. Cũng có thể lựa chọn một chỗ đất trống, trên đỉnh núi có chuyên gia gọi lực sĩ xây dựng động phủ cho người.

Lão giả kia dẫn Ngô Khí đi lên một ngọn núi vô cùng to lớn, lúc đi, Ngô Khí nghe lão giả giới thiệu, hai mắt nhìn chung quanh, lại nhìn thấy trên ngọn núi này có rất nhiều kỳ cảnh, mỗi người chiếm cứ một khu vực.

Hang động ở đầm lầy sa mạc, Ngô Khí mặc dù từng có ký ức nhìn thấy, bất quá sao có thể so sánh với tận mắt nhìn thấy, ngọn núi nội môn đệ tử này quả nhiên hoàn toàn khác biệt với ngoại môn.

Những kỳ cảnh kia vốn đều không có khả năng xuất hiện trên ngọn núi, bây giờ lại rõ ràng xuất hiện trước mắt Ngô Khí. Tất cả kỳ cảnh có một điểm giống nhau, đó chính là bên trong đều có khí tức tu sĩ, không cần phải nói đó chính là động phủ của rất nhiều đệ tử cư ngụ trên ngọn núi này.

Ngô Khí cũng không kiên nhẫn đi dạo hết ngọn núi với lão giả kia, mấy canh giờ sau, hai người đi tới giữa sườn núi cao, Ngô Khí bỗng nhiên chỉ vào một chỗ, nơi nào có một mảnh rừng trúc, có vẻ hơi u ám.

Chính là chỗ này, tu một gian phòng trúc tinh xá là được.

Một canh giờ sau, chỗ sâu trong rừng trúc kia liền nhiều ra một gian tinh xá.

Ngô Khí ngồi xếp bằng trong tĩnh thất, nhưng lại không tu luyện, mà bắt đầu suy nghĩ ngày sau ở nội môn này làm việc như thế nào. Hắn có ký ức trước kia, thêm vào giải thích của hai người Hứa Phong, Tôn Càn. Hiểu biết của Ngô Khí đối với nội môn dần dần sâu sắc hơn, mặc dù mới đến một ngày, lại giống như đệ tử thâm niên ở nội môn đã lâu.

Nội môn có mười ngọn núi, chín ngọn núi đệ tử, còn lại là ngọn núi không lồ nhất, ở sâu trong nội môn. Chín ngọn núi đệ tử, trình độ linh khí tràn đầy không giống nhau, là sắp xếp có thứ tự.

Bắt đầu từ Đệ Cửu Phong, linh khí càng thêm nồng đậm, về phần đệ nhất phong, chính là linh phong số một số hai trong Đoạn Hồn sơn mạch. Người có thể ở đệ nhất phong nội môn, không ai không phải là nhân vật thân phận cao quý của Vạn Thi Tông.

Danh ngạch cư ngụ Cửu Phong lấy tu vi làm chiến lược phân phối, không đến đệ tử nội môn Trúc Cơ, hết thầy đều ở trên Đệ Cửu Phong. Mà Trúc Cơ sơ kỳ là Đệ bát phong, Trúc Cơ trung kỳ đệ thất phong, thứ sáu là nơi đệ tử Trúc Cơ hậu kỳ ở. Mà đệ tứ phong, không phải Trúc Cơ đỉnh phong thì không thể cư ngụ. Đệ tam phong cùng đệ nhị phong, thì phải có đệ tử cảnh giới Kết Đan tông sư mới có thể ở lại trên đó.

Nếu muốn cư ngụ ở Linh Phong phía trước, ngoại trừ tấn chức tu vi, còn có thể đi Nội Vụ đường xin khiêu chiến. Chỉ cần khiêu chiến thành công đệ tử nội môn trên đỉnh núi phía trước, chứng minh chiến lực của mình có thể thay thế. Nếu người có chiến lực, chính là người ở Đệ Cửu Phong, cũng có thể khiêu chiến đệ tử nội môn trên đệ nhất phong, thành công liền có thể thay thế.

Ba tháng sau nội môn đại bỉ, chỉ có đệ tử nội môn từ đệ tứ phong trở lên mới có thể tham gia, những đệ tử còn lại, ngay cả xem chiến cũng không được.

Trong lòng Ngô Khí, từng ý niệm cuộn cuộn trong đầu, sôi trào không ngớt.

Canh thứ nhất đến mức cầu ủng hộ.

Càng nhiều đến địa chỉ...

Ba tháng sau nội môn đại bỉ, vậy mà chỉ có đệ tử nội môn đệ tứ phong trở lên mới có thể tham gia.

Ngô Khí ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, hai hàng lông mày nhăn lại, sắc mặt dần dần khó coi. Lúc trước khi nói chuyện với hai người Tôn Càn, trong lúc vô tình nói ra một câu, Tôn Càn lại nói nội môn đại bỉ, chỉ có đệ tử đệ tứ phong trở lên mới có thể tham gia.

Các đệ tử nội môn còn lại, thậm chí ngay cả tư cách xem cuộc chiến đều không có, chỉ có thể ngoan ngoãn tu luyện trên núi của mình. Không cách nào tham gia nội môn thi đấu, tự nhiên sẽ không cách nào đạt được thứ tự, đâu có được tông môn coi trọng, lấy đại lực bồi dưỡng.

Bây giờ chỉ còn hai con đường, thứ nhất là buông tha cho cuộc thi đấu nội môn kia, âm thầm tiềm tu, lấy truyền thừa hoang cổ trên người, mười năm sau vấn đỉnh đan tông sư tất nhiên không có vấn đề gì.

Chỉ là ta không tiếc đắc tội chư vị ngoại môn trưởng lão, cũng phải tiến vào nội môn này, cũng không phải âm thầm tiềm tu mà đến. Tuy rằng nội môn chín tòa đệ tử phong, mỗi một tòa linh khí đều có thể so với tòa ngoại môn cần phải trả điểm cống hiến mới có thể tu luyện ở Linh Phong phía trên. Thậm chí mấy tòa sơn phong phía trước, linh khí tràn đầy, so với tòa linh phong kia càng lớn hơn.

Mỗi một lần Vạn Thi tông tuyển nhận đệ tử, nội môn đều sẽ thu nhận thiên tài trước tiên, dưới sự tích lũy, đệ tử nội môn thậm chí còn nhiều hơn so với đệ tử ngoại môn. Nơi này thiên tài nhập cầu, khắp nơi, người tu vi cao thâm không biết bao nhiêu. Nơi này mới là nơi Ngô Khí muốn đợi, chỉ có tranh phong cùng những thiên tài này, mới có tư cách đánh bại bọn họ, càng đi càng xa trên con đường trường sinh.

Hơn nữa, trên người ta bí mật quá nhiều, mười năm tiềm tu, khó đảm bảo sẽ không bị người hữu tâm nhớ thương. Dạ Trường Mộng nhiều hơn, có đôi khi quang minh chính đại phía dưới, so với ở trong bóng tối an toàn hơn.

Đó chính là lựa chọn thứ hai, trong vòng ba tháng tiến vào đệ tứ phong, là có thể tham gia nội môn đại bí.

Ngô Khí tựa hồ hạ quyết tâm, trầm ngâm một chút, Ngô Khí liền vứt bỏ tạp niệm trong lòng, bắt đầu nhập định lần đầu tiên trong tông môn này.

Két một tiếng, sâu trong rừng trúc, một gian phòng trúc bồng nhiên mở cửa phòng. Thân ảnh Ngô Khí từ bên trong đi ra, chậm rãi đi vào trong rừng trúc.

Vù vù

Hắn hít sâu một hơi như tham lam, lập tức một cỗ khí tức mát lạnh từ giữa ngực bụng truyền xuống, tràn ngập cảm giác thư sướng.

Linh khí nơi này quả nhiên không phải ngoại môn có thể so sánh, trách không được mấy ngàn đệ tử ngoại môn, mặc dù biết được nơi này có nhiều tồn tại bọn họ không thể so sánh, cũng phải gọt nhọn đầu chui vào. Đường sinh dài đằng đẳng, vì một sợi linh khí tinh thuần, có đôi khi cũng phải trả giá nặng nề.

Ngô Khí giống như cảm thán, lại giống như tự nói với mình, dưới chân khê động, đi ra rừng trúc tĩnh mịch kia.

Đến nơi trống trải, Ngô Khí nhìn lướt qua nơi xa, một ngọn núi vô cùng cao lớn đang đứng lặng ở đó, mây mù lượn lờ, giống như tiên cảnh.

Ngọn núi kia là ngọn núi thứ sáu, là nơi cư ngụ của đệ tử nội môn Trúc Cơ hậu kỳ, cũng có một ít đệ tử nội môn Trúc Cơ trung kỳ có chiến lực mạnh mẽ, cũng cư ngụ trên ngọn núi kia.

Nội môn Cửu Phong, cấp bậc sâm nghiêm, cường giả vi tôn, hoàn mỹ nói rõ tàn khốc pháp tắc của tu chân giới.

Đêm qua cũng có tính toán, Ngô Khí chỉ nhìn lướt qua liền thôi, vớ túi trữ vật bên hông, lấy ra Ngự Thú Quyển, thả Thi

Ung ra. Tuy hẳn đã là cảnh giới Trúc Cơ trung kỳ, có thể ngự khí phi hành, nhưng thời gian tu luyện ngắn ngủi, ngay cả một thanh vũ khí hình dạng cũng không có. Càng không nói tới pháp bảo linh khí cường đại, so sánh với đệ tử nội môn khác, Ngô Khí quả thật nghèo đến đáng thương.

Bất quá cũng bởi vì Ngô Khí đều đặt tinh lực ở phương diện khác, mà muốn tế luyện linh khí bản mệnh thuộc về mình, phải tiêu phí mười mấy năm thậm chí mấy chục năm mới được, Ngô Khí căn bản không có nhiều thời gian như vậy.

Sưu sưu sưu sưu sưu

Một tiếng ung kêu thê lương vang lên, lập tức có một đạo hồi quang từ trên đỉnh đệ tử kia bay lên, cũng không phải bay vào chỗ sâu nội môn, mà là trực tiếp hướng ngoại môn bay đi.

Sau một nén nhang, cửa truyền tống điện xuất hiện thân ảnh Ngô Khí.

Đi thẳng vào trong đó, đi về một chỗ kỳ môn truyền tống hẻo lánh, hẳn đã hoàn toàn dung hợp trí nhớ trước kia, đối với sự vụ bình thường của nội môn cũng có chút hiểu rõ.

Đi tới đầm lầy chôn xương.

Ngô Khí đi đến trước kỳ môn, trong tay một lão đầu bên cạnh nhét một đồng linh thạch, sau đó bước vào trong kỳ môn. Lão giả kia hình như không nhận ra Ngô Khí, nhận lấy linh thạch kia, sau đó giương mắt nhìn thoáng qua Ngô Khí, sau đó cũng không biết làm gì trên tay, kỳ môn dưới chân Ngô Khí lập tức bắt đầu phát ra hào quang kịch liệt.

Vù vù

Cảm giác mê muội bỗng nhiên tới gần, sau một khắc, hai chân Ngô Khí liền cảm giác được mặt đất. Hai mắt mở ra, Ngô Khí liền thấy được cảnh tượng quen thuộc.

Nước bùn màu xám đen hỗn hợp cùng một chỗ, gian hỗn hợp có thể thấy được rất nhiều độc trùng yêu thú hoặc là thi thể động vật, từng mùi tanh hôi phóng lên trời, vô cùng khó ngửi, từng tiếng ồn ào từ các nơi hẻo lánh bí ẩn truyền đến.

Đầm lầy chôn xương, nơi mà Ngô Khí đang đứng lúc này lại là đầm lầy chôn xương. Đây chính là một chỗ mà người ngoài không thể làm được, truyền tông trận, từng nhìn qua trong trí nhớ, nội môn truyền tông điện có mấy chục tòa kỳ môn truyền tông, có thể truyền tông đến các nơi trong phạm vi thể lực Vạn Thi Tông.

Đầm lầy chôn xương này, chính là nơi rất nhiều đệ tử nội môn thường lịch luyện, tự nhiên nơi này cũng sắp đặt điểm truyền tông, chỉ cần tiêu phí mười miếng hạ phẩm linh thạch, là có thể từ nội môn đến đây.

Chỉ là truyền tông trận cũng có một ít chỗ xấu, đó là có lúc nó sẽ phạm sai lầm, truyền tông người đến một ít địa phương nguy hiểm.

ong ong ông ông.

Giống như hiện tại, Ngô Khí vừa đứng vững thân hình, liền nghe bên tai truyền đến âm thanh ồn ào khiến toàn thân người ta tê dại. Chỉ thấy trong nước bùn vô cùng bẩn thỉu không gì sánh được kia, từng cái bọt khí phồng lên, sau đó vỡ tan, từng cái điểm đen từ bên trong bay ra.

Những điểm đen kia từ phía dưới đầm lầy chui ra, sau đó bay lên không trung, phát ra âm thanh vỗ cánh ong ong, trong nháy mắt, thanh âm này tựa như thủy triều như lời, không trung trước mặt Ngô Khí cũng hiện đầy một mảng lớn vật giống như mây đen.

ều trạch độc vật, không nghĩ tới lại là lão oan gia.

Ngô Khí nhìn một mảng lớn mây đen trước mắt, nhớ tới lúc trước hắn ở đầm lầy chôn xương, chém giết hơn hai tháng, hơn phân nửa đều có thể chiến thắng đối thủ. Có đôi khi cho dù không địch lại, thả thi trùng khát máu ra, cũng có thể miễn cưỡng chiến thắng.

Bất quá cũng có ngạc nhiên, giống như đầm lầy trước mắt cực độc, lần Ngô Khí gặp phải, mặc dù thả ra thi trùng khát máu, cũng chỉ khó khăn bỏ chạy mà thôi.

Không nghĩ tới lúc này lại vào đầm lầy chôn xương, lại gặp phải một đám độc dược trong đầm lầy.

Ao lầy quái dị, nhất giai đỉnh phong độc trùng, thành đàn kết đội, chỉ ít hơn một vạn con, một con mỗi, liền cùng nhau lên, hút sạch sẽ tinh hoa con mỗi.

Vù vù vù

Một đám đầm lầy độc vật kia sẽ không quản Ngô Khí suy nghĩ cái gì, ngưng tụ thành một mảnh mây đen, những quái vật độc này liền phát ra thanh âm ồn ào không gì sánh được, vọt tới phía Ngô Khí.

Lập tức mây đen che trời, chung quanh lập tức tối xuống, chỉ có thể nghe được thanh âm vô cùng âm ỉ, còn có một cây khâu khí đáng sợ dài bằng ngón tay, to bằng chiếc đũa.

Bụp đàn chỉ ít hơn vạn con, thoáng cái vọt lên, lập tức bao trùm toàn thân Ngô Khí, thân ảnh Ngô Khí thẳng tắp lập tức biến mất không thấy gì nữa. Chỉ có thể nhìn thấy một đoàn lớn đồ vật màu đen đang nhúc nhích, rất là buồn nôn đáng sợ.

Hừ.

Thanh âm hừ lạnh bỗng nhiên vang lên, một đạo huyết quang chói mắt bỗng nhiên từ trong đoàn đồ vật màu đen kia xuất hiện, sau đó liền thấy một cái roi màu đỏ từ bên trong bắn ra.

Bốp!

Như một con Huyết Mãng linh động, trong nháy mắt xuất hiện, tất cả ruồi nhặng độc tiếp xúc với nó nhao nhao hóa thành bột phấn biến mất. Mà một đạo huyết quang khác, rất nhỏ, lại càng thêm linh động. Du động, những độc ngữ kia giống như rất sợ hãi, lại muốn tránh lui, đáng tiếc cuối cùng vẫn bị nó đuổi kịp, mất đi tinh hoa quanh thân, hướng trong nước bùn bắn thủ kia điêu tàn rơi xuống.

Hai đạo huyết quang to một nhỏ, du động trên không trung mấy lần, lập tức hơn vạn bày quái vật đầm lầy độc biến mất không còn, một con cũng không thể đào thoát.

Giờ phút này vẻ mặt Ngô Khí lạnh như băng đứng ở tại chỗ, trước người hắn, Hóa Thi Đằng đã thay đổi một bộ dáng. Tuy vẫn là màu đỏ như cũ, nhưng phía trên hiện đầy hoa văn huyền

ảo, những hoa văn kia phảng phất như trời sinh, như ẩn chứa đạo lý nào đó.

Hóa Thi Đằng bị phương pháp cổ xưa Ngô Khí trở lên tế luyện một lần nữa, đã sinh ra một ít biến hóa, uy lực càng thêm khó lường. Hơn nữa thay đổi ngoại hình, nếu không cầm trong tay nhìn kỹ, rất khó nhìn ra nó là Hóa Thi Đằng, ngược lại như là một kiện linh khí đã được tế luyện qua, chỉ là uy lực có chút quỷ dị.

Mà một đạo huyết quang khác, tự nhiên chính là khát máu thi trùng, những thi trùng này không cần tế luyện, chúng chỉ cần thôn phệ, liền có thể sinh ra biến hóa. Chỉ cần lại tiến giai, uy lực của chúng sẽ lại tăng lên.

Ngô Khí tới đầm lầy chôn xương này, vốn là vì tăng lên Hóa Thi Đằng cùng uy lực Thị Huyết Thi Trùng, trong vòng ba tháng, Ngô Khí muốn tiến vào đệ tứ phong, tham gia thi đấu nội môn kia.

Đầm lầy chôn xương này lại gặp tai ương, từ hôm đó bắt đầu, xuất hiện một sát tinh điên cuồng giết chóc.

Thứ hai đến cầu sưu tầm, tiểu lâu rất cần cất giữ của mọi người, còn xin các vị đạo hữu trợ giúp một hai.

Một ngày trôi qua, đảo mắt đã là hai tháng sau.

Ngày hôm đó, bên ngoài đầm lầy chôn xương, chương khí khí độc hỗn hợp cùng một chỗ bỗng nhiên quay cuồng lên, một bóng người mơ hồ từ bên trong đi ra, dần dần hiển lộ ra thân hình Ngô Khí.

Trên thân thể cao ngất, khắp nơi là vết máu, các loại chất lỏng bám vào trên đó, còn có rất nhiều bùn đất các loại, dính vào cùng một chỗ, tựa như một bộ giáp dày. Chỉ là mùi của áo giáp này quá mức khó ngửi, mà quanh người Ngô Khí, hai đạo huyết quang một lớn một nhỏ vờn quanh, khiến cho giờ phút này nhìn rất là dọa người.

Vù vù vù

Giữa hai đạo huyết quang du động, giống như hai con Huyết Mãng một lớn một nhỏ, vừa xuất hiện, liền làm cho trong không khí tràn ngập mùi máu tanh, vô cùng dày đặc, đều không tan ra được.

Vốn trong đầm lầy còn âm ỉ không gì sánh được, các loại tiếng kêu của tiểu thú độc trùng tập hợp cùng một chỗ, rất là ồn ào. Thế nhưng trong nháy mắt Ngô Khí hiện thân, nhất là hai đạo huyết quang vừa xuất hiện, lập tức chung quanh liền yên tĩnh, một chút âm thanh cũng không có, biến mất sạch sẽ.

Vù vù

Cảm thụ được những sinh linh bí ẩn chung quanh mơ hồ truyền đến sợ hãi, Ngô Khí cười nhạt một tiếng, chỉ là điên cuồng giết chóc hai tháng, lúc này Ngô Khí cười lộ lên biểu tình có chút miễn cưỡng.

Miệng mở ra, huyết quang nhỏ như tơ nhện do thi trùng khát máu biến thành lập tức chui vào trong miệng Ngô Khí. Tâm niệm vừa động, hóa thành Thi Đằng cũng nhanh chóng ảm đạm xuống, hóa thành một cây roi dài màu đỏ sậm, quấn quanh trên cánh tay Ngô Khí.

Đứng tại chỗ, Ngô Khí trong lòng yên lặng tính toán thời gian một chút, sau đó vỗ túi trữ vật bên hông, ngự thú chuồng lấy ra. Trong ánh sáng lóe lên, thân thể cao lớn của Thi Ứng bay ra.

Sru sru sru sru sru

Đầm lầy chôn xương, một tiếng ung kê thê lương vang lên, chợt thấy một đạo ánh sáng xám từ trong sương mù cuộn cuộn hiện ra. Một lát liền thoát ly phạm vi đầm lầy chôn xương, bay nhanh xuống, biến mất ở trên không trung.

Ngoại môn Vạn Thi Tông, Ngô Khí điều khiển Thi Ứng bay qua mấy trăm đệ tử phong, đi về phía nội môn.

Phía trước cây cầu lớn, một đầu Thi Ứng to lớn hạ xuống, thân ảnh Ngô Khí thoáng một phát từ trên không hạ xuống, lật tay một cái, lấy ra Ngự Thú Quyển, sau đó liền Thi Ứng thu hồi.

Dưới chân hần khê động, cả người liền bước lên trên cây cầu lớn, chui vào trong mây mù. Trong nháy mắt, lại có cảm giác mê muội dâng lên, sau một khắc Ngô Khí liền cảm giác hai chân mình đã rơi xuống đất.

Hần mở mắt ra, quả nhiên là thân ở trong Truyền Tống điện, cũng không để ý những người khác trong điện nhìn thấy trên người hần bản thủ là phản ứng gì, hai chân Ngô Khí lập tức đứng vững, lập tức khê động, ra khỏi Truyền Tống kỳ môn, trực tiếp đi về phía ngọn núi thứ bảy của mình.

Lấy hai chân đi đường, Ngô Khí mới kiến thức nội môn Cửu Phong này lớn bao nhiêu, trọn vẹn một canh giờ sau, Ngô Khí mới xuất hiện ở sườn núi thứ bảy.

Một người bay vút, Ngô Khí hóa thành một luồng sáng, đi về chỗ ở của mình.

Lại qua nửa canh giờ, toàn thân Ngô Khí rục rờ hần lên ngòi trên bờ đoàn trong tĩnh thất. Điều chỉnh hô hấp một chút, trong đầu Ngô Khí lập tức bắt đầu quay cuồng trí nhớ, trong hai tháng này quá trình chém giết cùng những yêu thú độc trùng kia lại tái hiện trong đầu.

Từng bức họa, để Ngô Khí nhìn rõ tràng diện chiến đấu của mình, lập tức, Ngô Khí liền đắm chìm trong đó. đắm chìm trong cảm ngộ tu hành chiến đấu, Hoang Cổ Tàn Quyết tự động vận chuyển, tu vi Trúc Cơ trung kỳ đỉnh phong hiển lộ ra, dần dần hướng tới cảnh giới cao hơn phóng đi.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, Ngô Khí cứ đắm chìm trong cảm ngộ chém giết với chiến đấu của mình như vậy, không tỉnh lại. Ngay cả tu luyện cũng chỉ là Hoang Cổ Tàn Quyết tự động vận chuyển, không có tâm thần của Ngô Khí cố ý làm như vậy.

Mặt trời lặn về phía tây, lại một ngày nữa trôi qua, Ngô Khí vẫn không tỉnh lại, còn đắm chìm trong cảm ngộ.

Ngày thứ ba, ngày thứ tư, ngày thứ năm...

Ngày thứ chín, trong rừng trúc sâu thẳm, một cửa phòng tinh xá bỗng nhiên mở ra, một bóng người cao ngất từ bên trong đi ra. Người mặc một bộ hắc y, tóc dài vai, trên vai quấn quanh một cây roi dài màu đỏ sẫm, khuôn mặt xấu xí che kín đốm đen, chính là Ngô Khí.

Vù vù

Một ngụm trọc khí phun ra, đã lâu không thấy ánh mặt trời, sắc mặt Ngô Khí lại không thấy tái nhợt suy yếu chút nào, ngược lại một loại khí huyết cực kỳ thịnh vượng. Cả người như một thanh kiếm sắc bén ra khỏi vỏ, lộ ra sự sắc bén, khí thế kinh người, rất là đáng sợ.

Trong lòng yên lặng tính toán thời gian một chút, sau đó trong mắt lóe lên một đạo tinh mang, cả người khẽ động. Hai chân bước ra, lập tức nghe như tiếng hồ dữ gầm rú dưới núi, tiếng bước chân như thể chấn nhiếp lòng người ở trong rừng trúc vang lên, sau đó dần dần đi xa.

Nội vụ đường, giống như ngoại sự đường ở ngoại môn, chính là nơi xử lý rất nhiều sự tình phức tạp lớn nhỏ trong nội môn. Ở nơi này, đệ tử nội môn có thể tuyên bố nhiệm vụ, cũng có thể nhận nhiệm vụ, hoàn thành nhiệm vụ liền đến đây nhận ban thưởng. Cũng có thể giải quyết các sự vụ khác, đều có người chuyên xử lý.

Nội môn có mười ngọn núi, nội vụ đường lại không ở trong đó, mà là ở một chỗ rất kỳ dị.

Ngô Khí dung hợp ký ức từng nhìn, biết được vị trí nội vụ đường kia, lúc này đáy lòng cũng không khỏi xuất hiện một tia chờ mong.

Trong lúc đi bộ, Ngô Khí rời khỏi rừng trúc, khí thể kinh khủng toàn thân lập tức biến mất không thấy gì nữa. Cả người lập tức không có chút gì đặc biệt, giống như một đệ tử Trúc Cơ trung kỳ bình thường. Trong nội môn khắp nơi đều có, tùy tiện một thảo ở ngọn núi thứ bảy, có thể bắt ra mấy chục hơn trăm cái.

Suru suru suru suru suru

Tiếng ưng kêu thê lương vang lên, Ngô Khí phi thân ngồi lên trên lưng Thi Ưng, sau đó khổng chế Thi Ưng bay thẳng lên không trung.

Thi ưng rất nhanh liền hóa thành một điểm xám, bay lên không trung, càng bay cũng cao, vậy mà không có chút dấu hiệu rơi xuống. Càng ngày gió lớn thổi tới càng mãnh liệt, đủ để đem một gốc đại thụ nhỏ tận gốc cuồng phong, thổi vào trên người Ngô Khí, nhưng một chút phản ứng cũng không có.

Không trung ngàn trượng, một tòa cung điện vô cùng to lớn lơ lửng, như ẩn như hiện trong mây mù âm hàn cuộn cuộn. Dưới đáy cung điện kia ngoại trừ mây mù, không có vật gì khác, lại như có một bàn tay to lớn vô hình to lớn đang nắm lấy, lẳng lẳng lơ lơ ở nơi nào.

Trên không trung ngàn trượng này, phương vị tọa lạc của nội môn Cửu Phong lại có một tia quy luật mơ hồ, tựa như hợp thành một trận thế bí ẩn. Mà trung tâm của trận thế chính là tòa cung điện to lớn này.

Suru suru suru suru suru

Lại một tiếng ưng minh vang vọng, chỉ là không trung truyền không xa liền bị cuồng phong kia xé rách. So sánh với cung điện khổng lồ trong mây mù, Ngô Khí cùng thi ưng dưới thân quả thực là nhóc tỳ, một điểm xám chậm rãi di chuyển, chênh lệch thật sự quá lớn.

Khoảng cách gần tới gần, Ngô Khí ngồi ngay ngắn trên lưng Thi Ứng mới thấy rõ diện mạo cung điện khổng lồ kia, căn bản không chỉ một cung điện, mà là một quần thể cung điện, từng tòa cung điện quay quanh tòa cung điện to lớn kia, chỉ là trung tâm nhất tòa cung điện này quá mức to lớn, che đậy những cung điện khác.

Vạn Thi điện,

Một tấm bảng to lớn treo ở chính giữa đại điện, ba chữ đen kịt hiện lộ ra khí tức vô cùng đáng sợ, phảng phất như tòa cung điện kia sống lại, không phải một vật chết, mà là một con cự thú, khủng bố không gì sánh được.

Ngô Khí có thể cảm giác được, tòa cung điện kia như ẩn chứa thi khí nồng đậm vô biên, quả thực giống như một cỗ thi thể của cường giả Hoang Cổ vô cùng đáng sợ.

Vạn Thi điện, hạch tâm chân chính của Vạn Thi tông, đồn đại nội môn có chín vị cường giả cấp bậc Nguyên Anh lão tổ, có mấy vị quanh năm tọa trấn trong Vạn Thi điện.

Đoạn Hồn sơn mạch, Nguyên Anh lão tổ chính là chiến lược tuyệt cường. Lão tổ giận dữ, chính là máu chảy thành sông, hơn nữa dòng đều là huyết dịch tu sĩ. Nếu như nói không vào Trúc Cơ, không làm tu chân, vậy không vào Nguyên Anh, liền không phải là đại thần thông giả, không cách nào nắm giữ cái nào di sơn đảo hải.

Sở dĩ Vạn Thi tông có năng lực áp chế Huyền Mị tông cùng Bách Độc tông, trở thành bá chủ tuyệt đối của Đoạn Hồn sơn mạch, chính là vì Vạn Thi tông có nhiều hơn chín vị lão tổ Nguyên Anh, hai tông khác đều không bằng.

Mà bên trong Vạn Thi điện kia, quanh năm có mấy vị lão tổ Nguyên Anh dời núi lấp biển tọa trấn, mặc cho ai cũng không dám xâm phạm.

Uống xong...

Mạnh mẽ kéo giãn ánh mắt, Ngô Khí ép buộc mình bắn ánh mắt về phía tòa cung điện hơi lớn bên cạnh Vạn Thi điện kia, lúc này Ngô Khí đã bay rất gần, ẩn ẩn có thể thấy được tên cung điện kia.

Nội vụ đường...

Ngồi ngay ngắn trên lưng Thi Ung nói ra hai chữ, sau đó khí tức cả người biến đổi, trở nên sắc bén như đao, khí thế kinh người, giống như một sát thần, ai dám ngăn cản, liền giết chết.

Thứ nhất là tiếp tục vượt qua canh thứ hai.

Vù vù

Thi ung bay đến trên một quảng trường thật lớn trên đám mây, ở cuối quảng trường là một tòa cung điện to lớn. Trên cung điện treo một tấm bảng hiệu, trên đó treo ba chữ to nội vụ đường.

Trong đám mây này không chỉ có một tòa cung điện, có nhiều nhất mười tòa cung điện, tạo thành một quần thể cung điện. Mà cung điện náo nhiệt nhất chính là tòa nội vụ đường trước mắt này. rét lạnh nhất chính là tòa cung điện lớn nhất, có lão tổ Nguyên Anh tọa trấn Vạn Thi điện.

Vù vù vù.

Mây mù quay cuồng, từng đệ tử nội môn hoặc là ngồi ngay ngắn trên phi cầm hạ xuống, hoặc là khổng chế phi kiếm linh khí hạ xuống. Những đệ tử nội môn này tu vi khác nhau, lại có một chỗ chung, chính là chiến ý. Mỗi một đệ tử nội môn xuất hiện trên quảng trường, đều là lộ ngoài ý muốn, khí thế kinh người, đi về phía cung điện to lớn kia.

Đi về phía trước, một lát đã đến trước cửa cung điện hùng vĩ kia, trong nháy mắt nhắc chân bước vào, bên tai lập tức vang lên rất nhiều thanh âm ồn ào.

Ta thắng rồi, cuối cùng, lão tử sắp tiến vào đệ lục phong rồi.

Hừ, muốn giẫm lên bản thiếu gia tiến vào đệ ngũ phong, quả thực là nằm mơ.

Thật tốt quá, chỉ cần đánh bại hai tên tạp chủng trên ngọn núi thứ bảy, lão tử có thể tiến vào ngọn núi thứ bảy.

Vừa bước vào cung điện, Ngô Khí liền cảm thấy mình đột nhiên trở nên khoáng đạt. Ở bên ngoài xem thì vẫn không cảm thấy gì, vừa bước vào trong điện, Ngô Khí lập tức phát hiện tòa cung điện này vậy mà lớn đến quá mức. So với ngoại sự đường ở ngoại môn thì lớn hơn ít nhất mười lần, dù vậy, trong điện này cũng có vẻ rất là ồn ào.

Chỉ thấy trong điện, hai bên, lại phân bố mấy chục tòa lô đài. Lô đài vuông vức, toàn thân đen kịt, nhìn qua rất là cứng rắn, hơn nữa còn khắc cấm chế, từng tầng màn sáng bao trùm trên đó, nhìn sơ qua, lại có nhiều hơn mười tầng màn sáng.

Mà lúc này, trên mấy chục tòa lô đài kia, có hơn mười tòa đều đang phát sinh chiến đấu. Dưới màn sáng, có thể thấy được trên mười mấy tòa lô đài, đều có hai đệ tử nội môn đang chém giết.

Những vị trí khác trong điện, cũng đều không ít người, hoặc là kêu gào, hoặc là cùng người khác nói chuyện, hoặc là cùng người khác mắng chửi. Động tĩnh lớn vô cùng, tựa hồ nơi này không có người có thể an tĩnh lại.

Ngô Khí nhìn cảnh tượng trước mắt, trên mặt có biểu lộ xa lạ. Tuy hắn có ký ức đã từng nhìn thấy, nhưng lúc hắn bị Ngô Khí tập sát, cũng bất quá mới chỉ là Trúc Cơ sơ kỳ, ở nội môn, tu vi như vậy chính là đệ tử tầng dưới chót không hề bàn cãi. Cũng chỉ tốt hơn lúc trước Ngô Khí sơ nhập ngoại môn một chút mà thôi, Nội Vụ đường này, ký ức rất là đậm nhạt.

Nhìn lướt qua trong điện, Ngô Khí tin bước về phía lô đài bên phải, nhìn qua hai người đang chém giết trên lô đài kia.

Hai người kia đều là đệ tử nội môn, dáng vẻ thanh niên, đều lớn không được tốt lắm. Một thanh niên mặt ngựa cao lớn, khuôn mặt chữ điền, rất là uy vũ. Tên còn lại rất nhỏ gầy, khuôn mặt cũng cực kỳ hèn mọn bỉ ổi, xấu xí, giống như một con khỉ nhảy loạn.

Chẳng qua tu vi hai người này vừa hiển lộ ra, lại không ai dám cười nhạo bọn họ.

Trúc Cơ hậu kỳ, tu vi hai người này vậy mà là Trúc Cơ hậu kỳ, hơn nữa là loại tu vi khó khăn lắm mới tiến vào Trúc Cơ đỉnh phong.

Con khỉ gầy, đừng tưởng rằng có chút kỳ ngộ là có thể trở thành lão đại của ngọn núi thứ năm. Chỉ cần lão tử còn ở lại một ngày, sẽ không tới phiên ngươi. Ha ha ha ha.

Lão tử mặt chữ điền kia nói chuyện cực kỳ kiêu ngạo, ngón tay chỉ vào thanh niên gầy yếu kia, không có ý cho mặt mũi

chút nào, há miệng chính là chế nhạo.

Hừ, kiêu ngạo cái rắm, ngươi cũng không phải lão đại của ngọn núi thứ năm gì, chờ ta đánh bại ngươi, lại đánh bại Tư Đồ Bạch, ta chính là lão đại của ngọn núi thứ năm. Đến lúc đó ta lại đi khiêu chiến đệ tử của ngọn núi thứ tư, nói không chừng vận khí tốt, để cho ta tiến vào ngọn núi thứ tư, đến lúc đó tham gia thi đấu nội môn, một bước lên trời.

Trong lúc thanh niên gầy gò kia nói chuyện, không giống thanh niên mặt chữ điền kia kiêu ngạo, chỉ là nghe ý tứ trong lời nói của hắn, quả thực so với thanh niên mặt chữ điền kia còn có người trong mắt. Dường như đệ tử của ngọn núi thứ tư này đều là trang trí, dưới hai câu nói của hắn, liền trở thành vật phụ trợ hắn một bước lên trời.

Ha ha, buồn cười, buồn cười cực kỳ, không nghĩ tới con khỉ gầy ngươi lại xấu như vậy, lại có thể làm một giấc mộng đẹp như vậy. Ha ha ha. Ngươi.

Nghe thấy thanh niên gầy gò nói vậy, thanh niên mặt chữ điền điên cuồng cười lớn. Chẳng qua thời điểm cuối cùng, gã thanh niên gầy gò kia rốt cuộc cũng ra tay.

Vào

Không có bất kỳ tiếng kêu nào, cánh tay thanh niên gầy yếu kia mạnh mẽ vung lên, lập tức một đạo quang mang lạnh lạnh bắn ra, trong nháy mắt liền bắn đến cổ họng thanh niên mặt chữ điền.

Quang mang kia giờ phút này hiển lộ ra, đúng là một thanh chủy thủ xà nha tạo hình quỷ dị, trên lưỡi dao có ánh sáng tím đậm chớp động, rất là dọa người. Vừa nhìn liền biết đứt kỳ độc, tu sĩ cũng là người, cũng sẽ bị độc chết. Đặc biệt là có một ít kỳ độc, nếu nhập thể, có thể làm cho tu sĩ trong nháy mắt mất mạng.

Hừ, nhân lúc người không kịp phòng bị liền đánh lên, phong cách âm hiểm một chút cũng không thay đổi, đấu với người nhiều năm như vậy, sao có thể không phòng bị ngươi.

Đình đình!

Thanh niên mặt chữ điền kia hình như đã sớm phòng bị, hừ lạnh một tiếng, trên thân lập tức thả ra quang mang kịch liệt, một bộ áo giáp đen kịt bao trùm quanh thân liền hiển lộ ra.

Chủ thủ âm quỷ âm quỷ dạ xoa kia đụng vào trên áo giáp đen kịt kia, liền phát ra một tiếng leng keng giòn vang, sau đó dùng tốc độ nhanh hơn bắn trở về.

Hai người vừa động thủ, lập tức phóng thích ra khí thể tu vi trên người. Hai tu sĩ khó khăn lắm mới tiếp cận tu vi Trúc Cơ đỉnh phong, rất nhanh liền chém giết cùng một chỗ.

Thanh niên mặt chữ điền dựa vào áo giáp dày đặc trên người, lấy chưởng pháp đại khai đại hợp chém giết cùng thanh niên gầy yếu kia. Mà thanh niên gầy yếu kia lại lấy thân pháp quỷ dị, sau đó thêm vào hai thanh Xà Nha Chủ âm quỷ không gì sánh được, khiến cho người ta khó lòng phòng bị.

Chỉ là tựa hồ hai người cũng không muốn kéo dài, thăm dò một chút, vậy mà đồng thời thi triển ra sát chiêu mạnh mẽ đến cực điểm.

Tử la độc điểm, thiêu đốt tất cả, nhanh chóng biến mất.

Thiết Sát Thi, giết hấn.

Thân hình quỷ dị của thanh niên gầy gò bỗng nhiên dừng lại, bỗng nhiên lấy ra một cái hồ lô màu tím, rút nắp hồ lô ra, vung mạnh về phía thanh niên mặt vuông, lập tức thấy ngọn lửa màu tím đầy trời hạ xuống, ẩn chứa uy lực đáng sợ không gì sánh được, phải thiêu đốt thanh niên mặt chữ điền kia thành cặn.

Thanh niên mặt chữ điền ra tay cũng không chậm chút nào, mạnh mẽ vồ vào túi trữ vật bên hông mình, giữa hắc mang lập loè, một cỗ quan tài to lớn u ám đột nhiên xuất hiện trên lôi đài.

Những độc điểm màu tím kia rơi vào trên cỗ quan tài to lớn kia, lập tức đốt lên cỗ quan tài kia trong khoảnh khắc, không biết là quan tài gì đúc thành liền hóa thành tro tàn.

Âm

Trong nháy mắt cổ quan tài kia biến mất, một cương thi thân cao hơn hai trượng, toàn thân đen kịt, diện mục dữ tợn xuất hiện ở trên lôi đài. Hai chân đạp một cái, võ đài chấn động, con cương thi đáng sợ này mang theo khí thế khủng bố, phóng tới thanh niên gầy yếu kia.

Ài.

Đám người quan chiến lập tức phát ra tiếng thán phục, lúc nhìn thấy con cương thi khủng bố này hiện thân, tất cả mọi người đều biết kết quả trận chiến này.

Lại là một trong Ngũ Hành Sát Thi - Thiết Sát Thi, vốn tưởng rằng Âm Hầu sư huynh kia luyện thành Tử La Độc Diễm, lần này hẳn là có thể đánh bại Mã Hồi sư huynh, lại không nghĩ tới Mã sư huynh vậy mà tể luyện một cổ Thiết Sát Thi, cũng nên để Âm Hầu sư huynh xui xẻo rồi.

Các người nói, Mã sư huynh có Thiết Sát Thi, một trong Ngũ Hành Sát Thi, có thể đánh bại Tư Đồ Bạch sư huynh chiếm cứ vị trí lão đại thứ năm này hơn mười năm hay không.

Ta xem không có khả năng, Âm Hầu sư huynh và Mã sư huynh đánh nhau mấy chục năm, hai người lại bị Tư Đồ Bạch sư huynh đè ép, nghe nói Tư Đồ Bạch sư huynh đã tiến giai đến Trúc Cơ đỉnh phong, đã đánh bại ba đệ tử trên đệ tử Trúc Cơ đỉnh phong thứ tư, chỉ cần đánh bại một người nữa, liền có thể thành công tiến vào đệ tứ phong. Hơn nữa lấy thiên tài của Tư Đồ Bạch sư huynh, nói không chừng sau khi tiến vào đệ tứ phong, qua không bao lâu liền có thể trở thành lão đại của tứ phong.

Tư Đồ Bạch sư huynh tất nhiên là vậy.

Trên lôi đài còn chưa phân ra thắng bại, dưới lôi đài cũng đã nghị luận ra. Ngô Khí lại mất đi nhìn tiếp, cũng không muốn nghe nhiều đệ tử nội môn chung quanh nghị luận.

Xoay người rời khỏi lôi đài, sau đó chậm rãi đi vào trong điện, nơi đó lúc này đang tụ tập nhiều người nhất, trên mặt mỗi người đều hiện ra chiến ý. Nhìn mấy chục lôi đài chung quanh, trên mặt hiện ra vẻ rục rịch muốn động.

Thứ hai là tối thiểu thành công, hôm nay một vị thư hữu đề nghị tiểu lâu rất tán đồng, đối với cập nhật, tiểu lâu hôm nay cũng không dám hứa hẹn. Chỉ có thể nói hết sức tận lực, tận lực bộc phát, mọi người nhìn là được.

Trong đại sảnh, mấy người trung niên quản sự đứng phía trước một khối ngọc bích cực lớn, trước mặt bọn họ lại tụ tập không ít người. Mỗi người đều như Ngô Khí nhìn thấy, tuy tu vi không đồng nhất, sắc mặt cũng không đồng đều, nhưng đều hiển lộ chiến ý.

Tu vi Ngô Khí Trúc Cơ trung kỳ, trong đám người không có chút nào nổi bật. Hắn cũng không có động tác gì khác, chỉ yên lặng theo đám người đi về phía trước của đám quản sự.

Đệ cửu phong Diệp Nam khiêu chiến đệ bát phong Triệu Phong, một canh giờ sau, lên đài số mười ba.

Chu cung thứ bảy khiêu chiến ngọn núi thứ sáu Trịnh Tháp, sau nửa canh giờ, lên đài số chín.

Cửu Phong Tam Đức khiêu chiến Tàn Trĩ của ngọn núi thứ tám, ba canh giờ sau, lên đài số hai.

Tư đồ đệ ngũ phong trắng trợn khiêu chiến đệ tứ phong Cửu Nhất Minh, sau một nén nhang, lên đài số bốn.

Đám người vốn còn đang lẳng lặng nghe mấy quản sự báo tin, sau khi nghe được một trong những lời của một quản sự, lập tức sôi trào lên.

Đệ tử nội môn nghỉ ngơi ở một góc trong điện hoặc là đàm luận, nhao nhao ngẩng đầu, nhìn về phía lôi đài đen kịt bên trái đại điện. Mà đệ tử quan chiến trên lôi đài khác, thì nhao nhao hướng đến lôi đài số bốn đi tới.

Lúc này Ngô Khí sau khi nói chuyện với bên cạnh, hiểu không ít sự tình thi đấu của nội điện khiêu chiến, không chút bất ngờ với phản ứng của mọi người.

Nội môn Cửu Phong, đệ tử mới vào nội môn đệ tử ngay từ đầu đều là ở Đệ Cửu Phong, nếu ngày sau tu vi người tiến giai, không muốn ở trên Đệ Cửu Phong. Liền có thể đi khiêu chiến người của ngọn núi thứ tám, nhưng nhất định phải chiến thắng

tám vị đệ tử của ngọn núi thứ tám, mới có thể chính thức tiến vào ngọn núi thứ tám.

Cứ thế suy ra, khi đến núi thứ nhất, chỉ cần chiến thắng một vị đệ tử trên núi thứ nhất là có thể tiến vào Đệ nhất phong. Hơn nữa đệ tử nhận được khiêu chiến không thể cự tuyệt, bất quá cùng một người khiêu chiến lần thứ hai lại có thể cự tuyệt.

Dù vậy, cũng có không ít đệ tử nội môn mỗi một lần khiêu chiến đều thất bại, cuối cùng tu vi không thể tiến thêm, chết già ở ngọn núi thứ tám hoặc trên ngọn núi thứ chín.

Dưới loại môn quy này, cường giả chân chính đều ở phía trước mấy ngọn núi. Nghe đồn trên ngọn núi thứ nhất chỉ có mấy đệ tử nội môn cư ngụ, nhưng mấy đệ tử nội môn kia, lại không ngoại lệ, đều là cường giả tuyệt đỉnh.

Là người có hy vọng trở thành cường giả cấp bậc Nguyên Anh lão tổ nhất trong toàn bộ đệ tử Vạn Thi tông.

Nơi khiêu chiến Cửu Phong, chính là Nội Vụ đường này, muốn khiêu chiến đệ tử trên núi khác. Chỉ cần báo tên ở chỗ quản sự, sau đó quản sự sẽ phát ngọc giản đưa tin thông báo cho đối thủ, nếu là lần đầu, đối thủ sẽ không thể cự tuyệt.

Không phải tất cả đệ tử đều có thể khiêu chiến thành công, hơn phân nửa đệ tử khiêu chiến đều là kết thúc trong thất bại. Mặc dù như vậy, vẫn có rất nhiều người đến đây trước, mục đích chính là quan sát các đệ tử khác chiến đấu chém giết, nhất là quan sát tu vi lực chiến đấu cao hơn mình, dùng cái này để đề cao tu hành cùng cảm ngộ của mình.

Ngô Khí so với người khác thì may mắn hơn nhiều, bởi vì ngay từ đầu hắn đã ở ngọn núi thứ bảy rồi. So sánh với những đệ tử lúc đầu ở ngọn núi thứ chín, Ngô Khí quả thật là may mắn hơn nhiều. Dù sao Ngô Khí cũng không cần bắt đầu từ ngọn núi thứ chín nữa, chậm rãi bò lên.

Dù như vậy, lần này nếu hắn muốn lên đệ tứ phong, sẽ đánh bại sáu đệ tử của đệ tử Lục phong, sau đó lại đánh bại năm đệ tử nội môn trên đệ ngũ phong, cuối cùng là bốn đệ tử trên đệ tứ phong.

Cộng lại, Ngô Khí nhất định phải đánh bại trọn vẹn mười lăm đệ tử nội môn có tu vi càng ngày càng mạnh, mới có thể tiến vào đệ tứ phong. Tham gia nội môn bĩ kia, hơn nữa Ngô Khí nhất định phải làm được tất cả những thứ này trong vòng một tháng.

Tư Đồ Bạch Vân.

Ngô Khí cúi đầu, miệng khẽ niệm một câu, nhưng cũng không giống những đệ tử khác, đi về phía lôi đài số bốn. Mà là tiếp tục đi về phía trước, thừa dịp mọi người đều tạm thời ngăn cản, đi tới trước một quản sự.

Viên quản sự kia vốn tưởng rằng lúc này sẽ không có ai tới báo danh, thấy Ngô bỏ đi lên, trên mặt không khỏi xuất hiện một tia kinh ngạc. Đợi sau khi nhìn thấy tu vi Ngô Khí, liền không có hứng thú, chỉ nhìn lướt qua Ngô Khí một chút, trong miệng ngữ khí thanh đạm.

Người là đệ tử một phong, muốn khiêu chiến ai, tự mình nhìn trên ngọc bích, có kết quả trực tiếp nói với bản quản sự.

Ngô Khí nghe vậy nghiêng người, nhìn về phía trên ngọc bích sau lưng quản sự kia, chỉ thấy trên đỉnh ngọc bích kia đánh dấu rõ ràng Cửu Phong. Dưới Cửu Phong, là nhân số đệ tử mỗi phong, cùng tính danh những đệ tử kia.

Ánh mắt đảo qua, từ lúc Đệ Cửu Phong bắt đầu, nhân số càng ngày càng giảm xuống như trong dự liệu. Bất quá lúc đến đệ ngũ phong, tên trên ngọc bích chợt có chút mơ hồ. Đến đệ tam phong, trên ngọc bích rải rác mấy chục tính danh đã xem không rõ, về phần đệ nhị phong, hoàn toàn là một mảnh trống rỗng.

Không cần nhìn, đệ tử núi của người quá mức áp sát phía sau, nên không nhìn thấy mấy cái tên trên ngọn núi phía trước.

Quản sự bên cạnh thấy Ngô Khí nhìn chằm chằm vào mấy ngọn núi phía trước ngọc bích, liền lạnh nhạt nhắc nhở, trong giọng nói hình như có khinh thường. Lại là rất tự nhiên biểu hiện ra, Ngô Khí biểu hiện ra tu vi quá thấp, cũng khó trách quản sự này như thế.

Ngô Khí cũng lơ đãng, nhìn lướt qua rồi thu hồi ánh mắt, sau đó liền nhìn về phía sau ngọc bích.

Chỉ liếc mắt qua, lập tức Ngô Khí nhìn thấy hơn ngàn người ở trên đó lập loè, tính danh các đệ tử Linh Phong còn lại cũng giống vậy đang lóe lên. Thỉnh thoảng thay đổi mấy người, nhân số nhiều hoặc là ít đi, nghĩ đến chính là có người khiêu chiến thành công, tiến vào trước mặt linh phong.

Ánh mắt hắn dò xét, đầu tiên là rơi vào trên ngọn núi thứ bảy, tìm kiếm một phen, cuối cùng lại tìm được tên của mình ở nơi nào.

Tiếp đó hắn liền nhìn lại phía sau, trực tiếp hạ xuống ngọn Linh phong thứ sáu, đệ tử Trúc Cơ hậu kỳ đang ở Linh Phong. Ngô Khí muốn vượt qua ngọn núi thứ nhất, chính là trên ngọn núi thứ sáu này, chiến thắng sáu người trên nó, mới có thể tiến vào ngọn núi thứ sáu, sau đó tiếp tục khiêu chiến, cho đến khi tiến vào ngọn núi thứ tư mới thôi.

Tùy ý quét vài lần, không cố ý chọn lựa. Trên ngọc bích này chỉ biểu hiện tính danh đệ tử nào, lại cũng không biểu hiện thực lực cùng thần thông của đệ tử này, trừ phi là loại đệ tử thâm niên quen thuộc nội môn mới có thể căn cứ tính danh để chọn lựa đối thủ. Giống như Ngô Khí, nếu muốn tham gia khiêu chiến, chỉ có thể tùy ý chọn lựa.

Cũng may Ngô Khí cũng không để ý, hai tháng gần đây giết chóc, Ngô Khí đã tế luyện Hóa Thi Đằng và Thị Huyết Thi Trùng đến cảnh giới tùy tâm. Tu vi cũng đạt tới Trúc Cơ trung kỳ đỉnh phong, lập tức có thể tiến vào Trúc Cơ hậu kỳ.

Hơn nữa luận cảm ngộ đối với chiến đấu, Ngô Khí tự nhận sẽ không thua người khác. Muốn chiến thắng một đệ tử Trúc Cơ hậu kỳ nhất định không khó, mặc dù đệ tử Ngưu Tam kia khó khăn lắm mới tiếp cận Trúc Cơ đỉnh phong, Ngô Khí cũng có tự tin có thể tùy ý thắng.

Sau khi xem xong, Ngô Khí xoay người, nói với quản sự cái tên người kia.

Đệ tử thứ bảy phong Ngô Khí, muốn khiêu chiến đệ tử đệ lục phong Trần Thịnh, mời quản sự an bài.

Ngô Khí nhàn nhạt mở miệng, nói ra tên người kia.

Quản sự kia sau khi nghe được cái tên Ngô Khí phun ra từ trong miệng, trên mặt lập tức xuất hiện vẻ kinh ngạc ngoài ý muốn. Sau đó tùy ý lấy ra một quả ngọc giản, thần niệm hướng vào trong tìm tòi, lập tức lại ngẩng đầu lên.

Thì ra là đệ tử mới nhập môn, trách không được. Lần đầu tham gia khiêu chiến Cửu Phong, vậy mà xui xẻo như vậy trực tiếp chọn lựa mười đệ tử bài danh đầu trên ngọn núi thứ sáu. Như vậy đi, bản quản sự niệm tình người lần đầu tham gia khiêu chiến, liền cho người một cơ hội. Người có thể chọn một cái, kỳ thật lấy tu vi của người, mặc kệ chọn ai cũng là một cái kết cục. Người vẫn nên tận lực chọn lựa người tiếp theo, miễn cho bị người ta giết chết.

Quản sự kia vừa rồi tựa hồ xem xét tư liệu của Ngô Khí, biết được Ngô Khí chính là đệ tử mới nhập môn, liền hảo tâm nhắc nhở một câu.

Bất quá Ngô Khí nghe vậy, cũng không có suy nghĩ đổi đổi thủ, trên mặt vẫn không biểu tình. Đối với quản sự kia hơi thi lễ, sau đó lắc đầu.

Cảm ơn quản sự ý tốt, đệ tử không đổi, còn xin quản sự an bài.

Quản sự vốn còn mang theo nụ cười nhạt nghe được lời Ngô Khí nói, lập tức lại hiện ra vẻ kinh ngạc ngoài ý muốn, chột lộ ra vẻ giận dữ, thu hồi ngọc giản trong tay, liếc mắt nhìn Ngô Khí.

Một thân tu vi đến không dễ, người chớ vì thấp kém hành sự, thụ thương còn là việc nhỏ, mất mạng vậy oan uổng.

Những lời này nói ra, quản sự kia đều cho rằng mình rất là thiện lương. Nhưng Ngô Khí chỉ là nhàn nhạt lắc đầu, mặt không biểu cảm, không có ý đổi chọn.

Hừ, không biết tốt xấu.

Quản sự hừ lạnh, tức giận mắng một câu, chột xuất ra một cái ngọc giản, quang mang lóe lên ghi chép lại cái tên Ngô Khí.

Đệ thất phong Ngô Khí khiêu chiến đệ lục phong Trần Thịnh, sau một nén nhang, lôi đài năm mươi.

Canh thứ nhất đến canh gác.

Quản sự trong giọng nói mang theo tức giận, phải biết nơi này là Ma Tông, đệ tử tu hành ở đây, ai mà không ích kỷ, một lòng vì tu vi của mình. Bình thường xưng huynh gọi đệ với người, đến thời khắc mấu chốt, thiên tài địa bảo ở phía trước, nhất định là đâm sau lưng.

Quản sự nhìn Ngô Khí là lần đầu tham gia khiêu chiến Cửu Phong, cho rằng Ngô Khí không biết quy tắc, tùy ý chọn một người, lại ngoài ý muốn tuyển chọn đệ tử bài danh mười thứ sáu trên ngọn núi. Cả ngọn núi thứ sáu, đệ tử gần trăm người, đều là Trúc Cơ hậu kỳ. Mà đệ tử có thể trong trăm người này xếp hạng thứ mười, tự nhiên là tu vi không tệ, tất nhiên là loại đệ tử khó khăn lắm mới tiếp cận Trúc Cơ đỉnh phong.

Lấy tu vi Trúc Cơ trung kỳ của Ngô Khí chống lại một đệ tử khó khăn Trúc Cơ đỉnh phong, kết cục có thể đoán được. Quản sự hảo tâm nhắc nhở, để hắn đổi tuyển, lại bị Ngô Khí cự tuyệt. Khó trách quản sự tức giận, thậm chí Ngô Khí không biết tốt xấu.

Bất quá quản sự kia lại không nghĩ tới, Ngô Khí căn bản cũng không để các đệ tử ở ngọn núi thứ sáu kia vào trong mắt. Đừng nói là tuyển chọn một đệ tử xếp hạng mười, cho dù là lão đại trên ngọn núi thứ sáu, Ngô Khí cũng sẽ không có ý nghĩ đổi chọn.

Trong vòng một tháng, Ngô Khí muốn tiến nhập đệ tứ phong, nếu là ở một phong thứ sáu mà lùi bước, vậy tiến vào phong thứ tư chẳng phải là chuyện cười sao.

Sau khi báo ra tin tức khiêu chiến của Ngô Khí, quản sự kia liền không nhìn Ngô Khí nữa.

Bất quá lúc này hơn phân nửa lực chú ý của hơn phân nửa người trong điện đều bị lôi đài số bốn kia hấp dẫn, lúc này nơi đó đang phát sinh một trận chiến đấu, một người trong đó, sau khi Ngô Khí vào điện đã nghe qua tên của hắn hơn mười lần.

Tư Đồ Bạch, đệ tử xếp hạng thứ nhất của ngọn núi thứ năm, tu vi Trúc Cơ đỉnh phong. Đã thành công khiêu chiến ba đệ tử trên ngọn núi thứ tư, chỉ cần lại chiến thắng một người nữa là có thể tiến vào ngọn núi thứ tư.

Không biết có phải do tên quân sự kia cố ý hay không, trên lôi đài khiêu chiến của Ngô Khí, vậy mà ở bên cạnh lôi đài số bốn kia, chính là lôi đài số năm. Hơn nữa thời gian khiêu chiến cũng cực kỳ tiếp cận, đều là sau một nén nhang, bất quá là Tư Đồ kia muốn vượt lên trước một chút, tiếp theo là Ngô vút bỏ.

Bất quá đệ tử nơi này, đều là đi đến lôi đài số bốn, lôi đài số năm bên cạnh thì không người hỏi thăm. Mặc kệ là Ngô Khí hay là Trần Thịnh xếp hạng mười trên ngọn núi thứ sáu, đều không thể so sánh với Tư Đồ đứng đầu núi thứ năm.

Thi đấu còn chưa bắt đầu, toàn bộ lôi đài đã vây kín đệ tử quan chiến, tròn vẹn mấy trăm người, tụ tập ở nơi đó, từng tiếng nghị luận truyền vào trong tai Ngô Khí.

Tư Đồ Bạch sư huynh sao lại chọn con thú Cừu Nhất hót, người kia ở ngọn núi thứ tư cũng là nhân vật lợi hại đứng trong ba mươi hạng đầu, dừng lại ở cảnh giới Trúc Cơ đỉnh phong hồi lâu. Tư Đồ Bạch sư huynh vừa mới tiến giai, có thể đánh thắng được người kia sao.

Đệ tử nói chuyện rõ ràng là đệ tử trên núi thứ năm, trong giọng nói hoàn toàn tự cho mình là người một phương Bạch Đồ, vậy mà bắt đầu lo lắng cho Tư Đồ kia.

Nói cũng đúng, lúc trước Tư Đồ Bạch sư huynh đều là khiêu chiến đệ tử xếp hạng thứ tư năm mươi một, lúc này vậy mà khiêu chiến một đệ tử xếp hạng ba mươi thứ hạng đầu. Quá không cẩn thận, vạn nhất thua, chẳng phải là sắp thất bại trong gang tấc sao.

Các người biết cái gì, lúc Tư Đồ Bạch sư huynh khiêu chiến ba người kia, vẫn là tu vi Trúc Cơ hậu kỳ. Hôm nay Tư Đồ Bạch sư huynh cũng tiến vào Trúc Cơ đỉnh phong, khiêu chiến càng lợi hại hơn đối thủ đương nhiên là phải.

Không sai, tư đồ Bạch sư huynh loại nhân vật thiên tài thân có linh căn thượng phẩm này, há lại là người bình thường chúng

ta có thể lý giải.

Còn thời gian một nén nhang nữa, Ngô Khí cũng không có đi lên lôi đài kia chờ đợi, mà là tùy ý tìm một góc trong điện ngồi xuống, nhắm mắt dưỡng thần.

Sau nửa nén hương, trong điện bỗng nhiên có từng tiếng kinh hô, tựa hồ là nhân vật trọng yếu nào đó hiện thân. Ngô Khí không cần nhìn, chỉ cần nghe âm thanh chung quanh, là có thể biết, là đệ tử thiên tài trên đệ ngũ phong, Tư Đồ Bạch.

Chỗ cửa điện, một thanh niên mặc một bộ áo bào trắng chậm rãi đi vào, khuôn mặt cực kỳ tuấn lãng, có chút tái nhợt, chỉ là cực kỳ quái dị chính là, hai tay thanh niên này đúng là màu đen, hơn nữa rất là óng ánh, phẳng phất như mặc ngọc, cũng không biết là tu luyện thần thông quái dị gì, lại đem hai tay luyện thành bộ dáng quỷ dị như thế.

Thanh niên này chính là vị đệ tử thiên tài ở ngọn núi thứ năm kia, chỉ kém chút là có thể bước vào hàng ngũ đệ tử ngọn núi thứ tư. Lúc này, hơn phân nửa đệ tử trong điện đều là đệ tử của ngọn núi thứ sáu, cho nên đều là người ủng hộ vị thiên tài này.

Sau một khắc, theo sát Tư Đồ Bạch hiện thân, là một thanh niên áo lam. Sinh ra cực kỳ bình thường, một đôi mắt rất là âm u, con ngươi chuyển động nhanh như chớp, giống như thời khắc nào cũng đang tính kế người khác.

Trên người thanh niên áo lam này, hiển lộ ra một cỗ khí tức cực kỳ cường đại, Trúc Cơ đỉnh phong. Mọi người tại đây, không có mấy người có thể so sánh với thanh niên áo lam này. Hiển nhiên thanh niên này dừng lại ở cảnh giới Trúc Cơ đỉnh phong một hồi lâu, đã thấm khí tức tu vi Trúc Cơ đỉnh phong vào trong giờ tay nhắc chân, uy thế kinh người.

Cưu nhất minh, thanh niên áo lam này chính là cường giả có tư cách xếp hạng ba mươi đệ tử đứng đầu trong số hơn bốn phong đệ tử, ở cảnh giới Trúc Cơ đỉnh phong đã lâu.

Người này vừa hiện thân, lập tức cũng dẫn tới rối loạn không nhỏ.

Tư Đồ Bạch, đã sớm nghe nói tới đại danh của người. Thân có thượng phẩm linh căn, đem tam giai thần thông Mặc Ngọc Thi

tay sinh tu luyện đến trình độ tam giai đỉnh phong, thực lực kinh người, ai cũng biết sớm muộn gì người cũng là đệ tử trên tứ phong. Không nghĩ tới người vừa đột phá đến Trúc Cơ đỉnh phong, vậy mà lại vội vã tới khiêu chiến, hơn nữa còn chọn đệ tử bài danh thứ hai mươi lăm này của ta.

Người nói xem, ta nên nói người ngu xuẩn, hay là ngây thơ đây.

Lời này vừa nói ra, lập tức làm cho mọi người trong điện kinh ngạc, nhao nhao lộ ra vẻ kinh ngạc, nhìn về phía thanh niên áo lam kia, sau đó một hồi bạo động.

Cuồng vọng...

Có đệ tử thấp giọng mắng một câu, bên cạnh lập tức có người đáp lời. Nhất là đệ tử trên đệ tử đệ ngũ phong, nhao nhao nhìn thanh niên áo lam kia, trong mắt cực kỳ phẫn nộ.

Khụ khụ

Bất quá Tư Đồ kia nghe thấy lời khiêu khích của Cửu Nhất Minh, lại không phản ứng chút nào, chỉ là sắc mặt tựa hồ càng thêm tái nhợt chút ít, trong miệng càng phát ra vài tiếng ho khan, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể bệnh ngã xuống.

Lấy ra một cái khăn tay trắng noãn, chậm rãi lau khước miệng một chút, sau đó nhàn nhạt nhìn lướt qua thanh niên áo lam, đệ tử ngọn núi thứ tư hú gọi, bước chân khẽ động, chậm rãi đi đến lôi đài số bốn.

Hừ, vừa mới bước vào Trúc Cơ đỉnh phong đã khiêu chiến ta, thật sự là muốn chết. Ta sẽ cho người biết, nội môn Cửu Phong, không phải chỉ có một mình người là thiên tài. Chờ một chút ta sẽ tự tay phế người, ha ha.

Thấy Tư Đồ không trắng không nhúc nhích chút nào, một phen châm chọc cũng là uống phỉ, thanh niên áo lam một tiếng hú gọi lập tức hừ lạnh một tiếng, tự nhiên không cam lòng nói nhiều thêm vài câu, một đôi mắt âm thúu hung hăng quét một cái trên người Tư Đồ trắng, trong ánh mắt đều là sắc lạnh, sát ý lạnh lẽo trước mặt mọi người không che giấu chút nào phóng thích ra.

Đệ tử Ma Tông, quả nhiên là một lời không hợp, liền muốn giết người.

Còn chưa bắt đầu chiến đấu, dưới lôi đài đã tràn ngập sát khí rét lạnh, có chút ý tứ giương cung bạt kiếm. So sánh với hai người Tư Đồ Bạch và Cưu Nhất Minh, Ngô Khí và đệ tử đệ tử thứ sáu Trần Thịnh kia liền có vẻ rất là quanh quẽ.

Trần Thịnh kia không biết là nhận được ngọc giản truyền tin, từ bên ngoài chạy trở về, hay là vốn ở trong nội vụ điện này. Vậy mà xuất hiện trên lôi đài trước Ngô Khí, là một thanh niên thấp bé, lớn lên rất là bình thường, chỉ là đứng ở nơi đó, khí tức lại rất lảng lẽ, tu vi Trúc Cơ hậu kỳ hiển lộ không sót gì.

Lại qua một lát, Ngô Khí mới mở to mắt, chậm rãi đứng dậy đi về phía lôi đài.

Trên lôi đài số bốn, Tư Đồ số năm khiêu chiến ngọn núi thứ tư Cưu Nhất Minh, trận đấu bắt đầu.

Đang lúc đi, nghe thấy một quân sự tuyên bố bắt đầu thi đấu, thân ảnh Ngô Khí vừa mới đi tới lôi đài số bốn, ngay lúc này, trong đại sảnh bỗng nhiên mất đi thanh âm.

Yên tĩnh, yên tĩnh như chết.

Ầm

Bỗng nhiên, tựa như âm thanh long trời lở đất, một cỗ khí tức vô cùng hung hãn, ẩn chứa như hung thú điên cuồng khát máu, tựa như một hung thú ở bên cạnh đang chậm rãi thức tỉnh, khí thế vô cùng đáng sợ phóng lên tận trời.

Một bóng người chật vật thê thảm từ trên lôi đài bị ném mạnh xuống, lúc trên không trung, đã phun ra mấy ngụm máu đỏ thẫm.

Bóng người kia nhìn rõ ràng, đúng là gã Cưu Nhất Minh vừa rồi còn kiêu ngạo vô cùng kia, chỉ là lúc này thanh niên áo lam này đã như con chó chết bị ném xuống lôi đài. Ngay trước ngực hắn, đang có một cái lỗ hồng lớn, bên trong đang bốc lên hắc khí quỷ dị.

Tiếng kêu vô cùng thê thảm vang vọng, thanh niên áo lam tựa hồ đang chịu đựng đau đớn kịch liệt, không có chút hình tượng

nào liền rú thăm lên, trong điện lẫn lộn trên mặt đất.
Canh hai đến canh.

Dưới lời đài số bốn của Nội vụ điện, mặt đất, một thanh niên áo lam trên mặt nhú chặt ngũ quan. Ngũ quan trên mặt giống như muốn vụn vẹo, tiếng kêu thê lương thảm thiết từ trong miệng hắn phát ra, vang lên trong cả tòa cung điện.

Yên tĩnh, cả tòa cung điện, ngoại trừ tiếng kêu thảm thiết của thanh niên áo lam, sau đó là yên tĩnh như chết. Tất cả mọi người đều nhìn lên người thanh niên bệnh tật đứng ở trên lời đài số bốn, ý niệm phức tạp ở đáy lòng mọi người bốc lên, ánh mắt hâm mộ ghen ghét và kính sợ khác nhau rơi vào trên người thanh niên áo trắng kia.

Tư Đồ Bạch Vân.

Lúc này Ngô Khí vừa vặn đi tới rìa lời đài số bốn, nhìn thấy thanh niên áo lam đang kêu thảm thiết cách đó không xa, vị đệ tử Trúc Cơ đỉnh phong tên là Cưu Nhất Minh kia, trên mặt hiện ra vẻ ngạc nhiên, sau đó lập tức nhìn về phía thanh niên áo trắng trên lời đài số bốn, lúc này đã mặt không chút biểu cảm.

Cùng lúc đó, thanh niên áo trắng kia tựa như nghe thấy Ngô Khí thì thảo tự nói, ánh mắt quét qua. Sau khi cùng Ngô Khí liếc nhau, mặt không chút thay đổi đảo qua.

Một đệ tử Trúc Cơ trung kỳ rất khó khiến cho vị tu sĩ Trúc Cơ đỉnh phong này chú ý đến hai lần hô hấp nữa.

Khụ khụ.

Tiếng ho khan nhàn nhạt vang lên, Tư Đồ Bạch cũng không nhìn biểu cảm của người xung quanh, trực tiếp xuống lời đài, đi ra bên ngoài nội vụ đường. Thẳng đến lúc thân thể Tư Đồ Bạch đi tới cửa điện, quân sự phụ trách trọng tài kia mới tỉnh lại từ trong giấc mơ mới nói nhảm với Tư Đồ.

Thân ảnh Bạch Đồ một trạng ở cửa điện, lập tức trong cả tòa cung điện liền bùng lên tiếng nghị luận, giống như một nồi nước sôi.

Lúc này ai cũng không đi quản mặt đất rú thảm thanh niên áo lam, người thắng tức là đạo lý, thua liền ngay cả cút chó cũng không bằng. Cừu một tiếng nói đến cũng không may, lên đài nói kiêu ngạo như vậy, nhưng còn chưa kiên trì được hai hơi thở, đã bị người ta đánh xuống như chó chết.

Thi thủ Mặc Ngọc sao?

Miệng thì thâm, trong lòng lại đang nhớ lại cảnh tượng nhìn thấy lúc trước, dưới chân chậm rãi bước lên lôi đài số năm. Lúc này trên đó đã có hai người đứng, một quản sự phụ trách trọng tài, một người là đối thủ của Ngô Khí, đệ tử xếp hạng thứ sáu mươi, Trần Thịnh.

Được rồi, người đến đông đủ rồi, bắt đầu đi,

Quản sự kia nhìn lướt qua Ngô Khí, sau khi nhìn thấy tu vi của hắn, trên mặt hiện lên một tia khinh miệt, cũng không nói lời thừa thãi, thuận miệng nói một câu với Trần Thịnh đang đứng ở bên cạnh.

Khác với quản sự, Trần Thịnh kia đứng ở nơi nào, trên mặt hình như có giận dữ, ánh mắt nhìn về phía Ngô Khí rất là bất thiện. Khí thể trên người lảng lẽ, tu vi Trúc Cơ hậu kỳ càng không chút nào che giấu bại lộ ra.

Người chính là Đô Ngô Khí ở ngọn núi thứ bảy kia, người dám ở thời điểm bốn sư huynh tu luyện khiêu chiến ta, hại ta bị bức phải gián đoạn tu luyện. Tốt nhất người nên cầu nguyện bên trong túi trữ vật của người có thứ tốt, nếu không, cũng đừng trách sư huynh ta không khách khí.

Trên khuôn mặt bình thường của Trần Thịnh chớp động sát khí, ánh mắt bất thiện nhìn chăm chăm vào Ngô Khí, tựa như một đầu hung tàn dã cầu nhìn thẳng vào con mồi.

Nhưng mà Ngô Khí lúc này giống như còn đắm chìm trong hồi ức, sau khi Trần Thịnh nói xong, Ngô Khí không chút phản ứng, ngay cả ngẩng đầu lên cũng không có.

Nhìn thấy một màn này, Trần Thịnh lập tức nổi giận, trong mắt lóe lên một tia lệ khí, sát ý nồng đậm lập tức hiển lộ ra, lập tức hóa thành khí thể vô hình áp xuống Ngô vút bỏ.

Hừ, muốn chết.

Đã động sát khí, tất nhiên cũng chính là động sát tâm. Trần Thịnh kia trước đó đang tu luyện, thế nhưng không may bị Ngô Khí đánh trúng. Bởi vì đây là lần đầu tiên, Trần Thịnh căn bản không thể cự tuyệt, nhất định phải đến đây.

Nội môn Cửu Phong, sự tình khiêu chiến cơ hồ mỗi ngày đều phát sinh. Bất quá đối với những đệ tử tiếp nhận khiêu chiến mà nói, cũng có lợi, đó là nếu đánh bại đối thủ khiêu chiến mình, có thể từ trong túi trữ vật của đối thủ chọn ra một loại bảo vật.

Trần Thịnh bị chặt đứt tu luyện, tâm tình tất nhiên là không tốt, lại thấy Ngô Khí hoàn toàn không để ý tới hắn, đáng vẻ coi thường, lập tức hắn động sát niệm. Trần Thịnh người này, có thể bò đến vị trí trước mười ngọn núi thứ sáu, vốn đã từng bước một giết chóc mà lên.

Đối với việc giết người, Trần Thịnh chẳng những không có cảm giác bài xích, ngược lại còn đắm chìm trong đó. hưởng thụ lạc thú giết người, lòng dạ độc ác, cho nên lệ khí trên người hắn mới có thể nặng như vậy.

Hạ âm Tào Địa Phủ, đừng quên là Trần sư huynh đã tiến người lên đường.

Trần Thịnh căn bản không nhịn được bao lâu, lấy tu vi Trúc Cơ hậu kỳ của y, quả thật không cần để một đệ tử Trúc Cơ trung kỳ mới nhập môn vào mắt.

Ra tay, lệ khí tràn ngập ác liệt oanh một cái xuất hiện ở trên lôi đài. Trần Thịnh tựa hồ muốn sớm một chút kết thúc chiến đấu, trong lúc cười dữ tợn, một ngọn lửa màu xanh lục mãnh liệt từ trong miệng hắn phun ra.

Phân thân lửa độc gào thét.

Cửa ra hỏa diễm lập tức tăng vọt, trong nháy mắt bao trùm hơn phân nửa lôi đài, lập tức chung quanh Ngô Khí nóng rực không gì sánh được lại mang theo mùi hôi tanh nồng nặc độc diễm.

Phần thân cháy độc diễm, thần thông Tam giai sơ giai, cần thu thập độc hỏa của trăm con Độc Trùng Lục Diễm Hạt Tam giai, sau đó thu nạp vào đan điền thai nghén hơn hai mươi năm, mới có thể luyện thành. Độc Diễm này vô cùng ác độc, một khi dính vào người, tựa như giòi trong xương, muốn thiêu đốt sạch sẽ huyết nhục toàn thân mới có thể tắt đi. Hơn nữa mang theo kịch độc, chỉ cần lau một chút, cũng là phiền toái lớn.

Mắt thấy Ngô Khí sắp lâm vào trong biển lửa, chịu hết đau khổ khi bị độc diễm thiêu đốt thân thể, nhưng cảnh tượng kế tiếp lại khiến trong lòng Trần Thịnh lập tức giật thót.

Một thân ảnh quỷ dị trong hỏa diễm đi qua, bước chân quỷ dị, trong hai ba bước, vậy mà tránh được tất cả lục độc diễm.

Trong khoảnh khắc Trần Thịnh nhìn thấy quá khứ, thân ảnh kia cũng vừa lúc ra khỏi biển lửa, một tàn ảnh bỗng nhiên sinh ra. Sau đó Trần Thịnh liền cảm giác trong lòng đột nhiên nhảy dựng, vô thanh vô tức, một đạo quang mang âm đạm bỗng nhiên từ đỉnh đầu rơi xuống.

Là một đạo dao găm, âm quỷ đáng sợ, lạnh lẽ ác liệt âm trầm.

Bành

Thân ảnh Ngô Khí bỗng nhiên hiện ra trong hư không, bị chân nguyên hùng hậu trên thân Trần Thịnh đột nhiên tuôn ra đánh văng ra.

Trong mắt hắn hiện lên một tia tiếc nuối, vừa rồi Ngô Khí đột nhiên thi sát thủ, chỉ thiếu chút nữa là lấy được mạng Trần Thịnh. Lại không nghĩ tới thời khắc sống còn Trần Thịnh đã kịp phản ứng, phóng xuất ra chân nguyên hộ thể, bảo vệ mình một mạng.

Ngô Khí chỉ tiếc nuối một chút, nhưng lúc này Trần Thịnh lại là mồ hôi lạnh chảy xuống, chột lâm vào trong phần nợ vô cùng.

Ta muốn lăng trì ngươi.

Sắc mặt Trần Thịnh đỏ lên, sát ý cả người trộn lẫn một tia sợ hãi nhàn nhạt sau đó đều phóng thích ra ngoài. Thiếu chút nữa bị một đệ tử Trúc Cơ trung kỳ giết chết, trong mắt Trần Thịnh,

chuyện này quả thực là mắt mặt đến nhà. Sợ hãi và phần nộ trộn lẫn cùng một chỗ, để cho Trần Thịnh đối với Ngô vút bỏ thật sự động sát tâm.

Ầm

Lửa cháy phun trào, trong một ngọn lửa lớn màu xanh lục, một thanh phác đao tạo hình kỳ dị xuất hiện trong tay Trần Thịnh. Phác đao kia vừa xuất hiện, khí thể cường đại lập tức phóng lên tận trời, khiến nhiệt độ cả tòa lôi đài tăng lên rất nhiều, mùi hôi thối vốn khó ngửi càng thêm nồng đậm.

Trên thanh phác đao kia, hỏa diễm bao bọc, từng hư ảnh Hỏa Độc Hạt màu xanh biếc hiện ra, cả tòa lôi đài đều bị khí tức của thanh phác đao kia làm cho kinh người, rất là khủng bố.

Linh khí trung phẩm.

Có thể chết trong tay thanh Hạt Diễm Đao này, cũng coi như là phúc khí của người, đem mạng nhỏ ra đi,

Đao phác trong tay Trần Thịnh vừa xuất hiện, lập tức hấp dẫn không ít người chú ý, nhao nhao vây quanh lôi đài số năm.

Nhìn thấy phác đao trong tay Trần Thịnh, thân hình Ngô Khí vốn muốn động lập tức dừng lại, trong mắt lóe lên một tia tiếc nuối. Hắn tuy tự tin, nhưng không cho rằng thân thể hiện tại có thể khiến hắn ngạnh kháng linh khí trung phẩm, đặc biệt còn là một thanh đao độc diễm khí sắc khí thể kinh người.

Trên pháp khí là linh khí, linh khí phân ra còn có bốn cấp bậc đỉnh phong, bất quá cho dù là linh khí cùng cấp, uy lực cũng có khác biệt, giống như phác đao trong tay Trần Thịnh lúc này, xem ra chính là linh khí trung phẩm đã trải qua tế luyện đặc biệt. Trừ uy lực phong mang bình thường, còn có kịch độc hỏa diễm, uy lực lập tức tăng nhiều, không phải linh khí trung phẩm bình thường có thể so sánh.

Về tiếc nuối trong mắt vừa hiện lên, lập tức, trên mặt Ngô Khí hiện lên sát ý lạnh lẽo. Lúc trước Ngô Khí chưa bao giờ hiển lộ sát ý, phảng phất chỉ là luận bàn với Trần Thịnh, nhưng lúc này, Ngô Khí lại muốn kết thúc trận tỷ thí này. Bởi vì dù có so sánh tiếp đi nữa, cũng là phí công, là uổng công.

Vù vù

Trong không khí bỗng nhiên truyền đến một loại chấn động quỷ dị, chợt mùi máu tươi nhàn nhạt cùng mùi thơm lạ tràn ngập trên lôi đài.

Vèo vèo vèo

Một đạo hào quang huyết hồng bỗng nhiên hiện lên, lấy tốc độ vô cùng khủng bố, hung hăng quất vào trên người Trần Thịnh.

Một màn kinh khủng, một màn quỷ dị, ai cũng không thể lý giải một màn xuất hiện, lúc này lôi đài số năm đã hấp dẫn mười đệ tử nội môn quan chiến, mười mấy người này lúc này đều mở to hai mắt, hoàn toàn không thể nào tin được tất cả những gì nhìn thấy trước mắt.

Trần Thịnh chết rồi, sau khi bị đạo huyết quang kia quất trúng, trực tiếp hóa thành một đoàn huyết vụ, sau đó bị đạo huyết quang kia hút đi.

Trên lôi đài, chỉ một cái chớp mắt, đã không thấy thân ảnh Trần Thịnh. Chỉ còn lại một thanh phác đao mất đi không chế, lão đảo rơi xuống đất, độc điểm tanh hôi màu xanh thâm thiết dần dần tiêu tán, khôi phục bộ mặt trước kia.

Tê tê tê.

Một loạt thanh âm hít vào một hơi lạnh vang lên, bao gồm vị quân sự phụ trách trọng tài kia, cũng đều một mặt nhìn thấy cảnh tượng trời đất sụp đổ bình thường, hai mắt trợn lên, không thể tin được nhìn thấy địa phương Ngô Khí và Trần Thịnh biến mất.

Khu bình thư rất lạnh, các vị nếu có nhân hạ, có thể đi khu bình luận xem một chút, lĩnh bộ quần áo rộng cũng tốt.

Linh khí trung phẩm, cũng là một thứ không tệ.

Ngô Khí chậm rãi đi tới chỗ Trần Thịnh bỏ mình, nhặt lấy túi trữ vật rơi xuống đất cùng thanh Hạc Diễm Dao uy thế kinh người kia, không chút kiêng kỵ, trực tiếp thu vào trong túi trữ vật của mình.

Có môn quy, Cửu Phong khiêu chiến, người khiêu chiến nếu thành công khiêu chiến, hơn nữa giết người bị khiêu chiến, sẽ bị người khiêu chiến lấy đi toàn bộ vật trên người. Mà ngược lại, người bị khiêu chiến chiến chiến thắng người khiêu chiến, lại chỉ có thể chọn trong túi trữ vật của người khiêu chiến một thứ. Nếu mình chết, những vật còn lại tự nhiên là sở hữu của tông môn.

Thu hồi túi trữ vật cùng thanh phác đao, Ngô Khí cũng không xem xét quần sự đã rơi vào trạng thái kinh hãi, mà là trực tiếp đi xuống dưới lôi đài, đi về phía quần sự trước ngọc bích kia.

Ngô Khí vừa đi xa, lập tức sau lưng, mười mấy đệ tử nhìn thấy được kinh lịch kia liền nổ tung, thanh âm nghị luận trực tiếp nổ tung.

Hô ta không nhìn lầm chứ, tiểu nhân kia rõ ràng là tu vi Trúc Cơ trung kỳ, vậy mà một kích liền giết chết một đệ tử Trúc Cơ hậu kỳ.

Người không nhìn lầm, chúng ta đều thấy được, đạo huyết quang kia rất đáng sợ, chỉ trong chớp mắt, người nọ đã chết, hơn nữa còn hoàn toàn biến mất. Tử pháp này quá quý dị, ai có thể nói cho ta biết, người nọ ra tay bằng cách nào?

Người này là ai có thủ đoạn lợi hại quý dị như vậy, trước đó lại chưa bao giờ thấy qua, chẳng lẽ là người mới hay sao.

Người này hẳn là đệ tử của Đệ Tử Phong thứ bảy. Người bị giết là Trần Thịnh, xếp hạng thứ chín trên đệ lục phong, tu vi không tệ, lại có một thanh Linh Khí trung phẩm Diễm Dao trải qua tế luyện đặc thù, không nghĩ tới lại chết trong tay một người mới không có danh tiếng gì.

Ài, các ngươi xem, hình như người này lại đi khiêu chiến.

Lúc này, phía dưới ngọc bích, quân sự kia đang dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Ngô Khí. Hắn vốn tưởng Ngô Khí sẽ chết, lại không nghĩ rằng lúc này Ngô Khí hoàn hảo không tổn hao gì, người chết lại là một người khác.

Trên ngọc bích kia, ai cũng có thể nhìn thấy, cái tên Trần Thịnh nguyên bản thể hiện, dần dần ảm đạm xuống, sau đó biến mất không thấy. Điều này có nghĩa là người này đã chết, thân tử hồn tiêu, trên ngọc bích mới có thể biến mất tên của hắn.

Thành Bình Đông Phương Cốt Dịch vừa vặn là cô đình của Cát Đông Đô, năm người này, còn xin quân sự an bài.

Ngô Khí đi đến trước mặt quân sự, cũng không nhìn sắc mặt quân sự khó coi, miệng trực tiếp báo ra năm cái tên đã sớm được coi trọng.

Sau khi giết Trần Thịnh, đáy lòng Ngô Khí đã quyết định, triệt để bại lộ một ít chỗ dựa. Dù sao hắn cũng đã có quyết định, muốn trong vòng một tháng tiến vào đệ tứ phong.

Trong lúc đó, Ngô Khí nhất định phải chiến thắng mười lăm người mới có thể thuận lợi tiến vào đệ tứ phong, nếu không tất cả đều là miễn đàm. Hơn nữa mười lăm người này, càng về sau thực lực càng đáng sợ. Nếu không muốn bại lộ chỗ dựa, trực tiếp dựa vào thân pháp quỷ dị cùng sát thủ thô lậu tự ngộ ra liền nhảy vào đệ tứ phong, chỉ sợ không thua gì thiên phương dạ đàm trắng mơ mộng.

Đã như vậy, dứt khoát Ngô Khí cũng quyết định bại lộ hoàn toàn, dù sao trải qua hắn rèn luyện, Hóa Thi Đằng đã đại biến, cũng không cần lo lắng có người có thể nhận ra.

Đệ tứ núi thứ bảy Ngô Khí, khiêu chiến đệ tứ núi thứ sáu bằng phẳng. Sau nửa canh giờ, lôi đài số một.

Là tiểu tử kia, vậy mà thật sự khiêu chiến một người, xem ra là người mới, ghé con mới sinh không sợ cạp, quả là như vậy.

.

Thắng bại khó liệu, bài danh ở đỉnh núi thứ sáu còn cao hơn Trần Thịnh một chút, thủ đoạn tự nhiên cũng càng thêm lợi hại. Có lẽ sẽ không giống Trần Thịnh, dễ dàng bị người mới này giết chết.

Tiểu tử này có chút cuồng vọng, lấy tu vi Trúc Cơ trung kỳ, chém giết cùng một đệ tử Trúc Cơ hậu kỳ. Sau khi cũng không hề điều tức một chút nào, liền tiến hành một trận khiêu chiến tiếp theo, quá mức tự tin, đã đến mức cuồng vọng.

Những người này còn không biết Ngô Khí đã báo ra năm cái tên với quân sự, dự định liên tiếp khiêu chiến năm người trên đệ lục phong.

Sau nửa canh giờ, tòa lôi đài thứ nhất bên phải trong điện.

Ngô Khí nhắm hai mắt lẳng lặng đứng ở phía trên, sau một lát, một bóng người cao lớn dị thường xuất hiện ở cửa đại điện, trực tiếp bay về phía lôi đài số một của Ngô Khí.

Bốp bốp bốp

Mặt đất bỗng nhiên có chút chấn động, âm thanh bàn chân cực lớn va chạm với mặt đất truyền vào tai mọi người. Xuất hiện trước mắt mọi người là một tráng hán như cột điện, toàn thân trên dưới, cơ bắp cuộn cuộn, khí thế Trúc Cơ hậu kỳ hiển lộ ra, khiến người ta sinh ra một ảo giác, tựa như đứng trước mặt không phải là một người, mà là một con voi, có lực lượng vô cùng khủng bố.

Không hề nghi ngờ, người này chính là người thứ hai thành công, bị Ngô Khí khiêu chiến. Tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, ở trên đệ lục phong xếp hạng bảy, so với Trần Thịnh càng thêm lợi hại.

Tráng hán thành đồng đi lên lôi đài, dưới thân hình dị thường cao lớn, lập tức khiến cho thân thể Ngô Khí cao ngất nhìn qua có chút yếu ớt. Một đôi mắt không kiêng nể gì quét qua trên người Ngô Khí, sau đó trên mặt Thành Bình liền hiện ra một nụ cười lạnh.

Trần Thịnh phế vật kia chính là chết trong tay ngươi sao, thật sự là một tên phế vật, ngay cả một người mới Trúc Cơ trung kỳ cũng đánh không lại, quả thực làm mất mặt đệ lục phong ta, chết cũng đáng đời.

Tiểu tử người xấu xí, lá gan cũng thật lớn, sau khi giết Trần Thịnh còn dám khiêu chiến ta. Người mới đều là như vậy, cho rằng may mắn thắng một trận, liền có thể tiếp tục thắng. Cũng được, hôm nay ta sẽ cho người nhận biết rõ ràng, nếu là đệ tử mới nhập môn, nên kẹp đuôi làm người, ngoan ngoãn tu luyện, miễn cho uống công tự mất mạng.

Thân hình Thành Bình cao lớn, cường tráng quá mức, hai mắt lớn như chuông đồng nhìn chăm chăm Ngô Khí, sát khí toả ra bốn phía.

Quản sự, có thể bắt đầu thi đấu không?

Nghe Thành Bình nói ra, Ngô Khí cũng không trả lời hắn, chỉ nhìn về phía quản sự phụ trách trọng tài bên cạnh. Hắn nhàn nhạt hỏi một câu, sau khi thấy quản sự kia gật đầu, Ngô Khí mới dời ánh mắt trở lại trên người bằng phẳng.

Mặt không chút biểu tình, ánh mắt cũng là đậm đậm, một tia chiến ý sát khí đều chưa hiển lộ ra, giống như nhìn một người phạm. Ánh mắt như vậy rơi vào thành bằng phẳng, lập tức làm cho hắn nổi giận.

Khinh thường, mặc dù mọi người đứng dưới đài quan sát cuộc chiến cũng cảm thấy Ngô Khí xem thường, thành tựu sao lại không cảm giác được.

Tiểu tử người muốn chết.

Ầm ầm ầm

Trên lôi đài, tiếng bước chân nặng nề lập tức vang lên, thân thể to lớn bằng phẳng chuyển động, vậy mà không sử dụng vũ khí thần thông gì, chỉ là đánh tới Ngô Khí mà thôi.

Bằng sơn va chạm

Thân hình Thành Bình quá mức khủng bố, bên trong ẩn chứa lực lượng cũng là đệ tử nội môn bình thường căn bản không thể so sánh. So sánh với những người khác, Thành Bình cũng không tu luyện thần thông ác độc gì, nhưng lại đem một thân chiến lực đều luyện đến mức cao hơn.

Dù là voi thật sự so sánh với hắn, cũng không bằng. Thân thể va chạm, khí thế hung hãn sinh ra, như có lực lượng đại địa,

lại tăng thêm khí tức lắng lẹ ác liệt và hủy diệt, rất đáng sợ, cú va chạm này, giống như phải băng sơn vậy.

Đến tốt lắm.

Nhìn thấy băng sơn đầy lực lượng hung hãn này va chạm, trên mặt Ngô Khí vậy mà hiện ra sắc mặt vui mừng, vậy mà không tránh không né, dúi người lên. Xem dáng vẻ của hắn, giống như muốn so đấu lực lượng với thành bằng phẳng.

Chẳng lẽ người này muốn chết hay sao, thành tu luyện Tượng Ma Quyết, rèn luyện thân thể mình như voi thượng cổ đáng sợ. Nghe đồn lúc hắn toàn lực thi triển ra, cho dù là mũi nhọn của trung phẩm linh khí cũng khó có thể phá vỡ phòng ngự của thành nhãi này. So sánh lực lượng bằng phẳng, có khác gì tìm chết.

Quả nhiên là người không biết gì không sợ, người mới này có chút thực lực, chỉ tiếc tâm trí quá kém, chỉ sợ là vẫn lạc.

Người xem cuộc chiến chung quanh càng ngày càng nhiều, trong đó không thiếu người kiến thức, liếc mắt liền nhìn ra công pháp tu luyện bằng phẳng. Cũng có người xì mũi coi thường hành vi của Ngô Khí, thở dài tâm trí Ngô Khí quá kém, cách cái chết không xa.

Hai người trên đài lại không bị người dưới đài nghị luận ảnh hưởng chút nào, nháy mắt liền tiếp xúc.

Bành

Không phải tiếng hai người va chạm vào nhau, mà là âm thanh băng sơn thành bằng phẳng kia va chạm bị Ngô Khí tránh đi vào thời khắc sống còn, sau đó lực lượng kinh khủng trên thân thành bằng phẳng đều phát ra đến trên lôi đài dưới mặt đất.

Ngô Khí không phải người ngu, ngược lại lần đầu tiên hắn nhìn ra được vị trí lực lượng bằng phẳng. Sở dĩ hắn không ngay từ đầu xuất ra Hóa Thi Đằng giết chết hắn, chính là Ngô Khí dự định tôi luyện mình.

Hắn tu luyện thời gian ngắn ngủi, cho dù đã từng trải qua mấy tháng chém giết điên cuồng ở đầm lầy chôn xương, Ngô Khí

vẫn cảm giác không đủ. Hắn cần chiến đấu, cần phải chém giết. Đặc biệt là cùng tu sĩ nhân loại, giống như hiện tại.

Chủ thủ bạch cốt đột nhiên xuất hiện trong tay Ngô Khí, một đạo chủ thủ lạnh lẽo nháy mắt nở rộ, vờn quanh cổ hắn, vô thanh vô tức, lại như độc xà trí mạng.

Khu bình thư cần nao nhiệt một chút, các vị nếu có nhân hạ, còn xin cổ vũ một tràng. Mặt khác, cần mười mấy bộ long bộ, có hứng thú có thể ghi danh.

Âm quỷ vô cùng, lóe lên quang mang rét lạnh tức thì, bỗng nhiên ngay chỗ cổ thành thẳng hiển hiện ra, chính là dao găm bạch cốt của Ngô Khí.

Bóp bóp bóp

Bạch cốt chủ thủ hung hăng đâm vào trên cổ màu đồng thau, lại xuất hiện kết quả làm cho người ta kinh ngạc. Một tầng hào quang màu vàng nhàn nhạt lập loè, cổ tay Ngô Khí lập tức cảm thấy một cỗ cự lực từ cổ thành bằng phẳng truyền đến, cự lực này quá mức đáng sợ, vậy mà trong nháy mắt liền chấn vỡ miệng Ngô vút đi.

Gần như cùng lúc đó, con dao làm từ xương trắng trong tay Ngô Khí cũng bị chấn thành một đồng mảnh vỡ.

Thủ đoạn lão đảo như vậy cũng muốn giết ta, Trần Thịnh là một phế vật, mới có thể bị phế vật như ngươi giết chết. Hôm nay ta cho ngươi biết, phong thứ sáu không phải đệ tử phế vật như ngươi có thể đi vào. Đi chết đi.

Thành Bình cuồng tiếu, hai tay to như quạt hương bồ chụp vào Ngô Khí, tia sáng màu vàng bỗng nhiên lóe lên, hóa thành một đạo sóng khí áp bách về phía Ngô Khí, uy thế kinh người.

Thân hình nhanh lùi lại, tránh thoát khí lăng chung quanh áp bách, tránh né bàn tay lớn bằng phẳng trong gang tấc.

Hừ hừ âm âm!

Trên lôi đài tiếng vang không ngừng, một đôi chân to bằng phẳng giẫm lên, như một con voi lớn hung hãn, phóng tới Ngô Khí. Một hư ảnh hình tượng hỗn hợp đầy lông đen, to lớn vô cùng xuất hiện ở sau lưng.

Mặt đất cuồng chấn, khí tức hung sát Man Hoang tuôn ra, nương theo từng luồng từng luồng sóng khí màu vàng, uy áp kinh người, khí thế vô cùng. Hư ảnh cự tượng sau lưng thành bằng phẳng không giống như Ngưu Tam, mà là một con chiến hồn thi thú, mà là do công pháp tu luyện thành công.

Ví dụ như ma quyết, công pháp tam giai trung giai, công pháp luyện thể. Điều kiện luyện thành cực kỳ hà khắc, không phải người thiên phú dĩ bẩm không cách nào tu luyện. Bất quá một khi thành tựu, có thể bộc phát ra lực lượng vượt quá tưởng tượng, lực lượng lớn vạn cân đều chỉ là việc nhỏ. Nghe đồn tượng ma quyết này tu luyện đến phía sau, thậm chí thật sự có thể có được lực lượng giống như viên cổ cự tượng, một cước giẫm phá đại địa.

Thành tựu thần lực trời sinh, là lấy tu luyện Tượng Ma Quyết làm ít công nhiều, bây giờ có thành tựu. Chỉ là cách một cước giẫm nát đại địa còn không biết bao xa, dù là như vậy, chiến lực của hắn, trong tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ, cũng là cực kỳ đáng sợ.

Vù vù

Đột nhiên, nhiệt độ trên lôi đài nóng rực không gì sánh được, một mùi hôi tanh tràn ra. Chỉ thấy trong tay Ngô Khí, nhiều ra một thanh phác đao toàn thân phủ đầy ngọn lửa màu xanh lục.

Hạt ngưng Diễm Đao

Ngô Khí vậy mà lấy Hạt Diễm Đao của Trần Thịnh ra, lập tức cả tòa lôi đài đều tràn ngập mùi hôi tanh cùng nóng rực.

Ầm

Không nói một lời, trực tiếp động thủ. Sắc mặt Ngô Khí lạnh như băng, nhìn về phía lao tới thành bằng phẳng, cánh tay vung lên, Hạt Diễm Đao trong tay lập tức tuôn ra độc diễm vô cùng mãnh liệt.

Trong tiếng gào thét, một cổ độc diễm màu xanh lá từ trong đao tuôn ra, nhào tới phía trước thành bằng phẳng. Lập tức tanh hôi càng lớn, khí tức nóng rực khiến y phục bên ngoài có dấu hiệu bị đốt cháy.

Hừ, chỉ phí công giãy dụa mà thôi, phế vật phối với phế đao, xem ta xé xác ngươi.

Thành Bình đối mặt với độc diễm, vậy mà không tránh không né, mãnh liệt nắm tay, đánh về phía một cổ độc diễm xanh lục đánh tới.

Bành

Lại một tiếng vang thật lớn, ngọn độc điểm màu xanh lục vậy mà bị đánh tan thành bằng phẳng, uy thế kinh người một chút đều biến mất không còn tăm tích. Thành tựu lại nhe răng cười nhào tới Ngô Khí, thân hình như người khổng lồ, khí thế cũng như con voi lớn đáng sợ kia.

Nắm lấy phác đao, Ngô Khí vẫn như cũ mặt không biểu tình, đối mặt với thành tựu xông tới, Ngô Khí chỉ lạnh lùng ngênh đón.

Đao mang lập loè, khói độc phun trào, dựa vào thân pháp huyền ảo quỷ dị, hai người Ngô Khí và Thành tựu sau một khắc liền quần lấy nhau.

Phế vật, có gan cùng ta quyết một trận tử chiến.

Mấy chục hơi thở sau, thanh âm phần nộ thành bằng phẳng bỗng nhiên vang vọng toàn bộ lôi đài. Cũng khó trách hấn nổi giận như vậy, bởi vì lúc này nhìn qua hấn cực kỳ chật vật, quần áo trên người vậy mà không có mấy chỗ nguyên vẹn. Khắp nơi là lỗ lớn rách rách rưới, phía trên có thể thấy rõ vết thiêu đốt.

Thành Bình có thể một quyền đánh tan những độc điểm tuôn ra từ trên Hạt Diễm Đao trong tay Ngô Khí, nhưng lại không thể bảo vệ y phục của mình mãi được, thân pháp Thiên Ngô Khí quá mức quỷ dị, thi đấu lâu như vậy, ngay cả góc áo Ngô Khí hấn cũng không đụng phải một mảnh.

Sắc mặt đỏ lên, hai mắt hung hăng nhìn chăm chăm Ngô Khí, phảng phất như muốn dùng ánh mắt phần nộ giết chết Ngô Khí. Giờ phút này khí thế của hấn vẫn hung hãn như cũ, nhưng nhìn qua cũng không giống như lúc đầu, mà giống như một con điên cuồng nổi giận chạy loạn khắp nơi.

Không sai biệt lắm...

Ngô Khí không đầu không đuôi bỗng nhiên nói với Thành Bình một câu, đang muốn giận dữ đáp lại Thành Bình lập tức cảm thấy lực lượng trong cơ thể mình đang nhanh chóng xói mòn.

Tên khốn kiếp, nguoi làm thịt ta rồi.

Thành Bình nói đến một nửa bỗng nhiên dừng lại, thân thể cao lớn ngẩn người, ánh mắt nhìn về phía Ngô Khí vậy mà trở nên ngây dại. Mặc dù sự trì hoãn này chỉ là thời gian không đến một hơi thở, nhưng chút thời gian này, Ngô Khí đã đủ làm việc.

Hơi há miệng phun một cái, một sợi dây nhỏ huyết hồng bị Ngô Khí nhả ra, trên không trung lóe lên một cái rồi biến mất, sau một khắc liền đến chỗ mi tâm thành bằng phẳng. Lúc này thành tựu cũng vừa vận tĩnh lại, đang muốn mắng to, lại đột nhiên cảm giác đầu đau nhức, tiếp theo triệt để mất đi tri giác.

Bành

Thân thể cao lớn bỗng nhiên ngã xuống đất, trong nháy mắt khi ngã xuống, hóa thành một đồng xương trắng hếu. Trước mắt bao người, lại một màn quỷ dị xuất hiện.

Lúc trước uy thế còn kinh người thành bằng phẳng, giờ phút này dưới sự chăm chú của mọi người, hóa thành một bộ xương trắng hếu, rơi xuống lôi đài, lập tức biến thành một đồng xương vụn.

Quá nhanh, chuyển biến này xảy ra quá nhanh, nhanh đến mức mọi người căn bản phản ứng không kịp. Trước đó Ngô Khí vẫn còn đang bị đuổi giết, nhưng mà giờ phút này lại xuất hiện một màn quỷ dị như vậy, một đệ tử Trúc Cơ hậu kỳ tu luyện Tượng Ma quyết như vậy, vậy mà dưới ánh mắt bao người, sinh sinh ra biến thành toái cốt đầy đất.

Đây.

Mấy đệ tử nội môn lúc trước còn tuyên bố Ngô Khí sẽ vẫn lạc, giờ phút này lập tức á khẩu không trả lời được, không dám tin nhìn một đồng xương vỡ trên lôi đài, cùng Ngô Khí sắc mặt lạnh như băng bên cạnh.

Nhìn lướt qua một đồng xương vỡ, Ngô Khí đi lên trước, lấy từ bên trong ra một cái túi trữ vật. Thần niệm hùng hậu thoáng một phát tuôn ra, dễ dàng đem cầm chế phía trên phá trừ, sau đó thần niệm thăm dò vào trong đó. Lúc này, khóe miệng Ngô Khí mới chậm rãi hiện ra một vòng ý cười.

Lôi đài số một kết thúc tỷ đấu, phong thứ bảy Ngô Khí Thắng.

Quản sự phụ trách trọng tài thấy Ngô Khí đi xuống dưới lôi đài, vội vàng tuyên bố kết quả.

Lúc này tất cả mọi người còn đang đắm chìm trong cảnh tượng quý dị vừa rồi, không thể tự kiềm chế, lúc này thấy Ngô Khí xuống khỏi lôi đài. Phàm là người tiếp xúc với ánh mắt hắn, đều rớt rít nhường đường.

Sợ hãi, mọi người nhìn về phía Ngô Khí, lần đầu tiên có vẻ sợ hãi, còn có một số ít kiêng kỵ. Nhất là một số đệ tử Trúc Cơ hậu kỳ hoặc Trúc Cơ trung kỳ, ánh mắt nhìn về phía Ngô Khí đều rất kiêng kỵ. Dù sao đến bây giờ, đã có hai đệ tử Trúc Cơ hậu kỳ có tu vi không tầm thường chết trong tay hắn.

Hạ xuống lôi đài, Ngô Khí trực tiếp đi về phía góc trong điện, không coi ai ra gì ngồi xếp bằng xuống, sau đó nhìn lướt qua quản sự phía dưới ngọc bích.

Người sau lập tức hiểu ý, cao giọng gọi đệ tử đệ tử đệ bảy phong Ngô Khí, khiêu chiến đệ tử của ngọn núi thứ sáu - Đông Cốt, sau một nén nhang, lôi đài số bảy.

Tiếng hô này lập tức thu hút sự chú ý của nhiều người trong điện, đồng loạt đi về phía lôi đài số bảy. Tiếng nghị luận vang lên trong điện, một số người có tu vi thấp lên thảo luận, một số người có tu vi cao, thì không chút cố kỵ, trước mặt mọi người lớn tiếng nói. Một số người không có nhìn thấy Ngô Khí chiến đấu, còn không kiêng nể gì dùng ánh mắt đánh giá Ngô Khí.

So sánh với trận chiến giữa Tư Đồ Bạch của vị thiên tài đệ ngũ phong kia, Ngô Khí đấu nhân khí tất nhiên là không bằng. Chỉ là lúc này dưới lôi đài số bảy đã tụ tập không dưới trăm người, đều là muốn nhìn xem đệ tử Trúc Cơ trung kỳ đột nhiên xuất hiện kia có chỗ gì đặc biệt.

Lôi đài số bảy kết thúc tỷ thí, đệ tử núi thứ bảy Ngô Khí Thắng đệ tử.

Sau nửa canh giờ, Ngô Khí cầm theo thanh phác đao trong tay đi xuống lôi đài, để lại đám đệ tử nội môn phía sau lâm vào kinh hãi cùng đối thủ đã biến thành hài cốt trên lôi đài.

Lôi đài số mười ba kết thúc, đệ tử núi thứ bảy Ngô Khí Thắng đệ tử.

Lôi đài số mười bốn kết thúc tỷ đấu, đệ tử núi thứ bảy Ngô Khí Thắng đệ tử.

Cổ Đình sư huynh, đã chết.

Dưới lôi đài số tám, mấy trăm đệ tử nội môn khiếp sợ tại chỗ, không dám tin nhìn lên lôi đài. Một thanh niên xấu xí mặt mũi tràn đầy vẻ băng lãnh, còn có một cỗ thi hài đã biến thành xương vụn trắng hếu.

Chủ nhân thi hài kia là đệ tử của đệ tử đệ tử đệ tử đệ lục phong cuối cùng Ngô Khí khiêu chiến. Cổ Đình, đệ lục phong đệ nhị danh cường giả, có một cỗ Luyện Thi Trúc Cơ hậu kỳ tương trợ, lại tu luyện thần thông ác độc như Xích Huyết chương, một thân chiến lực, khó khăn lắm mới tiếp cận đệ tử Trúc Cơ đỉnh phong.

Đáng tiếc, dù vậy, người này cũng sau khi chém giết với Ngô Khí gần nửa nén hương, hóa thành xương vụn đầy đất.

Yên tĩnh, yên tĩnh như chết lại một lần nữa xuất hiện trong nội vụ điện. Mấy trăm đệ tử, đều khiếp sợ tại chỗ, không dám tin hết thảy trước mắt.

Một đệ tử Trúc Cơ trung kỳ, liên tục khiêu chiến sáu trận thành công, từ đệ thất phong tiến vào đệ lục phong.

Càng làm cho người ta kinh hãi chính là, người từng chém giết cùng người kia, một người còn sống cũng không có, thậm chí ngay cả toàn thân đều khó có thể bảo toàn.

Khí tức sợ hãi không cách nào ngăn chặn từ đáy lòng mọi người dâng lên, sợ hãi. Tuy rằng bọn họ không muốn thừa nhận, nhưng mà lúc này, mấy trăm đệ tử nội môn dưới đài, cho dù là một ít đệ tử sắp tiến vào Trúc Cơ đỉnh phong cũng sinh ra sợ hãi đối với thanh niên xấu xí trên lôi đài kia.

Trạng thái ngày hôm nay không tốt, chỉ có một chương này.
Thiếu chương: 5 tuổi.

Trong nội vụ đường, chính điện, trên lôi đài vuông vức, một thanh niên xấu xí mang theo một thanh phác đao phủ đầy độc điểm màu xanh lục chậm rãi đi xuống.

Trong điện mấy trăm người, lại yên tĩnh không tiếng động, rất nhiều ánh mắt phức tạp rơi vào trên người Ngô Khí. Sợ hãi kinh ngạc hâm mộ các loại cảm xúc pha tạp cùng một chỗ.

Hạ xuống lôi đài, Ngô Khí lại đi ra nội vụ điện, mà là tìm một chỗ hẻo lánh, chậm rãi ngồi xếp bằng xuống. Hai mắt nhắm lại, ngay trước mặt mọi người, điều tức.

Đợi sau khi Ngô Khí hoàn toàn tiến vào trạng thái điều tức, các ngóc ngách trong điện xuất hiện từng tiếng đàm luận. Trung tâm đàm luận, đương nhiên là Ngô Khí, liên tục sáu trận thi đấu, Ngô Khí đều đã thắng. Hơn nữa người sáng suốt đều nhìn ra, Ngô Khí có thực lực ngay từ đầu có thể giết chết sáu đối thủ, lại một mực lấy sáu người kia luyện chiêu, cuối cùng mới dùng thủ đoạn lôi đình giết chết.

Người này là ai, tu vi thật sự là Trúc Cơ trung kỳ đáng sợ sao, vậy mà thắng liên tiếp sáu trận, trực tiếp từ phong thứ bảy tiến vào phong thứ sáu.

Trước kia tại nội môn chưa từng thấy người này, thủ đoạn hung lệ như vậy, nếu một mực ở nội môn không có khả năng không có tiếng tăm gì. Khẳng định là một đệ tử mới, nghe nói gần đây từ ngoại môn mới tấn thăng một đệ tử. sẽ không phải là người này chứ.

Không nghĩ tới đều là ngoại môn phế vật, vậy mà xuất hiện một nhân vật hung ác, sát phạt quyết đoán, trời sinh một viên ma tâm, quá khủng bố.

Hắn dậy rồi, lại đi về phía ngọc bích, chẳng lẽ hắn còn muốn tiến hành khiêu chiến sao.

Sau nửa canh giờ, bỗng nhiên trong đám người truyền đến một tiếng thét kinh hãi, mọi người lập tức thuận theo ánh mắt người nọ nhìn về phía dưới ngọc bích to lớn kia, thân ảnh Ngô

Khí chậm rãi đứng lên. Sau đó hướng về phía quần sự dưới ngọc bích, ánh mắt lại trôi về phía ngọc bích sau lưng quần sự, rơi vào một địa phương trong đó, tìm kiếm gì đó.

Đáy lòng mọi người đều đang suy đoán, hành động lần này của Ngô Khí chỉ có một đáp án, đó chính là hắn còn muốn tiến hành khiêu chiến. Hiện tại đã là đêm khuya, nhưng đối với các đệ tử Trúc Cơ đã là tu sĩ mà nói, ban ngày ban đêm cũng không có khác biệt bao lớn.

Rất nhiều người âm thầm nhìn Ngô Khí, nhìn hắn từng bước một đi đến trước mặt quần sự.

Đệ lục phong Ngô Khí, muốn khiêu chiến đệ ngũ phong Lưu Ác, kính xin quần sự an bài.

Ngô Khí nói chuyện vẫn khách khí như vậy, trên mặt cũng không có một tia sát khí, chỉ là bình tĩnh. Nhưng lúc này quần sự kia đã sớm biết người thanh niên xấu xí trước mắt này là một người tàn nhẫn, tuyệt không dám chậm trễ, vội vàng cầm lấy ngọc giản ghi chép lại.

Đợi thêm một lát nữa...

Quá không lâu sau liền thấy một ngọc giản từ trong tay quần sự bay nhanh ra ngoài, nháy mắt bay ra cung điện, đi về hướng nội môn Cửu Phong.

Ngọc giản kia là ngọc giản đưa tin, đệ tử năm phong sau, tu vi đều đã đến mức bình cảnh. Phần lớn đều sẽ ra ngoài lịch luyện tìm kiếm cơ duyên đột phá, rất ít người sẽ tham gia khiêu chiến Cửu Phong nơi này.

Bởi vì đệ tử của ngọn núi thứ năm sau này, muốn khiêu chiến đệ tử của ngọn núi thứ tư, thậm chí ngọn núi thứ tư, trừ phi có thần thông nghịch thiên trên người. Nếu không căn bản không có khả năng, chênh lệch một cảnh giới, thực lực lại là một trời một vực. Tham gia khiêu chiến Cửu Phong, bất quá là phí công, thậm chí có thể bởi vì ngọc giản đưa tin quấy rầy một ít đệ tử tu vi mạnh mẽ tu luyện, mà dẫn đến đối phương hạ tử thủ.

Ngô Khí lại không có giác ngộ như vậy, sau khi thắng liền tiếp sáu đệ tử trên ngọn núi thứ sáu, vậy mà lại bắt đầu khiêu chiến

đệ tử trên ngọn núi thứ năm.

Cuồng vọng...

Không ít người đáy lòng đều dâng lên một cái ý niệm, nội môn đệ tử đều biết, mặc dù đệ tử đệ lục phong cùng đệ ngũ phong đều là đệ tử Trúc cơ hậu kỳ. Nhưng chiến lược lại hoàn toàn không giống nhau, đệ tử trên đệ ngũ phong, hầu như mỗi một đệ tử đều có thần thông cường đại trên người, không phải đệ tử Trúc cơ hậu kỳ bình thường có thể so sánh.

Vèo

Sau một lát, một đạo bạch quang bỗng nhiên từ phía dưới bắn nhanh lên, bay vào cung điện, trực tiếp rơi vào lòng bàn tay quản sự kia. Thần niệm tràn ra, trực tiếp dò xét bên trong ngọc giản, lập tức có kết quả.

Đệ tử đệ tử đệ tử đệ lục phong Ngô Khí, khiêu chiến đệ tử đệ tử đệ ngũ phong Lưu Ác, sau một canh giờ, lời đài số mười lăm.

Thanh âm quản sự truyền khắp toàn bộ cung điện, lập tức khiến mấy trăm người đang chú ý Ngô Khí kinh hãi, không ngờ lại thật sự bắt đầu. Lập tức, có không ít đệ tử rồi rít cầm lấy ngọc giản đưa tin, viết xong tin tức, trực tiếp ném về phía Cửu Phong.

Trong nội vụ điện xuất hiện một kẻ hung ác, nhanh chóng tới đây.

Cơ hồ tất cả đệ tử phát ra tin tức, bên trong ngọc giản đều là nội dung như vậy. Càng ngày càng nhiều đệ tử nội môn nghe nói nội vụ điện hiện tại xuất hiện một người thắng liên tiếp sáu trận, hơn nữa còn tiếp tục khiêu chiến người ngoan độc, càng nhiều đệ tử nội môn chạy tới, bất quá phần lớn đều là Linh Phong phía sau.

Đệ tử từ phong thứ tư trở lên rất ít, lấy tu vi của bọn họ, nếu không nắm chắc, sẽ không xuất hiện ở nội vụ đường khiêu chiến điện.

Ngô Khí mặc kệ người chung quanh đang làm gì, biết được thi đấu một canh giờ sau, Ngô Khí liền trở lại vị trí cũ, nhắm mắt

dưỡng thần.

Càng ngày càng nhiều đệ tử nội môn xuất hiện trong điện, nhao nhao đi về phía lôi đài số mười lăm, từng ánh mắt không ngừng xuất hiện, sau đó rơi vào trên người Ngô Khí.

Chính là người này sao, nhìn qua cũng không có gì đặc biệt, các ngươi không lừa ta chứ. Một phế vật Trúc Cơ trung kỳ, có thể liên tục chém giết sáu đệ tử nội môn Trúc Cơ hậu kỳ.

Nói vậy, trên người tiểu tử này nhất định có bảo vật cường đại rồi, nếu không lấy tu vi của hắn, căn bản không có khả năng giết đệ tử Trúc Cơ hậu kỳ.

Nhất định là vậy rồi, có thể khiến một phế vật Trúc Cơ trung kỳ biến thành mạnh như vậy, bảo vật này nhất định không tầm thường. Nói không chừng ta có thể.

Những đệ tử nội môn mới xuất hiện kia, cũng chưa từng xem qua tràng diện chém giết của Ngô Khí, căn bản không tin Ngô Khí có thực lực khủng bố như vậy. Nhất định là dựa vào một ít bảo vật, tự nhiên hơn phân nửa đệ tử có tu vi Trúc Cơ trung kỳ trở lên, hoặc là ngoài miệng khinh thường, hoặc là trong lòng động lòng tham niệm.

Những người khác, không biết là cố ý hay là như thế nào, đều rất ăn ý không nói cho những đệ tử mới tới kia biết hư thực của Ngô Khí.

Đến rồi, Lưu Ác sư huynh tới.

Trong đám người truyền đến một thanh âm, cửa điện kia bỗng nhiên xuất hiện một bóng người, bất quá ngay sau đó sau lưng bóng người kia, lập tức lại có một đám người xuất hiện.

Không chỉ Lưu Ác sư huynh, còn có Ngưu Tam sư huynh La Đại Võ sư huynh, Trương Ôn sư huynh, Gia Cát Đào sư huynh, Cát Uy sư huynh.

Trên đệ ngũ phong, sư huynh xếp hạng hai mươi, vậy mà có tới hơn mười vị, lần này có thể xem náo nhiệt. Nhất định là tiểu tử kia quá kiêu ngạo, thắng liên tiếp sáu trận tiến nhập đệ lục phong còn chưa đủ, vậy mà lại tiếp tục khiêu chiến Lưu Ác

sư huynh bài danh thứ mười trên đệ ngũ phong, thoáng cái đã kinh động đến chư vị sư huynh trên đệ ngũ phong.

Mười mấy đệ tử Trúc Cơ hậu kỳ xuất hiện trong điện, lập tức khiến cho khí thế trong điện ngưng tụ lại.

Mười mấy người kia bao gồm cả Lưu Ác đi phía trước, đứng ở cửa điện quét một vòng, sau đó ánh mắt liền rơi vào trên người Ngô Khí ngồi xếp bằng một bên.

Hơn mười ánh mắt tham lam không chút che giấu phóng tới, loại vẻ tham lam trần trụi này, cho dù là người khác cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Ngô Khí cảm nhận được hơn mười ánh mắt rơi vào trên người, lập tức mở hai mắt ra, nhìn lại phía cửa đại điện kia. Chỉ là lần đầu tiên, lông mày Ngô Khí liền nhíu lại.

Là người?

Ngô Khí chậm rãi đứng dậy, ánh mắt rơi vào phía trước mười mấy người kia, vẻ mặt trắng hán cười lạnh.

Ngưu Tam, trước đó Ngô Khí lần đầu tiên tiến vào nội môn, ở trong truyền tống điện đã bị Ngưu Tam này cố ý làm khó dễ, còn trực tiếp hạ sát thủ, nếu không phải Ngô Khí có chút năng lực tự bảo vệ mình, chỉ sợ đã chết ở trong truyền tống điện kia.

Vốn lúc đó Ngô Khí muốn trực tiếp giết Ngưu Tam này, lại không nghĩ cuối cùng Hứa Phong cùng Tôn Càn xuất hiện, ngăn cản tranh đấu giữa Ngưu Tam và Ngô Khí.

Không nghĩ tới lúc này, Ngưu Tam vậy mà lại xuất hiện trước mặt Ngô Khí.

Hao quả nhiên là người, thật sự là đập phá thiết hại vô mịch xử, đến được hoàn toàn không phí công phu. Vốn tưởng rằng người tám quái vật xấu xí này sẽ trốn ở hai người Hứa Phong cùng Tôn Càn nào. Không nghĩ tới người lá gan lớn như vậy, lại còn dám xuất hiện.

Người không phải là muốn khiêu chiến đệ tử của đệ tử đệ ngũ phong sao? Ta gọi mấy vị sư huynh đệ qua rồi, người cứ việc chọn đi, bảo đảm mỗi một vị trong bọn họ đều vạn phần nguyện ý động thủ với người. Ha ha ha ha.

Thang sư huynh ở phong thứ tư phân phó xuống, ai có thể giết người này, liền thưởng một bình Thi Âm Đan là linh khí cao cấp.

Ánh mắt Ngưu Tam nhìn Ngô Khí tràn đầy oán độc, trong miệng nói ra lời không hề cố kỵ, vậy mà trước mặt mọi người lại nói ra một phen giải thưởng.

Gần như ngay khi hắn vừa nói xong, lập tức, chín thành người ở đây đều lộ ra vẻ ửng hồng, tham lam hiện lên trong mắt mọi người. Từng ánh mắt tràn ngập tham lam lập tức rơi vào trên người Ngô Khí, nếu như lúc trước còn có chút che giấu, hiện tại thì không chút nào che giấu.

Hao. Nếu ngươi không muốn giao đấu với các đạo huynh đệ đệ ngũ phong, nghĩ tới các sư đệ đệ của đệ tử núi thứ bảy, cũng rất muốn cùng ngươi thi đấu. Hưởng hảo hưởng thụ đi.

Lúc này, lão tử đảo ngược nhìn, ai tới cứu ngươi?

Không được, từ chín điểm viết đến bây giờ, trạng thái hai ngày này quả thật không tốt. Hôm nay vẫn chỉ có một chương này, ngày mai tới thứ tư, sẽ hết sức đổi mới. Hy vọng có thể trả một ít nợ, nợ 1~26

Thang sư huynh, chẳng lẽ là Thang sư huynh xếp hạng thứ tư.

Chiến đao linh khí cao giai a, nếu như ta có vũ khí dạng này, nhất định có thể điên cuồng săn giết thi thú. Đến lúc đó, tu vi tăng vọt, trong vòng mấy tháng là có thể tiến vào cảnh giới Trúc Cơ đỉnh phong.

Còn có Thi Âm đan, một bình nhất định có hơn mười hạt, cho cương thi lông đỏ ta ăn vào, nhất định có thể khiến nó tiến giai đến cương thi tam giai cao giai. Đến lúc đó ai là đối thủ của ta, nhất định phải đạt được, cho dù nguy hiểm đến tính mạng cũng không tính là gì, nhất định phải đạt được.

Chiến đao linh khí cao giai thêm Thi Âm Đan, chỉ cần giết người nọ là có thể lấy được, hơn nữa trên người người người kia rõ ràng mang trọng bảo, sau khi giết cũng lấy. Đáng giá, mạo hiểm bị trọng thương dùng thủ đoạn cầm kỳ giết chết người nọ.

Lời giải thưởng của Ngưu Tam vừa nói ra, lập tức trong toàn bộ điện, mấy trăm người, đồng loạt lộ ra vẻ tham lam. Một cỗ ý niệm ba động xuất hiện, hơn nữa không chút nào che giấu sát ý cùng ngấp nghé của Ngô Khí, dễ dàng bị Ngô Khí cảm giác. Nhất là đệ tử trên đệ thất phong cùng đệ ngũ phong, nhìn về phía Ngô Khí ánh mắt cực kỳ nóng.

Cảm thụ được ánh mắt đám người chung quanh nhìn về phía Ngô Khí, trong mắt Ngưu Tam kia lập tức hiện ra vẻ hưng phấn, ánh mắt tràn đầy oán độc nhìn về phía Ngô Khí.

Phàm là người từng đắc tội Thang sư huynh, không có một ai có kết cục tốt. Người cũng vậy, ngoại môn đều là phế vật, hạ phẩm linh căn cũng dám đến nội môn lẫn lộn. Lần trước là Tôn Càn và Hứa Phong cứu người, lần này, ta xem ai có thể cứu người.

Thang sư huynh đã nói, bất luận lúc nào, giải thưởng này cũng có hiệu quả. Lấy được đầu người này, bất cứ lúc nào cũng có

thể đi tới núi thứ tư của Thang sư huynh để đòi giải thưởng.

Ngưu Tam tựa hồ còn chê không đủ, vậy mà lại mở miệng nói một câu. Lời này vừa nói ra, rất nhiều đệ tử vốn định mạo hiểm xuất thủ trên ngọn núi thứ bảy, đều yên lặng lại. Nhưng ánh mắt nhìn về phía Ngô Khí lại trở nên càng thêm nóng rực, càng thêm tham lam.

Giải thưởng có thể hữu hiệu bất cứ lúc nào, có nghĩa là không cần phải mạo hiểm ở trên lôi đài khiêu chiến tâm địa độc ác, còn có được trọng bảo, Ngô Khí có thể âm thầm ra tay, cũng có thể dùng thủ đoạn khác.

Có thể tưởng tượng, ra khỏi nội điện này, Ngô Khí sẽ bị bao nhiêu người ám sát công kích, thậm chí có người vì ban thưởng mà vi phạm môn quy, tìm một lý do, tụ tập nhiều người, hợp công kích.

Mặc dù Ngô Khí có không ít dựa vào thân thể, lâm vào tình cảnh như vậy, chỉ sợ tính mạng nguy rồi.

Ngay sau đó, sắc mặt Ngô Khí âm trầm xuống, trên gương mặt xấu xí phủ đầy đốm đen hiện lên một tia lệ khí, ánh mắt vượt qua đám người, rơi vào trên người Ngô Khí đang nhe răng cười nhìn Ngưu Tam.

Tiếp theo lại quét về phía mười đệ tử đệ tử đệ ngũ phong đứng sau Ngưu Tam, không biết tại sao, trên mặt Ngô Khí bỗng nhiên hiện ra nụ cười.

Nhìn thấy nụ cười không hiểu trên mặt Ngô Khí, mọi người đều sửng sốt, nguyên lai tưởng rằng Ngô Khí đắc tội với Thang lão quỷ thực lực mạnh nhất trên đệ tứ sơn, hôm nay bị buộc phải tuyệt lộ. Hẳn là phải kinh hoàng thất thổ mới đúng, quả quyết sẽ không có biểu lộ như thế.

Không phải là bị dọa đến choáng váng đấy chứ.

Đang lúc trong lòng mọi người hiện lên ý nghĩ hoang đường này, Ngô Khí bỗng nhiên mở miệng với mọi người.

Các người có phải hay không đều muốn thi đấu với ta.

Sắc mặt Ngô Khí khôi phục lại bình tĩnh, nói với hơn mười đệ tử đệ tử đệ ngũ phong đứng ở cửa điện một câu. Nghe thấy

hắn nói, lập tức mười mấy người kia sắc mặt đều khẽ động, lộ ra vẻ hung phấn lại bị bọn họ cưỡng ép xuống.

Một đại hán trong đó, tựa hồ có chút không kiềm chế được, thân hình đứng về phía trước, liền đến trước mặt Ngô Khí cách đó không xa.

Người gọi là Ngô Khí đúng không, người mới ngoại môn có thể có được loại can đảm này của người không nhiều, vừa vào nội môn đã gây ra sóng gió như vậy, cũng coi như một nhân vật. Bất quá đã đắc tội với Thang sư huynh, nếu muốn toàn thân trở ra chỉ sợ là khó khăn. Không bằng dứt khoát liền chết trận trên lôi đài này, cũng coi như thể diện, miễn cho chết dưới ám sát, cực kỳ oan uổng.

Lấy thực lực của người, nghĩ đến việc vượt qua cửa ải của Lưu Ác tiểu tử kia không khó, chỉ cần người tiếp tục khiêu chiến. Lựa chọn ta, sư huynh nhất định sẽ làm cho người thống khoái chết đi, cam đoan một chút thống khổ cũng không có.

La Đại Võ kia vừa nói xong, lập tức trong lòng tất cả mọi người đều mắng to vô sỉ. Muốn người ta đi chết, còn nói như vậy đường hoàng.

Bất quá Ngô Khí nghe xong lời La Đại Võ kia nói, vậy mà không có chút phản ứng gì quá khích, chỉ lạnh nhạt nhìn La Đại Võ kia một chút, sau đó im lặng không nói.

Những người còn lại thấy dáng vẻ Ngô Khí, tựa hồ đang nghiêm túc suy nghĩ, nhao nhao khần trương, tức giận quét mắt nhìn La Đại Võ đã lộ ra vẻ đắc ý.

Sau đó nhao nhao mở miệng, mười mấy người này vậy mà đều yêu cầu đối thủ Ngô Khí chọn lựa bọn họ. Như vậy rất giống Ngô vứt bỏ chọn ai, sẽ chết trong tay ai đó.

Khinh thường tham lam hỗn hợp cùng một chỗ, khiến mười đệ tử tu vi mạnh mẽ của ngọn núi thứ năm này đều quên mất tu vi và chiến lực của Ngô Khí. Còn tưởng Ngô Khí chỉ dựa vào một loại dị bảo, mới có thể một đường hát vang tiến mạnh, thẳng liên tiếp sáu trận.

Nhưng những đệ tử ở phong thứ sáu, lại hoàn toàn không vào mắt mười mấy đệ tử ở ngọn núi thứ năm này, là lấy bọn họ

cũng hoàn toàn không coi Ngô Khí ra gì.

Đáng tiếc, ta chỉ có thể khiêu chiến năm người, người thứ hai ta sẽ khiêu chiến Nguru Tam sư huynh. Các vị, nếu muốn giao đấu với sư đệ thứ hai, chỉ cần thuyết phục Nguru Tam sư huynh là được. Còn về các sư huynh khác trên đệ ngũ phong, còn lại ba cái danh ngạch tùy các người an bài, tự mình quyết chiến cũng tốt, cũng vậy, cuối cùng xuất ba người, sư đệ ta sẽ lần lượt khiêu chiến, quyết không nuốt lời.

Ngô Khí bỗng nhiên lại mở miệng, lần này lại lập tức làm cho đệ tử trên đệ ngũ phong đều hưng phấn lên. Bất quá sắc mặt Nguru Tam lại trong nháy mắt trở nên khó coi, một câu nói của Ngô Khí liền để cho gã trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Hiện tại Ngô Khí là Đào Ngột hương, đại biểu cho một di bảo, một thanh chiến đao linh khí cao giai, cùng một bình đan dược cấp cao Âm Đan. Giết hẳn, những thứ này làm cho người ta thêm nhỏ dãi không thôi có thể tới tay, hơn nữa còn có thể mượn cơ hội này Bàn Bàn Thượng Tứ Phong lão quái Thang lão quỷ làm chỗ dựa.

Có thể nói, ngoại trừ một số người đặc biệt, loại đệ tử thiên tài như Tư Đồ Bạch, đệ tử xếp hạng thứ năm mươi, hiện tại đều khát vọng Ngô Khí lựa chọn bọn họ làm đối tượng khiêu chiến.

Nếu người muốn chết trong tay lão tử, lão tử sẽ thành toàn cho người, hừ.

Nguru Tam bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó, trên mặt nhe răng cười liên tục, ánh mắt tràn ngập sát ý oán độc nhìn Ngô Khí một cái. Sau đó gã liền đứng về một góc bên cạnh, hai mắt nhắm nghiền, không để ý chút nào tới mười đệ tử trên đệ ngũ phong.

Thấy bộ dáng Nguru Tam, mười mấy đệ tử kia trong lòng đều khinh bỉ không thôi, thầm mắng Nguru Tam muốn độc chiếm treo thưởng. Bất quá Nguru Tam bây giờ là hồng nhân bên cạnh Thang sư huynh, những người còn lại cũng không dám nói gì, chỉ đi tranh đoạt ba danh ngạch còn lại.

Lập tức thấy trong điện, mười mấy đệ tử nội môn Trúc Cơ hậu kỳ, vì ba cái danh ngạch thi đấu với Ngô Khí, tranh nhau đến đỏ mặt tía tai.

Mọi người chung quanh xem cuộc chiến, đại đa số đều hâm mộ nhìn mười mấy người kia. Bất quá sự tình khác thường tất có yêu, mấy trăm đệ tử cũng có không ít người thông minh, nghĩ lại liền nhìn ra trong đó không thích hợp. Bất quá mặc dù nhìn ra, cũng không có mở miệng nói ra, chỉ ở một bên lạnh nhạt bàng quan, nhìn tình hình phát triển.

Tình huống hiện tại, Ngô Khí tựa hồ muốn tiến vào ngọn núi thứ năm, muốn khiêu chiến đệ tử của năm ngọn núi khác. Đệ tử của ngọn núi thứ năm không phải ngọn núi thứ sáu có thể so sánh, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Ngô Khí mặc dù thủ đoạn quỷ dị cùng một loại dị bảo trên người, nhưng dù sao cũng chỉ có tu vi Trúc Cơ trung kỳ. Cho dù có dị bảo, cũng không thể một mực điều khiển, dù sao bảo vật uy lực càng lớn, chân nguyên tiêu hao liền kịch liệt.

Trong mắt mọi người, lúc này Ngô Khí bất quá chỉ là miễn cưỡng mà thôi, đã là nỗ lực hết đà, lúc nào cũng có thể ngã xuống. Vấn đề là ai là người may mắn này, giết Ngô Khí, đạt được rất nhiều thứ khiến người ta đỏ mắt.

Lúc này, Ngô Khí bình tĩnh đứng dậy, tựa như ồn ào trong điện lúc này không có chút quan hệ nào với hắn, bước chân đi động, đi về phía võ đài.

Lưu Ác kia đã sớm chờ trên lôi đài, nhìn thấy Ngô Khí đi lên, trên mặt lập tức có vẻ hưng phấn. Bất quá cũng có một tia ngưng trọng, ánh mắt dừng lại trên người Ngô Khí tuần tra, cuối cùng rơi vào trên vai Ngô Khí, ngọn roi dài khoảng một trượng tản ra khí tức đáng sợ kia.

Được rồi, vừa nhìn là biết không phải phạm vật, nói không chừng cũng là một kiện linh khí cao giai. Lần này nên là Lưu Ác ta vận khí tới, giết người là có chỗ tốt vô cùng, khiến ta căn bản không thể ngăn cản. Sau khi chết rồi chớ trách sư huynh, muốn trách thì trách mũi mình không sáng, đúng rồi người không nên đắc tội.

Lưu Ác sinh bình thường, khỏe miệng có một nốt ruồi đen rất dễ làm người khác chú ý, trong ánh mắt tràn đầy vẻ âm tà, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng đang tính kế người khác, liếc mắt liền biết là người có thành phủ rất sâu.

Nguyên lai hắn một mực đứng ở trên lôi đài chờ, lại không muốn tại lúc hai chân Ngô Khí triệt để bước lên lôi đài, người này đã động.

Không chút dấu hiệu, vô si đánh lén, nhưng lại không có một ai chỉ trích hắn, tựa như đây vốn là chuyện đương nhiên. Nơi này là Ma Tông, chỉ cần thực lực đủ mạnh, vậy liền có thể không nhìn tất cả quy củ, muốn làm gì thì làm. Còn các loại đánh lén, ở trong Ma Tông thì đâu,

Đã là chuyện thường rồi.

Dưới chân đạp liên tục, bộ pháp quỷ dị vô cùng xuất hiện, lập tức thân ảnh Lưu Ác liền phiêu hốt bất định, thoáng như một quỷ ảnh, không thể nắm bắt.

Cơ hồ đồng thời, một cây toàn thân đen kịt, chỉ có mặt trên mặt phiến thù lên từng lá cờ dài trắng xóa đầu lâu từ trên trời giáng xuống. Cột cờ cứng rắn hung hăng cắm vào trong mặt đất lôi đài màu đen, trong nháy mắt rơi xuống, khói đen đầy trời tuôn ra, kèm theo từng tiếng gào khóc làm cho da đầu người ta tê dại cùng nhe răng cười.

Hô hô răng, cạc cạc.

Phiến này vừa hiện, lập tức trên lôi đài quỷ dị bao phủ. Sương mù màu đen bao phủ, lệ quỷ gào thét, oan hồn gào khóc, quả thực giống như quỷ vật. Từng con oan hồn lệ quỷ vô hình vô chất từ trong lá cờ kia trào ra, hóa thành từng cái miệng quỷ u ám thê lương, cắn về phía Ngô Khí.

Bách Ác Quỷ Phiến

Trong đám người có người biết người lá cờ là gì, lập tức lên tiếng kinh hô, chột giải thích với người chung quanh.

Thứ nhất là sự ủng hộ của tiểu lâu là căn nguyên bùng nổ của tiểu lâu, hôm nay bộc phát, viết đến mười điểm, có thể viết bao nhiêu thứ hai thì sau đó đưa đến cảm ơn thư sư đường

thông báo thưởng, cảm ơn phiếu đánh giá của thư hữu Đường Như Ngọc bái tạ các vị, còn nguyện ý khách sáo sáo, có thể đi đánh giá thư khu Long Bộ Lâu nói tiếp. Còn xin các vị đạo hữu khoe khoang, náo nhiệt một chút đánh giá sách. Tiểu lâu cúi đầu chào hỏi.

Bách Ác Quỷ Phiên, trung giai đỉnh phong linh khí, lấy âm hàn thi thiết trong lòng đất đúc thành phiên thể, sau đó lại đem trăm người cùng hung cực ác lệ phách lệ phách dung luyện thành một, rót vào trong phiên thể kia. Phiên thành chính là trung giai đỉnh phong linh khí, thi triển ra, âm phong gào thét, quỷ vụ bao phủ, bách quỷ thôn phệ, uy lực khủng bố vô cùng. Hơn nữa theo sát linh càng nhiều, quỷ phiên sẽ dần dần tiến giai, uy lực cũng trở nên càng thêm đáng sợ.

Phương pháp luyện chế lá cờ này chính là bí mật bất truyền của Vạn Thi Tông, không phải đệ tử nội môn thì không thể nghiên cứu. Hơn nữa muốn đòi phương pháp tế luyện lá cờ này, cần điểm công hiến lớn của tông môn, cho dù là một ít đệ tử nội môn tinh anh, cũng phải tích góp một ít thời điểm mới có thể lấy ra.

Dưới lời đài mọi người thấy Lưu Ác vừa ra tay chính là đại sát khí, vậy mà phóng thích Bách Ác Quỷ Phiên loại vật khủng bố này ra, nhất định là thật sự hạ sát tâm, muốn một kích lấy mạng, trước mặt mọi người liền giết chết Ngô Khí.

Không tốt, thằng nhãi Lưu Ác này vậy mà thật sự luyện thành Bách Ác quỷ phiên, nếu tiểu tử kia chết trong tay Lưu Ác, chúng ta chẳng phải là gà bay trứng, cái gì cũng không vớt được.

Mười mấy đệ tử đệ tử đệ ngũ phong nhao nhao lo lắng, đại hán thân hình cao lớn đứng ở phía trước, tướng mạo như vượn càng là hai mắt lóe sáng, nhìn chăm chăm trên lời đài, tựa hồ muốn xem thấu tình cảnh chiến đấu trong sương đen kia.

cát ít dữ nhiều, Bách Ác Quỷ Phiên khủng bố không gì sánh được, mặc dù chỉ là linh khí trung giai đỉnh phong, nhưng uy lực lại vượt qua một ít linh khí cao giai. Bách quỷ cắn nuốt, chân nguyên hộ thể căn bản không có, đệ tử Trúc Cơ hậu kỳ cũng không có mấy người có thể chống đỡ được, huống chi tiểu tử kia chỉ có tu vi Trúc Cơ trung kỳ.

Đáng đời tiểu tử kia không may, lại trúng chiêu Lưu Ác sư huynh, lần này chẳng những phải tặng bảo vật, còn phải toi mạng.

Ngoại môn mới vào nội môn, thì nên ngoan ngoãn khiêm tốn làm người, huống chi tiểu tử này còn đắc tội Thang sư huynh ở đệ tứ phong, đây chính là cường giả đã có chiến lực kết đan. Không biết thế, tiểu tử này chết không oan.

Những người dưới lôi đài kia một lời nói một câu liền phán định kết cục của Ngô Khí, lại không biết lúc này trong quỹ vụ nặng nề kia, đã có một người muốn chết, bất quá lại không phải là Ngô Khí, mà là Lưu Ác.

Trong lôi đài, dưới lá cờ dài, hai chân Lưu Ác run rẩy, trong đôi mắt tràn đầy vẻ sợ hãi, không dám tin nhìn cảnh tượng trước mặt.

Bách quỷ phạt thể, Bách Quỷ Đạm Hồn, đây chính là chỗ đáng sợ của Bách Ác Quỷ Phiên. Lưu Ác tế luyện phiên này nhiều năm, không lâu trước đây mới vừa luyện thành, vốn tưởng rằng đem phiên này thi triển ra, nhất định có thể thu thập Ngô Khí.

Nhưng thế nào cũng không nghĩ tới sẽ xuất hiện tình cảnh như vậy. Lúc này trước mặt hắn, từng đoàn từng đoàn sương mù đen mang theo âm hàn sát khí trôi nổi phun trào, bên trong hiện lên từng gương mặt dữ tợn biến hình, nam nữ già trẻ đều có, mỗi một cái đều vặn vẹo, một loại khí tức hung ác ẩn chứa trong đó, chủ nhân mỗi một gương mặt đều không phải là người lương thiện, khi còn sống là ác nhân, sau khi chết là ác quỷ.

Những ác quỷ lệ phách này lúc này hoàn toàn mất đi khí tức hung lệ, từng đoàn từng đoàn hắc vụ vây quanh Ngô Khí, làm cả người Ngô Khí phủ đầy ác quỷ.

Nhưng Lưu Ác lại nhìn thấy rõ ràng, Ngô Khí bị bách quỷ bao vây vậy mà há to miệng, mà những lệ quỷ kia, mỗi người đều dùng mãnh lao vào trong miệng Ngô Khí, từng tiếng kêu thê lương vang vọng. Những lệ quỷ kia tựa hồ muốn thoát khỏi miệng Ngô Khí, nhưng không biết tại sao, không có một con

lệ quý nào có thể thoát khỏi khóe miệng của Ngô Khí, khiến cho người ta nhìn thấy trong lòng phát lạnh.

Ngô Khí đang cắn nuốt những lệ quý kia.

Lưu Ác cảm thấy một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân vọt lên, xông thẳng lên đỉnh đầu. Hắn bị hù dọa, bị cảnh tượng trước mắt không thể tưởng tượng nổi hù dọa.

Sinh nhân đăm hồn, cảnh tượng như vậy mặc kệ ở nơi nào, đều làm cho người ta kinh hãi. Tu sĩ ma đạo, đối với quý vật một chút cũng không bài xích, bởi vì tu luyện thần thông hoặc tế luyện pháp bảo, có rất nhiều nơi cần dùng đến sinh hồn lệ quý. Nhưng sinh nhân đăm hồn, lại là làm cho người nghe cực kỳ kinh hãi.

Chỉ có loại tu sĩ đặc biệt cực đoan kia, hơn nữa tu luyện công pháp cực đoan ma đạo mới có cử động ăn mừng. Hơn nữa những tu sĩ kia cũng sẽ lựa chọn loại sinh hồn nhu hòa này, phải nghĩ cách trừ đi oán khí cùng sát khí trong sinh hồn mới có thể thôn phệ được.

Nhưng hiện tại, một màn xuất hiện trước mặt Lưu Ác, Ngô Khí ngay trước mặt hắn, cứng rắn cắn nuốt một trăm con ác quỷ tràn ngập oán khí lệ khí kia.

Lưu Ác cảm thấy trái tim của mình đập mạnh, hai chân càng không chịu được nhanh chóng run lên. Trong lòng dâng lên những suy nghĩ hồi hận không cách nào áp chế, từng ý niệm như thủy triều dâng lên, khiến Lưu Ác hận không thể xoay người bỏ chạy, không bao giờ nhìn thấy Ngô Khí này nữa.

Vù vù

Biến mất, theo một tiếng kêu cực kỳ thê lương, con Lệ quý cuối cùng biến mất trong miệng Ngô Khí. Hắc vụ nồng đậm dần dần tiêu tán, lá cờ đen dài ở trung tâm lôi đài dường như bởi vì nguyên nhân mất đi bách quý, từng vết rạn xuất hiện ở phía trên, lung lay sắp đổ.

Phốc phốc

Một ngụm máu lớn đỏ thẫm từ trong miệng Lưu Ác phun ra, chỉ thấy sắc mặt hắn rất nhanh trắng bệch, một loại khí tức suy

yếu trong nháy mắt xuất hiện trên người Lưu Ác.

Trọng thương, Bách Ác Quỷ Phiên là linh khí mà Lưu Ác dùng tính mạng giao tu, uy lực vô cùng. Những ác quỷ kia, dung luyện cùng quỷ phiên, lúc đối địch, cho dù bị đánh tan, cũng có thể mượn nhờ quý khí nồng đậm trong quỷ phiên trùng sinh ra.

Nhưng hiện tại, Bách Quỷ bị Ngô Khí Đạp Yêu quét sạch sẽ, một con cũng không còn. Quỷ Phiên kia gần như đã hỏng mất, Lưu Ác và Quỷ Phiên tâm thần tương liên, Quỷ Phiên bị thương nặng, Lưu Ác lập tức cũng bị trọng thương theo.

Lưu Ác mất đi chỗ dựa lớn nhất trong quỷ phiên, cuối cùng cũng không thể chịu được sợ hãi trong lòng, vừa nghĩ tới cảnh tượng nhìn thấy trước đó, ăn tươi nuốt sống bách quỷ, xoay người định bỏ chạy xuống lôi đài, nhưng lúc này lại nghe được thanh âm khiến hắn sợ vỡ mật.

Hừ.

Một tiếng hừ lạnh vang lên bên tai Lưu Ác, chợt gã cảm thấy sau gáy mát lạnh, lực lượng toàn thân trong nháy mắt trôi sạch sẽ.

Mà trong mắt mọi người, lại chỉ nhìn thấy sương đen trên lôi đài tán đi, Lưu Ác mặt mũi tràn đầy hoảng sợ quay người bỏ chạy, lại đem sau lưng cho Ngô Khí. Ngô Khí hừ lạnh một tiếng, há miệng phun nhẹ một cái, một đạo hào quang huyết hồng nhàn nhạt từ trong miệng Ngô Khí phun ra, trong nháy mắt đã đến sau đầu Lưu Ác.

Huyết quang lóe lên, luồng sáng kia lập tức chui vào trong đầu Lưu Ác. Trong mấy hơi thở, huyết nhục toàn thân của Lưu Ác đã biến mất hầu như không còn, một bộ hài cốt trắng toát xuất hiện trên lôi đài.

Tê

Quá đột ngột, từ quỷ vụ bao phủ lôi đài cho tới bây giờ quỷ vụ tán đi, Lưu chuyển biến xấu thành hài cốt, quá trình ở giữa bất quá chỉ là mấy chục hơi thở mà thôi.

Lúc trước nói Ngô Khí chắc chắn phải chết, tất cả những người chết chắc đều ngây ngẩn cả người, ngơ ngác nhìn bộ hài cốt trên lôi đài.

Bao gồm cả Nguru Tam ở bên trong mười đệ tử đệ tử đệ ngũ phong, nhao nhao đứng dậy, dùng ánh mắt cực kỳ khiếp sợ nhìn chăm chú cảnh tượng trên lôi đài, một cỗ hàn khí tại đáy lòng bọn họ dần dần dâng lên.

Khụ khụ

Đang lúc mọi người kinh hãi không hiểu, Ngô Khí bỗng ho khan hai tiếng, một dòng máu đỏ thẫm xuất hiện ở khóe miệng của hắn, sắc mặt cũng có tái nhợt hiện lên, tựa hồ bị thương chút.

Ánh mắt sáng ngời, mười mấy người còn đang khiếp sợ kia, lập tức ánh mắt đều sáng ngời.

Hắn bị thương, nhất định là ngự sử kiện dị bảo kia bị phản phệ.

Không biết hắn còn có thể ngự sử kiện dị bảo kia bao nhiêu lần, nếu như không nhiều lắm, người thi đấu phía dưới sẽ chiếm được tiện nghi lớn.

Bách Ác quỷ phiên có thể tế luyện Lưu Ác nhiều năm đều bị hủy, dị bảo kia nhất định rất cường đại, nhất định phải đoạt lại.

Tùng đạo ý niệm bỗng nhiên dâng lên, mười mấy người kia hai mắt nhao nhao sáng rõ, nhất là Nguru Tam, sắc mặt càng ửng đỏ, hưng phấn hẳn lên. Ánh mắt tham lam rơi vào trên người Ngô Khí, không chút nào che giấu sát ý cùng khát vọng của mình.

Hao tiểu tử, trận tiếp theo sẽ là lão tử. Đừng nói lão tử nhân lúc người ta gặp nguy hiểm, lão tử cho người thời gian điều tức nửa nén hương. Sau nửa nén hương, lão tử lại lấy tính mạng người.

Nguru Tam trong ánh mắt khinh thường của mọi người, lật người lên lôi đài, đứng trước mặt Ngô Khí, một bộ dáng bố thí, để Ngô Khí lui xuống điều tức.

Nhưng ngoài ý muốn chính là, Ngô Khí mặt không biểu tình nhìn Nguru Tam một chút, lại không xuống lôi đài điều tức, mà chậm rãi đi đến phía trước thi hài Lưu Ác ở giữa lôi đài, khom người xuống, lấy túi trữ vật bên trong thi hài ra.

Lại vung tay lên, giữa hào quang lập loè, cây cờ dài màu đen đã đầy vết rạn kia lập tức biến mất. Thu hồi những vật này, Ngô Khí liền chậm rãi xoay người, nhìn về phía quân sự bên cạnh.

Quân sự, có thể bắt đầu rồi.

Ngô Khí vừa dứt lời, sau một khắc, từ trên thân Nguru Tam liền tuôn ra sát khí vô cùng bạo liệt, khí thế hung hãn điên cuồng phát ra, tràn ngập cả tòa lôi đài.

Nếu ngươi muốn chết như vậy, lão tử sẽ thành toàn cho ngươi, lần trước ngươi phá hủy thi thể thi trâu của lão tử. Lần này, ngươi liền lấy mạng ra bồi thường đi.

Toàn thân Nguru Tam khí thế kinh người, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Ngô Khí, ánh mắt oán độc tràn ngập sát ý rơi vào trên người Ngô Khí. Đúng là cừ hận vào đầu, Nguru Tam không có lý do gì buông tha Ngô Khí, vừa động niệm chính là sát khí rét lạnh đầy trời.

Thứ hai là đến giờ ăn cơm, ăn xong lại tiếp tục viết cầu ủng hộ, cầu các vị đạo hữu khoe khoang bong bóng.

Giết người, Thang sư huynh có thưởng lớn, còn có kiện dī bảo trên người người cũng sẽ thuộc về ta. Chuyện tốt như vậy, đền bù cho thi trâu thân thể của lão tử thật vừa vặn. Tiểu tử, đưa mạng ra đây đi.

Toàn thân Ngưu Tam sát ý như thủy triều, khí thể hung sát hùng hậu ầm ầm dâng lên, hướng Ngô Khí đè xuống. Trạng thái Trúc Cơ hậu kỳ hoàn mỹ, con bò này sinh ra thân lực ba ngày, lòng dạ độc ác, một thân chiến lực đáng sợ không gì sánh được.

Lần trước hai người vội vàng giao phong, Ngô Khí dùng Hóa Thi Đằng phá hủy thi thể Ngưu Tam, lại không nghĩ chiến lực chân chính của Ngưu Tam không phải là thân thể thi ngư kia. Mà là hung hồn ma thi hung Ngưu tam giai đỉnh phong, sau khi cùng hồn phách hung ngư hợp nhất, chiến lực Ngưu Tam lập tức tăng vọt đến cấp độ Trúc Cơ đỉnh phong.

Nếu không phải Ngưu Tam không thể hoàn toàn khống chế lực lượng hồn phách hung ngư, chỉ sợ lần trước Hứa Phong cùng Tôn Càn xuất hiện, Ngô Khí nhất định phải hoàn toàn bại lộ hóa thi đằng, mới có thể giữ được tính mạng.

Ngưu Tam chuyển động, khí thể bạo phát, hư ảnh một con trâu hung cực lớn chợt xuất hiện trên đỉnh đầu Ngưu Tam. Khí thể đáng sợ thoáng cái liền bùng nổ, hồn phách hung ngư Tam giai đỉnh phong, tu vi đối ứng kỳ thật chính là Trúc Cơ đỉnh phong.

Oanh oanh oanh

Chợt một tiếng nổ mạnh khí bạo vang lên, hai chân Ngưu Tam mãnh liệt đạp trên mặt đất một cái, mặt đất lồi đài hắc thạch cứng rắn lập tức xuất hiện hai cái lỗ thủng lớn. Vết rạn giống như mạng nhện lan tràn ra, thân ảnh Ngưu Tam biến mất tại chỗ.

Cơ hồ là trong nháy mắt, sau một khắc, Ngô Khí liền cảm giác trước mắt thối đến từng đạo khí nhận cực kỳ sắc bén, những

khí nhận này vây quanh một nắm đấm to lớn không gì sánh được.

Trong không khí vang lên từng tiếng nổ mạnh, đó là tiếng khí bạo, không khí sinh ra bị nắm đấm kia đấm nát.

Trên mặt Ngô Khí hiện ra vẻ ngoài ý muốn, con người co rút lại, chân đạp liên tục, bước chân huyền ảo bước ra, thân hình nhanh chóng lùi lại.

Ầm

Lại một tiếng vang thật lớn, thân hình Ngô Khí lui ra sau, tại chỗ hấn đứng, một cái động lớn xuất hiện. Hắc Thạch lôi đài vô cùng cứng rắn lại bị một quyền này của Ngưu Tam miễn cưỡng đánh ra một cái đại động phạm vi mấy trượng.

Cách đó không xa, thân ảnh Ngô Khí đứng đấy, trên mặt có vẻ ngạc nhiên, hơi có chút kinh ngạc nhìn Ngưu Tam.

Lúc này cả người Ngưu Tam cùng hung hồn hung thú Ma Thi kia hợp nhất, khí thế kinh người tràn ra, cả người như một con hung thú đáng sợ. Chỉ làm cho Ngô Khí kinh ngạc chính là, hiện tại trên thân Ngưu Tam, vậy mà không có loại khí tức điên cuồng này, chỉ có hung sát và sát ý hỗn hợp cùng một chỗ, nhìn Ngô Khí cười dữ tợn liên tục.

Sao vậy, kinh ngạc sao, cái này đều phải cảm ơn người, nếu không phải người hủy thi trâu bò của lão tử, lão tử sao có thể hoàn toàn hợp nhất với chiến hồn trâu dữ này làm lẽ tạ tội, chờ một chút ta sẽ không thừa nhận quá mức thống khổ. Người an tâm đi đi.

Oanh oanh oanh!

Hư ảnh trâu đen sau lưng Ngưu Tam đột nhiên ngẩng đầu lên, hai cái sừng lớn uốn lượn chọc trời, lấy thế vô địch đâm về phía Ngô Khí. Thi khí quay cuồng, bị thứ gì đó đâm thủng, tiếng nổ rung trời.

Thần thông Chiến hồn, Mãng Ngưu đỉnh phong.

Toàn bộ lôi đài đều đang rung chuyển, chiến hồn hung sát thi thú Tam giai đỉnh phong, uy thế mạnh mẽ, mạnh mẽ hơn không biết bao nhiêu trận quỷ phiên của Lưu Ác.

Thật là đáng sợ, Nguru Tam lúc nào lại trở nên hung hãn như vậy. Loại khí tức này, chỉ có những đệ tử Trúc Cơ đỉnh phong mới có thể tản mát ra mà thôi.

Chẳng lẽ Nguru Tam đã tấn thăng đến Trúc Cơ đỉnh phong.

Không phải, là chiến hồn hợp nhất, Nguru Tam đã có thể hoàn mỹ không chế lực lượng chiến hồn con trâu kia. Xem ra chúng ta không có hi vọng, thắng nhãi Nguru Tam này, có thù trên người với tiểu tử kia, xuống tay khẳng định sẽ không lưu tình.

Không thể tránh được, Ngô Khí đã đứng ở bên cạnh lôi đài, căn bản không có chỗ để tránh né hai cái sừng lớn đáng sợ đâm vào hư không.

Lực lượng hung sát hùng hậu vọt tới, giống như muốn đâm thủng tất cả mọi thứ ngăn cản ở phía trước, hai cái sừng trâu kia tuy là hư ảnh, nhưng khí thế so với thực vật càng thêm đáng sợ, chính là trước mặt một ngọn núi nhỏ, chỉ sợ cũng sẽ bị một đôi sừng trâu kia hoàn toàn chống đỡ, giống như một tờ giấy, một chút chống cự cũng không có.

Hừ, một con trâu ngu xuẩn mà thôi, cam tâm vì người nô tài của hắn, khẳng định không thể được chiến hồn tán thành. Chỉ là thân xác không có lực lượng mà thôi, giết người sao khó được.

Đứng yên tại chỗ, Ngô Khí không có chút ý tứ tránh né hai cây nguru giác cự đại kia, chỉ là lạnh lùng nhìn chăm chú vào Nguru Tam.

Xuy xuy oanh oanh.

Không chờ Nguru Tam suy nghĩ, dưới mặt đất lôi đài, một dây leo đỏ sậm tráng kiện không gì sánh được mạnh mẽ phá vỡ hắc thạch cứng rắn vọt ra, đón gió tăng vọt, trong nháy mắt biến thành một con cự mãng dài vô cùng, soạt một tiếng quăn quanh hư ảnh con trâu đen to lớn vô cùng kia.

Phía trên dây leo đỏ sậm, từng đạo phù văn kỳ dị di động, như là từng con nòng nọc nhỏ bé ngo ngoe, vô cùng quỷ dị.

Ngang ngược a...

Tiếng gào thét thống khổ từ hư ảnh trâu đen truyền ra, nương theo tiếng rống phần nộ của Nguru Tam, dây leo đỏ sậm từ từ thu nhỏ lại. Hư ảnh trâu đen bị nó quán hoàn toàn cũng theo đó dần dần thu nhỏ, cuối cùng trực tiếp rút vào trong cơ thể Nguru Tam.

Người có làm gì với ta vậy, à.

Khuôn mặt đang cười điên cuồng của Nguru Tam lập tức kịch biến, trở nên hoảng hốt thất thố, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ. Bởi vì gã phát hiện lực lượng trong cơ thể mình đang nhanh chóng biến mất, tràn vào trong dây leo đỏ sậm đang quán quanh mình.

Từng sợi màu đen đâm vào trên dây leo đỏ sậm, trực tiếp đâm vào thể nội Nguru Tam, lấy tốc độ khủng bố hút lấy tinh hoa trong cơ thể Nguru Tam.

Hóa Thi đằng đáng sợ, không phải một tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ có thể ngăn cản, nếu không cũng sẽ không sau khi tiến vào thành thực có thể khiến cho cường giả cấp bậc Nguyên Anh lão tổ tránh lui.

Nếu không phải trên người Nguru Tam có chiến hồn che chở, chỉ sợ trong nháy mắt bị Hóa Thi Đằng tiếp xúc, sẽ bị hút khô.

Dù có chiến hồn trên người, Nguru Tam cũng giống vậy ngăn cản không nổi Hóa Thi Đằng khủng bố. Chân nguyên toàn thân gã trong mấy hơi thở đã bị Hóa Thi Đằng hút sạch sẽ, tiếp theo hóa thi đằng bắt đầu hút lấy sinh mệnh tinh hoa trên người Nguru Tam.

Cảm thụ được lực lượng trên thân nhanh chóng trôi qua, cừu hận oán độc sợ hãi lập tức chiếm cứ tâm thần Nguru Tam, một đôi mắt trâu hiện lên màu đỏ máu, trừng thẳng nhìn thẳng vào Ngô Khí.

Tên khốn này, người chết không yên lành, ta uống máu của người, ăn thịt của người, tra tấn hồn phách của người. Mau buông ta ra, Thang sư huynh sẽ không bỏ qua cho người đâu.

Trường diện đột biến, bất quá chỉ là mười mấy hơi thở mà thôi, lúc Nguru Tam bộc phát chiến hồn thần thông, uy thế khôn cùng. Nhưng mà Ngô Khí vừa vận dụng Hóa Thi Đằng,

lập tức đánh Ngưu Tam trở về nguyên hình, tốc độ nhanh đến đáng sợ.

Tinh hoa sinh mệnh từng chút một bị hút sạch sẽ tư vị cũng không dễ chịu chút nào, miệng Ngưu Tam không ngừng phát ra tiếng mắng chửi, đáng tiếc gã chỉ kiên trì được mười mấy hơi thở mà thôi, cả người liền hóa thành một đoàn huyết khí màu đỏ đen, bị Thi Đằng hấp thu hoàn toàn.

Vào

Ngưu Tam biến mất, tựa như bốc hơi, hoàn toàn biến mất ở trên lôi đài kia. Dây leo đỏ sậm lúc này đã biến thành một con rắn nhỏ đỏ sậm, không trung bắn ra một cái, bay đến trước người Ngô quăng xuống, quần quanh trên cánh tay gã.

Phốc phốc

Thu hồi Hóa Thi Đằng, cả người Ngô Khí lập tức đứng không vững, lão đảo một cái, một ngụm lớn huyết dịch phun ra, lập tức nhuộm đỏ trước ngực mình.

Trên mặt lập tức bò lên vẻ tái nhợt, thân hình lung lay sắp đổ, tựa hồ đã bị trọng thương.

Kế tiếp, là ai?

Ngô Khí chật vật vô cùng đứng ở trên lôi đài, quét mắt nhìn xuống phía dưới, cuối cùng rơi vào trên người mười đệ tử của ngọn núi thứ năm, nhàn nhạt hỏi một câu.

Lúc này tất cả mọi người còn đang đắm chìm trong rung động vừa rồi, Ngưu Tam uy thế kinh người, trong nháy mắt liền mất mạng. Điều này làm cho tất cả mọi người ngây ngẩn cả người, vẻ không dám tin lại một lần nữa xuất hiện trên mặt mấy trăm người đang quan chiến dưới lôi đài.

Sau khi kinh ngạc, hơn phân nửa mọi người đều hướng ánh mắt về phía cánh tay Ngô Khí. Hoặc là nói, là nhìn cái dây leo đỏ sậm quần quanh trên cánh tay Ngô Khí.

Vô cùng nóng, tham lam, tất cả đều là ánh mắt này.

Trọng bảo, dị bảo có thể đem uy thế sánh ngang với tu sĩ Trúc Cơ đỉnh phong trong phút chốc giết chết tuyệt đối không phải

bảo vật bình thường có thể so sánh.

Linh khí đỉnh phong, còn là huyền khí...

Tất cả mọi người đều đang suy đoán ngọn roi đỏ sậm trên cánh tay Ngô Khí là thứ gì, thậm chí có người còn đoán được trên huyền khí. Nếu thật sự là huyền khí, chỉ sợ tu sĩ Kết Đan đều sẽ động tâm.

Bất quá cũng có ít người, tựa hồ nhìn ra cái gì, tham lam trong ánh mắt dần dần biến mất, thay vào đó là vẻ kính sợ, bất quá rất ăn ý, những người này đều không có mở miệng, chỉ lẳng lặng nhìn.

Để ta...

Một thanh niên tướng mạo xấu xí, một thân hình giống như viên hàu chột xông tới, xoay người một cái, liền rơi vào trước người Ngô Khí, lộ ra một nụ cười cực kỳ xán lạn, giống như một thanh niên khi ngựa, thanh niên này vừa hiện thân liền lộ ra nụ cười cực kỳ xán lạn.

Quả nhiên thực lực Ngô sư đệ kinh người, ngay cả con trâu điên Ngưu Tam kia cũng không phải là đối thủ của người. Sư huynh ta thấy sư đệ muốn vào Đệ Ngũ Phong đi, sư huynh ta liền giúp người, trận thứ ba hãy để ta làm đi. Có lẽ với thực lực của sư đệ, muốn đánh bại sư huynh ta tất nhiên là cực kỳ đơn giản.

Thanh niên dài như khi này vừa mở miệng nói chuyện, lập tức khiến cho tất cả mọi người trong lòng đều mắng to vô sỉ, mặc dù ở Ma Tông, vô sỉ tiểu nhân như vậy cũng rất hiếm thấy.

Ngay cả quản sự ở bên cạnh cũng không nhìn nổi nữa, đang muốn mở miệng nói chuyện, lại nghe thấy Ngô Khí mở miệng.

Được rồi.

Ngoài dự kiến của tất cả mọi người, Ngô Khí chậm rãi lau vết máu khóe miệng, sau đó thân hình đứng thẳng, lạnh nhạt đáp lại thanh niên giống như viên hàu kia một câu. Thứ ba đến nợ Chương: Tư, tiếp tục xếp hạng, có thể sẽ có canh bốn, có thể không có, đạo hữu ngủ sớm ngày mai lại nhìn cũng không sao.

Tiểu lâu cầu đề cử, xin sưu tầm, xin được ngâm mình, xin các
loại ủng hộ, cúi đầu bái tạ.

Thừa dịp nguy cấp còn có thể nói một cách đường hoàng như vậy, cho dù là ở Ma Tông, cũng sẽ bị người ta khinh thường. Thanh niên tên La Đại Võ kia, tướng mạo xấu xí, thân hình như một con khỉ lớn, nghiêng người còn lộ ra nụ cười xán lạn, lại không biết diện mạo mình có đáng ghét hay không.

Thằng nhãi này quá vô sỉ, nếu như bị hấn nhặt được tiện nghi, giết tiêu tử kia, chúng ta chẳng phải sẽ tức chết sao.

Một đệ tử mở miệng, lập tức dẫn tới những đệ tử khác đáp lại. Bất quá đáng tiếc, Ngô Khí trên đài đã đáp ứng giao đấu, ý nghĩa trận thứ ba, chính là Ngô Khí và La Đại Võ kia chém giết.

Bị La Đại Võ vô sỉ xoắn một phát như vậy, đám người vậy mà theo bản năng quên mất một màn Nguu Tam chết thảm trong tay Ngô Khí lúc trước, không chút nào chú ý tới, tuy thương thể Ngô Khí càng tới càng nặng, thế nhưng sát khí trên người lại không giảm bớt chút nào, ngược lại càng thêm nồng đậm.

Sư đệ, sư huynh không thích tranh đấu, chúng ta điếm đến là được rồi.

La Đại Vũ lộ ra một bộ dáng vui vẻ, thoải mái đi đến trước người Ngô Khí, trong miệng vừa nói vừa khách khí chấp tay. Ngô Khí từ đầu đến cuối chỉ lẳng lặng nhìn La Đại Vũ kia, sắc mặt vẫn trắng bệch như trước, ngay cả thân hình cũng không thể đứng thẳng một chút.

Được rồi.

Hắn nhàn nhạt mở miệng trả lời La Đại Vũ một câu, sau đó tựa hồ bởi vì mở miệng dẫn động thương thể, thân hình Ngô Khí lại đảo một cái.

Khụ khụ

Liên tục ho khan vài tiếng, một dòng máu đỏ thẩm lại từ khóe miệng Ngô Khí chậm rãi chảy xuống, sắc mặt tái nhợt mấy phần.

Ngay lúc này, trên mặt La Đại Võ bỗng nhiên hiện ra một vòng tàn nhẫn, sát ý kiềm chế trong nháy mắt bộc phát ra, khuôn mặt vốn xấu xí lập tức biến thành dữ tợn.

Sư đệ thống khổ như vậy, không bằng sư huynh tiến người lên đường, như thế nào...

Âm

Lời mang theo sát ý lạnh lẽo nói ra, lập tức ngay sau lưng Ngô Khí, gợn sóng không gian ngăn cản, một con viên hầu cao lớn thân cao hơn chín thước chạy ra. Lập tức trong không khí liền tràn ngập một cỗ thi khí nồng đậm, hiển nhiên không phải là viên hầu yêu thú bình thường, mà là một con thi thú.

Thi hầu kia vừa xuất hiện, liền thê lương gào rú một tiếng, thanh âm chưa truyền ra, một đôi vuốt vượn liền mang theo nồng đậm khí tức chộp tới hậu tâm Ngô Khí.

Tam giai trung giai, con Thi Viên này không ngờ lại là một con Tam giai trung giai Thi Viên Vương. Tên La Đại Võ kia vừa lên lời đài liền thả con Thi Viên này ra ngoài, sau đó để nó ẩn nấp một bên, tùy thời đánh lén Ngô Khí.

Hầu như ngay lúc Thi Viên động thủ, La Đại Võ kia cũng lộ ra gương mặt dữ tợn, trong tay chớp động quang mang, một thanh đoản đao đen kịt chợt xuất hiện. Phong mang chớp động, cắt chém không khí, còn có hào quang xanh thẫm, vừa nhìn đã biết có kịch độc.

Đao mang lóe lên tức thì, chỗ mi tâm Ngô Khí lại nhảy dựng lên mãnh liệt, giống như có đồ vật sắc bén muốn cứng rắn cắt chém vào.

Một người một thú, thời cơ động thủ, động tác phối hợp, đều vô cùng thuần thục và hoàn mỹ. Hiển nhiên lúc bình thường La Đại Võ làm loại chuyện này cũng không biết bao nhiêu lần, ngựa nhẹ đã quen, hơn nữa người này còn rất cẩn thận, ngay cả đối phó một người có vẻ bị trọng thương, cũng đều là tuyển dụng thủ đoạn đánh lén.

Vừa ra tay, La Đại Võ liền biết mình sẽ thành công, hẳn cùng con Thi Viên Vương kia phối hợp quả thực là không chê vào đâu được. Không biết bao nhiêu đối thủ chết dưới âm chiêu

này của hắn, cho dù là đối thủ Trúc Cơ đỉnh phong, hắn cũng từng dùng chiêu âm tử này.

Nhưng sau một khắc, La Đại Võ bỗng nhiên cảm giác rất không thích hợp, trong lòng nhảy dựng lên, tựa hồ có đại nguy hiểm muốn phủ xuống.

Không tốt.

Trong lòng hiện lên một ý niệm cực kỳ không tốt, thân hình lại không thu được, cầm đoản đao bổ ngang thân hình Ngô Khí. Nhưng vào lúc này, sắc mặt La Đại Võ đại biến.

Thân hình Ngô Khí vậy mà tiêu tán như không khí, bị hắn bổ một cái, liền hóa thành hai nửa, sau đó bị Thi Viên Vương kia một trảo, triệt để tiêu tán sạch sẽ.

Lên đường thôi.

Thanh âm lạnh như băng vô cùng vang lên bên tai La Đại Võ, làm cho sắc mặt thanh niên vô sỉ xấu xí này lập tức tràn ngập sợ hãi. Trong nháy mắt, một dây leo màu đỏ sậm xuất hiện.

Phốc phốc phốc phốc

Liên tục hai tiếng vang lên, dây leo đỏ sậm xuất hiện trước mặt La Đại Võ. Trước khi lên đài, dây leo màu đỏ sậm này, trong mắt La Đại Võ xem ra là dị bảo, là vật khát khao.

Nhưng hiện tại, lại là vật lấy mạng, bởi vì dây leo đỏ sậm này lúc này xuyên qua thân thể con Thi Viên Vương kia, sau đó lại xuyên qua thân thể của hắn.

Một người một thú, trên lôi đài, dây leo đỏ sậm bị Ngô Khí sinh ra đối chọi. Thi Viên Vương tuy là cấp bậc Tam giai Trung giai, thể nhưng sau khi bị dây leo đỏ sậm xuyên qua tim, chỉ rên rỉ một tiếng thống khổ, thân thể của nó liền hóa thành một đoàn huyết vụ, bị dây leo hấp thu.

Cảm giác được lực lượng trong cơ thể đang biến mất, trong lòng La Đại Võ lập tức tràn ngập sự sợ hãi, tham lam đồ kỳ trong đầu đều bay ra ngoài chín tầng mây. Tiểu nhân vốn không có khí tiết gì lập tức quay đầu cầu xin Ngô Khí tha thứ.

Ngay lúc lên đài, người đã là người chết.

Sắc mặt Ngô Khí cực kỳ băng lãnh, một chút thương hại cũng không có, tâm niệm vừa động. Dây leo đỏ sậm kia lập tức như một con cự mãng vằn vẹo, quỷ dị không cách nào kháng cự lực lượng sinh ra, lập tức khiến La Đại Võ thống khổ rú thẳm lên.

Tên khốn kiếp, nguoi không được.

Biết rõ hẳn phải chết, La Đại Võ lập tức mắng chửi, đáng tiếc không đợi gã nói xong, dây leo đỏ sậm kia mãnh liệt vằn vẹo, lực lượng cường hãn bộc phát ra, xé rách thân thể La Đại Võ thành hai đoạn, thể nhưng những huyết nhục kia còn kịp chảy ra, liền nhao nhao hóa thành huyết vụ tinh thuần bị dây leo hấp thu.

Chết rồi, sạch sẽ lưu loát, mấy hơi thở, so với bất kỳ người nào chết trước đó còn nhanh hơn. La Đại Võ này, ở trên ngọn núi thứ năm, xếp hạng so với Nguru Tam sau một chút, lại âm hiểm vô cùng, so với thực tế Nguru Tam còn khó chơi hơn mấy phần.

Nếu là những người khác gặp phải hắn, khẳng định sẽ phải dùng mười hai phần tinh thần ứng phó, Ngô Khí lại không dùng. Thủ đoạn của La Đại Võ trước mặt hắn, quả thực không khác gì tiểu hài tử qua nhà. Trong nháy mắt hắn bước lên lôi đài, Ngô Khí cũng đã phán hắn tử hình.

Nếu như nói lúc trước chỉ là một phần nhỏ lòng người có nghi hoặc, hiện tại lại là trong lòng tất cả mọi người hiện ra nghi hoặc, chính là thương thể trên người Ngô Khí.

Một người trọng thương, có thể liên tục chém giết hai đối thủ cường hãn Trúc Cơ hậu kỳ, nhất là Nguru Tam cùng La Đại Võ, người nào cũng không phải đèn cạn dầu, đều là đệ tử tinh anh trên ngọn núi thứ năm, lại như vậy đùa giỡn chết trên tay Ngô Khí.

Hiện tại trong lòng mọi người đều rối rắm, đặc biệt là mười mấy đệ tử trên ngọn núi thứ năm kia, đối với hai người còn sót lại. Vốn mười mấy người đều đang tranh đoạt, hiện tại lại đều chần chờ. Bảo vật tuy tốt, cũng phải có mạng cầm mới được.

Mọi người tựa hồ cũng biết được do dự của mười đệ tử trên đệ ngũ phong, nhao nhao đưa ánh mắt nhìn về phía bọn họ, có vẻ rất may mắn khi cười trên nỗi đau của người khác.

Kỳ hồ khó xuống, lên cũng không được, cũng không phải. Đang lúc mười mấy người kia do dự không quyết, trong lòng nghi hoặc, một thanh âm đột nhiên vang lên bên tai bọn họ.

Mười mấy người đồng thời ngẩng đầu, liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn ra âm thanh này chỉ có mười mấy người bọn họ nghe được. Cơ hồ sau một lát, mười mấy người sắc mặt đều biến đổi, sau đó đều trầm mặc xuống, tựa hồ trong lòng đang suy nghĩ cái gì.

Hừ, ta đến. Phú quý trung bác, ta không tin tiểu tử này còn có thể kiên trì. Giết hắn, ta không cần khổ tu nữa, chỉ cần mấy năm, ta có thể trở thành đệ tử tinh anh trên đệ tứ phong. Một ngày nào đó, tiến giai kết đan, cũng không phải là chuyện không có khả năng.

Trong mười mấy người kia, một đệ tử trong đó bỗng nhiên đứng ra, vẻ mặt tàn nhẫn, tựa hồ trong lòng hạ quyết định, mãnh liệt bước về phía lôi đài, một bước nhảy lên, liền đứng ở trước mặt Ngô Khí.

Nhìn thấy đệ tử kia hành động, đám người nhao nhao hai mắt sáng ngời, nhìn về phía lôi đài. Hiện tại cũng không ai biết Ngô Khí rốt cuộc là thật bị trọng thương, hay là giả. Nhưng cũng chính vì như vậy, mười đệ tử đệ tử đệ ngũ phong kia mới có thể do dự.

Lúc trước Ngưu Tam chết đi còn không cảm thấy gì, thế nhưng La Đại Võ trong mấy hơi thở đã chết trong tay Ngô Khí. Đám người nhao nhao sợ hãi, suy đoán trong lòng lập tức không thể áp chế được toát ra.

Lúc này mọi người thấy lại có người lên đài, đều là đại hỉ, muốn nhìn một chút thương thế trên người Ngô Khí rốt cuộc là thật hay giả.

Lúc này, trên lôi đài, Ngô Khí đứng ở chính giữa, ánh mắt cũng không nhìn về phía đệ tử đi lên, mà là nhìn về phía ngoài

điện, tựa hồ nhìn thấy cái gì, trên mặt lộ ra một vòng ý cười quỷ dị.

Tiếp đó là một màn khiến tất cả mọi người sợ hãi thất sắc xuất hiện trên lôi đài, Ngô Khí vậy mà cũng không thèm nhìn tới đệ tử vô danh kia, trực tiếp hất cánh tay lên, dây leo đỏ sậm quấn quanh phía trên liền hóa thành một cây roi dài vô cùng, hung hăng quát về phía đệ tử vô danh kia.

Vào

Trong nháy mắt, căn bản không cho đệ tử kia tránh né, hồng mang lóe lên, đệ tử kia đã bị dây leo đỏ sậm quấn trúng. Một tiếng rú thảm cực kỳ thê lương, đệ tử vô danh kia thậm chí ngay cả thủ đoạn thần thông cũng không kịp thi triển ra, cả người đột nhiên hóa thành một đoàn huyết vụ, dung nhập vào trong dây leo đỏ sậm kia.

Trong nháy mắt, lấy mạng người ta.

Lúc này không cần xác nhận, chỉ cần không phải người ngốc, đều nhìn ra Ngô Khí có phải là do bản thân bị trọng thương hay không.

Tê tê

Một cỗ hàn khí lạnh lẽo triệt để từ đáy lòng mọi người bốc lên, khiếp sợ không dám tin sợ hãi. Các loại ý nghĩ hỗn hợp cùng một chỗ, để cho tất cả mọi người đều giống nhau. ngây ngốc tại chỗ, há hốc mồm, nhìn trước mắt.

Sau một lát, thân thể đều chấn động mạnh một cái, hít vào hơi khí lạnh, ánh mắt nhìn về phía Ngô Khí không còn một tia tham lam nào nữa.

Đặc biệt là những người lúc trước không hề che giấu, không hề kiêng nể gì lúc này đều cúi đầu xuống, sợ bị Ngô Khí nhận ra, ra tay giết chết.

Dây leo đỏ sậm sau khi giết chết đệ tử kia, hấp thu huyết vụ, vô thanh vô tức trở về đài chửng trượng, như một con Huyết Mãng linh hoạt tản mát ra huyết quang mờ mịt, quay quanh người Ngô Khí, chậm rãi du động. Dưới huyết quang nhàn nhạt, một loại khí thể vô hình từ trên người Ngô Khí tán phát

ra, sinh áp bách trong lòng mọi người, làm cho mấy trăm người trong điện vậy mà đều có một loại cảm giác không thờ nổi.

Sợ hãi, đáy lòng mọi người đều có ý nghĩ này, cho dù là một ít đệ tử Trúc Cơ đỉnh phong cũng đều giống như vậy.

Liên tục giết chết ba đệ tử tinh anh Trúc Cơ hậu kỳ, trong chớp mắt nhẹ nhàng băng quơ liền lấy đi tính mạng của một đệ tử đệ tử đệ ngũ phong, coi như đơn giản như ăn cơm uống nước.

Nghĩ tới thảm trạng của tên đệ tử kia, sau khi chết ngay cả thi thể đều không có, đáy lòng mọi người phát lạnh, không còn dám hưng phấn với Ngô Khí nữa, một ý nghĩ mơ ước xuất hiện trong đầu.

Cứ lẳng lặng đứng giữa lôi đài như vậy, uy thế lại càng rắn áp chế mấy trăm người. Trong lòng mọi người mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng không một ai dám phản kháng, sợ bóng roi màu đỏ kia sẽ rơi xuống người mình.

Chương tự này đủ số lần, vì sự xin lỗi hôm nay lại thiếu nợ Lục Chương. Nhớ lấy lần đầu tiên làm việc, lần đầu tiên làm việc, không có kinh nghiệm tha thứ thì cái thứ hai.

Trong nội vụ đường, một chỗ trong Thiên điện, có ba người đang ngồi ngay ngắn. Trong đó hai người ngồi tương đối gần, vừa nhìn liền biết quan hệ tốt hơn, mà người còn lại thì ngồi một mình ở một bên.

Hai người kia, một là lão giả mặt như ung ưng, một người là trung niên nhân mặt mũi tràn đầy vẻ băng lãnh. Người còn lại, một ngồi đối diện hai người, mặc một bộ kim bào, mặt mũi âm lãnh, lại là một trung niên tóc mai trắng.

Bốp bốp bốp

Đột Ngột vỗ tay bỗng nhiên vang lên trong Thiên điện này, trung niên tóc trắng kia trên mặt mang theo một vòng cười lạnh, hai tay vỗ, ánh mắt lại nhìn chăm chăm về phía chính điện, sát ý dày đặc chợt lóe qua.

Đều nói Tôn sư đệ có năng lực nhận thức người, trước kia sư huynh còn không tin, bây giờ nhìn lại, quả nhiên là như vậy. Người này còn là người tạp dịch, lúc đó mới được Tôn sư đệ nhìn trúng. Ngắn ngủn mấy năm, người này đã có một thân thần thông như thế, chỉ sợ không dưới bất cứ người nào trên đệ tứ phong.

Trung niên tóc trắng khi nói chuyện, ánh mắt lóe lên, sát ý nhẹ tiết lộ ra ngoài, cũng không che giấu nữa, liền lộ ra ngoài, để cho hai người khác biết được.

Nếu lúc này Ngô Khí có mặt, nhất định có thể nhận ra hai người kia, chỉ có hai người hần quen biết trong nội môn, Tôn Càn và Hứa Phong.

Thang sư huynh khách khí, Ngô sư đệ tự nhiên sớm muộn chỉ là đệ tử trên đệ tử đệ tứ phong, chỉ là đến lúc đó còn xin Thang sư huynh giơ cao đánh khẽ, không nên quá mức khó xử mới đúng.

Trên mặt Tôn Càn Ứng Điều lộ ra nụ cười, trong giọng nói lộ ra một tia tôn kính, nhưng lúc nói chuyện lại không thấy chút kính trọng nào, ngay cả đầu cũng chưa từng gật một cái.

Hứa Phong bên cạnh cũng khép hờ hai mắt, mở mắt nhìn một chút cũng không thấy thiếu phụng.

Hừ, huynh đệ giết ta, lại giết Ngu Tam, liên tiếp gọt mặt mũi của ta. Nếu ta không lên tiếng, chẳng phải là để người khác cho rằng ta dễ bắt nạt sao, đến lúc đó con chó con gì cũng sẽ bò lên đầu ta. Một đám thu thập quá phiền toái, vẫn là chọn một người đi ra, giết gà dọa khỉ mới tốt.

Vừa nói xong, thân phận trung niên tóc trắng lập tức hô to, Thang lão quỷ. Ngô Khí đầu tiên là ở ngoại môn giết Hồng Bá Thiên, sau đó có giết trâu Tam, đều là liên tiếp tước mất mặt mũi của một người. Người này chính là nhiệm vụ cường hoành trên đệ tứ phong, Thang Thang lão quỷ.

Uy nghiêm của Thang sư huynh ai dám dễ chọc, huống hồ qua một tháng nữa chính là thời kỳ nội môn thi đấu. Các sư huynh Kết Đan cảnh đều bế quan, toàn bộ nội môn hơn một ngàn đệ tử, ai là đối thủ của Thang sư huynh, ai dám trêu chọc người. Ngô sư đệ giết người cũng là bị ép, Hồng Bá Thiên và Ngu Tam đều là gieo gió gặt bão, Thang sư huynh vẫn là giơ cao đánh khẽ.

Nghe được lời nói từ miệng canh lão quỷ, Tôn Càn không có chút nào tức giận, chỉ thản nhiên nói vài câu, trong giọng nói vẫn như cũ khách khí, thậm chí còn mang theo một tia ý tăng bốc, nhưng tư thế nói chuyện vẫn như vậy, một chút cung kính cũng không có lộ ra.

Thang Thang bỗng nhiên xoay người, hai mắt như đao, nhìn chằm chằm Tôn Càn.

Nếu như ta nhất định phải giết hán thì sao?

Lúc Thang Tiêu nói chuyện, sát khí áp chế trong cơ thể lập tức tuôn ra, làm cho trên mặt nàng lập tức trở nên lạnh như băng, hàn khí tràn ra bốn phía. Ai ngờ Tôn Càn không sợ hãi chút nào, không chút sợ hãi đón nhận ánh mắt sắc bén như đao của Thang Tiêu, chỉ là trên tu vi, Tôn Càn dường như không bằng so với Thang Tiêu, trên mặt còn mơ hồ có một tia cổ kị.

Hai sư huynh đệ ta, tuy nói ở trên đệ tứ phong khuất phục Thang sư huynh, bất quá nếu thật sự tranh đấu, hai đối một,

vẫn là có nắm chắc để cho Thang sư huynh tay chân luống cuống, ốc còn không mang nổi mình ốc. Nếu Thang sư huynh nhất định phải làm khó Ngô sư đệ, không ngại thử một chút.

Nói xong câu cuối cùng, trên mặt Tôn Càn cũng hiện lên vẻ lạnh lẽo, một tia chiến ý hiển lộ ra, Hứa Phong bên cạnh cũng phối hợp giãy dụa mở mắt ra, rơi vào trên người Thang Tiêu, không che giấu chút nào chiến đấu trong mắt mình, tựa hồ còn rất khát vọng Thang Tiêu ra tay, gã cũng tốt hơn ra tay chém giết một phen.

Hừ, không ngờ một tên tạp dịch thấp hèn cũng có thể được đệ tử tinh anh xếp hạng thứ hai thứ ba trên ngọn núi thứ tư của ta coi trọng, thật sự là kỳ lạ. Bất quá các ngươi cũng đều nghĩ kỹ rồi, tạp dịch cuối cùng cũng chỉ là tạp dịch, có thể tu luyện đến bước này đã là vận mệnh nghịch thiên. Tên tạp dịch xấu xí không chịu nổi kia, nếu như vào ngọn núi thứ tư, liền nhìn xem hai vị có thể ở trong nội môn đại bỉ hơn một tháng nữa chiếu cố hẳn chu toàn đi.

Trung niên tóc trắng bỗng nhiên đứng lên, trên mặt lộ ra vẻ tức giận, lạnh lùng nói mấy câu, hừ lạnh một tiếng, quay người rời đi.

Khi nhìn thấy hẳn rời đi, hai người Tôn Càn và Hứa Phong liếc nhau, trên mặt hai người đều lộ ra ý cười.

Đáng tiếc, đến cuối cùng Thang lão quỷ cũng không có ra tay.

Trên mặt Hứa Phong bỗng nhiên lộ ra một tia tiếc nuối, tựa hồ rất tiếc nuối vừa rồi Thang lão quỷ không có ra tay cùng gã chém giết một phen, trên mặt lạnh như băng hiện lên từng tia chiến ý.

Lão quỷ này âm hiểm vô cùng, sau một tháng chính là nội môn đại bỉ, các sư huynh Kết Đan đệ nhất phong cũng sẽ không tham gia, chỉ có rất ít người của đệ tam phong sẽ tham gia. Những người còn lại, đều là đệ tử của đệ tứ tứ phong chúng ta. Vì thứ tự nội môn đại bỉ, Thang lão quỷ trước đó, khẳng định sẽ không xuất thủ, nhất là hai huynh đệ chúng ta, hẳn càng không dám.

Hơn nữa, cho dù Thang lão quỷ kia thật sự ra tay đối phó Ngô sư đệ, thắng bại cũng không nhất định sẽ như Thang lão quỷ đoán trước, vị Ngô sư đệ này có thể.

Đi thôi, chúng ta cũng nên ra ngoài, cho người ân đức, không để cho người ta biết, đó là việc kẻ ngốc làm. Nhất là vị Ngô sư đệ này, tâm cơ thành phủ, thế nhưng sẽ không bại bởi bất luận kẻ nào. Hai huynh đệ chúng ta muốn giao hảo với hắn, giúp hắn ngăn trở Dương lão quỷ kia gây khó dễ, vẫn nên nói rõ ra. Huống hồ, hai người chúng ta cùng hắn, vốn đã kết thiện duyên.

ân tình...

Nói rồi, Tôn Càn và Hứa Phong liền đều đứng lên, rời khỏi Thiên điện, đi về hướng chính điện.

Lúc này bên trong chính điện, mấy trăm người đang dùng ánh mắt vô cùng sợ hãi nhìn Ngô Khí từ trên lôi đài đi xuống, hồng quang chớp động, hóa thi đằng giống như hóa thành một con huyết mãng dài một trượng, bơi quanh Ngô Khí.

Hiện tại ai cũng biết dây leo đỏ sậm giống như huyết mãng kia chính là dị bảo Ngô Khí có được, có thể một kích liền giết chết một dị bảo Trúc Cơ hậu kỳ tu sĩ đáng sợ.

Nhưng lúc này, không một ai dám lộ ra tham niệm với Ngô Khí, cho dù trong lòng nổi lên lòng tham lam mơ ước, nhưng cũng không dám lộ ra trước người khác.

Bởi vì ngay vừa rồi, lại có một đệ tử đệ tử đệ ngũ phong chết trong tay Ngô Khí. Người nọ cùng La Đại Vũ như vậy, cho rằng Ngô Khí đã đến cuối cùng, trước đó đánh chết đệ tử đệ tử đệ ngũ phong thứ tư kia, chỉ là một đòn cuối cùng cưỡng ép mà thôi.

Dưới sự hấp dẫn của chiến đao linh khí cao giai và dị bảo dây leo đỏ sậm trong tay Ngô Khí, đệ tử kia bí quá hóa liều, cắn răng lên lôi đài. Đáng tiếc, sau khi hắn đứng vững, Ngô Khí vẫn không nhìn hắn một cái, chỉ là cánh tay hất lên, ánh sáng đỏ sậm lóe lên, đệ tử kia liền trong tuyệt vọng hóa thành một đoàn thi sương máu, bị hóa thi đằng hấp thu.

kính sợ, dưới lời đài mấy trăm người, mỗi người đều dùng ánh mắt kính sợ nhìn Ngô Khí. Trong vòng một ngày, liên tục chém giết mười một người, đều là tu vi Trúc Cơ hậu kỳ. Thực tế năm người trong đó cũng là đệ tử tinh anh trong đám đệ tử Trúc Cơ hậu kỳ, khó khăn lắm mới có chiến lược Trúc Cơ đỉnh phong.

Nhưng mặc dù những người này, trong tay Ngô Khí cũng giống như gà đất chó sành, không có lực giãy dựa nào đã bị Ngô Khí gạt bỏ.

Đệ tứ phong, hắn còn muốn tiếp tục khiêu chiến, hắn muốn tiến vào đệ tứ phong.

Trong đám người, có người nhìn thấy Ngô Khí chạy về phía ngọc bích kia, lập tức nghĩ tới điều gì. Kinh hô một tiếng, lại phát hiện những người khác chỉ là nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn, một chút kinh ngạc cũng không có.

Liên tục chém giết mười một đệ tử Trúc Cơ hậu kỳ, cho dù là đệ tử tinh anh trên đệ tứ đệ tứ phong, cũng không cách nào làm được. Nếu hắn không vào đệ tứ phong, còn có đường sống của chúng ta sao?

Một đệ tử Trúc Cơ hậu kỳ sợ hãi nhìn thoáng qua Ngô Khí, sau đó nói một câu, những người còn lại cũng đều có biểu tình giống như vậy. Nhất là mười đệ tử còn sống ở trên ngọn núi thứ năm, mặc dù chỉ qua một lát, nhưng chỉ cần nghĩ tới mấy danh ngạch bọn họ vừa rồi còn đang tranh đoạt cùng Ngô Khí tỷ thí, bọn họ liền sợ hãi một trận.

Mấy cái danh ngạch kia nào phải hương vị gì, rõ ràng chính là mệnh hồ, một cái danh ngạch chính là một cái mạng, ai đi lên thì người đó sẽ phải chết.

Không một ai còn sống sót, tất cả mọi người đều nhớ ra, cho đến nay, người cùng Ngô Khí thi đấu, không có một người nào sống sót. Thậm chí ngay cả thi thể cũng không lưu lại, một chút thịt nát cũng không có, đều hóa thành hư vô, hoàn toàn biến mất trong thiên địa này.

Dưới ngọc bích, Ngô Khí đứng ở nơi đó, trước mặt hắn, quần sự sắc mặt có chút trắng bệch nhìn Ngô Khí. Tên quần sự này

cũng có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, sau khi cảm nhận được khí thể trên người Ngô Khí truyền tới, đáy lòng dâng lên một cảm giác sợ hãi không thể ức chế.

Ánh mắt rơi vào trên ngọc bích, dừng lại ở địa phương có đánh dấu thứ tư, tuần tra tới lui, tựa hồ đang muốn chọn lựa đối tượng khiêu chiến kế tiếp.

Nhưng ngay lúc này, một giọng nói bỗng nhiên vang lên bên tai Ngô Khí.

Ngô sư đệ, ta là Tôn Càn. Người không cần tiến hành khiêu chiến Cửu Phong nữa, ta và Hứa sư huynh của ngươi đã an bài tốt, lấy thực lực của ngươi, có hai người ta đề cử, ai cũng không dị nghị. Đệ tử Đệ tứ phong, mỗi người đều có lai lịch không nhỏ, lại không thích hợp giết chóc quá nhiều.

Xuất diện là được, hai người chúng ta ở bên ngoài tiếp ngươi.

Canh thứ nhất đến mức khó mà viết được chương này, canh thứ hai sau đó là đến.

Nội môn Cửu Phong, từ đệ cửu phong kia bắt đầu, đệ tử cư ngụ trên đó, tu vi chiến lực cảnh giới bắt đầu biến hóa.

Tu vi của Đệ Cửu Phong, Trúc Cơ trở xuống.

Đệ tử Trúc Cơ sơ kỳ ở ngọn núi thứ tám

Đệ tử Trúc Cơ trung kỳ ở ngọn núi thứ bảy

Trong lần luyện chế này.

Đệ tử đệ tử Trúc Cơ đỉnh phong ở phong thứ tư, tu vi Trúc Cơ đỉnh phong.

Đệ tử Kết Đan sơ kỳ ở phong thứ ba

Trong lần luyện chế này.

Đệ tử Kết Đan đỉnh phong ở ngọn núi thứ nhất.

Ngoại môn có mấy ngàn đệ tử, đều là đệ tử linh căn thấp, nếu không có gì ngoài ý muốn, cả đời đều không thể tiến vào cảnh giới Trúc Cơ. Mà nội môn lại không giống, đệ tử có thể ngay từ đầu tiến vào nội môn. Linh căn tư chất chí ít cũng phải là trung phẩm trở lên, càng không thiếu một ít biến dị hoặc là thượng phẩm linh căn.

Linh căn xuất chúng, mang ý nghĩa tu luyện đương nhiên là làm ít lợi nhiều, tiến cảnh thần tốc. Đối với bọn họ, Trúc Cơ không phải là một lá chắn đặc biệt khó khăn qua.

Vách ngăn chân chính khó khăn chính là cảnh giới Kết Đan Tông sư.

Hơn một ngàn đệ tử nội môn, phần lớn đều tập trung ở giữa đệ thất phong cùng đệ ngũ phong, càng đi về phía trước thì càng ít. Đệ tứ phong có gần trăm vị đệ tử Trúc Cơ đỉnh phong, mà trên đệ tam phong kia, lại chỉ có không đến ba mươi vị đệ tử Kết Đan sơ kỳ.

Mà ngọn núi thứ hai có hai mươi người, đều là đệ tử Kết Đan hậu kỳ, quanh năm bế quan, ý đồ tiến vào cảnh giới Kết Đan

đỉnh phong, lại lên một tầng, leo lên ngọn Linh Phong cuối cùng kia.

Trên đệ nhất phong, lời đồn đại chỉ có ba người cư ngụ, chính là ba tuyệt thế thiên tài. Vạn Thi Tông bồi dưỡng hơn trăm năm, mỗi một người đều là nguyên anh tài, tùy thời có thể tiến vào cảnh giới Nguyên Anh, trở thành tồn tại như lão tổ, uy chấn một phương.

Lần này nội môn đại bỉ, đệ tử ở đệ tứ phong tổng cộng tám mươi bảy người đều tham gia, đệ tam phong hai mươi một người tham gia, đệ nhị phong hai mươi người không có người tham gia, đệ nhất phong ba người, không có người tham gia.

Vù vù.

Nghe tiếng gió gào thét truyền đến bên tai, Ngô Khí giờ phút này ngồi ngay ngắn trong một đoàn sương mù đen, nhắm hai mắt, trong lòng nhớ lại một chuyện lúc trước Hứa Phong cùng Tôn Càn nói cho hắn biết.

Hắn quan tâm nhất chính là trận thi đấu nội môn một tháng sau. Hai người giống như cũng đoán được như vậy, liền nói nhiều một chút, kể rõ ràng tin tức nội môn thi đấu cho Ngô Khí.

Hiện tại ba người đều ngồi ngay ngắn, dưới thân đều là sương mù màu đen cuộn cuộn mềm mại. Lúc này Ngô Khí biết, vật này chính là pháp bảo của Tôn Càn, tên là Mặc Vân. Là một kiện linh khí phi hành trung phẩm, chính là lấy khí tức âm sát trong lòng đất luyện chế thành, tồn thời gian khá dài. Bất quá tốc độ phi hành của vật này rất nhanh, còn có tác dụng che giấu, giá trị coi như thượng thừa trong số rất nhiều trung phẩm linh khí.

Cũng không biết đã bay bao lâu, Ngô Khí bỗng nhiên cảm giác tiếng gió bên tai bỗng nhiên biến mất, khói đen trước mắt nhanh chóng tán đi, dần dần lộ ra cảnh tượng rõ ràng.

Đệ tứ phong, một ngọn núi cao lớn xuất hiện trước mắt. Cũng không biết là nguyên nhân ngọn núi này quá lớn hay là vì bay quá gần, Ngô Khí ở trong sương mù đen, dỗi mắt nhìn qua, lại còn không nhìn thấy vách núi này ở nơi nào.

Lại đi lên ngọn núi kia, đã thấy một tòa Vân Hải nặng nề hạ xuống, bao phủ nửa ngọn núi thứ tư vào trong đó.

Đến rồi, Ngô sư đệ, lúc này dưới chân người chính là phong thứ tư.

Mây đen lấy tốc độ cực nhanh hạ xuống, trong nháy mắt rơi xuống đất liền biến mất sạch sẽ, lửa nhất hóa thành một hạt châu màu đen rơi vào trong tay Tôn Càn, thu lấy Mặc Vân xong, Tôn Càn liền nói với Ngô Khí.

Ba người đáp xuống chân núi, Ngô Khí vừa đứng vững đã nhìn lên đỉnh núi. Nhưng trên đó đã sớm bị mây mù che phủ, mặc cho Ngô Khí nghèo kiệt xác như thế nào cũng không thể thấy được cảnh tượng đặc biệt nào.

Ngô sư đệ, phong thứ tư rất lớn, có rất nhiều nơi vẫn là Man Hoang chi địa, căn bản không có người cư trú. Tuy nói như thế, nhưng những nơi man hoang kia đều là từ nơi khác dời đến, nếu muốn lựa chọn động phủ, vẫn là lựa chọn thích thú của mình.

Trên đỉnh núi này, có rất nhiều động phủ tiền bối lưu lại, người mới tới, đều có một lần cơ hội lựa chọn. Nếu đã định ra, liền nhất định phải đến cảnh giới Kết Đan cảnh mới có thể đổi động phủ. Đây cũng là một loại vận khí, hai người chúng ta liền không bồi tiếp sư đệ, đợi sư đệ tuyển xong động phủ, đừng quên mời hai người chúng ta đến làm khách là được.

Hứa Phong khó có cơ hội mở miệng, vẫn luôn là Tôn Càn đang nói chuyện. Lúc này cũng vậy, sau khi nói xong, mỗi người hóa thành một đạo quang mang lướt về hai hướng khác nhau trên đỉnh núi, hiển nhiên là trở về động phủ của mình.

Ngô Khí cũng không dừng lại tại chỗ, tùy ý chọn một phương hướng, liền cất bước đi tới.

Lúc trước trên đường, hai người đã giảng giải xong với Ngô Khí. Hắn bây giờ đã là đệ tử trên đệ tứ phong, không cần phải khiêu chiến bốn vị đệ tử trên ngọn núi thứ tư nữa. Chỉ cần hắn nghĩ, bất cứ lúc nào cũng có thể là đệ tử trên đệ tứ phong.

Thắng liên tiếp mười một người, lại có hai đệ tử tinh anh trên ngọn núi thứ tư đề cử, quản sự phụ trách việc này tựa như

không phải lần đầu tiên đụng phải loại chuyện này. Chỉ là nhân nhật gật gật đầu, liền để Ngô Khí đi theo Tôn Càn và Hứa Phong cùng lên ngọn núi thứ tư.

Từ chân núi bắt đầu đi lên, lại là các loại cảnh tượng mỹ lệ bắt đầu xuất hiện, đến từ các nơi hoặc là tráng lệ, hoặc là xa hoa, hoặc là phiêu miểu cảnh tượng từng cái xuất hiện.

Lúc trước ở đệ thất phong, Ngô Khí đã chọn lựa động phủ, biết được trong những cảnh tượng kia, có khí tức của người, đều là có chủ.

Sau khi đi một hồi, Ngô Khí mới chân chính biết, ngọn núi thứ tư này lớn nhỏ, ít nhất gấp đôi ngọn núi thứ bảy, lấy cước lực ba người, đi ước chừng một canh giờ chi hỏa, lại còn chưa đi hết địa phương như trên núi.

Ngô Khí đang chuẩn bị tùy ý chọn lựa một cái động phủ không quá tệ, tùy tiện tổng hợp một chút là được. Nhưng vào lúc này, một tiếng quát chói tai chột vang lên, truyền đến tai ba người.

Vềo

Hừ, nhà quê từ đâu tới, lại dám xâm nhập địa bàn lão tử. Muốn chết sao.

Theo tiếng quát chói tai hạ xuống, là một thanh niên chân đạp một thanh phi kiếm còn đang phun ra nuốt vào ngọn lửa màu tím. Thanh niên này mặt mũi tràn đầy kiêu căng, ánh mắt nhìn về phía Ngô Khí tràn đầy khinh thường, hận không thể ngửa đầu lên chỗ cao nhất. Nhất là sau khi nhìn thấy tu vi trên người Ngô Khí, một tia nghi hoặc cùng khinh miệt lập tức xuất hiện ở khóe miệng của hắn.

Còn là một phệ vật Trúc Cơ trung kỳ, từ lúc nào trên đệ tứ phong của ta, phệ vật Trúc Cơ trung kỳ cũng có thể đi lên, thật sự là hồ đồ.

Thanh niên kiêu căng vẫn giẫm trên phi kiếm như trước, khinh miệt nhìn Ngô Khí, một chút ý tôn trọng cũng không có. Ở sau lưng thanh niên kiêu ngạo là một tòa đình đài lầu các, tọa lạc trong một hồ nước rừng trúc, rất là tao nhã, căn bản không

giống khí tượng Ma Tông, ngược lại giống như chỗ ở của tông môn Tiên Đạo.

Bất quá nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện chỗ đặc thù của nơi đó.

Trên đỉnh đài lâu các khắc họa lệ quỷ hung thú không nói, chung quanh một mảng lớn rừng trúc chung quanh, tuy đều là màu xanh lá, nhưng là màu xanh lá, nhìn có chút quái dị. Mà một phương hồ nước kia, bên trong tựa hồ có đồ vật gì đó yên lặng, từng sợi tanh hôi cùng nhân nhật thi khí tràn ra, nếu không cẩn thận cảm ứng, chỉ sợ còn không thể biết được huyền bí trong đó.

Ngô Khí nhìn nửa ngày, bỗng nhiên sắc mặt khẽ động, trong đôi mắt hiện lên một tia dị sắc, thầm nghĩ trong lòng: Hồ Độc Trúc, không nghĩ tới dưới cảnh tượng nhả trí như vậy, đều là khí tượng Ma Tông đáng sợ. Nếu tại đây tu luyện, lại là đối với tiến cảnh ma công rất có ích lợi, đáng tiếc đã có chủ.

Bất quá...

Khóe miệng Ngô Khí bỗng nhiên nhếch lên một vòng cung tàn nhẫn, hơi ngẩng đầu lên, nhìn về phía thanh niên kiêu căng trên không trung.

Thứ hai là càng lúc càng mệt, đi ngủ.

Nơi đây không phải nơi phế vật như người có thể tới, cút ra ngoài cho ta, để ta nhìn thấy người, liền để người ném thử đàu khổ lửa độc thiêu tâm.

Thanh niên kiêu căng kia đứng ở trên phi kiếm, ánh mắt nhìn về phía Ngô Khí rất là chán ghét, từng tia sát khí tràn ra, tựa như muốn xuất thủ giết chết Ngô Khí.

Cũng khó trách thanh niên này lại như vậy, lấy tu vi Trúc Cơ đỉnh phong của hắn, sao lại nhìn một đệ tử Trúc Cơ trung kỳ được. Không ra tay giết chết Ngô Khí cũng không tệ, chỉ có điều thanh niên này định buông tha Ngô Khí, Ngô Khí lại không có ý định buông tha cho hắn.

Đây là động phủ của người.

Ngô Khí không có chút ý tứ rời đi nào, bỗng nhiên lạnh nhạt hỏi một câu, tên kiêu căng kia nghe thấy Ngô Khí nói, thân hình chợt dừng lại, sắc mặt chợt lạnh lẽo.

Nếu không phải động phủ của ta, ta đuổi người đi làm gì. Người còn không đi, thì thật sự không đi được.

Thanh niên kiêu căng kia sắc mặt lạnh như băng, từng tia sát ý ngưng tụ, nhìn về phía Ngô Khí ánh mắt biến hóa càng thêm bất thiện.

Dem cái động phủ này nhường cho ta thế nào?

Ngô Khí lại mở miệng, lần này thanh niên kiêu căng kia lại ngây ngẩn cả người, giống như nghe được một lời nói không thể tin được.

Người nói cái gì cười ha ha, người muốn cướp của động phủ ta một tên phế vật Trúc Cơ trung kỳ, lại muốn cướp động phủ của lão tử, thật sự là buồn cười, buồn cười cực kỳ. Không nghĩ tới ta vừa mới xuất quan, lại gặp phải chuyện thú vị như vậy.

Thanh niên kiêu căng sừng sốt trong nháy mắt, chỉ vào Ngô Khí cười ha ha, một câu châm biếm từ trong miệng hắn nói ra. Vừa nói, sát ý trên người thanh niên kiêu ngạo kia trở nên

càng thêm nồng đậm, phi kiếm dưới chân cũng bắt đầu phun ra ngọn lửa màu tím bạo liệt.

Chỉ bằng vào lời này của người, hôm nay người không đi được, vừa vặn ta luyện thành một môn thần thông mới xuất quan. Đang lo không người thí nghiệm uy lực một chút, không nghĩ tới ngủ gật liền đưa tới gối, bắt người tới thử xem. Một phé vật Trúc Cơ trung kỳ, dám bước lên ngọn núi thứ tư, chết cũng đáng đời.

Thanh niên kiêu căng nhe răng cười, tay bấm kiếm quyết, phi kiếm dưới chân hần lập tức phát ra hào quang kịch liệt. Một ngọn lửa màu tím từ trong thân kiếm phun ra, hóa thành một con rắn lửa to lớn, cắn về phía Ngô Khí.

Rất là tùy ý, bất quá đối với một tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ mà nói, ngọn lửa màu tím kia đã là cực kỳ nguy hiểm. Vạn Thi Tông có rất nhiều công pháp, thần thông loại hỏa diễm càng thêm đa dạng, mỗi loại hỏa diễm đều không giống nhau.

Ngọn lửa màu tím từ trong thanh kiếm kiêu ngạo phun ra, chính là ngọn lửa tam giai, uy lực cường đại, còn có kịch độc. Đối với tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ, muốn né tránh hoặc là chống cự uy lực của ngọn lửa kia, không khó chút nào. Nhưng đối với Trúc Cơ trung kỳ bình thường mà nói, uy lực của ngọn lửa kia không phải dễ dàng thừa nhận.

Thanh niên kiêu căng phát ra một đạo độc diễm công kích, sau đó không tiếp tục công kích, khinh miệt quét nhìn Ngô Khí một chút, đại khái là nghĩ chỉ cần một đạo hỏa diễm kia liền có thể làm cho Ngô Khí luống cuống tay chân.

Vù vù

Một màn kinh dị xuất hiện trước mắt thanh niên kiêu căng, mắt thấy ngọn lửa màu tím kia sắp tới người, Ngô Khí chỉ nhẹ nhàng bước qua bên cạnh, có chút tư thế khó chịu, nhưng trong sát na lại ngang ngược lướt qua mây trượng, khó khăn lắm mới tránh được ngọn lửa độc màu tím kia.

Nhìn thấy một màn này, kiêu ngạo thanh niên lập tức sùng sốt, chột lộ ra vẻ dữ tợn.

Không nhìn ra có chút bản lĩnh, vừa vặn, để ta thử xem ngươi có mấy cân mấy lượng, dám nói khoác không biết ngượng, đoạt động phủ của ta.

Thanh niên kiêu căng cũng không phải đồ ngốc, Ngô Khí bước ra một bước, hần lập tức thu hồi lòng khinh thường, biết được thanh niên xấu xí trước mắt không phải là quả hồng mềm có thể tùy ý nhào nặn.

Tử Diễm Kiếm Quyết

Hừ lạnh một tiếng, năm ngón tay thanh niên kiêu căng biến hóa, bấm kiếm quyết, chợt, phi kiếm dưới chân hần hóa thành một đạo tử quang. Thoáng một cái bay đến đỉnh đầu Ngô Khí, một hóa mười, mười hóa trăm, độc diễm màu tím chớp động, từng đạo hàn kiếm khí bám vào hỏa diễm nháy mắt thành hình.

Vèo vèo.

Không khí bỗng trở nên nóng rực, mùi hôi tanh nhàn nhạt tản ra, khí tức âm hàn sắc bén giống như đang cắt chém hư không, mấy trăm đạo tử sắc hỏa diễm kiếm khí, bỏ về phía Ngô Khí.

Có thể trở thành Tử Diễm Kiếm Quyết cấp cao tam giai vừa luyện thành này, không biết là may mắn của ngươi hay là bất hạnh.

Thanh niên kiêu căng từ trên cao nhìn xuống Ngô Khí, trong mắt chớp động một vòng thương hại, cũng không phải thật sự thương hại, là khinh miệt đáng thương. Như Vương tộc cao cao tại thượng, nhìn dân nghèo khổ giãy dụa tầng cuối.

Hỏa diễm kiếm khí đầy trời hạ xuống, mỗi một đạo kiếm khí đều đủ để lấy đi tính mạng một tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ. Mấy trăm đạo kiếm khí đồng thời rơi xuống, cho dù là tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ cũng giống vậy, ngăn cản không nổi, nhất định phải trọng thương.

Nhìn thấy mấy trăm đạo hỏa diễm kiếm khí trên đỉnh đầu, trên mặt Ngô Khí xuất hiện một vòng kinh ngạc. Trong lòng thầm nghĩ, trên ngọn núi thứ tư này quả nhiên khác với đệ tử của các ngọn núi khác, tùy tiện gặp một người, đều có thủ đoạn như thế. So với những đệ tử ngọn núi thứ năm kia, mạnh hơn

đâu chỉ mấy lần, khó trách ngọn núi thứ tư là Phân Thủy lĩnh, là khu vực phân chia đệ tử tinh anh nội môn.

Vào đệ tử phong là có thể tính là vào hàng ngũ đệ tử tinh anh, đệ tử các phong khác, thì chỉ có thể nói là đệ tử bình thường. Cho dù có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, cũng vậy.

Phù.

Nhìn lướt qua mấy trăm đạo hỏa diễm kiếm khí khủng bố không gì sánh được trên không trung mà đến, Ngô Khí lại không có ý ngênh chiến, cũng không có ý định cùng thanh niên kiêu căng kia chém giết một phen, dưới chân khẽ động. Huyền ảnh rậm rạp, sau một khắc, thân ảnh Ngô Khí đã xuất hiện cách đó hơn mười trượng.

Xuy xuy xuy xuy xuy xuy...

Mấy trăm đạo hỏa diễm kiếm khí vô địch rơi vào chỗ Ngô Khí ban đầu đứng, trong nháy mắt, mặt đất kia trở nên thủng trăm ngàn lỗ, từng đạo khói trắng bốc lên, nương theo mùi hôi tanh của kịch độc.

Chỉ là giữa bạch yên lượn lờ, lại không có thân ảnh Ngô Khí, lúc này trên mặt thanh niên kiêu căng kia cũng xuất hiện vẻ kinh ngạc.

Tránh thoát, thân hình Ngô Khí xuất hiện cách đó hơn mười trượng, một đạo hỏa diễm kiếm khí uy thế kinh người, một đạo cũng không thể chạm đến thân thể của hắn, đều bị hắn tránh thoát.

Đây.

Trên mặt thanh niên kiêu căng kinh ngạc, quay đầu nhìn về phía Ngô Khí, lúc này lại nghe thấy một tiếng quát nhẹ bên tai, ánh mắt đối mặt với Ngô Khí. Đã thấy trong hai mắt Ngô Khí chẳng biết lúc nào không còn con ngươi, chỉ còn lại hai vòng xoáy u ám đang xoay tròn, một cỗ hấp lực quỷ dị sinh ra, tựa như muốn hút cả linh hồn của hắn vào trong.

Một hơi thở, tâm thần của thanh niên kiêu căng thất thủ, mặc dù chỉ có thời gian ngắn ngủn một hơi thở. Bất quá một hơi này đối với Ngô Khí mà nói, đã đủ rồi.

Chờ thanh niên kiêu căng kia tỉnh lại lần nữa, trên thân đã quấn lên một cái dây leo màu đỏ sậm, phía trên dây leo hình như có gai ngược sắc nhọn, đang chậm rãi thu nạp lực lượng trong cơ thể thanh niên kiêu ngạo kia.

Nếu không phải Ngô Khí tận lực áp chế, lúc này thanh niên kiêu căng kia đã bị Hóa Thi Đằng hấp thu sạch sẽ. Bất quá trong lòng Ngô Khí tự có suy nghĩ, là lấy thanh niên kiêu căng này cũng không hạ tử thủ, mà là lấy hóa thi đằng trói buộc.

Hóa Thi Đằng bây giờ bị phương pháp cổ xưa Ngô Khí trở lên tế luyện cực kỳ quý dị, không giống với Hóa Thi Đằng lúc đầu, uy lực cũng trở nên quý dị.

Ngô Khí khống chế Hóa Thi Đằng hấp thu lực lượng trong cơ thể thanh niên kiêu ngạo, rất nhanh chân nguyên trong cơ thể thanh niên kia liền bị thu nạp sạch sẽ, sau đó hóa Thi Đằng liền bắt đầu thu nạp tinh nguyên trong cơ thể thanh niên kiêu ngạo.

Hóa Thi Đằng trói thanh niên kia chặt chẽ, ký hiệu màu đỏ sậm mờ hồ di động, thân cây mọc đầy gai nhọn trở nên tươi đẹp, nếu không phải Ngô Khí khống chế, chỉ sợ Hóa Thi Đằng sẽ thư sướng lay động.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, đây là thứ quý quái gì, người làm gì ta vậy.

Cảnh giới của ta, sao lại bắt đầu rút lui, rốt cuộc người đã làm gì với ta.

Thanh niên kiêu căng vừa tỉnh táo lại, lập tức muốn mắng to Ngô Khí, lại phát hiện toàn thân mình không thể động đậy. Hơn nữa chân nguyên trong cơ thể toàn bộ biến mất, quanh thân dưới, một cỗ hấp lực quý dị từ bên ngoài sinh ra, sau đó nhanh chóng hút lấy lực lượng trong cơ thể mình.

Bất quá thời gian mười mấy hơi thở, thanh niên kiêu căng đã từ đỉnh Trúc Cơ rút xuống Trúc Cơ hậu kỳ, hơn nữa còn đang không ngừng lùi lại.

Hoảng sợ trong nháy mắt chiếm cứ tâm thần hắn, nhiều năm không xuất hiện sự sợ hãi hiện lên, khiến vẻ mặt thanh niên kiêu căng không còn ngạo khí lúc trước, chỉ là không ngừng

giấy dựa. Định phá vỡ Thi Đằng trói buộc trên người, đáng tiếc, đừng nói lấy lực lượng hiện tại của hắn, chính là lúc không tổn hao chút nào, đơn đả độc đấu, hắn cũng không phải đối thủ của Hóa Thi Đằng.

Hóa Thi Đằng mặc dù còn chưa tiến vào thời kỳ thành thực làm cho Nguyên Anh lão tổ phải tránh né, nhưng dưới tế luyện của Ngô Khí, đã dần dần thoát ly kỳ Ấu Niên, hơn nữa uy lực càng thêm quý dị.

Thanh niên kiêu căng tuy có tu vi Trúc Cơ đỉnh phong, nhưng trong mắt Ngô Khí, hắn không khác gì với đệ tử Trúc Cơ hậu kỳ bình thường. Tế ra Hóa Thi Đằng, Ngô Khí căn bản không sợ bất cứ tu sĩ nào từ Kết Đan trở xuống.

Àm

Mặc kệ thanh niên kiêu căng bị trói trên mặt đất, Ngô Khí trực tiếp đi thẳng về phía trước, thần niệm hùng hậu tràn ra, bao trùm về phía trước một mảnh kỳ cảnh, một mảnh rừng trúc cùng một mặt hồ tạo thành động phủ.

Một lát sau, Ngô Khí từ từ mở mắt ra, một tia vui sướng nhàn nhạt xuất hiện ở trong đó.

Hôm nay tiểu gia tâm tình tốt, đã được động phủ của người, liền không cần tính mạng của người. gọt người hai tầng tu vi, xem như cảnh cáo.

Ngô Khí khẽ vẫy tay, Hóa Thi Đằng đang trói chặt thanh niên kiêu ngạo lập tức bay lên, một lần nữa quán quanh cánh tay Ngô Khí. Thu hồi Hóa Thi Đằng, Ngô Khí cũng mặc kệ thanh niên còn đang co quắp dưới mặt đất kia, dưới chân khẽ động, trực tiếp đi về phía động phủ cách đó không xa.

Thứ nhất là đến tiểu lâu công tác xong còn phải bị thương nặng đêm khuya, chuyện mới trình, vẫn là như vậy, bình thường tận lực hai cái càng tối càng đảm bảo, hai bên không được bộc phát trả nợ. Mặt khác nhắc nhở một chút, sách vở là dòng tà ác, chân lợn là bại hoại, không phải là người tốt, người độc không thích vẫn là không nhìn mới thỏa đáng.

Trên phong thứ tư, một chỗ bí ẩn, có một mảnh rừng trúc, một hồ nước.

Rừng trúc rậm rạp, mỗi một cây trúc đều xanh biếc ướt át, màu sắc tươi đẹp có chút quái dị. Mà hồ nước kia, không lớn không nhỏ, phương viên khoảng trăm trượng, tĩnh mịch vô cùng. Thỉnh thoảng có thể thấy được một ít khí thể màu xám xanh từ trong hồ bay lên, trên mặt hồ hình thành từng đám mây xám lưu động.

Rừng trúc gần hồ nước kia, dường như hỗ trợ lẫn nhau thành một thể.

Sâu trong rừng trúc, có một tiểu viện tinh xảo. Tiểu viện này mặc dù ở trong rừng trúc, cũng không phải do cây trúc kiến tạo thành, chính là một loại cây xanh kỳ dị. Bởi vì cây xanh kia cũng là màu xanh, rất là tương tự với hoàn cảnh chung quanh, không nhìn kỹ, cũng không cách nào nhìn thấy tiểu viện ẩn giấu sâu trong rừng trúc.

Vào thời khắc này, ở giữa tiểu viện, một thanh niên xấu xí đang ngồi ngay ngắn ở trên mặt đất. Hai mắt hơi gầy, giống như ngủ mà không phải ngủ. Nghe kỹ, trên người thanh niên này lại không có một tia khí tức, hô hấp nhịp tim đều không có. Phảng phất như chết đi, chỉ là nếu có người có tu vi cao thâm ở đây, nhất định có thể phát hiện, trong thiên địa chung quanh, lượng lớn thiên địa linh khí đang từ bốn phương tám hướng lao tới, hướng thân thể thanh niên xấu xí kia mà đi.

Không cần phải nói, người này chính là Ngô Khí. Hắn đã ngồi ngay ngắn ở trong tiểu viện kia mấy ngày, mấy ngày trước, hắn dễ dàng đánh bại chủ nhân nơi đây, thanh niên kiêu căng kia, thuận lý thành chương chiếm cứ động phủ này, ngày đó bắt đầu tu luyện ở chỗ này.

Ngồi xuống chính là mấy ngày, hôm đó chính là lúc hắn muốn tỉnh lại.

Quả nhiên, sau một lát, Ngô Khí vốn còn đang ngồi ngay ngắn trong tiểu viện chợt mở hai mắt ra.

Vù vù

Hai luồng hơi mang quỹ dị bỗng nhiên từ trong mắt Ngô Khí bắn ra, trong nháy mắt, trong rừng trúc tựa hồ bị một cỗ khí tức cổ xưa tĩnh mịch bao trùm. Khí tức này cực kỳ mục nát, tiếp xúc với hết thảy tựa như sẽ bị vô tình ăn mòn, biến thành bụi bặm biến mất. Ngay cả một phương thiên địa, tựa hồ cũng bị ánh mắt của Ngô Khí nhìn mục nát.

Vù vù

Đột nhiên, gió nổi lên. Không biết từ đâu xuất hiện một trận gió thổi vào trong rừng trúc, cũng vừa lúc này, luồng khí tức hoang dã tĩnh mịch kia đã biến mất. Như chưa bao giờ xuất hiện qua, tất cả đều không có biến hóa, vẫn là nguyên dạng.

Đáng tiếc, cuối cùng vẫn là không phải nhận, Hoang Cổ truyền thừa này quả nhiên không tầm thường. Lấy tu vi Trúc Cơ trung kỳ của ta bây giờ, vẫn không thu hoạch được gì.

Bất quá như vậy cũng tốt, trong lòng không có tạp niệm mới có thể tinh tiến, tham nhiều cũng không phải chuyện tốt, lấy nội tình của ta, nhai không nát ngược lại là thứ yếu, nếu chống đỡ nổi, vậy quá mức oan uổng.

Ngô Khí ngừng tu luyện, nhưng vẫn không có đứng dậy, chỉ ngồi ngay ngắn tại chỗ, trong miệng lẩm bẩm, tựa hồ đang nói cái gì đó. Chẳng qua thanh âm quá nhỏ, chỉ có một mình hắn nghe thấy mà thôi.

Một lát sau, Ngô Khí tựa hồ không muốn tiếp tục tu luyện nữa, thân hình chậm rãi đứng lên. Lúc đứng dậy, ngón tay bấm vài cái, lại tính toán rõ ràng thời gian hao phí khi tu luyện.

Còn hơn hai mươi ngày nữa, là nội môn đại bỉ, có gần trăm người tham gia. Tuy nói nhân số kém xa so với ngoại môn đại bỉ, nhưng tu vi mạnh yếu, lại hoàn toàn không thể so sánh.

Không nói mười người Kết Đan tông sư hội trên ngọn núi thứ ba kia tham gia thí luyện, chính là ngọn núi thứ tư này, chỉ sợ

có không ít nhân vật lợi hại che giấu không lộ diện. Tám mươi bảy người Trúc Cơ đỉnh phong, không có khả năng đều là nhân vật tầm thường, chỉ sợ hơn phân nửa đều là cường giả. Thang lão quỷ kia được xưng là lão đại của ngọn núi thứ tư, chỉ sợ cũng là một loại cười, nội môn thi đấu mới là thời điểm những nhân vật lợi hại ở trên ngọn núi thứ tư hiện thân.

Thừa dịp còn có chút thời gian, cần phải đi Truyền Công đường kia lĩnh mấy môn công pháp thần thông, dung luyện một phen, cũng có thể hoàn thiện ám sát thuật kia hoàn thiện một chút. Dựa vào ngoại vật tóm lại cũng không phải chuyện tốt, đến ngày sau, Hóa Thi đẳng chỉ sợ cũng chưa chắc có thể giúp ta bao lâu.

Ngô Khí đã bấm đốt tính toán xong thời gian, nhưng trong lòng lại có không ít ý niệm hiện lên trong đầu. Trong lúc trầm ngâm, tựa hồ đã nghĩ thông suốt không ít chuyện. Sau khi một ý nghĩ cuối cùng hiện lên trong lòng, Ngô Khí liền đứng dậy, không nhìn gian nhà trúc sau lưng, trực tiếp đi ra ngoài rừng trúc.

Ra khỏi rừng trúc, Ngô Khí nhìn lướt qua hồ nước xuất hiện trước mặt, trên mặt hiện lên một tia dị sắc. Trước khi tiến vào đây, Ngô Khí đã biết rõ chỗ hồ nước này và rừng trúc có chỗ bất phàm, chẳng qua lúc đó Ngô Khí chỉ nhìn sơ qua, cũng không có thâm nhập nhìn.

Hiện tại đại bỉ nội môn sắp tới, Ngô Khí cũng không muốn phí sức đi dò xét nơi này có gì kỳ dị, sau khi nhìn lướt qua, liền vội vàng nhắc chân lên, vội vàng đi qua.

Bên trong nội môn chín ngọn núi, sâu trong mây trắng, là một quần thể cung điện lớn, từng tòa cung điện to lớn tạo hình khác nhau lơ lửng quanh Vạn Thi điện to lớn vô cùng ở trung tâm kia.

Nghe đồn Cửu Phong chính là một tòa trận pháp, hình thành trận thể cường đại, để duy trì quần thể cung điện trên không trung tồn tại, là lấy nội môn Cửu Phong, mỗi một tòa đều có thông đạo thông hướng cung điện trong không trung, cái này ở trong nội môn, đã không tính là bí mật gì.

Chỉ cần nghĩ, cho dù là đệ tử cấp thấp nhất trên Đệ Cửu Phong, cũng có thể tiến vào quần thể cung điện trên không trung. Chỉ là đại đa số đệ tử trên Đệ Cửu Phong đều sẽ không tiến vào trong đó, bởi vì còn đang ở đệ tử trên Đệ Cửu Phong, tu vi đều thấp đến đáng thương, mà quần thể cung điện trên không, tùy tiện một đệ tử, cũng đều là tồn tại Trúc Cơ trung kỳ, thậm chí hậu kỳ.

Đệ tử trên Đệ Cửu phong đều không đủ tu vi Trúc Cơ, nếu ăn no rửng mỡ không có việc gì chạy đi đâu, không cần thận đặc tội với một vị đệ tử có tu vi mạnh mẽ nào đó lắm rồi.

Người trong Ma môn, tính cách ngoan ngoãn không biết bao nhiêu, người khát máu thích giết chóc cũng không ít, đặc tội với bọn họ, lúc nào cũng có thể mất mạng. Cho nên ở nội môn, tu vi thấp, bình thường đều ngoan ngoãn co đầu rút cổ ở trong địa ngục, liều mạng tu luyện. Không dám mạo hiểm, hy vọng trong tương lai, một ngày nào đó tu vi tăng vọt, liền có thể ra ngoài, hãnh diện một lần.

Ngô Khí chỉ có tu vi Trúc Cơ trung kỳ, lẽ ra tu vi này ở nội môn rất thấp. Nhưng khi bóng dáng Ngô Khí xuất hiện trong cung điện, mọi người lại không có một ai dám lộ ra vẻ khinh thường, mà là nhao nhao nhìn về phía Ngô Khí với ánh mắt kính sợ, hẩn đi đến chỗ nào, nơi đó liền tránh ra.

Kính nể cường giả.

Bất kể là ở nơi nào, đều giống nhau. Nắm đám ai cứng, người đó chính là đạo lý. Ngô Khí vì từ đệ thất phong tiến vào đệ tứ phong, khiêu chiến với Cửu Phong, giết hơn mười người, trên lôi đài thân ảnh hung sát kia đều khiến cho mấy trăm người đang xem cuộc chiến đều sợ hãi.

Không biết rằng hung danh của Ngô Khí, trong vòng mấy ngày đã truyền khắp toàn bộ nội môn. Cho dù một ít đệ tử bề quan cũng đều nhao nhao xuất quan, tỏ vẻ hứng thú với Ngô Khí. Thậm chí trên đệ tứ phong, trong một ngày liền có mấy chục người chú ý tới Ngô Khí, đang âm thầm quan sát Ngô Khí.

Những người còn lại là kính sợ Ngô Khí, nhưng những người trên đệ tứ phong, lại không một ai kính sợ Ngô Khí. Bọn họ đều chỉ một ý niệm, cũng là nghi vấn, đó là vì sao một đệ tử phế vật Trúc Cơ trung kỳ lại có thể liên tục giết mười đối thủ Trúc Cơ hậu kỳ, hơn nữa còn không phí sức chút nào.

Cuối cùng đem điểm máu chốt quy kết thành bảo vật Ngô Khí có được, tin tức tiết lộ ra ngoài, nhất thời người tứ phong ngấp nghé Ngô Khí thoáng cái liền nhiều lên không ít.

Một kiện đệ tử có thể làm cho một tên Trúc Cơ trung kỳ trong vòng một ngày, giết liên tục mười một tên đệ tử Trúc Cơ hậu kỳ, tất nhiên không phải bảo vật bình thường có thể so sánh, nói không chừng là linh khí đỉnh phong. Thậm chí có người to gan, đem cây dây leo đỏ sậm Ngô vứt bỏ nắm giữ kia quy kết làm huyền khí.

Bất quá trong suy đoán, cũng có người đoán trúng, có người suy đoán cây dây leo đỏ sậm trong Ngô Khí Thư chính là nguyên nhân mà lão tổ có thể làm cho nó tránh lui Hóa Thi Đẳng. Bất quá suy đoán này ngược lại không có bao nhiêu người nguyện ý tin tưởng, một là lúc này hóa thi đẳng bị Ngô Khí tế luyện qua, uy lực ngoại hình đều rất khác với Hóa Thi Đẳng trước kia.

Mặc dù có người đoán ra, cuối cùng cũng chỉ là suy đoán mà thôi, không bắt Hóa Thi Đẳng vào trong tay, thì không cách nào phán định dây leo đỏ sậm kia đến cùng có phải là hóa thi đẳng hay không.

Đối với các loại ánh mắt phức tạp chung quanh, Ngô Khí làm như không thấy, lên dãy cung điện. Sau khi xác định rõ phương hướng, liền cất bước đi về một chỗ thiên điện.

Trước cửa Thiên điện, người đến người đi, rất là náo nhiệt, sẽ không thua chút nào nội vụ đường kia. Chỉ thấy trên đỉnh Thiên điện, một tấm bảng hiệu treo trên đó ba chữ lớn.

Truyền Công đường...

Canh hai cuối cùng cũng coi như xong rồi, một nhọc ngủ thiếp đi.

Truyền công đường, mặc kệ ngoại môn hay nội môn, đều có truyền công đường tồn tại. Chỉ là truyền công đường của nội môn này, khác với ngoại môn.

Trong ngoại môn truyền công đường, tuy có không ít pháp quyết thần thông, đều là tam giai trở xuống. Bởi vì ngoại môn, không có một đệ tử Trúc Cơ cảnh, nhất giai nhị giai công pháp thần thông, đối với đệ tử luyện khí kỳ mà nói, lại vừa vặn thích hợp.

Hiện tại ở nội môn, ít nhất mấy trăm vị đệ tử Trúc Cơ, tự nhiên cần đại lượng công pháp cùng thần thông tam giai. Thậm chí tứ giai ngũ giai công pháp thần thông cũng không phải không có, chỉ cần người có đủ điểm cống hiến tông môn, những thứ này đều có thể đạt được.

Ngô Khí đứng bên ngoài Truyền Công đường, vừa đi vào bên trong, vừa tính toán chọn lựa những thần thông kia để tu luyện.

Từ tạp dịch tiến vào ngoại môn, sau đó lại tiến vào nội môn. Mấy năm thời gian, Ngô Khí từ một người bình thường, một bước trở thành một tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ. Tốc độ này, chính là những thiên tài trong nội môn, cũng không có mấy ai có thể so sánh với Ngô Khí.

Bất quá bởi vì một ít nguyên nhân, đến nay Ngô Khí đều chưa tu luyện qua thần thông gì. Chém giết nhau, đều là dựa vào khát máu thi trùng hoặc Hóa Thi Đằng, ngay cả ám sát thuật cùng bộ pháp từ trong truyền thừa Hoang Cổ, cũng chỉ là khúc nhỏ, tiểu đạo mà thôi, thiếu hụt lực lượng sát thương máu chó.

Nội môn đại bi sắp tới, Ngô Khí không thể đem hy vọng ký thác lên trên thi trùng khát máu và Hóa Thi Đằng, để cho hãn nghị tới muốn đổi lấy mấy môn thần thông, nhưng không phải vì tu luyện những thần thông kia, mà là vì dung luyện, hoàn thiện ám sát thuật của mình.

Thích hợp với bản thân mình mới là tốt nhất.

Những thần thông kia tuy rằng lợi hại, nhưng động một chút là cần thời gian đại lượng mới có thể tu luyện hoàn thành. Nhất là một ít thần thông uy lực đặc biệt to lớn, càng cần phải nhận hết tra tấn, tiêu phí mấy chục năm mới có thể luyện thành.

Ngô Khí không thể chờ lâu như vậy, hơn nữa hẳn có một loại trực giác, thuật ám sát tuy rằng rất đơn giản, nhưng lại rất hữu dụng. Nếu có thể tiếp tục hoàn thiện, uy lực tất nhiên bất phàm.

Tín đi vào, lập tức nhìn thấy người bên trong không ít, bất quá so sánh với nơi này thì nơi đây an tĩnh hơn nhiều, nhìn qua có hơn mười người ở bên trong, lại không nghe thấy thanh âm ồn ào.

lọt vào mắt nhìn lại, từng dãy giá sách làm bằng xương xếp chỉnh tề ở trong điện, mấy chục đệ tử nội môn ở trong đó xuyên thẳng qua, chọn lựa thần thông pháp quyết.

Nhìn từ điểm này, nơi này ngược lại giống với truyền công đường ở ngoại môn.

Ngô Khí cũng không chậm trễ thời gian, trực tiếp đi vào trong, không để ý tới người bên ngoài, đi về phía mấy chục kệ sách kia.

Sau một lát, thân ảnh Ngô Khí từ trong Truyền Công đường đi ra, trong tay nắm chặt mấy miếng ngọc giản. Trong nháy mắt bước ra khỏi Truyền Công đường, trong tay liền có hào quang lập loè, mấy miếng ngọc giản kia biến mất không thấy gì nữa, sau đó Ngô Khí liền triển khai thân hình, đi về phía động phủ đệ tứ phong của mình.

Vội vàng trở về đệ tứ phong, thân hình Ngô Khí trực tiếp bay vào chỗ sâu rừng trúc kia.

Vào đêm, trong một gian tiểu viện sâu trong rừng trúc, trong sân có một khối đá xanh. Mà lúc này, Ngô Khí liền ngồi xếp bằng trên tảng đá kia.

Trước mặt Ngô Khí, bốn miếng ngọc giản theo thứ tự xếp ra, trôi nổi giữa không trung, tản ra quang mang mờ lung.

Tàng Ảnh Quyết

Tàn Huyết Quyết.

Ẩn Khí Quyết.

Trước mặt Ngô Khí, tổng cộng có bảy miếng ngọc giản trôi nổi, bảy miếng ngọc giản này đều ghi chép một thiên công pháp hoặc là thần thông. Hao phí của Ngô Khí khoảng năm vạn điểm công hiến mới đổi được, nếu không phải Ngô Khí hai lần tiến vào đầm lầy chôn xương giết chóc, đạt được không ít đồ tốt, đổi lấy điểm công hiến tông môn, lập tức cũng không thể xuất ra nhiều như vậy.

Bảy loại công pháp thần thông, tuy đều là cấp ba, nhưng đối với các đệ tử nội môn khác mà nói, lại là tồn tại như gân gà. Bởi vì bảy loại thần thông này, đều không phải loại có thể tu luyện rất lâu, uy lực to lớn.

Mà đều là một ít thần thông thiên môn, như là ẩn tàng thân hình, lấy phương thức tự hại bộc phát ra lực sát thương mạnh mẽ, hoặc là thân pháp thần thông các loại.

Nếu những đệ tử nội môn khác biết được Ngô Khí dùng năm vạn điểm công hiến, đổi lại bảy loại thần thông vô dụng kia trở về, nhất định sẽ mắng to Ngô Khí bại gia tử.

Ngô Khí lại mặc kệ những thứ này, điểm công hiến tông môn đổi với hãn mã mà nói, chỉ là con số mà thôi. Thứ hãn thật sự để ý, làm sao trở nên cường đại hơn.

Bảy loại thần thông kia là hãn chọn lựa tiến hành dung luyện, cũng không phải là tu luyện, mà là tham khảo những thần thông này, hoàn thiện chính mình ngộ ra ám sát thuật. Nếu không phải thời gian không cho phép, lại qua hơn hai mươi ngày nữa chính là nội môn đại bỉ, Ngô Khí khẳng định sẽ không chỉ chọn lựa bảy loại thần thông.

Điều chỉnh tốt trạng thái, Ngô Khí duỗi bàn tay ra, nắm chặt một quả ngọc giản trong đó trước người.

Vù vù

Thần niệm tràn ra, thăm dò vào trong ngọc giản kia, xem nội dung bên trong.

Tàng Ảnh quyết, ngọc giản trong tay Ngô Khí cầm, là ngọc giản ghi chép Tàng Ảnh quyết. Thần niệm đắm chìm trong ngọc giản, trong đầu Ngô Khí lại chậm rãi bồi dưỡng, diễn luyện thần thông ghi chép trong ngọc giản kia.

Đột nhiên, Ngô Khí mạnh mẽ đứng dậy, cả người phảng phất như biến thành một bóng đen, trong nháy mắt hòa vào trong bóng tối. Lúc này là đêm khuya, nhưng trên cao có trăng, phải nhìn rõ một số cảnh vật vẫn không có vấn đề gì.

Nhưng lúc này, Ngô Khí bước ra một cước, rơi vào trên bóng tối chỗ biên giới. Trong nháy mắt đó, Ngô Khí biến mất, cả người như hoàn toàn dung nhập vào trong bóng tối. Hoàn toàn không nhìn thấy, bóng dáng Ngô Khí biến mất ở nơi nào, biến thành không khí, giống như chưa bao giờ xuất hiện vậy.

Vù vù

Sau một lát, thân hình Ngô Khí từ trong bóng tối chen ra, trong tay còn cầm một quả ngọc giản.

Trách không được bị gọi là gân gà, dục ảnh ảnh hữu ảnh, nếu không phải có thể tránh thoát thần niệm dò xét, chỉ sợ thần thông này cũng không thể trở thành pháp quyết tam giai sơ giai.

Tùy ý ném Tàng Ảnh Quyết trong tay qua bên cạnh, bàn tay khẽ vẫy, lại một miếng ngọc giản rơi vào lòng bàn tay của hắn.

Tàn Huyết Quyết.

Tùy ý nhìn lướt qua tên công pháp thần thông khắc trên ngọc giản, Ngô Khí liền dùng thần niệm thăm dò vào trong ngọc giản này.

não hải giống như là ùn ùn nấu nước, bất cứ lúc nào đều sẽ sôi trào, thần niệm xem công pháp thần thông trong ngọc giản kia, trong đầu bắt đầu diễn luyện.

Trong sân nhỏ kia đứng bất động mười mấy hơi thở, sau một khắc, Ngô Khí động dậy.

Uống xong...

Dưới chân đột nhiên động, huyễn ảnh bộc phát, cả người Ngô Khí trong nháy mắt lướt ra khỏi sân. Xuất hiện ở trong rừng trúc, khuôn mặt đỏ lên, làn da trần trụi cũng đều là màu đỏ như máu, như huyết dịch độc trong cơ thể trong nháy mắt sôi trào, muốn phá thể mà ra, rất là dọa người.

Ngô Khí vừa xuất hiện trong rừng trúc, cũng không nhìn cảnh vật chung quanh như thế nào, một tay nắm lại, hung hăng đập xuống mặt đất.

Ầm

Một tiếng vang thật lớn bỗng nhiên vang lên trong rừng trúc, trong bóng tối, bụi đất tung bay, một cái hố to lớn xuất hiện trong rừng trúc.

Một lúc lâu sau, khói bụi tán đi, lộ ra cái hố to trên mặt đất kia. Phương viên vài chục trượng, thật giống như mạng nhện rạn nứt ra, trong chớp mắt cây trúc xanh tươi đẹp trên cái hố to này bị một cỗ lực lượng mạnh mẽ xoắn nát.

Phốc phốc

Một tiếng rên vang lên, sắc mặt Ngô Khí trong bóng tối bỗng nhiên trắng nhợt, phun ra một ngụm máu đỏ thẫm.

Là một dòng máu tụ, trước đó Ngô Khí thi triển chính là tàn huyết quyết ghi chép trong ngọc giản kia. Cố tên như ý nghĩa, thần thông này có thể khiến người sử dụng trong nháy mắt bộc phát ra lực lượng mạnh mẽ đến cực điểm, di chứng sau đó chính là sẽ thương đến nội tạng, cản trở bị thương.

Vừa rồi Ngô Khí chỉ sử dụng lực lượng thuần túy, một tia chân nguyên cũng không vận dụng, lực lượng liên kinh khủng như vậy, nếu như tăng thêm chân nguyên, thi triển ra, lực lượng khẳng định sẽ cực kỳ khủng bố.

Ân Khí Quyết.

Nhiên Huyết quyết

Trong lần luyện chế này.

Bảy loại công pháp thần thông ở trên người Ngô Khí diễn luyện từng cái, đều chỉ có uy lực ít nhất. Ngô Khí không tu

luyện, chỉ là diễn luyện mà thôi, tự nhiên không thể thi triển ra uy lực chân chính của bảy loại thần thông kia. Bất quá như vậy đã đủ rồi, Ngô Khí vốn chỉ muốn mượn những thần thông này dung luyện thần thông, ám sát thuật của mình.

Như là thích khách ở thế giới phàm nhân, vô thanh vô tức giết người.

Hơn hai mươi ngày trôi qua trong lúc Ngô Khí diễn luyện, bảy miếng ngọc giản ghi chép công pháp thần thông, dần dần bị Ngô Khí Dung luyện vào bên trong ám sát thuật của mình.

Ban đầu, trong rừng trúc kia, từ đầu đến cuối đều tràn ngập sát khí lạnh thấu xương.

Lại qua mấy ngày, trong rừng trúc, thỉnh thoảng lại có sát khí mãnh liệt bạo ra.

Lại qua mấy ngày, sát khí tiêu tán.

Mấy ngày cuối cùng, một chút sát khí cũng không thấy, đều biến mất.

Thứ nhất là không cần đề cử bốc bong bóng, chữ Khải không có động lực, các vị đạo hữu bốc bong bóng để tiêu lâu rải sạch tinh hoa là được. Cũng dễ thay đổi một chút động lực, bùng nổ lý do a.

Ngày hôm đó, trong ngoài vạn Thi Tông có hai môn phái, ngoại môn không có chỗ nào đặc thù, giống như ngày thường. Tu luyện, làm việc, phải ra ngoài chấp hành nhiệm vụ.

Mà nội môn, ngoại trừ tứ phong cùng tam phong, những đệ tử phong khác đều vẫn giống như trước kia. Đệ tam phong cũng chỉ là hơi có một chút dị động mà thôi, chân chính có động tĩnh lớn chính là đệ tứ phong.

Dĩ vãng, trên ngọn núi này đệ tử đều trầm tĩnh vô cùng, trên đỉnh có hơn mười vị đệ tử Trúc Cơ đỉnh phong cư ngụ trên đó. Nhưng bình thường đi lại trên đỉnh núi, lại khó gặp được một người. Nếu không phải mơ hồ có thể nhìn thấy trên đỉnh núi có rất nhiều động phủ tồn tại, chỉ sợ đều sẽ nghĩ ngọn núi thứ tư này là một tòa đệ tử ít có người yên bình.

Chỉ là hôm nay, ngọn núi thứ tư này hoàn toàn khác với ngày xưa, một bóng người từ trong các động phủ trên đỉnh núi đi ra, sau đó hóa thành một đạo quang mang bắn về phía không trung, trực tiếp chui vào trong đám mây kia.

Động phủ này của Ngô sư đệ lại có một chỗ huyền diệu khác, so với động phủ của sư huynh còn tốt hơn nhiều.

Sư đệ may mắn quá.

Lúc này, bên ngoài động phủ của Ngô Khí, hai người Hứa Phong Tôn Càn và Ngô Khí đứng cùng một chỗ, ba người vừa nói vừa cười đi ra. Ngô Khí cũng không bày ra vẻ mặt lạnh như băng đối với người bình thường, thần sắc bình tĩnh, rất là trầm ổn, mơ hồ có chút ý cười, không đến mức khiến người ta cảm thấy hấn cự tuyệt hơn ngàn dặm.

Sư đệ, hôm nay chính là kỳ thi đấu nội môn, tất cả đệ tử trên đệ tứ phong đều sẽ tham gia. Tuy nói có mười vị kết đan sư huynh trên đệ tam phong tham gia, mười vị trí đầu đã là không có khả năng, bất quá cuối cùng cũng là một lần rèn luyện, nếu biểu hiện ra ngoài mặt, vẫn là được tông môn bồi dưỡng đại lực, lại là rất đáng giá tham gia.

Đừng nhìn Tôn Càn nói hời hợt như vậy, nhưng ai cũng nhìn ra được, gã rất bức thiết muốn tham gia. Hứa Phong bên cạnh cười nhạt một tiếng, tiếp lời của Tôn Càn.

Nghe nói nội môn đại bỉ lần này, tông môn cực kỳ coi trọng, muốn tuyển ra đệ tử chân chính có tiềm lực. Trong bóng tối bồi dưỡng đại lực, cũng may trong mười năm sau đó trong Tam tông đại bỉ ngàn năm với tư cách phục binh sử dụng, đánh Bách Độc tông cùng Huyền Mị tông trở tay không kịp.

Không sai, tại Đoạn Hồn sơn mạch ba mươi vạn dặm, Vạn Thi tông ta tuyệt đối là bá chủ. Ngày thường ai dám trêu chọc chúng ta, chính là hai tông Bách Độc cùng Huyền Mị, gặp đệ tử Vạn Thi tông ta, cũng phải cung kính. Bất quá mỗi ngàn năm một lần thi đấu ba tông, lại làm cho tông môn cực kỳ coi trọng, dù sao liên quan đến sự thuận vị của ba tông.

Nghe nói hai tông kia âm thầm bồi dưỡng tuyệt thế thiên tài, tu vi kinh thế, dã tâm bừng bừng muốn trong lần tỷ thí Tam Tông này đánh lên Vạn Thi Tông ta, đoạt lấy bảo tọa đệ nhất Tam Tông. Tông môn đương nhiên sẽ không ngồi chờ chết, lần tỷ thí nội môn này, chính là vì chọn lựa một ít đệ tử thiên tài không biết đến hai tông môn khác, đại lực bồi dưỡng, sau mười năm đại phát thần uy, một hơi đoạt được danh hiệu đệ nhất tông môn.

Tôn Càn cùng Hứa Phong hai người một câu, nói ra toàn bộ ý đồ ở sau trận tỷ thí nội môn lần này. Ngô Khí chỉ ở một bên lắng nghe, im lặng không nói, cũng không phát biểu ý kiến.

Bất quá Tôn Càn kia tựa hồ nhớ ra cái gì đó, trên mặt xuất hiện một tia do dự, cuối cùng vẫn cắn răng một cái, hạ quyết tâm.

Nguyên bản tông môn quy định, nội môn đại bỉ chỉ có đệ tử từ đệ tứ phong trở lên mới có thể tham gia, chúng ta nên rất cao hứng mới phải. Lại không nghĩ mấy ngày trước biết được mấy vị sư huynh Kết Đan Tông sư cảnh giới ở ngọn núi thứ ba, vậy mà cũng định tham gia thi đấu, mười vị sư huynh đều có tu vi Kết Đan Tông sư, nếu thật sự tham gia thi đấu, sao có thể có đường sống của chúng ta.

Bất quá...

Đột nhiên Tôn Càn chuyển đề tài, mở miệng nói với Ngô Khí.

Cảnh giới tu vi mười vị sư huynh kia cao, nghĩ đến chiến lực cũng là cực kỳ kinh người. Bất quá chúng ta tham gia thi đấu kia không phải vì xếp hạng, mà là để các trưởng lão nội môn nhìn thấy tiềm lực của chúng ta. Chỉ cần cẩn thận một chút, không bỏ mình, vẫn có cơ hội đạt được rất nhiều chỗ tốt.

Trong lúc Tôn Càn nói chuyện, gương mặt âm lãnh của gã lần đầu lộ ra thần sắc cẩn thận từng li từng tí. Bên cạnh gã luôn luôn có khuôn mặt lạnh như băng, lúc này Hứa Phong cũng có vẻ kiêng kị, tựa hồ rất kiêng kị mười vị đệ tử tham gia thi đấu trên ngọn núi thứ ba kia.

Đối với Ngô Khí mà nói, bất kể là ngọn núi thứ tư hay ngọn núi thứ ba, hoặc hoặc là trong lời đồn đại có thiên tài tuyệt thế yêu nghiệt, đều là đệ nhất phong giống nhau, đều là vách ngăn muốn vượt qua, muốn vượt qua mục tiêu.

Ngô sư đệ, lần nội môn thi đấu này, bất kể là các sư huynh đệ trên đệ tứ phong, hay là mười vị sư huynh đệ trên đệ tam phong kia, đều không phải là loại quả hồng mềm có thể tùy ý nhào nặn. Nhất là tên quý họ Thang kia, người đắc tội với hắn, khó tránh khỏi hắn ở trong thi đấu hạ độc thủ với người. Người cũng phải cẩn thận, chúng ta cũng đừng trì hoãn, lên đường đi.

Tôn Càn vừa nói xong, lập tức ánh mắt ba người đều nhìn về phía không trung kia, sâu trong mây mù, quần thể cung điện to lớn.

Vèo vèo vèo

Đang lúc ba người Ngô Khí muốn khởi hành đi tới nơi thi đấu kia, bỗng nhiên thiên địa nguyên khí truyền đến một trận bạo động nhàn nhạt, chỉ thấy phía trước cực xa, mười đạo quang mang bỗng nhiên từ trên một ngọn núi khổng lồ mơ hồ có thể thấy được bắn ra, trên bầu trời vẽ ra mười đạo quỹ tích vô cùng rõ ràng, mười cỗ khí tức mạnh mẽ cũng xuất hiện, thẳng tắp hướng chỗ sâu đám mây kia đi tới.

Là mười vị sư huynh kia, cảnh giới Kết Đan Tông Sư, quả nhiên cùng cảnh giới Trúc Cơ có bản chất khác nhau.

Nhìn thấy mười đạo độn quang đáng sợ kia, sắc mặt Tôn Càn khó coi một trận, chột lại khôi phục bình thường, gọi một tiếng với Ngô Khí cùng Hứa Phong.

Bàn tay khẽ vẫy, một đám mây đen bỗng dựng hình thành dưới chân Tôn Càn, sau đó bao bọc Tôn Càn vào trong đó, hóa thành một đạo hắc mang, bắn lên không trung.

Hứa Phong và Ngô Khí cũng không có trì hoãn, đều thi triển thủ đoạn hướng không trung kia mà đi. Hứa Phong triệu hồi ra một con thi ô ba đầu, loại thi thú phi cầm này là cấp bậc Tam giai sơ giai, tại Vạn Thi Tông rất là ăn ngon phi cầm thi thú.

Bất quá Hứa Phong ở đâu, cũng không phải là vật hiếm có, Ngô Khí liền biết trong tay Hứa Phong chỉ ít có một con phi cầm tam giai cao giai. Chẳng qua bình thường đều không thấy được mà thôi.

Thấy Hứa Phong triệu hoán phi cầm, Ngô Khí chần chờ một chút, sau đó cũng đem Ngự Thú Quyền ra, thả Thi Ưng bên trong ra, ngồi ngay ngắn trên lưng Thi Ưng, liền hóa thành một đại hội quang đuôi theo Hứa Phong.

Lúc này ở trên ngọn núi thứ tư, không chỉ có độn quang ba người Ngô Khí đi về phía đàn cung điện sâu trong đám mây kia, còn có những người khác. Từng đạo quang mang từ trên ngọn núi thứ tư bắn ra, nhất tề chui vào chỗ sâu trong đám mây kia.

Có một số người vừa mới tỉnh lại từ bên trong bế quan, vừa tỉnh dậy liền chạy lên không trung kia. Mà có người lại như vừa mới tu luyện xong một môn thần thông cường đại, trong lúc cười to điên cuồng, cũng để cho không trung kia bay lên.

Đệ tử phong thứ tư dốc toàn bộ lực lượng chuyển động, đệ tử Đệ Ngũ Phong và Đệ Lục phong gần đó nhao nhao nhận ra, nhìn từng đạo hào quang bắn ra kia, đều lộ ra vẻ hâm mộ.

Hiện tại trên dưới Vạn Thi Tông, ai không biết, lần nội môn thi đấu này, sẽ chọn ra đệ tử có tiềm lực cực cao. Tiếp nhận

bồi dưỡng đại lực của tông môn, để đạt được thắng lợi trong mười năm sau đó, bảo vệ bảo tọa đệ nhất của Vạn Thi Tông.

Mặc dù chỉ là một câu nói, có thể được tông môn đại lực bồi dưỡng, nhưng là ai cũng có thể tưởng tượng, được tông môn đại lực bồi dưỡng, ý vị thế nào.

Có nghĩa là chỉ cần tu luyện là được, không cần quan tâm bất cứ chuyện gì. Tông môn đều sẽ an bài tốt, linh thạch linh đan công pháp Ngô Khí, quả thực là cái gì cần có cũng có, nếu tu vi như vậy còn không tăng vọt, vậy thật sự nên đi chết đi.

Đáng tiếc, đệ tử của ngọn núi thứ năm và thứ sáu đều không có tư cách tham gia thi đấu, chỉ có thể đứng ở trên núi, nhìn độn quang của bọn họ, không có gì để hâm mộ mà thôi.

Trên Cửu Phong, chỗ sâu không trung, giữa quần thể cung điện to lớn, phía trước một tòa cung điện to lớn, có một quảng trường. Toàn thân quảng trường đen kịt, lại có màu sắc óng ánh, không ngờ là do Mặc Ngọc hiếm thấy chế tạo thành.

Quảng trường rộng lớn vô cùng, nếu như toàn thân đều là do Mặc Ngọc chế tạo, cũng không biết phải hao phí bao nhiêu Mặc Ngọc. Có lẽ phải hao phí trọn vẹn một cái khoáng mạch cỡ lớn mới có thể.

Vèo vèo vèo

Trên quảng trường, đột nhiên có từng tiếng xé gió truyền đến, trực tiếp phá vỡ mây mù kia, rơi vào trên quảng trường. Từng đạo hào quang rơi xuống, sau đó hiển lộ ra từng đệ tử khí thể bất phàm.

Có đợt thứ nhất, liền có đợt thứ hai, từng đệ tử nội môn hiện ra thân hình trên quảng trường.

Oanh oanh oanh!

Đột nhiên, mười đạo khí thể khủng bố xuất hiện, mười cái chân giẫm lên các sự vật khác nhau xuất hiện trên không quảng trường. Chậm rãi hạ xuống, vừa rơi xuống đất, mười người này liền đứng ở phía trước, ánh mắt khinh miệt quét qua bốn phía, mặc dù chưa nói chuyện, nhưng ai cũng có thể cảm giác được mười người này cuồng ngạo.

Thứ hai là đến đêm khuya vết thương không dậy nổi, xin ngâm
mình, ngày thứ hai rải tinh hoa, có đạo hữu rảnh rồi, nhanh
chóng ngâm mình a.

Oanh oanh oanh!

Khí thể vô cùng khủng bố, mười bóng người từ trên trời giáng xuống, chậm rãi rơi vào trên quảng trường.

Mười người này, chín nam một nữ, khí thể đều vô cùng khủng bố. Nhìn qua tuổi tác cũng không lớn, sau khi rơi xuống đất, mỗi người tách ra. Có mấy người đứng chung một chỗ, cũng có người đứng một mình.

Không cần phải nói, mười người này chính là đệ tử trên ngọn núi thứ ba, mười người kia kết đan đệ tử. Trên ngọn núi thứ ba, chỉ có hai mươi mấy đệ tử, lại vền vền chỉ có mười người là Kết Đan sơ kỳ, mười mấy người khác, đều là cảnh giới Kết Đan trung kỳ.

Lần nội môn thi đấu này, chỉ có mười vị đệ tử Kết Đan sơ kỳ kia tham gia, còn lại đệ tử Kết Đan trung kỳ, cũng không thể tham gia.

Nguyên nhân cái gì, Ngô Khí cũng nghe Tôn Càn và Phong hai người đã nói qua. Nội môn đại bỉ là vì muốn chọn lựa một ít đệ tử cấp thấp có tiềm lực, tông môn sẽ ra sức bồi dưỡng, sau mười năm, trong ba tông đại bỉ ngàn năm sau xuất hiện bất ngờ, đánh bại hai tông khác, thay tông môn đoạt được vị trí đệ nhất.

Mà đệ tử tu vi từ Vạn Thi Tông Kết Đan trung kỳ trở lên, ở hai tông khác đều có chút danh khí. Chỉ có những đệ tử Kết Đan sơ kỳ thậm chí là Trúc Cơ cảnh giới, hai tông khác mới chưa từng nghe qua, tự nhiên cũng không có tư liệu, sẽ không đề phòng.

Bất quá đáng tiếc, chỉ có mười năm, tu vi thấp nhất cũng phải là Trúc Cơ đỉnh phong, cũng chính là phải là đệ tử trên đệ tứ phong mới được.

Nếu tu vi thấp hơn, cho dù là tông môn bồi dưỡng không dư lại, cũng không cách nào trong mười năm tăng thực lực lên đến mức có thể tham gia đại bỉ ngàn năm của tam tông.

Thi đấu ngàn năm một lần, mỗi ngàn năm một lần, ba đại tông môn khổng lồ Đoạn Hồn sơn mạch đều vô cùng coi trọng. sẽ phái hết đệ tử tinh anh trong môn, kết đan hậu kỳ, đệ tử kết đan đỉnh phong, thậm chí đều sẽ phái ra ngoài. Bảo tọa tranh đoạt vị trí đầu tiên cho tông môn, mỗi lần thi đấu, đều là thịnh yến cơ hội cùng nguy hiểm cùng tồn tại.

Có rất nhiều đệ tử Kết Đan đỉnh phong, trong thi đấu đã đột phá đến cảnh giới Nguyên Anh, trở thành cường giả cấp bậc lão tổ.

Bất quá càng nhiều đệ tử, lại là trong thi đấu, đánh mất tính mạng, thân tử hồn tiêu, hết thầy thành không.

Dù vậy, Tam tông đại bí cũng làm cho Tam tông Vạn Độc tông đệ tử Huyền Mị tông đều cực kỳ cuồng nhiệt thịnh hội. Chỉ cần là đệ tử Tam tông, hẳn là không lấy tham gia Tam tông đại bí ngàn năm làm vinh quang.

Mười người kia, chín nam một nữ, đều là một cái vẻ mặt, chính là cuồng ngạo. Sau khi rơi xuống đất, có mấy người khinh miệt quét nhìn mọi người vài lần, có mấy người không nhìn một chút nào, mỗi người chiếm một góc.

Mười tu sĩ Kết Đan tông, vừa xuất hiện trên quảng trường, hơn tám mươi vị đệ tử Đệ tứ phong nhao nhao nhìn qua mười người kia.

Trong đó có ba người hấp dẫn nhất, một bạch y nam tử, toàn thân tản ra khí tức lẫm liệt ác liệt, thoáng như một thanh tuyệt thế lợi kiếm ra khỏi vỏ, chỉ đứng ở nơi đó, đã đủ để nhiếp hồn người.

Một người trung niên, toàn thân cơ bắp cuộn cuộn, tóc tai rối bời, một mình đứng đó, khí tức mơ hồ xuất hiện, đối kháng khí tức của nam tử áo trắng kia, không hề rơi xuống hạ phong chút nào.

Người cuối cùng, lại là nữ đệ tử duy nhất kia, nàng hầu như hấp dẫn hầu như tất cả ánh mắt. Cho dù là Ngô Khí, cũng không nhịn được nhìn lướt qua nữ đệ tử kia vài lần.

Bên ngoài cửa Vạn Thi Tông đều có mấy ngàn đệ tử, nhưng trong đó chín thành đều là nam đệ tử. Nữ đệ tử rất khó nhìn

thấy một người, hôm nay vất vả lắm mới nhìn thấy một người, mọi người đều không nhìn được nhìn thêm vài lần.

Nữ đệ tử kia, thân hình rất là cao lớn, so với nam đệ tử chung quanh còn cao hơn không ít. Ngũ quan sinh yêu dị cực kỳ, bờ môi đen nhánh, mi mắt đều tím, tựa như trúng kịch độc. Toàn thân trên dưới tản ra một loại khí thể kinh khủng, một cỗ hương khí nhàn nhạt từ trên người nàng phát ra.

Trong nháy mắt khi những đệ tử xung quanh nàng ngửi được mùi hương này, nhao nhao sợ hãi, mang theo vẻ hoảng sợ vô cùng rời xa nữ tử yêu dị kia.

Độc tu...

Ngô Khí nhìn mấy lần rồi thu hồi ánh mắt, trong miệng lầm bầm một câu, sau đó không nhìn những người khác nữa, cùng Tôn Càn và hai người Tôn Phong đứng chung một chỗ, hai mắt hơi mập, lại trước mặt mọi người dưỡng thần.

Trên quảng trường, lúc này có gần trăm người, có người quen tự mình tạo thành một nhóm nhỏ, mà một ít người lãnh ngạo, thì một mình chiếm cứ một góc.

Lần nội môn đại bi này, mọi người trên đệ tứ phong đều rất hưng phấn, tốp năm tốp ba tụ cùng một chỗ, nhiệt liệt thảo luận về lần thi đấu này.

Cũng không biết qua bao lâu, Ngô Khí vốn còn hơi nhắm mắt bỗng nhiên mở hai mắt ra, nhìn về phía trên không quảng trường.

Ngay lúc Ngô Khí ngẩng đầu nhìn lên, mấy bóng người mơ hồ xuất hiện trên không trung, tiếp đó xuất hiện, chính là khí tức khủng bố tràn ngập mỗi một góc trên quảng trường.

Vù vù vù

Một bóng người, xuất hiện trên đỉnh đầu mọi người, chỉ là một bóng người cực kỳ mơ hồ. Ngũ quan khuôn mặt, đều không thấy rõ, giống như chỉ là bóng dáng.

Thế nhưng sau khi bóng người này xuất hiện, gần trăm người trên quảng trường, sắc mặt đều trắng bệch. Thân thể run nhẹ, là bản năng run rẩy, sợ hãi bản năng. Ngay cả mười đệ tử

Kết Đan cảnh đệ tử kia, sắc mặt cũng đều trắng bệch, không dám tin nhìn bóng người mơ hồ trên đỉnh đầu.

Ngô Khí sắc mặt cũng tái nhợt, nhìn bóng người mơ hồ kia một chút, sau đó nhanh chóng cúi đầu xuống.

Nguyên Anh lão tổ

Bốn người tựa hồ lời nói mang theo ma lực từ trong miệng Ngô Khí phun ra. Giờ phút này mọi người đều đã đoán ra, có thể có loại khí tức khủng bố này, chỉ có một khả năng, đó chính là lão tổ Nguyên Anh.

Cũng chỉ có cường giả cấp bậc Nguyên Anh lão tổ mới có thể chỉ xuất hiện bóng dáng mơ hồ như vậy mà đã có khí tức đáng sợ như vậy.

Nói xong, hắn ta bắt đầu.

Nếu nói một cách bình thản, không có bất kỳ thanh âm nào phát ra, nhưng lại vô cùng chân thật vang lên trong lòng mọi người.

Đúng vậy, đại nhân...

Sau khi lời nói vô cùng bình thản kia rơi xuống, mấy chấp sự Kết Đan cảnh bỗng nhiên xuất hiện trên quảng trường, cung kính thi lễ với bóng người mơ hồ kia, sau đó thân hình chuyển qua, đối mặt với mọi người.

Các vị, nơi thi đấu lần này chính là Trầm Nguyệt Đại Vụ cốc.

Trong mấy người kia, một chấp sự cầm đầu nói với mọi người, không chờ mọi người kinh ngạc thành tiếng, thanh âm của hắn lại liên tiếp vang lên.

Bốn chấp sự trước đó đem quy củ đại bỉ lần này nói cho các vị, sau đó Huyết Nguyệt đại nhân sẽ thi pháp đưa các vị trực tiếp đến Trầm Nguyệt đại vụ cốc, đến lúc đó chư vị liền dựa vào bản lãnh của mỗi người.

Lần thi đấu này, chính là lấy điểm tích phân xếp hạng, mấy người chúng ta trước đó đã đem trăm miếng Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh ném vào trong Trầm Nguyệt Đại Vụ cốc, một quả Hàn Thiết lệnh tính một phần. Chư vị một tháng, ngày cuối

cùng nhất định phải đến chỗ sâu nhất trong Trầm Nguyệt Đại Vụ cốc, trên thu hoạch lệnh bài, dựa theo ghi chép xếp hạng.

Chấp sự kia vừa mới nói xong, quảng trường phía dưới, hơn phân nửa đệ tử trên mặt đều lộ ra vẻ do dự. Còn có một tia sợ hãi, chính là hai người Hứa Phong Tôn Càn bên cạnh Ngô Khí, trên mặt cũng hiện lên một tia dị sắc.

Chấp sự trên không trung mặc kệ mọi người có phản ứng gì, sau một chút ngừng lại, liền nói tiếp.

Ngoại trừ cướp đoạt lệnh bài, chư vị còn có phương pháp khác có thể tích lũy được, đó chính là săn giết yêu thú.

Nói đến đây, trên mặt chấp sự kia bỗng nhiên hiện ra nụ cười tươi tắn, quét nhìn mọi người phía dưới một chút, chậm rãi mở miệng.

Giết chết yêu thú tứ giai trung giai, nộp lên trên bán nội đan yêu thú, có thể được một phần. Giết chết yêu thú tứ giai cao giai, nộp lên nội đan, có thể được hai phần. Lấy cái này suy ra, về phần yêu thú tứ giai trung giai trở xuống, sau khi giết chết không tính tích phân.

Nghe được lời nói của chấp sự, đám người vốn trong sự kinh ngạc càng không dám tin, có mấy người thậm chí trên mặt sinh ra thái ý rất rõ ràng.

Một ít đệ tử tinh anh Như Tôn Càn hứa phong này, trên mặt cũng lộ ra vẻ khó xử, sau khi suy nghĩ chậm rãi lắc đầu.

Tình huống Trầm nguyệt đại vụ cốc, các sư huynh đệ ở đây rất rõ ràng, muốn truy tung một trăm tám Hàn Thiết lệnh ở trong đó. Có khác gì mò kim đáy biển, chỉ sợ đến cuối cùng ai cũng không tìm thấy mấy cái.

Dưới quảng trường, bỗng nhiên một đệ tử mở miệng đặt câu hỏi.

Chấp sự kia dường như đã sớm biết có người sẽ hỏi vấn đề này, đệ tử kia vừa hỏi xong, y liền mở miệng trả lời.

Người có thể yên tâm, trên Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh khắc cấm chế, sẽ đảo loạn thiên địa nguyên khí chỗ. Phàm là nơi thiên địa nguyên khí dị thường, sẽ có tồn tại hàn thiết lệnh.

Chư vị nếu có muốn rời khỏi lần thi đấu này, hiện tại có thể rời đi, sau nửa nén hương, đệ tử còn ở lại trên quảng trường, liền nhất định phải tham gia lần nội môn đại bỉ này.

Lúc nói lời này, chấp sự kia nghiêm mặt, nhìn về phía gần trăm người trên quảng trường.

Vừa dứt lời, lập tức có mấy đệ tử trên ngọn núi thứ tư do dự một chút, sau đó quay người rời đi. Không ít người còn lại, tựa hồ trong lòng cũng có năm tháng giã dũa, thi nhau suy nghĩ.

Nửa nén hương trong nháy mắt liền trôi qua, cuối cùng vẫn không có người nào rời đi, ngoại trừ bốn người lúc đầu rời đi, lần này tham gia thi đấu nội môn, tổng cộng nhân số chỉ có chín mươi ba người mà thôi.

Đại nhân, có thể lên đường.

Trên không, Chấp sự Kết Đan đỉnh phong kia xoay người lại, cung kính thi lễ với bóng người mơ hồ kia, trong miệng nói.

Trong lần luyện chế này.

Ừm.

Thanh âm bình thản vang lên, sau đó liền thấy bóng người mơ hồ kia dần dần rõ ràng lên, mọi người đều nhin không được lòng hiếu kỳ, trợn mắt nhìn bóng người kia, đều muốn thấy rõ bộ dáng Nguyên Anh lão tổ cao cao tại thượng rốt cuộc là như thế nào.

Vù vù

Đáng tiếc không đợi mọi người nhìn rõ chân diện mục của bóng người mơ hồ kia, liền nhìn thấy bóng người kia nhẹ nhàng vung lên, nhất thời một mảng lớn quang mang hướng phía mọi người bao phủ xuống. Lập tức hư không trước mắt biến hóa, trong nháy mắt chìm vào bóng tối, lại lập tức trước mắt sáng ngời, cảnh tượng hoàn toàn khác xuất hiện trước mắt mọi người.

Vụ, vật đầu tiên lọt vào tầm mắt chính là sương mù trắng xóa che lấp tất cả cảnh vật trước mắt.

Cẩn thận nhìn vài lần, Ngô Khí phát hiện mình đang ở trên một khối đất bằng, phía trước là khu vực khơi mào rừng rậm, tiến về phía trước, chính là khu rừng rậm xanh đậm mênh mông bát ngát.

Trong lúc sương mù phiêu lãng, cảnh tượng rừng rậm trước mắt rất là mông lung, yên tĩnh tường hòa, lại là thắng cảnh khó có được.

Bất quá lúc này Ngô Khí lại nhú mày, rõ ràng lúc trước vẫn là gần trăm người cùng ở trên quảng trường kia, nhưng lúc này, chỉ còn lại một mình hắn ở đây.

Vung tay, có thể gần trăm người tùy ý truyền tống đến địa giới ngoài ngàn dặm, đây chính là thực lực của lão tổ Nguyên Anh sao.

Lúc này trong lòng Ngô Khí nhớ lại bóng dáng Nguyên Anh lão tổ mơ hồ kia, chỉ là tùy ý phát tay, liền đem mọi người truyền tống đến nơi này. Mặc dù không biết tung tích những người khác, nhưng Ngô Khí nhìn nơi mình đang ở, liền biết những người khác cũng không sai biệt lắm, có lẽ đều ở bên ngoài Trảm Nguyệt đại vụ cốc, chỉ là mỗi người có điểm không giống nhau mà thôi.

Thử luyện bắt đầu rồi.

Xem ra, nơi này chính là Trảm Nguyệt đại vụ cốc.

Trong lòng nổi lên một ý niệm, sau đó ngẩng đầu lên, nhìn về bốn phía.

Dưới sự che lấp của sương mù, Ngô Khí cũng nhìn không rõ, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy ở chỗ cực xa có hai đường viền màu đen kịt, bao vây nơi đây, hình thành một sơn cốc, chỉ là sơn cốc này quá lớn.

Trầm nguyệt đại vụ cốc, Ngô Khí đã nghe Tôn Càn cùng Hứa Phong kể lại lai lịch của sơn cốc này. Quanh năm bao phủ trong sương mù, rộng lớn vô cùng, sâu tám ngàn dặm, rộng cũng hơn ba trăm dặm, rất là lớn.

Cũng giống như đầm lầy chôn xương bên ngoài, Đại Vụ cốc cũng là một nơi cực kỳ nguy hiểm, bên trong có không biết bao nhiêu yêu thú nguy hiểm. Hung danh to lớn, không hề thua kém mấy chỗ hiểm địa ở Đoạn Hồn sơn mạch.

Cũng chính vì vậy, những đệ tử nội môn tham gia thi đấu mới có thể nghe đến đây là nơi thi đấu, sắc mặt đại biến. Lại có mấy người, vậy mà từ bỏ tham gia.

Phải biết rằng phần thưởng cho cuộc thi đấu lần này vô cùng mê người, có thể được tông môn đại lực bồi dưỡng mười năm, đây quả thực là điều mà các đệ tử nằm mơ cũng muốn. Cho dù là nội môn cũng vậy, mặc dù thiên tài nội môn nhập cầu, ngoại trừ những tuyệt thế thiên tài ở trên đệ nhất đệ nhị phong, những người còn lại căn bản không được tông môn đặc biệt coi trọng, càng không nói đến việc bồi dưỡng không dư thừa di lực.

Thế nhưng sau khi biết được nơi thi đấu lần này, quy củ thi đấu, trực tiếp dọa lui mấy vị đệ tử đệ tứ phong hùng tâm bừng bừng.

Lúc này Ngô Khí hồi tưởng lại quy củ thi đấu mà Chấp sự nói, sau đó trên mặt cũng lộ ra một nụ cười khổ.

Tìm kiếm Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh, ngày cuối cùng xuất hiện ở chỗ sâu nhất trong Trầm Nguyệt Đại Vụ cốc, lấy tích phân xếp hạng.

Quy củ này nhìn như không có gì, kỳ thật mỗi một cái đều cực kỳ hà khắc, mỗi một cái đều có thể lấy mạng người. Một tháng, phải xuyên qua Đại Vụ cốc vô cùng nguy hiểm, còn phải tìm kiếm Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh. Nhất là Hàn Thiết lệnh kia lại có khắc cấm chế, sẽ đảo loạn thiên địa linh khí chung quanh.

Cái này tuy rằng thuận lợi tìm kiếm, nhưng cũng dễ khiến người ta rơi vào nguy hiểm. Bởi vì chỉ cần gặp phải những nơi

thiên địa linh khí dị thường, liền nhất định phải đi qua xem một chút, nếu thật sự Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh còn tốt, chỉ cần cẩn thận một chút, không để cho những đệ tử khác phát hiện là được.

Nếu không phải Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh, mà là cái gì khác, vậy thảm rồi. Bình thường có thể đảo loạn thiên địa nguyên khí, đều là một ít cực kỳ nguy hiểm đồ vật.

Vừa xuyên qua toàn bộ Đại Vụ cốc, đồng thời còn phải phân tâm tìm Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh, cảnh giác đến từ công kích của những đệ tử khác, ứng phó với Yêu thú nguy hiểm khắp nơi.

Trong đó, bất luận nơi nào chưa có may mắn, thì kết quả cũng chỉ có một. Đó chính là chết đi, Ngô Khí nhìn qua, hơn chín mươi người tiến vào cốc chỉ sợ còn sống sót đến được chỗ sâu trong Đại Vụ cốc, không quá năm mươi người, những người khác, chỉ sợ đều là lành ít dữ nhiều.

Đây không phải là thứ thâm ảo gì, Ngô Khí có thể nhìn ra, những đệ tử nội môn khác cũng đã nhìn ra. Chẳng qua không có ai nguyện ý rời đi, tuy rằng nguy hiểm, nhưng cũng có kỳ ngộ.

Nếu vận khí tốt, nói không chừng có thể mượn cơ hội này một bước lên trời, đạt được đại lực tông môn bồi dưỡng, tu vi tăng vọt, sau ba năm đại bỉ Tam tông đại sát tứ phương.

Lao sâu tám ngàn dặm, tính cả đi đường vòng, lấy trình độ chân của ta, muốn xuyên qua Đại Vụ cốc này đại khái cần khoảng năm ngày. Chỉ là không thể tính như vậy, ở giữa khẳng định sẽ có không ít khó khăn trắc trở, tăng thêm muốn tìm Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh kia, chỉ sợ cần thời gian.

Trong lòng Ngô Khí suy nghĩ một chút, lông mày hơi nhíu lại, bắt đầu suy nghĩ. Tâm thần nhanh chóng vận chuyển, thôi diễn sẽ gặp phải các loại khó khăn trắc trở.

Một lát sau, Ngô Khí ngừng suy nghĩ, thân hình khẽ động, cả người bỗng nhiên hóa thành một đạo ảo ảnh, chui vào trong rừng rậm màu xanh đậm trước mắt.

Ba ngày sau, trong rừng rậm, từng cây đại thụ cao ngất, cành lá rậm rạp, hình thành từng cái dù màu xanh đậm, che khuất ánh mặt trời chiếu xuống, khiến cho khắp nơi trong rừng rậm này u ám, cũng rất ẩm ướt, từng mùi hôi thối hư thối hỗn hợp cùng một chỗ tràn ngập mùi vị.

Tùy ý nhìn qua, liền chỉ có thể nhìn thấy từng cây từng cây khô mọc đầy rêu xanh, dây leo khô treo ngược đại thụ, còn có mặt đất từng tầng lá cây hư thối, thỉnh thoảng lộ ra bùn đất đen nhánh.

So sánh với lúc ở bên ngoài xem, trong rừng rậm này thật sự có chút khó coi.

dâng trào.

Bỗng nhiên, an tĩnh trong rừng rậm bị phá vỡ, từng tiếng kêu dồn dập từ xa vang lên, từng chút từng chút tới gần.

Sau một khắc, chủ nhân tiếng kêu liền hiện ra diện mục thật sự, lại là ba con yêu thú hình trâu có tướng mạo kỳ dị. Thân thể như trâu, trên đầu hai sừng trâu đen nhánh uốn lượn bén nhọn, toàn thân phủ đầy lông dài đen nhánh.

Ba con yêu thú hình trâu này giờ phút này tựa hồ rất là kinh hoảng, chạy nhanh, hoảng sợ kêu lên từng tiếng từ trong miệng bọn họ phát ra, truyền khắp nơi.

Tựa hồ có tồn tại đáng sợ nào đó đuổi kịp bọn chúng, khiến chúng ngay cả nghỉ ngơi một chút cũng không dám, chỉ có thể không ngừng chạy trốn chạy trốn chết. Ngay cả chuyển ngoặt cũng không nguyện ý, ngăn trở ba con yêu ngu này, đều sẽ bị chúng không chút khách khí đụng nát.

Mấy người mới có thể ôm đại thụ, vậy mà gần không được ba con yêu thú hình trâu kia va chạm, dễ dàng bị đụng nát bấy, trong nháy mắt, liền có mười mấy cây đại thụ bị chúng mạnh mẽ đụng nát.

Bất quá cũng bởi vì như vậy, bước chân của chúng đã chậm lại, tựa hồ bị tồn tại đáng sợ phía sau đuổi kịp.

tuổi quật.

Trong đó một đầu yêu thú hình trâu tựa hồ cảm giác được cái gì, một tiếng kêu hoảng sợ phát ra, chỉ tiếc nó kêu được một nửa liền im bật lại.

Phụt phụt

Một mảng ô mang hiện lên, đầu trâu to lớn hình trâu kia vậy mà trực tiếp cùng thân thể của nó chia lìa. Máu đỏ thẫm như suối tuôn ra một nửa, từ cổ yêu thú hình trâu kia trào ra.

Hai con khác cũng giống nhau, chỉ trong nháy mắt lại có hai đạo ô mang hiện lên. Tiếp đó hai con trâu cực lớn rơi xuống, nương theo hai tiếng nổ, thân thể không đầu của hai con Yêu thú hình trâu liền ngã xuống đất, một bãi huyết dịch đỏ thẫm tràn ngập ra, trộn lẫn cùng một chỗ với lá cây thối rữa của hai con Yêu thú.

Trong lúc vô thanh vô tức, một đạo huyết hồng quang mang bỗng nhiên từ bên cạnh bóng đen bắn ra, trực tiếp chui vào trong thi thể ba con Yêu thú hình trâu kia.

Trong nháy mắt, thi thể ba con yêu thú bắt đầu biến hóa, máu thịt chúng nó biến mất với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Cơ hồ đồng thời, một cái bóng đen nhàn nhạt cũng xuất hiện ở bên cạnh, thanh âm thì ào ào nói ra.

Nơi đây quả nhiên rộng lớn, đã là ngày thứ ba, một bóng người cũng không nhìn thấy. Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh cũng là không gặp một cái, ngược lại yêu thú đã gặp qua không ít, bất quá đều là loại mặt hàng này.

Thân ảnh Ngô Khí dần dần trở nên rõ ràng, trong miệng lẩm bẩm, ánh mắt tùy ý nhìn lướt qua ba cỗ thi thể trên mặt đất.

Bây giờ hẳn đã vào cốc ba ngày, ba ngày này hẳn đều đi dạo khắp nơi, đi đến chỗ nào tính chỗ đó. Đáng tiếc không biết có phải vận khí kém hay là nguyên nhân nơi đây chỉ là ngoại vi, Ngô Khí một quả Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh cũng không gặp, chỉ gặp phải một ít yêu thú cấp bậc không cao.

Ngô Khí liền mượn những yêu thú này luyện tay, giết xong liền cho chúng ăn thi trùng khát máu.

Đứng tại chỗ nhìn một hồi, đang suy nghĩ xem tiếp theo sẽ đi đâu, bỗng nhiên Ngô Khí quay đầu nhìn về phía xa, hình như có cảm giác.

Ầm

Một tiếng vang thật lớn từ bên ngoài truyền tới, lập tức có ba động thiên địa nguyên khí nồng đậm truyền tới theo. Sắc mặt Ngô Khí khẽ động, giống như nghĩ tới điều gì, ông tay áo vung lên liền thu thi trùng khát máu lại, cả người khẽ động, hóa thành một đạo huyễn ảnh, lao về phía tiếng nổ kia.

Gần đây chữ nhật đều đã muộn, trong lúc khốn đốn viết hàng, suy nghĩ bị hạn chế nghiêm trọng. Cho nên mấy ngày nay tiết tấu có thể có chút câu thả, các vị đạo hữu sắp ngủ lại mệt mỏi, ngủ.

Trong rừng rậm, một bóng người mơ hồ bất định nhanh chóng lao vào chỗ sâu.

Tiếng gầm rú vang vọng.

Từng tiếng thú rống từ sâu trong rừng rậm truyền ra, chấn động những cây đại thụ chung quanh đều rì rào run rẩy, không ngừng rơi xuống lá cây. Tựa hồ có hai loại tiếng hô tồn tại, bên trong tiếng hô đều là hung sát cùng phần nộ, tựa hồ hai loại yêu thú khác nhau đang tranh đấu chém giết.

Bất quá thứ Ngô Khí để ý không phải là hai tiếng rống ầm chứa khí thế cường đại, mà là do thời tiết linh khí mơ hồ hiển lộ ra dị thường ba động.

Dưới chân liên tục chuyển động, giẫm lên một loại bộ pháp cực kỳ quý dị, tự nhiên sinh ra từng luồng từng luồng lực lượng đẩy thân thể Ngô Khí về phía trước. Mà trên người hắn cũng giống như bịt kín một loại khí tức quái dị, trong lúc biến hóa, Ngô Khí ở trong rừng rậm xuyên qua các góc tối, tốc độ nhanh vô cùng, ngay cả quỷ tích cũng không thể bắt được.

Vù vù

Một bước cuối cùng đi ra, lập tức trước mắt trống rỗng, cảnh tượng rộng lớn trong tầm mắt, một màn thê thảm xuất hiện.

Chỉ thấy trước mắt Ngô Khí là một mảnh đất trống, từng bộ thi thể cự lang màu xanh to bằng con nghé nằm dài, mỗi một đầu đều có đáng vẻ thê thảm, hoặc là bị mổ bụng phá bụng, hoặc là bị miến cưỡng đập nát đầu. Màu sắc đỏ thẫm, mùi máu sói gay mũi chảy ra, nhuộm mặt đất thành màu đỏ như máu.

Rào rào.

Một tiếng sói tru cực kỳ thê lương vang tận mây xanh, Ngô Khí lập tức nhìn qua, đã thấy hơn mười con cự lang màu xanh dưới sự chỉ huy của một con cự lang màu xanh đậm, cùng một con tê giác màu đen to lớn như con voi mọc ra ba cái sừng

chém giết cùng một chỗ. Tiếng rống thê lương lúc trước, chính là do cự lang màu xanh đậm kia phát ra.

Yêu thú Tam giai Trung giai, Thương Lang lưng sắt.

Yêu thú tứ giai sơ giai, Giác Tê Thú.

Sau khi Ngô Khí nhìn thấy hai bên chém giết, lập tức gọi ra tên của bọn họ.

Lúc này, mười mấy con Thương Lang lưng sắt và Giác Tê Thú còn đang tham thiết chém giết. Ngô Khí lại nhìn về phía mặt đất, bảy tám cỗ thi thể đều thuộc về Thiết Bối Thương Lang.

Thương Lang là yêu thú Tam giai trung giai, không khác với tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ của nhân loại. Mà con tê ngu toàn thân đen kịt kia lại là Giác Tê Thú Tứ giai sơ giai. Mặc dù chỉ chênh lệch hai cảnh giới, nhưng hai cảnh giới này đã là chênh lệch rất lớn, nếu không trên mặt đất cũng sẽ không có bảy tám cỗ thi thể kia.

Hắn Thương Lang và Giác Tê Thú chưa từng giao tiếp với nhau, vì sao lại như vậy.

Trong lúc suy nghĩ, Ngô Khí bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía xa xa, phía sau chiến trường giữa Thiết Bối Thương Lang và Giác Tê Thú, một cái ao nước nhỏ đáng thương đang tuôn trào nước suối.

Mà ở giữa ao, có một nhánh cây trụi lủi, đỉnh cành cây có một nụ hoa màu đen, cực kỳ kỳ dị.

Vô Diệp Ma Liên.

Sắc mặt Ngô Khí khê động, trong miệng nhẹ nhàng phun ra bốn chữ, phá vỡ cái tên của cây cỏ thụ kia. Bất quá ngay sau đó, ánh mắt Ngô Khí mang theo một tia kinh hỉ chuyển đến trên những vật khác.

Đó là...

Trong ánh mắt Ngô Khí, bên cạnh ao nước kia, trên một khối đá xanh trụi lủi, lúc này nằm lẳng lẳng một khối lệnh bài màu đen lớn chừng bàn tay.

Trước khi vào cốc, mấy chấp sự kia đã đưa Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh cho đám người Ngô Khí xem qua. Lúc Ngô Khí nhìn thấy khối lệnh bài màu đen kia, trong lòng đã có thể khẳng định.

Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh

Huyền Minh Hàn Thiết lệnh thứ nhất ngay trước mắt, dù là Ngô Khí thành phủ sâu, tính tình lạnh lẽo, lúc này cũng không khỏi lộ ra một tia kích động.

Bất quá sau một khắc, hắn liền cường chế suy nghĩ lỗ mãng trong lòng xuống, đứng tại chỗ, ẩn thân ở dưới bóng cây. Thân hình biến mất, tựa như hoàn toàn dung nhập vào trong bóng tối, một chút khí tức cũng không hiển lộ ra, lẳng lặng nhìn hai bên tranh đấu trên đất trống.

Một đám Thương Lang lưng sắt này hẳn là vì cây Vô Diệp Ma Liên trong ao nhỏ kia, mới xảy ra xung đột với con Giác Tê Thú kia. Nếu không bình thường, Tam giai Trung giai Thương Lang mặc dù số lượng nhiều, cũng sẽ không dễ dàng đi trêu chọc một con Yêu thú Tứ giai Trung giai. Nhất là loại Yêu thú Tứ giai sơ giai như Tê Thú, lực phòng ngự phá hoại đều cực kỳ đáng sợ.

Ngay lúc Ngô Khí nhìn qua, tình hình chiến đấu trên bãi đất trống bỗng nhiên xảy ra biến hóa.

Giác Tê Thú to lớn như con voi không hề có dấu hiệu báo trước mãnh liệt giờ hai chân lên, sau đó hung hăng đá vào đầu một con Thương Lang lưng sắt.

Bành

Cho dù là Ngô Khí phía xa cũng nghe thấy rõ ràng tiếng nổ này, đầu Thương Lang lưng sắt bị đá kia không có chút lo lắng nào, ngay cả tiếng gào thét cũng không kịp. Đầu sói dữ tợn dưới lực lượng ngang ngược to lớn kia liền nổ tung ra, não tương huyết dịch văng khắp nơi.

Ngao ô ô ô.

Đàn sói nổi giận, bốn con Thiết Bối Thương Lang nhìn thấy đồng bạn bỏ mình, lập tức hai mắt đỏ như máu, cuồng bạo bỏ

nhào vào người Giác Tê Thú, miệng nanh vuốt cùng dùng, điên cuồng công kích Giác Tê Thú.

Bốp bốp bốp

Liên tục mấy tiếng nổ, bốn con Thương Lang kia hoàn toàn không hề nghi ngờ, đều bị Giác Tê Thú xoay người bỏ lại. Móng vuốt và cái miệng sắc bén của chúng chỉ để lại trên giáp da Giác Tê Thú cứng rắn quá mức mà thôi.

Rào rào...

Lại một con Thương Lang lưng sắt cuồng bạo, chính là con Thương Lang màu xanh đậm kia, lông sói toàn thân dựng thẳng, một đôi mắt âm lãnh sói lạnh lập tức biến thành màu đỏ máu.

Là lang vương, con Thiết Bối Thương Lang màu xanh đậm kia chính là một con lang vương, đã đến trình độ yêu thú Tam giai cao giai. Sau khi đồng bạn bỏ mình, con lang vương này không thể chịu được nữa, trở nên cuồng bạo.

Khí tức huyết hồng cuồng tăng ra, hung sát âm hàn điên cuồng, Thiết Bối Thương Lang có một loại thiên phú thần thông, chính là cuồng bạo, chỉ cần hai mắt chúng nó biến thành màu huyết hồng, lực lượng của chúng lập tức sẽ tăng vọt, thậm chí sinh sinh tấn thăng một cấp bậc cũng là chuyện thường xuyên phát sinh.

Ngao ô ô ô...

Tựa hồ như có phản ứng dây chuyền, Lang Vương cuồng bạo, còn lại vài đầu Thiết Bối Thương Lang không chút do dự, nhao nhao gào thét lâm vào trong cuồng bạo.

Nhất thời, tình thế trong sân lập tức thay đổi, hơn mười con Thiết Bối Thương Lang lâm vào cuồng bạo, nhất là con Lang Vương kia, sau khi cuồng bạo, chiến lực đã khó khăn lắm tiếp cận cấp bậc tứ giai.

Giác Tê Thú vốn còn ngạo nghễ đứng trên bãi đất trống tựa hồ cũng cảm thấy nguy cơ, thân thể cao lớn vậy mà lui về sau một bước.

Đúng lúc này, hai mắt Ngô Khí vốn còn lảng lạng nhìn bỗng nhiên tuôn ra tinh quang, thân ảnh mơ hồ lập tức chuyển động, lấy tốc độ khủng bố lướt ra ngoài, vậy mà trực tiếp phóng tới song phương đang muốn tử chiến.

Tốc độ Ngô Khí rất nhanh, khoảng cách gần trăm trượng, vậy mà vượt qua giữa hai ba bước. Mười mấy con Thương Lang lưng sắt còn đắm chìm trong cuồng bạo, mà Giác Tê Thú kia đều đặt lực chú ý lên đàn sói trước mắt, trong lúc nhất thời không chú ý tới sự tồn tại của Ngô Khí.

Một hơi thở sau, thân ảnh Ngô Khí mơ hồ trực tiếp xuyên qua đàn sói và Giác Tê thú, thân hình nhoáng lên, sau một khắc liền xuất hiện bên cạnh ao nước kia.

Thân hình trong nháy mắt hiện ra rõ ràng, một nụ cười lãnh khốc xuất hiện ở khóe miệng Ngô Khí, dưới ánh mắt chăm chú của đàn sói và Giác Tê Thú, Ngô Khí vung bàn tay lên. Lập tức khối lệnh bài đen kịt trên tảng đá cạnh ao nước kia liền biến mất không thấy, ngay sau đó, hào quang lập loè, nhánh cây trong ao nước cũng không thấy nữa.

Ngao ô ô hồng.

Phần nộ, bảy Thương Lang và Giác Tê Thú lưng sắt đồng thời nổi giận, sát khí kinh thiên phát ra, khí tức đáng sợ quét qua, hai bên đồng thời từ bỏ tranh đấu, lao về phía Ngô Khí.

Dám thừa dịp chúng nó quyết chiến, xâm nhập cường đoạt bảo vật, quả thực là gan to bằng trời.

Hắc hắc...

Cười lạnh vài tiếng, Ngô Khí nhẹ nhàng quay người, thân hình khẽ động, lại hóa thành bóng dáng mơ hồ, muốn chui vào trong rừng rậm bên cạnh.

Ngao ô “

Một con Thương Lang vọt nhanh, trong nháy mắt đã tới trước người Ngô Khí, con Thương Lang này đang trong trạng thái cuồng bạo. Hai mắt đỏ ngầu, khí tức phát ra có thể so với yêu thú Tam giai cao giai.

Miệng sói mở ra, mùi máu tanh tỏa ra, hung hăng cán xé về phía Ngô Khí.

Hừ.

Một tiếng hừ lạnh bỗng nhiên vang lên, trong vô thanh vô tức, một đạo hàn quang cực kỳ bí ẩn hiện lên. Thương Lang vốn còn hung sát vô biên, bỗng nhiên giữa thân thể phân thành hai, máu tươi đầy trời theo hai đoạn thi thể rơi xuống.

Ha ha...

Tiếng cười điên cuồng vang lên, dần dần đi xa, thân ảnh Ngô Khí dung nhập vào trong không khí, hoàn toàn biến mất không thấy.

Thiếu chút nữa không đuổi kịp, hôm nay là một chương. Ngày mai bùng nổ trả nợ.

Vù vù

Trong rừng rậm tối tăm, mặt đất loang lổ cây cối, một bóng người mơ hồ lấy tốc độ khủng bố lao về phía trước. Cái bóng vùn vụt, trong nháy mắt đã tiến vào trong bóng tối cực xa.

Cột kẹt..t..tttt cột kẹt..t.tt

Thanh âm như chuột cắn nuốt đồ vật vang lên, sau khi bóng người mơ hồ kia biến mất, một mảng lớn đồ vật đen kịt bỗng nhiên xuất hiện trong rừng rậm. Còn chưa hoàn toàn hiển lộ diện mạo, thanh âm cực kỳ ồn ào chói tai đã đi tới trước.

Từng luồng sóng âm vô hình hỗn hợp cùng một chỗ, tràn ngập phía trước, những nơi đi qua, lập tức giống như bị lực lượng khổng lồ nào đó nghiền ép qua. Những lá cây, lá đá, hoặc là những thứ khác, trong nháy mắt hóa thành tro bụi.

Xuất hiện, phiến bóng đen kia hiện ra chân diện mục, lại là từng con dơi lớn chừng bàn tay, toàn thân đen kịt, chen chúc ồn ào, những con dơi này chen chúc cùng một chỗ, phát ra thanh âm ồn ào vô cùng.

Đáng sợ hơn chính là, những con dơi này thỉnh thoảng sẽ há miệng ra, sau đó sẽ có từng luồng từng luồng sóng âm vô hình phát ra, sau đó ngưng tụ cùng một chỗ, lấy khí thể khủng bố không gì sánh được nghiền ép tới phía trước.

Độc huyết Hắc Bức, yêu thú Tam giai sơ giai, quần cư. Dùng sóng âm đáng sợ cùng kịch độc công kích, một khi có con mồi sẽ chen chúc nhau lên, hút khô con mồi hoặc là chấn động âm ba thành trọng thương, sau đó chậm rãi ăn uống.

Xa xa, một bóng người mơ hồ đang chui vào trong một bóng cây, vào lúc này trong lòng chợt sinh ra báo động, gia tốc, lướt về phía trước.

Vù vù

Sóng âm vô hình bao trùm lên, trong nháy mắt, đem cây đại thụ kia chấn thành tro bụi. Nếu không phải Ngô Khí gặp cơ

hội sớm, chỉ sợ hiện tại đã bị chấn thành trọng thương.

Hừ, một đám tiêu súc sinh, còn âm hồn không tiêu tan.

Thân ảnh Ngô Khí không ngừng lao về phía trước, đáy lòng không nhìn được chửi bới.

Trước đó một ngày, Ngô Khí phát hiện bên trong một địa huyết có linh khí thiên địa dị thường dao động. Vì tốt hơn Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh, Ngô Khí lập tức tiến vào địa huyết, quả nhiên phát hiện có một tấm Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh.

Ai ngờ sau khi Ngô Khí lấy được lệnh bài, vậy mà lại kinh động đến một đám dơi đen trong địa huyết, vì vậy đã bị đuổi giết trọn vẹn một ngày.

Nếu là những yêu thú khác, Ngô Khí đối phó với chúng sẽ không quá phiền phức, chỉ là không đủ vận dụng Hóa Thi Đằng, cho dù là yêu thú Tứ giai, Ngô Khí cũng có lòng tin đánh một trận.

Thế nhưng đám dơi đen độc huyết kia lại khác, số lượng chừng hơn một ngàn con, cho dù là yêu thú tứ giai cao giai, gặp phải những con dơi này, chỉ sợ cũng phải bỏ chạy. Ngô Khí lấy được lệnh bài, cũng không muốn hao phí nhiều khí lực chém giết cùng một đám dơi độc huyết, được không bù cho cái mất, vạn nhất bị thương sẽ không tốt.

Đang lướt về phía trước, bỗng nhiên nơi xa xuất hiện một vòng ánh sáng, từ trong rừng rậm u ám nhìn lại, ánh sáng kia lại sáng hơn nhiều.

Chẳng lẽ là ra khỏi rừng rậm rồi.

Dường như nghĩ tới điều gì, tốc độ Ngô Khí bỗng nhiên tăng vọt, trong mấy hơi thở đã lướt đi rất xa, tốc độ vốn không bằng độc huyết Hắc Bức của Ngô Khí liền bị quật đi.

Vù vù

Thân hình lóe lên, thoáng một cái đã xông ra khỏi rừng rậm, lập tức trước mắt trống không, tầm mắt bao la hiện ra.

Nheo mắt nhìn lướt qua trước mặt, lại là một cái hạp cốc, khắp nơi có thể thấy được tảng đá lớn hình thù kỳ lạ, một dòng suối không nhỏ từ chỗ cực xa vèo vèo rơi xuống, tiếng nước ào ào truyền vào trong tai Ngô Khí.

Thân thể khẽ động, liên tục mấy lần xê dịch, sau một lát Ngô Khí liền đứng ở trên một tảng đá lớn phía xa.

Sau khi đứng lại, Ngô Khí quay người nhìn ra lối ra khu rừng. Không bao lâu sau, đám độc huyết hắc bức kia liền xuất hiện, tiếng kêu chi chi không ngừng vang lên.

Nhưng không có lao ra khỏi rừng rậm, tiếp tục đuổi giết Ngô Khí. Độc huyết Hắc Bức tuy rằng khủng bố, nhưng lại là yêu thú huyết động, có sự sợ hãi trời sinh đối với ánh mặt trời.

Giằng co một hồi, đám độc huyết hắc bức cuối cùng còn có thể lui đi, chỉ là trước khi đi giống như phát tiết lên, phá hủy một mảng lớn khu rừng rậm.

Mất thấy đám độc huyết hắc bức kia rút đi, khóe miệng Ngô Khí hiện ra một vòng ý cười, đang định quay người rời đi, nhưng vào lúc này, một chỗ ở chỗ cực xa, vài tiếng nổ vang bỗng nhiên vang lên.

Oanh oanh oanh!

Âm thanh ngọn nguồn là từ một khe núi to lớn truyền ra, phía dưới có một mảnh rừng rậm rạp, tiếng vang to lớn, truyền ra rất xa, ngay cả Ngô Khí ở chỗ cực xa cũng nghe thấy được.

Đây là...

Nghe được tiếng vang kia, Ngô Khí tựa hồ còn cảm giác được cái gì khác, hai mắt sáng ngời, mạnh mẽ nhìn về phía chỗ đó. Cũng không do dự, thân hình khẽ động, lập tức chạy về phía nào.

Cùng lúc đó, ở nơi khác, lập tức có không ít đệ tử nội môn lạc đàn, nghe thấy tiếng nổ mạnh, sửng sốt một chút, sau đó nhao nhao chạy tới chỗ đó.

Thiên địa linh khí dao động, linh khí ba động thật nồng đậm, hoặc là thiên tài địa bảo phi thường trân quý, hoặc là Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh, hơn nữa còn không chỉ một cái.

Thân hình Ngô Khí lướt về phía đó, trong lòng từng ý nghĩ hiện lên, lúc ý nghĩ cuối cùng hiện lên, khoe miệng Ngô Khí bỗng nhiên hiện ra một vòng ý cười tàn nhẫn.

Hắn tiến vào trong cốc đã hơn hai ngày, nhưng vên vện chỉ có được hai cái Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh mà thôi. Mặc dù biết vận khí mình đã không tệ, chỉ sợ còn có rất nhiều đệ tử đệ tứ phong, ngay cả bóng dáng Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh cũng không nhìn thấy.

Bất quá Ngô Khí cũng đoán, mười đệ tử Kết Đan tông ở ngọn núi thứ ba kia, khẳng định đã đạt được không ít Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh. Mười người kia dù sao cũng là Kết Đan Tông Sư, phạm vi thần niệm cảm ứng so với đệ tử thứ tư của Trúc Cơ cảnh giới còn lớn hơn nhiều, muốn tìm kiếm Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh cũng nhanh hơn một chút.

Thời gian kéo dài càng lâu, Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh càng khó tìm được. Hơn nữa ban đầu một đoạn thời gian còn tốt, nếu là đến sau đó thời gian, những đệ tử nào không tìm được Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh, nhất định sẽ bí quá hóa liều, tại nửa đoạn đường sau của Đại Vụ cốc, đối với những đệ tử lấy được Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh kia xuống tay.

Một tháng thời gian, mười mấy ngày trước nhất định là mỗi người tìm kiếm Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh, tràng diện còn có thể hiền lành một chút. Thế nhưng đến thời gian sau đó, những Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh trong tay kia ít đi, thậm chí không tìm được một viên, nhất định sẽ đại hạ sát thủ, không chỗ nào không sử dụng.

Vì không ở nửa đoạn sau lâm vào tình cảnh khó xử, Ngô Khí tất nhiên là muốn ở phía trước mười mấy ngày liền tìm được nhiều Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh hơn, mà không cần ở nửa đoạn đường sau cùng thời gian bên trong, chặn giết người của hắn.

Hừ, hiện tại đã là đệ tử của đệ tử đệ tứ phong, không cần ẩn giấu thêm cái gì, ngoại trừ truyền thừa của Hoang Cổ, những người khác đều có thể bại lộ ra ngoài. Nội môn đệ tử tinh anh, ai mà không có một vài chỗ dựa và thủ đoạn mạnh mẽ.

Trong lòng Ngô Khí nổi lên suy nghĩ, dưới chân khễ động, thân hình biến hóa, chạy đến nơi phát ra tiếng vang kia với tốc độ nhanh hơn.

Tiếng nổ âm âm vang vọng.

Dưới khe núi to lớn, trong một mảnh rừng rậm rạp, một đầu yêu thú to lớn đang gào thét, lực lượng vô cùng kinh khủng từ trên thân nó phát tiết ra, tàn phá bừa bãi mảnh rừng rậm này.

Là một con gấu đen vô cùng to lớn, thân thể còn muốn lớn hơn vài phần so với một con voi lớn, khắp cả người mọc đầy lông đen thô to. Một cái miệng máu, phun ra khí trắng trắng kiêu, chỉ một tiếng gào rú đã làm cho toàn bộ rừng rậm hung hăng run rẩy hồi lâu.

Hắc hùng yêu thú lúc này ở trong cơn tức giận cực độ, đang cùng hai bóng người dây dưa cùng một chỗ. Hai bóng người kia lại là hai đệ tử nội môn, hai người lúc này đều cực kỳ chật vật, khó khăn lắm mới ứng phó được công kích của hắc hùng yêu thú kinh khủng kia.

Bành

Hắc hùng yêu thú bỗng nhiên đứng thẳng lên, sau đó bàn tay gấu còn lớn hơn quạt hương bồ kia lấy lực lượng khủng bố vỗ trên mặt đất. Lập tức có một tiếng vang thật lớn, mười mấy đạo khe hở trong nháy mắt xuất hiện trên mặt đất, lan tràn ra bốn phía.

Còn ở phía sau, chỉ thấy tia sáng màu vàng đất kịch liệt bỗng nhiên từ trên bàn tay gấu đen bắn nhanh ra, sau khi hào quang hiện ra, mặt đất bỗng nhiên rung lên, sau đó liền nhìn thấy từng cây gai đất bén nhọn vô cùng từ lòng đất chui lên. Trong nháy mắt, gai đất trải rộng khu vực đó, bao trùm hai đệ tử nội môn vào trong đó.

Xuy xuy a...

Sau tiếng xé gió, là một tiếng hét thảm, hai đệ tử nội môn kia, một người nắm bắt thời cơ, trước khi gai đất đáng sợ kia chạm thân đã tránh xa. Thế nhưng một người khác lại thảm, không nghĩ tới lại có biến cố này, bị một cái gai đất kéo tới.

Một tiếng phốc phốc vang lên, chân khí hộ thể của đệ tử này dễ dàng bị gai đất bén nhọn đến cực điểm lại mang theo lực lượng to lớn đột phá, đâm thủng thân thể gã.

Sau khi kêu thảm một tiếng, con gấu đen kia bỏ nhào tới, bàn tay gấu to lớn vỗ xuống, lập tức đệ tử kia còn chưa kịp kêu thảm thiết, liền hóa thành một bãi thịt nát.

Tê tê tê

Sâu trong rừng rậm, từng giọng nói hít vào khí lạnh vang lên, chính là một ít đệ tử nội môn vừa mới chạy tới nơi đây, vừa vận tận mắt nhìn thấy một màn này.

Tứ giai trung giai yêu thú, thổ sát hắc sát hùng hực.

Ngô Khí đứng ở đằng xa, thân thể tan rã dưới bóng cây, nhàn nhạt nhìn con gấu đen còn lớn hơn con voi vài phần đáng sợ, trong miệng lầm bầm.

Thứ nhất đến cầu điểm đề cử vé.

tuổi quật.

Lại một tiếng gào rú chấn nhiếp sơn lâm, sau khi Thổ Sát Hắc Hùng to lớn như con voi giết một con vẫn còn chưa thỏa mãn, lại đánh tới một đệ tử nội môn khác chưa tỉnh hồn.

Khí tức hung sát xen lẫn một cỗ hương vị hôi thối nồng đậm không gì sánh được, hun người muốn phun ra, làm cho nội môn kia lập tức hai mắt trừng trừng, vong hồn đại phiêu. Nhất là nhìn thấy người cách đó không xa bởi vì trốn tránh không kịp, ở trước mặt hấn mạnh mẽ bị bàn tay đáng sợ đập thành một bãi thịt nát đồng bạn, đáy lòng càng tuôn ra ý niệm hối hận vô cùng.

Sống chết trước mắt, đệ tử nội môn này tựa hồ cảm giác được cái gì, nhanh chóng quét nhìn chỗ rừng sâu xa xa một cái, trong lòng lóe lên trí tuệ.

Các vị sư huynh, trong hang con Thổ Sát Hắc Hùng này có ba cái Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh, mau động thủ đoạt lấy a.

Tên nội môn đệ tử này tu vi Trúc Cơ đỉnh phong, nhưng rất rõ ràng không thể chém giết cùng một đầu yêu thú tứ giai trung giai, nhất là một đầu Thổ Sát Hắc Hùng trong cơn tức giận.

Trong tất cả tứ giai trung giai yêu thú, Thổ Sát Hắc Hùng không phải là đáng sợ nhất, nhưng mà Thổ Sát Hắc Hùng đang nổi giận lại là một ít tứ giai cao giai yêu thú cũng sẽ không dễ dàng trêu chọc. Hai nội môn đệ tử này cũng không biết đối với đầu Thổ Sát Hắc Hùng kia làm cái gì, lại làm cho nó nổi giận như thế, nhất định phải giết chết hai người mới bằng lòng bỏ qua.

Nghe được tiếng hấn kêu, một ít đệ tử nội môn đã đến chỗ sâu trong rừng rậm nhao nhao động dung, nhất là lúc nghe được trong hang con gấu đen kia có ba cái Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh, lại nhao nhao lộ ra vẻ tham lam. Bất quá lại nghĩ tới cái gì, những người này nhao nhao giận dữ, sau đó mắng to đệ tử kia.

Tên khốn kiếp này, tự mình chết còn muốn kéo chúng ta xuống nước, thật coi chúng ta là đồ ngốc à.

Tên ngu xuẩn...

Lúc này trong rừng rậm, đã đứng bảy tám người, đều là trang phục đệ tử nội môn. Toàn bộ đều là tu vi Trúc Cơ đỉnh phong, mỗi một người đều khí thế bất phàm, đứng ở trong rừng rậm, chăm chú nhìn xuống dưới khe núi kia.

Cũng không phải nhìn thấy con gấu đen cùng đệ tử nội môn đang bị đuổi giết kia, mà là nhìn về phía sau một người một gấu, giấu ở sau hai cây đại thụ tối tăm.

Tuy rằng trong miệng mắng to người nọ, nhưng nghe thấy mấy chữ Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh, nhất là khi nghe được bên trong có ba tấm, đều không quản được ánh mắt của mình, nhìn vào cửa hang kia.

Các vị sư huynh, tiểu đệ nơi này còn có một cái Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh, chỉ cần vị sư huynh nào có thể giúp tiểu đệ một tay, Hàn Thiết lệnh hai tay dâng lên. Tiểu đệ nguyện lấy tâm ma thề, quyết không nuốt lời.

Thấy tiếng gọi lúc trước không có tác dụng, đệ tử nội môn kia lập tức nóng nảy. Hắn dựa vào thân pháp phiêu hốt đã tránh né mấy lần công kích trí mạng của con hổ sát hắc hùng trước mắt, nhưng dù sao cũng chênh lệch quá lớn.

Hắn có thể cảm giác được, nếu không còn người nào ra tay, chỉ sợ hắn sẽ nuốt hận nơi đây. Dưới sự tuyệt vọng, cắn răng một cái liền hô lên mấy câu vừa rồi, đồng thời trong tay giương lên, một lệnh bài đen nhánh xuất hiện trong tay hắn.

Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh

Tất cả mọi người đều biết lệnh bài kia là vật gì, vừa nhìn thấy đệ tử kia lấy ra tấm lệnh bài này, lúc này có mấy người hai mắt sáng ngời, thân hình có chút rục rịch.

Hừ, ai muốn tìm chết, Thỏ Sát Hắc Hùng chính là yêu thú Tứ giai Trung giai, hơn nữa hiện tại còn đang nổi giận. Ngay cả nhân vật Kết Đan Sơ Kỳ tông sư, đi lên cũng là chết, các

ngươi ai tự nhận có thể gánh vác được gai đất Thổ Sát của con súc sinh này, có thể thử lên xem.

Một phen lời nói đột ngột truyền ra, lập tức giống như một chậu nước lạnh, dội vào trong lòng mấy đệ tử đệ tử đệ tử phong rục rịch kia. Lập tức để cho bọn họ yên lặng lại, nói chuyện là một thanh niên âm u vô cùng, trên mũi ưng là một đôi mắt âm trầm.

Chờ hẩn chết, Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh kia, vẫn là của chúng ta. Chẳng lẽ con hắc hùng súc sinh kia còn có thể tranh lệnh bài với chúng ta.

Trên mặt thanh niên mũi ưng liên tục cười lạnh, giống như xem diễn, nhìn đệ tử nội môn chật vật không chịu nổi kia bị Thổ Sát Hắc Hùng trong cơn bạo nộ bức vào tuyệt cảnh.

Vù vù

Bàn tay gấu to lớn hung hăng đánh tới, đệ tử kia chật vật vô cùng né tránh. Ai ngờ bàn tay gấu Thổ Sát Hắc Hùng kia bỗng nhiên thuận thế đập vào mặt đất. Ánh sáng màu vàng đất chói mắt tái hiện, mặt đất rung động, hơn mười gai đất bén nhọn cao mấy người từ lòng đất chui lên, mang theo lực lượng hung sát vô cùng khủng bố, đâm tới đệ tử kia.

Không thể tránh được, trong nháy mắt đệ tử nội môn kia biết mình chạy trời không khỏi nắng. Hai mắt trợn lên, mặt mũi tràn đầy không cam lòng cùng phẫn nộ, ánh mắt oán độc nồng đậm bắn ra.

Hừ, thứ ta không có được, các ngươi đừng hòng có được nó.

Đệ tử nội môn kia bỗng nhiên hét lớn một tiếng, nắm Hàn Thiết lệnh kia hất mạnh lên, ném Huyền Minh Hàn Thiết lệnh kia vào trong ổ gấu đen trước mắt.

Một tu sĩ Trúc Cơ đỉnh phong, mặc dù chỉ hất tay một cái, lực lượng cũng rất là khủng bố. Huống chi lúc này đệ tử này chứa hận thù ra tay, miếng Huyền Minh Hàn Thiết lệnh kia ngay dưới ánh mắt chăm chú của mọi người trong rừng rậm, hóa thành một đạo ô quang, rơi vào bên trong hang động u ám kia.

Nhất thời, người trong rừng rậm đồng loạt biến sắc, ngay cả Ngô Khí ở trong bóng tối cũng hiện ra vẻ ngoài ý muốn.

Hiện tại bên trong có bốn miếng Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh, nhìn xem ai còn chịu được, ha ha ha.

Phụt phụt

Tên đệ tử kia sau khi ném Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh vào trong ổ của Thổ Sát Hắc Hùng, liền cuồng tiếu lên, chỉ là cười đến một nửa, liền không cười nổi nữa. Một cây gai đất bén nhọn đáng sợ đâm xuyên thân thể của hắn, giống như tử pháp của đồng bạn lúc trước của hắn.

Tên khốn kiếp này.

Lời nghiên răng nghiên lợi nói ra, thanh niên mũi ưng hiển nhiên không nghĩ tới tên đệ tử nội môn kia lại làm như vậy, trước khi chết còn giở trò tâm cơ.

Kể từ đó, bên trong cái tổ của con Thổ Sát Hắc Hùng kia có nhiều nhất bốn miếng Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh, dù hoặc này, mọi người ở đây đều không thể bảo trì thân sắc bình tĩnh nữa.

tuổi quật.

Lại một tiếng gầm vang lên, từng cây đại thụ chấn động không ngớt, run rẩy như thể vang lên bên tai mọi người, khiến cho sắc mặt bảy tám người trong khu rừng đều trắng bệch. Nhất là khi nghĩ đến hai đệ tử nội môn vừa chết thảm trong tay Thổ Sát Hắc Hùng, trong lòng càng sinh ra ý nghĩ sợ hãi không thể át chế.

Hừ sợ cái gì, chúng ta nhiều người, đối phó một con yêu thú tứ giai trung giai còn không được. Huống chi súc sinh kia lúc trước đã chém giết với hai tên ngu xuẩn. Hiện tại nhất định đã mệt mỏi rồi, chỉ cần chúng ta đồng loạt ra tay, nhất định có thể giết được nó.

Bên trong sơn động có bốn miếng Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh, tăng thêm súc sinh kia cấp bậc tứ giai trung giai, cũng coi là một phần. Chúng ta có bảy người, không sai biệt lắm có

thể chia. Có hai vị không phân, liền để năm người chúng ta phân ra vật phẩm bồi thường là được.

Thanh niên mũi ưng kia bỗng nhiên hừ lạnh lên tiếng, há miệng chính là muốn động thủ giết con Thổ Sát Hắc Hùng kia, còn nói trước phương án phân chia.

Dưới bóng cây cách đó không xa, Ngô Khí đứng nhìn bảy người kia, trên mặt lộ ra một tia đùa cợt cùng khinh thường. Dưới ánh mặt trời ban ngày, vậy mà lại đường hoàng đứng ở nơi nào, không có chút ý tứ giấu diếm, thật không biết là nói bảy người kia ngốc hay là đối với thực lực của mình vô cùng tự tin.

Nhìn lướt qua bảy người kia, Ngô Khí liền dời ánh mắt nhìn về phía mấy chỗ hẻo lánh ẩn kín khác, độ cong ẩn ẩn xuất hiện ở khóe miệng.

Động thủ!

Bảy người kia dưới sự thuyết phục của mũi ưng, vậy mà thật sự ra tay, nhất là thời điểm nhìn thấy con Thổ Sát Hắc Hùng kia sẽ trở về trong sơn động kia.

Bảy người đồng thời xuất thủ, bảy đạo quang mang khác nhau từ trong rừng rậm bắn ra, vọt tới hướng Thổ Sát Hắc Hùng.

Vèo vèo vèo

Tiếng xé gió vang lên, bảy vết sáng kia hiện ra bản thể trên không trung. Ánh mắt Ngô Khí đảo qua, nhìn thấy là năm thanh phi kiếm, còn có một cây móc dài, một thanh gai xương xám trắng mang theo gai ngược móc ngược, còn có một thanh chủy thủ.

Linh khí, bản thể bảy đạo quang mang này đều là linh khí, hơn nữa nhìn qua cấp bậc không thấp. Dưới bảy tu sĩ Trúc Cơ đỉnh phong ngự sử, bộc phát ra lực lượng mạnh mẽ, xé gió đánh tới Thổ Sát Hắc Hùng kia.

Thổ sát hắc hùng tứ giai trung giai, tương đương với một tu sĩ Kết Đan trung kỳ. Mà bảy người kia, mỗi người đều là tu vi Trúc Cơ đỉnh phong. Bảy đối một, nhìn như chiếm đại tiện nghi, nhưng đáng tiếc. Trong mắt Ngô Khí, nếu bảy người kia

thật sự là có chủ ý cùng vây công thổ sát hắc hùng kia, khẳng định chỉ có một cái kết cục, đó chính là toàn quân bị diệt.

Nếu như là một người ngu xuẩn như vậy, còn có khả năng, đồng thời bảy người ngu xuẩn nhất định là không thể. Nhất là thanh niên mũi ưng kia, mặc kệ nhìn thế nào, cũng không giống là người ngu.

Mỗi người đều có ý đồ riêng.

Trong lòng Ngô Khí có một ý niệm nổi lên, trong tràng bỗng nhiên liên tiếp xảy ra biến cố.

Vù vù vù

Đồng thời ba tiếng vang quái dị vang lên, đã thấy trong bảy đạo quang mang kia bỗng nhiên chuyển hướng, vậy mà từ bỏ công kích con Thổ Sát Hắc Hùng kia, mà lại bắn nhanh về phía cửa động u ám.

Là một thanh móc câu dài, còn có gai xương thật dài, cùng thanh chủy thủ kia. Người thao tác ba kiện linh khí này, theo thứ tự là thanh niên mũi ưng kia, còn có hai thanh niên tướng mạo bình thường, rất không bắt mắt.

Mà lúc này, bốn đạo quang mang khác, cũng có hai đạo đột nhiên giảm tốc độ, rơi vào phía sau, hiển nhiên vẫn chưa dùng hết toàn lực. Chỉ còn lại hai đạo kiếm quang, thật sự dùng hết toàn lực, bổ về phía con Thổ Sát Hắc Hùng kia.

Canh hai đến, xin dốc sức đề cử vé. Tiếp theo xếp thứ ba.

Thật sự giống như trong lòng Ngô Khí suy nghĩ, bảy người kia đã nói cùng nhau ra tay vây công con Thổ Sát Hắc Hùng kia, kết quả cuối cùng lại là mỗi người mang ý nghĩ xấu.

Dưới đòn thứ nhất, mỗi người đều lộ ra chân diện mục, nhất là thanh niên mũi ưng cùng hai tên đệ tử khác thao tác gai xương dài cùng linh khí dao găm, nửa đường cũng đã chuyển hướng, không công kích Thổ Sát Hắc Hùng, ngược lại cong người một cái, đi về phía cửa động u ám kia.

Tê liệt.

Hắc Hùng Thổ Sát nổi giận, Hắc Hùng vốn vì giết hai kẻ xâm nhập mà hơi chậm lại, lúc này lại lâm vào nổi giận. Bởi vì giết hai kẻ xâm nhập, trong nháy mắt, lại xuất hiện bảy kẻ xâm nhập. Mà trong đó có ba kẻ xâm nhập, còn có chủ ý trực tiếp đánh lên trên sào huyết của nó.

Là không thể nhẫn nhịn, không thể nhịn.

Một tiếng gào thét, sóng âm tứ tán, chấn động khiến mỗi một cây đại thụ trong rừng cây đều rung chuyển. Lá cây bay tán loạn, thân hình hắc hùng khổng lồ khẽ động, vậy mà tránh được hai đạo kiếm quang bổ về phía nó, chương lực đáng sợ hơn quạt hương bồ vài phần mang theo một cỗ cuồng phong, hung hăng chộp vào ba đạo chuỷ thủ Câu Cốt Thứ biến thành hào quang.

Bốp bốp bốp

Cuồng phong đảo qua, bàn tay gấu đen sì của Thổ Sát vậy mà trực tiếp nắm chặt chuôi móc câu trước tiên. Trong nháy mắt, hào quang màu vàng đất tràn ra, trên móc câu cũng thả ra câu mang cực kỳ sắc bén.

Vù vù vù

Bàn tay gấu dài ra đình trệ không tiến, trong tay gấu Thổ Sát Hắc Hùng nhảy lên không thôi, thế nhưng bất luận thế nào, đều không thể thoát ra được.

Điều khiến móc câu chính là thanh niên mũi ưng kia, trong bảy người kia, chính là hắc xảo trá nhất. Đầu tiên cổ độc bảy người đồng thời xuất thủ đối phó Thổ Sát Hắc Hùng kia, muốn thừa dịp mọi người cùng Thổ Sát Hắc Hùng dây dưa, thừa cơ lấy Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh trong sơn động.

Đáng tiếc, hắc là người thông minh, mấy người khác cũng không ngu ngốc như hắc tưởng tượng. Cuối cùng chỉ có hai người là bị hắc đầu độc, bốn người khác vốn đã có chủ ý khác. Thậm chí có hai người, cùng suy nghĩ với hắc.

Phốc phốc

Bàn tay gấu dài câu không thoát được Thổ Sát Hắc Hùng, gãy dựa một phen sau đó mất đi quang mang, bị con gấu đen Thổ Sát kia nắm trong tay gấu, vồ xuống mặt đất, không biết bị vồ tới nơi nào.

Linh khí bị thương, sắc mặt thanh niên mũi ưng là người thao tác lập tức trắng bệch, một ngụm máu đỏ thẫm lập tức phun ra, lại bị phản phê, lực lượng tinh thần có chút tổn thương.

Vèo vèo vèo

Nhưng gấu đen Thổ Sát chỉ bắt được móc câu và mũi ưng thao tác, mặt khác hai đệ tử thao tác gai xương cùng dao găm, nhưng không có chút trở ngại nào, hóa thành hai đạo ánh sáng xám, chui vào trong sơn động kia.

Nhất thời một tia vui mừng xuất hiện trên mặt hai người, hai người đang chuẩn bị lấy thần niệm không chế hai kiện linh khí đem Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh trong sơn động mang ra, sau đó bỏ trốn mất dạng.

Nhưng vào lúc này, một tiếng gào rú đồng dạng uy lực lại khác biệt khí tức vang lên trong rừng rậm.

Tê liệt...

Phốc phốc phốc

Đồng thời thổ huyết, hai đệ tử đệ tử đệ tử đệ tử phong tướng mạo bình thường hầu như cùng lúc đó, sắc mặt trắng nhợt, một ngụm máu lớn phun ra. Cũng giống như mũi ưng, hai người

này cũng là vì linh khí bị thương, chính mình cũng bị phản phê, bị thương không nhẹ.

Nhưng đám người lại căn bản không nhìn hai đệ tử đệ tử đệ tứ phong bị thương, mà là nhìn về phía cửa động u ám kia.

Oanh oanh oanh!

Mặt đất bỗng nhiên chấn động, mùi hôi thối trong không khí càng thêm nồng nặc. Cửa động u ám kia bỗng nhiên tối sầm lại, sau đó liền thấy một đầu yêu thú to lớn từ bên trong vọt ra.

Toàn thân đều là lông đen thô cứng, một miệng máu đáng sợ, có thể so với thân voi, khí tức Man Hoang hung sát như thủy triều, từ trên thân con yêu thú to lớn này tuôn ra, ép tới phía đám người.

Lại một con Thổ Sát Hắc Hùng.

Xa xa, Ngô Khí nhú mày, nguyên lai ý nghĩ trong lòng lập tức bị hấn bóp tắt. Một con Thổ Sát Hắc Hùng còn có thể ngấp nghé một phen, thế nhưng lại xuất hiện một con, tương đương với hai tu sĩ Kết Đan trung kỳ, cái này cũng không phải ai cũng có thể mơ ước.

Những chấp sự nội môn kia, khẳng định là cố ý. Mỗi một tấm Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh đều không phải tùy ý đặt, phạm là nơi có Hàn Thiết lệnh, nhất định có nguy hiểm tồn tại. Hàn Thiết lệnh càng nhiều, nguy hiểm liền càng lớn.

Trước đó một quả Hàn Thiết lệnh, liền có một đám yêu thú Tam giai ở bên, lấy Hàn Thiết lệnh, nhất định sẽ kinh động đến những yêu thú kia, một trận chém giết không tránh được. Nếu không có một chút thủ đoạn, chỉ sợ là lệnh bài chưa tới tay, trước tiên đem mạng ném đi. Giống như hai đệ tử của hai ngọn núi thứ tư lúc trước, lại muốn từ trong hang ổ hai con Thổ Sát Hắc Hùng cướp đồ vật, thật sự là đáng đời. Không oan, một chút oan uổng.

Đáy lòng Ngô Khí bỗng nhiên nổi lên mấy ý nghĩ, trong nháy mắt đã nghĩ thông suốt một cái đạo lý. Trong Đại Vụ cốc, một trăm Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh kia, sẽ không dễ dàng lấy tới tay như vậy.

Không triển lộ ra một ít thực lực, không trả giá một ít, căn bản không có khả năng.

Ba miếng Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh, liền để cho hai con Thổ Sát Hắc Hùng tứ giai trung giai trông coi. Nếu là bốn quả sáu mai, Ngô Khí đã không còn dám suy nghĩ nữa, sợ cuối cùng ngay cả những yêu thú ngũ giai cũng đi ra.

Không tốt, lại một con Thổ Sát Hắc Hùng, chạy mau.

Trong bảy người kia, cuối cùng cũng không phải tất cả đều là người ngu, một đệ tử ở phía sau cố ý kéo dài thời gian không toàn lực xuất thủ. Nhìn thấy trong sơn động u ám kia, bỗng nhiên lại có một con yêu thú tứ giai trung giai khủng bố xuất hiện, trên mặt lập tức hiện ra vẻ sợ hãi không che giấu được.

Muốn thu hồi phi kiếm, sau đó bỏ chạy. Những người khác cũng đều như vậy, sau khi nhìn thấy lại một con Thổ Sát Hắc Hùng hiện thân, bọn họ đều biết, bốn miếng Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh kia bọn họ không nên nghĩ đến.

Hiện tại bọn họ muốn nghĩ, là bảo vệ tính mạng, nếu không bỏ chạy, chỉ sợ một khắc sau là đến thời điểm bọn họ chết rồi.

Ngay cả Ngô Khí, cũng cẩn thận từng li từng tí giấu kỹ thân hình của mình, không lộ ra một chút dấu vết nào. Hắn có thể phát hiện ra, trong rừng còn có mấy chỗ bí mật, cũng giấu người.

Giống như hắn, không muốn quang minh chính đại hiển lộ thân hình đệ tử tứ phong. Đối với mấy người kia, Ngô Khí mới thoáng có chút cố kỵ, hiện tại một đầu Thổ Sát Hắc Hùng khác hiện thân, mấy người kia cũng đều giấu kỹ thân hình, càng không dám hiển lộ ra một chút khí tức.

Chạy trời chết, tình thế biến đổi, lập tức từ vây công hắc hùng, biến thành đào mệnh.

Không ai ngờ, trong sơn động kia còn cất giấu một con Thổ Sát Hắc Hùng. Hai con yêu thú tứ giai trung giai hung hãn, so với hai tu sĩ Kết Đan trung kỳ còn cường đại hơn một chút, những đệ tử cảnh giới Trúc Cơ như bọn họ làm sao là đối thủ.

Một ít đệ tử tâm tư hoạt lạc, lúc này đã nghĩ tới là những chấp sự nội môn kia chơi quý, lúc thân hình bạo lui chạy trốn, trong lòng cũng mắng chửi những chấp sự nội môn kia.

Hai con Thổ Sát Hắc Hùng kia sẽ không để ý những đệ tử kia đang nghĩ gì, chúng nó chỉ biết, những kẻ xâm nhập này chọc giận bọn nó, nhất định phải chết, từng con xé nát ra thành thịt nát mới có thể bỏ qua.

Oanh oanh oanh!

Mặt đất chấn động, hai con gấu đen khê động, lập tức rùng rậm tựa như bị chấn động, điên cuồng chấn động. Từng đạo thổ lăng quay cuồng, thổ linh khí vốn nên có hòa bình, tại nơi đây lại trở nên vô cùng cuồng bạo cùng hung thần, trong nháy mắt hào quang màu vàng đất chói mắt sáng lên.

Bốp bốp bốp

Hai tiếng vang đáng sợ, hai con gấu đen Thổ Sát vậy mà đồng thời vỡ xuống mặt đất. Dưới tiếng nổ, hào quang chớp động, mặt đất rung động, từng cây gai đất bén nhọn đến cực điểm, mang theo lực lượng hung sát từ lòng đất chui lên, xuất hiện ở chỗ mọi người trước kia đứng.

Còn chưa chờ mọi người hô may mắn, từng cây gai đất kia vậy mà không có ý dừng lại, vẫn như cũ không ngừng chui ra, lan tràn tới hướng mọi người bỏ chạy.

Sau khi sử dụng thiên phú thần thông, hai con Thổ Sát Hắc Hùng không dừng lại, mà nhắc tứ chi lên, lấy tốc độ khủng bố đuổi theo mọi người, lại là muốn đuổi tận giết tuyệt. triệt để đánh mấy kẻ xâm nhập kia thành thịt nát, xé nát thành thịt mới chịu bỏ qua.

Đang lúc bảy người kia hoảng sợ, muốn thi triển thủ đoạn chạy trốn, bỗng nhiên bầu trời trên đỉnh đầu hoàn toàn ảm đạm.

Vù vù vù

Từng cỗ âm phong băng hàn thấu xương bỗng nhiên xuất hiện, cạo lên người mọi người, lập tức khiến cho bảy người kia rùng mình một cái. Ngô Khí tuy giấu ở trong bóng cây, nhưng vẫn

bị gió lạnh thổi vào cơ thể. Trong nháy mắt, Ngô Khí cảm thấy trong cơ thể mình phát lạnh, vậy mà sinh ra một loại cảm giác sắp bị đông cứng.

Sau một khắc, Ngô Khí ngẩng đầu lên, nhìn về phía không trung.

Âm

Kiểm khí, chỉ thấy hai đạo kiếm khí màu vàng xám từ chỗ rất xa bầu trời bắn tới, trong vô số âm phong bao khóa, rơi vào trên thân hai con Thổ Sát Hắc Hùng kia.

Trong nháy mắt, kiếm khí buông xuống, bao gồm cả Ngô Khí những người ẩn núp trong bóng tối, đều cảm giác giống như đến Cửu U Hoàng Tuyền địa phủ, thân thể tính cả linh hồn, đều lâm vào trong băng hàn tuyệt đối.

Bốp bốp bốp

Hai đạo kiếm khí kia ngã xuống đất, chui vào trong cơ thể hai con Thổ Sát Hắc Hùng. Ngay cả giây dựa còn chưa kịp, hai con Thổ Sát Hắc Hùng kia liền thân thể thú cứng ngắc ngã xuống mặt đất, khiến cho mặt đất lún nửa hung hăng chấn động một phen.

Chỉ là lúc này không có ai để ý, ánh mắt mọi người đều nhìn chăm chăm vào trên không trung, một thanh trường kiếm bình thường không có gì lạ, một thanh niên áo trắng như tuyết, xuất hiện trên không trung, chậm rãi rơi xuống.

Thứ ba còn hơn ngày hôm qua một bước. Ngày mai sẽ thử bốn canh bốn hoặc là canh năm, cũng thống kê nợ nần, quỳ xuống cầu xin bong bóng quỳ xuống cầu xin ý kiến của mình.

Từng đạo kiếm khí màu vàng xám như tấm rèm rủ xuống, băng hàn thấu xương dưới âm phong bao bọc, một thanh trường kiếm bình phàm từ trên trời giáng xuống, bên cạnh trường kiếm là một thanh niên áo trắng như tuyết.

Thanh niên kia vừa rơi xuống đất, một đôi mày kiếm như ẩn chứa tuyết thế kiếm khí nhú lại, ánh mắt lạnh lẽo quét về bốn phía. Trong ánh mắt phảng phất có một thanh tiểu kiếm vô cùng nhỏ bé du động, người tiếp xúc với ánh mắt của hắn lập tức cảm giác trong lòng run lên, tựa như cả người bị vạn kiếm lăng trì, khủng bố vô cùng, nhao nhao sợ hãi cúi thấp đầu xuống.

Khí thế trên người thanh niên áo trắng này quá khủng bố, hoàn toàn không phải cùng một cảnh giới với mọi người ở đây, kiếm thế lăng lệ ác liệt kia, phóng lên tận trời, không ai có thể bỏ qua.

Nhìn qua mọi người, thanh niên áo trắng này không nói một lời, lạnh lùng đi về phía cách đó không xa, hai cổ thi thể hắc hùng có thể so với voi kia.

Xuy xuy xuy

Hai đạo kiếm khí từ lòng bàn tay thanh niên này bắn ra, chui vào thể nội hai con gấu đen kia, vô thanh vô tức, hai cổ thi thể hắc hùng to lớn như voi lập tức bị giải thể.

Trong khối thi thể, hai viên nội đan to bằng quả trứng gà, còn dính máu đỏ thẫm chậm rãi dâng lên, sau đó rơi vào trong tay thanh niên áo trắng kia. Được hai viên nội đan này, vẻ băng hàn trên mặt thanh niên áo trắng cũng hơi hòa hoãn lại.

Cảm thấy hai viên thổ sát hắc đan cấp bốn trung giai rơi vào trong tay thanh niên áo trắng kia, trong lòng mọi người đều chỉ còn lại một ý niệm, đó chính là cầu nguyện cho hắn không phát hiện ra ẩn trong sơn động.

Đáng tiếc, cầu nguyện của mọi người căn bản vô dụng, bọn họ cũng không nghĩ ngợi, bốn miếng Huyền Minh Hàn Thiết

Lệnh chất lên một chỗ, sẽ làm cho thiên địa linh khí đảo loạn thành hình dáng gì. Cho dù là người mù, cũng có thể cảm giác được thiên địa linh khí nơi đây dị thường.

Vù vù

Bàn tay thanh niên áo trắng bỗng nhiên duỗi ra, hướng về phía sơn động u ám kia hút một cái, bốn đạo ô quang lập tức từ bên trong bắn ra, giống như hai viên nội đan kia, rơi vào trong tay thanh niên áo trắng.

Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh, hơn nữa thoáng cái đã là bốn miếng, tăng thêm hai viên nội đan kia, thanh niên áo trắng này tương đương một phát đạt được sáu viên.

Một vòng độ nhàn nhạt ở khóe miệng thanh niên áo trắng cong lên, bàn tay khẽ lật, hào quang lập lòe, bốn miếng Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh kia còn có hai khóa nội đan đồng loạt biến mất.

Xoay người, giống như vô ý nhìn lướt qua mấy góc trong rừng rậm, một mảng ý cười khinh thường hiển lộ ra. Về phần bảy người cách đó không xa, thanh niên áo trắng này ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn một cái.

Vèo

Kiểm khí lăng tiêu, gió lạnh cuộn trào, thanh niên áo trắng bước lên trên thanh trường kiếm bình thường kia, hóa thành một đạo kiếm khí trường hồng, nháy mắt vượt qua hư không, biến mất trong không trung.

Đi thôi.

Vù vù.

Tiếng thở dốc kịch liệt vang lên, phía trước hắc hùng sơn động, bảy người hít thở không thông, trên mặt còn mang theo vẻ sợ hãi, dùng ánh mắt sợ hãi nhìn lên không trung.

Đó là Sở Phong sư huynh.

Trong bảy người, một người trong đó mở miệng, sắc mặt tái nhợt còn mang theo sợ hãi, chần chờ gọi ra tên thanh niên áo trắng kia.

Cửu Âm Hoàng Tuyền kiếm khí, ngoại trừ Sở Phong sư huynh, nội môn còn có ai có thể thi triển ra. Nội môn là trung phẩm biến dị linh căn, đồn đại nội môn có một vị Nguyên Anh lão tổ đã nhận Sở Phong sư huynh làm thân truyền đệ tử. Mặc dù Sở Phong sư huynh còn ở đệ tam phong, bất quá ai cũng biết, đệ nhị phong thậm chí là đệ nhất phong, sớm muộn gì cũng có vị trí Sở sư huynh.

Thanh niên mũi ưng kia nhìn lướt qua người nói chuyện, sau đó sợ hãi nhìn thoáng qua hướng thanh niên áo trắng rời đi, tựa hồ còn đắm chìm trong kiếm khí đáng sợ không gì sánh được.

Trong rừng rậm, mấy cái góc bí ẩn, bao gồm Ngô Khí ở bên trong, sắc mặt đều rất khó coi. Vừa rồi lúc Sở Phong rời đi, giống như vô ý nhìn lướt qua bọn họ. Rõ ràng là phát hiện bọn họ ở bên cạnh rình coi, nhưng hắn căn bản không để ý, khinh miệt cũng biểu lộ rõ ràng.

Hừ.

Dưới bóng cây, Ngô Khí dùng sức nắm chặt nắm đấm, sau đó lại chậm rãi buông ra. Trên khuôn mặt xấu xí phủ đầy đốm đen, một tia chiến ý chợt lóe qua, chợt yên lặng.

Cửu Âm Hoàng Tuyền kiếm quyết, ngũ giai cao giai thần thông, tu luyện đến chỗ cao thâm, ngay cả Nguyên Anh lão tổ cũng có thể chống lại.

Đại thiên tài của nội môn ba mươi năm trước. Trung phẩm biến dị kiếm linh căn, ngàn năm khó gặp. Tu luyện Cửu Âm Hoàng Tuyền Kiếm Quyết, thực lực có thể so với Kết Đan hậu kỳ, thậm chí trước mặt tu sĩ Kết Đan đỉnh phong cũng có lực lượng bỏ chạy nhẹ nhõm.

Hai con Thổ Sát Hắc Hùng tứ giai trung giai cũng không may, lại gặp phải Sở Phong này, bị Cửu Âm Hoàng Tuyền Kiếm Quyết đánh lén, cho dù yêu thú tứ giai cao giai cũng có khả năng chết. Huống chi chúng nó.

Trong lòng Ngô Khí hiện lên rất nhiều ý niệm, đều là trước khi thi đấu, Hứa Phong và Tôn Càn nói cho hắn biết. Nhất là mười

người đệ tam phong kia, Ngô Khí đối với mỗi người đều biết được.

Nhất là mấy người mạnh nhất kia, Ngô Khí với cảnh giới, linh căn tư chất, sử dụng thần thông đều rõ ràng. Kỳ thật không chỉ Ngô Khí biết rõ, chỉ cần đệ tử tham gia thi đấu đệ tứ phong, trên cơ bản đều biết.

Cho nên vừa rồi, Sở Phong kia giáng lâm, trước mắt bao người lấy bốn miếng Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh, còn có hai viên Thổ Sát Hắc Hùng nội đan. Bảy người kia còn có mấy người ẩn giấu trong bóng tối, đều không có một người ra tay hoặc mở miệng, chỉ có thể trơ mắt nhìn Sở Phong cầm đồ vật rời đi.

Đây chính là kết quả thực lực mạnh mẽ, chán nản, kết đan sơ kỳ cảnh giới, cộng thêm ngũ giai cao giai thần thông, Cửu Âm Hoàng Tuyền Kiếm Quyết, ở đây không có ai dám ra tay, thậm chí ngay cả mở miệng cũng không dám. Đây không phải vấn đề dũng khí cùng can đảm, mà là vấn đề sáng suốt, ai cũng sẽ không tự mình tìm chết.

Mà ra tay với cường giả như Sở Phong chính là tìm chết.

Bốn lệnh bài, hai viên nội đan, sáu viên tích phân. Ở đây ai không động, đáng tiếc, thực lực không bằng người, chỉ có thể trơ mắt nhìn đồ vật rơi vào tay người khác.

Một tên Sở Phong đã khủng bố như vậy, hai tên đệ tử đệ tử đệ tam phong khác có danh tiếng không chênh lệch lắm với hắn, nghĩ đến cũng là một dạng khủng bố. Lần thi đấu này, vị trí mười thứ hạng đầu chỉ sợ là không có lơ là, mười tu sĩ Kết Đan, ai là đối thủ.

Ngô Khí ẩn thân nơi đó, mặt có dị sắc, từng ý niệm trong đầu dâng lên. Hắn vừa mới kiến thức thủ đoạn của Sở Phong, thủ đoạn Kết Đan sơ kỳ, hai con Thổ Sát Hắc Hùng đang nổi giận cũng không thể ngăn cản, trong nháy mắt đã bị mất mạng.

Sở Phong ở trong mười đệ tử đệ tử đệ tử đệ tử đệ tam phong kia, danh tiếng cực lớn, lúc trước trên quảng trường kia, Ngô Khí đã biết được. Còn có hai người khác, thanh danh cũng không khác gì Sở Phong.

Thú Vương, Thi Thi Vương, Thác Bạt Dã, Kết Đan sơ kỳ, thiên phú dị bẩm, có hung thú lực. Tu luyện Ngũ giai Thần Thông Thú Vương quyết, có thể đem hung thú chi lực trong cơ thể cùng thi lực kết hợp cùng một chỗ. Nghe đồn tu luyện đến cao thâm, thu thập tinh huyết hung thú, sau khi luyện hóa, có thể trực tiếp lấy phạm thân hóa thành thượng cổ hung thú, hung uy tuyệt thế, không ai có thể địch lại.

Độc Cơ, lạnh lùng diễm lệ, Kết Đan sơ kỳ, độc công một thân đáng sợ vô cùng, đã từng trong một đêm độc giết qua cả tòa thành trì phạm nhân. Lòng dạ độc ác, thủ hạ chưa bao giờ có người sống.

Ba người này, mặc dù chỉ có cảnh giới Kết Đan sơ kỳ, nhưng bởi vì tu luyện thần thông cũng không phải là thứ mà bình thường có thể so sánh. Chiến lực có thể so với Kết Đan hậu kỳ, đều là tồn tại nghịch thiên.

Bảy người còn lại, đã là đệ tử đệ tam phong, có cảnh giới Kết Đan sơ kỳ, tự nhiên cũng có một ít thủ đoạn mạnh mẽ. Đối với đệ tử đệ tứ phong mà nói, những người này cho dù không thi triển thủ đoạn nào, cũng là núi cao không thể vượt qua.

Trúc Cơ đỉnh phong cùng Kết Đan sơ kỳ, đừng nhìn chỉ kém một cảnh giới, nhưng chiến lực lại khác nhau một trời một vực. Nội môn Trúc Cơ mấy trăm, nhưng đệ tử Kết Đan, lại bất quá chỉ mấy chục người mà thôi.

Đây còn là kết quả tích lũy mấy trăm năm, có thể thấy được từ cảnh giới Trúc Cơ muốn tấn thăng đến Kết Đan khó như thế nào. Mặc dù tại Ma Đạo, muốn tấn thăng một cảnh giới, cũng cực kỳ gian nan.

Mười đệ tử Kết Đan, giống như mười ngọn núi cao, vắt ngang trước mặt tất cả đệ tử ở ngọn núi thứ tư. Vậy mười thứ hạng đầu, ngoại trừ mười đệ tử Kết Đan kia, những người còn lại chỉ sợ là không cần nghĩ tới.

Không đúng, nếu mười thứ hạng đầu thật sự rơi vào tay mười đệ tử Kết Đan kia, vậy cuộc tỉ thí này còn có ý nghĩa gì. Nội môn các trưởng lão kia là muốn chọn lựa đệ tử có tiềm lực, bồi

dưỡng mười năm, cũng may sau ngàn năm thi đấu ba tông lớn làm mai phục sử dụng.

Nếu như ngay cả mười thứ hạng đầu cũng không vào được, nhất định sẽ không được tông môn coi trọng. Nói cách khác, đệ tử tham gia thi đấu đệ tử đệ tứ phong, muốn được tông môn coi trọng, điều kiện thứ nhất, chính là tiến vào mười thứ hạng đầu.

Trong nháy mắt Ngô Khí như đã nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện, trong đôi mắt hiện lên vẻ thanh minh, một loại khí tức không chế tất cả xuất hiện trên người hắn. Phong mang ẩn giấu hồi lâu dần dần hiển lộ ra, ánh mắt sắc bén từ trong đôi mắt của Ngô Khí tràn ra.

Một trăm miếng Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh, chỉ sợ hơn phân nửa sẽ rơi vào trong tay ba người kia. Nói cách khác, muốn tiến vào mười thứ hạng đầu, ít nhất phải đạt được mười miếng Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh là được.

Không cần lại ẩn giấu cái gì, thủ đoạn Sở Phong kia so với Hóa Thi Đằng của ta còn muốn nghịch thiên hơn, cũng có thể phóng khoáng hiển lộ ra. Ta tự nhiên cũng không cần lại giấu diếm nữa, chỉ cần gặp phải Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh, liền ra tay cướp đoạt, không cần cố kỵ cái gì.

Khí tức lăng lệ ác liệt trên người Ngô Khí càng ngày càng rõ ràng, trong đầu quay cuồng, bỗng nhiên cảm giác một phương tiểu thiên địa chung quanh xuất hiện biến hóa.

Oanh oanh oanh oanh oanh oanh.

Từng tiếng nổ vang lên, từng đạo thiên địa linh khí ba động dị thường xuất hiện ở các phương hướng, các địa phương, tùy ý cảm ứng, thậm chí có mấy chục địa phương xuất hiện thiên địa linh khí ba động dị thường.

Thật nhiều thời tiết linh khí dao động, chẳng lẽ đều là như vậy.

Mọi người tại đây, đều cảm thấy mấy chục chỗ xuất hiện ba động thiên địa linh khí, mặt mũi ưng kia tràn đầy kinh hãi, kinh hãi nói.

Thứ nhất đến, cầu đề cử.

Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh, loại linh khí ba động này, tuyệt đối là Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh.

Ánh mắt Ngô Khí ngưng tụ, tinh quang lóe lên. Trên người hắn đã nhận được hai miếng Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh, đối với chân động của Hàn Thiết lệnh có chút quen thuộc, lúc này cảm ứng được từ các phương hướng, linh khí ba động từ các nơi truyền đến, dựa vào trực giác, hắn lập tức cảm thấy là Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh.

khích lệ giết chóc sao, đặt nhiều Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh ở một khu vực như vậy, là vì để cho một đám đệ tử chém giết cướp đoạt. Để chọn lựa đệ tử có tiềm lực nhất, kể từ đó, chỉ sợ mấy ngày nay sẽ có gió tanh mưa máu.

Cảm ứng một hồi, trong lòng Ngô Khí xoay chuyển một ít ý niệm, lập tức nghĩ tới ý đồ của các trưởng lão cao tầng nội môn. Bất quá nghĩ đến cũng không có gì, bởi vì Ngô Khí muốn tiến vào vị trí mười thứ hạng đầu, nhất định phải đi cướp đoạt, đi chém giết.

La Dương nhiều Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh như vậy, mỗi người đều có phần, ta không khách khí.

Phía đông, có hai nơi.

Ta đi về phía tây, không ai được tranh đoạt với ta.

Bảy người kia cũng đồng dạng cảm ứng được linh khí ba động từ các phương hướng truyền đến, dưới đại hỉ, nhao nhao hóa thành độn quang bay về phía mấy phương hướng kia.

Nguyên bản giống như Ngô Khí, người giấu kín trong rừng, giờ phút này cũng đều âm thầm rời đi, đi về phía những nơi có thiên địa linh khí dao động, trong khoảng thời gian ngắn, nơi này vậy mà đi tới tinh quang.

Vào

Một bóng người mơ hồ từ trong rừng rậm bắn ra, lấy tốc độ khủng bố hướng về một nơi phương xa. Nơi nào đang có thiên

địa linh khí dao động truyền đến, là Ngô Khí, nơi hẩn chọn lựa vừa vặn không có người đi tới.

Giờ phút này có hơn hai mươi địa phương có ba động thiên địa linh khí, ở đây bắt quá mười mấy người, đều rất ăn ý không chọn cùng một chỗ. Hiển nhiên là không nghĩ tới xảy ra xung đột sớm, phát sinh tranh đấu, miễn cho lúc này bị thương, vậy thì không tốt.

Đáng tiếc, mặc dù bọn họ nghĩ như vậy, thế nhưng từ địa phương khác chạy tới người cũng không biết bọn họ chọn là nơi nào.

Hơn hai mươi địa phương có linh khí ba động dị thường, phương viên bắt quá hơn mười dặm, lập tức hấp dẫn mấy chục đệ tử nội môn chung quanh. Một chỗ, ít nhất sẽ xuất hiện hai đệ tử nội môn, có một số địa phương linh khí ba động nồng đậm nhất, thậm chí liền hấp dẫn mười đệ tử nội môn, trong đó không ít thân ảnh mười tên đệ tử kết đan kia.

Cuồng phong gào thét, cát vàng đầy trời, một cỗ khí tức hoang vu tràn ngập nơi đây.

Là một vách đá, dốc đứng, khắp nơi đều là loạn thạch. Trong lúc cuồng phong tàn sát bừa bãi, từng tiếng kêu bén nhọn truyền ra, như trẻ con khóc, lại như lệ quỷ rít gào, rất là khủng bố.

Vù vù

Một bóng người mạnh mẽ từ đằng xa lướt tới, hiện ra cách vách đá không xa. Một bóng người mặc áo bào xanh, sắc mặt lạnh lùng, trong tay nắm một cây dây leo màu đỏ sậm.

Chính là Ngô Khí từ đằng xa chạy tới, đứng tại chỗ, ánh mắt ngưng tụ, nhìn lên vách đá kia. Lấy thị lực của hẩn, muốn xuyên qua cát vàng bị cuồng phong thổi bay nhìn thấy cảnh tượng trên vách đá vẫn là có thể.

Sưu sưu sưu sưu sưu

Chỉ thấy trên vách đá, một con Thi Ưng chỉ có cánh đỏ như máu bay tới bay lui, vòng quanh vách đá, chìm nổi trong

cuồng phong cát vàng, từng tiếng bén nhọn truyền ra, nhiếp hồn người.

Thi thú Tam giai Trung giai, thi ung Hồng Sí.

Ngô Khí khõe miệng khẽ động, nhẹ nhàng phun ra tên đám Thi ung kia.

Tiếp tục nhìn lại, ánh mắt rơi vào trên vách đá kia, liền thấy từng cái sào huyết to như cái cối xay trải rộng, trong mỗi một sào huyết đều có một quả trứng ung to lớn. Mà ở tầng cao nhất, trong một cái tổ to lớn có ba bốn cái cối xay, bên cạnh một quả trứng ung to lớn, một quả Huyền Minh Hàn Thiết lệnh đen nhánh đang lẳng lẳng nằm ở nơi nào.

Thu hồi ánh mắt, ánh mắt Ngô Khí trở nên kỳ quái.

Thi ung cánh đỏ, thi thú tam giai trung giai, do yêu thú nhị giai cao giai Hồng Sí ung biến hóa mà thành. Bảo lưu lại bảo vệ trứng chim của mình lúc còn sống, bất kỳ sinh linh có ý đồ bất lợi đối với trứng của chúng nó, đều sẽ phải đối mặt với công kích điên cuồng của chúng nó.

Kỳ thật trứng của đám Thi Ung này căn bản không thể sinh ra, cho dù thật sự ấp nở ra, cũng là Hồng Sí Ung chân chính. Đến lúc đó, những con chim ung này sẽ coi bọn nó là dị loại, ăn sống.

Ngô Khí muốn lấy được miếng Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh kia, chỉ có một lựa chọn, đó chính là trực tiếp giết vào, sau đó đoạt lấy Hàn Thiết lệnh rời đi.

Bốp!

Một bóng roi màu đỏ sậm bỗng nhiên xuất hiện trong cuồng phong, đánh tan cuồng phong, đồng thời thân ảnh Ngô Khí thoáng cái đã tiến nhập vào trong cát vàng đầy trời.

Dưới chân vượt qua hư không, thẳng tắp lên trên vách đá kia.

Sưu sưu sưu sưu sưu

Kêu dài một tiếng, lập tức có thi ung cánh đỏ phát hiện ra Ngô Khí tồn tại, phát ra tiếng cảnh báo. Trong phút chốc, mấy chục con thi ung cánh đỏ hướng phía Ngô Khí lao xuống, còn chưa

đến trước mặt Ngô Khí, những thi ung này liền há miệng phun một cái.

Vù vù vù

Từng ngọn lửa từ trong miệng Thi Ung phun ra, tụ tập cùng một chỗ, hình thành thế phô thiên cái địa, muốn bao phủ Ngô Khí trong đó, miễn cưỡng thiêu chết.

Thi hỏa, những thi hỏa này chính là thi hỏa Hồng Sí Ung hóa thành thi thú sau đó có được thần thông thiên phú, cũng là chỗ dựa cho những súc sinh này có thể trở thành thi thú Tam giai Trung giai.

Hừ, một đám súc sinh lông bẹp đáng thương, tiểu gia sẽ giải thoát các ngươi.

Ngô Khí cầm trong tay huyết tiên hóa thi đằng biến hóa, cánh tay tùy ý vung lên, từng bóng roi đỏ sậm xuất hiện trên không trung, cắt chém toàn bộ phiến thiên không chòng chát vết thương, trải rộng khắp nơi.

Không hề cô kỵ, Ngô Khí hoàn toàn giải phóng Hóa Thi Đằng, cây kỳ vật bị Ngô Khí dùng thủ đoạn của Hoang Cổ tế luyện qua, bắt đầu bùng nổ ra lực lượng vô cùng kinh khủng.

Bóng roi xẹt qua không trung, cắt bầu trời trải rộng vết máu, đồng thời những thi ung cánh đỏ xâm nhập phạm vi roi ảnh kia, lập tức hóa thành từng đạo tinh nguyên khí màu lửa đỏ, bị Hóa Thi Đằng sinh thôn phệ.

Trên vách đá, thi hỏa tràn ngập, hình thành một biển lửa đáng sợ, trong biển lửa kia, từng bóng roi màu đỏ sậm tàn sát bừa bãi, cắt chém. Từng con thi ung cánh đỏ rơi vào trong biển lửa, thoáng một chút bị tiên ung kia chạm vào, sẽ hóa thành từng đạo tinh nguyên khí tức màu lửa đỏ, bị luyện hóa, bị cắn nuốt.

Ầm

Biển lửa bỗng nhiên một phân thành hai, giống như bị cắt ra vậy, Ngô Khí cầm trong tay Hóa Thi Đằng từ bên trong chậm rãi đi ra.

Bóp!

Một cước giẫm lên vách đá, Ngô Khí vung cổ tay lên, bóng roi màu đỏ sậm lại lần nữa hiện lên, ném về phía sào huyết lớn nhất của Thi Ưng.

Lúc âm thanh vang lên, đoạn cuối của Hóa Thi đằng đã cuốn ngược trở về, đồng thời một đạo ô quang rơi vào trong tay Ngô Khí.

Nhìn lướt qua Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh có chút lạnh lẽo trong tay, Ngô Khí cười nhạt một tiếng, lật tay thu Hàn Thiết Lệnh vào.

Một chỗ tiếp theo.

Cũng không thu hồi Hóa Thi Đằng trong tay, ánh mắt Ngô Khí nhìn về phía xa, nào lúc này đang có một chỗ cũng truyền đến thiên địa linh khí nồng đậm chấn động. Đồng thời còn kèm theo từng tiếng gầm thét, tựa hồ đã có đệ tử nội môn chạy tới nơi nào, đồng thời xảy ra tranh đấu. Chỉ là không biết là đệ tử nội môn đang tranh đấu, hay là cùng yêu thú trông coi Huyền Minh Hàn Thiết lệnh phát sinh tranh đấu.

Trong lần luyện chế này.

Rừng rậm, chung quanh một cái hồ nước đang phát sinh tranh đấu kịch liệt. Hai đệ tử nội môn đang thao túng phi kiếm, thi triển thần thông, tranh đấu cùng một đám cá sấu lớn màu xanh lá.

Bất quá hình như là hai đệ tử nội môn kia chiếm thượng phong, hai thanh phi kiếm hóa thành hai đạo lệ mang thu gặt tính mạng những con cá sấu kia, mà một bên còn đang thi triển thần thông, trắng trợn đồ sát đám cá sấu màu xanh lục kia. Xung quanh hồ nước, đã nằm không dưới mười con cá sấu màu xanh lục.

Hao Trương huynh, những con cá sấu nước xanh này thật đúng là không sợ chết, một lát nữa hai miếng Huyền Minh Hàn Thiết lệnh kia sẽ là của hai huynh đệ chúng ta.

Trong hai đệ tử nội môn kia, một người trong đó, một người trắng trợn giết chóc những con cá sấu lớn màu xanh lục, một bên giương miệng cười to. Lúc nói chuyện, ánh mắt quét về

phía trung tâm hồ nước kia, trên một mảnh hoa sen nước to lớn, hai tấm lệnh bài đen nhánh đang lắng lắng nằm.

Những lục thủy ngọc này mặc dù có cấp bậc Tam giai Trung giai, hơn nữa số lượng rất nhiều. Cũng chỉ có hai người chúng ta có chút thủ đoạn, đổi lại những đệ tử Tứ Phong khác, cho dù có thể lấy được hai tấm Hàn Thiết lệnh kia, cũng phải trả giá một chút mới được.

Tên còn lại cũng cười to theo, nhẹ nhõm nói chuyện.

Nhưng ngay lúc này, một bóng người từ trên trời giáng xuống, mang theo thanh âm khí bạo khiến người ta kinh hãi. Trong nháy mắt bóng người kia rơi xuống đất, một bóng roi màu đỏ sậm trực tiếp cuốn tới hai tấm Hàn Thiết lệnh ở trung tâm hồ nước.

Đồng thời, một giọng nói bá đạo vang lên bên tai hai người.

Hai tấm Hàn Thiết lệnh này, ta muốn.

Canh hai đến các vị, lâu nhỏ cần đề cử vé. Nếu có thể, xin mời kiểm tra một chút còn có vé hay không, ném mấy tấm cho tiểu lâu, để cho tiểu lâu càng có động lực hơn, bái tạ ơn.

Cực kỳ bá đạo, hoàn toàn không để hai tên đệ tử nội môn kia vào mắt, trực tiếp ra tay cướp đoạt.

Tốc độ bóng roi đỏ sậm kia quá mức dọa người, lúc thanh âm kêu ngạo bá đạo của Ngô Khí vang lên bên tai hai người, hai quả Huyền Minh Hàn Thiết lệnh trên đóa Thủy Liên Hoa giữa hồ nước cũng đã biến mất.

Vù vù

Bóng roi cuốn ngược trở về, hai vật đen nhánh rơi vào trong tay Ngô Khí, có chút cảm giác lạnh buốt, không cần phải nói chính là Huyền Minh Hàn Thiết lệnh kia.

Lệnh bài tới tay, Ngô Khí cũng không thèm nhìn một cái, cổ tay khê đảo, hai miếng Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh ngay giữa hào quang lóe lên biến mất, tiến nhập vào túi trữ vật bên hông Ngô Khí.

Một loạt động tác này nói đến phức tạp, kỳ thật chỉ là trong nháy mắt, thân hình Ngô Khí vừa xuất hiện đã hoàn thành.

Xú bát quái từ đâu chui ra, dám cướp đoạt đồ của hai huynh đệ chúng ta, quả thực là muốn chết.

Trương huynh, trước kia chỉ có hai huynh đệ chúng ta đi cướp đồ của người khác. Không nghĩ tới hôm nay lại có người dám cướp đồ của chúng ta, thật sự là phản kháng. Ta muốn lột da tiểu tử này, đào ra tim của hắn, hảo hảo chiêu đãi một phen, nếu không sao có thể xứng với lá gan của tiểu tử này.

Hai đệ tử nội môn kia sau khi bị Ngô Khí đoạt đi Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh, đầu tiên là ngây người, sau đó là giận dữ.

Nhất là sau khi nhìn thấy tu vi Ngô Khí hiển lộ ra, càng là lửa giận bùng bùng, lộ ra nụ cười lạnh, ánh mắt nhìn về phía Ngô Khí mang theo sát ý nồng đậm cùng ý nghĩ tra tấn trong đầu.

Lòng dạ độc ác, đây là bài học bắt buộc của Ma Tông, đặc biệt là những đệ tử nội môn này, mỗi một người đều có tâm cực kỳ

độc ác. Giết người tra tấn người ta, bắt quá chỉ là việc ăn cơm thường mà thôi.

Sau khi Ngô Khí cướp đồ, cũng không nhìn hai đệ tử nội môn kia, chỉ yên lặng cảm ứng một phen, chợt ánh mắt nhìn về phía xa, cách rất xa có một chỗ khác, truyền đến dao động thiên địa linh khí dị thường.

Hai người bị Ngô Khí triệt để bỏ qua, lập tức nổi giận, sắc mặt đỏ lên, sát ý nồng đậm phát ra. Đồng thời xuất thủ, kiếm quyết trong tay dẫn dắt, hai thanh phi kiếm lập tức hóa thành kiếm quang sắc bén, xoắn giết về phía Ngô Khí.

Đừng có một chút giết chết, ta muốn tra tấn tiểu tử này thật tốt, nếu không khó tiêu giải mối hận trong lòng ta.

Trong hai người kia, một người nghiêng răng nghiêng lợi nói, vền vền mới gặp mặt bắt quá mấy hơi thở, người này đối với Ngô Khí hận thấu xương. Nhìn ánh mắt của hắn, nếu như Ngô Khí thật sự rơi vào trong tay hắn, tra tấn một phen nhất định là không tránh được.

Đối mặt với kiếm quang ác liệt giảo sát, Ngô Khí chỉ lạnh nhạt ngẩng đầu nhìn thoáng qua. Cánh tay giơ lên, cổ tay hất lên, lập tức hóa thi đằng giống như huyết măng sống lại. Từng bóng roi khủng bố màu đỏ sậm thoáng hiện, như là từng đạo tia máu cắt vào hư không, trong nháy mắt, vết máu cực kỳ nồng đậm hiển hiện trong hư không, như một tấm lưới lớn huyết hồng, bao phủ hai đạo kiếm quang kia vào trong đó.

Bốp bốp bốp

Va chạm, trải rộng hư không, tấm lưới lớn huyết ngân nồng đậm không gì sánh được đánh vào hai đạo kiếm quang lăng lệ kia. Hai tiếng vang lớn vang vọng, hai tên đệ tử nội môn kia sau một khắc liền cảm giác trên ngực và bụng mình giống như bị một thanh cự chùy hung hăng đập một cái.

Phốc phốc phốc

Nương theo tiếng nổ mạnh, hai khối sắt vụn từ trong vết máu nồng đậm kia thoát ra, thoáng cái rơi vào trước hai đệ tử nội môn. Huyết dịch hai người phun ra, vừa lúc rơi vào trên hai khối sắt vụn dưới chân.

Hai người trợn mắt, không dám tin nhìn cảnh tượng trước mắt, hai khối sắt vụn kia chính là phi kiếm của hai người bọn họ. Chẳng qua là hôm nay, không biết tiếp nhận lực lượng kinh khủng bao nhiêu, lại bị quấy thành hai khối sắt vụn. Linh khí mất hết cũng thôi đi, còn để cho hai người cũng bị thương theo, bị phản phệ.

Hoảng sợ kinh hãi, hai người đột nhiên cảm thấy một luồng khí lạnh từ đáy lòng bốc lên. Nhân vật có thể chỉ một đòn đã phế bỏ phi kiếm của hai người, căn bản không phải là thứ bọn họ có thể đối kháng được.

Mà bọn họ lại dám ra tay với hắn, hơn nữa trước khi ra tay còn nói một phen lời cực kỳ ngoan độc. Quả thực là muốn chết, nói không sai, bất quá là hai người bọn họ muốn chết.

Bất quá cũng không biết là hai người bọn họ may mắn hay là bất hạnh, Ngô Khí đang chuẩn bị hạ sát thủ với hai người, lại vào lúc này.

Âm

Xa xa, bỗng nhiên một tiếng vang thật lớn, thiên địa linh khí nơi nào trở nên nồng đậm trước nay chưa từng có. Không chỉ là một cỗ, mà là mấy cỗ hỗn hợp cùng một chỗ, dưới một loại lực lượng kỳ dị, đảo loạn thiên địa linh khí chung quanh.

Vèo

Ngô Khí nhíu mày, nhưng không xuất thủ nữa, mà thân hình khẽ động, đi về phía có động tĩnh to lớn kia.

Sau khi Ngô Khí rời đi, hai người kia lập tức cảm giác thân thể mềm nhũn, thiếu chút nữa là tê liệt ngồi xuống đất. Một cảm giác cực kỳ sợ hãi tràn lên, hai người thậm chí cảm giác sau lưng mình đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt. Hai người liếc mắt nhìn nhau, một loại cảm giác hạnh phúc sống sót sau tai nạn xuất hiện.

Lúc này, cách đó mười dặm, trong một mảnh đất trống, ba phe đang mơ hồ giằng co. Xung quanh người ba phương là một mảnh thảo nguyên không nhỏ, chỉ là bãi cỏ vốn nên xanh um tươi tốt. Lúc này lại bị huyết dịch nhuộm đỏ, từng bộ thi ngu

mọc ba đuôi nằm trên mặt đất, hơi đếm một chút, trên mặt đất thì thể nhiều hơn mấy trăm bộ.

Một bên có hơn năm người, đều là tu vi Trúc Cơ đỉnh phong, mỗi người đều cảm linh khí, trên người mơ hồ tản mát ra khí tức hùng hậu chân nguyên. Hiển nhiên đều đang tiết kiệm chân nguyên, tùy thời chuẩn bị động thủ.

Mà bên kia, lại chỉ có một người, hơn nữa là một lão giả, cả người che kín hắc bào, chỉ lộ ra đầu lâu gầy còm xấu xí.

Bất quá bên cạnh lão giả gầy còm, lại đứng một người khổng lồ, thân cao ba trượng. Toàn thân mọc đầy từng cây lông dài màu xanh lá, thô to vô cùng, giống như từng cây kim dài. Cự nhân này diện mục xấu xí, rất là đáng sợ, ngũ quan đều vây quanh cùng một chỗ, chỉ là cái miệng rộng kia cực kỳ đáng sợ, tràn đầy huyết hồng, thật sự được bốn chữ này như bốn máu.

Cương thi lông xanh, cự nhân kia vậy mà một đầu Lục Mao Cương thi, bất quá nhìn dáng vẻ khủng bố kia không gì sánh được, khẳng định không phải một đầu Lục Mao Cương thi bình thường.

Lão giả kia có dạng đồ vật khủng bố này trợ chiến, trách không được năm đệ tử Trúc Cơ đỉnh phong kia sẽ có một dáng vẻ như lâm đại địch, đối mặt một lão giả cũng không dám buông lỏng chút nào.

Bên phía cuối cùng, cũng là một người, là một thanh niên có tướng mạo hèn mọn, hiển lộ ra tu sĩ là Trúc Cơ đỉnh phong, cũng là đệ tử trên đệ tứ phong.

Chỉ là thanh niên này đứng ở nơi đó, vẻ mặt đờ đẫn chất cùng không cam lòng, một đôi mắt đảo loạn ùng ục, cũng không biết trong lòng đang chuyển động ý nghĩ gì.

Trang sư huynh, người là đệ tử núi thứ ba, có tu vi Kết Đan sơ kỳ, lại có hung vật này trợ trợ. Nghĩ đến đi nơi khác, khẳng định không người nào dám tranh đoạt với người. Cần gì phải gây sự với mấy người sư đệ chúng ta, huống chi..., Ba miếu Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh này, vốn chính là mấy trăm con Tam Vĩ Thi Ngưu ba giai sơ kỳ chúng ta vất vả giết chết mấy trăm con mới có được. Chỉ là tiểu tử này ăn trộm gian xảo chơi

đùa, lại muốn một mình độc chiếm, Trang sư huynh ngăn cản tên khốn kiếp này độn, các sư đệ vô cùng cảm kích, chỉ là muốn ba miếng Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh kia, xin thứ lỗi các sư đệ đồng ý.

Trong năm người kia, một thanh niên Trương tướng uy vũ đứng ra, nói với lão giả Lục Mao Cương thi.

Nghe ý tứ trong lời nói của hắn, hóa ra bọn họ là sáu người, thanh niên hèn mọn bỉ ổi kia cũng là một trong số bọn họ. Sáu người phát hiện ba cái Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh, vất vả giết chóc xong, thanh niên hèn mọn kia vậy mà xuất thủ cướp ba miếng Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh, sau đó muốn thi triển chạy trốn mất dạng.

Nhưng không muốn bị lão giả kia ngăn lại, thanh niên hèn mọn bỉ ổi kia muốn chạy trốn, lại không thể thông qua lão giả kia chặn đường. Năm người kia muốn ra tay đoạt lại ba tấm Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh, lại kiêng kỵ lão giả kia.

Lão giả kia tuy là đệ tử của đệ tử đệ tam phong, có tu vi cường hoành Kết Đan sơ kỳ, còn có một đầu Lục Mao Cương thi kinh khủng trợ chiến. Thế nhưng đối thủ lại có năm người, hơn nữa đều không phải là đệ tử Trúc Cơ đỉnh phong bình thường, nhân vật có thể tàn sát mấy trăm con yêu thú Tam giai sơ giai, tự nhiên có không ít thủ đoạn. Dưới sự kiêng kỵ của ném chuột, người ba phe cứ như vậy giằng co.

Nếu đã gọi lão phu là sư huynh, lão phu liền nói một chút tình cảm. Lúc đầu lão phu là muốn giết các người, miễn cho tiết lộ tin tức, để lão phu bị ba tên biến thái kia theo dõi. Hiện tại lão phu liền thay đổi chủ ý, chỉ cần các người hiện tại rời đi, lão phu sẽ tha cho tính mạng các người. Nếu không hừ hừ.

Lão giả kia vừa nói xong, nhất thời năm người đổi diện sắc mặt đều thay đổi.

Khinh người quá đáng.

Thanh niên uy nghiêm kia nghiêng rằng nghiêng lợi phun ra chữ, khí thế trên người lập tức không còn áp chế, khí thế tu vi Trúc Cơ đỉnh phong hoàn toàn hiển lộ ra, cùng lúc đó, bốn người phía sau hắn cũng đồng thời hiển lộ khí thế.

Hừ, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, vừa vặn bảo bối của ta cũng đói bụng.

Lão giả gây gò xấu xí kia lộ ra diện mục dữ tợn, sát ý nồng đậm tràn ra, khí thế tu vi Kết Đan sơ kỳ không hề giữ lại phát tiết ra ngoài.

Hai bên rốt cuộc cũng không kìm nén được, muốn động thủ, tình thế trong trận trở nên khẩn trương, đại chiến sắp phát nổ. Thanh niên hèn mọn ở giữa hai bên kia, lập tức khẩn trương lên, vẻ khỗ sở trên mặt càng thêm nồng đậm, đồng thời cũng hiển lộ ra tu vi khí thế, từng người đều muốn liều mạng suy nghĩ mịt mờ chân động truyền ra.

Đang lúc mọi người muốn động thủ chém giết, đồng thời sững sờ, quay đầu nhìn về một hướng.

Oanh oanh oanh!

Tiếng vang rung trời, từ hướng nào, một đạo khí thế bá đạo vô địch phóng lên tận trời, một chút ý tứ che giấu cũng không có, như bão tố, phô thiên cái địa, cuốn tới.

Thứ ba là nợ: 4. Lần thứ hai xin được đề cử trước, đường trả nợ dài đằng đẵng, tiểu lâu sẽ ghi nhớ.

Bá đạo không gì sánh được, kiêu ngạo tuyệt thế, từ xa xa âm âm quét tới, không hề che giấu chút nào, một ý nghĩ không sợ hãi trống rỗng nổi lên. Thiên địa linh khí nơi xa bị khí thế kia khuấy động, gió cuốn mây vùn, như một nồi nước sôi, khuấy động không thôi.

Đây là...

Người hai bên đều khẽ giật mình, sau đó nhao nhao nhìn về phía đó, cảm nhận được cỗ khí thế kia, mỗi người đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Lão giả khô gầy xấu xí kia, nhìn về phía cỗ khí thế kia, hai mắt hơi híp lại, từng luồng tinh quang ở bên trong chớp động. Cũng không biết có chủ ý gì, Lục mao cương thi to lớn đứng bên cạnh hắn cũng như có cảm ứng, gào lên một tiếng, toàn thân lông xanh dựng đứng, một cỗ thi khí nồng đậm phát ra.

Một phương khác, thanh niên uy vũ lại lộ ra một vẻ mặt ngưng trọng. Hắn có thể cảm giác được, chủ nhân cỗ khí thế này tất nhiên không phải đệ tử bình thường.

Thanh niên xấu xí đầu trâu mặt ngựa kia lại lộ ra vẻ may mắn, một đôi mắt nhỏ lại bắt đầu xoay tròn lên, nhìn chằm chằm nơi khí thế bá đạo vô cùng kia, cũng không biết đang có chủ ý gì.

Không ai để cho mọi người chờ lâu, cỗ khí thế âm âm kia liền cuốn tới trước mặt mọi người.

Âm

Một tiếng vang thật lớn, rừng rậm trước mắt lập tức bộc phát ra khí thế cuồng hoành không hiểu, vô số đại thụ bị hất bay, bụi bặm đầy trời, một thanh niên mặc thanh bào chậm rãi đi ra.

Đi đến trước mặt mọi người, Ngô Khí nhìn lướt qua giữa sân, dừng lại trên người lão giả khô gầy xấu xí và thanh niên uy vũ kia một lát, cuối cùng rơi vào trên người thanh niên đầu trâu mặt ngựa hèn mọn xấu xí chính giữa kia.

Tâm niệm hẩn chuyển động vài cái, Ngô Khí liền đoán được bảy tám phần những chuyện phát sinh ở đây, ánh mắt lập tức dời xuống, quét tới túi trữ vật bên hông tên thanh niên hèn mọn bỉ ổi kia.

Sao vậy, tiểu tử không biết người từ đâu chui ra cũng muốn chia một chén canh.

Lão giả gầy gò kia bỗng nhiên mở miệng, trên khuôn mặt xấu xí lộ ra nụ cười trào phúng. Lại phát hiện ra tu vi của Ngô Khí, Trúc Cơ trung kỳ, cùng tu vi của hẩn là Kết Đan sơ kỳ căn bản là một ở trên trời một cái ở dưới đất.

Nếu như nói lúc trước không thấy người kia, chỉ là lúc cảm ứng được khí thế, lão giả kia còn có chút kiêng kỵ. Nhưng hôm nay Ngô Khí đứng ở trước mặt, hiển lộ tu vi chỉ là Trúc Cơ trung kỳ, lấy ánh mắt cay độc của lão giả kia, tuyệt đối sẽ không nhìn lầm.

Một đệ tử Trúc Cơ trung kỳ, ở đây là ai, cũng sẽ không có bao nhiêu tâm lý coi trọng cùng kiêng kỵ. Nhất là lão giả xấu xí kia, chính là Kết Đan Tông Sư đệ tam phong, như thế nào lại băn khoăn một tiểu tử Trúc Cơ trung kỳ.

Nếu ta nói phải thì sao?

Ánh mắt Ngô Khí lạnh lùng, phun ra một câu kiêu ngạo, giống như không nghe ra ý giễu cợt trong lời nói của lão giả kia.

Lời này vừa nói ra, lập tức lão giả kia cùng với năm đệ tử thứ tư trên ngọn núi đều thay đổi màu sắc. Vốn mọi người đối với Ngô Khí có một tia bất mãn, bởi vì lúc trước Ngô Khí không xuất hiện, bạo phát ra khí thế rất là kinh người.

Khiến mọi người cho rằng là một cường giả muốn hiện thân, thế nhưng không nghĩ tới, lại xuất hiện ở nơi này. Lại chỉ là một đệ tử Trúc Cơ trung kỳ, chỉ là không biết dùng phương gì, để cho mình trên người rất là kinh người. Hung mãnh bá đạo, có thể so sánh với những tuyệt thế hung nhân không kiêng kỵ giết chóc.

Một tên phế vật Trúc Cơ trung kỳ cũng dám nói lời này, thật sự là cười cho người ta rụng răng. Tuy không biết tiểu tử người dùng phương pháp gì lẩn vào đến trên đệ tứ phong, bất

quá chỉ là tu vi Trúc Cơ trung kỳ, nơi này chúng ta tùy tiện một người cũng có thể mất mạng của người, người không hảo hảo tìm chỗ trốn, còn dám nói to nói không biết ngượng, muốn cùng chúng ta đoạt Hàn Thiết lệnh, thật đúng là muốn chết mà.

Trong năm người kia, một thanh niên tính tình nóng nảy không nhịn được, Ngô vút bỏ nói xong, hấn lập tức mở miệng giễu cợt. Chỉ là hấn vừa dứt lời, không chờ mọi người phụ họa hấn, trong sân đã sinh ra biến hóa.

Oanh oanh oanh!

Liên tục mấy tiếng nổ, ngay sau đó là mấy đạo khí tức cường hoành ở phía xa bạo ra, sau đó đều hình thành thế vân quyền, bắn tới nơi đây. Nhất là trong đó một đạo khí tức, quả thực giống như hung thú thượng cổ, hung hãn tuyệt thế, khí thế phát ra thậm chí phá nát vân khí trên không trung.

Không tốt, là một trong ba tên biến thái nào.

Lão giả gầy gò kia cảm ứng được những khí tức kia dần dần tới gần, lập tức sắc mặt đại biến, trong khoảnh khắc trên mặt tràn đầy sát khí. Lại không còn nhàn nhã nữa, sát ý lẫm liệt phóng ra, bao phủ thanh niên hèn mọn và năm đệ tử đệ tử đệ tử phong ở giữa.

Dem lệnh bài giao ra cho lão phu. Lần này ai dám ngăn cản lão phu, lão phu phải lấy mạng kẻ đó.

Lão giả gầy còm mặc hắc bào mở ra, trên mặt sát ý lẫm liệt, cả người trở nên sắc nhọn bắn ra bốn phía, không còn một tia già nua nữa, quả thực chính là một con rắn độc muốn ăn tươi nuốt sống người ta.

Hắn sốt ruột, lúc trước nơi này có ba miếng Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh xuất hiện, mặc dù hiện tại bị thanh niên hèn mọn kia thu hồi. Nhưng vẫn bị hấp dẫn đệ tử trong vòng mười dặm chung quanh đến đây, Ngô Khí là tới sớm nhất, những người còn lại cũng không chậm, nhất là lúc này, trong mấy đạo khí tức kia, một đạo khí tức hung hãn, làm cho lão giả gầy còm Kết Đan sơ kỳ đều biến sắc, không cần nói cũng biết là cường giả trên ngọn núi thứ ba sắp hàng lâm.

Lông xanh, xé hấn cho lão phu.

Lão giả kia chợt hạ một mệnh lệnh với Lục Mao Cương thi to lớn bên cạnh mình, sau đó trong tay lập loè hào quang, một cây đằng trượng không biết là chế tác gì xuất hiện trong tay lão giả.

Rống oành oành

Cương thi lông xanh khủng bố cao hơn ba trượng khê động, như một đầu cự thú phóng tới thanh niên hèn mọn kia. Mặt đất giống như bị đàn thú tàn sát bừa bãi, âm âm vang vọng, bị lục mao cương thi kia giẫm đến rách mướp.

Thanh niên hèn mọn kia thấy Lục Mao Cương thi kinh khủng như vậy xông tới, lập tức vong hồn đại phiêu, quay người muốn thi triển chạy trốn. Đáng tiếc lúc này đã có người nhìn chăm chăm vào hắn, không đợi hắn động thuật thi triển ra, năm đạo công kích lăng lệ dị thường đã đến đỉnh đầu của hắn.

Phản đồ vô sỉ, không giết người, lão tử tức giận khó tiêu. Nạp mạng đi cho ta.

Thanh niên uy vũ kia thao túng một thanh trường đao, chân nguyên phía dưới phòng lên, đao mang đáng sợ dài mấy trượng tràn ra, phách phá không khí, tiếng nổ mạnh liên tiếp vang lên, đao mang hung hăng bổ về phía thanh niên hèn mọn kia.

Bốn đệ tử trên ngọn núi thứ tư cũng đều là lửa giận cao cháy, bốn mũi kiếm sắc bén phóng lên trời, giống như bốn dải lụa vạch xuống. Mục tiêu đồng dạng là thanh niên hèn mọn bỉ ổi kia, trong khoảng thời gian ngắn, khắp nơi trên không đều là đao mang nhấp nháy, kiếm khí tận trời, cắt không khí.

Thanh niên hèn mọn kia trong nháy mắt lâm vào tuyệt cảnh, một đầu là quái vật tứ giai trung giai, Lục Mao Cương thi, một đầu là đao mang kiếm khí cực kỳ khủng bố đan xen thành lưới, bao trùm xuống, hơi chạm đến chỉ sợ đều sẽ biến thành một đồng thịt nát, tuyệt không có may mắn.

Ăn vào trong miệng, muốn ta nôn ra, nằm mơ.

Thanh niên hèn mọn thấy lâm vào tuyệt cảnh, sắc mặt trắng nhợt, sau đó hung hăng cắn răng một cái, trong lòng hạ quyết

định, lòng bàn tay lập loè hào quang, sau đó không chút do dự vồ vào ngực mình.

Phốc phốc

Một ngụm máu đỏ thẫm lập tức từ người thanh niên hèn mọn kia phun ra, nháy mắt nhuộm đỏ trước ngực của hắn.

Nhiên Huyết Độn.

Thanh niên hèn mọn kia dường như muốn liều mạng, đầu tiên phun ra một ngụm máu lớn, sau đó cả người run rẩy, trong nháy mắt, một mảng lớn huyết vụ từ trên người hắn tràn ra, từ trong mỗi một lỗ chân lông trên người hắn phun ra.

Chỉ một hơi thở, thanh niên này liền biến thành một huyết nhân.

Độn đi.

Hét lớn một tiếng, thanh niên kia hạ quyết tâm, thi triển một loại tinh nguyên tự hao tổn của thân thể tàn phế, huyết vụ phun trào, hóa thành một đạo huyết quang vắn vẹo, lấy tốc độ vô cùng khủng bố độn về một hướng.

Huyết quang kia cực kỳ diễm lệ, cực kỳ mơ hồ, vắn vẹo vài cái, liền đi rất xa. Trong nháy mắt, đạo huyết quang kia đã ở ngoài mười dặm.

Không ai có thể ngờ được thanh niên này vậy mà lại tu luyện loại độn này, hơn nữa còn có dũng khí thi triển ra. Mọi người ở đây đều là hạng người kiến thức bất phàm, liếc mắt một cái liền nhìn ra chỗ thiếu hụt của độn pháp kia.

Sau khi thi triển, tất nhiên là thân thể đại thương, tinh nguyên tổn hao nhiều, chỉ sợ không có mấy chục năm căn bản không thể bổ trở về. Bất quá lúc này đối với thanh niên hèn mọn bỉ ổi kia, là thời khắc sinh tử, lúc này không thi triển, khi nào thi triển.

Ta chuẩn bị lâu như vậy, chính là vì thi triển độn thuật này. Các người vậy mà cũng ngờ ngác đứng, ta có thể chạy trốn, thật sự phải cảm ơn các người. Ha ha ha.

Tiếng cười kiêu ngạo từ trong đạo huyết quang mơ hồ kia đi ra, thanh niên đáng khinh kia thấy sắp bỏ chạy, nhất thời dưới sự đặc ý, tất nhiên là mở miệng cười nhạo mọi người.

Tiếng nói vừa dứt, đạo huyết quang kia liền vụn vẹo, sau đó triệt để biến mất ở nơi xa.

Hôm nay công ty mệt chết, mệt nhọc mỗi rã rời, giờ thì mệt hơn một chút. Miễn cưỡng viết cũng không viết ra cái gì để ghi nợ trước đã.

Vèo

Không trung, giữa mây trắng, một đạo huyết quang bỗng nhiên từ đằng xa bắn tới, tốc độ nhanh khủng bố. vạn vèo mấy lần, huyết quang kia đã đến ngoài trăm dặm, chỉ là tựa hồ kiệt lực, bắn ra vạn vèo mấy lần, liền hóa thành một bóng dáng mơ hồ, rơi vào trong một mảnh rừng rậm u ám.

Trong rừng rậm, dưới một cây đại thụ mười người mới có thể ôm hết, một cái hốc cây.

Phốc phốc

Một ngụm máu lớn đỏ thẫm từ trong miệng thanh niên hèn mọn phun ra, nhuộm đỏ vách cây trước mặt hắn, sắc mặt nhanh chóng trở nên trắng bệch. Bất quá trên mặt thanh niên này lại lộ ra nụ cười đắc ý.

Hừ, rơi vào trong tay Tư Không Húc ta, ai cũng đừng hòng lấy đi. Đám lão quỷ ngu xuẩn kia không được, lão ở trên ngọn núi thứ ba cũng không được.

Hóa ra thanh niên hèn mọn tên là Tư Không Húc, mặc dù thi triển độn pháp hao tổn tinh nguyên, nhưng lúc này tâm tình của hắn lại cực tốt.

Khục khục, may mắn ta từng bất ngờ đạt được tứ giai thần thông Nhiên Huyết Độn Pháp, nếu không khẳng định lại bị lão quỷ kia ngăn lại. Đáng tiếc độn pháp này mặc dù có thể giúp ta trong khoảng thời gian ngắn có thể so sánh với độn tốc của tu sĩ Kết Đan hậu kỳ, lại muốn hao tổn tinh nguyên, một lần thi triển sẽ tu luyện hơn mười năm.

Khụ khụ khụ

Tư Không Húc thì thảo, từng tiếng ho khan vang lên trong hốc cây. Hiển nhiên lúc này Tư Không Húc bị thương không nhẹ, trong lúc ho khan, vết máu đỏ thẫm tràn ra, khóe miệng chậm rãi chảy ra.

Xem ra không thể lại đi cướp đoạt Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh, cũng được, ta cũng không cần nữa. Lúc vào cốc có lấy được một quả, thêm ba cái nữa, cho dù không có tiền mười, cũng sẽ không rơi vào Thái Hậu, nếu là may mắn, nói không chừng.

Tư Không Húc ngồi ngay ngắn trong hốc cây, vỗ nhẹ lên túi trữ vật bên hông, hào quang lóe lên, bốn tấm lệnh bài đen nhánh xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh, không nghĩ tới Tư Không Húc này lại nhận được trọn vẹn bốn miếng Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh. Cần biết gần trăm đệ tử của ngọn núi thứ tư tiến vào Đại Vụ cốc này, đệ tử đạt được hơn hai miếng Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh, chỉ sợ cũng không có mấy người. Tư Không Húc, tu vi thần thông đều không bắt mắt, lại không muốn một mình độc chiếm bốn miếng Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh.

Nếu không có gì ngoài ý muốn phát sinh, trăm miếng Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh, chỉ sợ hơn phân nửa đều sẽ rơi vào trong tay ba vị cường giả đệ tam phong kia. Những người còn lại, nếu có thể sống sót, có lẽ có thể may mắn được một hai tấm, tính theo như vậy, Tư Không Húc thật sự có thể tiến vào vị trí mười người đứng đầu.

Đáng tiếc.

Đúng là người không cần những thứ này, bởi vì người sắp chết rồi.

Thanh âm lạnh như băng không mang theo một tia cảm tình dị thường đột ngột vang lên ở trong hốc cây, ngay bên tai Tư Không Húc vang lên. Tư Không Húc vốn định nhập định chữa thương, sợ tới mức tim hắn ngừng đập, cả người rùng mình một cái.

Sau một khắc, vẻ kinh hoảng lập tức xuất hiện trên mặt Tư Không Húc, cũng không quan tâm tới chuyện gì khác. Vội vàng cực kỳ chặt vật từ trong hốc cây chui ra, sau khi đi ra, không có chút đảm lượng nào nhìn chung quanh, lập tức muốn hóa thành độn quang bỏ chạy.

Hừ.

Một tiếng hừ lạnh vang lên, nương theo đó là một cỗ khí thể bá đạo vô địch, như núi cao nặng nề đè xuống.

Bốp!

Một luồng máu thoáng hiện trong hư không, không khí bị đánh cho nổ tung. Tư Không Húc chỉ cảm thấy không khí xung quanh lập tức sền sệt như vũng bùn, áp bách thân thể hắn, trong lúc nhất thời độn quang không thể thi triển ra.

Có mấy hơi thở này, con huyết mạch linh hoạt trên không trung đã thông dong hạ xuống vai Tư Không Húc, nhẹ nhàng quần lấy cổ hắn.

Một loại cảm giác tim đập nhanh không cách nào hình dung tràn ngập trong lòng Tư Không Húc, thân thể run rẩy dữ dội. Hắn có thể cảm giác được, dây leo không biết tên chỗ cổ càng quấn chặt, hơn nữa không biết vật gì đâm vào trong da hắn, theo dây leo kia càng quấn chặt, lực lượng trong cơ thể lấy kinh khủng biến mất.

Chân nguyên vốn đã gần khô kiệt, trong một hơi thở liền biến mất sạch sẽ, kế tiếp là tinh khí, trong nháy mắt, sinh mệnh tinh nguyên trong cơ thể Tư Không Húc đã đi hơn phân nửa.

Nếu Tư Không Húc có thể nhìn thấy dáng vẻ của mình, nhất định cũng sẽ bị dọa cho nhảy dựng. Chỉ thấy lúc này, cả người hắn già nua giống như một ông lão gần đất xa trời, quanh thân, làn da lông, khô héo đến cực điểm.

Là người?

Khi nhìn thấy Ngô Khí chậm rãi từ trên cao hạ xuống, Tư Không Húc lập tức kinh hô.

Tư Không Húc vốn cho là phát hiện mình phải là đệ tử đệ tử đệ tam phong kia, lão giả thao tác Lục Mao Cương thi, lại không nghĩ tới lại là nhân vật không biết tên Ngô Khí này xuất hiện giữa đường.

Không phải muốn giết ta, ta cho ngươi Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh, đều cho ngươi, bốn cái đều cho ngươi. Cầu xin ngươi tha cho ta một mạng, ta nguyện ý nhận ngươi làm chủ, chỉ cầu ngươi tha cho ta một mạng.

Tuy không có biện pháp nhìn thấy đáng vẻ hiện tại của mình, nhưng Tư Không Húc cảm giác tinh nguyên trong cơ thể mình trôi đi rất rõ ràng. Nhất là khi tinh nguyên trong cơ thể đã trôi đi hơn phân nửa, cả người già yếu đến mức đáng sợ, Tư Không Húc cho dù trì trệ đến mức nào cũng có thể phản ứng lại.

Dưới sự kinh hoàng thất thố, Tư Không Húc lập tức vội vàng cầu xin tha thứ, trước thực lực tuyệt đối, tất cả âm mưu quỷ kế đều vô dụng.

Tư Không Húc Nguyên tưởng rằng độn pháp của mình có thể bảo đảm vạn vô nhất thất, không ngờ Ngô Khí lại đuổi theo, hơn nữa vừa xuất hiện đã muốn lấy mạng hắn.

Hắn có thể cảm giác được, thanh niên có diện mạo xấu xí trước mắt này thật sự động sát ý, không phải nói chơi thì thôi.

Thương sinh trên thế gian, ai không tiếc mạng, những tu sĩ sống càng thêm lâu dài càng như thế. Tính mạng uy hiếp trước mắt, tất cả âm mưu quỷ kế Tư Không Húc đều phí công, ngay cả cơ hội dùng tới cũng không có.

Giết người, những thứ đó vẫn là của ta, người nói đi, tại sao ta phải tha cho người.

Ngũ khí Ngô Khí lạnh như băng, trên mặt một tia thương hại đều không có, đi đến trước mặt Tư Không Húc. Hắn xòe bàn tay ra, chậm rãi gỡ túi trữ vật bên hông xuống.

Tựa như trước mặt Tư Không Húc, lòng bàn tay chậm rãi phun ra một đạo chân nguyên cực kỳ hùng hậu, vọt vào cấm chế trong túi trữ vật kia. Lập tức nghe thấy từng tiếng vang ùng ùng, túi trữ vật kia mạnh mẽ sáng lên hào quang kịch liệt.

Phốc phốc

Lại là một ngụm máu lớn phun ra, cấm chế trên túi trữ vật cũng tương liên với tâm thần của Tư Không Húc. Hôm nay bị người cưỡng ép phá trừ, hắn lập tức bị phản phệ, thương tích càng thêm nặng.

Nếu là lúc bình thường, động tác như vậy của Ngô Khí lập tức sẽ bị Tư Không Húc biết được. Sau đó Tư Không Húc có thể

dùng thần niệm phản kích, đến lúc đó bị phản phệ, có thể là Ngô Khí.

Nhưng lúc này, tính mạng Tư Không Húc đã tới điểm cuối, tinh nguyên trong cơ thể hắn từ từ biến mất. Đừng nói là dùng thần niệm phản kháng, giờ phút này bảo hắn nhúc nhích một chút, Tư Không Húc cũng không làm được.

Cho dù là một đứa bé, giờ phút này cũng có thể lấy mạng Tư Không Húc.

Sắc mặt cực kỳ lạnh lẽo, Ngô Khí không nhìn Tư Không Húc trước mắt chết khi nào, chết rất nhiều uất ức. Lúc này hắn chỉ quan tâm đồ vật trong túi trữ vật, thần niệm thăm dò vào trong đó, nhanh chóng càn quét.

Một lát sau, trên mặt Ngô Khí chợt mỉm cười.

Bàn tay duỗi ra, nhanh chóng thăm dò vào trong túi trữ vật kia, lúc lấy ra lại, trong tay đã có thêm bốn miếng Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh đen nhánh.

Cầm trong tay lạnh buốt, dày đặc nặng nề, nắm lấy bốn miếng Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh này, trên mặt Ngô Khí lạnh như băng, khó có thể lộ ra một tia hưng phấn.

Trước đó lấy được năm tấm Hàn Thiết lệnh, tăng thêm bốn tấm này, tổng cộng chín tấm.

Dù là Ngô Khí xử sự bình tĩnh, lúc này cũng lộ ra ý cười.

Thu hồi Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh, Ngô Khí nhàn nhạt nhìn lướt qua Tư Không Húc đã biến thành một đồng thi phẫn, quay người hóa thành một đạo độn quang, phóng về phía xa.

canh thứ nhất đến, quả quyết khoe khoang, khu bình luận quá quạnh quẽ, không có động lực, quá không có động lực. Có ý kiến, muốn cảm râm, muốn lĩnh long bộ, đều đi khu bình thư khoe khoang bong bóng bột khí a tinh hoa quá nhiều không có chỗ trút, các vị không nên khách khí xuyết.

Trong một sơn cốc nhỏ, cảnh tượng như nước chảy róc rách, cây cối sum suê, bách hoa nở rộ, lúc này lại thay đổi hoàn toàn.

Bách cây đổ xuống, mặt đất một mảnh hỗn độn, dòng nước bị từng đầu thi thể cự mạng cắt đứt, nước suối biến thành màu đỏ như máu, hương hoa không còn, đều là mùi hôi thối.

Nơi này vốn là một tòa xà cốc, mấy chục con yêu thú cấp ba cấp bách văn hoa măng chiếm cứ nơi đây. Làm yêu thú mà nói, sào huyết mà bọn Bách Văn Hoa Măng này chiếm cứ cũng coi như là địa phương có cảnh không tệ.

Chỉ tiếc mấy canh giờ trước, một vị khách không mời đột nhiên đến thăm, muốn đi vào sâu trong hang rắn. Bầy rắn ngăn cản, khách không mời kia liền giết thẳng vào trong hang rắn, mấy chục con cự mạng, trong khoảng khắc liền bị giết chết bảy tám phần. Khắp nơi đều có thể thấy được xác rắn, một mảnh hỗn độn, ngay cả dòng suối nhỏ cũng bị nhuộm đỏ, bị chặn lại.

Miệng cốc, một thanh niên xấu xí mặc áo bào xanh chậm rãi từ bên trong đi ra. Nhìn lướt qua tràng diện hỗn độn trong cốc, trên mặt Ngô Khí lạnh lùng hiện lên một nụ cười khổ.

Lần thứ tư.

Từ khi Ngô Khí giết chết Tư Không Húc, đạt được bốn miếng Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh đã qua mấy ngày, trong mấy ngày này, Ngô Khí tìm kiếm khắp nơi có thiên địa linh khí dao động dị thường.

Đáng tiếc, vận khí tốt tựa hồ đã dùng hết. Liên tiếp mấy ngày, hắn phát hiện nhiều chỗ có linh khí thiên địa tối nghĩa ba động, nhưng sau khi tìm tòi đều không phải. Giống như hang rắn vừa rồi, lúc trước có linh khí dao động mới có thể hấp dẫn Ngô Khí tiến vào, nhưng sau khi tàn sát bầy măng xà bên trong lại phát hiện ba động linh khí chỉ là bởi vì một cây độc thảo.

Trăm miếng Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh, cộng thêm những đệ tử ở phong thứ ba, nhất định sẽ đi săn giết yêu thú cấp bốn trung giai thay thế lệnh bài, vền vền chỉ có chín tấm, khẳng định không đủ.

Trong lòng Ngô Khí lóe lên suy nghĩ, hấn và Tư Không Húc không giống nhau. Tư Không Húc chỉ muốn lấy được thứ hạng không tồi mà thôi, nhưng Ngô Khí lại có mục tiêu rõ ràng, đó chính là ít nhất cũng phải tiến vào vị trí mười người đứng đầu.

Muốn tranh đầu với mười vị trí đầu của mười vị Kết Đan tông sư ở ngọn núi thứ ba, độ khó cũng không phải là bình thường, vền vền trên tay chỉ có chín tấm Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh, tích phân khẳng định không đủ, nói không chừng đến cuối cùng, không nói đến mười vị trí đứng đầu, ngay cả mấy đệ tử tu vi mạnh mẽ trên ngọn núi thứ tư kia cũng chưa chắc có thể thắng được.

Người khác Ngô Khí không biết, nhưng hai người Hứa Phong và Tôn Càn, Ngô Khí lại rất rõ ràng, với thủ đoạn của hai người bọn họ, muốn đạt được chín điểm tích lũy, không khó chút nào.

Bây giờ đã qua tám ngày, còn hơn hai mươi ngày, trăm miếng Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh kia đã có hơn phân nửa bị người lấy được. Nếu muốn tiếp tục tích lũy, ngoại trừ thử vận may, cũng chỉ có thể săn giết những yêu thú tứ giai trung giai kia. Trầm Nguyệt đại vụ cốc bán kính tám ngàn dặm, rộng lớn vô cùng, tứ giai yêu thú khẳng định không ít, liền xem thủ đoạn của ai mạnh mẽ.

Ngô Khí trong lòng suy nghĩ trăm chuyển, thân hình không ngừng, ra khỏi xà cốc. Sau đó tùy ý chọn một hướng, thân hình khê động, lập tức hóa thành một đạo quang mang bỏ chạy.

Sau nửa nén hương, một chỗ bí ẩn, nơi này nhìn có vẻ là một khe núi. Bất quá chung quanh có rừng rậm rạp che lấp, tăng thêm góc độ quan hệ, có vẻ rất là bí ẩn.

Vù vù

Trên không trung mây khí ba động cuộn cuộn, một đạo quang mang phá không mà đến, rơi vào mặt đất, sau đó hiện ra thân hình Ngô Khí.

Hi vọng lần này đừng để cho ta thất vọng.

Đứng bên ngoài khe núi, Ngô Khí cảm thụ được bên trong mơ hồ truyền đến ba động thiên địa linh khí, trong lòng hiện lên một ý niệm. Nhớ tới mấy lần trước, trên mặt Ngô Khí không khỏi hiện ra vẻ tức giận, liên tục mấy lần đều không công mà lui, khiến trong lòng Ngô Khí có chút không vui.

Nhìn kỹ mấy lần khe núi trước mắt, ngoài mấy dặm hắc liên cảm ứng được ba động thiên địa linh khí dị thường nơi đây, lập tức chạy tới.

Quét vài lần, không phát hiện nguy hiểm gì, Ngô Khí di chuyển bước chân, bước vào trong đó.

Vừa vào khe núi, Ngô Khí liền cảm giác hoa mắt, cảnh tượng vốn sáng tỏ lập tức trở nên mờ lung.

Mây mù lượn lờ, hơi nước trong không khí tựa hồ nhiều hơn một chút, nhưng chẳng biết tại sao, cũng sẽ không khiến người ta cảm giác ẩm ướt. Khe núi này cũng không lớn, hai bên đều là vách núi dốc đứng, phía trên mọc đầy dây leo rêu xanh, còn có một ít hoa cỏ kỳ dị.

Mặc dù có một tầng sương mù nhàn nhạt che lấp, nhưng lấy thị lực của Ngô Khí, vẫn là dễ dàng đem hoa cỏ trên vách núi đá nhìn rõ ràng. Cũng bởi vì như vậy, Ngô Khí mới có thể kinh hô thành tiếng.

Dưới sự kinh ngạc, từng cái tên linh thảo trân quý của từng cái tên từ trong miệng Ngô Khí phun ra, vui mừng lẫn sợ hãi xuất hiện trên mặt Ngô Khí.

Linh dược cấp ba, Hỏa Diễm thảo cấp ba, cấp bốn Phong Oánh Hoa Tam Diệp Ngọc Chi.

Ngô Khí sững sờ đứng ở lối vào khe núi, không dám tin nhìn lên vách núi kia, trong sương mù mờ lung, các loại kỳ hoa dị thảo.

Sán Thần sau khi kinh ngạc, chính là sợ hãi lẫn vui mừng, trong nháy mắt bất ngờ nhìn thấy nhiều linh thảo linh hoa cấp ba trở lên như vậy, cũng không cách nào bảo trì bình tĩnh.

Nhưng khi ánh mắt Ngô Khí dời xuống, nhìn thấy phía dưới vách núi đá hai mặt kia, một mảnh đầm lầy nhỏ màu sắc quái dị, cả người Ngô Khí liền hung hăng run lên, ngay sau đó trên mặt lộ ra vẻ mừng như điên, trong khoảng thời gian ngắn vậy mà quên mất động tác. Trục tiếp đứng ở nơi đó, trong miệng lẩm bẩm tự nói:

Dược Nê Ao, nơi này vậy mà có Dược Nê Chiêu Trạch.

Giờ phút này Ngô Khí như bị thiên lôi đánh trúng, ngây người tại chỗ. Vẻ mừng như điên vẫn duy trì trên mặt, một đôi mắt trừng thẳng tắp dưới vách núi, một mảnh đầm lầy nhỏ nhìn như đơ bản đục ngầu kia.

Giữa trời đất này, sẽ vì các loại nguyên nhân mà hình thành rất nhiều hung địa nguy hiểm, vô cùng nguy hiểm, tự tiện đi vào chết. Nhưng vật cực tất phản, ở một số nơi, cũng sẽ vì các loại nguyên nhân, mà hình thành một ít phúc địa linh địa. Người có thể tiến vào những linh địa phúc địa này, chính là người có cơ duyên lớn.

Phúc địa linh địa không ít, nhưng nhiều thanh danh không hiển lộ, là vì người tiến vào phúc địa sẽ không dễ dàng tiết lộ ra ngoài. Hung địa thì khác biệt, vừa xuất hiện địa vực như vậy, trước tiên mọi người đều biết.

Ao dược vũ, chính là do rất nhiều linh dược tự nhiên thành thực điều tàn, hỗn hợp cùng một chỗ, sau khi hư thối hình thành đầm lầy.

Những linh dược này bình thường đều có dược tính, có ôn hòa như nước, có cái lại kịch liệt như lửa, thậm chí là cuồng bạo. Nếu trộn lẫn cùng một chỗ phục dụng, vậy người phục dụng tất nhiên chỉ có một kết quả, chính là bạo thể mà chết.

Nhưng kỳ dị chính là, những linh dược này tự nhiên thành thực điều tàn ở cùng một nơi, hỗn hợp cùng một chỗ, qua nhiều năm, sau khi hư thối sẽ hình thành đầm lầy. Dược tính

phức tạp trong đầm lầy hình thành cân bằng huyền ảo, liền làm cho đầm lầy kia biến thành phức địa cực kỳ khó có được.

Cho dù đào từ trong đầm lầy ra một khối bùn ăn vào, người phục dụng cũng giống như uống một viên đan dược tốt nhất.

Tu luyện ở trong đó, đơn giản giống như tu luyện bên cạnh linh tuyến tinh thuần khổng lồ, tiền cảnh ngàn dặm, tu vi tăng vọt đều là bình thường. Hơn nữa nó hấp thu chính là dược lực, không phải là linh khí thiên địa bình thường. Dược lực tinh thuần, lại có thể cải tạo, dịch cân luyện tủy rèn xương.

Trong đầm lầy hỗn hợp dược lực của rất nhiều linh dược, giống như đan dược thiên địa tự nhiên luyện chế ra, tạo vật thiên thành, huyền ảo không thể nói, tất nhiên không phải đan dược bình thường lấy nhân lực luyện chế có thể so sánh.

Bất quá ao thuốc này cũng có một khuyết điểm trí mạng, nó không thể di động, mà ngay cả bùn nhão bên trong cũng không thể thoát ly đầm lầy quá lâu, nếu không sẽ mất đi linh khí, hiệu dụng hoàn toàn biến mất.

Hơn nữa bởi vì ở trong đó cấp bậc hư thối của rất nhiều linh dược, hiệu dụng của thuốc bùn lầy cũng có phân biệt. Nếu đại bộ phận linh dược là nhất giai nhị giai, tác dụng hình thành đầm lầy cũng chỉ hữu dụng đối với luyện khí cùng tu sĩ Trúc Cơ, nếu là linh dược tam giai tứ giai, mặc dù là nhân vật kết đan hậu kỳ, cũng có thể đạt được không ít chỗ tốt trong đầm lầy dược bùn.

Nếu như linh dược ngũ giai hình thành đầm lầy dược liệu, chỉ sợ mỗi lão tổ Nguyên Anh đều sẽ tranh đoạt lật trời.

Ngô Khí sững sờ một lát, chột sắc mặt khẽ động, tựa như nghĩ tới điều gì, trong đôi mắt tràn ra tinh quang trước nay chưa từng có. Nhìn chằm chằm đầm lầy kia, một lát sau cũng không rời đi, trong miệng lại bắt đầu lẩm bẩm tự nói.

Chuyện cập nhật, ai nấy cũng bận rộn, tiểu lâu chỉ có thể bắt đầu viết chữ muộn nhất, mấy ngày nay xin lỗi. Thiếu nợ đi, ta sẽ nhớ kỹ. Mặt khác, hôm nay có mấy vị thư hữu khoe khoang ý kiến, tiểu lâu nghiêm túc xem, rất cảm ơn đã thử cải tiến cúi đầu.

Hỏa diễm thảo tam giai phong óng ánh, tứ giai Tam Diệp Ngọc Chi, tam giai lốm đốm cỏ hồng.

Ngô Khí nhìn chăm chăm vào đầm lầy, trong miệng thì thảo tự nói, trong đôi mắt thần quang chớp động, vẻ hưng phấn cuồng hỉ càng thêm nồng đậm.

Đây là một đầm lầy dược thảo cấp ba.

Nhìn kỹ càng những sương mù mông lung phía sau vách núi đá có rất nhiều linh hoa dị thảo, Ngô Khí biết được mảnh đầm lầy nhỏ trước mắt thuộc về cấp bậc này.

Thiên địa tạo vật lực, huyền ảo không lường được, muốn hình thành một mảnh đầm lầy nhỏ này, nói không chừng cần ngàn năm, thậm chí là mấy ngàn năm tuế nguyệt. Bây giờ, đều tiện nghi cho ta rồi.

Ngô Khí thu hồi nụ cười trên mặt, cũng không nhìn lại rất nhiều linh hoa dị thảo trên vách núi đá. Trong lòng hắn, những linh hoa dị thảo cấp ba cấp bốn trên vách núi đá căn bản không sánh bằng một mảnh đầm lầy nhỏ trước mắt. Huống chi lúc này linh dược trên vách núi, phần lớn đều chưa chín muồi.

Vù vù

Bỗng nhiên xoay người lại, há mồm phun một cái, một đạo huyết hồng quang mang bị Ngô Khí phun ra. Là khát máu thi trùng, quang mang biến mất ở trong sương mù mông lung lồi vào khe núi, cơ hồ là đồng thời, hóa thi đằng quần quanh trên cánh tay Ngô Khí đồng dạng hóa thành huyết quang điện xạ ra, chui vào lòng đất mềm mại, biến mất không thấy gì nữa.

Hai tầng phòng ngự được bày ra, Ngô Khí lại tựa như còn chưa yên tâm, trong lòng động niệm, lại làm ra một động tác.

Àm

Trong khe núi hẹp đặc, bỗng nhiên hàng lâm một cỗ khí thể to lớn không thể tưởng tượng nổi, đè ép sương mù mông lung

trong khe núi thấp xuống vài chục trượng, những kỳ hoa dị thảo kia bại lộ dưới ánh mặt trời.

Một cái quan tài tạo hình kỳ cổ toàn thân xanh nhạt đột nhiên xuất hiện ở bên trong khe núi, thi khí màu đen nồng đậm đến đáng sợ từ trên quan tài kia tản ra, tràn ngập ra ngoài, phàm là thực vật được thi khí kia tiếp xúc đến, nhao nhao héo rũ, mắt thấy những thi khí nồng đậm kia sẽ tràn ngập toàn bộ khe núi, ngay cả hai vách núi kia cũng muốn bao phủ vào.

Ngô Khí nhướng mày, tâm niệm vừa động, lập tức khí tức cổ quan tài kia biến đổi, thi thể ngút trời biến mất không còn tăm tích, thi khí nồng đậm đều bị thu nạp trở về trong quan tài.

Bành

Quan tài bỗng nhiên bay lên, lại rơi xuống đất, liền rơi vào lối vào khe núi kia.

Đặt chiếc quan tài màu xanh nhạt kia lên đó, vẻ lo lắng trong mắt Ngô Khí mới biến mất.

Xoay người, ánh mắt Ngô Khí lập tức ngưng tụ dưới vách núi, trong khu vực nhỏ hẹp, phạm vi đầm lầy chỉ khoảng hai ba trượng. Thậm chí không thể nói là đầm lầy, chỉ là một vũng bùn nhỏ mà thôi.

Bên trong đầm lầy đủ mọi màu sắc, ô uế vô cùng, một mùi vị không biết là hôi thối hay là mùi thơm lạ từ bên trong phiêu đẳng ra, chui vào chóp mũi Ngô Khí.

Xoẹt xoẹt

Trong cơ thể dâng lên chân nguyên, hóa thành kiếm khí sắc bén, cắt quần áo trên người Ngô Khí thành từng mảnh. Trong khoảnh khắc đó, thân hình Ngô Khí khẽ động, không chút do dự, cả người nhảy mạnh vào trong vũng bùn hẹp trước mắt.

Khi nhìn thấy một cái ao được nhỏ này, Ngô Khí trong lòng đã có quyết định. Tuyệt đối không thể bỏ qua cơ duyên lần này, ở trong thời gian mười mấy ngày còn lại thử tìm kiếm vận khí khắp nơi của Huyền Minh Hàn lệnh cùng hấp thu được lực trong ao thuốc, ai nhẹ ai nặng, cho dù không cần nghĩ cũng biết.

Tiếng quát lớn vang lên.

Nháy mắt khi thân thể rơi vào trong đầm lầy, Ngô Khí liền cảm giác cả người trì trệ, từng luồng từng luồng linh khí dị chủng tinh thuần dị thường tràn vào trong cơ thể.

Cơ hồ chỉ một hơi thở, Ngô Khí liền cảm giác thân thể bắt đầu trở nên nóng rực lên, như là bị đặt trên bếp lò thiêu đốt vậy. Nhưng loại nóng rực này không kéo dài bao lâu, liền biến thành âm lãnh, sau đó lại ngứa ngáy, tiếp theo là.

Cuối cùng là đau nhức kịch liệt, ai cũng không thể chịu được đau nhức kịch liệt tràn lên, giờ phút này, giống như từng con sâu nhỏ, bò lên trên thân thể Ngô Khí, chui vào mỗi một góc trong cơ thể hần, nội tạng cốt tủy máu thịt, thậm chí não tương, sau đó bắt đầu cắn nuốt.

Trong cơ thể không có một chỗ nào không đau, hình phạt thống khổ nhất thế gian cũng chỉ như vậy, Ngô Khí thậm chí còn cảm thấy, thân thể đang biến mất, máu thịt cốt tủy trong nội tạng chậm rãi biến mất.

Những dược lực thống khổ này đến từ những linh dược trong đầm lầy, mấy trăm ngàn năm thậm chí là mấy ngàn năm, mặc dù chỉ là một mảnh vụn bùn nhỏ. Nhưng dược lực ẩn chứa bên trong, chỉ sợ ngay cả linh đan thất giai, thậm chí bát giai đều không thể so sánh.

Nhưng những dược lực này lại thuộc về các loại linh dược, tuổi thọ hiệu dụng đều bất đồng, mặc dù dưới sự thai nghén của thiên địa, hòa vào trong vũng bùn này, hình thành một cân bằng kỳ diệu, Ngô Khí bỗng nhiên tiến vào bên trong, lập tức phá vỡ cân bằng trong đó.

Những dược lực kia như là tìm được một điểm phát tiết, đồng loạt tràn vào trong cơ thể Ngô Khí. Cảm giác đau đớn âm trầm lạnh lẽo này đều là do vô số dược lực ăn mòn thân thể của Ngô Khí gây nên, nếu như Ngô Khí không thể chịu đựng được những thống khổ này, kết quả cuối cùng là trở thành một bộ phận của vũng bùn, hòa tan những linh dược hư thối kia ở bên trong.

Không đủ, những cái này còn chưa đủ, đã có cơ duyên này, chỗ tốt của Dược Nê Chiếu này, tất nhiên đều phải thuộc về ta. Đều vào hết cho ta, hết thấy đều bị ta hấp thu.

Ý niệm trong đầu Ngô Khí quay cuồng, từng luồng từng luồng ba động ý niệm mãnh liệt truyền đến, không có ý định ngừng lại chút nào. Như là một thanh âm điên cuồng hét lên, ba động ý niệm, trên người Ngô Khí đột nhiên sinh ra hấp lực vô cùng mãnh liệt.

Oanh oanh oanh!

Vô số dược lực, hóa thành từng đạo linh khí dị chủng giống như con rắn nhỏ, tranh nhau hướng trong cơ thể Ngô Khí chui vào. Lúc này thân thể Ngô Khí giống như biến thành một cái động không đáy, đem tất cả dược lực vọt tới căn cốt sạch sẽ, không lưu lại một chút nào.

Vốn chỉ là một vũng bùn nhỏ, ao bùn dược, dưới sự tích lũy mấy trăm năm thậm chí là ngàn năm, vô số linh dược điều khắc, rơi xuống, sau đó hư thối. Dưới sự thai nghén của thiên địa, hình thành một loại tồn tại kỳ dị, do từng đạo dược lực ngưng tụ cùng một chỗ, giống như một viên đan dược to lớn.

Chỉ là đan dược này không phải ai cũng có thể chịu đựng nổi, phải nhận được chỗ tốt bên trong, liền nhất định phải bị vô số dị chủng dược lực nhập thể. Loại thống khổ này, không phải người bình thường có thể chịu được. Có thể chịu đựng càng lâu, đạt được chỗ tốt càng nhiều.

Nhưng lúc này, Ngô Khí lại giống như căn bản không có thống khổ, lại bày ra tư thế muốn hút sạch toàn bộ đầm lầy.

Lực hút mạnh mẽ từ trên người hắn phát ra, hấp thu vô số dược lực trong đầm lầy, từng đạo linh khí dị chủng nhỏ bé không gì sánh được tiến vào trong cơ thể Ngô Khí.

Thời gian trôi qua từng chút, một canh giờ hai ngày hai ngày... Không biết qua bao lâu, trong hai khe núi kia, Dược Nê Ao dưới hai vách núi kia rốt cục đã có biến hóa. Mặt ngoài đủ mọi màu sắc dần dần bắt đầu nhạt, dần dần biến thành màu giống như nước bùn bình thường.

Mấy trăm năm, thậm chí mấy ngàn năm tích lũy bị lay động, cả người Ngô Khí ngồi xếp bằng trong vũng bùn, nước bùn bắn thiêu không qua khỏi cổ Ngô Khí.

Dược lực mặt ngoài đầm lầy đã bị Ngô Khí hấp thu không còn, lúc này đã qua mấy ngày, thế nhưng Ngô Khí vẫn không có ý từ bên trong đi ra.

Từ trong cơ thể hắc, một cỗ hấp lực kinh người không ngừng phát ra, lấy tốc độ khủng bố thu nạp dược lực trong đầm lầy.

Thống khổ vẫn như cũ, vạn trùng phệ thể thống khổ còn ở trên người Ngô Khí, theo càng nhiều dược lực tràn vào, thống khổ còn tăng lên. Nhưng Ngô Khí tựa như hoàn toàn không có cảm giác, hai mắt nhắm nghiền, thân hóa thành động không đáy, thu nạp vô số loại dược lực dị chủng vọt tới.

Tu sĩ Trúc Cơ bình thường, chỉ cần ở lại trong Dược Trạch nửa ngày, sẽ đạt được lợi ích lớn lao. Thế nhưng Ngô Khí đã ở bên trong đó mấy ngày, có thể khiến cho một tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ tiến lên đỉnh phong, thậm chí trực tiếp phá quan tiến vào dược lực của Kết Đan tông sư, sau khi tràn vào trong cơ thể Ngô Khí, lại không có chút phản ứng nào.

Ngô Khí giống như một người chết, những dược lực kia tiến vào trong cơ thể hắc, một chút gợn sóng cũng không nhấc lên, khí tức trên người hắc cũng không có một chút biến hóa nào.

Đúng là nhìn trúng bình, sắc, ta tận lực xoa bóp, điều chỉnh. Hiện tại văn chương sẽ không ít, hiện tại đã là không ít. Cũng may hai ngày qua công ty Thanh Minh Tiết cho nghỉ, không ra ngoài đi chơi, sẽ ở nhà trả nợ từng chữ. Các vị có ý kiến gì, mời đi đánh giá khu sách một chút. Tiểu lâu rất cần nói.

Sâu trong Trầm Nguyệt Đại Vụ cốc, trên một mảnh rừng rậm rậm rạp vô cùng, lại có bảy tám mươi người, hỗn hợp cùng một chỗ, đang tiến hành hỗn chiến máu tanh không gì sánh được.

Ba ba lượng, phân bố nhiều nơi trên không rừng rậm, giống như là vì tranh đoạt thứ gì đó, liều mạng chém giết. Không ngừng có người bị trọng thương, hoặc là chết thảm tại chỗ, rất là kịch liệt.

Muôn sông từ chỗ này của lão tử, thì ngoan ngoãn giao ra đồ vật trên người cho lão tử. Nếu không, lão tử sẽ lấy lại trên thi thể của các ngươi, ha ha ha.

Trên không rừng rậm, một đại hán trung niên tóc tai bù xù cười điên cuồng, từ trên người hắn tản mát ra khí tức hung thú. Nói xong, cả người ngửa mặt lên trời gào rú, từng cây lông dài đen kịt bỗng dựng từ trên người hắn mọc ra, trong nháy mắt, đại hán này liền hóa thành một con gấu đen đáng sợ cao mấy trượng, khí thế hung ác như thủy triều từ trên người hắn tuôn ra.

Xoẹt xoẹt xoẹt.

Kiểm khí lăng tiêu, từng đạo kiếm khí u ám từ trên người thanh niên áo trắng bắn ra, băng hàn âm phong cuốn xuống, biến khu vực chung quanh thanh niên này thành tử vực.

Lộp cộp.

Tiếng cười duyên như tiếng chuông bạc truyền đến, một nữ tử cao gầy ăn mặc bại lộ, bờ môi có màu tím đen, đi lại trên rừng rậm. Trên người nàng phát ra từng mùi hương nhạt, những nơi đi qua, những cây đại thụ dưới chân nàng nhao nhao héo rũ, đáng sợ dị thường.

Là Thác Bạt Dã Phong và Lãnh Diễm ba tên biến thái kia, cách xa bọn họ một chút, nếu không cũng không biết chết như thế nào.

Một tiếng thét kinh hãi vang lên trên không rừng rậm, bảy tám mươi người kia nhao nhao gặp ôn dịch, tránh né hai nam một nữ khí thế kinh người kia.

Hừ, trốn được sao?

Tên đệ tử phát ra tiếng kinh hô kia đang muốn theo đám người tránh né ba người kia, lại không ngờ một thanh âm băng lãnh vang lên bên tai hắn, ngay sau đó đệ tử này liền ngửi thấy một mùi hương lạ phiêu đảng đến chớp mũi, không đợi hắn kịp phản ứng, lập tức đầu nặng chân nhẹ, trong nháy mắt lâm vào hôn mê.

Lộ ra bên ngoài làn da, chẳng biết từ lúc nào đã biến thành màu tím đen. Cả người bắt đầu sưng phù lên, giống như một quả bóng khí, nhanh chóng bành trướng.

Nữ tử cao gầy kia, trong lúc cười duyên xuất hiện trước người đệ tử này, bàn tay trắng nõn duỗi ra, liền lấy túi trữ vật bên hông đệ tử kia xuống.

Sau đó thân thể khẽ chuyển, bỗng bành đi xa. Sau khi nàng rời đi, một tiếng nổ lớn vang lên ầm ầm.

Ầm

Nhanh chóng bành trướng đến cực hạn, thân thể đệ tử kia vậy mà bạo phát ra, thịt nát văng khắp nơi, cảnh tượng máu tanh không gì sánh được xuất hiện ở trên rừng rậm này.

Giết đi, giết đi.

Thanh niên áo trắng kia cầm trong tay một thanh trường kiếm bình thường, nhẹ nói một câu, sau đó trên người tuôn ra sát khí lẫn liệt, lại không thi triển bất cứ thần thông gì. Chỉ bước một bước ra, cả người liền biến mất tại chỗ.

Sau một khắc, trước người một đệ tử đệ tử đệ tứ phong, thân ảnh thanh niên áo trắng bỗng nhiên xuất hiện, trường kiếm bình thường trong tay khẽ động, nhẹ nhàng hướng đầu lâu của đệ tử kia chém xuống.

Vẻ tuyệt vọng lập tức xuất hiện trên mặt đệ tử kia, mặc dù chỉ là một kiếm nhẹ nhàng, nhưng thân thể đệ tử này tựa như bị lực lượng gì đó giam cầm lại, từng luồng từng luồng lực lượng

âm hàn xâm nhập trong cơ thể hần, để hần ngay cả nhúc nhích cũng không được.

Trơ mắt nhìn mình bị trường kiếm kia chém thành hai khúc, loại tuyệt vọng này, làm cho đệ tử kia quả thực muốn điên rồi. May mắn hần thống khổ không bao lâu, bởi vì sau một khắc, từ trên trường kiếm kia, liền bộc phát ra hơn mười đạo kiếm khí u ám. Rơi vào trên thân tên đệ tử kia, trong nháy mắt đã biến hần thành hơn mười khối thịt, rơi xuống mặt đất.

Vù vù

Thanh niên áo trắng vọt lên muốn theo khối thịt rơi xuống túi trữ vật phía dưới, cũng không thềm nhìn, quay người liền bảo người kế tiếp đi.

Một lát, bảy tám chục người kia nhao nhao đại kinh thất sắc, nhao nhao muốn tránh né ba người kia. Thế nhưng trước đó mỗi người đều trong trạng thái chém giết, lúc này muốn lui đã không còn kịp, muốn dừng cũng không được.

Ba người kia, lại như ba con hung lang vào đàn dê, không người dám trêu chọc, nhao nhao tránh né.

Trong nháy mắt, lại có mấy người vẫn lạc ở trên tay hai nam một nữ kia. Ba người tựa như có ăn ý, không chút ý tứ chém giết lẫn nhau, chỉ là đuổi giết bảy tám mươi người khác.

Một màn này xảy ra, cách đại bỉ kết thúc cũng chỉ một ngày. Một tháng thời gian, đã qua hơn nửa tháng, một trăm miếng Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh kia cũng không sai biệt lắm bị tìm được.

Nhưng không phải tất cả mọi người đều có vận khí tốt nhận được Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh kia, có vài người vận khí tốt, thực lực lại không tệ, may mắn có thể có được một hai quả Huyền Minh Hàn Thiết. Mà có một số người, vận khí không tốt, sau khi vào cốc, đến nơi, hoặc là ngay cả bóng dáng Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh cũng không có, hoặc là bị người ta lấy đi trước.

Một trăm Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh, dù sao cũng chỉ chia ra được khoảng một người một quả. Nhưng chân chính đạt

được Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh, bất quá chỉ có một nửa, mà phần lớn trong tay đều chỉ có một cái.

Những đệ tử không có được Hàn Thiết lệnh, đương nhiên sẽ không cam tâm nhận thua. Có một số người trong hơn nửa tháng cùng nhau kết bạn sẵn giết yêu thú, lấy nội đan, tích lũy điểm tích lũy. Có một số người thì lại làm ra hoạt động đánh lén cường đạo, cướp đoạt, không chỗ nào không dùng.

Hơn nửa tháng này, có thể nói là trong Đại Vụ cốc, khắp nơi đều có thể thấy được chém giết, không có một ngày là an tĩnh.

Đặc biệt là hôm nay, càng là bảy tám mươi người tụ tập nơi đây, hỗn chiến chém giết. Đây là một mục đích, chính là cướp đoạt nội đan hoặc Huyền Minh Hàn Lệnh, tích lũy điểm tích lũy, muốn lấy được thứ tự tốt hơn.

Phía sau cánh rừng này chính là nơi sâu nhất của Đại Vụ cốc, cũng chính là nơi cần tới của cuộc thi lần này. Theo quy định, cuối cùng thống kê xếp hạng là ở nơi nào.

Đến nơi này, tất cả mọi người đều biết đây là cơ hội cuối cùng, có người muốn xông qua, tiến vào chỗ sâu nhất trong Đại Vụ cốc. Thế nhưng lại có nhiều người muốn ở chỗ này sẵn giết những đệ tử khác, hoặc là nhân cơ hội chiếm tiện nghi.

Chém giết tiếp tục, gần trăm người hỗn chiến cùng một chỗ, rất nhiều kinh khí kiếm khí hoặc dư uy thần thông tụ tập cùng một chỗ, hình thành uy lực, cắt nát một mảnh rừng rậm này mất thương Di.

Không ngừng có người ngã xuống, cơ hồ qua một lát, sẽ có người bị trọng thương, tiếp theo liền vẫn lạc. Ngay cả cơ hội bỏ chạy cũng không có, mấy chục người hỗn chiến cùng một chỗ, căn bản không dung tha chạy ra ngoài, một khi thụ thương chính là kết cục bỏ mình.

Phốc phốc

Một đệ tử bỗng nhiên thân hình run lên, phun ra một ngụm máu lớn, sau đó cả người liền hóa thành một đạo huyết quang bỏ chạy về phía sau cánh rừng.

Lại không muốn chém giết cùng người, không tiếc lấy phương pháp Huyết Độn tránh chiến. Đáng tiếc.

Xuy xuy xuy

Âm phong thổi quét, một đạo kiếm khí u ám xuất phát trước sau, vô thanh vô tức rơi vào trên người đệ tử kia. Huyết quang chân động, lập tức hiển lộ ra thân hình đệ tử kia. Chỉ là giờ phút này toàn thân đệ tử này đã băng hàn, lại sinh ra hóa thành một cỗ thi thể đông lạnh.

Cửu Âm Hoàng Tuyên kiếm khí.

Hầu như tất cả mọi người trong đám người đều biết đạo kiếm khí kia là vật gì, cũng biết nó xuất phát từ người nào. Dưới sự kinh hãi, nhao nhao tránh né, sợ kiếm khí đáng sợ kia hàng lâm trên người mình.

Bất quá rất nhanh, mọi người cũng không phân biệt được tình lực nào khác đặc biệt tránh né, đã là hỗn chiến, tự nhiên là hỗn loạn vô cùng, ai cũng không biết sau một khắc sẽ bị ai đánh lén. Lúc này còn có thể phân tâm để ý, chỉ có ba người, hai nam một nữ, chính là ba nhân vật biến thái trên ngọn núi thứ ba.

Sở Phong lạnh lùng và Thác Bạt Dã. Ba người này, tuy chỉ có cảnh giới Kết Đan sơ kỳ, nhưng ở nội môn, danh khí lại lớn hơn một ít đệ tử Kết Đan hậu kỳ. Nguyên nhân của bọn họ có tiềm lực cực lớn, nhất là Sở Phong đứng đầu ba người, thân có kiếm linh căn biến dị ngàn năm khó gặp.

Chỉ cần tu luyện công pháp thần thông có liên quan đến kiếm, nhất định tiến cảnh ngàn dặm, vượt xa người khác có thể so sánh.

Bất quá cho dù là ba người bọn họ, cũng đang toàn lực ứng phó hỗn chiến trước mặt, mấy chục người này, đơn đả độc đấu bọn họ ai cũng không sợ. Nhưng cũng phải phòng bị một số người liên hợp lại đối phó bọn họ, huống chi hiện tại đã có loại tình huống này, bọn họ không thể không cẩn thận ứng phó.

Trên không khu rừng rậm kia, lúc này giống như một đấu trường, giam giữ một đám sói đói. Vì tranh đấu một thứ, liều mạng chém giết, muốn chạy trốn cũng không thoát. Người

thực lực kém, chỉ có thể vẫn lạc ở bên trong, giấy dựa cũng phí công.

Thời gian từng chút trôi qua, đang lúc mọi người say sưa kịch chiến, chỗ xa trên không trung, một đạo huyết hồng quang mang lấy tốc độ khủng bố không gì sánh được bắn nhanh tới.

Oanh oanh oanh!

Hư không chấn động, mây khói cuộn cuộn, khí thế bá đạo từ xa mà đến gần, đáp xuống trên không khu rừng rậm này. Một chực người đang hỗn chiến lập tức bị kinh động, nhao nhao nhìn về phía khí thế kia.

Ầm

Huyết quang gào thét lao tới, giáng lâm xuống, tản đi hào quang, hiển lộ ra thân ảnh một thanh niên xấu xí tay cầm trường tiên huyết hồng.

Trong bình cảnh cảm tạ tinh thần biến hóa của bạn bè Tinh Thần Tỳ Hưu đòi được ban thưởng ủng hộ tiểu lâu cần có ý kiến, các vị đạo hữu, khẩn cầu bong bóng.

Ha ha.

Thanh niên xấu xí vừa xuất hiện trong sân, liền không che giấu sát ý trên người mình, khí thế bá đạo trong cơ thể lập tức tràn ra, dẫn tới vân khí trên không trung quay cuồng, như nấu nước sôi.

Hừ, giả bộ giả bộ.

Có một đệ tử Trúc Cơ đỉnh phong đệ tử đệ tứ phong tới gần Ngô Khí, lúc trước vốn đã giết đến đỏ mắt, lúc này nhìn thấy Ngô Khí cách đó không xa, còn bày ra tư thế không chút phòng ngự, lập tức nổi lên sát tâm.

Hừ lạnh một tiếng, một thanh cốt đao trắng bệch trong tay đệ tử này tuôn ra đao khí sắc bén cực điểm cắt không khí. Đè Đao Đạp hành, thân hình đệ tử này khê động đã đến trước mặt Ngô Khí, gương mặt dữ tợn, trường đao hung hăng bổ xuống.

Xuy xuy xuy

Đao khí đáng sợ lập tức tràn ngập không trung, bao phủ Ngô Khí vào trong đó. Mắt thấy Ngô Khí sắp chết trong đao khí đáng sợ, trên mặt đệ tử kia lập tức lộ ra nụ cười đắc ý.

Nhưng vào lúc này, thanh niên xấu xí trước mặt hần bỗng nhiên lộ ra một vòng ý cười trào phúng.

Hạt gạo cũng tỏa sáng rực rỡ.

Vừa nói xong, lập tức thấy cánh tay Ngô Khí khê động, vô thanh vô tức, từng vết máu đỏ sậm lập tức trải rộng hư không. Đệ tử ra tay với Ngô Khí vừa lúc bị những vết máu này bao vây ở bên trong.

Trong nháy mắt, một cỗ khí tức khiến cho đệ tử kia tuyệt vọng hàng lâm trên người hần. Hần có thể rõ ràng cảm giác được cỗ khí tức này uy lực, sẽ tạo thành hậu quả gì, cho nên hần mới sợ hãi như vậy, bởi vì hần căn bản không thể ngăn cản.

Vù vù

Đao khí đầy trời vô thanh vô tức biến mất, thân thể đệ tử kia trong ánh mắt không thể tưởng tượng của mọi người hóa thành một đoàn huyết vụ, sau đó bị trường tiên đỏ sậm trong tay Ngô Khí hấp thu.

Tê tê tê tê.

Một loạt thanh âm hít vào hơi lạnh vang lên, đám người đỏ mắt đang giết chết nhìn thấy đệ tử kia như vậy, nhao nhao sợ hãi.

Sao có thể như vậy được.

Lại một nhân vật biến thái xuất hiện.

Không nên tới gần hắn, loại nhân vật này, nhất định là bình thường tiềm tu, vừa đến lúc này liền xuất hiện một cường giả kinh người.

Trong lần luyện chế này.

Mấy chục người hiện lên từng ý niệm trong đầu, đệ tử có thể sống sót đến bây giờ, đều không phải là người ngu. Vừa nhìn thấy đệ tử tùy tiện ra tay kia dùng phương thức quỷ dị chết trong tay Ngô Khí, dưới sự kinh hãi, nhao nhao quy kết Ngô Khí thành nhân vật biến thái.

Còn có một số đệ tử không tham dự hỗn chiến, mà là ẩn giấu phía sau khi phát hiện hung uy của Ngô Khí, càng không dám thò đầu vào.

Đứng giữa không trung, Ngô Khí cảm Hóa Thi đằng tiên, lạnh lùng nhìn lướt qua giữa sân. Hơn mười đệ tử hỗn chiến kia, vẫn chưa phát hiện thân ảnh hai người Hứa Phong Tôn Càn.

Sắc mặt lạnh như băng, khí thế bá đạo hỗn hợp với tu vi Trúc Cơ đỉnh phong phóng lên tận trời, lập tức, sát ý lạnh thấu xương cũng theo đó tràn ra.

Không tốt, hắn muốn đại khai sát giới.

Cảm nhận được sát khí phát ra từ trên người Ngô Khí, những đệ tử kia thoáng tới gần Ngô Khí đều sợ hãi, kinh hô một tiếng, lập tức lui về phía sau, muốn tránh né Ngô Khí.

Hừ.

Cánh tay Ngô Khí bỗng nhiên vung lên, lập tức thấy vết máu ngang qua hư không, Hóa Thi Đằng Tiên lập tức hóa thành một đạo quang mang đỏ sậm quất về phía một đệ tử kinh hãi lui lại.

Thấy Ngô Khí xuất thủ, tên đệ tử kia càng kinh hãi, vội vàng vồ túi trữ vật bên hông, lấy ra một thi thể hiện lên màu xanh mét, ném thi thể kia về phía bóng roi. Bản thân lại quay người, chạy trốn về phía khác.

Bốp!

Một tiếng vang nhỏ, Hóa Thi Đằng Tiên rắn chắc quất vào trên cổ thi thể Thiết Thanh kia. Chỉ thấy trong nháy mắt, cổ thi thể kia liền hóa thành một đoàn thi khí Thiết Thanh, dung nhập vào trong Hóa Thi Đằng Tiên kia.

Tên đệ tử kia nhìn thấy một màn này, vốn tưởng rằng đã an toàn, đang muốn thở phào một hơi. Nhưng sau một khắc, trước mắt tràn ngập vết máu, một bóng roi mơ hồ xuất hiện trên đỉnh đầu.

Tiên mang như huyết mãng rơi vào trên người đệ tử kia, sau khi hét thảm một tiếng, thân thể đệ tử kia liền không thấy, chỉ còn lại một cái túi trữ vật bị hóa thi đằng cuốn lấy, cuốn trở về.

Mọi người trơ mắt nhìn, nhưng không một ai dám ra tay cướp đoạt.

A, hèn hạ vô sỉ.

Đột nhiên trong đám người hét thảm một tiếng, chỉ thấy một đệ tử bị một người khác đánh lén, ngực bụng bị một thanh phi kiếm xuyên qua. Trong khoảnh khắc chính là trọng thương, người chung quanh nhìn thấy đệ tử kia như vậy, nhao nhao buông xuống kinh ngạc trong lòng, mà lộ ra vẻ tham lam. Tựa như từng con sói đói tham lam, từng đạo quang mang sắc bén chớp động, đều hướng về phía đệ tử bị trọng thương kia kêu lên.

Đảo mắt, đệ tử đáng thương kia liền hóa thành một đồng thịt nát, túi trữ vật rơi xuống lập tức dẫn tới mọi người tranh đoạt.

Hỗn chiến chỉ là một cái chớp mắt, hơn mười người trong sân lại lần nữa lâm vào trong hỗn chiến.

Trên không trung, Ngô Khí thu hồi túi trữ vật, nhìn thấy cảnh hỗn chiến máu tanh trước mắt. Trên mặt hiện lên nụ cười, không thèm nhìn đến đồ vật trong túi trữ vật, trực tiếp thu hồi. Sau đó liền cầm cây Thi Đằng đỏ sậm, cười lạnh cũng gia nhập hỗn chiến.

Lập tức thấy trên không rừng rậm, mấy chục người hỗn chiến cùng một chỗ, tình cảnh vô cùng hỗn loạn.

Ha ha, ta cướp được.

Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh là của ta, ai dám đoạt với ta, ta lấy mạng người đó.

Trong lần luyện chế này.

Trong sân vô cùng hỗn loạn, căn bản không phải một người có thể quyết định, đều là đệ tử Trúc Cơ đỉnh phong, có thần thông mạnh mẽ trên người. Hỗn chiến cùng một chỗ, sinh ra uy lực, lại không phải đơn giản cộng một. Khu vực kia trở nên vô cùng nguy hiểm, đặc biệt có nhiều chỗ, sẽ đột nhiên thu được công kích từ bốn phương tám hướng.

Cho dù là ba người Sở Phong, dựa vào thần thông tu vi cực kỳ mạnh mẽ, tùy ý giết người cướp đoạt Huyền Minh Hàn lệnh cùng nội đan yêu thú cấp bốn, có đôi khi cũng không dám tùy tiện bị tất cả mọi người công kích.

Bốp bốp bốp

Bóng roi ngang dọc, vết máu tràn ngập, bỗng nhiên bao phủ ba đệ tử Trúc Cơ đỉnh phong ở không trung chung quanh vào trong đó. Ba đệ tử kia đều thoáng cái bị Ngô Khí bao phủ cùng một chỗ công kích, dưới sự kinh hãi phản ứng nhanh chóng vô cùng.

Phụt phụt hừ.

Một đệ tử cảm nhận được khí tức đáng sợ trong vết máu kia, vậy mà lập tức liền có quyết đoán, mạnh mẽ phun ra một ngụm máu lớn, thi triển ra loại đòn pháp tự tổn hại tinh nguyên kia, cả người hóa thành một đạo huyết quang, lấy tốc độ khủng

bổ vượt qua hư không, sinh sinh thoát khỏi bóng roi Ngô Khí Hóa Thi Đằng Tiên bao phủ.

Có lẽ tên đệ tử này tương đối gần bên ngoài, vậy mà thật sự bị hấn thừa cơ thoát ly khỏi chiến trường. Nhưng hai người khác, lại đều lựa chọn đối kháng, tự mình lấy linh khí trong tay chống lại Ngô Khí Hóa Thi Đằng.

Bốp bốp bốp

Hai tiếng roi vang lên, trong ánh mắt kinh hãi của hai đệ tử kia, bóng roi quất tới dường như có linh tính, vậy mà tự động tránh được linh khí hai người xoắn giết, uốn lượn trên không trung vài cái, sau đó hung hăng quất vào trên thân hai người.

Một loại sợ hãi không cách nào hình dung buông xuống ở sâu trong linh hồn hai người, không chờ có phản ứng, hai người liền cảm giác thân thể biến mất, một thân lực lượng cũng theo đó biến mất sạch sẽ, sau đó hai người triệt để không còn cảm giác.

Trong mắt người ngoài, hai người này bị roi ảnh kia quất lên người, chân nguyên hộ thể hùng hậu lập tức bị rút ra, hai người hóa thành hai đoàn huyết vụ bị hóa thi đằng hấp thu vào.

Trong lần luyện chế này.

Mấy canh giờ sau, trên không rừng rậm tràn ngập mùi máu tanh. tràng diện mấy chục người hỗn chiến lúc đầu đã biến mất, chỉ còn lại mười mấy người, ngay cả hai mươi người cũng chưa qua.

Không trung, bốn đạo khí thể cường hoành phóng lên cao, phân bố bốn phương, ẩn ẩn hình thành tràng diện giằng co. Mà ở giữa bốn đạo khí thể, lại có người, thần sắc vô cùng khẩn trương nhìn bốn phía, nhìn bốn đạo khí thể kia bay lên.

Hao không nghĩ tới Đệ tứ phong cũng không phải đều là phế vật.

Tiếng cười to từ trong miệng một con gấu đen không lồ phát ra, con gấu đen này uy thế kinh người, hung sát không gì sánh

được, giống như một con hung thú Thượng Cổ, chính là Thú Vương Thác Bạt Dã.

Ba hướng khác nhau, phân biệt đứng đấy một thanh niên áo trắng băng lãnh, một nữ tử cao gầy toàn thân dị hương, người cuối cùng là một thanh niên xấu xí tay cầm ám hồng đằng tiên.

Đối tượng mà Thác Bạt Dã nói lúc này chính là nói với thanh niên xấu xí kia. Bởi vì trong vòng mấy canh giờ trôi qua, vốn có hơn mười người trên không trung của rừng rậm, chính là bị bốn người bọn họ giết chóc, chỉ còn lại khoảng mười người ngày hôm nay.

Tiểu tử, ngươi tên là gì vậy,

Thác Bạt Dã cũng không thèm nhìn mười đệ tử đệ tử đệ tử phong thần sắc khảm trương kia, trực tiếp nói với Ngô Khí.

Thứ nhất là đến khi bạo phát bắt đầu.

Mấy canh giờ sau, bốn người vây giết hơn mười người, đều là đệ tử Trúc Cơ đỉnh phong, mỗi người đều có thần thông, chiến lực bất phàm. Lại bị bốn người vây giết hơn phân nửa, hôm nay chỉ còn lại có mười người, bị bốn người vây ở giữa.

Vốn Sở Phong Thác Bạt Dã là đệ tử mạnh mẽ nhất trên ba ngọn núi thứ ba vây giết những người kia, nhưng Ngô Khí lại từ trong trống rỗng xuất hiện, triển lộ ra thực lực vô cùng mạnh mẽ. Mặc dù sau này tu vi Trúc Cơ đỉnh phong, không một ai là đối thủ của hắn.

Ngắn ngủn mấy canh giờ, ít nhất mười mấy đệ tử Trúc Cơ đỉnh phong chết trong tay hắn. Cũng khó trách lúc này mười người còn lại đều nhìn Ngô Khí với ánh mắt sợ hãi, không khác gì ánh mắt nhìn ba người Sở Phong.

Tiểu tử, ta hỏi ngươi đây.

Thấy Ngô Khí không lập tức trả lời, Thác Bạt Dã lập tức không kiên nhẫn nói thêm một câu, đôi mắt hung hăng trợn trừng nhìn Ngô Khí.

Nhưng Ngô Khí vẫn không để ý tới hắn, ánh mắt dừng lại ở trên thân mười người còn lại, sát ý tràn ngập, lại không giảm chút nào, nhìn dáng vẻ của hắn, tựa như còn muốn tiếp tục giết chóc.

Hai người còn lại, Sở Phong và Lãnh Diễm, cũng chỉ là nhân nhạ nhìn lướt qua ám hồng đằng tiên trên tay Ngô Khí, sau đó liền giống như Ngô Khí, tiếp tục nhìn chăm chăm mười người còn lại.

Ngươi...

Tên Thác Bạt Dã kia nhìn thấy Ngô Khí không nhìn mình, lập tức giận dữ, sau một khắc định ra tay với Ngô Khí. Nhưng nghĩ tới thực lực Ngô Khí triển lộ ra lúc trước, sau đó lại nhìn lướt qua hai người Sở Phong và Lãnh Diễm, trên mặt hiện lên vẻ kiêng kỵ, liền đè nén lửa giận trong lòng xuống.

Bốn vị sư huynh, xin hãy tha cho ta một mạng, chúng ta nguyện ý giao tất cả Huyền Minh Hàn Lệnh và nội đan yêu thú trên người ra, chỉ cầu đổi lại mình một mạng. Chỉ là mười người chúng ta tổng cộng có chín tấm Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh, bốn viên nội đan yêu thú tứ giai trung giai, bốn vị sư huynh có bốn người, thêm một viên nội đan, lại không biết nên giao cho vị sư huynh nào.

Trong mười người kia đột nhiên đi ra một lão giả tuổi khá lớn, tu vi Trúc Cơ đỉnh phong, cũng là đệ tử trên đệ tứ phong, chấp tay thi lễ với bốn người trên không trung, sau đó mang theo một tia sợ hãi không thể kiềm chế được nói hết.

Vừa nói xong, lão giả liền lấy ra một cái túi trữ vật, nhìn về phía bốn người. Xem ra là đám người này bị dọa sợ rồi, muốn dâng ra Huyền Minh Hàn Lệnh cùng nội đan Yêu thú để bảo toàn tính mạng mình.

Bất quá mười người này cũng đùa nghịch một chút, biết rõ bốn người Sở Phong hôm nay vì tranh đoạt vị trí đệ nhất đại bí lân này, lại cố ý nói xuất ra một viên nội đan, có ý muốn cho bốn người chém giết tranh đấu ở bên trong.

Đáng tiếc, bọn họ có thể chọc tức người khác, nhưng bốn người đối mặt lại không có một ai là đồ ngốc.

Hừ, sắp chết đến nơi còn dám đùa nghịch. Nói thật cho người biết, lần thi đấu này chính là tông môn chuẩn bị cho ba người chúng ta. Để chúng ta thí nghiệm một chút thần thông mới tu luyện mà thôi, phế vật ở Đệ tứ phong, tiến vào Trúc Cơ đỉnh phong mười năm không đột phá đến Kết Đan tông sư, giữ lại cũng vô dụng. Mượn lần thi đấu này, nếu không thể tiến vào Kết Đan tông sư, hết thầy đều do ba chúng ta giết sạch sẽ.

Người nói chính là Sở Phong, thanh niên luôn luôn lạnh nhạt ít nói, vừa mở miệng chính là ý tứ sát khí lạnh lạnh trong lời nói, lại muốn gạt bỏ toàn bộ đệ tử không đạt tới Kết Đan Tông Sư cảnh giới.

Sở Phong vừa dứt lời, trong nháy mắt hắc đã ra tay.

Xuy xuy xuy

Trường kiếm trong tay thanh niên áo trắng lạnh như băng khế động, lập tức toàn bộ bầu trời liền có trăm đạo âm phong quét qua, lạnh thấu xương, đồng thời từng đạo kiếm khí xám xịt từ trong trường kiếm tràn ra, hóa thành mưa kiếm màu xám, rơi xuống mười người ở giữa.

Cửu Âm Hoàng Tuyên kiếm quyết

Dưới mưa kiếm u ám kia, mười đệ tử còn sống lập tức đại kinh thất sắc, bất quá có thể sống tới bây giờ, cũng đều là đệ tử có thủ đoạn đặc biệt. Mười người này thật muốn thi triển thủ đoạn bỏ chạy, nhưng vào lúc này, ba người khác cũng đã ra tay.

Bành

Người thứ hai ra tay là Thác Bạt Dã, mãnh liệt há miệng ra, phun ra một vật, vật kia đón gió liền lớn lên, đảo mắt liền hóa thành một cây cột đá to lớn. Trên cột đá tuyền khắc rất nhiều hoa văn cấm chế, lực lượng hùng hậu kích động ở phía trên, dưới sự điên cuồng gào thét của hắc hùng, cột đá kia lập tức hung hăng đập xuống mười người kia.

Vù vù

Nữ tử cao gầy lại không có động tĩnh gì, chỉ nhẹ nhàng vỗ một cái túi rách nát treo bên hông. Túi vải mở ra một lỗ hồng, lập tức thấy một vật dạng sương mù màu vàng từ bên trong tràn ra, sau đó như có lực lượng không chế, trôi về phía mười người ở giữa.

Mà Ngô Khí lại càng trực tiếp hơn.

Bốp!

Đằng tiên đỏ sậm trong tay vung lên, lập tức vết máu tràn ngập, trải rộng hư không, từng bóng roi đỏ sậm hiển hiện ra, bao phủ mười người kia. Trong đó có một bóng roi trắng kiêu nhất trực tiếp cuốn tới túi trữ vật trên hai tay lão giả kia, đúng là trực tiếp ra tay cướp lấy Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh cùng nội đan Yêu thú.

Tiểu tử, ngươi muốn chết.

Thác Bạt Dã vừa nhìn thấy động tác của Ngô Khí lập tức nổi giận, vốn định ra tay đối phó mười người kia, nhưng đột nhiên chuyển hướng trên không trung.

Ầm ầm ầm

Lực lượng hùng hậu trầm xuống, cột đá khổng lồ vô địch nện về phía Ngô Khí. Hư không tựa như không chịu nổi lực lượng bám vào trên cột đá, phát ra một ít tiếng vang quái dị.

Thượng phẩm linh khí, cột đá kia là thượng phẩm linh khí, hơn nữa trong thượng phẩm linh khí cũng coi như là tồn tại có uy lực cực kỳ cường đại. Chỉ riêng trọng lượng đã làm cho Kết Đan Tông Sư bình thường đau đầu không thôi, khí thể bị nện xuống, nếu bị đập mạnh chỉ sợ cho dù là yêu thú tứ giai, cũng phải rơi vào kết cục biến thành bánh thịt.

Tên Thác Bạt Dã này bị Ngô Khí lột sạch mặt mũi, lại thấy Ngô Khí động thủ cướp đoạt Huyền Minh Hàn Lệnh và nội đan yêu thú, trong cơn tức giận, lại buông tha không giết mười người kia, mà quay sang toàn lực ra tay với Ngô Khí.

Hừ, đừng tưởng rằng cạy vào một cây roi quỷ dị là có thể không kiêng nể gì, người cũng là đệ tử trên núi thứ tư, hơn nữa còn chưa đến cảnh giới Kết Đan Tông Sư. Giết người xong, tông môn sẽ không trách tội gì cả.

Cột đá treo trên bầu trời, mang theo lực lượng hùng hậu, hung hăng nện xuống Ngô Khí.

Đột nhiên bị công kích như thế, trên mặt Ngô Khí lại không thấy chút dị sắc nào, chỉ là thản nhiên nhìn lướt qua cột đá kia, sau đó cả người khẽ cong, vài tiếng vang như sấm từ ngực bụng Ngô Khí phát ra, chân nguyên hùng hậu vô cùng, tràn ra ngoài.

Ngô Khí lúc này giống như một cây cung người, cũng không biết dùng pháp môn đặc biệt gì, điều động toàn bộ Chân Nguyên hùng hậu Trúc Cơ đỉnh phong trong cơ thể ra ngoài, tụ đầy song quyền.

Uống xong...

Cung phát ra, Ngô Khí mãnh liệt chuyển động, trên hai nắm đấm tuôn ra hào quang kịch liệt, thân hình mờ hồ, sau một khắc vậy mà đã xuất hiện dưới cột đá to lớn kia, không tránh không né, vậy mà dùng một đôi tay thịt nghênh đón.

Oanh oanh oanh

Tiếp xúc, trên không trung, Ngô Khí vậy mà thật sự dùng song quyền cùng linh khí cột đá kia đánh vào nhau, chân nguyên hùng hậu một chút liền cuồng bạo ra, quang mang kịch liệt theo nổ ra, vân khí chung quanh bị xoắn nát sạch sẽ.

Sau một tiếng vang thật lớn, hai bóng dáng chia ra lùì nhanh.

Một đạo là Ngô Khí, bạo lui tròn vẹn trăm trượng, sau đó trên không trung hiện ra thân thể Ngô Khí lung lay sắp đổ. Lấy tu vi Trúc Cơ đỉnh phong, nhục thân cùng thượng phẩm linh khí va chạm, còn có thể bảo trì nhục thân không sụp đổ liền đủ tự hào rồi.

Nhưng Ngô Khí chỉ loạng choạng muốn ngã một hồi, sau đó thân thể run lên, một cỗ chân nguyên hùng hậu không biết từ đâu tràn ra, trong khoảnh khắc khiến Ngô Khí khôi phục bình thường, thậm chí khí tức càng thêm mạnh mẽ hơn một chút.

Một cái bóng khác tất nhiên là cột đá to lớn kia, một kiện thượng phẩm linh khí, vậy mà bị Ngô Khí ngạnh kháng đánh lui hơn mười trượng.

Không nói đến chủ nhân cột đá Thác Bạt Dã, chính là hai người Sở Phong và Lãnh Diễm, lúc này nhìn thấy cũng rất là kinh ngạc.

A.

Ta còn không cam lòng sao...

Trong lần luyện chế này.

Mười tiếng kêu thảm thiết tràn ngập không cam lòng tuần tự vang lên trên không rừng rậm, cuối cùng mười người kia căn bản không chịu nổi một lần hợp kích của ba tu sĩ Kết Đan trung kỳ.

Dưới kiếm vũ độc vụ cùng roi ảnh, mười người kia trong khoảnh khắc liền chết đi.

Về

Trong một mảng lớn huyết vụ hỗn loạn, một bóng roi màu đỏ sậm cuốn ngược về, ở cuối bóng roi kia, một cái túi trữ vật thành linh ở đó.

Lập tức, ánh mắt ba người khác đều bị hấp dẫn, nhao nhao ra tay cướp đoạt.

Xuy xuy xuy

Một đạo kiếm khí u ám vượt qua mà đến, trông rỗng xuất hiện, trực tiếp ngăn cản bóng roi đỏ sậm kia. Kiếm khí sắc bén âm hàn, rơi vào trên túi trữ vật kia, túi trữ vật kia căn bản không chịu nổi.

Xoạt một tiếng, thanh âm vải rách nát vang lên, túi trữ vật kia bị kiếm khí xé rách, mười ba đồ vật bên trong lập tức hiện ra.

Đúng như lời lão giả kia nói, là chín tấm Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh cùng bốn viên yêu thú nội đan.

Trong nháy mắt, bốn người đều động, thi triển thủ đoạn cướp đoạt mười ba vật kia.

Kết quả cuối cùng, Sở Phong cướp đoạt được bốn miếng Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh, Lãnh Diễm hai miếng Hàn Thiết Lệnh, một viên nội đan, Thác Bạt Ngạn lại chỉ cướp đoạt một miếng Hàn Thiết Lệnh mà thôi. Mà Ngô Khí, một người độc chiếm được hai miếng Hàn Thiết Lệnh, ba viên nội đan.

Không phải bởi vì thực lực Ngô Khí mạnh nhất, mà là chiếm tiên cơ. Kiếm khí của Sở Phong không thể đụng vào nội đan, đành phải mang theo hàn thiết lệnh quay về. Lãnh diễm là thấy cơ hội nhanh chóng, lấy một kiện linh khí giống nhau như tờ cuốn đi ba thứ.

xui xẻo nhất không ai qua được Thác Bạt Dã, ra tay muộn nhất, chỉ kịp cướp được một miếng Hàn Thiết lệnh mà thôi. Ngô Khí dựa vào Hóa Thi đẳng tiên, cuốn đi năm thứ, lại một hơi vượt qua ba người Sở Phong.

Trong lúc nhất thời, ba người Sở Phong lạnh lùng và Thác Bạt Dã, ánh mắt nhìn về phía Ngô Khí lập tức trở nên bất đồng.

Tiếp theo càng đến mức thỉnh cầu vé tiền cử tối thiểu phải bùng nổ hơn bốn lần, mẫu này, lại có người nói ta là thái giám rồi. bùng nổ ba ngày, bộc phát ba ngày, bạo phát ba ngày tiêu lâu cầu lực lượng của mọi người, đề cử vé thần mã, đủ loại cầu xin.

Tiểu tử, đây là lần biệt khuất hơn năm mươi năm nay của Thác Bạt Dã ta. Tốt, người rất tốt.

Thác Bạt Dã thưởng thức một cái Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh trong tay, đôi mắt to chuông đồng lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Ngô Khí, trước người hắn, một cây cột đá to lớn đang tản mát ra hào quang nhàn nhạt.

Lúc này trên không rừng rậm kia chỉ còn lại bốn người, tràng diện mấy canh giờ trước hỗn chiến mấy chục người đã sớm biến mất không thấy. Những người kia đều đã chết, bị bốn người trên không trung vây giết sạch sẽ. Đồ vật bọn họ tranh đoạt, Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh, nội đan yêu thú, đều rơi vào trong tay bốn người.

Ngô Khí thân hình đứng ở không trung, mặt không biểu tình nhìn ba người trước mắt. Sở Phong lạnh lùng Thác Bạt Dã, ba nhân vật thiên tài của phong thứ ba đều có tư chất linh căn tuyệt hảo, tu luyện có thần thông cường đại, mười năm sau thi đấu ba tông, nói về phục binh, chính là ba người này.

Lúc trước nghe Sở Phong nói ra, lần nội môn thi đấu này vốn là để cho ba người này quen biết một chút thần thông mới luyện thành. Hiện tại lại nghe Thác Bạt Dã nói chuyện, hắn đã nhập tông hơn năm mươi năm, theo lý mà nói tư chất của hắn, năm mươi năm tuyệt đối không có khả năng chỉ có cảnh giới Kết Đan sơ kỳ.

Đừng nói những thiên tài tuyệt thế kia, chỉ cần linh căn hơi tốt, trên cơ bản đều có thể Trúc Cơ. Thác Bạt Dã có thể đánh đồng với Sở Phong biến dị linh căn ngàn năm khó gặp như Sở Phong, tư chất nhất định là vô cùng tốt.

Hơn năm mươi năm còn dừng lại ở Kết Đan sơ kỳ, chỉ có thể nói rõ một việc, đó là trước đó ba người một mực áp chế tu vi cảnh giới của mình. Đến bây giờ, nhất định là muốn bạo phát.

Ý niệm trong đầu Ngô Khí chuyển động, một lát sau liền xác định suy đoán trong lòng. Lần nội môn thi đấu này, tông môn

quả thật rất coi trọng, nếu không cũng sẽ không phái ra một vị cường giả cấp bậc Nguyên Anh lão tổ. Nhưng cái gọi là chọn lựa hạt giống lại không phải, mà là để cho ba người Sở Phong này sớm đã nội định phục binh, quen thuộc giết chóc, quen thuộc thần thông của mình.

Mà gần trăm đệ tử tham gia thi đấu ở đệ tử đệ tứ phong, chỉ có thể đi hai con đường, một là tu vi không đủ bị ba người giết chết. Hai là mượn nhờ lịch luyện ở Đại Vụ cốc, đột phá đến cảnh giới Kết Đan Tông sư, mới có thể tránh bị gạt bỏ.

Khó trách đến bây giờ ngoại trừ ba người Sở Phong, Ngô Khí ngay cả một Tông sư Kết Đan cũng không nhìn thấy, mấy đệ tử khác trên ngọn núi thứ ba lúc trước, lúc này cũng đều nhao nhao biến mất. Còn có một số đệ tử đệ tứ phong có cơ hội tấn thăng đến cảnh giới Kết Đan Tông Sư, cũng đều biến mất hết không thấy gì nữa.

Nghĩ thông suốt điểm này, Ngô Khí liền nhìn về phía ám hồng đằng tiên trong tay mình, trong lòng có một ý niệm dâng lên.

Nếu ta không triển lộ ra thực lực có thể chém giết cùng tu sĩ Kết Đan trung kỳ, chắc cũng sẽ bị ba người này coi là phế vật xóa bỏ. Vạn Thi Tông ngược lại bỏ ra vốn gốc rễ, vì rèn luyện ba hạt giống, không tiếc bồi thường mấy chục đệ tử Trúc Cơ đỉnh phong.

Nói như vậy, ta lại biến thành một dị số, nếu xử lý không tốt, chỉ sợ sẽ bị ba người trước mắt vây công, sau đó xóa bỏ. Sau đó tông môn cũng sẽ không truy cứu, bởi vì tu vi của ta.

Ngô Khí bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, trong lòng kinh hãi, lập tức ngẩng đầu nhìn về phía Sở Phong cùng Lãnh Diễm hai người. Quả nhiên trong mắt hai người đều lóe ra quang mang nguy hiểm, nhất là Sở Phong kia, không muốn che giấu sát ý của mình chút nào, mặt không biểu tình nhìn xem, một cỗ áp lực tâm thần khổng lồ lập tức xuyên thấu qua ánh mắt Sở Phong truyền tới.

Đôi mắt đẹp nhìn chăm chăm Ngô Khí, giống như hiệu kỳ, lại giống như sát ý.

Thác Bạt Dã trực tiếp nhiều hơn, trong mắt lóe lên hung quang, không hề che giấu sát ý của mình.

Trong lòng cả kinh, Ngô Khí lập tức chuyển động những ý nghĩ khác trong đầu, lập tức quyết định. Xoay người, đơn độc đối diện với Thác Bạt Dã, sắc mặt bỗng nhiên trở nên lạnh như băng.

Hừ, muốn đánh thì đánh, sao lại nhiều lời vô nghĩa như vậy.

Ngô Khí vừa nói xong, Thác Bạt Dã lập tức sừng sốt, sau đó hai mắt híp lại. Quang mang nguy hiểm vô cùng chớp động trong đó, ánh mắt tràn ngập sát ý rơi vào trên người Ngô Khí.

Được rồi, không nghĩ tới trên đệ tứ phong còn ẩn giấu một nhân vật như ngươi. Hôm nay hãy để Thác Bạt Dã ta đến xưng hô tiểu tử ngươi có bao nhiêu cân lượng, dám còn kiêu ngạo bá đạo hơn ta.

Khí tức trên thân Thác Bạt Dã bỗng nhiên biến hóa, lông đen toàn thân từ từ rút đi, khí tức hung sát dần dần thu liễm. Lại khôi phục chân thân, pháp tướng của yêu thú ngũ giai hắc hùng bị nó thu lại, hiển lộ ra thân thể nhân loại.

Nhưng lúc này, Ngô Khí lại lộ ra sắc mặt ngưng trọng.

Tiểu tử, chịu chết đi.

Thác Bạt Dã khôi phục thân thể con người, một trảng hán tóc tai bù xù, cánh tay trắng kiện khê chuyển động, bắt lấy cột đá thô to lơ lửng trước người.

Ầm

Một cỗ khí tức hung sát bộc phát ra so với lúc trước Thác Bạt Dã hóa thân thành yêu thú ngũ giai, trên cột đá kia chớp động quang mang, uy áp vô cùng trầm trọng phát ra, rõ ràng là thân thể nhân loại, nhưng khí tức lại còn dữ thú hơn cả hung thú.

Ngay cả hai người Sở Phong lãnh diễm này, lúc này cảm ứng được khí thể trên người Thác Bạt Dã cũng đều lộ ra vẻ kiêng kị. Giờ khắc này, Thác Bạt Dã mới hiển lộ ra thực lực chân chính, so với những đệ tử Trúc Cơ đỉnh phong lúc trước vây giết còn mạnh mẽ hơn nhiều. Lấy tu vi Kết Đan sơ kỳ, lại có chiến lực vượt qua Kết Đan trung kỳ.

Oanh oanh oanh!

Động, Thác Bạt Dã nắm cột đá thô to, vậy mà trực tiếp hướng về phía Ngô vút đi. Mỗi một bước đều tựa hồ như giẫm vào chỗ yếu của hư không, dẫn tới gợn sóng trên không trung dập dờn, phát ra từng tiếng vang nặng nề.

Hư không chấn động như trống trận, tiếng vang mỗi một bước ra đều truyền vào trong tai Ngô Khí. Ban đầu còn không có gì, thế nhưng một lát sau, từng tiếng trống trận chồng chất lên nhau, càng làm cho Ngô Khí có một loại cảm giác hô hấp không trôi chảy.

Mà khí thế của Thác Bạt Dã lại theo mỗi bước ra mà liên tục tăng lên, trong nháy mắt, khí tức hung sát phát ra trên người hắn đã vượt qua bất cứ người nào ở đây. Cho dù là Sở Phong, giờ phút này về mặt khí thế cũng không bằng Thác Bạt Dã.

Ngô Khí biến sắc, không do dự nữa, lập tức động thủ.

Vèo

Cổ tay hắn khẽ động, Hóa Thi đằng lập tức hóa thành một bóng roi đỏ sậm, giống như một con huyết mãng linh hoạt cắn về phía Thác Bạt Dã.

Bóng roi vừa hiện, khí thế của Thác Bạt Dã lập tức bị cắt đứt. Trên khuôn mặt thô kệch lộ ra một tia đáng tiếc, sau khi nhìn thấy bóng roi đỏ sậm quất tới, trong lòng nảy lên, hắn phát hiện mình vậy mà cảm nhận được một loại uy hiếp đến tính mạng.

Uống xong...

Chỉ nghe thấy Thác Bạt Dã hét lớn một tiếng, cánh tay trắng kiện vô cùng hung hăng chấn động, nâng lên cột đá trong tay, hung hăng nện vào một chỗ trên không trung.

Chỗ đó vừa lúc hóa thi đằng tiên ảnh tiến lên, bị cột đá đập trúng, lập tức từng đạo lực lượng hung sát không gì sánh được rơi xuống, quấy cho mảnh hư không kia hỗn loạn không thôi. Trở nên không ổn định, biến thành một trường lực hỗn loạn, tản mát ra lực hấp dẫn hỗn loạn.

Bóng roi của Hóa Thi đằng bị chỗ biến thành nhão kia phát ra hấp lực, vậy mà rời đi, không cách nào tiếp xúc được với Thác Bạt Dã.

Hừ.

Dễ dàng hóa giải roi ảnh của Ngô Khí, Thác Bạt Dã lập tức nhe răng cười, thân hình khê động, tay cầm cột đá trắng kiện đến trước mặt Ngô Khí.

Tiểu tử, hiện tại cầu xin tha thứ còn kịp.

Cột đá sinh sinh đập nát không khí, thanh âm bạo liệt không ngừng, mang theo lực lượng vạn cân, đập xuống đầu Ngô Khí. Nếu bị đập trúng, dù Ngô Khí có ngàn vạn thủ đoạn, cũng không thoát khỏi một chữ chết.

Ầm

Lại là một tiếng vang thật lớn, cột đá kia nện xuống, một mảnh hư không lại giống như bị đập cho vỡ ra. Tiếng nổ không gian vang lên, nhưng Thác Bạt Dã lại không cảm giác được loại cảm giác đập vào người. Từ trên cột đá truyền đến, chỉ có một loại cảm giác trống rỗng, làm cho Thác Bạt Dã rất khó chịu.

Ảo ảnh

Tiếng kinh ngạc từ trong miệng Thác Bạt Dã phát ra, lời vừa nói ra, trong lòng lập tức xẹt qua báo động. Đang định chuyển động cột đá đập tới, nhưng vào lúc này, hậu tâm lại truyền đến một cảm giác lạnh buốt.

Xoẹt xoẹt

Tiếng vải vỡ tan vang lên trong tai Thác Bạt Dã, thân ảnh Ngô Khí chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện sau lưng Thác Bạt Dã, trong tay cầm một thanh chủy thủ, chủy mang phun ra nuốt vào.

Một người bạo thoái, Ngô Khí xuất hiện ở ngoài mười mấy trượng, nhìn thấy trên người Thác Bạt Dã bỗng nhiên xuất hiện một bộ thú giáp tản ra ánh sáng đen kịt. Trên mặt hấn hiện lên một tia đáng tiếc, vừa rồi hấn lấy ám sát thuật đánh lên Thác Bạt Dã, không ngờ trên người Thác Bạt Dã còn mặc một kiện linh khí phòng ngự, thú giáp.

Nếu không phải thú giáp kia đột nhiên xuất hiện, chặn lại chủ thủ Ngô Khí, chỉ sợ hiện tại Thác Bạt Dã đã là một cỗ thi thể.

Một tay nắm chủ thủ, một tay cầm Hóa Thi đằng, Ngô Khí như cười như không nhìn Thác Bạt Dã. Mặc dù trước mắt vị này là đệ tam phong thiên tài, bị tông môn nhìn trúng hạt giống. Chẳng qua hiện tại, Ngô Khí cũng không hề sợ hãi, chỉ cần Sở Phong tu luyện Cửu Âm Hoàng Tuyền kiếm quyết kia và Độc Cơ lãnh diễm không tham chiến, Ngô Khí liền không chút sợ hãi.

Đương nhiên, nếu ba người một mình đối với hắn, hắn cũng chỉ có thể bỏ chạy.

Lúc này, trên không trung, toàn thân Thác Bạt Dã bao phủ trong thú giáp toàn thân đều run rẩy. Một đôi mắt như chuông đồng nhìn chăm chăm vào Ngô Khí, sát ý lâm liệt.

Cho dù là ai đi nữa, đối với một đối thủ suýt chút nữa đã lấy mạng mình đều không có chút hảo cảm nào. Nghĩ tới cảm giác lạnh lẽo từ hậu tâm truyền đến trước đó, dã tâm Thác Bạt liền bốc lên không thể ức chế lửa giận.

Đang lúc Thác Bạt Dã lửa giận bùng bùng, lại muốn động thủ, thì phải chém chết Ngô Khí, một thanh âm bình thản không mang theo bất cứ tình cảm nào bỗng nhiên vang lên bên tai mọi người.

Thứ ba còn kém một chút là canh bốn rồi, tiểu lâu hôm nay ở nhà viết chữ một ngày. Buổi tối còn xếp thứ tư, xem ở phân thượng tiểu lâu vất vả như vậy, xin nộp lên một hai tấm vé đi.

Thanh âm bình thản vô cùng, không mang theo bất cứ tình cảm dao động nào vang lên bên tai mọi người. Phải nói là toàn bộ Đại Vụ cốc đều vang lên thanh âm này.

Thời hạn một tháng sắp tới, tất cả đệ tử tham gia thi đấu, trong vòng nửa canh giờ tiến vào chỗ sâu nhất trong Vụ cốc. Kỳ hạn đến chưa tới, lấy từ quyền xử lý.

Sau khi thanh âm này vang lên, lập tức thần sắc Thác Bạt Dã sững sờ, quay đầu nhìn về chỗ sâu nhất trong Vụ cốc sau lưng, ý nghĩ trong đầu chuyển động, đang muốn đưa ra quyết định. Đột nhiên lại nghe thấy xa xa trên bầu trời, từng đạo độn quang mãnh liệt xuất hiện, bắn nhanh về phía không rừng rậm chỗ bốn người đang ở.

Vèo vèo.

Độn quang bắn nhanh tới, một lát sau đã đến trên không khu rừng rậm này. Quang mang tán đi, hiển lộ ra bảy tám người. Bảy tám người này vừa xuất hiện, khí thế trên người liền phóng lên tận trời, vậy mà mỗi người đều có tu vi của Kết Đan Tông Sư.

Cũng không phải bảy tám người này đang khiêu khích thị uy với ba người Sở Phong, mà là bảy tám người này đều vừa mới tấn thăng đến cảnh giới Kết Đan Tông sư không lâu, còn không cách nào hoàn toàn khống chế tu vi của mình, chứ đừng nói đến khí thế trên người phát ra.

Chúng ta bái kiến Sở Phong sư huynh, Thác Bạt sư huynh, Lãnh sư tỷ...

Có lẽ là sợ ba người Sở Phong hiểu lầm, bảy tám người này dường như đã hẹn trước, đồng thời hành lễ với ba người Sở Phong.

Sau khi hành lễ xong với ba người Sở Phong, những người này cũng không quên Ngô Khí, tựa hồ cũng không thấy được tu vi Ngô Khí Trúc Cơ đỉnh phong, lại không có một người lộ

ra vẻ khinh thường với Ngô Khí, mà là nhao nhao nhìn Ngô Khí cười gật đầu.

Trong đó có hai người, đi thẳng đến trước người Ngô Khí.

Tôn sư huynh, Hứa sư huynh.

Nhìn Tôn Càn và Hứa Phong bay tới, Ngô Khí cười nhạt một tiếng, mở miệng trước tiên. Tôn Càn và Hứa Phong sẽ xuất hiện vào lúc này, Ngô Khí đã sớm đoán được.

Hai người Tôn Càn bay đến trước người Ngô Khí, trên mặt lộ ra nụ cười khổ.

Ngô sư đệ, người còn bình an hai huynh đệ chúng ta đã an tâm. Lần thi đấu này sẽ như thế, chúng ta cũng không nghĩ tới, trưởng bối tông môn làm việc thật sự là quá tốt.

Tôn Càn giảng được một nửa lại không nói tiếp, dù sao tội danh thảo luận sau lưng tông môn trưởng bối cũng không nhỏ. Bất quá ý trong lời nói của gã, Ngô Khí lại nghe được rõ ràng. Hai người Tôn Càn muốn giải thích vì sao trước khi vào cốc không nói cho Ngô Khí biết lần thi đấu này, trên thực tế là để ba người Sở Phong trước mắt thí luyện mà tổ chức, tất cả đệ tử ở phong thứ tư, bất quá chỉ là đem ra cho ba người này thử tay.

Đừng nói là chuyện ban thưởng, thân là đệ tử đệ tử đệ tử phong, trước tiên phải bảo trụ tính mạng đều là tấn thăng tới cảnh giới Kết Đan Tông sư. Hai người Tôn Càn Hứa Phong vốn là cảnh giới Trúc Cơ đỉnh phong, hiện tại xuất hiện, cũng đã là Kết Đan Tông Sư.

Trên thực tế, trước khi trên không rừng rậm có hỗn chiến, bảy tám người bọn họ đã ở phía xa rình coi. Cho nên những người khác mới đối với đệ tử Trúc Cơ đỉnh phong này khách khí như vậy, bởi vì Ngô Khí mặc dù chỉ có tu vi Trúc Cơ đỉnh phong, nhưng chiến lực lại cùng Thác Bạt Dã cường giả Kết Đan hung hãn chém giết mà không rơi xuống hạ phong, bọn họ không khỏi kinh sợ.

Hai vị sư huynh không cần nhiều lời, sư đệ biết rõ.

Ngô Khí nhàn nhạt nói một câu, sau đó dùng ánh mắt như cười như không nhìn về phía những người còn lại, một trung niên

nhân tóc muối tiêu mặc một bộ kim bào.

Tôn Càn và Hứa Phong ở bên cạnh sau khi nhìn thấy nhau, đều dùng ánh mắt đồng tình nhìn về phía người trung niên kia. Thang Tiêu, Thang lão quỷ, trước kia là đệ nhất nhân của đệ tứ phong. Tu vi Trúc Cơ đỉnh phong, thần thông mạnh mẽ, ngay cả Tôn Càn cùng Hứa Phong cũng bị hấn đè ép.

Đây không phải là Thang sư huynh treo giải thưởng linh khí lấy thủ cấp của ta sao, thủ bút thật lớn a, hiện giờ sư đệ đang ở trước mặt ngươi, nếu sư huynh muốn, có thể tự mình đến lấy.

Ngô Khí bỗng nhiên mở miệng, lập tức dọa cho Thang Liễu kia nhảy dựng lên. Những người còn lại bỗng nhiên nghe thấy Ngô Khí nói, nhao nhao quay đầu, nhìn về phía hai người Ngô Khí và Thang Đình.

Mấy người vốn còn tới gần Thang Tiêu, lập tức như tránh né ôn dịch nhảy ra, sau đó nhìn ánh mắt Thang Tiêu giống như nhìn người chết. Trước đó mọi người ở phía xa nhìn rõ ràng trận hỗn chiến trên rừng rậm, sau đó Ngô Khí cùng Thác Bạt Dĩ chém giết tranh đấu, cho nên mới khách khí với đệ tử Trúc Cơ đỉnh phong Ngô Khí này như vậy.

Hiện tại vừa nghe thấy Thang Tiêu vậy mà đắc tội Ngô Khí biến thái này, nhao nhao nhìn Thang Tiêu với ánh mắt hả hê.

Hừ, bất quá chỉ là một tên hạ lưu tạp dịch mà thôi, dựa vào một kiện huyền khí liền kiêu ngạo như vậy. Sớm muộn cũng là kết cục thân tử hồn tiêu. Ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ lấy thủ cấp của ngươi, chờ là được.

Thang Tiêu cũng biết lúc này mặc kệ cũng vô dụng, nhưng cũng vô dụng, ngẩng đầu lên đối mặt với Ngô Khí. Một phen nói ra, cũng không quên nói mấy câu tru tâm ở bên trong.

Sau khi nói xong, cũng không nhìn ánh mắt của mọi người chung quanh, trực tiếp xoay người hướng phía sau rừng rậm kia, chỗ sâu nhất trong Vụ cốc bay đi. Lúc rời đi, toàn thân Thang Tiêu ần ần chân nguyên, một bộ dáng phòng bị Ngô Khí ra tay bất cứ lúc nào.

Bất quá ngoài ý muốn chính là, cho đến khi Thang Tiêu rời đi, Ngô Khí cũng không có ý ra tay.

Sau một lát, mọi người đều lục tục rời đi, tiến vào chỗ sâu nhất trong Vụ cốc. Đến cuối cùng, chỉ còn lại ba người Ngô Khí còn ở trên không khu rừng rậm kia.

Nhìn mọi người nhao nhao rời đi, trên mặt Ngô Khí hiện lên một tia đáng tiếc, vừa rồi không phải hắn không muốn ra tay giết Thang lão quỷ kia. Mà là bởi vì hắn không thể, Thác Bạt Dã ở bên cạnh im lặng nhìn chằm chằm vào hắn. Nếu như hắn ra tay với Thang lão quỷ, một khi lộ ra sơ hở, Thác Bạt Dã nhất định sẽ nhân cơ hội ra tay.

Nếu không phải như vậy, Thang lão quỷ kia căn bản không có khả năng bình yên rời đi, từ lúc hắn bắt đầu treo giải thưởng với Ngô Khí, Ngô Khí cũng không có ý định buông tha hắn.

Chúng ta cũng đi thôi.

Ngô Khí nhàn nhạt mở miệng, hai người Tôn Càn, Hứa, Phong gật đầu đáp lại một chút, ba người liền hóa thành ba đạo độn quang, cũng đi vào chỗ sâu trong Vụ cốc.

Trong lần luyện chế này.

Sau nửa nén hương, chỗ sâu nhất trong Vụ cốc, một tiểu cốc mây mù lượn lờ.

Trên đất trống trong cốc, mười mấy người đứng đây, mỗi một người đều khí thế bất phàm. Nhất là ba người đứng ở phía trước, càng tản mát ra khí tức làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Một thanh niên áo trắng, tay cầm một thanh trường kiếm bình thường, toàn thân tản mát ra khí tức băng lãnh.

Một tráng hán tóc tai bù xù, trong tay nắm một cây côn đá, khí tức hung sát, như hung thú muốn ăn thịt người, đáng sợ không gì sánh được.

Một nữ tử che mặt cao gầy, toàn thân mùi hương kỳ lạ, không người nào dám tới gần nữ tử này mấy trượng.

Ba người này, chính là nhân vật tuyệt thế của ba phong đệ tam thế thiên tài, trước kia tuy có thanh danh, nhưng cũng chỉ là một phần biết được mà thôi. Hơn nữa cũng không phải là cái gì đại danh, nhưng hiện tại mọi người ở đây đều biết, ba người

này chính là mai phục đặc biệt ẩn giấu của ba tông môn vì thi đấu mười năm sau.

Ba người nhập tông đều đã mấy chục năm, lấy thân phận thiên tài tuyệt thế, tu vi lại không cao. Chỉ là cảnh giới Kết Đan sơ kỳ mà thôi, tuy có thanh danh, nhưng cũng không khiến đối thủ để ý.

Những thứ này đều là do Vạn Thi Tông an bài, ba người này kỳ thật một mực áp chế tu vi của mình. Chỉ chờ mười năm cuối cùng, dưới lượng tài nguyên lớn của tông môn cung ứng, tu vi tăng vọt.

Bất quá ngoại trừ ba người kia, còn có một người, cũng chiếm được ánh mắt kính sợ của người ở đây.

Lại là một thanh niên xấu xí, thân hình cao ngất, gương mặt xấu xí vô cùng, trên mặt phủ đầy đốm đen, thật có chút dọa người. Nhưng nơi này chính là Ma Tông, mỗi người đều tu luyện Ma công, có một số người bởi vì tu luyện Ma công, cải hình dịch mạo, so với người xấu xí của thanh niên kia thì đều có.

Lúc này tất cả mọi người đều chăm chú nhìn vào phía trên tiểu cốc, thân ảnh mơ hồ giữa mây mù lượn lờ.

Mỗi người các người nộp Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh cùng nội đan yêu thú các người đạt được, có người sẽ thống kê điểm tích lũy các người đạt được, thứ tự thi đấu lần này liền do tích phân của các người để quyết định.

Huyền Minh Hàn Thiết lệnh, một khối là một khối tích phân. Yêu thú nội đan, tứ giai trung giai tính một cái tích phân, tứ giai cao giai là hai cái, đỉnh cao là hai nửa. Nhớ kỹ, chỉ có nội đan yêu thú ở trong Vụ cốc mới có thể tính là tích phân. Nếu người dâng lên trên nộp nội đan ẩn giấu trong đó, sẽ không tính toán tích phân, nội đan cũng sẽ không trả lại cho các người.

Bóng người mơ hồ kia lần đầu tiên nói nhiều lời như vậy, tất cả mọi người trong cốc đều lẳng lặng khom người nghe, không một ai dám nhúc nhích, hoặc là làm ra một động tác bất kính.

Ngay cả Ngô Khí cũng vậy, cung kính đứng dưới mặt đất, cúi thấp đầu, không có chút động tác nào khác. Có thể khiến mọi người như vậy, chỉ có một khả năng, thân phận mơ hồ kia, chính là một vị cường giả Nguyên Anh, là một nhân vật cấp bậc trưởng lão, lão tổ tông môn.

canh thứ tư càng đến, hoàn thành hứa hẹn ngày mai sẽ bùng nổ cầu xin các vị ủng hộ, cho dù là tin nhắn mạo muội cũng là cổ vũ lớn nhất với tiểu lâu.

Thi đấu lần này, chỉ cần là người sống sót, đều có ban thưởng. Đương nhiên, thứ hạng càng gần với đệ tử, đạt được tự nhiên cũng càng nhiều. Hiện tại, nộp lên trên đồ đi.

Bóng người mơ hồ kia nói xong câu cuối cùng, liền dần dần biến mất trong mây mù, mọi người cũng giống như gánh nặng trên người, nhao nhao thở phào một hơi.

Các vị, xin giao Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh hoặc nội đan yêu thú tứ giai trung giai trở lên cho chúng ta, chúng ta sẽ tự thống kê thứ tự lần đại bỉ này.

Sau khi Nguyên Anh lão tổ thần bí biến mất, trong mây mù quay cuồng vài cái, chợt đi ra mười mấy người bộ dáng quân sự. Lão giả cầm đầu thi lễ với mọi người, nói xong, người phía sau lão đều tự đi về phía mọi người.

Rầm rầm

Đi đầu nộp lệnh bài cùng nội đan, là tên Sở Phong kia, phát tay, một đồng đồ vật trống rỗng xuất hiện, rơi xuống. Nhìn một chút, ít nhất cũng có mấy chục lệnh bài, còn có không ít hộp ngọc, hiển nhiên bên trong chứa nội đan yêu thú kia.

Động tác quân sự trước người Sở Phong rất nhanh, đảo mắt đã thấy rõ những thứ kia.

Hai mươi lăm miếng Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh, mười lăm viên trung giai nội đan, ba viên nội đan cao giai. Sở Phong, tích lũy bốn mươi sáu phần.

Nghe thấy con số quân sự báo ra, mọi người nhao nhao phát ra tiếng tán phục, nhất là những Tông Sư Kết Đan mới tấn kia, lại càng như vậy.

Hai mươi ba miếng Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh, mười viên trung giai nội đan, một viên nội đan cao giai, Thác Bạt Dã, tích lũy ba mươi lăm phần.

Hai mươi sáu quả Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh, chín viên nội đan trung giai, hai viên nội đan cao giai, Lãnh Diễm, Tích ba

mười sáu phần.

Hai Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh, một viên nội đan trung giai, Cát Gia, tích ba phần.

Một miếng Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh, một viên nội đan trung giai, Vương Đăng, tích góp hai phần.

Hai mươi tư miếng Huyền Minh Hàn Thiết Lệnh, mười một viên nội đan trung giai, một viên nội đan cao giai, Ngô Khí, Tích ba mươi bảy phần.

Sau đó một quần sự hạ xuống, lập tức khiến cho mọi người chú ý, ngay cả ba người Sở Phong cũng như vậy. Kinh ngạc nhìn quần sự đứng trước mặt Ngô Khí, sau đó chuyển dời ánh mắt đến trên người Ngô Khí.

Trong ba người, Sở Phong hơi kinh ngạc nhìn Ngô Khí một chút, Lãnh Diễm thì lấy ánh mắt tò mò nhìn Ngô Khí, Thác Bạt Dã kia ngoại trừ kinh ngạc còn có phần nộ và sát ý.

Tuy rằng vị Nguyên Anh lão tổ kia còn chưa tuyên bố, nhưng tất cả mọi người đều rõ ràng thứ hạng của lần thi đấu này. Thứ nhất không thể nghi ngờ là vị tuyệt thế thiên tài trên ngọn núi thứ ba kia, có được biến dị kiếm linh căn, tu luyện ngũ giai thần thông, Cửu Âm Hoàng Tuyền kiếm quyết Sở Phong.

Nhưng hạng hai, lại là ai cũng không nghĩ tới, lại là Ngô Khí. Không phải đệ tử của núi thứ ba, mà là người ở trên ngọn núi thứ tư. Hơn nữa còn là một đệ tử ngay cả cảnh giới Kết Đan Tông Sư cũng không có, ngoại trừ Sở Phong, lại đem những người khác một lần hành động đề ở phía dưới.

Những người còn lại nhìn thấy ánh mắt của Ngô Khí đều trở nên rất khác biệt, bất quá nghĩ tới lúc trước ở bên ngoài rừng rậm, nhìn thấy Ngô Khí và Thác Bạt Dã chém giết mà không rơi xuống hạ phong, tất cả mọi người đều thu hồi vẻ kinh ngạc.

Không nghĩ tới lần nội môn đại bỉ này, đệ tử núi thứ tư của chúng ta vậy mà đã vượt qua các sư huynh trên đỉnh núi thứ ba.

Nói là thi đấu nội môn, kỳ thật chẳng qua chỉ là cho ba người Sở Phong thử tay một chút, trước kia thi đấu nội môn chính

thức đều là toàn bộ đệ tử nội môn đều có thể tham gia. Đó mới thật sự là chém giết thảm liệt, không biết bao nhiêu đệ tử ẩn giấu thủ đoạn lợi hại sẽ ngoi đầu lên.

Tuy nói như vậy, Ngô Khí này có thể cùng Thác Bạt Dã thiên tài chiến thành bình thủ, cũng đủ để tự ngạo. Tu vi Trúc Cơ đỉnh phong, lại có chiến lực Kết Đan trung kỳ, người này khẳng định ở đệ tứ phong tiềm tu hồi lâu, Thang lão quỷ kia cũng thật không may, không biết làm sao đắc tội người này.

Lần này chúng ta có thể sống sót, mười năm sau tông môn chắc chắn sẽ không bạc đãi chúng ta, lần này cũng sắp phát tài rồi.

Trong cốc, trong mười mấy người, từng người từng người ý niệm quay cuồng. Đều là đệ tử đệ tứ phong, dùng ánh mắt kính sợ nhìn Ngô Khí. Còn có một ít đệ tử đệ tam phong, thì im lặng không nói, bất quá ánh mắt nhìn về phía Ngô Khí cũng ẩn chứa một tia sợ hãi.

Vù vù

Đang lúc ý niệm trong đầu mọi người quay cuồng, mây mù trên không tiêu cốc lập tức tản ra, lộ ra một lão giả mặc áo bào xám.

Một cổ nhàn nhạt, nhưng căn bản không thể xem nhẹ, khí tức không cách nào kháng cự lập tức xuất hiện, bất luận mọi người làm sao nhìn, mặc dù có thể nhìn thấy thân thể lão giả áo xám kia ở trên không, lại không cách nào thấy rõ mặt của hắn, tựa như thấy rõ, nhưng đảo mắt lại quên mất, chỉ là biết, vị đại nhân vật trên không kia, là một lão giả.

Lần tỷ thí này kết thúc, các người và những người còn sống, ngoại trừ dựa theo thứ tự quyết định ban thưởng, đều có thể ở trên đệ nhất phong tu luyện mười năm.

Lời này của lão giả áo xám kia vừa nói ra, lập tức tất cả mọi người hai mắt đều đỏ lên, kích động đến mức mừng như điên bò lên. Cho dù là ba người Sở Phong lãnh điểm cũng đều như vậy.

Nội môn Cửu Phong, mỗi một tòa đều là nơi linh khí cực kỳ tràn đầy, nhưng cũng có khác biệt. Mức độ nồng đậm của Đệ

Cửu Phong cùng đệ nhất phong, nhất định là cách biệt một trời một vực.

Lấy tu vi mọi người, vốn căn bản không có tư cách tiến vào đệ nhất phong tu luyện, nhưng lúc này lời nói của lão giả áo xám kia lại làm cho mọi người trong lòng ảo tưởng trở thành hiện thực, ai cũng không hoài nghi lão giả kia, bởi vì ai cũng biết, lão giả áo xám này chính là bóng người mơ hồ lúc trước, cũng chính là một vị nguyên anh lão tổ.

Lời nói của Nguyên Anh lão tổ, tự nhiên là sẽ không sai.

Đám người tiểu cốc, mỗi một người đều cực kỳ mừng rỡ, nhưng sau một khắc, lão giả áo xám kia lại mở miệng nói, lập tức giống như một chậu nước lạnh dội xuống, để trong lòng mọi người đều bốc lên hàn khí.

Nhưng các ngươi phải nhớ kỹ, trong mười năm này, ai trong các ngươi cũng không thể rời khỏi Đệ nhất phong, càng không thể đem kết quả đại bại lần này tiết lộ ra ngoài, nếu không, mấy phần đồ trên đệ tam phong kia, chính là kết cục của các ngươi sau này.

Bao gồm cả Ngô Khí, nghe thấy lão giả áo xám kia nói, trong lòng lập tức đều lạnh lẽo. Một cỗ sát khí giống như có như không quanh quẩn trong tiểu cốc, đến từ sát khí trên người lão giả áo xám kia, một cường giả cấp bậc Nguyên Anh lão tổ phát ra sát khí. Mặc dù chỉ là như có như không, nhưng cũng đủ để cho tất cả mọi người nơi đây sợ hãi sắc mặt tái nhợt, cúi đầu, không dám nhiều lời.

Tam tông đại bại mười năm sau, Vạn Thi tông ta nhất định phải thắng, ai dám tiết lộ một chút tin tức ra ngoài, để hai tông khác có phòng bị, tông môn tất nhiên sẽ không bỏ qua cho hắn.

Lão giả áo xám thân nhiên hạ xuống, rơi vào trong tai mọi người, lại không thua gì sấm sét giữa trời quang. Bất quá mọi người ở đây đều không phải là người ngu xuẩn, nghe lão giả nói, lại nghĩ tới hiện tại trong tiểu cốc này, vậy mà ngoại trừ ba người Sở Phong lãnh diễm, chỉ còn lại có ba bốn đệ tử đệ tử đệ tam phong mà thôi.

Vốn là ngoại trừ ba người Sở Phong, trên đỉnh núi thứ ba còn có bảy đệ tử Kết Đan sơ kỳ tham gia thi đấu. Trầm Nguyệt đại vụ cốc mặc dù nguy hiểm, nhưng còn chưa đủ để mai táng mấy tông sư Kết Đan sơ kỳ.

Các loại suy đoán xuất hiện trong lòng mọi người, mặc dù nghĩ không giống nhau, nhưng đại khái đều biết được nguyên do của lần thi đấu này. Tông môn sẽ coi trọng, chỉ sợ cũng chỉ là vì ba người Sở Phong mà thôi, những người còn lại, như là toàn bộ đệ tử trên núi thứ ba và thứ tư. Dù chỉ là làm nền, muốn sống sót đều phải tấn thăng đến cảnh giới Kết Đan, còn có một số người, thì dứt khoát chính là những phản đồ tông môn muốn mượn cơ hội diệt trừ.

Tam tông đại bỉ, là thịnh hội mà tam đại bá chủ Đoạn Hồn sơn mạch coi trọng nhất, thắng bại khẳng định không chỉ là phân chia địa vị tông môn, khẳng định còn có lợi ích to lớn phân chia. Nếu không tông môn cũng sẽ không âm thầm trừ tính nhiều, thậm chí ngay cả mai phục binh, đều phải làm cho long trọng như vậy.

Ý niệm trong lòng quay cuồng, một vòng nghi hoặc giữa hàng lông mày Ngô Khí tiêu tán, nhưng sau một khắc, một vòng âm trầm hiện lên.

Quay đầu nhìn Thác Bạt Dã cách đó không xa, một loại suy đoán hình thành trong lòng, Thác Bạt Dã kia tựa hồ cũng cảm ứng được ánh mắt Ngô Khí. Quay đầu nhìn nhau với Ngô Khí, sát khí âm hàn không chút che giấu chọt lóe lên trong hai mắt hắn.

Cảm thụ được trong cơ thể Thác Bạt Dã mơ hồ phát ra khí tức hung thần, Ngô Khí lập tức cúi đầu, không có chút động tác nào, hai mắt nhắm lại, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Từng người cầm lấy ngọc giản, bên trong ghi chép thành tích lần này của các người, còn có ban thưởng. Cũng không cản trở về phong thứ ba hoặc là phong thứ tư, trực tiếp đi Đệ nhất phong, mặc kệ là bế quan tiềm tu hay là tu luyện thân thông, đều tùy các người. Mười năm sau, các người đều phải tham gia Tam tông đại bỉ, nếu có thể đoạt được thứ tốt cho tông môn, còn có trọng thưởng.

Lão giả áo xám kia vừa nói xong, lập tức vung tay lên, một đám mây lớn lập tức bao phủ xuống, bao phủ tất cả mọi người vào trong đó. Sau đó bay lên trời, hóa thành một đạo bạch quang, phóng tới bầu trời phía xa.

Không trung, trong một đám mây lớn, mười mấy người ngồi ngay ngắn mỗi người. Trong góc, Ngô Khí ngồi xếp bằng, trong tay nắm một miếng ngọc giản.

Một sợi thần niệm chậm rãi tràn ra, thăm dò vào trong ngọc giản trong tay, sau một lát, cũng không biết nhìn thấy gì, một vòng ý cười nhàn nhạt xuất hiện ở khóe miệng Ngô Khí.

Một năm qua không có tinh thần, ừm, hiện tại bắt đầu bạo phát đợt đầu tiên, trước tiên dâng lên dòng chữ, cầu các vị đề cử vé ủng hộ.

Trong một mảng mây mù lớn, mười mấy người ngồi xếp bằng, ngoại trừ Ngô Khí, đều là đệ tử có tu vi Kết Đan tông sư trở lên. Trên mặt mỗi người đều khó nén vẻ hưng phấn, ngay cả Tôn Càn đã hứa phong bình tĩnh như vậy cũng đều giống như nhau.

Đệ nhất phong, nội môn cửu phong chi thủ, linh khí tràn đầy kỳ cục. Có thể ở bên trên tu luyện, hơn nữa có thể tu luyện hơn mười năm thời gian, không khỏi khiến mọi người hưng phấn như vậy.

Dù sao nếu là bình thường, mọi người muốn tiến vào đệ nhất phong, điều kiện tiên quyết là tu luyện tới cảnh giới Kết Đan đỉnh phong. Hơn nữa phải có tiềm lực bất cứ lúc nào đột phá đến Nguyên Anh, trở thành cấp bậc lão tổ, mới có tư cách tu luyện ở trên đệ nhất phong.

Mười mấy người, mỗi người đều có ý niệm quay cuồng, như ba người Sở Phong, sau khi mừng rỡ liền khôi phục bình thường. Ngược lại giống như Ngô Khí, xem nội dung ban thưởng trong ngọc giản kia.

Mà hơn phân nửa những đệ tử khác đều muốn bế quan tiềm tu trên đệ nhất phong. Trong vòng mười năm, để tu vi tăng vọt, tiến cảnh ngàn dặm, lấy kỳ hạn trong mười năm sau thi đấu tam tông tỏa sáng rực rỡ.

Bất quá cũng có người ngoại lệ, giống như Thang Tiêu, lúc này hắn cũng ngồi xếp bằng ở trong góc, dùng ánh mắt âm lãnh vô cùng nhìn chăm chú Ngô Khí, giống như một con rắn độc ẩn núp, nhìn chằm chằm con mồi của mình. Ý nghĩ hiện tại của hắn, lại nghĩ đến trên đệ nhất phong, nình bọ một đại nhân vật nào đó, trong lúc bảo vệ tính mạng, đồng thời tìm cơ giết chết Ngô Khí.

Thù hận giữa hai người đã đến mức không cách nào hóa giải, Thang Tiêu biết được những chuyện hắn đã làm với Ngô Khí kia, muốn Ngô Khí buông tha hắn căn bản là không có khả

năng. Cho nên hắn cũng dứt khoát không mở miệng cầu xin tha thứ, chỉ là trong lòng đối với oán độc của Ngô Khí lại nồng đậm đến mức không thể tưởng tượng được.

Người này không tệ.

Trong mây mù, một không gian độc lập, lão giả áo xám ngồi xếp bằng trong hư không, ánh mắt tuần tra, cuối cùng rơi vào một chỗ. Xuyên thấu mây mù, giống như có thể nhìn thấy thân ảnh Ngô Khí, lời nói bình thản từ trong miệng lão giả phun ra.

Lúc này Ngô Khí vẫn đắm chìm trong ngọc giản, hoàn toàn không biết mình đã được một lão tổ Nguyên Anh tán dương. Bất quá cho dù Ngô Khí có nghe được cũng sẽ không để trong lòng, sau khi được truyền thừa Hoang Cổ, tầm mắt Ngô Khí đã sớm đặt vào địa phương càng thêm rộng rãi, Nguyên Anh lão tổ với hắn mà nói, là cảnh giới nhất định phải siêu việt, chỉ là sẽ không bởi vì một câu tán dương mà liên như thế.

Hồi lâu sau, thần niệm Ngô Khí từ trong ngọc giản lui ra ngoài, trong lòng như hạ quyết tâm. Thu hồi ngọc giản trong tay, đang muốn tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần, nhưng vào lúc này, một thanh âm vang lên trong không gian bao quanh mây mù.

Đệ nhất phong đã đến.

Là âm thanh của lão giả áo xám, ngũ khí bình thản, đám người Ngô Khí đều đã quen thuộc.

Không chờ đám người phản ứng, chỉ thấy mây mù quanh người bọn họ nhanh chóng tản ra, thân hình đám người lắc lư, nhao nhao rơi vào mặt đất.

Ầm ầm vù vù

Trong nháy mắt khi rơi xuống đất, mọi người chỉ cảm thấy bên tai nổ vang một tiếng, sau đó từng luồng từng luồng thiên địa nguyên khí cực kỳ tinh thuần liền như thủy triều, vọt tới phía mọi người.

Ngay sau đó liền có mấy người, không nhận được thở ra từng ngụm. Rõ ràng chỉ là hít thở không khí, nhưng trong chốc lát

sắc mặt mấy người kia lại đỏ lên, tựa như bị linh khí nồng đậm nghẹn lại, nửa ngày sau mới khôi phục lại.

Bị thiên địa linh khí nghẹn đến, nếu nói ra nhất định là một chuyện mất mặt, nhưng mấy người kia lại không chút để ý. Xem ra nếu không phải cố kỵ xung quanh nhiều người, chỉ sợ bọn họ lập tức sẽ xếp bằng trên mặt đất, lập tức tu luyện.

Không cần sốt ruột, các người có mười năm. Quản sự, dẫn bọn họ đi xuống dưới tìm một chỗ ở, nhớ kỹ, bất luận tiêm tu hay những thứ khác, cũng không thể rời khỏi Đệ nhất phong, nếu không.

Lão giả áo xám tựa hồ là cố ý, phân phó những quản sự kia một câu, sau khi đi, lại lạnh nhạt liếc nhìn mọi người một cái. Loại cảm giác không cách nào kháng cự này lần nữa leo lên trong lòng mọi người, một tia sát khí như có như không tràn ra, bao gồm cả Sở Phong, tất cả mọi người nhin không được trong lòng rung mình một cái.

Thật là đáng sợ, cường giả cấp bậc Nguyên Anh lão tổ, cho dù chỉ là một ánh mắt, cũng đủ để cho bọn họ không có nổi một tia ý niệm phản kháng trong đầu.

Lão giả áo xám vừa nói xong, cả người liền biến mất trong mây mù, một đám mây lớn kia lại trôi nổi trên không trung, đảo mắt đã không thấy bóng dáng.

Các vị, đi cùng chúng ta đi.

Những quản sự bên cạnh thấy lão giả áo xám kia đi rồi, liền đi lên phía trước, nói với mọi người.

Trong lần luyện chế này.

Sau nửa canh giờ, trên ngọn núi thứ nhất, trong một tòa tiểu viện tinh xảo, Ngô Khí Bàn ngồi xếp bằng ở trên bồ đoàn, chung quanh vẫn là đàn hương vờn quanh, bố trí đơn giản, hết thảy mọi thứ như nơi tu luyện trước đây.

Trên đệ nhất phong, ngoại trừ linh khí nồng đậm hơn nhiều so với đệ tứ phong, cũng không có khác biệt gì cả.

Trên bồ đoàn, Ngô Khí vuốt ve một cái ngọc giản, miệng nhàn nhạt mở miệng. Trước đó Ngô Khí mười mấy người theo

những quân sự kia, hành tẩu trên đệ nhất phong, chọn lựa chỗ ở của mình. Ngô Khí giống như trước đây, chọn một chỗ u tĩnh nhất. Nơi ở cũng giống như trước đây, bố trí cực kỳ đơn giản.

Bất quá quân sự kia chỉ dẫn theo chúng ta nhìn một khu vực nhỏ, chỉ sợ trên đỉnh núi thứ nhất chính thức tinh hoa, chúng ta cũng không có tư cách nhìn thấy.

Nghe đồn ở trên đệ nhất phong có ba vị thiên tài tuyệt thế tồn tại, là thiên tài tài nhân trung kiệt thật sự, cho dù muốn áp chế cũng không cách nào áp chế quang mang ba người này. Ba người đã sớm tiến vào cảnh giới Kết Đan đỉnh phong, tùy thời có thể tấn thăng đến cảnh giới Nguyên Anh, trở thành nhân vật cấp bậc lão tổ.

Mười năm sau cuộc thi đấu giữa tam tông, khẳng định lần tranh đoạt cao tầng sẽ rơi xuống trên người ba người kia, những người còn lại hơn phân nửa cũng là làm nền. Nếu không phải bởi vì thi đấu giữa ba tông môn, không chỉ là tranh tài tuyệt thế, mà là so đấu thực lực tổng thể của ba tông môn, chỉ sợ cũng sẽ không có chuyện gì với những người như chúng ta.

Tuy là làm nền, chỉ sợ cũng có bao nhiêu người hâm mộ không đến. Dù sao có thể phái ra một vị lão tổ Nguyên Anh coi trọng chúng ta, bất quá hơn phân nửa là vì duyên cớ ba người Sở Phong.

Ngồi ngay ngắn trong phòng luyện, Ngô Khí thì thảo tự nói.

Hô mười năm, nhìn như rất dài, kỳ thật cũng ngắn đến đáng thương. Đệ nhất phong linh khí nồng đậm như vậy, tăng thêm được lực tích trữ trong cơ thể ta hơn phân nửa, liền nhìn xem có thể giúp ta tu luyện đến cảnh giới nào.

Bàn tay vừa chuyển, miếng ngọc giản kia biến mất không thấy gì nữa, cả người Ngô Khí dần dần trầm tĩnh lại, hai mắt chậm rãi nhắm lại, hiện tại lại muốn bắt đầu tu luyện.

Hai mắt nhắm nghiền, thoáng cái chìm vào cảnh giới Không linh, Hoang Cổ Tàn Quyết lập tức vận chuyển.

Âm

Trong nháy mắt, Hoang Cổ Tàn Quyết vận chuyển, trong cơ thể Ngô Khí lập tức phát sinh động tĩnh lớn, từng luồng linh khí cực kỳ tinh thuần trào ra. Như là thủy triều, như thủy triều, đều tuôn ra. đảo mắt liền chiếm cứ đan điền kinh mạch khiêu huyệt trong cơ thể Ngô Khí.

Những linh khí này cực kỳ tinh thuần, lại có sự khác biệt, tựa hồ đều ẩn chứa hiệu lực khác nhau. Không giống với thiên địa linh khí bình thường, chúng là được lực, là linh khí đặc thù trải qua thiên địa thai nghén ra, những linh khí này cũng không biết xảy ra chuyện gì, vậy mà bị Ngô vút bỏ dung nhập vào trong cơ thể của mình.

Giống như đang phát sinh động đất, trong cơ thể Ngô Khí, sắp bị những được lực kia làm cho nổ tung. Sắc mặt Ngô Khí lập tức trở nên đỏ ửng một mảnh, lại trong nháy mắt chuyển hướng sang trắng bệch, cứ như vậy biến hóa.

Oanh oanh oanh oanh!

Còn chưa hết, sau khi được lực khổng lồ tuôn ra, từ bên ngoài, từng luồng từng luồng thiên địa linh khí tinh thuần bị lúc Hoang Cổ tàn quyết vận chuyển sinh ra lực hút hấp dẫn, cũng như thủy triều, tràn vào thể nội Ngô Khí.

Nơi này là đệ nhất phong, có thể nói là nơi linh khí nồng đậm nhất của toàn bộ Vạn Thi Tông. Dưới sự hấp dẫn của Hoang Cổ Tàn Quyết, thoáng cái tràn vào linh khí trong cơ thể Ngô Khí, đơn giản là đáng sợ.

Phốc phốc

Mới vừa tiến vào tu luyện bất quá mấy hơi thở, Ngô Khí liền không chịu nổi cảm giác phồng lên trong cơ thể, một ngụm máu tụt phun ra, nhuộm đỏ vạt áo.

Nhưng thống khổ chân chính còn ở phía sau, được lực khổng lồ trong cơ thể còn đang không ngừng tràn ra, ngoại giới cũng là linh khí tinh thuần giống như thủy triều tràn vào, hòng là Ngô Khí căn bản không thể ngừng vận chuyển Hoang Cổ tàn quyết, lúc này hai cỗ linh khí phát sinh xung đột, bắt đầu tranh đoạt thân thể Ngô Khí.

Mỗi một đường kinh mạch, mỗi một huyết khiếu, thậm chí mỗi một góc ngách trong đan điền đều là chiến trường tranh đoạt hai cỗ linh khí khổng lồ. Nếu lúc này Ngô Khí triệt hồi Hoang Cổ tàn quyết, hai cỗ linh khí kia khẳng định trước tiên sẽ căng đầy bạo liệt, cả người nổ tung thành một đồng thịt vụn cũng không phải là chuyện không thể.

Một nụ cười khổ xuất hiện ở khóe miệng, sau đó là phát độc, lúc này hắn cũng không rảnh suy nghĩ nhiều hơn. Hắn cũng không nghĩ tới sẽ phát sinh loại chuyện này, lúc ở Đại Vụ cốc, hắn vì đem chỗ tốt lớn nhất hóa thành, đem dược lực trong vũng bunn kia thu nạp hơn phân nửa.

Những dược lực kia chỉ dùng gần một nửa đã để hắn tấn thăng đến cảnh giới Trúc Cơ đỉnh phong, còn lại đều bị hắn giấu vào trong kinh mạch các khiếu huyết trong cơ thể.

Lại không nghĩ tới vào lúc này, dưới sự dẫn động của Hoang Cổ Tàn Quyết, đều vọt ra, còn phát sinh xung đột với thiên địa linh khí từ bên ngoài tới.

Hiện tại cũng không phải do hắn, muốn sống, cũng chỉ có thể không ngừng vận chuyển Hoang Cổ Tàn Quyết, không ngừng tu luyện.

Hừ, chẳng lẽ còn có thể bị linh khí chống chết, vừa vận mượn cơ hội này trùng kích kết đan bích chương.

Trong lòng Ngô Khí chỉ kịp bay ra một ý niệm, sau đó cả người đã lâm vào trong đau đớn vô tận. Hai cỗ linh khí khổng lồ bắt đầu va chạm phát nổ, triệt để đem thân thể Ngô Khí trở thành chiến trường, chém giết tranh đấu.

Từng đầu kinh mạch bị căng hồng, từng cái khiếu huyết bị hủy diệt, nội tạng đan điền cũng bị ảnh hưởng đến, nhưng lại không ngừng được chữa trị.

Linh khí bên ngoài phá hư, dược lực liền chữa trị, dược lực phá hư, linh khí từ bên ngoài đến liền chữa trị, tuần hoàn lặp lại như vậy, lại là Ngô Khí khổ sở, khó nói một chút thống khổ đánh tới, hoàn toàn chiếm cứ tâm thần Ngô Khí.

Thống khổ tu luyện, đây mới thực sự là khổ tu. Cảnh giới tu vi Ngô Khí tăng vọt với tốc độ kinh khủng, dần dần tới gần bích

chương của kết đan tông sư, tùy thời đều có thể đột phá tiến vào.

Thời gian trôi qua từng chút một, cơn đau đớn mà Ngô Khí phải thừa nhận không giảm bớt chút nào, ngược lại càng thêm kịch liệt. Dực lực kia quá lớn, linh khí bên ngoài càng cuộn cuộn không ngừng, hoàn toàn không có ý dừng lại, tranh đấu chém giết phá hư chữa trị.

Đêm khuya chữ nhật bị thương không dậy nổi, xin các vị đạo hữu đề cử vé trợ giúp.

Trong phòng luyện, thân thể Ngô Khí ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, toàn thân run rẩy, mồ hôi rơi như mưa, sắc mặt trắng bệch và ửng hồng nhanh chóng chuyển đổi.

Mỗi một lần hô hấp đều vô cùng khó khăn, khí tức phun ra như một con khí long thật dài, chấn động không khí. Mồ hôi dày đặc hỗn hợp một ít vật ô uế cùng huyết dịch đục ngầu, từ trong lỗ chân lông Ngô Khí tràn ra ngoài, để cho khuôn mặt xấu xí không chịu nổi của Ngô Khí trở nên càng thêm khó coi hơn vài phần.

Trong cơ thể hắc, đan điền kinh mạch khiêu huyết, vẫn là hai cổ linh khí dây dưa cùng một chỗ, tranh đấu chém giết lẫn nhau. Giống như hai đại quân, tranh đoạt thổ địa thành trì, bên nào cũng không muốn nhượng bộ.

Ngô Khí là người chịu khổ lớn nhất, cũng là người được lợi lớn nhất. Bởi vì hai cổ linh khí tranh đấu là trong cơ thể hắc, nhưng dưới sự điều hòa của Hoang Cổ tàn quyết, hai cổ linh khí không ngừng bị luyện hóa, hóa thành chân nguyên tinh thuần nhất, trở thành một bộ phận của tu vi Ngô Khí.

Ngắn ngủn mấy tháng thời gian, tu vi Ngô Khí đã đến cực hạn của Trúc Cơ đỉnh phong, lại tiến lên, chính là cảnh giới Kết Đan tông sư. Bao nhiêu thiên tài, đều là bị vây ở dưới cảnh giới này.

Mấy ngàn đệ tử ngoại môn, nghĩ làm sao tiến vào Trúc cơ, trở thành tu sĩ chân chính. Nhưng đệ tử nội môn, đệ tử phong trở xuống, đều là vì trở thành Kết Đan tông sư mà ra sức tu luyện.

Ngưng kết kim đan, chính là một phương tông sư, có thể gia tăng thọ nguyên, gia tăng lực lượng, có được một ít thần thông cường đại hơn. Nhưng muốn trở thành kết đan tông sư, ngoại trừ tư chất, còn có tu luyện công pháp thần thông, cơ duyên hoặc ngộ tính liên quan, có lẽ một trăm tu sĩ Trúc Cơ, cũng chỉ có thể trở thành kết đan tông sư, có thể thấy được khó khăn thế nào.

Ngô Khí trong mấy tháng gần ngủi, từ một tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ, nhảy lên tới cực hạn của Trúc Cơ đỉnh phong. Ngoại trừ ý chí cực kỳ kiên định của hắn, tâm trí không chút sơ hở, còn có cơ duyên.

Đệ nhất phong trong tàn quyết của Hoang Cổ tàn quyết, bất kỳ người nào cũng đủ làm cho những đệ tử thiên tài kia điên cuồng, bây giờ đều tập trung trên người Ngô Khí, tu vi tăng vọt cũng tuyệt không có gì kỳ quái.

Uống xong...

Trên gương mặt tái nhợt, Ngô Khí bỗng nhiên mở hai mắt ra, hai đạo tinh quang cực kỳ nồng đậm từ bên trong tuôn ra. Khí thể bá đạo không gì sánh được dâng lên, Ngô Khí cả người trở nên sắc bén lộ ra, tu vi khí thể trên người không hề giữ lại hiển lộ ra, đại quân khí thể kia tựa như muốn xuất chinh, chiến ý nồng đậm, cuồng bạo vô cùng.

Tích góp mấy tháng, chịu đựng mấy tháng thống khổ tra tấn, Ngô Khí cũng không nhìn được nữa. Lấy tâm thần nhảy lên tất cả chân nguyên trong cơ thể, hóa thành lũ, hóa thành biển gầm, trùng kích về phía vách ngăn kết đan ngay trước mắt.

Ầm ầm phá vỡ.

Trong cơ thể như trống trận, động tĩnh to lớn, những chân nguyên kia ngưng tụ cùng một chỗ, thật giống như phá tan dòng đê lũ, bạo phát ra ầm ầm, phóng tới bích chương lại chân thật tồn tại kia.

Hơn nữa khủng bố chính là, cơn lũ này cũng không phải là nước không gốc, ở trong cơ thể Ngô Khí. Hoang Cổ Tàn Quyết vận chuyển với tốc độ trước nay chưa từng có, những được lực lưu trữ trong cơ thể, linh khí tinh thuần từ bên ngoài thu nạp được, toàn bộ hóa thành chân nguyên tinh thuần, gia nhập vào, tuyệt cầu quay cuồng càng ngày càng khổng lồ.

Lộp cộp.

Về sau, kinh mạch trong cơ thể Ngô Khí đều không chịu nổi, trải qua quá trình mấy tháng hủy diệt lại được chữa trị, lúc này lại lần nữa bị căng nứt ra. Nhưng Ngô Khí lại không cảm giác

được chút nào, tâm thần giống như bị thủy triều khổng chế, phóng tới vách ngăn kết đan kia.

Tu sĩ Trúc Cơ đỉnh phong khác, trùng kích kết đan bích chương, hoặc là mượn một ít đan dược hoặc là công pháp, tiềm di mặc hóa, Từ Đồ, chậm rãi đẩy bích chương kia ra một cái cửa động, tấn thăng Kết Đan. Hoặc là ở trong sinh tử đồn ngộ, tâm thần trước tiên phá nhập kết đan cảnh giới, sau đó chân nguyên chậm rãi biến hóa, cuối cùng trở thành tu sĩ Kết Đan.

Tôn Càn có Hứa Phong hai người, chính là ở trong Đại Vụ cốc, cố ý tìm kiếm yêu thú tứ giai cao giai thậm chí đỉnh phong chém giết, mượn nhờ cuộc chiến sinh tử đồn ngộ tiến vào kết đan. Chính thức nói đến, bọn họ còn không thể xem như thật sự là tu sĩ Kết Đan kỳ. Bởi vì như vậy lúc nào cũng có thể rớt xuống cảnh giới, sau khi tấn thăng, cần một đoạn thời gian để ổn định cảnh giới.

Rất ít người như Ngô Khí, lấy man lực bạo lực, trực tiếp phá quan, phá tan kết đan bích chương kia, trực tiếp tiến vào.

Bất quá Ngô Khí như vậy cũng là hữu hiệu nhất, trực tiếp nhất. Bất quá thống khổ phải thừa nhận cũng lớn nhất, từng đầu kinh mạch bị chân nguyên lũ lụt sắp không khống chế được căng nứt.

A, phá cho ta a...

Tích lũy mấy tháng, quá trình trùng quan lại chỉ trong nháy mắt mà thôi, không thành công liền thành người, nếu như không thể phá tan kết đan bích chương kia, Ngô Khí cũng sẽ vì lần này lỗ mãng phải trả giá đắt, chân nguyên hồng thủy lướt qua, một đầu kinh mạch kia không phải bị sinh sôi thêm nứt vỡ. Nếu không thể tấn thăng kết đan, chỉ sợ Ngô Khí lập tức sẽ trọng thương.

Àm

Hắn dễ dàng hơn so với tưởng tượng, nhẹ nhõm hơn không biết bao nhiêu lần, chân nguyên hồng thủy kia đánh vào trên vách ngăn kết đan, nhưng một chút trở ngại cũng không có, trực tiếp liền âm âm tràn qua.

Trong nháy mắt, Ngô Khí cảm giác thiên địa rộng rãi, toàn bộ vị trí tâm thần trở nên rộng lớn hơn, chân nguyên khổng lồ như ngựa hoang thoát cương, nước lũ vỡ đê, trong nháy mắt biến thành từng dòng nước nhỏ dài hẹp, chảy về mỗi một góc trong cơ thể, thẩm thấu lên những chỗ tổn hại kia.

Dược lực cuộn cuộn không ngừng, dược lực trong cơ thể, thiên địa linh khí ngoại giới tràn vào, dưới sự vận chuyển của Hoang Cổ tàn quyết, đều hóa thành tế lưu, ôn dưỡng thân thể Ngô Khí.

Phù, kết đan tông sư cảnh.

Một ngum trọc khí buồn bực phun ra, cả người Ngô Khí đều lâm vào một cảm giác vô cùng thư sướng, khiến Ngô Khí không khỏi muốn đắm chìm trong đó.

Sau nửa ngày, Ngô Khí chậm rãi mở mắt, một vòng tinh quang mịt mờ hiện lên trong đáy mắt Ngô Khí. Lúc này, khí thể trên người Ngô Khí nhanh chóng biến mất, khí thể bá đạo, toàn bộ phong mang đều nhanh chóng biến mất.

Trúc Cơ đỉnh phong phá quan, Ngô Khí bây giờ đã là tu sĩ cảnh giới Kết Đan tông sư.

Phá quan thành công, trên mặt Ngô Khí chỉ hiện lên một tia ý cười nhàn nhạt, cảm thụ được trong cơ thể truyền đến từng luồng từng luồng lực lượng lay động. Ngô Khí thậm chí cảm thấy, hẳn có thể một quyền đánh nát một ngọn núi nhỏ, một kiếm cắt đứt dòng sông lớn cuộn cuộn.

Cười nhạt, Ngô Khí rõ ràng, loại cảm giác này chỉ là ảo giác mà thôi. Kết Đan Tông Sư, trong mắt tu sĩ bình thường, đúng là tu vi khó lường. Nhưng kiến thức qua lực lượng của Nguyên Anh lão tổ, Ngô Khí căn bản sẽ không bởi vì tấn thăng Kết Đan mà có quá nhiều mừng rỡ, trong mắt hẳn bất quá chỉ là chuyện theo lý mà thôi.

Hoang Cổ Tàn Quyết, đệ nhất phong linh khí nồng đậm, còn có ba giai dược lực hơn phân nửa dược lực đầm lầy, nếu ta không thể phá quan, vậy thật sự là muốn cười chết người rồi.

Trong lòng hiện lên một ý niệm, tâm thần khẽ động, từ bỏ ảo giác trong đầu, sau đó lại chìm vào thể nội, vận chuyển Hoang

Cổ Tàn Quyết, củng cố tu vi Kết Đan sơ kỳ.

Tu chân không năm tháng, tuy Ngô Khí còn chưa tới núi không có giáp, trên đời đã ngàn năm. Nhưng lúc Ngô Khí mở hai mắt ra, lại là đã qua mấy tháng.

Trong tỉnh thất, Ngô Khí chậm rãi đứng lên trên bồ đoàn.

Rầm rầm

Một tiếng vang lên, đã thấy trong nháy mắt quần áo trên người Ngô Khí đứng lên, hóa thành hơn mười miếng vải vỡ vụn, bay múa rơi xuống.

Không để ý chút nào, Ngô Khí nghĩ một chút liền biết, là bởi vì nửa năm trước, lúc tích lũy chân nguyên phá quan, được lực trong cơ thể cùng linh khí ngoại giới dây dưa tranh đấu, thời điểm lan đến lúc mặc quần áo trên người, mặc dù mặc ở trên người Ngô Khí, nhưng đã sớm bị chấn động vỡ vụn.

Lúc này Ngô Khí đứng lên, quần áo kia liền hóa thành miếng vải hoàn toàn vỡ vụn, cười nhạt một tiếng, tiện tay lấy từ trong túi trữ vật ra một bộ áo xanh mặc vào, dưới chân khẽ động, liền đi ra ngoài phòng.

Hắn tựa hồ đã sớm nghĩ kỹ chỗ cần đến, sau khi đóng cửa phòng của mình lại, liền đi về một hướng.

Thứ ba đến cầu đề cử vé.

Trên đệ nhất phong, khác với đệ tử Linh Phong khác cũng không có bao nhiêu khác, ít nhất đám người Ngô Khí được cho phép hoạt động khu vực như thế. Đương nhiên, thiên địa linh khí trên đỉnh núi hoàn toàn không phải đệ tử phong nào khác có thể so sánh.

Một đường Ngô Khí đi tới, nhưng mà người nào cũng không đụng phải, có chút quanh quẽ. Bất quá nghĩ lại cũng biết, mười mấy người cùng đến với Ngô Khí, vất vả lắm mới có cơ hội tu luyện mười năm ở đệ nhất phong, chỉ sợ ba người Sở Phong cũng không dám tùy tiện lãng phí mười năm thời gian này, hiện tại nhất định là gia tăng thời gian khổ tu.

Nơi mà hắn muốn đi, trước đó Ngô Khí đã vấn an vị trí đó, thoáng phân biệt một chút, liền không chần chờ nữa, thân hình nhảy lên, hóa thành một đạo quang mang lao về phía chỗ đó.

Chỗ sườn núi, một chỗ cuối đất trống, một cái cửa động thật lớn thình lình xuất hiện ở đó. Trong cửa động kia, ánh lửa ngút trời, từng cỗ cự đại hỏa diễm ảnh lấp lư không ngừng.

Oanh oanh oanh oanh!

Cái cửa động kia lớn quá mức, cao chừng vài chục trượng, cho dù ở bên ngoài, cũng có thể nhìn thấy ngọn lửa khổng lồ phun trào ở bên trong. Nhưng quỷ dị chính là, ngọn lửa bên trong lại không phải màu đỏ, mà là màu đen, ngẫu nhiên có thể thấy được từng ngọn lửa đen nhánh chạy ra.

Lúc này rõ ràng là ban ngày, nhưng ở đây, lại u ám hơn rất nhiều so với nơi khác. Nhất là trong cửa động kia, càng là như một cái miệng lớn mở ra, muốn thôn phệ hết thảy. Quả thực là cửa vào Cửu U địa ngục, muốn hấp dẫn hết thảy tội ác đi vào bên trong.

Trên cửa động, không biết là lấy chu sa hay là máu tươi viết ba chữ to: Minh Hỏa động

Dưới ba chữ kia, một màn sáng nhàn nhạt buông xuống, đem toàn bộ cửa động đều phong bế lại. Những ngọn lửa màu đen

ngẫu nhiên thoát ra kia, cũng không nhìn ra chút uy lực nào, chính là vì bị tầng màn sáng nhàn nhạt này ngăn lại.

Vù vù

Trên đất trống, từ đằng xa bỗng nhiên lướt tới một bóng dáng, sau một khắc hiển lộ ra một thanh niên xấu xí mặc một bộ áo xanh. Thanh niên này khí tức mơ hồ, nhìn không ra chỗ đặc biệt nào.

Sau khi đứng vững, thanh niên này bí ẩn nhìn bốn phía, sau đó nhìn về phía cửa động u ám to lớn cách đó không xa. Khi nhìn thấy ba chữ lớn trên cửa động, một vòng ý cười xuất hiện ở khóe miệng thanh niên xấu xí này, cất bước đi đến cửa động.

Chạy lại, người là người phương nào dám tự tiện xông vào trọng địa tông môn.

Trước cửa hang, hai đệ tử thủ vệ ngăn Ngô Khí lại, hồ nghi nhìn Ngô Khí một chút, một người trong đó liền quát một câu.

Hai vị sư huynh, sư đệ tên là Ngô Khí, được trưởng lão tông môn cho phép, có thể mượn Minh Hỏa động luyện thi. Trưởng lão nhất có thể mượn dùng kỳ hạn mười năm, đây là Trưởng lão lệnh, hai vị sư huynh có thể kiểm tra qua một chút.

Ngô Khí đi đến trước mặt hai người, hạ thấp người, trong miệng từ tốn nói. Sau khi nói xong, hắn đưa tay vỗ túi trữ vật bên hông mình một cái, lấy ra một cái lệnh bài đen nhánh.

Huyền Minh Hàn Thiết lệnh, chỉ bất quá Hàn Thiết lệnh không giống với Hàn Thiết lệnh lúc thi đấu, trong Hàn Thiết lệnh trong tay Ngô Khí có thần niệm ấn ký của một vị lão tổ Nguyên Anh.

Hai tên đệ tử thủ vệ nhìn nhau, ánh mắt hồ nghi không giảm. Thế nhưng sau khi tiếp nhận lệnh bài Ngô Khí đưa tới, sau một khắc, toàn thân hai người đều run lên, vẻ khiếp sợ xuất hiện trong hai mắt hai người.

Thì ra là Ngô sư đệ, không thành vấn đề, chúng ta liền cho đi.

Một thủ vệ trong đó phản ứng rất nhanh, vừa nói, vừa đưa lệnh bài cho Ngô Khí. Sau đó hai người đều lấy ra một vật giống nhau, thì thào tự nói một hồi, lập tức thấy trước mắt lóe lên

một mảnh quang mang. Màn sáng nhàn nhạt kia đúng đưa, giống như mặt hồ đá rơi xuống, sóng gợn nhộn nhạo, một cái miệng vết nứt chỉ có thể dung nạp một người thông qua liền xuất hiện.

Sư đệ mau đi vào đi, bên trong có rất nhiều mắt lửa, sư đệ tự chọn một cái lấy ra luyện thi là được. Thời hạn lâu nhất chính là mười năm, mười năm sau, mặc kệ sư đệ có luyện thành hay không đều phải đi ra. Ngắn nhất cũng là không có hạn chế, lúc sư đệ nghĩ ra, dùng chân nguyên kích phát cấm chế trong động là được.

Cảm ơn nhị vị sư huynh.

Ngô Khí cười nhạt một tiếng, dưới chân khẽ động, liền bước vào bên trong vết nứt kia.

Màn sáng dần dần khép lại, thân ảnh Ngô Khí cũng theo đó hoàn toàn biến mất trong động tối tăm kia.

Tê.

Thân hình vừa mới dừng lại trong động, Ngô Khí liền cảm giác toàn thân như ở trong một hầm băng lớn, từng luồng từng luồng khí tức băng hàn không ngừng vọt lên, bao phủ Ngô Khí vào trong đó.

Dù là Ngô Khí lúc này đã là cảnh giới Kết Đan sơ kỳ tông sư, cũng mạnh mẽ hơn nhiều so với tu sĩ bình thường, cảm nhận được chung quanh băng lãnh tới, cũng không khỏi rung mình một cái.

Quả nhiên là Cửu U Minh Hỏa, chí âm chí hàn, hoàn toàn vi phạm tính lửa bình thường.

Tuy rằng thân thể bị cỗ khí băng hàn kia bao vây lấy, nhưng lúc Ngô Khí nói chuyện, tâm tình lại cực tốt. Chỗ hắn đứng lúc này là một không gian không lớn. Trước mặt hắn, có từng cái cửa động u ám, rậm rạp chằng chịt, trải rộng trên vách động trước mắt.

Minh Hỏa động, đồn đại chính là thời điểm Vạn Thi tông thành lập, tổ sư có tu vi thông thiên lấy đại thần thông cường ép câu thông Cửu U, bày xuống Cửu U đại trận, dẫn tới đại

lượng Cửu U Minh Hỏa. Cửu U đại trận kia ngay dưới Cửu Phong nội môn, là trên mỗi một ngọn núi nội môn Cửu Phong, đều có một Minh Hỏa động tồn tại.

Cửu U Minh hỏa, chính là hỏa diễm đặc thù trong thiên địa, giống như Thái Dương Chân Hỏa, chính là vật thiên địa dựng dựng sinh ra. Đối với ma tu mà nói, Cửu U Minh Hỏa là tồn tại cực kỳ hiếm có.

Nếu có thể đạt được một tia, đó là đại cơ duyên, đủ để người ta tu luyện thành thần thông Minh Hỏa vô cùng khủng bố.

Nội môn Cửu Phong, trên mỗi một tòa linh phong, đều có một Minh Hỏa động, để cung cấp cho đệ tử bình thường ở trên núi luyện khí luyện đan hoặc là luyện thi sử dụng.

Cửu U Minh hỏa khó tới cỡ nào, chỉ có tồn tại ở Cửu U chi địa chân chính mới có thể tồn tại. Lượng lớn Minh hỏa trong Vạn Thi Tông Minh Hỏa động, tuy có tên Minh Hỏa, lại không có thực sự. Cũng không phải Cửu U Minh Hỏa chân chính, chính là tổ sư Vạn Thi Tông, sau khi dùng đại thần thông giả câu thông với Cửu U, trộm một miếng Hỏa Nhãn, trong Hỏa Nhãn kia, cứ cách mỗi trăm năm sẽ phun ra một ít Cửu U Minh Hỏa.

Đừng nhìn chỉ có vài đóa Cửu U Minh hỏa, uy lực của chúng nó đủ để nấu núi nấu biển, dù là cường giả cấp bậc Nguyên Anh lão tổ đụng vào Cửu U Minh hỏa này, cũng chỉ có một kết cục, dù bị đốt sống thành tro tàn, một chút may mắn cũng sẽ không có.

Tu vi của lão tổ Nguyên Anh, có lẽ là một phương bá chủ Đoạn Hồn sơn, ai nhìn thấy cũng phải cung kính. Nhưng ra khỏi Đoạn Hồn sơn mạch, cường giả mạnh hơn Nguyên Anh lão tổ cũng không ít, Cửu U Minh hỏa kia, tại toàn bộ đại lục vô tận đều là tồn tại cực kỳ nổi danh.

Tổ sư của Vạn Thi tông là một vị đại thần thông giả, lợi dụng cái kia Hỏa Nhãn, bày xuống đại trận, phân hóa mấy đóa Cửu U Minh Hỏa, thổi sinh thành biển lửa, tràn ngập chín Minh Hỏa động kia.

Tuy không phải Cửu U Minh hỏa chân chính, nhưng cũng ẩn chứa Minh Hỏa tinh hoa, diệu dụng vô cùng. Nhất là đối với ta

hiện tại, muốn tu luyện thần thông kia, nhất định phải có Minh Hỏa mới được.

Ngô Khí lẩm bẩm, ánh mắt lại rơi vào từng cửa động u ám rậm rạp phía trước.

Minh hỏa động trên đỉnh đầu là chuẩn bị chuyển thành những tuyệt thế thiên tài chân chính, so với minh hỏa trong minh hỏa động trên các đỉnh núi khác, ẩn chứa tinh hoa càng thêm nồng đậm. Nếu không có lần so tài này, chỉ sợ nơi này căn bản không tới phiên ta. Đã có cơ hội này, ta tất nhiên không thể bỏ qua.

Mười năm, không thể để cho thần thông kia đại thành, nhưng muốn có chút thành tựu, có lẽ đủ rồi.

Nói xong lời này, chân Ngô Khí khẽ động, liền tùy ý chọn một cái cửa động. Dưới chân khẽ động, liền bước vào trong.

Canh tư đến công ty thứ nhất là phải đi làm ngày mai, tiểu lâu phải ngủ sớm một chút, cho nên chỉ có hai canh. Sau khi song nghỉ tiếp tục bộc phát thì dâng lên một chương, thống kê tiết tấu khác, cầu các vị đề cử phiếu trợ giúp.

Thân ảnh Ngô Khí vừa xuất hiện trong động, liền cảm giác cảm giác quanh người biến đổi, nếu như trước đó chỉ là cảm giác giống như trong hầm băng. Như vậy hiện tại, Ngô Khí quả thực cảm thấy mình đang ở trong sông băng vạn năm kia, đợi một lát nữa, sẽ bị đông cứng thành một khối băng.

Trong động vô thanh vô tức, một chút động tĩnh khác thường cũng không có, chỉ có từng đạo khí tức âm hàn băng lãnh vọt lên, muốn hoàn toàn bao phủ Ngô Khí vào trong đó.

Uống xong...

Khẽ quát một tiếng, thân thể Ngô Khí chấn động, chân nguyên tinh thuần từ trong cơ thể hần dâng lên. Dưới thân thể trải rộng khắp người Ngô Khí, chống lại khí tức âm hàn từ bốn phương tám hướng xâm nhập.

Vù vù

Cảm giác được khí tức băng hàn trong cơ thể truyền đến biến mất, Ngô Khí mới chậm rãi thở ra một hơi, mở mắt nhìn về phía trước người mình không xa.

Một cái hố sâu, mảng lớn hỏa diễm đen kịt từ phía dưới lan tràn lên, tựa như phía dưới có vật sống vậy. Những hỏa diễm đen kịt này bốc lên, thỉnh thoảng hóa thành từng đầu Hỏa Xà Hỏa Mãng, phun ra nuốt vào không ngớt.

Đáy hố kia cái gì cũng không thấy, một mảnh u ám, chỉ có thể nhìn thấy từng mảng lớn hỏa diễm tràn lên. Lúc những hỏa diễm này thiêu đốt, không một tiếng động, một chút động tĩnh cũng không có. Nhiệt độ phát ra thấp đến đáng sợ, quả thực giống như sông băng vạn năm không tan, cực hàn khó chịu.

Minh Hỏa Nhãn Hỏa.

Lần đầu tiên Ngô Khí nhìn cái hố sâu kia, liền biết được lai lịch của cái hố sâu này. Bất quá nơi này cũng không có tồn tại gì khác, trong Minh Hỏa động, không có khả năng chỉ có một chỗ có thể phun ra Minh Hỏa, nếu không chẳng phải là sau khi

có một người dùng, các đệ tử trưởng lão khác cũng không thể sử dụng.

Trong Minh Hỏa động, bình thường đều có hơn mười hỏa nhãn, hỏa nhãn thời thời khắc khắc đều có đại lượng minh hỏa phun ra. Vào trong động đệ tử, chỉ cần chọn hỏa nhãn, cắm chế trong động sẽ tự động phong tồn hỏa nhãn kia, sẽ không để cho người thứ hai tiến vào.

Minh hỏa này mặc dù bị thôi hóa ra, cũng không phải là Cửu U Minh hỏa chân chính, nhưng đối với phần đông đệ tử Vạn Thi Tông mà nói, mặc kệ là luyện khí luyện đan hay luyện thi đều là đủ rồi, dù sao trong mỗi một đoá hỏa diễm này, đều ẩn chứa minh hỏa tinh hoa. Cho dù chỉ có một tia, cũng đủ cho đệ tử Vạn Thi Tông hưởng dụng vô cùng.

Thần thông ta muốn tu luyện, chính là thần thông được truyền thừa từ Hoang Cổ, chiến thể U Minh. Phải lấy Minh Hỏa Luyện Thể, lấy khí tức U Minh rèn luyện bản thân, sinh sinh luyện liên xuất ra một bộ chiến thể cường hoành có thể thông U Minh.

Trong pháp quyết có nói, ở thời đại Thái Cổ, có Ma Thần từ trong Cửu U Minh Hỏa sinh ra. Trời sinh một bộ chiến thể U Minh, Thông Cửu U, Chiến Thiên, Phá Thương Khung, mạnh mẽ đến mức vô biên.

Ta đạt được chính là truyền thừa không trọn vẹn, chỉ sợ chiến thể U Minh này cũng không phải hoàn chỉnh. Bất quá như vậy cũng tốt, ta còn không biết phải đi đâu tìm Cửu U Minh Hỏa chân chính. U Minh Chiến Thể trời sinh như Thái Cổ Ma Thần kia, chớ nói là hiện tại., Dù là thượng cổ viễn cổ, chỉ sợ không người có thể luyện thành. Dù sao cũng phải đi Cửu U địa lòng bàn, còn muốn lấy Cửu U Minh hỏa vô biên vô hạn trong đó có thể nấu núi nấu biển để luyện thể, chỉ sợ dù là tiên nhân chân chính cũng không làm được.

Chiến thể U Minh không trọn vẹn, mặc dù là tồn tại thô lậu nhất, nói vậy cũng đủ để ta dựa vào, ngang dọc dãy núi đoạn hồn này.

Minh hỏa luyện thể, nếu như truyền ra ngoài, sợ rằng ai cũng sẽ không tin tưởng. Nếu hỏa diễm khác lấy ra luyện thể, có lẽ còn có thể sống. Nhưng minh hỏa này, chỉ sợ không cần một lát, sẽ đem người đông thành một khối băng. Đừng nói là luyện thể, chính là ngay cả tính mạng cũng không bảo toàn được.

Cầu phú quý trong nguy hiểm, vừa có pháp quyết tu hành, lui lại chẳng phải là phế vật sao.

Trong lần luyện chế này.

Trong đầu Ngô Khí hiện lên ý niệm, đứng ở một nơi cách hỏa nhãn không xa. Sắc mặt Ngô Khí biến ảo, lúc mới bắt đầu giống như có giấy dựa, giống như do dự. Bất quá về sau, ý nghĩ toát ra càng thêm kiên định.

Khi ý nghĩ cuối cùng rơi xuống, Ngô Khí dưới chân khê động, trực tiếp nhảy vào trong hỏa nhãn hổ sâu. Cơ hồ đồng thời, chân nguyên trải rộng bên ngoài cơ thể cũng bị hấp thu trở về.

Trong nháy mắt tiến vào hỏa nhãn, cơ hồ trong nháy mắt Ngô Khí mất đi quyền khống chế thân thể. Những ngọn lửa đen kịt kia vọt lên, đem thân thể Ngô Khí hoàn toàn bao vây vào, giống như một cái miệng u ám, đem Ngô Khí cắn nuốt vào.

Àm

Hỏa diễm bốc lên vài cái, một mảng lớn Minh hỏa tuôn ra, sau đó lại đồng loạt co rút lại, một lát liền khôi phục bộ dáng ban đầu. Mà Ngô Khí lại biến mất, ngay cả bóng dáng cũng không thấy.

Đây là đau đớn gì vậy, ta không chịu đựng được nữa. Không được, phải chịu đựng, phải trước khi Minh Hỏa thiêu đốt thân thể, lấy đi khí tức U Minh nhập thể, rèn luyện tâm thần thân thể.

Dưới hổ sâu, trong mảng lớn ngọn lửa đen kịt, một bóng người ngồi xếp bằng trên không trung. Chính là Ngô Khí, cả người đang chịu đựng thống khổ không cách nào tưởng tượng, hung hăng run rẩy. Quả thực giống như phát điên, Ngô Khí từ trước đến nay chưa từng nghĩ thể gian còn có loại thống khổ này.

Cho dù lấy tâm chí kiên nhẫn của Ngô Khí, lúc này cũng vô pháp khống chế thân thể của mình, run rẩy lên. Ngọn lửa đen nhánh chỉ vẩy lên người một chút, cũng sẽ làm cho toàn thân Ngô Khí mất đi cảm giác, lâm vào chí hàn.

Nhưng lúc này, Ngô Khí lại bị minh hỏa cực kỳ nồng đậm bao quanh, từng đạo hỏa điểm đen kịt chui vào trong cơ thể Ngô Khí. Trong nháy mắt, Ngô Khí liền cảm thấy đau đớn không thể chịu được xông lên, toàn thân trên dưới, mỗi một lỗ chân lông đều tràn ngập một loại đau đớn, một cổ tiếp một cổ, không ngừng chút nào tràn lên.

Vật âm hàn, bình thường chỉ cần hơi chạm vào làn da sẽ vô cùng đau nhức. Nhưng lúc này, Ngô Khí lại là cả người lâm vào trong đó, từ ngoài vào trong, làn da cơ bắp, bắp thịt, kinh mạch, huyết khiếu ngũ tạng không một nơi nào là không đau.

Về sau, Ngô Khí phát hiện mình hoàn toàn mất đi quyền khống chế thân thể, chỉ có thể cảm giác một cơn đau đớn như thủy triều tràn tới. Chiếm giữ tâm thần, Ngô Khí muốn kêu thảm thiết, nhưng lại hết lần này tới lần khác không làm được.

Âm

Một tiếng nổ không chân thực vang lên trong tâm thần Ngô Khí, bắt đầu hồng mất. Mặc dù không phải Cửu U Minh Hỏa chân chính, nhưng những ngọn lửa đen kịt này đều ẩn chứa minh hỏa tinh hoa chân chính.

Cảnh giới Kết Đan của Ngô Khí căn bản là chịu không nổi những ngọn lửa này thiêu đốt. Ngô Khí có cảm giác, da trên người mình bắt đầu có từng tầng từng tầng bị đông cứng lại, lộ ra huyết nhục đỏ tươi bên trong, sau đó huyết nhục cũng bị đông lạnh, lộ ra xương cốt trắng hếu.

So với trước đó càng đáng sợ thống khổ bắt đầu dâng lên, tâm thần hoàn toàn mất đi lực lượng, bị vô biên thống khổ hoàn toàn bao vây.

Thế gian có ngàn vạn hình phạt khủng bố, hình phạt nấu chín người trong đó là người nổi bật trong đó, loại cảm giác sinh sôi bị nấu chín này không phải ai cũng có thể chịu được.

Nhưng lúc này Ngô Khí thừa nhận lại còn đáng sợ hơn so với chế biến hình kia, đáng sợ hơn.

Dong hình là lấy nhiệt độ cao đem người đun chín, nhưng lúc này, Ngô Khí lại bị ngọn lửa chí âm chí hàn thiêu chết. Loại cảm giác máu thịt làn da bị đông cứng xuống, so với lửa đốt còn thống khổ hơn gấp trăm lần một ngàn lần.

Thiên địa có cực, Cửu U Vô Minh, coi như vô hình, nghe mà im ắng, tinh vi mà thần, lấy Thần ngự hư, tất cả hư vọng khổ ác, đều trăm chi.

Đang lúc Ngô Khí bị thống khổ vô biên bao phủ, bắt đầu tan vỡ, sẽ hoàn toàn tiêu diệt trong Minh Hỏa Nhân. Cánh tay trái của Ngô Khí, quang mang xám xịt chợt sáng lên, một đoạn hư ảnh cụt tay cụt tay khô gầy màu vàng sậm mờ hồ hiển hiện ra. Cơ hồ đồng thời, một đoạn văn tự xuất hiện trong đầu Ngô Khí, chảy vào tâm thần của hắn.

Tâm thần bị bao bọc thống khổ lập tức được giải cứu, ngược lại chìm đắm vào trong đoạn văn tự kia, lực lượng huyền ảo không gì sánh được bắt đầu hóa thành từng đạo quỹ tích tràn ngập tâm thần Ngô Khí, chém giết hết thủy thống khổ vô biên, đuổi ra ngoài.

Mà ở bên ngoài, ánh sáng tối tăm mờ mịt từ trong cánh tay cụt kia tuôn ra, minh hỏa vốn còn hung mãnh vô cùng, lập tức giống như chuột thấy mèo, nhao nhao hóa thành từng làn khói xanh, biến mất.

Từng mảng lớn minh hỏa từ sâu trong hỏa nhân vọt lên với tốc độ nhanh hơn biến mất, từng làn khói xanh bốc hơi lên, lại biến mất không thấy gì nữa. Cũng không biết qua bao lâu, chỗ sâu hỏa nhân bỗng nhiên dừng lại một chút, sau đó là một động tĩnh to lớn.

Vù vù vù

Một mảng lớn hỏa diễm đen kịt bỗng nhiên từ sâu trong hỏa nhân chạy ra, nhưng sau khi đụng phải ánh sáng xám kia, lại trong nháy mắt bốc hơi thành khói xanh. Bất quá lần này không giống, trong lúc những làn khói này biến mất, đồng thời

một luồng hỏa khí màu đen mỏng manh hầu như không nhìn thấy hầu như xuất hiện.

Vù vù vù

Không gian chấn động, không gian trong Hỏa Nhãn này tựa hồ bởi vì một đám hỏa khí màu đen này mà trở nên không ổn định, tùy thời sẽ sụp đổ.

Nếu như lúc này Ngô Khí có thể tránh thoát hai mắt, nhìn thấy luồng hỏa khí màu đen kia, nhất định có thể nhận ra.

Cửu U Minh hỏa.

Cửu U Minh Hỏa chân chính, mặc dù chỉ là một sợi hỏa khí, nhưng đúng là bắt nguồn từ Cửu U Minh Hỏa, không phải ngọn lửa màu đen đầy trời lúc trước có thể so sánh.

Luồng hỏa khí này nếu ở bên ngoài nhất định sẽ làm cho vô số tu sĩ tranh phá đầu, cho dù là cường giả cấp bậc Nguyên Anh lão tổ, chỉ sợ cũng sẽ xuất thủ cướp đoạt. Nhưng lúc này, một luồng hỏa khí này lại dưới một loại lực lượng huyền ảo dẫn dắt, hướng thân thể Ngô vút bỏ ngòi xếp bằng trên không trung.

Hỏa khí lan đến trước mắt, Triệu Khí chợt phúc chí tâm linh, khoe miệng khẽ nhếch, hút một luồng hỏa khí kia vào.

lột xác, mặc dù là Ngô Khí đắm chìm trong văn tự huyền ảo kia, lúc này cũng cảm thấy trong thân thể bắt đầu lột xác. Tuy rằng lột xác này cũng không kịch liệt, có thể nói là cực kỳ nhỏ bé, nhưng Ngô Khí vẫn có thể cảm giác được, loại cảm giác cực kỳ diệu này, quả thực giống như kén hóa bướm, tuyệt diệu huyền ảo, không cách nào hình dung.

Oanh oanh oanh!

Sâu trong Hỏa Nhãn chỉ dừng lại một lát, sau một khắc, mảng lớn ngọn lửa màu đen lại lần nữa tràn lên, vẫn như cũ bao phủ Ngô Khí vào trong đó, bắt đầu một vòng thống khổ tra tấn.

Thứ hai đến, liền đến đây vây khốn nợ: 40 tuổi. Song hưu tiếp tục bùng nổ cuối cùng, xin các vị đề cử vé duy trì.

Xoẹt xoẹt phần phạt.

Minh Hỏa động, trong một cái hỏa nhãn, thân thể Ngô Khí trên không trôi nổi. Từng đoàn từng đoàn hỏa diễm đen kịt từ dưới hố sâu u ám kia trào lên, bao phủ thân thể Ngô Khí vào trong đó.

Ngọn lửa kia quá mức khủng bố, vấy lên người Ngô Khí, có thể sinh tồn đông lạnh xuống một tầng da. Lúc này trên người Ngô Khí đã không còn quần áo, thân thể trần, làn da lông tóc bị ngọn lửa kia làm bay xuống. Lộ ra huyết nhục đỏ tươi bên trong, có đôi khi thậm chí có thể thấy được xương trắng âm u.

Một màn này nếu là người khác nhìn thấy, khẳng định sẽ bị kinh sợ gần chết. Nếu là giáng lâm trên thân người khác, loại thống khổ này, đủ để đem nhân sinh đau chết. Thế giới phàm nhân, các loại nấu nướng tàn nhẫn nhất, so sánh với thống khổ của Ngô Khí lúc này, đơn giản là gãi ngứa.

Nhưng Ngô Khí lại tựa như hoàn toàn không cảm thụ được loại thống khổ không phải người này, sắc mặt bình tĩnh, không có vẻ thống khổ nào.

Vô hình vô hình, nghe mà im ắng, tinh vi mà thần, lấy Thần ngự hư, tất cả hư vọng khổ ác, ta đều trảm nó.

Khỏe miệng Ngô Khí khẽ nhúc nhích, từng tiếng ngâm xướng kỳ dị như phạm âm truyền ra. Thanh âm hẳn rất nhỏ, nếu không tới gần một chút, căn bản không nghe thấy gì. Nhưng mỗi khi thanh âm của hắn rơi xuống, sẽ có một đạo quang mang xám xịt sáng lên, hỏa diễm đen kịt chung quanh bị quang mang xám xịt kia chiếu sáng, lập tức như tuyết xuân gặp phải kiêu dương, nhao nhao tan rã sạch sẽ.

Tiếp đó liền có một đạo hỏa khí đen kịt hầu như nhìn không thấy xuất hiện, bị Ngô Khí há miệng ra, liền hút vào trong bụng.

Cửu U Minh Hỏa, đạo hỏa khí đen kịt kia, chính là Cửu U Minh Hỏa trong truyền thuyết. Bất quá cũng không phải là

một đóa Cửu U Minh Hỏa hoàn chỉnh, mà là một sợi hỏa khí tinh hoa. Vạn Thi Tông mặc dù có Cửu U đại trận tương trợ, có Tổ sư từ dưới Cửu U dẫn tới một ngọn Hỏa Nhãn, nhưng cũng phải trọn vẹn trăm năm mới có thể đạt được mấy đóa Cửu U Minh Hỏa mà thôi.

Mấy đóa Cửu U Minh Hỏa này, muốn cung cấp cho Cửu Phong nội môn Vạn Thi Tông Cửu Phong động, vốn không đủ dùng. Dưới sự thôi hóa của đại trận, mấy đóa Cửu U Minh Hỏa kia tự nhiên hóa thành ngàn vạn hỏa khí, dung nhập vào trong những ngọn lửa đen kịt kia.

Ngô Khí lấy pháp quyết vô danh, từ trong ngọn lửa đen kịt tinh luyện Minh Hỏa Khí, nhưng cũng không phải nhất thời nửa khắc là có thể thành công. Qua hơn nửa tháng, Ngô Khí mới có thể từ trong mảng lớn ngọn lửa đen kịt đề luyện ra một sợi Minh Hỏa Khí Cửu U Minh Hỏa.

U Minh hỏa khí dung nhập vào thân thể, không dung nhập vào một sợi, Ngô Khí liền trở nên đen nhánh một phần. Dần dần cùng vô số hỏa diễm đen kịt chung quanh không khác gì nhau, trong hỏa nhãn kia, cũng trở nên càng thêm u ám.

Màu sắc thuộc về huyết nhục dần dần biến mất, thân thể Ngô Khí tựa như đang chuyển biến thành tu la ở chỗ sâu trong địa ngục, u ám, đen kịt, âm lãnh.

Thời gian trôi qua, ai cũng không cách nào ngăn cản, trong nháy mắt đã qua năm năm.

Lại gần hỏa nhãn, dưới hố sâu kia, thân thể Ngô Khí vẫn như cũ lẳng lặng ngồi xếp bằng. Chỉ là lúc này, thân thể của hắn ở bên ngoài nhìn đã hoàn toàn biến thành màu đen kịt, trừ u ám không nhìn thấy một chút màu sắc nào khác.

Không ngừng có ngọn lửa đen kịt dựng lên, sau đó hóa thành từng sợi hỏa khí Cửu U Minh, dung nhập vào trong cơ thể Ngô Khí. Khung cảnh máu thịt kinh mạch khiêu do Ngô Khí cải tạo, tất cả địa phương có thể bị hỏa khí xâm nhập đều bị chiếm cứ.

Ngoại trừ một chỗ, đó là trái tim. Trong cơ thể Ngô Khí, trong lồng ngực, một trái tim huyết hồng có lực nhảy lên. Chung

quanh nổi với từng mạch máu đen kịt, trong mạch máu chảy xuôi dòng máu đen kịt, từng sợi Cửu U Minh hỏa khí tinh thuần không ngừng thăm dò, giống như muốn thông qua huyết dịch tiến vào trái tim Ngô Khí.

Nhưng giữa trái tim huyết hồng kia đập tựa hồ còn có một cỗ vận luật kỳ diệu, lại sinh ngăn trở những Cửu U Minh Hỏa Khí kia, mặc cho những hỏa khí kia tích lũy thế nào, cũng không cách nào công phá phòng ngự chung quanh trái tim kia, đi vào trong đó.

Thịch thịch thịch

Đột nhiên, trái tim Ngô Khí nhảy lên rất nhanh, giống như tiếng sấm, rất là đáng sợ. Theo trái tim hấn nhảy lên, thân thể Ngô Khí U ám lập tức tách ra cùng hỏa diễm đen kịt vô cùng vô tận chung quanh, hoặc có thể nói là thân thể Ngô Khí miễn cưỡng đánh thủng những ngọn lửa kia.

Đồng thời, hai mắt Ngô Khí đóng chặt năm năm bỗng nhiên mở ra.

Vù vù

Trong động, không khí trong nháy mắt chấn động lên, từng gợn sóng như gợn nước nhộn nhạo ra, như một thứ gì đó vô cùng kinh khủng từ hư không tiến đến, miễn cưỡng chen vào trong động này.

Hỏa diễm bốc lên, từ sâu trong hố sâu, ở chỗ sâu u ám Hỏa Nhân, vô số hỏa diễm đen kịt tựa như bị cái gì thu hút, không ngừng tràn lên phía trên, một chút ý tứ nghĩ cũng không có, lập tức tràn ngập toàn bộ huyết động. Vốn bên trong huyết động này không có bao nhiêu ánh sáng, bây giờ bị những hỏa diễm đen kịt này tràn ngập, lập tức hoàn toàn chìm vào trong bóng tối.

Àm

Lại một tiếng động to lớn vang lên, trong huyết động, vô số ngọn lửa kia lại giống như rồng về biển cả, tất cả đều co rút lại. Trong khoảnh khắc đó, Ngô Khí lại há to miệng, toàn bộ những ngọn lửa kia đều tràn vào trong miệng Ngô Khí.

nắc một tiếng no nê, Ngô Khí nuốt sống những Minh Hỏa kia, lại còn ợ một cái, trên mặt cũng hiện lên vẻ chưa thỏa mãn.

Uống, cho ta một tiếng oanh oanh.

Ngô Khí ngồi trên hư không, chẳng biết tại sao, bỗng nhiên nắm tay hung hăng đâm một quyền về phía trước người mình. Lập tức liền thấy một cỗ hỏa diễm đen kịt tuôn ra, hư không vốn còn không có gì khác thường, cũng không biết là bị lực lượng gì cưỡng ép oanh mở, trong nháy mắt xuất hiện một vết nứt. Sau khe nứt, chính là từng đạo từng đạo đáng sợ không gì sánh được, có thể sinh sinh xé rách một tòa núi cao thậm chí là một Hư Không Nhận của Nguyên Anh lão tổ.

Nhìn thấy khe hở kia xuất hiện, hai mắt Ngô Khí lập tức trừng to lớn, kinh ngạc cùng vẻ không dám tin tùy ý xuất hiện trên mặt của hắn. Trong miệng thì thào nói:

Đây cũng là lực lượng của U Minh Chiến Thể sao, chỉ là không hoàn chỉnh, thô lậu nhất, không trọn vẹn, liền có uy lực này. Quả thực.

Nhìn khe hở hư không trước mặt bắt đầu dung hợp, Ngô Khí mạnh mẽ nhớ tới lúc trước tu luyện, trong đầu xuất hiện một đoạn tin tức.

Nghe đồn ở sâu trong Cửu U Địa Ngục, có một loại tộc, tên là Tu La. Trong tộc này, nam vô cùng xấu xí, nữ lại xinh đẹp như Thiên Tiên, mỗi người đều cực kỳ xinh đẹp. Nhưng chúng nó lại đều có một đặc điểm chung, đó chính là cường đại, hơn nữa không phải cường đại bình thường. Trong đó cường giả, dời núi lấp biển truy bắt nhật nguyệt đều là chuyện thường.

Tu La tộc thế nhưng sinh ra ở trong Minh Hải sâu trong Cửu U Địa Ngục, lấy tên là U Minh chiến thể.

Đáng tiếc, thời thái cổ, đại chiến Thần Ma, đánh nát đại lục nguyên thủy, thiên địa nhật nguyệt đều chịu ảnh hưởng đến. Ngay cả Cửu U Minh Hải ẩn sâu trong lòng đất cũng không tránh khỏi, bị coi là một chiến trường, cuối cùng Minh Hải bị bốc hơi hơn phân nửa, còn lại cũng bị đánh đến sâu trong tinh không, Tu La nhất tộc bên trong cũng bị sinh sinh diệt tộc.

U Minh chiến thể một thời từ đó biến mất không còn tăm tích, không có Minh Hải Chi Thủy thoải mái, tộc khác muốn luyện thành U Minh Chiến Thể. Chỉ có một loại phương pháp, đó chính là lấy Cửu U Minh Hỏa rèn luyện, coi bản thân là binh khí, thiêu đốt rèn luyện, thành tựu U Minh Chiến Thể.

Nếu có ai có thể dùng phương pháp này tu luyện thành U Minh chiến thể, chính là một cỗ U Minh chiến thể cuối cùng giữa thiên địa này. Lúc Thần Ma không còn tồn tại, dựa vào U Minh chiến thể, thiên địa to lớn, ngàn vạn hiểm địa, đều có thể đi tới.

Trong lần luyện chế này.

Hỏa Nhãn, Ngô Khí Xích ngồi xếp bằng, trong miệng tự lầm bầm.

Bộ chiến thể U Minh cuối cùng giữa thiên địa sao?

Ngô Khí như là nghĩ tới cái gì, đột nhiên nhìn về phía trái tim của mình. Lúc này nào chính diện nhảy lên vô cùng mạnh, hiện tại hẳn đối với truyền thừa Hoang Cổ của mình đã mơ hồ biết được một chút.

Ánh mắt hắn dần dần đảo qua, cuối cùng dừng lại trên cánh tay trái của mình.

Ngay cả U Minh chiến thể bậc này là công pháp Ma tộc đến từ thời Thái Cổ đều có, xem ra ta đạt được truyền thừa, chính là bắt đầu của Hoang Cổ, thời đại Thái Cổ.

Tuy rằng truyền thừa vẫn không trọn vẹn như trước, thế nhưng từ U Minh chiến thể bậc này rõ ràng là đến từ Thái Cổ công pháp đến xem, chính mình đạt được truyền thừa, nhất định là cái gì Thái Cổ di lưu lại.

Không biết tại sao, sau khi ần ần đoán được, khóe miệng Ngô Khí lại không có vẻ mừng như điên, mà xuất hiện một nụ cười khổ.

Nếu ta hoàn toàn tiếp nhận truyền thừa này, tu luyện thành bộ chiến thể U Minh cuối cùng giữa thiên địa này, chỉ sợ sẽ mất đi thân phận nhân loại này.

Thời Thái Cổ, Thần Ma tranh bá, căn bản không có chuyện của Nhân tộc. Đừng nói là Nhân tộc, chính là những Thú tộc cổ xưa như Long tộc, Phượng Hoàng, Hoàng đều còn chưa xuất thế.

Thái Cổ, là thời đại hỗn độn, ba ngàn Thần Ma đại chiến, đại địa nguyên thủy có thể chứa ngàn vạn ngôi sao đều bị đánh tan.

Thời đại viễn cổ, vạn tộc tranh bá, Phượng Hoàng Long tộc các cổ lão Thủ tộc đoạt thiên tạo hóa.

Thời đại thượng cổ, nhân tộc quật khởi, xua đuổi vạn linh, xưng bá đại lục Hồng Hoàng.

Ngô Khí ngồi xếp bằng, một đoạn tin đồn về Hoang Cổ Kỳ mà mọi người ở tu chân giới đều biết hiện ra trong đầu. Trước kia những kỳ văn này, đối với Ngô Khí tu sĩ cấp thấp cỡ này mà nói, bất quá chỉ là tồn tại lâu đời không thể chạm tới mà thôi.

Nhưng hiện tại lại có một truyền thừa không trọn vẹn đến từ thời đại Thái Cổ, chỉ chờ trong lòng hắn quyết định, liền có thể hoàn toàn tiếp nhận truyền thừa không trọn vẹn kia.

Hôm nay có ảnh hưởng rất lớn, ở công ty không muốn quay vào, trở về nhà không muốn đặt chữ. Tội quá tội, giãy dụa suốt một chương. Mẹ, ngày mai điều chỉnh trạng thái ngày hôm nay không còn nữa.

U minh chiến thể chính là chiến thể Tu La nhất tộc, Thông Cửu U, Chiến Thương Khung, đừng nói bây giờ, cho dù ở hai thời đại viễn cổ, cũng không có người tu luyện thành công.

Ta tuy có phương pháp tu luyện, nhưng nếu tiếp nhận toàn bộ, chỉ sợ sẽ vứt bỏ thân phận Nhân tộc này, hóa thành Tu La.

Thân thể u ám ngồi xếp bằng trong hỏa nhãn, trong hai mắt như vực sâu lóe ra hắc quang quỷ dị, thỉnh thoảng có thể thấy được từng sợi hỏa khí đen kịt từ bên trong chạy qua.

Suy nghĩ quay cuồng, lúc này trong lòng Ngô Khí cực kỳ không bình tĩnh, từng ý niệm nhanh chóng quay cuồng, suy nghĩ. Nhìn ra thần sắc giãy dụa, đối là ai cũng sẽ như vậy. Có một môn thần thông đến từ thời thái cổ, sau khi tu luyện có thể thông qua Cửu U chiến đấu trên bầu trời, nhưng điều kiện tiên quyết là phải từ bỏ thân phận nhân loại.

Nếu tâm trí không kiên định, chỉ sợ đã sớm bỏ qua thân phận nhân loại, hoàn toàn tiếp nhận công pháp kia, thân hóa tu la.

Nhưng Ngô Khí thì khác, trong lòng hắn không ngừng có một ý nghĩ xuất hiện, ngăn cản hắn thân hóa tu la. Cũng tại sao, quanh người hắn ngoại trừ khoảng khắc trái tim kia, đã tiếp nhận tinh hoa hỏa khí của Cửu U Minh hỏa.

Tu La bộ tộc sớm đã mai táng trong thiên địa, mai táng trong thời không Trường Hà. Ta sao có thể vì một môn thần thông Tu La mà từ bỏ thân phận nhân loại này.

Thông Cửu U, Chiến Thương Khung, chung quy cũng là một môn thần thông. Lại cũng học được tâm ma kia, quấy nhiễu tâm trí người ta, hừ Minh Hải đã sớm biến mất ở sâu trong tinh không, U Minh chiến thể, không còn là Tu La bộ tộc sử dụng, Ngô Khí ta cũng có thể không chế.

Cũng không biết qua bao lâu, thân hình Ngô Khí bỗng nhiên khẽ động, một vòng kiên quyết xuất hiện trên mặt hắn, trong miệng nói ra lời nói, chém đinh chặt sắt, giống như tuyên án, không thể phản bác. Lại không biết những lời này của Ngô

Khí, triệt để đoạn tuyệt tu la nhất tộc tái hiện nhân gian khả năng.

Vừa nói xong, trái tim giữa ngực bụng hắn nhanh chóng nhảy lên. Ý đồ xâm nhập trong đó Cửu U Minh Hỏa Khí nhao nhao tránh lui, trong cơ thể Ngô Khí hình như có một đạo ý chí cực kỳ mạnh mẽ hàng lâm, trong khoảnh khắc chải vượt hỏa khí, không chế hết thảy.

Ầm ầm vù vù

Lửa cháy đầy trời, từ sâu trong ánh lửa u ám vọt lên, lại lập tức tan rã, hóa thành từng sợi hỏa khí đen kịt tinh thuần, tiến vào thể nội Ngô Khí.

cải tạo Ngô Khí, cốt tủy nội tạng lông tóc so với năm năm trước lột xác nhanh hơn, Ngô Khí thậm chí còn có thể cảm giác được thân thể của mình đang phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Mỗi một sợi kinh mạch, mỗi một huyết khiếu đều tràn ngập một loại lực lượng mạnh mẽ đến cực điểm. Ngô Khí thậm chí còn cảm giác, lần sau khi tỉnh lại, một quyền liền có thể nổ nát thương khung, há miệng phun một cái, liền có minh hỏa hiện ra nhân gian, thiêu đốt hết thảy.

Trên thân thể Ngô Khí, không ngừng có đồ vật dơ bẩn từ các nơi trên thân thể hắn tràn ra, đủ mọi màu sắc, mùi hôi thối ngập trời. Điều là tạp chất trong cơ thể Ngô Khí, bất quá cũng nhiều hơn một chút, một tu sĩ Kết Đan, tu luyện mấy chục năm trên trăm năm, đã sớm bị thiên địa nguyên khí chùy luyện nhiều lần, làm sao có nhiều tạp chất như vậy.

Ngọn nguồn nơi này, lại phải ngược dòng đến thời điểm trước khi Ngô Khí tới Trầm Nguyệt Đại Vụ cốc, vì chiếm hết chỗ tốt, lại ở một tháng không đến, đem một cái đầm lầy tam giai hút khô. Bên trong diện tích một mội mấy trăm năm thậm chí ngàn năm được lực, bị Ngô Khí hấp thu đi, nhưng đồng thời, Ngô Khí cũng thu nạp rất nhiều tạp chất bên trong.

Trong ngắn hạn còn không có vấn đề gì, nhưng nếu cứ tiếp tục như cũ, Ngô Khí nhất định sẽ xảy ra vấn đề, đến lúc đó sẽ phiền toái.

Bất quá lúc này, Ngô Khí tu luyện U Minh Chiến Thể, bị Cửu U Minh Hỏa thiêu đốt chùy luyện, từng tầng từng tầng da thịt đều bị thiêu đốt xuống, đông lạnh xuống, những tạp chất được lực thể nội kia cũng toàn bộ bị ép ra.

Dược lực tinh thuần bị kinh mạch khiêu huyết của Ngô Khí hấp thu, tăng cường tu vi của Ngô Khí, nhưng những tạp chất căn bã kia lại bị bức ra bên ngoài cơ thể, bị Minh Hỏa luyện hóa.

Đằm Tam giai dược tích lũy ngàn năm dược lực không lồ cỡ nào, làm sao có thể để Ngô Khí đột phá Kết Đan tông sư dùng hết, dược lực còn lại đều ẩn giấu ở chỗ sâu trong Ngô Khí.

Bây giờ tất cả đều bị bức ra ngoài, bị Ngô Khí thu nạp, trở thành một phần tu vi của hắn.

Đang trở nên mạnh mẽ, khí huyết tràn đầy, cơ bắp trở nên cứng cỏi cô đọng, lực phủ ngũ tạng được rèn luyện như kim cương, ngay cả bộ lông cũng trở nên cực kỳ cứng rắn, giống như từng cây cương châm, lại mềm mại như bông.

Thời gian vội vã trôi qua, lại năm năm trôi qua.

Trong Minh Hỏa động này, rất khó cảm ứng được năm tháng trôi qua, nhưng thời gian kia lại sẽ không dừng lại.

Ừng ục.

Trong động có một con mắt lửa, thanh âm như ếch kêu sôi từ trong cơ thể Ngô Khí truyền ra, là cốt tủy, từ trong mỗi một khúc xương cốt của Ngô Khí truyền ra, cốt tủy bên trong giống như sôi trào lên, lại phát ra tiếng vang dị hưởng như vậy.

Giờ phút này, sâu trong cơ thể Ngô Khí, mỗi một khúc xương cốt, cốt tủy bên trong vậy mà đều biến thành màu đen kịt, dinh dính không gì sánh được, sôi trào lên, một loại khí tức cổ xưa từ tuyên cổ phát ra, khiến cho Ngô Khí giờ phút này nhìn qua hoàn toàn không giống một người, mà là một vị Thần Hạp, Thần Hạp đến từ thời đại Hoang Cổ, bất tử bất diệt.

Àm

Không có chút dấu hiệu nào báo trước, dưới ánh mắt u ám, minh hỏa đầy trời bộc phát. Vô số ngọn lửa đen kịt phảng phất

như thủy triều, oanh một cái từ chỗ sâu trong hỏa nhãn vọt lên, trong nháy mắt, lại phảng phất như núi lửa bộc phát, tràn ngập cả tòa sơn động, một chút khe hở cũng không có, hoàn toàn bị minh hỏa lấp đầy.

Trong biển lửa, một bóng người mơ hồ chậm rãi xuất hiện, từ trong ánh lửa tràn ngập Minh hỏa kia bay lên.

Vù vù

Hỏa diễm đầy trời bỗng nhiên thu lại, long quy đại dương, đều tiến vào thể nội Ngô Khí.

Trong sơn động nho nhỏ này, một thanh niên có thân thể gần như hoàn mỹ chậm rãi lơ lửng ở không trung. Một đầu tóc đen rối buông xuống, toàn thân tràn đầy cơ thịt ẩn chứa lực lượng như muốn nổ tung, thân thể cao ngất, mặc dù là điều khắc sự lợi hại nhất thế gian, cũng không cách nào điều khắc ra loại đường cong ẩn chứa lực lượng huyền ảo này.

Thiếu hụt duy nhất, đó là khuôn mặt của thanh niên kia, gương mặt góc cạnh rõ ràng, lại hiện đầy một đám lốm đốm màu đen lớn chừng đồng tiền.

Quả thực là quá cực đoan, nếu trên mặt thanh niên này không có những đốm đen lớn chừng đồng tiền kia, tất nhiên là một nam tử tuần mỹ khó có được. Đáng tiếc, những đốm đen kia chính là trời sinh, lấy tu vi Ngô Khí hiện tại, cũng không cách nào loại trừ ẩn ký chính mình mang ra từ trong bụng mẹ.

Bất quá nghĩ đến tâm chí Ngô Khí, căn bản sẽ không quan tâm tới đốm đen xấu xí trên mặt mình, nếu không, cũng sẽ không không che giấu chút nào với bộ mặt như vậy gặp người.

Trên thân thể hắn, một tầng u quang nhàn nhạt phát ra, bao phủ quanh thân Ngô Khí vào trong đó. Ngay cả hai mắt Ngô Khí, bên trong tựa hồ cũng mất đi tròng trắng, chỉ có ánh sáng u ám thỉnh thoảng thoáng hiện.

Hỏa khí nhập tùy, chiến thể tiểu thành.

Thân hình chậm rãi hạ xuống, hai chân trần trụi rơi vào mặt đất bằng hàn không gì sánh được, ngay bên cạnh hỏa nhãn kia. Lúc rơi xuống, Ngô Khí chậm rãi mở miệng nói.

Cảm thụ được thể nội truyền đến cảm giác kỳ dị, lực lượng cường hoành không gì sánh được chảy xuôi trong tâm thần, một tia mừng rỡ cũng theo đó xuất hiện ở khóe miệng của hắn, tu luyện mười năm, chiến thể tiểu thành, lúc này tâm tình Ngô Khí lại cực kỳ sung sướng.

Nhìn chăm chú bên chân một chút, hỏa nhãn u ám kia, vẫn không ngừng có ngọn lửa đen kịt từ bên trong lan tràn ra. Bị Ngô Khí thu nạp hơn mười năm, Cửu U Minh hỏa nơi này giống như là vô cùng vô tận, vẫn không có chút ý tứ khô kiệt nào.

Minh hỏa trong Minh hỏa động, là do Cửu U Minh hỏa chân chính thôi hóa mà thành, đáng tiếc, ta cũng có thể tinh luyện hỏa khí tinh thuần trong đó để tu luyện U Minh chiến thể. Nói là tiểu thành, kỳ thật cũng chỉ có một chút da lông mà thôi, cách chiến thể U Minh chiến đấu chân chính thông Cửu U chiến khung rất xa. Nếu có thể tu luyện Cửu U Minh hỏa chân chính, vậy bây giờ có thể chân chính tiểu thành, mặc dù không thể chiến đấu trên trời đất, tung hoành trên đại lục này cũng là có thể.

Ngô Khí nói chuyện, vẻ mặt tiếc nuối hiện lên, bất quá hắn cũng biết không có khả năng, chỉ là trong lòng cảm thán một câu mà thôi.

Nhìn hỏa nhãn này dồi dào như vậy, tất nhiên là hỏa nhãn ở trung tâm Cửu U đại trận sâu trong Vạn Thi Tông, vừa rồi mới phun ra Cửu U Minh Hỏa. Nếu không Hỏa Nhãn sử dụng hơn mười năm lại để cho ta thu nạp hơn mười năm, không có khả năng một chút khô kiệt cũng không có.

Đã như vậy, có tiện nghi không chiếm là tên vương bát đản, dứt khoát hút cho đủ vốn.

Phía trước vẫn còn đáng tiếc cảm thán, phía sau lập tức lộ ra bản sắc tham lam. Tựa như tại thời điểm đại vụ cốc kia, đối mặt đầm lầy không thể mang đi, lại sinh ra lấy thân thể của mình làm vật chứa, đem đầm lầy thuốc kia hấp thu sạch sẽ.

Hôm nay trong hỏa nhãn Minh Hỏa động này, Ngô Khí lại muốn thi triển lại trò cũ.

Những Minh hỏa này mặc dù không phải Cửu U Minh hỏa chân chính, nhưng tốt xấu gì cũng bao hàm tinh hoa hỏa khí, nếu có thể thu nạp thai nghén thể nội, đối địch tu luyện đều có đại dụng, cũng không thể bỏ qua.

Một ý niệm trong lòng dâng lên, hầu như không cần suy nghĩ bất cứ điều gì, Ngô Khí lấy ra một bộ quần áo tùy ý mặc trên người, sau đó đứng ở bên cạnh Hỏa Nhãn.

Đã vào kho báu, sao có thể có đạo lý tay không trở về.

Thân hình đứng vững, mãnh liệt há mồm, hấp lực vô địch lập tức từ trong miệng hắn sinh ra. Lấy thể chất U Minh chiến thể hắn bây giờ tiểu thành thể chất, muốn thu nạp những Cửu U Minh hỏa bị thôi hóa ra này, đơn giản không tốn nhiều sức lực.

Àm ảm vù vù

Minh hỏa đen kịt vốn còn thông thả lan tràn ra bên ngoài, bỗng nhiên bị một cỗ hấp lực to lớn vô cùng hút lại, bắt đầu điên cuồng vọt tới phía trên hỏa nhãn.

Lửa lớn giống như bị gió lớn thổi qua hai bên, ngọn lửa đen kịt từ phía dưới Hỏa Nhãn U Âm điên cuồng vọt lên, lúc này đều hướng một nơi ập tới. Đó chính là trong miệng Ngô Khí, một mảng lửa lớn bị Ngô Khí hút như cá voi hút nước, toàn bộ đều bị hút vào trong miệng.

Nếu lúc này có người ở bên cạnh nhìn, đảm bảo ngay lập tức bị hù chết. Ai có thể tưởng tượng được, uy lực to lớn, nhưng Cửu U Minh hỏa nung chảy kim loại lại có thể bị một người hút hết vào trong miệng.

Loại chuyện kinh khủng này, cho dù là lão tổ Nguyên Anh, chỉ sợ cũng chưa chắc có thể làm được. Muốn thu nạp Cửu U Minh Hỏa nhập thể có thể, nhưng muốn dung nạp không phải ai cũng có thể làm được. Nếu muốn để những Cửu U Minh Hỏa này an ổn ổn ổn định ở trong cơ thể mình, chỉ sợ mỗi giờ mỗi khắc đều phải tiêu hao đại lượng chân nguyên bao trùm những Cửu U Minh Hỏa này.

Nhưng lúc này, trong cơ thể Ngô Khí quả thực biến thành động không đáy, sau khi thu nạp trọn vẹn nửa nén hương, lại một chút phản ứng khác thường cũng không có.

Ngược lại khí tức trên người càng thêm lẫm liệt, phát ra u quang càng thêm nồng đậm, chiếu rọi Ngô Khí như sứ giả của đêm tối, đến từ Câu Hồn Tu La địa ngục.

Không đủ, còn chưa đủ, còn xa mới đủ. Tiếp tục hút, nếu có thể hóa thành đan điền hỏa hải lại là một cơ duyên lớn, tuyệt đối không thể bỏ qua.

Cảm nhận được trong cơ thể dần dần truyền đến cảm giác sung túc, khoe miệng Ngô Khí dần dần xuất hiện một vòng ý cười. U Minh chiến thể, mặc dù chỉ là tiểu thành, cũng đủ để dung nạp Cửu U Minh hỏa như biển lửa. Ngấn ngùn nửa nén hương, những minh hỏa thu nạp kia cùng lẫm liệt chỉ tạo thành một cái hồ lửa mà thôi, còn cách biển lửa mà Ngô Khí chờ mong vô cùng xa.

Đang lúc Ngô Khí dốc hết toàn lực thu nạp Cửu U Minh hỏa trong hỏa nhãn vọt lên, trong một hỏa nhãn khác của Minh Hỏa động, một thanh niên mặc một bộ hắc bào ngồi ngay ngắn trong đó, thanh niên này sinh ra một gương mặt chữ quốc, hai hàng lông mày bay xéo vào tóc mai, mặc dù không tuấn mỹ, lại tản mát ra một cỗ khí tức hào hùng.

Ở phía trước thanh niên này, có một lò đan to lớn, lò đan tạo hình kỳ cổ, phía trên khắc rất nhiều yêu thú không biết tên, còn có rậm rạp chằng chịt hiện ra hoa văn quý dị. Một loại khí tức hắc ám từ trên lò đan này phát ra, dường như muốn thôn phệ hết thảy mọi thứ vào, sau đó luyện hóa như vậy.

Không phải là phạm vật, chỉ là khí tức kia liền có thể biết, lò đan này không phải vật bình thường có thể so sánh.

Dưới hỏa nhãn tràn lên đại lượng Cửu U Minh hỏa vọt tới dưới lò đan, trong nháy mắt đã bị hấp thu, biến mất không còn tăm tích. Lò đan to lớn dưới một lực đạo không hiểu, treo ở trên mặt lửa, quay tròn, thu nạp đại lượng Cửu U Minh hỏa. Lò đan như phong cực tốt, lại không có một chút mùi nào từ bên trong tràn ra.

Bất quá nhìn thần sắc ngưng trọng của thanh niên phóng khoáng kia, tựa hồ vật trong lò luyện đan lúc này cực kỳ trọng yếu.

Lúc này thanh niên phóng khoáng này nhắm hai mắt lại, cách mỗi một đoạn thời gian, hai tay liền bấm mấy cái ấn quyết, sau đó phun ra một ngụm chân nguyên tinh thuần vào miệng lò đan kia.

Ồ...

Tựa hồ cảm ứng được cái gì biến hóa, thanh niên phóng khoáng bỗng nhiên mở hai mắt ra, trong miệng phát ra một tiếng kinh hô, đợi ngưng thần nhìn lại trước mắt, trên mặt hắn lập tức xuất hiện vẻ kinh ngạc.

Chỉ thấy trước mặt hắn, nguyên bản còn có đại lượng Minh hỏa tuôn ra, bỗng nhiên tựa như sắp khô kiệt. Chỉ có một ít ngọn lửa nhỏ vọt lên, hoàn toàn không thể so sánh với trước kia.

Lò đan kỳ cổ kia tựa hồ cũng vì vậy mà ngưng đọng, phía trên xuất hiện quang mang suy yếu.

Không tốt.

Thanh niên phóng khoáng biến sắc, hai tay lập tức biến hóa, bấm niệm pháp quyết, ngay sau đó liền có một ngụm chân nguyên tinh thuần phun ra, kèm theo ánh sáng ấn quyết đồng loạt rơi vào trên lò đan kia.

Liên tục mấy ngụm tinh nguyên phun lên, lò đan kia khó khăn lắm mới khôi phục bình thường.

Mười năm trước Minh Hỏa Nhân ở chỗ sâu trong tông môn mới phun ra trọn vẹn mười đóa Cửu U Minh Hỏa chân chính, bị đại trận thôn hóa, Minh Hỏa này chỉ ít có thể sử dụng trăm năm. Sao hiện tại lại xuất hiện tượng khô kiệt như vậy.

Vẻ kinh nghi không hiểu xuất hiện trong mắt thanh niên phóng khoáng, bất quá sau một khắc, hắn buông xuống nghi hoặc trong lòng, trong tay lại bấm ấn quyết. Bất quá lần này hắn bấm niệm ấn quyết, hoàn toàn khác lúc trước.

Mặc kệ, lò luyện đan này là ta thật vất vả mới mượn được từ đệ ngũ trưởng lão, tốn ta mười năm thời gian, luyện chế Minh Hỏa Thi Đan, giúp ta trùng kích bình chương Nguyên Anh, cũng tốt tại một tháng sau bên trong thi đấu chém giết tứ phương. Vì tông môn lập được đại công, tuyệt không thể vì vậy mà thất bại trong gang tấc.

Một cỗ ý niệm kiên định từ trên thân thanh niên phóng khoáng tán phát ra, trong tay từng cái bấm niệm pháp quyết, từng đoàn từng đoàn u ám quang mang ở trong động lập loè lên. Rất khó tưởng tượng, rõ ràng là u ám, quang mang kia lại vô cùng chói mắt, dần dần tràn ngập sơn động này.

Lò đan Phệ Minh chính là do Cửu U Minh hỏa chân chính luyện chế thành, chính là một kiện huyền khí thượng phẩm, chỉ bảo tông môn. Trời sinh đã có năng lực thu nạp Minh Hỏa, mặc dù minh hỏa trong minh hỏa động này sắp khô kiệt, còn lại đều phải vì ta luyện đan.

Uống, hút cho ta.

Trong lúc nói chuyện, thanh niên phóng khoáng kia hiển lộ ra một cỗ khí thế bá đạo, ấn quyết trong tay mạnh mẽ rời tay, hóa thành từng đoàn từng đoàn quang mang u ám hết thấy đập lên trên đan lô kỳ cổ này.

Đan lô vốn chỉ xoay tròn, bỗng nhiên toả sáng hào quang, khí thế lập tức từ phía trên đan lô phát ra. Như trên mặt lửa kia không phải là một lò đan, mà là một vị tuyệt thế cường giả.

Ầm ầm!

Một tiếng dị hưởng to lớn bỗng nhiên vang lên, phía trên lò đan kia sinh ra lực hút vô cùng lớn, nguyên bản còn có một ít từng cỗ Cửu U Minh Hỏa vọt lên, lập tức phóng đại lên, như thủy triều từ phía dưới Hỏa Nhân vọt lên, bị lò đan kia hấp thu.

Lần này thu nạp đại lượng Minh hỏa đan lô, xoay tròn càng thêm nhanh.

Thanh niên hào hùng thấy vậy, trên mặt lập tức lộ ra vẻ hài lòng. Nhưng không đợi hấn cao hứng bao lâu, phía dưới hỏa

nhân cũng không biết xảy ra biến cố gì, Cửu U Minh Hỏa xông lên lập tức giảm bớt.

Thanh niên phóng khoáng thấy thế sắc mặt biến đổi, nhưng cũng không có động tác gì khác. Mà là ngưng thần cảm ứng, cảm ứng này lập tức làm cho mặt hắn lộ vẻ kinh ngạc, sau đó lại giận dữ. Từ chỗ sâu trong hỏa nhãn, không biết, lại truyền ra một cỗ hấp lực, thu nạp đại lượng Cửu U Minh hỏa. Tốc độ thu nạp kia không kém hơn so với lò luyện đan, ngược lại còn hơi hơn một chút.

Hừ, ta cũng muốn nhìn xem là tên vương bát đản nào, dám tranh đoạt Minh hỏa với ta.

Thanh niên phóng khoáng hừ lạnh một tiếng, mặt lộ vẻ giận dữ, lập tức đứng dậy, đưa tay đẩy lò đan ra một khe hở, thân hình nhảy lên, trực tiếp nhập vào dưới hỏa nhãn kia.

Ngay khi thanh niên phóng khoáng nhảy vào mắt lửa, từ trên người hắn, một cỗ ý niệm phát ra, tất cả đều nhằm một chỗ. Chiến ý trùng thiên cùng lửa giận xen lẫn trong đó, một chút ý vị khách khí cũng không có, hoàn toàn là một bộ dáng bá đạo.

Trong một môi lửa khác, Ngô Khí đang há miệng hút Minh hỏa dâng lên. Đúng lúc này, một cỗ ý niệm bá đạo vô cùng như thủy triều ập tới, mục tiêu rõ ràng, trực tiếp lao về phía Ngô Khí.

Tên khốn nào dám cướp Minh hỏa của ta, lăn xuống đây cho ta, lăn xuống đây.

Bá đạo kiêu ngạo, không biết dùng cái gì để hình dung cỗ ý niệm này. Nhưng cỗ ý niệm này lập tức cắt ngang quá trình Ngô Khí thu nạp Minh Hỏa, làm Ngô Khí nhú mày, vẻ tức giận xuất hiện trên mặt hắn.

Bất quá Ngô Khí không lập tức nhảy xuống ánh lửa, đi chém giết với chủ nhân cỗ ý niệm này. Mà là mãnh liệt nhìn về phía chỗ sâu trong hỏa nhãn kia, trong hai mắt lập tức có hắc quang nồng đậm lóe lên, một loại khí tức nhìn thấu hết thảy chột phát ra. Cảnh tượng trước mắt lập tức mơ hồ, ánh mắt xuyên qua không gian, trực tiếp rơi vào chỗ sâu trong hỏa nhãn kia.

Lúc này ở chỗ sâu trong hỏa nhãn, một thanh niên mặc hắc bào mặt mũi tràn đầy giận dữ đang đập lửa mà đi, từng luồng từng luồng khí thể trùng thiên từ trên người hắn phát ra, thẳng tắp hướng về phía Ngô Khí.

Kết Đan đỉnh phong Ngô Khí đầu tiên nhìn ra tu vi thanh niên phóng khoáng này, lại là một tu sĩ Kết Đan đỉnh phong.

Cường giả chỉ thiếu chút nữa là có thể tiến vào Nguyên Anh lão tổ, hoàn toàn khác với Kết Đan sơ kỳ, thậm chí hậu kỳ tu sĩ. Tu sĩ Kết Đan đỉnh phong, chỉ cần là ở Đoạn Hồn sơn mạch, bất luận là ở môn phái nào, đều là tồn tại cực kỳ trọng yếu.

Đặc biệt là tuổi của thanh niên này, nhìn qua cũng chỉ hơn ba mươi tuổi. Tuổi như vậy đã có tu vi Kết Đan đỉnh phong, hơn nữa thanh niên này hôm nay ở Minh Hỏa động trên đệ nhất phong, hầu như có thể không cần suy đoán. Thanh niên phóng khoáng này, tất nhiên là một trong mấy tuyệt thế thiên tài của Vạn Thi tông.

Trong động, Ngô Khí nhú mày càng ngày càng chặt, bất quá lập tức, tựa như nghĩ tới điều gì, lông mày thoáng cái giãn ra. Một vòng ý cười xuất hiện ở khóe miệng, trên thân phát ra u quang lập tức càng thêm nồng đậm.

Nghe đồn, trên đệ nhất phong chỉ có ba vị đệ tử, đều là từ một phạm nhân tu luyện đến kết đan đỉnh phong tuyệt thế thiên tài. Xem ra người này chính là một trong ba tuyệt thế thiên tài kia.

Ngô Khí thì thầm nói, trên thân đột nhiên chấn động, một cỗ khí thể bá đạo không gì sánh được, không kiêng nể gì lập tức từ trên người Ngô Khí phát ra, sau đó phóng lên trời, từng luồng từng luồng ý niệm cường hoành hỗn hợp chiến ý tràn ra, cũng như thủy triều tràn về phía thanh niên áo đen kia.

Trong ý niệm khiêu chiến khí thể của Ngô Khí, tràn ngập ý niệm khiêu chiến, là Ngô Khí khiêu chiến với thanh niên mặc hắc bào kia. Một đệ tử đệ tử đệ tứ phong không nặng không nặng, đối với thiên tài tuyệt thế của đệ nhất phong khiêu chiến.

Trạng thái tiêu lâu khôi phục, canh thứ nhất dâng lên, mặt khác hôm nay ít nhất ba canh heo lập tức phải rời khỏi tông

môn, càng đặc sắc sắp tới. khẩn cầu các vị đề cử hỏa lực của
vé đến trợ giúp.

Thiên tài tuyệt thế sao lại để cho Ngô Khí ta hôm nay, đến xưng vị đệ tử thiên tài này cân lượng.

Ngô Khí mãnh tửn mát ra quang mang u ám thẳng tắp thân thể, cũng bá đạo như vậy, hơn nữa càng thêm không kiêng nể gì phóng lên tận trời, từng luồng từng luồng ý niệm khiêu chiến truyền ra, dũng mãnh lao tới thanh niên đạp lửa ở chỗ sâu hỏa nhãn kia.

Ầm

Thân hình khê động, Ngô Khí mạnh mẽ nhảy vào trong hỏa nhãn trước mắt, Cửu U Minh hỏa mãnh liệt bành trướng tựa như gặp phải khắc tinh, nhao nhao tránh ra đường cho Ngô Khí.

Dưới ánh lửa là một không gian vô cùng to lớn, đập vào mắt đều là u ám. Ngoại trừ bóng tối, không có gì, ngay cả một chút ánh sáng cũng không có.

Cửu U đại trận, tổ sư Vạn Thi tông lúc xây tông, hao phí thời gian ước chừng ngàn năm, kiến tạo một tòa tuyệt thế đại trận. Chính là Cửu U đại trận này, trận nhãn của đại trận chính là một con mắt lửa, Vạn Thi tổ sư lấy đại thần thông sinh từ chỗ sâu trong Cửu U dẫn ra một con mắt lửa.

Dưới sự thôi hóa của đại trận, một con mắt lửa hóa ra Minh Hỏa Hải. Dưới nội môn Cửu Phong, chính là không gian rộng lớn của Minh Hỏa Hải này, biển lửa liên thông Cửu Phong, mỗi cái có chín cửa ra vào. Minh Hỏa động trên đệ nhất phong, chính là một cửa ra vào lớn nhất, hơn phân nửa Minh Hỏa trong biển lửa, đều là vọt tới nơi này.

Trước kia, trong biển lửa đều là yên tĩnh vô cùng, chỉ có đại trận chi lực thôi động Minh Hỏa thôi động mà. Nhưng lúc này, lại có hai vị khách không mời mà đến, một chút liền làm cho Minh Hỏa Hải yên lặng nhiều năm bốc lên.

Oanh oanh oanh.

Một thanh niên áo đen, hai hàng lông mày tà tà bay vào tóc mai, mặt mũi tràn đầy tức giận, đập lửa mà đến. Trên biển lửa, vô số minh hỏa quay cuồng, lại không cách nào nhiễm phải trên người thanh niên áo đen này, bị một cước này đập qua, nhẹ nhàng băng quơ liền tránh được những Cửu U Minh hỏa vô cùng khủng bố này.

Từ khí thể thanh niên này phát ra bá đạo vô cùng, có một loại khí tức muốn bỏ cả bầu trời ra, biển lửa bị khí tức trên người thanh niên này quấy động, quay cuồng không ngớt, không ngừng phát ra động tĩnh lớn.

Ầm

Lại một tiếng vang to lớn khác thường, cũng không phải phát ra từ dưới chân thanh niên kia, mà là cách phía trước người thanh niên kia không xa. Trên bầu trời biển lửa, một bóng người mơ hồ bỗng nhiên rơi xuống.

Trong nháy mắt bóng người này xuất hiện, biển lửa nguyên bản còn kinh đào hải quay cuồng không ngớt lập tức trở lại bình thường. Vô số ngọn lửa đen kịt giống như bị thuần phục, ở trước mặt bóng người kia, quay cuồng không dám một chút nào. ào ào tránh đường ra, bên trong Minh Hỏa Hải đen kịt, giờ phút này lại xuất hiện một con đường bằng phẳng, một thông đạo Minh Hỏa chân không.

Trong thông đạo kia, một thanh niên xấu xí chậm rãi đi ra.

Nhìn thấy thanh niên xấu xí kia lấy phương thức như vậy đi ra, đồng tử trong hốc mắt thanh niên mặc hắc bào mảnh liệt co rút lại, ánh mắt sắc bén bá đạo bắn ra, rơi vào trên người Ngô Khí bên kia biển lửa.

Kết Đan sơ kỳ

Liếc mắt một cái liền nhìn thấu tu vi Ngô Khí, một tia ngoài ý muốn xuất hiện trên mặt thanh niên mặc hắc bào, hai hàng lông mày lẳng lẹ như phi kiếm nhú lại, đang muốn giận dữ mắng mỏ.

Nhưng vào lúc này, chuyện ngoài ý muốn phát sinh, thanh niên xấu xí kia vừa xuất hiện, lại không nói một lời, toàn thân

phát ra khí thể không kiêng nể gì cả, một chút ý tứ thu hồi cũng không có, ngược lại quấy động biển lửa, lao đến mình.

Phương Thiên Tứ nổi giận, khuôn mặt vốn đã tức giận lập tức hóa thành vẻ tức giận, ánh mắt sắc bén lóe lên. Tu vi Kết Đan đỉnh phong phóng thích ra không hề giữ lại, phóng lên trời, mơ hồ có thể thấy được trên đỉnh đầu Phương Thiên Tứ, một luồng hào quang cực kỳ sắc bén như muốn phá tan bầu trời thoáng hiện.

Bốp!

Thanh âm rất bình thường, nhưng lọt vào tai Phương Thiên Tứ lại là cực kỳ kinh hãi. Ra tay rồi, thanh niên xấu xí trước mắt này thật sự ra tay với hắn.

Bạo nộ sát ý hỗn hợp cùng một chỗ, Phương Thiên Tứ cảm thấy nhiều năm qua mình lần đầu tiên nổi giận như vậy, tự nhập Vạn Thi Tông. Lấy thiên tài tuyệt thế trực tiếp gia nhập nội môn, sau đó trong hơn mười năm, một đường tu vi tăng vọt, đến Kết Đan đỉnh phong. Được rất nhiều trưởng lão tông môn coi trọng, cho phép ở trên đệ nhất phong thiên địa linh khí nồng đậm. Toàn bộ Vạn Thi Tông, có thể có đãi ngộ giống hắn, bất quá chỉ hai người mà thôi.

Trong hơn một ngàn đệ tử nội môn, tu vi hắn là đệ nhất, tư chất đệ nhất. Ngay cả các trưởng lão Nguyên Anh cũng thừa nhận, ngày sau thành tựu của mình sẽ cao hơn bọn họ.

Chấp sự ở ngọn núi thứ hai, thậm chí có một ít Kết Đan kỳ đỉnh phong nắm thực quyền, nhìn thấy mình cũng rất cung kính, nào có thể nghĩ đến. Trong Minh Hỏa động này, lại có người dám ra tay với hắn.

Người muốn chết sao?

Gần như trong chớp mắt, Phương Thiên Tứ cũng xuất thủ.

Thân hình khẽ động, đơn giản đánh ra một quyền, thậm chí ngay cả chân nguyên đều không vận dụng. Chỉ dựa vào lực lượng của mình, đánh tới phía Ngô Khí một đạo hồng quang.

Thiết quyền như sấm sét, quyền phong đánh tới, không khí vận vạo, tiếng nổ mạnh liên tiếp truyền đến, một ít minh hỏa

chung quanh dâng lên, lại bị một quyền này đánh nát.

Ầm

Một chỗ trên biển lửa bị một quyền của Phương Thiên Tứ đánh trúng, lập tức nổ tung. Vô số kinh khí tựa như phong bạo bắn ra, làm không gian kia bị xoắn thành bột mịn, hỗn loạn vô cùng.

Một đạo hồng quang tối tăm không hiểu bắn nhanh tới, lập tức bị không gian chỗ đó tương tự lôi kéo qua, điên cuồng quấy phá một phen, mặc dù không cách nào phá nát hồng quang kia, lại làm lực đạo bám vào phía trên đều tiêu hao sạch sẽ, hiển lộ ra một đoạn cây đằng tiên đỏ sậm.

Được rồi.

Bị chặn lại, Ngô Khí lại không hề có cảm giác thất bại, nhất là khi nhìn thấy vị tuyệt thế thiên tài Phương Thiên Tứ dùng thiết quyền đối địch, hắn lập tức mừng rỡ, cổ tay chấn động, hóa thành Thi Đằng Tiên thu lại. Sau đó toàn thân hắn chấn động, hào quang cực kỳ sắc bén từ trong hai mắt bắn ra.

Ầm ầm ầm

Lại ra tay, thân thể Ngô Khí khẽ động, hai chân đạp mạnh một cái. Kinh lôi chợt khởi, Ngô Khí vốn là nơi đứng thẳng, minh hỏa dưới chân lập tức biến mất hơn phân nửa.

Một tiếng vang lẹ như sấm sét vang vọng, cả người Ngô Khí biến mất không thấy gì nữa, lúc xuất hiện lại thì đã đến trước mặt Phương Thiên Tứ.

Hình như là cố ý, Ngô Khí cười nhạo, bàn tay siết lại, sau đó đâm ra một quyền, giống như Phương Thiên Tứ lúc trước, không khác chút nào.

Khác chính là, một quyền này của Ngô Khí giống như một chút lực đạo cũng không có, nhẹ nhàng phiêu phiêu, sau khi đuổi ra, tốc độ cũng cực kỳ chậm chạp.

Nhưng lúc này Phương Thiên Tứ lại cảm nhận được một loại cảm giác không ổn, không đợi hắn xác nhận được cảm giác này, trước mặt hắn đột nhiên xuất hiện một nắm tay bình thường không có gì lạ.

Ầm

Hầu như ngay lúc ra quyền, nắm đấm đã tới trên người Phương Thiên Tứ, lấy tu vi Kết Đan đỉnh phong của hắn mà phản ứng cũng chưa kịp làm ra.

Trong nháy mắt lực lượng mạnh mẽ vô địch đánh lên người Phương Thiên Tứ, giống như thủy ngân trút xuống, đều phát tiết ra. Quả thực như một tòa núi lớn đập vào trên người, Phương Thiên Tứ bị đánh bay trong ánh mắt khó tin, rơi xuống biển lửa.

Bành

Không chờ Phương Thiên Tứ bắt đầu phản nộ, lại một tiếng vang thật lớn truyền đến, trên thân thể truyền đến đau nhức kịch liệt, thiếu chút nữa khiến hắn trực tiếp hộc máu. Ngô Khí xuất hiện dưới thân Phương Thiên Tứ, không để hắn rơi vào trong Minh Hỏa Hải, mà là mặt không biểu cảm một cái roi chân, thân thể Phương Thiên Tứ lần nữa bay về phía trên biển lửa.

Một vệt tinh quang hiện lên trong mắt Ngô Khí, khóe miệng thoáng hiện ý cười, không kiêng nể gì khí thế phóng lên tận trời, bay về phía Phương Thiên Tứ.

Ầm ầm.

Trên biển lửa, xuất hiện một cảnh tượng vô cùng kỳ dị, Phương Thiên Tứ như bao cát, bị Ngô Khí quyền đấm đá, bay tới bay lui, ngay cả cơ hội để hạ xuống cũng không có.

Một màn này nếu bị đám lão tổ Nguyên Anh của Vạn Thi Tông nhìn thấy, nhất định sẽ trừng mắt nhìn ra. Phương Thiên Tứ, đệ tử có tư chất tốt nhất của Vạn Thi Tông trên núi thứ nhất, vậy mà giờ phút này lại bị người ta giống như bao cát, liên tục đánh cho đến mấy hơi thở.

Nói ra sẽ không có ai tin tưởng, cho dù là toàn bộ Đoạn Hồn sơn mạch, cũng sẽ không có người tin tưởng.

Ầm ầm.

Trên biển lửa, thanh âm quyền đâm đến thịt vang vọng mấy hơi thở, sau đó ngừng lại.

Ngô Khí không muốn dừng lại, nhưng không thể không dừng. Bởi vì trên người Phương Thiên Tứ bỗng nhiên tuôn ra một cỗ khí tức cực kỳ đáng sợ, mặc dù Ngô Khí dựa vào chiến thể U Minh, nhưng đáy lòng lại có một loại cảm giác, cỗ khí tức đáng sợ kia, tựa hồ có thể phá hư chiến thể U Minh của mình.

Cho dù không tin mình vừa mới có chút thành tựu U Minh chiến thể, lần đầu tiên ra tay đã có người có thể phá hư, thế nhưng bị mình điên cuồng chính là tuyệt thế thiên tài của Vạn Thi tông đệ nhất phong, Ngô Khí lại không dám mạo hiểm như vậy.

Thân hình khẽ động, bước chân lùi lại, cả người đã xuất hiện ở bên kia biển lửa, mặt không chút thay đổi nhìn Phương Thiên Tứ chậm rãi trôi nổi trong biển lửa.

Sự biệt khuất, ủy khuất không cách nào hình dung từ đáy lòng Phương Thiên Tứ bay lên. Bao nhiêu năm rồi, từ khi vào tông môn, vẫn luôn là thiên tử kiêu tử, tông môn coi trọng, cùng thế hệ sợ hãi, ai cũng không dám trêu chọc. Nhưng hiện tại, lại bị một đệ tử Kết Đan sơ kỳ đánh túi cát như đánh bao cát rất lâu.

Chiến ý sát ý, sát ý trước nay chưa từng có, chiến ý trước nay chưa từng có hoàn toàn chiếm cứ tâm thần Phương Thiên Tứ. Khí thể kết đan đỉnh phong thật sự phát ra, khuấy động toàn bộ Minh Hỏa Hải.

Vừa đến cực điểm sắc bén phảng phất như muốn phá tan bầu trời sáng lên mãnh liệt, từ sau đầu Phương Thiên Tứ bắn ra.

Ầm

Đột nhiên xuất hiện sấm sét, trên không biển lửa, sau một tiếng sét nổ mạnh như sấm sét giữa trời quang, chợt dừng lại, tựa như thời gian ngừng lưu động, hết thấy đều ngưng kết.

Đạo hào quang sắc bén tuyệt thế kia rơi xuống, sau khi tan hết hiển lộ ra một thanh binh khí quý dị.

Phương Thiên Họa kích

Trên mặt Ngô Khí lộ ra vẻ kinh hãi, lúc hắn còn là thân thể tạp dịch, không cách nào tu luyện công pháp thần thông, liền tìm một ít võ học phạm nhân để tu luyện, lấy chùy luyện bản thân.

Lúc này Phương Thiên Tứ đã thể hiện ra linh khí, không ngờ lại là một thanh Phương Thiên Họa kích. nhập tông lâu như vậy, Ngô Khí đã từng chém giết với không ít đệ tử, nhưng phần lớn những đệ tử này đều là linh khí sử dụng phi kiếm, ngay cả đạo linh khí cũng tương đối ít.

Nhưng hiện tại, trước mắt Ngô Khí, tuyệt thế thiên tài của ngọn núi thứ nhất Phương Thiên Tứ này, vậy mà sử dụng linh khí lại là một thanh Phương Thiên họa kích. Mặc dù còn chưa nắm qua uy lực Phương Thiên họa kích, nhưng Ngô Khí chỉ dựa vào trực giác liền biết được, chuôi Phương Thiên họa kích này tuyệt không phải là phạm vật. Bởi vì trước đó Ngô Khí cảm giác được cảm giác nguy hiểm, giờ phút này xem ra, chính là đến từ chuôi Phương Thiên họa kích này.

Bao nhiêu năm rồi, từ khi tiến vào đệ nhất phong này, ta đã rất nhiều năm không ra tay. Người rất tốt, kế tiếp ta sẽ toàn lực ra tay, nếu người chết, đừng trách ta. Bất quá người yên tâm, ta sẽ không hành hạ người. Sẽ làm người chết rất thống khoái, một chút đau đớn cũng không có.

Phương Thiên Tứ mặt không biểu cảm nói, rất bình tĩnh, không có chút tức giận nào. Bàn tay duỗi ra, chậm rãi nắm lấy Phương Thiên Họa Kích treo trước người.

Ầm

Khí thể thay đổi, khí thể trên người Phương Thiên Tứ lúc này đã hoàn toàn thay đổi. Nếu như lúc trước chỉ là bá đạo, hiện tại lại thêm sắc bén, phải đem toàn bộ thiên địa đều miễn cưỡng bỏ ra sắc bén.

Tên ta, Phương Thiên Tứ.

Phương Thiên Họa kích nắm trong tay, Phương Thiên Tứ bỗng làm một cái cổ lễ với Ngô Khí.

Ngô Khí nhìn Phương Thiên Tứ thi triển cổ lễ, trong đầu hiện lên một ý niệm, một cảm giác nguy cơ mãnh liệt hàng lâm. Đang định hành động, bỗng nhiên cảnh tượng xung quanh thay đổi mãnh liệt.

Chết đi!

Thanh âm lạnh như băng không mang theo chút cảm tình nào bỗng nhiên vang lên bên tai Ngô Khí, sau một khắc, hai mắt Ngô Khí bỗng nhiên tiếp xúc với ánh sáng.

Bốn phía Ngô Khí, hắc ám vốn trầm thấp biến mất, thay vào đó là từng đạo quang mang như ánh mặt trời chói chang lúc bình minh cắt chém bóng tối.

Ánh sáng này quá mức chói mắt, cho nên hai mắt Ngô Khí có chút đau đớn, trong lòng chấn động mạnh, cảm giác nguy cơ mãnh liệt đến mức không thể áp chế tới gần.

Xuy xuy

Chỉ kịp co người lại, bảo vệ chỗ yếu hại quanh thân. Sau đó Ngô Khí liền cảm giác được từng luồng từng luồng đau nhức truyền đến, từ các nơi trên thân thể truyền đến.

Từng đạo ánh sáng chói mắt kia đều rơi vào trên người Ngô Khí, quả thực muốn cắt chém thiên địa phong mang hiển lộ ra, tận tình cắt chém thân thể Ngô Khí.

Xuy xuy xuy xuy xuy xuy...

Đội ánh sáng tan hết, lại trở về bóng tối, Ngô Khí chỉ cảm thấy thân thể không có một chỗ nào là không đau. Cho dù không cần nhìn, Ngô Khí cũng biết, giờ phút này thân thể của hắn đã đầy rẫy vết thương.

Bất quá may mắn hắn đã bảo vệ chỗ yếu hại, nếu không giờ phút này cũng không phải là vết thương chồng chất đơn giản như vậy, trọng thương tuyệt đối tránh không được. Giờ phút này trên người hắn, từng vết thương phảng phất như bị lưỡi dao sắc bén cắt ra trong mắt, huyết dịch đỏ thẫm phun ra, trong khoảnh khắc nhuộm đỏ cả người Ngô Khí.

Giờ phút này, Ngô Khí quả thực giống như bị người thi triển hình phạt Lăng Trì, toàn thân từ trên xuống dưới, lại tìm không thấy một chỗ hoàn chỉnh. Từng vết thương dữ tợn đáng sợ thành linh xuất hiện, nhìn qua có chút thê thảm.

Thượng cổ chiến kỹ

Ngô Khí bỗng nhiên mở miệng phun ra bốn chữ, vẻ khiếp sợ chợt xuất hiện trên mặt hắn. Sau khi được truyền thừa của Hoang Cổ, Ngô Khí liền đặc biệt điều tra thăm dò rất nhiều tri thức về thời Tam Cổ. Đối với rất nhiều thần thông thủ đoạn lợi hại của Tam Cổ đại cũng biết được không ít, bất quá biết được nguyên nhân, ngoại trừ mình, hắn chưa bao giờ thấy có người thi triển ra.

Nhưng giờ phút này, chẳng những tận mắt nhìn thấy chiến kỹ thượng cổ, mà còn tự mình nhấm nháp. Vẻ hưng phấn mãnh liệt xuất hiện trên mặt Ngô Khí, ngay sau đó liền hóa thành chiến ý trùng thiên.

Chiến đấu

Từng ý niệm ẩn chứa chiến ý từ trong đầu Ngô Khí vọt ra, thân hình mạnh mẽ thẳng tắp, không chút để ý huyết dịch đỏ thẫm tràn ra trên người. Hắn muốn chiến, đối thủ của Ngô Khí cho tới nay đều quá yếu. Mặc dù là đối thủ cao hơn hắn mấy cảnh giới, sau khi hắn thi triển ra thủ đoạn truyền thừa Hoang Cổ, cũng đều không phải đối thủ.

Nhưng lúc này, đột nhiên xuất hiện một đối thủ, lại có thủ đoạn thần thông đồng dạng của thời đại Tam Cổ. Hơn nữa so với truyền thừa của hắn còn hoàn chỉnh hơn nhiều, lấy chiến thể U Minh nho nhỏ của hắn, nếu không phải kịp thời bảo vệ chỗ yếu hại, chỉ sợ dưới một kích của đối thủ, cũng đã bị trọng thương.

Vù vù

Sau khi đáy lòng dâng lên chiến ý vô biên, Ngô Khí mãnh liệt há miệng hút vào, biển lửa phía dưới lập tức dâng lên từng đạo hỏa diễm lăng hoa, sau đó xuất hiện một cái vòng xoáy khổng lồ. Từ bên trong vòng xoáy, từng đầu Minh Hỏa Mãng bay ra, sau đó bị Ngô Khí nuốt vào trong miệng.

Trong nháy mắt, Ngô Khí liền cắn nuốt trọn vẹn trăm con Hỏa Long. Sau khi Hỏa Long vào trong bụng hắn, chỉ thấy quanh người Ngô Khí sáng lên quang mang u ám nồng đậm, những vết thương dữ tợn đáng sợ kia, lại khép lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Phù một tiếng...

Trước mặt Phương Thiên Tứ, Ngô Khí ợ một tiếng no nê, khiến người ta kinh hãi chính là, lúc này trên người Ngô Khí, không tìm thấy một vết thương nào. Tuy vẫn còn máu me đầm đìa, nhưng lúc trước chỉ có giọt máu chảy ra, với cảnh giới Kết Đan sơ kỳ của hắn, tổn thất chút huyết dịch này căn bản không đáng ngại.

Tận mắt nhìn thấy quá trình Ngô Khí chữa thương, lần đầu tiên, trên mặt Phương Thiên Tứ xuất hiện vẻ ngưng trọng. Bất quá hắn không có mở miệng, cũng không hỏi Ngô Khí là ai. Từ trên người hắn phát ra, cũng là chiến ý. Chiến ý ngút trời, lúc này hai người đều muốn hiểu rõ ý nghĩ trong lòng đối phương.

Đó chính là chiến, ngoại trừ chiến đấu, không có cách thứ hai giải quyết.

Oanh oanh oanh!

Oanh oanh oanh!

Khí thế của hai người đồng thời bạo phát ra, bay lên. Ở chỗ sâu trong Minh Hỏa động, trên biển lửa, hai đạo khí thế kinh người phóng lên tận trời. Biển lửa bốc lên, từng luồng từng luồng sóng lửa cuộn cuộn, đảo loạn hư không, đập phá không gian to lớn này.

Bên ngoài, trên ngọn núi thứ nhất, bên ngoài Minh Hỏa động, hai đệ tử phụ trách trông coi bỗng nhiên cảm giác được dưới chân truyền đến chấn động kịch liệt. Minh Hỏa động giống như bị một bàn tay khổng lồ bắt lấy, hung hăng lay động, núi đá cùng tề xuống, bách thú cùng chạy, từng cây đại thụ gãy dựa diên cuồng run rẩy, trong phút chốc, trời đất rung chuyển, hai đệ tử thủ vệ dưới sự chấn động kịch liệt này, đồng loạt đứng không vững, thiếu chút nữa ngã sấp xuống đất.

Phía dưới, trên biển lửa, hai người đồng thời xuất thủ.

U Minh nhất chỉ...

Một kích Đoạn Thiên.

Hai đạo quang mang đồng thời xuất hiện ở hai đầu Hỏa Hải, sau đó phóng lên giữa biển lửa, hai cỗ chiến ý trùng thiên ở trong đó.

Một đạo hào quang u ám như mực, tản mát ra khí tức thôn phệ hết thảy, dường như muốn kéo toàn bộ thiên địa vào trong bóng tối âm u.

Một luồng hào quang sắc bén đến cực điểm, có một loại khí thể như muốn bỏ trôi toàn bộ thiên địa ra, bất kỳ thứ gì ngăn cản nó, đều sẽ bị xé thành hư vô.

Hai đạo quang mang, nơi đi qua, đại lượng minh hỏa bị bốc hơi, không gian to lớn này tựa hồ có chút không ổn định. Tựa hồ sẽ bị hai đạo quang mang này phát ra lực lượng đánh ra, cũng tại lúc này, từ chỗ sâu trong biển lửa, một đạo lực lượng tràn trề xuất hiện, cố định không gian biển lửa lại.

Nhưng lực lượng tràn trề này lại không ngăn cản hai đạo quang mang va chạm, chỉ là vững chắc trong không gian biển lửa liền biến mất không còn tăm tích.

Thứ ba hoàn thành yêu cầu các vị đề cử vé duy trì một hai.

Phong thứ nhất, dưới lòng núi, chỗ sâu trong Minh Hỏa động.

Âm âm âm

Biển lửa bốc lên, từng đạo hỏa diễm cự long màu đen tuôn ra như sóng lớn, sau đó bị bốc hơi. Hỏa khí bốc lên, làm không gian rộng lớn này trở nên càng thêm đen kịt u ám.

Nhưng lúc này, lại có một đạo quang mang cực kỳ chói mắt sáng lên, ở một bên biển lửa, trên một thanh trường kích phong cách cổ xưa, tràn ra khí tức vô cùng sắc bén. Hoa văn phong cách cổ xưa ở trên trường kích kia lấp lóe, lưỡi loan nhận như trăng lưỡi liềm chấn động, làm toàn bộ không gian trở nên không ổn định, quang mang trên mũi kích kia đáng sợ nhất, quả thực muốn đem thiên địa cũng sinh đâm phá giống như vậy.

Một kích Đoạn Thiên.

Phương Thiên Tứ sắc mặt lạnh như băng, sát ý chiến ý hỗn hợp cùng một chỗ, không hề giữ lại chút khí thế nào để phát tiết ra ngoài.

Một đạo quang mang sắc bén đến cực hạn từ bên trong trường kích cổ xưa bắn ra, lại trực tiếp vạch phá hư không, đi về phía một biển lửa khác. Ven đường đi qua, Cửu U Minh hỏa bốc lên đều dưới lực lượng khó hiểu, hóa thành từng đạo khói khí hư vô.

Bên kia biển lửa, Ngô Khí cũng lạnh lẽo nhìn chăm chăm vào thanh niên áo đen Phương Thiên Tứ. Cùng lúc đó, Ngô Khí cũng không hề sử dụng bất cứ binh khí nào, chỉ chậm rãi giơ một ngón tay ra.

Trong chốc lát, không gian chấn động, từng sợi khí tức quỷ dị xám xịt dần dần hội tụ ở đầu ngón tay Ngô Khí.

U Minh nhất chỉ...

Lời nói lạnh lẽo không chút cảm tình từ trong miệng Ngô Khí phun ra, ngón tay đã trở nên u ám chỉ thẳng về phía Phương

Thiên Tứ, nhẹ nhàng ấn một cái trong hư không.

Âm

Trên biển lửa, một cuộc va chạm kịch liệt sắp xuất hiện, một đạo phong mang sắc bén đến mức tận cùng, nơi đi qua, mặc kệ cái gì, đều bị lực lượng không hiểu tiêu diệt. Một bên khác, một ngón tay u ám phảng phất vượt qua hư không, một đường nghiền ép tới, minh hỏa đầy trời, ở tại ngón tay này, nhao nhao sợ hãi rút về trong biển lửa, nhường cho nó một con đường lớn.

Va chạm, trên biển lửa, một đạo phong mang cùng một cây ngón tay u ám trong nháy mắt đụng vào nhau.

Tĩnh lặng, cảnh tượng vô cùng quý dị, sắc bén đến mức tận cùng cùng cùng ngón tay quý dị âm u tiếp xúc. Nhưng cũng không có tiếng nổ mạnh kinh thiên như trong tưởng tượng, không có kinh khí đáng sợ bắn loạn ra bốn phía.

Mà là yên lặng, một chút động tĩnh lớn cũng không có, giống như thời gian tại thời khắc này bị dừng lại, tất cả cảnh tượng đều đọng lại.

Hai bên biển lửa, Ngô Khí và Phương Thiên Tứ cùng ngẩng đầu, hai ánh mắt lập tức va chạm.

Đúng vào lúc này, không gian rộng lớn trên Minh Hỏa Hải, cảnh tượng ngưng kết biến mất.

Xoẹt xoẹt xoẹt...

Thanh âm kỳ dị vang lên, chỉ thấy trên không biển lửa kia, không gian u ám vậy mà xuất hiện từng vết nứt đen kịt. Như trứng gà bị gõ rách vỏ, từng vết nứt lan tràn xuống, hiển lộ ra không gian loạn lưu hỗn loạn cuồng bạo phía sau.

Oanh oanh oanh!

Một đạo không gian loạn lưu từ trong khe tràn ra, rơi vào trong biển lửa phía dưới. Cơ hồ trong chớp mắt, trong biển lửa khổng lồ kia, lập tức xuất hiện một mảng lớn khu vực chân không.

Không gian loạn lưu kinh khủng cỡ nào, dù là cường giả cấp bậc Nguyên Anh lão tổ, bị cuốn vào trong đó, cũng không thoát khỏi vận mệnh chết. Bất quá muốn chế tạo ra đủ để cắn nuốt một vết nứt không gian của Nguyên Anh lão tổ, nhất định phải có tu vi Nguyên Anh cảnh giới trở lên.

Nhưng giờ phút này, Ngô Khí và Phương Thiên Tứ đánh nhau tạo ra từng vết nứt không gian, mặc dù không thể thu nạp một lão tổ Nguyên Anh vào, nhưng không gian loạn lưu từ trong khe hở tràn ra lại đủ để phá hủy nửa ngọn núi lớn.

Ước chừng mười mấy hơi thở sau, không gian loạn lưu trên biển lửa mới chậm rãi biến mất. Dù vậy, biển lửa giờ phút này cũng biến thành tổ ong, từng khu vực chân không xuất hiện, cả tòa biển lửa đều trở nên có chút uể oải không phân chấn.

Mà đạo phong mang sắc bén đến cực hạn kia cùng ngón tay xám xịt, giờ phút này đều biến mất không thấy, chỉ để lại một mảnh hỗn độn trong hư không.

Lần đầu tiên, trên mặt Phương Thiên Tứ xuất hiện vẻ ngưng trọng, ánh mắt vượt qua biển lửa rộng lớn, rơi vào thanh niên xấu xí đối diện. Trong đầu nhanh chóng lục soát trí nhớ, rất nhanh liền xác định mình chưa từng gặp qua Ngô Khí này, ít nhất trước kia lúc ở trên đệ nhất phong chưa từng gặp qua.

Tuy trong lòng có chút tò mò về thân phận của thanh niên xấu xí kia, nhưng Phương Thiên Tứ lại không có chút ý định mở miệng hỏi, mà chỉ chậm rãi đưa mắt nhìn về phía Phương Thiên Họa kích trên tay mình.

Sau một khắc, âm âm, chiến ý trùng thiên như hóa thành thực chất, từ trên đỉnh đầu Phương Thiên Thiên tràn ra, giống như khói báo động, cuộn cuộn bay thẳng về phía chân trời.

Hắn muốn đứng, không muốn hỏi Ngô Khí là người phương nào, cơn tức giận trong lòng cũng đã sớm biến mất. Giờ phút này trong lòng Phương Thiên chỉ có chiến ý trùng thiên, hắn đã có chút tịch mịch trên đệ nhất phong này. Tuy nói như vậy có chút cuồng vọng, nhưng quả thật là như vậy.

Mười tuổi nhập Vạn Thi Tông, gần gần mười năm đã tới cảnh giới Trúc Cơ đỉnh phong. Ra ngoài rèn luyện, không ngờ

được một môn thần thông thượng cổ chiến kỹ, dựa vào tư chất linh căn thượng phẩm mạnh mẽ. Lại tổn hao không đến hai mươi năm thời gian, Phương Thiên Tứ một đường hát vang tiến mạnh, tu vi tăng vọt đến Kết Đan đỉnh phong.

Tuy nói trên đệ nhất phong này còn có hai vị thiên tài tuyệt thế tồn tại. Nhưng hào quang của hai người này đều bị Phương Thiên Tứ che giấu, có chiến kỹ thượng cổ trên người, nếu Phương Thiên Tứ buông tay ra chém giết, cho dù hai thiên tài kia cũng không chịu nổi.

Hôm nay, không hiểu sao lại đưa tới một đối thủ, nhất là lúc trước còn bị đối thủ như là đánh bao cát điên cuồng đập cho một trận. Trong lòng Phương Thiên Tứ lại xuất hiện một tia mừng rỡ, không chút do dự thả ra chiến ý ngút trời mà mình tích lũy đã lâu.

Chiến đấu

Chiến ý như khói báo động, như phong hỏa, từ trên đỉnh đầu Phương Thiên Tứ hiện ra, âm âm phóng lên cao.

Không cần nói gì, vền vền chỉ là một ánh mắt, ánh mắt Ngô Khí lập tức biết được Phương Thiên Tứ đang nghĩ gì. Nhất là sau khi cảm nhận được chiến ý trên biển lửa, Ngô Khí càng thêm rõ ràng.

Được rồi, người muốn chiến, ta liền chiến.

Đã dẫn cháy, chiến ý điên cuồng từ trên người Phương Thiên Tứ tuôn ra lập tức đốt cháy Ngô Khí. Cả người hấn chấn động mạnh một cái, Thiên Môn trên đỉnh đầu cũng hiện ra khí tức chiến ý âm âm như khói báo động.

Động, Ngô Khí chuyển động, không nghĩ tới Phương Thiên Tứ động thủ trước lại không phải chiến ý ngập trời, mà là Ngô Khí.

Một động như sấm sét, đột nhiên nổ tung thành một đoàn hắc vụ, thân ảnh Ngô Khí lập tức biến mất trong đó. Một hơi vượt qua biển lửa rộng lớn, sau một khắc, thân hình Ngô Khí đột nhiên xuất hiện bên cạnh Phương Thiên Tứ.

Uống xong...

Một quyền từ trong bóng tối đâm ra, cuốn động hư không, nhưng lại vô thanh vô tức, đánh lên huyết thái dương của trời xanh.

Đây không phải vũ kỹ bình thường, mà là bản năng, là sau khi U Minh chiến thể tiêu thành, Ngô Khí khê động sẽ có bản năng đi ra. Một quyền này chính là như vậy, như Tu La Dạ Xoa dưới U Minh kia muốn lấy mạng người, vô thanh vô tức, chính là câu hồn đoạt mệnh.

Phương Thiên Tứ đứng thẳng trên biển lửa, dường như sinh ra cảm ứng, trên mặt lộ ra vẻ ngưng trọng. Hai mắt bỗng nhiên trợn lên, tinh quang nổ bắn ra. Cổ tay hung hăng run lên, Đoạn Thiên Kích trong tay lập tức tỏa sáng, trên không trung sinh ra một quỹ tích nửa vòng tròn.

Hừ.

Một kích phá núi.

Trường kích mang lấy thể tàn phá nghiền nát quét ngang tới, miễn cưỡng cắt ngang quyền thể Ngô Khí. Không chờ Ngô Khí rút đi, thần sắc trên mặt Phương Thiên Tứ biến hóa dữ tợn, khí thể trên người cũng tăng vọt.

Phía trên Đoạn Thiên kích, phong mang cực kỳ chói mắt bạo phát, một cỗ khí thể phảng phất như mưa to gió lớn từ trên người Phương Thiên Tứ sinh ra, bao trùm quanh người hắn mấy chục trượng. Thân hình Ngô Khí tự nhiên không cách nào tránh khỏi, bốn chữ ầm ầm vang vọng trên Minh Hỏa Hải rộng lớn này.

Thượng cổ chiến kỹ

Một kích mất đi hiệu lực, quyền thể bị đánh gãy, lại bị thể kích của Phương Thiên Tứ bao phủ trong đó. Ngô Khí lại không chút hoang mang, chỉ thấy thân hình khê động, lần nữa nổ tung, hóa thành một đoàn hắc vụ.

Đồng thời, từng đạo ý niệm cường đại từ trong đầu Ngô Khí lao ra, trong đó đều ẩn chứa ý niệm tất thắng.

Chiến kỹ thượng cổ làm sao lại ở trong Minh Hỏa Hải này, mặc dù là lão tổ Nguyên Anh, ta cũng không sợ. Vừa vận

mượn cơ hội này, oán hận cướp đoạt Cửu U Minh Hỏa một phen.

Thân thể dưới một loại lực lượng huyền ảo, ẩn vào trong hư không, không thèm để ý chung quanh mũi nhọn kinh người, tựa như có thể bỏ đi một tòa núi lớn ra vô số kích mang.

Trong lòng cười to, ý niệm quay cuồng trong đầu, Minh Hỏa Hải phía dưới tựa như nhận được sự chỉ dẫn trong minh minh. Như là nước sôi thật sự, như là dòng lũ phá đê, như là nham thạch nóng chảy phun trào, như là tuyết lở.

Toàn bộ bạo phát, Minh Hỏa Hải một mực dưới chiến ý trùng thiên của hai người mãnh liệt bạo phát, phô thiên cái địa bốc lên hỏa diễm đen kịt, tràn ngập không gian dưới lòng núi.

Gần như trong nháy mắt, Ngô Khí và Phương Thiên Tứ đều bị biển lửa bỗng nhiên bùng nổ bao phủ.

Hôm nay cập nhật đến vé số đề cử hôm nay, nói thật, tiểu lâu rất cảm động. Ít nhất ta tin tưởng, quả thật có không ít thư hữu đang ủng hộ tiểu lâu. Ở đây, tiểu lâu không đủ sức cúi chào các vị chuyên cập nhật, tiểu lâu sẽ nhớ kỹ một chương, sẽ cho mọi người mặt khác biết một điều, cảm tạ thư hữu còn hao tổn tuổi trẻ khát máu hàn băng ủng hộ.

Phương Thiên Tứ là đệ tử thiên tài tuyệt thế của Vạn Thi Tông, được tông môn dốc sức bồi dưỡng, lại có chiến kỹ thượng cổ trên người, chiến lực vô tận, hai người còn lại trên đệ nhất phong đều không dám cùng hắn chém giết. Xưa nay ở tông môn, mọi người đều nhìn thấy hắn rất cung kính, cho dù một số trưởng lão lão Nguyên Anh cũng rất khách khí với hắn.

Cho nên thật ra Phương Thiên Tứ cũng có chút buồn bực, dù sao hắn cũng có được chiến kỹ thượng cổ, vốn là không ngừng chém giết mới có thể có tiến bộ. Vốn hắn còn định đại khai sát giới trong ba trận thi đấu, đột phá trong chiến đấu.

Lại không nghĩ tới, một tháng trước khi tam tông thi đấu bắt đầu, vậy mà đụng phải một đệ tử nội môn không hiểu ra sao. Chẳng những dám ra tay với hắn, ngay từ đầu còn chiếm thượng phong, cho dù là hiện tại, hai người cũng không phân thắng bại.

Phương Thiên Tứ cầm linh khí trường kích trong tay, trong cơ thể tuôn ra chân nguyên hùng hậu, thi triển ra chiến kỹ thượng cổ, chấn động không gian, khuấy động biển lửa, uy thế ngút trời.

Một loại cảm giác sung sướng dần dần dâng lên trong lòng, chiến ý sôi trào, lại càng thêm nhẹ nhàng vui sướng.

Ha ha.

Kích ảnh tung bay, quang mang cực kỳ sắc bén phát tiết ra, miễn cưỡng cắt sạch minh hỏa chung quanh hắn. Biển lửa đầy trời tùy ý quay cuồng sôi trào, nhưng lại không cách nào lay động trên người Phương Thiên Tứ. Tiếng cười to hào phóng từ trong miệng Phương Thiên Tứ phát ra, truyền ra rất xa, bên trong lại chỉ có chiến ý, không có chút sát ý nào.

Thằng nhãi này được lắm, dám tiếp một kích cuối cùng của ta không?

Từ trong miệng Phương Thiên Tứ phun ra lời này, cho dù Ngô Khí tâm chí vô cùng kiên định, cũng bị dọa cho nhảy dựng.

Giờ phút này hắn ở sâu trong biển lửa, Cửu U Minh Hỏa bao quanh thân thể như vô cùng vô tận, nhưng những Minh Hỏa này vừa đến chung quanh thân thể Ngô Khí đã giống như trâu đất xuống biển, tất cả đều biến mất không thấy gì nữa.

Tiểu tử, một kích cuối cùng của ta, ngươi dám đón lại sao dám nhận.

Trong biển lửa, một thanh âm phóng khoáng tràn ngập chiến ý truyền khắp bốn phương tám hướng, rót vào trong tai Ngô Khí.

Có gì không dám, động thủ là được.

Không hề suy nghĩ gì, chỉ là sau khi trên mặt lộ ra vẻ ngưng trọng, toàn thân liền bộc phát ra chiến ý trùng thiên. Như là một mặt trống trận, tiếng ầm ầm vang vọng, rõ ràng nói cho Phương Thiên Thiên vị vị trí của hắn.

Hai cổ chiến ý giao chiến trên không biển lửa, như hai quân đối chọi, mỗi bên chiếm một nửa giang sơn, tiến hành liều chết chém giết sau cùng.

Đoạn Thiên kích pháp, một kích phá thiên sơn.

Trong giây lát, Phương Thiên Tứ đã hành động, trường kích trong tay bộc phát ra vô cùng sắc bén. Một mũi kích mang cực kỳ sắc bén đâm về phía hư không, không đợi nó biến mất, lại một đạo kích mang xuất hiện, tiếp đó là vô cùng vô tận như vậy, từng đạo kích mang sắc bén đến cực điểm che kín hư không, tụ tập cùng một chỗ, hóa thành một hư ảnh trường kích to lớn vô cùng chói mắt, mang theo khí thế vô cùng mạnh mẽ đâm vào chỗ sâu biển lửa của Ngô Khí.

Ước chừng mấy trăm đạo kích mang tụ tập cùng một chỗ, như muốn cứng rắn phá vỡ ngàn tòa núi cao, đơn giản là phong mang tuyệt thế.

Biển lửa đang biến mất, dưới quang mang cự kích, minh hỏa tụ tập lại giống như đang chậm rãi biến mất. Từng chút từng chút hạ xuống, minh hỏa tiếp xúc với kích mang kia, nhao nhao hóa thành một cỗ khói khí mịt mờ dâng lên, sau đó tiêu tán hư vô.

Phương Thiên Tứ thi triển ra một chiêu Kinh Thiên kích pháp, tựa như cũng tiêu hao quá lớn, trên mặt lập tức xuất hiện vẻ tái nhợt, khí tức có chút hỗn loạn.

Sâu trong biển lửa, Ngô Khí ngẩng đầu nhìn lại, lập tức nhìn thấy cự kích kia rơi xuống phía hắn. Tựa như chậm rãi, nếu không phải Minh Hỏa Hải ngăn cản một hồi, chỉ sợ hiện tại đã đến đỉnh đầu Ngô Khí rồi.

Đến tốt lắm.

Chiến ý trùng thiên, tùy ý phát tiết ra, Ngô Khí áp chế không được cũng không muốn áp chế. Giữa ngực bụng nhanh chóng cổ động, tựa hồ có thứ gì đang áp ủ.

Sau một khắc, ầm ầm, hư không mạnh mẽ lấy tàn suất quỷ dị chấn động lên, từng tiếng trống dồn dập vang lên, giống như có một bàn tay khổng lồ đang hung hăng đập vào toàn bộ không gian.

Ầm

Minh Vương Chiến Cổ.

Ngô Khí há to miệng, trong ngực bụng hắn đột nhiên có tiếng sấm vang vọng. Ngay sau đó, một hư ảnh trống lớn như mười cái cối xay xuất hiện.

Cái trống to dị thường đột ngột hiển hiện sau lưng Ngô Khí, cực kỳ mơ hồ, chỉ có thể nhìn thấy một hình dáng đơn giản. Hơn nữa hình dáng này phẳng phất như lúc nào cũng có thể biến mất.

Dù vậy, bên trong hư ảnh chiến đấu này vẫn truyền đến từng tiếng trống đình tai nhức óc, chấn động hư không, tiếng trống dồn dập đáng sợ trực tiếp truyền vào trong linh hồn mọi người.

Ầm ầm ầm

Dưới chiến ý vô tận của Ngô Khí, dưới tiếng trống dồn dập, hư ảnh mặt trống chọt từ phía sau Ngô Khí bay lên, nghênh đón hư ảnh cự kích rơi xuống.

Trống trận bay lên, cự kích rơi xuống, trong nháy mắt, hai vật liên tiếp áp vào cùng một chỗ.

Hai vật này vốn không phải tồn tại chân thật, cự kích kia là một trong những chiến kỹ thượng cổ của Phương Thiên Tứ, mấy trăm đạo thậm chí ngàn đạo kích mang chồng chất lên nhau hình thành chiêu thức. Uy lực to lớn, mặc dù không thể chính thức phá vỡ Thiên Sơn, nhưng muốn phá hủy một ngọn núi lớn bình thường cũng không có vấn đề gì.

Mà trống trận kia, lại là Ngô Khí chiến thể tiêu thành sau, lấy U Minh Chi Khí trong cơ thể sinh hóa hóa ra hư vật. Nhưng U Minh Chi Khí ẩn chứa trong đó lại dung hợp chiến ý kinh thiên của Ngô Khí. Một mặt trống trận này nếu xuất hiện trên chiến trường phạm nhân, dễ dàng có thể sinh sinh tử mấy vạn đại quân.

Oanh oanh oanh oanh!

Không có động tĩnh lớn kinh thiên động địa, cơ hồ trong vòng một lát, hai vật liền phân ra thắng bại. Từng tiếng trống trận ngập chiến ý cùng khí tức của Tiêu Sát vang lên, cự kích kia run lên bần bật, sau đó vậy mà vỡ ra từng tắc, một lần nữa hóa thành từng đạo kích mang nhỏ bé, bị tiếng trống chấn động, nhao nhao tiêu tán.

Ầm

Bất quá sau một khắc, mặt trống kia cũng hồng mất, cuối cùng cũng không phải thực thể hóa. Bị cự kích kia đâm một cái, mặt trống vỡ tan, tiếng trống lập tức biến mất, hóa thành từng đạo khí tức tiêu sát gào thét cuốn lên cuồng phong, tàn phá bừa bãi biển lửa.

Ngọn núi thứ nhất, sâu trong Minh Hỏa động, trên không biển lửa cùng chỗ sâu, hai bóng người mơ hồ đứng đối diện nhau, chính là Ngô Khí và Phương Thiên Tứ.

Hai ánh mắt xuyên qua không gian đều nhìn thấy đối phương. Bất quá lúc này trên người hai người đều không có chiến ý. Trước đó hai người đại chiến đem Minh Hỏa động này quấy rối rối tinh rối mù, toàn bộ Minh Hỏa Hải đều hạ xuống mấy trượng, không biết bao nhiêu Cửu U Minh Hỏa bị hai người sinh ra bắt giữ.

Tên ngươi là gì?

Phương Thiên Tứ bỗng nhiên mở miệng, một đôi mắt bay xéo vào dưới chân mây kiếm, ánh mắt sáng quắc, nhìn chăm chú vào Ngô Khí ở sâu trong biển lửa.

Ngô Khí!

Thanh niên xấu xí vẫn là gương mặt lạnh như băng, chỉ có điều dường như Thiên Tứ đối phương cũng không có ác cảm, vậy mà hiếm khi mở miệng đáp một câu.

Được, ta nhớ kỹ rồi.

Trận chiến hôm nay không có kết quả, một tháng sau, tam tông đại bỉ ngàn năm, người ta tái chiến.

Dường như cảm ứng được cái gì, Phương Thiên Tứ không có ý ở lại đây lâu, chỉ là sau khi nghe Ngô Khí trả lời, nhìn chăm chăm vào Ngô Khí, liền quay người bay vút về phía cửa hỏa nhãn, thoáng cái đã biến mất trên không biển lửa này.

Sau khi hắn rời đi, một giọng nói lại từ trên hỏa nhãn truyền xuống, là giọng của Phương Thiên Tứ. Lại là lời tuyên chiến, nhưng không có hỏi Ngô Khí đồng ý, cũng không hỏi Ngô Khí có thể tham gia thi đấu ngàn năm sau một tháng nữa hay không.

Ngô Khí vẫn còn ở sâu trong biển lửa, thân thể đứng thẳng, sau khi Phương Thiên Tứ kia rời đi, thân thể Ngô Khí lập tức run lên, sắc mặt trắng bệch.

Phốc phốc

Một ngụm máu đỏ thẫm phun ra ngoài, lập tức nhuộm đỏ quần áo trước ngực. Lại nghe được lời Phương Thiên Tứ tuyên chiến lúc sắp đi, chậm rãi lau đi vết máu trên khóe miệng, một nụ cười khổ bò lên.

Không nghĩ tới Vạn Thi Tông lại là đệ nhất thiên tài chuyên môn bồi dưỡng đại ma đầu của Ma đạo đại tông, lại là người quang minh lỗi lạc. Thượng cổ chiến kỹ, tốt, trận chiến này Ngô Khí ta tiếp nhận.

Trong lúc nói chuyện, Ngô Khí lại không có ý rời khỏi nơi đây, cũng không quay về Hỏa Nhãn động của mình, trực tiếp khoanh chân, ngồi xuống chỗ sâu trong biển lửa. Hai mắt

chậm rãi nhắm lại, khí tức mơ hồ, dường như muốn tu luyện trong biển lửa Cửu U Minh Hỏa này.

Âm

Đại chiến đã ngừng, biển lửa lần nữa khôi phục nguyên trạng, hỏa diễm sóng hoa quay cuồng, mây hơi thở sau, liên bao phủ thân ảnh Ngô Khí vào trong đó.

Tu La tộc, U Minh chiến thể chỉ là thể chất căn bản nhất, dựa vào mình thể này, có thể thi triển ra những thần thông vũ kỹ cường hoành Minh Vương chiến giáp Minh Vương này của Minh Vương chiến giáp. Thông Cửu U, Chiến Thương Khung, cũng không phải là khuếch đại, mà là thực lực chân chính của Tu La nhất tộc.

Trong Minh Hỏa động, sâu trong biển lửa, một bóng người mơ hồ ngồi xếp bằng.

Đáng tiếc, truyền thừa của ta không hoàn chỉnh, cũng không thể đạt được lượng lớn Cửu U Minh Hỏa để luyện thể. Cách chiến trường thiên chiến địa kia không biết cách bao xa.

Ngô Khí nhíu mày, bất mãn với U Minh chiến thể đã có chút thành tựu của mình, tự lằm bằm. Ánh mắt bỗng quét về phía dưới thân mình, phảng phất vượt qua hư không, trực tiếp rơi vào chỗ sâu nhất trong biển lửa.

Sau nửa ngày, Ngô Khí mới cười khổ lắc đầu.

Có thể thu nạp nhiều Minh Hỏa như vậy đã là được đại tiện nghi rồi, nếu bị những lão quái vật kia biết được ta là đệ tử hèn mọn này lại dám có chủ ý với Cửu U Hỏa Nhãn, thể nào cũng phải xé xác ta.

Hiện tại được lực ao thuộc trong cơ thể đều đã bị luyện hóa, tu vi kết đan trung kỳ, cộng thêm các loại tồn tại như hóa thi đằng U minh chiến thể. Kết đan hậu kỳ đã không phải là đối thủ của ta, mặc dù là kết đan đỉnh phong, nếu ta toàn lực ra tay, trừ phi là nhân vật tuyệt thế thiên tài như Phương Thiên Tứ, nếu không cũng sẽ không phải là đối thủ của ta.

Ngồi xếp bằng ở chỗ sâu trong biển lửa, trong lòng Ngô Khí nảy sinh ý niệm, trải qua trận chiến với thiên tài tuyệt thế đệ nhất phong Phương Thiên Tứ, Ngô Khí nhận thức rất rõ ràng đối với thực lực của mình.

Trong lúc suy nghĩ quay cuồng, một loại tự tin phát ra đối với thực lực của mình.

Đang muốn tiếp tục suy tư, bỗng nhiên Ngô Khí tựa hồ cảm ứng được cái gì, thần sắc chấn động mạnh, cả người hóa thành một đạo quang mang, thoát ra khỏi biển lửa, trực tiếp bay lên hỏa nhãn, sau đó đi ra bên ngoài Minh Hỏa động.

Lúc này, trong nội môn Vạn Thi Tông, chín ngọn núi cao lớn cực kỳ được sắp xếp bằng trận thế kỳ dị. Bình nguyên, bất kể là nội môn hay ngoại môn, Vạn Thi Tông đều là cảnh tượng tứ khí trầm lặng.

Nhưng hiện tại, nội môn Cửu Phong, cũng đều phi thường náo nhiệt. Từ khi Đệ Cửu Phong bắt đầu, cho đến đệ nhất phong, cơ hồ trên mặt mỗi đệ tử đều có vẻ hưng phấn, đều đang chờ mong cái gì. Những đệ tử bế quan tu luyện, xuất ngoại lịch luyện, ùn ùn xuất quan hoặc trở về tông môn, tề tụ đỉnh núi, chờ đợi cái gì.

Từng tiếng chuông vang lên trên các ngọn núi, như có quy luật, chấn động bầu trời mênh mông. Mây mù nồng đậm vốn bao phủ trên không Vạn Thi Tông bị những tiếng chuông này thúc giục, lại có dấu hiệu tản ra.

Vỗ cánh của hắn.

Bỗng nhiên một tiếng chuông thê lương đến cực điểm vang vọng toàn bộ Vạn Thi Tông. Trong nháy mắt, mỗi một chỗ không gian, mỗi một góc đều quanh quẩn lên tiếng chuông này.

Vù vù vù

Trong nháy mắt yên tĩnh, bên trong nội môn Cửu Phong, lập tức có động tĩnh không nhỏ. Từng đệ tử nội môn nghe được tiếng chuông cực kỳ thê lương, nhao nhao lộ ra vẻ hưng phấn.

Là Thiên Thi Chung, Thiên Thi Chung vang lên.

Không nghĩ tới vào năm ta còn sống, vậy mà có thể nghe được Thiên Thi Chung, Ha ha ha ha cho dù kiếp này không thể trở thành Kết Đan Tông Sư, ta cũng không hối tiếc.

Nghe nói tổ sư Kiến Tông Vạn Thi tông lấy đại thần thông luyện hóa một đầu Thiên Thi của mình, đúc thành một cái Thiên Thi Chung, lấy trấn áp khí vận tông môn. Không gặp

đại sự, Thiên Thi Chung không vang, nghe nói lần trước Thiên Thi Chung Âm vẫn là năm trăm năm trước.

Trên Cửu Phong, mỗi một đệ tử đều cực kỳ hưng phấn, có một ít đệ tử tuổi già nua, càng lộ ra vẻ cực kỳ kích động, chỉ kém nước mắt chảy xuống.

Keng keng keng

Tiếng chuông thê lương đến cực điểm vang lên chín tiếng, giống như hưởng ứng chín ngọn núi cao lớn phía dưới. Mỗi một tiếng chuông đều không quá giống nhau, đến tiếng chuông sau cùng, lại trực tiếp dẫn đến hư không biến hóa, từng đạo âm phong xuất hiện trên không trung, thần khóc quỷ khóc, vô số hư ảnh lệ quỷ hồn cương thi hiện ra, lại sinh sinh sinh ở trên không trung kia phản chiếu ra một cảnh tượng như địa ngục.

Chuyện gì xảy ra, cảnh giới của ta, lỏng ra. Ta dừng lại ở Trúc Cơ hậu kỳ mười năm, hiện tại vậy mà bắt đầu lỏng lẻo, có dấu vết tấn thăng lên đỉnh phong.

Trời ạ, ta cũng vậy, ta cũng là...

Còn có ta.

Có thể nghe thấy Thiên Thi Chung âm, đối với chúng ta mà nói đều là cơ duyên, không thể bỏ qua cơ duyên. Nếu không thể nắm bắt, chỉ sợ là sẽ hối hận cả đời.

Nghe tiếng chuông quanh quẩn bên tai, nhìn cảnh tượng địa ngục đáng sợ trên không trung kia, vậy mà không ít đệ tử đều cảm thấy tu vi cảnh giới trong cơ thể đình trệ đã lâu bắt đầu buông lỏng, có dấu hiệu tấn thăng lên.

Có đệ tử kiến thức rộng thấy mọi người kích động dị thường, lập tức mở miệng nhắc nhở, sau đó lại chuyên chú chuông vang vọng bên tai cùng cảnh tượng địa ngục trên bầu trời.

Đây.

Đệ nhất phong, trên không Minh Hỏa động, một thanh niên xấu xí kinh ngạc nhìn cảnh tượng Địa Ngục trên bầu trời đáng sợ, còn có bên tai truyền đến từng tiếng chuông thê lương.

Chỉ dựa vào tiếng chuông có thể tăng tu vi mọi người lên, quả nhiên không hổ là cực phẩm huyền khí, trong truyền thuyết đã sớm thông linh trấn tông chi bảo, lấy một đầu thiên thi luyện hóa thành thiên thi chung.

Ngô Khí cảm thụ được trong cơ thể rục rịch, chân nguyên hùng hậu không ngừng bốc lên, đáy lòng nhẹ nhàng cảm thán một câu.

Lúc này trên không trung, địa ngục âm phong quét xuống phía dưới, mây mù cực kỳ nồng đậm vậy mà bắt đầu tiêu tán đi rất nhiều, dần dần hiện lộ ra cảnh tượng đằng sau mây mù.

Từng tòa cung điện hiển hiện ra, trên chín ngọn núi quần thể cung điện vô cùng to lớn tại thời khắc này rơi vào trong mắt các đệ tử nội môn Cửu Phong.

Keng keng keng

Trên không trung, từng tiếng chuông dồn dập vang vọng.

Ầm

Một mảng mây mù lớn bỗng nhiên tan hết, từ trong quần thể cung điện liên miên không dứt kia, một quảng trường rộng lớn vô cùng quý dị, bằng đá đen tạo thành đột nhiên hạ xuống. Như trời sập, bỗng nhiên tối tăm, không thấy một tia sáng nào.

Thình thịch thình thịch, thình thịch thình thịch...

Tiếng trống kịch liệt tiêu sát đột nhiên vang lên, ở bốn góc quảng trường kia, lại mỗi cái đặt một trăm cái trống lớn. Những cái trống lớn, mỗi cái toàn thân đỏ như máu, chất liệu mặt trống quý dị, tựa như da người tạo thành. Trước mỗi một mặt trống lớn, đều đứng một lực sĩ tinh tráng thượng thân, cầm trong tay một cái cốt chùy trắng bệch, hung hăng đập đập đập trống trước mặt.

Khí trời vốn trong xanh âm áp, nhưng dưới từng tiếng trống tiêu sát băng lãnh kia, lại để cho người ta trống rỗng xuất thân ở chiến trường máu tanh, quan sát cảnh tượng thê thảm như luyện ngục nhân gian kia.

Hơn một ngàn vị đệ tử nội môn Cửu Phong, giờ phút này mỗi một người đều cảm giác được trong lòng mình bốc lên sát ý,

không cách nào áp chế sát ý.

Quảng trường xương đen cũng là một kiện huyền khí, do tổ sư đời thứ hai của Vạn Thi Tông hao phí rất nhiều tài liệu trân quý, dùng lực luyện ra.

Tam tông đại bí một ngàn năm, mười vị Nguyên Anh lão tổ của tông môn đều sẽ tham gia, tự mình không chế Hắc Cốt quảng trường, tiến về khu vực thi đấu. Nội môn Cửu Phong, mặc kệ đệ tử nào, cũng không quản tu vi ra sao. Muốn tham gia thi đấu kia, hoặc là đi hiện trường quan sát, đều chỉ có một điều kiện, đó là dựa vào thực lực của mình, leo lên Hắc Cốt quảng trường này.

Chẳng biết từ lúc nào, bên cạnh Ngô Khí có thêm hai người, một người trung niên lạnh như băng cùng một lão giả mũi ưng. Đúng là hai người Hứa Phong và Tôn Càn, bọn họ và Ngô Khí giống nhau, tiềm tu trên đệ nhất phong hơn mười năm.

Mười năm không gặp, lúc này hiện thân ra, Ngô Khí nhìn sang hai người. Trong mười năm này tu vi của hai người lại có biến hóa, trước đó chỉ là Kết Đan sơ kỳ, nhưng bây giờ vậy mà đã là Kết Đan trung kỳ đỉnh phong.

Tuy là vậy, trên mặt Ngô Khí lại không có vẻ gì bất ngờ, tựa hồ đã sớm đoán được. Nhìn hai người một chút, Ngô Khí cười nhạt một tiếng, chợt há miệng nói một câu.

Đã như vậy, chúng ta cũng lên đi. Vạn Thi Tông mặc dù lớn, lại như cũ chỉ là một góc mà thôi, lần này vừa vặn kiến thức một chút thực lực hai đại tông môn đệ tử khác của Đoạn Hồn sơn mạch.

Trong lúc Ngô Khí nói chuyện, một câu hỏi hợt từ quảng trường hắc cốt kia nhẹ nhàng rơi xuống, lập tức khiến cho Cửu Phong nội môn sôi trào.

Trong vòng nửa canh giờ, người leo lên quảng trường Hắc Cốt, có tư cách tiến về địa điểm thi đấu ngàn năm quan sát. Người tiến vào trung tâm quảng trường trăm trượng mới có tư cách tham gia thi đấu.

Một câu không đầu không đuôi không đuôi đơn giản viết xuống, lại làm cho hơn một ngàn đệ tử trên chín ngọn núi phía

dưới hoàn toàn sôi trào lên.

Vèo

Vèo

Vèo

Từng đạo quang mang từ chín ngọn núi bắn ra, rậm rạp chẳng chịt, lập tức che kín toàn bộ bầu trời, xanh thẳm. Trong những quang mang kia, đều là đệ tử Cửu Phong, từ Trúc Cơ sơ kỳ đến Kết Đan hậu kỳ., Thậm chí là Kết Đan đỉnh phong, nhao nhao hóa thành độn quang, lòng nóng như lửa đốt hướng phía trên Hắc Cốt quảng trường cực lớn kia mà đi. Thi đấu sắp bắt đầu, sau khi viết xong cái này, chính là hành trình đại lục rộng lớn, không còn cực hạn trong môn phái nữa. Cần các loại long bộ, có hứng thú thư hữu, có thể đi đến khu bình luận sách nhận lấy.

Mỗi một lần thi đấu nghìn năm, đối với chúng ta mà nói, đều là đại cơ duyên. Chỉ cần đạt được thành tích vì tông môn, liền có thể có được lượng lớn điểm cống hiến ban thưởng. Không thể bỏ qua, ta nhất định phải đi lên Hắc Cốt quảng trường, nhất định phải.

Đều rút ngay cho lão tử, lão tử muốn đi lên.

Khục hặc, ta đi lên rồi.

Phế vật xấu hổ vô cùng, bất quá chỉ là leo lên quảng trường mà thôi, chỉ có tiến vào trung tâm chỗ đó mới có tư cách tham gia ngàn năm đại bỉ.

Từng ý niệm từ trong những độn quang lộn xộn kia phát ra, đều là đệ tử trên Cửu Phong, mặc kệ là cảnh giới Trúc Cơ hay Kết Đan tông sư. Lúc này đều là biểu cảm, một ý niệm trong đầu, chính là leo lên quảng trường xương đen kia.

Đối với tu sĩ Vạn Thi Tông mà nói, không nhất định phải gặp kỳ ngộ ở những nơi bí ẩn kia mới có thể gọi là cơ duyên, gặp gỡ Đoạn Hồn Tam Tông đại bỉ ngàn năm một lần cũng là đại cơ duyên.

Bởi vì chỉ cần dựa theo môn quy kéo dài vạn năm, đệ tử tham gia thi đấu, chỉ cần chiến thắng đối thủ của mình, vì tông môn đạt được thành tích, liền có thể được ban thưởng một lượng lớn. Cho dù vẹn vẹn chiến thắng, cũng có thể được ban thưởng điểm cống hiến. Nếu có thể thắng thắn, thậm chí may mắn đạt được thứ tự so sánh trước đó, vậy ban thưởng cũng đủ cho bọn họ điên cuồng.

Về phần mười thứ hạng hoặc ba thứ hạng đầu, căn bản không phải những đệ tử bình thường như bọn họ có thể ngấp nghé. Đó là địa phương của những thiên tài tuyệt thế của ba tông, mỗi một lần thi đấu ngàn năm đều có thể nhìn thấy rất nhiều thiên tài tuyệt thế kinh tài diễm.

Thậm chí hiện tại, trong tam tông, hơn phân nửa Nguyên Anh lão tổ, cũng đã từng tham gia một lần đại bỉ ngàn năm trước.

Một đường chém giết, đại sát tứ phương, thành lập công nghiệp, trở thành bá chủ một phương.

Tựa như thế giới phàm nhân, trong quân đội có binh sĩ dã tâm, một khi có chiến tranh đánh nhau, đều sẽ nhiệt huyết sôi trào, bởi vì mỗi một trận chiến tranh đều mang ý nghĩa một cơ hội kiến công lập nghiệp. Những đệ tử này đều là tu sĩ ma tông, nếu có cơ hội được lợi, được tông môn coi trọng, tự nhiên đều là nóng lòng muốn thử, sẽ không bỏ qua.

Vù vù vù

Trên không trung mấy trăm trọng, ba tiếng thét vang lên, ba thân ảnh bỗng nhiên xuất hiện trên quảng trường vô cùng to lớn.

Thân hình hiển lộ ra, đi ở phía trước, rõ ràng là một thanh niên xấu xí mặt đầy đốm đen. Phía sau hắn, một lão giả mũi ưng cùng một người trung niên thần sắc băng lãnh.

Ba người này vừa lộ diện, lập tức dẫn tới mấy trăm người trên quảng trường chú ý. Nguyên nhân chính là vì tu vi của ba người Ngô Khí không có chút nào che giấu. Tu vi Kết Đan trung kỳ hiển lộ ra, hoàn toàn khác biệt với những đệ tử cảnh giới Trúc Cơ chung quanh.

Muốn leo lên quảng trường hắc cốt này, kỳ thật cũng không quá khó, chỉ cần vượt qua cương phong trên không trung gần ngàn trọng này là có thể vượt qua. Đừng nói là cường giả kết đan tông sư, cho dù là tu sĩ Trúc Cơ, chỉ cần là cảnh giới trung kỳ trở lên, đều có thể nhẹ nhõm đi lên.

Trong nháy mắt, trên toàn bộ quảng trường xương đen đã có hơn một ngàn người đi lên. Bất quá quảng trường Hắc Cốt to lớn vô cùng, hơn một ngàn người này đứng ở nơi nào, lại không lộ vẻ chật chội chút nào.

Tuy nói chỉ cần tu vi Trúc Cơ trung kỳ trở lên đều leo lên quảng trường Hắc Cốt này, thế nhưng muốn đi vào trung tâm quảng trường, cũng không phải ai cũng có thể làm được.

Hơn một ngàn đệ tử ở đây, đều có thể cảm giác được ở chỗ trung tâm, chẳng biết tại sao, hình như có một cỗ uy áp vô cùng nặng nề. Chỉ cần bước vào khu vực đó, sẽ cảm giác như

có một ngọn núi nhỏ đặt trên vai, người có tu vi không đủ, trong khoảnh khắc sẽ bị đè cho thân thể gãy xương.

Đối với những đệ tử Trúc Cơ trung kỳ, thậm chí là Trúc Cơ hậu kỳ, uy áp kia đều là khiêu chiến không nhỏ. Bất quá đối với ba người Kết Đan tông sư như Ngô ruồng mà nói, lại một chút vấn đề cũng không có.

Cảm nhận được khí tức đáng sợ từ trên ba người Ngô Khí truyền ra, các đệ tử chung quanh nhao nhao nhường đường cho ba người. Tông sư Kết Đan trung kỳ, nếu dựa theo nội môn Cửu Phong đến xếp hàng, ba người Ngô Khí chính là đệ tử trên đệ tam phong, địa vị cao, cũng chỉ có mấy chục người có thể so sánh hoặc là vượt qua mà thôi.

Ngô Khí nhìn lướt qua quảng trường hắc cốt to lớn, trong lòng sợ hãi thán phục, đồng thời dưới chân khẽ động, liền đi về phía trung tâm. Tôn Càn cùng Hứa Phong hai người cũng đều đuổi theo.

Mặc dù cách mấy trăm trượng, dưới chân ba người bất quá chỉ mấy tức thời gian mà thôi.

Vừa bước vào khu vực kia, Ngô Khí liền cảm giác được trên vai mình trầm xuống, một cỗ uy áp không biết từ đâu đến đè ép xuống. Bất quá sau một khắc, Ngô Khí chỉ là tâm niệm vừa động, Chân Nguyên hùng hậu vận chuyển một vòng trong cơ thể, cỗ uy áp kia liền biến mất, tựa như căn bản không xuất hiện qua, thân thể Ngô Khí thậm chí ngay cả lay động một chút cũng không có, liền đi vào chỗ trung tâm kia.

Tôn Càn ở phía sau Ngô Khí cũng giống như hai người Hứa Phong, tựa như cái gì cũng không có cảm giác được, mặt không biểu tình đi vào trong đó.

Trong phạm vi trăm trượng ở trung tâm, một đám đệ tử đi vào, phần lớn đều là tu vi cảnh giới Kết Đan Tông Sư. Đều là đệ tử của ngọn núi thứ ba, khí thế trên thân mỗi người đều cực kỳ đáng sợ. Bất quá chẳng biết tại sao, lại không nhìn thấy ba tuyệt thế thiên tài ở ngọn núi thứ nhất.

Ngô Khí đứng ở trung tâm, ánh mắt quét qua bốn phía, lại không nhìn thấy Phương Thiên Tứ, cũng không lộ ra vẻ kỳ

quái, ý nghĩ trong đầu chuyển động vài cái, liền buông xuống suy nghĩ. Sau khi cùng Tôn Càn Phong tùy ý nói một câu, liền không để ý tới nữa, nhắm mắt dưỡng thần.

Lúc này sắc mặt hai người Tôn Càn và Hứa Phong có chút phức tạp, sau khi liếc nhìn Ngô Khí, lại nhìn nhau một chút, đều từ trong mắt đối phương thấy được vẻ kinh ngạc và may mắn.

Rất khó mà tưởng tượng, lúc trước một tên tạp dịch cực kỳ hèn mọn, bất quá mười mấy năm, liền nhảy lên trở thành tu sĩ Kết Đan trung kỳ tông sư. Nếu không phải hai người đều trở mắt nhìn Ngô Khí trưởng thành từng bước một, chỉ sợ bọn họ cũng sẽ không tin tưởng. Cũng chính vì thế, hai người mới biết được sự đáng sợ của thanh niên xấu xí bên cạnh này.

Hơn mười năm tấn thăng tới Kết Đan trung kỳ, loại tốc độ này, mặc dù so sánh với tuyệt thế thiên tài trên đệ nhất phong cũng sẽ không kém cỏi chút nào.

Hai người đều rất rõ ràng, nếu dựa theo xu thế này, chỉ sợ không bao lâu nữa. Hai người sẽ ngửa mặt nhìn lên tồn tại của Ngô Khí, bất quá cũng chính là như vậy, hai người mới may mắn lúc trước mình sáng suốt. Lúc Ngô Khí gặp phải phiền toái, hai người đều ra tay giúp đỡ Ngô Khí, kết thành thiện duyên, ngày sau nếu Ngô Khí trở thành tồn tại khó lường, tất nhiên là không thiếu chỗ tốt của hai người bọn họ.

Hai người Tôn Càn Hứa Phong, trong gần hai ngàn đệ tử nội môn, cũng có danh khí không nhỏ. Trí tuệ của hai người đều cực cao, sao lại không nhìn ra tiềm lực của Ngô Khí, lập tức quyết định chủ ý sau này nhất định phải theo sát Ngô Khí.

Đúng lúc ý niệm trong lòng hai người lóe lên, trên quảng trường Hắc Cốt lại trình diễn từng cảnh tượng thâm thúy.

Để ta vào được, ta muốn đi vào, mở ra cho ta.

Phốc phốc không gì có thể ngăn cản ta, ta nhất định phải tham gia thi đấu.

Để ta vào trong, ta muốn tham gia thi đấu, ta muốn có được điểm công hiến, đổi lấy ma đan đột phá tu vi. Đây là cơ hội cuối cùng của ta, ta không cam lòng a.

Phốc phốc

Phốc phốc

Trong lần luyện chế này.

Trong phạm vi trăm trượng trung tâm quảng trường xương đen, từng đệ tử kêu rên rống giận. Ý đồ tiến vào khu vực đó, nhưng đại bộ phận bọn họ đều là chân trước vừa mới đi vào, chân sau còn chưa động, đã nghe thấy trên người mình truyền đến tiếng gãy xương.

Những người còn lại, có người bước vào mấy bước, sau đó cũng không chịu nổi trọng áp trên người, trong tiếng rống giận dữ bị ép lui ra ngoài. Có một số người thử một lần liền buông tha, nhiều người còn thử mấy lần, sau khi trả giá cũng buông tha.

Nhưng vẫn có một số người, không cam lòng, lần lượt xông vào. Đáng tiếc, thực lực không đủ, cật mạnh cũng chỉ là phí công mà thôi, còn phải trả giá lớn.

Có mấy đệ tử nhìn qua rất là già nua, tu vi lại chỉ có Trúc Cơ trung kỳ, lần lượt muốn tiến vào khu vực trung tâm, nhưng đều bị cự tuyệt bên ngoài, không cam lòng đều xông vào, không ngoại lệ, toàn bộ trọng thương.

Có một ông lão đáng thương nhất, ở khu trung tâm, mỗi lần đi về phía trước một bước, trong miệng liền phun ra lượng lớn huyết dịch. Sau hơn mười bước, lại sinh sinh hôn mê ở trong đó.

Giờ phút này, khu trung tâm đã có gần năm trăm người, toàn bộ quảng trường Hắc Cốt có hơn một ngàn người, những người này nhìn thấy mấy đệ tử già nua đáng thương kia, lại không một ai vươn tay viện trợ, hoặc là đứng tại chỗ im lặng không nói, hoặc là căn bản không nhìn một cái, hơn nữa đệ tử còn cười lạnh nhìn xem.

Trong Ma Tông, ít có tình huống không rõ nào là kẻ đầu óc cứng đầu vươn viện thủ. Trong mắt chúng đệ tử, những đệ tử cường ép xông quan kia, bất quá chỉ là kẻ ngốc, hoặc là kẻ sắp chết đến giờ ra sức đánh cược một lần mà thôi.

Vù vù

Đột ngột, ba đạo khí thể cực kỳ mạnh mẽ xuất hiện trên quảng trường Hắc Cốt. Ba bóng người bỗng nhiên trống rỗng xuất hiện trên không khu trung tâm kia, hai nam một nữ, khí thể kinh thiên, vừa hiển lộ thân hình, lập tức hấp dẫn chú ý của hơn một ngàn đệ tử.

Trời ạ, khí thể thật cường đại.

Kết đan đỉnh phong, tuyệt đối là khí thể Kết đan đỉnh phong mới có, ba vị này chẳng lẽ chính là ba tuyệt thể thiên tài trong lời đồn.

Trong lúc mọi người nhìn thấy ba người đột nhiên xuất hiện kia mà hưng phấn, một thanh âm bình thản không mang bất cứ tình cảm nào bỗng nhiên vang lên trong lòng mọi người.

Nửa canh giờ đã đến, lên đường đi.

Tiếng nói vừa dứt, không chờ mọi người kịp phản ứng, quảng trường xương đen dưới chân bỗng nhiên động. Như cự thú bá chiếm thiên không, vừa động chính là phong vân phun trào, cương phong quyền quyền, tiếng nổ mạnh ầm ầm rung chuyển đất trời. Toàn bộ bầu trời tựa hồ cũng bị khí tức quảng trường khổng lồ này khuấy lên., Những nơi đi qua, hết thảy đều bị mài mòn, bầu trời phạm vi mấy ngàn dặm, vốn là mây trắng khắp nơi, sương mù lượn lờ, lại bị quảng trường xương đen này ở trong thiên không mài ra một mảnh vết tích rõ ràng.

Vết tích này như một cái đai ngọc, kéo dài về phía xa.

canh thứ nhất đến, còn có chút thời gian, hiện tại thử nghiệm xếp thứ hai.

Đoạn Hồn sơn mạch, ngang dọc hơn ba trăm ngàn dặm, nhiều nơi tràn đầy linh khí. Bất quá những linh khí kia, phần lớn cũng không phải loại thiên địa nguyên khí thuần khiết ôn hòa, lấy tu sĩ tông môn ở đây sinh ra, chín thành đều thuộc Ma tông.

Bất quá trong những Ma Tông này, ba tông chủ của Vạn Thi Tông Huyền Mị Tông lại là tuyệt đối bá chủ. Hơn nữa đây là loại bá chủ tuyệt đối, dãy núi Đoạn Hồn hơn ba mươi vạn dặm, ba đại tông môn lại chiếm cứ riêng phần mình mười vạn dặm. Nói cách khác, kỳ thật trên cơ bản dãy núi Đoạn Hồn Sơn Mạch thuộc về ba đại tông môn kia.

Tam tông đại bỉ mỗi ngàn năm một lần, từ vạn năm trước, cũng không chỉ là thịnh hội của tam tông, mà còn là thịnh hội của toàn bộ Đoạn Hồn sơn mạch, các môn phái khác đều được mời đến quan chiến, cũng có một ít tán tu, cũng sẽ mộ danh đến đây.

Kỳ thật lại nói tiếp, những tán tu kia thậm chí còn coi trọng lần thi đấu này hơn so với đệ tử ba tông. Bởi vì phạm là tán tu, đều sẽ phải đối mặt với hoàn cảnh không người chỉ đạo tu luyện, người mù sờ voi, khó tránh khỏi có sai sót. Thế nhưng chuyện tu hành, vốn không được phép sai sót, nhất là một số chỗ mấu chốt, nếu tu luyện sai, ngày sau khó có tiến bộ hay là chuyện tốt, phần lớn đều sẽ không có kết cục tốt.

Ba đại tông môn bá chủ cử hành thi đấu, nhất định có đại lượng đệ tử tinh anh tham gia, nếu có thể quan chiến, đối với những tán tu kia sau này tu luyện nhất định là có lợi ích lớn.

Cho nên mấy tháng trước, khi thi đấu còn chưa bắt đầu, toàn bộ Đoạn Hồn sơn mạch đã trở nên náo nhiệt. Rất nhiều tán tu nhao nhao từ các nơi chui ra, sau đó tiến đến một địa phương. Còn có một số tiểu môn phái ở rất xa, cũng đều bắt đầu chạy đi, miễn cho việc vượt qua đại bỉ.

Trong lúc nhất thời, dãy núi đoạn hồn vô cùng an tĩnh, lại náo nhiệt, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy các loại tu sĩ đi đường.

Tại Đoạn Hồn sơn mạch, ngoại trừ cửu đại hiểm địa, còn có một chỗ có danh khí vô cùng cường đại. Nơi đó nằm ở trung tâm của tam tông Huyền Mị tông Vạn Thi tông.

Nơi đó là một chiến trường, rộng lớn bao la, bất kể là ai, một khi bước vào trong sẽ bị dẫn xuất ra chiến ý vô tận trong lòng, không phát tiết ra ngoài thì quyết không bỏ qua. Chiến trường Thiên Ma chính là tên của chiến trường này.

Chiến trường Thiên Ma chính là hung địa hiểm địa mà một phương thiên địa này của Đoạn Hồn sơn mạch tự nhiên sinh ra, mà là trước vạn năm, nơi tam tông tổ sư liên thủ dùng đại thần thông tạo ra.

Chiến trường này bình thường đều bị phong cấm, ai cũng không thể tiến vào trong đó. Vạn năm qua, chiến trường này chỉ mới mở ra mười một lần, mười lần là lúc tam tông cử hành đại bỉ ngàn năm mới mở ra. Còn có một lần, là một sự kiện liên quan đến sinh tử tồn vong của tam tông mới mở ra, nếu không có tam tông chủ đồng thời đồng ý, chiến trường này, ai cũng không thể vào được.

Bất quá bây giờ, chiến trường to lớn danh tiếng này lại muốn mở ra một lần nữa. Lần thứ mười hai mở ra, ba tông lại một lần cử hành đại bỉ ngàn năm.

Chính là lúc này, nơi trung tâm nhất của Đoạn Hồn sơn mạch, có một nơi cực kỳ rộng lớn. Giống như một mảnh bình nguyên, nhưng không có một ngọn cỏ, một loại khí tức hoang vu tràn ngập bên trong. Ba phương hướng, mỗi cái dựng thẳng ba pho tượng vô cùng to lớn, mỗi pho tượng đều cao tới mấy trăm trượng, hùng vĩ không gì sánh được.

Pho tượng to lớn như vậy cũng không biết là kiệt tác của ai, to lớn như núi, lại sinh động như thật, mỗi một mảnh góc áo, động tác biểu cảm, đều sinh động không gì sánh được, cùng người sống không khác chút nào.

Người ba bức tượng này, là hai nam một nữ. Một đại hán, quý khí âm trầm, sau lưng dựng thẳng một cổ quan tài to lớn đen

như mực. Một người khác, thật giống như một tú tài gầy gò, eo giắt túi vải, các loại dị trùng bay múa quanh người. Người cuối cùng, lại là một nữ tử thiên kiều bá mị, cho dù hóa thân thành pho tượng, cũng không thể ngăn cản khí tức vũ mị của nữ tử này phát ra, chỉ liếc mắt một cái sẽ chìm đắm trong đó, không thể tự kiềm chế.

Giờ phút này, ở chỗ này, đã có rất nhiều tu sĩ chờ đợi, nhưng đều không tiến vào chiến trường. Mà là mỗi người chiếm cứ một ít địa phương, chờ đợi cái gì.

Toàn bộ tán tu Đoạn Hồn sơn mạch, cơ hồ đều đã đến, còn có một số môn phái khác, cũng đều phái đại biểu đến đây. Nói là đại biểu, kỳ thật chính là trưởng lão các môn phái kia. Tam đại bá chủ tông môn mời, những tiểu môn phái này nếu phái một ít tông tộc đến đây, đó chính là không cho tam tông mặt mũi, loại hành vi này đơn giản cùng tìm chết không khác gì, sẽ không có ai ngu xuẩn làm ra loại chuyện này.

Những người này cộng lại, chừng mấy ngàn người, cách một vạn người cũng không xa. Nhiều người như vậy, phân tán chung quanh chiến trường. Nhưng không có một ai dám đứng ở dưới ba pho tượng, mặc dù là một ít tán tu có tu vi cường đại đến cảnh giới Nguyên Anh, cũng không có một ai dám đứng dưới ba pho tượng nào.

Đoạn Hồn sơn mạch, mặc kệ ai cũng biết, ba pho tượng kia chính là tổ sư Kiến Tông của ba tông. Đoạn Hồn sơn mạch là cường giả cường đại nhất từ trước tới nay, mỗi lần mở ra chiến trường Thiên Ma, sau khi nhân mã ba tông đến đây, nơi đó chính là dưới ba pho tượng kia.

Ầm

Đột nhiên, trên bầu trời xa xa, từng tiếng nổ mạnh như sấm sét từ xa truyền tới, ầm ầm lan tràn tới.

Các người nhìn xem, đến rồi.

Trời ạ, là Cự Ma Phong, mười mấy con Cự Ma Phong, thật là đáng sợ.

Xung quanh chiến trường, từng tu sĩ trợn mắt há hốc mồm nhìn bầu trời phía xa, ngay cả một ít cường giả cấp bậc

Nguyên Anh lão tổ, giờ phút này cũng đều lộ ra biểu tình cực kỳ kinh hãi.

Chỉ thấy trên bầu trời xa xa, mười mấy bóng đen to lớn lấy tốc độ khủng bố bay tới, đảo mắt liền trong mắt mọi người hiện lộ ra hình dáng. Lại là mười mấy con Ma Phong to lớn như ngọn núi, mỗi một con Cự Phong đều cao trăm trượng, nói là một ngọn núi cũng không quá.

Tướng mạo dữ tợn, cả người mọc đầy lông đen gai ngược, một cái miệng khủng bố như cây mâu lớn duỗi ra, quả thực là muốn dọa nát tim gan người khác.

Cự Ma Phong, yêu thú lục giai trung giai, thân thể khổng lồ như núi, không phải tu vi Nguyên Anh trở lên không thể địch nổi.

Những cự thú khủng bố này kích thích cánh xấu xí, mỗi một cái tát đều sẽ dẫn phát bầu trời chấn động, truyền đến từng tiếng nổ mạnh như sấm rền.

Cự Ma Phong hiện lên, xem ra là người Bách Độc Tông đến.

Trong đám người, một lão giả râu tóc bạc trắng bỗng nhiên mở miệng, nghe thấy hắn nói, những người còn lại nhao nhao nhìn lên lưng mười mấy con Cự Ma Phong. Quả nhiên nhìn thấy phía trên có không ít điểm đen, hiển nhiên là có không ít người.

Đang lúc mọi người muốn cảm thán vài câu, đột nhiên một phương hướng khác lại vang lên từng tiếng kinh hô.

Một phương hướng khác trên bầu trời rộng lớn, chẳng biết từ lúc nào, nơi đó đã hoàn toàn biến thành màu phấn hồng. Như mộng như ảo, cực kỳ mông lung, phảng phất phủ lên một tầng phấn hồng sa. Sương mù phấn hồng tràn ngập giữa, từng tiếng tiên âm khiến người ta say mê truyền tới., Trong những sương mù kia, bỗng nhiên xuất hiện từng nữ tử yêu kiều uyển chuyển, quần áo bại lộ nhảy lên các loại điệu múa kỳ dị, mặc dù cách xa, nhưng chỉ cần ánh mắt nhìn qua, nhao nhao chìm đắm trong đó.

Nữ tu còn đỡ, chỉ là sắc mặt ửng hồng, đáy lòng sinh ra chút ý nghĩ xấu. Nếu những nam tu sĩ có tu vi không đủ tâm cảnh

nhìn qua, hầu như ngay lập tức chìm vào trong đó. Lâm vào trong những ảo cảnh mộng lung, tâm thần không thể tự kèm chế, vẻ mặt si ngốc, thân thể lập tức tiết ra như trút nước, tu vi bắt đầu vô thanh vô tức rút lui.

Không tốt, là người Huyền Mị tông, các người những tên ngu xuẩn này, còn không tỉnh lại cho bản tọa.

Một hán tử cường tráng Kết Đan đỉnh phong bỗng nhiên nổi giận, quát với mấy nam đệ tử bên cạnh mình. Đáng tiếc, mấy nam đệ tử tu vi khó khăn lắm mới tiến vào Trúc Cơ sơ kỳ kia, tựa hồ đã hoàn toàn đắm chìm trong huyền cảnh, mắt nhắm tai ngơ với tiếng gầm của trưởng bối sư môn mình.

Không chỉ có mấy nam đệ tử không may kia, chỉ cần tu vi không tới cảnh giới Kết Đan tông sư, sau khi nhìn thấy vùng bầu trời đã biến thành phần hồng kia, nhao nhao chìm vào trong huyền cảnh, không thể tự kèm chế.

Đang lúc những trưởng bối sư môn kia nhao nhao giận dữ, lại không biết làm sao, bỗng nhiên phương hướng cuối cùng, động tĩnh lớn hơn trước kia truyền đến.

Cửu Thiên chấn động, cái kia phương hướng, một cái bóng đen to lớn vô cùng khủng bố bay tới. Những nơi đi qua, đánh tan tất cả, mài phẳng tất cả, cương phong cuốn qua, thỉnh thoảng còn bắn ra lôi hỏa to lớn.

Ầm ầm ầm, ầm ầm.

Phảng phất như tận thế tiến đến, toàn bộ thiên địa đều đang chấn động, từ phía bóng đen to lớn kia, chín đạo khí thể cường hoành vô cùng ngưng tụ cùng một chỗ, phóng lên tận trời.

Trong nháy mắt chín đạo khí thể xuất hiện, hai hướng khác, đồng thời, đều có tám đạo khí thể ngưng tụ cùng một chỗ, giống như phóng lên trời, tựa như xa xa hô ứng nhau.

Đệ tử Vạn Thi Tông, bá tử tổ sư.

Đệ tử Huyền Mị tông, bá tử tổ sư.

Đệ tử Bách Độc Tông, bá tử tổ sư.

Ba loại thanh âm to lớn vô cùng đồng thời vang vọng, chấn động hư không, tựa như vang vọng khắp cả tòa Đoạn Hồn sơn mạch. Người nghe vậy không ai không kinh hãi, không ai không sợ hãi.

Tiểu lâu cố gắng, đi ra ngoài. Cảm ơn sự tiến cử của các vị.

139

Ầm ầm ầm

Ba đạo khí thể trùng thiên oanh tạc hiển lộ ra, càn quét hư không, đám tán tu cùng tiểu môn tiểu phái phía dưới, mỗi người đều bị kinh hãi thân hình rung mạnh.

Nhất là khi ba phương đồng thời lên tiếng, bá tử tử sư, hội tụ cùng một chỗ, ẩn chứa vô số cỗ khí tức mạnh mẽ. Âm thanh kia truyền ra quá xa, người nghe đều sợ hãi, không dám tin nhìn vào khu vực trung tâm của Đoạn Hồn sơn mạch.

Mà giờ khắc này, gần vạn người bên ngoài biên giới chiến trường Thiên Ma đều cung kính nhìn thế lực ba bên trên không trung.

Một quảng trường màu đen vô cùng to lớn, phía dưới màn sáng bao phủ, mơ hồ có thể thấy được bên trong đứng đầy từng bóng người mơ hồ. Mỗi bóng người đều hiển lộ ra khí tức mạnh mẽ tự tin, nhất là mấy trăm người đứng ở trung tâm quảng trường kia, toàn thân đều tản mát ra chiến ý cùng ý chí cường đại.

Hắc Cốt quảng trường, là Vạn Thi Tông.

Trong đám người, một lão giả râu tóc bạc trắng nhìn quảng trường khổng lồ trên đỉnh đầu, bỗng nhiên mở miệng nói.

Ha ha, đạo hữu Huyền Mị tông Bách Độc tông, mấy trăm năm không gặp, lại là phong thái như trước a.

Trên quảng trường xương đen, một hư ảnh hình người cao ngất trong đám mây bỗng nhiên xuất hiện, hư không ba động, truyền ra một thanh âm hào hùng.

Hư ảnh này vừa dứt lời, lập tức hai bên khác cũng hiển lộ ra hai hư ảnh to lớn.

Huống hồ đạo hữu khách khí, mấy trăm năm thời gian, chúng ta bất quá chỉ là hư độ mà thôi, nào so được với Huống đạo hữu, tu vi lại có tinh tiến, thật sự là đáng mừng a.

Đồ đạo hữu nói, trong ba người chúng ta, đương lấy Huống đạo hữu vi tôn.

Hai thanh âm khác vang lên, mặc dù khách khí, nhưng giọng nói kia lại là ai cũng nghe ra được một ít ý vị khác. Nhưng ở đây lại không ai dám nói gì nhiều, bởi vì ba đạo hư ảnh kia, cũng đủ để cho người ở đây vô cùng cung kính, không dám nhiều lời một câu. Người hơi có chút kiến thức, đều có thể đoán được, ba hư ảnh kia, chính là ba vị bá chủ của Đoạn Hồn sơn mạch, ba tông chủ.

Ba người chúng ta cũng không cần nhiều lời, chớ để đệ tử ba tông cùng các vị khách nhân gấp gáp, mở ra chiến trường Thiên Ma đi.

Thanh âm phóng khoáng kia bỗng nhiên không muốn nhiều lời nữa, trực tiếp mở miệng một câu, liền đề nghị động thủ mở ra Thiên Ma chiến trường.

Được rồi.

Được rồi.

Hai người khác lập tức trả lời một câu, lập tức tất cả mọi người nghe thấy đều hưng phấn hẳn lên.

Trong đó càng lấy đệ tử ba tông làm nồng đậm, nghĩ đến không bao lâu nữa Tam tông đại bỉ sẽ bắt đầu, lên sân đánh bại đối thủ, vì tông môn đạt được thành tích. Cho dù chỉ có một trận, cũng có thể đạt được một khoản điểm công hiến không ít. Nếu may mắn thắng nhiều mấy lần, điểm công hiến có thể đạt được sẽ nhiều hơn, chỉ cần hơi có chút tu vi chiến lực, giờ phút này đều vạn phần kích động.

Vạn Thi Tông đệ tử là như vậy, đệ tử Bách Độc Tông cũng vậy, chính là những đệ tử Huyền Mị Tông thiên kiều bá mị trong sương mù phấn hồng kia, trong lòng cũng có những ý nghĩ này trong đầu.

Vèo vèo vèo

Cơ hồ đồng thời, ba đạo lưu quang chói mắt bỗng nhiên xuất hiện, lấy tốc độ khủng bố từ trong ba hư ảnh trên không trung bắn ra. Mọi người chỉ kịp nhìn thấy một chút bóng dáng, đợi

nghe thấy thanh âm vang lên, ba đạo lưu quang kia đã chui vào trong ba pho tượng bên cạnh Thiên Ma chiến trường.

Chiến trường Thiên Ma, mở ra.

Ba âm thanh đồng thời vang lên, ẩn chứa ma uy mệnh mông cuồn cuộn, để hơn một vạn người ở đây đều chỉ có thể trong lòng ngược nhìn, không dám có chút bất kính nào.

Sau khi bọn họ nói xong, ba đạo lưu quang kia chui vào pho tượng, trong nháy mắt. Chiến trường vốn còn hoang vu vô cùng, lập tức xảy ra biến hóa. Động tĩnh to lớn im ắng xuất hiện, ngay tại hiện trường hơn một vạn người trơ mắt, đã xảy ra.

Tê tê. oanh oanh oanh.

Trên chiến trường, vô số âm trầm sương mù bỗng nhiên sôi trào lên, đầu tiên là có tiếng ngựa hí truyền ra. Sau đó liền thấy trong sương mù kia, lao ra vô số đại quân. Những đại quân này hoàn toàn không giống quân đội phàm nhân, mà là từng người đều cười U minh chiến mã, tay cầm cốt đao, cương thi thân thể, khô lâu cầm đầu, toàn thân thi khí ma khí vờn quanh, mỗi một người đều vung vẩy cốt đao, xung phong ra, đáng sợ vô cùng.

Trời ạ, là minh binh, là ma quân.

Nghe đồn dưới Cửu U có Minh binh, lúc viễn cổ từng có U Minh Ma Thần dẫn đầu đại quân chinh chiến Thiên Đình. Không nghĩ tới Thiên Ma chiến trường mở ra lại dẫn dụ Minh Binh Ma quân tới, thật sự là đáng sợ.

Hơn một vạn người đến đây xem cuộc chiến, có tán tu, cũng có một ít người của tiểu môn phái. Trong đó không thiếu tu sĩ có kiến thức rộng rãi, tại thời điểm đại quân Minh binh hiện thân, liền kinh hô kêu lên.

Mọi người giờ phút này đều là thần sắc, đó chính là kinh hãi, trợn mắt há hốc mồm nhìn đại quân U Minh đáng sợ trước mắt. Bất quá lập tức, đám người quan sát liền hỗn loạn lên.

Chạy mau, những minh binh kia sắp lao ra rồi.

Tương truyền Minh binh chính là bất tử chi thân, bất luận là tu vi gì cũng không giết chết được bọn họ. Nếu không chạy, chúng ta sẽ bị hấn giết chết.

Đang lúc những tán tu cùng người môn phái khác đến đây xem chiến hoảng loạn, những người kia sắp xung phong đến trước mắt vô số minh binh bỗng nhiên đều biến mất.

Trong nháy mắt đó, dưới âm phong quỷ vụ, vô số minh binh đồng loạt hóa thành bụi đất, nháy mắt biến mất không thấy. Chỉ để lại một chiến trường trống rỗng, còn có một cỗ hung sát đến vô biên, lại ẩn giấu chiến ý cực sâu. Cỗ khí tức này, tựa hồ dung hợp cùng chiến trường Thiên Ma trước mặt, sinh ký hiệu ở phía trên, căn bản không cách nào tách ra.

Mặc dù còn không có bước vào chiến trường, cũng có thể cảm nhận được cái loại khí tức đáng sợ không thể phai mờ tồn tại bên trong kia.

Loại khí tức này âm hàn hung sát điên cuồng, quả thực là khí tức mà ma đầu Địa Ngục mới có thể có được, nếu người thường tiến vào bên trong, chỉ sợ ngay cả một hơi thở cũng kiên trì không được, muốn biến thành người điên chỉ biết giết chóc.

Không được, không thể đi vào, những đệ tử này của ta chỉ có tu vi Trúc Cơ, tất nhiên không thể qua nửa canh giờ, nếu không cũng phải phát điên.

Không chỉ tu sĩ Trúc Cơ không thể đợi, Kết Đan Tông Sư cũng không đợi được bao lâu, vượt qua nửa ngày cũng muốn nổi điên, biến thành cỗ máy giết chóc. Thật là đáng sợ, Đoạn Hồn sơn mạch này tại sao có thể tồn tại địa phương như vậy. Tam tông thật phải ở chỗ này tiến hành thi đấu lớn sao?

Trong lần luyện chế này.

Bên cạnh chiến trường Thiên Ma, những người xem cuộc chiến kia, cảm nhận được khí tức trong chiến trường, nhao nhao đại kinh thất sắc, không dám bước ra một bước, tiến vào bên trong chiến trường.

Từng ý niệm trong đầu ảm chứa hoảng sợ cùng bất an lấp lóe, một phần lớn mọi người đều sinh ra thoái ý.

Nhưng vào lúc này, ba hư ảnh to lớn kia lại lên tiếng.

Tam tông đại bỉ ngàn năm, hiện tại bắt đầu đệ tử Vạn Thi tông, vào chiến trường.

Đệ tử Huyền Mị tông, vào chiến trường.

Đệ tử Bách Độc Tông đi vào chiến trường.

Tam tông tông chủ đồng thời hạ lệnh, lập tức từ trên hắc cốt quang trường sương mù màu phấn hồng Cự Ma Phong kia, từng đạo lưu quang mãnh liệt bay vụt ra, phảng phất như mưa sao băng, nhất tề hướng trong chiến trường kia lao đi.

Các vị đạo hữu đến đây xem cuộc chiến, không cần tiến vào chiến trường, cùng chúng ta cùng nhau quan chiến là được.

Dường như là thanh âm của tông chủ Vạn Thi tông kia, sau khi vang lên, toàn bộ Thiên Ma chiến trường lập tức lại xảy ra biến hóa lớn.

Oanh oanh oanh!

Trong Thiên Ma chiến trường, bỗng nhiên bay lên từng đạo sương mù, sau đó dần dần trở nên ngưng thực, hóa thành từng tòa lôi đài loang lổ vết máu. treo ở không trung, lập tức toàn bộ chiến trường, trên khí tức hung sát, lại có thêm một loại khí tức tiêu sát thiết huyết, phảng phất như chiến trường trước mắt là chiến trường chính thức, hơn nữa còn là thời viễn cổ, vô số sinh linh chinh chiến sát phạt chiến trường hung sát.

Từng tòa lôi đài kia, mỗi một tòa tạo hình đều không giống nhau, nhưng có một điểm giống nhau, liền đều là vết máu loang lổ. Nhìn qua, mọi người phảng phất thấy trên mỗi một tòa lôi đài đều xuất hiện từng trường chém giết thảm liệt, không ngừng biến hóa, phảng phất như hoàn cảnh, lại như tồn tại chân thực.

Những cảnh tượng này là thật, chỉ sợ là trước kia đệ tử tam tông ở trên đó chém giết, lưu lại cảnh tượng thảm liệt.

Thân hình Ngô Khí treo trên Thiên Ma chiến trường, nhìn từng cảnh tượng biến hóa thảm thiết trước mắt, trong lòng suy nghĩ quay cuồng, từng người suy đoán ra, lại để cho hắn suy đoán ra không ít chuyện.

Đoạn hồn tam đại bá chủ, cũng không biết có sâu xa gì, lại lập xuống trận thi đấu mỗi ngàn năm một lần này. Trận chiến này mặc dù nhìn như thảm liệt, trên thực tế lại là thủ đoạn tìm kiếm cân bằng của tam tông. Nếu là ở địa phương khác, có lẽ ba bá chủ sẽ tranh nhau người chết ta sống, sẽ không bình an vạn năm. Chỉ cách ngàn năm, liền tới một lần thi đấu thảm liệt.

Trong lòng Ngô Khí đang suy đoán về Tam tông uyên nguyên, bên ngoài chiến trường Thiên Ma cũng xảy ra biến hóa.

Không trung, ba hư ảnh to lớn kia bỗng nhiên đồng loạt vung tay lên, nhất thời dưới mặt đất bên ngoài chiến trường. Từng vật màu đen bỗng nhiên phá đất mà lên, nhất tề bay đến không trung, trong nháy mắt liền che kín bầu trời chung quanh chiến trường Thiên Ma.

Các vị, mời ngồi.

Thanh âm tông chủ Vạn Thi Tông rơi xuống, những vật màu đen kia cũng hiện ra hình thể, đúng là từng cái ghế hắc thiết. Từ trong lòng đất đi ra, những ghế ngồi này lại không nhiễm chút bụi bặm, sáng bóng như mới, tản ra quang mang âm u.

Đã xếp xong, ngày mai cùng nghỉ, các vị ngồi chờ tiểu lâu bùng nổ là được.

Chiến trường Thiên Ma là một mảnh đất trống rộng lớn không gì sánh được, cực kỳ hoang vu, không có bất kỳ sinh linh nào tồn tại, thậm chí ngay cả các loại cây cối cũng không tồn tại.

Vù vù vù vù

Trong không gian chiến trường, từng bóng người trống rỗng, đều dùng ánh mắt không thể tin được nhìn mọi thứ trước mắt. Một ít đệ tử tu vi tương đối thấp, lúc nhìn thấy từng tòa thiết huyết lôi đài trước mắt, đều không nhận được chính mình, hít thở nặng nề phát ra.

Các người xem, trên tòa lôi đài kia, đệ tử Vạn Thi Tông, lại có thể khống chế hai đầu sát thi kết đan đỉnh phong. Đại sát tứ phương, không có người nào là địch thủ của hắn.

Ha ha nhìn tòa lôi đài kia, đệ tử trên đó là của Bách Độc Tông ta, thao túng ngàn vạn độc thú, không người nào là đối thủ của hắn.

Vị tiền bối kia là người của Huyền Mị Tông ta, mỗi cái nhẫn mây một nụ cười đều ẩn chứa khí tức mị hoặc tuyệt thế, xem xét liền biết chính là Huyền Mị Quyết tu luyện đến thần thông cao thâm.

Đệ tử tam tông đều nhìn về phía những lôi đài kia, nhìn cảnh tượng từng người chém giết với nhau phía trên, thỉnh thoảng phát ra tiếng thán phục.

Không hổ là tam đại bá chủ của Đoạn Hồn sơn mạch, mỗi một thế hệ đều có tuyệt thế thiên tài xuất hiện, lực áp quần hùng, không ai địch nổi. Nhưng cũng không biết lần thi đấu này, tình cảnh chém giết của ai sẽ bị khắc dấu trên cấm chế. Lưu truyền về sau, ngàn năm sau, lúc tam tông lại mở chiến trường, bị đệ tử hậu bối ngưỡng mộ.

Ngô Khí đứng trong đám người, cùng mọi người nhìn chăm chú từng tòa lôi đài loang lổ vết máu, nhìn vô số cảnh tượng biến hóa phía trên.

Giờ phút này mặc dù không người mở miệng nói chuyện, nhưng ở trong chiến trường hơn một ngàn đệ tử tam tông này, rất nhiều đệ tử có tu vi không tầm thường, tự cho mình là chiến lực cường đại đều đang trong lòng quyết định, lát nữa phải đại sát tứ phương, khắc cảnh tượng của mình lên trên những lôi đài trước mắt, sau ngàn năm đã bị người ta chiêm ngưỡng.

Oanh oanh oanh!

Một trận tiếng trống đột nhiên vang lên, tiếng trống này đầu tiên chỉ có một chút, một hai tiếng vang lên, rất nhỏ. Nhưng theo thời gian trôi qua, tiếng trống kia dần dần bắt đầu bành trướng. Trong tiếng trống, dường như ẩn chứa khí tức vô cùng kỳ dị, làm cho người ta nghe xong tâm chấn động, khí huyết sôi trào, chiến ý vốn đã bốc lên lập tức gặp phải chút hỏa tinh, thổi một cái bốc cháy lên.

Chiến đấu

Ý niệm phân loạn biến mất, thay vào đó là từng đạo chiến ý sôi trào, mỗi người giờ phút này đều không thể áp chế chiến ý trong cơ thể mình. Gần như đồng thời, hơn một ngàn người đều đỏ mắt, ngay cả những nữ đệ tử xinh đẹp của Huyền Mị tông cũng giống như vậy.

Đột ngột dị thường, huyền tượng trên không trung từng tòa lôi đài trôi nổi trên không đều biến mất. Sau đó hơn một ngàn đệ tử tam tông trong chiến trường đồng thời cảm ứng được một cỗ hấp lực cường đại quỷ dị từ trên những lôi đài kia truyền đến.

Ngô Khí trong đám người, đồng dạng cảm nhận được một cỗ hấp lực quỷ dị từ trên lôi đài trên không trung truyền đến, để cho hắn kịp phản ứng. Lực hút kia bỗng nhiên trở nên mạnh mẽ, thân thể bỗng nhiên không tự chủ được liền bay lên, hóa thành một đạo quang mang rơi vào trong lôi đài kia. Cơ hồ đồng thời, ngay lúc bóng người Ngô Khí chui vào bên trong lôi đài, còn có một đạo quang mang cũng đã rơi vào trong đó.

Ba đại bá chủ của Đoạn Hồn sơn mạch, cứ cách mỗi ngàn năm một lần thi đấu, bắt đầu.

Tuy nói đến đột ngột, bất quá sau khi đám người tiến vào chiến trường đầy lòng đều có chuẩn bị, lúc này bị hút vào trên từng tòa lôi đài kia, cũng không có bao nhiêu người hiện ra vẻ bối rối.

Trong một hơi thở, cảnh tượng trước mắt biến hóa, lúc Ngô Khí mở mắt nhìn thấy lại hoàn toàn khác với lúc trước. Một tòa lôi đài đen kịt, rộng lớn không biết là tài liệu gì đúc thành, phía trên lại không có một vết thương, ngoại trừ những vết máu tựa như khắc ở phía trên kia.

Xoạt xoạt xoạt

Hầu như đồng thời lúc Ngô Khí đứng lại, đối diện hần, bỗng nhiên bóng người lóe lên, xuất hiện một thanh niên mặc trường bào quái dị đủ mọi màu sắc, không hề nghi ngờ, người này chính là đối thủ đầu tiên của Ngô Khí.

Hai người đều không nhúc nhích, bởi vì lúc hai người đồng thời nhìn về phía đối phương, bỗng nhiên cả tòa lôi đài chấn động. Sau đó liền có một đạo ý niệm ẩn chứa tin tức chảy vào tâm thần của hai người.

Là tin tức về quy tắc của lần thi đấu này, cỗ ý niệm này cực kỳ cổ xưa, không có một chút cảm tình nào, dường như không phải do con người phát ra, mà là ý niệm tin tức mà tòa lôi đài này sinh ra.

Mấy hơi thở sau, Ngô Khí mới chậm rãi mở hai mắt ra, một tia ngoài ý muốn xuất hiện trên mặt.

Thì ra là như vậy, quy tắc của trận thi đấu này lại đơn giản như vậy. Từng trận thi đấu, người thắng tiến cấp, người bại bị loại. Mỗi trận giao đấu, song phương đều là an bài ngay lập tức. Tuyệt đối công bằng., Cũng tuyệt đối không công bằng. Nếu những đệ tử có tu vi tương tự kia bị phân phối cùng một chỗ, vậy còn tốt, nếu tu vi chênh lệch quá nhiều, như một đệ tử Trúc Cơ hậu kỳ, đối thủ được an bài lại là Kết Đan hậu kỳ, vậy kết quả chiến đấu liền không cần nói gì nữa.

Bất quá như vậy cũng tốt, rất công bằng quy tắc. Ngoại trừ kiểm nghiệm thực lực đệ tử ba tông, trong đó cũng có thành

phần vận khí. Có lẽ một ít đệ tử tu vi thấp, mượn nhờ quy tắc này, có thể bảo mệnh cũng có cơ hội may mắn thắng mấy lần.

Ngô Khí sau khi biết được quy tắc thi đấu lần này, thoáng cái liền nghĩ tới điểm mấu chốt trong đó. Bất quá với tu vi hiện tại của hắn, căn bản không để ý quy tắc gì. Ngay từ đầu, hắn chỉ có một mục đích, chính là tỷ thí với các thiên tài tuyệt thế của tam tông. Nếu đối thủ không phải là loại cấp bậc như Phương Thiên Tứ, hắn căn bản là không để vào mắt.

Nghĩ đến đây, Ngô Khí liền nhìn về phía đối thủ cách mình không xa.

Xem mặt các hạ, hắn là đệ tử của Vạn Thi Tông.

Đứng đối diện Ngô Khí, một thanh niên quái dị mặc trường bào đủ mọi màu sắc, giờ phút này cũng nhìn xem Ngô Khí. Trên mặt ý cười khanh khách, ánh mắt rơi vào trên mặt Ngô Khí, mang theo một tia trêu tức mở miệng nói một câu.

Nếu đối lại là những người khác, vừa nghe lời này, chỉ sợ sẽ nổi giận. Đoạn Hồn sơn mạch ai cũng biết, đệ tử Huyền Mị Tông, bất luận nam nữ, đều là người tuấn mỹ yêu kiều, lời của đệ tử này, chính là người dung mạo xấu xí châm chọc Ngô Khí. Người bình thường dung mạo xấu xí, tất nhiên sẽ kiêng kỵ người khác nhắc tới mặt của hắn, nếu bị giễu cợt lại là giận dữ.

Nhưng đáng tiếc, Ngô Khí nghe hắn nói vậy, mặt không biểu tình nhìn hắn một cái. Sau một khắc, âm thanh băng lãnh liền vang lên bên tai thanh niên này.

Người tự nhận thua, vẫn muốn ta đưa ngươi ra ngoài.

Dường như nghe được lời nói không thể tin được, thanh niên mặc trường bào đủ mọi màu sắc kinh ngạc chỉ vào Ngô Khí, lập tức cười ha hả.

Chỉ bằng cái tên bát quái xấu xí này của ngươi, cũng dám nói những lời ngông cuồng như vậy, cũng dám uy hiếp một tông sư Kết Đan. Quả thực là muốn chết, được, chỉ bằng lời này của ngươi, lát nữa ta sẽ đánh gãy tay chân ngươi, hành hạ ngươi thật tốt, cho ngươi biết một chút kết cục uy hiếp ta.

Trong lúc nói chuyện, thanh niên kia thân hình chấn động, khí thế cường đại hiển lộ ra, đúng là một đệ tử tông sư Kết Đan sơ kỳ, nhìn thanh niên này ăn mặc quái dị, không nghĩ tới là một tên Kết Đan Tông Sư.

Ở Đoạn Hồn sơn mạch, tu sĩ cấp bậc Kết Đan Tông Sư, đến nơi nào cũng là tồn tại không thể bỏ qua. Cho dù là tam đại bá chủ, đối với đệ tử Kết Đan cũng cực kỳ coi trọng, thanh niên này tuổi đã tu luyện đến loại tình trạng này, cũng khó trách sẽ cuồng vọng như thế, không kiêng nể gì cả.

Chỉ tiếc, trong mắt Ngô Khí, thanh niên này tu vi không tệ, trí tuệ lại thấp hơn nhiều. Đối mặt với đối thủ còn không biết sâu cạn, lại dám cuồng vọng như vậy, mở miệng đã nói muốn đoạn nhân thủ tay chân, muốn hung hăng tra tấn.

Thu thập ồn ào.

Ngô Khí không đợi hắn nói xong, trên mặt hiện lên một tia chán ghét, động thủ. Cánh tay hơi động, một đạo huyết hồng quang mang bỗng nhiên xẹt qua hư không, không chờ thanh niên quái dị cuồng vọng kia kịp phản ứng, cả người đã bị huyết hồng quang mang kia quét trúng.

Không có chút sức chống cự nào, thanh niên kia sau khi bị đánh trúng, bay ngược ra ngoài. Thân thể hiện ra một góc độ quỷ dị, toàn thân truyền đến tiếng xương gãy, một đoàn huyết khí nồng đậm thoát ly thân thể hắn, trong nháy mắt chìm vào trong huyết quang kia.

Bốp!

Bên rìa lôi đài, thân thể thanh niên kia rơi xuống, phát ra một tiếng vang trầm. Sắc mặt tái nhợt, thân thể khô quắt, thanh niên này lại nháy mắt liền thay đổi hình dáng. Vừa nhìn liền biết là trạng thái tinh nguyên tổn hao nhiều trọng thương sắp chết, ngay cả máu cũng không phun ra được, bởi vì vừa rồi một chiêu kia, hóa thi đằng đã rút đi hơn phân nửa tinh huyết trong cơ thể thanh niên này, không lập tức chết đi đã tính là thanh niên kia may mắn rồi.

Một chiêu, chỉ là một chiêu, một tông sư Kết Đan sơ kỳ liền thất bại. Một màn này, rơi vào trong mắt gần vạn người ở bên

ngoài xem cuộc chiến, lập tức dẫn tới chú ý. Bất quá trên mặt Ngô Khí lại không có chút tự đắc nào, chỉ lạnh nhạt nhìn thanh niên kia một chút, cánh tay đang muốn cử động, lại vào lúc này.

Vòng thứ nhất, Vạn Thi Tông, Ngô Khí Thắng.

Một thanh âm bỗng nhiên vang lên bên tai Ngô Khí, vừa dứt lời, hắn liền bị một luồng lực đẩy ra khỏi lôi đài.

Đáng tiếc...

Bóng người lóe lên, bên ngoài lôi đài, trên không Thiên Ma chiến trường, thân hình Ngô Khí bỗng nhiên xuất hiện. Trong tay hắn nắm một cây dây leo huyết hồng, trên mặt mang theo vẻ đáng tiếc, quét nhìn một tòa trong số rất nhiều lôi đài kia.

Hắn đang đáng tiếc, vừa rồi còn chưa kịp hạ sát thủ đã bị lực lượng cấm chế của lôi đài đưa ra. Không để lại hậu hoạn, đây luôn luôn là nguyên tắc hành vi của Ngô Khí, không ra tay thì thôi, vừa ra tay đã muốn đoạn tuyệt hậu hoạn, miễn cho ngày sau phiền phức.

Suru suru suru suru

Tiếng vang liên tục, từng bóng người nhao nhao hiện ra chung quanh Ngô Khí, lại là những đệ tử tam tông đã kết thúc trận đấu. Những người này vừa xuất hiện, đều là một động tác, trực tiếp ngồi xếp bằng trên hư không, thừa dịp đợt thi đấu thứ hai còn chưa bắt đầu, tranh thủ thời gian điều tức.

Ngô Khí quét mắt vài lần, cũng không phải phát hiện hai người Tôn Càn và Hứa Phong, lại nhìn thoáng qua không trung, phát hiện còn có rất nhiều động tĩnh bên trong lôi đài rất lớn, hiển nhiên là còn đang tỷ thí.

Cũng không quản cái khác, tùy ý nhìn mấy lần, Ngô Khí cũng ngồi xếp bằng xuống, lại không điều tức, mà nhắm mắt dưỡng thần.

Trên chiến trường Thiên Ma, ngoại trừ những lôi đài loang lổ vết máu kia chiếm cứ, các địa phương khác đều có đệ tử tam tông ngồi xếp bằng, ở trong hư không, ngay trước mặt mọi người liền điều tức.

Thời gian trôi qua từng chút một, trên không chiến trường, người ngồi xếp bằng ở đây càng ngày càng nhiều. Mặc dù không bằng bên ngoài chiến trường, hơn một vạn ghế hắc thiết trải rộng hư không, nhưng nhìn lại, cũng có thể nhìn thấy từng đệ tử ba tông chiếm cứ một khu vực.

Hơn một ngàn đệ tử tam tông, vòng thi đấu thứ nhất cũng đã tiến hành hơn phân nửa, mấy trăm vị đệ tử đều ra khỏi lôi đài, hơn nữa còn không ngừng có đệ tử đi ra.

Bốn trăm người la hét, Tôn sư đệ, Ngu sư muội, xem ra lần thi đấu này, Vạn Thi tông ta lại sắp thăng hạng đầu rồi.

Trong hư không, ba hư ảnh kia cao vút trong mây đang dùng thần niệm nói chuyện với nhau, trong đó có một hư ảnh ánh mắt tựa hồ xuyên thấu tất cả, trực tiếp rơi vào bên trong Thiên Ma chiến trường, những đệ tử kia đã xuất hiện ở vòng một.

Khi nhìn thấy bên trong lấy đệ tử Vạn Thi Tông chiếm đa số, hư ảnh này hiển nhiên rất cao hứng, ý niệm ba động bên trong cũng giống như đang cười to.

Hừ, bất quá chỉ là vòng thứ nhất mà thôi, Lâm sư huynh không cảm thấy cao hứng quá sớm sao, hươu chết vào tay ai, còn chưa biết được.

Hư ảnh cao lớn của Bách Độc Tông lắc lư một chút, một cỗ ý niệm truyền ra, phản bác lại lời nói của tông chủ Vạn Thi kia. Bất quá từ trong giọng nói của hắn, vẫn có thể nghe ra một tia mất hứng.

Hai vị sư huynh không cần tranh chấp, hiện tại chỉ là vòng thứ nhất mà thôi, chân chính quyết định vị trí ba tông chúng ta, chính là mười thứ hạng đầu trong vòng quyết định cuối cùng. Những đệ tử thiên tài chân chính, mới là nơi đáng giá để xem lần tỷ thí này. Tiểu muội ta nghe nói hai vị sư huynh đều bồi dưỡng không chỉ một vị thiên tài tuyệt thế, mỗi một người đều kinh tài diễm, tuổi còn trẻ đã có chiến lực mạnh mẽ, nhưng lại hâm mộ tiểu muội.

Từ xưa anh hùng khở sở mỹ nhân quan, không biết hai vị sư huynh có dạy bảo đệ tử của các ngươi hay không, không nên dẫm lên vết xe đổ của sư tổ bọn họ. Ha ha.

Vị tông chủ Huyền Mị Tông ẩn giấu trên bầu trời phấn hồng kia cũng mở miệng, mấy câu trước còn tốt, mấy câu phía sau hoàn toàn là lấy ngữ khí trêu tức nói ra. Nghe ngữ khí trong miệng nàng, tựa như ba vị này đã từng phát sinh chuyện gì đó.

Khục khục tiếp tục nhìn xuống đi, truyền lệnh, bắt đầu vòng thi đầu thứ hai.

Vèo

Cảnh tượng trước mắt biến hóa, thân hình vừa đứng vững, lại thấy một bóng người giáng lâm, xuất hiện trước mặt Ngô Khí.

Ầm

Đối thủ thứ hai của Ngô Khí, là một đại hán, vừa xuất hiện liền hiển lộ ra khí thế vô cùng cường đại. Trên nửa người trên, bắp thịt trên cùng, trải rộng hình xăm Hạt Độc Trùng, bên hông treo một cái hồ lô màu xanh to lớn vô cùng, khí thế Kết Đan trung kỳ không hề giữ lại phát tiết ra.

Tiểu tử, ngươi là tự mình nhận thua, hay là lão tử tiễn ngươi ra ngoài.

Nghe thấy đại hán kia nói ra lời, Ngô Khí lập tức sững sốt một chút. Đây chẳng phải là hán nói với thanh niên xui xẻo kia sao, sao sau một khắc lại có người dùng đến trên người mình.

Chiến đi, đánh đi.

Ngô Khí căn bản không muốn nói nhiều, cánh tay khẽ động, Hóa Thi Đằng liền nắm trong tay. Căn bản không quản ánh mắt đại hán kia như thế nào, trực tiếp động thủ.

Bốp!

Toàn lực ra tay, Ngô Khí cũng hiển lộ ra khí tức Kết Đan trung kỳ, chân nguyên hùng hậu chú ý đến trong Hóa Thi Đằng. Ánh sáng huyết hồng đầy trời sinh ra, che kín hư không, hóa thành một tấm lưới lớn huyết hồng, bao phủ đại hán kia vào trong.

Vẻ kinh hãi xuất hiện trên mặt đại hán kia, lấy tu vi Kết Đan trung kỳ của hán, cơ hồ trong nháy mắt liền cảm giác được tấm lưới lớn huyết hồng trước mắt này đáng sợ, nhất là trong đó ẩn chứa một cỗ khí tức thôn phệ, làm khí huyết trong cơ thể hán hung hăng sôi trào lên, phảng phất như muốn thoát thể mà đi, bị hút vào trong tấm lưới lớn kia.

Uống xong...

Không kịp né tránh, cũng không thể tránh được, lúc Ngô Khí vừa ra tay, đại hán Kết Đan trung kỳ này đã lâm vào hạ phong, lâm vào khốn cảnh.

Hét lớn một tiếng, sắc mặt bỗng nhiên trở nên cực kỳ đỏ thẫm, phảng phất như muốn nhỏ ra máu, vỗ mạnh một cái vào hồ lô màu xanh bên hông, nắp hồ lô tự động bay lên.

Sau một khắc, tiếng ong ong kỳ dị bỗng nhiên vang lên trên lôi đài, một đám mây đen lớn bắt đầu từ trong hồ lô bay ra, sau đó dần dần ngưng tụ, treo trên đỉnh đầu đại hán kia. Trên lôi đài lập tức trở nên âm ỉ vô cùng, một đám mây đen lớn kia, dĩ nhiên là từng con giáp trùng màu đen lớn chừng ngón cái.

Những giáp trùng màu đen này tựa hồ có kịch độc, lúc vỗ cánh, từng luồng khói đen cũng không ngừng tràn ra, dung hợp cùng chúng, tạo thành một đám mây đen lớn rộn ràng.

Mà mây đen này còn đang không ngừng mở rộng, hồ lô màu xanh kia cũng không biết chứa bao nhiêu thứ, bên trong còn có từng con giáp trùng màu đen toát ra, dung hợp vào trong mây đen kia, vô cùng nhanh chóng khuếch tán ra.

Cơ hồ trong nháy mắt, cả tòa lôi đài, một nửa địa phương liền bị mây đen này bao trùm. Tuy nói lôi đài này rất là to lớn, nhưng giờ phút này, bên tai Ngô Khí ngoại trừ những giáp trùng âm ỉ vỗ cánh ra, những thứ khác đều không nghe thấy gì cả.

Các người nhìn xem, đó là thứ gì vậy,

Bên ngoài chiến trường, có mấy tán tu đang xem cuộc chiến, ngồi ngay ngắn trên ghế hắc thiết, trong lúc vô tình nhìn thấy lôi đài chỗ hai người Ngô Khí. Khi nhìn thấy đại hán Bách Độc Tông phóng xuất ra số lượng lớn giáp trùng màu đen, hình thành mây đen, bao trùm nửa lôi đài, lập tức kinh ngạc lên tiếng, triệu hoán đồng bạn quan sát.

Trời ạ, là Hắc Ma Trùng, độc trùng nhị giai cao giai. Nhiều như vậy, chỉ sợ có mấy ngàn con, đã hình thành trùng vân. Thôn Phệ Thiết, không gì không thúc giục, dù là tu sĩ Kết Đan hậu kỳ cũng phải tránh né.

Hắc ma trùng không phải là độc trùng quần cư, có thể thai nghén tế luyện nhiều hắc ma trùng như vậy, đại hán Bách Độc Tông kia nhất định bỏ không ít công sức. Bây giờ hình thành trùng vân, cũng coi như là đại thành, tu sĩ Kết Đan hậu kỳ đều có thể chống cự chém giết, đối chiến với tiểu tử kia phải thăm rồi.

Đệ tử Kết Đan hậu kỳ, tam tông cũng không có bao nhiêu, lần này tham gia nhiều nhất cũng chỉ có hai mươi ba trận. Hôm nay mới vòng thứ hai thi đấu, đại hán kia khẳng định không xui xẻo như vậy trực tiếp gặp phải. Xem khí thể tiểu tử kia hiển lộ ra, hẳn là tu vi Kết Đan trung kỳ.

Cũng thật đáng tiếc, tiểu tử kia tuy xấu, nhưng tuổi như vậy mà có tu vi Kết Đan trung kỳ, cũng coi là thiên tài. Đáng tiếc, đụng phải đại hán kia, lại có hắc ma trùng vân trên người, thắng thua chỉ sau một khắc.

Bên ngoài Thiên Ma chiến trường, mười mấy tán tu quan chiến đều ngưng tụ lực chú ý đến Ngô Khí và đại hán kia trên lôi đài, sau khi thấy rõ tu vi song phương, lại nhìn thấy đại hán kia phóng xuất ra hắc ma trùng vân, nhao nhao kết luận.

Nhưng mà một khắc sau, trên lôi đài phát sinh biến hóa, lập tức làm cho mười mấy tán tu đang xem cuộc chiến trợn mắt há hốc mồm.

Bốp!

Một tiếng roi đột ngột vang lên, trùng vân rậm rạp trên không trung bỗng nhiên bị xé ra một cái lỗ lớn, hắc ma trùng vân khí thể hung hăng tựa như gặp phải thiên địch, nhao nhao tê tê loạn, muốn thoát ly trùng vân, tự mình đào mệnh.

Bốp!

Lại một tiếng roi vang lên, trùng vân đông nghìn nghịt lại phá vỡ ra một lỗ hồng lớn.

Bốp!

Tiếng roi thứ ba vang lên, trùng vân tiêu tán, trên lôi đài, chợt hạ xuống mưa côn trùng. Mấy ngàn con bọ cánh cứng màu

đen kia, trong nháy mắt mất đi sinh mệnh, mưa như trút nước xuống.

Bốp!

Tiếng roi cực kỳ hoảng sợ lại vang lên, trong mưa cơn trùng, một luồng sáng đỏ máu bỗng xuất hiện. Một loại cảm giác vô lực bay lên, cho dù là đại hán kia tâm trí cực kỳ kiên cường, nhưng giờ phút này, cũng lâm vào trong sợ hãi và sợ hãi.

Trùng vân vất vả tế luyện nhiều năm bị người ta đánh tan, một roi hạ xuống, lập tức sẽ rơi xuống người mình. Không phải hán không muốn né tránh, mà là hán căn bản không tránh được.

Khi bóng roi màu đỏ khế động, không gian trên lôi đài tựa như bị giam cầm, không gian quanh người đại hán kia trở nên sền sệt giống như vũng bùn, không cho phép hán nhúc nhích một chút. Hai mắt trùng trùng, mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tin, hoảng sợ không cam lòng hỗn hợp những cảm xúc này cùng một chỗ, để tâm thần đại hán run rẩy kịch liệt.

Ta nhận thua.

Có chút tuyệt vọng nhắm mắt lại, nhưng trong khoảnh khắc đó, đại hán bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, vội vàng mở miệng, hô ra ba chữ.

Vòng thứ hai, Vạn Thi Tông, Ngô Khí Thắng

Thanh âm lạnh như băng vang lên trong đầu Ngô Khí, ngay sau đó một cỗ lực lượng trách mắng không cách nào kháng cự truyền đến, trực tiếp đưa Ngô Khí ra khỏi lôi đài.

Nhìn thấy thanh niên xấu xí trước mặt biến mất trên lôi đài, đại hán nửa người kia mới thở phào một hơi, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi. Vừa nhắm mắt lại, hắn liền lập tức nhớ tới cỗ sát khí cực kỳ đáng sợ vừa mới đảo qua trên người. Nếu như hắn không có kịp mở miệng nhận thua, hắn rất hoài nghi hiện tại mình đã là một cỗ thi thể.

Mẹ nó, không may gặp phải kẻ biến thái như vậy, lão tử nhận thua.

Sắc mặt đại hán kia khó coi, hung hăng gắt một cái, sau một khắc cũng bị đưa ra khỏi lôi đài.

Vào

Trên không chiến trường, bóng dáng Ngô Khí xuất hiện. Sau khi đứng vững, Ngô Khí lập tức quét nhìn bốn phía. Quả nhiên, lần này người đứng trên không trung đã ít đi rất nhiều, đại đa số mọi người còn đang chém giết lẫn nhau trên những lôi đài kia.

Giờ phút này, người đứng trên không trung, bất quá chỉ có mười mấy người mà thôi, nói cách khác, giống như Ngô Khí giải quyết cuộc chiến trong hơn mười hơi thở, chỉ có mười mấy người này mà thôi.

Phương Thiên Tứ

Ánh mắt hắn đảo một vòng, gần như chỉ trong nháy mắt, Ngô Khí đã hạ xuống người một thanh niên, thân hình cao lớn, khuôn mặt đầy phóng khoáng, hai hàng lông mày nghiêng nghiêng vào tóc mai, khiến cho người ta không khỏi có thiện cảm với lần đầu tiên.

Thanh niên này chính là Phương Thiên Thiên đã từng đại chiến một trận với Ngô Khí ở chỗ sâu trong Minh Hỏa động, tu luyện chiến kỹ thượng cổ, đệ tử tuyệt thế thiên tài trên đệ nhất phong.

Ngay khi ánh mắt Ngô Khí rơi xuống người Phương Thiên Tứ, hắn cũng lập tức sinh ra cảm ứng, đầu lâu xoay chuyển, trong đôi mắt bắn ra thần quang, cũng rơi vào trên người Ngô Khí.

Hai người cũng không nói chuyện, sau khi nhìn nhau một chút, hai ánh mắt liền thay đổi, mỗi người ngồi xếp bằng trên hư không, nhắm mắt dưỡng thần.

Bất quá trong nháy mắt hai người đều cảm ứng được trong lòng đối phương đang sôi trào chiến ý. Lần trước hai người đại chiến, không có kết quả, ước chiến lần này đại bại.

Quy củ thi đấu ba tông ngàn năm đại bại, không đến vòng thi đấu cuối cùng, những thời điểm khác sẽ không để cho đệ tử ba tông gặp đối thủ bản tông. Điều là tự mình quyết chiến, đối thủ của đệ tử Vạn Thi tông sẽ chỉ là Bách Độc tông hoặc Huyền Mị tông, sẽ không gặp đệ tử bản tông mình.

Hai người đều hiểu rõ quy tắc, vì lẽ đó cũng không mở miệng, chỉ tùy ý để chiến ý trong lòng sôi trào, lặng lẽ chờ vòng thi đấu tiếp theo bắt đầu.

Leng keng leng keng.

Không đợi bao lâu, trên không chiến trường, từng bóng người xuất hiện, lại là những lôi đài kia đều phân ra thắng bại, vòng thứ hai thi đấu lập tức kết thúc.

Trong lần luyện chế này.

Vòng thi đấu thứ ba, hiện tại bắt đầu.

Không gian trên chiến trường, từng tòa thiết huyết phát ra từng cỗ hấp lực, những đệ tử tam tông ở trên không trung chung quanh nhao nhao hóa thành ánh sáng chui vào trong những lôi đài kia.

Vòng thi đấu thứ ba, hơn một ngàn đệ tử, chỉ còn lại có mấy trăm người. Hơn phân nửa những đệ tử tam tông còn có thể tiến vào lôi đài kia đều có tu vi Kết Đan tông sư. Những đệ tử

Trúc Cơ kia có thể chống đỡ qua vòng thi đấu thứ nhất không ít, thế nhưng có thể chống đỡ được đến lúc này, ngoại trừ những đệ tử cực kỳ may mắn, còn lại chính là những thiên tài có thủ đoạn ẩn giấu.

Trước mắt lại là cảnh tượng biến hóa, trong nháy mắt, thân hình Ngô Khí liền xuất hiện trên một tòa vết máu loang lổ, tản ra chiến ý thiết huyết.

Vù vù

Trên lôi đài, ánh sáng sáng sáng lên, sau khi tan hết hiển lộ ra một bóng người uyển chuyển. Đối thủ của Ngô Khí vòng này, lại là một nữ tử.

Nữ tử này, dáng người xinh đẹp, môi son mũi ngọc, hiển lộ ra da thịt, càng là lân sương thi tuyết, sóng mắt lưu chuyển, cả người tản mát ra một cỗ khí tức cực kỳ quyến rũ.

Nàng này vừa xuất hiện trên lôi đài, ánh mắt lập tức rơi vào trên người Ngô Khí cách đó không xa. Tựa hồ nhìn thấy khuôn mặt xấu xí của Ngô Khí, một chút chán ghét không dễ phát hiện xuất hiện trên mặt nàng. Bất quá nàng vừa mở miệng, lại truyền đến từng tiếng cười duyên.

Ha ha ha, hóa ra là sư đệ của Vạn Thi tông, tỷ tỷ tỷ tỷ đấu mấy trận mệt rồi, không bằng chúng ta đánh trận này không được. Để tỷ tỷ nghỉ ngơi một chút, được không?

Nàng vừa mở miệng, môi đan khê nhả, dị hương vỗ mặt, khiến người ta nghe được thanh âm mê hoặc mềm mại truyền vào trong tai Ngô Khí.

Nguyên bản còn tràn đầy khí tức thiết huyết, chiến ý lan tràn trên lôi đài, sau khi nữ tử này mở miệng, vậy mà sinh ra khí tức biến hóa. Từng cỗ khí thể phấn hồng lan tràn ra, trong minh minh hình hình như có thanh âm ùn ùn vang lên, trên không lôi đài, lại xuất hiện rất nhiều huyền tượng, vô số nam nữ thân thể dây dưa cùng một chỗ, kịch liệt cắn xé, phát ra thanh âm mê hoặc không thể khống chế nhiệt huyết sôi trào.

Đệ đệ nghĩ cũng mệt rồi, tỷ tỷ liền nhảy lên một điệu cho đệ đệ, đệ đệ đệ nhẹ nhõm một chút.

Nữ tử kia bỗng nhiên khẽ động, thân thể yếu mị vặn vẹo vài cái, tản mát ra khí tức quyến rũ vô cùng. Quần áo trên người vốn đã ít ỏi đáng thương nhẹ nhàng trượt xuống, một cổ dụ hoặc cực kỳ xuất hiện ở trước mặt Ngô Khí.

Chân liên nhẹ nhàng, mê hoặc chuyển động, dường như muốn nhảy múa trên lôi đài này.

Các người mau nhìn, đó là Diệu Diệu sư tử!

Câu dẫn, đoạt hồn vũ, Diệu Diệu sư tử ra tay quá ác, tiểu tử kia thảm rồi.

Mẫu Đơn hoa hạ tử, làm quỷ cũng phong lưu. Tiểu tử kia xấu xí như vậy, trước khi chết còn có thể nhìn thấy Diệu Diệu sư tử một trong mười đại đệ tử Huyền Mị Tông chúng ta nhảy lên đoạt hồn vũ cho hắn, cũng coi như là tổ tiên tích đức.

Nói cũng đúng, ha ha ha...

Bên ngoài chiến trường, trận doanh Huyền Mị Tông, một ít đệ tử ánh mắt rơi vào trên lôi đài nơi Ngô Khí đang đứng. Chính xác mà nói, là đối thủ của Ngô Khí, đang nhảy múa vì Ngô Khí.

Không chỉ là đệ tử Huyền Mị tông, trong rất nhiều tán tu cùng một ít tiểu môn tiểu phái trận doanh, cũng có không ít người chú ý đến lôi đài kia. Trong đó có người nhận ra nữ tử xinh đẹp kia, khi nhìn thấy nàng cởi quần áo muốn nhảy múa, nhao nhao lộ ra vẻ kiêng kị, sau đó lại nhìn Ngô Khí một chút, nhao nhao hiện lên vẻ đồng tình.

Yêu nữ Huyền Mị Tông Dương Diệu tự mình thi triển Đoạt Hồn Vũ, tiểu tử kia thảm rồi, xông vào đến bây giờ không dễ dàng, kết quả lại ngay cả tính mạng cũng không giữ được.

Đang lúc người đang bàn luận bên ngoài đấu trường, hơn một vạn quan chiến nhìn xem trên lôi đài nào giao đấu chém giết, trên một tòa lôi đài trong chiến trường, lại có một trận chiến đấu lập tức muốn kết thúc.

Chương khí phản hồng trần ngập cả tòa lôi đài, một nữ tử đáng người xinh đẹp nhảy múa ở trong đó, như ẩn như hiện, vũ động trên trời, phảng phất như tiên nữ vậy, lại tản mát ra khí

tức mê hoặc, làm cho người ta huyết mạch phun trào, hoàn toàn không thể tự kiềm chế, chỉ liếc mắt một cái liền muốn ngay cả hồn phách đều chìm vào.

Nhưng quý dị chính là, bên kia lôi đài, một thanh niên xấu xí cứ đứng như vậy, mặt không biểu tình nhìn nữ tử trước mắt vũ động, không hề bị lay động chút nào.

Nữ tử ban đầu còn không có phản ứng gì, cho rằng chỉ đựng phải một đối thủ có ý chí kiên định một chút, lại không muốn đợi nàng chuẩn bị nhảy xong, thanh niên kia vẫn không nhúc nhích, mặt không biểu tình nhìn nàng.

Nhảy đã xong.

Đột ngột, Ngô Khí mở miệng, trực tiếp phun ra ba chữ, khiến cho Dương Diệu kinh hãi ngơ ngác ngay tại chỗ.

Nhưng một khắc sau, Dương Diệu như nghĩ tới điều gì, sắc mặt lập tức đỏ lên, lập tức nổi giận.

Vung tay lên, một kiện sa y phấn hồng trống rỗng xuất hiện, bao phủ sự hấp dẫn của mình. Không chỉ là nàng, rất nhiều người xem cuộc chiến cũng nghĩ tới, thanh niên xấu xí kia căn bản không bị đoạt hồn vũ không chế, mà là có chút hứng thú thưởng thức một phen điệu múa diễm lệ.

Chơi đùa, dù Dương Diệu là đệ tử Huyền Diệu của Huyền Mị tông, đối với thân thể của mình bị mọi người nhìn thấy cũng không kiêng kỵ, thế nhưng bị người cho là đồ ngốc đùa nghịch một phen, đây không phải là thứ nàng có thể chịu được, lập tức sẽ lâm vào nổi giận.

Ngươi muốn chết.

Nghiến răng nghiến lợi phun ra mấy chữ, Dương Diệu kia ra tay, lần này lại không nhảy múa nhẹ nhàng như vậy rồi.

Bàn tay duỗi ra, ánh sáng lóe lên, một thanh loan đao hẹp dài xuất hiện trong tay nàng. Thân thể uyển chuyển chột xuất hiện, trên lôi đài tràn ngập sương mù phấn hồng nhao nhao hóa thành từng con bướm màu hồng phấn, nhẹ nhàng bay lượn giữa, bao phủ về phía Ngô vút bỏ.

Đao vừa động, tu vi Kết Đan trung kỳ trên người Dương Diệu cũng bại lộ ra, phối hợp với hồ điệp phấn hồng đầy trời kia, ngược lại có một phen khí thể khác.

Đáng tiếc, Ngô Khí nhìn qua, cô gái này uy hiếp, còn không bằng đại hán Bách Độc Tông ngự sử độc trùng kia.

Bốp!

Cánh tay nhẹ nhàng khẽ động, hào quang huyết hồng xuất hiện, bóng roi biến ảo, hóa thành một con huyết mãng, mở miệng răn, mạnh mẽ nuốt vào. Hồ điệp phấn hồng đầy trời liền bị nó nuốt vào trong miệng, sau đó lại mở rộng miệng máu, tấp về phía Dương Diệu.

Mắt thấy chướng khí của mình bị một roi của thanh niên xấu xí trước mắt đánh tan, trên mặt Dương Diệu hiện ra vẻ kinh ngạc, đang muốn né tránh, lại phát hiện không gian chung quanh trở nên như vũng bùn, giam cầm hành động của nàng.

Nàng cũng lâm vào khốn cảnh giống như đại hán Bách Độc tông lúc trước, không cách nào nhúc nhích, chỉ có thể trơ mắt chờ bóng roi màu máu kinh khủng kia tới gần.

Bất quá Dương Diệu này hiển nhiên rất có lòng tin với thực lực của mình, không có mở miệng nhận thua giống như đại hán kia, mà hừ lạnh một tiếng, bàn tay vỗ lên trên người mình, lập tức mấy đạo quang mang sáng lên, hóa thành mấy tầng cấm chế bảo vệ thân thể của nàng.

Tâm niệm vừa động, chân nguyên trong cơ thể thúc giục, sa y phấn hồng trên người nàng cũng phát ra quang mang kịch liệt, xem xét liền biết là một kiện bảo vật có lực phòng ngự không thấp.

Từng luồng từng luồng chân nguyên màu hồng phấn toát ra, dưới sa y kia, lại tăng thêm một bộ áo giáp chân nguyên hóa thành.

Trong nháy mắt, tăng thêm mấy tầng phòng hộ cho mình, để Dương Diệu kia hơi chút lập tức an tâm, dự định ngạnh kháng cái bóng roi màu máu này, sau đó lại nghĩ biện pháp đối phó Ngô Khí.

Đáng tiếc, nàng không có cơ hội.

Bốp!

Bóng roi như hạn mà tới, quất vào người Dương Diệu, lại không phải nàng tưởng tượng cảnh tượng mấy tầng phòng hộ của mình bị ngăn cản, mà là từ trên bóng roi kia truyền đến một cỗ lực lượng đáng sợ, phá hủy dễ dàng như trở bàn tay, đem mấy tầng phòng hộ của nàng bài trừ sạch sẽ, cuối cùng rơi vào trên người nàng, hầu như trong nháy mắt, nàng liền cảm giác lực lượng trong cơ thể mình biến mất hơn phân nửa.

Bóng roi biến mất, Dương Diệu nhanh chóng bị quất bay, rơi vào một mặt khác của lôi đài.

Tê tê

Ngoài sân, mọi người chú ý trận thi đấu này, bỗng nhiên nhìn thấy dáng vẻ của Dương Diệu lúc này, nhao nhao hít một hơi lãnh khí, chỉ thấy Dương Diệu vốn còn là hoa lệ tuyệt đại, hiện tại nằm trên mặt đất, không ngờ đã biến thành một lão thái bà.

Da thịt Thi Sương trở nên khô quắt, một cái hắc ti khô héo như cỏ, một thân sa y phần hông bị quật nát. Dương Diệu giờ phút này hiển lộ ra, nhưng không có chút mỹ cảm nào, một chút nào cũng không có. Trái lại khiến người xem cuộc chiến buồn nôn, thân thể tuyệt thế của yêu kiều, giờ phút này lại giống như một đồng thịt khô quắt, đáng sợ dọa người.

Bốp!

Sau một khắc, một bóng roi đỏ máu lại hạ xuống, trong ánh mắt không thể tin nổi của tất cả những người xem cuộc chiến, Dương Diệu nàng lập tức hóa thành một đoàn huyết vụ, bị roi ảnh kia hấp thu.

Chết rồi, Diệu Diệu sư tử chết rồi.

Một chiêu, người kia là ai thì sao có thể, một chiêu liền đánh bại Diệu Diệu sư tử Kết Đan trung kỳ.

Người đáng sợ kia quả nhiên là sát tinh, ngay cả yêu nữ Huyền Mị tông cũng không chịu nổi một roi của hắn.

Kết Đan trung kỳ, hắn không có khả năng chỉ có cảnh giới Kết Đan trung kỳ. Người nọ khẳng định là đòn sát thủ Vạn Thi Tông ẩn tàng, dùng để tranh đoạt vị trí thứ nhất. Trước kia không có tiếng tăm gì, ai cũng chưa từng nghe qua, hiện tại hiển lộ ra, khẳng định ai cũng không phải là đối thủ.

Sau khi Dương Diệu thân chết, bên ngoài Thiên Ma chiến trường, người xem kinh hô lên, lại dẫn tới những người khác chú ý. Trong lúc nhất thời, từng thanh âm vang lên, nghị luận ầm ĩ.

Thứ nhất đến, tiểu lâu xin mời mời các vị phiêu đồ cử ủng hộ.

Ra khỏi lôi đài, bầu trời trước mắt lại rộng lớn, cũng không nhìn những người khác, chỉ là vẫn như cũ ngồi xếp bằng ở địa bàn của mình, nhắm mắt dưỡng thần.

Ngô Khí lại không biết, lúc này bên ngoài chiến trường Thiên Ma, có rất nhiều người đang dùng ánh mắt kinh hãi nhìn hắn.

Dương sư tử có tu vi Kết Đan trung kỳ, lại thêm tu luyện Đoạt Hồn Vũ thần thông, lại bị người nọ một roi đánh chết, quả thực không thể tin nổi.

Xem ra là sát tinh kia, hắn đã liên tục đánh bại ba tu sĩ Kết Đan kỳ. Một người Kết Đan sơ kỳ, hai người Kết Đan trung kỳ, đều là một roi liền giải quyết, cũng không biết ai có thể tiếp được roi thứ hai của hắn.

Năm đó trong thi đấu Cửu Phong chém giết mười mấy đệ tử, Ngô Khí, tên sát tinh kia biến thái từ đệ thất phong lên đệ tứ phong.

Mọi người quan chiến, ngoại trừ hơn một vạn tán tu và người của các môn phái khác, còn có đám đệ tử tam tông trưởng lão. Trong đó có một số người vốn đã biết đến Ngô Khí tồn tại, bây giờ ánh mắt đều dán lên trên người hắn.

Hơn một ngàn người thi đấu, trong cùng một thời gian sẽ có mấy trăm trận chiến phát sinh. Mọi người không thể xem mỗi một trận đều là nhìn tràng diện chiến đấu của mấy đệ tử thiên tài kết đan đỉnh phong tuyệt thế kia. Những người còn lại, nhìn lướt qua là thôi.

Hiện tại đã là vòng thứ ba, đồng thời có hơn một trăm trận chiến đang tiến hành, vốn mọi người chỉ nhìn thấy tràng diện chiến đấu giữa những thiên tài tuyệt thế như Phương Thiên, đợi sau khi bọn họ kết thúc trận chiến, mới nhìn về phía người khác.

Bất quá rất nhanh có không ít người chú ý tới Ngô Khí, ba trận thi đấu, đối thủ đều là Kết Đan tông sư, đều bị hắn một roi đánh chết, nhất là hai đối thủ phía sau, đều không có nhân vật

không có tiếng tăm gì. Trong tông môn của mình, đều có danh khí không nhỏ, tu vi Kết Đan trung kỳ cho dù ở Vạn Thi tông, cũng là đại nhân vật cường đại trên đỉnh núi thứ ba.

Nhưng nhân vật như vậy, đôi mắt Ngô Khí, lại đều là kết quả, thất bại, đều không ngăn được một roi của Ngô Khí, Huyền Mị Tông duy nhất trúng roi thứ hai Dương Diệu, rơi vào kết cục thân tử hồn tiêu, ngay cả thi thể cũng không còn.

Ngoại trừ một ít tán tu và tiểu môn tiểu phái đối với Ngô Khí chú ý, còn có một ít trưởng lão chấp sự của tam tông, cũng có người sinh ra hứng thú với Ngô Khí.

Bên ngoài chiến trường, trong một không gian màu hồng phấn, một nữ tử xinh đẹp mặc sa y nhẹ nhàng, toàn thân tán phát hương khí, đang nghe một đệ tử phía dưới bẩm báo. Hai hàng lông mày cực kỳ xinh đẹp dần dần nhíu lại, trong đôi mắt quyến rũ, bỗng nhiên bắn ra một vòng sát khí nhàn nhạt.

Người nói là, Diệu bị người ta giết, còn chỉ có một chiêu.

Nữ tử này cũng không biết thân phận gì, dưới sự giận dữ, đông đảo đệ tử chung quanh nhao nhao sợ hãi, cúi đầu xuống, không dám nhiều lời một câu.

Chính là hấn sao?

Nàng này bỗng nhiên nhìn về phía bên trong chiến trường Thiên Ma, ánh mắt xuyên qua hư không, rơi vào bên trong một thanh niên xấu xí đang ngồi xếp bằng trên không trung.

Đúng vậy, sư tôn, chính người này đã giết Diệu Diệu sư muội, ngay cả thi thể cũng bị hấn luyện hóa không biết bằng cách nào, không còn bảo tồn lại.

Đệ tử quý gối bên dưới ngẩng đầu nhìn thoáng qua người nữ tử kia, sau đó vội vàng trả lời nữ tử kia.

Nghe nói Vạn Thi Tông âm thầm bồi dưỡng mấy hạt giống, muốn trong lần tỷ thí này đánh lên bốn tông và Bách Độc Tông, làm một ít đệ tử thiên tài của hai tông chúng ta bị trọng thương. Để cho ba đệ tử Phương Thiên Tứ kia thắng, muốn đến đây cũng là một trong số đó.

Hừ, truyền lệnh cho các đệ tử trong chiến trường, nếu không tiếc bất cứ giá nào, giết chết hắn. Ai có thể giết hắn, tông môn trọng thưởng.

Nàng kia phân tích một phen, bỗng nhiên mở miệng, sát ý lạnh thấu xương, nương theo lời nói từ trong miệng nàng phun ra, để một đám đệ tử chung quanh đồng thời rung mình một cái, lại vang lên tiếng nói này là nhằm vào thanh niên xấu xí đã giết Dương Diệu nào, nhao nhao cười lạnh.

Cùng lúc đó, ở Bách Độc Tông, đồng dạng phát sinh một màn tương tự.

Hồng Kim, người chắc chắn không nói tu vi của người kia chỉ là Kết Đan trung kỳ, chiến lực sẽ không thua đệ tử Kết Đan đỉnh phong.

Trên một con Cự Ma Phong, một đại hán nửa người đang quỳ ở phía dưới, phía trước hắn, một lão giả khô gầy đang đứng, một câu nói từ trong miệng lão ra, trong giọng nói có nghi hoặc.

Hồi bẩm trưởng lão, đệ tử xác định, đệ tử trước thi đấu với hắn, té ra Hắc ma trùng vân thai ghen hồi lâu, lại bị hắn dễ dàng đánh tan. Vô lực trở về thiên hạ, đệ tử vì bảo mệnh, chỉ có thể mở miệng nhận thua. Đệ tử tự biết có sai, không dám ngụy biện, xin trưởng lão trách phạt.

Đại hán kia nói ra một phen, chính là đệ tử Bách Độc Tông có được Hắc Ma Trùng Vân trước kia cùng Ngô Khí thi đấu, lúc này lại quỳ ở chỗ này, bẩm báo gì đó với lão giả khô gầy kia.

Hừ, chẳng lẽ người nghĩ người có thể thoát khỏi trách phạt, sau khi trở về tông tự mình đi hình đường lĩnh phạt.

Nghe được hai chữ Hình đường, trên mặt đại hán kia lập tức run rẩy mấy lần, vẻ sợ hãi hiện lên trong mắt hắn. Nhưng lời nói ra đối với lão giả khô gầy trước mắt, trong lòng hắn ngay cả một tia phản kháng trong đầu cũng không dám.

xung một tiếng phải, sau đó liền muốn xoay người đi xuống, bất quá lúc này, ông lão kia lại mở miệng.

Chờ chút, người truyền xuống mệnh lệnh của bản tọa, để cho đệ tử còn đang tử thí, phạm là gặp phải người này, không tiếc bất cứ giá nào giết chết. Sau khi chuyện thành công, bản tọa sẽ có trọng thưởng.

Lúc nói lời này, lão giả vốn còn gầy còm, lại mãnh liệt tuôn ra một trận sát khí lạnh thấu xương. Cơ hồ làm cho đại hán Kết Đan trung kỳ quỳ gối trước người hắn kia cũng hít thở không thông, may mắn là sát khí này đến nhanh, đi cũng nhanh.

Đi xuống đi.

Nói một câu nhàn nhạt, đại hán kia lập tức xoay người rời đi. Theo hắn rời đi, một mệnh lệnh cũng truyền đến trong tay các đệ tử trong Thiên Ma chiến trường.

Không chỉ Bách Độc tông, còn có Huyền Mị tông, các đệ tử cũng nhận được một mệnh lệnh, mệnh lệnh này, đều là nhằm vào một người.

Ngô Khí giờ phút này còn ngồi xếp bằng trong hư không, còn không biết hắn đã bị hai đại tông môn bá chủ để mắt tới, hơn nữa còn trọng thưởng, muốn lấy tính mạng của hắn. Bất quá cho dù hắn biết, cũng sẽ không để ý, trong mắt hắn, ngoại trừ những tu sĩ Kết Đan đỉnh phong có được đặc biệt dựa dẫm, những người còn lại, hắn căn bản không để vào trong mắt.

Cái gì, muốn chúng ta không tiếc bất cứ giá nào giết chết, lại lịch người này ra sao lại khiến tông môn coi trọng như vậy.

Không tiếc bất cứ giá nào giết chết người này, còn có trọng thưởng, tốt, ngược lại là tin tốt. Trọng thưởng của trưởng lão, tất nhiên sẽ không kém, nếu có cơ hội gặp được người này, cho dù thi triển một ít thần thông tu vi tinh nguyên tự tổn hại cũng có thể được, chỉ cần có thể giết chết người này, hồi báo nhất định sẽ rất phong phú.

Tên này dám giết Diệu Diệu sư muội, tốt nhất đừng để ta gặp phải, nếu không hừ hừ...

Trên không chiến trường, từng đệ tử ra khỏi lôi đài đều nhận mệnh lệnh từ tông môn truyền xuống, nhao nhao lên suy nghĩ. Nhất là một ít đệ tử bị thương, thậm chí muốn xuất ra một ít

thần thông tự tổn hại tinh nguyên tu vi, giết chết Ngô Khí dễ dàng, đòi lấy trọng thưởng của trưởng lão tông môn.

Lập tức có không ít người không nhìn được ánh mắt của mình, quét nhìn bốn phía, tìm kiếm thân ảnh Ngô Khí. Bất quá bọn họ đều còn lý trí, chỉ âm thầm tìm kiếm Ngô Khí, không giống trống khua chiêng, hiển lộ ra mục đích của mình.

Có mấy người đã phát hiện ra Ngô Khí, nhưng lại không chút biến sắc quay đầu đi. Không thể động thủ, tuy nói ngay trước mắt, nhưng không có ai dám ra tay với Ngô Khí lúc này.

Quy củ thi đấu ngàn năm tuy rằng đơn giản, nhưng có một điều là luật thép, đó là thời điểm không thuộc về lôi đài, không thể ra tay với người khác.

Quy tắc này là do tam tông tổ sư đồng thời đặt ra, không người nào dám vi phạm, cho dù là các lão tổ Nguyên Anh cũng không dám, huống chi những đệ tử bọn họ còn chưa tiến vào cảnh giới Nguyên Anh.

Dù như vậy, những người này cũng không che giấu được sát khí trong ánh mắt mình phát ra, nếu chỉ có một hai đạo là được. Nhưng một lần bắn tới trên trăm đạo ánh mắt tràn ngập sát khí, Ngô Khí cũng không phải đồ ngốc, sao lại không phát hiện được.

Ồ...

Cảm thụ từng đạo sát ý ẩn chứa trên người, Ngô Khí lập tức nhú mày, lộ ra vẻ nghi hoặc.

Bất quá không đợi hắn suy nghĩ lâu, thanh âm quen thuộc vang lên.

Vòng thi đấu thứ tư, hiện tại bắt đầu.

Vừa nói xong, thân ảnh Ngô Khí lập tức bị hút vào một tòa lôi đài gần hắn, gần như đồng thời, trước mặt hắn một bóng người thoáng hiện, đối thủ cũng giáng lâm.

Đến canh thứ hai, tiếp tục viết chữ.

Bách Độc tông, Mao Đạo tông kính xin đạo hữu chỉ giáo.

Hai người gần như đồng thời xuất hiện trên lôi đài, đối thủ của Ngô Khí là một thanh niên mặc quần áo như thư sinh phàm nhân. Sau khi đứng vững, thư sinh này lập tức ôm quyền nói một câu với Ngô Khí, nhìn qua rất có phong độ lễ phép.

Lực lượng tâm thần Ngô Khí cường đại cỡ nào, cảm ứng rất rõ ràng, người kia sau khi đứng vững nhìn thấy đối thủ của mình là mình, trên mặt chợt lóe lên kinh hỉ cùng trong hai mắt lạnh lẽo sát ý, mặc dù hấn che giấu rất tốt, nhưng trong mắt Ngô Khí lại rõ ràng không thể nói rõ.

Lần này tranh chấp cùng đạo hữu, chỉ vì hoàn thành kỳ vọng tông môn, hai người chúng ta luận bàn một chút, điểm đến là dừng, phân ra thắng bại là được. Như thế nào nếu thực lực tại hạ không bằng đạo hữu, tự sẽ không dây dưa với đạo hữu.

Thanh tú của Mao Đạo tông này, lại mặc thư sinh áo bào, nếu không biết người này, chỉ sợ bị một phen biểu diễn này của hấn lừa gạt. Đáng tiếc, Ngô Khí ngay từ đầu đã biết.

Trong lòng suy nghĩ vài cái, khóe miệng Ngô Khí bỗng nhiên cong lên một vòng, há miệng trả lời Mao Đạo tông kia một câu.

Như vậy cũng tốt, tại hạ cũng không muốn tranh đấu quá mức mà thụ thương, dù sao chúng ta muốn tu luyện đến cảnh giới như thế, cũng hao phí rất nhiều năm tháng, nếu thụ thương quá nặng tu vi liền không đẹp.

Nghe thấy Ngô Khí nói vậy, Mao Đạo tông kia lập tức cười gật đầu đồng ý, trong lòng lại cười lạnh liên tục.

Hừ, tiểu tử tại hạ tu vi của ngươi chờ một lát nữa ngay cả mạng cũng không giữ được, còn có lo lắng cho tu vi của mình.

Đã như vậy, kính xin đạo hữu vui lòng chỉ giáo.

Mao Đạo tông cười mở miệng, trong tay chớp động quang mang, một cây quạt xếp toàn thân đen kịt xuất hiện trong lòng

bàn tay hấn. Quạt xếp kia vừa xuất hiện, liền có u quang chớp động, một cỗ khí tức sắc bén phát ra, giống như đây không phải là một cây quạt, mà là một thanh linh khí sắc bén. Từng đạo phong nhận màu đen nhỏ bé không gì sánh được vờn quanh cây quạt kia, khí tức sắc bén tựa như muốn cắt chém hư không, từ trên một cây quạt phát ra, dọa người vô cùng.

Quạt này tên là U Nhận, chính là cực phẩm linh khí, đạo hữu cũng phải cẩn thận.

Mao Đạo tông này cũng không biết có phải là biểu diễn nghiện hay không, ngay cả trước khi ra tay cũng phải nói rõ với Ngô Khí một phen.

Bốp!

Ra tay, Mao Đạo tông kia thấy Ngô Khí mặt không biểu tình, không có ý xuất thủ trước, cười nhạt một tiếng, bàn tay khẽ động, quạt xếp màu đen trong tay hấn liền mở ra.

Cánh tay khẽ động, nắm lấy quạt xếp màu đen kia, Mao Đạo tông hướng phía Ngô Khí nhẹ nhàng phe phẩy. Sau một khắc, một màn đáng sợ xuất hiện.

Oanh xuy xuy xuy xuy

Khắp bầu trời đều đen, từng đạo phong nhận giống như loan đao màu đen từ trong quạt xếp nho nhỏ kia dâng lên, hình thành khí thể cắt chém hư không, cuốn về phía không gian Ngô Khí.

Vào thời khắc này, thanh niên bộ dáng thư sinh kia hiển lộ tu vi của mình, Kết Đan hậu kỳ, đúng là một đại tông sư kết đan hậu kỳ.

Không động thủ thì thôi, vừa động thủ đã là đại sát chiêu.

Lúc trước Mao Đạo tông này vẫn nho nhã lễ độ, bày ra bộ dáng quang minh lỗi lạc, lại không nghĩ một động tĩnh lớn như vậy.

Mọi người ở bên ngoài quan sát cuộc chiến, thấy thế đều thầm mừng một tiếng vô sỉ. Thăng nhải này rõ ràng có tu vi Kết Đan hậu kỳ, lại nắm trong tay cực phẩm linh khí, lại bày ra loại bộ dáng này với một tu sĩ Kết Đan trung kỳ.

Lưỡi gió đen kịt đầy trời, căn bản không có chút khe hở nào, toàn bộ bầu trời đều bị những phong nhận kia bao trùm, không cho Ngô Khí tránh né.

Hắc hắc...

Đằng sau phong nhận đầy trời, Mao Đạo tông kia chợt cười lạnh vài tiếng, thân hình chuyển một cái biến mất vào hư không.

Trong nháy mắt, sau lưng Ngô Khí, không gian ba động, thân ảnh Mao Đạo tông xuất hiện. Giờ phút này trên mặt hắn xuất hiện sát ý không chút che giấu, giống như Ngô Khí căn bản không thể trốn thoát lòng bàn tay của hắn.

Quạt xếp màu đen chậm rãi vươn ra, điểm vào hậu tâm Ngô Khí. Cực phẩm linh khí, nắm trong tay một tu sĩ Kết Đan hậu kỳ, nếu không phòng bị bị hắn điểm lên, chỉ sợ cho dù là tu sĩ Kết Đan đỉnh phong cũng chịu không nổi, không thể bị trọng thương.

Không chỉ là Mao Đạo tông cho rằng mình nắm chắc thắng lợi, cho dù những người xem cuộc chiến cũng đều là ý nghĩ như vậy trong đầu, sắc mặt người Vạn Thi tông có chút khó coi, hai tông còn lại đều lộ ra vẻ cao hứng.

Đáng tiếc, tiểu tử này quá ngốc, vậy mà lại để cho cái tên khốn kiếp đạo tông này ra tay trước.

Dù sao cũng còn quá trẻ, Mao Đạo tông kia thật sự quá âm hiểm, chớ nói tên đệ tử mới này không biết từ nơi nào xuất hiện. Các đệ tử Tam tông còn lại, ăn không ít thiệt thòi với hắn, nghe đồn tại Bách Độc tông, ngay cả đệ tử Kết Đan đỉnh phong cũng sẽ không dễ dàng đi trêu chọc tên kia.

Kết thúc rồi, một ngày mới sẽ vẫn lạc.

Bên ngoài chiến trường Thiên Ma, mọi người nhao nhao nghị luận, có người nhìn thấy Mao Đạo tông xuất hiện sau lưng Ngô Khí, lập tức đưa ra kết luận.

Trên lôi đài, Mao Đạo tông nắm cây quạt xếp màu đen đã sắp điểm tới hậu tâm Ngô Khí.

Tiểu tử, nhớ cho kỹ, là Mao Đạo tông ta giết người. Nếu người có kiếp sau, thì cầu nguyện người đừng có đụng vào ta. Ha ha ha, chết đi cho ta.

Khuôn mặt nguyên hình lộ ra, bộ dáng thư sinh Mao Đạo tông lập tức trở nên dữ tợn, lòng bàn tay chấn động, bên trong quạt xếp màu đen kia lập tức phun ra một đạo phong nhận vô cùng sắc bén, xoẹt xoẹt phá không gian, chui vào hậu tâm Ngô Khí.

Bốp bốp bốp bốp

Cảnh tượng khiến người ta kinh ngạc vô cùng xuất hiện, đôi mắt công kích của Mao Đạo tông vừa đột ngột lại khí thế to lớn, Ngô Khí lại ngây ngốc đứng ở tại chỗ, ngay cả một chút tư thế tránh né cũng không làm ra được. Thậm chí lúc phong nhận đầy trời kia hạ xuống, cặp mắt của hắn vẫn mở to.

Một cái kết đan hậu kỳ tu sĩ công kích đủ để làm cho một cái đầu trọng thương, rơi vào trên người Ngô Khí. Lại xuất hiện kết quả làm cho tất cả mọi người kinh ngạc không hiểu, đầy trời phong nhận đen kịt không có một đạo bỏ sót, đều rơi vào trên thân Ngô Khí.

Nhưng tất cả phong nhận, lại không có một đạo có thể cắt rách một chút da thịt nào của Ngô Khí, u quang nhàn nhạt từ trên người Ngô Khí phát ra. Những phong nhận kia sau khi rơi vào trên người Ngô Khí, như là vô số hạt mưa rơi vào trên tảng đá lớn cứng rắn, ngoại trừ một trận vang loạn, vết thương nào cũng không có tạo thành, đầy trời phong nhận cuối cùng hóa thành vô số điểm sáng tứ tán, biến mất trong hư không.

Ngay cả Mãng đạo tông phía sau lưng Ngô Khí, quạt xếp màu đen điểm ở hậu tâm Ngô Khí, lại chỉ làm cho thân thể Ngô Khí hơi lay động một chút. Phong nhận sắc bén phun ra, đánh lên trên người Ngô Khí, lại gãy thành từng khúc, hóa thành một điểm sáng tiêu tán.

Không tốt.

Mao Đạo tông nhìn thấy cảnh này, lập tức lâm vào trong ngạc nhiên, trong hai mắt đều là không thể tưởng tượng nổi. Đúng lúc này, trong lòng hắn rung mạnh, cảm giác nguy cơ mãnh

liệt tới thân. Không đợi suy nghĩ, thân hình theo bản năng liền lùi nhanh lại.

Tông sư Kết Đan hậu kỳ muốn lui, chỉ cần trong nháy mắt, đã đến hơn mười trượng.

Bốp!

Trong nháy mắt hấn lui ra, một đạo hào quang huyết hồng đã đến, đánh vào chỗ cũ của hấn. Một tiếng giòn vang, trên lôi đài, một vết nứt nhỏ xuất hiện.

Chớ xem thường khe hở nhỏ bé này, phải biết rằng bên trong Thiên Ma chiến trường, mỗi một tòa lôi đài đều là tổ sư ba tông tự tay luyện chế, trải qua vạn năm tuế nguyệt. Qua mỗi ngàn năm, tam tông đại bỉ, sẽ có rất nhiều đệ tử thiên tài mới ở bên trên chém giết. Người có thể lưu lại dấu vết ở bên trên, ai không phải là nhân vật thiên tài kinh tài diễm lệ.

Không thể nào, tại sao lại như vậy, người chỉ có tu vi Kết Đan trung kỳ, làm sao có thể đỡ được u nhận của ta.

Trên gương mặt nho nhã thanh tú của Mao Đạo tông giờ phút này tràn đầy kinh ngạc, trừng mắt nhìn Ngô Khí, hấn còn đang đắm chìm trong màn vừa rồi. Ngô Khí tùy ý để hấn công kích, vậy mà không ngại chút nào ngăn trở chính diện công kích của hấn cùng một lần đánh lén.

Chờ người chết, ta sẽ nói cho người biết.

Ngô Khí lạnh lùng trả lời Mao Đạo tông một câu, cánh tay khẽ động, thân cây hóa thi đằng đở sậm lập tức hóa thành một con huyết mãng, cắn về phía Mao Đạo tông. Trong lúc hóa thi đằng vừa động, Ngô Khí liền phát động lực lượng U Minh chiến thể, phong bế không gian chung quanh Mao Đạo tông.

Người lão đảo muốn giết ta, đồ phế vật nhà người, bất quá tu vi Kết Đan trung kỳ, lại muốn giết ta. Quả thực là nằm mơ.

Mao Đạo tông hoàn toàn vứt đi khuôn mặt nguy trang của mình, trong lúc cười to điên cuồng, lại muốn động thủ chém giết cùng Ngô Khí. Nhưng lập tức, hấn phát hiện mình đã mất đi năng lực hành động.

Cũng giống như mấy người phía trước, Mao Đạo tông trơ mắt nhìn bóng roi màu đỏ máu quất lên người mình.

A.

Một tiếng kêu cực kỳ thê lương thảm thiết vang lên, Hóa Thi Đằng quất lên người Mao Đạo tông, giống như đánh vào chỗ sâu trong hồn phách của hắn, quả thực là đau thấu tim gan. Lập tức hắn phát ra tiếng kêu thảm thiết, đồng thời một đoàn huyết vụ cũng từ trong cơ thể hắn bị rút ra, sau đó bị Hóa Thi Đằng hấp thu.

Bốp!

Lại một roi đánh vào gương mặt thanh tú của Mao Đạo tông, hắn lập tức cảm giác được tinh nguyên của mình lại biến mất một chút.

Bốp!

A, ngươi muốn chết, mau thả ta ra.

Không được đánh, ta nhận....

Bốp a...

Ngô Khí tựa hồ cố ý tra tấn Mao Đạo tông, mỗi khi hắn ta nói ra lời nhận thua, Ngô Khí liền một roi quất qua, mạnh mẽ quất lại lời nói của hắn ta.

Tiểu tử ngươi không nên đắc ý, ngươi giết ta, có người sẽ báo thù cho ta. Ngươi đã thành cái đinh trong mắt Bách Độc Tông và Huyền Mị Tông, gai trong thịt, tiếp theo ngươi mặc kệ gặp ai, đều là người muốn giết ngươi. Dưới trọng thưởng, tất có dũng phu, kẻ tiếp ngươi thi đấu đều là chém giết sinh tử, ha ha, ngươi không sống nổi đâu.

Mao Đạo tông tựa hồ đã biết vận mệnh của mình, sau khi bị Ngô Khí tra tấn một phen, lại không cầu xin được nhận thua, cuồng tiếu nói ra một phen lời khiến Ngô Khí kinh ngạc.

Một cỗ khí tức to lớn đồng thời cũng xuất hiện trong cơ thể Mao Đạo tông, hắn muốn tự bạo, bất quá không phải tự bạo toàn bộ thân thể của mình, mà là tự bạo tứ chi, thi triển một

loại thần thông tự tàn sát, muốn thừa cơ đả thương Ngô Khí, sau đó thoát ly thi đấu, bảo trụ tính mạng của mình.

Đáng tiếc, Ngô Khí đã sớm dự liệu tới tất cả.

Bốp!

Một roi cuối cùng, đánh vào trên người Mao Đạo tông, một roi này khác với lúc trước. Trong nháy mắt roi vào trên người hắn, Mao Đạo tông cảm giác tất cả lực lượng trong cơ thể mình đều bị rút đi, một chút cũng không còn.

Hắn ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng chưa kịp phát ra, liền hóa thành một đoàn huyết vụ, biến mất trong Hóa Thi Đằng.

Tới canh thứ ba, lần thứ ba cảm tạ tấm vé đề cử của các vị đạo hữu, chuyện cập nhật, tiểu lâu đã tận lực.

Chết rồi, Mao Đạo tông chết rồi.

Một tu sĩ Kết Đan hậu kỳ, cứ như vậy chết đi.

Làm sao có thể là đệ tử hạch tâm Bách Độc tông chúng ta, sao lại bị người giết chết dễ dàng như vậy được.

Lại là sát tinh kia, vậy mà lại dùng roi đánh chết một vị Kết Đan đại tông sư của Bách Độc Tông.

Trong lần luyện chế này.

Bên ngoài Thiên Ma chiến trường, hơn một vạn người đang xem cuộc chiến, mấy ngàn người đều tập trung ánh mắt lên trên một tòa lôi đài ở bên trong chiến trường. Trên mặt mỗi người đều là vẻ không thể tin, chăm chú nhìn vào thanh niên xấu xí trên lôi đài, lẳng lặng đứng ở một bên.

Vòng thi đấu thứ tư, Vạn Thi Tông, Ngô Khí Thắng.

Thanh âm quen thuộc vang lên bên tai Ngô Khí, sau đó một cỗ lực đẩy truyền đến, thân hình biến mất trên lôi đài.

Trên không chiến trường, thân hình Ngô Khí đột nhiên xuất hiện, cảm nhận được từng ánh mắt sắc bén mang theo sát ý trên người. Lại nghĩ tới những lời mà trước khi chết ở trên lôi đài, vẻ mặt của Mao Đạo tông kia bỗng nhiên lạnh như băng, nhưng không có làm ra động tác gì khác, mà vẫn như cũ ngồi xếp bằng trên hư không, nhắm hai mắt lại, dưỡng thần.

Chỉ là trong nháy mắt nhắm mắt, một đạo sát ý băng hàn thấu xương hiện lên ở trong đó.

Lâm sư huynh, xem ra quý tông lại xuất hiện một đệ tử thiên tài, thật sự là đáng mừng.

Không trung, một đạo chân động ý niệm bí ẩn từ chỗ sâu trong hư không truyền đến, lời nói là lời hay, bất quá trong giọng nói ẩn chứa một tia không được tự nhiên.

Lâm sư huynh thật sự là giỏi tính toán, che giấu một đệ tử lợi hại như vậy, vào lúc này mới hiển lộ ra, làm cho tiểu muội

cùng Tôn sư huynh thành một trò cười.

Lại một luồng chấn động trong đầu truyền đến, là giọng nói của một cô gái, giọng nói tuy giống như hờn dỗi, nhưng lại khiến người ta nghe thấy cảm giác như tắm gió xuân, đáy lòng buông lỏng, toàn bộ thân hình đều muốn thả lỏng xuống. Chẳng qua đáng tiếc, chỉ có thể nghe được giọng nói của nàng, chỉ có hai người mà thôi, hai người thiên sinh này đều không bị thanh âm này ảnh hưởng.

Ngu sư muội chớ oan uổng vi huynh, bản tông đệ tử kia cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, bất quá người này sát phạt quyết đoán, quả thật có chút thủ đoạn, không tệ không tệ. Ha ha ha ha.

Trên không trung, trong một hư ảnh to lớn, đồng dạng truyền ra ba động ý niệm, ánh mắt từ chỗ sâu trong hư không bắn ra rơi vào trên người Ngô Khí ngồi xếp bằng trên chiến trường, theo đó cực kỳ thỏa mãn cười to lên.

Lâm sư huynh không cảm thấy cao hứng quá sớm sao, kẻ này hiển lộ quá sớm, không phải một gã ám tử đủ tư cách. Hai tông chúng ta đều hạ sát lệnh đối với kẻ này, hẳn phía dưới mỗi một trận giao đấu, đều không khác gì chém giết sinh tử. Có thể sống qua ba vòng liên tính là hãn may mắn.

Một bên hư ảnh khác, một hư ảnh to lớn mở miệng, ngữ khí rất khẳng định, phảng phất trong miệng hắn, Ngô Khí một khắc sau sẽ bị người giết chết.

Tôn sư đệ, người nói là, tiểu tử môn hạ này không sống được ba đợt liền sẽ bị người giết chết.

Hư ảnh to lớn ở trung tâm kia lại mở miệng, bất quá lần này trong giọng nói của hắn lộ ra một cổ âm mưu, hơn nữa không che giấu, cũng không sợ bị người nhìn thấu, trực tiếp hiển lộ ra.

Không sai, tiểu tử này quá kiêu ngạo, không đến mấy lượt sẽ bị người giết, cho dù may mắn sống qua mấy vòng, cũng không thể đoạt được vị trí trước mười thứ hạng đầu.

Được rồi, nếu kẻ này là môn hạ đệ tử của bản tông, bản tông tự nhiên không thể làm hỏng danh tiếng của mình. Tôn sư đệ,

chúng ta đánh cược một phen, bản tông đánh cược kẻ này có thể vượt qua các đệ tử thiên tài hai tông, tiến vào ba thứ hạng đầu.

Hư ảnh to lớn kia vừa mở miệng, lập tức làm cho hai người kia cực kỳ kinh ngạc.

Ha ha. Tốt lắm, nếu Lâm sư huynh người tin tưởng đệ tử môn hạ như vậy, sư đệ ta phụng bồi, ta cược. Đây là tiền đặt cược Thiên Độc Châu của ta, sư huynh nếu muốn cược, thì phải xuất ra tiền đặt cược không kém so với vật này.

Hư ảnh to lớn hư không một bên bỗng nhiên cười to mở miệng, sau đó một đạo khí tức dị dạng truyền đến, hóa thành hai đạo ý niệm ba động truyền đến hai nơi khác trong hư không.

Trong ba động ý niệm, một viên châu bảy màu tán phát ra ánh sáng loá mắt.

Thiên Độc Châu

Sư đệ người ngược lại là cam lòng, vậy mà đặt cược lớn như vậy. Hạt châu này là người tự mình tiến về Vạn Độc cốc, hao phí mấy tháng thời gian mới luyện chế ra, ngày sau nếu có thể tấn thăng đến Vạn Độc Châu, đó chính là một kiện bảo vật uy lực không kém. Bây giờ lấy ra làm tiền đặt cược, không sợ thua vì huynh?

Hừ, sợ thua ta sẽ không lấy ra, sư huynh nếu muốn cược, sư đệ sao có thể không phụng bồi.

Lấy ra viên Thất Thái châu kia tiếng hư ảnh to lớn như chuông lớn, vang vọng hư không chỗ sâu, lại chỉ có hai người nghe thấy được.

Được rồi, nếu sư đệ đã xuất ra Thiên độc châu vất vả luyện chế, bản tông sao có thể hẹp hòi, làm phiền sư muội thay ván cược này làm chứng, đương nhiên, nếu là sư muội cũng muốn đánh cược một phen, sư huynh ta cũng đồng thời tiếp nhận.

Khách khách, tiểu muội cũng không có tài đại khí thô như hai vị sư huynh, vẫn là thôi đi, thay hai vị sư huynh làm chứng là được.

Trầm mặc một chút, từ hư ảnh to lớn trên không trung của Huyền Mị Tông truyền ra tiếng cười, bất quá người này lại không có gia nhập vào cuộc đánh cược này.

Được rồi, làm phiên sư muội. Đây là tiền đặt cược của bản tông, sư đệ sư muội, xem một chút đi.

Ở chính giữa hư ảnh cự đại ba động vài cái, một đạo ý niệm ba động truyền đến, chiếu ra bên trong một đóa cự hoa rách nát. Trên rễ cây đen kịt, treo một đóa hoa to bằng cái thớt, lại giống như bị mục nát, tản mát ra mùi hôi thối cực kỳ.

Thực Ma hoa

Hai tiếng kêu sợ hãi vang lên, hai hư ảnh to lớn kia đồng thời lắc lư một chút.

Bất quá sau một khắc, lại không có động tĩnh gì, chỉ theo ba mệnh lệnh phân phó xuống, bên trong chiến trường Thiên Ma, vòng thi đấu thứ năm, bắt đầu.

Hấp lực quen thuộc đến thân, Ngô Khí đã sớm quen thuộc, cũng không chống cự, thậm chí ngay cả hai mắt cũng không nhắm lại. Trong nháy mắt, trước mắt mơ hồ một cái, sau đó thân hình Ngô Khí liền đứng ở một tòa vết máu loang lổ, tản mát ra chiến ý kịch liệt trên lôi đài.

Vèo

Lại một đạo quang mang hiện lên, một đại hán mặc áo gai xuất hiện ở trước mặt Ngô Khí. Người đàn ông này một tay bung một cái bình ngói lớn, rơi vào trên lôi đài, sau một khắc liền thấy được đối thủ của mình là Ngô Khí, hầu như không che giấu, sợ hãi lẫn vui mừng xuất hiện trên mặt đại hán này.

Thanh âm ba khủng bố vang lên, trên không lôi đài đột nhiên rung động huyết hồng, một bóng roi huyết hồng đột ngột xuất hiện trên đỉnh đầu đại hán kia.

Tiểu tử vô sỉ, lại dám đánh lén.

Người đàn ông kia thấy Ngô Khí không nói một câu nào, trực tiếp động thủ. Lập tức giận, vỗ mạnh vào bình gốm to lớn trong tay, lập tức từ trong bình gốm tuôn ra lượng lớn côn trùng màu vàng đất. Mỗi một con côn trùng đều chỉ lớn chừng

cái móng tay, thân thể dữ tợn, mọc ra một đôi cày lớn đáng sợ, từ bên trong bình gốm tuôn ra, giống như vô cùng vô tận.

Trong nháy mắt, trên lôi đài xuất hiện một cỗ trùng lẫm màu vàng đất đáng sợ, như là thủy triều cuốn tới Ngô Khí.

Vạn trùng phệ thể, đám tiểu nhân, gặm sạch sẽ cho ta.

Người đàn ông nổi giận, sau khi phóng ra trùng triều, trong tay lại chớp động quang mang, một cây cờ dài năm màu sắc sỡ xuất hiện, lá cờ này vừa hiện, trên lôi đài lập tức tràn ngập mùi hôi thối.

Vung vũ trường phiên, từng đạo khí thể ngũ sắc vẩy ra, lấy khí thể kinh khủng đón đỡ bóng roi huyết hồng hạ xuống.

Hừ, tiểu tử, hôm nay ta sẽ dạy cho ngươi hậu quả, quá kiêu ngạo. Sau khi giết ngươi, tông môn còn có trọng thưởng, lại nói tiếp, ta cũng muốn hảo hảo cảm tạ ngươi một phen. Ha ha ha đi chết đi.

Đại hán kia là tu vi Kết Đan trung kỳ, nhưng mỗi thủ đoạn có được đều không phải là tầm thường, trong khi nói chuyện tựa như có thể giết Ngô Khí ngay lập tức.

Bất quá cũng không thể trách đại hán này xem thường Ngô Khí như vậy, dù sao cũng là tu vi Kết Đan trung kỳ. Nhưng hắn biết rõ chỗ dựa của mình, cho dù là tu sĩ Kết Đan hậu kỳ hắn cũng dám đánh một trận. Huống chi lúc này xem ra, chiến lực Ngô Khí cũng chỉ bình thường, nếu không cũng sẽ không động thủ để hắn có thời gian thi triển nhiều thủ đoạn như vậy.

Đáng tiếc, đại hán này hoàn toàn nghĩ sai rồi.

Ầm

Đôi mắt trùng triều phô thiên cái địa vọt tới, Ngô Khí chỉ cười lạnh một chút, hai tay bỗng nhiên vỗ xuống mặt đất. Lập tức thấy một mảng lớn hỏa diễm đen kịt xuất hiện, rơi vào trong trùng triều vọt tới kia.

Tư tư tức chấn động...

Vốn trùng triều còn khí thể hung hãn trong nháy mắt liền lâm vào trong bạo loạn, những sâu bọ màu vàng đất dữ tợn kia, giờ

phút này quả thực giống như gặp phải khắc tinh. liễu mạng hét lên, tránh né những ngọn lửa đen kịt kia, nhưng vô dụng, khu vực kia hoàn toàn bị ngọn lửa đen kịt bao trùm.

Chỉ cần dính phải một chút xíu hỏa diễm, những con trùng kia sẽ lập tức mất đi tính mạng, hóa thành từng khối băng, rơi xuống trên lôi đài.

Trong nháy mắt, trùng triều đầy trời biến mất không thấy gì nữa, đến nhanh, đi càng nhanh.

Bất quá để đại hán kia sợ hãi vẫn còn ở phía sau, bóng roi huyết hồng chậm rãi rơi xuống trên đỉnh đầu, sau khi trùng triều tử vong hầu như không còn, đột nhiên tăng nhanh tốc độ, nháy mắt không thấy.

Bốp!

Nhẹ nhàng một tiếng vang giòn, nhưng đại hán ở đó nghe được, lại không khác gì ma âm đòi mạng.

Lực lượng trong cơ thể biến mất với tốc độ kinh khủng, giống như bị thứ gì đó rút đi, chỉ là mấy hơi thở, vốn chỉ là một đại hán cường tráng quá mức, lại biến thành một lão đầu khô quắt vô cùng.

Không chờ hán kê thảm thiết một tiếng, lại là một tiếng roi vang lên, một đoàn huyết vụ tràn ra, chui vào trong Hóa Thi Đằng, đại hán kia triệt để biến mất ở trên lôi đài.

Giết một tu sĩ Kết Đan trung kỳ thủ đoạn mạnh mẽ, Ngô Khí lại giống như chỉ làm một việc nhỏ không đáng kể gì mà không thèm liếc mắt nhìn một cái, xoay người rời khỏi lôi đài.

Xuy xuy xuy xuy.

Trong kiếm khí đầy trời, một bóng roi đỏ như máu bỗng nhiên vượt qua không gian, trực tiếp quất vào trên người một kiếm tu Kết Đan trung kỳ, một đám sương máu lớn sinh sinh từ trên thân kiếm tu rút ra.

Bốp bốp bốp

Liên tục mấy tiếng roi vang lên, trong tiếng kê thảm thiết, kiếm tu kia cũng hóa thành một đoàn huyết vụ biến mất trong

hóa thi đặng.

Bốp!

Lại là tiếng roi vang quen thuộc, cũng không phải đánh vào tiếng người, mà là một đầu yêu thú tướng mạo dữ tợn. Như trâu như hươu, cả người mùi hôi thối, phun ra độc diễm, hung hãn vô biên.

Thế nhưng bị bóng roi đỏ như máu kia quất vào trên người, lại lập tức gào thét một tiếng, một đoàn huyết vụ nồng đậm nồng đậm từ trong thân thể của nó tràn ra ngoài.

Phốc phốc

Một bên lôi đài, thân ảnh Ngô Khí bỗng nhiên xuất hiện trước người một lão đầu gầy còm, không chút do dự đưa tay bóp lấy cổ lão đầu kia, sau đó kéo thân thể lão giả kia lên. Lão đầu kia bị Ngô Khí giam cầm thân thể, ngay cả nói cũng không được, chỉ là không ngừng dùng ánh mắt cầu xin tha thứ nhìn Ngô Khí, khóe miệng chảy ra từng dòng máu.

Lạch cạch

Cổ tay hần khê động, sau tiếng giòn vang, một cổ thi thể liền xuất hiện trên tay Ngô Khí.

Tê tê

Bên ngoài chiến trường, hơn phân nửa ánh mắt mọi người lúc này đều rơi vào trên người Ngô Khí, kinh hãi không hiểu, một mảnh thanh âm hít vào hơi lạnh vang lên.

Lại một tên nữa, chết rồi.

Trời ạ, đây là lần thứ mấy rồi, quá khủng bố, thật đáng sợ.

Chẳng lẽ người này thật sự là sát tinh, vậy mà một người còn sống cũng không lưu lại, bất luận tu vi cao thấp, tất cả đều giết chết.

Ma đầu, Sát Thần, Vạn Thi tông xuất hiện một kẻ hung ác, không thể trâu chọc hần, ai trâu chọc đều là chết.

Trong lần luyện chế này.

đổi mới đến, một chương này từ Bát Bát viết đến đến bây giờ, tiểu lâu xấu hổ. Hôm nay vé tiền cử vãn cho sức, tiểu lâu rất cảm động, bái tạ các vị.

Người chính là Ngô Khí.

Trên loi đài loang lổ vết máu, một thanh niên mặc bạch y mặt mũi tràn đầy ngạo khí đang lạnh lùng nhìn thanh niên xấu xí trước mặt hắn.

Là người giết Diệu Diệu sư muội, quả thực to gan lớn mật, người là một đệ tử thiên tài vô danh, dám giết đệ tử của Huyền Mị tông ta. Hôm nay người gặp được bản công tử, coi như người không may, hiện tại lập tức quỳ xuống cầu xin bản công tử tha thứ, có lẽ bản công tử còn có thể cho người một cái xác đầy đủ.

Thanh niên áo trắng đứng trước mặt Ngô Khí, vừa mở miệng là ngữ khí kiêu ngạo vô cùng, so với tất cả mọi người Ngô Khí từng gặp còn muốn kiêu ngạo hơn.

Bất quá người này có tư cách kiêu ngạo, hắn tên là Tây Môn Khâm, là một đệ tử thiên tài uy danh Huyền Mị tông rất thịnh. Tu vi Kết Đan hậu kỳ, đạt được dị bảo thượng cổ luyện khí sĩ lưu lại, có kỳ ngộ tại thân, đại tông sư Kết Đan hậu kỳ bình thường căn bản không phải đối thủ của hắn.

Có được chiến lực có thể so với Kết Đan đỉnh phong, cũng khó trách hắn kiêu ngạo như thế.

Nếu ta không phải thì sao?

Ngô Khí dường như cũng không vội động thủ, mà là thần nhiên trả lời Tây Môn Khâm.

Tây Môn Khâm ta, xưa nay chưa từng có người muốn giết. Người đã không muốn quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, vậy ta đánh tới mức người quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, sau đó mới giết người.

Lời kiêu ngạo tùy theo tiếng cười cuồng ngạo truyền ra, sắc mặt Ngô Khí sau khi nghe thấy lập tức trầm xuống. Lúc Tây Môn Khâm nói chuyện còn không quên hiển lộ ý nghĩ trong lòng mình.

Một cỗ ba động ý niệm ngoan độc tra tấn truyền đến, bên trong chiếu rọi ra rất nhiều hình phạt và cảnh tượng thê thảm khủng bố, như thủy triều dũng mãnh lao vào bên trong tâm thần Ngô Khí.

Tâm ma niệm...

Cảm nhận được ý niệm độc địa như thủy triều kia muốn tràn vào tâm thần mình, con người hai mắt Ngô Khí hơi co rụt lại, một vòng kinh ngạc hiện lên.

Hừ.

Hừ lạnh một tiếng, lực lượng tâm thần cường đại như núi trấn áp xuống, những ý niệm độc ác tràn vào trong tâm thần Ngô Khí kia, toàn bộ bị trấn áp, hóa thành hư vô biến mất.

A, vậy mà lại chặn công kích ma niệm của ta, được, người xứng đáng để bản công tử toàn lực ra tay. Sợ hãi đi, lát nữa bản công tử phải tra tấn người một phen.

Tang Hồn Linh, không chế hấn cho ta, hiện lên.

Tây Môn Khâm bỗng vỡ lên thiên linh cái của mình, lập tức thấy ma quang chớp động, trong một mảnh hắc quang, một cái rìu sét to bằng nắm tay, phía trên còn khắc rất nhiều chuông đồng quỷ quái chậm rãi trôi nổi.

Bàn tay nắm linh đang, trên mặt Tây Môn Khâm hiện ra vẻ ngoan độc, sát khí to lớn tràn ra, không che giấu sát ý trong mắt mình chút nào.

Đinh đinh!

Một tiếng chuông có chút ngưng chất vang lên, tựa như mặt hồ bình tĩnh bị ném xuống một viên đá, bình tĩnh bị phá vỡ một chút.

Đinh Linh Linh...

Đột nhiên, tiếng chuông dồn dập vang lên từng tiếng, trong nháy mắt liền bao trùm lôi đài. Vô số ảo ảnh yêu ma quỷ quái bỗng nhiên xuất hiện trên lôi đài, hư không vặn vẹo, sinh ra rất nhiều lực hút quỷ dị.

Những lực hút kia biến hóa khó lường, thỉnh thoảng hóa thành từng lợi trảo hư ảo, chộp vào vị trí của Ngô Khí. Tựa hồ muốn truy bắt thứ gì đó ra, đảo loạn toàn bộ không gian, tuy là vô thanh vô tức, lại muốn bạo loạn hơn bất kỳ lúc nào.

Là Tang Hồn Linh, nghe đồn có thượng cô ma đạo luyện khí sĩ tu luyện tuyệt thể ma công, luyện chế ra một vạn chín ngàn quả Tang Hồn Linh, bày xuống Tang Hồn Diệt Tiên Trận, miễn cưỡng chém giết hơn vạn tiên đạo tu sĩ, hung uy khôn cùng, ma diễm ngập trời.

Thượng cô luyện khí sĩ xác thực hung uy tuyệt thể, Tây Môn Khâm may mắn đạt được một quả tang hồn linh cũng là cơ duyên của hắn, không nghĩ tới ngay từ đầu đã lấy ra.

Đây là đúng, Ngô Khí kia không phải một đệ tử bình thường, ta ẩn ẩn cảm giác hắn đi ra, trên người hắn tựa hồ ẩn chứa lực lượng cực kỳ đáng sợ, chỉ sợ ẩn chứa trong đó.

Bên ngoài Thiên Ma chiến trường, có rất nhiều người đều nhìn chăm chăm vào trận thi đấu này, thậm chí trong đó còn có trưởng lão ba tông cùng một ít cường giả cấp bậc Nguyên Anh lão tổ.

Ngô Khí một đường chém giết đối thủ, bất luận tu vi cao thấp, chỉ cần lộ ra một tia sát ý hoặc tham lam đối với hắn, Ngô Khí sẽ ngoan độc hạ sát thủ. Không chút bận tâm đến hai đại tông môn sau lưng những đệ tử kia, trong suy nghĩ của hắn, lần này vốn là tam tông đại bỉ.

Nếu trưởng lão Huyền Mị Tông và Bách Độc Tông dám hạ sát lệnh đối với hắn, vậy đối thủ mà hắn chém giết cũng là chuyện đương nhiên. Trong thi đấu, cho dù hắn có đâm ra cái sọt lớn hơn, cho dù giết đệ tử thân truyền của tông chủ hai tông, hai tông kia cũng không cách nào trách cứ hắn.

Dưới tâm tư này, Ngô Khí ra tay tất nhiên không chút khách khí, mỗi trận giao đấu đối thủ, cuối cùng chỉ có một kết quả, chính là chết trong tay Ngô Khí.

Đình Linh Linh.

Tiếng chuông đột nhiên trở nên càng thêm dồn dập, giống như mưa to, vang vọng lôi đài. Giờ phút này trên đó tràn ngập từng

luồng lực hút quỹ dị, không đáng ngại, nhưng lại có thể ảnh hưởng đến hồn phách. Nếu đổi lại là một người bình thường ở đây, chỉ sợ lập tức giấu ở bên trong hồn phách sẽ bị những lợi trao vô hình kia cứng rắn bóp nát trên không trung.

Tang Hồn Linh, tên như ý nghĩa, chính là tang hồn. Pháp bảo chuyên để nhắm vào hồn phách, mặc dù không trọn vẹn, không phải hoàn chỉnh một vạn chín ngàn viên, nhưng vẹn vẹn một viên kia, cũng đủ để cho tu sĩ tu vi Nguyên Anh lão tổ trở xuống sút đầu mẻ trán, hơi không cẩn thận sẽ lâm vào tuyệt cảnh, bị mạnh mẽ bóp nát hồn phách.

Tang Hồn Linh là chỗ dựa mạnh nhất của Tây Môn Khâm, di bảo còn sót lại của thượng cổ Luyện Khí Sĩ. Hắn ngự sử pháp bảo này, chính là đối thủ kết đan đỉnh phong, hắn cũng dám đánh một trận, thậm chí có thể chiến thắng. Còn về Kết Đan hậu kỳ trở xuống, hắn căn bản không để vào mắt. Hiện tại ngay từ đầu hắn đã lấy ra Tang Hồn Linh, đã rất coi trọng Ngô Khí rồi.

Ngô Khí, bản công tử chỉ xem ngươi có thể chống đỡ bao lâu, uy lực Tang Hồn Linh không phải là thứ ngươi có thể tưởng tượng.

Tán Hồn trao, hiện ra cho ta.

Tây Môn Khâm tựa hồ cũng rất kiêng kỵ Ngô Khí, nhất là lúc trước hắn cũng quan sát thấy Ngô Khí thi đấu với người khác trên lôi đài. Sợ hắn lấy ra dây leo đỏ sậm quỹ dị kia, lúc trước cũng không phải không có tu sĩ Kết Đan hậu kỳ chết dưới dây leo kia, cho nên ngay từ đầu hắn đã dốc toàn lực, thề phải chém chết Ngô Khí trên lôi đài này.

Cổ tay hung hăng lay động, chân nguyên phòng lên không ngớt, thôi động chuông đồng xanh phong cách cổ xưa trong tay phát ra tiếng chuông dồn dập vô cùng, đảo loạn hư không, lại mạnh mẽ cắn đầu lưỡi, một ngụm tinh huyết phun ra, đều rơi vào trên linh đang trong tay.

Trong phút chốc, Tang Hồn Linh phát ra quang mang kịch liệt trước nay chưa từng có, hắc vụ hắc quang đồng loạt trào ra,

sau đó liền thấy từ nơi đó mặt đột nhiên duỗi ra một cái móng vuốt to lớn đen như mực.

Ầm

Cự trảo này vừa xuất hiện, liền làm cho hư không không chịu nổi gánh nặng chấn động lên. Cự trảo không xương không thịt, nhưng lại có thể thấy được rõ ràng, giống như là từng sợi gân đen mấp máy tạo thành, toàn thân bao quanh hắc vụ, cực kỳ đáng sợ.

Lấy hồn phách của hắn ra cho ta, ta muốn dùng Độc Hỏa Diễm Hồn Đăng, đoạn tuyệt cơ hội Luân Hồi của hắn, ha ha ha ha.

Một ngum máu lớn thi triển ra chiêu này, Tây Môn Khâm kia phảng phất đã nhìn thấy hồn phách Ngô Khí bị cự trảo kia bắt lấy, sau đó bị lão dùng lửa độc đốt hồn đăng.

Đáng tiếc, hắn hoàn toàn nghĩ sai rồi, không phải uy lực của Tang Hồn đăng của hắn không để ý lớn, hơn nữa đối tượng thi triển sai rồi.

Thật sự là đáng buồn, cũng được, ta liền tiến người lên đường.

Ngô Khí bỗng nhiên bước ra một bước, giống như hoàn toàn không thu được ảnh hưởng của Tang Hồn đăng, trực tiếp một cước giẫm ra, sau đó cả người đã tới trước người Tây Môn khâm phong.

Ầm

Vô cùng bình tĩnh oanh ra một quyền, đánh vào phía trên cự trảo đen sì kia. Một màn không thể tưởng tượng nổi xuất hiện ở trước mặt Tây Môn Khâm, đến chết cũng không muốn tin.

Cự trảo kia không có chút sức chống cự nào, tản đi dưới nắm đấm của Ngô Khí. Căn bản không đợi Tây Môn khâm có phản ứng gì, thế quyền của Ngô Khí không giảm, trực tiếp đánh về phía Tây Môn Khâm đã ngây ngẩn.

Tại sao có thể như vậy, đây là chuyện gì xảy ra?

Kinh ngạc của Tây Môn Khâm đã không thể dùng từ ngữ để hình dung, hắn không cách nào tưởng tượng, dị bảo có thể

khiến tu sĩ Kết Đan đỉnh phong đều lâm vào khổ chiến, không
ngờ lại bị một tu sĩ Kết Đan trung kỳ dễ dàng đánh bại như
vậy.

Bất quá nghi vấn của hắn bất quá cũng chỉ kéo dài trong chốc
lát, chỉ là sau một khắc, hắn đã mất đi tư cách suy nghĩ.

Âm

Nắm đấm nện lên người Tây Môn khâm, ánh sáng âm u lập
loè, một cỗ âm hàn đến cực điểm, phảng phất như khí tức từ
dưới Cửu U tràn lên, tràn vào trong cơ thể Tây Môn khâm.
Trong nháy mắt, hết thảy sinh cơ đoạn tuyệt, mặt đất lồi đài
liền xuất hiện một cỗ thi thể.

Trận đấu kết thúc, thế nhưng bên ngoài cuộc chiến lại có một
đám người lâm vào trong khiếp sợ.

Ngô Khí giờ phút này mặc kệ bên ngoài thế nào, sau khi hắn
giết Tây Môn Khâm, lập tức xoay người, bàn tay khẽ hút lên
mặt đất một lồi đài, lập tức một luồng sáng bay lên, rơi vào
lòng bàn tay hắn, chính là Tang Hồn Linh, chỗ dựa lớn nhất
của Tây Môn Khâm, bây giờ lại là rẻ như Ngô Khí.

Lợi hại, người này tuyệt đối là gián điệp của Vạn Thi Tông,
nói không chừng cũng giống như Phương Thiên Tứ kia, là
tuyệt thế thiên tài được Vạn Thi Tông âm thầm bồi dưỡng.
Bình thường không lộ diện, hiện tại vừa xuất hiện đã đại sát tứ
phương.

Huyền Mị Tông lần này chịu thiệt lớn, nam đỉnh thừa thốt, bây
giờ lại chết một tên nam đệ tử thiên tài.

Thằng nhãi này được lắm, thật sự nể mặt tông môn.

Hừ, kẻ này nhất định phải chết, truyền lệnh xuống, ai giết kẻ
này, ban thưởng gấp bội, lại thưởng thêm một viên Hóa Anh
đan, hơn nữa bản tọa có thể tự mình chỉ đạo tu luyện một năm.

Giờ phút này bên ngoài Thiên Ma chiến trường, đông đảo tán
tu quan chiến đều nhìn chăm chăm vào lồi đài nơi Ngô Khí
đứng, nghị luận âm ỉ, có sợ hãi, có khiếp sợ, còn có ghen ghét
rất nhiều cảm xúc này.

Thế nhưng Huyền Mị Tông và Bách Độc Tông lại không có nhiều tâm tình như vậy, chỉ có một ý niệm trong đầu, đó chính là tức giận. Nhất là Huyền Mị Tông, Tây Môn khâm phục vừa rồi, chính là số ít nam đệ tử kiệt xuất của Huyền Mị Tông.

Tây Môn Khâm vừa chết, một vị trưởng lão Huyền Mị tông, cũng là sư tôn của Tây Môn Khâm, lập tức giận dữ. Hắn trực tiếp mở miệng, tăng phần thưởng của Sát Lệnh lên gấp đôi không nói, còn ban thưởng một viên Hóa Anh Đan, đưa ra phần thưởng tự mình chỉ đạo một năm tu luyện.

Quả thực là không cách nào cự tuyệt dụ hoặc, Hóa Anh Đan, chỉ ba chữ này đã đủ để cho tất cả mọi người điên cuồng. Đó chính là linh đan có thể làm cho tu sĩ Kết Đan đỉnh phong đột phá đến cảnh giới Nguyên Anh, không biết bao nhiêu người nằm mơ cũng muốn có được. Huống chi còn có thể được một trưởng lão một tông tự mình chỉ đạo tu luyện một năm, phải biết rằng có thể đảm nhiệm trưởng lão ở Huyền Mị Tông, ít nhất là cường giả cấp bậc Nguyên Anh lão tổ.

Lập tức, tin tức truyền vào trong chiến trường, đông đảo đệ tử vừa mới kết thúc tỷ thí, nhao nhao đưa ánh mắt tham lam nhìn về phía Ngô Khí trên lôi đài, thậm chí, trong đó còn có đệ tử Vạn Thi tông.

Xem xét giống nhau, lại san bằng, không thể uống được, tốc độ viết chữ trở nên chậm chạp vô cùng. Gian lâu nhỏ một chút thay đổi gần đây, trong khoảng thời gian này công tác của hắn có rất nhiều việc phải làm, về nhà rất mệt, chỉ có thể kiên trì khoảng mười hai điểm, khoảng một mười hai điểm., Một chương hoặc hai chương. Đương nhiên, hơn hai lần nghỉ ngơi đều ghi nhớ tiểu lâu mới mẻ của mọi người, mọi người ngồi chờ tiểu lâu còn ra giá cuối cùng, đặc biệt cảm tạ sự hỗ trợ của các vị, thật sự rất cảm động. Tuy thành tích không tốt, nhưng tiểu lâu sẽ kiên trì, sẽ không quá buổi sáng, sẽ có bản công cộng rất dài.

Cái gì, Hồ trưởng lão tự mình hạ lệnh, giết người Ngô Khí của Vạn Thi tông, có thể được Hóa Anh đan cùng sự chỉ đạo của nàng.

Hóa Anh đan, không được, ta nhất định phải lấy được Hóa Anh đan, đây là cơ hội cuối cùng của ta.

Hồ trưởng lão Huyền Mị Tông, nghe đồn là tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong, uy danh truyền khắp Đoạn Hồn sơn mạch. Vậy mà tự mình hạ sát lệnh đối với một đệ tử Vạn Thi Tông, ban thưởng phong phú như vậy, lần này khẳng định là có đại náo nhiệt để xem.

Giờ phút này, trong ngoài Thiên Ma chiến trường, đều nghị luận xôn xao. Mọi người đều nghe nói một tin tức, một vị lão tổ Nguyên Anh đỉnh phong Huyền Mị Tông, đối với một đệ tử Vạn Thi Tông treo giải thưởng. Ai có thể giết người đó, chẳng những có thể đạt được đỉnh cấp linh đan như Hóa Anh Đan, còn có thể được vị lão tổ kia tự mình chỉ đạo tu luyện.

Lần này, trong chiến trường, Tam tông đại bỉ vốn vô cùng thâm trầm, lập tức giống như trên lửa giội dầu, trở nên càng thêm tức sát. Từng đạo sát ý bốc lên, hỗn loạn vô cùng, giao hội trên không trung, lại có hơn phân nửa đều hướng về phía một người.

Đệ tử Huyền Mị tông không cần phải nói, đông đảo đệ tử Bách Độc tông cũng hứng thú với giải thưởng kia, nhao nhao đưa ánh mắt nhìn qua Ngô Khí một mình ngồi xếp bằng trên thân hư không.

Thậm chí còn có mấy đệ tử Vạn Thi Tông, cũng liên tiếp nhìn về phía Ngô Khí, trong mắt bắn ra vẻ tham lam căn bản không che giấu được.

Ngu sư muội, có chút quá mức.

Trên không trung, ba hư ảnh to lớn, một tôn trong đó bỗng nhiên mở miệng, ý niệm ba động truyền đến, trong đó ẩn chứa một tia tức giận.

Lâm sư huynh chớ hiểu lầm, chuyện này tiểu muội không biết rõ, là Hồ trưởng lão tự mình chủ trương hạ mệnh lệnh. Tiểu tử kia giết đệ tử thân truyền mà Hồ trưởng lão yêu thương nhất, dưới cơn thịnh nộ nàng mới buông lời, xin sư huynh chớ trách tội.

Không sai, Ngô Khí kia giết đệ tử thân truyền của người ta, cũng khó trách Hồ trưởng lão Huyền Tông nổi giận. Nếu đã nói ra, cũng chỉ có thể làm như vậy, chẳng lẽ còn phải vì tiểu tử kia mà để một lão tổ Nguyên Anh đỉnh phong thu hồi lại lời nói không thành vấn đề. Huống chi, sư huynh không phải là đệ bệch kẻ này có thể tiến vào ba thứ hạng đầu sao, đương nhiên cũng không cần lo lắng hấn bị người giết chết.

Hừ, cho dù như vậy, Hồ trưởng lão kia cũng có chút quá phận. Như nàng ta, ai chết đệ tử liền hạ sát lệnh, quy củ ba tông vạn năm định ra ở đâu?

Hư ảnh trung tâm này chính là tông chủ Vạn Thi tông, giờ phút này hiển lộ ra tức giận, lại có chút tức giận.

Cái này cũng dễ xử lý, nếu như sư huynh cảm thấy hành động của Hồ trưởng lão kia thiếu sót thỏa đáng, vậy cứ như vậy đi, nếu như cuối cùng tiểu tử kia bị người giết chết, liền để cho Ngu sư muội khiển trách Hồ trưởng lão một phen. Nếu không có, hơn nữa kẻ này còn có thể đoạt được ba thứ hạng đầu, liền để cho vị Hồ trưởng lão kia dâng lên rất nhiều phần thưởng, cùng với viên Hóa Anh Đan kia, sau đó ban cho tiểu tử kia, như thế nào.

Trong hư ảnh do Bách Độc tông chủ biến thành truyền đến ý niệm, lại đề xuất phương pháp giải quyết, lại làm cho hai vị khác không cách nào cự tuyệt.

Một lúc lâu, trên không trung truyền đến một tiếng than nhẹ, trong trận doanh Huyền Mị tông hư ảnh to lớn kia truyền đến một đạo ý niệm ba động.

Tôn sư huynh rất giáo hoạt, tiểu muội muốn tránh đánh cược, nhưng vẫn bị sư huynh kéo vào. Thôi được, tiểu muội cũng không muốn bị Lâm sư huynh xem nhẹ, nếu tiểu tử kia thật sự đoạt được ba thứ hạng đầu, sư huynh có thể để hấn đến Huyền

Mị tông ta, tiểu muội tự mình chỉ đạo hần tu luyện một năm, không biết như vậy có thể bớt giận trong lòng sư huynh hay không.

A, lời này của sư muội là thật.

Đương nhiên là thật, tiểu muội khi nào lần lượt qua sư huynh.

Được rồi, nếu sư muội đã nói như vậy, lại đây dựa vào bốn tông quá mức keo kiệt. Cứ làm như vậy đi, người này vận khí không tệ, đoạt được ba vị trí đứng đầu, liền có cơ duyên không nhỏ hàng lâm. Lần thi đấu này, nên đại thắng bốn tông, ha ha ha ha.

Không biết vì sao, hư ảnh trung tâm kia đột nhiên chuyển ngữ khí, cơn tức giận lúc trước tiêu tán không còn tăm tích, ngược lại giống như âm mưu đã thực hiện được, rất là hài lòng.

Giờ phút này trong chiến trường, cũng có ba người đang đối thoại.

Phương huynh, Vạn Thi Tông người thật đúng là hung ác nhân bối xuất, tiểu tử xấu xí lòng dạ độc ác còn hơn cả ta, một thân thần thông cũng rất quý dị. Chỉ tiếc, không cẩn thận giết đệ tử thân truyền của vị Hồ trưởng lão Huyền Mị Tông kia, chỉ sợ mạng không còn bao lâu nữa.

Trên không chiến trường, có ba người đứng đối diện nhau, một người mặc hắc bào, trên mặt có một chữ quốc, một đôi mày kiếm bay xéo vào tóc mai, một loại khí tức phóng khoáng tự nhiên sinh ra. Người còn lại là một thanh niên tuấn mỹ, một bộ cẩm y,, Toàn thân mùi hương kỳ lạ, nói chuyện lão khí hoành thu, khiến người ta cảm thấy quái dị. Còn có một nữ tử, dáng người xinh đẹp, quần áo mỏng manh như tuyết, mặt như trẻ con, lại sinh ra một đôi mắt hồ mị. Bên trong sóng diệu lưu chuyển, ẩn chứa vô tận dụ hoặc, khiến người ta bất giác liền hãm sâu trong đó.

Ba người này chiếm cứ một mảnh đất rộng lớn, đệ tử tam tông chung quanh giống như rất sợ hãi ba người, không dám tiến lên.

Hừ, giết chết tiểu tử kia mà người giết chết cũng không nhất định sẽ chết, có thể đánh bại hần chỉ có Phương Thiên Tứ ta.

Nguyên bản thanh niên tuấn mỹ kia còn đang đưa quạt xếp bộ dáng tiêu sái, bỗng nhiên nghe thấy thanh niên áo đen phun ra, lập tức liền sững sốt, sau đó trên mặt xuất hiện vẻ cực kỳ kinh ngạc.

Phương huynh chớ có ức hiếp ta, Đường Tam thiếu ta còn chưa tới mức già mắt mờ, tiểu tử kia mặc dù có chút thần thông quỷ dị, nhưng một thân tu vi không thể làm giả, so sánh với một tu sĩ Kết Đan trung kỳ, Phương huynh chẳng lẽ muốn hạ thân phận.

Thanh niên tuấn mỹ có thể đứng chung một chỗ với tuyệt thể thiên tài như Phương Thiên Tứ, đương nhiên cũng không phải hạng người vô danh gì.

Đường Tam thiếu, đệ tử tuyệt thể thiên tài Bách Độc tông nổi danh nhất, nghe đồn người này lúc còn nhỏ đã bị một vị trưởng lão Bách Độc Tông phát hiện, mang về tông môn. Độc thể trời sinh, tu luyện công pháp bất truyền của Bách Độc Tông, Bách Độc Quyết, khi còn nhỏ tự mình tiến vào Vạn Độc cốc lấy rất nhiều độc vật của độc trùng luyện thể, tu vi Kết Đan đỉnh phong.

Về phần nữ tử xinh đẹp như hài tử kia, lại là tuyệt thể thiên tài bên phía Huyền Mị Tông. Tô Mị Nhi, trời sinh một đôi mắt hồ, khuôn mặt lại như con gái non, đối với bất kỳ nam nhân nào đều là hấp dẫn không thể kháng cự. Thêm nữa nàng lại tu luyện công pháp Huyền Mị Tông Huyền Mị Tông, giơ tay nhắc chân, một nụ cười, đều mang theo lực lượng mị hoặc vô tận.

Phương đại ca chưa bao giờ nói dối, xem ra tiểu tử xấu kia xác thực không yếu như vẻ ngoài, khẳng định có chỗ đặc thù, nếu không, tất nhiên khó lọt vào mắt Phương đại ca.

Nữ tử này mở miệng, thanh âm mượt mà, như châu như ngọc, nhưng vào tai người, lại hóa thành từng đạo thanh âm mềm mại đáng yêu, chọc vào lòng người, khiến người ta không khỏi nhớ tới một ít hình ảnh mờ lung.

Không sai, người kia tên là Ngô Khí, ta đã chiến đấu với hắn một lần rồi. Lần đó không có phân ra thắng bại, vừa vặn mượn

cơ hội lần thi đấu này đánh lại một trận. Hai người các người nếu gặp hãn, tốt nhất là nhanh chóng nhận thua, miễn cho không cần thận bị người ta giết.

Phương Thiên Tứ giống như không bị thanh âm mê hoặc của Tô Mị Nhi ảnh hưởng chút nào, lạnh lùng quét mắt nhìn hai người, trong miệng không chút khách khí nói ra lời này, cuối cùng lại nhìn sang Ngô Khí đang ngồi xếp bằng trên hư không phía xa xa.

Tô Mị Nhi và Đường Tam Thiếu nghe Phương Thiên Tứ phun ra miệng, đều rất tức giận, hai người đều là tuyệt thế thiên tài của tông môn, vạn chúng chú mục. Giờ phút này bị Phương Thiên Tứ nói như vậy không chịu nổi, Ngô Khí và Phương Thiên Tứ đánh ngang tay, Phương Thiên Tứ lại nói nếu bọn họ đụng phải Ngô Khí thì tốt nhất là trực tiếp nhận thua, miễn cho bị giết, chẳng phải là nói hai người bọn họ cũng không phải là đối thủ của Phương Thiên Tứ hãn sao.

Hừ, hừ, cuồng vọng.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Đường Tam lộ ra thần sắc tức giận, trong miệng hừ lạnh một tiếng, đang muốn mở miệng phản bác, nhưng vào lúc này, một thanh âm vang lên ở bên trong chiến trường Thiên Ma.

Các đệ tử chuẩn bị, ba tông đại bỉ, vòng thi đấu cuối cùng, hiện tại bắt đầu.

Ầm ầm ầm

Đột ngột, tiếng trống như sấm, ầm ầm vang vọng trong chiến trường Thiên Ma, theo tiếng trống biến thành càng ngày càng dồn dập. Vốn bên trong chiến trường bình tĩnh dần dần xảy ra biến hóa, từng đạo âm phong lạnh lẽo bỗng nhiên thổi lên, khiến chiến trường vốn đã hoang vu trở nên càng thêm âm trầm.

Tê oanh oanh oanh oanh.

Mãnh liệt, bên trong chiến trường rộng lớn, âm phong đầy trời điên cuồng thổi lên, phảng phất như từng lưỡi dao sắc cắt vào hư không. Cơ hồ là đồng thời, trong nháy mắt âm phong gào thét, trên không chiến trường trở nên u ám, sau đó khủng bố

như quỷ vực xuất hiện. Vô số lệ quỷ oan hồn cương thi từ hư không sinh ra, tựa như ảo như thật, hướng về phía bầu trời rít gào.

Vòng cuối cùng, sắp quyết ra bài thứ mười.

Mười thứ hạng đầu, là một nhân tố quyết định địa vị của tam tông trong ngàn năm tới, tính trọng yếu gần bằng trận tranh đấu hạng nhất lần này.

Sắp bắt đầu rồi, nhìn ba đại bá chủ của Đoạn Hồn sơn mạch xem, lần này có bao nhiêu tuyệt thế thiên tài trở hết tài năng, một bước lên trời, trực tiếp trở thành bá chủ một phương.

Thứ nhất đến không sai, lát nữa còn có một chương dâng lên. Cảm ơn đạo hữu khát máu Hàn băng tà thiên thần cương, băng tinh thần biến thành ban thưởng ủng hộ mặt khác, vẫn như cũ cảm tạ các vị đạo hữu đề cử vé, hiện tại nguồn lực động lực của tiểu lâu hàng chữ chính là vé đề cử hàng ngày, thật sự cảm tạ các vị. Hôm nay còn có chút tinh lực, lại viết thêm một chương nữa, rồi viết tiếp một chương đề cử.

Ầm ầm ầm

Trống trận nổ vang, khí tức của Tiêu Sát tràn ngập toàn bộ chiến trường Thiên Ma, cảnh tượng quỷ sứ trên không kia đáng sợ như vậy, làm cho người ta nhìn vào da đầu tê dại. Chẳng qua lúc này trên một nơi trên chiến trường đang phát sinh biến hóa, ánh mắt hơn một vạn người đang xem cuộc chiến đều bị hấp dẫn tới.

Lôi đài, từng tòa lôi đài loang lổ vết máu cổ xưa dị thường, giờ phút này vậy mà bắt đầu biến hóa. Vô số huyết khí hắc khí vờn quanh, sôi trào, quay cuồng, tựa hồ đang chuẩn bị cái gì đó.

Ầm

Biến hóa to lớn đầu tiên xuất hiện, một đoàn sương mù đỏ đen lớn bao phủ mười mấy tòa lôi đài cùng một chỗ, không biết tại sao, lúc này hư không chấn động mạnh lên. Sau đó dưới sự chăm chú của mọi người, một tiếng vang thật lớn, sau đó hơn mười tòa lôi đài biến mất. Thay vào đó, là một tòa lôi đài rộng lớn hơn lúc trước, một loại khí tức trấn áp vạn cổ oanh sát thương sinh từ phía trên lôi đài này tản ra.

Oanh oanh oanh!

Liên tục chín tiếng nổ, trong mấy hơi thở, trên không chiến trường, mấy trăm tòa lôi đài ban đầu, toàn bộ đều biến mất.

Nhưng lúc này, đệ tử tam tông vẫn còn trong chiến trường lại cảm thấy vô cùng áp lực. Như trên đỉnh đầu có vô số ngọn núi cao, muốn đè xuống, trấn áp hết thầy bọn họ.

Cho dù là đệ tử tuyệt thế thiên tài như Phương Thiên Tứ, cũng cảm thấy tâm thần bất an, mi tâm nhảy dựng, một cảm giác đại nạn không thể ức chế.

Cảm nhận được trong cơ thể truyền đến từng luồng ý niệm ngọt ngào, sắc mặt mọi người đều rất khó coi, vị tuyệt thế yêu kiều Lục Ly kia của Huyền Mị Tông giờ phút này cũng giống

như vậy, dùng ánh mắt kinh hãi nhìn mười bóng đen to lớn trên đỉnh đầu.

Lôi đài vẫn là lôi đài. Chẳng qua chỉ còn lại mười tòa, mười tòa lôi đài này, mỗi một tòa đều to lớn vô cùng, giống như từng tòa núi cao. Trên lôi đài vẫn là vết máu loang lổ, nhưng không giống chính là, những vết máu kia như có quỹ tích tồn tại, không phải tùy ý vẩy lên, mà là có hoa văn tồn tại, ẩn chứa lực lượng kinh khủng.

Mười tòa lôi đài cứ như vậy treo giữa không trung, phát ra uy áp, lại làm cho một đám đệ tử thiên tài ba tông cực kỳ khó chịu.

Trong lúc mọi người cảm giác không thể chịu đựng được, lại một giọng nói vang lên trong chiến trường.

Vòng cuối cùng, phải quyết ra vị trí mười thứ hạng đầu. Trong chiến trường có mười tòa lôi đài, các người có thể tự do chọn lựa, so đấu chém giết, người thắng được xếp trong mười thứ hạng đầu.

Lời này vừa nói ra, chúng đệ tử lập tức phát hiện có gì đó không đúng. Bởi vì giờ phút này trên không trung chiến trường, chỉ có mười tòa lôi đài, nhưng còn lại chừng hai mươi người, tám người Vạn Thi Tông, bảy người Bách Độc Tông, Huyền Mị Tông. Nếu là bảy người một đấu một chém giết, chẳng phải là nhiều hơn hai người sao.

Bất quá người nói chuyện kia đã sớm biết mọi người sẽ nghĩ gì, cũng không biết có phải là cố ý hay không, dừng lại một chút, sau đó lại mở miệng.

Trong số các người, chỉ có mười người thắng được, về phần mười người kia thì phải xem thực lực của các người. Mười tòa lôi đài, mỗi tòa đều phải có ít nhất hai người, không thiết lập giới hạn, bất luận các người thi đấu như thế nào, cuối cùng nhất định phải có người thắng xuất hiện.

Các người có thời gian nửa nén hương, chọn lựa lôi đài, hơn nữa chọn tốt đối thủ của mình. Qua thời gian ngắn còn chưa tiến vào lôi đài, coi là tư cách từ bỏ, đá ra khỏi chiến trường.

Nghe xong thanh âm lạnh như băng truyền đến từ bên ngoài chiến trường, mọi người trong sân đầu tiên là kinh ngạc, sau đó là hưng phấn, đệ tử tam tông có thể lưu lại đến cuối cùng. Mỗi một người đều không phải là đèn cạn dầu, đều không phải đồ ngốc. Sau khi nghe xong thanh âm kia, cả đám đều rói rít suy nghĩ, hầu như trong nháy mắt, tất cả mọi người đều nghĩ thông suốt mấu chốt trong đó.

Nhưng không ai nói ra, trong khoảnh khắc đó, đệ tử tam tông còn đang ở trong chiến trường, nhao nhao đưa mắt nhìn chung quanh, tựa hồ đang tìm kiếm gì đó. Ánh mắt mọi người chuyển động, tựa hồ đang trao đổi gì đó với nhau.

Mười tòa lôi đài, hai mươi hai người, nói cách khác, nhất định sẽ có hỗn chiến xuất hiện.

Thật tốt quá, không bằng nhân cơ hội này, chúng ta trước tiên đánh bại đệ tử hai tông khác, sau đó mới quyết định người thắng cuộc là ai.

Bất kể thế nào, cuối cùng đều chỉ có mười người thắng, hợp tác với người khác, không bằng trực tiếp đối mặt một đối thủ, đường đường chính chính đánh bại, cũng tránh cho bị người đánh lén, sau lưng đâm dao.

Hai mươi hai người, Vạn Thi Tông có tám người, Huyền Mị Tông cùng Bách Độc Tông thì mỗi người có bảy người, giờ phút này trong lòng mỗi người đều lập loè, đang suy nghĩ phải làm sao trở thành một trong mười người thắng kia.

Bất quá lập tức, sau khi thanh âm kia tuyên bố xong, lập tức có người động.

Ầm

Một đạo chiến ý đáng sợ mãnh liệt phát ra, xông thẳng tới chân trời, trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, một thanh niên áo đen hào hùng mạnh mẽ bước ra, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm không trung, ở giữa một tòa lôi đài.

Bốn phía tòa lôi đài kia dùng dây sắt thô to không gì sánh được ngăn cản, vết máu loang lổ, tức sát cổ lão, tản mát ra khí tức trấn áp đánh giết hết thảy.

Phương Thiên Tứ

Trong ngoài sân, không ai không biết thanh niên áo đen kia là ai, thấy hắn đứng ra, nhao nhao lên tiếng kinh hô.

Oanh oanh oanh!

Dưới chân vừa động, lập tức như cơn lốc, chấn động hư không rung chuyển, từng tiếng nổ mạnh từ dưới chân Phương Thiên Tứ truyền đến. Chỉ bằng một đôi chân, đã giẫm lên bầu trời rung chuyển ầm ầm. Trong ánh mắt kinh dị của tất cả mọi người, Phương Thiên Tứ từng bước một lẫm lẫm không độ, bước lên lôi đài Thiết Huyết.

Vừa đứng lên lôi đài, Phương Thiên Tứ lập tức cảm thấy dưới hai chân truyền đến một luồng khí tức, gần như trong nháy mắt, chiến ý trong cơ thể hắn sôi trào. Máu nóng sôi trào, chiến ý như thủy triều, mệnh mông cuộn cuộn, cực kỳ sôi trào. Lại để cho Phương Thiên Tứ nảy ra ý nghĩ đáng sợ muốn cùng thương sinh chiến với thiên địa.

Ai, dám cùng ta đánh một trận.

Trên người Phương Thiên Tứ phát ra chiến ý kinh thiên động địa, không thể tưởng tượng nổi, cho dù ở ngoài Thiên Ma chiến trường, hơn một vạn người đang xem cuộc chiến cũng có thể cảm ứng được chiến ý từ trên người Phương Thiên Tứ phát ra.

Hắn muốn chiến, chiến đấu với thương sinh thiên địa, chỉ cần một người ứng chiến.

Quả thật vô cùng đáng sợ, Phương Thiên Tứ dường như bị khí tức trên lôi đài Thiết Huyết kích phát, ám hợp với chiến kỹ thượng cổ mà hắn tu luyện, lập tức bộc phát ra chiến ý vô tận như vậy. Giờ phút này khí thế trên người hắn, quả thật là không ngừng nghỉ, lấy tốc độ khủng bố trời lên.

Ai dám cùng ta một trận chiến ầm ầm.

Tiếng gào ầm chứa vô tận chiến ý vang vọng bầu trời, Phương Thiên Tứ bỗng nhiên quay đầu lại, ánh mắt hóa thành một thanh cự kích kinh thiên xuyên thấu hư không, rơi thẳng vào

một chỗ trên không xa, một mình ngồi xếp bằng trên thân một thanh niên xấu xí.

Khiêu chiến, Phương Thiên Tứ lại trực tiếp khiêu chiến. Hắn không để ý đến những người khác, Phương Thiên Tứ bỏ mặc chiến ý trên người mình như thủy triều, nhảy lên ầm ầm. Ánh mắt hắn lại trực tiếp rơi vào người Ngô Khí, mặc dù chưa trực tiếp mở miệng khiêu chiến với Ngô Khí, nhưng ai cũng rõ ràng, Phương Thiên Tứ khiêu chiến, người khiêu chiến chính là thanh niên xấu xí ngồi ngay ngắn trên hư không kia.

Đây là có chuyện gì?

Là khiêu chiến, Phương Thiên Tứ sư huynh vậy mà khiêu chiến Ngô Khí sư huynh.

Vạn Thi tông nội chiến với Phương Thiên Tứ là sao, lại là người đầu tiên khiêu chiến bản tông, như vậy chẳng phải là tiện nghi cho hai tông khác sao.

Lúc này đặc sắc hơn, hai đại hung thần của Vạn Thi Tông lại muốn truy bắt đối phương, cực kỳ đặc sắc.

Canh hai đến, vát vả viết hai chữ, cuối cùng đã giải quyết xong. Khôn đôn, đi ngủ.

Giờ phút này, trong ngoài Thiên Ma chiến trường, tất cả ánh mắt đều ngưng tụ trên thân một người.

Trên không chiến trường, dưới sự chăm chú của mọi người, thanh niên xấu xí ngồi xếp bằng trên hư không kia, chậm rãi mở mắt ra.

Vù vù

Khí thể đáng sợ từ trên người Phương Thiên Tứ phát ra cuộn cuộn như thủy triều tràn tới, trong nháy mắt Ngô Khí mở mắt ra, đều biến mất vô tung vô ảnh, giống như chưa bao giờ xuất hiện.

Ngay sau đó, thân thể Ngô Khí khẽ động, đứng lên. Không nói một lời, vào thời khắc này, đã bước ra một bước.

Ầm

Chiến ý, so với chiến ý do Phương Thiên Tứ phát ra cũng không hề rơi vào người Ngô Khí tuôn ra, trong nháy mắt tạo thành một cỗ khí huyết lang yên từ đỉnh đầu phóng lên trời. Từ trên người hắn phát ra khí thể bá đạo không kiêng nể gì, không kiêng nể gì cả, thoáng cái liền lao ra, phô thiên cái địa phía Phương Thiên Tứ.

Hắn ứng chiến, vậy mà thật sự ứng chiến.

Hai đại người tàn nhẫn thi đấu sát thân, rất đáng xem, vừa trở về, đừng nói là đi đường mấy ngày, chính là đi đường mấy tháng, có thể nhìn thấy hai tuyệt thể thiên tài chém giết cũng đáng giá.

Hai người Vạn Thi Tông này tu luyện đến choáng váng, vậy mà trong thời khắc mấu chốt này nội chiến, chấp tay nhường vị trí mười thứ hạng đầu cho nhau.

Phương Thiên Tứ là đệ nhất thiên tài của Vạn Thi Tông, từng có đại cơ duyên, nhận được truyền thừa của chiến kỹ thượng cổ, một thân chiến lực thông thiên triệt địa, cực kỳ đáng sợ. Thanh niên xấu xí kia không biết từ một góc nào xuất hiện,

mặc dù có chút thực lực, nhưng cũng không phải là đối thủ của thiên tài Phương Thiên.

Mặc kệ hai người ai thắng ai thua, Vạn Thi Tông đều là tổn thất lớn nhất. Hai tên đệ tử như vậy ở đây, Vạn Thi Tông thật sự là không may.

Bên ngoài sân, nhìn thấy động tác của Ngô Khí lập tức hiểu được ý của hắn, ứng chiến. Cơ hồ trong nháy mắt, từng tiếng nghị luận liên vang lên, rồi loạn vô cùng. Sắc mặt đệ tử bên phía Vạn Thi Tông có chút không dễ nhìn, hai tông khác đều lộ ra vẻ hả hê, về phần những tán tu kia, thì đều hào hứng bừng bừng chuẩn bị quan sát hai kẻ hung ác quyết đấu.

Đạp lên...

Một trận âm thanh chấn động truyền đến, chỉ thấy sau khi Ngô Khí đứng dậy bước ra một cước, không chút dừng lại, lại bước ra một bước. Lập tức hư không dưới chân hắn, từng gợn sóng như nước nhộn nhạo lên, mặc dù không có nổ vang ra, nhưng những đệ tử ở đây, lại đều cảm thấy khí huyết trong cơ thể bị một cỗ lực lượng chấn động lên, ngực bụng phồng lên, một loại cảm giác cực kỳ khó chịu theo đó tràn lên.

Giống như chân Ngô Khí không phải giẫm lên hư không, mà là giẫm lên ngực bọn họ, rất là khó chịu.

Ha ha, mấy tháng trước một trận chiến ta và ngươi không có kết quả, lần này liền dứt khoát toàn lực ra tay, nhất định phải phân ra thắng bại.

Trong lúc cười to, Phương Thiên Tứ mở miệng hô lên, âm thanh cuộn cuộn truyền ra bên ngoài chiến trường Thiên Ma.

Chỉ thấy trong tay hắn chẳng biết lúc nào xuất hiện một thanh trường kích, thân kích khắc hoa văn phong cách cổ xưa, lấp loé quang mang, trên loan nhận vờn quanh cực kỳ sắc bén, quấy không gian rung chuyển, tựa như tùy thời đều muốn vỡ tan. Đáng sợ hơn chính là trên mũi kích kia mơ hồ phun ra phong mang, giống như muốn đâm rách toàn bộ thiên địa, có một loại khí tức tru sát hết thảy.

Trời ạ, là Đoạn Thiên Kích, pháp khí còn sót lại từ thời thượng cổ, Phương sư huynh đã từng dựa vào kích này, chém giết

không biết bao nhiêu tu sĩ yêu thú mạnh mẽ.

Các người nghe thấy gì không, Ngô sư huynh đã từng chiến đấu với Phương sư huynh một lần, bất phân thắng bại.

Sao có thể như vậy, Phương sư huynh có tu vi Kết Đan đỉnh phong, lại tu luyện chính là chiến kỹ thượng cổ. Ngô sư huynh cho dù lợi hại hơn nữa cũng không thể là đối thủ của Phương sư huynh.

Lúc này người thảo luận bạo phát đầu tiên là trận doanh bên Vạn Thi Tông, những đệ tử xem cuộc chiến kia, giờ phút này đều lộ ra vẻ kinh ngạc, không dám tin lời Phương Thiên Tứ nói ra. Dù là ai cũng không thể tin tưởng một tu sĩ Kết Đan trung kỳ, vậy mà có thể đánh ngang tay với một tuyệt thế thiên tài Kết Đan đỉnh.

Đừng nói là những đệ tử kia, dù là một vài trưởng lão cảnh giới Nguyên Anh cũng không tin lời Phương Thiên Tứ nói.

Bất quá giờ phút này bên trong chiến trường Thiên Ma lại có một cảnh tượng khác, các đệ tử đều nhìn thấy hai người Ngô Khí và Phương Thiên Tứ. Ngô Khí tựa hồ không vội vàng chút nào, từng bước một đi về phía Phương Thiên Tứ, khí thế không ngừng tăng lên.

Đúng lúc Ngô Khí định bước lên lôi đài mà Phương Thiên Tứ đang ở, nhưng lúc này lại đột nhiên xuất hiện khắp nơi.

Một chút...

Một giọng nói bỗng nhiên vang lên, sau đó liền thấy ba bóng người bỗng nhiên từ trong đám người phi thân ra, chặn đường Ngô Khí.

Với cách này, sự xấu xí của người không khỏi cũng quá không để đệ tử hai tông chúng ta vào mắt.

Mang theo giọng nói kiêu ngạo vang lên, ba người kia đồng thời rơi xuống, chia làm ba hướng, vây Ngô Khí lại. Ba người kia giờ phút này cũng hiện lộ thân hình, là một thanh niên âm kên, một đại hán mặt mũi dữ tợn, còn có một lão giả râu tóc bạc phơ mặt mũi đầy nếp nhăn.

Trong ba người này, người mở miệng nói chuyện, chính là thanh niên toàn thân tản ra khí tức âm trầm kia.

Không thể tưởng được, đường đường là đệ nhất thiên tài của Vạn Thi Tông, cũng biết diễn trò, vì tiểu tử này bình yên thoát thân, vậy mà trực tiếp khiêu chiến hắn. Nói vậy sau khi tiểu tử này lên lời đả, sẽ trực tiếp nhận thua, sau đó có thể công khai mà không tổn hao gì đi ra khỏi chiến trường Thiên Ma. Một tu sĩ Kết Đan trung kỳ có thể đánh ngang tay với một vị tuyệt thế thiên tài kết đan đỉnh phong, cũng may Phương Thiên Tứ có thể nói ra miệng, quả thực là chuyện cười thiên đại.

Người con quái dị này, giết Diệt Diệt sư muội, còn muốn dễ dàng thoát thân. Hiện tại nếu bị bốn công tử khám phá, vậy người chỉ có một lựa chọn, chính là ngoan ngoãn đi chọn một tòa lôi đài, đi lên chờ chết.

Thanh niên âm thúu kia vừa mở miệng, liền hiển lộ ra một loại bá đạo, vẫn là loại bá đạo không hề che giấu, vậy mà trực tiếp để Ngô Khí chọn một tòa lôi đài, sau đó chờ chết, giống như không phải lôi đài mà là quan tài, đơn giản bá đạo hơn bất luận kẻ nào.

Thì ra là thế, trách không được Phương Thiên Tứ là đệ nhất thiên tài của Vạn Thi Tông lại ở thời khắc mấu chốt khiêu chiến đệ tử của bản tông.

Hắn là trưởng lão tông môn muốn bảo vệ người này, mới để Phương Thiên Tứ dùng phương pháp như vậy giúp hắn thoát thân, miễn cho bị hai tông khác liên hợp giết chết.

Cũng khó trách như vậy, dù sao tiểu tử kia cũng quá tàn nhẫn, ngoại trừ mấy người ngay từ đầu giao thủ với mấy người, sau đó đệ tử, vậy mà không có một người sống sót. Thậm chí ngay cả đệ tử thân truyền của đại trưởng lão Huyền Diệt tông này đều bị giết chết, hai tông trưởng lão đều hạ lệnh giết chết hắn, nếu không kịp thời nghĩ biện pháp thoát thân, chẳng lẽ phải ở bên trong chờ chết.

Đáng tiếc, bị người nhìn thấu, chỉ sợ lần này muốn thoát thân liền khó khăn.

Thanh niên âm thứu kia cũng không có hạ thấp thanh âm của mình, lúc nói chuyện thanh âm truyền khắp trong ngoài chiến trường. Tất cả người xem cuộc chiến đều nghe thấy rõ ràng, hầu như tất cả mọi người đều tin tưởng, cho rằng thanh niên âm thứu kia nói đúng, Phương Thiên Tứ đột nhiên khiêu chiến Ngô Khí, chỉ là muốn giúp hắn thoát thân mà thôi.

Thanh niên âm hồng nói xong một lát, bỗng nhiên xoay người, quay đầu về phía vị lão giả có râu tóc bạc phơ, thân thể còng xuống, mặt đầy nếp nhăn mở miệng.

Tăng huynh còn chưa động thủ, chẳng lẽ sợ hãi...

Thanh niên âm thứu vừa nói xong, trên mặt lão giả kia lập tức xuất hiện một tia giãy dụa, bất quá lại tựa hồ nghĩ tới cái gì, vẻ giãy dụa dần dần biến mất, thay vào đó là vẻ mặt quyết tuyệt. Trong hai mắt chớp động quang mang, cực kỳ giống những con bạc cuối cùng, có cảm giác muốn được ăn cả ngã về không.

Ý niệm giãy dụa trong đầu bị đè xuống, lão giả kia chợt ngừng đầu, điên cuồng ánh mắt bắn ra, lại không rơi vào trên người Ngô Khí, mà là quay về phía trên không Thiên Ma chiến trường, cao giọng nói: Đệ tử Bách Độc tông tư thân, mời ba vị chấp sự phán quyết hiện thân.

Không ai có thể ngờ được lão giả kia bỗng nhiên nói một câu như vậy, bất quá sau một khắc, trên bầu trời chiến trường, ba đạo dao động dị thường truyền đến, ngay sau đó liền có ba bóng người mờ hồ chậm rãi hiện ra.

Oanh oanh oanh oanh!

Ba cỗ khí thể mạnh mẽ giáng lâm, một tráng hán giống như thiết tháp, một lão giả lưng đeo sọt thuốc, một nữ tử quần áo sắc sỡ. Ba người này vừa mới hiện thân, lập tức khiến cho tất cả mọi người ở đây kinh hãi.

Nguyên Anh lão tổ, một chút liền xuất hiện ba vị.

Trong ngoài chiến trường, ai cũng có thể cảm giác được từ trên thân ba người kia phát ra khí thể đáng sợ, chỉ là ánh mắt, tựa như muốn miễn cưỡng đâm thủng hư không.

Nguyên Anh lão tổ, chỉ có cường giả cấp bậc Nguyên Anh lão tổ, mới có ánh mắt cùng khí thế đáng sợ như vậy.

Chương trình này sửa đổi một chút, khiến các vị đạo hữu không tiện xin thứ lỗi.

Thiên Ma chiến trường, trên mười tòa lôi đài to lớn kia, ba thân ảnh chậm rãi hiện lộ ra. Giờ phút này bất kể là trong hay là ngoài sân, ánh mắt của tất cả mọi người đều ngưng tụ ở trên thân ba người này.

Mà ba người này, lại đều nhìn chăm chăm một người, chính là lão giả phía dưới râu tóc bạc trắng mặt mũi nhăn nheo.

Ba người chúng ta chính là chấp sự phán quyết lần này, người đã biết sự tồn tại của ba người chúng ta, cũng nên biết quy củ, nếu không có chuyện gì trọng đại, bản tọa tất trị nặng cho người. Có chuyện gì thì mau nói ra đi.

Trong ba người, rõ ràng là đại hán như cột điện kia cầm đầu. Đại hán này thân hình cao lớn, toàn thân cơ bắp cuộn cuộn, khuôn mặt vuông vức, nụ cười nghiêm túc cũng không có, vền vền đứng ở nơi đó, liền tản mát ra uy thế vô cùng đáng sợ.

Giờ phút này ánh mắt của hắn rơi vào trên người lão giả mặt đầy nếp nhăn kia, thần sắc lạnh như băng mở miệng, nhìn sắc mặt của lão. Nếu lão giả kia không nói ra chuyện gì trọng đại, vị Nguyên Anh lão tổ đột nhiên xuất hiện này, nhất định sẽ xuống tay nghiêm trị.

bẩm ba vị chấp sự, đệ tử chỉ có một việc hỏi ba vị đại nhân, có cho phép ba tông môn thi đấu sinh tử hay không.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người cùng ba vị Nguyên Anh lão tổ, lão giả mặt đầy nếp nhăn kia chậm rãi mở miệng, nói ra lời làm cho tất cả mọi người kinh ngạc.

Đấu sinh tử có thể là có thể, trước kia thi đấu cũng có ví dụ như vậy. Sao, người muốn tiến hành đấu sinh tử.

Nghe thấy lời nói đầy nếp nhăn của lão giả kia, đại hán như thiết tháp nhú mày, nhàn nhạt hỏi một câu. Không ngờ lão giả kia tựa hồ cũng đang chờ câu hỏi này, đại hán vừa nói xong, hắn liền trả lời.

Đúng vậy.

Đệ tử Bách Độc tông từng là thần, khiêu chiến đệ tử Vạn Thi tông Ngô Khí, đến chết mới nghỉ, mời ba vị chấp sự làm phán quyết.

Trên mặt hấn hiện lên vẻ quyết tuyệt, đệ tử Bách Độc Tông mặt đầy nếp nhăn kia, mạnh mẽ mở miệng lớn tiếng nói. Chỉ một câu kia, trong nháy mắt đã đốt lên đám người đã yên lặng như cũ.

Sinh tử đấu, lại muốn tiến hành sinh tử đấu, cái kia từng thần điên rồi sao.

Dùng mạng đánh cược, đánh nhau đến chết mới thôi, chính là đấu sinh tử. Đây chính là thi đấu có cừu hận cực lớn mới có thể tiến hành khiêu chiến, dưới tình huống bình thường, người bị khiêu chiến sẽ không cự tuyệt.

Đấu sinh tử, chỉ có một người còn sống, không phải muốn phân ra thắng bại, mà là muốn phân ra sinh tử. Bách Độc Tông kia vừa nhìn đã biết là muốn hành tẩu thành một lão đầu tử, vậy mà phát rồ muốn kéo Ngô sư huynh xuống nước.

Trong ngoài chiến trường, lập tức bạo phát, từng tiếng nghị luận xuất hiện. Trong đó thật đúng là có không ít người nói đúng nguyên nhân lão giả kia khiêu chiến Ngô Khí.

Chính bản thân Tăng thần cũng là bất đắc dĩ, hấn bây giờ tuy có tu vi Kết Đan hậu kỳ, hơn nữa một thân chiến lực cũng không tầm thường. Đáng tiếc chính là, hấn tại một chỗ hiểm địa mấy năm trước, gặp nguy hiểm, vì thoát khốn, hấn bất đắc dĩ thi triển thần thông hao tổn thọ nguyên. Chẳng những làm cho diện mục của hấn biến thành bộ dáng như thế, mấy trăm năm thọ nguyên cũng chỉ còn lại có mười mấy năm mà thôi.

Muốn tiếp tục sống sót, hấn chỉ có một lựa chọn, chính là trong vòng mười năm, đột phá đến Kết Đan đỉnh phong, thậm chí phá vỡ Nguyên Anh bích chương, trở thành tu sĩ cấp bậc lão tổ. Lập tức gia tăng tám trăm năm thọ nguyên, nếu không chỉ có thể hóa thành một cỗ thi thể lạnh như băng sau mười năm.

Đáng tiếc, vị đệ tử Bách Độc tông tên là Tăng thần này, tư chất mặc dù không tệ, nhưng cũng không đến mức tuyệt thể thiên

tài. Trong vòng mười năm, đã trở thành Nguyên Anh lão tổ, quả thực không khác gì nằm mơ.

Vốn hấn tới tham gia Tam tông đại bỉ ngàn năm này, chính là vì tìm đường sống trong chỗ chết, trong lúc chém giết đột phá cực hạn của mình, một hơi phá quan tấn chức. Nhưng cũng không biết nên nói vận khí hấn không tốt hay là vận khí tốt, sau hơn mười vòng liên tiếp, hấn vậy mà một tu sĩ Kết Đan đỉnh phong đều không gặp phải, còn không có đối thủ có thể khiến hấn lâm vào trong khốn cảnh sinh tử.

Bất quá vào lúc này, Ngô Khí xuất hiện, sau khi biết trưởng lão Huyền Mị Tông treo giải thưởng sát lệnh, sau khi giết Ngô Khí có thể lấy được một viên Hóa Anh đan. Tâm tư của hấn lập tức chuyển động, hầu như trong nháy mắt đã coi Ngô Khí là mục tiêu, hoặc là cây cỏ cứu mạng duy nhất.

Hóa Anh đan, ta nhất định phải lấy được Hóa Anh đan, không tiếc bất cứ giá nào.

Trong đầu hiện lên một ý niệm, trên khuôn mặt già nua của từng thần hiện lên sát ý, ánh mắt trực tiếp rơi vào trên người Ngô Khí, không chút che giấu sự tham lam và sát ý trong mắt mình.

Nếu ngươi đã dám chấp nhận khiêu chiến của Phương Thiên Tứ, chắc chắn sẽ không từ chối khiêu chiến của ta.

Tầng thần tựa hồ thật sự đã hạ quyết tâm, khàn giọng nói với Ngô Khí. Thân hình cũng bước ra một bước, vượt qua không gian, trực tiếp đứng ở trước mặt Ngô Khí. Một loại ánh sáng điên cuồng chớp động trong mắt hấn, một bộ dáng Ngô Khí không muốn chấp nhận hấn liền không bỏ qua.

Không trung, ba vị Nguyên Anh lão tổ kia liếc mắt nhìn nhau, âm thầm gật đầu. Vẫn là đại hán như thiết tháp kia, bất quá lần này, đối tượng hấn mở miệng đối thành Ngô Khí.

Ngươi là Ngô vút bỏ, ngươi có thể tiếp nhận khiêu chiến của từng thần, cũng có thể cự tuyệt. Toàn bộ dựa vào ý nguyện của ngươi, dựa theo lệ cũ, nếu như ngươi tiếp nhận, hai người các ngươi liền tự chọn một tòa lôi đài, tiến hành chém giết sinh tử, người thắng sống, người bại thì chết. Không phân biệt được

sinh ra tử, ba người chúng ta cũng sẽ không để cho các người ra khỏi lôi đài kia.

Lúc này ánh mắt mọi người đều bị động tĩnh trên không chiến trường kia hấp dẫn qua, ánh mắt tại Ngô Khí cùng từng thân đi tuần tra, muốn biết Ngô Khí sẽ lựa chọn gì.

Thanh niên âm ung đứng bên cạnh từng thân, giờ phút này lại có dáng vẻ không liên quan tới mình, chỉ ở một bên cười âm trầm, nhìn Ngô Khí với vẻ giễu cợt.

Kỳ hồ khó xuống, đầu tiên là bị mọi người vạch trần âm mưu, bây giờ lại bị người bức cung. Nếu như Ngô Khí tiếp nhận khiêu chiến của Tăng Thần kia thì cũng thôi đi, nếu như không chấp nhận, mặc dù sẽ không có ai nói gì, nhưng chờ Ngô Khí trở về tông môn, nhất định sẽ không được tông môn coi trọng, thậm chí sẽ bị những trưởng lão Vạn Thi tông kia làm khó dễ.

Bởi vì hiện tại đệ tử Bách Độc tông khiêu chiến đệ tử Vạn Thi tông hấn, Ngô Khí không chấp nhận khiêu chiến, người rơi vào không phải là mặt mũi của mình, mà là của Vạn Thi tông.

Trước mặt hơn một vạn tán tu cùng hai tông khác, rơi vào mặt mũi bản tông, ngay cả các trưởng lão Vạn Thi tông kia biết được Ngô Khí khó xử, chỉ sợ cũng sẽ không khách khí bao nhiêu, ghét ác cơ hồ là nhất định.

Đây là dương mưu, không phải âm mưu, thanh niên âm thứu kia không cần hao phí chút khí lực nào, chỉ cần để Tăng thần kia khiêu chiến một chút, liền để Ngô Khí lâm vào hoàn cảnh cưỡi hổ khó xuống. Cũng khó trách lúc này hấn rất là đắc ý, bởi vì bất kể thế nào, hấn cũng là người thắng.

Ngô Khí tiếp nhận khiêu chiến, nếu thua, chết rồi, người được lợi sẽ không chỉ là thần. Tăng thần dù sao cũng là đệ tử của Bách Độc Tông, mà hấn là đệ tử của Huyền Mị Tông, ngoại trừ Tô Mị Nhi ra, đệ tử thiên tài thứ hai, vị trưởng lão Huyền Mị Tông kia hạ giải thưởng, ngoại trừ Hóa Anh Đan cấp cho Tăng Thần, những chỗ tốt còn lại đương nhiên đều là hấn chịu. Thậm chí nếu hấn nhẫn tâm hơn một chút, dứt khoát tiêu diệt Tăng Thần kia, vậy là có thể được lợi.

Mà nếu Ngô Khí thắng, tất nhiên sẽ bị trọng thương, dù sao muốn giết một tu sĩ Kết Đan hậu kỳ có chủ tâm liều mạng, cho dù là tu sĩ Kết Đan đỉnh phong, nhất định cũng sẽ bị thương. Mà Ngô Khí bị thụ thương, trận tỷ thí phía sau, hẳn cũng là người đầu tiên đứng ra kiếm lợi.

Nếu như Ngô Khí không chấp nhận khiêu chiến, làm mất mặt Vạn Thi tông, bị trưởng lão tông môn chê ác, cũng là công lao hấn bức bách. Vị Huyền Mị tông kia, dù không cho lợi ích, cũng có thể lưu lại ấn tượng tốt, kết thành thiện duyên.

Hừ, bà nương thôi tha này của Tô Mị Nhi, áp chế bản thiếu gia lâu như vậy, lần này nếu có thể mượn nhờ tên tiểu tử này trở mình, được đại trưởng lão coi trọng, xem bản công tử đối phó người như thế nào.

Ý niệm trong đầu thanh niên âm thúu kia chuyển động, trên mặt cũng lộ ra vẻ âm hiểm.

Bất quá đáng tiếc, hẳn ngàn vạn lần nghĩ ngợi, cũng không nghĩ ra thanh niên xấu xí trước mặt hẳn, căn bản không phải hẳn có thể tính toán.

Ha ha. Ngô sư đệ, nếu người của Bách Độc tông không biết tốt xấu muốn khiêu chiến người, thi đấu giữa chúng ta liền trước áp giải sau, chờ người thu thập xong những tôm tép nhãi nhép này, người ta lại chiến.

Đột nhiên lúc này, giọng nói của Phương Thiên Tứ vang lên, chỉ thấy trên lôi đài trung ương nhất, chiến kích trong tay vung lên, lập tức dịch chuyển phương hướng, chiến ý trên người vẫn như cũ phóng lên trời, đáng sợ vô cùng. Bất quá ánh mắt lại không còn nhìn về phía Ngô Khí, mà là nhìn những người khác.

Bất quá ngay lúc xoay người, Phương Thiên Tứ như thương hại liếc mắt nhìn mấy người Tăng Thần, ánh mắt đó quả thực giống như nhìn người chết. Đáng tiếc, Tăng Thần cùng thanh niên âm kên kia đã sớm lâm vào trong tham lam, đương nhiên cũng không chú ý tới ánh mắt Phương Thiên Tứ.

Thứ nhất là đến lần nhỏ nghe theo ý kiến của thư hữu, ngã trở về nhìn tiết tấu trước đó của mình, phát hiện không ít bánh

bao, mồ hôi, trước càn thêm chương một chương, đồng thời tu một ít chương tiết, chờ lát nữa tiếp tục xếp hạng, chịu đựng đêm xuống, thực hiện lời hứa cuối cùng của mình, bãi các vị đạo hữu ủng hộ nhìn thấy tin tức của khu bình luận sách, lâu nhỏ xác thực có động lực nói ha ha.

Nghe thấy lời Phương Thiên Tứ nói, tất cả mọi người đều cảm thấy có chút quái dị, bất quá cũng không để ý, chỉ coi như là bị vạch trần trợ giúp Ngô Khí thoát thân, tự mình tìm bậc thang. Hiện tại, tất cả mọi người quan tâm, đều chỉ là thanh niên xấu xí trong sân kia, sẽ lựa chọn như thế nào.

Bất kể là hơn một vạn tán tu xem cuộc chiến, hay là đệ tử tam tông, giờ phút này trong lòng đều có một tia hưng phấn trong đầu. Dù sao loại phương thức chém giết sinh tử này, đã rất lâu chưa từng thấy. Tuy nói giữa ma tu chém giết, xưa nay đều không phải chết tức thương, nhưng đó là không xác định, nhất là bây giờ trong thi đấu, từng trận thi đấu có thể nhận thua.

Nhưng đấu sinh tử thì khác, nhất định phải có một phương chết, đến chết mới thôi, chính là ý này.

Ừm.

Ngô Khí như hoàn toàn không biết mình đã trở thành tồn tại được vạn người chú ý, nghe thấy lời Phương Thiên Tứ nói, chỉ lạnh nhạt gật đầu.

Như thế nào, ngươi có chấp nhận khiêu chiến sinh tử chiến của đệ tử Bách Độc tông hay không?

Không trung, đại hán tựa như thiết tháp kia lại hỏi Ngô Khí một câu, lão giả hai bên người đại hán kia cùng nữ tử mang quần áo sắc sỡ cũng đều nhìn xem Ngô Khí, đang chờ đáp án của hắn.

Bị ba lão tổ Nguyên Anh nhìn chăm chăm, Ngô Khí lại không có chút cảm giác khó chịu nào. Khóe miệng bỗng nhiên cong lên như cười lạnh, hơi khom người thi lễ với đại hán Thiết Tháp kia, sau đó bỗng nhiên mở miệng.

Đệ tử đồng ý, nhưng đệ tử có một điều kiện.

Ngô Khí vừa dứt lời đồng ý, không chờ đám người Tăng Thần mừng thầm, bỗng nhiên câu nói sau lại làm cho tất cả mọi người ngây ngẩn cả người.

Bất quá ba vị lão tổ Nguyên Anh trên không trung kia lại biến sắc, đồng loạt lạnh lùng nhìn Ngô Khí một cái, dám đề cao điều kiện đối với lão tổ Nguyên Anh, không hiểu tôn ti địa vị, khó tránh khỏi khiến người ta không thích.

Điều kiện gì?

Đại hán Thiết Thập kia là trưởng lão Nguyên Anh bên phía Vạn Thi Tông, đứng đầu ba vị chấp sự phán quyết. Có lẽ là gặp Ngô Khí là đệ tử của Vạn Thi Tông, mặc dù trong lòng không thích, nhưng vẫn kiên nhẫn hỏi Ngô Khí một câu.

Bất quá lời Ngô Khí nói tiếp, cũng không phải như ba vị lão tổ Nguyên Anh tưởng tượng. Không chỉ ba vị lão tổ Nguyên Anh, đệ tử tam tông chung quanh còn đang xem náo nhiệt, sau khi nghe được từ trong miệng Ngô Khí phun ra, đều lộ ra vẻ kinh hãi. Ngô Khí cũng không cố sức đè thấp thanh âm của mình, trong khoảnh khắc, lời nói của hắn truyền khắp trong ngoài Thiên Ma chiến trường.

Đệ tử luôn luôn thích giải quyết tất cả phiền toái một lần, không để lại hậu hoạn, tránh cho bị người tính kế. Nếu ba vị trước mắt đều muốn lấy được đầu Ngô Khí ta, dứt khoát cùng lên đi.

Dứt khoát, cùng lên đi.

Thanh âm bình tĩnh, cơ hồ không mang theo bất cứ cảm xúc gì khác thường, truyền khắp trong ngoài Thiên Ma chiến trường. Bất luận là đệ tử tán tu cùng tiểu môn tiểu phái, hay là đệ tử tam tông, nghe vậy đều là sửng sốt, sau đó liền hiển lộ ra vẻ kinh ngạc vô cùng.

Hắn cũng không có nói đùa, hắn muốn lấy một địch ba, độc chiến hai tu sĩ Kết Đan hậu kỳ cùng một tu sĩ Kết Đan đỉnh phong.

Người này điên rồi sao? Cho dù là tu sĩ Kết Đan đỉnh phong, muốn chém giết với ba đối thủ cảnh giới không sai biệt lắm, cũng là hành vi gần như muốn chết, huống chi là đấu sinh tử.

Hừ, đám người Vạn Thi Tông đều là người điên, lại nói khoác không biết ngượng như vậy, thật sự là không thể lý giải.

Cuồng vọng...

Ngô sư huynh, Ngô sư huynh...

Trong lần luyện chế này.

Yên lặng một lát, lập tức tất cả người xem cuộc chiến đều điên cuồng nghị luận, ánh mắt mọi người lại một lần nữa ngưng tụ trên thân thanh niên xấu xí trên chiến trường kia.

Nhưng lúc này có ba người rất là hưng phấn, nhất là thanh niên âm ung đứng bên cạnh Tăng Thần, sau khi hắn nghe được lời Ngô Khí nói, đầu tiên là sửng sốt, sau đó trên mặt lập tức đỏ lên, một đôi mắt sói cực kỳ hưng phấn. Ánh mắt nhìn về phía Ngô Khí không chút nào che giấu, vẻ tham lam cùng hưng phấn, quả thực giống như nhìn thấy tương lai tốt đẹp của mình.

Ngô Khí, người chớ hành động theo cảm tính, trong thi đấu tam tông mất đi tính mạng, dù là tông chủ cũng không thể làm chủ cho người. Người phải suy nghĩ cho kỹ.

Đại hán tựa như thiết tháp kia cuối cùng là Nguyên Anh lão tổ, sau khi nghe thấy Ngô Khí nói, chỉ ngậy người một chút, sau đó nhíu mày, ngược lại nói với Ngô Khí một câu.

Lấy sự tôn trọng của trưởng lão Nguyên Anh, chỉ điểm cho một văn bối Kết Đan trung kỳ đã là nể mặt cực lớn rồi. Sau khi bị hắn đề điểm, hắn sẽ thu liễm ý niệm kích động, thay đổi chủ ý, ai ngờ Ngô Khí lại trực tiếp dùng hành động đáp lại hắn.

Đạp lên...

Ngô Khí bỗng nhiên chân khễ chuyển động, một bước bước ra, thân hình trực tiếp vượt qua không gian, biến mất tại chỗ, sau một khắc, trên một tòa lôi đài thật lớn, thân ảnh Ngô Khí bỗng nhiên hiển hiện.

Đã là thi đấu ba tông, đệ tử tất nhiên là không thể làm mất thể diện của Vạn Thi tông ta. Nếu ba vị đạo hữu muốn lấy đầu đệ tử, đệ tử nếu lùi bước, chẳng phải là có lỗi với một phen tài bồi của tông môn. Ý của trưởng lão, đệ tử tâm lĩnh.

Ba vị, nếu còn không lên đây, cẩn thận bị người khác đoạt trước, không lấy được đầu Ngô Khí ta, chỉ sợ các người sẽ ôm

hận cả đời a ha ha.

Ngô Khí đứng giữa lôi đài cực lớn, bỗng nhiên cười ha hả với thanh niên âm thúu và Tăng thần, trong tiếng cười đùa ai cũng nghe hiểu được. Đi đầu có người không nhìn được, cũng không phải là Tăng thần và thanh niên âm thúu kia, mà là tráng hán kia, ầm ầm, trong không trung điên cuồng chạy tới, trong trận trận tiếng nổ, tráng hán này phi thân đến trước mặt Ngô Khí.

Tiểu tử cuồng vọng, ngươi đã muốn chết như vậy, bốn đại gia lập tức có thể thành toàn cho ngươi.

Không trung, từng thần và thanh niên âm kên liếc mắt nhìn nhau, sau đó không do dự nữa, Tề Tề Nhất thuần thân, hai người liền xuất hiện trên lôi đài. Hai người vừa rơi xuống trên lôi đài, quay đầu nhìn thấy không ít đệ tử cũng nóng lòng muốn thử, trước tiên phải lên lôi đài này.

Nhưng vào lúc này, ba vị chấp sự phán quyết kia, lão tổ Nguyên Anh mở miệng.

Nửa nén hương đã đến, mở ra cấm chế lôi đài.

Vẫn là đại hán Thiết Tháp đang nói chuyện, thanh âm như bên lôi vang vọng trong ngoài Thiên Ma chiến trường, trong nháy mắt thanh âm của hắn rơi xuống, tám tòa lôi đài còn lại đồng loạt phát ra hào quang đỏ thẫm kịch liệt, hóa thành tám cỗ hấp lực mạnh mẽ, còn đắm chìm trong sự xem náo nhiệt của đệ tử tam tông, nhao nhao bị kéo vào trong tám tòa lôi đài.

Sau khi nói xong, vị Nguyên Anh lão tổ của Vạn Thi Tông này tựa hồ còn chưa tiêu hết cơn giận, bất quá tựa hồ nghĩ tới điều gì, thâm ý sâu sắc nhìn về phía lôi đài nơi biên giới kia một chút.

Hừ.

hừ lạnh một tiếng, vị đại nhân này bước ra một bước, trực tiếp phá nhập vào trong hư không, thân hình biến mất. Hai lão tổ Nguyên Anh khác, vào lúc này, đồng loạt lộ ra một vòng ý cười, sau khi liếc mắt nhìn nhau, thân hình hai người cũng dần dần mờ hồ, cuối cùng biến mất không thấy gì nữa.

Bất quá cho tới bây giờ, mặc dù ba vị nguyên anh lão tổ là lần đầu tiên hiện thân, nhưng tiêu điểm ánh mắt của mọi người xem cuộc chiến lại không ở trên người bọn họ. Mà là những đệ tử tam tông sắp tiến hành thi đấu, có thể chống đỡ đến bây giờ, trên cơ bản, đều là đệ tử tinh anh nhất của Đoạn Hồn tam tông.

Hai mươi hai người, trong đó mười người là tu sĩ Kết Đan đỉnh phong, mười một người là tu sĩ Kết Đan hậu kỳ, chỉ có một người là tu sĩ Kết Đan trung kỳ.

Mỗi một người đều là thiên tử kiêu tử của tông môn mình, nhân vật kinh tài diễm diễm lệ, hoặc là có kỳ ngộ kỳ diệu, hoặc là tu luyện thân thông cường hãn gì đó, đều có chỗ dựa, vạn chúng chú ý. Thậm chí có không ít người ủng hộ, giống như Tô Mị Nhi kia, trời sinh mệnh thể, nụ cười mỗi nụ cười không biết khiến bao nhiêu đệ tử khuynh đảo. Cho dù là hai tông Vạn Thi Bách Độc, ủng hộ vị tuyệt thế yêu nữ này, cũng có rất nhiều.

Hiện tại vãn vãn chỉ có mười tòa lôi đài, không giống như trước đó, mấy trăm tòa lôi đài tồn tại, để cho đám người quan chiến hoa cả mắt, không biết trước tiên xem trận kia là tốt nhất.

Mười tòa lôi đài, phía trên mỗi một tòa đều có đệ tử thiên tài mạnh mẽ, mỗi một tòa lôi đài thi đấu đều là vạn chúng chú mục, từng ánh mắt ngưng tụ ở phía trên.

Bất quá giờ phút này, hấp dẫn nhất ánh mắt quan chiến lại không phải là ba tuyệt thế thiên tài kinh tài diễm nhất của ba đại tông môn kia. Mà là một đệ tử có tu vi Kết Đan trung kỳ đứng trên lôi đài.

Mặc dù phía trên đứng đầy bốn người, nhưng ai cũng biết, tiến hành thi đấu chỉ có hai phe mà thôi. Một bên là Ngô Khí, một bên là tu sĩ Kết Đan trung kỳ, một bên là hai tu sĩ Kết Đan hậu kỳ cùng một tu sĩ Kết Đan đỉnh phong.

Nhất là thanh niên âm thú kia, lấy đường đường là tu sĩ Kết Đan đỉnh phong, vậy mà cùng người vây công một tu sĩ Kết Đan trung kỳ. Mặc dù đệ tử tam tông đều là Ma tu, nhưng đều là khinh thường ba người kia, đều mắng to vô sỉ. Những tán tu

kia còn có chút cổ kị, nhưng đệ tử Vạn Thi tông lại không chút kiêng kị, trực tiếp phá không mắng to.

Bách Độc Huyền Mị, nhất là nữ đệ tử Huyền Mị tông, mặt mũi đều đỏ bừng, nhưng lại không thể phản bác. Ai bảo thanh niên Âm kên kia là đệ tử thiên tài số hai của Huyền Mị tông các nàng, còn đi vây công một đệ tử Kết Đan trung kỳ, quả thật có chút vô sỉ.

Hừ, Âu Dương sư huynh quá vô sỉ, để cho chúng ta cũng bị mắng thay hắn.

Điều này cũng không có gì, chúng ta tu ma đạo, chẳng lẽ còn cổ kị quang minh lỗi lạc gì đó. Những phế vật Vạn Thi Tông kia, cũng chỉ là đùa nghịch miệng lưỡi mà thôi, không cần để ý tới là được.

Âu Dương sư huynh chắc hẳn là vì nhận được giải thưởng Đại trưởng lão mới như vậy, bất quá nếu thắng, giết tên Ngô Khí kia cũng giải quyết được, nhưng nếu ba người liên thủ đều thất bại, vậy Huyền Mị Tông chúng ta liền thật sự thành chuyện cười.

Nói đùa, sao có thể, một đệ tử Kết Đan trung kỳ, một đệ tử Kết Đan trung kỳ.

canh thứ hai đến, cuối cùng cũng qua cửa ải. Cảm tạ sự ủng hộ của thư hữu xấu xa, thừa dịp còn có một chút tinh lực, tiếp tục viết hàng chữ, thử một chút viết ra chương thứ ba đi.

Thịch thịch thịch

Tiếng trống trận vô hình vang vọng, tuy có cấm chế cách xa nhau, thế nhưng hơn một vạn người ở ngoài chiến trường Thiên Ma vẫn có thể cảm giác được khí tức đáng sợ trong chiến trường Thiên Ma. Chiến ý Tiêu Sát máu tanh, đã tồn tại trên chiến trường Thiên Ma đã hơn vạn năm, cũng không biết lắng đọng khí tức đáng sợ bao nhiêu, đặc biệt là mười tòa lôi đài kia, không biết đã nhuộm máu của bao nhiêu thiên tài anh kiệt, quả thực là hung thần đến cực điểm.

Mỗi lần thi đấu ngàn năm, Đoạn Hồn tam tông sẽ có rất nhiều đệ tử thiên tài chết đi, có thể nói trong mười người nhất định có sáu người sẽ chết. Bốn người còn lại cũng có ba người sẽ trọng thương, nhưng còn một người, nhất định sẽ đột phá tấn cấp, thậm chí có người có thể liên tiếp phá hai cửa, trực tiếp tấn thăng hai cảnh giới.

Hơn một ngàn người tham gia tỷ đấu, đều là đệ tử cấp bậc thiên tài, kẻ chém giết tàn khốc loại bỏ, chỉ cần có thể sống sót, người duy trì đến cuối cùng, đều là thiên chi kiêu tử tuyệt đối.

Đoạn Hồn sơn mạch hơn ba trăm ngàn dặm, lại có ba tông môn cự bá bình thường, có thể bình an ở bên nhau vạn năm không có bùng nổ chiến tranh, quả thực là kỳ tích.

Tương truyền là tam tông tổ sư có bạn cũ, định ra môn quy, không được tàn sát lẫn nhau. Cũng chính vì vậy, mỗi một lần tỷ thí ngàn năm đều vô cùng thâm trầm, thù hận tam tông tích lũy ngàn năm, đều phải kết thúc trong trận thi đấu lớn này.

Đệ tử có thể chống đỡ đến cuối cùng trong thi đấu tại tam tông, đoạt được mười thứ hạng đầu cơ hồ có thể khẳng định, nhất định có thể trở thành tu sĩ cấp bậc Nguyên Anh, trở thành lão tổ, xưng bá một phương.

Trong lần luyện chế này.

Tất cả ánh mắt đều rơi vào bên trong chiến trường Thiên Ma, trên mười tòa lôi đài kia, rất nhiều tán tu quan chiến, một ít trưởng bối tuổi già, thì nhao nhao mở miệng nói cho đệ tử hậu bối của mình về chuyện thi đấu ba tông.

Vòng thi đấu đại bỉ nghìn năm một lần cuối cùng, hiện tại bắt đầu.

Thanh âm như cơn lôi vang vọng toàn bộ Thiên Ma chiến trường. Sau khi đạo thanh âm này rơi xuống, mười tòa lôi đài trên không trung lập tức tuôn ra hào quang kịch liệt, hóa thành cấm chế bao trọn lôi đài lại.

Sắp bắt đầu rồi.

Vòng cuối cùng, mười thứ hạng đầu, lập tức muốn ra lò.

Chém giết giữa thiên tài chính thức, chỉ cần người thắng được, ngày sau nhất định có thể tiến vào cấp độ Nguyên Anh lão tổ.

Mọi người quan chiến đều lộ ra vẻ hưng phấn, ý niệm nổi lên bốn phía, từng ánh mắt xuyên qua không gian, nhao nhao phóng tới trên mười tòa lôi đài kia, như là từng tấm lưới lớn, bao phủ lấy mười tòa lôi đài thiết huyết kia.

Động thủ, không thể để cho hắn có cơ hội mở miệng nhận thua, không cần khách khí, một kích tất sát, đến lúc đó ba người chúng ta chia ra.

Trên một tòa lôi đài, bên đối chiến, vậy mà ngay cả một chút ý tứ khách sáo cũng không có, trực tiếp động thủ.

Là ba người kia, thanh niên âm thứu kia, từng thân cùng tráng hán kia, thân phận ba người này lúc này Ngô Khí đã biết.

Thanh niên âm thứu tên là Âu Dương Luyện, chính là thiên tài số hai của Huyền Mị Tông, không có lai lịch gì lớn, chỉ là tu vi cao mà thôi, không biết từ nơi nào đạt được kỳ ngộ, mười mấy năm trước, trực tiếp từ một tu sĩ Kết Đan sơ kỳ, tấn thăng đến Kết Đan đỉnh phong.

Mà Tăng thân, đệ tử Bách Độc tông, vốn thiên tư không tệ, lại gặp phải trắc trở, hôm nay chỉ còn lại có mười mấy năm thọ nguyên. Vì sống sót, chỉ có tấn thăng lên cảnh giới Nguyên

Anh mới có thể, cho nên đối với sự chấp nhất của Hóa Anh đan kia, coi như là cây cỏ cứu mạng cuối cùng.

Tráng hán cuối cùng kia, cũng là đệ tử Bách Độc Tông, tuy có tu vi Kết Đan hậu kỳ, nhưng lại không có danh tiếng gì lớn. Cũng không biết vì sao vậy mà cùng Âu Dương Luyện quấy cùng nhau.

Tiểu tử, là chính người muốn chết, cùng một người sinh tử đầu còn chưa đủ, lại còn muốn lấy một địch ba, thật sự cho rằng mình là tuyệt thế thiên tài gì, hôm nay liền để cho người nhìn xem kết cục cuồng vọng. Lấy đi tính mạng của người, đã có thể giải quyết một chút khản trương của ba người chúng ta, người vẫn là nhận lấy mạng đi.

Khuôn mặt của Âu Dương Luyện Luyện âm lúc này tràn đầy vẻ dữ tợn, dẫn đầu ra tay. Trong tay hào quang lập lòe, sau một khắc, lòng bàn tay hần liền xuất hiện một con cóc toàn thân đầy những màu sắc sắc sỡ. Con cóc này vừa xuất hiện, liền há miệng phun về phía Ngô Khí, một làn khói sắc sỡ cực kỳ nồng đậm lập tức từ trong miệng thiềm thừ này phun ra.

Huyền Thiềm Yên Yên

Độc thú ngũ giai, Huyền Thiềm, xuất hiện ở lòng bàn tay Âu Dương Luyện, chính là độc thú ngũ giai. Sinh ra ở nơi chướng khí giao nhau, chính là do thiềm thừ biến dị thành. Thủ đoạn công kích chỉ có một, đó là khói độc, có thể khiến người ta lâm vào huyền cảnh. Mà có thể để con cóc này tiến vào hàng ngũ độc thú, chính là bởi vì khói độc nó phun ra, cho dù tu sĩ Kết Đan đỉnh phong, nghe cũng biết cũng trúng chiêu.

Khói độc tràn ngập, trong nháy mắt liền dũng mãnh lao về phía Ngô Khí.

Hai người các người, nuốt giải độc đan này với tốc độ nhanh nhất.

Nhanh chóng động thủ, giết chết tiểu tử này, tốc chiến tốc thắng, chậm thì sinh biến.

Âu Dương Luyện thả ra khói độc, lại nhẹ nhàng bắn về phía hai người, hai viên đan dược thoáng cái đã rơi vào trong tay hai người.

Sau khi hấn nói xong, tráng hán và Tăng thần không kịp suy nghĩ nhiều, chỉ do dự một chút, liền cùng nhau nuốt đan dược trong tay vào bụng.

Động thủ!

Động, hai người kia động, hai cổ sát ý dâng lên, tràn ngập sát khí ánh mắt bắn vào trên người Ngô Khí.

Hai tu sĩ Kết Đan hậu kỳ, có thể chống đỡ đến bây giờ, chiến lực tất nhiên là cực kỳ đáng sợ. So với tu sĩ Kết Đan kỳ Ngô Khí gặp phải trước đó mạnh mẽ hơn rất nhiều, hai người này vừa động thủ, trên cả tòa lôi đài lập tức xuất hiện trận thế mãnh liệt.

Người đàn ông kia ra tay trước, chỉ thấy hấn bỗng nhiên cúi đầu xuống, khí tức trên người biến đổi mạnh mẽ. Từng tiếng gầm nhẹ từ trong miệng hấn phát ra, một màn đáng sợ xuất hiện trên người hấn, từng sợi lông màu xanh lá lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được sinh trưởng ra, sau đó còn xuất hiện từng luồng khí thể màu xanh lục, bao phủ quanh người hấn.

Trong nháy mắt, đại hán này liền biến thành một quái vật toàn thân lông xanh.

Thiên địa hóa độc, biến thành người độc cho ta đi, biến thành người độc đi.

Tráng hán kia hóa thành quái vật, xuất thủ, một bước bước ra, lục vụ cuộn cuộn ra, vọt thẳng vào trong khối hoa sắc sỡ kia, một đôi lợi trào lóe ra quang mang mãnh liệt thò ra, hung hăng chộp tới Ngô Khí.

Người xem cuộc chiến có không ít kiến thức rộng rãi, lập tức có người nhận ra lai lịch công pháp kia.

Trời ạ, là Hóa Độc Quyết, người này vậy mà tu luyện loại công pháp ác độc khủng bố này. Lấy vạn độc luyện thể, sinh sinh đem mình hóa thành người độc, chỉ cần bị hấn bắt được một chút, hoặc là hút vào từ trên người hấn phát ra sương độc màu xanh lá, cũng sẽ bị hấn đồng hóa, cũng sẽ bị hấn không chế, cực kỳ ác độc.

Ngay lúc bên ngoài chiến trường có người kinh hô, thần từng ra tay.

Tự tay vỗ lên túi trữ vật bên hông, chỉ thấy một vật giống như tổ ong khổng lồ xuất hiện trong tay hắn, nhìn thoáng qua tổ ong trong tay, trên khuôn mặt già nua của Tăng Thần hiện lên một tia thịt đau, bất quá chột bị vẻ quyết tuyệt thay thế.

Chỉ cần có Hóa Anh đan, những thứ khác đều sẽ như thế nào.

Tiểu tử, ngươi có thể chết dưới Phệ Kim Phong ta, cũng là vinh hạnh rồi.

Tăng thần chuyển động, bàn tay nắm lấy tổ ong hung hăng dùng lực, hất lên trên không chỗ Ngô Khí.

Bành

Sau một tiếng vang thật lớn, tổ ong nổ bể ra, chừng mấy ngàn con ong mật màu vàng lớn chừng ngón tay cái xuất hiện trên không lôi đài.

Vù vù vù vù.

Trên lôi đài, từng thanh âm làm người ta tâm phiền ý loạn bỗng nhiên vang lên. Mấy ngàn con ong mật màu vàng kia hình thành một đám trùng vân lớn, khí tức sắc bén, tựa như đám trùng vân này có thể gặm nhấm hết thảy, tựa như đã sớm nhận định Ngô Khí là mục tiêu, sau khi xuất hiện liền trực tiếp bao phủ lấy Ngô Khí.

Phệ Kim Phong, đồng dạng là độc vật ngũ giai, trời sinh có bản năng thôn phệ tất cả, hình thành trùng vân, càng là đáng sợ tới cực điểm. Lúc trước từng thần vì tổ ong Phệ Kim Phong kia mới lâm vào hiểm địa, mặc dù cuối cùng được tổ trùng kia, lại mất đi mấy trăm năm thọ nguyên.

Đáng buồn chính là, sau khi hắn lấy được tổ trùng về tông môn, lúc tế luyện lại xảy ra vấn đề. Để hắn chỉ có thể sử dụng một lần, sau một lần, tất cả Phệ Kim Phong đều sẽ chết. Dù vậy, Phệ Kim Phong hình thành trùng vân, cũng đủ để cho tu sĩ Kết Đan đỉnh phong lâm vào khốn cảnh.

Diễm Yên Độc Nhân sắc sỡ Phệ Kim Phong, ba người này vừa động thủ, đều là đòn sát thủ, hoàn toàn không cho Ngô Khí bất

cứ cơ hội tránh né nào. phô thiên cái địa, không có bất kỳ khe hở, Ngô Khí mặc kệ như thế nào, đều phải đối mặt với công kích từ ba hướng.

Ngô Khí đối mặt khối độc phô thiên cái địa vọt tới, độc nhân khí thể hung hăng, còn có trùng vân trên không mang theo khí tức đáng sợ bao phủ xuống.

Cười lạnh, cánh tay hung hăng chấn động, một con Huyết Mãng linh hoạt dài một trượng xuất hiện trong tay hắn. Hóa Thi Đằng này bị Ngô Khí tế luyện hồi lâu, đã từ dị vật hóa thành binh khí đáng sợ.

Bốp!

Roi thứ nhất, phảng phất không gian đều bị hắn rút ra vết rạn, một loại khí tức tiêu tan hết thấy ẩn chứa ở trong đó. Ngọn roi đỏ sậm trực tiếp vượt qua không gian, như là huyết mãng chi khâu, trực tiếp rơi vào trên thân độc nhân do trắng hán hóa thành kia.

Hừ, ta hóa thân thành người độc, há lại là người?

A...

Không đợi đại hán hóa thành độc nhân nói xong, Hóa Thi Đằng vượt qua không gian quất vào trên người hắn, một cỗ thống khổ to lớn đau thấu tim gan liền cuốn lên, để trên thân trắng hán này quay cuồng lục vụ, sinh sinh kêu rên thảm thiết.

Càng làm cho đại hán kia sợ hãi vẫn còn ở phía sau, nơi bị Hóa Thi Đằng quất đến, ngoại trừ việc truyền đến sự thống khổ mà hắn không thể chịu được. Hắn còn phát hiện tinh nguyên trong cơ thể mình vậy mà đang biến mất, chỉ trong nháy mắt, hắn cảm thấy mấy năm khổ tu của mình đã biến mất.

Dưới sự kinh hãi, hắn hoàn toàn bất chấp những thứ khác, tâm địa tàn nhẫn, tự bạo một cánh tay của mình.

Ầm

Một cỗ khí lẫm không lồ tản ra bốn phía, lục vụ quay cuồng, người độc hóa thành kia tự bạo một cánh tay của mình, sau đó mượn uy lực kia đánh bật Hóa Thi Đằng ra, cả người lập tức

bút ra mà lui, phảng phất như bị đại kinh hãi, trực tiếp thối lui đến bên bờ lôi đài.

Một chương đưa lên, tiếp tục viết chữ.

Vù vù vù

Ngô Khí một roi bức bách đại hán độc nhân kia tự bạo một cánh tay mới thoát thân, bất quá Ngô Khí cũng không kịp truy kích, đỉnh đầu hấn, một mảng lớn trùng vân màu vàng bao phủ xuống.

Bên trong trùng vân, từng con ong mật toàn thân vàng óng, mọc lên hai cặp răng nanh phun trào cùng một chỗ, phát ra âm thanh kim răng cắn chặt, hội tụ cùng một chỗ, để cho người ta nghe xong sinh ra phiền não.

Độc trùng ngũ giai đã tương đương với tu sĩ Kết Đan hậu kỳ, nếu không phải trùng vân này chỉ có thể sử dụng một lần. Sau khi dùng xong, liền đều phải chết đi, chỉ sợ là tu sĩ Kết Đan đỉnh phong, đối mặt trùng vân này cũng đều cảm thấy đau đầu, không dám dễ dàng trêu chọc. Đã từng thân hao tổn mấy trăm năm thọ nguyên của mình, mới có được trùng vân này, kết quả lại chỉ có thể dùng một lần, cũng khó trách hấn cực kỳ đau lòng.

Đáng tiếc, Ngô Khí căn bản không để Phệ Kim Trùng trên đỉnh đầu vào mắt. Lấy chiến thể U Minh hấn tiểu thành, đừng nói là độc trùng ngũ giai, cho dù là độc trùng lục giai, chỉ sợ cũng không cắn được hấn.

Bất quá Ngô Khí cũng không muốn lãng phí thời gian, bây giờ chiến thể U Minh đã là chiến lực cường đại nhất của hấn, không đáng dùng ở trên một đóa trùng vân.

Hừ.

Nhìn lướt qua trùng vân màu vàng rơi xuống đỉnh đầu, Ngô Khí bỗng nhiên há miệng phun một cái, chỉ thấy một sợi tơ huyết hồng mạnh mẽ từ trong miệng hấn lao ra. Sợi tơ huyết hồng này đã nhỏ đến cực hạn, mắt thường khó nhìn thấy, mặc dù là ba người trên lôi đài, nếu không nhìn kỹ, cũng không nhìn thấy sợi tơ kia tồn tại.

Về phần bên ngoài lôi đài, chỉ có những tu sĩ cấp bậc Nguyên Anh lão tổ kia, mới có thể nhìn thấy sợi tơ kia tồn tại.

Thị huyết thi trùng...

Trận doanh bên Vạn Thi Tông, một trưởng lão Nguyên Anh hình dáng như người trung niên mặc thanh sam hơi nhúu mày, lấy thị lực của hắn tự nhiên là có thể nhìn thấy cái sợi tơ Thanh Ngô vút bỏ nhả ra kia. Hơn nữa nhìn rất rõ ràng, cho nên hắn mới rất nghi hoặc, tựa hồ biết được lai lịch sợi tơ kia, lại tựa hồ không biết.

Trên lôi đài, Ngô Khí phun ra sợi tơ kia, mặc kệ mọi thứ, trong đôi mắt lạnh lẽo lóe lên sát ý. Trực tiếp nhìn chăm chăm một người, đứng ở một bên lôi đài, là thanh niên âm ung. Đường đường tu sĩ Kết Đan đỉnh phong, cùng hai người khác vây công Ngô Khí, nhưng chỉ thả ra một làn khói độc sắc sỡ, sau đó không còn động tĩnh gì, trốn ở một bên, tựa hồ muốn tùy thời đánh lén Ngô Khí.

Đáng tiếc, ngay từ đầu Ngô Khí muốn giết người đầu tiên, chính là thanh niên âm kên này, thiên tài số hai Huyền Mị tông, Âu Dương Luyện.

Đạo hữu nếu như muốn đầu của tại hạ, lại ở một bên nhìn xem làm gì vừa là sinh tử đấu, vậy liền phải phân ra cái sinh tử mới có thể bỏ qua, tại hạ còn không muốn chết, vậy đành phải ủy khuất đạo hữu một chút.

Trong miệng Ngô Khí ẩn chứa sát ý đáng sợ, dưới chân vừa chuyển động, vậy mà cứ như vậy từng bước một đi tới phía Âu Dương Luyện kia.

Ngũ khí trong miệng hắn tuy cực kỳ khách khí, nhưng ý tứ trong đó, ẩn chứa sát ý, quả thực là nồng đậm kinh thiên. Dù là ai cũng có thể nghe ra từ bên trong một loại ý vị tất sát, căn bản không có đường sống hòa hoãn, chỉ có một kết quả, đó chính là, giết.

Tăng thân một bên cũng không quan tâm tới sinh tử của Âu Dương Luyện, hắn chỉ quan tâm mình có thể giết Ngô Khí hay không, có thể đạt được Hóa Anh đan hay không. Thấy Ngô Khí vậy mà từng bước một tiến vào trong khói độc sắc sỡ kia,

trong lòng mắng to Ngô Khí ngu xuẩn, lập tức lấy tâm niệm điều động Phệ Kim Trùng vân, đi cắn nuốt Ngô Khí.

Nhưng vào lúc này, một sợi tơ mắt thường khó thấy được mãnh liệt chui vào trong trùng vân, sau một khắc, trùng vân nguyên bản còn khí tức đáng sợ lập tức loạn lên.

Rào rào.

Trên lôi đài, tựa hồ rơi xuống như mưa cơn trùng, từ trong trùng vân, từng con trùng phong màu vàng rơi xuống. Có thể thấy được, trong trùng vân, đang có một sợi tơ màu đỏ sậm di động, nơi đi qua, chính là xác trùng đầy đất.

Thật sự là tiểu tử ngu xuẩn như heo, lại dám hút vào nhiều Huyền Thiềm Yên như vậy, bản công tử cho rằng muốn tiêu phí không ít khí lực giết người, không nghĩ tới người vậy mà tự mình đi tìm chết.

Âu Dương Luyện kia nghe thấy Ngô Khí tràn ngập lời nói, trong lòng còn cả kinh, thế nhưng vừa nhìn thấy Ngô Khí vậy mà trực tiếp bước vào trong khối độc sắc sỡ kia, một chút ý tứ phòng ngự cũng không có, lập tức chỉ vào Ngô Khí cười ha hả.

Đạp đạp đạp đạp.

Tiếng bước chân thanh thúy vang lên, tiếng cười Âu Dương Luyện kia đến nửa đường liền im bật, hai mắt trợn lên, lộ ra vẻ không dám tin, nhìn chăm chăm vào Ngô Khí.

Không có khả năng, Huyền Thiềm Yên sao lại vô dụng với người, chuyện này không có khả năng. Trừ phi là tu sĩ lão tổ Nguyên Anh, nếu không ai cũng không thể miễn dịch Huyền Thiềm Yên, người mới là Kết Đan trung kỳ, còn bị hút vào một tia sẽ lâm vào trong huyền cảnh, tẩu hỏa nhập ma mà chết.

Khuôn mặt Âu Dương Luyện Âm Kên bắt đầu vặn vẹo, thấy Ngô Khí từng bước một đi về phía hắn, ngoài miệng liên tục nói không thể, trong hai mắt lại hiện lên vẻ oán độc cùng sát ý nồng đậm.

Huyền Thiềm Yên không làm gì được người, vậy người ném thử mê tâm đồ của ta đi, chờ tiêu diệt tâm thần người, thân thể này của người vừa vặn có thể lấy ra làm một cỗ khô lôi.

Thần sắc trên mặt Âu Dương Luyện bỗng nhiên biến đổi, một nụ cười âm hiểm xuất hiện. Thì ra những lời nói vừa rồi của hắn bất quá là đang áp ứ, đang trì hoãn thời gian, muốn phóng xuất ra một loại pháp bảo.

Về

Một quyền họa trực mạnh mẽ xuất hiện trong tay Âu Dương Luyện, trong lúc cười dữ tợn, lòng bàn tay Âu Dương Luyện phun ra chân nguyên, sau đó mạnh mẽ ném ra họa trực.

Sau một khắc, bức họa kia đến không trung, lập tức mở ra. Nhất thời, một cảnh tượng mỹ lệ xuất hiện trên võ đài như cực lạc tiên cảnh. Trong bức họa đó, cương khí phiêu đăng xuất hiện, giữa sương khói lượn lờ, tiên nhạc vang lên, bạch hạc bay múa, từng tiên nữ xinh đẹp tuyệt trần nối đuôi nhau nhảy múa, từng cung điện hùng vĩ như ẩn như hiện giữa mây mù.

Trên lôi đài, giờ phút này cảnh tượng xuất hiện, cũng như tiên cảnh kia. Thậm chí chỉ sợ tiên cảnh cũng chưa chắc tốt như vậy, tất cả người nhìn thấy cảnh tượng kia, phảng phất nhìn thấy cảnh tượng kia, cửa lớn hướng tới cực lạc chính mình mở rộng, phảng phất mình liền biến thành chủ nhân của Cực Lạc Tiên Cảnh, chỉ cần bước vào tiên cảnh là có thể trong nháy mắt thành tiên, vĩnh sinh bất tử, hưởng hết cực lạc.

Huyền Mị Tông ngược lại hào phóng, ngay cả bảo vật bọc này cũng chịu đưa cho một tên đệ tử như phế vật.

Mê Tâm Đồ, cảnh giới Nguyên Anh trở xuống, hầu như không có tu sĩ nào có thể ngăn cản, chỉ cần bị Cực Lạc Tiên Cảnh hấp dẫn đến, tâm thần hắn vừa bước vào trong đó, đến lúc đó hắn không thể tự chủ được nữa, bị tiêu diệt, hoàn toàn nằm trong tay chủ nhân của Mê Tâm Đồ.

Bất quá người tâm chí kiên định, cũng có thể.

Xoạt xoạt...

Những Nguyên Anh lão tổ đang quan chiến kia âm thầm trao đổi ý niệm, vào lúc này, một thanh âm vấp vốc vỡ tan bỗng nhiên vang lên trong chiến trường, chỗ biên giới trên một tòa lôi đài.

Đây.

Tất cả người xem cuộc chiến, còn có Âu Dương Luyện kia, đều ngây ngốc tại chỗ, trong mắt trên mặt tràn đầy vẻ không dám tin tưởng. Ai cũng không thể tin tưởng một màn trước đó.

Cực Lạc Tiên cảnh đang bao phủ Ngô Khí, thế nhưng Ngô Khí chỉ bước ra một bước, hai tay mạnh mẽ thò ra, trực tiếp nắm lấy hai đoạn của quyền họa trực, không chút thương tiếc, mạnh mẽ xé một cái, một bức họa đẹp đến cực hạn bị ánh mắt kinh ngạc của mọi người, bị Ngô Khí xé thành hai nửa.

Vốn là bánh xe đẹp đẽ, có khí tức gợn sóng tràn ra, mây mù lượn lờ, một kiện dị bảo, sau khi bị Ngô Khí xé thành hai nửa, tất cả linh khí tiết ra sạch sẽ, trong khoảnh khắc, liền hóa thành hai mảnh vải bình thường, vĩnh viễn không thể chữa trị.

Tên vương bát đản nguoi, lại dám xé rách mê tâm đồ của ta, ta muốn xé sống nguoi, ăn thịt của nguoi, uống máu nguoi.

ngây ngốc một chút, Âu Dương Luyện bỗng nhiên giật mình tỉnh lại, ánh mắt một lần nữa rơi vào trên tay Ngô Khí. Lập tức sát ý cùng oán độc trước nay chưa từng có tràn ra, nhất thời làm cho Âu Dương Luyện lâm vào trong điên cuồng, từng tiếng nguyên rủa ác độc từ trong miệng phát ra.

Đồng thời, một thanh phi kiếm tản ra khí tức cường đại xuất hiện trong tay Âu Dương Luyện, ngay cả suy nghĩ một chút cũng không có, Âu Dương Luyện trực tiếp xuất thủ.

Như vậy cho ta nạp mạng đi.

Âu Dương Luyện bộc phát, chân nguyên hùng hậu trong cơ thể phun ra ngoài, đều rót vào trong phi kiếm trong tay. Một kiếm giương lên, lại mạnh mẽ bổ xuống, một đạo kiếm khí rét lạnh như một dải lụa từ trong phi kiếm đi ra, hung hăng chém xuống phía Ngô Khí.

Tu vi Kết Đan đỉnh phong giờ phút này hoàn toàn bạo phát, Mê Tâm Đồ kia là bảo vật trọng yếu nhất trên người Âu Dương Luyện, là hấn hao phí không biết bao nhiêu tâm huyết mới lấy được. Trước kia hấn dựa vào mê tâm đồ, chỉ cần không phải là lão tổ Nguyên Anh, hấn đều không để vào mắt.

Không biết bao nhiêu Kết Đan Tông Sư, bị hắn sử dụng Mê Tâm Đồ giết chết.

Nếu Tô Mị Nhi không có phương pháp đặc biệt, căn bản không sợ Mê Tâm Đồ, nói không chừng người đứng đầu Huyền Mị Tông sẽ là Âu Dương Luyện của hắn.

Nhưng vừa rồi, ngay trước mặt tất cả mọi người, Ngô Khí chỉ là một tu sĩ Kết Đan trung kỳ, vậy mà có thể đem mê tâm đồ của hắn xé thành hai nửa. Cũng khó trách Âu Dương Luyện lại lâm vào điên cuồng, ném đi tất cả âm mưu quỷ kế của mình., Bất chấp tất cả tự mình động thủ muốn trực tiếp chém Ngô Khí thành hai khúc, diệt sát sạch sẽ. Tiểu lâu tốc độ chữ nhật giảm mạnh không dậy nổi, đôi mới còn có, bất quá các vị đạo hữu cần chờ không ít ngày đề cử vé đại giảm, tiểu lâu mặt dày ở đây xin phiếu đề cử càng nhiều, càng nhiều nói.

Mê Tâm Đồ, cực phẩm linh khí, là một kiện dị bảo. Cảnh giới Nguyên Anh trở xuống, trừ một ít tu sĩ có tâm chí đặc biệt mạnh mẽ, những người khác đều không thể kháng cự lại lực lượng mê tâm đồ. Lúc trước dựa vào dị bảo này, Âu Dương Luyện ở trong đông đảo tu sĩ Kết Đan đỉnh phong, cũng có thể xem như là người nổi bật đứng đầu, trừ một ít tuyệt thế thiên tài cường hoành không hiểu, những người khác đều không thể làm gì hắn.

Nhưng hôm nay, Ngô Khí xé đi bức tranh si tâm của Âu Dương Luyện, cũng làm cho Âu Dương Luyện mất đi chỗ dựa lớn nhất, kể từ đó, ngày sau hắn không chỉ bị Tô Mị Nhi đè ép, chỉ sợ chờ hắn trở về tông môn, không ít chấp sự đệ tử Kết Đan đỉnh phong sẽ không để hắn vào mắt.

Mất trọng bảo, Âu Dương Luyện mất chừng mực, một thanh phi kiếm phóng ra kiếm khí rét lạnh giống như dải lụa.

Hôm nay ai cũng không cứu được ngươi, ta nhất định phải ăn sống huyết nhục của ngươi, đem ngươi rút gân lột da, tra tấn hồn phách của ngươi, để ngươi vĩnh viễn không siêu sinh vĩnh viễn.

Âu Dương Luyện hoàn toàn vứt bỏ âm mưu quỷ kế của mình, lấy tu vi Kết Đan đỉnh phong điều khiển một thanh phi kiếm, kiếm khí ngút trời, giết tới phía Ngô Khí.

Đối mặt với Âu Dương Luyện điên cuồng, xung phong liều chết xông tới, Ngô Khí ngay cả một câu cũng thiếu sót, chỉ lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn. Cánh tay khẽ động, Hóa Thi Đằng lập tức hóa thành một đạo huyết ảnh đỏ sậm, hung hăng quát tới Âu Dương Luyện.

Hừ, huyễn kiếm quyết...

Âu Dương Luyện mặc dù mất đi chừng mực, nhưng bản lĩnh chém giết trong chiến đấu vẫn phải đối mặt với bóng roi đỏ sậm rút ra. Phi kiếm trong tay chấn động, chân nguyên dâng

trào, lập tức từng đạo kiếm khí mông lung bắn ra, trên cả tòa lôi đài, lập tức tràn đầy kiếm khí, uy thế kinh người.

Nhìn thấy kiếm khí đầy trời, Ngô Khí chỉ giễu cợt cười một tiếng, không hề bị lay động chút nào, cánh tay chấn động, liên tục ba roi hung hăng quất ra.

Ba ba ba

Hư không mãnh liệt ba gợn sóng hiện ra, kiếm khí đầy trời, trong nháy mắt biến mất không thấy, bị Ngô Khí ba roi đánh tan. Những kiếm khí kia vốn là chỉ có vẻ ngoài, đối phó tu sĩ bình thường còn có thể, đụng đến Hóa Thi Đằng, lập tức liền hiện ra nguyên hình.

Các hạ tuy là phế vật, bất quá một thân huyết nhục cũng khó khăn dùng một chút, tại hạ liền không khách khí.

Ngô Khí mặt không biểu tình nói, cánh tay liên tục vung lên, từng bóng roi đỏ sậm xuất hiện, đan vào cùng một chỗ, bao phủ lên người Âu Dương Luyện.

Bốp!

Đi đầu là một bóng roi đỏ sậm rơi vào trên người Âu Dương Luyện, đau đớn của Chùy Tâm truyền đến, lập tức Âu Dương Luyện cảm giác được một ít tinh nguyên trong cơ thể mình biến mất. Cuối cùng cũng là tu sĩ Kết Đan đỉnh phong, tuy rằng bị quất một roi, nhưng cũng không có giống tu sĩ khác cảm giác được nguy cơ.

Chỉ kêu thảm một tiếng, trên mặt điên cuồng càng thêm nồng đậm.

Hảo tặc tử, ta nhất định phải giết ngươi, hai tên phế vật các ngươi, còn không qua đây hỗ trợ. Đây là sinh tử đấu, thua ba người chúng ta đều phải chết, ai cũng trốn không thoát.

Sắc mặt Âu Dương Luyện dữ tợn, phi kiếm trong tay buông lỏng, kiếm khí dâng lên, hóa thành một đầu Giao Long kiếm khí vượt qua hư không, cắn xé Ngô Khí. Một bên giận tím mặt, hướng về phía đại hán và Tăng Thần quất to.

Ở hai bên lôi đài khác, từng thân và đại hán độc nhân nhao nhao trầm ngâm, trên mặt đều lộ ra vẻ giãy dụa. Mặc dù Ngô

Khí vừa mới chỉ giao thủ với bọn họ một lần, nhưng trong nháy mắt, hai người đều rất rõ ràng, bọn họ căn bản không phải đối thủ của Ngô Khí.

Độc nhân đại hán bị Ngô Khí mạnh mẽ bức bách tự bạo một cánh tay mới có thể thoát khỏi, mà Tăng thần, phóng ra đòn sát thủ Phệ Kim Phong, bị Ngô Khí nhẹ nhàng bâng quơ trong lúc đó liền tan rã.

Nếu là thời gian khác, ở địa phương khác, hai người đụng phải đối thủ như Ngô Khí, chỉ sợ đều sẽ nhượng bộ, miễn cho mất mạng. Lúc này, ai còn có thể đem tên thanh niên xấu xí kia coi là một tu sĩ Kết Đan trung kỳ, ngay cả tu sĩ Kết Đan đỉnh, chỉ sợ cũng chỉ như vậy.

Cầu phú quý trong nguy hiểm, Ngu sư huynh, đây là đầu sinh tử. Hoặc là hán chết, hoặc là ba người chúng ta chết. Nếu còn giữ lại, vậy chúng ta sẽ gặp lại sau.

Trên mặt Tăng thần tràn đầy vẻ tàn nhẫn, nhìn chăm chăm Ngô Khí, một loại điên cuồng dần dần xuất hiện. Mặt khác, đại hán độc nhân bị chặt đứt một tay kia, giờ phút này cũng như thế, dùng ánh mắt điên cuồng nhìn chăm chăm Ngô Khí.

Không thành công thì thành nhân, nếu người không chết thì chính là ta vong.

Tăng thần thật sự sinh ra tử chí, chỉ còn lại mười mấy năm thọ nguyên, khiến cho hán lâm vào trạng thái được ăn cả ngã về không, tâm niệm vừa động, không còn bảo lưu gì nữa.

Vù vù

Một ngọn lửa màu lam mãnh liệt từ trên thân Tăng Thần dâng lên, trong nháy mắt bao phủ nó vào. Tăng Thần vốn đã vô cùng già nua, sau khi ngọn lửa này xuất hiện, trong nháy mắt lại già đi rất nhiều, nếp nhăn đầy mặt giống như từng cái rãnh, nhìn thấy mà giật mình.

Nhưng quỷ dị chính là, mặc dù lấy tốc độ già nua mắt thường có thể thấy được, nhưng từ trên người Tăng Thần phát ra khí thế, lại không ngừng leo lên, trực tiếp từ Kết Đan hậu kỳ tiến vào Kết Đan đỉnh phong, hơn nữa còn chưa đình chỉ, một đường leo lên.

Lại thiêu đốt mười năm thọ nguyên, đổi nửa nén hương thời gian, nếu không giết được người, thần tiên ta chỉ có thể bỏ mình như vậy.

Trong ngọn lửa, khí thể toàn thân Tăng thần trùng thiên, như sấm như thủy triều, nổ vang hư không, bao trùm cả tòa lôi đài. Khí tức của hắn không ngừng tăng lên, kết đan đỉnh phong trở lại đỉnh phong hầu như đã đến cực hạn, vô hạn tiếp cận với cảnh giới Nguyên Anh.

Không sai, cầu phú quý trong nguy hiểm, ba người chúng ta liên hợp lực giết tiêu tử này.

Ở một bên khác, đại hán độc ác kia cũng động thủ. Cũng không biết hắn làm gì, thân hình tại chỗ, hung hăng run rẩy lên, toàn thân lông xanh run run, giống như vật gì muốn xuất hiện.

Tiếng rống vang lên.

Một tiếng gào thét không giống tiếng người vang lên, chỉ thấy trên thân đại hán độc nhân kia, từng tầng từng tầng lân phiến màu xanh lá bỗng nhiên bắt đầu sinh ra, hơn nữa khủng bố chính là lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được, thân thể đại hán này bắt đầu bành trướng.

Hai chân thân thể đầu lâu đều đang bành trướng, lân phiến cũng không ngừng sinh ra, dần dần bao trùm quanh người hắn, ngay cả khuôn mặt kia cũng không buông tha. Dần dần, đại hán kia đã rất cao lớn, bây giờ nhìn lại, càng biến hóa thành cự nhân.

Tăng sư huynh và Ngưu sư huynh muốn liều mạng, trời ạ, là thiêu đốt thọ nguyên, Tăng sư huynh không phải chỉ còn lại mười mấy năm thọ nguyên sao, lại còn dám.

Nhìn xem, Ngưu sư huynh sắp hóa thân rồi, vậy mà mạnh mẽ hóa thân thành người độc lớn. Đây chính là thần thông cấp bậc Nguyên Anh, Ngưu sư huynh hóa thân sớm, chỉ sợ cũng chỉ có thể kiên trì nửa nén hương thời gian, qua rồi sẽ tổn hao nhiều tinh nguyên, tu vi rút xuống.

Trận doanh Bách Độc Tông, hiểu biết không ít về hai vị sư huynh Kết Đan hậu kỳ của mình, lập tức có đệ tử biết được hai

người đang làm gì.

Trên lôi đài, dường như cảm nhận được hai đạo khí tức đáng sợ sau lưng bay lên, Ngô Khí chậm rãi quay đầu, ánh mắt rơi vào trên người Tăng Thần và đại hán độc nhân đang biến hóa. Đợi nhìn thấy dị trạng của hai người, lông mày liền nhẹ nhàng nhíu lại.

Quá tốt, muốn liều mạng, tiến lên cho ta, giết hắn.

Âu Dương Luyện vừa chật vật tránh né Ngô Khí quất tới, từng bóng roi đỏ sẫm, vừa cuồng tiếu, chỉ vào Ngô Khí, sát ý điên cuồng phóng xuất ra, một bộ dáng như người điên, nào còn có âm mưu lập kế, âm mưu quỷ kế tính kế người khác.

đả kích của Ngô Khí đối với hắn có chút lớn, mặc cho là ai, cũng không cách nào tiếp nhận được chính mình đường đường là tu sĩ Kết Đan đỉnh phong, ngày thứ hai Huyền Mị Tông, lại bị một tu sĩ Kết Đan trung kỳ xé rách trọng bảo của mình, còn trước mặt hơn một vạn người quan chiến, dùng một cây roi đùa giỡn hắn không hề có lực phản kháng, quả thực là vô cùng nhục nhã.

Ngay cả một mực áp chế hắn, đệ nhất thiên tài của Huyền Mị Tông Tô Mị Nhi cũng không mang đến cho hắn ủy khuất như vậy. Nguyên bản hắn muốn giết Ngô Khí, là bởi vì giải thưởng của đại trưởng lão tông môn, bây giờ lại kết đại thù, không đội trời chung huyết hải thâm cừu.

Âm âm nấp mạng đi.

Hai người Ngô Khí sau lưng, trong khoảng khắc muốn động thủ.

Giờ phút này đại hán độc ác kia đã hóa thân thành một cự nhân cao gần mười thước, toàn thân bao trùm lông xanh cùng lân phiến màu xanh lá, nhìn đáng sợ không gì sánh được. Mà Tăng Thần, giờ phút này toàn thân cũng bị ngọn lửa màu lam bao vây lấy, trong tay nắm hai thanh xà nha chủy thủ, khí thế ngút trời, lướt về phía Ngô Khí, sát ý lạnh lẽo, cũng theo đó tràn ngập tới.

Ngô Khí cau mày nhìn hai người đang xông tới, sát ý trong mắt ngưng tụ lại, cánh tay hung hăng vung lên hư không, lập

tức khí tức cả tòa lôi đài biến đổi.

Hừ, vốn định lưu lại hai người các người đến cuối cùng, không ngờ lại vội đi chịu chết như vậy, dứt khoát liền thành toàn cho hai người.

Tựa hồ đã mất đi kiên nhẫn, Ngô Khí đã hoàn toàn động sát ý, sau khi cánh tay vung lên hư không, bỗng nhiên trên hư không xuất hiện một khe hở đen kịt.

Vù vù vù

Một đạo băng hàn nhập cốt âm phong đột ngột xuất hiện trên lôi đài, ngay sau đó là đạo thứ hai đạo thứ tư, vô số đạo âm phong tối tăm mờ mịt sau một lát, quét qua cả tòa lôi đài. Lúc trước hết thấy mọi thứ, bị những âm phong này cuốn một lần, tất cả đều biến mất sạch sẽ.

Xem đi, đó là cái gì vậy.

Trong đám người xem cuộc chiến, bỗng nhiên có người kinh hô, ánh mắt mọi người nhao nhao nhìn qua.

Chỉ thấy trên lôi đài chỗ Ngô Khí, trong hư không kia, khe hở đen kịt kia dần dần rộng ra, một đoạn vật màu xanh từ bên trong chậm rãi hiện lộ ra.

Từng đạo âm phong quần quanh, hóa thành từng vòng xoáy khí, xuất hiện ở phía dưới vết nứt, nâng đoạn vật màu xanh kia, chậm rãi hiện lộ ra.

Hô, xếp ra chương cuối cùng của bộ lạc ngày hôm nay, so với hôm qua có tiến bộ, đáng để cổ vũ một chút theo lệ, cảm tạ tám vé đề cử của các vị đạo hữu ủng hộ mặt khác, nói với các vị một chút, nếu rảnh, có thể đến thư thảo khu Long Bộ Lâu lĩnh một ít long sáo. Còn có ý kiến, có ý kiến gì, xin các vị chân thành lên tiếng nói. Hồi phục hai lần còn không bằng quảng cáo lâu, tình huống sao khó khăn a?

Vù vù vù

Từng luồng khí lưu âm u tàn phá bừa bãi trên lôi đài, giống như lưỡi dao sắc bén cắt phá hư không thành từng mảnh nhỏ. Đó là âm phong, vô số âm phong từ trong khe hở đen kịt trên lôi đài phát tiết ra, tràn ngập cả tòa lôi đài.

Chỗ khe nứt kia, một đoạn vật sụ màu xanh chậm rãi hiện lộ ra, âm phong gào thét, rất nhiều khí xoáy nâng vật màu xanh kia, rốt cuộc sau mấy hơi thở, một ngum toàn thân màu xanh, phía trên có một chiếc quan tài gỗ lửa xanh từ trong khe hở hiện ra.

Âm

Nhìn kìa, là một cái quan tài.

Âm khí và thi khí thật dày đặc, chẳng lẽ bên trong là...

Mọi người quan chiến, thấy đoạn vật thần bí màu xanh kia, cuối cùng hiện lộ ra, lại là một cái quan tài tạo hình kỳ cổ. Toàn thân màu xanh, trái rộng hoa văn phong cách cổ xưa, chỗ quan tài bắt mắt kia, lại mọc lên một cái đèn gỗ lấp lóe thanh diễm, bắc đèn kia cũng là làm bằng gỗ, từng tia thanh diễm nhảy nhót trên đó, một loại khí tức âm hàn quỷ dị lập tức phát ra.

Hừ hừ giả thần giả quỷ.

Một tiếng hừ lạnh truyền đến, ở một bên khác của lôi đài, trên mặt của từng thần sát ý tung hoành, thấy Ngô Khí đột nhiên thả ra một cái quan tài quỷ dị như vậy. Tuy rằng trong lòng kinh ngạc, nhưng hắn đã sớm thi triển ra công phu thiêu đốt thọ nguyên đề cao chiến lực cùng tu vi của mình, căn bản không thể chậm trễ.

Nhiều hơn một hơi thở, thọ nguyên của hắn lại giảm bớt một chút, hắn đang hao tổn mạng thật sự liều mạng, lấy thọ nguyên của mình chém giết cùng Ngô Khí.

Trong tiếng hừ lạnh đó, từng bị thần xuất thủ, dưới chân đạp liên tục, hai tay nắm hai thanh chủy thủ xà nha, lấy khí thế khủng bố xông tới.

Tiếng rống vang lên.

Đại hán Bách Độc Tông bên cạnh đã hóa thân thành người không lồ, cũng không nhìn được, động thủ. Một đôi bàn chân lông xanh vô cùng lớn hung hăng giẫm trên lôi đài, trong tiếng nổ mạnh ầm ầm, đại hán này mang theo lục vụ đáng sợ, trùng sát về phía Ngô Khí.

Vội vàng không kiên nhẫn muốn đi chịu chết như vậy, nếu ta không phải là toàn bộ người, chẳng phải là có vẻ đệ tử Vạn Thi Tông ta không cận tình. Thanh Thi, tiễn hai người bọn họ lên đường.

Ngô Khí giống như trào phúng nhìn hai người vừa xông tới, trong miệng nhẹ nhàng phun ra mấy chữ. Sau đó liên tục tiếp xoay người, cánh tay lại khẽ động, bóng roi đỏ sậm lập tức vung ra, sau một khắc, vừa mới thở phào một hơi, Âu Dương Luyện lập tức lại lâm vào trong thống khổ.

Mà ở phía sau Ngô Khí, đại hán độc ác và tư thân kia, giờ phút này cũng lâm vào trong sợ hãi trước nay chưa từng có.

Rầm rầm rầm

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, cổ quan tài màu xanh kia từ từ mở ra, thanh diễm tràn ngập, âm phong vờn quanh, một cỗ thi thể toàn thân xanh đen hiện lộ dưới ánh mắt của tất cả mọi người.

Cỗ thi thể này, toàn thân đều là màu xanh, làn da khô quắt, hốc mắt lõm sâu, môi tím chỉ đen, toàn thân, trải rộng hoa văn cổ xưa quái dị, xem qua liền có thể nhìn ra là một cỗ cương thi đã trải qua tế luyện.

Hô, may, không phải Thi Yêu.

Vạn Thi Tông bên kia, sau khi nhìn thấy thi thể xanh đen toàn thân kia, đều thở phào nhẹ nhõm. Bất quá ngay lập tức đều nghĩ tới cái gì, trong đôi mắt bắn ra quang mang ghen tỵ, rơi

vào trên lôi đài giờ phút này đang đại phát thần uy trên người thanh niên xấu xí.

Tuy không phải thi yêu, nhưng đã tương đương với một con cương thi thượng phẩm, tăng thêm cái quan tài được đúc từ Âm Hồn Mộc, thực lực cổ Luyện Thi này đã đến mức tận cùng của Kết Đan đỉnh phong. Nói không chừng chính mấy người chúng ta động thủ, cổ Luyện Thi này cũng có thể ngăn cản một hai.

Cơ duyên tốt, người này bản thân nghị lực kinh người, lại tu luyện một thân quỷ dị thần thông, tùy tiện lấy ra một cổ Luyện Thi, lại là bảo bối như thế.

Ha ha, đây là phúc của Vạn Thi tông ta, hợp cho tông ta lại muốn áp bách độc huyền mị hai tông ngàn năm, công lao của kẻ này không nhỏ, nên thưởng cho hắn.

Sâu trong quảng trường Vạn Thi Tông, ngồi ngay ngắn không ít tồn tại có địa vị cao quý, giờ phút này những tồn tại này đều đang thảo luận cái gì. Trong lời nói vậy mà đều lộ ra một ý tứ, chính là Ngô Khí còn đang thi đấu đã thắng chắc, nhất là khi cái quan tài màu xanh kia xuất hiện, từ bên trong đi ra một cổ thi thể xanh đen, càng làm cho tất cả trưởng lão Vạn Thi Tông đều nhận định như thế.

A, cút ngay cho ta, ta muốn giết ngươi.

Tăng thân đã lâm vào triệt đề điên cuồng, hắn có thể cảm giác được tinh nguyên thọ nguyên trên người mình đều đang biến mất, cảm giác suy yếu trước nay chưa từng có tràn lên. Giờ phút này, nhìn qua hắn không khác gì một lão đầu đã đến tuổi xế chiều, đều là người đã gần đất xa trời.

Kỳ thật từ lúc Tăng Thân thi triển ra công pháp thiêu đốt thọ nguyên, kết quả đã định trước, mặc dù Ngô Khí không thả ra ma tu Kết Đan đỉnh phong hắn tế luyện đã lâu, mặc dù hắn có thể thuận lợi giết chết Ngô Khí, kết quả cuối cùng cũng sẽ không cải biến, hắn hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Hai lần thi triển công pháp thiêu đốt thọ nguyên, mấy trăm năm không còn gì. Cho dù cho hắn Hóa Anh đan, hắn cũng sẽ

thất bại, không thể tấn thẳng lên Nguyên Anh, ngược lại lãng phí một viên Hóa Anh đan.

Ầm

Vền vền chỉ là một quyền, luyện thi từ trong cổ quan tài màu xanh đi ra, ngay cả một đôi mắt xác chết cũng không mở, đánh ra một quyền về phía không khí trước mặt., Tầng thần cảm chủ thủ hung hăng lao tới. Vừa vặn, cơ hồ không có bất cứ sai sót hay khe hở nào, không cho Tầng thần chút cơ hội tránh né, thân thể già nua của hắn, sau một khắc hung hăng đung vào trên nắm tay màu xanh nhìn như khô quắt kia.

Đùng đùng một trận loạn hưởng, từ trên thân Tầng thần truyền đến, đó là tiếng xương cốt gãy vỡ. Vốn khí thế còn hùng hổ, hướng tới Kết Đan đỉnh phong cực hạn tăng lên. Thế nhưng giờ phút này, quả thực biến thành một cái túi vải rách, bị người một cước đá ra xa. Trên lôi đài lẫn lộn hơn mười vòng, lưu lại từng vết máu chói mắt.

Phốc phốc phốc phốc

Một ngụm máu đỏ thẫm không thể áp chế phun ra, lập tức nhuộm đỏ vạt áo Tầng thần cùng râu mép trắng, một phái Tầng thần vừa rồi đáng vẻ tiêu sái, bây giờ lại quả thực biến thành một con chó nhà có tang. Nằm trên mặt đất, lập tức trút giận nhiều hơn, giờ phút này thọ nguyên của hắn đã thiêu đốt đến cực hạn, căn bản không cần người khác động thủ, chỉ cần một tiểu hài tử, liền có thể dễ dàng lấy tính mạng của hắn.

Mất thấy Tầng thần vừa rồi khí thế hung hăng sắp mất mạng trong khoảnh khắc, đại hán độc ác kia mặc dù không thể tin được, nhưng sợ hãi trong lòng như thế nào cũng không ngăn được sinh ra. Hắn xoay người muốn chạy, trong miệng gào rú, giống như là cầu xin tha thứ.

Không còn kịp nữa, nếu đã là đấu sinh tử, chỉ cần ta không chết, đương nhiên, chính là các ngươi đều phải chết.

Lời nói của Ngô Khí bỗng nhiên vang lên trên lôi đài, khiến cho cả người đại hán độc nhân kia run lên.

Vù vù

Luyện thi màu xanh kia lại động thủ, khô ráo dài gầy màu xanh đen mãnh liệt duỗi ra, hướng về phía đại hán độc ác. Nhất thời trên lôi đài khắp nơi tràn ngập âm phong ngưng tụ lại, bao phủ đại hán độc nhân vào trong, hình thành một cái kén lớn màu xám.

Vù vù

Trên quan tài màu xanh, hỏa diễm trong chiếc đèn gỗ kia tăng mạnh, hai mắt Luyện Thi màu xanh tại thời khắc này mở ra, hai đạo thanh diễm hiện lên.

Chết đi lạnh như băng lời nói không chút cảm tình truyền vào trong tai đại hán độc nhân, sau một khắc, thống khổ vô biên hàng lâm.

A. Không cần đâu. Cầu xin người tha cho ta.

Thi trào chậm rãi ép xuống, từng đạo âm phong tàn phá bừa bãi trong đó, hóa thành ngàn vạn lưỡi dao sắc màu xám, bắt đầu cắt chém thân thể đại hán độc nhân kia. Trong chốc lát, huyết nhục bay tứ tung, một màn huyết tinh không gì sánh được xuất hiện trên lôi đài.

Lăng Trì, lại là hình phạt tàn nhẫn như thế, ngay trước mặt tất cả người xem cuộc chiến, đại hán độc ác kia bị Ngô Khí thi pháp lăng trì hình phạt.

Giờ phút này, cơ hồ tất cả những người đang xem cuộc chiến, đáy lòng bỗng nhiên đều toát ra một cỗ hàn khí, thông qua sống lưng, xông thẳng tới Thiên môn. Mặc dù là một ít lão tổ Nguyên Anh, cũng không khỏi瑟瑟, ánh mắt lộ ra một tia kinh ngạc.

Hô, cuối cùng đuổi kịp rồi.

Giết, hai vị đệ tử kết đàn hậu kỳ của Bách Độc tông ta, bị giết chết.

Hai đại tông sư hậu kỳ, cứ như vậy bị người giết.

Ngô sư huynh, thật là đáng sợ, trong nháy mắt đã giết hai vị đại tông sư, so với mười mấy năm trước từ đệ thất phong tấn thăng lên đệ tứ phong còn đáng sợ hơn.

Trên lôi đài Thiết Huyết, tiếng rú thảm giống như lệ quỷ đã biến mất, thay vào đó là một vùng đất hỗn độn, máu tươi đầm đìa, chính giữa xen lẫn không biết bao nhiêu thịt nát. Xương cốt trong nội tạng đầu lâu, tất cả đều không ngoại lệ, bị những âm phong màu xám kia hóa thành khí nhận cắt phá thành mảnh nhỏ, phủ kín trên lôi đài.

Cách đó không xa, sắc mặt Âu Dương Luyện trợn mắt há hốc mồm nhìn hết thấy, trong hai mắt tràn đầy vẻ sợ hãi áp chế không nổi dần dần xuất hiện.

Kẻ này sinh ra đã là một Ma tâm.

Trong trận doanh Vạn Thi Tông, chỗ sâu trong quảng trường, một hư ảnh già nua nhàn nhạt mở miệng, những hư ảnh khác tựa hồ cũng đồng ý, nhao nhao gật đầu.

Vị đạo hữu Huyền Mị Tông này, kế tiếp sẽ không có ai quấy rầy người thi đấu của ta.

Thanh âm đột ngột của Ngô Khí vang lên bên tai Âu Dương Luyện, lập tức giống như nghe được tiếng thúc hồn ma âm, cả người lập tức giật mình một cái, trong nháy mắt tỉnh lại. Sau đó liền thấy được khuôn mặt xấu xí Ngô Khí mang theo một tia ý cười không giải thích được, nhất thời giống như nhìn thấy lệ quỷ, hai mắt trợn lên, bên trong tràn đầy vẻ sợ hãi.

Nhất là khi ánh mắt rơi xuống sau lưng Ngô Khí, bộ Luyện Thi thân thể màu xanh, gầy còm không gì sánh được kia, vẻ sợ hãi biến hóa thành tuyệt vọng.

Làm sao người mới chịu bỏ qua cho ta?

Một thủ đoạn tàn nhẫn, thần thông quỷ dị còn có được một cỗ Luyện Thi Kết Đan đỉnh phong cực hạn. Lúc này Âu Dương Luyện rất muốn cho mình một cái tát, sao lại trêu chọc một sát tinh đáng sợ như vậy, quả thực là muốn chết.

Giờ phút này hắn đã rõ, lúc trước Phương Thiên Tứ nói muốn khiêu chiến Ngô Khí, căn bản không phải là để giúp hắn thoát thân, mà là thật sự muốn khiêu chiến. Vị thiên tài đệ nhất của Vạn Thi tông, chính miệng thừa nhận thực lực của thanh niên xấu xí trước mắt này, thế nhưng hắn lại chủ động ngăn cản hai người chém giết, tự tay đỡ lấy đối thủ đáng sợ này.

Hiện tại không chỉ có Âu Dương Luyện có loại ý nghĩ này, tất cả những người hiểu lầm Phương Thiên Tứ khiêu chiến Ngô Khí lúc trước, giờ phút này sắc mặt đều khó coi, người Bách Độc tông cùng Huyền Mị tông khó coi tới cực điểm, nhìn chằm chằm vào Ngô Khí, hận không thể lăng trì hắn.

Mạnh mẽ áp chế rất nhiều ý niệm trong lòng, Âu Dương Luyện làm sao cũng là tu sĩ Kết Đan đỉnh phong, ngày thứ hai Huyền Mị Tông, tâm trí còn có thể tính được. Sau khi đè xuống những ý niệm khiếp sợ trong lòng, Âu Dương Luyện đột nhiên chậm rãi thẳng tắp thân thể, nói một câu với Ngô Khí.

Nghe thấy hắn nói vậy, một vòng không biết là cười nhạo hay là độ cong cười lạnh xuất hiện ở khóe miệng Ngô Khí.

Đạo hữu chẳng lẽ đã quên, đây là đấu sinh tử, song phương nếu không phải phân ra sinh tử. Ba vị trưởng lão phán quyết chắc chắn sẽ không để chúng ta ra khỏi lôi đài này, hơn nữa, từ đạo hữu muốn lấy đầu hạ nhân, đầu của đạo hữu, ta cũng muốn định đoạt.

Ngô Khí nói xong lời cuối cùng, trên mặt đã phủ đầy sương lạnh, sát khí lạnh lẽo dâng lên.

Muốn giết người, người cũng giết chết.

Ánh mắt lạnh như băng rơi trên người Âu Dương Luyện, cánh tay vung lên, lập tức trên lôi đài, mấy trăm bóng roi đỏ sậm đan xen cùng một chỗ, trải rộng hư không, không để cho Âu

Dương Luyện chút không gian tránh né nào, lại trực tiếp muốn lấy mạng của gã.

Lúc trước bị quất hơn mười roi, Âu Dương Luyện đã rất rõ ràng những bóng roi đỏ sẫm này đáng sợ, một nửa tinh nguyên trên người hắn đều bị những bóng roi kia rút đi. Mắt thấy bóng roi như thiên la địa võng sắp rơi xuống, hầu như không cần nghĩ cũng biết Âu Dương Luyện bị quất trúng sẽ có kết quả gì.

Khi người dừng lại, người xem xem đây là cái gì.

Âu Dương Luyện đột nhiên nghĩ tới cái gì, sắc mặt vui mừng, vội vàng vỗ túi trữ vật bên hông, quang mang lóe lên, năm hạt châu toàn thân đen kịt xuất hiện trong tay của hắn.

Hỏa Lôi châu...

Ánh mắt Ngô Khí phi phàm, trên tay Âu Dương Luyện vừa xuất hiện năm hạt châu đen kịt kia, lập tức nhận ra ngay, trong mắt lóe lên vẻ kinh hãi.

Âu Dương Luyện tất nhiên là nhìn thấy được biến hóa của Ngô Khí, cho là đã tìm được phương pháp thoát thân, lập tức một bàn tay khác lại chớp động quang mang, lập tức lại có năm hạt châu màu đen xuất hiện.

Vật này tên là Hỏa Lôi châu, ngàn năm trước, Đoạn Hồn sơn mạch có một cánh cửa nở rộ, Lôi Hỏa tông chuyên tu các loại công pháp thần thông, chiến lực cực cao., Ngăn ngừa trăm năm đã quét khỏi trong Đoạn Hồn sơn mạch. Đáng tiếc là trong một đêm lại bị hủy diệt, mà động thủ hủy diệt Lôi Hỏa tông, chính là tam đại bá chủ của Đoạn Hồn sơn mạch. Mà Lôi Hỏa châu kia, chính là bảo vật đặc ý của Lôi Hỏa tông., Lấy cấm chế đặc thù ngưng tụ Thiên Lôi địa hỏa trong đó, lúc đối địch có thể dẫn nổ. Sau khi Lôi Hỏa Tông bị diệt, không ít vật như vậy đã rơi vào tay tam tông, lưu truyền ngàn năm, còn có thể còn lại quả thực không nhiều, không nghĩ tới Âu Dương Luyện vậy mà có thể một lần xuất ra mười viên như vậy.

Một viên Lôi Hỏa Châu, có thể gây tổn thương cho Đan Tông Sư. Giờ phút này trong tay Âu Dương Luyện có trọn vẹn mười viên Lôi Hỏa Châu, nếu như hợp lại cùng một chỗ dẫn nổ, uy

lực quả thật đủ để cho tu sĩ Kết Đan đỉnh phong tránh lui Tam xá.

Ngô. Sư huynh, nếu không muốn đồng quy vu tận, hay là thả ta rời đi, như thế nào...

Lúc này Âu Dương Luyện cũng luống cuống, cảm ứng được cảm giác suy yếu trong cơ thể, càng có chút lắp bắp. Bất quá trong tay hắn nắm mười viên Hỏa Lôi Châu, trong mắt hắn cũng có một ít vẻ an toàn. Dựa theo hắn nghĩ, Ngô Khí hắn là sẽ bị uy lực Hỏa Lôi Châu hút lấy, thả hắn rời khỏi lôi đài.

Đáng tiếc, hắn hoàn toàn sai rồi. Người không phạm ta, ta không phạm người, từ khi hắn muốn lấy đầu lâu của Ngô Khí để đổi lấy giải thưởng, Ngô Khí đã hạ quyết tâm, chỉ cần có cơ hội, liền giết hắn, tuyệt không buông tha.

Giờ phút này cơ hội ở ngay trước mắt, lấy tâm tính Ngô Khí, sao có thể bỏ qua.

Hừ, đừng nói là Hỏa Lôi châu, dù tông chủ các người đích thân đến, ta vẫn sẽ giết người như cũ.

Lời nói của Ngô Khí quả thực giống như sấm sét giữa trời quang, trong lòng vô thức cảm thấy không ổn, trong tay lập tức muốn kíp nổ Hỏa Lôi châu kia. Nhưng vào lúc này, trong tâm thần hắn truyền đến một trận hoảng hốt, chờ hắn tỉnh táo lại, lại phát hiện Hỏa Lôi châu trong tay đã sớm không thấy bóng dáng, mà đỉnh đầu của hắn, đang có một tấm lưới máu màu đỏ sẫm sắp đổ xuống.

Người không chết tử tế được, ta nguyện rửa người.

Căn bản không cho Âu Dương Luyện chút cơ hội phản kích nào, tấm võng máu kia vừa rơi xuống, tinh nguyên trong cơ thể hắn tựa như hồng thủy đi qua bờ đê, tiết ra đến cùng.

Hầu như trong mấy hơi thở, nguyên bản vẫn là một đại tông sư khí huyết tràn đầy, kết đan đỉnh phong, lại biến thành một lão đầu tử toàn thân khô quắt, già yếu. So với Tăng thần già nua đã chết còn đáng sợ hơn, sau một khắc, ngày thứ hai vị Huyền Mị Tông này mới đã chết đi.

Lập tức, toàn trường chấn động. Thiên Ma chiến trường, bên ngoài lôi đài, từng tòa hắc thiết tọa lơ lửng trên không trung. Bên trong một người, giờ phút này đều vô cùng khiếp sợ nhìn vào trong sân, bắt đầu vơ vét chiến lợi phẩm của mình. Mỗi người đều giống nhau, trong lòng khiếp sợ như thủy triều trào ra.

Lấy một địch ba, vậy mà còn thắng.

Tuyệt đối không có khả năng là tu sĩ Kết Đan trung kỳ, Kết Đan hậu kỳ, nói không chừng cũng là cực hạn Kết Đan đỉnh phong, ám tử bị Vạn Thi tông che giấu nhiều năm.

Người này tuyệt đối là tồn tại giống với Phương Thiên Tứ khác của Vạn Thi Tông, nhận được tông môn toàn lực bồi dưỡng, chỉ là bị che giấu nhiều năm, muốn trong trận thi đấu này tỏa sáng rực rỡ, đại sát tứ phương.

Phương Thiên Tứ tu luyện chiến kỹ thượng cổ, nhưng người này lại sở hữu một thân thần thông quý dị cùng cây roi đỏ sậm kia, còn có một cỗ luyện thi đạt tới cực hạn Kết Đan đỉnh phong, nếu hai người này tranh chấp, không biết ai thua ai thắng.

Trong lần luyện chế này.

Chỉ là yên lặng một hồi, chỉ là một thời gian ngắn, bên ngoài chiến trường Thiên Ma, liền vang lên thanh âm nghị luận vô cùng âm ỉ. Theo những nghị luận nhiệt liệt, càng nhiều ánh mắt bắt đầu bắn đến trên người Ngô Khí, quả thực là vạn chúng chú mục, trở thành tiêu điểm của tất cả người xem cuộc chiến.

Ba tông đại bĩ, vòng thi đấu cuối cùng, kết thúc.

Thanh âm như bốn lời vang vọng trong hư không, trong ngoài chiến trường, tất cả mọi người đều nghe thấy rõ ràng.

Trong chiến trường Thiên Ma, ba bóng người chậm rãi hiện ra, là ba vị trưởng lão phán quyết xuất hiện lúc trước, một lần nữa xuất hiện dưới ánh mắt của mọi người.

Thi đấu lần này, mười vị trí đầu đã sinh ra.

Trong ba người, đại hán tựa như thiết tháp đứng ở giữa bỗng nhiên tiến lên một bước, ánh mắt trực tiếp rơi vào trên mười tòa lôi đài to lớn trước mắt.

Đệ tử Vạn Thi tông, Phương Thiên Tứ, được tôn vị.

Đệ tử Huyền Mị tông, Tô Mị Nhi, phải tôn vị.

Đệ tử Bách Độc tông, Đường Tam thiếu, được tôn vị.

Đệ tử Vạn Thi tông, Ngô Khí, được tôn vị.

Khi đại hán kia báo xong tên mười người, toàn bộ trong ngoài chiến trường đều sôi trào. Nhất là ở bên ngoài chiến trường, trận doanh Vạn Thi Tông, càng là một mảnh hưng phấn, hầu như trên mặt mỗi đệ tử trưởng lão đều lộ ra vẻ vui sướng.

Mười vị trí đầu tiên, tông ta lại có tới sáu vị, tốt, rất tốt, thật sự là đáng mừng.

Hạo sư huynh nói không sai, kể từ đó, lần này Vạn Thi Tông ta khẳng định có thể đoạt được vị trí đệ nhất đại bĩ, địa giới Đoạn Hồn sơn mạch này, Tông ta vẫn có thể áp chế qua hai tông Bách Độc Huyền Mị Tông, đại hỉ sự, đúng là đại hỉ sự.

Trận chiến này, đệ tử tên Ngô Khí kia có đại công, nên ban thưởng.

Sâu bên trong quảng trường xương đen, từng đạo hư ảnh trao đổi ý niệm trong đầu, nhìn những ý nghĩ dao động trong đầu, nghĩ đến những trưởng lão này giờ phút này tâm tình cũng cực

kỳ không tệ. Một người trong đó nói muốn vì Ngô Khí ký công, lập tức có những trưởng lão khác đồng ý, một đường chiến đấu mà đến, triển lộ ra thực lực cường đại vô song, bây giờ trong trận doanh Vạn Thi tông, đã sớm xem Ngô Khí là tồn tại giống như Phương Thiên Tứ.

Không chỉ là Vạn Thi tông, hai tông khác, còn có những người xem cuộc chiến. Sau khi nhìn Ngô Khí lấy một địch ba, còn dễ dàng giết chết tất cả, bọn họ đã sớm đem thực lực của Ngô Khí để so sánh với tuyệt thế thiên tài như Phương Thiên Tứ.

Thiết Tiêu

Một giọng nói mang theo uy nghiêm vô tận bỗng nhiên vang lên trong Thiên Ma chiến trường, gần như là cùng một lúc, ở bên ngoài chiến trường, trên không trung, ba hư ảnh mơ hồ dần dần ngưng thực.

Khí thể không cách nào hình dung hàng lâm, hơn nữa thoáng cái đã là ba cỗ, hơn một vạn người ở đây, giờ phút này đáy lòng đều xuất hiện một cái ý niệm thuận theo thần phục. Không phải kết quả áp bách, mà là tự nhiên, lúc ba cỗ khí thể kia phủ xuống, đáy lòng tất cả mọi người tự nhiên dâng lên ý nghĩ này.

Cho dù là tu sĩ Kết Đan Tông, đáy lòng cũng không thể tránh khỏi xuất hiện ý nghĩ này. Chỉ có những lão tổ Nguyên Anh, mới có thể kháng cự cỗ khí thể này dẫn đến ảnh hưởng ngầm.

Tuy là như vậy, nhưng khi ba cái bóng kia dần dần ngưng thực hiển lộ ra, tất cả lão tổ Nguyên Anh, chính là tán tu hoặc là các tông chủ tiểu môn tiểu phái đều đứng dậy, hơi cúi đầu xuống, tỏ vẻ tôn kính.

Là ba vị tông chủ...

Người không chế chính thức của Đoạn Hồn sơn mạch, ba vị tông chủ đại nhân chí cao vô thượng, đồn đại đều là cường giả tuyệt thế đã đột phá cảnh giới Nguyên Anh.

Hóa Thân tu sĩ, đại thần thông giả chân chính, cảnh giới trên Nguyên Anh lão tổ. Loại khí tức này, quả thực là muốn cho vạn vật đều thần phục.

Từng suy nghĩ ẩn chứa kính sợ trong lòng mọi người nổi lên, bất quá ai cũng không dám nói ra, bởi vì giờ phút này, ai cũng không dám mở miệng nói chuyện, tránh làm ba vị tồn tại chí cao vô thượng kia tức giận, đến lúc đó ai cũng không cứu được mình.

Ở Đoạn Hồn sơn mạch, ba vị kia chính là trời, chính là Chí Tôn, ai cũng không dám làm trái, chí cao vô thượng, liền như vậy rồi.

Thiết Tiêu tham kiến tông chủ.

Dược sĩ tham kiến tông chủ.

Thải y tham kiến tông chủ...

Trong chiến trường Thiên Ma, ba vị lão tổ Nguyên Anh, trưởng lão phán quyết nhìn thấy ba hư ảnh to lớn vô cùng giữa không trung nhao nhao lộ ra vẻ cung kính, đồng loạt hành lễ về ba hướng khác nhau.

Bọn họ tuy là Nguyên Anh lão tổ, một phương bá chủ, ai cũng không dám trêu chọc tồn tại. Nhưng đối mặt tông chủ của mỗi tông môn, tự nhiên cũng là cực kỳ kính sợ, không dám có chút nào thất lễ, vội vàng cung kính hành lễ.

Thiết Tiêu, mười vị trí đầu tiên xác định có phải đã xác định rồi không.

Vị cự ảnh ở chính giữa dần dần ngưng thực, hiển lộ ra một đại hán mặc pháp bào màu đen, đầu đội tử kim quan uy nghiêm đến đây.

bẩm báo tông chủ, mười vị trí đầu tiên đã xác định, hai người Vạn Thi Tông, Bách Độc Tông, Huyền Mị Tông.

Lúc đại hán tựa như cột điện nói đến đây, khóe miệng không khỏi lộ ra một vòng ý cười. Mà ở hai bên hắn, lão giả lưng đeo sọt thuốc cùng một nữ tử mặc y phục rực rỡ, giờ phút này sắc mặt đều không dễ nhìn. Nhưng lúc này cũng không dám dễ dàng biểu lộ ra, chỉ đành căng mặt ra, có vẻ rất cứng ngắc.

Được rồi, truyền lệnh xuống, đệ tử đắc vị lần này, sau khi trở về tông, đều có thưởng nặng.

Đại hán uy nghiêm ở trung tâm, nghe Thiết Tiêu nói xong, lập tức hiển lộ ra tâm tình không tệ. Ngay trước mặt mọi người nói ra mấy chữ tốt, còn nói muốn trọng thưởng mấy tên đệ tử kia.

Nhưng vào lúc này, bóng dáng to lớn ở một hướng khác kia mở miệng, bất quá bóng dáng này, căn bản không thấy rõ bộ dáng vị tông chủ này lớn đến mức nào.

Lâm sư huynh, hiện tại cao hứng cũng hơi sớm một chút, vị trí thứ nhất của cuộc thi mới thật sự là trò đùa. Được Si, ba người các ngươi có thể chuẩn bị một chút, lập tức mở ra Thiên Ma Vực, đưa mười vị đệ tử được tôn vị lần này tiến vào Thiên Ma Vực.

Bóng dáng này không mở miệng thì thôi, vừa mở miệng đã lập tức điều sự chú ý của mọi người đến địa phương khác. Sau khi hắn nói xong, trong đầu mọi người đều hiện ra nghi hoặc, sau đó liền đồng loạt đưa mắt nhìn về phía ba người đứng ở trên chiến trường.

Ha ha, nếu Tôn sư đệ sốt ruột như vậy, bản tọa cũng không có ý kiến, không biết Ngu sư muội.

Bốn tông cũng không có ý kiến, Thái Y, ba người các ngươi hiện tại có thể mở ra Thiên Ma Vực, đưa mười đệ tử được tôn vị vào trong đó.

Ba vị tông chủ mở miệng, ba người Thiết Tiêu trên không trung, ngay cả suy nghĩ một chút cũng không có, trực tiếp xoay người, nhìn về phía trên không trung, trên mười tòa lôi đài loang lổ vết máu đứng đầy.

Mười vị đệ tử được tôn vị nghe kỹ, kế tiếp ba người chúng ta sẽ thi triển thần thông, mở ra Thiên Ma chiến trường. Thiên Ma Vực này, đối với các ngươi mà nói, đã là ban thưởng đoạt được mười vị trí đầu, cũng là chỗ các ngươi tranh đoạt đại bĩ thứ nhất.

Các ngươi có ba ngày có thể ở lại trong đó, sau ba ngày, bất kể thành tích ra sao, Thiên Ma Vực đều sẽ bài xích các ngươi ra.

Tiến vào Thiên Ma Vực, không cần cố kỵ, cứ việc thi triển ra tất cả thủ đoạn thần thông, thành tích càng tốt, khả năng đạt

được đệ nhất tỷ thí sẽ càng lớn.

Hiện tại đã chuẩn bị tốt, trăm lòng tĩnh khí, đứng trên lôi đài, không được phản kháng.

Sau khi ba người nói xong, không đợi mười người Ngô Khí có phản ứng gì, liền đồng loạt ngồi xếp bằng xuống, mỗi người vươn tay vào ngực, lấy ra một lệnh bài cổ xưa đến cực điểm. Trên lệnh bài, mỗi người khắc ba chữ cổ khác nhau.

Vù vù vù

Ba người đồng thời hành động, sáu tay nhanh chóng biến hóa, từng đạo cấm chế pháp quyết từ trong tay ba người nhảy ra. Càng lúc càng nhanh, đến cuối cùng, hai tay ba người quả thực thành một đoàn ảo ảnh, quang mang chói mắt dần dần sáng lên, bao phủ ba cái lệnh bài trong tay bọn họ.

Ầm ầm ầm

Biến cố lớn, vào lúc ba người bắt đầu hành động, trên không trung Thiên Ma chiến trường lập tức phát sinh biến đổi lớn đáng sợ. Mười tòa lôi đài kia bắt đầu rung động, dần dần, một cái lỗ đen xuất hiện ở trên mười tòa lôi đài.

Lỗ đen kia càng lúc càng lớn, tựa hồ có một thế giới khác giấu ở phía sau, đang chậm rãi mở ra. Lúc lên không biến lớn đến cực hạn, ba thanh âm to lớn đồng thời vang lên.

Thiên Ma Vực mở ra.

Trong phút chốc, tất cả mọi người cảm giác trước mắt tối sầm lại, một lỗ đen khổng lồ vô cùng xuất hiện trong chiến trường. Ánh sáng u ám phát ra, nơi đi qua, thôn phệ hết thảy, dung nhập hết thảy vào trong bóng tối vô tận kia.

Ma giới Địa Ngục Minh giới

Thế giới không cách nào biết mạnh mẽ triển lộ ở trước mặt mọi người, mặc dù chỉ là một sát na, nhưng tất cả mọi người, trong nháy mắt đều nhìn thấy thế giới phía sau lỗ đen kia.

Đợi mọi người nhìn lại, tất cả đều biến mất, trước mắt vô tận bóng tối biến mất, bắt mắt nhất, không gì hơn được bên trong chiến trường Thiên Ma, mười tòa lôi đài to lớn vô cùng kia,

biến mất, tính cả mười đệ tử Tam tông trên đài đã được tôn vị, cùng nhau biến mất.

Hô thứ hai càng cảm ơn đạo hữu thềm máu hàn băng ban thưởng, tiểu lâu vẫn luôn quên, thật có lỗi, thật sự rất cảm ơn các vị đã đề cử vé.

Hoang vu man hoang nguyên thủy.

Trong nháy mắt đó, tất cả mọi người quan chiến đều nhìn thấy thế giới phía sau lỗ đen kia. Tuy chỉ có một cái chớp mắt, nhưng cũng đủ để cho tất cả mọi người kinh hãi.

Đó là, là một thế giới khác sao.

Một lão giả ngồi ngay ngắn trong ghế sắt đen, tựa hồ đang hồi tưởng cảnh tượng vừa mới nhìn thấy, mặt mũi tràn đầy vẻ khiếp sợ. Không chỉ là hắn, những người ở đây, những môn nhân đệ tử của các môn phái nhỏ, hoặc là trưởng lão tông chủ. Đều thần sắc kinh hãi, không dám tin.

Khai mở thế giới, đây không phải là thần thông chỉ có tu sĩ Hợp đạo cảnh giới mới có sao, hóa thần phản hư. Hợp đạo, đây là cảnh giới tu sĩ Nguyên Anh chúng ta cần phải vượt qua, mỗi một người đều giống như lạch trời, không biết bóp chết bao nhiêu tuyệt thế thiên kiêu. Trong tổ sư Đoạn Hồn tam tông, chẳng lẽ thật sự xuất hiện tu sĩ Hợp đạo, đó chính là cảnh giới giống như tiên nhân.

Lão giả kia là một tổ sư của một môn phái nhỏ, tu luyện tám trăm năm, bây giờ là tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ. Tuy là như vậy, nhưng không có nửa điểm cơ hội tấn thăng tu sĩ Hóa Thần, tuổi thọ hắn đã gần, đời này nhất định dừng lại ở cảnh giới Nguyên Anh. Hắn vốn tưởng rằng toàn bộ Đoạn Hồn sơn mạch, cũng chỉ có tông chủ tam tông có tu vi cao hơn hắn, hơn nữa cũng chỉ kém một cảnh giới mà thôi.

Lại không ngờ giờ phút này bỗng nhiên biết, trong tổ sư Đoạn Hồn tam tông, từng xuất hiện tu sĩ hợp đạo. Trong lúc nhất thời lại nghĩ nhập thần, sắc mặt có chút si ngốc ngốc ngê.

Thật lâu sau, lão giả này đột nhiên thở dài, trên gương mặt già nua hiện lên vẻ cô đơn.

Tự ngạo một đời, lại không nghĩ là ếch ngồi đáy giếng. Đoạn Hồn sơn mạch nho nhỏ cũng có tu sĩ hợp đạo tồn tại, cả tòa Trung Châu đại lục, chẳng phải là khắp nơi sao.

Không ai để ý tới lão giả Nguyên Anh hậu kỳ này cảm thán, giờ phút này tất cả mọi người đều nhìn ba vị trưởng lão phán quyết trên không chiến trường.

Tam tông đại bí ngàn năm, tự nhiên không phải chỉ có thể quyết ra mười thứ hạng đầu, nhất định phải có thứ nhất mới có thể quyết định vị trí của tam tông ngàn năm sau. Người của tam tông biết được, những người xem cuộc thi tự nhiên cũng biết, đều muốn nhìn xem kết quả cuối cùng sẽ như thế nào.

Trên không chiến trường trống rỗng, đại hán tựa như cột điện cùng hai người khác: lão giả lưng đeo sọt thuốc, nữ tử quần áo sắc sỡ. Nhìn nhau, ba người đồng thời động tác. Hai tay biến hóa, pháp quyết kết động, ánh sáng chói mắt lại một lần nữa sáng lên.

Vù vù vù

Không gian trên chiến trường lại chấn động mãnh liệt, giống như có đồ vật gì muốn xuất hiện.

Vù vù vù vù.

Không trung, mười nơi bỗng nhiên xuất hiện ba động như gợn nước, mười giọt máu đỏ thẫm chậm rãi từ những nơi đó tràn ra, sau đó chậm rãi hạ xuống.

Ầm ầm ầm

Dưới quang mang chói mắt lập loè, một tấm bia đá màu máu toàn thân bị tất cả mọi người nhìn chăm chú, lại trực tiếp xuất hiện trong hư không, cùng mười giọt máu kia, chậm rãi hạ xuống.

Huyết châu của huyết bia

Đang lúc tất cả mọi người không hiểu gì, trong ba người kia, Thiết Tiêu của Vạn Thi Tông mở miệng.

Đây là bia máu Thiên Ma, Ngưng Huyết Châu. Ba tông đệ tử, tổng cộng mười người, tiến hành thi đấu cuối cùng. Lần tỷ đấu này, chỉ có một quy tắc, đó là giết chóc.

Trong Thiên Ma Vực có vô số yêu thú dị vật, mười vị đệ tử mỗi khi giết chết một con yêu thú hoặc dị vật, không gian cấm

chế của Thiên Ma Vực sẽ tăng thêm huyết dịch vào trong Ngưng Huyết Châu. Giết chóc càng nhiều, máu tươi trong Ngưng Huyết Châu càng nồng đậm, càng nhiều, cái kia đại biểu người kia trên Thiên Ma Huyết Bì xếp hạng sẽ càng cao.

Ba ngày sau, trận đấu kết thúc, lại mở ra Thiên Ma Vực.

Thiết Tiêu thần sắc lạnh lùng, nói xong, cũng mặc kệ mọi người hiểu hay không, ngậm miệng không nói. Chẳng qua cùng hai người khác ngồi xếp bằng trên hư không, nhắm hai mắt lại, trong tay cầm một lệnh bài, tựa hồ đang duy trì cấm chế vận chuyển.

Tuy trong lòng có rất nhiều nghi hoặc, nhưng giờ phút này ánh mắt tất cả mọi người đều rơi vào trên không chiến trường, trên một tòa bìa đá huyết hồng to lớn vô cùng, còn có mười giọt huyết dịch cô đơn đỏ thẫm trên không trung.

Xem đi, các người mau nhìn, giọt huyết dịch kia căng phồng lên, người này là ai, vậy mà nhanh như vậy đã bắt đầu giết chóc.

Đó là Phương Thiên Tứ, quả nhiên là tuyệt thế thiên tài tu luyện chiến kỹ thượng cổ, vừa vào cấm địa đã bắt đầu giết chóc.

Có người kinh hô, lập tức cũng có người phát hiện trên tấm bìa đá huyết hồng kia xuất hiện biến hóa, một cái tên lớn xuất hiện ở trên đó. Trực tiếp nhảy lên trên đỉnh bìa đá, mà mười giọt huyết dịch đỏ thẫm trong đó, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được trướng lên, đảo mắt liền từ một hạt đậu vàng lớn chừng quả đậu.

Lại có một người bắt đầu, là Đường Tam thiếu, trời ạ, nhìn viên Ngưng Huyết Châu kia, tốc độ thật nhanh.

Hắn vượt qua Phương Thiên Tứ, thiên tài tuyệt thế của Bách Độc Tông, chắc chắn hắn đã dùng độc, thủ đoạn giết người này còn nhanh hơn từng người một.

Tô Mị Nhi cũng động thủ, tốc độ của nàng cũng không chậm.

Lưu sư huynh động thủ, tạm thời xếp hạng cuối cùng.

Là Chu Cẩm Phong của Bách Độc Tông.

Trong nháy mắt, trên tòa Thiên Ma Huyết Bi to lớn kia, chín cái tên to lớn liền rõ ràng hiện ra, không ngừng phát ra hào quang huyết hồng, rung động, tựa hồ lúc nào cũng có thể biến hóa. Hoặc là tiến lên, hoặc là lui lại.

Ở hai bên Thiên Ma Huyết Bi, phân biệt có năm viên Ngưng Huyết Châu, trong đó chín viên đều có động tĩnh không nhỏ, chấn động, chậm rãi phồng lớn. Có mấy viên huyết châu chấn động càng thêm kịch liệt, cơ hồ trong nháy mắt, từ lớn cỡ hạt đậu vàng trực tiếp phồng lớn đến đầu lâu. Viên lớn nhất, thậm chí to bằng cái thớt, treo ở trên không trung, hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người.

Viên huyết châu kia đại biểu cho người, cũng không phải là người tuyệt thế thiên tài Vạn Thi tông mà mọi người coi trọng nhất Phương Thiên Tứ, mà là Bách Độc tông Đường Tam Thiếu.

Giờ phút này, trong ba đại trận doanh, cao hứng nhất cũng là một phương của Bách Độc Tông, ngoại trừ Đường Tam Thiếu ở Thiên Ma Huyết Bia độc chiếm vị trí thứ nhất trên. Còn có một đệ tử Vạn Thi Tông, người nợ tự nhập Thiên Ma Vực đã không có động tĩnh, bất luận là Ngưng Huyết Châu hay là Thiên Ma Huyết Bia, đều là yên lặng vô cùng.

Ha ha, tên sát tinh kia nhất định là gặp phải phiền toái gì đó, vậy mà ngay cả một con yêu thú cũng không giết.

Tốt nhất là cho tiểu tử kia trực tiếp đụng phải bầy thú bạo động, trực tiếp mạt sát hẳn.

Hừ, người Vạn Thi Tông nhiều thì sao chứ, chỉ cần Đường sư huynh đoạt được hạng nhất, Bách Độc Tông ta vẫn có thể vượt qua Vạn Thi Tông một bậc.

Không chỉ là tiểu tử kia, tốt nhất là nguyên rửa người của Vạn Thi tông ở bên trong Thiên Ma Vực gặp phải phiền toái lớn, đều diệt trừ sạch sẽ mới tốt.

Trận doanh Bách Độc Tông, rất nhiều đệ tử đối với Ngô Khí đều là một chút hảo cảm cũng không có, mắt thấy lúc này Ngô Khí đã vào Thiên Ma Vực, vậy mà một chút động tĩnh cũng không có, tựa hồ lâm vào khốn cảnh gì đó.

Từng câu nguyên rửa từ trong miệng đông đảo đệ tử Bách Độc tông phát ra, ngay từ đầu chỉ là nguyên rửa Ngô Khí, về sau, toàn bộ đệ tử Vạn Thi tông đều bị bao quát vào.

Tuy rằng Đoạn Hồn tam tông có quan hệ sâu xa, nhưng mà quan hệ đệ tử tam tông lại thế như nước với lửa. Hiện tại rất nhiều đệ tử Bách Độc tông có cơ hội, tất nhiên sẽ không bỏ qua, nguyên rửa một câu vô cùng ác độc, hận không thể khiến tất cả đệ tử Vạn Thi tông chết bất đắc kỳ tử nào.

Canh thứ nhất đến, hôm nay đảm bảo hai cái càng tối thiểu.

Thiên Ma Vực, trong một sa mạc hoang vu trống trải, thân ảnh Ngô Khí xuất hiện. Giờ phút này hắn như một phàm nhân, từng bước một đi tới phía trước. Bất kể là phía trước cực xa, hay là sau lưng, đều là một mảnh cảnh tượng thê lương, trừ cát vàng hay cát vàng, không có phần cuối, không có cảnh tượng khác, ngay cả một cây cỏ nhỏ cũng không có.

Trong tay nắm một khối ngọc giản, đó là lúc buông xuống thế giới này, trực tiếp xuất hiện trên người hắn. Bên trong chỉ có một ít văn tự, ghi lại nội dung cuối cùng của lần thi đấu này còn có một chút tin tức liên quan tới thế giới này.

Thiên Ma Vực, vạn năm trước, tổ sư Đoạn Hồn Tam tông lấy đại thần thông từ chỗ sâu hư không vô tận mở ra thế giới. Dãy núi bình nguyên sa mạc này không khác gì thế giới chân chính, chính là một tiểu thế giới chân thật tồn tại, vạn vật sinh trưởng nhật nguyệt triều tịch, những thiên địa pháp tắc này tồn tại ở đây.

Ba vị tổ sư đem lượng lớn yêu thú dị vật, thậm chí quý hồn cương thi, ném vào trong thế giới này. Cách mỗi ngàn năm mở ra một lần, tuy linh khí thế giới này mỏng manh, nhưng ngàn năm thời gian, thế giới này cũng đủ để sinh ra rất nhiều tồn tại cực kỳ nguy hiểm.

Thiên Ma Vực này, chính là tồn tại vì ba tông môn thi đấu một lần ngàn năm một lần, cuối cùng mười đệ tử còn lại, không có cái nào không phải là thiên tài trong thiên tài. Điều là đệ tử có được thần thông hoặc là đại dựa vào, để vào Thiên Ma Vực này, ngoại trừ để những đệ tử này xếp hạng giết chóc, chỉ sợ cũng tồn tại để những đệ tử này thanh trừ dị vật yêu thú, phòng ngừa thế giới này xuất hiện tồn tại quá cường đại mà sụp đổ.

Liên tục ba ngày giết chóc, người tâm chí cứng cõi, chỉ sợ cũng sẽ bị đại lượng sát lực sinh ra tâm ma mà ảnh hưởng. Đây là áp bách, dưới sự áp bách của tâm ma cùng hoàn cảnh cực kỳ nguy hiểm, đệ tử ở lại thế giới này chỉ có hai lựa chọn.

Một là tấn thẳng tới cảnh giới Nguyên Anh, tự nhiên không sợ tâm ma cùng yêu thú dị vật của thế giới này. Hai là bị Tâm ma triệt để chiếm cứ, biến thành một con rối chỉ biết giết chóc.

Không, không đúng, mười người cuối cùng đều là đệ tử cực kỳ thiên tài, mặc dù là ba tông cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua, khẳng định còn có hậu chiêu, ngăn cản những đệ tử kia nhập ma.

Nơi Ngô Khí đáp xuống của thế giới này, chính là sa mạc thê lương dưới chân hẻm. Nhìn nội dung trong ngọc giản, biết được nội dung cuối cùng của trận đấu, Ngô Khí lại không lập tức bắt đầu giết chóc, mà là bắt đầu suy nghĩ ý nghĩa sau lưng.

Đang lúc tâm thần hằn dằn lên rất nhiều ý niệm, từng tiếng vang quái dị bỗng nhiên truyền vào trong tai hắn.

lú lo lú lo...

Thanh âm rất quái dị, tựa như một đàn côn trùng đang gặm ăn cái gì vậy. Thanh âm này lập tức kéo Ngô Khí từ trong suy nghĩ ra, bất quá còn chưa chờ hắn suy đoán phát ra thanh âm này, một cảnh tượng đáng sợ liền xuất hiện trước mặt hắn.

Trùng, nói cho chính xác thì là kiến, từng con kiến toàn thân màu đỏ, lưng mọc ra cánh ngắn, phía trước có một cặp răng nanh màu nâu đột nhiên xuất hiện ở phía trước Ngô Khí.

Những con kiến này chiếm một mảng lớn địa phương, rậm rạp chằng chịt, chậm rãi di động. Tựa hồ chúng đang gặm ăn cát, tất cả kiến đều cúi đầu, gặm ăn tất cả những thứ có thể bắt được khi cần răng kia.

Nhìn qua, quả thực giống như một đám mây lớn màu đỏ di động trên mặt đất, quả thực có chút dọa người.

Xích Nghĩ sa mạc...

Nhìn thấy một mảng lớn mây đỏ di động tới, Ngô Khí lập tức kinh ngạc phun ra mấy chữ.

Leng keng leng keng.

Tựa hồ nghe được thanh âm Ngô Khí, những con kiến đỏ thẫm vốn còn đang nghiêm túc gặm ăn cát sỏi màu vàng dưới thân

nhao nhao ngẩng đầu lên, một đôi con mắt kiến màu đỏ óng ánh xuất hiện, cùng nhìn về phía Ngô Khí.

Lập tức, đàn kiến rối loạn, ngàn vạn con kiến đỏ đậm, như là người thấy mùi cá mập, chen chúc nhau mà đi về phía Ngô Khí.

Sau khi nhìn thấy đám mây màu đỏ cách đó không xa đột nhiên bay về phía mình với tốc độ kinh khủng, Ngô Khí bỗng nhiên nghĩ thông suốt cái gì, trên mặt xuất hiện một vòng ý cười. Đồng thời, trong đôi mắt của hắn, sát ý lạnh như băng bắt đầu lóe lên.

Giết đi, nếu nhất định phải giết chóc không chịu, vậy thì giết chóc đi, xem cái này có thể khiến Kết Đan tông sư phá nhập vào tiểu thế giới có cảnh giới Nguyên Anh, có thể giúp Ngô vứt bỏ ta tấn thăng đến mức nào.

Ngô Khí giống như đang lẩm bẩm, bất quá lúc hắn nói chuyện, sát ý trên người lại không che giấu chút nào bộc phát ra. Cây mây màu đỏ sậm hóa thi cảm ứng được sát khí trên người Ngô Khí phát ra, bắt đầu rung động lắc lư, từng sợi huyết mang dần dần bắt đầu tràn ra, tràn ngập trong không khí.

Bốp!

Động, một đạo huyết mang từ trên trời giáng xuống, trực tiếp rơi vào trong đàn kiến. Trong nháy mắt, cơ hồ là trong nháy mắt bốc hơi, trong đàn kiến khổng lồ, lập tức xuất hiện một lỗ thủng to lớn, bên trong đỏ đậm kiến, toàn bộ biến mất, không còn sót lại một con nào.

Bốp bốp bốp

Liên tục mấy tiếng roi vang lên, huyết mang tràn ra, như một tấm lưới lớn long trọng xuống, bao trùm một mảng lớn đàn kiến kia, đều bao trùm lại. Trong chớp mắt, huyết mang tiêu tán, theo đó không thấy, còn có từng con từng con kiến toàn thân đỏ đậm, khu vực vốn hồi hải rậm rạp, giờ phút này lập tức trở nên trống rỗng.

Nhất giai vật nhỏ yếu chút, căn bản không đủ giết.

Ngay cả mười hơi thở cũng chưa tới, đàn kiến kia đã bị Ngô Khí giết sạch sẽ. Hóa Thi Đằng trong tay hắn đã sớm tiến hóa

đến mức vô cùng khủng bố, mặc dù còn chưa tiến vào thời kỳ thành thực, nhưng cầm trong tay Ngô Khí., Cho dù là tu sĩ Kết Đan đỉnh phong, chỉ cần đối thủ không phải là loại thần thông như Phương Thiên Tứ tu luyện chiến kỹ thượng cổ thì Ngô Khí cũng có thể đánh ngang tay. Nếu lại thêm một ít chỗ dựa của hắn, cho dù là Phương Thiên Tứ cũng không dám nói có thể thắng được Ngô Khí.

Đang lúc Ngô Khí có chút khỏ não với đám Xích Nghĩ sa mạc kia không đủ giết, hắn tựa hồ cảm ứng được cái gì, quay đầu nhìn về một hướng xa xa trong sa mạc, một tia vui mừng hiển lộ ra.

Không nghĩ tới vừa lúc ngủ gà ngủ gật, liền gôi đầu lên giường.

Ngô Khí vừa dứt lời, cả người hóa thành một đạo lưu quang, ném về phía chỗ cực xa, thoáng cái không thấy tung tích.

Ngoài mấy dặm, trong sa mạc, một đàn tê giác to lớn mọc ra một sừng đang đấu đá lung tung, nghiền ép tất cả, chúng nó là yêu thú nhị giai, độc giác cuồng tê.

Đúng lúc những cuồng tê này mạnh mẽ đâm tới, một bóng người bỗng nhiên xuất hiện, tiếp đó liền có một tấm lưới lớn huyết hồng rơi xuống, trong khoảnh khắc, liền có mấy chục con Độc Giác Cuồng Tê hóa thành từng đoàn huyết vụ, bị hấp thu vào trong một cây đằng tiên màu đỏ sậm.

Sau khi giết một đám Độc Giác Cuồng Tê, Ngô Khí tựa hồ không có ý định dừng lại, sát ý bốn phía tràn ra, không hề có kỵ hiển lộ ra.

Giết chóc đã bắt đầu, Ngô Khí không dè nén sát ý của mình chút nào, ý nghĩ giết chóc trong đầu đều phóng thích ra. Cầm một cây roi mây đỏ, Ngô Khí quả thực hóa thân thành ác ma, nơi đi qua, nhưng ngay cả một bộ thi thể cũng không lưu lại, toàn bộ biến thành chất dinh dưỡng cho cây mây hóa thi.

Sa mạc, nhị giai yêu thú, hoàng hoàn sa mãng quần, giết chết. sa mạc ở chỗ sâu nhất, yêu thú tứ giai, Song Vĩ Ưng Hạc, giết tới.

Sâu trong sa mạc, yêu thú Tam giai, Hỏa Nha quần, giết chết.

Biên giới sa mạc, yêu thú ngũ giai, Hỏa Lang Xích Đồng, giết chết.

Ngắn ngủn mấy canh giờ, một đường đi tới, nơi Ngô Khí đi qua, không lưu lại thứ gì, chỉ là mảnh sa mạc vốn đã yên lặng này, sau khi hắn đi qua, càng trở nên yên tĩnh, hoặc là tĩnh mịch, một chút khí tức sinh mệnh cũng không cảm ứng được.

Trong sa mạc, Ngô Khí hầu như giết qua tất cả sinh vật hắn có thể gặp, một thân sát khí quả thực nồng đậm đến cực điểm, sát khí như cầu vồng, phóng lên tận trời, cực kỳ đáng sợ. Dù vậy, hắn vẫn không có ý dừng lại, trong nháy mắt thoát khỏi sa mạc, cả người lại hóa thành một đạo độn quang, lướt về một hướng.

Không chỉ là Ngô Khí, giờ phút này mười người tiến vào tiểu thế giới này, tất cả đều giống như Ngô Khí, bắt đầu cuộc giết chóc khôn cùng. Căn bản không ngừng giết chóc, mười người đều hiểu quy tắc, những nơi đi qua, mặc kệ gặp phải loại dị vật yêu thú nào, toàn bộ đều giết chết.

Mỗi người đều không biết tình huống giết chóc của chín người khác, cho nên cũng không dám dừng lại, miễn cho những người khác đuổi kịp vượt qua. Không ngừng giết chóc, từ ngày đầu tiên bắt đầu, chính là gần như giết chóc vô biên. Mười người, tựa như mười tu la đoạt mệnh, bắt đầu thu hoạch sinh mệnh của rất nhiều yêu thú dị vật tồn tại ở tiểu thế giới này.

Mà lúc này, bên ngoài Thiên Ma Vực, bên trong chiến trường Thiên Ma, tất cả mọi người đều nhìn chăm chú vào tấm bia đá to lớn toàn thân huyết hồng, còn có mười viên Ngưng Huyết Châu như trái tim đập rộn ràng kia.

Canh hai là đến rồi, quá mệt mỏi, đi ngủ.

Thịch thịch thịch

Trên không chiến trường, mười quả cầu máu to lớn chậm rãi bành trướng, quả lớn nhất kia đã to bằng cái cối xay, huyết khí nồng đậm không gì sánh được từ bên trong phát ra. Cho dù là quả nhỏ nhất kia, cũng có kích cỡ hai ba cái đầu lâu.

Ở giữa mười quả cầu máu là một tấm bia đá to lớn, toàn thân màu máu, tản mát ra khí tức làm người ta run sợ. Trên tấm bia đá, có mười cái tên, tự mình rung động, thỉnh thoảng phóng ra huyết quang chói mắt, cách một đoạn thời gian, trong mười cái tên kia, có mấy cái sẽ đổi vị trí.

Bất quá thứ hấp dẫn nhất, lại chỉ có hai cái tên, một là Đường Tam thiếu ở đỉnh cao nhất trên bia đá, một là Ngô Khí ở giữa.

Ngay từ đầu, sau khi Đường Tam Thiếu vượt qua Phương Thiên, hắn đã ở đỉnh cao nhất của tấm bia đá kia. Quả cầu máu to như cối xay chính là đại biểu cho Đường Tam thiếu. Giết chóc càng nhiều, cấm chế Thiên Ma Vực sẽ càng thêm nhiều, quả cầu máu sẽ càng lớn.

Lúc này ba vị trí đầu trên tấm bia đá chính là Đường Tam Thiếu, Phương Thiên Tứ, Tô Mị Nhi. Bất quá một cái tên ở giữa không ngừng bắn ra huyết quang chói mắt, rung động không ngớt, bỗng nhiên mãnh liệt, cái tên kia đột nhiên chen vào một vị, bài danh thứ năm trên tấm bia đá kia.

Xem ra, sát tinh Vạn Thi Tông kia lại tăng lên một vị.

Tên thứ năm, chỉ mấy canh giờ, tên khốn kia vậy mà từ tên thứ mười bay thẳng lên hạng năm.

Sát Thần, sớm biết người kia là Sát Thần, chỉ sợ hiện tại đã bắt đầu trắng trợn giết chóc trong Thiên Ma Vực rồi. Nguyên rủa hắn dụng phải yêu thú Thất giai, chết oan chết uổng.

Hao Ngô sư huynh chính là Ngô sư huynh, năm đó trong một ngày từ đệ thất phong tấn thăng lên đệ tứ phong, hiện tại chỉ mấy canh giờ, đã chiếm cứ vị trí đệ ngũ Thiên Ma huyết bia.

Còn có ước chừng hai ngày, nói không chừng đệ nhất bỉ lần này sẽ là của Ngô sư huynh.

Trận doanh Bách Độc Tông, trận doanh Huyền Mị Tông, còn có trận doanh Vạn Thi Tông, ánh mắt đông đảo đệ tử lui tới tuần tra giữa Ngưng Huyết Châu cùng Thiên Ma Huyết Bìa. Khi nhìn thấy cái tên Ngô Khí rung động lắc lư lại tăng lên một vị, sau đó từng tiếng nghị luận nhao nhao phát ra.

Không trung, ba hư ảnh to lớn vô địch kia, một tôn ở trung tâm, một đạo ý niệm ba động bỗng nhiên phát ra.

Tôn sư đệ, lần này ngươi đã nhìn lầm rồi, đệ tử này của ta cũng không phải hàng bình thường có thể so sánh. Ba vị trí đầu, dễ như trở bàn tay, dễ như trở bàn tay. Đánh cuộc này, bốn tọa thắng chắc.

Sự tự tin cường đại phát ra từ cỗ ý niệm dao động kia, toả ra bốn phía, không che giấu chút nào đặc ý của mình.

Hừ, Lâm sư huynh lúc này cao hứng còn quá sớm. Chẳng qua là ngày đầu tiên mà thôi, còn hai ngày nữa, ai thua ai thắng, còn chưa biết được.

Trận doanh Bách Độc Tông, hư ảnh cao lớn kia rung động mấy lần, mang theo một tia ba động ý niệm tức giận truyền đến.

Khách khách, lần này hai vị sư huynh tranh đấu lại hơi sớm một chút. Thiên Ma Vực ngàn năm chưa mở, chỉ sợ yêu thú dị vật bên trong đã có không ít thành tựu, chỉ sợ sẽ không thua những môn hạ trưởng lão kia của tam tông. Nhất là những dị vật kia., Khó chơi nhất, năm đó ba vị tổ sư thậm chí còn ném Vực Ngoại Thiên Ma tồn tại ác độc này vào trong đó. Nếu bị những đệ tử kia đụng phải những dị vật này, thắng bại chỉ là thứ yếu, nghĩ biện pháp bảo trụ tính mạng mới là chính sự.

Sau khi ba động ý niệm từ trận doanh bên Huyền Mị tông truyền đến xuất hiện, hai vị bá chủ tuyệt thế khác tựa hồ cũng nghĩ tới điều gì, đều trầm mặc không nói.

Lúc này, bên trong Thiên Ma Vực, nếu Ngô Khí có thể nghe thấy cuộc đối thoại giữa ba vị đại nhân vật kia, nhất định sẽ

oán thầm không thôi đối với lời tiên đoán của vị Bách Độc tông kia.

lải nhải.

Nghe bên tai vang lên từng tiếng cười lải nhải, hai hàng lông mày Ngô Khí hung hăng nhúu lại, nhìn chăm chăm vào hai cổ âm phong đen kịt trước người.

Âm phong gào thét, hắc vụ tràn ngập, không ngừng phát ra tiếng cười lải nhải khiến người ta tê cả da đầu, những hắc vụ kia thỉnh thoảng huyễn hóa ra các loại gương mặt, sợ hãi tham lam gian tiểu dữ tợn thiên biến vạn hóa, tựa như có thể nhìn thấu hết thấy, chiếm cứ hết thấy.

Vực Ngoại Thiên Ma

Nhẹ nhàng phun ra mấy chữ, trong đầu Ngô Khí không ngừng vỡ vét, liên quan tới hai cổ tin tức âm phong đen kịt trước mắt.

lải nhải. Khí tức rất quen thuộc, là U Minh, trên thân nhân loại này vậy mà có khí tức U Minh, quá tốt rồi. Đây là kinh hỉ, kinh hỉ lớn, chúng ta nuốt hắc, nói không chừng lập tức có thể trở thành Ma Đầu. Mượn nhờ hai tên phế vật kia thân thể, tá thi hoàn hồn, hành tẩu nhân gian. Sau đó cắn nuốt ngàn vạn nhân loại huyết nhục, ha ha ha ha ha.

Giao Bằng. Đúng vậy, là khí tức U Minh, rất thuần khiết, vậy mà hoàn toàn dung hợp trong huyết nhục nhân loại này. Ăn hắc, ăn huyết nhục trên người hắc, chúng ta có thể tấn thăng tiến hóa.

Cách Ngô Khí không xa, hai cổ âm phong bỗng nhiên biến ảo, hai gương mặt hung thần ác sát hiện lộ ra.

Đây là hai con Vực Ngoại Thiên Ma, không phải sinh mệnh bình thường, là sinh mệnh dị chủng đến từ vực ngoại thần bí. Chúng nó không có thực thể, là một dòng khí, một ý nghĩ, thiên biến vạn hóa, giỏi về mê hoặc lòng người, tìm kiếm nhược điểm trong lòng mọi người, cực kỳ ác độc, đáng sợ không gì sánh được.

Trong lúc hai con Vực Ngoại Thiên Ma kia đang kiêu ngạo đối thoại, Ngô Khí liếc nhìn một chỗ cách đó không xa, tại đó, lúc

này đang có hai thi thể nằm trên mặt đất.

Hai người đều là thanh niên bộ dáng, tựa hồ cũng lâm vào hôn mê.

Chu Cẩm Phong của Bách Độc Tông, Vạn Thi Tông Lưu Hùng.

Ngô Khí nhận ra hai người, chính là hai người trong số mười đệ tử lúc trước cùng tiến vào Thiên Ma Vực. Không chỉ như vậy, lúc trước Ngô Khí bỗng dưng gặp phải hai người này, lại bị hai người này công kích không muốn sống, Ngô Khí lập tức phát hiện hai người không thích hợp, sau đó trực tiếp dùng thủ đoạn lôi đình đánh ngất hai người, lúc này, hai con Vực Ngoại Thiên Ma cũng hiện thân.

Vù vù vù, động thủ đi, bắt lấy nhân loại này, chia đều huyết nhục, lãi nhải ta muốn tấn thăng thành Ma đầu.

Động rồi, hai con Vực Ngoại Thiên Ma kia khẽ động, trực tiếp thối ra một đoàn âm phong lớn, bên ngoài âm phong, là hai mặt người dữ tợn, trực tiếp cắn về phía Ngô Khí.

Bốp!

Huyết mang trên không trung, Ngô Khí vung cánh tay lên, Hóa Thi Đằng lập tức quất về phía hai con Thiên Ma Vực Ngoại kia. Chỉ là huyết mang kia giống như đụng phải không khí, thẳng tắp từ trong thân thể hai con Vực Ngoại Thiên Ma bổ xuống, sau đó bay về phía xa, đối với hai con Ngoại Thiên Ma kia một chút ảnh hưởng cũng không có.

Giao Bằng. Vô dụng, chúng ta là vô hình, vô cùng vô tận, chỉ có người có ma niệm, liền không giết chết được chúng ta. Đệ tử có thể tiến vào Thiên Ma Vực, đều là người của ba Ma tông kia, mỗi người đều có tiềm chất của ma đầu, sao có thể không có ma niệm.

lãi nhải không sai, từ bỏ đi, lấy máu thịt của người cống hiến ra, để cho chúng ta cắn nuốt, thay người hành tẩu nhân gian, xông pha hung danh tuyệt thế, giúp người trở thành Ma quân Ma Đế đời thứ nhất.

Hai con Vực Ngoại Thiên Ma kia dữ tợn ập tới, từng lời nói tràn ngập dụ hoặc tràn vào trong tai Ngô Khí, âm thầm biến hóa, muốn ảnh hưởng tới tâm thần của Ngô Khí.

Theo lời hai con Vực Ngoại Thiên Ma phun ra, trong không gian chung quanh, một vài bức tranh sinh ra, đều là cảnh tượng Ngô Khí trở thành tuyệt đại Ma quân, ngang dọc Cửu Thiên Thập Địa, không người có thể địch lại.

Những cảnh tượng kia vô cùng chân thật, hơn nữa là lấy người quan sát làm diễn viên chính, đôi lại là bất kỳ người nào, đều sẽ đắm chìm trong huyền cảnh vô cùng tốt đẹp đó. Cho dù nói cho chính mình biết đó là giả cũng vô dụng, vẫn như cũ đắm chìm trong đó, say đắm trong tâm thần, cuối cùng bị Vực Ngoại Thiên Ma chiếm cứ thân thể, cắn nuốt ý niệm đạo tâm thần, thậm chí toàn thân máu thịt.

Đáng tiếc, lúc này, bọn chúng đối mặt, là Ngô Khí.

Hừ, muốn cắn nuốt huyết nhục của ta, chỉ bằng hai con súc vật các ngươi, ngay cả ý niệm ô uế cũng không bằng, quả thực là giấc mộng xuân thu lớn.

Sắc mặt băng lãnh, sát khí tràn ra bốn phía, thân thể như cung, mãnh liệt bắn lên, lực lượng cương mãnh phát tiết ra, ngưng tụ trên song quyền, đánh tới hai luồng âm phong hắc vụ kia.

tha thứ tốc độ câu chữ trở nên chậm chạp không gì sánh được, xin các vị đạo hữu đề cử ý kiến lĩnh đề cử bộ long.

Bóp

Thiên Ma Vực, một địa phương, trên không trung bỗng nhiên truyền đến một tiếng vang dị hưởng. Quyền kinh lăng lệ tàn sát bừa bãi tản ra, như từng đạo phong nhận sắc bén dị thường, vòi rồng đánh về phía trước. Huyết khí nồng đậm tràn ra, như khói báo động, phóng tới hai con Vực Ngoại Thiên Ma dữ tợn dị thường kia.

Quyền kinh bị Ngô Khí xen lẫn huyết khí nồng đậm quấy một phát, hai con Vực Ngoại Thiên Ma dữ tợn hầu như ngay cả phản kháng cũng không có, trực tiếp bị chấn tán thành mây cô khí lưu, âm một tiếng phân tán ra.

Nhưng lập tức, mây cô khí lưu kia lại lập tức khép lại cùng một chỗ, xoay quanh một vòng, lại hóa thành một khuôn mặt màu đen khủng bố. Âm phong gào thét, lải nhải cười quái dị lần nữa vang lên.

Toan Nghê tốt, huyết khí nồng đậm như vậy, quả thực quá tốt, ăn huyết nhục của người, chúng ta nhất định có thể tấn thăng đến cảnh giới Ma Đầu. Còn nữa, người không thể giết được chúng ta, chúng ta là ý niệm biến thành, là vô hình, mặc cho người có ngàn loại thủ đoạn, lần này cũng nhất định sẽ trở thành huyết thực của chúng ta.

Hai con Vực Ngoại Thiên Ma khép lại cùng một chỗ, hóa thành một gương mặt Lệ Quỷ dữ tợn đáng sợ, nhìn về phía Ngô Khí cười lải nhải, hơn nữa thực lực không kiêng nể chút nào của Ngô Khí, trực tiếp nói ra ý định trong đầu.

Ào ào ào

Đến đây đi, hòa làm một thể với chúng ta, người sẽ trở thành tuyệt đại hung ma tung hoành Cửu Thiên Thập Địa, khuất phục cả đời, đầm máu.

Trong lúc một tiếng cười quái dị, truyền ra rất nhiều ý niệm dụ hoặc cực kỳ. Những ý niệm này không gì không bao cả, tài phú nữ nhân địa vị, đây đều là ý nghĩ phát ra từ hai con Thiên

Ma kia. Ý niệm thật sự ô uế, Vực Ngoại Thiên Ma là sinh mệnh dị chủng, đến từ vực ngoại thần bí.

Sở dĩ chúng sinh ra ở thế giới này, dựa vào ma niệm trong lòng rất nhiều tu sĩ sinh ra, trong đó đại bộ phận ma niệm đều đến từ người trong ma đạo.

Cho nên giờ phút này, hai con Vực Ngoại Thiên Ma này phát ra ý niệm dụ hoặc Ngô Khí sa vào Sát Lục Ma Đạo cực kỳ thuần khiết, là suy nghĩ trong lòng phần đông tu sĩ Ma đạo, thậm chí rất nhiều tu sĩ Tiên Đạo, trong lòng cũng đều có những ý niệm này tồn tại.

Âm thanh mê hoặc giống như thủy triều, không ngừng vuốt ve vách ngăn tâm thần Ngô Khí.

Hừ, Vực Ngoại Thiên Ma, vật vô hình. Giúp ta thành tựu Ma quân Ma Đế tuyệt đại, quả thực là nói khoác không biết ngượng. Hai thứ ngay cả súc vật cũng không bằng, chính mình còn bị vây ở trong tiểu thế giới này, còn tuyên bố giúp ta thành tựu hung ma, khuất phục thương sinh, tung hoành cửu thiên thập địa, thật sự là chuyện cười thiên đại.

Muốn cắn nuốt huyết nhục của ta, vừa vặn ta cũng muốn cắn nuốt các ngươi. Hô, thiêu đốt thử hương vị của Cửu U Minh Hỏa của ta.

Ngô Khí thu hồi đôi thiết quyền, cũng thu hồi hóa thi đẳng, nhưng sát khí trên người lại không giảm mà tăng. Hai mắt phát ra quang mang lạnh lẽo kinh hãi, không gian ngưng tụ, sát ý đầy trời lập tức tràn ra. Thân sắc băng lãnh hiện ra, miệng mở ra, phun ra một ngọn lửa lớn đen sì như mực.

Cửu U Minh hỏa, tuy là minh hỏa trải qua pha loãng, nhưng giờ phút này Ngô Khí phun ra hỏa diễm, lại là trong đan điền hấn thai nghén một đoạn thời gian hỏa diễm. Không thể so sánh với Minh Hỏa chân chính, nhưng đối với hai con Vực Ngoại Thiên Ma kia lại là tồn tại cực kỳ khủng bố.

Minh hỏa, a sao lại là khí tức U Minh hỏa, lại là khí tức của Minh hỏa, làm sao có thể, tại sao có thể có thân thể có thể dung nạp Minh hỏa.

Hai con Vực Ngoại Thiên Ma trước đó còn kiêu ngạo không gì sánh được, bỗng nhiên nhìn thấy một cỗ hỏa diễm đen kịt từ trong miệng Ngô Khí phun ra, lập tức đại kinh thất sắc, trong sát na thất kinh, không thể ức chế sợ hãi vọt lên, sau một khắc lại lập tức bị thống khổ thay thế.

Minh hỏa luyện thể, tại sao chỉ thiếu chút nữa là trở thành ma đầu, tại sao chúng ta lại không cam lòng như vậy. Không cam lòng a.

Không trung, một đoàn hắc vụ quay cuồng, bên trong hai gương mặt dữ tợn đang không ngừng trao đổi, tràn ngập ý niệm không cam lòng cùng các loại ô uế trong đầu.

Dưới hắc vụ, một ngọn lửa đen như mực đang bốc cháy, giống như một hỏa lò Địa Ngục, muốn luyện hoá đoàn hắc vụ kia.

Không phải chúng ta là Vực Ngoại Thiên Ma, vô hình vô chất, vĩnh sinh bất tử, làm sao có thể bị luyện hóa. Ta muốn cắn nuốt tâm thần của ngươi, chiếm cứ thân thể của ngươi. A, mau động thủ đi.

Hai con Vực Ngoại Thiên Ma đang bị Minh Hỏa luyện hóa giãy dụa, đột nhiên khẽ động, thật sự thoát khỏi sự luyện hóa của Minh Hỏa trong nháy mắt. Giữa khói đen tràn ngập, hai con Vực Ngoại Thiên Ma đồng thời bay đến trên thiên môn Ngô Khí, oạch một cái chui vào trong đầu Ngô Khí.

Thành công rồi, Côn Bằng. Tiểu tử thú vị, chờ chúng ta chiếm cứ tâm thần của ngươi, liền lợi dụng thân thể này ra nơi quý quái, sau đó chính là thiên hạ của chúng ta, vô số máu thịt phạm nhân mỹ vị, còn có những tu sĩ đáng giận kia, hết thảy đều phải cắn nuốt. Chúng ta một đường tiến hóa xuống, Ma Đầu Ma Vương Ma Quân Ma Đế cũng không ngăn được ai ngăn được.

Một khi đặc chí đã lộ ra bản sắc điên cuồng, hai con Vực Ngoại Thiên Ma này nhập vào trong đầu Ngô Khí, liền tự cho là nắm giữ tình thế. Đang lúc muốn bắt đầu cắn nuốt tâm thần Ngô Khí, đột nhiên, một ý niệm cường hãn trong đầu bỗng nhiên hạ xuống.

Hô Đầu Chuyển Tinh Di

Trong giây lát, hai con Vực Ngoại Thiên Ma này bỗng nhiên cảm giác cảnh tượng trước mắt đại biến, nguyên bản vẫn là một mảnh trắng xoá tâm thần hải của Ngô Khí. Trong nháy mắt, thời điểm nhìn lại, lại biến thành một không gian vô cùng trống rỗng.

Nơi này là nơi này...

Vực Ngoại Thiên Ma cảm giác cực kỳ nhạy cảm, nhìn lướt qua chung quanh liền đoán được cái gì, đang muốn lên tiếng. Thế nhưng một khắc sau, sợ hãi trước nay chưa từng có phủ xuống, liền phủ xuống trong lòng hai con Vực Ngoại Thiên Ma.

Minh hỏa, trời ạ, lại là Minh hỏa, phô thiên cái địa, tại sao lại có nhiều minh hỏa như vậy.

Biển lửa, nơi này là đan điền của tiểu tử kia, hấn vậy mà lấy đan điền của mình thai nghén minh hỏa. Sao có thể, không có khả năng.

Cuối cùng ý niệm ô uế trong đầu quái tiểu biến mất không thấy, thay vào đó là hai con Thiên Ma rú thăm cùng ý niệm tuyệt vọng. Chỉ thấy trong không gian trống rỗng chung quanh bọn họ, vô số ngọn lửa đen kịt trống rỗng xuất hiện, sau đó vây quanh, bao vây hai con Thiên Ma vào trong đó.

Đây là một vùng biển rộng, chỉ là biển rộng này là do vô số ngọn lửa đen kịt tạo thành, giống như Ngô Khí nhìn thấy biển lửa trong Minh Hỏa động vậy.

Luyện...

Một thanh âm như chuông lớn vang lên trong đan điền Ngô Khí, truyền vào trong lòng hai con Vực Ngoại Thiên Ma. Chỉ thấy từng tiếng rú thăm vang lên, hai con Vực Ngoại Thiên Ma không ai bì nổi, vậy mà lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được bốc hơi.

Sau một lát, tiếng rú thăm dừng lại, hai con Vực Ngoại Thiên Ma cũng biến mất, chỉ còn lại trong đan điền, hai hạt châu xám xịt.

Tâm hạch Thiên Ma.

Ngô Khí mang theo một tia vui mừng vang lên, đột nhiên mở hai mắt ra, lòng bàn tay lập loè quang mang, tiếp đó hai hạt châu xám xịt xuất hiện ở phía trên.

Vật này chính là tâm hạch Thiên Ma, kỳ trân đến từ vực ngoại, có tác dụng lớn, đặc biệt là đối với tu sĩ ma đạo, càng là bảo vật khó gặp. Chỉ tiếc, ta lấy được hai viên, là tâm hạch Vực Ngoại Thiên Ma cấp thấp nhất sau khi chết biến thành, tác dụng không lớn bằng Thiên Ma cấp cao.

Bất quá cũng tốt, với năng lực hiện tại của ta, đối phó hai con Vực Ngoại Thiên Ma cấp thấp đã cố hết sức. Nếu không phải mượn nhờ Minh Hỏa uy, kết quả hôm nay có lẽ cũng không phải như vậy. Nếu gặp phải Vực Ngoại Thiên Ma cao cấp hơn, nếu không phải liều mạng, chỉ có thể liều chết bỏ chạy.

Trong lòng Ngô Khí mặc dù có rất nhiều ý niệm chớp động, nhưng gương mặt vẫn lạnh như cũ, lộ ra vẻ chần chờ, ánh mắt dừng lại trên thân hai thanh niên nằm trên mặt đất cách đó không xa, một tia sát ý cực kỳ lạnh lùng bỗng nhiên hiện lên trong lòng Ngô Khí.

Vù vù đi ra cực vây khốn, ngủ trước tiên.

Thiên Ma Vực chính là một tiểu thế giới, ngoại trừ linh khí mỏng manh, cũng không khác gì thế giới bên ngoài. Bất quá đối với đệ tử Đoạn Hồn Tam Tông mà nói, nơi này lại tương đương với một cái lò mổ, người được chọn vào mười vị trí đầu tiên, lấy giết chóc thế giới này yêu thú dị vật cũng xác định thuộc về người đứng đầu.

Tổ sư của Đoạn Hồn tam tông, quả thực tâm địa độc ác đến cực điểm, vì lịch lãm môn hạ đệ tử, lại đặc biệt phí nhiều sức lực mở ra một tiểu thế giới như vậy từ chỗ sâu trong hư không vô tận, mỗi một lần tàn sát, liền lại nuôi dưỡng ngàn năm, vòng đi vòng lại, bên trong tiểu thế giới này linh khí mỏng manh khiến cho bên trong những yêu thú không thể nào sinh ra một cá thể cực kỳ cường đại tồn tại. Bị tàn sát, là vận mệnh của tất cả yêu thú trong tiểu thế giới này.

Vào đây, chỉ sợ chiếm tiện nghi nhất, hẳn là người của Bách Độc Tông, dù sao độc tu thần thông thích hợp với loại giết chóc này. Nghĩ đến lúc này người xếp thứ nhất, hẳn là vị tuyệt thế thiên tài của Bách Độc Tông, Đường Tam thiếu. Nếu ta muốn nghĩ, chỉ sợ phải nghĩ ra một ít biện pháp khác.

Ngô Khí mặc hắc bào đứng trên một bãi đất trống, vuốt ve hai hạt châu xám xịt trên tay, ánh mắt yên lặng, nhưng trong đầu thì suy nghĩ không ngừng, suy nghĩ rất nhiều kế sách.

Hắn nếu như tham gia lần thi đấu này, tự nhiên muốn lấy đệ nhất, vào thời điểm này, chỉ cần không bại lộ kỳ ngộ đạt được. Đem hơn phân nửa thực lực của mình bày ra cũng không có vấn đề, huống chi Ngô Khí ngay từ đầu muốn đạt được đệ nhất lần thi đấu này.

Ồ, có rồi.

Trong đầu loé lên linh quang, hai mắt Ngô Khí lập tức nhắm lên, ánh mắt rơi vào trên thân hai thanh niên lâm vào hôn mê cách đó không xa.

Chu Cẩm Phong của Bách Độc Tông, Vạn Thi Tông Lưu Hùng.

Hai người này trước đó bị hai con Vực Ngoại Thiên Ma khống chế, một là xuất hiện trước mặt Ngô Khí, không nói hai lời liền bắt đầu không muốn sống nữa công kích. Sau khi Ngô Khí thi triển thủ đoạn đánh ngất hai người, mới bức hai con Thiên Ma ra ngoài, giờ phút này Ngô Khí giết hai con Thiên Ma, vốn còn không biết xử trí hai người ra sao, hiện tại lại nghĩ ra một biện pháp.

Nếu tiêu thế giới này là do ba vị tổ sư có thể so với tiên nhân kia mở ra, cấm chế bày ra dĩ nhiên không tầm thường, phương pháp này có lẽ có thể thực hiện được.

Trong miệng nói chuyện, dưới chân chuyển động, từng bước đi về phía hai người kia.

Không bao lâu, thân hình Ngô Khí xuất hiện trước mặt hai người, chậm rãi ngồi xổm xuống, bàn tay nhoáng lên một cái, hai khối tâm hạch Thiên Ma tối tăm mờ mịt kia tách ra xuất hiện ở lòng bàn tay của Ngô Khí.

Hai tay duỗi ra, quang mang xám xịt bỗng nhiên phát ra, bao phủ hai cánh tay Ngô Khí vào trong đó. Cảnh tượng quỷ dị là, hai bàn tay được bao phủ bởi hơi quang của Ngô Khí, chậm rãi vươn tới ốt Chu Cẩm Phong và đồng môn sư huynh Lưu Hùng của Bách Độc Tông.

Làm ân nhân cứu mạng hai vị, Ngô Khí không làm phiền hai vị buồn rầu, đây liền tự thu thù lao. Mượn thân thể hai vị dùng hai ngày, lúc đại bi kết thúc, chính là lúc hai vị tự do.

Khóe miệng xuất hiện một vòng ý cười, hai đoàn hơi quang kia càng thêm nồng đậm, bất quá một lát, bàn tay Ngô Khí giống như đã hoàn toàn tiến vào trong ốt hai người.

Khôi lỗi chi thuật này mặc dù thô ráp một chút, nếu không có Thiên Ma tâm hạch trợ giúp, chỉ sợ là khó khăn. Đến lúc đó, chỉ có thể giết chết hai người này.

Ngô Khí chậm rãi rút bàn tay ra, trong miệng vừa phun ra một câu làm người ta cực kỳ kinh hãi, nhất là câu cuối cùng, càng là sát khí tỏa ra bốn phía. Nếu để cho hai người lúc này còn

nằm trên mặt đất nghe thấy được Ngô Khí, tất nhiên sẽ cảm kích hai con Vực Ngoại Thiên Ma kia, nếu không hai người bây giờ đã là hai cỗ thi thể rồi.

Mặc dù hiện tại cũng không khá hơn chút nào, Ngô Khí bỏ hai viên tâm hạch Thiên Ma vào trong đầu hai người, sau đó liền trực tiếp đứng dậy, không có hành động dư thừa nào.

Trực tiếp cắn rách đầu ngón tay của mình, sau đó nhanh chóng điểm lên trán hai người kia một cái, hai cái ấn ký màu máu ngay lập tức hiện ra ở trán hai người. ấn ký kia tựa hồ cực kỳ đơn giản, nhưng lại ẩn chứa một loại lực lượng quỷ dị.

Bắt đầu.

Đột nhiên Ngô Khí quát lạnh một tiếng, trên đất bằng nổi lên sấm mùa xuân, một màn quỷ dị xuất hiện. Hai người vốn nằm dưới đất như chó chết vậy mà đồng thời mở hai mắt ra. Chỉ là càng quỷ dị chính là, hai mắt của hai người này, lúc này đều là một mảng tối tăm, trống rỗng vô thần, khiến cho người ta có một loại cảm giác đối mặt với khô lồi rồi gổ.

Trên thực tế lúc này hai người này xác thực đã biến thành khô lồi, khô lồi Ngô Khí, tuy chỉ hiểu một ít khô lồi chi thuật thô ráp, nhưng mượn nhờ tâm hạch Thiên Ma, muốn khống chế hai người này hai ngày, lại không có vấn đề gì.

Nguyên bản Ngô Khí còn đang suy nghĩ xem phải xử trí hai người thế nào, còn có hai trái tim không có tác dụng quá lớn với Ngô Khí, giờ phút này tất cả vấn đề đều đã được giải quyết dễ dàng.

Tuy đã biến thành tồn tại giống như khô lồi, nhưng loại khí thể phát ra từ trên người hai người này, lại không có chút nào biến hóa, kết đan đỉnh phong. Hai người này đều là cảnh giới Kết Đan đỉnh phong. Tuy có chút khác biệt, Lưu Hùng kia hơi có vẻ yếu hơn một chút, hẳn là mới đột phá bên trong lần thi đấu này, mà Chu Cẩm Phong kia, chính là một trong những thiên tài của Bách Độc Tông, tấn thăng lên cảnh giới Kết Đan đỉnh phong đã mấy năm.

Lần đại bỉ thứ nhất này, Ngô Khí ta muốn có nó.

Đột nhiên, trên mặt Ngô Khí lộ ra vẻ mặt kiêu căng, một loại tự tin cường đại nhất thời phát ra. Trong miệng nói như chém đinh chặt sắt, thật giống như thi đấu lớn nhất kia đã là vật trong tay mình.

Thanh thi...

Há mồm phun một cái, hai chữ bắn ra.

Ầm ầm vù vù

Ầm phong gào thét, hư không trên đỉnh đầu Ngô Khí bỗng nhiên xuất hiện một vết nứt đen kịt, từ trong khe hở kia, một cái quan tài toàn thân màu xanh từ từ hiển lộ ra.

Là thi thể bị Ngô Khí tế luyện qua, một ma tu Kết Đan đỉnh phong, chỉ thiếu chút nữa là có thể hóa thành Thi Yêu.

Giết, lấy nơi này làm phương viên, trong vòng ngàn dặm, tất cả sinh linh, đều giết không tha.

Giết giết giết.

Thanh âm Ngô Khí quả thực giống như gió trong tháng rét của mùa đông, băng hàn thấu xương, nhất là lúc này âm phong gào thét, ma niệm bộc phát, càng kinh khủng cực kỳ.

Sau một khắc, bốn đạo quang mang đồng thời xuất hiện, chia làm bốn phương tám hướng, hóa thành bốn đạo quang mang khác nhau, lấy tốc độ cực nhanh bay đi xa.

Cơ hồ đồng thời, chia ra bốn phương tám hướng, bốn đạo sát khí kinh khủng trực tiếp bốc lên ầm ầm. Lấy chỗ Ngô Khí vừa mới đứng làm trung tâm, trong vòng ngàn dặm, bắt đầu cuộc giết chóc vô cùng huyết tinh.

Ngắn ngủn mấy canh giờ, khu vực này, từng mùi máu tươi nồng đậm phiêu dâng tràn ngập, cực kỳ gay mũi. Khắp nơi đều có thể thấy được thi thể yêu thú, rất nhiều nơi truyền đến tiếng gào rú thê lương.

Mấy canh giờ trước, trên không trung Thiên Ma chiến trường, mười đoàn huyết cầu đỏ thẫm như trái tim đập, ở giữa huyết cầu, là một tòa huyết hồng bia đá to lớn. Bên ngoài chiến

trường, ánh mắt của tất cả mọi người đều rơi vào mười khối huyết cầu cùng tòa bia đá kia.

Đột nhiên, huyết cầu và bia đá đều xuất hiện biến hóa, hai quả trong mười quả cầu máu bỗng nhiên bất động. Nhưng một quả khác lại lấy tốc độ khủng bố bành trướng lên, điên cuồng nhảy lên, như lúc nào cũng có thể nổ tung.

Mà ở chính giữa mười quả cầu máu, trên tấm bia đá màu máu toàn thân kia, một cái tên màu đỏ đột nhiên bắn ra huyết quang nồng đậm vô cùng. Sau đó rung động kịch liệt, cũng không lâu lắm, cái tên này bỗng nhiên nhảy dựng, đợi mọi người nhìn lại, cái tên kia đã đến phía trên.

Người thứ tư là Ngô Khí.

Náo động, đám người vốn có chút yên lặng xem cuộc chiến lại một lần nữa sôi trào lên, từng tiếng nghị luận phát ra, quả thực so với chợ bán thức ăn còn náo nhiệt hơn. Hâm mộ ghen ghét, phần hận, rất nhiều cảm xúc hỗn hợp cùng một chỗ.

Bất quá bên phía Vạn Thi Tông, cơ hồ tất cả mọi người hoan hô nhảy nhót, trên mặt từng người đều xuất hiện sắc mặt vui mừng.

Rất nhanh, mọi người phát hiện mình không kịp kinh ngạc, cái tên Ngô Khí kia, sau khi nhảy lên vị trí thứ tư, lại không ngừng rung động, đại biểu cho quả cầu máu của hắn vẫn bành trướng nhanh như trước, tốc độ trực tiếp vượt qua vị trí thứ ba Tô Mị Nhi. Cứ thế này, chỉ sợ vị trí thứ ba, mấy canh giờ nữa sẽ đổi chủ.

Lập tức, tất cả người xem cuộc chiến đều ngậm miệng lại, ngưng thần tĩnh khí nhìn mười quả cầu máu cùng tấm bia đá huyết hồng kia, sợ bỏ lỡ một chút biến hóa.

Chương này viết rất trôi chảy, ừ, không tệ, hôm nay là ngày thiên tài, ngày mai nghỉ nghỉ, bắt đầu bùng nổ cảm tạ sự ủng hộ của các vị, tiểu lâu không cho các vị lực lượng còn có thể nhận được sự ủng hộ của các vị, thật sự là bái tạ. Hy vọng bánh phụ ngày mai có một cái bắt đầu bùng nổ bùng nổ không lý do.

Ngao ngao ngao...

Trong một sơn cốc, bỗng nhiên truyền đến từng tiếng kêu quái dị, mặt đất cũng mơ hồ có thanh âm chấn động, tựa hồ thiên quân vạn mã từ trong sơn cốc kia lao nhanh ra.

Xuất hiện, lại không phải là thiên quân vạn mã, mà là một đoàn cự lang. Mỗi một con cự lang đều có lớn chừng con ngựa, cả người màu xám, chỉ có một cái đuôi như roi thép là màu xanh, lúc chạy, miệng sói gào rú, lộ ra hai hàng răng sói ghê tởm trong miệng.

Thanh Vĩ Lang, yêu thú Tam giai đỉnh phong, chính là yêu thú quần cư. Lúc này bầy sói từ trong sơn cốc chạy như điên ra, chỉ nhìn sơ qua, liền biết ít nhất có mấy trăm con Thanh Vĩ Lang. Một đàn sói lớn như vậy, ở trong tiểu thế giới ở Thiên Ma Vực này đã là khó có được. Cho dù đụng phải yêu thú Ngũ giai, đàn sói này cũng có lực đánh một trận.

Nếu nói đàn sói này kinh khủng như vậy, một khi xuất hiện, tất nhiên là phải đấu đá lung tung, đánh đâu thắng đó. Nhưng lúc này, mấy trăm con Thanh Vĩ Lang này tựa như là tồn tại khủng bố nào đó trước đó gặp phải.

Giờ phút này trong mỗi một con Thanh Vĩ Lang, một đôi mắt sói đều ẩn chứa sợ hãi.

Vào

Một bóng người tràn ngập sát khí bỗng nhiên xuất hiện ở phía sau đàn sói, một thân hắc bào, một khuôn mặt phủ đầy đốm đen, cực kỳ xấu xí. Trong tay nắm một cây đằng tiên màu đỏ sậm, thanh niên này thỉnh thoảng vung vài cái, liền thấy từng đạo huyết mang tán loạn xuống.

Đàn sói phía dưới quả thực là liều mạng chạy như điên, sợ bị huyết mang tùy ý rơi xuống lau sát một cái. Ngay trước đó không lâu, mấy trăm con sói đuôi xanh này tự mình nhìn thấy lang vương của mình bị từng đạo huyết mang thê thảm phân thân, cuối cùng hóa thành hư vô.

Từng tia máu phảng phất như đòi mạng, thời khắc khắc khắc nhắc nhở đàn sói phía trước chạy chồm, phía sau có một con sát tinh sát tinh tồn tại, nếu không chạy nhanh một chút, sẽ mất mạng mình.

Trong nháy mắt, đàn sói bị thanh niên xấu xí kia bức bách chạy mấy chục dặm, trước mắt lập tức xuất hiện một mảnh thảo nguyên to lớn vô cùng. Đúng vào lúc này, từ ba hướng khác, truyền đến tiếng vang náo động kịch liệt.

Đạp đạp đạp.

Oanh oanh oanh oanh!

Suru suru suru suru suru

Lập tức, khói bụi nổi lên bốn phía, bao gồm cả Ngô Khí đuổi theo đàn Thanh Vĩ đàn, bốn đàn thú xuất hiện trong tầm mắt. Bốn đàn thú tốc độ đều cực nhanh, đảo mắt muốn tụ tập cùng một chỗ, bày thú tựa hồ cũng cực kỳ kinh hoàng, muốn tránh đi, thế nhưng cảm ứng được sau lưng lực lượng đáng sợ, liền lập tức liều mạng chạy như điên về phía trước.

Tập hợp lại, phía trên một bình nguyên rộng lớn, bốn bày thú từ bốn hướng chạy tới, tụ tập tại trung tâm bình nguyên.

Suru suru suru suru suru

Trên không trung bình nguyên, cùng bốn bày thú kia đồng thời xuất hiện, còn có bốn bóng người.

Một bóng người màu xanh cực kỳ gầy còm, âm phong gào thét, quán lấy bóng người kia, phát ra thi khí âm hàn nồng đậm.

Dưới thân hắn là một đám Yêu thú giống như trâu rừng, chỉ là thân thể chúng lớn hơn gấp đôi so với trâu rừng, trên đầu to lớn còn mọc ra bốn cái sừng dài xám trắng, thời điểm chạy như điên, phát ra từng tiếng vang như sấm.

Hai người còn lại, đều là bộ dáng thanh niên.

Một người mặc cẩm y, khuôn mặt tuấn tú, toàn thân tản mát ra khí thế vô cùng cường hãn. Đúng là một tu sĩ Kết Đan đỉnh phong, bất quá quý dị là, thanh niên này sắc mặt đỏ ửng, một

đôi mắt không có thần thái, giống như người chết, tất cả đều là một mảnh màu sắc xám xịt.

Trong tay người này nắm một cây thái phiên sắc sỡ, vũ khí đủ mọi màu sắc từ trong phiên tràn ra. Dưới thân hắn, có số lượng đàn thú khổng lồ nhất, chừng mấy ngàn con yêu thú tướng mạo quái dị. Toàn thân đều mọc ra lông thô đen, từng sợi dựng ngược, như mấy ngàn con nhím ở trên mặt đất chạy như điên.

Cỗ thú cuối cùng, khí thể kinh người nhất, tuy chỉ có gần trăm số lượng. Nhưng khi chúng chạy trốn, lại làm cho phương viên trăm dặm giống như phát sinh địa chấn, đất đá lỏng lẻo, rung động không ngớt. Thân thể cao mấy trượng, khoác trọng giáp đen kịt, hai ngà voi trắng như tuyết đâm nghiêng về phía trời, đúng là một đám yêu thú tứ giai sơ giai, hắc giáp tượng.

Một mảnh bình nguyên này cực kỳ rộng lớn, kéo dài ngàn dặm, mệnh mệnh vô bờ.

Dù là như vậy, sau khi bốn đàn thú này tiến vào bên trong, cũng cực kỳ bắt mắt. Trong khu vực trung tâm, bốn đàn thú kinh hoàng thất thố cuối cùng đều tập trung cùng một chỗ. Nếu là bình thường, bốn đàn thú này đều không phải tồn tại để đối phó, cùng một chỗ tỷ lệ nhỏ đáng thương. Nhưng hiện tại, lại bị bốn người sinh ra bức bách đến cùng một chỗ, còn chưa phát sinh bất cứ hỗn loạn gì.

Nói xong, hắn ta bắt đầu.

Thanh âm lạnh như băng vang lên, gương mặt xấu xí của Ngô Khí không chút biểu tình, nhìn lướt qua đám thú phía dưới đang tụ tập lại với nhau, bắt đầu bắt đầu bạo loạn.

Giết!

Lời vừa nói ra, sau một khắc, sát khí đầy trời từ trên người Ngô Khí tuôn ra.

Vù vù

Huyết quang nồng đậm không gì sánh được bỗng nhiên xuất hiện trong tay Ngô Khí, chỉ thấy trên Hóa Thi Đằng, từng đạo hoa văn huyền ảo cực kỳ ẩn ẩn hiện ra, từng tia huyết quang rú

xuống, một loại khí tức muốn thôn phệ vạn vật giờ phút này phát ra.

Đi đi!

Tựa hồ đã sớm biết Hóa Thi Đằng sẽ có biến hóa này, Ngô Khí nhìn Huyết Đằng trong tay, bàn tay hất lên, nhất thời một đạo huyết mang liền rời tay ra, hầu như chỉ một cái chớp mắt, huyết mang kia hóa thành một cái bóng mơ hồ, trực tiếp chui vào trung tâm của bốn cỗ đàn thú.

Ầm ầm ầm ầm

Huyết mang do Hóa Thi đằng biến hóa chui vào trung tâm bày thú kia, sau một khắc liền sinh ra biến hóa vô cùng kinh khủng. Động tĩnh lớn, chỉ thấy mặt đất trên bình nguyên bắt đầu rung lên kịch liệt, bên trong từng tiếng nổ mạnh, mặt đất chậm rãi nhô lên một cái túi lớn. Bao lớn không ngừng bành trướng lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Bành

Phá toái, bao lớn tựa hồ bành trướng đến cực hạn, sau một tiếng nổ mạnh, nổ tung. Đất đá đầy trời tung tóe, một dây leo to lớn màu đỏ sậm từ lòng đất vọt ra.

Toàn thân dây leo này đều là màu đỏ sậm, nồng đậm như máu, quanh thân che kín cực kỳ bén nhọn, trên thân thể trắng kiện không gì sánh được, từng đạo phù văn thần bí nhảy lên.

Sợi dây leo kinh khủng này vừa xuất hiện, tựa hồ như đang suy nghĩ của mình, cực kỳ vui sướng đung đưa, quả thực giống như đang khiêu vũ.

Nhưng đối với đàn thú khổng lồ phía dưới mà nói, dây leo này xuất hiện quả thực chính là tai họa, tai ương ngập đầu. Lúc nó chập chòn, từ trên thân thể trắng kiện của nó, từng đạo huyết mang buông xuống, chỉ cần bị huyết mang kia nhẹ nhàng cọ xát một chút, mặc kệ là yêu thú cấp bậc nào, đều chỉ có một kết quả, đó chính là hóa thành một đoàn huyết vụ nồng đậm, bay lên, chui vào trong dây leo đỏ sậm trắng kiện quá mức kia.

Hóa Thi Đằng Ngô vút bỏ vào lúc này hiển lộ hình thái nguyên vẹn của Hóa Thi Đằng ra ngoài. Trong đoạn thời gian

này sinh linh Ngô Khí Sát cũng không ít, trong đó cũng không thiếu cường giả Kết Đan. Hóa Thi Đằng sớm đã thoát ly kỳ Âu Niên, đang tiến hóa thành cảnh giới thành thực. Tốc độ cực nhanh, quả thực không thể tưởng tượng.

Hóa Thi Đằng là không phải thực vật, cũng không phải động vật, chính là kỳ vật. Tiềm lực to lớn, nếu có thể bình an phát triển đến thành thực, cho dù đối mặt với người đại thành cảnh giới Nguyên Anh, cũng có lực đánh một trận.

Bất quá Ngô Khí đạt được Hóa Thi Đằng đã hơn mười năm, nhưng rất rõ ràng, muốn cho Hóa Thi Đằng tiến hóa đến có thể chống lại Nguyên Anh lão tổ, chỉ sợ tài nguyên cần cho không phải là lượng lớn có thể hình dung.

Dù sao, một cây Hóa Thi Đằng thành thực, chính là một tu sĩ Nguyên Anh kỳ bình thường. Hơn nữa còn là một tu sĩ Nguyên Anh vô cùng nghe lời, sẽ không làm trái ý chí của chủ nhân một chút nào. Giờ phút này ý chí Ngô Khí chỉ có một, cho Hóa Thi Đằng mệnh lệnh cũng chỉ có một, đó chính là giết.

Bất luận cá lọt lưới nào, cũng không được buông tha, toàn bộ giết sạch.

Sát khí cực kỳ nồng đậm từ trong miệng Ngô Khí phun ra, làm cho đàn thú phía dưới vốn đã thê thảm lập tức lại lâm vào trong mộng yểm đáng sợ.

Giết chóc, tàn sát cực kỳ khủng bố tiến hành trên một mảnh bình nguyên Thiên Ma Vực, đàn thú khổng lồ dần dần bắt đầu tiêu vong, tất cả yêu thú, tựa như bị lực lượng tuế nguyệt ăn mòn, tất cả lực lượng tinh hoa bị rút ra, hóa thành một đoàn huyết vụ dung nhập vào trong thân thể hóa thi đằng.

Yêu thú càng đến gần Hóa Thi Đằng, chết cũng càng nhanh, yêu thú ở bên ngoài cảm giác được đại nạn lâm đầu nguy hiểm. Chúng giãy dụa muốn chạy trốn, lại bị bốn người Ngô Khí thủ hộ ở bốn phương hướng tiện tay giải quyết. Coi như biến thành thi thể, cũng bị lực lượng kia ăn mòn, trở thành một phần chất dinh dưỡng của Hóa Thi Đằng.

Giờ phút này, ở bên ngoài Thiên Ma Vực, trên không Thiên Ma chiến trường.

Cảnh tượng làm cho tất cả mọi người không thể tin được xuất hiện, mười quả cầu máu thật lớn kia, tuy hơn phân nửa vẫn còn đang bành trướng. Nhưng đều chậm lại, chỉ có một quả ở ngoài rìa, sau khi yên lặng ngừng ngùn một canh giờ, bắt đầu điên cuồng bành trướng lên.

Ở giữa tám bìa đá huyết hồng, một cái tên đột nhiên phóng ra huyết quang cực kỳ chói mắt, lưu chuyển nồng đậm.

Vù vù

Động rồi, các người xem, tên của người kia lại chuyển động.

Trời ạ, nhìn viên Ngung Huyết Châu kia, bành trướng như vậy, chẳng lẽ sẽ nổ tung...

Thứ ba, đây là ngày thứ ba, người nọ cuối cùng vẫn tiến vào top ba của lần so tài này.

Thứ tự đã định ra bây giờ là ngày cuối cùng, hiện tại thứ nhất là Bách Độc tông Đường Tam Thiếu, thứ hai là Vạn Thi tông Phương Thiên Tứ, thứ ba là người của Vạn Thi tông, Ngô Khí.

Tiếng nghị luận trên ồn ào náo nhiệt, trọng điểm đàm luận đều ở trên thân một người, Vạn Thi tông Ngô vút bỏ.

Không trung, ba hư ảnh to lớn, ở trung tâm nhất, cũng không biết là không cố ý. Nghe được phía dưới truyền đến rất nhiều thanh âm nghị luận, lại cười ra tiếng, trong tiếng cười không chút nào che giấu đắc ý của mình.

Giết!

Trong một sơn cốc to lớn vô cùng, mấy ngàn đầu Yêu thú tụ tập cùng một chỗ, tộc quần khác biệt, cấp bậc cũng khác biệt. Tựa hồ là bị người làm thịt đến đây, mấy ngàn Yêu thú này giờ phút này đều lâm vào trong kinh hoảng.

Đúng vào lúc này, tai nạn giáng lâm.

Thanh âm lạnh như băng vang lên trong sơn cốc, tiếp theo xuất hiện là một dây leo đỏ sậm to lớn như cây già ngàn năm. Dây leo này quả thực giống như vô số máu tươi đúc thành, đỏ sậm nồng đậm như máu. Phù văn huyền ảo không hiểu ẩn hiện trên đó, từ trong từng cây gai có thể sợ hãi, huyết mang buông xuống, bao phủ mấy ngàn con yêu thú các loại phía dưới vào trong đó.

Sau nửa canh giờ, vẫn là sơn cốc kia, Ngô Khí lơ lửng trên không, nhìn cảnh tượng phía dưới đã không còn gì, yên tĩnh vô thanh.

Cũng không sai biệt lắm, còn một canh giờ nữa, hẳn là đã đến kỳ hạn rồi, phải kết thúc rồi.

Trong miệng chậm rãi nói, trong mắt lấp lóe tinh mang, cũng không biết suy nghĩ cái gì. Ánh mắt di động, cuối cùng rơi vào hai người phân biệt ở hai phương hướng.

Một thanh niên tuấn tú mặc cẩm y, tay cầm cờ sắc sỡ. Còn có một đại hán mặc áo gai, toàn thân cơ bắp cuộn cuộn, như một con gấu hình người.

Chu Cẩm Phong của Bách Độc Tông, Vạn Thi Tông Lưu Hùng.

Nhìn hai người kia, trong mắt Ngô Khí hiện lên một tia sát ý, bất quá rất nhanh đã bị hắn áp chế xuống. Ánh mắt lấp lóe vài cái, hiển nhiên trong lòng có chút suy nghĩ, bất quá cuối cùng vẫn hạ quyết định.

Duỗi tay ra, hai người kia lập tức hành động, thân hình có chút cứng ngắc bay về phía Ngô Khí. Hai người này bị Ngô Khí dùng tâm hạch Thiên Ma khống chế, giờ phút này giống như con rối của Ngô Khí, mặc cho Ngô Khí xử trí.

Nếu là bình thường, chắc chắn Ngô Khí không chút do dự làm thịt hai người này. Chẳng qua lúc này lại không thích hợp, vòng thi đấu cuối cùng của ba tông ngàn năm chính thức. Có thể tiến vào tiểu thế giới này, đều là đệ tử thiên tài tuyệt thế trong ba tông. Tuy nói thật sự có thể giết chết hai người này cũng có thể đổ lên đầu yêu thú nơi đây., Nhưng Ngô Khí không muốn mạo hiểm, nếu bị các trưởng lão của Bách Độc tông hoặc bản tông biết được, cho dù Ngô Khí có tiềm lực cực lớn, chỉ sợ cũng sẽ bị người ghét bỏ.

Hừ, coi như hai người các ngươi may mắn, nếu ở chỗ hần.

Ngô Khí đang muốn đưa tay giải khai Khôi Lỗi Chi Thuật trên thân hai người, nhưng vào lúc này, trong miệng phát ra một tiếng kêu kinh hãi.

dao động nguyên khí nồng đậm như vậy...

Ngô Khí vốn đang muốn có động tác lập tức ngừng lại, đầu xoay chuyển, trong hai mắt bắn ra điện nhãn, nhìn về một hướng cực xa.

Trong một mảnh sơn lĩnh kéo dài, có một chỗ tuyệt bích. Vào thời khắc này, trong tuyệt bích, có một cây nhỏ toàn thân màu tím, dưới chạc cây ít thương cảm, treo mấy trái cây nhỏ tiên diễm. Những trái cây này hiện lên màu đỏ tím, tươi đẹp ướt át, tản ra quang mang mờ lung.

Hương thơm thoang thoảng, trên vách đá dựng đứng, theo đó, trên cây nhỏ phát ra ánh sáng lập lòe, một mùi thơm kỳ lạ nồng đậm phát ra, hơn nữa còn kèm theo thiên địa nguyên khí nồng đậm dao động, cây nhỏ này tựa như biến thành ánh đèn trong bóng tối, thiên địa nguyên khí nồng đậm hấp dẫn một lượng lớn yêu thú từ bốn phương tám hướng chạy tới.

Tê tê.

Đột ngột, trong trận mùi thơm lạ lùng kia xen lẫn một mùi tanh hôi, thật là khó ngửi. Chỉ thấy chung quanh cây nhỏ kia

bỗng nhiên có vật gì đó nhúc nhích, đúng là một con cự xà to lớn, dài tới mười trượng. Cự xà này cực kỳ không bắt mắt., Da răn toàn thân màu vàng đất, còn có một nếp nhăn nhỏ, chỗ duy nhất quái dị là trên đỉnh đầu nó có một cái mào thịt màu đỏ ghê tởm. Lúc trước nằm sấp trong bụi cỏ cây bên cạnh cây nhỏ, trực tiếp hòa làm một thể, nếu nó không động đậy, chỉ sợ rất khó phát hiện sự tồn tại của nó.

Tê

Không ngừng có yêu thú từ bốn phương tám hướng chạy tới, không cần phải nói đều là hướng về phía cây nhỏ kia. Linh khí ba động nồng đậm như vậy, hơn nữa cái kia cực kỳ mê hoặc dị hương, đã đủ để hấp dẫn tất cả yêu thú trong phương viên mấy trăm dặm tới đây. Thậm chí ở ngoài ngàn dặm, cũng có yêu thú bị dị hương kia hấp dẫn tới.

Ngắn ngủn không đến nửa canh giờ, dưới tuyết bích kia, còn có không trung, đã tràn đầy yêu thú. Thoáng một chút, lại cũng có mấy trăm đầu. Hơn nữa mấy trăm đầu yêu thú này, cấp bậc cũng không thấp.

Cự xà màu vàng chiếm cứ bên cạnh cây nhỏ tựa hồ cảm nhận được áp lực, đột nhiên bắt đầu trở nên cực kỳ bức bối, lưỡi răn đỏ thẫm phun ra, cái mào thịt màu đỏ ghê tởm kia không ngừng rung động, tựa hồ đang phát ra khí tức cảnh cáo, cố gắng dọa lui những yêu thú đang muốn dựa vào mình.

Đáng tiếc, bất kể là không trung hay mặt đất, hiển nhiên đều là hướng về phía trái cây trên cây nhỏ kia. Đương nhiên sẽ không bị con cự xà kia hù dọa, nếu bàn về hình thể, trong yêu thú tới đây, so với con hổ hoàng cự xà kia lớn hơn mấy lần đều có.

Ông ông, dao động nguyên khí vô hình càng thêm nồng đậm, mùi thơm lạ phát ra càng mê người, cho dù ở ngoài ngàn dặm cũng có thể ngửi được.

Chúng tuy là yêu thú, nhưng lực cảm giác so với tu sĩ nhân loại còn mạnh hơn. Trong khoảnh khắc, tất cả yêu thú đều biết cây nhỏ kia sắp trưởng thành, trong một đôi mắt thú, vô cùng tham lam phát ra.

Những yêu thú này cũng mặc kệ có cự xà màu vàng đất uy hiếp, chỉ đợi trái cây kia thành thực, đến lúc đó nhất định là mấy trăm yêu thú ủa lên, trên trời mặt đất, cùng nhau tiến công, cho dù thực lực của thổ hoàng cự xà kia không tầm thường, cuối cùng cũng chỉ có thể nuốt hận.

Nhưng ngay lúc này, bầu trời xa xa, vèo, một đạo quang mang bỗng nhiên bắn nhanh tới, tốc độ cực nhanh, đơn giản như lưu quang, thoáng cái đã đến phía trước tuyệt bích kia.

Vù vù

Hào quang chói mắt như mặt trời nhỏ đột nhiên xuất hiện trên tuyệt bích, hào quang tan hết, bốn bóng người hiện ra.

Tử Quế Linh Quả

Mang theo tiếng vui mừng từ trong miệng Ngô Khí nhả ra, hầu như không có chút do dự nào, Ngô Khí lại ngay cả nhìn một chút hoàn cảnh chung quanh đều không có, trực tiếp động thủ.

Trong lúc lời nói còn chưa dứt, cả người cũng chuyển động theo.

Ầm

Một bước đạp ra, hư không dập dờn gọn sóng, một dấu chân rõ ràng xuất hiện. Ngọn lửa đen kịt bỗng nhiên từ trên người Ngô Khí phát ra, trong nháy mắt, Ngô Khí liền hóa thành một người toàn thân bao lấy ngọn lửa màu đen.

Tựa hồ ngay cả một chút thời gian cũng không muốn lãng phí, Ngô Khí sau khi bước ra cước thứ nhất, trong lòng lại phát ra một ý nghĩ đối với hai khôi lỗi cùng cỗ Luyện Thi kia.

Giết toàn bộ.

Ngô Khí chuyển động, sau lưng hấn ta, ma tu luyện thi động, hai con khôi lỗi kia cũng động.

Trên vách đá dựng đứng, phía trước cây nhỏ kia, bỗng nhiên xuất hiện một người toàn thân bao phủ ngọn lửa màu đen, không nhìn thấy con rắn lớn màu vàng đất có tướng mạo đáng sợ kia, Ngô Khí trực tiếp xòe bàn tay ra, chụp vào cây nhỏ màu tím trên tuyệt bích.

Xoạt.

Cự Xà nổi giận, mào thịt trên đỉnh đầu rung động không ngớt, phun ra rắn đỏ thẫm, đuôi rắn trắng kiện buông xuống phía dưới mạnh mẽ hất lên, hung hăng quát tới Ngô Khí.

Hừ, chỉ là một con rắn dài ngũ giai hồng quan nha xà, không biết lượng lực.

Động tác Ngô Khí không thay đổi, căn bản là không cảm giác được cự xà kia công kích, một tay vẫn như cũ chụp vào cây nhỏ màu tím kia, tay kia mãnh liệt thò ra, đúng là chụp vào đuôi rắn trắng kiện màu vàng đất kia.

Vù vù vù

Gần như đồng thời, lúc Ngô Khí một tay bắt lấy cây nhỏ màu tím kia, tay kia cũng bắt được đuôi rắn của con thổ hoàng cự xà kia. Đồng thời, nắm lấy tay cây nhỏ phun ra chân nguyên, rót vào trong tuyệt bích, trực tiếp bao trùm tất cả rễ cây của cây nhỏ này, sau đó nhổ tận gốc, trong nháy mắt lấy ra một hộp ngọc, ném cây nhỏ vào hộp ngọc, liên tiếp đưa vào trong túi trữ vật bên hông mình.

Một tay khác lại không dịu dàng như vậy, ngay lúc nắm lấy đuôi rắn, Ngô Khí cánh tay hung hăng vung lên, lực lớn sinh ra. Con Hồng Quan Ngô Xà này lập tức cảm thấy thân rắn của mình sắp tan rã, đáng sợ lại ở phía sau.

Ầm

Một ngọn lửa màu đen lớn vọt lên, trực tiếp bao vây thân thể Hồng Quan Ngô Xà lại, trong nháy mắt, con Hồng Quan Ngô Xà ngũ giai sơ giai này liền hóa thành một con rắn lạnh lẽo.

Minh hỏa ở đan điền Ngô Khí thai nghén đã lâu, quả thật không phải một yêu thú cấp năm có thể thừa nhận.

Đã tới tay...

Tiện tay ném Hồng Quan Ngô Xà trong tay ra ngoài, một tia vui mừng xuất hiện trên khuôn mặt Ngô Khí. Vào thời khắc này, yêu thú chung quanh tuyệt bích kia, cũng bị sạch sẽ, hai con khôi lỗi bị Ngô Khí không chế thêm một cỗ luyện thi, hoàn toàn tuân theo mệnh lệnh của Ngô Khí, giết sạch.

Liếc nhìn một vòng bên dưới vách đá dựng đứng, đáy lòng Ngô Khí hiện lên một ý niệm.

Thế giới linh khí mỏng manh như vậy, lại sinh ra linh tài như Tử Quế Linh Quả. Yêu thú thủ hộ bạn sinh lại là một đầu Hồng Quan Xà chỉ là ngũ giai, trách không được những yêu thú kia sẽ điên cuồng vọt tới.

Thiên Ma Vực, Thiên Ma Vực.

Đáng tiếc chỉ có ba ngày, thế giới này khẳng định rộng lớn vô cùng, ít nhất so với Đoạn Hồn sơn mạch rộng lớn hơn rất nhiều. Ta có thể đụng phải hai người kia đã là vận khí cực tốt, tỷ lệ đụng phải mấy người khác là cực nhỏ. Cũng không biết kết quả cuối cùng.

Ý niệm cùng hiện ra, liền không ngừng lại, Ngô Khí lập tức nhớ lại rất nhiều chi tiết nhập vào thế giới này, đồng thời từng ý niệm trong đầu cũng đang bốc lên.

Đang lúc Ngô Khí muốn tiếp tục thâm nhập suy nghĩ, một thanh âm bỗng nhiên vang lên bên tai Ngô Khí.

kỳ hạn ba ngày đã đến, thi đấu kết thúc, các đệ tử trở về chiến trường.

Thanh âm quen thuộc, là thanh âm của trưởng lão bản tông Thiết Tiêu, Ngô Khí lập tức nhận ra. Khi thanh âm của hắn vang lên, Ngô Khí liền cảm giác được nơi thế giới truyền đến từng luồng lực bài xích to lớn, căn bản không thể chống cự.

Sắc mặt...

Trong mắt lóe lên một tia lãnh mang, bàn tay mãnh liệt vung lên, lập tức hai đạo quang mang xám xịt từ sau đầu Bách Độc tông Chu Cẩm Phong cùng Vạn Thi Tông Lưu Hùng bay ra ngoài, trong chớp mắt đã rơi vào lòng bàn tay Ngô Khí.

Đúng lúc này, Ngô Khí bỗng cảm thấy cảnh tượng trước mắt thay đổi, cảm giác mê muội dâng lên, sau một khắc, lại khôi phục bình thường, lực đẩy không cách nào chống cự kia cũng biến mất theo. Lúc mở mắt ra, đã về tới trên không chiến trường quen thuộc trước đó.

Suru suru suru suru suru

Trên không chiến trường, không gian ba động bỗng nhiên không ngừng xuất hiện, từng bóng người đột ngột xuất hiện trên không chiến trường Thiên Ma.

Thân ảnh Ngô Khí cũng tại lúc này, vừa xuất hiện, ánh mắt Ngô Khí lập tức quét về chung quanh. Khi nhìn thấy mười quả cầu máu cùng tám bìa đá huyết hồng to lớn ở trung tâm, lập tức sửng sốt một chút.

Chợt tỉnh ngộ lại, ánh mắt nhìn lướt qua, trực tiếp rơi vào trên tám bìa đá kia, lúc nhìn thấy tên mình treo cao trên đỉnh cao nhất tám bìa đá kia, sắc mặt Ngô Khí lại không chút biến hóa, tựa như cái gì cũng không nhìn thấy.

Mà những người còn lại, lúc nhìn thấy huyết cầu cùng tám bìa đá kia, phản ứng đầu tiên đều giống nhau, đầu tiên là ngây ngốc một chút. Nhưng phản ứng phía sau lại hoàn toàn khác biệt, nhất là sau khi mọi người nhìn thấy cái tên treo trên đỉnh tám bìa đá kia, lại càng là cực kỳ kinh ngạc.

Sao lại như vậy.

Đường Tam thiếu mặc một bộ trường bào hoa mỹ, khuôn mặt cũng cực kỳ tuấn kiệt, ngơ ngác nhìn tám bìa đá to lớn kia, nhìn chằm chằm vào tên người trên tên mình, hai mắt đầy vẻ không dám tin tưởng.

Không chỉ là hắn, tất cả mọi người đều là như vậy, không thể tin nhìn hai chữ màu đỏ trên tám bìa đá huyết hồng kia.

Không nghĩ tới mình lại thật sự thua thẳng nhãi kia.

Vù vù

Ngô Khí!

Đường Tam thiếu bỗng thu hồi ánh mắt, đè xuống khí huyết bốc lên trong ngực bụng, thu liễm khí tức cảm xúc của mình. Quay đầu, nhìn thật sâu Ngô Khí đứng cách đó không xa, một

tia dị sắc hiện lên trong đáy mắt. Chỉ có chính hắn nghe thấy thanh âm nhẹ nhàng phun ra hai chữ.

Tên sát tinh Vạn Thi Tông kia của Ngô Khí, vậy mà đoạt được vị trí đệ nhất đại bí lần này.

Thiên tài, tuyệt thế thiên tài, Ngô Khí kia nhất định là gián điệp ẩn giấu ở Vạn Thi tông nhiều năm, vẫn luôn được bí mật bồi dưỡng, hiện tại vừa xuất hiện, đại sát tứ phương, lại đè ép hai tông khác xuống.

Ta thấy, kẻ này nhất định là được đại kỳ ngộ gì đó, mới có thể có thủ đoạn cùng thần thông đáng sợ như vậy.

Một đệ tử Kết Đan trung kỳ, vậy mà đoạt được vị trí đệ nhất tôn của Đoạn Hồn tam tông ngàn năm sau, chín người còn lại trở thành phụ trợ, quả thực quá chấn động.

Lần này trở về đúng rồi.

Bên ngoài chiến trường, những tán tu cùng đệ tử của các môn tiểu phái nhỏ xem cuộc chiến, hoặc là dứt khoát chính là đệ tử ba tông, không chút bận tâm nói chuyện với nhau. Những thanh âm kia xuyên thấu qua cấm chế chiến trường, nhao nhao truyền vào trong tai mười người.

Sau khi Ngô Khí nghe xong, mặt vẫn không chút thay đổi, khuôn mặt không có chút khác thường nào. Mà ánh mắt những người còn lại đều rơi vào trên người Ngô Khí giống như có như không, hâm mộ ghen ghét và căm hận tham lam, thậm chí là đệ tử bốn tông, ánh mắt nhìn về phía Ngô Khí đều không thân thiện gì cả. Đương nhiên, ngoại trừ một người.

Phương Thiên Tứ, giờ phút này trong tay hắn còn nắm một thanh đại kích, khí thế kinh người, toàn thân tản ra mùi máu tanh nồng đậm. Dường như lúc Thiên Ma Vực bài xích hắn ra ngoài, hắn còn đang chém giết.

Sau khi nhìn lướt qua tám bia đá kia, ánh mắt Phương Thiên Tứ cũng dừng lại ở đỉnh cao nhất, sau khi nhìn thấy cái tên Ngô Khí, lại không có chút dị sắc nào, chỉ có một chút lông mày giật giật, quay đầu lại nhìn Ngô Khí một chút, trong ánh mắt ẩn chứa chiến ý phô thiên cái địa, vô cùng vô tận.

Về tông môn, người và ta đánh một trận.

Tuy không mở miệng, nhưng trong đầu Ngô Khí lại vang lên giọng nói của Phương Thiên Tứ. Không có phát hiện chút ác ý nào, chỉ đơn thuần là chiến ý. Ngô Khí cười nhạt một tiếng, không chút ngại ngùng đối với Phương Thiên Tứ khiêu chiến.

Đang lúc Ngô Khí muốn đáp lại chiến ý của Phương Thiên Tứ, ba hư ảnh to lớn vô cùng chậm rãi xuất hiện trên không chiến trường.

Thiết Tiêu, tuyên bố kết quả đi.

Ba hư ảnh to lớn, ở chính giữa, bỗng nhiên mở miệng, mang theo uy nghiêm không cách nào hình dung. Vạn Thi tông trưởng lão, chấp sự phán quyết, Thiết Tiêu cung kính hành lễ, sau đó lập tức cao giọng tuyên bố kết quả.

Lần này ba tông đại bỉ ngàn năm, nhận được vị trí thứ nhất, chính là đệ tử Vạn Thi tông, Ngô Khí.

Nghe được kết quả từ trong miệng Thiết Tiêu nói ra, người Bách Độc tông và Huyền Mị tông, từ trưởng lão, dưới đến đệ tử, tất cả đều sắc mặt khó coi. Đồng loạt nhìn chăm chăm lên trên không chiến trường, hai mắt hơi gà ngủ, giống như đang nhắm mắt dưỡng thần, Ngô Khí.

Hừ, kẻ này nhất định phải chết, cho dù lấy được hạng nhất, bốn tọa cũng muốn hấn chết không có chỗ chôn.

Lại là Vạn Thi Tông thắng, ba ngàn năm, hai tông chúng ta đã bị Vạn Thi Tông áp chế trọn vẹn ba ngàn năm, cũng không biết ngày nào mới có thể xoay người.

Vạn năm trước, một lần thi đấu ngàn năm một lần, đã tiến hành mười lần. Trong đó hơn phân nửa đều là người của Vạn Thi Tông, mặc kệ là Bách Độc Tông ta hay Huyền Mị Tông, đều chỉ thắng một hai lần mà thôi. Vẫn là dưới tiền đề tuyệt thế thiên tài, mới may mắn thắng được.

Đáng tiếc, nguyên bản lúc này Đường Tam thiếu có cơ hội có thể thắng được Thiên Tứ phía dưới, trong đó ai ngờ lại xuất hiện một đệ tử Vạn Thi Tông. Lúc trước đồn đại Vạn Thi Tông âm thầm bồi dưỡng thiên tài, lấy lần đại bỉ này quét

ngang bản tông cùng Huyền Mị Tông. Hôm nay xem ra, việc này chắc chắn là thật, đệ tử tên Ngô Khí kia chính là ám tử do Vạn Thi Tông bồi dưỡng nhiều năm.

Trong lần luyện chế này.

Từng tiếng nghị luận từ trong miệng đám người xem cuộc chiến nói ra, mọi người xem chiến đấu không biết nội tình Ngô Khí, bắt đầu suy đoán lung tung, suy nghĩ rối loạn, cũng có mấy người đoán được một chút.

Đoạn Hồn sơn mạch, hơn ba mươi vạn dặm, ngoại trừ một ít khu vực đặc thù, hơn phân nửa các khu vực khác đều nằm trong tay tam tông, Bách Độc tông, Huyền Mị tông.

Nghe nói tổ sư Tam tông là tu sĩ Ma đạo cũ, sau khi tìm được nơi này, liền ước hẹn cùng thành lập ba tông môn, cũng lập ước định ngàn năm đại bĩ, đáng tiếc vạn năm qua, đã tiến hành qua mười lần đại bĩ, số lần Bách Độc tông và Huyền Mị tông chiến thắng quá ít một tập, nguyên bản còn gửi gắm vào lần này, Đường Tam thiếu gia có thể đánh bại Phương Thiên Tứ.

Lại không ngờ trong đám đệ tử Vạn Thi tông lần này, Ngô Khí có con ngựa đen xuất hiện, trực tiếp đánh bại Đường Tam thiếu, được tôn vị đệ nhất đại bĩ ngàn năm này.

Trước kia mười lần, Bách Độc tông ta thắng ba lần, nếu bản tông nhớ không lầm, Huyền Mị tông của Ngu sư muội người chỉ thắng qua lần thứ hai. Lại không nghĩ tới, lần này vậy mà lại thua nữa.

Tôn sư huynh đây là đang vạch trần vết sẹo tiểu muội a, bất quá cũng tốt, những nữ tu chúng ta vốn không thích hợp cùng nam tu các ngươi một nửa, cực kỳ thô lỗ, cả ngày chỉ biết đánh đánh giết giết.

Tôn sư đệ, Ngu sư muội, nhận thua thua cuộc, hai vị còn nhớ rõ thiếu bản tọa đặt cược gì đó không.

Hư ảnh trung tâm kia có mở miệng, trong giọng nói khó nén cao hứng đắc ý, trực tiếp ngay trước mắt mọi người, đặt cược với hai vị bá chủ cấp bậc bá chủ của Đoạn Hồn sơn.

Hừ, Lâm sư huynh gấp gáp như vậy làm gì, chuyện bản tông đáp ứng khi nào, chưa từng thất tín.

Tiểu muội cho dù lừa gạt người khác, cũng không dám lừa gạt Lâm sư huynh người a. Ngày sau người cứ việc để tiểu tử kia đến Huyền Mị Tông ta là được.

Ha ha, hai vị tông chủ cao quý, đương nhiên sẽ không thất tín với người khác.

Ba người cũng không che giấu suy nghĩ của mình, xem như là nói chuyện trước mặt mọi người. Mọi lực chú ý của mọi người phía dưới lập tức bị hấp dẫn, cho dù là Ngô Khí, cũng không nhận được ngẩng đầu nhìn hư ảnh to lớn kia.

Nhưng vào lúc này, một ánh mắt ẩn chứa uy nghiêm vô thượng rơi vào trên người hắn.

Thứ ba là mệt không chịu nổi, viết không nổi thì ngày mai tiếp tục viết.

Ngô Khí!

Thanh âm ẩn chứa uy nghiêm vô thượng vang lên, là hư ảnh to lớn nhất giữa không trung phát ra. Từ trong cuộc đối thoại lúc trước, Ngô Khí đã đoán được vị hư ảnh này đại biểu là ai. Trên mặt lập tức thu lại vẻ băng lãnh, ngược lại đổi thành vẻ cung kính, thân hình khom một cái, cung kính thi lễ với hư ảnh kia.

Đệ tử Ngô Khí, tham kiến tông chủ.

Ừm, lần thi đấu nghìn năm này, ngươi biểu hiện rất tốt. Vì bản tông đoạt được vị trí đầu tiên, hiện tại bản tông sẽ ban thưởng vị trí thứ nhất cho ngươi.

Tâm tình Vạn Thi tông chủ tựa hồ cực kỳ không tệ, lại trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, muốn ban thưởng lần đại bỉ thứ nhất này cho Ngô Khí.

Hai vị, bắt đầu đi.

Thanh âm của Vạn Thi tông chủ rơi xuống, hai hư ảnh kia đã động.

Vèo vèo vèo

Ba đạo hào quang chói mắt đột nhiên từ trong ba hư ảnh to lớn trên không trung bắn ra, đồng loạt rơi vào trên không gian trước mặt Ngô Khí. Ngô Khí không trốn tránh, bởi vì nếu ba vị kia thật sự muốn đối phó hắn, cũng chính là thực lực hiện tại của hắn, tránh né bất quá là phí công giãy dụa mà thôi.

Bốp

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, ba đạo quang mang kia tụ tập lại, lập tức có gợn sóng dập dờn, một không gian hình tròn chậm rãi xuất hiện.

Vù vù vù

Không gian ngay lập tức xuất hiện, cảnh tượng bên trong cũng một khắc hiển lộ ra, từng đoàn từng đoàn quang mang ở trong

đó lấp lóe không ngớt, như là lưu tinh, xẹt qua trong đó, lóe lên tức thì biến mất, đẹp mắt không gì sánh được.

Đây là không gian tàng bảo do Đoạn Hồn tam tông ta mở ra trước vạn năm trước, bên trong có vũ khí tu luyện công pháp thần thông, người được đại bi vị trí thứ nhất, có thể từ bên trong lập tức lựa chọn phần thưởng. Nhưng chỉ có một cơ hội, người đã nghĩ kỹ rồi lại ra tay.

Lời nói của Vạn Thi tông chủ rơi xuống, nhất thời ánh mắt mọi người đều rơi vào trên người Ngô Khí, hâm mộ ghen tị. Mà lần này không chỉ có đám đệ tử Bách Độc tông cùng Huyền Mị tông kia, ngay cả những trưởng lão cảnh giới Nguyên Anh kia, ánh mắt nhìn về phía Ngô Khí cũng hiện lộ ra vẻ ghen tị.

Không gian bảo tàng của ba tông sư, vũ khí tiểu tử này quá tốt, bất kỳ một kiện đồ vật nào bên trong cũng đều là kỳ trân vô thượng.

Kỳ ngộ, đại kỳ ngộ, tổ sư của Đoạn Hồn tam tông, chính là ba vị đại thần thông giả. Bảo vật bọn họ lưu lại, há có thể bình thường có thể so sánh, tùy tiện một kiện, đều là tu sĩ cấp bậc Nguyên Anh lão tổ khát khao cả đời. Lại để mặc cho một đệ tử Kết Đan trung kỳ lựa chọn, quả thực là phí phạm của trời.

Nguyên rửa tên sát tinh này vũ khí không tốt, lấy ra một món rác rưởi.

Từng ánh mắt không có hảo ý, ghen ghét ghen ghét, Ngô Khí cực kỳ rõ ràng cảm giác được. Bất quá đối với hắn một chút ảnh hưởng cũng không có. Lấy tu vi hiện tại của hắn, tu sĩ cảnh giới Nguyên Anh trở xuống, hắn căn bản không để vào mắt. Cho dù có tu sĩ Nguyên Anh muốn bắt lợi đối với hắn, cũng sẽ không phát sinh vào lúc này.

Chờ hắn trở về tông môn, cho dù là tu sĩ Nguyên Anh, hắn cũng không làm gì được. Nhìn lướt qua không gian trước mặt, từng đoàn từng đoàn quang mang vẫn lóe lên không ngớt, nhanh chóng xẹt qua, lóe lên tức thì, mắt thường căn bản không cách nào bắt giữ, cũng căn bản không thấy rõ trong quang mang là vật gì.

Vù vù

Ngô Khí bỗng nhiên hít sâu một hơi, khi hơi thở còn chưa hết, hần đã ra tay. Một bàn tay mạnh mẽ thò ra, trực tiếp vươn vào trong không gian kia, bắt lấy một đoàn ánh sáng. Sau đó bàn tay nhanh chóng lui về, không đợi mọi người thấy rõ trong ánh sáng kia rốt cuộc là vật gì, liền bị Ngô Khí thu hồi vào trong túi trữ vật. Mà không gian kia, cũng biến mất không thấy gì nữa.

Muôn biết được những người Ngô Khí lấy được rốt cuộc là vật gì, trong lòng nhao nhao mắng chửi Ngô Khí gian trá, trong ánh mắt đều lộ ra vẻ đáng tiếc.

Thiết Tiêu Dược Si Thái Y, ba vị trưởng lão phán quyết đâu rồi?

Lời nói của Vạn Thi tông chủ bỗng nhiên vang vọng Thiên Ma chiến trường, lúc hần nói còn chưa dứt, ba đạo quang mang nhất tề bay lên, rơi vào trên không trung. Hiện lộ ra ba người, một đại hán giống như thiết tháp., Một lão giả lưng còng sọt thuốc, cùng một nữ tử thái y. Ba người này vừa hiện thân, Thiết Tháp đại hán kia không chút do dự hướng về hư ảnh trung tâm cung kính cúi đầu, hai người khác thân hình dừng một chút, nhưng cũng cung kính hành lễ theo.

Thi đấu đã kết thúc, mau chóng chôn bia, truyền thụ phần thưởng.

Ba hư ảnh to lớn kia hiện ra trên không trung, nhưng giờ phút này phát ra thanh âm lại chỉ là Vạn Thi Tông chủ. Mặt khác hai tông chủ một chút cũng không nói một câu, giống như là bị Vạn Thi Tông chủ áp bách đến như vậy.

Không phải vì thực lực gây nên mà là kết quả của cuộc thi đấu lớn. Thi đấu ngàn năm sau, quyết định vị trí của Đoạn Hồn tam tông trong ngàn năm tới. Vị thứ hai căn bản không khác gì vị thứ ba, tranh chấp giữa tam tông, đều là vì vị trí thứ nhất.

Bây giờ kết quả thi đấu đã xuất hiện, người thứ nhất đã rơi vào tay Vạn Thi Tông, đương nhiên giờ phút này tông chủ Vạn Thi là lão đại. Lời của hần, cho dù là trưởng lão Nguyên Anh hai tông khác, cũng không dám vi phạm. Không chỉ là Vạn Thi

Tông tông chủ, các đệ tử trưởng lão Vạn Thi Tông, đều giống nhau, hiển lộ ra vẻ đắc ý bay lên.

Tuy nói tu chân không tuế nguyệt, nhưng đối với đệ tử bình thường mà nói, ngàn năm qua đã là một đời. Cho dù là tu sĩ Nguyên Anh, cũng có hơn phân nửa sống không quá ngàn năm.

Một ngàn năm tương lai, Vạn Thi Tông vẫn là bá chủ tuyệt đối của Đoạn Hồn sơn mạch. Lúc ra ngoài chấp hành nhiệm vụ hoặc là rèn luyện, đệ tử tam tông nếu như gặp phải, vẫn sẽ lấy đệ tử Vạn Thi Tông vì tôn. Cũng khó trách trên dưới Vạn Thi Tông đắc ý như thế.

Trừ Ngô Khí ra, chín vị đệ tử còn lại có được tôn vị, tốc độ đến chỗ ba người chúng ta nhận ban thưởng.

Sau khi lời nói của Vạn Thi tông chủ không lâu, Thiết Tiêu mang theo ý cười đứng lên, đứng cùng hai vị phán quyết trưởng lão khác, thanh âm hùng hậu vang lên trên chiến trường.

Leng keng leng keng.

Sau một khắc, trước mặt ba người Thiết Tiêu xuất hiện chín người theo thứ tự. Đứng trước mặt Thiết Tiêu chính là Phương Thiên Tứ, phía sau còn có bốn người. Trước mặt trưởng lão được si và trưởng lão y phục sắc sỡ, mỗi người đứng hai người.

Mặc dù là đang nhận ban thưởng, nhưng rõ ràng lúc này chín người đều có chút không yên lòng, còn đắm chìm trong một màn Ngô Khí vừa mới từ trong không gian tàng bảo kia lựa chọn ban thưởng.

Bất quá lập tức, liền có một đệ tử thoát khỏi, mang theo thanh âm mừng như điên vang lên ở bên trong chiến trường Thiên Ma.

Hóa Anh đan, ha ha ha ta chiếm được Hóa Anh đan, Nguyên Anh kỳ, ta có thể tấn thăng lên cảnh giới Nguyên Anh.

Vạn Thi Tông đệ tử bỗng nhiên giống như điên cuồng kêu to lên, trong tay nắm thật chặt một cái bình ngọc tinh xảo.

Trong ngoài chiến trường, rất nhiều ánh mắt vốn đang chăm chú nhìn Ngô Khí đều bị đệ tử kia hấp dẫn. Nhất là sau khi nghe được ba chữ kêu to từ miệng đệ tử kia, lập tức, từng ánh mắt cực kỳ nóng rực rơi vào trên thân đệ tử kia, chột chuyển qua bình ngọc trong tay đệ tử kia.

Hóa Anh đan, mười thứ hạng đầu dĩ nhiên là có Hóa Anh đan, có thể để cho Kết Đan tông sư tấn thăng lên Hóa Anh đan cảnh giới Nguyên Anh lão tổ.

Người kia bất quá chỉ là thứ tám, vậy mà đạt được linh đan vô thượng như Hóa Anh đan, người phía trước hẳn, chẳng phải là càng tốt sao.

Quá giàu có, không hồ là tam đại bá chủ của Đoạn Hồn sơn mạch, vậy mà tên thứ tám lại ban xuống Hóa Anh đan.

Vốn là còn có chút yên lặng trong ngoài chiến trường, bởi vì đệ tử kia kêu gọi, nhất thời lại náo nhiệt lên, từng tiếng nghị luận hỗn hợp cùng một chỗ, rất là ồn ào.

Nghe được bên ngoài truyền đến rất nhiều tiếng nghị luận, các đệ tử còn lại nhận ban thưởng, nhao nhao liếc nhìn tên đệ tử Vạn Thi Tông kêu to kia.

Ba người Thiết Tiêu mặc kệ bên ngoài chiến trường có nghị luận gì, sau khi ban thưởng xong, Thiết Tiêu và hai người khác nhìn nhau, sau đó thân thể như thiết tháp đứng dậy.

Ta tuyên bố, Tam tông đại bỉ ngàn năm, hiện tại chính thức kết thúc.

Theo tiếng nói của Thiết Tiêu vang lên, trên không trung chiến trường lập tức sinh ra biến hóa to lớn. Đầu tiên là mười quả cầu máu to lớn vô cùng chột thu nhỏ lại, đồng loạt hóa thành mười hạt châu huyết hồng lớn chừng ngón tay, lóe lên một cái, chui vào trong tám bia đá huyết hồng ở trung tâm.

Ầm ầm ầm

Sau một khắc, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, tám bia đá huyết hồng bỗng nhiên chuyển động. Như có lực lượng vạn cân, vừa mới động, toàn bộ bầu trời đều phát ra tiếng vang ầm

âm, giống như không chịu nổi khí tức từ trên tấm bia đá phát ra.

Âm

Trên bia đá, mười viên huyết châu kia sau khi chui vào, lấy Ngô Khí làm đầu, mười cái tên mạnh mẽ bắn ra hào quang vô cùng kịch liệt, bao phủ cả tấm bia đá vào trong, sau đó trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, tấm bia đá kia hóa thành một đạo huyết quang, như lưu tinh, rơi xuống mặt đất hoang vu phía dưới.

Tất cả đệ tử Vạn Thi Tông, trở về tông môn.

Các nhị lang Bách Độc tông, trở về tông.

Đệ tử Huyền Mị Tông, quay về tông môn.

Cự Ma Phong trong quảng trường xương đen mê thiên chướng, như lúc trước, tam tông khê động, mệnh mông cuộn cuộn, chín tầng trời chấn động, trong vòng vạn dặm đều có thể nhìn thấy động tĩnh cực lớn kia, thân ở trong đó càng là cực kỳ rung động, không thể tự kiềm chế.

May mắn lần này Tam Tông đi, động tĩnh cực lớn chỉ vền vện trong mấy hơi thở, người của ba đại tông môn liền đi sạch sẽ. Chiến trường Thiên Ma vốn còn cực kỳ náo nhiệt, trong nháy mắt lại lâm vào yên tĩnh hoang vu.

Canh thứ nhất đến canh gác.

Vạn Thi Tông, nội môn, trên đệ nhất phong, trong một chỗ ở yên tĩnh.

Ngô Khí thân ở trong phòng luyện, ngồi xếp bằng trên một cái bồ đoàn, hai mắt nhắm nghiền, khí tức mơ hồ, nhịp tim đập những đặc trưng sinh mệnh này đều biến mất, hần đấm chìm trong tu luyện, lại xuất hiện trạng thái giả chết tương tự.

Trên cánh tay hần, quấn quanh một dây leo màu đỏ sậm, lúc này xem ra, lại là cực không bắt mắt. Nếu nhìn thấy lần đầu, ai cũng không tin dây leo này, đã từng tạo thành giết chóc bao nhiêu lần.

Lúc này đã cách ngày Tam Tông đại bỉ mấy tháng, gần nửa năm trước, đệ tử từ Vạn Thi Tông trở về, chỉ cần là tham gia đại bỉ chưa chết. Phần lớn đều là ngày đầu tiên trở về bế quan, trải qua chém giết thảm liệt, đệ tử còn sống, tự nhiên đều có một ít cảm ngộ, muốn lợi dụng những cảm ngộ này tăng lên tu vi, tự nhiên lấy thời gian bế quan nhanh nhất.

Ngay cả Ngô Khí, cũng trong ngày trở về, đã bế quan.

Qua mấy ngày nữa, khí tức trên người Ngô Khí bỗng nhiên biến đổi, mạch đập bắt đầu trở về, tuy vẫn còn yếu ớt, nhưng ít ra lúc này xem ra không giống như là một người chết đang ngồi ngay ngắn ở chỗ nào.

Ngày đó, ngay lúc sáng sớm, hai mắt Ngô Khí bỗng nhiên mở ra.

Phù.

Một ngụm lớn trọc khí mãnh liệt từ trong miệng Ngô Khí phun ra, màu sắc xám vàng, tanh hôi ngập trời. Nhìn thấy một luồng trọc khí này, Ngô Khí vừa mở mắt cũng cảm thấy có chút kinh ngạc.

Tiện tay vung lên, một cỗ gió mát xuất hiện, thổi tan ngụm trọc khí tanh hôi kia. Trong nháy mắt động tác của hần, từ trên người Ngô Khí, tự nhiên cũng tản mát ra một ít khí tức tu vi.

Kết Đan trung kỳ

Bé quan mấy tháng, Ngô Khí vẫn là Kết Đan trung kỳ. Đối với kết quả này, Ngô Khí dường như đã sớm biết, tâm thần chìm vào trong cơ thể, cảm thụ biến hóa trong cơ thể một phen, trong đôi mắt của hắn còn lộ ra vẻ vui mừng.

Trong cơ thể hắn, từng đầu kinh mạch tinh thuần như ngọc, tinh thuần dinh dính chảy vào trong đó, dưới chu thiên, tưới tắm toàn thân trên dưới mỗi một góc. Huyết nhục tràn đầy, huyết khiếu tràn đầy, lực lượng khủng bố như bạo tạc ẩn chứa trong đó, ngay cả lục phủ ngũ tạng cũng tản ra quang mang, như sắt đá.

Ừng ục...

Tâm niệm vừa động, Chân Nguyên trong cơ thể mạnh mẽ tràn vào bên trong mấy trăm khúc xương, lập tức từ trong cơ thể Ngô Khí truyền đến từng tiếng như nước sôi lăn tăn.

Tủy âm, giờ phút này thanh âm phát ra từ trong cơ thể Ngô Khí, chính là tủy âm. Cốt tủy trong xương cốt quanh người đều có thể phát ra thanh âm như vậy, liền cho thấy chủ nhân thân thể kia luyện thể đã đến một loại cảnh giới huyền diệu, có thể quyền đánh núi cao, chưởng đoạn mãnh xuyên, thanh âm mai một Lệ Quỷ.

Mười mấy năm nay ta đây, tu vi tăng trưởng quá nhanh, trong cơ thể âm thầm tích lũy quá nhiều tạp chất. Nếu không sớm loại bỏ đi, ngày sau khẳng định có tai họa ngầm không nhỏ. Ta có thể cảm giác được, rèn luyện mấy tháng, mặc dù đi không ít tạp chất, nhưng còn có không ít tạp chất ẩn giấu rất sâu, trong thời gian ngắn không thể loại bỏ.

Kế tiếp là lấy tu luyện thần thông làm chủ, tu vi cảnh giới thuận theo tự nhiên là tốt nhất, miễn cho tạp chất lưu lại quá nhiều, ngày sau trùng kích Nguyên Anh bích chương, phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn.

Hôm nay với chiến lực của ta, đối mặt với tu sĩ Nguyên Anh còn chưa đủ để đánh một trận. Nhưng nếu dưới Nguyên Anh, không người nào là đối thủ của ta.

Trong lần luyện chế này.

Ngô Khí tùy ý để thể nội vang lên từng tiếng tủy âm chấn động, quả thực giống như mười mấy cái nồi lớn đồng thời nấu nước sôi, thanh âm sôi trào kia liên miên không dứt, thật là không lồ.

Đúng lúc trong lòng Ngô Khí lóe lên rất nhiều suy nghĩ, suy nghĩ xem bước tiếp theo nên tu luyện như thế nào, bỗng nhiên trên cả ngọn núi thứ nhất, truyền đến một thanh âm to lớn.

Ngô Khí, mau ra đây đánh với ta một trận.

Ngô Khí, mau chóng ra đây đánh với ta một trận.

Là giọng của Phương Thiên Tứ, Đệ nhất phong mặc dù to lớn vô cùng, nhưng giọng nói của Phương Thiên Tứ lại trực tiếp bao trùm cả tòa đệ nhất phong. Mọi người nghe được rõ ràng, thậm chí trên đệ nhị phong cách không xa, cũng có thể mơ hồ nghe thấy thanh âm của hắn vang vọng.

Ban đầu, người nghe thấy thanh âm của Phương Thiên Tứ đều run run một chút, sau đó nhao nhao lộ ra vẻ kinh hãi. Từng miếng ngọc giản đưa tin xuất hiện trong tay mỗi người, nội môn Vạn Thi Tông tuy lớn, nhưng cũng chỉ là Cửu Phong mà thôi.

Trong vòng mười hơi thở, toàn bộ nội môn đều biết được một tin tức, đó chính là tuyệt thế thiên tài của bản tông, cường giả trên đệ nhất phong, Phương Thiên Tứ vừa mới khiêu chiến được đệ nhất thiên niên tam tông đại bỉ, nhất thời danh tiếng vang dội đệ tử sát tinh, Ngô Khí.

Tin tức này một khi truyền bá ra ngoài, nhất thời tất cả mọi người đều sôi trào, không chờ mọi người phản ứng lại. Trên ngọn núi thứ nhất lại truyền đến tin tức, Ngô Khí ứng chiến.

Hai vị thiên tài tuyệt thế trên đệ nhất phong, vị thứ nhất cùng vị thứ ba Đoạn Hồn tam tông đại bỉ ngàn năm trước, sau một nén nhang lập tức phải thi đấu trên Hắc Cốt quảng trường.

Đi mau, quảng trường Hắc Cốt.

Mã lão lục người có thể nhanh lên một chút không, nếu như Ngô sư huynh và Phương sư huynh bỏ qua trận đấu này, lão tử róc thịt người.

Nhanh chóng chạy tới, sắp bắt đầu rồi, Phương Thiên Tứ sư huynh khiêu chiến Ngô Khí sư huynh.

Tuyệt đối không thể bỏ qua, nghe đồn Phương Thiên Tứ sư huynh sắp tấn thăng tới cảnh giới Nguyên Anh, nói không chừng trận chiến này chính là trận chiến cuối cùng chúng ta có thể nhìn thấy.

Vèo vèo vèo

Vạn Thi Tông, nội môn Cửu Phong, từng đạo quang mang từ trên chín tòa Linh Phong bắn ra, như là sao băng chảy ngược, hướng lên không trung, che giấu trong đám mây mù nồng đậm đi tới quần thể cung điện.

Trung tâm cung điện, trên quảng trường rộng lớn không gì sánh được kia, bất quá mấy chục hơi thở đã tụ tập chừng mấy trăm đệ tử. Mà không ngừng có đệ tử không chế các loại đòn quang thần thông hàng lâm xuống, nhìn thấy chung quanh đã vây kín đệ tử, căn bản không có vị trí tốt, nhao nhao mắng to.

Xúi quẩy, đến quá muộn, vậy mà một vị trí tốt cũng không có.

Ài, các người nói xem, hai vị sư huynh ai mạnh hơn một chút, ai sẽ thắng.

Còn phải nói, đương nhiên là Phương Thiên Tứ sư huynh, ta nghe người nói, Phương Thiên Tứ sư huynh đang vội vàng khiêu chiến Ngô sư huynh, chính là vì hắn sắp tấn thăng tới cảnh giới Nguyên Anh, nếu không khiêu chiến, chờ hắn tấn thăng lên cảnh giới Nguyên Anh, liền không thể đi tìm Ngô sư huynh thi đấu. Nên biết bây giờ Ngô sư huynh mới chỉ là Kết Đan trung kỳ.

Nói như vậy quả thật có chút đạo lý, nhưng Ngô sư huynh vừa mới đạt được tôn vị đệ nhất của Tam tông đại bỉ, một hơi vượt qua rất nhiều thiên tài của Bách Độc tông cùng Huyền Mị tông, thủ đoạn thần thông đều là quý dị cường đại, Phương sư huynh chưa hẳn có thể thắng được Ngô Khí sư huynh.

Hừ, sao lại như vậy, phải biết vòng thi đấu cuối cùng kia, là tiến hành ở Ma Vực. Ai cũng không nhìn thấy tình hình bên trong, lấy số lượng giết chóc quyết định thứ hạng. Bách Độc Tông Đường Tam thiếu gia kia còn xếp trước Phương sư

huynh, chẳng lẽ ngươi cho rằng Đường Tam thiếu niên mặt trắng kia sẽ là đối thủ của Phương Thiên Tứ sư huynh.

Nhưng mà, Phương sư huynh lúc trước đã thừa nhận hắn đã từng cùng Ngô sư huynh đánh một lần, bất phân thắng bại.

Trong lúc nhất thời, từng lúc từng lúc trôi qua.

Trên quảng trường xương đen, hai vị chính chủ còn chưa hiện thân, những đệ tử nội môn đến xem cuộc chiến liên nhau nhao nhao cãi vã. Tuy phần lớn mọi người đều ủng hộ Phương Thiên Tứ, nhưng cũng có không ít người cho rằng Ngô Khí sẽ thắng.

Phương Thiên Tứ có uy vọng cực cao trong nội môn, vẫn luôn được coi là tuyệt thế thiên tài, nhất định có thể trở thành tồn tại cấp bậc Nguyên Anh lão tổ. Mà Ngô Khí, đệ tử tầng dưới cùng từng bước một bò lên, sinh ra xấu xí, thân phận hèn mọn, càng thêm tâm tàn nhẫn, rất ít người đối địch với hắn.

Lẽ ra đệ tử nội môn, hắn là đều ghét ác Ngô Khí người này, nhưng trên thực tế Ngô Khí thật sự có không ít người ủng hộ.

Vạn Thi Tông là tông môn Ma đạo, Ma đạo chính là như vậy. Thực lực, những thứ khác đều là hư, thực lực mới là căn bản, mới là tất cả. Chỉ có người có thực lực, người khác sẽ kính sợ người, thậm chí ở một số thời điểm còn ủng hộ người.

Mạnh được yếu thua, cường giả vi tôn, tuy nói ở đâu cũng thích hợp với quy tắc này, nhưng bên trong tu sĩ ma đạo lại là phù hợp nhất.

Thứ hai canh giờ đã đến, nhìn một chút, lập tức đề cử vé phải phá vạn. Có chút kích động, xin thỉnh cầu các vị một chút kiến nghị xin cảm ơn nhắc nhở với các vị, lát nữa còn có đối mới dâng lên.

Ầm ầm ầm ầm

Tiếng nổ lớn không thể tưởng tượng nổi, trên không trung, phía dưới quảng trường xương đen, mây mù nồng đậm bị phá vỡ một lỗ hồng lớn. Một đạo quang mang bắn nhanh lên, nơi đi qua, không gian chấn động vụn vụn, người còn chưa đến, khí thể trùng thiên đã hàng lâm trên quảng trường Hắc Cốt kia trước rồi.

Đạp lên...

Một bóng người mạnh mẽ đáp xuống giữa quảng trường, hai chân giẫm lên mặt đất đen kịt, nhất thời truyền đến một tiếng vang thật lớn, chấn động khiến màng tai người xem chiến chung quanh đau nhức kịch liệt.

Ánh sáng tan hết, thân hình khôi ngô của Phương Thiên Tứ hiển lộ ra, một gương mặt nước, một bộ mày rậm, bay xéo xuống tóc mai, trông rất phóng khoáng., Từ trên người Phương Thiên Tứ phát ra, là chiến ý nồng đậm tới tận trời. Còn có khí thể, từ khi xuất hiện trên quảng trường Hắc Cốt, khí thể trên người Phương Thiên vẫn luôn nâng cao, cảm một thanh Phương Thiên Họa kích, đứng ở đâu, quả thực giống như một chiến thần mà vạn người không thể qua cửa.

Mọi người xung quanh đều bị khí thể trên người hắn thu hút, nhao nhao tránh ra, dùng ánh mắt sợ hãi nhìn Phương Thiên Tứ vẫn còn đang tiếp tục leo lên.

Xem đi, là Ngô Khí sư huynh.

Trong đám người xem cuộc chiến, một đệ tử bỗng nhiên kinh hô, mọi người nhao nhao quay đầu, nhìn về phía dưới quảng trường xương đen kia. Chỉ thấy từ trên đỉnh núi thứ nhất nguy nga rộng lớn phía dưới, một thanh niên áo đen chậm rãi đi lên.

Một bước giẫm lên hư không, gợn sóng như nước nhộn nhạo lên, như chậm rãi thực nhanh, làm cho người ta nhìn thấy không gì sánh được. Chỉ trong giây lát, thanh niên áo đen đã đến trên quảng trường Hắc Cốt.

Tê

Tuy có không ít người ủng hộ Ngô Khí, nhưng giờ phút này Ngô Khí vừa hiện thân, tiếp xúc với ánh mắt lạnh lẽo âm hàn của hắn nhìn tất cả, trong lòng mọi người đồng thời lạnh lẽo, tràng diện ồn ào lập tức yên tĩnh lại.

Chỉ có một người là ngoại lệ, Phương Thiên Tứ, chiến ý trong mắt không giảm chút nào, ngược lại trong nháy mắt Ngô Khí hiện thân, lấy tốc độ khủng bố tăng vọt.

Ầm ầm ầm

Giờ phút này ai cũng có thể cảm giác được khí thế từ trên người Phương Thiên Tứ tán phát ra, phóng thẳng lên trời, đã vượt qua cảnh giới Kết Đan đỉnh phong. Đi về phía cảnh giới mà tất cả đệ tử đều ao ước, hơn nữa không ngừng tiếp cận cực hạn, tựa hồ lúc nào cũng có thể đột phá.

Nguyên Anh bí chướng, giờ phút này Phương Thiên Tứ cho người ta cảm giác giống như bất cứ lúc nào cũng có thể đột phá vách ngăn Nguyên Anh, tiến vào bên trong, trở thành tu sĩ cấp bậc lão tổ.

Các đệ tử khác có thể cảm giác được, Ngô Khí đương nhiên cũng có thể cảm giác được rất rõ ràng Phương Thiên Tứ trước mắt đang ở trong một giai đoạn vô cùng máu chột, khí thế hoàn toàn đạt tới cực hạn của Kết Đan đỉnh phong, chân nguyên trong cơ thể cũng giống như trận lũ bất ngờ, gào thét lao nhanh, tựa hồ lúc nào cũng có thể phá quan, một hơi tiến vào cảnh giới Nguyên Anh.

Phương sư huynh, ngươi cần gì phải vậy.

Ngô Khí đứng trước mặt Phương Thiên Tứ, cảm ứng được chiến ý từ bốn phương tám hướng vọt tới, khẽ cau mày, nhìn không được mở miệng hỏi Phương Thiên Tứ một câu.

Đổi lại là người khác cũng không hiểu Phương Thiên Tứ, dựa theo tình trạng lúc này của hắn, hắn là tìm một chỗ an toàn, sau đó tĩnh tu đột phá. Bằng vào tuyệt thế thiên tài của hắn, chỉ sợ không bao lâu nữa, Vạn Thi tông sẽ có thêm một vị cường giả Nguyên Anh. Thế nhưng hiện tại, Phương Thiên Tứ lại đi khiêu chiến Ngô Khí, lại là vô cùng lớn mật.

Cũng không sợ trong lúc thi đấu, vạn nhất hai người đều giết ra hỏa tính, đến lúc đó rơi vào lưỡng bại câu thương. Tấn thăng Nguyên Anh vô vọng thì thôi, vạn nhất tu vi rơi xuống thì lại càng thâm hiểm.

La ngạo người ta có ước hẹn một trận chiến, Phương Thiên Tứ ta há là người thất ước. bớt nói nhảm, chiến đấu oanh.

Phương Thiên Tứ cầm Phương Thiên Họa kích trong tay mãnh liệt toả ra quang mang chói mắt, mũi kích vô cùng sắc bén chỉ hướng Ngô Khí, chiến ý trên người không còn giữ lại nữa, toàn bộ bộ tộc phát ra, ù ù ù đánh tới phía Ngô Khí.

Chiến ý ập tới, cộng thêm bị Phương Thiên Tứ cầm chỉ, sắc mặt Ngô Khí lập tức trở nên lạnh lẽo. đáy lòng hấn thầm an ủi Phương Thiên Tứ, đồng thời chiến ý không cách nào áp chế cũng xuất hiện trong mắt Ngô Khí.

Trong nháy mắt, từ trong cơ thể Ngô Khí, theo chiến ý, một cỗ khí thể bá đạo không kiêng nể gì phát tiết ra.

Chiến đấu

Lúc trước chỉ là khí thể Phương Thiên Tứ ngưng tụ trên không quảng trường Hắc Cốt, nhưng một khắc sau, từ trên người Ngô Khí phát ra khí thể bá đạo, cũng tràn ra, lập tức đẩy khí thể của Phương Thiên Tứ ra một lỗ hồng, ngưng tụ trên quảng trường, hai cỗ khí thể lập tức hiện lên thế phản lễ.

Hừ, những thần thông lung tung kia đã không được lấy ra, ta sẽ không hạ thủ lưu tình. Đừng nói đến lúc bắt cần bị ta giết chết, lấy ra thủ đoạn mạnh nhất của ngươi, ta và ngươi thống khoái một trận.

Phương Thiên Tứ dường như không có ý đánh lâu với Ngô Khí, khí thể tăng vọt, hấn xuất thủ.

Ầm ầm Đoạn Thiên kích pháp, một kích Đoạn Thiên.

Phong mang tuyệt thế, Phương Thiên Tứ vừa ra tay đã là thủ đoạn mạnh nhất của hắn, chiến kỹ thượng cổ, Đoạn Thiên kích pháp. Chỉ thấy Phương Thiên Họa kích trong tay hắn bộc phát ra ánh sáng vô cùng kịch liệt, vắt ngang hư không, hóa thành

một luồng sáng sắc bén đến cực điểm, khiến cho không gian vặn vẹo, như muốn cắt rách không gian chỗ Ngô vút bỏ.

Không ai ngờ Phương Thiên Tứ vừa ra tay đã dùng sát chiêu mạnh nhất, không chút trì hoãn, trực tiếp ép Ngô Khí dốc toàn lực đánh một trận.

Nhanh lui lại.

Người chung quanh quan chiến cũng không ngờ sẽ phát sinh tình huống này, dưới sự kinh hãi, nhao nhao lui lại. Chỉ có một người khác, chính là Ngô Khí.

Thấy Phương Thiên Tứ đột nhiên thi triển sát chiêu mạnh nhất, muốn hủy diệt không gian chỗ hắn, nếu thật sự bị đánh trúng, chỉ sợ Ngô Khí Chân sẽ rơi vào kết cục thân tử hồn tiêu.

Như người mong muốn.

Đột nhiên quát lớn một tiếng, Ngô Khí cũng động thủ, ở trên người hắn mạnh mẽ sinh ra biến hóa kinh người. U ám hư vô, thân thể Ngô Khí tựa như lâm vào một mảnh u ám hư vô, tựa hồ tùy thời đều biến mất. Nhưng sau một khắc.

U Minh Hỏa Phần Thiên, U Minh Hàng Thế.

Thanh âm lạnh như băng vang vọng toàn bộ quảng trường xương đen, hỏa diễm đen kịt đầy trời từ trong không gian u ám hư vô kia trào ra, hoặc là nói, là từ thể nội Ngô Khí sinh sinh tràn ra.

Trời ạ, là Minh Hỏa.

Đi mau, lui lại, đó là Cửu U Minh Hỏa, không thể lay nhiễm.

Thật là đáng sợ, nhiều Cửu U Minh Hỏa như vậy, sao có thể.

Đám người quan chiến vô cùng kinh ngạc, nhưng hai mắt Phương Thiên lại sáng ngời, không ngờ lại không tránh né hỏa diễm, tiếp tục bổ tới Ngô Khí.

Đoạn Thiên Nhất Kích

U Minh giáng thế.

Hai người đều là đòn mạnh nhất, bất kể là Phương Thiên Tứ hay là Ngô Khí, lúc này đều ra tay toàn lực, không hề giữ lại.

Một vết ánh kích, đâm rách hư không, những nơi đi qua, hết
thảy đều bị đánh nát thành hư vô.

Một bóng người, giống như Tu La Dạ Xoa đến từ Cửu U Địa
Ngục, minh hỏa đầy trời tương trợ, giống như muốn thiêu đốt
hết thảy.

Va chạm gần như trong nháy mắt, công kích của hai người liên
đụng vào nhau.

Oanh oanh oanh!

Không ngừng chút nào, từng tiếng vang lớn vang vọng trên
quảng trường xương đen, chấn động đến thân hình hơn một
ngàn đệ tử nội môn quan chiến lay động, màng nhĩ giống như
muốn xé rách ra.

Trung tâm quảng trường xương đen xuất hiện một không gian
vận vẹo hoàn toàn, vô số minh hỏa u ám tụ tập ở bên trong,
một đạo quang mang bắt mắt bị bao phủ trong đó, tả xung hữu
đột, thủy chung không cách nào thoát ra được.

Ánh sáng kia lúc đầu còn lộ ra khí tức sắc bén không gì sánh
được, nhưng theo những minh hỏa kia phun trào, thời gian trôi
qua đạo quang mang kia càng ngày càng yếu ớt, tựa hồ lập tức
muốn tiêu hao sạch sẽ.

Phải phân ra thắng bại sao?

Chẳng lẽ Phương sư huynh sắp thua.

Đang lúc mọi người đều nghĩ như vậy, trong không gian vận
vẹo kia, lập tức xuất hiện biến hóa kinh người.

Ha ha. Ta đột phá, cảnh giới Nguyên Anh, thì ra là thế. Ha ha,
oanh oanh.

Trong ánh mắt kinh hãi không hiểu của mọi người, đạo hào
quang yếu ớt kia dần dần khế động, trực tiếp phá vỡ không
gian vận vẹo tràn đầy minh hỏa. thoáng một cái thoát ra, trong
nháy mắt thoát ly, quang mang tùy ý hất lên, không gian phía
sau nó lập tức bị phá toái, vết nứt không gian sinh ra, hút vài
cái, minh hỏa kia liền đều rơi vào trong vết nứt không gian
kia.

Cùng lúc đó, một bóng người chật vật từ trong không gian vạn vọ kia cũng giãy giụa thoát ra.

Nhưng lúc này, ánh mắt mọi người đều rơi vào phía trên đạo hào quang kia, một thanh niên phóng khoáng cười lớn, khí thế trên người mạnh mẽ phóng xuất ra, hàng lâm trên quảng trường Hắc Cốt.

Ầm

Kinh khủng, khí thế này vừa xuất hiện, trong lòng mọi người chỉ còn lại một ý nghĩ này. Hơn một ngàn đệ tử, lại bị khí thế trên người thanh niên này đè ép không thở nổi, ý niệm không cách nào phản kháng không ngừng sinh ra, nhìn về phía thanh niên kia ánh mắt phóng khoáng lộ ra vô tận sợ hãi.

Cảnh giới Nguyên Anh...

Trong đám người, không biết là ai, trước tiên phun ra bốn chữ.

Còn có mấy chương, quyển sách này muốn kết thúc, có chút dong dài. Chớ ngại, quyển thứ hai sắp mở ra, tiểu lâu mong đợi nhất cuốn, sẽ tận hết sức mạnh lớn nhất đi viết, thành tích tiểu lâu của quyển sách này có thể đoán được. Hiện tại có thể làm, chính là tận lực viết kỹ phần sau, cho đến khi hoàn tất hy vọng các vị đạo hữu không buông tha, tiếp tục duy trì bá bá tá.

Cảnh giới Nguyên Anh, Phương sư huynh đột phá.

Vạn Thi tông ta có thêm một vị trưởng lão Nguyên Anh nữa là đại hỉ sự, cấp tốc báo tin cho chư vị trưởng lão và tông chủ biết.

Không nghĩ tới Phương Thiên Tứ sư huynh lại đột phá trong lúc chiến đấu, không hổ là đệ nhất thiên tài của bản tông, lần này Ngô sư huynh lại sắp biến thành phụ trợ.

Lời đồn Ngô Khí sư huynh và Phương Thiên Tứ sư huynh đều là tuyệt thế thiên tài của bản tông, Ngô sư huynh cũng là một người phạm nhân không đến mười năm tu luyện từ cảnh giới Kết Đan trung kỳ, linh căn tư chất, nói không chừng còn muốn vượt qua Phương sư huynh.

Bất kể như thế nào, hiện tại Phương sư huynh nhất cử phá quan, thành tựu Nguyên Anh. Tất nhiên oanh động toàn bộ tông môn, người của Bách Độc tông đều phải bị áp chế.

Trong lần luyện chế này.

Giờ phút này, trên quảng trường hắc cốt, một bóng người phóng khoáng hấp dẫn tất cả ánh mắt, cầm trong tay một thanh Phương Thiên Họa Kích, khí thế ngút trời, giống như một tòa sơn nhạc cự đại trấn áp xuống, để cho hơn một ngàn đệ tử ở đây đều cảm giác tâm thần rung động, không thể khống chế.

Đó là uy áp của tu sĩ Nguyên Anh, từ trên người Phương Thiên Tứ phát ra khí thế, hoàn toàn đột phá cực hạn của Kết Đan đỉnh phong, đã đến cảnh giới mà đệ tử ở đây đều vô cùng khao khát.

Cảnh giới Nguyên Anh...

Phương Thiên Tứ, vị thiên tài đệ nhất Vạn Thi Tông này, rốt cuộc cũng đột phá đến cảnh giới Nguyên Anh. Ngay lúc hơn một ngàn người chăm chú nhìn, trực tiếp phá vỡ tu vi Nguyên Anh, hôm nay đứng ở trung tâm quảng trường Hắc Cốt, khí

thể như cầu vòng, một đường tăng vọt, giống như hoàn toàn không dừng lại.

Từ trên người hắn phát ra khí tức, như núi cao, trấn áp xuống âm âm, khiến cho tất cả mọi người có một loại cảm giác không thở nổi.

Đang lúc tất cả mọi người khiếp sợ Phương Thiên Tứ tấn chức thành trụ Nguyên Anh lão tổ, bỗng nhiên một giọng nói lạnh nhạt lại tràn ngập uy áp không cách nào kháng cự vang lên trên quảng trường.

Đệ tử phong thứ nhất, Phương Thiên Tứ, Ngô Khí, mau chóng đến đây bái kiến bản tông.

Là thanh âm của tông chủ Vạn Thi tông, mấy tháng trước, đệ tử nội môn đến Thiên Ma chiến trường đều nghe qua thanh âm này. Loại cảm giác không cách nào phản kháng từ sâu trong linh hồn từ đáy lòng kia, ai cũng sẽ quên.

Ngô Khí và Phương Thiên Tứ lập tức nghe thấy âm thanh này, nhưng không chờ hai người có phản ứng gì, đột nhiên xuất hiện một vết nứt giữa không trung trước mặt hai người, ngay sau đó một cánh cửa không gian xuất hiện.

Hai người không do dự, nhìn nhau một cái, sau đó cùng khẽ động, đều một cước bước vào bên trong cánh cửa kia.

Vù vù

Sau một phen náo nhiệt, quảng trường xương đen lập tức chuyển thành yên tĩnh, chỉ có mặt đất mơ hồ có thể thấy màu u lam, còn có từng tia khí tức âm hàn minh hỏa lưu lại trong không khí, có thể chứng minh nơi này trước kia đã từng phát sinh một trận đại chiến.

Bất quá song phương đại chiến bây giờ, cũng đã ở một nơi khác.

Có nghe nói, trên cảnh giới Nguyên Anh, còn có một cái cảnh giới tu vi chính là Hóa Thần. Nếu như nói lão tổ Nguyên Anh khó thành, vậy tu sĩ Hóa Thần kia càng thêm hi hữu. Có lẽ trong một trăm vị Kết Đan Tông Sư, có thể có mấy người hoặc hơn mười người thành trụ Nguyên Anh, nhưng một trăm vị tu

sĩ Nguyên Anh, có lẽ cuối cùng có thể trở thành tu sĩ Hóa Thần, chỉ có một vị thậm chí một vị cũng không có.

Chỉ khi trở thành tu sĩ Hóa Thần, mới có thể coi là chân chính tiếp xúc với thần thông tầng thứ nhất, có thể xưng là thần thông giả. Ý là Thông Thần lực, có thể hô phong hoán vũ, dời núi phá sông.

Tại Đoạn Hồn sơn mạch, đông đảo tu sĩ biết được, vì tu sĩ Hóa Thần, chỉ có ba người. Chính là ba vị tông chủ của Đoạn Hồn tam tông, trong đó cường đại nhất, đương nhiên chính là tông chủ đứng đầu Vạn Thi tông.

Lúc này, hai người Ngô Khí và Phương Thiên Tứ đi bộ vào một không gian thần bí.

Cảm thụ được linh khí chung quanh, trên mặt hai người đều có vẻ kinh ngạc không che giấu được, ngay cả Ngô Khí cũng như vậy. Nguyên nhân là vậy, thật sự là khiến người ta không thể tin được. Dưới chân trước mắt, đều là sương mù nồng đậm, phảng phất như rơi vào huyền cảnh. Nhưng hai người lại rất rõ ràng cảm giác được, từng luồng linh khí tinh thuần đến cực điểm chung quanh tự động chui vào trong cơ thể bọn họ.

Cho dù không tận lực hô hấp, trong cơ thể hai người cũng bắt đầu tích góp linh khí, theo chân nguyên trong cơ thể vận chuyển, hóa thành chân nguyên tinh thuần của bản thân.

Chốc lát ngắn ngủi, Phương Thiên Tứ đã cảm giác sự vững chắc của Nguyên Anh sơ kỳ của mình đã khó khăn lắm rồi, không giống như lúc đầu cực kỳ bất ổn, dường như lúc nào cũng có thể rơi xuống.

Nơi này...

Phương Thiên Tứ không nói tiếp, nhưng đương nhiên Ngô Khí cũng biết tiếp theo hẳn nói gì. Ngay vừa rồi, Ngô Khí cũng cảm thấy mình bởi vì chém giết với Phương Thiên Tứ tiêu hao chân nguyên đã hoàn toàn khôi phục, hơn nữa lúc này tu vi của mình còn tăng nhanh, tuy rằng vẫn thông thả như trước, nhưng Ngô Khí có thể cảm giác được, chân nguyên trong cơ thể càng thêm nồng đậm tinh thuần.

Nếu có thể ở lại đây hơn một năm nửa năm, cho dù là một con heo, chỉ sợ cũng có thể thành tinh thành yêu. Linh khí tinh thuần nồng đậm như vậy, mặc dù chưa thể hóa giải, nhưng có thể hình thành linh vụ khắp nơi, đã là cực kỳ khó có được. Nội môn Cửu Phong, so sánh với nơi này quả thực là cận bã.

Đáy lòng Ngô Khí không ngừng lóe lên hình ảnh thiếu niên, nhưng dưới chân vẫn không ngừng, Phương Thiên Tứ cũng vậy, hai người tự nhập vào đây, đi lại trong chốc lát.

Chính vì vậy, thời điểm linh khí nồng đậm tới mức kinh ngạc, hai người bỗng nhiên phát hiện sương mù phía trước dần dần tản ra, một tòa vết máu loang lổ, nhìn qua rất là rách nát phong cách cổ xưa.

Dù không nói rõ, nhưng hai người đều là người tâm tư thông minh, quay đầu lại liền đoán được mặt kia của cây cầu đá, hẳn là vị cường giả thứ nhất nắm giữ không biết bao nhiêu sinh linh trong tay Vận Mệnh của Đoạn Hồn sơn mạch, tông chủ Vạn Thi tông.

Qua cầu...

Hai người lúc này nhìn nhau một chút cũng bớt đi rồi, trực tiếp nhấc chân bước lên cầu đá không rộng lắm. Trong nháy mắt, lúc chân đạp lên cầu đá, một loại dự cảm nguy hiểm cũng đang bốc lên trong đầu Ngô Khí. Bất quá dự cảm này cũng không mãnh liệt, Ngô Khí chỉ là thân thể lắc lư một cái, liền lần nữa đứng vững thân thể, dưới chân khễ động, liền bước qua cầu đá.

Tên còn lại, Phương Thiên Tứ, ngay khi bước lên cây cầu đá, cũng sững sờ, dưới chân dừng lại, một tia giấy dựa xuất hiện trên mặt hắn. Bất quá ngay lập tức, trên người Phương Thiên Tứ tuôn ra một cỗ chiến ý, phá tan huyễn cảnh cấm chế quán quanh trên người mình.

Tốt nhất là hai người các ngươi không hổ là tuyệt thế thiên tài của Vạn Thi Tông ta, bản tông đã sớm biết một khảo nghiệm ảo cảnh nho nhỏ của mình có khó cũng không làm khó được các ngươi.

Ngô Khí và Phương Thiên Tứ hầu như không khác gì một trước một sau đứng trên một bãi đất trống, sương mù trước mắt phiêu tán, hiển lộ ra một ngọn núi kỳ lạ.

Ngọn núi này như một thanh kiếm, cắm mạnh vào mặt đất, như ẩn chứa phong mang vô tận, phải đâm thủng bầu trời. Nhưng nhìn lại, vẫn là núi, phảng phất những tấm vỏ đá kia đều che giấu phong mang của thanh kiếm sắc bén này.

Trên đỉnh ngọn núi này có một nam tử đang đứng chấp tay, mặc một bộ trường bào màu đen, đầu đội tử quan. Một lọn tóc trắng từ trên trán rủ xuống, theo ánh mắt của hắn nhìn lại, một loại lực lượng làm cho người ta an tâm trong nháy mắt rơi vào trong lòng hai người.

Nam tử này mỉm cười mở miệng, bàn tay vung lên, lập tức hai người Ngô Khí và Phương Thiên Tứ cảm giác trời đất quay cuồng, sau một khắc, hai người đứng lại, lại phát hiện đã không còn ở chỗ cũ, mà là đứng trước người nam tử kia.

Vạn Thi tông chủ, Vạn Thi tông chủ...

Bất kể là Ngô Khí hay Phương Thiên Tứ, suy nghĩ đầu tiên trong lòng hai người lúc này chính là bốn chữ này.

Chương Thuận này cảm ơn bạn bè Mặc Vân Tinh có chút hạnh phúc vĩnh viễn quay quanh ta đánh thưởng ủng hộ còn có các vị thư hữu lý giải, đối với tiểu lâu mà nói thật sự rất trọng yếu bái tạ bái.

Bái kiến tông chủ...

Ngô Khí và Phương Thiên Tứ hai người, hầu như không nghĩ tới, cảm nhận được khí tức nam tử đứng ở cách đó không xa, trong lòng kinh hãi, hai người đều nửa quỳ trên mặt đất, trong miệng cung kính nói.

Tuy nói hai người đều là người cực kỳ kiêu ngạo, nhưng hiện tại đứng trước mặt hai người, chính là một trong ba đại bá chủ của toàn bộ Đoạn Hồn sơn mạch, tông chủ Vạn Thi tông. Đặc biệt hai người chính là đệ tử của Vạn Thi tông, hôm nay nhìn thấy tông chủ, tất nhiên là không có lý lẽ không quỳ.

Không cần đa lễ, Vạn Thi Tông ta cũng không có nhiều quy củ như vậy, đứng lên đi.

Trên mặt Vạn Thi tông chủ lộ ra ý cười, ngữ khí có chút nhu hòa, kêu hai người đứng dậy.

Hôm nay gọi hai người các ngươi tới đây, chính là vì trên tam tông đại bỉ, hai người các ngươi vì bản tông lập được đại công, trước đó chưa kịp ban thưởng cho các ngươi. Bây giờ hai người các ngươi đều đã xuất quan, bản tông chủ sẽ ban thưởng cho các ngươi.

Phương Thiên Tứ, đệ tử có mặt.

Nơi đây tên là Thi Âm giới, chính là tiểu thế giới do tổ sư bản tông dùng đại thần thông pháp lực mở ra, thi âm khí nồng đậm không gì sánh được, nhất là đối với đệ tử Vạn Thi tông ta mà nói, càng là bảo địa tu luyện tha thiết ước mơ. Bây giờ ngươi đã tấn thăng Nguyên Anh, nếu theo môn quy môn quy, Trong một năm, trưởng lão Nguyên Anh bình thường cũng chỉ có thể tu luyện một đoạn thời gian trong Thi Âm giới mà thôi, hôm nay ngươi vừa tới Nguyên Anh, lại có đại công trên người, bản tông chủ đặc biệt cho phép ngươi tu luyện ở đây mười năm. Mười năm sau, mặc kệ ngươi là cảnh giới nào, Thi Âm giới đều sẽ bài xích ngươi ra ngoài.

Giờ phút này, trước mặt tông chủ Vạn Thi tông chỉ có hai người, cũng may mắn như vậy, nếu để cho những đệ tử kia hoặc là trưởng lão nghe được Phương Thiên Tứ nhận được ban thưởng, khẳng định mỗi người đều sẽ ghen tị muốn chết, cho dù là những trưởng lão cảnh giới Nguyên Anh kia cũng giống như vậy.

Đặc biệt Hứa Phương Thiên Tứ tu luyện ở Thi Âm giới mười năm, những trưởng lão Nguyên Anh bình thường kia nếu biết được, tất nhiên là ghen tị vô cùng. Tuy nói tu sĩ mặt cấp độ đệ tử rất ít biết sự tồn tại của Thi Âm giới, nhưng tất cả trưởng lão của Vạn Thi tông đều biết, trong lòng các vị trưởng lão, Thi Âm giới là giống như thánh địa. Ở bên trong tu luyện một thời gian, tu vi sẽ tăng vọt, không sai biệt lắm chính là một lần kỳ ngộ.

Trưởng lão Nguyên Anh bình thường, có thể tu luyện trong đó một thời gian đã rất thỏa mãn rồi. Vậy mà Phương Thiên Tứ kia lại có thể ở bên trong đó liên tục tu luyện mười năm, chỉ sợ lúc hần xuất quan, tu vi đã đến mức vô cùng kinh khủng.

Ngô Khí đứng ở một bên, nghe đến đây, cũng cực kỳ kinh ngạc. Cúi đầu xuống, trong mắt lấp lóe, sau khi suy nghĩ mấy ý nghĩ trong lòng, lại thông suốt ý nghĩa trong đó.

Chỉ sợ vị tông chủ Vạn Thi tông này muốn đem Phương Thiên Tứ coi như tông chủ kế nhiệm đến bồi dưỡng, nếu không một đệ tử vừa mới vào Nguyên Anh, làm sao có thể đạt được chỗ tốt trong tu luyện Thi Âm giới này.

Suy nghĩ trong lòng Ngô Khí đương nhiên sẽ không biểu lộ ra, vào lúc này, thanh âm của Vạn Thi tông chủ lần nữa vang lên.

Ngô Khí, vì bản tông đoạt được vị trí thứ nhất, công lao lớn nhất. Bất quá người còn chưa phải cảnh giới Nguyên Anh, bản tọa cũng không phải ban thưởng cho người, nhân trữ vật này, là năm đó bản tọa sử dụng lúc còn là tu sĩ Nguyên Anh, bên trong còn có chút sự tình, đều đưa cho người.

Thanh âm Vạn Thi tông chủ mang theo một loại lực lượng quý dị trấn an lòng người, tựa hồ ai cũng không cách nào tức giận

với nam tử này. Hắn nói xong, liền tiện tay ném đi, một đạo quang mang lập tức hướng trong tay Ngô Khí vọt tới.

nhấn trữ vật

Tinh quang trong mắt lóe lên, bàn tay khẽ động, đón lấy tia sáng kia. Lúc mở ra, lòng bàn tay đã nhiều ra một chiếc nhẫn màu xanh biếc phong cách cổ xưa.

Lúc này lại đến phiên Phương Thiên Tứ bên cạnh hâm mộ, Ngô Khí vậy mà đạt được trữ vật giới chỉ của tông chủ Vạn Thi tông lúc còn trẻ, hơn nữa nghe giọng điệu của tông chủ Vạn Thi tông, bên trong còn có không ít đồ vật. Mà có thể để tu sĩ Nguyên Anh thu vào trong trữ vật giới chỉ, đương nhiên sẽ không phải là phàm vật.

Có thể nói, Phương Thiên Tứ đã gặp được một lần cơ hội tu luyện mười năm, nhưng Ngô Khí lại nhận được một phần bảo vật của tu sĩ Nguyên Anh. Mặc dù là nhẫn trữ vật mà tông chủ Vạn Thi tông đã từng sử dụng, nhưng lại đường đường là người sử dụng trữ vật giới chỉ, đồ vật bên trong chỉ sợ vượt xa thân gia của một tu sĩ Nguyên Anh.

Dường như đã nhận ra ý nghĩ trong lòng đối phương, Ngô Khí và Phương Thiên Tứ không hẹn mà cùng nhìn nhau, sau đó đồng loạt mỉm cười.

Được rồi, ban thưởng cũng đã xong. Phương Thiên Tứ, thời gian quý giá, không nên lãng phí. Nhanh chóng tìm một nơi tu luyện đi, về phần Ngô Khí, người không phải tu sĩ Nguyên Anh, ở Thi Âm giới chỉ có thể đợi nửa nén hương mà thôi. Bây giờ thời gian đã đến, người nên đi ra ngoài, sau này có thể tấn thăng lên Nguyên Anh, tự có thể trở lại đây.

Vạn Thi tông chủ làm việc tựa hồ không dây dưa dài dòng, cực kỳ dứt khoát, sau khi ban thưởng, mỗi người tự nói mấy câu với nhau. Sau đó vung tay lên, Ngô Khí chỉ cảm thấy thiên địa trước mắt biến hóa, giống như đèn kéo quân, biến hóa không ngừng.

Trên ngọn núi thứ nhất, phía trước một tòa nhà đơn giản, bỗng nhiên hư không nứt ra một vết nứt, dần dần mở rộng, sau đó đột nhiên một bóng người từ bên trong bị đưa ra.

Một thân hắc bào, tóc dài xõa vai, ánh mắt băng lãnh, đầy đóm đen. Đúng là Ngô Khí, nhìn lướt qua trước mặt, lập tức phát hiện mình đã ở trên đệ nhất phong, hơn nữa ngay trước chỗ ở của mình.

Thần thông na di

Trong miệng khẽ nói, một tia dị sắc hiện lên trong hai mắt Ngô Khí. Bất quá hắn cũng không nghĩ sâu xa, sau khi tùy ý bỏ qua ý nghĩ kia, sau một khắc, ánh mắt của hắn liền quét về phía lòng bàn tay của mình một cái giới chỉ màu xanh biếc phong cách cổ xưa, sau đó, một tia sắc mặt vui mừng xuất hiện trên mặt nàng, lại ngẩng đầu nhìn vào chỗ sâu mây mù nồng đậm trên đỉnh đầu mình.

Không nhiều lời, trực tiếp bước vào chỗ ở của mình, tiện tay bày ra mấy cái cấm chế, Ngô Khí liền ngồi xếp bằng trong tĩnh thất tu luyện của mình.

Mở lòng bàn tay ra, trên đó đang nằm một chiếc nhẫn xanh biếc, hình dạng phong cách cổ xưa, như ngọc như nước, tựa hồ tùy thời đều tản ra quang mang mờ lung.

Trữ vật giới chỉ, so với túi trữ vật còn cao giai hơn. Ngô Khí đối với việc này tất nhiên rất rõ ràng, vốn lấy thân phận Kết Đan Tông Sư của hắn, muốn lấy một chiếc trữ vật giới chỉ cũng không khó. Bất quá Ngô Khí không có thời gian rảnh đi đổi, một mực sử dụng túi trữ vật của mình. Không nghĩ tới trữ vật giới chỉ thứ nhất của hắn, lại là Vạn Thi Tông tông chủ đại nhân đưa ra.

Cũng không nhìn nhiều nhẫn trữ vật trong tay, trong tâm thần Ngô Khí phân ra một sợi thần niệm, trực tiếp tìm kiếm trong nhẫn trữ vật.

Mấy tháng trước, ở trên thi đấu Tam Tông, giết chóc hồi lâu mới đạt được ban thưởng, cộng thêm trước kia Vạn Thi tông chủ sử dụng, bây giờ người thuộc về mình, cho dù là Ngô Khí, cũng nhin không được muốn xem bên trong đến cùng có vật gì.

Thần niệm vừa vào trong đó, ban đầu còn tốt, nhưng mà đến phần sau, trên mặt Ngô Khí dần dần xuất hiện vẻ vui mừng,

sau đó dần dần chuyển thành sợ hãi lẫn vui mừng, về sau, sắc mặt giống như lại có biến hóa, tóm lại là sắc mặt vui mừng không rời.

Phù.

Ngô Khí mạnh mẽ hít sâu một hơi, sức mạnh tâm thần cường đại trong nháy mắt trấn áp xuống, đem rất nhiều tâm tình trong lòng suy nghĩ đều nát tan, hoặc là xếp ra ngoài, bàn tay vừa lật, chiếc nhẫn trữ vật kia liền biến mất.

Tu vi mới là căn bản, dựa vào ngoại vật khó tránh khỏi làm bản tâm thần của mình.

Ngô Khí thu hồi nhẫn trữ vật, tâm thần thuận thế chìm vào chỗ sâu trong cơ thể, hai mắt nhắm lại, trong nháy mắt, cả người lâm vào một loại cảnh giới hư vô. Tựa như không gian chung quanh đều sụp đổ, lâm vào u ám, Ngô Khí thân ở trong đó, cũng bị trục xuất đến vùng đất không linh.

Bé quan, Ngô Khí lại ngay từ đầu đã đem tâm thần của mình chìm vào trong cảnh giới sâu như thế, thoáng cái, hắn liền lâm vào trong tu luyện cấp độ sâu.

Tương đối giống với hắn, không chịu sửa, chương này chỉ là thay đổi một chút cuối cùng. Quyền tiếp theo bắt đầu, hai quyền tiếp theo bộc phát ngời chờ.

Vạn Thi Tông, nội môn, đệ nhất phong, sườn núi, trong Minh Hỏa động.

Vù vù.

Dưới bao nhiêu hỏa nhãn kia, có một không gian vô cùng u ám, vô số minh hỏa đen kịt bốc lên không ngớt, hỏa xà hỏa mãng toàn thân u ám, thậm chí thỉnh thoảng có hỏa long to lớn có thể so sánh. Giống như muốn đốt cháy hư không thành hư vô, nhiệt độ nơi này quả thực thấp đến dọa người, rơi vào trong đó, giống như thân ở chỗ sâu trong sông băng vạn năm.

Minh Hỏa Hải, nơi đây chính là trọng địa của đệ nhất phong Vạn Thi Tông, dưới Minh Hỏa động, Minh Hỏa Hải được dung nạp vào trong lòng đệ nhất phong.

Dưới Vạn Thi Tông có Cửu U đại trận, hao phí trăm năm, có thể từ trong Cửu U hút tới mấy đóa Cửu U Minh Hỏa. Một đóa Cửu U Minh Hỏa chân chính, dưới thôi hóa, hóa thành Minh Hỏa Hải., Có thể để cho toàn bộ đệ tử Vạn Thi Tông bình thường luyện đan luyện thi hoặc là tu luyện thần thông. Bất quá mặc kệ là luyện đan hay luyện thi, những đệ tử trưởng lão kia đều chọn lựa một hỏa nhãn là được. Nhưng lúc này, tại chỗ sâu trong Minh Hỏa Hải, lại có một bóng người ngồi ngay ngắn.

Mà lúc này trên biển lửa, một nửa hỏa diễm tiếp tục bốc lên, tràn lên những hỏa nhãn kia. Một nửa minh hỏa khác lại không phải, mà là trên mặt biển hóa ra một vòng xoáy khổng lồ.

Như một cái hắc động, đại lượng minh hỏa xoay tròn tràn vào bên trong vòng xoáy kia, mà chỗ sâu trong vòng xoáy, một bóng người mơ hồ giống như một pho tượng ngồi ngay ngắn.

Một bộ hắc bào, để cho thân ảnh này hầu như muốn hòa làm một thể với hoàn cảnh chung quanh. Mặt đầy hắc ban, vốn chỉ là tóc dài, bây giờ đã đến eo.

Chủ nhân của bóng người này, chính là Ngô Khí.

Không ai ngờ, sâu trong biển lửa dưới Minh Hỏa động lại có một người đang ngồi. Đệ tử bình thường sử dụng Minh Hỏa, đều phải cẩn thận, không dám để Minh Hỏa dính vào người. Tuy rằng Minh Hỏa này đều không tinh khiết, nhưng nếu bị nhiễm phải, cũng là một việc đại phiền toái. Cho dù là những trưởng lão cảnh giới Nguyên Anh, cũng không dám trực tiếp ngồi ở bên trong biển lửa, tùy ý để vô số hỏa diễm thiêu đốt thân thể.

Nhưng lúc này, Ngô Khí ngồi ngay ngắn trong biển lửa, từng luồng hỏa diễm điên cuồng cuốn tới, chui vào trong cơ thể Ngô Khí.

Hắn ở trong biển lửa không biết bao lâu, những minh hỏa đen kịt kia tràn vào trong cơ thể hắn, lại không phản ứng chút nào. Giống như Ngô Khí thật sự là một khối điêu khắc vậy.

Oanh oanh oanh oanh!

Thanh âm minh hỏa phun trào giống như biển gầm, phát ra tiếng vang oanh minh.

Đột nhiên, toàn bộ biển lửa không biết phát sinh biến cố gì, trong nháy mắt, cuộn cuộn lên. Như có một bàn tay lớn ở trong đó khuấy lên, làm cho vô số minh hỏa bốc lên, trong nháy mắt, minh hỏa thể liền tăng vọt, trong những hỏa nhãn động kia, lập tức bị vô số minh hỏa tràn ngập.

May mắn lúc này trên đệ nhất phong không có đệ tử nào đang sử dụng Minh Hỏa động, nếu không bỗng nhiên gặp phải biến cố này, cực kỳ không may.

Phù.

Hiện tại Minh Hỏa Hải biến hóa cực nhanh, quả thực là sét đánh không kịp bưng tai, tất cả Minh Hỏa đều cuộn lên. Sau một khắc, trên toàn bộ Minh Hỏa Hải, xuất hiện một vòng xoáy to lớn vô cùng.

Lần này tất cả Minh Hỏa, một ngọn đều không buông tha, đều tuôn về phía một bóng người ngồi ngay ngắn trong biển lửa kia. Vô số biển lửa ngưng tụ cùng một chỗ, u ám, thôn phệ tất cả ánh sáng. Mà lúc này, tất cả những ngọn lửa này đều lao về phía người kia.

Nhưng một màn kỳ dị xuất hiện, bất luận những ngọn lửa kia phun trào như thế nào, biển lửa giống như sôi trào, giờ phút này ngay cả một tia Minh Hỏa cũng không thể lại tiến vào trong cơ thể hắn. Toàn bộ Minh Hỏa, đều bị ngăn chặn ở bên ngoài. Mà ở trong biển lửa, tựa hồ có một cỗ lực lượng một mực thúc đẩy những Minh Hỏa kia tiến vào trong cơ thể Ngô Khí, nhưng bất luận như thế nào, vẫn như cũ ngay cả một tia Minh Hỏa cũng không thể tràn vào.

Bỗng nhiên vào lúc này, một tiếng than nhẹ truyền đến, lực lượng không hiểu kia tán đi. Minh hỏa lập tức tứ tán, âm một tiếng tràn ra bốn phương tám hướng, sau đó dần dần bình phục gọn sóng, khôi phục bình thường.

Chẳng biết từ lúc nào, Ngô Khí ngồi xếp bằng ở chỗ sâu trong biển lửa đã mở hai mắt ra, tâm thần cảm thụ tình huống trong cơ thể, lông mày không khỏi nhíu lại.

Một năm trước, lúc Ngô Khí tu luyện không cẩn thận đốt cháy chỗ ở của mình thành tro, Ngô Khí liền chuyển nơi tu luyện đến Minh Hỏa Hải này.

Nửa năm trước, tu vi Ngô Khí lâm vào bình cảnh, bất luận hắn thu nạp linh khí như thế nào, hóa thành chân nguyên, đều không thể tấn thăng đến cảnh giới tiếp theo, dừng lại ở Kết Đan trung kỳ đỉnh phong.

Tu vi lâm vào bình cảnh, Ngô Khí lập tức chuyển sang tu luyện thần thông, đặc biệt lấy U Minh chiến thể làm chủ. Vừa vận thân ở Minh Hỏa Hải, mượn nhờ đại lượng minh hỏa nơi đây, Ngô Khí Chùy luyện thể, tu luyện U Minh chiến thể.

Nhoáng một cái đã nửa năm trôi qua, không nghĩ tới lại lâm vào bình cảnh, lần này là thần thông. U Minh chiến thể dừng ở tiểu thành cảnh giới trên, cách đại thành cảnh giới không biết bao nhiêu khoảng cách.

Tu vi thần thông tu luyện đều lâm vào bình cảnh, Ngô Khí trấn định, trong lòng cũng sinh ra một ít tâm tình phiền muộn.

Tu vi bình cảnh còn đỡ, nếu cần thiết, đem Tử Quế Linh quả cùng các linh dược khác cùng nhau nuốt vào, mượn nhờ dược

lực khổng lồ trùng kích, muốn phá nhập Kết Đan hậu kỳ, thậm chí là cảnh giới đỉnh phong cũng cực kỳ đơn giản.

Chỉ là U Minh chiến thể này, nếu muốn tiến giai, chỉ sợ khổ tu hoàn toàn vô dụng. Trừ phi đạt được.

Ngô Khí suy tư, lúc một ý niệm hiện lên trong đầu, chính hắn cũng bị giật nảy mình, sau đó hai mắt nhìn dưới thân, Minh Hỏa Hải kia chỗ sâu hơn, trên mặt liền hiện ra vẻ động tâm.

Bất quá ngay lập tức, đầu Ngô Khí lắc một cái, bóp tắt ý nghĩ này trong lòng.

Cũng được, vừa là bình cảnh, vừa là không nên cưỡng cầu. U Minh chiến thể này...

Ngô Khí tự lắm bầm, bỗng nhiên như là nhớ ra cái gì đó, ánh mắt chuyển hướng về cánh tay trái của mình. Trong đầu lập tức có một ít ký ức trào lên, mười mấy năm trước, Ngô Khí còn chỉ là một đệ tử ngoại môn cực kỳ hèn mọn, bị người hãm hại, ngộ nhập vào Thi Cốt Uyên cực kỳ nguy hiểm.

Cũng là ở trong Thi Cốt Uyên kia, Ngô Khí nhận được một đoạn tay cụt quỷ dị, cũng không thể nói là đạt được, bởi vì đoạn tí kia, đến nay đều không sử dụng vì Ngô Khí.

Đoạn kim văn đoạn cánh tay cụt kia, từ khi tiến vào trong cơ thể Ngô Khí, ẩn giấu ở bên trong cánh tay trái của Ngô Khí. Cũng chỉ xuất hiện qua một hai lần, Ngô Khí từ trong cụt tay kia đạt được hai cái hồn thuật thần thông, còn có chính là U Minh chiến thể lai lịch của Hoang Cổ Thần Thông rất lớn.

Đây là kỳ ngộ, hơn nữa là đại kỳ ngộ, không biết bao nhiêu thiên chi kiêu tử, đều là bởi vì khí vận vô cùng tốt, sau khi nhận được kỳ ngộ. Một bước lên trời, trở thành bá chủ một phương, thậm chí là đại thần thông giả.

Bất quá chẳng biết tại sao, Ngô Khí vẫn có loại cảm giác, hắn chưa thật sự đạt được truyền thừa cánh tay cụt kia, cái gọi là hồn thuật cùng U Minh chiến thể, cũng không phải là truyền thừa chân chính của đoạn kim văn đoạn cụt tay kia.

Mặc dù có cảm giác này, nhưng Ngô Khí cũng không thể làm gì, từ sau khi lấy được cánh tay cụt, hắn đã từng dùng mọi

cách giải quyết, đều không thể thức tỉnh cánh tay cụt trong cánh tay trái. Sau đó, cánh tay cụt giống như hoàn toàn lâm vào ngủ say, mặc kệ thủ đoạn của Ngô Khí như thế nào, đều là kết quả, không thu hoạch được gì.

Rơi vào đường cùng, Ngô Khí đành phải từ bỏ, không cách nào gọi ra cánh tay cụt kia, cũng không thể vì tìm tòi nghiên cứu huyền bí trong đó, chém đứt cánh tay của mình sau đó đào lên đi.

Ngồi xếp bằng tại chỗ suy tư một hồi, Ngô Khí đành phải phun ra một ngụm trọc khí, lực lượng tâm thần cường đại đè xuống, bóp nát tất cả suy nghĩ phiền muộn trong lòng.

Đi thôi.

Bỗng nhiên một tiếng quát nhẹ từ sâu trong biển lửa truyền đến, thân ảnh Ngô Khí mạnh mẽ chuyển động, trực tiếp hóa thành một đạo u quang vọt tới hướng một hỏa nhãn.

Sau một lát, cửa Minh Hỏa động, Ngô Khí mặc một bộ hắc bào chậm rãi đi ra.

bái kiến Ngô sư huynh.

Hai đệ tử kia nhìn thấy Ngô Khí, đồng loạt lộ ra vẻ kinh ngạc, sau đó hai người đồng thời khom mình hành lễ, trong miệng cực kỳ cung kính nói.

Nhẹ nhàng gật đầu, Ngô Khí cũng không đáp lời, dưới chân khẽ động, cả người lần nữa hóa thành một đạo u quang, vọt mạnh lên không trung, đảo mắt đã biến mất trong mây mù nồng đậm.

Cung điện không lồ vô địch, chính giữa cung điện, đặc biệt hùng vĩ, quả thực được xưng là quý phủ thần công, phảng phất như Thiên Kinh chi điện.

Ba chữ to Vạn Thi điện tản ra khí tức đáng sợ, trấn áp hư không.

Vù vù

Không trung, một đạo u quang phá vỡ mây mù, xuất hiện ở trên quảng trường to lớn kia. Ánh sáng tan hết, lộ ra thân hình

Ngô Khí. Nhìn lướt qua Vạn Thi điện hùng vĩ dị thường, sau đó liền trực tiếp đi thẳng về phía một tòa cung điện không nhỏ bên cạnh.

Nội vụ đường...

Vạn Thi điện là nơi mấy vị lão tổ Nguyên Anh tọa trấn, căn bản không có mấy người đi nơi nào. Nhưng nội vụ đường, lại là một trong những nơi náo nhiệt nhất toàn bộ nội môn.

Ngô Khí vừa đi mấy bước, liền thấy không ít đệ tử nội môn.

Tuy có một năm chưa từng lộ diện, nhưng tướng mạo của tên Ngô Khí đã sớm bị các đệ tử nội môn biết được. Lúc này có người nhìn thấy Ngô Khí xuất hiện, lập tức cung kính hành lễ, còn không quên truyền bá tin tức ra ngoài. Trong nháy mắt, đệ tử trong nội vụ đường đều biết.

Một đường đi tới, đệ tử Ngô Khí đã gặp, không có ai không cung kính hành lễ, không dám chậm trễ chút nào. Từng gương mặt sợ hãi ngưỡng mộ của Ngô Khí cũng đã thấy nhiều rồi, đi tới phía sau, liền không để ý tới một người, trực tiếp đi vào phía trong nội vụ đường.

Ngô Khí không phát hiện, lúc hắn đi qua bên cạnh một đệ tử mặc kim bào, người kia cúi đầu, trên mặt tuy là cung kính, nhưng trong hai mắt lại tràn đầy vẻ phẫn hận cùng oán độc.

Bất quá cho dù Ngô Khí biết cũng sẽ không để ý, lấy thực lực lúc này của hắn, cho dù là tu sĩ Nguyên Anh hận hắn, hắn cũng không sợ, cho dù không địch lại, muốn chạy trốn cũng không có vấn đề gì. Về phần tên đệ tử mặc kim bào kia, khó khăn lắm mới có tu vi Kết Đan sơ kỳ, căn bản không để hắn trong mắt. Bất quá Ngô Khí nếu chăm chú nhìn kỹ, tất nhiên sẽ nhớ tới thân phận đệ tử mặc kim bào kia.

Sâu trong nội vụ đường, một nơi, một lão quản sự có chút kinh ngạc nhìn Ngô Khí trước mặt.

Trải qua rèn luyện...

Lão quản sự kia có tu vi Kết Đan đỉnh phong, sau khi chăm chú nhìn Ngô Khí vài lần, tựa hồ nhớ ra cái gì đó, sau đó đem lời nói sinh ra đến bên miệng nuốt trở về.

Thấy Ngô Khí chỉ chậm rãi gật đầu, trong tay lão quản sự lập tức loé lên quang mang, một quả ngọc giản màu đỏ xuất hiện, một bên cầm ngọc giản trong tay đưa cho Ngô Khí, trong miệng nói:

Để lại một đạo thần niệm ở bên trong, sau đó có thể đi nhận bổng lộc cần dùng, dự định rèn luyện bao nhiêu năm, liền nhận lấy bao nhiêu năm. Tông môn nếu có chuyện gì lớn xảy ra, sẽ phát ngọc giản gọi người trở về.

Nhận lấy ngọc giản, Ngô Khí cũng không thèm nhìn, trong đầu tràn ra một tia thần niệm, trực tiếp chui vào bên trong ngọc giản màu đỏ kia.

Trả ngọc giản lại cho lão quản sự kia, Ngô Khí không dừng lại, cũng không đi nhận bổng lộc năm kia, trực tiếp ra khỏi nội vụ đường.

Vào

Một đạo u quang từ trên cao phóng ra, phá vỡ mây mù, một cái chớp mắt vượt qua hơn mười dặm, trong nháy mắt, u quang kia liền hoàn toàn biến mất ở không trung rất xa.

Chương thứ nhất của quyền sách mới hôm nay là canh mục thứ nhất, cầu cảm tạ các vị đã tiến cử cho các vị, đêm nay các đạo hữu bốc tin bốc lên ít nhất phải canh ba, ngồi đợi các vị.

Trung Châu đại lục, rộng lớn cực kỳ, linh địa thánh địa bảo địa hung địa. Nhiều không đếm xuể, trong đó nếu luận là hiểm địa hung địa, đặc biệt là Tây Uyên cùng Bắc Cương kia.

Đoạn Hồn sơn mạch kéo dài hơn ba mươi vạn dặm, cũng coi là rộng lớn, bất quá so sánh với toàn bộ Tây Uyên, vẫn là một góc viên đạn mà thôi.

Địa giới Tây thù, không biết bao nhiêu dãy núi, phần lớn là thông suốt dãy núi Thông Thiên sơn mạch, cũng có một ít địa giới không biết do nguyên nhân nào hình thành, những địa giới này kỳ dị, cũng đặc biệt hỗn loạn.

Trên địa giới cách Đoạn Hồn sơn mạch mấy vạn dặm, có một dãy núi độc lập tên là Thiên khoáng, phạm vi mười vạn dặm, bình nguyên Hỏa Diễm Phong, rất nhiều địa hình mâu thuẫn hỗn hợp cùng một chỗ, hình thành sơn mạch dị dạng.

Dãy núi này có tên là Thiên khoáng, chính là vì bên dưới tòa sơn mạch này có rất nhiều địa hình mâu thuẫn, lại ẩn giấu trọn vẹn mấy ngàn mạch khoáng giao thoa phức tạp. Có lớn có nhỏ, chôn sâu dưới lòng đất, đan xen ngang dọc, cực kỳ là kỳ dị. Mà bên trong những mạch khoáng này sản xuất ra khoáng thạch, đều là linh thạch hữu dụng với tu sĩ.

Bất quá cũng không biết vì nguyên nhân gì, mấy ngàn mỏ khoáng phía dưới dãy núi này đều hình thành cực kỳ kỳ quái, hơn phân nửa là ở dưới một ít địa hình nguy hiểm, rất khó khai thác ra. Nếu như muốn khai thác ra, nhất định phải hao phí nhiều khí lực không chừng. Bất quá cũng là vì như thế, đại bộ phận mạch khoáng của dãy núi này đều vẫn hoàn hảo không tổn hao gì, không có bị khai thác ra một lượng lớn.

Thử nghĩ nếu những mạch khoáng này đều cực kỳ dễ khai thác, chỉ sợ không chờ những người khác, ba đại bá chủ của Đoạn Hồn sơn mạch gần đó chỉ sợ sẽ lập tức không kiềm chế được, dẫn đại quân đến đây, trực tiếp chiếm lĩnh Thiên khoáng sơn mạch.

Thiên Khoát sơn mạch này mặc dù tránh khỏi vận mệnh bị bá chủ Đoạn Hồn tam tông chiếm lĩnh, nhưng vẫn bởi vì mấy ngàn mạch khoáng giếng khắp nơi, đưa tới rất nhiều tán tu cùng tiểu môn tiểu phái tiến vào trú. Mà tại Tây Uyên sơn mạch, phần lớn đều là ma tu, ngăn ngụt mấy trăm năm, Thiên khoáng sơn mạch liền rơi vào trong tay một đoàn ma tu.

Những ma tu này tự mình chiếm lĩnh đỉnh núi, phe phái san sát, vì tranh đoạt địa bàn cùng khoáng mạch kia, cơ hồ mỗi ngày đều phát sinh tranh đấu thảo phạt, thậm chí thỉnh thoảng xảy ra tràng diện hỗn loạn tương đối lớn. Nếu có một mạch khoáng bị đào ra, tất nhiên sẽ như mùi máu tanh hấp dẫn đàn sói, dẫn tới không biết bao nhiêu người cướp đoạt.

Hơn nữa, bởi vì mỗi ngày đều phải tranh đấu, ở trong Thiên khoáng sơn mạch những ma tu kia, không có một người nào là đèn cạn dầu. Cơ hồ không khác gì cường đạo của phạm nhân giới, sau khi chiếm lĩnh đỉnh núi., Phạm là tu sĩ đi qua đỉnh núi, mặc kệ là người từ bên ngoài đến hoặc là người của dãy núi ngàn khoáng, hết thấy đều phải bị bọn họ chặn lại, Nhận qua nhỗ lông ngược lại, đại đa số tu sĩ đều rơi vào kết cục thân tử hồn tiêu. Có thể nghĩ, ngọn núi này hỗn loạn thành bộ dáng thế nào.

Có thể nói, tại phụ cận Đoạn Hồn sơn mạch, muốn tìm ra một dãy núi an tĩnh hơn một chút so với Thiên khoáng sơn mạch, chỉ sợ là cực kỳ khó khăn.

Trong tay Ngô Khí lúc này lại cầm một quyển sách vật giống như vậy. Nhìn qua có chút phong cách cổ xưa, mỗi một tờ đều có văn tự đồ hình ẩn hiện, nhưng lại không phải giấy bình thường, mà giống như là trang sách được đúc từ đồng xanh. Quyển sách này tên là Trung Châu Tây Uyên Chí, là từ trong chiếc nhẫn trữ vật mà Vạn Thi tông chủ ban cho lục lợi ra.

Ở trên một chỉ tay trái hắn đeo một chiếc nhẫn màu xanh biếc, chính là phần thưởng do Vạn Thi tông chủ ban cho Ngô Khí. Chính là vật lúc Vạn Thi tông chủ hay là tu sĩ Nguyên Anh ở bên ngoài du lịch mang theo.

Có thể có được trữ vật giới chỉ của tu sĩ Nguyên Anh, đặc biệt còn là đại thần thông giả Vạn Thi tông chủ đã từng đeo qua,

lại là một cơ duyên kỳ ngộ. Ngô Khí sau khi chiếm được nhẫn trữ vật, cũng không kháng cự, trực tiếp dùng. Rất nhiều bảo vật linh đan linh thạch bên trong, Ngô Khí cũng đều một mực tiếp nhận.

Trung Châu Tây Sở trong tay hắn ghi lại đại lượng tin tức về Trung Châu Tây Uyên, cũng không biết là ai biên soạn, năm đó Vạn Thi tông chủ cũng cầm quyển sách này du lịch toàn bộ Tây Uyên.

Ngô Khí một đường bay tới, hao phí trọn vẹn nửa tháng, mới ra khỏi Đoạn Hồn sơn mạch. Cũng vào lúc này, hắn mới lật lại chỉ hướng Tây Châu, quan sát một phen, sau đó đối với tình huống xung quanh cũng có chút hiểu biết.

Nếu như Thiên Khoát sơn mạch này hỗn loạn vô cùng, cũng có tu sĩ cấp bậc Nguyên Anh lão tổ tồn tại, không bằng đi tới đâu một chuyến cũng xem một chút, rốt cuộc Ma tu bên ngoài đoạn hồn sẽ như thế nào.

Ngô Khí nâng Thanh Đồng Chi Thư trong tay, đáy lòng đã có một chủ ý.

Đi thôi.

Khép lại thư tịch, Ngô Khí mãnh liệt nhắm mắt lại, lập tức thấy từng đạo u quang từ trên người hắn tràn ra, trong nháy mắt bao phủ Ngô Khí vào trong đó.

Vào

Một đạo u quang mãnh liệt sáng lên, hóa thành một cái bóng mơ hồ bắn ra ngoài, đảo mắt liền vượt qua khoảng cách ngàn dặm, chui vào trên bầu trời cực xa.

Thiên khoáng sơn mạch, cách rìa Đoạn Hồn sơn mạch có mấy vạn dặm. Đối với người bình thường, có lẽ cả đời đều khó có thể vượt qua, bất quá đối với tu sĩ mà nói. Thực tế đối với một tu sĩ Kết Đan trung kỳ, lại tu luyện có thần thông vô cùng mạnh mẽ, cũng chỉ là một hai ngày mà thôi.

Khi thân ảnh Ngô Khí xuất hiện lần nữa, lại là thân hình đang ở trên không từng ngọn núi, sâu trong biển mây cuộn cuộn, hai mắt nhìn chăm chú xuống dưới.

Đây chính là Thiên khoáng sơn mạch.

Ngô Khí vừa điều tức, vững vàng phun trào chân nguyên trong cơ thể, vừa nhìn về phía dưới biển mây, từng ngọn núi dày đặc kia. Sau khi xem xong, lại nhìn về phía xa xa hơn, lấy thị lực của hắn, muốn thấy rõ ràng vạn dặm bên ngoài là không thể nào. Nhưng nếu chỉ nhìn rõ hình dáng bên ngoài, lại không cần tốn bao nhiêu khí lực.

Thị lực vô cùng vô tận, nhìn về phía xa xa, nhìn thấy dãy núi này, quả thực có chút quái dị, pháp phòng không yên, lại không có cảm giác liên miên, khắp nơi đều là đứt đoạn, trong những tầng tầng kia, tựa hồ đều là một ít địa hình cực kỳ mâu thuẫn quái dị. Ngô Khí có thể tưởng tượng, nếu lúc này ở trên cao nhìn thấy dãy núi này, nhất định là một con Thổ Long bị sinh sinh chém thành mấy chục đoạn.

Phạm là dãy núi, đều có thể thành thế, nếu là thế tốt, dãy núi này sẽ như rồng bay lên, ngưng tụ ra khí thế cường đại, có thể hấp dẫn thiên địa linh khí cũng vượt xa các dãy núi khác. Nếu thế không tốt, dãy núi kia sẽ suy sụp, đầu nguồn khô cạn, không sinh ra giang hà, linh khí không tụ, sinh linh thưa thớt.

Đối với đám Ngô Khí này cũng hiểu rõ hơn một chút, dãy núi trước mắt này, ngưng thế vốn là vô cùng tốt, mặc dù không so sánh được với Đoạn Hồn sơn mạch, nhưng cũng không kém hơn bao nhiêu. Nhưng hiện tại, dãy núi này cũng không biết xảy ra chuyện gì, lại bị chém thành hơn mười đoạn, thế bị chặt đứt không nói, còn sinh sinh đem một đầu Tụ Linh sơn mạch biến thành hội sát sơn mạch, khó trách sẽ dẫn tới đại lượng ma tu chiếm cứ.

Ngọn núi này quái dị, nói không chừng có cơ duyên gì đó.

Ngô Khí thân ở biển mây trên không trung, đáy lòng chợt xuất hiện một ý niệm không hiểu. Bất quá lập tức, hắn liền lắc đầu đem ý nghĩ này trục xuất.

Đầu tiên lẫn vào trong đó, nhìn xem nơi hỗn loạn này, đến cùng có thể hỗn loạn thành cảnh giới gì.

Miệng tự nói một câu, sau đó Ngô Khí liền không tiếp tục không chế thân thể của mình treo ở không trung, hóa thành

một đạo quang mang vô cùng nhanh chóng, rơi xuống mặt đất kia.

Trong nháy mắt, một lưu quang thẳng tắp từ trong biển mây trên không trung rơi xuống, lúc tới gần mặt đất, hiển lộ ra một thanh niên mặc hắc bào xấu xí.

Vù vù

Hai chân vừa rơi xuống đất, bỗng nhiên lúc này, một cỗ gió nhẹ thổi tới, Ngô Khí đang muốn động sau khi bị đạo gió nhẹ thổi qua, sắc mặt chợt biến đổi.

Mùi máu tươi nồng nặc như vậy.

Tốc độ chữ nhật thành cứng đánh cho hồng ngư bị thương, đợi lát nữa Chương thứ ba đi ra, mời đạo hữu vây khốn ngủ trước, nửa đêm đang có thể ngồi chờ.

Mùi máu tươi thật nồng đậm.

Ngô Khí đứng trên mặt đất, nhú mảy, thần niệm cường hãn thoảng một phát tản ra, bao trùm chung quanh, lan tràn về phía nơi có mùi máu tươi nồng đậm kia.

Sau một lát, thần sắc Ngô Khí khẽ động, dường như phát hiện ra cái gì đó. Chân Nguyên tùy ý phòng lên một chút, thân hình liền theo động, cũng không thi triển Phi Đăng Chi Thuật, chỉ là thân hình như con chim lớn nhảy lên vài cái, đi về phía thần niệm cảm ứng được.

Dưới một ngọn núi lớn, có hai nhóm người giờ phút này đang chém giết lẫn nhau, mặc dù hai phe đều tận lực áp chế âm thanh của mình, không phát ra nhiều tiếng kêu giết. Nhưng dưới mặt đất nằm không ít xác chết, mùi máu tanh phát ra, cho dù là cách đây hơn mười dặm cũng có thể nghe thấy.

Hai phe người này đều là tu sĩ, ăn mặc đều không sai biệt lắm, mỗi người đều là vẻ mặt hung hãn. Ra tay càng không lưu tình, không phải người chết thì ta sống.

Ầm ầm ầm...

Chém giết giữa tu sĩ, tự nhiên không có khả năng an tĩnh như võ giả phạm gian. Huống chi lúc này tranh đấu chém giết, chính là hai phe người, cộng lại hơn trăm vị tu sĩ. Dao thương kiếm kích các loại linh khí tản mát ra ánh sáng, bị chủ nhân của chúng nó điều khiển công phạt song phương, từng đạo kình khí bắn ra bốn phía, thỉnh thoảng có quỷ xui xẻo bị ngộ thương.

Bất quá xui xẻo nhất tự nhiên là nơi hai bên coi là chiến trường, một sơn cốc dưới ngọn núi lớn, ngăn ngủi mấy chục hơi thở không đến, vốn là chim hót hoa nở, sơn cốc phong cảnh hợp lòng người, đã biến thành nơi hoang tàn tràn đầy lỗ hổng thâm trầm.

Ha ha... Cao tông chủ, thế nào, còn muốn tiếp tục giết sao, lão phu khuyên người một câu, vẫn nên sớm dẫn người rút đi thôi.

Song phương chém giết nửa ngày, giống như có một cái kết quả, trong đó một bên chiếm ưu thế. Cầm đầu là một lão đầu xấu xí, trong một đôi lục đậu nhỏ mắt đầy vẻ gian trá cùng tham lam.

Lão Thổ này chém giết được một nửa, bỗng nhiên cười lớn, hô to với người đối diện, định khuyên đối thủ rút lui.

Hừ, Đạo lão quỷ, uống cho ngươi là một tiên bối. Mỏ khoáng thạch kim tinh này chính là do đệ tử bản tông phát hiện trước, tự nhiên nên thuộc về bản tông, ngươi muốn thừa chấy nhà đi hôi của, nằm mơ hôm nay cho dù lưỡng bại câu thương, bản tọa cũng sẽ không để ngươi kiếm lợi.

Bên phía hạ phong, nhân số ít hơn một chút so với lão đầu xấu xí kia, hơn nữa phần lớn đều đã bị thương. Người cầm đầu, là một đại hán, một khuôn mặt dữ tợn, khi nói chuyện khí thế ngập trời, trong tay nắm một cây trường côn màu đen, đứng ở nơi đó, tản mát ra khí thế vô cùng đáng sợ, tu vi chính là Kết Đan sơ kỳ, xem như là một vị tông sư.

Mà lão đầu xấu xí kia, tuy là vẻ mặt gian trá狡 hoạt, nhưng hiển lộ ra tu vi thậm chí còn hơi cao hơn đại hán râu quai nón kia, đồng dạng là Kết Đan trung kỳ.

Giờ phút này hai người chém giết cùng một chỗ, kỳ dị chính là, đại hán kia chỉ thoáng rơi xuống hạ phong, cũng không bị lão giả kia dễ dàng đánh bại. Bất quá cho dù như vậy, đại hán râu quai nón kia vẫn như cũ tại hạ phong, nếu không phải lão giả kia lo lắng đại hán kia thật sự đồng quy vu tận, chỉ sợ đã sớm hạ độc thủ.

Cao tông chủ, ngươi và ta tranh đấu như vậy cũng không phải biện pháp, hơn nữa nơi đây mặc dù là biên giới, nhưng khó tránh khỏi sẽ dẫn tới người các tông môn khác. Đến lúc đó chỉ sợ không phải là hai ta và ngươi lưỡng bại câu thương, mà là trúc lam mức nước một hồi trống không, nói không chừng còn có thể bị người ta xử lý. Không bằng chúng ta nghĩ ra biện pháp ngã trong gang tấc, cũng tốt.

Đánh lâu không xong, lại cố kỵ, không dám xuống tay. Lão giả Kết Đan trung kỳ kia bỗng nhiên hai mắt chuyển động mấy

lần, trong miệng lập tức thốt ra, trong giọng nói còn mang theo một tia chắc chắn, tựa hồ không sợ đại hán râu quai nón kia không đồng ý.

Đại hán râu quai nón nghe được lời nói của lão đầu, trên tay không ngừng chút nào, thần sắc trên mặt biến hóa, trong lòng đang suy tư, dần dần lộ ra ý nghĩ.

Người muốn thế nào?

Lão giả kia nghe đại hán nói ra, lập tức trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Rất đơn giản, mạch khoáng này, người ta hai người chia là được.

Phải phân chia như thế nào.

Đại hán râu quai nón tựa hồ có chút không chịu nổi uy áp từ lão đầu xấu xí kia, khí huyết trong cơ thể cuộn cuộn, ý động trên mặt lại càng nồng đậm lên.

Sau khi nghe được lời đại hán râu quai nón nói, lão giả kia không nói nữa, chỉ là miệng khẽ nhúc nhích mấy lần, thần niệm truyền âm, cũng không biết lão nói cái gì, đại hán râu quai nón kia nghe xong, thật sự có ý dừng tay. Bất quá lại có chút không cam lòng, khóe miệng cũng khẽ nhúc nhích, đồng dạng truyền thần niệm qua, tựa hồ hai người đang cò kè mặc cả.

Tốt, thành giao.

Căn bản không qua bao lâu, cơ hội chỉ qua mấy hơi thở, hai người vốn còn đang đánh nhau bỗng nhiên đồng thời dừng tay. Sau đó mỗi người quát bảo thủ hạ đệ tử của mình ngừng lại, lui về trận doanh của mình.

Cao huỳnh, mạch khoáng này cũng không lớn, không khỏi rắc rối phức tạp, chúng ta vẫn nên lập tức khai thác đi,

Lão giả xấu xí kia tựa hồ có chút không đợi được, bên này vừa thương lượng xong phân chia như thế nào, lập tức nói muốn khai thác ra.

Hai người dẫn đầu hai bên, chuyển biến cực nhanh làm cho người ta nghen họng nhìn trân trối, bên này đệ tử đều vẫn là trợn mắt nhìn đối phương, sát khí bốn phía. Nhưng mà hai người cũng đều đã thương lượng xong phân phối như thế nào, lão giả kia thậm chí yêu cầu lập tức khai thác mỏ khoáng.

Cũng tốt, khoáng mạch kim tinh cũng không nên bại lộ quá lâu, sớm khai thác cũng tốt, tránh kinh động những người khác. Một lão quý đạo lão tử cũng không ứng phó được, thêm mấy người chẳng phải là muốn chết sao.

Lão giả kia đề nghị vừa nói ra, trong lòng đại hán râu quai nón lập tức nhanh chóng suy nghĩ.

Được, đồng loạt động thủ.

Căn bản không suy nghĩ lâu, chỉ qua một lát, đại hán râu quai nón đã đáp ứng yêu cầu của lão giả kia. Sau đó dưới chân núi, một màn dị thường liền xuất hiện.

Trước lúc nửa nén hương, song phương vẫn giết người đỏ mắt, lúc này vậy mà cùng một chỗ bắt đầu khai thác mỏ quặng kia.

Mỏ khoáng kim tinh, giờ phút này song phương tranh đoạt mới chân chính hiển lộ ra. Dĩ nhiên là tại chân núi một mạch khoáng loại nhỏ, cửa vào đã đào ra, từ chân núi một đường kéo dài mấy trăm trượng, đây chính là khoáng mạch lớn nhỏ kia.

Kim tinh thạch, chính là một loại linh khoáng thạch, là linh thạch kim thuộc tính một trong ngũ hành, có thể dùng để luyện đan hoặc là rèn luyện linh khí, thậm chí tu luyện thần thông. Lúc tế luyện linh khí phổ thông, nếu gia nhập kim tinh thạch có phẩm giai tương đối cao, sẽ có tỷ lệ sinh ra linh khí cao cấp hơn.

Loại linh thạch này, cho dù là tu sĩ Kết Đan tông, cũng còn có một ít tác dụng. Dưới sự chỉ huy của hai Kết Đan tông sư, mấy chục đệ tử tự mình lấy các loại thủ đoạn bắt đầu từ bên trong khoáng mạch kia khai thác khoáng thạch, cơ hồ là trong nháy mắt, dưới chân núi, chỗ sâu trong lòng đất đánh ra kia, đã trống không.

Một khoáng mạch nhỏ mấy trăm trượng, trong một nén nhang, vậy mà đã bị khai thác hết. Chỉ để lại một hành lang trống trơn, một mực kéo dài đến lòng đất.

Bên trong sơn cốc, một đồng khoáng thạch nhỏ tản ra hào quang màu vàng chất đồng ở nơi nào, nhân mã hai bên đều nhìn chăm chăm vào đồng khoáng thạch kia, vẻ tham lam chiếm hữu hầu như không có bất kỳ che giấu nào lộ ra.

Bất quá lúc này người có tư cách chạm vào đồng khoáng thạch này chỉ có hai người. Trong trận doanh, hai người đi ra, cũng không nhìn thi thể những người chết thảm trên mặt đất, ánh mắt đều tập trung vào đồng khoáng thạch kia, trần trụi mọc ra.

Động thủ!

Hai người gần như không có chút khác biệt trước sau nào, đồng thời bàn tay vung lên, giữa hai người lóe ra hào quang, đồng khoáng thạch ở giữa hai người lại lập tức biến mất.

Đi thôi.

cáo từ.

Phân chia xong khoáng thạch, hai người này thậm chí ngay cả nói cũng không muốn nói một câu, trực tiếp xoay người rời đi. Lập tức, ba hơi thở qua đi, sơn cốc vốn còn vô cùng náo nhiệt lập tức trở nên quanh quẽ, đặc biệt nếu nhìn lại hơn mười cỗ thi thể trên mặt đất, mùi máu tanh nồng đậm dần dần phiêu tán, càng lộ ra tĩnh mịch nơi đây.

Sau khi hai nhóm người rời đi, trên đường hành lang đã bị đào rỗng kia, một thanh niên mặc hắc bào đột nhiên xuất hiện, khuôn mặt đầy đốm đen, xem như cực kỳ xấu xí. Thanh niên này nhìn lướt qua đường đào rỗng khoáng mạch, ánh mắt lập loè mấy lần, đang muốn rời đi.

Nhưng vào lúc này, hai bóng người đột ngột xuất hiện trong sơn cốc, gần như cùng lúc đó, khí thế to lớn của hai tông sư Kết Đan cũng lúc này tăng mạnh, hàng lâm vào trong sơn cốc này.

Kỳ Lân, Cao lão đệ, sao bản tông không nói sai, vừa rời ở bên cạnh nhìn trộm, chắc là tiểu tử này.

Đạo lão ca cảm ứng thần thông khiến tiểu đệ bội phục, xem ra hôm nay hai người anh đây vận khí không tệ, vừa có được một cái mỏ vàng, hiện tại lại đưa tới một con dê béo, chẳng lẽ khí vận sắp đến.

Hai người hiện thân tại sơn cốc, vậy mà chính là thủ lĩnh hai nhóm người lúc trước rời đi. Hai người trước chia ra khoáng mạch kia sau đó đã rời đi, lúc này lại quý dị quay lại, vừa vận dụng phải Ngô Khí hiện thân lúc này.

Tiểu Tiêu sửa lại một chút rồi tiếp tục viết chữ.

Giờ phút này trăng cảnh có chút quỷ dị, tại một chỗ trong sơn cốc, đại hán râu quai nón cùng một lão giả xấu xí, lơ lửng giữa không trung, từ trên cao nhìn xuống Ngô Khí. Trong ánh mắt hai người đều là vẻ trêu tức, không chút che giấu ánh mắt tham lam quét tới quét lui trên người Ngô Khí.

Ánh mắt hai người cuối cùng giao nhau một chỗ, nhất tề rơi vào trên một ngón tay Ngô Khí, hai tiếng tê tê ẩn chứa kinh hãi hít vào khí lạnh vang lên.

nhẫn trĩu vật, lại là nhẫn trĩu vật, bảo bối tốt, lần này phát tài rồi.

Chủ Bằng. Một tu sĩ Trúc Cơ đỉnh phong, dám đeo một cái nhẫn trĩu vật thượng phẩm ở trong Thiên khoáng sơn mạch lung lay, thật không biết nói là tiểu tử này tự tin, hay là đồ ngốc đây.

Đại hán râu quai nón kia sắc mặt ửng hồng, rất là kích động, ánh mắt nhìn chằm chằm vào ngón tay Ngô Khí đeo trĩu vật giới chỉ, tựa hồ hận không thể trực tiếp chặt xuống, cướp chiếc nhẫn kia tới tay.

Một lão giả xấu xí, khí định thần nhàn, ánh mắt nhìn Ngô Khí như nhìn một người chết, một người có thể cho hắn lợi ích khổng lồ.

Này, tiểu tử, ngươi là tự mình giao đồ vật ra đây, còn phải hai người chúng ta tự mình động thủ lấy.

Lão giả kia nhìn lướt qua Ngô Khí, thấy hắn vẫn là bộ dạng thanh lãnh như cũ, đôi mắt hai Kết Đan Tông Sư, lại một chút sợ hãi cũng không có. Mặc dù trong lòng kỳ quái, nhưng hắn tự tin lực cảm ứng của mình cùng tu vi, xác định thanh niên trước mắt vẹn vẹn chỉ là tu sĩ Trúc Cơ đỉnh phong, còn cách Kết Đan Tông Sư một bức bích chương lớn, chớ nói chi là so sánh với tông sư Kết Đan trung kỳ hắn.

Một nụ cười tàn nhẫn xuất hiện trên mặt lão giả xấu xí kia, đại hán râu quai nón kia càng thêm thẳng thắn, ánh mắt bắn về

phía Ngô Khí, không chút che giấu sát ý trên người mình.

Lúc trước hai người này đều dẫn thủ hạ tranh đoạt mạch khoáng kia, không biết sao lão giả kia phát hiện Ngô Khí ở một bên nhìn trộm, là lúc lấy truyền âm phân khoáng, thuận tiện cũng thông đồng với đại hán râu quai nón kia, làm bộ rời đi trước, sau đó trở về thu thập Ngô Khí.

Hiện nhiên tâm cơ của lão giả xấu xí kia cực sâu, nguyên bản hẳn phát hiện Ngô Khí căn bản không cần nói cho tên đại hán râu quai nón kia, một mình trở về phục kích Ngô Khí là được. Nhưng lão giả này cực kỳ cẩn thận, mặc dù phát hiện ra tu vi Ngô Khí chỉ là Trúc Cơ đỉnh phong, nhưng vẫn như cũ không yên lòng, liền kéo thêm đại hán râu quai nón kia cùng một chỗ.

Ngô Khí trí tuệ cỡ nào, từ trong lời nói hai người đơn giản phỏng đoán vài lần, liền nghĩ thông suốt các điểm mấu chốt trong đó.

Ngẩng đầu, nhàn nhạt nhìn lão giả xấu xí kia, trong nháy mắt, ánh mắt Ngô Khí ẩn chứa hàn ý làm trong lòng lão giả kia giật mình, một sự hồi hận xuất hiện trong lòng lão.

Đáng tiếc, không chờ hắn suy nghĩ nhiều, đại hán râu quai nón kia tựa hồ không nhìn được, trực tiếp bước tới phía Ngô Khí.

Chỉ là một tu sĩ Trúc Cơ đã có thể mang trữ vật giới chỉ, tiểu tử này hoặc là tán tu đạt được đại kỳ ngộ, hoặc là đệ tử trọng yếu của một đại tông môn nào đó gần đó. Bất kể là cái kia, lão tử cũng không cần lo lắng, tại Thiên Khoáng sơn mạch này, mỗi ngày đều có người chết, cho dù lão tử giết người, cũng không có người biết được, càng không tra ra được.

Đại hán râu quai nón tựa hồ cố ý khoe khoang tu vi của mình, thân hình khễ động, uy áp của Tông sư Kết Đan sơ kỳ giống như một tòa núi nhỏ, gào thét áp tới.

Xem ý tứ của hắn, giống như muốn trực tiếp lấy khí thể làm cho Ngô Khí sụp đổ, giao ra nhẫn trữ vật, sau đó tùy ý để hắn chém giết.

Giết người đoạt bảo, tại Thiên khoáng sơn mạch này, tựa hồ cực kỳ thông thường, nhìn dáng vẻ đại hán râu quai nón này, liền biết hắn đã làm không ít chuyện như vậy.

Lão giả xấu xí kia tuy rằng trong lòng sinh ra một tia nghi ngờ, nhưng mà vừa thấy đại hán râu quai nón kia động thủ trước, ngược lại không vội, cũng không ngăn cản, chỉ lạnh lùng đứng một bên nhìn, ánh mắt tập trung trên người Ngô Khí, tựa hồ muốn nhìn một chút Ngô Khí sẽ làm sao đối mặt một tông sư Kết Đan sơ kỳ xuất thủ.

Trữ vật giới chỉ, không nói đồ vật bên trong, chính là cái nhẫn trữ vật này, giá trị cũng không phải chỉ một cái kim tinh khoáng mạch có thể so sánh. Cơ duyên đến rồi, không ngờ Cao Hồ ta cũng có một ngày gặp được cơ duyên. Tiểu tử, ngươi yên tâm, nể tình ngươi mang đến cho lão tử một chiếc trữ vật giới chỉ, ta nhất định lưu ngươi một khối toàn thân. Ha ha ha.

Ra tay, đại hán râu quai nón không biết là do quá mức ngu dốt hay là bị bảo vật làm choáng váng đầu óc, trong miệng không kiêng nể gì nói, thân hình cũng tại lúc này, mạnh mẽ đạp một bước, lại trực tiếp vượt qua khoảng cách hai người.

Vù vù

Một đôi bàn tay đầy lông đột nhiên vươn tới, mang theo kinh phong gào thét chộp về phía Ngô Khí. Tu vi Kết Đan sơ kỳ vào thời khắc này bộc lộ không dư thừa, dưới sự thúc đẩy của chân nguyên, một đôi tay lớn của đại hán râu xồm trở nên uy lực to lớn, chỉ một chút động đậy đã khiến không gian chấn động, kinh phong gào thét, giống như muốn xé rách hết thảy mọi thứ.

Ngô Khí dường như hoàn toàn không cảm giác được lực lượng xé rách to lớn trước mắt kia, lại một chút ý tứ trốn tránh cũng không có, trên khuôn mặt xấu xí phủ đầy đốm đen xuất hiện vẻ trào phúng.

Trên không trung, lão giả họ Đào một mực nhìn chăm chăm vào Ngô Khí, nhìn thấy trên mặt Ngô Khí đầy vẻ trào phúng, trong lòng lập tức giật mình, một loại dự cảm không tốt mãnh liệt tràn lên trong lòng.

Bất quá dự cảm này đến chậm một chút, sau một khắc, lại để cho lão giả họ Đào hoàn toàn không thể tin được một màn

xuất hiện trước mắt của hắn.

Phù.

Ngô Khí vẫn không nhúc nhích, chỉ lạnh lùng nhìn đại hán râu quai nón với thần sắc dữ tợn, sau đó há miệng ra, nhẹ nhàng phun một cái, lập tức hư không vặn vẹo biến hóa, một đạo hỏa diễm đen như mực từ đó tuôn ra, vừa vặn quấn lấy bàn tay to lớn của đại hán râu quai nón.

Không chút dừng lại, trong nháy mắt đạo hỏa diễm đen kịt quấn quanh hai tay, một tiếng rú thảm thê lương đến cực điểm vang lên ở trong sơn cốc.

Đây là cái quỷ gì vậy, kêu lên...

Đại hán râu quai nón kia cũng không rú thảm bao lâu, hỏa diễm đen kịt sau khi tiếp xúc với thân thể của gã, lại giống như bị tưới vào dầu nóng, mãnh liệt bay lên, trong nháy mắt che khuất thân thể đại hán râu quai nón.

Nguyên bản đại hán râu quai nón còn khí thế hung hăng, uy áp như núi, trong mấy hơi thở, liền biến thành một người lửa, rú thảm mấy tiếng, sau đó huyết nhục quanh thân bắt đầu biến mất, trong nháy mắt, tiếng kêu thảm thiết ngừng lại, Hỏa nhân trên không trung thu nhỏ lại thành một quả cầu lửa, cuối cùng đặng đặng vài cái, lần nữa hóa thành một ngọn lửa đen kịt, chỉ là nhỏ hơn một chút so với trước.

Tê

Lúc này là âm thanh hít sâu, lão giả vốn còn có cảm giác nắm trong tay hết thảy, giờ phút này chỉ cảm thấy một cỗ hàn ý thấu xương từ xương cột sống lên, vọt thẳng lên hậu môn, để hắn lạnh từ đầu đến chân, sợ hãi lập tức chiếm lĩnh toàn bộ tâm thần của hắn.

Sát tinh, đây là một tên sát tinh, chạy mau.

Lão giả họ Đào làm sao cũng không nghĩ tới sẽ phát sinh biến cố như vậy, kinh ngạc ngây người tại chỗ, sau đó sợ hãi lan tràn tâm thần. Đợi sau khi lão tỉnh táo lại, trong đầu bản năng xuất hiện một ý nghĩ, bỏ chạy. Tâm cơ thành phủ vốn đã cực sâu, trong nháy mắt nhìn thấy đại hán râu quai nón kia chết đi,

liền biết thanh niên xấu xí trước mắt này căn bản không phải là dê béo gì, mà là một sát tinh, sát tinh thôi mệnh.

Đáng tiếc, nếu hắn không trở về, sẽ không có cảnh tượng hiện tại. Từ khi hắn xuất hiện một lần nữa trước mặt Ngô Khí, tính mạng của hắn đã không còn trong tay hắn.

Bốp!

Đang lúc lão giả họ Đào động tâm ý muốn bỏ chạy, một đạo hồng mang bỗng nhiên trước mắt hắn lóe lên, tiếp theo liền là một loại khí tức làm cho hắn vô cùng sợ hãi xuất hiện trước mặt hắn.

Không phải ngọn lửa đen kịt kinh khủng vô cùng lúc trước, mà là một dây leo dài một trượng đỏ sẫm, giống như một con Huyết Mãng linh hoạt không gì sánh được, xuất hiện trước mắt của hắn.

Từng sợi hồng mang từ trong dây leo đỏ sẫm tràn ra, như một đầu rắn đáng sợ phun ra nuốt vào, lẳng lặng trôi nổi tại mi tâm của hắn.

Lão giả họ Đào không dám nhúc nhích chút nào, hắn rất tin tưởng thần thông cảm ứng của mình, giờ phút này đáy lòng hắn dâng lên cảm giác nguy hiểm trước nay chưa từng có. Dự cảm kia quả thực giống như thủy triều, cùng sợ hãi cùng một chỗ, chiếm cứ tâm thần của hắn. Hắn phảng phất có thể nhìn thấy, nếu là hắn nhúc nhích một chút, khẳng định sẽ rơi vào kết cục giống như đại hán râu quai nón kia.

Đừng giết ta, đừng giết ta, trước tiên nghe lão hủ nói một lời.

Trí tuệ lão giả họ Đào này không thấp, không phải là nhân vật đơn giản, trong nháy mắt đã thích ứng với tình cảnh thay đổi của nhân vật. Ý niệm bảo vệ tính mạng vọt lên, hắn lập tức mở miệng, cũng không phải khúm núm cầu xin tha thứ, mà là cầu xin Ngô Khí cho hắn một cơ hội mở miệng.

Ngô Khí vốn không có ý định lập tức hạ sát thủ nghe được lời nói của lão giả, khóe miệng lập tức hiện ra một vòng ý cười, nhưng cũng không gọi Hóa Thi Đằng trở về, cũng không mở miệng nói chuyện, chỉ là mặt không biểu tình nhìn lão giả kia.

Bị ánh mắt lạnh như băng của Ngô Khí nhìn chăm chú, trong lòng lão giả họ Đào đột nhiên động, nhưng lại không dám dừng lại, vội vàng mở miệng.

Xem bộ dáng đạo hữu, lão hủ cả gan suy đoán, đạo hữu hẳn là đệ tử đại môn phái đi ra ngoài lịch luyện. Nếu như đạo hữu chọn Thiên khoáng sơn mạch này, lão hủ tự nghĩ còn có chút tác dụng, có thể làm dẫn đường cho đạo hữu.

Sự tình lúc trước đều là hiểu lầm, đều do lão hủ bị cái kia cao tính đầu độc, mới có thể ngấp nghé vật của đạo hữu. Nếu lão hủ sớm ngày nhìn thấy đạo hữu anh tư như vậy, chính là cho lão hủ ta một ngàn lá gan, cũng không dám mơ tưởng đối với đạo hữu chút nào. Người họ Cao kia chết rất đáng đời. Lão hủ tự nghĩ đối với đạo hữu còn có chút tác dụng, những thứ này coi như là bồi thường cho đạo hữu, còn xin đạo hữu bỏ qua tính mạng của lão hủ.

Đạo lão giả vì bảo mệnh, coi như là dùng hết khả năng, một phen võ mông ngựa không dấu vết hạ xuống, còn thuận tiện đem sai sót đều đẩy lên trên người đại hán râu quai nón đã hóa thành hư vô. Cuối cùng càng đem túi trữ vật bên hông mình tháo xuống, muốn đưa cho Ngô Khí, cho thấy mình chỉ muốn bảo trụ tính mạng.

Nếu như đổi lại là tu sĩ khác, người mềm lòng một chút, nói không chừng thật sẽ thấy tốt liền thu, bỏ qua tính mạng lão giả kia. Đáng tiếc, lão giả họ Đào này mất đi chân thành thiên cổ hận, chộc ai không tốt, lại chộc phải sát tinh Ngô Khí này.

Nói xong rồi...

Thanh âm lạnh như băng vang lên bên tai lão giả họ Đào, trong đó ẩn chứa sát khí lạnh như băng, lập tức làm cho lão giả họ Đào rung mình một cái.

Tâm thần vận chuyển với tốc độ trước nay chưa từng có, một hơi vận niệm, suy tư biện pháp bảo vệ tính mạng.

Trong đôi mắt nhỏ như hạt đậu xanh, ánh mắt lo lắng, nhất là khi nhìn thấy mặt Ngô Khí không biểu tình, trên mặt như muốn biến hóa, lộ ra vẻ không kiên nhẫn, còn có sát ý lăm lăm, khóe mắt lão giả họ Đào kịch liệt co rút lại. Nhưng cũng vào

lúc này, một đạo linh quang bỗng nhiên ở trên người lão giả này.

Trong lòng hiện lên.

Một chút...

Dưới tình thế cấp bách, đạo tính đột nhiên hô to một tiếng, sau đó lập tức tỉnh ngộ, khoe miệng lập tức khẽ nhúc nhích, nhưng không có âm thanh truyền ra, một luồng thần niệm lại xuất hiện trong đầu Ngô Khí.

Sau một khắc, trong hai mắt Ngô Khí đang muốn tràn ra sát ý bỗng nhiên lui trở về, nhìn thấy một màn này, toàn thân lão giả họ Đào kia buông lỏng, thở ra một hơi lớn, thân hình thiếu chút nữa đứng không vững.

Ban đầu thì dâng lên, đêm nay hy vọng có thể thuận lợi cạnh tranh.

Tính mạng, tạm thời bảo vệ được.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy Ngô Khí Sát Ý lui về, lão giả họ Đào liền biết tính mạng của mình đã bảo trụ, dù lòng dạ hắc thâm sâu, liên tục rơi xuống nhanh chóng, cũng khiến dưới chân hắc mềm nhũn, thiếu chút nữa đứng không vững.

Đúng lúc trong lòng hắc thở phào một hơi, bỗng nhiên một cỗ lực lượng khổng lồ đến người, hắc không thể chống cự chút nào, dưới nguồn lực lượng kia kéo xuống, cả người lập tức rơi xuống mặt đất.

Bành

Nổ vang một tiếng, trước mặt Ngô Khí cách đó không xa trên mặt đất liền xuất hiện một cái hố to. Hắc nhàn nhàn nhìn thoáng qua lão giả đang chật vật bò ra từ trong hố lớn kia, bàn tay Ngô Khí vung lên, lập tức từng đạo khí tức u ám tràn ra, hóa thành một cái cấm chế, phong tỏa mấy chục trượng chung quanh.

Nếu muốn bảo vệ tính mạng, liền tiếp tục nói.

Nghe thấy tiếng Ngô Khí, lão giả họ Đào không dám chậm trễ chút nào, vội vàng dùng cả tay chân từ trong hố lớn bò ra. Lúc trước lão ở trên không trung cách mặt đất hơn mười trượng mà thôi, cũng không có cao bao nhiêu, mặc dù bị Ngô Khí trực tiếp kéo xuống, nhìn như chật vật, nhưng ngay cả vết thương nhẹ cũng không chịu.

Khuất nhục, mặc dù không thụ thương, nhưng đối với một tu sĩ Kết Đan trung kỳ tông sư mà nói, một màn vừa rồi quả thực là khuất nhục lớn lao. Từ trong hố lớn bò ra, ở trong đầu lão giả họ Đào buông xuống, trong hai mắt, giờ phút này xuất hiện vẻ oán độc thật sâu. Bất quá lúc hắc bò dậy, oán độc kia đã bị hắc che giấu đi.

Đạo hữu khoan dung độ lượng, lão hủ cảm giác ngũ nội. Lúc trước lão hủ nói, từng câu là thật, đều ghi chép trong ngọc giản này, còn mời đạo hữu nhìn qua.

Lão giả họ Đào đứng trên mặt đất, khom người hành lễ với Ngô Khí, trong tay loé lên quang mang, một quả ngọc giản óng ánh xuất hiện trong lòng bàn tay hắn, dĩ thường cung kính đem ngọc giản kia đưa cho Ngô Khí.

Tiên tay tiếp nhận ngọc giản, Ngô Khí tựa như hoàn toàn mất đi cảnh giác với lão giả họ Đào trước mắt, trước mặt hắn, tràn ra một tia thần niệm, chui vào trong ngọc giản kia, xem nội dung ghi chép bên trong.

Trước đó, sở dĩ Ngô Khí tạm thời tha qua tính mạng lão giả họ Đào kia, chính là vì trước khi hắn động thủ, lão giả họ Đào kia trực tiếp truyền âm nói cho Ngô Khí một bí mật, bí mật này là liên quan đến một bí văn lớn của Thiên khoáng sơn mạch này, cũng là vì vậy, Ngô Khí mới tạm thời không hạ sát thủ.

Theo như lời lão giả họ Đào kia truyền âm nói, Thiên khoáng sơn mạch này vốn không phải bộ dáng như thế, chỉ là mấy trăm năm trước, ở nơi đây không hiểu sao phát sinh một lần đại địa biến, sau đó Thiên khoáng sơn mạch mới biến thành bộ dáng như thế.

Lão giả họ Đào tên là Đào, vốn là đệ tử một đại tông môn cách sơn mạch ngàn khoáng cực xa, bởi vì xúc phạm môn quy bị trục xuất ra ngoài. Dưới sự luân chuyển, tiến vào sơn mạch ngàn khoáng này, lưới la một ít tiểu lâu la luyện khí Trúc Cơ, chiếm núi làm vương, trở thành một cỗ thế lực nhỏ trong Thiên khoáng sơn mạch.

Đạo giới khi đó chỉ có tu vi Kết Đan sơ kỳ, vì tăng cao tu vi, thường xuyên xâm nhập một ít hiểm địa, tìm kiếm cơ duyên. Cũng là hắn may mắn, dưới sự trùng hợp, hắn lại nhận được một lần cơ duyên.

Có một lần hắn tiến vào trong một ngọn núi lửa, lại ngoài ý muốn phát hiện một tòa động phủ bỏ hoang, động phủ kia vốn là một tu sĩ Kết Đan đỉnh phong lưu lại, bên trong ngoại trừ một ít bảo vật, còn có một miếng ngọc giản bất mắt nhất. Bên trong ghi chép di ngôn của tu sĩ Kết Đan đỉnh phong kia, nguyên lai tu sĩ kia chính là một tu sĩ tiềm tu mấy trăm năm trước.

Trong lúc mình mở ra động phủ ngồi đả tọa, bị đại địa biến hóa đột nhiên dẫn tới vô số địa hỏa nham tương miễn cưỡng che mắt, không kịp chạy thoát khỏi sinh thiên, đành phải lưu lại di ngôn trong ngọc giản kia.

Dựa theo ngọc giản mà tu sĩ kia trước khi chết lưu lại ghi chép, hấn tận mắt nhìn thấy địa biến phát sinh, địa hỏa phun trào, dung nham như biển, bao phủ hết thảy. Mà tin tức then chốt nhất trong ngọc giản lại là..., Tu sĩ kia nói tại thời điểm địa biến, có bảo vật tản ra khí tức cực kỳ cường đại theo địa hỏa nham thạch nóng chảy từ chỗ sâu trong lòng đất trôi nổi lên. Khí tức bảo vật kia cường đại, vượt xa cảnh giới Nguyên Anh, khi đó vô số nham tương địa hỏa phun trào, lại không cách nào làm gì được món đồ kia.

Trước khi chết, tu sĩ kia đem món bảo vật kia trôi nổi lên, tình cảnh ấn khắc vào trong ngọc giản kia.

Giờ phút này, bên trong ngọc giản kia, thần niệm Ngô Khí đang nhìn một bộ hình ảnh trước mắt.

Oanh oanh oanh oanh!

Đất rung núi chuyển, tựa hồ toàn bộ thiên địa đều đang chấn động, trong không gian trước mắt, từng vết nứt đen kịt xuất hiện, hiển lộ ra vực ngoại không gian hư vô cuồng bạo phía sau.

Ầm

Một tiếng nổ lớn bỗng nhiên vang lên, chỉ thấy trước mắt, một cái hố sâu khổng lồ đến không thể tưởng tượng đột nhiên xuất hiện. Đúng là bỗng nhiên xuất hiện, trong nháy mắt mặt đất bị lún xuống, từ dưới hố sâu, vô số nham thạch địa hỏa bốc lên, thiêu đốt hết thảy, nơi đi qua, hóa thành biển lửa, quả thực giống như địa ngục, dưới dung nham vô cùng vô tận địa hỏa, hết thảy đều giáng hóa thành tro tàn, hư vô.

Bất quá có một vật ngoại lệ, chỉ thấy trong địa hỏa nham thạch nóng chảy đầy trời, một bóng đen mơ hồ hiện lên, theo nham thạch nóng chảy dâng lên trôi nổi. Tuy là bị nham thạch nóng chảy mang tới, nhưng vật trong bóng đen kia như không úy kỵ

địa hỏa nham thạch nóng chảy vô cùng vô tận, theo biển lửa trôi đi.

Phù.

Thần niệm Ngô Khí giống như bị cái gì thiêu đốt, mạnh mẽ từ trong ngọc giản kia lui ra ngoài. Đại lực hô hấp một cái, trong mắt vẻ khiếp sợ chợt lóe lên, sau một hồi lâu, sắc mặt Ngô Khí mới khôi phục bình thường, ánh mắt lập tức nhìn về phía lão giả họ Đào một mực thấp thỏm ở một bên.

Bảo vật kia hiện ở nơi nào?

Nghe thấy Ngô Khí ngẩng đầu hỏi, trên khuôn mặt già nua của đào khách lập tức lộ ra nụ cười, vội vàng khom người nói:

Đại địa biến phát sinh từ mấy trăm năm trước, bóng dáng bảo vật kia khó tìm. Bất quá lão hủ sau khi có được ngọc giản này, hao phí mấy chục năm thời gian, rốt cuộc trước đó không lâu phát sinh chỗ bảo vật kia hiện ra. Đào hữu nếu cần, lão hủ liền mang đạo hữu đi.

Ồ...

Đạo hình cúi thấp đầu, dị thường cung kính hướng về phía Ngô Khí, chỉ là chỗ sâu trong hai mắt hắn, giờ phút này lại hiển lộ ra vẻ oán độc vô cùng nồng đậm, còn có một tia âm mưu đạt được. Chính đang nghĩ Ngô Khí sẽ đem cây dây leo tản ra khí tức đáng sợ kia thu hồi lại., Sau đó để hắn đi trước dẫn đường, lại phát hiện trước mặt tràn ra từng sợi hồng mang khủng bố dây leo căn bản không thu hồi lại, vẫn như cũ dừng lại tại mi tâm hắn, như là bùa đòi mệnh, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy đi tính mạng của hắn.

Đạo hữu, cái này...

Trên khuôn mặt xấu xí của người đào là kẻ xấu xí hiện lên một tia dị sắc, mang theo nghi hoặc nhìn Ngô Khí.

Người đã biết bảo vật kia giấu ở đâu không tự mình lấy, có thể không sợ địa hỏa nham thạch nóng chảy, lại là bảo vật từ sâu trong lòng đất phun trào lên. Cho dù là luyện khí tu sĩ, cũng biết không phải chuyện nhỏ, nói không chừng còn là bảo vật

thượng cổ. Lấy sự tham lam của người, sẽ bỏ mặc bảo vật kia mà không lấy.

Không có chút ý tứ khởi hành nào, chỉ là thượng thức ngọc giản phong cách cổ xưa trong tay, Ngô Khí bỗng nhiên về mặt nghiêng ngả nói với người đạo.

Như là bị Ngô Khí nói trúng chỗ đau, đạo khách kia sắc mặt khổ sở, lại không dám không nói, vội vàng mở miệng giải thích.

Đạo hữu không nên hiểu lầm, lúc đầu lão hủ lấy được ngọc giản kia, cũng có lòng tham với bảo vật kia. Nhưng sau khi hao phí mấy chục năm tra rõ chỗ bảo vật kia, lão hủ lập tức từ bỏ. Không ít thủ đoạn không muốn lấy, mà là lấy thủ đoạn của lão hủ, thật muốn đi đến chỗ đó lấy bảo vật, chỉ sợ ngay cả toàn thân cũng không còn. Bất quá nếu ta có thần thông như đạo hữu, tất nhiên là có thể dễ dàng lấy được bảo vật kia.

Đạo thích vừa giải thích, câu cuối cùng còn không quên cổ vũ Ngô Khí. Đáng tiếc, Ngô Khí đã sớm nghĩ ra cách xử trí hần, mặc cho hần miệng lưỡi trơn tru như lò xo, đều giống nhau, từ khi xuất hiện trước mặt Ngô Khí, vận mệnh của hần đã định trước.

Những gì người nói đều là sự thật.

Nghe thấy Ngô Khí mang theo một tia chân chờ đặt câu hỏi, đạo quái lập tức có chút vội vàng thề.

Lão hủ nói, câu nào cũng là thật, nếu đạo hữu không tin, lão hủ có thể thề. Phàm là có chỗ lừa gạt, đều gọi lão hủ Thần Lôi oanh đỉnh, tẩu hỏa nhập ma mà chết.

Nghe đạo quái thề, Ngô Khí lại lộ ra nụ cười quỷ bí, chậm rãi đi tới trước mặt lão giả xấu xí này.

Không cần đến vậy, ta tự có biện pháp nghiệm chứng lời nói của người thật hay giả.

Không biết vì sao, nghe thấy Ngô Khí nói, trái tim người đạo bỗng nhiên nhảy lên mãnh liệt. Một loại cảm giác đại nạn lâm đầu trong nháy mắt chiếm lĩnh tâm thần hần.

Cái gì...

Giống như có cảm giác ngẩng đầu lên, vừa vặn nhìn thấy một bàn tay chậm rãi biến lớn, phía trên có từng đạo hoa văn xám trắng phong cách cổ xưa đan vào một chỗ, hóa thành một vòng xoáy, nhẹ như không đè lên đỉnh đầu của hắn.

Sưu hồn

Thanh âm băng lãnh không chút tình cảm vang lên trong đầu người đạo, cảm giác đại nạn trước mắt hoàn toàn hàng lâm, cảm giác sợ hãi cực độ dâng lên.

A.

Tiếng kêu thê lương đến cực điểm lại một lần nữa xuất hiện trong sơn cốc này, chỉ là tựa hồ rất chậm, thanh âm rú thẳm kia kéo dài hồi lâu mới dần dần ngừng, hóa thành tiếng rên rỉ trầm thấp, cuối cùng hóa vào trong gió, biến mất không thấy gì nữa.

Thật đáng tiếc, tạm thời có việc, hôm nay chỉ có hai việc này thôi.

Ngọn núi Cự Phủ, chính là một ngọn núi nổi danh nhất trong phạm vi mười vạn dặm Thiên khoáng sơn mạch, bởi vì ngọn núi này chôn giấu ước chừng mười cái mạch khoáng to lớn. Đừng xem thường mười mạch khoáng, dưới lòng đất của Thiên khoáng sơn mạch mặc dù được xưng là chôn giấu ít nhất mấy ngàn mạch khoáng, nhưng là ai cũng chưa từng thấy qua.

Nhưng mà cự phủ phong kia, lại là thật sự có được mười đầu khoáng mạch to lớn, thậm chí có mấy đầu khoáng mạch hiển lộ ra bên ngoài, lộ ra trời có thể khai thác ra.

Cự phủ phong vừa bị phát hiện, lập tức dẫn phát một lần chiến tranh cỡ lớn, toàn bộ Thiên khoáng sơn mạch đều bởi vậy lâm vào hỗn loạn trong đó. Vô số tán tu hoặc tông môn đến đây tranh đoạt cự phủ phong, ý đồ chiếm đoạt mười mạch khoáng khổng lồ kia. Tranh đấu gió tanh mưa máu kéo dài suốt mấy năm, cuối cùng cự phủ phong kia mới xác định thuộc về.

Độc Nha Tông vốn chỉ là một tiểu tông môn không biết tên, nhưng mấy chục năm trước trong tông môn này xuất hiện một kẻ hung ác. Là một tu sĩ Nguyên Anh, tâm ngoan thủ lạt, một thân chiến lực khủng bố không gì sánh được. Trong lúc tranh đoạt ngọn Cự Phủ Phong, lại trực tiếp thi triển một loại thần thông, đem cả ngọn núi đều hóa thành một ngọn núi độc.

Cả ngày độc diễm thiêu đốt, khói độc tràn ngập, bao phủ cả ngọn núi vào trong đó, bất kỳ tu sĩ nào đi vào trong núi đều sẽ bị độc diễm cùng khói độc sinh độc chết. Tu sĩ cấp bậc Nguyên Anh lão tổ, mặc dù có thể tránh khỏi bị độc chết, nhưng cũng không có biện pháp lấy khói độc trên ngọn núi kia.

Cứ giằng co như vậy mấy năm, cuối cùng cự phủ phong vẫn rơi vào trong tay Độc Nha Tông.

Độc Nha lão tổ, xem ra là một vị độc tu lòng dạ độc ác.

Trong Thiên khoáng sơn mạch, một thanh niên xấu xí mặc hắc bào đang chậm rãi đi, dưới chân khẽ động khoảng cách mấy

chục trượng. Một đường từ trong hoang mạc sơn lĩnh đi tới, liên tiếp mấy ngày đều là như vậy. Hắn che giấu khí tức của mình, một đường đi tới rất nhiều trên núi đều có tu sĩ chiếm cứ, nhưng không ai phát hiện hắn đi tới.

Hơn nữa từ đầu đến cuối, ánh mắt thanh niên xấu xí này đều dừng lại ở xa xa, một tòa cự phủ to lớn vô cùng, phảng phất như một thanh cự phủ cắm trên ngọn núi phía trên đại địa.

Cự Phủ Sơn, Ngô Khí từ bên ngoài Thiên Hải Sơn Mạch đi tới, hao phí mấy ngày công phu, mới đến được khu vực trung tâm của Thiên khoáng sơn mạch này. Cũng là ngọn núi nổi danh nhất phía trước, nhất là đến gần xem xét., Trên đỉnh núi cao giống như một thanh cự phủ trước mắt, một cỗ khí tức cực kỳ sắc bén cực kỳ dày đặc đè xuống, căn bản không thể chống cự, bởi vì khí tức này tựa như nổi lên đại địa, vô cùng vô tận, ngoại trừ thần phục nhượng bộ, không có biện pháp nào khác.

Hào sơn...

Đứng ở chân núi, ánh mắt Ngô Khí vẫn như cũ ngưng tụ trên ngọn núi trước mặt, trong miệng chậm rãi phun ra hai chữ.

Lúc này Ngô Khí đứng ở chân núi, ngẩng đầu nhìn ngọn núi to lớn trước mắt, sau khi nhìn xong, đang muốn cất bước. Nhưng vào lúc này, trên bầu trời sau lưng, vang lên từng đợt thanh âm ồn ào.

Cạc cạc cạc...

Thanh âm dị thường âm ỉ truyền đến, Ngô Khí quay đầu nhìn lại, lại phát hiện không phải là người phát ra, mà là một đám quái điều toàn thân đen kịt, hình dáng như quạ đen, lại có quái điều gấp hai lần quạ đen bình thường. Những thanh âm này phát ra cực kỳ ồn ào, cho dù vài dặm cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Đám quái điều kia tựa hồ đang đuổi giết một người, phía trước đám quái điều, có một đạo hào quang nhanh chóng chạy trốn, lò mờ có thể thấy được bên trong là một người.

Vèo

Độn quang từ xa đến gần, đảo mắt đã đến biên giới Cự Phủ sơn, vào lúc này, một thanh âm kiêu ngạo bỗng nhiên vang lên giữa bầu trời.

Người tới dừng bước, phía trước chính là trọng địa của sơn môn Độc Nha Tông ta, người tham gia tự tiện chết đi.

Người nói chuyện tu vi tựa hồ không thấp, thanh âm từ chỗ sâu trong Cự Phủ Sơn phát ra, truyền ra rất xa, một hơi đè ép qua tiếng kêu bén nhọn của đám quái điều kia.

Ta là đại đệ tử Hắc Vân tông, tránh né Ma Nha đuổi giết, muốn mượn Đạo Quý tông, xin Thông Dung một hai.

Độn quang gần, thoáng cái xuất hiện ở trên không gần Cự Phủ sơn. Ngô Khí liếc mắt nhìn qua, liền nhìn thấy trong độn quang kia là một thanh niên, tu vi Trúc Cơ đỉnh phong, tựa hồ có chút khí lực không tốt, sắc mặt tái nhợt, hô hấp kịch liệt. Phía sau hắn, một đám Ma Nha hình như là không đạt mục đích không bỏ qua, một mực đuổi theo thanh niên kia, một chút ý tứ tha cho hắn cũng không có.

Thanh niên kia vẻ mặt lo lắng, nhanh chóng không chế độn quang bay tới, sau đó nhìn lướt qua một đám ma nha còn đang gắt gao treo ở phía sau. Sắc mặt hung ác, cũng không đợi Cự Phủ Sơn truyền đến hồi đáp, trực tiếp không chế độn quang của mình, muốn trực tiếp bay qua Cự Phủ Sơn, sau đó tiếp tục chạy trốn.

Chẳng chịt răng rắc...

Một đám ma nha, trước sau bay vào trên bầu trời Cự Phủ sơn. Vốn tưởng rằng sự tình cứ như vậy trôi qua, dù sao tại Tu Chân giới, bị một đám yêu thú đuổi giết là chuyện rất bình thường, không biết bao nhiêu tu sĩ đều trải qua cảnh bị yêu thú đuổi giết.

Nhưng sau một khắc, lập tức xảy ra một màn, nói cho Ngô Khí biết không đơn giản như vậy.

Hắc Vân Tông, đồ vật gì vậy, lại đến Độc Nha Tông của ta giương oai. Bản tọa đã nói người giỏi nhập môn chết, mặc kệ là người hay đám súc sinh lông đen kia, tự tiện vào Cự Phủ Sơn, đều đáng chết.

Thanh âm lạnh như băng đột nhiên vang lên trên bầu trời Cự Phủ Sơn, sát khí nồng đậm cùng mùi máu tanh từ trong thanh âm này phát ra. Trong nháy mắt nghe được thanh âm, Ngô Khi phảng phất nhìn thấy một người hành hình toàn thân vô cùng nghiêm khắc, tại tuyên án mình định ra hình phạt.

Ầm

Cự Phủ Sơn run lên bần bật, trên thân núi cực lớn, bỗng nhiên từng tầng từng tầng gợn sóng như gợn nước nhộn nhạo ra. Tiếp đó liền nhìn thấy một bàn tay to do ngọn lửa màu xanh lục tạo thành tựa hồ phá vỡ rất nhiều cấm chế trên núi, hàng lâm xuống nhân gian.

A...

Tiếng kêu thảm thiết vẫn như kỳ mà tới, là tu sĩ tự xưng là đại đệ tử Hắc Vân Tông, giờ phút này hẳn đang bị một ngọn lửa màu xanh lục to lớn bao quanh nắm trong lòng bàn tay, những ngọn lửa màu xanh lục kia dần dần tràn ngập thân thể hắn, trong nháy mắt, liền biến hắn thành một người lửa.

Cũng không biết ngọn lửa xanh thảm kia rốt cuộc là thứ gì, nhưng nhìn bộ dáng thanh niên nào lúc này rú thảm liền biết đây không phải thứ tốt lành gì.

Rầm rầm

Đám ma nha phát ra tiếng ồn ào không gì sánh được kia cũng không thoát khỏi độc điểm của bàn tay lớn màu xanh lục, chỉ là bị một đạo độc điểm trong đó nhẹ nhàng vung lên, nguyên bản còn khí thế hung hăng, có đàn ma nha dọa người, trong khoảng khắc liền hóa thành một đoàn lục hỏa to lớn, rầm rầm như mưa rơi xuống mặt đất.

Tha mạng a, van cầu người, tha cho ta đi, a a...

Thanh niên kia cũng thật sự là xui xẻo đến cực điểm, lúc trước bị một đám ma nha truy sát cũng thôi đi, bây giờ càng là rơi vào tay người khác, nhận hết thống khổ.

Trên Cự Phủ Sơn, một bàn tay lớn toàn thân do Lục Hỏa tạo thành đang không ngừng thiêu đốt. Trong lòng bàn tay, thanh

niên kia vẫn còn đang rú thảm, chỉ là tiếng rú thảm của hấn càng ngày càng yếu ớt, tựa hồ lúc nào cũng có thể biến mất.

Bành

Biến mất, bàn tay lớn kia hoàn toàn biến mất, hóa thành từng sợi độc diễm màu xanh biếc, một lần nữa rơi vào trong Cự Phủ sơn, sau đó nhao nhao biến mất không thấy bóng dáng.

Mà thanh niên xui xẻo lúc trước lại hóa thành một đám tro đen, nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất. Trong nháy mắt, ngay cả thời gian mấy hơi thở cũng không có, một tu sĩ Trúc Cơ cùng một đám Yêu thú Tam giai khó dây dưa đã bị giết một cách đơn giản như vậy.

Dưới chân núi, khí tức Ngô Khí vẫn ẩn giấu như cũ, trong một đôi mắt bắn ra hàn quang, chăm chú nhìn chăm chăm bàn tay lớn khói độc đang dần dần rút về kia.

Độc Nha Tông thật bá đạo.

Dưới chân cự phủ, hai mắt Ngô Khí sáng quắc, nhìn thật sâu vào đỉnh cự phủ sơn sâu trong mây mù trên đỉnh đầu. Một màn vừa rồi, mượn đường Độc Nha Tông thanh niên tránh né yêu thú đuổi giết, sau đó bị hung hãn giết chết, ngay cả một đám ma nha cũng không buông tha, tất cả quá trình phát sinh đều rơi vào trong mắt Ngô Khí.

Hoàn toàn không cố kỵ, trắng trợn không kiêng nể gì, trong Thiên khoáng sơn mạch ai cũng biết Cự Phủ sơn là địa bàn của Độc Nha tông, Ngô Khí thu nạp ký ức của đạo quái nào, đối với việc này cũng biết. Nhưng lại không nghĩ tới Độc Nha tông lại hung hãn như vậy, vậy mà hoàn toàn không nói bất cứ đạo lý gì, hơi mạo phạm chính là chết.

Lấy thị lực của Ngô Khí, tự nhiên có thể nhìn thấy toàn bộ Cự Phủ Sơn đều bao phủ trong một trận thế to lớn, hơn nữa cấp bậc trận thế này còn không thấp. Ngô Khí lấy tâm thần cảm ứng, cũng không cách nào thăm dò hư thực trên Cự Phủ Sơn. Một tia kiêng kỵ trong mắt hiện lên, không dừng lại, ẩn nấp thân hình vòng một cái, hai ba bước liền rời khỏi Cự Phủ Sơn.

Cách đó trăm dặm, một chỗ bí ẩn, là một sơn cốc nhỏ. Thân ảnh Ngô Khí xuất hiện ở trong đó, nhìn quanh bốn phía, không phát hiện động tĩnh gì.

Ở đây đi,

Về

Ý niệm trong lòng Ngô Khí lóe lên, đầu tiên là há miệng phun một cái, một đạo hồng mang bắn nhanh ra, đến không trung sau đó trực tiếp nổ tung, hóa thành mấy trăm điểm lấp lánh, tản ra bốn phía. Tiếp theo cánh tay chấn động, một đạo quang mang đỏ sậm lập tức bắn ra, trực tiếp chui vào trong bùn đất trước người.

Vù vù

Chợt, gió lạnh gào thét, thì khí nồng đậm tràn ngập, một cái quan tài màu xanh nhạt hàng lâm.

Nói xong, hắn ta bắt đầu.

Miệng khẽ nói, Ngô Khí cong hai đầu gối một cái, lập tức ngồi xếp bằng xuống.

Gần như trong nháy mắt hắn ngồi xuống, khí tức trên người hắn liền biến mất sạch sẽ, hô hấp và nhịp tim đập tất cả đặc thù sinh mệnh đều biến mất. Chẳng qua trong ngày bình thường tu luyện không giống chính là, Ngô Khí tựa hồ đang tiến vào một loại trạng thái kỳ diệu, tinh khí thần trong cơ thể đang bị rút ra, ngưng tụ ở một loại tồn tại kỳ lạ.

Vù vù

Sau một lát, thân thể yên tĩnh của Ngô Khí run lên bần bật, tinh khí thần toàn thân ít nhất một nửa bị hút ra, đan điền lúc này cũng run lên, một đoàn minh hỏa tinh thuần từ trong thiên môn trên đỉnh đầu Ngô Khí tràn ra. Những tinh khí thần bị rút ra kia, một chút cũng không bảo lưu, đều rót vào trong đoàn Minh hỏa tinh thuần kia.

U Minh phân thân, ngưng tụ.

Ngô Khí đắm chìm trong trạng thái kỳ diệu bỗng nhiên há miệng phun ra một câu, vừa nói xong, trong nháy mắt đỉnh đầu hắn lập tức sinh ra biến hóa. đoàn Minh hỏa kia bỗng nhiên thoát ly đỉnh đầu Ngô Khí, bay lên không trung, sau đó mạnh mẽ rơi xuống đất.

Phốc phốc

Minh hỏa rơi xuống, lại không có chút nào cảnh tượng bạo tán hoặc là thiêu đốt xuất hiện, mà sau một tiếng vang nhỏ, minh hỏa hoàn toàn dung nhập vào trong bùn đất trên mặt đất, đảo mắt đã không thấy bóng dáng.

Trong lòng đất, một bóng đen không ngừng biến hóa to bằng đầu lâu đang nhanh chóng đi qua. Trong lòng đất có vô số bùn đất đá vụn hoặc tạp vật, lại hoàn toàn không thể ngăn cản bóng đen kia, trong nháy mắt, bóng đen kia đã xuyên qua gần trăm dặm, chìm vào lòng đất dưới trăm trượng.

Bóng đen vẫn còn không ngừng biến hóa, hình dạng tựa như hoàn toàn không xác định, sau khi đi qua trăm dặm, bắt đầu lấy tốc độ khủng bố trực tiếp lặn xuống, trăm trượng hai trăm trượng.

Ừng ục.

Sâu trong lòng đất tám trăm trượng, vô số nham thạch nóng chảy sôi trào, thỉnh thoảng toát ra một cỗ độc diễm lớn, hoặc là bốc lên một mảng khói độc lớn, nơi này phảng phất hai thế giới hoàn toàn khác biệt, tựa như nơi này lòng đất có một cái nồi lớn vô hình, nơi này vô cùng vô tận nham tương độc hỏa đều ở trong nồi nấu.

Bốp

Một tiếng vang nhỏ, ở chỗ sâu trong lòng đất tám trăm trượng cũng không thu hút, trong nháy mắt vang lên liền bị vô số thanh âm bọt khí nham thạch sôi trào che giấu đi.

Trên dung nham địa hỏa, một đoàn hỏa diễm đen nhánh như mực đang phát sinh biến hóa kinh người. Vốn chỉ là một đoàn to bằng đầu người, vừa xuất hiện ở chỗ sâu trong lòng đất, vậy mà dần dần biến lớn, sau đó bắt đầu vặn vẹo biến hóa, trong nháy mắt, một ngọn lửa hình người liền xuất hiện.

Hô, không nghĩ tới hỏa mạch dưới lòng đất này cũng che giấu sâu, trọn vẹn tám trăm trượng, nếu không có thần thông đặc thù chỗ dựa, chỉ sợ ngay cả tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong cũng không thể tiến vào nơi này a, cũng không biết đạo ý kia làm sao xác định được bảo vật kia ở nơi đây, đáng tiếc lúc xuống tay có chút sơ suất, kỳ ức cũng không được toàn diện.

Một màn vô cùng kỳ dị xuất hiện, ngọn lửa hình người kia bỗng nhiên mở miệng nói chuyện, trong lúc ngọn lửa đen kịt chấn động, từng câu nói rõ ràng phun ra, đúng là cùng với tiếng người của Ngô Khí.

Vẫn nên nhanh chóng tìm đi, lấy tu vi ta hiện tại là Kết Đan trung kỳ đỉnh phong, U Minh phân thân nhiều nhất chỉ kéo dài hơn nửa canh giờ, chậm trễ thêm một khắc liền tổn thất thêm một ít khí huyết ý niệm.

Đoàn hỏa diễm hình người này chính là thần thông Ngô Khí dùng chiến thể U Minh thi triển ra, có thể ngưng tụ một nửa tinh khí thần trong cơ thể, dung nhập Minh Hỏa, tạm thời hóa ra một cỗ Minh Hỏa phân thân. Nhưng bởi vì tu vi Ngô Khí quá thấp, cỗ hỏa diễm phân thân này chỉ có thể duy trì nửa canh giờ, qua đó nếu muốn duy trì phân thân không tiêu tán, liền hao phí khí huyết thần hồn trong đó, đến lúc đó Ngô Khí mặc dù không bị thương, cũng không tránh khỏi suy yếu một phen.

Hỏa diễm phân thân vừa nói tiếng người, vừa lướt về phía vô số địa hỏa nham thạch nóng chảy như hỏa ngục trong lòng đất. Thần niệm to lớn tản ra, bắt đầu tìm kiếm bốn phía.

Trước đó Ngô Khí giết chết tên tu sĩ đao quái kia, ngoài ý muốn từ đâu hần có được một bí văn, chính là mấy trăm năm trước Thiên khoáng sơn mạch phát sinh địa tai nạn. Trong địa biến từng xuất hiện một kiện bảo vật từ sâu trong lòng đất dâng lên, việc này bị một tu sĩ tiềm hành lúc gần chết ghi chép lại.

Sau khi được ngọc giản ghi chép việc này, thời gian đao quái hao phí mấy chục năm, rốt cuộc biết được nơi thuộc về bảo vật kia. Cũng là như vậy, khiến đao quái tạm thời tuyệt tâm đắc bảo.

Bởi vì địa phương mà hần tra xét được, không phải thứ gì khác, chính là một trong những nơi nổi danh nhất trong Thiên khoáng sơn mạch. Độc Nha Tông chiếm cứ Cự Phủ sơn, tuy nói Thiên khoáng sơn mạch vô cùng hỗn loạn, hơn nữa không có tu sĩ thần thông đặc biệt mạnh mẽ, kém xa Đoạn Hồn sơn mạch cùng Huyền Không sơn mạch lân cận.

Nhưng Độc Nha Tông này là một trong những đại tông môn có tính toán của Thiên khoáng sơn mạch, nhất là trong Độc Nha Tông còn có một Độc Nha lão tổ đã đến cảnh giới Nguyên Anh hậu kỳ. Năm đó Độc Nha lão tổ lấy độc công tuyệt thế trực tiếp phong cấm Cự Phủ Sơn, cuối cùng thành công chiếm làm của riêng, đến nay còn lưu truyền trong Thiên khoáng sơn mạch.

Đạo thích ở Thiên khoáng sơn mạch tìm kiếm không ngần, tự nhiên biết Độc Nha Tông là nơi kinh khủng bao nhiêu, cho nên hẳn biết được chỗ bảo vật kia, là đáy lòng Cự Phủ sơn, ngay sau mắt Độc Nha Tông, hẳn tạm thời thu lại tâm tư đặc bảo của mình.

Bất quá chỉ sợ ngay cả chính hắn cũng sẽ không nghĩ đến, hắn vất vả mấy chục năm làm, cuối cùng lại tiện nghi cho một mình Ngô Khí.

Nhiệt độ sâu trong lòng đất tám trăm trượng hoàn toàn không phải mặt đất có thể so sánh, không biết bao nhiêu vạn năm qua, nơi này tràn ngập vô số địa hỏa nham thạch nóng chảy. Những nham thạch kia đều bị nung còn muốn cứng hơn so với hàn thiết, trong đó thậm chí tràn ngập vô số khí tức liệt hỏa, tùy tiện đụng một cái liền là một viên bạo lôi. Huống chi còn có những khối địa hỏa kia, kịch độc vô cùng, kịch độc vô cùng., lây nhiễm một tia, đối với tu sĩ Nguyên Anh mà nói, đều là phiên toái lớn, số lượng nham tương khổng lồ nhất ngược lại không cần sợ hãi, chỉ bốc lên bột khí, tụ tập cùng một chỗ liền thành cảnh tượng đặc biệt.

Dưới Cự Phủ Sơn cũng không tính là lớn, nếu vật kia thật ở chỗ này, tất nhiên không cần nửa canh giờ có thể tìm được.

Ngọn lửa hình người không biết là nói cho ai nghe, trong lúc ngọn lửa đen kẹt chân động, từng tiếng như Ngô Khí nói ra. Thần niệm Bàn Nhiên như một tấm lưới lớn, lần lượt trút xuống, hy vọng có thể bắt được vật kia.

Nếu ta không nhìn lầm, vật kia thật sự là vật kia nói thì...

Tựa hồ nghĩ tới điều gì, mặc dù lúc này Ngô Khí chỉ là một đạo hỏa diễm phân thân, nhưng trong một đôi hốc mắt u ám thâm thúy kia, vẫn như cũ có hai đạo quang mang cực kỳ lẫm liệt bắn ra.

Phù.

Tìm được rồi.

Một tiếng thét kinh hãi từ trong miệng phân thân hỏa diễm phun ra, trong lúc minh hỏa đen kịt quay cuồng, hiện ra cảm xúc Ngô Khí có chút chấn động. Hỏa diễm phân thân mạnh mẽ

quay người lại, lần nữa hóa thành một đoàn minh hỏa to bằng đầu người, nổ bắn về một chỗ.

Trong nháy mắt động tác của Ngô Khí, lòng đất này, vô số địa hỏa nham thạch nóng chảy vốn còn yên lặng vô cùng, bỗng nhiên sinh ra biến hóa, tiếng xì xào vang vọng, các nơi hẻo lánh, một đoàn địa hỏa lớn bắt đầu tuôn ra, khói độc ẩn chứa mùi lưu huỳnh nồng đậm cũng bắt đầu tùy ý lan tràn lên, những nham thạch nóng chảy bình tĩnh kia dần dần phun trào, như muốn hóa thành sóng lửa, quay cuồng làm loạn.

cập nhật quá ít, không Nhan cầu ủng hộ công việc bận rộn hơn, mỗi ngày kiên trì viết một chút lên trên, tránh cho có người nghĩ lầm tiểu lâu hội sách của thái giám các vị đạo hữu, xem vé đề cử mỗi ngày gia tăng, tiểu lâu liền biết, các người còn đang tiếp tục ủng hộ ta cúi đầu bái tạ.

Cự Phủ sơn, lòng đất tám trăm trượng, hỏa diễm đen kịt lấy tốc độ khủng bố lao về một nơi.

Ngô Khí bây giờ là tu vi Kết Đan trung kỳ đỉnh phong, nhưng bởi vì tu luyện Hoang Cổ tàn quyết, lực lượng tinh thần của hắn so với tu sĩ Nguyên Anh bình thường cũng không kém bao nhiêu. Vừa vào chỗ sâu trong lòng đất, thần niệm của hắn liền như một tấm lưới lớn rải ra, sau một lát liền tìm được món đồ muốn tìm.

Chỉ là hơn phân nửa tinh khí thần hồn hắn bây giờ ký thác trong một đoàn minh hỏa, cô đọng ra phân thân U Minh, tốc độ không bằng bản thể, ước chừng nửa nén hương sau, Ngô Khí mới đến nơi đó.

Vù vù

Minh hỏa gào thét, vặn vẹo biến hóa, trong nháy mắt liền hóa ra một bóng người. Đầu lâu chuyển động, một đôi u ám hỏa nhãn lập tức nhìn về phía trước mắt.

Cái này...

Dù là Ngô Khí đã chứng kiến không ít tràng diện lớn, lúc này nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, vẫn bị hung hăng chấn kinh.

Chỉ thấy trước mặt Ngô Khí, đập vào mắt là dung nham địa hỏa, hình thành như hỏa hải hỏa ngục vô biên vô hạn. Nhưng trong biển lửa kia, lại có một vòng xoáy khổng lồ, lại như là hắc động.

Trung tâm nham tương vô tận kia, xuất hiện một vòng xoáy khổng lồ giống như vậy, phương viên mười mấy dặm, chỗ biên giới có từng đạo kim mang lập loè, phàm là đồ vật gần những kim mang kia, bất luận là dung nham hoặc địa hỏa khói độc, hết thảy đều bị phong mang không hiểu sao cắt thành mảnh vỡ, tán nhập vào hư vô.

Vòng xoáy kia đơn giản đã thành một khu vực chân không, so sánh với cảnh tượng vô số nham thạch nóng chảy chung quanh

hình thành một cách rõ ràng mãnh liệt. Ngoại trừ từng đạo kim mang quỹ dị lấp lóe ở trong đó, bên trong vòng xoáy kia lại không có vật gì.

Ngoại trừ kim mang bên ngoài, những nơi còn lại trong vòng xoáy kia đều là một mảnh hắc động hư vô, giống như một lỗ đen chân thật, tản ra khí tức khủng bố thôn phệ hết thảy.

Nhưng mỗi khi những kim mang kia bơi tới, khí tức lại đại biến, biến thành phong mang tuyệt thế lóe ra, muốn cắt nát tất cả mọi thứ, nghiền nát hết thảy thế gian phong mang đáng sợ.

Đúng là cái này...

Chỗ biên giới vòng xoáy kim mang, phân thân U Minh Ngô Khí đang trôi nổi ở không trung, một đôi mắt lửa u ám nhìn chằm chằm vào vòng xoáy quỹ dị trước mắt. Ánh mắt thần hồn lộ ra vượt qua trùng trùng điệp điệp không gian, tìm kiếm chỗ sâu trong vòng xoáy kia.

Mà giờ khắc này, tại phụ cận Cự Phủ sơn, trong một sơn cốc bí ẩn cách đó trăm dặm.

Dưới sự bao phủ của sương trắng nhàn nhạt, trên một bãi đất trống trong sơn cốc, một bóng người mơ hồ hiện ra. Đúng là một thanh niên xấu xí mặc áo đen đang ngồi xếp bằng trên mặt đất, hai mắt nhắm nghiền., Cũng không biết là đang tu luyện hay là đang làm gì. Không biết từ khi nào, thanh niên xấu xí ngồi xếp bằng trên mặt đất kia bỗng nhiên nhú mày, một tia kinh ngạc xuất hiện trên mặt, từ trên người hắn phát ra khí tức mơ hồ có dao động, biểu hiện trong lòng thanh niên xấu xí kia không yên tĩnh như biểu hiện của hắn.

Thời gian trôi qua từng chút một, thanh niên xấu xí trong sơn cốc vẫn như cũ, lẳng lặng ngồi xếp bằng trên bãi đất trống, chung quanh không có vật gì, tựa như cũng không sợ người phát hiện hắn, có chút không sợ hãi không kiêng nể gì cả.

Oanh oanh oanh!

Đột ngột dị thường, một chút dấu hiệu cũng không có, thân thể thanh niên xấu xí kia run lên mãnh lực, cũng không biết xảy ra chuyện gì, một cỗ khí tức cường hoành đột nhiên từ trên thân thanh niên truyền đến, nhưng cũng rất là hỗn loạn, tựa hồ

không hoàn chỉnh, chột mạnh chột yếu, tựa như tùy thời đều phải biến mất, hoặc là mất đi liên hệ.

Là vật kia, đúng rồi, nhất định là nó rồi.

Tiên Thiên Kim Cực Sát Thi, lại thật sự là Tiên Thiên Kim Cực Sát Thi.

Có tu sĩ lúc sinh ra, đã có tư chất tuyệt đỉnh, thậm chí thân có linh thể vô thượng. Trong rất nhiều linh thể, tiên thiên ngũ hành linh thể cực thịnh danh tiếng, một trong số đó là tiên thiên kim cực linh thể., Tu sĩ có linh thể như vậy nhất định là tuyệt đại thiên tài có thể lưu danh khắp đại lục. Chẳng qua có một số tu sĩ nửa đường chết yếu, lại trùng hợp dưới sự hấp thu âm khí, chết mà không cương, hóa thành sát thi, tồn tại trên thế gian, sát thi như vậy chính là tiên thiên kim cực sát thi.

Trước đó ta không nhìn lầm, quả nhiên là Tiên Thiên Kim Cực Sát Thi. Cơ duyên, đại cơ duyên, đại cơ duyên gần với đại cơ duyên truyền thừa của Hoang Cổ, không thể bỏ qua, tuyệt đối không thể bỏ qua.

Cự Phủ sơn tám trăm trượng, trên biển lửa, mép vòng xoáy, phân thân U Minh Ngô Khí toàn thân khẽ rung động, tựa như hấn cũng không ức chế được. Thần hồn ý niệm dao động từ trong một đôi mắt lửa u ám của Ngô Khí phát ra, một câu nói từ trong miệng phân thân hấn phun ra, lộ ra một loại đục vóng chiếm giữ nồng đậm, không chút che giấu, ánh mắt sáng quắc, nhìn chăm chăm vào chỗ sâu nhất trong vòng xoáy kim mang kia.

Ánh mắt vượt qua trùng trùng điệp điệp không gian, cuối cùng rơi vào chỗ sâu nhất, dưới đáy vòng xoáy kim mang, một cỗ thi thể toàn thân màu ám kim, khô gầy như củi, thân mặc long bào, đầu đội hoàng kim thi thể. Bởi vì đã thành trạng thái thân khô, lấy thị lực của Ngô Khí cũng không cách nào thấy rõ rốt cuộc cỗ thi thể này tương mạo thế nào.

Nhưng điều này cũng không trọng yếu, khi thần hồn Ngô Khí lần đầu tiên tiếp xúc với sát thi kia, Ngô Khí liền biết được, lúc này trở về là đúng rồi. Trước đó kẻ giết đao càng là tốt nhất, đánh tới một đại cơ duyên.

Tiên thiên kim cực thân thể, vốn là vô thượng linh thể vạn người không một, nếu tu sĩ như vậy đi tu luyện công phu kim thuộc tính hoặc trở thành kiếm tu. Tu vi cảnh giới tất nhiên là một ngày ngàn dặm, ai cũng không ngăn cản được, lập tức sẽ trở thành tu sĩ cường đại, xưng vương xưng bá, nổi danh một phương, thậm chí lưu danh toàn bộ Trung Châu đại lục.

Nếu tu sĩ như vậy vẫn lạc không cần nói cũng biết khó khăn bao nhiêu, huống chi cho dù đã vẫn lạc, nếu vừa vắn thu nạp một tia âm khí, hóa thành sát thi, xác suất như vậy quả thực là nhỏ có thể bỏ qua.

Lúc trước Ngô Khí nhìn ngọc giản mà mấy trăm năm trước tu sĩ lưu lại, trong đó lưu lại một màn đất biến lúc đó, đặc biệt là cảnh tượng món bảo vật từ lòng đất nổi lên. Ngô Khí cũng là vì nhìn một cảnh tượng kia, mới xuống tay với đao nhân, còn thi triển sưu hồn thuật.

Tiên Thiên Kim Cực Sát Thi.

Ngô Khí từ trong ngọc giản nhìn thấy mơ hồ, cuối cùng vật kia từ sâu trong lòng đất trôi lên, chính là một cỗ Tiên Thiên Kim Cực Sát Thi.

Nếu ta có được thi thể này, mặc dù tạm thời không thể so sánh với đại thần thông giả như Vạn Thi tông chủ, nhưng trong tu sĩ Nguyên Anh, chỉ sợ ai cũng sẽ không là đối thủ của ta. Đáng giá mạo hiểm, mặc dù là nguy hiểm tính mạng, cũng đáng giá thử một lần.

Ngô Khí trôi lơ lửng bên cạnh vòng xoáy, một loại quang mang kiên quyết từ trong hai mắt bắn ra, thần hồn ý niệm vừa động, phân thân U Minh lập tức có phản ứng.

Động rồi...

U Minh phân thân do minh hỏa biến hóa thành chỉ có một nửa thần hồn ý niệm của Ngô Khí, chiến lực tự nhiên cũng chỉ bằng một nửa Ngô Khí. Nhưng giờ phút này, Ngô Khí lại không chút do dự, trực tiếp bước ra bước đầu tiên.

Phì phò oanh oanh oanh.

Ngay lúc Ngô Khí phân thân đập một cước vào vòng xoáy kim mang, toàn bộ lòng đất, biển lửa, vòng xoáy lập tức sinh ra biến hóa liên tiếp, khiến cho Ngô Khí trở tay không kịp.

Đầu tiên là tiếng thét đột khởi, phân thân U Minh một cước đập vào vòng xoáy, lập tức có vô số đạo kim mang vọt tới, phong mang tuyệt thế hiển lộ ra, trong nháy mắt liền chém xuống một chân Ngô Khí phân thân., Sau đó xoắn nát thành hư vô, hoàn toàn không cho Ngô Khí một chút phản ứng, những kim mang kia mỗi một đạo đều như là một vị tuyệt thế kiếm khách, như là một thanh bảo kiếm tuyệt thế, một cái chân của Ngô Khí U Minh phân thân, ngay cả một đạo kim mang cũng không ngăn được.

Không tốt, mau lui lại.

Trong lòng hắn vừa dâng lên ý niệm lui về phía sau, sau một khắc, sau lưng hắn, cũng có biến hóa đáng sợ xuất hiện. Chỉ thấy vô số địa hỏa nham thạch nóng chảy bốc lên, tiếng ầm ầm trong mắt hóa thành tiếng nổ mạnh ầm ầm., Một đạo hỏa lăng nham thạch nóng chảy cao mấy chục trượng xuất hiện sau lưng Ngô Khí, sóng lớn lật lên trời, nhưng lúc này lại là sóng lửa, hơn nữa sau một cơn sóng lửa này, ngay sau đó lại có một đạo sóng lửa nham thạch nóng chảy to lớn hơn quay cuồng, cũng vọt tới phía Ngô Khí.

Biến cố to lớn, không kịp chuẩn bị, Ngô Khí phân thân này trong giây lát đã lâm vào trong tình huống cực độ nguy hiểm.

Oanh oanh, xì xì.

Trong lòng đất, sâu tám trăm trượng, thế giới địa hỏa nham thạch nóng chảy đang phát sinh biến đổi lớn. Vô số nham thạch nóng chảy đỏ rực bạo loạn, địa hỏa phun trào, khói độc tràn ngập khí tức lưu huỳnh nóng rực tràn ra, từng đợt chấn động truyền đến, hoàn toàn lâm vào trong loạn động.

Vèo

Hỏa diễm tối đen như mực bỗng nhiên xuất hiện, phá vỡ khói độc nồng đậm không gì sánh được, trực tiếp đụng vào mặt đất trên biển lửa.

Phốc phốc

Một màn kỳ dị xuất hiện, ngọn lửa đen kịt kia đụng vào trên vỏ trái đất, chỉ nghe một tiếng vang nhỏ, đoàn hỏa diễm to bằng đầu người kia vậy mà trực tiếp tiến nhập vào lòng đất, hóa thành một bóng đen, nhanh chóng chạy lên phía trên mặt đất.

Oanh oanh oanh!

Mặt đất, cự phủ sơn bỗng nhiên biến hóa, đầu tiên là thân núi chấn động một chút. Sau đó người trên núi liền cảm giác toàn bộ cự phủ sơn chấn động, tựa hồ là địa chấn giáng xuống, thân núi chấn động, đại lượng núi đá lăn xuống, người trên núi nhao nhao sợ hãi, từng tiếng kinh hô vang lên.

Chuyện gì xảy ra chẳng lẽ là muốn địa chấn?

Nói vậy, bên trong Thiên khoáng sơn mạch động đất cực ít, sao chỉ Cự Phủ sơn ta đụng phải, nào có chuyện trùng hợp như vậy.

Coi như là địa chấn thì thế nào, tu sĩ chúng ta, chẳng lẽ còn sợ địa chấn giống như những phạm phu tặc tử kia.

Trên Cự Phủ sơn chiếm cứ tông môn, tự nhiên chính là Độc Nha Tông hung danh lan xa, cảm ứng được dưới chân Cự Phủ

Sơn truyền đến từng đợt chấn động, nhao nhao nghị luận. Bất quá cũng không tạo thành khủng hoảng gì, cho dù là thật địa chấn, người Độc Nha Tông cũng sẽ không sợ hãi, dù sao thân là tu sĩ, nếu ngay cả địa chấn cũng không ứng phó được, vậy thật sự là uổng công nhiều năm như vậy.

Bất quá lúc này, trên đỉnh Cự Phủ sơn, một tòa cung điện xa hoa lại mang theo khí tức âm hàn, chỗ sâu, một lão giả quanh thân bao phủ trong lục bào ngồi xếp bằng, trong luyện thất này hơi ẩm cực nặng, bóng loáng âm hàn, từng đạo khói độc màu xanh lá tràn ngập, lão giả kia tựa hồ đang tu luyện, ngồi xếp bằng ở nơi nào, trên thân khí tức minh minh, ẩn mà không phát.

Ồ...

Đột ngột, lão giả lục bào này bỗng nhiên từ trong tu luyện tỉnh lại, hai mắt mở ra, hai đạo hàn quang âm hàn đến cực điểm từ đó bắn ra. Tựa hồ cảm ứng được dưới thân truyền đến chấn động mơ hồ, lão giả lục bào này vừa tỉnh lại, ẩn ẩn hiện lộ ra một đôi lông mày xanh biếc, hiện lên một vòng nghi hoặc.

Vù vù

Thần niệm như biển, như thủy triều tứ tán ra, sau đó hóa thành một tấm lưới to lớn vô cùng, vẫy xuống chỗ sâu trong lòng đất Cự Phủ sơn.

Từ khi đỉnh núi kia bắt đầu, trong nháy mắt liền nhập vào lòng đất, mỗi một tác đất bùn đất hẻo lánh, đều bị cỗ thần niệm không lồ đến khó tin này đảo qua. Bí mật gì cũng không có độn hình, hiện lộ ra hết.

Rất nhanh tấm lưới này đã bao phủ đến sâu trong lòng đất, vừa vặn lúc này phân thân Ngô Khí U Minh đã thoát ly biển lửa trong lòng đất tám trăm trượng, đang dùng tốc độ cực nhanh chạy xuống mặt đất.

Hai người ở dưới lòng đất giao hội một chút, lập tức, hai nơi đồng thời có hai người biến sắc.

Hừ, thật to gan.

Không tốt.

Trên đỉnh núi Cự Phủ, trong căn phòng sâu trong tòa cung điện, lão giả áo lục mở choàng hai mắt ra, hung quang chớp động, một vòng tức giận xen lẫn sát ý rét lạnh xuất hiện trên mặt lão giả.

Không thể tưởng được bản tọa bế quan mấy chục năm, lại còn có đồ đui mù dám nhìn trộm Độc Nha Tông ta. Hôm nay bản tọa muốn nhìn xem, là thần thánh phương nào, dám đường hoàng xuất hiện ở địa bàn của Độc Nha Tông ta như vậy.

Thanh âm lão giả áo lục âm hàn theo thần niệm truyền ra, đông đảo đệ tử Độc Nha sơn ở Cự Phủ sơn không ai nghe thấy, nhưng mà phân thân U Minh Ngô Khí vừa muốn rời khỏi lại nghe rõ ràng.

Bên ngoài cách Cự Phủ sơn trăm dặm, trong một sơn cốc nhỏ, chỉ nghe thấy phù một tiếng, một đoàn hỏa diễm đen kịt to bằng đầu người bỗng nhiên từ lòng đất lao ra, trên không trung xoay quanh một cái, rơi thẳng xuống đỉnh đầu một thanh niên xấu xí ngồi xếp bằng trên mặt đất.

Không hề ngừng lại, đoàn minh hỏa đen kịt kia không có ý dừng lại một chút nào, vừa đến đỉnh đầu Ngô Khí liền thuận theo Thiên môn tiến nhập vào trong cơ thể Ngô Khí.

Trong nháy mắt đó, hai mắt Ngô Khí đóng chặt bỗng nhiên mở ra, thần quang nổ bắn, khí tức trên người cũng dần dần trở về, không còn khác gì một cỗ thi thể lúc trước.

Độc Nha lão tổ.

Một câu này đột nhiên phun ra từ trong miệng Ngô Khí, trên mặt cũng hiện lên vẻ kinh ngạc.

Đi thôi.

Hầu như không suy nghĩ, sau khi Ngô Khí nghe được âm thanh trong thần niệm kia, phân thân trở về bản thể, trong nháy mắt cả người liền bắn lên, trực tiếp hóa thành một đạo hắc quang, bay lên không trung, muốn rời đi.

Nhưng vào lúc này, một luồng uy áp khổng lồ không gì địch nổi, mang theo khí tức âm hàn hàng lâm.

Chử Bàng. Một tiểu tử Kết Đan trung kỳ cũng dám dòm ngó Độc Nha Tông ta, sao vậy, chẳng lẽ bản tọa bể quan quá lâu. Mọi người ở Thiên Tầm Sơn Mạch đều quên mất tính tình của bản tọa, không được cho phép, vào trọng địa của tông môn bản tọa, không trả một cái giá nào đã muốn rời khỏi, quả thực là nằm mơ.

Tiếng cười cực kỳ khó nghe bỗng nhiên vang lên bên tai Ngô Khí, chẳng biết tại sao, nghe được thanh âm này, Ngô Khí cảm giác sau tai truyền đến một loại cảm giác rất khó chịu. Khí âm hàn trơn trượt, tựa như có một con rắn độc ở sau lưng thổ tín, cực kỳ khó chịu.

Vào

Ngô Khí cũng không có ý niệm phản ứng với thanh âm kia, độn quang thi triển ra, lập tức hóa thành một vệt hắc quang, như thiểm điện vọt tới chỗ cực xa. Lại nghĩ người nọ còn chưa tới, trước không chế độn quang đào tẩu, mặc dù người đến là tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong hung danh lan xa toàn bộ Thiên khoáng sơn mạch, nhưng nếu bị Ngô Khí thi triển ra thần thông chạy trốn của U Minh chiến thể, muốn chạy thoát khỏi đây xác thực không phải là việc khó.

Đáng tiếc, Ngô Khí tính toán tốt, lại không nghĩ tới đã đánh giá thấp thực lực của một tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong.

Hừ, nếu hôm nay để cho tiểu tử không rõ lai lịch này đào tẩu, bản tọa còn có mặt mũi lẫn lộn trong Thiên khoáng sơn mạch này. Người vẫn là ngoan ngoãn lưu lại, nói cho bản tọa mục đích của ngươi, nói không chừng tâm tình bản tọa tốt sẽ lưu ngươi một bộ thi thể hoàn toàn.

Đối với thanh âm vô cùng chói tai truyền đến bên tai, Ngô Khí hoàn toàn không để ý tới, chân nguyên trong cơ thể bốc lên cuộn cuộn như thủy triều, không ngừng phun trào, để Ngô Khí hóa thành động lực, không chế độn quang chạy về phía bầu trời cực xa. Tốc độ độn quang màu đen cực nhanh, trong nháy mắt đã lướt ra mấy trăm dặm, từ Cự Phủ sơn nhìn xem, cũng chỉ có thể nhìn thấy một bóng người mơ hồ.

Đúng lúc này, lão giả áo lục kia bỗng nhiên xuất hiện trong tòa sơn cốc nhỏ kia, vừa nhìn thấy Ngô Khí đã ở bên ngoài mấy trăm dặm, đôi mắt hình tam giác dưới đôi lông mày xanh biếc liền híp lại, quang mang vô cùng nguy hiểm từ đó tràn ra.

Động thủ, lục bào kia cười lạnh, chậm rãi duỗi một bàn tay ra, sau đó cách mấy trăm dặm không gian, lắc lư về phía Ngô Khí.

Ầm

Một thanh âm bạo tạc to lớn vô cùng bỗng nhiên vang lên trên đỉnh đầu Ngô Khí, chỉ thấy trên đỉnh đầu hắn, một bàn tay xanh biếc vô cùng to lớn bỗng nhiên xuất hiện, hầu như không có bất kỳ ngưng trệ nào, bàn tay này vừa xuất hiện, liền không chế không gian nơi Ngô Khí đang đứng, sau đó mang theo lực lượng vô cùng to lớn nghiền áp xuống, nắm chặt lại, giống như muốn bắt sống Ngô Khí, sau đó kéo trở về.

Thần thông, đây chính là đại thần thông, cho dù cách mấy trăm dặm, cũng có thể thi triển thủ đoạn bắt giữ. Nếu có người khác ở đây, nhất định sẽ vô cùng bội phục vị Độc Nha lão tổ kia, cách mấy trăm dặm, có thể thi triển thủ đoạn như vậy, tất nhiên là đại thần thông giả không thể nghi ngờ.

Không cần ngẩng đầu nhìn, trong nháy mắt bàn tay xanh biếc xuất hiện, Ngô Khí liền biết căn bản không phải hắn có thể chống lại. Cho dù Ngô Khí chiến lực vô song, lấy tu vi Kết Đan trung kỳ, lại có được một ít chiến lực Nguyên Anh lão tổ. Nhưng dù vậy, hắn cũng hoàn toàn không thể nào tranh đấu với một tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong, một ngón tay, tựa hồ cũng có thể dễ dàng nghiền ép Ngô Khí chết như vậy.

Không, không thể bị bắt cầm về.

Trong đầu Ngô Khí bỗng nhiên nhớ lại người thanh niên kia chết thảm trong tay hộ sơn đại trận Độc Nha Tông, trong lòng lập tức dâng lên dự cảm không ổn, bất quá trên mặt vẫn là cực kỳ trấn định, một chút không không chế được sắc mặt đều không có, càng không có loại cảm xúc tức giận bại hoại này.

Một vòng giây dựa hiện lên trên mặt Ngô Khí, tựa hồ giờ phút này đáy lòng hắn đang quyết định gì đó. Trong lòng hắn suy

ngĩ thiên chuyển, bên ngoài bất quá bất quá là một hơi thở, lúc này Ngô Khí cũng đã hạ quyết định.

Bạo nổ.

Hầu như là nghiền răng nghiền lợi từ trong miệng phun ra chữ nào, có thể thấy được trong lòng Ngô Khí quyết định làm sao gian nan mới hạ xuống.

Ầm ầm ầm a, bốn tọa muốn giết người, bốn tọa nhất định phải giết người, lột da rút gân, chịu nổi đau ngàn vạn răn độc cắn xé.

Đột nhiên giữa một tiếng vang thật lớn, Cự Phủ sơn cách đó trăm dặm, một đoàn khói bụi bốc lên, vốn còn có một sơn cốc nhỏ bí ẩn nào đó, trong nháy mắt, sau tiếng nổ, biến thành bình địa.

Bị san bằng, trong bụi mù đầy trời, một lão giả lục bào hồng hồng lao ra, chỉ là lúc nhìn lại, trên bầu trời xa xa đã sớm bóng dáng rải rác, không thấy độn quang của Ngô Khí, ngay cả phương hướng kia cũng không biết.

Không trung, thân hình lão giả lục bào vô cùng chặt vật, mặc dù không bị thụ thương, nhưng cũng làm cho mặt đất xám xịt. Vừa nghĩ tới mình vừa mới bị một tiểu tử xấu xí Kết Đan trung kỳ đùa nghịch, sắc mặt lão giả lục bào khó mà nhìn thấy cực điểm, dưới cơn lôi đình, hết thấy chung quanh đều bị ảnh hưởng đến, cũng bị hủy hoại sinh sinh sôi, hủy hoại trong một ngày, ngăn ngừa không đến mấy canh giờ, nơi vốn còn non xanh nước biếc, liền trở thành một mảnh địa giới hoang vu.

Cách Song Hình không xa, các vị ngồi đợi tiểu lâu bùng nổ như cũ cảm tạ các vị ngày vé đề cử cảm tạ sự bái tạ.

Dãy núi rộng lớn, trong dãy núi, trên một ngọn núi nhỏ mênh mông, bỗng nhiên một đạo hắc quang từ chỗ cực xa bay tới, tốc độ cực nhanh, vắn vẹo, hắc quang này xé rách sương mù bao phủ trên ngọn núi nhỏ, rơi vào trong đó.

Khụ khụ

Quang mang tan hết, một thân ảnh vô cùng chật vật từ đó ngã ra, người này thân hình chật vật, một thân hắc bào, bộ vị trước ngực đã bị máu tươi nhuộm đỏ, một khuôn mặt xấu xí toàn là màu trắng bệch, lão đảo, liền rơi xuống trong núi.

Cũng không đề ý ở nơi nào, người này vừa rơi xuống, đưa tay thả ra một đạo quang mang đỏ sậm, chui vào trong mặt đất cách không xa người. Sau đó liền tùy ý tìm một chỗ, khoanh chân ngồi xuống, hai mắt lên án, lập tức nhập định.

Không cần phải nói, thanh niên áo đen này chính là Ngô Khí vừa mới từ trong tay vị Độc Nha lão tổ kia thoát thân. Ai cũng sẽ không nghĩ tới, lấy thân phận Độc Nha lão tổ, tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong chi tôn, vậy mà lại ra tay với một tu sĩ Kết Đan trung kỳ. Ngay cả chính Ngô Khí cũng không nghĩ tới, hắn ở ngoài trăm dặm khổng chế phân thân tiến vào lòng đất Cự Phủ sơn, lại còn có thể trêu chọc một tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong.

Thiên khoáng sơn mạch tuy hơn mười vạn dặm, lại hỗn loạn vô cùng, nhưng ở phương diện tu sĩ cường đại, lại không bằng Đoạn Hồn sơn mạch. Độc Nham lão tổ Nguyên Anh đỉnh phong, tại toàn bộ Đoạn Hồn sơn mạch xem như là một đám người có thân phận cao nhất.

Nếu không phải cuối cùng Ngô Khí hạ quyết tâm liều mạng tự bạo luyện thi Kết Đan đỉnh phong kia, chỉ sợ lúc này Ngô Khí đã rơi vào trong tay Độc Nha lão tổ. Cho dù như vậy, Ngô Khí vẫn bị bàn tay khổng lồ ngưng tụ từ hư không của Độc Nha lão tổ vỗ một cái. Lúc đó, bàn tay khổng lồ đến người, Ngô

Khí chỉ cảm thấy lực phủ ngũ tạng lập tức dời vị trí, lấy sự cường đại của hắc vậy mà bị đánh cho trọng thương.

Một bên là Kết Đan trung kỳ, một bên lại là Nguyên Anh đỉnh phong.

Cảnh giới hai người cách biệt quá nhiều, chớ nói là tranh đấu, Ngô Khí có thể từ trong tay Độc Nha lão tổ đào thoát, nếu truyền ra ngoài, chỉ sợ toàn bộ Thiên khoáng sơn mạch đều sẽ khiếp sợ.

Đảo mắt đã qua mấy canh giờ, ngọn núi nhỏ kia đã sớm khôi phục bình tĩnh, trong sương mù mờ mịt, không thấy đỉnh núi, hiện ra một loại khí tức yên tĩnh tường hòa.

Một nơi trong núi, Ngô Khí ngồi xếp bằng trên mặt đất, khí tức mơ hồ, khí sắc trên mặt dần dần có biến hóa, vẻ tái nhợt dần dần thối lui, hiển lộ ra một vết ửng hồng.

Phốc phốc

Đột nhiên, Ngô Khí mãnh liệt há miệng, một ngụm máu lớn màu đỏ sẫm phun ra từ sau cùng, bắn tung tóe lên trên mặt đất cách trước người hắc không xa.

Vù vù

Phun ra một ngụm máu lớn, sắc mặt Ngô Khí mới coi như khôi phục bình thường, chậm rãi phun ra một ngụm trọc khí, hai mắt mở ra, quang mang cực kỳ lạnh lẽo bắn ra, giống như hai đạo kiếm quang cực kỳ sắc bén, đâm xuyên qua sương mù mênh mông phía xa.

Không hổ là tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong, chỉ nhẹ nhàng vỗ một chương, không phải là thứ ta có thể chịu được.

Vẫn như cũ xếp bằng tại chỗ, trong đầu Ngô Khí nhớ lại hình ảnh trước đó không lâu thoát khỏi Cự Phủ sơn, một cảnh tượng cuối cùng chính là bàn tay to màu xanh lục do Độc Nha lão tổ ngưng hóa ra hung hăng vỗ Ngô Khí một cái, trong nháy mắt liền khiến Ngô Khí trọng thương.

Nếu không phải trước đây, Ngô Khí quyết định nhanh chóng, tự bạo bộ kết đan đỉnh phong luyện thi kia, chỉ sợ Ngô Khí căn bản không có khả năng sống sót thoát khỏi Cự Phủ sơn.

Độc Nha Tông, Độc Nha lão tổ.

Trong đôi mắt của Ngô Khí, đột nhiên bắn ra quang mang lạnh lẽo thấu xương như tia chớp, sát ý cực kỳ nồng đậm ẩn chứa trong đó. Từ sau khi được truyền thừa của Hoang Cổ, Ngô Khí luôn luôn thuận buồm xuôi gió, chưa bao giờ bị thương nặng như vậy. Còn phải tự bạo bộ luyện thi kết đan đỉnh phong kia mới có thể thoát thân, lấy tính tình Ngô Khí, nếu muốn hấn không nhớ thù quả thực là chuyện không thể nào.

Cho dù Cừu gia là một vị cường giả Nguyên Anh đỉnh phong, Ngô Khí cũng sẽ không vì vậy mà nhụt đi bất kỳ thù hận nào trong lòng hấn. Giờ phút này trong lòng hấn, Độc Nha Tông và Độc Nha lão tổ đã trở thành đối tượng hấn nhất định phải bị tiêu diệt.

Khụ khụ

Vài tiếng ho nhẹ, sắc mặt Ngô Khí như muốn tái nhợt đi. Tâm thần chìm vào trong cơ thể, thương thế của hấn vẫn rất nặng, trong bàn tay xanh biếc kia ẩn chứa lực lượng to lớn, Ngô Khí chỉ bị vỗ một cái, nhưng lực phủ ngũ tạng đều dời vị trí, kinh mạch tổn hại, quanh thân cũng không biết có bao nhiêu chỗ ám thương.

Đây cũng là bởi vì Ngô Khí U Minh Chiến có chút thành tựu mới có thể tránh khỏi cái chết, nếu đổi lại là những tu sĩ Kết Đan trung kỳ khác, cho dù bị bàn tay kia nhẹ nhàng cọ xát một chút, cũng sẽ phải chết.

Tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong, tại Thiên khoáng sơn mạch, chính là một trong một đám người cường đại nhất. Ngay cả ở Đoạn Hồn sơn mạch, bên ngoài cũng chỉ có ba tông chủ đại bá chủ tông môn mới có thể áp đảo hấn. Ngô Khí trúng một chưởng của Độc Nha lão tổ kia, lại không bỏ mình, nói ra đã là chuyện làm cho người ta khó mà tin được.

Hừ.

hừ lạnh một tiếng, thần niệm Ngô Khí phân phát tản ra, quét một vòng không phát hiện điều gì dị thường, sau đó lập tức thu hồi lại. Thần thông U Minh chiến thể thi triển ra, thân thể Ngô

Khí bắt đầu chậm rãi chìm xuống, cả người đều dung nhập vào trong bùn đất dưới thân, chậm rãi chìm xuống dưới lòng đất.

Trong nháy mắt, tại chỗ đã không thấy thân ảnh Ngô Khí, mặt đất kia cũng khôi phục bình tĩnh, tựa như chưa bao giờ có người Ngô Khí này.

Cả thảy mấy tháng thời gian trôi qua, trong thời gian này, tòa tiểu sơn sương mù mênh mông kia, vẫn luôn yên tĩnh an lành. Có lẽ thiên địa nguyên khí nơi đây cũng không nồng đậm, trừ một ít dã thú động vật các loại, cũng không có yêu thú tu sĩ tới đây.

Tự nhiên cũng sẽ không có ai phát hiện ra, một chỗ lòng đất nào đó trong Tiểu Sơn này, còn cất giấu một người.

Bành

Ngày hôm đó, một tiếng vang không nhỏ bỗng nhiên truyền đến từ phía trên Tiểu Sơn, chỉ thấy trong sương mù tràn ngập, một đạo hắc quang mãnh liệt nổ bắn ra, trực tiếp mở ra một cái thông đạo trong sương mù nồng đậm, lóe lên rồi biến mất, một lát sau liền biến mất trên không trung.

Tại Thiên khoáng sơn mạch, trừ những địa phương có tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong Hắc Kim cốc như Cự Phủ sơn, Hắc Kim cốc nổi danh ra, còn có một số địa phương, cũng là nơi ngàn vạn tu sĩ chú ý tới, Thiên khoáng sơn mạch, thành khoáng là một nơi như vậy.

Thiên khoáng sơn mạch, thể lực tông môn hoặc đỉnh núi lớn nhỏ, số lượng không dưới mấy ngàn, số lượng tu sĩ cũng rất nhiều, nhất là nơi đây có rất nhiều khoáng mạch tồn tại, hấp dẫn đại lượng tán tu tu vi thấp chiếm giữ nơi đây, nếu nghiêm túc tính toán, số lượng tu sĩ Thiên khoáng sơn mạch không chừng sẽ không ít hơn so với Đoạn Hồn sơn mạch.

Mà thành Thiên Khoát, chính là một tòa thành trì cung cấp lượng lớn tu sĩ trú lại. Thành này mấy trăm năm trước kiến tạo thành, trong mấy trăm năm không ngừng xây dựng mở rộng, đã biến thành một tòa thành trì cực kỳ to lớn.

Bất kể là những tán tu tới đây đào khoáng tìm kiếm cơ duyên, hoặc là thể lực đỉnh núi khác, đệ tử tông môn lớn nhỏ, nếu có

chuyện, đều sẽ tiến đến thành Thiên khoáng này.

Nguyên nhân là vì trong thành có chợ giao dịch, tu sĩ lui tới sẽ ở nơi đây giao dịch mua bán, mỗi người đều lấy thứ mình cần. Linh thạch bảo vật công pháp ở trong thành, chỉ cần người có linh thạch, hầu như có thể đạt được tất cả những gì người muốn.

Vù vù

Hắc quang gào thét mà đến, sau khi dừng lại hào quang tán đi, lộ ra một thanh niên áo đen sắc mặt lạnh lùng. Thanh niên áo đen vừa hiển lộ thân hình, lập tức nhìn về phía một tòa thành trì to lớn vô cùng trước mắt.

Tường thành cao chừng mấy chục trượng, toàn thân được chế tạo từ từng khối cự thạch màu đen to lớn, bất quá trên đó có rất nhiều vết tích pha tạp, tựa hồ là do đánh nhau nhiều lần tạo thành. Trong trung tâm tường thành, trên cửa thành, một chỗ lõm xuống, ba chữ lớn đỏ thẫm của Thiên khoáng thành rõ ràng ở trong mắt.

Cho dù còn chưa vào thành, đứng ở ngoài thành, Ngô Khí tựa hồ đã nghe thấy từng tiếng ồn ào vô cùng trong thành. Có tiếng cãi vã bán đi đánh nhau, nào có tiếng giống như một tòa thành trì đều là tu sĩ, chỉ nghe tiếng nói, chỉ sợ sẽ nghĩ là một tòa thành trì thế tục ở thế giới phàm nhân.

Một chút...

Thủ vệ phụ trách thủ thành nhìn thấy một thanh niên áo đen chậm rãi đi tới, đang muốn mở miệng nói chuyện, đã thấy trước mắt loé lên quang mang, hai viên linh thạch óng ánh liên rơi xuống.

Thủ vệ kia vội vàng đưa tay tiếp lấy, trong nháy mắt linh thạch vào tay, thủ vệ vốn mặt không biểu tình trên mặt lập tức nở nụ cười. Muốn làm ra động tác ngăn trở cũng lập tức thu trở về, một gương mặt người chết cũng trong nháy mắt đổi thành vẻ nịnh nọt.

Từ trong trí nhớ của người đao, Ngô Khí biết hết thấy mọi chuyện về Thiên khoáng thành, sau khi ném ra linh thạch,

cũng không để ý tới thủ vệ, trực tiếp đi vào trong thành trì to lớn trước mắt.

cập nhật đêm nay được cập nhật, ngày mai cùng nghỉ, chiều lễ nhiều hơn bùng nổ.

Sau khi ném ra hai khối linh thạch hạ phẩm, Ngô Khí tiến vào trong tòa thành khoáng thạch to lớn trước mắt.

Hai chân vừa bước vào trong thành, những thanh âm âm ỉ ở bên ngoài còn có chút mơ hồ kia, lập tức rõ ràng lên, dung hợp cùng một chỗ với cảnh tượng trước mắt, suýt chút nữa để Ngô Khí cho rằng chỗ hắn ở hiện tại, chính là một tòa thành trì phồn hoa của thế giới phạm nhân.

Hơn mười con đường rộng lớn kỳ lạ không nhìn thấy điểm cuối đầu tiên chiếu vào trong mắt Ngô Khí, những con đường này đều có thể đồng thời chứa đựng hơn mười cỗ xe ngựa đi ngang qua. Hơn nữa kỳ dị chính là, những con đường này hầu như mỗi một con đường đều không giống nhau, có một số đường nhìn qua cũng không ồn ào, cửa hàng san sát, người đến người đi lại., Nhưng lại rất yên tĩnh. Mà có một số đường đi, lại là cực kỳ ồn ào, quán rượu, quầy hàng rong, quầy hàng nhỏ, không thiếu gì cả, không khác gì chợ bán thức ăn của quốc gia phạm nhân.

Ngô Khí đứng tại chỗ một hồi, nhìn chung quanh vài lần, sau đó dưới chân khẽ động, liền đi vào một con đường gần đó. Một bước vào trong đó, lập tức đại não động liền bao phủ tới.

Nhị phẩm Ngưng Khí Đan, phẩm chất thượng đẳng, một trăm hạ phẩm linh thạch một lọ, vung mạnh bán đi.

Hắc đi qua qua không bỏ qua, tại hạ bán ra lượng lớn linh cốc, một viên hạ phẩm linh thạch một cân.

Nhị giai linh dược độc tâm thảo, tam giai linh dược vàng thai bách, tam giai linh dược hắc tâm củ khoai lang. Số lượng có hạn, bán xong mới thôi.

Ta bán một lượng lớn linh dược linh khí linh đan, giá cả hợp lý, trẻ con không lừa, mau đến xem a.

Chỉ thấy trước mắt Ngô Khí, cả một con phố, đưa mắt nhìn lại, hai bên đường phố đều là từng cái quầy hàng. Mỗi bên đều chiếm một khối địa bàn nhỏ, từng tiếng rao hàng liên vang lên.

Lượng lớn tu sĩ ở giữa các tiểu thương xuyên thẳng qua, thỉnh thoảng dừng lại nói chuyện với chủ quán, cò kè mặc cả, thậm chí lớn tiếng cãi vã.

Đối với cảnh tượng này, Ngô Khí không tính là xa lạ, cũng không kinh ngạc. Lần này hắn đi ra ngoài lịch lãm, vốn phải kiến thức thế giới bên ngoài Vạn Thi tông, tất cả mọi chuyện ở Thiên khoáng thành này hắn đều từ trí nhớ của đạo quái nhìn qua. Bước vào trong phố, dọc theo những quầy hàng, Ngô Khí vừa đi vừa nhìn.

Con đường này tên là Hoàng Thạch phố, dài chừng mười dặm, là con đường có nhân số nhiều nhất trong Thiên Khoáng thành. Tu sĩ tới đây, hơn chín thành đều là tu sĩ cấp thấp chỉ có tu vi Luyện Khí Trúc Cơ, hơn nữa đa số là tán tu. Phải biết trong Thiên Khoáng sơn mạch, thế lực lớn nhỏ rất nhiều, nhưng nhiều nhất vẫn là tán tu từ các nơi tụ tập tới.

Ở địa giới biên giới phía tây, thanh danh Thiên khoáng sơn mạch thậm chí vượt qua Đoạn Hồn sơn mạch, nhất là gần trăm năm, nơi này có nhiều khoáng mạch kỳ danh truyền khắp Tây Uyên. Vô số tán tu nghe tiếng mà đến, tán tu không có môn phái nào có thể dựa vào, thường thường nghèo kiệt xác, thậm chí không có linh thạch để tu luyện.

Sự tồn tại của Thiên khoáng sơn mạch vừa vận cung cấp cho bọn họ một cơ hội, tới nơi này, có thể trở thành thợ mỏ, tự tay đào ra linh thạch cần thiết để tu luyện. Cũng chính vì vậy, toàn bộ Thiên khoáng sơn mạch mới có thể hỗn loạn vô cùng, thế lực đỉnh núi to nhỏ, giống như rất nhiều mạch khoáng trong lòng đất, răng chó giao thoa, vô cùng phức tạp.

Thiên khoáng thành, trong toàn bộ sơn mạch, nơi duy nhất được công nhận là trung lập, cũng là nơi duy nhất có quy củ. Bất kể thế nào, ở thành Thiên T khoáng cũng không thể động thủ, đây là quy củ duy nhất của Thiên khoáng thành mấy trăm năm qua. Bất kể là ai, đều phải tuân thủ, nếu không sẽ là địch nhân của toàn bộ Thiên khoáng sơn mạch.

Quy củ này tồn tại, khiến cho thành Thiên Cổ có chút ý tứ vượt ngoài dự đoán.

Mười mấy con đường ở nơi này, chỉ cần có linh thạch thì cái gì cũng có thể mua được.

Bất quá lấy cảnh giới Ngô Khí Kết Đan Tông sư, muốn ở phố Hoàng Thạch tìm được thứ mình muốn, lại có chút khó khăn. Đi dạo một lát, Ngô Khí liền có chút mất hứng, quầy hàng lọt vào mắt, tất cả đồ vật đều là cấp thấp, đối với hắn một chút tác dụng cũng không có.

Sau nửa canh giờ, Ngô Khí dưới chân chuyển một cái, đi vào một con đường khác.

Hai chân hắn giẫm lên con đường này, Ngô Khí lập tức cảm giác được khí tức thay đổi, rõ ràng là hai con đường liền kề nhau, thế nhưng cảm giác cho Ngô Khí lại hoàn toàn khác biệt.

Vẫn như cũ dài hơn mười dặm, bất quá hai bên không có quầy hàng rậm rạp, mà là từng cửa hàng. Tu sĩ tới lui cũng ít hơn nhiều so với phố xá bên cạnh.

Đường Lam Ngọc là tên của con đường này, dường như là đặt từ một loại khoáng thạch. Trên thực tế, trong thành Thiên Tâm có chừng mười tám con đường, mỗi một con đường đều căn cứ vào một loại khoáng thạch mà đặt tên, nghe nói là vì nơi thành lập Thiên khoáng thành, lòng đất có hơn mười mạch khoáng, chính là tên của mười tám con đường.

Chỉ cần có người địa phương, sẽ có cấp bậc tồn tại. Trong thành Thiên Khoát này cũng giống vậy, mười tám con phố này đều có cấp bậc của mình. Như phố Lam Ngọc này, là số ít mấy con đường hàng cao cấp. Nơi này là không cho phép mở hàng, muốn ở đây tiến hành buôn bán, nhất định phải tiến hành trong những cửa hàng này.

Mà phí thuê những cửa hàng kia, bình thường tu sĩ cấp thấp căn bản không đủ sức, cũng không mua nổi đồ vật bên trong. Cho nên, sẽ đến Lam Ngọc Nhai này, đại bộ phận đều là tu sĩ Trúc Cơ đỉnh phong trở lên.

Ngô Khí đứng ở đầu phố, nhàn nhạt quét nhìn mấy lần, một vòng kinh ngạc hiện lên trong đáy mắt.

Ngay vừa rồi, mấy người xuất hiện trước mắt Ngô Khí, vậy mà không ai có tu vi thấp hơn Kết Đan Tông Sư. Một người thấp nhất, cũng là Kết Đan sơ kỳ, một vị tu vi cao nhất, lại có tu vi Kết Đan đỉnh phong.

Xem ra người đạo không có sai lầm trí nhớ, trong thiên khoáng sơn mạch, tuy nói là tu sĩ đại thần thông ít hơn so với Đoạn Hồn sơn mạch, nhưng tu sĩ cao giai cùng tu sĩ cấp thấp, chỉ sợ sẽ không bại bởi Đoạn Hồn sơn mạch, thậm chí còn có thể thắng. Vừa rồi Hoàng Thạch phổ còn tốt hơn một chút, đại bộ phận đều là tu sĩ luyện khí Trúc Cơ, nhưng lam ngọc nhai này, lại có thể tùy ý nhìn thấy tu sĩ Kết Đan.

Ý niệm trong lòng bắt đầu khởi động, thân hình Ngô Khí khẽ động, tùy ý chọn một cửa hàng gọi là Bách Bảo các đi vào.

Cửa hàng này ở trên cả con đường cũng không dễ thấy nhất, nhưng Ngô Khí vừa bước vào trong đó, liền thấy được một màn có chút kỳ dị. Đầu tiên đập vào mắt là đại đường của cửa hàng, chỉ thấy khoảng chín cây cột cổ mộc đứng sừng sững ở hàng, trên đó điêu khắc một ít hoa văn kỳ dị, một loại khí tức cổ xưa từ phía trên tán phát ra.

Trong đại đường, cơ hồ cách mỗi vài chục bước liền có một quầy ngọc, trong tủ đặt đồ vật đều không giống nhau, có một bình đan dược tinh xảo, trong nội đan yêu thú tản ra ba động nguyên khí nồng đậm, linh dược dị hương trập, linh khí quang mang lập loè, thậm chí Ngô Khí còn nhìn thấy được từng vật giống như công pháp ngọc giản.

Rõ ràng nhìn qua không gian không lớn, nhưng lại đặt trên trăm cái quầy ngọc thạch, lúc phóng tầm mắt nhìn lại, làm cho người ta có cảm giác có chút quái dị.

Lúc này, trong cửa hàng này, cơ hồ phía trước mỗi quầy ngọc thạch đều vây quanh không ít người. Có người đang cùng thị nữ phụ trách chiêu đãi khách nhân cò kè mặc cả, có người chăm chú quan sát đồ vật trong quầy.

Trận thế...

Nhãn lực Ngô Khí cỡ nào, liếc mắt một cái liền nhìn ra trong cửa hàng này bao trùm không ít trận thế, hơn nữa đều có chút

cao minh. Một khi sử dụng, tu sĩ Nguyên Anh trong nhất thời khó mà thoát thân.

Cũng may Ngô Khí cũng chỉ tùy tiện nhìn một chút, dưới chân khẽ chuyển động liền tiến nhập trong đại sảnh, dọc theo thứ tự, từng người quan sát những đồ vật trong những quầy hàng kia.

Ngũ phẩm đan dược, Uẩn Thần Đan, có thể trợ giúp kết đan tu sĩ ôn dưỡng tâm thần, tu luyện tâm cảnh. Một bình mười viên, năm vạn miếng hạ phẩm linh thạch.

Linh thực cấp sáu, áo Tử Diệp Địa, nhiều vị trí chủ dược một trong lục phẩm linh đan, hỏa hầu tám trăm vạn năm, sáu vạn linh thạch hạ phẩm.

Cực phẩm linh khí Chấn Sơn Chùy, có lực chấn núi, giá trị mười vạn miếng hạ phẩm linh thạch.

Một đường đi tới, trên trăm quầy hàng bị Ngô Khí nhìn mấy lần, lại không nhìn trúng.

Những thứ này mặc dù tốt, đáng tiếc, ta đều không dùng được.

Vật trong Tàng Bảo các này, đối với đại bộ phận tu sĩ Kết Đan tông đều là vật có sức hấp dẫn rất lớn. Đáng tiếc đối với Ngô Khí mà nói, cũng đều là một ít gân gà có thể không có.

Trên vũ khí, Hóa Thi Đằng đã được Ngô Khí tế luyện đến cảnh giới thông linh, so với bất luận linh khí gì đều tốt hơn không biết bao nhiêu lần. Hơn nữa Hóa Thi Đằng bây giờ đã gần như thành thực thể, chỉ đợi sau khi tiến giai, sẽ có được uy năng đáng sợ ngay cả tu sĩ Nguyên Anh cũng phải tránh lui ba xá.

Về phần các loại linh thạch đan dược cần thiết để tu luyện, trong nhãn trữ vật của Ngô Khí phần lớn là, hơn nữa đều là năm đó Vạn Thi tông chủ lưu lại, hàng hóa so với trong Tàng Bảo các này tự nhiên tốt hơn nhiều.

Hơn nữa, không nói đến thân phận đệ nhất đệ tử của Ngô Khí Vạn Thi Tông từ các trưởng lão trở xuống có thể đạt được dạng công pháp gì, thứ hần tu luyện chính là Hoang Cổ Tàn Quyết, tuy không trọn vẹn, nhưng cũng không phải công pháp mà những Ngọc thạch kia có thể so sánh.

Đang lúc Ngô Khí có chút thất vọng, trong lúc sinh ra ý lý khai, bỗng nhiên thần sắc khẽ động, đầu lâu lập tức chuyển hướng sang bên cạnh.

Sâu trong đầu Ngô Khí, bỗng nhiên cảm nhận được một cỗ khí tức âm hàn hung sát, là từ trong một góc không xa truyền đến, dị thường rõ ràng. Dây leo đỏ sậm quấn quanh cánh tay Ngô Khí cũng run lên bần bật, xiết chặt cánh tay Ngô Khí, tựa hồ cảm ứng được cái gì, cực kỳ kích động.

Ồ, khí tức này, chẳng lẽ là.

Không có chút do dự nào, bước chân Ngô Khí đang muốn lui ra ngoài dừng lại, thân hình chuyển động, đi đến phía quầy hàng ngọc thạch trong góc kia.

Thật có lỗi, đôi mới có chút chậm trễ. Bất quá sẽ không lỡ hẹn, ít nhất canh ba, xếp đến khi vây khốn mới có thể ngồi đẳng nửa đêm chờ, vây khốn đạo hữu ngủ trước, ngày mai xem đôi mới, cảm tạ thư hữu hạnh phúc vĩnh viễn quay quanh ta ủng hộ báai bằng hữu ban thưởng hôm nay, động lực của tiểu lâu hiện tại bắt đầu từ chữ giới thiệu, chính là nơi khởi nguồn của nó.

Tàng Bảo các, trong một góc, cũng có một quầy hàng ngọc thạch. Bất quá tựa hồ bởi vì nơi này có chút hẻo lánh, tu sĩ chú ý nơi này cực ít, trên quầy bày đồ vật cũng không nhiều, chỉ có rải rác vài thứ, nhìn qua không giống vật thường.

Sắc mặt Ngô Khí không có bất kỳ biến hóa nào, ngay cả bước chân cũng giống như vậy, vô cùng bình tĩnh đi đến phía trước quầy ngọc thạch kia, giống như chỉ là dạo chơi bình thường.

Đứng ở phía trước quầy, ánh mắt Ngô Khí lập tức rơi vào trên đó, bên trong lúc này có bốn kiện đồ vật.

Một viên khoáng thạch toàn thân loang lỗ cỡ nắm tay, một thanh dao găm rỉ sét loang lỗ tản ra khí tức cổ xưa, một cây linh thực khô héo giống như cây nhỏ, một bên mở rộng hộp ngọc màu đen, bên trong nằm một vật giống như nội đan màu đen.

Bốn thứ này, trong mắt người khác, quả thực không khác gì rác rưởi. Trong khoáng thạch kia không có dao động nguyên khí gì, vừa nhìn liền biết là một viên phế thạch, chủ tử kia, rỉ sét loang lỗ cũng thôi đi, lạc ấn cấm chế trong đó đã sớm tan hết, mất đi sức sống., Chỉ sợ cũng chỉ lợi hơn đao chặt củi của nông phu một chút. Về phần cây linh thực kia, lấy nhãn lực Ngô Khí, liếc mắt liền nhìn ra đó chính là một cây linh thực thất giai hiếm có, chỉ là đáng tiếc chính là, không biết vì nguyên nhân gì, linh thực đã sớm héo rũ hoặc là lâm vào ngủ say, căn bản không thể thức tỉnh, tự nhiên cũng là tồn tại gân gà.

Chân chính hấp dẫn ánh mắt Ngô Khí, là hộp ngọc màu đen kia, nói chính xác là đồ vật trong hộp ngọc màu đen. Thi Yêu nội đan, hộp ngọc màu đen phía trước, rõ ràng đánh dấu vật kia là cái gì.

Nội đan của thi yêu sơ giai chính là thứ một vị cường giả Nguyên Anh chém giết một con thi yêu vừa thành hình có giá trị hai mươi vạn hạ phẩm linh thạch.

Thi yêu chính là dị chủng tồn tại có thể so với tu sĩ Nguyên Anh, nội đan này có giá trị tương đương với Nguyên Anh tu sĩ. Chỉ là viên nội đan này, là từ trong cơ thể một đầu Thi Yêu vừa thành hình lấy ra, chưa hoàn toàn ngưng tụ ra thi yêu lực. Mà nội đan của Thi Yêu một khi lấy từ thể nội Thi Yêu ra, sẽ hóa thành tồn tại vô cùng cứng rắn., Thủ đoạn bình thường căn bản không cách nào lấy ra lực lượng trong nội đan. Trừ phi tu sĩ Nguyên Anh có thể không tiếc hao phí tinh nguyên tự mình luyện hóa, chỉ là viên nội đan Thi Yêu này chính là sơ giai, Thi Yêu chi lực bên trong quá ít, những tu sĩ khác không thể luyện hóa, mời tu sĩ Nguyên Anh bỏ ra đại giới lại quá lớn, trách không được đặt ở chỗ này lại không người hỏi thăm.

Khách quan, trong quây này tuy chỉ có bốn bảo vật, nhưng đều là vật hi hữu, vị khách quan này nếu nhìn trúng, tiểu tỷ làm chủ có thể cho khách quan một ít chiết khấu.

Ngô Khí đang nhìn đồ vật bên trong quây, bỗng nhiên một làn gió thơm bay tới, chui vào chóp mũi, cũng vào lúc này, vài câu nói dịu dàng mềm mại truyền vào trong tai Ngô Khí.

Trước quây hàng, một thị nữ mặc tư sắc thượng đẳng, thần sắc tràn ngập vẻ hấp dẫn từ cách đó không xa chậm rãi đến, liên tục nhẹ nhàng, mấy tức liền đi tới trước người Ngô Khí, đứng ở trước quây hàng kia, nụ cười quyến rũ nở rộ ra, chậm rãi thì lễ với Ngô Khí.

Ôn nhu trận bụi này, Ngô Khí lại là lần đầu tiên gặp phải, lúc ở Vạn Thi tông, tuy nói có rất nhiều đệ tử bởi vì nguyên nhân tu luyện thi công mà trở nên người không ra người quỷ không ra quỷ, nhưng lấy dung mạo Ngô Khí, vẫn tuyệt đối có thể quy nạp vào một loại đệ tử xấu xí kia. Là lấy tu luyện mười mấy năm, hần hầu như chưa từng gặp qua mấy nữ đệ tử, càng không nói đến bị nữ nhân xinh đẹp liếc mắt.

Bất quá cũng may lúc thi đấu tại Thiên Ma chiến trường tam tông, Ngô Khí đã kiến thức qua rất nhiều ảo cảnh đệ tử Huyền Mị tông, những ảo cảnh này mới chân chính được xưng là hương diễm, đủ để làm cho tuyệt thế anh hùng đắm chìm trong đó dụ hoặc ôn nhu hương. So sánh với trước mắt, một nụ cười

vũ mị của thị nữ xinh đẹp cùng một đạo mị nhãn, căn bản ngay cả tư cách làm cho sắc mặt Ngô Khí biến hóa cũng không có.

Vật này ta muốn.

Không có ý tứ đông dài cùng thị nữ xinh đẹp kia, cũng không để ý tới mị nhãn ném tới, ngón tay Ngô Khí nhẹ nhàng chỉ vào quây hàng ngọc thạch, dưới ngón tay hắn, chính là hộp ngọc màu đen kia.

Nội đan của Thi Yêu sơ giai, người muốn mua vật này.

Thị nữ xinh đẹp kia nhìn lướt qua ngón tay Ngô Khí, đến khi nhìn thấy đồ vật Ngô Khí nhìn trúng lại là lúc hộp ngọc màu đen kia, trên mặt lập tức hiện lên một tia nghi hoặc.

Bất quá việc làm ăn đưa tới cửa, căn bản không có lý do gì mà không làm, thị nữ này chỉ hơi nghi hoặc một chút, lập tức muốn mở miệng đáp ứng. Đột nhiên lúc này, một thanh âm lạnh lùng vang lên bên cạnh hai người.

Đợi chút, thứ này, Ngụy Độc ta muốn.

Sau khi thanh âm vừa rơi xuống, một người trung niên khuôn mặt âm ung, toàn thân bao phủ trong hắc bào xuất hiện trước mặt hai người, một bàn tay khô gầy không gì sánh được, như là ung trào duỗi ra, thẳng đến quây ngọc, muốn lấy hộp ngọc màu đen kia ra.

Nhìn thấy ung thừu trung niên trực tiếp ra tay chộp lấy hộp ngọc, sắc mặt Ngô Khí lập tức phát lạnh, một ngón tay bỗng nhiên duỗi ra, điểm về phía bàn tay như móng vuốt chim ưng của người trung niên kia, ánh sáng âm u ở đầu ngón tay lóe lên rồi biến mất.

Xem đi, có người muốn động thủ rồi.

Người kia là Độc Thi đạo nhân Ngụy Độc, tán tu Kết Đan đỉnh phong, nghe nói không lâu trước đó hắn tế luyện một trăm bộ Độc Thi, sinh sinh sinh diệt mười mấy thế lực đỉnh núi, gần đây danh tiếng chính trực, không nghĩ tới nhanh như vậy đã nhìn thấy hắn xuất thủ.

Lúc này có trò hay xem, một tiểu tử khác chỉ có tu vi Kết Đan trung kỳ, lại còn dám ra tay với một tu sĩ Kết Đan đỉnh phong,

thật là không biết trời cao đất rộng.

Tuy nói trong thành có quy củ không được đánh nhau, nhưng nơi này là Tàng Bảo các, so sánh với hai người này thì đây là lần đầu tiên giao thủ.

Đám người phía trước quây ngọc thạch chẳng biết lúc nào chú ý tới tranh đấu trong góc, nhất là nhìn thấy một bên là tu sĩ Kết Đan đỉnh phong, bên kia lại chỉ là Kết Đan trung kỳ, nhao nhao hứng thú. Trong đó có người lập tức nhận ra lão giả ung thừu kia, còn cố ý cao giọng nói ra, rõ ràng muốn cho Ngô Khí biết, muốn nhìn một chút hấn là phản ứng gì.

Đáng tiếc, những người này thất vọng rồi. Ngô Khí nghe được thân phận người trung niên ung này, lại không nhúc nhích chút nào, ngón tay tản ra quang mang u ám như cũ điểm vào vuốt ung khô gầy của người trung niên.

Hừ, tiểu tử ngươi muốn chết, cũng đừng trách bản tọa lòng dạ độc ác, trước tiên phế một tay ngươi rồi nói sau.

Sắc mặt trung niên ung kia âm lãnh, trong hai mắt lóe ra hung quang, móng vuốt chộp vào hộp ngọc màu đen kia ở không trung mạnh mẽ biến đổi, vô số huyền ảnh sinh ra, để cho người không khỏi hoa mắt.

Bất quá mọi người vây xem ở đây, đại bộ phận đều là Kết Đan tông sư, thấy rõ thị lực những ảo ảnh kia.

Thật độc ác, Độc Thi đạo nhân này là muốn trực tiếp phế bỏ một cánh tay của tiểu tử kia đi.

Độc Thi đạo nhân mặc dù là một tán tu, bất quá công pháp hấn tu luyện có chút ác độc, nếu bị một trào này của hấn bắt chặt, chỉ sợ không chỉ một cánh tay đơn giản như vậy.

Tiểu tử kia thảm rồi.

Thanh âm nghị luận chung quanh nhao nhao truyền vào trong tai Ngô Khí, hấn vẫn như cũ không bị một chút ảnh hưởng. Nhìn thấy ung trào của người trung niên ung thừu chộp tới, ngón tay Ngô Khí vẫn như cũ không đổi phương hướng, thẳng tắp điểm vào lòng bàn tay của trung niên nhân.

Bốp

Một tiếng vang nhỏ vang lên trong đại sảnh, hai người giao phong lần đầu rất nhanh liền có kết quả. Ngón tay cùng móng vuốt ung đụng vào nhau, bị đánh lui không phải là ngón tay Ngô Khí, mà là vuốt ung của vị Độc Thi đạo nhân kia.

Uống xong...

Độc Thi đạo nhân chỉ cảm thấy lòng bàn tay đau đớn, sau đó một cỗ cự lực đánh tới, đánh lui ung trào.

Chuyện gì xảy ra, tiểu tử kia một ngón tay liền đánh bại Kết Đan đỉnh phong Độc Thi đạo nhân.

Độc Thi đạo nhân lần này mất mặt lớn rồi, một tu sĩ Kết Đan đỉnh phong, vậy mà bại bởi một tu sĩ Kết Đan trung kỳ.

Ta thấy hơn phân nửa Độc Thi đạo nhân không có hết sức, bị tiểu tử kia may mắn đánh lui.

Nghe được chung quanh truyền đến từng tiếng nghị luận, Độc Thi đạo nhân cảm giác khí huyết trong ngực sôi trào, bay thẳng lên đỉnh đầu thiên môn, nội khí xen lẫn sát khí nồng đậm muốn như núi lửa bộc phát ra.

Tiểu tử, ngươi muốn chết.

Cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi phun ra, Độc Thi đạo nhân trong một đôi mắt nhỏ, không chút nào che giấu hung quang tràn ra.

Hai mươi vạn linh thạch hạ phẩm, cầm lấy đi.

Ngô Khí mặt không biểu tình thu hồi ngón tay, sau đó bàn tay vung lên, một cái túi trữ vật rơi vào trên quầy ngọc thạch trước mặt thị nữ quyền rũ kia. Sau đó ngón tay nhẹ nhàng chuyển động, hộp ngọc màu đen tính cả nội đan Thi Yêu bên trong liền biến mất.

Lấy nội đan, Ngô Khí không có chút ý định lưu lại trong cửa hàng này, cũng không nhìn sắc mặt Độc Thi đạo nhân bên cạnh khó coi tới cực điểm, quay người đi ra bên ngoài.

Tiểu tử họ Hồ, ngươi tốt nhất nên giao nội đan Thi Yêu cho ta, nếu không.

Thấy Ngô Khí muốn đi, Độc Thi đạo nhân lập tức quỳnh lên, thân hình chột lóe đã xuất hiện trước mặt Ngô Khí. Một đôi mắt nhỏ bé hung hăng nhìn chăm chăm Ngô Khí, ý nghĩ uy hiếp truyền đến, không khiến người ta hoài nghi, nếu Ngô Khí không cho hắn nội đan, sẽ có tai ương huyết quang.

Ngô Khí dừng bước, lại không để ý tới Độc Thi đạo nhân, mà là quay đầu nhìn về phía thị nữ xinh đẹp kia.

Bị Ngô Khí nhìn qua, thị nữ xinh đẹp kia lập tức biết Ngô Khí có ý gì, lông mày nhẹ nhàng nhú lại, chậm rãi mở miệng nói một câu với người trung niên có ung ung ung.

Ngụy đạo hữu, chớ quên quy củ Tàng Bảo các ta, để người xuất thủ đã là phá lệ, nếu người lại quấy rối, Các chủ sẽ tự tay trừng phạt người.

Thị nữ xinh đẹp kia vừa nói ra khỏi miệng, sắc mặt Độc Thi đạo nhân cứng đờ, ngăn cản thân thể Ngô Khí không khỏi nghiêng sang bên cạnh.

Sau một khắc, Ngô Khí không hề liếc nhìn người trung niên Độc Thi đạo nhân cười ung, chân khễ động, trực tiếp đi ra ngoài cửa hàng.

Hừ, tiểu tử người chớ đắc ý, đừng tưởng rằng Thiên Quặng thành này có thể bảo trụ được mạng nhỏ của người, chỉ cần người vừa ra khỏi thành, Ngụy Độc ta có chính là bản pháp để người sống không bằng chết, quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, ngoan ngoãn giao nội đan ra.

Thanh âm oán độc vô cùng vang lên sau lưng Ngô Khí, trong giọng nói ai cũng có thể nghe ra sát ý. Phần lớn người xem cuộc chiến đều nhận định Ngô Khí không phải là đối thủ của Ngụy Độc, sau khi nghe được lời này, đều dùng ánh mắt đồng tình nhìn về phía Ngô Khí, đáng tiếc, lúc này bọn họ cũng chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng mà thôi.

Thứ hai là tiếp tục xếp thứ ba.

Đường Bích Ngọc, cũng là một trong mười mấy con đường ở trong thành Thiên khoáng. Nhưng đường phố không giống đường khác, đường Bích Ngọc chính là nơi dài nhất trong thành, cũng là nơi dòng người đi qua nhiều nhất.

Đoạn địa giới giữa đường, trong một tửu lâu, trong một gian phòng khách.

Ngô Khí ngồi xếp bằng trên giường, tay vuốt vuốt một hộp ngọc màu đen.

Lạch cạch lạch cạch...

Một tiếng vang nhỏ, hộp ngọc màu đen bỗng nhiên mở ra, đồ vật bên trong hiển lộ ra, lại là vật chỉ lớn chừng nắm tay, toàn thân đen kịt.

Nội đan của Thi Yêu.

Chính là nội đan sơ giai Ngô Khí mua được từ trong Tàng Bảo các trên đường Lam Ngọc. Giờ phút này viên nội đan này đã bị Ngô Khí lấy ra, cũng không biết có tác dụng gì.

Vù vù vù

Từng sợi huyết mang đỏ sậm bỗng nhiên xuất hiện trong phòng, vô thanh vô tức, ngắn ngủi mấy tức, trong phòng đều hiện đầy huyết mang. Một cái toàn thân đỏ sậm, trên đó có hoa văn cổ xưa ẩn hiện, dây leo mọc đầy gai nhọn đáng sợ bỗng nhiên từ trên cánh tay Ngô Khí chậm rãi trườn ra.

Dây leo này giống như là có sinh mệnh, du động không ngừng, không ngừng rung động, từng đạo huyết mang tràn ngập khí tức đáng sợ theo dây leo này rung động mà tràn ra.

Trong hộp ngọc màu đen, lúc này viên nội đan Thi Yêu kia bỗng nhiên bay lên, chậm rãi thoát khỏi hộp ngọc, trôi nổi trên không trung gian phòng.

Bóp!

Một tiếng vang không nhỏ xuất hiện trong phòng, bất quá còn chưa truyền ra ngoài phòng, đã bị cấm chế ngăn trở.

Bốp!

Lại một tiếng vang, chỉ thấy lúc này giữa không trung gian phòng, rậm rạp chẳng chịt vô số tia máu. Một dây leo màu đỏ sậm bỗng nhiên như một con Huyết Mãng nổi giận, hung hăng quất vào trên viên nội đan Thi Yêu đen kịt kia.

Ba ba ba.

Từ tiếng thứ nhất vang lên, trong gian phòng khách này, từng đạo quang mang đỏ sậm lập loè, tiếp đó liền có từng tiếng vang không nhỏ vang lên. Tụ hợp cùng một chỗ, đơn giản như mưa to gió lớn, trên cửa phòng cách đó không xa, từng đạo thủy văn không ngừng nhộn nhạo ra, lại là cấm chế bày ra trong phòng giống như mưa to gió lớn gây nên.

Khách nhân của tửu lâu này đều là tu sĩ, trong phòng khách tự nhiên cũng có cấm chế tồn tại, miễn cho không cẩn thận vị khách quan kia lúc tu luyện phá hủy toàn bộ tửu lâu. Cấm chế có thể ngăn cách âm thanh, nhưng lúc này, xuất hiện trong phòng khách này lại làm cho thanh âm có chút không chịu nổi gánh nặng.

Ngô Khí ngồi xếp bằng trên giường, lẳng lặng nhìn một màn trước mắt.

Không trung, viên nội đan đen kịt kia giống như bị một đoàn huyễn ảnh đỏ sậm bao lại, mà cây dây leo đỏ sậm kia lại như cũ không thấy, ít nhất mắt thường nhìn thấy, chỉ có thể nhìn thấy một đoàn huyễn ảnh đỏ sậm đang không ngừng biến hóa mà thôi.

Lúc mới bắt đầu, viên nội đan Thi Yêu kia vẫn không có một chút phản ứng nào, tựa như một viên ngọc thạch vô cùng cường hãn, mặc kệ như thế nào, cũng không thể rung chuyển nó nửa phần.

Thế nhưng là đoàn huyễn ảnh màu đỏ kia không ngừng biến hóa, trên nội đan bỗng nhiên xuất hiện một vết rạn, mặc dù chỉ là một tia rất nhỏ, nhưng từ sau khi một vết rạn kia xuất hiện,

không đến mấy hơi thở, lại có hơn mười vết rạn vô cùng nhỏ xuất hiện trên Nhiếp Đan đen kịt.

Luyện hóa...

Lúc này Ngô Khí đang tiến hành luyện hóa, bất quá không phải hắn luyện hóa viên nội đan Thi Yêu kia. Mà là Hóa Thi Đằng, viên nội đan Thi Yêu kia mặc dù chỉ là đẳng cấp sơ giai., Đây là từ trong cơ thể một con Thi Yêu vừa thành hình lấy ra. Nhưng dù sao cũng là nội đan của Thi Yêu, bên trong đã có lực lượng Thi Yêu có thể so với Nguyên Anh Chân Nguyên, nếu không có tu vi Nguyên Anh, những tu sĩ khác căn bản không thể lay động nội đan Thi Yêu nửa phần, cưỡng ép luyện hóa nói không chừng còn có thể có nguy hiểm bị nội đan của Thi Yêu đồng hóa.

Tuy thần thông chiến lực của Ngô Khí đều vô cùng mạnh mẽ, nhưng nếu muốn luyện hóa nội đan thi yêu sơ giai kia, chỉ sợ không có mấy chục năm công phu căn bản không có khả năng.

Bất quá đối với Hóa Thi Đằng mà nói, nội đan Thi Yêu quả là vật tầm bổ thánh giá tốt nhất, mà lại là tồn tại dị chủng, Hóa Thi Đằng trời sinh khắc chế Thi Yêu, muốn luyện hóa một viên nội đan sơ giai, đối với một cây Hóa Thi Đằng bị Ngô Khí tế luyện đến Thông Linh cảnh mà nói, một chút khó khăn cũng không có.

Bốp!

Cuối cùng từng tiếng vang lên, trong phòng, một cỗ sóng âm mãnh liệt tứ tán ra, đụng vào cấm chế trong phòng. Sau khi phản chấn trở lại, đúng là một tiếng nổ mạnh. Dù là Ngô Khí thân thể cường hãn, cũng bị tiếng nổ này chấn động có chút khí huyết sôi trào, đầu vầng tai nhức óc.

Thành công rồi.

Ngô Khí mãnh liệt ngẩng đầu nhìn về phía trước, không trung, viên nội đan Thi Yêu sơ giai kia đã biến mất không thấy. Toàn thân cây dây leo hóa thi đỏ sậm tràn đầy đáng sợ, đang như một con Huyết Mãng tham ăn, rất nhanh du động, ăn từng đoàn chất lỏng dinh dưỡng màu đen rơi tán loạn trên không trung.

Trong lòng Ngô Khí khẽ động, một sợi thần niệm trong đầu lập tức ló ra, chậm rãi dò xét một đoàn chất lỏng sền sệt màu đen gần đó.

Uống xong...

Không chờ thần niệm tiến vào đoàn chất lỏng màu đen kia, Ngô Khí liền cảm giác một cổ hàn khí thấu xương dọc theo thần niệm tiến vào trong cơ thể Ngô Khí, trong nháy mắt, quanh người Ngô Khí như bị đông cứng, toàn thân trắng bệch, bờ môi tím xanh, một cổ thi khí nồng đậm lập tức phát ra.

Thi khí thật dày đặc thở phì phò.

Cảm nhận khí tức trong chất lỏng màu đen một phen, Ngô Khí tâm niệm vừa động, trong cơ thể Hoang Cổ tàn quyết lập tức vận chuyển, U Minh chiến thể cũng vận chuyển theo, lập tức U Minh bao trùm hết thấy thân thể Ngô Khí, cổ thi khí âm hàn nồng đậm đến cực điểm kia trong khoảnh khắc đã bị đồng hóa thành chân nguyên trong cơ thể Ngô Khí.

Sau nửa canh giờ, Ngô Khí vẫn ngồi ngay ngắn trên giường như trước, ánh mắt nhìn qua màu sắc trên cánh tay mình trở nên quái dị, toàn thân dây leo đỏ sậm, giờ phút này lại trải rộng từng điểm đen, trên vẻ dữ tợn trước kia, lại thêm xấu xí.

Trên mặt hiện lên một tia đáng tiếc, từ ngày đó sau khi từ Tàng Bảo các trên đường Lam Ngọc lấy được một viên nội đan Thi Yêu sơ giai, Ngô Khí đã hao phí ba ngày, đi khắp hơn mười con phố của Thiên khoáng thành, lại không phát hiện một viên nội đan Thi Yêu, thậm chí ngay cả những thứ tương tự cũng không có.

Đáng tiếc, nếu có thể có thêm mấy khóa nội đan Thi Yêu, cho dù đều là loại hàng hóa sơ giai này, Hóa Thi Đằng cũng nắm chắc hơn chín thành có thể tấn thăng đến thành thực thể. Khi đó, cho dù là tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ, ta cũng có thể đánh một trận. Hôm nay Hóa Thi Đằng chỉ cần nuốt một viên nội đan Thi Yêu sơ giai, không thể lập tức tấn giai, còn cần chậm rãi tích lũy.

Trong đầu Ngô Khí hiện lên một ý nghĩ, bất quá lại bị hấn đè xuống. Vẻ đáng tiếc trên mặt cũng lập tức biến mất, thứ không

đạt được không dám nghĩ tới, miễn cho sinh ra chấp niệm.

Tiên tay thu hộp ngọc màu đen đã trống không vào trong trữ vật giới chỉ, Ngô Khí chậm rãi đứng dậy.

Két một tiếng, cửa phòng khách sạn bỗng nhiên mở ra, thân thể Ngô Khí từ đó đi ra, trực tiếp đi lên lầu hai tửu lâu.

Thôi vậy, lui xuống đi.

Tiên tay ném mấy viên hạ phẩm linh thạch vào trong ngực tiểu nhị đang cầm đồ ăn. Khi tiểu nhị tiếp được mấy viên linh thạch kia, trong hai mắt lập tức phóng ra quang mang mừng rỡ. Lấy tu vi luyện khí kỳ của hắn, mấy viên hạ phẩm linh thạch này cũng đủ cho hắn tu luyện hơn một năm.

Cất kỹ linh thạch, tiểu nhị vội vàng buông thức ăn xuống, cung kính thi lễ với Ngô Khí một cái rồi vội vàng đi.

Ngô Khí đang muốn cầm đũa nếm thử đồ ăn trong tửu lâu này, lại vào lúc này, bỗng nhiên mấy tu sĩ ngồi bên cạnh bỗng nhiên đứng lên, lớn tiếng la lên.

Các ngươi có biết hay không, nghe nói gần đây Thiên khoáng sơn mạch sắp xảy ra một chuyện lớn rồi.

Mấy tu sĩ này nhìn qua là khách quen của tửu lâu này, đứng ở trên bàn hô to cũng không thấy có người ngăn cản.

Chuyện lớn gì vậy, chẳng lẽ lại có khoáng mạch lớn gì bị phát hiện rồi.

Trên tửu lâu lúc này có không ít tu sĩ, trong đó có người lập tức hưởng ứng câu hỏi của tu sĩ kia.

Không phải mỏ khoáng, nhưng so với mỏ khoáng rung động hơn nhiều. Lại nói tiếp hừ chết các ngươi, là động phủ của thượng cổ tu sĩ, mấy ngày trước, một tòa động phủ của thượng cổ tu sĩ bị phát hiện.

Ngươi nói cái gì...

Chúng tu sĩ vốn còn không thèm để ý, bỗng nhiên vừa nghe thấy bốn chữ kia, lập tức giống như được tiêm máu gà, nhao nhao kích động lên.

Nghe đồn mấy ngày trước có người ở trên một tòa hoang sơn phát hiện một cái động phủ của thượng cổ tu sĩ, người nọ không cẩn thận phát động cấm chế động phủ kia, trong chốc lát chính là bảo quang trùng thiên, vô số linh thực linh khí trên quý ảo ảnh hiển hiện ra. Lập tức kinh động không ít tu sĩ, rất nhiều người tận mắt nhìn thấy, giấu cũng không giấu được.

Nghe nói những thế lực lớn như Cự Phủ Sơn Hắc Vân Phong Xích Kim cốc cùng Thiên Hạt trại đã dẫn theo rất nhiều người qua, muốn phong tỏa cấm địa, không cho những tán tu này đi vào.

Thiên khoáng sơn mạch này cũng không phải của người nhà bốn người, dựa vào cái gì mà không cho chúng ta tiến vào động phủ kia. Mọi người nói, có đạo lý này hay không.

Không sai, thật quá đáng, quá bá đạo, tứ đại thế lực dựa vào đại thần thông giả Nguyên Anh đỉnh phong tọa trấn, tùy ý ức hiếp những tán tu chúng ta.

Chúng ta đừng phục, lần này động phủ thượng cổ tu sĩ khai quang, chính là một cơ duyên lớn, lần này bỏ qua, chỉ sợ cả đời này sẽ không có lần thứ hai.

Ta đề nghị, mỗi người chúng ta triệu tập người quen, cùng nhau lên đường đi tìm tứ đại thế lực kia. Chúng ta nhiều người như vậy, nhất định có thể khiến cho tứ đại thế lực kia thỏa hiệp, để chúng ta cũng tiến vào động phủ của thượng cổ tu sĩ kia, nói không chừng gặp phải cơ duyên lớn, tấn thăng lên Nguyên Anh lão tổ, vậy thì thật sự có thể tiêu dao thiên địa, xưng vương xưng bá.

Được, ta đồng ý.

Ta cũng đồng ý.

Ta.

Bất quá mấy chục hơi thở, toàn bộ tửu lâu đều bị kích động, hơn nữa tựa hồ những tửu lâu khác cũng có người kích động việc này, ngắn ngủn không đến nửa canh giờ, hơn phân nửa tán tu ở cả tòa Thiên khoáng thành đều biết được việc này, sau đó quần chúng phấn khích, tụ tập cùng một chỗ, đều nói là

muốn đi động phủ của thượng cô tu sĩ, lại hình thành một cỗ thủy triều trên không trung, bay về một hướng.

Ở đằng sau đám người trên không trung, trên không trung, sâu trong biển mây, Ngô Khí không từ không chậm đi theo, trong ánh mắt có chút nghiền ngẫm nhìn chăm chú đám người thủy triều phía trước.

Động phủ của thượng cô tu sĩ.

Không biết Ngô Khí nghĩ tới cái gì, một vòng kỳ dị hiện lên trên mặt hắn.

Hô, canh ba sắp ngủ, các vị đạo hữu, Minh Nhi gặp mặt.

Bên ngoài thành khoáng thành, trên không trung, biển mây cuộn cuộn, tiếng động lớn rầm rĩ từ phía trên hạ xuống. Chỉ thấy trên không trung, từng luồng sáng tụ cùng một chỗ, mỗi một luồng sáng đều đại biểu cho một người, một tu sĩ.

Ngắn ngủn không đến nửa canh giờ, một cổ tu sĩ chừng ngàn người xuất hiện trên không trung bên ngoài khoáng thành, hơn nữa còn không ngừng có hào quang từ trong thành bắn nhanh ra, gia nhập vào trong đó.

Cổ người này, chừng hơn một ngàn người, còn không ngừng có tu sĩ gia nhập vào. Chỉ là những tu sĩ này, chín phần trở thành tán tu, tu vi không đồng nhất, lương Chử bất đồng, tụ lại cùng một chỗ, âm ỉ nháo ỉ, mặc dù mục đích nhất trí, cũng cực kỳ hỗn loạn.

Các vị, động phủ có thượng cổ tu sĩ ở Thiên khoáng sơn mạch khai quang, là cơ duyên tu sĩ Thiên khoáng sơn mạch chúng ta, phúc khí. Cự phủ sơn Xích Kim cốc, Hắc Vân hạt sơn tứ thế lực lại đem động phủ kia khai quang bao vây, không cho tiểu môn tiểu phái cùng tán tu chúng ta đến, quả thực là khinh người quá đáng.

Không sai, động phủ của thượng cổ tu sĩ có ý nghĩa gì, các vị đều rất rõ ràng. Chỉ cần tùy tiện lấy được một ít đồ vật ở bên trong, ngày sau muốn trở thành tu sĩ Nguyên Anh đều là chuyện cực kỳ đơn giản, cơ duyên như thế, nếu bỏ lỡ chỉ sợ sẽ không có lần thứ hai.

Động phủ lập tức sáng lên, chúng ta mau đi thôi, ta không tin chúng ta nhiều người như vậy, bốn thế lực kia còn có thể trấn áp được sao.

Không nói nhiều lời, mọi người cùng nhau hành động, đi.

Đi thôi.

Trong lần luyện chế này.

Ở phía trước nhân triều, mấy tu sĩ Kết Đan đỉnh phong lên cao hô một tiếng, trong hai ba câu đã kích động tâm tình hơn một ngàn tu sĩ này lên. Sau đó người hơi động, hóa thành một trận mưa ánh sáng có chút không lồ, thanh thế kinh người, bay về một phía.

Thiên khoáng sơn mạch tuy có hơn mười vạn dặm, cũng coi như không lồ, nhưng bởi vì thế lực lớn nhỏ cùng số lượng tán tu không lồ, tại Thiên khoáng sơn mạch hầu như không có bí mật đáng nói. Chỉ cần có gió thổi cỏ lay, toàn bộ Thiên khoáng sơn mạch đều sẽ biết. Cũng chính vì như thế mà cả thiên khoáng mạch cũng sẽ biết., Trước kia chỉ cần có một mạch khoáng cỡ lớn bị phát hiện, khai thác ra sẽ giống như cá mập bị máu tươi hấp dẫn, dẫn tới vô số thế lực cướp đoạt, thường sẽ trình diễn một hồi chiến tranh máu tanh.

Cho nên tại Thiên khoáng sơn mạch, hầu như mỗi ngày đều có động tĩnh không nhỏ. Hiện tại, có tin tức động phủ của thượng cổ tu sĩ bị phát hiện truyền ra ngoài, không đến nửa ngày, hầu như toàn bộ Thiên khoáng sơn mạch đều biết.

Động, không nói đến những thế lực lớn kia, ngay cả một ít thế lực đỉnh núi, thậm chí là tán tu biến thành thợ mỏ, đồng loạt đều hướng tới nơi phát hiện động phủ của thượng cổ tu sĩ mà thôi.

Vèo vèo vèo

Biển người với thanh thế to lớn lao về phía xa, trên đường, từng đạo độn quang từ phía dưới bắn lên, lại là một ít tu sĩ tán tu hoặc là thế lực đỉnh núi, gia nhập vào trong dòng người.

Ngắn ngủn mấy canh giờ, trên không trung biển người đã có hơn mấy ngàn người, các loại quang mang trộn lẫn cùng một chỗ, xa xa nhìn lại, như một vòng mưa sao băng sắc sỡ, thanh thế kinh người, đúng là đồ sộ.

Thời đại ba thời thái cổ, thái cổ, viễn cổ, thượng cổ. Chính là ba thời đại rộng lớn nhất giữa thiên địa này. Thời đại thái cổ, Thần Ma hoành hành, trời sinh nuôi dưỡng, trong cơ thể bất luận huyết dịch lông tóc đều ẩn chứa đại đạo. Thời đại viễn cổ, vạn tộc quật khởi, nghịch thiên tu hành. Thời thượng cổ, vạn

vật chi linh nhân loại quật khởi, chiếm cứ thiên địa chi linh, sinh ra vô số cường hoành luyện khí sĩ.

Tuy nói thời đại ba cổ này đều yên lặng cùng trường hà năm tháng, nhưng đối với tu sĩ bây giờ mà nói, thời đại ba cổ đại vẫn là vô cùng mỹ lệ, ngược nhìn cả đời mà không đạt được. Chỉ cần là đồ vật lưu lại từ thời đại hoang cổ, đối với tu sĩ bây giờ, đều sẽ tạo thành gió tanh mưa máu.

Thời thượng cổ, tu sĩ cùng chuẩn bị tu sĩ, mà gọi là Luyện Khí Sĩ. Thu nạp thiên địa nguyên khí cùng thể nội, có đại thần thông thiên triệt địa, truy bắt nhật nguyệt, cường giả sánh vai Thần Ma đều tồn tại.

Mà một tòa động phủ cổ tu sĩ còn sót lại, đối với tu sĩ hôm nay mà nói, tự nhiên là tồn tại trân quý đến cực điểm. Nếu không phải tin tức này còn chưa truyền đến bên ngoài Thiên khoáng sơn mạch, tất nhiên sẽ dẫn tới không biết bao nhiêu tu sĩ.

Dù vậy, toàn bộ Thiên Tầm Sơn Mạch cũng bởi vì tin tức kia mà lâm vào trong hỗn loạn chấn động, vô số tu sĩ tiểu môn tiểu phái, thế lực đỉnh núi lớn nhỏ, số lượng tán tu khổng lồ, Tê Tê đi đến nơi nào.

Không trung, dòng người cuối cùng, bốn người đang lén lút cùng một chỗ. Bốn người này ngồi ngay ngắn trên một chiếc thuyền gỗ to lớn kỳ dị, mỗi người ngồi một góc, thuyền gỗ này là một kiện pháp bảo, một màn sáng bao phủ, khiến người ta không thể thấy rõ cảnh tượng bên trong, bốn người kia nói chuyện cũng không cách nào truyền ra được.

La huynh, làm như vậy thật sự thích hợp sao, nếu bị tứ đại thế lực kia phát hiện là bọn ta cố ý tiết lộ tin tức, kích động nhân triều, tại Thiên khoáng sơn mạch này không có chỗ đặt chân đến còn là việc nhỏ, có thể bảo trụ tính mạng hay không mới là mấu chốt.

Trên thuyền, một người trung niên mặc áo trắng ngồi ngay ngắn ở đó, lúc nói chuyện, dường như nghĩ tới điều gì, trên mặt hiện lên một tia sợ hãi.

Ở góc đối diện người trung niên áo trắng, một đạo nhân áo đỏ nghe được lời của hắn, sâu trong đáy mắt hiện lên một tia

khinh bỉ. Bất quá lại không có biểu hiện ra ngoài, ngược lại trên mặt lộ ra nụ cười an ủi.

Triệu huynh không cần lo lắng, hiện tại tin tức đã phát ra ngoài, đại thế đã thành, mặc dù tứ đại thế lực kia không cam nguyện, cũng không cách nào trấn áp được toàn bộ tu sĩ của Thiên khoáng sơn mạch. Về phần bị phát hiện sao, chỉ cần bốn người bọn ta quản lý miệng của mình, tự nhiên cũng sẽ không có nguy hiểm gì.

Lại nói, động phủ thượng cổ tu sĩ khai quang, chính là nơi Nam huynh tông môn. Theo cái động phủ kia, nên là tất cả cho Nam huynh, nhưng tứ đại thế lực kia lại quá mức đáng, chẳng những chiếm cứ động phủ, thậm chí còn giết sạch người tông môn Nam huynh, nếu không phải Nam huynh cơ cảnh báo, chỉ sợ hiện tại cũng phải biến thành vong hồn dưới đao tứ đại thế lực kia. Chúng ta thân là hảo hữu của Nam huynh, chẳng lẽ phải ngồi nhìn không quản hay sao.

Trong miệng đạo nhân áo đỏ phun ra lời nói, bỗng nhiên trở nên đông đặc lên, trên khuôn mặt chữ điền cũng xuất hiện vẻ đồng địch. Ánh mắt chuyển động, rơi vào một lão giả sắc mặt tái nhợt trên một góc khác của thuyền gỗ.

Lão giả này tựa như trên người còn mang theo thương tích, sắc mặt trắng bệch, trên người phát ra khí tức Kết Đan đỉnh phong, tựa hồ bất ổn, tựa hồ lúc nào cũng có thể rơi xuống. Nghe thấy Hồng y đạo nhân nói, lão giả này còn chưa kịp nói chuyện, trên chiếc thuyền gỗ này, người cuối cùng, cũng mở miệng.

La đại ca nói rất đúng, tiểu muội mặc dù tu vi không cao, cũng chưa từng tu luyện đại thần thông gì, nhưng bây giờ Nam đại ca gặp đại nạn, bị tứ đại thế lực kia ức hiếp diệt tông, tiểu muội đã là hảo hữu của Nam đại ca, sao có thể ngồi nhìn mặc kệ.

Lại không nghĩ tới người cuối cùng lại là một nữ tử, là một thiếu phụ xinh đẹp đến cực điểm, trên người mặc một bộ lụa mỏng, ngực bụng đều lộ ra một mảng lớn sáng loáng, trên gương mặt xinh đẹp tràn ngập hấp dẫn, lời nói trong miệng lại

như là thanh âm thiếu nữ, thanh thúy dễ nghe, làm cho người ta nghe xong tâm thần thư sướng.

Ba người còn lại đều là nam tu, khi nữ tử này nói chuyện, ánh mắt đều rơi vào trên người nàng. Nhất là Hồng y đạo nhân kia, trong ánh mắt chớp động quang mang., Không hề che giấu bản thân, xuyên thấu qua ánh mắt rõ ràng truyền tới tâm thần nữ tử kia. Bất quá thiếu phụ tu này cũng là người kinh nghiệm chiến trận, cảm nhận được ba ánh mắt tham lam rơi trên người, lại không chút nào động dấy, vẫn là bộ dáng xinh đẹp động lòng người kia, lại có cảm giác xa cách nhàn nhạt.

Nam La tông ta bị tứ đại thế lực diệt tông, một mình ta cầu thả trốn thoát. Vốn ta cũng không muốn sống tạm, lại không nghĩ tới Nam La ta còn giao ba vị bạn tốt nghĩa khí như vậy, nguyện giúp ta một mình cô gia này báo thù. Nam La ta không thể báo đáp, liền chỉ có thể dựa theo lời nói trước đó,, Đến động phủ kia, bốn người chúng ta từ một chỗ bí mật tiến vào động phủ khai quang kia, bảo vật bên trong, chúng ta đều dựa vào bản lãnh, coi như là tặng ba vị một trận cơ duyên, mong ba vị chớ ghét bỏ từ chối mới tốt.

Lão giả sắc mặt tái nhợt kia nói đến thời điểm tông môn của mình bị diệt, trên mặt hiện lên một tia hận ý, bất quá lập tức bị hắn che giấu. Sau khi hắn nói xong, ba người còn lại, bao gồm cả hồng y đạo nhân, đồng loạt lộ ra một vòng ý cười bí ẩn.

Nam huynh khách khí, ba người chúng ta tận lực là được, cam đoan để cho tứ đại thế lực tay không trở về, tức chết tươi.

Không sai, Nam huynh đưa ba người chúng ta cơ duyên như vậy, nếu chuyến đi này đoạt được, một ngày nào đó chắc chắn sẽ trợ giúp Nam huynh trùng kiến Nam La tông.

Hai vị đại ca nói không sai, tiêu muội cũng là ý tứ này.

Bốn người này đều có tu vi Kết Đan đỉnh phong, đều có thể là nhân vật gian xảo trà trộn vào Thiên khoáng sơn mạch này, đều không đơn giản. Tự nhiên có thể thấy được, nơi này không có một người thật lòng. Lão giả sắc mặt trắng bệch kia liếc mắt một cái liền nhìn ra trung niên đạo nhân áo trắng cùng

thiếu phụ xinh đẹp kia, cũng không phải là loại tốt lành gì, cũng không phải thật sự muốn giúp hấn báo thù.

Ba người khác cũng có thể nhìn ra, nếu Nam La kia không bị thương, một mình chống đỡ, cũng sẽ không tìm tới ba người, nhường ra cơ duyên lớn lao.

Trên thuyền gỗ kia, bốn người đều mang ý nghĩ xấu, mặt ngoài lại là một đoàn hòa khí, sau ba ba câu nói tựa như sinh tử chi giao nhiều năm, bắt đầu suy nghĩ để bụng dưới.

Bốn người này lại không phát hiện, sâu trong đám người, sâu trong Vân Hải, một thanh niên áo đen đang nhìn chăm chăm bọn họ, trong hai mắt tản ra ánh sáng quỷ dị âm u, thẳng tắp rơi vào trên chiếc thuyền gỗ rộng lớn kia, dần dần, một nụ cười từ khóe miệng thanh niên áo đen này nhộ nhạo ra. Hồi lâu chưa từng cầu sưu tập, hôm nay nhiều hơn một câu, còn chưa đem đạo hữu Giáo tổ gia nhập giá sách, còn xin phiền toái thu thập một chút tiểu lâu rất cần, cúi đầu bái tạ.

Nam La sơn, Bắc cực phong, hai ngọn núi này, tại Thiên khoáng sơn mạch thanh danh cũng không tính là vang dội. Nguyên nhân hai ngọn núi này cũng không phải là linh sơn linh phong gì, lòng đất dưới núi cũng không có khoáng mạch trân quý, càng không có cường giả Nguyên Anh tọa trấn. Trước một ngày, chín phần mười tu sĩ Thiên khoáng sơn mạch đều chưa từng nghe qua hai ngọn núi này.

Nhưng hiện tại, toàn bộ Thiên khoáng sơn mạch, hầu như mỗi một tu sĩ đều biết đến sự tồn tại của hai ngọn núi này.

Thượng cổ luyện khí sĩ động phủ, mấy chữ này chỉ cần là tu sĩ, đều biết phía sau đại biểu cho cái gì. Cơ duyên, tuyệt thế cơ duyên, sau khi thời đại ba năm Hoang Cổ tan biến cùng tuế nguyệt trường hà, bất kỳ tồn tại nào từ ba thời đại lưu lại, đều đủ để tu sĩ hiện tại tranh đoạt không ngớt.

Trong vòng nửa ngày, tin tức truyền khắp toàn bộ Thiên khoáng sơn mạch, động phủ còn sót lại của thượng cổ Luyện Khí Sĩ sẽ khai quang xuất thổ, mà động phủ kia chính là giao giới giữa Nam La Sơn và Bắc Cực Phong.

Nam La Sơn là một ngọn núi cực kỳ rộng lớn, trên đó linh khí nồng đậm còn có thể xem là có thể, mà Bắc Cực Phong lại là một đỉnh núi cực kỳ hiểm trở, như một thanh lợi kiếm, đâm về phía bầu trời.

Một ngọn núi này rất gần, quả thực giống như sắp dính vào nhau. Trong hai cái khe đen kịt, trong một cái khe đen kịt đang có sương mù trắng xóa lay động, ngoại trừ sương mù trắng xóa bên ngoài, vô số ánh sáng sắc sỡ từ chỗ sâu trong khe hở tuôn ra, như cầu vồng như Nghê, sáng lạn chói mắt, đem khe hở giữa hai ngọn núi bao phủ như ảo cảnh.

Mà làm cho người ta phát cuồng chính là, sâu trong vô số thải quang, một tòa tiên phủ vô cùng to lớn hiển hiện ra. Tiên phủ kia vô cùng to lớn, do từng tòa cung điện hùng vĩ cùng vô số lầu các tinh mỹ tạo thành, tài liệu đúc những kiến trúc kia, hầu

như không có giống nhau là bình thường. Lam Văn Linh Ngọc Thiết Tâm Mộc Hắc Diệu Thạch Huyết Văn Cương Cương Thạch Thạch., Có thể được gọi ra tên đều là linh thạch linh tài cực kỳ trân quý, nếu như xuất hiện ở bên ngoài, đủ để cho tu sĩ Nguyên Anh đều ra tay cướp đoạt. Mà một ít người không thể kêu ra tên, hiển nhiên càng là trân quý, đều là linh tài thượng cổ mới có, đến bây giờ đã tuyệt tích.

Thượng cổ luyện khí sĩ động phủ thượng cổ Tiên Phủ, thượng cổ sĩ.

Ở giữa hai ngọn núi Nam La Sơn và Bắc Cực Phong, chung quanh khe núi kia, giờ phút này đứng đầy mấy trăm tu sĩ, chia làm bốn trận doanh phân biệt rõ ràng. Bốn phe tu sĩ này đem khe núi kia bao vây chặt chẽ, vừa còn phòng bị ba phương khác, bất quá nhìn thấy chỗ sâu trong vách núi hiển hiện ra động phủ mỹ lệ, lại mỗi người lộ ra vẻ đại hỉ.

Trên không vách đá, trước mặt bốn tu sĩ khí thế kinh người đứng cùng một chỗ, tựa hồ đang thương lượng cái gì.

Nhưng vào lúc này, bốn người kia tựa hồ đồng thời cảm ứng được cái gì, đồng loạt quay đầu nhìn về phía xa.

Oanh oanh oanh.

Cực xa, trên không trung từng tiếng gào thét mãnh liệt truyền tới, giống như có đồ vật gì đó xuyên thẳng qua, phát ra động tĩnh to lớn. Sau mấy hơi thở, trong từng tiếng gào thét to lớn, một dòng ánh sáng mãnh liệt như mưa lưu tinh xuất hiện, lấy thanh thế kinh khủng gào thét bay tới.

Tiếng người ồn ào, quang mang như mưa, cảnh tượng mưa sao băng kia vậy mà là do mấy ngàn tu sĩ tạo thành từ nhân triều tạo thành. Trong mỗi một đạo quang mang đều có một tu sĩ, dưới chân giẫm lên các loại linh khí, tụ cùng một chỗ, hình thành biển người khủng bố, gào thét hướng tới Nam La Sơn cùng Bắc Cực phong này.

Nhìn đi, thật sự là Tiên phủ khai quang, Tiên phủ thượng cổ Luyện Khí Sĩ để lại, bên trong nhất định có vô số bảo vật, ai lấy được thì có thể tung hoành ngàn mỏ quặng, xưng vương xưng bá.

Động phủ của thượng cổ luyện khí sĩ, nhất định có công pháp thượng cổ lưu lại, nếu có thể có được một loại, chớ nói là cảnh giới Nguyên Anh, dù là tu sĩ Hóa Thần, đến lúc đó cũng có thể nhìn thấy.

Các động phủ cung điện không lồ như vậy, vậy mà có thể chứa giữa các khe núi nhỏ nhỏ, loại thủ đoạn này, loại thần thông này, tất nhiên chỉ có những luyện khí sĩ thần thông tuyệt thế từ thời thượng cổ mới có. Động phủ bọn họ lưu lại, không khác gì Tiên phủ.

Cơ duyên, đây là cơ duyên lớn được ban cho cơ duyên lớn của Thiên khoáng sơn mạch, phàm là tu sĩ khoáng thạch đều có phần, ai cũng không muốn độc chiếm.

Vèo vèo vèo

Chỉ thấy trên không trung, người kia gào thét, sau một khắc đã đến trước mắt, từng đạo quang mang như mưa sao băng hạ xuống, cùng nhau rơi vào trên một mảnh đất trống giữa hai ngọn núi kia.

Chỉ đảo mắt một cái, trên mảnh đất trống phía trước hai ngọn núi Nam La Sơn cùng Bắc Cực Phong, lại đứng đầy tu sĩ. Nơi vốn rất trống trải, giờ phút này lại có vẻ hơi chật chội.

Đây là có chuyện gì?

Không đợi những tu sĩ kia hạ xuống đất, trên vách núi đá kia, một trong bốn tu sĩ, một đại hán râu tóc bạc phơ, sắc mặt đỏ đậm nổi giận rống lên. Mặt khác ba tu sĩ kia sắc mặt cũng rất khó coi, nhất là nhìn thấy mấy ngàn tu sĩ kia rơi xuống, trên mặt đều hiện lên một tia giận dữ.

Chắc chắn là quỷ vật do dư nghiệt Nam La tông kia giở trò, lúc trước Vương huynh không phải vì tham lam một kiện hạ phẩm huyền khí mà bị tên dư nghiệt kia đào tẩu, hiện tại cũng sẽ không xuất hiện một màn này.

Trong bốn người, một trung niên nhân tay đóng đưa một chiếc quạt xếp lông mày khế nhú, trong miệng phun ra mấy câu. Trong lúc nói chuyện trên mặt xuất hiện vẻ trào phúng, ánh mắt hơi liếc qua lão giả áo lục bên cạnh.

Hừ, bốn tọa làm việc, còn chưa đến phiên Nhạc huynh nói ba đạo bốn. Nhạc huynh nếu không thích bốn tọa, hai người chúng ta chiến một trận là được, Độc Nha Tông ta chẳng lẽ còn sợ Thiên Hạc Trại người sao.

Lục bào lão vừa nghe thấy lời nói của người trung niên liền nổi giận, trong khi nói chuyện, trong hai mắt càng lộ ra hung quang, trên người cũng ần ần hiện ra ngọn lửa màu xanh lá, đúng là một lời không hợp liền muốn động thủ.

Được rồi, hai vị tông chủ trước tạm bớt giận. Bốn thế lực lớn chúng ta trước đó đã có hiệp nghị, trước khi tiên phủ khai quang, không được tàn sát lẫn nhau, hai vị hẳn là quên mất.

Hơn nữa hôm nay Tiên Phủ sắp khai quang, chúng ta tính toán thêm nửa nén hương nữa là cấm chế Tiên Phủ này sẽ biến mất, đến lúc đó hai vị tranh cao thấp thêm một chút là được. Hiện tại vẫn phải nghĩ cách, làm sao giải quyết đám tán tu trước mắt này đi., Cũng trách chúng ta không suy nghĩ chu toàn, không ngờ cấm chế của tòa tiên phủ này còn kiên cố như vậy, hao phí bốn người chúng ta đủ một ngày có thừa, cũng cho Nam La tông dư nghiệt kia thời gian, mời tới nhiều tán tu như vậy.

Người nói lúc này là một lão giả, mặc một bộ hắc y, khuôn mặt bình thường. Nếu không phải trên người có khí thế đáng sợ, chỉ sợ người nào cũng sẽ không nhìn người này một chút, căn bản sẽ không nghĩ tới, lão giả này sẽ là một cường giả Nguyên Anh đỉnh phong.

Hừ, giải quyết ta xem hôm nay có kẻ đui mù nào dám tới đây, những tên phế vật này đến nhiều hơn cũng là phế vật, giết nhiều thêm mấy tên, bọn họ liền biết sợ.

Ban đầu rồng to ai râu tóc đều là đại hán sắc mặt đỏ đậm, trên thân phát ra nộ khí không giảm, một đôi mắt lớn chuông đồng trợn lên, sát ý tức giận hỗn tạp cùng một chỗ, toàn thân trên dưới tản mát ra khí thế khủng bố không gì sánh được, lại cũng là một cường giả Nguyên Anh đỉnh phong.

Trong lúc bốn người này nói chuyện với nhau, một thanh âm từ trong đất trống cách đó không xa truyền đến, vang lên trên vách đá, lọt vào trong tai bốn người kia.

Độc Nha lão tổ, Hắc Vân lão nhân, Xích Kim cốc chủ, Thiên Hạt trại chủ, chúng ta đang thương lượng với bốn vị, còn xin Khuất Tôn qua đây nói chuyện.

Trên đất trống, trong trận doanh mấy ngàn tu sĩ, một lão giả dẫn đầu đứng ra, sau đó lại có bảy tám người lần lượt đi theo ra.

Người nói chuyện, lại là lão giả phía trước, lão giả tóc trắng thân hình xanh biếc, tay cầm một cái xích sắt, trên người tản mát ra khí thế cường đại, mặc dù không bằng bốn người trên vách núi đá kia, nhưng cũng không kém bao nhiêu. Xem khí thế trên người lão giả này phát ra, tuyệt đối là một vị tu sĩ Nguyên Anh, hơn nữa cấp bậc không phải tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ có thể so sánh, chí ít cũng là một tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ.

Người này vừa mở miệng, lập tức trên toàn bộ vách núi đều là thanh âm của hắn, mọi người ở đây đều nghe được rõ ràng.

Thiết rở đảo lão nhân...

Là lão gia hỏa này...

Bốn người kia tựa hồ đều biết lão giả tay cầm sắt kia, nghe hắn nói vậy, đồng loạt nhướng mày.

Cảm tạ tiểu thư hữu hoa cỏ chậm rãi nở hoa Hàn Thu ban thưởng ủng hộ, còn có các vị đạo hữu hôm nay xin gia nhập phiếu đề cử, tiểu lâu bái tạ còn có một canh giờ nữa.

Trước đám người, lão giả cầm gậy sắt, tên là Thiết rẻ lão nhân, tại Thiên khoáng sơn mạch chính là một vị tu sĩ Nguyên Anh rất có thanh danh. Không chỉ vì lão giả này có tu vi Nguyên Anh hậu kỳ, còn có người này chính là một vị Luyện Khí Sư.

Cũng giống như Luyện Đan Sư, Luyện Khí Sư là tồn tại cực kỳ hy hữu trong tu sĩ, cần tư chất đặc thù mới có thể trở thành một trong số đó. Thiên khoáng sơn mạch tuy có rất nhiều khoáng mạch, nhưng Luyện Khí Sư lại cực ít, là lấy ở trong Thiên khoáng sơn mạch, rất nhiều người đều cầu cạnh lão nhân Thiết Đảo kia, lấy lão giả này mặc dù chỉ có Nguyên Anh hậu kỳ, không phải đối thủ của bốn tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong kia, nhưng địa vị lại sẽ không thua kém bốn người kia.

Bất quá nếu chỉ có một mình lão nhân thợ sắt, bốn người Độc Nha lão tổ cũng sẽ không để ý, nhưng lúc này sau lưng Thiết vó lão nhân, lại đứng bảy tám vị tu sĩ Nguyên Anh, ánh mắt trong mắt đều là sáng rực, nhìn chăm chăm tiên phủ to lớn trên vách núi sắc sỡ kia.

Phiền phức phức phức rồi.

Bốn người lão giả rằng độc liếc nhìn nhau, trong lòng đồng thời hiện lên một ý niệm trong đầu.

Vù vù vù

Bốn tiếng nhẹ vang, Độc Nha lão tổ, Hắc Vân lão nhân, Xích Kim cốc chủ, bốn người Thiên Hạt trại chủ đồng thời hiện ra phía trước khoáng đất trống kia, Thiết Cầu lão nhân và bảy tám vị tu sĩ Nguyên Anh trước mặt.

Hao. Thiết Cức lão nhân, đã lâu không gặp, gần đây vẫn khỏe mạnh.

Thiết huynh còn nhớ lão độc vật này của ta không.

Trong lần luyện chế này.

Bốn người Độc Nha lão tổ cực kỳ quen thuộc với Thiết Bạt lão nhân, đều cực kỳ khách khí. Sắc mặt bốn người lúc trước đều không tốt, bây giờ trước mặt Thiết Trù lão nhân đều là một bộ dáng khách khí.

Bốn vị khách khí, khó có được bốn vị tông chủ còn nhớ đến lão phu, lão phu cực kỳ vinh hạnh.

Thiết Thăng lão nhân mặc dù được bốn tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong khách khí hàn huyên, nhưng cũng không lộ ra vẻ đắc ý gì. khiêm tốn khách khí một câu, sau đó lập tức tiến vào đề tài chính.

Bốn vị tông chủ đều là người thông minh, lão phu cũng không muốn tốn nhiều miệng lưỡi. Lần này bị các vị đạo hữu đẩy ra, chính là vì sắp khai quang Tiên Phủ trước mắt này cùng bốn vị tông chủ có việc thương lượng.

Thiết Cách lão nhân chống một cái gậy sắt toàn thân đen kịt, một khuôn mặt già nua nhìn qua cực kỳ hiền lành, nhìn qua giống như lão gia gia nhà bên thế giới phàm nhân vô hại, không nhìn ra chút nào chỗ đặc dị.

Trái lại bảy tám vị tu sĩ Nguyên Anh sau người hấn, mỗi người đều bộc lộ phong mang, ánh mắt sáng quắc đồng loạt nhìn chăm chăm vào Tiên Phủ cực lớn trong hào quang sắc sỡ kia, vẻ tham lam trong mắt căn bản không thể che lấp được. Một người trong đó dường như không thể kiềm chế được., Nghe được ngữ khí chậm rãi của Thiết Cầu lão nhân, trên mặt hiện lên một tia bất mãn, lại nghĩ tới sau lưng có mấy ngàn tu sĩ làm hậu thuẫn, trong lúc nhất thời lại quên bốn người trước mắt là tồn tại thế nào, đắc ý quên mình lúc này cầm miệng.

Hừ, nói nhiều như vậy làm gì, Tiên Phủ khai quang, chính là cơ duyên của tất cả tu sĩ Thiên khoáng sơn mạch, ai cũng không nên độc chiếm. Bốn vị tông chủ mặc dù tu vi cao nhất, nhưng cũng không có đạo lý độc chiếm Tiên Phủ, nếu không cẩn thận vi phạm nhiều người tức giận, kỳ ngộ cơ duyên chưa vớt được, ngay cả cơ nghiệp tông môn cũng đều phải có.

Nghe được phía sau truyền đến một tia kiêu ngạo cùng không kiêng nể gì, Thiết Quy lão nhân sắc mặt lập tức biến đổi, trong

lòng hô to không tốt. Quả nhiên, không chờ tu sĩ Nguyên Anh kia nói xong, bốn người Độc Nha lão tổ đối diện đồng loạt biến sắc, nhất là vị Xích Kim cốc chủ kia, hầu như lập tức lâm vào trong cơn giận dữ.

Hặc hặc, tốt lắm, tốt quá, từ khi bản cốc chủ thăng cấp lên Nguyên Anh đỉnh phong tới nay, đã rất lâu rồi không nghe qua lời nói này. Ba vị đạo huynh, các người đều nghe thấy, có người muốn diệt cơ nghiệp tông môn của chúng ta.

Thật sự là hậu sinh khả úy a, đạo hữu này chắc là mới vừa tấn thăng lên cảnh giới Nguyên Anh, chí mẫn đặc ý, lại tuyên bố muốn diệt môn cơ nghiệp bốn người chúng ta.

Độc Nha lão tổ mặc áo bào xanh đột nhiên mở miệng, âm trầm truyền vào trong tai tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ nói chuyện kia, làm cho hắn lập tức cảm giác lưng phát lạnh, một cỗ khí tức âm hàn trong nháy mắt chiếm cứ tâm thần của hắn.

Hôm nay nếu người có thể sống sót rời khỏi đây, vậy coi như Độc Nha lão tổ ta là phế vật.

Tiếng cười khó nghe xen lẫn vô tận sát ý bỗng nhiên vang lên trong tai tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ kia, không đợi trong lòng hắn sinh ra báo động, một bàn tay hỏa diễm to lớn toàn thân xanh mơn mơn xuất hiện trên đỉnh đầu hắn, mang theo uy thế vô tận, chụp vào tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ kia.

Không tốt, tên ngu xuẩn này.

Thiết Hạng lão nhân có thể cùng Độc Nha lão tổ trong bốn sơn mạch có tu vi cao nhất là Tề Bình, tự nhiên trí tuệ không thấp. Vừa nghe đến tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ sau lưng nói to không biết ngượng, trong lòng lập tức mắng to người kia ngu xuẩn.

Vốn mấy ngàn tu sĩ mang uy mà đến, mặc dù bốn thế lực lớn kiêu ngạo bá đạo, bốn người Độc Nha lão tổ tu vi thông thiên, đều là nhân vật tàn nhẫn thủ sát phạt không kiêng kỵ, cũng phải sợ bọn họ vài phần, thêm nữa uy vọng bất nạt lão nhân, nhiều nhất sau một phen cò kè mặc cả, bốn thế lực lớn khẳng định không thể độc chiếm Tiên Phủ.

Nhưng hiện tại, tình thế tốt đẹp đều khiến cho tên ngu xuẩn phía sau hủy diệt kia. Tứ đại thế lực có thể làm bá chủ Thiên

khoáng sơn mạch vô cùng hỗn loạn nhiều năm, tự nhiên cũng không phải là đèn cạn dầu.

Không nói cái khác, chỉ nói độc nha lão tổ năm đó trực tiếp thi triển thủ đoạn tàn nhẫn, từ trong mấy chục cỗ thể lực giành lấy Cự Phủ sơn, hôm nay mấy chục năm trôi qua, thực lực vị lão tổ này tất nhiên là càng thêm đáng sợ. Chỉ sợ một chân đã bước vào đại môn hóa thân cảnh giới.

Hắc Vân lão nhân, Xích Kim cốc chủ, Thiên Hạc sơn chủ, ba người có thể nổi danh cùng với Độc Nha lão tổ, khẳng định cũng sẽ không chênh lệch quá ít. Có bốn người này ở đây, mấy ngàn tu sĩ bọn họ mang đến căn bản không coi như là uy hiếp lớn, huống chi mấy ngàn tu sĩ kia, phần lớn vẫn là tán tu tu tu tu có tu vi thấp, tiếng đình đình đương vang lên.

Cũng không phải là mấy ngàn tu sĩ không phải là đối thủ của bốn người này, nếu mấy ngàn tu sĩ này có thể đồng tâm hiệp lực, cùng nhau vây công bốn người kia. Bốn người Độc Nha lão tổ đương nhiên không cách nào phản kháng, cuối cùng nhất định sẽ thỏa hiệp. Nhưng vấn đề là, mấy ngàn tu sĩ này, đại đa số là tán tu, bất quá nghe được tin tức tiên phủ khai quang, hưng phấn trùng trùng tụ cùng một chỗ.

Nói dễ nghe chút là mang uy mà đến, nói không dễ nghe, chính là một đám ô hợp.

Nếu để cho Thiết Thợ lão nhân kiên nhẫn thương lượng với bốn người Độc Nha lão tổ, cuối cùng nhất định có thể khiến bốn người nhượng bộ. Nhưng hiện tại, một tên ngu xuẩn Nguyên Anh sơ kỳ vừa mở miệng liền tuyên bố muốn tiêu diệt cơ nghiệp tông môn bốn người, lập tức cho bốn người Độc Nha lão tổ cái có.

Giết người lập uy.

Muốn chấn nhiếp một đám người ô hợp, không có phương thức lập uy tốt hơn giết người. Thực tế còn là giết một tu sĩ Nguyên Anh.

Trong mắt hắc hiện lên một tia bất đắc dĩ và tức giận, Thiết Quy lão nhân cũng không nghĩ tới sẽ có biến cố này, trong

lòng mắng to ngu xuẩn, nhưng đồng thời không thể không ra tay cứu giúp.

Lão tổ bớt giận, người này không thể ngăn cản, lão phu có thể thay mặt lão tổ trừng phạt hắn ta.

Thiết Cách lão nhân vừa nói xong, lập tức cũng động thủ, xích sắt trong tay giờ lên, một đạo ô quang lập tức từ bên trong xích sắt bắn ra, một kích đánh vào trên bàn tay to lớn ngọn lửa xanh biếc kia.

Bành

Giao thủ nhìn như bình tĩnh, sau một khắc xuất hiện động tĩnh lại không nhỏ. Hỏa diễm đại thủ Độc Nha lão tổ ngưng tụ ra từ hư không bị một đòn quái tượng trong tay lão nhân kia đánh ra, ô quang kia cùng lục sắc hỏa diễm đại thủ giằng co một lát, sau đó đồng thời bạo liệt. Hai bên va chạm dư uy rơi xuống, vừa vụn rơi vào đỉnh đầu tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ kia, lần này Thiết Thủ lão nhân lại không có ý ra tay nữa.

Nguyên Anh sơ kỳ tu sĩ kia nhìn thấy mảng lớn lục sắc hỏa diễm trên đỉnh đầu cùng một ít mảnh vỡ ô quang rơi xuống, biến sắc. Nhưng trong lúc vội vàng hắn cũng không làm được gì, đành tâm niệm vừa động, trên thân lập tức có quang mang lập loè. Chân nguyên cổ động, ngưng luyện ra một bộ áo giáp chân nguyên.

Uống xong...

quát lớn một tiếng, dư uy rơi xuống, toàn bộ rơi vào trên thân tu sĩ kia.

Ầm ầm ầm ầm

Vài tiếng nổ từ trên thân tu sĩ Nguyên Anh Sơ Kỳ kia truyền đến, chỉ thấy trong một mảnh lục sắc hỏa diễm cùng ô quang diễm, thân hình tu sĩ này bị mạnh mẽ đập lui trăm trượng, thẳng tắp hướng vách núi kia bay đi.

Hạo Độc Nha lão tổ các người đám ngu xuẩn này, muốn giết lão tử, nằm mơ. Chờ ta có được bảo vật Tiên Phủ, một ngày nào đó nhất định giết tới tông môn của các người, lão tử nói được là làm được.

Tu sĩ Nguyên Anh kia bỗng nhiên điên cuồng cười to lên, áo giáp chân nguyên trên người mãnh liệt tản mát ra hào quang kịch liệt, lại không bị thương chút nào ngăn trở những ngọn lửa màu xanh lá kia, sau đó thân hình bỗng nhiên gia tốc, trong nháy mắt hóa thành một đạo lưu quang hung hăng đánh vào tầng màn sáng cấm chế trên vách núi.

Trong lúc sắp va chạm, trong tay tu sĩ Nguyên Anh kia bỗng nhiên lóe lên một trận quang mang, một viên châu màu xám cực kỳ bình thường, không có chút ánh sáng nào xuất hiện trên tay của hắn.

Nghe được lời nói ngông cuồng của tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ kia, mấy ngàn người ở đây đồng loạt cả kinh, nhất là Thiết Đấu lão nhân và mấy người lão tổ Độc Nha, nhìn thấy Nguyên Anh kia nắm hạt châu xám xịt kia bỏ nhào vào cấm chế trên vách núi kia, sắc mặt đồng thời đại biến, mấy cường giả Nguyên Anh đỉnh phong đồng thời khiếp sợ ra miệng.

Phá cấm châu.

Hô xong rồi, hôm nay canh cho Hi vọng ngày mai là còn có thể làm được, tiểu lâu phải cố gắng đổi mới nhân phẩm, oa hắc rắc rắc...

Phốc phốc

Một tiếng vang nhỏ, nhưng lọt vào trong tai mấy ngàn tu sĩ ở đây, lại là làm cho người ta muốn phát cuồng, ghen ghét phát cuồng.

Hao. Quả nhiên hữu dụng, bảo vật Tiên phủ đều là của Chung Linh Tử ta, không ai cướp được.

Nụ cười kiêu ngạo tự đắc vang vọng trên vách núi, chỉ thấy phía trên màn sáng sắc sỡ kia, một đoàn ánh sáng hình người chụp xuống đang từ từ lách vào bên trong, trong nháy mắt, bên trong chùm sáng kia tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ liền tiến vào bên trong cấm chế.

Vừa vào cấm chế, hào quang tan hết, vị tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ kia lại hiện ra. Trên khuôn mặt có chút hèn mọn lập tức xuất hiện vẻ đắc ý, không để ý tới thủ lĩnh bốn thế lực lớn kia, bốn vị cường giả Nguyên Anh đỉnh phong nổi giận, tràn ngập ý niệm trào phúng phách lối trong đầu liền truyền ra.

Kỳ vật, phá cấm châu, tên khốn kiếp này vậy mà có thứ này.

Trên mặt Độc Nha lão tổ hiện ra vẻ giận dữ, một đôi mắt nhỏ như hạt đậu xanh bắn ra hung quang rét lạnh, để cho người nhìn một chút liền không rét mà run.

Tiên phủ sắp khai quang rồi, người kia đi vào, nếu không động thủ sẽ muộn. Mau lên a.

Trong lúc mọi người còn đang kinh ngạc khi Nguyên Anh sơ kỳ kia cầm trong tay một hạt châu xám xịt đã phá vỡ cấm chế khiến tứ đại thế lực buồn rầu hồi lâu, một thanh âm không biết từ đâu vang lên.

A.

Không chờ mọi người phân biệt nơi phát ra thanh âm kia, bỗng nhiên lại vang lên một tiếng thét kinh hãi. Sau đó mọi người liền nhìn thấy một tu sĩ Trúc Cơ, không chế một thanh

phi kiếm quang mang chói mắt dưới chân, lại không muốn liều chết đánh tới màn sáng sắc sỡ màu sắc rực rỡ kia.

Có người dẫn đầu đi theo.

Mấy ngàn tu sĩ ở đây, lúc trước đều có chút sợ hãi tứ đại thể lực cao cao tại thượng cùng bốn vị cường giả Nguyên Anh đỉnh phong kia, nhưng lúc này vừa thấy có người dẫn đầu, lập tức không nhìn được, đều lộ ra bản tính tham lam.

Tất cả đều động, từng tán tu hai mắt đều sáng lên, giống như ngửi thấy mùi máu tanh giống như mèo hoang, một tổ ong khổng lồ chế linh khí dưới chân, lao về vách núi kia, hoàn toàn đem bốn vị cường giả Nguyên Anh đỉnh phong coi là không khí.

Tiên phủ thượng cổ, nếu có thể đi vào thì đâu đâu cũng có cơ duyên.

Nhanh lên, cùng động thủ, bọn họ không dám ngăn cản chúng ta.

vo ve, nhanh lên a, Tiên Phủ khai quang, người thấy có phần, ai ngăn cản người đó chết.

Trường diện biến đổi, cơ hồ là biến hóa liên tiếp. Đầu tiên là tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ to gan lớn mật kia trêu chọc Độc Nha lão tổ, bị lão nhân Thiết Đảo một kích ảnh hưởng đến dư uy, lại đang lúc va chạm vào cấm chế vách núi kia., Bỗng nhiên hần lấy ra kỳ vật có thể bài trừ hầu hết cấm chế trên thế gian, phá vỡ cấm chế, tiến nhập vào bên trong cấm chế. Mà lúc này lại sinh ra biến hóa, trong mấy ngàn tu sĩ ở đây, bỗng nhiên xuất hiện một tán tu Trúc Cơ liêu mạng, dẫn đầu phóng tới cấm chế kia.

Cho dù là bốn vị cường giả Nguyên Anh đỉnh phong như Độc Nha lão tổ, cũng không ngờ sẽ gặp phải tình huống này.

Bất quá sau một khắc, bọn người Độc Nha lão tổ nổi giận, nhất là vị Xích Kim cốc chủ kia, râu tóc như cương châm dựng thẳng lên, một cỗ khí tức bạo liệt hung sát từ trên người lão phát ra, như là một đầu hung thú lâm vào trong lửa giận, cực kỳ đáng sợ.

Muốn chết sao?

Trong lúc găm thét, Xích Kim cốc chủ muốn ra tay, nhưng vào lúc này, khóe miệng lão giả áo đen một bên hơi khê động, lập tức một đạo thần niệm phân biệt truyền vào trong tai ba người khác.

Ba vị chậm rãi tức giận, việc đã đến nước này, bốn người chúng ta không thể không trách bọn họ. Những tán tu này tuy nói đều là phế vật, nhưng mấy ngàn phế vật cũng có thể chống lại một chút tác dụng, nói không chừng bọn họ có thể sớm phá vỡ cấm chế, cũng giảm bớt cho chúng ta phí sức lực. Dù sao bây giờ ở chỗ này cũng không được., Ngoại trừ lão gia hỏa gây sát kia, bốn người chúng ta không cần để bất luận kẻ nào vào mắt. Đợi lát nữa Tiên Phủ mở ra, đồ vật bên trong còn không phải đều là bốn người chúng ta. Về phần phế vật cầm Phá Cấm Châu, hừ, vào Tiên Phủ, chẳng lẽ còn có thể chấp cánh bay hay sao.

Thần niệm lão giả áo đen truyền vào trong tai ba người, ba người vốn đang gấp gáp động thủ giết người, thân hình lập tức dừng lại, sau khi liếc mắt nhìn nhau, đồng thời ngừng lại.

Được, vậy theo như Hắc Vân nói, bắt quá trước tiên nói rõ, phế vật cầm Phá Cấm Châu kia, các ngươi ai cũng không được cướp với ta, ta muốn tự tay lột da hắn, uống máu hắn, rút gân luyện hồn, để hắn ném hết mỗi một loại cực hình trên thế gian, xem ngày sau còn có ai dám đắc tội Độc Nha tông ta.

Trên mặt Độc Nha lão tổ tràn đầy vẻ oán độc, một đôi mắt nhỏ đậu xanh giấu sau miếng thịt ngang trên mặt càng lập loè hàn quang, sát ý tràn ngập.

Mấy ngàn tu sĩ phóng tới vách núi kia, tứ đại thế lực đều không có ngăn cản, làm cho các tán tu cùng tiểu môn tiểu phái tu sĩ thấp giai tu sĩ nhao nhao vui mừng quá đỗi, trong đôi mắt toát ra hồng quang, đều cho rằng bảo vật ngay trước mắt, dễ như trở bàn tay. Kể từ đó, tình cảnh càng thêm hỗn loạn không chịu nổi.

Lại là ai cũng không chú ý tới, trong hỗn loạn, bốn bóng người lén lút rời khỏi đám người, đi về một chỗ vắng vẻ.

Phá cấm châu, đồn đãi có thể phá vỡ đại bộ phận cấm chế trên thế gian, không nghĩ tới đột nhiên xuất hiện một người như vậy.

Lúc này lại có chút phiền phức, hiện tại người kia chỉ sợ đã tiến vào trong Tiên Phủ, lấy tu vi lão tổ Nguyên Anh kia, bảo vật bên trong chỉ sợ đều có.

Sợ cái gì, bốn người chúng ta đều có tu vi Kết Đan đỉnh phong, nếu gặp phải người kia, chí ít cũng có thể đào thoát. Huống hồ Tiên Phủ kia vô cùng lớn, bảo vật bên trong cũng không phải một người có thể độc chiếm, chưa chắc chúng ta sẽ gặp được người kia. Chúng ta vào động phủ kia sớm một chút, miễn là lại chậm trễ một lát, những tán tu phế vật kia công phá cấm chế Tiên Phủ, đồng loạt tràn vào, đến lúc đó sẽ càng thêm phiền toái.

Một chiếc thuyền gỗ quỷ dị ở tầng trời thấp, chậm rãi bay lên, trên thuyền bốn người ngồi ngay ngắn, giờ phút này dường như xảy ra tranh luận gì đó. Cuối cùng đạo nhân áo đỏ ngồi ngay ngắn phía đông kia bỗng nhiên mở miệng kết thúc tranh luận, chỉ thấy hắn nói xong, lập tức quay đầu nhìn về phía một bên khác, sắc mặt không nói gì.

Nam huynh, không biết cửa vào bí ẩn người nói ở nơi nào, hay là chúng ta thừa dịp những tán tu phế vật kia chưa công phá cấm chế Tiên Phủ mau mau tiến vào, nếu không, chỉ sợ đều sẽ bị Nguyên Anh lão tổ cầm trong tay Phá Cấm Châu kia vơ vét sạch. Đến lúc đó mỗi thù Nam La tông người cũng đừng nghĩ báo được.

Hồng y đạo nhân nói chuyện cực kỳ sắc bén, một câu liền đánh trúng uy hiếp lão giả trắng bệch kia. Lão giả kia sau khi nghe xong lời nói của Hồng y đạo nhân, thân hình chấn động, nhìn lướt qua Nam La Sơn trên đỉnh đầu, sau đó trên mặt xuất hiện một tia kiên quyết, khước miệng khẽ nhúc nhích, một luồng thần niệm lập tức truyền vào trong tai Hồng y đạo nhân điều khiển thuyền gỗ.

Vào

Hồng y đạo nhân nghe xong thần niệm truyền âm của lão giả họ Nam, sắc mặt khẽ động, một tia vui mừng mơ hồ xuất hiện, thuyền gỗ vốn còn đang chậm rãi bay chợt gia tốc, lại trực tiếp hóa thành một đạo thanh quang, bay về phía mặt sau Nam La Sơn.

Nam La Sơn cũng không dốc đứng, bất quá phía sau nó, cũng có một vách núi bóng loáng, liền tiếp giáp vách đá vách núi dựng đứng Bắc Cực Phong kia.

Vèo

Lúc này, trong tầng trời thấp, một đạo thanh quang bỗng nhiên từ đằng xa bắn nhanh tới, đảo mắt xuất hiện cách vách núi đá không xa. Quang mang tản ra một chút, nhìn thấy bên trong là một chiếc thuyền gỗ rộng lớn.

Trên thuyền gỗ, có bốn người đang ngồi ngay ngắn, nam nữ đều có, ăn mặc cũng không giống nhau. Một đạo nhân áo đỏ khuôn mặt âm kên, một lão giả trung niên áo trắng, một lão giả sắc mặt tái nhợt, còn có một người, chính là một vị thiếu phụ xinh đẹp.

Bốn người này ngồi ngay ngắn trên thuyền gỗ rộng lớn, tạo hình có chút cổ quái, bất quá hào quang chói mắt, vừa nhìn liền biết không phải pháp bảo bình thường. Lúc này lấy tốc độ khủng bố đánh tới, phía trước ngoại trừ một vách núi bóng loáng ra không có vật gì khác, người trên thuyền gỗ kia rõ ràng đều thấy được, nhưng cũng không có ý dừng lại, cứ như vậy thẳng tắp đụng tới.

Vù vù

Tiến vào, thuyền gỗ kia hao phí không đến một hơi thở, liền đâm vào trên vách núi đá, nhưng cũng không xuất hiện cảnh tượng thuyền hủy người vong.

Mà là một màn vô cùng quý dị, sau khi quang hoa sơn bích kia đụng vào thuyền gỗ, vậy mà xuất hiện một mảng gợn sóng như gợn nước, nhộn nhạo lên, hoàn toàn nuốt vào thuyền gỗ kia.

Một chiếc thuyền gỗ phạm vi hơn mười trượng vậy mà cứ như vậy biến mất, bị vách núi kia miễn cưỡng nuốt xuống.

Cách đó không xa, trên không trung, thanh niên áo đen giấu trong đám mây nhìn thấy một màn kia, sắc mặt lập tức khẽ động, một tia dị sắc xuất hiện.

Lối vào xèo xèo.

Một đạo quang mang đột nhiên xuất hiện, từ trên cao rơi xuống, trong lúc gợn sóng như nước kia còn chưa hoàn toàn biến mất, cũng đùng vào, lóe lên liền không thấy.

Lát nữa còn hơn một canh.

Nam La sơn, trong hành lang của ngọn núi, một mảnh hắc ám, bốn đạo quang mang nhanh chóng xuyên qua.

Vèo vèo một tiếng.

Bỗng nhiên phía trước một mảnh sáng rõ, một cửa ra hiện ra, bốn người đồng thời từ trong hành lang kia lóe lên. Bên ngoài là một bệ đá không nhỏ, liền kết nối với vách núi, giống như là ở chỗ sâu trong vách núi, nhìn lên phía trên, đúng là một cảnh tượng một tuyến thiên, tựa như toàn bộ thiên địa ngay trước mắt, chỉ là nứt ra một vết nứt mà thôi.

Trên bệ đá, lão giả sắc mặt tái nhợt quay đầu nhìn thoáng qua hành lang đen kịt, trong miệng nhẹ nói.

Hành lang này vốn là Nam La tông ta khai thác một cái mạch khoáng lưu lại, hôm đó đệ tử cấp thấp Nam La tông chính là ở chỗ này ngoài ý muốn phát động cấm chế Tiên phủ, khiến cho Tiên phủ kia từ chỗ sâu vách núi bay lên. Cấm chế Tiên phủ vừa bị kích phát, lập tức chính là quang mang vạn trượng, cho dù ở ngoài ngàn dặm cũng có thể nhìn thấy.

Tứ đại thế lực Độc Nha Tông Thiên Hạt trại ở khắp nơi đều bày ra tai mắt, Tiên Phủ xuất hiện không đến một canh giờ, tứ đại thế lực kia lại cùng nhau đến, Nam La Tông ta ngay cả cơ hội cầu xin tha thứ cũng không có, liền bị tứ đại thế lực giết sạch. Nếu không phải cuối cùng ta lấy trấn tông chi bảo, một kiện hạ phẩm huyền khí dẫn dắt Độc Nha lão tổ kia đi, chỉ sợ hiện tại ta cũng là một người chết.

Sự tình Nam huynh gặp phải, ba người chúng ta thân là Nam huynh chi hữu tự nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn, chỉ là hôm nay tu vi chúng ta thấp. Ngay cả Nguyên Anh bích còn không bị phá vỡ, càng không nói đến đối nghịch với bốn tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong Độc Nha lão tổ kia. Chúng ta vẫn là tiên phủ, lấy bảo vật thượng cổ luyện khí sĩ lưu lại, sau đó trốn đi tiềm tu một đoạn thời gian, đợi tu vi cao hơn, lại tìm bốn người Độc Nha lão tổ kia báo thù cũng không muộn.

Người nói chuyện vẫn là đạo nhân áo đỏ kia, trên mặt âm ung lúc này lại ra vẻ nghĩa khí, nhìn một bên thiếu phụ xinh đẹp cùng trung niên áo trắng kia âm thầm xem thường, bất quá mục đích ba người giống nhau, giờ phút này tự nhiên là lựa chọn phụ họa.

Nếu ta đã mang ba vị tới đây, tự nhiên là ba vị là bạn thân của cuộc đời. Lần này dâng lên cơ duyên, ngày sau không tránh khỏi yêu cầu ba vị hỗ trợ, chỉ là hy vọng đến lúc đó không cần từ chối mới tốt.

Lão giả sắc mặt tái nhợt nghe được lời đồng ý của Hồng y đạo nhân, trên mặt hiện lên một tia đỏ ửng, liếc nhìn ba người trước mặt, sau đó trong miệng thản nhiên nói.

Đó là đương nhiên.

Lý ra nên như vậy.

Đương nhiên là phải.

Ba người bao gồm cả thiếu phụ xinh đẹp kia, vừa nghe lão giả nói, sâu trong con mắt đồng loạt sáng ngời, miệng cực kỳ ăn ý mở miệng đáp ứng.

Được rồi, nếu ba vị đều đồng ý, vậy ta cũng không khách sáo nữa. Lại còn phải phiền ba vị một lần, đối với vật ấy đáp ứng một lần nữa, cũng nhỏ lên một giọt tinh huyết trong lòng.

Trường diện đột nhiên thay đổi, nguyên bản còn một mặt vô hại, sắc mặt lão giả họ Nam trắng bệch, bỗng nhiên cười nhạt một tiếng, trong tay chớp động quang mang, một viên ngọc cầu toàn thân đen sì, to bằng nắm tay xuất hiện ở lòng bàn tay lão giả.

Đây là vật gì chẳng lẽ là tâm ma cầu, Nam La lão nhi, ngươi có ý gì?

Hồng y đạo nhân vẫn luôn sắm vai bạn tốt có thân phận là hồng y đạo nhân, vừa nhìn thấy ngọc cầu đen kịt, nhất là sau khi phân biệt ra đó là vật gì, sắc mặt lập tức đại biến, nhin không được mở miệng chất vấn. Không chỉ là hắn, hai người còn lại, bạch y trung niên nhân cùng mỹ phụ tu sĩ, đều giống nhau, vẻ mặt bất thiện nhìn lão giả họ Nam.

Tựa hồ đã sớm đoán được ba người trước mặt sẽ biến sắc, lão giả họ Nam trên mặt không có vẻ gì sốt ruột, chỉ nắm ngọc cầu đen kịt trong tay, cười nhạt nhìn ba người trước mặt.

Ba vị đều là người cực kỳ thân phận, tự nhiên sẽ không tuân thủ hứa hẹn. Chỉ là Nam La ta đã là người cô độc một mình, vì báo mối thù diệt tông lại không thể không ra hạ sách này, ba vị đều là hảo hữu Nam La ta, đều là người rất có hy vọng phá vỡ vách ngăn Nguyên Anh., Ta muốn báo mối thù diệt tông, tự nhiên không thể thiếu ba vị trợ giúp. Để tránh xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, đến lúc đó ba vị được cơ duyên kỳ ngộ, lại không chịu tương trợ ta, Nam La đành phải làm như vậy, kính xin ba vị thứ lỗi.

Lão giả họ Nam tựa hồ một chút lo lắng ba người trước mặt sẽ không đáp ứng yêu cầu, sau khi nói xong cũng không nói gì, chỉ nhìn ba người, nhất là nhìn Hồng y đạo nhân.

Lão giả họ Nam rất rõ ràng, Hồng Y đạo nhân mới là người có tu vi cao nhất trong bốn người bọn họ, tâm cơ cũng sâu nhất một người. Chỉ cần hắn đáp ứng, hai người khác tự nhiên cũng sẽ đáp ứng.

Ngoài ý muốn, căn bản không đợi lão giả họ Nam kia chờ đợi bao lâu, Hồng y đạo nhân kia chỉ suy nghĩ một chút thời gian, sau đó không chút do dự nắm lấy quả cầu ngọc đen kịt trong lòng bàn tay lão giả họ Nam.

Trong miệng nói lại lời vừa rồi, sau đó toàn thân chấn động, trực tiếp từ trong lòng mình nặn ra một giọt tinh huyết, bàn tay vung lên, giọt tinh huyết kia lập tức bay đến trên ngọc cầu kia.

Vù vù

Một màn quỷ dị xuất hiện, giọt tinh huyết của đạo nhân áo đỏ vừa bay đến trên quả cầu ngọc kia, lập tức liền dung nhập vào trong. Sau đó một đoàn hồng quang chói mắt ở phía trên chợt lóe lên tức thì, ngay sau đó đạo nhân áo đỏ liền cảm giác được chính mình cùng quả cầu ngọc đen nhánh kia thành lập một loại liên hệ huyền ảo.

Tuy rằng trong lòng cực kỳ chán ghét loại liên hệ này, nhưng lúc này Hồng Y đạo nhân lại không thể không thỏa hiệp. Nhất

là lúc này thời gian cấp bách, hấn gấp ghé kỳ trên bảo vật trong động phủ kia, cũng không thể để tâm ma cầu kia phát xuống tâm ma thể. Hai người khác thấy Hồng Y đạo nhân làm như vậy, liếc mắt nhìn nhau, cũng lấy qua quả cầu ngọc đen kịt kia, lần lượt làm theo.

Như thế nào, Nam huynh lần này nên yên tâm đi, còn không mau mang chúng ta tiến vào Tiên Phủ kia. Nếu ba người chúng ta không chiếm được bảo vật, không cách nào tấn thăng đến cảnh giới Nguyên Anh, Nam huynh cũng đừng mơ tưởng ba người chúng ta có thể giúp người báo thù. Đây cũng là trong tâm ma thể, ngược lại lúc đó tâm ma cầu kia của người cũng không làm gì được chúng ta.

Đã có dấu hiệu vạch mặt, Hồng y đạo nhân dứt khoát cũng lười giả bộ tiếp, sau khi phát tâm ma thể, lập tức quay đầu, nhìn thật sâu lão giả kia một chút, sau đó ngữ khí có chút băng lãnh nói.

Lâm huynh đừng vội, nếu như lão phu đã đồng ý thì nhất định có thể mang ba vị đi vào.

Lão giả họ Nam tựa hồ cũng xem lần giao dịch này như là không có ý tứ tiếp tục diễn biến, thản nhiên trả lời Hồng y đạo nhân một câu. Sau đó thu hồi tâm ma cầu trong tay, ngay sau đó một vật giống như ngọc giản lệnh bài màu vàng xuất hiện trong tay hắn.

Chỉ thấy hai tay hắn kết động vài cái, quang mang chớp động chỉ thấy, từng đạo ấn quyết sinh ra, sau đó đều rơi vào bên trong lệnh bài kia.

Thời gian dần trôi qua, hào quang trên miếng lệnh bài trong tay hắn càng ngày càng chói mắt, cầm trong tay, quả thực giống như một vàng trắng nhỏ, quả thực có chút chói mắt.

Sắc mặt...

Bất quá trong nháy mắt, tại trên ngọc giản trong tay lão giả họ Nam phát ra ánh sáng đến cực hạn, bỗng nhiên bàn tay lão giả khẽ động, cầm lệnh bài kia hướng trước thạch đài hung hăng vung lên.

Lập tức, phía trước cả tòa bệ đá, biến hoá to lớn sinh ra.

Chỉ thấy hư không vốn còn cực kỳ yên lặng bỗng nhiên chấn động ầm ầm, một tầng cấm chế đầu tiên chiếu hiện ra, sau đó lại là một tầng, trong nháy mắt, trước mặt bốn người dưới vách núi, không trung liền có mấy chục tầng cấm chế hiện ra, giữa ánh sáng lóng lánh giống như cười ngửa xem hoa.

Mở ra.

Lại quát nhẹ một tiếng, chỉ thấy mấy chục tầng cấm chế kia, dưới tiếng quát nhẹ này, vậy mà như là giấy bình thường, đồng loạt phá toái.

Mấy chục tầng cấm chế bị nghiền nát, hiển lộ ra, lại tựa như một thế giới khác, khiến ba người khác lâm vào trong kinh ngạc. Chỉ thấy trước mắt, từng đạo thải quang sắc sỡ vọt tới, một cỗ hấp lực to lớn vô hình theo đó sinh ra, giống như muốn kéo ba người vào trong.

Không được phản kháng, đây là cấm chế tiếp dẫn, có thể trực tiếp tiến vào Tiên Phủ.

Trên thạch đài, lão giả họ Nam bỗng nhiên vang lên lời nói, ba người vốn muốn kháng cự lập tức tâm niệm vừa động, tán đi chân nguyên ngưng tụ, buông tha không chống cự.

Chỉ thấy thải quang sắc sỡ kịch liệt lóe lên vài cái, sau đó tan hết, bệ đá lập tức trở nên trống rỗng, bốn người kia cùng lúc không thấy bóng dáng.

Sau mấy hơi thở, hư không bỗng nhiên sinh biến hóa, lại là một dải sáng sắc sỡ như dải lụa bảy màu tràn tới, thẳng lên bệ đá.

Nhưng vào lúc này, trên bệ đá quang ảnh chớp động, sau một trận vận vẹo biến hóa, một bóng người mơ hồ bỗng nhiên xuất hiện. dải lụa sắc sỡ lướt qua, lại nhìn bệ đá kia, lại rỗng tuếch, không có gì cả.

Đêm khuya viết mấy chữ, chỉ vì để thêm một chương, tích góp một chút nhân phẩm, xin điểm đề cử, xin một ít sưu tập các vị nhập đảng nửa đêm, tiểu lâu quý xuống cầu ủng hộ.

Vù vù

Tiên phủ, động phủ còn sót lại của thượng cổ Luyện Khí sĩ, chúng ta đã tiến vào.

Hào quang sắc sỡ bỗng nhiên lóe lên, một dải sáng bảy màu từ đằng xa vọt tới, nhộn nhạo trong đó, bốn bóng người từ đó hiện lộ ra. Bốn người này vừa xuất hiện, ở giữa một người trung niên áo trắng cảm nhận được khí tức không giống nhau trong hư không chung quanh truyền đến, lập tức lộ ra vẻ đại hỉ, không khỏi lớn tiếng hoan hô.

Ba người khác mặc dù không lên tiếng, nhưng trên mặt đều có biến hóa. Nhất là hồng y đạo nhân, khuôn mặt già nua tràn đầy khí tức âm tiêu kia nở nụ cười, trong đôi mắt nhỏ đậu xanh nõn bắn ra tinh quang, sáng quắc nhìn bốn phía.

Bỗng nhiên, đạo nhân áo đỏ giống như nhìn thấy gì đó, dưới chân mạnh mẽ khẽ động, lập tức hóa thành một đạo hồng quang bắn nhanh về phía một tòa lâm viên khổng lồ cách đó không xa.

Sau khi hần khẽ động, ba người còn lại cũng đều thấy được, bạch y trung niên nhân còn có thiếu phụ xinh đẹp còn lại ánh mắt rơi vào trên hai chữ to lớn dựng thẳng trên cổng chào to lớn phía trước tòa lâm viên kia.

Thú viên chẳng lẽ là nơi luyện khí sĩ thượng cổ thuần dưỡng yêu thú, vậy chẳng phải là có...

Bạch y trung niên nhân mặc dù trí tuệ không cao, nhưng cũng không quá ngốc, nhìn thấy hai chữ Thú Viên kia liền lập tức hiểu ra.

Thiếu phụ xinh đẹp kia lại trực tiếp nhìn thấy hai chữ Thú Viên kia, không nói một lời, trực tiếp đi theo Hồng y đạo nhân, vọt tới hướng lâm viên khổng lồ kia.

Vèo vèo vèo

Mấy thanh âm gào thét quang mang hầu như không phân trước sau vang lên, ngay trong lâm viên khổng lồ kia, bất quá lập tức, mấy tiếng kinh hô ẩn chứa tức giận cũng theo đó vang lên.

Đây là có chuyện gì?

Trên mặt trung niên áo trắng hiện hiện ra vẻ tức giận, lên tiếng kinh hô, ánh mắt kinh ngạc bắn ra, rơi vào lâm viên to lớn vô cùng trước mắt này lại hoang vu đến cực điểm.

Trong lâm viên, có một tòa núi lớn giống như sóng sờ sờ từ nơi khác di chuyển tới, nhưng ngọn núi lúc này lại trống rỗng, đều là đá vụn và cát vàng, ngay cả một gốc thực vật cũng không thấy.

Dưới núi hoang, sông ngòi khô cạn, đã tới gần chuồng thú mục nát, từng sợi xích sắt đen sì rỉ sét, nếu không phải nơi này không có một con yêu thú nào, chỉ sợ ai cũng sẽ cho rằng nơi này là địa phương những luyện khí sĩ thượng cổ nuôi dưỡng yêu thú. Hoặc là nói, nơi này vốn là loại địa phương này, chỉ là bây giờ, nơi này đã hoang phế.

Hành động nhanh nhất, lúc này sắc mặt khó coi nhất đương nhiên là Hồng Y đạo nhân kia.

Hừ.

hừ lạnh một tiếng, thân hình không ngừng lại, lập tức hóa thành một đạo hào quang ra khỏi Thú Viên.

Hạt đạo viên...

Thượng cổ luyện khí sĩ mỗi người đều sẽ trồng linh cốc linh đạo, giống như những linh dược kia, linh đạo linh cốc có thể thu nạp thiên địa nguyên khí vào trong đó, có hiệu quả thần kỳ. Sau khi ăn có thể tăng trưởng tu vi, rèn luyện thể phách, cực kỳ trân quý.

Mấy tức sau, một mảng lớn ruộng lúa bao la bát ngát đã giống như gặp phải đại hạn, sắc mặt đạo nhân áo đỏ lại lần nữa khó coi thêm vài phần.

Thạch viên...

Thượng cổ luyện khí sĩ khai thác khoáng thạch, hồng quang lướt vào, mấy tức không đến lại lần nữa bắn nhanh ra.

Lâm viên...

Nơi gieo trồng linh thụ, hồng quang bắn vào, mấy hơi thở đã ra.

Tuyền viên

Thượng cổ luyện khí sĩ đặt linh tuyền tuyền nhãn, thân hình đạo nhân áo đỏ nhảy vào, một lát sau, lại ra.

Bất quá lần này, hắn chậm rãi đi ra, trên mặt tràn đầy khí tức âm thú đáng sợ, quả thực là muốn âm trầm nhỏ ra nước, trong đôi mắt nhỏ như hạt đậu xanh bắn ra ánh mắt lạnh thấu xương như đao, gắt gao nhìn chăm chăm lão giả họ Nam không nhanh không chậm đi tới kia.

Nam huynh, tốt nhất người nên cho ta một lời giải thích hợp lý, nếu không.

Giờ phút này, ai cũng có thể nghe ra sự tức giận trong lời nói của đạo nhân áo đỏ, không chỉ hắn, Bạch y trung niên nhân cùng thiếu phụ xinh đẹp lúc này đều có một loại cảm giác bị trêu đùa. Cũng đều nhìn lão giả họ Nam kia, trong ánh mắt lộ ra bất thiện, nếu hắn không nói ra đáp án khiến ba người hài lòng, chỉ sợ việc này khó khăn.

Ba vị gấp gáp như vậy làm gì, lúc trước lão phu muốn mở miệng, chỉ là ba vị quá mức sốt ruột, lại không cho lão phu cơ hội giải thích.

Lão giả họ Nam lạnh nhạt nhìn ba người một chút, sau đó không nhanh không chậm mở miệng.

Nơi đây chính là ngoại vi tòa Tiên phủ này, chủ nhân Tiên Phủ là một vị Luyện Khí Sĩ thượng cổ, có lẽ đã chết trong họa kiếp thời thượng cổ. Ba vị hắn là cho rằng, chủ nhân đã chết, những thứ bên ngoài Tiên Phủ này còn có thể ngăn cản được năm tháng dài đằng đẵng ăn mòn không được.

Trước đó Tiên Phủ khai quang, Nam La tông ta tiến vào đầu tiên, ngay từ đầu cũng như ba vị bình thường, kinh hỉ không

hiếu. Đáng tiếc cuối cùng lại không thu hoạch được gì, còn vô duyên vô cớ gây ra họa diệt tông.

Lão giả họ Nam vừa mở miệng, nói ra không ít sự tình, làm cho sát khí trên mặt ba người Hồng y đạo nhân cùng thiếu phụ xinh đẹp giảm đi.

Đã như vậy, cơ duyên kỳ ngộ theo như lời Nam huynh, lại ở nơi nào?

Hồng y đạo nhân đặt câu hỏi, bây giờ hẳn càng thêm không kiên nhẫn, ánh mắt nhìn chằm chằm lão giả họ Nam, một tia nguy hiểm chớp động trong đó.

Trung niên nhân áo trắng cùng thiếu phụ xinh đẹp kia cũng cảm thấy trên thân hồng y đạo nhân nhàn nhạt sát khí, mặc dù trong lòng coi thường tâm tính cách làm người của Hồng y đạo nhân, nhưng cũng không nói gì, chỉ ở một bên không nói một lời lẳng lặng nhìn xem.

Lâm huynh quả nhiên là nóng tính, Nam La ta đã dám nói tặng ba vị một trận cơ duyên, tất nhiên là có an bài. Đi theo ta.

Lão giả họ Nam nói chuyện mặc dù không nhanh không chậm, nhưng lúc lên đường lại không chút dây dưa, lời còn chưa dứt, cả người liền hóa thành một đạo quang mang, uốn lượn với tốc độ cực nhanh bắn về phía xa.

Hừ.

Hồng y đạo nhân vẫn là người đầu tiên đuổi theo, trong lúc hừ lạnh, một đạo hồng quang theo lướt ra ngoài. Sau đó chính là trung niên nhân áo trắng cùng thiếu phụ xinh đẹp kia.

Bốn đạo quang mang lập tức xuất hiện trong những lâm viên khổng lồ phức tạp này, uốn lượn xuyên thẳng qua, giữa từng tòa lâm viên to lớn vô cùng lại đều hoang vu, bốn bóng người dùng tốc độ cực nhanh đi qua.

lâm viên hoang vu có hơn mười tòa, đều cực kỳ khổng lồ, nhất là trong một ít lâm viên, lại còn có từng tòa núi cao tồn tại.

Cũng không biết chủ nhân của tòa động phủ này, một vị luyện khí sĩ thượng cổ, cường đại đến mức nào, có thể thi triển ra

thần thông truy bắt Thiên Sơn, đem rất nhiều núi cao từ nơi khác sinh sống chuyển đến đây.

Đại thần thông giả cường đại như vậy, lại bị lực lượng gì đó giết chết, đáng tiếc những thượng cổ bí văn này, đã biến mất trong dòng sông dài dằng dặc, nếu không có Tiên Phủ này xuất thế, ai lại sẽ nhớ tới ở thời thượng cổ, có vô số đại thần thông giả có thể dời núi lấp biển, một tay che trời, Luyện Khí Sĩ đâu rồi.

Vèo vèo vèo

Mấy chục hơi thở sau, bốn đạo quang mang mãnh liệt xuất hiện ở một chỗ, quang mang tan hết, lão giả họ Nam dẫn đầu đi ra, sau đó chính là ba người Hồng y đạo nhân.

Cái này...

Bốn người vừa đi ra, một trong số đó, sắc mặt đạo nhân áo hồng kia lập tức đại biến, không thể tin được nhìn cảnh tượng xuất hiện trước mắt. Ở phía sau hắn, trung niên áo trắng cùng thiếu phụ xinh đẹp kia cũng là như thế, đồng loạt thay đổi sắc mặt, thán phục sự tham lam điên cuồng. Các loại tâm tư trong lòng ba người không ngừng hiện lên, hầu như khiến bọn họ không thể kiềm chế nổi.

Trước mắt, từng tòa cung điện mỹ lệ hùng vĩ cùng vô số lầu các tinh mỹ đứng vững, tài liệu đúc những kiến trúc này, hầu như không hề bình thường. Lam Văn Linh Ngọc Thiết Tâm Mộc Hắc Diệu Thạch Huyết Văn Cương, cảnh tượng trước mặt bốn người, giống như cảnh tượng ở trên vách núi đá phía trước, chỉ là tựa vào càng thêm gần, hầu như ngay trước mắt, gần trong gang tấc, những linh tài linh thạch trân quý kia, tựa hồ có thể đưa tay sờ trúng.

Chẳng lẽ những thứ này đều là của chúng ta?

Trong bốn người, không thể nghi ngờ chính là thiếu phụ xinh đẹp kia, từ đầu đến cuối đều không nói nhiều. Nhưng lúc này, thiếu phụ xinh đẹp kia nhìn cảnh tượng trước mắt, cũng lâm vào trong ngây dại, một đôi môi đỏ mọng dụ hoặc không tự chủ mở ra.

Nhưng vào lúc này, một giọng nói có chút lo lắng truyền vào trong tai ba người.

Ba vị đạo hữu chớ nhìn nữa, còn không mau theo ta phá trừ cấm chế, lại chậm trễ một lát, chờ bốn lão quái vật kia tiến vào, bốn người chúng ta đều muốn giỏ trúc mức nước một hồi trống rỗng.

Giờ phút này lão giả họ Nam mới nhìn ra vẻ lo lắng, nguyên bản sắc mặt còn cực kỳ tái nhợt lúc này lại phủ đầy đỏ ửng, sau khi nói xong, thân hình khẽ động, trực tiếp hóa thành một đạo quang mang tiến nhập một bên cánh cửa phía dưới tòa cung điện nguy nga trước mắt.

Ba vị đạo hữu, nhanh chóng tiến vào ba cánh cửa khác, sau đó đồng loạt ra tay công kích cấm chế, nhất định phải thôi động tu vi mạnh nhất, nếu không cấm chế khó phá, bỏ qua cơ duyên lớn lao.

Lời nói của lão giả họ Nam lúc này đối với ba người đạo nhân áo đỏ mà nói, quả thực không khác gì thánh chỉ thiên mệnh, không dám làm trái chút nào. Dưới sự chỉ điểm của hắn, ba người cũng đều tiến nhập trong ba cánh cửa còn lại.

Oanh oanh oanh!

Sau một khắc, dưới ba động chân nguyên kịch liệt, bốn tiếng nổ vang mãnh liệt, từ bốn cánh cửa nào truyền ra. Ngay sau đó liền nhìn bốn cánh cửa kia, vậy mà cùng một chỗ sáng lên hào quang chói mắt không gì sánh được, sau đó lan tràn ra, biến nơi đó thành một thế giới ánh sáng.

Tốc độ đau buồn thúc giục, liền thức đêm đến đây, một cái càn khôn cách nào tích góp nhân phẩm, đành phải chờ ngày mai.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt...

Bốn nơi, quang mang như mặt trời chói mắt, đột nhiên, bốn thanh âm giống như là vật gì phá toái truyền đến.

Đó là cấm chế, tòa tiên phủ này chính là từ thượng cổ di lưu lại, cấm chế lưu lại cũng là thời thượng cổ những luyện khí sĩ cường đại kia bày xuống. Chỉ là hạo kiếp thượng cổ, cả tòa đại lục hồng hoang đều bị đánh nát., Những Luyện Khí Sĩ kia cũng không tránh khỏi vận mệnh bị hủy diệt. Hiện tại tòa Tiên Phủ này cũng bởi vì năm tháng dài đằng đẳng ăn mòn, bên ngoài đã sớm mục nát, chính là cấm chế nội điện này, bây giờ cũng chỉ còn lại một chút xíu đang chèo chống lực lượng ăn mòn.

Bốn người lão giả họ Nam hồng đạo nhân, nhất là lão giả họ Nam kia, tựa hồ đối với cấm chế nơi này có chút hiểu biết, biết được phương pháp phá trận thô thiển. Nếu là thượng cổ, bốn người này khẳng định không phá được cấm chế, chỉ sợ ngay cả tới gần cũng không làm được.

Nhưng hiện tại, bốn người lại là một cây cọng rơm cuối cùng bị cấm chế phá toái.

Rắc rắc.

Lúc này hoàn toàn nứt ra, vây quanh từng tòa cung điện kia, lúc này, như thủy tinh, phía trên hiện đầy vết rạn như mạng nhện.

Phá tan.

Thanh âm của lão giả họ Nam lúc này tràn đầy lực lượng, còn có một loại chờ mong, một loại kỳ vọng, một loại điên cuồng. Chân nguyên trên người lão tuôn ra, trên khuôn mặt tái nhợt tràn đầy màu đỏ, một đôi Uế lão nhãn càng là trũng to lớn, toàn thân trên dưới gân xanh bại lộ, dữ tợn vô cùng, quả thực chính là một bộ dáng liều mạng.

Ba người khác mặc dù không liễu mạng như lão giả họ Nam này, nhưng cũng đều dốc toàn lực, bốn người đều là tu sĩ Kết Đan đỉnh phong. Dưới sự ra tay toàn lực, chân nguyên phồng lên, cắm chế trên bốn cánh cửa kia đã hoàn toàn bị phá toái.

Phá, phá cho ta!

Hai mắt lão giả họ Nam trợn lên, trái rộng tơ máu, cực kỳ dữ tợn. Bất quá sau một khắc, bốn đạo hào quang chói mắt vừa rồi đã đến cực hạn, trên một tầng màn sáng mỏng manh, vết rạn trên cắm chế cũng đạt tới cực hạn.

Àm

Phá toái, cắm chế màn sáng bao phủ cung điện xa hoa khổng lồ trước mắt bị phá toái, hóa thành vô số mảnh vỡ như thủy tinh gào thét bùng nổ, sau đó trở về nguyên khí, trở về hư vô.

Trong nội điện, nội điện Tiên Phủ, ta tiến vào, Độc Nha lão tổ Thiên Hạt trại chủ Xích Kim cốc Hắc Vân lão nhân, chờ ta lấy được bảo vật, tu vi tăng vọt, đến lúc đó tất cả các người đều phải chết.

Cắm chế phá toái, trong bốn cánh cửa, bốn đạo hào quang đồng thời bắn ra, trong đó một đạo mau lẹ nhất, so với hào quang do Hồng y đạo nhân biến thành còn nhanh hơn.

Cơ hồ là trong nháy mắt, lão giả họ Nam liền đứng ở phía trước quảng trường cung điện kia, trước mặt hắc, chính là hình ảnh khiến cho vô số tu sĩ lâm vào điên cuồng.

Từng tòa cung điện mỹ lệ to lớn cùng vô số lầu các tinh mỹ liên miên xen lẫn nhau, Lam Văn Linh Ngọc Tâm Mộc Hắc Diệu Thạch Thạch Thạch Thạch Cương những kỳ trân tài liệu này, ở nơi này lại chỉ là tài liệu đúc đúc bình thường, ở trong mắt bốn người lão giả họ Nam xem ra, mỗi một tòa cung điện trước mắt đều là bảo vật vô giá, mỗi một cây gỗ, mỗi một viên gạch đều là bảo vật làm cho người ta điên cuồng cướp đoạt, quả thực là xa hoa đến cực điểm.

Ba người theo sát lão giả họ Nam đứng ở phía trước quảng trường, tự nhiên là ba người Hồng Y đạo nhân, giờ phút này ba người này cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ ngây người. Trước đó lúc ở bên ngoài mặc dù đã gặp qua, nhưng lúc

này ngay trước mắt, loại rung động này lại hoàn toàn không thể so sánh được.

Lam văn linh ngọc, đây là Lam văn linh ngọc, vậy mà dùng thượng đẳng linh ngọc trải quảng trường này. Chỉ cần một khối, ta có thể tấn thăng nguyên anh, có những thứ này, tu vi của ta nhất định có thể tiến triển cực nhanh, tăng vọt đến nguyên anh, thậm chí là hóa thần.

Lão giả họ Nam hôm nay rất là hưng phấn, sắc mặt tái nhợt không biết sớm đã ném đi nơi nào, một đôi mắt đục ngầu từ trong phát ra ánh sáng tham lam chiếm hữu, bàn tay không chút do dự vươn ra, hướng về quảng trường trước mặt, khối ngọc thạch óng ánh có hoa văn màu lam kia.

Lam văn linh ngọc, chính là linh ngọc còn trân quý hơn so với linh thạch thượng phẩm, ẩn chứa thiên địa linh khí cực kỳ tinh thuần, mặc dù là đối với tu sĩ Nguyên Anh, đều là bảo vật có lực hấp dẫn cực lớn.

Lúc này những linh ngọc này, vậy mà bị lấy ra phủ lên một quảng trường, có thể thấy được sự xa xỉ của những luyện khí sĩ thượng cổ kia.

Lão giả họ Nam trong lòng sớm bị cừu hận chiếm cứ, hôm nay nhìn thấy trước mắt mấy ngàn khối Lam văn linh ngọc, hơn nữa từng tòa cung điện xa xỉ đến mức tiên nhân đều phải ghen tỵ, dễ như trở bàn tay, hần phảng phất đã thấy được mình lấy được những bảo vật này, sau đó tu vi đại tăng, một hơi trở thành tu sĩ đại thần thông.

Sau đó giết bốn thế lực lớn của Thiên khoáng sơn mạch không còn manh giáp, bốn người Độc Nha lão tổ Thiên Hạc trại chủ quỳ xuống đất cầu xin tha thứ trước mặt hần, lắc đầu mừng, quả thực uy phong bát diện, thiên hạ đệ nhất.

Nhưng đáng tiếc, những cảnh tượng Huyền Mộng này chỉ sau một khắc, đã tan biến ngay trong đầu hần. Chỉ thấy bàn tay hần chạm vào mặt đất, cảm giác được không phải xúc cảm Lam Văn Linh Ngọc kia nên có, mà là một mảnh hư vô, tựa như đưa tay vào trong sương mù, ngoại trừ hư vô, cái gì cũng không vớt được, không cảm giác được.

Cái này...

Lão giả họ Nam bỗng nhiên cả người cứng đờ, khuôn mặt già nua hoàn toàn sừng sốt, hai mắt xuất ra không thể tin được, một cỗ dự cảm cực kỳ không tốt dâng lên.

Không thể nào, không thể nào, những thứ này đều là...

Sắc mặt Triều Hồng kích động dần dần bắt đầu biến hóa, lão giả họ Nam bỗng nhiên một cước giẫm lên quảng trường, sau đó bắt đầu như một con thỏ cầu, không ngừng sờ soạng trên mặt đất. Miệng thì thảo niệm. Một lát sau, thân hình điên cuồng lướt đi, một chút đã đứng trước cung điện phía cuối quảng trường, đưa tay sờ vào một cây cột đen kịt trước mặt.

Cây cột kia là chế tạo từ Thiết Tâm Mộc, nhìn qua đen sì như mực, gỗ sẽ phát sinh âm thanh tranh minh, như kim như sắt, chính là một loại tài liệu luyện khí cực kỳ trân quý. Chủ tạo một cây cột sử dụng Thiết Tâm Mộc, cho dù là dùng để đúc huyền khí cũng có thể được.

Sau khi đưa tay sờ lên, sắc mặt tái nhợt của lão giả họ Nam hoàn toàn biến hóa, trở nên xanh mét một mảnh, sau đó là không cam lòng, gần như vô cùng không cam lòng trong đầu, từ trong lòng lão giả họ Nam trào ra như thủy triều.

Tất cả đều là giả, tại sao lại như vậy, tại sao lại như vậy, không đúng, có cỗ quái, nhất định có bảo vật. Nói không chừng là tiên trân thượng cổ, vì lẽ đó mới không dễ dàng đạt được như vậy, đúng rồi, nhất định là vậy.

Lúc này cho dù là Hồng y đạo nhân cũng nhìn ra lão giả họ Nam không thích hợp, bất quá ba người tạm thời không để ý đến hắn, mà là lấy vẻ mặt hưng phấn, đồng dạng đối với nhiều bảo vật trước mắt vươn tay ra. Bất quá lập tức, bọn họ liền thất vọng, giống như lão giả họ Nam kia thất vọng.

Đây.

Hoàn toàn là giả, loại cảm giác này, sao lại giống như sờ vào hư vô.

Những thứ này là giả, những thứ phía sau chẳng lẽ cũng vậy?

Sắc mặt hồng y đạo nhân trong ba người càng khó coi. Vốn hẳn gửi gắm rất nhiều hy vọng vào hành động này, muốn lấy được một ít bảo vật, giúp hắn phá tan vách ngăn Nguyên Anh, trở thành lão tổ Nguyên Anh. Có thể tại đây núi Thiên khoáng này hô phong hoán vũ, mặc dù không thể xưng vương xưng bá giống tứ đại thế lực, nhưng chí ít cũng phải tàn sát bừa bãi một phương.

Nhưng hiện tại, giỏ trúc mức nước một hồi đại lạc.

Những người khác không biết, nhưng đối với lão giả họ Nam, kinh nghiệm của hắn chính là đại lạc. Tuy là một tu sĩ Kết Đan đỉnh phong, nhưng giờ phút này, lão giả họ Nam sau khi bị kích thích, lại lâm vào trong điên cuồng.

Không thể nào, phá cho ta...

Lão giả họ Nam ở cuối quảng trường, bỗng nhiên thần sắc điên cuồng lấy ra một thanh linh khí trường đao, chân nguyên quán chú, trường đao lập tức lóe ra quang mang, khí tức bá đạo lâm liệt phát ra, từng sợi đao mang sắc bén đến cực điểm tràn ra.

Trường đao trong tay lão giả họ Nam lập tức bỏ ra, một đạo đao mang giống như dải lụa lập tức sinh ra, kèm theo uy thế đáng sợ không gì sánh được, bỏ về phía cung điện lầu các đứng sừng sững cách đó không xa.

Một bổ này không sao, lại là một màn làm cho người ta tuyệt vọng.

Biến mất, tất cả ảo cảnh đều biến mất, từng tòa cung điện mỹ lệ hùng vĩ cùng vô số lầu các tinh mỹ, Lam Văn Linh Ngọc Thiết Tâm Mộc Hắc Diệu Huyết Văn Cương những linh tài trân quý này, dưới đao mang kia vậy mà tất cả đều như bọt nước, bị đao mang cực kỳ sắc bén kia xé rách, vụn vụn giữa hư vô biến mất.

Tất cả ảo cảnh biến mất, cảnh tượng chân thật lập tức xuất hiện trước mặt bốn người.

Vẫn là từng tòa cung điện lầu các, quảng trường do Lam Văn Linh ngọc lát thành, cây cột Thiết Tâm Mộc đúc thành, nền đá Hắc Diệu Thạch chế tạo, Huyết Văn Cương, đều là những thứ

này, đều không sai. Nhưng khác biệt chính là, những thứ lão giả họ Nam nhìn thấy, tựa hồ không phải là mấy thứ hiện tại, mà là mấy thứ trước kia.

Từng tòa cung điện lầu các xa hoa, cực kỳ rách nát, không còn chút ánh sáng nào, sụp đổ, đổ xuống, giống như bị thiên quân vạn mã giẫm qua, quảng trường Lam Văn Linh Ngọc lát liền cũng ở đây, chỉ là những Lam Văn Linh Ngọc kia đều biến thành tồn tại giống như tảng đá., Bên trong không có chút linh khí nào, toàn bộ linh ngọc đều trở nên xám trắng, ảm đạm không ánh sáng, còn cứng hơn cả đá trên mặt đất. Cây cột Thiết Tâm Mộc đúc, mục nát, phảng phất như một khúc gỗ mục, khắp nơi trên Hắc Diệu Thạch đều là lỗ thủng, như là tổ ong.

Đây nào phải là một tòa tiên phủ, rõ ràng là một tòa Địa Không phủ mục nát, trước đó bọn họ đã nhìn thấy, có lẽ là do thời thượng cổ động phủ này, thế nhưng đến hiện tại, thượng cổ xa hoa tiên phủ, bây giờ lại bị lực lượng năm tháng dài dòng, ăn mòn thành một tòa trống phủ, giống như bên ngoài, không nghĩ tới, nội điện cũng chạy không thoát vận mệnh như vậy.

Cực khôn, xem có thể xếp ra canh hai hay không, có người càng tốt hơn ngủ trước tiên.

Sức mạnh của năm tháng là thứ đáng sợ nhất, tồn tại có mạnh mẽ đến mấy, dưới sự ăn mòn của năm tháng dài đằng đẳng thì cũng sẽ mục nát khô cạn, cuối cùng hóa thành hư vô.

Thời đại thượng cổ, không biết bao nhiêu khí sĩ mạnh mẽ luyện hóa, dời núi lấp biển, đại thần thông giả như cát sông Hằng Hải bình thường. Nhưng sau họa kiếp, luyện khí sĩ diệt vong, động phủ bọn họ lưu lại, đã không có chủ nhân, tự nhiên không cách nào đi chống lại lực lượng năm tháng kia ăn mòn.

Không có cấm chế bảo hộ ngoại vi bị ăn mòn hóa thành vùng đất hoang vu, nội điện có cấm chế bảo vệ, lại vẫn như cũ bị không có lực lượng năm tháng thâm thấu ăn mòn, cũng mục nát rồi.

Bây giờ tòa động phủ này, bất quá chỉ là một tòa phủ trống, đựng một cái là vỡ.

Lạch cách lạch cách...

Tất cả cảnh tượng đều giống như bọt nước biển mất huyền diệt, tại khu vực trung tâm của tòa tiên phủ khổng lồ trước mắt này, một hạt châu xám xịt toàn thân ảm đạm xuất hiện, sau đó rơi xuống trên mặt đất.

Đúng vậy.

Ba người đạo nhân áo đỏ lúc này mặc dù cũng cực kỳ thất vọng, nhưng không có mất không chế giống như lão giả họ Nam kia, ba người đều là tu sĩ Kết Đan đỉnh phong. Thị lực tự nhiên không tệ, liếc mắt liền thấy được hạt châu kỳ dị rơi ở trên quảng trường.

Ba người mặc dù rất thất vọng không đạt được bất cứ vật gì ở Tiên Phủ, nhìn thấy hạt châu màu xám không bắt mắt kia, đều tùy ý bay lên một ý nghĩ muốn đi lấy xem. Nhưng vào lúc này, bên trong tòa tiên phủ này đột nhiên phát sinh biến hóa cực kỳ kinh người, biến hóa này là do một người dẫn tới.

Sao lại như vậy, ta không cam lòng, ta không cam tâm.

Phá, phá cho ta, chết hết đi cho ta.

Là lão giả họ Nam, cả người bỗng nhiên điên cuồng lên, tóc tai bù xù, tùy ý rổng lớn lên, trường đao trong tay vung lên, từng đao đao mang sắc bén nổ bắn ra.

Khuôn mặt già nua biến thành tái nhợt giống như lúc trước, nhưng bất đồng chính là, lúc này biểu tình của hắn cực kỳ dữ tợn. Hai mắt trừng trừng, tựa hồ không thể tin được cảnh tượng trước mắt, nhưng sự thật lại vô cùng tàn khốc nói cho hắn biết.

Điên cuồng, giờ phút này toàn thân lão giả họ Nam đều tỏa ra khí tức điên cuồng, cả người như một con thú bị vây khốn tuyệt vọng, ánh sáng lý trí dần dần từ trong đôi mắt lão biến mất, thay vào đó là khí tức điên cuồng, còn có hủy diệt, tựa hồ cảm giác được khí tức trong cơ thể chủ nhân. Linh khí trường đao trong tay lão đột nhiên chấn động, từng luồng đao mang tràn ra sát ý.

Lão giả họ Nam tuyệt vọng, tuy hắn là tu sĩ Kết Đan đỉnh phong, nhưng thọ nguyên còn lại không nhiều. Nếu không có cơ duyên kỳ ngộ, cả đời này hắn có lẽ sẽ dừng lại cảnh giới Kết Đan Tông Sư, nhưng hắn vẫn mang theo thù diệt tông, thiên sinh cừu nhân vẫn là tu sĩ hung hãn nhất trong bốn ngàn khoáng mạch của Độc Nha lão tổ.

Nếu như không thành tu sĩ Hóa Thần, hắn tuyệt đối không có khả năng báo thù. Là lấy hy vọng báo thù của hắn vào trong tòa tiên phủ này, khát vọng có thể đạt được bảo vật còn sót lại của thượng cổ Luyện Khí Sĩ hoặc là truyền thừa, tu vi tăng vọt, sau đó báo thù.

Đáng tiếc là, kỳ vọng càng lớn, thất vọng càng lớn. Cảnh tượng tốt đẹp mà lão giả họ Nam nhìn thấy, cuối cùng đều hóa thành bọt nước biến mất. Trên đường đi, lão giả họ Nam không chịu nổi tâm ma xâm nhập, giờ phút này lại có dấu hiệu nhập ma.

Phốc phốc

Một ngụm lớn máu đỏ thẫm bỗng nhiên từ trong miệng lão giả họ Nam phun ra, làm cho ba người Hồng Y đạo nhân kinh

ngạc, lão giả kia bỗng nhiên ngẩng đầu, điên cuồng cười to, quang mang lý trí hoàn toàn từ trong hai mắt lão lui đi.

Ha ha, các ngươi đều phải chết, đều phải bồi táng cho Nam La tông ta đi.

Trong tiếng cười điên cuồng truyền ra lời nói tràn ngập sát ý lạnh như băng.

Không tốt, đi mau, lão già này nhập ma.

Hồng y đạo nhân cách lão giả họ Nam gần nhất, lập tức cảm giác được không thích hợp, từ trên người lão giả họ Nam, từng luồng khí tức hủy diệt tuyệt vọng truyền đến, dưới sự kinh hãi, đạo nhân áo đỏ lập tức muốn lùi nhanh.

Xoẹt xoẹt

Đao mang tràn ngập sát khí bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống, bổ tới đỉnh đầu Hồng Y đạo nhân đang chuẩn bị rút đi, đạo nhân áo đỏ bất ngờ không kịp phòng bị, bị một đao này hung hăng bổ vào trên thân.

Bành

Đạo nhân áo đỏ bị đánh bay, đao bào màu đỏ mặc trên người gã lập tức hóa thành mảnh vỡ, trong không trung liền phun ra một miệng máu lớn.

Tuy đều là tu sĩ Kết Đan đỉnh phong, nhưng họ Nam gần như nhập ma, khí thế kinh người, lại thêm đánh lén, đạo nhân áo đỏ bất ngờ không kịp đề phòng, tất nhiên là lập tức bị thương.

Ha ha, giết, giết chết các ngươi đều phải chết, chết hết cho ta.

Nhập ma, lão giả họ Nam cầm trường đao trong tay, tóc tai bù xù, cuối cùng một tia lý trí trong đôi mắt biến mất, hoàn toàn nhập ma.

Từng tiếng sát khí nhập vào mây xanh, thậm chí truyền tới vách núi, lúc này màn sáng cấm chế sắc sỡ trên vách đá đã đến bờ vực rách nát. Bị mấy ngàn tán tu cùng công kích, cho dù là thượng cổ cấm chế, giờ phút này cũng không kiên trì được bao lâu, trong nháy mắt sẽ bị phá toái. Mấy ngàn tán tu kia hai mắt nhao nhao tỏa sáng, phảng phất như từng đầu sói đói.

Chuyện gì đã xảy ra?

Trong tán tu, có người nghe được từ sâu trong vách núi, trong động phủ kia truyền đến thanh âm. Chẳng qua lúc này không biết vì sao, ánh sáng sắc sỡ trước nay chưa từng có nồng đậm đến vậy, đông đảo tán tu không một ai có thể thấy được vách núi kia xảy ra chuyện gì.

Có người tiến vào, sao có thể, vậy mà có người đã ở trong Tiên Phủ kia. Hơn nữa nghe sinh ý không giống tán tu Nguyên Anh có Phá Cẩm Châu trước đó, là người khác, hơn nữa còn không chỉ một người.

Nhanh, nhanh phá vỡ cấm chế, nếu không xuống, tất cả bảo vật đều sẽ rơi vào trong tay mấy người kia.

Trời đánh, mấy người kia làm sao đi vào, chẳng lẽ mỗi người đều có Phá Cẩm Châu.

Trong lần luyện chế này.

Mấy ngàn tán tu vừa nghe thanh âm từ sâu trong vách núi truyền đến, nhao nhao mắng to, động tác trên tay lập tức tăng tốc.

Oanh oanh oanh oanh!

Sau một khắc, mấy ngàn tán tu lần lượt toàn lực xuất thủ, từng đạo đao mang kiếm mang, lưỡi kiếm sắc bén, từng loại thần thông, ngưng tụ ra uy lực đáng sợ, oanh kích lên màn sáng sắc sỡ kia.

Rắc rắc oanh oanh.

Phá toái, trên vách núi, màn sắc sỡ như cầu vồng kia chợt vỡ vụn ra, cương phong gào thét lập tức từ bên trên rót vào dưới vách núi kia.

Phá vỡ, nhanh xuống dưới.

Cấm chế bị phá vỡ, nhanh đi Tiên Phủ đoạt bảo, cướp đoạt a.

Tiên hạ thủ vi cường, ta đi xuống trước, ha ha ha ha...

Mấy ngàn tán tu một khi phá vỡ cấm chế trên vách núi đá kia, lập tức mỗi người đều hưng phấn không thôi, hầu như trong

nháy mắt liền mất đi thứ tự đoàn kết trước đó.

Cảnh tượng lộn xộn xuất hiện, từng đạo quang mang ngưng tụ ra, giống như thật sự lưu tinh vũ, kéo theo đuôi chói mắt, rơi xuống vách núi kia.

Vèo vèo vèo vèo.

Nhưng mà so với mấy ngàn tán tu nhanh hơn nhiều, là bốn đạo độn quang tráng kiện không gì sánh được, như bốn cột sáng đảo chiều, hướng phía dưới vách núi kia lao đi.

Là bốn người Độc Nha lão tổ, trong nháy mắt khi cấm chế bị phá vỡ, bốn người này liền động. Bốn tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong, căn bản không phải tán tu mấy ngàn ô hợp có thể so sánh.

Chỉ một hơi thở không đến, sau một khắc, sâu trong vách núi, trên không tiên phủ rách nát mục nát kia, bốn tu sĩ khí thế kinh người xuất hiện.

Độc Nha lão tổ Thiên Hạp trại chủ Xích Kim cốc Hắc Vân lão nhân, đúng là bốn vị này.

Bốn người vừa xuất hiện, tất nhiên là lập tức thấy được cảnh tượng phía dưới. Trước mắt lực lượng bị năm tháng ăn mòn đã sớm biến thành động phủ của một thượng cổ luyện khí sĩ còn sót lại. Không chờ bốn người kinh ngạc lên tiếng, phía dưới, trên quảng trường rách nát phía trước Tiên phủ, lão giả họ Nam đã nhập ma đột nhiên ngẩng đầu lên, lập tức thấy được bốn người kia.

Giết, giết giết giết.

Hai mắt lão giả họ Nam hoàn toàn bị màu đỏ máu chiếm lĩnh, nhất là khi nhìn thấy bốn người trên đỉnh đầu, cừ hận trong mắt càng như sóng lớn ngập trời, hoàn toàn che mất lý trí của lão giả họ Nam.

Cùng chôn cùng, tất cả các người đều phải chết cùng chết với Nam La tông, giết chết giết chóc.

Lão giả họ Nam một đạo đánh bay đạo nhân áo đỏ, ngẩng đầu liền thấy được bốn cừ nhân của hắn, cừ hận bao phủ hắn

xong. Thân hình lão giả họ Nam mạnh mẽ bay lên, bay về phía bốn người Độc Nha lão tổ.

Là lão già này, sao vậy?

Không tốt, hắn muốn tự bạo.

Thiên Hạt trại chủ nhìn thấy lão giả họ Nam lập tức nhận ra, đang kinh ngạc nói, bỗng nhiên Độc Nha lão tổ ở bên cạnh biến sắc, sau đó cả người liền hóa thành một đạo lục quang, hướng phía trên vách núi bắn đi. Ba người còn lại nghe vậy lập tức nhìn lướt qua lão giả họ Nam, giống như nghĩ tới cái gì, nhao nhao sợ hãi, cũng hóa thành ba cột sáng to lớn, lấy tốc độ nhanh hơn trước bắn nhanh ra phía bên ngoài.

Mấy ngàn tán tu giống như sao sa xuống, vừa nhìn thấy tứ đại tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong như quỷ vật lui ra ngoài, còn không đợi bọn họ cao hứng bao lâu, một loại cảm giác khủng bố bỗng nhiên hàng lâm.

Tại phía trước Lưu Tinh Vũ, hơn mười tu sĩ có tu vi cao nhất, liếc mắt liền thấy được lão giả họ Nam đang bay lên. Trong lúc nghi hoặc, một cỗ lực lượng đáng sợ chậm rãi từ trên người lão giả họ Nam phóng xuất ra.

Tự bạo oanh tạc.

Sau khi lão nhân đào sắt đi đầu nhìn thấy, sắc mặt lập tức biến đổi, trong lòng đang muốn phản ứng, biến cố to lớn đã phát sinh vào lúc này.

Ầm ầm.

Như núi sập, như hồng thủy, như thủy triều lớn, động tĩnh đáng sợ không gì sánh được còn có lực lượng cường hãn đến cực điểm, đồng thời bạo phát ra, như bể cổ lập hủ, phóng xạ ra bốn phương tám hướng.

Đáng sợ hơn ở phía sau, nếu chỉ là một tu sĩ Kết Đan đỉnh phong tự bạo, uy lực tuy lớn, nhưng cũng không thể khiến bốn tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong tránh lui. Nhưng lúc này, lại nổi lên phản ứng dây chuyền, tựa như lão giả họ Nam tự bạo, tự là một dây dẫn lửa. Cảnh tượng thật sự đáng sợ xuất hiện.

Chỉ thấy chỗ sâu trong vách núi kia, tòa động phủ, từng tòa cung điện, vào lúc này đồng thời thả ra hào quang kịch liệt đáng sợ, nổi lên cùng một chỗ, từng đạo bí văn đan vào nhau, như là phong bạo, gào thét thổi về phía vách núi kia.

Là cấm chế, từng đạo bí văn đan xen cùng một chỗ, ánh sáng bắn ra bốn phía, mang theo từng luồng từng luồng hương vị năm tháng, thương tang mục nát, lại có sức mạnh đáng sợ.

Động phủ này mặc dù đã bị lực lượng năm tháng ăn mòn vô tận trước mắt, biến thành một tòa thành trống, bảo vật bên trong cũng đều biến thành bụi bặm, rách nát mục nát. Nhưng những cấm chế do thượng cổ Luyện Khí Sĩ bày xuống kia, lại chưa bị ăn mòn sạch sẽ, hơn nữa còn bởi vậy đã nhiễm phải lực lượng tang thương của năm tháng.

Nếu lại có mấy chục năm nữa, tất cả cấm chế bên trong tòa Tiên Phủ này đều sẽ triệt để hóa thành hư vô, đến lúc đó tòa Tiên Phủ này tự nhiên cũng hóa thành bụi bặm, triệt để biến mất trong đại địa.

Nhưng hiện tại, đám người lão giả họ Nam phá vỡ cấm chế nhập vào động phủ, làm cho tiên phủ bị mục nát không còn gì súp đổ. Lúc này lão giả họ Nam lại lâm vào điên cuồng, nhất là sau khi nhìn thấy bốn người lão tổ Độc Nha, lão giả họ Nam bị cừu hận bao phủ, lựa chọn tự bạo.

Một tu sĩ Kết Đan đỉnh phong tự bạo, coi như là Nguyên Anh lão tổ cũng muốn tạm lánh, giờ phút này bộc phát ra lực lượng đem cấm chế nơi đây đều dẫn phát ra. Ngay cả phản ứng dây chuyền, những cấm chế kia đều bạo phát, tạo thành một cơn bão cấm chế đáng sợ.

Bốn người Độc Nha lão tổ chính là lúc nhìn thấy cấm chế phong bạo sắp bạo phát, mới lựa chọn chạy trốn. Thượng cổ cấm chế, trong Tiên Phủ kia, tạo thành từng cái trận pháp to nhỏ, hoặc chủ công hoặc chủ thủ, nhưng bị năm tháng ăn mòn, giờ phút này bị lão giả họ Nam tự bạo triệt để dẫn phát ra uy lực, lần cuối cùng bộc phát.

Trận pháp cấm chế một đạo, từ thời Thái Cổ đã là thần thông cực kỳ huyền ảo.

Lúc bày trận, hơi sai sót sẽ tạo thành phá hoại to lớn, là lấy trận pháp đại sư ở nơi nào cũng là nhân vật cực kỳ trọng yếu. Hiện nay trận pháp cấm chế như thế, cấm chế thượng cổ càng đáng sợ vô cùng.

Trên vách núi kia có một tầng cấm chế sắc sở thật mỏng, vẫn là bị năm tháng dài đằng đẳng ăn mòn qua, liền làm khó được đám người Độc Nha lão tổ, bây giờ tất cả cấm chế trận pháp trong Tiên Phủ đều bị dẫn bạo, muốn tạo thành phá hư, căn bản là không thể tưởng tượng, trách không được bốn người Độc Nha lão tổ muốn bỏ chạy.

Ầm ầm ầm ầm, ba ba ba ba.

Phong bạo hình thành, trong từng tiếng nổ mạnh như sấm sét giữa trời quang, một cỗ phong bạo sắc sở thuần tức hình thành. Từ phía dưới vách núi đá kia gào thét cuốn lên, tiên phủ vốn đã mục nát lâu, dưới cỗ bạo phong này, căn bản không có một chút sức lực chống cự.

Biến mất, tiếp xúc đến kia phong bạo hết thấy vật sự tình, đều biến mất. Cung điện lầu các quảng trường, bị cuốn vào trong phong bạo kia, sau đó sinh hóa làm hư vô.

Chết tiệt, đi mau.

Lão già Nam La này, sắp chết còn muốn kéo theo chúng ta cùng một lúc.

Đi thôi.

Hồng y đạo nhân, trung niên áo trắng, thiếu phụ xinh đẹp, ba người giờ phút này đều vừa sợ vừa giận, nhìn phong bạo cấm chế dần dần thành hình kia trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi, không dám dừng lại trong Tiên Phủ nữa, ba người đồng thời khế động, hóa thành ba cái bóng lao xuống vách núi bên dưới, muốn dọc theo đường cũ đi ra ngoài.

Giờ phút này ba người đều cực kỳ sợ hãi, không có chú ý tới, lúc bọn họ rời đi, một bóng người cực kỳ mờ hồ bỗng nhiên xuất hiện trên quảng trường trung tâm Tiên Phủ kia, bóng người kia lóe lên, trên mặt đất một hạt châu xám xịt không thu hút chút nào liền biến mất, sau đó bóng người kia lập tức biến mất không thấy gì nữa.

Sao vậy, bốn người Độc Nha lão tổ...

Xem đi, đó là cái gì vậy.

Trời ạ, chạy mau, là cấm chế phong bạo, trận pháp bên trong Tiên Phủ bạo loạn.

Mấy ngàn tán tu, có một ít người kiến thức rất rộng, liếc mắt liền thấy được bên dưới vách núi lúc này gào thét thổi lên phong bạo là tồn tại như thế nào.

Lập tức có không ít người đang sợ hãi dừng lại, sau đó giống như bốn người Độc Nha lão tổ lúc trước, bắt đầu điên cuồng bỏ chạy. Có một số người nhận ra, càng nhiều tán tu lại không biết cấm chế phong bạo là vật gì, vẫn như cũ che đầu phóng vào chỗ sâu trong vách núi.

Một màn bi thảm lập tức xuất hiện.

Giờ phút này mười tu sĩ đi đầu, mỗi một người đều là tu sĩ cảnh giới Kết Đan, trên mặt mỗi người đều có vẻ hưng phấn chưa từng thôi lui. Tại thời điểm gió lốc kia xuất hiện, có rất nhiều người lập tức xoay người bỏ chạy, bao gồm Thiết Cầu Lão Nhân, Nguyên Anh tu sĩ ở bên trong, ai cũng đi sạch sẽ.

Nhưng những người này không biết cấm chế phong bạo kia, đều cho rằng chỉ là thắng cảnh Tiên Phủ, nhìn thấy Thiết Cầu Lão Nhân bỏ chạy, trong lòng mặc dù nghi hoặc, nhưng dựa vào tu vi Tông sư của mình, cũng không trốn chạy theo, mà là muốn thăm dò một chút rồi quyết định.

Đáng tiếc, bọn họ đã mất đi cơ hội bỏ chạy, tốc độ gió lốc gào thét rất nhanh, sau một khắc, mười mấy Kết Đan Tông Sư kia liền cùng phong bạo cấm chế đụng vào nhau.

A, đây là lực lượng gì vậy.

Chân nguyên của ta, cứu mạng đi, mau mau cứu ta.

A...

Mười Kết Đan Tông Sư, trong nháy mắt tiếp xúc cùng phong bạo cấm chế, tiếng kêu thảm thiết làm người ta sợ hãi liền tại trên Tiên Phủ, dưới vách núi đá, thê lương vang lên.

Phong bạo gào thét, từng đạo bí văn quang mang khác nhau đan xen cùng một chỗ, như Nghê Như Hồng, như lưỡi dao, sắc sỡ lập loè, một hơi nuốt mười mấy Kết Đan Tông Sư kia vào. Chỉ một hơi, trên thân mười mấy người liền xuất hiện cảnh tượng hoàn toàn khác nhau, nhưng đều không ngoại lệ, đều là cảnh tượng đáng sợ lấy tính mạng bọn họ.

Một tu sĩ Kết Đan sơ kỳ bị hơn mười đạo bí văn cấm chế bụi bân cuốn lấy, cơ hồ trong nháy mắt, vị tông sư Kết Đan sơ kỳ này liền lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được trở nên già nua, một người trung niên, đảo mắt đã trở thành một lão nhân rũ xuống từ lâu. Sau khi hét thảm một tiếng, người này sống sờ sờ chết, biến thành một cỗ thi thể giống như cây khô bị cuốn vào trong gió lốc.

Ba tu sĩ Kết Đan trung kỳ khác, bị một đoàn hào quang màu đỏ bao lấy, ngay sau đó tất cả mọi người đều nhìn thấy. Trong đoàn hào quang kia, ba tu sĩ kia phát ra tiếng kêu vô cùng thê thảm, trên người bọn họ, từng vết thương đáng sợ bỗng dưng xuất hiện, giống như bị vô số lưỡi dao sắc bén cắt qua, hình phạt lăng trì.

Mười mấy tu sĩ, đều là tu sĩ Kết Đan tông, lâm vào trong phong bạo cấm chế kia, mỗi một người đều lâm vào trong nguy cơ sinh tử.

Không, nhanh cứu ta.

Đột ngột, trong gió lốc kia, một bóng người mãnh liệt lao ra, là một tu sĩ Kết Đan hậu kỳ tông sư. Hai mắt đỏ như máu, giống như điên cuồng, giống như đang thiêu đốt chân nguyên, muốn xông ra cấm chế phong bạo, chỉ vọt tới một nửa., Nửa người trên vừa lao ra, nửa người dưới bỗng nhiên nhẹ đi, sau khi bị một đạo hào quang trắng toát quét qua, cứng rắn cắt đứt phần eo của hắn. Máu vẩy ra như mưa, một màn đỏ thẫm, tu sĩ kia cuối cùng vẫn không đào tẩu, nửa người dưới bị chặn lại, lập tức trọng thương. Nửa người trên cũng không may mắn thoát khỏi khó khăn, bị phong bạo tràn lên lại một lần nữa nuốt sống.

Ừng ục...

Giờ khắc này, không biết bao nhiêu thanh âm tu sĩ nuốt nước miếng vang lên. thậm tượng mười mấy Kết Đan Tông sư kia, liền rơi vào trong mắt gần ngàn tu sĩ phía trên còn chưa kịp lao xuống.

khủng khiếp qua đi.

Thật là đáng sợ, đi mau a...

Trong lần luyện chế này.

Không có ngôn ngữ dư thừa, hầu như ai cũng biết phải làm gì. Gần ngàn tu sĩ kia, sau khi sửng sốt một chút, trên mặt lập tức hiện lên vẻ cực kỳ sợ hãi, sau đó nhao nhao bay lên vách núi.

Trong chốc lát, lại là một mảnh ồn ào, trong lúc giây dựa, có không ít tu sĩ xui xẻo bị đồng bạn làm mệt, chẳng những không có bay ra ngoài, ngược lại rơi xuống, vừa vịn rơi vào trong cấm chế phong bạo kia.

Hơn nữa những tu sĩ này lương thiện bất đồng, tu vi không đồng nhất, nói cho cùng vẫn là một đám ô hợp. Dưới uy hiếp tính mạng, nào còn quản người khác, đều tự mình bay đi. Những tán tu tu có tu vi thấp, tốc độ phi hành còn không bằng tốc độ gió lốc cấm chế tràn lên.

Một màn vô cùng thảm hỗn loạn xuất hiện ở dưới vách núi, gần ngàn tu sĩ, gần nửa đã mất đi tính mạng mình, những người còn lại cũng đều kinh hô chưa định, giống như chim sợ cành cong, trên mặt tràn đầy vẻ sợ hãi.

Ầm ầm ầm ầm.

Tiếng vang quen thuộc truyền vào tai đám đông tu sĩ chạy thoát trên vách núi, lại là gió lốc cấm chế kia rút cuộc gào thét lên, vách núi dốc đứng, bị phong bạo này sinh ra mở rộng ra trăm trượng, vách núi như lưỡi dao sắc bén kia, sau khi xẹt qua những ánh sáng các loại bí văn sắc sỡ, lại giống như núi cũ trải qua ngàn năm tuế nguyệt, loang lổ mục nát.

Trong phong bạo cấm chế kia, cũng không biết ẩn chứa bao nhiêu loại lực lượng, những nơi đi qua, hết thấy đều bị hủy diệt, bị mục nát, đơn giản đáng sợ đến cực điểm.

Vèo vèo vèo

Không cần bất luận nói gì, tu sĩ may mắn trốn ra ngoài, thậm chí bốn người Độc Nha lão tổ, cũng đều mang theo một cỗ sợ hãi không chế độ quang bỏ chạy về phía xa, ngay cả đầu cũng không dám quay lại.

Ài, các ngươi nghe nói gì chưa, mấy ngày trước có một tòa tiên phủ tên là Nam La Sơn mở đường.

Ai mà không biết, lúc đó tin tức ta khai quang ở thành Thiên khoáng, Tiên Phủ chính là từ nơi này truyền ra. Lúc ấy hấp dẫn mấy ngàn tu sĩ tiến đến, đáng tiếc tu vi ta không đủ, không theo kịp tốc độ của bọn họ.

Vậy ngươi thật sự nên thấy may mắn, ta chính là nghe nói, tòa Tiên Phủ kia căn bản là một tòa trống phủ, hết thảy bên trong đều đã mục nát, đừng nói là bảo vật, ngay cả một khối linh thạch cũng không tìm thấy. Hơn nữa còn có một tên điên bạo nổ cấm chế bên trong, nghe nói chết ít nhất hơn một ngàn người.

Không sai, ta cũng nghe nói, lúc đó có một người điên, vậy mà trước mặt tất cả mọi người tự bạo, dẫn phát toàn bộ cấm chế còn sót lại trong tiên phủ, kết quả cả tòa tiên phủ bị hủy, mấy ngàn tu sĩ mang theo cũng chết gần một nửa.

Trời ạ, thật đáng sợ, chỉ nghe nói Tiên Phủ khai quang có vô số bảo vật, làm sao lần này mở ra một tòa phủ trống còn chưa tính, còn giết nhiều người như vậy.

Tiên Phủ khai quang có cơ hội lấy được bảo vật Thượng Cổ Luyện Khí Sĩ còn sót lại, nhưng kỳ thật đại đa số tiên phủ mở ra, đều là không phủ, bên trong chẳng những bảo vật gì đều không có, ngược lại có rất nhiều trận pháp cấm chế nguy hiểm. Không cẩn thận kích phát chính là chết, cũng trách những người kia xui xẻo, vừa vận khai quang chính là một tòa trống phủ.

Trong Thiên Tâm Thành, trong từng tòa quán trọ trà lâu, trong đó tụ tập tu sĩ trong đó đều đàm luận một đề tài, chính là mấy ngày trước. Tại Nam La Sơn phát sinh biến cố lớn, mấy ngàn tán tu, tử thương thảm trọng, gần ngàn tu sĩ bỏ mình trong gió lốc cấm chế kia.

Bị lão giả họ Nam kia tự bạo dẫn phát phong bạo cấm chế, ước chừng tàn sát bừa bãi mấy canh giờ, chẳng những thiếu một chút đem Nam La Sơn san bằng, trong phạm vi ngàn dặm, đều bị phong bạo thổi qua, sinh linh di chuyển, mặt đất giống như một thanh đao sắc bén to lớn cắt qua. Hơn nữa trong phong bạo cấm chế kia ẩn chứa rất nhiều lực lượng, thậm chí có lực lượng của năm tháng ẩn chứa trong đó.

Lúc này hắn đi tới địa giới Nam La Sơn, trong phạm vi ngàn dặm, quả thực là thương hải tang điền, biến hóa to lớn, chỉ sợ lão giả họ Nam kia phục sinh cũng không nhận ra.

Một tòa phủ trống, lấy mạng hơn một ngàn tu sĩ, cho dù Độc Nha lão tổ Thiên Hạt trại chủ Hắc Vân lão nhân, bốn vị cường giả Nguyên Anh đỉnh phong Xích Kim cốc chủ cũng không thể không lựa chọn tránh lui.

Có thể nói, nơi đó giống như là tiên phủ khai quang, ngoại trừ một người, không có một ai đạt được lợi ích. Mà người duy nhất đạt được lợi ích, giờ phút này đang ở bên trong thành Thiên khoáng.

Trong một tòa khách sạn cực kỳ bình thường, lầu hai, gần cửa sổ, một chỗ ngồi, một thanh niên xấu xí mặc hắc bào đang ngồi.

Trên bàn trước mặt hắn, để mấy đĩa linh quả cấp thấp, còn có một bình linh tửu. Tùy ý uống linh tửu, Ngô Khí trong tay vuốt ve một viên châu cực kỳ âm đạm không chút ánh sáng, cực không bắt mắt. Ánh mắt đặt trên hạt châu trong tay, một tia thỏa mãn xuất hiện trong mắt Ngô Khí.

Huyền Thận Châu

Hạt châu màu xám trong tay hắn, mặc dù nhìn qua cực không bắt mắt, lai lịch lại không nhỏ. Chính là một kiện kỳ vật, mặc dù ở thời thượng cổ, cũng là bảo vật cực kỳ hiếm có.

Huyền Thận Châu, thượng cổ kỳ vật, có thể do chủ nhân tâm ý, huyền hóa ra ngàn vạn ảo cảnh, mê hoặc tâm thần người ta, thậm chí có khả năng mê hoặc thiên địa, che giấu thiên địa.

Trước đó Ngô Khí một đường đi theo bốn người lão giả họ Nam tiến vào Tiên phủ, phát hiện là một tòa Không Phủ cũng

cực kỳ thất vọng, bất quá nhìn thấy lão giả họ Nam bỏ ra huyền cảnh, lúc hạt châu này rơi xuống, lập tức mạo hiểm lưu lại đến cuối cùng, lấy hạt châu này mới từ sau hành lang kia rời đi.

Nguyên lai trong Vô Không phủ kia, bao trùm một tòa ảo trận cực kỳ khổng lồ, trận tâm Huyền Thận Châu kia chính là viên Huyền Thận Châu này. Đáng tiếc năm tháng dài đằng đẳng, bên trong Tiên Phủ hết thấy đều mục nát, Huyền Thận Châu cũng bởi vậy mà hao hết linh lực bên trong. Nếu không bốn người lão giả họ Nam căn bản không có khả năng dễ dàng như vậy tiến vào bên trong Tiên Phủ., Dù như vậy, Huyền Thận Châu còn lại một chút lực lượng cuối cùng, cũng làm cho lão giả họ Nam lâm vào trong tâm ma, trong khoảng khắc liền tẩu hỏa nhập ma, cuối cùng bị cừu hận không chế, tự bạo.

Nếu vật này vận dụng thoả đáng, nhất định có tác dụng lớn.

Trong lòng Ngô Khí rất nhiều ý niệm quay cuồng, giống như đang nghĩ cách làm sao lợi dụng Huyền Thận Châu trong tay. Cũng chính vào lúc này, phía dưới khách sạn bỗng nhiên truyền ra một ít động tĩnh không nhỏ, vài thanh âm huyền ảo từ phía dưới khách sạn truyền lên, giống như là xảy ra chuyện lớn gì đó.

Ồ...

Trong lòng sinh nghi, tai lắng nghe, thanh âm ồn ào trong đám người phía dưới khách sạn bắt đầu lay động lập tức rơi vào trong tai Ngô Khí.

Hắn phải đi quảng trường, nghe nói có nhiệm vụ lớn đã ban bố.

Nhiệm vụ lớn gì vậy, chẳng lẽ lại có khoáng mạch lớn bị phát hiện, muốn tuyển thợ mỏ sao.

Không phải, nghe nói là lão nhân thợ sắt kia rốt cuộc đã nghĩ thông suốt, liên hợp mấy tu sĩ Nguyên Anh, muốn xây dựng một thế lực. Hiện tại trên quảng trường đào ngàn mỏ vẫy tay thu tay lại.

Cái gì, Thiết Cầu Lão Nhân, xây dựng thế lực, chẳng lẽ là muốn chống lại tứ đại thế lực Hắc Vân Phong của Độc Nha

Tông, Hắc Vân Phong sao.

Đại khái là vậy, nghe nói mấy ngày trước Tiên Phủ khai quang, Thiết Quy lão nhân bị bốn người Độc Nha lão tổ liên thủ áp bách, bị ép giao ra mấy chục kiện linh khí luyện chế vật vã. Trong cơn tức giận, liên hợp mấy tán tu cấp bậc Nguyên Anh lão tổ, muốn xây dựng một thế lực, hiện tại ở Thiên khoáng quảng trường tìm người, chỉ cần là tán tu thân phận tự do, đều có thể gia nhập.

Thiết rở lão nhân là Luyện khí sư cường đại nhất Thiên khoáng sơn mạch, nếu gia nhập thế lực của hắn, chẳng phải là không cần vì linh khí phát sầu. Không thể bỏ lỡ, mau đi.

Trong thành Thiên Tầm, mười mấy con phố, tin tức về thế lực tổ kiến Thiết Quy lão nhân truyền bá ra, từng đạo nhân triều dần dần xuất hiện, nhao nhao dừng mãnh lao lên trên quảng trường kia.

Ngô Khí cũng trong đó một đám người trong đó, nghe rất nhiều tu sĩ bên cạnh nghị luận, một tia ý cười như có như không bỗng nhiên xuất hiện ở khóe miệng Ngô Khí.

Quảng trường mỗ khoáng là một quảng trường cực lớn, phạm vi trăm dặm rộng lớn, chứa mấy vạn người đều vô cùng nhẹ nhõm.

Giờ phút này, trong quảng trường, trên một đài cao, tám người đứng đầy, người cầm đầu trong đó râu tóc bạc trắng, trong tay cầm một cây ô hắc thiết queo qua, từ trên người hắn truyền đến từng luồng khí tức nóng rực uy nghiêm, cực kỳ kinh người. Không hề nghi ngờ, lão giả kia chính là Luyện khí sư có địa vị cao nhất trong Thiên khoáng sơn mạch, Thiết Bạt lão nhân.

Từ bốn phương tám hướng, các con đường, biên người tuôn ra, hướng về trung tâm quảng trường vây quanh. Trên đài cao, Thiết Mâu lão nhân nhìn lướt qua phía dưới, giống như nhìn thấy người đã đến không sai biệt lắm, liền đi về phía trước vài bước, cao giọng nói:

Các vị, lão phu Thiết đảo lão nhân, lần này đến đây chắc hẳn các vị đều đã biết. Lão phu không nhiều lời, hôm nay lão phu

cùng các vị bạn tốt của các vị thành lập Thiên Bảo Minh. Nếu muốn gia nhập bản mình đạo hữu, chỉ cần lên đài báo danh là được, chỉ cần thân phận tự do, Thiên Bảo Minh ta không cự tuyệt. Nếu có đạo hữu muốn cử tông gia nhập, Thiên Bảo Minh cũng như vậy tiếp đón long trọng.

Nói tới đây, Thiết Trừ lão nhân dừng một chút, sau đó lại nói:

Mặt khác, bản mình hoan nghênh các vị Kết Đan đạo hữu gia nhập bản mình, lão phu hứa hẹn cho đạo hữu Kết Đan chấp sự, nếu có người kiệt xuất xuất, lão phu sẽ lượng thân luyện chế linh khí.

Bên trong Thiên khoáng sơn mạch, có vô số khoáng mạch, chính là phúc của Thiên khoáng tu sĩ ta. Chỉ là bắt đầu dĩ, rất nhiều khoáng mạch đều bị tứ đại thế lực Độc Nha Tông Thiên Hạt Cốc Hắc Vân Phong chiếm cứ, lão phu không cách nào nhìn tiếp, tổ kiến Thiên Bảo Minh, hy vọng các vị đạo hữu đỉnh lực ủng hộ, cùng đối kháng tứ đại thế lực kia.

Giọng nói của Thiết rẻ giáo lão nhân trực tiếp truyền khắp toàn bộ thành Thiên khoáng, lúc này trong thành tụ tập lượng lớn tán tu Thiên khoáng sơn mạch, sau khi nghe thấy lời nói của Thiết Cầu Lão Nhân, hai mắt rồi rít sáng lên, đều rất là động lòng, thậm chí một ít tông sư Kết Đan cũng đều là một bộ dáng rục rà rục rịch.

Càng có nhiều dòng người xuất hiện trên các con đường lớn, tụ tập đến quảng trường, phần lớn Trúc Cơ luyện khí tu sĩ, bắt quá trong đó cũng không thiếu Kết Đan Tông Sư. Nghe thấy lão nhân nói như vậy, cả đám đều hai mắt sáng lên, nhất là khi nghe được Thiết Cầu Lão Nhân làm ra sự kiệt xuất của tu sĩ Kết Đan Tông, số lượng tu sĩ Kết Đan Tông thân luyện chế linh khí đều cực kỳ kích động.

Ta là Trúc Cơ đỉnh phong, ta muốn gia nhập.

Ta cũng muốn gia nhập.

Một cái này của ta, ta cũng gia nhập Thiên Bảo Minh.

Lão tử chịu đủ rồi, Tứ đại thế lực kia, toàn tông Hỏa Sa tông ta nhập vào Thiên Bảo Minh.

Còn có Thiết Thủ tông ta, nhập vào Thiên Bảo minh, bản tông kết đan hậu kỳ, coi như một chấp sự đi.

Trong lần luyện chế này.

Ai cũng không nghĩ tới, thành Thiên Đào xuất hiện cảnh tượng như vậy, ngay cả lão nhân gầy sứt trên đài cao cũng không nghĩ tới, lão lên cao một tiếng, thành lập Thiên Bảo Minh, vậy mà người hưởng ứng như mây, trong nháy mắt, ba chữ Thiên Bảo Minh này tựa như một cơn gió xoáy to lớn, thổi về phía bên ngoài thành Thiên T khoáng, truyền bá ra toàn bộ Thiên khoáng sơn mạch.

Trước kia, Thiên khoáng sơn mạch chỉ có bốn thế lực lớn, Độc Nha Tông, Thiên Hạt trại, Hắc Vân sơn Xích Kim cốc, bây giờ lại phải tăng thêm một cái, Thiên Bảo Minh. Hơn nữa thế lực này, thực lực còn đang không ngừng tăng cường, thậm chí trong nháy mắt đã vượt qua bất cứ người nào trong tứ đại thế lực.

Tứ đại thế lực ở Thiên khoáng sơn mạch, theo thứ tự là Độc Nha tông Thiên Hạt sơn Hắc Vân sơn Xích Kim cốc. Tứ đại thế lực này chiếm cứ địa giới tốt nhất trong sơn mạch, không đề cập tới cái khác. Chỉ riêng Cự Phủ sơn Độc Nha tông, lòng đất liền có hơn mười mạch khoáng cỡ lớn, có thể làm cho đệ tử Độc Nha tông mấy trăm năm không cần vì tu luyện mà phát sầu.

Không chỉ như vậy, bốn thế lực lớn bởi vì đều có được chiến lực đỉnh cao Nguyên Anh, ở Thiên khoáng sơn mạch làm việc bá đạo cực kỳ, có thể nói là không kiêng nể gì cả. Sơn môn ở bên ngoài có rất nhiều khoáng mạch, tứ đại thế lực còn thường xuyên cùng tu sĩ tông môn khác cướp đoạt, một khi có khoáng mạch cỡ lớn xuất hiện, tứ đại thế lực nhất định là nghe tin mà động, tiến đến cướp đoạt.

Sơn mạch tụ tập rất nhiều tán tu và đỉnh núi, đều cực kỳ bất mãn với bốn thế lực lớn của Độc Nha Tông, nhưng lại ngại bốn vị cường giả Nguyên Anh đỉnh phong kia, giận mà không dám nói gì.

Hôm nay lại có nguồn gốc bộc phát, Thiết Cầu Lão Nhân, tuy là tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ, nhưng có thân phận Luyện Khí Sư, địa vị của lão tổ Xích Kim Hạt sẽ không thua kém gì Độc Nha lão tổ, Thiên Hạt trại chủ Hắc Vân Lão Nhân. Lại thêm mấy tu sĩ Nguyên Anh khác liên hợp của lão, cùng nhau xây dựng Thiên Bảo Minh, có thể nói là đặng cao một tiếng, người ứng ứng tựa như mây.

Trong thành Thiên Tầm, trong quảng trường, trên một đài cao, một vị lão giả Kết Đan Tông Sư tay cầm một cây ngọc bút, lúc này, không ngừng có tu sĩ từ phía dưới bay lên, nói vài câu với lão giả kia, sau đó lão giả kia liền nằm rạp trên bệ đá trước người hắn, ghi chép cái gì đó.

Chợt lúc này, một bóng người từ dưới đài bay lên, xuất hiện trước mặt lão giả kia.

Ngô Khí, Kết Đan trung kỳ, tán tu, muốn gia nhập Thiên Bảo Minh.

Ngô Khí vừa nói xong, lão giả vốn còn nằm trên bàn ghi chép lại, lập tức ngẩng đầu lên, lúc nhìn thấy khuôn mặt Ngô Khí cùng tuổi tác, hai mắt lập tức hiện lên một tia kinh ngạc.

Thì ra là Ngô đạo hữu, Thiên Bảo Minh ta cực kỳ hoan nghênh tu sĩ tuân kiết tuổi còn trẻ như Ngô đạo hữu lại có tu vi kinh người như vậy. Nếu như Ngô đạo hữu có tu vi Kết Đan trung kỳ, theo lời Thiết rě mình chủ nói, sau khi Ngô đạo hữu gia nhập bản minh., Sẽ là vị trí chấp sự, còn xin đi tới tòa đài cao kia, phía trên đều là kết đan đạo hữu gia nhập Thiên Bảo Minh, các ngươi có thể giao lưu một chút, đợi lúc Thiên Bảo Minh chính thức thành lập, Thiết rě mình chủ sẽ tự mình phát ra lệnh bài thân phận cho chư vị.

Ông lão kia nói chuyện khách khí, hẳn có cảnh giới Tông sư Kết Đan sơ kỳ, lại không nhìn thấu cảnh giới Ngô Khí, liền tin tưởng lời nói của Ngô Khí Kết Đan trung kỳ. Sau khi khách khí nói vài câu, quay đầu chỉ rõ cho Ngô Khí một đường.

Giờ phút này trong quảng trường, có không ít đài cao, từng tên quản sự chấp sự Thiên Bảo Minh đang tuyển nhận đệ tử, dựa theo tu vi không đồng nhất, các tán tu nhận đãi ngộ tất nhiên cũng khác biệt.

Tu sĩ Kết Đan tông như Ngô Khí đều được an bài ở chỗ gần trung tâm tòa cao thai to lớn kia.

Vù vù

Thân hình Ngô Khí như con chim lớn bay lên, sau đó nhẹ nhàng rơi xuống, nơi hai chân đáp xuống, chính là tòa đài cao gần mấy tu sĩ Nguyên Anh nhất của Thiết lão nhân.

Ồ, lại tới một vị đạo hữu mới.

Thân hình Ngô Khí vừa rơi xuống đất, còn chưa kịp nhìn chung quanh mấy lần, một tu sĩ mập mạp thần sắc cực kỳ thân thiện liền đi tới, trong lúc nói chuyện, ý cười khanh khách, khiến cho người ta khó mà cự tuyệt.

Nhưng Ngô Khí không đưa ánh mắt đầu tiên rơi vào người tu sĩ mập mạp kia, mà ánh mắt ngưng tụ, quét về phía một trung niên nhân có khuôn mặt âm ung ở giữa đài cao, toàn thân bao phủ trong hắc bào.

Lúc Ngô Khí nhìn qua, người trung niên này cũng đồng thời nhìn thấy Ngô Khí, nhất là sau khi nhìn thấy gương mặt đầy đốm đen của Ngô Khí kia, lập tức nhận ra Ngô Khí.

Là người?

Giao Bằng thật sự là đập phá thiết hại vô mịch, đạt được cũng không tốn nhiều công phu. Tiểu tử, không nghĩ tới vậy mà gặp được người ở đây, lần này ta xem người trốn đi đâu.

Nghe thấy lời nói của trung niên âm điệu, sắc mặt Ngô Khí biến hóa, ánh mắt phát lạnh, nhưng không sợ hãi chút nào đối đầu với trung niên nhân kia. Độc Thi đạo nhân, Ngụy Độc. Trung niên nhân âm điệu này, Ngô Khí mặc dù chỉ gặp một lần, nhưng lại nhớ rất rõ, dù sao hai người cũng từng phát sinh xung đột ở Tàng Bảo các.

Tu sĩ mập mạp vốn còn cực kỳ thân thiện muốn tới nói chuyện cùng Ngô Khí, lúc này vừa nghe được Ngụy Độc nói, lập tức dừng bước, hai con người xoay chuyển vài cái, sau đó thần bí cười, lại nửa đường chuyển động, đến trước mặt một tu sĩ khác, cực kỳ nhiệt tình nói chuyện với nhau.

Nửa đường rẽ qua, lại là một chút xấu hổ cũng không có, tu sĩ mập mạp kia vừa nhìn liền biết là một nhân vật đầu tường như cỏ, thấy gió dẫn đường.

Ngụy Độc được xưng là Độc Thi đạo nhân, một thân độc tu thần thông hung hãn độc ác độc, tục truyền trong mấy ngày từng liên tục giết sạch mười mấy đỉnh núi thế lực. Trong Thiên khoáng sơn mạch cũng coi như có chút hung danh, ít nhất tu sĩ Nguyên Anh không ra, những tu sĩ Kết Đan đỉnh phong khác cũng không dám dễ dàng trêu chọc người này.

Hiện tại nhìn lại, một tu sĩ Kết Đan trung kỳ mới tới, vậy mà có cừu oán với người sát tinh này. Tu sĩ mập mạp tự xưng là thông minh, tự nhiên biết lúc này không nên nhảy vào vũng nước đục thì tốt hơn.

Không chỉ tu sĩ mập mạp kia, lúc này trên đài cao, còn có mấy chục tông sư kết đan, đều nhìn thấy được một màn vừa rồi, cũng nghe được lời Ngụy Độc nói. Nhưng không có ai mở miệng, đều là một ý niệm, đó chính là xem náo nhiệt.

Tiểu tử, ta cho ngươi thêm một cơ hội, đem nội đan Thi Yêu cho ta, nếu không hôm nay ta sẽ cho ngươi sống không bằng chết.

Ánh mắt Ngụy Độc Âm Thứ hung hăng nhìn chăm chăm trên người Ngô Khí, trong đó sát ý cho dù là người đứng ngoài quan sát cũng có thể cảm thụ được.

Lúc này có trò hay để xem, tiểu tử kia mới tới vậy mà đắc tội Ngụy Độc đạo nhân độc, thật sự là không biết trời cao đất rộng a.

Cũng khó trách, nếu tiểu tử kia là tán tu, tuổi như vậy đã tu luyện đến Kết Đan trung kỳ, cũng không chênh lệch nhiều với đệ tử hạch tâm của các đại môn phái khác. Tự nhiên là tâm cao khí ngạo, bất quá đắc tội Ngụy Độc này có thù tất báo, tiểu tử này xem ra là chịu đau khổ.

Một tên Kết Đan trung kỳ, một tên Kết Đan đỉnh phong, căn bản không có gì có thể so sánh, thật sự là kỳ quái, tiểu tử kia vậy mà một chút sợ hãi cũng không có, chẳng lẽ là có chỗ dựa.

Nghe hai người đối thoại, hình như là tiểu tử kia đoạt đi một thứ gì đó của Ngụy Độc. Hiện tại Ngụy Độc gia nhập Thiên Bảo Minh, lấy tu vi của hắn, có thể trở thành người đứng đầu các vị Nguyên Anh lão tổ trở xuống. Ngụy Độc nóng lòng lập uy, vừa lúc tiểu tử kia xuất hiện, thành toàn cho tên kia.

Trong lần luyện chế này.

Mấy chục tu sĩ Kết Đan, phần lớn là xuất thân tán tu, còn có một số là trưởng lão hoặc tông chủ tiểu môn tiểu phái, chịu không được chiêu an dụ Thiên Bảo Minh, giải tán tông môn của mình, cả tông nhập vào Thiên Bảo Minh.

Những người này đều là lão hồ ly trà trộn vào Thiên khoáng sơn mạch hồi lâu, không phải những thứ mới ra đời kia có thể so sánh, từ trong mấy câu nói của Ngụy Độc đã đoán ra không ít thứ.

Không sai, hôm nay Thiên Bảo Minh vừa mới thành lập, nếu biểu hiện tốt, được Thiết Cầu Lão Nhân mấy lão tổ Nguyên Anh coi trọng, ngày sau Thiên Bảo Minh lớn mạnh lên, chính là nhân vật cấp Nguyên lão.

Ngụy Độc làm tán tu hơn một trăm năm, đã sớm chán ghét loại thời gian không có chỗ dựa này, lúc này có cơ hội trở thành một nhân vật cấp nguyên lão thế lực có thể so sánh với bốn thế lực thế lực lớn của Độc Nha Tông Hắc Vân Phong này, tất nhiên là sẽ không bỏ qua. Lấy tu vi của hắn, lúc này có thể trở thành người có tu vi nhất định., Vốn là có thể chấn nhiếp người phía dưới, lại không nghĩ trong Thiên khoáng sơn mạch có không ít tán tu Kết Đan đỉnh phong, tăng thêm những tiểu môn tiểu môn tông chủ trưởng lão cũng tới tham gia náo nhiệt, hắn vừa mới âm thầm liếc nhìn vài lần, chiến lực cùng hắn tương đương có không ít.

Còn có mấy tu sĩ Kết Đan đỉnh phong, nhìn qua sâu không lường được, lấy thực lực của hắn cũng không dò xét ra cái gì, đều là nhân vật khó giải quyết.

Ngụy Độc nóng lòng lập uy, để những tán tu Kết Đan kia tìm chỗ nương tựa chạy tới, để hắn có thể thuận lợi kéo đỉnh núi trong Thiên Bảo Minh, ngưng tụ thế lực của mình.

Cũng vừa lúc này, Ngô Khí xuất hiện, trong nháy mắt nhìn thấy Ngô Khí, Ngụy Độc liền hưng phấn lên. Trong mắt hắn, Ngô Khí quả thực quá trùng hợp, đúng là tự động đưa lên cửa. Chỉ cần hắn động thủ thu thập Ngô Khí, lại lấy thủ đoạn ngoan độc tra tấn một phen, hiện ra thần thông của mình, đương nhiên không lo không có người đầu hàng, thuận tiện còn có thể lấy lại viên nội đan Thi Yêu kia, chuyện nhiều hơn một lượng là hoàn mỹ nha.

Đáng tiếc chính là, Ngụy Độc hoàn toàn không cân nhắc, trong mắt hắn đã là thịt trên thớt gỗ Ngô Khí, có thể là muốn hắn mệnh dạ xoa tu la. Cảm tạ thư hữu lâm binh đầu giả —— trận ban thưởng ở phía trước, còn có các vị gia nhập phiếu đề cử quý giá cho Giáo tổ, tiểu lâu bái tạ các vị, cảm ơn các vị.

Tiểu tử, người có nghe thấy không, đây là cơ hội cuối cùng của người, đưa nội đan của Thi Yêu cho ta, còn phải thần phục ta, dâng lên tất cả bảo vật của người. Nếu không, ta sẽ khiến người muốn sống không được, muốn chết cũng không được.

Sắc mặt Độc Thi đạo nhân Ngụy Độc âm u, ánh mắt âm trầm rơi vào trên người Ngô Khí, biểu lộ ra một loại cảm giác cao cao tại thượng đùa đùa.

Mấy chục tông sư Kết Đan vây xem, thần sắc không đồng nhất, nhưng không một ai có ý muốn ngăn cản. Hiển nhiên không muốn vì một tán tu Kết Đan trung kỳ mà đi đắc tội một độc tu Kết Đan đỉnh phong, đều ôm ý nghĩ xem náo nhiệt trong đầu, nhìn hai người trong sân rất thú vị.

Nếu ta không phải thì sao?

Thanh âm lạnh như băng bình thản, không mang theo một tia cảm tình ba động, chỉ là bình tĩnh nhìn Ngụy Độc. Loại ánh mắt này, là coi thường, giống như là nhìn một người chết, một vật chết, ai sẽ cùng một vật chết giảng giải tình cảm với một người chết.

Ánh mắt Ngụy Độc Độc vừa tiếp xúc với Ngô Khí bắn tới, lập tức bị loại ánh mắt coi thường kia chọc giận. Bất quá nhớ tới giờ phút này bọn họ còn đang ở trong thành Thiên khoáng, lại không thể không đè nén sự phẫn nộ trong lòng xuống, chỉ là dùng ánh mắt tràn ngập sát ý nhìn Ngô Khí, từng ý niệm muốn giết người từ trong thần niệm Ngụy Độc Thần tách ra, phóng tới thức hải tâm thần của Ngô Khí.

Trong lúc giật mình, ý niệm hiện ra trong đầu, Ngô Khí như có thể nhìn thấy cảnh tượng Ngụy Độc đã từng trắng trợn tàn sát mười mấy thế lực đỉnh núi.

Uy hiếp, Ngụy Độc này hiển hóa ý niệm giết chóc của mình ra, là muốn lưu lại bóng ma cho Ngô Khí, tốt nhất là trực tiếp đe dọa Ngô Khí, để hắn mở miệng cầu xin tha thứ.

Giao Bằng. Ta rất bội phục ngươi, một tên phế vật Kết Đan trung kỳ, cũng không biết dũng khí từ đâu tới dám nói chuyện với ta như vậy. Không sao, trước cho ngươi sống vài ngày, chờ ra thành, ta ngược lại muốn xem khi đó ngươi có thể kiên cường như vậy hay không.

Lần trước Ngụy Độc uy hiếp Ngô Khí đã nghe qua một lần, bất quá hai người giao thủ ngăn ngui một lần, cuối cùng Ngụy Độc bị người Tàng Bảo các ngăn lại, Ngô Khí cũng không có ý tiếp tục xuất thủ.

Không nghĩ tới hiện tại lại gặp phải, hơn nữa xem ra Ngụy Độc cũng không có bỏ qua, sát ý trong mắt cũng là cực kỳ chân thật. Không ai sẽ hoài nghi, chờ ra khỏi thành, Ngụy Độc này khẳng định sẽ xuống tay với Ngô Khí.

Dường như nghĩ tới chuyện phiền toái gì đó, lông mày Ngô Khí bỗng nhiên nhẹ nhàng nhíu lại, sau đó ánh mắt đảo qua, chăm chú nhìn vào Ngụy Độc, sát ý cực kỳ lạnh lẽo chậm rãi phát ra.

Không cần ra khỏi thành, nếu muốn giết ta, chúng ta ở chỗ này liền có thể động thủ, chỉ cần ký kết hiệp nghị sinh tử là được.

Ngô Khí vừa nói ra, lập tức khiến cho tất cả mọi người chú ý, trên đài hơn mười Kết Đan Tông Sư, giờ phút này đồng loạt quay đầu, từng ánh mắt ẩn chứa kinh ngạc rơi vào trên người Ngô Khí.

Tiểu tử này điên rồi sao?

Kết Đan trung kỳ, khiêu chiến Kết Đan đỉnh phong, còn phải ký hiệp nghị sinh tử, quả thực là...

Thật sự là điên rồi, lẽ nào tiểu tử này cho rằng mình là tuyệt thế thiên tài, có thể vượt qua hai cảnh giới đối địch.

Ký kết hiệp nghị sinh tử tương đương với trong hai người, chỉ có thể có một người sống sót, tiểu tử này ngạo khí như vậy, chẳng lẽ là có chỗ dựa gì.

Trong lần luyện chế này.

Một câu hiệp nghị sinh tử khiến Kết Đan tông sư trên đài bị hấp dẫn tới, ánh mắt nhìn quanh quẩn giữa hai người Ngô Khí

và Ngụy Độc.

hiệp nghị sinh tử là một trong những biện pháp giải quyết tranh chấp trong thành Thiên Cổ. Là chuẩn bị cho những tu sĩ có thâm cừu đại hận, chỉ cần hai tu sĩ có thâm cừu đại hận trong đó giải quyết, nhất định phải tìm một người làm chứng, sau đó ký kết một hiệp nghị sinh tử, quy củ của thành Thiên khoáng sẽ không bị ước thúc, người ký hiệp nghị có thể chém giết đến khi một bên chết mới thôi.

Vào thời khắc này, Ngụy Độc nghe thấy Ngô Khí nói, lại lập tức lâm vào ngây ngốc, sau đó lập tức lộ ra vẻ đại hỉ.

Ký kết hiệp nghị sinh tử, tốt, lập tức ký.

Cơ hồ là bay nhanh, như sợ Ngô Khí đổi ý, Ngụy Độc gật đầu không ngừng đồng ý. Cố gắng đè lại niềm vui trong lòng, quay đầu về phía đám người xem cuộc chiến nói một câu.

Không biết vị đạo hữu nào nguyện ý làm chứng cứ công bằng, làm phiên.

Đề ta...

Trong nháy mắt khi Ngụy Độc mở miệng, lập tức có một người trả lời. Là một tu sĩ trung niên mặc thanh y, toàn thân trên dưới đều là thư sinh tức, bắt quá trên mặt lại mang theo nụ cười tà dị.

Đi ra khỏi đám người, đồng thời trong tay người này quang mang chớp động, một khối ngọc giản trắng muốt lập tức xuất hiện trong tay hắn. Thân niệm khổng lồ thuộc về tu sĩ Kết Đan đỉnh phong tràn ra, tiến vào bên trong ngọc giản kia, quang mang phía trên lập tức có quy luật chớp động.

Không nghĩ tới thư sinh trung niên này lại là tu sĩ Kết Đan đỉnh phong, trách không được những người xem cuộc chiến không có người phản đối, để hắn làm người chứng nhận.

Sau một lát, quang mang trên ngọc giản kia ngừng lại, ngọc giản vốn còn trắng muốt, giờ phút này hình như đã có chút biến hóa.

Hai vị xem xong, nhả vào một giọt tinh huyết, hiệp nghị này có thể có hiệu lực.

Thư sinh trung niên kia hất tay lên, trước tiên ném về phía Ngô Khí, ngọc giản hóa thành một đạo quang mang, rơi vào trong tay Ngô Khí. Cũng không kiểm tra, trực tiếp tràn ra một sợi thần niệm, tiến vào bên trong ngọc giản kia, xem lướt qua nội dung bên trong.

Một lát thần niệm rời khỏi, khẽ gật đầu, Ngô Khí cũng không trả lời, tâm niệm vừa động, khí huyết thúc giục, đầu ngón trỏ của hắn lập tức tràn ra một giọt huyết dịch đỏ thẫm.

Thần niệm khổng lồ chế huyết dịch bay lên, sau đó bộp một tiếng rơi vào trên miếng ngọc giản kia, một màn kỳ dị xuất hiện. Huyết dịch kia chậm rãi dung nhập vào bên trong ngọc giản, mà ngọc giản vốn trắng muốt, giờ phút này lại xuất hiện từng tia huyết văn, giống như là bị huyết dịch kia nhuộm ra.

Vào

Cổ tay nhẹ nhàng hất lên, ngọc giản trong tay lập tức hóa thành quang mang như lưu tinh, ném về phía Ngụy Độc đối diện.

Trên mặt mang theo nụ cười âm trầm, Ngụy Độc nhìn thấy Ngô Khí nhỏ một giọt tinh huyết vào trong ngọc giản, trên mặt liền lộ ra nụ cười cực kỳ đắc ý, dùng một loại ánh mắt đùa bỡn con mồi nhìn chằm chằm Ngô Khí. Dường như giờ phút này Ngô Khí đã không còn là một người sống, mà là con mồi của hắn, nhất định sẽ bị hắn giết chết.

Được rồi, người vậy mà thật sự ký, thật sự là trời giúp ta, ta không chỉ muốn lấy lại nội đan Thi Yêu, ta còn phải luyện chế người thành độc thi. Một cỗ độc thi kết đan trung kỳ, thật sự là tài liệu tốt nhất a.

Ngụy Độc nhận lấy ngọc giản, trong nháy mắt lại không nhìn thấy, trực tiếp âm trầm cười ra tiếng, vươn đầu lưỡi đỏ thẫm, liếm liếm môi một chút, một loại hương vị tàn nhẫn khát máu lộ ra, phảng phất như là một con độc xà muốn ăn thịt người, sau khi nhìn thấy con mồi, đột nhiên trở nên hưng phấn.

Nhẹ nhàng ấn ngón tay của mình một cái, một giọt huyết dịch đỏ thẫm chảy ra, cũng không nhìn nội dung trong ngọc giản kia, nhỏ huyết dịch trong tay vào trong ngọc giản, giọt máu

nhỏ lên, chỉ thấy ngọc giản vốn chỉ là đầy tơ máu, lại trong khoảng khắc chuyển thành màu đỏ như máu, cực kỳ tươi đẹp, thật giống như là bị máu tươi thấm qua.

hiệp nghị có hiệu lực, hai vị có thể chém giết nhau trên tất cả các tòa võ đài ở thành Thiên T khoáng, cho đến khi phân ra thắng bại mới thôi. Trong thời gian này, thành Thiên khoáng sẽ không can thiệp vào sự chém giết của hai vị.

Thư sinh trung niên kia tiếp nhận ngọc giản Ngụy Độc đưa tới, nhìn lướt qua, xác định không có vấn đề, liền đồng thời nói một câu với hai người.

Bất quá có người rõ ràng không kiên nhẫn, là Ngụy Độc, nhỏ tinh huyết vào trong ngọc giản, Ngụy Độc cũng đã phóng thích toàn bộ sát lực trong lòng mình ra, một cỗ khí thể băng lãnh hung tàn khát máu ở trên đài cao bay lên, nếu như nói Ngụy Độc trước kia là một con độc xà muốn chọn người mà cắn, hiện tại Ngụy Độc đơn thuần quả thực chỉ là một con cự mãnh hung tàn khát máu đã há miệng máu.

Tiểu tử, người chẳng mấy chốc sẽ phát hiện, đắc tội với ta, là chuyện người cả đời này làm sai nhất. Đáng tiếc, người không có cơ hội hối hận, bởi vì ta không chỉ muốn người chết trong đau khổ, còn sẽ giam cầm hồn phách của người, ngày ngày chịu độc hỏa dày vò, ngay cả cơ hội tiến vào U Minh Luân Hồi, ta cũng muốn cướp đoạt. Tự nhận mệnh đi, hãy chấp nhận đi.

Thanh âm Ngụy Độc khiến người ta nghe xong toàn thân rét run, mấy chục Kết Đan Tông Sư trên đài, phần lớn là kết đan kỳ trở xuống, giờ phút này cảm nhận được khí thể đáng sợ từ trên người Ngụy Độc tràn ra cùng loại khí tức sát lực kia, trong lòng đều đại kinh thất sắc, kinh hãi sau đó lùi lại, ánh mắt nhìn về phía Ngô Khí cũng tràn đầy đồng tình.

Ồ...

Trên đài cao trung tâm thành Thiên Tâm, Thiết Đồ lão nhân chợt kêu nhẹ một tiếng, quay đầu, ánh mắt bắn về phía một đám Kết Đan Tông Sư cách đó không xa tụ tập. Mấy Nguyên Anh tu sĩ bên cạnh hắn, cũng đều chú ý tới cái gì, ánh mắt theo Thiết Cầu Lão Nhân biến hóa, đồng loạt rơi vào trên đài cao cách đó không xa.

hiệp nghị sinh tử, thành Thiên Khoát này đã lâu chưa từng xuất hiện loại chém giết này, lần này vẫn là hai Kết Đan Tông Sư, lại có chút xem trọng.

Thiết lão, những người này tương lai đều là chấp sự của Thiên Bảo Minh ta, không thể ngăn cản một chút sao?

Trên đài cao, một tu sĩ Nguyên Anh nhìn nơi một đám Kết Đan Tông sư tụ tập cách đó không xa, cau mày nhìn lão giả râu tóc bạc trắng, uy vọng cực cao nói một câu.

Không sao, thành lập Thiên Bảo Minh chúng ta cũng không phải muốn một đám phế vật sống an nhàn sung sướng, có tranh đấu cũng tốt, nuôi ra một đám hung ác, mới có thể chống lại mấy lão quái vật Độc Nha lão tổ kia.

Có thể được xưng là Thiết lão, Thiên khoáng sơn mạch này, cũng chỉ có vị Thiết Nhân lão nhân có uy vọng cực cao kia. Giờ phút này đứng ở trung ương đài, ánh mắt của hắn rơi vào trong đám người Kết Đan Tông cách đó không xa, đi lại tuần tra giữa hai người Ngô Khí và Ngụy Độc.

Những người khác trên đài, nghe Thiết Trừ lão nhân nói như vậy, cũng đều gật gật đầu đồng ý, sau đó nhao nhao lộ ra một tia hứng thú, ung dung quan sát đám người Ngô Khí trên đài cao sắp xuất hiện thi đấu chém giết.

Vù vù

Đột ngột, trong không khí truyền đến một cảm giác chấn động mãnh liệt, một cây đại phiến tản mát ra mùi hôi tanh nồng đậm

xuất hiện trên đài. Đại phiên kia sinh ra cực kỳ đáng sợ, lá cờ đen sì như mực, mặt cờ lại đỏ như máu một mảnh, thi khí âm hàn vô cùng xen lẫn mùi hôi tanh hôi cực kỳ nồng đậm tràn ngập ra, trong nháy mắt đã bao trùm nửa đài cao.

Không tốt, nhanh lui xa một chút, đây là độc thi phiên của Ngụy lão ma, thi khí kia có kịch độc, nhiễm phải một tia cũng cực kỳ phiền phức.

Ngụy lão ma này, vậy mà ngay từ đầu đã hạ sát thủ như thế, xem ra không có ý định cho tiểu tử Kết Đan trung kỳ kia có cơ hội xoay mình một chút.

Lá cờ lớn kia vừa ra, thi khí tràn ngập, để cho những Kết Đan tông sư khác trên đài lập tức tránh lui, ngay cả một ít tu sĩ Kết Đan đỉnh phong nhìn thấy âm hàn thi khí vọt tới, cũng đều cau mày lui lại mấy chục trượng.

Tiểu tử, có thể chết dưới Độc Thi Phiên là vinh hạnh của ngươi. Yên tâm, chờ ngươi chết, ta liền đem ngươi cũng luyện hóa thành độc thi, đến lúc đó uy lực của phiên này lại có thể tăng một hai thành.

Ngụy Độc cười lạnh, trong mắt hấn, Độc Thi phiên trong tay vừa ra, chớ nói là một tu sĩ Kết Đan trung kỳ, dù là Kết Đan hậu kỳ, cũng phải quay người bỏ chạy. Đáng tiếc, hai người đã ký kết hiệp nghị sinh tử, Ngô Khí muốn trốn cũng không có chỗ để trốn.

Hừ hừ vù vù!

Động thủ, Ngụy Độc vốn không nhẫn nại bao nhiêu, giờ phút này nhìn thấy từ đầu đến cuối đều là một khuôn mặt không chút biểu tình, trong hai mắt một chút ngưng trọng đều không có, chỉ là coi thường, hoàn toàn không coi Ngụy Độc vào trong mắt. Cho dù sau khi Độc Thi phiên kia đi ra, Ngô Khí vẫn là một gương mặt người chết, một chút biến hóa cũng không có.

Ngụy Độc luôn luôn tự phụ quá cao, lòng dạ độc ác căn bản không chịu được Ngô Khí coi thường, cơ hồ không có bất kỳ chân chờ gì, độc thi phiên trong tay vung lên, đại lượng thi khí

tràn ngập ra, hơn mười bóng người cao lớn mơ hồ bỗng nhiên xuất hiện ở trong đó.

Đạp đạp đạp.

Giống như quân đội phạm nhân, tiếng bước chân đều nhịp vang lên trên đài, mọi người nhao nhao trợn to hai mắt, nhìn chăm chăm vào đài kia.

Độc Thi...

Trong lúc thi khí quay cuồng, một khe hở lộ ra, lập tức để cho nhiều tu sĩ đang nhìn thấy phía sau thi khí kia rốt cuộc là vật gì. Cũng không biết là vật gì kinh khủng, trong đám người chứng kiến lập tức có một người kinh hô.

Trên đài, phía dưới lá cờ lớn đáng sợ kia, hơn mười bóng người cao lớn dị thường chậm rãi đi ra. Cao tới ba trượng, như người khổng lồ không khác gì, toàn thân che phủ áo giáp như bùn nhão, hiển lộ duy nhất ra chính là một đôi mắt huyết hồng lạnh như băng không có chút cảm xúc kia.

Là độc thi, đồn đãi Ngụy Độc liên tục tàn sát gần ngàn tu sĩ, muốn luyện chế một trăm cỗ độc thi. Những độc thi này cực kỳ khủng bố, một thân chiến lực có thể so với tông sư Kết Đan sơ kỳ, nhất là dưới sự phối hợp của Độc Thi Phiến, càng như hổ thêm cánh. Nếu thật bị thăng nhãi này luyện thành một trăm cỗ độc thi, chỉ sợ cường giả cấp bậc Nguyên Anh lão tổ cũng không làm gì được.

Không sai, Ngụy lão ma nguyên là tán tu bé nhỏ không đáng kể, chỉ không biết hắn đạt được một thân ma công cường hãn ở đâu. Bây giờ một lần triệu hồi ra hơn mười cỗ độc thi, cũng không biết hắn đến cùng luyện thành mấy cái, chỉ cần vượt qua hai mươi con, chúng ta đều không phải đối thủ.

Tiểu tử kia là người đáng thương nhất, mơ hồ ký kết hiệp nghị sinh tử, hiện tại phải vút mạng ở đây.

Khi hơn mười cỗ độc thi như người khổng lồ mặc giáp trụ bùn nhão xuất hiện ở dưới đài, đám người lập tức bạo phát nghị luận, suy đoán Ngụy Độc đến cùng luyện bao nhiêu độc thi.

Về phần Ngô Khí, chỉ sợ lúc này không ai cho rằng hắn ta có thể thắng, thậm chí không ai cho rằng Ngô Khí có thể sống sót. Dưới sự vây công của hơn mười cổ độc thì có thể so với Kết Đan sơ kỳ tu sĩ, một tu sĩ Kết Đan trung kỳ căn bản ngay cả nửa điểm cơ hội còn sống cũng không có.

Không cần chiến đấu với động tĩnh lớn bao nhiêu, chỉ cần một cây cờ, vung lên là có thể lấy mạng đối thủ.

Tựa hồ cảm nhận được trong đám người chung quanh quan sát cuộc chiến bắn tới từng ánh mắt sợ hãi, Ngụy Độc cực kỳ hưởng thụ, hai mắt híp lại, đắc ý cười lạnh lập tức hiện ra.

Cũng giống Ngụy Độc, Ngô Khí giờ phút này cũng cực kỳ hưng phấn, cảm nhận được trên cánh tay truyền đến từng luồng chấn động còn có ý nghĩa ẩn chứa trong đó, trên mặt người chết mặt Ngô Khí không biểu tình lại hiện lên một nụ cười hiểm thấy.

Nếu là tự mình đưa lên cửa, không thu thì thật có lỗi với chính mình.

Ngô Khí như là tự nói, Hóa Thi Đằng trên cánh tay hắn lại cảm ứng được ý niệm của Ngô Khí, lại tự động uốn lượn ra. Như một con Huyết Mãng quý dị từ trên cánh tay Ngô Khí thoát ra.

Bốp!

Một tiếng vang nhẹ không chút bắt mắt xuất hiện trên đài, giống như là tiếng roi quất. Nếu là bình thường, thanh âm này sẽ không khiến cho bất cứ sự chú ý nào, nhưng lúc này, sau một tiếng vang nhỏ, xuất hiện trên đài biến cố kinh người, trực tiếp làm cho đám người xem cuộc chiến lâm vào trong kinh hãi.

Một đạo quang mang đỏ sậm như bóng roi, trực tiếp xuất hiện ở trong thi khí, một cổ thi thể độc ác trên đỉnh đầu như thiểm điện, đột nhiên rơi xuống, tiến vào trong cơ thể Độc Thi kia.

Ba ba ba ba ba

Hầu như không có khe hở, Huyết Mãng quý dị trước người Ngô Khí không ngừng chấn động, chỉ thấy từng bóng roi đỏ

sậm xuất hiện trên không trung, sau đó rơi vào trên người hơn mười cổ độc thi.

Sau một khắc, một màn quỷ dị, biến cố cực lớn. Lúc trước, ai cũng sẽ không nghĩ tới, sẽ xuất hiện biến cố như vậy. Nhất là Ngụy Độc, sau khi nhìn thấy biến cố trên chiếc thuyền, gương mặt âm ung lập tức vặn vẹo.

Không.

Tiếng gào thét thống khổ vang lên, dưới cái nhìn không muốn sống của Ngụy Độc, hơn mười cổ độc thi hung hãn cực kỳ, so với bất luận khôi lỗi nào đều phải mạnh mẽ, vậy mà dừng lại. Như là hơn mười cây cột trên đài, nếu như chỉ là như vậy, Ngụy Độc cũng sẽ không thống khổ như vậy.

Nhưng cũng không lâu lắm, mười mấy cổ độc thi kia vậy mà bắt đầu biến hóa, đầu tiên là giáp trụ như bùn nhão kia, hóa thành từng đạo khí tức ô ứ phủ xuống, cuối cùng cô đọng thành một quả cầu khí màu xám, vèo một cái bắn tới trước người Ngô Khí, cái dây leo đỏ sậm kia hóa thành phía trước huyết mãng.

Huyết mãng cũng không khách khí, che kín cái miệng sắc nhọn há to ra, lại đem khối khí kia trực tiếp nuốt vào. Càng làm cho nó kinh ngạc vẫn còn phía sau, sau khi giáp trụ bùn nhão trên người bị hòa tan, hơn mười cổ độc thi cũng không may mắn thoát khỏi.

Bộp bộp bộp

Lại liên tục nổ vang, hơn mười cổ độc thi đồng loạt nổ tung, hóa thành từng đoàn khí tức ô ứ, Nhữ Yên Quy Lâm như vậy, đầu hàng trước người Ngô Khí quỷ dị dây leo đỏ sậm đến cực điểm kia.

Đây.

Trung tâm đài cao, bên cạnh lão nhân, một tu sĩ Nguyên Anh không dám tin tưởng nhìn chiến trường cách đó không xa. Sau một khắc, trong mắt tất cả tu sĩ Nguyên Anh trên đài đồng loạt tuôn ra quang mang cực kỳ tham lam, ánh mắt cực kỳ nóng rực lập tức rơi vào trên người Ngô Khí.

Người vậy mà hủy đi độc thi của ta, ta muốn giết người, ta muốn người vĩnh viễn không thể siêu sinh.

Ngụy Độc giờ phút này không còn khống chế hết thảy trước đó, cao cao tại thượng đùa bỡn tư thế con mồi, mà lâm vào điên cuồng, một đôi mắt trong nháy mắt hóa thành huyết hồng.

Thù hận, lúc trước Ngụy Độc hận Ngô Khí đoạt nội đan thi yêu của hắn, nhưng hiện tại, Ngô Khí hủy đi hơn mười bộ độc thi hắn khổ cực luyện chế. Phần cừu hận này, quả thực là thâm cừu đại hận, căn bản không rửa sạch được. Giờ phút này trong lòng Ngụy Độc chỉ có một ý niệm, vậy thì giết Ngô Khí, ai cũng không ngăn được, hắn muốn róc xương thịt Ngô Khí.

Thu thập ồn ào.

Thanh âm lạnh như băng vô tình vang lên bên tai Ngụy Độc, nguyên rửa hắn đến khốc miệng còn chưa kịp phun ra, lại là một cuộc không phun ra được.

Người.

Trong đôi mắt tràn ngập oán độc, đột ngột chuyển biến, hóa thành mờ mịt kinh hãi không dám tin. Dùng hết lực lượng còn sót lại toàn thân, khẽ cúi đầu, nhìn về phía trước ngực mình, một bàn tay nhuộm đầy huyết dịch đỏ thẫm duỗi ra, trong bàn tay còn nắm một trái tim vẫn đang đập.

Phốc phốc

Âm thanh vật nặng hình người ngã xuống đất, dị thường đột ngột vang lên, đánh thức đám người như đá hóa.

Không trung, từng đạo quang mang bắn nhanh bay đi, mơ hồ có thể thấy được bên trong có một đoàn thân ảnh tu sĩ. Người cầm đầu, là một thanh niên, mặc hắc y, khuôn mặt cực kỳ xấu xí. Khác với những tu sĩ đạp trên các loại linh khí phía sau không giống nhau, thanh niên này dưới chân không có gì, nhưng biến thành quang mang lại cực nhanh, như một đạo u mang, nhanh như thiểm điện, quỷ dị không gì sánh được.

Vù vù

Tiếng gió gào thét, đám tu sĩ kia đột nhiên dừng lại trên không trung, ánh sáng tan hết, bên trong có chừng trăm vị tu sĩ hiển lộ ra. Khí thế to lớn từ trên trời giáng xuống, trăm vị tu sĩ kia, không ngờ đều là tu vi Trúc Cơ, mấy người cầm đầu, thậm chí đều là tu sĩ Kết Đan Tông.

Đại nhân, phía trước chính là bình nguyên Thiên khoáng,

Một đại hán mặt vàng đứng bên cạnh Ngô Khí, chỉ vào một mảnh bình nguyên bao la xa xa, khom người nói một câu.

Ừm.

Đứng trước mọi người, Ngô Khí nhìn về phía xa, ánh mắt xuyên qua hư không, rơi thẳng xuống mặt đất.

Trên mặt đất phía xa, là một mảnh bình nguyên, bao la bát ngát, cực kỳ rộng lớn. Nhưng bình nguyên này lại cực kỳ hoang vu, hơn mười dặm, lại chưa từng nhìn thấy một cây thực vật nào, nhìn về phía trước, lại nhìn thấy một cảnh tượng như tổ ong trăm ngàn lỗ. Bình nguyên này, một cái hố to lớn dần dần hiện ra, từ trên cao nhìn xuống, cực kỳ giống những vết thương dữ tợn đáng sợ, rậm rạp, một mực kéo dài đến tận đáy.

Bình nguyên Thiên khoáng, ở phía đông Thiên khoáng sơn mạch, mặc dù ở Thiên khoáng sơn mạch cũng là địa giới có chút thanh danh. Căn cứ vào đó, tuy là một bình nguyên, nhưng lại có không ít khoáng mạch cỡ lớn tồn tại, đều hiển lộ

bên ngoài, không cần tốn nhiều khí lực có thể khai thác ra, là lấy được bình nguyên Thiên khoáng thạch danh tiếng.

Bình nguyên Thiên khoáng vốn là thế lực địa phương của Lưu chấp sự Thiên Bảo Minh, lại không nghĩ tới mấy tháng trước, tứ đại thế lực đồng thời xâm chiếm bình nguyên Thiên khoáng, Lưu chấp sự cùng đệ tử bị người Hắc Vân Phong đuổi ra ngoài. Ý tứ của chư vị trưởng lão trong Minh, là để chúng ta giúp Lưu chấp sự đoạt lại địa giới phía nam kia, đuổi người Hắc Vân phong trở về.

Đại hán mặt vàng lại một lần nữa mở miệng, giải thích cho Ngô Khí nhiệm vụ lần này.

Sau lưng Ngô Khí, một lão giả gầy còm bỗng nhiên đi ra, hơi thi lễ với Ngô Khí một cái, trong miệng cũng lên tiếng.

Người Hắc Vân phong ngang ngược, chiếm sơn môn lão hủ. May mắn được trưởng lão trong minh hỏi việc này, nếu Ngô huynh có thể giúp lão hủ đoạt lại sơn môn, toàn bộ trên dưới, tất nhiên cảm tạ ân đức, duy chỉ có Ngô huynh là thiên lôi sai đâu đánh đó.

Lão giả gầy còm này tên là Lưu Dũng, là một tu sĩ Kết Đan sơ kỳ, thành lập một tông môn nhỏ, vốn ở phía Nam Bình Nguyên Thiên khoáng, mấy tháng trước đã bị người Hắc Vân phong chiếm đoạt.

Mấy ngày trước, hắn tại thành Thiên Bảo Minh gia nhập vào Thiên Bảo Minh trở thành một vị chấp sự, lập tức xin Thiên Bảo Minh giúp đỡ, muốn đoạt lại sơn môn của mình. Không nghĩ tới Thiên Bảo Minh vậy mà thật sự có phản ứng, hơn nữa trực tiếp phái ra một vị chấp sự lĩnh quân cực kỳ cường đại trong minh tương trợ, để Lưu Dũng trong lòng mừng như điên.

Nhìn thanh niên áo đen trước mắt, Lưu Dũng lập tức nghĩ đến tình cảnh mấy ngày trước đó, Độc Thi đạo nhân không ai bì nổi Ngụy Độc, sau mấy hơi thở liền chết thảm trên tay thanh niên áo đen lạnh như băng này, một chút cơ hội phản kháng cũng không có.

Có vị hung thủ này tương trợ, địa bàn nhất định có thể đoạt lại, đám nhóc Hắc Vân Phong, gia gia ta đã trở về.

Lúc này Lưu Dững hiển nhiên cực kỳ cao hứng, vừa nghĩ tới có thể đem địa bàn đoạt về, hấn quả thực hận không thể lập tức mang theo Ngô Khí xông tới.

Hiện tại trên bình nguyên Thiên Khoáng, còn có bao nhiêu thế lực?

Không đợi có đáp án nào trong tưởng tượng, Lưu Dững rõ ràng hơi ngây người, bất quá lập tức phản ứng lại, vội vàng trả lời Ngô Khí.

Trước kia bình nguyên Thiên Khoáng cực kỳ phức tạp, vì tranh đoạt mấy chỗ khoáng mạch cỡ lớn kia, thế lực lớn nhỏ hơn mấy chục người. Mấy tháng trước tứ đại thế lực xâm chiếm, hiện tại chỉ sợ toàn bộ bình nguyên Thiên Khoáng đều rơi vào trong tay tứ đại thế lực, nào còn có thế lực khác sống sót.

Trong lúc Lưu Dững nói chuyện, trong mắt lóe ra tia hận ý, bị người đuổi ra khỏi sơn môn của mình, thù hận này quả thật rất lớn. Nếu Lưu Dững chỉ là một tu sĩ Kết Đan bình thường, tất nhiên sẽ không nói khoác không biết ngượng mà khai chiến với Hắc Vân Phong, một trong tứ đại thế lực.

Bất quá hiện tại Lưu Dững lại có mười phần tin tưởng, bởi vì phía sau hấn, đã có một chỗ dựa lớn.

Thiên Bảo Minh, Thiên Bảo Minh mới thành lập chỉ mấy ngày đã nhắc lên dòng lũ đáng sợ trong toàn bộ Thiên Khoáng sơn mạch. Hiện tại Thiên Khoáng sơn mạch đã không còn tu sĩ không biết sự tồn tại của Thiên Bảo Minh. Trong Minh tám vị Nguyên Anh tu sĩ, ba vị Nguyên Anh hậu kỳ, ba vị Nguyên Anh trung kỳ, hai vị Nguyên Anh sơ kỳ. Ngoài ra, trong Thiên Bảo Minh còn có hơn trăm vị kết đan tông sư. Mấy ngàn tu sĩ Trúc Cơ cùng mấy vạn tu sĩ Luyện Khí kỳ.

Thanh thế cường thịnh, nhất thời vô song.

Bây giờ danh tiếng của Thiên Bảo Minh sớm đã lấn át tất cả tứ đại thế lực, có thể nói, mặc dù xây dựng chỉ có mấy ngày, nhưng luận thực lực, bất cứ cái gì trong tứ đại thế lực này, đều không phải là đối thủ của Thiên Bảo Minh. Ngay cả bốn người Thiên Vân Lão Nhân, Thiên Hạc trại chủ có Hỏa Vân Lão Nhân, Xích Kim cốc chủ cũng vậy.

Làm Minh chủ Thiết Bạt lão nhân, uy danh cũng tăng mạnh, đã ngang hàng với bốn người lão tổ Độc Nham.

Bất quá Thiên Bảo Minh nói là một cái tông môn, không bằng nói là một cái tổ chức cực kỳ rời rạc, trong Minh tu sĩ Nguyên Anh các loại đều là tán tu. Tu sĩ khác, thì hơn phân nửa là tán tu, còn lại là người của một ít môn phái nhỏ, thậm chí có một ít tu sĩ, cả tông lẫn vào Thiên Bảo Minh.

Ngắn ngủn mấy ngày, đã sớm sinh ra một tổ chức cực kỳ cường đại, tám vị lão tổ Nguyên Anh, mấy trăm tông sư Kết Đan, mấy ngàn Trúc Cơ, mấy vạn luyện khí. Thế lực như vậy, cho dù là bốn người Độc Nha lão tổ, cũng không dám nói không sợ hãi.

Thu nhiều người như vậy, tất nhiên là không dễ không làm gì, Thiên Bảo Minh đã bắt đầu vươn nanh vuốt của mình ra, bình nguyên Thiên khoáng chính là một chỗ trong đó. Người dẫn đầu, thành linh chính là Ngô Khí mấy ngày trước trước trước trước mặt tất cả mọi người, tự tay giết chết Độc Thi đạo nhân Ngụy Độc Lục.

Đã như vậy, vậy đều đánh xuống. Ngày sau địa giới này, chính là của Thiên Bảo Minh ta.

Không trung cương phong phát phơ, nhưng nghe được lời từ trong miệng Ngô Hạo nói ra, đám tu sĩ phía sau hấn chẳng biết tại sao, sau khi kinh hãi lại là một cỗ nhiệt huyết trào lên. Trong đôi mắt nhao nhao xuất hiện quang mang nóng rực hưng phấn, đồng loạt nhìn về phía xa xa, một mảng bình nguyên mênh mông hoang vu.

Nhất là Lưu Dững, thân hình run lên, vẻ khiếp sợ xuất hiện trong nháy mắt đã bị sự hưng phấn và kích động thay thế. Ngay lập tức giống như nghĩ tới điều gì, quay đầu nhìn về phía sâu trong bình nguyên Thiên khoáng kia, sát ý nhẹ nhàng toát ra.

Bình nguyên Thiên khoáng, phía đông, nơi này có một đầu mạch khoáng cỡ lớn, ba bốn mỏ khoáng nhỏ, mấy tháng trước Xích Kim cốc bị một trong tứ đại thế lực chiếm cứ.

Giờ phút này, trên mặt đất, phía trước một sườn núi nhô lên cực cao, có hai tu sĩ Trúc Cơ đỉnh phong đang đứng trước

hang nói chuyện với nhau.

Ài, có nghe nói không, cái tên Thiết rẻ người lão nhân kia mấy ngày trước đã tổ chức một thế lực tên gọi Thiên Bảo Minh, danh tiếng vậy mà lần át Xích Kim cốc chúng ta cùng ba thế lực lớn khác.

Ta cũng nghe nói, hơn nữa thực lực Thiên Bảo Minh này dường như rất khủng bố, còn đối địch với bốn thế lực lớn chúng ta. Thực sự là chán sống, cũng không nhìn xem cốc chủ chúng ta và ba vị thủ lĩnh kia đều là người thế nào, trừ phi là tu sĩ Hóa Thần trong truyền thuyết, nếu không người thống trị Thiên khoáng sơn mạch này chỉ có thể là tứ đại thế lực của chúng ta.

Ha ha không sai, đó là...

Ồ, người sao vậy, sao không nói gì cả.

Một tu sĩ đang nói chuyện với nhau bỗng nhiên cảm thấy kỳ quái, người bên cạnh mình đột nhiên không nói lời nào, mà mở to đôi mắt, giống như gặp phải chuyện gì không thể tưởng tượng, cực kỳ hoảng sợ. Đang định bắt hấn hỏi, nhưng vào lúc này, một đạo kiếm quang cực kỳ sắc bén đột nhiên từ trên trời giáng xuống.

Phốc phốc

Kiếm quang hạ xuống, hóa thành một vòng lưu quang, trực tiếp rơi vào đỉnh đầu tu sĩ trông coi kia. Chợt lóe lên rồi biến mất, thân thể tu sĩ kia lập tức ngã xuống đất, đảo mắt liền hóa thành một cỗ thi thể.

Mà người còn lại, trước đó cũng là một cỗ thi thể.

Vèo vèo vèo

Phía trước sườn đất, từng đạo hào quang hạ xuống, hiển lộ ra từng tu sĩ sắc mặt ngưng trọng, sát ý dần lộ ra. Người cầm đầu, chính là Ngô Khí.

Nhìn lướt qua cửa động sâu thẳm trước mặt, lấy thị lực của hắn, tự nhiên có thể nghe thấy ở chỗ sâu trong động truyền đến rất nhiều tiếng vang.

Thật là một Xích Kim cốc cuồng vọng tự đại, đáng tiếc nha.

Ngô Khí khóe miệng treo một nụ cười trào phúng, giống như là đang giễu cợt Xích Kim cốc cuồng vọng tự đại, vậy mà ở chỗ này không bố trí một chút thủ đoạn phòng ngự. Chỉ có tu sĩ thủ vệ hai cảnh giới Trúc Cơ, đừng nói tu sĩ Thiên Bảo Minh hiện tại Ngô Khí dẫn dắt, cho dù tùy tiện một tên Kết Đan Tông Sư, cũng có thể dễ dàng giết chết hai người kia.

Đáng tiếc, tứ đại thế lực hùng bá Thiên khoáng sơn mạch đã lâu, tích uy rất nặng, bọn họ sớm đã quen với tư thái bá chủ cao cao tại thượng, nào ngờ, có người dám phản kháng bọn họ, thậm chí giết chóc bọn họ.

Đi vào đi.

Lời nói nhàn nhạt từ trong miệng Ngô Khí phun ra, không biết vì sao lại mang theo khí tức giết chóc cực kỳ nồng đậm.

Về vấn đề cập mới, nói lại một lần nữa. Tiểu lâu hiện tại cũng tốt nghiệp tốt, mới ra khỏi xã hội tìm việc. Không phải toàn chức viết tay, chỉ là sở thích nghiệp dư. Trước đó thời gian không rõ năng lực của mình, hứa hẹn quá nhiều, nợ rất nhiều chương tiết không muốn các vị thất vọng, liền đành phải xử lý như vậy, bởi vì tốc độ đánh máy kỳ chậm chạp., Mỗi ngày có thể càng nhiều hơn bao nhiêu thì càng tốt. Cố gắng chính là khác, trong thời gian ngắn sẽ không lên giá, thư hữu thích quyền sách, tận khả năng nuôi dưỡng, miễn phí đọc sách không cần đại nộ khí. Cao hứng liền bỏ mấy tờ đề cử, không vui liền gác trong giá sách, tiểu lâu không ngại, vẫn là bái tạ.

Ài, các người nói xem, lần này chúng ta chiếm mấy mạch khoáng này, có thể chia được bao nhiêu lợi ích?

Còn phải nói, hai mỏ khoáng cỡ lớn, cộng thêm bốn mỏ khoáng loại nhỏ phẩm chất không tệ, mấy huynh đệ chúng ta ít nhất cũng có thể phân đến mấy ngàn khối linh thạch. Đến lúc đó liền phát đạt, nhất định có thể giúp cho chúng ta đột phá đến cảnh giới Tông sư Kết Đan trung kỳ, đến lúc đó địa vị của chúng ta ở trong tông nhất định sẽ tăng lên nhiều.

Không sai không sai, đây chính là mua bán tốt, may mà lúc trước chúng ta sáng suốt gia nhập Độc Nha Tông. Vuốt da hổ chính là làm việc tốt, địa giới tốt nhất của bình nguyên thiên khoáng này còn không phải bị chúng ta nắm trong tay, lúc này cũng nên bàn đến chuyện mấy huynh đệ chúng ta kiếm đầy bát.

Trên bình nguyên rộng lớn, hai cái hố to lớn u ám thành linh xuất hiện, chung quanh cái hố kia còn có bốn cái hố hơi nhỏ một chút, không ngừng có cơ bắp toàn thân kết lại, nhưng khuôn mặt đại ra từ trong hố kia, để lại một ít đồ vật, sau đó lại đi xuống.

Ngoại trừ những lực sĩ khôi lỗi này, còn có chừng mấy chục tu sĩ cấp thấp, tay cầm roi phân bố các nơi, phụ trách thu hồi những lực sĩ khôi lỗi kia vào khoáng vật. Những người này nhìn qua đều chỉ có luyện khí tu vi, chỉ có rải rác mấy cái là cảnh giới Trúc Cơ.

Mà bên cạnh hai cái hố to bắt mắt nhất kia, lại có bốn năm tu sĩ khí thế kinh người tụ cùng một chỗ, tâm tình đều rất không tệ, cực kỳ thả lỏng nói chuyện với nhau, một chút phòng bị cũng không có, thậm chí lúc đàm luận còn không có một cái cấm chế.

Bốn người này, đều là kết đan sơ kỳ cảnh giới, mà lại đến điểm giới hạn, là tu sĩ cường đại nửa chân bước vào kết đan trung kỳ tông sư.

Lúc này, trên không trung, phía sau một đám mây trắng, một đám người lạnh lùng nhìn chăm chú xuống dưới, người cầm đầu. Người mặc một bộ đồ đen, tóc dài xõa vai, khuôn mặt che kín đốm đen, cực kỳ xấu xí.

Sau lưng thanh niên áo đen này, những tu sĩ đứng không dưới năm mươi, mỗi người đều cực kỳ cung kính đứng ở phía sau thanh niên, cho dù trong đó có mấy vị tu sĩ Kết Đan tông, cũng đều giống nhau, ánh mắt nhìn về phía Ngô Khí đều ẩn chứa kính sợ.

Đại nhân, khu vực phía dưới chính là phía Đông của bình nguyên Thiên khoáng, có hai mỏ khoáng cỡ lớn, theo thứ tự là Lục Văn Kim cùng Lệ Thạch, còn có bốn mỏ khoáng mạch cỡ nhỏ. Vốn là thế lực gọi là Bạch Sơn phủ chiếm cứ, mấy tháng trước bị người của Độc Nha Tông diệt sát, sau đó chiếm làm của riêng.

Hán tử mặt vàng từ sau lưng Ngô Khí đứng ra, cũng không nhìn phía dưới một chút, sau khi thi lễ với Ngô Khí, liền nói ra tình huống khu vực phía dưới.

Dường như nghĩ tới điều gì, hán tử mặt vàng nói xong, sắc mặt bỗng nhiên biến hóa mấy lần.

Đại nhân, Độc Nha lão tổ của Độc Nha Tông kia có thù tất báo, nổi danh khó chơi ở Thiên khoáng sơn mạch chúng ta. Nếu chúng ta đoạt địa bàn của hắn còn dễ nói, dù sao thế lực Thiên Bảo Minh chúng ta cũng sẽ không bại bởi Độc Nha lão tổ. Nhưng nếu chúng ta giết đệ tử của hắn, chỉ sợ việc này sẽ khó có thể hòa giải.

Nam tử mặt vàng dùng tốc độ cực nhanh nói xong lời này, chờ hắn thoáng trấn định, mới giật mình thấy sau lưng đã ướt sũng. Lại là bị dọa sợ, nghĩ tới chuyện phát sinh trước đó ba chỗ, hán tử mặt vàng này trong lòng chính là một trận gợn sóng, nhưng lúc này lại không thể không mở miệng, hung danh của Độc Nha tông, so với ba thế lực lớn khác càng lớn hơn.

Thực tế nếu như hắn nói, Độc Nha tông chính thức làm cho người ta đau đầu chính là vị Độc Nha lão tổ kia, cực kỳ bao

che khuyết điểm, có thù tất báo, hơi phản nghịch, chính là không chết không thôi.

Đắc tội với một tu sĩ cường đại Nguyên Anh đỉnh phong, một chân bước vào Hóa Thần cảnh giới, bao gồm cả đại hán mặt vàng kia, trong lòng đều lo sợ bất an.

Giết liên giết, các vị chẳng lẽ cho rằng đệ tử của tam phương thế lực chúng ta giết lúc trước, ba lão gia hỏa kia sẽ bỏ qua chúng ta. Từ lúc Thiên Bảo Minh thành lập, vận mệnh ngày sau cũng đã biết, đó chính là đối địch với tứ đại thế lực. Tất cả tu sĩ bị tứ đại thế lực vô lý áp bức nhục, kết quả liên hợp lại, tự nhiên chính là khai chiến với tứ đại thế lực kia.

Nếu sớm muộn gì cũng phải khai chiến, để chúng ta bắt đầu, chẳng phải là chuyện hay sao.

Ngô Khí vừa mở miệng, mang theo một giọng nói dí dỏm, vang lên trong lòng mọi người là băng hàn thấu xương, sát ý tràn ngập.

Lúc này mọi người mới giật mình nhớ ra, ngay nửa canh giờ trước, bọn họ dùng tốc độ khủng bố quét sạch ba khu vực trên bình nguyên khoáng thiên địa, chém giết đệ tử Thiên Hạt trại Xích Kim cốc Hắc Vân phong ở lại nơi này.

Gần mười vị tu sĩ Kết Đan tông mang theo hơn mười tu sĩ Trúc Cơ, phân lực lượng này đương nhiên không phải là thứ mà ba thế lực kia ở lại bình nguyên Thiên khoáng có thể ngăn cản. Nhất là trong đó còn có một đệ tử có chiến lực vượt qua rất nhiều tu sĩ Kết Đan đỉnh phong bình thường, Ngô Khí hầu như không có một đệ tử nào là địch lại.

Đúng vậy, đại nhân nói rất đúng, giết đám khốn kiếp đó, người của Độc Nha tông đáng chết nhất, không thể buông tha.

Hừ, sợ cái gì, Thiên Bảo Minh chúng ta từ lúc thành lập đã là địch nhân của tứ đại thế lực. Độc Nha lão tổ cho dù lợi hại, chẳng lẽ còn có thể chống lại toàn bộ Thiên Bảo Minh chúng ta sao.

Giết, giết đám tạp chủng Độc Nha Tông.

Nghe thấy thanh âm phía sau truyền đến, Ngô Khí nhìn lướt qua đại hán mặt vàng đã bắt đầu biến sắc mặt, một vòng ý cười xuất hiện ở khóe miệng hắn.

Đồng thời, bàn tay Ngô vút bỏ giơ lên, sát khí nhàn nhạt chột tràn ngập ra.

Giết!

Sau một khắc, một chữ tiêu sát lạnh lẽo đến cực điểm từ trong miệng Ngô Khí phun ra, vang lên trên không trung. Lập tức, từng đạo bá đạo, hoặc là âm nhu, hoặc là khí tức sắc bén, hoặc là khí tức hủy diệt sinh ra, ngưng tụ cùng một chỗ, mây trắng dưới thân bọn họ trực tiếp không chịu nổi bị đánh cho tan tác.

Vèo vèo vèo.

Các loại thanh âm bỗng nhiên vang lên trên không trung, trong nháy mắt liền từ trên cao rơi xuống, rơi xuống mặt đất phía dưới đang vô cùng bận rộn.

Ồ...

Trời ạ, đó là cái gì vậy.

Chạy mau.

Phát hiện dị trạng trên đỉnh đầu, đương nhiên là mấy tu sĩ Kết Đan kia, nhưng cũng không kịp. Từ trên cao hạ xuống, không ngờ là một đoàn ánh sáng bảy màu sắc sỡ, tụ hợp hơn mười đạo quang mang màu sắc khác nhau, trong những ánh sáng đó có kiếm đao chùy thương như sao băng, lấy tốc độ khủng bố rơi xuống. Trong đó có mấy đạo quang mang chói mắt nhất, tốc độ cũng nhanh hơn không ít so với những linh khí khác.

Mấy tu sĩ Kết Đan phát hiện, trên mặt đều lộ ra vẻ sợ hãi, kinh hãi lập tức muốn lùi lại. Đáng tiếc, vào lúc này, đoàn ánh sáng bảy màu kia đã hoàn toàn hạ xuống.

Xuy xuy xuy xuy...

Cảnh tượng đáng sợ xuất hiện, những lực sĩ khôi lỗi cao lớn từ trong hố sâu u ám đi ra đứng mũi chịu sào, sau khi bị từng đạo quang mang đập trúng, nhao nhao ngã xuống đất, hoặc là bị

chặt đứt lia, bị đập nát. Trong nháy mắt, tất cả lực sĩ khôi lỗi đều bị xóa bỏ, ngay cả một con cũng không còn.

S mặt ngoài một lần nữa xem xét, đây là có chuyện gì vậy,

Bụi mù nổi lên bốn phía, trong khu vực bị mọi người ra tay công kích bao trùm, một đạo quang mang ảm đạm bỗng nhiên từ đó bắn ra. Một tu sĩ quần áo tả tơi hiện lộ trong đó, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, khóe miệng treo một vết máu đỏ thẫm, trong mắt còn lưu lại sự sợ hãi nồng đậm, trong miệng vô thần lẩm bẩm.

Địch tập kích, là địch tập kích, vậy mà có người dám tập kích nơi ở của Độc Nha Tông ta.

Dưới chân đạp liên tục, chân nguyên vận chuyển, tu sĩ kia tựa hồ thi triển pháp quyết cấm kỵ gì đó, trong nháy mắt liền bay ra xa, đảo mắt liền hóa thành một đạo thanh quang, tựa hồ lập tức muốn rời khỏi bình nguyên Thiên khoáng.

Nhưng vào lúc này, một đạo hồng quang quý dị bỗng nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu hắn, ngay lúc hắn sắp ly khai Thiên khoáng nguyên, hồng quang kia chợt lóe, mãnh liệt rơi xuống, lại lập tức chui vào trong đầu tu sĩ kia.

A...

Tiếng kêu thê thảm không gì sánh được lập tức vang lên tại biên giới bình nguyên Thiên khoáng, đáng thương tu sĩ kia, chỉ cần có mấy hơi thở thời gian, liền có thể thành công thoát ly bình nguyên Thiên khoáng.

Người kia có tu vi Kết Đan sơ kỳ đỉnh phong, là tu sĩ duy nhất tại trụ sở của Độc Nha Tông may mắn còn sống sót, sau một kích liên hợp của hơn mười tu sĩ, nhưng cuối cùng vẫn chết.

Đệ nhất Bách Cử Thập Bát Chương tập sát.

Đệ nhất Bách Cử Thập Bát tập sát, đến lưới chỉ.

Bình nguyên Thiên khoáng, địa giới trung tâm, trong một căn nhà đá, một bóng người cao gầy ngồi ngay ngắn trên giường đá thô ráp.

Trong phòng yên tĩnh, ngay cả âm thanh hô hấp cũng không có, nếu không phải thân thể Ngô Khí không hề che giấu ngồi ngay ngắn ở nơi nào, ai cũng sẽ không nghĩ tới trong phòng này còn có một người.

Tóc đen choàng trên vai, hai mắt nhắm nghiền, một đám đốm đen lớn cỡ đồng tiền trải rộng trên mặt hắc. Nếu chỉ nhìn hình dáng mà nói, Ngô Khí cũng có thể tính là thanh tú. Đáng tiếc, những đốm đen kia để hắc triệt để quy chủng thành thanh niên xấu xí.

Mà muốn thay đổi hình dáng tướng mạo, nhất định phải tu luyện đến cảnh giới Nguyên Anh mới có một cơ hội. Bất quá Ngô Khí cũng không để ý đến đẹp xấu của mình, xấu xí anh tuấn, đối với hắc mà nói, đều là thứ không đáng ngại.

Giờ phút này, trong cơ thể Ngô Khí đang có động tĩnh lớn. Rất nhiều kinh mạch như từng dòng sông lớn, chân nguyên dinh dính ở bên trong sôi trào, như lũ quét, như thủy triều, kịch liệt vô cùng. Mà bên trong đan điền của Ngô Khí, càng như một thể giới sôi trào, chân nguyên dinh dính như ngọc dịch sôi trào, như nham thạch nóng chảy gần như đến lúc bộc phát, đáng sợ vô cùng.

Hừ.

Dường như đối với tình huống trong cơ thể không hài lòng, trong lúc Ngô Khí hừ lạnh, một cỗ lực lượng tinh thần cường đại mãnh liệt phát tiết xuống, từng tia thần niệm đan vào một chỗ, tạo thành một tấm lưới lớn ý niệm, rơi xuống dưới. Từ Ngô Khí mỗi một kinh mạch, mỗi một huyết khiếu đảo qua, những chân nguyên sôi trào kia vừa tiếp xúc đến thần niệm của Ngô Khí, lập tức giống như nước sôi bị dội xuống một nồi nước lạnh, lập tức an tĩnh lại.

Trộn vện nửa canh giờ sau, thể nội Ngô Khí mới hoàn toàn khôi phục bình thường, lúc trước muốn chân nguyên cũng đều trấn an lại, lẳng lẳng vận chuyển.

Vù vù

Một ngậm trọc khí phun ra, Ngô Khí chậm rãi mở hai mắt ra, một vòng tinh quang cực kỳ lợi hại lóe lên ở trong đó rồi biến mất.

Một lần cuối cùng, tu vi đã đến điểm giới hạn, lần sau lại bộc phát liền không thể áp chế. Nửa tháng, hẳn là còn có thể kiên trì được nửa tháng.

Trong lòng Ngô Khí lập loè ý nghĩ, thân hình không động, đang muốn tiếp tục nhập định tu luyện, một thanh âm lo lắng bỗng nhiên vang lên ngoài phòng.

Đại nhân, có địch tập kích.

Bên ngoài nhà đá, hán tử mặt vàng mang theo hơn mười tu sĩ xuất hiện, đại hán mặt vàng cầm đầu mặt mũi tràn đầy vẻ lo lắng. Hơn phân nửa mấy người phía sau hẳn, hơn phân nửa là tu sĩ Trúc Cơ, chỉ có hai người là kết đan tông sư. Cũng không biết xảy ra chuyện gì, tất cả đều là vẻ mặt lo lắng sợ hãi.

Chuyện gì mà hoang mang như vậy?

Thân ảnh Ngô Khí vừa xuất hiện trước mặt mười mấy người này, lập tức để cho vẻ mặt bọn họ buông lỏng không ít, bất quá vẻ sợ hãi trên mặt vẫn như cũ chưa tiêu tan.

Đại nhân, đoạn thời gian trước chúng ta giết bốn thể lực lớn bốn thể lực lớn, bây giờ bốn thể lực lớn cùng nhau đến đây trả thù hỏi tội. Các huynh đệ đi theo đều đã bị người của bốn thể lực lớn đến đây hỏi tội chém giết, chỉ còn lại mười mấy người chúng ta, bị những người đó bức đến tận đây.

Là chiến hay là rút lui, còn phải xin đại nhân quyết đoán.

Người mở miệng nói chuyện vẫn là hán tử mặt vàng, giờ phút này hẳn một chút trấn định cũng không có, hơi có chút dồn dập nói hết lời, liền nhìn Ngô Khí, chờ Ngô Khí quyết định. Những người còn lại cũng đều như vậy, Thiên Bảo Minh bây

giờ rất là lỏng lẻo, mặc dù có không ít người gia nhập, nhưng không có kết cấu chức vị rõ ràng.

Chỉ cần là Kết Đan tông sư, đều có thể trở thành chấp sự. Ngô Khí và nam tử mặt vàng kia còn có một người khác đều là chấp sự, bất quá nơi đây, đều lấy Ngô Khí cầm đầu.

Nguyên nhân tất nhiên là không cần phải nói, chỉ dùng hai chiêu đã chém giết một Độc Thi đạo nhân Kết Đan đỉnh phong, mấy ngày trước càng thi triển thủ đoạn lời đình, giết sạch sẽ đệ tử của bốn thế lực ở bình nguyên Thiên khoáng.

Trong mắt tất cả mọi người ở đây, đã sớm cho rằng Ngô Khí là người mạnh nhất trong Thiên Bảo Minh, ngoại trừ các trưởng lão Nguyên Anh, đương nhiên phải lấy hắn cầm đầu.

Tuy là như vậy, nhưng lúc này bị tứ đại thế lực trả thù vắn tội, một cái không tốt liền mất mạng. Trong mười mấy người này, có không ít người trong lòng oán hận Ngô Khí, nếu không phải Ngô Khí mấy ngày trước đã đuổi tận giết tuyệt đệ tử của tứ đại thế lực, có lẽ bốn thế lực còn không so đo như vậy, lại phái một vị cường giả Nguyên Anh đến đây hỏi tội.

A, người nói là, đến đây hỏi tội có một tu sĩ Nguyên Anh.

Về mặt Ngô Khí vốn còn có chút tản mạn, vừa nghe thấy nam tử mặt vàng phun ra, lập tức biến sắc, vẻ mặt nghiêm túc hiện ra.

Cũng chính vào lúc này, một thanh âm phảng phất như sấm nổ vang lên bên tai mọi người, hung hăng nện vào trong lòng mọi người.

Hừ, dám phế vật Thiên Bảo Minh, giết đệ tử Xích Kim cốc ta, còn muốn đi, quả thực nằm mơ.

Thanh âm này vừa xuất hiện, lập tức làm cho mười mấy người sắc mặt trắng bệch, trái tim không có chí tiến lên hung hăng. Về sự hãi không cách nào áp chế từ trong mắt bọn họ toát ra, cho dù là đại hán mặt vàng còn có một tu sĩ Kết Đan tông khác cũng như vậy.

Tu sĩ Nguyên Anh kỳ...

Ý nghĩ này trong lòng mọi người vừa dâng lên, càng làm cho cái kia sợ hãi không cách nào áp chế điên cuồng lên, có mấy tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ, thậm chí hai chân đều đang run rẩy.

Khi bọn họ ở thành Thiên Cổ, mặc dù đã gặp qua tu sĩ Nguyên Anh, hơn nữa còn gặp qua không chỉ một vị. Nhưng khi đó, trưởng lão Nguyên Anh của Thiên Bảo Minh đều ý cười đầy mặt, một chút uy áp cũng không có hiển lộ ra, không nói đến lúc này, tự mình thể nghiệm sát ý của một vị tu sĩ Nguyên Anh.

Sắc mặt mọi người đều vô cùng khó coi, gian nan xoay người, nhìn về phía không trung xa xa.

Đến rồi.

Chân trời, một đạo kim quang như sao băng xuất hiện, lấy tốc độ vô cùng khủng bố từ đằng xa bắn nhanh tới.

Ầm

Hàng lâm, tốc độ kim quang kia quá khủng bố, cơ hồ sau một khắc rơi vào trong mắt mọi người, liền từ không trung rất xa, xuất hiện ở đỉnh đầu mọi người.

Kim quang tán đi, một trung niên nhân mặc trường bào màu vàng nhạt hiện thân, khuôn mặt nhìn không rõ, hình như có kim quang nhàn nhạt phát ra. Trong hai mắt hẹp dài, ánh mắt bắn ra, giống như Đế Vương cao cao tại thượng nhìn xuống con dân ti tiện của mình, uy áp mạnh mẽ vô cùng như núi cao đè xuống, để cho tất cả mọi người ở đây trừ Ngô Vút bỏ sắc mặt trở nên tái nhợt.

Thật là đáng sợ.

Ở đây mười mấy người, ngoại trừ Ngô Khí ra, chỉ sợ đều là lần đầu tiên thể nghiệm sát ý đến từ tu sĩ Nguyên Anh. Huống chi còn là một vị Nguyên Anh lão tổ hoàn toàn không che giấu sát khí của mình, ngay cả đại hán mặt vàng Kết Đan trung kỳ kia, lúc này cũng thở mạnh không dám hé răng. Sắc mặt cực kỳ tái nhợt, hoàn toàn không che giấu được sợ hãi trong lòng mình.

Ánh mắt trung niên nhân này như đế vương quét xuống, nhìn ánh mắt mọi người một chút cảm tình cũng không có, giống như nhìn mười mấy cỗ thi thể. Sau khi nhìn một vòng, cuối cùng ánh mắt rơi vào trên người Ngô Khí mặc hắc y.

Mấy ngày trước, hạ lệnh giết chết Hắc Vân Phong Thiên Hạc Trại của Độc Nha Tông, còn có đệ tử Xích Kim cốc ta, chính là người sao?

Tích xỉ tám ngàn lượng bạc; mở miệng một chút, thanh âm của người trung niên này cực kỳ uy nghiêm, mang theo một loại ý niệm không thể phản kháng. Phách đạo, trương trương, làm cho người ta không có chút ý niệm phản kháng nào.

Vèo vèo vèo

Không đợi Ngô Khí trả lời người trung niên kia, bỗng nhiên trên không trung, liên tục vang lên ba tiếng thét, nhìn lại, sau lưng người trung niên áo vàng liền xuất hiện ba đám người.

Ba quần người, đều có mười mấy người, người cầm đầu đều là tu sĩ Kết Đan đỉnh phong, khí tức không đồng nhất, ăn mặc không đồng nhất, chính là người của Độc Nha tông, Thiên Hạc trại Hắc Vân phong.

Ba đám người này vừa xuất hiện, lập tức có ba người từng người đi ra, một người trong đó há miệng nói.

Kim trưởng lão, những phệ vật này của Thiên Bảo Minh còn xin giao cho Độc Nha Tông ta, lão tổ hạ lệnh, tại hạ muốn bắt sống những người này trở về. Để cho bọn họ hảo hảo nhấm nháp hình phạt của Độc Nha Tông ta, cũng tốt cho tên Thiên Bảo Minh kia một cái cảnh cáo.

Người nói chuyện là người cầm đầu bên Độc Nha Tông, một lão giả áo xám, khuôn mặt dài vô cùng, như mặt ngựa. Lúc nói chuyện, ngữ khí âm trầm, khóe miệng lộ ra một vòng ý cười tàn nhẫn, hai mắt càng nổi lên lãnh quang, xem xét liên biết là một người bạc tình bạc tính độc thủ ác.

Đệ nhất Bách Cử Thập Cử Chương vẫn tội.

Đệ nhất Bách Cử Thập Cử Chương vẫn tội, đến lưới chi.

Kỳ huynh đừng vội, lão tổ có lệnh cũng không chỉ có một mình Độc Nha Tông người. Tại hạ cũng là phụng mệnh phong chủ ta, muốn mang những người Thiên Bảo Minh này trở về Hắc Vân Phong ta, chịu hắc phong thấu tâm, hình phạt ma vân phê thể, miễn cho người ta cho rằng Hắc Vân Phong ta dễ bắt nạt.

Lão giả mặt ngựa kia vừa nói xong, lập tức liền có người tiếp lời. Là một đại hán có khuôn mặt dữ tợn, nói đến thời điểm hình phạt, nụ cười tàn nhẫn ở khóe miệng hắn nổi lên. Một đôi mắt hung ác nhìn chằm chằm đám người Ngô Khí phía dưới, không chút nào che giấu sát khí trên người mình. Tìm tòi đều mới mẻ nhất toàn bộ.

Hừ, hai vị đạo huynh đừng tranh, đám phế vật này vẫn nên giao cho tại hạ mới thỏa đáng. Luận về hình phạt, Hắc Vân Phong và Độc Nha Tông sao có thể cùng Vạn Hạp Trì của Thiên Hạp Trại ta kinh khủng như vậy.

Lại một người mở miệng, là một thanh niên mặc lam bào xinh đẹp, khuôn mặt cực kỳ tuấn mỹ, quả thực đã đạt đến trình độ yêu mị. Mà thanh âm yêu mị nhập cốt của hắn phun ra, rơi vào trong tai mọi người, khiến người ta lập tức cảm giác lưng mát lạnh, một cỗ hàn khí lạnh thấu xương từ đáy lòng.

Lúc này, hơn mười tu sĩ vừa mới gia nhập Thiên Bảo Minh đứng ở phía dưới, đã sớm bị dọa đến hồn vía lên mây, hai chân run rẩy, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy. Cho dù ai bị ba thể lực lớn cường hoành Kết Đan đỉnh phong tranh đoạt, hơn nữa còn có một lão tổ Nguyên Anh sát khí kinh người ở một bên nhìn xem, đều sẽ bị dọa thành bộ dáng như vậy.

Vị nguyên anh lão tổ kia, kim bào trung niên nhân, không có đi quản ba người kia tranh đoạt, mà là đem ánh mắt trực tiếp rơi vào trên người Ngô Khí, một tia nghi hoặc hiển lộ ra.

Ta thật tò mò, một tu sĩ Kết Đan trung kỳ, đôi mắt bốn trường lão cũng có thể mặt không đổi sắc.

Kim bào trung niên nhân vừa nói xong, bầu trời lập tức sinh ra biến hóa. Khí thể uy áp khủng bố thật sự hàng lâm. Uy áp như núi xen lẫn sát khí kinh khủng, bay lên, sau đó hung hăng áp về phía Ngô Khí.

Không gian chung quanh tựa hồ không chịu nổi uy áp của một lão tổ Nguyên Anh, phát ra tiếng rên rỉ giống như, từng cỗ cuồng phong gào thét lên. Động tĩnh lớn như vậy lập tức khiến ba người kia ngừng lại, lại nghe thấy kim bào trung niên nhân nói, đồng loạt quay đầu nhìn về phía Ngô Vút bỏ mặt người chết phía dưới.

Chính là hiện tại.

Nhưng ngay lúc này, phía dưới bỗng nhiên phát sinh dị biến.

Vào

Trong mười mấy người, một bóng người bỗng nhiên chuyển động, cả người hóa thành một đạo độn quang màu vàng, lấy tốc độ cực nhanh độn về phía xa. Là một vị tu sĩ Kết Đan, bất quá cũng không phải là hán tử mặt vàng, mà là một tu sĩ Kết Đan sơ kỳ khác.

Nhân lúc này, chạy mau đi.

Có người dẫn đầu, mười mấy người còn lại lập tức phản ứng lại. Cố gắng đè xuống sợ hãi trong lòng, cũng thúc giục chân nguyên, đồng loạt độn quang chạy về phía xa. Cơ hồ là lập tức, trước người Ngô Khí, liền không có một bóng người.

Ngay cả hán tử mặt vàng kia, cũng hung hăng cắn răng một cái, phun ra một ngụm máu lớn, sau đó cả người liền hóa thành một đạo huyết quang nồng đậm phóng tới chỗ cực xa. Cơ hồ trong nháy mắt, chỉ còn lại có một đạo huyết ảnh.

Người này lại là người thông minh, ngay từ đầu, tứ đại thể lực hàng lâm, hẳn đã bắt đầu chuẩn bị thi triển Huyết Độn Chi Pháp. Vốn là tu vi Kết Đan sơ kỳ, sau khi thi triển ra Huyết Độn, độn tốc liền trực tiếp tăng vọt đến trình tự Kết Đan đỉnh phong, nếu như vị Nguyên Anh lão tổ kia không ra tay, thật sự có thể bị hấn bỏ chạy.

Hao, tốt, lúc này mới có ý tứ, chúng ta không cần tranh. Ai bắt được, chính là của người đó.

Lão giả mặt ngựa Độc Nha Tông kia tựa hồ đã sớm nghĩ đến phía dưới mười mấy người sẽ làm như thế, vừa nhìn thấy đám người làm chim chóc tán loạn, lập tức điên cuồng cười to lên, trên mặt toát ra một loại trò mèo vờn chuột, hai người còn lại cũng là như thế.

Động thủ!

Người vừa mở miệng là thanh niên yêu mị bên Thiên Hạt trại, lam bào mở ra, cả người chột hóa thành một đạo lam quang vận vèo, như là hồ quang điện, trên không trung nhảy lên vài cái, đảo mắt đã đến chỗ cực xa trên không trung. Xem phương hướng của hắn, đúng là đuổi theo hán tử mặt vàng thi triển Huyết Độn kia.

Sau khi thanh niên yêu mị ra tay, đệ tử Thiên Hạt Trại phía sau hắn cũng nhao nhao độn quang, đuổi theo những người còn lại.

Hừ, con bò cạp xanh này chạy nhanh thật.

Lão giả mặt ngựa cùng tên thanh niên yêu mị kia nhìn thấy thanh niên yêu mị hành động trước, nhao nhao mắng một câu, sau đó cũng nhe răng cười, đuổi theo những tu sĩ Thiên Bảo Minh còn lại.

Cơ hồ trong nháy mắt, không gian này cũng chỉ còn lại hai phe người, Ngô Khí giống như người chết đứng, cùng kim bào trung niên nhân trên không trung nhìn xuống.

Thú vị, thật sự là thú vị. Bản trưởng lão sống mấy trăm năm, lần đầu tiên nhìn thấy một tiểu tử cảnh giới Kết Đan, đối mặt với bản trưởng lão vậy mà mặt không đổi sắc. Xem ra Thiên Bảo Minh cũng không phải đều là phế vật, còn có một hai cái không đầu óc như vậy, thật là làm cho bản trưởng lão ngạc nhiên a.

Kim bào trung niên nhân nói từng câu một, dưới chân chuyển động theo, từng bước giẫm xuống, đến khi không trung độ, tựa như trên không trung có cầu thang trong suốt, để hắn nhặt bậc thang xuống.

Từng bước một đi xuống, từ trên người kim bào trung niên nhân phát ra uy áp, càng thêm nặng nề, đè lên trên người Ngô Khí, thật như một tòa núi lớn ngàn trượng đè xuống.

Ừng ục

Đang lúc người trung niên mặc kim bào nói chuyện, Ngô Khí rốt cuộc có động tĩnh.

Đột ngột dị thường, không có chút điềm báo nào, từ cực tĩnh đến cực động, ngực bụng bỗng nhiên phồng lên, sau đó một hơi thở như sấm từ trong miệng Ngô Khí phun ra.

Ba ba ba

Không khí bị Ngô Khí nhả ra một ngụm khí tức sấm sét sinh ra phun nổ, mắt thường có thể thấy được gợn sóng phá toái tan ra bốn phía, từng tiếng âm thanh phá toái vang lên.

Kim bào trung niên nhân đang muốn đi xuống, nhìn thấy động tĩnh Ngô Khí phía dưới, bước chân không khỏi ngừng lại. Trong khoảng thời gian hần dừng lại, không đến một hơi thở, Ngô Khí đã động.

Khí tức vừa mới bạo liệt không chút dấu hiệu xuất hiện, Ngô Khí hung hăng một cước giẫm lên mặt đất trước mắt, thanh âm như tiếng sấm ầm ầm vang lên. Vô số vết rạn như mạng nhện xuất hiện trên mặt đất, lan tràn ra bốn phương tám hướng, trung tâm hoa văn kia là một cái hố vô cùng to lớn.

Sau một khắc, trước mặt kim bào trung niên nhân, cơ hồ là trống rỗng, thân ảnh Ngô Khí xuất hiện. Một quyền đánh ra, quyền phong như lưỡi dao sắc, gào thét mà ra, sinh sinh đem không khí trước mặt kim bào trung niên nhân cắt phá thành mảnh nhỏ.

Hừ.

Ngô Khí động thủ không hề có dấu hiệu báo trước nào, khiến cho vẻ mặt của kim bào trung niên nhân vốn còn rất hứng thú biến đổi, tiếp theo lập tức thay đổi một tia trào phúng.

Hừ lạnh một tiếng, lại không tránh không né, tùy ý Ngô Khí một quyền đánh về phía trước ngực mình. Chỉ là lúc này trên người hắn, một tia kim quang nhàn nhạt chậm rãi sáng lên.

Cuồng vọng bỏ qua.

Kim bào trung niên nhân bị Ngô Khí bạo khởi khiến cho giận dữ, sát khí trên người không hề giữ lại phát tiết ra ngoài, một đôi mắt hiện ra kim quang rơi vào trên người Ngô Khí, lại là vẻ khinh thị trần trụi, ngay cả ý tứ xem Ngô Khí là đối thủ cũng không có, tùy ý để Ngô Khí đánh một quyền tới.

Ngay lúc này, khí thế trên người hắn tỏa ra hung mãnh, như một con cuồng thú trong cơn dữ tợn, quyền lực nóng rực cương mãnh, như địa hỏa liệt dương, muốn thiêu đốt hết thảy, muốn hủy diệt tất cả. Khí thế cuồng bạo, so với tu sĩ Kết Đan đỉnh phong bình thường cường đại hơn không biết bao nhiêu lần.

Có lẽ cảm nhận được trong một đôi tay thịt Ngô Khí ẩn chứa lực lượng, sắc mặt kim bào trung niên nhân hơi thay đổi một chút, một tia thương thức chợt xuất hiện trong mắt, bất quá dù vậy, kim bào trung niên nhân vẫn không có nửa phần ý tứ tránh né.

Thế quyền của Ngô Khí đã xuất, không khác gì mũi tên rời khỏi cung, càng không có đạo lý thu hồi. Không gian giữa hai người vặn vẹo biến hóa, nắm đấm của Ngô Khí cuối cùng cũng đánh lên người trung niên mặc kim bào.

Bành

Nắm đấm rơi xuống, kim bào trên người trung niên nhân hơi ép xuống một cái dấu tay, đang muốn tiếp tục đánh xuống. Nhưng vào lúc này, sắc mặt trung niên nhân kia bỗng nhiên đại biến, một tia kinh hãi xuất hiện ở đáy mắt.

Phản ứng của tu sĩ Nguyên Anh đâu phải nhanh, hầu như trong nháy mắt trong lòng dâng lên suy nghĩ, cả người đã bạo ngược về. Trong nháy mắt thân hình hắn bạo lui, kim quang nhàn nhạt kia đột nhiên trở nên nồng đậm, như ngàn vạn lưỡi dao sắc bén tuyệt thế bắn ra, muốn đem Ngô Khí đâm thành một cái tổ ong vò vẽ.

Trong mắt hiện lên một tia đáng tiếc, trên nắm tay Ngô Khí loé lên u mang, cả người cũng lao đảo lùi lại, tránh được kim quang ngàn vạn chói mắt kia.

Nguyên Anh thứ hai trăm chiến đấu với Nguyên Anh.

Nguyên Anh thứ hai trăm chiến đấu, đến lưới chỉ.

Thiết quyền thu hồi u mang, Ngô Khí bước chân rút lui, cả người vô thanh vô tức trượt ra sau hơn mười trượng, vừa vặn tránh thoát tất cả kim mang từ trên thân trung niên mặc kim bào phát nổ.

Không trung, hai người đứng vững, ở giữa cách nhau trăm trượng. Một vị là trưởng lão Nguyên Anh Xích Kim cốc, kim bào trung niên nhân, người còn lại là một thanh niên mặc hắc y có khuôn mặt xấu xí, một người là Nguyên Anh sơ kỳ, một người khác là Kết Đan trung kỳ.

Nếu là bình thường, ai cũng sẽ không nghĩ đến, cho dù là nằm mơ cũng sẽ không nghĩ đến. Hai người như vậy sẽ có cảnh tượng hiện tại, hai cỗ khí thể như có như không bay lên, giống như giao phong trong minh hư không, đây rõ ràng chính là cảnh tượng giằng co trong đó.

Bên phía Xích Kim cốc, ngoại trừ trung niên nhân mặc kim bào kia, còn có không ít tu sĩ, đều là trưởng lão Nguyên Anh đi theo bọn họ. Tại thời điểm trung niên nhân áo vàng đi xuống, Ngô Khí đột nhiên xuất thủ, bọn họ đều tại đáy lòng trào phúng Ngô Khí không biết tự lượng sức mình. Một tu sĩ Kết Đan trung kỳ, dám đánh lén một vị lão tổ Nguyên Anh, quả thực là không kiên nhẫn được nữa.

Nhưng mà sau một khắc, cảnh tượng xuất hiện lại để cho bọn họ sắc mặt đại biến, bị không thể tin được hoàn toàn chiếm cứ.

Ha ha bao nhiêu năm rồi, từ khi bản trưởng lão thành tựu Nguyên Anh tới nay, mấy chục năm đều chưa thật sự ra tay một lần. Không nghĩ tới hôm nay thiếu chút nữa hớ sâu lật thuyền, tốt, thật sự là quá tốt rồi.

Kim bào trung niên nhân bỗng nhiên cười to lên, lúc nói chuyện chậm rãi giơ bàn tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve kim bào trước ngực mình, một quyền ấn nhàn nhạt chọt ở phía trên biến mất không thấy gì nữa.

Vuốt ve quyền ấn bị Ngô Khí ném ra, kim bào trung niên nhân bỗng nhiên toàn thân chấn động, sau đó một đạo u mang nhân nhật từ trong cơ thể hắn bị chấn ra. U mang này vừa xuất hiện, không chờ có bất cứ động tác gì, đã bị một bàn tay kim sắc quang lập lòe của kim bào trung niên nhân nắm lại.

Âm khí thật tinh thuần.

Tiểu tử nói rồi, tiểu tử, người rốt cuộc là người phương nào, mấy vị trưởng lão Nguyên Anh kia của Thiên Bảo Minh mặc dù có chút bản lãnh, nhưng muốn lung lạc nhân vật như ngươi, chỉ sợ còn chưa đủ. Tu sĩ của Thiên khoáng sơn mạch này, đều là một ít mặt hàng khô sở, lòng dạ độc ác có thừa, thủ đoạn chân chính lợi hại lại không có bao nhiêu. Những người như ngươi, lại càng ít đến đáng thương.

Nếu hôm nay ngươi ngoan ngoãn nói ra lai lịch của ngươi, sau đó thần phục ở Xích Kim cốc ta. Bốn trưởng lão không màng trước đó hiềm khích, tha cho ngươi một cái mạng nhỏ. Nếu như ngu xuẩn không linh, cho rằng dựa vào chút thủ đoạn quỷ dị có thể thoát ra ngoài, vậy bốn trưởng lão sẽ cho ngươi biết rõ, vì sao cảnh giới Nguyên Anh lại là cái hào thờ không thể vượt qua.

Bàn tay hắn đưa ra, tùy ý để đạo u mang kia quay tròn loạn trong lòng bàn tay, nhưng thủy chung không cách nào thoát khỏi uy áp phát ra từ lòng bàn tay của kim bào trung niên nhân.

Từ trong miệng hắn phun ra từng chữ một, vô cùng rõ ràng vang lên trong phiến thiên không này. Một loại khí thế bá đạo không chế thiên địa có thể đùa bỡn hết thủy hàng lâm, tựa hồ ở chỗ này, trong mỗi một ngậm không khí đều ẩn chứa ý niệm vô địch của một lão tổ Nguyên Anh.

Không thần phục, sẽ chết ngay.

Ngoài trăm trượng, gương mặt Ngô Khí một mực không chút biểu cảm bỗng nhiên biến hóa.

Nếu ta chạy thoát, sao phải chạy trốn, nếu ta thật sự muốn đi, ngươi cho rằng ngươi ngăn được sao?

Trên khuôn mặt xấu xí tràn ngập vẻ trêu tức, lạnh lùng nhìn chăm chăm vào trung niên nhân áo vàng, trên người phát ra một cỗ khí thế không hiểu. Cũng có từng ý niệm tràn ngập trong đó, bay lên, chiếm lấy bầu trời.

Chiến đấu chiến đấu

Là chiến ý, khí thế từ trên người Ngô Khí tản ra, đúng là một cỗ chiến ý. Bá đạo không kiêng nể gì bá đạo, tựa hồ thế gian này không có bất kỳ tồn tại nào là chủ nhân đáng sợ hãi chiến ý này. Chiến ý không phải là tu vi khí thế, ý nghĩ trong đó cũng cần tu luyện, chỉ dựa vào ý chí trong lòng mỗi người.

Sau khi Ngô Khí chiến ý bay lên, lập tức liền chiếm cứ nửa vách đá giang sơn, lại có xu thế ngang ngửa với kim bào trung niên nhân. Hơn nữa vô cùng quỷ dị chính là, chiến ý bá đạo trên người Ngô Khí vô cùng, giống như muốn hủy diệt tất cả. Thế nhưng khí tức trên người Ngô Khí phát ra lại càng thêm âm hàn hung sát hư vô. Quả thực giống như một đầu U Minh hung thú bò lên từ dưới Cửu U.

Lúc này, đám tu sĩ tùy tùng sau lưng trung niên nhân áo vàng cũng nhìn ra Ngô Khí không đúng, vẻ giễu cợt trên mặt chậm rãi biến mất, thay bằng vẻ nghiêm túc, nhìn hai người trên không trung giằng co.

Hừ, giả thần giả quỷ. Hôm nay bản trưởng lão liền cho ngươi biết, tu sĩ Kết Đan kỳ, trong mắt lão tổ Nguyên Anh chúng ta, không khác gì phế vật.

Kim bào trung niên nhân bị chiến ý trên người Ngô Khí chọc giận, kim quang trên người không còn là ẩn mà tràn ra. Trong nháy mắt, kim bào trung niên nhân liền hóa thành một kim nhân, cả người đều bị kim quang nồng đậm bao lại.

Ầm

Động thủ, không có bất kỳ dấu hiệu báo trước nào, chỉ là một tiếng nổ cực lớn. Một bóng người màu vàng cơ hồ như thuẩn di, từ ngoài trăm trượng biến mất, sau một khắc lại xuất hiện ở trước mặt Ngô Khí.

Ầm ầm!

Động tĩnh to lớn, nơi bóng người màu vàng xuất hiện, không khí nơi đó bị uy áp vô địch bóp nát. Từng tiếng nổ vang vọng, hình như có một cỗ phong bạo đáng sợ đang nổi lên, muốn càn quét tất cả.

Rất khó tưởng tượng, động tĩnh đáng sợ như vậy, lại chỉ là bóng người màu vàng kia hơi động, va chạm mà thôi. Không sai, chỉ là va chạm, không có bất kỳ động tác gì khác.

Bóng người màu vàng xuất hiện trước mặt Ngô Khí, nhưng không có lập tức ra tay thần thông cường đại, nhìn qua vô cùng tùy ý, đánh tới trên người Ngô Khí.

Mắt thấy bóng người màu vàng đánh tới, con người Ngô Khí hung hăng co rút lại, u mang trên người giống như lửa, gần như sắp thực chất hóa. Tốc độ bóng người màu vàng cực nhanh, căn bản không cho Ngô Khí có bất cứ động tác dư thừa nào, Ngô Khí chỉ kịp lui về phía sau một bước, chỉ một bước này, U mang gần như thực chất hóa trên người hấn nhanh chóng lóe lên.

Một khắc sau, Ngô Khí biến mất.

Ngay trước mắt bao người, một đám tu sĩ tùy tùng Xích Kim cốc tro mắt nhìn kỹ, biến mất.

Rầm rầm

Ần chứa lực lượng kinh thiên va chạm, nhưng bởi vì mục tiêu đột nhiên biến mất mà thất bại. Bóng người màu vàng đâm vào không khí phía trước, vẫn như cũ là một tiếng nổ vang, nhưng không có đụng phải bất kỳ người nào.

Kim quang tán đi, thân hình kim bào trung niên nhân hiện ra, phảng phất bị sơn màu vàng nhuộm qua nhũ mảy một cái, chậm rãi nhũ lại.

Hừ, giờ trò quỷ khóc.

Ý niệm trong lòng kim bào trung niên nhân khẽ động, trong vô thanh vô tức, một tấm thần niệm chi võng to lớn vô cùng rơi xuống. Như thủy ngân trút xuống, quét về phía trong mấy trăm dặm, bất luận một nơi hẻo lánh nào ẩn giấu.

Thần niệm tu sĩ Nguyên Anh đảo qua phạm vi mấy trăm dặm, bất quá chỉ cần mấy hơi thở mà thôi.

Nhưng chỉ sau mấy hơi thở, lông mày kim bào trung niên nhân vẫn như cũ cau lại, không phát hiện, phương viên mấy trăm dặm, ngay cả một gốc cỏ nhỏ một tảng đá cũng không buông tha, nhưng vẫn như cũ không có đi tìm Ngô Khí hạ lạc.

Đúng lúc sắc mặt trung niên nhân mặc kim bào khó coi, lúc hần nói dối năm Ngũ Kỳ Đà Đà Mâu Bính 《Đà 《năm Mầu Đơn》》 thứ cho tam Loan Trác 《Li Mảo》》 thối phòng bí thược》, tổng hợp lại thối thối phòng Tĩnh Châu 《Kháng Phi》 cầm 《Phi》 Châu》 Châu》 Châu》 đòi một trang 《Trác Châu》 em》 đọc 《《Châu》》》》 miễn cưỡng gián điệp》》 nãi Bí》》 miễn cưỡng tha cho nha hoàn》》

Khóe miệng hiện ra nụ cười lạnh, đùa cợt bò lên đuôi lông mày.

Không có ý quay đầu lại, vẫn như trước, mặc cho nắm đấm quỷ dị kia đánh tới, bất quá lần này, lại không phải trước ngực, mà là sau lưng.

Lúc này trong cơ thể kim bào trung niên nhân, từng cỗ kim dịch giống như chân nguyên sôi trào, tụ tập lại phía sau lưng hần. Chân nguyên kia như thủy triều như thác lũ, như nham thạch nóng chảy, rục rã rục rịch, nếu là một cái ngòi dẫn, sau đó liền bộc phát ra kinh thiên động địa.

Chẳng biết tại sao, kim bào trung niên nhân lúc này đáy lòng bỗng nhiên hiện lên một dự cảm không rõ, nếu là bình thường cùng nguyên anh lão tổ khác động thủ. Dự cảm này hần tất nhiên sẽ nắm bắt, nhưng mà lúc này, đối thủ chẳng qua chỉ là một cái kết đan tông sư có chút thủ đoạn quỷ bí, lấy thời điểm suy nghĩ này hiện lên, hần căn bản không có để ý, càng không nói đến là suy nghĩ.

Nếu như lại cho hần một cơ hội, nghĩ đến hần nhất định sẽ không khinh địch như vậy.

Bạo Phược

Hai tiếng như tiếng cờ bạc đột nhiên vang lên bên tai kim bào trung niên nhân, hần không chờ thiết quyền sau lưng đánh tới

mà là trên đỉnh đầu hấn, một dây leo đỏ sậm như huyết mãng đột nhiên hiện ra, sau đó thanh âm kia rơi xuống.

Dây leo phát nổ, trong khoảnh khắc Huyết Mãng sụp đổ, từng vết máu đỏ sậm xuất hiện, đan vào thành một tấm lưới lớn huyết hồng không hề có quy tắc, lưới người trung niên kim bào vào trong.

Vù vù

Không có động tĩnh to lớn, thậm chí gần như không phát ra tiếng, nhưng mà lúc này sắc mặt kim bào trung niên nhân lại đại biến, khí thế bá đạo lúc trước nắm giữ tất cả trong nháy mắt biến mất toàn bộ, thay vào đó sợ hãi.

Biến cố lớn vô cùng, không ai có thể ngờ tới biến cố này.

Dưới từng đạo huyết hồng bí văn kia, lực lượng cổ xưa mênh mông vô thanh vô tức thẩm thấu vào trong cơ thể kim bào trung niên nhân, một chút lực lượng phản kháng cũng không có. Trong nháy mắt, một Nguyên Anh lão tổ có được thần thông cường đại, dưới sự bao vây to lớn, đã mất đi tất cả lực lượng trong cơ thể.

Hoặc là nói, không phải là mất đi, mà là bị ngăn cách. Từ một lão tổ Nguyên Anh Sinh Sát trong tay nắm giữ tất cả, từ núi cao rơi xuống sơn cốc, biến thành một phạm nhân cực kỳ bình thường.

Loại tư vị này, tới quá nhanh, nhưng lại chân thật vô cùng, hoàn toàn bao phủ lấy trung niên kim bào.

Cảm tạ sự ủng hộ của bạn thư, A Quý.

Chương thứ hai trăm lẻ một ngã xuống.

Chương thứ hai trăm lẻ rơi xuống, đến lưới chỉ.

Kim quang tan hết, thân hình kim bào trung niên nhân hoàn toàn hiển lộ ra, lại chỉ là một đại hán có chút hung hãn mà thôi.

Chỉ là lúc này, đại hán này ngay cả một tia khí tức hung hãn cuối cùng cũng không thấy, thay vào đó là vẻ sợ hãi. Người sống càng lâu, càng sợ chết, giống như tu sĩ tu vi càng cao, sợ nhất chính là tu vi đình trệ hoặc là lùi lại, thậm chí là rơi xuống trở thành một phàm nhân.

Nếu thật sự phát sinh loại chuyện này, đối với tu sĩ kia mà nói, thiên kiếp không thua gì bị trừng phạt từ Ngũ Lô Oanh Đình. Lúc này người trung niên mặc kim bào chính là như thế, ngay trước mấy hơi thở, hãn vẫn là trưởng lão của Xích Kim cốc, tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ, một phương lão tổ. Tu vi thông thiên, khí thế như núi.

Nhưng hiện tại, hãn còn có thể cảm giác được lực lượng mênh mông ẩn chứa trong cơ thể, nhưng hãn căn bản không cách nào khống chế được dù là một tia chân nguyên trong cơ thể mình, trong cơ thể hãn, mỗi một huyết khiêu, mỗi một kinh mạch, mỗi một đoàn huyết nhục, đều phủ đầy từng đạo bí văn màu đỏ sậm. Đúng là những bí văn này, đưa hãn vào trong vực sâu sợ hãi.

Tại sao lại như vậy, xảy ra chuyện gì. Không thể nào, chân nguyên của ta, sức mạnh của ta, đây là cái quý gì, mau ra cho ta.

Cường giả có được tu vi không phải là cường đại mà là ý chí cường đại. Kim bào trung niên nhân từ đỉnh núi, một chút rơi xuống vực sâu, cũng bất quá chỉ mấy hơi thở. Đám tu sĩ bên Xích Kim cốc còn không rõ đã xảy ra chuyện gì, chỉ là nhìn thấy trưởng lão Nguyên Anh trước đó còn khí thế kinh người, giờ phút này giống như người điên kêu to, trên mặt tràn đầy vẻ hoảng sợ cùng không dám tin.

Vù vù

Trên không trung, từng vòng từng vòng gợn sóng nhộn nhạo ra, dần dần mở rộng, một bóng người từ trong minh minh hư không bước ra, đứng ở trước mặt trung niên nhân mặc kim bào. Khuôn mặt Ngô Khí tràn đầy đốm đen lúc này tràn đầy nụ cười, như một vị cò bạc được ăn cả ngã về không, sau đó thắng được sáng khoái tiền.

Không sai, là đánh bạc, cò bạc được ăn cả ngã về không.

Trước khi động thủ, Ngô Khí đã biết dựa vào bản thân vừa mới có chút thành tựu U Minh chiến thể, mặc dù lại thêm Hóa Thi Đằng, cũng không phải là đối thủ của kim bào trung niên nhân kia, cho dù hẳn chỉ có tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ cũng vậy. Nếu cố luyện thi Kết Đan đỉnh phong kia vẫn còn, khả năng còn có một liều mạng.

Nhưng đáng tiếc, lúc trước Ngô Khí ở Độc Nha Tông, vì trốn thoát khỏi tay Độc Nha lão tổ, không thể không để cho cố Luyện Thi kia tự bạo, kéo dài Độc Nha lão tổ Nguyên Anh đỉnh phong một lát, Ngô Khí mới có thể thoát thân.

Tại thời điểm vị Kim trưởng lão Xích Kim cốc này hiện thân, Ngô Khí biết chạy trốn căn bản không có ý nghĩa, mặc dù hẳn có chút thành tựu U Minh chiến thể, chỉ sợ cũng không cách nào tại Kết Đan trung kỳ cảnh giới, liền từ một vị Nguyên Anh lão tổ thủ hạ bỏ chạy.

Nếu đã biết được kết quả, Ngô Khí cũng không lựa chọn bỏ chạy, mà là lựa chọn chiến.

Lấy tu vi Kết Đan trung kỳ khiêu chiến một vị tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ. Một màn này nếu truyền ra ngoài, đừng nói là Thiên khoáng sơn mạch, chỉ sợ toàn bộ Tây thủy Trung Châu cũng là chuyện lạ.

Bất quá càng làm cho người ta không thể tin tưởng, hoàn toàn không thể tin tưởng chính là Ngô Khí thắng. Lấy tu vi của hắn, vậy mà thật sự đánh bại một vị lão tổ Nguyên Anh, ít nhất hiện tại, vị Kim trưởng lão kia đã thành tù nhân của Ngô Khí.

Rốt cuộc ngươi đã làm gì ta vậy?

Thử nghiệm không biết bao nhiêu lần khổng chế lực lượng thất bại trong cơ thể, kim bào trung niên nhân từ bỏ, về sợ hãi

triệt để chiếm cứ khuôn mặt của hắn. Mất đi lực lượng kinh khủng, trưởng lão Xích Kim cốc trước mắt cũng bất quá chỉ là một phàm nhân mà thôi.

Mà một khắc sau, chuyện tình khiến hắn càng thêm hoảng sợ xuất hiện, lực lượng trong cơ thể hắn vậy mà bắt đầu biến mất. Hắn rõ ràng vô cùng.

Cảm giác được, lực lượng khổng lồ của cảnh giới Nguyên Anh thuộc về hắn, giờ phút này lại bắt đầu biến mất, từng chút một, rõ ràng vô cùng biến mất.

Mất thấy lực lượng mình tu luyện trăm năm mới có được từng chút một biến mất, kim bào trung niên nhân không cách nào bảo trì sự khiếp sợ của mình, cảm giác vô lực thật sâu tràn lên, làm cho hắn có chút điên cuồng.

Các người nhanh lên trên bản trưởng lão, ngăn chặn hắn.

Khó có được kim bào trung niên nhân lúc sợ hãi còn có thể nghĩ ra biện pháp khác, hắn vẫn tin tưởng con mắt của mình, trong mắt hắn, Ngô Khí tuyệt đối chỉ là một tu sĩ Kết Đan trung kỳ, nhưng không biết dùng biện pháp gì, lại giam cầm một tu sĩ Nguyên Anh như hắn.

Hắn căn bản không tin Ngô Khí còn có thủ đoạn khác, chỉ cần bắt được hắn, tự nhiên sẽ có biện pháp giải quyết giam cầm của hắn. Cũng may tu sĩ Nguyên Anh có lực lượng khổng lồ, mặc dù lúc này biến mất từng chút một, trong thời gian ngắn cũng sẽ không lấy đi tính mạng của hắn.

Kim bào trung niên nhân mang theo hơn mười tu sĩ tùy tùng, tu vi cao nhất là một lão giả Kết Đan hậu kỳ, mặc trường bào đỏ rực, những người còn lại, tu vi thấp nhất cũng có Trúc Cơ đỉnh phong.

Chỉ đối phó với một tu sĩ Kết Đan trung kỳ căn bản không cần người khác, chỉ cần vị lão giả Kết Đan hậu kỳ kia là có thể. Nhưng lúc này, mười mấy người kia lại như lâm đại địch, dù sao đều không phải là kẻ ngốc. Nhìn ra thanh niên áo đen trước mắt quý dị quá mức, vậy mà có thể lấy tu vi Kết Đan trung kỳ đánh bại một tu sĩ Nguyên Anh kỳ.

Sau khi gào thét với thủ hạ của mình xong, trung niên mặc áo vàng lòng như lửa đốt lui về phía sau. Tuy đã mất đi quyền khống chế chân nguyên trong cơ thể, nhưng gã vẫn dựa vào cảnh giới Nguyên Anh., Muốn di chuyển trên không trung vẫn có thể. thối lui ra sau đám tu sĩ căn bản kia vài dặm, sau đó lập tức tìm một ngọn núi thấp ngồi xếp bằng, lực lượng tâm thần trong cơ thể lập tức bắt đầu sôi trào, điên cuồng đánh sâu vào huyết văn đỏ sậm quý dị trong cơ thể, muốn đoạt lại quyền khống chế chân nguyên trong cơ thể mình.

Kỳ dị chính là, lúc kim bào trung niên nhân lui về phía sau, Ngô Khí chỉ lạnh lùng nhìn, một chút ý ngăn cản cũng không có.

Dưới trọng thưởng tất có dũng phu, những tu sĩ Xích Kim cốc kia mặc dù cảm thấy thanh niên áo đen trước mắt có chút đáng sợ, nhưng vì được trưởng lão nhà mình thưởng thức, lập tức liền có mấy tu sĩ cảnh giới Kết Đan nhịn không được.

Sợ cái gì, cùng nhau tiến lên, dị bảo của tiểu tử này đã dùng hết trên người Kim trưởng lão rồi. Bất quá kết đan trung kỳ mà thôi, chúng ta cùng tiến lên bắt sống hắn.

Nguyên nhân có lẽ có người dẫn đầu, mười mấy người trong lòng đều tự an ủi mình, hắc bào thanh niên trước mắt có thể ở đâu được một kiện dị bảo. Có thể tạm thời giam cầm một vị Nguyên Anh tu sĩ, lúc này hắn vẫn như cũ chỉ là một gã Kết Đan trung kỳ tông sư mà thôi. Trong lòng có an ủi, nhất thời không cố kỵ, vừa nghĩ đến có thể được Kim trưởng lão thưởng thức, nhao nhao đem kiêng kỵ cùng sợ hãi trong lòng vứt ra sau đầu, đồng loạt xuất thủ.

Kỳ thật trong mười mấy người kia cũng không thiếu mấy người tâm tư hoạt lạc, nhưng cười hổ khó xuống, nếu không ra tay, chính là chống lại mệnh lệnh của một vị Nguyên Anh trưởng lão, không khác gì tìm chết, cho nên không thể không cùng tất cả mọi người đồng loạt ra tay.

Đứng ngoài mọi người trăm trượng, Ngô Khí trơ mắt nhìn mười mấy tu sĩ đồng thời ra tay với hắn.

Qua đó, nụ cười nở rộ mang theo nụ cười đầy trêu tức xuất hiện ở khóe miệng, chiến ý trùng thiên chuyển hóa thành sát khí lạnh thấu xương, trong đôi mắt, từng ánh mắt dữ tợn bắn ra, mái tóc đen phấp phới, hiển lộ ra một khuôn mặt xấu xí có thể so sánh với dạ xoa, thật sự giống như một con hung thú tu la từ Cửu U Minh Vực bò lên.

Cửu U Hỏa Ngục!

Âm hàn như quỷ âm, không mang theo một tia cảm tình mà nói đột nhiên vang lên trong tai hơn mười tu sĩ bên Xích Kim cốc, không chờ bọn họ có phản ứng.

Trong chớp mắt, toàn bộ thiên địa bỗng nhiên tối xuống, tất cả ánh sáng tựa hồ trong nháy mắt biến mất. Thiên địa lâm vào hắc ám, hư không trầm luân, mở mắt ra, lại không nhìn thấy một chút cảnh tượng nào khác. Đập vào mắt, đều là một mảnh vật màu đen vọt tới, vật kia như hoảng hốt, trong lúc phun trào, giống như vô định hình, vô thanh vô tức, nhưng trong tai mọi người lại là tiếng khóc vô cùng vô tận của quỷ âm.

Đó là Minh hỏa.

Trong mười mấy người, tu sĩ Kết Đan hậu kỳ mặc áo bào đỏ cầm đầu kia, vẻ mặt đại ra, sợ hãi uốn lượn như rắn, cấp tốc chiếm cứ đáy lòng hắc, vĩnh viễn không thể xóa tan.

Ở phía sau hắn, còn có mười mấy người, cũng đều là như vậy. Hai mắt nhìn thấy, từ trong con ngươi chiếu rọi ra cảnh tượng, tiến vào trong đầu bọn họ, liền hóa thành từng tòa núi sợ hãi, hóa thành từng cái vực sâu sợ hãi, trấn áp bọn họ tại chỗ, kéo vào Vô Tận Thâm Uyên, lúc này liền nhắc lên một chút hai chân, đối với bọn họ mà nói, đều là hy vọng xa vời.

Thiên biến đổi, trên bình nguyên, trên tòa thạch ốc cô đơn kia, hoàn toàn không có lý do gì xuất hiện cảnh tượng ở nhân gian, lúc này xuất hiện.

Cửu U Minh hỏa, giống như là Cửu U Minh hỏa vô cùng vô tận, phun trào không ngớt, như thủy triều, hoàn toàn bao phủ bầu trời kia. Hơn mười đạo lâm vào bóng dáng ngây ngốc, trong nháy mắt, cũng bị bao phủ ở trong đó.

Hai ngày trước bận rộn, hôm nay xuất thân đến, bắt đầu trả nợ,
mỗi ngày canh ba bảo đảm, đến nay ngày bắt đầu.

Đệ nhất ở Minh Ngục thứ hai trăm lẻ hai.

Thứ hai trăm lẻ hai Minh Ngục thứ, đến vãng chỉ.

Không trung, một đạo độn quang đỏ thẫm lấy tốc độ vô cùng khủng bố xẹt qua, thoáng qua tức thì. Trong độn quang kia, một nam tử mặt vàng sắc mặt lo lắng, một cái răng thép đều muốn cắn nát ra, hận không thể mọc ra hai cánh, tốc độ lại nhanh hơn một chút.

Nhưng vào lúc này, tiếng cười âm trầm bỗng nhiên vang lên, trực tiếp lọt vào trong tai hán tử mặt vàng. Hán tử mặt vàng tràn đầy lo lắng sắc mặt lập tức càng thêm khó coi, từng tia tuyệt vọng bò lên trên, nhưng hắn vẫn không dám quay đầu, chỉ liều mạng cố động chân nguyên bạo ngược trong cơ thể lấy hy sinh thọ nguyên mới đổi được, tốc độ thật sự nhanh hơn một chút.

Người của Chủ Thiên Bảo Minh gần đây không phải kiêu ngạo sao, dám giết người của Thiên Hạt trại ta, thật sự là ngại mạng dài. Yên tâm, ta sẽ không lập tức giết ngươi, trại chủ đã ra lệnh, mạo phạm người uy nghiêm Thiên Hạt trại ta, mang về, ném vào Vạn Hạt Trì, đến lúc đó ngươi nhất định sẽ hối hận vì đã đến thế giới này.

Sau khi nam tử mặt vàng hóa thành độn quang đỏ thẫm, một đạo hồ quang điện màu lam chăm chú theo sau. Đạo hồ quang màu lam này quỷ dị không gì sánh được, vắn vẹo nhảy lên, chính là một đoạn khoảng cách lớn.

Hán tử mặt vàng chỉ có tu sĩ Kết Đan sơ kỳ, mặc dù thi triển Huyết Độn pháp, đổi lấy độn tốc của Kết Đan đỉnh phong. Nhưng không cách nào liên tục kéo dài, vốn hắn cho là có tu sĩ khác dẫn dắt bốn thể lực lớn, lại không muốn gặp phải một người biến thái.

Vị tu sĩ cầm đầu Thiên Hạt trại, một thanh niên áo lam, cũng là một tu sĩ Kết Đan đỉnh phong, nhưng một thân độn pháp lại quỷ dị khủng bố, hơn xa tu sĩ Kết Đan đỉnh phong bình thường.

Ngay từ đầu, thanh niên áo lam kia cũng không có cách nào đuổi theo hắn, chỉ có thể đứng xa xa. Nhưng theo thời gian trôi qua, vận tốc của hắn rốt cuộc không tránh được rơi xuống mức độ Kết Đan hậu kỳ, cũng bởi vì điều này, đã định trước là hắn không cách nào chạy thoát khỏi bàn tay thanh niên áo lam kia.

Phốc phốc

Bay độn, đột nhiên hán tử mặt vàng sắc mặt trắng nhợt, một ngụm máu lớn phun ra, lập tức đem trước ngực hắn nhuộm thành một mảng huyết hồng, Huyết Độn pháp, chỉ cần là tu sĩ đều biết, đáng tiếc, thi triển một lần phải trả giá quá lớn, hơn nữa còn không chừng có thể mượn pháp này chạy thoát khỏi sinh thiên.

Nam tử mặt vàng sau khi phun ra máu bầm trong cơ thể, trên mặt liền bò đầy cay đắng.

Cuối cùng vẫn không thể chạy thoát sao.

Sắc mặt hán tử mặt vàng tái nhợt, trong hai mắt đều là tuyệt vọng cay đắng, tâm niệm vừa động, lại giải trừ Huyết Độn pháp trên người. Huyết Độn chi pháp vừa giải trừ, thân hình hán tử mặt vàng lập tức dừng lại, tốc độ điên cuồng hạ xuống.

Không trung, thân thể nam tử mặt vàng ngừng lại, chậm rãi xoay người, mang theo một tia không cam lòng cùng điên cuồng ánh mắt bắn về phía xa xa lấy tư thế vô cùng quỷ dị nhảy nhót hồ quang màu lam vùn vọt tới.

Giống như nghĩ tới kết cục thảm của mình trong tương lai, nhìn xem, trong mắt hán tử mặt vàng tuyệt vọng cùng vẻ điên cuồng càng nồng đậm, hận ý sát ý đan vào một chỗ, một ý niệm điên cuồng lập tức ở trong lòng hán tử mặt vàng thành hình. Trong mắt đột nhiên lộ ra thần thái, một loại khí thể thảm liệt đồng quy vu tận bỗng nhiên bốc lên trên thân hán tử này.

Hừ, muốn tự bạo, nằm mơ.

Nguyên bản còn nhân nhả nhảy qua hồ quang màu lam, hình như cảm thấy cái gì, bỗng nhiên vùn vọt một cái, một lần nhảy vọt thật lớn, trực tiếp phóng đến trước người hán tử mặt vàng, hồ quang lấp lóe, một thanh niên áo lam yêu mị đi ra.

Trên mặt mang theo vẻ trào phúng, chỉ thành kiếm, một tia lam mang lóe lên trên đó, nhẹ nhàng điểm tại đan điền của hán tử mặt vàng. Không cách nào ngăn cản, trong nháy mắt thanh niên áo lam hiện thân, hán tử mặt vàng liền mất đi năng lực phản kháng. Hoặc là nói, hắn cũng đang trong thời khắc mấu chốt, cho dù muốn phản kháng cũng vô lực.

Bốp

Một tiếng vang nhỏ, ngay tại đan điền hán tử mặt vàng vang lên, như một quả bóng da tràn ngập khí bị phá vỡ một lỗ hồng, một trời ngàn dặm. Nhất thời khí thế thảm liệt trên người hán tử mặt vàng trong nháy mắt biến mất sạch sẽ, ngay cả một tia cũng không còn.

Cơ hồ trong nháy mắt, nam tử mặt vàng mặt xám như tro tàn, trong hai mắt ngoại trừ tuyệt vọng liền không còn gì khác.

Đắc tội Thiên Hạt trại ta, chỉ có một kết cục, vậy thì ở trong Vạn Hạt Trì chịu hết thống khổ mà chết đi, muốn tự bạo, thật sự là không biết tự lượng sức mình.

Nghe thấy thanh niên áo lam nói, vẻ tuyệt vọng trong mắt nam tử mặt vàng lập tức lại đậm hơn một chút.

Cảnh tượng tương tự, lúc này tại bình nguyên Thiên khoáng, có mười mấy địa phương đang trình diễn. So sánh ra, hán tử mặt vàng cùng thanh niên áo lam kia truy đuổi coi như bình tĩnh, một cái trọng thương tu sĩ Kết Đan sơ kỳ, một cái tu sĩ Kết Đan đỉnh phong mạnh mẽ, căn bản không cần giao thủ đã kết quả.

Đi thôi.

Thanh niên áo lam bắt lấy hán tử mặt vàng, thân hình khẽ động, lập tức lại có một đạo hồ quang điện màu lam xuất hiện trên không trung, vụn vụn nhảy nhót, hai ba lần liền biến mất ở chỗ rất xa.

Sau nửa nén hương, cách trung nguyên khoáng thiên còn vài dặm, ba cỗ thế lực đồng thời từ ba hướng bắn nhanh tới, đảo mắt đã đụng vào nhau.

Vèo vèo vèo

Tam đại thế lực không sai biệt lắm, động tĩnh cũng không sai biệt lắm. Độn quang tán đi, ba tu sĩ khí thế kinh người vô cùng ăn ý đi ra. Chính là thanh niên áo lam kia vẻ mặt dữ tợn cùng lão giả mặt ngựa.

Lúc này ba người đều mỉm cười, hiển nhiên tâm tình đều không tệ, sau lưng ba người, đệ tử thủ hạ của mỗi người đều áp chế mấy người tu sĩ Thiên Bảo Minh. Là mười mấy người lúc trước bỏ chạy, hiện giờ xem ra bất quá là phí công giấy dựa một phen, bởi vì không có một ai đào tẩu, cho dù vị hán tử mặt vàng thi triển Huyết Độn pháp kia cũng vậy.

Thiên Bảo Minh cái rắm chó gì, dám trêu chọc tứ đại thế lực chúng ta, kết quả đều giống nhau.

Đại hán mặt mũi tràn đầy thịt ngang cười điên cuồng, trong giọng nói đều là trào phúng Thiên Bảo Minh.

Tỳ Hưu không sai, lão tổ chúng ta đã sớm bắt mắt với cái Thiên Bảo Minh kia, chậm nhất là qua một đoạn thời gian sẽ liên hợp với ba vị lão tổ khác, cùng nhau động thủ, diệt sạch Thiên Bảo Minh đều là phế vật kia.

Được rồi, đến lúc đó tại hạ nhất định tìm hai vị đạo hữu liên thủ, hảo hảo đánh một lần ăn té. Hắc hắc.

Ba người đều không phải là người tốt, nhưng lời từ trong miệng bọn họ nói ra, chỉ sợ sẽ làm cho toàn bộ tu sĩ Thiên Khoáng sơn mạch đều kinh ngạc.

Tứ đại thế lực muốn khai chiến với Thiên Bảo Minh.

Thiên Bảo Minh mặc dù mới vừa thành lập, nhưng uy thế kinh người, ngăn ngừa mấy tháng, thế lực kỳ thật đã vượt qua bất kỳ một thế lực nào trong tứ đại thế lực. Chẳng qua khuyết điểm duy nhất là trong minh không có một cao thủ Nguyên Anh đỉnh phong tọa trấn, lấy uy vọng của Thiết rở người lão nhân, lẽ ra tứ đại thế lực sẽ không ra tay nhanh như vậy.

Nhưng sinh ra lại như vậy, tựa hồ quả thật cũng có dấu hiệu sắp khai chiến xuất hiện. Giống như lần này, bình nguyên Thiên Khoáng bị Thiên Bảo Minh chiếm, tứ đại thế lực dặt tay đến trả thù vẫn tội cũng thôi đi, vậy mà còn xuất động một lão tổ Nguyên Anh, quả thực là giết gà dùng dao mổ trâu.

Nó giống như ba người dẫn đầu ba người, ba thế lực tụ tập cùng một chỗ, vừa cười vừa nói, liền bay về phía địa giới trung tâm của bình nguyên.

Trong phạm vi vài dặm, dưới chân những tu sĩ này, cũng bắt quá chỉ mấy chục hơi thở mà thôi.

Cũng chỉ sau hơn mười hơi thở, đại hán mặt ngựa thanh niên áo lam mặt ngựa mặt mọc lên dữ tợn, ba người đồng thời xuất hiện cách không xa thạch ốc trơ trọi kia. Kế tiếp, một cảnh tượng làm cho bọn họ hoàn toàn lâm vào đại ra, tiếng cười lập tức biến mất, chỉ còn lại một mảng lớn thanh âm hít vào hơi lạnh.

Đây.

Lão giả mặt ngựa đi đầu, lúc này một khuôn mặt dài kỳ lạ của lão chỉ còn lại có một loại biểu lộ, kinh hãi ở phía sau lão, kể cả thanh niên áo lam cùng nam tử áo lam có hai tu sĩ Kết Đan kỳ đỉnh phong khuôn mặt dữ tợn, tất cả đều cùng lão giả mặt ngựa một cái biểu lộ, kinh hãi, sau đó là từng tiếng tê tê, một đôi mắt trừng thật lớn, không dám tin nhìn trước mắt.

Vù vù vù vù.

Trước mắt bọn họ, bầu trời vốn nên trong xanh vạn dặm, lại có một mảng lớn tựa như hư vô, giống như là khu vực hắc ám. Trong khu vực đó, vô số ngọn lửa đen kịt phun trào, bám vào trên hư không kia, vô thanh vô tức phun trào, thiêu đốt, ngọn lửa kia tựa hồ cái gì cũng có thể thiêu đốt, ngay cả ánh sáng cũng được, khu vực kia, giống như một lỗ đen, cắn nuốt tất cả ánh sáng tiến vào trong đó.

Làm cho người ta cảm giác càng thêm khủng bố chính là, tại thời điểm những ngọn lửa đen kịt kia không một tiếng động phun ra, từ bên trong, không ngừng truyền ra tiếng kêu thảm thiết làm người ta sởn cả tóc gáy, còn có vô số thanh âm quỷ khóc thần gào, những thanh âm này vừa lọt vào tai, không có một ai tâm thần còn có thể bảo trì bình tĩnh, tất cả đều lay động lên.

Lúc này, mọi người giống như mười mấy người lúc trước ở Xích Kim cốc kia, hai mắt nhìn thấy, cảnh tượng con người

chiếu rọi ra, hóa thành từng tòa núi cao, từng cái vực sâu, trấn áp hết thầy bọn họ, lôi kéo, thôn phệ trong vực sâu kia.

Duy nhất còn tỉnh táo, chính là ba người cầm đầu, lão giả mặt ngựa mặc áo lam cùng đại hán vẽ mặt dữ tợn kia, ba tu sĩ Kết Đan đỉnh phong này.

canh thứ hai đưa lên, sau đó còn có canh thứ ba.

Thứ hai trăm lẻ ba chương muốn khai chiến với đệ nhị canh.

Ngày thứ hai trăm lẻ ba muốn khai chiến với canh gác thứ hai, đến lưới chỉ.

Vù vù.

Ba người, ánh mắt lão giả mặt ngựa đi đầu chăm chú nhìn về phía trước cách đó không xa, khu vực hắc ám hư vô kia. Phía sau lão, thanh niên áo lam cùng đại hán mặt mũi tràn đầy dữ tợn cũng nhìn, ba người chau mày, vẻ kiêng kỵ dày đặc hiện lên.

Minh hỏa...

Người mở miệng trước tiên là thanh niên áo lam, hần tựa hồ sau một phen chần chờ, mới có chút không dám chắc nói ra. Hai người khác nghe được lời hần nói, trong lòng lập tức nhảy dựng lên, nhất là lão giả mặt ngựa kia, thậm chí trong nháy mắt trong lòng đã sinh ra thoái ý. Bất quá lập tức, câu nói kế tiếp của thanh niên áo lam liền bỏ đi ý nghĩ trong đầu của hần.

Không đúng, không phải Minh hỏa chân chính, tựa hồ bị pha loãng đi rất nhiều.

Trong mắt thanh niên áo lam dần dần hiện lên vẻ hiểu rõ, nghe được lời hần nói, sợ hãi trong lòng hai người còn lại cũng dần dần thối lui, vừa mới sinh thoái ý cũng bị đánh tan.

Lão giả mặt ngựa và đại hán dữ tợn kia liếc nhau, đang muốn mở miệng nói chuyện, chợt thấy thanh niên áo lam quay đầu lại chẳng biết từ lúc nào đã dời ánh mắt đi, không nhìn khu vực che kín Minh Hỏa kia, mà là gắt gao nhìn chăm chăm vào một ngọn núi thấp nơi xa, hoặc là nói, là một người trung niên mặc kim bào trên ngọn núi thấp.

Kim trưởng lão...

Lão giả mặt ngựa cũng quay đầu nhìn sang, lập tức sợ hãi kêu lên. Đang muốn nói gì, bỗng nhiên nhìn thấy khóe mắt thanh niên áo lam hiện lên một tia tàn nhẫn, giống như nghĩ tới điều gì, lập tức rùng mình, lời nói vừa đến miệng cũng chỉ có thể nuốt trở về.

Thanh niên áo lam lúc này cũng thu hồi ánh mắt, quay đầu nhìn về phía lão giả mặt ngựa cùng đại hán mặt ngựa đầy dữ tợn kia, một tia tinh quang ở chỗ sâu trong con mắt lóe lên lướt qua. Bất quá sợi tinh quang này lại bị lão giả mặt ngựa kia nhìn thấy, trong lòng lão cũng lập tức cao hứng không ít ý niệm.

Vèo vèo vèo

Ba người tại thời điểm lão giả mặt ngựa kinh hô một tiếng, liền đồng thời động, ba đạo quang mang hiện lên ở không trung. Lúc xuất hiện lại, ba người đã đứng ở trên ngọn núi thấp, đứng ở trước mặt trung niên nhân kim bào.

Kim trưởng lão...

Lão giả mặt ngựa mở miệng trước, thăm dò bình thường, hô một tiếng. Thế nhưng kỳ dị chính là, sau khi lão kêu lên một tiếng này, trung niên mặc kim bào vẫn như cũ vẫn ngồi xếp bằng tại chỗ, một chút động tĩnh cũng không có, tựa như hoàn toàn không nghe thấy, ngay cả động tác mở mắt cũng không có.

Lão giả mặt ngựa biến sắc, đang muốn tiếp tục kêu lên, nhưng vào lúc này, thanh niên áo lam ngăn lại.

Đừng hô nữa, Kim trưởng lão giống như đang chữa thương.

Lời này vừa nói ra, lão giả mặt ngựa cùng đại hán dữ tợn kia đồng loạt biến sắc, trong mắt đều hiện ra vẻ không thể tưởng tượng nổi, chợt nghĩ tới cái gì, ánh mắt dời đến khu vực hư vô khủng bố kia. Khác với hai người kia chính là, trong lúc nói chuyện, thanh niên áo lam chỉ nhìn lướt qua khu vực hư vô, sau đó ánh mắt một mực tuần tra trên thân trung niên mặc kim bào, một vòng tinh quang lóe ra không ngừng, giống như là có tính toán gì đó.

Sau khi chúng ta rời đi, nơi này xảy ra không ít chuyện, tựa hồ Thiên Bảo Minh cũng không phải đều là phế vật. Ít nhất tu sĩ Kết Đan có thể chiếm tiện nghi trong tay một vị cường giả Nguyên Anh, tứ đại thế lực chúng ta thế nhưng chưa từng xuất hiện qua. Vậy mà có thể làm cho Kim trưởng lão cũng bị trọng

thương, người xấu xí kia nghĩ nhất định có thủ đoạn không bình thường.

Thanh niên áo lam lúc này nghiêm nhiên trở thành ba người đứng đầu. Trong lúc nói chuyện, lão giả mặt ngựa cùng đại hán kia đều ngoan ngoãn nghe.

Bất quá lập tức, hai người cảm giác được cái gì đó, ánh mắt dời trở về, vừa vận ánh mắt ba người đồng thời giao thoa tại trên thân trung niên kim bào nhân.

Ngay sau đó, một nụ cười quỷ dị xuất hiện ở khóe miệng thanh niên áo lam, sau đó lão giả mặt ngựa, còn có đại hán mặt ngựa đầy dữ tợn, khóe miệng đồng thời cong lên một vòng độ cong, ba ánh mắt tham lam sắp áp chế không được đồng thời rơi vào trên người trung niên áo vàng.

Kim trưởng lão tuy là tu sĩ Nguyên Anh, nhưng lúc này nhìn lại, tu sĩ xấu xí của Thiên Bảo Minh khẳng định là mang ma bảo trên người, bên trong chứa đại lượng minh hỏa. Kim trưởng lão muốn bắt người nọ, người nọ muốn bạo nổ ma bảo, trọng thương Kim trưởng lão, cũng tạo thành dị tượng nơi đó. Về phần những đạo hữu Xích Kim cốc, chỉ sợ đều đã chết trong biển lửa.

Thanh niên áo lam nói xong, ánh mắt thủy chung không rời khỏi kim bào trung niên nhân. Trên ngọn núi thấp, từng luồng không gian ba động mịt mờ xuất hiện, cơ hồ đồng thời, ba đạo thần niệm mịt mờ khổng lồ đảo qua trên người kim bào trung niên nhân ngồi ngay ngắn trên mặt đất.

Kim bào trung niên nhân tuy là tu sĩ Nguyên Anh, nhưng lúc này, lại hoàn toàn giống như bị thụ thương, tùy ý thần niệm ba người đảo qua thân thể của hắn. Trong cơ thể hắn, từng đầu kinh mạch đứt gãy phá toái, lục phủ ngũ tạng đều bị tổn thương, vốn là chân nguyên khổng lồ như đại giang đại hải, giờ phút này một tia cũng không thấy, ngược lại có một ít lực lượng âm hàn quỷ dị mơ hồ chiếm thân thể của hắn, ở trong đó tàn phá bừa bãi.

Đây đâu phải là một bộ trọng thương thân thể, rõ ràng chính là con voi sắp chết. Nếu không có người xuất thủ cứu viện, cho

dù trung niên mặc kim bào là tu sĩ Nguyên Anh, cũng đều chết.

Thần niệm ba người quét qua một vòng kim bào trung niên, rất lâu sau mới lui ra. Một nụ cười quỷ dị đồng thời xuất hiện ở khóe miệng ba người, mặc dù ba người đều không thể dò xét đan điền của trung niên áo vàng, nhưng chỉ nhìn thấy vừa rồi, cũng đủ để ba người phán định, vị Kim trưởng lão Xích Kim cốc trước mắt này, đã lâm vào mấy vị khốn cảnh, có thể nói là nửa bước đã bước vào Minh giới.

Trong lòng đều có ý niệm riêng, ba người nhìn Kim trưởng lão, lại đều hoảng sợ. Nhất là nhớ tới một vị tu sĩ Nguyên Anh, vậy mà trong vòng nửa ngày, đã biến thành bộ dáng như vậy, hơn nữa còn làm hấn bị thương là một tu sĩ Kết Đan trung kỳ.

Ma bảo khó có được, Minh Hỏa càng thêm khó khăn, cho dù những minh hỏa kia bị pha loãng, nếu bạo phát một chút, tu sĩ Nguyên Anh không chịu nổi cũng là chuyện bình thường.

Trong cơ thể Kim trưởng lão, lúc này chỉ sợ có không ít minh hỏa lưu lại, tứ đại thế lực chúng ta nếu đồng khí liên chi, đạo hữu gặp nạn, lý do xuất thủ tương trợ, chỉ là.

Nói tới đây, thanh niên áo lam bỗng nhiên dừng lại một chút, sau đó ngẩng đầu, ánh mắt quét tới quét lui lão giả mặt ngựa cùng đại hán hung hăng.

Chẳng qua công pháp tại hạ tu luyện là thuộc tính âm, đồng nguyên cùng minh hỏa kia, nếu ta xuất thủ, chỉ sợ không những không thể trợ giúp Kim trưởng lão, ngược lại sẽ hại hấn. Cho nên, sự tình xuất thủ, chỉ có thể nhờ cậy hai vị.

Nghe thấy lời nói của thanh niên áo lam, đại hán mặt ngựa lập tức biến sắc, sau đó trong lòng nhao nhao mắng to.

Kỳ huynh, thẳng nhãi này quá mức vô sỉ, chính mình muốn nhân lúc họ Kim trọng thương kiếm lợi, lại còn muốn chúng ta động thủ trước, nào có chuyện tiện nghi như vậy.

Không sai, con bò cạp xanh này lòng dạ độc ác, nếu không phải nó nhắc nhở, chỉ sợ chúng ta đều không nghĩ tới. Bất quá, huynh đệ chúng ta đều bị vây khốn ở cảnh giới đỉnh phong này mấy chục năm rồi, lần này đúng là một cơ hội tốt, nếu như có

thể đoạt được Nguyên Anh họ Kim vào tay, người và ta muốn tấn thăng Nguyên Anh, tất nhiên cơ hội có thể tăng lên ba thành.

Nói như vậy, chẳng lẽ thật sự muốn chúng ta xuất thủ trước, nếu đánh lén không thành, bị họ Kim chạy thoát, chúng ta chẳng phải là nguy hiểm đến tính mạng sao.

giống như tám trăm.

Hừ, khiếp đảm khó thành chuyện lớn, nếu con bò cạp xanh kia dám lộ ra ý nghĩ như vậy, tự nhiên là đã nắm chắc. Muốn chúng ta ra tay, chỉ muốn kéo chúng ta xuống nước mà thôi. Dứt khoát, không làm thì thôi, chúng ta làm một vô lớn, giết tên họ Kim này, sau đó thì...

Hai người truyền âm đến đây, một tia sát khí mịt mờ lại lảng lệ ác liệt đồng thời xuất hiện trong mắt lão giả mặt ngựa cùng đại hán dữ tợn kia, cũng không biết hai người thương lượng cái gì.

Thanh niên áo lam đứng ở một bên, trên khuôn mặt yêu mị nở nụ cười yêu kiều hơn cả nữ nhân, tựa hồ căn bản không phát hiện hai người trước mắt thần niệm truyền âm.

Lúc này ở phía xa xa, còn đắm chìm nhìn thấy đệ tử tam đại thế lực trong khu vực Minh Hỏa bố trí đầy rung động kia, căn bản sẽ không nghĩ tới. Dẫn bọn họ đến thủ lĩnh, ba người kia, trong thời gian ngắn ngủn không đến nửa nén hương, đã hiện lên bao nhiêu ý niệm, người lừa ta gạt, từng người ý niệm âm hiểm sinh ra.

Ba người đều không phải là đèn cạn dầu, tâm cơ thành phủ đều là người nổi bật, sau khi xác nhận Kim trưởng lão trước mắt lâm vào trạng thái trọng thương sắp chết, vậy mà đều sinh ra sát tâm. Muốn giết người đoạt bảo, lão giả mặt ngựa cùng đại hán dữ tợn kia càng là lập mưu, chờ thành công giết chết Kim trưởng lão, lại giết thanh niên áo lam, chỉ sợ những đệ tử thế lực lớn cuối cùng kia, hai người cũng sẽ không bỏ qua.

Bất quá hai người kia cũng không phát hiện, tại thần niệm của bọn họ truyền âm đến cuối cùng hiển lộ sát ý, đều rơi vào trong mắt thanh niên áo lam.

Tốc độ hô hào có tiến bộ, rốt cuộc trước mười hai điểm đã vượt qua, Tam canh Phụng dâng lên ngày đầu tiên, chính thức bắt đầu trả nợ, vù vù vù.

Ngày thứ hai trăm lẻ bốn tính kể canh thứ ba

Ngày thứ hai trăm lẻ bốn tính kể canh thứ ba, đến lưới chỉ.

Lam đạo hữu một khi đã nói như vậy, hai người chúng ta nếu không ra tay, cũng có chút áy náy với Kim trưởng lão Xích Kim cốc. Cũng được, Độc Nha Tông chúng ta truyền thụ công pháp mặc dù phần lớn cũng thuộc về âm, bất quá tại hạ tu luyện công pháp cương mãnh một đường, liền từ đây xuống dưới giúp Kim trưởng lão khu trừ minh hỏa lưu lại kia đi.

Người nói chuyện là lão giả mặt ngựa, chấp sự Kết Đan đỉnh phong của Độc Nha Tông, chỉ kém một bước là tu sĩ Nguyên Anh, có thể tấn thăng thành trưởng lão.

Trên khuôn mặt như mặt ngựa nở một nụ cười tươi rói, miệng phun ra. Nếu người không rõ chân tướng nghe được, chỉ sợ đều sẽ cho rằng người của Độc Nha Tông là nghĩa bạc vân thiên, vui vẻ giúp đỡ người. Ở Thiên Cổ sơn mạch, hung danh của Độc Nha Tông lan xa, nhưng tu sĩ nào không biết người của Độc Nha Tông đều có danh tâm ngoan thủ lạt, hèn hạ vô sĩ.

Lúc này ba người trên ngọn núi thấp, trong lòng đều là một ý nghĩ, đều hiểu được suy nghĩ trong lòng đối phương. Nhất là thanh niên áo lam kia, người đầu tiên có ý niệm đó, chính là hắn. Hiện tại nghe lão giả mặt ngựa nói, hắn không cần nghĩ cũng biết ý tứ ẩn chứa trong đó, cũng cười nhạt một tiếng, bày ra bộ dáng ngậm cười không nói.

Đại nghĩa của Kỳ huynh, sau khi Kim trưởng lão tỉnh lại nhất định sẽ cảm tạ ân cứu giúp của Kỳ huynh, quả thật khiến cho tại hạ vô cùng hâm mộ.

Thanh niên áo lam khuôn mặt vẫn như cũ kia còn yêu mị hơn cả nữ nhân, mang theo nụ cười xinh đẹp.

Lam huynh khen thật rồi, thời gian cũng lâu như vậy, xem ra Kim trưởng lão quả thật có chút phiền phức, tại hạ liền không chậm trễ, liền động thủ.

Lão giả mặt ngựa vừa nói, vừa di động chân, đi về phía kim bào trung niên nhân đang ngồi trên mặt đất. Nghe trong lời nói

của hấn thâm ý, nguyên lai trước đó không vội, là muốn trì hoãn một chút thời gian, lại xác định một chút vị Nguyên Anh trưởng lão Xích Kim cốc này có phải đã lâm vào trạng thái trọng thương sắp chết hay không.

Bây giờ đã xác nhận, cuối cùng cũng phải động thủ.

Ở phía xa, những tu sĩ tùy tùng ba người mang đến kia tựa hồ cũng nhận được lệnh, không thể đi qua, đành phải tiếp tục dừng lại trên không trung, nhìn mảnh khu vực làm cho người ta sợ hãi không gì sánh được.

Tằng huynh, lát nữa ta ra tay kết liễu họ Kim, ngươi nhân cơ hội đánh lén con bò cạp màu lam kia. Để tránh cho phức tạp hơn, tốt nhất là ngươi toàn lực ra tay, tốt nhất là có thể một kích trọng thương. Sau khi chuyện thành công, lại chia đều chỗ tốt, như thế nào, như thế nào?

Dưới chân mặc dù di động, nhưng bước chân lại không có chút nào gấp gáp, cũng chỉ cách hơn mười trượng, lão giả mặt ngựa kia lại sinh trưởng đi gần mười mấy bước, đầu hơi cúi xuống, khóe miệng giống như đang động đậy, thần niệm mịt mờ truyền vào trong tai đại hán mặt mũi dữ tợn phía sau.

Hai người này hạ quyết tâm giết người đoạt bảo, không chỉ có vị trưởng lão Nguyên Anh Xích Kim cốc này không buông tha, ngay cả thanh niên áo lam Thiên Hạc trại cũng trở thành mục tiêu của bọn họ.

Bất quá mặc dù bọn họ thật sự thành công, cũng đắc tội với Xích Kim cốc cùng Thiên Hạc trại, bốn thế lực lớn thực lực không sai biệt nhiều lắm. Độc Nha Tông cùng hai vị lão tổ Hắc Vân phong kia, nhất định sẽ không vì hai vị chấp sự Kết Đan mà đi liều chết cùng người của Xích Kim cốc Thiên Hạc trại, nhất là Xích Kim cốc chết một trưởng lão Nguyên Anh, nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ.

Kết quả cuối cùng, nhất định là hai người bọn họ bị tông môn sau lưng vứt bỏ.

Nếu là bảo vật hoặc là chỗ tốt khác, hai người này khẳng định sẽ không mạo hiểm như vậy, mạo hiểm đi làm. Nhưng hiện tại,

bày ra trước mặt bọn họ, là một tu sĩ Nguyên Anh trọng thương sắp chết.

Sau khi đắc thủ, có thể đạt được một Nguyên Anh tu sĩ, sau khi cắn nuốt, cơ hội hai người bọn họ tấn thăng lên Nguyên Anh tu sĩ lập tức tăng hơn ba thành. dù hoặc như vậy, chỉ cần là tu sĩ Kết Đan đỉnh phong, hầu như không ai có thể ngăn cản, cũng khó trách hai người bọn họ quyết định bí quá hoá liều.

Huống chi, chỉ cần bọn họ được Nguyên Anh, không trở về tông môn, mà tìm một nơi bí ẩn, trốn đi trùng kích vách ngăn Nguyên Anh. Chờ thành tu sĩ Nguyên Anh lại đi ra, khi đó tình cảnh sẽ lập tức bất đồng.

Nghe thấy thần niệm lão giả mặt ngựa truyền âm, đại hán đứng ở một bên mặt mũi tràn đầy dữ tợn, lập tức dùng ánh mắt mật mờ nhìn lướt qua thanh niên áo lam bên kia, sát ý lảng lệ chọt hiện lên trong hai mắt gã.

Được rồi, vậy theo lời Kỳ huynh.

Đại hán Hắc Vân phong đồng dạng lấy thần niệm trả lại lão giả mặt ngựa một câu, sau đó toàn bộ lực chú ý tập trung vào thanh niên áo lam, âm hàn sát ý cực kỳ lạnh thấu xương ngưng tụ mà không phát.

Thỉnh Lam đạo hữu và Tăng đạo hữu ở một bên hộ pháp, tại hạ liền động thủ, giúp Kim trưởng lão khu trừ minh hỏa.

Lão giả mặt ngựa cuối cùng đi tới trước người kim bào trung niên nhân, trong miệng tùy ý nói một câu, cũng không dẫn theo hai người trong miệng trả lời, liền bước ra một bước, trực tiếp xuất hiện ở phía sau kim bào trung niên nhân.

Sau lưng Kim trưởng lão, thân hình lão giả mặt ngựa vừa xuất hiện, liền duỗi một bàn tay ra, nhẹ nhàng ấn vào đỉnh đầu của kim bào trung niên nhân.

Mặc dù những tu sĩ mạnh mẽ, có đại thần thông, nếu bị người đánh tan Thiên môn, cũng không tránh khỏi thần hồn bị thương. Nếu là người bị trọng thương như Kim trưởng lão, bị đánh trúng Thiên môn, chỉ sợ kết cục chỉ có một thân tử đạo tiêu.

Thấy lão giả mặt ngựa động thủ, nụ cười yêu mị trên mặt thanh niên áo lam lập tức càng thêm xán lạn, nhẹ nhẹ mang theo tinh quang khó hiểu tràn ra, khiến cho người ta vừa nhìn đã có thể nhìn ra tâm tình hưng phấn của hắn lúc này.

Nhưng không muốn lúc này, dị biến phát sinh.

Động thủ!

Trong nháy mắt bàn tay lão giả mặt ngựa nhấn nhẹ lên đỉnh đầu kim bào trung niên nhân, khuôn mặt vốn còn hiền lành lập tức trở nên dữ tợn, mạnh mẽ ngẩng đầu, quát lớn một tiếng ra khỏi miệng.

Gần như đồng thời, trong nháy mắt một tiếng quát lớn vang lên, một cỗ vô tận sát ý Bàn Nhiên Chân Nguyên hung hăng vọt tới. Ra tay, đại hán mặt mũi dữ tợn, lão giả mặt ngựa ra lệnh một tiếng, hắn liền động thủ.

Ầm

Tu sĩ Kết Đan đỉnh phong, xuất thủ tạo thành uy thế căn bản không phải tu sĩ khác có thể so sánh, nhất là đại hán ở trong tứ đại thế lực có thể lẫn lộn tốt như Hắc Vân Phong. Vừa ra tay chính là cương mãnh vô cùng, khí thế vô biên, bạo liệt cực kỳ.

Chẳng biết lúc nào đã đội lên người một đại hán mặc một cái bao tay màu đen, vẻ mặt xấu xí, trực tiếp đánh ra một quyền, thẳng tắp đánh về phía đầu của thanh niên áo lam. Nếu thật sự bị hắn đập trúng, mặc dù thanh niên áo lam cũng có tu sĩ Kết Đan đỉnh phong, kết quả tất nhiên cũng sẽ không tốt hơn so với Kim trưởng lão bị đánh tan Thiên Môn.

Hai người cách nhau cực gần, hơn nữa lại là đại hán kia đánh lên trước, hai người tu vi lại giống nhau. Thanh niên áo lam căn bản ngay cả cơ hội tránh né đều không có, đợi lúc phản ứng lại, nắm đấm bọc lấy chân nguyên đã đến trên đầu của hắn.

Đã sắp đắc thủ, giết Kim trưởng lão, lại giết thanh niên áo lam, đoạt bảo đoạt anh. Nghĩ tới không lâu nữa, hai người có thể trở thành tu sĩ Nguyên Anh cấp bá chủ một phương, trên mặt bọn họ đều nở rộ nụ cười đắc ý.

Chỉ tiếc, nụ cười này của hai người còn duy trì không đến mấy hơi thở, lập tức sắc mặt đại biến, thay vào đó không thể tin được và thất thố.

Bốp

Vù vù

Một trước một sau, hai tiếng vang hoàn toàn bất đồng, một là tiếng nắm đấm của đại hán bên Hắc Vân phong, sau khi đánh trúng thanh niên áo lam, không có xuất hiện cảnh tượng thanh niên áo lam bị đập bay ra sau trọng thương, mà là thân ảnh thanh niên áo lam kia bị đập nát. Trong ánh mắt không thể tin được của đại hán, thân ảnh thanh niên áo lam kia bị một quyền của hắn đánh thành mảnh vụn.

Không tốt, là Thiên Hạt Phân Thân Quyết.

Người thứ nhất phản ứng tới không phải là đại hán kia, mà là lão giả mặt ngựa. Nhìn thấy thân ảnh thanh niên áo lam bị đập nát, bàn tay lão giả mặt ngựa lập tức dừng lại, thân hình run lên, lên tiếng kinh hô.

Kỳ huynh quả thật là kiên thức rộng rãi, tại hạ bội phục.

Tiếng cười âm trầm xuất hiện sau lưng lão giả mặt ngựa, nhất thời làm cho tâm thần lão ta run rẩy dữ dội.

Hừ.

Lão giả mặt ngựa quả không phải là người bình thường, nghe được sau lưng truyền đến tiếng cười âm hiểm, lại không có lập tức bỏ chạy, mà là hung hăng cắn răng một cái, tâm niệm vừa động, ông, một tấm thuẫn Bàn Xà màu xanh lóng lánh này bỗng nhiên xuất hiện sau lưng hắn.

Cùng lúc đó, bàn tay lão giả mặt ngựa biến đổi, mạnh mẽ đổi chưởng thành trảo, không hề ấn lên đỉnh đầu kim bào trung niên nhân, ngược lại chụp vào đan điền của hắn. Xem vẻ tàn nhẫn trên mặt lão giả mặt ngựa, đúng là muốn trực tiếp từ trong đan điền của kim bào trung niên nhân chộp Nguyên Anh ra.

Canh thứ nhất đến canh gác.

Năm trăm lẻ động thủ.

Chương thứ hai trăm lẻ năm mươi, đến lưới chỉ.

Toàn bộ văn tự quảng cáo không có đường thông thiên, thứ hai trăm linh sáu chương thu thập tàn cục.

Vù vù

Xuất hiện sau lưng lão giả mặt ngựa là một tấm thuẫn ánh sáng màu xanh lóng lánh như con rắn. Bức chắn mới nhất này phát ra ánh sáng xanh rực rỡ, khí tức kinh người, làm cho người ta có loại cảm giác không chệ vào đâu được. Cẩn thận cảm ứng một phen, lại phát hiện tấm thuẫn này đúng là một kiện cực phẩm linh khí.

Trách không được lão giả mặt ngựa kia dám không sợ hãi, biết được vị thanh niên áo lam quý dị kia ở Thiên Hạt trại sau lưng hắn, còn dám không trốn, mà tiếp tục ra tay, muốn bắt Nguyên Anh trên người kim bào trung niên kia.

Giờ phút này, trong mắt lão giả mặt ngựa, vẻ lo lắng cùng tham lam trần trụi hỗn hợp cùng một chỗ. Tuy có tấm chắn hộ thân, chung quy không có nắm chắc lớn, nhưng lại không cách nào nắm được Nguyên Anh dễ dàng có được trong tay, như vậy, để cho lão giả mặt ngựa có chút muốn dừng cũng không được, cuối cùng vẫn là lựa chọn bí quá hoá liều, liều mạng chịu một kích của thanh niên áo lam, đoạt lấy Nguyên Anh trước rồi nói sau.

Sau lưng lão giả mặt ngựa, hư không dập dờn, thân hình thanh niên áo lam trống rỗng xuất hiện. Nhìn thấy thanh quang thuẫn trước người, một tia trào phúng hiện lên ở khóe mắt thanh niên áo lam.

Nếu như Kỳ huynh tham niệm nặng như thế, tại hạ liền thành toàn cho người.

Vừa nói chuyện, thanh niên áo lam vừa không chậm trễ chút nào ra tay. Trong lòng bàn tay bỗng nhiên xuất hiện một đoàn ánh sáng xanh thẫm, lúc lại nhìn, trong tay hắn đã nắm một thanh chủy thủ kỳ hình. Chủy thủ kia sinh ra kỳ dị, mặt trên

bám vào lam quang yêu diễm, lập loè, một loại khí tức quý dị kinh tâm động phách tán phát ra.

Huyền khí

Lúc này nếu lão giả mặt ngựa có thể nhìn thấy cảnh tượng phía sau, nhất định sẽ cực kỳ kinh hãi, hồi hận sự khinh thường của mình. Đáng tiếc là, lão giả mặt ngựa hiện tại đang hoàn toàn đắm chìm vào khát vọng và tham lam đối với Nguyên Anh, đương nhiên sẽ không nhìn thấy cảnh tượng phía sau, càng không nói đến là có phản ứng.

Động, thanh niên áo lam hầu như không có bất kỳ dừng lại, chủ thủ kỳ hình vừa xuất hiện trong tay liền lập tức ra tay, chủ thủ kia hình như có lực lượng vô cùng quý dị, xẹt qua không trung làm cho người ta nhìn thấy quỹ tích khó chịu vô cùng, giữa lam quang lập loè, tám thuấn cấp bậc cực phẩm linh khí kia chỉ kiên trì được một hơi mà thôi, sau đó liền thấy ánh sáng màu lam thẩm lóe lên, trong tám thuấn kia lập tức tràn đầy vết nứt, một cái lỗ lớn chợt xuất hiện.

Không một tiếng động, thanh niên áo lam sau khi phá vỡ tám thuấn, không phát ra bất kỳ tiếng vang gì, bàn tay lại như thiểm điện, lấy kinh khủng đâm về phía hậu tâm lão giả mặt ngựa.

Phốc phốc

Tám thuấn cực phẩm linh khí cực kỳ trân quý, lão giả mặt ngựa đã sớm dùng tâm huyết luyện hóa nó, liên hệ với nó cũng chặt chẽ. Tám thuấn sau khi bị thanh niên áo lam một đao phá toái, lão giả mặt ngựa lập tức cảm ứng được, dưới sự cản trở, lập tức phun ra một ngụm máu lớn.

Đến tình trạng này, lão giả mặt ngựa vẫn không có ý định bỏ chạy, trên mặt tham lam lộ ra, đều muốn chuyển hóa thành vẻ điên cuồng.

Năm ngón tay như móng ưng, sau một khắc đã đến đan điền của kim bào trung niên nhân, không có dừng lại.

Phụt phụt

Một tiếng ung trao vào thịt vang lên, lão giả mặt ngựa cuối cùng vẫn được như ý nguyện, một bàn tay một nửa nhập vào trong đan điền của kim bào trung niên nhân. Về mừng như điên lập tức tràn lên, đang muốn bắt lấy vật trong lòng kia, sau đó bỏ chạy.

Nhưng vào lúc này, thân thể như bị sét đánh, hung hăng run lên, vẻ sợ hãi lập tức bò lên một khuôn mặt ngựa dài. Không biết lão giả mặt ngựa đột nhiên xảy ra chuyện gì, nhưng cũng chính là dừng lại một chút, muốn lấy tính mạng chấp sự Độc Nha tông có tâm cơ thâm hậu này.

Xuy xuy xuy

Liên tục hai tiếng vang đưa lão giả mặt ngựa vào U Minh xuất hiện, tiếng thứ nhất là âm thanh lưỡi dao sắc bén phá nhập huyết nhục, thanh chủy thủ hình thù kỳ lạ lóng lánh lam quang này, lúc này đã đâm vào hậu tâm lão giả mặt ngựa. Tiếng thứ hai, là tại đan điền bụng lão giả mặt ngựa, nơi đó, giờ phút này đang có một bàn tay tinh tế dò ra, lòng bàn tay một mảnh huyết nhục mơ hồ, trong đó đang có một viên ma đan đen nhánh.

Mất mạng, lão giả mặt ngựa bị con dao găm hình thù kỳ lạ cấp bậc hạ phẩm kia đâm thủng hậu tâm, sau đó lại bị thanh niên áo lam miễn cưỡng bắt được ma đan.

Hầu như không có bất kỳ khả năng nào, lão giả mặt ngựa chỉ có một kết cục, chính là: chết.

Giờ phút này lão giả mặt ngựa giống như cũng biết kết cục của mình, dùng hết lực lượng lưu lại, nhìn thoáng qua phần bụng của mình, lại nhìn thoáng qua bàn tay còn ở trong đan điền của trung niên nhân áo vàng, chẳng biết tại sao, một nụ cười quỷ bí bỗng nhiên nở rộ trên mặt ngựa của hắn.

Thanh niên áo lam ở phía sau lão giả mặt ngựa, không cách nào nhìn thấy nụ cười quỷ dị trên mặt hắn. Nhưng đại hán của Hắc Vân phong kia, lại thấy rất rõ ràng, lập tức một loại dự cảm không tốt hiện lên trong lòng hắn.

Ha ha cùng chết đi!

Lão giả mặt ngựa bỗng nhiên cất tiếng cười to lên, khí lực còn sót lại trong cơ thể tụ tập toàn bộ đến bàn tay còn cầm ở trong đan điền của trung niên nhân áo vàng, sau đó mạnh mẽ rút ra.

Vù vù

Bàn tay lão giả mặt ngựa rút ra, nhìn thấy không phải là bàn tay thịt năm ngón thành thảo, mà là một đoạn xương trắng hếu. Máu thịt phía trên không biết vì sao, vậy mà biến mất toàn bộ. Càng thêm đáng sợ chính là, trên bạch cốt còn kèm theo từng đoàn từng đoàn hỏa diễm đen kịt đang thiêu đốt.

Kinh ngạc, kinh hãi, đại hán Hắc Vân phong hoàn toàn thấy một màn này lập tức nhớ ra cái gì đó, dự cảm không ổn trong lòng lập tức mãnh liệt hơn mấy chục lần.

Không chút do dự, xoay người, chạy trốn vào lúc này, tai nạn bạo phát.

Ầm

Bạo tạc, không phải lão giả mặt ngựa, mà là trung niên nhân kim bào ngồi xếp bằng trên mặt đất. Nguyên bản một mực không có động tĩnh, kim bào trung niên nhân như trọng thương sắp chết. Đột nhiên vào lúc này, một đôi mắt mở ra mãnh liệt, sau đó như tự bạo, thân thể hoàn toàn nổ tung.

Lực lượng đáng sợ đến cực điểm đột ngột bộc phát, đứng mũi chịu sào, không phải những người khác, chính là lão giả mặt ngựa cùng thanh niên áo lam kề sát hắn. Lúc lão giả mặt ngựa bị bắt ra ma đan, đã gần như là người chết, mặc dù lại bị một tu sĩ Nguyên Anh tự bạo uy lực đánh trúng, cũng không thể cải biến kết cục của hắn.

Đáng thương là thanh niên áo lam kia, vốn cho rằng có thể đóng vai trò một lần bạo ngựa bắt ve vàng, lại không nghĩ bay tới phá hoại, kim bào trung niên nhân bạo tạc, ngoại trừ lực trùng kích đáng sợ đến cực điểm kia, càng làm cho người ta sợ hãi chính là một ngọn lửa đen kịt, như giòi trong xương, từ trên người lão giả mặt ngựa lan tràn ra, trực tiếp tràn đến trên người thanh niên áo lam.

A không phải...

Tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên, lại bị che giấu trong tiếng nổ mạnh ầm ầm.

Thanh niên áo lam, lão giả mặt ngựa, hai người này đều tinh thông tính toán, lại quý dị chết cùng một chỗ. Khoảng cách gần như vậy, mặc dù thanh niên áo lam kia có tu vi Kết Đan đỉnh phong, cũng không có khả năng sống sót.

Ngay cả đại hán Hắc Vân phong kia, cũng không có tốt hơn bao nhiêu, trước đó đã có ý định bỏ chạy, nhưng động tác quá muộn, vẫn không thể tránh khỏi uy lực tự bạo kia.

Phốc phốc phốc phốc

Trong tiếng vang ầm ầm, một bóng người chật vật từ trên ngọn núi thấp kia bị ném mạnh ra ngoài. Là lúc đại hán kia còn ở trên không trung, cả người liền run rẩy, phun ra một ngụm máu.

Sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, lục phủ ngũ tạng trong cơ thể gần như bị chấn thành mảnh vụn, kinh mạch đứt gãy phá nát, chân nguyên khô kiệt. trọng thương, đây mới thực sự là trọng thương sắp chết.

Ầm

Lại một tiếng vang thật lớn, vẫn là đại hán kia, trọng thương dưới không trung cũng không làm được. Cả người bị hung hăng ném xuống mặt đất, tạo ra một cái hố to.

Nằm trong hố to, vị đại hán cầm đầu Hắc Vân phong này mặt mũi dữ tợn, hai mắt không dám tin, sắc mặt trắng bệch đến cực điểm, trong hai mắt chỉ có vẻ kinh hãi, giống như hoàn toàn không thể tin tưởng những chuyện đã xảy ra trước đó.

Sao lại như vậy, rõ ràng họ Kim không thể nào làm được, không thể nào.

Cũng không trách hẳn không tin, bởi vì trước đó ba người bọn họ đều dùng thần niệm đảo qua cơ thể kim bào trung niên nhân, đối với tình huống của hắn nắm rõ như lòng bàn tay. Kim bào trung niên nhân đã đến biên giới sắp chết, căn bản không thể tự bạo.

Đang lúc vị Hắc Vân phong này lâm vào không thể tin được, một thanh âm làm cho hắn hoàn toàn tuyệt vọng vang lên.

Tất cả mọi người đều phải chết.

Khu vực bị ba người xem nhẹ, che kín không trung minh hỏa, bị cho rằng là một kiện ma bảo tạo thành dị tượng. Minh hỏa vốn quy củ thiêu đốt bỗng nhiên tự động tách ra một con đường, phẳng phất như mở đường cho đế vương, một bóng người mơ hồ làm cho người ta sợ hãi hít thở không thông chậm từ bên trong đi ra.

Từ trong Minh hỏa thoát ra, Tu La như kẻ bò ra từ trong Cửu U, U Minh Đế Vương chúa tể sinh tử, không mang theo một tia cảm tình ánh mắt nhìn về phía tu sĩ tùy tùng của đại hán và tam đại thế lực kia.

Canh hai đến canh.

Toàn bộ văn tự điện tử nắm miễn phí...

Toàn bộ văn tự không quảng cáo con đường thông thiên, thứ hai trăm lẻ bảy trộm cướp đầu bạc.

Bạch Đầu sơn, là một ngọn núi cực kỳ bình thường, cao mấy trăm trượng, không quá lớn. Bách độ bờ đào tìm tòi ở Thiên khoáng sơn mạch, ngọn núi như vậy có thể nói khắp nơi, cực kỳ bình thường. Nhưng ở đây, lấy Bạch Đầu sơn làm trung tâm trong phạm vi ngàn dặm, thanh danh lớn nhất, không thể nghi ngờ chính là ngọn núi kỳ dị này.

Thân núi cao mấy trăm trượng, trong núi cây cối phồn thịnh, nhìn qua cực kỳ bình thường, nhưng kỳ dị chính là, trên đỉnh núi lại là một mảnh trắng xóa.

Cảnh tượng này có chút quái dị, là lấy ngọn núi này được đặt tên là Bạch Đầu Sơn. Mà để cho thanh danh Bạch Đầu Sơn truyền bá ngàn dặm, lại là trong ngọn núi này, có một mạch khoáng linh thạch trung phẩm.

Bên trong Thiên khoáng sơn mạch, ngàn vạn mạch khoáng, đủ loại. Nhưng bình thường cũng trân quý nhất, đó là mỏ linh thạch. Từ trong mạch khoáng linh thạch khai thác ra tự nhiên là linh thạch, phàm là tu sĩ, ngày thường tu luyện sẽ không thể thiếu linh thạch. Linh thạch phẩm cấp càng cao càng hiếm thấy, cũng càng trân quý.

Nhất là những loại linh thạch thượng phẩm, cực phẩm linh thạch này, chỉ cần xuất hiện một viên, đều sẽ làm cho tất cả tu sĩ điên cuồng. Bởi vì linh thạch phẩm cấp càng cao, linh khí bên trong ẩn chứa càng nồng đậm.

Tu sĩ tầm thường, nhất là tu sĩ cấp thấp Luyện Khí Trúc Cơ cảnh, còn không cách nào từ trong thiên địa hấp thu lượng lớn linh khí tiến hành tu luyện. Là đều phải mượn nhờ linh thạch phụ trợ tu luyện.

Luyện khí Trúc cơ, dùng linh thạch hạ phẩm là được, kết đan thì dùng trung phẩm. Về phần tu sĩ Nguyên Anh, đã xem như là tu sĩ cường đại chân chính, có thể từ trong thiên địa hấp thu

đại lượng nguyên khí tu luyện, tốc độ hấp thu linh khí tương đương. Thậm chí một ít tu sĩ Nguyên Anh cường đại còn muốn nhanh hơn, trừ phi là thượng phẩm linh thạch hoặc là cực phẩm linh thạch, nếu không những linh thạch khác đối với bọn họ đã không có bao nhiêu tác dụng.

Nhưng linh thạch thượng phẩm và linh thạch cực phẩm rất khó có được, cái trước xuất hiện trong không ít khoáng mạch thượng phẩm, thậm chí có đôi khi bên trong khoáng mạch trung phẩm cũng có vận khí xuất hiện một ít. Nhưng cái sau, hầu như chỉ có thể tìm thấy ở bên trong khoáng mạch linh thạch cực phẩm.

Tác dụng của linh thạch đối với tu sĩ chưa tiến vào Nguyên Anh cảnh mà nói, quả thực là không thể thiếu.

Dưới Bạch Đầu sơn mặc dù chỉ có một mạch khoáng, một mạch khoáng linh thạch trung phẩm, nhưng trong phương viên ngàn dặm, vẫn tạo thành tranh đoạt nhiều năm.

Trong mười năm gần nhất, Bạch Đầu sơn đều nằm trong tay một đám sơn tặc. Tên sơn phỉ này, đám thổ phỉ này mỗi người đều là tu sĩ, nhưng lại không xây dựng tông môn, mà là lựa chọn thành lập đỉnh núi, làm một chút buôn bán không vốn. Mà từ sau khi chiếm đoạt ngọn Bạch Đầu sơn, đám thổ phỉ này liền ngăn ngụt trong mười năm đã trở nên cường đại lên.

Vốn dĩ Bạch Đầu phỉ chỉ có hơn mười người, nhưng hiện tại lại có hơn mấy trăm người, người cầm đầu mười năm trước là một vị tu sĩ Kết Đan hậu kỳ. Tuy đặt ở toàn bộ Thiên khoáng sơn mạch không coi vào đâu, nhưng tại địa giới phụ cận Bạch Đầu sơn, đã là người có tu vi cao nhất. Người này cũng hiểu được Huyền Quang Dưỡng Bảo, mặc dù thanh danh không vang, nhưng ẩn giấu thực lực lại khủng bố, ai cũng không biết tu vi của hắn bây giờ đã đến mức nào.

Lúc này, trong Bạch Đầu sơn, đỉnh núi.

Vào trong núi, mới biết được một mảnh trắng xoá cũng không phải là kỳ dị chi vật, mà là một đám mây lớn. Cũng không biết là vì sao, những đám mây này đều bao phủ ngọn núi chỉ cao mấy trăm trượng này.

Trong đám mây trắng xoá kia, một tòa cung điện nhìn như không có gì nổi bật như ẩn như hiện. Tới gần chút là có thể nhìn thấy hình dáng cung điện này. Toàn thân do cự thạch màu trắng đúc thành, hoàn toàn hợp thành một thể, khổng lồ không gì sánh được. Lúc trước xem thường mắt, chính là vì vân khí trắng xoá tụ tập trên đỉnh núi này hòa hợp một thể với cự thạch màu trắng bên ngoài cung điện, khó có thể phân biệt.

Bên ngoài cung điện, không có bất kỳ tấm bảng nào treo lơ lửng, cho nên cũng không thể biết được tên của cung điện này.

Trong cung điện, không ngờ cũng là một mảnh trắng xóa, cây cột Lương điện sàn nhà, vậy mà tất cả đều là dùng loại đá lớn màu trắng kia đúc thành, cùng ngoại thể cung điện kia giống nhau như đúc, màu trắng có chút quái dị.

Ở chính giữa cung điện, giờ phút này đang có không ít người, hai hàng ghế đá màu trắng, số lượng hai mươi, trên mỗi một cái ghế đều có người ngồi. Mà ở trên ghế đá càng thêm to lớn, gần như là giường đá. Ở trên đó, cũng ngồi một người, xem ra là thủ lĩnh của những người này.

Nếu có tu sĩ khác ở đây lúc này, nhất định sẽ kinh ngạc, trong tòa bạch đầu sơn này nhìn như bình thường, vậy mà tụ tập không ít tu sĩ Kết Đan.

Người ngồi ngay ngắn ở phía trên, tu vi cao nhất, khí thể kinh người, đúng là một vị tu sĩ Kết Đan đỉnh phong. Mà hai mươi người còn lại, đặc biệt là bốn người đứng đầu, đều là tu sĩ Kết Đan tông. Hai vị Kết Đan trung kỳ, hai vị Kết Đan sơ kỳ.

Lúc này những người này tựa hồ là đang nghị sự, tu vi cao nhất, ngồi ngay ngắn trên vị trí kết đan kỳ tu sĩ đỉnh phong. Một khuôn mặt trung niên có chút tang thương, cực kỳ bình thường, hai bên tóc mai hoa râm, có chút tương ứng với vị trí của hắn.

Người này vừa nhìn đã biết là người chủ sự, không biết lúc này suy nghĩ cái gì, một bộ suy nghĩ, dường như rất khó quyết đoán, trên mặt tràn đầy vẻ do dự.

Một đám người phía dưới nhìn xem, đều là vẻ mặt lo lắng, ở phía trước nhất là một vị tu sĩ Kết Đan trung kỳ nhin không

được đầu tiên, đứng dậy, hướng về phía thượng niên nhân tang thương kia nói.

Sơn chủ, không nên do dự nữa. Đám sơn phi đầu bạc chúng ta tích lũy đã mười năm, bây giờ thực lực mạnh mẽ, cho dù đánh hạ địa bàn so với hiện tại lớn hơn mấy lần cũng không phải là việc khó. Khổ nổi lại chịu tòa Bạch Đầu sơn này một lần nữa.

Đúng vậy, Sơn chủ, mười năm trước người bảo chúng ta âm thầm phát triển thực lực. Đến bây giờ, Bạch Đầu phi chúng ta có gần ngàn người, tăng thêm tu vi Kết Đan đỉnh phong của người. Không nói so sánh với tứ đại thế lực khổng lồ kia, nhưng nếu tiếp tục chịu khổ sống trên Điều Sơn này, vậy thì quá ủy khuất cho những huynh đệ của chúng ta rồi.

Sơn chủ không nên do dự nữa, Điều Sơn này chúng ta ngây người mười năm, thời gian này mở quảng trung phẩm linh thạch kia tốc độ khô cạn nhanh hơn không biết bao nhiêu lần. Nếu chúng ta còn không đi, chờ khoáng mạch khô kiệt, các huynh đệ đều phải uống gió tây bắc, đến lúc đó phiền toái sẽ lớn.

Có lẽ là người cuối cùng nói ra đã có tác dụng, nguyên bản trung niên tang thương kia còn không nói một lời, bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía dưới, một lão giả một mực chưa từng nói chuyện. Lão giả này cũng là tu vi Kết Đan trung kỳ, nhưng nhìn qua cực kỳ già nua, trên cằm có một chòm râu dê, trên mặt nhăn nheo treo nụ cười dối trá, trong đôi mắt nhỏ tinh quang chớp động, làm cho người ta vừa nhìn liền biết là một nhân vật giống như quân sư thật chó.

Sư gia, người cho rằng như vậy là gì.

Lão giả này tựa hồ đã sớm chờ trung niên nhân tang thương kia đặt câu hỏi, sau khi nghe được, liền chậm rãi đứng dậy, làm bộ làm tịch lay động cây quạt lông vũ trong tay một chút, sau đó nói:

Hôm nay Thiên Khoáng sơn mạch đại loạn sắp tới, nửa năm trước chẳng biết tại sao Thiên Bảo Minh đắc tội với tứ đại thế lực mà chết, nếu không phải Thiết rở lão nhân lấy danh vọng cá nhân kéo theo, chỉ sợ nửa năm trước đã khai chiến., Thiết rở

lão nhân trùng kích Nguyên Anh đỉnh phong thất bại, tứ đại thể lực kia lại ngo ngoe muốn động. Theo lão hủ thấy, lần này tất nhiên là không cách nào tránh khỏi. Tứ đại thể lực đem cùng Thiên Bảo Minh khai chiến, đến lúc đó Thiên khoáng sơn mạch nhất định sẽ lâm vào đại loạn, một hồi đại loạn sắp đến. Bất quá lúc này, tứ đại thể lực sẽ đến.

Nói xong lời cuối cùng, lão giả này cố ý dừng lại một chút, sau khi nhìn lướt qua ánh mắt khát vọng tứ phía, mới hài lòng tiếp tục mở miệng.

Tứ đại thể lực cường đại vô cùng, nhưng Thiên Bảo Minh kia cũng không phải đèn cạn dầu, hai người khai chiến, tất nhiên sẽ cuốn toàn bộ Thiên khoáng sơn mạch vào trong đó. Đến lúc đó chỉ sợ ngay cả những đỉnh núi trung lập hoặc tán tu đều không thể may mắn thoát khỏi, nếu chúng ta chỉ là thổ phỉ đầu núi bình thường., Đương nhiên là có thể tránh càng xa càng tốt. Nhưng chúng ta lại khác, thể lực của Bạch Đầu phỉ chúng ta, cho dù là tứ đại thể lực cùng Thiên Bảo Minh khăng định cũng không cách nào xem nhẹ, nói cách khác, lần này đại náo, nói không chừng chính là cơ hội đại tráng của Bạch Đầu phỉ chúng ta.

Cho nên, sơn chủ, lão hủ cũng cho rằng, tòa Bạch Đầu sơn này không thích hợp lại ở đây, là nên triển khai quyền cước rồi.

Sau khi câu nói cuối cùng nói xong, lão giả rõ ràng cảm giác được không khí trong cung điện trở nên càng thêm nóng rực, hơn mười ánh mắt phóng tới chung quanh đều cực kỳ sùng bái, ngay cả người bên cạnh cùng là Kết Đan trung kỳ cũng một mặt bội phục nhìn hẳn.

Vốn là người giống như quân sư đầu chó, cảm nhận được những ánh mắt này, lão giả này lập tức cảm thấy có chút lằng lằng.

Canh ba, xin dâng lên. Đây là ngày hôm sau, là triệu chứng tốt nhất để xin các vị đề cử vé, kính xin được hỗ trợ một chút.

Toàn bộ văn tự điện tử năm miễn phí...

Toàn bộ văn tự không quảng cáo đường thông thiên, thứ hai trăm linh tám chương khô kiệt.

Thân núi cao mấy trăm trượng, trên đó cây cối um tùm, đỉnh núi lại trắng xóa một mảnh, có chút kỳ dị. Toàn bộ văn tự, sách điện tử miễn phí treo ở trên núi này xem liền tên là Bạch Đầu Sơn, bởi vì một mạch khoáng trung phẩm linh thạch mà nổi tiếng ngàn dặm, gần mười năm gần đây Bạch Đầu Sơn bị một đám tu sĩ thổ phỉ chiếm cứ, tự xưng là Bạch Đầu phỉ.

Sơn chủ, sư gia những lời nói là đạo lý, không nên do dự nữa, xuống núi đi, xuống núi đi.

Trong Bạch Đầu sơn, đỉnh núi, trong một tòa cung điện màu trắng, hai mươi người nhất tề nửa quỳ trên mặt đất, phía trước một đại hán thân hình cường tráng có chút lo lắng ngồi ngay ngắn phía trên một người trung niên tang thương nói.

Không cần phải nói, những người này chính là thủ lĩnh cao tầng của đám tu sĩ thổ phỉ chiếm cứ Bạch Đầu Sơn, ngồi ngay ngắn trên vị trung niên nhân tang thương kia. Hai bên tóc mai hoa râm, hiển lộ ra khí thế khủng bố, lại là một tu sĩ Kết Đan đỉnh phong. Người này chính là chủ nhân của tòa Bạch Đầu Sơn này, cũng là thủ lĩnh của gần mấy trăm ngàn đầu phỉ trên núi, gọi là Sơn chủ.

Ài, suy nghĩ trong lòng chư vị, ta làm sao không biết. Nhưng phải biết rằng một khi một khi thật sự phát sinh chiến loạn, lấy thế lực Bạch Đầu phỉ ta hiện nay, còn không làm được như cá gặp nước giữa tứ đại thế lực cùng Thiên Bảo minh kia. Chỉ sợ không cẩn thận, sẽ biến thành pháo hôi hai bên., Chết như thế nào cũng không biết. Nếu chúng ta ở lại Bạch Đầu sơn, dựa vào mỏ linh thạch kia, đến cùng chúng ta cũng có thể chỉ lo cho thân thể. Huống hồ, tu vi của ta đã tới Kết Đan đỉnh phong, tiến thêm một bước là vì Nguyên Anh, khi đó muốn che chở cho chư huynh đệ thủ hạ thì đơn giản hơn nhiều.

Thủ hạ nói nhiều như vậy, trung niên thương tang ngồi ở phía trên vẫn không có quyết định. Bất quá không đợi hắn nói xong một phen phản bác, thủ hạ phía dưới lập tức có người mở miệng.

Sơn chủ hắc là còn không biết, linh mạch trung phẩm linh thạch kia của Bạch Đầu sơn, đoạn thời gian gần đây không biết tại sao nhanh chóng khô kiệt. Nguyên lai tưởng rằng có thể để cho chúng ta dùng hai mươi năm, bây giờ chỉ sợ ngay cả hai mươi ngày cũng không kiên trì được.

Người nói là một tu sĩ nhỏ gầy, người này cũng có tu vi Kết Đan sơ kỳ, trong tay cầm một cái vũ khí giống như bàn tính, từng viên châu tính óng ánh, quang mang chớp động, vừa nhìn liền biết không phải là vật phàm. Toàn bộ văn tự điện tử bút tùm tùm.

Tu sĩ này vừa nói xong, lập tức ngồi lên vị trung niên nhân tang thương ngồi ở trên kia biến sắc, hơi có chút tuyết sắc lông mày nhíu mạnh lên.

Cái gì, mau mang ta đi xem.

Người đàn ông trung niên Tang Thương cảm thấy trong lòng lửa giận đang bốc lên. Sở dĩ gã không muốn bây giờ xuống núi đi làm lớn mạnh thế lực của mình, chính là vì tu vi của gã đã đến Kết Đan đỉnh phong, đến điểm giới hạn, chỉ kém một bước là có thể tấn thăng lên Nguyên Anh. Đến lúc đó gã có thể trở thành bá chủ một phương, ai cũng không dám dễ dàng trêu chọc.

Mà điều kiện hắn tấn chức Nguyên Anh, chính là linh khí sung túc duy trì, có một cái mạch khoáng linh thạch trung phẩm hắn vốn không sợ, cơ hồ đã nhận định mình có thể trở thành tu sĩ Nguyên Anh, nhưng ai biết được lúc này lại nhận được tin tức, khoáng mạch linh thạch của hắn muốn khô kiệt rồi.

Mất thấy cảnh giới Nguyên Anh hầu như đã đến trong miệng nhanh chóng đi xa, vị sơn chủ Bạch Đầu này tất nhiên là khó nén thất vọng cùng lửa giận trong lòng.

Một đoàn người bay ra khỏi cung điện, hóa thành hai mươi một đạo quang mang, quăng về phía sườn núi Bạch Đầu Sơn.

Bạch Đầu sơn, sườn núi, một cái động lớn u ám xuất hiện ở cuối cùng của một vùng đất bằng phẳng. Trên vùng đất trống荡荡 kia, một đám đại hán thân hình cường tráng có chút nhàm chán ngồi dưới đất, không kiêng nể gì nói chuyện phiếm, huyên náo cực kỳ, khiến nơi đây có vẻ hơi ồn ào. Ở bên cạnh những đại hán này, tán mát ra các loại công cụ như cuốc thép.

Nơi này chính là mỏ khoáng ở Bạch Đầu sơn, những đại hán kia đều là phạm nhân, bị bạch đầu phi bắt lấy đào khoáng. Nếu là trước kia, nơi này nhất định là bận rộn dị thường, những đại hán này căn bản không có thời gian nghỉ ngơi, phải đào từ trong mỏ quặng kia ra khoáng thạch, sau đó vận chuyển ra.

Hừ.

Một tiếng hừ lạnh như sấm nổ bỗng nhiên vang lên bên ngoài quặng mỏ, những hán tử phạm nhân còn đang nói chuyện, không có một chút lực phản kháng nào, trong nháy mắt âm thanh hừ lạnh vào tai đều bất tỉnh.

Bên ngoài quặng mỏ, trên không trung có hai mươi một bóng người đang đứng. Người trung niên thương tang cầm đầu vẻ mặt giận dữ, trong hai mắt hầu như có hỏa diễm áp chế không nổi đang chớp động.

Nơi này không chỉ có những hán tử phạm nhân, còn có bảy tám tu sĩ cảnh giới Trúc Cơ, vốn là bách nhàm vô vị, từng người ở một bên nhập định tu luyện. Bảy tám người này đều bị một tiếng hừ lạnh kia làm cho thất điên bát đảo, thật vất vả mới tỉnh lại, đang muốn giận dữ, lại liếc mắt một cái nhìn thấy hai mươi một người trên không trung, nhất là khi nhìn thấy người trung niên Thương Tang đứng đầu, sắc mặt bảy tám người này tất cả đều đại biến.

Sơn chủ.

Bảy người này là tu sĩ thay phiên công việc phụ trách trông coi mỏ quặng, giờ phút này vừa thấy sơn chủ hàng lâm, nhớ tới cảnh tượng bên ngoài quặng mỏ vừa rồi, lập tức sợ tới mức bọn họ toát mồ hôi lạnh, vội vàng bay lên, vẻ mặt kinh hoảng xuất hiện ở trước mặt người trung niên thương tang.

Đây là có chuyện gì?

Mọi người ở đây, ai cũng có thể thấy được vẻ giận dữ trên mặt người trung niên Thương Tang, trong đôi mắt kia đều muốn phun ra lửa. Bảy người quý trên không trung lập tức cảm giác trên người trầm xuống, giống như bị đè ép cả ngọn núi, mặc dù bị dọa đến da đầu tê dại, toàn thân mồ hôi, nhưng vẫn có người cố nén sợ hãi mở miệng.

Hồi sơn chủ, khoáng mạch kia không biết vì sao, đoạn thời gian gần đây nhanh chóng khô kiệt, mấy ngày trước còn có thể khai thác ra một ít linh thạch. Nhưng bắt đầu từ hôm qua, linh thạch khai thác được đều là một ít phẩm giai cực thấp, sáng hôm nay càng là ngay cả linh thạch cấp thấp cũng không thể khai thác ra. Bọn nhỏ bất đắc dĩ, chỉ đành để cho những thợ mỏ kia nghỉ ngơi ở bên ngoài.

Người nói đến sau đó tựa hồ đã thỏa thuận, không còn nói ba câu một lần, trong hai câu đem sự tình nói rõ ràng. Vẻ giận dữ trên mặt người đàn ông trung niên kia cũng dần dần thu lại, thay vào đó là vẻ nghi hoặc.

Hắn nói rất có lý.

Người trung niên tang thương bỗng nhiên quay đầu, mở miệng hỏi vị tu sĩ nhỏ gầy Kết Đan sơ kỳ lúc trước trong điện.

Trong ánh mắt khẩn trương của bảy tám cái luân phiên tu sĩ kia, tu sĩ nhỏ gầy cầm trong tay bàn tính linh khí nhìn lướt qua quặng mỏ phía dưới, trên mặt cũng hiện ra vẻ bất đắc dĩ.

bẩm báo sơn chủ, bọn họ nói, hôm nay đã báo cáo với ta, lại là như vậy. Mỏ khoáng này, chỉ sợ sẽ khô kiệt, qua mấy ngày nữa, hẳn là một cái phế mạch.

Nghe người này nói xong, mấy cái vòng vo tu sĩ đều thở phào nhẹ nhõm, nhưng người trung niên cầm đầu sắc mặt lại khó nhìn thấy cực điểm.

Tại sao mười năm trước rõ ràng có kiểm tra qua, mạch khoáng này tuy chỉ có phẩm giai trung phẩm, nhưng để chúng ta khai thác năm mươi năm vẫn có thể được. Cho dù mười năm qua bạch đầu phi ta phát triển nhanh, nhưng cũng không có khả

năng nay đã khô kiệt. Không có đạo lý, nhất định có chỗ phạm lỗi.

Trong miệng nói, trên mặt người trung niên thương tang hiện lên nghi hoặc cùng không cam lòng.

Vèo

Bỗng nhiên khẽ động, trong lòng nghi hoặc khó hiểu, người trung niên tang thương này lại trực tiếp hóa thành một đạo độn quang, lóe lên tức thì biến mất. Mọi người tại đây, cũng chỉ có hai vị tu sĩ Kết Đan trung kỳ, trong mơ hồ thấy được một bóng người tiến vào bên trong quặng mỏ kia.

khoáng mạch linh thạch trung phẩm trên Bạch Đầu Sơn ẩn giấu trong thân núi Bạch Đầu Sơn, thẳng đến lòng đất. Khai thác mười năm, trong quặng mỏ rất là phức tạp, trên trăm đường mỏ càng là răng chó giao thoa, nếu lâm vào trong đó, tất nhiên sẽ bị lạc đường.

Giờ phút này, bên trong quặng mỏ, một bóng đen bỗng nhiên xuất hiện. Bóng đen này vừa xuất hiện, ngay cả phân biệt một chút cũng không có, trực tiếp chui vào bên trong đường quặng chính.

Vù vù vù

Tiếng gió bạo liệt từ bên trong quặng mỏ gào thét ra, một bóng đen mơ hồ lấy tốc độ to lớn nhưng u ám chạy vào bên trong đường quặng mỏ. Trong nháy mắt, bóng đen kia liền tiến vào sâu trong quặng mỏ, ở bên trong hơn trăm đường mỏ, đường quặng chính đương nhiên là sâu nhất.

Mấy hơi thở sau, cuối đường chính, một bóng đen mạnh mẽ hiện hiện.

Thân hình người trung niên Tang Thương xuất hiện ở cuối đường mỏ chính, trên mặt vẫn như cũ nghi hoặc và không cam lòng hỗn hợp cùng một chỗ, trong hai mắt sáng rực, rơi vào trên vách đá gập ghềnh trước mắt.

Vù vù

Trong tâm niệm vừa động, thần niệm không lồ thuộc về tu sĩ Kết Đan đỉnh phong tán phát ra, thủy ngân trút xuống như mặt

đất, hướng phía sau thạch bích tìm kiếm.

Canh thứ nhất đến canh gác.

Toàn bộ văn tự điện tử năm miễn phí...

Toàn bộ văn tự không quảng cáo đường thông thiên tình lại lần thứ hai trăm linh chín.

Sâu trong quặng mỏ, chính là sâu trong lòng đất, khắp nơi đều là bùn đất cùng đá dày. Nhất là trong khoáng mạch, nhiều nhất là tảng đá cứng rắn không gì sánh được. Ở đây sử dụng thần niệm, gian nan hơn ở bên ngoài không biết bao nhiêu lần, một vị tu sĩ Kết Đan đỉnh phong, nếu ở bên ngoài, thần niệm của hắn ít nhất có thể bao trùm trong vòng ngàn dặm.

Nhưng ở chỗ này, vị Bạch Đầu sơn chủ này chỉ dò xét mấy chục trượng liền gặp phải lực cản. Thần niệm thăm dò vào vách đá, quét qua đều là từng mảnh từng mảnh khoáng thạch xám trắng, nhìn thấy cảnh tượng thần niệm đảo qua, bạch đầu sơn chủ đứng ở trước vách đá sắc mặt càng thêm khó nhìn.

Lại đảo qua hơn mười trượng, nơi thần niệm đi qua, vẫn là từng mảnh từng mảnh khoáng thạch xám trắng. Những khoáng thạch này đều là những linh thạch mất đi linh khí, nguyên bản những linh thạch kia, đều là từng miếng hạ phẩm linh thạch, thậm chí là trung phẩm linh thạch. Nhưng hôm nay, linh khí mất hết, đã biến thành phế thạch, một chút tác dụng cũng không có.

Bảy mươi trượng tám mươi trượng, chín mươi trượng, khó khăn lắm trăm trượng sau đó thần niệm của Bạch Đầu sơn chủ đã đến tình trạng gian nan, từng tắc từng tắc quét về phía trước.

Bỗng nhiên, sắc mặt Bạch Đầu sơn chủ khẽ động, trong mắt tuôn ra thần quang mãnh liệt.

Sau thạch bích, trăm trượng sau, khoáng thạch vốn là một mảnh xám trắng bỗng nhiên biến hóa, khoáng thạch xuất hiện ở trong thần niệm trở nên óng ánh, bên trong mơ hồ có linh khí lưu chuyển, đúng là một mảnh linh thạch hạ phẩm.

Đang lúc Bạch Đầu sơn chủ hiển lộ kích động, đột nhiên cảnh tượng kia lại biến đổi. Trong khối linh thạch óng ánh kia, từng

đoàn từng đoàn linh khí mờ mịt lưu chuyển, rút ra, giống như nước chảy, bỗng nhiên hướng phía sau thạch bích đi vào sâu hơn. Sau khi linh khí mờ mịt kia rút ra, một mảnh linh thạch nguyên bản còn trong suốt, lập tức lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được trở nên xám trắng.

Một màn này bị thần niệm của Bạch Đầu sơn chủ quét đến hoàn chỉnh, lập tức làm cho hắn hiểu được lúc trước những phế thạch kia xuất hiện như thế nào. Về nghi hoặc càng thêm nồng đậm, đồng thời trong đầu xuất hiện một ý nghĩ, một suy đoán.

Chẳng lẽ là có bảo vật...

Theo bản năng, đáy lòng Bạch Đầu sơn chủ hiện lên một ý niệm. Cũng khó trách hắn nghĩ như vậy, ở chỗ sâu trong mạch khoáng này, lại xuất hiện cảnh tượng linh khí tự động lưu chuyển, khó tránh khỏi khiến người ta khó tránh khỏi khiến cho người ta khó tránh khỏi có bảo vật ẩn giấu sâu trong mạch khoáng, lấy linh khí hút vào bên trong linh thạch mà sống, toàn bộ vẫn tự không có quảng cáo nào quảng cáo.

Trong lòng vừa xuất hiện ý niệm này, trong hai mắt Bạch Đầu sơn chủ lập tức có tinh quang tràn ra, về nghi hoặc trên mặt chuyển thành kích động.

Uống xong...

Quát lạnh một tiếng, tâm niệm vừa động, nhất thời thần niệm trong cơ thể giống như nước sôi lên, trong lúc chớp mắt, thần niệm đã có chút nổi lên, bỗng nhiên sinh ra một loại khí thể như chẻ tre.

Những linh thạch kia sau khi mất đi linh khí, lực ngăn cản đối với thần niệm cũng nhỏ đi rất nhiều, Bạch Đầu sơn chủ phát lực. Nhất thời thần niệm kia thật sự phá vỡ một mảnh phế thạch, hướng chỗ sâu hơn tìm kiếm, cơ hồ là đi theo đoàn linh khí mờ mịt kia mà đi.

Một lát sau, trên mặt Bạch Đầu sơn chủ đã hiện mồ hôi, gân xanh trên trán bạo khởi, thần niệm trong cơ thể điên cuồng tràn ra, điên cuồng truyền vào trong vách đá trước mặt.

Từ lúc Bạch Đầu sơn chủ xuất hiện ở đây, mặc dù chỉ qua mấy chục hơi thở ngắn ngủi mà thôi, nhưng thần niệm tốc độ cực nhanh. Hiện tại chỉ sợ đã đến chỗ sâu trong Bạch Đầu sơn, cũng đã đến chỗ sâu nhất của mạch khoáng.

Một mạch khoáng trung phẩm cũng không lớn, che giấu ở trong thân núi Bạch Đầu, nhiều nhất cũng kéo dài đến chân núi Bạch Đầu. Mười năm trước mạch khoáng đã bị khai thác ít nhất hơn phân nửa, ngắn ngủn mấy chục hơi thở đã đủ để thần niệm Bạch Đầu sơn chủ đến phần cuối mạch khoáng.

Cũng chính vì vậy, vẽ kích động trên mặt Bạch Đầu sơn chủ càng thêm nồng đậm. Bởi vì thần niệm của hắn một đường quét tới, vậy mà phát hiện, từng đoàn từng đoàn linh khí mờ mịt không ngừng từ bốn phương tám hướng tràn vào phần cuối của khoáng mạch.

Hắn hầu như đã xác định, sâu trong mạch khoáng nhất định có một vật đang thu nạp linh khí, đầu này vốn có thể dùng mấy chục năm mạch khoáng, bị vật kia hút mất linh khí trong linh thạch còn thừa, để mạch khoáng này sớm bị phế bỏ.

Có thể thu nạp linh khí khổng lồ như vậy, nhất định là bảo vật, nói không chừng.

Bạch Đầu sơn chủ trong lòng có rất nhiều ý niệm quay cuồng, từng ý niệm trong đầu mới suy đoán có thể thu nạp linh khí khổng lồ như vậy. Bất luận là cái gì, cũng đủ để cho hắn kích động không hiểu.

Bạch Đầu sơn chủ cảm thụ được chung quanh thần niệm từng cỗ linh khí khổng lồ như nước chảy hướng phần cuối khoáng mạch kia đi, suy đoán rất nhiều, sau đó không nhìn được nữa.

Giờ phút này thần niệm của hắn đã đến biên giới kiệt sức, tăng thêm những linh khí chung quanh lưu động, làm cho bên trong khoáng mạch trở nên sền sệt vô cùng, phảng phất như vũng bùn, làm cho thần niệm của hắn khó khăn đi lại, rất khó tiến sâu vào bên trong.

Cơ duyên, vậy mà bị ta đụng phải cơ duyên, nhất định không thể bỏ qua.

Hắn xem ra là cơ duyên khó gặp ngay trước mắt, sơn chủ Bạch Đầu Sơn đương nhiên không muốn bỏ qua. Trong lòng chỉ do dự một chút liền quyết định, vừa duy trì thần niệm chậm rãi đi tới, bản thể trước vách đá bỗng nhiên xòe bàn tay ra.

Quang mang chớp động, một bình ngọc tinh xảo bỗng nhiên xuất hiện ở trong tay sơn chủ Bạch Đầu Sơn. Không có chút chần chờ, bàn tay khê đao, liền từ trong bình ngọc lấy ra một viên dược hoàn màu xanh hồng. Hai ngón tay hơi dùng sức, một chút làm nát áo lót của viên thuốc, một mùi hơi gay mũi phát ra.

Đan dược này tên là Thứ Thần Đan, chỉ có một loại tác dụng, đó chính là kích thích thần niệm, đan dược có thể làm cho thần niệm của tu sĩ lập tức tăng vọt gấp đôi. Bất quá sau khi dùng đan dược này, dược lực trôi qua, thần niệm liền tiến vào trạng thái mệt mỏi, không phải mấy tháng không được phục hồi như cũ.

Lúc này vì cơ duyên ngay trước mắt, Bạch Đầu sơn chủ cũng bất chấp mọi thứ, không nhìn thấy vật cuối khoáng mạch, lão tuyệt đối sẽ không cam lòng.

Cổ tay chấn động, Thứ Thần Đan kia lập tức bay lên, cửa vào lập tức hóa. Một dòng nước nóng xanh đỏ lập tức xuất hiện, thẳng đến tâm thần thức hải của Bạch Đầu sơn chủ. Dòng nước nóng kia vừa vào trong đó, thần niệm Bạch Đầu sơn chủ vốn đã đến sơn cùng thủy tận, lập tức như ăn thuốc bổ lớn lên, mãnh liệt tăng lên.

Hừ, phá cho ta...

Thần niệm mãnh liệt phóng đại, vũng bunn chung quanh cũng không cách nào vây khốn Bạch Đầu sơn chủ, thần niệm của hắn lập tức thoát ra, thế như chẻ tre, thẳng đến phần cuối khoáng mạch.

Lúc này gần như không có bất kỳ trở ngại nào, trong giây lát, thần niệm Bạch Đầu sơn chủ đã đến cuối mạch khoáng linh thạch trung phẩm này.

Phù đi vào rồi.

Ăn Thử Thần Đan kia, thần niệm tăng vọt gấp đôi, cuối cùng sơn chủ đầu bạc cũng có thể nhìn thấy vật cuối cùng khoáng mạch này, đến cùng vì sao lại như vậy.

Đây là...

Trước mặt hắn, phần cuối khoáng mạch, quả thật có một vật, nhưng không phải là bất luận một loại bảo vật nào trong tưởng tượng.

Mà là một người, một người toàn thân bị một tầng ngọc thạch óng ánh bao phủ, từ xa nhìn lại, giống như người này mặc một bộ đồ ngọc thạch.

Áo ngọc kia óng ánh vô cùng, bên trong có cương khí sền sệt như chất lỏng đang lưu động, theo chung quanh không ngừng có linh khí tràn vào, tầng ngọc y kia vẫn còn chậm rãi dày thêm.

Sau khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, chỉ trong nháy mắt lửa giận ngút trời đã bốc lên ngay trong lòng sơn chủ Bạch Đầu sơn. Hắn không phải ngu xuẩn, nhìn cảnh tượng trước mắt, trong đầu suy nghĩ mấy ý nghĩ liền đoán ra tiền căn hậu quả.

Người trước mắt là một tu sĩ, chiếm cứ ở phần cuối khoáng mạch này, thu nạp toàn bộ linh khí trong khoáng mạch tu luyện. Vẫn còn có thể sử dụng hơn mười năm khoáng mạch, lại bị người này sinh ra hấp thu sạch sẽ, trong mấy ngày sẽ hoàn toàn khô kiệt, trở thành một đầu phế mạch.

Không tốt, đi mau.

Lửa giận trùng thiên chỉ duy trì một hồi, Bạch Đầu sơn chủ lập tức sắc mặt đại biến, một loại ý niệm sợ hãi đột nhiên nảy sinh ra. Cùng lúc đó, một loại cảm giác nguy hiểm đến cực điểm phủ xuống đáy lòng hắn.

Hắn đột nhiên nghĩ, tu sĩ trước mắt này, căn bản không phải hắn có thể đối phó. Có thể vô thanh vô tức tiến vào phần cuối một cái mỏ quặng chôn sâu trong lòng đất, còn có thể đem một cái mạch khoáng trung phẩm hơn một nửa thu nạp sạch sẽ. Loại thần thông thủ đoạn này, căn bản không phải một tu sĩ

Kết Đan đỉnh phong như hấn có thể làm ra, trong mắt hấn, đối phương chỉ ít có tu vi Nguyên Anh.

Trong lòng nghĩ tới những thứ này, Bạch Đầu sơn chủ thần niệm muốn lui lại.

Nhưng mà, chuyện hấn không muốn phát sinh vẫn đang xảy ra. Người kia, người toàn thân bao bọc y phục bằng ngọc ở nơi sâu nhất trong khoáng mạch, lúc này đã tỉnh lại.

Sất

Trong ngọc y kia, mơ hồ có thể thấy được một thanh niên mặc hắc y, vào lúc này, một đôi mắt lấp lóe u mang mở ra.

Sau một khắc, ở phía cuối không gian, khoáng mạch này, một đạo không mang theo bất luận tình cảm gì, như là thanh âm tu la dưới Cửu U, vang lên.

Để lại cho ta,

Canh hai đến canh.

Toàn bộ văn tự điện tử nắm miễn phí...

Toàn bộ văn tự không quảng cáo con đường thông thiên, thứ hai trăm mười mười, ban ngày lưu hỏa ban ngày.

Thiên khoáng sơn mạch gần đây cực không bình tĩnh, bốn thế lực lớn của Xích Kim cốc, Độc Nha Tông Thiên Hạt trại Hắc Vân Phong cùng thế lực thứ năm mới quật khởi, giương cung bạt kiếm, tùy thời đều có thể bùng nổ chiến tranh xung đột cỡ lớn. Toàn bộ văn tự điện tử thư miễn phí Tiên giới cập nhật

Xung đột này tại lúc Thiên Bảo Minh thành lập cũng đã chuẩn bị, tứ đại thế lực xung bá Thiên khoáng sơn mạch nhiều năm như vậy, sao có thể cho các thế lực khác đến chia sẻ một chén canh. Nhưng Thiên Bảo Minh kia lại là Thiết Thổ lão nhân, Nguyên Anh hậu kỳ tu sĩ có uy vọng cực cao tại Thiên khoáng sơn mạch thành lập, hơn nữa tốc độ thành lập cực nhanh, thân là Thiết lửa lão nhân ở trong Thiên Tâm thành hô to, lập tức liền ứng giả như mây.

Trong nháy mắt, Thiên Bảo Minh đã có được thế lực cường đại, thậm chí sẽ không thua kém bất kỳ thế lực nào trong tứ đại thế lực. Lúc tứ đại thế lực phản ứng lại, cũng đã không còn kịp nữa. Qua mấy tháng sau, thế lực Thiên Bảo Minh đã vượt qua bất kỳ một thế lực nào trong tứ đại thế lực, trở thành thế lực mạnh nhất trong Thiên khoáng sơn mạch.

Nhưng tứ đại thế lực liên hợp lại, vững vàng ngăn chặn Thiên Bảo Minh. Song phương vốn nhìn nhau không quen, đặc biệt là sau nửa năm phát sinh một chuyện quỷ dị, càng đến tình trạng tùy thời đều có thể bộc phát chiến tranh.

Chuyện này chính là nửa năm trước, người Thiên Bảo Minh trong một ngày, đem tứ đại thế lực đóng ở trên bình nguyên Thiên khoáng giết sạch người. Nếu là như vậy cũng thôi, càng làm cho người ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi chính là, sau đó người của Thiên Bảo Minh lại đem tứ đại thế lực đến đây trả thù hỏi tội, trong đó thậm chí còn có một Nguyên Anh tu sĩ.

Sau khi giết người, nhóm tu sĩ Thiên Bảo Minh kia cũng biến mất, Thiên Bảo Minh nhất thời lâm vào tình cảnh trăm miệng không thể đoán được.

Từ sau chuyện đó, tứ đại thế lực đặc biệt chết một vị trưởng lão Nguyên Anh Xích Kim cốc, càng khổ đại cừu thâm với người Thiên Bảo Minh. Lúc hành tẩu bên ngoài, chỉ cần gặp phải, hầu như không thể tránh khỏi sẽ bùng nổ xung đột.

Nếu không phải thủ lĩnh hai bên áp chế, chỉ sợ bốn thế lực lớn đã cùng Thiên Bảo Minh khai chiến. Toàn bộ văn tự điện tử, miễn phí sử dụng Thiên Bảo Minh thủ lĩnh, đám Thiết Đồ lão nhân không muốn khai chiến với tứ đại thế lực, là vì biết không có khả năng thắng. Mà tứ đại thế lực thì chung quy không thể đoán kỵ lẫn nhau, cho nên mới kéo dài đến nay.

Bất quá một đoạn thời gian gần đây song phương bộc phát xung đột càng nhiều hơn, cục diện hòa bình chỉ sợ duy trì không được bao lâu, có lẽ tùy tiện xung đột một lần sẽ dẫn nổ giữa hai bên chiến tranh.

Núi lửa là một ngọn núi lửa to lớn, chung quanh ngọn núi này, đất đá ngàn dặm, không có một ngọn cỏ, là nơi sống sờ sờ không sợi lông.

Đối với phàm nhân mà nói, núi này tự nhiên là phải rời xa. Bất quá đối với tu sĩ, nhất là tu sĩ tu luyện công pháp Hỏa thuộc tính hoặc là cần vật Hỏa thuộc tính, ngọn núi lửa này chính là một tòa bảo sơn hiếm có.

Lưu Hỏa sơn vì tượng Bạch Nhật Lưu Hỏa mà có tên như vậy, ngọn núi lửa này cứ cách một đoạn thời gian sẽ tăng vọt hỏa lực, đến lúc đó sẽ có lượng lớn địa hỏa từ dưới miệng núi lửa phun ra. Địa hỏa ngưng tụ thành đoàn, lúc phun trào, giống như từng khối sao băng lửa đỏ từ lòng đất trào ra, cảnh tượng này phần lớn là ban ngày mới có thể nhìn thấy, lấy tên là Bạch Nhật Lưu Hỏa.

Mỗi lần bạch nhật lưu hỏa, ngọn núi lửa này sẽ dẫn tới không ít tu sĩ đến đây thử vận may. Bởi vì những thứ từ lòng đất phun trào ra trong địa hỏa, thường thường sẽ mang theo một ít bảo

vật trong nham tương lòng đất mới có, như các loại khoáng thạch dị chủng linh thảo tràn ngập hỏa lực.

Tại mấy trăm năm trước, ngọn núi lửa này cũng là nơi tu sĩ phụ cận thích nhất.

Bất quá đáng tiếc, từ khi Xích Kim cốc một trong tứ đại thế lực đem nơi đây vào phạm vi thế lực, nơi này liền không cho phép tu sĩ tồn tại. Nhất là lúc ban ngày lưu hỏa, càng nghiêm cấm tu sĩ khác tiến vào tầm bảo, một khi phát hiện nhất định nghiêm trị.

Rất nhiều tu sĩ vốn mỗi lần bạch nhật lưu hỏa đều phải đến đây, sợ uy thế Xích Kim cốc không thể không lựa chọn nhượng bộ. Bất quá cho dù vậy, cũng có không ít tu sĩ sẽ lên đến đây tầm bảo, chỉ cần không bị phát hiện, mỗi lần đều có thể có chút thu hoạch.

Ngày hôm đó, chung quanh núi lửa, thỉnh thoảng hiện lên từng bóng người lén lút. Lại có một ngày, là thời điểm ban ngày lưu hỏa, một ít tán tu chung quanh nhao nhao bị hấp dẫn tới, ý đồ thừa dịp lưu hỏa xuất hiện, cướp chút bảo vật trở về.

Ài, Lưu đại ca, huynh nói xem lần lưu hỏa ban ngày này sẽ phun ra bảo vật gì?

Phía tây núi lửa, trên một sơn cốc không đáng chú ý, mấy tán tu đứng cùng một chỗ, ánh mắt đều không ngoại lệ, cùng nhau nhìn chăm chú tòa núi lửa to lớn ầm ầm rung động, đỏ bừng như bàn ủi.

Trong đó có một thanh niên tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ đột nhiên mở miệng, hướng về phía một tu sĩ hơi lớn tuổi đứng ở phía trước hỏi.

Còn có gì nữa, đơn giản chỉ là một ít vật như Địa Hỏa thạch, Hỏa Văn thạch hoặc Hỏa Linh thảo, đối với những gia hỏa tu luyện công pháp Hỏa thuộc tính kia còn có chút tác dụng, đối với chúng ta mà nói, ngoại trừ có thể đổi được mấy viên linh thạch ra cũng không có tác dụng gì.

Bị hỏi đến tên tu sĩ lớn tuổi kia có chút khinh thường nói. Hắn nói xong, lập tức mỗi người lại đặt câu hỏi.

Đã như vậy, chúng ta còn tới nơi này làm gì, thay vì bỏ thời gian đi cướp những thứ vô dụng kia, không bằng trở về trồng nhiều loại linh cốc, nói không chừng một năm còn có thể kiếm được không ít linh thạch.

Người nói chuyện cũng là một tu sĩ rất trẻ tuổi, mặc một bộ quần áo giống như phàm nhân, có chút khó hiểu hỏi.

Các người biết cái gì mà phân lớn thời điểm bên trong Lưu Hỏa Sơn Sơn này phun ra, là vật vô dụng đối với chúng ta như Địa Hỏa Thạch cùng Hỏa Văn Thạch. Nhưng có đôi khi cũng sẽ xuất hiện một ít bảo vật có tác dụng cực lớn đối với chúng ta, thí dụ như lần trước lúc bạch nhật lưu hỏa liên phun ra một khối Địa Hỏa Ôn Ngọc to bằng đầu người, đó chính là bảo vật đủ để cho tu sĩ Nguyên Anh đều thêm nhỏ dãi ba thước., Tu luyện bên cạnh địa hỏa Ôn Ngọc, chẳng những sẽ không có nguy hiểm tẩu hỏa nhập ma, hơn nữa tu vi tiến cảnh ngàn dặm, ngay cả linh thạch cũng có thể tiết kiệm. Ôn ngọc phương đầu kia to lớn, cũng đủ cho tu sĩ Kết Đan chúng ta dùng hơn trăm năm.

Thế thì đây là lần cuối cùng của Phương Ôn Ngọc.

Dường như là biết rõ người đặt câu hỏi phía sau, tu sĩ trẻ tuổi kia chỉ dừng lại một chút, trên mặt lộ ra cay đắng, lại tiếp tục nói:

Phương Ôn Ngọc bị một tiên bối Kết Đan hậu kỳ cướp được, vốn lúc đó, vị tiên bối kia có tu vi cao nhất, Ôn Ngọc thuộc về ai cũng không có nhiều tranh cãi. Nhưng ai ngờ, cuối cùng người của Xích Kim cốc xuất hiện, ý thế hiếp người, gắng gượng cướp lấy Ôn Ngọc kia. Vị tiên bối kia phản kháng, kết quả không tiêu tốn một chút thời gian liền bị người Xích Kim cốc đánh trọng thương.

Ở sau lưng tu sĩ trẻ tuổi này, nguyên bản đều là một bộ nóng lòng muốn thử những thanh niên tu sĩ kia, vừa nghe câu chuyện phía sau, lập tức sắc mặt đều trắng bệch, đáy lòng lập tức sinh ra thoái ý, bọn họ đều là tán tu., Bởi vì các loại cơ duyên mới có thể từ một phàm nhân bước lên con đường Trường Sinh này, mỗi một người đều là người cực kỳ tiếc mạng, vừa nghe có nguy hiểm như vậy, trong lòng tự nhiên

đều có ý nghĩ sợ hãi sinh ra, kể từ đó, thoái ý cũng liền tự nhiên mà sinh ra.

Tuy đứng ở phía trước, nhưng năm đó tu sĩ lại đem sắc mặt mọi người sau lưng biến hóa hết, một tia khinh thường cũng hiển hiện theo.

Hừ, một đám ngu xuẩn, nhát gan như chuột cũng dám tu hành. Không có thiên tài địa bảo tương trợ, không có cơ duyên trong người, cả đời cũng không cách nào trở thành Kết Đan tông sư, chớ nói chi là Nguyên Anh cảnh. Không thành Nguyên Anh, sống hơn một trăm hai trăm năm, cuối cùng còn không phải hóa thành một nắm đất vàng, đều là hư ảo mà thôi.

Khó nén được ý niệm khinh thường trong lòng, đám tu sĩ lớn tuổi này đang muốn khiển trách mọi người phía sau vài câu, bỗng nhiên vào lúc này.

Ầm ầm ầm

Dưới lòng bàn chân mọi người, vốn chỉ là nhàn nhạt, nếu có cảm giác chấn động như có như không, chợt trở nên mãnh liệt. Mắt thường có thể nhìn thấy mặt đất dưới chân đang rung động, đá vụn hạt cát không ngừng run run, ngọn núi lửa đỏ bừng như bàn ủi cách đó không xa. Vào lúc này, dưới sự chăm chú nhìn trộm của rất nhiều tu sĩ, sinh ra biến hóa làm tim đập của bọn họ gia tốc.

Ban ngày Lưu Hỏa, sắp bắt đầu rồi.

Tu sĩ lớn tuổi lời khiển trách đến bên miệng lập tức nuốt trở lại, trên mặt nổi lên thần quang, trong hai mắt bùng lên tinh quang, nóng bỏng không gì sánh được nhìn về phía xa rung động không ngớt, chính là miệng núi lửa thường xuyên bốc lên lượng lớn khói đặc.

Thứ nhất là đến chờ, còn có cập nhật dâng lên...

Toàn bộ văn tự điện tử nắm miễn phí...

Toàn bộ văn tự không quảng cáo con đường thông thiên, thứ hai trăm mười một mười tám độc thủ châm ngòi chia rẽ một.

Uỳnh uỳnh uỳnh uỳnh

Trong ngàn dặm núi lửa đều là một loại cảnh tượng, khói đen đặc che khuất bầu trời, mặt đất hung hăng rung động, một loại khí tức khủng bố không tiếng động từ lòng đất ầm ầm tràn ra, trong không khí khắp nơi là mùi lưu huỳnh gay mũi.

Ban ngày Lưu Hỏa, sắp bắt đầu rồi.

Giờ phút này, xung quanh núi lửa ầm giấu không ít tu sĩ, phần lớn đều là tán tu. Tu vi không đồng nhất, nhưng trên cơ bản đều là một ít tu sĩ cấp thấp, chỉ có mấy tu sĩ Kết Đan Tông.

Bất quá đều không ngoại lệ, những tu sĩ này đều không lộ diện quang minh chính đại, thậm chí cũng không có ai tiến vào địa giới núi lửa kia mười dặm, đều ầm giấu ở xa, che giấu thân hình khí tức của mình. Nhất là một ít tu sĩ Kết Đan, càng là cách xa, giống như nơi nào có đồ vật đáng sợ.

Đám ngu xuẩn này, thật đúng là cho rằng dựa vào gần có thể cướp được nhiều hơn, thật sự cho rằng người Xích Kim cốc là chết. Còn cái gì mà tứ đại thế lực, đặc biệt là vô sỉ. Lần này lão tử sẽ không bị lừa, chờ một chút đoạt được thứ tốt lập tức trốn đi xa, xem những tên khốn kiếp các ngươi còn có thể thế nào lão tử, hắc hắc.

Ở một nơi bí ẩn cách núi lửa mười dặm, có một lão hói đầu, ánh mắt nóng như lửa, nhìn chăm chăm vào ngọn núi lửa cách đó mười dặm. Trong miệng thì thảo tự nói, nào hải giống như nghĩ tới cái gì, trên mặt hiện lên vẻ phẫn hận.

Ầm ầm ầm

Bắt đầu rồi...

Đột ngột, núi lửa vẫn một mực chấn động không ngớt, đột nhiên có động tĩnh lớn. miệng núi lửa bị khói đặc đen kịt bao

trùm bồng nhiên biến đổi, một đoàn vật to lớn như cối xay hung hăng phun ra, xen lẫn trong khói đặc, bị ném về phía xa.

Sau khi xuất hiện lần thứ nhất, ngay sau đó, dưới ngọn núi lửa kia, cảnh tượng thật sự xuất hiện khiến cho tu sĩ ở gần ngọn núi lửa điên cuồng.

Oanh oanh oanh oanh!

Một khắc không ngừng nghỉ, ngọn núi lửa kia, vô số khói đặc tuôn ra, nham thạch nóng chảy màu đỏ từ trong từng khe hở thân núi tuôn ra, hình thành từng dòng suối nhỏ đỏ rực, ven núi mà xuống, những nơi đi qua, hết thảy đều bị bao phủ trong biển lửa.

Nhưng chân chính làm cho tất cả tu sĩ đều điên cuồng, rục rịch từ phía dưới miệng núi lửa. Từng viên Địa Hỏa ngưng tụ thành thân thể lưu tinh, phảng phất như là mưa sao băng sau bầu trời, những địa hỏa cầu màu lửa đỏ từ phía dưới núi lửa dâng lên, giống như từng viên lưu tinh vạch lên bầu trời.

Nhưng lúc này, không một ai sẽ thưởng thức kỳ cảnh khó thấy ở nhân gian này, bởi vì đối với mọi người, lúc này xuất hiện, ban ngày lưu hỏa, ý nghĩa cơ duyên, ý nghĩa từng kiện bảo vật từ lòng đất tuôn ra, mặc cho người lấy.

Bắt đầu rồi, nhanh tranh đoạt a.

Ban ngày lưu hỏa, lưu hỏa cầu càng lớn, bảo vật bên trong càng tốt, mau động thủ.

Tất cả đều cút ngay cho lão tử.

Tán tu cuối cùng vẫn là tán tu, trước đó còn có thể im lặng, nhưng ban ngày lưu hỏa bắt đầu, lập tức lâm vào trong loạn tượng. Vào thời khắc này, ước chừng trên trăm người hiện thân, đều là các tu sĩ cấp thấp tu vi thấp, có một số thậm chí ngay cả cảnh giới Trúc Cơ cũng không có, hưng phấn không hiểu sao tràn về chỗ những lưu hỏa cầu rơi xuống, cướp đoạt bảo vật.

Bất quá bên trong cũng không phải là đám người ô hợp, có rải rác mấy Kết Đan Tông Sư, động tác trôi chảy vô cùng, bất quá bọn họ đều cẩn thận ẩn giấu dấu vết hoạt động, giấu ở trong

hơn một trăm tán tu kia, lấy tốc độ cực nhanh kiểm tra những Lưu Hỏa cầu kia là vật gì.

Âm

Một quả cầu lửa lớn chừng tám cái cối xay từ trong núi lửa phun ra, bọc lấy địa hỏa mãnh liệt, lấy uy thế kinh khủng ném lên, sau đó đánh về phía mặt đất cách đó vài dặm.

Xuy xuy

Một bóng người như thiểm điện hiện lên, Lưu Hỏa cầu kia tương lai còn chưa kịp đập trên mặt đất, liền thấy không trung hiện lên một đạo kiếm quang tuyết trắng. Toàn thân lưu hỏa cầu to lớn đều là địa hỏa nung chảy kim loại đáng sợ, thế nhưng đối với kiếm quang kia lại hoàn toàn vô dụng.

Tiếng xé gió vang lên, sau kiếm quang, lưu hỏa cầu khổng lồ lập tức chia năm xẻ bảy, vật bên trong cũng đồng thời xuất hiện trước mặt chủ nhân kiếm quang kia.

Hỏa văn thạch...

Chủ nhân kiếm quang là một người trung niên nghiêm mặt, tay cầm một thanh trường kiếm, cau mày nhìn mấy chục khối đá mang theo hoa văn hỏa hồng hiển lộ ra sau khi quả cầu bị nghiền nát.

Dưới núi lửa, vật thường thấy nhất trong địa hỏa nham thạch nóng chảy, ngoại trừ hỏa diễm độc khí ra, chính là các loại khoáng thạch, trong đó thường thấy nhất, là địa hỏa thạch cùng hỏa văn thạch thuộc tính. Hai thứ đều là vì phàm thạch thừa nhận địa hỏa nham thạch nóng chảy thiêu đốt nhiều năm, dần dần dung nạp một ít hỏa lực, đối với tu sĩ cũng coi như có chút tác dụng.

Kiểm quang trước mặt chủ nhân mười mấy khối Hỏa văn thạch, phẩm chất đều không thấp, phẩm giai Tam phẩm khoáng thạch, tác dụng không ít. Bất quá đối với một tu sĩ Kết Đan cảnh mà nói, lại có chút gàn gà.

Người trung niên cầm kiếm chỉ quét nhìn hơn mười viên Hỏa Văn thạch một cái, sau đó không còn hứng thú nữa, thân hình khẽ động, lập tức lại tiếp tục xuống một quả cầu lửa.

Lúc này chảy xuống dưới ngọn núi lửa hơn một trăm đạo quang mang tán loạn qua lại, từng tiếng kinh hô thỉnh thoảng vang lên, xen lẫn núi lửa phun trào nổ vang, đơn giản nào động đến cực điểm.

Trong những tán tu này, có mấy người tu vi đều có kết đan cảnh giới, ẩn tàng trong đó, đều rất ăn ý, tự mình hoạt động trong một mảnh khu vực, không xâm phạm lẫn nhau.

Bạch nhật lưu hỏa cứ cách nửa năm phun trào một lần, liên tục mấy canh giờ, nhưng không phải mỗi lần đều có trọng bảo xuất hiện, phần lớn thời gian đều xuất hiện một ít địa hỏa thạch cùng hỏa văn thạch. Chỉ có thời điểm vận khí cực tốt, mới xuất hiện một hai kiện bảo vật làm cho người ta điên cuồng.

Thời gian trôi qua, núi lửa tựa như không biết mệt mỏi, không ngừng phun ra ngoài lưu hỏa cầu vô cùng to lớn. Nhanh chóng cướp lấy rất nhiều tu sĩ, chờ những lưu hỏa cầu kia nện xuống mặt đất, lại đem lưu hỏa cầu phá vỡ, xem bên trong là vật gì, lại quyết định có tranh đoạt hay không.

Cũng có không ít tự kiểm chế tu vi mạnh mẽ, lúc ở trên không trung, liền ra tay với những Lưu Hỏa cầu kia, phá vỡ nó, trực tiếp nhìn vào bảo vật bên trong.

Đáng tiếc là trọn vẹn hai canh giờ trôi qua, núi lửa một mực chưa ngừng nghỉ, ước chừng mấy ngàn quả cầu lửa phun ra. Nhưng khiến cho những tông sư kết đan thất vọng, hai canh giờ này, bọn họ không thu hoạch được gì. Ngược lại những tán tu cấp thấp, đều đạt được không ít thứ tốt, những địa hỏa thạch cùng hỏa văn thạch các loại, đối với Kết Đan tông sư là gân gà, không có tác dụng gì lớn.

Nhưng đối với tu sĩ Luyện Khí Trúc Cơ mà nói, vẫn có không ít tác dụng, nhất là một ít hỏa thạch phẩm giai không thấp, đối với một ít tu sĩ tu luyện công pháp Hỏa thuộc tính, tác dụng càng lớn.

Àm

Trên không trung, một quả cầu lửa to lớn đột nhiên vỡ nát, địa hỏa tứ tán ra, hiển lộ ra một viên Địa Hỏa Thạch chừng mấy

nắm đấm trong đó.

Đáng ghét, lại là những thứ rách nát này, lại có một canh giờ nữa sẽ kết thúc, chẳng lẽ lần này lại muốn tay không trở về.

Lưu hỏa cầu phá toái không trung, một đại hán hai tay mang theo bao tay đen kịt, mặt mũi tràn đầy sát khí thất vọng nhìn viên địa hỏa thạch rơi xuống đất, một chút ý tứ thu lấy cũng không có.

Lại là một tông sư Kết Đan kỳ...

Đang lúc người này cực kỳ thất vọng, bỗng nhiên hần tựa hồ cảm giác được cái gì, mạnh mẽ quay đầu, cảnh tượng đập vào mắt trong nháy mắt làm cho hần hưng phấn lên.

Chỉ thấy miệng núi lửa vẫn một mực không ngừng, không ngừng phun ra hỏa cầu, bỗng nhiên quý dị dừng lại. Sau một khắc, khói đặc kia càng thêm nồng đậm, một cỗ hỏa lực to lớn ba động bỗng nhiên xuất hiện, mơ hồ từ miệng núi lửa phía dưới truyền lên.

Không chờ mọi người đoạt bảo kịp phản ứng, miệng núi lửa dừng lại một chút, lần nữa phun trào, khói đặc cuộn cuộn, càng thêm nồng đậm, nhưng lần này lại không che giấu được vật từ trong núi lửa phun ra.

Àm

Chấn tai nhưc óc, trong núi lửa bỗng nhiên phát ra một tiếng vang thật lớn, chỉ thấy dưới miệng núi lửa kia, một quả cầu lửa đỏ bừng to chừng hai mươi cái cối xay xuất hiện, những khói đặc núi lửa kia căn bản không cách nào che lại quả cầu lửa này.

Lập tức, tất cả mọi người nhìn thấy cầu lửa to lớn trước nay chưa từng có này, hưng phấn kích động, theo bản năng, tất cả mọi người nghĩ đến cái gì, trong lòng chỉ còn lại có những ý niệm trong đầu.

Những tu sĩ Kết Đan tông kia cũng vậy, thậm chí lấy bọn họ làm trọng thương.

Lưu hỏa cầu càng lớn, bên trong càng có khả năng bao phủ trọng bảo. Ước chừng hai mươi cái lưu hỏa cầu to bằng cái

thót, mặc dù là những tu sĩ đã tới đây lưu thông núi lửa rất nhiều lần cũng chưa từng thấy qua. Không trách lúc này, tất cả mọi người đều lâm vào trong điên cuồng hưng phấn.

Trời ạ, bên trong nhất định có trọng bảo.

Không thể bỏ lỡ, đại cơ duyên, bên trong nhất định là địa hỏa Ôn Ngọc, không, nói không chừng là hỏa ngọc ngàn năm.

Nhanh động thủ, đoạt a...

Những người dong dài đều là tu sĩ cấp thấp, những tu sĩ Kết Đan tông có tu vi mạnh mẽ kia, hầu như ngay khi nhìn thấy Lưu Hỏa cầu xuất hiện, toàn bộ đều đã động thủ.

Hô, lại giải quyết một chương, cực khốn, hẳn là không giải quyết chương thứ ba. ừm, tháng này sẽ cố gắng đổi mới, hy vọng trả lại nợ. Mấy ngày nay biểu hiện không tệ, đều có hơn hai lần, tiếp tục cố gắng lên ha ha.

Toàn bộ văn tự điện tử năm miễn phí...

Toàn bộ văn tự quảng cáo không có đường thông thiên, thứ hai trăm mười hai đen thủ châm ngồi hai mươi hai.

Về

Kiểm quang như cầu vòng, lại là một đạo cầu vòng cực kỳ lạnh lẽo, những nơi đi qua, đều là sát ý rét thấu xương. Người toàn văn tự quảng cáo xuất kiếm, là một vị trung niên nghiêm mặt.

Tay cầm một thanh trường kiếm như băng tinh ngưng tụ thành, trong hai mắt tràn ngập sát khí, đứng ở trên không trung, từ trên cao nhìn xuống tất cả tu sĩ. Trong ánh mắt ẩn chứa ý tứ rất rõ ràng, ai dám tranh đoạt với hắn, giết không tha.

Kết Đan hậu kỳ.

Phía dưới, mấy tu sĩ đang rục rả rục rịch, sau khi phát hiện tu vi người trung niên kia, nhao nhao cả kinh, đồng thời dừng động tác lại, mang theo một tia không cam lòng biến mất trong đám người.

Kinh sợ kinh sợ ngay tại chỗ.

Người trung niên này toàn thân sát ý kinh người, hiển lộ ra tu vi cũng làm cho mọi người nơi đây không dám có ý nghĩ trêu chọc. Kết Đan hậu kỳ, tu vi như vậy cộng thêm kiếm tu thần thông vừa mới hiển lộ ra, trung niên này ở bất cứ nơi nào cũng là tồn tại khiến người ta kính sợ. Đặc biệt là lúc này, người ở đây không một ai có thể so sánh với hắn.

Dường như cực kỳ thỏa mãn phản ứng của mọi người phía dưới, gương mặt người trung niên cầm kiếm này có chút hòa hoãn, bất quá lập tức lại biến hóa.

Oanh oanh oanh!

Trên đỉnh đầu, một tràng cảnh rung động xuất hiện.

Chỉ thấy từ miệng ngọn núi lửa đỏ bừng kia, một quả cầu lửa lớn chừng hai mươi cái cối xay xuất hiện, quả cầu lửa này tự

nhiên là viên khiến tất cả mọi người ao ước không gì sánh được, khói đen kịt như mực vô cùng nồng đậm cũng không thể che lại quả cầu lưu hỏa này.

Quả cầu lửa này vừa xuất hiện, lập tức nhiệt độ chung quanh núi lửa tăng vọt lên, vốn nơi cực kỳ nóng rực, quả thực trở nên giống như hỏa ngục. Lập tức có không ít tu sĩ không chịu nổi nhiệt độ cao đáng sợ truyền đến chung quanh núi lửa., Nhất là những tu sĩ cấp thấp Luyện Khí cảnh giới, trước đó còn có thể kiên trì một chút, nhưng hiện tại đã hoàn toàn không chịu nổi. Chỉ đành mang theo vẻ không cam lòng nhao nhao lui về phía sau, thẳng đến khi cách núi lửa ba mươi dặm mới có thể chịu được.

Kể từ đó, trong mấy hơi thở ngắn ngủi, địa giới phụ cận núi lửa, trong vòng mười dặm, cũng chỉ còn lại có kết đan và tu sĩ Trúc Cơ.

Bất quá phía dưới phát sinh cái gì, đối với người trung niên cầm kiếm mà nói, một điểm cũng không quan trọng. Bây giờ toàn bộ lực chú ý của hắn đều ở trên một vật, chính là viên lưu hỏa cầu quá lớn kia.

Àm

Trong khói đặc, viên Lưu Hỏa cầu không biết chịu lực lượng kinh khủng như thế nào, bị ném ra khỏi miệng núi lửa, sau đó có tốc độ cùng lực lượng kinh người. Nó còn xa hơn so với quỹ tích của bất cứ viên Lưu Hỏa cầu nào trước đó, giống như muốn trực tiếp bỏ chạy, bay về phía bầu trời xa.

Lưu hỏa cầu bay qua không trung, những nơi đi qua, quả thực giống như biển lửa tàn sát bừa bãi qua, mặt đất trên không trung, đều là hỏa khí sôi trào, tự động bốc cháy lên, đảo mắt liền liên tiếp thành một mảnh biển lửa, cùng địa hỏa nham thạch nóng chảy trào ra kia chiếu vào một chỗ, cảnh tượng kia càng chấn động.

Trung niên nhân cầm kiếm kia trơ mắt nhìn lưu hỏa cầu từ đỉnh đầu hắn bay qua, một cái bóng lớn liền bao phủ đỉnh đầu của hắn, sau đó lại có con chim lớn giống như lướt về phía xa hơn. Là quả cầu lưu hỏa kia, được ký thác hy vọng, bị mọi

người cho rằng có được trọng bảo lưu hỏa cầu, sinh sinh bay qua đỉnh đầu hấn, hấn lại không có chút nào ra tay.

Nhưng dù vậy, những người phía dưới cũng không ai dám ra tay cướp đoạt vào lúc này. Trong tu sĩ, thường thường chênh lệch một cảnh giới, thực lực của hai bên chính là chênh lệch một trời một vực.

Người trung niên cầm kiếm có cảnh giới Kết Đan hậu kỳ, lại có được thủ đoạn kiếm tu mạnh mẽ, cho dù là tu sĩ Kết Đan đỉnh phong bình thường, cũng không dám nói nhẹ là có thể thắng người trung niên này. Huống chi nơi đây, tu vi cao nhất cũng chỉ là mấy tán tu Kết Đan sơ kỳ cùng trung kỳ, căn bản không phải đối thủ của người trung niên cầm kiếm kia. Giờ phút này hấn không ra tay, ai cũng không dám động đậy nửa phần.

Ba ba ba

Xa xa trên không trung, không khí bị một cỗ áp lực không hiểu sinh ra bạo nổ, từng tiếng nổ vang vọng. Lại là lưu hỏa cầu kia rút cục cách không trung vài dặm, loại khí thể đáng sợ vừa ra miệng núi lửa kia đã giảm bớt, bắt quá tạo thành động tĩnh càng thêm lớn.

Ngay lúc mọi người đều dùng ánh mắt cực kỳ nóng rực nhìn Lưu Hỏa cầu kia, người trung niên cầm kiếm kia rút cuộc ra tay, hơn nữa vừa ra tay đã là sát chiêu mạnh nhất.

Chính là hiện tại.

Ánh mắt người trung niên cầm kiếm một mực không rời khỏi quả cầu lửa kia, chờ khí thể đáng sợ bám vào trên quả cầu lưu hỏa giảm xuống, hấn lập tức ra tay.

Băng hà kiếm ý, phá vỡ...

Trên trường kiếm băng tinh giống như, đột nhiên có hàng trăm hàng ngàn sợi kiếm khí nhỏ bé vô cùng băng hàn, tụ hợp lại, lập tức ngưng kết ra một đạo kiếm khí tuyết trắng không hiểu như tấm băng sương luyện, vắt ngang hư không, giống như muốn chọc thủng bầu trời, những nơi đi qua, tất cả đều bị kiếm khí vô cùng sắc bén kia cắt vỡ nát.

Lưu hỏa cầu kia mặc dù có hỏa lực trong lòng đất gia trì, nhưng cuối cùng cũng là vật chết, sao có thể đối địch với tu sĩ chân chính. Trên đó bám vào uy thế đáng sợ từ chỗ sâu trong lòng đất mang đến vừa biến mất, lập tức liền bị người trung niên cầm kiếm kia nắm lấy cơ hội ra tay.

Xoẹt xoẹt xoẹt

Dưới ánh mắt mang theo kính sợ của mọi người, kiếm khí trắng như tuyết kia bắn lên phía trên lưu hỏa cầu, hầu như không có bất kỳ suy nghĩ gì, lưu hỏa cầu to lớn vô cùng trong khoảnh khắc liền phá thành mảnh nhỏ.

Lưu hỏa cầu rơi xuống đất đều không có, bị kiếm khí đánh trúng, trên không trung liền giải thể, từng đoàn từng đoàn địa hỏa vậy xuống, rất đồ sộ.

Bất quá thứ hấp dẫn ánh mắt mọi người là Lưu Hỏa Cầu sau khi phá toái, bên trong hiển lộ ra thứ gì.

Toàn thân vật kia đỏ như lửa, hoa văn quái dị nhẹ nhàng đan vào trên đó, vừa xuất hiện, liền mơ hồ tràn ra hỏa lực cực kỳ khổng lồ, làm không khí cũng bị thiêu đốt bắt đầu vặn vẹo. Đúng là một phương viên lớn chừng đầu lâu, góc cạnh rất nhiều, sinh ra quái thạch hỏa hồng cực kỳ bất quy tắc.

Bất quá lập tức, trong số tu sĩ ở đây, có người hô lên lai lịch vật kia.

Trời ạ, là Hỏa Hoàng thạch, không ngờ lại là Hỏa Hoàng thạch.

Khi ba chữ Hỏa Hoàng Thạch rơi vào trong tai người trung niên cầm kiếm kia, lập tức làm cho trên khuôn mặt lạnh như băng của hắn nở rộ mừng như điên.

Vào tay cướp đoạt.

Vốn là không trung lộn xộn, bỗng nhiên sinh biến hóa, bốn bóng người mơ hồ xuất hiện giữa không trung, xuất hiện chung quanh viên Hỏa Hoàng Thạch kia. Đều là một mục đích, chính là cướp lấy viên đá này ai cũng biết là trọng bảo.

Người trung niên cầm kiếm kia ngược lại rơi vào bước cuối cùng, hắn đã đánh giá thấp lòng tham của người khác.

Hỏa Hoàng thạch, chính là khoáng thạch biến dị từ Hỏa Văn thạch mà đến, khó khăn lắm mới đạt đến trình độ khoáng thạch lục phẩm, nếu dùng để luyện khí, cho dù là huyền khí, cũng có khả năng rất lớn có thể luyện chế ra được.

Nếu là thứ khác, có lẽ mấy tu sĩ Kết Đan kia sẽ sợ hãi thực lực của hắn, không dám ra tay cướp đoạt.

Nhưng một viên Hỏa Hoàng thạch to lớn như vậy, đã đủ để bốn người kia bí quá hóa liều. Huống chi, người trung niên cầm kiếm mặc dù có tu vi Kết Đan hậu kỳ, nhưng bọn họ đều là Kết Đan trung kỳ, nếu như đoạt được Hỏa Hoàng thạch liền chạy xa, cũng không có ai có thể làm gì bọn họ.

Trong nháy mắt, hai mắt người trung niên cầm kiếm biến thành màu đỏ máu, cực kỳ tức giận, liều lĩnh muốn ra tay.

Người trung niên cầm kiếm thật sự nổi giận, mặc dù hắn tu luyện công pháp âm hàn thuộc tính, nhưng hắn cần gấp một loại trọng bảo hỏa thuộc tính, cho nên hắn mới lấy tôn chỉ tu sĩ Kết Đan hậu kỳ xuất hiện ở đây.

Không nghĩ tới mặc dù như vậy, tại thời điểm trọng bảo sắp tới tay, lại có người dám nhỏ rảnh hỏ, quả thực là đem hắn triệt để chọc giận. Dưới sự giận dữ, ra tay một chút cố kỵ cũng không có.

Băng tinh trường kiếm đâm ra, lập tức toàn bộ nhiệt độ núi lửa đều giảm xuống một ít, hư không cho người ta một loại cảm giác âm hàn. Từng đạo băng hàn kiếm khí như hoa tuyết chợt xuất hiện, ngưng tụ trên thanh trường kiếm kia.

Chết hết cho ta, Băng Hà kiếm ý, sát lục.

Kiểm khí xông lên trời, hiển lộ ra uy thế đáng sợ không gì sánh được, trong bầu trời bỗng nhiên ngưng tụ ra bốn đạo kiếm khí tuyết trắng to lớn, mang theo khí thế đáng sợ, đánh tới bốn bóng người kia.

Đáng tiếc, người trung niên này tuy rằng nổi giận, nhưng chung quy vẫn rút lại phía sau một bước, mặc dù lập tức ra tay, vẫn như cũ không cách nào ngăn cản bốn người kia tiếp xúc với viên Hỏa Hoàng thạch kia.

Trong bốn người, người có tốc độ nhanh nhất, là một lão giả hói đầu, một tu sĩ Kết Đan trung kỳ, trên mặt cơ hồ có thể nhìn thấy vẻ mừng như điên sau khi đắc thủ.

Nhưng bàn tay hấn cách hỏa hoàng thạch chỉ có một chút khoảng cách, bỗng nhiên không trung lại sinh ra biến hóa, một đạo kiêu ngạo bá đạo, bạo liệt giống như núi lửa phun trào xuất hiện ở không trung.

Hao. Hỏa Hoàng Thạch, thứ tốt, lão tử nhận lấy.

Trong ánh mắt kinh hãi của tất cả mọi người, một bàn tay bao vây ngọn lửa đỏ thẫm trống rỗng xuất hiện, lắc lư một cái liền bắt lấy viên Hỏa Hoàng Thạch mà mọi người chú ý nhìn thấy.

Canh thứ nhất đến, lát nữa còn có.

Toàn bộ văn tự điện tử nắm miễn phí...

Toàn bộ văn tự không quảng cáo đường Thông Thiên, thứ hai trăm mười ba tiện tay châm ngòi ba mươi ba...

Tích xỉ dung nham Hoàng thạch, không nghĩ tới lưu sơn mạch này còn có thứ tốt như vậy, cũng không nhọc lão tử ở chỗ này nhìn một đám phế vật tranh đoạt thật lâu, toàn bộ văn tự quảng cáo không có...

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, bàn tay bao phủ hỏa diễm kia giết ra nửa đường, đem người Hỏa Hoàng Thạch cướp đi, không nhanh không chậm hiện thân trên không trung.

Trong giọng nói bình thản ẩn chứa sự kiêu ngạo bá đạo mà ai cũng nghe ra, nhất là nghe câu nói cuối cùng, lập tức trên mặt tất cả mọi người đều hiện ra vẻ giận dữ, nhất là bốn vị tu sĩ Kết Đan không cướp được Hỏa Hoàng thạch cùng trung niên nhân cầm kiếm kia.

Lúc này đều một mặt bất thiện, nhìn chăm chăm vào thanh niên thân mang áo bào quý giá trên không trung. Ai cũng không nghĩ tới, nửa đường giết ra, từ trong tay bốn tu sĩ Kết Đan trung kỳ cướp đi Hỏa Hoàng Thạch. Lại là một thanh niên, thanh niên này tướng mạo bất phàm, một gương mặt tuấn lãng, còn có một đầu tóc đỏ, quần áo hoa lệ, mơ hồ tản mát ra bảo quang làm lòng người run sợ. Chỉ có không mù, đều có thể nhìn ra thanh niên này lai lịch không tầm thường.

Người trẻ tuổi, nơi này gió lớn, cẩn thận lắc đầu lười.

Người nói chuyện là một trong bốn tu sĩ Kết Đan trung kỳ, một lão giả dáng người thấp bé, cau mày, mặt có giận dữ, ánh mắt đa số dừng lại trên hỏa hoàng thạch mà thanh niên kia đang nắm trong tay.

Phàm là khoáng thạch thượng phẩm sáu phẩm, đều là bảo vật đủ để cho bọn họ tranh nhau phá đầu. Mặc dù trong lòng kiêng kỵ lai lịch thanh niên này đột nhiên xuất hiện, nhưng nghe được trong miệng hắn há hốc mồm cực kỳ ngông cuồng, lại không nỡ bỏ viên Hỏa Hoàng thạch kia. Lão giả này vẫn nhìn

không được mở miệng, chỉ vừa mới mở miệng hắt liền hối hận.

Bởi vì nghe hắt nói, thanh niên kia như hai đóa hỏa diễm lông mày lập tức nhướng lên, giống như nghe được cái gì cực kỳ buồn cười, lập tức cười to lên.

Các người nghe thấy không, có người nói, gió núi lửa này gió lớn, sẽ làm lắc đầu lưỡi lão tử. Ha ha ha quá buồn cười, các người còn không rút ra cho lão tử, theo hắt nói, lão tử muốn đầu lưỡi của hắt, lấy ra cho ta.

ngây ngẩn cả người, đám người bên dưới nghe được lời nói của thanh niên kia, đặc biệt là mấy câu sau, nhao nhao ngây ngẩn cả người. Ai cũng không nghĩ tới, phía trước chỉ là kẻ nông cuồng bình thường, thế nhưng câu cuối cùng lại trực tiếp lấy lưỡi người khác, quả thực là nông cuồng vô biên, bá đạo đến mức không kiêng nể gì cả.

Nhưng làm cho tất cả mọi người đều biến sắc chính là, sau một khắc, phía sau thanh niên kia, hơn mười bóng người chậm rãi xuất hiện.

Gần như cùng lúc đó, trên không trung, mấy đạo khí thể kinh người bốc lên, nhất là bên trái phải người thanh niên kia, hai đạo khí tức làm cho người ta sợ hãi nhất.

Hai vị Kết Đan đỉnh phong...

Lúc này tu sĩ còn đang lưu chuyển chung quanh núi lửa, chỉ có không đến một trăm vị, đều có tu vi Trúc Cơ trở lên. Nhưng sau khi hai người bên trái phải người thanh niên kiêu ngạo hiện thân, trên mặt những người này đều là cùng một loại thần sắc, kinh hãi.

Hai người kia đều mặc trường bào màu đỏ thắm, trên đó thêu một con quạ đen toàn thân hỏa hồng hai mắt lại là màu vàng. Hai người này phát ra khí thể, thậm chí đè ép mọi người nơi này, lại là hai vị tu sĩ Kết Đan đỉnh phong. Nhưng làm cho mọi người không thể tin được chính là, hai vị này kết đan đỉnh phong, lúc này lại vô cùng cung kính cúi đầu đứng ở bên người thanh niên kiêu ngạo, giống như gia phó.

Sau lưng thanh niên kiêu ngạo còn có mười mấy người, khí thế kinh người, hơn phân nửa đều có tu vi Kết Đan, đều ăn mặc không khác gì nhau, vô cùng cung kính đứng ở phía sau thanh niên.

Kết Đan tông sư phó gia phó.

Tu sĩ ở đây đều là tán tu, xưa nay khó thấy tu sĩ nào mạnh mẽ, giờ phút này mạnh mẽ nhìn thấy nhiều Kết Đan Tông Sư như vậy. Lại biết được những tu sĩ mạnh mẽ kia đều là gia phó một người, cũng khó trách mọi người là thần sắc như vậy.

Bất quá cũng không phải tất cả tu sĩ đều cô lậu quả văn như vậy, mấy tán tu kết đan kia, đều nhận ra lai lịch thanh niên kiêu ngạo kia.

Xích Kim cốc, thiếu cốc chủ...

Trung niên cầm kiếm vẫn luôn giữ vẻ mặt lạnh lẽo từ lúc xuất hiện đến giờ, thu hồi trường kiếm trong tay, sắc mặt ngưng trọng trước nay chưa từng có. Nhìn thanh niên kiêu ngạo đối diện, liên quan tới thân phận người kia trong đầu dần dần rõ ràng lên.

Lời hắn vừa nói ra, lập tức những tán tu phía dưới trong lòng đều thoải mái, bất quá vẻ kinh hãi trong mắt lại càng thêm nồng đậm. Đều là tán tu không nhập lưu, gặp qua tu sĩ Kết Đan kỳ đều rất có hạn., Càng không nói đến là tồn tại cao cao tại thượng như tứ đại thế lực. Bây giờ nghe nói thanh niên trước mắt, lại là thiếu cốc chủ của một trong tứ đại thế lực Xích Kim cốc, lập tức đều khó nén sự kinh hãi cùng hiếu kỳ trong lòng, từng ánh mắt nao nao rơi vào trên người thanh niên kiêu ngạo kia.

Người trung niên cầm kiếm tuy có suy đoán, nhưng dù sao cũng chưa từng gặp thiếu cốc chủ Xích Kim cốc, chỉ hỏi dò một câu.

Ai ngờ thanh niên kiêu ngạo kia căn bản không để ý tới hắn, lông mày như hỏa diễm lại nhướng lên, trên mặt mang theo vẻ không vui nhìn về phía hai người bên cạnh.

Hai người các ngươi là người điếc sao, lão tử muốn các ngươi đem cái đầu lưỡi của lão phế vật kia rút ra cho ta, còn không ra

tay, chẳng lẽ muốn lão tử tự mình động thủ.

Thanh niên kiêu ngạo còn chưa dứt lời, sắc mặt lão giả thấp bé lúc trước mở miệng lập tức đại biến, nhìn lướt qua hai tu sĩ Kết Đan đỉnh phong cách đó không xa, lập tức sợ mất mật, lập tức bất chấp mọi thứ.

Vèo

Ngay cả một câu cũng không bỏ lại, lão giả dáng người thấp bé kia liền xoay người hóa thành một đạo độn quang, ném về phía xa. Tốc độ cực nhanh, làm cho người lú lờ, tuyệt đối không phải tu sĩ Kết Đan trung kỳ bình thường có thể so sánh.

Đáng tiếc chính là, sau khi lão giả này tuyên bố một câu cảnh cáo với thanh niên kiêu ngạo kia, vận mệnh của hắn đã định trước.

Hai vị tu sĩ mặc hồng bào kia, tướng mạo đều cực kỳ bình thường, nếu không phải trên người có khí thế kinh người, ai cũng sẽ nhận hai người này là hai lão già bình thường.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, một người trong đó khẽ vuốt cằm, cũng không nói gì, cả người bỗng nhiên biến mất.

Kêu lại đi...

Thanh âm lạnh như băng cơ hồ không mang theo cảm tình, trong tai lão giả thấp bé kia lại không thua gì sấm sét giữa trời quang. Đáng tiếc hắn là một tu sĩ Kết Đan trung kỳ, trước mặt một vị Tông Sư Kết Đan đỉnh phong, năng lực phản kháng cực kỳ bé nhỏ.

Hầu như không nhìn thấy phản kháng gì, mọi người chỉ cảm thấy trên không trung có một đạo huyễn ảnh hiện lên, lại nhìn thấy hai vị tu sĩ mặc hồng bào kia trong đó, mang theo một người lão giả thấp bé lúc trước bỏ chạy, chậm rãi bay trở về bên cạnh thanh niên kiêu ngạo kia.

Lúc này lão giả dáng người thấp bé kia, khóe miệng đã là một mảnh đỏ thẫm, vậy mà không biết lúc nào, lưỡi của lão đã bị nhổ ra.

Thanh niên hung hăng nở nụ cười nhìn lão giả thấp bé bị tu sĩ áo đỏ xách trong tay, khóe mắt hung ác làm cho người ta nhìn

vào đáy lòng bốc lên khí lạnh. Chỉ vì một câu cảnh cáo, liền rút lưỡi người, hành vi bức này, xác thực cực kỳ bá đạo, có chút không kiêng nể gì cả.

Bất quá đề cho mọi người ở đây càng thêm không cam lòng, vẫn còn ở phía sau.

Lão giả thấp bé kia bị rút lưỡi, thân thể cũng bị giam cầm, chỉ có thần niệm còn có thể sử dụng. Trong hai mắt tràn đầy vẻ cầu xin tha thứ, từng luồng từng luồng ba động thần niệm xuất hiện trên không trung, lão giả thấp bé này đang dùng thần niệm cầu xin vị thiếu cốc chủ Xích Kim cốc này tha thứ.

Mặc dù không nghe thấy lời nói của lão giả thấp bé kia, nhưng những người ở đây đều không phải là người ngu, ai cũng có thể nhìn thấy lão giả thấp bé kia là đang cầu xin tha thứ. Vốn mọi người cho rằng, lão giả này đã bị nhổ lưỡi, xem như là bị phạt nặng, sự kiêu ngạo của thanh niên cũng nên bỏ qua. Sau khi lão giả cầu xin tha thứ, hẳn là sẽ buông tha cho hắn.

Nhưng ngay sau đó, mọi người phát hiện mình đều sai rồi.

Chỉ thấy trên mặt vị Thiếu cốc chủ Xích Kim cốc này bỗng nhiên hiện ra vẻ chán ghét, giống như nhìn con ruồi quét qua lão giả thấp bé kia.

Giết đi.

Hai chữ đơn giản đến cực điểm, nhưng khi lão giả nghe được, lại là đoạn hồn âm. Vô thanh vô tức, lão giả kia không cách nào mở miệng mắng chửi, nhưng trong không khí, một đám ý niệm không cam lòng cùng cừu hận bỗng nhiên toát ra, lập tức muốn mất mạng tại chỗ, lão giả này lấy thần niệm mắng to.

Đáng tiếc, sau một khắc những thanh âm này liền im bất động lại. Bởi vì, ông lão kia đã chết rồi.

Mọi người không nói gì, mặc dù trong mắt mỗi người đều chớp động lửa giận, nhưng lúc này không có một người mở miệng nói cái gì. Máy tu sĩ Kết Đan kia cũng giống như vậy.

Người trung niên cầm kiếm có tu vi cao nhất trong đám tán tu, sau khi tận mắt nhìn thấy thủ đoạn sát phạt kiêu ngạo bá đạo

của vị thanh niên này, sắc mặt hắn dần dần trở nên cực kỳ khó coi.

Cũng vừa lúc này, thanh niên kiều ngạo kia cũng xoay người lại, mang theo nụ cười nghiền ngẫm, nhìn người trung niên cầm kiếm.

Nếu biết thiếu cốc chủ Xích Kim cốc ta, vậy cũng nên biết, núi lửa này là địa bàn của Xích Kim cốc ta. Đám phế vật các ngươi ở đây cướp đồ của Xích Kim cốc ta, chẳng lẽ đều không kiên nhẫn được nữa, lần sau nếu bị lão tử phát hiện, bản thiếu cốc chủ có thể cam đoan, các ngươi đều phải chết.

Tôn ngạo thiếu cốc chủ giờ phút này liền giống như chúa tể cao cao tại thượng, từ trên cao nhìn xuống mọi người, giống như nhìn một bầy kiến hôi, một đám phế vật.

Bá đạo Trương Cuồng những điều này đều không thể hình dung vị thiếu cốc chủ Xích Kim cốc này, chỉ có thể nói là không kiêng nể gì cả, đã đến mức chỉ có mình ta thuận theo ta sống nghịch ngỗ chết, không cho phép người khác mạo phạm một chút nào.

Lấy danh nghĩa cập nhật hai điểm ban đêm, hướng các vị cầu mấy tấm vé tiến cử.

Toàn bộ văn tự điện tử năm miễn phí...

Toàn bộ văn tự không quảng cáo con đường thông thiên, thứ hai trăm mười bốn hắc thủ châm ngồi bốn phía.

Trên núi lửa, một thanh niên tóc đỏ hai hàng lông mày như lửa điên cuồng đến cực điểm, như một vị chúa tể quan sát thương sinh ti tiện phía dưới. Lời nói của tiết tấu mới nhất từ trong miệng hắn phun ra, tuy rằng bình thường đậm, nhưng trong đó ẩn chứa bá đạo cùng không thể phản bác, lại thật sự uy áp hình thành ở trong lòng mọi người.

Người ở đây, giờ phút này trong lòng đều là một loại cảm thụ, chính là ghen ghét. Đáng tiếc, có hai vị tu sĩ áo đỏ kia trên không trung, ai cũng không dám nói gì vào lúc này. Dám giận không dám nói, liền như vậy.

Sau này đều phải nhớ kỹ cho bản Thiếu cốc chủ, núi lửa này là địa bàn của Xích Kim cốc ta. Ai dám tự tiện nhập, giết không tha cho hiện tại, đều cắt cho lão tử.

Âm như người, từ trong miệng thanh niên này phun ra từng lời nói, mỗi một chữ đều ẩn chứa kiêu ngạo cùng bá đạo không kiêng nể gì, cũng không biết làm Thiếu cốc chủ cao cao tại thượng bao nhiêu năm mới có thể nuôi ra tính tình ương ngạnh như thế.

Tuy trong lòng đều vô cùng khuất nhục, nhưng đối mặt với hai vị tu sĩ Kết Đan đỉnh phong trên không trung, lại nghĩ tới quái vật khổng lồ sau lưng thanh niên kia, đám người Xích Kim cốc. Mọi người không thể không lựa chọn lùi bước, so sánh với Xích Kim cốc, đám tán tu bọn họ, đúng là phế vật nghèo kiết xác không đủ tư cách.

Ngay cả những tu sĩ Kết Đan kỳ kia, cũng không dám có một tia may mắn, nhao nhao mang theo vẻ không cam lòng rời đi, nhất là những tu sĩ cấp thấp kia, trong lòng sợ hãi, sợ quái vật khổng lồ Xích Kim cốc này sẽ gây khó dễ cho bọn họ.

Trong nháy mắt, địa giới núi lửa vốn còn rất náo nhiệt, bỗng chốc trở nên quạnh quẽ.

Không trung, Thiếu cốc chủ Xích Kim cốc nhìn đám phé vật phía dưới đều rời đi, khuôn mặt liền lạnh xuống. Hai hàng lông mày như hỏa diễm nhíu lại, có chút không vui quay đầu lại nói một câu với một người phía sau.

Sau này phải phái người đóng giữ Lưu Hỏa Sơn này, đồ vật Xích Kim Cốc ta, sao có thể bị những tán tu kia nhúng chàm.

Ở phía sau vị Thiếu cốc chủ kiêu ngạo cực kỳ này, một tu sĩ khuôn mặt cực kỳ già nua nghe được lời nói của chủ tử, lập tức sợ hãi run rẩy một chút, vội vàng đứng ra, thi lễ xưng là. Tu sĩ này là người phụ trách địa giới lưu hỏa diễm này, bị thiếu cốc chủ nhà mình tận mắt nhìn thấy một đám tán tu ở trong núi lửa đoạt bảo, khó trách hấn sợ hãi như thế.

Đi thôi.

Thiếu cốc chủ sau khi nói xong, cũng không đợi người kia trả lời, hấn liền hóa thành một đạo độn quang hỏa hồng bay đi xa. Toàn bộ văn tự điện tử điện báo miễn phí hai tu sĩ áo đỏ kia vội vàng đuổi theo, những người còn lại cũng nhao nhao đuổi theo.

Mất thấy thanh niên kiêu ngạo cùng một đám thủ hạ rời đi, trong lòng tu sĩ già nua kia thở phào một hơi, đồng thời quay người hạ vài mệnh lệnh với mấy thủ hạ. Kỳ thật mặc dù không có mấy mệnh lệnh này., Ngày sau núi lửa này cũng không có tán tu hội tiếp tục thử vận khí, lần trước có tán tu được bảo vật bị một trưởng lão Xích Kim cốc đi ngang qua cầm lấy, lần này vậy mà đâm vào tay Thiếu cốc chủ. Tán tu mặc dù nghèo, nhưng sẽ không ngu đến mức làm giá y cho người khác.

Xích Kim cốc, là một trong tứ đại thế lực ở Thiên khoáng sơn mạch, địa bàn chiếm cứ lớn nhất. Nhưng đa số là một ít vùng đất hoang vu hiểm ác, như núi lửa lúc trước.

Bất quá những nơi này mặc dù đều hoang vu hiểm ác, nhưng khoáng mạch ẩn chứa trong đó quả thực không ít, cho nên thế lực Xích Kim cốc trong tứ đại thế lực xem như cường đại. Độc Nha Tông Thiên Hạc Trại Hắc Vân Kim cốc, tứ đại thế lực này, cường đại nhất không thể nghi ngờ nhất là Độc Nha lão tổ Độc Nha tọa trấn, thứ hai chính là Xích Kim cốc.,

Sau đó là Thiên Hạt trại, Hắc Vân phong là nơi tòi tệ nhất. Nhưng bốn người kia lại đều là tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong, thực lực cũng không kém là bao nhiêu, là lấy đệ tử Tứ tông ở bên ngoài mặc dù ương ngạnh, nhưng đối với đệ tử ba thế lực lớn khác, thái độ lại đều khách khí.

Vị thiếu cóc chủ Xích Kim cốc kiêu ngạo không kiêng nể gì kia, tên là Kim Diễm Y. Là con trai ruột của cóc chủ Xích Kim cốc Kim Thiết Thủ, tu vi Kết Đan hậu kỳ, cách cảnh giới Nguyên Anh kia cũng không xa. Từ nhỏ được Kim Thiết Thủ cưng chiều, thêm nữa tư chất linh căn không tệ, ở trong Thiên khoáng sơn mạch tu vi tuyệt đỉnh, là lấy mới nuôi thành loại tính tình kiêu ngạo ương ngạnh không kiêng nể gì.

Sau khi núi lửa đùa nghịch một trận uy phong, vị Thiếu cóc chủ này liền dẫn hai vị hộ vệ Kết Đan đỉnh phong cùng một đám thủ hạ tùy tùng, bay về phía Xích Kim cốc.

Giờ phút này dưới thân hắn có một đầu yêu thú toàn thân hỏa diễm, lại là một đầu ngũ giai yêu thú, Hỏa Đồng Hồ. Con yêu thú này thực lực không sai biệt nhiều so với Kết Đan tu sĩ, đây cực kỳ an tĩnh, tính tình nóng nảy những gì yêu thú trên nói không giống chút nào. Bất quá nhìn kỹ, lại có thể nhìn ra trong mắt con Hỏa Đồng Hồ này một đôi Hỏa Đồng Hồ đã mất đi vẻ linh động, đúng là đã thành khô lồi.

Ngồi trên Hỏa Đồng Hồ nhàn nhã vô cùng, trong tay thưởng thức một viên khoáng thạch to bằng đầu người, hỏa linh lực nồng đậm nóng rực từ trong viên Hỏa Hoàng Thạch kia phát tiết ra, những Hỏa linh lực này tinh thuần không gì sánh được., Đối với tu luyện công pháp Hỏa thuộc tính vô cùng hữu ích. Sau lưng Kim Diễm Y đều là một đám tu sĩ cùng nghề đi ra từ Xích Kim cốc, hơn phân nửa tu luyện đều là công pháp Hỏa thuộc tính, giờ phút này cả đám đều đỏ mặt, liều mạng thu nạp linh lực từ trong khối khoáng thạch hỏa hồng kia phát ra.

Chỉ có hai người ngoại lệ, chính là hai vị tu sĩ áo đỏ có tu vi Kết Đan đỉnh phong khủng bố kia, từ đầu đến cuối hai người đều chăm chú đi theo Kim Diễm Y vị Thiếu cóc chủ này, một khắc cũng không có buông lỏng.

Kim Quang, Kim Thạch, hai người các người đừng khản trương như vậy, nơi này chính là địa bàn của Xích Kim cốc ta. Chẳng lẽ còn có người ở đây đối với ta xuất thủ hay sao, hơn nữa cho dù là ở địa phương khác, cũng không có người dám ra tay với ta. Thiên khoáng sơn mạch này, ngoại trừ một ít tu sĩ Nguyên Anh, những người khác đều là phế vật mà thôi.

Vị Thiếu cốc chủ này ngữ khí kiêu ngạo, chỉ sợ tại dãy núi ngàn khoáng này cũng không có mấy người có thể so sánh. Nhưng không có chú ý tới lời mình nói, ngay cả đám thủ hạ của mình đều mắng vào.

Tuy rằng ngại thân phận của vị trước mắt này, nhưng bị mắng phế vật, mặc dù hai tu sĩ áo đỏ thân là gia phó hộ vệ, sắc mặt đều sinh ra một tia mất tự nhiên.

Nhưng Kim Diễm Y còn như chưa phát giác, miệng rộng mở ra, lại muốn tiếp tục nói điên cuồng. Nhưng lúc này, không khí trên bầu trời mãnh liệt động lại, hỏa linh lực vốn còn tràn ngập trong đám người, lại cũng quỷ dị dừng lại. Trong không khí quỷ dị này, một cỗ khí tức xảo trá lại ẩn chứa lực lượng khủng bố mãnh liệt xuất hiện, vô thanh vô tức, đánh về phía Thiếu cốc chủ Kim Diễm Y vẫn không biết gì cả.

Không tốt, nhanh bảo vệ thiếu cốc chủ.

Phản ứng đầu tiên là một trong hai vị tu sĩ áo đỏ kia, trong một đôi mắt đục ngầu bắn ra tinh mang như lửa, thân hình thấp bé lại trực tiếp xuất hiện trước người Thiếu cốc chủ nhà mình. hừ lạnh một tiếng, một đôi tay bằng phẳng đẩy ra, tu vi kết đan đỉnh phong ngưng tụ vào trong đó.

Xoẹt xoẹt xoẹt

Trên bầu trời lập tức truyền đến thanh âm không khí bị lưỡi dao sắc cắt nát, dưới nhục chưởng của tu sĩ áo đỏ ngăn trước người Kim Diễm, lại sinh ra trên trăm đạo hào quang màu vàng nhỏ bé không gì sánh được, mỗi một thanh đều là một thanh bảo kiếm có được phong mang tuyệt thế, sau khi vọt qua, ngay cả không khí cũng bị cắt nát.

Gần như cùng lúc, một tu sĩ áo đỏ khác cũng động thủ, trong tay trống rỗng xuất hiện một ngọn lửa đỏ bùng. Trong nháy

mắt, ngọn lửa này liền biến thành hơn trăm loại hình thái, cuối cùng hóa thành một thanh trường kiếm màu đỏ, so với địa hỏa nham thạch nóng rực còn nóng hơn từ trên trường kiếm phát ra, hư không thiêu đốt cũng bắt đầu vụn vẹo.

Hừ.

Đạo khí tức xảo trá kia giống như biết lấy một chọi hai không chiếm được tiện nghi, sau khi truyền đến một tiếng hừ lạnh, lại ở giữa đường biến hóa phương hướng.

Xuy a...

Một tiếng kêu thảm thiết không dài lắm vang lên giữa không trung, lại là một tu sĩ tùy tùng, bị khí tức kia xuyên qua thân thể, trực tiếp bị chém thành hai đoạn, khoảnh khắc bị giết chết.

Sau khi giết một người, khí tức kia cuối cùng cũng hiện ra hình thể, là một thanh chủy thủ toàn thân trắng như tuyết. Khí tức biến hóa, quý dị khó hiểu, sau khi xuyên qua thi thể tu sĩ tùy tùng, chủy thủ này sẽ hóa thành quang mang bỏ chạy.

Ở địa bàn Xích Kim cốc để Thiếu cốc chủ nhà mình bị đâm, hai vị tu sĩ áo đỏ này trong lòng đều tức giận, nếu bị ám sát đào tẩu, hai người khó thoát tội.

Hai người đều là hộ vệ, phối hợp nhiều năm, cực kỳ ăn ý. Trong lòng cùng một ý nghĩ vòng qua, hai người đồng thời khẽ động, hóa thành quang mang, một đạo như kim, một đạo như hỏa, mang theo khí thể khủng bố Kết Đan đỉnh phong, đuổi theo thanh chủy thủ tuyết trắng kia, muốn ngăn chặn.

Sau khi hai người đuổi theo ngoài trăm trượng, lập tức có thể ngăn lại dao găm tuyết trắng, chợt nghe phía sau truyền đến một tiếng kêu thê lương cực kỳ thảm thiết, đúng là thanh âm của thiếu cốc chủ nhà mình.

Đáy lòng đồng thời mát lạnh, một ý nghĩ không tốt dâng lên, hai người quay đầu lại, cảnh tượng đập vào mắt lập tức làm hai người bọn họ toàn thân rét run, nghẹn họng nhìn muốn nứt ra.

Bốp!

Không trung, một dây leo yêu dị giống như Huyết Mãng từ một chỗ khác trong hư không vươn ra, nhẹ nhàng quất vào trên người vị Thiếu cốc chủ Xích Kim cốc Kim Diễm Y này. Trong dây leo kia ẩn chứa lực lượng yêu dị, mặc dù là tu sĩ Kết Đan đỉnh phong như hai người, sau khi cảm ứng được cũng tê cả da đầu, hận không thể xoay người bỏ chạy.

Cú đánh thứ nhất quất vào trên thân Kim Diễm Y, trên người hắn lập tức dâng lên một tầng màn sáng hai màu vàng đỏ quấn lẫn nhau ngăn trở. Nhưng mà ánh sáng này cũng chỉ kiên trì được không đến mấy hơi thở, liền lập tức bị phá toái.

Thứ hai, không có bất kỳ sự giãy dụa nào, dây leo sát người, Kim Diễm Y liền cảm giác lực lượng trong cơ thể bị rút sạch trong nháy mắt, ngay cả hồn phách tựa hồ cũng bị rút ra, sau khi kêu một tiếng thê lương như quỷ, trên thế gian liền không còn Kim Diễm Y nữa.

Toàn bộ văn tự điện tử nắm miễn phí...

Toàn bộ văn tự không quảng cáo con đường thông thiên, thứ hai trăm mười lăm hắc thủ châm ngồi năm điều khiển.

Một chỗ nào đó ở Thiên khoáng sơn mạch, bên cạnh dãy núi, trên một bình nguyên không lớn, một đám tu sĩ đang tự mình không chế linh khí phi hành. Toàn bộ văn tự điện tử, sách điện tử, Trì Lộc Dao đám tu sĩ này có nhân số hai ba mươi người, trên mặt đều vui mừng, chạy đi cũng không vội, một đường cười cười nói, bộ dáng rất không thoải mái.

Liên đại ca, ta nghe nói mấy ngày trước thiếu cốc chủ Xích Kim cốc kêu ngạo ương ngạnh đã chết, tin tức của ngài linh thông, nói cho chúng ta biết có phải là thật hay không.

Không trung, trước mặt một đám tu sĩ, một thanh niên tu sĩ nhìn qua rất non nớt mang theo vẻ mặt tò mò hỏi một câu, đối tượng là trung niên hán tử đầu đội mũ rộng vành sau lưng hắn.

Trung niên hán tử này cũng kỳ quái, tại đây đại nhiệt thiên, trên đầu còn mang theo một cái mũ rộng vành nhìn có chút cổ xưa. Xuyên thấu qua mũ rộng vành, mơ hồ có thể thấy được trung niên hán tử này trải qua sự tang thương.

Nghe được thanh niên non nớt sau lưng đặt câu hỏi, hán tử trung niên mặt sau mũ rộng vành mỉm cười, chậm rãi mở miệng, ngữ khí không nhanh không chậm, là một loại âm điệu khiến người nghe cực kỳ thoải mái.

Thiếu minh chủ, tin tức Liên Đức ta làm sao tính là linh thông, sau khi Kim Diễm Y chết nửa ngày ta mới nhận được tin tức. Nghe nói người bên Xích Kim cốc ngay cả người xuất thủ cũng không có, chỉ nhìn thấy một cây chủ thủ trắng như tuyết, mà người giết Kim Diễm Y lại là một dây leo yêu dị màu đỏ sẫm.

Nhắc tới cũng kỳ, người xuất thủ ám sát Thiếu cốc chủ Xích Kim cốc, sau khi giết người, vậy mà không có ý diệt khẩu. Ngoại trừ Kim Diễm Y cùng một tu sĩ tùy tùng xui xẻo, những người còn lại vậy mà mỗi người đều bình yên vô sự.

Bất quá đáng tiếc, những người này sau khi trở về Xích Kim cốc, đều bị Kim Thiết thủ nổi giận giết sạch, trong đó còn có hai người là tu sĩ Kết Đan đỉnh phong đấy.

Vị tu sĩ Liên Đức này nói tin tức của mình không linh thông, đúng là quá mức khiêm tốn. Tuy rằng giữa tu sĩ truyền tin tức, không cần phiền toái như phạm nhân, nhưng phi kiếm truyền thư này cũng phải hao phí không ít linh thạch, tu sĩ cấp thấp hoặc tu sĩ bình thường đương nhiên sẽ không dễ dàng sử dụng.

Sau khi Kim Diễm Y chết nửa ngày hắn có thể nhận được tin tức, phần năng lực này tại Thiên khoáng sơn mạch cũng coi như không tệ.

Đại ca kia có biết là ai giết tên khốn Kim Diễm Y này hay không, có cơ hội, ta muốn cảm ơn bọn họ, hảo hảo trút một ngụm ác khí cho Thiên Bảo Minh chúng ta.

Thanh niên non nớt tựa hồ rất ưa thích tin tức Kim Diễm Y bỏ mình, thần sắc càng thêm vui sướng, hỏi một vấn đề mà hán tử trung niên kia không biết trả lời như thế nào. Toàn bộ văn tự điện tử Lửa miễn phí,

Tên trung niên hán tử Liên Đức nghe được vấn đề của thanh niên non nớt, trong đầu vô thức hiện lên một ý niệm trong đầu, nhưng ý nghĩ này càng dâng lên, lập tức bị hấn đè xuống. Trong mắt lóe lên một tia do dự, rốt cuộc vẫn không có nói ra ý nghĩ kia.

Lắc đầu, thanh thật trả lời: Thiếu minh chủ quá đề cao đức, Xích Kim cốc còn không tra ra được chuyện gì, ta ngay cả một tu sĩ Kết Đan nho nhỏ, sao có thể biết được.

Nghe được đáp án từ trong miệng Liên Đức phun ra, trên mặt thanh niên non nớt không có vẻ gì thất vọng, cười nhạt khoát tay áo.

Ngay cả đại ca không cần tự coi nhẹ mình, Thiên Bảo Sơn Mạch này ai không biết Thiên Bảo Minh ta có một vị Tầm Mạch Sư, tìm khắp vạn mạch, đem toàn bộ Thiên khoáng sơn mạch đều dùng hai chân đi khắp nơi. Phần nghị lực này, ngay cả sư phụ ta cũng khen ngợi rất nhiều.

Sắc mặt thanh niên tuy là non nớt, nhưng lời nói như vậy lại cực hiển lộ lòng dạ, hung hăng tán dương liên đức một phen, ngược lại còn để cho người nghe xong một chút phản cảm nào.

Quả nhiên lời nói của hắn vừa rơi vào trong tai Liên Đức, lập tức làm cho hắn tử trung niên che kín sắc mặt phong trần hiện lên một tia tiểu ý kiêu ngạo, trong miệng lại liên tục nói không dám không dám.

Tâm Mạch Sư, là tồn tại giống với Luyện Đan Sư luyện khí sư. Trong ngàn vạn tu sĩ, có cực ít tu sĩ có được thiên phú tư chất khác, sau khi phát triển liền có nhiều loại nghề nghiệp. Luyện khí luyện đan đều là thuộc về trong đó, Tâm Mạch Sư cũng giống như vậy. Nhưng thiên phú tư chất Tâm Mạch Sư càng thêm khó, hơn nữa tu luyện cũng gian nan hơn Luyện Đan Luyện Khí Sư không biết bao nhiêu lần.

Tên như ý nghĩa, Tâm Mạch Sư chính là chuyên môn tìm kiếm mỏ khoáng tu sĩ nghề nghiệp. Một mạch tu sĩ này mặc dù hiểm thấy, nhưng nếu một khi tu luyện có thành tựu, lập tức sẽ dẫn tới các thế lực lớn tranh đoạt. Hơn nữa độ kịch liệt sẽ không thua kém một tòa mỏ khoáng cỡ lớn, thậm chí là một tòa linh sơn tranh đoạt, ai cũng sẽ không muốn bỏ qua một cơ hội cung dưỡng Tâm Mạch Sư.

Nguyên nhân chính là vì trong thiên địa này có rất nhiều khoáng mạch linh thạch, đều ẩn giấu trong lòng đất, có chút hơi nhạt thì cũng thôi, nhưng phần lớn khoáng mạch ẩn giấu cực sâu. Mặc dù lấy thần niệm dò đường, cũng là thiên nan vạn khó. Nhưng Tâm Mạch Sư tu luyện có thành tựu lại có thể dễ dàng đem linh mạch chôn dưới lòng đất tìm ra.

Bất quá Tâm Mạch Sư tu luyện cực kỳ gian nan, bước đầu tiên là lấy thân thể phạm nhân, đi khắp ngàn vạn núi. Sau này lại có mấy bước, đều là một tầng so với một tầng khó khăn, nhưng Tâm Mạch Sư trải qua khổ cực tu luyện đại thành, thậm chí còn lợi hại hơn cả tiên nhân.

Nghe đồn, tại thời thượng cổ, vô số thượng cổ luyện khí sĩ cùng ngoại vực yêu thú đại chiến. Trong đó có cường giả Tâm Mạch Sư nhất mạch, thi triển nghịch thiên thần thông, một tay thâm nhập đại dương, một tay cắm vào đại địa, sinh sinh trong

đó tằm bỏ vô số sinh linh long mạch, huy vũ lên, nhật nguyệt trầm tây, tinh thần thất sắc, sinh sinh đem vô số vực ngoại yêu thú giết chết tại trong tinh thần đại hải, hóa thành hư vô.

Bây giờ ở tu chân giới, mặc dù ẩn kỷ thời đại thượng cổ đã biến mất không sai biệt lắm. Tầm Mạch Sư nhất mạch sớm đã xuống dốc, nhưng khát vọng đối với Tầm Mạch Sư, lại là tất cả thể lực tu sĩ đều giống nhau.

Vị hán tử trung niên tên Liên Đức này nghe giọng điệu non nớt của thanh niên kia, hình như đã hoàn thành bước đầu tiên tu luyện Tầm Mạch Sư, lấy thân thể phạm nhân đi khắp ngàn vạn ngọn núi.

Kể từ đó, người này quả thật là truyền nhân duy nhất của Minh chủ Thiên Bảo Minh hãn nghênh đón.

Thiên Bảo Minh là một tổ chức cực kỳ lỏng lẻo, mặc dù trong minh có rất nhiều trưởng lão Nguyên Anh, tu sĩ cũng có gần vạn người, hơn xa tứ đại thể lực, là thể lực đệ nhất thiên khoáng sơn mạch không thẹn với lương tâm. Nhưng trong Minh, rất nhiều trưởng lão đều tự mình kéo lên đỉnh núi, bồi dưỡng thể lực thân tín, mặc dù thời gian thành lập không dài, nhưng trong đó rễ cây chẳng chặt, lại là một gốc cây già trăm năm còn phức tạp hơn nhiều.

Thiết rã lão nhân mặc dù là Minh chủ, nhưng những Nguyên Anh trung kỳ trưởng lão kia nếu liên hợp lại, muốn chống đỡ hãn cũng không phải quá khó. Huống chi lúc này Thiên Bảo Minh, không chỉ có Thiết Cầu lão nhân là một Nguyên Anh hậu kỳ tu sĩ. Trừ hãn ra, còn có hai vị Minh chủ Nguyên Anh hậu kỳ, nếu không phải Thiết lừa gạt lão nhân uy vọng cao, vị Minh chủ này cũng khó giữ được.

Nhưng bây giờ lại khác, nếu như Thiếu minh chủ này có thể mang Liên Lục Đức của Tầm Mạch Sư trở về, địa vị của lão nhân kia lập tức sẽ vững như bàn thạch.

Một thanh niên non nớt, đường đường là thiếu minh chủ Thiên Bảo Minh, một hán tử trung niên tang thương, thân phận lại là Tầm Mạch Sư khiến người ta ghen tị.

Hai người đều biết đối phương lợi dụng chính mình trong lòng, Thiếu minh chủ lợi dụng Liên Đức củng cố địa vị sư tôn của mình, Liên Đức muốn mượn Thiên Bảo Minh này để tiếp tục tiến hành tu luyện Tầm Mạch Sư.

Tri căn biết rõ, nhưng đối phương cũng ngầm hiểu lẫn nhau, trên đường đi cười nói nói một chút, kỳ hòa thuận.

Đáng tiếc, lần này hai người biểu diễn có chút kết thúc không đợi kết thúc, liền bị cắt đứt.

Thiếu minh chủ, người xem, đó là cái gì.

Sau lưng thanh niên non nớt, một tu sĩ bỗng nhiên sắc mặt đại biến, có chút kinh hoảng chỉ vào một đạo quang mang tuyết trắng lấy tốc độ khủng bố bắn nhanh tới.

Ở trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, quang mang kia đảo mắt liền hiển lộ ra hình thể. Đúng là một thanh chủy thủ toàn thân đều là tuyết trắng, cuồng phong cuốn lên, sát ý lẫm liệt, để mọi người cảm giác sau một khắc liền thân ở băng thiên tuyết địa hàn thủy nguyệt.

Nhưng người trong đám người lúc này sợ nhất chính là thanh niên non nớt, thiếu minh chủ Thiên Bảo Minh, truyền nhân duy nhất của Thiết rở lão nhân. Bởi vì hần giờ phút này cảm thấy thân thể của mình hoàn toàn không động đậy được., Bị một cỗ lực lượng mạnh mẽ đến cực điểm mạnh mẽ trấn áp ngay tại chỗ. Nhưng nguồn lực lượng này cũng không phải là thanh chủy thủ trắng như tuyết này, bởi vì trên chủy thủ hiển lộ ra lực lượng, chỉ là cấp độ Kết Đan đỉnh phong, căn bản không cách nào trấn áp được truyền nhân duy nhất của vị tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ này.

Cũng chính là cảm ứng được nguồn lực lượng chân chính trấn áp mình, vị thiếu minh chủ Thiên Bảo Minh này lúc này mới như khảo nghiệm, trên khuôn mặt non nớt hiện ra vẻ dữ tợn cùng sợ hãi, giống như cảm ứng được cái gì, tuyệt vọng ngẩng đầu, nhìn về phía đỉnh đầu của mình.

Một vật làm cho tất cả mọi người liêu mạng xuất hiện trên không trung, một sợi dây leo màu đỏ sậm dài chừng một trượng, linh hoạt như huyết mãng, vô thanh vô tức xuất hiện ở

đỉnh đầu mọi người, hoặc là nói trên đỉnh đầu của vị thiếu
minh chủ kia.

Bốp!

Thanh âm thúc hồn ma âm bình thường vang lên trong tai
thanh niên non nớt, sợ hãi cùng tuyệt vọng điên cuồng nảy
sinh ra. Loại cảm giác này thật đáng sợ, thân thể hoàn toàn
không thể động đậy, ngay cả nói một câu cũng không được,
đây mới là căn nguyên sợ hãi của hắn.

Hắn cảm giác mình giống như thịt trên thớt, mặc cho người
chém giết, ngay cả giấy dựa một chút cũng không thể, kêu
thảm một tiếng cũng không được.

Hàng lâm, dây leo màu đỏ sậm kia nhẹ như không đánh vào
trên người hắn. Trong nháy mắt, hắn cảm giác linh hồn của
mình giống như bị vô số cương châm đâm vào, đau thấu tim.

Vù vù vù

Lúc dây leo yêu dị rơi vào trên người hắn, đã thấy ít nhất hơn
mười mấy đạo quang mang các màu sáng lên, tầng tầng màn
sáng chồng lên, bên trong mỗi một tầng màn sáng đều hiện ra
từng kiện linh khí khác nhau, có thuẫn, có bài có mai sắt đứng
là mười mấy kiện phòng ngự linh khí.

Những màn sáng này bay lên, sau khi phá toái ba bốn tầng, lại
miễn cưỡng chặn lại dây leo đỏ sậm làm cho người ta nghe tin
sợ vỡ mật này, ý niệm mừng như điên xuất hiện trong đầu
thanh niên non nớt.

Nhưng đáng tiếc, ý niệm mừng như điên trong lòng hắn chỉ
kéo dài một lát mà thôi, sau một khắc, sợ hãi càng lớn hơn đã
bao phủ rồi.

Bốp!

Lại một tiếng, bóng roi màu đỏ sậm hạ xuống, lần này đơn
giản hơn nhiều, không gian chỗ hư không, thanh niên non nớt
kia bị phá toái, trong nháy mắt bị một cỗ lực lượng cường đại
không hiểu xé rách thành mảnh vỡ, hóa thành bột mịn, xoắn
nát tất cả trong đó.

Tự nhiên, cũng bao gồm vị thiếu minh chủ Thiên Bảo Minh thân phận tôn quý, tiền đồ rực rỡ, truyền nhân duy nhất của Thiết rở lão nhân.

Toàn bộ văn tự điện tử nắm miễn phí...

Toàn bộ văn tự không quảng cáo con đường thông thiên, thứ hai trăm mười sáu tay đen châm ngòi gây cuối cùng.

Trong thành Thiên Khoát, không biết từ khi nào, có một tòa cung điện khổng lồ, lúc này trên đầu tờ giấy không có văn tự quảng cáo, trong cung điện này, một thanh âm ẩn chứa kinh thiên nộ khí truyền ra.

Người nói cái gì, Lỗ Thuần chết ngay cả đạo đức cũng chết hết.

Liên tục ba vấn đề lọt vào tai, làm cho một tu sĩ phụ trách quỹ trên mặt đất báo tin sắc mặt chợt trở nên không có chút sắc mặt, thiếu chút nữa là ngất đi. Bất quá cũng không trách được người này, bởi vì lúc này trước mặt hắn, đứng một tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ lâm vào trong cơn giận dữ.

Tu sĩ này râu tóc bạc trắng, lại cực kỳ khôi ngô, dưới áo bào mơ hồ có thể thấy được cơ bắp cuộn cuộn như rễ cây già, trong tay nắm một cây gậy sắt. Không cần nói, người này chính là thế lực lớn nhất Thiên khoáng sơn mạch hiện nay, Minh chủ Thiên Bảo minh, Thiết Bạt lão nhân.

Thiết Đồ lão nhân thân phận Luyện Khí Sư, tại Thiên khoáng sơn mạch có uy vọng to lớn, có thể sánh vai cùng bốn vị cường giả Nguyên Anh đỉnh phong. Bây giờ lại trở thành minh chủ Thiên Bảo Minh, địa vị cao, tất nhiên là cần tu sĩ bình thường ngưỡng vọng.

Thiết Cách lão nhân thân là luyện khí sư, cả đời chỉ thu một đồ đệ, hơn nữa còn là ở đoạn thời gian trước mới thu, dù sao muốn tìm một đệ tử có tư chất luyện khí sư cũng không dễ dàng. Nguyên bản hắn muốn truyền y bát của mình cho truyền nhân của mình, Lỗ Thuần, nhưng hiện tại lại nghe được tin đồn cái chết của Lỗ Thuần, nhất thời vị lão nhân địa vị kỳ cao kinh khủng này liền lâm vào trong bạo nộ.

Là ai, ai giết chết truyền nhân duy nhất của Lỗ Thuần, lão hủ, mau nói cho ta biết, là ai giết.

Thiết rẻ lão nhân gần như muốn rít gào, râu tóc tuyết trắng dựng thẳng lên, tức giận bùng bùng, trên người phát ra uy áp khí thế cũng càng ngày càng khủng bố. Tu sĩ quý gồi đầu tiên thân thể đã sớm run rẩy, sắc mặt trắng bệch, bộ dáng sợ hãi đến cực điểm.

Không phải không biết, những người đi đều đã chết cả rồi, không một ai còn sống.

Có thể khiến một vị tu sĩ Kết Đan sơ kỳ run rẩy nói chuyện, sợ hãi như vậy, có thể thấy được Nguyên Anh hậu kỳ trong cơn tức giận kinh khủng ra sao. Thiết rẻ ông lão như vậy, nếu bốn vị cường giả Nguyên Anh đỉnh phong kia, chẳng phải là càng thêm kinh người. Toàn bộ không có chữ quảng cáo nào.

Nghe được từ miệng tu sĩ phía dưới nói ra, trên khuôn mặt già nua của Thiết Quy lão nhân hiện lên một tia lệ khí, vô thức đã muốn queo qua đem tu sĩ trước mắt đánh chết. Bất quá lý trí vẫn là không muốn nói cho hắn biết, tuy là một tu sĩ Kết Đan sơ kỳ, nhưng giết người như vậy, ngày sau Thiên Bảo Minh khẳng định sẽ mỗi người đều tự nguy, đến lúc đó lòng người nổi lên, Thiên Bảo Minh này cũng không tồn tại được lâu.

Thở ra một hơi thật sâu, đè nén ý niệm thô bạo không ngừng dâng lên trong lòng xuống, Thiết rẻ lão nhân lạnh lùng nói:

Phế vật, đều là phế vật, cắt ra ngoài cho ta.

Trong tiếng rống giận dữ của Thiết rẻ lão nhân, tu sĩ phụ trách thông báo tin tức kia quả thực là vừa lặn vừa bò ra khỏi cung điện.

Thiết lão nén bi thương, Lỗ sư diệt chết Thiên Bảo Minh chúng ta nhất định sẽ tra xét đến cùng, nhất định sẽ tìm ra hung thủ, tự mình giao cho Thiết lão xử trí. Không nghĩ tới Thiên khoáng sơn mạch này, lại còn có người dám mạo phạm Thiên Bảo Minh ta, thật sự là không kiên nhẫn được nữa.

Đang lúc Thiết Hạng lão nhân râu tóc dựng đứng, vẻ mặt tức giận, bỗng nhiên trong cung điện này vang lên thanh âm một người khác. Thiết Hạng lão nhân nghe được mấy câu, lập tức lại nhớ tới ái đồ chết thảm, lửa giận trong lòng càng thêm rục rục, đột nhiên xoay người sang.

Trước mặt hắn, đang có mười mấy cái ghế, mỗi một tòa đều là do linh ngọc đúc thành, tản mát ra linh lực ba động kinh người. Mà trên mười cái ghế ngọc kia, lúc này đang ngồi chừng mười ba người.

Mười ba người này, tuổi tác hình dáng đều không giống nhau, có già có trẻ, có nam có nữ. Nhưng duy nhất giống nhau, chính là khí thể trên người mười ba người này, mỗi một người đều là cực kỳ khủng bố. Ẩn ẩn phát ra khí thể, giống như là câu thông với thiên địa, giữa hai tay có thể dẫn động thiên địa nguyên khí.

Tu sĩ Nguyên Anh kỳ...

Nếu là tu sĩ Kết Đan đỉnh phong ở đây, sẽ phát hiện khí tức trên thân mười ba người này cùng Kết Đan cảnh giới hoàn toàn không giống nhau, chỉ có tu sĩ Nguyên Anh, mới có thể có loại khí thể khủng bố này.

Mười ba trưởng lão, Thiên Bảo Minh hôm nay là thế lực lớn nhất của Thiên khoáng sơn mạch, lung lạc trọn vẹn mười ba vị tu sĩ Nguyên Anh, vượt qua bất cứ thế lực nào trong tứ đại thế lực Độc Nha Tông.

Đương nhiên địa vị mười ba vị trưởng lão này cũng không giống nhau, thêm vào Thiết Cầu Lão Nhân, Thiên Bảo Minh tổng cộng có mười bốn vị tu sĩ Nguyên Anh kỳ. Trong đó bốn người là Nguyên Anh hậu kỳ, còn lại mười người, một nửa là Nguyên Anh trung kỳ, một nửa là Nguyên Anh sơ kỳ. Cường giả tuy nhiều, nhưng lai lịch mỗi trưởng lão đều không đơn giản, có một số tán tu ở Thiên Hải Sơn Mạch trà trộn nhiều năm, có một số thì dứt khoát chính là tông chủ của một ít môn phái, cả tông lẫn vào Thiên Bảo Minh, leo lên cây lớn này.

Trong minh minh gần vạn tu sĩ, phần lớn vây quanh hơn mười vị tu sĩ Nguyên Anh kết bệ kết đẳng, bồi dưỡng thế lực của mình. Trong đó đặc biệt lấy ba vị tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ làm đầu, đồng dạng là tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ, ba người kia tự nhiên đều không muốn chỉ làm phó minh chủ, mà để Thiết lão nhân bình yên ổn tọa vị minh chủ.

Người lúc trước Thiết Trừ lão nhân nổi giận mở miệng nói chuyện, chính là một trong ba cự ngạc chân nhân, một trong ba phó minh chủ. Người này mặc một bộ trường bào xanh biếc, tướng mạo thô cuồng, một đôi mắt to như chuông đồng, khoe miệng thủy chung treo nụ cười như có như không. Từ trên người hắt hắt phát ra khí tức, trong cung điện này, chỉ có ba người Thiết Thợ lão nhân mới có thể so sánh.

Cự Ngạc chân nhân vừa nói xong, không đợi Thiết Cầu Lão Nhân trả lời, một lão giả cực kỳ xấu xí ở một bên bỗng nhiên cũng mở miệng.

Chuyện báo thù hay là trước tiên để qua một bên đi, các vị vẫn là nghĩ xem làm sao đối mặt với tên điên cầm thủ kim thiết kia cùng với tam đại thế lực khác thừa lúc cháy nhà đi hôi của đi.

Lão giả này cực kỳ xấu xí, tóc tai bù xù, mũi méo mó, một đôi mắt nhỏ bằng hạt đậu xanh cơ hồ bị nếp nhăn rậm rạp trên mặt lão che lấp. Trong lúc nói chuyện, một bên mắt còn mang theo trào phúng nhìn mọi người.

xấu tỳ đại nhân, người nói như vậy là có ý gì.

Đều là tu sĩ Nguyên Anh, địa vị cũng có khác biệt, người lúc này mở miệng đặt câu hỏi là một trưởng lão Nguyên Anh trung kỳ. Nhưng lão giả cực kỳ xấu xí kia lại đường đường là Phó minh chủ, hẳn đành phải thêm đại nhân, để tỏ ra tôn kính.

Có người hỏi ra nghi hoặc trong lòng, những trưởng lão khác cũng đều không nói gì nữa, chỉ là đều dùng ánh mắt nhìn về phía lão giả xấu xí kia, đều đang chờ câu trả lời của lão.

Cạc cạc...

Rõ ràng như vậy, lại còn cần bản tọa nhắc nhở. Mấy ngày trước, Xích Kim cốc Thiếu cốc chủ ương ngạnh kia bị người giết, hôm nay đồ đệ gây sát lại bị người giết. Rõ ràng là có người giở trò sau lưng, muốn châm ngòi quan hệ giữa Thiên Bảo minh chúng ta cùng tứ đại thế lực.

Lão giả xấu xí này vừa nói xong, lập tức tất cả mọi người trong điện, bao gồm cả Thiết Hạng lão nhân ở trong, đồng loạt cả kinh. Trong lòng lập tức nổi lên vô số ý nghĩ, trong đầu càng sôi sục lên. Vừa nghĩ tới người sắp khai chiến với tứ đại

thể lực kế tiếp, sắc mặt mọi người trong điện lập tức đều khó coi mấy phần.

Tuy nói hiện tại Thiên Bảo Minh là thể lực đệ nhất của Thiên khoáng sơn mạch, nhưng đó là luận về thực lực chính thể, nhưng ở phương diện cường giả tầng một, Thiên Bảo Minh không bằng bất cứ thể lực nào trong tứ đại thể lực. Nhất là khi tứ đại thể lực liên hợp lại, tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong có đến bốn vị, mặc dù lấy thực lực của Thiên Bảo Minh nhiều đến hơn mười vị tu sĩ Nguyên Anh, cũng không ngăn được.

Nếu chúng ta có thể nhìn ra, nói vậy bên Xích Kim cốc cũng có thể nhìn ra, hẳn là sẽ không mắc mưu a.

Nghe được lại một tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ đặt câu hỏi, lão giả xấu xí kia quét nhìn người bên cạnh, trên mặt vẻ khinh thường một chút cũng không có biểu hiện ra ngoài.

Hừ, người chẳng lẽ cho rằng, Xích Kim cốc liên hợp tam đại thể lực động thủ, thật sự sẽ là vì báo thù sao, bốn thể lực lớn đã muốn giết sạch chúng ta, chỉ là tốc độ khuếch trương của chúng ta quá nhanh, đánh bọn họ trở tay không kịp. Chẳng qua hôm nay có một cái cơ hoàn mỹ, bọn họ nếu còn không nắm lấy, chẳng phải là quá ngu xuẩn sao, chẳng phải là quá ư?

Bốn lão cáo già kia, khẳng định cũng có thể đoán được sau lưng có người giở trò, nhưng bọn họ sẽ không nói toạc ra, nhất định sẽ lợi dụng Xích Kim cốc thiếu cốc chủ ương ngạnh kia bị giết để làm cớ. Giết tới Thiên Bảo Minh ta, mà chúng ta, bất kể biết hay không, đều phải ứng chiến.

xấu xí là một trong tam đại minh chủ Thiên Bảo Minh, là một vị tán tu, trà trộn ở Thiên khoáng sơn mạch nhiều năm, lòng dạ độc ác, tâm cơ thành phủ cực sâu.

Bị hắn nói, tất cả trưởng lão Nguyên Anh đều lâm vào trầm tư, ngay cả Thiết lão nhân cũng giống như vậy. Vẻ giận dữ trên mặt mờ hồ biến mất, thay vào đó là vẻ mặt lo lắng. Trong lòng bỗng nhiên toát ra một tia hàn khí, trong đầu không tự chủ được hiện lên một ít ý niệm âm mưu thủ đoạn, càng nghĩ trong lòng càng khó an tâm, trong đầu kinh hải từng cái xuất hiện suy nghĩ.

Người đứng phía sau dùng kế sách âm mưu, nhưng sử dụng thủ đoạn dương mưu. Bất kể là tứ đại thế lực hay là Thiên Bảo Minh chúng ta, đều hiểu được sau lưng có người, nhưng lại không cách nào ngăn cản chiến tranh, bởi vì song phương vốn khẩn trương, bởi vì hai tu sĩ xem như là đại nhân vật tử vong, mà chính thức bộc phát.

Ngày hôm đó, Thiên khoáng sơn mạch bỗng nhiên hỗn loạn lên, bốn thế lực lớn Xích Kim cốc Thiên Hạt trại Độc Nha Phong Hắc Vân Phong này bỗng nhiên trong một đêm dốc toàn bộ lực lượng, quét sạch toàn bộ sơn mạch, điên cuồng tràn vào nơi an bình nhất của Thiên khoáng sơn mạch, Thiên khoáng thành.

Toàn bộ văn tự điện tử năm miễn phí...

Toàn bộ văn tự không quảng cáo đường Thông Thiên, thứ hai trăm mười bảy chung tay.

Thiên Tầm Thành vốn là một nơi an bình mà tất cả thế lực và tu sĩ đều tán thành ở đây, toàn bộ văn tự quảng cáo không có ở đây, tất cả tu sĩ đều không thể động thủ chém giết, muốn giải quyết tranh chấp chỉ có thể đi ra ngoài thành. Bởi quy củ này, Thiên khoáng thành ở khắp nơi đều có thể thấy được Thiên khoáng sơn mạch chém giết là một chỗ siêu nhiên.

Bất quá đoạn thời gian trước, sau khi Thiên Bảo Minh thành lập, tòa thành siêu nhiên này cũng đã mất đi địa vị này. Bởi vì gia nhập Thiên Bảo Minh đại bộ phận đều là tán tu, cuối cùng dứt khoát chiếm cứ thành Thiên khoáng.

Hiện tại thành Thiên Đào đã là tổng bộ đóng quân của Thiên Bảo Minh, mặc dù không cấm các tán tu khác lui tới trong thành, nhưng dù sao cũng khác so với trước kia.

Ban đầu, những tán tu không gia nhập Thiên Bảo Minh hoặc các thế lực khác, cũng không bài xích người Thiên Bảo Minh làm như vậy. Nhưng về sau, Thiên Bảo Minh cùng tứ đại thế lực trở mặt, không khỏi bị tai họa cá, đông đảo tán tu nhao nhao rút khỏi Thiên khoáng thành. Đặc biệt là một ngày trước, bốn đại thế lực Độc Nha Tông muốn tiến công Thiên khoáng thành truyền tin tức đến, lập tức toàn bộ tán tu trong Thiên khoáng thành bắt đầu rút đi.

Vèo vèo vèo

Từng đạo độn quang thỉnh thoảng từ trong thành Thiên Khoát bắn ra, không dừng lại chút nào, đảo mắt đã độn về phía xa. Cũng không đến nửa canh giờ, tu sĩ từ trong thành Thiên Hải bay ra ngoài đã hơn trăm người, đều là tán tu sắc mặt vội vàng.

Thành Thiên khoáng phi thường náo nhiệt ngày xưa, bây giờ lại dần dần trở nên quanh quẽ, chỉ có tiến vào. Tin tức tứ đại thế lực muốn tiến công Thiên khoáng thành chỉ trong nửa ngày

ngắn ngủi, đã truyền khắp toàn bộ Thiên khoáng sơn mạch, những tán tu kia đương nhiên cũng không nguyện ý trôi vào vũng nước đục này, nhao nhao rút khỏi Thiên khoáng thành.

Bỗng nhiên, trên không trung thành Thiên T khoáng, lại thấy hơn mười đạo độn quang khác nhau từ phía dưới bắn lên, muốn bỏ chạy về nơi khác.

Các vị, tứ đại thế lực kia lúc nào cũng có thể giết tới, chúng ta sớm rời khỏi là tốt nhất, tránh bị cuốn vào bên trong thành vật hi sinh.

Không sai, vất vả tu luyện mấy chục năm mới có cảnh giới như vậy, nếu bị người ngộ sát sẽ rất oan uổng.

Thiên khoáng sơn mạch không biết bao nhiêu năm rồi chưa từng xuất hiện chiến tranh lớn như vậy, những người chúng ta, đối với Thiên Bảo Minh cùng tứ đại thế lực mà nói, chỉ sợ đều là tôm tép, vẫn là sớm né tránh vi thượng, miễn cho bị ảnh hưởng đến, toàn bộ văn tự điện tử thư miễn phí bút điện.

Trong hơn mười đạo độn quang kia, có không ít người đều đang mở miệng, có chút ồn ào. Nhưng ý niệm hiển lộ ra, đều là cấp bách muốn rời khỏi nơi đây.

Đang lúc hơn mười đạo độn quang muốn tứ tán rời đi, bỗng nhiên có người kinh hô một tiếng, đám người sau khi nghe thấy, đồng loạt quay đầu nhìn về một phương hướng.

Vèo

Lại một đạo độn quang, từ xa xa bắn nhanh tới. Nhưng tu sĩ ở đây cảnh giới cũng không thấp, liếc mắt liền nhìn ra chủ nhân độn quang kia bị thương. Độn quang chợt hiện lên, quang mang sáng tối bất định, mơ hồ có thể thấy được trong độn quang có một trung niên tu sĩ sắc mặt tái nhợt thân hình chật vật.

Là Khách huynh, hẳn không phải mấy canh giờ trước đã đi rồi sao còn trở về làm gì còn bị thương nữa.

Trong đám người lập tức có người nhận ra tu sĩ trung niên không chế độn quang lão đảo bay tới, vội vàng tiến lên nghênh đón.

Người tiến lên đón trung niên tu sĩ kia, vẻ mặt kinh ngạc đến trước mặt trung niên nhân, giống như nhìn ra trung niên tu sĩ bị thương rất nặng, vẻ kinh ngạc trên mặt càng thêm nồng đậm.

Khách huynh, lấy tu vi Kết Đan trung kỳ của ngươi, ai có thể đem ngươi tổn thương thành như vậy.

Người nghênh đón xem ra cực kỳ hiểu rõ tu vi trung niên tu sĩ kia, thấy hấn trọng thương, lập tức kinh hãi lên tiếng.

Đừng qua đó, tới rồi, bên kia là người của Thiên Hạc trại bọn họ.

Từ trong miệng tu sĩ nói ra, lập tức làm cho hơn mười người trên không trung sắc mặt trắng nhợt, sợ hãi trong lòng lập tức lan tràn ra. Không chờ mọi người có quyết định, bỗng nhiên ở ba hướng khác, lại có động tĩnh.

Đàm huynh, người đây là...

Xem đi, là mấy người Lũng mù.

Còn có Trương huynh, hấn là tu sĩ Kết Đan hậu kỳ, rõ ràng cũng bị thương.

Cục diện biến hóa, bốn phương hướng, vậy mà đều có tu sĩ bị thương quay về. Lấy được tin tức từ trong miệng bọn họ, khiến mấy chục tu sĩ ở đây đều lâm vào trong khủng hoảng.

Các vị, tứ đại thế lực cực kỳ hung tàn, một chút đạo lý cũng không biết nói, lúc này chúng ta chạy trốn đã không còn kịp nữa rồi. Vẫn là về thành trước, tiếp tục tính toán đi.

Đang lúc mọi người đều hoang mang lo sợ, có người mở miệng, đám người lập tức đi theo. Nhất thời lại thấy, hơn mười đạo độn quang đồng loạt chớp động, chui vào trong thành Thiên khoáng phía dưới.

Mấy chục người này trở về thành mỗ quặng, giống như một hòn đá vào hồ, gây ra ngàn tầng sóng gió. Trong thành còn có không ít tán tu không kịp chạy trốn, cùng với đại lượng tu sĩ Thiên Bảo Minh, sau khi tin tức mấy chục người kia truyền ra ngoài, toàn bộ Thiên T quặng thành đều lâm vào trong khủng hoảng.

Độc Nha Tông Thiên Hạc sơn Hắc Vân sơn Xích Kim cốc, bốn thế lực lớn này. Bình thường, bất luận thế lực nào lấy ra, đều là quái vật khổng lồ đủ uy hiếp vạn dặm. xưng bá Thiên khoáng sơn mạch nhiều năm, tu sĩ thế lực dám tranh phong với chúng, đều trở thành lịch sử biến mất.

Tu sĩ Thiên Bảo Minh trước đó còn không cho rằng tứ đại thế lực sẽ khai chiến cùng Thiên Bảo Minh, nhất là sau khi Thiên Bảo Minh trở thành thế lực lớn nhất Thiên Sơn mạch, đại đa số tu sĩ cho rằng tứ đại thế lực đều nghi kỵ lẫn nhau, ném chuột sợ khí, sẽ không dễ dàng động đến chiến tranh.

Nhưng hôm nay, khi biết được tứ đại thế lực lập tức phải cùng nhau buông xuống thành Thiên Đào, nhất thời tất cả tu sĩ Thiên Bảo Minh đều trở nên bối rối. Bọn họ lúc này không biết là nên sợ hãi hay là nên tự hào, dù sao thế lực có thể để cho tứ đại thế lực liên thủ đối phó, trăm năm qua, tại Thiên khoáng sơn mạch cũng coi như là độc nhất.

Trong thành, trong tòa cung điện nổi bật và to lớn nhất, trên mười bốn tòa ngọc tọa óng ánh, mười ba vị trưởng lão trưởng lão và minh chủ Thiên Bảo Minh Thiết Khanh lão nhân, đồng loạt ngồi ngay ngắn ở trên ngọc tọa. Một người không ít, đều là cùng một loại thần sắc, ngưng trọng lo lắng.

Nơi này có mười bốn vị Nguyên Anh, phương viên trăm vạn dặm phụ cận Thiên khoáng sơn mạch này, chỉ sợ đều là thế lực có thể đi ngang. Nhưng hiện tại, bọn họ muốn gặp phải bốn tòa núi lớn vô cùng đáng sợ.

Nhất là bốn tu sĩ đứng ở đỉnh núi Nguyên Anh đỉnh phong, vừa nghĩ tới bốn người kia, mọi người trong điện lập tức lòng đau khổ. Bọn họ tuy đều có tu vi Nguyên Anh sơ kỳ trở lên, nhưng bốn chữ Nguyên Anh đỉnh phong đối với bọn họ vẫn xa xôi như trước.

Sau khi tu sĩ tiến giai Nguyên Anh, muốn tăng lên một cảnh giới cực kỳ gian nan, đồng dạng, tu sĩ chênh lệch một cảnh giới, thực lực cũng có thể khác biệt một trời một vực.

Đừng nhìn hiện tại bên Thiên Bảo có bốn vị Nguyên Anh hậu kỳ tu sĩ, năm vị Nguyên Anh trung kỳ, năm vị Nguyên Anh sơ

kỳ tu sĩ. Trong bốn thế lực lớn, trưởng lão Nguyên Anh hậu kỳ không có, mỗi bên chỉ có hai vị Nguyên Anh trung kỳ hoặc là sơ kỳ. Nhưng chính thức làm cho mọi người sợ hãi chính là bốn người kia.

Độc Nha lão tổ Hắc Vân lão nhân, Xích Kim cốc chủ Thiên Hạt trại chủ, bốn vị này đều là tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong. Nếu bốn người đều ra tay, trừ phi là tu sĩ Hóa Thần xuất hiện, nếu không, chỉ sợ cũng sẽ trở thành lịch sử.

Hừ, bốn thế lực lớn kia nghi kỵ nhau bao nhiêu năm rồi, để cho bọn họ liên thủ, bọn họ sẽ yên tâm ba bên khác sao, bản tọa sẽ không tin, bốn lão cáo già kia sẽ yên lòng, hợp tác với những người khác.

Đang lúc trầm mặc, bỗng nhiên một trưởng lão Nguyên Anh trung kỳ trong điện mở miệng, tựa hồ rất là khẳng định ý niệm trong lòng, trong miệng phun ra ngữ điệu rất là kiên định, khiến cho người ta không khỏi tin tưởng.

Các trưởng lão còn lại nghe vậy, nhao nhao hai mắt sáng ngời, cay đắng trên mặt cũng giảm bớt rất nhiều. Nhưng ngay lúc này, một lão giả tướng mạo cực kỳ xấu xí bỗng nhiên mở miệng, lập tức lại đưa mọi người vào trong hoàn cảnh trước đó.

Hắc hắc. Thực sự là hảo niệm suy nghĩ, đáng tiếc, các người chẳng lẽ đều đã quên tiểu tử ương ngạnh Xích Kim cốc mấy ngày trước đã chết, Kim Thiết Thủ là mười phần điên cuồng. Kẻ ám sát nấp sâu, còn giết đồ nhi lừa gạt Thuần Lỗ Thuần., Ý đồ chính là muốn khơi mào chiến tranh giữa chúng ta và bốn lão già kia. Chúng ta có thể đoán được, bốn người Kim Thiết Thủ cũng có thể đoán được, hiện tại có thể để cho người kia xuất hiện biến pháp duy nhất, chính là dựa theo ý đồ của hắn, tiến công Thiên Bảo Minh ta, đến lúc đó mặc kệ cái chủ ý ám sát kia là gì, nhất định sẽ hiện thân.

Muốn bốn lão gia hỏa kia liên thủ, rất đơn giản, chỉ cần một người trong đó chủ động đem tất cả mọi mạo hiểm đều gánh vác. Mặt khác ba lão gia hỏa nhìn thấy có tiện nghi, nhất định là ra tay cướp đoạt. Loại chuyện ngu biết rõ là bầy còn hại

người hại mình, người khác có lẽ không làm được, nhưng kim thiết thủ nhất định làm ra.

Lời nói của lão giả xấu xí này so với lời nói của trưởng lão lúc trước dọa người hơn nhiều, nhưng sau khi lão nói ra, lại không có một người nào muốn phản bác. Bởi vì, lúc này bọn họ đều mơ hồ đoán được, chân tướng sự thật, hẳn là giống như lời lão nói.

Toàn bộ văn tự điện tử năm miễn phí...

Toàn bộ văn tự không quảng cáo đường Thông Thiên, chương thứ hai trăm mười tám hàng lâm xuống.

Nếu như vậy, chẳng phải là một chút biện pháp cũng không có, chúng ta người phải chết ở chỗ này sao.

Trong thành Thiên khoáng, trong đại điện kia, hiển nhiên hơn mười vị trưởng lão Nguyên Anh không thảo luận ra cái gì tốt với chuyện này. Toàn bộ văn tự, sách điện tử miễn phí ngược lại bị xấu xí một trong tam đại phó minh chủ giới một chậu nước lạnh lớn, lập tức một trưởng lão tính tình nóng nảy gầm lên.

Nghe thấy trưởng lão nóng tính kia gầm rú, đám người lại không nhìn về phía hắn, mà là đồng loạt quay đầu, nhìn về phía một lão nhân đang ôn ôn trọng ngồi ở trung tâm điện, râu tóc đều bạc trắng, cầm trong tay một cây gậy sắt, chính là minh chủ Thiên Bảo Minh Thiết Mã lão nhân.

Bất luận là uy vọng hay tu vi, trên dưới cả người lão giả đều hiển lộ ra khí tức cường hãn, trong Thiên Bảo Minh đều là đệ nhất. Mặc dù còn có ba vị Phó Minh chủ Nguyên Anh hậu kỳ, nhưng so sánh với Thiết Cầu lão nhân một trọng thân phận Luyện Khí Sư, không thể nghi ngờ yếu hơn rất nhiều. Lúc này Thiên Bảo Minh gặp khó khăn, tự nhiên là vị minh chủ này của hắn chủ yếu ra tay giải quyết.

Hừ, tứ đại thế lực là lợi hại, nhưng cũng không đến mức khiến mấy lão gia hỏa chúng ta còn chưa nhìn thấy đã bị dọa đến tè ra quần. Lúc trước lão phu dám đảm nhiệm Minh chủ Thiên Bảo Minh, đã sớm nghĩ tới có một ngày sẽ đối mặt với bốn lão ma kia. Nếu thật sự bức bách lão phu, cho dù lưỡng bại câu thương lão phu cũng không tiếc.

Nghe Thiết Cầu Lão Nhân nói vậy, lập tức trong lòng mười mấy tu sĩ Nguyên Anh ở đây đều hiện lên một tia nghi hoặc, bất quá lập tức lại bình thường trở lại. Lấy địa vị Thiết Cầu Lão Nhân, đương nhiên sẽ không bắn tên không đích, hắn nói

có thể lưỡng bại câu thương với tứ đại thế lực thì thật có thể như vậy.

Lão gia hỏa rèn sắt này quả nhiên có chuẩn bị sau, thậm chí ngay cả bốn lão ma kia cũng không sợ, cũng không biết âm thầm an bài gì.

Ở một góc, toàn thân lão giả xấu xí vô cùng đều núp trong ghế, ánh mắt xuyên qua không gian trống rỗng trong điện, rơi vào trên người lão nhân cơ bắp toàn thân còng xuống như rễ cây già, trong đầu lật qua mấy ý nghĩ, suy nghĩ một phen không nghĩ ra kết quả gì, liền thôi.

Không chỉ là kẻ xấu xí Phó minh chủ kia, trưởng lão Nguyên Anh trong điện sau khi nghe được lời Thiết câu lão nhân, trong mắt đều lộ ra vẻ kinh dị. Nhưng trên mặt ai cũng không lộ ra manh mối, trong lòng mỗi người đều có ý niệm trong đầu.

Thiên Bảo Minh, trong thời gian cực ngắn, đã trở thành thế lực lớn nhất của Thiên khoáng sơn mạch. Nhưng trong Minh lại không ổn định chút nào, phái đội trưởng Lâm Lập, ngay cả minh chủ Thiết Đảo lão nhân cũng không có cách nào. Mặc dù hiện tại, đại địch tiến đến, những người này vẫn không có dừng lại tính toán.

Nếu Minh chủ đã có chuẩn bị, chúng ta không cần phải lo lắng, chỉ là không biết Minh chủ chuẩn bị như thế nào.

Ồ...

Đến rồi.

Một vị trưởng lão trong điện không nhận được lòng hiếu kỳ, đang chuẩn bị hỏi Thiết Tác lão nhân làm gì, đã thấy mọi người đồng loạt quay đầu lại, hơn mười ánh mắt ẩn chứa ý niệm tu sĩ Nguyên Anh trực tiếp xuyên thấu không gian, nhìn lên bầu trời bên ngoài Thiên khoáng thành.

Giờ phút này, chân trời, phía trước thành Thiên Khoát, một mảng lớn hỏa vân màu đỏ rực trôi tới với tốc độ quỷ dị. Mây kia thật lớn, phương viên trăm trượng, đem nửa bầu trời đều nhuộm thành màu đỏ. Khiến người ta cảm thấy kỳ dị nhất chính là, đóa hỏa vân khổng lồ này đi qua nơi nào là nơi nào?, Phảng phất giống như có thiên hỏa thiêu đốt, không khí đầu

tiên vẩn vẹo, sau đó là sôi trào, hơi nước ẩn giấu trên không trung bị hỏa lực khủng bố này thiêu đốt một chút, lập tức đều hóa thành hơi nước mịn mù như sương mù, bốc lên không trung, dần dần hóa thành hư vô.

Giữa thiên địa, lực lượng ngũ hành cơ hồ có khắp nơi, không trung có thủy linh khí, sau khi ngưng tụ chính là thủy lực. Nhưng lúc này hỏa diễm kia qua đám mây, thiêu đốt sạch sẽ vùng thủy linh khí trong hư không kia, mới tạo thành cảnh tượng phảng phất như trong lò nước sôi lên, hơi nước dâng lên, nhìn thật đồ sộ.

Càng làm cho người ngạc nhiên chính là, trong phiên hỏa vân này quỷ dị tới cực điểm, lại ẩn ẩn có thể thấy được bóng người, mỗi người toàn thân khoác hỏa diễm, như Hỏa Thần, ở trong hỏa vân bay lên bay qua, rất là đáng sợ.

Là người Xích Kim cốc, vậy mà vận dụng Tiêu Thiên Vân, xem ra lão ma Kim Thiết Thủ lần này là thật sự nhẫn tâm.

Mỗi một người trong điện đều không phải hạng người không có tiếng tăm gì, đều biết vị cốc chủ Xích Kim cốc kia, cũng nhận ra kiện đại linh khí nổi danh Xích Kim cốc, thiêu thiên vân.

Ba lão ma kia cũng đã tới, Đông Phương Hắc Vân Phong, Tây Phương Độc Nha Tông, Thiên Hạt trại phía Nam, xem ra hôm nay không thể bỏ qua dễ dàng rồi.

Sau khi người Xích Kim cốc hiện thân, các trưởng lão trong điện đều có cảm ứng, phân biệt phóng ánh mắt ra chung quanh, liền nhìn thấy trên không Thiên khoáng thành, ba phương hướng khác, lại giống như Bàn Nhiên Hỏa Vân kia, sinh ra dị tượng.

Phía đông, bầu trời bị vô số điểm đen che phủ, rậm rạp chằng chịt, cho dù cách rất xa, cũng có thể nghe được vô số tiếng ong ong vỗ cánh. Trong lúc hoảng hốt, thấy được trên không trung, đúng là vô số con ong mật màu đen, toàn thân đen kịt, có miệng dài hẹp, khắp người sinh ra lông đen, tướng mạo dữ tợn, như ong mật màu đen to bằng nắm tay.

Trong những hắc phong này, lại có mấy trăm con hắc phong to lớn như bàn tròn, mỗi một con hắc phong như vậy ngồi phía trên, đều có người ngồi, mỗi con bao phủ trong hắc bào, chỉ lộ ra một đôi mắt âm độc không có nhân tính.

Phía tây, Độc Nha tông, độc điểm hoành hành, nhuộm bầu trời thành màu xanh biếc, phảng phất như trứng độc, đáng sợ cực kỳ, phi thường quý dị.

Phía nam, Thiên Hạt trại, từng con bộ cạp kịch độc to chừng nửa bàn tay bay tới, mỗi một con đều mọc lên mấy đôi cánh trong suốt, đúng là một đám Độc thú Tam giai đỉnh phong, Phi Ảnh Hạt. Chúng cùng ruồi đen của Hắc Phong, thanh danh không phân cao thấp, đều là quần cư Độc thú đáng sợ.

Muốn thuần hóa số lượng độc thú như vậy, chỉ có một biện pháp, đó chính là bắt đầu bồi dưỡng từ trứng côn trùng. Trải qua mấy đời, tâm huyết mấy chục năm, mới có thể thành công.

Hắc Vân phong cùng Thiên Hạt trại, cũng chỉ có thời điểm có đại sự xuất hành, mới có thể áp dụng phô trương như vậy.

Thiên khoáng sơn mạch, tứ đại thế lực, chúa tể bốn lão ma hơn mười vạn dặm này, Độc Nha lão tổ, Thiên Hạt trại chủ, Hắc Vân lão nhân, Xích Kim cốc chủ. Bốn vị nguyên anh đỉnh phong ma tu, chỉ kém một bước là tiến vào cảnh giới Hóa Thần, nếu thật bị bọn họ bước vào cảnh giới đó, vậy chỉ có Thiên khoáng sơn mạch hơn mười vạn dặm, thế lực trên mặt ngoài sẽ vượt qua Đoạn Hồn sơn mạch.

Đáng tiếc, mặc dù chỉ có một cảnh giới chênh lệch, nhưng khoảng cách giữa này liền giống như lạch trời, bốn người kia đều là ma tu kinh tài diễm lệ, lại vây khốn cảnh giới kia trọn vẹn trăm năm, đều không thể tiến thêm, sinh sinh bị bị hao tổn thành lão Ma, nếu không có cơ duyên, chỉ sợ đến già chết tọa hóa cũng không thể nhìn thấy cánh cửa cảnh giới Hóa Thần kia.

Nhưng dù vậy, bốn vị kia cũng là bốn người cường đại nhất Thiên khoáng sơn mạch. Không thể mạo phạm, người của Thiên Bảo Minh lúc này cũng không biết là nên tự hào hay là bi ai.

Tự hào là vì một cái Thiên Bảo Minh, vậy mà để tứ đại lão ma tự mình dẫn người đến vây quét, bi ai tự nhiên là vì phát hiện vận mệnh của phe mình đáng lo.

Không nói cái khác, chỉ cần lúc này, bốn đạo nhân ảnh đứng ở trên không bốn phía thành Thiên Tầm, đã làm tan rã hầu như chín thành tu sĩ Thiên Bảo Minh phản kháng.

Dù chưa khám phá Hóa Thần, nhưng ở nơi này, bốn người bọn họ chính là Thần. Bất luận kẻ nào cũng không thể ngỗ nghịch, cho dù chỉ là lòng sinh phản ý, cũng không được.

Dù là khoan sắt, người còn không ra, chẳng lẽ bốn người chúng ta tự mình xuống bắt người đi hay sao.

Mở miệng đầu tiên, là ở chính giữa không trung thành Thiên Cổ, một đại hán râu tóc đều dựng đứng, sắc mặt đỏ đậm như máu. Đại hán này cao hơn một trượng có thừa, hai mắt như chuông đồng, trên người khoác một bộ trường bào đỏ rực, không khí chung quanh vặn vẹo, hiển lộ ra nhiệt độ cực cao, tựa như đứng ở nơi đó, thật sự là một vị Hỏa Thần giáng thế.

Khí thế kiêu ngạo vô cùng, bá đạo như vậy, lời nói ra cũng làm cho toàn bộ tu sĩ Thiên Bảo Minh sắc mặt đại biến. Trong mắt hiện lên vẻ khuất nhục, nhưng đều không thể làm gì.

Ai bảo người nói chuyện lúc này, chính là một trong bốn người kia, Xích Kim cốc chủ Kim Thiết Thủ.

Ha ha...

Kim huynh quả nhiên là Kim huynh, không hổ người thủ hỏa ma hung danh, lão hủ cũng chỉ rèn sắt, sao lại để bốn người Kim huynh tự mình động thủ.

Trong thành Thiên T khoáng, một trận nguyên khí dao động truyền đến, trong cung điện dễ thấy nhất kia, bỗng nhiên một đám người nối đuôi nhau mà ra, nhẹ nhõm bước, lập tức đi về phía bốn người trên không trung.

Người cầm đầu chính là vị Minh chủ Thiên Bảo Minh kia, Thiết Bạt lão nhân có uy vọng cực cao tại Thiên khoáng sơn mạch. Tuy chỉ có tu vi Nguyên Anh hậu kỳ, nhưng người biết

rõ nội tình, đều nói vị Luyện Khí Sư này xem như là Nguyên Anh đỉnh phong.

Đặc biệt lúc này, vừa mở miệng đã hiện ra thân phận bất phàm của vị lão nhân Thiết Đạo này. Trước tăng bốc vị lão nhân Xích Kim cốc chủ kia một chút, lại hạ thấp mình, tiếp theo lại nhắc nhở đối phương biết thân phận Luyện Khí Sư của mình.

Lời nói như giọt nước không lọt, khiến người ta không thể phản bác, nếu là người muốn thể diện, hiện tại chỉ sợ cũng sẽ không ra tay với hắn. Rất nhiều Luyện Khí Sư quanh ngày cùng quặng đá lò lửa làm bạn, sớm đã đầu óc luyện thành một đồng nhão, Tâm Cơ thành phủ khó gặp. Nhưng vị lão nhân lừa gạt này lại phá vỡ lẽ thường này, chỉ vừa ra miệng, liền lấy ngôn ngữ chặn lại vị Xích Kim cốc chủ kia, nếu Xích Kim cốc chủ muốn mặt mũi, đương nhiên sẽ không xuất thủ trước gần vạn tu sĩ.

Toàn bộ văn tự điện tử năm miễn phí...

Toàn bộ văn tự không quảng cáo con đường thông thiên, thứ hai trăm mười chín chương bắt anh.

Quả nhiên, nghe thấy lời Thiết Cầu Lão Nhân nói, sắc mặt bốn người Xích Kim cốc chủ đều cứng đờ.

Thiết Quy lão nhân tuy có tu vi Nguyên Anh hậu kỳ, nhưng thân phận Luyện Khí Sư của hắn lại rất có thanh danh. Trong Thiên Khoáng sơn mạch có rất nhiều khoáng mạch, các loại khoáng thạch tất nhiên đều không thiếu, rất nhiều tu sĩ đều từng xin giúp đỡ Thiết lão nhân, thụ ân huệ của hắn không ít. Cho nên hiện tại hắn vừa nhắc ra thân phận Luyện Khí Sư của mình, ngay cả tứ đại lão ma của Xích Kim cốc chủ cũng có cảm giác có chút khó giải quyết.

Con cáo già này...

Độc Nha lão tổ Hắc Vân lão nhân, Thiên Hạt trại chủ ba người, mỗi người đứng ba phương hướng, ánh mắt đều rơi vào trên người lão nhân côn thiết kia. Vốn ba người đi cùng Xích Kim cốc chủ, mang uy phong mà đến, lại không nghĩ tới, vừa mới tiếp xúc, hung uy này đã bị Thiết Quy lão nhân giải thích trong hai ba câu.

Bất quá ba người cũng không nóng nảy, lần này tiến công Thiên Bảo Minh, ba người bọn họ vốn là vì phối hợp Xích Kim cốc mà đến.

Hừ, Thiết Hạng ngươi cũng có tu vi Nguyên Anh hậu kỳ, tại địa giới mười vạn dặm này, cũng là cường giả vạn người kính ngưỡng. Không cần nâng mấy lão gia hỏa chúng ta, bản cốc chủ hôm nay đến, chỉ có một mục đích, thỏa mãn yêu cầu của ta, bản cốc chủ cũng sẽ không mạo hiểm đắc tội với rất nhiều đạo hữu đánh giết ngươi.

Trên mặt Xích Kim cốc chủ cực kỳ uy vũ, tràn đầy vẻ xích hồng. Trong khi nói chuyện, một đôi mắt lớn như chuông đồng bắn ra sát khí cực kỳ nồng đậm, nhìn chằm chằm Thiết Trừ lão

nhân. Đại khái là nếu người không đáp ứng điều kiện của ta, ta liền đánh chết người uy hiếp ở bên trong.

A, không biết cóc chủ lần này đến, mục đích là gì.

Thiết rẻ lão nhân cũng biết không có khả năng dùng một hai câu liền ngăn trở bốn lão ma uy hiếp đến, nhất là cảm nhận được sát ý trong mắt Xích Kim cóc chủ, càng hiểu rõ lần này tất nhiên là không thể hòa giải.

Mục đích của bản cóc chủ là gì, người phải rõ ràng mới đúng. Thiếu cóc chủ Xích Kim cóc ta Kim Diễm Y, mấy ngày trước chết trong tay người, đừng nói không phải người của Thiên Bảo Minh người làm. Hừ, yêu cầu của ta cũng rất đơn giản, giao ra hung thủ giết con ta, giải tán Thiên Bảo Minh, bồi thường Xích Kim cóc ta mười khối linh thạch cực phẩm. Trong mình mười mấy tu sĩ Nguyên Anh cóc của người, tất cả đều giao Xích Kim cóc ta làm nô lệ trăm năm.

Người nằm mơ...

Điều kiện của Xích Kim cóc chủ vừa nói ra, không đợi Thiết Khanh lão nhân trả lời, trong trận doanh Thiên Bảo Minh, lập tức có một trường lão tính tình nóng nảy nhảy dựng lên hô to.

Thiết Hạng lão nhân vừa nhìn thấy người kia nhảy ra, lại nghe thấy hắn hô to, lập tức sắc mặt đại biến, đáy lòng mắng to ngu xuẩn. Đang định mở miệng khuyên bảo, đáng tiếc, đã muộn.

Àm

Tựa hồ đã sớm chờ một tiếng hô to này, trong lúc tu sĩ Nguyên Anh hỏa bạo kia hô to còn chưa hết, Xích Kim cóc chủ nở một nụ cười trên gương mặt đỏ đậm, sát khí một mực ngưng tụ chột động, Tuyết Sơn vạn năm yên lặng bỗng nhiên tuyết lở, đại dương bình tĩnh đột nhiên nổi lên sóng thần, một ý niệm phong vân động.

Xích Kim cóc chủ động, cả người bỗng nhiên từ trên không trung của Thiên khoáng thành giẫm xuống, mỗi một bước đạp xuống, không khí liền phát ra một tiếng nổ. Dưới mấy chục bước, tiếng nổ mạnh như sấm liên miên không dứt, trong nháy mắt đã lan tràn đến trước mặt tu sĩ tính tình nóng nảy Nguyên Anh kia.

Chậm đã, cốc chủ bót giận.

Thiết rẻ lão nhân sắc mặt lo lắng, trong miệng cũng hô to, nhưng không dám ra tay ngăn cản. Không chỉ hắn, tu sĩ Nguyên Anh khác cũng không có một ai dám ra tay ngăn cản.

Ra tay, trong một tiếng nổ mạnh như không gian, một bàn tay lớn như quạt hương bồ đột nhiên duỗi ra, trên bàn tay này hỏa diễm vờn quanh, những nơi đi qua, không gian vặn vẹo, nhìn qua liền biết ẩn chứa uy lực đáng sợ không gì sánh được.

Trưởng lão Thiên Bảo Minh có tính tình nóng nảy kia, tu vi là Nguyên Anh sơ kỳ, tóc tai bù xù, tướng mạo thô kệch, một mặt tức giận cùng không che giấu được sợ hãi nhìn trong chớp mắt đã tới bàn tay màu đỏ trước mắt.

Không thể tránh được, vị trưởng lão Thiên Bảo Minh này cũng ương ngạnh, không có chút ý tứ cầu xin tha thứ nào. Phảng phất như đối mặt không phải là một tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong, mà chỉ là một đối thủ tương đương.

Một cỗ chiến ý bốc lên, trong mắt tu sĩ này hiện lên tinh quang, không tránh không tránh, đối mặt bàn tay hỏa hồng chụp tới đầu lâu mình. Há miệng phun một cái, liền nhìn thấy một vòng lưu quang nhanh đến cực hạn hiện lên, đâm thẳng về phía lòng bàn tay Xích Kim cốc chủ.

Tốc độ lưu quang kia nhanh đến cực hạn, mặc dù lấy tu vi Xích Kim cốc chủ, nhất thời cũng không né tránh được, bị lưu quang kia đâm trúng.

Xuy xuy xuy

Phong mang tứ tán, vết lưu quang kia hiện ra hình thể, là một cái gai ngắn hai mặt đều có lưỡi. Trên lưỡi có hàn quang, như sao trời, cực kỳ chói mắt, phát ra khí tức cũng rất đáng sợ.

Hàn Tinh nhận, hạ phẩm huyền khí, tu sĩ tính tình nóng nảy này hóa ra cũng là tán tu rất nổi tiếng. Là lấy binh khí của hắn vừa hiển hiện ra, lập tức có người nhận ra.

Một huyền khí hạ phẩm có phong mang tuyệt thể đâm vào lòng bàn tay, ngay cả Xích Kim cốc chủ Nguyên Anh đỉnh phong, giờ phút này cũng cảm thấy một loại cảm giác đau đớn

kéo tới. Nhưng cảm giác này cũng không kéo dài bao lâu, bởi vì Hàn Tinh nhận này mặc dù đâm vào lòng bàn tay của Xích Kim cốc chủ, nhưng lại không thể ngay từ đầu chặt đứt bàn tay của hắn.

Chỉ giằng co không đến một hơi thở, cũng trong thời gian ngắn ngủi như vậy, Xích Kim cốc chủ cong một ngón tay, tựa như rất nhẹ nhàng bắn lên trên lưỡi Hàn Tinh nhận kia.

Vù vù

Hàn nhận mãnh liệt run rẩy, lập tức thấy, hỏa bạo tu sĩ khổng lồ chế tít mạng giao nộp huyền khí hạ phẩm kia sắc mặt mạnh mẽ đỏ lên, không nhịn được, há miệng phun một cái, bất quá lúc này lại phun ra một mảng lớn huyết vụ.

Một ngón tay liền kích thương một tu sĩ Nguyên Anh, nhưng trên mặt Xích Kim cốc chủ lại không chút đắc sắc, sau khi bắn ra Hàn Tinh nhận, bàn tay mạnh mẽ khẽ động, hai đạo khí tức đáng sợ đến cực điểm xuất hiện.

Một đỏ một vàng, đỏ như lửa, nóng rực dị thường, thiêu đốt không gian vạn vạo. Kim sắc như lưỡi dao, cực kỳ sắc bén, không gian tiếp xúc vỡ vụn từng khúc, giống như bị cắt đứt vậy.

Giết!

Hai đạo khí tức này vừa xuất hiện, giống như dải lụa kéo dài ra, bay lên không trung sau đó quần lấy một chỗ. Sau đó mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn kỹ, hai đạo khí tức kia hóa thành một thanh xích kim cự tiễn, giống như muốn xé rách bầu trời, hung hăng cắt xuống.

Rắc rắc

Không phải là tiếng vải rách, mà là một mảnh hư không vạn vạo, một tu sĩ, trước mắt bao người, thân thể đột nhiên đứt gãy thành hai đoạn. Về mặt cực kỳ hoảng sợ còn treo trên đó, tựa hồ nhìn thấy cảnh tượng cực kỳ khó tin, chưa kịp tiêu tán.

a a a...

Huyết nhục vỡ nát, ruột gan đều theo huyết vụ đầy trời rơi là tả xuống, trong đó còn kèm theo một đứa bé phát ra tiếng a a a

chạm ngọc trác, đứa bé này sắc mặt kinh hoảng, nhưng lời nói ra miệng lại chỉ có một ít âm thanh mơ hồ dựa theo, nghe không rõ ràng chút nào.

Nhưng ở đây đều rõ ràng, đó là Nguyên Anh của tu sĩ Hoả Bạo, thân thể bị hủy, Nguyên Anh mất đi ký thác, người này cũng không thể nào kiên cường được nữa, vừa ra khỏi thân thể, lập tức đoạt đường mà chạy.

Hắn nhất định phải chạy trốn, phải biết rằng đối với tu sĩ ma đạo, Nguyên Anh còn có tác dụng hơn so với linh đan diệu dược. Một tu sĩ Kết Đan nếu có thể cắn nuốt một Nguyên Anh, vậy cơ hội để hắn tiến vào cảnh giới Nguyên Anh sẽ lập tức gia tăng hơn ba thành.

Chớ xem thường ba thành này, cũng không biết bao nhiêu người vì ba thành này mà quyết đấu sinh tử, thậm chí có một số người điên còn vì thế mà đi phục giết cường giả cấp bậc Nguyên Anh lão tổ.

Hôm nay tu sĩ kia mất đi nhục thân, Nguyên Anh không thể không bỏ chạy. Trong mắt mọi người, quả thực chính là một bình tuyệt thể linh đan muốn đào tẩu.

Trong nháy mắt, cơ hồ tu sĩ, trong mắt đều lộ ra vẻ tham lam, nhìn chăm chăm vào nguyên anh của tu sĩ đang muốn bỏ chạy.

Bị những ánh mắt tham lam này nhìn chăm chăm, Nguyên Anh tu sĩ hỏa bạo chỉ cảm thấy da đầu tê dại, lại nhớ tới còn có một cái Xích Kim cốc chủ ở bên cạnh chờ. Lập tức ba hồn bảy vía đã đi hơn phân nửa, không còn dám dừng lại chút nào, thôi động bên trong Nguyên Anh thân thể tinh thuần vô cùng, trong nháy mắt liền hóa thành một đạo hoàng quang hướng ngoài khoáng thành Thiên Địa, xa xa trên bầu trời phóng đi.

Đáng tiếc, Xích Kim cốc chủ đã sớm đoán được hết thảy, thấy hắn bỏ chạy, trên mặt hiện lên vẻ trào phúng. Thân thể cũng không động, chỉ là tùy ý một mực, lập tức liền thấy hai đạo xích kim quang mang lần nữa xuất hiện, hóa thành hai vật mang dây leo, chớp mắt đuổi theo Nguyên Anh kia, quần quanh mà lên, cũng bắt quá một hơi thở, Nguyên Anh đang muốn thi triển thần thông chạy trốn liền không thể động đậy.

Một cái Nguyên Anh, vừa vặn dùng để luyện một lò Hóa Anh đan.

Dưới sự chăm chú của ít nhất mấy ngàn tu sĩ trong Thiên khoáng thành, động tác của Xích Kim cốc chủ chậm rãi thu hồi Nguyên Anh kia. Miệng nhàn nhạt nói, cái đầu ngẩng lên, ánh mắt lợi hại như từng thanh đao tuyệt thế sắc bén rơi vào trên người mười mấy trưởng lão còn lại của Thiên Bảo Minh. Trong ánh mắt hung lệ, làm cho mười mấy người lão nhân gây sát đồng loạt biến sắc, trong lòng đều nổi lên.

Toàn bộ văn tự điện tử năm miễn phí...

Toàn bộ văn tự quảng cáo không có đường thông thiên thứ hai trăm hai mươi chương bức bách.

Đường đường là Thiên Bảo Minh, thế lực đệ nhất Thiên khoáng sơn mạch bấy giờ trước mắt bao người, lại bị người giết trưởng lão trong Minh hai ba lần, toàn bộ văn tự quảng cáo phần khuất nhục này, làm cho tất cả tu sĩ Thiên Bảo Minh sắc mặt đều cực kỳ khó coi, mỗi người giống như ăn phải ruồi bọ, thân là minh chủ Thiên Bảo Minh, Khuê nhục trên người lão nhân không ít.

Trong đôi mắt già nua đều là phần nộ, nhìn thẳng vào Xích Kim cốc chủ, ánh mắt kia hận không thể là muốn ăn thịt người. Bất quá cảnh tượng máu chảy đầm đìa vừa rồi lại nói cho lão nhân biết, hấn căn bản không phải đối thủ của lão ma.

Nguyên Anh đỉnh phong, cách cảnh giới Hóa Thần cũng chỉ có một bước ngắn. Hấn mặc dù có tu vi Nguyên Anh hậu kỳ, nhưng nửa năm trước trùng kích Nguyên Anh đỉnh phong thất bại, căn bản không phải dừng lại ở cảnh giới đỉnh phong hồi lâu, đối thủ Xích Kim cốc chủ có được hung danh hiển hách như Thiết Thủ Hỏa Ma, thở ra một hơi thật sâu, đem khuất nhục trong lòng đè xuống, trong miệng trầm giọng nói:

Trưởng lão mạo phạm cốc chủ là sai lầm, nhưng cử động lần này của cốc chủ cũng thật sự quá đáng, chẳng lẽ thật sự khi Thiên Bảo Minh ta không có người sao.

Thân là Minh chủ Thiên Bảo Minh, Thiết Địch lão nhân nhất định không thể mềm yếu, mặc dù thân có bốn phương vị, bốn lão ma Nguyên Anh đỉnh phong tâm ngoan thủ lạt đang đứng. Hấn nếu ở lúc này sợ hãi, ngày sau tại Thiên Bảo Minh sẽ mất sạch diện, hơn nữa còn có ba vị Phó Minh chủ Nguyên Anh hậu kỳ ở bên cạnh, vị trí minh chủ này đương nhiên là tràn đầy nguy cơ.

Hạo Thiết Khanh lão nhân, người cũng dám nói lời này. Thiên Bảo Minh các người giết con trai bốn cốc chủ, Kim Diễm Y,

bản cốc chủ không lập tức nhỏ tận gốc Thiên Bảo Minh người đã là khách khí rồi. Hôm nay bản cốc chủ liền nói chuyện ở đây, hoặc là đáp ứng điều kiện của ta, hoặc là liền.

Cuối cùng một tiếng Chiến Tự ra khỏi miệng, toàn bộ thân thể Xích Kim cốc chủ bỗng nhiên bộc phát ra khí thế mạnh mẽ đến cực điểm, nóng rực như lửa. Khí tức sắc bén như vàng hỗn hợp cùng một chỗ, trên bầu trời, chợt xuất hiện một hư ảnh cự tiền to lớn vô cùng, tùy thời đều muốn cắt xuống, giống như muốn cắt cả tòa Thiên Kim khoáng thành thành thành thành thành thành hai nửa.

Chấn động, mặc dù không muốn thừa nhận, giờ phút này, Thiên Bảo Minh bao gồm Thiết Hạng lão nhân ở trong tu sĩ, đều bị Xích Kim cốc chủ hiển lộ ra khí thế đáng sợ chấn trụ, nhất là trước đó có cảnh giới Nguyên Anh, lại vẫn như cũ tại trong mây tức chết thảm trước mắt Thiết Thủ Hỏa Ma trong tay Hỏa Ma, trong lòng càng lo lắng, hận không thể lập tức thoát ly Thiên Bảo Minh, rời khỏi Thiên khoáng thành này, toàn bộ văn tự điện tử nhú mảy.

Như thế nào chọn gây sát, hai lựa chọn, người chọn cái nào.

Thân hình cao một trượng, trên người khoác trường bào màu vàng ròng, giống như vị Đế vương kia, từ trên cao nhìn xuống đám thần tử, tính mạng sống chết, dư lực sát phạt, đều nắm trong tay người này.

Ba lão ma khác, Độc Nha lão tổ, Thiên Hạt trại chủ còn có Hắc Vân lão nhân kia, cũng không biết thu được chỗ tốt gì của Xích Kim cốc chủ, lúc này cũng do một mình Xích Kim cốc chủ bày ra uy phong., Còn giúp hấn lược trận, không có ý nhúng tay vào trong đó. Nhưng bên phía Thiên Bảo Minh mười mấy tu sĩ Nguyên Anh kỳ lại đều có thể cảm giác được, ngoại trừ Xích Kim cốc chủ, còn có ba cỗ ý niệm cường hoành không tưởng tượng nổi tập trung trên người bọn họ, chỉ cần bọn họ dám có một tia dị động, không hề nghi ngờ sẽ nghênh đón ba tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong công kích.

Kim Thiết Thủ thật đúng là công phu sư tử ngọam, cái khác thì không nói, để mười mấy người kia đi Xích Kim cốc của hấn làm nô bộc trăm năm, uống công hấn nói ra miệng. Đừng nói

Thiên Bảo Minh không thể đáp ứng, cho dù đồng ý, ba người chúng ta cũng sẽ không đồng ý.

Đang lúc Xích Kim cốc chủ lấy uy thế cường đại vô địch áp bách đám người Thiên Bảo Minh, ba phương vị, ba lão ma kia, Thiên Hạt trại chủ tướng mạo nhũn nhếch như người trung niên bỗng nhiên truyền ra một đạo thần niệm, đối tượng tự nhiên là Độc Nha lão tổ và Hắc Vân lão nhân.

Cũng đừng trách Kim huynh mở miệng lớn, hấn chết mất một đứa con trai, làm như thế cũng có thể lý giải.

Người nói chuyện là Hắc Vân lão nhân, lão giả toàn thân đều bao phủ trong hắc bào, nói chuyện luôn luôn không nóng không lạnh, khiến người ta hoàn toàn không cảm giác được phong mang, không tự chủ sẽ buông xuống đề phòng trong lòng.

Con trai Lam đã chết, người khác không biết, mấy người chúng ta còn không biết. Kim Thiết Thủ là phong lưu vô cùng, chết mất một đứa con trai thì tính là gì, hấn muốn, lúc nào cũng có thể tạo ra một đám người. Phỏng chừng cũng là linh căn tư chất của Kim Diễm Y kia cũng coi như không tệ. Đã chết đau lòng một chút, nhân cơ hội này chạy đến Thiên Bảo Minh bắt chẹt. Bất quá hấn cho chúng ta ba chỗ tốt, chúng ta cũng tận lực ra sức, giúp hấn lược trận, bất quá Kim Thiết Thủ của hấn nếu cho rằng tượng Thiên Bảo Minh này mặt ngoài nhìn vào dễ bắt nạt, vậy thì hắc hắc.

Độc Nha lão tổ nói chuyện âm trầm, ngay cả thần niệm cũng mang theo một loại khí tức âm hàn, giống như một con độc xà.

A, xem ra Vương huynh biết một ít chuyện chúng ta không biết, không bằng nói ra nghe một chút.

Thiên Hạt trại chủ và Độc Nha lão tổ xưa nay bất hòa, trước khi ra khỏi miệng đã ầm ầm đoán được Độc Nha lão tổ sẽ không dễ dàng nói rõ ràng, nhưng không kìm được lòng hiếu kỳ, vẫn mở miệng hỏi một câu.

Nhạc huynh cần gì phải gấp gáp, xem tiếp là biết.

Nghe được tiếng cười âm hàn truyền vào trong tai của Độc Nha lão tổ, Thiên Hạt trại chủ đang ở trên không trung phía

nam thành Thiên Tầm Thành sắc mặt một trận khó coi, đang muốn mở miệng nói tiếp, đòi lại chút giá rẻ. Đúng lúc này, trên không trung của thành khoáng thạch kia, đột nhiên sinh ra biến hóa, đầu quay qua, ánh mắt đảo xuống.

Đã thấy Thiên Bảo Minh chủ, lão giả tay cầm xích sắt cười lạnh, xích sắt kẹp chỉ vào Xích Kim cốc chủ, trên người phát ra khí thể không lồ, đối mặt với cường hoành của thần thông tu vi trước đó, Thiết Thủ Hỏa Ma, Xích Kim cốc chủ lại không sợ chút nào.

Kim cốc chủ, người nói là người Thiên Bảo Minh ta giết thiếu cốc chủ Xích Kim cốc của ngươi, có thể chứng cứ...

Mặc dù không biết lão nhân gây sát trước mắt từ đâu xuất ra sức lực, sắc mặt Xích Kim cốc chủ lại không thay đổi chút nào. Vẫn là loại ngữ khí từ trên cao nhìn xuống, nhìn người chết ánh mắt rơi vào trên thân đám người Thiên Bảo Minh.

Chứng cứ hừ, người làm bản cốc chủ không biết sao, lúc Thiên Bảo Minh người thành lập, từng tuyển một tán tu kết đan lấy một dây leo đỏ sậm làm vũ khí, giết Diễm Y, cũng là một dây leo đỏ sậm. Người nói, không phải người Thiên Bảo Minh người, còn có thể có ai?

Xích Kim cốc chủ giống như muốn người Thiên Bảo Minh tâm phục khẩu phục, lại thật sự mở miệng giải thích một câu. Nhưng chỉ một câu này, làm cho trong lòng mọi người Thiên Bảo Minh hoảng hốt, trong đầu nhao nhao nhớ lại tình cảnh lúc đầu Thiên Bảo Minh thành lập, sau nửa ngày, trong đầu Thiết Đồ lão nhân lóe lên linh quang, một gương mặt thanh niên xấu xí hiện lên.

Đã nghĩ tới điều gì, trên mặt Thiết Trừ Lão Nhân hiện lên một tia nghi hoặc, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định.

Không sai, Thiên Bảo Minh ta đã từng có một người như vậy, nhưng người này trước hơn nửa năm trước đã chết ở trong bình nguyên Thiên khoáng chi nguyên, lại làm sao có thể đi giết Thiếu cốc chủ Xích Kim cốc người, trong đó nhất định có âm mưu gì đó, Kim cốc chủ cẩn thận bị mắc lừa, bị người làm chim sẻ liền không ổn.

Thiết Quy lão nhân bị Xích Kim cốc chủ nhắc nhở, lập tức trong đầu có rất nhiều chuyện nhỏ xảy ra liên kết, giống như cũng hiểu ra rất nhiều, nhưng nghi hoặc trong lòng lại càng ngày càng nhiều, một suy đoán cực kỳ không tốt xông lên đầu.

Hừ, bản cốc chủ làm việc, chẳng lẽ còn cần lão phế vật như người đến khoa tay múa chân. Tóm lại, hôm nay hoặc là người đáp ứng yêu cầu của bản cốc chủ, hoặc là, bản cốc chủ liền cùng ba vị đạo hữu hợp sức san bằng Thiên Bảo Minh của người.

Nói đến phần sau, Xích Kim cốc chủ giống như sinh ra không kiên nhẫn, lệ khí trên mặt càng ngày càng nặng, trên người phát ra khí thể càng thêm bạo liệt, sát khí băng lãnh dâng lên, lấy thể của một người, ép xuống phía dưới, toàn bộ Thiên khoáng thành.

Khí thể tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong, cho dù đã phân tán, vẫn như cũ không phải là thứ mà những tu sĩ cấp thấp có thể thừa nhận. Nhất là cảm thụ được sát khí băng hàn thấu xương kia, đại đa số tu sĩ cấp thấp đều hai chân run rẩy, nhao nhao quỳ rạp xuống đất.

Ta chờ ba hơi thở sau, ba hơi thở sau, còn không đáp ứng, ba chữ Thiên Bảo Minh này, liền muốn từ Thiên khoáng sơn mạch xóa tên. Các người cũng phải mất mạng, uổng phí trăm năm khổ tu.

Xích Kim cốc chủ vừa nói xong, lập tức trong Thiên Kim khoáng thành lâm vào trong hỗn loạn, sợ hãi nôn nóng. Những tâm tình này tràn ra, có rất nhiều tu sĩ muốn chạy trốn, nhưng vừa nhìn thấy bốn phương vị trên không trung, tứ đại thế lực, tu sĩ độc thú, lẳng lặng đứng ở nơi đó, vốn cũng không nhiều dũng khí lập tức tiêu tán hết.

Không chỉ là những tu sĩ cấp thấp kia, ngay cả trong hơn mười tu sĩ Nguyên Anh kỳ trên không trung, hơn phân nửa người chiếm hơn phân nửa Nguyên Anh sơ kỳ cùng trưởng lão trung kỳ, sắc mặt đều cực kỳ mất tự nhiên, ần ần có thể thấy vẻ sợ hãi lưu chuyển ở trong đó.

Bọn họ đều phải đối mặt với một sự lựa chọn, hoặc là đáp ứng yêu cầu quá phận của Xích Kim cốc chủ hoặc là chiến. Khai chiến, khai chiến với bốn lão ma Nguyên Anh đỉnh phong dẫn dắt bốn thế lực lớn khai chiến. Nhưng trong mắt mọi người, hai lựa chọn này đều không muốn. Một là sau khi phá tài miễn tai còn phải cùng người làm nô, hai là chết trận, trăm năm khổ tu hóa thành bọt nước.

Bất kể là tu sĩ nào, Thiên Bảo Minh, đặc biệt là hơn mười vị cường giả Nguyên Anh kia, đều không muốn chọn. Nhưng lúc này, bọn họ lại không thể không chọn, bởi vì bọn họ không chọn, sau ba hơi thở, vị Xích Kim cốc chủ lệ như Hỏa kia sẽ giúp các nàng chọn.

Toàn bộ văn tự điện tử năm miễn phí...

Toàn bộ văn tự quảng cáo không có đường thông thiên, thứ hai trăm hai mươi hai băng sơn.

Hừ, nếu biết được thần thông Ma tiền của bản cốc chủ, còn dám thò đầu ra, thật không biết nên nói các ngươi có dũng khí, hay là ngu dốt. Toàn bộ văn tự đều là sách điện tử di chuyển miễn phí.

Xích Kim cốc chủ đỏ mặt, trên mặt đều là vẻ kiêu ngạo, trào phúng nhìn hai tu sĩ tướng mạo giống nhau như đúc kia, đến từ huynh đệ Tôn thị đến từ gần Linh Vụ Sơn Mạch. Vừa nhìn thấy một trong các huynh đệ Tôn thị, tu sĩ mặc đồ đen kia, vẫn luôn là một gương mặt người chết động, Xích Kim cốc chủ không giận mà cười ngược, trên thân lại bỗng nhiên dâng lên sát ý lạnh lẽo ác liệt so với trước đó.

Không biết tự lượng sức mình.

Phảng phất như đưa lời cho huynh đệ Tôn thị, Xích Kim cốc chủ quét một vòng hắc quang lấy tốc độ điên cuồng đánh tới, vẻ khinh thường trên mặt càng thêm nồng đậm. Nhưng sát ý và khí thế trên người so với trước đó còn đáng sợ hơn nhiều, oanh oanh hai tiếng, khiến đông đảo tu sĩ ở đây biến sắc hai đạo khí tức lần nữa xuất hiện.

Một vàng một đỏ, màu sắc mặc dù cực kỳ tương tự, nhưng cũng không phải là một loại người.

Khí tức màu vàng kia, vô cùng sắc bén, như một thanh đao sắc bén tuyệt thế, ẩn chứa phong mang cực kỳ đáng sợ. Mà khí tức màu đỏ thâm kia, lại bạo liệt như thiên lôi địa hỏa, giống như muốn thiêu đốt hết thủy thổ thế gian này.

Hai loại khí tức quấn quanh cùng một chỗ, lại sinh ra một loại khí thế cực kỳ huyền ảo, trên không trung xuất hiện hư ảnh cự tiền, tựa như có thể cắt nát toàn bộ hư không.

Chết cho bản cốc chủ.

Tu sĩ áo đen trong Tôn thị huynh đệ động trước, nhưng đi ra trước lại là Xích Kim cốc chủ.

Xuy xuy

Tuyệt thể phong mang, bạo liệt khí tức, quần cùng một chỗ, mảng không gian kia nhất thời vận vẹo, bị hư ảnh cự tiền mở ra bao phủ. Mà hắc quang tu sĩ đồ đen kia cũng vừa vận đến dưới hư ảnh, chỉ một hơi thở, cả hai đã gặp nhau.

Hô một tiếng, hắc quang chợt dừng, bên trong hiển lộ ra thân hình tu sĩ đồ đen. Hư không phía trước đã vận vẹo, nếu hắc cường ép thông qua, áp lực không gian phải chịu đựng gấp mười lần lúc đầu, cho dù có tu vi Nguyên Anh, cũng rất gian nan.

Tu sĩ áo đen vừa hiện thân, lập tức ngẩng đầu, nhìn về phía hư ảnh cự tiền đang hạ xuống trên đỉnh đầu. Trong ánh mắt kia, ngoại trừ vẻ băng hàn vô tận, lại không có một chút cảm xúc nào khác. Toàn bộ văn tự điện tử sạn miễn phí,

Ánh mắt tu sĩ áo đen này, Độc Nha lão tổ và ba người Thiên Hạc trại chủ Hắc Vân lão nhân đang quan chiến đồng loạt rung mình.

Tôn thị huynh đệ, quả nhiên là đại danh không có hư sĩ, xem ra lần này lão Kim không chiếm được tiện nghi gì rồi.

Khi Hắc Vân lão nhân vừa dứt lời, tình thế trên đấu trường lập tức thay đổi.

Chẳng biết lúc nào, không trung bỗng nhiên xuất hiện một tòa băng sơn khó khăn trăm trọng, khí tức băng hàn không gì sánh được bắn ra, tràn ngập cả tòa Thiên khoáng thành.

Thiên khoáng thành vốn còn ấm áp như xuân, trong một hơi thở, đã lâm vào trong rét lạnh vô tận. Như một chút từ nóng lạnh tiến vào hàn đông khắc nghiệt nguyệt, mặc dù đại bộ phận trong thành đều là tu sĩ, cũng đều cảm thấy không khỏe. Mà một ít tu sĩ vốn bay lên không trung,, Lúc này một thân phủ đầy sương lạnh hạ xuống, hơn mười tu sĩ Trúc Cơ không kịp hạ xuống. Khí băng hàn nhập vào cơ thể, thoáng cái đã mất đi không chế chân nguyên trong cơ thể, thân thể mãnh liệt rơi xuống.

Trời à, lạnh quá a...

Có chuyện gì xảy ra, biến thiên sao?

Cái này...

Mấy ngàn tu sĩ trong thành, giờ phút này đều là kinh hãi vô cùng, nhìn thành trì to lớn trước mắt đã biến thành trắng hếu. Còn có một tòa băng sơn trăm trượng toàn thân trắng bạc, ai cũng có thể cảm ứng được, tất cả hàn khí, đều là đến từ núi băng kia. Băng mắt thường có thể thấy được, vô số hàn khí màu trắng giống như sợi tơ, từ phía trên băng sơn kia buông xuống, tiến vào trong Thiên khoáng thành.

Nhưng càng kinh hãi hơn, không phải là người khác, mà là Xích Kim cốc chủ.

Giờ phút này, trên bầu trời, hai vật to lớn đang giằng co, một vật là sở hữu Xích Kim cốc chủ, một vàng một tím, to lớn vô cùng, hình dạng như cái kéo. Một vật khác chính là núi băng, thân núi trắng bạc, bất luận nhìn từ nơi nào, đều là một tòa núi băng sống sờ sờ. Mà ngọn núi băng kia, tất nhiên là tu sĩ áo đen thuộc về một trong Tôn thị huynh đệ, để cho mọi người cảm thấy không thể tưởng tượng nổi chính là, tòa băng sơn này vậy mà bị tu sĩ hắc y kia nâng trong tay.

Lấy tay nâng núi, người nọ chẳng lẽ là thượng cổ yêu thú hay sao.

Không có khả năng, Yêu thú cho dù hóa thành hình người cũng tràn đầy yêu khí, không che giấu được. Người kia là Minh chủ mời tới cứu binh, xem xét liền biết là một vị đại tu sĩ Nguyên Anh.

Khí lực đáng sợ như vậy, chẳng lẽ là hóa thân của Man tộc Viễn Cổ.

Cũng không đúng, người Man tộc mỗi người đều cao mấy trượng, vừa sinh ra đã có thể xé xác hổ báo. Thế nhưng người Man tộc đã sớm diệt sạch ở Thông Thiên đại lục, không có khả năng xuất hiện ở nơi này.

Trong thành Thiên Cổ, mấy ngàn tu sĩ đều nhìn chăm chăm vào tràng chiến đấu trên không, đại bộ phận ánh mắt đều rơi

vào trên tay tu sĩ đồ đen kia, rơi vào trên tòa băng sơn trắng bạc.

Tu sĩ áo đen lấy tay nâng núi, trách không được khiến nhiều ánh mắt kinh ngạc như vậy, đủ loại hoài nghi sinh ra, thảo luận cũng càng ngày càng thái quá.

Cũng may thanh âm nghị luận của tu sĩ phía dưới lúc này cũng không truyền đến trong tai hai vị đại tu sĩ Nguyên Anh đang tỷ thí. Xích Kim cốc chủ cùng tu sĩ áo đen, hình như đều đã xuất ra đại thần thông của mình, cũng không có ý tứ mỗi người thu thập cự tiền hoặc băng sơn.

Mà là nhìn nhau một cái, sau đó tất cả ý tứ tự sát mãnh liệt, bắt đầu so đấu khí thế cùng chân nguyên.

Có thể hóa ra một tòa băng sơn cực kỳ bức bách, pháp bảo của người kia hẳn là phẩm giai trung phẩm huyền khí, trách không được có thể cùng Kim điện cuồng bất phân cao thấp.

Xích Kim Ma Tiễn của tên điên này chính là thu thập địa hỏa tinh hoa trăm năm cùng tinh hoa khoáng thạch trăm năm hợp luyện mà thành, cũng không phải là pháp bảo, mà là một loại thần thông thượng cổ lưu truyền xuống, nếu không phải hỏa hầu không đủ, cho dù người kia có trung phẩm huyền khí trong tay, giờ phút này cũng ứng bại.

Đáng tiếc, hai người hẳn là không phân ra được thắng bại, thật sự phải phân ra thắng bại, trừ phi bất luận phân ra đánh.

Nhưng đến cảnh giới của chúng ta, hầu như không có khả năng liều mạng toàn lực ra tay. Nguyên Anh đỉnh phong a, ai cũng muốn trở thành tu sĩ Hóa Thần, đều rất yêu quý mình, một chút thương thế cũng không thể chịu được. Kim điện cuồng không dám toàn lực xuất thủ, người kia cũng không dám, vô vị.

Người nói lời cuối cùng, chính là Độc Nha lão tổ, giống như trong lòng có thần phục, lời từ trong miệng lão nói ra, không phải là ngữ khí âm trầm hiểm thấy.

Nghe được lời của hắn, Thiên Hạc trại chủ và Hắc Vân lão nhân đều sững sốt, sau đó đều cười khò gật gật đầu.

Trong lúc ba người nói chuyện, chiến đấu trên không trung cũng đã đến giai đoạn gay cấn, nhưng đáng tiếc, hai người tựa hồ đấu ngang nhau, một chút thắng bại cũng không nhìn ra.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt...

Trên bầu trời truyền đến âm thanh nghiền răng khó nghe giống như âm thanh khó nghe, chính là Xích Kim cốc chủ điều khiển Xích Kim ma tiễn ma sát tòa băng sơn trăm trượng kia.

Xích kim ma tiễn sắc bén tuyệt thế, lại thêm khí tức bạo liệt, như địa hỏa phun trào, lưỡi dao sắc bén cắt chém. Rơi vào trên tòa băng sơn kia, lại chỉ nhìn thấy từng đoàn từng đoàn băng vụn rơi xuống, tốc độ rùa một chút xíu tiêu hao núi băng kia. Ai cũng không nghĩ tới, tòa băng sơn kia lại chắc chắn như vậy, phải biết trước đó Xích Kim cốc chủ thi triển Xích Kim ma tiễn, thế nhưng ngay cả một tu sĩ Nguyên Anh cũng sinh sinh tiễn thành hai nửa.

Nhưng lúc này, chỉ thấy từng chút từng chút một mài mòn đi băng vụn trên ngọn núi băng, hơn nữa Xích Kim Ma Tiễn cũng không phải không tổn hao gì, theo từng đoàn băng vụn rơi xuống, hai màu vàng rờn trên ma tiễn cũng bắt đầu trở nên mỏng manh. Mặc dù không rõ ràng, nhưng rơi vào trong mắt tu sĩ Nguyên Anh ở đây, lại là không thể rõ ràng hơn.

Ha ha, Xích Kim Ma tiễn thần thông của Kim cốc chủ quả nhiên danh bất hư truyền, vị huynh đệ này của ta cũng coi như lĩnh giáo. Hy vọng cốc chủ nhìn trên mặt mũi hai huynh đệ chúng ta, ân oán với Thiên Bảo Minh cứ vậy bỏ qua như thế nào.

Tu sĩ áo trắng một mực ở một bên quan chiến, mặt mũi tràn đầy nụ cười âm áp, bỗng nhiên mở miệng vào lúc này. Thời cơ cũng cực tốt, giữa sân hai người đang giằng co, hắn mở miệng không thể nghi ngờ là đã đưa cho cốc chủ Xích Kim cốc bậc thang. Hai bên đều thối lui một bước, tự nhiên đều vui mừng, còn không tổn thương hòa khí.

Đáng tiếc, tính tình Xích Kim cốc chủ hắn bỏ sót, trên khuôn mặt đỏ thắm tràn đầy tức giận. Sau khi nghe được tu sĩ áo

trắng kia nói, chẳng những không có chút ý tứ thu tay lại, ngược lại càng giận dữ.

Hừ, muốn dừng tay, không có khả năng.

Độc Nha lão tổ Thiên Hạt trại chủ Hắc Vân lão nhân, còn không ra tay, ba người các người định cứ một mực xem kịch sao?

Thanh âm Xích Kim cốc chủ tràn ngập lửa giận nổ tung vang lên trên không Thiên khoáng thành, rơi vào trong tai ba người.

Kim diên then quá hóa giận, xem ra không ra tay là không được.

Độc Nha lão tổ giống như một mực chờ đợi những lời này, nghe được Xích Kim cốc chủ gầm thét như sấm, trên mặt không khỏi xuất hiện nụ cười, trên thân lập tức tràn ngập ra khí tức cực kỳ nguy hiểm.

Bên cạnh hắn, Thiên Hạt trại chủ và Hắc Vân lão nhân liếc mắt nhìn nhau, đồng thời bước ra một bước, mỗi người đều thoát ly trận doanh, xuất hiện trên không trung.

Gần như cùng lúc đó, ba cỗ khí thể đáng sợ tương tự Xích Kim cốc chủ, ầm ầm ầm bay lên trên không trung thành Thiên Tầm Thành, tu sĩ áo trắng vẫn luôn duy trì nụ cười âm áp kia, vừa cảm ứng được ba cỗ khí thể kia bốc lên, sắc mặt cũng đại biến.

Toàn bộ văn tự điện tử nắm miễn phí...

Toàn bộ văn tự không quảng cáo con đường thông thiên, thứ hai trăm hai mươi bốn xuất hiện hai bên đường.

Như thế nào, lão già mày sắt, người còn muốn dựa vào nơi hiểm yếu chống lại sao?

Thanh âm Xích Kim cốc chủ bình tĩnh, nhưng rơi vào trong tai mỗi tu sĩ bên Thiên Bảo Minh lại giống như mỗi một chữ đều phải chết, sự sợ hãi không thể ngăn chặn mà nảy sinh ra. Toàn bộ văn tự không quảng cáo tứ đại thế lực, bốn vị cường giả Nguyên Anh đỉnh phong, cùng nhau tản mát ra uy thế trên người. Như bốn tòa cự sơn, đè xuống thành trấn Thiên khoáng, cũng khó trách người Thiên Bảo Minh sẽ coi là đại nạn lâm đầu.

Bất quá lúc này, Thiết Kiệt lão nhân bị Xích Kim cốc chủ điểm đến tên lại không như người khác tưởng tượng, cực kỳ sợ hãi. Mà là vẻ mặt bình tĩnh, ngẩng đầu, nhìn về phía một trong các huynh đệ Tôn thị từ Linh Vụ sơn mạch kia, tu sĩ áo trắng Tôn Thiên Phong.

Tôn huynh

Nghe thấy Thiết Đầu Lão Nhân kêu một tiếng, vị tu sĩ áo trắng Tôn Thiên Phong kia cười nhạt gật gật đầu, dáng vẻ như đã tính trước.

Thiết Minh chủ không cần lo lắng, nếu như tại hạ đồng ý, tự nhiên sẽ tương trợ Thiên Bảo Minh người vượt qua khó khăn này.

Nghe được từ miệng Tôn Thiên Phong nói ra, bốn người Xích Kim cốc chủ đồng loạt biến sắc, đều là giận dữ, cho dù là ai cũng có thể nghe ra ý trong lời nói của Tôn Thiên Phong. Nhưng người như hắn nghe nói là Tôn Thiên Phong tự tin, nhưng bốn người Xích Kim cốc chủ nghe thấy, lại khinh thường bốn người bọn họ.

Sống lâu ở vị trí cao, tay cầm không biết bao nhiêu sinh tử của tu sĩ, bốn vị cường giả Nguyên Anh đỉnh phong, cơ hồ lập tức

lâm vào nỗi giận, đang muốn lên án. Bốn người đồng thời có cảm giác trong lòng, lập tức quay đầu, nhìn về phía xa xa.

Ồ...

Trên mặt Xích Kim cốc chủ hiện ra vẻ kinh ngạc, trong miệng khẽ di một tiếng, trong đôi mắt bắn ra hai đạo tinh quang một đỏ một vàng doạ người, trong nháy mắt thấy được cảnh tượng cách đó mấy trăm dặm.

Oanh oanh oanh.

Thị lực có thể thấy, một đạo hào quang màu vàng đất như mũi tên xuyên mây, lấy tốc độ khủng bố bắn tới. Dọc đường đi, không khí bạo liệt, mây mù nhao nhao phá toái, hóa thành hư vô, trong hào quang màu vàng đất kia cũng không biết là vật gì, lại sinh sinh ra trên không trung một đạo vết tích rõ ràng có thể thấy được.

Vù vù

Cơ hồ trong giây lát, trên không trung thành khoáng thạch, hư không dập dờn, một cỗ khí tức khủng bố đến cực điểm bỗng nhiên xuất hiện, một hư ảnh ngọn núi lớn màu vàng đất ần ần xuất hiện, khí thế to lớn đáng sợ như núi đè ép xuống.

Nguyên Anh đỉnh phong

Ba người Thiên Hạt trại chủ răng độc, sau khi thấy rõ cảnh tượng bên trong hào quang màu vàng đất kia, hai mắt đồng thời híp lại, một tia kinh ngạc cùng kiêng kỵ bay lên. Mà Xích Kim cốc chủ, trong mắt xuất hiện vẻ ngoài ý muốn, tiếp theo liền thấy sắc mặt hắc khó coi, trong hai mắt xích kim quang mang phun ra nuốt vào không chừng, giống như ý niệm trong lòng, trở nên rối loạn.

Chẳng qua biểu hiện rõ ràng hơn, chính là lúc này tu sĩ trong thành Thiên Hải, vốn là thành trì đang hỗn loạn cực điểm. Sau khi người có ánh sáng màu vàng đất xuất hiện, lại thêm một mối lửa.

Tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong, khí tức thật đáng sợ, nhất định là tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong.

Lại một cái Nguyên Anh đỉnh phong.

Thật tốt quá, vị tiên bối này vừa nhìn đã biết là mình chủ mời tới giúp đỡ, Thiên Bảo Minh chúng ta được cứu rồi, chúng ta không cần phải chạy trốn. Ha ha ha ha.

Trước kia biết Minh chủ giao du rộng lớn, hôm nay vừa thấy quả nhiên là danh bất hư truyền, thậm chí ngay cả tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong đều có thể mời đến, còn thỉnh một tiếng là ba vị.

Trong lần luyện chế này.

Tình thế đột nhiên chuyển gấp, vốn còn khóc lóc cầu xin tha mạng, muốn chạy trốn, giờ phút này tu sĩ Thiên Bảo Minh thần khí lên, trên mặt vẻ sợ hãi nhao nhao biến mất. Thậm chí có một số tu sĩ cấp tiến, sau khi thấy có chỗ dựa, lập tức vênh vào tự đắc chỉ vào tu sĩ tứ đại thế lực quát to lên, nghiễm nhiên bộ dáng tiểu nhân đắc chí.

Lúc này, trên không trung thành Thiên T khoáng thành, một ngọn núi màu vàng đất như ẩn như hiện, khí thế hùng hậu đè xuống, làm cho người ta sinh ra cả tòa thành khoáng hội thấp hơn mấy trượng, giống như là bị ngọn núi kia đè ép mà sinh ra ảo giác. Mà trên hư ảnh ngọn núi kia,, Đứng thẳng một bóng người, người này là một đại hán, thân mang trường bào màu vàng đất, khí tức hoàn toàn hòa hợp một thể với ngọn núi dưới người, chỉ nhìn qua đã làm cho người ta có một loại cảm giác không thở nổi.

Tán tu Linh Vụ Sơn Mạch, Chung Nhạc.

Quanh thân Hắc Vân lão nhân bao phủ trong hắc bào, để tất cả mọi người nghe thấy rõ ràng thanh âm phát ra, lập tức gọi thân phận người mới xuất hiện kia phá tan.

Người tới lại là một vị tán tu Linh Vụ sơn mạch, nhìn tình hình lúc này, người này là bị một trong huynh đệ Tôn thị Tôn Thiên Phong gọi tới, trước đó trong tay Tôn Thiên Phong bắn ra ngọc giản đưa tin, chắc hẳn là vì triệu hoán người này.

Xích Kim cốc chủ Độc Nha lão tổ Hắc Vân lão nhân, Thiên Hạt trại chủ.

Tán tu tên Chung Nhạc đứng ở trên ngọn núi màu vàng đất kia, sau khi xuất hiện, nhìn lướt qua trong sân, sau đó gương

mặt rất thô kệch lộ ra một nụ cười, chậm rãi gọi ra danh hào bốn người Độc Nha lão tổ. Hiển nhiên trước đó đã biết thân phận bốn người.

Uy danh bốn vị đạo hữu, mặc dù ở Linh Vụ Sơn Mạch cũng là như sấm bên tai, bây giờ Chung mỗ hữu duyên gặp mặt bốn vị, cũng là khó có được.

Người này nói chuyện, tuy là chậm rãi ung dung, nhưng lại lộ ra một cảm giác hùng hậu. Ngọn núi màu vàng đất kia thực to lớn, đứng ở đỉnh núi, mọi người cũng khó nhìn rõ khuôn mặt người này, chỉ là có thể cảm giác được là một đại hán thân hình khôi ngô.

Bốn vị, nếu Chung huynh đã tới, tại hạ cũng dứt khoát nói ra. Hai huynh đệ bọn tại hạ cùng Chung huynh mới đến ngàn quặng, không rẽ không bèo, nơi nào rơi xuống đất liền chọn Thiên Bảo Minh này, hôm nay ba người bọn ta chính là cung phụng Thiên Bảo Minh., Nếu có người xâm phạm Thiên Bảo Minh, chúng ta đương nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn. Chỉ là đến cảnh giới như chúng ta, lại tức giận chém giết cũng không ít kiêng kị, có thể miễn được cũng là miễn. Huống hồ chuyện Kim cốc chủ cùng Thiên Bảo Minh chính là có tiểu nhân gây khó dễ từ đó, mới sinh ra hiểu lầm, không bằng bỏ qua như thế nào, cũng dễ dàng kết thiện duyên.

Những lời này từ trong miệng Tôn Thiên Phong phun ra, lập tức khiến cho mọi người ở đây kinh hãi, nhất là tu sĩ của tứ đại thế lực. Lúc trước còn tưởng rằng Thiên Bảo Minh hiện tại là thế lực đệ nhất Thiên khoáng sơn mạch, nhưng không có tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong tọa trấn, bị tứ đại thế lực liên hợp tấn công, chỉ cần một lát là có thể hủy diệt.

Nhưng lúc này lại chợt nghe nói Thiên Bảo Minh này có tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong, hơn nữa cũng không chỉ có một, Tôn thị huynh đệ Chung Nhạc, đều là tán tu Nguyên Anh đỉnh phong của Linh Vụ Sơn Mạch, giờ phút này lại trở thành cung phụng của Thiên Bảo Minh. Như vậy, chẳng phải là ý nghĩa của Thiên Bảo Minh thật sự trở thành thế lực lớn nhất của Thiên khoáng mạch, hơn nữa là danh phó kỳ thật, ba tu sĩ

Nguyên Anh đỉnh phong tọa trấn, ngày sau Thiên khoáng sơn mạch này còn có ai là đối thủ của Thiên Bảo Minh.

Không chỉ là những tu sĩ kia, sau khi nghe xong lời Tôn Thiên Phong, sắc mặt bốn người Độc Nha lão tổ đứng đầu, cũng đều biến đổi. Nhất là Xích Kim cốc chủ, một gương mặt vốn là đỏ thắm tràn đầy tức giận, một đôi mắt đều muốn phun ra lửa, thiên sinh lúc này lại không thể phát tác, thật biệt khuất.

Bất quá lập tức, Xích Kim cốc chủ tựa hồ nghĩ tới cái gì, khóe miệng lập tức hiện lên một tia tươi cười không có hảo ý.

Hừ, quả thực là đánh rắm, sao vậy, ba người các ngươi ở Linh Vụ Sơn Mạch không sống nổi nữa, đã muốn chạy đến Thiên khoáng sơn mạch chúng ta cắm một cước. Còn bị lão vô lại rẻ tiền kia nhét được, vì mời được ba người các ngươi., Nhất định lão phế vật cây sắt này đã ra máu lớn rồi, nói không chừng hẳn đã giao toàn bộ Thiên Bảo Minh cho ba người các ngươi rồi, thiết chúc a, xem ra ngươi không chỉ là một lão phế vật, còn là một lão phế vật nhất gan như chuột, ha ha ha.

Ngươi.

Nghe được một nửa đã sắc mặt đại biến, một khuôn mặt già nua hiện lên vẻ giận dữ, đợi nghe xong lời Xích Kim cốc chủ nói, lập tức có một ngụm nghịch huyết dâng lên, kềm chút liền phun ra.

Xích Kim cốc chủ vừa rồi nói một phen quả thực là tru tâm, nhất là đối với Thiết Quy lão nhân mà nói, thiếu chút nữa đã khiến hắn tức giận đến mức trực tiếp hộc máu. Tu sĩ bên phía Thiên Bảo Minh vốn đều đắc ý, tưởng lần này Thiết Hạng lão nhân mời ba tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong tới giúp đỡ, muốn vượt qua đại nạn lần này hẳn không là vấn đề.

Nhưng giờ phút này chợt nghe được lời Xích Kim cốc chủ nói, đều không khỏi hoài nghi Thiết Bạt lão nhân đến, dù sao Tôn thị huynh đệ cùng tán tu Chung Nhạc kia đều là tu sĩ Linh Vụ sơn mạch, đột nhiên bị Thiết Cầu lão nhân mời đến Thiên Khoát sơn mạch, khẳng định trả giá thật lớn mới làm được, nói không chừng thật sự giống như Xích Kim cốc chủ nói, đem

toàn bộ Thiên Bảo Minh đều cho Tôn thị huynh đệ cùng Chung Nhạc ba người.

Tu sĩ bình thường của Thiên Bảo Minh chỉ là nhao nhao nghị luận, nhưng trên không trung, mười mấy trưởng lão, Thiên Bảo Minh lại đều nhìn về phía lão nhân Thiên Bảo Minh phía trước.

Nhất là ba trưởng lão Nguyên Anh hậu kỳ kia, trong ánh mắt tràn đầy hoài nghi, một người trong đó lập tức trầm giọng nói:

Minh chủ đại nhân, có thể nói rõ các người làm sao mới được Tôn thị huynh đệ cùng tán tu Chung Nhạc kia, có phải thật như thủ pháp vàng ngọc nói, đem Thiên Bảo Minh ta không.

Im miệng, hôm nay Thiên Bảo Minh đại nạn lâm đầu, ta mới đến giúp đỡ khó khăn, các người lại còn nghe bàn tay vàng kim kia nói, nghi ngờ bản minh chủ.

Thiết Quy lão nhân râu tóc bạc trắng, giờ phút này nổi giận, nhao nhao lay động. Khuôn mặt già nua tràn đầy màu đỏ đậm, hiển nhiên là nổi giận tới cực điểm. Không đợi trưởng lão kia nói xong, liền mở miệng quát tháo. Hành động lần này rơi vào trong mắt mọi người, lại là thẹn quá hóa giận, càng làm mọi người nghi ngờ.

Toàn bộ văn tự điện tử nằm miễn phí...

Toàn bộ văn tự không quảng cáo đường Thông Thiên, hai trăm hai mươi lăm chương hiện thân ba cái.

Hơn nữa giờ phút này trong thành Thiên Khoát, song phương giằng co, bên phía Thiên Bảo Minh lại tới một vị tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong, tán tu Linh Vụ Sơn Mạch Chung Nhạc, toàn bộ văn tự quảng cáo không có tứ đại thể lực cùng Thiên Bảo Minh liên giằng co, không tiếp tục chém giết, chỉ lấy ngôn ngữ giao phong.

Bốn người Xích Kim cốc chủ Độc Nha lão tổ ở nơi hỗn loạn như Thiên khoáng sơn mạch này xung vương xung bá, đều là lão gian cự hoạt chủ, Xích Kim cốc chủ kia tướng mạo khôi ngô, râu tóc đều đỏ, toàn thân cơ bắp cuộn cuộn, như một người lỗ mãng. Nhưng tâm tư của hắn lại xảo hoạt, mắt thấy tình thế phát triển về hướng không ổn, lại nói ra mối quan hệ trong Thiên Bảo Minh.

Quả nhiên, hắn vừa nói xong, lập tức dẫn tới hỗn loạn không nhỏ trong Thiên Bảo Minh. Nhất là ba vị Phó minh chủ Nguyên Anh hậu kỳ kia, đều dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Thiết rở lão nhân, mặc dù là sau khi Thiết rở lão nhân biện hộ, vẻ hoài nghi trong mắt lại không giảm chút nào, ngược lại càng thấy nồng đậm lên.

Hừ, các ngươi bọn ngu xuẩn này, vậy mà nghe lời nói của kim thiết thủ kia, chẳng lẽ thật muốn tứ đại thể lực đem Thiên Bảo Minh chúng ta hủy diệt hay sao. Nếu Thiên Bảo Minh một khi bị diệt, ngày sau Thiên khoáng sơn mạch này càng thêm không có tán tu lập địa điểm, mỗi người các ngươi đều phải trở thành thợ mỏ đáng thương như vậy.

Thiết rở lão nhân lúc này cũng tức giận, lại không giỏi ngôn từ, không biết làm sao biện bạch Xích Kim cốc chủ kia, đành phải trong cơn giận dữ nói ra một phen lời này.

Bất quá lời này vừa ra khỏi miệng, lập tức đám người bên phía Thiên Bảo Minh đều giật mình, tựa như nhớ ra cái gì đó. Vốn

mục đích Thiên Bảo Minh thành lập chính là kháng cự lại tứ đại thế lực, dù sao trước kia Thiên khoáng sơn mạch hỗn loạn vô cùng, nhưng ngoại trừ một ít tán tu tu có tu vi cường đại, những người còn lại đều là nhân vật đáng thương giống như thợ mỏ.

Ngay cả những tu sĩ thô phi cường chiếm một ít đỉnh núi, sau khi khai thác mỏ quặng chiếm cứ đỉnh núi, cũng phải nộp lên trên một ít cho bốn thế lực lớn. Tu vi Nguyên Anh đỉnh phong, làm cho bốn người Độc Nha lão tổ quả thực chính là bốn ngọn núi lớn đè ép trong lòng đám đông tán tu Thiên khoáng sơn mạch.

Sở dĩ Thiên Bảo Minh có thể phát triển nhanh chóng, chính là hấp dẫn những tán tu kia gia nhập, dù sao ở Thiên khoáng sơn mạch, có một chỗ dựa lớn tự nhiên có thể sống thoải mái hơn một chút.

Bị Thiết rẻ lão nhân quát mắng, lại nghĩ đến lợi ích của bản thân, nhất thời trong lòng một đám tán tu trong thành đều có quyết định. Bốn vị nguyên anh hậu kỳ phó minh chủ cũng như thế, trong lòng đều là một ý niệm, mặc kệ Thiết rẻ lão nhân làm sao mời ba tu sĩ nguyên anh đỉnh phong tới giúp đỡ, trước đem độ khó giờ phút này đã qua đi rồi nói sau.

Xích Kim cốc chủ vừa thấy sắc mặt đám tu sĩ Thiên Bảo Minh biến hóa, trong lòng không khỏi hoảng to, không nghĩ tới không chằm ngồi được, hai ba câu liền bị Thiết Đạo lão nhân phá giải.

Bốn vị, huynh đệ chúng ta cộng thêm Chung huynh, tu vi tương đối cao, nếu thật sự chém giết, muốn ngăn cản ba người các ngươi không thành vấn đề. Một người còn lại, chỉ sợ không phải đối thủ của đám Thiết huynh.

Tôn Thiên Phong cười nhạt một tiếng, chậm rãi nói, trên mặt mang theo biểu tình tất cả đều ở trong lòng bàn tay. Bốn người Xích Kim cốc chủ nhìn thấy một trận tức giận, nhưng lại không thể làm gì. Trước kia Thiên khoáng sơn mạch chỉ có bốn tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong bọn họ, bốn người tuy có tranh đấu, kỳ thật còn tính là hòa thuận, mỗi người rất ăn ý chia cắt toàn bộ Thiên khoáng sơn mạch.

Nhưng bây giờ lại khác, Tôn thị huynh đệ, Chung Nhạc, ba người này đều là tu vi Nguyên Anh đỉnh phong, hơn nữa đều gia nhập Thiên Bảo Minh., Trước kia Thiên khoáng sơn mạch bị tứ đại thế lực liên thủ nắm giữ chỉ sợ sẽ bị phá vỡ. Nhưng bốn người lại không có một chút biện pháp nào, vốn bốn người mang theo thủ hạ tu sĩ uy hiếp mà đến, muốn mượn chuyện Thiếu cốc chủ Xích Kim cốc bị giết nhân cơ hội hủy diệt Thiên Bảo Minh, hiện tại xem ra ý định này sắp thất bại.

Kim cốc chủ, ta tuy tu vi gây sát không bằng ngươi, nhưng tự hỏi tại Thiên khoáng sơn mạch địa giới này còn có chút thanh danh. Ta dám phát trọng thệ, Thiếu cốc chủ Xích Kim cốc các ngươi tuyệt đối không phải bản mình chủ phái người giết chết, việc này có tiểu nhân giở trò, vẫn là điều tra rõ ràng mới thỏa đáng.

Nếu ngay từ đầu, Thiết Trừ lão nhân nói như vậy, chỉ sợ Kim Thiết Thủ căn bản sẽ không để ý tới. Trực tiếp động thủ tiêu diệt Thiên Bảo Minh, nhưng Thiết Thăng lão nhân lúc này nói, không thể nghi ngờ là cho Kim Thiết Thủ hạ bậc thang. Nếu là thủ hạ của Kim Thiết, song phương tất nhiên là đánh không lại, trận sóng gió sắp tới này cũng sẽ lắng lại sớm.

Vô luận là ở trong lòng tu sĩ tứ đại thế lực hay là tu sĩ một phương của Thiên Bảo Minh, trận chém giết tranh đấu này có thể không ra là chuyện đương nhiên. Những tu sĩ bên tứ đại thế lực kia, là bởi vì nhìn thấy bên Thiên Bảo Minh nhân số đông đảo, lúc này lại tăng thêm ba cường giả Nguyên Anh đỉnh phong.

Nếu thật sự tranh đấu, chỉ sợ sẽ rơi vào hạ phong tứ đại thế lực. Mà tu sĩ Thiên Bảo Minh không muốn tranh đấu tự nhiên là bởi vì đều xuất thân tán tu, tứ đại thế lực kia lại tích uy đã lâu, trong lòng sợ hãi, hơn nữa thật vất vả tìm được một chỗ dựa lớn, nếu như gặp họa kiếp, mất đi tính mạng, đó chính là hối hận không kịp rồi.

Song phương trong lòng có ý nghĩ như vậy, nhưng lúc này, trong thành Thiên Tâm lại có người bởi vì tứ đại thế lực cùng Thiên Bảo Minh có xu thế hóa giải mà sốt ruột.

Trong đám người, một đoàn người đứng chung một chỗ, đầu ngẩng lên nhìn lên trên, trên mặt mờ hồ có vẻ lo lắng, người cầm đầu là một trung niên mặt mũi tràn đầy tang thương trung niên.

Sơn chủ, làm sao bây giờ nếu bọn họ không đánh lại, kế hoạch kia...

Sau lưng trung niên đầu bạc, một lão giả tiến lên, trên mặt có vẻ lo lắng, tiến lên, trong miệng nhỏ giọng nói.

Chờ, chỉ có thể chờ đợi, thế cục phía trên chúng ta không ảnh hưởng được, cưỡng ép đi chỉ làm mất mạng. Ta tin tưởng người kia đã dám làm, tự nhiên sẽ có an bài, chúng ta chỉ cần chậm rãi chờ đợi là được.

Trung niên đầu bạc chấp hai tay sau lưng, đầu khẽ nâng lên, cũng nhìn thấy tình cảnh trên không trung. Chỉ có điều trên mặt của hắn lại không có vẻ gì lo lắng, tựa hồ không có chút nào gấp gáp. Bất quá nếu nhìn kỹ, vẫn có thể từ trong mắt người trung niên này nhìn thấy vẻ ưu sầu hiện lên.

Đang lúc tu sĩ tứ đại thế lực Thiên Bảo Minh đều cho rằng một trận sẽ trừ khử, trong thành một nhóm người thần bí lo lắng trong lòng, xuất hiện ngoài ý muốn, bất quá lại không phải xuất hiện trong thành, mà là ở ngoài thành.

Hiện tại cơ hồ lực chú ý của mọi người đều tập trung ở trên không trung của Thiên khoáng thành, nhất là bốn người Độc Nha lão tổ cùng Tôn thị huynh đệ cùng tán tu Linh Vụ sơn mạch Chung Nhạc kia, bảy tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong, bảy người bọn họ vừa có động tác, lập tức hấp dẫn đến ánh mắt mấy ngàn người.

Giống như lúc này, lão tổ rằng độc âm trầm mỉm cười bỗng nhiên biến sắc, quay phắt đầu nhìn về phía ngoài thành Thiên khoáng. Hắn vừa động, tự nhiên thu hút sự chú ý của mọi người, cũng theo hắn quay đầu, nhìn về phía bầu trời bên ngoài Thiên khoáng thành.

Vào

Một đạo quang mang màu xanh biếc, hình dạng hỏa diễm bỗng nhiên xuất hiện, nó nhanh như cầu vòng, vạn vẹo nhảy

nhót, đảo mắt chính là từ nơi cực xa bay tới. Xem dáng vẻ của Độc Nha lão tổ, hiển nhiên là biết rõ quang mang hình dạng ngọn lửa xanh biếc kia là gì, vì sao bay đến đây.

Bích Diễm Giản, sao lại như vậy?

Xích Kim cốc chủ cách Độc Nha lão tổ gần, sau khi hào quang hình dáng hỏa diễm xanh biếc kia xuất hiện, cũng lập tức nghe được Độc Nha lão tổ kinh ngạc nỉ non. Đang lúc kinh ngạc, chợt thấy quang mang xanh biếc kia chợt gia tốc, đột nhiên vụn vụn, chớp mắt biến mất ở trên bầu trời cực xa.

Sau một khắc, trong ánh mắt không thể tưởng tượng của mọi người, thành Thiên khoáng hầu như ở trên cửa thành, quang mang hỏa diễm xanh biếc kia lại xuất hiện.

Giờ phút này rốt cuộc mọi người cũng thấy rõ hình dáng ngọn lửa xanh biếc kia là vật gì, đúng là một khối ngọc giản, ngọc giản này bất quá chỉ lớn chừng bàn tay, toàn thân xanh biếc, bị một ngọn lửa bao vây lấy, nhảy vọt lên, nhìn rất đẹp mắt.

Nhưng Độc Nha lão tổ nhìn thấy ngọc giản xanh biếc này thì sắc mặt bỗng nhiên khó coi, cũng không đợi mọi người nhìn lâu, trực tiếp xòe bàn tay ra, tựa như bàn tay của hắn có lực hấp dẫn to lớn với ngọc giản xanh biếc kia.

Dưới sự chăm chú của mọi người, ngọc giản thoáng cái đã chui vào trong tay Độc Nha lão tổ. Ngọc giản vào tay, trong lòng Độc Nha lão tổ tựa hồ đã sớm có dự cảm gì đó, sắc mặt cực kỳ khó coi, lập tức đem thần niệm chìm vào bên trong ngọc giản. Trước mặt tất cả tu sĩ đều tra xét nội dung bên trong, thần niệm quan vật cực nhanh, hướng chỉ trong ngọc giản kia hắn cũng chỉ là ghi chép một ít tin tức mà thôi.

Cũng chỉ một hơi thở, Độc Nha lão tổ liền ngẩng đầu lên, chỉ là lúc này, ngay cả những tu sĩ có tu vi cực thấp cũng có thể cảm giác được một cỗ nộ khí kinh người đang bay lên.

Cái này...

Tất cả tu sĩ đều có chút kinh ngạc nhìn Độc Nha lão tổ, khuôn mặt già vốn đã khó coi, giờ phút này vụn vụn, một cỗ phần nộ khó tả cùng oán độc ngưng tụ trên đó, lập tức muốn bộc phát ra.

A. Đáng giận, to gan, dám ra tay với Độc Nha Tông ta, hủy sơn môn ta, ta muốn giết ngươi, rút hồn lấy phách, ngày đêm chịu lửa độc thiêu đốt, đằm độc ngâm thi, vạn trùng cắn tim.

Giờ phút này Độc Nha lão tổ hoàn toàn nổi giận, miếng ngọc giản xanh biếc kia đã sớm bị hai tay hắn bóp thành bột phấn, oán độc cùng phần nộ đan vào một chỗ, cũng không biết hướng về ai, thuộc về một Nguyên Anh đỉnh phong khí thế hoàn toàn bộc phát ra, làm cho những tu sĩ giá thấp kinh hồn táng đảm, trực tiếp quỳ rạp trên mặt đất, xuất hiện ở trên không thành Thiên khoáng.

Nhưng làm cho tu sĩ Nguyên Anh kinh hãi, lại không phải là khí thế trên người Độc Nha lão tổ, mà là lời nói vừa rồi của hắn, hoặc là nói tin tức trong ngọc giản xanh biếc kia, vậy mà có người dám xuống tay với Độc Nha Tông, còn thành công hủy đi sơn môn Độc Nha Tông. Điều này đối với mọi người đã quen thuộc với tứ đại thế lực cao cao tại thượng như vậy, tự nhiên là chuyện kinh ngạc nhất.

Những người còn lại, ba người Xích Kim cốc chủ cũng đều là biểu lộ kinh ngạc, bởi vì ba người đều rất rõ ràng. Ngọc giản xanh biếc kia, vốn là thời điểm Độc Nha Tông gặp đại nạn, môn nhân đệ tử mới dám phát ra ngọc giản đưa tin, tin tức bên trong hẳn là là thật.

Toàn bộ văn tự điện tử nắm miễn phí...

Toàn bộ văn tự không quảng cáo con đường thông thiên, thứ hai trăm hai mươi sáu xuất hiện bốn phía.

Độc Nha Tông chính là đại tông môn của Thiên khoáng sơn mạch, môn nhân đệ tử hơn ngàn, lại thêm cường giả Nguyên Anh đỉnh phong có độc như lão tổ tọa trấn, đệ tử Độc Nha Tông xưa nay ở địa giới Thiên khoáng sơn mạch tự nhiên là làm mưa làm gió, xưng Vương xưng bá. Đệ tử trên Cự Phủ sơn xuống núi đi lại, nếu gặp khốn cảnh đều sẽ phát ngọc giản xin giúp đỡ.

Nếu là có người đui mù trêu chọc đến những người Độc Nha tông này, động một chút sẽ dẫn tới mấy chục thậm chí hơn trăm đệ tử Độc Nha tông vây công, là lấy tại đây núi Thiên khoáng này, căn bản không có bao nhiêu tu sĩ dám đi đắc tội người của Độc Nha tông. Càng không nói đến là đi công đánh sơn môn Độc Nha tông., Lúc này Độc Nha lão tổ mặt lộ vẻ tức giận, cầm trong tay một cái ngọc giản hình ngọn lửa xanh biếc, rống to muốn đem người hủy diệt sơn môn hấn bầm thây vạn đoạn. Trong không trung thành, tất cả tu sĩ nghe được tin tức này đều là một phản ứng khó tin.

Ngay cả ba người Thiên Hạt trại chủ Hắc Vân lão nhân và Xích Kim cốc chủ cũng lộ vẻ kinh ngạc, nhìn Độc Nha lão tổ lâm vào trong cơn giận dữ.

Được rồi, rất tốt, hôm nay lão tổ sẽ nhìn xem, chó điên từ đâu tới dám giết tới Cự Phủ Sơn của ta. Vừa vặn phía sau núi Độc Nha đàm của lão tổ không ít thời gian, lần này lại lấp đầy.

Độc Nha lão tổ cầm miếng ngọc giản xanh biếc kia, giận quá hóa cười, cả người mạnh mẽ quay người lại, cũng không nói lời nào với người khác, nhìn ý của hắn, hình như là muốn lập tức quay về Độc Nha Tông. Xích Kim cốc chủ vừa thấy Độc Nha lão tổ như vậy, không kịp suy nghĩ nhiều, thân hình theo bản năng khẽ động, liền chắn trước người Độc Nha lão tổ.

Xích Kim cóc chủ ngăn lại Độc Nha lão tổ đi đường, lập tức chọc giận lão quái vật đang nổi giận, một đôi mắt nhỏ đậu xanh tam giác lập tức chớp động hàn mang, nhìn về phía Xích Kim cóc chủ trước người.

Vừa nhìn thấy hàn mang trong mắt Độc Nha lão tổ, Xích Kim cóc chủ lập tức kêu to không tốt, vội vàng giải thích. Hắn đi ra ngăn cản cũng là vì lúc này đang giằng co với Thiên Bảo Minh, nếu Độc Nha lão tổ rời đi, đối với bọn họ chẳng phải là không ổn. Bởi vì nghĩ đến đây, Xích Kim cóc chủ mới theo bản năng ngăn lại Độc Nha lão tổ.

Nhưng lúc này Độc Nha lão tổ bỗng nhiên nhận được ngọc giản cầu cứu của sơn môn mình bị người phá hủy, đang trong cơn tức giận, ai ngăn cản hắn, đều sẽ bị hắn coi như không có ý tốt.

Nếu không phải Xích Kim cóc chủ giải thích nhanh, lúc này nói không chừng Độc Nha lão tổ đã ra tay. Xích Kim cóc chủ bắt đắc dĩ, đành phải sắc mặt có chút khó coi tránh ra, mắt thấy Độc Nha lão tổ hừ lạnh một tiếng, mang theo một đám tu sĩ thủ hạ hóa thành hỏa diễm xanh biếc thiêu đốt nửa bầu trời muốn rời đi.

Tu sĩ bên phía Thiên Bảo Minh lúc này đã sớm đi vào nguy cơ trong đầu, nhất là ba cường giả Nguyên Anh đỉnh phong ở Linh Vụ Sơn Mạch sau khi hiện thân, trong lòng đều khẳng định đại nạn lần này đã qua đi.

Nhìn ngọc giản không trúng độc của Độc Nha lão tổ nhận được đại nạn của sơn môn, đều có chút hả hê. Lại thấy Xích Kim cóc chủ bỗng nhiên ngăn cản Độc Nha lão tổ, cho rằng hai người sẽ ra tay đánh nhau, lại không nghĩ tới Độc Nha lão tổ lòng mang cự phủ sơn phong., Có thời gian đi làm khó Xích Kim cóc chủ, lập tức sẽ mang theo một đám tu sĩ thủ hạ quay về sơn môn cứu nạn. Mắt thấy hai người không có ý đánh nhau, tất cả mọi người cảm thấy thất vọng, đành phải đưa ánh mắt nhìn về phía Độc Nha lão tổ lập tức muốn rời đi.

Trong đám người trong thành, có một đoàn người, cũng đều là thất vọng nhìn không trung không có hai người đấu đá. Cảm đầu một người trung niên đầu bạc, nhìn Độc Nha lão tổ lập tức

muốn bỏ chạy, trên mặt hiện ra vẻ thất vọng, sau đó lại lập tức chuyển thành hung ác.

Ngay lúc này, động thủ.

Trung niên đầu bạc vừa nói xong, lập tức trong cơ thể phồng lên, một cỗ khí thế cường đại đột ngột phát ra, sau đó lập tức biến mất. Bàn tay hướng về phía không trung run lên, tự lòng bàn tay của hắn lập tức bắn ra tám đạo hắc mang. Hắn động thủ, một nhóm hơn mười người phía sau hắn, lập tức lại có mấy người ra tay, cũng giống như vậy, hướng không trung kia run tay thả ra mấy đạo hắc mang.

Làm tất cả động tác này, những người này lập tức thu liễm chân nguyên toàn thân, như cá chạch chui vào đám người hắn, đảo mắt đã không thấy đâu.

Mà lúc này, ánh mắt mọi người cũng lập tức bị hắc mang đột nhiên xuất hiện kia hấp dẫn. Hơn nữa tám đạo hắc mang của bạch đầu trung niên nhân, tổng cộng mười sáu đạo hắc mang, từ trong thành Thiên Quỷ bắn ra, dị thường đột ngột, hắc mang đón gió tăng vọt, tốc độ cực nhanh, đảo mắt đã đến không trung, vừa vùn vụt hóa thành một mảng lớn Độc Nha lão tổ màu bích diễm độn đi vây quanh.

Vù vù vù

Mọi người chăm chú nhìn lại, mười sáu đạo hắc mang kia đã tăng vọt đến gần mười trượng, vật trong đó cũng hiện ra nguyên hình. Trong hắc mang đúng là mười sáu cây đại phiến toàn thân đen kịt, lá cờ mặt lá đều là màu đen như mực, trên đó mây đen quay cuồng., Thi khí nồng đậm đến cực điểm tuôn ra, liên kết một mảnh, bao trùm hơn phân nửa khoáng thành trên không trung, tanh hôi xông vào mũi, khí tức âm hàn băng lãnh bao phủ xuống, đơn giản làm cho người ta như địa ngục.

Trận thế...

Xích Kim cốc chủ gần Độc Nha lão giả nhất, lại may mắn không bị mười sáu cây đại phiến màu đen kia bao phủ, nhìn mây đen trước mắt cuộn cuộn không ngớt, lập tức giật mình, trong miệng không khỏi kinh hô.

Mọi người đều kinh ngạc, ai cũng không nghĩ tới vào lúc này lại có người ra tay, ném mười sáu lá cờ lớn ra, bày ra trận thế, bao phủ toàn bộ đám người Độc Nha lão tổ. Ở đây đều không phải người dân, liên hệ với ngọc giản mà Độc Nha lão tổ thu được lúc trước, lập tức vì đại phiến kia xuất hiện đoán hơn phân nửa.

Nhất là Xích Kim cốc chủ, hắn có mối thù ái tử bị giết, giờ phút này mắt thấy liên tiếp biến hóa đột ngột này, tâm niệm quay cuồng kịch liệt, tựa như nghĩ tới cái gì.

Hừ.

Trong miệng hừ lạnh một tiếng nặng nề, tâm niệm vừa động, lực lượng thần niệm to lớn như núi tràn ra, lại như thủy ngân trút xuống, quét xuống trong Phương Thiên khoáng thành.

Đột Ngột vừa rồi biến hóa ra, không có bất luận kẻ nào nhìn thấy là ai ném ra những đại phiến kia, Xích Kim cốc chủ ngăn ngừa mấy hơi thở không đến liên tục quét ba lần, lại không thu hoạch được gì.

Là ai, là ai dám vây khốn lão tổ. Âm mưu, đây là âm mưu, lại có người dám đánh chủ ý của lão tổ. Lão tổ muốn băm thây các người vạn đoạn, lột da rút xương, độc xà cắn nuốt tim gan.

Trong một mảng lớn mây mù màu mực kia, bỗng nhiên truyền đến tiếng kêu điên cuồng của Độc Nha lão tổ, từng tiếng vỗ âm như sóng biển cũng truyền ra, tựa hồ là ai đang công kích bên trong mảnh mây mù kia, hoặc là nói, có người đang dùng Man nhân phá giải trận thế vây khốn bọn họ.

Bất kể là tứ đại thế lực hay là bên Thiên Bảo Minh, hiển nhiên đều bị biến hóa đột ngột này làm cho kinh sợ. Bất quá trong ý nghĩ, lại nghĩ tới, nhất là lão nhân Thiết Mâu, trên mặt hiện lên một tia hiểu ra, chợt đó là giận dữ, trong đôi mắt già nua tràn đầy lửa giận.

Một chiêu diệu hồ ly sơn tốt lắm, hóa ra cỗ thế lực thần bí này phí hết bao nhiêu thủ đoạn chu chương như vậy, mục đích lại là Cự Phủ sơn, cũng không biết trong núi kia rốt cuộc cất giấu bảo vật gì, vậy mà đáng cho người mạo hiểm như vậy, tính toán bốn đại thế lực cùng Thiên Bảo Minh ta.

Trong đầu Thiết rẽ lão nhân lóe lên ý niệm, trong mắt lại có hào quang âm hiểm, không có hảo ý nhìn thoáng qua đoàn mây mù màu đen quay cuồng kia, khóe miệng lập tức nhanh chóng chuyển động, giống như đang tiến hành thần niệm truyền âm.

Không chỉ Thiết Cầu lão nhân nhìn ra ý nghĩa sau lưng, Xích Kim cốc chủ Hắc Vân lão nhân và Thiên Hạt trại chủ ba người cũng giống như vậy. Trước đó ba người cũng đã đoán được, Thiên Khoát sơn mạch này bỗng nhiên nhiều hơn một thể lực thần bí, tựa hồ đang tiến hành âm mưu gì, thậm chí mơ hồ tính kế tứ đại thể lực cùng Thiên Bảo Minh mới quật khởi.

Ngay từ đầu, lúc huynh đệ Tôn thị và Chung Nhạc hiện thân, ba người còn tưởng là bọn họ làm, mà lúc này xem ra, mục đích của thể lực thần bí kia lại là Cự Phủ sơn của Độc Nha lão tổ.

Bốn thể lực lớn liên thủ muốn tiêu diệt Thiên Bảo Minh cơ hội ra tay với Độc Nha Tông, bại lộ sau đó còn có chuẩn bị, để cho người ta âm thầm bày ra trận thế, vậy khôn dám tu sĩ Độc Nha lão tổ, muốn kéo dài thời gian.

Tu sĩ có thể tu luyện tới cảnh giới Nguyên Anh đều được coi là thiên tài, xưa nay cũng là có không ít cơ duyên, mới có thể phá vỡ rãnh trời kia của Nguyên Anh. Lúc đối mặt cơ duyên, tự nhiên đều là thông minh, không chỉ đám người Xích Kim cốc chủ có thể hiểu được. Những tu sĩ Nguyên Anh khác, thậm chí một ít tu sĩ giống như lão luyện đều đã thông suốt thông suốt quan hệ trong đó, kể từ đó, lời đồn liên quan tới Cự Phủ sơn có bảo vật liền lập tức truyền bá ra ngoài.

Bất quá trong nháy mắt, trong toàn bộ Thiên T quáng thành, mấy ngàn tu sĩ lại biết có thể lực thần bí vì bảo vật, không tiếc đồng thời đắc tội bốn thể lực lớn cùng Thiên Bảo Minh, tính toán hai bên, điều hỏ ly sơn, thừa dịp Độc Nha lão tổ không ở sơn môn, mà công lên Độc Nha Tông, hủy sơn môn người ta.

Toàn bộ văn tự điện tử năm miễn phí...

Toàn bộ văn tự quảng cáo không có đường thông thiên, thứ hai trăm hai mươi bảy xuất hiện năm hư ảnh.

Ầm ầm, đập lên đập đập.

Vô số núi đá to lớn xen lẫn bùn đất cây cối giống như mưa, từ trên một tòa núi cao cuộn cuộn rơi xuống, như tiếng động đất vang vọng khu vực ngàn dặm chung quanh, toàn bộ văn tự quảng cáo ngọn núi này đúng là đang sụp đổ, theo đất đá núi đá kia sụp đổ, ngọn núi lớn vốn kỳ lạ cao một trượng bị mạnh mẽ gọt đi.

Cự phủ sơn băng sơn...

Tòa núi cao trước mắt này đang sụp đổ vỡ vụn, chính là Cự Phủ sơn hung danh hiển hách trong Thiên khoáng sơn mạch, là trụ sở của Độc Nha Tông.

Dĩ vãng nơi đây là cấm địa tu sĩ, tu sĩ từ bên ngoài nếu đi nhầm vào trong đó, không thoát khỏi tầng da thì căn bản không ra được. Nhưng hôm nay, tòa núi cao nguy nga như cự phủ, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được tiêu giảm, hạ xuống một trượng, vô số cự thạch bùn đất trộn lẫn một ít kiến trúc hài cốt cuộn cuộn mà rơi xuống, quả thực là đồ sộ.

Nếu là tu sĩ Thiên Tâm Sơn Mạch biết được sơn môn Độc Nha Tông bị hủy, rơi vào lòng đất, cũng không biết bao nhiêu người sẽ vỗ tay xưng mau, đến đây quan sát thắng cảnh như vậy. Bất quá đối với đệ tử Độc Nha Tông mà nói, lại giống như ác mộng bỗng nhiên phủ xuống, hoàn toàn không thể tin được.

Vèo vèo vèo

Từng đạo hào quang thất kinh từ trong núi bắn ra, sau đó nhao nhao dừng lại trên không trung, hiển lộ ra đông đảo tu sĩ bên trong. Đệ tử Độc Nha Tông, giờ phút này mặt mũi tràn đầy vẻ kinh hoàng, nhìn cự phủ sơn trước mắt đang không hiểu sao sụp đổ biến mất.

Đây là có chuyện gì?

Một lão giả mặc trường bào xanh biếc hai mắt trùng trùng, không thể tin được nhìn cảnh tượng trước mắt. Ngay vừa rồi, không biết từ đâu xuất ra lực lượng nào, trực tiếp đem cả tòa Cự Phủ Sơn đánh sập. Toàn bộ văn tự tử trên núi Độc Nha Tông ở núi điện miễn phí bày ra những thiết kế cấm chế, căn bản ngay cả một chút năng lực phản kháng cũng không có, liền theo Cự Phủ Sơn cùng một chỗ tan rã.

Lão giả này là một trưởng lão Độc Nha Tông thủ hộ sơn môn, có tu vi Nguyên Anh sơ kỳ, nhưng hiển nhiên cũng tiền giai không lâu, bỗng nhiên nhìn thấy cảnh tượng như vậy, có chút bị hù dọa.

Bất quá lập tức, một tia giận dữ liền xuất hiện trên mặt hắn, trong miệng phát ra tiếng hô âm, vang vọng bầu trời.

Tất cả đều im miệng cho bản trưởng lão, nhanh phát Bích Diễm Giản thông báo cho tông chủ, có người hủy đi sơn môn Độc Nha Tông ta.

Trong miệng hô báo rống lên như tiếng hô báo, sát ý khí thế theo đó dâng lên, khí thế lão giả áo lục này thoáng cái liền hiển lộ ra, tu vi cảnh giới Nguyên Anh tăng thêm thân phận trưởng lão, gầm lên một tiếng, quả nhiên những đệ tử Độc Nha tông lâm vào hỗn loạn kia liền yên tĩnh lại.

Nhưng vừa nghe thấy nửa câu sau của lão giả áo lục, lại đều là đại kinh thất sắc, một đệ tử có địa vị khá cao trong đó lập tức trịnh trọng lấy ra một cái ngọc giản màu xanh biếc giống như hỏa diễm, thần niệm tràn ra, chìm vào bên trong ngọc giản, sau đó dùng sức ném ra, ngọc giản xanh biếc kia lập tức hóa thành một ngọn lửa, dùng tốc độ khủng bố chạy trốn.

Rống lên mấy câu xong, lão giả áo lục cầm đầu trên mặt thoáng hiện vẻ giận dữ, một con mắt hồ trùng mắt lên trên mặt đất. Lấy tu vi cảnh giới Nguyên Anh của lão, dễ dàng cảm giác ra, làm cho cả tòa cự phủ sơn đều sụp đổ nguồn ra, chính là từ sâu trong lòng đất của cự phủ sơn.

Hơn nữa hắn còn cảm ứng được khí tức của những tu sĩ khác, mặc dù rất yếu ớt, nhưng lại tồn tại. Đã sớm quen với việc

trưởng lão Độc Nha Tông cao tại thượng chưa từng gặp phải chuyện như vậy, mặc kệ là có người cố ý hủy hoại sơn môn Độc Nha Tông hay là vì vi phạm thượng cổ cấm chế, tuyệt đối là không thể tha thứ.

Lão giả lục bào cũng không suy nghĩ nhiều, ý vào tu sĩ Nguyên Anh của mình, nhìn chăm chăm vào Cự Phủ sơn đang sụp đổ kia, ánh mắt ngưng tụ, sau đó cả người liền hóa thành một đạo lục quang đung vào bên trong loạn tượng đồ nát như mưa kia, đảo mắt chui vào trong lòng Cự Phủ sơn, hiển nhiên đi về phía lòng đất.

Các đệ tử Độc Nha tông còn lại thấy trưởng lão tọa trấn duy nhất như vậy, cũng không kịp ngăn cản, có một số đệ tử muốn đi theo, nhưng tu vi không đủ, không cách nào xuyên qua màn mưa núi đá kia, chỉ đành coi như thôi.

Đang lúc một đám đệ tử Độc Nha tông không thể không đứng tại chỗ thưởng thức cảnh tượng sơn môn sụp đổ của mình, lão giả mặc lục bào kia đã vào bụng cự phủ sơn, thẳng đến chỗ sâu trong lòng đất.

Ta cũng muốn nhìn xem, là thần thánh phương nào, dám hủy sơn môn Độc Nha Tông ta.

Lão giả áo lục tên là Vương Thăng, chính là một trong ba trưởng lão Nguyên Anh của Độc Nha Tông, Độc Nha lão tổ dẫn người đi thành Thiên khoáng, liền để hấn ở lại sơn môn tọa trấn.

Nhưng bây giờ lại phát sinh loại chuyện này, Cự Phủ sơn sụp đổ, sơn môn bị hủy đi, chỉ là ngăn ngừa một cái chớp mắt, nhưng cũng đủ để Vương Thăng hiểu rõ. Nếu không có người định tội, chỉ sợ cái nồi đen này sẽ thuộc về hấn, lấy tính tình Độc Nha lão tổ, chờ hấn trở về nhìn thấy cảnh tượng Cự Phủ sơn, khẳng định là người thứ nhất đã xé rách Vương Thăng của hấn.

Vừa nghĩ đến đây, áo lục trên người Vương Thăng liền phồng lên, trong lòng càng thêm sợ hãi, tức giận và sợ hãi hỗn hợp cùng một chỗ, để cho hấn lập tức muốn nhìn xem tất cả chuyện này rốt cuộc là xảy ra như thế nào.

Âm ầm ầm.

Vừa vào lòng đất, Vương Thăng lập tức cảm thấy nhiệt độ chung quanh lập tức tăng lên đến mức khủng bố, cảnh tượng trước mắt lại là một mảnh hỏa hồng vô biên vô hạn, vô số nham tương đỏ bừng như cháo đặc kêu rào rào, thỉnh thoảng xen lẫn từng tia khói độc màu đen., Hỏa lực lượn lờ không ngớt làm cho người ta không cách nào chống cự dâng lên, bao phủ toàn bộ Vương Thăng vào trong đó, nếu không phải trên người hắn có lục bào cũng coi như là một kiện pháp khí, chỉ sợ hiện tại thân thể hắn đã trống rỗng.

Tùy ý nhìn lướt qua chung quanh, tâm niệm vừa động, chân nguyên trong cơ thể lập tức dâng lên, hình thành quanh người hắn một màn sáng nhàn nhạt, ngăn cách những khói độc khói độc trong lòng đất này lại, cũng không cần phân biệt phương hướng, thần niệm vừa động, lập tức giống như một tấm lưới lớn, kéo dài đến địa phương trước đó cảm ứng được.

Thần niệm chuyển động, thân thể Vương Thăng cũng bất mãn, sau khi thả ra chân nguyên, cả người vẫn như cũ hóa thành một đạo lục quang, độn vào sâu trong lòng đất. Lấy cảm ứng của hắn, khí tức tu sĩ kia ngay tại cách đó không xa, hơn nữa tu sĩ này vẫn không nhúc nhích, tựa như là chuyên môn chờ hắn vậy.

Hừ.

Nộ khí trực tiếp chuyển hóa thành sát khí, Vương Thăng cũng lười che giấu khí tức của mình, tu vi cảnh giới Nguyên Anh hoàn toàn hiển lộ ra khí thế. Lục sắc độn quang biến thành, nơi đi qua, nham thạch nóng chảy bốc lên, độc hỏa lan tràn, tiếng rít chói tai xuyên thấu không gian, thẳng đến chỗ tu sĩ hắn cảm ứng được đâm tới.

Người chưa đến, thanh âm đã đến trước.

Độc Nha Tông Vương Thăng trưởng lão, Nguyên Anh sơ kỳ, đã gần đến biên giới bạo nộ. Sơn môn bị hủy, hắn vốn là trưởng lão tọa trấn, nếu xử lý không tốt, tất nhiên sẽ là người đầu tiên bị Độc Nha lão tổ nuốt sống.

Biện pháp giải quyết tốt nhất, đương nhiên là tìm ra đầu sở gây nên, đây cũng là lý do vì sao Vương Thăng vừa cảm ứng được khí tức tu sĩ ở sâu trong lòng đất này, cũng là cỗ lực lượng đột ngột phá phá cả tòa Cự Phủ Sơn này.

Lòng đất là thế giới nham thạch nóng chảy, đập vào mắt là một mảnh màu đỏ lửa, khói độc độc mặc dù có màu sắc bất đồng, nhưng đầu nguồn vẫn là nham thạch nóng chảy kia, trước mắt một mảnh hải dương nham thạch nóng chảy, trong đó ẩn chứa hỏa lực, đừng nói là hủy Cự Phủ sơn, dù muốn hủy đi ngàn khoáng sơn mạch, cũng chỉ mấy ngày mà thôi.

Vương Thăng tự giữ tu vi Nguyên Anh, không lo lắng không tìm thấy người, lấy tu vi của hắn, chỉ ít cũng có thể tiến vào sâu trong lòng đất trăm trượng. Trong cảm ứng của hắn, khí tức tu sĩ kia cũng không ở ngoài trăm trượng, lấy thần niệm của hắn bao trùm phạm vi, tất nhiên có thể rất nhẹ nhàng tìm được người kia.

Tìm được rồi.

Một tia sắc mặt dữ tợn xuất hiện trên mặt Vương Thăng, lục quang lướt đến, hiện ra thân hình của hắn.

Toàn bộ văn tự điện tử nắm miễn phí...

Toàn bộ văn tự quảng cáo không có đường thông thiên, thứ hai trăm hai mươi tám xuất hiện sáu,

Phương viên ngàn dặm, núi cao Ngao Nga, hình như cự phủ bây giờ đã thành phế tích, kết quả sau khi sụp đổ là sinh trưởng đem cửa hàng địa giới kia cao hơn mấy trượng, xa xa nhìn lại, khói bụi cuồn cuộn, như một con rồng vàng trắng kiện, từ mặt đất kia bay lên, bay thẳng lên không trung. Toàn bộ văn tự điện tử thung lũng miễn phí.

Một đám tu sĩ, hơn ngàn đệ tử Độc Nha tông trợn mắt há hốc mồm nhìn cảnh tượng trước mắt, vô số kiến trúc, cây cối bùn đất hỗn hợp cùng một chỗ, sụp đổ xuống., Cảnh tượng như mưa sau, liền thành tựu một mảng phế tích lớn trước mắt, tại toàn bộ Thiên Khoát sơn mạch đều là độc nha tông hung danh hiển hách. Đúng là sơn phá hủy, nơi trú đóng của tông môn không hiểu sao biến thành phế tích, bọn họ thậm chí ngay cả mặt địch nhân cũng không nhìn thấy, chỉ có một trưởng lão nổi giận trợn vào lòng đất.

Lúc này, lòng đất kia sâu trăm trượng.

Ừng ục.

Trước mắt ngoại trừ màu đỏ lửa không có màu gì khác, phóng tầm mắt nhìn lại, khắp nơi là nham thạch đỏ rực, tiếng xì xào hỗn hợp cùng một chỗ, thêm nữa những bọt lửa kia dâng lên thanh âm huyễn diệt, như thủy triều, tùy ý lan tràn.

Hừ.

Trên biển lửa nham tương, chợt hiện ra một bóng người, người này mặc trường bào xanh biếc, khuôn mặt già nua hung ác, một đôi mắt ẩn chứa nổi giận dữ cùng chán ghét quét qua bốn phía, mi tâm cổ động, thần niệm vô hình vô chất phát ra, bao trùm về phía xa hơn.

Không cần nói, lão giả này chính là trưởng lão Nguyên Anh tọa trấn Độc Nham tông, Vương Thăng. Trong mắt hắn nổi giận tất nhiên là vì sơn môn đột nhiên hủy, mà chán ghét biển

lửa nham thạch nóng chảy kia. Độc Nham Tông nhất mạch tuy có công pháp Hỏa Tu, nhưng thiên sinh hãn tu luyện công pháp thủy độc, hoàn toàn xung đột với biển lửa nham tương này, từ khi hạ xuống nơi này, trên người hãn liền cực kỳ khó chịu.

Nếu không phải vì chạy thoát tội, bắt lấy tu sĩ dưới lòng đất mà hãn cảm ứng được, hãn sẽ không mạo hiểm xuống đất này trăm trượng.

Ở đây rõ ràng là phụ cận, sao không thấy bóng người...

Vương Thăng lộ ra khuôn mặt già nua hung ác vô cùng nghi hoặc, thân hình đứng ở trên biển lửa nham tương rộng lớn vô biên, cau mày quét về bốn phía. Nhưng đáng tiếc, trừ màu đỏ bừng vô biên vô hạn cùng hỏa lực đáng sợ ẩn chứa độc khí, hãn cái gì cũng không nhìn thấy được.

Đang lúc hãn nghi hoặc, muốn đem thần niệm hướng ra xa hơn kéo dài, bỗng nhiên trước mặt hãn không xa, biển lửa vốn bình tĩnh chỉ có bọt lửa Minh Diệt, đột nhiên sinh ra biến hóa.

Oanh oanh oanh!

Đột ngột dị thường, không có chút dấu hiệu nào, phía trên nham thạch nóng chảy, một vòng xoáy khổng lồ sinh ra, lực lượng cường đại theo đó hàng lâm, toàn bộ biển lửa nham tương bị đè ép thấp xuống hơn mười trượng, càng thêm hiển lộ ra ngoài, không hiểu sao có một cỗ lực lượng tràn trề đáng sợ xé rách hư không, xé rách hư không phía trên biển lửa kia, vận vẹo giống như bất cứ lúc nào cũng có thể phá toái.

Độc Diễm địa hỏa nham thạch nóng chảy bất luận vật gì, vừa tới gần vòng xoáy kia, đều vô thanh vô tức bị lực lượng đáng sợ kia xé rách thành mảnh vỡ, sau đó hóa thành hư vô, triệt để biến mất không thấy gì nữa, kể từ đó, chỗ vòng xoáy kia, lại biến thành cấm địa.

Đáng sợ hơn chính là lực lượng ẩn ẩn từ sâu trong vòng xoáy kia truyền ra, Viễn Cổ âm lãnh sắc bén như một vòng xoáy mai táng một mảnh thần binh lợi khí thời đại hoang cổ, chỉ hơi cảm ứng được lực lượng nhỏ bé kia, liền làm cho cả người

Vương Thăng liều mạng run rẩy lên, trên mặt nổi giận dần dần bị vẻ sợ hãi cùng cuồng hỉ thay thế.

Sợ hãi là vì lực lượng đáng sợ kia, khiến hấn cảm thấy run rẩy. Cuồng hỉ lại là hấn cho rằng cơ duyên của hấn đến. Tràng cảnh trước mắt, chỉ cần là tu sĩ, mặc kệ tu vi cao thấp, đều sẽ suy đoán chỗ sâu trong vòng xoáy có đại cơ duyên hay không. Nhất là cường giả Nguyên Anh như Vương Thăng, lực cảm ứng không phải tu sĩ bình thường có thể so sánh, trong cảm ứng của hấn, trong vòng xoáy kia không phải người cũng không phải yêu thú, căn bản không phải vật sống.

Kể từ đó, chẳng phải là càng lớn có thể là một thanh thượng cổ đại cổ đại sử dụng thần binh lợi khí còn sót lại từ viễn cổ. Nếu hấn có thể có được thanh thần binh lợi khí này, tăng thêm tu vi cảnh giới Nguyên Anh của hấn.

Trong lòng Vương Thăng vừa có ý nghĩ kia toát ra, vậy cũng không cách nào ngăn cản, không ngừng suy đoán ý niệm hiện lên theo, hơn nữa dần dần chiếm cứ nội tâm Vương Thăng. Trong ba hơi thở, Vương Thăng đối với tồn tại sâu trong vòng xoáy kia đã khát vọng đến cực điểm, mặc dù biết được chỗ không gian kia trở nên nguy hiểm vô cùng, nhưng hấn vẫn bước ra một bước.

Hấn cũng chưa từng phát hiện, giờ phút này trong mắt vị Độc Nha Tông Nguyên Anh trưởng lão, đã hoàn toàn bị tham lam cùng khát vọng chiếm cứ, trong khoảng thời gian ngắn lại quên mất mục đích tới đây. quên mất trước đó hấn cảm ứng, chỗ sâu trong lòng đất này, có một tu sĩ thần bí có địch ý với hấn đối với Độc Nha Tông.

Vù vù

Một bước đã định bước ra, Vương Thăng tuy có dấu hiệu bị ý niệm tham lam chiếm cứ tư tưởng, nhưng trong bản năng vẫn dùng chân nguyên bao phủ thân mình trước khi bước ra một bước này. Làm xong một bước này, trong mắt Vương Thăng đột nhiên xuất hiện một tia do dự, tựa hồ cũng ý thức được hành động của mình không ổn.

Thần niệm to lớn đột nhiên nổi lên sóng gió, biểu hiện lúc này đầy lòng Vương Thăng cũng cực kỳ không bình tĩnh. Thượng cổ thậm chí là di lưu của thời viễn cổ, cho dù là một khối sắt vụn cũng không bình tĩnh., Cũng có thể dẫn tới không biết bao nhiêu tu sĩ tranh đoạt. Mà lúc này xuất hiện trước mặt hắn, lại có thể là một thanh thần binh lợi khí từ thời đại hoang cổ lưu lại. Hơn nữa lấy cái này lúc này hiển lộ ra lực lượng, chuôi thần binh này khả năng còn không bị lực lượng của năm tháng xóa đi, còn giữ lại lực lượng vô cùng mạnh mẽ.

Đối với tham lam và ý niệm cẩn thận trong lòng Thần binh đấu đá lẫn nhau, khiến cho chân Vương Thăng Cương nhắc lên lại có dấu hiệu buông xuống, sự tham lam cùng khát vọng trong mắt cũng dần dần xuất hiện dị sắc.

Nếu như tùy ý để Vương Thăng làm như thế, nói không chừng có thể giãy dụa thoát ra, đáng tiếc, tựa hồ trong minh minh có cái gì độc thủ tại điều khiển hết thảy.

Àm âm âm âm

Dị biến tái sinh, vốn chỉ là một vòng xoáy khổng lồ. Giờ phút này, lại có biến hóa. Từng tiếng nổ mạnh vô hình vang lên, địa hỏa đầy trời xen lẫn nham thạch nóng chảy, sôi trào, như cảnh tượng thế giới tận thế.

Đột ngột, một điểm đen đột nhiên xuất hiện ở trung tâm vòng xoáy, điểm đen kia phảng phất như từ chỗ sâu nhất trong lòng đất, nơi u minh kia trôi nổi lên.

Khí tức U Minh nồng đậm từ sâu trong vòng xoáy tuôn ra, hư vô đen kịt, điểm đen kia càng ngày càng rõ ràng, hướng tới biển lửa nham tương mà đến. Tất cả dị tượng đều giống như là vì điểm đen kia xuất hiện, phảng phất mang theo lực lượng kỳ dị, trong chớp mắt, nguyên bản vẫn là thế giới tận thế, nhiều dị tượng tàn sát bừa bãi sôi trào, sau khi điểm đen hiển hiện, lại biến mất toàn bộ.

Đây.

Thanh tỉnh, ánh mắt vừa chạm đến điểm đen kia, Vương Thăng vốn còn bị tham lam chi phối lập tức tỉnh táo lại, sắc mặt khế động, hai mắt cũng khôi phục vẻ thanh minh.

Nghĩ đến cảnh tượng mình bị tham lam chi phối lúc trước, sau lưng Vương Thăng lập tức mồ hôi lạnh róc rách. Bây giờ nhìn thấy điểm đen quỷ dị kia xuất hiện, mặc dù không cần suy đoán cũng biết điểm đen này chính là nguồn gốc của lực lượng đáng sợ tràn ngập trong không gian lòng đất hiện tại, tất cả dị tượng, đều là vì điểm đen kia tồn tại.

Từ lúc điểm đen xuất hiện, hắn đã tỉnh táo lại, Vương Thăng vẫn một mực ép buộc mình dời ánh mắt đi, không nên nhìn điểm đen kia. Nhưng càng như vậy, ánh mắt của hắn càng không nghe lời, sau khi chạm đến điểm đen kia, liền không rời đi nữa. Trong lòng càng dâng lên một ý niệm mãnh liệt đến mức chính hắn cũng không thể áp chế được, đó chính là phải nhìn rõ xem điểm đen kia đến cùng là vật gì, sự tò mò không rõ ràng làm cho đáy lòng Vương Thăng cực kỳ sợ hãi.

Bởi vì hắn phát hiện, vốn tưởng rằng tỉnh lại đã là may mắn, kỳ thật không phải, lúc trước hắn không tỉnh táo, nếu bước vào nguy hiểm còn không tính oan uổng. Nhưng dù vậy, hắn rất là thanh tỉnh, nhưng lại có thể cảm ứng được nguy hiểm đang từng bước hạ xuống, hắn lại không có một chút lực phản kháng nào.

Đột nhiên, ngay cả chút chuẩn bị trong lòng cũng không có, Vương Thăng không cách nào nhúc nhích, không chỉ có vậy, Vương Thăng phát hiện thân thể của mình không còn bị khống chế. Cả người giống như một bức tượng, đứng ở trên không biển lửa, sững sờ nhìn chằm chằm điểm đen dần dần rõ ràng kia.

Nghìn trượng trăm trượng, trăm trượng tám mươi trượng. Điểm đen kia càng ngày càng gần, gần đến Vương Thăng một khắc có thể thấy rõ diện mục thật sự của điểm đen kia.

Nếu đổi lại là một địa điểm khác, thay bằng một khoảng thời gian khác, Vương Thăng chắc chắn rất muốn nhìn thấy diện mạo thật sự của điểm đen kia. Nhưng lúc này, Vương Thăng chỉ có sự sợ hãi và điên cuồng trong lòng, không cách nào nhúc nhích, không thể giải thích được đã bị chế trụ. Loại thủ đoạn này, hắn quả thực chưa từng nghe thấy, cũng chính là như vậy, hắn mới là gặp đại nạn đến mức dị thường sợ hãi.

Giấy dựa một phen, nhưng vẫn vô dụng như trước, Vương Thăng giống như nhận mệnh, ánh mắt nhìn thẳng vào điểm đen đang dần dần lơ lửng trên vòng xoáy. Hoặc là nói đã không phải là điểm đen, sắp hiện ra tướng mạo thật sự, từ U Minh hạ xuống tồn tại.

Đáng tiếc, ngay cả một con mắt cuối cùng này, Vương Thăng cũng không thể nhìn thấy.

Giờ phút này, ngay chỗ điểm đen hoàn toàn hiển lộ trước một hơi, ở phía sau hắn, một bóng đen nhàn nhạt hiển hiện, một bàn tay trắng nõn duỗi ra, nhẹ nhàng ấn lên đỉnh đầu Vương Thăng.

Toàn bộ văn tự điện tử nắm miễn phí...

Toàn bộ văn tự không quảng cáo con đường thông thiên, thứ hai trăm hai mươi chín thiên tiên thiên đại hung vật.

Sưu hồn

Hai chữ nhàn nhạt, không mang theo bất luận tình cảm gì, vang lên trong đầu Vương Thăng. Vào thời khắc này, hắn lập tức cảm thấy đỉnh đầu có một vật ấn lên, tiếp đó trước mắt tối sầm, tâm thần trong cơ thể chấn động, lập tức lâm vào trong mê ly hỗn loạn, sau đó cái gì cũng không biết.

Nguyên Anh trưởng lão Độc Nha tông, ở chỗ sâu khó khăn trong lòng đất hơn trăm trượng, trong khoảnh khắc vô số địa hỏa nham thạch nóng chảy tàn sát bừa bãi, mất mạng, kết quả lại ngay cả diện mạo người giết người cũng không nhìn thấy.

Ừng ục...

Xa xa vẫn truyền đến âm thanh dung nham phun trào như sóng triều, trên biển lửa, Vương Thăng mặc trường bào xanh biếc đứng sau một cái bóng mơ hồ. Toàn thân cái bóng này, đều bao phủ trong bóng tối, rõ ràng đứng ở nơi nào, lại không hiện lộ ra một chút khí tức nào. Như thật sự chỉ là một cái bóng, mà không phải một người.

Bóng đen ấn lên đỉnh đầu Vương Thăng, cũng không biết làm gì, thân hình Vương Thăng vốn cao lớn lại chậm rãi héo rút. Một tu sĩ Nguyên Anh, mặc dù không chuyên môn tu luyện thân thể, thân thể cũng sẽ vì tu luyện quanh năm mà bị thiên địa nguyên khí thấm vào rèn luyện mà trở nên cứng như sắt.

Vương Thăng tuy là tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ, nhưng khí tức toàn thân cũng rất là khủng bố, da thịt như ngọc, huyết khí tuôn trào như suối, gân cốt cứng rắn như hàn thiết, thần quang trong vắt, nhìn qua liền biết bất phàm.

Nhưng vào lúc này, thân thể Vương Thăng khô héo với tốc độ mắt thường có thể thấy được, da thịt huyết nhục mất đi ánh sáng, huyết khí không hiểu biến mất, trong nháy mắt, lại thành một cái thân khô.

Cảnh tượng như vậy thực sự phi thường quý dị, bất quá xưa nay lòng đất này ít có dấu chân người, huống chi còn là trên biển lửa nham thạch nóng chảy sâu trăm trượng này, trăm năm khó gặp một người. Cho nên cũng không có ai nhìn thấy thảm tượng kia, sau mười mấy hơi thở, một vật màu xanh biếc đột nhiên rơi xuống biển lửa kia.

Ầm ầm ầm

Như đá vào hồ, sau một tiếng vang nhỏ, một đoàn địa hỏa lớn mãnh liệt xen lẫn khói đen vén lên, cuốn vật xanh biếc kia vào trong nham thạch nóng chảy cực kỳ đỏ bùng, nhìn lại, nhưng không nhìn thấy cái gì.

Aiz...

Một tiếng như vô tình, giống như cảm khái than nhẹ đột ngột vang lên trên mặt biển lửa, vị trí lúc trước Vương Thăng đứng, đã bị một người thay thế.

Một thân hắc bào, thân hình thon dài, tóc dài xõa vai, khuôn mặt đen lốm đốm to bằng đồng tiền vẫn như cũ xấu xí như vậy. Đứng ở nơi đó, lại không lộ ra chút khí tức nào, phảng phất hư vô, quý dị chính là, phía sau hắn, có một bóng đen quần quanh, hình dáng giống như người, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể thoát ly thân thể Ngô Khí.

Ngô Khí, người này là Ngô Khí, Ngô Khí biến mất ở Thiên Khoáng sơn mạch hơn nửa năm. Từ ngày đó sau khi thi triển trận pháp Minh Hỏa trên bình nguyên Thiên Khoáng giết người, Ngô Khí âm thầm tìm một mỏ khoáng tu luyện. Tu vi trực tiếp tu nhập kết đan đỉnh phong, chỉ thiếu chút nữa là có thể tấn thăng thành cường giả Nguyên Anh, xưng bá một phương.

Ngày xuất quan, vừa vận dụng phải một đám tu sĩ sơn phỉ tu vi không tầm thường, ra tay thu phục bọn sơn phỉ này. Dưới một phen tính toán, rốt cuộc thúc đẩy cục diện dự đoán. Toàn bộ cường giả Thiên Khoát sơn mạch, hầu như hơn phân nửa đều bị dẫn tới thành Thiên Cổ kia chém giết lẫn nhau, cơ hội như vậy, Ngô Khí nếu không nắm chặt, thật sự là lãng phí nhiều bố trí một cách vô ích.

Đứng ở trên biển lửa, ánh mắt Ngô Khí nhìn chăm chăm vào một chỗ, trường lão Độc Nha Tông Nguyên Anh lúc trước được hấn nhẹ nhàng băng quơ lấy tính mạng Vương Thăng, hấn ngay cả liếc mắt nhìn cũng không có, cho dù Vương Thăng kia tại nơi tử vong, ngay dưới chân Ngô Khí.

Nếu có thể lấy được Tiên Thiên Kim Cực Sát Thi, đến lúc đó thực lực của ta.

Phía trên hắc ban, sau khi loạn tóc, hai mắt Ngô Khí nhìn thẳng về phía trước.

Trên biển lửa rộng lớn, một vòng xoáy phạm vi trăm trượng, một điểm đen dần dần rõ ràng. Chung quanh điểm đen kia, đều là hai màu đen đỏ, hỗn hợp cùng một chỗ, phảng phất như địa ngục U Minh, hư vô xa xôi., Khiến người ta sợ hãi, mà điểm đen kia, tuy dần dần hiện lên, tựa hồ không bao lâu nữa sẽ nổi lên mặt biển lửa, nhưng cũng không biết chỗ sâu trong vòng xoáy kia là không gian thế nào, vận vẹo biến hóa, điểm đen kia cũng biến thành hư thực bất định, tựa như tùy thời đều biến mất.

Lúc trước lúc Vương Thăng ở đây, điểm đen kia vốn cách biển lửa không xa, chớp mắt là có thể hiện ra. Nhưng chỗ sâu trong vòng xoáy có một chỗ không bắt mắt vận vẹo một chút, lập tức điểm đen kia cũng động dậy theo một chút, giống như lại chìm xuống một chút.

Điểm đen kia là vật gì, Ngô Khí tự nhiên biết rõ ràng, vốn hấn ở tại Thiên khoáng sơn mạch cũng không có ý định ở lại lâu. Nhưng lúc mới tới nơi đây, không có ý giết một người sau đó bị dẫn đến Cự Phủ Sơn Độc Nha Tông này tra xét, lại thật sự phát hiện Tiên Thiên Kim Cực Sát Thi này. Lúc đầu hơn nửa năm trước hấn nên mang bộ Sát Thi này đi, lại ngoài ý muốn lại kinh động tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong của Độc Nha Tông, Độc Nha lão tổ.

Sau khi luyện xong Khôi lỗi luyện thi vật vả xong mới bị thương bỏ chạy, hấn sau đó gia nhập Thiên Bảo Minh, giết người hãm hại, tạo thành tình cảnh Thiên khoáng thành bây giờ, lại sắp sửa mai phục, Độc Nha lão tổ sắp sửa trở về vây khốn, rất nhiều tính toán, hao phí rất nhiều tích góp cùng tâm

huyết của Ngô Khí, vật làm ra chính là điểm đen kia, tồn tại một cỗ Tiên Thiên Kim Cự Sát Thi dưới đáy đất này nhiều năm.

Nếu là vật của hắc, mặc dù giá trị tương đương với Tiên Thiên Kim Cự Sát Thi, Ngô Khí cũng sẽ không tốn nhiều tâm tư như vậy. Nhưng thi thể này lại không giống như vậy, bởi vì Ngô Khí từng có cơ duyên, hiện giờ cũng là bí mật lớn nhất của hắc, ẩn giấu trong một cánh tay của hắc là một cánh tay cụt của thời đại Hoang Cổ lưu lại.

Từ trong cánh tay cụt kia, Ngô Khí đạt được truyền thừa không trọn vẹn của thời đại Hoang Cổ, một quyển tâm pháp Hoang Cổ tàn khuyết, hai môn Hồn Thuật, còn có một môn thần thông uy lực to lớn.

Ngô Khí vẫn có loại cảm giác, truyền thừa mà hắc đạt được, căn bản không phải là truyền thừa chân chính. Có thể là thứ dễ hiểu nhất trên cánh tay cụt kia, cánh tay cụt từng triển lộ ra lực lượng ngay cả thiên địa cũng phải sợ hãi, có lẽ mới là truyền thừa chân chính của cánh tay cụt kia. Nhưng Ngô Khí sau khi thử qua rất nhiều phương pháp không được, cũng liền từ bỏ.

Nhưng những thứ hắc lấy được từ bên trong, lại khiến hắc đặc biệt coi trọng, nếu không có Hoang Cổ Tàn Quyết tồn tại, tu vi tiến cảnh của hắc cũng sẽ không khủng bố như vậy. Mà hai môn Hồn Thuật kia cũng cực kỳ trọng yếu, cuối cùng môn thần thông kia, trước kia Ngô Khí cũng không để trong lòng., Không phải bởi vì uy lực quá nhỏ, hoàn toàn ngược lại, lực lượng môn thần thông kia quá mức dọa người. Nhưng thần thông kia muốn thi triển ra, vật cần thiết thực sự quá mức không thể tưởng tượng, Ngô Khí tự nghĩ đừng nói là hắc, dù là để toàn bộ tông môn trên dưới cùng xuất động, cũng chưa chắc có thể tìm ra mấy thứ kia.

Cuối cùng đạt được môn thần thông kia, tên là Tiên Thiên Diệt Thần Trận, chính là một môn trận pháp hung sát ngập trời. Nếu trận bố thành, cho dù là Sát Tiên Diệt Thần, cũng không phải chuyện gì khó. Hơn nữa hung trận này, cũng là một môn thần thông, căn bản không cần tốn công tốn sức bày trận ở một

chỗ, có thể luyện hóa đến trong cơ thể, lúc đối địch tùy ý thả ra.

Hung trận cỡ này, nếu có thể luyện thành, ngày sau Ngô Khí cho dù không tu luyện nữa, chỉ lấy tu vi Kết Đan, cũng có thể xưng vương xưng bá. Hơn nữa đừng nói là Trung Châu đại lục Tây Thi, chính là cả tòa đại lục, hải ngoại chư đảo, đại dương vô tận, vô số hiểm địa, cũng có thể đi được.

Nhưng đáng tiếc, vật cần cho Tiên Thiên Diệt Thần Trận, căn bản không phải tu chân giới hiện tại có thể dễ dàng nhìn thấy. Vật bày trận cần thiết cũng không rườm rà, chỉ cần một loại, chính là vật tiên thiên đại hung. Bất luận là loại vật gì, chỉ cần thuộc về tiên thiên, vi đại hung giả, đều có thể bày trận.

Nghe đồn ở thời đại thượng cổ có một vị bá chủ Ma đạo dùng bốn thanh hung đao tuyệt thế bố trí thành Tiên Thiên Diệt Thần Trận, lúc tiên ma đại chiến bày xuống trận pháp này, khi trận thành lập dẫn tới thiên địa diệt thần sát khí., Uy lực vô tận, chạm vào là chết, không biết bao nhiêu cường giả Tiên Đạo Luyện Khí Sĩ chết trong tay hắn. Mà bốn thanh hung đao tuyệt thế kia, đều là Tiên Thiên chi vật từ thiên địa sinh ra, đại lục Nguyên Thủy còn sót lại, mà lại là đại hung, là sau khi bố trí thành Diệt Thần Trận, uy lực to lớn, không người có thể lay động.

Vật của Tiên Thiên vốn là khó tìm, đừng nói là hiện tại, ngay cả thời đại Thượng Cổ, cũng là một dạng khó gặp. Huống chi còn yêu cầu là vật đại hung, cũng khó trách Ngô Khí sau khi nhận được trận pháp này, sẽ bó buộc trên cao các, không có tâm tư.

Vật của Tiên Thiên khó có được, muốn đại hung càng thêm gian nan. Nhưng cỗ thi thể kia thiên sinh là được rồi, nhân loại là linh hồn vạn vật, từ khi sinh ra đã mang theo một tia khí tức Tiên Thiên, mặc dù yếu ớt đến không thể tưởng tượng, nhưng dù sao cũng thuộc về Tiên Thiên. Thi thể kia lấy thân thể Đế Vương tu chân đại đạo., Sau khi bỏ mình có sát khí lưu lại, hóa thành sát thi. Là cho rằng tiên thiên kim cực sát thi, nếu có thể tụ tập đủ bốn bộ sát thi, liền có thể bố trí thành Đại ngũ hành tiên thiên diệt thần trận, mặc dù không so được với Tứ

tuyệt thiên thiên diệt thần trận của vị lão tổ Ma đạo thời thượng cổ kia, nhưng để ta hoành hành tu chân giới, tất nhiên là một chút vấn đề cũng không có.

Trên mặt Ngô Khí hiện ra vẻ khẩn trương hiếm thấy, hai mắt vẫn nhìn chăm chăm vào chỗ sâu trong vòng xoáy, ý niệm trong lòng quay cuồng, trong nháy mắt liền hạ quyết tâm, không tiếc bất cứ giá nào cũng phải lấy được sát thi kia.

Toàn bộ văn tự điện tử nắm miễn phí...

Toàn bộ văn tự quảng cáo không đạt tới thông thiên chi lộ thứ hai trăm ba mươi thiên địa Hỏa mạch trong lòng đất.

Ta phải là cánh tay cụt của ta màu vàng sậm, có lẽ cơ duyên chưa tới, trong đó ẩn chứa truyền thừa Hoang Cổ cũng chỉ được xếp sau, công pháp tàn quyết kia mặc dù huyền diệu, nhưng cũng không khiến tu vi của ta tăng vọt. Toàn bộ văn tự quảng cáo hai môn hồn thuật này cực kỳ ảo diệu, đáng tiếc lấy tu vi của ta cũng không phát huy ra được uy lực. Chỉ có trận pháp này, uy lực cực kỳ khủng bố, hôm nay lại gặp phải sát thi này, quả là cơ duyên của ta rồi.

Từ thứ ta lấy được hiện tại, truyền thừa này hẳn là thuộc về Hoang Cổ Ma đạo, đáng tiếc hiện tại chỉ có một đoạn cụt tay, nếu như đạt được cái khác thân thể, nói không chừng có thể hiện ra chân chính huyền ảo đến xem, đạt được nguyên vẹn truyền thừa.

Tiên Thiên Kim Cực Sát Thi, lại có Tiên Thiên Mộc Cực Thiên Thủy Tiên Thiên cực tiên thiên thổ cực cao Tiên Thiên Hỏa bốn cổ Sát Thi này, liền có thể luyện thành Đại Ngũ Hành Tiên Thiên Diệt Thần Trận, đến lúc đó.

Dưới cự phủ sơn, sâu trăm trượng, vẫn là nham thạch nóng chảy địa hỏa cuộn cuộn. Giống với địa giới cương phong lôi hỏa trên chín tầng trời, lòng đất này cũng là tồn tại cực kỳ nguy hiểm.

Hiện tại một mình Ngô Khí đứng ở trên mặt biển lửa, ánh mắt xuyên qua hư không, rơi vào trên điểm đen phiêu hốt bất định ở chỗ sâu trong vòng xoáy khổng lồ cách đó không xa. Nhưng trong lòng lại có nhiều loại ý niệm trong đầu cùng xông lên, đang suy nghĩ, chợt như có mây, tựa hồ cảm ứng được cái gì.

Tỳ Hưu nhanh như vậy đã vận dụng Tỏa Ma Cẩm Phiên.

Sắc mặt Ngô Khí biến hóa, đột nhiên quay đầu lại, nhìn về phía trên nghiêng, ánh mắt tựa hồ xuyên qua trùng trùng điệp điệp không gian, nhìn thấy được cảnh tượng phía xa.

Xem ra không thể đợi thêm nữa, động thủ.

Một tiếng quát nhẹ phát ra, thân hình Ngô Khí chuyển động. Cái bóng lúc trước một mực quán quanh trên người hắn đột nhiên thu lại, chui vào trong cơ thể Ngô Khí, lại không thấy bóng dáng. Vào lúc này, khí tức Ngô Khí toàn thân phát ra lập tức trở nên bất đồng.

Vốn không có chút cảm giác tồn tại nào, giống như hư như không, một chút khí tức người sống cũng không có. Hôm nay càng là khí tức yếu ớt, hoàn toàn biến mất, thân thể cũng biến thành hư vô, tùy thời đều sẽ biến mất ở thế gian này.

Khí Minh Minh, khí U U U, Chiến Thiên Khung, nhập U Minh. Nếu tầng thứ nhất U Minh chiến thể cũng không lấy được sát thi này, vậy Ngô Khí ta cũng cam chịu số phận rồi.

Ngô Khí quyết tâm như sắt đá, câu cuối cùng rơi xuống, người cũng bước ra một bước, chớp mắt biến mất ngay tại chỗ. Sau một khắc, đã đến biên giới vòng xoáy, không chút do dự, Ngô Khí lại bước ra một bước, nhìn lại, đã xuất hiện trong vòng xoáy.

Lúc trước Ngô Khí đến Cự Phủ Sơn dò xét, xâm nhập vào lòng đất tám trăm trượng, trong lúc vội vàng dẫn động hỏa mạch dưới lòng đất, cũng kinh động đến Độc Nha lão tổ kia. Lần này lại đến, tưởng rằng hỏa mạch biến động, vị trí bộ sát thi kia cũng sẽ biến hóa, nói không chừng sẽ nổi lên một ít.

Nhưng Ngô Khí vừa bước vào vòng xoáy kia đã biết sai, vòng xoáy này lớn trăm trượng, vốn tưởng rằng chỗ sâu nhất chính là chỗ bộ sát thi kia. Nhưng lúc này, Ngô Khí vừa xuất hiện bên trong vòng xoáy, lập tức phát hiện mình sai rồi, hơn nữa không hợp thói thường.

Không gian chi lực thật mạnh mẽ, nếu không phải U Minh chiến thể của ta đã tu luyện đến tầng thứ nhất đỉnh phong, chỉ sợ bây giờ đã bị xé nát.

Trách không được ta cảm thấy vòng xoáy này không giống vòng xoáy lúc trước, quả là như vậy, vị trí bộ sát thi kia vẫn không có biến hóa, vẫn còn ở chỗ sâu tám trăm trượng kia.

Vòng xoáy này chỉ là một thông đạo mà thôi, muốn lấy thi, phải thông qua thông đạo này rồi nói sau.

Ngô Khí thân trong vòng xoáy, quanh người tuy là một mảnh hư vô, giống như cái gì cũng không có. Nhưng Ngô Khí rõ ràng cảm giác được từng luồng từng luồng Không Gian Chi Lực mạnh mẽ quán quanh lên, lôi kéo thân thể Ngô Khí. Nguyên lai vòng xoáy này chỉ là một thông đạo không gian, trực tiếp thông hướng sâu tám trăm trượng trong lòng đất.

Thông đạo cảm ứng được dị vật Ngô Khí này xâm nhập, dẫn tới không gian lực trong đó cần xé phản phê, những Không Gian Chi Lực này uy lực khủng bố, tùy ý một tia đều phải lay núi lực, nếu đổi một người khác, trừ phi là Nguyên Anh đỉnh phong thậm chí là Hóa Thần tu sĩ mới có thể chống cự, Ngô Khí y vào U Minh Chiến Thể xuất thể vào U Minh thần thông, lại càng mau lẹ, không để những Không Gian Chi Lực này vào mắt chút nào.

Hừ.

Một tiếng hừ nhẹ, Ngô Khí tâm niệm vừa động, thân thể trong lúc lơ đãng vận vẹo một chút. Dưới thân lập tức có hắc khí nhàn nhạt tràn ra, những không gian chi lực quán quanh kia vừa gặp phải những hắc khí cơ hồ không nhìn thấy này, lập tức như gặp phải khắc tinh, toàn bộ bị bắn trở về, chỉ một cái chớp mắt, Ngô Khí liền cảm giác trên người buông lỏng, không còn lực cản nữa.

Trên người xuất hiện lực cản, hai mắt Ngô Khí liền nhìn chăm chăm vào chỗ sâu nhất trong vòng xoáy, dường như muốn nổi lên, nhưng lại lập tức trở về điểm đen chỗ cũ. Hắn cũng không do dự, thân hình lại chuyển động, hóa thành một bóng đen kịt hoàn toàn dung nhập vào hư vô bóng dáng, quăng vào chỗ sâu trong thông đạo.

Hai trăm trượng ba trăm trượng, bốn trăm trượng.

Vù vù

Tám trăm trượng, một bóng đen đột nhiên như là thoát ly khỏi cái gì, xuất hiện trước một vòng xoáy chân chính.

Cảnh tượng trước mắt, đối với Ngô Khí đã không phải lần đầu tiên nhìn thấy, rất là quen thuộc. Vẫn là biển lửa cuộn cuộn nham thạch vô tận, nhưng tại khu vực trung ương cách đó không xa, một vòng xoáy thật lớn tồn tại vô cùng chân thực, phương viên mười mấy dặm, chỗ biên giới vô số kim mang chớp động, nhảy vọt, phàm là đồ vật gì tới gần những kim mang kia, bất luận là vật gì, đều bị khí tức sắc bén không hiểu xuất hiện cắt chém thành hư vô.

Vòng xoáy kim mang này, giống như lỗ đen, cắt chém hết thảy, thôn phệ hết thảy, đáng sợ cực kỳ.

Vừa nhìn thấy vòng xoáy kim mang quen thuộc, Ngô Khí lập tức nhớ tới một chân Minh Hỏa phân thân lúc trước của hắn chính là vì tới gần chút ít, đã bị những kim mang thật nhỏ kia cắt nát.

Nhưng lúc này xuất hiện ở đây, cũng không phải là Minh Hỏa phân thân của Ngô Khí, mà là bản thể của gã. Lấy U Minh chiến thể thân tới, những kim mang kia tuy rằng khủng bố, nhưng cũng không đến mức để cho gã nhìn thấy mà chạy. Chân chính làm cho gã quan tâm, là cảnh tượng trong mắt gã nhìn thấy, nửa năm trước không có nhìn thấy cảnh tượng gì.

Chỗ sâu trong vòng xoáy, là bộ sát thi kia, đối với Ngô Khí mà nói nhất định phải đạt được Tiên Thiên Kim Cực Sát Thi cực kỳ khao khát. Một bộ khô gầy như củi, toàn thân đều là màu ám kim, như là vàng ròng tạo ra, trên người mặc một bộ long bào, đầu đội thi thể hoàng kim.

Chỉ nhìn thi thể mặc, hắn là một vị Đế Vương, cũng không biết vì nguyên nhân gì lại có được tu chân pháp, hơn nữa lúc thân chết cảnh giới tu vi còn không thấp, nếu chỉ là tiên thiên kim cực thân thể, quả quyết sẽ không sinh ra kim cực hộ thể sát khí đáng sợ như thế, sau khi chết lâu như vậy còn duy trì không tiêu tan.

Ánh mắt Ngô Khí nhìn ra rìa vòng xoáy kim mang mấy lần, sau đó ánh mắt thoáng cái đã rơi vào phía sau thi thể kia, chỗ đó mới là chỗ khiến hắn kinh ngạc nhất. Sau khi nhìn mấy lần, vẻ kinh ngạc trên mặt Ngô Khí càng thêm nồng đậm, lông mày cũng dần dần nhíu lại.

Địa Hỏa mạch, trách không được vị trí cổ thi thể này một mực không có biến hóa, một mực không bị Độc Nha lão tổ phát hiện. Nguyên lai xác chết này lại dung hợp cùng một Hỏa mạch nơi này.

Ngô Khí bây giờ cũng không phải là gà mờ tu chân, ánh mắt cũng cực kỳ độc ác, sau khi nhìn mấy lần, liền đoán được rất nhiều chuyện. Giờ phút này ánh mắt hắn có thể đoán được, phía sau Đế Vương Sát Thi, lại có một con đường rộng hơn trăm trượng, không biết dài bao nhiêu, màu sắc như hỏa mạch đỏ sậm, hỏa mạch này màu sắc so với nham tương nóng chảy chung quanh hơn nhiều, cũng không biết dài bao nhiêu, giống như một con hỏa long đỏ sậm, thân thể kéo dài đến tận đáy lòng đất.

Mà Đế Vương Sát Thi kia, lại như một cái đinh, đóng thật sâu vào trên Hỏa mạch đầu rồng hỏa nhãn, một mực dung hợp cùng một chỗ.

Trong vòng xoáy kim mang, trong đó không chỉ có kim mang sắc bén đến cực điểm, còn có một ít địa hỏa đỏ sậm lan tràn, mà cả hai đã có dấu hiệu chậm rãi dung hợp. Kim mang kia tự nhiên là xuất phát từ trên người Đế Vương Sát Thi - Kim Cực hộ thể sát khí, mà địa hỏa đỏ sậm kia phát ra chính là hỏa mạch kia.

Tuy Đế Vương Sát Thi kia huyền diệu, hai người đều là vật chết, nhưng một cổ thi thể lại sao có thể chống lại hỏa mạch của một thiên địa. Nếu như vậy, chỉ sợ không bao lâu nữa, hỏa mạch này sẽ sinh luyện hóa cổ sát thi này, nếu là như vậy, thật sự là phí của trời.

Ngô Khí thì thảo trong miệng, lông mày càng ngày càng nhíu chặt, trước khi hạ xuống, hắn đã đoán được muốn lấy sát thi, không thể tránh khỏi phải trải qua một ít khó khăn. Nhưng dựa vào chiến thể U Minh mạnh mẽ cùng thần thông thiên phú, hắn cũng tự tin có thể lấy sát thi kia, nhưng hắn cũng không nghĩ tới, sát thi này không biết tại sao, vậy mà dung hợp cùng một đầu hỏa mạch nơi này.

Như vậy, hắn cũng không biết là nên may mắn hay là nên mắng to. Hiện tại xem ra, bộ sát thi kia hắn là chết rất triệt để,

không có lưu lại một chút ý niệm nào, nếu không hẳn đã sớm đem hỏa mạch luyện hóa rồi., Thành tựu Thi Yêu, ra ngoài đại sát tứ phương. Nhưng mà kể từ đó, Ngô Khí cũng lâm vào chỗ khó xử, trước không nói đến sự mạnh mẽ của Sát Thi kia, chỉ cần muốn đem hỏa mạch cùng thi thể tách rời ra, cũng không phải là tu sĩ Kết Đan đỉnh phong như Ngô Khí này có thể làm được.

Chẳng lẽ cuối cùng còn phải thất bại trong gang tấc, không được, sát thi này ta nhất định phải lấy được, cho dù là vậy.

Ngô Khí nghĩ tới hơn nửa năm tính toán, đến cuối cùng nếu vẫn không thể lấy thi, hẳn làm sao cam tâm. Vừa nghĩ đến đây, lập tức suy nghĩ biện pháp phá giải, rất nhiều ý nghĩ trong đầu quay cuồng, trên mặt dần dần hiện lên vẻ lo lắng.

Toàn bộ văn tự điện tử nắm miễn phí...

Toàn bộ văn tự không quảng cáo con đường thông thiên, thứ hai trăm ba mươi một Đế Thi.

Lông mày nhú chặt, nhìn chăm chăm vào biển lửa trước mắt, một hỏa mạch đỏ bừng như máu. Thần niệm dò xét qua, dường như đang dò xét độ dài của hỏa mạch này.

rộng trăm trượng, dài năm trăm trượng, trung hình hỏa mạch, lần này phiền toái. Nếu tiếp tục như vậy, chỉ qua mấy chục năm nữa, tiên thiên kim cực sát thi ngàn năm khó gặp này sẽ bị luyện hóa.

Sau khi thu hồi thần niệm, Ngô Khí không khỏi thì thào tự nói, sắc mặt càng khó coi. Hắn cũng không nghĩ tới, sát thi ngay trước mắt, lại bị một cái hỏa mạch hoành hành lấy đi trước, quả thực là làm cho người ta khó chịu. Bất quá cho dù như vậy, về kiên quyết trong hai mắt Ngô Khí lại không giảm chút nào, nhìn về phía cổ sát thi để vương kia ánh mắt đều là nồng đậm chiếm hữu.

Hừ.

Một tiếng hừ lạnh không thể nhận ra, hắc bào của Ngô Khí mở ra, đúng là địa hỏa nham thạch nóng chảy trước mắt không chút quan tâm, cả người vậy mà xếp bằng ở trên biển lửa, hai mắt nhắm lại, ngay lập tức suy nghĩ đối sách.

Cho dù trong mắt tu sĩ, có nhiều chỗ cũng là tuyệt địa, tuyệt đối không thể tiến vào. Nhất là trong mắt những tu sĩ bình thường, trên chín tầng trời cùng sâu trong lòng đất là hiểm địa lớn nhất, trên chín tầng trời có lôi hỏa cương phong, đừng nói là tu sĩ, Dù là yêu thú mạnh mẽ, bị những cương phong như đao như lưỡi kia cạo một cái, cũng phải biến thành tro bụi. Mà chỗ sâu trong lòng đất, càng thêm đáng sợ, nham tương địa hỏa độc hiểm, tùy tiện cũng có thể lấy mạng những tu sĩ kia.

Nhưng hiện tại, trên biển lửa nham thạch nóng chảy ở lòng đất này lại có một người đang ngồi ngay ngắn, hai mắt nhắm nghiền, đối mặt với vô số dung nham địa hỏa. Cảnh này nếu là

bị phạm nhân hoặc tu sĩ bình thường nhìn thấy, khẳng định sẽ bị hù dọa ra vấn đề.

Cũng không biết qua bao lâu, Ngô Khí đang ngồi bỗng nhiên trên mặt khê động, hai mắt lúc này chậm rãi mở ra, hai đạo tinh quang làm cho người ta không dám nhìn thẳng từ trong bắn ra. Kỳ quái là, Ngô Khí khẽ ngẩng đầu lên., Những nơi ánh mắt nhìn qua, cũng không phải là chỗ lúc trước hắn vẫn nhìn thấy Đế Vương Sát Thi kia, mà là vách đá trên đỉnh đầu, ánh mắt của hắn tựa như xuyên qua vách đá địa thật dày, xuyên thẳng qua mặt đất, thấy được chỗ sâu trong không trung xa xôi, toàn bộ chữ viết không có quảng cáo nào.

Quả nhiên, muốn vây khốn một tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong, Tỏa Ma cấm phiến có chút miễn cưỡng. Bất quá chút thời gian này, cũng đủ rồi.

Ngô Khí nói chuyện, trong lời nói hình như là Độc Nha lão tổ của Độc Nha tông bị Ngô Khí ám toán vây khốn, một trong tứ đại cường giả của Thiên khoáng sơn mạch, Độc Nha lão tổ, thoát khốn. Nhưng một vị tu sĩ cường đại Nguyên Anh đỉnh phong đến miệng Ngô Khí, lại nói cực kỳ hời hợt., Tựa hồ đối với hắn một chút uy hiếp cũng không có, hồn nhiên quên mất chính mình phá hủy cơ nghiệp động phủ hắn vất vả đánh xuống, nếu Độc Nha lão tổ đánh tới, tất nhiên muốn tìm Ngô Khí người chết ta sống.

Liếc mắt nhìn vách đá sau cùng trên đỉnh đầu, Ngô Khí mãnh liệt quay đầu lại, ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào bộ Đế Vương Sát Thi kia. Bất quá lúc này, sắc mặt khó coi lúc trước của hắn đã không cánh mà bay, thay vào đó là một nụ cười tàn nhẫn.

Nếu như đã hủy đi sơn môn Độc Nha Tông của người, dứt khoát hủy đi triệt để một chút, hắc hắc...

Miệng phát ra tiếng cười, Ngô Khí người đã vươn người lên, không có chút ý tứ chậm trễ nào. Tựa hồ đã có quyết định, sau khi đứng dậy, lập tức một bước bước ra, hướng về chỗ sâu trong biển lửa, chỗ bộ sát thi Đế Vương kia.

Càng đi vào sâu trong lòng đất, địa hỏa nham thạch nóng chảy càng lớn, nhất là trong đó còn kèm theo khói độc. Hiện tại Ngô Khí đang ở chỗ sâu tám trăm trượng, những địa hỏa nham thạch nóng chảy kia thiêu đốt tới, cho dù tu sĩ Nguyên Anh cũng chịu không nổi.

Những chuyện này đối với Ngô Khí đều không ngại, bây giờ hắn là tầng thứ nhất U Minh chiến thể đại thành, mặc dù không hiển lộ ra chỗ thần diệu khác có thể phù hợp với pháp quyết luyện thể của Hoang Cổ, nhưng xuất nhập biến lửa loại sự tình này, lại là vô cùng thoải mái. Những địa hỏa nham tương này uy lực lớn, nhưng đối với hắn mà nói, hoàn toàn có thể như vào chỗ không người.

Không gian quanh người tràn ngập thiên địa linh khí hỏa thuộc tính bạo ngược, nồng đậm nhưng dị thường bạo liệt. Trong hoàn cảnh này, nếu thiên địa linh khí hơi có dị động, chỉ sợ sẽ dẫn đến hậu quả không tưởng được. Ngô Khí có lẽ có thể dựa vào thần thông, không sợ hãi cái gì, nhưng đến hiện tại, hắn càng không muốn tiết lộ sự sống bên ngoài, cho nên sau khi động thân, là thành thành thật thật từng bước đi tới, không có thi triển pháp thuật thần thông gì.

Không cách nào thi triển thần thông, trong lòng lại có chút lo lắng, Ngô Khí bước chân có chút lớn. Trong mười mấy bước, Ngô Khí Nhân đã tiến vào trong vòng xoáy kim mang. Trong vòng xoáy kim mang này, kim cực lực sắc bén cùng hỏa nguyên khí bạo ngược hỗn hợp cùng một chỗ, khí tức phát ra muốn cắt nát một ít, thiêu đốt tất cả, thực sự khủng bố.

Ngô Khí vừa tiến vào trong đó, lập tức cảm thấy hai cổ khí tức đáng sợ dây dưa cùng một chỗ cuốn lên, vọt lên, thoáng cái liền bao phủ Ngô Khí lại.

Không chờ có động tác gì, chỉ thấy hai màu kim hồng quấn lấy nhau, một đạo bạo ngược, một đạo sắc bén, một bộ dáng không thể chia cắt chặt chẽ kết hợp. Hai đạo khí tức này hiển hóa ra, chính là một thanh tiểu kiếm vô cùng nhỏ bé, chỉ có hình dáng mơ hồ., Phong mang tuyệt thế, khí tức phát ra như muốn cắt nát tất cả mọi thứ trên thế gian. Mà bên kia, lại là vô số hỏa tuyến như rắn trườn, lít nha lít nhít, khiến người lú

lưỡi, đồng dạng tràn lên, khí tức bạo ngược như phong bạo, cuốn Ngô Khí vào trong đó.

Lực lượng địa hỏa tám trăm trọng cộng thêm Kim Cực Sát khí, dù đổi lại Độc Nha lão tổ này, lão ma cũng không chịu nổi, không thoát được một lớp da nào.

Nhưng lúc này ở lòng đất, lại chỉ là một tu sĩ Kết Đan đỉnh phong, ngay cả Nguyên Anh cũng không tu thành. Trên khuôn mặt xấu xí kia, ý cười vẫn như trước, trong miệng khẽ quát một tiếng.

Đến tốt lắm.

Vừa nói xong, thân hình Ngô Khí đột nhiên dừng lại, tâm niệm lại động, chỉ thấy từ trên người hắn, lại có từng sợi hắc khí nhàn nhạt tràn ra, những kim mang hỏa tuyến vọt lên kia, vừa tiếp xúc với hắc khí trên người Ngô Khí, lập tức tựa như gặp phải kinh địch, giấy dựa không dám nữa vọt lên., Giăng co một lát, theo những hắc khí kia nồng đậm, kim mang hỏa tuyến xông lên trước đều bị bắn ra, bất quá phía dưới chính là Đế Vương Sát Thi cùng hỏa mạch, trong nháy mắt, lại thấy vô số kim mang hỏa tuyến vọt lên, nhìn lại, trước mắt trừ hai màu kim hồng, nào còn có màu khác.

Chỉ là vật chết, cũng muốn làm gì cho tiểu gia.

Cười lạnh, Ngô Khí không còn giữ lại, thân hình run lên, lập tức từng sợi hắc khí gần như thực chất, nồng đậm không gì sánh được tràn ra. Toàn thân trên dưới, một góc không có rơi xuống, trong nháy mắt, Ngô Khí liền giống như phủ lên một tầng giáp trụ màu đen, ngay cả khuôn mặt cũng bị che phủ.

Những hắc khí bao quanh hắn này, đen sì như mực, như u minh, trong khi phun trào, tản mát ra khí tức cực kỳ đáng sợ. Khí tức âm lãnh hư vô khát máu thuộc về người đều bị che phủ., Chỉ có âm lãnh và giết chóc vô tận, hiện tại lại nhìn thấy Ngô Khí, nào phải một người, rõ ràng là một Tu La từ dưới Cửu U bò lên. Hơn nữa những hắc khí kia còn đang tiến hành biến hóa, dường như lại muốn hiển hóa ra hình thể càng thêm đáng sợ, có sừng có lân có vảy.

Vào

Vận dụng thần thông thiên phú của U Minh chiến thể, Ngô Khí không còn giữ lại, trong lúc tâm niệm động, cả người hóa thành một đạo hắc tuyến, lấy tốc độ khủng bố trực tiếp xuyên qua tầng tầng lớp lớp kim mang hỏa tuyến, những địa hỏa chi lực cùng kim cực sát khí khủng bố này chỉ kịp ngăn cản một chút, liền bị hắc tuyến kia xuyên qua, trực tiếp bắn vào chỗ sâu trong lỗc xoáy, đầu kia đỏ bừng như máu, như một con rồng lửa trên hỏa mạch dưới lòng đất.

Vù vù

Ổn định thân hình, hai con mắt Ngô Khí bắn ra ánh sáng nhìn thẳng vào trước mắt.

Gần trong gang tấc, làm cho Ngô Khí không chút nào che giấu sự tham lam cùng chiếm hữu của mình, Tiên Thiên Kim Cực Sát Thi, ngay trước mắt, cơ hồ chỉ cần một cái vươn tay, Ngô Khí có thể tiếp xúc.

Thi thể trước mắt, mặc trường bào màu vàng sáng, trên thêu cửu long, rèm kim quan châu, những thứ này có thể bảo trì trong địa hỏa nham thạch nóng chảy không tệ, rõ ràng đều là bảo vật khó lường. Lại nhìn thi thể này, toàn thân khô gầy như củi, nhắm chặt hai mắt, rõ ràng đều là bảo vật khó lường., Cho dù đã chết không biết bao nhiêu năm, nhưng vẫn có Cửu Ngũ Chí Tôn khí phách kinh người hiển lộ ra. Trong lúc giật mình, Ngô Khí giống như nhìn thấy trước mắt không phải một cỗ thi thể, mà là một vị Đế Vương thống trị vạn dân, khí phách kinh thiên, từ trên thân vị Đế Vương này phát ra khí tức, bá đạo sắc bén, quả thực ngay cả trời cũng phải đâm rách.

Được rồi, không hổ là thân thể tiên thiên cực kim, lại thêm thân thể đế vương, xác chết này quả thực là vì ta. Được được, ha ha ha ha.

Toàn bộ văn tự điện tử năm miễn phí...

Toàn bộ văn tự không quảng cáo đường Thông Thiên, thứ hai trăm ba mươi hai thiên chương độc chiếm.

Độc Nha Tông, núi Cự Phủ vốn là Nga Sơn, bây giờ lại là thê thảm vô cùng. Toàn bộ văn tự quảng cáo bị gọt đi một mảng lớn, đỉnh núi hết thấy đều bị chấn nát, lăn xuống dưới. Cho dù đến hiện tại, vẫn còn có thể có không ít đá núi vỡ vụn xen lẫn một ít cây cối lăn xuống.

Trên không trung Cự Phủ sơn, đông đảo đệ tử Độc Nha tông sắc mặt đều vô cùng khó coi, trơ mắt nhìn sơn môn nhà mình biến thành bộ dáng như vậy. Có một số đệ tử vừa mới nhập môn, thậm chí bởi vì sợ hãi mà ngã ngồi xuống đất.

Trưởng lão Nguyên Anh Vương Thăng duy nhất giờ phút này không biết tung tích, những đệ tử ở đây cũng không tính là tinh anh, chưa từng gặp qua trường hợp nào lớn, chớ nói chi là cảnh tượng trước mắt. Là lấy nhân số bọn họ tuy nhiều, nhưng đều một bộ dáng thần không chủ, không biết làm sao. Bất quá cũng không tiếp tục bao lâu, đang lúc đệ tử Độc Nha Tông kinh hoàng thất thố, xa xa bỗng nhiên có động tĩnh lớn truyền tới, lập tức hấp dẫn sự chú ý của bọn họ.

Oanh oanh oanh!

Tiếng vang thật lớn bỗng nhiên xuất hiện, từ trên không xa xa truyền tới. Không chờ mọi người hiếu kỳ nổi lên, nguồn gốc tiếng nổ kia lập tức hiện thân.

Trên không trung cực xa, chẳng biết lúc nào hoàn toàn không có màu sắc khác, chỉ có một loại màu sắc tồn tại, chính là màu xanh biếc. Từ xa nhìn lại, đập vào mắt đều là một mảnh xanh biếc, hơn nữa loại màu xanh lục cực kỳ tiên diễm, hình như hỏa diễm, đăng đăng lưu chuyển, thiêu đốt toàn bộ bầu trời.

Bên ngoài Cự Phủ Sơn đều là đệ tử Độc Nha Tông, vừa nhìn thấy hỏa diễm biến cả phiến thiên không thành màu xanh biếc kia, sau khi ngây người một chút, nhao nhao lộ ra vẻ mừng như điên.

Là lão tổ, lão tổ đã trở về.

Thật tốt quá, tông chủ trở về rồi.

Một đám đệ tử Độc Nha tông đều mừng rỡ, bộ dáng như đã tìm được chủ tâm. Ngay cả những đệ tử Kết Đan cảnh giới cũng giống như vậy, phảng phất Độc Nha lão tổ vừa trở về, chuyện gì cũng đều giải quyết giống vậy. Bởi vậy có thể thấy được, Độc Nha lão tổ ở Độc Nha tông địa vị cực cao, quả thực có thể nói là siêu nhiên.

Bất quá lúc này Độc Nha lão tổ lại hoàn toàn không để ý tới những đệ tử kia, phía trước bích diễm đáng sợ, khuôn mặt già nua của Độc Nha lão tổ tràn đầy vẻ âm tàn, trong hai mắt toàn văn tự quảng cáo không có sát ý và tức giận hỗn tạp cùng một chỗ, hóa thành tinh quang khủng bố dị thường bắn ra, thẳng tắp nhìn về phía tòa cự phủ sơn vẫn còn đang không ngừng nứt vỡ.

A a quả thực là tức chết ta, hủy sơn môn ta, dám hủy sơn môn ta, bất kể là ai, ta đều phải giết ngươi, thiên đạo vạn quả phạt hồn đoạt phách.

Lửa giận của Độc Nha lão tổ mặc dù cách xa trăm dặm cũng có thể cảm giác được, cũng giống như những tu sĩ đi theo phía sau hắn vậy. Bọn họ rất hiếu kỳ, vậy mà có người dám hủy đi sơn môn Độc Nha Tông, cho nên sự tình Thiên khoáng thành tạm thời kết thúc, sau đó nhao nhao đi theo Độc Nha lão tổ đến Cự Phủ Sơn này.

Lúc trước mọi người cho rằng không có khoa trương như vậy, nhưng hôm nay nhìn thấy thảm tượng Cự Phủ Sơn, đông đảo tu sĩ đi theo đều kinh hãi. Bọn họ đều là người của Thiên khoáng sơn mạch, tự nhiên biết Cự Phủ Sơn này trước kia ở Thiên Khoát sơn mạch chính là địa phương tốt nhất, sao có thể giống như bây giờ, lưu lạc đến tình cảnh thê thảm như vậy.

Thật sự là to gan, hóa ra chúng ta đều bị tính kế, mục tiêu của thế lực thần bí sau lưng cuối cùng là Độc Nha Tông của lão độc vật. Không nghĩ tới ta đường đường là Xích Kim cốc chủ, cũng biến thành vai phụ, tốt, thật sự là tốt vô cùng.

Xích Kim cóc chủ đi theo sau Độc Nha lão tổ, ánh mắt xuyên qua hư không, cũng rơi vào trên cự phủ vô cùng thâm thúy. Trong lúc nói chuyện mặc dù cười, nhưng ánh mắt lại lạnh như băng đến cực điểm, hiển thị cũng động sát ý.

Đường đường là tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong, lại bị người khác tính kế, vậy thì cũng thôi đi, cho dù tính kế cũng không phải mục tiêu cuối cùng. Đối với cóc chủ Xích Kim cóc mà nói, quả thực chính là vô cùng nhục nhã.

Đó thật sự là Cự Phủ Sơn Sơn

Trời ạ, ai làm vậy, Cự Phủ Sơn đã sụp đổ thành như vậy rồi.

Lá gan quá lớn, cũng không biết là thần thánh phương nào làm, dám đi trêu chọc Độc Nha Tông.

Bất kể là ai, đều chết chắc rồi, Độc Nha lão tổ giận dữ, nếu bắt được người kia, nghiền xương thành tro còn nhẹ, nhất định sẽ bị rút ra hồn phách, sinh sinh hành hạ một đời.

Sau lão tổ Độc Nha, hơn một ngàn tu sĩ đi theo hơn một ngàn người, hầu như hơn phân nửa đều là tu sĩ Kết Đan tông, có thể nói đã tập hợp hơn phân nửa tu sĩ tinh anh của Thiên khoáng sơn mạch. Những người này trước đó cũng đều ở thành Thiên khoáng, thấy Độc Nha Tông có náo nhiệt xem, nhao nhao đi theo.

Thanh âm nghị luận âm ỉ phía sau không ảnh hưởng chút nào đến Độc Nha lão tổ. Giờ phút này trong lòng vị tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong này chỉ có một ý niệm, chính là bắt lấy người dám can đảm hủy sơn môn của hắn, sau đó dùng hình phạt tàn nhẫn nhất trên thế giới tra tấn, nếu không khó tiêu giải mối hận trong lòng hắn.

Bọn họ không nghĩ trốn trong lòng đất là có thể trốn qua được, hôm nay lão tổ không giết người, thì không làm người.

Độc Nha lão tổ hoàn toàn không để ý tới bất luận kẻ nào, căn bản cũng không rơi xuống đất, sau khi tới gần Cự Phủ sơn đang băng liệt kia, trên người Độc Nha lão tổ truyền đến một cỗ ba động bí ẩn, sau đó trên người hắn có sát ý tăng vọt, cả người cũng lập tức hóa thành một đạo bạch quang, bay về phía Cự Phủ sơn.

Không có bất kỳ trở ngại gì, Độc Nha lão tổ hóa thân thành lục quang trực tiếp xuyên qua những núi đá sụp đổ kia, trực tiếp tiến nhập vào trong lòng núi Cự Phủ sơn.

Đông đảo tu sĩ phía sau đang muốn đuổi theo, bỗng nhiên Độc Nha lão tổ đang cấp tốc chạy xuống lòng đất mở miệng nói một câu.

Ai hôm nay dám ngăn cản ta, chính là địch nhân của Độc Nha Tông, không chết không thôi. Độc Nha đệ tử nghe lệnh, bảo vệ cửa động, ai dám tiến vào, giết không tha.

Thanh âm tràn ngập sát khí cùng oán độc từ đằng xa truyền tới, nhưng lại vô cùng rõ ràng vang lên trong lòng mọi người. Đông đảo tu sĩ đang muốn đi vào trong lòng núi Cự Phủ Sơn nhìn qua đám đệ tử Độc Nha Tông dần dần xúm lại, lại nghĩ tới lời nói của Độc Nha lão tổ, đều chần chờ.

Coi như là mấy cường giả Nguyên Anh đỉnh phong của Xích Kim cốc chủ, cũng đều sau khi liếc mắt nhìn nhau, từ bỏ ý niệm đuổi theo, đành phải tràn ra thần niệm, đi theo Độc Nha lão tổ hướng về chỗ sâu trong lòng núi kia, đi vào lòng đất.

Nhưng đáng tiếc, mấy người này tuy đều là cường giả Nguyên Anh đỉnh phong, chỉ cần một bước là có thể tấn thăng tới Hóa Thần cảnh. Nhưng ở trong lòng đất đầy nham tương địa hỏa, muốn sử dụng thần niệm vốn là chuyện cực kỳ khó khăn, lấy tu vi của bọn họ, cũng chỉ bất quá có thể xâm nhập hai trăm trượng mà thôi.

Nhưng sau khi Độc Nha lão tổ kia tiến vào lòng núi, một khắc không ngừng, thân hình cũng không hiển lộ ra, vẫn là một đạo bích quang, một đầu đâm vào trong những nham thạch địa hỏa kia, lại ẩn núp đi vào chỗ sâu hơn. Mà hai trăm trượng sau, thần niệm mấy người Xích Kim cốc chủ liền không có tác dụng, bất đắc dĩ cười khổ.

Lão độc vật này, đến lúc này rồi, còn muốn một mình nuốt lợi ích.

Tuy không biết trong lòng đất kia có bảo vật gì, nhưng có người vì bảo vật kia mà không tiếc tính toán nhiều người

chúng ta, còn đem Cự Phủ Sơn của lão độc vật biến thành như vậy, chắc hẳn là sự tình thiên tài địa bảo cường đại.

Cũng khó trách lão độc vật sốt ruột như vậy, nhìn cự phủ sơn hẳn thâm tượng như vậy, mấy người chúng ta cũng không nên tranh chấp cùng hắn. Bất quá người tính toán chúng ta chỉ sợ cũng không phải đèn cạn dầu, lão độc vật lần này nếu như lật thuyền trong mương, vậy sẽ có náo nhiệt nhìn xem, hắc hắc.

Hiện tại trước tiên cho lão độc vật một chút mặt mũi, không xuống đoạt lấy. Bất quá nếu đợi đến lúc lão độc vật tự mình không có bản lĩnh ở phía dưới giải quyết, bản tọa sẽ không khách khí.

Lý ra nên như vậy.

Đương nhiên...

Mất thấy Độc Nha lão tổ trực tiếp tiến vào trong núi Cự Phủ, đi vào chỗ sâu trong lòng đất, mấy người Xích Kim cốc chủ liếc mắt một cái liền nhìn thấu bộ mặt báo thù của Độc Nha lão tổ còn có tính toán khác, bất quá mấy người tựa hồ đều có ăn ý, không có tiếp tục đi theo. Trong hai ba câu, ba người bọn họ liền thương lượng đối sách.

Ba trăm trọng bốn trăm trọng, lại thêm Độc Nha lão tổ kia, sau khi vào lòng đất, một chút chần chờ cũng không có, tựa hồ đã sớm biết chỗ cần đến.

Độc Nha lão tổ một thân tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong, mặc dù tu vi kinh người, nhưng trong lòng đất này lại không có thuận buồm xuôi gió như vậy. Từ khi xuống năm trăm trọng, trong lòng hắn vẫn còn sợ hãi, địa hỏa nham thạch nóng chảy chung quanh tràn lên uy lực cũng càng lúc càng lớn. Mặc dù là hắn, ứng phó cũng có chút gian nan.

Lại một trăm trọng nữa, trên khuôn mặt già nua của Độc Nha lão tổ đã tràn đầy vẻ kinh ngạc, bởi vì hắn phát hiện mình có chút lực không đủ. Sáu trăm trọng, đã là cực hạn an toàn của hắn, nếu tiếp tục nữa, chính là hắn xem như mạo hiểm tính mạng.

Chân nguyên hùng hậu bao vây Độc Nha lão tổ, giờ phút này hắn thân ở chỗ sâu trong lòng đất sáu trăm trọng, chung

quanh hẩn, là vô số địa hỏa nham thạch nóng chảy không ngừng phun trào. Giống như ở trong biển, những địa hỏa nham tương này như nhẹ nhàng tràn lên, nhưng uy lực rơi ở trên người hẩn lại không thua gì một tai nạn, mỗi một lần đánh, đều làm toàn thân Độc Nha lão tổ khó chịu vô cùng.

Sao lại khó xử như vậy.

Trong lòng hiện lên một ý niệm không tốt, sợ hãi vậy mà nhẹ nhẹ xuất hiện trong mắt Độc Nha lão tổ, bất quá lập tức bị hẩn bóp chết, thay vào đó là vẻ suy nghĩ sâu xa cùng kiên kị nồng đậm. Trong đôi mắt nhỏ của lục đậu tinh quang bắn ra, rơi xuống phía dưới đã thành nham thạch nóng chảy đỏ sậm.

Toàn bộ văn tự điện tử nắm miễn phí...

Toàn bộ văn tự không quảng cáo con đường thông thiên, thứ hai trăm ba mươi ba mươi ba trên thớt cá nằm trên thớt gỗ.

Không có khả năng, Thiên khoáng sơn mạch này mấy trăm năm nay chưa từng xuất hiện tu sĩ Hóa Thần, nếu người phía dưới thật sự có tu vi như vậy, toàn bộ văn tự, sách điện tử miễn phí căn bản không cần hao phí tâm tư đến tính toán ta, đúng, nhất định là như vậy.

Chỗ sâu sáu trăm trượng trong lòng đất, Độc Nha lão tổ một thân áo xanh lá phồng lên, trong lòng nhanh chóng hiện lên suy nghĩ, tựa hồ nghĩ thông suốt cái gì, ánh mắt lại rơi vào lòng bàn chân mình, chỗ sâu trong biển lửa nham tương.

Hừ, hôm nay lão tổ ta nhìn xem, rốt cuộc là thần thánh phương nào, dám hủy sơn môn Độc Nha Tông ta.

Trên mặt hiện ra biểu tình dữ tợn, Độc Nha lão tổ không hổ là một trong những bá chủ xưng bá thiên khoáng mạch nhiều năm, trong nháy mắt liền vứt bỏ những suy nghĩ khác trong lòng. Áo lục mở ra, hào quang lập lòe, một đoàn quang mang xanh biếc cực kỳ chói mắt bỗng nhiên xuất hiện trong tay Độc Nha lão tổ.

Quang mang xanh biếc này lớn cỡ đầu người, màu xanh biếc, rất là tươi đẹp, tản mát ra khí tức đáng sợ khiếp người. Ở trung tâm quang mang, một hạt châu chỉ lớn chừng ngón cái đang chậm rãi chìm nổi, bích mang diễm lệ cũng lay động theo hạt châu.

Bích Yêu xà châu

Lòng bàn tay Độc Nha lão tổ nâng hạt châu kia, chỉ nhìn qua cũng biết là một kiện trọng bảo. Chính là một trong những pháp bảo đặc ý của Độc Nha lão tổ, tục truyền là một đầu thất giai yêu thú Bích Yêu Xà tinh hoa toàn thân luyện hóa mà thành xà châu, có rất nhiều diệu dụng, có thể công có thể thủ, đặc biệt bên trong Xà châu ẩn chứa kịch độc Xà yêu, cho dù là

tu sĩ Nguyên Anh đụng phải, không cẩn thận cũng có nguy hiểm vẫn lạc.

Bích Yêu xà châu là bản mệnh pháp bảo của Độc Nha lão tổ, đã sớm tế luyện để thu phát tùy tâm. Vừa lấy ra, tâm niệm vừa động, một cỗ khói đặc màu xanh biếc từ bên trong phun ra, trong lúc dịch chuyển lan tràn ra, liền hóa thành một tầng bảo hộ, bao Độc Nha lão tổ vào trong đó.

Vù vù

Tiếng gió đột khởi, một đạo bích quang lấy tốc độ cực nhanh phá vỡ địa hỏa nham tương mãnh liệt, thẳng hướng chỗ sâu hơn mà đi. Vốn là Độc Nha lão tổ ỷ vào Bích Yêu xà châu hình thành vòng bảo hộ, lần nữa động tác, lần theo cảm ứng khí tức Ngô Khí trong lòng đất, đuổi theo vào chỗ sâu tám trăm trượng.

Thất giai yêu thú toàn thân tinh hoa luyện hóa ra pháp khí, đã là một kiện trung phẩm huyền khí, uy năng to lớn, đủ để cho một vị Nguyên Anh sơ kỳ tu sĩ chấp nhất có thể thắng được Nguyên Anh trung kỳ tu sĩ. Nhìn xem những người chống lại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ, toàn bộ vẫn tự không có quảng cáo do tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong như Độc Nha lão tổ không chế, hoàn toàn phóng xuất ra uy năng, thậm chí có thể ảnh hưởng đến thắng bại của hai đại tu sĩ đỉnh phong. Mà lúc này muốn bảo vệ Độc Nha lão tổ xuống tới lòng đất tám trăm trượng, cũng không phải là việc khó gì.

Ầm, xèo xèo

Bích quang di chuyển, phá tan dung nham địa hỏa đang tuôn tới, thẳng tiến vào sâu hơn. Càng đi sâu, địa hỏa nham thạch nóng chảy uy lực càng lớn, cũng càng thêm mãnh liệt. Ngay cả Huyền Thiết Hàn Thiết vật cứng rắn như vậy cũng..., Rơi vào hoàn cảnh như vậy, bị những địa hỏa nham thạch nóng chảy kia hất lên, cũng sẽ trong khoảnh khắc biến thành nước thép, cho đến biến thành khói nhẹ biến mất. Thế nhưng những địa hỏa nham tương kia căn bản không làm gì được Độc Nha lão tổ, chỉ làm khói xanh lục nồng đậm quanh người hấn rung động xì xào.

Bất quá khoảng cách hai trăm trượng mà thôi, Độc Nha lão tổ có Bích Yêu xà châu bảo vệ, toàn lực mà động, tuy có địa hỏa nham tương cản lại, nhưng cũng chỉ mất mười mấy hơi thở, ngược lại so với lúc trước tốc độ còn nhanh hơn nhiều.

Vù vù

Sâu trong lòng đất tám trăm trượng, một đạo bích quang đột nhiên xuất hiện, khói đặc tan hết, thân hình Độc Nha lão tổ hiển hiện ra. Hắn phát tay, Bích Yêu Xà Châu một lần nữa hiện ra nguyên hình lập tức bay lên, rơi vào lòng bàn tay của hắn.

Cơ hồ đồng thời, hai mắt Độc Nha lão tổ quét về bốn phía, trên biển lửa mặc dù rộng lớn không gì sánh được, nhưng những nơi còn lại đều là địa hỏa nham thạch nóng chảy, đập vào mắt đều là màu đỏ bùng. Chỉ có vòng xoáy kim mang kia, cực kỳ bắt mắt, bất luận là ai, tới đây, lần đầu tiên nhìn thấy tự nhiên là vòng xoáy kim mang kia.

Nhưng lúc này, trong mắt Độc Nha lão tổ lại không chỉ là vòng xoáy kim mang mà còn có một người.

Là người?

Trên mặt Độc Nha lão tổ hiện ra vẻ kinh hãi, hai mắt trừng mắt nhìn không xa hắn, chỗ trung tâm vòng xoáy kim mang có một thanh niên xấu xí mặc hắc bào. Trí nhớ của tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong tất nhiên không cần phải nói, mặc dù hai người hơn nửa năm trước mới gặp qua một lần., Nhưng lần đó Ngô Khí bỏ chạy, đã tự bạo một đầu luyện thi Kết Đan đỉnh phong, mặc dù không để Độc Nha lão tổ bị thương, nhưng cũng làm cho hắn chật vật một phen, là lấy Độc Nha lão tổ đối với Ngô Khí ấn tượng rất là khắc sâu.

Giờ phút này lại thấy được khuôn mặt xấu xí của Ngô Khí, lại nghĩ tới hơn nửa năm phát sinh nhiều chuyện, trong đầu suy nghĩ quay cuồng, đảo mắt đã thông suốt rất nhiều chuyện, đồng thời một tia hàn khí từ trong lòng Độc Nha lão tổ chậm rãi bay lên.

Trách không được, hóa ra là người. Được, hôm nay coi như lão tổ đã mở rộng tầm mắt, một tu sĩ Kết Đan lại dám tính kế

lão tổ, còn khiến ma thành công. Dẫn phát thù hận của mấy lão gia hỏa chúng ta cùng Thiên Bảo Minh, lại phá hủy sơn môn của lão tổ, tính toán tốt, thật sự là giỏi tính toán.

Lão tổ ta rất hiếu kỳ, cái tên xấu xí này, phí nhiều công phu như vậy, rốt cuộc muốn có được thứ gì từ nơi này. Bất quá mặc kệ là thứ gì, đều đã không liên quan đến ngươi, bởi vì ngươi, lập tức phải chết.

Di, chẳng lẽ là thi thể của Kim Cực Đế.

Thi thể Kim Cực Đế quá tốt, nơi này vậy mà có một cỗ thi thể Kim Cực Đế, có thể luyện hóa thành phân thân thứ hai của Kim Cực Đế. Chẳng trách, không trách, hóa ra tên xấu xí nhà ngươi phát hiện nơi này có một cỗ thi thể Kim Cực Đế, thật sự là trời cũng giúp ta, có bộ Đế Thi này, bản lão tổ nhất định có thể tấn thăng đến cảnh giới Hóa Thần, đến lúc đó trong Thiên khoáng sơn mạch này còn có ai sẽ là đối thủ của ta.

Tiếng cười quen thuộc vang lên nơi sâu trong lòng đất, trên khuôn mặt già nua của Độc Nha lão tổ tràn đầy nụ cười dữ tợn, trong hai mắt bắn ra ánh mắt cuồng nhiệt tham lam, một bộ biểu hiện điên cuồng nhất được trọng bảo, hoàn toàn không để ý giờ phút này chỉ cách Đế Thi mấy bước.

Ngô Khí vốn sắp tiếp cận Đế Thi kia, nhìn thấy Độc Nha lão tổ bỗng nhiên xuất hiện đồng thời phát hiện ra bộ Đế Thi kia, sau khi còn hô lên tên của Đế Thi, thân hình liền ngừng lại. Trong lòng Tiểu Độc Nha lão tổ không biết tác dụng chân chính của cỗ Đế Thi trước mắt này, lại muốn luyện chế Đế Thi thành phân thân thứ hai.

Khởi Đế Thi này chính là thân thể Tiên Thiên Kim Cực Chi Thể, nói là Kim Cực Đế Thi cũng sẽ không sai, theo các tu sĩ khác nhìn thấy, có lẽ cùng cách nhìn của Độc Nha lão tổ này, là tài liệu cực tốt có thể lấy ra luyện chế thành phân thân thứ hai. Nếu luyện chế Đế Thi kia thành phân thân thứ hai, không chỉ có thể gia tăng cho mình một trợ thủ có thể so với tu sĩ Hóa Thần, còn có thể trong nháy mắt luyện hóa giúp mình đột phá một cái cảnh giới tu vi.

Đối với tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong như lão tổ Độc Nha mà nói, đúng là chí bảo khó có được. Nhưng Ngô Khí lại biết rất rõ ràng, một đầu Tiên Thiên Kim Cực Chi Thể thành tựu sát khí Đế Thi, lấy ra luyện chế phân thân thứ hai, quả thực là lãng phí lớn. Nếu có thể lại gom đủ bốn bộ Tiên Thiên Sát Thi, tạo thành Đại Ngũ Hành Tiên Thiên Diệt Thần Trận, uy năng to lớn, đủ để giết tiên diệt thần.

Hơn nữa Ngũ Hành bổ sung cho nhau, sau khi thành trận, không chỉ có năm cỗ Sát Thi kia có thể tiếp tục tu luyện, thậm chí còn có thể để cho Trận chủ vào trận tu luyện, phải biết rằng Ngũ Hành Trận Pháp lớn kia ngưng tụ luyện hóa ra Ngũ Hành Nguyên khí, đối với bất kỳ tu sĩ nào mà nói, đều là thiên tài địa bảo hiếm có. Kể từ đó, quả thực chính là vô hạn khả năng, chỉ có thăng ngốc mới có thể mang tiên thiên kim cực sát thi đến luyện chế phân thân thứ hai, như vậy có thể có thêm một trợ thủ cường đại, nhưng cũng làm cho sát thi không thể tiến giai.

Trong mắt lóe lên vẻ trào phúng, lúc này Ngô Khí dừng lại, quay đầu, nhìn thẳng vào Độc Nha lão tổ.

Độc Nha lão tổ, nếu ngươi đã trở về tông, vậy thì Đế Thi này xem ra ta không lấy được. Bất quá theo lý thuyết bên ngoài hẳn là cũng có không ít người, người muốn đạt được bộ Đế Thi này cũng không phải chuyện đơn giản như vậy đi.

Ngô Khí đứng trên hỏa mạch kia, cách Đế Thi chỉ mấy bước. Giờ phút này đối mặt với Độc Nha lão tổ, trên mặt ngoại trừ vẻ sợ hãi, còn đúng lúc lộ ra một tia không cam lòng giãy dụa.

Hừ, ngươi không biết từ đâu ra tiểu súc sinh, chết đến trước mắt còn không biết, dám có ý đồ đánh Độc Nha Tông ta. Tính toán lão tổ ta, hủy sơn môn ta, quả thực tội không thể tha thứ, đợi lát nữa lão tổ bắt ngươi, nhất định phải để cho ngươi ném thử hình phạt tàn khốc nhất thế gian này, không hảo hảo chế một phen, khó tiêu tan mối hận trong lòng lão tổ ta.

Độc Nha lão tổ nghĩ tới Cự Phủ sơn đã sụp đổ, trong lòng cực kỳ căm hận Ngô Khí, sắc mặt dữ tợn, sát khí bốc lên, trong mắt hẳn, chỉ sợ Ngô Khí đã là người chết.

Lão tổ xin bớt giận, người vì tiền chết chim chết vì thức ăn mà vong, tại hạ mưu đoạt Đế Thi này cũng là vì tăng lên thực lực của mình. Nếu thất bại, cũng không còn lời để nói. Bất quá lão tổ vẫn không nên xúc động thì tốt hơn., Nhìn xem rõ ràng rồi lại nói, bộ Đế Thi này đã dung hợp cùng hỏa mạch này, cho dù lão tổ có tu vi Nguyên Anh đỉnh phong, chỉ sợ muốn lấy ra cũng phải phí không ít khí lực. Tại hạ mặc dù tu vi thấp hơn một chút., Nhưng tự nghĩ mình còn có chút thủ đoạn, nhất thời nửa khắc lão tổ chỉ sợ cũng không làm gì được tại hạ. Nếu lão tổ khẳng khẳng muốn giết tại hạ, tất nhiên sẽ làm chậm trễ thời gian thủ thi, đến lúc đó các đạo hữu khác chạy xuống, chỉ sợ Đế Thi này thuộc về, không phải một mình lão tổ có thể quyết định.

Ngô Khí giả bộ có chút sợ hãi lui về phía sau mấy bước, trong miệng tự giã giụa nói ra một phen lời nói, ý đồ khuyên Độc Nha lão tổ thả hãn rời đi.

Tên xấu xí Giao Bằng người quả nhiên giáo hoạt, chết đến nơi, còn muốn mê hoặc lão tổ buông tha người. Quả thực là nằm mơ, không sợ nói cho biết, nơi này là địa giới của Độc Nha Tông ta., Mấy lão gia hỏa kia mặc dù cũng đang suy đoán trong lòng đất này có bảo vật gì. Nhưng bọn họ cũng tuyệt đối không đoán được sẽ là một cỗ Kim Cực Đế Thi, ngại mặt mũi của bản lão tổ, bọn họ chắc chắn sẽ không chủ động theo xuống, thời gian của ta và người rất đầy đủ, lão tổ tuyệt đối sẽ cho người biết rõ, cái gì gọi là sống không bằng chết.

Độc Nha lão tổ tựa hồ là thật sự không vội, hoặc là có lòng tin tuyệt đối với tu vi của mình, không lo lắng Ngô Khí có thể phản kháng hãn, đã xem Ngô Khí là thịt cá trên thớt gỗ, mặc cho hãn tùy ý làm thịt.

Toàn bộ văn tự điện tử nắm miễn phí...

Toàn bộ văn tự không quảng cáo con đường thông thiên, thứ hai trăm ba mươi bốn lần nữa tính kế.

Nửa năm trước, tên xấu tặc này từ trong tay lão tổ đào thoát, lão tổ cũng đã dò xét qua, toàn bộ văn tự không có quảng cáo lại là không nghĩ tới nguyên lai bảo vật ẩn giấu, lại là ở chỗ sâu tám trăm trượng này. Bất quá, Đế Thi này vẫn là thuộc về lão tổ. Tên xấu xí này phí hết tâm cơ, tính kế nhiều người như vậy, còn phá hủy sơn môn của ta, chính là muốn lấy được Đế Thi này đi. Đáng tiếc, giỏ trúc múc nước một hồi trống, cuối cùng tiện nghi cho lão tổ ta, Dao Di.

Giờ phút này một khuôn mặt già nua của Độc Nha lão tổ đâu còn có một tia phần nộ như sơn môn bị hủy, mặt mũi tràn đầy nếp nhăn chồng chất cùng một chỗ, trong đôi mắt nhỏ lục đậu đều là đắc ý, giống như trêu tức nhìn chằm chằm Ngô Khí.

Cái này...

Nghe thấy lời nói của Độc Nha lão tổ, sắc mặt Ngô Khí trắng nhợt, dưới chân lùi lại mấy bước, vẻ sợ hãi không tự chủ toát ra.

Yên tâm, lão tổ là người lương thiện, sẽ không giết người. Đợi lát nữa lão tổ bắt được người, lấy Đế Thi, lại ở trước mặt những người bên ngoài, cẩn thận xử chế người một phen, thi thể luyện chế thành con rối, độc hỏa thiêu hồn, cũng để cho những người kia nhìn thấy kết cục của lão tổ.

Từ trong miệng Độc Nha lão tổ phun ra, quả thực như độc xà, âm trầm đáng sợ, phê tâm thần người ta. Người ý chí không kiên định, chỉ cần thoáng nghe được mấy câu sẽ bị dọa cho vỡ mật. Ngô Khí bên cạnh Hỏa mạch kia cũng như Độc Nha lão tổ đoán trước, sợ tới mức sắc mặt đại biến, một mặt sợ hãi, hai chân đều đang run run run run run run run run.

Cho dù Độc Nha lão tổ xưng bá Thiên khoáng sơn mạch nhiều năm, hắn đã nhìn thấy không biết bao nhiêu lần cảnh tượng tương tự. Nhưng hắn vẫn thích, loại cảm giác cao cao tại

thượng này, không chế tất cả, tựa như trước mắt., Hấn phảng phát đã có thể đoán được. Tiểu tặc xấu xí trước mặt này bởi vì không chịu nổi khí thế của hấn mà quỳ xuống cầu xin hấn tha thứ, sau đó bị hấn nhục nhã một phen, cuối cùng khó thoát khỏi kết cục đáng thương, nghĩ đến đây, khoái cảm đặc ý liền xuất hiện trong mắt Độc Nha lão tổ.

Lúc này trong lòng Độc Nha lão tổ tràn đầy đặc ý chợt cảm giác có chút khác thường, mãnh liệt ngẩng đầu nhìn lên, cảnh tượng đập vào mắt lập tức làm cho hấn lâm vào trong cơn tức giận trước nay chưa từng có.

Ngạo tặc nguời dám, dừng tay!

Điều khiến Độc Nha lão tổ nổi giận là động tác của Ngô Khí, thẳng nhãi này biểu diễn một phen không chút sơ hở, kéo gần khoảng cách giữa mình và hỏa mạch rất nhiều, cách cổ Đế Thi kia càng gần hơn., Trong lúc Độc Nha lão tổ đang dương dương đắc ý, Ngô Khí bỗng nhiên bước ra một bước. Cũng chỉ một bước này, một khắc sau Ngô Khí đã đến bên cạnh hỏa mạch, Đế Thi kia không chút do dự, Ngô Khí lập tức chộp vào Đế Thi toàn thân màu vàng nhưng khô quắt như tài liệu kia.

Độc Nha lão tổ làm sao cũng không nghĩ tới, có người dám ở trước mặt hấn đoạt bảo, hơn nữa còn là một tu sĩ chỉ có tu vi Kết Đan đỉnh phong. Bất quá hấn lại quên, thanh niên có diện mạo cực kỳ xấu xí kia, đã không phải lần đầu tiên bị hấn nhạo rảnh.

Động tác Ngô Khí trực tiếp đốt lên Độc Nha lão tổ, lửa giận và sát khí hỗn hợp cùng một chỗ, điên cuồng phát tiết ra. Một khuôn mặt già nua trực tiếp vặn vẹo, ghen hòng muốn rách, sau khi rống to, hai tay đột nhiên vung lên, lập tức lực lượng bộc phát ra, trực tiếp khuấy động biển lửa trong lòng đất, mấy chục con rắn lửa cực kỳ tráng kiện toàn thân do nham thạch nóng chảy cấu thành bỗng sinh ra, lấy khí thế mãnh liệt tràn về phía Ngô Khí.

Không hỏa thuật, một thân tu vi Độc Nha lão tổ này đều ở trên độc công, nhưng không hỏa thuật của hấn cũng bất phàm. Nộ cực ra tay, khí thế to lớn, biển lửa lòng đất còn bình tĩnh lập tức lâm vào bạo loạn bên trong. Bất quá chân chính bạo loạn

lại còn ở phía sau., Giờ phút này Độc Nha lão tổ hoàn toàn bị Ngô Khí chọc giận, một khuôn mặt già nua vằn vẹo, sát ý tăng vọt, trong lòng hắn, chỉ sợ là hận không thể lập tức lăng trì tên xấu xí Ngô Khí ba bốn lần mạo phạm uy nghiêm của hắn.

Đáng tiếc, Ngô Khí tâm tính kiên nhẫn, chuyện đã quyết định đều không từ thủ đoạn hoàn thành. Thân phận cùng tu vi của Độc Nha lão tổ ở Thiên khoáng sơn mạch, tu sĩ xem ra, có lẽ tuyệt đối không thể trêu chọc tồn tại. Nhưng trong mắt Ngô Khí thì xem ra tuyệt đối không thể trêu chọc., Lại một điểm cố kỵ cũng không có, ngay cả tu sĩ Hóa Thần như tông chủ Vạn Thi tông hắn cũng đã gặp qua, chẳng lẽ còn e ngại một lão ma tu Nguyên Anh đỉnh phong. Huống chi trong mắt hắn, bộ Đế Thi kia là thứ hắn nhất định phải đạt được, không cho phép bất luận kẻ nào nhúng chàm.

Hừ.

Dù sao đối mặt là một đối thủ có tu vi hơn xa hắn, lúc Ngô Khí khẽ động, Độc Nha lão tổ đã nhận ra. Khí thế đáng sợ vô cùng phát ra, vừa ra tay liền đảo loạn biển lửa trong lòng đất này. Ngô Khí cảm ứng được xong, lại không nói một lời, cả người không có ý tứ tránh né một chút, mặc cho mấy chục con rắn lửa trắng kiện tràn về phía hắn, bàn tay vẫn như cũ chụp vào cổ Đế Thi.

Vù vù

Độc Nha lão tổ lấy chân nguyên ngưng tụ địa hỏa nham thạch nóng chảy hóa hình, sau một khắc càn quét toàn lực xuất thủ. Bàn tay không biết vỗ tới nơi nào, chỉ thấy giữa ánh sáng xanh biếc lóe lên, một thanh kiếm sinh ra hai lưỡi đao., Đoạn câu bám vào hỏa diễm xanh biếc tản ra khí tức cường đại xuất hiện trong tay hắn. ngấn câu này vừa xuất hiện, nhiệt độ biển lửa dưới lòng đất lập tức hạ xuống, khí tức vốn sôi trào có thể nung chảy kim loại, bị khí tức của đoạn câu kia xông lên, sau một khắc vậy mà trở nên có chút âm lãnh.

Huyền khí, chuỗi móc câu này cũng là pháp bảo đặc ý của Độc Nha lão tổ, giống như Bích Yêu xà châu lúc trước, cũng là Huyền khí có uy lực cường đại.

Xem ra Độc Nha lão tổ thật sự cực kỳ giận dữ, vậy mà thật sự toàn lực ra tay với một tu sĩ Kết Đan.

xấu xí muốn chết, hôm nay lão tổ không rút gân người, tuyệt không bỏ qua.

Lại nói tiếp, nhưng kỳ thật từ lúc Độc Nha lão tổ thả ra hỏa xà đến khi lấy ra đoản câu, ngay cả thời gian ngắn ngủi một hơi cũng không có, căn bản không cho Ngô Khí tránh né, Độc Nha lão tổ lại lần nữa xuất thủ.

Đoản câu trong tay khê động, hỏa diễm xanh biếc mãnh liệt nổ rộ trong hư không, quỹ tích huyền ảo lừng không sinh ra. Khí tức quỷ dị, âm lãnh không lồ, sinh sinh đem địa hỏa nham thạch nóng chảy có chút thức tỉnh lại lần nữa ép trở về. Trong giây lát, khói độc bốc lên, trên đoản câu sáng lên khí tức tối tăm, dọc theo quỹ tích hỏa diễm xanh biếc, hướng một chỗ hư không vạch tới.

Chết đến mức lão tổ phải chết.

Độc Nha lão tổ toàn lực xuất thủ, há có thể bình thường. Cây câu ngắn vạch ra, trong lúc hỏa diễm lưu chuyển, hư không không biết tên kia chợt vặn vẹo một chút, lại nhìn, lại không thấy bóng dáng đoản câu trong tay hắn.

Nhưng lúc này trong không gian sau lưng Ngô Khí cũng quỷ dị xuất hiện một lần vặn vẹo, hư không kia như sóng nước đập dồn. Đột ngột, sát khí lạnh lẽo vô cùng xuyên thấu qua hư không truyền ra, còn không có chút thời gian phản ứng, trong hư không vặn vẹo, một đoạn dao câu mềm mại duỗi ra, đúng là phát sau mà đến trước, trực tiếp xuyên qua hư không, còn nhanh hơn mấy chục con hỏa xà kia, rơi xuống trên người Ngô Khí.

Công kích của huyền khí đoản câu vừa xuất hiện, Ngô Khí cũng cảm nhận được. U Minh chiến thể đáng sợ cỡ nào, mặc dù chỉ là tầng thứ nhất đại thành, cũng có uy năng quỷ thần khó lường. Bất quá mặc dù cảm giác được, nhưng không có khả năng ngăn kháng. Nếu là mấy chục con hỏa xà, Ngô Khí căn bản không thèm nhìn một chút, nhưng lúc này lại khác, đoản câu kia là một kiện huyền khí uy lực cường đại, hết lần

này tới lần khác người điều khiển lại là một vị cường giả Nguyên Anh đỉnh phong.

Hừ, tiểu gia này sắp định rồi. Lão già kia, nếu đã phá hủy sơn môn của ngươi, vậy dứt khoát hủy diệt triệt để một chút đi.

Đột nhiên Ngô Khí quay đầu lại, nhếch miệng nở nụ cười với Độc Nha lão tổ, vẻ trào phúng hiển thị không sót gì. Không chờ Độc Nha lão tổ kịp phản ứng, thân thể Ngô Khí bỗng nhiên trở nên mơ hồ, trong nháy mắt, thân thể Ngô Khí vậy mà biến mất.

Oanh oanh oanh!

Thân thể Ngô Khí biến mất, nhưng cái móc câu ngắn kia lại không biến mất, trực tiếp xuyên qua hư không công kích. Cho dù là cường giả cỡ Độc Nha lão tổ này cũng không thể thu phát tự nhiên, còn phải dựa vào huyền khí mới có thể thoải mái thi triển ra. Cũng là dưới sự giận dữ, nổi lên sát ý điên cuồng, chỉ một kích đã phế bỏ tâm tư của Ngô Khí.

Giết người dễ dàng, nhưng muốn thu hồi sát chiêu uy lực cường đại như vậy lại không dễ dàng. Huống chi tận mắt nhìn thấy thân thể Ngô Khí trong thời gian không đến một hơi thở, cấp tốc trở nên mơ hồ, chỉ trong suốt, thậm chí biến mất. Trong lúc lão giả độc nha đang kinh ngạc, nào kịp thu hồi đoản câu kia.

Không tốt.

Độc Nha lão tổ bị Ngô Khí đột nhiên thi triển ra thần thông dọa cho giật mình, vừa mới phục hồi tinh thần, lập tức nhìn thấy lưỡi câu của huyền khí đoản câu trong tay hắn đã vượt qua hư không, đến phía trên hỏa mạch cỡ trung kia. Ầm chứa chân nguyên dưới sự giận dữ của hắn phát ra, đoản câu kia lại là một kiện huyền khí, lực công kích lần này, chỉ sợ cũng sẽ bị đánh ra một cái lỗ thủng lớn.

Độc Nha lão tổ vừa nhìn thấy Ngô Khí biến mất, trong lòng liền giật thót, biết mình lại bị tính kế. Lúc này hắn thật sự hy vọng bại lộ dưới móng vuốt ngắn của hắn là một ngọn núi, mà không phải là ngọn Hỏa mạch hình dạng như Hỏa Long trong lòng đất kia.

Hỏa mạch cũng là linh mạch, trên Cự Phủ sơn có mấy linh mạch cường đại, trong đó thứ trọng yếu nhất chính là hỏa mạch trung hình trước mắt. Sơn môn Độc Nha Tông bị hủy, Độc Nha lão tổ còn có thể thi triển thủ đoạn từ nơi khác dời đến, nhưng nếu hỏa mạch căn bản nhất bị hủy, chỉ sợ một đám tu sĩ Độc Nha Tông, thật sự không có nhà để về.

Nghĩ đến đây, đáy lòng Độc Nha lão tổ lại giận đến cực điểm, áo bào trên người lay động, biểu lộ vặn vẹo, lo lắng sắp nứt ra, một bộ dáng điên cuồng.

A a. Lão tổ muốn giết ngươi, tiêu nhân hèn hạ, tính toán lão tổ, cho dù đến chân trời góc bể, lão tổ cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi.

Nếu là ở bên ngoài, lấy giọng nói của Độc Nha lão tổ, ngoài ngàn dặm có thể nghe thấy. Nhưng ở chỗ sâu trong lòng đất tám trăm trượng, thanh âm Độc Nham lão tổ truyền ra bất quá chỉ vài dặm, đã bị địa hỏa nham thạch nóng chảy quay cuồng bao phủ.

Toàn bộ văn tự điện tử năm miễn phí...

Toàn bộ văn tự không quảng cáo con đường thông thiên, thứ hai trăm ba mươi lăm thu hoạch được vị trí thứ nhất.

Dưới cự phủ sơn, có mấy đầu linh mạch tụ tập, mà đều là linh mạch không nhỏ. Trong toàn văn tự không quảng cáo, lớn nhất không thể nghi ngờ chính là trước mặt Độc Nha lão tổ, hình như hỏa long, hỏa mạch dưới lòng đất dài mấy trăm trượng.

Nếu là linh mạch khác, hủy cũng bị hủy, mặc dù sẽ tạo thành linh khí xói mòn, nhưng cũng đang trong phạm vi tiếp nhận. Nhưng hỏa mạch dưới lòng đất này lại không thể hủy, bởi vì công pháp Độc Nha Tông, lấy công pháp Hỏa thuộc tính làm chủ, ngày thường tu luyện cũng phần lớn dựa vào hỏa linh khí trong lòng đất phóng ra. Mà Hỏa mạch trong đó ẩn chứa hỏa nguyên khí nồng đậm bạo liệt, không thể đựng vào, càng không nói đến công kích.

Giờ phút này Độc Nha lão tổ hận không thể biến thành một tu sĩ chỉ có cảnh giới Luyện Khí, công kích như vậy sẽ không cách nào rung chuyển một tơ một hào linh mạch kia, đáng tiếc hẳn không phải.

A, tiểu nhân hèn hạ, lão tổ ta sẽ không bỏ qua cho ngươi.

Độc Nha lão tổ đã không nói ra lời nào khác, khuôn mặt già nua hoàn toàn lâm vào điên cuồng, đôi mắt nhỏ lục đậu mở to, quả thực là ghen hòng muốn rách cả mí mắt.

Ngay vừa rồi, Độc Nha lão tổ lấy huyền khí ra tay, vốn Ngô Khí rời khỏi hỏa mạch cũng chỉ một bước ngắn, Độc Nha lão tổ đối với Ngô Khí ra tay. Lại không ngờ Ngô Khí bỗng nhiên thi triển ra thần thông quỷ dị như vậy, dưới mí mắt của hắn sừng sừng biến mất, một chút dấu vết cũng không có, vô cùng đột ngột biến mất.

Ngô Khí vừa biến mất, cái kia bại lộ dưới huyền khí đoản câu của Độc Nha lão tổ, tự nhiên chính là hỏa mạch hình như hỏa long trong lòng đất kia. Cũng khó trách Độc Nha lão tổ lại điên cuồng như vậy, Ngô Khí tuy rằng đã phá hủy sơn môn

của hấn., Nhưng hấn vẫn có biện pháp tái tạo sơn môn. Nhưng hôm nay, Ngô Khí lại dụ dỗ hấn hủy đi căn bản của tông môn mình, thiếu đi hỏa mạch, tốc độ tu luyện của đệ tử Độc Nha Tông này, chỉ sợ sẽ lập tức giảm xuống một mảng lớn.

Ầm

Rốt cuộc cũng tiếp xúc, dưới đôi mắt huyết hồng của Độc Nha lão tổ nhìn chăm chú, bích quang đoản câu hung hăng đánh vào vị trí Hỏa mạch đầu rồng.

Tạch tach oanh oanh.

Chỉ một kích, nhưng lực lượng ẩn chứa trong móc câu kia lại không hề giữ lại trút hết vào trong hỏa mạch. Một thanh huyền khí cộng thêm lực lượng Nguyên Anh đỉnh phong, oanh ở trên hỏa mạch kia, làm cho hỏa mạch phát ra thanh âm ken két như ngọc thạch muốn vỡ vụn, ngay sau đó xuất hiện chính là cảnh tượng đáng sợ làm người ta kinh hãi. Toàn bộ văn tự điện tử điện tuyến miễn phí,

Phá tan bộc phát ra.

Hỏa mạch trung hình mặc dù không lộ, Hỏa Nguyên khí ẩn chứa trong đó cũng to lớn đến cực điểm. Một kích toàn lực của tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong mặc dù không cách nào phá hủy toàn bộ, nhưng để hỏa mạch này vỡ tan bạo phát vẫn có thể.

Một cái khe hở rõ ràng có thể thấy được xuất hiện ở trên hỏa mạch, nguyên khí hỏa thuộc tính vô cùng cuồng bạo từ trong khe hở kia bộc phát ra, như thủy triều đại hồng thủy, cuốn theo uy thế đáng sợ không gì sánh được, triệt để phun ra.

Sâu trong lòng đất tám trăm trượng, giờ phút này hoàn toàn lâm vào trong bạo loạn, biển lửa vốn còn bình tĩnh. Giờ phút này giống như một nồi lửa bị đun sôi, sau khi rơi xuống một điểm hỏa tinh, cuồng bạo. Vô số địa hỏa nham thạch nóng chảy phun trào lên, khói độc xen lẫn trong đó, hóa thành các loại hình dạng, hỏa xà cầu hỏa long. So với hồng thủy biển gầm đáng sợ không biết bao nhiêu lần, từng luồng từng luồng hỏa triều sinh ra, cuốn lên.

Phốc phốc

Nguyên bản Độc Nha lão tổ cũng vì công kích hỏa mạch mà bị lực phản chấn cường đại chấn nhiếp ngực bụng bốc lên, bây giờ mắt thấy sơn môn nhà mình sinh ra biến hóa đáng sợ như vậy, lập tức khí hỏa công tâm, một ngụm nghịch huyết liền phun ra, nhuộm trước ngực hắc thành một mảnh huyết hồng.

Hảo tặc tử, lão tổ muốn đem ngươi băm thây vạn đoạn.

Một khuôn mặt già nua của Độc Nha lão tổ vắn vẹo, tóc tai bù xù, hoàn toàn điên cuồng. Không nhìn thấy vô số địa hỏa nham thạch nóng chảy điên cuồng trào lên, không lùi mà tiến, lại trực tiếp hóa thành một đạo bích quang phóng tới chỗ đầu rồng Hỏa mạch kia.

Giờ phút này ở chỗ đầu rồng Hỏa mạch đã có khe hở, đang có một cái bóng nhàn nhạt chậm rãi xuất hiện, thân ảnh mơ hồ lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được trở nên ngưng thực. Hắc y tóc đen, thân thể thon dài, mặc dù là quay lưng về phía sau, nhưng khí tức thân ảnh kia, cho dù là hóa thành tro, chỉ sợ Độc Nha lão tổ cũng sẽ không quên.

Không nói, thân ảnh kia chính là Ngô Khí tính kế Độc Nha lão tổ. Dựa vào thân thể U Minh chiến thể xuyên qua hư không, dự Độc Nha lão tổ ra tay, ngạnh sinh hủy căn cơ tông môn nhà mình, hỏa mạch cỡ trung trong lòng đất. Không còn Hỏa mạch, toàn tông Độc Nha Tông này.

Chỉ sợ sẽ lưu lạc.

Hung hăng hăm hại Độc Nha lão tổ, Ngô Khí thắng nhãi này chẳng những không nhân cơ hội chạy trốn, ngược lại gan to bằng trời một lần nữa hiện thân. Thân hình ngưng thực, xuất hiện trên hỏa mạch cuồng bạo không gì sánh được, sắc mặt không chút kinh hoảng, bàn tay trực tiếp vươn về phía thi thể Kim Hoàng Đế khô quắt.

Một bước cách đó không xa, đưa tay liền tới, mặc dù giờ phút này hỏa mạch cuồng bạo. Ngô Khí vừa hiện thân, liền bị hỏa nguyên khí trong hỏa mạch trùng kích đáng sợ không gì sánh được. Nhưng Ngô Khí dựa vào chiến thể U Minh, không bị ảnh hưởng chút nào, bàn tay kiên định vô cùng chụp vào Đế Thi kia.

Vào

Không thấy, thành công, bộ Tiên Thiên Kim Cự Đê Thi dung hợp cùng Hỏa mạch kia, cuối cùng rơi vào trong tay Ngô Khí.

Đê Thi vào tay, trên khuôn mặt xấu xí của Ngô Khí lập tức nở nụ cười, không che giấu sắc mặt vui mừng hiển lộ ra. Vốn Đê Thi dung hợp cùng hỏa mạch cùng một chỗ, Ngô Khí cho dù muốn lấy ra, cũng phải hao phí tâm lực cực lớn. Hiện tại lại là vô cùng nhẹ nhõm, hỏa mạch bị độc nha lão tổ một kích phá hủy, cũng khiến Đê Thi cùng hỏa mạch phân ly ra, để Ngô Khí vô cùng dễ dàng lấy được trong tay.

tặc tử muốn chết, nạp mạng đi.

Đang lúc Ngô Khí đắc ý, thanh âm Độc Nha lão tổ ẩn chứa vô tận phần nộ cùng sát ý truyền vào trong tai hắn. Ngay sau đó là một cỗ lực lượng cực kỳ âm hàn, lực lượng kia hiển hóa ra, lại là một đoạn móc câu ngắn bích quang dịu dàng, không cho Ngô Khí tránh né chút nào, đoạn câu trống rỗng xuất hiện sau lưng Ngô Khí.

Độc Nha lão tổ hàm nộ xuất thủ, móc câu ngắn kia vừa xuất hiện, liền hung hăng oanh một cái về phía hậu tâm Ngô Khí.

Hai loại lực lượng âm hàn bạo liệt hỗn hợp cùng một chỗ, như nước lũ, không kiêng nể gì vọt vào trong cơ thể Ngô Khí. Chỉ trong một cái chớp mắt, những nơi lực lượng kia đi qua, tạng trong kinh mạch máu thịt đều nứt toác ra, bị đánh cho thất linh bát lạc.

Phốc phốc phốc phốc

Liên tục mấy ngụm máu đỏ sậm phun ra, sắc mặt lập tức biến đổi, tái nhợt không có chút máu, khí tức trên người cũng trở nên hỗn loạn. Trọng thương, chỉ một chút này, Ngô Khí liền trọng thương.

Đi thôi.

Bị một tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong nổi giận đánh một kích, chịu tải lực lượng vẫn là một thanh huyền khí. Nếu đổi lại là tu sĩ Kết Đan đỉnh phong khác, chỉ sợ căn bản một chút khó khăn cũng không có, trực tiếp bị gạt bỏ. Ngô Khí mặc dù tu luyện U

Minh Chiến Thề thần thông này, nhưng cũng là Hoang Cổ Luyện Thề., Nhưng cũng chỉ là tầng thứ nhất đại thành mà thôi, một kích này không lấy mạng của hắn liền coi như may mắn, trọng thương phía dưới không dám lưu lại, thậm chí ngay cả quay đầu nhìn lại Độc Nha lão tổ một chút cũng không có cơ hội, trực tiếp muốn phát động thần thông rời đi.

Bị một kích của đoàn câu, thân hình Ngô Khí trực tiếp bị đánh bay, xông vào trong hỏa mạch phía trước. Nhân cơ hội này, Ngô Khí tâm niệm vừa động, quanh người lập tức hiện lên từng tia khí tức màu đen. Những khí tức màu đen này vừa xuất hiện, hư không phía trước lập tức nhộn nhạo, thân hình Ngô Khí cũng dần dần trở nên trong suốt, tựa như sau một khắc sẽ triệt để biến mất.

Cách đó không xa, Độc Nha lão tổ thấy mình toàn lực xuất thủ một kích, vậy mà không thể giết chết Ngô Khí, trong lòng kinh ngạc lại nhìn thấy cảnh tượng quanh người Ngô Khí, lập tức nhớ tới một màn trước đó, gương mặt già vằn vẹo càng thêm lợi hại, ngũ quan nếp nhăn đều sắp xoắn xuýt cùng một chỗ, nhìn qua cực kỳ dọa người.

tặc tử bỏ đi, hôm nay không giết người, lão tổ thề không làm người.

Độc Nha lão tổ đã hận Ngô Khí thấu xương, mắt thấy Ngô Khí giờ phút này đã lấy được Đế Thi thì muốn bỏ chạy, lửa giận trong lòng quả thực muốn thiêu đốt hắn. Rốt cuộc không lo được cái gì khác, hoàn toàn mất lý trí, trong miệng phát ra một thề độc, thân hình khê động, cũng theo Ngô Khí xông vào trong hỏa mạch đã cuồng bạo kia.

Ngô Khí vốn đã muốn bỏ chạy, bỗng nhiên nhìn thấy Độc Nha lão tổ lại đi theo hắn vào hỏa mạch, trong nháy mắt vẻ kinh ngạc hiện lên, một vòng ý cười tàn nhẫn cũng xuất hiện theo.

Uống say phù phù.

Thân thể Độc Nha lão tổ vừa mới tiến vào trong hỏa mạch, lập tức hắn liền có một loại cảm giác như mấy ngọn núi lửa đang phun trào đùng vào trên người, ngực bụng bị vô số cổ cự lực

không cách nào chống cự ép xuống, cả người như bị nổ tung, thân thể vốn già nua hoàn toàn không thể động đậy.

Nghịch huyết màu đỏ sậm giống như nước suối từ trong miệng Độc Nha lão tổ tràn ra, không chỉ như vậy, giờ phút này hai mắt hắn còn có mũi miệng, không ngừng có máu huyết đỏ thẫm trào ra, tóc tai bù xù, giống như điên cuồng, thất khiếu chảy máu, cảnh tượng này quả thực có chút dọa người.

Ai có thể ngờ được, mấy canh giờ trước vẫn là cường giả đỉnh phong uy chấn toàn bộ Thiên khoáng sơn mạch, hiện tại lại rơi vào kết cục như thế.

Trọng thương, so với Ngô Khí còn nặng hơn. Một cái hỏa mạch trung hình, lực lượng ẩn chứa trong đó, căn bản không phải một tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong có thể chống lại. Cho dù là tu sĩ Hóa Thần, cũng không dám tùy tiện xâm nhập vào một cái linh mạch đã vỡ tan, huống chi còn là hỏa linh mạch bạo liệt.

Tự tay Độc Nha lão tổ phá hủy hỏa mạch nhà mình, giờ phút này lại bị Ngô Khí kích cho mất đi lý trí, xâm nhập vào linh mạch, khiến cho trọng thương sắp chết, một thân tu vi mất chín thành, xem như không sống được.

Một chút mạng còn có cập nhật dâng lên.

Toàn bộ văn tự điện tử năm miễn phí...

Toàn bộ văn tự không quảng cáo con đường thông thiên, thứ hai trăm ba mươi sáu Chương Địa Dũng Chi Kiếp

Tại sao có thể như vậy, ta không muốn chết, ta không cam lòng không cam lòng a.

Trong hỏa mạch, Độc Nha lão tổ gào thét, giãy dụa. Thân thể bị hỏa nguyên khí nổ tung trong hỏa mạch áp bách không thể động đậy, tu vi của hắn tiến vào hỏa mạch trong nháy mắt bị phế bỏ, giờ phút này Độc Nha lão tổ cùng một phế nhân không khác gì nhau. Nếu không phải thân thể già nua của hắn quanh năm thụ thiên địa linh khí tắm rền luyện, độ cứng rắn so với huyền thiết còn lớn hơn nhiều, đã sớm bị hỏa mạch sinh sôi đốt thành hư vô.

Dù là như vậy, Độc Nha lão tổ cũng không kiên trì được bao lâu, lại có mấy hơi thở thời gian, Độc Nha lão tổ người này, sẽ từ trên đời này bị xóa đi.

Không thể nào, ta là Độc Nha lão tổ, bá chủ ngàn mỏ, sao lại chết ở đây. Ta không cam lòng, đều là người, người là ác quỷ tu la, sao người không bị ảnh hưởng, tại sao lại không thể, ta không cam lòng a.

Độc Nha lão tổ đã nói năng lộn xộn, lần này là thật sự điên cuồng, cũng khó trách hắn, bây giờ tu vi hắn toàn phế bỏ, tính mạng nguy cơ sớm tới, bất cứ lúc nào cũng có thể bị hỏa mạch thiêu đốt, hóa thành hư vô hoàn toàn biến mất trên đời. Lại nhìn thấy thẳng nhãi Ngô Khí này, trong hỏa mạch cực kỳ đáng sợ này vậy mà không chịu chút ảnh hưởng nào, dưới tâm tình kích động, điên cuồng hoàn toàn là chuyện bình thường.

Hừ, tự làm vậy không thể sống.

Đồng dạng thân ở hỏa mạch, Ngô Khí và Độc Nha lão tổ lại hoàn toàn khác biệt, Hỏa nguyên khí áp bách cực kỳ khủng bố trong hỏa mạch, đến Ngô Khí quanh người liên tục động tránh đi, đối với hắn một chút ảnh hưởng cũng không có. Thấy Độc Nha lão tổ còn đang gào rú, hừ lạnh một tiếng, dưới chân khẽ

động, liền xuất hiện trước người Độc Nha lão tổ, bàn tay duỗi ra, chụp vào giới chỉ cổ xưa trên ngón tay phải của Độc Nha lão tổ.

nhấn trữ vật

Thừa hỏa đả kích, đến lúc này, Ngô Khí còn không quên đi đoạt nhấn trữ vật trên ngón tay của Độc Nha lão tổ. Tác phong bậc này, hoàn toàn đối xử với thân phận Ma tu của hắn.

Lúc này Độc Nha lão tổ đã đến sát biên giới cái chết, thân thể già nua kia căn bản không cách nào chống lại được hỏa lực trong hỏa mạch, trong nháy mắt Ngô Khí đưa tay lấy nhấn trữ vật trên ngón tay hắn, Độc Nha lão tổ liền kêu thảm lên, miệng mở lớn, thân thể run rẩy, một cỗ hỏa diễm từ trong cơ thể lão thoát ra, trong nháy mắt, Độc Nha lão tổ liền giống như một cây gỗ mục, bị hỏa diễm thiêu đốt thành hư vô.

Đi thôi.

Đã có nhấn trữ vật của Độc Nha lão tổ, Ngô Khí không chút do dự, tâm niệm vừa động, thân thể lần nữa trở nên trong suốt, trong nháy mắt nhập vào trong hư không, không thấy bóng dáng. Toàn bộ văn tự không có quảng cáo nào,

Sao lại đi lâu như vậy, chẳng lẽ lão độc vật thật sự lật thuyền trong mương rồi.

Cũng đúng, đã mấy canh giờ, phía dưới vậy mà một chút động tĩnh cũng không có.

Không có khả năng a, tu vi lão độc vật ở trong mấy người chúng ta xem như cao nhất, trừ phi phía dưới có tu sĩ Hóa Thần, nếu không ai có thể lưu lại lão độc vật.

Phía trên, không trung chung quanh Cự Phủ sơn còn đang sụp đổ, ba người lúc này hiện lên giữa không trung, chính là Xích Kim cốc chủ Hắc Vân lão nhân và Thiên Hạc trại chủ.

Lúc này cách lúc Độc Nha lão tổ tiến vào lòng đất đã mấy canh giờ trôi qua, ba người ngại tình cảm của Độc Nha lão tổ, mặc dù hoài nghi phía dưới có trọng bảo, nhưng một mực không có xuống dưới. Bây giờ đã qua lâu như vậy, ba người đã nổi lên nghi ngờ.

Không chỉ ba người Xích Kim cốc chủ, một bên khác, còn có ba tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong, đồng dạng trên mặt xuất hiện vẻ nghi hoặc, ánh mắt đều rơi vào trên cự phủ sơn đang đang sụp đổ.

Tôn huynh, còn phải chờ đợi sao. Thế lực thần bí kia dám mạo hiểm tính mạng đồng thời tính kế Thiên Bảo Minh và tứ đại thế lực, nói rõ bảo vật ẩn giấu ở chỗ sâu trong lòng đất của Cự Phủ sơn mạch này, tuyệt đối không phải tầm thường. Cơ duyên ngay trước mắt, chẳng lẽ Tôn huynh cam tâm bỏ qua như vậy.

Người nói chuyện, mặc một bộ trường bào màu vàng đất, tiếng như chuông đồng, rất là hùng hậu, lại là tán tu họ Chung lúc trước xuất hiện ở Linh Vụ Sơn mạch ở Thiên Tâm Thành. Đại hán này lúc này ở cùng một chỗ với huynh đệ Tôn thị, mơ hồ hình thành giằng co cùng ba người Xích Kim cốc chủ, lực chú ý lại giống nhau, ngưng tụ trên Cự Phủ Sơn, hoặc là nói chính xác, là đáy Cự Phủ Sơn.

Ở bên cạnh tán tu họ Chung, chính là lão đại của Tôn thị huynh đệ, tu sĩ áo trắng Tôn Thiên Phong. Giờ phút này hắn cũng nhìn chăm chăm vào Cự Phủ Sơn, trong hai mắt lóe ra thần quang, hình như có dự định, sau khi nghe được đại hán họ Chung nói lời này, vẻ mặt càng thêm rõ ràng.

Trầm ngâm một lát, Tôn Thiên Phong bỗng nhiên ngẩng đầu lên, hướng về phía ba người Xích Kim cốc chủ, trong miệng cao giọng nói.

Ba vị đạo hữu, có thể nghe Tôn mỗ nói một lời hay không.

Ba người Xích Kim cốc chủ vốn đang nói chuyện, bỗng nhiên nghe được thanh âm Tôn Thiên Phong, ba người đồng loạt ngẩn ra. Sau đó cũng không hẹn mà cùng lộ ra ý cười, có thể tu luyện đến cảnh giới như bọn họ, Tâm Cơ thành phủ tất nhiên không thiếu. Tuy rằng Tôn Thiên Phong còn chưa nói ra, ba người đã nghĩ đến bảy tám phần, đơn giản chính là nói chút lời xảo ngôn, sau đó đỡ ba người bọn họ cùng xuống.

Mặc dù đều đoán được Tôn Thiên Phong sẽ nói cái gì, nhưng chẳng biết tại sao, ba người Xích Kim cốc chủ vậy mà không

mở miệng cự tuyệt, mà là quét qua ba người Tôn Thiên Phong một chút, giống như là ngầm đồng ý chờ đợi hắn nói tiếp.

Dường như đã sớm đoán được kết quả này, Tôn Thiên Phong cũng không khách khí, mỉm cười với ba người Xích Kim cốc chủ, tiếp theo mở miệng.

Ba vị đạo hữu, hôm nay Độc Nha đạo hữu đã đi xuống mấy canh giờ, chắc hẳn là gặp phải phiền toái gì rồi. Thế lực thần bí kia to gan lớn mật, tính toán chúng ta, bây giờ càng là trói buộc Độc Nha đạo hữu. Tu vi chúng ta cao nhất, vẫn là không nên đợi nữa, sớm đi xuống, vừa nhìn Độc Nha đạo hữu gặp phiền toái gì, thứ hai cũng miễn cho tặc nhân chạy thoát.

Tôn Thiên Phong nói ra một phen, lập tức khiến cho một ít tâm tư nhanh nhẹn tu vi ở đây trong lòng ngạc nhiên, sau đó đều là mắng to vô sỉ. Rõ ràng là muốn xuống dưới tranh đoạt bảo vật, vậy mà cũng có thể nói là quan Miện Đường Hoàng như thế, làm cho người ta không thể nảy ra chút tật xấu nào.

Được rồi, nếu Tôn đạo hữu nói như thế, ba người chúng ta cũng đồng ý. Bản cốc chủ cũng muốn nhìn xem, rốt cuộc là thần thánh phương nào, dám đem tứ đại thế lực chúng ta tính kế vào.

Xích Kim cốc chủ vừa nói xong, tương đương với việc sáu người bọn họ muốn hạ quyết tâm. Một bên, đông đảo đệ tử Độc Nha tông không có chút quyền lợi nào nói chuyện, bị mấy người Xích Kim cốc chủ bỏ qua.

Đệ tử Độc Nha tông không ít, cũng có gần một ngàn người, nhưng trong bọn họ tu vi cao nhất cũng bất quá là Kết Đan đỉnh phong, ngay cả một tu sĩ Nguyên Anh cũng không có. Mặc dù phụng mệnh Độc Nha lão tổ ra lệnh cấm cửa động, không để cho người khác đi xuống. Nhưng mệnh lệnh kia, cũng chỉ hữu dụng với đệ tử Độc Nha Tông bọn họ mà thôi.

Trước đó mấy người Xích Kim cốc chủ không xuống, là vì nể mặt Độc Nha lão tổ. Bây giờ Độc Nha lão tổ ở phía dưới mấy canh giờ cũng không có động tĩnh gì, Xích Kim cốc chủ cũng không nhin được nữa, liền xé mặt mũi này.

Không có trở ngại mặt, thêm nữa Tôn thị huynh đệ cùng tán tu họ Chung kia, tổng cộng có sáu tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong. Đừng nói là Độc Nha Tông một ngàn đệ tử, dù là Độc Nha lão tổ ở đây, cũng không ngăn được. Cho dù bọn họ muốn ngăn cản, cũng là tâm có lực không đủ.

Cũng may ba người Xích Kim cốc chủ nể tình Độc Nha lão tổ, cho một ngàn đệ tử Độc Nha tông này một bậc thang.

Một đám nhãi con độc còn không tránh ra, lão độc vật ở phía dưới nhất định là gặp phải mục đích vây thủ, mấy lão gia hỏa chúng ta chủ động xuống cứu người, các người còn muốn ngăn cản sao.

Trong lúc nói chuyện, bàn tay Xích Kim cốc chủ vung lên, lực lượng bàng bạc phát ra phảng phất như có một bàn tay lớn vô hình, cứng rắn đẩy đám đệ tử Độc Nha tông ngăn cản ở cửa động kia ra.

Bị Xích Kim cốc chủ hời hợt đẩy ra, một đám đệ tử Độc Nha Tông không có dũng khí đi ngăn cản, đành phải thuận thế lui qua một bên, xuống khỏi bậc thang này.

Tôn Thiên Phong ở phía sau Xích Kim cốc chủ chứng kiến một màn này, thỏa mãn gật gật đầu. Thân hình sáu người vừa động, sau một khắc xuất hiện ở phía trước động khẩu thông hướng lòng núi trong lòng núi, sáu người kia trên mặt đều có một tia hưng phấn, đang muốn khởi hành đi xuống.

Nhưng ngay lúc này, dị biến phát sinh, một màn làm cho tất cả mọi người kinh ngạc đến cực điểm xuất hiện.

Ầm ầm ầm ầm

Một tiếng vang thật lớn bỗng nhiên từ sâu trong lòng đất dưới cự phủ sơn truyền lên, ngay sau đó, như là chiến trường nổi trống, một tiếng tiếp theo, như thủy triều, tất cả tu sĩ đều có thể cảm giác được, mặt đất dưới thân bỗng nhiên hung hăng rung động. Thậm chí mắt thường có thể thấy được, cự phủ sơn kia đã chỉ còn lại một nửa, vậy mà đang kịch liệt lay động.

Đây là...

Xích Kim cóc chủ đi đầu kinh ngạc nhìn Cự Phủ sơn trước mắt không ngừng run rẩy, một tia dự cảm không tốt đột nhiên xông lên đầu, không chờ hắn nói ra ý nghĩ trong lòng, đại địa dưới chân lại sinh ra biến hóa.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt...

Mặt đất nứt ra, một khe hở vô cùng to lớn bỗng nhiên xuất hiện trên mặt đất dưới thân mọi người. Từ xa xa, một mực lan tràn đến một phương khác, trung tâm chính là Cự Phủ Sơn kia.

Đây chỉ là bắt đầu, sau khi khe hở thứ nhất xuất hiện, lập tức sau một khắc, vô số khe hở lớn nhỏ không đồng nhất xuất hiện. Mặt đất dưới thân mọi người, trong nháy mắt biến thành trăm ngàn lỗ thủng, từng cái khe nứt sinh ra, kinh khủng nhất chính là, màu sắc xuất hiện dưới khe hở kia không phải đen kịt, mà là đỏ sẫm.

Trên mặt đất, từng khe hở đỏ sẫm xuất hiện lan tràn ra, phảng phất giống như tiếng trống trận không ngừng truyền đến từ sâu trong lòng đất, biến hóa quá nhanh, mọi người trên bầu trời Cự Phủ sơn căn bản không kịp phản ứng. Lúc trước vẫn là bình tĩnh, hiện tại trong mắt lại thấy cảnh tượng giống như Tu La địa ngục.

Trời ạ, đây là đất tuôn kiếp nạn.

Một tu sĩ tóc trắng xoá đột nhiên như nhớ ra cái gì đó, chỉ vào phía dưới, toàn thân run rẩy không khống chế được nói ra một câu.

Toàn bộ văn tự điện tử nắm miễn phí...

Toàn bộ văn tự không quảng cáo đường Thông Thiên, thứ hai trăm ba mươi bảy Hoàng Tước một con đường.

Mấy trăm năm trước, Trung Châu biên giới phía tây xa, phát sinh một lần địa dũng kiếp. Sâu trong lòng đất ngàn trượng, nham thạch địa hỏa, đồng loạt tràn lên mặt đất, những nơi đi qua đều thành biển lửa, thiêu đốt tất cả. Hỏa Trần che khuất bầu trời, thiên địa chỉ uy, Hạo Hạo như vậy.

Cái gọi là nơi xa xôi kia, chính là Thiên khoáng sơn mạch hiện tại, Địa Dũng kiếp năm đó tuy tạo ra rất nhiều khoáng mạch dưới Thiên khoáng sơn mạch hiện nay. Nhưng cũng là sinh linh đồ thán, không biết phải lấy mạng của bao nhiêu sinh linh, cho dù là tu sĩ, cũng không cách nào dễ dàng sống sót trong lần thiên địa Dũng Chi Kiếp kia lan đến mấy chục vạn dặm.

Cần biết lúc địa ngục bộc phát, địa hỏa nham thạch nóng chảy sâu trong lòng đất tràn lên, sau đó bên trên ẩn chứa lửa độc khói hỏa trần đáng sợ, dã thú bình thường chỉ cần chạm vào cỏ cây đều phải chết. Nếu là tu sĩ, không đến Kết Đan cảnh giới cũng không bảo toàn được tính mạng. Trừ cái đó ra, trong địa dũng kiếp còn có rất nhiều chỗ nguy hiểm, có một số nguy hiểm như hỏa độc phong bạo, thậm chí có thể lấy mạng của cường giả Nguyên Anh.

Người tu chân, thường thường một lần nhập định có thể là mấy chục năm, là hơn một lần địa dũng chi kiếp, mặc dù là mấy trăm năm trước, nhưng người nhớ được lại không ít. Nhất là sau khi được lão tu sĩ tóc trắng xoa nhắc nhở, mọi người nhao nhao nhớ ra cái gì đó, trên mặt khác biệt xuất hiện vẻ sợ hãi.

Tại kiếp địa dũng mãnh, thật sự là địa tuôn kiếp, tại sao lại như vậy, nơi này làm sao lại bộc phát kiếp nạn nơi này?

Đi mau, chúng ta đi mau, không đi nữa sẽ mất mạng.

Đầm địa kiếp nạn, nhất định là dung nham tàn sát bừa bãi, hỏa độc hoành hành, chẳng lẽ Thiên Khoáng sơn mạch này qua

mấy trăm năm lại biến thành vùng đất hoang vu sao.

Chắc chắn là lão độc vật Độc Nha lão tổ kia ở phía dưới không biết chạm vào cấm chế gì, vậy mà dẫn phát Địa Dũng Chi Kiếp.

Mắt thấy tình cảnh phía dưới càng ngày càng nghiêm trọng như Tu La địa ngục, trong lòng mọi người đều sợ hãi, người một lời ta một câu lại nhuộm Địa Dũng Chi Kiếp này vô cùng đáng sợ.

Đương nhiên cũng có người bình tĩnh, Xích Kim cốc chủ và mấy huynh đệ Tôn thị, mặc dù đều cau mày, sắc mặt không dễ nhìn, nhưng trên mặt lại không có một tia sợ hãi. Còn có những tu sĩ Nguyên Anh, cũng đều giống nhau, chỉ là sắc mặt có chút khó coi, cũng không kinh hoảng như các tu sĩ khác.

Bất quá có một đám người lại là đáng thương nhất, có thể nói là khóc không ra nước mắt. Độc Nha Tông đệ tử, một đám khó khăn lắm mới có hơn ngàn người, giờ phút này đều là một cái biểu tình, khăn trương nhìn xuống phía dưới đã sắp biến thành Tu La Hỏa Hải Độc Nham Tông. Ngày trước Cự Phủ Sơn nổi danh toàn bộ Thiên khoáng Sơn, đã sớm bị phá thành mảnh nhỏ, ngay cả một chút vết tích cũng không có, đều bao phủ bên trong địa hỏa nham thạch nóng chảy dần dần tràn lên.

âm ỉ cái gì, bất quá chỉ là một cái hỏa mạch bộc phát mà thôi, nào có cái gì địa tuôn kiếp gì chứ.

Như là bị đám tu sĩ vây xem làm phiền, Xích Kim cốc chủ nghiêm mặt, cau mày khiển trách những tu sĩ kia.

Sau khi giáo huấn những tu sĩ ồn ào chung quanh vài câu, Xích Kim cốc chủ cũng không biết có chủ ý gì, vậy mà cũng không nhìn cảnh tượng phía dưới. Chẳng qua hừ lạnh một tiếng, quét nhìn mọi người một chút, tay áo vung lên, trực tiếp mang theo đệ tử Xích Kim cốc rời đi.

Thấy Xích Kim cốc chủ làm như vậy, Hắc Vân lão nhân và Thiên Hạc trại chủ cũng không dừng lại chút nào, không nói một tiếng nào cũng mang theo đệ tử thủ hạ rời đi.

Những tu sĩ chung quanh vốn đều rất kinh hoảng, nhất là một ít tu sĩ Trúc Cơ càng là cực kỳ sợ hãi. Dù sao nếu thật sự là địa

Dũng Chi Kiếp, đầu tiên chính là những tu sĩ có tu vi thấp nhất như bọn họ. Hôm nay bị Xích Kim cốc chủ gọi phá không phải Địa Dũng Kiếp, cao hứng nhất tự nhiên cũng là bọn họ.

Bất quá lại thấy ba người Xích Kim cốc chủ không nói một tiếng trực tiếp mang thủ hạ rời đi, đám người đều ngây ngẩn cả người, đầu đầy mù mịt, không biết xảy ra chuyện gì.

Hừ, ba lão hồ ly.

Bạch y Tôn Thiên Phong vẫn ở tại chỗ, chỉ là cũng không nhìn cảnh tượng phía dưới, chỉ nhìn chăm chăm ba người Xích Kim cốc chủ rời đi, trong miệng phát ra một tiếng hừ lạnh, trên mặt lại mang theo ý cười.

Tôn huynh, rốt cuộc dưới lòng đất đã xảy ra chuyện gì, sao lại biến thành như vậy.

Đại hán mặc áo bào màu vàng đất giống với chúng tu sĩ, đều không hiểu chuyện gì xảy ra. Tôn Thiên Phong nghe vấn đề của hắn, cũng không bắt bẻ, thuận miệng nói ra.

Dưới lòng đất kia xảy ra chuyện gì, ta không biết, bất quá ta lại biết ba lão hồ ly kia định làm gì. Cố ý trước mặt mọi người rời đi, đơn giản là chờ hỏa mạch này bộc phát xong lại đến tầm bảo, hoặc là dụ chúng ta ra tay, ba người bọn họ lại ra tay cướp đoạt, tọa độ ngư ông đắc lợi, lại xem thường trí tuệ của Tôn mỗ.

Nói xong, Tôn Thiên Phong nhìn về phía ba người Xích Kim cốc chủ rời đi, nụ cười trên mặt biến thành khinh thường. Tán tu họ Chung của Linh Vụ sơn mạch áo bào màu vàng đất bị hắn nói một chút, cũng nghĩ thông suốt chuyện này, bất quá sự nghi hoặc trong mắt vẫn như cũ chưa giải khai.

Tôn huynh, chẳng lẽ phía dưới kia thật sự có bảo vật sao? Chẳng lẽ đáng để chúng ta ra tay cướp đoạt?

Tán tu họ Chung mặc dù có cảnh giới Nguyên Anh, nhưng thời điểm nói tới bảo vật lại không khác gì tán tu bình thường. Trong hai mắt toát ra quang mang hưng phấn, quả thực giống như mê tiên trong phạm nhân.

Cái này ta cũng không biết, trước đó ngại mặt Độc Nha lão tổ kia không đi theo, thần niệm lại không cách nào tiến vào chỗ sâu hơn. Bây giờ lòng đất bị hủy một cái hỏa mạch, lúc này phía dưới khẳng định là hỏa độc hoành hành., tiêm kia nhiễm một tia đều là phiền toái lớn, càng không cách nào biết sâu trong lòng đất đã xảy ra chuyện gì. Bất quá bây giờ Hỏa mạch này bị hủy hẳn là căn cơ lập tông của Độc Nha Tông, nguy cơ lớn của tông môn ngay trước mắt cũng không thấy rằng nọc kia xuất hiện, chỉ sợ là đã xong.

Tuy Tôn Thiên Phong còn chưa nói hết lời, nhưng người nghe được lại đều đoán được phía sau muốn nói cái gì. Tông môn đại nguy, Độc Nha lão tổ thân là tông chủ nhưng vẫn không hiện thân, mặc dù có nhiều khả năng, nhưng cảnh tượng trước mắt, mọi người đều suy đoán.

Nói vậy là, ngày sau ở Thiên khoáng sơn mạch này, không còn có tông môn Độc Nha Tông này nữa.

Cũng không biết tán tu họ Chung có phải cố ý hay không, nhưng lời hắn nói ra, lại không nói một chữ lọt vào trong tai những đệ tử Độc Nha Tông kia.

Ngay lúc này, tất cả đệ tử Độc Nha Tông đều biến sắc, quay đầu lại, trừng mắt nhìn tán tu họ Chung kia. Nếu như ánh mắt có thể giết người, chỉ sợ vị tán tu Nguyên Anh đến từ Linh Vụ Sơn Mạch này thân thủ dị xử đã không biết bao nhiêu lần hồi phục. Đáng tiếc, cho dù ánh mắt có thể giết người, đối tượng bị giết cũng phải đổi hướng một chút.

Ánh mắt uy hiếp của một đám đệ tử Độc Nha tông không có tác dụng gì, phản đối là tán tu họ Chung cười lạnh, phóng xuất ra khí tức tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong vô cùng khủng bố trên người, không ít đệ tử Độc Nha tông trực tiếp bị dọa đến hai chân run rẩy, không dám nhìn thẳng. Có người càng thêm không chịu nổi, thậm chí ngay cả nước tiểu bị cấm, lấy đường đường là tu sĩ tôn sư, chảy ra không ít vật màu vàng trắng, mùi hôi thối không ngừng.

Đi thôi.

Bạch y Tôn Thiên Phong bỗng nhiên nhìn lướt qua phía dưới, sau đó sắc mặt có biến hóa, cũng không nói nhiều lời., Trực tiếp hô một câu với người của Thiên Bảo Minh, sau đó liền hóa thành một đạo độn quang màu trắng phá không bay đi, đông đảo tu sĩ Thiên Bảo Minh mặc dù còn có một ít không phục ba vị tán tu đến từ Linh Vụ Sơn Mạch, nhưng đại đa số tu sĩ cũng đã tiếp nhận mệnh lệnh của ba vị tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong này, nghe được mệnh lệnh của Tôn Thiên Phong, cũng đều bay lên không trung.

Người của Tam đại thế lực rời đi, người Thiên Bảo Minh cũng đi, những tu sĩ còn lại thấy không có gì náo nhiệt có thể xem, càng không có tiện nghi để nghỉ, lại nghĩ tới phía dưới còn đang tàn phá bừa bãi địa hỏa nham tương, nhao nhao từ bỏ ý niệm lưu lại trong đầu.

Trong giây lát, trên không trung Cự Phủ sơn còn vô cùng náo nhiệt, chỉ còn lại có một đám đệ tử Độc Nha Tông khóc không ra nước mắt.

Toàn bộ văn tự điện tử năm miễn phí...

Toàn bộ văn tự không quảng cáo con đường thông thiên, thứ hai trăm ba mươi tám con chim hoàng tước nhị giai.

Trong mắt phàm nhân, những tu sĩ ẩn nấp sâu trong núi lớn kia, đều là tiên nhân có thể phi thiên độn địa không gì không làm được, là bọn họ vĩnh viễn không cách nào tiếp xúc với thế giới này. Toàn bộ văn tự quảng cáo không hề nghĩ tới, ở tu chân giới của tu sĩ như vượt qua giang chi cương, cũng giống như thế giới phàm nhân kia, lòng người phức tạp, tranh đấu không ngớt, vì lợi ích bản thân đấu đá vào người khác.

Phương viên Thiên khoáng sơn mạch mười mấy vạn dặm, tu sĩ rất nhiều, trước kia tứ đại thế lực xưng bá mỏ khoáng mạch này là dãy núi giàu có. Nhưng hôm nay, Độc Nha Tông không ai bị nổi bị hủy diệt, sau khi mọi người rời khỏi Cự Phủ sơn, liền truyền ra tin tức Mệnh Đăng mà Độc Nha lão tổ lưu lại bị phá toái.

Như vậy, cũng có nghĩa là tận thế thật sự của Độc Nha Tông đã đến. Không còn Độc Nha lão tổ trấn áp, trước kia Độc Nha Tông đắc tội với đối thủ chỉ sợ sẽ hợp lực tấn công, cho dù Độc Nha Tông có thể may mắn giữ lại, cũng không có khả năng tiếp tục trở thành bá chủ của dãy núi Thiên khoáng.

Trong khoảng thời gian ngắn, bởi vì Độc Nha Tông nhanh chóng bị diệt, còn có Thiên Bảo Minh cường thế quật khởi, toàn bộ Thiên Khoáng sơn mạch lại nổi lên gợn sóng. Vì chia cắt khoáng mạch khổng lồ của Độc Nha Tông lưu lại, Thiên Bảo Minh và Tam đại thế lực đã liên hợp cùng một chỗ tranh đấu với nhau, Thiên khoáng sơn mạch cơ hồ tất cả tu sĩ đều bị liên lụy trong đó, không thể thoát thân.

Ngay lúc Thiên khoáng sơn mạch hiện ra loạn tượng, trên một ngọn núi rất bình thường, hư không dập dờn, một bóng người từ trong lão đảo ra, gió núi mãnh liệt gào thét qua, hình dáng khuôn mặt người này cũng hiển hiện ra.

Hắc bào màu đen, khuôn mặt xấu xí đáng ghét, thân thể lại rất thẳng tắp, chính là Ngô Khí. Ngô Khí mới từ trong hư không lao đảo ra, trước mặt lại có một trận gió núi mãnh liệt thổi tới, suýt chút nữa lại để cho hắn ngã một cái. Ngay cả gió núi cũng có thể làm gì được hắn, lần này hắn bị thương không nhẹ.

Lập tức hắn cũng bắt chập mọi thứ, hai mắt quét qua bốn phía mấy lần, thân hình lập tức lại khễ động, cố gắng thúc giục chân nguyên nhẹ nhẹ còn sót lại trong cơ thể, thả người bay về phía dưới núi kia.

Sau một lát, trong một sơn cốc nhỏ tĩnh mịch dưới ngọn núi này, cây cối rậm rạp, cỏ dại qua gối, chỗ sâu trong cốc có một mảnh loạn thạch. Những loạn thạch này đặt không trật tự, vừa vặn ẩn giấu ở chỗ sâu trong sơn cốc, cho dù ở không trung nhìn cũng khó có thể phát hiện.

Cảm ứng được thương thể càng ngày càng nghiêm trọng trong cơ thể, Ngô Khí cũng không dám chậm trễ, vội vàng chui vào trong đó, chọn một nơi. Hắn ngồi xếp bằng, cũng không bố trí gì khác, chỉ giờ tay bắn ra một đạo quang mang đỏ sậm. Tốc độ quang mang kia cực nhanh, đảo mắt đã chui vào trong mặt đất cách đó không xa trước người, qua đi không thấy động tĩnh gì nữa.

Sau khi bắn ra hồng mang, Ngô Khí không còn lo lắng gì nữa, hai mắt nhắm lại, lập tức tiến nhập trong trạng thái chữa thương. Tâm niệm vừa động, Hoang Cổ tàn quyết vận chuyển ra, lập tức trong cơ thể hắn sinh ra lực hút dị thường to lớn.

Nguyên bản trong tiểu sơn cốc này, ít người lui tới, mặc dù linh khí không nồng đậm như một ít địa phương có linh mạch, nhưng cũng đang ổn định. Dù sao phụ cận không có tu sĩ tồn tại, thiên địa linh khí nơi này cực kỳ ổn định, tự nhiên tản bỏ sinh linh nơi đây, cho nên thực vật nơi này đều cực kỳ rậm rạp.

Bất quá bây giờ nơi này có một khách không mời mà đến, Ngô Khí sau khi vận chuyển Hoang Cổ tàn quyết, trong cơ thể trông rõ sinh ra lực hút to lớn, linh khí một phương tiểu thiên địa này lập tức khễ động, sợ hãi đều dừng mãnh lao về một chỗ.

Ngay lập tức, thân thể Ngô Khí trong loạn thạch không khỏi khê động, từng luồng từng luồng linh khí như dòng nước nhỏ từ các phương hướng tràn tới, đồng loạt chui vào trong cơ thể Ngô Khí. Những linh khí này chỉ cần tiến vào trong cơ thể Ngô Khí, sẽ hóa thành chân nguyên tinh khiết, vận chuyển chu thiên, chậm rãi xoa dịu mọi thứ trong cơ thể Ngô Khí.

Lúc này trong cơ thể Ngô Khí, quả thật là trăm ngàn lỗ thủng, tâm thần huyết nhục của ngũ tạng lục phủ kinh mạch... Lại đều có tổn thương, đặc biệt là từng đầu kinh mạch kia, tổn hại nghiêm trọng nhất, thậm chí cũng không ít, đổi lại là tu sĩ khác, thương thế như vậy chỉ sợ đã sớm hôn mê.

Roi vào trên người Ngô Khí, vẫn như cũ là trọng thương. Nguyên nhân bị thương là vì lúc trước ở lòng đất, bị Độc Nha lão tổ gây thương tích, mặc dù Độc Nha lão tổ xuất thủ cũng không có đánh tới Ngô Khí. Ngược lại bị Ngô Khí mượn nhờ thần thông quý dị của U Minh chiến thể dẫn dụ Độc Nha lão tổ tự tay phá hủy căn cơ Độc Nha tông của mình, đầu hỏa mạch trăm trọng kia, dẫn đến toàn bộ cự phủ sơn sụp đổ, chẳng những tự tay chôn vùi Độc Nha tông, mà còn mất mạng.

Đoạt Tiên Thiên Kim Cực Sát thi kia, còn thừa cơ đoạt được trữ vật giới chỉ của Độc Nha lão tổ, nói sao Ngô Khí đều là người thắng lớn. Bị thương chỉ là một trong những thứ phải trả giá lớn, thật ra công kích của Độc Nha lão tổ đều rơi vào trên người Ngô Khí, nhưng vì để Độc Nha lão tổ chết không cam lòng, Ngô Khí cứng rắn thừa nhận, đến bây giờ mới phát tác, ẩn giấu nơi này chữa thương.

Lúc trước tại lòng đất, hai người giao thủ thời gian ngắn, nhưng hung hiểm dị thường. Cuối cùng Ngô Khí dựa vào chiến thể U Minh cùng tính toán tinh táo đến cực điểm thắng, tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong như Độc Nha lão tổ này, lại bởi vì nhất thời chủ quan, bỏ ra đại giới cực lớn.

Lấy thân thể Kết Đan đỉnh phong tiếp nhận một công kích của tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong, còn có thể sống sót. Tin tức này nếu truyền lưu ra ngoài, chỉ sợ sẽ không có ai tin tưởng. Đây cũng không phải là nói đùa, quả thực là nói đùa. Cần biết giữa tu sĩ, chênh lệch một cảnh giới, sinh ra thực lực kém nhau, quả

thực là cách biệt một trời một vực, hưởng chi Ngô bỏ kém với Độc Nha lão tổ một đại cảnh giới.

Hoang Cổ Tàn Quyết U Minh Chiến Thể... Lần đầu tiên Ngô Khí cảm thấy truyền thừa của Hoang Cổ không hiểu sao lại quý giá như vậy, hưởng chi truyền thừa này còn không trọn vẹn, nếu như là hoàn chỉnh, vậy chẳng phải là...

Trong cơ thể Hoang Cổ tàn quyết vận chuyển, đem linh khí hút tới chung quanh đều hóa thành chân nguyên tinh khiết, sau đó từ đan điền lấy số lượng Chu Thiên tuần hoàn, chảy về tứ chi bách hài Ngô Khí, nhanh chóng khôi phục thương thể.

Cảm giác được thương thể trong cơ thể dần dần chuyển biến tốt đẹp, toàn bộ tinh thần Ngô Khí chăm chú lắng xuống, tâm thần không khỏi buông lỏng, cũng không chỉ ngưng tụ trong cơ thể. Rút ra một nửa tâm thần, đang muốn suy nghĩ kỹ lại thu hoạch chiến đấu lần này một phen, nhưng vào lúc này, tựa hồ cảm ứng được cái gì, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Vù vù

Trên một ngọn núi lân cận, trong gió núi gào thét, một bóng người trống rỗng hiển hiện ra. Bóng người này đứng trên đỉnh núi, thân như bàn thạch, tùy ý gió núi mãnh liệt quét qua, lại ngay cả góc áo của hắn cũng khó có thể lay động một chút.

Người này sau khi đứng vững, lập tức nhìn xung quanh, lúc này cũng mở miệng, rốt cuộc dừng lại, hắn là ở chỗ này không sai.

Thanh âm người này không có gì đặc biệt, cực kỳ bình thường, thuộc về loại hình trong đám người nói chuyện không khiến cho người ta chú ý chút nào. Bất quá thân hình khuôn mặt của người này, nếu là đám người Thiên Hạt trại chủ ở đây, nhất định có thể nhận ra người này.

Lúc trước tòa Tiên Phủ đã mục nát khai quang, có một tu sĩ thần bí không biết từ nơi nào xuất hiện, chọc giận đám người Độc Nha lão tổ. dụ dỗ bọn họ xuất thủ, cố ý mượn lực bay về phía cửa vào Tiên Phủ kia, sau đó trước mắt bao người cổ di bảo phá cấm châu, phá vỡ cấm chế, mọi người trước một bước vào bên trong Tiên Phủ.

Chỉ là không nghĩ tới đó lại là một tòa tiên phủ đã mục nát, bị sông Tuế Nguyệt ăn mòn, một chút bảo vật cũng không có lưu lại, chỉ để lại vô số cấm chế không trọn vẹn, cuối cùng bị dẫn phát ra cấm chế phong bạo đáng sợ như vậy. Tu sĩ thần bí cảm cảm châu kia từ khi nhập tiên phủ rồi biến mất sau đó biến mất., Lúc cấm chế phong bạo bạo phát cũng không xuất hiện, không nghĩ tới lúc này lại xuất hiện ở đây, mà nhìn dáng vẻ của hắn, hình như là đang tìm thứ gì hoặc là người nào đó.

Ồ...

Trong lúc nói chuyện, tu sĩ thần bí này bỗng nhiên khẽ di một tiếng, đầu lâu chuyển động, lại trực tiếp nhìn về phía tiểu sơn cốc nơi Ngô Khí đang ở.

Trong sơn cốc, Ngô Khí tựa hồ cảm ứng được ánh mắt của tu sĩ thần bí kia bắn tới, sắc mặt lập tức đại biến.

Không tốt.

Trên mặt bình tĩnh hiện ra vẻ kinh hãi, bất chấp còn đang chữa thương, Ngô Khí mạnh mẽ chặt đứt Hoang Cổ tàn quyết đang vận chuyển trong cơ thể. Nhất thời, tất cả thiên địa linh khí tràn tới đều dừng lại, sau đó biến mất, một lần nữa dung nhập vào trong thiên địa.

Động tác Ngô Khí đã rất nhanh, sau khi cảm ứng được tu sĩ thần bí kia xuất hiện, Ngô Khí đã chặt đứt sự hút của Hoang Cổ tàn quyết đối với thiên địa linh khí. Đáng tiếc, có nhanh hơn nữa cũng sẽ lưu lại dấu vết, hơn nữa là dấu vết rất rõ ràng. Vết tích này cho dù là một tu sĩ Kết Đan cũng có thể cảm ứng được, huống chi tu vi tu sĩ thần bí kia vừa nhìn qua liền không thấp hơn cảnh giới Nguyên Anh, làm sao lại không phát hiện được.

Quả nhiên, sắc mặt Ngô Khí vừa có biến hóa, lập tức bên ngoài sơn cốc kia có một câu nói trôi vào.

Ha ha... Cuối cùng cũng bị ta đuổi kịp, tiểu tử bên trong, không cần trốn nữa, ra đi, ra đây đi.

Thanh âm này thật sự quá mức bình thường, nhưng cũng khiến cho Ngô Khí không nghe ra được người này đến cùng là ý đồ gì, cũng không nghe ra thiện ý ác ý gì.

Tạm thời không để ý tới âm thanh kia, Ngô Khí tùy ý quan sát bên trong một chút, sắc mặt lập tức phát lạnh, càng thêm khó coi so với trước. Nguyên lai vừa rồi bị tu sĩ thần bí kia giật mình, Ngô Khí cưỡng ép chặt đứt quá trình vận chuyển của Hoang Cổ tàn quyết. Nếu là bình thường đương nhiên là không việc gì, nhưng hiện tại trọng thương trên người, như vậy, chẳng những thương thế không chuyển biến tốt đẹp, ngược lại bị tàn quyết phản phệ, lại tổn hại mấy kinh mạch, thương thế càng thêm nặng.

Toàn bộ văn tự điện tử nắm miễn phí...

Toàn bộ văn tự không quảng cáo con đường thông thiên, thứ hai trăm ba mươi chín hoàng tước tam.

Lục phủ ngũ tạng dời vị trí, một nửa kinh mạch tổn hại một nửa.

Cảm ứng được thương thế càng thêm nghiêm trọng trong cơ thể, gương mặt Ngô Khí xấu xí như muốn vẩn vọ, hai mắt híp lại, hàn khí nhẹ nhàng từ trong con người phát ra. Toàn bộ văn tự miễn phí thư sạn ngẩng đầu lên, ánh mắt tựa hồ xuyên qua hư không nhìn về phía ngoài sơn cốc, rơi vào trên người tu sĩ thần bí kiêu ngạo vô cùng, chậm rãi đi tới.

Tiểu tử bên trong, ta biết ngươi được một bộ Tiên Thiên Đế Thi, bảo vật kia không phải loại phế vật như ngươi có thể có được, còn không mau rút ra đây, ngoan ngoãn giao ra.

Tu sĩ thần bí này mặc một bộ Huyền Hoàng y bào, khuôn mặt và thân hình đều cực kỳ bình thường. Bất quá giờ phút này biểu lộ lại rất kiêu ngạo, trong miệng phun ra lời nói khiến người ta cảm giác cao cao tại thượng, thuận miệng có thể đoạn nhân sinh tử.

Tu sĩ này tựa hồ cảm thấy mình đã ăn chắc Ngô Khí, đi tới phía vị trí Ngô Khí, trong khoảng cách ba bước đã vượt qua cực xa. Tu vi trên người không chút e dè hiển lộ, một cỗ chân nguyên khí nồng đậm phát ra, lập tức quấy cho không gian chung quanh bạo loạn.

Vù vù

Sơn cốc Ngô Khí ở cũng không phải là nơi bí ẩn gì, hẳn cũng không bố trí cấm chế gì, căn bản không thể ngăn cản tu sĩ thần bí đột nhiên xuất hiện này.

Một tiếng vang nhỏ, giống như là tiếng gió, nhìn lại thì trước người Ngô Khí đã có thêm một người, Huyền Hoàng y bào, mặt mũi tràn đầy kiêu ngạo đắc ý, trong hai mắt tràn đầy vẻ tham lam nhìn Ngô Khí vẫn ngồi ngay ngắn trên mặt đất.

Tiểu tử, có phải rất không cam lòng hay không, mạo hiểm tính mạng đi tính toán đám người Độc Nha lão tổ, cuối cùng bộ Tiên Thiên thi kia lại muốn rơi vào trong tay ta. Lại nói tiếp ta còn phải cảm ơn người, vốn chỉ là hiếu kỳ theo Độc Nha lão tổ xuống xem một chút, không nghĩ tới nhìn thấy màn kịch đặc sắc như vậy a.

Tuy nhiên ta cũng rất bội phục người, một phé vật cảnh giới Kết Đan vậy mà ám toán chết một tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong, nói ra cũng làm cho người ta khó có thể tin tưởng. Đám người Xích Kim cốc chủ kia còn đang suy đoán là thế lực thần bí có thù với Độc Nha tông, vậy mà sinh sinh giết Độc Nha lão tổ., hủy Cự Phủ sơn, ai cũng sẽ không nghĩ tới lại là một tu sĩ phé vật chỉ có cảnh giới Kết Đan. Đáng tiếc nha, Đường Lang bắt ve chim sẻ phía sau, bộ thi thể Tiên Thiên Đế kia, hôm nay ta lại từ chối.

Trong lúc nói chuyện, tu sĩ này chậm rãi đi về phía Ngô bô, tu vi trên người cũng khiến Ngô Khí nhìn thấy rõ ràng rãnh mạch. Nguyên Anh hậu kỳ, không có chút nào che giấu, khí thế cường giả Nguyên Anh bạo liệt vô cùng, thậm chí không khí chung quanh cũng bị đè ép mơ hồ rung động, như có phong lôi phun trào.

Tu sĩ thần bí này cũng không biết lai lịch gì, lúc trước ở Tiên Phủ khai quang, đối mặt một đám tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong Độc Nha lão tổ. Hiện lộ ra tu vi chỉ có Nguyên Anh sơ kỳ, cố ý chọc giận Độc Nha lão tổ, sau đó lấy Phá Cẩm Châu xông vào Tiên Phủ, một bộ âm mưu không dám rõ.

Nhưng hôm nay trước mặt Ngô Khí, lại hoàn toàn không che giấu ý đồ của mình, còn đem tu vi hoàn toàn hiện lộ ra ngoài. Ngừ khí sắc mặt cũng đều vô cùng kiêu ngạo, hoàn toàn không để ý Ngô Khí trước mắt, tựa hồ đối mặt chỉ là một con kiến không có năng lực phản kháng, mà không phải một tu sĩ.

Chậm rãi đi tới, trên mặt mang theo nụ cười nhạt, từ trên cao nhìn xuống Ngô Khí vẫn ngồi xếp bằng trên mặt đất, dùng ngữ khí thương hại nói:

Giao Đế Thi ra đi, nể tình người vất vả một lần, nói không chừng ta còn có thể tha cho tính mạng của người, hoặc là, giữ

lại người toàn thân.

Nếu ta không phải thì sao?

Ngoài ý liệu của hắn, Ngô Khí từ sau khi xuất hiện này, vẫn luôn cúi đầu, giờ phút này bỗng nhiên ngẩng đầu lên, trên gương mặt phủ đầy đốm đen bỗng nhiên hiện ra một nụ cười quỷ dị, sát khí lạnh như băng từ trong hai mắt hắn bộc phát ra, như phong bạo tràn về phía tu sĩ kia.

Bành tiếp tục giết chết hắn ta.

Đột ngột, trên người Ngô Khí bộc phát ra sát khí kinh người, đồng thời lòng bàn chân tu sĩ kia bỗng nhiên truyền đến một tiếng nổ vang. Chỉ thấy mặt đất dưới chân hắn, một khối bùn đất lớn bị lật lên, bùn đất trong lúc đó bạo khởi, một mảng huyết ảnh đỏ sẫm lấy tốc độ khủng bố chạy ra., Huyết ảnh kia đơn giản giống như linh xà, mơ hồ vặn vẹo, tu sĩ kia chỉ cảm thấy chân đau đớn, tiếp theo liền truyền đến một lực hút không hiểu làm cho người sợ hãi, đối tượng hút vào vậy mà là nguyên khí trong cơ thể hắn.

Trong giây lát, chỉ trong nháy mắt, hắn liền cảm giác nguyên khí trong cơ thể bị hút đi hơn một nửa. Trong đầu kinh hoảng cùng sợ hãi đồng thời bò lên, trên mặt không chế hết thấy biểu tình khinh miệt lập tức đổi lấy kinh sợ cùng sợ hãi. Cần biết nguyên khí trong cơ thể tu sĩ, cũng không phải chân nguyên có thể so sánh, chính là tồn tại năng lượng tính mạng thọ nguyên.

Mất đi nguyên khí, khó có thể phục hồi như cũ, nếu mất đi lượng lớn nguyên khí, sẽ hao tổn thọ mệnh. Hắn không phải tu sĩ nhà quê của Thiên khoáng sơn mạch có thể so sánh, lai lịch không đơn giản hắn biết được tầm quan trọng của nguyên khí. Không cần suy nghĩ, thân hình lập tức lui nhanh.

Đồng thời từ trong cơ thể hắn bộc phát ra lực lượng chân nguyên mãnh liệt, trước người hình thành một tấm thuẫn chân nguyên, hơn phân nửa chân nguyên liền tuôn về phía trên chân, đại quân cũng tuôn tới đầu nguồn lực hút kia.

Người muốn chết, lại dám ám toán ta, ta muốn xé xác người.

Biểu tình lúc trước nhẹ nhàng không còn tồn tại, tu sĩ đột nhiên xuất hiện này đã lâm vào trong sợ hãi và tức giận khi

Hoàng Tước xuất hiện. Đồng thời thân hình lui ra, hai mắt cũng nhìn về phía chân của mình, giờ phút này nơi đó đang có một cái huyết đằng toàn thân đỏ sẫm, tán phát ra khí tức cổ xưa khủng bố quần quanh, phía trên huyết đằng làm cho người ta nhìn thấy da đầu run lên, đâm thật sâu vào trong làn da của hắn.

Vừa nhìn thấy huyết đằng đỏ sẫm quần quanh chân, hắn vậy mà ần ần cảm giác một cỗ cảm giác tim đập nhanh dâng lên, cảm giác sợ hãi vừa mới đè xuống lập tức lại dâng lên.

Thứ quỷ quái gì vậy, đoạn này cho lão tử.

Trong lúc kinh sợ, hắn cưỡng ép đè xuống không biết từ nơi nào bốc lên cảm giác sợ hãi, bàn tay mạnh mẽ vung xuống phía dưới. Một đoàn ánh sáng bỗng nhiên ở lòng bàn tay chớp động, trong khi rơi xuống, hiện ra một thanh trường đao khí tức bạo liệt. Đao phong chạm đến, khí tức sắc bén cắt xuống, còn chưa hoàn toàn rơi xuống, mặt đất đã xuất hiện một khe rãnh sâu.

Đao kia, không ngờ lại là một món huyền khí.

Ngô Khí tuy cách đó không gần, nhưng cũng có thể cảm ứng được rất rõ ràng, người này nhìn như tùy ý xuất ra một thanh trường đao, lại là một thanh hạ phẩm huyền khí.

Hừ.

Cảm ứng được thanh đao mà tu sĩ thần bí này tùy ý xuất ra lại là huyền khí, sát khí trong hai mắt Ngô Khí bạo phát ra không giảm mà còn tăng, thậm chí đến mức cực kỳ nồng đậm. Liếc mắt một cái bởi vì biến dị hóa thi đằng mà lâm vào trong bối rối, sắc mặt Ngô Khí bỗng nhiên hung ác, tựa hồ trong khoảnh khắc vừa rồi hạ xuống một cái quyết định trọng yếu.

Cũng không thấy hắn có động tác gì, chỉ là tâm niệm vừa động, thân thể của hắn vậy mà bắt đầu nhạt đi. Đầu tiên là nhạt đi, sau đó là trong suốt, cuối cùng không ngờ trực tiếp biến mất. Là hoàn toàn biến mất, mặc kệ là khí tức hay là thực thể., Tất cả đều biến mất. Rõ ràng trước đó còn ngồi xếp bằng ở nơi nào, Ngô Khí còn không nhúc nhích chút tay chân nào, vậy mà trực tiếp biến mất. Một màn này xảy ra quá nhanh, nơi này lại

chỉ có hai người, ngoại trừ Ngô Khí, cũng chỉ có tu sĩ bị hóa thi đẳng hù dọa đến ý đồ chiếm được tiện nghi.

Đáng tiếc, giờ phút này hấn đối phó với Hóa Thi Đẳng khiến cho hấn có chút sợ hãi, hoàn toàn không chú ý tới nhân vật con kiến không đáng để vào mắt kia, đã biến mất không thấy gì nữa.

Keng keng

Một tiếng vang rất du dương truyền vào trong tai hấn, lập tức khiến hấn biến sắc, không thể tin được cũng đồng thời xuất hiện. Một thanh hạ phẩm huyền khí, vậy mà chém không ngừng một đoạn chỉ lớn bằng ngón tay. Sự thật như vậy xuất hiện, lập tức làm cho sự sợ hãi trong lòng hấn càng thêm nồng đậm, nhất là sau khi phát hiện nguyên khí trong cơ thể trôi qua nhanh hơn.

Không thể nào, ta không tin.

Ngắn ngủi mấy tức thời gian, hấn phát hiện nguyên khí trong cơ thể đã xói mòn rất nhiều, sớm đã đến tình trạng có thể ảnh hưởng thọ nguyên của mình. Vốn còn tràn đầy tự tin, ý nghĩ không chế mọi thứ đã sớm không còn, thay vào đó bối rối cùng kinh sợ. Mặc dù là một tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ, nhưng đối mặt với tổn thất thọ nguyên, giờ phút này cũng vô pháp tĩnh táo lại.

Nhưng ngay lúc này, bỗng nhiên trong lòng giật mình, chỉ cảm thấy cái trán nảy mạnh, một luồng khí lạnh từ xương cột sống lên, vọt thẳng tới Thiên môn, dự cảm nguy hiểm đến cực điểm xuất hiện trong lòng hấn.

Không tốt, mau lui lại.

Đáy lòng hoảng sợ, khắp người phát lạnh, hoàn toàn không quan tâm tới cái khác, cũng mặc kệ trên chân còn quần lầy một huyết đẳng đáng sợ, cả người mãnh liệt hóa thành một đạo lưu quang, thẳng hướng ngoài sơn cốc chạy đi.

Vậy mà lại chạy trốn, vậy mà người này lại bỏ chạy vào lúc này.

Ngô Khí đang muốn ra tay đánh lén cũng bị động tác của người này dọa cho hết hồn, trước đó còn là một bộ biểu cảm lớn nhất của lão tử trời đất, để Ngô Khí tự mình dâng lên Tiên Thiên Đế Thi kia, sau đó cầu xin hẩn tha thứ, cầu xin hẩn đại phát từ bi tha mạng hoặc lưu lại toàn thân. Thế nhưng hôm nay, người này vậy mà hoàn toàn không để ý đến tôn nghiêm, đối mặt với một tu sĩ Kết Đan kỳ trực tiếp bỏ chạy.

Toàn bộ văn tự điện tử nắm miễn phí...

Toàn bộ văn tự không quảng cáo con đường thông thiên, thứ hai trăm bốn mươi con chim hoàng tước bốn.

Người đi được sao?

Ngô Khí vốn còn đang ngồi xếp bằng trên mặt đất bỗng nhiên bạo khởi, dưới chân điểm một cái, cả người hóa thành một vòng lưu quang màu mực, lướt về phía người đang lui ra ngoài sơn cốc. Toàn bộ văn tự không có quảng cáo nào cả.

Trước đó Ngô Khí ám toán Độc Nha lão tổ, làm cho một thân thương tích, vốn định ẩn thân ở sơn cốc này chữa thương. Lại không biết từ đâu xuất hiện một tu sĩ thần bí, vậy mà muốn làm ngư ông Hoàng Tước, muốn Ngô Khí giao ra hắc phí nhiều tâm lực mới có được Tiên Thiên Kim Cực Sát Thi. Nhất là người này đột nhiên xuất hiện, khiến Ngô Khí cưỡng ép chặt đứt sự vận chuyển của Hoang Cổ tàn quyết, dưới sự cản trở của công pháp, làm cho thương thế vốn không nhẹ lại càng thêm sưng giá.

Người kia bị Hóa Thi Đằng ám toán, trong lúc kinh hãi muốn bỏ chạy, đáng tiếc Ngô Khí lại không có ý định để cho hắn còn sống rời đi.

Thân hình lướt nhanh đi, tốc độ nhanh đến đáng sợ, đáy lòng Ngô Khí rõ ràng nổi lên sát ý. Lại hoàn toàn không để ý trong cơ thể càng thêm thương thế nghiêm trọng, như một mũi tên nhọn màu đen, bắn về phía cửa cốc, chuẩn bị bỏ chạy trước người tu sĩ thần bí.

Hừ, lấy mạng tới đi.

Ra tay không chút lưu tình, trước tiên hiện ra thân hình hắc, là một ngón tay lưu chuyển u mang kinh khủng. Người lúc đầu đã bị hóa thi đằng dọa sợ không ít, chạy trốn tới cốc khẩu đang muốn bỏ chạy, bỗng nhiên cảm ứng được sau lưng dâng lên một cỗ khí tức kinh khủng, chỉ kịp quay đầu qua, ánh mắt nhìn tới, hư không đều là một mảnh màu đen, u mang xâm nhiễm, một ngón tay đáng sợ đâm về phía hậu tâm của mình.

Không biết vì sao, vừa nhìn thấy ngón tay quần quanh u mang kia, ý niệm sợ hãi trong lòng hắn liền bạo khởi. Hoàn toàn không ngăn được, nếu như nói lực lượng của Hóa Thi Đằng làm hắn kinh hãi, cây ngón tay còn chưa rơi vào trên người hắn đã khiến hắn sợ hãi tới cực điểm, cả người có một loại xúc động run rẩy.

Thiên Loa Giáp,

Tựa hồ không thể chịu được sợ hãi trong lòng dâng lên, thân thể đột nhiên gia tốc, muốn thoát khỏi ngón tay gai kia đâm tới, đồng thời đột nhiên hét lớn một tiếng, ánh sáng nồng đậm lập tức từ trên người hắn sáng lên. lan tràn ra, cuối cùng hóa thành một bộ hộ giáp cực kỳ quái dị, bao vây hắn lại, toàn thân trên dưới đúng là một khe hở không tìm thấy.

Hộ giáp kia có hình dáng cực kỳ quái dị, toàn thân màu vàng sáng, hình dáng như một con ốc biển to lớn, từng vòng từng vòng xoắn ốc chồng chất cùng một chỗ, hoàn toàn che giấu thân hình hắn.

Sau khi triệu hồi ra một thân hộ giáp, sự sợ hãi trong lòng người này dường như đã giảm đi không ít, nhưng vẫn không dám dừng lại, nhất là đối mặt với ngón tay lưu chuyển u mang từ phía sau. Toàn bộ văn tự tử điện báo miễn phí cũng không biết làm cái gì, thân hình lần nữa tăng nhanh tốc độ, chớp mắt đã thoát ra bên ngoài sơn cốc.

Hao, người cái tên chuột nhắt không biết từ đâu chui ra không phải là muốn cướp xác Đế gia sao, không phải muốn tiểu gia quỳ xuống đất cầu xin tha thứ sao, sao vừa động thủ liền biến thành như vậy, thật sự là chuyện cười thiên đại.

Giờ phút này Ngô Khí cũng đã nhìn ra, người trước mắt này mặc dù có tu vi Nguyên Anh hậu kỳ, nhưng lại không có thực lực tương ứng. Lại bị Ngô Khí này trọng thương dọa đến mức chạy trốn chết, ngay cả phản kích một chút cũng không dám.

Tuy nhìn thấu người này, nhưng Ngô Khí lại không có ý tha cho hắn. Hắn đã không để ý thương thế động thủ, sẽ không để cho người này còn sống rời khỏi đây. Từ khi xuất hiện trước mặt Ngô Khí, nhất là hắn còn biết trên tay Ngô Khí có một cổ

Đế Thi, bất luận nói thế nào, Ngô Khí đã định không tiếc đại giới cũng phải giết người này.

Trong lòng hạ quyết tâm, Ngô Khí không còn giữ lại gì, tâm niệm vừa động, u mang như mực lập tức từ trong cơ thể hắt tràn ra. Cũng như một bức khôi giáp bao phủ Ngô Khí, sau khi khôi giáp u ám, sát ý trên mặt Ngô Khí ngưng tụ, nhe răng cười hiện ra. Chân vừa chuyển động, đột nhiên bước ra một bước, lập tức thấy u mang như nước phun trào vài cái, nhìn lại, thân ảnh Ngô Khí đã biến mất không thấy đâu.

Mạng của ngươi, tiểu gia muốn. U Minh chỉ.

Thanh âm lạnh như băng của Ngô Khí rơi vào trong tai người nọ, quả thực như đang thúc giục hồn ma âm, không phải là vì lo lắng Thiên Loa Giáp hình thù quái dị trên người mình không ngăn được một ngón tay của Ngô Khí. Mà là giờ phút này hắt đột nhiên phát hiện chân nguyên trong cơ thể mình vậy mà không hiểu sao lại biến mất bảy tám phần, hơn nữa thứ làm cho hắt sợ hãi run rẩy nhất, là lúc này hắt có thể cảm ứng rõ ràng được nguyên khí trong cơ thể đang trôi qua rất nhanh.

A, chuyện này không có khả năng.

Trong lúc vô tình hắt nhìn về phía bàn tay hiển lộ ra bên ngoài, chợt phát hiện trên đó vậy mà hiện đầy nếp nhăn nhăn, quả thực giống như một lão già yếu.

Đến lúc này, hắt mới bừng tỉnh đại ngộ, mang theo vô tận ánh mắt kinh sợ nhìn về phía cổ chân mình. Nơi đó giờ phút này đang có một dây leo màu đỏ sậm quấn quanh, giống như xiềng xích chân ghim thật sâu ở trong máu thịt trên chân hắt, từng cây gai ngược đỏ thẫm trên dây leo cũng hoàn toàn chui vào trong cơ thể hắt.

Chân nguyên khí, tất cả lực lượng, tất cả như nước chảy, tràn về cổ chân hắt, tràn về phía dây leo đỏ sậm kia. Cảnh tượng khủng bố này, khiến hắt hoàn toàn ngây ngẩn, toàn thân không khống chế được run rẩy lên.

Lực lượng năm tháng thôn phệ lực lượng mà nó thôn phệ.

Giờ phút này cảnh tượng phát sinh trên thân tu sĩ thần bí kia, xác thực khủng bố tới cực điểm. Quả thực như ở trong năm

tháng cô đọng, thân hình tu sĩ kia đều là thanh niên bộ dáng, lại có tu vi Nguyên Anh hậu kỳ, không nói trường sinh bất tử, chí ít cũng có mấy trăm năm thọ nguyên.

Nhưng lúc này, hắn lại già yếu với tốc độ mất thường có thể thấy được, theo nguyên khí trong cơ thể hắn chảy xuống ngàn dặm, bị dây leo đỏ sậm kia hút đi. Trên đầu hắn phát sinh từng cây màu trắng, thân thể cao ngất lập tức hạ xuống, bên trong máu thịt mất đi lực lượng, lỏng lẻo sụp đổ, nếp nhăn xuất hiện ở trên làn da bên ngoài của hắn.

Trong tiểu sơn cốc này, một thanh niên tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ, vậy mà trong không đến mười hơi thở, biến thành một lão giả già nua đến cực điểm, tùy thời đều có thể chết đi.

Một màn này không chỉ là bản thân tu sĩ kia, ngay cả Ngô Khí cũng bị kinh sợ. U Minh chỉ chăm về hậu tâm tu sĩ kia cũng không rơi xuống, bởi vì đã không cần nữa. Chân Nguyên khí trong cơ thể trôi qua hầu như không còn, Thiên Loa giáp trên người tu sĩ này cũng rất cuộc không duy trì được, sau khi quang mang tan hết, hóa thành một tấm vỏ ốc biển rơi xuống.

Vù vù vù

Đột nhiên từ trên người tu sĩ kia, một tiếng vang quỷ dị truyền đến, là Hóa Thi Đằng. Hai ngón cái dây leo đỏ sậm lớn bằng ngón tay giờ phút này ánh sáng màu đỏ ảm ảm, bên trong hình như có huyết dịch đỏ thẫm lưu động. Cũng không biết xảy ra chuyện gì, Hóa Thi Đằng bỗng nhiên rung động ông ông, run run vài cái, ánh sáng đỏ trên đó càng thêm chói mắt, nồng đậm đến cực điểm.

Nhưng Hóa Thi Đằng khế động, tu sĩ kia lại lâm vào trong sự sợ hãi trước nay chưa từng có. Bởi vì trong nháy mắt hóa thi đằng hồng mang đại thịnh, bỗng nhiên một cỗ hấp lực so với trước đó càng thêm cường đại đáng sợ từ trên dây leo sinh ra, vốn đã đến đường cùng, trong cơ thể thần bí tu sĩ dần hết đèn tắt lại lập tức mất đi đại lượng nguyên khí.

Nếu như nói lúc trước hắn còn là một tu sĩ, vậy hiện tại, quả thực so với một lão nhân nửa bước chân vào quan tài trong thế

giới phàm nhân còn không bằng. Tùy tiện một đứa trẻ, nói không chừng đều có thể lấy tính mạng của hắn.

Trong chốc lát, sợ hãi không cam lòng tuyệt vọng, ý niệm dâng lên rất nhiều cảm xúc, giống như muốn bao phủ hắn. Trước mấy chục hơi thở, hắn còn là một lão nhân có tu vi Nguyên Anh hậu kỳ, cực kỳ cường đại. Nhưng hôm nay, hắn lại biến thành một lão nhân sắp hóa thành hài cốt vàng đất bất cứ lúc nào.

Chênh lệch to lớn như vậy, trên thế gian này chỉ sợ không mấy người có thể thừa nhận được.

Một tiếng than nhẹ vang lên, gương mặt xấu xí băng lãnh xuất hiện trước mặt hắn. Lúc trước sát khí lẫm liệt nồng đậm đã không còn, ánh mắt Ngô Khí nhìn về phía hắn giống như nhìn một người chết. Chỉ là lúc đảo qua trên cổ chân hắn một vòng đỏ sẫm, cũng có thể nhìn thấy trong hai mắt Ngô Khí kinh ngạc.

Bởi vì muốn tính kế quan hệ với Độc Nha lão tổ, Hóa Thi đằng Ngô Khí kỳ thật đã rất lâu chưa từng sử dụng qua. Lại là không nghĩ tới, nguyên bản chỉ có thể tạo thành nguy hiểm đối với tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ, giờ phút này lại khủng bố đến tình trạng như thế.

Ngắn ngủn không đến mười hơi thở, vậy mà hút sạch sẽ nguyên khí trong cơ thể một tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ, thoáng cái đã làm cho hắn đến tình trạng dầu hết đèn tắt. Giờ phút này chỉ sợ là một trận gió thổi tới, tu sĩ trước mắt này đều chịu không nổi. Đối mặt một người sắp chết, Ngô Khí đương nhiên sẽ không thi triển chiến kỹ hoang cổ như U Minh chỉ.

Ngô Khí không hề động thủ, nhưng tu sĩ kia lại tựa như nhìn thấy cứu tinh vậy, khuôn mặt tràn đầy nếp nhăn lập tức kích động.

Chỉ nghe phù phù một tiếng, tu sĩ đã già yếu vậy mà gãy dựa quỳ xuống, bất quá tiếp theo tiếng xương gãy thanh thúy vang lên, cũng để cho người này liều mạng rú thảm lên.

Cầu Cầu Cầu Cầu, cứu ta, ta không muốn chết. Ta không muốn chết, mau cứu ta, cứu ta a!

Giống như con sâu cái kiến cầu và giấy dựa sau cùng, đã biến thành một tu sĩ thần bí sắp chết giấy dựa bò về phía Ngô Khí, muốn Ngô Khí đại phát từ bi cứu giúp hắn.

Đáng tiếc, từ khi hắn nói muốn Ngô Khí xuất ra Tiên Thiên Đệ Thi, tính mạng Ngô Khí của hắn ta đã không có ý định buông tha.

Tu sĩ thần bí này tựa hồ cũng hiểu rõ điểm này, sau khi giấy dựa bò mấy bước, bỗng nhiên như tỉnh ngộ, nghĩ tới điều gì. Đột nhiên ngẩng đầu, hướng về phía Ngô Khí la lên.

Người không thể giết ta, ta là con cháu của Thập đại thế gia Phù gia ở Thông Thiên sơn mạch, nếu người giết ta, trên thế giới này không có ai cứu được người. Người sẽ chết còn thảm hơn ta, bị người Phù gia bắt đi, rút hồn phách ra, chế thành con rối, ngày đêm chịu nỗi đau ma hỏa Phần hồn, thân thể bị vạn người khu sử, vĩnh viễn không thể siêu sinh. Không chỉ như vậy, hơn nữa toàn bộ Thiên khoáng sơn mạch tu sĩ đều phải bồi táng cùng, Trung Châu biên giới phía tây cũng sẽ có gió tanh mưa máu.

Từ trong miệng tu sĩ thần bí này phun ra, là hình phạt cực kỳ tàn khốc, nói đến phần sau lại càng làm cho người ta hoảng sợ cực kỳ. Mà tu sĩ này cũng không biết vì sao, khẩu khí vô cùng chắc chắn. Như lời hắn nói là sự thật, chính là kết cục tương lai của Ngô Khí cùng Thiên khoáng sơn mạch. Hoặc là nói, nếu Ngô Khí thật sự giết hắn, tương lai bất kể thế nào, hắn nhất định sẽ trở thành sự thật.

Toàn bộ văn tự điện tử nắm miễn phí...

Toàn bộ văn tự không quảng cáo con đường thông thiên, thứ hai trăm bốn mươi một con hoàng tước ngũ thiên.

A, nếu người nói là thật, vậy nhìn qua tiểu gia ta thật sự không thể giết người.

Lời nói của Ngô Khí khiến người vừa đến bên bờ chết kia lập tức hưng phấn lên, khuôn mặt đầy nếp nhăn lập tức hiện lên nụ cười mừng rỡ.

Không sai, người không thể giết ta, mau cứu ta, chỉ cần người cứu ta, ta nhất định sẽ coi như không có chuyện gì xảy ra. Mau động thủ, nguyên khí của ta sắp bị hút sạch, nhanh lên!

Giờ phút này người đã coi Ngô Khí là cây cỏ cứu mạng cuối cùng, gian nan ngẩng đầu lên, một đôi mắt cá chết nổ tung bỏ tới phía Ngô Khí. Hoàn toàn không có khí độ hiện thân ngay từ đầu, hiện tại người này, giống như một kẻ đáng thương ăn mạng.

Aiz...

Một tiếng thở dài phát ra từ trong miệng Ngô Khí, dưới chân khẽ động, chủ động đi về phía người kia, một bộ dạng trách trời thương dân.

Tiểu gia cũng muốn cứu người, nhưng đáng tiếc, đã không kịp rồi. Bất quá tiểu gia có thể cho người ít chịu chút dần vật, cái này liền tiễn người lên đường thôi.

Vừa dứt lời, người đang bò về phía trước đột nhiên giật mình, sau đó là vô tận tuyệt vọng vọt tới. Đầu ngẩng lên không cam lòng rơi xuống, hai mắt trợn lên, trừng mắt nhìn Ngô Khí đang chậm rãi đi tới.

Người...

Lên đường thôi.

Bóp!

Thanh âm đậm mạc vang lên trong tai người kia, theo đó là một bàn tay lạnh buốt, nhẹ nhàng ấn lên đỉnh đầu hắn, làm toàn bộ xương sọ hắn vỡ nát, lúc này một giọng cuối cùng cũng vang lên, để cho người kia cho dù trước khi chết, cũng lâm vào trong thanh âm tuyệt vọng cùng sợ hãi vô tận.

Sưu hồn

Sau khi giết người nọ, bàn tay Ngô Khí không buông ra, người lại nhắm hai mắt. Chỉ thấy trong lòng bàn tay hắn, từng vòng khí lưu xám xịt bỗng nhiên xuất hiện, những khí lưu này chậm rãi xoay tròn, lực hút vô cùng quỷ dị sinh ra. Nhưng chỉ có một vật bị hút tới, chính là hồn phách đã thân tử tu sĩ kia.

Trí nhớ con người ẩn sâu trong hồn phách, pháp quyết thần thông có thể rút hồn phách ra khỏi trí nhớ, đều không ngoại lệ tạo thành tổn thương lớn đối với hồn phách. Tu sĩ tiên đạo nếu làm việc này, tất nhiên sẽ cố kỵ. Nhưng Ngô Khí lại một chút phụ kỵ cũng không có, hắn là ma tu, đừng nói là giết một người, chỉ cần dám gây bất lợi cho hắn, cho dù diệt cả nhà, hắn cũng sẽ không có chút do dự nào.

Âm

Trong đầu bỗng nhiên vang lên một tiếng dị hưởng, ngay sau đó là lượng lớn tin tức ập xuống tràn vào trong tâm thần thức hải của Ngô Khí. Người thi thuật Ngô Khí này cũng bị những tin tức này đột nhiên xuất hiện, khiến cho sắc mặt trắng bệch, thân hình không khỏi lay động vài cái, thiếu chút nữa đứng không vững.

Bất quá cũng chỉ là một chút sau đó, chờ Ngô Khí có chuẩn bị, lực lượng tâm thần to lớn trấn áp xuống. Những tin tức vô chủ kia liền thành thành thật thật hóa thành từng dòng tin tức, mặc cho ý niệm Ngô Khí đọc.

Một tu sĩ Nguyên Anh thọ nguyên dài lâu, động cái là mấy trăm năm, trí nhớ ẩn chứa trong hồn phách tự nhiên là vô cùng to lớn, pha tạp cực kỳ. Dù là Ngô Khí tâm thần lực cường đại, trong thời gian ngắn cũng không thể đọc hết. Cũng may có Hóa Thi Đằng thủ hộ bên cạnh, Ngô Khí cũng không thềm để

ý, trực tiếp đứng ở vị trí cốc khấu, luyện hóa những tin tức trí nhớ hỗn tạp kia.

Ngô Khí và người kia từ khi tiếp xúc với nhau đến khi kết thúc chiến đấu, quá trình chỉ vền vện có mười mấy hơi thở mà thôi. Đường đường một tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ, không minh bạch đã chết trong tay Ngô Khí, hơn nữa sau khi chết còn bị Ngô Khí sưu hồn, đoạt đi ký ức, so với Độc Nha lão tổ kia còn đáng thương hơn. Kỳ thật nếu hắn không mở miệng uy hiếp Ngô Khí, nói ra càn làm cho người ta nghe được kinh sợ, Ngô Khí cũng sẽ không tiến hành sưu hồn nhiều hơn một chút.

Thời gian trôi qua từng chút, mấy canh giờ sau, tiểu sơn cốc cực kỳ bình thường này đã là màn đêm đen kịt, đã vào đêm.

Đột ngột, trong sơn cốc yên tĩnh chỉ có tiếng côn trùng kêu vang, bỗng nhiên truyền đến vài tiếng vang dị hướng. Đã thấy trong bụi cỏ có chút lộn xộn, một bóng đen chậm rãi đi ra.

Bóng đen kia cao cỡ nửa người, bốn vó đập lên, phát ra tiếng đá đá vang lên, chậm rãi bay về phía cửa cốc. Lúc này vừa vắn có ánh trăng chiếu xuống, bóng đen kia bị ánh trăng chiếu vào, hiện ra hình thể, đúng là một con Lộc Thú toàn thân sặc sỡ. Con Lộc Thú này chậm rãi đi vào trong cốc, không chút chú ý tới phía trước có một người đang đứng.

Có lẽ trong mắt Lộc Thú kia, người ở cửa cốc đứng thẳng bóng đen, chính là một cây bình thường mà thôi.

Không biết là Ngô Khí vốn muốn tỉnh lại, hay là bị dị hướng do con Lộc Thú kia giẫm nát cành khô phát ra làm kinh động, tóm lại vào lúc này, Ngô Khí hai mắt vẫn một mực nhắm chặt, đột nhiên mở mắt ra.

Mặc dù không có khí thể to lớn phụ trợ, nhưng hai mắt Ngô Khí mở ra, bại lộ trong màn đêm nặng nề, chợt thấy hai đạo thần quang tràn ra. Lộc Thú kia vốn nhát gan, chợt nhìn thấy một người sau khi biến thành một cây đáng sợ, lập tức sợ tới mức bốn vó tung bay, xoay người bỏ chạy.

Ngô Khí còn đứng ở miệng cốc, lại ngay cả liếc mắt nhìn lộc thú kia cũng không có hứng thú, trong đôi mắt tuy là thần

quang trong vắt, nhưng càng nhiều hơn là mê mang cùng khiếp sợ, còn có một tia hưng phấn nhìn không rõ.

Đại lục Trung Châu, Thông Thiên Sơn Mạch Tịch Diệt Hải Di Châu, sáu đại thế gia siêu cấp mười đại...

Giờ phút này Ngô Khí không biết là choáng váng hay là như thế nào, sự hưng phấn trong ánh mắt lại càng thêm nồng đậm. Trong miệng lẩm bẩm, từng cái từng cái danh từ phun ra, đều là thứ trước kia hắn chưa từng nghe nói qua.

Trạng thái hoang mang này diễn ra một lát, sau đó thần quang trong mắt Ngô Khí mạnh mẽ thu lại, người khác cũng giống như Đại Mộng tỉnh lại, trầm trọng hô lên một hơi thở lớn.

Vù vù

Thần quang trong mắt dần giảm đi, khôi phục lại bình thản, chỉ là trong mơ hồ, khí tức trên người Ngô Khí tựa hồ càng thêm thu liễm so với trước. Một chút mũi nhọn cũng không thấy, đều che giấu, đứng ở nơi nào, tựa như một người bình thường. Khí tức biến hóa, lại là tu vi tâm cảnh Ngô Khí lại có tiến bộ, chính hắn cũng không nghĩ tới, cướp đoạt ký ức tu sĩ đã chết kia, lại có thu hoạch lớn không tưởng được.

Tiện tay vuốt ve nhẫn trữ vật trên ngón tay, hào quang lập lòe, một quyển thư tịch cổ xưa xuất hiện trong tay hắn, chính là sách chí hướng Tây Châu. cuốn sách này là vật trong nhẫn trữ vật do Vạn Thi tông chủ ban cho Ngô Khí, phía trên ghi chép rất nhiều tin tức về vùng đất Tây Hà kỳ.

Sau khi Ngô Khí đọc sách, cũng chỉ hơi lật vài trang liền lựa chọn vị trí đầu tiên của Thiên khoáng sơn mạch làm trạm rèn luyện của hắn.

Trước khi Ngô Khí ra ngoài lịch luyện, hắn vẫn luôn tu luyện ở Vạn Thi tông, đối với toàn bộ đại lục Trung Châu có thể nói là hiểu biết ít tới cực điểm. Điều này cũng khó trách, cho dù là đệ tử đại tông như Vạn Thi tông, muốn ra khỏi Đoạn Hồn sơn mạch lịch luyện, chỉ ít cũng có Kết Đan đỉnh phong, thậm chí là cảnh giới Nguyên Anh mới có thể.

Đáng tiếc, đừng nói là cảnh giới Nguyên Anh, cho dù là cảnh giới Kết Đan đỉnh phong, cũng đủ để cho chín thành đệ tử Vạn

Thi Tông theo không kịp. Đại đa số đệ tử hao tổn cả đời cũng chỉ có thể sống mái với nhau ở Đoạn Hồn sơn mạch, mà những đệ tử tiến vào cảnh giới Nguyên Anh cảnh., Phần lớn đều sẽ ở lại trong tông liễu mạng tu luyện, để có thể sớm ngày tiến vào cảnh giới Hóa Thần, kéo dài thọ nguyên. Một số ít đệ tử rời khỏi Đoạn Hồn sơn mạch du lịch thiên hạ, chỉ sợ đa số cũng chết ở quê hương của hắn.

Cho nên nói đến cùng, tông môn như Vạn Thi Tông tại Đoạn Hồn sơn mạch là tồn tại bá chủ. Nhưng ra khỏi Đoạn Hồn sơn mạch, chỉ sợ không là gì cả. Thậm chí tại toàn bộ Tây thủy địa phương, chỉ sợ càng là nhỏ bé. Ở tông môn, giới hạn tầm mắt, trước đó Ngô Khí đối với Tây thủy vết cũng không hiểu nhiều, càng không nói đến trung châu đại lục bao la.

Nhưng hiện tại lại khác, Ngô Khí hao phí mấy canh giờ mới luyện hóa được ký ức của tu sĩ thần bí kia, giống như trải qua cuộc đời người kia.

Hóa ra tu sĩ thần bí kia tên gọi là phù hợp, cũng không phải là tu sĩ Thiên khoáng sơn mạch, mà là một trong mười đại thế gia phù gia chi tử của Trung Châu đại lục Thông Thiên Sơn Mạch. Người này bởi vì trong gia tộc không được coi trọng, cho nên âm thầm trộm một viên Phá Cẩm Châu, đào tẩu Phù gia, tiến vào Thiên khoáng sơn mạch. Không muốn liễu mạng gấp gáp Ngô Ngô Đế Thi không được, ngược lại bị Ngô Khí giết chết, ngay cả ký ức cả đời này đều bị Ngô ruồng sinh sinh luyện hóa.

Sau khi đọc ký ức phù lục rộng rãi kia, Ngô Khí lập tức có một loại nhãn giới rộng rãi, giống như một con ếch ngồi đáy giếng, nhảy ra ngoài giếng, nhìn thấy thế giới hoàn toàn không giống với thế giới khác.

Phải biết rằng phù lục kia mặc dù chỉ là một phân gia tử đệ tử không đáng kể, nhưng dù sao cũng đến từ thập đại thế gia truyền thừa mấy ngàn năm, thậm chí là vạn năm siêu cấp gia tộc, kinh lịch tầm mắt căn bản không phải Ngô Khí lần đầu tiên ra khỏi Đoạn Hồn sơn mạch có thể so sánh. Được ký ức rộng rãi phù lục, đáy lòng Ngô Khí bỗng nhiên sáng tỏ thông suốt, tu vi tâm cảnh cũng tăng lên.

Toàn bộ văn tự điện tử năm miễn phí...

Toàn bộ văn tự quảng cáo không có đường thông thiên, thứ hai trăm bốn mươi hai kiểm điểm.

Không nghĩ tới thiên địa này lại rộng lớn như thế, nếu không có trí nhớ người này, chỉ sợ Ngô Khí ta cả đời cũng chỉ có thể lẫn lộn trong Vạn Thi tông kia. Toàn bộ văn tự quảng cáo không giống như éch ngồi đáy giếng, an ổn một chỗ, dần dần ngây ngốc.

Suy nghĩ một chút về ý chí Tây Châu trong tay, ánh mắt rơi vào hai chữ Trung Châu trên trang bìa, một ý nghĩ không khỏi dâng lên lúc này, cũng là một quyết định.

Nếu Ngô Khí ta đã có được truyền thừa của Hoang Cổ, cũng đã định trước ta không thể ngây ngốc ở nơi này nhúc nhích. Từ trong trí nhớ rộng rãi này, lục đại thế lực cường đại nhất Trung Châu trên đại lục cùng đệ tử ưu tú nhất của Thập đại thế gia cũng đều là truyền thừa bảo vật từ thời thiên địa sơ khai mà Hoang Cổ thậm chí là truyền thừa xuống từ lúc thiên địa sơ khai., Mỗi người đều là thiên chi kiêu tử, khí vận bên người, thậm chí một số thiên tài tuyệt thế đã có khí tượng dời núi lấp biển truy bắt nhật nguyệt tiên nhân.

Ngày sau tìm cơ hội, nhất định phải đi ra Tây thủy, cùng các tuyệt thế thiên tài tranh phong một phen, xem trung châu thiên địa này, Ngô Khí ta có thể chiếm vị trí gì.

Trong lòng động tâm, nhưng rốt cuộc không áp chế nổi, một cỗ hào khí to lớn tùy theo sinh ra. Khiến Ngô Khí có loại xúc động ngửa mặt lên trời hét dài, bị khí tượng rộng rãi trong ký ức của đại lục Trung Châu kia miêu tả xúc động, làm cho Ngô Khí sinh ra ý nghĩ tranh phong cùng các thiên tài tuyệt thế ở toàn bộ đại lục Trung Châu.

Hưng trí, Ngô Khí lại không nhịn nổi nữa, giữa ngực bụng mạnh mẽ cổ động, một tiếng hét dài từ trong miệng hắn dâng lên, cơ hồ mắt thường có thể thấy được sóng âm tứ tán ra bốn

phía, đơn giản giống như thiên quân vạn mã, âm âm nghiền nát.

vượt qua. Lúc này chính là đêm khuya, khắp nơi đều là trùng kêu thú rống, nhưng phụ cận sơn cốc kia, bỗng nhiên Ngô Khí phát ra tiếng thét quấy nhiễu, cảnh tượng náo nhiệt vốn còn đang tính toán lập tức an tĩnh lại, trong phạm vi mười dặm, ngay cả một tiếng côn trùng kêu cũng không nghe được, chỉ còn lại tiếng kêu thảm thiết cuộn cuộn không ngớt, truyền về phía xa hơn.

Mấy tiếng thét dài xong, Ngô Khí lập tức cảm thấy chân nguyên trong cơ thể mình có chút áp chế không nổi, rục rịch muốn động. Hoang Cổ tàn quyết cũng tự động vận chuyển, chỉ nghe trong cơ thể oanh một tiếng, trong đan điền lập tức như hồng thủy, một cỗ chân nguyên tuôn trào ra. Sau khi vận chuyển một chu thiên với tốc độ kinh khủng, không ngừng chút nào, đảo mắt lại làm cho Ngô Khí không thể không đứng tại chỗ, không thể động dậy.

Không nghĩ tới một tiếng thét dài lại khiến cho trong cơ thể phản ứng như vậy, Ngô Khí cũng có chút phản ứng không kịp. Bất quá hẳn cũng rõ ràng là vì luyện hóa ký ức rộng lớn kia đạt được chỗ tốt ngoài ý muốn, biết được Đoạn Hồn sơn mạch thậm chí toàn bộ Tây Ly còn có thiên địa rộng lớn mỹ lệ hơn, tu vi Ngô Khí tâm cảnh tăng mạnh, tu vi vốn tăng trưởng nhanh chóng lại có tiến bộ.

Đợi đến khi Ngô Khí mở mắt ra lần nữa, thời gian nửa nén hương đã trôi qua. Thoáng động một chút liền biết động tĩnh trong cơ thể đã chậm lại, cũng cảm ứng được tu vi mình bây giờ, vẫn là Kết Đan đỉnh phong như trước, chỉ là trạng thái đỉnh phong này cũng có chút không ổn định, có chút rục rịch, bất cứ lúc nào cũng phải tiến thêm một bước, giống như cảnh giới Nguyên Anh kia.

Hai mắt lần nữa nhắm lại, tiến vào trạng thái nội thị. Tâm thần ý niệm chìm vào trong cơ thể, lập tức thấy được trong đan điền, từng luồng từng luồng chân nguyên sền sệt như ngọc dịch chảy ra, đi về phía Bách mạch, những nơi đi qua, kinh mạch khiếu huyết huyết nhục đều chịu tư tước.

Cân nhắc. Một tuần sau, toàn thân Ngô Khí cảm giác khí tức trên người mình mạnh hơn một chút, khiến hắn có cảm giác, chỉ cần hắn muốn, lúc nào cũng có thể tiến vào cảnh giới Nguyên Anh. Hơn nữa Ngô Khí biết, đây không phải ảo giác, mà là sự thật.

Hiện tại còn chưa thể tiến vào Nguyên Anh cảnh, thời cơ chưa tới.

Thuận miệng thì thảo một câu, trong cơ thể lại có động tác, tâm thần lực to lớn đột nhiên từ trong Nê Hoàn cung trào ra, ngăn chặn hoàn toàn chân nguyên trong đan điền kinh mạch rục rịch, đúng là mình đã ngăn cản thể tiến vào cảnh giới Nguyên Anh.

Nếu một màn này bị người khác biết được, nhất định sẽ mắng to tên gia hỏa Ngô Khí không biết phúc trong đó. Tu chân giới tu sĩ tuy nhiều như sao phồn, nhưng có thể tiến vào Nguyên Anh kỳ lại không nhiều, giống như một đạo lạch trời, ngăn cách con đường trường sinh của đại đa số tu sĩ. Nhưng rõ ràng Ngô Khí này chỉ cần hơi động niệm là có thể tiến vào cảnh giới kia, hắn lại chủ động áp chế, cũng không biết đáy lòng rốt cuộc có tính toán gì.

Nơi đây không tiện ở lâu.

Áp chế chân nguyên rục rịch trong cơ thể, Ngô Khí quay đầu nhìn lướt qua tiểu sơn cốc vẫn yên tĩnh không tiếng động, nhớ tới cảnh tượng trước đó phát sinh cùng với tiếng thét dài của hắn, cẩn thận nhìn thấy, lập tức rời khỏi sơn cốc, hóa thành một đạo lưu quang u ám, trong nháy mắt chui vào trong bóng tối.

Bên trong Thiên khoáng sơn mạch, thứ không thiếu nhất đại khái chính là núi, phần lớn khoáng mạch cũng đều ẩn giấu trong từng ngọn núi. Bên ngoài sơn mạch, có một ngọn núi lửa, không có tên, cực kỳ yên lặng, không có dấu hiệu phun trào, chỉ có miệng núi lửa rộng lớn kia đang hướng không trung chậm rãi phun khói đặc, nhiệt độ trong phạm vi vài dặm so với nơi khác cao hơn một chút. Loại núi lửa này ở trong dãy núi rộng lớn xem như lỏng lẻo bình thường, rất thường thấy.

Giờ phút này, dưới miệng núi lửa, nham thạch nóng chảy màu đỏ sậm tuôn trào, bất quá giống như Hỏa Nguyên lực không đủ, có vẻ khô kiệt. Lại xuống dưới lòng đất, lại có một cái động ngầm không biết là do thiên nhiên hình thành hay là do người đào bới. Trong động tối, Ngô Khí mặt lộ vẻ vui mừng, nhìn mấy thứ trước mặt.

Không gian động tối này không nhỏ, chứa mấy chục người có thừa, bất quá hiện tại cũng chỉ có một mình Ngô Khí ngồi xếp bằng ở trong đó. Trước người hắn, có không ít đồ vật trôi nổi, phần lớn đều là một loại không gian pháp khí túi trữ vật.

Thời gian Ngô Khí ra ngoài rèn luyện cũng không ngắn, nhưng đều hao phí tại Thiên khoáng sơn mạch này. Hơn nửa năm qua, tu sĩ chết trên tay hắn cũng không ít, di vật của những tu sĩ xui xẻo kia tự nhiên cũng đều rơi vào trong tay hắn. Bất quá tu sĩ ở loại địa phương như Thiên khoáng sơn mạch này cũng sẽ không giàu có hơn bao nhiêu, cũng đừng hy vọng trong túi trữ vật của bọn họ có thể có đồ tốt.

Sau khi tùy ý kiểm tra một phen, bàn tay Ngô Khí vung lên, lập tức đại đa số tạp vật trôi nổi trên không trung trước mặt hắn đều biến mất, chỉ còn lại hai thứ.

Trữ vật giới chỉ, giờ phút này trước người Ngô Khí, còn thừa lại hai cái trữ vật giới chỉ đang chậm rãi trôi nổi. Một cái toàn thân xanh biếc, giống như độc xà, hình như có độc diễm quán quanh trên đó. Một cái phong cách cổ xưa, ẩn có rất nhiều phù văn huyền ảo, rất có cảm giác đại xảo nhược yếu ớt.

Hai chiếc nhẫn trữ vật này, chủ nhân trước kia phân biệt là Độc Nha tông tông chủ không may mắn tận đỉnh, Độc Nha lão tổ. Còn có một vị là Hoàng Tước không thành Hoàng Tử Phù gia đệ tử bị giết rộng rãi. Hai người này tu vi cảnh giới đều cường đại hơn Ngô Khí, đáng tiếc một người bị Ngô Khí tính kế đến chết, một người khác thì bị Hóa Thi Đằng đánh lén, dọa cho vỡ mật, cuối cùng chết trên tay Nguyên Anh cũng không đến Ngô vút đi.

Nhìn thoáng qua hai trữ vật giới chỉ trước mặt, Ngô Khí đi đầu đưa tay về phía nhẫn Bích Xà của Độc Nha lão tổ. Cảm trong tay hơi lạnh, một cỗ âm hàn thấu xương trào lên, còn kèm theo

khí tức hung sát nhàn nhạt. Làm cho người ta cảm giác trong tay không phải là một trữ vật giới chỉ, mà là một con độc xà muốn cắn người.

Hừ, đồ vật vô chủ, cũng dám can rõ.

Hừ lạnh một tiếng, bàn tay Ngô Khí đột nhiên nắm chặt, lòng bàn tay phun ra một đạo chân nguyên, nhảy vào trong chiếc nhẫn kia, lập tức như bẻ cành khô, khu trừ sạch sẽ ấn niệm của Độc Nha lão tổ lúc trước trong nhẫn.

Pháp khí trữ vật, cấm chế trong đó rất là phức chế, bình thường tu sĩ cho dù có được pháp bảo trữ vật của người khác cũng rất khó phá giải. Bất quá nếu chủ nhân trước kia bỏ mình, vậy liền nhẹ nhõm hơn nhiều, chỉ cần khu trừ ấn ký ý niệm trong đó là được.

Phá trừ ấn ký, Ngô Khí cũng không chậm trễ, mi tâm Nê Hoàn cung khẽ động, tâm thần tràn ra, lập tức tiến vào trong nhẫn xanh biếc.

Ý niệm Ngô Khí vừa tiến vào trong giới chỉ, lập tức thấy được lượng lớn đồ vật, không gian trữ vật giới chỉ này chừng vài dặm. Rất nhiều vật tạp nham, tổng thể rừng cây lơ lửng trong hư không.

Trong đó hấp dẫn nhất, không thể nghi ngờ là linh thạch trôi nổi ước chừng nửa tòa núi nhỏ trong hư không, phần lớn là Hỏa linh thạch, vừa nhìn liền biết phẩm chất không thấp. Sau đó người chính là vài kiện pháp bảo hào quang loá mắt, xem khí tức trên đó, rõ ràng là thuộc loại huyền khí. Ngoài ra, còn có một đồng khoáng thạch đủ mọi màu sắc, cũng chiếm cứ không ít không gian.

Ngô Khí nhìn lướt qua, liền có chút mất hứng, những linh thạch huyền khí kia đối với người khác hấp dẫn có lẽ rất lớn. Nhưng đối với hắn mà nói, lại là có chút không có. Dù sao lấy Hoang Cổ tàn quyết cường hãn, lúc vận chuyển, tốc độ thu nạp thiên địa linh khí nhanh khủng bố, so với trực tiếp hấp thu linh thạch cũng không sai biệt lắm, đây cũng là nguyên nhân vì sao tu vi Ngô Khí tiến cảnh nhanh như vậy.

Mà nói đến pháp khí, Ngô Khí sử dụng Hóa Thi Đằng đã quen rồi, nhất là hôm nay Hóa Thi Đằng, uy lực to lớn, đã không phải một kiện hạ phẩm huyền khí có thể so sánh. Trừ phi là thượng phẩm huyền khí thậm chí là cực phẩm huyền khí, vậy còn có thể để Ngô Khí động tâm một phen.

Tâm thần ý niệm lại quét qua mấy lần, xác nhận không có gì bỏ sót, Ngô Khí cũng rời khỏi nhẫn Bích Xà. Hắn lui ra ngoài, thuận tay vẫy một cái, một chiếc nhẫn khác cũng quay tròn bay tới, rơi vào trong tay Ngô Khí, chính là chiếc nhẫn trữ vật của phù rộng.

Giới chỉ cầm trong tay nhẹ nhàng, nhưng lại không có gì đặc biệt, giống như là một miếng sắt thường. Bất quá Ngô Khí cũng không để ý, trí nhớ luyện hóa phù rộng rãi, Ngô Khí biết giới chỉ cổ phác này xác thực không có gì đặc biệt.

Nạp phù giới, nhẫn trữ vật mỗi con cháu Phù gia đều có thể có, xem như là trang bị chế tác, chỉ là không gian địa vị bất đồng bên trong cũng lớn nhỏ khác nhau. Thậm chí tài liệu dùng để đúc chiếc nhẫn cũng rất bình thường, chỉ là trên đó khắc phù văn pháp ẩn có rất nhiều chỗ bất phạm.

Ngô Khí không giỏi về phù lục chi đạo, đương nhiên cũng sẽ không đi nghiên cứu. Dựa theo phương pháp trong ký ức rộng rãi phá trừ cấm chế trong đó, ý niệm Ngô Khí lập tức khê động, tiến nhập không gian bên trong giới chỉ.

Ồ đây là... Đây là...

Vừa mới tiến vào, thanh âm Ngô Khí chợt chứa sợ hãi lẫn vui mừng lập tức vang lên.

Toàn bộ văn tự điện tử nắm miễn phí...

Toàn bộ văn tự không quảng cáo đường Thông Thiên, thứ hai trăm bốn mươi ba Chương Chiến Phù Khôi Lỗi.

Trong ký ức rộng rãi, Phù gia là một trong mười đại gia tộc của Thông Thiên sơn mạch, con cháu trăm vạn, chi nhánh hơn vạn, căn bản chẳng chịt, là siêu cấp đại gia tộc truyền thừa mấy vạn năm.

Mà phù rộng chỉ là một phân đệ tử nhà, hơn nữa tư chất tu luyện cũng bình thường, địa vị ở Phù gia có thể nói là thấp tới cực điểm. Phù rộng cũng là biết mình ở trong gia tộc cũng không được coi trọng, không có chút hy vọng tiến giai đến tu vi Hóa Thần. Cho nên mới rời gia tộc, chạy đến Trung Châu Tây Uyên chim không thềm ỉa này địa phương nào.

Nguyên bản phù rộng là muốn ra ngoài thử vận khí, dựa vào việc hấn mạo hiểm từ trong gia tộc trộm được một vật, tìm kiếm cơ duyên khắp nơi, muốn đạt được kỳ ngộ. Đáng tiếc, xuất sư chưa kịp nhanh chóng chết trước, còn chưa đạt được chỗ tốt gì, liền chết trong tay một tu sĩ Kết Đan kỳ không hiểu. Không chỉ không lão đạo chỗ tốt, thậm chí ngay cả tính mạng của mình cũng bị ném vào trong tay, thân gia cũng đều rơi vào trong tay Ngô.

Không gian nạp phù giới kia so với nhấn ngọc của Độc Nha lão tổ còn lớn hơn một chút, đồ vật chồng chất bên trong cũng phức tạp hơn nhiều. Linh thạch khoáng thạch phù lục phân loại các loại tài liệu trôi nổi ở từng khu vực, Ngô Khí tâm thần đảo qua, phát hiện hấn ngoại trừ một ít linh thạch thuộc tính rõ ràng, những tài liệu khác vậy mà chín thành cũng không nhận ra.

Ngô Khí vừa lật xem trí nhớ rộng rãi của phù lục, vừa tâm thần tiếp tục thăm dò trong nạp phù giới trong tay. Ai ngờ vừa tiến vào sâu hơn một chút, nhìn thấy cảnh tượng phía sau, lập tức kinh hô lên, trong tiếng hô còn ần ần lộ ra sắc vui mừng.

Đây là... Phá Cẩm Châu.

Tuy rằng ký ức luyện hóa phù lục của Ngô Khí rộng rãi, nhưng dù sao phù rộng cũng là một tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ, trí nhớ của hắn rất là khổng lồ. Ngô Khí trong khoảng thời gian ngắn cũng không cách nào lật xem hết, hắn chỉ biết trong trí nhớ rộng của phù lục có đề cập tới.

Vật trọng yếu nhất trong nạp phù giới có hai loại.

Trong đó cũng giống như Phá Cẩm Châu.

Giống với Huyền Thận Châu trong tay Ngô Khí, tại thượng cổ, bởi vì một ít cơ duyên xảo hợp, một ít địa phương đặc biệt sẽ sinh ra thiên địa linh vật các loại dị bảo. Phá cẩm thần châu chính là trong thượng cổ dị vật tương đối nổi danh, vật này là thiên địa sinh ra, bên trong ẩn chứa thiên địa chí lý, có thể phá ngàn vạn cấm chế trận pháp, cực kỳ huyền ảo.

Phá cẩm châu trong phù lục rộng thùng phù lục đương nhiên không phải là thượng cổ dị vật phá cẩm thần châu, mà là phù gia căn cứ phá cẩm thần châu mô phỏng thành bảo vật. Toàn bộ văn tự tử miễn phí thư mặc dù không cách nào giống như phá cẩm thần châu, phá vỡ ngàn vạn cấm chế trên thế gian, nhưng nếu cầm trong tay Phá cẩm châu, cấm chế trận pháp bình thường hoàn toàn không thể ngăn cản, có thể xem như không có gì.

Bất quá coi như là Phù gia, Phá Cẩm Châu cũng không phải ai cũng có thể có được. Chỉ có đệ tử hạch tâm mới có thể có được một viên, phân gia ở chỗ phù rộng cũng bất quá chỉ có một viên mà thôi, lại bị phù lục mạo hiểm trộm cắp ra, bây giờ, tất nhiên là đã rơi vào trong tay Ngô Khí.

Tâm thần khê động, lòng bàn tay lập tức chớp động quang mang, không bao lâu, một gốc ngọc châu xám xịt mượt mà xuất hiện trong tay Ngô Khí.

Phá cẩm châu.

Phân ra một luồng tâm thần, Ngô Khí mở hai mắt ra, mang theo một tia chờ mong nhìn về phía viên ngọc châu không chút thu hút nào trong lòng bàn tay mình. Cũng không nhiều lời, một bàn tay khác ở trong hư không trước mặt huy động vài cái, chân nguyên sền sệt tràn ra, hóa thành từng sợi tơ liên lụy

trên không trung, ánh sáng từ thịnh mà suy bại, lóe lên một cái liên không, chỉ là trước người Ngô Khí đã có thêm ra một cái cấm chế có chút phức tạp.

Cấm chế vừa bố trí xong, một tay khác của Ngô Khí lập tức nắm phá cấm châu, đưa tới cấm chế trên không trung trước mặt. Lòng bàn tay khẽ nhả ra, một đạo chân nguyên tràn vào trong cấm châu. Phá cấm châu vốn còn xám xịt, được một đạo chân nguyên của Ngô Khí lập tức có ngũ thải quang mang từ bên trong tràn ra, càng có một loại khí tức huyền ảo đang uể oải.

Khí tức này cho người ta một loại cảm giác không gì không nhập, phảng phất mặc kệ trước mặt là vật gì, đều không thể ngăn cản khí tức này thâm thấu vào.

Vù vù

Cấm chế ngay trước mắt, ngay lập tức đã có kết quả, Ngô Khí bố trí xuống chính là một cấm chế trói người, không tính đặc biệt phức tạp nhưng cũng không đơn giản. Tu sĩ Nguyên Anh bình thường, trừ phi là người tinh thông cấm chế., Nếu không bị cấm chế kia vây khốn nhất định phải nửa canh giờ mới có thể thoát thân. Nhưng mà giờ phút này, cấm chế trong hư không kia vừa bị Ngô Khí bóp chặt phá cấm châu chạm vào, ngũ thải quang mang lập tức sáng rõ, khí tức huyền ảo kia cũng giống như thủy ngân rót xuống đất, hoàn toàn thâm thấu vào trong cấm chế.

Cơ hồ không có chút lo lắng cùng trì hoãn nào, cấm chế kia sau một tiếng vang nhỏ, đã bị phá toái.

Bảo bối tốt.

Dù là kiến thức của Ngô Khí cũng không ít, giờ phút này thấy uy lực của Phá Cấm Châu, cũng không khỏi thầm khen một tiếng. Nhất là lần đầu tiên chứng kiến loại kỳ xảo dị vật này, Ngô Khí cũng rất thích, để hắn có loại xúc động muốn nắm hạt châu kia tử tế nghiên cứu một phen.

Tùy ý thưởng thức vài cái, Ngô Khí cũng không thả Phá Cấm Châu trở lại nấp phù giới, tâm niệm vừa động, Phá Cấm Châu

liền hư không tiêu thất trong tay hắn, lại là bị hắn bỏ vào trong nhẫn trữ vật trên ngón tay mình.

Thu hồi Phá Cấm Châu, sắc mặt Ngô Khí lại hiện ra một vòng chờ mong. Bởi vì trong ký ức rộng rãi, trong nạp phù giới của hắn ngoại trừ phá cấm châu, còn có một vật đặc biệt trọng yếu, có thể đánh đồng với bảo vật như Phá Cấm Châu, bất luận nói thế nào cũng sẽ không kém.

Tâm thần trở lại trong cảnh giới, ý niệm như cuồng phong, đảo qua tất cả tạp vật, hầu như không có bất cứ sự chần chờ nào, sau một khắc, Ngô Khí liền nhìn thấy vật kia.

Đây là...

Ngay trước mắt Ngô Khí, ở chỗ sâu trong không gian nạp phù giới, một khu vực đơn độc, cũng làm cho Ngô Khí có chút kinh ngạc đang chậm rãi trôi nổi.

Ý niệm Ngô Khí quét qua, lập tức nhìn rõ ràng vật kia. Vật này hiện ra hình người, tứ chi đầu tóc đầy râu, ngũ quan đều rõ ràng có thể thấy được. Toàn thân không biết vật gì tạo thành, màu vàng nhạt, từng đạo phù văn phức tạp ẩn giấu trên đó, giống như vô số nòng nọc bao trùm, trông rất sống động, giống như thời khắc nào cũng đang nhảy nhót.

Nếu không phải trên người không có chút khí tức của sinh linh nào, cũng không phải máu thịt tạo thành, Ngô Khí thậm chí còn cho rằng, tâm thần ý niệm của hắn nhìn thấy, chính là một con người sống sờ sờ.

Đúng là một con rối hình người.

Thấy rõ ràng vật kia thật sự là hình thái, Ngô Khí lật xem ký ức rộng lớn của phù lục lập tức có phản ứng. Sau một khắc, trong đầu Ngô Khí liền xuất hiện khôi lỗi hình người trước mắt.

Cửu phẩm Chiến Phù Khôi Lỗi, Cửu phẩm Chiến Phù Khôi Lỗi.

Trong lúc biết được tên của nó, những tin tức khác về vật này tất nhiên cũng không giấu được Ngô Khí. Sau khi tự đáy lòng

gọi ra vật này, trong đầu Ngô Khí lập tức dâng lên ý nghĩ vừa mừng vừa sợ.

Phù gia là siêu cấp gia tộc của Thông Thiên sơn mạch, ở toàn bộ Trung Châu đại lục cũng được coi là quái vật lớn. Phù gia truyền thừa mấy vạn năm, trong gia tộc có được thần thông pháp quyết, tự nhiên là nhiều không đếm xuể, không biết bao nhiêu lần. Nhưng Phù gia căn bản giỏi nhất, am hiểu nhất, đương nhiên là phù lục trận pháp cấm chế. Có thể lấy những thần thông thuật pháp này chiếm cứ một chỗ ở Thông Thiên Sơn Mạch, có thể nghĩ phù gia ở phương diện này mạnh mẽ thế nào.

Ở Thông Thiên sơn mạch, chỉ cần xuất hiện phù lục do Phàm Phù gia chế tạo, sẽ dẫn đến tranh đoạt. Ngoại trừ phù lục, bảo vật từ Phù gia chảy ra cướp đoạt, còn có khôi lỗi.

Phù gia giỏi chế tạo khôi lỗi, hái thuốc khôi lỗi luyện đan khôi lỗi thú thể thân khôi lỗi, mặc kệ loại khôi lỗi nào, cũng đủ khiến rất nhiều tu sĩ điên cuồng.

Khôi lỗi này, có thể thay thế tu sĩ đi làm rất nhiều chuyện.

Nếu một tu sĩ trong tay có hái được dược khôi lỗi, chỉ cần lưu lại tin tức dược vật cần hái trong đầu khôi lỗi, sau đó đem khôi lỗi đưa đến địa phương, hái được khôi lỗi liền có thể tự đi hái dược, như vậy, chẳng những tiết kiệm thời gian cho tu sĩ, Cũng tránh được một ít nguy hiểm, còn có luyện đan khôi lỗi, có thể thay thế tu sĩ luyện chế đan dược. Tụ linh khôi lỗi mang theo bên người, mặc kệ đến nơi nào, đều giống như mang theo một cái Tụ linh trận, không cần lo lắng thời điểm tu luyện linh khí vấn đề.

Nhưng trong đó người đoạt tay nhất lại là chiến phù khôi lỗi. Tên như ý nghĩa, chiến phù khôi lỗi, chính là khôi lỗi dùng để chiến đấu. Như trong tay có khôi lỗi này, tương đương với có một trợ thủ cường đại.

Đương nhiên, khôi lỗi cũng có phân chia đẳng cấp, đại biểu mạnh yếu bất đồng. Nhưng chiến phù khôi lỗi, cho dù là phẩm cấp thấp nhất, cũng có thể cùng một vị tu sĩ Hóa Thần chém giết mà không rơi xuống hạ phong.

Trong trí nhớ của phù rộng rãi, đã từng có một vị tổ tiên Phù gia, dựa vào mấy cái lục phẩm chiến phù khô lồi cùng một tứ phẩm khô lồi, sức chiến đấu mặc dù không hề rơi xuống hạ phong so với tu sĩ hợp đạo trong truyền thuyết, hoành hành Thông Thiên sơn mạch, hiếm có địch thủ.

Mà lúc này, trong nhần nập phù, trước mặt Ngô Khí là một khô lồi hình người, là một con rối chiến phù cửu phẩm, chiến lực có thể so sánh với một con khô lồi tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ.

Trong không gian địa động rộng lớn, khóe miệng Ngô Khí ngồi xếp bằng trên mặt đất dần dần cong lên một vòng, ý cười mừng rỡ phóng ra. Trong lòng dâng lên suy nghĩ cũng khó nén kinh hãi, bất quá đồng thời, cũng có một loại cảm giác sợ hãi dâng lên.

Cơ duyên này đến cũng hiếm, nếu không phải phù lục kia ngay từ đầu đã bị Hóa Thi Đằng cuốn lấy, trong mấy hơi thở hút đi hơn phân nửa nguyên khí của hắn, để hắn ngay cả khu động khô lồi này một chút cũng không làm được, chỉ sợ lần này tiểu gia ta ngã xuống.

Toàn bộ văn tự điện tử nắm miễn phí...

Toàn bộ văn tự không quảng cáo đường Thông Thiên, thứ hai trăm bốn mươi bốn con rối có uy lực của con rối.

Cầu phú quý trong nguy hiểm, lời này nói cũng không tệ, toàn bộ văn tự không có quảng cáo quảng cáo.

Ngô Khí nắm lấy nạp phù giới, trên mặt mang theo ý cười sung sướng, dáng vẻ tâm tình rất tốt.

Trong trí nhớ rộng rãi của phù lục, Cửu phẩm chiến phù khôi lỗi tuy là khôi lỗi hạ phẩm nhất, nhưng vật liệu hao phí khi rèn đúc cùng nhân lực cũng cực kỳ kinh người, chiến lực so sánh với một vị tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ cũng không rơi vào thế hạ phong. Bất quá khôi lỗi này cũng đồng dạng như vậy.

Là bị hấn trộm đi, liền cùng phá cấm châu, bởi vì sử dụng phù khôi lỗi cần lượng lớn linh thạch, hấn sau khi đắc thủ cũng chưa từng sử dụng qua. Mắt thấy mới là sự thật, hôm nay tiểu gia chỉ có thể kiên thức một chút.

Ngô Khí nói nói, động tác bên kia lại không dừng lại, thân thể ngồi xếp bằng trên mặt đất bỗng nhiên bắn lên. Tay bấm một cái pháp quyết, lập tức có ánh sáng màu vàng đất bao trùm thân thể của hấn, những ánh sáng kia tiếp xúc với vách đất trên động, lại như là nước chảy, để cho thân thể Ngô Khí không chút trở ngại thông qua.

Bất quá mấy tức thời gian, thân hình Ngô Khí lại xuất hiện, đã ở bên ngoài núi lửa yên tĩnh. Giờ phút này vẫn như cũ là màn đêm bao phủ, u ám bao trùm đại địa, vền vện chỉ có từng tia ánh trăng yếu ớt chiếu xuống, miễn cưỡng có thể thấy được cảnh tượng mây trượng trước mắt.

Ngô Khí đứng trong hư không, vừa xuất hiện, bàn tay liền nhẹ nhàng phát trên Nạp Phù Giới một cái, chợt thấy quang mang tối tăm lập loè, giống như có vật gì muốn từ bên trong đi ra.

Nguyên bản yên tĩnh không tiếng động, rất là bình tĩnh không trung, giờ phút này bỗng nhiên nổi lên gió.

Vù vù

Dưới màn đêm, bên cạnh Ngô Khí bỗng nhiên xuất hiện thêm một hư ảnh hình người, trong nháy mắt hư ảnh này xuất hiện, toàn bộ không khí trên bầu trời liền trì trệ lại. Sau đó khôi phục lưu động, nhưng chẳng biết tại sao, Ngô Khí tựa hồ có thể cảm giác được, trong bầu trời có thêm một cỗ khí tức lạnh như băng, nghiêm nghị.

Ngô Khí xoay người, nhìn vật bên cạnh, hư ảnh hình người kia. Toàn thân cao hơn trượng, toàn thân vàng nhạt, phù văn như nòng nọc khắc trên đó, giống như vật còn sống nhảy lên, rất là quỷ dị.

Không cần nói, hư ảnh hình người này chính là Cửu phẩm chiến phù khôi lỗi. Toàn bộ văn tự điện tử điện báo phon Ngô Khí đem chiến phù khôi lỗi từ trong nạp phù giới ra, tự nhiên không phải nhìn xem thì thôi.

Quét mắt nhìn khôi lỗi, bàn tay Ngô Khí lại vuốt ve trừ vật giới chỉ trên ngón tay mình một chút, lập tức từng miếng linh thạch mượt mà như nước bay ra, linh khí nồng đậm cũng lúc này tán phát ra. Ngô Khí tu luyện khó có thể dùng trên linh thạch bình thường, là dùng linh thạch dự trữ trong trữ vật giới chỉ của hắn rất là sung túc.

Giờ phút này, từng quả bay ra, trên mặt hắn một điểm đau lòng cũng không có.

Chỉ thấy từng khối linh thạch linh khí kinh người từ trong giới chỉ của Ngô Khí bay ra, cùng nhau bay về phía chiến phù khôi lỗi không xa bên người Ngô Khí. Những linh thạch này phẩm chất đều không thấp, hầu như mỗi một khối đều có phẩm cấp trung phẩm linh thạch. Trong màn đêm này, ánh sáng lấp lánh chớp động, giống như từng con đom đóm, lại giống như thiêu thân lao đầu vào lửa, bay về phía chiến phù khôi lỗi đang đứng yên bất động.

Mà một màn kế tiếp lại để cho người tận mắt nhìn thấy đều kinh ngạc, từng miếng linh thạch kia bay đến quanh người chiến phù khôi lỗi. Khôi lỗi vốn một mực không nhúc nhích giống như pho tượng bỗng nhiên khẽ động, trong bỗng nhiên

từng sợi tơ vàng nhạt tự chiến đấu với phù khô lồi, chính xác vô cùng quán lấy mỗi một miếng linh thạch bay tới.

Những linh thạch kia vừa tiếp xúc với sợi tơ vàng, cơ hồ không có gì trở ngại, trong nháy mắt liền hóa thành từng sợi linh khí tinh thuần tràn vào trong cơ thể chiến phù khô lồi. Không có một quả linh thạch ngoại lệ, trong nháy mắt, mấy trăm khối linh thạch đã bị phân giải thành linh khí nguyên thủy dưới những sợi tơ quý dị kia, sau đó tràn vào trong cơ thể chiến phù khô lồi như không đáy động.

Nhìn thấy một màn này, trên mặt Ngô Khí không những không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, trên tay cũng không có chút trở ngại nào, linh thạch để mặc cho mình tùy ý trong trũ vật giới chỉ lấy tốc độ của mắt thường có thể thấy được từng quả từng quả biến mất.

Àm

Tiếng nổ vang lên, cũng không biết qua bao lâu, chiến phù khô lồi như không đáy động bỗng nhiên dừng lại. Toàn bộ sợi tơ vàng nhạt thu liễm, một lần nữa hóa thành phù văn lít nha lít nhít như nòng nọc trở lại trên người khô lồi.

Có thể làm được rồi.

Trí nhớ luyện hóa phù rộng rãi, Ngô Khí đối phương làm sao sử dụng bộ chiến phù khô lồi này ngược lại rất rõ ràng. Tuy là chiến phù khô lồi cấp thấp nhất, sử dụng pháp môn cũng đơn giản, chỉ cần cung cấp đầy đủ nguyên khí cho khô lồi, sau đó rót vào một tia ý niệm tâm thần của mình là được. Nhưng vấn đề cũng là nguyên khí, muốn thúc đẩy bộ chiến phù khô lồi này tiến hành chém giết, ít nhất cũng cung cấp tương đương với số lượng nguyên khí của ngàn khối trung phẩm linh thạch.

Một khối linh thạch trung phẩm tương đương với trăm khối linh thạch hạ phẩm, mà một ngàn khối linh thạch trung phẩm cũng vền vẹn chỉ có thể để chiến phù khô lồi chém giết nửa canh giờ mà thôi, nếu khô lồi thi triển một ít chiến kỹ phong ấn tồn., hao phí linh khí càng thêm khủng bố. Trong lòng Ngô Khí tính toán một chút, muốn cho con khô lồi chiến đấu Cửu phẩm này thi triển toàn lực chiến đấu một canh giờ, chỉ sợ cần

tương đương với số lượng nguyên khí vạn khối trung phẩm linh thạch không thể, vậy đã tương đương với một viên linh thạch cực phẩm rồi.

Cửu phẩm chiến phù khôi lỗi hạ đẳng còn như vậy, nếu là bát phẩm thất phẩm cường đại hơn, thậm chí sau đó tứ phẩm tam phẩm, cần linh thạch phải dùng số lượng linh thạch cực phẩm để cân đo. Mà nhị phẩm nhất phẩm chiến phù khôi lỗi nhất phẩm., Đó đã là tồn tại siêu cường có thể sánh ngang với cường giả Hợp đạo, mặc dù trong trí nhớ của đệ tử Phù gia phù rộng này, cũng không có nửa điểm liên quan tới ghi chép, hiển nhiên căn bản không ai có thể có được khôi lỗi như vậy.

Ngô Khí một đường sát phạt, số lượng linh thạch đạt được không lồ, thời gian gần nửa nén hương lúc trước, đã lấy từ trong trữ vật giới chỉ ra vạn khối linh thạch trung phẩm cấp cho chiến phù khôi lỗi kia hấp thu.

Bây giờ, chiến phù khôi lỗi Cửu phẩm này, rốt cuộc hấp thu xong.

Đúng lúc đó, để cho tiểu gia ta nghiệm chứng một chút, con rồi chiến phù này có phải lợi hại như vậy, chiến lực có thể so với Hóa Thần.

Ngô Khí thì thảo tự nói, trong hai mắt hiện ra thần thái, cũng không chậm trễ, nhẹ nhàng điểm mi tâm, lập tức một đám tâm thần niệm từ trong Nê Hoàn cung tràn ra, hướng chiến phù khôi lỗi cách bên người không xa không nhúc nhích mà đi.

Âm âm âm âm âm

Ý niệm còn chưa tiến vào trong cơ thể khôi lỗi, Ngô Khí phảng phất như nghe thấy được tiếng vang lạ lùng như sóng thần, một cỗ đánh tới, một cỗ khí tức lạnh lẽo vô tình lạnh lẽo lạnh lùng lạnh lẽo tức sát lại càng trắng trợn tràn ngập chung quanh khôi lỗi kia., Tự nhiên Ngô Khí có loại ảo giác, giống như phía trước không phải là một bộ công cụ khôi lỗi không có sinh mệnh, mà là một đầu hung thú chiếm cứ trong đầm lầy khát máu, mặc kệ tồn tại gì, tiến vào phạm vi kia, đều sẽ bị từng cỗ khí tức vô tình tức sát xoắn giết sạch sẽ.

Cảm thụ được những khí tức đáng sợ kia truyền tới, vẻ chờ mong trên mặt Ngô Khí ngược lại càng thêm nồng đậm.

Vào

Tốc độ cực nhanh, không chút trì trệ, những khí tức sát kia mặc dù quái dị, nhưng lại không ngăn cản được thần niệm của Ngô Khí. Trong lúc đó, một tia ý niệm Ngô Khí liền tiến nhập vào trong cơ thể khô lồi.

Trong nháy mắt, chiến phù khô lồi một mực đứng bất động mãnh liệt mở hai mắt ra, hai đạo quang mang huyết hồng bắn nhanh ra, đem không khí trước người nó quấy nát sạch sẽ. Chẳng qua chỉ là khí tức sát khát máu tràn ngập quanh người nó lập tức chấn động lên, như nước sôi, phồng lên kích động, muốn tránh thoát ra, tàn phá bừa bãi thiên địa.

Giết!

Động, chỉ thấy trong hai hốc mắt khô lồi kia, trong con ngươi như lưu ly hiện lên vẻ bạo ngược cực kỳ đáng sợ.

Không có bất kỳ động tác dư thừa nào, chỉ là một quyền, một quyền vô cùng đơn giản, khí tức sát khí khát máu chuẩn bị đã lâu như hồng thủy vỡ đê, bão cát gào thét mà ra, kèm theo một hư ảnh năm đám khổng lồ vô cùng, rơi vào trên núi lửa trước mặt.

Khí thể to lớn đáng sợ ầm ầm tản ra, trùng kích bốn phương, Ngô Khí cách nhau gần nhất, tựa hồ mình cũng không phòng bị tốt, lại bị khí thể này sinh sinh sinh hất bay ra xa hơn mười trượng.

Chờ hẩn định trụ thân thể, lại nhìn ngọn núi lửa kia.

Một đôi mắt lập tức mở to, kinh ngạc trước nay chưa từng có xuất hiện ở trong đó, ngay sau đó, chính là ngăn không được vẻ cuồng hỉ.

Biến mất, ngọn núi lửa kia tuy bình thường cũng coi như là khổng lồ, hoàn toàn biến mất. Quả thực như là bốc hơi, một mảng đất trống lớn cứ như vậy trống rỗng xuất hiện tại nơi vốn là núi lửa sừng sững. Mà ở trên không trung, lại có một

mảng lớn bụi bặm, đem bầu trời vốn đã ảm đạm ngăn lại càng thêm đen sì.

Một quyền, chỉ một quyền, một ngọn núi lửa đã bị đánh tan thành bụi bặm.

Hắc hắc bảo bối tốt...

Mang theo tiếng cười mừng rỡ của Trương Cuồng vang lên trong bầu trời yên lặng, ánh sáng từ trong tiếng cười đã nghe ra lúc này tâm tình Ngô Khí cực kỳ không tệ.

Cũng đúng, chẳng những nhận được Tiên Thiên Kim Cực Sát Thi vạn năm khó gặp, thuận tay giết chết một tu sĩ không biết tên lại là con cháu của một trong mười đại gia tộc đến từ Thông Thiên Sơn Mạch, lại có được Phá Cấm Châu cùng Cửu phẩm Chiến Phù Khôi Lỗi bảo vật như vậy, phần cơ duyên này, nói ra chỉ sợ ngay cả loại tu sĩ Hóa Thần như tông chủ Vạn Thi tông như đại nghiệp đại nghiệp lớn đều phải ghen tị.

Toàn bộ văn tự điện tử nắm miễn phí...

Toàn bộ văn tự không quảng cáo con đường thông thiên, thứ hai trăm bốn mươi lăm chương ngọc giản màu đỏ.

Trung Châu biên giới phía tây, bên ngoài Thiên Khoáng sơn mạch, văn tự quảng cáo không có núi cao trăm trượng, không rừng không suối, không có chim chạy, cũng không có chim bay. Toàn thân núi đá cát sỏi chất đầy, linh khí mỏng manh, cực kỳ hoang vu.

Lại là một tòa núi hoang phế, Thiên Khoáng sơn mạch bị địa độn cướp tạo thành, khoáng mạch đông đảo ẩn trong dãy núi. Phàm nhân lấy quặng, đào xuống một cái cuốc, mặc dù là một mỏ khoáng cỡ nhỏ, cũng đủ cho đông đảo phàm nhân khai thác nhiều năm. Nhưng tu sĩ lại khác, mặc dù là tu sĩ luyện khí cảnh giới, cũng có lực lượng hộ báo, tu sĩ Trúc Cơ kết đan càng khủng bố, thi triển thần thông, vỡ nát đại địa, đuổi bắt đại sơn, một cái mạch khoáng không tiêu hết một ngày nào.

Trong khoáng mạch ngoại trừ khoáng thạch trân quý, còn có rất nhiều phế thạch, bị tu sĩ tùy ý vứt bỏ, đào mất liền có thể chất thành một ngọn núi.

Giờ phút này ngọn núi dưới thân Ngô Khí, bị rất nhiều phế thạch xếp chồng lên nhau mà thành, linh khí chung quanh mỏng manh quá mức, hoang vu cực kỳ.

Xung quanh ngọn núi này, từng ngọn núi lớn nhỏ khác nhau san sát, đưa mắt nhìn lại, đúng là xếp hàng rậm rạp, phương viên trăm dặm ngàn dặm, thậm chí vạn dặm bên ngoài., Đều là như vậy, đã sinh ra khí tượng quần sơn. Chỉ là đáng tiếc, những ngọn núi này đều là đồng đá vô dụng, không có linh khí, khí tượng trống rỗng cũng không sinh ra được Long mạch gì. Mạch khoáng nhiều hơn cũng có hạn, càng ngày càng nhiều tu sĩ tràn vào Thiên Khoáng sơn mạch, chỉ sợ ngọn núi này sớm muộn gì cũng khô kiệt.

Bây giờ là sáng sớm, bóng tối và ánh sáng luân chuyển, không trung sáng tối không đồng nhất, mây mù hòa ái, biến ảo đa

đoan, khi thì hóa thành vạn thú lao nhanh, khi thì hóa thành bí cảnh Thiên Sơn trọng điệp, bao phủ không biết bao nhiêu vạn dặm, quả nhiên là muôn hình vạn trạng, có thể xưng là thắng cảnh.

Đột nhiên, giữa thiên địa giống như dừng lại trong nháy mắt, khi lại lưu động, chỉ thấy cuối biển mây kia, một vầng ánh sáng đỏ rực bốc lên, vạn trượng hào quang trút xuống mặt đất, xua đuổi toàn bộ bóng tối bao trùm đại địa, lại là cảnh mặt trời mới mọc, chiếu sáng đại địa.

Thái dương lực, so với bất luận linh khí gì trong thiên địa đều mãnh liệt hơn, bao phủ khắp nơi cũng là chỗ rộng rãi nhất. Toàn bộ văn tự không có quảng cáo, mặc dù là chỗ Triệu vút bỏ hiện tại, giữa một mảnh phế sơn, vẫn bị quang mang thái dương bao phủ, xua đuổi không ít âm u hoang vu kia.

Tại thời điểm tia sáng vàng đầu tiên rơi xuống người, Ngô Khí một mực tĩnh tọa không nói gì bỗng nhiên mở hai mắt ra, trong cơ thể yên lặng hồi lâu, Bàn Nhiên Chân Nguyên lúc này rõ ràng bạo động.

Trước đó không lâu, tu vi Ngô Khí Tâm Cảnh có tiến bộ, dẫn động tu vi trong cơ thể cũng tăng vọt theo. Chỉ thiếu chút nữa là có thể bước vào cảnh giới Nguyên Anh, trở thành lão tổ Nguyên Anh, xưng bá một phương. Bất quá cuối cùng lại bị Ngô Khí tự mình dùng tâm thần lực áp chế, một mực hạn chế tu vi ở Kết Đan đỉnh phong.

Bất quá tu sĩ sau khi tiến vào Trúc cơ, mặc dù không tận lực tu luyện, thân thể cũng sẽ tự động thu nạp linh khí, chiết xuất chân nguyên, tu vi giống nhau sẽ tăng lên, chỉ là rất chậm rãi mà thôi. Ngô Khí cố ý chọn phế vật quần sơn, chính là vì áp chế tu vi của mình, trong lòng hắn sớm có tính toán, còn không đến thời điểm tấn thăng cảnh giới Nguyên Anh.

Áp chế nửa tháng, hiện tại đã đến thời khắc mấu chốt.

Thái dương lực cũng là một loại linh khí thiên địa, là thuần dương linh khí, so với hỏa nguyên lực trong núi lửa càng thêm tinh khiết, cũng càng thêm bạo liệt. Một luồng ánh sáng mặt trời chiếu rọi đến trên người Ngô vút bỏ, liền có một tia linh

khí yếu ớt hoàn toàn không đáng chú ý tiến vào trong cơ thể hần, chính là một tia linh khí này, giống như một điểm hỏa tinh, rơi vào trong một nồi dầu sôi, triệt để đốt lên chân nguyên nồng đậm trong cơ thể Ngô Khí.

Ầm

bạo phát, trong đan điền Ngô Khí, Bàn Nhiên chân nguyên như nước lũ tích góp nhiều năm, biến thành bạo liệt vô cùng, bỗng nhiên phá tan đê phòng, đều tuôn ra ngoài. Không chỉ đan điền, còn có các huyết khiếu trong cơ thể hần, cũng không ngừng tuôn ra chân nguyên, Bách Khê nhập xuyên, tai ương lại là từng đầu kinh mạch trong cơ thể Ngô Khí.

Ngô Khí tu luyện Hoang Cổ tàn quyết đã lâu, kinh mạch thể nội sớm được hần rèn luyện chắc chắn rộng lớn, ngày thường cho dù tĩnh tọa bất động liên tục tu luyện mấy năm cũng sẽ không có vấn đề gì. Thế nhưng lúc này, tất cả chân nguyên trong cơ thể cùng bộc phát ra, chỉ sau một đại chu thiên, Ngô Khí liền cảm giác kinh mạch trong cơ thể truyền đến cảm giác đau nhức.

Với số lượng chân nguyên trong cơ thể Ngô Khí hôm nay, muốn đột phá cảnh giới Nguyên Anh quả là chuyện dễ dàng. Nhưng trong lòng hần có tính toán, không muốn tiến vào Nguyên Anh lúc này, lấy hết biện pháp lúc này cũng phải trấn áp tu vi trong cơ thể.

Hừ, tu vi của tiểu gia tự nhiên là tiểu gia tự mình làm chủ.

Tâm thần Ngô Khí không lờ, đương nhiên hiểu rõ mọi chuyện phát sinh trong cơ thể. Ánh sáng trong hai mắt tỏa ra cực kỳ sắc bén, nương theo chân nguyên bạo động, khí thể trên người hần phát ra cũng cực kỳ kinh người, ngay cả phế sơn dưới thân hần cũng bị áp đảo âm âm.

Mắt thấy tốc độ vận chuyển chân nguyên trong cơ thể càng lúc càng nhanh, Hoang Cổ tàn quyết cũng tại lúc này gia nhập vào, lại tự động thu nạp thiên địa linh khí. Từng cái chu thiên đi qua, tu vi Ngô Khí lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được nhảy lên, có một loại khí tượng tùy thời đều có thể phá vỡ bích chương, tiến vào cảnh giới Nguyên Anh.

Tiến vào cảnh giới Nguyên Anh, đối với người khác mà nói tu vi tăng vọt, cá chép vượt Long Môn, thọ nguyên trên diện rộng kéo dài. Đối với Ngô Khí, lại là tính toán thất bại, chưa từng tính toán đã thất bại.

Đôi mắt khôn cảnh như vậy, khí thể trên người Ngô Khí vẫn như cũ bạo liệt đáng sợ, nhưng trên mặt Ngô Khí lại không buồn không vui, nhìn không ra một chút vẻ sốt ruột. Nhưng tốc độ vận chuyển chân nguyên trong cơ thể hẳn đạt tới đỉnh phong, tựa hồ lúc sắp đột phá, bỗng nhiên từ trong miệng hẳn phun ra hai chữ lạnh lùng.

Tẩy luyện,

Ngôn xuất pháp, vừa dứt lời, Ngô Khí Nê Hoàn cung nhảy dựng lên. Lực lượng tâm thần như vực sâu dốc ra, như thác đổ thiên hà, từ Bách Hội Thiên Môn mà ra, đột nhiên cọ rửa xuống.

Chân nguyên vốn còn bạo liệt vô cùng, vừa gặp phải lực lượng tinh thần Ngô Khí lập tức an tĩnh lại, tốc độ vận chuyển cũng lập tức yếu bớt. Lập tức sẽ xuất hiện khí tượng tấn thăng nguyên anh, lại bị Ngô Khí tự mình sinh sôi cắt ngang. Càng kinh người hơn còn ở phía sau, chân nguyên trong cơ thể Ngô Khí cực kỳ khổng lồ, lúc vận chuyển, càng thiếu chút nữa khiến bách mạch trong cơ thể hẳn tăng trưởng.

Nhưng lúc này, tất cả chân nguyên bị lực lượng tinh thần Ngô Khí cọ rửa phía dưới, lại bắt đầu xảy ra biến hóa. Tốc độ vận chuyển càng ngày càng chậm, số lượng chân nguyên càng ngày càng ít. Nhưng lại biến thành càng ngày càng sền sệt, càng ngày càng nồng đậm., Quả thật giống như ngọc dịch, thậm chí có xu thế chuyển biến giống như cố thể. Nếu như nói lúc trước là từng con sông lớn cuộn cuộn, giờ phút này chính là từng dòng sông nhỏ, mà tốc độ lưu động dần dần chậm đến cực hạn, nửa ngày mới hoàn thành một tiểu chu thiên.

Vù vù

Ngô Khí một lần nữa mở hai mắt ra, thở ra một hơi nặng nề, cảm ứng được khí thể tăng vọt trên người bắt đầu hạ xuống,

dần dần trở lại Kết Đan đỉnh phong, một tia ý cười xuất hiện trên mặt hắn, đồng thời cũng có một tia mệt mỏi dâng lên.

Dùng tâm thần lực tẩy luyện chân nguyên, tinh luyện chân nguyên khổng lồ trong cơ thể, tu vi không thay đổi, trì hoãn thời gian tấn thăng cảnh giới. Phương pháp này tuy tốt, lại hao tổn tâm thần, lấy thực lực Ngô Khí mạnh mẽ, cũng không thể sử dụng mấy lần, nếu không tâm thần bị hao tổn, sẽ dẫn đến tu vi hoàn toàn giảm xuống, vậy sẽ không bù đắp được mất.

Sau khi trấn an động tác lớn, Ngô Khí đột nhiên đứng dậy. Lại thấy chỉ có một ít tro bụi bay xuống, không thấy chút khí thế to lớn lúc trước, giống như một phàm nhân không có chút tu vi nào, ngọn núi gió mãnh liệt này lại chỉ có một mình hắn, cảnh tượng có chút quái dị.

Sau khi tẩy luyện chân nguyên trong cơ thể, khí tức Ngô Khí càng thêm nội liễm, từ bên ngoài nhìn vào, hoàn toàn không nhìn ra thanh niên áo đen có diện mạo xấu xí này là một tu sĩ có chiến lực có thể so với cường giả Nguyên Anh.

Quét mắt nhìn mặt trời đỏ đã lên không trung, Ngô Khí mỉm cười, đang muốn phi thân xuống núi. Nhưng vào lúc này, tựa hồ cảm ứng được cái gì, sắc mặt biến hóa mạnh mẽ, quay đầu, mặt mang vẻ kinh ngạc nhìn về phía chỗ cực xa.

Ngay lúc Ngô Khí quay đầu nhìn lại, chợt thấy một đạo hồng mang từ cực xa bay tới, tốc độ cực nhanh, những nơi đi qua, mây mù phá vỡ, không khí chấn động, lại không có một thanh âm nào truyền ra, cực kỳ quỷ dị.

Phảng phất như ấn chứng cảm ứng trong lòng Ngô Khí, hồng mang kia từ trên không trung cực xa xuyên thẳng đến, mục tiêu chính là Ngô Khí.

Lần đầu gặp, hồng mang kia còn cách Ngô Khí ngàn dặm, nhưng chỉ mấy hơi thở, hồng mang trong mắt Ngô Khí đã biến mất. Lúc nhìn lại, hồng mang kia đã gần ngay trước mắt.

Vô thanh vô tức, Ngô Khí trước người đã trôi nổi một vật, lớn chừng bàn tay, màu đỏ lửa, đúng là một ngọc giản màu đỏ.

Toàn bộ văn tự điện tử nắm miễn phí...

Toàn bộ văn tự không quảng cáo con đường thông thiên, tin tức hai trăm bốn mươi sáu chương.

Tông môn triệu gấp.

Bàn tay Ngô Khí nắm lấy ngọc giản màu đỏ kia, tâm thần đắm chìm trong đó, mặt mũi khác thường, dường như là tin tức truyền ra từ trong đó kinh dị, toàn bộ văn tự không có quảng cáo nào,

Thời điểm Ngô Khí rời tông rèn luyện, đã từng lưu lại một đạo thần niệm, nói là tông môn nếu có đại sự sẽ triệu hồi hần. Đây vốn là đại sự quy củ, dù sao cũng cần triệu hoán đệ tử rèn luyện bên ngoài, đối với bá chủ Vạn Thi tông như ở Đoạn Hồn sơn mạch là cực ít, có thể nói trăm năm cũng chưa chắc sẽ đụng phải một kiện. Nhưng hôm nay Ngô Khí mới vừa rời tông một năm, vậy mà đã nhận được ngọc giản triệu gấp tông môn, không khỏi khiến Ngô Khí kinh ngạc.

Nắm lấy ngọc giản suy nghĩ một phen, không có gì có thể đạt được, cuộc sống rời tông mặc dù không tính là quá dài, nhưng phỏng đoán như vậy cũng không nghĩ ra có đại sự gì cần triệu hồi đệ tử rèn luyện bên ngoài. Sau một lát, đành phải từ bỏ, thu hồi thần niệm trong ngọc giản.

Như vậy cũng tốt, tu vi cũng chỉ có thể áp chế tới đa mấy tháng, cho dù tông môn không triệu kiến, ta cũng muốn trở về. Ngày sau có thể cùng những cái gọi là thiên chi kiêu tử, thiên tài tuyệt thế tranh phong không, phải xem lần này có thể lấy hay không.

Ngô Khí mặc hắc y, đứng trên đỉnh núi, gió núi mãnh liệt vô cùng gào thét không ngừng. Trong tay nắm ngọc giản, trong hai mắt kia lại có rất nhiều dị sắc, không cam lòng chờ mong chiến ý hưng phấn, hỗn hợp cùng một chỗ, phức tạp vô cùng.

Giờ phút này hần nhớ lại trong trí nhớ phù rộng của đệ tử Phù gia xui xẻo kia, có rất nhiều ký ức liên quan tới thiên tài tuyệt thế.

Trung Châu đại lục, cường giả chân chính khắp nơi, nơi tu chân hưng thịnh, tự nhiên không phải là trung châu Tây Cương xa xôi như vậy. Mà là nơi xuyên qua toàn bộ vùng trung tâm Thông Thiên sơn mạch, sáu đại tông môn siêu cấp thập đại gia tộc, vạn quốc lâm lập, ức vạn nhân loại đều tu chân. Quả thật là có cảnh tượng Trúc Cơ như chó, Nguyên Anh phồn thịnh đầy đất.

Mà tuyệt thế thiên tài ở loại địa phương này, cũng tự nhiên không phải cái gọi là thiên tài có thể so sánh giữa Đoạn Hồn sơn mạch hoặc Thiên khoáng sơn mạch. Ngô Khí bây giờ kết đan đỉnh phong, đã được xưng là đệ tử thiên tài mạnh nhất của Vạn Thi tông. Nhưng mà tại Thông Thiên sơn mạch, so sánh với những thế lực siêu cấp, thiên tài từ thượng cổ gia tộc đi ra, chỉ sợ sẽ chẳng là cái gì cả.

Bên trong ký ức phù rộng, một vị đệ tử thiên tài Phù gia một trong thập đại gia tộc, lúc sinh ra dị tượng theo, một tuổi có thể xé xác hổ báo, hai tuổi luyện khí đỉnh phong, năm tuổi Trúc Cơ., Mười tuổi kết đan, cũng nghe nói người này mười lăm tuổi tấn thăng Nguyên Anh tiến vào cấm địa Phù gia, đạt được Vạn Phù Thiên Thư truyền thừa, lúc chiến đấu, lấy linh khí vẽ bùa, tùy ý động một cái liền có lực lượng hủy núi đoạn sông, là một trong những thiên tài chói mắt nhất thế hệ trẻ. Toàn bộ văn tự điện tử ghi lại miễn phí văn tự.

Nếu không có ký ức phù lục rộng rãi, Ngô Khí cũng không biết khi nào mới có thể biết được thiên địa rộng lớn, chờ ngày sau lại tiếp xúc, mặc dù còn có tranh phong cùng những thiên tài tuyệt thế kia, chỉ sợ cũng đã trễ.

Bất quá bây giờ nếu Ngô Khí đã biết, đương nhiên sẽ không cam tâm cả đời vây khốn ở nơi xa xôi này, an phận một góc, tung hoành bá chủ, cũng chỉ là ếch ngồi đáy giếng mà thôi. Sinh ra tâm tư tranh phong, trong lòng Ngô Khí liền có rất nhiều ý niệm, đầu tiên phải nghĩ biện pháp lấy được truyền thừa Hoang Cổ ẩn giấu trong cánh tay phải này.

Đáy lòng hắn đã có tính toán, cho nên mới có thể áp chế tu vi của mình, không tấn thăng nguyên anh. Trong mắt có rất nhiều dị sắc dây dưa cùng một chỗ, trong lòng cũng tính toán không

ngừng, trên mặt lại cực kỳ bình tĩnh. Hai tay vuốt ve vài cái, ngọc giản màu đỏ lập tức hóa thành bột phấn, bị hất tiện tay ném đi, bị ngọn núi mãnh liệt kia thổi tan.

Đúng lúc này, Ngô Khí di chuyển, thân thể như sao băng, mãnh liệt vọt lên, từng sợi u mang mấy không thể thấy tràn ra, lập tức bao trùm thân thể của hắn, sau đó hóa thành một đạo lưu quang, ném vào chỗ sâu trên không trung, thoáng cái liền biến mất không thấy.

Đoạn Hồn sơn mạch, địa giới vạn thi tông, bạch cốt vạn dặm, thi thối ngập trời, vô số thi độc hỗn hợp cùng một chỗ, nhuộm mây khói trên không trung thành màu đen kịt. phiến cồn lên, như từng đầu hắc long, xoắn nát tất cả, khí thế kinh người, đáng sợ dị thường.

Mà chỗ sâu nhất trong mây mù, nội tông, bên trong nghị sự điện. Cầm chế to lớn bao phủ xuống, trong đại điện nghị sự trống rỗng, chỉ thấy ánh nến trắng hếu chập chờn, thoáng như quỷ điện. Trung tâm đại điện, một hư ảnh to lớn đứng yên bất động, khí tức phát ra như muốn làm cho tất cả không khí đều ngưng trệ.

Đang lúc tĩnh mịch, chợt một bóng đen nhỏ hơn một chút xuất hiện, thanh âm khàn khàn vang lên ở trong đại điện. Ngừ khi nghị vấn, chờ mong thấp thỏm cùng những cảm xúc khác ẩn chứa trong đó.

Tông chủ, chuyện này...

Thành công rồi.

Không đợi bóng đen kia nói hết lời, trong hư ảnh to lớn ở trung tâm đại điện, hai chữ tựa hồ mang theo lực lượng kỳ dị bay ra. Chỉ trong nháy mắt, liền làm cho nghị sự điện lúc đầu còn rất yên tĩnh, phảng phất như Quỷ điện sôi trào.

Thành công rồi, không ngờ lại thành công.

Một vạn năm, các tổ tông Vạn Thi tông chờ đợi một vạn năm, không nghĩ tới chúng ta lại chờ đợi những người này.

Đây tuyệt đối là may mắn lớn nhất của Vạn Thi Tông ta, không, còn có Huyền Mị Tông cùng Bách Độc Tông, Đoạn

Hồn Tam Tông vạn năm qua, nhất định phải chúc mừng một chút. Phổ Tông cùng ăn mừng, chuyện may mắn, vạn năm may mắn a, ha ha ha ha.

Trường Sinh có hi vọng, đây mới là trường sinh có hi vọng, vốn cho rằng đời này không cách nào tiến vào hóa thân nữa, cuối cùng cũng phải hóa thành một đồng xương khô. Không nghĩ tới Tổ sư phù hộ, cuối cùng lại để cho chúng ta tin tức tốt này.

Đúng vậy, tổ sư nếu có linh, nhất định sẽ rất cao hứng.

Vốn bên trong đại điện trống rỗng, chẳng biết từ lúc nào, từng bóng đen lần lượt hiện ra, sau đó còn có các loại thanh âm hưng phấn vang lên. Nam nữ già trẻ đều có, những bóng đen kia tựa hồ đều cực kỳ hưng phấn vui vẻ, đại điện quý khí âm u, sau khi vang vọng thanh âm của bọn họ, vậy mà có loại cảm giác muốn làm việc thiện.

Nếu như đệ tử nội môn của Vạn Thi Tông ở đây, nhất định sẽ cực kỳ kinh ngạc. Bởi vì lúc này trong điện vang lên rất nhiều thanh âm, rõ ràng là âm thanh của từng vị trưởng lão Nguyên Anh. Vạn Thi Tông chính là đại tông Ma đạo ở Đoạn Hồn sơn mạch, có thể ngồi lên vị trí trưởng lão, không có ai là loại lương thiện.

Xưa nay những trưởng lão kia đều căng mặt người chết, cực kỳ nghiêm túc, tâm tình có chút không tốt, liền muốn giết người. Nhưng hiện tại, những trưởng lão này giống như trẻ con được đường, mỗi người đều vui vẻ ra mặt, chỉ nghe âm thanh đã biết bọn họ cực kỳ cao hứng. Thậm chí có mấy vị trưởng lão, trong giọng nói còn nghẹn ngào, cao hứng khóc lóc.

Aiz...

Bỗng nhiên, một tiếng thở dài ngân nga vang lên trong điện, đến từ hư ảnh to lớn ở chính giữa kia. Thanh âm phức tạp trong đại điện lập tức biến mất, lại khôi phục yên tĩnh như trước, chỉ là ánh nến chập chờn không ngừng kia còn lưu lại dấu vết náo nhiệt lúc trước.

Tông chủ, tin tức này tổ tông Vạn Thi tông chúng ta đã đợi hơn vạn năm, hôm nay lại nghe được ở thế hệ chúng ta. Có chuyện may mắn như vậy, tông chủ hẳn là nên cao hứng mới phải, vì sao lại thờ dài.

Trầm mặc một lát, một bóng đen phía dưới đột nhiên đặt câu hỏi. Những bóng đen khác nghe nói thế, cũng đều rung động vài cái, hiển nhiên đều có câu hỏi này.

Bất quá hư ảnh to lớn chỗ trung tâm kia cũng không lập tức đáp lời, mà trầm mặc hồi lâu, sau đó lại một tiếng thờ dài thăm thẳm truyền đến.

Chư vị, tin tức kia đối với trên dưới Vạn Thi Tông ta mà nói, là chuyện may mắn, nhưng cũng là tai họa. Ngày sau cách nơi đây, liền không có cái danh Vạn Thi Tông này nữa, là phúc hay họa, là sống hay chết, là Trường Sinh tiêu dao, hay là chết oan mạng, liền không thể nắm giữ trong tay của chúng ta.

Nói xong đoạn này, hư ảnh to lớn trong đại điện dần dần biến mất, không còn một tiếng động truyền đến. Những bóng đen khác trong điện, vào lúc này, đồng loạt trầm mặc xuống, giống như lâm vào trong yên tĩnh vô biên.

Cũng không biết qua bao lâu, trong rất nhiều bóng đen, một bóng người trong đó, hung hăng rung động vài cái, thanh âm cực kỳ rõ ràng cũng truyền ra.

Tông chủ nói không sai, tin tức kia đối với chúng ta mà nói, là chuyện may mắn, cũng là tai họa. Bất quá chúng ta vốn đã già rồi, truyền thừa không đầy đủ, liền trường sinh vô vọng, nếu không nắm bắt cơ hội cuối cùng này, chỉ sợ qua trăm năm nữa sẽ giống như các tổ tông, khổ tu mấy trăm năm, cuối cùng vẫn hóa thành một nắm đất vàng, biến thành bọt nước. Sinh tử tuy có mệnh, nhưng không tranh một lần, ai có thể cam tâm.

Đoạn lời này tựa hồ cũng mang theo lực lượng kỳ dị, từ trong bóng đen kia truyền ra sau, tràng diện vốn yên tĩnh lại bị phá vỡ. Từng tiếng hô hấp dồn dập vang lên, khiến người ta cảm giác trong điện, không phải từng đạo bóng đen quý bí, mà là một đầu dã thú bị nhốt trong lồng muốn đánh cược một lần cuối cùng.

Chẳng qua là ở bên ngoài đại điện, trên không trung, sâu trong mây mù cuộn cuộn. Hình như có một đôi mắt, chăm chú nhìn đại điện phía dưới, chăm chú nhìn vô số người Vạn Thi Tông, chẳng biết lúc nào, lại có một tiếng thở dài, âm u truyền đến.

Cảm tạ sự ủng hộ của Hắc Đại Thánh, trán, còn có thể cập nhật, ai, khổ nổi tiêu lâu biết còn có không ít thư hữu còn đang yên lặng ủng hộ quyển sách, hồ thẹn, cảm ơn đã cúi đầu.

Toàn bộ văn tự điện tử năm miễn phí...

Toàn bộ văn tự không quảng cáo đường Thông Thiên, thứ hai trăm bốn mươi bảy chương hồi tông.

Tây thủy Trung Châu, rộng lớn vô cùng, hơn trăm vạn dặm đều là nhân rồi, ngay cả thông thiên sơn mạch xuyên qua toàn bộ Trung Châu đại lục ở đây cũng có rất nhiều nhánh sơn mạch, phân tán lẻ tẻ, có hiểm địa, có hung địa, đại bộ phận đều là Man Hoang, thiên địa nguyên khí thừa thớt, phần lớn là man di dã thú chưa khai hóa. Toàn bộ văn tự điện tử thư miễn cưỡng cưỡng có không ít tu sĩ tụ tập, phong thái tu chân thịnh hành, đoạn hồn thiên khoáng đều nằm trong hàng ngũ này.

Không trung không biết tên, cương phong gào thét, một con hắc ưng khổng lồ như mấy cái bàn tròn đang phi hành với tốc độ khủng bố. Trên lưng hắc ưng, ngồi ngay ngắn một thanh niên, hắc y tóc đen, trên mặt phủ đầy đốm đen lớn chừng đồng tiền, rất là xấu xí. Không cần phải nói, thanh niên kia chính là Ngô Khí, giờ phút này trong tay hắn nắm một quyển thư tịch phong cách cổ xưa, đang cúi đầu, thần sắc có chút chuyên chú.

Con hắc ưng kia nhìn qua cực kỳ hung hãn, thân hình khổng lồ, giương cánh mấy trượng, mỏ vàng lông vũ, hai móng như câu, mặc dù ở trên không trung cương phong mãnh liệt, cũng phi hành không ngại, như ánh sáng như thoi đưa.

Bất quá chỉ nhìn từ ngoại hình đến xem, cũng không có gì thần kỳ, chỉ là một đầu được cơ duyên mở ra chút linh trí, do dã thú hóa thành yêu thú. Mấy ngày trước, Ngô Khí lười tự mình phi hành vất vả, liền bắt con ưng này, dùng làm công cụ thay mặt.

Tuy là yêu thú cấp thấp, nhưng dù sao cũng là loài chim ưng, tốc độ cực nhanh. Mấy ngày, đã bay ra mấy vạn dặm, cách ngọn núi Ngô Khí kia có chút quen thuộc đã rất gần.

Lại qua nửa ngày, Ngô Khí ở trên lưng chim ưng bỗng nhiên sinh ra cảm ứng, thu sách trong tay lại, ngẩng đầu lên, nhìn về phía xa xa.

Trên không trung ngàn trượng, cương phong gào thét, bất luận là cái gì đều sẽ bị cắt nát, ngay cả những vân khí mờ ảo kia cũng giống như vậy. Nhưng giờ phút này ánh mắt Ngô Khí quét qua, lại là một tia cương phong cũng không có, chỉ có một mảnh biển mây không biết sâu cạn, vô số kể.

Khí tức trong đó quay cuồng sôi trào, diễn hóa ra rất nhiều cảnh tượng không thể tưởng tượng nổi, từ trên mặt đất tĩnh mạch, từng sợi khí tức xám xịt vọt lên, đến không trung liền dung nhập vào biển mây không biết bao nhiêu kia, càng thêm áp bách âm u.

Dưới biển mây, chính là một khu vực lớn có mấy vạn dặm. Trong khu vực này, vô số khí tức âm hàn tử vong tràn ngập, giao hội cùng biển mây đáng sợ trên không trung, ngăn cản ánh mặt trời, âm hàn tĩnh mạch, khó thấy sinh khí, tựa như sinh linh động vật xung quanh cũng không dám tiến vào trong đó, phẳng phất như Địa Ngục phản tràng, toàn bộ văn tự điện tử tui phí sách miễn phí.

Khu vực kia đối với người khác mà nói rất là đáng sợ, bất quá đối với Ngô Khí mà nói, lại xem như cực kỳ quen thuộc. Có thể tại Đoạn Hồn sơn mạch bá chiếm mấy vạn dặm khu vực, chỉ có ba tông môn bá chủ. Có thể hình thành loại tử khí vân hải này, ngoại trừ Vạn Thi tông, sẽ không có tông môn nào khác.

Từ xa nhìn lướt qua khu vực dưới biển mây, trên gương mặt lạnh lùng hiem thấy xuất hiện một tia ôn hòa. Từ nhỏ đã ăn xin, lang bạt kỳ hồ, Vạn Thi Tông này cũng coi như là nhà của hắn.

Thu hồi ánh mắt, tâm niệm vừa động, hắc ung dưới thân lập tức cảm ứng được.

Sưu sưu sưu sưu sưu

Một tiếng ung gáy vang lên, con hắc ung giữa không trung bị Ngô Khí khổng chế rơi xuống như một tảng đá lớn, hạ xuống một ngọn núi cao rất gần khu vực Vạn Thi Tông.

Vù vù

Cánh khổng lồ vỗ vù vù, cuồng phong cuốn lên, thân hình Ngô Khí lúc này cũng đang rơi xuống. Hắc ưng nhìn qua rất hung hãn đưa Ngô Khí đến, nhưng lại không lập tức rời đi, mà là thu cánh lại, dùng mỏ ưng cực kỳ thân mật dụi dụi thân thể Ngô Khí, ý lấy lòng rất rõ ràng.

Hảo súc sinh, ngược lại có chút linh tính, đáng tiếc, người không thể đi theo ta. Cũng được, vất vả người đi bộ mấy ngày, tặng người chút chỗ tốt. Đi đi, đi đi.

Ngô Khí nhìn hắc ưng cố gắng lấy lòng mình, cười nhạt một tiếng, bàn tay nhẹ nhàng vỗ lên đỉnh đầu hắc ưng. Một cỗ chân nguyên từ lòng bàn tay hắc ưng phun ra, bị hắc ưng đưa vào trong cơ thể hắc ưng. Hắc ưng một cái cũng nâng thân thể hắc ưng lên, gió núi thổi qua, vừa vùn bay lên.

Con hắc ưng này đã thoát ly khỏi thú triều, có chút linh tính, biết không thể ở lại bên cạnh Ngô Khí. Cảm ứng được lực lượng chân nguyên Ngô Khí trong cơ thể, biết được mình được lợi từ trên trời cao, lập tức phát ra một tiếng kêu dài thoải mái, sau đó liền hóa thành một đạo hắc quang, vỗ cánh bay lên, lần nữa lướt lên không trung, tiến vào trong cương phong mãnh liệt vô cùng kia.

Ngô Khí cũng mặc kệ bản thân đưa ra một đạo chân nguyên Kết Đan đỉnh phong dinh dính đối với một con hắc ưng cấp thấp vừa thoát ly dã thú mà nói có ý nghĩa gì, sau khi đập bay hắc ưng, Ngô Khí liền nhìn về phía khu vực cách đó không xa, một mảnh tử vực kia giống như Vạn Thi tông. Bất quá mặc dù khoảng cách gần, sau khi nhìn nửa ngày, Ngô Khí cũng không phát hiện Vạn Thi tông có chỗ gì khác biệt so với trước kia.

Rốt cuộc tông môn lớn thế nào lại phát ra ngọc giản triệu gấp.

Trong lòng Ngô Khí dâng lên suy nghĩ nghi hoặc, nhưng cũng không trì hoãn thêm nữa, trực tiếp nhảy lên, lao về phía Vạn Thi Tông. Vốn cách đó không xa, lại thêm tốc độ đáng sợ của hắc ưng, cơ hồ thời gian một nén nhang, thân ảnh Ngô Khí liền xuất hiện ở trong Vạn Thi Tông, phía trước chính là Vạn Thú Thiên Giai làm cho Ngô Khí khắc sâu ấn tượng.

Cũng chính vào lúc này, trên thiên giai truyền đến từng đợt âm thanh huyền ảo. Ánh mắt Ngô Khí kinh người, tuy cách xa nhưng vẫn có thể thấy đại khái.

Chỉ thấy trên thiên giai, lúc này rất là náo nhiệt, từng đệ tử Vạn Thi Tông đều dừng lại trên đó, hình thành rất nhiều đoàn thể nhỏ, tự mình bắt chuyện, đi lên trên thiên giai. Mà trên đất trống phía dưới thiên giai,, Cũng có không ít tu sĩ bắt chuyện chờ đợi. Những đệ tử Vạn Thi tông này có thân phận tu vi chia ra đều rất lớn, có người vền vẹn chỉ là đệ tử ngoại môn, tu vi cũng chỉ luyện khí, có người lại là đệ tử nội môn Cửu Phong, tu vi Trúc Cơ Kết Đan đều có, Ngô Khí thậm chí nhìn thấy một ít đệ tử Kết Đan trên đệ tử thứ ba.

Công pháp Vạn Thi Tông phần lớn đều là các đệ tử một mình tu hành, xưa nay phải triệu tập những đệ tử này cùng một chỗ tốn không ít công phu. Hôm nay những người này vậy mà đều dưới Thiên giai, so sánh với trước kia, tự nhiên là phi thường náo nhiệt.

Bất quá chờ Ngô Khí đến gần một chút, xem càng thêm rõ ràng, liền đoán được. Nơi đây sở dĩ phi thường náo nhiệt, nguyên nhân vẫn là tông môn kia triệu tập. Xem những tu sĩ bắt chuyện, có không ít đều là dáng vẻ phong trần mệt mỏi, hiển nhiên vừa lặn lội đường xa quay về.

Những tu sĩ khác thì phụng mệnh đến đây nghênh đón những đệ tử từ bên ngoài chạy về, hoặc là những đệ tử kia có hảo hữu, tự mình đến đây nghênh đón. Mà những đệ tử ngoại môn kia, thì không sai biệt lắm đều có một chủ ý.

Có thể xuất ngoại rèn luyện, thu được đệ tử tông môn triệu tập ngọc giản, ít nhất đều là đệ tử thiên tài có được cảnh giới Kết Đan. Thậm chí tuyệt đại đa số đệ tử Vạn Thi tông xuất ngoại lịch lãm, đều có tu vi Kết Đan hậu kỳ, thậm chí là Kết Đan đỉnh phong. Xuất ngoại rèn tự nhiên là vì đột phá bích chương, tiến vào cảnh giới Nguyên Anh kia, gia tăng một ít thọ nguyên mấy trăm năm.

Đệ tử như vậy tại tông môn địa vị tự nhiên là cao vô cùng, nếu những đệ tử ngoại môn như bọn họ có thể có chút quan hệ, ngày sau ở ngoại môn liền có thể đi ngang. Có cơ hội này, tự

nhiên làm cho những đệ tử ngoại môn kia chạy tới như chồng lên.

Đang lúc náo nhiệt, bỗng nhiên có đệ tử nhìn thấy Ngô Khí từ xa chậm rãi đi tới, đang định chạy tới lôi kéo gần gũi, muốn kéo một chỗ dựa. Đệ tử bên cạnh hắn cũng đồng thời nhìn thấy, đang muốn cùng đồng bạn một động tác, chợt thấy được diện mạo của Ngô Khí, lập tức sợ hãi, kéo lại bên cạnh muốn chạy tới đồng bạn.

Người làm gì vậy, muốn chết à.

Đệ tử bị giữ lại tất nhiên là mặt mũi tràn đầy khó chịu, đang muốn phát tác, bỗng nhiên nhìn thấy vẻ sợ hãi trên mặt đồng bạn, giống như cũng nhớ ra cái gì đó, mồ hôi lạnh lập tức đổ xuống, vội vàng ngừng lại động tác của mình.

Đúng lúc này, toàn bộ vạn thú thiên giai bỗng nhiên yên tĩnh lại, các đệ tử đều nhìn thẳng Ngô Khí chậm rãi đi tới. Vẻ sợ hãi tôn kính xuất hiện trên mặt chúng đệ tử, thậm chí có một số đệ tử ngoại môn có tu vi thấp, nhìn gương mặt xấu xí của Ngô Khí., Hai chân đều đang kịch liệt run rẩy, hầu kết trên dưới lẫn lộn, bộ dáng bị kinh hãi. Còn có một số đệ tử ngoại môn thì mặt mũi tràn đầy sùng kính nhìn Ngô Khí, nếu không phải đồng bạn kéo, chỉ sợ đã vọt tới bên cạnh Ngô Khí.

Trời ạ, là Ngô sư huynh, Ngô sư huynh đã trở về.

Thiên tài tuyệt thế ở phong thứ nhất, đã từng lực áp chế Phương Thiên Tứ trưởng lão cùng người của Bách Độc tông Huyền Mị tông đoạt được vị trí đệ nhất đại bí ngàn năm, bây giờ đã trở về chưa.

Tuyệt thế thiên tài sinh ra từ ngoại môn, Ngô Khí sư huynh, là niềm kiêu ngạo của tất cả đệ tử ngoại môn chúng ta.

Khí tức thật đáng sợ, chẳng lẽ là Nguyên Anh nghe nói Ngô sư huynh ra ngoài lịch lãm mới một năm mà thôi, tu vi cảnh giới chỉ sợ đến mức càng thêm kinh người.

Ngô sư huynh được xưng là sát tinh, bởi vì người giao thủ với hắn, không có ai có thể sống sót. Nghe nói cho đến nay, cũng chỉ có trưởng lão Phương Thiên Tứ đã thành tựu Nguyên Anh là ngoại lệ.

Trong lần luyện chế này.

Nếu Ngô Khí có thể biết được tâm ý của người khác, sẽ phát hiện dưới vạn thú thiên giai, trong lòng những đệ tử kia bỗng nhiên an tĩnh lại đều là suy nghĩ liên quan đến hắn. Sợ hãi kính sợ sùng bái ghen tỵ, các loại cảm xúc đều ẩn chứa trong những ý niệm kia, quay cuồng không ngừng.

Mặc dù như vậy, nhưng không người nào dám nói, chỉ sững sờ nhìn Ngô Khí chậm rãi tới gần, thẳng đến khi bước lên thiên giai.

Toàn bộ văn tự điện tử nắm miễn phí...

Trên vạn thú thiên giai, ngoại trừ Ngô Khí, còn có đông đảo đệ tử cũng đều có dáng vẻ phong trần mệt mỏi, hiển nhiên cũng nhận được tông môn triệu gấp ngọc giản, đệ tử từ bên ngoài chạy vội trở về.

Đệ tử xuất ngoại rèn luyện, phần lớn đều là tu vi cảnh giới đến bình cảnh, ý đồ thông qua rèn luyện được cơ duyên hoặc chém giết để ngộ ra đột phá cảnh giới, đều không phải đệ tử bình thường. Theo lời nói những người này nhìn thấy Ngô Khí lấy khí thế cường đại như vậy xuất hiện, khẳng định trong lòng rất khó chịu, muốn sinh ra không ít gợn sóng.

Nhưng hiện tại, mặc dù biểu lộ của mọi người bất đồng, nhưng không có người nào dám mở miệng nói cái gì, đều là trực tiếp sững sờ nhìn Ngô Khí dần dần đi xa, đi về phía sâu trong Vạn Thi Tông.

Một năm trước, Tam tông đại bỉ ngàn năm, rất nhiều đệ tử thiên tài tranh đấu, lại bị Ngô Khí dùng tư thế hắc mã ngang nhiên đoạt vị trí đầu tiên. Phương Thiên Tức, Đường Tam thiếu thiên tài này đều bị hấn chặn lại, thêm nữa người giao thủ với hắn, hơn phân nửa đều biến thành thi thể, hung danh của sát tinh đã sớm truyền khắp Đoạn Hồn sơn mạch.

Mặc dù không có người nói ra, nhưng trong âm thầm, Vạn Thi Tông đệ tử đều cho rằng Ngô Khí là đệ nhất nhân dưới Nguyên Anh, chỉ cần trưởng lão Nguyên Anh không ra tay, ai cũng không phải là đối thủ của hắn. Cho đến khi thân ảnh Ngô Khí biến mất, mọi người trên Thiên giai mới nhao nhao thở phào nhẹ nhõm, đè xuống kinh hãi trong lòng, nhao nhao cười khò, không đợi được một lát, mới khôi phục lại cảnh tượng náo nhiệt lúc trước.

Một đường tiến lên, Ngô Khí cũng không đi tìm ai, lập tức trở về chỗ ở của mình.

Trong mảnh rừng độc kia, thân ảnh Ngô Khí từ xa đến gần, nhẹ nhàng đẩy cửa trúc ra, nhìn lướt qua bên trong. Cửa sổ

sáng loáng, dơ bẩn, hoàn toàn nhìn về phía hắc lúc rời đi. Hắc cũng không lấy làm lạ, lấy địa vị của hắc bây giờ ở Vạn Thi tông, chỉ dưới những trưởng lão Nguyên Anh kia, lúc hắc ra ngoài lịch luyện, bảo trì chỗ ở sạch sẽ đương nhiên là một chuyện không thể nhỏ hơn.

Cửa phòng đóng lại, mở cấm chế phong tỏa ra, Ngô Khí liền bước vào tĩnh thất trong phòng. Hắc khoanh chân ngồi xuống, cũng không tu luyện, chỉ nhắm hai mắt, giống như dưỡng thần, dường như đang suy nghĩ cái gì.

Hôm nay tu vi cảnh giới của hắc ở cảnh giới Kết Đan đỉnh phong, hơn nữa gần như hoàn mỹ, lại có một tia tiên bộ, chính là cảnh giới Nguyên Anh kia. Nhưng trong lòng Ngô Khí đã sớm có dự định, không có chuẩn bị kỹ càng sẽ không đột phá cảnh giới. Lần trước lấy lực lượng tâm thần cường đại tẩy luyện chân nguyên, tạm thời áp chế tu vi tăng trưởng, trong vòng mấy tháng không cần lo lắng vấn đề tu vi.

Tĩnh thất trong phòng, Ngô Khí ngồi tĩnh tọa, trọn vẹn ba ngày. Đồ vật suy nghĩ cũng dần dần rõ ràng lên, sắc mặt như động đậy, lập tức muốn mở hai mắt ra.

Sau một khắc, Ngô Khí Chân liền mở hai mắt ra, bất quá cũng không giống như trước kia, trong đôi mắt hắc cũng không có mũi nhọn bế quan sau khi tu vi tinh tiến phát ra, mà mang theo một loại khí tức thanh minh, tản mát ra hết thảy, lại nắm trong tay.

Bây giờ U Minh Chiến Thể ta tu đến trạng thái tầng thứ nhất đỉnh phong, sau khi Hóa Thi Đằng biến dị uy lực càng thêm đáng sợ, thủ đoạn mặc dù ít hơn một chút, nhưng về chiến lực không ngại, Y vào có thể chiến đấu với tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ, Nguyên Anh hậu kỳ không làm gì được ta.

Là thật đáng tiếc, truyền thừa mà ta nhận được chính là không trọn vẹn, hơn nữa từ ký ức rộng rãi của phù lục, mặc dù truyền thừa Hoang Cổ không nhiều, nhưng trên Trung Châu đại lục vẫn có không ít, nhất là những thiên tài Thông Thiên sơn mạch kia, đạt được truyền thừa Hoang Cổ hoàn chỉnh, có một ít người có thể chém giết cùng tu sĩ Nguyên Anh lúc cảnh giới Trúc Cơ.

Nói như vậy, truyền thừa ta có không chỉ là không trọn vẹn, có thể còn nông cạn không gì sánh được, chưa tiến vào Nguyên Anh còn có chút không rõ ràng. Nếu tiến vào Nguyên Anh cảnh, tất nhiên không cách nào tranh phong với những tuyệt thể thiên tài được truyền thừa chân chính.

Không biết nguyên nhân tông môn phát ra ngọc giản triệu gấp rút kia là gì, nếu như không có chuyện gì lớn, tông môn tất nhiên sẽ không triệu hồi đệ tử ra ngoài lịch luyện. Những mưu kế kia của ta, cũng không thể lộ ra, cần âm thầm tiến hành. Hiện tại tông môn không bình tĩnh, còn phải chờ một bậc.

Những ý niệm này hiện lên trong đầu Ngô Khí, đều là kết quả ba ngày suy nghĩ của hắn. Mặc kệ là thời đại hoang cổ hay là bây giờ, trầm ổn là Trung Châu đại lục này hay là Tây Uyên xa xôi, phạm là tu sĩ, cảnh giới Nguyên Anh đều là đại khảm, bao nhiêu tuyệt thể thiên kiêu đều là giám kích ở cảnh giới này trước.

Bất quá đối với thiên tài chân chính mà nói, cảnh giới Nguyên Anh cũng không phải là một rãnh trời khó có thể vượt qua. Chẳng qua Anh biến thành lại ảnh hưởng đến thành tựu của một tu sĩ ngày sau.

Nguyên Anh bình thường, thì tu sĩ bình thường, may mà có cơ duyên khác, phá vỡ công cùm xiềng xích. Nếu là người bất hạnh, ngưng Nguyên Anh bình thường, cũng chỉ có thể dùng năm tháng tích lũy pháp lực, cả đời chỉ có thể đảo quanh cảnh giới Nguyên Anh, cho đến thọ nguyên hao hết, hóa thành một nắm đất vàng.

Ngô Khí Hóa Anh hiện tại, lấy tính tình của hắn, tự nhiên không có khả năng giống tu sĩ khác, cam tâm bình thường, vừa có cơ hội liền vội vàng hóa anh, đoạn tuyệt con đường Trường Sinh của mình. Hắn sở dĩ không phải là nhỏ, nếu như có thể thành công, hắn có tự tin, mặc dù đi tới địa vực hạch tâm Trung Châu đại lục, kết đan vào chỗ, Nguyên Anh chạy khắp nơi trung tâm dãy núi Thông Thiên kia, cũng vẫn có thể chiếm được một vị trí.

Không nói đến mưu đồ của Ngô Khí, chỉ riêng những thứ hắn có thể nhìn được mê hoặc của Hóa Anh, còn không tiếc lấy lực

lượng tinh thần tẩy luyện chân nguyên trong cơ thể cũng phải áp chế tu vi, trì hoãn thời gian hóa anh lại, phần tâm trí nhẫn nại này nói ra ngoài., Cũng đủ để cho không ít tu sĩ kinh hãi. Đặc biệt là ở Đoạn Hồn sơn mạch, có tu sĩ nào cả đời cũng không phải khát vọng có thể trở thành tu sĩ Nguyên Anh, xưng Vương làm Tổ, tiêu dao một phương. Nơi nào có người như Ngô vút bỏ, rõ ràng có thể trở thành tu sĩ Nguyên Anh, lại có thể ngu ngốc tự áp chế tu vi của mình.

Đã ngồi xếp bằng ba ngày, nên suy nghĩ cũng đã suy nghĩ gần hết, cũng không cách nào tu luyện, Ngô Khí đang định ra ngoài đi ra.

Đúng lúc này, trên tòa đệ nhất phong, một tiếng chuông nặng nề âm hàn đột nhiên vang lên. Tiếng chuông này còn chưa kịp sạch sẽ, chợt một tiếng trống vang lên. Tiếng trống này vừa vang lên, liền lập tức liên miên không dứt, như bài sơn đảo hải, lướt qua hết thảy hư không, cuộn cuộn mà đến. Vào tai người, lập tức làm cho toàn thân người ta chấn động, khí huyết trong cơ thể bốc lên, giống như một bàn tay lớn đang khuấy lên, đáy lòng càng không có do một loại khát máu giết chóc.

Tiếng trống liên miên, tiếng chuông kia vang lên một tiếng, sau đó cũng không có vẻ đoạn tuyệt. Tuy không có tần suất tiếng trống như vậy, lại có một loại vận luật khác ở trong đó, cũng một tiếng tiếp theo, âm thanh nặng nề âm hàn giống như từng đạo gió lạnh thổi tới, nghe được vài tiếng, làm cho người ta cảm thấy cả người đều thân ở dưới sông băng vạn năm, băng hàn thấu xương, nặng nề như núi.

Thị huyết hàn âm chung

Ngô Khí trong phòng tĩnh thất đang muốn đứng dậy, không nghĩ tới tiếng chuông lại dất tay nhau tới, đồng loạt chui vào trong tai Ngô Khí. Dù là Ngô Khí tu vi mạnh mẽ, chiến lược kinh người, cũng bị đánh trở tay không kịp. Thiếu chút nữa mất mặt, cũng may nơi ở của mình, cũng không có ai nhìn thấy.

Hừ.

hừ lạnh một tiếng, chân nguyên trong cơ thể Ngô Khí sền sệt như ngọc chậm rãi lưu chuyển một vòng, lập tức tiếng chuông vào cơ thể bị hấn xua tan. Sau khi tan đi, Ngô Khí lập tức phân biệt ra nguồn gốc của tiếng chuông và tiếng trống. Vạn Thi Tông có hai kiện huyền cực có danh khí, đồn đại chính là vật tùy thân của tổ sư Vạn Thi Tông, bảo vật huyền khí tổ sư sau khi phi thăng sẽ lưu lại.

Hai kiện huyền khí này, một kiện là Hàn Âm chung, tiếng chuông âm hàn nặng nề, ẩn chứa khí tức sông băng vạn năm. Nếu có người điều khiển, thổi lên tiếng chuông có thể hóa thành đối thủ vạn năm băng trấn áp địch nhân, thật lợi hại. Một kiện huyền khí khác thì khát máu cổ vũ, lấy da người tu sĩ Hóa Thần chế tạo, thu thập khí tức sát lục trên chiến trường, luyện chiến hồn vào trong đó. Phàm nhân dùng thì dẫn động chiến tranh, tu sĩ dùng thì có thể quấy nhiễu khí huyết người ta, hủy thần trí người ta.

Bình thường Vạn Thi Tông chỉ nghe thanh âm tang chung bình thường, chỉ khi phát sinh sinh sinh tử tồn vong, mới lấy hai kiện di vật tổ sư triệu hoán. Chuông trống đồng thanh, thì bất luận ngoại môn hay nội môn đều phải tề tụ tông môn, không được mảy may cãi lại.

Nhưng Vạn Thi Tông chẳng những là tông môn bá chủ Đoạn Hồn sơn mạch, mà trong phương viên mấy trăm ngàn dặm đều là cự vô bá, không người dám trêu chọc, không diệt môn phái người khác cũng đã khai ân, lại có ai dám đến tìm xui xẻo Vạn Thi Tông, chớ nói chi là bức Vạn Thi Tông đến mức sinh tử tồn vong.

Hiện tại giống như chuông trống tề hưởng như vậy, Vạn Thi Tông đã ngàn năm chưa từng nghe qua. Hôm nay, lại tại lúc này vang lên.

Nhất thời, toàn bộ Vạn Thi Tông quỳ dị dừng lại một hai hơi, sau đó liền triệt để sôi trào. Bất luận là ngoại môn hay nội môn, đệ tử bình thường, hay là đệ tử hạch tâm, trưởng lão, hay là chấp sự, tổng trên dưới tông môn, tất cả đều lâm vào trong kinh ngạc sôi trào, ai cũng không biết xảy ra chuyện gì.

Ta không nghe lầm chứ, chuông trống đồng hồ vang lên, vậy mà là chuông trống đồng thanh.

Trời ạ, thanh âm này chẳng lẽ là thềm máu, Hàn Âm chung...

Có chuyện lớn phát sinh, tuyệt đối là có chuyện lớn phát sinh, lão hủ sống mấy trăm năm cũng chưa từng nghe thấy tiếng chuông vang vọng.

Chuông trống đồng hồ vang lên, thật sự là tiếng khát máu cùng Hàn Âm chung, chẳng lẽ có tông môn đui mù kia đánh tới cửa, vậy mà bức tông môn gỗ vang đi vật của tổ sư.

Nhanh, nhanh đi Hắc Cốt quảng trường, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Một thạch kích lên ngàn tầng sóng, chuông kêu vang, giống như dầu lăn rơi vào một viên hỏa tinh, lập tức làm cho toàn bộ Vạn Thi Tông đều nổ tung.

Trong phòng trúc trong rừng, mặt mũi Ngô Khí cũng tràn đầy vẻ kinh dị, chậm rãi đứng dậy, trong mắt bắn ra quang mang nghi hoặc.

Chuông trống đồng hồ vang lên, vốn tưởng rằng chỉ là đại sự bình thường, không nghĩ tới lại là chuông trống tề minh, xem ra thật sự xảy ra đại sự không tầm thường.

Ngô Khí nghe bên tai từng tiếng chuông vang lên, đáy lòng đột nhiên dâng lên một loại dự cảm không rõ ràng, loại cảm giác này không rõ ràng, khiến Ngô Khí cảm thấy rất là không tốt.

Lát nữa còn có cập nhật, xin các vị thu gom một chút.

Cảm thụ được không ít dư cảm truyền đến từ đáy lòng, sắc mặt Ngô Khí có chút ảm đạm, tư thế đứng dậy cũng có chút chần chờ. Suy nghĩ trong đầu nhao nhao, nhanh chóng vận chuyển, đáng tiếc không đầu không đuôi, tâm trí cao hơn nữa cũng không nghĩ ra cái gì.

Cũng đành, đi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, làm cho toàn bộ Vạn Thi Tông gà bay chó chạy.

Ngô Khí từ bỏ suy tư, tùy tay vung lên, cửa phòng mở ra, cả người hóa thành một đạo hắc quang lướt ra ngoài. Chung Cổ cùng kêu, mặc kệ ngoại môn hay nội môn, tất cả đệ tử trưởng lão đều không được rời khỏi tông môn. Ngoại môn tự có nơi tụ tập chờ, mà nội môn, không nói, chính là đi đến hắc cốt quảng trường chờ tin tức.

Hắc Cốt quảng trường cũng là một kiện pháp bảo, treo ở trên không trung ngàn trượng, Ngô Khí rời khỏi chỗ ở của mình, cũng không dừng lại, trực tiếp chuyển hướng liên lướt lên không trung, bay về phía quần thể cung điện đông đảo sâu trong mây mù.

Lúc thân hình Ngô Khí bay lên không, bên trong nội môn Cửu Phong, trên từng ngọn núi, cũng không ngừng có đệ tử bởi vì tiếng chuông kia, bay ra nơi ở, cùng nhau hướng về hắc cốt quảng trường chỗ sâu trong mây mù.

Vèo vèo vèo.

Từng đạo độn quang sôi trào lên, quang hoa không giống nhau, như mưa sao treo ngược, đều bắn vào sâu trong biển mây.

Sâu trong Vân Hải, từng tòa cung điện lơ lửng thành quần thể, nhìn rất đồ sộ. Phía trước những cung điện này có một quảng trường khổng lồ, toàn thân màu đen, như xương như ngọc, không cần nói, Vạn Thi Tông lại có một kiện huyền khí không nhỏ danh khí, quảng trường xương đen.

Giờ phút này bốn phía quảng trường xương đen tràn ngập mây mù nhao nhao bị từng đạo quang mang phá vỡ, những quang mang kia như mưa rơi xuống, sau đó quang mang tan hết, hiện ra từng người, đều là đệ tử nội môn Cửu Phong. Nghe được Chung Cổ tề minh, nhao nhao tiến đến hắc cốt quảng trường này, chuẩn bị lắng nghe tin tức tông môn.

Trong nháy mắt, trên quảng trường xương đen đã đứng đầy đệ tử các phong, khiến cho quảng trường Hắc Cốt vốn an tĩnh không gì sánh được lập tức trở nên ồn ào huyên náo.

Ài, các người nói xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vậy mà lại để cho tông môn dùng Thị Huyết Cổ cùng Hàn Âm Chung.

Ai biết được, trước đó một chút tin tức cũng không có, ta đang bế quan luyện thi, nghe được Chung Cổ cùng kêu, suýt chút nữa bị phản phê, hiện tại còn đang bị thương, còn phải tới nơi này chờ tin tức.

Nghe nói Chung Cổ Tề Minh chỉ có đến tông môn sinh tử tồn vong trước mắt mới có thể sử dụng, nhưng hiện tại cũng không có tông môn nào đui mù đến trêu chọc chúng ta, cũng không biết tông môn vì sao đột nhiên lại lấy Chung Cổ Tề Minh triệu tập chúng ta tới.

Đừng đoán nữa, nửa tháng trước tông môn đã bắt đầu phát ra ngọc giản gấp gáp, tìm về đệ tử rèn luyện bên ngoài, nghe nói ngay cả sát tinh trên đệ nhất phong kia cũng bị triệu về. Hiện tại Chung Cổ Tề Minh, tất nhiên là người đông đủ, tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, tông môn hẳn là lập tức nói cho chúng ta biết.

Nội môn nhân số mặc dù không bằng ngoại môn, nhưng cũng có ngàn người tụ tập tại hắc cốt quảng trường, tự nhiên là ồn ào náo động. Chúng đệ tử nói, tự nhiên đều đang suy đoán đến cùng tông môn đã xảy ra chuyện gì, vậy mà mở miệng di vật tổ sư triệu tập tất cả môn nhân tới.

Ngô Khí đứng trước hắc cốt quảng trường, chung quanh hẳn chỉ có rải rác mấy tên đệ tử, không biết là bởi vì đều là hạng người trầm mặc hay là nguyên nhân gì khác, đều không nói ra lời nào, cho nên xem như rất an tĩnh.

Đệ tử đệ nhất phong, ngoại trừ Ngô Khí ra, có thể đứng ở vị trí phía trước quảng trường Hắc Cốt, chính là mấy vị đệ tử đứng trên đệ nhất phong. Mấy đệ tử này đều có cảnh giới Kết Đan đỉnh phong, thậm chí là Kết Đan đại viên mãn, tu vi cảnh giới tương đương với Ngô Khí, đều là loại đệ tử thiên tài có thể tùy thời tiến vào cảnh giới Nguyên Anh.

Lẽ ra mấy người này không cần phải sợ Ngô Khí, nhưng chẳng biết tại sao, mỗi khi ánh mắt bọn họ nhìn về phía Ngô Khí lại có thể cảm giác được một loại cảm giác hãi hùng khiếp vía, phảng phất là một con hung thú đang ẩn nấp. Chỉ cần bọn họ thoáng lộ ra địch ý, con hung thú kia sẽ bạo khởi giết người.

Mấy người cũng không phải lần đầu tiên gặp Ngô Khí, đối với thủ đoạn của Ngô Khí và hung danh cũng coi như có chút hiểu biết, mặc dù tự nghĩ tu vi không kém người. Nhưng lý trí trong lòng bọn họ đều khuyên bọn họ không nên lộ ra một chút địch ý với Ngô Khí, nếu không sẽ gặp phải tai họa ngập đầu. Cảm giác quái dị như thế khiến bọn họ không dám hành động thiếu suy nghĩ, đều cách Ngô Khí rất xa, giống như các đệ tử núi khác cách bọn họ một khoảng.

Đối với sự việc phát sinh xung quanh, Ngô Khí không chút quan tâm, đứng ở quảng trường Hắc Cốt, hai mắt Ngô Khí đã nhắm lại, không nghe không hỏi, dường như đang dưỡng thần, kỳ thật giờ phút này hắn cũng đang kinh ngạc và mê hoặc.

Hắn lẫn lộn ở Vạn Thi Tông nhiều năm, đã sớm biết Chung Cổ Tề Minh có ý vị gì, cũng chính vì vậy đáy lòng hắn mới có dự cảm không tốt.

Dù sao hắn trở về tông môn, ngoại trừ bởi vì triệu tập ngọc giản, còn có một mục đích chủ yếu, phải nói là mục đích chính là cái này. Hắn muốn hóa anh, hơn nữa không phải Nguyên Anh bình thường, mưu đồ chính là thuộc về một vật của Vạn Thi Tông hoặc là nói một chỗ. Mà ngay lúc này, Vạn Thi Tông bỗng nhiên phát sinh đại sự, nhất thời sóng to gió lớn, Ngô Khí tự nhiên lo lắng sẽ phá hư mưu kế của hắn.

Bất quá lo lắng cũng vô dụng, Ngô Khí đề xuống suy nghĩ lo lắng của mình, trực tiếp tới Hắc Cốt quảng trường này, muốn

nhìn một chút rồi cuộc là đại sự gì, vậy mà để cho Vạn Thi tông một đám trưởng lão Nguyên Anh, thậm chí là trưởng lão nào đó của Hóa Thần tông sử dụng di vật của Tổ sư.

Tu sĩ làm việc nhanh chóng mạnh mẽ, từ lúc chuông trống tề minh, cũng bắt quá không đến nửa nén hương, toàn bộ nội môn Cửu Phong đệ tử, còn có đông đảo chấp sự, liền đều xuất hiện ở trên Hắc Cốt quảng trường.

Mà khi mọi người đang ồn ào, Ngô Khí hai mắt một mực nhắm lại giống như có cảm giác, chợt ngẩng đầu lên, nhìn về phía trước quảng trường Hắc Cốt, tòa đại điện nghị sự kia.

Vù vù

Hư không chấn động, một cỗ sóng âm vô hình tứ tán ra, đánh tan toàn bộ đối thoại của các đệ tử trên Hắc Cốt quảng trường. Hắc Cốt quảng trường vốn còn phi thường náo nhiệt, lập tức trở nên an tĩnh cực kỳ.

Không đợi mọi người tức giận, trong đại điện nghị sự kia, lập tức truyền đến một thanh âm khiến cho thân thể tất cả mọi người run lên.

Hừ đều câm miệng cho bản trưởng lão, triệu gấp bọn ngươi tới đây, chẳng lẽ là vì để cho các ngươi ồn ào ở chỗ này.

Một vị trưởng lão Nguyên Anh, thanh âm này vừa xuất hiện trong nháy mắt, trong lòng mọi người đều xuất hiện một ý nghĩ, đoán được chủ nhân thanh âm này là một vị trưởng lão Nguyên Anh. Đối với có bao nhiêu vị trưởng lão Nguyên Anh, rất nhiều đệ tử đều không rõ ràng, nhưng bọn họ đều biết một việc, đó chính là ngàn vạn lần không thể chọc giận bất luận vị trưởng lão Nguyên Anh nào.

Nguyên Anh trưởng lão lên tiếng, nhất thời các đệ tử trên quảng trường đều im lặng, nhao nhao cúi đầu, cung kính đứng tại chỗ. Nhìn thấy mọi người như vậy, vị Nguyên Anh trưởng lão trong nghị sự điện mới phát ra một tiếng hừ thỏa mãn.

Các vị trí, chúng ta đi ra ngoài thôi.

Đang lúc chúng đệ tử lo sợ bất an, từ trong đại điện nghị sự kia, lần nữa bay ra một thanh âm. Thanh âm này mặc dù bình

thường, lại rất trầm thấp, bên trong tựa hồ ẩn chứa một ít cảm xúc khác thường. Các đệ tử đều không nghe ra cái gì, chỉ có Ngô Khí hình như có cảm giác, ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm vào nghị sự đại diện kia, trong mắt vẻ kinh dị càng thêm đậm.

Thanh âm vừa rồi, Ngô Khí nghe rõ ràng, cũng đã từng nghe qua, rõ ràng chính là thanh âm của Vạn Thi tông chủ. Trong ấn tượng của Ngô Khí, Vạn Thi tông chủ tu vi thông thiên, lực áp bách tông chủ cùng Huyền Mị tông chủ, vì Đoạn Hồn sơn mạch đệ nhất cường giả, cũng là đệ nhất cường giả mà Ngô Khí nhìn thấy trước mắt. Thanh âm của hắn vẫn luôn kích động tiêu sái, nào có thể trầm thấp như vừa rồi.

Hơn nữa để Ngô Khí kinh dị chính là, hắn từ trong thanh âm của tông chủ Vạn Thi, còn nghe ra được một ít cảm xúc khác thường, hoang mang lo lắng.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, có thể làm cho một vị tu sĩ Hóa Thần, đệ nhất cường giả của Đoạn Hồn sơn mạch toát ra hoài nghi cùng lo lắng như vậy.

Đáy lòng Ngô Khí lần nữa lâm vào khiếp sợ, từng ý niệm tuôn ra, hai mắt không nhúc nhích, gắt gao nhìn chăm chăm vào cửa điện nghị sự kia.

Ngoại trừ Ngô Khí, còn có không ít người cũng đã nghe qua thanh âm của Vạn Thi tông chủ, nhao nhao thuật lại những người khác. Biết được tông chủ sắp hiện thân, các đệ tử ở quảng trường đương nhiên không dám ồn ào nữa, đều bày ra tư thế nghiêm chỉnh, chờ tông chủ đại nhân hàng lâm.

Sau một khắc, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, trong đại điện nghị sự kia, từng chiếc ghế dựa tản ra khí tức cường đại nhao nhao bay ra, lơ lửng trên không trung.

Trên mỗi một cái ghế ngồi, đều ngồi ngay ngắn một người, hoặc già hoặc trẻ, hoặc nam hoặc nữ, đặc điểm duy nhất của những người này chính là khí thế, khí thế vô cùng cường đại.

Nguyên Anh trưởng lão, cảm nhận được khí tức từ trên từng cái ghế kia truyền đến, chúng đệ tử đều biết, mỗi một cái ghế ngồi đều là tu sĩ Nguyên Anh, là trưởng lão Vạn Thi Tông bọn

họ. Từng cái ghế bay ra, chỉ là thời gian ba cái chớp mắt, trên không trung quảng trường xương đen liền treo ít nhất hai mươi cái ghế.

Khi một chiếc ghế dựa cuối cùng bay ra, đám đệ tử không nhịn được nữa phát ra một tiếng kinh hô.

Hai mươi tám tấm, giờ phút này trên không hắc cốt quảng trường, lại có trọn vẹn hai mươi tám cái ghế ngồi, mỗi một cái ghế đều có người bung. Điều này có nghĩa, toàn bộ Vạn Thi tông, vậy mà có trọn vẹn hai mươi tám vị trưởng lão Nguyên Anh.

Mà tám cuối cùng cũng khiến cho mọi người kinh hô, chính là đệ tử thiên tài trên đệ nhất phong ngày trước, hôm nay trưởng lão Nguyên Anh Phương Thiên Tứ.

Phương Thiên Tứ cuối cùng hiện thân, đương nhiên là vì hắn có tu vi thấp nhất trong đám trưởng lão, tư lịch thấp nhất. Nhưng dù sao cũng là đệ nhất phong đại sư huynh ngày trước, được các vị đệ tử kính yêu, hắn vừa hiện thân đã khiến cho một ngàn đệ tử nội môn ở Hắc Cốt quảng trường kinh hô.

Mà Phương Thiên Tứ vừa ra, ánh mắt đầu tiên không nhìn vào nơi khác mà nhìn về phía đầu tiên của quảng trường Hắc Cốt. Nơi nào có đệ tử có tu vi cao nhất hiện tại, Ngô Khí.

Hai chương, xong việc, ngày mai lại đến. Cầu xin tiền đề cử và cất giữ, nhất là thu gom, khẩn cầu xin các vị. Tiểu lâu hiện tại nguồn lực lượng chữ nhật: Đánh giá sách sưu tập, bất luận cái gì đều là ủng hộ, phiền toái, tiểu lâu bái tạ.

Phương Thiên Tứ lập tức nhìn về phía quảng trường Hắc Cốt, đương nhiên là vì Ngô Khí. Một năm trước Thiên Tứ là đệ tử thiên tài của nội môn cửu phong, đệ nhất nhân thế hệ trẻ tuổi, thủ lĩnh của tất cả đệ tử nội môn.

Nhưng tuyệt thế thiên tài như hắn, vậy mà lại bại trong một vô danh tiểu tốt ở trên Tam Tông đại bỉ ngàn năm. Mà không chỉ là hắn, đông đảo đệ tử thiên tài Bách Độc Tông, Huyền Mị Tông đều không ngoại lệ, hết thảy đều bại bởi tên đệ tử hắc mã Ngô Khí kia, để tất cả mọi người con mắt nóng vô cùng, bị hắn ngang nhiên đoạt đi.

Mặc dù sau khi trở về tông môn, Phương Thiên Tứ lập tức đột phá cảnh giới, thành tựu Nguyên Anh. Nhưng dù vậy, Phương Thiên Tứ cũng không thể thay đổi sự thật mình vẫn chưa từng chiến thắng Ngô Khí.

Hôm nay đã qua một năm, Phương Thiên Tứ tu luyện tại bí cảnh Vạn Thi Tông ban thưởng một năm, sớm đã củng cố cảnh giới Nguyên Anh, bây giờ hắn đã là tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ đỉnh phong. So sánh với tu sĩ mới vào Nguyên Anh, hắn lại hiển lộ ra chỗ khác biệt thiên tài. Tu sĩ tầm thường, một khi tiến vào cảnh giới Nguyên Anh, đều sẽ trải qua mấy năm suy yếu, thậm chí mười năm sau mới có thể tiếp tục tăng tiến tu vi.

Phương Thiên Tứ cũng rất thỏa mãn với tiến cảnh của mình, hắn cũng vừa xuất quan, vừa xuất hiện trước mặt mọi người đã không nhìn được nhìn về phía Ngô Khí đứng đầu tiên.

Ồ...

Tiếng kêu nhẹ vang lên, từ trong miệng Phương Thiên Tứ nở ra. Ánh mắt hắn vẫn còn dừng trên người Ngô Khí, nhưng không giống với ánh mắt miệt thị của mọi người, giờ phút này trong ánh mắt Phương Thiên Tứ chỉ có nghi hoặc.

Vậy mà lại nhìn không thấu, nhìn không thấu.

Vốn cho rằng tu vi của mình là Nguyên Anh cảnh, chỉ cần liếc mắt một cái liền có thể thấy rõ ràng Ngô Khí, không phí chút

khí lực nào. Nhưng lúc này, trong mắt hắc Ngô Khí vậy mà như sương mù, bất luận hắc ngưng tụ thị lực cùng tâm thần lực thế nào, đều không thể nhìn thấu bí mật trên người Ngô Khí, thậm chí ngay cả tu vi Ngô Khí cao thấp đều nhìn không thấu. Hơn nữa mơ hồ trong ước chừng, Ngô Khí lẳng lặng đứng ở nơi đó còn mang đến cho hắc một loại cảm giác cực kỳ nguy hiểm.

Điều này làm cho Phương Thiên Tứ vô cùng kinh ngạc, có thể khiến một tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ nhìn không thấu tu vi, còn ần ần cảm giác được nguy hiểm, trừ phi Ngô Khí là tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong, nếu không cho dù có tu vi Nguyên Anh trung kỳ, thậm chí hậu kỳ cũng không thể làm được. Cao một cảnh giới có thể làm cho đối phương cảm thấy nguy hiểm, lại không thể ngăn cản đối thủ cảm ứng được tu vi của mình.

Nguyên Anh đỉnh phong, không có khả năng, một năm tuyệt đối không có khả năng, khoảng cách giữa hai bên không chỉ là một đại cảnh giới đơn giản như vậy. Cho dù là tuyệt thế thiên tài cũng không có khả năng tồn một năm liền từ Kết Đan trung kỳ tấn thăng lên Nguyên Anh đỉnh phong.

Phương Thiên Tứ trong lòng vừa nảy lên ý nghĩ lập tức bị hắc tự tay bóp chết, vốn dĩ hắc chỉ muốn nhìn xem đối thủ năm xưa bây giờ đã biến thành thế nào, không nghĩ tới Ngô Khí trong mắt hắc vẫn là một đám sương mù như trước. Điều này làm cho Phương Thiên Tứ hoàn toàn lâm vào trong nghi hoặc cùng kinh dị, biểu hiện trên mặt cũng không chút che giấu.

Là đệ tử thiên tài tuyệt thế của Vạn Thi tông, Phương Thiên Tứ mặc dù có tu vi thấp nhất trong số các trưởng lão, nhưng hấp dẫn ánh mắt không ít. Những người này vừa nhìn thấy biểu tình kỳ dị trên mặt Phương Thiên Tứ, lại nhìn thấy ánh mắt của Ngô Khí phía cuối., Nhất thời đều lộ ra vẻ kinh ngạc, mà kinh ngạc nhất chính là đám trưởng lão Nguyên Anh khác cùng Phương Thiên Tứ đi ra, trong bọn họ cũng không thiếu tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ, nhưng khi ánh mắt bọn họ tiếp xúc với Ngô Khí, cũng nhao nhao rơi vào trong kinh ngạc, loại khí tức nguy hiểm mơ hồ truyền đến này cũng làm cho bọn họ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Đang lúc chúng trưởng lão trong lòng kinh ngạc, có người nhin không được muốn động, một thanh âm làm cho tất cả mọi người an tĩnh lại vang lên lần nữa.

Các vị trí...

Thanh âm trầm thấp nhưng xa xưa bỗng nhiên vang lên, không biết từ đâu mà đến, lại không chút trở ngại vang lên bên tai mọi người. Thanh âm này vừa xuất hiện, tất cả mọi người lập tức an tĩnh lại, cho dù là những Nguyên Anh trưởng lão kia cũng như vậy, vội vàng nghiêm chỉnh ngồi xuống, không dám lên tiếng quấy rầy.

Không cần nói nhiều, chủ nhân của giọng nói này, chính là vị tông chủ đại nhân của Vạn Thi Tông kia.

Các vị trí, hôm nay triệu tập tất cả mọi người đến, chính là một đại sự liên quan đến sinh tử tông môn muốn tuyên bố.

Thanh âm của Vạn Thi tông chủ trầm thấp xa xưa, sau khi vang lên, làm cho người ta cảm giác thanh âm phảng phất như ngay bên tai nỉ non, nghe rõ không gì sánh được. Nghe được lúc đại sự tương lai liên quan đến sinh tử tông môn muốn tuyên bố, lập tức tất cả mọi người ngừng thở, không dám có chút nào phân tâm.

Vạn Thi Tông tại Đoạn Hồn sơn mạch xưng bá mấy ngàn năm, đã không biết bao lâu chưa phát sinh đại sự liên quan đến sinh tử tông môn, hôm nay lại bị thế hệ bọn họ đụng phải, cũng khó trách bọn họ khẩn trương như vậy.

Muốn nói sao?

Ngô Khí một mình đơn độc đứng ở đầu quảng trường Hắc Cốt, mặc dù hắn cũng cúi đầu giống những người khác, nhưng ánh mắt lại có chút hưng phấn nhìn các vị Nguyên Anh trưởng lão trên không trung.

Khác với đệ tử chờ trên quảng trường, những trưởng lão này sau khi nghe được thanh âm của Vạn Thi tông chủ, cũng không có loại khẩn trương này. Mà là sắc mặt mỗi người không đồng nhất, có chờ mong có không cam lòng mê man có hưng phấn, hơn hai mươi vị trưởng lão, tựa hồ đều vì một sự kiện mà lộ ra cảm xúc.

Khi ánh mắt Ngô Khí rơi xuống mặt Phương Thiên Tứ, nhìn thấy vẻ hưng phấn nồng đậm cùng chiến ý ẩn giấu cực sâu, dường như kế tiếp hẳn sẽ phải đối mặt với một cường địch, có thể cho hẳn một cuộc chém giết nhẹ nhàng vui vẻ.

Xem ra bọn họ, hẳn là đã sớm biết được, rốt cuộc là đại sự cỡ nào, làm cho tâm tình những trưởng lão Nguyên Anh này ba động to lớn như vậy.

Lần đầu tiên, đáy lòng Ngô Khí dâng lên vẻ hiếu kỳ, đầu hơi ngẩng lên, ánh mắt trực tiếp bắn ra, nhìn về phía hư ảnh to lớn không biết lúc nào xuất hiện trên không trung quảng trường Hắc Cốt, sâu trong biển mây cuộn cuộn kia.

Chuyện lớn này chính là Vạn Thi Tông ta, nửa tháng sau, triệt để giải tán ra ngoài.

Ầm ầm ầm ầm ầm

Phảng phất như là ba tiếng sét đánh động trời, lập tức đánh vào trong lòng tất cả mọi người, đem trên dưới Vạn Thi Tông, mấy ngàn đệ tử, đều ngậy ngấn cả người.

Tất cả mọi người, tính cả Ngô Khí ở bên trong, trong nháy mắt toàn bộ đều lâm vào trong kinh ngạc cùng không dám tin. Ai cũng không thể tin được, không thể tin được âm thanh trong tai, còn có ý tứ trong thanh âm kia, là sự thật.

Phảng phất như tiếng ngai còn chưa đủ oanh động, từ sâu trong mây mù truyền đến thanh âm, thanh âm của Vạn Thi tông chủ, khoảng cách một hơi thở sau, lần nữa vang lên, đồng thời cũng lại để cho tất cả mọi người triệt để lâm vào trong trạng thái thất thần.

Không chỉ là Vạn Thi Tông, còn có Bách Độc Tông và Huyền Mị Tông, cũng triệt để giải tán nửa tháng sau, triệt để giải tán ra.

Sau khi bốn chữ cuối cùng triệt để giải tán đập xuống, qua trọn vẹn hơn mười hơi thở, mấy ngàn đệ tử Vạn Thi Tông mới phảng phất như đại mộng mới tỉnh lại, nhao nhao từ trong trạng thái ngơ ngác tỉnh lại. Sau đó đồng loạt ngẩng đầu, nhìn về phía không trung, nhìn về phía hai mươi mấy vị trưởng lão

Nguyên Anh ngồi ngay ngắn trên ghế đá trên không trung, nhìn về phía hư ảnh to lớn sâu trong biển mây kia.

Giải thích không có người nói chuyện, nhưng các trưởng lão Nguyên Anh biết, Vạn Thi tông chủ trong hư ảnh cũng biết, bọn họ đang chờ giải thích, một lời giải thích.

Không để cho mọi người chờ lâu, ai thở dài một tiếng, từ bên trong hư ảnh to lớn kia truyền ra, Vạn Thi tông chủ sâu trong Vân Hải, lần nữa mở miệng.

Trung Châu đại lục, trung tâm Thông Thiên sơn mạch, có một thế lực siêu cấp đại thế lực, cường đại không gì sánh được, chấn nhiếp cả Trung Châu. Thế lực này tên là Thiên Ma Tông, là một trong những đại tông siêu cấp của Ma đạo. Mấy ngàn năm trước, Thiên Ma tông có ba đệ tử bởi vì phạm sai lầm, xúc phạm môn quy, bị trục xuất khỏi tông môn, lưu đầy trăm vạn dặm. Cuối cùng ba tên vứt bỏ đồ kia chạy tới vùng biên giới Tây Châu xa xôi, mỗi người đều thành lập ba tông môn, sinh sản truyền thừa đến nay.

Không sai, ba kẻ bị ruồng bỏ của Thiên Ma tông, chính là tổ sư của Bách Độc tông Vạn Thi tông ta và Huyền Mị tông.

Rung động, lại một lần nữa rung động. Mặc dù lời nói của tông chủ Vạn Thi Tông không nhiều, nhưng bí ẩn ẩn chứa trong đó lại một lần nữa làm cho mọi người chấn động. Bất quá lần này cũng có không ít người tỉnh táo nhanh, lập tức có một đệ tử nóng vội không kiềm chế được, ngẩng đầu đặt câu hỏi.

Tông chủ, đệ tử cả gan xin hỏi, cho dù lai lịch ba vị tổ sư như vậy, tại sao lại phải giải tán Vạn Thi Tông ta.

Vấn đề này hỏi ra tất cả mọi người, là lấy có lập tức, tất cả đệ tử tỉnh táo lại đều động tác giống nhau, ngẩng đầu nhìn biển mây, chờ đợi Vạn Thi tông chủ giải thích.

Tổ sư Vạn Thi tông một mực canh cánh trong lòng đối với việc bị trục xuất khỏi sư môn, một mực cố gắng trở về Thiên Ma tông, bất đắc dĩ môn quy sâm nghiêm, cho đến lúc Tổ sư tọa hóa cũng không thể toại nguyện. vâng theo nguyện vọng của Tổ sư, các đời tông chủ của Vạn Thi tông đều đang cố

gắng tìm kiếm phương pháp trở về Thiên Ma tông. Ngay mấy tháng trước, Thiên Ma tông rốt cuộc cũng đưa tin, cho phép tông môn ta nhận tổ quy tông, sau nửa tháng sẽ trở về Thiên Ma.

Bách Độc tông và Huyền Mị tông cũng giống như vậy, tam tông vốn đồng nguyên, nửa tháng sau, sẽ cùng trở về Thiên Ma tông với chúng ta.

Câu nói cuối cùng rơi xuống, trên quảng trường xương đen, mấy ngàn đệ tử, trưởng lão, chấp sự, đồng loạt rơi vào trầm mặc, vốn có mấy ngàn người tụ tập, hẳn là nơi náo nhiệt vô cùng, bây giờ lại chìm vào trong một loại yên tĩnh quỷ dị.

Qua chương thức, bản mới sắp mở rộng ra.

Giải tán Vạn Thi Tông, trở về Thiên Ma Tông.

Trên quảng trường xương đen, mấy ngàn môn nhân đệ tử, đều lâm vào trong trầm mặc quỷ dị. Mỗi người sắc mặt đều vô cùng kinh ngạc, không dám tin tưởng, phảng phất như trong mộng cảnh.

Cũng khó trách bọn họ như vậy, tại Đoạn Hồn sơn mạch, Vạn Thi Tông đã xưng bá mấy ngàn năm, ba chữ này đã khắc sâu trong lòng mỗi tu sĩ của Đoạn Hồn sơn mạch. Vạn Thi Tông đệ tử đều lấy Vạn Thi Tông làm vinh dự, xưa nay mặc dù không đến mức ỷ thế hiếp người, nhưng cũng rất là tự ngạo.

Nhưng hôm nay, trước mặt mọi người, chính miệng tông chủ đại nhân vô cùng tôn kính nói ra, truyền thừa mấy ngàn năm của Vạn Thi Tông, muốn giải tán khỏi tông môn này.

Ngay cả Ngô Khí một mực thần sắc hờ hững, sau khi nghe thanh âm từ chỗ sâu trong biển mây truyền đến, cũng đều trầm mặc. Về kinh ngạc không cách nào che giấu xuất hiện, ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm hư ảnh trong không trung.

Các người làm cái gì vậy, ngốc sao? Đây là chuyện tốt, thiên đại hảo sự, Thiên Ma tông chính là thế lực siêu cấp của đại lục Trung Châu nhất mạch, có thể nhận tổ quy tông trở về Thiên Ma, là nguyện vọng của các đời tông chủ Vạn Thi tông chúng ta. Hôm nay chúng ta thực hiện thế hệ này, còn không nên may mắn sao?

Trên đỉnh đầu mọi người, một vị trưởng lão Nguyên Anh ngồi ngay ngắn trong ghế đá dường như có chút không chịu nổi sự yên tĩnh quỷ dị truyền đến từ phía dưới, miệng bỗng nhiên hét lớn, như muốn giáo huấn mọi người, muốn mắng tỉnh tất cả đệ tử.

Bất quá đáng tiếc, tuy rằng vị Nguyên Anh trưởng lão này có tu vi Nguyên Anh trung kỳ, khí thế to lớn. Nếu là bình thường, tất nhiên chỉ cần tùy tiện nói một câu là có thể làm cho các đệ tử Vạn Thi Tông nơm nớp lo sợ nghe lệnh, không dám làm trái

chút nào. Nhưng hôm nay, tất cả mọi người đều rơi vào trong rung động, cố gắng tiêu hóa tin tức từ trong miệng Vạn Thi tông chủ phun ra, căn bản không người nào để ý tới vị Nguyên Anh trưởng lão kia dạy bảo.

Ở bên ngoài Vạn Thi Tông, hai khu vực Bàn Nhiên khác của Đoạn Hồn Sơn Mạch cũng đang phát sinh một cảnh tượng tương tự. Bách Độc Tông, Huyền Mị Tông.

Sau khi giải tán quyết định của Vạn Thi Tông là kết quả của việc Trương trưởng lão và các vị trưởng lão thảo luận với nhau, cũng là yêu cầu của Thiên Ma Tông. Nửa tháng sau, lúc Thiên Ma đến người, chính là lúc Vạn Thi Tông giải tán hoàn toàn, các người cũng không cần để ý, nếu không muốn theo bản tông tiến về Thiên Ma Tông, cũng không miễn cưỡng, còn có nửa tháng, lúc nào cũng có thể rời đi, bản tông tuyệt đối không ngăn cản.

Sau một tiếng thở dài yếu ớt truyền đến, chỗ sâu trong biển mây, thanh âm tông chủ Vạn Thi lại vang lên lần nữa.

Sau khi những lời này truyền vào trong tai mọi người, mấy ngàn người trước sau tỉnh lại, sắc mặt mặc dù còn lưu lại vẻ kinh hãi, nhưng đáy lòng lại rút cuộc tiếp nhận tin tức chấn động đến cực điểm này. Cuối cùng cũng nhận được, Vạn Thi Tông xác thực đã đến thời khắc tồn vong, bất quá làm tan rã Vạn Thi Tông, lại không phải là địch nhân, mà là chính mình.

Các người giải tán đi, nửa tháng sau, người ở Vạn Thi Tông, liền có thể theo bản tông tiến về Thiên Ma Tổ Tông.

Một câu cuối cùng từ trên cao rơi xuống, hư ảnh cực lớn trong biển mây cũng dần dần tiêu tán, đại biểu cho tông chủ đại nhân đã rời đi. Tông chủ vừa đi, hai mươi mấy vị trưởng lão Nguyên Anh cũng không dừng lại, nhìn nhau vài lần, sau đó cùng nhau rời đi. Để lại trên quảng trường xương đen, mấy ngàn môn nhân đệ tử vẫn trong sự rung động.

Khi Ngô Khí hẩn tỉnh táo trở lại, đã đến trước cửa nhà mình. Nguyên lai hẩn lâm vào kinh hãi, đần độn không biết làm sao trở về.

Vào tỉnh thất nội thất, khoan chân ngồi xuống. Ngô Khí lập tức nhắm hai mắt lại, chỉ trong nháy mắt đã lâm vào trầm tư. Lực lượng tinh thần vận chuyển với tốc độ trước nay chưa từng có, một loại dự cảm kinh ngạc và không tốt đan vào cùng một chỗ, khiến cho Ngô Khí cảm giác cực kỳ không tốt.

Không nghĩ tới cái gọi là đại sự lại là cái này, giải tán Vạn Thi Tông.

Nửa tháng, vậy mà chỉ còn thời gian nửa tháng, cái này nên làm sao dựa theo kế hoạch trước đó của ta, ở lại Vạn Thi Tông, tuyên bố bế quan với bên ngoài, âm thầm tiến hành kế hoạch kia, cô đọng Nguyên Anh. Nếu kế hoạch thành công, sau này tu hành sẽ tiến triển cực nhanh, hoàn toàn không phải hiện tại có thể so sánh.

Thế nhưng bây giờ chỉ có nửa tháng, kế hoạch kia tất nhiên là không được, đừng nói là cô đọng Nguyên Anh, ngay cả công tác chuẩn bị lúc trước cũng không được.

Thiên sát, cực kỳ đáng giận, không nghĩ tới tổ sư ba tông Vạn Thi tông lại là đồ đệ bị Thiên Ma tông cho phép trở về, nếu chờ Thiên Ma tông người đến, nửa tháng sau, chỉ sợ kế hoạch của tam tông sẽ hóa thành hư vô.

Trong lần luyện chế này.

Giờ phút này, trong đầu Ngô Khí có rất nhiều suy nghĩ mình diệt bốc lên, lại là hấn liêu mạng suy nghĩ. Nhưng mặc kệ hấn vất hết óc, kết quả cuối cùng đều là phí công. Trước thực lực tuyệt đối, bất luận tính toán gì đều là vô dụng. Ngô Khí mặc dù có chiến lực có thể so với tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ, nhưng so sánh với cường giả chân chính vẫn còn kém xa.

Đừng nói là sứ giả Thiên Ma tông còn chưa giáng lâm, chính là tông chủ Vạn Thi tông đại nhân. Nếu biết kế hoạch Ngô Khí âm thầm tiến hành, khẳng định ngay lập tức ra tay giết chết hấn. Về phần sứ giả Thiên Ma tông, Ngô Khí lại từ đầu đến cuối cũng không nghĩ tới đối địch với bọn họ.

Luyện hóa ký ức rộng rãi, độ quen thuộc của Ngô Khí đối với đại lục Trung Châu cũng không kém, nhất là đối với khu vực hạch tâm Thông Thiên sơn mạch, lại biết được không ít.

Cũng chính vì vậy, mới khiến Ngô Khí không sinh ra ý nghĩ tranh đấu với người Thiên Ma tông.

Thiên Ma Tông, một trong sáu thế lực siêu cấp lớn của Thông Thiên sơn mạch, đồn đại chính là đại tông ma đạo từ thượng cổ lưu truyền tới, chiếm cứ một khu vực lớn phía nam Thông Thiên Nhai, thống ngự vạn quốc, thiết lập Cửu Điện, môn nhân đệ tử mấy chục vạn chúng. Như tu sĩ Trúc Cơ kết đan, quả thực là nhiều không kể xiết, dù là Nguyên Anh, cũng không phải là đệ tử hiếm thấy gì.

Mà Cửu điện chủ của Thiên Ma Tông, mỗi một vị đều có tu vi Phản Hư cảnh giới, ra tay như núi lở đất nứt, uy lực vô hạn. Còn về tông chủ đại nhân của Thiên Ma Tông, lời đồn chỉ kém một chút là tu sĩ hợp đạo có thể phi thăng. Lại không nói lời đồn có phải là sự thật hay không, nhưng so sánh với Vạn Thi Tông, chênh lệch giữa hai bên giống như là Hạo nguyệt cùng đom đóm, quả thực có thể nói là khác nhau một trời một vực.

Thiên Ma tông Ngô Hoành mạnh mẽ không chút nghi ngờ, sau khi luyện hóa phù khoan ký ức, Ngô Khí đã không còn là ếch ngồi đáy giếng một năm trước.

Khu vực trung tâm của Thông Thiên sơn mạch bây giờ, có sáu thế lực siêu cấp, chia ra làm ba đại trận doanh tiên ma. Ba nhà tiên đạo, ma đạo ba nhà. Mà Thiên Ma tông, chính là thế lực Ma đạo nhất mạch cự bá. Hai đại ma tông khác là Phù Tuyệt sơn cùng Lục Uyên cung, Tiên đạo tam đại thế lực siêu cấp là Thái Vô Cung Thiên Tinh tông cùng Vạn Kiếm tông.

Trừ sáu đại tông môn này, còn có gia tộc cổ xưa giống như Phù gia Doanh gia, Bạch gia, thực lực chỉ đứng sau sáu đại thế lực siêu cấp. Những thế lực này chiếm cứ khu vực trung tâm Thông Thiên sơn mạch, gió lành thịnh hành, có thể nói là người người tu hành, quốc gia kiến tạo thành trì đều là vì tu sĩ xây dựng.

Ở địa phương như vậy, muốn bồi dưỡng ra một tu sĩ Hóa Thần, tuyệt đối không phải là chuyện gì quá khó khăn. Kết đan vào chó, Nguyên Anh đi đầy đất câu này, câu nói cũng là sự thật.

Vạn Thi tông chủ có tu sĩ Hóa Thần, tại Đoạn Hồn sơn mạch chính là bá chủ tuyệt đối, nhưng nếu đến Thông Thiên sơn mạch, lấy tu vi của tông chủ Vạn Thi tông, nói không chừng cũng chỉ có thể hỗn tạp một chút danh tiếng mà thôi.

Trong đầu nhớ lại một phen tin tức về Thông Thiên sơn mạch cùng Thiên Ma tông, sắc mặt Ngô Khí đang suy nghĩ trong nháy mắt liền khó nhìn.

Nếu không thể đắc tội Thiên Ma tông, vậy ý nghĩa rằng kế hoạch của ta không thể thành công, chỉ có thể đến lúc đó bị nhìn thấu, sau đó ngoan ngoãn giao vật kia ra.

Không, tuyệt đối không được, tiền gia ta vất vả áp chế tu vi, liều chết không tấn thăng nguyên anh. Không phải vì kế hoạch kia, nếu không cách nào thành công sao cam tâm. Con đường Trường Sinh gian nguy, cơ duyên khó có được, nếu bỏ qua, chỉ sợ không biết sẽ gặp lại bao năm tháng. Nếu ta đã bước lên con đường này, đương nhiên không thể đến cuối cùng mất đi sự sống của mọi người, rơi vào kết cục là mất hết thọ nguyên, hóa thành một nắm đất vàng.

Bỗng nhiên, trên mặt Ngô Khí ngồi xếp bằng bỗng nhiên dâng lên một tia lệ khí, từng ý niệm không cam lòng phóng thích lên, quán quanh cùng một chỗ, biểu hiện ra cảm xúc của chủ nhân Thần Niệm lúc này.

Chắc chắn có cách, rốt cuộc muốn làm như thế nào.

Nguyên Anh là một cái khảm, cực kỳ trọng yếu, liên quan đến thành tựu sau này. Dựa theo trí nhớ rộng rãi, hầu như tất cả tuyệt thế thiên tài, đều là đang vượt qua cái chướng ngại này sau khi một bước lên trời, thành tựu uy danh hiển hách sau này. Nếu ta thành công, chờ đi Thông Thiên Sơn Mạch kia, nói không chừng sẽ có cơ hội cùng những thiên tài tuyệt thế kia tranh đấu một phen. Nếu ta thất bại, nói không chừng sẽ mất đi mọi người, tầm thường cả đời.

Phải làm như thế nào mới có thể hoàn thành kế hoạch, lừa gạt được hay là.

Trong lần luyện chế này.

Lúc này Vạn Thi Tông đã vào đêm, nội môn, Cửu Phong, hoàn toàn khác với ngày thường. Không có bất kỳ một đạo độn quang nào xuất hiện trong bầu trời đêm, cũng không có âm thanh tranh đấu chém giết thường ngày, hoàn toàn yên tĩnh, yên tĩnh quý dị.

Tựa hồ tất cả mọi người đều sống trong chỗ ở của mình, suy nghĩ tiêu hóa những gì ban ngày nghe được. Còn có lựa chọn nhất định phải làm, mặc dù có thời gian nửa tháng, nhưng vẫn không đủ, bởi vì trong nửa tháng này phải quyết định, đủ để ảnh hưởng tới cuộc đời của mấy ngàn đệ tử nội môn bọn họ.

Cũng không biết bao nhiêu người, giống như Ngô Khí, lâm vào trong khổ tư.

Một đêm này, không có ngủ.

Nội môn Cửu Phong, đồn đãi là tổ sư Vạn Thi Tông lấy huyền ảo lực từ nơi khác dịch chuyển đến, bố trí thành tuyệt thế đại trận. Trong đó đệ nhất phong địa thế cao nhất, bất quá so sánh với cảnh tượng đông đảo phi phàm náo nhiệt của đệ tử phong khác, đệ nhất phong to lớn như vậy chỉ có lác đác vài đệ tử, nhìn cực kỳ quanh quẽ.

Ngô Khí vẫn là một bộ hắc y, ra khỏi chỗ ở của mình, đi vài bước, đứng ở trên đỉnh núi trống trải. Liếc mắt nhìn lại, giữa sương mù dày đặc, nội môn bát phong ầm ầm có thể thấy được, như tám con cự thú ầm núp trong bóng tối.

Lúc này cũng không phải là đêm khuya, chính là buổi sáng, chỉ là Vạn Thi Tông quanh năm bao phủ thi khí độc vụ, hoàng hôn nặng nề, khó thấy ánh mặt trời, cho nên lúc này đã là ban ngày, nội môn vẫn như cũ nồng đậm như đêm tối. Lại thêm tin tức cực kỳ chấn động hôm qua ra lệnh, toàn bộ nội môn đều lâm vào trong tĩnh mịch.

Một mình Ngô Khí xuất hiện, lại là vẻ cô tịch trên đỉnh núi. Mới qua một ngày, đông đảo đệ tử nội môn đều còn chưa phục hồi lại tin tức chấn động hôm qua. Phần lớn đệ tử còn đang ở chỗ ở của mình suy tư, có một số đệ tử thì tụ tập cùng một chỗ, thương lượng đối sách. Dù sao sau nửa tháng, Vạn Thi tông liền không còn, tất cả đệ tử đều đang suy nghĩ nửa tháng sau đó sẽ đi đâu.

Một mình một mình xuống núi, từ xa nhìn lại, phảng phất như quỷ mị.

Một ngọn núi cao vút trong mây, có một cây cầu lớn. Từ sườn núi bắt đầu, một đầu khác thẳng tiến vào sâu trong mây mù. Nơi đây là chỗ sâu trong ngoại môn, ngọn núi kia là chỗ cách nội môn gần nhất. Mà cây cầu kia, tự nhiên là đường vào nội môn.

Xưa nay nơi đây khó thấy dấu chân người, nếu không có mệnh lệnh, cho dù là các trưởng lão ngoại môn cũng không thể đến

nơi này đi dạo. Cho nên nơi này cực kỳ an tĩnh.

Bất quá bây giờ, trên cây cầu đột ngột, gần sườn núi, một trận sương mù bỗng nhiên quay cuồng, không bao lâu, một bóng đen hình người xuất hiện, chậm rãi mà ra. Mây mù tản ra, người này cũng hiện ra thân hình, đồ đen tóc đen, dung mạo xấu xí, chính là Ngô Khí. Đi ra cây cầu lớn, Ngô Khí đường thẳng bước lên ngọn núi cao ngất trong mây này, tóc đen che lấp phía dưới, một đôi mắt lạnh lùng nhìn ra ngoài ngọn núi.

Chỉ thấy từng ngọn núi đứng vững, thân núi ẩn khuất trong biển mây, đỉnh núi lại xuất vân, chỉ có rất nhiều sương mù như đai ngọc màu đen, quần quanh, đồ sộ hùng vĩ. Bất quá nếu có người có thị lực kinh người, có thể nhìn thấy phía dưới mây mù, chỗ sườn núi những ngọn núi kia đều có dây sắt tương liên, hình tượng núi tù sơn, cực kỳ kỳ kỳ dị.

Thân hình bỗng bành, bước lên dây sắt, đi về phía chư phong ngoại môn.

Vừa đi ra khỏi ngoại môn, từng ngọn núi trước mắt lập tức nhìn thấy cảnh tượng náo nhiệt. Khác hoàn toàn với nội môn yên tĩnh, chỉ thấy trên chư phong ngoại môn, từng đệ tử ngoại môn bị xua ra, tụ tập thành người ở dưới chân núi.

Hướng về tông môn mà đi. Ngoại môn đệ tử mấy ngàn người, đều là luyện khí tu vi, có lực lượng cắn xé hổ báo, so sánh với phạm nhân, đều mạnh mẽ vô cùng. Nhưng lúc này, mấy ngàn người tụ tập cùng một chỗ, lại là trên ồn ào, một phái u sầu thảm đạm khí tượng.

Ngô Khí bỗng nhiên nhìn thấy cảnh tượng này, cũng sửng sốt một chút, bất quá chợt phản ứng lại, nghĩ lại liền biết nguyên nhân, thầm nghĩ: Vạn Thi tông xưng bá Đoạn Hồn sơn mạch ngàn năm, hết thấy nội tình tông môn, đều ở nội môn. Ngoại môn tuy có mấy ngàn người.

Đệ tử, bất quá trong mắt các trưởng lão nội môn, chỉ sợ đều không khác gì con sâu cái kiến. Hiện tại tông môn muốn trở về Thiên Ma tông, những đệ tử ngoại môn này chỉ sợ đều trở thành trói buộc, đây là muốn đuổi ra khỏi tông.

Cho dù là những đệ tử nội môn kia, cũng không phải tất cả mọi người có thể đi theo Thiên Ma tông, người của ngọn núi thứ chín, chỉ có tu vi Trúc Cơ sơ kỳ trung kỳ, sợ cũng đang bị vứt bỏ.

Nghĩ thông các đốt ngón tay trong đó, Ngô Khí cũng cảm thán vài câu. Sau khi quét qua cảnh tượng trên chư phong vài lần, cũng không có hào hứng, thân hình lướt ra, hóa thành u quang, thẳng hướng ngoài cửa vây quanh một tòa núi hoang không bắt mắt mà đi. Ngọn núi hoang kia thấp bé, rơi vào bên ngoài, thiên địa linh khí mỏng manh, ngoại trừ tạp dịch phong ra thì không còn ngọn núi nào khác nữa.

Sở dĩ có thể hấp dẫn Ngô Khí đến đây, ngoại trừ tòa tạp dịch phong mai táng thi hài nghĩa phụ hắn là Ngô Trạch, cũng không có chỗ dựa nào khác.

Một ngọn núi hoang, khó khăn lắm mấy trăm trượng, cực kỳ thấp bé, chật hẹp đường núi. Hai bên nhà xí nhà lá, rất nhiều tạp dịch ở trong đó, quần áo đơn sơ, ánh mắt ngốc trệ, xác chết biết đi.

Một đường đi tới, tràng cảnh quen thuộc khiến đáy lòng Ngô Khí hiển nhiên hiện lên cảnh tượng lúc trước còn là tạp dịch ngoại môn, không khỏi có chút thôn thức.

Sau nửa tháng Vạn Thi Tông giải tán, mấy ngàn đệ tử ngoại môn đều bị đuổi ra khỏi tông, những tạp dịch này càng không cách nào tiếp tục lưu lại nơi đây. Kết cục tự nhiên cũng bị đuổi ra ngoài, chỉ là đối với những tạp dịch này mà nói, kết cục bị trục xuất so với tình cảnh hiện tại càng thêm thê thảm. Hiện tại những tạp dịch này bởi vì nguyên nhân tu luyện Đại Lực Thi Quyết, hao hết tinh nguyên trong cơ thể, dần dần biến thành tồn tại cái xác không hồn. Nhưng dù sao vẫn còn sống., Nếu bị trục xuất, không có thủ đoạn tu chân, đối mặt vùng đất man hoang Tây Cương này, khắp nơi hiểm địa, yêu thú trải rộng, không đến mấy ngày, mấy vạn tạp dịch sẽ chết, tuyệt không có may mắn.

Với trí tuệ của Ngô Khí tự nhiên là tùy ý nghĩ một chút là có thể đoán được kết cục của những tạp dịch này, bất quá đáy lòng hắn không có ý định cứu giúp. Hắn cũng không phải là

người tốt lành gì, hắn là ma đầu, không giết người thì tính là tốt rồi, muốn hắn phát thiện tâm cứu người, hướng chỉ chỉ là cứu mấy vạn người, hắn không thể.

Núi không cao, tạp dịch lại không ít, ngàn người. Bởi vì tin tức kinh thiên hôm qua, hiển thị lan đến ngoại môn, những đệ tử kia bị đuổi ra tông môn, những tạp dịch này còn chưa kịp bị xử lý.

Lúc này đã đến giờ, những tạp dịch này vốn nên đi làm việc, lại không người ra lệnh, có chút không biết phải làm gì, mỗi người lắc lư ở bên ngoài gian phòng đơn sơ. Ngô Khí chậm rãi đi lên núi, tùy ý quét vài lần, nhưng lại không nhìn thấy gương mặt quen thuộc. Đây mới là nhớ tới, hắn vào nội môn đã lâu, thật lâu không trở về tạp dịch phong này, thân là tạp dịch chỉ là một ít phạm nhân, lại thọ nguyên cực ngắn, sau mấy lần thay đổi, Ngô Khí tự nhiên là một người quen thuộc đều không nhìn thấy.

Năm đó hắn từng làm nhục tạp dịch của hắn, lúc hắn trở thành đệ tử ngoại môn, hắn không có trả thù, hiện tại hắn là đệ nhất đệ tử nội môn, lại về lại ngọn núi tạp dịch này, những người kia cũng đều đã không còn nữa.

Nghĩ tới đây, đột nhiên, đáy lòng Ngô Khí dâng lên một ít suy nghĩ.

Vừa vào tu chân, năm tháng như nước, vội vàng mà biến mất, quả thật là như vậy a.

Một mình Ngô Khí đi lên đỉnh tạp dịch, những tạp dịch có khuôn mặt đại ra kia sau khi biết được, chờ hắn đi qua mới nhìn thấy. Bất quá sau khi nhìn thấy quần áo trang sức trên người hắn, cũng không dám đi quấy rầy hắn.

Ngô Khí không tiến lên đỉnh núi, trước khi lên núi, hắn đã dùng thần niệm đảo qua, vị Phong chủ đại nhân kia không có ở đây. Nghĩ đến người kia tuy là Phong chủ tạp dịch, nhưng cũng là đệ tử ngoại môn, lại không đến tu vì Trúc Cơ, tất nhiên cũng bị trục xuất. Bất quá mục đích hắn tới đây cũng không phải là vì gặp phong chủ kia, mà là vì một ngôi mộ.

Mộ nghĩa phụ Ngô Trạch.

Khi sáu chữ quen thuộc không gì sánh được đập vào mắt, trái tim Ngô Khí cứng rắn như sắt đá cuối cùng buông lỏng. Hắn từ nhỏ đã ăn xin, không thân không cố, một thân một mình cô độc. Nếu có người còn có thể lay động tâm thần hắn, liền chỉ có vị nghĩa phụ Ngô Trạch đưa hắn vào Vạn Thi Tông nuôi dưỡng lớn này.

Từ khi vào nội môn, đã rất lâu rồi hắn không tới đây, lúc này lại tới. Trước khi đứng thẳng, ngàn vạn ý nghĩ ập tới, lập tức muốn phá tan vách ngăn tâm thần vững như bàn thạch của hắn.

Aiz...

Một tiếng thở dài từ trong miệng Ngô Khí chui ra, trên mặt hiện ra một vòng hồi ức. Tâm thần bên trong lại không có biến hóa, những ý niệm hỗn loạn kia bị hắn đồng loạt ngăn cản bên ngoài tâm thần, không thể rung chuyển tâm cảnh hắn một chút nào. Tu luyện Hoang Cổ Tàn Quyết, ra ngoài lịch luyện rèn luyện,, Trải qua rất nhiều giết chóc, tu vi tăng vọt đến Kết Đan đỉnh phong, chỉ kém một bước là Nguyên Anh. Hắn đã sớm tâm cảnh viên mãn, không phải tạp dịch suy nhược lúc trước, tạp niệm nhìn thấy mà sinh ra đương nhiên không cách nào làm gì được hắn.

Hắn tới đây, chỉ là bởi vì không thể không đến, Vạn Thi Tông giải tán, ngoại môn không tồn tại, chỉ sợ trong nửa tháng sau, tạp dịch phong này sẽ chính thức biến thành núi hoang.

Mất đi cấm chế tông môn, nơi này ngày sau có thể bị yêu thú chiếm cứ, có thể sẽ hóa thành âm địa thi thể. Mà thi hài Ngô Trạch trong phần mộ, ngày sau có thể năm tháng thay đổi, chôn ở hoang dã. Khả năng nhất chính là bị thi khí ăn mòn, hóa thành người cương thi cốt yêu, đục ngầu, khó thấy mặt trời.

Nếu như chôn vùi trong năm tháng, Ngô Khí còn có thể chịu được, nếu nghĩa phụ bị thi khí xâm chiếm, hóa thành cương thi cốt yêu, hắn đương nhiên sẽ không nguyện ý.

Ân nghĩa phụ, vứt bỏ nhi kiếp này không cách nào báo đáp, ngày sau nếu bỏ rơi nhi luyện thành đại thần thông, đi Trường

Sinh lộ xong, nhất định sẽ thay đổi âm dương cho nghĩa phụ, đoạt mệnh tại U Minh, trùng sinh thế gian này.

Tuy là âm thanh nỉ non, nhưng trong lòng Ngô Khí quyết tâm, lại là vô cùng kiên định. Những lời này không có lý do, bởi vì không ai biết muốn xoay chuyển âm dương, đoạt mệnh U Minh cần lực lượng gì, cho dù là tiên nhân thượng giới trong truyền thuyết, cũng không biết có thể làm được hay không.

Nhưng sau khi Ngô Khí nói xong, chợt trong cõi u minh kia truyền đến một loại cảm giác, nói cho hắn biết, quả thật có loại sức mạnh kia, có thể để cho hắn làm được.

Vứt bỏ con không muốn nghĩa phụ hóa thành cương thi cốt yêu, tới đây để thi hài nghĩa phụ quy về hư không, tránh bị U Minh nguyên rửa, hi vọng nghĩa phụ thứ tội.

Ngô Khí nói, bàn tay khẽ vuốt hư không phía trước, chân nguyên lộ ra, lập tức sinh ra lực lượng vô cùng to lớn, đè ép trên không mộ. Nhưng chỉ thấy, trong vô thanh vô tức, mộ phần kia lấy mất thường có thể thấy được sụp đổ vỡ vụn, sau đó hóa thành hư vô, hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa.

Làm xong tất cả, lòng Ngô Khí chợt có cảm giác, tâm tình giống như càng thêm viên mãn. Một số chỗ trong lòng trống rỗng, một tia vương vís khó khăn cũng không có. Một tia lưu niệm cuối cùng này, đối với một chút thuộc sở hữu cuối cùng của Vạn Thi tông, cũng vừa rồi, bị hắn tự tay chôn vùi. Từ nay về sau không còn lưu niệm, quay người liền hóa thành một luồng u quang, lướt đi.

Sau khi hắn rời đi, khoảng nửa canh giờ sau, tại một ngôi mộ không xa trước kia, trong một căn phòng trúc đơn sơ, một bóng người run rẩy chậm rãi đi ra. Lại là một thanh niên tạp dịch, sắc mặt trắng bệch, thân hình gầy yếu, tựa như một trận gió mát có thể thổi ngã hắn. Hắn cẩn thận từng li từng tí ra khỏi nhà trúc, lấy ánh mắt vô cùng sợ hãi nhìn về phía chỗ Ngô Khí đứng.

Khi nhìn thấy chỗ nào trống tuếch, không có một bóng người, thanh niên này mới thở phào nhẹ nhõm một hơi. Nhưng vào

lúc này, một thanh âm trong trẻo lạnh lùng vang lên ở đáy lòng của hắn.

chiếu cố phần mộ cha ta có công, ban cho người một phần cơ duyên, nếu có nghị lực lớn, bảo vệ tính mạng không ngại, trường sinh có hi vọng.

Thanh âm này vừa rơi xuống, trong ánh mắt hoảng sợ của thanh niên lập tức chuyển thành mừng như điên, hai đạo bạch quang từ trên cao kia gào thét mà đến, bên trong giống như có vật gì đó bao bọc, thoáng cái rơi vào trong tay thanh niên kia.

Trong mây mù âm trầm của ngoại môn Vạn Thi Tông, một đám u quang lẳng lẳng trôi nổi, thân hình Ngô Khí hiển lộ ra trong đó.

Coi như đã tính được một chuyện cuối cùng.

Không trung yên tĩnh, từ trong miệng Ngô Khí phun ra một câu nỉ non, nhìn lướt qua núi hoang quen thuộc lại có chút lạ lẫm phía dưới, vẻ lưu luyến trong đôi mắt cuối cùng hoàn toàn biến mất. Không dừng lại, thân hình bỗng nhiên động, trong giây lát, liền đi vào phía trong cửa.

Khi Ngô Khí trở lại nội môn, trên Cửu Phong vốn yên tĩnh đến quỷ dị chợt xuất hiện không ít âm thanh. Đều là người tu chân, mặc dù không thể nhất thời tiếp thu sự thật mấy ngàn năm sau khi tông môn nhà mình xưng bá, nửa tháng sau sẽ giải tán, nhưng quan hệ đến đường ra sau bản thân, lại là nhao nhao không nhìn được, ra khỏi chỗ ở tìm người thương lượng, ngăn chặn hoặc là tìm tới những chấp sự trưởng lão địa vị cao, nghe ngóng việc.

Ngô Khí cũng không để ý tới người khác, thân hình vừa xuất hiện ở nội môn, lập tức trở về chỗ ở của mình. Hắn mặc dù hiện tại là đệ nhất đệ tử nội môn, nhưng tính tình quái gở, ra tay tàn nhẫn, lại quanh năm ra vẻ người sống chết lạnh như băng, người bên cạnh sợ hãi không kịp, ai cũng không muốn nịnh bợ hắn. Những người duy nhất quen biết, như Hứa Phong, giờ phút này cũng vì đột nhiên đến đây tin tức kinh thiên mà rối loạn chừng mực, càng sẽ không đến quấy rầy Ngô Khí.

Bất quá với mưu tính hiện tại của Ngô Khí, không ai quấy rầy, không còn gì tốt hơn.

Hồi trụ trong phòng, phòng trong tĩnh thất, Ngô Khí vẫn ngồi xếp bằng trên bồ đoàn. Nhưng cũng không tu luyện, cũng không suy nghĩ, chỉ nhắm hai mắt lại, tựa như đang dưỡng thần. Trên mặt vẫn lạnh nhạt, nhưng không có một ngày trước

khi nghe được tin tức kinh thiên kia, khiếp sợ cùng kinh hãi, hiển nhiên đã suy nghĩ kỹ đối sách, hoặc là đã có quyết định. Hấn đi ngoài môn tạp dịch phong, đại khái cũng chỉ là vì một chuyện tâm sự cuối cùng.

Đoạn Hồn sơn mạch rộng lớn, hơn mười vạn dặm, nơi đi vào đêm nhanh nhất không gì qua được địa giới Vạn Thi tông.

Ngô Khí trở về nội môn không lâu, sau khi nhắm mắt mấy canh giờ, Vạn Thi tông liền bị màn đêm càng thêm nồng đậm bao phủ. Bất quá Ngô Khí không mở mắt ra, mà là tiếp tục chờ, lại là mấy canh giờ, đến đêm khuya, hai mắt Ngô Khí một mực nhắm lại mới đột ngột mở ra.

Một lát sau, trên ngọn núi thứ nhất, trong một căn phòng không đáng chú ý, cửa phòng bỗng nhiên tự động mở ra, một bóng dáng u ám mắt thường khó có thể nhìn thấy từ trong lướt ra, đâm thẳng vào trong bóng tối, thoáng cái không thấy.

Chỗ giữa sườn núi thứ nhất, một chỗ đất trống phía cuối, có một cái động lớn. Chỗ cửa động, ánh lửa ngút trời, vô số hình ảnh ngọn lửa lay động, như từng con yêu ma góp nhặt. Ngọn lửa kia cũng không phải màu đỏ bình thường thấy, mà là màu đen, như mực nước, thỉnh thoảng từ trong lỗ lớn kia vẩy ra, cảnh tượng rất là đáng sợ.

Minh Hỏa động, Minh Hỏa động

Chỉ cần là đệ tử nội môn Vạn Thi Tông, tự nhiên cũng biết cự động này là gì.

Minh Hỏa động, tổ sư Vạn Thi tông lấy đại thần thông, từ Cửu U chi địa trộm được một cái U Minh Hỏa Nhân, lại lấy đại trận phân hoá trong mỗi trăm năm phun ra mấy đóa Cửu U Minh Hỏa. Mà những hỏa diễm phân hóa ra kia, đều để trong chín tòa Minh Hỏa động trên nội môn Cửu Phong.

Bởi vì có đại trận bảo vệ, lại kiêm nội môn hộ vệ sâm nghiêm, cho nên mặc dù trọng địa tông môn như Minh Hỏa động, thủ vệ cũng chỉ là hai đệ tử cảnh giới Kết Đan.

Nếu là bình thường, trông coi trọng địa tông môn, hai đệ tử này tất nhiên là không dám lười biếng chút nào. nơm nớp lo

sợ, sợ xuất hiện một tia sơ suất, chỉ sợ ngay cả một con ruồi tới gần đều sẽ bị bọn họ phát giác, sau đó tra hỏi một phen.

Bất quá bây giờ, toàn bộ Vạn Thi Tông, Thượng tông chủ trưởng lão, dưới trưởng chấp sự đều lâm vào mê mang kinh hải suy nghĩ. Tông môn rất nhiều công việc phức tạp, đệ tử phụ trách quản sự đều không có một chút tinh lực đi quản lý, dù sao nửa tháng sau toàn bộ Vạn Thi Tông đều không tồn tại, giờ phút này đều là nghe lệnh. Chỉ cần không có sơ suất gì, ai cũng sẽ không đến tìm phiền toái.

Lúc này đã là đêm khuya, hai đệ tử trông coi Minh Hỏa động nhất tề xếp bằng ở cửa động, hai mắt nhắm nghiền, thân thể không nhúc nhích, lại có thể cảm ứng được ba động nguyên khí, hai người này cũng là to gan, vậy mà lúc trông coi nhập định tu luyện, phun ra nuốt vào nguyên khí.

Bất quá ngẫm lại cũng là bình thường, Minh Hỏa động chính là nơi trữ Minh Hỏa, bởi vì quanh năm Minh Hỏa phun trào, thiên địa linh khí nơi đây tinh thuần hơn nhiều so với nơi khác, mà bởi vì Minh Hỏa quan hệ, đối với tu sĩ tu luyện công pháp ma đạo mà nói, linh khí nơi này càng là khó có được. Bình thường môn quy nghiêm ngặt hơn nhiều., Hai người không dám lơ đãng, nhưng lúc này tông môn cơ hồ dừng lại, hai người ban ngày trung thực một ngày, vào đêm khuya cũng là không kiểm chế được, lại còn có cấm chế phòng hộ cửa động, hai người cũng yên tâm, nhân cơ hội tu luyện.

Đang lúc hai người chìm vào nhập định, bỗng nhiên từ chỗ đất trống, chỗ âm u, một đạo u quang ẩn hiện. Không có chút nào ngưng trệ, u quang kia vừa hiện, liền hóa thành một đạo mắt thường hầu như không nhìn thấy, thần thức càng thêm cảm ứng không thấy bóng dáng lướt tới, như một đầu linh xà, vô thanh vô tức vượt qua cửa hang hai người đang ngồi, xuất hiện ở phía trước cấm chế kia.

Ánh Tử này không phát ra một chút âm thanh nào, thậm chí ngay cả nguyên khí đều không có quấy rối một chút nào, mặc dù có người ở đây, chỉ sợ cũng không nhìn thấy sự tồn tại của cái bóng kia, huống chi là hai đệ tử trông coi đang đắm chìm trong tu luyện.

Ảnh Tử này đứng ở cửa động, nhìn lướt qua hai người vẫn còn đang đắm chìm trong tu luyện, lập tức có động tác. Ảnh Tử chậm rãi đưa bàn tay ra, chậm rãi hướng cầm chế trên cửa động ấn xuống.

Vạn Thi Tông dùng để phòng hộ cấm địa của tông môn, tự nhiên không phải chuyện đùa. Nhất là trên Minh Hỏa động này phòng hộ cấm chế, nghe nói là kết nối cùng với tuyệt thế đại trận dưới Cửu Phong của nội môn, nếu có người xúc động cấm chế, sẽ lập tức kinh động tòa tuyệt thế đại trận kia. Hiện tại mặc dù là thời kỳ đặc thù của Vạn Thi Tông., Rất nhiều sự vụ cơ hồ dừng lại, nhưng tòa tuyệt thế đại trận kia nhất định là có tông môn trưởng lão thủ hộ, nếu kinh động, cho dù là tu sĩ Nguyên Anh, đều không có khả năng toàn thân trở ra. Đây cũng là vì cái gì, hai tên thủ vệ đệ tử kia dám lớn mật như vậy tiến vào bên trong tu luyện.

Nhưng cái bóng kia lại tựa như hoàn toàn không biết nguyên do trong này, bàn tay vẫn như cũ ấn vào cấm chế phía trên, không chút do dự. Chỉ mấy hơi thở, trong nháy mắt, bàn tay cái bóng kia đã đến rồi, không có gì che giấu, hoàn toàn nhấn vào trên cấm chế.

Sau một khắc, kỳ dị vô cùng đủ để cho tất cả đệ tử Vạn Thi Tông trợn mắt há hốc mồm xuất hiện một màn. Trong nháy mắt bàn tay cái bóng kia ấn lên trên cấm chế, chợt thấy một cổ ánh sáng năm màu từ trong bàn tay hắt tràn ra, phát ra ánh sáng kia tựa như là một hạt châu, nhìn như hạt châu không có chút nào thu hút.

Ánh sáng năm màu lóng lánh, đều tràn vào bên trong cấm chế kia, ánh sáng kia cho người ta một loại cảm giác tựa như muốn thẩm thấu hết thảy. Mặc kệ phía trước là vật gì, tựa như cũng không thể ngăn cản ánh sáng năm màu thẩm thấu vào. Mặc dù Vạn Thi Tông gọi là tuyệt thế đại trận cấm chế, cũng không thể.

Phá vỡ, một màn khó tin xuất hiện.

Từ trong bàn tay cái bóng kia lộ ra ngũ thái quang mang chỉ xuất hiện không đến một hơi thở, nhưng trong nháy mắt đã hoàn toàn thẩm thấu vào bên trong cấm chế. Sau một khắc,

trên cấm chế giống như màn sắt, vậy mà xuất hiện một cái đại động trong suốt. Không chút do dự, sau khi đại động xuất hiện, bóng đen một mực yên tĩnh, lập tức sải bước ra, thân hình tiến vào trong đó.

Vừa vào cấm chế, bóng đen kia liền trực tiếp lướt vào sâu trong Minh Hỏa động, trong nháy mắt dung nhập vào trong Minh Hỏa Ảnh cuộn cuộn không ngớt. Mà đồng thời bóng đen kia biến mất, lỗ thủng lớn trên cấm chế cũng tự động khép lại, sau mấy hơi thở, cấm chế cửa động khôi phục nguyên dạng, không còn một vết tích nào.

Nếu vừa rồi tất cả bị người nhìn thấy, hai đệ tử phụ trách trông coi cửa động kia, tất nhiên không trốn được vào kết cục cực hình. May mắn giờ phút này chính là đêm khuya, lại kiêm luôn thời kỳ phi thường của Vạn Thi Tông. Bóng đen kia lén vào, liền như một giọt nước dung nhập vào giang hà lao nhanh không ngớt, không có dấu vết gì, cũng không người biết được.

Vù vù

Trong Minh Hỏa động, chỗ sâu bên trong, rất nhiều Hỏa Nhãn, một bóng đen đột nhiên chui vào. Chợt dừng lại, u quang mắt thường có thể thấy được đột nhiên từ trong bóng đen kia trào ra, sau đó chợt thu nạp, bóng đen quỷ dị biến hóa lên, một thân thể chợt xuất hiện tại chỗ.

Hắc y tóc đen, thần sắc đậm mạc, trong đôi mắt tràn ra thần quang quỷ dị, không phải Ngô Khí thì là ai tới.

Trong Minh Hỏa động, trên vách động to lớn, phân bố rậm rạp Hỏa Nhãn. Trong mỗi Hỏa Nhãn, đều có ngọn lửa đen kịt di động, rất là đáng sợ.

Đệ tử trên đỉnh núi số một cực ít, chỉ có mấy người mà thôi, đệ tử sử dụng Minh Hỏa động này càng thêm ít. Ngược lại xưa nay có một ít trưởng lão hội tới đây mượn dùng, bất quá lúc này toàn tông đều ở trong mê mang không biết tại đâu, tự nhiên sẽ không có người đến đây sử dụng Minh Hỏa động này.

Cầu phú quý trong nguy hiểm, cho dù không xuất hiện chuyện lớn kia, vật kia ta cũng nhất định phải được.

Ngô Khí đã hiển lộ ra hình thể đứng ở phía trước nhiều hỏa nhãn, nhàn nhạt nói một câu. Trước khi trở về tông, tu vi Ngô Khí tiến vào Kết Đan đỉnh phong, chỉ kém một bước tấn thăng Nguyên Anh. Ngô Khí lại lấy tâm thần lực tẩy luyện chân nguyên, áp chế tu vi chính là vì Minh Hỏa động này.

Thật ra, từ lâu trước đây, hắn lần đầu tiên mượn nhờ Minh Hỏa nơi đây luyện thành tầng thứ nhất U Minh Chiến Thể, trong lòng hắn đã có mưu đồ. Nhưng lúc ấy tu vi không cao, không nắm chắc liền buông tha. Bây giờ tu vi của hắn đã đến Kết Đan đỉnh phong, thủ đoạn không ít, chiến lực có thể so sánh với Nguyên Anh. Trong lòng liền lần nữa động niệm, cộng thêm đại sự đột ngột kia, càng làm cho Ngô vút bỏ hiện tại không thể không động thủ.

Ở chỗ này, Minh Hỏa động, đồ vật có thể bị Ngô Khí đánh chủ ý, chỉ có một thứ, chính là Cửu U Minh hỏa, chân chính Cửu U Minh hỏa.

Trên mặt tràn đầy đốm đen xấu xí, trong đôi mắt u quang trầm tĩnh, đứng ở chỗ này giống như yêu ma. Dựa vào chiến lực hắn bây giờ, cho dù là tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ, hắn đều có lòng tin mặc dù không địch lại cũng có thể bảo vệ tính mạng. Thế nhưng lúc này, biểu tình trên mặt hắn rất là ngưng trọng, mà lại là loại ngưng trọng trước nay chưa từng có.

Không có thời gian chậm trễ, sau khi Ngô Khí đứng thẳng một lát, đã động. Tùy ý chọn một ngọn lửa, thân hình vô thanh vô tức nhảy lên, hoàn toàn chui vào trong những ngọn lửa u ám không ngừng rung động kia.

Vù vù

Vừa vào mắt lửa, liền thấy từng ngọn lửa đen nhánh vẩy lên, dưới sự thiêu đốt, nhiệt độ xung quanh lập tức giảm xuống đến mức kinh khủng. Chỉ thấy chỗ nào cũng là màu tối, minh minh hình hình có hàn khí vô tận, tràn ngập trông rộng nhưng không có một tia động tĩnh, nhưng trong đó âm lãnh so với băng thiên tuyết địa càng lớn.

Thân thể Ngô Khí nhảy vào, trong minh minh không cách nào nhìn thấy hàn khí vô tận liền bức lên. Ngô Khí lại không để ý, hồi lâu trước hắn còn không có tu vi trên người, cũng không sợ những hàn khí này. Huống hồ bây giờ tu vi Kết Đan đỉnh phong, U Minh chiến thể cũng tu luyện đến tầng thứ nhất viên mãn, hàn khí nhập thể không những vô hại, ngược lại còn có ích.

Cảnh tượng trong hỏa nhãn cũng giống như trước đây, chưa từng có biến hóa. Trước khi đến đây Ngô Khí đã dò xét qua, Minh Hỏa động này trừ hắn ra, cũng không có người thứ hai, cũng không phí nhiều công sức đi kiểm tra, Ngô Khí sau khi đứng vững, ánh mắt trực tiếp quét về phía hỏa nhãn động ở trung tâm, hố sâu u ám dưới hỏa nhãn sơn thể.

Vô thanh vô tức, một cước bước ra, thân hình Ngô Khí liền chui vào trong hố lửa kia, đằng đằng hắc diễm vọt ra, thoáng cái đã không còn thấy thân ảnh Ngô Khí. Dưới Hỏa Nhãn, là một không gian to lớn, hắc ám vô biên, tràn ngập minh hỏa, nhưng rất là bình tĩnh, chỉ có thỉnh thoảng nổi lên sóng lửa, ở trên ấn chứng quý dị cùng khủng bố nơi đây, trên đại trận, câu thông Cửu U, Minh Hỏa Hải.

Thiên địa có cực, Cửu U Vô Minh, làm việc vô hình nghe ngóng vô thanh vô tức trở nên tinh vi.

Như một bóng quỷ ảnh đứng yên trên Minh Hỏa Hải, cảnh tượng quen thuộc lọt vào trong mắt, khiến Ngô Khí lập tức

nhớ tới cảnh tượng hấn lần đầu tiên tiến vào biển lửa, tu luyện U Minh Chiến Thể. Lại nghĩ tới trong biển lửa này, tu vi Kết Đan sơ kỳ của hấn, lại lớn mật ra tay, ra tay với Phương Thiên Thiên Tứ đệ tử đỉnh phong tuyệt thế thứ nhất kết đan đỉnh phong, cuối cùng hai người còn đánh thành ngang tay.

Lúc ấy ta liền động tâm niệm, chỉ là khi đó tu vi quá thấp, cuối cùng bị ta đè xuống. Bất quá lần này lại không thể không động thủ, cơ hội cuối cùng, lại chỉ có nửa tháng, nếu thất bại, chỉ sợ đi Thiên Ma tông kia cũng phải biến thành lâu la pháo hôi.

Trong đôi mắt Ngô Khí tinh quang trong vắt, trong đầu toát ra từng ý niệm, đều là tin tức liên quan tới Thiên Ma tông. Vạn Thi tông môn nhân mấy ngàn, nhưng phần lớn không hiểu nhiều về thế giới bên ngoài, mặc dù là Vạn Thi tông chủ, năm đó lịch lãm cũng giới hạn tại Tây thủy, đối với khu vực trung tâm đại lục Trung Châu, chủ mạch Sơn Mạch Thông Thiên Sơn Mạch biết không nhiều. Nói đều là ếch ngồi đáy giếng, tuyệt không oan uổng.

Ngược lại Ngô Khí, luyện ký ức đệ tử Phù gia đệ tử của mười đại gia tộc lớn đến từ Thông Thiên sơn mạch, đối với cường giả Thông Thiên chủ mạch thịnh hành nhất Trung Châu đại lục nhiều như mây, xem như là hiểu biết sâu sắc nhất.

Dãy núi Thông Thiên, xuyên qua toàn bộ đại lục Trung Châu, nơi chủ mạch của nó, cực kỳ rộng lớn, trăm vạn dặm cũng chỉ là bình thường. Từ thời đại Tam Cổ về sau, đại địa phá toái, nguyên khí phiêu linh, chỉ có nơi chủ mạch còn có linh khí thiên địa làm thành chuông. Phong trào tu chân khí thịnh hành, tiên ma tranh bá, cường giả như mây.

Trang phục dùng một câu ngắn ngữ để hình dung, chính là kết đan như cầu, Nguyên Anh đi đầy đất, chính là cường giả cảnh giới Hóa Thần, đến đâu, cũng bắt quá là thân phận tông chủ Tam Lưu môn bình thường.

Mà Thiên Ma Tông, chính là một trong sáu siêu cấp thế lực trong Thông Thiên Sơn Mạch, Thượng Cổ để lại siêu cấp tông môn, nội tình thâm hậu, hoàn toàn không phải là thứ mà tu sĩ bình thường có thể có được. Toàn bộ trên dưới Vạn Thi Tông, đại bộ phận tu sĩ Trúc Cơ kỳ đều có thể tưởng tượng được.,

Một số ít Kết Đan, hai mươi Nguyên Anh, tu sĩ Hóa Thần chỉ có một vị là tông chủ mà thôi. Bị triệu hồi về Thiên Ma Tông, liền giống như một dòng suối nhỏ chảy vào dòng sông lớn chạy chồm đã lâu, vô thanh vô tức, không lật nổi một chút gợn sóng.

Nói không chừng cũng chính là Vạn Thi tông chủ còn có thể có được chút ít địa vị nhỏ bé, những người còn lại, nếu không thể hiện ra thiên tư linh căn siêu cường, cuối cùng cũng là biến thành mệnh bình thường.

Ngô Khí không cam lòng biến thành lâu la hiệp lực, đương nhiên phải tranh giành một phen. Thiên tư linh căn đã cố định, không cách nào sửa đổi, nhưng hắn có đại cơ duyên, được truyền thừa của Hoang Cổ, tuy không trọn vẹn, nhưng cũng không phải đám người Vạn Thi Tông có thể so sánh.

Ý niệm trong đầu quay cuồng, thân hình Ngô Khí lại không ngừng, tiến vào Minh Hỏa Hải, chỉ đứng yên một lát, sau đó liền đi vào chỗ sâu. Từng sợi u quang từ trong cơ thể hắn tràn ra, như là từng sợi ngọc dải màu mực, quần quanh bay múa. Mà quỹ dị cùng những minh hỏa vọt lên kia dung hợp cùng một chỗ, thủy nhũ giao hòa như vậy, rất là tự nhiên.

Dưới chân không ngừng, từng bước một bước ra ngoài, cũng không biết dưới chân hắn bao hàm lực lượng gì, mỗi một bước giẫm ra, chính là vật đổi sao dời, không gian biến hóa, tất cả minh hỏa đen kịt ven đường đều tránh ra, thậm chí hóa thành động lực, đẩy thân thể hắn vào chỗ sâu hơn. Quả nhiên là Minh Hỏa Như Ngục, hắn lại như giẫm trên đất bằng.

Trong ký ức rộng rãi kia có lời nói, Thông Thiên sơn mạch là nơi tập trung di truyền của thời đại ba cổ, không biết bao nhiêu thiếu niên thiên tài đạt được truyền thừa Tam Cổ, tu vi vô địch, pháp bảo vô địch, thần thông vô địch, quả thực là thiên kiêu như mây. Nếu truyền thừa của ta bị ném vào bên trong, chỉ sợ là vô cùng tầm thường.

Bất quá cho dù như vậy cũng không có gì, không có tu vi ta liền tĩnh tọa khổ tu, không có pháp bảo ta liền cướp đoạt người khác, không có thần thông ta liền ăn trộm. Tu chân như đi đường gập ghềnh, nếu không có nghị lực lớn, sau khi nhìn

trước nhìn sau, cuối cùng cũng là bọt khí mỏng lung, một trận phí công mà thôi.

Ngoại trừ tư chất nghị lực, đối với tu sĩ mà nói, cơ duyên cũng là cực kỳ trọng yếu. Không biết bao nhiêu tu sĩ muốn cầu một phần cơ duyên mà không được, lại giới hạn ở linh căn tư chất, khổ tu cả đời cuối cùng vẫn hóa thành một đồng đất vàng. Mà trước mắt ta có một phần cơ duyên không nhỏ, mặc dù có nguy hiểm., Bất quá nửa tháng sau, cơ duyên này sẽ biến mất. Lúc này không động thủ, chẳng lẽ chờ ngày sau hối hận sẽ không ngừng bị nó loạn, huống hồ lúc này cũng là cơ hội tốt, nếu không phải động thủ khó bảo toàn không thành ngày sau tâm bệnh, thậm chí ủ thành tâm ma.

Trong lúc Ngô Khí hành tẩu, sắc mặt càng thêm kiên định. Dưới chân xê dịch, lập tức thân hình gia tốc, hoàn toàn hóa thành một luồng u quang, một đầu đụng vào chỗ sâu trong Minh Hỏa Hải.

Dựa vào thân thể mạnh mẽ của U Minh chiến thể, Ngô Khí đi vào chỗ sâu nhất của Minh Hỏa Hải, một đường thông suốt, đúng là một chút trở ngại cũng không có. Ngô Khí từ đệ nhất phong Minh Hỏa động vào Minh Hỏa Hải, không gian nơi biển lửa rộng lớn không gì sánh được, vô số Cửu U Minh Hỏa bị thổi hóa tuôn ra cùng một chỗ, sóng gió cuộn cuộn dâng lên., Nhiều người trùng điệp, đối người khác, trừ phi có tu vi Hóa Thần, nếu không khẳng định ăn mặc bình thường sẽ kiệt sức, cường ép đi qua, sẽ hao hết chân nguyên, cuối cùng bị Minh Hỏa sinh đốt chết.

Bất quá Ngô Khí lại không giống, U Minh chiến thể tầng thứ nhất viên mãn, trừ phi là Cửu U Minh hỏa thật sự, nếu không căn bản không làm gì được hắn, muốn đi xuyên hóa giải Minh Hỏa Hải không biết bao nhiêu khó khăn cũng không có.

Đối với mục tiêu lần này, Ngô Khí đã sớm cảm ứng, một chút oan uổng cũng sẽ không đi. Hắn trực tiếp đi qua chỗ đó, Minh Hỏa nhường đường, giúp đỡ hắn, cho nên cũng không qua bao lâu, Ngô Khí liền đến được chỗ đó.

Vù vù

Minh Hỏa Hải, chỗ sâu nhất, một sợi u quang hiện lên, từ trong Minh Hỏa vô tận kia thoát ra, thân thể Ngô Khí đột nhiên đi tới một nơi kỳ dị. Hoàn toàn khác với lúc trước đi qua, nơi này tựa hồ là chỗ sâu nhất của Minh Hỏa Hải. Nhưng quỷ dị chính là, nơi đây, vậy mà một tia Minh Hỏa cũng không có.

Không gian vô cùng rộng lớn, một tia sáng cũng không có, chỉ có hắc ám, hắc ám vô biên vô hạn. Không biết ngọn nguồn ở nơi nào, cũng không biết phần cuối là nơi nào. Trong không gian này, ngoại trừ Ngô Khí ra, cũng không còn tồn tại gì khác. Không gian ngăn cản hắc ám trong hư vô yên tĩnh quả thực chính là tử địa.

Mặc dù trong lòng đã sớm có chuẩn bị, nhưng giờ phút này thân ở nơi quỷ dị, trên mặt Ngô Khí cũng không khỏi hiện ra một tia kinh ngạc. Nhìn quanh bốn phía, cảnh tượng nhìn thấy hoàn toàn giống nhau, cực kỳ quỷ dị. Lông mày bất giác chậm rãi nhăn lại, suy tư một lát, lại nhắm hai mắt. Sau một khắc, từ trong cơ thể hắc tràn ra u quang bỗng nhiên yên tĩnh lại, cảnh tượng vốn là linh xà loạn vũ biến mất, những u quang kia thu lại, bao phủ thân thể Ngô Khí vào trong đó.

Dần dần, thân thể Ngô Khí trở nên tối tăm, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng sẽ biến mất. Phù hợp cùng một chỗ với không gian hắc ám hư vô chung quanh, giống như vốn là một phần. Cảm ứng, hắc đang cảm ứng, nơi hắc muốn đi, có quan hệ rất lớn với U Minh chiến thể, giờ phút này hắc dùng thân thể U Minh chiến để cảm ứng khí tức trong minh minh.

Cũng không lâu lắm, chỉ trong nháy mắt, khi Ngô Khí dung nhập vào không gian xung quanh, hắc lập tức mở hai mắt, một tia vui mừng xuất hiện trong đó.

Đi thôi.

Không cần phân biệt phương hướng, Ngô Khí trực tiếp chuyển động. U quang tái hiện, Linh Xà tàn sát bừa bãi, từng luồng từng luồng lực cường đại vô thanh vô tức xuất hiện sau lưng Ngô Khí, đẩy thân thể hắc vào sâu trong hắc ám. Trong địa phương quỷ dị bức này, tựa hồ tùy tiện bước ra một bước sẽ bị hắc ám thôn phệ, biến mất ngay tại chỗ, Ngô Khí giờ phút này là tốc độ cao nhất mà đi, chỉ là lóe lên một cái, liền hoàn toàn biến mất.

Năm đó Vạn Thi tông tông chủ bày xuống tuyệt thế đại trận, câu thông Cửu U, trộm tới một con suối, con suối kia mỗi trăm năm có thể tuôn ra mười đóa Cửu U Minh Hỏa. Kinh qua đại trận thôi hóa pha loãng, hóa thành minh hỏa bình thường, tràn đầy Cửu Phong Minh Hỏa động., Có thể cung cấp chi phí trăm năm cho toàn bộ nội môn Vạn Thi Tông. Năm đó vị tổ sư kia sợ đệ tử của sau ngày đi vào đại trận, đụng phải Cửu U Minh Hỏa, liền ở trong trận bố trí một chỗ hư vô, làm trì hoãn xông vào, chỉ cần ngộ nhập người trong trận vận dụng chân nguyên, sẽ bị trường lão khống chế đại trận cảm ứng phát hiện.

Ngô Khí xuyên qua Minh Hỏa Hải, nơi đi vào chính là chỗ không gian kia. Đổi lại những đệ tử khác, ở nơi quý dị kia, tất nhiên sẽ vận dụng chân nguyên, tìm kiếm khắp nơi, trốn ra khỏi sinh ra thiên đường. Đáng tiếc Ngô Khí không giống nhau, hắn vốn là cố ý xuyên qua Minh Hỏa Hải, có mưu đồ, chỗ dựa cũng là lực lượng U Minh Chiến Thể, không phải là chân nguyên, tự nhiên sẽ không bị khống chế trận trường lão cảm ứng được.

Chỉ sợ vị tổ sư kia cũng không ngờ, giờ phút này Vạn Thi tông bởi vì muốn trở về Thiên Ma tông, ở vào thời kỳ phi thường, tất cả mọi người đều không rảnh chiếu cố hắn, cũng không có ai phát hiện Ngô Khí đem chủ ý này đánh lên đầu đệ tử mưu phản của tông môn nhà mình.

Nơi sâu nhất trong đại trận, cũng là chỗ sâu nhất của hư vô, có một tầng cấm chế như màn trời. Trên chống lại Thiên Môn, hạ địa hộ, vắt ngang hư không. Cấm chế kia vô cùng to lớn, chông chát không biết dài bao nhiêu, không biết rộng bao nhiêu, trên đó huyền ra vô số ánh sáng bảy màu, lại sinh ra rất nhiều huyền tượng, khiến người ta nhìn không được bước vào trong đó, muốn chạm đến những cảnh tượng làm cho người ta say mê.

Cấm chế thật tốt.

Ngô Khí đứng ở phía trước cấm chế giống như màn trời kia, trên gương mặt lạnh lùng hiếm thấy xuất hiện vẻ tán thưởng. Trong đầu tồn tại ký ức của một đệ tử Phù gia, một trong thập

đại gia tộc Thông Thiên Sơn Mạch, Ngô Khí đối với cấm chế trên thế gian hiểu rõ hơn tất cả mọi người Vạn Thi Tông.

Chỉ một cái liếc mắt hắn đã nhận ra cấm chế to lớn trước mắt này, cho nên mới có thể lên tiếng tán thưởng.

Cửu Huyền Từ Quang Cấm.

Ngàn vạn cấm chế trên thế gian, giống như thần thông trận pháp, cũng là con đường thông hướng đại đạo. Cấm chế bình thường, lấy thiên địa linh khí hoặc một ít linh vật là có thể bày ra, nhưng nếu muốn cường đại lâu dài, thì nhất định phải dùng một ít vật quý trong thiên địa mới có thể.

Giữa thiên địa, có rất nhiều hiểm địa cực địa, trong đó sinh ra vô số linh vật kỳ lạ quý giá. Từ quang chính là một trong số đó, kỳ thật từ quang cũng chia ra rất nhiều loại, có đại địa nguyên từ, lưỡng nghi băng hàn Thái Âm Chân Từ Thái Dương Từ. Từ quang có rất nhiều loại, nhưng đều có một chỗ giống nhau, đó chính là uy lực to lớn, rất khó đạt được.

Vật trung tâm của Cửu Huyền Từ Quang Cấm là từ quang sinh ra hào quang bảy màu, gọi là Huyền Diệt Từ Quang. Đây chính là linh vật quý giá, sau khi trải qua vô số năm tháng trong Ảo Cảnh hiểm địa sinh ra, mà muốn bày xuống Cửu Huyền Từ Quang Cấm, muốn bắt giữ trọn vẹn chín đạo Huyền Diệt Từ Quang, lấy đại thần thông hỗn hợp cùng một chỗ, mới có thể thành công.

Nếu cấm chế mà thành, có thể bảo vệ một phương thiên địa, tu sĩ Nguyên Anh đi vào ắt phải chết, cường giả Hóa Thần không dám khinh suất xông vào, không phải tu sĩ Phản Hư trong truyền thuyết không thể phá. Mà tâm trí người không kiên định, nhập cấm chế, sẽ bị tầng tầng ảo giác vô cùng vô tận mê hoặc, không cách nào tự kèm chế, hao hết thọ nguyên, cuối cùng sinh sống chết già trong cấm chế.

Vị tổ sư Vạn Thi Tông kia cũng đã bỏ nhiều công sức, vì thủ hộ Cửu U Minh Hỏa kia, vậy mà trong đại trận còn bày ra một đạo Cửu Huyền Từ Quang Cấm. Thử nghĩ nếu thật có người dám liều chết lên vào Vạn Thi Tông, tu sĩ Nguyên Anh ngay cả tiền trận cũng không làm được, tu sĩ Hóa Thần đến nơi này

cũng không qua được đạo cấm chế này. Về phần tu sĩ Phản Hư, chỉ sợ cũng chường mắt mấy đóa Cửu U Minh Hỏa kia.

Bất quá cũng có ngoại lệ, tổ sư Vạn Thi Tông nằm mơ cũng sẽ không nghĩ đến, mấy ngàn năm sau xông vào trong trận, là một người ngay cả tu vi Nguyên Anh cũng không có, vẫn là đệ tử nhà mình của Vạn Thi Tông.

Quả nhiên là họa tiêu tường, ngày phòng đêm phòng, gia tặc khó phòng thủ.

Tu vi Ngô Khí tuy thấp, nhưng tâm trí lại vô cùng kiên định, chỉ nhìn vài lần đương nhiên sẽ không bị cấm chế mê hoặc. Chỉ là ánh mắt rơi vào trên Cửu Huyền Từ Quang giống như màn trời trước mắt, trên mặt cũng không khỏi lộ ra vẻ ngưng trọng. Bất quá ngay sau đó, ánh mắt Ngô Khí liền bị tồn tại khác hấp dẫn đi.

Đằng sau Cửu Huyền Từ Quang Cấm, là một mảnh không gian hoàn toàn khác với chỗ hư vô trước kia, bên trong mặc dù cũng là hư vô hắc ám, nhưng không gian này tựa hồ bị một loại lực lượng minh minh ảnh hưởng, vận vẹo lắc lư, tựa như một tấm giấy. Trong đó, không gian bị xếp chồng lên vận vẹo, có một vật kỳ dị phiêu đăng, vị trí lơ lửng, hành tung bất định, rất là quỷ dị.

Ngô Khí vừa nhìn thấy vật kỳ dị kia, lập tức hai mắt mở to, trong mắt xuất hiện vẻ kinh hỉ nồng đậm cùng khát vọng, đồng thời vang lên còn có một tiếng thét kinh hãi.

Minh Hỏa Tuyên Nhãn Long,

Vật này giống như không có thực thể, chính là một cái động nhỏ đen sì, khảm ở trong không gian kia. Theo gợn sóng hư vô vận vẹo lắc lư phiêu đăng, động nhỏ ngoại trừ bóng tối không còn màu sắc nào khác, trong động sâu thẳm., Không biết liên thông nơi nào. Nếu không phải trên hắc động kia, giờ phút này đang có mấy đóa hoa sen cực lớn, đen như mực, tản ra quang mang kỳ dị mờ mịt lạnh lẽo, ai cũng sẽ không nghĩ tới lỗ nhỏ này sẽ là tổ sư Vạn Thi Tông tồn rất nhiều khí lực câu thông một miệng U Minh Tuyên Nhãn trộm được.

Thân hình Ngô Khí trôi nổi bên ngoài màn trời, ánh mắt bắn ra trong mắt lại gắt gao nhìn chăm chăm vào con suối phiêu hốt không chừng kia, nhất là đóa hoa màu đen quý dị trên đó. Một đốm nhỏ, đóa hoa lớn màu đen kia tổng cộng có bảy đóa, trên con suối trải rộng ra, chập chùng cao thấp.

Cho dù bởi vì Cửu Huyền Từ Quang cấm, Ngô Khí cùng con suối kia cách không biết bao xa, nhưng Ngô Khí tu luyện U Minh chiến thể, đối với tất cả khí tức có liên quan đến U Minh, đều có được lực cảm ứng cùng khả năng hiểu rõ không gì sánh được. Trước đó hắn có thể không tốn chút khí lực, trực tiếp xuyên qua hư vô địa phương, tiến vào trung tâm đại trận này, cũng là dựa vào năng lực này.

Hiện tại Ngô Khí nhìn bảy đóa hoa màu đen kia, có thể cảm giác trên đóa hoa kia truyền đến khí tức vô cùng rõ ràng, hư vô rét lạnh giống như muốn lấy Cửu U chi lực thiêu đốt hết. Mà trong cơ thể hắn, giờ phút này có từng luồng từng luồng., khát vọng liên miên không dứt tràn lên. Không chỉ là suy nghĩ của hắn, còn có bản năng thân thể của hắn, bởi vì tu luyện U Minh chiến thể mà sinh ra bản năng. Nếu không phải tâm thần lực của hắn còn khắc chế, nói không chừng lúc này Ngô Khí đã trực tiếp vọt vào cấm chế bên trong.

Cửu U Minh Hỏa Ngô sẽ không cảm ứng sai, bảy đóa hoa lớn màu đen quý dị kia, chính là Cửu U Minh Hỏa chân chính. Không phải Cửu Phong Minh Hỏa động trên đỉnh đầu, những Minh Hỏa giả bị thôi hóa pha loãng không biết bao nhiêu vạn lần.

Ngô Khí chậm rãi khom người, lực lượng tâm thần hoàn toàn bao phủ lại bản thân, liều mạng áp chế mỗi một cái xương cốt trong cơ thể, mỗi một khối cơ nhục, mỗi một giọt máu trong người truyền đến khát vọng. Đồng thời hắn còn muốn áp chế ý nghĩ của mình, loại ý nghĩ trần trụi này chiếm hữu, hận không thể lập tức vọt vào, hết thảy đều phải ngăn chặn.

Hắn muốn lấy được Cửu U Minh Hỏa, nhưng giờ phút này hắn lại nhất định phải áp chế khát vọng của mình, bởi vì trước mặt hắn, không phải là một mảnh đất bằng phẳng, mà là một cấm chế vắt ngang màn trời.

Nếu Cửu Huyền Từ Quang Cấm phóng thích bản thân, trực tiếp xông vào, chẳng khác nào tìm chết.

Hôm nay đã sớm hơn, không tệ không tệ.

Cuối cùng bị ta tìm được.

Ngô Khí đứng ở phía trước cấm chế giống như màn trời, thân thể không thể ngăn chặn run rẩy, không biết là sợ hay là hưng phấn. Hai mắt nhìn chăm chăm vào trong hư không chông chát, con suối trôi nổi bất định, còn có bảy đóa U Minh đại hoa đen như mực trên con suối.

Vù vù

Đối với tu sĩ tu luyện thần thông U Minh mà nói, hấp dẫn của Cửu U Minh hỏa quả thực là không thể chống đỡ. Nhất là khi tu luyện thần thông đã đạt đến đỉnh phong, chỉ cần đạt được Cửu U Minh hỏa là có thể tấn cấp., Phần dụ hoặc này đổi lại là ai cũng không thể chống đỡ được. Bất quá Ngô Khí lại miễn cưỡng áp chế được khát vọng trong lòng mình cùng trong cơ thể truyền đến, trong mắt là cảm giác khát vọng không hề che giấu sự chiếm hữu nồng đậm, nhưng trên mặt không chút biểu tình, không hề bị lay động.

Biết được trạng thái của mình hiện tại không thích hợp, Ngô Khí vội vàng nhắm hai mắt lại, sau đó hít sâu một hơi, ép buộc mình tĩnh táo lại. Trọc khí thở ra, trong lòng xao động bị đè xuống, sau khi đứng yên tại chỗ hồi lâu, thể nội cũng dần dần ổn định lại, lại khôi phục trạng thái giềng cổ không sóng trước đó.

Thật lâu sau, Ngô Khí mở mắt, không cố tình nhìn con suối U Minh kia. Mà là đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve trên trử vật giới chỉ của mình, hào quang lóe lên, một viên châu không chút thu hút liền xuất hiện trong tay Ngô Khí.

Phá cấm châu.

Giờ phút này để trợ giúp Ngô Khí, ngoại trừ viên bảo châu có thể bài trừ nhiều cấm chế này liền không còn vật gì khác. Nên biết rằng Cửu Huyền Từ Quang chính là hạch tâm của tòa đại trận này, nếu Ngô Khí vận dụng vật sự khác, cưỡng ép tiến vào trong đó, cho dù có thể kháng trụ uy lực cấm chế, may mắn

không chết, cũng lập tức dẫn trưởng lão thủ trận tới, thậm chí còn kinh động vị Vạn Thi tông chủ kia, đến lúc đó cho dù Ngô Khí có chín cái mạng cũng không bảo vệ được.

Phù gia là một trong thập đại gia tộc lớn của Thông Thiên sơn mạch, mặc dù không bằng Thiên Ma tông, cũng sẽ không kém quá nhiều. Trong trí nhớ rộng rãi của phù lục, Phá Cẩm châu được xưng là có thể phá vỡ rất nhiều cấm chế trên thế gian, uy lực cường đại, phù rộng quả thật cũng từng dựa vào nó phá bỏ rất nhiều phiền toái, thậm chí mượn dùng nó tiến vào một ít động phủ cổ tu. Bất quá uy danh Cửu Huyền Từ Quang cấm cũng không phải bình thường, rốt cuộc có thể phá cấm hay không, trong lòng Ngô Khí cũng không có đáp án xác thực.

Cầm Phá Cẩm Châu, trên mặt Ngô Khí hiện lên một vòng do dự, dường như còn đang suy tư. Bất quá sau một lát, Ngô Khí vẫn hành động, thân thể trực tiếp đạp lên phía trước một bước, cả người suýt chút nữa dấn lên cấm chế kia.

Trong nháy mắt đó, Ngô Khí lập tức cảm thấy thế giới trước mắt biến hóa, không gian biến hóa, trong phút chốc huyền tượng nổi lên, từng người quái dị Lục Ly thế giới hóa sinh ra, muốn đem Ngô Khí thu nạp vào. Tuy rằng Ngô Khí lập tức từ trong những huyền tượng kia giãy dụa ra, trong lòng vẫn nghiêm nghị, hấn căn bản không có chạm vào cấm chế, chỉ là cách gần, liền có loại uy lực này, nếu xông vào cấm chế, có thể nghĩ sẽ gặp phải nguy hiểm gì.

Khai cung không có quay đầu lại, cho dù giờ phút này cảm nhận được uy lực Cửu Huyền Từ Quang Cấm trước mắt, Ngô Khí cũng không có ý định dừng tay. Hấn dám trở về tông môn không chuẩn bị bất cứ cái gì liền lèn vào nơi này, chỗ dựa không phải là bảo châu phá cấm trong tay sao.

Phá cấm chế

Không gì sánh được bình tĩnh phun ra hai chữ, bàn tay Ngô Khí hoàn toàn đặt ở trên cấm chế trước mắt. Cơ hồ là đồng thời, trong nháy mắt hấn xuất thủ, một đoàn ánh sáng bảy màu mạnh mẽ bộc phát ở lòng bàn tay hấn.

Uy lực của Phá Cẩm Châu ở bên trong hào quang bảy màu kia, quang mang như bọt khí, mạnh mẽ phòng lớn, bảy màu sắc sỡ, lưu quang tràn đầy màu sắc. Ngay sau khi tiếp xúc với cấm chế, liền giống như nước chảy., Cửu Huyền từ quang cấm tràn vào trong đó, lập tức thấy màn trời trước mắt giống như màn trời run rẩy lên, phía trên bám vào khí tức mê huyền cũng lúc mạnh lúc yếu, lúc ẩn lúc hiện, tựa hồ đang cùng tồn tại và chạm, không gian phía sau cấm chế chông chát tựa hồ cũng trở nên không ổn định, thoáng như bình tĩnh trong mặt hồ có hai con cự thú đang chém giết, miệng suối u minh kia cũng theo đó phập phồng không ngừng.

Động tĩnh thật lớn.

Bất kể là cảnh tượng trong ký ức phù rộng lớn sử dụng Phá Cẩm Châu hay là cảnh tượng Ngô Khí sử dụng, cũng không tạo thành động tĩnh lớn hơn, ánh sáng bảy màu cùng từ quang Mê Huyền tựa hồ đang tiến hành va chạm kịch liệt dị thường, tác động đến hư không, triệt để phá vỡ sự yên ổn nơi đây.

Thân thể Ngô Khí dán cấm chế, bàn tay còn ấn ở phía trên, liền duy trì tư thế này. Nhìn một trận quyết đấu kịch liệt trước mắt, một bên là từ trong tay hấn viên châu phóng ra, ánh sáng bảy màu, như thủy ngân, tràn vào trong cấm chế kia, tùy ý hoành hành, như nhập vào chỗ không người. Một bên lại là Cửu Huyền Từ Quang cấm, vô số khí tức mê huyền kia chông chát, hóa thành từng tòa Thận Sơn, ý đồ ngăn cản những ánh sáng bảy màu kia, thậm chí đuổi ra ngoài.

Mặc dù sự yên tĩnh nơi đây sớm bị phá vỡ, nhưng vẫn như cũ vô thanh vô tức, không một tiếng vang phát ra, nếu không có màn trời cấm chế bên trong hào quang mãnh liệt luân chuyển, ai cũng sẽ không muốn khách không mời đến nơi đây.

Ầm ầm ầm ba ba.

Giờ phút này toàn bộ tâm thần Ngô Khí đắm chìm trong Phá Cẩm Châu trong tay, dù không theo ánh sáng bảy màu tiến vào cấm chế, nhưng động tĩnh bên trong hấn rõ ràng tận mắt. Không hổ là cấm chế hạch tâm của vị Vạn Thi tổ sư nào lưu lại, trong ký ức rộng rãi không có gì bất lợi mà còn chưa từng thất bại qua Phá Cẩm Châu lại bị ngăn trở.

Hai bên giằng co, giờ phút này bên trong cấm chế, hai loại quang mang sau khi chém giết hồi lâu lại giằng co. Bất quá cũng trong nháy mắt hai bên giằng co, hai mắt Ngô Khí mãnh liệt mở ra, không áp chế được sắc mặt vui mừng tràn ra, sau đó lại lập tức nhắm lại.

Sau một khắc, trong nháy mắt Ngô Khí lại nhắm mắt, tình cảnh giằng co trong cấm chế kia lập tức thay đổi. Vốn chỉ là một đoàn hào quang bảy màu mạnh mẽ lần nữa căng lên, tựa hồ được lực lượng vô tận, cuộn cuộn không dứt tràn vào, bỗng dựng sinh ra một loại lực lượng thể như chẻ tre, khí tức mê huyền trước đó còn có thể kiên trì lập tức có dấu hiệu bại lui.

Cửu Huyền Từ Quang cấm, tổng cộng có chín đạo Huyền Từ Quang, hình thành thể giới mê huyền chồng chất. Trước đó khi giằng co, hào quang bảy màu của Phá Cấm Châu bị ngăn trước đạo từ quang thứ nhất, lúc này hào quang bảy màu như thần trợ, nhất thời liên phá vỡ từ quang thứ nhất, tràn vào sâu bên trong.

Lòng bàn tay Ngô Khí, từng luồng từng luồng chân nguyên tinh thuần không ngừng tràn vào trong Phá Cấm Châu, sau đó lại hóa ra đại lượng hào quang bảy màu, như đại quân quá cảnh, tràn vào trong cấm chế trước mặt.

Thời gian trôi qua từng chút, cũng không biết qua bao lâu, thân thể Ngô Khí một mực tĩnh lặng bất động chợt run lên một cái. Cơ hồ đồng thời, màn trời trước mặt hắn cũng rung mạnh lên, giờ phút này trong đó, hào quang bảy màu đã chiếm hơn phân nửa giang sơn, khí tức mê huyền của Cửu Huyền Từ Quang Cấm bị áp súc đến góc, tựa hồ lúc nào cũng có thể biến mất.

Bốp

Như thể tiêu diệt tàn binh bại tướng, lòng bàn tay Ngô Khí mạnh mẽ phun ra một đoàn chân nguyên cực kỳ tinh thuần, khiến cho đại quân bảy màu lập tức lại tăng vọt mấy phần, rốt cuộc một tiếng vang nhỏ truyền vào trong tai Ngô Khí, một tấm màn trời trước mặt như là băng giá hòa tan, nhộn nhạo trong lúc đó, một con đường lớn xuất hiện.

Thành công rồi!

Cắm chế bị phá vỡ, Ngô Khí lại không nhận được, lập tức động thân. U quang hiện ra, bao Ngô Khí vào trong đó, mạnh mẽ bước ra, không chút do dự tiến vào bên trong hạch tâm cắm chế này.

Không hề trở ngại chút nào.

Vừa tiến vào bên trong, lập tức Ngô Khí cảm nhận được trong cắm chế không chút trở ngại, vốn toàn bộ hư không tràn ngập từ quang mê huyền, giờ phút này lại biến mất vô tung vô ảnh. Trong không gian chông chênh, một con đường lớn từ dưới chân Ngô Khí kéo dài đến chỗ sâu, cuối cùng, chính là con suối u minh trôi nổi bất định kia.

Trong nháy mắt, hô hấp của Ngô Khí trở nên nặng nề, sắc mặt vui mừng và chiếm hữu trong mắt không thể che giấu được nữa, đều phóng thích ra ngoài.

Đang ở trong hư không, trước mặt chính là con suối u minh với bảy đóa hoa lớn đen kịt trôi nổi, khoảng cách chỉ trong gang tấc, Ngô Khí chỉ cần bước ra một bước, liền có thể dễ dàng đoạt được. Trọng bảo ngay trước mắt, tùy thời có thể lấy, đương nhiên không cần lại cẩn thận từng li từng tí, làm bộ làm tịch nữa. Trên mặt mừng như điên cùng tất cả trong mắt đều phóng xuất ra, khiến cho Ngô Khí có một loại xúc động muốn ngửa mặt lên trời thét dài.

Bình phục tâm tình một chút, Ngô Khí cũng không chậm trễ thời gian, trực tiếp nâng hai chân lên, đi tới chỗ con suối kia.

Vù vù vù

Trong nháy mắt, trên người Ngô Khí bỗng nhiên có động tĩnh khác thường, từng sợi u quang đen tối lại tràn ra. Lại như chưa kết thúc, cuộn cuộn không dứt, đảo mắt liền bao phủ thân thể Ngô Khí cực kỳ chặt chẽ, thậm chí không gian xung quanh tràn ngập, nhuộm thành hư vô u ám.

Giờ phút này, vật Ngô Khí muốn lấy, cũng không phải là trong Minh Hỏa động phía trên bị thôi hóa pha loãng mấy vạn lần Minh Hỏa, mà là hàng thật giá thật, đủ để tất cả Ma tu đều điên cuồng Cửu U Minh Hỏa. Muốn lấy vật khủng bố như vậy, huyết nhục thân thể bình thường, chỉ sợ còn chưa tiếp xúc đến, sẽ bị U Minh khí tức trong con suối kia phát ra hóa thành hư vô, ngay cả bên cạnh bảy đóa hoa đen kịt cũng không sờ được.

U Minh chiến thể, cũng chỉ có chiến thể U Minh, mới có thể để Ngô Khí lớn mật đến đây, ăn trộm Minh Hỏa.

Ngay khi vừa tiến vào chỗ sâu trong không gian trùng điệp, Ngô Khí liền cảm thấy từng luồng từng luồng khí tức âm hàn từ bốn phương tám hướng đánh tới, như là vô số con hàn trùng, muốn chui vào trong cơ thể Ngô Khí. Chỉ một lần cảm ứng này, Ngô Khí liền cảm giác được máu huyết trong cơ thể ngừng lại, chân nguyên tinh thuần đang lao nhanh đến cũng

lập tức ngưng trệ lại, cốt tủy trong xương tủy sâu thẳm đều muốn đông lại, thân thể càng hung hăng rung mình một cái.

Sau một khắc, khí tức màu đen quanh người Ngô Khí mạnh mẽ lay động, mới xua tan vô số đạo khí tức âm hàn kia, giải trừ cảm giác nguy cơ mãnh liệt trong lòng Ngô Khí dâng lên. Hắn có thể khẳng định, nếu không phải hắn luyện thành tầng thứ nhất U Minh Chiến Thể, chỉ sợ trong khoảnh khắc đó, những khí tức âm hàn kia nhập thể, là có thể lấy tính mạng của hắn.

Không chỉ là hắn, trong cảm ứng, vô số cổ khí tức âm hàn kia, căn bản không thuộc về thế giới này, lực lượng ẩn chứa bên trong lộ ra cảm giác quỷ dị không gì sánh được. Tu sĩ Nguyên Anh Ngô Ân phỏng đoán, chỉ sợ tu sĩ Nguyên Anh, thậm chí Hóa Thần, đều hoàn toàn không thể chống cự loại khí tức này xâm nhập, chỉ tiếp xúc sẽ bị đông lạnh thành hư vô, tuyệt không có may lý.

Bước đầu tiên bước ra, để Ngô Khí biết được U Minh Chiến Thể quả thật có thể giúp hắn tránh khỏi ảnh hưởng đáng sợ của khí tức âm hàn trong con suối này phát ra, nụ cười trên mặt lập tức càng thêm rõ ràng. Bước thứ hai lại bước ra, liền lớn mật hơn nhiều.

Vù vù

Một đôi bàn chân đạp lên hư không, không ngừng bước, đi thêm vài bước, vẫn không hề ảnh hưởng. Nhất thời sắc mặt Ngô Khí càng thêm vui mừng, một lát sau thân thể của hắn trực tiếp lướt ra, một luồng u quang thoáng hiện, phóng về phía dòng suối u minh lơ lửng kia.

Giờ phút này nếu như trưởng lão phụ trách thủ trận hoặc là tông chủ Vạn Thi tông ở đây, nhìn thấy có người trực tiếp đầu nhập vào trong con suối U Minh kia, nhất định sẽ đại kinh thất sắc. Nên biết năm đó tổ sư Vạn Thi dùng đại thần thông đánh tới con suối kia, cũng bởi vì bên trong liên thông Cửu U, có khí tức Minh giới, lo lắng bị đồng hóa thành ma vật Minh giới, mà không dám bước vào trong đó, chỉ có thể bày ra đại trận, trăm năm mới có thể thôi hóa mười đóa Minh Hỏa, lấy cơ hội lập tông.

Hiện nay một tu sĩ chỉ có tu vi Kết Đan đỉnh phong lại to gan lớn mật, trực tiếp dùng thân thể tiến vào con suối, quả thực là hành vi tìm chết không thể lại tìm chết.

Đáng tiếc, Vạn Thi Tông giờ phút này ở vào thời kỳ phi thường, toàn tông đều mặc, ai cũng không ngờ tới gia tộc, đem chủ ý đánh vào trên đầu nhà mình, cái miệng U Minh Tuyên Nhân kia tại đây bảo tồn mấy ngàn năm, cũng nên hợp có kiếp này.

Trong lần luyện chế này.

Phù.

Thân thể lướt đến, hoàn toàn đầu nhập vào con suối, nguyên lai tưởng rằng sẽ có vô tận âm hàn minh khí vọt lên, hắn cũng đang chuẩn bị chống cự. Lại không muốn xông lên chính là những khí tức âm hàn kia, mà là từng cỗ cảm giác phảng phất khoái cảm, khí tức chung quanh không để cho hắn khó chịu chút nào, ngược lại có loại cảm giác thủy nhũ giao hòa, khiến Ngô Khí suýt chút nữa rên rỉ ra tiếng.

Nếu như giờ phút này có người đứng ngoài quan sát, sẽ nhìn thấy, U Minh Chi Khí tràn ra từ trong cơ thể Ngô Khí lại cực kỳ tương tự với khí tức trong con suối, thậm chí càng thêm nồng đậm tinh thuần, hơn nữa còn mang theo một ít khí tức huyền ảo. Cũng chính vì vậy, lượng minh khí hải lượng trong con suối không ảnh hưởng đến Ngô Khí chút nào, ngược lại không ngừng dung nhập vào trong cơ thể hắn, làm cho khí tức U Minh trong cơ thể hắn nhanh chóng bành trướng lên.

Tuy rằng hiện tượng kỳ dị trong lòng lúc này, nhưng Ngô Khí lại không có mục đích tiến vào nơi này. Cố nén xúc động muốn rên rỉ, ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào bảy đóa hoa lớn đen kịt phập phồng bất định kia.

Cửu U Minh hỏa, dẫn sinh từ Cửu U đến chỗ sâu, chí hàn chí âm, thiêu đốt thế gian tất cả.

Khi ánh mắt Ngô Khí rơi vào trên Minh Hỏa, lập tức trong lòng nổi lên dự cảm nguy hiểm đã lâu biến mất, khiến lông mày nhảy dựng lên. Dù sao không phải minh khí bình thường, mà là Cửu U Minh Hỏa chân chính cực hàn chí âm, trong đó

ẩn chứa không chỉ là khí tức U Minh tinh thuần đến cực điểm, còn có đạo lý pháp tắc, hỏa của Minh giới, có thể thiêu đốt vạn vật thương sinh chí hư vô.

Đúng lúc Ngô Khí bởi vì dự cảm nguy hiểm mà trong lòng đột nhiên lại có một loại dự cảm dâng lên, Ngô Khí phảng phất như nhìn thấy, chỉ cần có thể dung hợp luyện hóa một đóa Cửu U Minh hỏa, hắn định trệ ở tầng đầu tiên U Minh chiến thể có thể lập tức tấn thăng lên., Đột phá đến cảnh giới thứ hai, có càng nhiều thần thông không thể tưởng tượng nổi hơn. Mà trong minh minh, Ngô Khí trong cơ thể mỗi nơi lại truyền đến một loại khát vọng mãnh liệt, để cho hắn nhin không được muốn đem bảy đóa Cửu U Minh hỏa nuốt hết.

Ý nghĩ này một đời xuất hiện, lập tức dọa cho Ngô Khí nhảy dựng lên. Cửu U Minh Hỏa nguy hiểm, từ loại dự cảm nguy hiểm này ở bên trong liền có thể thấy được một chút, nếu như thoáng một phát ăn bảy đóa Cửu U Minh Hỏa, Ngô Khí hầu như có thể khẳng định, hoàn toàn không cần hoài nghi, chỉ cần một lát, hắn cố gắng thành quả mười mấy năm, một thân tu vi, hồn phách nhục thân, đều muốn hóa thành hư vô, triệt để biến mất ở thế gian này.

Bảy đóa Cửu U Minh Hỏa, coi như là tuyệt thế đại trận mà vị Vạn Thi Tổ Sư kia bày ra cũng cần thời hóa gần trăm năm, mới có thể pha loãng ra. Ngô Khí bất quá tu vi Kết Đan đỉnh phong, mặc dù có thần thông U Minh Chiến Thể bậc này của Hoang Cổ Luyện Thể, nhưng nếu như nuốt vào một chút, ngoại trừ rơi vào kết cục thân tử đạo tiêu, sẽ không có gì khác.

Một đóa, một đóa cũng có thể.

Không có trăm ngàn bao lâu, trước khi nhập tuyền nhãn Ngô Khí đã suy nghĩ kỹ. Thậm chí trước khi trở về tông, hắn đã có ý định, mục đích mạo hiểm tới đây của hắn chỉ có một, chính là trộm một đóa Cửu U Minh Hỏa, mượn cơ hội này đột phá đến U Minh Chiến Thể tầng thứ hai, sau đó một mạch xông lên, giải phóng tu vi, tấn thăng Nguyên Anh.

Động thủ!

Sắc mặt hung ác, Ngô Khí không hề do dự, bàn tay mạnh mẽ vươn ra, trực tiếp dùng bàn tay chộp vào một trong bảy đóa Cửu U Minh hỏa kia. Tựa như cảm ứng được động tác của Ngô Khí, không gian con suối vốn còn bình tĩnh vô cùng, lập tức đung đưa, khí tức U Minh vô cùng vô tận phồng lên, nhưng quỷ dị chính là, những khí tức U Minh này không ngăn cản Ngô Khí, ngược lại hình thành một cỗ trợ lực cường đại, đẩy Ngô Khí về phía một trong bảy đóa Minh Hỏa kia.

Ngay cả thời gian một nháy mắt cũng không có, hoàn toàn không kịp phản ứng, trong nháy mắt Ngô Khí vươn tay, lòng bàn tay liền bị nhét vào một ngọn lửa đen kịt vô hình không thân thể, chỉ có khí tức âm hàn nhàn nhạt. Hơn nữa ngay sau một khắc, ngọn lửa này liền giống như nước chảy, chậm rãi dung nhập lòng bàn tay của Ngô Khí, lóe lên rồi biến mất.

A...

Băng hàn âm lãnh, vô cùng vô tận khí tức âm hàn hoàn toàn bao phủ Ngô Khí, hay là một chút phản ứng thời gian cũng không có. Ngô Khí giờ phút này cảm giác như thân thể trần trụi rơi vào trong một cái hầm băng, chỉ trong nháy mắt, đã bị đông lạnh thành một cây băng côn, huyết dịch tạng phủ da thịt thậm chí là cốt tủy, đều bị đông lạnh, làm cho Ngô Khí trong nháy mắt mất đi quyền khống chế đối với thân thể.

Thế gian có ngàn vạn loại hỏa diễm, âm dương ngũ hành, đều có đặc tính riêng. Thái dương chân hỏa rừng rực thiêu đốt tất cả, thuộc chí dương hỏa diễm. Có dương tất nhiên có âm, Cửu U minh hỏa thuộc về chí âm chi hỏa, cũng có đem thương sinh vạn vật hóa thành hư vô lực, lực lượng của nó hiển hóa, chính là chí hàn chí âm, sinh sinh đông thành hư vô.

Cửu U Minh Hỏa chân chính, sinh ra dưới Cửu U, không chỉ là một trong những ngọn lửa có uy lực lớn nhất thế gian, cũng đồng dạng ẩn chứa lực lượng pháp tắc, căn bản hỏa diễm bình thường không thể so sánh.

Coi như là tu sĩ Hóa Thần, thậm chí là cường giả Phản Hư, muốn thu lấy Cửu U Minh hỏa, cũng phải mượn một ít pháp khí chứa đồ, căn bản không có ai sẽ như Ngô vút bỏ, trực tiếp

lấy một đôi tay thịt đi cưỡng ép thu, hành vi bực này, trong mắt những cường giả kia, cũng là một loại phương pháp tự sát.

Ngô Khí tuy có U Minh chiến thể làm chỗ dựa, nhưng dù sao tu vi quá thấp, chiến thể cũng chưa từng tấn thăng tầng thứ hai, so sánh với Tu La tộc thời đại thái cổ, quả thực ngay cả trẻ con cũng không bằng. Hành động lấy tay bắt Minh Hỏa, cũng làm cho hắn lâm vào trong nguy hiểm. Bất quá hắn cũng coi như một nửa người Tu La tộc, muốn hóa giải nguy hiểm kia cũng không khó, mấu chốt là phải xem lòng tham của hắn như thế nào rồi.

Có càng không sợ muộn.

Năm đó tổ sư Vạn Thi tông mặc dù không biết tu vi cảnh giới như thế nào, nhưng có thể thành lập cơ nghiệp như Vạn Thi Tông, còn có thể từ Cửu U thế giới trộm tới một con suối, không cần nói cũng biết là một vị đại thần thông giả. Nhưng cho dù là cường giả như vậy, cũng phải phí tâm tư bày xuống đại trận mới có thể thúc đẩy tan rã ra mười đóa minh hỏa mỗi trăm năm mới tuôn ra. Bởi vậy có thể biết, Cửu U Minh hỏa bức này vốn không nên tồn tại ở thế gian Minh giới chi hỏa có uy năng thế nào.

Sâu trong lòng đất Vạn Thi Tông, hạch tâm đại trận, U Tuyên Nhân Không Gian bên trong, một người toàn thân đều là màu đen kịt, phảng phất giống như thi thể đang trôi nổi, quanh thân nồng đậm khí tức U Minh bao phủ hấn vào trong, cảnh tượng cực kỳ quỷ dị.

Mà trên dòng suối, bảy đóa Cửu U Minh Hỏa vốn nên tồn tại, giờ phút này chỉ còn lại có sáu đóa, còn có một đóa không biết tung tích.

A.

Tiếng kêu thê lương thảm thiết như quỷ khóc vang lên trong thức hải Ngô Khí, lại không phải ai khác, chính là tâm thần ý niệm của hấn đang chịu thống khổ vô cùng.

Dựa vào thần thông luyện thể hoang cổ của U Minh chiến thể bức này, Ngô Khí gan to bằng trời trực tiếp lấy bàn tay thịt lấy một đóa Cửu U Minh Hỏa. Nhưng mà lập tức, thống khổ do Minh Hỏa nhập thể đã làm cho tâm thần của hấn ở bên trong thức hải rú thẳm lên. Hơn nữa không chỉ như vậy, ngay cả thân thể của hấn cũng bị liên lụy.

Minh hỏa nhập thể, lập tức giải thể, sau đó hóa thành khí tức U Minh tinh thuần lấy hàng vạn đề tính, giống như từng đầu Minh xà dài hẹp đen kịt, đồng loạt chui vào mỗi một góc trong cơ thể Ngô Khí. Không có bất cứ nơi nào lọt qua, kinh mạch khiếu huyết da thịt tạng phủ xương cốt da thịt đều bị khí tức U

Minh chiếm cứ, bị đông kết, ngay cả tu vi Kết Đan đỉnh phong của hắn, chân nguyên to lớn dinh dính như ngọc dịch kia, cũng bị đông kết, một chút cũng không thể vận chuyển.

Nếu có người có thể lúc này gõ vào thân thể hắn, sẽ phát hiện, Ngô Khí lúc này quả thực cứng ngắc như là sắt thép.

Thống khổ bị đông kết đã khiến tâm thần Ngô Khí bị liên luy, co vào trong Nê Hoàn cung không dám đi ra, nhưng ngay sau đó theo Minh Hỏa ủa vào Nê Hoàn cung, Ngô Khí lập tức biết cái gì gọi là sống không bằng chết.

Nguy cơ trước nay chưa từng có nguy cơ như vậy.

Toàn bộ tâm thần Ngô Khí đều bị vây ở Nê Hoàn cung, mất đi quyền khống chế thân thể. Tâm thần ý niệm bị Minh Hỏa thiêu đốt, một loại thống khổ không cách nào nói rõ bao vây hắn, trước kia tâm trí cứng cỏi khiến hắn ngạo mạn giờ phút này không còn sót lại chút gì, thể lương rú thẳm một khắc không ngừng quanh quẩn trong thức hải hắn.

Tâm thần như vậy, thân thể càng thêm không ổn, tuy có U Minh Chiến Thể tầng thứ nhất, nhưng bị Minh Hỏa nhập thể, chiến thể ngược lại thành trói buộc. Chỉ một cái chớp mắt, thân thể của hắn đã bắt đầu hồng mắt, bị khí tức U Minh sinh đông kết, rơi vào trạng thái hư vô.

Nếu Ngô Khí không có hậu thủ, chỉ sợ không bao lâu nữa, thân thể tâm thần Ngô Khí sẽ bị Minh Hỏa thiêu đốt mà chết, sụp đổ thành hư vô.

Trong thức hải của hắn, một đoàn Minh Hỏa mở ra, hiển hóa ra một biển lửa tựa hồ rút nhỏ đi rất nhiều lần. Trên mặt biển lửa, một đoàn sương mù đang bị thiêu đốt quay cuồng, trong sương mù, một bóng người nhàn nhạt như ẩn như hiện, thể lương rú thẳm thiết từ bên trong phát ra.

Trên bóng người ẩn hiện khuôn mặt dữ tợn của Ngô Khí, khuôn mặt đậm mạc xưa nay hoàn toàn không thấy, đơn giản giống như một con lệ quỷ ở địa ngục chịu hình.

Mặc dù hãm sâu trong khôn cùng thống khổ, nhưng Ngô Khí vẫn có thể cảm ứng được nguy cơ trong cơ thể mình, trong

tiếng rú thảm hấn mơ hồ có dự cảm, thân thể cùng tâm thần của hắn sẽ sau khi hoàn toàn sụp đổ, trở về hư vô.

Mười hơi thở sau tám hơi thở.

Cảm giác đáng sợ gần chết lâm thân, trong nháy mắt hàng lâm, tràn ngập toàn bộ tâm thần Ngô Khí. Trong minh minh thấp giọng nỉ non, càng là không gì không vào được tràn vào, từ miệng hắn phát ra tiếng rú thảm tuyệt vọng điên cuồng không cam lòng nhiều khí tức, khiến người ta nhìn thấy mà kinh hãi, sợ hãi run rẩy, gần như điên cuồng.

Một khắc cuối cùng tựa hồ sẽ phủ xuống, sinh mệnh Ngô Khí sắp đến điểm cuối, bóng người trên biển lửa đã mỏng đến cực hạn, lúc nào cũng có thể biến mất. Nhưng trước đó chưa từng có quay cuồng kịch liệt, phát ra tiếng rú thảm càng điên cuồng đến cực điểm, không cam lòng tuyệt vọng oán hận vô cùng vô tận cảm xúc tiêu cực, trào ra như sóng biển.

Ba hơi thở hai hơi.

Đột ngột, quả thực đột ngột đến cực điểm. Tựa như thời gian đột nhiên dừng lại, vô cùng vô tận rú thảm biến mất, biển lửa quay cuồng ngưng trệ, tâm thần đang sụp đổ dừng lại. Từ trong con suối kia thân thể đen kịt bắt đầu dừng lại., Một cỗ khí tức xám xịt nhàn nhạt giống như tro bụi mãnh liệt lan ra, những nơi đi qua, tất cả khí tức U Minh đều trong nháy mắt ngưng kết, bao gồm trên dòng suối kia, bảy đóa hoa lớn uy năng vô hạn, cao cao tại thượng U Minh đại hoa.

Cảnh tượng càng đáng sợ hơn còn ở phía sau, khí tức mịt mờ như tro tàn, ong ong, hư không giống như không chịu nổi áp lực gì, truyền đến tiếng rung, chỉ thấy chỗ cánh tay trái của Ngô Khí. Hư ảnh Mông Mông đột ngột xuất hiện, chậm rãi từ bên trong cánh tay trái của Ngô Khí bay lên, hư ảnh kia, đúng là một đoạn cánh tay cụt, một đoạn toàn thân che kín kim văn màu ám kim.

Tuế Nguyệt Chi Trần, khí tức ảm đạm ảm đạm từ trong cánh tay bị đoạn phong cách cổ xưa tràn ra, những nơi đi qua, tất cả đều ngừng lại. Trước đó trong cơ thể Ngô Khí tàn sát bừa bãi không ngớt, mấy hơi thở đã muốn đoạt đi tính mạng Ngô Khí

Cửu U Minh Hỏa, vừa tiếp xúc những khí tức đen tối này, lại lập tức không nhúc nhích, tựa như mất đi tất cả uy năng.

Đoạn cánh tay này vào thời khắc cuối cùng xuất hiện, đem tất cả ngưng trệ, lưu lại tính mạng Ngô Khí ở thời khắc cuối cùng. Nếu cánh tay cụt này ra chậm thêm một chút, tâm thần Ngô Khí sẽ hoàn toàn sụp đổ, thân thể cũng hóa thành hư vô, hoàn toàn biến mất trên thế giới này.

Tất cả những điều này không biết là may mắn không thể so sánh được, hay là một trận đánh cược kinh thiên. Sau một khắc, đã có đáp án.

Ha ha ha.

Tiếng cười vô cùng điên cuồng bỗng nhiên vang lên trong con suối tĩnh lặng cô đọng, một hư ảnh hình người từ trong Ngô Khí Nê Hoàn trôi nổi ra, diện mục trong đó hiện ra, hiện ra một gương mặt điên cuồng quỷ dị, không phải là Ngô Khí thì là ai.

Vật của Hoang Cổ, bất quá là ký thác vật truyền thừa sử dụng, gửi ở trong cơ thể ta, đương nhiên phải giao ra tất cả truyền thừa. Trận đánh cược này, ta thắng, ha ha ha ha.

Giờ phút này trên khuôn mặt Ngô Khí tràn đầy đắc ý, có chút điên cuồng, thậm chí biểu lộ cũng vặn vẹo. Bất quá trong đôi mắt phía dưới tóc đen lại không có vẻ gì khác thường, chỉ có tỉnh táo, không vì bất luận sự tỉnh táo nào.

Nơi này nếu là có khán giả, hiện tại nhất định sẽ vì hành động của Ngô Khí mà kinh hãi không hiểu gì. Tất cả vừa mới phát sinh kia, lén vào đại trận, ăn trộm Minh Hỏa, không phản kháng chút nào, lại là một trận đánh bạc. Một trận Ngô Khí vì đem một đoạn tay cụt giấu kín trong cánh tay trái của hắc bức ra đánh bạc.

Hắn đạt được Âm kim đoạn tít, biết được truyền thừa của mình là không trọn vẹn. Sau đó hắn luyện hóa ký ức rộng rãi của phù lục, suy đoán truyền thừa mình lấy được nhất định là cực kỳ cường đại, nhưng hắn thu hoạch lại cực kỳ nhỏ bé, nói không chừng ngay cả truyền thừa không trọn vẹn ẩn chứa

trong ám kim đoạn tí kia cũng không đạt được toàn bộ, chỉ được một ít giác liệu mà thôi.

Trong lòng đã có suy đoán, Ngô Khí cũng thử nhiều loại phương pháp, nhưng vẫn không thể triệu hồi ám kim đoạn tí trong tay trái hẳn ra. Trong lúc bất đắc dĩ, Ngô Khí bí quá hoá liều, mượn lần này ăn trộm cơ duyên Minh Hỏa, Ngô Khí lấy tính mạng của mình làm lợi thế, tiến hành đánh cược một lần. Vào thời khắc cuối cùng, hẳn ép Ám kim đoạn thủ sinh ra.

Tuy nói Ngô Khí có lưu lại thủ đoạn cuối cùng, nếu không cách nào bức cụt tay ra, cũng có một chút nắm chắc chặn được đánh bạc, tính mạng chạy thoát. Nhưng hẳn lá gan lớn như vậy, xác thực đã gần như điên cuồng.

Thắng trận cược kinh thiên này, Ngô Khí lập tức hiện thân, cũng không biết có phải do hẳn vì người thừa kế hay không, tâm thần vậy mà không bị khí tức đen tối tràn ra từ cánh tay cụt kia ảnh hưởng.

Hôm nay ta cũng muốn xem một chút, truyền thừa này rốt cuộc là vì sao, đã không chịu chủ động giao cho ta, vậy ta liền bức ngươi ra, sau đó cướp lấy.

Nụ cười điên cuồng thu lại, Ngô Khí bình tĩnh nói ra mấy câu, ngôn ngữ như sắt đá, khí phách mạnh mẽ, ẩn chứa vô tận tin lực, tâm trí kiên cố, khó có thể tưởng tượng.

Mà sau một khắc, tâm thần trôi lơ lửng không nhìn được, hóa thành một cái bóng, như hồ đói vồ mồi, nhào về phía đoạn cành khô quắt như cây khô kia, trên đó phủ đầy hoa văn vàng sậm cổ xưa.

Khu vực đánh giá thu thập sách vở quanh quẽ, cầu bình luận, cầu ý kiến ý kiến.

Bóp

Tâm thần Ngô Khí nhào vào đoạn cánh tay cụt ám kim kia, một tiếng vang nhẹ quái dị, toàn bộ tâm thần hắn hóa thành cái bóng không chút trở ngại nào phá vỡ khí tức đen tối như tro bụi, mạnh mẽ đánh vào trên cánh tay cụt. Một vòng gợn sóng ngầm đẩy ra, cái bóng lóe lên rồi biến mất, lại là tiến nhập vào bên trong cánh tay cụt.

Âm

Tiến vào trong, giờ phút này tâm thần toàn thân Ngô Khí đều ngưng tụ thành đạo bóng đáng kia. Ngay khi tiến vào bên trong cánh tay cụt, lập tức cảm giác trước mắt trống rỗng, giống như tiến vào một không gian kỳ dị.

Không gian này cũng không rộng lớn, không phải mênh mông vô biên. So sánh với đại trận hạch tâm chông chất không gian hư vô bên ngoài, ngược lại rất là hẹp, tựa như chỉ phạm vi hơn mười dặm, hết thấy bên trong, chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn hết.

Toàn bộ không gian có thể chia làm hai khu vực, một cái ngay trước mặt hắn, cách đó không xa, bị mấy cái quang đoàn màu vàng nhạt lớn nhỏ chiếm cứ. Mà một khu vực khác, thì quái dị rất nhiều., Trong đó chỉ có một vật, do từng sợi tơ toàn thân đen kịt tầng tầng lớp lớp quấn vào một chỗ, hình như một cái kén lớn vô cùng. Có lẽ những sợi tơ đen nhánh kia quấn quanh quá mức chặt chẽ, hoàn toàn không lọt một khe hở, Ngô Khí tận lực nhìn không thấy rốt cuộc bên trong cái kén lớn kia cất giấu cái gì.

Tâm niệm vừa động, Ngô Khí dẫn đầu bay về phía mấy quang đoàn màu vàng nhạt kia. Bởi vì trong cảm ứng, những quang đoàn kia không có chút nguy hiểm nào, ngược lại là lợi ích thật lớn. Khi Ngô Khí vừa tiến vào khu vực này, đưa tay chạm vào quang đoàn thứ nhất, liền biết được chỗ tốt này rốt cuộc là gì.

Đại Thi Ma Thủ...

Bàn tay tâm thần vừa biến thành tiếp xúc với quang đoàn thứ nhất, lập tức có một đoạn pháp quyết phong cách tối nghĩa vô cùng huyền ảo tràn vào thể nội, trong nháy mắt hai mắt hần liền sáng lên, vẻ hưng phấn lập tức xuất hiện trên mặt. Thân thể hầu như không suy nghĩ chút nào liền động đậy, bàn tay cũng lập tức bay về phía quang đoàn tiếp theo.

Nhiếp Hồn quyết

Nô Thiên ấn quyết tàn thiên.

Bàn tay lại xuyên qua hai quang đoàn màu vàng nhạt, lập tức trong đầu nhiều ra hai đoạn pháp quyết thần thông, trên mặt hiện lên vẻ vui mừng nồng đậm.

Không hề ngừng lại, bàn tay lại cử động.

Ồ, đây là chiến kỹ Thái Cổ Tu La, quát lớn.

Một tiếng kêu kinh hãi vang lên, hiển nhiên là do lần này lấy được pháp quyết thần thông làm cho hần cực kỳ kinh hãi, nhưng ngay sau đó, thân thể Ngô Khí tâm thần hiển hóa ra run rẩy mãnh liệt, sắc mặt trong nháy mắt trở nên trắng bệch. Trong đầu không hề có dấu hiệu báo trước truyền đến cảm giác đau nhức, đúng là bên trong quang đoàn kia tràn vào quá nhiều tin tức pháp quyết, làm cho tâm thần hần có chút chịu không nổi.

Cũng may thống khổ này đến nhanh mà đi cũng nhanh. Ngay lập tức Ngô Khí đem pháp quyết thần thông tên là Thái Cổ Tu La chiến kỹ luyện hóa nhớ kỹ, sắc mặt vui mừng càng đậm. Ba thiên thần thông pháp quyết lúc trước, Ngô Khí có thể cảm ứng được sự cường đại của chúng, nhưng cũng có dự cảm, muốn tu luyện đến tận chỗ sâu cũng không phải là chuyện dễ.

Nhưng thiên chiến kỹ Thái Cổ Tu La này lại có ý nghĩa phi phạm đối với Ngô Khí, hần tu luyện U Minh chiến thể, chính là thần thông luyện thể cực kỳ cường đại của thời đại Hoang Cổ. Cho dù hiện tại Ngô Khí chỉ có cảnh giới tầng thứ nhất của chiến thể viên mãn, cũng cực kỳ cường đại, đủ để Ngô Khí chiến thắng tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ bình thường. Đáng tiếc

Ngô Khí khổ vì không có chiến kỹ Hoang Cổ, không cách nào hoàn toàn phát huy ra chiến thể mạnh mẽ.

Nghĩ đến ngũ gậy đến gôi đầu, chiến kỹ Thái Cổ Tu La vốn là thời đại Thái Cổ, Tu La nhất tộc sử dụng kỹ thuật chiến đấu, chiến đấu thiên chiếm địa, quả thực là cường hoành vô biên. Đối với Ngô Khí mà nói, ba thiên thần thông pháp quyết phía trước cho dù cường đại hơn nữa cũng có thể từ bỏ, nhưng bản Tu La chiến kỹ này bất luận thế nào cũng phải luyện hóa.

Bất quá sau khi kinh hãi, Ngô Khí lập tức lại lâm vào tình cảnh khó khăn.

Trước mặt hắn, khu vực phía trước còn có năm quang đoàn màu vàng nhạt trôi nổi, hiển nhiên bên trong đều ẩn chứa một môn thần thông hoặc là pháp quyết. Nhưng giờ phút này Ngô Khí không biết có nên tiếp tục luyện hóa hay không, tâm thần hắn hôm nay tuy cường đại, nhưng sau khi luyện hóa ba môn thần thông cộng thêm chiến kỹ Thái Cổ Tu La, tâm thần giống như đã đến cực hạn, không biết có thể tiếp tục thừa nhận tin tức pháp quyết tối nghĩa trong quang đoàn kia hay không.

Nhưng nếu muốn lui lại như vậy, hắn lại không cam lòng.

Ánh mắt bắn về phía trước, năm quang đoàn màu vàng nhạt còn lại lẳng lặng trôi nổi ở nơi nào, tản ra khí tức dụ hoặc tự nhiên là cực lớn. Ngô Khí giờ phút này đã biết được bên trong ẩn chứa thần thông Hoang Cổ, bình thường chỉ một môn pháp quyết Hoang Cổ Thần Thông cũng đủ để cho một tu sĩ tầm thường trở hết tài năng, trở thành thiên tài trong mắt người thường.

Ví dụ như Phương Thiên Tứ, tuy có tư chất linh căn thượng phẩm, nhưng nếu không có cây kích pháp thượng cổ kia trên người, cũng không cách nào trở thành thiên tài tuyệt thế trên đệ nhất phong.

Nhưng hôm nay Ngô Khí lập tức lấy được bốn môn thần thông pháp quyết Hoang Cổ, không nói đến ba loại khác, chỉ cần chiến kỹ Thái Cổ La, cũng đủ để Ngô Khí mạo hiểm. Nếu hắn thu hoạch được người khác biết, cũng không biết sẽ dẫn tới

bao nhiêu người mơ ước và đỏ mắt, thậm chí trường lão bản môn cũng sẽ động thủ cướp đoạt.

Nhớ tới chiến kỹ Tu La đã luyện hóa trong đầu, sự không cam lòng trong lòng Ngô Khí dần dần tán đi, cuối cùng quét qua năm luồng hào quang màu vàng nhạt kia một chút, cưỡng ép mình quay đầu, không nhìn nữa. Cuối cùng lý trí hơn một bậc, không tiếp tục luyện hóa những chùm sáng còn lại.

Không nhìn khu vực này, ánh mắt tự nhiên mà nhìn về phía một khu vực khác. Vô số sợi tơ quái dị đen kịt kia dây dưa mà thành kén lớn, lẳng lẳng treo ở trong hư không, mặc kệ là thị lực nhìn, kiểm tra hoặc là cảm ứng, đều không thể biết bên trong là gì.

Thân thể hắn là tâm thần biến thành, trong lòng động niệm, thân thể tự nhiên có động tác, hướng khu vực kia trôi đi. Không gian này không lớn, hắn cơ hồ là niệm động đến, lập tức liền tiến vào khu vực này, cũng là lúc này, hắn cách gần, lập tức liền cảm giác được cái gì, một đôi mắt to lớn trừng mắt, gắt gao nhìn chằm chằm vào cái kén lớn trước mặt.

Đây là...

Lực lượng pháp tắc...

Đầu tiên là vẻ hoài nghi nồng đậm, sau khi nhìn thêm vài lần, lập tức chuyển thành chấn kinh, hơn nữa là hoàn toàn khiếp sợ. So với bất kỳ lúc nào đều chấn kinh, thậm chí lập tức lộ ra ngưng trọng, thân thể do tâm thần biến thành cũng không khỏi nhẹ nhàng lui về sau trăm trượng.

Dưới thị lực của hắn, khuôn mặt thật sự của những sợi tơ đen nhánh kia hiển hiện ra. Từng sợi tơ quái dị phức tạp vô cùng tầng tầng quần chặt lấy nhau, đúng là trực tiếp từ chỗ sâu trong hư không kéo dài ra, hoặc là nói là trực tiếp cắm vào trong tầng tầng hư không. Lực lượng pháp tắc, cũng chỉ có lực lượng pháp tắc mới có thể làm được như thế. Một cái kén lớn trước mặt do vô số sợi tơ quần lấy mà thành, căn bản chính là do vô số đạo lực lượng pháp tắc tổ hợp cùng một chỗ, cắt chém toàn bộ hư không thành vô số mặt bàn, chỉ là hình dạng kia, giống như một cái kén lớn mà thôi.

Nơi này tại sao có lực lượng pháp tắc, còn có nhiều như vậy, chẳng lẽ trong kén lớn này là...

Với kiến thức như Ngô Khí nhà quê đương nhiên sẽ không biết lực lượng pháp tắc là thứ gì, nhưng ký ức phù hợp lại có liên quan. Vũ trụ thiên địa, vận chuyển cũng không phải không có trật tự, chính là có đại đạo xen lẫn, chải chuốt hết thảy, sinh sôi không ngừng. Mà dưới thiên đạo, chấp hành chính là ngàn vạn pháp tắc, đại địa thương sinh vạn vật, bất cứ nơi nào trên bầu trời đều có lực lượng pháp tắc tồn tại.

Bản nguyên là đại đạo, hiển hóa thành pháp tắc.

Thời đại Hoang Cổ, có đại thần thông giả, có thể tróc bắt nhật nguyệt, di sơn đảo hải, minh ngộ bản nguyên đại đạo, có thể sử dụng lực lượng pháp tắc chém giết chiến đấu. Đến bây giờ, người hiểu rõ bản nguyên đại đạo đã không có khả năng, nhưng cũng có một ít cường giả có thể ngự sử lực lượng pháp tắc, như tu sĩ hợp đạo trong truyền thuyết, có thể mở ra thế giới nhỏ ngoài vực, thủ đoạn của hắn chính là sử dụng lực lượng pháp tắc.

Đối với lực lượng pháp tắc, ghi chép phù rộng cũng không tường tận, chỉ biết cực kỳ mạnh mẽ, kính sợ cực kỳ.

Ngô Khí nhận ra khuôn mặt thật sự của từng sợi tơ đen nhánh kia chính là từng sợi từng sợi pháp tắc lực, cắt chém hư không thành vô số mặt lớn, hình dáng như cái kén lớn. Trong lòng có một tia suy đoán vọt lên, lại là vật trong cái kén lớn kia, có thể bị vô số lực lượng pháp tắc bao phủ bảo vệ, chỉ có một loại tồn tại, đó là so với lực lượng pháp tắc càng thêm trân quý, bản nguyên, đại đạo, đại đạo,

Vù vù

Ngô Khí cưỡng ép đè xuống rung động và mừng như điên trong lòng, cũng may lúc này hắn không phải là thân thể ở đây, nếu không chỉ sợ sắc mặt lập tức ửng hồng, hưng phấn đến cực điểm. Dù là như vậy, lúc này trong hai mắt Ngô Khí, cũng là cực kỳ nồng đậm không che giấu được ngọn lửa nóng.

Cơ duyên đây mới thật sự là cơ duyên, cơ duyên quý giá đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Bản nguyên đại đạo, mặc dù là ở thời đại cổ, cũng là tất cả người tu chân khát vọng. Những thượng cổ luyện khí sĩ, viễn cổ tiên nhân, thái cổ thần ma, có thể mạnh mẽ đến mức đó, cũng là dựa vào minh ngộ bản nguyên đại đạo sau đó đạt được lực lượng. Hiện tại thiên địa linh khí tán loạn, tu chân tan vỡ, bản nguyên đại đạo sớm đã không hiển hóa thế gian., Nhưng hiện tại, trước mắt Ngô Khí, có khả năng cực lớn liền tồn tại, cơ duyên bức này, lan truyền ra ngoài, toàn bộ Trung Châu đại lục chỉ sợ đều sẽ sôi trào, trong nháy mắt có thể đập phá Vạn Thi Tông này, Tây thủy, Ngô Khí này cho dù chạy trốn đến chân trời góc biển cũng vô dụng.

Cũng không biết phải phí bao nhiêu khí lực mới khó khăn lắm trấn áp được vô số ý nghĩ quay cuồng trong đầu mình, ép buộc chính mình tĩnh táo lại, Ngô Khí nhắm chặt hai mắt, không dám nhìn vật trước mặt nữa, thân thể lui về phía sau, dần dần rời xa khu vực này. ép buộc mình không nhìn vào năm quang đoàn màu vàng nhạt kia, lại càng không dám nhìn kén lớn đen sì kia.

Rời khỏi khu vực nguy hiểm kia, những lực lượng pháp tắc đen kịt kia nhìn như vô hại, nhưng giờ phút này Ngô Khí là thân thể hiển hóa tâm thần, chỉ cần thoáng chạm vào một chút, tất nhiên sẽ rơi vào kết cục thân tử đạo tiêu.

Sớm hơn có thể có ý kiến đề cử đề cử...

Trong hư không, một bóng người lẳng lặng ngồi xếp bằng, quanh thân u quang vờn quanh, chói mắt không thôi.

Nhưng cảnh tượng này lại một mực biến hóa, ban đầu, này bóng người cực kỳ hai mắt, từng sợi u quang phát ra, tràn ngập vùng vẫy, rất là chói mắt.

Sau đó, ánh sáng âm u dần dần thu lại, biến mất trong hư không chung quanh, chỉ còn lại bóng người vẫn ngồi ngay ngắn, bị một tầng u quang nhân nhật bao lại.

Qua một lúc lâu, đạo nhân ảnh kia vẫn không nhúc nhích, nhưng một tầng u quang trên người hần dần dần trở nên ảm đạm, cho đến khi hoàn toàn biến mất. Mà sau khi u quang biến mất, đạo nhân ảnh này tựa hồ cũng trở nên ảm đạm theo, dường như muốn hóa thành hư vô, thân thể ngồi xếp bằng ở nơi nào trở nên trong suốt.

Cuối cùng, nó biến mất, một bóng người sống sờ sờ trong thời gian ngắn dần biến mất.

Không chế...

Cũng không biết trải qua bao lâu, trong không gian kỳ dị phương viên hơn mười dặm này, một thanh âm nhân nhật vang lên. Sau khi thanh âm này rơi xuống, toàn bộ không gian tựa hồ có biến hóa gì đó, nhưng cụ thể là biến hóa gì, lại không hiện ra.

Bên ngoài không gian, trong U Minh Tuyền Nhãn, đoạn tay cụt vàng nhật vẫn luôn lơ lửng trên thân thể Ngô Khí kia, giờ phút này, bỗng nhiên động.

Đột ngột, giống như có người điều khiển, cánh tay cụt ám kim chậm rãi rơi xuống cánh tay trái của Ngô Khí. Nơi nào cũng chính là nơi cánh tay đứt gãy này xuất hiện, tựa hồ lúc này cánh tay cụt kia đã trở về. Nhưng lập tức, cảnh tượng khi trở về lại không giống lúc trước liền xuất hiện.

Bàn tay cụt trước kia giống như một vị khách cường đại khi chủ, mặc dù sống nhờ vào cơ thể Ngô Khí. Nhưng đi lại tự do, không bị Ngô Khí triệu hoán sử dụng. Nhưng lúc này, cánh tay cụt trở về, hình như có người thao tác, chậm rãi đi về phía cánh tay trái của Ngô Khí. Lại cũng không lập tức ẩn giấu, mà là chậm rãi lộ ra, giống như muốn kết hợp cùng một chỗ với cánh tay trái của Ngô Khí.

Quá trình mặc dù chậm chạp, nhưng lại vô cùng kiên định.

Thi Ma đạo thái cổ, đã được truyền thừa đạo này, ngày sau tất thi triển thủ đoạn, khiến đạo này đại hưng, tái hiện thiên địa. Thi Ma đại đạo, đủ loại chuyện nơi đây, vì ta không chế, không được cải lại.

Dường như là lâm bầm, lại giống như là đồng ý, lại giống như là mệnh lệnh, bên trong đoạn tay ám kim kia quỹ di truyền đến thanh âm Ngô Khí. Rõ ràng vô cùng, không biết là nói với hư không kia, hay là nói với chính hắn. Trong nháy mắt chữ cuối cùng rơi xuống, ám kim cụt tí tiếp xúc, đột nhiên run rẩy vài cái, sau đó hoàn toàn mất đi lực phản kháng, mặc cho cổ mình ý niệm kia không chế đoạn cánh tay, dung hợp cùng cánh tay trái của Ngô Khí.

Sau một khắc, cánh tay cụt rơi xuống, đột nhiên sáng lên hào quang màu vàng, chất lỏng màu vàng trên đó chậm rãi chảy xuôi xuống như dòng nước, bao phủ cánh tay trái của Ngô Khí lại, hào quang kịch liệt lóe lên, bên trong hào quang, đoạn cụt tay khô quắt kia chậm rãi chìm vào trong cánh tay trái của Ngô Khí, cuối cùng hoàn toàn trùng hợp lại với nhau.

Ánh sáng chói mắt lập lòe, quả thực giống như một mặt trời nhỏ, nhưng ngay lúc cánh tay cụt và cánh tay Ngô Khí hoàn toàn trùng hợp. Toàn bộ ánh sáng đều biến mất, lóe lên một cái rồi biến mất, đúng lúc này, thân thể trôi nổi trong con suối này, đột nhiên mở hai mắt ra.

Đôi mắt kia, giờ phút này hoàn toàn không giống nhân loại, con ngươi trắng không còn, chỉ có u ám, vô cùng u ám.

Àm

Một đoàn khí tức huyền ảo đột nhiên nổ tung trong đó, trong lúc giạt mình, trong hốc mắt như hố đen kia diễn hóa ra một cảnh tượng cực kỳ kỳ dị. Dưới thiên địa phong cách cổ xưa, núi thây biển máu, vô số ma đầu hiện lên, hung sát khôn cùng, một bàn tay to lớn vô cùng trống rỗng xuất hiện, mang theo vô tận hung sát cùng ma uy ngập trời, chụp vào bầu trời.

Âm

Lại một đoàn khí tức huyền ảo bùng nổ, núi thây biển máu trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa, cảnh tượng lại biến đổi, ngàn vạn sinh linh diễn hóa ra, nghỉ ngơi lấy lại sức sống, rất là phồn hoa, lại chẳng biết lúc nào, trên bầu trời mây gió đột nhiên thay đổi, một đôi mắt quỷ dị xuất hiện, lơ lửng ở sâu trong hư không, chăm chú nhìn tất cả. Lập tức tất cả sinh linh đều mất đi sinh cơ linh động, từng sợi hồn phách lạc đường, hết thành cái xác không hồn.

Oanh oanh oanh!

Không ngừng nghỉ, liên tục ba luồng khí tức huyền ảo bộc phát, ba loại thần thông hoang cổ thông thiên triệt địa diễn hóa ra trong đôi mắt Ngô Khí. Tuy không có người thi triển, nhưng chỉ nhìn cảnh tượng hư ảo do đâu diễn hóa ra, cũng có thể biết ba loại thần thông hoang cổ này rốt cuộc kinh khủng bao nhiêu.

Tu La

Trong Tuyên Nhãn, bỗng nhiên có người phun ra hai âm tiết mang theo lực lượng kỳ dị. Cảnh tượng trong hai mắt Ngô Khí lập tức lần nữa biến hóa, khí tức huyền ảo trước nay chưa từng có bùng nổ, giống như thật sự muốn diễn hóa hai hốc mắt của Ngô Khí thành hai thế giới.

Thiên địa sơ khai, khắp nơi đều là hỗn độn, U Minh chi địa, có một chỗ chí âm chí tà chí tà đến đơ bản, Minh Hải. Trong thiên địa tất cả những thứ đơ bản, nơi khởi nguồn, cũng là nơi quy túc.

Minh Hải mới sinh ra, có sinh linh thai nghén trong đó, tên là Thái Cổ Tu La. Sinh ở U Minh, trời sinh là đại thần thông giả, có thể chiến với Thiên Đình, thông Cửu U, không gì không

làm được. Lúc đầu, Tu La nhất tộc họa loạn đại địa thái cổ, quần ma loạn vũ, chiếm cứ chư thiên, đồ sát thương sinh, tàn sát thiên địa.

Giờ phút này cảnh tượng trong hai hốc mắt Ngô Khí diễn hóa ra, đúng là cảnh tượng phát sinh lúc thiên địa sơ khai, chính là bí mật thái cổ, chân chính bí ẩn thái cổ. Giữa thiên địa không có ghi chép, không có thứ gì có thể chịu được những bí mật này, chỉ có năm tháng, có thể chôn vùi.

Ngay cả chính Ngô Khí cũng không biết, trong hai mắt hắn đang diễn hóa cảnh tượng. Giờ phút này hắn không cảm giác được gì, trừ tu luyện, trong lòng không còn suy nghĩ gì khác. Khi khí tức huyền ảo cuối cùng trong mắt hắn nổ tung, phương pháp tu luyện tầng thứ hai của U Minh chiến thể đồng thời tràn ngập tâm thần của hắn, còn có một chiêu một thức kia đều ẩn chứa chiến kỹ Thái Cổ Tu La chí lý.

Hoang Cổ Tàn Quyết điên cuồng vận chuyển, khí tức U Minh Chiến Thể trên người hắn hoàn toàn bộc phát, u quang như phong hỏa, như ngàn vạn linh xà, chen chúc ra, hướng về một loại cảnh giới chưa bao giờ đạt tới.

Trong cơ thể từng thu nạp một đóa Cửu U Minh Hỏa kia cơ hồ trong nháy mắt bị thu nạp hết, khí tức U Minh to lớn bộc phát ra, lập tức để chiến thể U Minh trên người Ngô Khí thoát ly cảnh giới tầng thứ nhất, một chân hung hăng xâm nhập vào trong cảnh giới hoàn toàn mới.

U Minh Chiến Thể tầng thứ hai nhất định phải đột phá a, đã làm tặc, dứt khoát liền triệt để một ít làm như vậy.

Phát giác được U Minh Chiến Thể biến hóa, Ngô Khí đã trở về thể nội tâm thần lập tức hưng phấn lên. Cũng mặc kệ thân thể trước đó bị Minh Hỏa tàn sát bừa bãi, tâm niệm vừa động, lại há miệng hung hăng hút vào một chỗ còn lại sáu đóa Cửu U Minh Hỏa.

Trong lúc râu quai nón, lực hút to lớn sinh ra, sáu đóa Cửu U Minh hỏa kia bị kéo đi, như bèo không rễ. Chỉ một chút, liền có một đóa không chịu nổi, thoát ly khỏi chỗ đó, trôi về phía Ngô Khí.

Không chờ Minh Hỏa bay tới, chỉ thấy từng đạo u quang quanh thân thể Ngô Khí bắn ra, Thiên Chu phun tơ quán chặt đóa Minh Hỏa kia cực kỳ chặt chẽ. Nhẹ nhàng trói lại, Minh Hỏa bạo tán, nhưng lại không biến mất. Mà trong nháy mắt làm cho những u quang nhỏ bé như tơ tằm kia trương lên, mỗi một cây đều căng phồng đến lớn đến cỡ ngón tay.

Trở về, cảm ngược xuống, từng đạo u quang một lần nữa tuôn vào trong cơ thể Ngô Khí. Đóa Cửu U Minh Hỏa thứ hai, luyện hóa nó.

Oanh thẳng lên, cơ hồ không có một khắc dừng lại, khí tức U Minh trên người Ngô Khí, độ nồng đậm hơn nhiều so với toàn bộ không gian tuyến nhãn.

Vèo vèo vèo

Lại có dị hưởng, vẫn là những đạo u quang kia, lại lần nữa từ trong cơ thể Ngô Khí bắn ra, lần này không cần hấn mở miệng thu nạp. Những u quang này không chút khách khí, trực tiếp xuyên qua hư không, dây dưa cùng một chỗ, như một tấm lưới lớn đen kịt, quét tới năm đóa Cửu U Minh hỏa còn lại.

Xem khí thể tấm lưới này rơi xuống, dĩ nhiên là muốn một lưới bắt hết, quét sạch năm đóa Minh Hỏa.

Cảnh tượng kinh hãi như vậy, quả thực là không thể tưởng tượng nổi. Nếu nói trước đây Ngô Khí chỉ là tên trộm ăn trộm Minh Hỏa, giờ phút này quả thực đã hóa thân thành cường đạo. Không kiêng nể gì, gan to bằng trời, trộm một đóa không đủ, lại trộm một đóa, bây giờ lại phát triển thành phải một lưới bắt hết, trộm đi toàn bộ.

Nếu như lúc này Vạn Thi tông chủ ở đây, chỉ sợ sẽ lập tức liều mạng với Ngô Khí, hơn nữa sẽ sinh sống lăng trì hắn. Đáng tiếc hiện tại, Vạn Thi tông chủ không có ở đây, ai cũng không có ở đây, chỉ có thể tùy ý Ngô Khí cường đạo này, một lưới đem tất cả minh hỏa trong dòng suối kia, tất cả đều lưới rửa sạch.

Hư không rung động lắc lư, từng tiếng oanh minh tựa như vĩnh viễn không ngừng vang lên, một cỗ khí tức trước nay chưa từng có bay lên, khí tức này chí âm chí hàn chí tà, trong đó ẩn

chứa vô cùng giết chóc khát máu hắc ám, giống như muốn đâm xuyên cả người.

Khí tức U Minh này là U Minh chi lực đại biểu cho mặt trời ở khắp mọi nơi kia là mặt trời của thiên địa, vậy giờ phút này dâng lên khí tức bạo liệt, đại biểu cho mặt đất âm u, thuộc về khí tức Cửu U, thuộc về tồn tại hung sát nhất Thái Cổ, khí tức Tu La nhất tộc.

Không gian hư vô, trong con suối u ám, một hư ảnh hình người đang chậm rãi biến hóa, biến to lớn vô cùng, đỉnh đầu dần dần sinh ra sừng trời, trong miệng ra răng nanh khát máu, bao trùm từng miếng vảy âm lãnh, hai chân hai tay dần dần hóa thành huyết trảo dữ tợn, Tu La huyết văn hung sát vô biên...

Thời viễn cổ từng làm thiên địa rối loạn, chiếm cứ chư thiên, hoành hành Cửu U, tộc đàn hung sát giết chóc thương sinh, Thái Cổ Tu La, lại xuất hiện lần nữa.

Tu La nhất tộc, sinh ra là vì giết chóc, thời đại thái cổ, tộc đàn hung sát nhất. Nhưng sau Thái Cổ, Minh Hải khô cạn, Tu La diệt vong. Thời đại thái cổ qua đi, tất cả tồn tại có quan hệ với Tu La nhất tộc đều bị tiêu diệt trong dòng sông dài năm tháng.

Nhưng hiện tại, tại biên giới phía tây hoang vu, trong một không gian hư vô, một con quái vật giống như người đang ngửa mặt lên trời gào rú, hư ảnh to lớn, có sừng, có trảo, có lân, không giống nhân loại.

Trong cơn cuồng, Ngô Khí đang trải qua thống khổ không cách nào tưởng tượng, thống khổ so với Minh Hỏa thiêu đốt trước đó còn đáng sợ hơn nhiều. Không thể chịu đựng được, hầu như trong nháy mắt lúc mới bắt đầu, làm cho Ngô Khí vô cùng kiêu ngạo tâm thần bị thống khổ ngập trời tràn ngập, mặc dù còn kiên trì, nhưng kiên trì như một con thuyền lá sau khi bão táp quét ngang trên biển lớn, phiêu lãng khắp nơi, lúc nào cũng có thể sụp đổ.

Thân thể của hắn đã hoàn toàn khác với nhân loại, hai cái sừng khát máu lạnh lẽo cùng huyết trảo dữ tợn, hắn đang trải qua lột xác, mặc dù những thứ này đều chưa hoàn toàn hiển hóa ra, nhưng loại thống khổ không cách nào nói rõ này vẫn làm Ngô Khí chịu không được. Một đôi mắt sớm đã bị huyết hồng tràn ngập, thống khổ vô tận hiển lộ ở trong đó, để hắn không ngừng ngửa mặt lên trời gào rú.

Đáng tiếc, tiếng rống thống khổ của hắn còn chưa truyền đi bao xa, liền triệt để biến mất trong Cửu Huyền Từ Quang giống như màn trời.

Tầng thứ hai U Minh Chiến Thể thu nạp luyện hóa Túc bảy đóa Cửu U Minh Hỏa, giờ phút này hắn đã hoàn toàn bước vào U Minh Chiến Thể tầng thứ hai cảnh giới, có thể coi là hắn cũng không nghĩ tới, U Minh Chiến Thể tầng thứ hai sẽ nguy hiểm như vậy, vậy mà muốn đồng hóa hắn thành tộc đàn hung sát đã sớm bị tiêu diệt tại Thái Cổ đại thời đại.

Không, đừng hòng điều khiển ta, nếu ta không muốn, ai cũng đừng hòng đồng hóa ta. Giết chóc, đúng, ta cần giết chóc.

Tâm thần Ngô Khí đã thu nhỏ lại đến mức không thể tưởng tượng, một cỗ khí tức hung sát cùng nổi thống khổ ngập trời đáng sợ đánh tới, muốn hấn từ bỏ, chỉ cần hấn từ bỏ chống cự, liền có thể thuận lợi hóa thành Tu La, cũng có thể thoát khỏi thống khổ vô biên.

Kỳ thật nguyên bản Ngô Khí không có nguy hiểm này, muốn trách chỉ có thể trách chính hấn quá mức tham lam. Sau khi đạt được chiến kỹ Thái Cổ, vậy mà lập tức bắt đầu tập luyện, còn thuận thể vận chuyển pháp quyết tu luyện U Minh chiến thể., Tử vong càng tốt trong nháy mắt luyện hóa bảy đóa Cửu U Minh Hỏa. Như vậy, ngoài ý muốn dẫn phát tại Thái Cổ Tu La nhất tộc đã tuyệt diệt ở trong thiên địa ý niệm tán lạc, Tu La chi niệm xâm nhập, muốn đem Ngô Khí đồng hóa thành Tu La, khiến Tu La nhất tộc sớm đã bị tiêu diệt tái hiện nhân gian.

Ý niệm Tu La đại biểu là giết chóc, khát máu, khát máu, bạo ngược trong đầu những ý niệm tiêu điều này, vô cùng vô tận, không cách nào tiêu diệt, hướng chỉ Ngô Khí tu luyện U Minh Chiến Thể vừa vận chính là vật dẫn tốt nhất, dưới sự trùng hợp, Ngô Khí liền gặp phải nguy hiểm lớn nhất từ khi tu chân tới nay.

Nếu thật sự bị đồng hóa thành Tu La, suy nghĩ của mình sẽ triệt để tan vỡ, không còn bản thân, Tu La nhất tộc ngược lại có thể mượn chuyện này tái hiện giữa thiên địa.

Cơ duyên cũng là thử thách vốn có thể khảo nghiệm tu luyện U Minh chiến thể bậc này của Hoang Cổ Luyện Thể thần thông, nhất định phải trải qua thử thách, chỉ là khảo nghiệm này của Ngô Khí, đến sớm hơn một chút.

Giết chóc, ta cần giết chóc, đem những ý nghĩ quỷ quái này phát tiết ra ngoài, đúng, chính là như vậy, phát tiết giết chóc phát tiết giết chóc.

Nguy cơ trước nay chưa từng có đã chiếm cứ tâm thần Ngô Khí, mặc dù hấn còn kiên trì, nhưng đã bắt đầu có dấu hiệu lạc

đường, nếu tiếp tục như vậy, không cần bao lâu, người Ngô Khí này, sẽ triệt để biến mất trong thiên địa này.

Đã có, đi đến đó, không sai, ta có thể tới đó.

Sát khí ngút trời từ trong con suối phát ra, làm cho toàn bộ hư không vang lên tiếng rống to răng rắc. Trong không gian tuyền nhân đã sắp bị phá nát thành bột phấn, quái vật dữ tợn vô cùng bỗng nhiên giống như có một tia lý trí, huyết trào đáng sợ hung hăng chộp vào giới chỉ trên ngón tay mình một cái.

Lộp cộp cộp

Sau một tiếng vang như xé vải, trong hư không đột nhiên có đồ vật gì đó vỡ nát, linh thạch ngọc giản viên châu. Chờ các loại đồ vật rơi xuống, trời mưa rất là trắng lệt. Lại là hấn dùng lý trí còn sót lại của mình phá hủy nhân trữ vật của mình, đồ vật bên trong đều tuôn ra.

Đột ngột, huyết ảnh hiện lên, một cái huyết trào dữ tợn trực tiếp đưa vào trong vật mưa kia, bắt lấy một vật. Thứ này chính là một miếng xương màu trắng, phía trên khắc rất nhiều hoa văn huyền ảo, chỗ trung tâm giống như khắc một cánh cửa.

Huyết trào màu trắng bắt lấy cốt phiến kia, lập tức rung động ong ong, tựa hồ cộng minh, giờ phút này trên thân Ngô Khí đang bị khí tức hắc ám bạo ngược mãnh liệt như đại dương cuộn động, xương phiến trong huyết trào của hắn kịch liệt nhảy lên.

Uống, mở ra cho ta.

Ngô Khí có thể cảm giác được vô số cảm xúc tiêu cực và ý chí tiêu cực như thủy triều tràn vào trong lòng hắn, hắn căn bản không thể ngăn cản, cuối cùng lý trí cũng lập tức bị nhấn chìm. Lân phiến che kín trên mặt càng dữ tợn cùng hắc văn quỷ dị, huyết trào mãnh liệt khép lại, lực lượng bàng hoàng sinh ra, đều rơi vào trên miếng cốt phiến màu trắng kia.

Đã khó khăn lắm hóa thân thành Tu La nhất tộc, Ngô Khí toàn lực một trào, cho dù là tu sĩ Nguyên Anh, cũng chỉ có thể bị bóp chết. Thế nhưng mảnh xương màu trắng kia lại không có chút gì ngoài ý muốn, ngược lại sau khi thu nạp chân nguyên

Ngô Khí lòng bàn tay phun ra, chính giữa mảnh xương, hoa văn giống như một cánh cửa kia bỗng nhiên xảy ra biến hóa.

Vù vù vù vù

Trong hư không truyền đến tiếng vang dị hưởng, chỉ thấy huyết trào Ngô Khí, trong khoảnh khắc bị một đoàn quang mang trắng bệch đột nhiên bộc phát bao phủ. Quang mang trắng bệch này tới đột ngột, sau khi bộc phát, trong nháy mắt phòng lớn mấy chục lần, một cỗ lực lượng cường đại vô địch lại không thể tìm thấy từ trong hiện lộ ra.

Một cánh cửa, một cánh cửa.

Bên trong hào quang trắng bệch, hư không bị mở ra một chỗ trống, bên trong đó, một cánh cửa lập loè hào quang dần dần hình thành.

Cảnh tượng này càng thêm kỳ dị, nơi này là chỗ sâu trong Minh Hỏa động, trung tâm đại trận, bên trong Cửu Huyền Từ Quang Cấm, vậy mà không hiểu sao lại xuất hiện một cánh cửa không biết lai lịch.

Người triệu hoán cánh cửa này ra, tự nhiên là Ngô Khí. Hắn tựa hồ rất rõ ràng lai lịch hư không trên đỉnh đầu này, nhưng giờ phút này đã đến biên giới phát cuồng, lý trí còn sót lại đều có thể biến mất bất cứ lúc nào, toàn thân phát ra khí tức hắc ám bạo ngược dần dần giống như thủy triều, từng đợt tiếp theo, càng thêm đáng sợ chính là..., Dưới thân hắn, chính là một con suối U Minh, con suối bình tĩnh mấy ngàn năm này giờ phút này bị khí tức Tu La trên người Ngô Khí bạo ngược ảnh hưởng, vậy mà có loại trạng thái sống lại, bên trong khí tức U Minh như dầu lửa, dần dần quay cuồng lên.

Tuyên Nhãn vốn chỉ lớn mấy trượng, tựa như bắt đầu có biến hóa, dần dần căng ra. Sâu trong con suối, cũng có dị động, truyền đến một cỗ khí tức không thuộc về thế giới này.

Tu La nhất tộc, có thể chiến thiên địa, sau khi thông Cửu U tuyên nhãn, tất nhiên là nơi Cửu U thế giới, ngàn vạn Ma Thần ở, con suối này bị Ngô Khí đả thông, trở thành cửa ra vào nhân gian cùng Cửu U, vậy nếu Ngô Khí còn ở trong con suối kia nữa, chỉ sợ sẽ không đơn giản như hắn thân hóa tu la.

Tiếng gầm rú vang vọng.

Cơ hồ thanh âm cùng nhân loại hoàn toàn khác biệt, trầm thấp như hung thú gào thét, nhưng trong đó bạo ngược khát máu, lại không có bất kỳ hung thú nào có thể so sánh.

Thân thể dữ tợn mãnh liệt chuyển động, Ngô Khí cũng không còn chống cự lại cảm xúc bạo ngược đánh tới kia, trực tiếp lấy một điểm lý trí cuối cùng, thao tác thân thể mới của mình, đột nhiên nhảy ra khỏi con suối, trực tiếp đụng vào hư không, không chút trở ngại đụng vào cánh cửa to lớn đang quần quanh kia.

Mặt đất rộng lớn vô cùng, bầu trời không mặt trời, nhưng thủy chung có ánh sáng vô tận chiếu xuống, linh khí mỏng manh, trong không khí từng giây từng phút tràn ngập mùi máu tanh hung sát, tựa hồ bốn bề tồn tại rất nhiều sinh mệnh cường đại mà bạo ngược.

Không phải Trung Châu đại lục, không ở Tây Cương, càng thêm vạn Thi Tông. Đây lại là một thế giới khác, đối với Ngô Khí mà nói, thế giới quen thuộc lại xa lạ. Nếu là Ngô Khí thanh tỉnh, tất nhiên có thể biết thế giới này là nơi nào, đáng tiếc hiện tại.

Rống. Sát.

Giết giết giết giết giết giết giết giết.

Gió nổi mây phun, dị tượng xuất hiện, trên không trung đột nhiên có tiếng sét vô cùng truyền đến, tựa hồ như muốn phá toái. Sau một khắc, một trận thanh âm ken két vang lên, lại thật sự bị phá toái, nhưng lại chưa hoàn toàn phá vỡ. Mà lại vỡ ra một lỗ hồng lớn, lỗ hồng này vừa xuất hiện, vô số hắc khí liền từ bên trong chảy ngược ra, theo đó, là từng luồng từng luồng phụ diện tâm tình và ý niệm tiêu cực khát máu bạo ngược hắc ám.

Phong lôi chợt khởi, ma âm tàn sát bừa bãi, bầu trời vốn còn sáng như ban ngày, chớp mắt ảm đạm, hắc khí tràn ngập, một đôi huyết trảo cực kỳ dữ tợn mãnh liệt từ trong lỗ hồng mở ra mạnh mẽ vươn ra, trong hư không, cũng dần dần chiếu ra một thân ảnh cực kỳ to lớn.

Thiên tai không thể vọng tu La giáng thế.

Có người càng không sợ cầu xin các vị đạo hữu ngoi lên, liên tiếp bốn ngày lại càng nhiều, lòng tin càng dài, nhưng đưa ra một ít ý kiến tình tiết hoặc yêu cầu mới, tiểu lâu cân nhắc, lượng sức mà làm.

Nơi hoang vu rộng lớn, núi sông sa mạc mênh mông. Nơi này không khác gì thế giới chân chính, là một tiểu thế giới chân thật tồn tại, thương sinh vạn vật, nhật nguyệt triều tịch, thế giới này cũng có thiên địa pháp tắc. Nơi này đối với Ngô Khí mà nói, vừa lạ lẫn lại quen thuộc.

Bởi vì nơi này là, Thiên Ma Vực.

Mấy ngàn năm trước, tam tông tổ sư của Vạn Thi Tông Huyền Mị Tông, chẳng biết tại sao, lấy đại thần thông hợp lực ở Ngoại Vực mở ra một tiểu thế giới như Thiên Ma Vực, đầu nhập vô số yêu thú dị vật vào trong đó., Sinh sản sinh lợi, giới hạn tiên thiên bị giới hạn ở thế giới này, ở trong Thiên Ma Vực yêu thú, mặc kệ tu luyện bao lâu, đều không có khả năng xuất hiện sinh linh cường đại vượt qua dự liệu thực lực. Là từ trước đến nay, tiểu thế giới này vẫn luôn là nơi thí luyện cuối cùng của ba tông ngàn năm đại bí.

Nguyên bản muốn tiến vào Thiên Ma Vực, chỉ có một biện pháp, đó chính là Tam tông tông tông chủ đồng loạt xuất thủ, lấy pháp quyết lệnh bài Tổ sư lưu lại mới có thể mở ra cửa vào, đưa tất cả đệ tử vào trong đó.

Nhưng mọi chuyện đều có ngoại lệ, việc này cũng giống như vậy. Trong lần thi đấu ngàn năm trước, Ngô Khí đoạt được vị trí đầu tiên, trong lúc rút thưởng, lại ngoài ý muốn đoạt được một chiếc chìa khoá thế giới. Chính là miếng cốt phiến màu trắng kia., Thì ra năm đó tổ sư tam tông sau khi mở ra tiểu thế giới này, không chỉ để lại lệnh bài pháp quyết có thể một mực mở ra Thiên Ma Vực, còn để lại một ít chìa khoá thế giới. Cái gọi là chìa khoá, chỉ có thể sử dụng một lần, người sử dụng có thể tùy thời mở ra cửa, tiến vào Thiên Ma Vực.

Ngàn năm năm trôi qua, chìa khoá thế giới mà tổ sư ba tông lưu lại đã bị tiêu hao không sai biệt lắm, chỉ sợ cũng chỉ có chiếc mà Ngô Khí lấy được. Vốn sau khi hắn đạt được chìa khoá, cũng vô cùng mừng rỡ, đã có dự định, nhưng không nhất định phải dùng vào lúc này.

Kể từ đó, tai ương chính là đông đảo yêu thú dị vật trong tiểu thế giới này mới trải qua giết chóc cách đây không lâu.

Tiếng gầm giết giết giết giết.

Trên không trung ngàn trượng, một đoàn sương mù đen kịt chẳng biết lúc nào bay lên, từng tiếng gào rú lẫn át nhân tâm từ bên trong truyền ra, bên trong hình như có Hoang Cổ Cự Thú, huyết trào dữ tợn băng lãnh Mặc Lân Thứ Thiên Giác. Bất luận ở phương nào, chỉ cần nhìn một cái bóng cự thú mơ hồ, lập tức lâm vào vô biên giết chóc cùng hắc ám giới, khát máu bạo ngược những khí tức phụ mặt vô cùng vô tận này vọt tới, giống như muốn cho tất cả sinh linh đều bị nhập ma.

Hắc khí thành mây, hình như mái vòm, quay cuồng không ngớt, bên trong hình như có ác ma Lệ quỷ từ địa ngục bò ra, tiếng thét chói tai không ngừng.

Trên một ngọn núi cao gần đó, cao hơn ngàn trượng, cây cối rộng lớn, sông ngòi phồn thịnh, sinh linh không thiếu. Trên đó có rất nhiều đàn thú, đều không phải dã thú bình thường, chính là đàn yêu thú. Nhất giai có thể thấy được khắp nơi, Nhị giai cũng là thường thấy, đàn thú Tam giai Tứ giai nhiều nhất, đàn thú Ngũ giai cũng thỉnh thoảng hiện lên, những yêu thú này bởi vì khí tức Man Hoang nơi đây, đều có chút không an phận, tranh đấu chém giết, huyết khí trùng thiên, ngoài trăm dặm có thể thấy được, quả thực có cảnh tượng một phái náo nhiệt.

Hiện tại chính là lúc sáng sớm, một đám yêu thú đi ra, lại bắt đầu một ngày chém giết, tranh đoạt địa bàn, hồn nhiên không biết đại nạn lâm đầu.

Động rồi, đám mây đen này đã căng ra tới cực điểm, không thể chịu nổi nữa. Trong thiên địa, bỗng nhiên xuất hiện cảnh tượng khủng bố, mây đen che khuất mặt trời, hóa ra ngàn vạn mũi tên khí màu đen, rợp trời rợp đất, xé rách hư không, lấy tư thế hủy diệt tất cả giáng lâm.

Ầm không lồ rơi xuống, như địa chấn khiến cả tòa núi cao run rẩy, vô tận hắc khí hạ xuống, vạn tiễn cùng bắn, bay về phía tất cả sinh linh trên núi này.

Cơ hồ là trong nháy mắt, tất cả đàn thú trên ngọn núi này, một chút ý nghĩ chống cự trong đầu không có, trong lòng chúng chỉ có sợ hãi. Vô cùng vô tận sợ hãi, phát ra từ sâu trong huyết mạch, cho dù bọn họ đã không còn là sinh linh ở Trung Châu đại lục, đã sinh sống ở tiểu thế giới này không biết bao lâu, vẫn không cách nào thừa nhận được sự sợ hãi đối với sinh vật to lớn kia.

Chạy trốn tán loạn gào thét chói tai. Cảnh tượng ngày tận thế tiến đến, tất cả yêu thú, bất luận cấp bậc, cho dù là những lục giai thất giai yêu thú hiếm thấy, cũng giống vậy thét chói tai chạy trốn. Đáng tiếc, vận mệnh của chúng đã sớm bị mây đen phủ xuống.

Bất quá chỉ chốc lát, một tòa núi cao phi thường náo nhiệt, liền bị hóa thành Tu La Địa Ngục, máu thú tụ tập, thành sông thành suối, chảy xuống, sinh sinh đem cả tòa núi nhuộm thành màu đỏ thẫm. Thi thể thú chồng chất, tăng cao ngọn núi này cao trọn vẹn mấy chục trượng, quả thực nhìn thấy mà giật mình, cực kỳ huyết tinh.

Leng keng leng keng.

Đỉnh núi, ngọn nguồn của Thi Sơn và Huyết Khê, một đoàn mây đen như một cái mái vòm, một con quái vật cao gần mười trượng đang nhếch miệng cười. Huyết thảo dữ tợn, hai sừng phát ra phong mang tuyệt thế, lân phiến đen kịt lạnh lẽo vô cùng, hai mắt đỏ thẫm như máu, hoa văn màu đen quỷ dị mà phong cách cổ xưa bao trùm toàn thân, nồng đậm đến mức căn bản không thể hóa giải khí tức bạo ngược khát máu từ trên thân con quái vật này phát ra.

Nếu Tu La có người rất hiểu biết với thời đại Thái Cổ, liếc mắt liền có thể nhận ra, đầu quái vật vừa mới giết chóc tất cả sinh linh trên một ngọn núi kia, chính là đã bị diệt từ lâu, biến mất trong tộc đàn Thái Cổ đệ nhất hung sát ở dòng sông dài năm thág, Tu La nhất tộc.

Xung quanh ngọn núi cao này, địa thế có chút phức tạp, còn có sa mạc bình nguyên chiều trạch phân bố, mà tựa hồ so với ngọn núi này càng thêm rộng lớn, bên trong mơ hồ có đại lượng sinh linh tồn tại.

Nhưng lúc này, trên núi máu chảy thành sông, thây chất thành núi, cơ hồ mắt thường có thể thấy được, một cột khí trụ đỏ thẫm nồng đậm phóng lên cao, thẳng lên trời. Sát khí huyết khí và khí tức khát máu cổ xưa ẩn giấu trong đó bạo ngược bạo ngược, một cỗ tiếp một cỗ như sóng thần, tràn về bốn phương tám hướng.

Vốn khoảng cách không xa, đông đảo sinh linh yêu thú trên bình nguyên sa mạc cùng trong đầm lầy bị những khí tức này xông lên, lập tức cảm ứng được cảnh tượng trên núi cao, sau đó như bị thiên đại kinh hãi, bắt đầu chạy trốn tứ tán, giống như cảnh tượng trước đó không lâu trên núi.

Bình nguyên, đàn thú không nhiều, chỉ có bốn chi, phân biệt là tứ giai Tật Phong Tê, Song giai Hỏa Giác Ngưu tứ giai Tứ giai Thiết Lân Cự Tượng. So sánh với địa phương khác, bầy thú trên Không Khoát Nguyên xác thực ít hơn một chút, nhưng số lượng yêu thú lại nhiều hơn so với bất kỳ nơi nào.

Không đề cập tới cự tượng vảy sắt hình thể như núi cao kia, ba đại đàn thú cấp bốn, hai đuôi Tật Phong Lang Thiết Giáp Tê cùng Độc Giác Hỏa Ngưu, mỗi một đàn yêu thú đều hơn vạn, phân biệt chiếm cứ ba khu vực lớn của bình nguyên, hoành hành ngang ngược, số lượng yêu thú khác lẻ tẻ, chỉ có thể sinh tồn trong kẽ hở giữa ba đại quần tộc.

Về phần cự tượng vảy sắt kia, số lượng mặc dù chỉ có vượt qua ngàn, nhưng có ngũ giai giai, thực lực cường đại, ba đại thú đàn nếu đơn đả độc đấu, không có một đàn sẽ là đối thủ của đàn voi khổng lồ. Cho tới nay, bốn bình nguyên này đều cực kỳ yên ổn, cho dù là đệ tử thiên tài tiến vào nơi đây ngàn năm đại bĩ, cũng sẽ không tùy tiện trêu chọc bốn đàn yêu thú đã thành tựu kinh khủng.

Nhưng hiện tại, sự ổn định duy trì rất lâu đã bị phá vỡ.

Leng keng leng keng.

Huyết khí vô tận, hung sát vô biên, như mây đen che phủ bầu trời, giáng lâm. Từ rìa bình nguyên bắt đầu, mây đen mở rộng, bao phủ toàn bộ bình nguyên, bỗng nhiên mà động, sấm sét vang vọng., Trong nháy mắt, vô số tiếng thú rống thê lương

vang lên. Bất luận là Tật Phong Lang tốc độ như gió, hay là Thiết Giáp Tê mặc thiết giáp, còn có Độc Giác Hỏa Đồng Ngưu hung hãn vô địch, mây đen bao phủ, lập tức gào rú thể lương, sợ hãi không cam lòng những khí tức phụ thuộc nguyên thủy này xen lẫn cùng một chỗ, tràn ra, dung nhập vào trong mây đen.

Quả thực như ngàn vạn Phi Hoàng vượt cảnh, lại bất quá mấy hơi thở, một nửa bình nguyên bị mây đen bao trùm, sau, chỗ lọt vào trong mắt đều là màu đỏ thẫm, vô số thi thể thú chông chắt cùng một chỗ, huyết khí sát khí kia quán lẫn một chỗ, lại là một cây huyết khí trụ trắng kiêu không gì sánh được phóng lên tận trời, trực tiếp bắn vào trong mây đen kia.

Đạp đạp đạp đạp.

Trong âm thanh thất kinh gào rú sắc nhọn, mặt đất điên cuồng chấn động, từng cái móng voi to lớn như cây gỗ trăm năm giẫm lên, quả thực giống như gặp phải địa chấn, bụi đất tung bay, toàn bộ bình nguyên đều đang run rẩy.

Nếu là yêu thú không biết còn tưởng rằng là đàn voi vầy sát trên bình nguyên kia nổi giận, lại không biết, là đàn voi đang chạy trốn chết, chúng là đàn yêu thú cấp năm, hơn nữa còn là một nhánh cường đại nhất trong yêu thú cấp năm, cho dù đối mặt với cường giả Nguyên Anh đỉnh phong, cũng không sợ hãi chút nào.

Nhưng lúc này, ngay cả dũng khí liếc nhìn đám mây đen sau lưng bọn chúng cũng không có, trên không trung ngàn trượng, khí tức huyết sát cơ hồ mắt thường có thể thấy được kia, tựa hồ đang nhắc nhở những cự thú này đã quen thuộc bá chủ, nếu động tác chậm một chút, lập tức sẽ mất mạng.

Tê tê tê.

Một chỗ biên giới bình nguyên, ngay chỗ quần tượng sắp chạy trốn, từng tiếng gào rú thảm thiết chông chắt lên nhau, vang vọng bầu trời, truyền khắp ngoài ngàn dặm, mây đen phủ xuống, tiếng gào rú thảm thiết hơn nhiều, sau một cái chớp mắt, bỗng nhiên ngừng lại, đợi mây đen đi xa, lại phủ một mảnh thú thi.

Từ ngọn núi kia khởi, kéo dài đến bình nguyên, liên miên mấy ngàn dặm, không còn sinh linh, trong không khí ngoại trừ mùi máu tanh nồng đậm ra không còn gì khác, cảnh tượng Tu La địa ngục bình thường, trong núi thâm hiểm máu, cơ hồ mắt thường có thể thấy được hai đạo huyết khí trụ trắng kiêu bốc lên, rót vào đoàn mây đen đáng sợ đến cực điểm kia.

Dần dần, trong hắc khí vốn còn đen sì như dầu sôi, lại có từng tia huyết khí tràn ra, nhuộm màu sắc thành màu đỏ thẫm, như câu thơ U Minh Huyết Hải, huyết khí nồng đậm kia tản mát ra vô cùng vô tận.

Hôm nay có kinh hi...

Thiên Ma Vực là một tiểu thế giới, tự nhiên không bằng Trung Châu đại lục rộng lớn. Nhưng dù sao cũng là một thế giới, tu sĩ dù có năng lực phi thiên độn địa, cũng không thể di chuyển trong khoảng thời gian ngắn một lần. Nơi này bởi vì đặc thù thiên địa pháp tắc, sinh ra sinh linh ở giới này tu luyện đến một cảnh giới, sau đó sẽ không có cái gì tăng lên nữa.

Chỉ có thể chờ chết, hao hết thọ nguyên mà chết. Nhưng số lượng yêu thú nơi này lại cực kỳ khổng lồ, tộc đàn đông đảo, mà lại cực kỳ hiếu chiến, cả ngày đều có chém giết tranh đấu, có khi thậm chí bùng nổ thú triều...

Cứ như vậy, giao giới giữa hai ngọn núi đang phát sinh một cảnh tượng cực kỳ hiếm thấy. Từ trên cao nhìn xuống, phía dưới vốn là khu vực thảo nguyên trống trải, vậy mà hiện đầy điểm đen, rậm rạp, phun trào không ngớt.

Nếu là nhìn xuống phía dưới thì sẽ càng thêm đáng sợ, bởi vì nơi đây, đang trải qua một trận thú triều.

Vô số yêu thú từ hai phương hướng tiến đến, tụ tập cùng một chỗ, hai tòa sơn mạch này cũng không nhỏ, trung gian giao giới là một mảnh thảo nguyên cực kỳ to lớn, nhưng giờ phút này trên thảo nguyên khắp nơi đều là yêu thú, lại lít nha lít nhít, quả thực chính là chồng chất cùng một chỗ, đâu chỉ vạn mấy con.

Bắt đầu từ yêu thú nhất giai cấp thấp yếu nhất, đến yêu thú mạnh nhất, hoặc là nói thế giới này có thể tới đỉnh phong, thất giai yêu thú đều có không ít, những yêu thú này hình thái không đồng nhất, phong lang cát vàng Thiết Giáp Tê hoặc là loại côn trùng, hoặc là tảo thú, cũng có thuộc loại phi cầm. Nhưng những yêu thú này đều có một chỗ chung, đó chính là tính tình bạo liệt, nhao nhao đỏ mắt, hơi đùng là một hồi chém giết không chết không thôi.

Tràng diện chiến tranh của thế giới phàm nhân nếu so sánh với nơi này, quả thực là Tiểu Vu thấy Đại Vu, khác nhau một trời

một vực. Giống như một con cự thú cõng núi nhỏ, lúc đánh nhau chém giết, động tĩnh to lớn, đất rung núi chuyển, kinh tâm động phách, nhưng cũng chỉ là một cảnh tượng không đáng chú ý trong thú triều mà thôi.

Nguyên nhân phát sinh trận thú triều này tất nhiên chỉ là một chuyện nhỏ, nói không chừng chỉ là tùy ý hai đầu Yêu thú, hoặc là hai đàn thú ma sát với nhau, cuối cùng lại hấp dẫn Yêu thú trong hai tòa sơn mạch to lớn tới, ủ thành một trận thú triều to lớn.

Chỗ giao giới giữa hai tòa sơn mạch, trung tâm thảo nguyên, quả thực thành một cái máy xay thịt to lớn vô cùng, tử vong địa. Bất luận là yêu thú cấp bậc nào, nắm giữ bao nhiêu đàn yêu thú, chỉ cần tiến vào trung ương, tất nhiên sẽ bị xoắn nát, một chút ngoài ý muốn cũng không có.

Phương viên năm ngàn dặm trên thảo nguyên, có thể dung nạp mấy trăm vạn yêu thú, giờ phút này đã đầy ắp thái độ. Trung ương kia, bất quá phương viên trăm dặm đã chất đầy thi thể các loại yêu thú. Cỏ xanh trên mặt đất không thể nhìn thấy hình dáng ban đầu, hiện tại chỉ có một màu sắc, đó chính là màu đỏ máu., Huyết dịch đã không còn là huyết dịch, mà là huyết tương, cực kỳ sền sệt, xâm nhiễm thổ địa dưới chân mấy trượng, đập vào trong đó, tựa như tiến vào một cái đầm lầy, tanh hôi đỏ thẫm.

Nhưng dù vậy, bên trong hai tòa sơn mạch, vẫn như cũ có không ít Yêu thú từ chỗ sâu chạy tới, giống như nhận lấy cái gì triệu hoán, nghĩa không từ gì chùn bước đầu nhập vào chiến trường, cảnh tượng kia, cũng đủ để cho tất cả người nhìn thấy động dung.

Đây mới là chân chính thú thi như núi, tàn huyết như biển, sát khí ngút trời, ngàn dặm bên ngoài đều có thể nghe thấy.

Suru suru suru suru suru

Không trung, một đám mây khổng lồ đã phồng lớn đến mấy trăm trượng đang nhanh chóng bay tới một nơi, đám mây này đen sì giao nhau với nhau. Mây khí màu đen giống như từ u minh đến, u ám, thôn phệ tất cả, mây khí màu đỏ giống như là

huyết dịch hoàn toàn biến thành, cho dù cách xa, cũng có thể ngửi thấy mùi máu tươi cực kỳ nồng đậm.

Từ trong đám mây kia, thỉnh thoảng truyền ra tiếng gào thét sắc nhọn, không giống tiếng người, cũng không phải tiếng thú rống. Trong thanh âm này, ẩn chứa rất nhiều khí tức tiêu điều khát máu, hung ác hắc ám vô biên, tâm trí không kiên, chỉ nghe một tiếng, đã đủ dẫn phát tâm ma, tẩu hỏa nhập ma mà chết.

Đoàn vân khí này tựa hồ cũng bị cái gì đó hấp dẫn, lấy tốc độ khủng bố bay nhanh về phía trước. Dù vậy, chỉ cần trên con đường nó đi tới có nhiều hơn một chút chỗ sinh linh tụ tập, đoàn vân khí kinh khủng này sẽ mạnh mẽ hạ xuống, như Ma Hoàng quá cảnh, hủy diệt hết thảy.

Tĩnh lặng, vô cùng yên tĩnh, một tia thanh âm cũng không có. Chỉ cần nơi mây mù đỏ thẫm này đi qua, tất cả khí tức thuộc về sinh linh đều sẽ biến mất hầu như không còn gì, tồn tại, chỉ có thú thi cùng huyết khí nồng đậm đầy đất đến không thể hóa giải. Đáng sợ hơn chính là nơi đám mây này bắt đầu từ đâu, không biết bắt đầu từ đâu, khoảng chừng có vạn dặm đường, vậy mà không tìm thấy một con yêu thú nào tồn tại, hoặc là nói là một con yêu thú còn sống.

Chết hết cả rồi, quả thực giống như cảnh tượng Tu La địa ngục tận thế trong truyền thuyết, tử vong yên tĩnh máu tanh.

Vù vù

Xuất hiện, chỗ biên giới hai tòa sơn mạch to lớn, chỗ rìa chiến trường thú triều. Không trung một mảnh mây trắng, chợt xuất hiện dị vật giống như vậy, rộng mấy trăm trượng, hắc hồng tương giao, chuyển động quay cuồng, quỷ dị thường. Đoàn vân khí quỷ dị này vừa xuất hiện, tốc độ liền tăng vọt lên, theo tiếng gào thét bén nhọn truyền khắp bốn phương tám hướng, đoàn vân khí này nhanh chóng tiếp cận chiến trường.

Đáng tiếc, lúc này không có một con yêu thú nào chú ý tới đám mây quỷ dị này. So với chiến trường năm ngàn dặm, mấy chục vạn con yêu thú đang giết người đỏ mắt, xác thực rất khó chú ý tới một đám mây khác thường trên không trung.

Thú dù sao cũng không bằng người, trí tuệ yêu thú cũng không cách nào so sánh với tu sĩ, nghĩ đến mặc dù có yêu thú phát sinh đoàn mây khí này nhanh chóng tiếp cận, chỉ sợ cũng chỉ có thể tự mình chạy trốn, mà sẽ không cảnh báo cho những Yêu thú khác hoặc tộc đàn.

Tới gần, đám mây này không có ý che dấu chút nào, tốc độ quả thực nhanh tới cực điểm. Vốn cách xa nhau mấy trăm dặm, nhưng chút khoảng cách này, lại không thấy trong mấy hơi thở. Trong chớp mắt, mây khói đỏ thẫm, liền tiến nhập trong chiến trường phi thường náo nhiệt.

Vèo vèo vèo vèo vèo vèo

Một động như sấm sét, như châu chấu bay, như mưa cấp, đám mây đỏ đen kia trong nháy mắt trướng lên càng lớn, ngàn vạn mũi tên đỏ thẫm xen lẫn nhau bắn xuống, lập tức bao phủ hai đàn thú ở rìa chiến trường đang chém giết.

Yêu thú Tam giai Cự Trảo Dã Trư Tam giai Yêu thú Tam giai Băng Sơn Yêu Hùng.

Hai con yêu thú đều là bá chủ tàn sát bừa bãi núi rừng, số lượng khổng lồ, gộp lại khó khăn lắm mới gần vạn, chiếm lấy biên giới chiến trường, tận tình chém giết, trong lúc giằng co, lại không muốn trời giáng tai họa, một đôi thiên địch, chết cùng một chỗ.

Căn bản ngay cả một điểm phản kháng cũng không có, bị khí tức U Minh đột nhiên xuất hiện cùng một loại khí tức làm cho chúng sợ hãi bản năng. Gần vạn con yêu thú đồng thời sửng sốt, lúc này mây khói đỏ thẫm đã gia tăng đến cực hạn, sau đó lật úp xuống, lập tức mấy ngàn tiếng heo tru gâu thê lương vang lên, nhưng cũng cực kỳ ngắn ngủi., Ngay lập tức dừng lại, mây khói tản ra, chỉ thấy bên cạnh chiến trường, không còn một con Yêu thú nào có thể đứng thẳng, toàn bộ hóa thành xác thú xụi lơ như bùn, còn có đại lượng huyết dịch đỏ thẫm, tụ tập cùng một chỗ, trong nháy mắt lại là một huyết hồ.

Chiến trường mặc dù lớn, nhưng trong mấy hơi thở bỗng nhiên chết gần vạn con yêu thú, cho dù là khu vực trung tâm thảo nguyên kia giống như găm thịt, cũng không thể làm được.

Bất quá lần này đột nhiên bộc phát huyết khí nồng đậm xông thẳng tới chân trời, khiến cho trên chiến trường tràn ngập khí tức hung sát nồng đậm đột nhiên nồng đậm mấy lần, khiến cho những yêu thú chưa kịp phản ứng lại, bị những khí tức này xông lên, lập tức càng thêm điên cuồng, không muốn sống liều chết chém giết.

Thanh âm xì xào như nham thạch nóng chảy quay cuồng, là đoàn mây khí đỏ thẫm kia, phần đỏ thẫm bên trong tựa hồ chiếm thượng phong, cũng không biết từ đâu bổ sung, vậy mà mở rộng ra một chút. Những vân khí màu đỏ kia không còn loãng nữa, trở nên sền sệt, phát ra tiếng vang xì xì, mùi máu tanh phát ra, liên kết cùng một chỗ với toàn bộ chiến trường, càng thêm uy thế.

Bộp bộp bộp

Lại căng phồng lên, hơn phân nửa đã hóa thành màu đỏ sẫm lần nữa trướng lớn lên. Vốn chỉ có mấy trăm trượng, sau khi giết chóc gần vạn đầu yêu thú, lần nữa lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được trướng lớn lên., Thậm chí phát ra thanh âm như trống trận vỗ, thanh âm này truyền qua toàn bộ chiến trường, làm cho sĩ khí tất cả yêu thú đang chém giết tăng mạnh, càng thêm liều mạng chém giết cùng một chỗ, toàn bộ chiến trường thú triều đã hiện ra một loại trạng thái điên cuồng quỷ dị, giờ phút này mặc cho ai cũng không thể ngăn cản những yêu thú triệt để lâm vào điên cuồng này.

Không chết không ngớt, đây mới là chuyện không chết không thôi.

Từng tiếng gào thét không có lẽ xuất hiện ở nhân gian, còn có âm thanh nham thạch nóng chảy mơ hồ truyền đến quay cuồng, vân khí gia tăng như tiếng trống trận lôi động, làm cho tất cả Yêu thú đều mất đi lý trí. Một chút lý trí đều không có, ngoại trừ chém giết bên ngoài., Tâm thần thức hải của chúng nó rốt cuộc không còn ý niệm nào khác. Bất luận là thiên địch hay là minh hữu, trầm trọng hoặc là yêu thú trong tộc mình, chỉ cần sinh linh xuất hiện trong mắt chúng nó đều sẽ xé nát, nếu xé không nát, liền chết trong tay đối thủ.

Chiến trường lâm vào trạng thái như thế, đoàn mây đen đỏ thẫm kia tựa hồ càng thêm quý dị, không di động nữa, chỉ lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được phồng lớn lên, màu sắc dần dần biến hóa, bóng tối thối lui, đỏ thẫm khuếch trương, không còn là đen đỏ xen lẫn nhau, mà là đỏ thẫm như máu, như một huyết kỳ to lớn vô địch, bao phủ toàn bộ chiến trường thú triều vào trong.

Hết thấy hết thấy, khó khăn lắm mười mấy vạn yêu thú, hết thấy hóa thành núi oan hồn huyết hải.

Ầm

Xuất hiện, giết chóc như vậy, một đạo khí trụ màu máu cách xa nhau vạn dặm cũng có thể dễ dàng nhìn thấy mãnh liệt bay lên, thẳng hướng thiên ngoại, phía dưới là vạn dặm biển máu, huyết khí nồng đậm giống như thủy triều tràn vào cột khí kia, sôi trào quay cuồng, quấy động mây xanh, đem hết thấy đều hóa thành một loại màu sắc, trừ huyết hồng, vẫn là huyết hồng.

Rầm rầm rầm rầm

Trên mây xanh, mây đen vạn dặm như đỉnh đầu, chìm xuống, Thần Tiêu Chi Lôi cuồn cuộn, thanh âm sét đánh rung chuyển, như muốn ngăn chặn đạo huyết khí kinh thiên kia, thậm chí đánh tan nó.

Thiên biến thể giới này cũng có quy tắc, không thể tùy ý làm bậy. Giết chóc quá mức, sinh linh diệt tuyệt, oan hồn như biển, hình thành huyết sát kinh thiên, xông lên chín tầng trời, lập tức dẫn tới Phá Sát Thiên Lôi. Muốn phá vỡ huyết sát, thiên lôi đánh xuống, liền như vậy.

Nhưng lúc này, mặt đất phía dưới, ngọn nguồn của Kinh Thiên Huyết Sát, một con quái vật to lớn chột hiện thân, quấy động huyết hải, ngửa mặt lên trời thét dài, thanh âm tộc đàn Thái Cổ hung sát đã sớm diệt sạch một lần nữa xuất hiện giữa thiên địa, trong tiếng gào thét kia tràn ngập sự khinh thường đối với quy tắc thiên địa, Kinh Thiên Huyết Sát vốn bị thiên lôi hút lấy lại uể oải lại lần nữa tăng vọt, trực tiếp phá vỡ mây xanh, thẳng đến cửu thiên, hướng về vực ngoại mà đi.

Hai bên hiển nhiên là không đủ.

Suu suu suu suu suu

Ba ba ba

Phá vỡ, trong tiếng gào rú của con quái vật to lớn dữ tợn kia, một trận quyết đấu trên mây xanh kết thúc một cách dị thường ngắn ngủi. Nhưng cũng không phải là bình thường xuất hiện tà bất thắng, thu được thắng lợi, là đạo huyết sát kinh thiên tà ác vô cùng ngưng tụ không biết bao nhiêu sinh linh oán khí...

Máu chốt thắng bại tự nhiên không ở trên Huyết Sát, mà là ở đầu nguồn Huyết Sát, con quái vật to lớn dữ tợn kia. Quái vật này thân ở trong biển máu, một đôi mắt máu nhìn chăm chú bầu trời, trong đó thiêu đốt chiến ý vô tận, không hề kính sợ với quy tắc thiên địa, giống như có lẽ là sợ hãi, không phải là nó, mà là một phương thiên địa này, hoặc là nói, là quy tắc thiên địa của tiểu thế giới này.

Cũng không biết Kinh Thiên Huyết Sát kia bị quái vật kia ban cho cái gì, vốn Thần Tiêu Lôi kia sẽ bổ xuống, nhưng Huyết Sát lại trong nháy mắt tăng vọt, vọt thẳng vào trong mây đen vạn dặm đang áp ủ Thần Lôi. Trong chớp mắt, trong mây đen vạn dặm lập tức có dị động, màu đỏ thẫm lan tràn, thần lôi vốn màu tím trắng cũng dần dần hóa thành hung sát Huyết Lôi, đám mây thai lôi này vậy mà bị huyết sát ô.

Mây đen vạn dặm đều hóa máu quỷ dị, không thể tưởng tượng nổi.

Đổi lại là ai, chỉ sợ đều sẽ không tin tưởng một màn trước mắt. Bất luận là thời đại nào, Thiên Đạo đều là tồn tại chí cao, nếu như đắc tội quy tắc thiên địa, phát động thiên biến, cho dù người có tu vi bằng trời, cuối cùng cũng phải hóa thành tro tàn, tuyệt không có may lý.

Cái gọi là con đường tu chân như nghịch thiên, chẳng qua là an ủi mà thôi, tu sĩ đánh cắp thiên địa linh khí, nói cho cùng cũng chỉ là từ đâu mượn được từ thiên địa. Nhưng có hành động nghịch thiên, lập tức thu hồi, còn thưởng cho người tro

bụi. Nhưng ở nơi này, thật sự xuất hiện hành động nghịch thiên, sau khi kích phát thiên biến hóa, lại còn phá vỡ thiên địa, chuyện này quả thực làm cho tất cả tu sĩ đều không thể tin được.

Có lẽ sự xuất hiện của quái vật kia vốn là nghịch thiên, phá vỡ thiên lôi, vạn dặm mây đen tận hóa huyết, một màn này mặc dù kinh thế hãi tục, nhưng lại còn lâu mới kết thúc, tựa hồ còn có càng thêm kinh người ở phía sau.

Ầm

Thiên Ma Vực không phải là một thế giới hoàn chỉnh, nó chỉ là ba vị đại thần thông tu sĩ mở ra một tiểu thế giới ở vực ngoại mà thôi. Kinh Thiên Huyết Sát kia nếu như xuất hiện ở Trung Châu đại lục, căn bản sẽ không dẫn phát thiên biến. Nhưng ở nơi đây, lại bị con quái vật kia đẩy sóng trợ lan xuống dưới, sinh sinh phá tan thiên lôi, phá vỡ thế giới bích chương, thẳng hướng vực ngoại đi ra.

Tuy rằng Kinh Thiên Huyết Sát kia chỉ có một chút xú phá vỡ bích chương, kéo dài đến Ngoại Vực, nhưng cũng đã đủ rồi. Cơ hồ không có bất kỳ thời gian phản ứng nào, không có bất kỳ trì trệ nào, chỉ sau một khắc, cảnh tượng thật sự làm cho người ta hoảng sợ xuất hiện.

Huyết khí thật đậm đặc a là ở tiểu thế giới nào vậy.

Ha ha, thơm quá, quá thơm.

Sưu sưu. Là hương vị của huyết thực, thật nhiều oan hồn, lại có mùi mấy vạn, quá tốt.

Khiến người ta không cách nào cự tuyệt dụ hoặc, trời ạ, cái tiểu thế giới này dĩ nhiên có khí tức U Minh, có thể để cho ta tấn thăng Ma binh khí tức.

Nhanh vào, chính là tiểu thế giới kia, mau vào đi.

【

Thiên Ma Vực, trên chín tầng trời, thế giới bích chương vô hình bị Kinh Thiên Huyết Sát phá vỡ một cái cửa động. Cửa động này chỉ lớn chừng bàn tròn, so sánh với toàn bộ thế giới, hầu như nhỏ đến mức có thể xem nhẹ.

Nhưng lúc này, chính là động khẩu đang dần khép lại này, náo nhiệt vô cùng. Từng đoàn âm phong màu đen không biết từ đâu xuất hiện, chen chúc từ cửa động chui vào, quả thực giống như từng con ong vò vẽ nhìn thấy hoa mật, ma âm trận trện, không chút nào nhường nhịn.

Những âm phong này vừa xuất hiện, lập tức vang lên rất nhiều ma âm, mỗi một đoàn âm phong màu đen đều có rất nhiều biến hóa, chột nam chột nữ, chột già chột ít., Đột nhiên hóa ra hình thái sinh mệnh chưa bao giờ thấy qua, mặt người mặt thú vân vân, biến hóa không ngớt, phát ra từng tiếng cười gào rít quái dị, đồng thời vô số ý niệm tham lam khát máu bạo ngược trong đầu.

Từng đoàn âm phong màu đen này của Vực Ngoại Thiên Ma, lại là Ngô Khí đã từng thấy qua chính là Vực Ngoại Thiên Ma ngửi mùi tanh mà đến. Ở Trung Châu đại lục, bích chương thể giới vô cùng cường đại, muốn nhìn thấy Vực Ngoại Thiên Ma cực kỳ gian nan.

Nhưng tại Thiên Ma Vực lại không giống, tiểu thế giới này vốn là mở ở vực ngoại, thể giới bích chương yếu ớt, lúc bình thường không việc gì cũng có Vực Ngoại Thiên Ma sẽ tiến vào nơi này. Hiện tại vách ngăn thể giới bị Kinh Thiên Huyết Sát mở ra một cái cửa động, lập tức đem ý niệm của đông đảo Thiên Ma bên ngoài hấp dẫn đến, đồng loạt tràn vào trong đó.

Động khẩu lớn bằng cái bàn tròn kia đang chậm rãi khép lại, lại có mấy hơi thở, sẽ triệt để biến mất không thấy gì nữa, khi đó cho dù là kinh thiên huyết sát cũng không cách nào tiếp tục mở ra. Nhưng có mấy hơi thời gian, đối với Vực Ngoại Thiên Ma không có thực chất thể mà nói, đã đủ rồi.

Từng đoàn âm phong màu đen lần lượt từ cửa động kia chen vào, trong nháy mắt, dưới vạn dặm huyết vân, lại có mấy ngàn đoàn âm phong màu đen trôi nổi, bông bênh, rộn ràng ràng, làm cho người ta hoa mắt biến hóa, các loại ý niệm hỗn loạn trong đầu cũng không ngừng rơi xuống, hóa thành vô số hạt giống tâm ma, hướng bốn phương, đâm vào trong lòng vô số yêu thú Thiên Ma Vực.

Có lẽ số lượng những Vực Ngoại Thiên Ma này nhiều hơn một chút, suy nghĩ của chúng quá nhiều quá mức lộn xộn, sau khi chúng xuất hiện không lâu, các nơi ở Thiên Ma Vực, có đại lượng yêu thú bởi vì không chịu nổi những Thiên Ma này ý niệm trong đầu, nhao nhao lâm vào điên cuồng, biến thành khô lồi hung thú chỉ biết giết chóc, bắt đầu tạo ra lượng lớn giết chóc.

Vực Ngoại Thiên Ma, vô hình vô chất, chính là một loại ý niệm tập hợp trong đầu. Đến từ vực ngoại thần bí, một loại sinh mệnh dị chủng thiên biến vạn hóa, chúng nó có thể dễ dàng dẫn phát tâm ma, dẫn dắt nội hỏa phân tâm, ác độc không gì sánh được.

Một tiểu thế giới có thể chứa đựng Vực Ngoại Thiên Ma là có hạn chế, tuy Thiên Ma Vực được xưng là vực Thiên Ma, nhưng kỳ thật không liên quan gì tới Vực Ngoại Thiên Ma kia. Chẳng qua tổ sư ba tông kia dùng cái này để kỷ niệm tông môn của mình, Thiên Ma tông mà thôi.

Bây giờ trong Thiên Ma Vực đột nhiên hàng lâm mấy ngàn con Vực Ngoại Thiên Ma, nhất thời tất cả sinh linh trong thế giới này đều gặp tai ương, bị những ý niệm tiêu cực do những Vực Ngoại Thiên Ma này phát ra ảnh hưởng, đều có dấu hiệu phát cuồng.

Bất quá có nhân thì tất có quả, những Vực Ngoại Thiên Ma này sẽ xuất hiện, là bởi vì một con quái vật muốn giải quyết, cũng là dựa vào con quái vật dữ tợn kia.

Giao Bằng, ta nhìn thấy rồi, ngay ở bên dưới, một biển máu lớn thật lớn a.

Là thật sự, huyết thực mới mẻ, ta có thể cảm ứng được, mười mấy vạn thú hồn, ha ha ha, lần này có thể tận tình ăn được no bụng.

Một đám ngu xuẩn, Huyết hải kia là cái gì, bảo bối chân chính là con quái vật kia, khí tức U Minh tinh thuần nguyên thủy thật sự, nhất định là Minh thú chạy ra từ Cửu U địa ngục. Ăn nó, lão tử lập tức có thể tấn thăng thành ma binh, cạc cạc cạc.

Những Vực Ngoại Thiên Ma này tựa hồ có ý thức, ý niệm trong đầu chúng ảnh hưởng tới toàn bộ sinh linh Thiên Ma Vực, đồng thời còn có thể giao lưu với nhau.

Cũng chính vào lúc này, một con Vực Ngoại Thiên Ma bỗng nhiên nhìn thấy trong huyết hải phía dưới, đang không nhúc nhích ngồi xếp bằng ở trong kinh thiên huyết sát. Nó mặc dù cũng không nhận ra con quái vật này, nhưng cũng không ảnh hưởng đến nó cảm ứng được trên người con quái vật dữ tợn này truyền đến từng luồng khí tức U Minh nguyên thủy tinh thuần. Thế cho nên hướng về nó nhận định, quái vật do Ngô Khí biến thành là từ Minh Thú trong Cửu U Địa Ngục chạy ra.

Mỗi một con Vực Ngoại Thiên Ma đều ích kỷ, chúng vốn đã tập hợp vô số ý niệm ô uế dơ bẩn trong đầu, ở chỗ nào của chúng, cho dù chết cũng không xuất hiện ý niệm chia sẻ. Phát hiện chỗ tốt, trước tiên chính là động thủ độc chiếm, cười nhạo đều là sau khi nó động thủ mới phát ra.

Phát tài rồi, nơi này vậy mà lại xuất hiện một con Minh thú.

Tất cả đều cắt ngay cho lão tử, con Minh Thú này là của lão tử, Ma binh là cái gì, trên người nó có khí tức U Minh tinh thuần nguyên thủy như vậy, chỉ cần lão tử ăn nó, nói không chừng có thể một hơi tấn thăng đến Ma tướng, đến lúc đó lão tử có thể.

Các người đều đang nằm mơ, Minh thú là của ta, ai cũng không cướp được.

【

Những ý niệm này đều chợt lóe lên, trong nháy mắt không đến một cái, những Vực Ngoại Thiên Ma màu đen hình thái âm phong kia nhao nhao rít lên, tranh nhau phun trào, như thiêu thân lao đầu vào lửa, không ngoại lệ, đều đi về phía con quái vật dữ tợn trong biển máu, ở giữa không trung hình thành một dòng lũ màu đen, không trở ngại chút nào xuyên qua kinh thiên huyết sát, giống như muốn bao phủ hình thể tu la của Ngô Khí biến thành.

Trong nước lũ, từng gương mặt dữ tợn hung sát ẩn hiện, vô số ý niệm tiêu cực tập trung cùng một chỗ, hình thành tâm ma

phong bạo, đủ để một tu sĩ Hóa Thần lâm vào điên cuồng. Nếu như không phải trong nước lũ kia mở ra từng cái miệng cực lớn, ai cũng sẽ không nghĩ tới, những người tranh đoạt bảo bối này, sẽ là Vực Ngoại Thiên Ma vô hình vô chất kia, mà không phải là tu sĩ nhân loại ích kỷ.

Khó được canh ba, bản thân khẳng định một chút mệt mỏi, ngủ đi, ngày mai tiếp tục câu ngâm tài liệu đề cử... Tất cả tiêu lâu ủng hộ cúi đầu bái tạ trung

Dưới vạm dậm huyết vân, mấy ngàn vực ngoại thiên ma ồn ào không ngớt, hình thái chúng đều giống nhau, từng đoàn từng đoàn hắc bạch phong. Tựa hồ đây là hình thái sơ khai của Vực Ngoại Thiên Ma, lúc trước Ngô Khí tranh đoạt vị trí đệ nhất đại bỉ ngàn năm, trong Thiên Ma Vực, hai con thiên ma bị giết cũng là như thế.

Trước đây nhất thời, lúc trước Ngô Khí giết chỉ là hai đầu Vực Ngoại Thiên Ma mà thôi, hơn nữa nhìn bộ dáng còn là loại nhỏ yếu nhất. Mà lúc này xuất hiện trên đỉnh đầu Ngô Khí, lại có tới chừng mấy ngàn đầu, mà mỗi một đầu khí tức phát ra đều mạnh hơn so với lúc trước, từ những con khí gió này có thể biết được một chút.

Bình thường ngoại vực Thiên Ma, biến ra Hắc Yên Phong chỉ bằng đầu, nhưng lúc này Ngô Khí trên đỉnh đầu, mỗi một con Thiên Ma lớn nhỏ đều không chỉ đầu lâu. Thậm chí ở trong đó, có mấy con Vực Ngoại Thiên Ma, hình thái khoa trương, lại có bàn tròn mài lớn, cũng không biết lúc trước làm thế nào chen vào được.

Trên, ăn nó, lập tức có thể tấn thăng thành Ma binh.

Máu thịt con Minh thú này nhất định là mỹ vị quyết định, không thể bỏ qua, Bộ Ngạn.

Cùng tiến lên a, khí tức U Minh trên người nó quá tinh thuần, ăn vào nó, nói không chừng lập tức có thể tấn thăng Ma úy.

Vèo vèo vèo

Chung quy vẫn là không chịu đựng được bao lâu, những Vực Ngoại Thiên Ma này là sinh mệnh dị chủng, đến từ vực ngoại thần bí. Phương thức tồn tại khác với nhân loại yêu thú, chỉ cần sinh linh trong lòng có ác niệm, có tà niệm, chúng nó chính là bất tử. Vô hình vô chất, sát chi vô dụng, vĩnh sinh bất tử.

Cho nên chỉ cần là ở vực ngoại, chúng hầu như chính là không hề cố kỵ, chỉ cần phát sinh sinh sinh linh, sẽ cùng nhau tiến

lên, chia ra ăn, lấy lớn mạnh chính mình.

Giống như hiện tại, trong mắt chúng nó, con cự thú huyết hải kia dữ tợn gào thét, chính là một đầu Minh thú từ Cửu U địa ngục trốn ra.

Đối với Vực Ngoại Thiên Ma mà nói, không có gì như từ nhỏ đã sinh sống ở Cửu U địa ngục, minh thú có được khí tức nồng đậm vô cùng bổ dưỡng tốt. Nuốt vào nó, lập tức có thể khiến chúng nó tấn thăng cấp bậc, thu hoạch được lực lượng càng thêm cường đại.

Vì vậy, sau một khắc, dưới vạn dặm huyết vân kia liền xuất hiện một cảnh tượng đồ sộ. Mấy ngàn đoàn hắc phong, cùng nhau chuyển động, gào thét không dứt, như thiêu thân lao đầu vào lửa, rơi xuống biển máu.

Ở phía trước, chính là hai đoàn thể tích lũy lớn nhất, khí tức đáng sợ nhất Thiên Ma, đều có to bằng cái bàn tròn, quét xuống, thanh thế to lớn, lại vô thanh vô tức, thậm chí ngay cả một chút gió nhẹ cũng không có hứng thú. Ở phía sau bọn chúng, mấy ngàn đầu Vực Ngoại Thiên Ma cũng giống nhau, trên thực tế mặc dù trước đó bọn họ có ý niệm giao lưu, cũng đều là vô thanh vô tức, không phát ra chút tiếng động nào.

Khẩu thứ nhất là của lão tử rồi, thơm quá, ta ngửi được, so với đồ vật ta từng ăn còn muốn ngửi hơn.

Đúng vậy, khí tức U Minh thật tinh thuần, nuốt vào nó chúng ta phát đạt. Những tu sĩ nhân loại kia so sánh với con Minh Thú này, quả thực là rác rưởi không bằng.

Hai luồng ma bàn phía trước nhất, bên trong ngàn vạn diện mục biến hóa, như đèn kéo quân, chớp mắt qua hết mọi lần. Lúc sắp rơi xuống, chợt hóa ra hai cái miệng lớn dữ tợn. Đầu là miệng lớn như bồn máu, bên trong có răng nhọn rậm rạp, ghê tởm lưỡi đỏ quấy rối, tản mát ra một loại khí tức muốn nuốt tất cả, luyện hóa tất cả, dữ tợn vô cùng.

Nếu là ở Trung Châu đại lục, vô số tu sĩ, nhưng Vực Ngoại Thiên Ma lại khó gặp. Chúng nếu muốn giáng lâm, nhất định phải mượn thời điểm tu sĩ tu luyện xảy ra sự cố, sau khi xảy ra vấn đề trái tim có thể sinh ra.

Nhưng ở nơi này, ở tiểu thế giới vực ngoại, nơi săn bắn săn bắn của tu sĩ. Đối với Vực Ngoại Thiên Ma mà nói, đồng dạng là như thế. Chúng nó có thể trực tiếp ăn máu thịt sinh linh, máu thịt của yêu thú cùng tu sĩ nhân loại không khác gì nhau, đối với chúng nó, đều chỉ là chất dinh dưỡng mà thôi.

Phía trước dòng lũ do mấy ngàn đoàn hắc trùy phong tạo thành là hai đoàn vực ngoại thiên ma to lớn nhất, cái miệng rộng do chúng nó hóa thành hầu như lập tức chạm đến quái vật tu la do Ngô Khí biến thành. Nhìn mấy con quái vật miệng rộng của chúng nó còn có răng nhọn lít nhít bên trong, nếu thật sự tiếp xúc, chỉ sợ lập tức sẽ bị cắn nuốt.

Hai con Vực Ngoại Thiên Ma này đơn giản hưng phấn đến cực điểm, cười quái dị không ngừng. Bất quá lập tức, bọn chúng liền hối hận.

Ồi chào!

Một đôi huyết trảo to lớn dữ tợn trống rỗng xuất hiện, vừa vặn ngăn cản hai con Vực Ngoại Thiên Ma kia, hơn nữa trên huyết trảo mãnh liệt tuôn ra hào quang. Hai tiếng kêu kinh hoàng thảm thiết, trong huyết trảo liền nhiều ra một đoàn hắc bạch phong.

Rắc rắc rắc rắc rắc.

Sau khi ăn, hai tiếng giòn tan, đôi móng vuốt kia không còn bóng dáng của Thiên Ma nữa, nhưng trong miệng quái vật do Ngô Khí biến thành đang nhấm nuốt thứ gì đó, tựa hồ bên trong là mỹ vị tuyệt thế, để nó vừa nhai vừa lộ ra thần âm hưởng thụ.

Cảnh tượng như vậy rơi vào trong mắt những Vực Ngoại Thiên Ma ở phía sau, lập tức khiến chúng ngây ngẩn cả người, một loại dự cảm không ổn dâng lên. Nhưng nước lũ đã thành, ngay cả lúc này có Thiên Ma muốn rút lui, cũng không kịp.

Va chạm, dòng nước lũ ô ô không ngừng chút nào, trực tiếp đâm vào trên thân quái vật Tu La do Ngô Khí biến thành.

Hô hào, bắt đầu hưởng thụ đi.

Vực Ngoại Thiên Ma lấy ác niệm mà sống, tuy có ý niệm sợ hãi trong đầu, nhưng càng nhiều hơn là tham lam và thôn phệ. Nhất là giờ phút này gần kề, bị khí tức Tu La trên người Ngô Khí xông lên, lập tức mất đi năng lực suy nghĩ, chỉ còn lại bản năng nguyên thủy, đó chính là cắn nuốt tất cả để lớn mạnh bản thân.

Mấy ngàn đầu Vực Ngoại Thiên Ma, mặc kệ hình thành tâm thần phong bạo, hay là chiến lực mạnh mẽ của chúng, đều đủ sinh sinh ăn thịt một vị tu sĩ Hóa Thần.

Nhưng đáng tiếc, mọi chuyện đều có ngoại lệ, hiện tại ngoại lệ, chính là Ngô Khí.

Chẳng biết từ lúc nào, nguyên bản một chút lý trí đều không còn, chỉ có đầu quái vật Tu La trong suy nghĩ giết chóc kia, đã ngừng tất cả động tác, An An lẳng lặng ngồi xếp bằng ở huyết hải, tư thế quái dị vô cùng, căn bản không giống một đầu quái vật có thể làm ra, càng giống tu sĩ, tu sĩ nhân loại hơn.

Nơi này ngoại trừ Ngô Khí ra, chính là Vực Ngoại Thiên Ma, không có một tu sĩ khác tồn tại, ngay cả yêu thú cũng không có. Tự nhiên cũng không có người bàng quan, loại nghi vấn này cũng không ai phát giác, cho dù đáp án này lập tức vạch trần.

Vù vù vù

Quái vật kia chuyển động, hai mắt đột ngột mở ra, một đôi mắt đen nhánh như mực lập tức xuất hiện trong biển máu. Không có đỏ máu, không điên cuồng, cũng không giết chóc. Lý trí tỉnh táo cơ trí, đây là con mắt thuộc về nhân loại.

Ngô Khí, đã thanh tỉnh lại.

Vẫn là thân Tu La, nhưng không phải bộ thân thể lúc mới vào Thiên Ma Vực kia chỉ biết giết chóc. mạo hiểm tu luyện tầng thứ hai U Minh Chiến Thể, bị ý niệm Tu La tán loạn trong thiên địa khổng lồ, thiếu chút nữa mất tự mình, hóa thân Tu La. Ngô Khí sau khi vào Thiên Ma Vực, giết chóc trọn vẹn hai ngày, nơi đi qua, núi thâm biển máu, hết thấy sinh linh Yêu thú đều bị tàn sát sạch sẽ, quả thực là sinh linh đồ tể, đất đỏ vạn dặm, thậm chí là mười vạn dặm.

Đắm chìm trong vô biên giết chóc trọn vẹn hai ngày, Ngô Khí cuối cùng đem ý nghĩ giết chóc trong lòng phóng thích ra sạch sẽ. Vào thời khắc sống còn đã thanh tỉnh, bất quá hắn cũng không ngờ, vừa mới tỉnh lại, đối mặt chính là mấy ngàn đầu tu sĩ khiến thế gian đều sợ như sợ hổ, cả đời cũng không muốn gặp phải Vực Ngoại Thiên Ma.

Tuy rằng mục đích lúc đầu khi hắn tiến vào Thiên Ma Vực này, chính là Vực Ngoại Thiên Ma này. Lúc trước hắn đạt được tôn vị thứ nhất của Tam tông đại bí ngàn năm, rút ra thưởng, chính là miếng cốt phiến trắng hếu kia, cũng là dựa vào hắn có thể tiến vào nơi đây, vật kia, tên là chìa khoá giới giới.

Nguyên lai sau khi tam tông tổ sư ở vực ngoại mở tiểu thế giới này, ngoại trừ để lại ở lại pháp quyết cùng lệnh bài tùy thời có thể tiến vào trong đó, còn để lại một ít vật lưu lại thông hành tạm thời. Chính là chìa khóa, cũng chính là cốt phiến Bạch Khuyết kia. Mấy ngàn năm qua, chìa khóa mà tam tông tổ sư lưu lại đều bị đệ tử đời sau Tam tông tiêu hao không sai biệt lắm, nói không chừng miếng Ngô Khí rút lấy kia chính là miếng cuối cùng.

Bất quá mặc dù chìa khóa có thể cho người sử dụng ở bất kỳ địa phương nào tiến vào Thiên Ma Vực, nhưng cũng có hạn chế, đó chính là người sử dụng chỉ có thể dừng lại ở Thiên Ma Vực ba ngày. Sau ba ngày, Thiên Ma Vực sẽ bài xích người sử dụng ra ngoài.

Lúc trước Ngô Khí biết được cách sử dụng chìa khóa, tất nhiên là mừng như điên, ý nghĩ đầu tiên trong lòng đã tính toán đến Vực Ngoại Thiên Ma rồi. Dù sao trong Thiên Ma Vực mặc dù có rất nhiều yêu thú dị vật, nhưng ngại bởi quy tắc thiên địa, những yêu thú dị vật này nhất định không cách nào sinh ra sinh linh cường đại, giá trị cũng có hạn.

Nhưng Vực Ngoại Thiên Ma lại không giống, đối với chúng nó mà nói, tu sĩ yêu thú đều là chất dinh dưỡng. Nhưng đối với một số tu sĩ, Vực Ngoại Thiên Ma cũng là chí bảo khó có được. Ngô Khí, chính là một trong số đó.

Vốn dĩ ý nghĩ của hắn là sau này tu vi sẽ cường đại, liền tiến vào Thiên Ma Vực, sẵn giết Vực Ngoại Thiên Ma. Nhưng ai ngờ lại xảy ra biến cố như vậy, dưới sự bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể tiến vào Thiên Ma Vực trước.

Giết chóc hai ngày, tạo ra Huyết Sát kinh thiên, lại trực tiếp mở ra một lỗ hồng trong Thiên Ma Vực, thoáng cái thả vào đây mấy ngàn con Vực Ngoại Thiên Ma, đối với Ngô Khí mà nói, đúng là một việc đáng mừng lớn.

Hai mắt thanh minh, so với trước đó còn trong suốt hơn, một tia khí tức giết chóc đều không có, nếu không phải thân thể hắn vẫn là hình tu la, chỉ sợ không ai tin tưởng hắn là người tạo ra huyết hải bàng hoàng.

Ngô Khí chăm chú nhìn xuống dòng nước lũ màu đen đang lao tới mình, trên mặt dữ tợn lập tức hiện lên vẻ mừng như điên, lại lập tức giang hai tay ra, mặc kệ mấy ngàn con ngoại thiên ma kia tạo thành dòng nước lũ đánh vào, hoàn toàn không có ý tránh né.

Ha ha, thật yếu cường thực, những ý niệm ô uế trong thân thể các ngươi ngay cả cũng không có cũng dám đánh chủ ý với ta, quả nhiên là thiên đường có lối không đi, địa ngục không cửa ngươi xông vào.

Thanh âm này càn rỡ tuyệt thế, Ma Niệm Thông Thiên, phát ra từ trong cơ thể Tu La kia, lập tức khiến cho toàn bộ Thiên Ma Vực gió nổi mây vần, khí thể ngút trời bốc lên, khuấy động huyết vân vạn dặm kia, càng làm cho người ta sợ hãi.

Ầm

Lại có dị động kinh thiên, hư không chấn động, bên trong thân thể khổng lồ của biển máu, vô số hỏa diễm đen kịt tràn ra, trong khoảnh khắc liền biến thành biển lửa, minh hỏa bốc lên, quả thực như địa ngục Minh Hỏa dưới Cửu U, biển Minh Hỏa bao trùm bầu trời, lập tức khiến cho vạn dặm huyết vân biến mất.

Trong Thiên Ma Vực, không biết từ đâu bắt đầu, sinh linh tuyệt tích, sát khí trùng thiên, khắp nơi có thể thấy được vô số thú thi không trọn vẹn, máu thú chảy ngang, thành suối thành sông, sơn cốc sa mạc, liên miên không dứt, một đường kéo dài đến giữa hai ngọn núi khổng lồ. Nơi đó có một mảnh biển máu to lớn, phương viên năm ngàn dặm, đúng là một điểm sinh khí cũng không có, hắc phong gào thét, cũng không biết bên trong có bao nhiêu thú hồn thể lương, một cái kinh thiên huyết sát ngưng tụ thành khí trụ, phá tan mây xanh.

Cảnh tượng nơi này, quả thực là Tu La địa ngục cũng không kém bao nhiêu, đặc biệt là vạn dặm mây máu trên bầu trời kia, càng hiển lộ dị tượng nơi đây.

Sau khi vòm trời kia bị phá vỡ, mấy ngàn con Hắc Yên Phong tuôn ra, đều là Vực Ngoại Thiên Ma cực kỳ sợ hãi, làm cho tất cả tu chân giả nghe tin đều sợ hãi.

Vực Ngoại Thiên Ma là sinh mệnh dị chủng, vô hình vô thể, hung sát vô biên, đều là ý niệm ô uế ngưng tụ trong đầu, tu sĩ bình thường tránh né không kịp. Lúc này mấy ngàn con Vực Ngoại Thiên Ma kia đồng loạt chuyển động, gào thét hạ xuống, hình thành một dòng lũ hắc ám, phô thiên cái địa, vô biên ô ô hung sát khí tức ập xuống, Cùng gào khóc thể lương cùng nhau tụ tập một chỗ, cảnh tượng khủng bố, đủ để kinh thế.

Nhưng cảnh tượng này sau khi một thanh âm càn rỡ cực kỳ vang lên, lập tức có biến hóa lớn.

Âm

Ta mạo hiểm tiến vào chính là vì những Thiên Ma ô uế các ngươi, hôm nay sẽ cho các ngươi kiến thức một chút, cái gì gọi là Ma đạo chân chính.

U Minh Huyết Hải, luyện cho ta.

Ngô Khí thả ra thân thể Tu La to lớn dữ tợn bay lên, miệng máu mở lớn, mãnh liệt phun một cái, lập tức thấy một ngọn

lửa đen sì tràn ra, ngọn lửa này đen như mực, vừa xuất hiện đã thành mây lửa, thiêu đốt toàn bộ hư không cũng vì đó chấn động, nhưng quỷ dị chính là nhiệt độ bầu trời chung quanh không tăng chút nào, ngược lại trong nháy mắt trở nên băng hàn thấu xương.

Ngực bụng co động, hai ba lần, vô số hỏa diễm đen kịt đã tràn ngập hư không, trong khoảnh khắc liền thành khí hậu, ngưng tụ thành biển lửa, quay cuồng phồng lên, vắt ngang bầu trời.

Biến hóa lớn hơn nữa là trong nháy mắt biển lửa hình thành, bên trong cũng không biết tại sao, sinh ra lực hấp dẫn vô cùng. Trên không biển lửa, có vụn dăm mây máu, không trung chính là vô số huyết sát thú hồn, phía dưới lại là biển máu, hấp lực này cả đời, lập tức một vùng tiểu thiên địa này đều không thể tránh khỏi.

Huyết vân hòa tan, cùng với rất nhiều huyết sắc lôi đình trong đó, cùng một chỗ rơi vào trong biển lửa khổng lồ kia; Huyết Sát tràn ngập sôi trào, sau khi đụng vào Minh Hỏa, hình như có lực lượng phụ trợ cháy; hơn mười vạn thú hồn kia, tức thì bị Minh Hỏa thiêu đốt thống khổ không chịu nổi, đồng loạt kêu rên lên., Càng tăng thêm mảnh Minh Hỏa Hải này hung lệ; Huyết Hải phía dưới, mặc dù cách U Minh Hỏa Hải tương đối xa, nhưng vẫn không thể tránh khỏi, bị lực hút kia hung hăng hút một cái, lúc này bay lên cao mấy chục trượng, lại lập tức bốc hơi, hóa thành huyết sát, dung nhập vào trong biển máu.

Nhưng xui xẻo nhất lại là dòng nước lũ hung hăng khí thế này.

Lúc vô số minh hỏa đen kịt xuất hiện trong hư không, mấy ngàn con Vực Ngoại Thiên Ma lúc này giống như nhìn thấy vật gì đó khủng bố, nguyên một đám cực kỳ hoảng sợ, hét lên, một cỗ nước lũ màu đen đủ để làm cho Hóa Thần phản hư tu sĩ đều kinh hãi lập tức tiêu tán, từng đoàn từng đoàn ô phong bay loạn lên, từng mặt mũi kinh hãi hiện ra trong đó, kêu la chói tai hỗn hợp cùng một chỗ, rất là ồn ào.

Làm sao có khả năng, là Minh hỏa, Cửu U Minh hỏa, vậy mà ta nhìn thấy Cửu U Minh hỏa.

Chạy mau, chúng ta không thể chịu nổi, không thể bị Minh Hỏa bao vây, chúng ta chạy mau.

Khí tức ô ô thật đáng sợ, nơi này là vực ngoại thế giới, sao có thể có U Minh chi hỏa, không thể nào, không thể a.

Trời ạ, ta biết rồi, nó căn bản không phải Minh thú, nó là tu sĩ, tu sĩ U Minh ma đạo của hắn, mục tiêu của hắn là chúng ta, hắn cố ý dụ dỗ chúng ta đến đây.

Trong lần luyện chế này.

Giống như một quả cầu lửa đột nhiên rơi vào trong một đàn bướm bướm, tình cảnh lập tức trở nên hỗn loạn vô cùng, Vực Ngoại Thiên Ma vốn còn mang theo hung diễm ngập trời, giờ phút này không khác gì chim sợ cành cong, chạy tán loạn, tiếng kinh hãi thét chói tai, ý nghĩ xấu hổ phát ra trong đầu vậy mà chỉ còn lại mỗi sợ hãi.

Từng đoàn từng đoàn hắc trùy âm phong tứ tán ra, va loạn khắp nơi, thanh âm gào thét không dứt. Những Vực Ngoại Thiên Ma này tựa hồ đều thuộc về cấp độ rất thấp, trừ một ít thần thông mê hoặc ra, không còn thủ đoạn nào khác. Trước đó chúng có hơn mấy ngàn con, tụ tập cùng một chỗ, có chút đồ sộ.

Nhưng bây giờ Ngô Khí phóng xuất Minh Hỏa Hải tích góp trong cơ thể đã lâu, lập tức làm đám Vực Ngoại Thiên Ma này sợ tới mức không dám tham niệm, xuất phát từ bản năng bắt đầu chạy trốn. Khí thể hung hãn tập hợp thành phẩm, trong khoảnh khắc liên tiêu tan, tình cảnh chuyển đổi quả thực nhanh hơn một chút.

Con Vực Ngoại Thiên Ma thứ nhất thường thức được uy lực Minh Hỏa xuất hiện, sau khi cảm ứng được khí tức Minh Hỏa, đoàn Hắc Yên Phong này đang muốn chạy trốn, lại chọn sai phương hướng, không chờ lao lên, bỗng nhiên một cỗ hấp lực vô địch vọt tới, thân thể vô hình như gió kia lập tức phiêu đảng qua, nó liều mạng giãy dụa, gió lớn kéo dài, từng gương mặt già nua chuyển đổi trong đó, sợ hãi và căm hận không cam lòng tuyệt vọng. Cuối cùng, lại không chống lại được lực hút tràn trề kia.

A.

Sau một tiếng kêu thê lương thảm thiết ngân nga, Minh Hỏa cháy qua, gió lạnh tan, hóa thành một sợi hắc khí bay vào trong biển lửa. Sau khi cắn nuốt một sợi hắc khí, toàn bộ biển lửa hơi lớn lên một chút, sau đó, giết chóc bắt đầu.

Chỉ thấy trên không trung, một biển lửa đen kịt vắt ngang, trong khu vực vạn dặm, tràn ngập lực hút vô cùng mạnh mẽ. Từng đoàn từng đoàn ô phong màu đen phát ra tiếng thét chói tai tuyệt vọng, ở không trung gào thét chạy trốn, trong gió, trong gió, rất nhiều gương mặt hiện ra, nhân thú đều có, nam nữ già trẻ, không đồng nhất, tuyệt vọng sợ hãi thù hận. Rất nhiều khí tức bản thủ tụ tập cùng một chỗ.

Những Vực Ngoại Thiên Ma này thân thể vô hình, tuy bị biển lửa lực hút, nhưng lúc giãy dụa, thân thể Cơ Phong bị kéo rất dài, phương trời nào cũng bị những gió lạnh này vạn vạo.

Mà có con Vực Ngoại Thiên Ma đầu tiên bị biển lửa luyện hóa, con thứ hai con thứ ba liền theo nhau tới, chỉ thấy từng con từng con gió lạnh bị biển lửa kéo tới, Minh Hỏa cháy qua, lập tức có khói đen như mưa, hư không khắp nơi sinh ra, đồng loạt dung nhập biển lửa. Trong nháy mắt, mấy ngàn con Vực Ngoại Thiên Ma kia vậy mà chỉ còn lại có một nửa.

Một màn này nếu truyền lan đến Vạn Thi Tông, chỉ sợ ngay cả tông chủ cũng ở bên trong, tất cả mọi người không thể tin được, thậm chí ngay cả năm mơ cũng sẽ không tin tưởng. Vực Ngoại Thiên Ma đáng sợ, đối với tu sĩ mà nói, so với phạm nhân đối với mãnh hổ ác báo, dã thú hung hãn càng thêm đáng sợ.

Tu sĩ cả đời đều ở trong tu luyện, xưa nay như đi trên băng mỏng, đấu với trời, đấu với người, có thể nói là hơi không cẩn thận sẽ mất đi tính mạng. Đặc biệt là phiên phúc là, một khi nảy sinh tâm ma, liền rất khó tiêu trừ. Bình thường ngồi xuống tu luyện, tâm ma nhân cơ hội, dẫn tới Vực Ngoại Thiên Ma, khi đó Thiên Ma chiếm cứ thân thể, tu sĩ liền hóa thành một cỗ khô lôi chỉ biết giết chóc, tất cả cố gắng tạo thành dòng nước.

Là lấy tu sĩ đối với Vực Ngoại Thiên Ma chỉ sợ, so với đối với tu sĩ đồng đạo sợ hãi càng lớn hơn, so với đối với yêu thú cường đại sợ hãi càng lớn hơn, thậm chí có đôi khi còn sợ hãi hơn so với uy lực của thiên địa.

Nhưng Ngô Khí lại vừa mới đây, không tốn chút sức nào, dễ dàng luyện hóa hơn ngàn đầu Vực Ngoại Thiên Ma, nói ra ngoài, cũng không biết sẽ dọa cho bao nhiêu tu sĩ cường đại.

Kỳ lão tử trốn ra được.

Ta cũng trốn ra, nguy hiểm thật, mau rời khỏi nơi này, đi mau.

Ma tu cạc cạc cạc thật gian xảo, rõ ràng lại đánh chủ ý lên người chúng ta. Chúng ta mau rời đi, thông tri cho Ma Tướng đại nhân phụ cận, lại giết trở về, hút con ma tu không phải người cũng không phải thú này thành thịt khô.

Không sai, chỉ cần triệu hoán Ma tướng đại nhân tới đây, người này nhất định phải chết.

Biển lửa tuy lớn, nhưng dù sao phạm vi bao trùm chỉ có vạn dặm, mấy ngàn con Vực Ngoại Thiên Ma kia lại tỉnh ngộ sớm, giờ phút này hỗn loạn chạy trốn, vậy mà có rất nhiều đoàn Hắc Lang Ô Phong thoát ly khu vực Minh Hỏa bao trùm, chạy trốn ra, sau đó lập tức có một cỗ ý niệm âm đạm truyền ra.

Những Vực Ngoại Thiên Ma này vừa rời khỏi hiểm cảnh, lập tức hiện ra ý niệm ô uế khác, lại muốn triệu hoán Vực Ngoại Thiên Ma cao cấp tới đây. Nếu thật sự bị những Vực Ngoại Thiên Ma này đạt được, vận mệnh Ngô Khí chỉ sợ sẽ rất khó khăn.

Nhưng ngay lúc này, Ngô Khí sau khi Minh Hỏa Hải phóng ra lại không có động tĩnh gì bỗng nhiên lại động. Trên mặt Tu La Ma dữ tợn, một đôi mắt máu mở ra, thanh minh như trước, nhưng càng có ẩn chứa trong đó, ánh mắt thẳng tắp hướng từng con Vực Ngoại Thiên Ma thoát ly biển lửa, ẩn chứa tiếng trào phúng vang lên.

Hừ, nếu bị các người bọn súc vật này cũng không bằng ý nghĩ chạy thoát, ma đạo của ta, chẳng phải là tu luyện không công sao. Đã không thích bị U Minh Huyết Hải luyện hóa, vậy liền

đổi một loại tử pháp, cũng tốt kiến thức một chút, cái gì mới là Cửu U Minh Hỏa chân chính.

Ngô Khí vừa dứt lời, lập tức những hư không kia liền phản ứng, vô thanh vô tức, hư ảnh bảy đóa hoa sen chậm rãi hiện ra.

Bảy đoàn hư ảnh này, phân bố bốn phương, mơ hồ hình thành phạm vi mây vạn dặm, cao thấp bốn phương, đều ở trong đó. Những Vực Ngoại Thiên Ma chạy trốn ra, sau bảy hư ảnh kia hiện ra hình dáng., Âm thanh càng thêm kinh khủng nhao nhao phát ra, thân thể âm phong càng không khống chế được mà hung hăng run rẩy lên, giống như gặp phải vật đáng sợ trước nay chưa từng có, lại sợ hãi như vậy, rất nhiều gương mặt bên trong đã hoàn toàn vặn vẹo, cũng không thể hiện ra nữa.

Bất quá chỉ là vực ngoại thiên ma cấp thấp nhất, ô uế cực kỳ, có thể giúp ta hóa đan ngưng anh cũng là vinh hạnh, hừ, hết thảy đều luyện hóa cho ta.

Trong chốc lát, một vùng tiểu thiên địa này, sau khi thanh âm cuối cùng của Ngô Khí rơi xuống, không còn động tĩnh gì khác, khu vực mây vạn dặm, một chút khí tức sinh linh đều không có, chỉ yên tĩnh như chết. Chẳng biết lúc nào, vô số hắc vụ bốc lên tràn ngập, bao trùm mây vạn dặm khu vực kia, từ xa nhìn lại, giống như giữa thiên địa có một cái kén lớn toàn thân đen kịt, bên trong tựa hồ đang thai nghén cái gì đó.

Thích thích thích

Một vùng tiểu thiên địa, hôn ám, khắp nơi tràn ngập hắc vụ, sinh linh tuyệt tích, khí tức minh minh, hết thảy đều là một loại yên tĩnh như chết. Nhưng không biết từ khi nào, hư không rung động, từng tiếng trống như tiếng trống lại như tiếng tim đập bình thường truyền đến.

Dần dần, theo tiếng trống kia tim đập, một vùng thiên địa mờ tối nhỏ này chợt hiện dị động. Tựa hồ trong đó xảy ra biến hóa gì đó, hắc vụ vốn còn bao trùm tất cả nơi bỗng nhiên chuyển động, hơn nữa cũng có tiết tấu di động. Vừa thu lại, vừa chìm vừa xuống, có một loại vận luật đặc thù ẩn chứa trong đó.

Hai loại dị động đồng loạt xuất hiện, cũng đánh vỡ hoàn toàn không gian yên tĩnh nơi này, tồn tại giống như một cái kén lớn trong thiên địa thai nghén tựa hồ sắp sinh ra. Tiếng trống kia rõ ràng là nhịp tim, hắc vụ phù động chính là hô hấp, cũng không biết có thể phóng thích động tĩnh như thế tồn tại sẽ là sinh mệnh như thế nào. Đáng tiếc hắc vụ vẫn như cũ trầm như mực, ngăn cách hết thảy thanh âm cùng cảnh tượng.

Đang lúc bên trong khu vực hắc ám kia có dị động, Thiên Ma Vực này chợt cũng có động tĩnh không nhỏ, hơn nữa động tĩnh này, tựa hồ chính là nhằm vào tiểu thiên địa phạm vi vạn dặm kia.

Rắc rắc oanh oanh.

Tiếng nổ mạnh đến từ chín tầng trời, giống như sét đánh đánh ở phía trên vô tận hắc vụ, theo sát mà đến là một loại lực đẩy tràn trề không cách nào nói rõ. Lực đẩy này đến từ bốn phương tám hướng, từ trong mỗi một góc đều tuôn trào ra., Không chỗ nào đè ép tới, những hắc vụ khiến cho tất cả sinh linh yêu thú Thiên Ma Vực đều sợ hãi không thôi, sau khi đụng phải những lực lượng này, một chút phản kháng cũng không có, lập tức bị áp bách co vào hơn phân nửa.

bài xích những lực đẩy không lỗ không lọt này lại là toàn bộ Thiên Ma Vực, là lực bài xích của vực ngoại tiểu thế giới này. Mục tiêu đương nhiên là một người nào đó bên trong hắc vụ, mỗi một tiểu thế giới đều có quy tắc của thiên địa tồn tại, lực đẩy này chỉ là biểu hiện của sơ kỳ mà thôi, hoặc là nói, chỉ là cáo rất nhỏ.

Giờ đã đến, bên trong hắc vụ, tựa hồ cũng biết thời gian cấp bách. Động tĩnh lập tức biến lớn, tiếng trống giống như nhịp tim cùng hô hấp hắc vụ lập tức tăng nhanh, đã đến thời khắc máu chốt.

Một tức ba hơi, qua mỗi một hơi, lực đẩy trong hư không tuôn ra liên mạnh mẽ một phần. Sau hơn mười hơi thở, khói đen vốn bao trùm vạn dặm chỉ còn lại khoảng ngàn dặm, lại càng thêm nồng đậm, giống như một đám mây đen, lơ lửng ở trong hư không, nhúc nhích không ngớt.

Oanh oanh oanh!

Lại là hai tiếng sét đánh to lớn, từ chín tầng trời mà đến. Lần này hiển nhiên không giống trước, khu vực kia xung quanh, lập tức gió nổi mây phun, một mảng lớn lôi vân trước nay chưa từng có dần dần ngưng tụ ra. Ngoại trừ lực lượng hùng hồn ngang dọc, một cỗ lực lượng thiên địa lực lượng nhân loại căn bản không thể địch nổi đang hình thành, không cách nào tưởng tượng uy áp to lớn từ trên trời giáng xuống, đè ở trên đoàn mây đen kia.

Trong minh minh, một cỗ tin tức truyền vào trong mây đen, là mật báo, đến từ Thiên Ma Vực cáo. Nếu như đang ở tiểu thế giới này, phải tuân thủ quy tắc thiên địa nơi này, nếu không, chính là gạt bỏ đi.

Nhưng sau khi cáo thị, đám mây đen một mực nhúc nhích không ngừng kia chợt dừng lại, không hề co rút lại, ngược lại có xu thế bành trướng.

Oanh oanh oanh.

Sau một khắc, hấn nổi giận, Thiên Địa Chi Nộ, bầu trời Thiên Ma Vực, mảnh lôi vân khủng bố trước nay chưa từng có rốt cuộc ngưng tụ thành, vạn dặm, mười vạn dặm, quả thực giống

như không có điểm cuối. Như vô số đại quân lao nhanh., Toàn bộ bầu trời hóa thành cái nồi lớn, bên trong đã sôi trào, vô số lôi đình thô to không gì sánh được, thiên biến vạn hóa ở trong đó du động, thỉnh thoảng hóa thành lôi điện xà dữ tợn khủng bố che khuất bầu trời lôi vông. Tất cả lôi đình đều hiện lên màu tím, phát ra uy áp, đơn giản làm cho tất cả sinh linh yêu thú Thiên Ma Vực giờ phút này đều quỳ rạp trên mặt đất, hung hăng run rẩy.

Ngoại trừ một tồn tại, bên trong đám mây đen, lúc này lực đẩy trong hư không đã đến tình trạng cực kỳ khủng bố, chỉ cần tâm niệm bị bài xích của mục tiêu vừa động, thuận thế không phản kháng, lập tức có thể thoát ly khỏi Thiên Ma Vực, trở về thế giới ban đầu. Nhưng chẳng biết tại sao, tồn tại trong mây đen kia lại không có chút ý tứ tuân theo.

Âm âm âm

Lôi đình giáng thế, không hề trì trệ, trong nháy mắt chống lại lực đẩy của đám mây đen, trong lôi vân to lớn trên không trung, một đạo lôi đình như cối xay âm âm hạ xuống, vượt qua hư không, chớp mắt đã tới, sau một khắc sẽ đánh vào đám mây đen kia.

Thiên phạt kia chính là lực lôi đình thiên phạt, Thiên Ma Vực tuy là một thế giới nhỏ vực ngoại, hoàn toàn không thể so sánh với thế giới cỡ Trung Châu đại lục. Nhưng dù sao cũng có quy tắc thiên địa tồn tại, thiên phạt chi lôi, căn bản không phải tu sĩ nhân loại có thể thừa nhận, cho dù là cường giả Hóa Thần, dưới lôi đình này, chỉ sợ cũng chỉ có một kết cục, đó chính là hôi hôi yên diệt.

Có chuyển động, trong nháy mắt khi thiên phạt lôi đánh xuống, đám mây đen kia rút cuộc cũng có động tĩnh khác thường. Tựa như chờ đợi lâu như vậy, chính là vì đợi lôi đình này.

Tu La Chi Thể

Mây đen bỗng nhiên co rút lại, lập tức biến mất, trong không trung, một bóng người hiện ra. Hắc y tóc đen, một đôi mắt như

u minh, không có bất kỳ ánh mắt cảm tình nào nhìn chăm chú vào Tử Vân Lôì Đình đang bổ xuống.

Không tránh không né, đứng thẳng tắp trong thiên địa, Ngô Khí lại như bị dọa đến choáng váng, ngẩng đầu nhìn sấm sét khủng bố kia hạ xuống. Hay là, hắc căn bản là muốn lấy chính mình cưỡng ép nhận lấy lôì đình này.

Ầm

Hạ xuống, tốc độ Thiên Phạt Chi Lôì nhanh cỡ nào, chính là muốn tránh né ở bên trong Thiên Ma Vực này cũng không được. Tu sĩ nhân loại nhỏ bé không gì sánh được hoàn toàn bị lôì đình bao phủ, còn có một mảnh hư không bại lộ dưới Thiên Phạt Chi Lôì, đồng dạng bị ảnh hưởng đến. Trong khoảnh khắc, ngoại trừ Tử Phi chói mắt, không còn gì khác. Lôì đình bạo động rơi ở phía trên, trực tiếp đem hư không đánh nát, thật sự là vỡ vụn.

Ầm thanh phá nát vô cùng rõ ràng, còn có không gian mảnh vỡ như thủy tinh, cùng với cảnh tượng hỗn độn sau khi vỡ nát xuất hiện. Điều thể hiện sự kinh khủng của thiên phạt chi lôì, uy lực của thiên địa, khủng bố như vậy, căn bản không phải sức người có thể chống lại.

Ha ha, chiến thể tiểu thành, niềm vui của Ngung Anh, không phải thiên phạt chi lôì không thể chúc mừng.

Nhân lực không thể chống lại thiên phạt, nhưng giờ phút này, bên trong Tử Khí Lôì Đình kia, chậm rãi hiện ra lại không phải là bóng dáng của nhân loại. Mà là một đầu hư ảnh Tu La to lớn vô cùng, đỉnh thiên lập địa, trong lôì đình, trên mặt Ngô Khí kia đã trở nên hoàn toàn không giống lúc trước, tràn đầy nụ cười điên cuồng., Lại duỗi bàn tay ra nắm một nắm lôì đình, sau đó nhét vào trong miệng, sau khi nhai lung tung vài cái, lại phát ra tiếng cười càn rỡ, thân hình xoay chuyển, không còn chống cự lực đẩy vô biên kia, hư ảnh lóe lên vài cái, sau đó biến mất trong Thiên Ma Vực.

Vù vù

Sâu trong Minh Hỏa động, đại trận hạch tâm, U Minh Tuyên Nhãn trong đại trận. Không gian an tĩnh hồi lâu bỗng nhiên

rung chuyển, gợn sóng tứ tán, một cái đại động hư vô đột nhiên xuất hiện, ngay sau đó, một bóng người khí phách từ bên trong bước ra.

Ha ha ha...

Tiếng cười càn rỡ đột ngột xuất hiện, vang vọng trong toàn bộ con suối. Khí tức U Minh bên trong đã bình ổn hơn ba ngày, bởi vì tiếng cười này, lần nữa sôi trào lên. Mà sau khi bóng người khí phách kia xuất hiện, không gian con suối lập tức bị đè ép phồng lên, khí tức quanh người kia thậm chí trực tiếp bị xé rách.

Bóng người đột nhiên xuất hiện này ngoại trừ một người, không còn lựa chọn nào khác. Ngô Khí, ba ngày trước, dùng một chiếc chìa khoá Bạch Cốt giới, tiến vào Thiên Ma Vực, phóng thích sát niệm, tu luyện U Minh chiến thể, ngưng kết Nguyên Anh, ba ngày đã qua, cuối cùng hắn cũng đi ra.

Giờ phút này hắn đứng trong con suối, bất luận là khí thể hay khí tức trên người đều đã đại biến, nhưng biến hóa lớn hơn, lại là...

Áo đen phồng lên, tóc dài đen phấp phới kéo đến bên hông, trong lúc phiêu đảng lộ ra dung mạo đã đại biến. Tuy vẫn là khuôn mặt kia, chỉ là trên đó từng khối đốm đen lớn chừng đồng tiền đã hoàn toàn không giống nhau, chẳng biết tại sao, những đốm đen kia tựa hồ kết nối cùng nhau, sau đó hóa thành một ít hoa văn quý dị màu đen., Từ trán đến trán, mi tâm kéo dài ra, bao trùm cả khuôn mặt. Giống như hoa văn, giống như đồ đăng viên cổ, lại giống như một loại ấn ký nào đó, tràn ngập khí tức quý dị. Dưới những hoa văn hắc ti kia, là một gương mặt cực kỳ thanh tú nhưng lại có vẻ tái nhợt.

Yêu dị gây yếu lúc này nếu có người đứng trước mặt Ngô Khí, nhìn thấy mặt của hắn, lập tức sẽ cảm giác trong đầu hiện lên rất nhiều cảm giác, đan vào cùng một chỗ, nhất là những hoa văn bướm đen sì kia, nhìn thấy lâu, tựa hồ sẽ bị khí tức quý dị bên trong nhuộm lên, từ từ đắm chìm vào trong đó, dần dần mất đi thần trí của mình, quả thực quý dị tới cực điểm.

Có cái càng không sợ Chương này giải quyết mặt heo, có thể coi là di chứng tu luyện thân thể tu la khác biệt: Cảm tạ sự sinh mệnh của thư hữu giống như bụi bặm, sự ủng hộ của thư hữu cùng với thư hữu bốc hơi tin tức, nhìn thấy bình luận có động lực, đa tạ các người.

Tuyền Nhãn khuếch trương từng chút một, dần dần căng ra, khí tức U Minh bên trong lại không thấy mỏng manh chút nào, ngược lại càng thêm nồng đậm, nhuộm hư không hoàn toàn thành mực, một tia sáng cũng không thể tiến vào.

Trên Tuyền Nhãn, có một người tóc đen, áo đen, chính là Ngô Khí. Chỉ là giờ phút này trong con suối này đã không còn tiếng cười càn rỡ như trước, trên khuôn mặt che kín ẩn ký yêu dị, tràn đầy biểu cảm bình tĩnh.

Sưu sưu sưu sưu sưu

Đột Ngột duỗi bàn tay ra, buông ra, một bãi bột phấn bạch – phiêu tán.

Bí thực của Bạch Cốt Giới, ban đầu sau khi Ngô Khí đạt được vị trí đệ nhất Tôn vị của Tam Tông ngàn năm trước, may mắn được nhận được ban thưởng, có thể khiến người sử dụng tiến vào Thiên Ma Vực nghỉ ngơi ba ngày ba đêm. Vật này rơi vào tay người khác, nói không chừng giá trị không lớn, nhưng rơi vào trong tay Ngô Khí lại là bảo vật trong bảo vật.

Khai mở thế giới nhỏ ở ngoại vực chính là thần thông của tu sĩ hợp đạo trong truyền thuyết. Ngày đó Ma Vực là do tam tông tổ sư hợp lực mở ra, cách mấy ngàn năm, cho nên cũng không thể nào biết được Tam tông tổ sư năm đó là tu vi cảnh giới gì. Nhưng Ngô Khí nhìn trúng, cũng không phải là bản thân Thiên Ma Vực, mà là vị trí của Thiên Ma Vực, vực ngoại.

Tác dụng săn bắn Thiên Ma Vực, chính là săn bắn, vật săn bắn, cũng không phải số lượng lớn yêu thú dị vật trong Thiên Ma Vực, mà là bên ngoài Thiên Ma Vực, không chỗ nào không có, Vực Ngoại Thiên Ma. Ngô Khí giết chết mấy vạn yêu thú kia, bất quá là môi nhử, vì dẫn dắt Vực Ngoại Thiên Ma ra môi nhử.

Vốn tất cả những chuyện này là Ngô Khí dự định sau này tu vi sẽ cường đại hơn, sau đó lại động thủ, không nghĩ tới lại bị ép trước nhiều như vậy.

Chậm rãi nhắm mắt, để mặc cho chìa khóa Bạch Cốt giới mất đi hiệu dụng hóa thành bột phấn phiêu tán, trong lòng lại nhớ đến ba ngày trước, hắn bị Tu La Chi Niệm xâm chiếm, hóa thân tu la lấy được lực lượng. Điên cuồng giết chóc hơn mười vạn yêu thú, tạo thành vạn dặm huyết hải, ủ thành kinh thiên huyết sát, mấy ngàn con Ngoại Thiên Ma trong số tay bị sinh sinh luyện hóa, thậm chí đối đầu lôi thiên phạt cuối cùng.

Những lực lượng này, căn bản không phải nhân loại tu sĩ có thể có được, mặc dù tu luyện đến cảnh giới Hóa Thân Phản Hư, Ngô Khí cũng không cho rằng mình có được lực lượng như vậy.

Vù vù

Trong nháy mắt, Ngô Khí đã tỉnh táo lại, lập tức hít sâu một hơi, trong lòng vỡ nát một tia vọng tưởng trong đầu, lực lượng kia dù có tốt đến đâu cũng không phải tự mình tu luyện thành. Đó là lực lượng của bộ tộc hung sát Thái Cổ, không phải của Ngô Khí, nếu trầm mê trong đó quá độ, Ngô Khí hầu như có thể khẳng định, ngày sau hắn sẽ vì có được lực lượng này, từ bỏ thân phận nhân loại của mình, thậm chí từ bỏ lý trí của mình, chân chính hóa thân tu la.

Nếu đổi lại là tu sĩ khác, thể nghiệm qua loại lực lượng Chiến Thiên chiến địa kia, tất nhiên sẽ bỏ qua tất cả, cũng phải có được lực lượng kia, cho dù hóa thân Tu La chỉ sợ cũng sẽ không để ý. Bất quá Ngô Khí không giống, hắn mặc dù có chấp nhất về lực lượng, nhưng cũng có tâm chí cứng cỏi, đặc biệt là bây giờ hắn đã không phải là tu sĩ Kết Đan kỳ, mấy ngày nay, chuyện hắn mưu đồ, mặc dù có một ít khúc mắc, nhưng đều đã nhất nhất nhất thành công.

Hiện tại, trong U Minh Tuyên Nhãn kia, là một vị tu sĩ Nguyên Anh.

Bạch Vạn bột phấn trên ngón tay không bao lâu liền bị lộ, một cái chìa khóa cuối cùng của Thiên Ma Vực đã biến mất. Thu bàn tay lại, Ngô Khí đang muốn khởi hành rời đi, chợt nhớ ra cái gì đó, dừng lại thân hình, quét nhìn bốn phía vài lần, con ngươi hiện lên một sợi dị âm, cuối cùng ánh mắt dừng lại cách

trước người mình không xa, trên con suối, nơi nào, vốn có bảy đóa Cửu U Minh Hỏa, giờ phút này, trống không.

Minh hỏa biến mất, tự nhiên là có người ăn cắp, và lại tên trộm kia còn đang ở chỗ cũ. Trước đó Ngô Khí định lên lút lấy một đóa Cửu U Minh Hỏa, sau đó mượn Minh Hỏa tu luyện U Minh Chiến Thể tầng thứ hai, không nghĩ tới nhất thời xúc động đem Minh Hỏa nuốt hết. Bây giờ trong U Minh Tuyền này, một đóa Minh Hỏa cũng không có, nếu bị trưởng lão thủ trận biết được, mặc dù lúc này là thời kỳ đặc thù, cũng sẽ nổi lên sóng gió không nhỏ.

Từ sau khi Ngô Khí hồi tông trở về, một mực điệu thấp cực kỳ, hiện tại mặc dù tu vi tăng mạnh, nhưng cũng không có ý định làm người khác chú ý.

Cũng là phiền toái.

Đứng tại chỗ, nhú mày, một đôi mắt đen lóe lên tinh quang, nhanh chóng suy nghĩ. Một lát sau, Ngô Khí đột nhiên ngừng đầu, ánh mắt nhìn lướt qua nơi xa, lại nhìn thoáng qua dưới chân mình, trong lòng lập tức có kế hoạch.

Sau khi quyết định, Ngô Khí hầu như không chậm trễ chút nào, sau một hơi thở, liền động thủ. Vẫn như cũ duỗi bàn tay ra, bình thường không có gì lạ đưa ra, nhẹ nhàng ấn vào trên hư không.

Nhưng chính là cái ấn nhẹ nhàng kia, u quang nhạt đến không thể nhận ra tràn ra, ánh sáng âm u kia vừa hiện, liền dọc theo bàn tay Ngô Khí, chậm rãi tràn vào trong không gian con suối kia. Lúc mới bắt đầu, không phản ứng chút nào, tựa như Ngô Khí chỉ lãng không ấn xuống một cái, không làm gì cả.

Nhưng ngay một khắc sau, không gian dòng suối một mực bình tĩnh bỗng nhiên bắt đầu sôi trào. Không sai, là sôi trào, không gian như mặt hồ, gợn nước dâng lên, sau một khắc liền như nước sôi sùng sục. Vô số u quang từ phía dưới tràn ra, đem không gian động lại trăm ngàn lỗ thủng, rất là đáng sợ, nhưng ngay sau đó, một màn càng thêm kinh khủng xuất hiện, không gian dòng suối kia sụp xuống.

Giống như một khối đậu hũ bị người ta vỗ mạnh, bốn xẻ bảy, cảnh tượng giống nhau xuất hiện trước mặt Ngô Khí. Không gian trong mắt U Minh Tuyên như thủy tinh vỡ nát, mảnh vỡ to nhỏ bay tứ tán, nhưng phía sau không gian hiển lộ ra không phải là hỗn độn loạn lưu, mà là một cái động lớn, phía sau cái hang lớn, cái gì cũng không nhìn thấy, cái gì cũng không thấy, khí tức truyền ra cũng đủ khiến tất cả tu sĩ đều biến sắc.

Hư vô hoang vu hắc ám không có một tia ánh sáng, mặc kệ là mắt thường hay là lực cảm ứng, hoặc là thần niệm, chỉ cần sau khi nhập vào lỗ hổng kia, hết thấy đều biến mất không thấy gì nữa, chỉ có thể đạt được hắc ám, vô cùng vô tận hắc ám. Tựa như phía sau, là vùng đất Quy Khư, đi vào tất cả đều sẽ không còn sót lại chút gì, chôn vùi mà Quy Khư.

Minh Giới, không gian này, là một con suối, một con suối u minh sụp đổ hiện ra sau khi sụp đổ, đương nhiên không phải là dòng chảy hỗn độn gì, cũng không phải là vùng đất Quy Khư, mà là địa ngục, Cửu U chi địa.

Àm ảm.

Một tiếng nổ không gian sụp đổ, đại động hư vô xuất hiện, dẫn đầu, tuyên nhãn đã căng ra rất nhiều, không có chút lực phản kháng, lập tức bị lực lượng vô tận từ phía sau lỗ thủng kia hút vào. Sau con suối, khí tức U Minh nồng đậm tràn ngập chung quanh cũng không may mắn thoát khỏi, chỉ một cái chớp mắt, tất cả khí tức U Minh liền biến mất, một chút cũng không còn lại.

Sau đó chính là tất cả những thứ khác, mặc kệ là cái gì, không khí trầm trọng hoặc không gian, cũng không thể may mắn thoát khỏi. Nhất là nơi này, không gian tầng tầng lớp lớp bị lực lượng sau lỗ thủng kia kéo một cái, vậy mà trong nháy mắt trở nên bằng phẳng như gương, sau đó lại lập tức vỡ nát, hóa thành vô số mảnh vỡ như thủy tinh, bị hút vào trong đó.

Một ngậm U Minh Tuyên này là tổ sư Vạn Thi tông hao phí rất nhiều tâm huyết mới từ Cửu U chi địa trộm tới, tồn tại mấy ngàn năm, nhưng vừa rồi, lại bị người ta động tay động chân, lấy một đám Cửu U chi địa phía sau phụng dưỡng con suối,

dẫn tới cộng minh, vậy mà thuận di thu hồi con suối, liên tiếp mang theo, một vùng không gian này cũng sẽ gặp tai ương.

Mà người làm ra tất cả chuyện này, sau khi nhìn thoáng qua cảnh tượng đằng sau đại động kia, thân hình chậm rãi lui lại, không có bất luận động tác gì lớn, thậm chí có thể nói là vô thanh vô tức, nhưng quỹ dị chính là chính là., Phía sau lỗ lớn kia truyền đến lực lượng vô tận tựa hồ không cách nào ảnh hưởng đến hắn. Mặc cho thân hình hắn nhúc nhích, ngay cả một góc áo của hắn cũng không thể lay động. Sau mấy bước, bóng tối đánh lên, thân thể hắn cứ như vậy biến mất. Một chút dấu vết cũng không có lưu lại, tựa như hắc ám dung nhập vào hắc ám, thân thể trực tiếp biến mất trong không gian tuyền nhãn, hoàn toàn biến mất.

Ngay sau khi Ngô Khí biến mất không lâu, ở phía trên Minh Hỏa động, Vạn Thi Tông yên lặng mấy ngày bỗng nhiên có động tĩnh lớn. Trong đại điện uy nghiêm trên Hắc Cốt đại điện bỗng nhiên truyền đến một tiếng kêu sợ hãi, sau đó giống như bị chọc vào tổ ong vò vẽ, cửa điện mở rộng, từng đạo lưu quang ra, mang theo khí thể kinh khủng vô cùng, trực tiếp hướng về phía dưới núi thứ nhất nguy nga.

Nguyên Anh Nguyên Anh

Lưu quang phá không, phát ra tiếng xé gió đơn giản như tiếng sấm nổ, trồn vện hơn hai mươi tiếng, vang vọng toàn bộ Vạn Thi Tông. Đông đảo đệ tử kinh hãi chỉ cảm ứng được một chút liên lập tức rút đầu về, không dám đi ra.

Khí thể thật khủng bố, là chúng trưởng lão Nguyên Anh, xảy ra chuyện gì mà các trưởng lão đều ra khỏi điện, chẳng lẽ phát sinh chuyện gì liên quan đến tồn vong của tông môn.

Bị khí thể của các trưởng lão Nguyên Anh làm cho kinh sợ, nội môn Cửu Phong lần nữa trở nên nồng đậm, có không ít đệ tử gan lớn nhao nhao tiến về Đệ nhất phong điều tra động tĩnh. Nhưng lúc này, hai mươi vị trưởng lão Nguyên Anh kia không để ý đến dự định của đệ tử chút nào, cũng không có hạ xuống đỉnh núi thứ nhất, mà giáng lâm tại sườn núi.

Minh Hỏa động, hai đệ tử phụ trách thủ vệ đang lén lút tu luyện, chợt trên đỉnh đầu vang lên một trận âm thanh sấm sét, trực tiếp chấn mất đi tác dụng của tai hai người, hai người lập tức nổi giận, đang muốn mở miệng quát lớn. Đã thấy trên không trung, từng đạo lưu quang khùng bố rơi xuống, hiển lộ ra hai mươi mấy người, lập tức khiến cho hai người lạnh từ đỉnh đầu đến chân, ngây ra sợ đến choáng váng đứng tại chỗ, hai mắt trợn trừng đến trông mắt cũng muốn nổ tung.

Trưởng lão...

Hàm răng hai người vang lên kèn kẹt, muốn phát ra tiếng quỳ xuống cầu xin tha thứ, lại phát hiện bị dọa đến mức động đậy một chút cũng không được.

May mắn chính là, các vị trưởng lão căn bản không có nhìn ý tứ của hai người này, thân hình lần nữa nhảy lên, từng đạo lưu quang nổ vang đánh vào trong Minh Hỏa động. Cấm chế ở cửa động một chút cũng không làm được, trực tiếp bị một bóng người xông lên đập nát.

Bốp bốp bốp

Sau hai tiếng trầm đục, cửa Minh Hỏa động, hai thủ vệ kia nằm xụi lơ trên mặt đất như hai khối bùn nhão.

Trong Minh Hỏa động, trên vách động to lớn có lít nha lít nhít hỏa nhãn, xưa nay đi vào, có thể thấy đại lượng minh hỏa từ trong hỏa nhãn phun ra. Nhưng hiện tại, những hỏa nhãn này đều không còn, vốn là đã tràn ngập toàn bộ Minh hỏa của Minh Hỏa động biến mất.

Vèo vèo vèo

Tiếng xé gió liên tiếp vang lên, từng đạo lưu quang lấy tốc độ khủng bố trực tiếp từ trong động bay tới. Ánh sáng tan hết, hiện ra hơn hai mươi người, trên thân mỗi một người đều tản mát ra khí thế cực kỳ khủng bố, tụ tập cùng một chỗ, làm vách đá chung quanh Minh Hỏa động rung động ong ong, giống như muốn bị nghiền nát.

Nguyên Anh trưởng lão, hơn hai mươi người này, mỗi một người đều là Nguyên Anh trưởng lão. Đứng ở phía trước nhất, người cầm đầu, chính là một vị trung niên tu sĩ, không có bất kỳ khí tức nào lộ ra, nhưng đứng ở nơi nào, uy nghiêm tản ra lại áp chế khí thế của chúng Nguyên Anh trưởng lão phía sau.

Có thể có uy thế và địa vị như vậy, toàn bộ Vạn Thi Tông chỉ có một người, đó chính là tu sĩ Hóa Thần duy nhất, tông chủ Vạn Thi Tông.

Trưởng lão thủ trận truyền âm không sai, Minh Hỏa động quả thật xảy ra vấn đề, mau xuống xem một chút, đi.

Tiếng nói tràn ngập uy nghiêm hạ xuống, lưu quang tái hiện, mà một người cực kỳ ăn ý nhất cử lập tức tiến nhập vào chỗ sâu trong Minh Hỏa động. Trong động, Minh Hỏa Hải vẫn còn, nhưng khác với biển lửa trước kia rất lớn. Trong không gian rộng lớn, biển lửa lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được giảm xuống, mỗi một hơi thở, liền có đại lượng Minh Hỏa biến mất.

Chứng kiến một màn này, mặt mũi Vạn Thi tông chủ cùng chúng trưởng lão phía sau đều biến đổi, trong đôi mắt tràn đầy kinh ngạc cùng không dám tin tưởng.

Tại sao có thể như vậy.

Một vị trưởng lão kinh sợ kêu lên, lộ ra trước mắt là cảnh tượng kinh hãi.

Không chỉ có vậy, trưởng lão thủ trận truyền âm, nơi thật sự xảy ra vấn đề là Cửu U Tuyên Nhân.

Sắc mặt tông chủ Vạn Thi Tông cũng biến hóa, nhàn nhạt phun ra một câu, thân hình lại không ngừng, trực tiếp tiến vào trong biển lửa đang kịch liệt hạ xuống. Phía sau, các trưởng lão cũng không ngừng, nhao nhao tiến vào sâu trong Minh Hỏa Hải.

Một đường đi xuống, không chút dừng lại, chúng trưởng lão đều là tu vi Nguyên Anh, muốn đi xuyên qua Minh Hỏa Hải này tuyệt không khó. Sau nửa nén hương, chúng trưởng lão chỉ cảm thấy trước mắt trống rỗng, thân hình tiến vào một chỗ trống trải, chung quanh không có một tia Minh Hỏa tồn tại.

Cái này...

Vừa mới đứng vững, đám người theo bản năng nhìn lại trước mắt, cảnh tượng chiếu vào trong mắt lập tức làm cho đám trưởng lão lộ ra gương mặt càng thêm kinh ngạc so với trước đó.

Chỉ thấy trước mắt bọn họ có một cấm chế khổng lồ, giống như màn trời vắt ngang hư không. Lúc này, màn trời này bình thường cấm chế đang kịch liệt lắc lư, nguyên nhân chính là Minh Hỏa. Chính xác mà nói, là trên đỉnh đầu mọi người, Minh Hỏa Hải kia đang kịch liệt biến mất. Cấm chế cùng Minh Hỏa Hải tương liên, đại lượng minh hỏa trong biển lửa tràn vào trong cấm chế, tiếp theo biến mất không thấy gì nữa.

Mà thôn phệ những Minh Hỏa này không phải là cấm chế kia, mà là phía sau cấm chế, chỗ sâu không gian, một lỗ đen thật lớn. Lượng lớn Minh Hỏa xuyên qua cấm chế, sau đó tràn vào trong lỗ đen kia, như một cái động không đáy, hoặc là như một cái miệng rộng, đem tất cả Minh Hỏa nuốt vào.

Chúng Trưởng lão ngây người bất quá mấy hơi thở, Minh Hỏa Hải vốn to lớn vô cùng, vậy mà trong khoảnh khắc liền biến mất hơn một nửa, hơn nữa còn tiếp tục biến mất, dựa theo tốc

độ như vậy, chỉ cần qua hơn mười hơi thở, có lẽ, toàn bộ Minh Hỏa Hải sẽ không còn tồn tại.

Tông chủ...

Một thanh âm già nua bỗng nhiên vang lên, rơi vào trong tai mọi người. Theo thanh âm nhìn lại, một bóng người đột ngột xuất hiện trước mặt mọi người.

Thân hình còng xuống, một bộ áo gai, khuôn mặt tái nhợt tiêu tụy, hói đầu không tóc, nếu không phải một đôi con ngươi vẫn đục còn đang chuyển động, chỉ sợ ai cũng sẽ xuất hiện một cổ thi thể.

Trưởng lão thủ trận

Vạn Thi tông chủ vừa mở miệng, các vị trưởng lão Nguyên Anh phía sau hắn liền đồng loạt lộ ra vẻ tôn kính, không cần phải nói gì khác, chỉ cần bốn chữ kia, cũng đủ để cho bọn họ như thế.

Nếu hỏi căn cơ lập tông của Vạn Thi tông chủ là gì, chúng trưởng lão đều rất rõ ràng, đó chính là Tuyệt Thế U Minh đại trận dưới nội môn Cửu Phong. Năm đó tổ sư Vạn Thi tông vì bố trí trận này, cũng không biết hao phí bao nhiêu tâm huyết., Thậm chí còn chậm trễ tu vi cảnh giới của mình, khiến cho cuối cùng không cách nào phi thăng. Nghe nói Huyền Mị tông cùng Bách Độc tông đồng dạng có tồn tại tương tự, cho nên tam tông mới có thể xưng bá tại Đoạn Hồn sơn mạch mấy ngàn năm, không có thế lực nào khác có thể rung chuyển.

Mà làm thủ hộ giả, trưởng lão thủ trận của tòa tuyệt thế đại trận này, nhất định cả đời cũng không thể rời khỏi đại trận, không cách nào rời khỏi chỗ sâu trong lòng đất này, thủ vệ cả đời, cho đến hao hết thọ nguyên mà chết. Đối với người cống hiến cho tông môn như thế, đương nhiên có thể làm cho tất cả môn nhân bao gồm cả tông chủ ở bên trong, cho dù là trưởng lão Nguyên Anh cũng vậy.

Trưởng lão, đại trận xảy ra vấn đề gì, sao lại như vậy, chẳng lẽ lỗ đen kia.

Vạn Thi tông chủ biết chuyện lớn, cũng không nói nhiều, trực tiếp bước ra một bước đứng trước mặt lão giả, lúc nói chuyện,

ánh mắt quét về phía sau cấm chế kia, lỗ đen đang trắng trợn thôn phệ Minh Hỏa, trong giọng nói mang theo một tia chần chờ, tựa hồ có chút không xác định suy đoán của mình.

Ừm, nơi lỗ đen kia, trước kia chính là Cửu U Tuyên Nhân.

Thanh âm già nua của trưởng lão thủ trận nhẹ nhàng vang lên, nhưng mỗi một chữ trong đó đều làm cho sắc mặt mọi người biến đổi lớn, nhất là Vạn Thi tông chủ. Khí thế uy nghiêm trên người phát ra bỗng nhiên trì trệ, sắc mặt dần dần trở nên khó coi.

Trưởng lão, mời mở ra Cửu Huyền Từ Quang cấm.

Vạn Thi tông chủ lần này không có bất kỳ chần chờ nào, sau khi nói nhanh, lập tức nhìn về phía trưởng lão thủ trận bên cạnh, ngữ khí kiên định trước nay chưa từng có. Nhưng trên mặt trưởng lão thủ trận khô gầy lại xuất hiện một tia chần chờ, vốn là hần phát hiện hạch tâm đại trận, Cửu U Tuyên Nhân xảy ra vấn đề, lập tức thông báo cho tông chủ Vạn Thi Tông, cũng tính tiến vào trong đó xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Nhưng lúc này, không biết vì sao, trong lòng hần bỗng nhiên có loại dự cảm nguy hiểm xuất hiện, tựa hồ phía sau cấm chế có nguy hiểm gì đáng sợ, có thể uy hiếp đến tông chủ Vạn Thi tông của tu sĩ Hóa Thần.

Bất quá hần cũng không kịp suy nghĩ, hần tuy có địa vị rất cao, tu vi lại cũng chỉ có cảnh giới Nguyên Anh. Cũng biết, trung tâm đại trận này chính là con mắt Cửu U Tuyên, nếu con suối xảy ra vấn đề, cả tòa đại trận kia liền bị phế bỏ, căn cơ lập tông của Vạn Thi tông cũng sẽ không còn. Cho nên bất luận thế nào, tông chủ Vạn Thi tông đều đi vào.

Vù vù

Trưởng lão thủ trận từ trong ống tay áo vải dài vươn ra một bàn tay tiêu tụy, lòng bàn tay giống như nắm một khối lệnh bài, nhẹ nhàng vung lên cấm chế to lớn trong hư không, chợt thấy một đạo quang mang bắn nhanh ra, xuyên thấu hư không rơi vào trên cấm chế như cái màn trời kia.

Cửu Huyền Từ Quang cấm, có thể nói là cấm chế mạnh nhất của Đoạn Hồn Sơn Mạch, ngay cả tông chủ Vạn Thi Tông tu

sĩ Hóa Thần, cũng không dám xâm nhập. Nhưng dù sao cấm chế này cũng là do tổ sư Vạn Thi Tông bày ra, tự nhiên cũng truyền xuống phương pháp phá cấm, mà người nắm giữ phương pháp, đương nhiên là thủ trận trưởng lão.

Quang mang co giãn một cái, rơi vào trên đó, nhất thời sáng lên ngũ thải quang mang, nhưng chợt lóe liền không có, sau một khắc, phía trên cấm chế liền xuất hiện một cái động lớn, đủ để cho một người đi qua.

Sau khi trưởng lão thủ trận động thủ, Vạn Thi tông chủ cũng chuyển động theo. Trong nháy mắt đại động xuất hiện, một đạo lưu quang cũng đã thông qua, tiến vào cấm chế, không chút nào dừng lại.

Vèo

Ánh sáng như cầu vồng, tốc độ nhanh đến cực hạn, mọi người chỉ cảm thấy hư không kia lắc lư một cái, thân ảnh tông chủ Vạn Thi Tông liền xuất hiện phía trước lỗ đen kia. Nhưng lập tức, một màn làm cho mặt các vị trưởng lão đại biến xuất hiện, không có dấu hiệu nào. Nhất là đối với tông chủ Vạn Thi Tông, càng là đột ngột đến cực điểm.

Vù vù vù.

Trong nháy mắt thân hình Vạn Thi Tông chủ xuất hiện phía trước hắc động, cơ hồ không đợi hắn đứng vững, một cỗ hấp lực to lớn căn bản không thể ngăn cản kéo tới. Cơ hồ là trong nháy mắt, cảm giác nguy cơ trước nay chưa từng có xuất hiện trong lòng Vạn Thi Tông chủ, hắn chỉ kịp mở hai mắt ra,, Lúc nhìn thấy cảnh tượng hắc động cùng hắc động trước mắt, sắc mặt hắn lập tức đại biến, ngoại trừ khiếp sợ, còn có sợ hãi, chỉ cần đối mặt với nguy hiểm đủ để hắn mất đi tính mạng, mới xuất hiện sợ hãi.

Loại lực hút này đến từ thế giới khác, đủ để miễn diệt hư không, để cho tông chủ Vạn Thi tông dịch chuyển bước chân, càng là dễ dàng. Vạn Thi tông chủ lại không chuẩn bị chút nào, hắn vừa hiện thân, thân hình không tự chủ được đi tới một đoạn khoảng cách lớn, thậm chí nửa người đều chui vào trong hắc động.

Tông chủ...

Các vị trưởng lão bên ngoài cảm chế còn chưa kịp đi vào đã đồng loạt ngừng lại, đồng thời kinh hô. Bọn họ mặc dù không biết xảy ra chuyện gì, nhưng cũng nhìn ra được Vạn Thi tông chủ lâm vào hiểm cảnh.

Không, không được vào, dòng suối nhất định đã sụp đổ, đây là cửa vào Minh giới.

Sắc mặt tông chủ Vạn Thi đỏ lên, hầu như là từng chữ từng câu nói ra.

Dù sao cũng là một vị tu sĩ Hóa Thần, mặc dù lực hút trong hắc động kia truyền đến đáng sợ vô cùng, nhưng cũng không có nguy hiểm gì khác xuất hiện. Khi phát giác nửa người mình bị hút vào, tông chủ Vạn Thi Tông liền động thủ.

Uống xong...

Một tiếng hét lớn vang lên, trên bàn tay tông chủ Vạn Thi Tông bỗng nhiên sáng lên một đoàn quang mang lớn, trong quang mang, một kiện đồ vật bay ra, nằm ngang trước người hắn.

Vù vù vù

Vật này tựa hồ là một kiện huyền khí hình kiếm phẩm chất thượng đẳng, khí thể kinh người, phong mang tuyệt thế, vừa xuất hiện liền bắn ra hào quang mãnh liệt.

Xoẹt xoẹt xoẹt...

Sau một khắc, trên thanh huyền khí hình kiếm này bỗng nhiên xuất hiện vết nứt, hơn nữa lập tức lan tràn ra toàn bộ thân kiếm, tiếp đó hào quang trên đó càng thêm rùng rục bạo ngược, bỗng nhiên truyền đến một tiếng vang thật lớn, hư không chấn động, chấn động mãnh liệt tuôn ra bốn phía.

Tự nổ, thanh huyền khí hình kiếm này vậy mà tự nổ.

Làm ra tất cả những chuyện này, tự nhiên không phải ai khác, chính là chủ nhân của Huyền khí, Vạn Thi tông chủ. Mượn nhờ huyền khí tự bạo, thân thể hắn vừa mới bị hút vào lỗ đen lập tức bị đánh bay, lấy tốc độ càng thêm nhanh, bị ném thẳng

tấp, thẳng tấp hướng Cửu Huyền Từ Quang Cấm giống như màn trời đánh tới.

Tông chủ...

Nương theo tiếng kinh hô của trưởng lão thủ trận, lỗ thủng trên Cửu Huyền Từ Quang cấm bỗng nhiên di động, ngay lập tức xuất hiện trên đường nhỏ bay tới của tông chủ Vạn Thi Tông.

Phốc phốc

Không có trở ngại gì, thân thể Vạn Thi tông chủ xuyên qua cấm chế, đánh về phía các vị trưởng lão đang đứng cùng một chỗ. Trên đường, một thùng máu tươi đỏ thẫm bị hấn phun ra, vẩy lên không trung, rơi vào trên cấm chế.

Bành

Lại một tiếng trầm đục vang lên, nơi phát ra thanh âm lại là vị trưởng lão thủ trận tiêu tụy như xác kia, lúc tông chủ Vạn Thi bị dư ba của huyền khí tự bạo quăng ra ngoài, lại là hần nhẹ nhàng đáp lên phía trước một bước, ngay lập tức xuất hiện ở sau lưng tông chủ Vạn Thi tông, dùng một bàn tay cực kỳ gầy còm đón lấy tông chủ Vạn Thi tông.

Chỉ là vừa rồi tự bạo, dù sao cũng là một thanh huyền khí phẩm chất thượng đẳng, cho dù là tu sĩ Hóa Thần cũng ngăn cản không nổi, Thủ Trận trưởng lão tiếp nhận Vạn Thi tông chủ trong nháy mắt cũng không khỏi lùi lại một đoạn lớn.

Tông chủ, không sao chứ?

Tông chủ Vạn Thi tông đứng lại, nghiêm mặt nhìn chúng trưởng lão xông lên, giương tay lên, ra hiệu mình không có việc gì.

Tông chủ, tuyên nhãn chẳng lẽ thật sự...

Người nói là một vị trưởng lão, nhìn qua tuổi đã rất già, bất quá trong đôi mắt lại có tinh quang sáng quắc, nhìn chăm chăm phía sau cấm chế, trong mắt tràn đầy kinh hãi, không chỉ hần, các vị trưởng lão phía sau cũng đều như vậy. Bọn họ đều là trưởng lão Vạn Thi tông, tự nhiên biết đại trận này, dùng Cửu Huyền Từ Quang cấm thủ hộ là cái gì, cho nên mới có thể kinh ngạc và không dám tin tưởng như vậy.

Không sai, nơi nào xác thực là Cửu U Tuyên Nhãn trước kia, chỉ là hiện tại. sụp xuống, nào còn là một vết nứt, thông tới Cửu U Minh Giới.

Tê.

Một thanh âm hít vào một hơi lạnh vang lên, tận mắt nhìn thấy cảnh tượng tông chủ Vạn Thi tông thiếu chút nữa bị hấp thu vào trong con suối, giờ phút này lại từ trong miệng tông chủ Vạn Thi nhìn thấy được xác nhận, chúng trưởng lão đều lâm

vào trong kinh hải, nhớ trước đó thiếu chút nữa cùng tông chủ đồng loạt xông tới, càng thêm nghĩ mà sợ. Bọn họ tuy là trưởng lão, nhưng không có tu vi Hóa Thần, tông chủ Vạn Thi có thể trong nguy cơ mượn một thanh huyền khí tự bạo mà thoát thân, bọn họ lại không làm được.

Cửu U Tuyên sụp đổ, nơi này nguy hiểm vô cùng, nếu vết nứt tiếp tục mở rộng, chỉ sợ sẽ gây thành đại họa.

Đúng vậy tông chủ, tuyên nhãn kia chính là do tổ sư từ Cửu U Minh giới hút tới, hiện tại tuyên nhãn sụp xuống, phía sau vết nứt kia chính là Cửu U Minh giới, nếu bị yêu ma Minh giới nào từ bên trong chạy ra, chúng ta phải ngăn cản như thế nào.

Việc này nguy cấp, phía trên còn có mấy ngàn đệ tử Vạn Thi Tông ta, nếu nơi này xảy ra biến cố gì lớn, chỉ sợ các đệ tử đều đã chết.

Những trưởng lão này đều là hạng người tâm trí không thấp, sau khi xác định biến cố nơi đây, liền nghĩ tới hậu quả nghiêm trọng phát sinh sau này. Ngay cả Vạn Thi tông chủ cũng giống vậy, hắn vừa rồi tự mình thể nghiệm vết nứt đáng sợ kia, tự nhiên càng rõ ràng nếu vết nứt mở rộng, sẽ có đại họa gì giáng lâm.

Nhưng ngay lúc này, một thanh âm già nua khô khốc bỗng nhiên vang lên bên tai mọi người.

Các vị không cần lo lắng, lúc trước Tổ sư bày xuống tòa đại trận này cũng đã dự liệu được tình cảnh ngày hôm nay, tuy rằng con suối mất, trận thế vẫn vận chuyển như cũ, có thể bảo vệ nơi đây không ngại. Chỉ là đáng tiếc, căn cơ mấy ngàn năm của Vạn Thi Tông ta bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Lời này của trưởng lão Thủ Trận rơi vào tai Vạn Thi tông chủ làm cho khuôn mặt của hắn vốn tái nhợt thêm mấy lần, trên mặt thần âm cực kỳ phức tạp, ánh mắt nhìn chằm chằm vào lỗ đen kia, trong ánh mắt lóe ra vẻ không cam lòng.

Sao lại như vậy, sao lại như vậy, tuyên nhãn có cấm chế đại trận bảo vệ, nhưng sao lại vô cơ sụp xuống. Chẳng lẽ từ nơi sâu xa thật sự có thiên ý, ta vừa mới đưa ra quyết định kia, liền

hủy căn cơ mấy ngàn năm của Vạn Thi Tông ta. Cơ nghiệp của tổ sư, lại bị hủy ở thế hệ này của bản tông, ta, ta, ta, ta...

Sắc mặt Vạn Thi tông chủ trắng bệch như tờ giấy, khoe miệng còn lưu lại vết máu, giờ phút này thần sắc phức tạp, ánh mắt lấp lóe, lăm bằm, khí tức trên người dần dần hỗn loạn lên.

Trưởng lão thủ trận bên cạnh lập tức phát giác tông chủ không thích hợp, sắc mặt lập tức biến hóa, trong mắt đục ngầu phát ra quang mang dọa người, không chút cố kỵ phân cao thấp tôn ti, lại trực tiếp mở miệng hét lớn.

Tuyên Nhân sụp xuống đã thành định số, tông chủ vì vậy thụ thương đã tận lực trách nhiệm, sao lại nói lung tung.

Vốn thanh âm già nua khô khốc, nhưng giờ phút này từ trong miệng trưởng lão thủ trận phun ra, lại như trống trận lôi động, đinh tai nhức óc, sóng âm mạnh mẽ tứ tán, chấn cho hai mươi vị trưởng lão đứng không xa miệng kêu vang, toàn thân Vạn Thi tông chủ cũng chấn động, trong mắt lập tức khôi phục thanh minh.

Rốt cuộc là tông chủ một tông, tu sĩ mạnh nhất Vạn Thi Tông, sau khi bị trưởng lão thủ trận quát to một tiếng đánh thức, lập tức hít sâu một hơi., Đem ý nghĩ rối loạn trong lòng đè xuống. Kỳ thật nếu không phải mấy ngày gần đây Vạn Thi tông ở thời kỳ đặc thù, đại quyết định liên quan đến tồn vong tông môn kia cũng là do hắn làm ra, hơn nữa bỗng nhiên thấy Cửu U Tuyên Nhân tổ sư lưu lại đồ súp, lại lúc xem xét bị thụ thương, lấy tâm trí vị cường giả Hóa Thần này cũng sẽ không dễ dàng bị tâm tình của mình rối loạn.

Giờ phút này thanh tĩnh, lập tức vứt bỏ tất cả cảm xúc cùng ý niệm trong đầu, khôi phục bình tĩnh uy nghiêm trước đó.

Trưởng lão, vết nứt này quả thật sẽ không tiếp tục mở rộng ra nữa.

Vẻ mặt tôn kính của Vạn Thi tông chủ không giảm, hơi khom người với trưởng lão thủ trận bên người, mặt ngưng trọng hỏi ra một vấn đề.

Tông chủ yên tâm, năm đó Tổ sư đã dự liệu được việc này sẽ phát sinh, đã có bố trí. Dù sao con suối này chính là từ Cửu U

niếp tới, có thể để cho chúng ta sử dụng mấy ngàn năm đã là may mắn rồi. Qua hơn mười ngày nữa, Vạn Thi Tông ta lại không còn nữa, lại nói tiếp, con suốt lúc này sụp xuống cũng là chuyện tốt, nếu không ở lại nơi đây, đồ đạc gây chuyện, quấy nhiễu mấy ngàn năm qua của tông môn ta.

Bất quá nếu tông chủ không yên tâm, lão hủ có thể đem bố trí của tổ sư lưu lại sử dụng ra, chỉ là như thế, mặc dù có thể lập tức tiêu trừ vết nứt kia, tòa đại trận này còn có Cửu Huyền Từ Quang Cấm kia cũng không giữ được.

Trưởng lão thủ trận khó có được một lần nói ra đoạn lời lớn như vậy, chỉ là thanh âm lần nữa biến trở về vẻ già nua khô khốc trước đó. Chúng trưởng lão nghe được hẳn có thể lập tức trừ khử vết nứt nguy hiểm vô cùng kia đều lộ ra vui mừng, nhưng lại nghe mấy câu phía sau, mặt lập tức trở nên phức tạp.

Việc này khẩn cấp, chuyện này thể trọng, mặc dù sẽ hao tổn đi bố trí của tổ sư lưu lại. Nhưng so với mấy ngàn môn nhân đệ tử, cũng là hành động bắt buộc, huống chi qua mười mấy ngày, nguyện vọng của tổ sư liền có thể hoàn thành, nói vậy tổ sư cũng sẽ không trách cứ. Nếu trưởng lão đã có thể lập tức trừ khử đại họa, xin hãy động thủ đi.

Vạn Thi tông chủ quả quyết ra ngoài dự liệu của mọi người, cơ hồ không chần chờ, sau khi trưởng lão thủ trận nói xong, hẳn cũng đưa ra thỉnh cầu.

Đúng vậy, tông chủ...

Trưởng lão thủ trận tựa hồ đã sớm biết Vạn Thi tông chủ sẽ có quyết định này, cũng không có gì ngoài ý muốn, chỉ là hơi khom người với tông chủ Vạn Thi, nhẹ gật đầu một cái, sau đó không nói gì nữa.

Động thủ, hai bàn tay gầy còm như củi giơ lên, mười ngón tay bỗng nhiên động, lấy kinh khủng bấm quyết, từng cái ấn quyết sinh ra, lập tức thấy hai đoàn quang mang rừng rực bao bọc hai tay trưởng lão thủ trận.

Cũng không biết trải qua bao lâu, lúc này sớm đã không nhìn thấy mười ngón tay của hắn. đập vào mắt, chỉ có từng đạo ấn quyết huyền ảo sinh ra, còn có hào quang hùng hực tựa hồ đã

biến thành hai mặt trời nhỏ. Tựa hồ sinh ra cảm ứng, Cửu Huyền từ quang cắm trước màn trời trước mặt mọi người cùng không gian đại trận chung quanh bắt đầu rung động, mà theo thời gian từng chút một trôi qua, phản ứng dần dần trở nên kịch liệt.

Trưởng lão thủ trận tựa hồ cũng không buông lỏng, hai tay nhanh chóng bấm niệm ấn quyết, tốc độ càng lúc càng nhanh, khuôn mặt vốn tiêu tụy chẳng biết lúc nào trở nên tái nhợt vô cùng, trán thấy mồ hôi, thân hình thấp bé run rẩy không ngừng.

Uống xong...

Không có động tĩnh to lớn gì, sau khi quát nhẹ một tiếng, chỉ thấy hai tay trưởng lão thủ trận bỗng nhiên dừng lại, hợp nhất một chỗ, hai luồng hào quang hùng hực kia tụ lại, sau đó tựa hồ bị cái gì đó hấp thu, đồng loạt bay về phía lòng bàn tay của hắn.

Vù vù

Mặc dù không có động tĩnh gì, nhưng đám người lại như nghe được cái gì vỡ vụn. Sau một khắc, xuất hiện biến hóa. Trưởng lão thủ trận mạnh mẽ buông hai tay ra, mọi người rõ ràng thấy bàn tay hắn có một cái lệnh bài cổ xưa mạnh mẽ nghiền nát., Tất cả mảnh vỡ trong khoảnh khắc hóa thành quang mang giống như đom đóm, tứ tán ra, một bay khỏi lòng bàn tay trưởng lão thủ trận, những quang mang này bỗng nhiên gia tốc, trong nháy mắt chui vào trong cấm chế to lớn trước mắt cùng trong hư không.

Tiêu trừ đi.

Hai chữ nhẹ nhàng phát ra, thân thể trưởng lão thủ trận lắc lư mấy lần, giống như một nhọc quá độ. Vạn Thi tông chủ bên cạnh vội vàng đỡ lấy, lòng bàn tay lập tức phun ra từng luồng từng luồng chân nguyên tinh thuần, trợ giúp trưởng lão thủ trận khôi phục nguyên khí hao tổn trong cơ thể.

Tông chủ, bố trí đã xong, nơi đây không nên ở lâu, chúng ta vẫn nên rời đi thôi.

Tiếng nói của trưởng lão thủ trận vừa vang lên, tất cả mọi người đều nghe ra ý tứ trong đó, hiển nhiên cái dùng để che lấp sự bố trí phát huy lực lượng sẽ sinh ra động tĩnh không nhỏ, còn có thể có một chút nguy hiểm, cho nên mới phải rời đi.

Đi thôi.

Vạn Thi tông chủ thân sắc phức tạp quay đầu lại nhìn lướt qua chỗ vốn là Cửu U Tuyên Nhân, sau đó phun ra một chữ, không chậm trễ nữa, trực tiếp bắt lấy trưởng lão thủ trận, thân hình chớp mắt một cái, bay lên trên không. Hai mươi vị trưởng lão phía sau cũng đi theo, lúc này Minh Hỏa Hải đã trống không, mọi người không chút trở ngại, mấy hơi thở liền thoát ly khỏi nơi đại trận bao trùm.

Sau khi đám người Vạn Thi tông chủ rời đi, hạch tâm đại trận lập tức xuất hiện động tĩnh lớn như trời long đất lở. Hơn nữa nếu mọi người không rời đi, nói không chừng còn có thể nhìn thấy cảnh tượng khiến bọn họ hoàn toàn không thể tin được.

Có người càng không sợ muộn cảm tạ đạo hữu cuộc sống có bao nhiêu phần thưởng, còn có các vị gia nhập mời chào, bái tạ các vị.

Quang mang chói mắt, hơn hai mươi đạo lưu quang, trong nháy mắt phóng lên, không gian biển lửa đã trở thành chân không một chút trở ngại nào cũng không có, thoáng chốc Vạn Thi tông chủ liền mang chúng trưởng lão rời đi.

Sau khi bọn họ dùng bố trí của tổ sư để phá hủy đại trận, để trừ khử vết nứt kia, liền đại biểu cho việc Vạn Thi Tông không còn căn cơ nữa. Quả thực có thể nói là vận mệnh an bài, Vạn Thi Tông qua hai mươi mấy ngày nữa sẽ không còn tồn tại nữa., Thiên Ma Tông muốn quay về tổ tông, một trong những thế lực siêu cấp ở Trung Châu đại lục. Mà đúng lúc này, căn cơ Vạn Thi Tông Cửu U Tuyên Nhãn không hiểu sao sụp đổ, Vạn Thi Tông tông chủ hạ quyết định kia thậm chí không do dự bao lâu, bởi vì hắn cũng biết, nếu sau đó không lâu Vạn Thi Tông sẽ triệt để biến mất, giữ lại căn cơ cũng vô dụng.

Đáng tiếc, hủy đi căn cơ lập tông của Vạn Thi Tông, không phải vận mệnh, mà là một người sống sờ sờ.

Aiz...

Một tiếng thở dài đột nhiên vang lên, bên cạnh lỗ đen đáng sợ kia, hư không sinh văn, giữa nhộn nhạo, thân thể Ngô Khí chậm rãi hiển hiện ra.

Không sai, từ đầu đến cuối hắn không có rời khỏi nơi này, một mực ẩn nấp trong không gian bên cạnh vết nứt. Có thể làm được những thứ này phải quy công cho tu vi cảnh giới hiện tại của hắn, còn có thể là U Minh chiến thể. Hiện tại hắn đã là tầng thứ hai của chiến thể, thân di của Hoang Cổ thần thông này dần dần hiển hiện ra, giấu diếm được một cường giả Hóa Thần cũng chỉ là một trong số đó mà thôi.

Nếu người khác có được thần thông như vậy, đã sớm đắc ý mà quên mình, bất quá Ngô Khí lại không có. Thậm chí ngay từ đầu hắn tấn thăng lên Nguyên Anh, tu thành chiến thể tầng thứ hai thoát ly Thiên Ma Vực, tâm thần hắn một lần bị mất đi chiếm cứ. Bởi vì hắn từng có được lực lượng càng thêm cường

đại, Tu La, mặc dù hấn hóa thân Tu La chỉ ngắn ngủi ba ngày thời gian, nhưng loại lực lượng khí thể có gan đối kháng toàn bộ thiên địa này, lại làm cho Ngô Khí Giới tham luyện không thôi.

Cũng may hiện tại hấn đã đề xuống cổ khó chịu này, dù sao hấn mặc dù khát vọng lực lượng Tu La, lại không muốn mất đi lý trí cùng thân phận nhân loại của mình.

Đứng ở trên hư không, nhìn chằm chằm phương hướng đám người tông chủ Vạn Thi rời đi một hồi, chợt quay đầu nhìn thoáng qua lỗ đen vẫn còn đại phát thần uy như trước, trong mắt khó có xuất hiện một tia phức tạp dị phái, bất quá chợt lại hóa thành kiên định, trong lòng nhiều hơn một ý niệm: hủy đi con suối này, là Ngô Khí ta có hổ thẹn với tông môn, ngày nào hấn có cơ hội, tất sẽ có hồi báo.

Tuy rằng ý nghĩ trong lòng chỉ nổi lên một lần, nhưng Ngô Khí lại rõ ràng, đây cũng coi như là một lần lời hứa. Ngày nào đó nếu hấn có cơ hội, mà hấn lại không thực hiện lời hứa, ý nghĩ này chính là phát triển trở thành tâm ma, trở thành phiên toái của ngày sau. Bất quá với tính tình của Ngô Khí, nếu nghĩ ra ý nghĩ này, hấn nhất định sẽ làm được.

Tên trộm nhỏ là tặc, đại trộm cũng là tặc, nếu làm tặc này, thì làm đến cùng đi.

Ngô Khí bỗng nhiên mở miệng, khoe miệng cong lên một vòng, ánh mắt chẳng biết lúc nào rơi vào hư không cách đó không xa, phía trên thiên địa cấm chế.

Ngay lúc ánh mắt của hấn rơi xuống, không gian nơi này bỗng nhiên xảy ra biến hóa lớn. Hoặc là nói, lúc đám người Vạn Thi tông chủ rời đi, vị trưởng lão thủ trận kia động tay chân.

Tuy vô thanh vô tức, nhưng có thể nhìn thấy rõ ràng, không gian nơi này vốn rộng lớn vô cùng, bắt đầu dần dần thu nhỏ lại. Từ khi nơi đó vốn là Minh Hỏa Hải, không gian hầu như là lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được thu nhỏ lại, tựa như bị hắc ám cắn nuốt, mặc dù không có động tĩnh kinh thiên động địa lớn tiếng, nhưng loại cảnh tượng tĩnh mịch này đi về phía diệt vong, lại vô cùng dọa người.

Không cần biết được trưởng lão thủ trận động tay chân gì, Ngô Khí có thể đoán được hậu quả cùng cảnh tượng tiếp theo. Nơi đây vốn là không gian mà vị tổ sư Vạn Thi tông kia bày ra đại trận, bây giờ con suối sụp xuống, đại trận mất đi tác dụng, dần dần đi về phía tiêu vong, không gian nơi này cũng sẽ không còn tồn tại.

Mà đồng thời đại trận tiêu vong, tất nhiên cũng sẽ triệt tiêu cái khe nước kia sau khi sụp xuống, chỉ sợ đây là bố trí của vị tổ sư kia.

Nếu đã đoán được sẽ xuất hiện cảnh tượng tiếp theo, một tia lo lắng cuối cùng trong lòng Ngô Khí cũng đã biến mất, trong lòng lại nổi lên ý nghĩ tham lam. Lần này bị hấn nhìn trúng, lại không phải là bảo vật gì, mà là một dạng người cũng sẽ không ai chú ý tới sự vật này.

Cách không xa trước mặt hấn, không lồ lại không khiến người ta chú ý, cấm chế kia, Cửu Huyền Từ Quang Cấm.

Làm cấm chế cường đại nhất Vạn Thi Tông, chỉ sợ cũng là một trong những cấm chế cường đại nhất của Đoạn Hồn sơn mạch, chỉ cần có người ở đây tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Nhưng chỉ sợ lại không có bao nhiêu người nảy sinh tham niệm với cấm chế này, dù sao cũng không được., Loại Huyền từ quang này, nếu không có thần thông hoặc đồ vật đặc thù, ai cũng không cách nào thu lấy. Huống chi Cửu Huyền từ quang cấm kia chính là cấm chế đặc thù lấy chín đạo Huyền từ hỗn hợp mà thành, mặc dù có thủ đoạn đặc thù, chỉ sợ cũng phải tranh thắng tòa đại trận kia trước mới có thể thu lấy.

Bất quá bây giờ, lại có người đem chủ ý đánh vào từ quang cấm chế trên đó.

Ngô Khí cũng chỉ có hấn to gan lớn mật như vậy, tu sĩ vô sỉ tham lam vô sỉ, mới ăn trộm Minh Hỏa nhà mình, hủy nguồn suối, sau khi chú ý đến từ quang cấm chế duy nhất còn lại, hấn nói muốn đem gia tộc làm đến cùng, cũng không phải nói đùa, mà là thật sự muốn làm.

Bóp

Đột ngột, ngay lúc không gian dần dần thu nhỏ kéo dài đến phía trên cầm chế như màn trời khổng lồ kia, sâu trong hư không bỗng nhiên truyền đến một tiếng vang dị hướng, vô cùng rõ ràng rơi vào trong tai Ngô Khí, để hai mắt hắn lập tức toả ra quang mang.

Phá nát, sụp xuống, giống như con suối kia. Bất quá không phải bị người ta đánh cho sụp xuống, mà là đại trận dần dần đi về hướng tiêu vong, là một bộ phận của đại trận, Cửu Huyền Từ Quang Cầm kia căn bản không thể ngăn cản, chỉ có thể tiêu vong theo.

Đầu tiên là phá toái, tiếp theo cầm chế thoát ly đại trận, khí tức huyền ảo vô cùng từ trên màn trời biến mất. Sau một khắc, màn trời giải thể, quang mang vô cùng mãnh liệt bộc phát ra.

Huyền Từ Quang, vốn là kỳ vật tự nhiên sinh ra trong thiên địa, mặc dù chỉ là một đạo, cũng có rất nhiều chỗ thần dị. Hiện tại Cửu Huyền Từ Quang giải thể, bên trong chín đạo Huyền Từ Quang nhao nhao thoát ly, mỗi thứ đậm đặc, lập tức ở trong hư không hiển lộ ra chín dải sáng rực rỡ không gì sánh được.

Nhưng đại trận tiêu vong không cách nào tránh khỏi, không gian kia còn đang không ngừng thu nhỏ hủy diệt, chín đạo huyền đạo từ quang kia cũng ở trong đó không cách nào chạy trốn, đương nhiên cũng chỉ có một vận mệnh, vậy đi theo tất cả nơi này, cùng nhau hướng tiêu vong.

Bất quá mọi chuyện đều có ngoại lệ, nơi đây ngoại lệ, tự nhiên chỉ có một cái, chính là cái dị số này của Ngô Khí. Nhìn thấy cầm chế giải thể, chín đạo huyền từ quang vừa xuất hiện liền hóa thành chín dải sáng lạn, trong đôi mắt Ngô Khí lập tức tuôn ra tinh quang.

Huyền Thận Châu thu lấy.

Cười nói ra mấy chữ, bàn tay bỗng nhiên mở ra, lòng bàn tay hắn lúc này thành linh có một thạch châu cực kỳ không bắt mắt, âm đạm không ánh sáng. Viên thạch châu này toàn thân âm đạm, không có chút ánh sáng nào, nhìn qua cực kỳ bình thường, giống như món đồ chơi của trẻ con thế giới phàm

nhân. Theo lý thuyết căn bản không nên xuất hiện ở chỗ này, xuất hiện ở trong tay một tu sĩ Nguyên Anh.

Bất quá Ngô Khí đối với bảo vật của mình tự nhiên rất rõ ràng, trong lòng hắn, viên thạch châu này trong lòng bàn tay mới xem như là kiện bảo vật chân chính đầu tiên hắn đạt được.

Huyền Thận Châu, kỳ vật thượng cổ, có thể do chủ nhân tâm ý, huyền hóa ra ngàn vạn ảo cảnh, mê hoặc tâm thần người ta, thậm chí có năng lực mê hoặc thiên địa.

Ngày xưa lúc Ngô vứt bỏ ở Thiên khoáng sơn mạch, xâm nhập vào động phủ của thượng cổ tiên nhân bỏ hoang kia, lấy được một kiện bảo vật duy nhất, nói không chừng cũng là một kiện di vật thượng cổ duy nhất trong động phủ đã bị năm tháng mai một.

Bất quá lực lượng năm tháng xác thực quá mức khủng bố, sau khi đạt được hạt châu này, Ngô Khí phát hiện nó cũng bị năm tháng ăn mòn, uy năng tổn hao nhiều. Cũng bởi vì Ngô Khí này một mực không có cơ hội tiến lên, bất quá Ngô Khí có một loại dự cảm,, Sau này nhất định viên châu này có trọng dụng. Điều kiện tiên quyết là hắn có thể chữa trị uy năng của viên châu này, mà Huyền Từ Quang kia, vừa vặn chính là vật đồng nguyên với kỳ vật này, dùng để chữa trị Huyền Thận Châu uy năng tuyệt đối hữu hiệu, đây cũng là nguyên nhân hắn có tham niệm với Huyền Từ Quang kia.

Thượng cổ kỳ vật, muốn thu lấy chín đạo Huyền Từ Quang tự nhiên là dễ như trở bàn tay, không khó khăn chút nào. Hầu như trong lời nói của hắn hạ xuống, thạch châu phong cách cổ xưa bỗng nhiên phóng ra từng vòng hào quang sáng lạn, trong đó giống như sinh ra thậm khí, từng tầng từng tầng ảo cảnh cũng trọng điệp ở trong đó, Thiên Quốc tiên cảnh, thế ngoại đào nguyên, rất là mê huyền.

Chín đạo Huyền Từ quang vừa mới thoát ly khỏi cấm chế kia, lập tức bị Thận Quang hấp dẫn, chín đạo quang mang cùng tề động, cơ hồ không cần Ngô Khí làm bất cứ chuyện gì, quang mang khê động, liền hóa thành chín đầu quang mang mê huyền, trong nháy mắt đều nhập vào trong thạch châu trên lòng bàn tay Ngô Khí.

Hấp thu Huyền từ quang giống như chín con Mê Huyền Linh Xà, nguyên bản còn ảm đạm vô quang, Huyền Thận Châu cùng với thạch châu không khác gì nhau lập tức xảy ra biến hóa, trên mặt châu xám xịt, giống như sinh ra một ít ánh sáng, thỉnh thoảng có thể thấy được từng tia từng tia Huyền Ảnh Thận Khí từ bên trong tràn ra. Giờ phút này xem ra, ai cũng sẽ không đem nó coi là một thạch châu không có tác dụng gì.

Mặc dù rất muốn ngắm nhìn Huyền Thận Châu trong tay, bắt quá nơi này cũng không phải là nơi nên dừng lại. Chỉ vừa đắc thủ, Ngô Khí lập tức lui về phía sau, thân thể lập tức bị u quang nồng đậm bao phủ, trước khi không gian tiêu vong tiến đến, thân hình Ngô Khí cũng hoàn toàn biến mất trong không gian này.

Sau mười mấy hơi thở, mảnh không gian này cũng triệt để tiêu vong, tiếp theo tiêu vong, còn có con suối kia sụp xuống hình thành vết nứt thông đến Cửu U Minh giới.

Nghe nói có càng không sợ muộn,

Đối với tu sĩ mà nói, thứ không đáng tiền nhất hẳn là thời gian, hơn mười ngày, chớp mắt một cái liền trôi qua. Bất quá đối với các đệ tử Vạn Thi Tông mà nói, hơn mười ngày nay cũng rất là gian nan, vận mệnh tông môn đã bị tông chủ và các trưởng lão quyết định, nhưng vận mệnh những đệ tử này của bọn họ, lại do bọn họ lựa chọn.

Cũng chính vì vậy, sinh hoặc tử, tiêu dao không chế hoặc bị giam cầm, đều do bọn họ lựa chọn. Con đường tu hành, gian nan hiểm trở không biết bao nhiêu, sai sót một bước, nói không chừng chính là vực sâu vạn trượng.

Vận mệnh ngoại môn Vạn Thi Tông và nội môn và một ít lão yếu bệnh đã sớm quyết định. Thực sự khó xử là mấy trăm đệ tử nội môn Vạn Thi Tông có tu vi không tệ, bọn họ chỉ có hai lựa chọn, một là theo các trưởng lão tông chủ rời khỏi Trung Châu Tây Uyên này., Đi tới một nơi lạ lẫm không biết bao xa, trở về tông môn mấy ngàn năm trước của tổ sư, Thiên Ma tông. Lựa chọn thứ hai, là lấy được tông môn đền bù cho việc rời đi, ngày sau chính là tán tu tiêu dao, lại che chở mất tông môn.

Nhìn như không khó khăn lựa chọn nhưng lại khó khăn với rất nhiều người. Lựa chọn thứ nhất, các đệ tử đều hiểu rõ, nếu như Thiên Ma tông trong truyền thuyết thật sự là cường đại như vậy, lấy cảnh giới Trúc Cơ kết đan của bọn họ,, Lại là ngoại lai hộ, sau khi đi chỉ sợ không được coi trọng, biến thành chư tử đệ tử ngoại môn Vạn Thi Tông hiện tại, thậm chí là tạp dịch tiện tòn tại. Nếu như vậy, đối với những đệ tử nội môn đến từ phía đối lập quá cao này mà nói, tuyệt đối là một loại tra tấn không thể chấp nhận.

Mà lựa chọn thứ hai, tại tông môn hỗn độn đã lâu, đầy đủ ném được ngon ngọt có chỗ dựa, để bọn họ đột nhiên trở thành tán tu, không chỗ nương tựa, chỉ sợ cũng sẽ không thích ứng.

Đáng tiếc, mặc dù khó xử cực kỳ, vẫn như cũ còn đưa ra lựa chọn.

Keeng keeng.

Thịch thịch thịch

Tiếng trống phân phật, nặng nề gian nan, mỗi một tiếng vang đều giống như một thanh đại chuỳ hung hăng đập vào trong lòng những người nghe được, làm cho người ta khí huyết sôi trào, khó chịu nôn mửa. Tiếng chuông vang vọng, bén nhọn như gai, như cú kêu dài của Dạ Kiêu, âm thanh lọt vào tai, khuấy nhiễu tâm thần người ta, vĩnh viễn không có ngày lành.

Hàn Sùng khát máu.

Hai kiện huyền khí này vừa vang lên, quả thực là vô thượng vô nhập, cho dù hóa thành tử thi cũng bị đánh thức. Đánh vỡ triệt để yên tĩnh của Vạn Thi Tông đã yên lặng hơn nửa tháng, tất cả môn nhân đệ tử đều nghe được tiếng chuông trống, nhao nhao đi ra từ chỗ ở của mình, ngẩng đầu lên, trong mắt lộ ra vẻ phức tạp, nhìn về phía trên không kia, trên đám mây xám xịt, ẩn hiện một tòa cung điện to lớn.

Lúc này nội môn Cửu Phong, kỳ thật đã trống không vô số phong, như là đệ tử Cửu Phong Bát Phong, còn có một ít môn nhân đệ tử già nua hoặc là có chí hướng khác, trong vòng nửa tháng trước, đã có quyết định hoặc bị tông môn từ bỏ, cảm bồi thường, rời khỏi nơi này. Hôm nay còn ở lại Vạn Thi Tông, chỉ còn có mấy trăm người mà thôi.

Vèo vèo vèo

Căn bản không cần trường lão lên tiếng, sau mấy tiếng đồng hồ luân chuyển, trên Cửu Phong, liền nổi lên mấy trăm đạo độn quang, lưu tinh đảo ngược, như những ngôi sao rơi vào trong mây mù tối tăm mờ mịt, rơi vào phía trước cung điện to lớn kia trên quảng trường.

Trước kia tông môn triệu kiến, có rất nhiều đệ tử lúc tụ tập cùng một chỗ, luôn luôn ồn ào không thôi. Hiện tại lại là ngoại lệ, mấy trăm người vốn không ít, nhưng đứng ở trên quảng trường Hắc Cốt, lại có vẻ trống trải không gì sánh được, hoàn toàn không thể so sánh với mấy ngàn đệ tử trước kia lúc tụ hội.

Hơn nửa mấy trăm người này, mặc dù đều đã quyết định, nhưng hơn phân nửa là lựa chọn sau khi giãy dụa, trong lòng vẫn có nghi ngờ. Giờ phút này trên mặt lộ ra, chính là vẻ phức tạp, phần lớn đứng yên không nói, có người thương lượng, cũng chỉ xì xào bàn tán, không dám lớn tiếng ồn ào.

Mấy trăm người, không một ai có tu vi thấp hơn Trúc Cơ hậu kỳ. Điều này cũng có nghĩa là, mấy đệ tử nội môn cửu phong phía sau không có cả cơ hội lựa chọn, bị tông môn vứt bỏ, trở thành tán tu.

Đệ Cửu phong, không người.

Ngọn núi thứ tám, không người.

Đỉnh thứ bảy, không người.

Trong lần luyện chế này.

Ngô Khí cũng ở trong mấy trăm người kia, vẫn là khu vực trung tâm kia, vị trí cũng ở hàng đầu. Một bộ hắc y, tĩnh lặng không nói, nhắm mắt dưỡng thần, khí tức tu vi trên thân vẫn như cũ là Kết Đan đỉnh phong, không hề biến hóa. Duy nhất không giống trước kia., Trên mặt hắc lúc này có đeo một chiếc mặt nạ, giống như xương trắng chế tạo ra, rất thô ráp, lại che khuất mặt hắc. Cũng may khí tức của hắc rất rõ ràng, dây leo đỏ sậm quấn quanh cánh tay hắc cũng là dấu hiệu vô cùng bắt mắt, lấy thân phận của hắc không ai nghi ngờ.

Mấy trăm đệ tử kia cũng sẽ không nghĩ tới, Ngô Khí đứng phía trước bọn họ đã là một vị cường giả Nguyên Anh.

Nửa tháng đã qua, bây giờ triệu chúng ta đến đây, chỉ sợ chính là chuyện kia.

Đúng vậy, đệ tử nội môn đi không sai biệt lắm, chỉ còn lại những người như chúng ta.

Hô, rốt cuộc phải rời đi.

Thiên Ma Tông, truyền thuyết khu vực trung tâm đại lục Trung Châu kia thiên địa linh khí tràn đầy vô cùng, khắp nơi đều có thể gặp được thiên tài địa bảo cổ truyền thừa. Nói không chừng lần này ta tiến vào Thiên Ma Tông, rất nhanh sẽ

có thể đạt được truyền thừa bảo vật, một bước lên trời, trường sinh bất lão.

Chúng đệ tử cuối cùng vẫn có rất nhiều tâm tư, lý do lựa chọn cũng khác nhau, lúc này đã đến thời điểm xuất phát, trong lòng có rất nhiều ý nghĩ hỗn loạn liên xông ra. Không nhìn được châu đầu ghé tai xì xào bàn tán, thậm chí có một số đệ tử dứt khoát lâm vào trong lòng tưởng tượng, lảo đảo, có chút hỗn loạn.

Bất quá một đám đệ tử đứng đầu đội ngũ, lại không có chút phản ứng nào, bọn họ đều là đệ tử thiên tài đệ tử đệ nhất phong cùng đệ nhị phong. Có thể tu luyện tới cảnh giới Kết Đan, tâm chí đều không tầm thường, làm ra quyết định sẽ không hối hận, cũng sẽ không có cái ý nghĩ lung tung trong đầu.

Yên tĩnh!

Hai chữ ẩn chứa uy nghiêm vô cùng bỗng nhiên vang lên trong đám người, lập tức ngừng lại, nghe được thanh âm tông chủ, hiển nhiên không người nào dám nói thêm một câu.

Cột kẹt..t..ttt

Cuối quảng trường, đại điện chợt vang lên một tiếng nhỏ, cửa điện mở ra, vị tu sĩ trung niên áo bào tím cầm đầu chậm rãi đi ra. Tu sĩ áo tím này mặt chữ điền, trên người không có chút khí tức tu vi nào, nhưng vừa xuất hiện liền thu hút ánh mắt của tất cả mọi người. Bất kể là ai, chỉ cần tiếp xúc với đôi mắt của hắn, đều chỉ có thể cảm nhận được uy nghiêm vô cùng vô tận, một loại uy nghiêm không người dám phản kháng.

Không nghi ngờ gì nữa, Vạn Thi Tông có thể có khí thế như vậy, chỉ có một người, đó chính là cường giả Hóa Thần cao cao tại thượng, tông chủ Vạn Thi Tông. Phía sau tông chủ Vạn Thi Tông, hơn hai mươi vị trưởng lão nối đuôi nhau đi ra, nhao nhao đưa mắt nhìn về phía mấy trăm đệ tử đang đứng trên quảng trường.

Khác với khí thế to lớn xuất hiện trước kia, lần này Vạn Thi tông chủ và các vị trưởng lão xuất hiện, có thể nói là động tĩnh

rất nhỏ, làm cho mấy trăm đệ tử đã quen mắt đều lộ ra dị sắc, hiển thị kinh ngạc.

Sau khi Vạn Thi tông chủ xuất hiện, ngay lập tức lại không nhìn về phía mọi người, mà là lướt qua mọi người, trực tiếp nhìn về phía chín ngọn núi lớn lẻ loi phía dưới mây mù, trên khuôn mặt uy nghiêm vô cùng hiem thấy lộ ra một tia không nữ, bất quá lập tức, liền thay thế một ánh mắt khác.

Thời hạn nửa tháng đã qua, chúng đệ tử nghe lệnh, từ hôm nay trở đi, ba chữ Vạn Thi tông này sẽ vĩnh viễn biến mất. Đợi trở về Thiên Ma tông, bản tọa cũng không còn là tông chủ của các vị, mà là đồng môn, cùng là đệ tử Thiên Ma tông, môn nhân.

Xuất phát.

Trong lần luyện chế này.

Cảnh tượng tương tự, ở hai nơi khác của Đoạn Hồn sơn mạch, gần như đồng thời xuất hiện.

Ngày hôm đó, đối với Đoạn Hồn sơn mạch mà nói, nhất định là một ngày không thể quên. Nửa tháng trước, khi tin tức kinh thiên kia truyền khắp toàn bộ Đoạn Hồn sơn mạch, sóng lớn lan tràn, liền bắt đầu từ ba nơi đó, càn quét cả tòa sơn mạch. Cho dù trôi qua ước chừng nửa tháng, gợn sóng này cũng không có ngừng, ngược lại trong thời gian này, đã đến một ngày, gợn sóng cũng đạt tới đỉnh phong, toàn bộ sơn mạch hoàn toàn bị nhấn chìm vào trong sôi trào.

Rất nhiều tán tu yêu thú, tu sĩ tiểu môn tiểu phái, chỉ có có có linh trí, tất cả đều lâm vào trong khiếp sợ triệt để triệt để.

Vạn Thi Tông Huyền Mị Tông, ba thế lực bá chủ xưng bá Đoạn Hồn Sơn Mạch mấy ngàn năm này, sẽ hoàn toàn biến mất trong Đoạn Hồn sơn mạch trong một ngày.

Không phải thiên tai, cũng không phải diệt vong, mà là giải tán. Nửa tháng trước, người của ba tông giải tán, già yếu bệnh tật, toàn bộ bị vứt bỏ tán đi. Còn lại mấy trăm người, đều rời đi hết, hơn nữa là hoàn toàn rời đi. Ý nghĩa là từ hôm nay trở đi, Đoạn Hồn sơn mạch sẽ không còn bá chủ, khu vực mấy trăm vạn dặm sẽ hoàn toàn không có chủ.

Kinh hãi và mừng như điên, lo lắng kinh nghi.

Đủ loại tâm tư xuất hiện trong lòng rất nhiều sinh linh ở Đoạn Hồn sơn mạch, có yêu thú, cũng có tu sĩ. Đối với bọn họ, vì sao ba tông rời đi không quan trọng, quan trọng là sau khi ba tông rời đi, lưu lại bảo tàng to lớn. Căn bản không cần hoài nghi, sau khi ba tông môn rời đi, bỗng nhiên mất đi cả tòa Đoạn Hồn sơn mạch mấy ngàn năm, sẽ lâm vào trong gió tanh mưa máu thế nào.

Bất quá hết thảy, đối với người ba tông muốn rời đi, một chút cũng không trọng yếu.

Khu vực trung tâm của Đoạn Hồn sơn mạch, nơi này là khu vực trung tâm nhất, trong cả tòa sơn mạch có yêu thú linh trí hoặc tu sĩ nhân loại đều biết rõ, nơi này là một chiến trường, rộng lớn bao la, nhưng không có một ngọn cỏ, cảnh tượng hoang vu thừa thớt. Ở chiến trường ba phương, mỗi nơi đều có một pho tượng to lớn đứng sừng sững.

Trước kia đệ tử tam tông không biết được, vì sao lại có tồn tại Thiên Ma chiến trường, liên hệ ba đại bá chủ Đoạn Hồn sơn mạch với nhau. Hiện tại không chỉ đệ tử tam tông, nửa tháng trước, sự tình tông chủ tam tông tuyên bố lưu truyền ra ngoài, cơ hồ tất cả tu sĩ yêu thú của Đoạn Hồn sơn mạch đều biết.

Chiến trường Thiên Ma, chính là nơi sâu xa nhất của tam tông, đại biểu cho tất cả bọn họ đều đến từ một tông môn siêu cấp cường đại cổ xưa, Thiên Ma tông.

Ba pho tượng kia, đại hán lưng đeo quan tài đen, thanh niên gầy gò đeo côn trùng, nữ tử thiên kiều bá mị, bất quá chỉ là ba kẻ bị ruồng bỏ của Thiên Ma Tông mấy ngàn năm trước mà thôi. Lưu lạc đến đây, lại sáng lập ba đại tông môn xưng bá Đoạn Hồn sơn mạch mấy ngàn năm.

Trong nửa tháng này, tất cả tu sĩ yêu thú ở Đoạn Hồn sơn mạch đều lâm vào trong cảm xúc chấn kinh cùng phức tạp, đến lúc này, cũng vẫn không thể tin được sự thật như vậy. Đối với bọn họ, Đoạn Hồn sơn mạch chính là thiên địa lớn nhất, tại Thông Thiên sơn mạch xa xôi, thế lực siêu cấp nào, thật sự là quá xa không thể với tới.

Kỳ thật những đệ tử tam tông lựa chọn tiến về Thiên Ma tông, hiện tại tâm tình cũng khác biệt, có sợ hãi đối mặt với vận mệnh không biết, kích động như ếch nhảy ra khỏi giếng, cũng có khát khao chờ mong.

Uỳnh uỳnh uỳnh.

Ba tiếng động tĩnh cực lớn đột nhiên xuất hiện trên không trung bên ngoài chiến trường, giống như cảnh tượng ngàn năm

đại bỉ mấy năm trước.

Xa xa trên bầu trời, mười mấy bóng đen bay tới, tốc độ khủng bố, một đường mạnh mẽ đâm tới, phát ra từng tiếng nổ mạnh như sấm rền. Đó là Cự Ma Phong, Yêu thú lục giai, thân thể Bằng Như Sơn, không phải tu sĩ Nguyên Anh thì không thể địch lại, nhưng chúng lại là tọa kỵ của đoàn người Bách Độc Tông.

Một chỗ khác trên bầu trời, sương mù phần hồng trần ngập, như mộng như ảo, mông lung, mông lung, trập trập tiên âm khiến người ta say mê truyền đến, chỉ cần có người nhìn qua, liền có thể từ trong sương mù trần ngập nhìn thấy cảnh tượng mình muốn xem, sau đó sẽ chìm đắm vào trong đó., Không cách nào tự kèm chế, quả nhiên là Ngọc Hải Tiên Cảnh, nơi trầm luân. Đó là Huyền Yên Mê Thiên Chương, hái vô số chương khí, lấy xử nữ thai nghén ra, cuối cùng thành dị bảo mê hoặc thần hồn, bảo vật này hiện, hiển nhiên là người Huyền Mị Tông đến.

Bắt mắt nhất một chỗ trên bầu trời, Lôi Hỏa như mưa bắn ra, một cái bóng đen to lớn hiện ra, uy thế không thể đỡ, nghiền nát tất cả, trấn áp hết thảy, trừ lôi hỏa, cái gì cũng không còn.

Hắc Cốt quang trường, người của Vạn Thi Tông đến.

Một chỗ bí ẩn cách chiến trường Thiên Ma rất xa, một lão giả nhàn nhạt mở miệng, chỗ ánh mắt của lão nhìn thấy, chính là nơi bóng đen khổng lồ kia hiện ra.

Mặc dù ba tông đã sớm hạ lệnh trước nửa tháng, ngày ba tông trở về tổ tông, không cho phép bất luận thế lực nào xuất hiện trên chiến trường Thiên Ma, bất luận là Yêu thú hay tu sĩ.

Nhưng tam tông xưng bá Đoạn Hồn sơn mạch mấy ngàn năm muốn rời khỏi, lại còn trở về Thiên Ma tông chỉ có thế lực siêu cấp trong điển tịch cổ xưa mới có thể nhìn thấy, toàn bộ yêu thú cùng tu sĩ của Đoạn Hồn sơn mạch đều không kiểm chế được tâm tư. Tu vi thấp tự nhiên là bất lực, cách xa không nhìn thấy gì, cách gần như là muốn chết.

Những tu sĩ cảnh giới Nguyên Anh kia lại bớt chút cố kỵ, không thể xuất hiện ở chiến trường Thiên Ma, bọn họ liền

cách xa một chút, âm thầm nhìn trộm. Cảnh tượng ngàn năm khó gặp như vậy, ngày sau cũng không thể nhìn thấy cảnh tượng. Bọn họ tất nhiên là không muốn bỏ qua, huống chi bọn họ còn có tâm tư khác, nhất định sẽ tận mắt nhìn thấy người của ba tông rời khỏi Đoạn Hồn sơn mạch mới có thể.

Tôn sư đệ, Ngu sư muội, chúng ta lại gặp mặt rồi.

Đúng vậy, Lâm sư huynh, mấy năm không gặp, không nghĩ tới gặp lại vẫn ở đây.

Chúng ta có thể hoàn thành nguyện vọng của Tổ sư, trở về tông, đây là chuyện vô cùng tốt. Tiểu muội không hiểu, vì sao hai vị sư huynh đều giống như có phiền não trong lòng, một bộ dáng ủ rũ.

Ba phương hướng, vẫn là ba hư ảnh to lớn chọc vào tầng mây, ba cái ý niệm không giống nhau truyền ra. Ba hư ảnh kia phát ra uy nghiêm, khiến toàn bộ bầu trời đều lâm vào yên tĩnh, tất cả vân khí đều ngưng trệ, không cách nào di động, cảnh tượng kia phẳng phai như dừng lại.

Nhất là tại thanh âm nữ tử cuối cùng truyền ra, ba người đồng thời lâm vào trầm mặc, tựa như đều đang suy tư cái gì đó.

Ngay cả cảnh tượng náo nhiệt mang theo tam tông đồng thời hàng lâm cũng không xuất hiện., Bất kể là quảng trường Hắc Cốt hay là Cự Ma Phong uyển chuyển, hoặc là huyệt yên thiên chướng, đều lâm vào yên lặng như chết. Không phải những đệ tử kia không muốn nói chuyện, mà là bị uy áp trầm mặc của tông chủ nhà mình ảnh hưởng, không cách nào mở miệng.

Trầm mặc không biết bao lâu, sau đó bị tiếng cười to từ chỗ Vạn Thi Tông truyền đến, phá vỡ.

Ha ha ha...

Ngu sư muội nói rất đúng, nguyện vọng của tổ sư mấy ngàn năm chưa hết, lại bị ba người chúng ta hoàn thành, cho nên là đại hỉ sự. Bản tọa cũng đã sớm chịu đủ tiểu địa phương ở Đoạn Hồn sơn mạch này, thế lực Thiên Ma tông ở Thông Thiên sơn mạch mới là siêu cấp. Nơi đó mới là Đại Thiên Địa,

trở về Thiên Ma tông, không chỉ có nguyện vọng hoàn thành, con đường trường sinh của chúng ta cũng có thể tới.

Ý nghĩ quay cuồng, phá vỡ hư không yên tĩnh, bầu trời bên ngoài chiến trường Thiên Ma tựa hồ vì vậy mà sống lại.

Được rồi, Lâm sư huynh quả nhiên là Lâm sư huynh, nói rất hay. Nếu con đường Trường Sinh có thể tới, chúc tông chủ này, không cần cũng được.

Bên phía Bách Độc Tông, bên trong hư ảnh kia, cũng có một ý niệm truyền ra, trong giọng nói rất là thông suốt.

Nếu hai vị sư huynh đều có ý nghĩ như vậy, tiểu muội đương nhiên đành phải đi theo, sau này mệnh lệnh, liền dựa vào mỗi người.

Vẫn là nữ nhân kia có ý niệm trong đầu, trận doanh Huyền Mị Tông, hiển nhiên là vị tông chủ Huyền Mị Tông nào đó.

Ba người hiển hóa hư ảnh, trong mây mù ý niệm trao đổi, cũng chỉ có ba người bọn họ tự mình biết được. Những người khác bao gồm loại cường giả Nguyên Anh kia, đều chỉ có thể cảm nhận được uy áp vô cùng, thuộc về uy áp cường giả Hóa Thần. Còn lại cái gì cũng không biết, càng không biết nội dung trong suy nghĩ của bọn họ là gì.

Bất quá đệ tử tam tông vẫn có thể mơ hồ cảm giác được cái gì, có thể cảm giác được tông chủ nhà mình tựa hồ có điều gì khó nói, rõ ràng là chuyện vui khi trở về Thiên Ma tông hoàn thành di nguyện của tổ sư, ba vị tông chủ lại không cao hứng.

Chờ một lúc lâu, đệ tử ba tông cảm giác được uy áp trong không khí khiến người ta không cách nào mở miệng kia biến mất, khí tức ba vị tông chủ phát ra hình như cũng có biến hóa, không còn áp lực như trước nữa.

Trở về vị trí cũ đi.

Trở về vị trí cũ đi.

Trở về vị trí cũ đi.

Cùng một câu, không phân biệt trước sau vang lên trong trận doanh của tam tông.

Tiếng nói vừa dứt, Cự Ma Phong ở quảng trường hắc cốt huyền yên thiên chướng đều chuyển động, giống như mấy ngàn năm trước thi đấu. Chiến trường mở ra, ba tông môn hàng lâm, đều rơi vào phía dưới ba tòa điêu khắc to lớn như núi kia. Nhưng khác với cảnh tượng mấy năm trước chính là, không có địa phương không có minh binh không có ma khí, cũng không có cái gì của chiến đài.

Bị không khí quỷ dị này lây nhiễm, đệ tử ba tông cũng không dám nhiều lời, tự mình ngồi xếp bằng, suy nghĩ trong lòng phân loạn, đều đang suy đoán cái gì.

Trong Thiên Ma chiến trường, dưới ba tòa điêu khắc to lớn, mỗi bên có mấy trăm bóng người ngồi xếp bằng, hình thái không giống nhau, an tĩnh vô cùng. Bọn họ là chờ đợi, bao gồm ba vị cường giả Hóa Thần duy nhất của Đoạn Hồn sơn mạch, cũng đều là chờ đợi.

Nếu lúc này có người nhìn thấy dáng vẻ của ba vị tông chủ, sẽ phát hiện, bọn họ với dáng vẻ hoàn toàn khác biệt. Là tam đại bá chủ của Đoạn Hồn sơn mạch, chỉ có ba vị cường giả Hóa Thần, tam tông chủ mặc kệ ở đâu, trên thân phát ra khí tức đều bá đạo vô cùng, mặc dù là tông chủ Huyền Mị nào, sinh ra là nữ thân, cũng giống như vậy khí phách trùng thiên.

Nhưng lúc này, khí phách trên người bọn họ hầu như đã biến mất hầu như không còn, khí tức phát ra mặc dù vẫn kinh người như trước, nhưng đó là khí tức tu vi, thuộc về khí tức tu sĩ Hóa Thần. Lại không còn là khí tức bá chủ, mà không còn là khí tức của tam đại bá chủ của Đoạn Hồn sơn mạch.

Mặc kệ bọn họ đang chờ đợi cái gì, tồn tại bị bọn họ chờ đợi, còn chưa xuất hiện, cũng đã cướp đoạt hết uy nghiêm bá khí trên người bọn họ. Ngày xưa uy áp chấn nhiếp cả Đoạn Hồn sơn mạch, không người nào dám phản kháng tam đại bá chủ đã biến mất, bọn họ hiện tại, cũng chỉ là ba tu sĩ, mà thôi.

Trận doanh Vạn Thi Tông, dưới tòa điêu khắc to lớn lưng đeo quan tài đen nhánh kia, một trong mấy trăm bóng người ngồi xếp bằng giống như mọi người chung quanh, bất quá người này tựa hồ cũng không bị không khí quỷ dị trong không khí ảnh hưởng, tự mình ngẩng đầu lên, nhìn về phía ba hư ảnh

trong mây mù trên không trung kia., Ánh mắt của hắn vô thanh vô tức, không một chút dấu vết, xuyên thấu qua mặt nạ bạch cốt trên mặt hắn, xuyên qua hư không, thấy được ba người sau mây mù kia. Nhìn thấy rõ ràng, rõ ràng vô cùng, thậm chí trước đó ba người bọn họ ý niệm giao lưu, người này cũng nghe được không sót một chữ nào.

Thiên Ma tông...

Ba chữ này, chậm rãi từ trong miệng Ngô Khí phun ra, trong một đôi mắt hiển lộ bên ngoài, hiện lên hào quang hoàn toàn không giống với trong mắt người xung quanh.

Canh tiên thay đổi báo cho thư hữu: Đừng vội, hôm nay bắt đầu, canh năm mới đảm bảo căn bản.

Đáng tiếc...

Nhìn chăm chú lên không trung, trong mắt xẹt qua một tia tiếc hận, sau đó Ngô Khí liền lắc đầu thu hồi ánh mắt của mình.

Đệ tử ba tông ở đây, gộp lại cũng gần ngàn, đều là hạng tư chất không thấp. Tu vi cũng nhiều thuộc loại kết đan, có thể nói là tinh anh trong ba tông môn. Đáng tiếc những người này đều lâm vào tâm tình rối rắm, hoặc là hưng phấn chờ mong, hoặc là hối hận, hoặc là mê mang, hoặc là bị khí tức tông chủ nhà mình nhiếp sợ, khúm núm, không dám nhiều lời.

Hiển nhiên không chỉ tam tông tông tông chủ mất đi uy nghiêm bá chủ ngày xưa của mình, ngay cả những đệ tử tinh anh tam tông môn này cũng đều giống như vậy. Sở dĩ bọn họ như vậy, là vì tư tưởng quán thâm mấy ngàn năm qua, trong mắt tông chủ tam tông, Thiên Ma tông kia vốn đại biểu là tồn tại xa xa không thể với tới, là tồn tại siêu nhiên mà các đời tông chủ cố gắng qua mà không được.

Hôm nay ở thế hệ bọn họ, lại thực hiện, đương nhiên làm cho bọn họ hưng phấn dị thường. Nhưng sau khi hưng phấn qua đi, lại là một loại mất mát không cách nào nói được, bọn họ muốn giải tán tông môn tồn tại mấy ngàn năm, muốn mất đi vị trí tông chủ của mình, một lần nữa biến thành một đệ tử bình thường, mặc dù thân phận đệ tử này, là đệ tử siêu cấp thế lực của toàn bộ Trung Châu đại lục uy chấn toàn bộ Trung Châu đại lục, đệ tử Thiên Ma tông.

Chủ của một tông từ quyền lớn nắm giữ quyền lực sinh sát, biến thành một đệ tử bình thường, loại thân phận địa vị này chính là nguyên nhân khiến cho tam tông chủ thất lạc. quyền lợi, bất kể là ở thế giới phàm nhân hay là tông môn tu chân, đều giống nhau, một khi sa sút sẽ rất khó tự kiểm chế.

Về phần những đệ tử kia, bọn họ vừa hưng phấn vừa sợ hãi, là vì trong nửa tháng qua bọn họ đã biết Thiên Ma tông là nơi nào. Chẳng những tổ tông của ba vị tổ sư, nơi đó, còn là khu

vực trung tâm của đại lục Trung Châu, chủ mạch của dãy núi Thông Thiên, tu sĩ nơi đó như cá diếc sang sông., Gần như có thể thấy được ở đâu, hơn nữa cường giả vô số, là nơi kết đan vào chớ, Nguyên Anh đi đầy đất. Đối với những đệ tử có tu vi như bọn họ nhiều lắm cũng chỉ là Kết Đan cảnh giới mà thôi, vả lại còn là ngoại lai, gia nhập Thiên Ma tông, địa vị chỉ sợ giống như tạp dịch hoặc đệ tử ngoại môn.

Trong những đệ tử này, người duy nhất thanh tỉnh, chỉ sợ là Ngô Khí.

Trí nhớ của đệ tử Phù gia luyện hóa phù rộng rãi này cùng với Thiên Ma tông ở dãy núi Thông Thiên, Ngô Khí đối với Thông Thiên sơn mạch, đối với Thiên Ma tông hiểu rõ hơn cả tông chủ ba tông.

Cho nên hắn cũng hiểu rõ, mặc dù hắn không biết tại sao Thiên Ma Tông lại đột nhiên cho phép ba tông trở về, nhưng ba tông Ân Mị Tông của Vạn Thi Tông sau khi trở về Thiên Ma Tông sẽ nhận được đãi ngộ thấp hơn nhiều so với dự đoán của bọn họ.

Cho dù là tông chủ tam tông đã đến tu vi Hóa Thần, cũng sẽ không được coi trọng bao nhiêu. Bởi vì trong trí nhớ phù rộng, tu vi Hóa Thần của Thiên Ma Tông, cho dù không có một ngàn thì cũng không có., Cũng có mấy trăm người. Về phần những đệ tử Trúc Cơ Kết Đan cảnh, trong số mấy chục vạn môn nhân đệ tử Thiên Ma Tông này, quả thực không có gì đáng chú ý tới cực điểm, lại đột nhiên xuất hiện ngoại lai hộ, có thể nghĩ sẽ có đãi ngộ như thế nào.

Ngô Khí biết được những chuyện này, nhưng vẫn lưu lại, đi theo tam tông trở về Thiên Ma tông. Nguyên nhân cũng đơn giản, ếch ngồi đáy giếng dù cố gắng thế nào cũng chỉ có thể là bá chủ giếng cạn kia, vĩnh viễn không biết trời cao lớn bao nhiêu. Ngô Khí bây giờ đã không cam lòng dừng lại ở một nơi nhỏ hẻo lánh như Đoạn Hồn sơn mạch này, đặc biệt là sau khi luyện hóa ký ức rộng rãi của mình, khát vọng của hắn đối với Thông Thiên sơn mạch đã đến tình trạng vô cùng mãnh liệt.

Tu sĩ như cá diếc qua sông, tài nguyên tu hành vô cùng vô tận truyền thừa thiên địa bảo vật Hoang Cổ. Người yếu chết,

cường giả được, nơi đó mới là thiên đường của tu sĩ, muốn đạt tới Trường Sinh, cũng không phải là cơm canh đạm bạc, một mực bế quan khổ tu là có thể làm được. Cướp đoạt giết chóc mới là chính đạo, mới là đạo của cường giả.

Trong lòng Ngô Khí không ngừng quay cuồng một ý niệm, trong hai mắt hắn ta hiện ra vẻ khát máu nồng đậm chột lóe lên, khí tức đáng sợ trên người lập tức muốn bùng nổ, lại bị Ngô Khí lập tức tĩnh ngộ lại đè ép xuống.

Vù vù

Trầm tĩnh thở ra một hơi trọc khí, Ngô Khí tâm niệm vừa động, không nghĩ thêm gì khác. Tâm thần yên lặng, Hoang Cổ tàn quyết vận khởi, chân nguyên cổ động, bắt đầu tu luyện trong đám người.

Ngô Khí có thể như vậy, những người khác lại không có bình tĩnh như vậy, trong cảm xúc phức tạp xoắn xuýt, đệ tử ba tông bắt đầu khổ chờ. Nhưng tưởng tượng cảnh tượng người Thiên Ma tông xuất hiện ở trong đó lại một mực không xuất hiện, phạm vi ngàn dặm chung quanh Thiên Ma chiến trường, vẫn như cũ yên tĩnh vô cùng, không hề có động tĩnh gì.

Một ngày trôi qua, không có bất kỳ động tĩnh gì, người của Thiên Ma tông không hiện thân.

Lại một ngày trôi qua, vẫn như trước không có tiếng động, đệ tử ba tông dần dần có chút nôn nóng.

Ba ngày trôi qua, Thiên Ma chiến trường, vẫn như trước, yên tĩnh không tiếng động, không có chút nào là vì có thêm đệ tử tam tông mà xuất hiện náo nhiệt, ngược lại càng là hoang vu vắng vẻ, làm cho lòng người phiền muộn.

Hắc hắc, đã đợi ba ngày rồi, người được gọi là Thiên Ma tông còn chưa xuất hiện, không thể tưởng được ba vị tông chủ xưng bá Đoạn Hồn sơn nhiều năm như vậy rồi cũng bị thả bỏ câu.

Bên ngoài chiến trường Thiên Ma, có một chỗ bí ẩn, ba bóng người đứng thẳng. Người cầm đầu là một lão giả mặc áo vải, thân thể còng xuống, diện mạo đen nhánh, toàn thân lông tơ rậm rạp, giống như một con khỉ già, rất là quái dị. Bất quá khí

thể của lão giả áo gai phát ra lại rất khủng bố, hai mắt đỏ ngầu trợn trừng, hung hãn hoang dã, đúng là một tu sĩ Nguyên Anh.

Bên cạnh hắn, có mấy người đang đứng. Một trung niên nhân, tay cầm Lang Nha bổng, hung sát như cướp; một nữ tử mặc quần áo thú, chỉ che khuất bộ phận trọng yếu của thân thể, bên miệng có răng nanh lòi ra ngoài, khiến người ta nhìn không rét mà run; một bà lão, mặc áo phấn, trên mặt thoa son ngũ nhan lục nhan, trên người mùi hương nồng nặc quá mức, hun người nôn ra.

Mấy người này đều ẩn mình trong bóng tối, len lén nhìn trộm về phía chiến trường Thiên Ma. Mặc dù cách rất xa, nhưng đối với bọn họ mà nói cũng không thành vấn đề, nhất là với lời nói của lão giả kia, có thể chứng minh hắn xác thực có thể nhìn thấy được cảnh tượng Thiên Ma chiến trường.

Bốn người này đều là tu sĩ Nguyên Anh kỳ. Thân phận của bọn họ chỉ cần là tu sĩ ở Đoạn Hồn sơn mạch, đều có nghe qua, mặc dù không cường thế bằng tam tông, nhưng cũng coi như là hung danh vang xa.

Lão giả áo gai kia, chính là môn chủ Viên Ma môn, tuy rằng tiểu môn phái, nhưng môn nhân đệ tử đều cực kỳ hung hãn, trong lúc chiến đấu, hóa thân viên ma, lực lớn vô cùng, thường xuyên xuất hiện cảnh tượng xé xác đối thủ.

Người trung niên cầm Lang Nha bổng, là Môn chủ Huyết Lang môn; cô gái mặc thú y, ở trong rừng thú, đứng đầu mười con thú; bà lão áo phấn, hiệu hương chi quý bà, chính là quý khốc mộ chủ.

Bốn người này chính là thế lực cường đại nhất trong ba tông môn ở bên ngoài, bốn người đều có tu vi Nguyên Anh đỉnh phong. Theo lý mà nói cũng nên là bá chủ một phương, nhưng đáng tiếc, bọn họ ở Đoạn Hồn sơn mạch, tông chủ ba tông môn như ba tòa núi lớn đè ép bọn họ, căn bản không cách nào xoay mình.

Hiện tại tam tông muốn rời khỏi, đại sự bức này, bốn người đương nhiên sẽ không bỏ qua, không cách nào đi vào chiến trường Thiên Ma, cũng không ngăn cản bọn họ dòm ngó bên

ngoài chiến trường. Lấy tu vi Nguyên Anh đỉnh phong của bọn họ, cách rất xa, chỉ dùng thị lực cũng có thể thấy rõ cảnh tượng chiến trường.

Thấy người của ba tông khổ sở chờ đợi ba ngày, người Thiên Ma tông kia lại chậm chạp không đến, lão giả áo gai chính là Môn chủ Viên Ma môn lập tức mở miệng giễu cợt, một khuôn mặt già nua nở nụ cười, hiển nhiên thấy Tam tông bị thả bò câu trong lòng cực kỳ hả giận.

Lão Viên Ma, cũng đứng cao hứng quá sớm, nếu người của Thiên Ma tông không tới, người của ba tông có thể sẽ không đi, vậy chúng ta chỉ sợ sẽ mãi không đợi được ngày xoay người.

Người nói là Môn chủ Huyết Lang môn, giọng ồm ồm, cau mày nhìn về chiến trường Thiên Ma phía xa, nói ra lo lắng trong lòng với ba người.

Bị hấn nhắc nhở như vậy, thần sắc lão giả áo gai lập tức cứng đờ, giải khí chuyên làm cay đắng. Hai người khác cũng đều nhướng mày, nghĩ đến không hi vọng nhìn thấy cảnh tượng này.

Lão bà tử Tuyên Cơ ta mặc kệ những chuyện khác, nếu ba tên khốn kiếp kia không đi, mộ phần quý tộc của ta lập tức sẽ mang đi. Nói thế nào mà Hương chi quý bà ta cũng có tu vi Nguyên Anh đỉnh phong, đi nơi nào cũng không phải là bá chủ một phương, tội gì phải ở chỗ này khổ sở bầm sinh như vậy.

Không nói tiếng nào, vị lão ẩu áo hồng kia mở miệng, lập tức thấy trên mặt nàng run lên, những son phấn đủ mọi màu sắc rơi xuống, tăng thêm mùi thơm nồng đậm trên người lão bà tử này cùng tiếng cười khó nghe, đơn giản đã đủ chỉ có tiểu nhi Dạ Đế, hù chết người lớn mật.

Cũng may ba người khác đều không phải là thường nhân, sớm đã quen, thấy điệu bộ như hương chi quý bà kia, cũng không lộ ra chút dị thảo nào. Mà ý tứ trong lời nói của nàng, ba người cũng đều tán thành.

Đúng vậy, có tam tông kia ở đây, Đoạn Hồn sơn mạch này cho dù tốt đến mấy, chỗ tốt cũng đều bị bọn họ chiếm hết, chúng ta

chỉ có thể nhặt lấy những thứ còn lại, còn phải cùng đám yêu thú kia cướp đoạt, hôm nay quả thật đã trải qua một thời gian gian khổ cười ha ha.

Cũng không có cách nào, không nói cái khác, ba tông chủ này đều là tu sĩ Hóa Thần, chúng ta liên thủ cũng đánh không lại một trong số đó. Căn bản không thể phản kháng, ta cùng lão bà tử cũng có ý tứ giống nhau, nếu lần này tam tông không đi được, Huyết Lang môn ta cũng dời khỏi Đoạn Hồn sơn mạch.

Nguyên bản bốn người chỉ là nhìn trộm, nhưng nói xong lại biến thành kể lại chuyện Vạn Thi Tông và ba tông phái Huyền Mị Tông. Thậm chí rất nhanh sau đó, môn chủ Viên Ma môn và Huyết Chi Quỷ Bà đều đã đạt thành nhận thức chung, nếu như lần này ba tông không đi thành công, bọn họ liền chuyển ra khỏi Đoạn Hồn Sơn Mạch.

Đang lúc ba người nói chuyện hứng khởi, nữ tử áo thú một mực trầm mặc bỗng nhiên gào thét một tiếng, bên trong con người lục đàn phát ra quang mang, gắt gao nhìn chăm chăm vào chiến trường Thiên Ma phía xa.

Ba người lập tức cảm thấy có biến, lập tức ngừng nói chuyện, nhao nhao quay đầu nhìn về phía chiến trường Thiên Ma. Chỉ một chớp mắt này, khi bốn người ánh mắt rơi vào nơi nào, đồng loạt toàn thân chấn động, giống như nhìn thấy cảnh tượng không thể tưởng tượng nổi, làm cho bốn tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong đồng thời thân thể run rẩy, không thể ngăn chặn rung động.

Canh hai đến canh.

Âm

Yên tĩnh vạn dặm, bỗng nhiên bị một tiếng vang thật lớn đánh vỡ, khổ chờ ba ngày không có kết quả, đệ tử tam tông đang bức bối dị thường đột nhiên phát hiện, Thiên Ma chiến trường chợt sinh biến.

Sau một tiếng vang thật lớn, đất bằng nổi gió, mây mù vẫn luôn yên lặng biến ảo. Chẳng biết lúc nào, chung quanh Thiên Ma chiến trường, dâng lên ma vụ, tràn ngập quay cuồng, vô biên vô hạn, chớp mắt bao phủ toàn bộ chiến trường. Mà lại vẫn như cũ bay lên, quét sạch hư không, đem tất cả mây mù đều nhuộm thành một màu đen kịt, như Minh giới hàng lâm cực kỳ đáng sợ.

Âm âm âm âm

Trên chín tầng trời, hình như có động tĩnh to lớn, truyền xuống tiếng vang, làm cho người ta nghe xong tâm thần đều run. Lúc này đệ tử ba tông ở trong Thiên Ma chiến trường, đột nhiên cảm thấy toàn bộ bầu trời tựa hồ cũng thấp hơn một tầng, mang theo uy áp trầm trầm khủng khiếp, tất cả mọi người cảm giác gào thét không thông, thân thể cũng không khống chế được rung động.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt...

Đột ngột dị thường, đám người đỉnh đầu, bầu trời nặng nề bỗng nhiên phát ra thanh âm làm người ta sởn tóc gáy, sau đó tất cả mọi người không dám tin vào mắt mình, ngày đó, đã vỡ tan.

Lần này, không chỉ có cường giả Nguyên Anh âm thầm nhìn trộm, còn có ba vị cường giả Hóa Thần, tông chủ tam tông vẫn luôn tĩnh tọa bất động, đều trừng lớn hai mắt, gắt gao nhìn lên phía trên, dần dần nứt ra hư không thiên khung.

Bầu trời bị ma vụ xâm nhiễm, chậm rãi vỡ ra, một khe hở to lớn lan tràn mấy chục dặm xuất hiện, tựa như bầu trời mở ra một con mắt dọc.

Thiên liệt dị tượng đây là thiên liệt tượng.

Ngoài Thiên Ma chiến trường, bốn người Viên Ma môn chủ ẩn ở chỗ tối đã sớm sừng sốt, hai mắt trợn lên, một bộ dáng bị dọa ngây người. Tam tông chủ tuy nhiều, nhưng giờ phút này khí thế cũng hoàn toàn biến mất, chỉ lo nhìn chăm chăm thiên liệt trên đỉnh đầu.

Nhưng lập tức, vật từ phía sau vết nứt trên bầu trời chậm rãi đi ra, làm cho tất cả mọi người, bao gồm cả Ngô Khí, tất cả đều ngây ngẩn cả người.

Thuyền đáng sợ giống như sừng trâu thượng cổ sừng lớn, cột buồm cao vút trong mây, một lá cờ xí mặc kệ pháp phối, một cái tháp cao chót vót, toàn thân pháo đài tỏa ra khí tức đáng sợ đen sì như sắt nguội....

Hoàn toàn đi ra ngoài, rốt cuộc toàn thân chiến hạm Kinh Thiên đều là Mặc Khuyết xuất hiện trước mặt mọi người. Ngay sau đó thoát ly vết nứt trên bầu trời, uy áp từ trên chiến hạm phát ra, liền do không gian bên này của chiến trường Thiên Ma thừa nhận.

Xoet xoet xoet.

Mặc dù không có âm thanh rõ ràng truyền đến, nhưng trong hư không mơ hồ truyền đến âm thanh, lại làm cho tất cả mọi người đều lo lắng, không gian chỗ chiến hạm Thiên Ma này, có thể bị uy áp của chiến hạm kinh thiên này phát ra làm sụp đổ hay không.

[illegible]

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

Đang lúc mọi người còn đắm chìm trong chiếc chiến hạm kinh thiên bên trong khe nứt thiên khung này, ba tiếng chấn động hư không khuấy động phong vân vang vọng, cũng làm mọi người giật mình tỉnh lại. Đúng vào lúc này, mọi người mới nhìn rõ toàn cảnh chiến hạm kinh thiên này.

Chiến hạm toàn thân đen kịt, dài đến ngàn trượng, hình thể to lớn, đầu đuôi cao ngất. Trên đó có một cây cờ đen sì, cột buồm cao ngất giống như một thanh kiếm sắc, cắm vào như mây; Từng tòa tháp lâu cổ xưa thô lương đứng sừng sững; đài pháo lạnh lẽo không gió, ánh sáng bên rìa tán phát giống như muốn xé nát tất cả, oanh nát tất cả; mà thân thuyền kia, giống như toàn thân đều là do Vẫn Thiết chế tạo, đen sì như mực, ngăn cản tất cả.

Chiến hạm này phát ra khí thể kinh thiên, khiến cho toàn bộ không gian nơi chiến trường Thiên Ma đều phát ra tiếng rên rỉ, như muốn chịu không nổi, phá nát như vòm trời kia.

Trời ạ, đây là...

Trong đám người, không biết là phát ra một tiếng kinh hãi cảm thán, tất cả mọi người bao gồm cả ba tông chủ cùng những người đang âm thầm nhìn trộm kia, đều là một cái vẻ mặt, gắt gao nhìn chằm chằm vào chiến hạm kinh thiên này, một góc góc quét qua, như muốn biết rõ tất cả cấu tạo của chiến hạm này.

Chiến hạm Hắc Ma, tại sao lại như vậy, vậy mà Thiên Ma tông lại phái một chiếc chiến hạm Hắc Ma tới.

Phản ứng của Ngô Khí lúc này cũng giống như những người khác, hai mắt nhìn chăm chăm vào chiến hạm, quét qua một góc hẻo lánh, xem cực kỳ cẩn thận, quả thực là muốn dùng hết thị lực của mình để thấy rõ bất cứ chi tiết nào. Nhưng ý nghĩ trong lòng Ngô Khí lại hoàn toàn khác với những người khác., Những người khác là chưa bao giờ thấy qua loại chiến hạm kinh thiên này, nhưng hắn đã từng luyện hóa ký ức của một đệ tử Phù gia, vừa vặn là người của đội Thiên Ma tông hiểu biết rất nhiều. Cho nên chiến hạm kinh thiên này, Ngô Khí tuy là lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng tin tức về chiến hạm, hắn lại không lạ lẫm chút nào.

Hắc ma đây chính là tên của chiến hạm kinh thiên kia.

Cho dù là tu sĩ Hóa Thần như tông chủ tam tông, cũng không biết trong tu chân giới, lại còn có loại chiến hạm này tồn tại. Nguyên nhân cũng rất đơn giản, cho dù là một trong những thế lực siêu cấp của Thông Thiên sơn mạch, cũng chỉ có ba chiếc chiến hạm tồn tại.

Hơn nữa ba chiếc chiến hạm này, đều không phải là Thiên Ma tông tự chế tạo, chính là di vật tông môn. Có thể nói Thiên Ma tông là một trong những tông môn cổ xưa nhất đại lục Trung Châu, nghe nói vào thời thượng cổ, Thiên Ma tông liền tồn tại, trải qua thiên địa đại hủy diệt, Thiên Ma tông vẫn như cũ không có đứt đoạn truyền thừa, tồn tại đến bây giờ.

Mà ba chiếc chiến hạm kia, chính là chí bảo vô thượng do Thượng Cổ Thiên Ma Tông lưu lại, sát khí kinh thiên, chính là phạm trù tiên khí bình thường. Nói là bảo vật trấn tông của Thiên Ma Tông cũng không quá đáng, mà ba chiếc chiến hạm, lần lượt là Hắc Ma Huyết Thiên Ma.

Trong lời đồn, ba chiếc chiến hạm này cường đại nhất, chính là chiến hạm Thiên Ma chưa bao giờ xuất hiện qua. Chiến hạm Huyết Ma rất ít xuất hiện, nhưng mỗi lần xuất hiện đều nhắc lên gió tanh mưa máu, chỗ đi đến, ngoại trừ tử vong, sẽ không xuất hiện gì khác. Mà chiến hạm Hắc Ma, thường xuất hiện nhất, uy lực khủng bố nhất, cũng là đông đảo tu sĩ Thông Thiên Sơn Mạch biết được nhất.

Không có khả năng, chiến hạm Hắc Ma chính là vật trọng yếu nhất của Thiên Ma Tông, sao lại vận dụng vì ba tông hèn mọn như vậy, trong này nhất định có vấn đề.

Trí nhớ phù lục của Ngô Khí rất rộng, lấy hiểu biết của hắn với Thiên Ma Tông và chiếc chiến hạm Hắc Ma kia làm đầu tiên. Cũng chính vì vậy, hắn cảm thấy không bình thường, không biết vì sao, một loại cảm giác nguy cơ nồng đậm kéo tới, khiến hắn chớp mắt trán thấy mồ hôi, hai mắt trợn lên, nhìn chăm chăm vào chiến hạm, đồng thời trong lòng cũng nhanh chóng suy nghĩ, rất nhiều ý nghĩ rồi rít lên, không ngừng suy đoán rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đáng tiếc, ngay cả tâm trí như yêu, vô lý suy đoán như vậy, chỉ sợ cũng nghĩ không ra cái gì.

Vù vù vù

Ma vân cuộn cuộn, nâng chiến hạm trôi nổi, một cây cờ xí màu đen giương lên, trên chiến hạm khổng lồ kia, một thanh âm khiến cho toàn bộ Thiên Ma chiến trường đều lâm vào yên lặng vang lên.

Không phải mọi người chủ động yên lặng, mà là bọn họ đột nhiên phát hiện mình không cách nào nói chuyện, sau tiếng nói kia vang lên, tất cả mọi thứ đều dừng lại, vân đóa khí lưu hô hấp thậm chí là thời gian, tựa hồ cũng dừng lại, chờ đợi thanh âm kia kết thúc.

Các người...

Là hậu duệ của ba tên Thiên Ma kia sao?

Thanh âm này cực kỳ bình tĩnh, nhưng hai câu ít ỏi lại làm cho đệ tử tam tông môn lâm vào trong phần nộ. Nhất là tông chủ tam tông, mặc dù hai câu nói đơn giản kia cũng không sai, nhưng trong khi tông chủ tam tông nghe được, lại là khinh thị không chút để ý.

Trước khi người Thiên Ma tông hiện thân, bọn họ đã nghĩ đến, làm một thế lực siêu cấp uy chấn toàn bộ Trung Châu đại lục, người của Thiên Ma tông sẽ rất ngạo mạn, xem thường những hậu bối đệ tử phế bỏ ở biên thùy bọn họ, lấy trong lòng cũng có chuẩn bị. Nhưng vào lúc này, nghe được thanh âm này

không chút nào coi rẻ, vẫn làm cho trong lòng Tam tông tông chủ giận dữ.

Hừ.

Dường như cảm nhận được sự phần nộ trong lòng tông chủ tam tông, trên chiến hạm, một tiếng hừ lạnh bỗng nhiên hàng lâm, như cự chùy vô hình, hung hăng đập vào trong lòng tông chủ tam tông.

Phốc phốc phốc phốc

Hầu như không phân biệt trước sau, ba tiếng thổ huyết vang lên, đúng là tam tông tông chủ. Ba người bọn họ ở trong mây mù hư ảnh lập tức tán đi, hiển lộ ra thân hình, một ngụm máu đỏ thẩm phun ra, chật vật không thôi.

Với một cơn sợ hãi yên tĩnh tới sợ hãi, giận dữ vô cùng.

Đây chính là tâm tình trong đầu của đệ tử tam tông lúc này, bọn họ bị chiến hạm kinh thiên kia triệt để chấn kinh, cũng bởi vì cảnh tượng phát sinh lúc này mà lâm vào trong phần nộ, lại bởi vì tam tông chủ bị người ta hừ lạnh một tiếng liền khiến cho phun máu mà kinh sợ. Ai cũng không dám mở miệng, Thiên Ma chiến trường lại một lần nữa rơi vào yên tĩnh chưa từng có.

Bên ngoài chiến trường Thiên Ma, những người âm thầm nhìn trộm kia, tất cả cũng đều lâm vào trong sự sợ hãi triệt để.

Trong lòng bọn họ, giống như thần minh, như núi lớn đè ép bọn họ không thở nổi, vậy mà bị người ta hừ lạnh một tiếng liền hộc máu thụ thương, cảnh tượng như vậy phát sinh, mặc cho ai cũng không cách nào nghĩ lại.

Mà bên trong chiến trường, tất cả mọi người ba tông đều không nghĩ tới, người Thiên Ma tông chờ đợi sau khi hiện thân sẽ là cảnh tượng như vậy.

Thứ ba đến.

Ba người các ngươi, chắc hẳn là đệ tử đời sau của ba kẻ bị ruồng bỏ kia, vậy mà chỉ có tu vi Hóa Thần sơ kỳ, năm đó ba tên vứt bỏ đồ kia bị trục xuất khỏi tông môn, cũng có tu vi Hóa Thần trung kỳ, qua lâu như vậy, vậy mà không tiến mà lùi lại, thật sự là càng sống lại.

Chủ nhân của giọng nói lạnh nhạt nói, giọng nói bình tĩnh, trong lời nói không có chút nào tôn trọng đối với tam tông tổ sư. Nhưng lúc này, không có một người nào dám lộ ra vẻ tức giận, tất cả đệ tử tam tông, đều cúi đầu, không dám nhiều lời.

Mà vào lúc này, chủ nhân của giọng nói kia, rốt cuộc đã lộ diện.

Vù vù

Đứng đầu chiến hạm, trên cặp ngư ma sừng lớn thượng cổ kia, một bóng người trống rỗng xuất hiện.

Không cách nào hình dung khí thế trên thân bóng người này, chỉ có thể biết được, bóng người vừa xuất hiện liền chiếm cứ ánh mắt tất cả mọi người, phảng phất giữa thiên địa này chỉ còn lại một bóng người này, ai cũng không thể bỏ qua, mặc dù ép buộc chính mình không đi xem cũng không được. Nhưng quỷ dị chính là, ở đây hơn một ngàn người, lại không có cách nào thấy rõ toàn cảnh bóng người kia.

Coi như là Ngô Khí, dùng hết thị lực mắt thường, cũng vẫn như cũ không cách nào thấy rõ bóng người đứng ở đầu thuyền kia, rốt cuộc là bộ dáng gì. Chỉ là ần ần có cảm giác, bóng người này đại biểu cho một cường giả tuyệt thế, hơn nữa là tu sĩ mạnh nhất Ngô Khí cho đến nay, nhìn thấy.

Ta tên là Mặc Không Tử, chính là trưởng lão Thiên Ma Tông.

Vẫn là bá đạo không tiếng động như vậy, chỉ cần bóng người này mở miệng nói chuyện, không gian này sẽ không có bất cứ thanh âm nào truyền ra. Từ trên thân bóng người nhàn nhạt kia phát ra khí thế, để tất cả mọi người chỉ có thể khuất phục, chớ nói là phản kháng, ngay cả mở miệng cũng không làm được.

Phản Hư kỳ...

Trong đám đệ tử, Ngô Khí cũng cúi thấp đầu, nhưng trong đôi mắt lại có quang mang chớp động, hắn mặc dù không cách nào thấy rõ gương mặt bóng người kia. Nhưng khi bóng người này mở miệng lại làm Ngô Khí mơ hồ cảm ứng ra tu vi của chủ nhân thanh âm.

Phản Hư kỳ chủ nhân của thanh âm này là một vị tuyệt thế cường giả, là Phản Hư cường giả Ngô Khí chưa bao giờ nhìn thấy. Trách không được, chẳng trách chỉ một tiếng hừ lạnh, cũng đủ để ba vị Hóa Thần tu sĩ thổ huyết thụ thương.

Năm đó ba tên bị ruồng bỏ kia vì phạm môn quy, bị trục xuất khỏi tông môn, lẽ ra vĩnh viễn cũng không thể trở về. Bất quá ba người các người đã có lòng, nguyện ý hy sinh đổi lấy trở về tổ tông như vậy. Một khi đã như vậy, bản trưởng lão cũng không nhiều lời.

Giao ra đây đi.

Hiển nhiên những lời này là nói với tông chủ tam tông, ngoại trừ tông chủ tam tông, những người còn lại vẫn không cách nào mở miệng.

Không biết là khuất phục hay là lựa chọn ẩn nhẫn, tam tông tông chủ bị một tiếng hừ lạnh chấn cho hộc máu đều không có gì khác thường, cực kỳ bình tĩnh.

Nghe được trên không truyền đến thanh âm nhàn nhạt, cũng không nhìn giao lưu, gần như đồng thời, chụp về phía đan điền của mình.

Phốc phốc phốc phốc

Một màn trước đó lại một lần nữa xuất hiện trong mắt mọi người, tông chủ tam tông lại một lần nữa đồng loạt phun ra một ngụm máu lớn màu đỏ thẫm. Hơn nữa lúc này đây tựa hồ so với lần trước càng thêm nghiêm trọng hơn, sau khi nôn xong máu, mặt mũi của tam tông chủ tái nhợt đi, thần quang trong mắt đều ảm đạm đi rất nhiều.

Sau đó chính là cảnh tượng chưa từng xuất hiện, sau khi tông chủ tam tông hộc máu xong, đồng thời lại phun ra ba đoàn

quang mang. Trong mỗi một đoàn quang mang, đều bao lấy một vật. Là một cái lệnh bài, hình dạng không giống quy tắc, tựa hồ là mảnh vỡ của một đồ vật nào đó.

Ba đoàn quang mang này xuất hiện, lập tức hư không lại sinh biến hóa, Thiên Ma chiến trường một mực hoang vu tịch liêu bỗng nhiên có phản ứng, chỗ sâu hư không kia tựa như truyền đến tiếng vang âm âm, dần dần có vô tận ma khí sinh ra, lòng đất cũng rung động, âm thanh đập đập không dứt, hình như có ngàn vạn minh binh muốn lao ra. Cảnh tượng này, giống như mấy năm trước Tam tông đại bỉ ngàn năm trước, mở ra Thiên Ma chiến trường lúc mở ra cực kỳ giống nhau.

Trên chiến hạm Hắc Ma, bóng người kia nhìn thấy biến hóa phía dưới, ánh mắt rơi vào hào quang trước người tông chủ tam tông, rốt cuộc trong giọng nói bình tĩnh một mực có thêm một tia biến hóa.

Tốt lắm!

Hai chữ nhàn nhạt vang lên, trong giọng nói nhiều ra sự vui mừng của mọi người ở đây đều có thể nghe ra. Sau khi hắn nói xong, cũng không biết làm gì tay chân, trước người tông chủ ba tông, ba đoàn hào quang kia bỗng nhiên biến mất, lúc xuất hiện lại đã đến trên không trung mấy trăm trượng, trên chiếc sừng lớn của thượng cổ Ngưu Ma ngồi trên chiếc chiến hạm kia là tay của vị trưởng lão Mặc Không.

Ba đoàn quang mang, ba vật cực kỳ tương tự trôi nổi ở trên lòng bàn tay Mặc Không trưởng lão kia, sau đó mọi người nhìn chăm chú, ba vật không theo quy tắc kia chậm rãi dung hợp cùng một chỗ, nhìn lại, quang mang đã tán đi, một lệnh bài lớn chừng bàn tay, trên đó có lệnh bài phong cách cổ xưa huyền ảo hoa văn liền rơi vào trong tay của hắn.

Vực bài...

Một bàn tay nắm lấy miếng lệnh bài kia, vị trưởng lão Mặc Không kia đứng yên, tựa hồ đang đắm chìm trong đó. Một lúc lâu sau, mới tỉnh táo lại, chợt mở miệng lần nữa.

Nguyên lai tiểu thế giới này, gọi là Thiên Ma Vực. Tốt, rất tốt, xem ra Tổ sư các ngươi thật sự đối với chuyện bị trục xuất

tông môn nhớ mãi không quên. Bất quá cũng là xui xẻo, vì vậy sinh ra tâm ma, khiến cho cuối cùng ba người không thể tấn thăng hợp đạo, vô duyên phi thăng, đồng thời vẫn lạc.

Nguyên nhân vì ba tông sư vẫn lạc, lại bị vị trưởng lão Mặc Không kia thờ ơ nói ra, nhất là hai chữ xui xẻo, càng làm cho trong lòng tông chủ tức giận bốc lên. Bất quá trước đó bọn họ đã chịu đau khổ, là lúc này đều khắc chế, không hiển lộ ra.

Đến bây giờ, các đệ tử tam tông mới biết được, sở dĩ Thiên Ma tông sẽ đồng ý ba tông trở về, là vì tam tông chủ truyền thừa Tam tông chung sống cầm địa tiểu thế giới mấy ngàn năm, Thiên Ma Vực, giao cho Thiên Ma tông, lúc này mới đòi được tư cách trở về.

Vừa rồi chủ nhiệm của ba tông môn dựa vào tâm thần phản phê của mình mà giao ra ba tấm lệnh bài, chính là vật mấu chốt có thể mở ra tiểu thế giới Thiên Ma Vực này, vực bài. Vốn là vì ba tông môn mỗi bên cầm một, nay bị trưởng lão Mặc Không hợp ba làm một, từ đó về sau cũng ý nghĩa là đệ tử ba tông kiếp này không có cơ hội tiến vào Thiên Ma Vực.

Trưởng lão Mặc Không, ba người chúng ta đã giao ra vực bài, không biết có tư cách để tam tông trở về tổ đình, liệt kê tông môn không.

Vạn Thi tông chủ chậm rãi lau vết máu nơi khóe miệng, chậm rãi tiến lên mấy bước, khom người hỏi.

Trên giao lên một tiểu thế giới, đòi lấy ba đệ tử hậu bối bị vứt bỏ trở về Thiên Ma Tông, đây là mệnh lệnh của tông chủ. Hôm nay ba người các ngươi đã giao ra Thiên Ma Vực, đương nhiên có thể trở về, lên đây đi.

Thu hồi Vực bài trong tay, vị trưởng lão Mặc Không này tựa hồ tâm tình không tệ, nghe được lời nói của Vạn Thi tông chủ, lập tức giải đáp.

Trong nháy mắt khi hắn vừa nói xong, bàn tay liền vung lên, lập tức ba tông chủ chỉ cảm thấy dưới thân sinh ra một cỗ lực lượng to lớn, nâng ba người bọn họ lên, bay về phía chiến hạm kia. Gần như là cùng một lúc, bên dưới ba tòa điêu khắc to lớn

kia, trong trận doanh của ba tông, đồng thời có hơn hai mươi người cũng bị nâng lên, bay về phía chiến hạm kinh thiên kia.

Trong nháy mắt, tông chủ tam tông cùng hơn sáu mươi vị Nguyên Anh trưởng lão đã rơi xuống trên chiến hạm Hắc Ma kia. Nhưng các đệ tử tam tông lại không hạ xuống một cái nào, đều lưu lại nguyên chỗ, không có bị chiêu mộ lên chiến hạm.

Biến sinh dưới nách khuỷu tay, lại đột ngột biến hóa, đổi mặt cảnh tượng này, các đệ tử ba tông lập tức sinh ra dự cảm không tốt, có một số đệ tử lập tức loạn cả lên.

Trưởng lão Mặc Không, đây là ý gì?

Có lẽ là nhìn thấy đệ tử nhà mình gặp khốn cảnh, Vạn Thi tông chủ còn chưa kịp nhìn thấy bộ dáng trên chiến hạm này rốt cuộc là dạng gì, liền theo bản năng đứng ra một bước, chất vấn như vậy hướng bóng người đứng trên sừng Ngưu Ma phía xa hỏi.

canh thứ tư đến, số chữ giảm đi một chút, chớ trách, đợi canh thứ năm...

Hừ, lớn mật, vừa mới nhập môn, đã quên tôn ti sao?

Trên Ngưu Ma sừng lớn, bóng người kia xoay người, đối mặt với tông chủ tam tông và một đám trưởng lão Nguyên Anh, rút cuộc hiện lộ ra diện mục.

Vị trưởng lão Mặc Không này, thanh âm bình tĩnh nhưng lại bá đạo không nói nên lời, ai cũng sẽ không nghĩ tới người này lại là một thanh niên tu sĩ. Một bộ trường y rách rưới, thân hình cực cao, trán lồi ra, khuôn mặt chính là bộ dáng của một thanh niên, ngũ quan anh tuấn lại có lạnh nhạt, trong mắt thần quang trong vắt, làm cho người ta căn bản không thể nhìn thẳng.

Nghe được khẩu khí gần như chất vấn của Vạn Thi tông chủ, tâm tình vị Mặc Không trưởng lão này tựa hồ bị phá hủy, một đôi mắt uể oải nhìn chằm chằm vào Vạn Thi tông chủ đang khom người đứng, mặt mũi bất thiện, trong mắt thậm chí hiện lên sát ý, nhưng tựa hồ có chỗ cố kỵ, lại thu liễm lại.

Bành

Một tiếng trầm đục vang lên, một bóng người chợt bị đánh bay ra ngoài chiến hạm, mà lúc ở trên không trung, người nọ đã bị máu nhuộm đỏ cả bầu trời. Huyết dịch đỏ thẫm một đường phun ra, có vẻ chật vật không chịu nổi.

Bốp!

Trên không trung, sau lưng người kia, một bàn tay lớn Mặc Khuyết trống rỗng xuất hiện, bắt lấy người kia ném trở lại trên chiến hạm. Như một con chó chết, ngã trên boong thuyền lạnh như băng, lại phun ra một ngụm máu tươi lớn, áo bào hoa lệ đã sớm nhuộm thành màu đỏ thẫm. Không cần phải nói, người này chính là tông chủ Vạn Thi tông lúc trước chất vấn Mặc Không trưởng lão.

Bách Độc Tông tông chủ và tông chủ Huyền Mị tông vốn cũng định mở miệng cầu tình cho đệ tử bốn tông thấy một màn này, lập tức nhin xuống. Không dám cậy mạnh, đành phải cúi

đầu, im lặng đứng ở một bên, cơ hồ là ép buộc chính mình thu lại vẻ tức giận cùng trong mắt.

Một đám trưởng lão Nguyên Anh ba tông, càng không dám nhiều lời, ngay cả tông chủ Vạn Thi tông cảnh giới Hóa Thần trước mặt vị trưởng lão Mặc Không kia cũng không có lực phản thủ, sống chết không tự chủ được, những tu sĩ Nguyên Anh như bọn họ, nếu phản kháng, cùng chịu chết có gì khác nhau.

Người gọi Lâm Đạo Nhân đúng không, đây chỉ là một bài học nho nhỏ, người nhớ kỹ cho bản trưởng lão, từ hôm nay trở đi, người liền không phải là tông chủ Vạn Thi tông, người chỉ là một đệ tử bình thường., Chỉ là một đệ tử bình thường của Thiên Ma tông ta, phế vật Hóa Thần sơ kỳ như người cũng giống như người, Thiên Ma tông ta nắm một nắm lớn, lần này bản trưởng lão không giết người, là vì người dâng lên Thiên Ma Vực có công, lần sau nếu như người còn dám xuống phạm thượng, quên tôn ti, sẽ không dễ dàng như vậy là được rồi.

Về phần những tiểu phế vật phía dưới, ta đã sớm xem qua, tư chất quá thấp, tu vi quá kém, căn bản không có tư cách trở thành đệ tử Thiên Ma Tông ta.

Lời vừa nói ra, vang vọng toàn bộ Thiên Ma chiến trường, lập tức như sấm sét giữa trời quang, làm cho tất cả đệ tử tam tông nghe được rõ ràng. Các đệ tử vốn đã xôn xao một chút, lập tức càng thêm huyên náo, tuyệt vọng không cam lòng phản hận. Rất nhiều tâm tình quay cuồng, những đệ tử này vốn cũng không phải loại lương thiện gì, nếu không phải tu vi của vị Mặc Không trưởng lão kia quá mức đáng sợ, chỉ sợ những đệ tử này đã sớm mắng chửi rồi.

Chỉ cần nghĩ tới cảnh tượng tông chủ Vạn Thi tông bị trưởng lão Mặc Không kia tùy ý nhào nặn trước đó, lập tức các đệ tử đều im lặng, mặc dù trong lòng có rất nhiều không cam lòng, nhưng lý trí không mất, tính mạng làm trọng, đều lựa chọn trầm mặc.

Đáng tiếc, bọn họ lựa chọn trầm mặc, có người lại hết lần này tới lần khác coi trọng bọn họ. Là cái gọi là phúc vô song, họa không đơn chí, vào lúc này, dưới nách mọc lại.

Hặc hặc, trưởng lão Mặc Không nói rất đúng, những tiểu phế vật này, tư chất là quá kém, không đủ tư cách trở thành đệ tử của Thiên Ma Tông ta. Nhưng phế vật cũng có tác dụng của phế vật, người này là linh căn biến dị trung phẩm, thành kiếm tu đỉnh cấp, nhưng làm kiếm nô của ta ngược lại có thể miễn cưỡng được rồi.

Trong chiến hạm, lại một thanh âm vang lên, nơi phát ra âm thanh, đúng là một tòa tháp lâu trên đông đảo. Trong tháp lâu cao ngất kia, lúc âm thanh vang lên, một bóng người cũng tự hiện ra, ma khí to lớn tùy ý phát tiết ra, thể hiện tu vi bất phàm của chủ nhân.

Bóng người trong tháp phát ra thanh âm, sau đó cười to, một bàn tay lớn đen kịt trống rỗng xuất hiện ở không trung, thẳng tắp bay về phía trận doanh của Vạn Thi Tông.

A...

Sau một tiếng hét thảm, trận doanh của Vạn Thi tông, một đệ tử bị bàn tay lớn kia nắm lấy, bay thẳng lên, thẳng lên trên chiến hạm. Người này Ngô Khí cũng nhận ra, tên là Sở Phong, thân mang trung phẩm Kiếm Linh căn.

Tu luyện Cửu Dục Hoàng Tuyền Kiếm Quyết, năm đó còn ra danh tiếng không nhỏ.

Lại không nghĩ tới lúc này gặp phải tai họa bất ngờ, người không hiểu gì trên chiến hạm kia bị hút vào trước mặt mọi người, nghe ý tứ của hắn, lại muốn đem Sở Phong này coi là kiếm nô sử dụng. Tuy mọi người đều không biết Kiếm Nô là tồn tại cỡ nào, nhưng chỉ nghe chữ nô lệ kia, liền biết sẽ không phải là chuyện tốt gì.

Lúc trước đệ tử tam tông vẫn còn tức giận không cam lòng, tức giận với tư chất của mình không cao, bị trưởng lão Mặc Không kia coi thường. Hôm nay mắt thấy Sở Phong thân mang kiếm linh căn biến dị, bị người ta bắt đi làm kiếm nô, lập tức lại may mắn tư chất của mình không tốt, tu vi quá thấp.

Nhưng ngay lập tức, đệ tử ba tông liền biết, bọn họ may mắn đã sớm hơn một chút.

Trần sư huynh xuống tay quả nhiên nhanh, xem ra ta cũng không thể khách khí. Người này là Thổ linh căn thượng phẩm, chính là thích hợp giúp ta quản lý rất nhiều khoáng mạch, làm một quặng nô.

Trên chiến hạm, trong một tòa tháp lâu, một hư ảnh hiển hiện, truyền ra một thanh âm. Dứt lời, hắc bác đại thủ hiển hiện giống như trước, từ trên trời giáng xuống, chộp về phía trận doanh ba tông.

Lúc này đây là trận doanh Bách Độc tông, Mặc Khuyết bàn tay lớn chụp xuống, bị bắt làm đệ tử, là một đại hán trung niên Bách Độc tông, cũng không biết là bởi vì thân có Thổ linh căn thượng phẩm, hay là bởi vì tu luyện công pháp gì, ngăn cản bàn tay lớn kia, trên người có hào quang màu vàng đất lưu chuyển, rất là chói mắt.

Bất quá đáng tiếc, mặc cho đệ tử kia giãy dụa như thế nào, đều không thể thoát khỏi bàn tay lớn kia, sau khi ngăn cản một lát, thân hình của hắn bỗng nhiên ngưng trệ, tựa hồ bị cái gì đó cố định. Cũng chính lúc này, bàn tay lớn của Mặc Ngạn thoáng cái đã bắt được hắn, tiếp theo liền bay lên không trung, lập tức muốn rơi vào bên trong tòa tháp kia.

Rốt cuộc các ngươi dựa vào cái gì mà bắt bọn ta?

Vào thời khắc sống còn, đại hán này gào thét lên thành tiếng, nhưng lại không nhận được câu trả lời, hoặc là nói, có người trả lời, nhưng đại hán đã rơi vào bên trong lâu, không biết có nghe thấy hay không.

Chúng ta là ai, chúng ta chính là đệ tử chân truyền của Thiên Ma Tông, từ chiến trường Ngoại Vực trở về. Chúng ta có thể coi trọng những phế vật các ngươi, là phúc khí của các ngươi, chứ có không biết tốt xấu, nô bộc có thể trở thành đệ tử chân truyền của Thiên Ma Tông, so với địa phương quý quái vắng vẻ này hơn nhiều.

Trần sư huynh và Thịnh sư huynh ra tay luôn là nhanh nhất, sư đệ cũng không tranh với các ngươi, cô gái này là thân thể trời sinh bách mị, rất thích hợp làm nha nô, kiêu diễm của ta.

Lại một tòa tháp nhỏ truyền đến âm thanh, người này vừa nói ra, trong lòng mọi người không khỏi hiện ra hình tượng một thanh niên mặt mũi ung, tốt vô cùng. Người này nói xong rồi, cũng động thủ.

Bàn tay lớn của Mặc Khuyết xuất hiện, từ trên trời giáng xuống, trực tiếp hướng về phía trận doanh Huyền Mị Tông, mục tiêu là một nữ đệ tử trẻ tuổi kiều mị không gì sánh được.

Lẽ ra nữ đệ tử Huyền Mị tông là thứ mà đồ đệ không sợ gì cả, nhưng nếu người dòm ngó là tồn tại cường đại hơn các nàng quá nhiều. Hơn nữa lúc muốn để các nàng trở thành nô lệ tình hình liền không giống, nữ đệ tử kia tất nhiên là không muốn, đáng tiếc, giống như hai người lúc trước, chống cự một lát rồi sau đó bị bắt đi.

Đã có ba người động thủ, hơn nữa người thứ ba động thủ còn giải thích thân phận của bọn họ một phen, lập tức đệ tử tam tông đều người cảm thấy nguy hiểm, không tự chủ được nhìn về phía trên chiến hạm, từng tòa từng tòa tháp cao chót vót.

Ha ha, tốt, ba vị sư huynh đệ đã có hứng này, ta thấy chư vị cũng đừng khách khí, sư huynh nói rất đúng, những phệ vật này có thể trở thành nô bộc của chúng ta, là phúc khí của bọn họ. Tiểu đệ cũng ra tay một lần, người này là một linh căn thượng phẩm, vừa vặn tiểu đệ thiếu một dược nô.

Lại một người ra tay, bắt lấy một đệ tử của Bách Độc Tông.

Di trung phẩm biến dị linh căn, tiểu muội vừa lúc cần một Hoa Nô, nàng này liền thuộc về ta.

Ta cũng cần một dược nô, đáng tiếc bị Lưu sư huynh cướp trước, cũng may ở chỗ này có hai linh căn trung phẩm, đợi khi sư đệ ta trở về trong đó luyện một người, cũng có thể làm ra một dược nô không tệ.

Lôi linh căn trung phẩm, thật ra khó có được, có thể làm pháp nô của ta, thuộc về ta.

Ba cái Hỏa linh căn trung phẩm, luyện hai cái, nói không chừng cũng có thể làm ra một cái đan nô không tệ.

Đã bị các người giành trước, sư đệ ta liền nghỉ ngơi, người này là thân thể xác chết, có thể làm thi nô của sư đệ ta.

Người này là trung phẩm huyền linh căn, rất thích hợp làm huyền nô của ta, sư huynh không khách khí.

Trên chiến hạm Hắc Ma, từng tòa tháp lâu không ngừng sáng lên, hiển lộ ra từng hư ảnh, mỗi một hư ảnh xuất hiện, đều có một bàn tay lớn Mặc Khuyết xuất hiện, cũng đại biểu cho đệ tử ba tông muốn ít một hoặc mấy người.

Giờ phút này đệ tử tam tông đã hoàn toàn biến thành chim sợ cành cong, ai cũng không nghĩ tới, vốn là đệ tử tam tông theo tông chủ nhà mình trở về cái gọi là Thiên Ma tông.

Nhưng đến bây giờ, lại diễn biến thành một trận bắt giữ nô lệ đại hội.

Tông chủ tam tông sớm đã tức giận đến cả người run rẩy, không thể khống chế được mình, thậm chí tông chủ Vạn Thi tông lúc trước bị thương, tận mắt thấy đệ tử nhà mình bị bắt đi làm nô bộc, tức giận đến mức một ngụm nghịch huyết công tâm, trực tiếp hôn mê. Một đám trưởng lão Nguyên Anh thì triệt để há hốc mồm, không biết phải làm gì cho phải.

Trong bọn họ cũng không phải không có trưởng lão muốn mở miệng quát lớn, thế nhưng từng hư ảnh hiển lộ ra, phát ra khí thế tu vi, mỗi cái đều cường đại hơn so với tông chủ tam tông. Nói cách khác, giờ phút này hiển lộ ra chừng mười mấy đạo hư ảnh, đại biểu cho có ít nhất mười mấy tu sĩ Hóa Thần hiện thân.

Ở Đoạn Hồn sơn mạch, tu sĩ Hóa Thần có thể xưng bá, không kiêng nể gì cả, trên chiến hạm này lại không đáng một phần, bởi vì ở đây, trước khi những người này xuất hiện, tựa hồ không có ai có tu vi thấp hơn cảnh giới Hóa Thần.

Giờ thứ năm là ừ, qua mười hai điểm, không sao. Chương số hai vẫn như cũ tính là thuộc hạ số hai, số ba vẫn là canh năm tối, nấu nướng một chữ, chỉ là vì trả nợ và hứa hẹn. Các vị thư hữu, trong tay nếu có vé rồi, có thể duy trì một hai, tiểu lâu bán tạ.

Thiên Ma chiến trường, phía dưới điêu khắc của ba tòa tổ sư to lớn như núi, đệ tử tam tông như chim sợ cành cong chớ mất nhà, người người đều cảm thấy nguy cấp. Bọn họ thấy sư huynh sư đệ bên cạnh mình bị từng bàn tay lớn của Mặc Ô Côn từ trên trời giáng xuống chộp tới, không phải là trở thành đệ tử của Thiên Ma Tông, mà là trở thành nô bộc.

Kiểm nô, dục nô, đàn nô hoa nô.

Mỗi một tòa tháp lâu sáng lên, một hư ảnh hiện ra, trận doanh ba tông sẽ thiếu đi một hoặc vài đệ tử. Tông chủ ba tông vô lực, một đám trưởng lão Nguyên Anh ba tông cũng không làm được gì.

Bởi vì mỗi một tòa tháp lâu, đều đại biểu cho một đệ tử chân truyền Thiên Ma tông, mà tu vi khí thể bọn họ hiển lộ ra ngoài, nói rõ ràng cho mọi người, bọn họ đều là tu sĩ Hóa Thần.

Đây cũng là siêu cấp thế lực uy hiếp toàn bộ Trung Châu đại lục, nội tình của Thiên Ma Tông, tùy ý một cái đệ tử chân truyền, tu vi chính là cảnh giới Hóa Thần. Hơn nữa không phải tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ như tam tông chủ vậy., Không ít khí tức từ bên trong tháp lâu truyền ra đều vượt qua tam tông tông chủ. Đây cũng là lý do vì sao, tam tông tông chủ cùng một đám Nguyên Anh trưởng lão ngay cả nhúc nhích một chút cũng không làm được, bởi vì bọn họ bị hơn mười vị Hóa Thần tu sĩ vây khốn.

Mấy ngàn năm trước, ở Đoạn Hồn sơn mạch, đệ tử ba tông chính là danh từ đại diện cho thiên tài, làm việc bá đạo, không hề kiêng nể gì cả. Ai cũng không nghĩ tới, hiện tại, sẽ có cảnh tượng như vậy. Những đệ tử ba tông tư chất xuất chúng, linh căn xuất ra trình tiết, trước mặt tòa chiến hạm kinh thiên kia, ở trước mặt từng tòa tháp lâu, trước mặt từng hư ảnh kia, lại thành thịt cá mặc người xé xác, như lợn rừng, bị người tùy ý nhiếp lấy, làm nô bộc.

Sự chênh lệch to lớn như vậy, không phải ai cũng có thể chịu nổi. Trận doanh của tam tông, rất nhiều đệ tử đều gần như sắp hỏng mắt, nhất là những đệ tử có linh căn tư chất xuất chúng, càng sợ hãi tới cực điểm, sợ những bàn tay lớn mực kia sẽ rơi vào đỉnh đầu bọn họ.

Cũng không biết trải qua bao lâu, trận doanh ba tông rút cuộc yên tĩnh trở lại, qua hồi lâu không có đại thủ Mặc Kiên hạ xuống. Tựa hồ kết thúc, đại hội bắt nộ lệ, kết thúc.

Trên chiến hạm, Bách Độc tông chủ và tông chủ Huyền Mị tông còn có một đám trưởng lão Nguyên Anh, dùng ánh mắt không biết nên phẫn hận hay là khuất nhục nhìn đệ tử nhà mình. Nguyên bản mỗi tam tông có mấy trăm đệ tử, đều là đệ tử có tu vi không thấp, linh căn tư chất xuất chúng, tông chủ tam tông cũng là trông cậy vào sau khi trở về Thiên Ma tông, có thể mượn nhờ những đệ tử này ngưng tụ thành một thể lực, để cho tam tông thân là ngoại hộ không đến mức bị khi nhục.

Nhưng thật không ngờ, lại có tao ngộ như vậy. Đệ tử tam tông, phạm là đệ tử tư chất xuất ra linh căn, hoặc là nói, phạm là người có linh căn trung phẩm biến dị cùng linh căn thượng phẩm, hầu như không có một ai bỏ sót, đều bị những đệ tử chân truyền kia bắt đi.

Quả thực là tai họa, tai họa có thể so với diệt tông. Từ giờ trở đi, có lẽ mới có thể nói, Bách Độc tông của Vạn Thi tông, Huyền Mị tông đã không còn tồn tại.

Tổ sư tại thượng, chúng ta. Chúng ta là tội nhân mà.

Bách Độc tông chủ là một văn sĩ trung niên, diện mục thanh tú, nhưng lúc này lại đầy nước mắt, ánh mắt đại ra nhìn đệ tử lưu lại trận doanh Bách Độc tông. Huyền Mị tông chủ đứng ở một bên, trên người khí tức thiên kiều bá mị sớm đã không còn, gương mặt xinh đẹp cũng không biết ẩn chứa sát khí nồng đậm bao nhiêu, trong đôi mắt tràn đầy oán hận oán độc. Sau lưng hai người, một đám trưởng lão Nguyên Anh mặt mũi cực kỳ phức tạp, nhiều hơn nữa cũng giống hai tông chủ, hồi hận không cam lòng.

Thiên Ma tông không phải môn phái tam lưu gì, là thế lực siêu cấp uy chấn toàn bộ Trung Châu đại lục, các người bất quá chỉ là hậu duệ bị vứt bỏ, nếu không phải dâng lên Thiên Ma Vực có công, trên đó không có khả năng để các người trở về Thiên Ma tông. Đây đã là ân điển lớn lao, sau khi trở về tông các người nên an tâm tu luyện, có thành tựu sẽ báo đáp tông môn tốt hơn.

Về phần những đệ tử kia, chờ sau khi trở về, các người sẽ biết, có thể trở thành nô bộc của đệ tử chân truyền Thiên Ma tông ta, là phúc khí của bọn họ.

Chẳng biết từ lúc nào, vị trưởng lão Mặc Không kia đã quay thân thể đối mặt với mọi người, gương mặt anh tuấn tràn đầy kiêu ngạo. Hắn có thể nói chuyện với mọi người, là phúc khí của mọi người, là do hắn bố thí. Khí thế trên người hắn phát ra vẫn bá đạo như trước, làm cho tất cả đều lâm vào yên lặng, đây là một vị Phản Hư cường giả, tuyệt thế ma tu.

Sau khi nói xong với mọi người, vị trưởng lão Mặc Không này liền quay người lại, thản nhiên nói:

Các người là đệ tử chân truyền của bản tông, vừa rồi làm việc là mục đích gì, bản trưởng lão hiểu rất rõ. Xem ở trên người sau lưng các người, bản trưởng lão có thể không so đo, bất quá những người này dù sao cũng dâng lên vực ngoại tiểu thế giới, có công với bản tông. Sau khi trở về, liền không còn làm khó bọn họ nữa.

Vừa nói xong, từng tòa tháp lâu kia trầm mặc một hồi, sau đó liền truyền đến từng cái ý niệm giống như thỏa hiệp. Cảm ứng được những ý niệm này, trên mặt vị trưởng lão Mặc Không kia mới lộ ra một tia như cười như không, cũng không phải bởi vì người bảo vệ tam tông, mà là uy thế của trưởng lão được thừa nhận, loại ý cười tự ngạo kia.

Hài lòng gật gật đầu, Mặc Không trưởng lão đang muốn xoa người, trong miệng muốn hô lên hai chữ Tông môn. Nhưng vào lúc này, một thanh âm quyến rũ yêu kiều lại mang theo khí tức vô cùng thanh thuần bỗng nhiên vang lên.

Một chút...

Chỉ có hai chữ, nhưng rơi vào trong tai tất cả mọi người, lập tức khiến cho trong đầu mọi người xuất hiện một thiếu nữ xinh đẹp tuyệt thế. Chỉ cần nghe xong thanh âm này, không khỏi bị nàng hấp dẫn, quên đi những thứ khác trong lòng, chỉ chuyên chú vào hình ảnh vô cùng yêu kiều kia. Nhất là tông chủ tam tông và một đám trưởng lão Nguyên Anh, vốn không khí bị thương, dưới thanh âm của cô gái này, lại bị xua tán đi không ít.

Nhưng cũng có ngoại lệ, trưởng lão Mặc Không trên Ngu Ma sừng lớn kia nghe được thanh âm quyến rũ lại mang theo thanh thuần, trên mặt lại hiện lên một tia cười khổ, vậy làm cho hết thảy khí thế bá đạo không nói gì dưới thanh âm nữ tử này tựa hồ mất đi tác dụng.

Ha ha ha, Mặc sư thúc gấp gấp đi như vậy làm gì, có phải là Mặc sư thúc làm chuyện không phúc hậu hay không, sợ bị Tiểu Kiệt phát hiện, trở về hướng phụ thân tố cáo Mặc sư thúc một trận a.

Chủ nhân của giọng nói này giống như là một thiếu nữ, thanh lệ như tơ vàng, thanh thuần như cúc tuyết, nhưng chẳng biết tại sao, trong đó lại có một cỗ khí tức yêu mị quyến rũ, có thể suy ra, thiếu nữ này nếu là trưởng thành, sẽ mị hoặc thương sinh như thế nào.

Nếu không liên quan đến người nghe được thanh âm của thiếu nữ này, tự nhiên là hưởng thụ, nhưng đối tượng nàng nói chuyện, vị trưởng lão Mặc Không kia sau khi nghe xong, trên mặt cười khổ lại càng thêm nồng đậm hơn một chút, Đoạn Hồn sơn mạch trước nay chưa từng có cường giả Phản Hư, tuyệt thế ma tu khí thế trước mặt thiếu nữ chưa xuất hiện, một chút tác dụng cũng không có.

Tiểu Kiệt không nên nói bậy, Mặc sư thúc người sao có thể làm chuyện gì không phúc hậu, bất quá là chuyện này đã xong, chúng ta nên trở về tông.

Mặc Không Tử xoay người, đối mặt với khu vực trung tâm chiến hạm, nơi nào có một tòa tháp cao lớn nhất. Trên lầu, một hư ảnh thanh lệ chậm rãi hiện lên, thanh âm thiếu nữ lại lần nữa truyền đến.

Còn chưa nói, chuyện vừa phát sinh như vậy, Tiểu Kiệt vậy mà bỏ lỡ chuyện chơi đùa như vậy, phải biết rằng Tiểu Kiệt vừa vặn cũng thiếu nô bộc, đều do Mặc sư thúc không thông báo cho Tiểu Kiệt, hiện tại những nô bộc tốt kia đều bị các sư huynh cướp đi. Ta mặc kệ, Mặc sư thúc muốn bồi thường ta, nếu không Tiểu Kiệt liền thật sự đến chỗ phụ thân cáo tội Mặc sư thúc, đến lúc đó nhìn Mặc sư thúc làm sao bây giờ.

Nghe được ngữ khí đặc ý của thiếu nữ, nụ cười khổ trên mặt Mặc Không Tử càng thấy nồng đậm, đang muốn mở miệng nói cái gì, lại không phòng bị lúc này có người xen mồm, hơn nữa còn không chỉ một người.

Tiểu Kiệt sư muội lúc này đã bỏ lỡ Mặc trưởng lão, lúc trước người một mực tu luyện, cho nên mới không có ai thông báo cho người. Bất quá Tiểu Kiệt sư muội nơi nào nếu thiếu nô bộc, Trần sư huynh người bắt cái này liền chuyển cho sư muội.

Trần sư huynh, lần này sư đệ cần phải nói người, sư huynh người tu luyện là kiếm đạo, bắt cũng là kiếm nô. Tặng cho Tiểu Nghê sư muội cũng không có tác dụng gì, vẫn là để cho sư đệ đến cống hiến đi, Tiểu Nghê sư muội nào thiếu nô bộc gì, cùng sư huynh nói một chút, sư huynh đều mang đến cho sư muội, cũng tốt, nhưng tốt.

Khách khách, hai vị sư huynh đều đừng tranh, Tiểu Nghê sư muội là nữ tu, các người đưa chút nam tu tính là có ý gì. Sư muội ta vừa mới bắt một cái hoa nô, liền chuyển cho Tiểu Nghê sư muội đi.

Từng tòa tháp lâu lần nữa sáng lên, từng hư ảnh hiển hiện ra, thậm chí trước đó không có động tĩnh tháp lâu đều có hư ảnh xuất hiện, âm thanh truyền ra. Hơn nữa những thanh âm này đều tràn ngập ý lấy lòng. Nhất thời trên cả tòa chiến hạm, xuất hiện cảnh tượng còn náo nhiệt hơn so với vừa mới bắt nô lệ đại hội.

Vị trưởng lão Mặc Không đứng trên sừng lớn lập tức thấy chiến hỏa thành công thoát ly thân mình, nụ cười khổ trên mặt lập tức giãn ra, rất thú vị nhìn cảnh náo nhiệt trước mắt.

Nhưng bên dưới chiến hạm, bên trong pho tượng tổ sư Thiên Ma chiến trường, Ngô Khí vẫn ngồi xếp bằng trên mặt đất, nhưng hai mắt lại nhìn chăm chăm vào chiến hạm trên đỉnh đầu. Trong lòng không biết bao nhiêu ý nghĩ cuộn cuộn, trán thấy mồ hôi, hắn đang suy nghĩ, tình huống hiện tại đã thoát ly suy nghĩ của hắn, hoàn toàn khác với tình huống trong tưởng tượng lúc trước.

Lúc này có một ý niệm mãnh liệt một mực treo trong đầu Ngô Khí, thật lâu không tiêu tan, cũng là ý nghĩ mãnh liệt này thúc đẩy hắn làm ra quyết định.

Trên chiến hạm kinh thiên, vị trưởng lão Mặc Không kia đứng ở trên sừng Ngưu Ma to lớn, bộ dáng nhàn nhã xem náo nhiệt. Quanh cùng hứng thú nghe bên trong từng tòa tháp lâu truyền ra tiếng nịnh nọt, nghe một lúc, mới mang theo một tia chế nhạo:

Thế nào, Tiểu Kiệt bây giờ còn muốn nói cho các vị sư diệt của Mặc sư thúc người sao, các vị sư diệt đều là nhiệt tình, chỗ Tiểu Đình thiếu nô bộc gì cứ việc nói, tin tưởng bọn họ đều có thể mang đến cho người.

Vị Mặc Không Tử này dù sao cũng là Trưởng lão, những người trong tháp lúc trước dám chen miệng vào cũng là nhờ vào cơ hội lấy lòng thiếu nữ kia, lúc này Mặc Không Tử lại mở miệng, một hư ảnh lập tức thu lại, trên chiến hạm lập tức khôi phục yên tĩnh.

Mà vào lúc này, nói tiếp cũng chỉ có thiếu nữ bên trong tòa tháp lâu lớn nhất ở trung tâm kia.

Hừ, Mặc sư thúc quả nhiên không phải là người tốt gì, sẽ bắt nạt Tiểu Kiệt, Tiểu Kiệt thay đổi chủ ý. Không cần nô bộc gì, gần đây vừa vận trồng vài cây Ma Hoa, bắt mấy người trở về làm béo tiêu phí của mình.

Dường như sợ những người khác trên chiến hạm nhiều lời, thiếu nữ kia nói xong, lập tức động thủ.

Ầm

Trên bầu trời, một bàn tay lớn trống rỗng xuất hiện, lại không giống với bàn tay lớn của mọi người lúc trước. Cô gái này hiển hóa ra bàn tay lớn, chính là Thanh Bảo, trên đó có hào quang óng ánh lưu chuyển, rất là kỳ dị.

Bàn tay lớn này vẫn từ trên trời giáng xuống, tựa hồ cũng không có mục tiêu đặc biệt, tùy ý móc trong trận doanh tam tông. Cũng không biết trong bàn tay lớn này ẩn chứa lực lượng gì, ức chế hoặc là vị Mặc Không trưởng lão kia đã động tay

động chân gì đó, khác với tình huống trước đó đệ tử ba tông ngăn cản một chút mới bị bắt đi.

Bàn tay to màu xanh tùy ý móc ba lần, ba tông trận doanh, liền đồng thời có mấy người rơi vào trong đó. Hơn nữa đệ tử ba tông rơi vào bàn tay lớn, đều có một chỗ chung, đó chính là tu vi, mặc kệ linh căn tư chất, tu vi đều giống nhau, kết đan đỉnh phong.

Tại thời điểm bàn tay lớn chộp về phía trận doanh Vạn Thi Tông, một đệ tử đeo mặt nạ bạch cốt mạnh mẽ ngẩng đầu lên, nhìn về phía bàn tay lớn đang chộp tới. Trong hai mắt hiển lộ, từng tia u quang lưu chuyển, giống như có đồ vật gì đó muốn dâng lên. Chẳng qua cuối cùng, bị đệ tử kia miễn cưỡng ngăn lại, u quang tán đi, tùy ý để bàn tay to kia chộp xuống, bắt lấy hẳn cùng mấy tên đệ tử Kết Đan đỉnh phong bên cạnh.

Chỉ lần này, trận doanh ba tông, đệ tử Kết Đan đỉnh phong đều bị bắt đi, theo bàn tay lớn màu xanh kia rơi vào trong tòa tháp lâu lớn nhất.

Sau khi bàn tay lớn biến mất, hư ảnh trên tòa tháp kia cũng chậm rãi tán đi, vào thời khắc cuối cùng, mới truyền đến một tiếng hừ như giận dữ.

Mắt thấy một màn này, uy nghiêm trên mặt Mặc Không trưởng lão rốt cuộc tán đi, lộ ra vẻ tươi cười. Bất quá lập tức nụ cười này lại thu lại, chỉ thấy hắn chậm rãi xoay người, nhìn về phía Thiên Ma chiến trường phía dưới.

Ba tên Thiên Ma Khí Đồ lưu lạc đến biên thủy bên này, không ngờ cũng có thể tu luyện đến Phản Hư đỉnh phong, cùng nhau mở ra tiểu thế giới vực ngoại. Cũng coi như khó có được, đợi bản trưởng lão trở về tông môn, liền bẩm báo tông chủ, ghi tên ba người các người vào danh sách Thiên Ma Tổ Sư của ta một lần nữa. Về phần đoạn hồn sơn mạch này, căn bản không xứng có được một tiểu thế giới vực ngoại, liền do bản trưởng lão tự mình chuyển về Thiên Ma tông.

Trên sừng bò, vị trưởng lão Mặc Không kia vừa nói xong, hư không lập tức xảy ra biến hóa. Ba pho tượng kia tựa hồ trong nháy mắt sống lại, quang mang lưu chuyển, dẫn động toàn bộ

Thiên Ma chiến trường. Từng tầng gợn nước nhộn nhạo lên, giống như dòng nước, chậm rãi chảy về một nơi.

Lòng bàn tay Mặc Không Tử kia, trong lòng bàn tay của hắn, không ngờ lại là một lệnh bài phong cách cổ xưa.

Khí thế bá đạo đến mức không còn gì để nói lại lần nữa phủ xuống, toàn bộ chiến trường Thiên Ma tựa hồ bị cạy ra, dần dần thu nhỏ lại, hóa thành từng tầng gợn nước, hướng về lòng bàn tay tuyệt thế ma tu đứng trên chiến hạm kia mà đi.

Lấy cho ta.

Biến mất, mặc dù cảnh tượng phía dưới không có biến hóa, ba pho tượng to lớn như núi vẫn còn, thảo nguyên rộng lớn vẫn quanh hiu như trước, nhưng tất cả đệ tử tam tông đều biết, Thiên Ma chiến trường biến mất, hoặc là nói, Thiên Ma Vực đã biến mất.

Ba tông tổ sư, hao hết tâm huyết mở ra tiểu thế giới vực ngoại, bị người lấy đi.

Giờ phút này, trên chiến hạm, tam tông tông chủ cùng một đám Nguyên Anh trưởng lão ngơ ngác nhìn xuống phía dưới, không biết nên là biểu lộ gì. Nhất là tông chủ tam tông, trên mặt thần xui phúc tạp nhất, không phân rõ là hối hận không cam lòng hay là phẫn hận, bởi vì tất cả những thứ này, cũng là do ba người bọn họ tạo thành.

Chỉ có ba người bọn họ là biết rõ, sở dĩ Thiên Ma tông để cho bọn họ trở về, nguyên nhân chính là ba người bọn họ đem tất cả tiểu thế giới vực ngoại tổ sư Thiên Ma Vực hao phí hết tâm huyết mở ra này hiến cho Thiên Ma Tông. Nhưng ba người bọn họ nằm mơ cũng không nghĩ tới, đôi lấy sẽ có kết quả như vậy.

Trên chiến hạm, trong tòa lầu lớn nhất kia, nơi hẻo lánh hắc ám, một ánh mắt yếu ớt bỗng ra ngoài, rơi vào trong đám người tam tông.

Như cá lớn nuốt cá bé, mặc kệ ở nơi nào đều giống nhau, không có thực lực, liên cái gì cũng không bảo vệ được, bao gồm tôn nghiêm.

Trong minh minh, một thanh âm xuất hiện, lại chỉ vang lên trong lòng một người, trừ hắc, không có ai nghe thấy.

Trong lần luyện chế này.

Trở về tông.

Theo hai chữ này vang lên, chiếc chiến hạm kinh thiên trấn áp hư không kia, rốt cuộc lần nữa chuyển động.

Xoẹt xoẹt xoẹt.

Khu vực Thiên Ma chiến trường tựa hồ bởi vì thứ gì mất đi mà trở nên yếu ớt, lúc trước khi chiến hạm Hắc Ma giáng lâm, mặc dù trấn áp hư không không không chịu nổi gánh nặng, nhưng lại không có dấu hiệu bị nghiền nát. Không như lúc này, ngay cả bên ngoài Thiên Ma chiến trường, cũng có thể nhìn thấy rõ ràng. Lúc chiến hạm Hắc Ma chậm rãi chuyển động, bầu trời va chạm với va chạm, không gian vỡ vụn lại không phải là chiến hạm, mà là bầu trời.

Mỗi lần va chạm, trên thân tàu đen sì như mực của chiến hạm Hắc Ma liền có từng tầng từng tầng quang mang thoáng hiện, đó là cấm chế, phong cách cổ xưa mênh mông, phát ra khí tức tựa hồ trải qua năm tháng khảo nghiệm, vẫn cường đại như trước. Những cấm chế kia là theo chiếc chiến hạm kinh thiên này từ thời thượng cổ lưu lại, bị lực lượng tuế nguyệt nghiền ép mà không diệt.

Mà Thiên Ma chiến trường mất đi Thiên Ma Vực lại không chịu nổi chiếc chiến hạm hắc ma này trấn áp, trong lúc di chuyển, kịch liệt ma sát, vô tận lôi hỏa bắn lên, từng tia từng tia xuất hiện, cũng nhanh chóng lan tràn mở rộng, tựa hồ bầu trời nơi này lúc nào cũng có thể sụp đổ.

Tạo thành tất cả những thứ này, không phải là vị tu sĩ nào mạnh mẽ, mà là một chiếc chiến hạm kinh thiên, ở một mức độ nào đó, đã vượt qua sự tồn tại của Tiên khí.

Giờ phút này bên ngoài Thiên Ma chiến trường, những yêu thú cùng tu sĩ nhân loại âm thầm nhìn trộm, đã sớm trợn mắt há hốc mồm, hoàn toàn không thể khống chế. Bọn họ vừa mới nhìn thấy cảnh tượng trong vòng nửa canh giờ, so với tất cả

cảnh tượng bọn họ nhìn thấy cả đều chấn động, đều không thể tưởng tượng nổi.

Giống như có triều, một bầy ếch ngồi đáy giếng gặp được một con cự thú hồng hoang, loại cảm giác này cả đời khó quên.

Ầm

Đánh lên, là chiến hạm kia, một đôi thượng cổ Ngưu Ma sừng lớn, đâm rách thiên khung, trực tiếp đâm vào hư không xuất hiện trên chiến hạm lúc đến.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt...

Thanh âm thương khung rõ ràng vô cùng vỡ tan vang lên, sừng trâu khổng lồ không chút trở ngại, dọc theo khe hở bầu trời đâm vào bên trong thiên khung. Lại một lần nữa, thiên khung, nứt ra.

Thiên liệt tượng này hao hết bao nhiêu tu sĩ cả đời cũng không cách nào nhìn thấy, lại xuất hiện tại chiến trường Thiên Ma này. Mà quá trình lại vô cùng rõ ràng, tất cả mọi người thậm chí có thể thấy rõ một đôi sừng trâu ma khổng lồ kia làm sao phá tan bầu trời.

Như Lai, vòm trời vỡ tan, chiếc chiến hạm kinh thiên kia, chậm rãi chạy vào bên trong vết nứt trên bầu trời đang điên cuồng lan tràn. Từng chút từng chút một, thông thả biến mất trong ánh mắt của tất cả người giám thị.

Ba ba ba ba ầm ầm

Ba tiếng vang kịch liệt đáng sợ, trong mắt tất cả đệ tử tam tông may mắn còn sống, hồn bay phách lạc, ba pho tượng tổ sư to lớn như núi kia tựa hồ bị vết nứt của bầu trời tác động đến.

Sau khi vỡ vụn rồi sụp đổ giống như truyền thừa của tam tông, từ hôm nay trở đi, hoàn toàn bị diệt vong.

Tiếp theo càng gần đến nó, quá độ tiết tấu phiến toái nhất, nhất là thời gian nói chuyện hao tổn thật lớn a.

Đây là chỗ nào của ta?

Chuyện gì xảy ra, ta không cảm ứng được chân nguyên trong cơ thể.

Đừng giãy giụa nữa, chúng ta bị những đệ tử chân truyền Thiên Ma tông kia bắt đi, sắp biến thành mập mạp rồi.

Tại sao có thể như vậy?

Bóng tối, đập vào mắt mọi người đều là bóng tối vô tận. Trọn vẹn mười vị tu sĩ Kết Đan đỉnh phong, giờ phút này lại như mười người phạm bị vây khốn, tất cả đều kinh hoàng thất thố, như ruồi nhặng không đầu, không biết phải làm sao.

Cũng khó trách, ngũ giác chân nguyên thần niệm như đều bị giam cầm, mất đi toàn bộ lực lượng. Từ tu sĩ cao cao tại thượng, rơi xuống tay trái gà không chặt. Bất kể là ai, đều không thể tỉnh táo lại.

Ngoại trừ một người, trong bóng tối, trong mười người, Ngô Khí nhắm hai mắt, không để ý tới tiếng kêu kinh hoàng của đệ tử tam tông chung quanh, lẳng lặng cảm ứng cái gì.

Bọn họ tựa hồ ở trong một không gian kỳ dị, ngay từ đầu đã bắt đầu, từ khi bọn họ bị bàn tay lớn màu xanh kia bắt về, sau đó liền xuất hiện. Chung quanh ngoại trừ bóng tối, không còn vật gì khác, không gian này tựa hồ ngoại trừ dùng để vây khốn người thì không có tác dụng gì khác. Chỉ ít Ngô Khí không cảm ứng được sát cơ, cũng cảm ứng được cái gì nguy hiểm.

Chân nguyên thần niệm của bọn họ bị một loại lực lượng giam cầm, nhưng lực lượng này cũng không phải đến từ không gian kỳ dị này, mà là đến từ Thanh giới đại thủ kia.

Ngô Khí phảng phất có thể nhìn thấy, trong cơ thể mình, kinh mạch huyết Đan Điền đều có từng tia khí tức màu xanh lá cây lưu chuyển, như một tấm lưới lớn tinh mịn, bao phủ Ngô Khí cả người từ trong ra ngoài, đều vào trong đó. Kinh mạch đan

điền giam cầm Ngô Khí, phong bế Nê Hoàn cung của hắn, tước đoạt lực lượng tu sĩ thuộc về hắn.

Cùng Ngô Khí cùng bị bắt tới, chín người đệ tử Kết Đan đỉnh phong còn lại cũng đều như nhau.

Khác biệt duy nhất chính là chỉ cần Ngô Khí nghĩ, hắn có thể trong nháy mắt giải khai phong ấn này. Những khí tức Thanh Cương kia tuy huyền ảo, nhưng lại chỉ có thể giam cầm tu sĩ cảnh giới Nguyên Anh trở xuống, tác dụng giam cầm những tu sĩ có tu vi Nguyên Anh này lại có hạn.

Cho nên đối với chín người còn lại mà nói, những khí tức Thanh Cương này hữu hiệu hơn bất kỳ sợi xích nào, mặc cho bọn họ giãy dụa thế nào, chỉ sợ đều không thể giải khai. Nhưng đối với tu sĩ Nguyên Anh Ngô Khí này mà nói, muốn giải khai giam cầm, bất quá chỉ là trong giây lát mà thôi.

Xem ra, cô gái kia còn chưa phải là tu sĩ Hóa Thần.

Ngô Khí tâm thần đắm chìm trong cơ thể, chậm rãi bao trùm một tia khí tức màu xanh trong đó, hơi cảm ứng một chút, liền biết được tu vi của thiếu nữ kia. Kết quả này cũng làm cho thần kinh luôn luôn căng thẳng của Ngô Khí thoáng thư giãn một chút, bất quá dưới mặt nạ bạch cốt, vẫn như vậy, không có dấu hiệu buông ra.

Cho tới bây giờ, hắn mới nhớ tới, hắn là mạo hiểm tính mạng bị bắt tới. Dựa theo lời nói trước khi thiếu nữ kia động thủ, bắt mười người tu sĩ Kết Đan đỉnh phong của bọn họ, cũng không phải là vì để bọn họ làm nô bộc, mà là vì để bọn họ làm béo, vì nô bộc chỉ là mất đi tự do, nhưng biến thành béo bở, mất đi, chính là tính mạng.

Bất quá lúc ấy Ngô Khí cũng không có lựa chọn khác, vốn hắn còn một mực rối rắm, có nên tiến vào Thiên Ma tông hay không. Nhưng rất nhanh thiếu nữ đột nhiên xuất hiện kia đã giúp hắn làm quyết định, trước mặt một đám đệ tử chân truyền Thiên Ma tông cảnh giới Hóa Thần cùng vị trưởng lão Thiên Ma tông cảnh giới Phản Hư kia, bắt mười tu sĩ Kết Đan đỉnh phong làm hoa cả mắt, trong đó có Ngô vứt bỏ một mình hắn.

Khi đó cho dù hắn không muốn, cũng không còn kịp nữa rồi.

Ai cũng có thể nhìn ra, thiếu nữ kia có địa vị rất cao, không chỉ một đám đệ tử chân truyền muốn nịnh bợ lấy lòng, ngay cả cường giả Phản Hư tông, trưởng lão Thiên Ma tông kia, tựa hồ cũng cực kỳ khách khí với thiếu nữ kia.

Nàng muốn bắt người, Ngô Khí chỉ cần thoáng lộ ra ý chống cự, chỉ sợ lập tức sẽ có người muốn hấn xuất thủ. Mặc kệ là những đệ tử chân truyền cảnh giới Hóa Thần, hay là trưởng lão cảnh giới Phản Hư, đều có thể dễ dàng lấy đi cái mạng nhỏ của Ngô Khí.

Nói không chừng, cô gái kia chính là cơ hội của ta.

Phía sau mặt nạ bạch cốt, hai mắt Ngô Khí vẫn nhắm lại, suy tư một lát, trong lòng dần dần có một dự cảm. Không để ý tới đệ tử tam tông chung quanh còn đang kinh hoảng, tâm thần chìm xuống, đúng là trong trạng thái giam cầm, tiến vào tu luyện.

Bất quá hấn tu luyện không phải là Hoang Cổ Tàn Quyết, mà là một môn thần thông. Tu luyện thần thông, không cần vận dụng chân nguyên, chỉ cần có lực lượng tâm thần là được, trong Nê Hoàn cung, là nơi tu luyện tốt nhất.

Lúc này, bên ngoài hắc ám chi địa, trong một căn phòng tĩnh xảo thanh đạm, một thiếu nữ đang buồn bực phát ra tiếng.

Hừ, một đám nịnh bợ, hại ta mất đi một cơ hội bắt chẹt Mặc sư thúc.

Thiếu nữ này mặc váy dài xanh, răng trắng muốt, mũi ngọc, đôi mắt như minh châu, quang hoa lưu chuyển, làm cho người ta liếc mắt một cái liền trầm mê trong đó, tuy vẫn là thân thể thiếu nữ, nhưng từ trên người nàng phát ra khí tức yêu lục, lại đủ để cho bất luận nam nhân nào điên cuồng. Cho dù là lúc tức giận nhú mày, cũng vẫn là tư thái quyến rũ tuyệt thế.

Dù là ai nhìn thấy cũng có thể biết được, nếu nàng này trưởng thành thì chắc chắn là một giai nhân tuyệt thế mị hoặc thương sinh.

Như vị đệ tử Huyền Mị sở trường mị thuật kia so sánh với thiếu nữ này, chẳng bằng đom đóm so sánh với ánh trăng sáng, quả thực là một trời một đất.

Tiếng nữ tử này như hoàng lương, thanh lệ không linh, nếu không nhìn khuôn mặt nàng, nhất định sẽ cho rằng thanh âm chủ nhân là một thiếu nữ thanh thuần như tuyết cúc.

Tiểu thư không phải tức giận, không phải còn bắt mười cái mập mập về dùng sao, nói không chừng có thể khiến mấy gốc mê Đàm ma hoa kia lập tức nở hoa.

Trong phòng này, ngoại trừ thanh âm của thiếu nữ, lại vang lên một thanh âm khác. Chủ nhân thanh âm cũng là một thiếu nữ, thân mặc hồng y, khuôn mặt mặc dù không sánh bằng thiếu nữ áo xanh kia, nhưng cũng là cực đẹp, chỉ là khóe miệng có thêm một nốt ruồi son, bỗng nhiên tăng thêm vài phần sát khí.

Mà thị nữ váy đỏ này vừa mở miệng nói ra, cũng cực kỳ xứng với tướng mạo của hần, lại không biết nàng tùy ý nói một câu, liền khẳng định trong đó có mười tu sĩ Kết Đan đỉnh phong bị tử hình.

Bất quá mê Đàm ma hoa trong miệng thị nữ váy đỏ kia, Ngô Khí lại biết được lai lịch, đương nhiên, cũng là từ ký ức phù lục rộng rãi kia.

Mê Đàm Ma Hoa, là một loại ma hoa dị chủng, cực kỳ bồi dưỡng. Nghe đồn hoa này máu khát thị thi, trong quá trình sinh trưởng sẽ hấp thu tất cả tinh huyết thi thể, mặc kệ là tu sĩ nhân loại, hay là yêu thú. Cho nên muốn đào tạo thành dị chủng ma hoa này, sẽ hao phí một lượng lớn thi thể.

Hơn nữa cho dù là vậy, ma hoa cũng không nhất định sẽ nở hoa, mà là phải dựa vào vận khí. Bởi vì ai cũng không biết quy luật mê Đàm ma hoa nở, hơn nữa thời gian nở hoa cũng cực kỳ ngắn ngủi, sau khi nở hoa sẽ chết, sẽ chỉ lưu lại một hạt giống ma hoa.

Đương nhiên, hạt giống của Mê Đàm Ma Hoa là một dị bảo khó có được. Bất quá cụ thể tác dụng ra sao, phù lục không biết, cũng không cần phải biết.

Nếu Ngô Khí ở đây, nghe được thị nữ váy đỏ kia nói, muốn hần coi như mập mập đi nuôi mê Đàm ma hoa kia. Lấy sự tàn nhẫn của hần, nói không chừng lập tức bạo khởi giết người, quản thị nữ váy đỏ này có phải mỹ mạo vô cùng, thủ đoạn tồi

hoa hay không quá mức tàn nhẫn. Bất quá hiển nhiên Ngô Khí không ở nơi này, cũng không nghe được lời thị nữ váy đỏ kia nói. Ngô Khí bây giờ còn ở trong không gian hắc ám kia, cái gì cũng không nhìn thấy, cái gì cũng không cảm ứng được.

Không đề cập tới chủ nhân nhà mình dùng xác người đi nuôi nắng thị nữ váy đỏ nuôi nắng ma hoa, lúc này chiến hạm kinh thiên kia lấy tốc độ khủng bố xuyên qua, cũng không phải là ở trong khe hở hư không gì. Cho dù là chiến hạm từ thượng cổ lưu lại, cũng không thể không kiêng nể gì xuyên qua vết nứt hư không.

Không trung vạn trượng, cương phong vô tận như ngàn vạn lưỡi dao sắc bén, gào thét phun trào, xé rách tất cả. Nơi này là tầng cương phong, ở đây, mỗi một luồng gió đều hóa thành phong nhận đòi mạng, cắt chém tất cả, nơi này là cấm địa sinh linh.

Cho dù là tu sĩ nắm giữ lực lượng phi phạm, cũng không cách nào sinh tồn ở tầng cương phong, trừ phi là tu sĩ hợp đạo trong lời đồn sắp tới gần phi thăng. Nhưng đối với chiến hạm Hắc Ma, những cương phong hung mãnh kia..., Nhưng ngay cả thêm một cái ẩn trắng vào chiến hạm cũng không làm được. Ngàn vạn lưỡi dao sắc bén gào thét lao lên, đều bị một tầng cấm chế ngăn cản ở ngoài cùng của chiến hạm, mỗi một lần ánh sáng lóe lên, những cơn gió mạnh kia sẽ bị vô tình đập nát, hóa thành hư vô.

Chiến hạm Hắc Ma, ở trên cao vạn trượng, như một con cự thú vẫn sắt đến từ viễn cổ hồng hoang, không kiêng nể gì mà đi xuyên qua, hướng về khu vực trung tâm của đại lục Trung Châu.

Trong chiến hạm, trong một không gian bí ẩn vô cùng trọng yếu, trưởng lão Mặc Không mặc áo đen dùng ánh mắt nóng rực nhìn chăm chăm lệnh bài phong cách cổ xưa trong lòng bàn tay, tham lam trong đôi mắt chiếm hữu, quả thực vô luận như thế nào cũng không thể che giấu được.

Không nghĩ tới, ba tên đồ già không đạt tới cảnh giới Hợp Đạo vậy mà cũng có thể mở ra một tiểu thế giới vực ngoại, cũng không biết gặp vận cứt chó gì.

Ba tông chủ kia cũng đều là ngu ngốc, có bảo vật như vậy, vậy mà lấy ra làm cái chỗ tỷ thí ngàn năm gì đó. Lãng phí quá, quả thực là phung phí của trời. Còn ngu xuẩn hơn chính là, vì di nguyện của tổ sư, đem tiểu thế giới này Hiến ra, quả thực là ngu đến cực điểm, ngu xuẩn lật trời.

Đây chính là vực ngoại tiểu thế giới, chỉ có cường giả hợp đạo mới có thể mở ra thế giới nhỏ vực ngoại, nếu như có thể quy về ta, nhất định có thể một lần tiến vào cảnh giới hợp đạo.

Trong lần luyện chế này.

Một đám ý niệm tham lam từ đáy lòng trào ra, khiến hai mắt Mặc Không trưởng lão càng thêm đỏ. Bất quá cuối cùng cũng là một vị tu sĩ Phản Hư, tâm chí định lực không phải tu sĩ bình thường có thể so sánh, sau một hồi lâu, lập tức tỉnh giấc, vội vã đè xuống tham niệm trong lòng, thu lệnh bài phong cách cổ xưa kia vào.

Tiếng thở dài yếu ớt, nói: Đáng tiếc, thứ này, không phải thứ ta có thể có được.

Thứ ba đến.

Đại lục Trung Châu, rộng lớn vô biên, có vô tận tứ cực.

Đông Cực là thảo nguyên, hiệu cùng trời đất rộng, kéo dài không biết bao nhiêu trăm vạn dặm; Tây cực sa mạc, Ngôn Thông Cửu U, nơi đều là đất cằn; Bắc Cực là sông băng, vạn năm năm, minh minh bất diệt; Nam Cực làm đầm lầy, tồn tại mười vạn đại sơn, là đất đai Bách Cương. Nhưng chân chính được thiên địa sở chuông, cũng không phải là bốn cực này, mà là khu vực trung tâm của Trung Châu đại lục.

Nếu có cự nhân, đứng ở không trung vạn trượng, quan sát đại địa, liền có thể thấy rõ, một đầu long mạch vô cùng to lớn quán xuyên cả tòa Trung Châu đại lục.

Mà Long mạch này, chính là Thông Thiên sơn mạch.

So sánh với Thông Thiên sơn mạch, địa phương khác của Trung Châu đại lục, đều là nơi biên thủy, hoang vu. Tuy có sinh linh sinh sống, cũng có vô số Yêu thú tộc đàn, tu sĩ nhân loại cũng có rất nhiều, nhưng lại không cách nào sinh ra Chí cường giả. Cái gọi là Chí Cường Giả, không phải là Phản Hư tu sĩ, mà là tu sĩ tiến vào bước cuối cùng kia.

Hợp đạo, tu sĩ hợp đạo.

Có thể trở thành Chí cường giả, ngoại trừ hợp đạo tu sĩ, thì không còn gì khác. Mà tại biên thủy, không có khả năng sinh ra tu sĩ Hợp đạo.

Có được một tu sĩ Nguyên Anh, có thể thành lập một môn phái nhỏ, xưng bá khó khăn lắm mới có thể sống được một phương. Có được một tu sĩ Hóa Thần, có thể làm bá chủ mười vạn dặm, như Đoạn Hồn tam tông. Có được một tu sĩ Phản Hư, có thể thành lập tông môn nhất lưu, chiếm mấy chục vạn dặm khu vực.

Nhưng nếu có thể có được một tu sĩ Hợp đạo, thì sẽ có cơ hội thành lập một thế lực siêu cấp, uy chấn toàn bộ Trung Châu đại lục.

Như bây giờ sáu đại siêu cấp thế lực đều là siêu cấp tông môn có truyền thừa cổ xưa, có được cường giả Hợp Đạo. Lục đại thế lực siêu cấp này lấy Thông Thiên sơn mạch làm ranh giới, chia làm hai đại trận doanh Tiên Ma, mỗi người đối đầu.

Trận doanh Tiên đạo, có ba thế lực siêu cấp lớn, chia ra làm Vạn Kiếm Tông của Thái Vô Cung, Chu Thiên Tinh Cung. Trận doanh Ma Đạo, cũng có ba thế lực siêu cấp, theo thứ tự là Phù Tuyệt Sơn Lục Uyên Cung Thiên Ma Tông.

Ngoại trừ sáu đại thế lực siêu cấp này, còn có gia tộc cổ xưa như Doanh gia, Bạch gia như vậy, thực lực chỉ đứng sau sáu đại thế lực siêu cấp. Những thế lực này đều là dựa vào dãy núi Thông Thiên, là lấy toàn bộ Trung Châu nổi tiếng.

Thông Thiên sơn mạch có một cái chi mạch to lớn vô cùng, phương viên mấy trăm vạn dặm, có thiên địa linh khí nồng đậm không gì sánh được, bên trong có rất nhiều động thiên phúc địa, có vạn quốc gia san sát, có vô số tài nguyên tu chân, cũng tán lạc rất nhiều loại truyền thừa hoang cổ, danh tự dãy núi này cũng đã rõ ràng thuộc về nó.

Thiên Ma sơn mạch chính là tên của con quái vật khổng lồ này.

Truyền thuyết từ thượng cổ bắt đầu, đây chính là cái tên chi mạch này, cái này cũng có nghĩa, truyền thừa của Thiên Ma tông, là bắt đầu từ thượng cổ.

Không thể tưởng tượng ra được chi mạch khổng lồ này, bên trong có bất kỳ nhân loại nào có thể tưởng tượng ra địa hình nào, hẻm núi sông biển, sa mạc bình nguyên của vùng núi... Chúng đều có một chủ nhân chung, Thiên Ma tông.

Ở chỗ sâu nhất trong Thiên Ma sơn mạch, nơi gần thông thiên sơn mạch nhất, nơi nào cũng là nơi có thiên địa linh khí nồng đậm nhất, cũng là một trong sáu đại thế lực siêu cấp, chỗ của Thiên Ma tông.

Nơi này bị một mảnh mây mù vô cùng khổng lồ bao phủ, mây mù dày đặc, hiện lên dấu hiệu che khuất cả bầu trời. Người không biết được chỉ coi là hơi ẩm bình thường, nhưng có người tu chân, cách gần, liền có thể cảm giác được, đem sâu

trong dãy núi bao trùm những mây mù kia, đúng là thiên địa linh khí biến thành, linh khí sương mù hóa, đây chính là chân tướng của đám mây mù kia.

Mà dưới đám mây mù đó, chính là vị trí Thiên Ma tông chân chính.

Chỉ thấy nơi đó, từng tòa núi cao san sát, muôn hình vạn trạng, chọc thẳng vào tầng mây, từ xa nhìn lại, như một thanh lợi kiếm, sinh tồn đâm vào Thanh Minh.

Những núi cao này, mỗi một tòa đều bị vô tận thiên địa linh khí vờn quanh, có hình thái, giống như ngọc đá, quần quanh sườn núi; có như mái vòm, che trên đỉnh núi; có như tuyết y, cuốn theo núi, quả thực là Nga nga, trắng lệt như vậy. Không biết người gốc rễ tiến vào nơi này, sợ là bất luận thế nào cũng sẽ không cho rằng đây là chỗ ma tông phụ thuộc hung danh nhất Trung Châu đại lục, sẽ cho rằng đây là tiên cảnh, tuyệt mỹ tiên cảnh.

Chỉ thấy giữa dãy núi có vô số cung điện cự thành tồn tại rậm rạp chằng chịt, tùy ý có thể thấy được, hơn nữa trong mỗi một tòa cung điện đại thành, khí tức truyền đến đều cực kỳ kinh người, có tu sĩ tinh thông vọng khí ở đây, liền có thể nhìn thấy, bên trong những cung điện đại thành kia, một cỗ tinh khí thuộc về tu sĩ cường đại hóa thành khối báo động mà lên trời.

Mà chung quanh những cung điện đại thành này có rất nhiều đồng bằng, trên đó có rất nhiều tộc đàn Yêu thú tồn tại, từ sơ giai yếu nhất đến Yêu thú cấp sáu có thể so với Nguyên Anh, vậy mà tất cả đều có, thậm chí tộc đàn Yêu thú cấp bảy, cũng thỉnh thoảng có thể nhìn thấy.

Nhưng không giống với bên ngoài, những tộc đàn yêu thú này tựa hồ bị cái gì đó giam cầm, hoặc là đang sợ hãi cái gì, vô cùng thuận theo từng khu vực của mình. Cảnh tượng kia giống như những tộc đàn yêu thú hung hãn không gì sánh được này được nuôi dưỡng vậy. Không sai, chính là được nuôi dưỡng. Ở bên ngoài có thể để cho tất cả tu sĩ vọng phong mà chạy, ở đây, bất quá chỉ là Mục Dương bị nuôi dưỡng.

Àm ầm.

Trên không trung vạn tượng đột nhiên có tiếng vang truyền đến, chỉ thấy một chiếc chiến hạm kinh thiên phá vỡ tầng mây, bay thẳng vào sâu trong Thiên Ma sơn mạch.

Dọc đường đi qua, hết thấy đều bị trấn áp.

Khi chiếc chiến hạm kinh thiên này chậm rãi chạy vào trong mây mù không lồ kia, một âm thanh hạo nhiên cũng đồng thời vang vọng Thiên Ma tông.

Bản tọa Mặc Không Tử, dẫn theo mười tám vị đệ tử chân truyền từ chiến trường vực ngoại trở về, cầu kiến tông chủ.

Trong lần luyện chế này.

Ngô Khí được thả ra, từ trong không gian hắc ám kia thả ra, mặc dù lập tức hấn lại bị bắt vào một không gian kỳ dị khác.

Nhưng chỉ một cái chớp mắt, hấn cũng thấy rõ cảnh tượng trước mặt, chỉ nhìn thoáng qua, lại bị nhìn thấy cảnh tượng làm cho hấn vô cùng khiếp sợ.

Trong quần thể cung điện, Ngô Khí những nơi khác đều không nhìn thấy, hấn chỉ vội vàng liếc mắt một cái, thấy được cảnh tượng trên không trung, nơi nào, từng tòa cung điện không lồ liên miên dựng lên, mỗi một tòa cung điện đều lớn đến mức khó tin, trấn áp thiên không, như Thiên cung lâm thế, nơi ở của tiên nhân, tọa lạc vân ngay ngắn, làm cho người ta căn bản không thể nhìn thẳng.

Rốt cuộc Ngô Khí cũng biết trên Cửu Phong nội môn Vạn Thi Tông, quần thể cung điện mây trắng kia làm sao tới được, đúng là tổ sư Vạn Thi Tông không cách nào quên Hoài Thiên Ma Tông. hao phí nhiều tâm tư phỏng chế mà đến, chỉ là hai bên so sánh, quần thể cung điện trên không trung Vạn Thi Tông so sánh với nơi này, là khác nhau một trời một vực.

Toàn bộ cung điện của Vạn Thi Tông cộng lại, thậm chí còn không bằng một trong những tòa đại điện của Thiên Ma Tông.

Thịch thịch thịch

Ngô Khí gần như có thể nghe thấy tiếng tim mình đập, hấn biết, đây không phải là sợ hãi, mà là hưng phấn. Là một loại hưng phấn sau khi ra khỏi lồng sắt, sau khi tiến vào thiên địa

càng thêm rộng lớn. Nhất là sau khi nhìn thấy khí tượng kinh hồng kia của Thiên Ma tông, Ngô Khí càng có một loại xúc động lớn tiếng thét dài.

Bất quá rất nhanh, hắn liền đem kích động này đè xuống, bởi vì còn chưa phải là lúc. Hiện tại hắn còn phải đối mặt một lần nguy hiểm, đủ để khiến hắn gặp nguy hiểm tính mạng. Nếu không có gì sai sót, kế tiếp hắn cùng chín kết đan kỳ đệ tử khác, đối mặt là trở thành vận mệnh tiêu phì của vài gốc Mê Đàm Ma Hoa.

Tiểu thư, cô nói lần này mập mạp có hữu dụng hay không, mấy gốc Mê Đàm Ma Hoa kia đã hút đi máu thịt tinh hoa của mấy ngàn con yêu thú, lại còn không có một chút dấu hiệu nở hoa nào.

Thanh âm thiếu nữ váy đỏ rõ ràng vô cùng truyền vào trong tai Ngô Khí, còn có chín người còn lại trong tai. Nghe được hai chữ mập mạp, mặc kệ là Ngô Khí hay là chín người khác, mặt mũi đều đồng loạt biến đổi.

Mặc dù bọn họ lúc bị bắt đã nghe được, thiếu nữ thần bí kia có địa vị rất cao bắt bọn họ là vì coi bọn họ là ma hoa gì đó, thế nhưng không nghĩ tới lúc này vừa mới về Thiên Ma tông, lại muốn động thủ.

Ngô Khí vẫn luôn nhắm chặt hai mắt lúc này liền mở ra, hai đạo tinh quang đáng sợ từ bên trong phát ra, phía sau mặt nạ bạch cốt, lập tức trên mặt bò lên sát khí lạnh lẽo.

Nói không chừng, cũng là bởi vì trước kia đều là thức ăn của yêu thú nên mới không có tác dụng gì. Lần này thử xem thịt người, nếu còn không có tác dụng, bốn tiểu thư liền đem vài cọng xú hoa kia chém chết.

Cũng không biết là đã trở về Thiên Ma Tông hay là như thế nào, vào lúc này thanh âm thiếu nữ kia lại thay đổi một loại khí tức, trở nên biếng nhác, nghe ra tê tê, khiến khí huyết toàn thân người ta sôi trào, sinh ra vô tận.

Yêu nữ...

Cảm giác được khí huyết trong người không tự chủ được sôi trào lên, Ngô Khí thầm mắng một tiếng, lực lượng tâm thần

lập tức đè xuống, áp chế khí huyết toàn thân trở về bình tĩnh.

Cùng với những đệ tử khác của hắn thì không có bản lĩnh như vậy, chín người kia, cơ hồ trong nháy mắt nghe được cuộc làm ăn lười biếng của thiếu nữ này, liền lâm vào trạng thái dục hỏa thiêu thân, mặt mũi đỏ bừng, hai mắt mê ly, đồng thời phát ra tiếng rên rỉ.

Đúng vào lúc này, không gian biến hóa, mười bóng người đồng thời xuất hiện trong hư không, rơi xuống, một tràng cười dụ hoặc làm cho bọn họ càng thêm không chịu nổi truyền vào trong tai bọn họ.

Ha ha, một đám nam nhân thôi tha, giết hết cho bốn tiểu thư, coi như mạt mạng.

Ban đầu vẫn là làm cho người ta nghe không cách nào không chế được bản thân lâm vào trạng thái dục hỏa thiêu thân, nhưng là tiếng cười mê hoặc, lập tức, sát khí vô cùng lạnh lẽo liền vọt lên.

Mục thứ tư đến tổng cộng, hôm nay canh bốn. Ha ha, trò đùa, ngày thứ năm đặt lên, nói cách khác ngày mai có sáu chương gì đó, sau vụ nổ nên nói như thế nào đây, à đúng, lăn lộn trên mặt đất cầu ứng hộ.

Chín đệ tử ba tông cùng Ngô Khí lúc đầu được thả ra, vừa lọt vào tai chính là tiếng mê hoặc của thiếu nữ kia. Cũng không biết là một loại thần thông hay là trời sinh mị cốt, chín người bọn họ đều có tu vi Kết Đan đỉnh phong, nhưng trước giọng nói này lại không có lực chống cự, lập tức lâm vào trạng thái mê loạn, không thể khống chế.

Nhưng mà bỗng nhiên, lời nói tàn nhẫn mang theo sát khí lạnh như băng vô tình hạ xuống, lập tức như một thùng nước đá triệt để thấm vào trong lòng mọi người, lập tức để cho bọn họ tỉnh táo lại.

Tê loạt mở hai mắt ra, nhìn về phía trước, nhưng bọn họ cái gì cũng không nhìn thấy, bởi vì trong nháy mắt khi bọn họ rơi xuống đất, một cái trường tiên hồng quang lóe lên tựa như Hỏa Mạng đáng sợ quần tới.

Không có bất kỳ phản kháng nào, cũng không thể phản kháng, bọn họ mặc dù thoát ly không gian kỳ dị kia, thế nhưng thể nội vẫn bị giam cầm, Chân Nguyên thần niệm đều không thể vận dụng, không khác gì người bình thường.

Ánh sáng màu đỏ lưu chuyển, như hỏa diễm vén lên, lại nhìn, đã quần quanh Ngô Khí và mười người kia như mười người bị trói gô lại.

Giờ phút này mọi người mới có cơ hội, nhìn rõ vị trí trước mắt là chỗ nào.

Cung điện, mái vòm cung điện nguy nga lộng lẫy nói cho mọi người biết, đây là một tòa cung điện cực kỳ khổng lồ. Chín cây ngọc trụ đứng vững, trên vách tường được làm từ kỳ thạch, trên đó điêu khắc rất nhiều đồ án quái dị, không phải sơn thủy hoa điều, mà là một bức Ngọc Nữ Phi Thiên đồ, nhưng nữ tiên trong bức tranh kia lại lộ ra ma khí, hình thái tự quái dị, nhìn lâu, cảnh tượng chiếu vào trong mắt sẽ phát sinh biến hóa.

Khắp nơi trong điện có thể thấy được hồng phiên la sa, có bình phong cổ lệ, cao tới mười trượng, trong điện có một chỗ ngồi

ngọc thạch, trong đó quang hoa lưu chuyển, rất là chói mắt, chỉ là tạo hình nhỏ nhắn chút, giống như là do nữ tử định chế. Còn lại bố trí thì đơn giản, chỉ là không biết tại sao, trong điện một mực có kỳ hương vờn quanh, làm cho người ta như rơi vào mộng ảo.

Dù đệ tử tam tông lúc ở Đoạn Hồn sơn mạch, đều có địa vị rất cao, kiến thức qua rất nhiều kỳ trân. Nhưng đặt mình trong cung điện của nữ tử này, lập tức khiến cho đệ tử tam tông mở rộng tầm mắt, chợt cảm thấy trước kia đều là gà đất chó sành, không đáng nhắc tới.

Nhưng mà, trước khi bọn họ còn chưa kịp say mê vào trong cung điện, ánh mắt chuyển sang cung điện, nơi đó có một cái hồ sâu vô cùng lớn.

Cảnh tượng trong hồ, làm cho mồ hôi lạnh của bọn họ lập tức rơi xuống.

Trong hồ sâu, có bốn cây thực vật to lớn, không có hoa, không có lá cây, chỉ có búp hoa to bằng cối xay lẻ loi lơ lửng cùng bộ rễ bùn đất phía dưới phát triển vô cùng phát triển.

Nhưng chính những đệ tử tam tông bộ rễ kia, đã từng gặp qua rất nhiều yêu thú hung hãn, không thể kìm nén được sợ hãi trong lòng, từng người một hung hăng run rẩy giống như cái sàng.

Chỉ thấy hồ to này sâu hơn mười trượng, phạm vi năm mươi trượng, trong hồ dễ thấy nhất, ngoại trừ bốn cái vòi hoa to bằng cối xay, còn có đáy hồ, từng cái rễ giống như cự mãng., Rậm rạp quần quanh cùng một chỗ, căn bản không phân rõ cái gì thuộc về cái nào. Mà làm cho đệ tử tam tông sợ hãi như vậy, là ở phía dưới bộ rễ mọc đầy gai hút, từng bộ thi thể diện mạo hoàn toàn thay đổi. Thiên kỳ bách quái, chồng chất cùng một chỗ, căn bản không nhìn thấy bùn đất phía dưới.

Những thi thể này giống như đều là yêu thú, không biết là lúc còn sống ném thi thể vào hay là sau khi chết lại ném vào, chỉ biết những thi thể này tất cả đều thay đổi hoàn toàn, thối rữa không chịu nổi, nước mủ nước huyết thi thủy trộn lẫn cùng một chỗ, cực kỳ buồn nôn. Nhưng càng quỷ dị hơn chính là,

nhiều thi thể hư thối chất đọng một chỗ như vậy, vốn phải tản mát ra mùi hôi thối vô cùng khó ngửi, nhưng từ trong hố sâu lại tràn ngập mùi vị, lại là một cỗ kỳ hương.

Kỳ hương...

Ngô Khí cùng chín người còn lại trối cùng một chỗ, nhưng trên mặt hắn không có một chút sợ hãi. Lại nhìn hoàn cảnh chung quanh, cũng thuận thể nhìn lướt qua hố sâu kia, tràng cảnh bên trong hắn không có một chút phản ứng nào.

Bất quá sau khi ngửi một chút mùi thơm từ chóp mũi truyền đến, lại nhìn hố sâu kia, trên mặt cũng xuất hiện một tia quái dị.

Hấp thụ nhiều thi thể ghê tởm như vậy, phát ra lại là kỳ hương làm người ta say mê, vài cọng ma hoa này chẳng lẽ là. Mê Đàm Ma Hoa.

Ngô Khí không giống đệ tử tam tông khác, trong đầu nhiều hơn một người, kiến thức tự nhiên cũng nhiều hơn một chút, rất nhanh hắn đã đoán ra lai lịch mấy cây Ma Hoa này.

Quả nhiên là yêu nữ, vậy mà thật sự bắt chúng ta làm hoa mỡ.

Ngô Khí đoán ra lai lịch của vài cây Ma hoa kia, đương nhiên cũng có thể biết, thiếu nữ tập mị thuần túy hơn cả người kia, tâm tư cũng rất ngoan độc, không hề đùa giỡn với bọn họ, nàng bắt mười cây bọn họ lại, thật sự muốn lấy làm đồng mỡ.

Nghĩ tới đây, phía dưới mặt nạ bạch cốt, khóe miệng Ngô Khí lập tức hiện lên một tia cười lạnh.

Lại không nhìn cái hố sâu kia và Mê Đàm Ma Hoa phía dưới, mà là hơi quay đầu lại, nhìn về phía thiếu nữ thần bí kia.

Trên cung điện, trên ghế ngọc quang hoa lưu chuyển kia, một thiếu nữ áo xanh tuyệt mỹ đang lười biếng ngồi, trên mặt mang theo ý cười rất thú vị nhìn đệ tử tam tông vì mấy gốc Mê Đàm ma hoa mà lâm vào trong sợ hãi thật sâu.

Hi vọng lần này mập mạp có ích, nếu không mấy đóa hoa thối này cũng sẽ gặp tai ương, hừ hừ.

Thanh âm lười biếng mềm mại rơi vào trong tai mọi người, lại không còn mị hoặc như trước đó. Giờ phút này nghe thấy, quả thực chính là thôi hồn ma âm, bởi vì lúc lời nói này rơi xuống, chính là lúc bọn họ chết đi. Không biết là do tác dụng của kỳ hương kia, hay là nguyên nhân vì sao đệ tử ba tông sau khi mất đi tu vi ngã xuống phạm nhân, ngoại trừ Ngô Khí ra, chín người còn lại vậy mà sau khi thiếu nữ áo xanh tuyệt mỹ kia nói xong, đồng loạt kinh hãi quá độ, ngất đi.

Tiểu thư, tiểu thư mau nhìn, bọn họ bị dọa hôn mê rồi.

Thật sự là một đám phê vật, được rồi, Tiểu Hồng, đem mấy nam nhân thối tha này đều ném xuống đi.

Đúng vậy, tiểu thư...

Thị nữ váy đỏ kia đứng bên cạnh thiếu nữ áo xanh tuyệt mỹ, trong tay nắm một cây trường tiên hồng mang như lửa, trường tiên một đầu bị trói lại cùng một chỗ mười người.

Thiếu nữ áo xanh tuyệt mỹ mang theo giọng nói chán ghét cuối cùng vẫn rơi xuống, một bên thị nữ váy đỏ trên mặt lập tức lộ ra một nụ cười tàn nhẫn, trong miệng đáp lại tiểu thư nhà mình một tiếng.

Chỉ thấy thị nữ vung cổ tay lên, lập tức trường tiên vung lên, đưa mười người bao gồm cả Ngô Khí vào trên không hồ sâu kia. Chợt trường tiên giải khai, mười người lập tức rơi xuống hồ sâu.

Mê Đàm Ma Hoa dưới đáy hồ kia tựa hồ đã nhận ra huyết thực mới tới, vậy mà nhao nhao lay động lên như vật còn sống, nhất là mấy cái vòi hoa to bằng cái cối xay, tựa hồ cực kỳ sung sướng, nhảy múa đều có quy luật. Từng cái rễ của cự măng phía dưới, cũng tự du động lên, gai ngược trên đó nhao nhao bắt đầu hút thi thể mục nát phía dưới.

Trong nháy mắt, thi thể trôi nổi ghê tởm dưới đáy hồ liền giảm xuống một tầng, tựa hồ mấy cây mê Đàm Ma Hoa này cũng có trí tuệ, biết mới tới huyết thực, lại muốn trông vị trí.

Hiển nhiên đối với cảnh này, thiếu nữ áo xanh tuyệt mỹ kia và thị nữ đứng bên người nàng đều đã thấy nhiều, một chút phản ứng cũng không có. Chẳng qua là rất thú vị nhìn mười người

Ngô Khí rơi xuống hố sâu kia, có lẽ thiếu nữ áo xanh tuyệt mỹ kia nhìn qua, nằng bắt quá chỉ là sủng vật cho ăn, mà đám người Ngô Khí, bắt quá chỉ là dùng để cho thức ăn mà thôi.

Đáng tiếc, chính Ngô vút bỏ chính mình, lại không phải cho là như vậy.

Động thủ!

Sau mặt nạ bạch cốt, trong hai con mắt hiển lộ ra, bùng lên mãnh liệt tinh quang làm người ta sợ hãi đến cực điểm. Mặt mũi tràn đầy sát khí, sát khí băng lãnh từ trên người hấn tuôn ra, tùy ý lan tràn.

Từ sau khi hấn bị bắt, bởi vì trên chiến hạm kia, có ít nhất mười mấy tu sĩ Hóa Thần cộng thêm hấn bất luận thế nào cũng không thể ngăn cản cường giả Phản Hư. Cho nên hấn vẫn luôn ần ần, hơn nữa xuất phát từ sự cẩn thận, lúc trước hấn bị thả ra, đối mặt bắt quá chỉ là chủ tớ hai cảnh giới Hóa Thần không đến, hấn cũng không có lập tức động thủ.

Trong cảm ứng của hấn, tuyệt mỹ thiếu nữ áo xanh kia, tu vi không quá Nguyên Anh đỉnh phong, về phần thị nữ váy đỏ kia, tu vi cũng chỉ có Nguyên Anh hậu kỳ. Lấy tuổi của các nàng, có tu vi bậc này, bất luận ở nơi nào đều là tuyệt thế thiên tài.

Nhưng Ngô Khí lại không hề sợ hãi, hấn còn đang ở cảnh giới Kết Đan, cũng dám cùng Nguyên Anh đỉnh phong tu sĩ tranh đấu, còn thành công ám toán một vị. Mà hấn hiện tại đã là Nguyên Anh tu sĩ, lại được Thái Cổ Thi Ma đạo truyền thừa, thần thông tiểu thành, chiến lực tăng mạnh. Tự nhiên sẽ không úy kỵ hai tu sĩ Nguyên Anh, cho dù cảnh giới hai người bọn họ đều cao hơn Ngô Khí.

Bây giờ sắp bị cô gái kia cầm đi làm kẻ mập mạp, Ngô Khí nếu còn nhìn nữa, vậy thật sự là không muốn sống nữa rồi.

Thiếu nữ áo xanh tuyệt mỹ cùng thị nữ váy đỏ bên người, làm sao cũng sẽ không nghĩ đến, trong mấy con kiến như thức ăn, vậy mà cất giấu một con hung thú, thời khắc mấu chốt, sẽ bạo khởi giết người.

Vù vù

Ngay khi trên người vừa tràn ra sát khí, Ngô Khí liền thi triển ra toàn bộ chiến lực của hắn. Sự tử vô thối, còn phải dùng hết toàn lực.

Bây giờ là ở địa bàn của người khác, hơn nữa còn là địa bàn của một con quái vật khổng lồ, nếu quấy nhiễu người khác, Ngô Khí có thể khẳng định mình không thể sống được. Đến lúc này, nếu Ngô Khí còn không biết phải động thủ toàn lực, vậy thì thật sự là ngốc rồi.

Trên không trung, ánh sáng âm u tuôn ra bao trùm lấy thân thể của hắn, sau đó, thân ảnh của Ngô Khí lập tức biến mất trên hồ sâu kia.

Sau một khắc, thanh âm của Ngô Khí vang lên bên tai của thiếu nữ áo xanh tuyệt mỹ.

Yêu nữ Thiên Ma tông, thích đem người ta làm hoa béo như vậy, không bằng, bản thân cũng làm một lần đi.

Ngày hôm qua canh năm dâng lên còn có năm chương...

Biến cố, ai cũng không nghĩ tới biến cố này.

Trong nháy mắt này, thiếu nữ áo xanh tuyệt mỹ kia ngậy ngấn cả người, thị nữ váy đỏ bên cạnh hấn ngậy ngấn cả người. Nhất là thị nữ kia, trong mắt nàng, vốn nên tùy ý làm thịt mấy tên đệ tử của tông môn tam lưu đến nơi biên thù này, vậy mà cất giấu một tên to gan lớn mật, dám đối nghịch ngay cả ở siêu thể lực Thiên Ma Tông bên trong cũng có địa vị cực cao của tiểu thư nhà mình động thủ.

Cũng chính vì nguyên nhân này, Ngô Khí đắc thủ, trong nháy mắt hấn xuất hiện phía sau thiếu nữ áo xanh tuyệt mỹ kia, bàn tay của hấn liền ấn vào hậu tâm của thiếu nữ, chân nguyên phun một cái, liền giam cầm thiếu nữ kia.

Bất quá dù sao cũng là tu sĩ Nguyên Anh kỳ, hơn nữa cũng không phải là tu sĩ Nguyên Anh kỳ ở trong thể lực siêu cấp, không phải chuyện bình thường có thể so sánh.

Chỉ ngơ ngác một chớp mắt, sau một khắc, thị nữ váy đỏ kia một gương mặt xinh đẹp vô cùng vụn vụn, phần nộ cùng sát ý hỗn hợp cùng một chỗ, tuôn về phía Ngô Khí.

To gan lớn mật...

Thị nữ váy đỏ phần nộ quả thực ngập trời, lúc nàng còn đứng ở bên, vậy mà có người ra tay với tiểu thư của nàng. Mà nàng vậy mà không kịp phản ứng, điều này đối với nàng mà nói, quả thực không thể tha thứ. Toàn bộ phần nộ sát khí đều như triều thủy tuôn về phía Ngô Khí, một cỗ khí thế to lớn đồng thời xuất hiện trong cung điện này.

Nguyên Anh hậu kỳ.

Tu vi thị nữ váy đỏ này là Nguyên Anh hậu kỳ, mặc dù Ngô Khí không biết thị nữ váy đỏ là linh căn tư chất gì, nhưng với tuổi tác của nàng, còn có tu vi bậc này, nếu là ở Đoạn Hồn sơn mạch, quả thực là chuyện không có khả năng. Bất quá ở nơi này, uy chấn một trong những thể lực siêu cấp toàn bộ Trung Châu đại lục, Thiên Ma tông lại không phải là chuyện gì to tát.

Phế vật lớn mật, buông tiểu thư ra.

Thị nữ vấy đỏ bạo phát, khí thể Nguyên Anh hậu kỳ hoàn toàn bộc phát ra, trường tiên hồng mang như lửa hung hăng vung lên, không khí trong cung điện tựa hồ cũng bốc cháy lên, trên trường tiên kia lập tức dâng lên hỏa diễm xích hồng cầu, hóa thành một con Hỏa Mãng đáng sợ không gì sánh được, phát ra tiếng gào rú rung trời, cắn xé về phía Ngô Khí.

Nhưng ngay sau khi Ngô Khí làm một động tác, thị nữ vấy đỏ kia lập tức buông lỏng tay, trường tiên mềm nhũn, hỏa mãng hóa thành cũng tự tiêu tán.

Nếu ngươi còn động đậy một chút, ta sẽ giết yêu nữ này.

Thanh âm Ngô Khí trầm thấp khàn khàn, chậm rãi vang lên, lại vô cùng hữu hiệu. Nhất là khi Ngô Khí chậm rãi đem bàn tay chậm rãi đặt lên đan điền của thiếu nữ áo xanh tuyệt mỹ kia, càng làm cho thiếu nữ vấy đỏ kia sắc mặt đại biến, thiếu chút nữa đã đem cây trường tiên toàn bộ cung điện biến thành biển lửa kia cũng không thể không thu lại.

Huyền khí

Khi hỏa mãng tán đi, thị nữ thu hồi trường tiên, ánh mắt Ngô Khí quét qua trường tiên, lập tức cảm giác được, trường tiên mà thị nữ vấy đỏ kia cầm trong tay, lại là một kiện huyền khí, hơn nữa còn là một kiện huyền khí phẩm chất không tệ.

Ha ha ha.

Ngay lúc thị nữ thu hồi huyền khí trường tiên, trước người Ngô Khí bỗng nhiên vang lên một hồi tiếng cười như chuông bạc.

Là thiếu nữ áo xanh kia, bị Ngô Khí chế trụ, còn lấy tính mạng uy hiếp. Nếu đổi lại là tu sĩ khác, sớm hẳn là phần nộ hoặc cầu xin tha thứ, nhưng thiếu nữ áo xanh này, lại là vẻ mặt tươi cười long lanh, như hoàn toàn không lo lắng tính mạng của mình, ngược lại giống như gặp phải chuyện gì chơi đùa, trong đôi mắt đẹp chớp động hào quang sáng ngời.

Ha ha ha, Hồng La ngươi nhìn thấy không, tiểu thư ta lại bị người không chế, lại còn là Huyền Nữ cung của tiểu thư ta,

thật sự là quá đùa vui, ha ha.

Giờ phút này thiếu nữ áo xanh giống như gặp một thiếu nữ cực kỳ thú vị gì đó, mặt mũi tràn đầy nụ cười mừng rỡ, tiếng cười như chuông bạc, thiên chân vô tà, như một viên ngọc châu nhảy ra, rơi vào trong tai Ngô Khí.

Dù là Ngô Khí đã sớm biết yêu nữ trước người này có tính cách cổ quái, giờ phút này nghe cũng cảm thấy rất quái dị, bất quá cũng không ngăn cản hắn hạ độc thủ. Sau lưng Bạch Cốt Diện, nụ cười lạnh trên mặt càng lớn, trong mắt hàn quang chợt lóe, bàn tay vốn dừng lại ở đan điền thiếu nữ kia, bỗng nhiên khẽ động, không chút do dự, hung hăng ấn xuống.

Bành

Ấn chứa một chưởng chân nguyên nồng đậm của Ngô Khí, sau khi ấn xuống, âm thanh truyền đến lại không phải là Ngô Khí nghĩ thấy.

Như tiếng vải bố, một tiếng trầm đục vang lên, chân nguyên trong lòng bàn tay Ngô Khí còn chưa kịp hoàn toàn nôn hết, từ trên người thiếu nữ kia, một cỗ lực lượng to lớn liền tràn tới. Không cho Ngô Khí kịp phản ứng, cỗ lực lượng này quả nhiên có chút quá phận, lấy tu vi Ngô Khí bây giờ, cũng bị chấn động đến mức mặt trắng bệch, thân thể lập tức bị quăng đi.

Mà trên không trung, liền có máu tươi đỏ thẫm phun ra, đúng là một kích không bị phản chấn bị thương.

Lúc này đến phiên Ngô Khí kinh hãi, vừa rồi hắn nhìn rõ ràng, dưới một chưởng của hắn, trên thân thiếu nữ áo xanh bỗng nhiên sáng lên một tầng thanh quang.

Chính là tầng thanh quang này, chẳng những ngăn cản một chưởng của Ngô Khí, hơn nữa lực phản chấn từ trong thanh quang đi ra còn làm bị thương Ngô Khí.

Ngô Khí bị đẩy khỏi thiếu nữ áo xanh, tự nhiên cũng mất đi cơ hội khống chế, thị nữ váy đỏ kiểm chế hồi lâu kia đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này. Lúc thân hình Ngô Khí còn ở không trung, nàng liền ra tay.

Bốp!

Nhiệt độ trong cung điện lần nữa tăng cao, hồng mang lưu chuyển, một con Hỏa Mãng dữ tợn trống rỗng xuất hiện dưới thân Ngô Khí, phát ra uy lực huyền khí làm người ta sợ hãi, hầu như không để Ngô Khí có cơ hội giãy giụa, trực tiếp trói chặt gã lại.

Xuy xuy a...

Hỏa mãng quần lên, hỏa diễm xích hồng kia tựa hồ hoàn toàn khác với hỏa diễm bình thường, vừa tiếp xúc đến thân thể Ngô Khí, trong không khí liền truyền đến khí tức thiêu đốt, lập tức nghe thấy tiếng kêu thảm thiết dị thường thê lương của Ngô Khí.

Tràng diện xoay chuyển nhanh chóng, trước một hơi thở, Ngô Khí vẫn là uy hiếp thiếu nữ áo xanh kia. Nhưng lập tức, Ngô Khí lại trở thành tù nhân, ần ần một hồi lâu, lại không nghĩ tới kết cục lại như vậy.

Yêu nữ, người vừa mới giả vờ.

Mặt nạ bạch cốt trên mặt Ngô Khí không biết từ lúc nào đã rơi xuống, khuôn mặt hắn có chút kỳ dị bại lộ ra ngoài. Bất quá lúc này hiển nhiên hắn không có chú ý tới điều này, mà là mặt mũi tràn đầy kinh ngạc phần nộ, hai mắt trợn lên, dáng vẻ không cam lòng, gắt gao nhìn chăm chăm vào thiếu nữ áo xanh tuyệt mỹ đang chậm rãi đi về phía hắn, mặt mũi tràn đầy nụ cười quyến rũ.

Tu sĩ nơi biên thù quả nhiên đều là phé vật, vất vả lắm mới ra ngoài, cũng là một kẻ ngu ngốc, dễ dàng hiện nguyên hình như vậy. Bản tiểu thư còn chưa chơi đủ mà.

Thiếu nữ áo xanh chậm rãi đi tới trước mặt Ngô Khí, trên mặt hiện ra vẻ oán trách, tựa hồ đang oán trách Ngô Khí xuống tay với nàng quá sớm. Ngược lại bị chấn thương, dẫn đến bức hiếp trì hoãn kế hoạch phá sản, chính mình cũng lần nữa luân lạc thành tù nhân.

Ồ, những thứ này là cái gì vậy.

Bất quá lập tức, thiếu nữ áo xanh này tựa hồ đối với hoa văn trên mặt Ngô Khí có một tia hứng thú, có hứng thú nhìn chăm

chằm. Thị nữ váy đỏ bên cạnh đi tới, rất xem thường liếc nhìn Ngô Khí một chút.

Tiểu thư, người này hình như có chút thủ đoạn, rõ ràng có tu vi Nguyên Anh sơ kỳ, không biết dùng phương pháp gì mà giấu diếm được chúng ta, hình như ngay cả Mặc Không trưởng lão cũng không phát hiện. Bất quá cũng là một tên ngu xuẩn, một tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ vậy mà động thủ với tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong như tiểu thư, thật sự là ngu xuẩn rồi.

Ánh mắt thiếu nữ áo xanh có chút hưng phấn nghiên cứu, còn có thị nữ váy đỏ kia ánh mắt khinh bỉ, khiến Ngô Khí tựa hồ cảm thấy mình bị khuất nhục, cũng bất chấp hỏa diễm đỏ thẫm đang thiêu đốt trên người, ra sức giãy dụa, trong miệng cũng tự kêu gào.

Sĩ có thể giết không thể nhục, yêu nữ Thiên Ma Tông, người cũng không nên đắc ý. Hừ, nếu không phải trên người yêu nữ người có huyền khí phòng hộ, căn bản không phải là đối thủ của tiểu gia ta. Nguyên Anh đỉnh phong có gì ghê gớm, tiểu gia ta vẫn luôn là thiên tài tuyệt thế, lúc kết đan cảnh giới đã giết chết cường giả Nguyên Anh. Có gan người thả ta ra, người không cần phòng hộ huyền khí, chúng ta lại đánh, tiểu gia cam đoan đánh cho người kêu cha gọi mẹ. Ha ha ha.

Lời Ngô Khí vừa nói ra, lập tức thiếu nữ áo xanh hai người chủ tớ đều ngậy ngẩn cả người.

Bất quá lập tức, gương mặt thị nữ váy đỏ kia trở nên khó coi, nhất là mấy chữ Ngô Khí nói cha gọi mẹ kia, càng làm cho nàng giận dữ.

Hừ, người là cái thá gì, để tiểu thư cùng người thi đấu, người còn không sánh bằng một đầu ngón tay của tiểu thư. Đợi lát nữa ta liền chặt tứ chi của người, làm âm dương dâm côn, lại ném cho mấy gốc Mê Đàm Ma Hoa kia, để người và một đám đồng môn phế vật cùng một chỗ làm tiêu phí.

Thị nữ váy đỏ nổi giận, trường tiên đỏ bị nàng nắm trong tay lập tức sinh ra phản ứng, hỏa mẫn hóa ra càng thêm bạo liệt, hỏa diễm đỏ thẫm bốc lên, như từng đầu Tiểu Hỏa Xà, chui vào thể nội Ngô Khí.

Canh thứ nhất đến canh gác.

Động tác này của thị nữ váy đỏ, lập tức làm cho tiếng kêu thảm thiết của Ngô Khí càng thêm thê lương, bất quá cũng bởi vậy mà chọc giận Ngô Khí, lập tức có tiếng mắng càng thêm khó nghe từ trong miệng Ngô Khí đi ra, hơn nữa đối tượng còn là thiếu nữ áo xanh kia.

Người yêu nữ này, cũng ỷ vào xuất thân tốt, kỳ thật cũng là một phế vật. Không có một thân tu vi Nguyên Anh đỉnh phong, kỳ thật ngay cả nửa phần chiến lực cũng không có, nếu không phải dựa vào bảo vật hộ thân, đã sớm bị tiểu gia giết chết. Nếu như người không có những bảo vật kia, nói không chừng ngay cả thị nữ của mình cũng đánh không lại. Còn nói tiểu gia là phế vật, cũng không tè ra quần nhìn mình một chút, liền một khuôn mặt xinh đẹp, kỳ thật cũng là một phế vật.

Ngô Khí lại mắng ra một câu khó nghe, bất quá lúc này lại thật sự gây ra sát ý của thị nữ váy đỏ kia. Gương mặt xinh đẹp lập tức đầy sát khí, ánh mắt như đao, trực tiếp móc ở đáy lòng Ngô Khí. Thị nữ váy đỏ đối với nữ tử áo xanh vô cùng trung thành, lời nói này của Ngô Khí quả thực nói với thị nữ váy đỏ: Mau giết ta đi.

Muốn chết sao?

Hai chữ vô cùng lạnh lẽo phun ra, thị nữ váy đỏ lập tức muốn động thủ, lòng bàn tay hùng hực chân nguyên phun ra, hỏa mãng trói chặt Ngô Khí tựa hồ sẽ lập tức hóa thành một con rồng lửa dữ tợn, muốn một ngụm nuốt vào.

Nhưng vào lúc này, một thanh lệ băng lãnh vang lên.

Hồng La, chậm rãi bước tới.

Là thiếu nữ áo xanh kia, giờ phút này nụ cười quyến rũ trên mặt thiếu nữ đã không còn, thay vào đó là vẻ mặt lạnh như băng. Một đôi mắt đẹp nhìn Ngô Khí còn đang mắng to, ánh mắt kia, giống như nhìn một cỗ thi thể không biết chết bao lâu.

Tiểu thư.

Thị nữ váy đỏ còn chưa nói hết lời, đã bị thiếu nữ áo xanh khoát tay chặn lại. Nhìn thấy thiếu nữ áo xanh đã hoàn toàn thay đổi bộ dáng, thị nữ tên là Hồng La kia cũng biết lúc này tốt nhất cái gì cũng không nói, chỉ có thể được tràn ngập sát khí hung hăng quệt mắt Ngô Khí.

Tên ngươi là gì?

Trong thanh âm của thiếu nữ áo xanh không còn một chút vũ mị nào nữa, mặc dù vẫn như cũ thanh lệ, nhưng người khác nghe được lại không sinh ra được một tia ý niệm, chỉ cảm giác được hàn ý cùng sát khí vô tận.

Bất quá hiển nhiên đối với Ngô Khí một chút tác dụng cũng không có, nghe thấy thiếu nữ áo xanh rõ ràng có chút biến hóa trong miệng phun ra, Ngô Khí không có ý dừng lại mắng to chính mình.

Đừng hỏi tên tiểu gia, yêu nữ phế vật này của ngươi không xứng để biết. Tiểu gia hôm nay rơi vào trong tay yêu nữ ngươi không nói, chính là không cam lòng, tiểu gia ta không cam lòng. Lấy tuyệt thế thiên tài của tiểu gia ta, nếu như giống yêu nữ ngươi, cũng sinh ra ở Thiên Ma tông., Tiểu gia đã là cường giả Hóa Thần từ lâu, nào có thể giống như ngươi yêu nữ phế vật, lại còn dừng ở cảnh giới Nguyên Anh. Hơn nữa vừa nhìn là biết phải dựa vào một đồng bảo vật mới có một chút thực lực, ngay cả thị nữ của mình cũng đánh không lại, tiểu gia ta thật mất mặt thay ngươi.

Ngô Khí tựa hồ càng nói càng hăng, hoàn toàn tiến vào Giác Khuyết, một đồng lời nói phun ra, hoàn toàn không có ý thương hoa tiếc ngọc.

Nếu một màn này xuất hiện ở chiến hạm Hắc Ma lúc trước, Ngô Khí không thể nói ra đoạn sau, lập tức sẽ bị cường giả Hóa Thần trong từng tòa tháp lâu kia xé nát.

Nhưng hiện tại, người muốn tiếp nhận những lời mắng này của Ngô Khí, không có người khác, chỉ có thiếu nữ áo xanh tuyệt mỹ kia cùng thị nữ váy đỏ tên là Hồng La kia, cũng không biết Ngô Khí mắng bao lâu, thiếu nữ áo xanh tuyệt mỹ kia bỗng

nhiên không nói gì, chỉ lẳng lẳng nhìn Ngô Khí ở nơi nào chửi âm lên.

Có lẽ Ngô Khí cũng mắng mệt rồi, một lát sau, hắn liền ngậm miệng không mắng nữa. Quay đầu nhìn sang bên cạnh, đều là hai chủ tớ mặt lạnh như băng.

Sao không mắng nữa.

Thanh âm thiếu nữ áo xanh giống như sông băng vạn năm kia, tản ra hàn khí đáng sợ. Bất quá đối với Ngô Khí vẫn như cũ không có tác dụng gì, hiện tại Ngô Khí, nhìn qua hoàn toàn chính là một lưu manh tu sĩ lưu manh vô lại.

Người muốn chọc giận ta, đánh nhau với người.

Nhìn qua người và những đệ tử khác của ba tông môn các người không giống nhau, với tuổi của người, có thể có tu vi Nguyên Anh, hoặc là ở nơi biên thùy như vậy, đích xác có thể tính là thiên tài. Hiện tại xem ra, cũng không giống như là ngu ngốc, người muốn để cho bản tiểu thư từ bỏ huyền khí phòng hộ trên người và người thi đấu, hẳn là có thủ đoạn gì ẩn giấu, để cho người cảm thấy người có nắm chắc có thể chiến thắng ta, sau đó chân chính uy hiếp ta.

Bồn tiểu thư rất tò mò, rốt cuộc người có thủ đoạn gì, làm cho người nghĩ rằng một tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ có thể chiến thắng một tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong.

Thiếu nữ áo xanh nói rất chậm, hầu như là phun ra từng chữ một, rõ ràng rơi vào trong tai Ngô Khí vô cùng rõ ràng. Cũng làm cho thần sư trên mặt hắn chậm rãi cứng đờ, một bộ âm mưu bị đâm xuyên.

Thị nữ váy đỏ đứng bên cạnh thiếu nữ áo xanh trên mặt vẫn là vẻ xem thường, khinh thường nhìn Ngô Khí, tựa hồ đang cười nhạo: Thủ đoạn nhỏ như vậy cũng dám đùa nghịch trước mặt tiểu thư chúng ta, quả nhiên là đồ ngốc.

Thế nhưng, lời nói tiếp theo của thiếu nữ áo xanh kia, lập tức khiến cho thị nữ váy đỏ biến sắc mặt lần nữa.

Bất quá có một điều người nói đúng, phụ thân cũng nói cho ta biết, quá mức ý lại bảo vật đối với tu hành vô ích. Bồn tiểu thư

chậm chạp không cách nào tấn thăng Hóa Thần, hẳn là nguyên nhân này. Xem ở trên mặt người nhắc nhở bốn tiểu thư, bốn tiểu thư quyết định cho người một cơ hội., Buông bỏ những bảo vật kia cùng người thi đấu, nhưng lát nữa nếu người không có thủ đoạn gì đặc biệt, dễ dàng thua. Vậy bốn tiểu thư sẽ cho người biết, so sánh với những thứ khác, thật ra có thể trở thành một kiện chết rất may mắn.

Đúng thật...

Hầu như ngay lập tức, Ngô Khí hoàn toàn không che giấu vẻ đắc ý trên mặt mình sau khi đạt được mục đích, lập tức trả lời thiếu nữ áo xanh.

Đôi đáp của hai người khiến thị nữ váy đỏ bên cạnh biến sắc, gấp gáp nói:

Tiểu thư, người.

Hồng La, thả hấn ra.

Không được tiểu thư, nếu điện chủ biết được, nhất định sẽ giận dữ.

Thị nữ váy đỏ tựa hồ biết mình không khuyên được thiếu nữ áo xanh, lúc này quyết đoán chuyển ra một người khác. Đáng tiếc, thiếu nữ áo xanh tựa hồ đã hạ quyết tâm, không chút thay đổi quyết định.

Không cần nhiều lời, ta đã quyết định. Lúc trước hấn nói ngược lại có mấy phần đạo lý, ta xác thực quá y lại vào những bảo vật phụ thân cho, không có trải qua chém giết chân chính. Ngay cả lần này thí luyện trên chiến trường Ngoại Vực, tất cả phiên toái cũng đều là những sư huynh sư tỷ kia giải quyết. Người cũng không cần lo lắng, một phế vật đến từ biên thủy mà thôi, coi như là tôi luyện một chút kỹ xảo giết chóc của bốn tiểu thư.

Bất quá nếu người này thật sự có thủ đoạn gì, uy hiếp đến tính mạng của bốn tiểu thư, Hồng La người lại cùng ra tay giết hấn là được.

Loại chuyện tự mình giải quyết không được liền gọi thị nữ hỗ trợ này, trong miệng thiếu nữ áo xanh nói ra, tựa hồ là chuyện

đương nhiên, không có chút nào khiến người ta cảm thấy không đúng. Chỉ là Ngô Khí còn bị trói lại sau khi nghe được điều này, mặt không khỏi trắng bệch, cơn tức giận hiện lên.

Được rồi, Hồng La, thả hấn ra đi, thả hấn đi thôi.

Nghe ra trong giọng nói của tiểu thư nhà mình, thị nữ váy đỏ kia cũng không cách nào, đành phải cổ tay run lên, Hỏa Mãng dữ tợn trói chặt Ngô Khí lại lần nữa tiêu tán, nhiệt độ trong cung điện cũng chậm rãi khôi phục bình thường.

Khụ khụ.

Ngô Khí vừa mới khôi phục tự nhiên giống như là bị thị nữ váy đỏ gây thương tích, toàn thân đều là dấu vết cháy đen, còn không biết thật giả ho ra mấy ngụm máu tươi.

Có thể bắt đầu rồi sao?

Trong miệng Ngô Khí vang lên thanh âm băng lãnh của yêu nữ Thiên Ma tông, giờ phút này thiếu nữ áo xanh lúc này hoàn toàn không còn bộ dáng thiếu nữ xinh đẹp quyến rũ mà Ngô Khí đã gặp trước kia. Nàng đứng ở nơi nào, giống như một dòng sông băng không có tình cảm, ánh mắt nhìn Ngô Khí cùng nhìn một cỗ thi thể không có gì khác biệt, sát khí trên người nàng ảm ảm mà không phát lại nhắc nhở Ngô vứt bỏ nàng đáng sợ.

Một chút...

Tuy rằng trong lòng Ngô Khí cũng rất muốn động thủ với thiếu nữ này, lúc trước hấn vất vả biểu diễn lâu như vậy, không phải là vì cái này sao. Nhưng Ngô Khí lại không muốn trùng lặp vào vết xe đổ lúc trước.

Yêu nữ, ngươi đã nói qua, tỷ thí công bằng cùng tiểu gia, không thể dùng những bảo vật mà tiểu gia gặp được, chỉ lấy tu vi Thần Thông chém giết. Nếu ta thắng, ngươi phải thả ta đi.

Ngô Khí lại một lần nữa biểu hiện ra sự vô sỉ của hấn, thì ra ước định của hai người là không cho phép thiếu nữ áo xanh sử dụng huyền khí phòng hộ, hiện tại đến miệng hấn lại biến thành bảo vật khác không thể sử dụng, chỉ lấy tu vi Thần Thông chém giết.

Nghe thấy lời nói của hắn, vốn chính là vì Ngô Khí châm ngòi thiếu nữ áo xanh mà tức giận ngập trời, thị nữ váy đỏ lập tức không nhịn được. Bàn tay nâng lên, nhiệt độ trong cung điện lần nữa tăng lên, một con Hỏa Mãng khí thể kinh khủng chậm rãi xuất hiện. Thứ hai đến, đối thoại với Thần Mã, thật sự là đáng ghét. Tưởng tượng hắn nhanh hơn hai chương này,

Có thể, nhưng...

Thanh âm của thiếu nữ áo xanh lại vang lên một lần nữa, nhưng lúc này, sát khí trên người nàng cũng càng thêm đậm. Nhìn lướt qua Ngô Khí, thiếu nữ áo xanh hừ lạnh một tiếng, chỉ thấy trên người nàng bỗng nhiên sáng lên mấy đoàn quang mang, bên trong mỗi một đoàn quang mang, đều có khí tức cực kỳ kinh người tồn tại.

Những khí tức này vì sao không biết, nhưng trong cảm ứng của hắn, mỗi một đạo khí tức vậy mà đều mạnh hơn nhiều so với khí tức trường tiên đồ đậm trong tay thị nữ váy đỏ. Mặc dù trong lòng đối với thiếu nữ áo xanh sẽ mang không ít trọng bảo đã có suy đoán, nhưng lúc này vừa thấy, nàng chỉ là huyền khí dùng để phòng hộ bản thân, vậy mà đã có nhiều kiện, Ngô Khí vẫn bị kinh động đến.

Thiếu nữ áo xanh cũng không kiêng kị Ngô Khí, trực tiếp cời nhẫn trữ vật trên ngón tay, cùng mấy đoàn hào quang kia, đồng thời giao cho thiếu nữ váy đỏ bên cạnh.

Sau khi làm xong hết thủ, vị ma nữ Thiên Ma tông này lại nhìn về phía Ngô Khí, sợ Ngô Khí khéo quá hóa vụng cũng không dám nói nhiều, trực tiếp phun ra mấy chữ.

Nói xong, hắn ta bắt đầu.

Vừa dứt lời, thân hình Ngô Khí liền trực tiếp chuyển động, không thèm chào hỏi, trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang, phóng tới thiếu nữ áo xanh kia. Lúc này Ngô Khí cũng không tiếp tục che giấu tu vi trên người mình, khí tức thuộc về tu sĩ Nguyên Anh hiển lộ ra, không phải là Nguyên Anh sơ kỳ, mà là Nguyên Anh hậu kỳ.

Khí tức từ trên người hắn tuôn ra, cực kỳ giống với khí thể mà thị nữ váy đỏ biểu hiện ra lúc trước, hoàn toàn là khí thể của một vị tu sĩ Nguyên Anh Hậu Kỳ.

Cùng lúc đó, Ngô Khí trong miệng cũng phát ra tiếng cười lớn, trên người ngoại trừ khí thể Nguyên Anh hậu kỳ ra, lại nổi

lên biến hóa, một đạo huyết quang nồng đậm bỗng nhiên bộc phát ra, bao trùm Ngô Khí lại, trong nháy mắt lại để cho tu vi của hắn tấn thăng tới Nguyên Anh đỉnh phong.

Yêu nữ người bị lừa, người mới là ngu xuẩn. Tiểu gia cũng không phải là Nguyên Anh sơ kỳ gì, tiểu gia là Nguyên Anh hậu kỳ. Hơn nữa, tiểu gia còn học được Thiên Ma Nhiên Huyết, có thể tạm thời tăng lên một cái tu vi cảnh giới. Lại thêm thượng cổ bí pháp thần thông của tiểu gia, muốn đối phó người ngay cả chém giết nghiêm trang cũng không có, tiểu yêu nữ quả thực dễ như trở bàn tay. Nhận mệnh đi, ha ha ha ha ha,

Trên người Ngô Khí liên tiếp phát sinh biến hóa, đầu tiên là tu vi Nguyên Anh sơ kỳ trực tiếp biến thành Nguyên Anh hậu kỳ, sau đó lại tựa hồ thi triển bí pháp gì đó, trong nháy mắt tăng lên Nguyên Anh đỉnh phong. Càng kinh người hơn chính là, Ngô Khí kiêu ngạo cười to, đột nhiên duỗi ra một bàn tay, mặt mũi dữ tợn vỗ về phía thiếu nữ áo xanh.

Đại Thi Ma Thủ...

Ầm

Tựa hồ là đang chứng thực Ngô Khí, sau một tiếng vang thật lớn, cung điện to lớn bỗng nhiên hung hăng rung động một cái, trong hư không vụn vụn, một hư ảnh bàn tay to lớn xám xịt đột nhiên xuất hiện. Trong nháy mắt bàn tay khổng lồ xuất hiện, trong cung điện tựa hồ nổi lên biến hóa to lớn. Từng tia thi khí thể lương cổ xưa trống rỗng xuất hiện, tràn ngập trong điện, nhuộm tất cả mọi thứ thành u ám.

Cột kẹt..t..tttt cột kẹt..t.tt

Lúc trước mấy gốc Mê Đàm Ma Hoa vẫn còn hung uy không nhỏ, lúc này lại giống như gặp thiên địch đáng sợ vô cùng, dị thường hoảng sợ run rẩy lên, phát ra tiếng kêu chi chi.

Cung điện hùng kỳ vốn phú lệ đường hoàng, dưới hư ảnh bàn tay to lớn u ám kia, dưới một tia thi khí cổ xưa trống rỗng xuất hiện, lại hoàn toàn thay đổi một loại màu sắc khác, tựa như sắp bị năm tháng ăn mòn.

Nhìn thấy một màn này, lập tức thiếu nữ áo xanh cùng thị nữ váy đỏ kia mặt mũi biến đổi.

Thần thông Hoang Cổ

Thân phận của thiếu nữ áo xanh mặc dù là Thiên Ma tông, là một trong những thế lực siêu cấp cũng là cực cao, kiến thức tất nhiên là cực kỳ rộng rãi, thần thông Ngô Khí vừa thi triển ra, lập tức nàng nhận ra được.

Bất quá trên mặt nàng lại không có vẻ hoa dung thất sắc như Ngô Khí dự đoán, chỉ là khuôn mặt biến hóa một chút, cũng không phải vì hoảng sợ biến hóa phương diện kia, mà là hai mắt sáng ngời, đúng là xuất hiện một tia kinh hỉ.

Thật tốt quá, không nghĩ tới tiểu thư tùy tiện chớp một cái đã kiếm được một người may mắn có được thần thông Hoang Cổ. Lần này không cần lo lắng xuống tay quá nặng sẽ lập tức giết người, chờ bốn tiểu thư chơi đủ rồi, còn có thể đạt được một môn thần thông Hoang Cổ không tệ, đến lúc đó giao cho phụ thân, nhất định sẽ bị khích lệ.

Lại là tiếng cười giống như chuông bạc của thiếu nữ chân thật, nhưng khi Ngô Khí nghe lại vô cùng chói tai. Thiếu nữ áo xanh này quả thực là tự có ý thức từ trước đến nay, nhìn thấy nữ nhân nhiều nhất biến đến nay, tựa hồ hoàn toàn không có hình dạng cố định, khi thì điệu ngoa, khi thì quyến rũ, khi thì thanh thuần, quả thực làm cho người ta vô cùng đau đầu.

Nhìn thấy Ngô Khí thi triển ra thần thông Hoang Cổ, băng sương trên mặt thiếu nữ này liền biến mất không ít, ngược lại lộ ra thiếu nữ gặp phải thần sắc giống như món đồ chơi. Nhưng sau một khắc, thiếu nữ này vừa ra tay, Ngô Khí liền biết, có thể còn nhỏ tuổi tu luyện đến Nguyên Anh đỉnh phong, căn bản là không thể lấy lẽ thường độ.

Thần thông Hoang Cổ, bốn tiểu thư cũng sẽ có.

Huyền Ảnh ma thủ

Không gian trong điện lần nữa biến hóa, lại một bàn tay khổng lồ trống rỗng xuất hiện. Đại Thi Ma Thủ lớn nhỏ không kém so với Ngô Khí thi triển ra, nhưng không giống chính là, bàn tay lớn này so với đại thủ Thi Ma của Ngô Khí càng thêm chân thực. Đại Thi Ma Thủ Ngô Khí thi triển, bất quá chỉ là

một hư ảnh to lớn mà thôi, có thể có động tĩnh to lớn như vậy, cũng là do những thi khí cổ xưa gây nên.

Nhưng bàn tay lớn của thiếu nữ áo xanh này lại vô cùng chân thật, thậm chí chưởng văn trên đó, Ngô Khí đều có thể nhìn thấy rõ ràng. Bàn tay lớn này có thể nói là rất quen thuộc đối với Ngô Khí, bởi vì bắt hấn đến Thiên Ma tông, chính là bàn tay Thanh Ô này.

Bây giờ xem ra, lúc ấy ra tay không phải ai khác, thật đúng là yêu nữ này.

Hai bàn tay khổng lồ, hai loại thần thông hoang cổ va chạm vào nhau trong hư không, kết cục lại hoàn toàn nghiêng về một phía ngoài ý muốn.

Hư ảnh bàn tay lớn xám xịt do Ngô Khí triệu hoán ra hầu như không có bất kỳ sự chống cự nào, sau khi bị bàn tay lớn màu xanh nhạt kia nhẹ nhàng đụng một cái, liền tan vỡ, hư ảnh tiêu tán, hóa thành một dòng nước loạn lưu, bao phủ cung điện, bao bọc những cổ lão thi khí kia, trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa. Lúc này thật sự là đến nhanh, đi cũng nhanh.

Đánh tan, quả thực là một chút không đáng nhắc tới đánh tan, quá mức gọn gàng nhanh chóng.

Bất quá Ngô Khí vốn không có ý định tự mình tu luyện không quá mấy ngày, Đại Thi Ma Thủ có thể đối kháng với một đám đệ tử chân truyền Thiên Ma tông nịnh bợ nịnh nọt.

Mục đích thực sự của hấn, kỳ thật khi Thanh y thiếu nữ kia đáp ứng không dùng bảo vật khác, chỉ lấy tu vi thần thông cùng hấn giao đấu, đã thực hiện.

Không hề để ý đến bàn tay lớn do mình triệu hồi ra bị đánh tan trên đỉnh đầu, cũng không để ý tới bàn tay lớn màu xanh đang chop tới hấn, khóe miệng cong lên một vòng vòng cung, cười gằn, Ngô Khí chân chính xuất thủ.

Trong lúc điên cuồng, một mảng u quang do Ngô Khí hóa thành bỗng nhiên gia tốc, nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi. Căn bản không cho thiếu nữ áo xanh kia kịp phản

ứng, trong nháy mắt, thân ảnh Ngô Khí mạnh mẽ biến mất, lại xuất hiện, trực tiếp đến trước mặt thiếu nữ áo xanh.

Trên khuôn mặt tràn đầy hoa văn ba màu đen nhánh nở rộ nụ cười dữ tợn, thanh âm chân chính thuộc về Ngô Khí vang lên, bình tĩnh lạnh lùng, không có chút tâm tình nào dao động.

Nhận lấy cái chết đi.

Một bàn tay trắng nõn của Ngô Khí bỗng nhiên duỗi ra, năm ngón tay thành trảo, u quang dọa người tràn đầy, xuất hiện trên đỉnh đầu thiếu nữ áo xanh, không chần chờ thương hại chút nào, hung hăng chụp vào thiên linh của thiếu nữ áo xanh.

Hừ, phế vật đúng là phế vật, một môn thần thông Hoang Cổ bỗng nhiên bị người luyện thành bộ dáng quỷ kia. Lại còn muốn mạng của bản tiểu thư, thật sự là si tâm vọng tưởng.

Ma vân hộ thể.

Tuy rằng bị tốc độ khủng bố của Ngô Khí đột nhiên bộc phát dọa cho giật nảy mình, nhưng thiếu nữ áo xanh lại không lộ ra vẻ kinh hoảng, nhìn thấy Ngô Khí đột nhiên xuất thủ tàn nhẫn, cũng chỉ cười lạnh. Trong mắt nàng, Ngô Khí cũng ý vào tốc độ có chút nhanh, những người còn lại đều là phế vật. Nhất là khi nhìn thấy rõ Ngô Khí rõ ràng thông hiểu một môn thần thông hoang cổ, thi triển ra lại là như vậy khó coi, càng hoàn toàn xem thường Ngô Khí.

Đối với một trảo đột nhiên này của Ngô Khí, cũng không thêm đề ý chút nào.

Chỉ nghe nàng hừ lạnh một tiếng, trong lòng động niệm, chân nguyên vô cùng hùng hậu liền dâng lên, trực tiếp hóa thành một mảnh ma vân, ngăn cản bàn tay Ngô Khí hung hăng chụp xuống.

Xoạt xoạt...

Vượt quá dự liệu của thiếu nữ áo xanh, cảnh tượng một đám ma vân ngăn cản Ngô Khí trong dự đoán của nàng vẫn chưa xuất hiện, xuất hiện lại là Ngô Khí một trảo, một tia chướng ngại ma vân kia tác dụng cũng chưa hết đã bị nghiền nát. Như

trước đó Ngô Khí thi triển ra đại thi ma thủ, một kích liền tan vỡ.

Tiểu thư, cẩn thận một chút...

Thị nữ váy đỏ nhìn thấy Ngô Khí đột nhiên bộc phát, vậy mà trong nháy mắt đã nguy hiểm đến thiếu nữ áo xanh, trong lúc gấp gáp muốn ra tay đáng tiếc nước xa không cứu được gần lửa, bàn tay Ngô Khí đã đến đỉnh đầu thiếu nữ áo xanh, trong nháy mắt có thể chụp xuống.

Cho đến giờ phút này, trên khuôn mặt tuyệt mỹ của thiếu nữ áo xanh mới biến hóa, trong đôi mắt cũng lộ ra vẻ kinh hoàng. Ánh mắt nhìn về phía Ngô Khí rốt cuộc không còn nhìn thấy một phế vật không đáng coi trọng, khinh thường cùng khinh thường biến mất.

Thứ ba đến canh hai, sau khi chỉ còn lại hai điểm, tiểu lâu rất hối hận, làm gì mà tay thiếu việc thiết kế ra tình tiết như vậy. Nữ Giác Phi phiền nhất là viết kịch tương đối nhiều, Thần Mã đối thoại xong về mặt, viết chết ta rồi. Cũng trách các vị, mấy ngày nay tiểu lâu cố gắng cập nhật, các người thế mà không có chút biểu thị. Các thông gia, muốn bình luận, muốn ý kiến ở nơi nào a, ở nơi nào a, thật là ý kiến a, đang ở nơi nào a...

Huyền Vân chỉ.

Sắc mặt thiếu nữ áo xanh trì hoãn một chút, lập tức bộc phát ra thực lực chân chính. Nàng lúc này cũng nhìn ra, người trước mắt căn bản không phải phế vật trong miệng nàng, chỉ một trảo đã xé rách thân thể nàng là tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong hàng thật giá thật ngưng tụ ma vân, đủ để nói rõ, Ngô Khí là một đối thủ có thể đánh một trận.

Dung mạo tuyệt mỹ không gọn sóng, tựa hồ hoàn toàn không để ý đến một trảo dữ tợn trên đỉnh đầu, chỉ lui về sau một bước, để cho tất cả nam nhân điên cuồng trắng nõn chỉ thẳng, điểm tới lòng bàn tay của Ngô Khí.

Khí tức màu xanh nhạt quần quanh đầu ngón tay thiếu nữ, bình thường không có gì lạ, giống như yếu ớt vô cùng, không có lực sát thương nào. Nhưng thấy một chỉ này điểm tới, mặt Ngô Khí cũng biến đổi theo.

Chiến kỹ...

Hai mắt sáng ngời, tinh quang hiện lên, ánh mắt Ngô Khí rơi vào đầu ngón tay thiếu nữ kia. Từng sợi khí tức màu xanh đặc biệt kia, đối với Ngô Khí mà nói, có một loại cảm giác quen thuộc khó hiểu. Là dưới ý thức của hắn liền nói ra khỏi miệng suy đoán, thanh âm của hắn không nhỏ, thiếu nữ áo xanh kia cũng nghe thấy.

Vừa vặn nói cái gì, lại thấy đột nhiên mặt Ngô Khí biến thành màu đỏ rực, ánh mắt lộ ra hưng phấn, chiến ý vô cùng nồng đậm không hề báo trước xuất hiện trên người Ngô Khí.

Chiến đấu

Như bạo long thổ tức, Ngô Khí đầu lưỡi nở rộ lôi âm, thực lực chân chính bạo phát.

Ầm

Trong điện lại đột ngột vang lên một tiếng thật lớn, cũng không phải Ngô Khí ra tay với thiếu nữ áo xanh kia, mà là

Thanh La đại thủ của thiếu nữ áo xanh kia rốt cuộc cũng chạy tới, quấy động dòng khí vô tận, muốn bắt lấy Ngô Khí. Ai ngờ kết quả lại là Ngô Khí mãnh liệt xoay người lại, không tránh né chút nào, cũng không có huyết sáo hoa nào, trực tiếp đâm một quyền vào trên bàn tay lớn của Thanh Vạn.

Phá toái, Thanh Kiên đại thủ kia ngay cả một hơi cũng không chịu đựng được, trực tiếp như Ngô Khí thi triển đại thi ma thủ kia, loạn chiến sau đó hóa thành một trận loạn lưu, cuốn sạch biến mất.

Oanh toái Thanh Bát đại thủ, Ngô Khí không có chút nào thỏa mãn, xoay người lại cũng không có, u quang nồng đậm bỗng nhiên bộc phát, bao phủ hoàn toàn Ngô Khí vào trong đó, tiếp theo xuất hiện một màn khiến cho thị nữ váy đỏ kia trợn mắt há hốc mồm.

Bốp!

Một quyền vang lên tiếng thịch, sau đó liền thấy một bóng người mỹ lệ bay lên, là thiếu nữ áo xanh kia.

Hắn bị Ngô Khí đánh bay, lúc u quang bộc phát, thân thể Ngô Khí trong nháy mắt biến mất tại chỗ, lúc xuất hiện lại đã là ở phía sau thiếu nữ áo xanh.

Đối diện với dung nhan tuyệt mỹ của tất cả nam nhân trong thiên hạ, Ngô Khí chỉ cười gằn, sau đó u quang lóe lên một quyền trực tiếp đánh vào bụng thiếu nữ.

Tiểu thư, tiểu thư...

Một tiếng kêu tràn đầy tức giận cùng sát ý vang lên, là thị nữ váy đỏ kia. Nàng nhìn thấy một quyền Ngô Khí đánh vỡ bàn tay lớn của Thanh lỗ, đột nhiên cảm thấy có chỗ nào không đúng, bây giờ nhìn thấy Ngô Khí đột nhiên giở trò ác độc, vậy mà đánh bay tiểu thư nhà mình một quyền, cảnh tượng như vậy làm cho thị nữ trung thành này lập tức lâm vào điên cuồng.

Nhiệt độ trong điện đột nhiên tăng lên không biết bao nhiêu lần, không khí lập tức trở nên vặn vẹo, từng tia khí tức xích hồng lập tức tràn ngập, tựa hồ lập tức, cả tòa cung điện sẽ hóa thành biển lửa.

Càng dọa người hơn còn ở phía sau, thị nữ váy đỏ khuôn mặt xinh đẹp vốn có chút sát khí lúc này càng là trải rộng sương lạnh, sát ý cao vút. Nhưng bởi vì nàng, một cây roi dài đỏ đậm tàn phá bừa bãi, trong điện lập tức hỏa diễm ngập trời, từng con Hỏa Mãng dữ tợn sinh ra, quấy động không gian, thiêu đốt hết thảy.

Phối hợp mấy cây Mê Đàm Ma Hoa trở nên càng thêm hoảng sợ kia, tòa cung điện này rốt cuộc biến thành biển lửa, vô số hỏa diễm đỏ thẫm vung vẩy tàn phá bừa bãi, trong đó càng có mấy chục con Hỏa Mãng Du động.

Thị nữ váy đỏ nổi giận, nhìn thấy tiểu thư nhà mình bị Ngô Khí này một quyền không hiểu phong tình đánh bay, vị thị nữ váy đỏ này đã triệt để lâm vào điên cuồng.

Chỉ giận một chút, đại cung điện như vậy lập tức biến thành biển lửa. Trong nháy mắt khi nàng nói xong, mấy chục con Hỏa Mãng đồng loạt quay đầu, ánh mắt băng lãnh vô tình rơi vào Ngô Khí vẫn nhẹ nhàng cười không thôi.

Ta muốn mạng của ngươi.

Động, mấy chục con Hỏa Mãng nhất tề chuyển động, khuấy động biển lửa trong điện, trong lúc đó quay cuồng, nhảy lên lên sóng lửa kinh thiên trên mái vòm cung điện, xoắn giết về phía Ngô Khí.

Uy thế như vậy, khủng bố đến cực điểm, phải biết mỗi một con hỏa mãng uy thế đều tương đương một vị tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ. Phối hợp sóng lửa đỏ thẫm, dù một vị tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong chân chính cũng khó mà ứng đối.

Mặc dù có thể nói đại bộ phận uy lực đến từ huyền khí trong tay thị nữ váy đỏ kia. Nhưng Ngô Khí có thể nhìn ra được, thị nữ váy đỏ kia thực lực mạnh mẽ, lại phối hợp huyền khí trong tay, chiến lực còn trên cả tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong.

Nếu đổi lại là người khác, muốn giải quyết một thị nữ có chiến lực vượt qua tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong còn có chút phiền phức. Nhưng Ngô Khí lại không hề có áp lực, nhất là thị nữ váy đỏ kia phần lớn sức chiến đấu đều trên huyền khí trong tay nàng, cái huyền khí trường tiên đỏ đậm kia chắc chắn cấp bậc

không thấp, nói không chừng còn là một kiện thượng phẩm huyền khí.

Nhưng đáng tiếc, chết thật không chết, uy năng huyền khí này cường đại, lại là hỏa thuộc tính.

Đôi mắt với hỏa lẫm ngập trời và mấy chục con hỏa mãng kia, Ngô Khí mặt không đổi, không lùi mà tiến, trực tiếp một bước tiến vào trong đó.

Hắc hắc hắc.

Tiếng cười gần khiến mọi người chán ghét lần nữa vang lên, đúng là ở sâu trong biển lửa. Ngay sau đó tiếng cười dữ tợn của Ngô Khí xuất hiện, là một màn khiến cho thị nữ Hồng La một lần nữa trợn mắt há hốc mồm.

Oanh oanh oanh oanh!

Biển lửa nổ vang, hỏa diễm đỏ thẫm bỗng nhiên bốc lên không ngớt, tựa như bên trong có hung thú gì đó đang quấy rối. Nhưng lập tức, cảnh tượng chân thật liền xuất hiện.

Chỉ thấy trong biển lửa, có một bóng người u quang bao bọc, đủ để cho tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong đều tránh lui biển lửa đỏ thẫm, dưới bóng đen này lại như giẫm trên đất bằng. Những ngọn lửa đỏ thẫm thiêu đốt không khí vụn vụn, dưới bóng đen kia, nhu thuận vô cùng, thần phục dưới chân hắn, tùy ý để hắn tung hoành.

Càng đáng sợ chính là, thân ảnh này không sợ mấy chục con Hỏa Mãng kỳ thật dữ tợn hung hãn, ngược lại ở trong biển lửa bắt đầu săn giết những Hỏa Mãng này.

Trong lúc đó, trên cổ một con Hỏa Mãng bỗng nhiên bị một bàn tay lớn bắt lấy, sau đó hung hăng bóp một cái, con Hỏa Mãng này liền không một tiếng động gào thét một tiếng, hóa thành một ngọn lửa đỏ thẫm tiêu tán. Cảnh tượng tương tự, trong mấy hơi thở xuất hiện mấy chục lần.

Vù vù

Một tiếng rên rỉ, biển lửa lớn trong cung điện chợt biến mất, hiện ra một cây trường tiên đỏ đậm. Chỉ là so sánh với trước, ánh sáng trên cây roi dài này đã ảm đạm đi nhiều. Sát khí trên

mặt thị nữ váy đỏ không giảm, nhưng thân hình không tự chủ được dừng lại, không thể tin được nhìn cảnh tượng trong điện đại biến.

Vừa mới đại phá biển lửa, Ngô Khí lấy một đôi tay trần bóp nát mấy chục con Hỏa Mãng, cũng không thèm nhìn tới Hồng La thị nữ kia. Mục tiêu của hắn chỉ có một, từ đầu đến cuối, mục tiêu của hắn cũng chỉ có một người, chính là vị thiếu nữ áo xanh thân phận thần bí kia.

Tựa hồ hai người sinh ra cảm ứng, Ngô Khí sau khi bài trừ biển lửa, nhìn qua trong nháy mắt, thiếu nữ áo xanh kia cũng vừa vặn nhìn lại.

Uống xong...

Thiếu nữ áo xanh phát ra một tiếng quát nhẹ, ở phần bụng nàng, một cái lỗ lớn đang từ từ phục hồi như cũ, ánh sáng màu xanh vờn quanh, từng sợi u quang từ bên trong tràn ra, dần dần bị xua tan. Không cần phải nói, lỗ lớn này chính là bị một quyền của Ngô Khí đánh ra.

Nếu như một màn vừa rồi lan truyền ra ngoài, nhất là khi bị một đám đệ tử chân truyền và vị trưởng lão Phản Hư của Thiên Ma tông trên chiến hạm kia nhìn thấy, bọn họ phải nín thở nhìn nốt thiếu nữ áo xanh, lại bị Ngô Khí này trực tiếp một quyền đánh bay, còn tạo ra một cái động lớn nữa, chỉ sợ Ngô Khí chính là chạy trốn đến chân trời góc biển, cũng sẽ bị bọn họ tìm ra được, sau đó bị nghiền nát xương cốt thành tro.

Nhưng ở chỗ này, bên trong tòa đại điện này, hiện tại chỉ có ba người. Ngoại trừ Ngô Khí ra, chính là hai người chủ tớ thiếu nữ áo xanh.

Tên ngươi là gì?

Đây là lần thứ hai thiếu nữ áo xanh hỏi tên Ngô Khí, bất quá cũng không giống lần đầu tiên, lần này thiếu nữ áo xanh tựa hồ rất nghiêm túc. Trên khuôn mặt tuyệt mỹ mặc dù không có biểu lộ gì, nhưng đôi mắt đẹp kia lại chớp động quang mang dị dạng, gắt gao nhìn chằm chằm vào ánh sáng âm u lưu chuyển trên người Ngô Khí.

Số năm của hắn càng là số năm.

Đổi mặt với một thiếu nữ tuyệt mỹ, lại một quyền đánh bay, mặc cho là ai đổi mặt Ngô Khí không hiểu phong tình như vậy, không hiểu thương hoa tiếc ngọc vì sao là vật gì, chỉ sợ cũng sẽ không có thiện cảm gì. Huống chi là thiếu nữ áo xanh này là người trong cuộc, kỳ quái chính là, lúc này thiếu nữ áo xanh lại rất nghiêm túc hỏi tên Ngô vứt bỏ.

Muốn biết tên tiểu gia là như thế nào, yêu nữ người muốn nhận thua sao?

Lời Ngô Khí vừa nói xong, thiếu nữ áo xanh ở một bên cung điện liền rất nghiêm túc lắc đầu, trên gương mặt tuyệt mỹ hiện ra một nụ cười cực kỳ tàn nhẫn, hầu như là từng câu từng chữ vô cùng nghiêm túc nói ra một đoạn.

Đợi sau khi giết người, ta sẽ lưu lại hồn phách của người, vĩnh viễn phong ấn trong thi thể người, sau đó luyện người thành khô lồi, vĩnh viễn chịu ta sử dụng. Ta lười đặt tên mới, cho nên hiện tại hỏi một chút, người tên là gì,

Làm cho người ta sờn cả tóc gáy, xuất từ miệng một thiếu nữ áo xanh tuyệt mỹ, cảnh tượng như vậy, thực sự là quái dị cực kỳ.

Nếu người khác uy hiếp mình như vậy, Ngô Khí căn bản sẽ không quan tâm, đừng nói chuyện chế tác khô lồi người sống, chính là bỗng dưng rút ra hồn phách người ta, cũng không phải là chuyện ai cũng có thể làm được. Nhưng hiện tại không giống, nơi này không phải là biên thủy như Đoạn Hồn sơn mạch.

Nơi này là Thiên Ma tông, nơi này là trung tâm của Thông Thiên sơn mạch, là vị trí chính thức của tu chân giới.

Ở đây xuất hiện bất kỳ thần thông nào, bất kỳ thủ đoạn gì, bất cứ chuyện gì cũng không có gì lạ, sau khi từ Ngô Khí nhìn thấy chiếc chiến hạm kinh thiên kia, liền biết ngay, hắn bây giờ đã không còn ở chỗ hẻo lánh của Đoạn Hồn sơn mạch kia,

mà đã đến thiên địa rộng lớn, vị trí hạch tâm của toàn bộ Trung Châu đại lục.

Mà người nói như vậy, cũng không phải vô danh tiểu tốt gì, là một đệ tử chân truyền ngay cả đông đảo tu vi Hóa Thần của Thiên Ma tông cũng phải nịnh nọt nịnh nọt nàng.

Ngô Khí không nghi ngờ chút nào, nếu thiếu nữ này nói ra, nàng nhất định sẽ làm được. Vừa nghĩ đến đây, sát ý trong lòng Ngô Khí liền bộc phát ra mãnh liệt không gì sánh được, chiến ý trên người phát ra cũng mãnh liệt trước nay chưa từng có.

Khôi lồ hoạt thi có tốt không, rất tốt, ta thích. Chỉ cần yêu nữ ngươi giết được tiểu gia, trước khi chết nhất định nói cho ngươi tên của ta. Hắc hắc hắc hắc hắc.

Trong tiếng cười gằn, Ngô Khí lại lần nữa động.

Ánh sáng âm u lưu chuyển, Ngô Khí mãnh liệt chạy ra ngoài, nhưng lại ở giữa đường, lại một lần nữa hư không tiêu thất.

Khuôn mặt thanh tú màu đen bao trùm phong cách cổ xưa của Ngô Khí bỗng nhiên xuất hiện trước mặt thiếu nữ áo xanh, trong đôi mắt ngoại trừ lãnh quang ẩn chứa sát ý nồng đậm ra, không còn gì khác.

Hắn không sử dụng bất kỳ vũ khí nào, cũng không sử dụng bất luận pháp quyết thần thông gì, Ngô Khí chỉ là hai ngón tay duỗi ra, giữa ánh sáng âm u lập loè, ngón tay dừng lại trước hai mắt thiếu nữ áo xanh.

Xem tư thế Ngô Khí, tính toán của hắn lại là trực tiếp móc một đôi mắt của thiếu nữ ra. Nhưng ý niệm ác độc của hắn không có thực hiện, bởi vì bị thiếu nữ áo xanh ngăn trở.

Là bàn tay thiếu nữ, trắng nõn như ngọc, mềm mại như tơ, thiếu nữ áo xanh tuyệt mỹ này cũng không biết người nào sinh ra, mặc kệ bộ phận thân thể kia, đều giống như được thiên địa linh khí làm thành chuông, hoàn mỹ vô cùng. So sánh ra, bàn tay Ngô Khí lại có chút gầy yếu, thon dài tái nhợt, có chút bệnh tật.

Nhưng lại không ngăn cản Ngô Khí dùng hai tay chưởng này thi triển ra chiến kỹ có uy lực cường đại vô song, chiến kỹ Thái Cổ Tu La.

Lại nhìn thấy thiếu nữ chỉ dùng bàn tay ngăn trở hắn, con mắt Ngô Khí lập tức sáng ngời, chiến ý càng rùng rục. Hiện tại hắn có thể khẳng định, thiếu nữ áo xanh trước mắt cũng tu luyện một môn chiến kỹ nguyên vẹn, tựa hồ đồng nguyên với công pháp thần thông năng tu luyện.

Có phát hiện này, Ngô Khí càng thêm hưng phấn, bởi vì hắn đã nhận được truyền thừa của Thái Cổ Thi Ma Đạo, một mực không biết truyền thừa như vậy thuộc về cấp độ kia trong rất nhiều truyền thừa của Hoang Cổ.

Trong trí nhớ rộng rãi nói, truyền thừa Hoang Cổ mặc dù là tồn tại trân quý vô thượng, hầu như tất cả tu sĩ đều khát vọng có được. Nhưng truyền thừa của Hoang Cổ cũng không phải là độc nhất vô nhị, bởi vì Hoang Cổ có ba thời đại, thái cổ thượng cổ, cũng không biết đã trải qua bao nhiêu năm tháng.

Trong đó ẩn chứa truyền thừa, có một số đã bị chôn vùi trong dòng sông tuế nguyệt, nhưng cũng có không ít di lưu lại. Những truyền thừa còn sót lại này, cũng là loại tốt xấu khác nhau.

Có một số truyền thừa của Hoang Cổ, sau khi đạt được, đủ để một tu sĩ một bước lên trời, thậm chí trực tiếp tu luyện đến cảnh giới hợp đạo trong truyền thuyết cũng không phải là không thể. Có một số truyền thừa của Hoang Cổ, nhưng cũng không coi là rất quý giá, có lẽ không trọn vẹn, hoặc là vốn cũng không phải là tồn tại ghê gớm gì. Ngay cả tu sĩ đạt được truyền thừa, nói không chừng cũng chỉ là gia tăng một chút thực lực mà thôi.

Ngô Khí mặc dù nhận được chính là truyền thừa của thời đại Thái Cổ, theo lý thuyết, chính là truyền thừa Hoang Cổ cao nhất. Nhưng Ngô Khí đoạt được dù sao cũng là không trọn vẹn, cho tới bây giờ, mặc dù làm cho thực lực Ngô Khí tăng nhiều, có thể lấy tu vi Nguyên Anh sơ kỳ, đối chiến với tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ. Nhưng lại chưa từng bày ra những chỗ

kỳ dị khác, cho nên Ngô Khí cấp thiết muốn nghiệm chứng mình thu hoạch truyền thừa đến cùng là ở mức nào.

Hiện tại có một cơ hội tuyệt hảo, thiếu nữ áo xanh trước mắt, nhìn qua cho dù là ở Thiên Ma tông địa vị cũng không thấp. Công pháp thần thông năng tu luyện, tự nhiên cũng là tồn tại đỉnh tiêm.

Ngô Khí và nàng chém giết, liền có thể mơ hồ đoán ra truyền thừa Thái Cổ Thi Ma đạo mình lấy được, đến cùng ở trong đông đảo truyền thừa Hoang Cổ, ở địa vị gì.

Khà khà, nạp mạng đi.

Chiến ý cao vút, sát ý dâng cao, thân thể Ngô Khí dán chặt lấy thiếu nữ áo xanh, chiến kỹ Tu La Thái Cổ thi triển ra không hề giữ lại.

U Minh nhất chỉ...

Bành

Trong hư không không có tiếng vang, nhưng trong nháy mắt bị hắc ám thấm vào, một ngón tay U Quang bao vây vô thanh vô tức từ trên trời giáng xuống, đâm tới Thiên Linh của thiếu nữ áo xanh.

Một tiếng trầm đục vang lên, ngón tay Ngô Khí cũng bị một cái ngón tay thanh khí vờn quanh ngăn trở. Sau khi hai ngón tay đụng vào nhau, chợt thấy những thanh khí kia tán đi, hiển lộ ra cây ngọc trắng nõn như ngọc, mà một ngón tay U Quang bao vây lại trong nháy mắt biến mất trong hư không.

Không ngừng nghỉ, chỗ đan điền thiếu nữ áo xanh, trong không gian phía trước, một bàn tay trống rỗng ở chỗ sâu, vẫn như cũ lưu chuyển u quang, vô thanh vô tức ẩn về phía đan điền của thiếu nữ.

Bành

hiểm lại hiểm, thiếu nữ cũng tự xuất chương, Thanh Kiền khí tức mãnh liệt tuôn ra, ngăn lại bàn tay quỷ dị màu đen kia. Sau khi va chạm, vẫn như cũ như hai ngón tay kia, thanh khí bị đánh tan, u quang lại biến mất.

Tuy chỉ giao thủ ngắn ngủi hai lần, nhưng hầu như không cần hoài nghi, cao thấp lập tức phân, hai lần thiếu nữ áo xanh đều là hiểm lại càng hiểm ngăn công kích của Ngô Khí lại. Nếu đều chậm hơn một chút, cục diện hiện tại chính là Thiên Linh của thiếu nữ áo xanh bị một chỉ của Ngô Khí đâm xuyên, đan điền bị một chưởng của hắn đập nát.

Mặc dù hai người giao thủ, chiến kỹ thi triển tựa hồ đều bình thường không có gì lạ, một chút uy lực cũng không có. Nếu không phải hai người đều thất bại, chỉ sợ người khác còn sẽ tưởng hai thế giới phạm nhân đang giao thủ.

Bất quá hai người đều hiểu rõ, uy lực của chiến kỹ, chính là không thua gì thần thông Hoang Cổ. Nhất là một ít chiến kỹ uy lực cường đại thi triển ra, tạo thành phá hoại có đôi khi còn đáng sợ hơn cả thần thông Hoang Cổ. Hai người không thi triển loại chiến kỹ kia, là vì đều cố kỵ, Ngô Khí không muốn kinh động đến người khác, thiếu nữ áo xanh kia cũng bởi vì một nguyên nhân nào đó muốn tự mình giải quyết Ngô Khí, cũng không muốn kinh động người khác.

Ngô Khí nhất thời chiếm thượng phong, lập tức được lý không buông tha người, từng đoàn từng đoàn u quang bộc phát, nhuộm hư không hai người giao chiến trong điện hoàn toàn nhuộm thành Mặc Phi.

Mà thiếu nữ áo xanh kia chẳng biết từ lúc nào, khuôn mặt trở nên cực kỳ khó coi, trong đôi mắt đều là vẻ khiếp sợ. Tựa hồ cũng không nghĩ tới Ngô Khí sẽ khó chơi như vậy, nàng vốn cho rằng Ngô Khí chỉ là đi vận cứt chó ngẫu nhiên đạt được thần thông Hoang Cổ gì, lại không nghĩ tới Ngô Khí sẽ thi triển chiến kỹ quỷ dị đáng sợ như vậy.

Hiện tại nàng cũng biết trên phương diện chiến kỹ mình không phải là đối thủ của Ngô Khí, nếu còn tiếp tục, nói không chừng tính mạng của nàng thật sự không bảo vệ được, sẽ bị Ngô Khí cầm đi.

Ý niệm trong đầu chuyển động, thiếu nữ áo xanh tuyệt mỹ lập tức thân hình lui nhanh lại, không còn dây dưa cùng Ngô Khí, giống như muốn thi triển thần thông khác. Nhưng Ngô Khí vất

vả lắm mới có được cơ hội lần này, sao lại dễ dàng hướng thiếu nữ rời đi.

Thiếu nữ áo xanh lui lại, Ngô Khí liền đuổi theo, lấy uy năng của U Minh chiến thể tầng thứ hai, xuyên qua hư không, không tốn chút sức nào. Tùy ý thi triển ra một quyền một chưởng một trào, đều vô cùng quý dị, bởi vì hai người giao thủ, đều có cơ hội va chạm, là lấy uy lực chiến kỹ của hai người cũng không hiển hiện, tựa như không sai biệt lắm.

Nhưng luận về quý dị, Ngô Khí lấy U Minh chiến thể thi triển chiến kỹ Tu La, xuất quỷ nhập thần, khó lòng phòng bị, giống như giới trong xương, tơ dán trên thiếu nữ áo xanh, u quang bạo liệt trước nay chưa từng có, từng đạo quý dị công kích đáng sợ từ đó tuôn ra, điên cuồng công kích thiếu nữ áo xanh tuyệt mỹ.

Số sáu càng lớn.

biệt khuất trước nay chưa từng có đối với thiếu nữ áo xanh này, lúc này đây chính là tâm tình này, lúc trước nàng còn vô cùng nghiêm túc nói, phải giết chết Ngô Khí, sau đó chế tác thành hoạt thi khô lồi. Nhưng hiện tại, nhất thời không chú ý, bị Ngô Khí tiếp cận gần người, lại lâm vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan. Dưới thế công của Ngô Khí, thiếu nữ áo xanh mặc dù có nhiều thủ đoạn cũng không thi triển được.

Đừng nói là biến Ngô Khí thành khô lồi sống, giờ phút này thiếu nữ áo xanh phải nghĩ biện pháp chính là trước tiên thoát khỏi công kích của Ngô Khí rồi nói sau.

Hư không xung quanh đã hoàn toàn bị u quang nhuộm đỏ, đều thành Mặc Bảo. Vô thanh vô tức, lại không ngừng dập dờn gợn sóng, sau đó liền thấy chưởng trảo của Ngô Khí đủ loại công kích từ trong hư không tràn tới, tuy rằng đều bị nàng hóa giải từng cái, nhưng chân nguyên trong cơ thể nàng lại nhanh chóng biến mất như nước chảy.

Thị nữ váy đỏ ở bên vô cùng khẩn trương nhìn hai người dây dưa cùng một chỗ, nàng cũng muốn hỗ trợ, nhưng nàng biết không chen vào được. Hiện tại nếu nàng nhìn không ra Ngô Khí một mực giả heo ăn thịt hổ, vậy nàng thật sự là ngốc rồi.

Tùy ý đánh nát thần thông Hoang Cổ mà tiểu thư nhà mình thi triển ra, lại hai ba lần phá trừ biến lửa mình thi triển ra, bóp nát Hỏa Mãng. Tuy nàng còn có rất nhiều thủ đoạn lợi hại chưa thi triển ra, nhưng hôm nay thiếu nữ áo xanh và Ngô Khí có thể nói là gắt gao dán chặt vào cùng một chỗ, nàng dù có nhiều thủ đoạn hơn nữa cũng không dám dùng, miễn cho bị thương tiểu thư nhà mình.

Hắc hắc. Sao vậy, không có thủ đoạn nào khác quả nhiên, yêu nữ người quả nhiên là dựa vào người khác mới sống được đến ngày hôm nay, không có bảo vật bên người, ai cũng có thể dễ dàng giết người.

Đúng lý không tha cho người, Ngô Khí nhe răng cười lúc này nghe thấy, quả thực là làm cho người ta chán ghét không gì sánh được. Bất quá lời hắn nói cũng xác thực chọc vào chỗ đau của thiếu nữ áo xanh kia, địa vị của nàng tại Thiên Ma tông cực cao, một thân bảo vật không biết bao nhiêu. Nếu như ngay từ đầu, Ngô Khí cũng không dùng ngôn ngữ chọc giận nàng từ bỏ những bảo vật kia, thiếu nữ này đã sớm đem Ngô Khí đánh cho thành cặn bã.

nào có thể để Ngô Khí tiểu nhân đắc chí, chiếm phong còn tới đây châm chọc khiêu khích.

Tê.

Thiếu nữ áo xanh từ nhỏ đã ở bên trong Thiên Ma Tông dưỡng tôn ưu, bên ngoài lại có người khác chăm sóc, có thể nói đường tu hành một mảnh bằng phẳng, chưa bao giờ gặp phải trắc trở. Càng chưa từng gặp người vô sỉ như Ngô Khí, nghe hắn cười nhạo, rốt cuộc không cách nào bảo trì gương mặt lạnh lẽo, dung nhan tuyệt mỹ biến hóa, màu đỏ rực, trong một đôi mắt đẹp quả thực muốn bắn ra đóm lửa, hiển nhiên là bị Ngô Khí triệt để chọc giận.

Hư không một lần nữa biến hóa, Ngô Khí lại ra tay, nắm lòng bàn tay thành quyền, hung hăng đánh về phía đan điền của thiếu nữ.

Đôi mắt với thiết quyền đánh tới, thiếu nữ áo xanh phản ứng lại rất kỳ quái, không tránh không né, thậm chí ngay cả dịch chuyển một chút thân thể cũng không có, chỉ là trong mắt nàng hiện lên một tia hung ác, rơi vào người Ngô Khí, ngoại trừ sát ý băng lãnh không còn cảm xúc nào khác, miệng lạnh lùng phun ra hai chữ.

Linh bạo...

Không tốt.

Trong lòng bỗng nhiên có dự cảm không tốt giáng lâm, Ngô Khí cũng không tiếp tục công kích thiếu nữ áo xanh nữa, quát to một tiếng, u quang đều quay về co lại, hoàn toàn bao bọc thân thể nàng, trong lúc phun trào, muốn trốn vào hư không rồi đi.

Đáng tiếc vẫn là chậm một bước, Ngô Khí chỉ có một nửa thân thể tiến vào hư không, còn chưa chờ hoàn toàn rời đi, trong hư không lập tức xuất hiện một cỗ ba động linh khí kịch liệt đến cực điểm.

Cỗ linh khí này cực kỳ nồng đậm, quả thực so với cực phẩm linh khí ẩn chứa trong cực phẩm linh thạch còn tinh thuần hơn mấy lần, nếu có thể bị người hấp thu, nhất định sẽ lập tức làm cho tu sĩ Nguyên Anh tăng lên một cảnh giới. Nhưng là không có khả năng, bởi vì cỗ linh khí này mặc dù nồng đậm, nhưng lại vô cùng bạo liệt.

Cỗ linh khí này hiển hóa ra, đúng là một đoàn linh khí màu xanh, từ trong đan điền thiếu nữ áo xanh kia trào ra. Ngay sau khi xuất hiện, liền có thanh quang kịch liệt lóe ra, căn bản không kịp nhìn nhiều hơn một lần.

Chỉ sau một khắc, đoàn linh khí màu xanh này liền bạo phát ra.

Ầm

Một tiếng vang thật lớn, nơi hai người giao chiến trong cung điện, lập tức tất cả mọi thứ đều bị vỡ nát, không khí lưu chuyển, chớp mắt không gian nơi nào liền bắt đầu vặn vẹo, đem tất cả bài xích ra ngoài, biến thành Chân Không Chi Cảnh. Một nửa thân thể Ngô Khí trốn vào hư không, tránh thoát một kiếp này, nhưng nửa thân thể khác, lại thừa nhận lần bạo tạc này hoàn toàn.

Phốc phốc phốc

Trọng thương, hoàn toàn không cách nào khống chế sự xúc động thổ huyết, ngực bụng mạnh mẽ mở rộng, trong nháy mắt mấy ngụm máu tươi đỏ thẫm liền phun ra ngoài, nhuộm đỏ không trung.

Toàn thân Ngô Khí giống như miếng vải rách bị hất văng ra ngoài, sau đó rơi xuống, nhưng không phải là rơi trên không trung. Mà là ở trên mặt đất cung điện kia, tất cả tài liệu chế tạo tòa cung điện này đều không đơn giản, mặt đất kia cũng vậy, mặc dù không biết là khoáng thạch gì, nhưng lại cực kỳ cứng rắn.

Lúc trước chiến đấu tác động đến, gạch đá trên mặt đất cũng chưa từng bị tổn thất, nhưng lần này cả người Ngô Khí nện xuống, lại đem mặt đất đập ra một khe hở dài hẹp. Lực phản chấn đến, lập tức lại để cho Ngô Khí bị thương gia thương, lần nữa phun ra một ngụm máu lớn.

Quần áo trên người hắn vốn đã bị thị nữ Hồng La kia thiêu đốt qua, bây giờ lại bị chà đạp, đã trở nên vô cùng rách rưới. Mà chính Ngô vút bỏ chính mình, nửa người bên cạnh huyết nhục mơ hồ, khắp nơi đều là vết máu, thậm chí có thịt nát bay ra, rất nhiều nơi đã thấy xương trắng, quả thực thê thảm tới cực điểm.

Nhưng thương thế nghiêm trọng nhất không phải là cái này, mà là lúc này trong cơ thể hắn, có một cỗ linh khí màu xanh vô cùng bạo liệt tán loạn, điên cuồng phá hư kinh mạch khiêu huyết trong cơ thể hắn, ngăn ngại mấy tức thời gian, một nửa kinh mạch trong cơ thể hắn đã bị giày vò đến gần như bị phá toái.

Một bên khác, thiếu nữ áo xanh kia lúc này cũng lộ ra vẻ cực kỳ thê thảm.

Vết máu đỏ thẫm loang lổ nhuộm đỏ quần áo của nàng, không ít nơi trên người cũng máu thịt be bét.

Đoàn linh khí xanh nhạt kia kỳ thật cũng là một môn thần thông, tên là Linh Bạo.

Bất quá đây không phải là thần thông Hoang Cổ gì, mà là một môn thần thông tương đối thiên môn, chính là lấy chân nguyên bản thân làm cơ sở, hóa thành bạo liệt linh khí, hình thành một làn linh khí nổ tung. Môn thần thông này có không ít hạn chế, cũng có không ít chỗ tốt, người thi triển chất lượng chân nguyên càng cao, uy lực của linh bạo cũng càng lớn.

Môn thần thông này sử dụng pháp thuật vốn không phải như vậy, nhưng thiếu nữ áo xanh kia bị Ngô Khí triệt để chọc giận, lại muốn thoát khỏi công kích Ngô Khí như giòi trong xương, nhất thời tâm ngoan vậy mà dùng môn thần thông này thi triển chiêu thức tổn thương địch thủ một ngàn tự tổn tám trăm.

Bất quá dù sao đoàn linh khí Thanh Cương kia cũng là chân nguyên trong cơ thể nàng biến thành, mặc dù nàng cũng bị thương không nhẹ, nhưng không nghiêm trọng như Ngô Khí.

Người thật là hèn hạ, yêu nữ như người điên bà bà này.

Ngô Khí như chó chết xụi lơ trên mặt đất, nhìn thiếu nữ áo xanh xa xa được thị nữ váy đỏ đỡ lấy, không kìm được lửa giận trong lòng, há miệng mắng to.

Đừng nói nữa, ba ba...

Một đạo hồng quang hiện lên, mặt Ngô Khí lập tức xuất hiện một vết roi. Không cần nói cũng biết thị nữ Hồng La kia ra tay, vốn căm hận Ngô Khí thị nữ váy đỏ từ trong xương tủy, nhìn thấy Ngô Khí bị trọng thương còn dám nhục mạ tiểu thư nhà mình, lập tức thưởng Ngô Khí một roi.

Dám đả thương tiểu thư nhà ta.

Sau khi thị nữ váy đỏ quất một roi, gương mặt xinh đẹp như bị đả thương, cổ tay chấn động, lập tức trên không trung sinh ra mấy chục cái bóng roi. Không cần nói nữa, những bóng roi này, một cái không rơi tất cả đều rơi vào người Ngô Khí. Xem ra Ngô Khí vốn thể thảm, sau khi trúng roi này, bộ dáng càng là trọng thương sắp chết, mở miệng chửi to cũng trở nên hữu khí vô lực.

Thị nữ váy đỏ kia còn định tiếp tục tra tấn Ngô Khí, thiếu nữ áo xanh bên cạnh lại phát tay ngăn nàng lại.

Hồng La, phong bế Nguyên Anh của hắn, chờ ta chữa thương xong lại xử trí.

Trên người thiếu nữ áo xanh cũng có rất nhiều vết máu, mặc dù thương thể không bằng Ngô Khí, nhưng cũng rất là khó chịu. Dùng ánh mắt lạnh như băng quét qua Ngô Khí trên mặt đất, sau đó phân phó thị nữ Hồng La phong bế Nguyên Anh của Ngô Khí, dự định chờ nàng chữa trị xong thương rồi mới xử trí.

Bất quá nhìn thần sắc thiếu nữ áo xanh, ánh mắt nhìn về phía Ngô Khí, mặc dù chỉ tiếp xúc ngắn ngủi nửa ngày cũng không đến. Nhưng hai người chủ tớ này phỏng chừng đã là hận Ngô

Khí cực kỳ, nhất là thiếu nữ áo xanh nhiều lần bị Ngô Khí khi nhục hai lần, chỉ sợ hận không thể lột da rút xương Ngô Khí, ăn thịt uống máu.

Lúc trước nói chế tác hoạt thi khôi lỗi, nói không chừng mới chỉ là trình tự cuối cùng, trước đó, nói không chừng phải hảo hảo chế tác Ngô Khí một phen, mới xứng với cái danh yêu nữ Ma Tông nàng.

Trong lúc nói chuyện, nàng cũng đi rất gần.

Ngay lúc này, Ngô Khí một mực xụi lơ trên mặt đất bỗng nhiên ngẩng đầu, thần sắc mặt cực kỳ quý bí.

Thế mà người thật sự bị thương, xem ra thân thể người quả thật không có thủ đoạn phòng hộ khác, như vậy...

Lời nói của Ngô Khí vừa vang lên, chủ tớ hai người đi tới gần lập tức nghĩ tới điều gì, sắc mặt lập tức đại biến.

Hôm nay canh thứ nhất.

Không tốt, tiểu thư đi mau.

Thị nữ váy đỏ phản ứng lại đầu tiên, hầu như là theo bản năng, chắn ngang trước mặt tiểu thư nhà mình, trước tiên vung ra một roi. Ngọn lửa đỏ đậm dâng lên, một con Hỏa Mãng to lớn trống rỗng sinh ra, dữ tợn gào thét, cắn xé về phía Ngô Khí.

Một tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ, nhất là cô gái này còn là thị nữ của thiếu nữ áo xanh kia, tất nhiên là thứ tốt không ít. Trong lúc Ngô Khí thần sắc biến hóa, nàng đã phát giác được không đúng, cũng mặc kệ chuyện muốn chế tác Ngô Khí thành hoạt thi khôi lỗi. Trục tiếp đối với Ngô vút bỏ sát thủ, sau khi vung roi, thị nữ này một ngón tay đột nhiên sáng lên quang mang kịch liệt, từng đoàn khí tức bạo liệt ẩn hiện ở bên trong.

Hơn nữa chân nguyên trong cơ thể thị nữ này cũng dâng lên, lập tức có thần thông thành hình, muốn thi triển ra, trục tiếp đánh chết Ngô Khí.

Bản thân Ngô Khí còn chưa động thủ, chỉ nói một câu đã dọa cho thị nữ kia sợ đến như vậy. Không thể không nói những thủ đoạn mà Ngô Khí đùa nghịch kia đã để cho thị nữ này cảnh giác tới cực điểm, cũng hận đến cực điểm.

Chiến lược thị nữ váy đỏ này cường đại không thể nghi ngờ, Ngô Khí chỉ hơi cảm ứng một chút, liền biết nữ tử này còn khó chơi hơn nhiều so với mấy tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong hấn gặp ở Thiên khoáng sơn mạch lúc trước.

Nếu như Ngô Khí đối với nàng công bằng chém giết, nói không chừng người cuối cùng chết còn không phải là thị nữ váy đỏ này, sẽ là Ngô Khí hấn. Đáng tiếc từ trước đến nay Ngô Khí không có thói quen cùng người chém giết công bằng, hấn chỉ quan tâm, có thể sử dụng phương pháp gì đạt tới kết quả hấn muốn.

Các người đã thích khôi lỗi như vậy, tiểu gia sẽ cho các người một cái.

Nếu đã hiển lộ ra mục đích, Ngô Khí động thủ cũng là Lôi lệ phong hành, căn bản không cho chủ tớ hai người một chút cơ hội nào. Dứt lời, bàn tay hấn vung lên trên không trung, lập tức bên trong cung điện phong vân biến ảo, một cỗ khí tức lãnh huyết vô tình lạnh như băng hàng lâm.

Vù vù

Thân ảnh Ngô Khí bỗng nhiên biến mất dưới mặt đất, thay thế hẳn, là một quái vật khổng lồ đột ngột xuất hiện.

Vật này hiện ra hình người, tứ chi đầu tóc đều đầy, ngay cả ngũ quan khuôn mặt đều rõ ràng có thể thấy được, toàn thân màu vàng nhạt, không biết vật gì tạo thành, từng đạo phù văn phức tạp chưa từng thấy khắc nó, giống như vô số nòng nọc bao trùm, trông rất sống động, giống như thời khắc nào cũng đang nhảy nhót.

Cự vật hình người này vừa xuất hiện, liền thay thế Ngô Khí đón đỡ tất cả công kích của thị nữ váy đỏ. Đầu tiên là Hỏa Mãng kia, bởi vì Ngô Khí biến mất, cự vật này còn lớn hơn Hỏa Mãng một chút, căn nuốt không được, liền biến thành trực tiếp đánh tới. Nhưng ngoài ý liệu của hẳn, Hỏa Mãng đỏ thẫm kia chính là do vô số hỏa diễm đỏ thẫm cấu thành, tùy ý có thể đốt cháy tài thiết, nhưng đụng vào cự vật hình người này lại không có chút phản ứng nào.

Ngược lại, tựa hồ hung tính của con quái vật này nổi lên, lập tức trong hai mắt như lưu ly kia, ánh sáng màu đỏ bùng lên, khí tức của con quái vật này lập tức biến hóa, tựa như trong nháy mắt hóa thành một đầu cự thú khát máu.

Đúng lúc này, thị nữ váy đỏ lập tức sợ hãi kêu lên.

Chiến phù khô lồi, không ngờ lại là chiến phù khô lồi, hẳn là người của Phù gia.

Thanh âm thị nữ váy đỏ không để cho Ngô Khí chậm lại một chút nào, sau khi thả ra bộ Cửu phẩm chiến phù khô lồi kia, Ngô Khí liền trực tiếp biến mất tại chỗ.

Trần áp nàng.

Trong hư không vang lên mấy chữ lạnh lùng, chiến phù khô lồi kia lập tức nhận được lệnh, trong hai mắt lưu chuyển hồng quang, thân phù văn nhảy lên, từng luồng từng luồng sát khí băng lãnh dâng trào ra bốn phía.

Thị nữ Hồng La kia mặc dù có chiến lực còn mạnh hơn so với Nguyên Anh đỉnh phong tu sĩ, nhưng đối mặt với một chiến phù khô lồi có thể so sánh với tu sĩ hóa thân, lại là không chút lo lắng ở thế hạ phong. Thậm chí khí thế của chiến phù khô lồi còn lan đến gần thiếu nữ áo xanh kia, vốn là có yêu nữ bị thương trên người còn chưa kịp thu hồi trữ vật giới chỉ của mình, tự nhiên cũng không cách nào xuất ra những bảo vật kia.

Mắt thấy thị nữ của mình bị Khôi lồi trấn áp không lưu tình chút nào, thiếu nữ áo xanh lập tức tức giận, đang muốn ra tay ngăn cản, thanh âm Ngô Khí lại vang lên bên tai nàng.

Bản thân mình cũng khó bảo toàn, còn muốn cứu người khác.

Phước...

Lại thấy ánh sáng đỏ lóe lên trên không trung, chỉ là lúc này không phải là roi dài của thị nữ Hồng La kia, mà là một cây dây leo toàn thân đỏ sậm. Không biết từ đâu chạy ra, linh xà bình thường, vô thanh vô tức đã chạy tới sau lưng thiếu nữ áo xanh, hầu như không có bất kỳ trở ngại nào, liền trói chặt thiếu nữ áo xanh lại.

A...

Tiếng kêu thảm thiết lập tức vang lên, thiếu nữ áo xanh bị dây leo đỏ sậm trói lại mặt lộ ra vẻ thống khổ. Hóa Thi Đằng cũng không có trường tiên ôn nhu, đằng nhiều gai ngược, lúc trói buộc liền đâm vào trong cơ thể thiếu nữ áo xanh kia, thuận thế liền hút máu lên.

Thiếu nữ áo xanh vốn đã bị thương không nhẹ, lại bị như vậy, lập tức trở nên càng thêm suy yếu, đang muốn làm gì đó, lại không nghĩ tới trước người nàng bỗng xuất hiện một bóng người.

Yên tâm, ta không giết ngươi, chỉ là muốn bảo trụ tính mạng của mình mà thôi.

Thân hình Ngô Khí vừa xuất hiện trước mặt thiếu nữ áo xanh, lập tức động thủ.

Bốp!

Bàn tay không chút trở ngại vỗ vào đan điền thiếu nữ, một đạo chân nguyên chọt phun ra, phong bế thân thể và nguyên anh của thiếu nữ áo xanh lại. Làm xong hết thấy, động tác kế tiếp của Ngô Khí rất là quỷ dị.

Đứng lại trước người thiếu nữ áo xanh, như một bức tượng điêu khắc, khí tức thuộc về người sống dần dần đi xa. Cả người ở trong một trạng thái cực kỳ kỳ dị, giống như một cỗ thi thể, một khối đá.

Cũng không biết trải qua bao lâu, bỗng nhiên Ngô Khí bỗng nhiên toàn thân chấn động, từ thân hắc bỗng nhiên tràn ra từng sợi khí tức xám xịt. Khí tức cổ lão mệnh mông, nguyên thủy. Huyền Áo cực kỳ, từ trong cơ thể hắc tràn ra, chậm rãi phun trào, tràn ngập giữa quỹ tích huyền ảo bị đan xen ra, trong mơ hồ, bên trong hình như có vô tận đại đạo hiển hiện, huyền ảo không hiểu, không thể lường được.

Trong minh minh, thanh âm giống như là Ngô Khí, lại giống như không phải, chậm rãi truyền đến.

Truyền thừa chí đạo, trời cũng là nô, nô ân, xá.

Thanh âm này vang lên, Ngô Khí một mực bất động bỗng nhiên mở hai mắt ra, từng sợi khí tức huyền ảo đan vào một chỗ kia tựa hồ cũng sinh ra cảm ứng, bỗng nhiên mà động, trong nháy mắt quần quanh thiếu nữ áo xanh trước mặt Ngô Khí.

Khí tức biến hóa, vây quanh thiếu nữ áo xanh, lại chậm rãi dẹt ra một phù văn quỷ dị, phù văn này giống như chữ mà không phải chữ, giống vẽ không phải họa, phong cách cổ xưa nguyên thủy, bên trong tựa như ẩn chứa lực lượng huyền ảo cùng một cỗ ý chí đáng sợ, ý chí kia giống như muốn nô dịch tất cả trong thiên địa.

Sau một khắc, phù văn quỷ dị kia chậm rãi rơi xuống, khắc vào mi tâm thiếu nữ áo xanh không cách nào nhúc nhích. Mi tâm thiếu nữ áo xanh không còn là một mảnh trắng nõn, mà là

nhiều ra một phù văn huyền ảo quỷ dị, quang hoa xám xịt ở trong phù văn lập loè, từng đạo khí tức như rễ cây từ trong phù văn lan tràn ra, trong nháy mắt bao trùm toàn thân thiếu nữ áo xanh, chợt chậm rãi chìm xuống chỗ sâu, cuối cùng ẩn giấu đi.

Phù phù oánh o

Làm xong tất cả, cả người Ngô Khí lần nữa như một con chó chết nằm xụi lơ trên mặt đất. Sắc mặt của hắn quả thực trắng bệch tới cực điểm, giống như đang cùng vô số yêu thú chém giết ba ngày ba đêm, giữa thân giới mỗi một nhục nhãn liền có thể nhìn thấy. Hai mắt càn vô hoa, phảng phất lúc nào cũng có thể ngủ mất.

Bất quá mặc dù như vậy, mặt hắn lại mang theo nụ cười bình thường của người thắng, tùy ý phát tay giải khai cấm chế trên người thiếu nữ áo xanh, thu hồi Hóa Thi Đằng, cũng thuận tay đem chiến phù khôi lỗi thu về.

Nhưng cũng không có thả chiến phù khôi lỗi vào trữ vật giới chỉ, mà để nó thủ hộ trước người mình. Sau đó Ngô Khí ung dung ngồi dậy, ngồi xếp bằng trên mặt đất, mặt mang theo ý cười, nhìn hai chủ tớ đã khôi phục tự do.

Người làm gì với tiểu thư nhà ta vậy?

Mặc dù lúc trước chiến đấu, thị nữ váy đỏ một mực bị chiến phù Khôi Lỗi áp chế, ngay cả một tia phản kháng cũng không có. Nhưng cung điện này cực kỳ rộng lớn, tất cả chuyện phát sinh liền lọt vào trong tầm mắt, tự nhiên tất cả những việc mà Ngô Khí làm cũng không gạt được nàng.

Thị nữ váy đỏ hận với Ngô Khí đã tới đỉnh điểm, nàng chưa bao giờ có ý niệm mãnh liệt như vậy, phải nghiền xương một người thành tro. Nhưng lý trí nói cho nàng, hiện tại nàng cái gì cũng không thể làm. Bởi vì thái độ Ngô Khí hôm nay bày ra ra như vậy, hoàn toàn là không sợ hãi, hoàn toàn khác với lúc trước.

Nghe thấy thanh âm thị nữ váy đỏ, nhưng Ngô Khí lại không nhìn nàng, mà tập trung ánh mắt vào thiếu nữ áo xanh kia, chỉ nhìn, không nói một lời.

Hôm nay canh thứ hai, cuối cùng cũng làm xong tình tiết này, lần sau không làm loại chuyện này nữa. Thật là lao tâm lao lực, xin vé an ủi, đám thân nhân an ủi.

Trong cung điện to lớn, một mảnh đất hỗn độn, khuôn mặt thiếu nữ áo xanh trì trệ, thân thể tuyệt mỹ khó có thể nhận ra run lên, tựa hồ cảm ứng được chuyện gì không thể tưởng tượng, trong mắt tràn đầy khiếp sợ cùng với kinh hãi.

Ngô Khí Bàn ngồi xếp bằng sau lưng con rối chiến phù, gương mặt trắng bệch như tờ giấy, toàn thân máu bắn thiu, nhìn cực kỳ thê thảm. Bất quá lúc này mặt mũi hắn không giống lúc trước, giống như đã hoàn toàn không lo lắng cái gì, nhất là lực cảm ứng từ trong mình mình truyền đến, làm cho trong lòng Ngô Khí thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Người lại dám dùng thuật nô dịch với ta, người lại biến ta thành nô bộc.

Lời nói gần như là từng chữ một từ trong miệng thiếu nữ phun ra, lúc nói chuyện, gương mặt mấy có thể làm cho tất cả nam nhân đều điên cuồng bắt đầu vặn vẹo, cơn tức giận cùng sát khí ngập trời từ trên người thiếu nữ dâng lên, một cỗ khí thế to lớn trước nay chưa từng có xuất hiện ở trong điện.

Là thiếu nữ áo xanh kia, khí tức Thanh Vạn nồng đậm phóng thích ra, chân nguyên tràn trề đáng sợ bạo liệt không gì sánh được, mỵ thủy đánh ra bốn phía, những bức tường đá trụ ngọc kia nhao nhao chịu không nổi, phát ra tiếng rên rỉ. gạch dưới chân nàng đứng mũi chịu sào, từng vết nứt lập tức xuất hiện, sau đó nhanh chóng lan tràn ra, theo khí thế thiếu nữ không ngừng tăng lên, lực phá hoại cũng càng thêm đáng sợ.

Nguyên Anh đỉnh phong viên mãn cảnh giới Hóa Thần.

Ngay trong điện này, hai mắt thiếu nữ áo xanh đã sớm đỏ như máu, nhìn chăm chăm vào Ngô Khí. Khí thế trên người nàng không ngừng tăng lên, gần như đạt tới cảnh giới Hóa Thần, tùy thời có thể xuyên phá cửa sổ kia, tấn thăng thành một vị tu sĩ Hóa Thần.

Nhưng mà, Mã, một thanh âm bình tĩnh lại mang theo ý vị không thể cự tuyệt vang lên, cỗ khí thế này của thiếu nữ áo

xanh cũng ngay lập tức bị cắt ngang.

Không có chủ nhân như ta cho phép, đời này ngươi cũng đừng mong tấn thăng lên Hóa Thần cảnh.

Thanh âm Ngô Khí vang lên khi hai người chủ tớ thiếu nữ áo xanh nghe qua, quả thực có thể dẫn dắt oán độc và hận ý vô biên của các nàng, nhất là Thanh y thiếu nữ, nàng chưa bao giờ nghĩ tới, lấy địa vị của nàng sẽ có một ngày đối với một người hận đến mức này.

Âm

Như con rắn bị chộp lấy bảy tắc, vốn mượn nhờ khí thể trong lòng tức giận mà kéo lên, ngựa có thể trợ giúp thiếu nữ áo xanh phá vỡ khí thể của cảnh giới Hóa Thần. Lại sau tiếng Ngô Khí lạnh như băng, bị một lực lượng không hiểu sinh ra đánh vỡ, lập tức tiêu tán, cảnh giới của thiếu nữ áo xanh cũng tự trở lại Nguyên Anh đỉnh phong.

Tuy rằng Nguyên Anh đỉnh phong của nàng là cảnh giới viên mãn, chỉ cần cơ duyên đến gần, hầu như lúc nào cũng có thể tiến vào Hóa Thần tu vi. Nhưng một bước nhỏ này, lúc này đối với thiếu nữ áo xanh mà nói, lại rất là gian nan.

Ngươi.

Mã Mã muốn tấn chức tu vi khí thể bị ngang nhiên cắt ngang, dù là thiếu nữ áo xanh kia hận Ngô Khí tới cực điểm, cũng đẩy hận ý của nàng xuống không ít.

Bất luận trước kia ngươi có thân phận gì, ở Thiên Ma tông này lại có địa vị cao bao nhiêu, nhưng hiện tại, ngươi chỉ là nô bộc của ta, yêu nữ, tốt nhất là ngươi nhận rõ hiện thực.

Ngô Khí sau lưng con rối chiến phù, khí thể của thiếu nữ áo xanh căn bản không làm gì được hắn. Sau khi nhìn thấy thiếu nữ áo xanh không có chút ý thỏa hiệp nào, Ngô Khí mặt lộ ra thần sắc không kiên nhẫn, lập tức ngũ khí trở nên lạnh lẽo.

Cũng không thấy hắn có động tác gì khác, chỉ thấy trong mắt lóe ra hàn quang, tâm niệm vừa động, nhất thời trong cung điện xuất hiện một màn kinh người.

Thân thể thiếu nữ áo xanh đột nhiên run lên, giống như bị giật giật, vẻ mặt vắn vẹo, thống khổ vô biên vọt tới, trong nháy mắt bao trùm tâm thần thiếu nữ áo xanh, tiếng kêu thê lương vô cùng đột ngột vang lên, nhưng nàng không cách nào làm bất cứ chuyện gì khác, bởi vì nàng đồng thời mất đi sự khống chế đối với thân thể mình, chỉ là tâm thần vẫn Cưu Tự, nhưng lại bị thống khổ bao vây.

Tiểu thư, người.

Thị nữ váy đỏ bên cạnh chợt nhìn thấy chuyện này phát sinh, lập tức hoa dung thất sắc, tiến lên một bước muốn đỡ tiểu thư nhà mình. Nhưng không kịp phòng lúc này, bàn tay thiếu nữ áo xanh một mực bất động bỗng nhiên thò ra, gắt gao bóp lấy cổ thị nữ váy đỏ.

Một màn này phát sinh quá nhanh, ngoại trừ Ngô Khí ra, hai người bọn họ hoàn toàn không có cách nào có phản ứng khác. Tâm thần thiếu nữ áo xanh bị thống khổ tra tấn, thân thể của mình lại bị người khác khống chế, sau đó bóp lấy cổ thị nữ trung thành bên cạnh. Thị nữ váy đỏ là một vị tu sĩ Nguyên Anh, đương nhiên không thể bị bóp cổ không thể nhúc nhích, nhưng nàng không dám, bởi vì bóp cổ nàng chính là thiếu nữ áo xanh.

Một màn này mặc dù chỉ kéo dài một lát, nhưng đối với hai người chủ tớ Thanh y thiếu nữ này mà nói, lại vô cùng dài dòng.

Phù.

Ý niệm Ngô Khí vừa thu hồi, giải phóng hai người ra ngoài, lập tức hai người đều như cá rời khỏi mặt nước, mạnh mẽ thở hỗn hển.

Ngô Khí ngồi xếp bằng ở phía sau chiến phù khô lồi, gật gật đầu nhẹ, trong lòng rất cuộc cũng thở phào một hơi. Bởi vì hắn có thể cảm ứng được, trong lòng thiếu nữ áo xanh đã có thêm một tia sợ hãi đối với hắn. Tuy chỉ có một tia, nhưng đối với Ngô Khí mà nói, đã đủ rồi. Về phần thị nữ váy đỏ, Ngô Khí vốn không để ý, nhưng hắn cũng có thể nhìn ra, nàng cũng sinh ra sợ hãi đối với Ngô Khí.

Nhìn thấy hai người tựa hồ đã tỉnh táo lại, thanh âm Ngô Khí lần nữa vang lên, so với trước còn có vài phần lạnh lẽo.

Hiện tại, các người nên biết thủ đoạn của ta. Đừng ép ta lại không chế thân thể người, làm ra chuyện gì càng không tốt, đến lúc đó sẽ không tiện nghi như vậy.

Thị nữ váy đỏ tu luyện tựa hồ là công phu cùng thần thông hỏa thuộc tính, ngay cả huyền khí sử dụng cũng là hỏa diễm ngập trời, tính khí cũng cực kỳ nóng nảy. Ba lần bốn lượt bị Ngô Khí trêu đùa, đến bây giờ đã đạt đến trình độ tra tấn rồi, đặc biệt là khi nghe được tiểu thư nhà mình bị Ngô Khí thi triển nô dịch thuật, nàng đã chuẩn bị kỹ càng liều mạng, chính là muốn giết chết Ngô vút bỏ tiểu nhân hèn hạ này.

Ta nhận thua, người thắng, ta thả người đi, thế nhưng ta có một điều kiện.

Lời nói của thiếu nữ áo xanh khiến cho thị nữ váy đỏ dừng lại, có chút chần chờ nhìn về phía tiểu thư nhà mình. Bất quá nàng rất nhanh đã lựa chọn tin tưởng thiếu nữ áo xanh, chỉ giờ cao roi dài, đứng sát bên cạnh tiểu thư nhà mình, dùng ánh mắt vô cùng cảnh giác nhìn chăm chăm vào Ngô Khí.

Người lập tức giải trừ thuật nô dịch, lấy đi ký hiệu này.

Ngay sau đó, mặt thiếu nữ áo xanh lộ ra một tia bi phần kinh hoàng, chỉ vào phù văn cổ xưa quý dị trên trán gần như nói với Ngô Khí.

Không thể như vậy được.

Ngô Khí không hề do dự chút nào, lập tức cười lạnh trả lời.

Khi Ngô Khí phun ra ba chữ không thể nào, dung nhan tuyệt mỹ của thiếu nữ áo xanh lại nổi lên biến hóa, trong đôi mắt đẹp lộ ra vẻ oán độc.

Không đợi nàng mở miệng lần nữa, Ngô Khí tiếp tục nói:

Ta đã nói khi nào, ta phải rời khỏi nơi này.

Ta mặc dù bị các người bắt tới đây, nhưng mục đích ban đầu của ta cũng là tiến vào Thiên Ma Tông, bất quá là thân phận một đệ tử. Hiện tại đã xảy ra nhiều biến hóa như vậy, ta vẫn

muốn ở lại Thiên Ma Tông, chỉ là thoát nhìn phải đổi một loại phương thức khác.

Lời Ngô Khí nói ra, lập tức khiến chủ tớ hai người đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Quá trình Ngô Khí xuất hiện ở đây vô cùng rõ ràng, không cần hoài nghi chút nào. Ngô Khí là ba hậu duệ đệ tử của Thiên Ma Tông ở vùng đất thù kia, bị một đám đệ tử chính thống Thiên Ma Tông bắt làm nô bộc, Ngô Khí cũng là một trong số đó.

Trong mắt các nàng, trước đó Ngô Khí bạo khởi phản kháng, chỉ là vì thoát thân rời khỏi nơi này, không muốn trở thành mấy gốc Mê Đàm Ma Hoa nở nang. Hiện tại vất vả lắm mới chiếm được phong, còn may mắn thi triển thành công thuật nô dịch đối với một vị đệ tử chân truyền Thiên Ma Tông địa vị khá cao, đương nhiên muốn mượn cái này để rời khỏi Thiên Ma Tông, khôi phục thân thể Tự Tại.

Nhưng hiện tại, Ngô Khí lại nói cho các nàng biết, hẳn không muốn rời khỏi nơi này, cũng khó trách chủ tớ các nàng sẽ kinh ngạc:

Người muốn ở lại Thiên Ma tông.

Thiếu nữ áo xanh kinh dị một tiếng, khuôn mặt tuyệt mỹ phần hân biến mất, thay vào đó là một tia ý cười quý bí, trong mắt oán độc cũng biến thành một đợt thu thủy, thanh âm vũ mị xinh đẹp từ trong miệng chúng sinh hấp dẫn kia phun ra.

Chỉ cần người giải trừ lạc ấn nô bộc của ta, ta không chỉ có thể để cho người ở lại Thiên Ma Tông, còn có thể đề cử người trở thành đệ tử chân truyền, hưởng thụ người ở nơi biên thù vĩnh viễn không hưởng thụ được tài nguyên, công pháp linh thạch cường đại vô số, Hoang Cổ Thần Thông còn có rất nhiều linh khí huyền khí, thậm chí là tiên khí người chưa bao giờ gặp qua, ta cũng có thể cho người.

Thanh âm mê huyền như mê sáng lọt vào tai, Ngô Khí chợt cảm thấy khí huyết trong cơ thể sôi trào lên, một loại dục vọng cũng tự xuất hiện trong lòng, sinh sôi lan tràn, âm điệu đỏ sẫm lập tức dâng trào, Khởi Niệm sinh loạn, thiếu chút nữa không thể tự kiềm chế.

Yêu nữ...

Hận hận cắn đầu lưỡi một cái, dưới sự đau đớn kịch liệt mới đè xuống, khuôn mặt đỏ hồng cũng tán đi. Chỉ là mặt Ngô Khí lại rất khó coi, nhất thời không chú ý, thiếu chút nữa đã bị yêu nữ áo xanh nói.

Ngô Khí lập tức thẹn quá hóa giận, tức giận bưng bưng, không phải vì yêu nữ kia thi triển mị thuật với nàng. Thực tế, thiếu nữ áo xanh trước mắt mặc dù mị cốt thành, là nữ tu thích hợp nhất tu luyện mị hoặc thuật. Nhưng nàng ở Thiên Ma tông địa vị rất cao, căn bản không cần đi tu luyện công pháp mị hoặc nhìn như thấp hèn, một thân chiến lực của nàng cũng là đến từ công pháp cường đại hơn cùng rất nhiều bảo vật.

Đối với sự mị hoặc Ngô Khí thi triển, chỉ là lực lượng do Mị Cốt Thiên của nàng tự mang theo mà thôi, uy lực so với thuật mị hoặc chân chính chênh lệch không biết bao nhiêu. Đối với

những người khác có lẽ rất hữu dụng, nhưng đối với Ngô Khí mà nói, không có chút tác dụng nào, sẽ xuất hiện một màn vừa rồi, chính là vì Ngô Khí luân phiên tính kế, lại chém giết một hồi lâu, trong cơ thể đã gần như dầu cạn đèn tắt, tâm thần cũng mệt mỏi không chịu nổi, mới có thể chủ ý trúng chiêu.

Mà nguyên nhân Ngô Khí cố ý nổi giận là vì hắn biết tình huống trong cơ thể, dự định tốc chiến tốc thắng, nhanh chóng giải quyết hai người chủ tớ trước mắt, miễn cho trì hoãn thì sinh biến.

Mị Cốt Thiên Thành, quả thật không phụ danh tiếng của yêu nữ. Hừ, nếu đã muốn phát tác, thì để cho ngươi đạt đủ rồi.

Thiếu nữ áo xanh bỗng nhiên nhe răng cười, lạnh lùng nói với Ngô Khí đang tỉnh táo trở lại. Không chờ hắn nói xong, thiếu nữ áo xanh bỗng nhiên phát hiện, trong cơ thể xuất hiện một lực lượng quỷ dị, lần nữa cướp đi sự khống chế thân thể của nàng.

Đôi mắt đẹp tròn tròn, hoảng sợ hiển lộ ra trong đó, nhất là sau khi nghe được lời Ngô Khí nói, trong lòng ngửa sợ hãi trở nên nồng đậm hẳn lên. Hơn nữa sau một màn tiếp theo, thiếu nữ áo xanh cả người như muốn phát điên.

Cung điện trống rỗng bỗng nhiên thiếu nữ áo xanh vốn còn yêu mị bỗng nhiên đứng yên bất động, sau đó lại mãnh liệt động. Chỉ là động tác lại làm cho thị nữ váy đỏ bên cạnh nàng sợ hãi kêu lên một tiếng.

Trời ạ, tiểu thư, ngươi làm gì vậy.

Chỉ thấy trong tiếng kinh hô của thị nữ, thiếu nữ áo xanh bỗng nhiên nhấc tay, bắt đầu chậm rãi cởi bỏ một vật trên người. Đầu tiên là quần áo, sau đó là quần áo, tiếp theo là.

Mặc dù thiếu nữ áo xanh mặc không ít quần áo, nhưng dù sao cũng đã trải qua một lần chém giết kịch liệt, quần áo trên người có rất nhiều tổn hại, muốn thoát ra cũng cực kỳ dễ dàng.

Ngắn ngủi không đến mấy hơi thở, áo ngoài thân thiếu nữ áo xanh đã cởi ra, thân thể lập tức trở nên mỏng manh, da thịt trắng nõn như tuyết hiển lộ ra bên ngoài, dung nhan tuyệt mỹ, cổ trắng nõn mềm mại như thiên nga quyến rũ Thanh Độc.

Cảnh tượng này, đơn giản đủ để cho tất cả nam nhân trên thế gian đều điên cuồng.

Kêu người, đồ súc sinh này, mau dừng tay, ta muốn giết người.

Lúc này thân thể thiếu nữ áo xanh đã bị Ngô Khí khống chế, thị nữ váy đỏ kia căn bản không ngăn được, cưỡng ép hành động lại sợ làm bị thương tiểu thư nhà mình. Quả thực là vừa vội vừa hận, cả người đã bị lửa giận thiêu đốt mất lý trí. Lập tức muốn liều lĩnh, cầm trường tiên trong tay muốn xông tới, bộ dáng muốn đồng quy vu tận với Ngô Khí.

Người dám lộn xộn một chút, ta lập tức lấy mạng tiểu thư nhà người.

Thanh âm lạnh lẽo của Ngô Khí như băng rơi vào trong tai thị nữ váy đỏ, không thua gì một đạo sấm sét giữa trời quang, nhất thời làm cho động tác của nàng ta đình trệ lại.

Cũng may Ngô Khí không tiếp tục kích thích nàng, vào lúc này, thiếu nữ áo xanh kia ngừng động tác tiếp tục cởi quần áo. Bất quá Ngô Khí vẫn không có đem quyền khống chế thân thể trả lại cho thiếu nữ áo xanh kia, chỉ là dùng ánh mắt cực kỳ băng lãnh nhìn nàng.

Ta nghĩ hiện tại, chúng ta có thể nói chuyện điều kiện.

【

Cái gì mà người phải làm hộ vệ của tiểu thư nhà ta?

Khi điều kiện Ngô Khí nói ra, thiếu nữ áo xanh đã khôi phục tự nhiên còn chưa kịp nói chuyện, thị nữ váy đỏ kia đã sợ hãi kêu lên.

Không có khả năng, người cũng không đi tiểu chiếu cổ bản thân, một tên phế vật Nguyên Anh sơ kỳ, lại muốn làm hộ vệ của tiểu thư nhà ta. Phế vật người có thể còn không biết thân phận tiểu thư nhà ta, nếu thật sự cần hộ vệ, đừng nói là tu sĩ Nguyên Anh như người, dù là tu sĩ Hóa Thần đỉnh phong, cũng là một nắm lớn. Người...

Thị nữ váy đỏ nói được một nửa, bỗng nhiên dừng lại, giống như nhớ ra cái gì đó, mặt lập tức hiện lên vẻ sợ hãi. Không cần phải nói, thị nữ này là nhớ tới rất nhiều thủ đoạn của Ngô Khí

lúc trước, nhất là vừa rồi, thiếu nữ áo xanh bị hấn khổng chế, sau đó cởi bỏ quần áo của mình, càng làm cho nàng vô cùng e ngại, cũng vô cùng oán hận chính mình vô lực.

Bất quá không ngờ, nghe được một đoạn lớn thị nữ váy đỏ gần như vũ nhục, Ngô Khí lại không tức giận, chỉ đưa ánh mắt rơi vào thân thiếu nữ áo xanh, giống như trước đó, mang theo ý cười, lẳng lặng chờ đợi thiếu nữ trả lời.

Nói xong điều kiện của người...

Thiếu nữ áo xanh nhặt lên một kiện quần áo, sau đó chậm rãi mặc vào, gương mặt tuyệt mỹ không chút gợn sóng, hoàn toàn không để ý tới một màn phát sinh trước đó. Chỉ là ở khóe mắt nàng nước mắt óng ánh, biểu hiện trong lòng thiếu nữ áo xanh cũng không bình tĩnh như mặt ngoài vậy.

Thuật nô dịch Ngô Khí thi triển, kỳ thật cũng không phải là lần đầu hấn sử dụng, trước đó Hóa Thi Đằng đã hưởng thụ một lần. Chẳng qua đây là tất cả truyền thừa trong cánh tay cắt, lần đầu tiên thi triển môn thần thông thần bí quỷ dị kia với tu sĩ nhân loại.

Nô Thiên ấn quyết tàn thiên.

Môn thần thông này quỷ dị, Ngô Khí lúc sử dụng Hóa Thi Đằng đã mơ hồ có thể phát hiện.

Sau khi dùng xong đối với thiếu nữ áo xanh, Ngô Khí càng là trong sự khiếp sợ, hấn có loại dự cảm, trong mười môn thần thông trong cắt tay kia, đối với hấn quý giá nhất, ngoại trừ chiến kỹ Thái Cổ Tu La, chính là môn thiên huyện Thiên Ấn Quyết này.

Bởi vì nó thật đáng sợ, Ngô Khí có được ký ức rộng rãi, đối với phương diện nô dịch khôi lỗi nhận thức cũng coi như không tệ. Cho nên hấn mới hiểu rõ môn thần thông này đáng sợ, bởi vì hấn đã biến thiếu nữ áo xanh này thành nô bộc của hấn sau, không chỉ có thể khống chế thân thể của thiếu nữ áo xanh, thậm chí còn có thể cảm giác được tư tưởng của thiếu nữ áo xanh.

Ví dụ như hiện tại, hấn có thể cảm ứng được hận ý vô biên của thiếu nữ áo xanh đối với hấn, còn có rất nhiều ý niệm muốn

giết chóc Ngô Khí trong đầu, thậm chí ngay cả một chút suy nghĩ giấu kín trong lòng thiếu nữ đối với sự sợ hãi của Ngô Khí, hẳn đều có thể cảm ứng được rõ ràng.

Hơn nữa chỉ cần Ngô Khí nguyện ý, hẳn hoàn toàn có thể trong nháy mắt làm cho thiếu nữ áo xanh chịu hết thống khổ, thậm chí cướp đoạt ý thức của nàng, hoàn toàn biến nàng thành khôi lỗi.

Thuật nô dịch bình thường, nếu tu vi người thi thuật thấp hơn người bị thi thuật, có tỷ lệ rất lớn sẽ bị cản trở. Tu vi chênh lệch càng lớn, tỷ lệ phản phệ càng lớn. Như Ngô Khí, một tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ thi triển đối phó một tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong, quả thực không cần lo lắng, trực tiếp là thuật pháp cản trở, có chút tẩu hỏa nhập ma mà chết, nếu vận khí không tốt, ngược lại sẽ trở thành nô bộc của người thi thuật.

Nhưng quá trình Ngô Khí thi thuật với thiếu nữ áo xanh lại vô cùng thuận lợi.

Mặc dù trước đó, Ngô Khí cũng trải qua rất nhiều tính toán, hẳn từng bước bại lộ lá bài tẩy của mình, trước tiên chọc giận thiếu nữ áo xanh, từ bỏ rất nhiều bảo vật trong người nàng cùng hẳn dùng thần thông chém giết, sau đó lại đột nhiên bạo khởi, bức bách thiếu nữ xuất toàn lực. Thậm chí không tiếc dùng cái giá trị nghiêm trọng của mình, nghiệm chứng thiếu nữ áo xanh còn có bảo vật hộ thể hay không. Đến cuối cùng mới chính thức ra tay, lấy hóa thân khôi lỗi trấn áp thị nữ, sau đó lấy nô ấn khống chế thiếu nữ áo xanh.

Liên tục tính toán, lại chém giết hồi lâu, cũng khiến cho Ngô Khí ở bên bờ vực dầu cạn đèn tắt không chịu nổi mệt mỏi.

Bất quá thành công cuối cùng, cũng làm cho tính toán của Ngô Khí không uổng phí, hẳn thành công.

Trên mặt thủy chung mang theo ý cười, hoàn toàn không để ý cảm ứng bên trong, thiếu nữ áo xanh hận trong lòng không thể sát ý lột da róc xương ăn thịt uống máu với hắn, chỉ lấy khẩu khí bình tĩnh, nói ra điều kiện của hắn.

Bắt đầu từ hôm nay, ta lấy thân phận hộ vệ của ngươi ở Thiên Ma Tông, ngươi nhất định phải cung cấp tất cả tài nguyên ta

cần cho. Bất kể là công pháp thần thông linh thạch hay linh khí huyền khí, hơn nữa ngoại trừ thị nữ, không thể để cho bất kỳ ai biết thân phận chân thật của ta.

:2

Có thể, ta đồng ý với ngươi.

Không đề ý tới thị nữ bên cạnh ngăn cản, thiếu nữ áo xanh không chút do dự, sau khi nghe xong tất cả điều kiện Ngô Khí, lập tức đáp ứng.

Tiểu thư, sao lại có thể, người này không rõ lai lịch, trên người có rất nhiều dị thuật thần thông, còn có chiến phù khôi lỗi của Phù gia, nói không chừng là tinh tế do những môn phái Tiên đạo kia phái tới. Người như vậy sao có thể làm hộ vệ của tiểu thư, quá nguy hiểm.

Thị nữ váy đỏ kia tính tình nóng nảy, nhưng thật sự rất trung thành, bất quá nàng không bị Ngô vút bỏ nô thiên ấn, tự nhiên không thể biết được loại cảm giác mất đi thân thể khổng lồ, tính mạng nắm giữ trong tay người khác bất cứ lúc nào. Cũng không thể lý giải hiện tại thiếu nữ áo xanh kia kiên quyết, cho nên bất luận Ngô Khí đưa ra điều kiện gì, chỉ sợ nàng cũng sẽ không cân nhắc nhiều, sẽ lựa chọn đáp ứng.

Hồng La, ngươi không cần nhiều lời, ta đã quyết định.

Được rồi, hiện tại ta đã đáp ứng điều kiện của ngươi, có thể giải trừ lạc ấn nô dịch rồi.

Thiếu nữ áo xanh cố nén sự thù hận và chán ghét đối với Ngô Khí trong lòng, đáp ứng tất cả điều kiện, sau đó thần sắc lãnh đạm chỉ chỉ vào phù văn lạc ấn trên trán.

Không được.

Sau khi Ngô Khí phun ra hai chữ này, thiếu nữ áo xanh một mực cố gắng bảo trì bình tĩnh rồi cuộc bạo phát.

Ngươi muốn chết sao?

Rắc rắc âm âm

Liên tiếp tiếng nổ vang, toàn bộ cung điện đều chấn động mạnh một cái, tiếp theo liền có hơn mười đạo khí tức mạnh mẽ khác nhau hàng lâm.

Từ trên đỉnh cung điện, một vết nứt xuất hiện trong hư không, lan tràn xuống, hóa thành một thanh loan đao hàn quang như trắng lạnh lẽo, bị thiếu nữ áo xanh cầm trong tay. Khí tức loan đao này băng hàn quá vạn năm, vừa xuất hiện đã khiến toàn bộ cung điện đều phủ một tầng sương trắng, không gian đóng băng, mà mấy gốc Mê Đàm ma hoa trong hồ lớn trong điện lập tức run lẩy bẩy, uể oải rơi xuống.

Huyền khí cao giai...

Thanh âm kinh ngạc của Ngô Khí không ra khỏi miệng, ở quanh người hắn, tám vị trí, có ba động khác thường truyền đến.

Tiếp theo, tám đạo hắc ảnh chiến phù khô lồi trước người so với Ngô Khí trống rỗng xuất hiện, sau đó hiển hóa ra. Bóng đen này đúng là hình người, ngũ quan cũng giống như nữ tu bình thường, không cứng nhắc như chiến phù khô lồi, giống như người sống, lại không có một tia khí tức sinh linh nào., Toàn thân cuộn cuộn cơ bắp, toàn thân che giấu màu xanh, một tay che áo giáp, một tay cầm khiên, một tay cầm trường thương, hai mắt cũng như lưu ly, khí thể phát ra so với chiến phù khô lồi Cửu phẩm Ngô Khí chỉ mạnh hơn không kém.

Khô lồi hoạt thi...

Tám con khô lồi này bỗng dưng xuất hiện, vây quanh Ngô Khí, lập tức có tám đôi ánh mắt băng lãnh vô tình rơi vào trên người hắn. Tám con khô lồi này mỗi một con đều phát ra khí thể cực kỳ kinh người, đều vượt qua chiến phù khô lồi của Ngô Khí, chiến lực tương đương với tu sĩ Hóa Thần trung kỳ.

Cái này còn chưa tính là xong, lúc thiếu nữ áo xanh gằm lên, trong lòng bàn tay nàng bỗng nhiên xuất ra hơn mười cột sáng. Mười mấy cột sáng này rơi vào không gian Ngô Khí, lập tức hình thành một cái kỳ môn, lại là một trận thế. Từ trong trận thế này truyền ra khí tức sát phạt quả thực còn kinh khủng hơn chiến trường chém giết mười vạn người, cho dù là tu sĩ Hóa Thần đi vào, cũng không kiên trì được lâu sẽ bị cắn giết.

Cảm ứng được quanh người truyền đến rất nhiều sát khí đáng sợ, tùy ý đụng vào đều có thể lấy đi cái mạng nhỏ của Ngô

Khí.

Cười khỏ, mặt Ngô Khí mặc dù không đổi sắc, nhưng trong lòng lại liên tục cười khỏ. Đồng thời cũng liên tục sợ hãi, nếu trước khi động thủ, không có chộc giận thiếu nữ áo xanh kia, để nàng từ bỏ sử dụng bảo vật chém giết cùng Ngô Khí, chỉ sợ hiện tại.

Chỉ cần một ý nghĩ của bản tiểu thư, tám con khôi lỗi hoạt thi, hoặc là Huyết Sát Trận kỳ, là có thể trong nháy mắt lấy mạng người. Hiện tại, bản tiểu thư lại hỏi người một lần nữa, dấu ấn nô dịch này, người giải vẫn là không hiểu.

Nghe thấy lời nói của thiếu nữ áo xanh, Ngô Khí vẫn không hề cử động. Nếu trước khi Ngô Khí gieo xuống nô thiên ấn, Thanh Y thiếu nữ làm như vậy, vậy hiện tại chính là để Ngô Khí thật sự làm nô bộc, nói không chừng hắn cũng sẽ đồng ý.

Đáng tiếc hiện tại đã muộn.

Hạm tiểu thư, người có thể thử một chút, xem là ý nghĩ của người nhanh hay là ý nghĩ của ta nhanh hơn. Nếu người không thể khống chế những thứ này giết ta trước một bước, vậy kế tiếp, cũng đừng trách ta làm hộ vệ..... nhục mạ chủ nhân.

Không biết từ khi nào Ngô Khí đã đổi giọng với thiếu nữ áo xanh kia, tựa như đã tiến vào góc phòng vệ, bắt đầu xưng hô vi tiểu thư. Thế nhưng những lời hắn nói ra, lại hoàn toàn không có giác ngộ thân là hộ vệ.

Bất quá lời nói của hắn rất có uy lực, nhất là bốn chữ cuối cùng vừa xuất hiện, lập tức khuôn mặt thiếu nữ áo xanh liền trắng bệch, lập tức nhớ tới một màn trước đó. Thần sắc trên mặt không khỏi trì trệ, sát ý trên người cũng dần suy yếu, chỉ có hận ý đối với Ngô Khí trong mắt kia không giảm chút nào, ngược lại càng thêm nồng đậm.

Rốt cuộc người muốn thế nào mới bằng lòng cởi bỏ dấu ấn nô dịch này. Người nói xem, chỉ cần bản tiểu thư có thể làm được, đều đồng ý với người.

Xem ra thiếu nữ áo xanh đã triệt để khâm phục Ngô Khí, rất khó tưởng tượng, trước đó không lâu, Ngô Khí vẫn chỉ là đối tượng để mặc cho rất nhiều đệ tử chân truyền Thiên Ma tông

xâu xé, hôm nay, lại làm cho một thiếu nữ ngay cả những đệ tử chân truyền cũng nín thở trở thành nô bộc của hắn.

Lệ tiểu thư, ta cũng rất muốn giải khai dấu ấn nô bộc này, nhưng đáng tiếc, ta không làm được, ít nhất hiện tại ta không làm được. Phải biết rằng ta có thể sống thoải mái ở Thiên Ma tông, hoàn toàn dựa vào dấu ấn nô bộc này. Nếu ta thật sự giải được, chỉ sợ ngay cả một hơi thở cũng không sống nổi, lập tức sẽ bị những thứ này đánh cho thành cặn bã.

Cho nên, bất luận như thế nào, lạc ấn nô bộc này, ta đều không hiểu.

Lời nói của Ngô Khí như chém đinh chặt sắt, vô cùng kiên quyết, hiển lộ ra ý tứ thương lượng.

Hừ, người không hiểu dấu ấn này, chẳng lẽ để tiểu thư sau này xuất hành đều dùng những ký hiệu quỷ quái này, đến lúc đó có thể giấu diếm được ai, đừng tưởng rằng tiểu thư ta không làm gì được, Thiên Ma tông này sẽ không có ai có thể làm gì được người.

Thiếu nữ áo xanh tựa hồ cũng biết thân thể nô bộc của mình là bảo mệnh phù, muốn để cho tiểu nhân vô sỉ này giải trừ, quả thực còn khó hơn cả lên trời. Là định từ bỏ, lại bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, lộ ra cười lạnh, chỉ vào trán mình vốn trắng nõn như tuyết có nhiều ra phù văn quỷ dị, phong cách thê lương nguyên thủy, mặc dù không xấu xí, lại có vẻ rất quái dị, mặc dù các loại đồ vật mang mạng che mặt, chỉ sợ cũng không che giấu được.

Đối với vấn đề này, Ngô Khí dường như đã sớm có chuẩn bị, nghe thiếu nữ nói, cười nhạt một tiếng. Đột nhiên hắn vươn ngón tay, cách hư không điểm một cái về phía thiếu nữ áo xanh.

Đối với việc này, tiểu thư không cần phải lo lắng, ta có thể khiến phù văn biến mất, trừ ta ra, không ai nhìn thấy được.

Ngô Khí vừa dứt lời, một vòng quang mang mắt thường không thể thấy hiện lên trên đầu ngón tay hắn, lập tức trán thiếu nữ áo xanh cũng hiện lên quang mang tương tự, tiếp đó liền thấy

phù văn quái dị cổ xưa kia chậm rãi biến mất, dần dần biến mất.

Làm xong những việc này, Ngô Khí nói tiếp:

Kỳ thật tiểu thư hoàn toàn không cần lo lắng cái gì, ta nghĩ ở lại Thiên Ma tông này, cũng không phải mơ ước cái gì, chỉ là phía dưới đại thụ tốt ngôi mát mẻ., Đơn giản là muốn cầu một nơi an ổn tu luyện, nghĩ đến tiểu thư đã đoán được ta đã từng may mắn nhận được một cái truyền thừa Hoang Cổ không trọn vẹn, cho nên mới có một ít thủ đoạn thần thông không người biết. Nhưng hôm nay Vạn Thi Tông giải tán, ta cũng không có chỗ để đi, hướng hồ nơi biên thù cũng đã không thích hợp với tu luyện của ta.

Vốn ý định của ta là theo tông chủ trưởng lão gia nhập Thiên Ma tông, trở thành một đệ tử bình thường, âm thầm đề cao tu vi, có năm chắc lúc lại bộc lộ tài năng. Lại không nghĩ rằng đột nhiên xảy ra chuyện như vậy., Tình thế bức bách, ta mới có ý đồ với tiểu thư. Cho nên chỉ cần tiểu thư không có sát tâm với tại hạ, tại hạ vĩnh viễn không vận dụng lực lượng dấu ẩn kia, quan hệ giữa tiểu thư và ta, tự nhiên cũng chỉ có quan hệ của chủ nhân và hộ vệ, ta sẽ không có chút nào vượt qua.

Không biết như vậy, tiểu thư yên tâm rồi.

Ngô Khí ngồi sau lưng khô lồi chiến phù, mắt không liếc qua, không thèm để ý nguy hiểm quanh người chút nào, chậm rãi nói xong lời của mình, sau đó hai mắt chậm rãi nhắm lại, lẳng lặng chờ quyết định của thiếu nữ áo xanh.

Thật lâu sau, Ngô Khí một mực nhắm mắt giống như đang dưỡng thần, bỗng nhiên khóe miệng cong lên một vòng, cũng vào lúc này, thanh âm lạnh như băng của thiếu nữ áo xanh truyền đến.

Nói cho ta biết tên của ngươi đi.

Ngô Khí!

Không chút do dự, lần này Ngô Khí nói ra tên của mình.

Từ nay về sau, tòa cung điện này chính là chỗ tu luyện của ngươi, không có mệnh lệnh, ngươi tốt nhất không nên rời khỏi

nơi này.

Ngô hộ vệ.

Lãnh Lãnh nói xong mấy câu này, thiếu nữ áo xanh ngay cả nhìn cũng không nhìn dưới chân một mảnh cung điện hỗn độn, mang theo thị nữ váy đỏ xoay người đi.

Nhưng ngay lúc hai người đang muốn ra khỏi cung điện, thiếu nữ áo xanh bỗng nhiên dừng lại, quay đầu lại, lạnh giọng hỏi: Người rõ ràng không ngăn cản ta, chẳng lẽ người không sợ sau khi bốn tiểu thư ra ngoài, tìm đến phản hư tu sĩ, gạt bỏ người đi. Cho dù ý nghĩ của người có nhanh hơn nữa, cũng không thể nhanh hơn được Phản Hư cường giả.

Tựa hồ sớm biết sẽ xuất hiện một màn này, Ngô Khí một mực nhìn thiếu nữ áo xanh lập tức đưa ra câu trả lời.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì từ khi ta gieo xuống nô thiên lạc ấn với tiểu thư, tính mạng của tiểu thư và ta liền nối liền cùng một chỗ. Nếu ta còn sống, tiểu thư tự nhiên cũng không có việc gì., Nhưng không may ta nếu chết, tiểu thư kia tự nhiên cũng... hương tiêu ngọc vẫn. Đây cũng là nguyên nhân ta nhất định phải làm hộ vệ của tiểu thư, không chỉ bảo hộ mệnh của tiểu thư, cũng là bảo vệ mạng của ta. Chẳng lẽ tiểu thư cho rằng, đời này thật sự có thể khiến một tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ dễ dàng không chế pháp quyết nô dịch của một tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong sao.

Lời vừa nói ra, nhất thời chủ tớ hai người kia một lần nữa sửng sốt, nhất là thiếu nữ áo xanh, thần sắc đại biến, thiếu chút nữa lại nổi điên. Vội vàng hít sâu vài hơi, mới chậm rãi khôi phục sát ý trong lòng.

Chúng ta đi đường.

Ba chữ lạnh lùng phiêu đẳng, sau một lát, tòa cung điện lớn này liền trở nên vô cùng quanh quẽ, chỉ còn lại một mảnh hỗn độn cùng một tiếng thở dài như trút được gánh nặng.

: Ba

Cuối cùng cũng có người xuống thuyền, mặc dù chỉ là một tên hộ đen nhưng...

Ngô Khí cả người như chó chết, xụi lơ dựa vào thân con rồi chiến phù, trong miệng phát ra một tiếng thở dài, ánh mắt không khỏi nhìn về phía cung điện kia, cái hồ to kia, phía dưới ngoại trừ từng bộ thi thể thú huyết nhục mơ hồ, còn có chín cỗ thi thể người tương đối mới mẻ, quần áo người này mặc còn có thể nhận ra.

Ba cỗ thi thể là đệ tử Vạn Thi Tông, ba cỗ thi thể là đệ tử Bách Độc Tông, ba cỗ thi thể là đệ tử Huyền Mị Tông.

Đều là tu vi kết đan đỉnh phong, có thể đoán được ngày xưa bọn họ ở Đoạn Hồn sơn mạch, nhất định đều là nhân vật phong vân, đều có danh tiếng thiên tài.

Nhưng hiện tại, bọn họ lại chỉ là mấy cỗ thi thể tương đối mới mẻ một chút mà thôi. Phàm nhân đều là thế sự vô thường, họa phúc khó liệu, đối với người tu chân được gọi là cao cao tại thượng mà nói, sao lại không phải là như vậy. Vốn tưởng rằng theo tông môn trở về Thiên Ma tông này, sẽ là một chuyện tốt, tương đương với éch nhảy ra khỏi đáy giếng, có thể đi đến thiên địa rộng lớn hơn, lại không nghĩ tới, bất quá chỉ là một con đường chết mà thôi.

Khi thiếu nữ áo xanh bắt mười người bọn họ đi làm bèo, Ngô Khí đột nhiên nổi giận, không phải là không có năng lực cứu chín người bọn họ. Chỉ là cho dù cứu, Ngô Khí cũng không có năng lực đem bọn họ bình an ra khỏi Thiên Ma tông.

Trong tính toán của hắn, tuy từng bước một cực kỳ kín kẽ, có thể nói là một vòng một vòng chụp một vòng, kết quả cuối cùng cũng rất tốt. Hắn thành công chế trụ thiếu nữ áo xanh địa vị khá cao tại Thiên Ma tông, hiện giờ cũng thành công gia nhập Thiên Ma tông, có thể có được tất cả những gì hắn muốn, vận mệnh còn trong tay mình.

Nhưng tính toán của hắn cũng cực kỳ nguy hiểm, chỉ cần tùy tiện xuất hiện sai sót một bước, kết quả cũng chỉ có một, đó chính là chết. Nhất là chộc giận thiếu nữ áo xanh kia, để nàng từ bỏ rất nhiều bảo vật cùng nhẫn trữ vật của mình, lấy tu vi thần thông chém giết cùng Ngô Khí. Nếu thiếu nữ áo xanh kia không phải kinh nghiệm sống chưa sâu, không bị kích tướng của hắn, trực tiếp đánh chết Ngô Khí, hắn cũng không có chút biện pháp nào.

Hung hiểm a...

Cho tới bây giờ, trong lòng Ngô Khí vẫn luôn sợ hãi.

Ngay cả tính mạng của mình cũng không nắm chắc mười phần bảo toàn, lấy tính mạng Ngô rút đi, tự nhiên cũng sẽ không mạo hiểm tiếp tục cứu những người khác. Cho dù trong chín người kia, có ba người, là đồng môn của hắn tại Vạn Thi Tông, sáu người khác, nghiêm túc nói cho cùng, cũng coi như là cùng ra một nguồn gốc.

Bất quá thật sự phải nghiêm khắc nói ra, Ngô Khí cùng thiếu nữ áo xanh kia, cùng những đệ tử chân truyền Thiên Ma tông bắt làm nô lệ kia, đều xem như là cùng ra một nguồn gốc.

Thực lực, quả nhiên mặc kệ ở nơi nào, đều là thực lực đến, mạnh được yếu thua, chỉ có cường giả mới có thể khống chế vận mệnh của mình.

Ngô Khí thu hồi ánh mắt từ trong hồ lớn, quay sang nhìn bốn phía, tòa cung điện lớn này. Ngày xưa khi còn ở Vạn Thi tông, đối với tu sĩ mà nói cũng là cung điện cực kỳ xa xỉ, chủ nhân hiện tại của nó, lại là Ngô rút bỏ.

Đối với chỗ tu luyện yêu cầu của Ngô Khí trước nay không nhiều, ngay cả ý nghĩ quét dọn cung điện cũng không có, sau khi dè xuống suy nghĩ hỗn loạn trong lòng, tiếp theo hạ một mệnh lệnh đối với chiến phù khôi lồi phía trước, sau đó liền vồ vào nhẫn trữ vật của ngón tay mình, lập tức có từng đoàn từng đoàn quang mang lóe lên.

Từng đoàn hào quang lóe ra từ trong trữ vật giới chỉ của Ngô Khí bay ra, hiển hóa ra từng miếng linh thạch, nhao nhao rơi xuống mặt đất cung điện. Lúc Ngô Khí tu luyện, căn bản

không dùng được linh thạch, nhưng lúc này hắn là chữa thương, những linh thạch này liền có tác dụng không nhỏ.

Lần nữa nhìn lướt qua, đợi sau khi trong điện chất đầy linh thạch óng ánh, Ngô Khí mới thoả mãn gật đầu. Nhắm hai mắt, tâm thần chậm rãi chìm vào trong cơ thể.

Âm

Hoang Cổ Tàn Quyết vận khởi trong nháy mắt, Ngô Khí phảng phất nghe thấy trong cơ thể truyền đến một tiếng vang thật lớn, mà phía ngoài cơ thể liền như đê lớn mở cổng vào, đại lượng linh khí tinh thuần nồng đậm giống như nước chảy, điên cuồng tràn vào.

Dù hôm nay Ngô Khí đã có được tu vi Nguyên Anh sơ kỳ, lại bởi vì tu luyện U Minh chiến thể, rèn luyện cũng không biết bao nhiêu mạnh mẽ, mới không bị nhiều linh khí như vậy dừng mãnh tràn vào chống đỡ mà chết, nhưng cũng là quá khó chịu, trực tiếp kéo Ngô Khí từ trong trạng thái không cách nào vô niệm ra ngoài.

Sau khi chợt tỉnh táo lại, Ngô Khí cũng phát hiện không đúng, không cần mở hai mắt ra nhìn. Thần niệm tràn ra, lập tức phát hiện vì sao đột nhiên lại có lượng lớn linh khí tinh thuần nồng đậm như vậy tràn vào trong cơ thể của hắn.

Những linh khí này chủ yếu nguồn ra hai cái, một cái tự nhiên Ngô Khí từ trong trữ vật giới chỉ ném ra từng miếng linh thạch trung phẩm kia, mà một cái khác, chính là nguồn gốc trong cung điện này có linh khí. Lúc trước Ngô Khí ở trong cung điện này, một mực tính toán, một mực chém giết nhau. Cho nên hoàn toàn không chú ý tới dị dạng nơi này, lúc này tỉnh táo lại, thêm nữa lại có một màn vừa rồi, Ngô Khí lập tức phát hiện chỗ khác thường ở đây.

Tòa cung điện này, bên trong có thiên địa linh khí, quả thực nồng đậm đến không tưởng được.

Thời điểm Ngô Khí ở Vạn Thi Tông, chính là đệ nhất nhân trong hàng đệ tử trẻ tuổi, đương nhiên chỗ tu luyện cũng là tốt nhất. Có thể nói là Vạn Thi Tông ngoại trừ tông chủ trưởng lão, linh khí tràn đầy nhất.

Nhưng so sánh với nơi này, nơi Ngô Khí trước kia tu luyện quả thực có thể nói là rác rưởi, có thể nói là một nơi hoang vu cũng không quá đáng.

Trách không được, những đệ tử chân truyền kia, nghe giọng nói có vẻ tuổi tác đều không lớn, nhưng mỗi người đều có tu vi Hóa Thần. Ngày đêm ở nơi này tu luyện, lại có tông môn siêu cấp uy chấn toàn bộ Trung Châu đại lục chèo chống, nếu bọn họ không có cảnh giới như vậy, thật sự là ngốc hơn cả heo.

Ngô Khí lơ đãng ngẩng đầu nhìn thoáng qua, lập tức thấy trên đỉnh đầu mình, chẳng biết lúc nào đã tạo thành một vòng xoáy linh khí khổng lồ hình cái phễu, đại lượng linh khí tinh thuần nồng đậm, từ trong từng miếng linh thạch trung phẩm trên mặt đất, còn có các nơi trong cung điện tràn ra, sau đó giống như nước chảy, tiến vào bên trong cái phễu kia, cuối cùng đều tràn vào thể nội Ngô Khí.

Càng tới cũng có nhiều linh khí tràn vào trong cơ thể, cho dù Ngô Khí cũng không thể phân thần làm gì khác, vội vàng nhắm mắt lại, lấy lực lượng tâm thần khơi thông linh khí, phụ trợ Hoang Cổ tàn quyết, bắt đầu chữa thương.

Vết thương do Ngô Khí bị thương, đại bộ phận đều là đến từ một chiêu linh bạo mà thiếu nữ áo xanh thi triển ra.

Chân nguyên của thiếu nữ áo xanh khác với tu sĩ Nguyên Anh khác, uy lực phải cường đại hơn nhiều, lấy ra thi triển linh bạo quả thực là không thể thích hợp hơn. Cũng bởi vì như vậy, Ngô Khí bị thương cũng không nhẹ, kinh mạch trong cơ thể cơ hồ bị phá hủy bảy thành.

Cũng may thân thể Ngô Khí bị rèn luyện dị thường mạnh mẽ, mới có thể chịu được một số lượng lớn linh khí tràn vào, nếu như không phải như vậy, chỉ cần vừa mới đánh một cái, liền có thể làm cho Ngô Khí bị thương càng thêm tổn.

Có nơi tu luyện tuyệt hảo như vậy để chữa thương, thương thế trong cơ thể Ngô Khí lấy tốc độ cực nhanh mà khỏi hẳn, hoàn toàn vượt quá dự liệu của Ngô Khí.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, sau nửa ngày, Ngô Khí chậm rãi mở hai mắt ra, mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Thương thể của hắn đã khỏi hẳn, thương thể nặng như vậy, còn là thương thể kinh mạch bị tổn thương như vậy, Ngô Khí thể mà chỉ dùng nửa ngày đã khỏi hẳn. Ngay cả chính Ngô Khí cũng cảm thấy kinh hỉ, đồng thời trong lòng cũng thấy may mắn vì lần mạo hiểm này đáng giá.

Cảnh giới tu vi của ta vẫn quá thấp, nơi này là Thiên Ma tông, mặc dù ta có truyền thừa của thái cổ Thi Ma đạo dạng này, nhưng lấy tu vi Nguyên Anh sơ kỳ của ta, nói không chừng chỉ một đệ tử chân truyền, cũng có thể lấy mạng ta.

Nữ nhân kia cũng chỉ là tạm thời bị ta áp chế, nếu muốn triệt để không chế, không thể thiếu thủ đoạn khác. Không bằng thừa dịp cơ hội này, hảo hảo tăng lên một chút tu vi cảnh giới, thuận tiện lại tu luyện một chút những thần thông hoang cổ kia.

Ngô Khí đầu tiên là nhìn lướt qua từng viên linh thạch dần dần trở nên u ám trên mặt đất, sau đó lại nhìn vào trong cung điện trên đỉnh đầu vẫn nồng đậm linh khí như trước, trong lòng hiện lên mấy ý niệm trong đầu.

Quyết định xong, Ngô Khí cũng không đứng dậy, vẫn như cũ hạ một mệnh lệnh bảo vệ chiến phù khô lồi, sau đó khoanh chân ngồi xuống, trực tiếp nhắm hai mắt, chìm vào tâm thần.

Dần dần, khí tức của Ngô Khí thuộc về người sống chậm rãi biến mất, rõ ràng thân thể Ngô Khí đang ngồi xếp bằng ở nơi nào, nhưng nếu không dùng mắt thường nhìn, căn bản không cảm ứng được. Trạng thái của hắn lúc này giống như một cỗ thi thể, một đoạn gỗ khô, một khối đá, hoàn toàn không có khí tức sinh linh. Hoàn toàn tiến vào trạng thái tu luyện nặng nề.

: Bốn

Trong Thiên Ma tông, trong một đình viện tinh xảo, rất nhiều kỳ hoa dị thảo vờn quanh, thanh hương từng trận. So sánh với những đại thành cùng cung điện to lớn kia, đình viện này có thể nói là rất không bắt mắt.

Lúc này trong đình viện này, một thiếu nữ đang cực kỳ khổ sở, nàng ngồi ở một ghế đá Mặc Kiền. Trước mặt có một cái bàn đá, trong đó có đồng ngọc giản chôn chặt như núi nhỏ, những ngọc giản này nhan sắc không đồng nhất, khí tức bên trong cũng không giống nhau.

Trong tay thiếu nữ kia không ngừng biến hóa ngọc giản, nàng xem ngọc giản tốc độ cực nhanh, tay phải cầm một khối ngọc giản đi qua, sau đó hai mắt nhắm lại, ý niệm đảo qua, nội dung bên trong liền rõ ràng không gì sánh được xuất hiện trong đầu nàng. Sau đó tiện tay ném đi, một cái ngọc giản khiến cho rất nhiều đệ tử Thiên Ma Tông khát vọng nhìn thấy cứ như vậy bị ném xuống đất.

Mà đồng thời, tay trái thiếu nữ này lập tức cầm lấy một khối ngọc giản, vẫn như cũ như cũ, hai mắt khép lại, ý niệm đảo qua, nội dung bên trong không chút trở ngại nào lại xuất hiện trong đầu thiếu nữ.

Vẫn không có chút tác dụng nào, bàn tay lại hất lên, miếng ngọc giản lục trù này liền bị ném xuống mặt đất. lộp đi lộp lại như vậy, lộp đi lộp lại, ngẫu nhiên có một hai quả có thể làm cho thiếu nữ này dừng lại một lát, suy nghĩ một hồi, nhưng càng nhiều hơn lại bị thiếu nữ xem như rác rưởi, tùy ý ném xuống mặt đất.

Cũng không biết thiếu nữ này nhìn bao nhiêu ngọc giản, lúc này trên mặt đất, nằm chừng trăm miếng ngọc giản, lộn xộn không chịu nổi, cơ hồ không có người đặt chân.

Thị nữ váy đỏ bên cạnh nhìn thấy cảnh này, mặt không khỏi hiện ra nụ cười khổ cùng vẻ phẫn hận.

Cười khổ tự nhiên là vì động tác của thiếu nữ, bởi vì nàng biết rõ, ngọc giản này cũng không phải là thứ mà tu sĩ có thể lấy được. Những ngọc giản này chính là do Thiên Ma Tông lấy ra từ trong Vạn Pháp các, hầu như trong mỗi một tấm ngọc giản ghi lại cấm pháp thần thông, đều đủ để cho những đệ tử Thiên Ma Tông thậm chí là đệ tử chân truyền động tâm, nhưng ở trong tay thiếu nữ, lại bị ném một hòn đá nhỏ, tùy ý ném xuống đất.

Mà người cầm hận kia, lại giống như đối với một người khác, hơn nữa người này còn là một nam nhân.

Tại sao có thể như vậy, sao lại như vậy, rõ ràng không tìm thấy. Không tìm thấy cấm pháp thần thông mà Sưu quỹ thi triển, thậm chí ngay cả tương tự cũng không tìm được. Không có khả năng, chẳng lẽ mạng của Chu Ngọc ta nhất định phải bị một cái ác quỷ nắm trong tay.

Hồng La, lại đi Vạn Pháp các cho ta, bốn tiểu thư không tin, một tên xấu quỷ nơi man hoang ở biên thù, lại có được thần thông cấm pháp ngay cả Thiên Ma tông ta cũng không có.

Thiếu nữ vốn còn đang lật xem ngọc giản bỗng nhiên nổi giận, hung hăng ném ngọc giản trong tay ra, ngữ khí cực kỳ táo bạo, ra lệnh cho thị nữ váy đỏ bên cạnh.

Nghe thấy nàng nói, thị nữ váy đỏ lập tức hiện ra khó xử.

Tiểu thư không thể đi tiếp, đoạn thời gian này tiểu tỷ chạy tới Vạn Pháp các, hầu như toàn bộ Vạn Pháp các đều mang tới cho tiểu thư. Đã dẫn tới điện chủ, nếu hôm nay ta lại đi, nói không chừng điện chủ sẽ tới hỏi tiểu thư.

Lời nói của thị nữ váy đỏ làm cho thiếu nữ này thoáng bình tĩnh một chút, bất quá hô hấp vẫn nặng nề như trước, nộ khí bốc lên cao, trong đôi mắt sát ý như trình tiết.

Nhìn thấy tiểu thư nhà mình như thế, thị nữ váy đỏ cũng nhớ tới đoạn thời gian trước phát sinh chuyện gì, tức giận trong mắt càng thêm mãnh liệt. Hiển nhiên cùng đối tượng tiểu thư nhà mình oán hận là cùng một người.

Tiểu thư, Vạn Pháp các mặc dù được xưng là ngàn vạn cấm pháp thần thông, nhưng đại bộ phận đều là cấm pháp hiện tại,

ghi chép thời đại hoang cổ rất ít. Con quỷ xấu xí kia không phải nói hấn may mắn có được một cái truyền thừa hoang cổ không trọn vẹn sao, nói không chừng hấn thi triển cấm pháp nô dịch., Cũng đến từ cái truyền thừa kia. Tìm kiếm như vậy cũng không phải biện pháp, không bằng chúng ta trực tiếp đi tìm điện chủ, điện chủ tu vi hấn thông thiên, nhất định có thể nghĩ ra biện pháp giúp tiểu thư giải trừ cấm pháp, đến lúc đó chúng ta lại đến xử lý cái tên xấu quỷ đáng giận kia.

Không được.

Thị nữ vừa nói xong, liền bị thiếu nữ kia bác bỏ, giống như nhớ ra cái gì đó, một bộ áo xanh bao quanh thân hình tốt đẹp run lên vài cái, một tia sợ hãi hiện lên trong mắt nàng, chính nàng cũng không phát giác, chỉ là biểu lộ trên mặt có chút mất tự nhiên.

Ác quỷ kia đã nói, không thể để cho người khác biết chuyện này, nếu không hấn sẽ giết ta. Hơn nữa cho dù cha biết lai lịch của cấm pháp này, chỉ sợ hấn cũng không giúp được ta. Xú quỷ nói, lạc ấn nô dịch này đã đem mạng của mình nối liền với tính mạng của hấn, nếu cha giết hấn, ta cũng sẽ chết theo.

Thiếu nữ tựa hồ cũng từ bỏ tìm kiếm, khuôn mặt trở nên chán nản, nhìn ngọc giản lộn xộn không chịu nổi, trong lòng càng thêm phiền não.

Mất thấy tiểu thư nhà mình như vậy, gương mặt xinh đẹp của thị nữ váy đỏ cũng tự cụt hứng, chỉ là còn không cam lòng, giãy giụa một câu.

Tiểu thư, nếu tên xấu quỷ kia nói dối, nói không chừng hấn lừa gạt tiểu thư, muốn tiểu thư không đi tìm điện chủ.

Lời nói của thị nữ cũng có vài phần đạo lý, rơi vào trong tai thiếu nữ áo xanh chính là một phần hy vọng biến thành hai phần, làm cho nàng cơ hồ có loại xúc động, đi tìm điện chủ trong miêng thị nữ, để giải quyết tai họa bất ngờ từ trên trời giáng xuống này.

Bất quá dù sao cũng là Quan Mệnh, thiếu nữ này cũng không phải là đại ma đầu quyết đoán gì, nghĩ tới hậu quả nếu phạm phải, không khỏi lại do dự.

Nhưng Ác quỷ kia vẫn không nói sai, ta tìm tới phụ thân vẫn không làm gì được hắn, ngược lại sẽ bị hắn khống chế thân thể, lần nữa nhục nhã ta, vậy ta chẳng phải là.

Một hậu quả nghiêm trọng như vậy bị chính miệng nàng nói ra, nhất thời đem một tia dũng khí nàng vất vả lắm mới nâng lên đánh nát.

Tiểu thư, chúng ta phải thử ra lời nói của xấu quỷ của hắn là thật hay là giả, qua một tháng nữa tiểu thư không phải là muốn đi phong ma lao tù sao, không bằng chúng ta.

Lần này thị nữ váy đỏ nói ra biện pháp tựa hồ rất khả thi, cũng đã động thiếu nữ áo xanh, bất quá nàng vẫn có một tia chần chờ.

Nếu thật vậy, Sứ quỷ kia không nói dối nên làm gì bây giờ.

Hiện tại thiếu nữ áo xanh có một loại cảm giác hoang mang lo sợ, ý niệm trong đầu so với ngọc giản trên mặt đất càng lớn hơn nhiều. Cũng khó trách, từ khi sinh ra đến nay, nàng vẫn luôn là thiên chi kiêu nữ, mặc dù là quái vật khổng lồ như Thiên Ma Tông, cũng được hết sức truy cứu, ai cũng không dám ngỗ nghịch với nàng, càng không nói đến đắc tội.

Nhưng trước một tháng trước, nàng lại bị người ta hạ lạc ẩn nô dịch, trở thành một nô bộc của người khác. Đổi lại là ai đến, chỉ sợ đều không thể tiếp nhận.

Nếu quỷ xấu kia không nói sai, tiểu thư sẽ an tâm tu luyện, vậy xấu quỷ bây giờ còn chỉ là cảnh giới Nguyên Anh. Chờ tiểu thư tấn thăng hóa thần, tu vi chênh lệch lớn như vậy, chính là cấm pháp lợi hại hơn nữa cũng vô dụng, nói không chừng lập tức khiến cho ác quỷ ném phải thuật pháp phản phệ. Nếu hắn may mắn, nói không chừng sẽ tẩu hỏa nhập ma mà chết, nếu vận khí không tốt, nói không chừng sẽ biến thành nô bộc của tiểu thư, đến lúc đó còn không phải tùy ý để tiểu thư xử trí.

Không thể không nói, thị nữ váy đỏ kia mặc dù nóng nảy, nhưng đang an ủi tiểu thư nhà mình, lại làm rất không tệ.

Sau khi hắn nói xong, khuôn mặt thiếu nữ áo xanh lộ vẻ chán nản lập tức giảm đi rất nhiều, nhiều thêm chút thần thái phấn

chấn, tựa hồ đã thấy được Ngô Khí xấu xí này sau khi nàng tấn thăng Hóa Thần, bị thuật pháp phản phệ, ngược lại biến thành nô bộc của nàng, tùy ý chà đạp.

Được rồi, vậy thì đợi thêm một tháng nữa, đến lúc đó nếu như thử ra được sự nói dối của con quỷ xấu xí này, bốn tiểu thư lập tức nói cho phụ thân biết. Mang đến đây bảo phụ thân giúp ta con quỷ xấu xí kia luyện chế thành con rối sống, ngày đêm mang theo bên người, tra tấn hãm, ha ha.

Mặc dù tu vi thiếu nữ áo xanh rất cao, thân phận địa vị cũng rất cao, nhưng tâm tính lại vẫn là thiếu nữ, sau khi được thị nữ nhà mình an ủi, liền buông xuống phiền não trong lòng, khôi phục bộ dáng Yêu nữ Trương Dương lúc trước.

ương ương ương ương ương ương ương.

Huyền Nữ điện, trong đại thành cung điện đông đảo của Thiên Ma tông, mặc dù không có thứ tự gì, nhưng bố trí bên trong cũng là đỉnh cấp. Cho dù đối với một ít tu sĩ Hóa Thần, cũng là cực kỳ xa xỉ.

Bởi vì cung điện này chính là một trong Cửu Đại điện chủ của Thiên Ma tông, một trong những nơi ở của nữ nhi duy nhất của Huyền Âm điện chủ. Bất quá trước kia tòa cung điện này cũng không làm cho vị nữ tử của điện chủ kia vui vẻ, thẳng đến sau khi ở bên trong một đoạn thời gian nuôi mấy gốc Mê Đàm Ma Hoa, mới lúc đầu hàng lâm xuống.

Nhưng hai tháng gần đây, tòa Huyền Nữ kia giống như lại mất sủng, con gái của điện chủ chưa từng nhìn thấy lần nào, ngay cả mấy cây hoa thơm nhất bên trong có thể nở ra mê Đàm Ma Hoa của thế gian cũng mặc kệ.

Giờ phút này, trong điện, lại có một bóng người mơ hồ. Vô thanh vô tức, yên tĩnh như chết, nếu không dùng mắt thường nhìn, tuyệt đối sẽ cho rằng cung điện này đã hoang phế. Nhưng lúc này bên trong điện, lại xuất hiện một màn làm cho người ta cực kỳ kinh hãi.

Dưới đỉnh hư không cao, bên trong một đoàn hư không, có một bóng đen đang nhanh chóng lắc lư. Không cách nào hình dung bên trong đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể nhìn thấy vô số u quang bắn ra, bao trùm lấy đoàn hư không kia, bóng đen trong đó chính là hình người, di chuyển quá nhanh tạo thành một đoàn huyễn ảnh, mơ hồ có thể thấy được, mỗi một lần bóng đen di chuyển trong hư không sẽ sinh ra phản ứng, lại phản ứng kịch liệt, sụp đổ vỡ vụn...

Dấu vết hiển hóa ra, chính là dấu chân ấn quyền ấn chỉ vào. Thậm chí tồn tại dấu chân, tựa như trong đó không phải là một người, mà là một con hung thú, đang không ngừng va chạm, mỗi một động tác, đều đủ để chấn hư không sụp đổ., Âm âm vỡ vụn, mà dưới những công kích này, đoàn hư không kia đã bị quấy cho thành một đoàn bột mịn, không gian không ngừng

vỡ vụn ra, lại không ngừng khôi phục, vòng đi vòng lại, nhưng thủy chung bảo trì trạng thái hỗn độn nhão, hoàn toàn không thấy rõ bộ dáng ban đầu.

Nhưng quỹ dị chính là, rõ ràng phản ứng lớn như vậy, nhưng trong điện từ đầu đến cuối đều không phát ra một chút thanh âm nào. Mà ngoại trừ đoàn hư không quái dị kia, những nơi khác trong điện lại không có gì dị thường, giống như tất cả đều bị u quang chói mắt kia che lấp, không có lộ ra một chút nào.

Cũng không biết cảnh tượng này kéo dài bao lâu, dần dần, động tác bóng đen bên trong kia chậm lại, tựa hồ đã tiêu hao hết khí lực. Nhưng dù vậy, động tác vẫn như cũ không ngừng, hư không kia đã không cách nào hoàn toàn khôi phục, chỉ có thể sụp đổ vỡ vụn và tuần hoàn trước đó phục hồi.

Uống xong...

Một tiếng quát nhẹ đột ngột vang lên trong Huyền Nữ Điện yên tĩnh, lập tức trên mái vòm hư không phía dưới, u quang như nước gợn cuộn cuộn, chớp mắt đã thu lại, che khuất trong một bóng đen hình người, chợt chậm rãi biến mất, hiển lộ ra một thanh niên băng lãnh mặc hắc y, Ngô Khí.

Thần sắc lạnh lùng, trong đôi mắt không có chút tình cảm nào, một khuôn mặt bị hoa văn quỷ dị bao trùm có chút bất mắt, lại không thể chống lại khí tức của hắn. Hung sát khát máu vô tình, không giống với nhân loại, loại khí tức nguyên thủy này quả thực làm cho người ta sợ hãi đến cực điểm, chậm rãi đi ra vùng hư không như dịch tả, thân không nhiễm một hạt bụi, nhưng lại cho người ta một loại tu la mới vừa từ trong núi thây biển máu đi ra từ trong Cửu U Địa Ngục.

Hô hấp Ngô Khí chưa loạn, thân thể cũng hoàn hảo không tổn hại gì, không hề có thái độ chật vật. Nhưng theo khí tức đáng sợ như Tu La trên người hắn dần dần giảm đi, cảm giác mệt mỏi càng ngày càng nặng cũng hiện ra, sau khi đi ra mấy bước, thân hắn đã mồ hôi đầm đìa, cả người tựa như tiến hành một trận chém giết vô cùng kịch liệt.

Sự thật cũng xác thực như vậy, chẳng qua đối thủ của hắn không phải tu sĩ nhân loại hoặc yêu thú, hoặc là Thiên Ma các

loại, đối thủ của hắn chỉ là phiên hư không kia mà thôi.

Từ ba ngày trước, hắn đã ở bên trong phiên hư không kia, chỉ lấy U Minh chiến thể thi triển chiến kỹ Thái Cổ Tu La, không ngừng đánh cho hư không trước mặt sụp đổ, ầm vỡ vụn, một lần lại một lần, vòng đi vòng lại, cứ như vậy ba ngày, đến khi hao hết tất cả chân nguyên trong cơ thể mới đi ra.

Đại chiến với một mảnh hư không ba ngày, hơn nữa một mực thi triển U Minh chiến thể, dù là Ngô Khí thân thể cường hoành như hung thú, sau khi hao hết chân nguyên cũng có chút không chịu đựng nổi, cơ hồ trong cơ thể không có một góc nào yên tĩnh, từng luồng từng luồng cảm giác mệt mỏi tiêu tán kéo tới, khiến cho Ngô Khí hận không thể lập tức nằm xuống ngủ ngay.

Không chỉ có suy nghĩ tư tưởng, còn có thân thể của hắn, đều là cảm giác như vậy, phải ngựa nằm xuống nghỉ ngơi mới có thể thoát khỏi cảm giác suy yếu kịch liệt vì đại chiến ba ngày mà.

Nhưng lý trí của Ngô Khí lại nói cho hắn biết, không thể nghỉ ngơi, hiện tại mới là thời cơ tốt nhất để tu luyện.

Cố nén sự suy yếu trong cơ thể, Ngô Khí mãnh liệt nhìn về phía dưới chân mình. Mặc dù cách thiếu nữ áo xanh kia ban tòa cung điện này cho Ngô Khí đã là hai tháng, nhưng hai tháng này Ngô vớt bỏ đều đang tu luyện, hoàn toàn không có thời gian để ý tới tòa cung điện này, là lấy bên trong vẫn là một mảnh hỗn độn, cảnh tượng giống như lúc chủ tớ hai người rời đi.

Nhưng điểm khác biệt duy nhất chính là, Ngô Khí không còn là một tu sĩ hao hết tâm cơ cũng muốn đạt tới biên thủy, bây giờ tòa cung điện này đã hoàn toàn để hắn sử dụng. Bên trong là một viên gạch một ngói, bao gồm mấy gốc Mê Đàm Ma Hoa kia, đương nhiên, còn có tòa cung điện này có chỗ có giá trị lớn nhất, trận đồ.

Tụ linh pháp trận, mở ra cho ta.

Ngô Khí mãnh liệt nâng lên một cước, sau đó hung hăng đạp xuống, một đạo chân nguyên còn sót lại cuối cùng trong cơ

thể, theo đó tuôn xuống mặt đất. Hai tay nâng lên, sau khi bóp mấy cái ấn quyết, lập tức, toàn bộ cung điện đều phát sinh biến hóa.

Quang mang, một tia quang mang ngân bạch từ các góc ngách cung điện sáng lên, sau đó như mạng nhện kết nối cùng một chỗ, hóa thành một tấm trần đồ to lớn, quang mang lưu chuyển hiển hiện ra trong điện.

Trần đồ hơn nữa là một tấm Tự linh trần, rơi vào trong điện, liền ngưng tụ thành một tòa Tự linh pháp trần.

Tự linh pháp trần mặc dù không phải pháp trần rất trân quý, chỉ cần có chút kiến thức tu sĩ có thể bố trí, nhưng những tu sĩ kia bố trí pháp trần, ngay cả phẩm cấp đều không có, phần lớn là trần pháp không trọn vẹn tổn hại, cho dù có hoàn chỉnh, cũng đều là hạ phẩm pháp trần, khó gặp trung phẩm. Mà một tòa trần pháp tự linh phẩm, đã đủ để một môn phái nhất lưu thành tựu thế lực lớn, trở thành bá chủ mấy chục vạn dặm, đặt chân ở Thông Thiên sơn mạch.

Nếu muốn nhìn thấy cực phẩm tự linh pháp trần, thì phải là siêu cấp thế lực như Thiên Ma Tông, uẩn chế hoặc là siêu cấp gia tộc như Phù gia Lưu gia này mới được.

toà này so sánh với các cung điện khác, cũng không tính là lớn nhất, cũng không thu hút như cung điện, có thể làm cường giả Phản Hư hậu kỳ của Thiên Ma tông, một trong mấy tòa điện phụ nữ Huyền Âm điện, chính là bởi vì trong điện này, có một tòa tự linh pháp trần phẩm cấp.

Đối với nhất lưu môn phái mà nói đều là trần Tự linh pháp cực kỳ quý giá, tại Thiên Ma tông, chỉ là một tòa trần điện pháp trần khác mà thôi, không bằng thiên địa sa sút.

Toà pháp trần này mở ra, có thể trực tiếp hấp thu linh khí từ trong linh mạch Thiên Ma Tông, chỉ cần nửa ngày, linh khí hấp thu liền tương đương phóng xuất ra tất cả linh khí trong mấy viên cực phẩm linh thạch.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao, trong hai tháng gần gũi, Ngô Khí đã đem tu vi Nguyên Anh sơ kỳ của mình tăng lên đến hoàn mỹ, tùy thời đều có thể bước vào Nguyên Anh trung

kỳ. Tốc độ tu luyện bậc này, nếu là ở trong Đoạn Hồn sơn mạch, hầu như là không có khả năng.

Như Phương Thiên Tứ kia, là linh căn phẩm cấp, cũng có một môn cơ duyên chiến kỹ cổ xưa, mặc dù không sánh bằng Ngô Khí, nhưng cũng là đệ tử thiên tài. Sau khi hấn tấn thăng lên Nguyên Anh, đã qua một năm, nhưng chỉ mới ổn định cảnh giới Nguyên Anh sơ kỳ mà thôi.

Ngô Khí có thể có tốc độ như vậy, ngoại trừ Hoang Cổ tàn quyết ra, toàn bộ dựa vào pháp trận này. Nhưng mặc dù có tốc độ tu luyện như vậy, Ngô Khí vẫn không hài lòng.

Lấy một tia linh khí cuối cùng trong cơ thể mở ra pháp trận trong điện, Ngô Khí cố nén cảm giác thể nội suy yếu đến mức tận cùng, lão đảo ngã xuống pháp trận. Không chậm trễ chút nào, trực tiếp nhắm mắt, chìm vào tâm thần, trong nháy mắt tiến vào bên trong tu luyện.

Lần này nhất định phải tấn thăng lên Nguyên Anh trung kỳ.

Trước khi hấn tiến vào tu luyện ý niệm cuối cùng hiện lên, toàn bộ pháp trận đột nhiên xảy ra biến hóa, hào quang trắng bạc như sóng nước lưu chuyển, vốn chỉ là một tia giọt nước tràn ra ngoài, nhưng trong nháy mắt Ngô Khí tiến vào trạng thái tu luyện, từ trong cơ thể hấn, một cỗ hấp lực tràn ra, lập tức pháp trận dưới thân hấn run lên kịch liệt, liền thấy mấy cột linh khí to bằng cánh tay tuôn ra, trực tiếp đầu nhập vào thể nội Ngô Khí.

Chỉ qua một hơi thở, trận đồ lại run lên, bên trong tràn ra linh khí càng thêm nồng đậm, lại tuôn ra mấy cây cột linh khí.

Sau mấy hơi thở, trận đồ đã rung chuyển qua nhiều lần, đã có hơn mười cột linh khí trong cơ thể Ngô Khí.

Dần dần, trận đồ trên mặt đất đại điện đã hoàn toàn chiếu ra, nổi lên, nâng thân thể Ngô Khí Bàn ngồi ở không trung lên, từng cái từng cái linh khí trụ giống như ngọc long óng ánh từ trong pháp trận trào ra, hào quang màu trắng bạc lập loè, quán quanh cả người Ngô Khí, hoàn toàn dung hợp cùng một chỗ với trận đồ.

Cách đó không xa, dưới hố sâu, vài cọng rễ Mê Đàm Ma Hoa ngu xuẩn nhúc nhích, tựa hồ cảm ứng được trong pháp trận kia linh khí cực kỳ nồng đậm, muốn vươn tới, cướp đoạt một ít.

Nhưng mấy cây Ma hoa này lại không dám, lâm trận lùi bước, bởi vì chúng nó cảm ứng được thân thể nhân loại của trận pháp, có một cỗ khí tức khiến chúng sợ hãi, bởi vì khí tức này, hần tu luyện trong điện hai tháng, mấy cây Mê Đàm Ma Hoa này ngay ra là không dám phát ra một chút thanh âm nào, sợ quấy nhiễu người kia, đưa tới tai họa cho bọn chúng.

Thiên địa linh khí, trải rộng giữa thiên địa, trừ một ít địa khu đặc biệt, hầu như không có một góc nào có thiên địa linh khí tồn tại. Nhưng đại bộ phận địa phương, linh khí quá mức loãng, là lấy vô hình vô chất, như không khí, không thể nắm bắt.

Nhưng ở dưới tụ linh pháp trận, linh khí nồng đậm vô cùng tụ lại, hóa sinh ra hình thể, bại lộ trong không khí. Như vậy Huyền Nữ điện, trận đồ bao trùm toàn bộ đại điện tản ra ánh sáng bạc chói mắt, từng đạo bắn ra lưu chuyển, tơ tằm đan vào một chỗ, hình như có thiên địa pháp tắc ẩn chứa trong đó, không ngừng hấp thu linh khí ẩn giấu trong lòng đất.

Trận đồ lơ lửng giữa không trung, có một người ngồi xếp bằng, áo đen tóc đen, khuôn mặt quý dị, không cần nói, chính là Ngô Khí.

Trong trận đồ, ngoại trừ những quang mang màu trắng bạc ẩn chứa quy tắc huyền ảo, còn có từng cột linh khí trong suốt như ngọc, nối liền hai đầu, một đầu ở trong cơ thể Ngô Khí, một đầu ở trong trận đồ. Tụ linh pháp trận hấp thu linh khí trong linh mạch lòng đất, mà Ngô Khí thì thu nạp linh khí trong trận đồ, nhìn như không nhanh không chậm, ngoại trừ trường hợp kinh người ra, không có gì khác biệt.

Nhưng lúc này trong cơ thể Ngô Khí lại có động tĩnh không nhỏ, linh khí ẩn chứa bên trong mỗi một cột linh khí kia, đều không ít hơn một viên linh thạch phẩm cấp. Hầu như mỗi khi qua một hơi thở, Ngô Khí muốn thôn phệ tương đương với một viên linh khí cực phẩm linh thạch, số lượng linh khí khổng lồ vừa tiến vào trong cơ thể Ngô Khí lập tức sẽ bị chân nguyên của hắn đồng hóa., Hóa thành một bộ phận trong đó, tuần trào trong kinh mạch khiếu huyết của hắn, cuối cùng trở về đan điền, như vô số dòng suối nhỏ, nhập vào sông lớn, chảy xiết mà tuần ra, cuối cùng trở về đại dương mệnh môn.

Đan điền, một mảnh hư không u ám vô tận, trong minh minh có một tiểu hắc ảnh ngồi ngay ngắn, toàn thân nhắm nghiền,

hai mắt nhắm nghiền, dung mạo thanh tú, lộ ra vẻ trắng xám. Nó có rất nhiều hoa văn quý dị màu đen bao trùm, giống như ký hiệu, lại giống như đồ đằng hình xăm, đúng là một Ngô Khí rút nhỏ đi rất nhiều lần.

Vù vù vù

Hỏa diễm, hắc hào hỏa diễm phun trào, dưới thân Ngô Khí Nguyên Anh ngồi ngay ngắn, một biển lửa thành linh tồn tại, bên trong còn có từng mảnh từng mảnh hắc hỏa diễm, bốc lên cuộn cuộn, ở bốn phía biển lửa kia, mơ hồ có thể thấy được bảy bóng đen di động, hình như liên hoa, hắc ban hỏa hải mỗi một lần bốc lên, hư ảnh bảy đóa cự hoa kia liên ngưng thực chia ra, khí tức biển lửa cũng mạnh hơn một phần.

Ngoại trừ biển lửa đang biến hóa, biển lửa, Nguyên Anh Ngô Khí trần trụi cũng đang phát sinh biến hóa, tựa hồ toàn bộ đan điền đều đang phát sinh biến hóa.

Hư không vô tận u ám không biết bị lực lượng nào thúc đẩy, từng chút một khuếch trương, kéo căng ra, mà Nguyên Anh Ngô Khí Hắc Dứu thủy chung sống trong hư không, hư không phòng lớn, Nguyên Anh của hắn tựa hồ cũng theo đó lớn hơn một phần, biến hóa này mặc dù không đạt tới tình trạng mất thường có thể thấy được, nhưng quả thật tồn tại.

Tâm thần đắm chìm trong cơ thể, đối với biến hóa phát sinh trong đan điền, Ngô Khí rõ ràng vô cùng. Không gian đan điền mở rộng, nguyên anh lớn lên, biển lửa ngưng thực, hết thảy đều là kết quả tu vi gia tăng. Cứ qua mấy hơi thở thu nạp một khối cực phẩm linh thạch, loại tốc độ thôn phệ linh khí này, đã mạnh hơn nhiều so với một ít tu sĩ Hóa Thần. Dựa theo lẽ thường nói, hoặc là đổi làm tu sĩ Nguyên Anh khác, sớm đã tấn thăng một cảnh giới, tội gì còn quanh quẩn ở Nguyên Anh sơ kỳ.

Ngô Khí là ngoại lệ, Hoang Cổ Tàn Quyết của hắn cũng thôi đi, chỉ riêng U Minh Chiến Thể hắn tu luyện, cũng đủ để cho tu vi của hắn tăng trưởng cực chậm, kỳ thật không chỉ là hắn, những tu sĩ khác đạt được truyền thừa Hoang Cổ, tu vi tăng trưởng cũng đều tương đối chậm, bởi vì ở thời đại Hoang Cổ, thiên địa linh khí còn chưa loãng đến mức bây giờ, lúc đó có

thể thoải mái tu luyện thần thông pháp quyết, đến bây giờ, lại phải trả giá lớn hơn nữa.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao, sau khi Ngô Khí có truyền thừa trên người, vẫn phải lựa chọn gia nhập Thiên Ma tông, thậm chí không tiếc mạo hiểm tính mạng, luân phiên tính kế, chỉ muốn lưu lại nơi đây.

Hiện tại xem ra, mạo hiểm lúc trước của hắn, hoàn toàn đáng giá.

Tâm thần ý niệm một mực đắm chìm trong cơ thể, giằng co không dao động, sự tình gì cũng không thể quấy rầy được hắn, trong cơ thể chẳng biết lúc nào truyền đến từng tiếng động thùng thùng, như trái tim nhảy lên, rất là quý dị.

Sắp thăng cấp rồi...

Nghe được âm thanh như tiếng tim đập kia, tâm thần Ngô Khí vẫn một mực đắm chìm trong trạng thái vô pháp vô niệm cuối cùng cũng thanh tĩnh lại, trong lúc động niệm, Hoang Cổ Tàn Quyết bình ổn vận chuyển đột nhiên gia tốc.

Oanh oanh oanh oanh!

Một tiếng vang thật lớn, trong cơ thể Ngô Khí, hắn chỉ nghe thấy được một cái mà thôi. Trong kinh mạch, chân nguyên vốn lao nhanh trong kinh mạch đã không khác gì đại giang, không biết tại sao, đột nhiên gia tốc, chớp mắt phá mở từng cửa ải, trực tiếp tràn vào trong đan điền.

Không chờ chân nguyên bên trong kinh mạch khô kiệt, một cỗ linh khí lớn từ ngoại giới tràn vào, trong nháy mắt lấp đầy kinh mạch khiêu huyết, lại lần nữa mãnh liệt lao vào đan điền.

Thanh âm thùng thùng thùng như tiếng tim đập càng ngày càng kịch liệt, Ngô Khí hầu như nhìn thấy trong đan điền của mình, trên mặt biển lửa, Nguyên Anh Ngô Khí đang ngồi ngay ngắn giống như trẻ con kia lớn lên từng chút một, khí tức từng chút tăng cường lên, dần dần bắt đầu thoát ly một cảnh giới, đi về phía một cảnh giới khác.

Ha ha, Nguyên Anh trung kỳ.

Ngô Khí tâm thần điên cuồng cười to, hoàn mỹ nói rõ cái gì là đắc ý liền quên mình. Bất quá gã cũng có lý do như thế, vèn vẹn hai tháng, liền từ Nguyên Anh sơ kỳ tiến vào Nguyên Anh trung kỳ, tốc độ bậc này..., Ngoại trừ một ít thiên tài tuyệt thế, còn có ai có thể đạt tới. Căn cốt tư chất của Ngô Khí đương nhiên không phải tuyệt thế thiên tài gì, hắn có thể có tốc độ như vậy, chỉ dựa vào ngoại trừ Hoang Cổ tàn quyết, chính là bảo vật trân quý dưới thân hắn, Huyền Nữ điện thật sự quý giá, tụ tập linh pháp trận một tòa.

Tu vi tấn thăng, đắc ý liền quên mình, nếu không phải còn đang bế quan, Ngô Khí tuyệt sẽ không ngăn chặn chính mình cười to một trận xúc động. Chỉ đáng thương những sinh linh khác trong điện, rất dễ làm người ta chú ý, bên trong có mấy cây thực vật uể oải không biết bao nhiêu, búp hoa chưa nở, đã có suy sụp, rễ cây đáy hồ cũng tự sụp đổ, không nhúc nhích một chút, cũng không có loại thanh âm như con chuột chít chít lúc trước.

Không phải mấy cây mê tà ma hoa này không muốn, mà là không dám. Mấy cây ma hoa này là dị chủng, tuy là thực vật, linh tính lại không thấp, có thể cảm ứng được Ngô Khí thân có thể khiến chúng nó sợ hãi cực điểm. Cho nên cho dù đối mặt với thanh y thiếu nữ có chiến lực càng thêm kinh khủng cũng có thể tự nhiên như vậy, trước mặt Ngô phi, lại nhu thuận vô cùng, bởi vì Ngô rút bỏ tu luyện, sinh sinh ủy khuất hơn hai tháng.

A, có người đến.

Trận đồ hùng hực, Ngô Khí hai mắt đóng chặt, đột nhiên mở to mắt, nhìn về phía cửa vào cung điện.

Vù vù

Đúng lúc này, một đạo xiềng xích mỏng manh nào đó trong cơ thể Ngô Khí đã bị phá trừ, Nguyên Anh Hắc Dửu trong đan điền đột nhiên phồng lớn hơn một vòng, biển lửa nổi lên sóng lửa khói đen, lập tức thấy bảy đóa hoa U Minh trong đó, hình hoa dần dần hiện ra, càng thêm ngưng thực.

Thân thể chấn động, khí tức biến hóa, một loại cảm giác cường đại hơn so với vừa rồi phát ra. Nguyên Anh trung kỳ tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ hàng thật giá thật, liền ngồi xếp bằng ở đại điện. Chỉ là lập tức, khí tức này liền biến mất, Ngô Khí lại khôi phục bộ dáng trước đó, thần sắc đậm nhạt, cúi đầu không nói.

Thu.

Từng dòng linh khí từ nhân nhật phun ra, Ngô Khí thân kết nối kia đều run lên, sụp đổ, hóa thành từng đoàn linh khí mỏng manh rơi vào trong trận đồ. Quang mang trắng bạc cũng tự lóe lên, phun trào vài cái, cũng biến mất theo, trận đồ dưới thân nhanh chóng ảm đạm, lóe lên vài cái, dần dần biến mất ở đại điện mặt đất.

Ngô Khí vừa làm xong tất cả, liền có một thanh âm lạnh như băng nhưng mang theo oán hận vang lên bên tai hắn.

Hừ, cái con quỷ xấu xí này, tiểu thư ban Huyền Nữ điện cho ngươi, ngươi vậy mà không biết cảm ơn, nhìn xem ngươi chiếu cố mấy gốc ma hoa này thành gì rồi.

Không cần mở mắt nhìn, chỉ nghe giọng nói, Ngô Khí đã biết thân phận người đến, không phải là người thị nữ váy đỏ hồng hận hắn thấu xương kia là ai tới.

Vẫn là một bộ váy đỏ tiên diễm, dáng người mỹ lệ, eo ong mềm mại có thể nắm chặt, trước ngực cao ngất, có thể thấy được một mảnh tuyết trắng, đúng là một vị nữ tử tuyệt luân. Nhưng trong hoàn mỹ không đủ chính là, khuôn mặt xinh đẹp, lại sát khí lưu động, trong mắt lãnh quang, đủ để dập tắt dục hỏa trong lòng rất nhiều nam nhân. Bất quá đối với người vô tình như Ngô Vút Bỏ này, vốn đã khó nổi lên dục hỏa, càng đừng nói đến chuyện tưới tắt.

Nếu ngươi cũng biết Nghiêu tiểu thư đã đem tòa đại điện này ban cho ta, vậy vài cọng ma hoa này tự nhiên cũng là vật của ta, ta chiếu cố chúng như thế nào, khi nào đến phiên ngươi nói chuyện.

Hoàn toàn không để ý tới sát khí mặt đỏ, ngữ khí Ngô Khí vẫn đậm nhạt như trước, trong miệng lời nói lại là mỉa mai lại, để

thị nữ váy đỏ kia trước ngực run run một hồi, hiển nhiên là bị tức giận.

Hai người một là thị nữ, một là hộ vệ, theo lý thuyết địa vị tương đương. Nhưng cũng chỉ là danh nghĩa, chân chính so sánh, thị nữ Hồng La tự nhiên địa vị so với Ngô Khí cao hơn không biết bao nhiêu lần. Huống chi, trong lòng nữ tử Thanh Y thiếu nữ, Huyền Âm điện chủ kia, chính là một con chó hoang ven đường, chỉ sợ địa vị đều cao hơn Ngô Khí.

Cảm tạ cơm phàm nhân a hạt cơm, mười hai hạt cơm khen thưởng ủng hộ mà nói, xem ở tiểu lâu ngủ nướng chữ gì đó, chỉ là vì không ngừng hơn, bọn họ không có một loại vọng vọng đại lực ủng hộ sao, chó chê cập nhật ít, các người duy trì nhiều, tiểu lâu tự nhiên sẽ liều mạng đề cử phiếu đề cử ý kiến sưu tập luận...

Hừ, quỷ xấu miệng lợi hại, Hồng La cô người gặp gỡ cũng không chấp nhận với người. Người là hộ vệ của tiểu thư, hiện tại tiểu thư muốn gặp người, còn không đi theo ta.

Thị nữ váy đỏ cũng biết Ngô Khí nhìn như trầm mặc ít nói, nhưng mỗi lần nói chuyện đều có thể chọc vào chỗ đau của người ta, cùng hấn phân biệt, căn bản không chiếm được tiện nghi. Cũng không nhiều lời, trực tiếp nói ra mục đích chuyến đi này.

Ngô Khí nghe xong, chỉ cười lạnh một chút, chậm rãi đứng dậy từ trong điện, bày ra bộ dáng lập tức muốn cùng thị nữ váy đỏ khởi hành rời đi. Lại cũng không nhìn những nơi hỗn độn trong điện, cũng không có ý muốn thu thập một chút.

Hai mắt xinh đẹp tràn sát khí bốn phía, hung hăng thiêu đốt Ngô Khí liếc mắt một cái, trong ánh mắt tất cả đều là xem thường. Ngô Khí đắc tội vị hồng la thị nữ này, tự nhiên giờ phút này trong lòng nàng đối với Ngô Khí cũng không có gì tốt đẹp, có thể nói là đem tất cả nguyên rửa ác độc nhất thể gian tất cả đều đưa cho Ngô Khí.

Lại hừ lạnh một tiếng, thị nữ tựa hồ không muốn nhìn thấy gương mặt xấu xí của Ngô Khí nữa, quay người đi ra tòa Huyền Nữ điện vô cùng quen thuộc này, cũng mặc kệ Ngô Khí có đi theo sau hay không.

Một tòa cung điện khác, bên trong không lồ hơn nhiều so với Huyền Nữ điện ban cho Ngô Khí, nhưng trong Huyền Nữ điện chỉ có mấy gốc Mê Đàm ma hoa lẻ loi kia. Trong tòa cung điện này, hoàn toàn bị một loại khí tức tràn ngập, khí tức này hiện lên màu xám xanh, tràn ngập trong điện, khiến cho hết thảy thoát nhìn không thay đổi, tựa hồ đều đọng lại.

Nhìn kỹ lại, tài liệu đúc tòa cung điện này cũng có chút kỳ dị, lấy Hắc Thanh làm chủ, không phải vàng không phải gỗ, không cát không đá, long lanh trong suốt, phảng phất như ngọc thạch cực phẩm. Nhưng trước nay không có ngọc thạch

là Hắc Thanh Thạch, nhìn kỹ sẽ phát hiện, những khí tức xám tro trong điện, phát ra chính là từ mỗi một góc của tòa cung điện này, hoặc là nói, là mỗi loại tài liệu.

Vạn năm hắc ngọc huyền băng, kiến tạo tòa cung điện này, chỉ có một loại vật liệu, đó chính là vạn năm hắc ngọc huyền băng. Sông băng qua vạn năm, ở chỗ sâu trong đó, bình thường sẽ có vô tận hàn khí ngưng tụ, có tỷ lệ nhất định, sẽ đàn sinh ra một loại vật kỳ dị sự. Vật này không phải băng không phải ngọc, chính là hai thứ hợp thể, giống như ngọc thạch, giống như hàn băng, toàn thân giống như băng, hắc thanh chi sự, bên trong ẩn chứa huyền ảnh hàn khí vạn năm, sinh linh xúc tu thì chết, phi thường lợi hại.

Đối với người bình thường hoặc là yêu thú bình thường, vạn năm Hắc Ngọc Huyền Băng này tự nhiên là thứ đáng sợ muốn chết, nhưng đối với tu sĩ mà nói, nhất là tu sĩ tu luyện công pháp Hàn băng thuộc tính Thổ, Hắc Ngọc Huyền Băng này là bảo vật hiếm có. Có vật này tương trợ, tu luyện được ít lợi nhiều, bổ sung càng nhiều.

Tu sĩ tâm thường có thể được một khối huyền băng này, cũng đủ để cuồng hỉ, ẩn giấu đi, lúc tu luyện mới có thể lấy ra. Nhưng như cả tòa cung điện, vậy mà toàn thân đều là hắc ngọc huyền băng vạn năm chế thành, quả thực là xa xỉ đến cực điểm, cũng không biết là ai ở trong đó.

Cộc cộc cộc...

Cũng không phải đợi lâu, hai tiếng bước chân đột ngột vang lên ở bên ngoài điện, rất nhanh đã đến gần, trong điện đá u ám, hai bóng người không nhanh không chậm đi vào.

Tiểu thư, người tới rồi.

Một bóng người đi đầu, thân thể uyển chuyển, thanh âm thanh thúy, lại là một nữ tử. Đầm đỏ dính trên mặt đất, vị thị nữ xinh đẹp này ngồi ngay ngắn trên băng sàng, thiếu nữ tuyệt mỹ ngồi xếp bằng chậm rãi khom người, trong miệng phun ra một câu, sau đó liền đi sang một bên, nhường ra một thanh niên lạnh lùng mặc áo đen sau lưng.

Ngô Khí tiến vào trong điện, đầu lâu cũng một mực ngẩng lên, không cung kính như thị nữ váy đỏ. Đúng lúc này, ngẩng đầu, nhìn thẳng trước mắt.

Trước mặt hắn, có một cái giường băng gần mười cái cối xay, nhìn chất liệu tựa như huyền băng vạn năm xây dựng cung điện chung quanh, nhưng không phải toàn bộ giống nhau. sàng băng ngay ngắn, không trang trí gì, toàn thân không phải là màu đen, mà là gần với màu đen, giống như mực nước, nhưng cổ quái chính là, cho người ta một loại cảm giác long lanh trong suốt, giống như bên trong có chất lỏng gì đó đang lưu động.

Mười vạn năm Hắc Ngọc Huyền Băng

Kiến thức Ngô Khí nông cạn, nhưng tài liệu trong cung điện này cùng tài liệu băng sàng dưới thân thiếu nữ tuyệt mỹ kia, hắn không trùng hợp nhận thức. Trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc cùng hâm mộ, hắn tu luyện Hoang Cổ tàn quyết, có thể cảm ứng được, Hắc Ngọc Huyền Băng vạn năm đối với tu luyện của hắn cũng rất có ích, càng không nói đến thiếu nữ dưới thân càng thêm quý giá hơn mười vạn năm Hắc Ngọc Huyền Băng.

Kính tiểu thư, không biết triệu tại hạ đến đây, có chuyện gì quan trọng, nếu không có chuyện gì, tại hạ sẽ trở về tu luyện, miễn cho chậm trễ hơn nửa canh giờ.

Ngô Khí ngẩng đầu ưỡn ngực, thân thể đứng thẳng tắp, hai mắt nhìn thẳng thiếu nữ áo xanh kia, ngữ khí cũng là tùy tiện, hoàn toàn không có dáng vẻ hạ nhân đối mặt chủ nhân.

Thiếu nữ áo xanh tuyệt mỹ và thị nữ váy đỏ bên cạnh nghe vậy, mặt mũi đều phát lạnh, nhất là thị nữ Hồng La tính tình nóng nảy, gương mặt xinh đẹp lập tức phủ đầy sát khí, một đôi mắt đẹp của La Sát nhìn chăm chăm vào Ngô Khí, hận không thể lập tức vung hắn mấy chục roi. Đối mặt với Ngô Khí, chủ tớ hai người có thể đi ngang dọc ở Thiên Ma Tông chính là cơn tức giận trong lòng không nhịn được.

Tu vi Nguyên Anh trung kỳ, một thân truyền thừa Hoang Cổ cũng không trọn vẹn, xuất thân thấp kém, tu sĩ như vậy, đối

với thiếu nữ áo xanh Chu Ngọc này đường đường là điện chủ Thiên Ma Tông Huyền Hình mà nói, không khác gì con sâu cái kiến, tùy tay có thể bóp chết. Nhưng chính con sâu cái kiến này, lại cứng rắn bắt lấy gân mềm của Chu Ngọc, làm cho nàng hoàn toàn không thể công khai tình cảnh của mình ra ngoài, thậm chí ngay cả nói cho chính mình vị cường giả Phản Hư hậu kỳ kia cũng không được, mà bị Ngô vớt bỏ thẳng nhai này uy hiếp.

Thiếu nữ áo xanh mê hoặc chúng sinh ngực phập phồng mấy cái, nhưng lại chưa mở mắt, chỉ há miệng khẽ phun, thanh âm như châu rơi bàn ngọc lập tức vang lên trong điện.

Ta Thiên Ma Tông, có ba tòa nhà tù chuyên môn dùng để giam giữ một ít tu sĩ dám kháng nghịch bản tông. Bất kỳ tu sĩ nào, chỉ cần vào ba nhà tù này, liền mang ý nghĩa thống khổ vô biên vô tận, không chỉ mất đi tự nhiên tính mạng, ngay cả hồn phách cũng không được giải thoát, phải bị cầm tù cả đời.

Ba nhà tù này lần lượt là Phong Tiên Ngục Phong Tà Ngục, Phong Ma Ngục.

Phong Tiên Ngục, người bị giam cầm đều là tu sĩ Tiên Đạo, phạm là tu sĩ tiên đạo trái nghịch bản tông, vừa vào Phong Tiên Ngục, liền vĩnh viễn không thể siêu sinh.

Phong tà ngục, tù nhân, không phải tà đạo tiên không phải ma mà là tà đạo hoặc là tu sĩ bàng môn tả đạo.

Phong Ma Ngục, người bị giam cầm, đều là tu sĩ ma đạo, có tán tu có môn phái nhỏ, cũng có những thế lực siêu cấp khác, thậm chí có phản đồ của Thiên Ma Tông, toàn bộ bị bắt vào trong đó, cầm tù cả đời.

Mỗi tòa nhà tù đều chia làm ba tầng, tầng thứ nhất bị giam cầm, đa số là tu sĩ Trúc Cơ Kết Đan Nguyên Anh; tầng thứ hai tù nhân, đều là tu sĩ cảnh giới Hóa Thần; tầng thứ ba bị giam cầm, là tu sĩ cảnh giới Phản Hư Tam, cũng có lời đồn đại, thậm chí bên trong có nhốt tu sĩ Hợp Đạo.

Nói tới đây, thiếu nữ áo xanh ngồi ngay ngắn trên giường băng bỗng nhiên dừng lại, sau đó hai mắt vốn nhắm chặt mở ra,

chậm rãi rơi xuống phía dưới, Ngô quăng thân đứng ở phía trước giường băng.

Một lát sau, người và bản tiểu thư đi đến tầng hai của Phong Ma Ngục một chuyến, Ngô hộ vệ.

Câu nói này mới là lời chân chính của thiếu nữ áo xanh nói với Ngô Khí, dung nhan tuyệt mỹ tuy không nhìn ra bất kỳ biểu lộ gì, nhưng Ngô Khí lại nghe ra được, ngữ khí của thiếu nữ không giống trước đó, dường như có mục đích gì đó không thể nói cho người khác biết.

Trước đó ước chừng hai tháng, hai người chủ tớ này đều chưa từng để ý tới Ngô Khí, chỉ là ban cho Ngô Khí một tòa cung điện liền bỏ qua chuyện. Tựa hồ thật sự bởi vì bị Ngô Khí dùng dấu ấn của nô bộc áp chế, mà không thể làm gì, chỉ có thể thỏa hiệp. Nhưng hiện tại, vô duyên vô cớ gọi hần tới đây, tất nhiên là bởi vì chủ tớ hai người này nghĩ đến biện pháp đối phó Ngô Khí, Ngô Khí không biết biện pháp này là gì, nhưng có loại dự cảm, chuyện này cũng không có bao nhiêu nguy hiểm.

Phát giác trong lòng cũng không có dự cảm nguy hiểm, Ngô Khí cũng không để ý nhiều, bất quá cũng không quá mức chủ quan, liền há miệng thăm dò hỏi:

Tại hạ là hộ vệ của tiểu thư, tiểu thư có phân phó, đương nhiên phải tuân theo. Chỉ là không biết, tiểu thư vô duyên vô cớ đi cái gọi là Phong Ma Ngục làm gì. Như tiểu thư đã nói, phong Ma tầng thứ hai bị giam cầm, đều là những Hóa Thần Ma tu cùng hung cực ác, tiểu thư ở Thiên Ma tông thân phận tuy cao, chỉ sợ vào chỗ nào, những tù phạm kia sẽ không quan tâm, đến lúc đó tất nhiên sẽ mắng ra rất nhiều lời khó nghe, làm bản tai diệu của tiểu thư liền không tốt.

Lúc Ngô Khí nói chuyện, còn bày ra một bộ dáng suy nghĩ vì thiếu nữ áo xanh, để cho chủ tớ hai người kia nhìn, mặt mũi đều hiện lên vẻ chán ghét. Thiếu nữ áo xanh làm chủ tử, càng thiếu chút nữa nhìn không được chửi ầm lên: Nói đến cùng hung cực ác, ai dám so sánh với nô bộc này của ngươi, dám hạ lạc ấn nô bộc với nàng, thật sự là gan lớn, so với ác đồ trong lao tù kia còn đáng giận hơn không biết bao nhiêu lần.

Bốn tiểu thư cũng không muốn đi, đáng tiếc, đây là mệnh lệnh của phụ thân hạ xuống. Cứ nửa năm một lần, hắn sẽ đi vào trong tam đại ngục giam, đảm nhiệm chức vụ ngục tốt ba ngày. Mà lần này, đến phiên Phong Ma Ngục, làm hộ vệ, người không cần nhiều lời, đi cùng bốn tiểu thư là được.

Nói xong, thiếu nữ áo xanh tựa hồ nghĩ tới điều gì, gương mặt tuyệt mỹ hiện lên một tia ý cười quỷ dị, Ngọc Chương nâng lên, đã thấy lòng bàn tay của nàng, nằm ở một nơi chỉ dài một tấc, quan tài nhỏ toàn thân đen sì.

Ngô hộ vệ, tiến đến.

Mang theo một tia khoái ý thanh âm, ngựa rơi vào trong tai Ngô Khí.

Thiên Ma tông, là một trong sáu thế lực siêu cấp lớn ở Trung Châu đại lục, Hùng Phách Thông Thiên sơn mạch, truyền thừa thời đại cổ đại bất diệt, nội tình sâu sắc như biển sâu, không biết bao nhiêu ma tu thiên tài có thể tiến vào Thiên Ma tông mà kiêu ngạo.

Mà ở Thiên Ma Tông, có chín thế lực lớn, chia làm chín tòa Ma Điện. Cửu Điện này phân biệt là tự do sở hữu của Thiên Ma Điện, Địa Ma Điện, Địa Ma Điện, Huyền Ma Điện, Huyền Ma Điện, Ma Điện, Cẩm Ma Điện Huyền Âm Tinh Điện.

Cửu điện Thiên Ma tông, tổng cộng có chín vị điện chủ, tu vi mỗi một vị điện chủ đều giống nhau, Phản Hư hậu kỳ. Ở Trung Châu đại lục bất luận nơi nào, đều đủ để cho các tu sĩ thần phục cường giả tuyệt thế, tại Thiên Ma tông, vừa xuất hiện liền có chín vị. Trừ Thiên Ma tông chủ xuất quỷ nhập thần, cùng những lão quái vật Thái trưởng lão cấp bậc kia, Thiên Ma tông liền lấy Cửu điện chủ này vi tôn.

Nơi có người, liền có cao thấp thấp tiện nhân, liền có tranh đấu. Cửu điện tại Thiên Ma tông cao cao tại thượng, nhưng cũng chia ra, thế lực lớn nhất tự nhiên là trung tâm sở hữu Thiên Ma điện, sau đó chính là Địa Ma điện cùng tên kia ma điện, Độc Ma điện cùng Huyền Ma điện cùng một chỗ với Huyền Ma điện., Tam điện đệ tử ôm đoàn, thế lực cũng lớn. Binh Ma điện giao hảo với Cẩm Ma điện, thế lực nhỏ nhất là Huyền Âm điện kia, nhưng cũng tương đối đặc thù, bởi vì Huyền Âm điện chủ kia có tu vi cao nhất trong chín vị điện chủ, mặc dù cũng là Phản Hư hậu kỳ, nhưng lại tiếp cận với Phản Hư đỉnh phong vô hạn, thậm chí tu vi còn cao hơn vị Thiên Ma điện chủ kia một chút.

Là lấy Huyền Ảnh điện nhất mạch tại Thiên Ma tông tuy có chút thức thời, nhưng bởi vì vị Huyền Âm điện chủ cao thâm mạt trắc kia, đệ tử Huyền Âm cũng không dễ khi dễ. Nhất là với tư cách là nữ tử duy nhất của Huyền Âm điện chủ, thiếu

nữ áo xanh Chu Ngọc, tuyệt đối là một trong mấy người không thể đắc tội nhất của Thiên Ma tông.

Tổ sư của Đoạn Hồn tam tông, chính là kẻ bị ruồng bỏ, trước khi bị đuổi đi, ba người bọn họ lần lượt là đệ tử Huyền Ma điện của Độc Ma điện. Lưu lạc đến Đoạn Hồn sơn mạch, ba người nhớ mãi không quên Thiên Ma tổ tông, trong ba tông sáng lập ra tên đều có vết tích ba điện.

Đáng tiếc, tổ sư tam tông cũng sẽ không ngờ, ngàn năm sau đồ tử đồ tôn của bọn họ giúp bọn họ thực hiện nguyện vọng trở về tổ tông. Thế nhưng trả giá lớn, lại dị thường thảm trọng.

Ngoại trừ tông chủ trưởng lão, tất cả đệ tử có tư chất linh căn xuất chúng đều bị bắt đi làm nô bộc, sợ là vĩnh viễn không có ngày xuất đầu lộ diện.

Mà đệ tử duy nhất miễn cho vận mệnh này, đệ tử ngày trước của tam tông ngàn năm đại bỉ đệ tử, Ngô Khí. Giờ phút này lại cau mày, nhìn chăm chăm vào một bàn tay ngọc trước mắt, bên kia chỉ có một tác dài toàn thân đều là quan tài đen kịt. Mà bàn tay ngọc này thuộc về, chính là thiếu nữ áo xanh tuyệt mỹ kia, thiếu nữ duy nhất của điện chủ Huyền Vân điện, Chu Ngọc.

Sao, Ngô hộ vệ, không dám tiến vào đây sao?

Người đã nói rõ muốn làm hộ vệ của bốn tiểu thư, đảm bảo an toàn cho bốn tiểu thư, đương nhiên phải luôn đi theo bên cạnh bốn tiểu thư. Cái lồng giam ma kia cũng không phải là chỗ chơi đùa gì, chẳng lẽ ngươi yên tâm để bốn tiểu thư một mình đi sao, không phải ngươi nói, ngươi và bốn tiểu thư đã là tính mạng tương liên, nếu ta chết, ngươi cũng không sống được.

Thiếu nữ áo xanh khó có thể nhìn thấy Ngô Khí lộ ra vẻ do dự, trong lòng hùng hực trả thù, trong miệng nói ra lời nói càng lộ ra một loại ý vị nhất định phải thỏa hiệp.

Huyền tiểu thư nói rất đúng, tại hạ thân là hộ vệ, đương nhiên phải đi bên cạnh chủ nhân. Chỉ là Nghiêu tiểu thư có thể nói rõ hay không, đây là vật gì?

Ngô Khí vẫn cau mày như trước, mặt lộ ra thần sắc thật cẩn thận, ánh mắt nghi hoặc không hiểu nhìn chăm chú vào một

chỗ quan tài nhỏ đen sì trong lòng bàn tay thiếu nữ áo xanh.

Thiếu nữ áo xanh tựa hồ đã sớm chờ Ngô Khí nói ra những lời này, hần vừa dứt lời, giải thích của thiếu nữ cũng lập tức vang lên.

Đây chính là bảo vật tuyệt hảo a, chính là vật chế tạo từ hắc ngọc huyền băng hai mươi vạn năm, bên trong có khắc cấm pháp không gian hoang cổ, tu di nạp giới tử, có thể lớn có thể nhỏ, bên trong huyền băng khí, đối với thi quỷ vật đều là tuyệt đại bổ, chính là linh khí tuyệt giai mang theo sinh thi khôi lỗi. Đương nhiên, vật này muốn thu người sống, muốn người sống cam tâm tình nguyện đi vào, hơn nữa còn phải tiến vào trạng thái bế khí giả chết.

Ngô hộ vệ, Hắc Ngọc huyền quan này, chính là thứ bốn tiểu thư tự mình chuẩn bị cho người, còn không vào sao.

Nếu đệ tử Thiên Ma Tông quen thuộc với thiếu nữ áo xanh ở đây, nhất định sẽ phải kinh ngạc, thân là ma nữ khiến người ta đau đầu nhất Thiên Ma Tông, Chu Ngọc luôn luôn lấy hình tượng quyến rũ yêu kiều xuất hiện, hoặc là chính là lạnh như băng, khi nào như hiện tại, một lần nói ra nhiều lời như vậy, còn lộ ra một bộ dụ hoặc lừa gạt.

Cũng là vì vị thiếu nữ áo xanh này, muốn đem một người sống dụ dỗ vào trong một cái quan tài, còn phải tiến vào trạng thái giả chết, tương đương với đem tính mạng của mình giao cho người khác. Loại chuyện này, cho dù là người ngu xuẩn, cũng sẽ không đồng ý, huống chi là Ngô Khí luôn là ích kỷ.

Sớm đã biết âm thanh quyến rũ yêu mị của mình đối với Ngô Khí thiếu nữ áo xanh vô dụng, cũng không cho rằng Ngô Khí sẽ đáp ứng yêu cầu này, đang chuẩn bị lại uy bức dụ dỗ một phen, nhưng vào lúc này nghe thấy Ngô Khí mở miệng, lời nói ra hoàn toàn ngoài dự liệu của nàng.

Nếu tiểu thư nói thế, tại hạ cung kính không bằng tuân mệnh, Kính tiểu thư cứ việc buông tay làm là được, Ngô Khí tuyệt không phản kháng.

Thân thể Ngô Khí thẳng tắp, đứng thẳng tại chỗ, khuôn mặt thần âm lãnh, một bộ dáng hoàn toàn không để tâm. Làm cho

chủ tớ Ngô Khí đã quen cẩn thận từng li từng tí ích kỷ thấp hèn đều ngậy người tại chỗ, thiếu nữ áo xanh càng phải nuốt lại lời đã đến miệng.

Thị nữ váy đỏ kia cũng hiếm thấy không giận dữ mắng chửi Ngô Khí, chỉ là nhìn thật sâu tên kia, gương mặt tràn đầy vẻ hồ nghi.

Hừ.

Lời nói đến miệng lại nuốt trở vào, sự hưng phấn trên đùa của thiếu nữ áo xanh thiếu nữ áo xanh cũng giảm đi không ít. Thấy Ngô Khí không thể che chắn đứng yên tại chỗ, dáng vẻ như cần cổ dễ tàn sát, trong lòng thiếu nữ áo xanh không khỏi sinh ra tức giận.

Cũng không nói nhảm, hừ lạnh một tiếng, lòng bàn tay nhẹ nhàng chấn động, một đạo chân nguyên phun ra, tràn vào trong quan tài hắc bạch kia. Lập tức thấy có thanh mang tràn ra, bọc lấy quan tài hắc ám kia bay lên, thoát ly khỏi lòng bàn tay thiếu nữ, quang mang càng kịch liệt, mà lại đón gió liên tăng lên, đợi đến lúc bốc lên đến đỉnh đầu Ngô Khí, đã biến thành một cái quan tài bình thường.

Vẫn là thủy tinh óng ánh trong suốt, khí tức cùng giường băng dưới thân thiếu nữ xuất ra cùng một nguồn gốc, nhưng lại càng thêm tinh thuần nồng đậm, Nhan hổ càng là do Hắc Thanh Chi Khiếu hoàn toàn hóa thành màu đen, như mực nước. Trong quan tài kia, lỗ thủng hẹp dài như lỗ đen, một vệt ánh sáng cũng không lộ ra, tựa như bên trong thông hướng vô tận u ám, thật đáng sợ.

Một cái hắc ngọc huyền quan, thanh quang trong vắt, bay lên đến đỉnh đầu Ngô Khí, đột nhiên có lực hút dồi dào sinh ra từ đó, lực lượng này có chút quái dị. Lộ ra một mùi vị quỷ dị, nếu người chống cự, nguồn lực lượng này liền không có đất dụng võ, tùy ý là có thể tránh thoát. Nhưng nếu người không chống cự, cỗ lực lượng này sẽ cường đại trước nay chưa từng có, căn bản không cần tốn nhiều thời gian, trực tiếp có thể người hút đi.

Trong lúc nhất thời, Ngô Khí từ bỏ chống cự, huyền quan bay đến trong nháy mắt, cả người Ngô Khí đã bị hút vào trong lỗ hồng u ám kia, thoáng cái đã biến mất.

Hấp đi Ngô Khí, chỉ thấy miệng huyền quan hắc ngọc này dần dần thu nhỏ lại, vẫn như cũ được thanh quang bọc lấy, chậm rãi bay trở về bàn tay tuyệt mỹ của thiếu nữ áo xanh ngồi ngay ngắn trên giường băng.

Vô cùng thuận lợi thu Ngô Khí vào Hắc Ngọc huyền quan dùng để chứa hoạt thi khô lồi, lẽ ra thiếu nữ áo xanh nên cao hứng mới phải, nhưng chẳng biết tại sao, nàng không có chút khoái ý nào, ngược lại có một loại cảm giác quái dị không nói ra lời. Không chỉ có nàng, thị nữ Hồng La bên cạnh cũng giống như vậy, khuôn mặt tràn đầy nghi hoặc.

Tiểu thư, sao đột nhiên xấu xí này lại nói chuyện tốt như vậy, có phải lại có âm mưu quỷ kế gì hay không.

Lời nói của thị nữ làm nghi hoặc trong lòng thiếu nữ áo xanh tăng lên, bất quá rất nhanh, nàng liền vứt bỏ nghi ngờ này.

Hừ, bốn tiểu thư mặc kệ gã quỷ sứ này lại có chủ ý quái quỷ gì, hiện tại hắn bất quá chỉ là một cỗ khô lồi sống sờ sờ, lát nữa sẽ để cho hắn ném thử đầu khổ do Huyền Băng Khí nhập thể, đợi đến lúc Phong Ma lao tù, sẽ đưa cho hắn một bữa tiệc chính thức.

Lời cuối cùng của thiếu nữ áo xanh nói xong, Ngô Khí đã ở trong quan tài hắc ngọc kia, đương nhiên là không nghe thấy.

Bởi vì không biết khẩu Hắc Ngọc huyền quan kia có cấm kỵ gì hay không, Ngô Khí cũng không dám tùy tiện làm trái lời thiếu nữ, trong nháy mắt khi bị huyền quan hút vào trong đó, liền phong bế khí tức của mình, tiến vào trạng thái chết hoàn toàn. Đối với Ngô Khí cũng không phải là việc khó gì, bình thường lúc hắn tu luyện, chính là loại trạng thái giống như thi thể này, thậm chí so với chết giả còn triệt để hơn một chút.

Huyền quan ở trong tay, thiếu nữ áo xanh thoáng cảm ứng một chút, liền biết Ngô Khí không động tay chân gì, ngoan ngoãn giả chết nằm ở trong đó. Gương mặt tuyệt mỹ, khóe miệng hiện lên nụ cười hiểm độc, lòng bàn tay lại lần nữa phun ra một đạo chân nguyên, tràn vào trong quan tài hắc bạch kia, không biết làm cái gì tay chân, chỉ thấy quan tài kia khẽ run lên, tựa hồ phóng ra thứ gì đó, ánh sáng màu xanh nhạt bao phủ.

Hồng La, người ở lại chỗ này, đợi bốn tiểu thư nghiệm chứng tên xấu quỷ này là thật hay là sẽ trở về.

Thiếu nữ áo xanh chậm rãi đứng dậy, bàn tay khẽ lật, chiếc hắc ngọc huyền quan kia lập tức biến mất không thấy gì nữa, cũng không biết bị nàng giấu ở nơi nào. Sau khi quay đầu lại nhìn thị nữ váy đỏ nhàn nhạt nói một câu, cũng không đợi thị nữ trả lời, thân hình trực tiếp khẽ động, hóa thành một vòng thanh quang, lướt ra cung điện to lớn này.

Mây mù mịt mù, mây ngàn trượng, có vô số cung điện khổng lồ, liên tiếp cùng một chỗ, kéo dài không biết bao nhiêu dặm. Trong đó có một tòa cung điện, tạo hình quái dị, giống như một tòa thành trì, lại như một tòa thiết bảo, chồng lên nhau, trong mơ hồ có thể phân biệt ra ba tầng không gian. Tầng dưới chót lớn nhất, phương viên mười dặm, tầng thứ hai khoảng cách vài dặm, đến tầng cuối cùng, đã không nhìn thấy được,

thẳng tấp vào sâu trong tầng mây, chỉ có bóng dáng mơ hồ hiện hiện ra.

Phong Ma ngục, cung điện quái dị này, chính là một trong ba tòa đại ngục hung danh lan xa của Thiên Ma tông Phong Ma ngục, giam cầm bọn họ, đều là những ma tu dám ngỗ nghịch Thiên Ma tông.

Ba nhà tù kia cũng không cùng một chỗ, phong Ma Ngục tu kiến trên không trung mấy ngàn trượng, trong tầng mây. Trong ngục có một trăm lẻ tám tòa đại trận, chín trăm sáu mươi tòa tiểu trận, liên kết đan dệt, ngày đêm thu nạp lực lượng mặt trời, luyện hóa thành Thái Dương Chân Hỏa, thông qua cả tòa ngục giam, tạo thành siêu cấp cấm pháp lưu truyền xuống, ngày lớn luyện Ma cấm.

Phần lớn công pháp Ma tu tu tu tu luyện ở Trung Châu đại lục đều ô uế không chịu nổi, âm tà quỷ dị, thái dương chân hỏa chí cương chí dương, cơ hồ là khắc tinh của tất cả Ma tu. Nếu còn có thân thể Tự Tại, những Ma tu này còn có thể có thể bỏ chạy, nhưng bị bắt vào ngục giam, bất kể ngày đêm đều phải chịu chân hỏa thiêu đốt, thân thể yếu ớt, nguyên anh suy yếu, nguyên thần không còn bao lâu, vĩnh viễn không có ngày xuất đầu.

Phong Ma Ngục như vậy, hai nhà tù khác đương nhiên cũng không kém. Trong Phong Tiên Ngục giam tu sĩ bị giam giữ đều thuộc tiên đạo, cho nên nhà tù này, là nơi ngàn trượng dưới lòng đất, trong ngục cũng có một trăm lẻ tám tòa đại trận, chín trăm sáu mươi tòa tiểu trận, liên kết đan xen, ngày ngày đêm thu nạp độc hỏa tử khí trong lòng đất. Cổ Cấm pháp siêu cấp, Thái Âm Lục Tiên Cấm.

Cuối cùng trong tòa ngục giam Phong tà, ngục này lớn nhất, nhân số cũng lớn nhất. Tu sĩ bị giam bên trong nhiều nhất, phần lớn là tu sĩ không thuộc tiên ma, vừa chính vừa tà, thậm chí bên trong còn có một ít yêu thú bị giam cầm cực kỳ cường đại, những yêu thú này tu vi có thể so với tu sĩ Phản Hư, đã có năng lực hóa âm sắc., Đắc tội Thiên Ma Tông sau đó bị bắt giam. Ngày đêm bị Vạn Uế Ma Tức hun luyện, Vạn Uế Ma Tức kia chính là mấy vạn môn nhân của Thiên Ma Tông,

khí tức ô uế do luyện ma luyện thi luyện độc sinh ra, tụ tập cùng một chỗ, tiến vào trong Vạn Uế Trì, chuẩn bị ủ xong liền biến thành Vạn Uế Ma Tức.

Có thể nói, tu sĩ trong Phong Tà ngục là đáng thương nhất, Thái Dương Chân Hỏa và Thái Âm Tử Khí kia, tuy có thương tổn cực lớn đối với tu sĩ Tiên Ma, khiến bọn họ vĩnh viễn không thể khôi phục nguyên khí, bị người ta quản chế. Nhưng đáng sợ chân chính lại là Vạn Uế Ma Tức, bên trong cũng không biết chứa bao nhiêu uế vật, tùy ý tiết lộ ra ngoài, có thể khiến sinh linh nơi ngàn dặm bị diệt sạch, biến thành hoang vu, cực kỳ khủng bố.

Ở Thông Thiên Sơn Mạch, trong mắt vô số tu sĩ, hung danh hiển hách của Thiên Ma Tông, đại bộ phận là đến từ ba nhà tù lớn kia. Nhất là trong đó phong tà lao, quả thực còn kinh khủng hơn so với địa ngục nhân gian, bất kỳ tu sĩ nào bị bắt vào trong đó, đều mang ý nghĩa chỉ có một vận mệnh, đó chính là ngơ ngác ngác, vĩnh viễn không có ngày nhìn thấy mặt trời, dần dần bị uế khí xâm nhập, mất đi thần trí, sinh sinh biến thành một cỗ thi thể con rối sống.

Cho nên những tu sĩ bị môn nhân Thiên Ma tông bắt lấy, thà chết cũng không nguyện ý tiến vào Phong Tà lao, khi còn sống chịu nhục cũng thôi đi, sau khi chết còn muốn trở thành khôi lỗi người thù, đổi lại là ai cũng không muốn tiếp nhận vận mệnh này.

Bất quá vị trí Phong Tà lao cũng rất thần bí, môn nhân Thiên Ma tông bình thường đều không biết, ngược lại là toà phong Ma ngục này, tọa lạc trên đám mây, bất luận kẻ nào cũng có thể nhìn thấy, nhưng không phải tất cả mọi người đều nguyện ý tới nơi này.

Vào

Vân khí chợt quay cuồng, một đạo thanh mang từ phía dưới bắn trúng, tốc độ cực nhanh, chớp mắt đã tới. Không đợi thấy rõ trong thanh mang kia là người phương nào, thanh mang đã phá vỡ vân khí, mãnh liệt vào trong tòa nhà như thiết bảo kia.

Ầm ầm ầm

Tựa hồ đã sớm biết thanh mang này sẽ tới, trong nhà tù, Thanh Đồng cự môn cực lớn vô địch phát ra tiếng vang âm âm, chậm rãi mở ra một khe hở. Thanh mang kia lóe lên, vắn vẹo nhảy nhót, dọc theo khe hở kia, tiến nhập trong Phong Ma Ngục uy hiếp toàn bộ Thông Thiên sơn mạch.

Tầng thứ nhất Phong Ma Ngục, chỉ thấy vô số kiến trúc kỳ hình, tựa như một cái lồng sắt hình tròn, có góc cạnh, làm thành màu đen nhánh, tản mát ra khí tức vô cùng lạnh lẽo, lớn nhỏ không đều, Lâm tổng tổng, Cũng không biết sắp xếp bao nhiêu, phong Ma Tù Lung. Những kiến trúc quái dị vô cùng kia, chính là phong Ma Tù Lung để cho toàn bộ Ma tu nghe tin mà sợ vỡ mật, mỗi một tòa lao tù đều tự cung tự động, vô số trận pháp cấm chế hiển lộ ra hoa văn, huyền ảo không hiểu, mang theo khí tức trấn áp tù phạm, giống như từng sợi xiềng xích đen sì, quấn chặt lấy tất cả lồng giam.

Thanh mang vừa tiến vào tầng thứ nhất, lập tức mỗi góc ngách đều có phản ứng, rất nhiều khí tức mạnh mẽ hiển lộ ra, nơi phát ra chính là từng tòa tù lung kia. Nhưng những khí tức này mạnh mẽ vô cùng, cũng không có để lộ ra hương vị tự do, hiển nhiên không phải tù phạm trong ngục, mà là ngục tốt trấn áp những tù phạm kia.

Chủ nhân của những khí tức này cũng không biết có phải bởi vì thời gian ở trong Phong Ma lao ngục quá dài hay không, mỗi người đều kiêu ngạo không gì sánh được, thần niệm hung hãn quét tới, tựa hồ muốn nhìn một chút người mới tới là ai.

Nhưng những thần niệm này sau khi đảo qua thanh mang, nhao nhao thu liễm lại, nhanh chóng rút vào trong lồng giam của mình, không dám thò đầu ra nữa.

Hừ.

Trong không trung, trong thanh mang truyền đến một tiếng hừ lạnh, tựa hồ rất bất mãn với hành động của những ngục tốt kia. Bất quá cũng không có so đo quá mức, cũng không có ý dừng lại ở tầng thứ nhất, trực tiếp phát ra tiếng rít, hướng không trung một cái lỗ đen thật lớn đi đến, đó là cửa vào của phong Ma Ngục tầng thứ hai.

Tầng thứ hai Phong Ma Ngục, cùng tầng thứ nhất không giống, kiến trúc kỳ hình nơi này ít đi rất nhiều, nhưng cũng lớn hơn rất nhiều. Trực tiếp trôi nổi trên không trung, có vô số sợi xích màu đen thô to liên kết, phóng mắt nhìn lại., Có loại cảm giác rất chi chít, mà dưới những lồng giam này, mơ hồ có thể thấy được vô số trận pháp cấm chế đan xen chồng chất, tựa hồ hợp thành một loại cấm chế. Ở chỗ cấm chế này, có loại khí tức đáng sợ chí cương chí dương tồn tại, phun ra nuốt vào, tựa hồ lúc nào cũng có thể phun ra.

Chợt một đạo thanh mang mãnh liệt nhập vào, dừng lại trên không trung, sau khi tán đi hào quang, lộ ra một vị thiếu nữ áo xanh tuyệt mỹ.

Thiếu nữ này đứng giữa không trung, quan sát từng cái lồng giam phía dưới, mặt mũi tràn đầy kiêu ngạo, thân thể phát ra khí tức cường đại, còn có một loại khí tức bề ngỗ chúng sinh.

Thiếu nữ này nhìn lướt qua toàn bộ tầng thứ hai Phong Ma Ngục, đang định mở miệng, bỗng nhiên không gian trước người nàng biến hóa, trong lúc nhện nhạo, đi ra một tu sĩ trung niên, tu sĩ này thân cao hơn trượng, bắp thịt toàn thân như rễ cây mấp mọt, một khuôn mặt chữ điền thô cuồng đỏ thẫm, hai mắt như chuông đồng, tròng to lớn, toàn thân tản mát ra khí tức hung thần vô cùng, quả thực giống như một đầu hổ hung thú.

Nếu lúc này Ngô Khí ở đây, nhất định có thể nhận ra tu vi của tu sĩ trung niên đột nhiên xuất hiện này là gì, còn mạnh mẽ hơn mấy phần so với Mặc Không trưởng lão đã gặp qua trên chiến hạm Hắc Ma lúc trước, không ngờ lại là một vị tu sĩ Phản Hư.

Thiếu nữ áo xanh vốn còn mang vẻ mặt kiêu ngạo, sau khi nhìn thấy tu sĩ trung niên đột nhiên xuất hiện, lập tức khuôn mặt biến hóa, nụ cười như hoa, thanh âm ngọt ngào phun ra.

Tiểu Kiệt bái kiến Địch sư thúc.

Khí tức toàn thân tu sĩ trung niên hung sát vô biên, dưới một lễ này của thiếu nữ áo xanh, lập tức khí thể tiết ra toàn bộ, mặt

chữ điền cứng rắn cũng không khỏi hòa hoãn xuống, một tia cười khổ theo đó hiện lộ ra trên mặt.

Nha đầu kia tới rồi a, vẫn là đừng khách khí với lão già này, mỗi lần gặp mặt đều muốn bắt chẹt không ít thứ tốt của sư thúc ngươi, nói, lần này lại nhìn cái gì vậy.

Địch sư thúc nói gì vậy, Tiểu Kiệt đã bắt chẹt Địch sư thúc từ khi nào vậy, lần nào không phải là Địch sư thúc tự mình muốn tặng cho Tiểu Kiệt. Hừ, may mà Địch sư thúc còn là Ngục chủ phong Ma Ngục, vậy mà còn có thể hẹp hòi như vậy, lần sau Tiểu Kiệt nhất định đem lời nói của Địch sư thúc lan ra ngoài, để cho tất cả sư huynh đệ đều âm thầm cười nhạo Địch sư thúc.

Lời này vừa nói ra, vẻ mặt vị tu sĩ trung niên kia nhất thời cười khổ càng lớn, lập tức khoát tay áo giống như nhận thua.

Được rồi, Chử nha đầu thứ tội, sư thúc ngươi sai rồi, sai rồi còn không được nói, muốn cái gì, Địch sư thúc ngươi nhất định tặng cho ngươi.

Nghe thấy trung niên tu sĩ nói ra lời này, Thanh y thiếu nữ trên mặt lập tức lộ ra ý cười.

: Ba trăm chương, kỷ niệm một chút...

Lần này, Tiểu Kiệt không muốn cái gì, chỉ cần Dịch sư thúc giúp một chuyện nhỏ.

Thiếu nữ áo xanh đình đình loạn, trong đôi mắt đẹp tinh xảo chớp động ánh sáng giao hoạt, khóe miệng cũng cong lên một vòng cong đẹp mắt, cũng không biết lại có chủ ý quỷ quái gì.

Tu sĩ trung niên vừa nghe thiếu nữ trả lời, mặt lập tức hiện lên một tia ngoài ý muốn, có chút kỳ dị nói: A, chuyện này cũng thật kỳ lạ, nha đầu người có một người cha là điện chủ, rõ ràng còn có chuyện muốn ta hỗ trợ.

Dịch sư thúc khách khí, lời nói của người trong phong ma ngục này có tác dụng hơn so với lời nói của cha ta. Tiểu Kiệt muốn sư thúc giúp một chuyện rất đơn giản, chính là cho Tiểu Kiệt tìm một tù phạm tương đối lợi hại, để cho Tiểu Kiệt ở bên trong làm lính canh ba ngày.

Vốn cho rằng nghe lời nói của thiếu nữ áo xanh, vị tu sĩ trung niên này phong Ma Ngục Chủ, cảm thấy sẽ là dễ hấn hỗ trợ tìm một tù phạm nhỏ yếu. Để cho thiếu nữ áo xanh lẫn lộn ba ngày qua đi, trước kia nàng đều có yêu cầu như vậy, nhưng vị Huyền Âm điện chủ kia đã sớm bàn giao, không cho phép mở cửa thuận tiện cho thiếu nữ này, lấy mỗi lần hấn đều không đồng ý.

Không nghĩ tới hôm nay lại quái lạ như vậy, thiếu nữ áo xanh không trì hoãn cửa chủ động thì thôi, lại còn yêu cầu nàng phân phối cho một tù phạm lợi hại, để nàng làm lính canh ngục ba ngày.

Không rõ đây là có chuyện gì, Phong Ma Ngục Chủ lập tức như có mây, lộ ra vẻ khó xử, trong ánh mắt tràn đầy ngạc nhiên, nhìn thiếu nữ áo xanh trước mặt.

Chủ nha đầu người.

Phong Ma Ngục Chủ còn chưa nói xong, lập tức bị thiếu nữ áo xanh miễn cưỡng chặn lại.

Địch sư thúc không được phép cự tuyệt, trước kia ta muốn tìm một tù phạm yếu một chút người không đồng ý, lần này ta đặc biệt yêu cầu mạnh một chút, cho dù phụ thân biết rồi cũng sẽ đồng ý. Cứ quyết định như vậy đi, nhanh chóng chọn một cái khác cho ta.

Thân là con gái của một trong Cửu Điện điện chủ của Thiên Ma Tông, thiếu nữ áo xanh từ nhỏ đã sống an nhàn sung sướng. Không nói đến những đệ tử kia, ngay cả các trưởng lão cũng không thể làm gì nàng, cung chiêu trăm lần. Bị nàng cướp trắng một trận, Phong Ma Ngục Chủ cũng không tức giận, chỉ là cười khỏ gật gật đầu, trong lòng bắt đầu suy nghĩ phải phân phối tù nhân nào cho thiếu nữ áo xanh.

Tu sĩ trung niên này tên là Địch Mãng, tu sĩ Phản Hư trung kỳ, chính là ngục chủ một trong tam đại ngục của Thiên Ma Tông Phong Ma Ngục. Thiếu nữ áo xanh kia nói không sai, trong Phong Ma Ngục này, chính là điện chủ Cửu Điện tới, nói chuyện không tốt bằng hắn. Bởi vì trận pháp hạch tâm của Phong Ma Dục, còn có trận pháp cổ cấm kia luyện ma cấm, liền nắm giữ trong tay người này. Đông đảo tù nhân cùng hung cực ác trong Phong Ma Ngục, mỗi một cái hắn đều hiểu rõ như lòng bàn tay.

Không bao lâu sau, lông mày nhăn lại của Phong Ma Ngục Chủ liền giãn ra, ngón tay điểm xuống dưới một cái, lập tức những xiềng xích ô ô thô to kia liền vận chuyển lên, một tòa giống như thiết bảo màu đen, toàn thân trải đầy gai nhọn phong ma lồng giam liền từ xa tới gần, xuất hiện trước mặt hai người.

Hiện tại nha đầu này người chỉ có tu vi Nguyên Anh hậu kỳ, cha người lại nghiêm cấm người làm ngục tốt cùng các ngoại vật khác, lúc đó sư thúc liền chọn cho người một ma tu hóa thân trung kỳ, người này tâm ngoan thủ lạt, tu luyện Đại Lực Hổ Ma Công, từng tàn sát một tòa thành trì mười vạn người tế luyện nguyên thần Hổ Ma, được xưng Hổ Đồ.

Lát nữa nhập lồng giam này, ngay cả sư thúc cũng không cách nào can thiệp, cần phải đợi đầy ba ngày mới có thể đi ra. Ba ngày này người tự mình cẩn thận, Hổ Đồ bị luyện ma trận đại

ngày làm suy yếu thực lực, chỉ cần người không cởi bỏ luyện ma xiềng xích, hẳn cũng không làm gì được người, cứ việc bắt hẳn luyện tập là được.

Được rồi, nếu không có dị nghị gì, đưa trừ vật giới chỉ cho ta, chỉ để lại một kiện pháp y hộ thể, sư thúc lại đưa người vào.

Phong Ma Ngục Chủ sau khi giúp thiếu nữ áo xanh tuyển chọn tù phạm, liền quay đầu đi hỏi ý kiến của Thanh Y thiếu nữ.

Sư thúc chậm đã, những thứ khác của Tiểu Minh có thể không mang theo, bất quá huyền quan hắc ngọc này có thể để cho ta mang vào hay không?

Lời này của thiếu nữ áo xanh khiến cho động tác của Phong Ma Ngục Chủ dừng lại, quay đầu, ánh mắt nhìn về phía lòng bàn tay của thiếu nữ áo xanh. Nơi đó giờ phút này đang nằm một cái quan tài hắc ngọc tinh xảo chỉ dài một tấc, không cần nói, chính là cái quan tài chứa hai mươi vạn năm hắc ngọc huyền băng chế thành.

A, người mang theo một cái huyền quan đi vào làm gì, bên trong hình như chỉ có một cỗ khô lồi sống, Nguyên Anh sơ kỳ.

Sư thúc này không cần quản, Tiểu Đình tự có chỗ dùng, còn xin sư thúc động thủ đưa ta vào.

Không cho Phong Ma Ngục Chủ thời gian suy nghĩ, thiếu nữ áo xanh thấy hẳn không phản đối, lập tức lật cổ tay một cái, thu hồi huyền quan kia, sau đó liền cất trừ vật giới chỉ còn lại một đồng huyền khí rời khỏi. Sau đó giao cho Phong Ma Ngục Chủ. Nàng muốn Phong Ma Ngục Chủ làm ngục tốt ba ngày, quy củ này là phụ thân thiếu nữ, vị điện chủ Huyền Âm điện kia hai năm trước đặt ra, ý đồ chính là để thiếu nữ Thiên Ma Tông thích ứng với tu giả chém giết, miễn cho ngày sau thoát ly sự che chở của Thiên Ma Tông, sẽ không thể nào nghe theo. Cho nên mới có quy củ khiến thiếu nữ giao ra một đồng huyền khí bảo vật kèm theo.

Chỉ là trước kia, thiếu nữ áo xanh mỗi lần tới, đều năn nỉ trước mặt phong Ma Ngục Chủ tha cho nàng một con ngựa. Chẳng

những cho nàng mang một ít bảo vật đi vào, còn phải chọn cho hần một số tù phạm đặc biệt nhỏ yếu.

Lần này khác thường như vậy, Phong Ma Ngục Chủ cũng không kịp suy nghĩ, bị thiếu nữ áo xanh liên thanh thúc giục mấy lần, không trì hoãn nữa, bàn tay vung lên. Lập tức một đạo quang mang từ lòng bàn tay hần phun ra, rơi vào thân thiếu nữ, sau đó cùng với thiếu nữ, hóa thành một đạo hắc quang, trong chớp mắt chui vào bên trong lồng giam to lớn cách đó không xa.

Ha ha, rốt cục bị bốn tiểu thư lừa vào.

Tiếng cười réo rắt như chuông bạc vang lên trong một không gian lạ lẫm, không gian này rộng lớn, khắp nơi đều là hắc khí mỏng manh tràn ngập, mà nơi sâu thẳm kia, hình như có một bóng đen tồn tại, hắc khí nơi đó cũng càng thêm nồng đậm.

Thân hình thiếu nữ áo xanh trống rỗng xuất hiện trong không gian này, lòng bàn tay kéo lấy một cái hắc ngọc huyền quan, như là quân vương tuần tra con dân vậy, đầu lâu tràn đầy ngạo khí chuyển động mấy lần, ánh mắt quét qua, cuối cùng liền rơi vào chỗ sâu trong khu vực, bóng đen kia không nhúc nhích.

Đó là một người, là một đại hán bản thủ, quần áo lam lũ, tóc tai bù xù, toàn thân tản ra mùi hôi thối giống như máu tươi, thân thể nhìn rất cường tráng, chỉ là giờ phút này có chút uể oải, không nhúc nhích cúi đầu ngồi co quắp ở nơi nào.

Cổ tỷ bà đan điền tứ chi người này, đều có xích sắt màu đen to như cánh tay trẻ con xuyên qua, xích sắt loang lổ vết máu, người này dường như cũng gãy dựa qua nhiều lần, từng sợi xích sắt kia thậm chí đã sinh ra cùng xương cốt máu thịt của hần, bất phân biệt lẫn nhau, nhìn rất là dọa người.

Nhìn thấy người này, lòng mày thiếu nữ áo xanh lập tức nhíu lại, nhưng không phải là bị hù dọa, mà là vì khí tức bản thủ trong không gian này.

Thiếu nữ áo xanh tiến về phía trước mấy bước, lấy một loại tư thái từ trên cao nhìn xuống, nhíu mũi đẹp mắt, hô với đại hán bản thủ kia:

Tên quý bản thủ ngươi là cái loại hồ dữ gì vậy?

Trong không gian trống trải yên tĩnh này, thanh âm thiếu nữ áo xanh rất đột ngột, sau khi vang lên, tản mát ra bốn phương, mỗi một góc đều nghe thấy. Nhưng duy chỉ có đại hán bản thủ cách đó không xa lại tựa như bị điếc, hoàn toàn không nghe thấy, vẫn như cũ không nhúc nhích, ngồi phịch xuống, giống như một cỗ thi thể.

Hừ, con quỷ bản thủ nhà ngươi, bị điếc sao?

Giờ phút này bộ dáng thiếu nữ áo xanh lại là đem một tiểu thư điều ngoa diễn dịch rất không ra gì, thấy đại hán bản thủ kia tựa hồ đối với nàng không phản ứng chút nào, lập tức giận dữ, tay ngọc nhỏ bé vung lên trên không trung. Thanh Âm chân nguyên lập tức tràn ra, đảo mắt liền ngưng tụ thành một cái roi dài, roi dài này rõ ràng là chân nguyên ngưng hóa, không biết vì sao mặt lại còn mang theo từng cây gai ngược, nếu như bị roi dài quất một cái, không phải lập tức bị cạo mất một tầng da thịt.

Nếu Ngô vút bỏ ở đây, nhất định sẽ cảm thán, thiếu nữ áo xanh cùng thị nữ váy đỏ kia quả nhiên là chủ tớ, có chủ tử như vậy, cũng khó trách tên ác phó kia kiêu ngạo.

Xuy xuy

Chân Nguyên Trường Tiên gào thét hạ xuống, không khí phát ra tiếng vang chói tai, từng cây gai ngược mãnh liệt đứng vững, hung hăng quất xuống đại hán bản thủ không nhúc nhích kia.

Tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong tùy ý ra tay, cho dù công kích bình thường, cũng có uy lực đáng sợ như bẻ gãy cành khô.

Trường tiên gào thét rút xuống, trên không trung vẽ ra một vầng sáng trắng, những chân nguyên biến thành những cái gai ngược kia biến thành từng điểm hàn mang vờn quanh ánh sáng kia. Cũng không biết thiếu nữ áo xanh sử dụng thủ đoạn gì, trường tiên trước khi rơi xuống, đột nhiên biến hóa, lập tức có thể thấy được hàn mang như mưa, phô thiên cái địa rơi xuống, đem đại hán bản thủ kia hoàn toàn bao phủ trong đó.

Đổi lại là tu sĩ khác, trừ phi có tu vi Hóa Thần, nếu không căn bản không trốn thoát được. Đại hán bản thủ quả thật có tu vi Hóa Thần trung kỳ, đáng tiếc chính là, giờ phút này hắn lại bị bảy tám sợi xích sắt đen nhánh dọa người khóa lại, đừng nói là tránh né, nhìn lại tựa hồ ngay cả nhúc nhích một chút cũng không làm được.

Mắt thấy trường tiên trong tay rơi xuống, thiếu nữ áo xanh lập tức hiển lộ ra ý cười tàn nhẫn, nàng tựa hồ có thể nhìn thấy, đại hán bản thủ trước mặt bị một roi này quất cho máu thịt be bét.

Trước kia nàng tới Phong Ma ngục này, chính là làm như vậy. Các đệ tử khác tới đây làm lính canh ngục, có lẽ là để những tù phạm lòng dạ độc ác nhưng chiến lực mạnh mẽ làm đối thủ, để tôi luyện kỹ xảo chém giết chiến đấu của bản thân. Nhưng vị đại tiểu thư này, bất quá là ngại mệnh lệnh của Huyền Âm điện chủ, cho dù tiến vào lồng giam, cũng bất quá là đồ mới mẻ, mỗi nửa năm tới tra tấn tù phạm một lần mà thôi.

Bốp!

Thanh âm quen thuộc, trường tiên rơi vào thanh âm thịt, trong nháy mắt bên tai thiếu nữ áo xanh vang lên thanh âm này, nàng muốn đem trường tiên nhắc lên, lại quất xuống.

Nhưng khi cổ tay nàng khẽ động, lại phát hiện trường tiên không hề động dậy chút nào, ngược lại căng thẳng thẳng tắp.

Một đầu ở trong tay nàng, nhưng một đầu khác, lại bị một đại hán toàn thân dơ bẩn nắm trong tay.

Cũng không biết đại hán này tỉnh lại từ lúc nào, đầu ngẩng lên, một đôi tròng mắt tràn đầy xám vàng cùng tơ máu nổi lên, gắt gao nhìn chăm chăm vào thiếu nữ áo xanh cách đó không xa. Dưới sự rối loạn, khuôn mặt đại hán quả thực dài không chịu nổi nhập mục, đầy bẩn thỉu cũng thôi đi., Nhưng sinh trưởng lại chỉ có một đôi mắt của thi thể tử ngư, cái mũi nửa sập, còn có một cái miệng rộng, bên trong hầu như không có răng tốt, rõ ràng là một tu sĩ, rõ ràng mọc ra một cái răng vàng sắc nhọn.

Người này từng là người của Đồ Thành, tế luyện nguyên thần hồ ma của mình, được gọi là Hồ Đồ. Nhưng chắc lúc trước hán chưa làm những chuyện này, ngoại hiệu khẳng định đều có liên quan đến xấu xí, hơn phân nửa chính là xấu xí mà thiếu nữ áo xanh nói trước đó.

Bỗng nhiên bị một đại hán xấu xí như vậy nhìn chăm chăm, mặt thiếu nữ áo xanh ngẩn ra, sau đó lập tức khó coi, ánh mắt tràn đầy chán ghét rơi vào thân đại hán dơ bẩn.

Không chỉ là một con quỷ bẩn, lại còn xấu xí như vậy, còn dám nắm roi của bốn tiểu thư.

Trong đôi mắt đẹp của thiếu nữ áo xanh không hề sợ hãi, trừng mắt nhìn đại hán bẩn thỉu, vẫn như cũ vênh mặt hát hàm sai khiến, hoàn toàn không để ý đại hán kia là một tên tu sĩ Hóa Thần trung kỳ, từng đồ sát mười vạn người hung sát ma tu. Bất quá nàng xác thực có tư cách này., Thân là con gái của điện chủ Huyền Vân tông, chớ nói là đồ sát mười vạn người ma tu, chính là vì luyện pháp bảo, hung ma tuyệt thế đồ sát toàn bộ sinh linh quốc gia, nàng cũng đã gặp qua không ít, đã gặp qua sư tử, sao lại để ý đến con kiến ven đường.

Cho ta buông tay.

Lời nói của thiếu nữ áo xanh không có chút tác dụng nào, ngược lại làm cho đại hán bẩn thỉu kia có phản ứng.

Rầm rầm

Những sợi xích sắt màu đen to lớn trên không trung đột nhiên chuyển động, tựa hồ bị người chấn động, run run, qua lại lay động, chỗ sâu trong lồng giam, đại hán vẫn luôn ngồi co quắp đột nhiên đứng lên, một đôi mắt cá chết cực kỳ khó coi chuyển động vài cái, cái miệng rộng hôi thối ngấp trời chậm rãi mở ra, lộ ra nụ cười cực kỳ khó coi.

Theo sát là từng tiếng cười khó nghe liên tục, không cần nói cũng biết, chính là đại hán bị thiếu nữ áo xanh chọc giận, hung sát ma tu, Hồ Đồ.

Khúc hừ mùi vị ngon lành, ta ngửi thấy mùi máu thịt nữ nhân mới mẻ.

Chắc chắc.

Ai cũng không nghĩ tới, Hồ Đồ này vừa mở miệng, lại là cái này, phun ra lại là cái này. Một đôi mũi thính dùng sức ngửi, mặt lộ ra vẻ tham lam khát vọng, con người xám vàng không nhúc nhích, thủy chung chỉ dừng lại ở trên thân thiếu nữ áo xanh. Làm cho thiếu nữ áo xanh cảm thấy chán ghét nhất, lại là Hồ Đồ này không ngừng vươn đầu lưỡi buồn nôn, lưu lại nước miếng, liếm liếm môi phát ra mùi hôi thối thật dày.

Người ăn thịt không nghĩ tới Hồ Đồ này lại ăn thịt người, tuy nói ham mê nhục này trong rất nhiều Ma tu không tính là đặc thù, nhất là ở trong Phong Ma Ngục này, ngày đêm bị thái dương chi hỏa thiêu đốt thiêu đốt, còn có thể bảo trì bình thường Ma tu đã không còn mấy người, đại bộ phận đều lâm vào trạng thái điên cuồng.

Quý bản thủ ghê tởm, chết đi cho bốn tiểu thư.

Thiếu nữ áo xanh bị chọc giận, mặc cho là ai, bị một tên ma tu biến thái dùng ánh mắt nhìn chăm chăm vào, cũng sẽ bị tức giận điên lên. Huống chi còn là vị đại tiểu thư có thân phận cực cao này, những tù phạm trước kia bị hấn bắt nạt, đều là những tên bị Phong Ma Ngục Chủ chọn trúng ngày lớn luyện ma cấm tra tấn, không nghĩ tới lần này nàng lại chủ động yêu cầu đề cao độ khó, Phong Ma Ngục Chủ trực tiếp đưa tới một Hồ Đồ biến thái.

Rầm rầm

Lại liên tiếp lắc lư hỗn loạn, thiếu nữ áo xanh vẫn không thu hồi trường tiên của nàng, lần này, Hồ Đồ kia xuất thủ.

Cánh tay thô đen vô cùng vung lên, bàn tay hung hăng bóp một cái, lập tức nhìn thấy thiếu nữ áo xanh kêu rên một tiếng, trường tiên trong tay nàng tựa như bị một cỗ đại lực đánh trúng, không cách nào tiếp tục ngưng kết, bị triệt để nhảy thành một đoạn, nháy mắt hóa thành chân nguyên tán lạc, trừ khử hư không.

Bị người ta chấn nát trường tiên chân nguyên, cũng làm tổn thương đến tâm thần thiếu nữ, sắc mặt nàng lúc bỗng trắng bệch.

Thừa dịp người bệnh lấy mạng người...

Đây cơ hồ là câu nói mà mỗi một Ma tu đều biết, cũng là chuyện bọn họ nhất định phải làm. Đại hán bản thủ kia tên là Hồ Đồ, tự nhiên không phải là người tốt lành gì. Mặc dù thời gian bị nhốt đến đây không ngắn, cũng bị thái dương chi hỏa tra tấn đã lâu, nhưng hung tính lại không giảm chút nào, ngược lại càng thêm biến thái.

Tùy ý chấn nát trường tiên mà thiếu nữ áo xanh dùng chân nguyên ngưng kết, làm cho thiếu nữ ngây người trong nháy mắt, đại hán này ra tay.

Lộp cộp cộp

Tiếng vang hỗn loạn cùng âm thanh cười của đại hán hỗn hợp cùng một chỗ, rất là chói tai. Thiếu nữ áo xanh vừa tỉnh lại, chợt nghe thấy thanh âm này, lập tức thầm nghĩ: không ổn.

Một tu sĩ Hóa Thần trung kỳ bị giam cầm, cho dù hung ác hơn nữa, sau khi bị cướp đoạt tất cả pháp bảo vũ khí, một thân chiến lực chỉ sợ cũng không còn lại năm thành.

Nhưng cũng có ngoại lệ, vị Hồ Đồ này chính là một trong số đó, một thân chiến lực của hắn căn bản không phải là đến từ pháp bảo Ngô Khí. Mà là nguyên thần của hắn, là của hắn. Tu luyện Đại Lực Hồ Ma Công, lấy huyết sát vô biên tế luyện nguyên thần Hồ Ma của mình, một thân chiến lực của người này đều bằng nguyên thần.

Mặc dù bị giam cầm, nhưng còn có được một bộ phận chiến lực Nguyên Anh đỉnh phong chí cao trong Hóa Thần sơ kỳ, nói cách khác, Hồ Đồ lúc này, không phải đối thủ của Hóa Thần sơ kỳ ma tu, nhưng lại hơn xa một tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong. Thừa dịp thiếu nữ áo xanh còn đang ngây người đánh lén, tự nhiên là không tốn chút sức nào.

Bành

Một chương không chút trì hoãn, gân xanh nổi lên, phủ đầy vết máu, bàn tay đen thô to như quạt hương bồ hung hăng ấn vào lưng thiếu nữ áo xanh.

Trong nháy mắt, thân hình đại hán hồ dữ bản thủ hiện ra sau lưng thiếu nữ. Vốn còn không biết thân hình người này như thế nào, giờ phút này nhìn lại, thân hình cao chùng tám thước, bắp thịt toàn thân nổi lên, từng sợi huyết quản như từng sợi chỉ đen nhánh mấp máy, khắp nơi đều là thô đen, thêm vào hẳn một bộ tôn vinh, lại không phụ danh ác danh Hồ Đồ của hắn.

Vù vù

Ánh sáng màu xanh tràn lên, một chương thô bạo dư bản của đại hán cũng không có hiệu quả như hắn dự đoán, thiếu nữ áo xanh chỉ là mặt càng thêm trắng thêm mấy phần. Một tầng ánh sáng màu xanh mỏng từ trong pháp y nàng mặc tràn ra, thay nàng ngăn lại một chương này của Hồ Đồ.

Ngược lại là Hồ Đồ, bởi vì ngang nhiên ra tay, dùng một thân man lực kéo khóa sắt màu đen giam cầm hắn. Lúc này những sợi xích sắt kia bởi vì thoát ly vị trí ban đầu, mà bắt đầu kịch liệt kéo lên.

Không biết những sợi xích sắt kia được làm bằng tài liệu gì, Hồ Đồ có thể kéo chúng nó, lại không cách nào xé rách chúng nó. Bị những sợi xích sắt này đồng loạt kéo, mà mỗi một sợi xích sắt lại khác nhau, lập tức gương mặt xấu xí vô cùng của Hồ Đồ liền xuất hiện vẻ mặt dữ tợn thống khổ.

Tiếng rống thê lương như hổ đói lập tức vang lên trong lồng giam, con người vốn đã dọa người ta như một đôi mắt cá chết càng thêm hung bạo, khí tức như điên dần dần từ thân thể đại

hán bản thiú tràn ra, nồng đậm vô cùng, xua tán hết thảy
sương mù đen phiêu đảng trong lòng giam ra.

Hồ Đồ đánh lén thiếu nữ áo xanh một chưởng, lại không có chút tác dụng nào, ngược lại chính mình bởi vì tự tiện di chuyển, lúc này bị từng sợi xích sắt màu đen thô to lạnh như băng kéo đi, những xích sắt này có thể dùng để làm phong Ma Ngục giam cầm phạm nhân sử dụng, tự nhiên không phải là tài liệu bình thường. Mà lúc xích sắt kia kéo ra, trên đó có hắc quang lưu chuyển, không biết từ nơi nào sinh ra, từng tầng từng tầng leo lên bao trùm lên, như là bôi lên dầu đen thật dày.

Lộp cộp cộp

Bảy tám sợi xích sắt, mặt trên mỗi một đầu đều tràn ra hắc quang, xích sắt như xúc tu, nhấp nhô vung vẩy, mỗi một đầu đều như có bàn tay nắm chặt, điên cuồng giãy dụa. Nhưng một đầu xích sắt này một đầu ở trên người Hồ Đồ như điên, một đầu lại không thấy điểm cuối, kéo dài đến chỗ sâu trong lòng giam.

Tiếng gầm rú vang vọng.

Là tiếng kêu của Hồ Đồ, rõ ràng là một người, nhưng giờ phút này trong miệng hắn phát ra thanh âm, lại cùng một con hổ bị thương không khác gì một con mãnh hổ. Thanh âm như dã thú, tóc tai rối bời, lộ ra một gương mặt điên cuồng dữ tợn, quần áo vốn rách nát không chịu nổi, xé rách một tiếng, thân thể Hồ Đồ thoáng cái lộ ra.

Nương theo tiếng hổ gầm đáng sợ, trước mặt thiếu nữ áo xanh, một đại hán bản thủ bắt đầu biến hóa mãnh liệt. Trước là toàn thân, cơ bắp mắt thường có thể thấy được nổi lên, hoa văn sắc sỡ quái dị bao trùm lên, tay chân càng trở nên cực kỳ trắng kiện, móng tay tăng vọt, lập tức hóa thành lợi trảo.

Cơ hồ trong nháy mắt, thiếu nữ áo xanh đã thấy quá trình một đại hán biến thành cự hổ hình người, càng khủng bố vẫn còn ở phía sau. Sau khi Hồ Đồ phát cuồng, trong không gian trống rỗng phía sau hắn, bỗng nhiên có động tĩnh truyền đến, không khí phát ra tiếng nổ, một tia khí tức huyết hồng trống rỗng

xuất hiện, mùi huyết tinh nồng đậm cũng tràn ngập ra, dần dần ngưng tụ thành một hư ảnh đầu hồ huyết hồng to lớn vô cùng.

Hư ảnh Huyết Hồ này vừa xuất hiện, lập tức ngửa mặt lên trời rống to, rõ ràng là vật vô hình, lại có sóng âm thật sự tứ tán ra.

Vốn là bởi vì Hồ Đồ phát điên mà bị xua tán hắc vụ, tao ngộ sóng âm này, càng như nước sôi quay cuồng sôi trào, sinh sinh bị xoắn nát thành hư vô.

Nguyên thần Hồ Ma...

Thiếu nữ áo xanh hiển nhiên không phải hạng người cô lậu quả vẩn, mặc dù bị tiếng gầm chấn động đến đầu váng tai nhức óc, nhưng lại rất dễ dàng nhận ra hư ảnh Huyết Hồng Cự Hồ xuất hiện sau lưng Hồ Đồ là vật gì.

Đại Lực hồ ma công, nói ra cũng là một môn ma công không tệ, không biết bao nhiêu ma tu trong Thông Thiên sơn mạch đều có tu luyện môn công pháp này. Nhưng chân chính tu luyện có thành tựu cực ít, bởi vậy môn công pháp trừu tượng với tu sĩ có yêu cầu đối với tư chất, đối với tâm tính cũng có yêu cầu như vậy. Như các loại người đoán trước không đủ lòng dạ độc ác, tu luyện công pháp này, căn bản không có khả năng có thành tựu.

Đại hán bản thủ này lúc trước bất quá chỉ là một ma tu bình thường, hạng người vô danh, lại bởi vì nhấn tâm, trực tiếp đồ sát một tòa thành trì mười vạn người, tế luyện nguyên thần Hồ Ma của mình. Chẳng những một hơi tấn thăng lên cảnh giới Hóa Thần, cũng phải hung danh hồ đồ.

Nguyên thần hồ ma của hắn từng được mười vạn sinh hồn tế luyện, uy lực tất nhiên là bất phàm, tuy rằng giờ phút này bị giam cầm, nhưng một khi nổi giận vẫn là uy thế khiến người ta suýt chút nữa hít thở không thông.

Rống. Ta muốn ăn sống ngươi.

Khí thể như điên, toàn thân cơ bắp nổi lên, bao trùm hồ vẩn, mặt thú dữ tợn cùng móng vuốt sắc bén đáng sợ kia, hoàn toàn không có hình người. Lại phóng xuất ra nguyên thần hồ ma mình nhiễm mười vạn sinh hồn oán khí., Hóa ra đại hán bản thủ đã dần dần mất đi lý trí, lưu lại cũng chỉ là suy nghĩ cuối

cùng, đó chính là khát vọng với huyết nhục thiếu nữ tuyệt mỹ trước mắt, cho nên câu nói cuối cùng khàn khàn, chính là muốn ăn tươi nuốt sống thiếu nữ.

Rầm rầm

Xích sắt lay động, hồ gầm liên miên, hư không lập tức hóa thành một mảng máu đỏ, từng tiếng quỷ khóc thê lương vang vọng, chợt hiện hóa ra cảnh tượng núi thây biển máu khắp nơi. Cảnh tượng này chính là một tòa thành trì, khắp nơi đều là phế tích, vô số phạm nhân kêu thảm thiết trong đó, cuối cùng đều hóa thành thi thể quỷ hồn oán khí.

Hồ Đồ này quả thực có thể nói là to gan lớn mật, lại luyện cảnh mình đồ sát mười vạn người vào trong nguyên thần Hồ Ma của mình, mỗi lần chém giết chiến đấu, một khi vận dụng Hồ Ma Nguyên Thần, một cảnh tượng này liền hiện ra., Kinh sợ tâm thần đối thủ, nhân cơ hội thủ thắng. Tâm tính như vậy hoàn toàn là tác phong của ma tu nhất phái, trách không được có thể tu luyện Đại Lực Hồ Ma Công đến cảnh giới Hóa Thần trung kỳ như vậy, nếu đi tới chỗ hắn, tất nhiên là nhân vật bá chủ một phương.

Đáng tiếc, hắn đã ở khu vực trung tâm dãy núi Thông Thiên, hắn rơi vào trong tay Thiên Ma tông. Bị giam ở Phong Ma ngục này, trọn đời không ra ngoài.

Hắn tàn sát cảnh tượng mười vạn người, đối lại là tu sĩ khác, có thể sẽ bị hấn chấn động, tâm thần trong nháy mắt lộ ra sơ hở, vì hấn thừa dịp này. Nhưng đối thủ của hấn lúc này, không phải là người bình thường, là thiếu nữ áo xanh kia. Thân là tu sĩ Thiên Ma tông, thân là tu sĩ Thiên Ma tông., Lại là con gái duy nhất của điện chủ Cửu điện, đừng nói là cảnh tượng cỡ này, chính là cảnh tượng Cửu U địa ngục. Nếu nàng muốn nhìn, cũng có thể dễ dàng nhìn thấy, chỉ là cảnh tượng máu tanh, căn bản ngay cả pháp nhãn của nàng cũng không thể lọt vào.

Quả nhiên, thiếu nữ áo xanh nhìn thấy Hồ Đồ đã phát điên, cùng cảnh tượng huyết hồng dọa người kia, lại không có chút dấu hiệu bị hù dọa nào. Chỉ là trong đôi mắt đẹp hiện lên vẻ khinh thường, trên mặt cũng chỉ có biểu lộ chán ghét.

Bất quá rất kỳ quái chính là, thiếu nữ hoàn toàn không để Hồ Đồ vào trong mắt, nhìn về mặt của nàng, tựa hồ lúc nào cũng có thể tùy ý đánh giết đại hán bản thủ trước mắt. Nhưng động tác tiếp theo của nàng lại không phải là việc, thân thể uyển chuyển bỗng nhiên chuyển động, không phải là Hồ Đồ lui về phía sau né tránh Phong Ma, mà là chủ động tìm đường chết.

Tiếng rống vang lên.

Lại một tiếng hô gầm thê lương, là Hồ Đồ kia. Giờ phút này hán đã hoàn toàn điên cuồng, mất đi lý trí, căn bản không phân biệt được Đông Nam Tây Bắc, trong đầu chỉ có một ý niệm, chính là ăn sống thiếu nữ áo xanh tuyệt mỹ kia.

Thấy thiếu nữ áo xanh tự động đưa tới, đại hán đã thành Hồ đồ điên không chút chần chờ, trong lúc điên cuồng gào thét, một đôi bàn tay như lợi trảo lập tức chộp lên, đồng thời đầu lâu cực lớn dữ tợn bỗng nhiên vung lên, mở ra miệng lớn huyết hồng, mang theo mùi hôi thối nồng đậm, hung hăng cắn xuống.

Sau lưng Hồ Đồ, nguyên thần hồ ma cực lớn ngửa mặt lên trời gào thét, đồng thời vang lên, còn có tiếng quỷ khóc vạn linh hồn, vô biên thê lương, huyết khí quay cuồng đầy trời, giống như muốn nấu cả lồng giam, bên trong tràn ngập khói đen đã bị áp súc đến góc khuất rất xa, toàn bộ hư không, chỉ có thể nhìn thấy nguyên thần hồ ma đáng sợ kia.

Duy nhất không bị ảnh hưởng, chỉ có bảy tám sợi xích sắt màu đen kia, phía trên vẫn là hắc quang như dầu, tản ra khí tức quái dị, lưu chuyển không ngừng, không ngừng lay động, khiến cho Hồ Đồ đang phát cuồng không ngừng rú thảm, càng thêm không cách nào khôi phục lý trí, rơi vào trạng thái điên cuồng.

Không phản kháng, không động đậy, thiếu nữ áo xanh vậy mà sau khi chủ động đưa tới, không có chút dấu hiệu chống cự, trơ mắt nhìn miệng hồ tràn đầy vết máu cắn xuống. Một màn này xuất hiện, nếu để cho vị Phong Ma ngục chủ trước đó nhìn thấy, chỉ sợ sẽ lập tức bạo tẩu, trực tiếp ra tay tiêu diệt Hồ Đồ.

Nhưng trong lồng giam Phong Ma này, ngoại trừ thiếu nữ áo xanh ngục tốt này, cũng chỉ còn lại có một tù phạm cùng hung cực kỳ ác độc ác độc.

Mắt thấy thiếu nữ áo xanh kia sắp chết dưới cái miệng lớn dữ tợn của Hồ Đồ, miệng hồ tràn đầy vết máu thậm chí đến cổ thiếu nữ áo xanh, tựa hồ cảm ứng được muốn thêm hồn mới, trong nguyên thần hồ ma hù không kia, tiếng khóc oán hồn lệ quỷ càng thêm thê lương, còn truyền ra từng tiếng nhe răng cười bén nhọn.

Hừ.

Bỗng nhiên một tiếng hừ lạnh đột ngột vang lên trong lòng giam, nơi phát ra thanh âm lại không phải nơi khác, chính là trên thân thiếu nữ áo xanh kia.

Một cái quan tài huyền ngọc đen ngọc từ trên người thiếu nữ trôi nổi ra, bên cạnh đón gió, chớp mắt liền hóa thành một cái quan tài bình thường. Nắp quan tài toàn thân đen sì bay lên, bên trong một bóng người mơ hồ sắp xuất hiện, trực tiếp hóa thành một đạo hắc quang, lướt về phía thiếu nữ áo xanh muốn cắn lấy Phong Ma Hồ đang muốn cắn nuốt.

Hai mắt lạnh như băng, khóe miệng lại mang theo một tia cười lạnh, cũng không nhìn thiếu nữ áo xanh sớm tối nguy hiểm, cũng không có ý cứu vãn. Mà là ngay lập tức đến trước người Hồ Đồ, một đôi bàn tay trắng nõn như ngọc duỗi ra, năm ngón tay như trảo, đầu ngón tay tràn ra u quang nhè nhẹ, không biết có chỗ quỷ dị gì, chớp tới chỗ trái tim Hồ Đồ.

Người...

Thiếu nữ áo xanh vốn nhìn thấy từ trên người mình bay ra một cái quan tài, bên cạnh đón gió, còn đột nhiên xuất hiện một bóng người, trên mặt lập tức hiện ra một nụ cười khổ không hiểu, nhưng lập tức, sau khi nhìn thấy bóng người kia xuất hiện, không phải ngăn trước người nàng, mà là trực tiếp vứt bỏ nàng không để ý, nhân cơ hội đánh lén Hồ Đồ điên cuồng kia, lập tức mặt mũi nghiêm nghị, lửa giận dâng lên cao.

Khác với thiếu nữ áo xanh, Hồ Đồ đã lâm vào trạng thái điên cuồng ngoại trừ khát máu giết chóc, không có cảm xúc khác. Chỉ có bản năng dã thú, tránh né nguy hiểm cũng là một trong số đó, lúc bàn tay Ngô Khí sắp đâm vào tim hắn, Hồ Đồ lại mãnh liệt gào thét một tiếng, sau đó nhanh chóng lui về.

Nhưng trong nháy mắt khi hắn thối lui, một bóng người mơ hồ cũng bám sát theo, hai người hầu như hoàn toàn dán cùng một chỗ. Sát khí lạnh như băng từ trong một đôi mắt đậm đặc tràn ra, khuôn mặt che kín hoa văn quỷ dị không biểu lộ chút nào, nhưng động tác trên tay đã nhanh đến cực hạn, hóa thành từng đoàn ảo ảnh, đem Hồ Đồ hoàn toàn bao phủ trong đó.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt

Không khí phát ra tiếng vang bị đâm rách, tiếp theo chính là từng tiếng nổ kịch liệt, như là rất nhiều cự thạch va chạm lẫn nhau, hoặc là hai con cự thú không ngừng chém giết, tạo thành tiếng vang, đinh tai nhức óc.

Là Ngô Khí, không ra tay thì thôi, vừa ra tay là không giữ lại gì. Tay chân của hắn đã sớm không còn nhìn thấy, chỉ có thể nhìn thấy từng đoàn từng đoàn huyền ảnh trào ra, rơi vào trên người Hồ Đồ, kèm theo từng đạo u quang rét lạnh, chỉ thấy trên người Hồ Đồ lập tức bắt đầu xuất hiện vết thương cực kỳ kinh người.

Những vết thương này, hoặc là bị xé rách, da thịt mơ hồ, huyết dịch đỏ thẫm tung tóe, hoặc là sụp đổ, huyết nhục vỡ nát,

xương cốt vỡ vụn, hoặc là gãy vỡ, tứ chi xương cốt bị cứng rắn cắt đứt, huyết nhục bay ngang qua, có thể thấy được xương trắng dày đặc...

Cảnh tượng như vậy, nếu là ở trên chiến trường chém giết hồi lâu, có lẽ cũng không khó nhìn thấy. Nhưng lúc này, bất quá mới không đến thời gian, chỉ trong Hắc Ngọc Huyền Quan kia, đột nhiên nổi lên một đạo hắc ảnh, chợt vừa mới không ai bì nổi Hồ Đồ vừa rồi như Phong Ma đã rơi vào tình cảnh như vậy, nhìn thiếu nữ áo xanh bên cạnh cũng không khỏi hiện ra vẻ kinh ngạc.

A...

Hồ Đồ tuy đã phát điên, nhưng vẫn còn cảm giác, bị người ta đối đãi bạo ngược như vậy, chịu đau đớn, phát ra tiếng gào thét thê lương.

Sau lưng Hồ Đồ, trong huyết vụ vô biên, nương theo vô số oan hồn quỷ khóc, trong nguyên thần của quái hồ đột nhiên tản mát ra hồng quang trăm trượng. Nguyên thần hồ ma vốn hung sát vô cùng, giờ phút này càng thêm đáng sợ, ngửa mặt lên trời phát ra tiếng vang dội, huyết khí như nước gầm nhao nhao tràn ra, áp lực từ hư không rơi xuống, mỗi một góc đều không trốn được, nhao nhao bị cổ khí tức này trấn áp, xâm nhập vào.

Hồ Ma huyết khí, nguyên thần Hồ Ma của Hồ Đồ ngoại trừ bị mười vạn oan hồn tế luyện ra, còn từng luyện hóa qua mười vạn huyết khí phạm nhân. Những huyết khí này cũng là chất dinh dưỡng cho những oan hồn tồn tại trong nguyên thần hắn, lúc này Hồ Đồ bị thương, khát máu hung tính hoàn toàn không cách nào che lấp, lại trực tiếp kích phát những huyết khí kia, muốn ô nhiễm không gian phòng giam này.

Cơ hồ trong thời gian ba hai hơi thở, toàn bộ không gian lồng giam đều bị huyết khí này thấm vào, trong đó có người, mặc kệ là trốn mất hay nhắm mắt, trong mắt cùng chớp mũi đều chỉ có thể ngửi thấy mùi máu tanh vô biên. Ngay cả tâm thần cũng không quên, từng cảnh tượng máu tanh thê thảm chiếu rọi trong tâm thần, xưa đi không đi, chỉ cần ở chỗ này, cũng có thể nhìn thấy, hơn nữa còn là xem từng lần.

Ngay cả Ma tu sử dụng loại thủ đoạn cực đoan này chém giết cũng là cực ít. Nhưng Hồ Đồ đã sớm phát điên, đương nhiên sẽ không đi quản nhiều như vậy, một khi kích phát nguyên thần Hồ Ma chính là cục diện không chết không thôi.

Tiếng rống vang lên.

Lại một tiếng thét dài, hồ ma giáng thế, nguyên thần hồ ma vẫn luôn hung sát vô biên, chẳng biết đã mở hai mắt ra từ lúc nào. Chỉ thấy trong đôi mắt hồ cực lớn kia, ngoại trừ màu đỏ máu ra, không còn gì sắc mặt nữa.

Nhìn chằm chằm vào Ngô Khí, một khi giết chóc tràn ra, hoàn toàn không cách nào ngăn chặn. Đáng sợ chính là, dưới huyết khí nồng đậm kia, Hồ Đồ vốn bị Ngô Khí đánh lén, sinh ra bị trọng thương, lúc này vậy mà bắt đầu khởi hấn. Toàn thân hấn, hồ văn huyết hồng nhúc nhích, da thịt bị xé rách sụp đổ nhanh chóng phục hồi như cũ, bạch cốt đứt gãy cũng bị huyết khí bao phủ, khôi phục bình thường.

Trong nháy mắt, kẻ đứng trước mặt Ngô Khí không còn là một con Hồ Đồ trọng thương sắp chết, mà là một con hung sát hồ đồ chính thức bị xích sắt khóa chặt, nhưng vẫn vô cùng kinh khủng như cũ.

Giết!

Giết!

Sát khí nổ tung cũng ngưng tụ thành hai cổ, va chạm mạnh vào nhau.

Ngô Khí đã động, từ đầu đến cuối hấn đều không nói một câu, từ khi xuất hiện đến giờ, trên mặt hấn không có một chút biểu cảm nào, trong mắt ngoại trừ sát khí cũng không có vật gì khác. Cho dù giờ phút này tận mắt thấy Hồ Đồ hoàn toàn kích phát uy lực của Hồ Ma Nguyên Thần, cũng vẫn không có chút kinh ngạc hay sợ hãi nào, thậm chí trước khi động tác của Hồ Đồ, hấn cũng đã sụp bẫy rồi.

So sánh với Ngô Khí, quanh thân Hồ Đồ được bao bọc bởi huyết khí vô biên khí tức liên tăng lên rất nhiều, nhất là Hồ Ma nguyên thần trên không trung có uy thế đáng sợ kia, càng làm

cho Ngô Khí nhìn như một chiếc thuyền lá nhỏ trong biển rộng, tùy thời có nguy cơ nghiêng đổ.

Một đoàn huyết khí to lớn cùng một bóng người mơ hồ va chạm với nhau, huyết khí quay cuồng, như nước sôi phun trào, rợp trời rợp đất tràn tới, trực tiếp bao phủ đoàn bóng người mơ hồ kia vào. Mà bóng người kia, không có động tác tránh né chút nào, sau một cái bùng nổ, đánh nát không khí ra, âm thanh gào thét còn chưa vang lên, bóng người đã không thấy, trực tiếp đụng vào trong sương máu kia.

Chém giết không gì sánh được thảm thiết chém giết.

Huyết khí tràn ngập, mắt thường hầu như không thể nhìn thấy bên trong đang xảy ra chuyện gì. Bất quá đi đối với thiếu nữ áo xanh lại không khó khăn, lấy tu vi Nguyên Anh đỉnh phong của nàng, mặc dù chỉ lấy mắt thường cũng có thể nhìn thấy trong huyết vụ kia, hai bóng người đang va chạm với nhau.

Đại Lực hổ ma công, chính là ma công cận chiến chém giết, nhất là sau khi tu luyện giả tiến vào trạng thái điên cuồng, lực lượng tăng vọt. Tu sĩ tầm thường, cho dù tu vi cao hơn tu luyện giả một đoạn, cũng không muốn cận chiến với loại tu sĩ này.

Nhưng hiện tại có ngoại lệ, bóng người mơ hồ kia, hoàn toàn không sợ Hổ Đồ tu luyện chính là cái kia lấy chiến dưỡng chiến, lấy máu luyện công liền đại lực hổ ma công. Cách chém giết cùng nó, không phải cái gì khác, chính là cận chiến chém giết.

Hai người dán sát vào nhau, giống như những tráng hán thể giới phạm nhân kia đang té ngã, nhưng gây ra động tĩnh, lại đáng sợ hơn không biết bao nhiêu lần so với vật lộn.

Ầm

Một chỗ không gian thiếu chút nữa bị đụng sập, không phải một người, mà là hai đạo bóng người ôm lấy nhau, đồng loạt đánh vào chỗ đó. Chỉ thấy chỗ không gian kia, mãnh liệt phát ra một tiếng vang thật lớn, ngay sau đó truyền ra thanh âm rền rĩ không chịu nổi áp lực.

Rầm rầm

Bóng người mơ hồ do Ngô Khí biến thành bỗng nhiên bị ném ra, đâm vào trên một cái xích sắt màu đen trắng kiện. Dùng để đúc xích sắt cũng không biết rốt cuộc là vật gì, vô cùng cứng rắn, thân thể Ngô Khí đâm vào phía trên. Người bị nghiền nát đương nhiên không có khả năng là xích sắt, chỉ nghe mấy tiếng xương cốt bị nghiền nát, trên mặt Ngô Khí một mực lạnh lùng không khỏi hiện lên một tia thống khổ.

Hừ.

Trong lúc hừ lạnh, Ngô Khí bắt lấy sợi xích sắt, hung hăng kéo một cái, lập tức nhìn thấy thân ảnh Hồ Đồ không bị hấn không chế bay lên, giống như một con diều, bị ném lên bầu trời.

Huyết nhục như mưa, xen lẫn từng đoàn từng đoàn võ vụn rơi xuống, đồng thời có hai đoàn vật không biết tên rơi xuống, đập trên mặt đất, phát ra tiếng vang nặng nề. Hai sạp hàng không biết tên này, thứ nhất, là hai cái chân to nổi chún nó cùng một chỗ giữa eo, một đoàn khác, là thân trên, hai đầu, hai tay ngực.

Trong không gian lồng giam yên tĩnh, lâm vào một loại tĩnh mạch khiến người ta nói không ra lời. Chỉ có mặt đất, Hồ Đồ đã bị chém ngang hông, đang trún lớn một đôi hồ nhãn, trong miệng huyết dịch đỏ thẫm như suối phun, còn xen lẫn một ít mảnh nội tạng vỡ nát, phát ra tiếng thở dốc như ống bể.

Tại sao có thể như vậy.

Thiếu nữ áo xanh cũng trún lớn hai mắt, trên mặt đều là vẻ kinh ngạc, trong miệng phát ra thanh âm thì thảo, tựa hồ cũng không thể tin được hết thảy trước mắt. Mặc dù cái gì cũng không nói, nhưng đáy lòng nàng, cũng đã sóng to gió lớn quay cuồng rồi. Từ sau khi nàng gặp phải Ngô Khí, mỗi sự kiện xuất hiện hầu như đều là đỉnh phong nhận thức của nàng trước kia.

Cũng chính là tại thời khắc này bắt đầu, trong lòng thiếu nữ áo xanh rốt cuộc thừa nhận một tia sợ hãi đối với Ngô Khí, không còn làm Ngô Khí là một tiểu tông môn đến từ biên thùy, chưa từng nhìn thấy bất kỳ sự đời nào, gan to bằng trời không nhập lưu tu sĩ.

Một đôi mắt đẹp có thể làm cho tất cả nam nhân điên cuồng chuyển động, sóng mắt lưu chuyển, vô cùng nghiêm túc rơi vào trên người Ngô Khí đã hiển lộ ra thân hình.

Nhưng Ngô Khí giờ phút này lại làm chuyện khác, cũng không nhìn thiếu nữ áo xanh, chỉ là hai chân đi lại, không có phát ra bất kỳ thanh âm gì, chậm rãi đi về phía hai sạp tàn thì trên mặt đất. Không ngại bước chân mình, là đi theo huyết tương cuối thịt, còn có kéo theo một ít nội tạng trên mặt đất.

Phía dưới tóc đen, hiển lộ ra một gương mặt lạnh lùng, còn có một đôi mắt tràn ngập sát khí.

Tựa hồ cảm thấy sát khí trên người Ngô Khí, Hồ Đồ một mực thở hỗn hển trên mặt đất bỗng nhiên mở miệng.

Người không thể giết ta.

Hóa ra lúc Thiết quyền của Ngô Khí chém ngang lưng hắn, đau đớn cực lớn còn có sinh mệnh nguyên khí bị chặt đứt còn có thể kéo Hồ Đồ từ trạng thái điên cuồng trở về. Hắn vốn vì bị Phong Ma Ngục trấn áp mà rơi vào trạng thái suy yếu, lại bị Ngô Khí đánh lén trọng thương, nếu vẫn ở trạng thái điên cuồng, chỉ cần ba khắc là có thể khiến hắn triệt để mất mạng dưới Hoàng Tuyền.

Lời nói của Hồ Đồ rõ ràng vô cùng vang lên trong không gian lồng giam, thiếu nữ áo xanh cách đó không xa cũng nghe thấy rõ ràng, nhưng Ngô Khí lại giống như bị điếc, hoàn toàn không để ý tới, vẫn như cũ phối hợp đi đến phía Hồ Đồ.

Không, người không thể giết ta, phép tắc phong Ma Ngục, ta không vượt ngục, người không thể giết ta, hơn nữa người không phải lính canh ngục, càng không có quyền xử trí tù phạm. Nghe thấy chưa, người không thể giết ta, người là người của Thiên Ma tông sao, không tuân theo môn quy muốn xử tử, người.

Mắt thấy Ngô Khí liều mạng đi tới, trên gương mặt hung hãn xấu xí của Hồ Đồ không khỏi xuất hiện vẻ lo lắng, sợ hãi, không ngừng kêu lên với Ngô Khí. Đối diện với một người vừa mới chém ngang hông mình, cho dù là giết ác ma cũng không cách nào bảo trì được sự bình tĩnh của mình.

A.A...

Cầu xin tha thứ không có tác dụng, Hồ Đồ cũng không phải hạng người dễ dàng bị chém giết, thân thể bị chém ngang hông, nhưng đối với một tu sĩ Hóa Thần mà nói, cũng chỉ bị thụ thương mà thôi, không thể coi là tổn thương trí mạng. Nếu là ở nơi khác, Hồ Đồ cho dù bị chém ngang hông, hắn còn có Nguyên Anh Nguyên Thần, cản trở chiến lực không lớn,

không cần sợ hãi Ngô Khí này chỉ có tu vi Nguyên Anh trung kỳ.

Nhưng đáng tiếc, hiện tại là trong một ngục giam phong Ma ở Thiên Ma tông, một cái lồng giam phong Ma.

Mà Hồ Đồ, vừa vặn là tù phạm bị giam trong lồng giam, một thân tu vi bị hạn chế lợi hại, từ Hóa Thần trung kỳ rơi xuống Nguyên Anh trung kỳ cùng Hóa Thần sơ kỳ, chiến lực tuy có nhiều tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ như vậy, nhưng bắt đắ dĩ bị Ngô Khí đánh lén, một hơi phá hủy thân thể.

Nhục thân tổn hại, Nguyên Anh mất chỗ dựa, không cách nào táng thân, nếu không trong ba ngày tìm được người có thể bị đoạt xá, Hồ Đồ cho dù là Hóa Thần trung kỳ cũng là vận mệnh thân tử đạo tiêu. Nhưng ở đây, hẳn chớ nói là tìm kiếm người có thể cung cấp cho đoạt xá, cho dù là Nguyên Anh ly thể đơn giản như vậy, hẳn cũng không làm được.

Rầm rầm.

Tiếng xích sắt cử động quen thuộc, cho dù toàn bộ thân hình Hồ Đồ đã bị chém thành hai nửa, nhưng bảy tám sợi xích sắt kia vẫn một mực trói buộc hẳn. Hơn nữa giữa hai cổ tàn thi, chính vì bảy tám sợi xích sắt này, vẫn còn duy trì một tia liên hệ.

Đáng tiếc những thứ này không có tác dụng gì đối với Hồ Đồ, Nguyên Anh của hẳn vẫn không cách nào rời khỏi cơ thể, tả xung hữu đột trong đan điền, lại thủy chung bị một cỗ lực lượng cường đại giam cầm, mặc kệ hẳn không ngừng rít gào cũng vô dụng. Hồ Đồ trước đó còn hung hãn không ai bì nổi, giờ phút này lại lưu lạc thành thịt cá mặc cho người ta chém giết, không có chút năng lực phản kháng.

Xin người, tha cho ta, đừng giết ta, ta có thể nhận người làm chủ, làm nô bộc, chỉ cầu người không giết ta...

Không thể tưởng tượng nổi, vậy mà từ trong miệng Hồ Đồ phun ra câu xin tha thứ như vậy, cho dù Ngô Khí một mực lạnh mặt, nghe được những lời này, dưới chân cũng không khỏi dừng lại một chút, trong mắt lóe lên một tia bi ai.

Lên đường thôi.

Chậm rãi phun ra mấy chữ, lời còn chưa dứt, một đạo huyết quang từ trên trời giáng xuống, vô thanh vô tức quần lấy nửa người trên cùng nửa người dưới của Hồ Đồ. Từng đạo huyết quang nhỏ bé không gì sánh được như tơ nhện lan tràn ra, bao phủ thân thể Hồ Đồ cực kỳ chặt chẽ.

A.

Tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên, lại ngay lập tức biến mất.

Leng keng leng keng...

Mấy sợi xích sắt màu đen rơi xuống mặt đất, nguyên bản còn che kín thịt nát huyết tương, giờ phút này lại quỷ dị hiện ra cảnh tượng sạch sẽ.

Nửa người trên của Hồ Đồ, nửa người dưới đều đã biến mất, máu thịt trong nội tạng kêu thảm thiết. Cùng nhau biến mất, mà bất mất nhất, cùng một chỗ biến mất còn có hư ảnh một con Huyết Hồ vô cùng to lớn ở trên không trung gào thét không ngừng kia, nguyên thần Hồ Ma, trong nháy mắt nửa người trên Hồ Đồ biến mất, nguyên thần Hồ Ma của hắn cũng mãnh liệt tiêu tán thành một đoàn sương máu đen đỏ xen kẽ to lớn.

Nhưng huyết vụ này cũng không phải tiêu thất trong hư không, mà là ở mặt đất, vọt mạnh lên mấy chục sợi tơ hồng thật nhỏ, vô thanh vô tức quần quanh trên nguyên thần Hồ Ma, sau đó kéo đoàn huyết vụ kia xuống dưới.

Mặt đất sạch sẽ vô cùng, ngoại trừ bảy tám sợi xích sắt màu đen vì mất đi đối tượng cầm tù mà rơi xuống mặt đất, bỗng nhiên một đạo hào quang đỏ sậm bắn ra, lóe lên một cái, lại nhìn đã đến trên cánh tay Ngô Khí. Nơi nào, quần quanh một cây cầu lá đỏ sậm, tính chất như cây mây già núi thẳm.

Tại sao ngươi lại giết hắn?

Thiếu nữ áo xanh đứng cách đó không xa, rất nghiêm túc nhìn chăm chú Ngô Khí, trong ánh mắt chớp động vẻ phức tạp, trong miệng chậm rãi hỏi ra một vấn đề, bất quá Ngô Khí trả lời cùng phản ứng lại tựa hồ có chút vượt ra ngoài dự liệu của nàng.

Nếu như tại hạ là hộ vệ của Nghiêu tiểu thư, có người dám mạo phạm tiểu thư, tại hạ tất nhiên là muốn ra tay thanh lý, lấy hậu họa.

Chậm rãi khom người thi lễ, miệng phun ra lời nói, tựa hồ thật sự là lời một trung thành hộ vệ hội. Nếu là người không biết rõ, chỉ nghe lời này, cũng sẽ nghĩ như vậy, quả nhiên sẽ không nghĩ tới. Quan hệ giữa hai người trước mắt, phức tạp lạ kỳ.

Luận thân phận, thiếu nữ áo xanh giống như công chúa cao cao tại thượng, mà Ngô Khí lại không khác gì một tên ăn mày bên đường. Luận tu vi, thiếu nữ áo xanh Nguyên Anh đỉnh phong viên mãn cảnh giới, tùy thời có thể tiến vào Hóa Thần, mà Ngô Khí mới chỉ đột phá Nguyên Anh trung kỳ trước đó không lâu mà thôi.

Nhưng hết lần này tới lần khác, hai người này, một người là chủ, một người là đầy tớ. Không phải là vẻ ngoài như vậy, mà là ngược lại, Ngô Khí khom người thi lễ, mới là chủ nhân chân chính, mà thiếu nữ áo xanh, trên người lại khắc dấu ấn nô bộc.

Hừ, nói thì dễ nghe lắm, nhưng chỉ vì tên đại hán xấu xí kia có một thân huyết nhục ô uế mà thôi.

Tu vi thiếu nữ áo xanh cao hơn Ngô Khí, thần thông cũng không nhiều, tốc độ hóa thi đằng mặc dù nhanh, cũng có nhiều chỗ bất đồng với Hóa Thi Đằng chân chính. Nhưng dù sao đồng nguyên, quá trình nó thôn phệ huyết nhục nguyên thần Hồ Đồ cũng có mấy chục hơi thở, đều rõ ràng rơi vào trong mắt thiếu nữ áo xanh.

Hồ Đồ tu luyện Đại Lực Hồ Ma công, lại từng tàn sát hơn mười vạn người tế luyện nguyên thần hồ ma của mình, nguyên thần của hắn đối với ma tu mà nói đều là tài liệu không tồi. Cho dù ai gặp cũng sẽ không lãng phí.

Bất quá tu sĩ như thiếu nữ áo xanh xem ra, hấp thu tu vi huyết nhục oan hồn phạm nhân tu luyện ma công, một thân huyết nhục lại vô cùng ô uế, khó có thể lọt vào mắt.

Thiếu nữ áo xanh chu môi son khế nhếch, nói ra cũng kiêu căng, trên mặt hiện ra vẻ khinh thường, đối với Ngô vút bỏ để cho Ngô Thi Đằng đem một thân máu tình ô uế của Hồ Đồ thôn phệ sạch sẽ, cách làm rất là xem thường. Vốn tưởng rằng Ngô Khí nghe xong sẽ lộ ra vẻ bất mãn hoặc là tức giận, ai ngờ Ngô Khí chỉ là nhàn nhạt mang theo nàng, trên mặt mang theo ý cười không hiểu, trong đôi mắt tràn đầy quang mang hiểu rõ tất cả.

Lần sau, nếu tiểu thư muốn thăm dò tại hạ, tốt nhất vẫn là tìm một người có tu vi cao hơn một chút, ít nhất cũng không nên tìm những tù phạm bị cầm tù này, nếu không, chỉ sợ là thứ rất khó để cho tiểu thư đạt được.

Lời Ngô Khí nói chui vào trong tai thiếu nữ áo xanh, bị Ngô Khí vạch trần ngay trước mặt mọi người, lập tức làm cho mặt nàng biến sắc, một đôi mắt đẹp phun ra hỏa diễm, trừng mắt nhìn Ngô Khí, lửa giận cao cháy., Hận không thể lập tức động thủ giết chết hắn. Đáng tiếc không được, một chiêu sai, từng bước sai, lúc trước bởi vì đánh giá quá thấp tiểu tu sĩ đến từ biên thùy này. Nghĩ rằng một quả hồng mềm bảo các nàng tùy ý nhào nặn, thế cho nên bị Ngô Khí đánh lén đắc thủ, bị hạ lạc ầm nô bộc.

Trở thành nô bộc của người khác, cho dù thiếu nữ áo xanh có vô số thủ đoạn, cũng không có chút tác dụng nào, chỉ có thể bị Ngô Khí bức hiếp, do hắn bài bố.

Kỳ thật tiểu thư không cần hao hết tâm tư thăm dò, đơn giản chính là muốn biết trước đó tại hạ nói, tính mạng hai người chúng ta có thật sự hưu quan hay không.

Tại hạ có thể nói rất rõ ràng cho tiểu thư: Đúng vậy, ít nhất trước khi tiểu thư tiến vào Phản Hư cảnh, bất luận tiểu thư làm gì, chỉ cần tại hạ bỏ mình, tính mạng tiểu thư của người cũng không giữ được.

Trong không gian lồng giam trống rỗng, thanh âm Ngô Khí không mang theo chút tình cảm nào vang lên khắp nơi, cũng toàn bộ rơi vào trong tai thiếu nữ áo xanh.

Có một điện chủ vô cùng cường đại, lại có thể tu luyện đến cảnh giới Nguyên Anh đỉnh phong, thiếu nữ áo xanh sao lại là một người ngu xuẩn về đến nhà. Sau khi nghe xong, nghĩ lại liền bắt được trọng điểm trong lời nói của Ngô Khí.

Trước khi đạt tới cảnh giới Phản Hư, ý của người là, bốn tiểu thư phải tu luyện đến cảnh giới Phản Hư mới có thể thoát khỏi dấu ấn của nô bộc chết tiệt này.

Sát ý và lửa giận hầu như hoàn toàn không cách nào ngăn chặn trước ngực và ngực thiếu nữ áo xanh cháy lên, một đôi mắt đẹp sát khí điên cuồng tràn ra, trong miệng cơ hồ là từng chữ một phun ra ba câu nói kia, nghiêng rằng nghiêng lợi hiển lộ ra, không chút nào che giấu hận ý đối với Ngô Khí.

Bị ánh mắt tràn ngập hận ý của nô bộc của mình nhìn chằm chằm, Ngô Khí lại là một bức tranh không chút nào dương dương tự đắc, trên gương mặt phủ đầy hoa văn quỷ dị còn mang theo nụ cười khiến người ta cực kỳ kiêng kỵ.

Không sai, đúng vậy.

Lại một lần nữa nhàn nhạt phun ra hai chữ, mặc dù không có ý chém đing chặt sắt, nhưng ngữ khí biến hóa trong đó, lại cho người ta một loại cảm giác Ngô Khí không có nói dối, vô cùng vững tin lời người này, chính là sự thật. Đến nơi này, sâu trong ánh mắt Ngô Khí hiện lên một tia xác định, tựa hồ đã hạ quyết định nào đó.

Nói, người rốt cuộc muốn thế nào, mới chịu bỏ qua cho bản tiểu thư. Chỉ cần người nói ra, bất luận là cái gì, bốn tiểu thư đều có thể làm được.

Năng lực tiếp nhận của thiếu nữ áo xanh so với trước kia mạnh hơn rất nhiều, mặc dù thân phận giữa hai người chênh lệch quá lớn làm cho khuất nhục trong lòng nàng càng thêm nồng đậm, nhưng dù sao tính mạng cũng là trọng yếu nhất, nàng không thể không lựa chọn thỏa hiệp.

Từ trong miệng nàng gần như là nghiêng răng nghiêng lợi phun ra, lại lộ ra một cổ chân thành quý dị, Ngô Khí có cảm giác. Lần này thiếu nữ áo xanh thật sự thỏa hiệp, chỉ cần hấn đề xuất cho hấn rất nhiều thiên tài địa bảo, hoặc là kỳ công dị pháp thần thông Hoang Cổ, sau đó thả hấn rời khỏi Thiên Ma Tông, chính là nói ra những lời này, thiếu nữ áo xanh cũng sẽ giúp hấn làm được, chỉ cần hấn có thể giải trừ lạc ấn nô bộc trên người nàng.

Cũng khó trách thiếu nữ áo xanh này, nàng từ khi sinh ra đã là thiên chi kiêu nữ, vô số tu sĩ cường đại đều muốn nịnh nọt đối tượng, còn có một phụ thân có tu vi thông thiên, có thể nói được hết sung hạnh. Nhưng trong một đêm, nàng liền trở thành nô bộc của người khác, còn là một tu sĩ đến từ biên thủy, không vào tông môn.

Loại chênh lệch to lớn này, đổi lại là ai cũng không tiếp thu được, nhất là thằng nhãi Ngô Khí này, còn đề xuất làm hộ vệ của nàng, chỉ cần nghĩ đến ngày sau khi nàng xuất hành không thể không mang theo Ngô Khí. Mỗi một lần nàng nhìn thấy Ngô Khí, gương mặt phủ đầy hoa văn đen kia, tựa hồ đều đang nhắc nhở nàng, người trước mặt kỳ thật là chủ nhân của nàng, tôn nghiêm tính mạng đều nằm trong tay người này, thân bất do kỷ.

Ngô Khí đứng ở đằng xa, cũng không tới gần thiếu nữ áo xanh, bây giờ hấn cũng đoán được, lúc trước tính toán có chút thất sách. Hấn mặc dù gieo xuống lạc ấn nô bộc của thiếu nữ áo xanh, nhưng thiếu nữ áo xanh hiển nhiên không phải người quá mức lý trí, mỗi lần hấn xuất hiện, đều là đang kích thích thiếu nữ áo xanh. Nhắc nhở nàng, hiện tại nàng, bất quá chỉ là nô bộc trong tay Ngô vút đi, tôn nghiêm tính mệnh bỗng nhiên đều nằm trong tay hấn.

Nếu theo cách làm lúc trước, không thể nói sau một thời gian ngắn, thiếu nữ áo xanh không chịu nổi sự khuất nhục thân là nô bộc của người khác, liều mạng ngọc thạch cầu phản nguy hiểm, chạy đi nói cho nàng biết người phụ thân có tu vi thông thiên kia, mà lúc này Ngô Khí còn là hộ vệ của thiếu nữ áo xanh, ngoan ngoãn đợi ở trong Huyền Nữ điện kia, vậy kết cục tiếp theo không cần nhiều lời.

Vừa nghĩ đến đây, Ngô Khí lập tức phủ nhận dự định lúc trước của mình, lập tức hạ quyết định mới. Đúng lúc này, cũng là thời cơ tốt, có thể thuận thế đề xuất.

À, lời tiểu thư nói là thật sự bất luận cái gì, tiểu thư đều có thể làm được.

Ngô Khí nói vậy một chỗ, lập tức thiếu nữ áo xanh giống như người chết đuối bắt được cọng rơm cuối cùng, trong đôi mắt mãnh liệt phóng ra ánh sáng.

Đương nhiên, chỉ cần có thể giải trừ dấu ấn nô bộc kia, bốn tiểu thư cái gì cũng đáp ứng người.

Nhìn thấy thần quang trong mắt thiếu nữ áo xanh trong nháy mắt tuôn ra, Ngô Khí mặt không khỏi khẽ động, quyết định trong lòng càng thêm kiên định. Liền không do dự nữa, ngừng đầu nhìn thiếu nữ áo xanh kia, chậm rãi mở miệng.

Tại hạ muốn giải trừ lạc ấn nô bộc trên người tiểu thư lúc này, tại hạ không làm được.

Lời Ngô Khí vừa nói ra, lập tức trong không gian lồng giam này có thêm một cỗ khí thể cực kỳ khủng bố, so với Hồ Ma trước đó càng thêm điên cuồng, nương theo sát khí nồng đậm, bay lên, trong đó có một đôi mắt lạnh như băng đến cực điểm, chỗ nhìn thấy chính là chỗ Ngô Khí đứng.

Bất quá, nếu tiểu thư đồng ý giúp đỡ một chút, tại hạ có thể hứa hẹn tại hạ lúc tiểu thư tấn thăng tới Hóa Thần trung kỳ, giải trừ lạc ấn nô bộc trên người tiểu thư. Hơn nữa trước lúc đó, không bao giờ xuất hiện ở trước mặt tiểu thư nữa.

Hoàn toàn không để ý tới khí thể to lớn đang điên cuồng vọt tới phía mình, Ngô Khí nhìn chằm chằm vào thiếu nữ áo xanh, chậm rãi đem lời nói trong miệng nói ra.

Cũng trong lúc đó, khí thể đáng sợ trên người thiếu nữ áo xanh yếu bớt đi, nhưng cũng không có biến mất, vẫn tồn tại, đối mặt với Ngô Khí.

Bốn tiểu thư phải làm sao mới tin tưởng người được.

Tâm ma thể, tại hạ có thể phát tâm ma thể.

Ngô Khí không chút do dự, trực tiếp bày ra tư thế giao dịch với thiếu nữ áo xanh. Về mặt thiếu nữ áo xanh vốn còn nghi ngờ không tin tưởng, sau khi Ngô Khí phun ra ba chữ Tâm Ma thể, trên mặt không khỏi buông lỏng, khí thế to lớn trên người đột nhiên tiêu tán.

Lời thề Tâm Ma, tại tu chân giới, hữu dụng hơn bất kỳ hứa hẹn nào, bất luận tiên ma.

Hóa Thân trung kỳ quá xa, bốn tiểu thư muốn người đáp ứng ta, hiện tại lập tức giải trừ lạc ấn nô bộc trên người ta.

Sát khí thu lại, thiếu nữ áo xanh cũng phun ra một câu, ngữ khí chém đinh chặt sắt, lộ ra một cỗ ý vị không thể phản bác.

Đáng tiếc, khí thế của nàng đối với những người quen thuộc với Thiên Ma Tông nàng cao cao tại thượng mới có tác dụng. Đối với người hạ nô bộc này, căn bản một chút tác dụng cũng không có.

Không thể như vậy được.

Ngô Khí trả lời vang lên, vẫn kiên quyết như vậy, đồng dạng không thể phản bác.

Hóa Thân sơ kỳ kia...

Ngực bụng thiếu nữ áo xanh đập chùng, lửa giận lần nữa nóng lên, nhưng không thể không nhẫn nại, một lần nữa giã dũa nói.

Không thể như vậy được.

Người.

Vẫn là ba chữ này, rơi vào trong tai thiếu nữ áo xanh, nhất thời làm cho nàng có loại xúc động lâm vào điên cuồng giống như Hổ Đồ lúc trước. Bất quá liên quan đến tính mạng và tôn nghiêm của mình, nàng không thể không cố nén xúc động này, kiềm chế lại tính mạng. Nàng đã quyết định chủ ý, sau khi làm xong yêu cầu Ngô vứt bỏ kia, nàng đã làm được yêu cầu kia., Nàng liền trở về bế tử quan, không đột phá đến Hóa Thân trung kỳ tuyệt không xuất quan. Mà chờ Ngô Khí giải trừ lạc ấn nô bộc trên người nàng, nàng nhất định sẽ khiến tu sĩ quý xấu xí không biết trời cao đất này chịu cực khổ nhất hình phạt

trong thiên địa, thời khắc khắc khắc mang theo bên người tra tấn, một trăm năm, một ngàn năm, thậm chí một vạn năm.

Người nói, muốn bản tiểu thư làm gì?

thỏa hiệp, nghe đạo lời này từ trong miệng thiếu nữ áo xanh nhỏ ra, Ngô Khí liền biết, vị thiếu nữ trước mắt thân phận cực kỳ cao, bị hấn may mắn bắt làm tù binh cuối cùng vẫn là thỏa hiệp.

Cái gì, người muốn trở thành đệ tử chân truyền?

Nhưng ngay lập tức, một tiếng kinh ngạc phần nộ cùng không thể tưởng tượng nổi cao giọng kinh hô lên, là Thanh y thiếu nữ, trên dung nhan tuyệt mỹ tràn đầy giận dữ, dụ dỗ một cây củ ngọc xanh trắng chỉ vào Ngô Khí, một đôi mắt đẹp, hầu như có thể nhìn thấy lửa giận chớp động bên trong.

Huyền Nữ điện, ngoại trừ mấy cây ngọc trụ to lớn cùng với trang trí xa xỉ trong điện, trong tòa cung điện này liền không có vật gì khác nữa, có vẻ rất là trống trải hoang vắng, đặc biệt là ở cung điện âm u, còn đào ra một cái hố to, cái hố kia không cạn, phía dưới là một mảnh xương khô cùng huyết nhục, có mấy đóa ma hoa xấu xí vô cùng lay động trong đó.

Trên mặt đất, một chỗ hơi sạch sẽ một chút, Ngô Khí giống như ăn mày ven đường, không chút e dè tro bụi trên mặt đất, thân thể ngồi xếp bằng.

Bất quá giờ phút này hắn không tu luyện, chỉ ngồi, trong tay nắm một con rối tạo hình cổ xưa, không biết loại gỗ nào điêu khắc thành. Con rối này không biết lai lịch, cũng chỉ lớn chừng bàn tay, toàn thân xám xịt, trên đó bao trùm không biết bao nhiêu tầng phù văn, làm cho người ta lần đầu nhìn qua đã bị hấp dẫn, rất dễ dàng đắm chìm trong đó.

Năm ngón tay chuyển động, con rối màu vàng xám này biến hóa vị trí ngay trong lòng bàn tay Ngô Khí, bị hắn thưởng thức. Bất quá cùng lúc hắn đùa giỡn, khóe miệng cũng lộ ra một tia cười lạnh cùng đắc chí.

Khôi lỗi thể thân, không hổ là con gái duy nhất của một trong Cửu Đại Điện Chủ Thiên Ma Tông, gia sản phong phú hoàn toàn không phải tu sĩ bình thường có thể so sánh. Phù rộng đó so sánh với vị Chu Ngọc tiểu thư này, quả thực là cách biệt một trời một vực.

Ngô Khí vừa cảm thán trong miệng, trong tay vẫn rất có tính chất thưởng thức con rối kia, nhìn thấy vẻ mặt xấu hổ, ánh mắt hắn rơi vào trên con rối rất coi trọng. Loại thần âm này rất ít xuất hiện trong mắt Ngô Khí, bình thường chỉ có lúc nhìn trọng bảo, Ngô Khí mới lộ ra loại thần âm cẩn thận vừa đắc ý này.

Hắn nhìn ánh mắt của con rối, thậm chí còn ngưng trọng hơn so với lúc hắn nhìn cây dây leo đỏ sậm trên cánh tay kia.

Trọng bảo, không cần nói, có thể làm cho Ngô Khí như thế, tất nhiên là một kiện bảo vật rất trọng yếu.

Trên thực tế, cũng đúng là như thế.

Vật trong tay Ngô Khí, tên là Khôi Lỗi thể thân, lại nói tiếp, mặc dù cũng là vật thuộc về Khôi Lỗi. Nhưng cũng không phải là Phù gia chế tạo ra, loại Khôi Lỗi thể thân này, muốn chế tác kỳ thật cũng không khó, chỉ cần tìm được tài liệu, lại để cho một vị tu sĩ Phấn Hư đỉnh phong toàn lực ra tay, hao phí một chút tinh huyết khí lực, không cần bao lâu liền có thể chế thành.

Nhưng cũng khó vô cùng, tuy nói con rối thể thân này có tác dụng rất lớn, nhưng muốn mời được siêu cấp cường giả như Phấn Hư đỉnh phong này, còn phải nhờ hấn hạ mình luyện chế con rối, cũng không phải ai cũng có thể được.

Đã tên thể thân, tác dụng của nó tự nhiên là như vậy. Nếu có người có được khôi lỗi thể thân này, sau khi tế luyện, ngày sau phạm gặp phải nguy hiểm tính mạng, chỉ cần tâm niệm vừa động, khôi lỗi thể thân này sẽ tự động nhận một lần kiếp nạn cho người sử dụng., Để cho người sử dụng trốn về tính mạng. Đại dụng như vậy, bất luận là tu sĩ bên nào, áp chế hoặc là tu vi cao bao nhiêu, chỉ sợ đều sẽ không dễ dàng buông tha, loại bảo vật tương đương với bảo vật có thể khiến cho người sử dụng có nhiều hơn một cái mạng, bất luận ở nơi nào, cũng đủ để cho vô số tu sĩ tranh giành mất đầu.

Bản thân Ngô rút bỏ chính mình cũng không ngờ, hấn lấy nô bộc đầu ấn bức hiếp thiếu nữ áo xanh kia, chẳng những thật sự có được danh ngạch một đệ tử chân truyền, còn bởi vì thiếu nữ áo xanh kia lo lắng hấn bị người khác giết chết, liên lụy chính mình thiếu nữ, cho nên đưa cho Ngô Khí một con rối thể thân, bảo toàn tính mạng hấn.

Hắc hắc.

Trong miệng phát ra tiếng cười lạnh đắc ý, bàn tay khê đảo thu hồi khôi lỗi kia, nhìn lại, lòng bàn tay của hấn nhiều ra vật khác.

Vật này là một lệnh bài, hai lệnh bài lớn chừng bàn tay, toàn thân đen sì, giống như được chế tạo từ một loại ngọc thạch nào đó. Trên ngọc thạch, mặt sau đều có chữ, mơ hồ có thể nhìn thấy, chính diện khắc hai chữ Ngô Khí. Mà mặt sau, lại biểu hiện ra bốn chữ Huyết Vạn đệ tử thượng đẳng.

Đây cũng là Ngô Khí tốn nhiều công sức muốn không chế thiếu nữ áo xanh kia, rốt cuộc có được một lệnh bài đệ tử, chỉ cần có lệnh bài này trên người, Ngô Khí sẽ không còn là hắc hộ nữa, mà là Huyền Âm điện của Thiên Ma tông, một đệ tử thượng đẳng.

Mặc dù tạm thời mất đi một cái chiêu bài tốt, cũng để lại tai họa ngầm không nhỏ. Bất quá có thể lăn lộn trên thân phận một đệ tử thượng đẳng, còn có một con khôi lỗi thể thân, mua bán này cũng không tính là lỗ.

Ngô Khí y vào nơi đây không người, liền nói ra lời như vậy, hần tự nhập Thiên Ma tông. Tựa như một con chuột lớn, âm thầm ẩn thân, ăn trộm linh khí cũng thôi đi. Còn dám uy hiếp chủ nhân, lệnh hần làm nô lệ, từ một hộ vệ màu đen trà trộn lên một thân phận đệ tử thượng đẳng. Hành vi bực này, nếu truyền ra ngoài, không cần nhất thời ba khắc, hần sẽ đại họa lâm đầu, dù là ai cũng không thể cứu được hần.

Là một trong sáu đại thế lực siêu cấp của Thông Thiên Sơn Mạch, Thiên Ma Tông cường đại không thể nghi ngờ, Thiên Ma Cửu Điện, tổng cộng có mấy trăm ngàn đệ tử, bởi vì tu vi không đồng nhất, là lấy ra đẳng cấp không ít.

Từ đệ tử tạp dịch tầng dưới cùng, phía trên có đệ tử bình thường, đệ tử chân truyền đệ tử thượng đẳng, còn có đệ tử hạch tâm cuối cùng.

Bình thường mà nói, luyện khí kỳ cảnh giới, lại không đột xuất tư chất, cả đời không có hi vọng tiến giai Trúc cơ, liền là đệ tử tạp dịch. Mà Trúc Cơ cảnh giới, đối tông môn có cống hiến, là đệ tử bình thường. Kết đan cùng Nguyên Anh hai đại cảnh giới, bởi vì tu vi chiến lực khác nhau, đối tông môn cống hiến không giống, chia làm thượng hạ thấp đệ tử.

Mà đệ tử chân truyền kia, không phải Hóa Thần cảnh giới là không được, về phần đệ tử hạch tâm cuối cùng, ngoại trừ yêu cầu tu vi nhất định phải ở trên cảnh giới Hóa Thần, còn yêu cầu phải làm ra công hiến to lớn cho tông môn.

Thiên Ma tông có môn nhân đệ tử mấy chục vạn, tuy có bốn năm đẳng cấp phân chia, nhưng không thể chịu được nhiều người như vậy. Tập dịch cùng đệ tử bình thường còn thôi, danh ngạch đệ tử trung hạ tam đẳng kia, hầu như mỗi thời mỗi khắc đều thay đổi tranh đoạt. Mà nhân số đệ tử chân truyền, bởi vì tu vi hạn chế, toàn bộ Thiên Ma tông, cửu điện cộng lại, cũng chỉ mấy trăm người mà thôi.

Mấy trăm người này, mỗi một người đều trong Cửu Điện có danh sách ghi chép, tư liệu kỹ càng, mỗi người đều là nhân vật uy danh hiển hách ở Thiên Ma Tông. Thậm chí tại toàn bộ Thông Quan sơn mạch, báo danh hào, nói không chừng cũng có không ít tu sĩ nhận biết được, đuổi theo nịnh bợ, không dám có chút hỗn xược cùng đắc tội.

Yêu cầu ban đầu của Ngô Khí, muốn thiếu nữ áo xanh cho hắn một thân phận đệ tử chân truyền, quả thực chính là người si nói mộng, ý nghĩ kỳ lạ. Cần biết bằng được tạo ra một thân phận đệ tử chân truyền để tặng người, loại chuyện này., Coi như là phụ thân của một trong Cửu điện chủ của thiếu nữ Cửu điện kia cũng không làm được, cũng không trách được thiếu nữ áo xanh luôn luôn trấn định lại giật mình như vậy, sau khi Ngô Khí nói xong, trực tiếp chịu đựng không nổi, liên tục quát mắng từ môi son của nàng dốc sức mắng chửi Ngô Khí xối xả.

Cũng may sau khi mắng xong, hai người vẫn hoàn thành thỏa thuận, thiếu nữ áo xanh cho Ngô Khí thân phận một đệ tử thượng đẳng, để hắn có thể tự do hành tẩu ở Thiên Ma Tông. Vì bảo vệ hắn an toàn, còn tặng hắn một con rối thể thân. Mà Ngô Khí, từ nay về sau phải biến mất trước mặt thiếu nữ áo xanh, đợi khi thiếu nữ áo xanh tấn thăng lên Hóa Thần trung kỳ, Ngô Khí nhất định phải giải trừ ấn ký nô bộc trên người nàng.

Giao dịch này Ngô Khí rất hài lòng, kỳ thật ngay từ đầu hắn đã không nghĩ tới thiếu nữ áo xanh có thể cho hắn một thân phận

đệ tử chân truyền. Hắn đề nghị ra, bất quá chỉ là đàm phán một tiểu quỷ kế mà thôi. Được thân phận đệ tử thượng đẳng, thuận tiện còn có thể nhận được trọng bảo thể thân khôi lỗi như vậy, trong lòng Ngô Khí đã sớm cười to liên tục, vô cùng sáng khoái phát thệ tâm ma cho thiếu nữ áo xanh.

Sau khi giao dịch, Ngô Khí liền trở về Huyền Nữ điện, bất quá hắn cũng chỉ có thể ở lại đây một đêm. Sau ngày mai, hắn chính là một đệ tử thượng đẳng của Thiên Ma tông Huyền Âm điện. Tự nhiên không thể ở lại trong Huyền Nữ điện này, rõ ràng là thuộc về vị thiếu nữ áo xanh có thân phận cực cao kia.

Vuốt ve ngọc bài thân phận Hắc Yên trong lòng bàn tay, nụ cười trên mặt Ngô Khí thu liễm lại, trong mắt hiện ra lãnh quang. Trong đầu thoáng hiện từng hình ảnh, lại là trước đó không lâu, trên Thiên Ma chiến trường.

Tam đại tông môn xưng bá Đoạn Hồn sơn mạch đã hơn ngàn năm, ngay cả tông chủ trưởng lão cũng phải chịu đủ khuất nhục. Một đám đệ tử xuất sắc bị một đám đệ tử chân truyền Thiên Ma tông bắt lại, không kiêng nể gì, làm nô bộc. Mà tông chủ và một đám trưởng lão Nguyên Anh cảnh giới Hóa Thần lại không thể không ở một bên nhìn, bất lực, chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Bá chủ ngàn năm, lưu lạc đến đây, thật sự là tội gì đến tai.

Bàn tay Ngô Khí dần dần nắm chặt, tóc đen che lấp phía dưới, trong đôi mắt lạnh lẽo tràn ra quang mang vô cùng kiên quyết.

Sức mạnh, chỉ có lực lượng mới là căn bản, chỉ có người nào cũng không cách nào sánh được lực lượng, mới có thể chân chính nắm giữ vận mệnh cùng tôn nghiêm của mình.

Bàng Nhiên sơn mạch, không biết sâu bao nhiêu dặm, không biết kéo dài đến nơi nào ngâm trong mây mù thật sâu, ngày ngày ánh trăng luân chuyển, đông đảo kỳ sơn dị thủy, có vô số sinh linh, linh khí như biển, như nguyên. Mơ hồ có thể thấy được từng tòa cung điện cự thành, cảnh tượng lần này, so với Thiên Chi Cung trong truyền thuyết kia còn to lớn hùng vĩ hơn, sơn mạch hùng vĩ này có tên, chỉ hai chữ Thiên Ma

Vèo vèo vèo

Trong dãy núi, thỉnh thoảng có thể thấy được từng đạo quang hoa bay lên từ các nơi, như sao băng treo ngược lên, thẳng đến không trung, khoảnh khắc ẩn vào trong mây mù, không biết những quang hoa này biến mất không đồng nhất, trong đó ẩn chứa khí tức cũng tự không giống, hoặc là quý biến như sương, hoặc là phong mang tuyệt thế,, Hoặc là phong cách cổ xưa không có gì lạ, hoặc là hung sát ngập trời nhưng đều không ngoại lệ, mỗi một đạo khí tức có thể cảm ứng được, bên trong quang hoa kia, tất nhiên có một vị cường giả, cũng chỉ có cường giả trong tông, mới dám ở trên không trung xưa nay có ít nhất mấy vạn người lui tới, hiển lộ ra khí thế của mình, mà không cần phải lo lắng bị người ghen ghét.

Vèo

Lại một đạo quang mang dựng lên, lại là từ chỗ sâu Thiên Ma tông kia so sánh mà không phát ra quang hoa cực kỳ u ám này, kiêm cả khí tức không hiện ra, tốc độ cũng không nhanh, so sánh với những quang hoa khác, là chậm như ốc sên.

Lúc này, bên trong vàng sáng, đang có một người tóc đen mặc đồ đen, khuôn mặt thanh tú tái nhợt, không có chút máu nào thì thôi, còn bố trí đầy hoa văn quý dị như ấn ký đồ đằng.

Khuôn mặt người chết tiêu chí của Ngô Khí không chút biểu cảm, ánh mắt lạnh nhạt lại quét về phía bốn phía không trung có từng đạo quang hoa khí thế kinh người kia rơi vào trong mắt hắn, có một số người trong quang hoa, trong khoảnh khắc

liền bị hấn thấy rõ tu vi có chút quang hoa thì cao thâm khó lường, bất luận Ngô Khí nhìn thế nào, đều không thể nhìn thấu trong quang hoa rớt cuộc còn tồn tại người nào.

Bất quá có một điểm giống như hấn nhìn thấy, mỗi một đạo độn quang khí thể kinh người. Nhân vật bên trong tu vi đều mạnh hơn hấn nhiều nhất, đều có tu vi Nguyên Anh hậu kỳ. Không nhớ hấn, cho dù lại tăng tu vi, lúc này bất quá chỉ là một tu sĩ vừa mới củng cố tu vi Nguyên Anh trung kỳ.

Ngay lập tức mắt thấy mấy trăm vị đệ tử có tu vi cao hơn hấn, tu sĩ bình thường giờ phút này đã bị đả kích đến lòng tin, sẽ lộ ra một chút mất mát, nhưng Ngô Khí vẫn như cũ không chút sợ hãi, không chút động đậy.

Sau khi nhìn nhiều mấy lần, dường như cảm thấy không còn gì tốt hơn, hoặc là độn quang đến dưới chân mạnh mẽ dừng lại một chút, tiếp theo tựa như thiên thạch, rơi xuống một ngọn núi có chút hùng kỳ.

Đệ tử phong.

Cách xưng hô rất quen thuộc, Ngô Khí ở Vạn Thi Tông đã lâu đối với ba chữ này đều lạ lẫm. Từ khi hấn biết được một ít tin tức về Thiên Ma Tông, hấn đã biết về vị tổ sư năm đó của Vạn Thi Tông., Đối với Thiên Ma Tông có thể nói là trung thành tới cực điểm, hết thầy trong Vạn Thi Tông, cơ hồ đều là dựa theo quy củ Thiên Ma Tông tới đây là ngọn núi mà môn nhân đệ tử ở, đều hoàn toàn chiếu theo Thiên Ma Tông.

Mà Ngô Khí đang rơi xuống ngọn núi kia, chính là chỗ ở của Ngô Khí sau này. Trong một trăm lẻ tám ngọn núi này được liệt vào mười hai ngọn núi đầu tiên, chính là nơi đệ tử thượng đẳng tụ cư tu luyện, Ngô Khí từ thiếu nữ áo xanh nào có được một thân phận đệ tử thượng đẳng, đương nhiên không thể lại ở tòa Huyền Nữ điện kia nữa, sau khi chuyển ra, nơi ở, chính là chỗ ở của mười hai ngọn núi này, chính là nơi ở của mười hai ngọn núi này.

Tuy nói Ngô Khí giá lâm độn quang giản dị tự nhiên, mà lại cực kỳ bình thường, vừa nhìn liền biết là phương pháp phi độn bình thường chớ nói đệ tử Thiên Ma Tông chính là một tán tu

Thông Thiên sơn mạch, nói không chừng đều có thể thi triển ra cùng các loại độn quang pháp bảo trên không trung kia có chút bần hàn.

Bất quá cho dù như vậy, Ngô Khí không hề cố kỵ như thiên thạch rơi thẳng xuống dẫn phát thanh thế không nhỏ, ma sát va chạm, chớp mắt bắn ra một ngọn lửa, bao vây Ngô Khí lại, thật sự giống như một viên thiên thạch, nhìn chuẩn địa phương, đập vào sườn núi, trên một quảng trường to lớn.

Hỏa diễm lập tức tán đi, quang hoa biến mất, trên quảng trường liền có thêm một người, áo đen tóc đen, một khuôn mặt quan tài tái nhợt, chính là Ngô Khí.

Mười hai phong chính là chỗ ở của đệ tử thượng đẳng, Thiên Ma Cửu điện, đệ tử thượng đẳng số lượng mặc dù không quá vạn, nhưng cũng có hơn mấy ngàn đệ tử thượng đẳng nhiều nhất là mười tám tòa sơn phong. Mỗi một tòa núi đệ tử khó khăn lắm mới có hơn trăm người trên ngọn núi này, có hơn một trăm ba mươi người. Nói cách khác, có một trăm ba mươi người là đệ tử có tu vi Nguyên Anh hậu kỳ ít nhất.

Tòa quảng trường này tên là luận đạo bình, chính là nơi bình thường rất nhiều đệ tử gặp mặt giao lưu tụ hội, ở đây bình thường đều có quy củ không thể lớn tiếng xôn xao.

Bình thường mọi người đều biết tuân thủ, ai cũng không ngờ, đột nhiên trời giáng một ngọn lửa, quấy rầy hứng thú của mọi người, ngọn lửa kia tán đi, lại hiển lộ ra một người tới.

Thân hình Ngô Khí vừa mới hiển lộ ra, lập tức liền có mấy chục đạo thần niệm lăng lệ quét tới, chớp mắt bao phủ Ngô Khí vào bên trong, nếu không phải Ngô Khí kịp thời thu liễm khí tức, chỉ sợ trong nháy mắt này, tu vi chủ nhân của hắn căn bản sẽ bị những thần niệm này đào sạch sẽ như vậy, một ít tin tức mơ hồ của hắn cũng bị những người kia biết được.

Hừ.

Ngươi là đệ tử một điện nào đó, chẳng lẽ không biết quy củ của luận đạo bình này, lại dám liều lĩnh xông tới, phá hỏng hứng thú của các vị sư huynh.

Ngô Khí còn chưa kịp nói chuyện, thân hình cũng vừa đứng lại, lập tức trong đám người thừa thớt, một thanh niên tóc đỏ liền đứng ra chỉ vào Ngô Khí, ngôn ngữ nghiêm khắc, trực tiếp quát hỏi.

Người này nói vang lên, ánh mắt Ngô Khí cũng vừa vắn quét về bốn phía, chung quanh Luận Đạo bình này, giờ phút này đang có hơn hai mươi người đứng chung một chỗ, nhìn dáng vẻ của bọn họ, hiển nhiên đều là đệ tử trên ngọn núi này còn trò chuyện vui vẻ trước đó, lại bị Ngô Khí xông vào làm hỏng hứng thú, giờ phút này lấy ánh mắt bất thiện nhìn hắn.

Nhất là sau khi có người lớn tiếng quát tháo, đại đa số mọi người đều có thái độ ngậm đồng ý, mà những người dùng thần niệm dò xét Ngô Khí, ánh mắt trở nên trêu tức, ánh mắt nhìn về phía Ngô Khí, giống như đang nhìn một con mồi tiềm ẩn.

Ngô Khí giỏi nhất là dò xét lời nói, chỉ nhìn ánh mắt những người kia, đã biết mỗi người nơi này đều không phải loại thiện lương gì có thể trở thành đệ tử thượng đẳng của Thiên Ma tông, có thể nói là tại toàn bộ dãy núi Thông Thiên này, có thể nói là tại toàn bộ Thông Thiên Sơn Mạch., Không thể nói là thiên tài cũng coi là nhân tài số một, cũng không phải là nhân vật dễ trêu. Nếu như nói quấy rầy hứng thú của bọn họ là một đệ tử chân truyền, hoặc là một đệ tử thượng đẳng có tu vi khá cao, chỉ sợ phần lớn bọn họ đều sẽ chọn không nhìn thấy, nhìn thấy.

Hiện tại là Ngô Khí, mặc dù chiếm tiện nghi không rõ lai lịch, nhưng vừa rồi bọn họ dùng thần niệm dò xét, đều xác định tu vi Ngô Khí sẽ không qua được Nguyên Anh hậu kỳ, kiêng kị liền giảm đi rất nhiều. Kế tiếp chỉ cần không gây ra sai lầm gì, trong bọn họ tất nhiên sẽ có người cho Ngô Khí một bài học, những người khác tức thì vui vẻ xem một lần náo nhiệt.

Trong lòng suy nghĩ mấy ý nghĩ, lập tức nghĩ thông suốt các điểm mấu chốt trong đó, Ngô Khí cũng không quay lại quát mắng đệ tử của mình, chỉ là trên mặt bỗng nhiên treo lên thần sắc trung thực giao, hai tay ôm quyền, chấp tay với chúng đệ tử bốn phía.

Cười dữ tợn nói: Các vị sư huynh chào, tiểu đệ Ngô Khí, vừa mới tấn chức đệ tử thượng đẳng, được chia đến mười hai phong này, ngày sau tiểu đệ và chư vị sư huynh là hàng xóm, vừa rồi có chút thất lễ, mạo phạm chư vị sư huynh, xin hãy thứ lỗi.

Về mặt Ngô Khí bây giờ, hiển nhiên là thoát khỏi bộ dáng thành thật ngây ngô, nhất là dáng vẻ chấp tay thi lễ kia, có chút buồn cười không quá ngòi ở đây hơn hai mươi người, ai mà không phải là nhân tinh., Lúc Ngô Khí vừa xuất hiện, gương mặt quan tài treo trên mặt, nơi này mỗi người đều nhìn rõ ràng, sao hắn lại bị một phen biểu diễn hù dọa nói hắn chưa hết lời, liền có nhiều người trên mặt hiện ra nụ cười lạnh, ánh mắt nhìn Ngô Khí như nhìn một kẻ ngu ngốc.

Đặc biệt là người quát mắng Ngô Khí ngay cửa ra, là một thanh niên, đạo bào đen sì, một đầu tóc dài đỏ rực xoa vai, mặt tuy tuấn tú, lại mọc lên một đôi hung nhãn, nhìn qua liền biết là người có tính tình bạo ngược chủ nhân.

Thanh niên tóc đỏ này lúc Ngô Khí xuất hiện, liền lấy thần niệm dò xét qua, sớm biết tu vi Ngô Khí sẽ không qua Nguyên Anh hậu kỳ mà hắn lại là một tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ viên mãn hàng thật giá thật, chỉ kém một bước là có thể tấn thăng Nguyên Anh đỉnh phong, đương nhiên sẽ không sợ hãi Ngô Khí này không rõ lai lịch nhưng tu vi lại không bằng đệ tử của hắn.

Đương nhiên, hắn là người đầu tiên nhảy ra, đương nhiên không phải bởi vì hành vi thất bại của Ngô Khí khuấy rầy hưng phấn, mà là bỗng nhiên nhìn thấy một đệ tử tu vi không bằng hắn, lại trước mặt mọi người vi phạm sai lầm tự cho là đầu óc nhanh chóng, trước tiên mở miệng tìm tới Ngô Khí, lại là có chủ ý tàn nhẫn có thể gõ một khoản lớn lên đầu hắn.

Vốn cho là hắn vừa ra khỏi miệng quát lớn, vị sư đệ không hiểu quy củ này nên sợ hãi nhận sai, sau đó ngoan ngoãn nhận lỗi, xin lỗi giao hảo với hắn, lại không nghĩ tới Ngô Khí căn bản không để ý tới hắn, ngược lại trước mặt mọi người bày ra vẻ giả bộ.

Lúc này thanh niên tóc đỏ đã nổi giận, gương mặt tuấn tú cười lạnh, khí thế tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ viên mãn trên người bộc phát ra.

Thứ lỗi, hắc hắc. Lão tử bị ngươi xông pha một chút, quấy rầy hứng thú, hỏng tâm tình, ngươi cho rằng chỉ bằng một câu nói của ngươi liền có thể miễn tội cho ngươi.

Trong lúc thanh niên tóc đỏ này nói chuyện, đột nhiên nhấc chân bước lên quảng trường trên Luận Đạo bình, cũng không biết là hấn cố ý hay không, một cước này giẫm xuống, lại chấn động toàn bộ khí tức hung hãn trên người hấn phụ trợ, rất có khí thế bất chiến mà khuất nhân binh.

Ngô Khí cũng lập tức biểu hiện ra bộ dáng cực kỳ sợ hãi, dưới chân lùi lại mấy bước, mặt trung thực biến thành kinh hoảng ủy khuất, nói.

Sư huynh bớt giận, sư huynh bớt giận, không biết làm sao mới có thể bình ổn lửa giận của sư huynh, tiểu đệ nhất định làm được.

Ngô Khí vừa nói ra lời này, lập tức trên mặt thanh niên tóc đỏ kia nở rộ nụ cười đắc ý.

Rất đơn giản, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn dâng lên trên trăm miếng thượng phẩm linh thạch, sư huynh không so đo khuyết điểm của ngươi.

Thanh niên tóc đỏ ngược lại không khách khí, trực tiếp dùng một cái công phu sư tử ngoạm. Mặc dù lúc này một trăm miếng linh thạch thượng phẩm Ngô Khí cũng lấy ra được nhưng cũng chiếm hơn phân nửa tài sản của hấn. Tài phú như vậy đối với tu sĩ Nguyên Anh mà nói, cũng không phải là tùy tùy tiện tiện có thể lấy ra không hoàn mỹ.

Cái gì...

Không để cho người xem náo nhiệt chung quanh thất vọng, Ngô Khí này vừa mới tấn chức đệ tử thượng đẳng, sao vừa nghe thấy từ miệng thanh niên tóc đỏ phun ra linh thạch phẩm giai cùng số lượng, lập tức lớn tiếng kêu sợ hãi, vẻ mặt bị hù dọa trước đó còn có chút không vui, lúc này đều là một cái biểu lộ, trên mặt mang theo ý cười trêu tức, hoàn toàn bộ dáng xem kịch vui, một bộ dáng như đang xem kịch vui.

Sao vậy, ngươi không muốn?

Tiếng kêu sợ hãi của Ngô Khí vừa vang lên, thanh niên tóc đỏ lập tức trở mặt, hung thần ác sát cũng không sao, khí thế trên người bỗng nhiên khê động, uy áp Nguyên Anh hậu kỳ viên mãn ù ù ép về phía Ngô Khí, lấy uy bức người, muốn bức hiếp Ngô Khí ngay lập tức.

Dưới cái nhìn của hắn, Ngô Khí vừa mới tấn chức đệ tử thượng đẳng này, tùy tiện xông tới rất nhiều sư huynh trên ngọn núi này, trong lòng khẳng định sợ hãi đến cực điểm lại bị hắn một uy bức, dưới sự sợ hãi khẳng định sẽ nhận lỗi, cho dù không thể một lần bắt chẹt trăm miếng linh thạch thượng phẩm, chỉ sợ cũng có thể tới tay không ít, coi như là đánh một lần thu phong.

Nghĩ đến đây, trên mặt thanh niên tóc đỏ lại nở rộ nụ cười đắc ý. Bất quá trong mắt những người khác, lại là nở nụ cười dữ tợn.

Chuyện này đương nhiên là không, chỉ cần một trăm miếng linh thạch thượng phẩm là có thể làm lễ bồi tội một lần, dưới cái nhìn của tiểu đệ, quả thực là quá tiện nghi.

Lời này vừa nói ra, lập tức không chỉ có thanh niên tóc đỏ kia, chung quanh đều sững sờ nhìn một loại người xem kịch vui, sau khi hiểu được ý tứ trong lời nói Ngô Khí, lại đều đồng loạt biến hóa, ngoại trừ thanh niên tóc đỏ, một đôi ánh mắt tham

lam nóng bỏng liền quét tới, rơi vào người Ngô Khí vẽ mặt sợ hãi này.

Mà thanh niên tóc đỏ thì cả người đều hưng phấn lên, hắn vốn cho rằng chỉ là đến một người để hắn dọa dẫm một phen, lại không nghĩ là một con dê béo vừa mới nói ra lời kia, đơn giản chính là nói cho tất cả mọi người biết, mau đến dọa dẫm ta, ta là một con dê béo mập ngu xuẩn,

Đúng rồi, một trăm miếng linh thạch thượng phẩm là quá ít. Sư huynh suy nghĩ một chút, vị sư đệ này vẫn là dâng lên hai trăm miếng linh thạch thượng phẩm. Nếu không cơn tức giận này của sư huynh vẫn không cách nào trừ khử được.

Thanh niên tóc đỏ tiếp tục cười đắc ý bước đi, trong đôi mắt cơ hồ muốn phát sáng, hướng về Ngô Khí chậm rãi đi tới, hắn tựa hồ có thể đoán được Ngô Khí sẽ cúi đầu, vô cùng cung kính dâng lên hai trăm miếng thượng phẩm linh thạch.

Đáng tiếc, tràng cảnh hắn dự đoán không xuất hiện, lại chờ tới một gương mặt trung thực của Ngô Khí bỗng nhiên biến hóa không biết từ khi nào, cũng mang theo nụ cười dữ tợn giống như hắn.

Nếu như sư huynh cần xuất ra hai trăm viên linh thạch thượng phẩm mới có thể tiêu tán đi cơn tức trong lòng. Làm hậu bối, sư đệ sao có thể để cho sư huynh thất vọng. Hai trăm viên linh thạch thượng phẩm bong bóng này, sư đệ liền hỏ thẹn nhận lấy.

Lời nói Ngô Khí chưa từng thốt ra, cũng không đợi thanh niên tóc đỏ kia suy nghĩ xong ý tứ trong lời nói của hắn, cả người hắn giống như hung thú mãnh hổ vừa thoát khỏi lồng, nhe răng cười liên tục, ngay trước mặt một đám sư huynh, ngang nhiên xuất thủ.

Đại Thi Ma Thủ...

Không mang theo chút âm thanh tình cảm nào, trong nháy mắt rơi vào trong tai mọi người, toàn bộ Luận Đạo bình chấn động mạnh, mặt đất trên không trung đều bị một cỗ uy áp không kiêng nể gì tràn ngập.

Hư không to lớn như vậy bỗng nhiên biến hóa trong nháy mắt trở nên cực tối, giống như có tồn tại thần bí nào đó đang hút lấy ánh sáng, một tia thi khí xám tro từ các nơi tràn ra, thi khí này cực kỳ nồng đậm, nguyên thủy cổ xưa phong cách cổ xưa., Tựa như là từ viễn cổ đến, cực kỳ nặng nề vừa xuất hiện liền làm cho một phương thiên địa này bắt đầu biến hóa kỳ dị cây cỏ trở nên xám xịt, nhưng không mất đi sinh mệnh lực mà dần dần chuyển thành một loại lực lượng khác, ngay cả đá trên mặt đất cũng dần dần trở nên u ám, giống như bị lực lượng tuế nguyệt nhuộm qua vậy.

Vù vù

Xuất hiện, trong từng sợi thi khí u ám phiêu đảng kia, bỗng nhiên một bàn tay khổng lồ trống rỗng xuất hiện này cũng xám xịt, cùng thi khí chung quanh như đồng nguyên, lòng bàn tay khổng lồ kia ẩn hiện hoa văn thâm lương cổ xưa, đan vào cùng một chỗ, lực lượng ẩn chứa trong đó kinh khủng hơn không biết bao nhiêu lần so với những thi khí kia.

Trấn áp trấn áp.

Lại là hai từ ngữ lạnh nhạt không chút cảm tình, từ trong miệng Ngô Khí phun ra, quanh quẩn trên Luân Đạo bình này.

Thần thông Hoang Cổ

Một tiếng kinh ngạc hơn so với Ngô Khí biểu diễn lúc trước vang lên trong đám người, cũng vào lúc này, bàn tay khổng lồ màu xám tro trên không trung đã bị nắm tay lớn hơn nhiều.

Động tác không có gì thần kỳ, bàn tay khổng lồ kia chỉ là bình thường không có gì lạ đề xuống, chậm chạp vô cùng, động tác tương tự với lúc người phạm tục vỗ con ruồi, độ cũng không sai biệt lắm so với mức độ này. Đừng nói chỉ là một đệ tử đẳng cấp Nguyên Anh hậu kỳ viên mãn, cho dù là một phạm nhân, qua mấy lần lặn lội lười biếng, cũng có thể không tổn chút sức nào tránh thoát được.

Nhưng tất cả mọi người tận mắt nhìn thấy, thanh niên tóc đỏ dưới bàn tay khổng lồ kia, giờ phút này giống như bị tà, cả người ngã ra tại chỗ, toàn thân trên dưới giống như là bị hù dọa, không ngừng run rẩy, quanh người hắn, bốn phương tám

hướng., Bao quanh thi khí phiêu đảng trong hư không, u ám tối nghĩa, phong cách cổ xưa hoang vu, hai mắt thanh niên vô cùng nặng nề, cũng không biết đến cùng là nhìn thấy cảnh tượng đáng sợ gì, bên trong tất cả đều là vẻ sợ hãi, hơn nữa còn không giống với biểu diễn lúc trước của Ngô Khí. Lúc này trên mặt thanh niên tóc đỏ này, cùng vẻ sợ hãi trong mắt lại là hàng thật giá thật.

Âm

Trên quảng trường luận đạo bình, bỗng nhiên một tiếng vang thật lớn, đá xanh vô cùng cứng rắn, trong nháy mắt này bị đập thành bột mịn, sau đó hóa thành bụi đất, dâng lên cao mấy trượng.

Bụi bặm kết thúc, lại thấy trên quảng trường, đang có một bàn tay to lớn, u ám, trên đó quán quanh từng sợi khí tức cổ xưa thô lương là thi khí, hơn nữa đó là loại thi khí bị lực lượng năm tháng nhuộm qua, khí tức âm u như tử khí, nặng nề như vực sâu khí, trấn áp xuống, giống như bị một đoạn năm tháng đã chết, năm tháng đè ép đến không thể tưởng tượng.

Ngay một lát trước, thanh niên tóc đỏ còn vô cùng kiêu ngạo, giờ phút này, đã bị bàn tay to lớn âm u trấn áp không cách nào nhúc nhích được, cả người lấy tư thế vô cùng ủy khuất nằm sấp, chỉ có thể miễn cưỡng ngẩng đầu lên, một đôi mắt lồi lõm hung hăng nhìn chằm chằm vào Ngô Khí.

Trong mắt thanh niên tóc đỏ có chút kinh ngạc, có hối hận, có rất nhiều kẻ oán giận, cả người vẫn đang run lên. Từng luồng từng luồng lực lượng như núi lửa phun trào ẩn hiện trên người gã, cỗ lực lượng này vô cùng to lớn, chỉ sợ uy năng còn khủng bố hơn so với vị lão tổ rằng nọc Nguyên Anh đỉnh phong chính thức phun trào trước kia, chỉ sợ chém giết nhau cũng không phải là đối thủ của vị thanh niên tóc đỏ này.

Nhưng hiện tại, mặc kệ thanh niên tóc đỏ giãy dụa thế nào, thân thể của hắn vẫn như cũ không cách nào nhúc nhích, bị bàn tay lớn âm u kia gắt gao đè ép hắn càng giãy dụa, áp lực từ trên bàn tay khổng lồ kia truyền đến lại càng lớn, càng ngày càng nặng nề., Thậm chí đã vượt qua một tòa sơn phong từ trong cơ thể hắn tuôn ra cỗ khí tức giống như núi lửa bạo liệt,

vừa chạm vào bàn tay lớn âm u kia, nhất là bàn tay khổng lồ kia có hoa văn cổ xưa đan vào, giống như bạo viêm đụng phải hàn băng, không có chút tác dụng, trong nháy mắt liền dập tắt, xám xịt quay trở về.

Hắn muốn gào thét lên, nhưng bị trấn áp, có loại tử khí trầm trọng đáng sợ quấn quanh hắn, khiến hắn không cách nào nhúc nhích, ngay cả nói một câu cũng không làm được, chỉ có thể đỏ mặt lên, dùng ánh mắt vô cùng oán giận nhìn chằm chằm Ngô Khí.

Tê.

Nhìn thấy một màn này, chung quanh vang lên một mảnh kinh ngạc âm thanh luận đạo bình, giờ phút này có hơn hai mươi người, đều là đệ tử thượng đẳng của mười hai ngọn núi này, trước đó Ngô Khí xuất hiện một cái bộ dáng người dữ tợn, để cho mọi người đều cho rằng có trò hay để xem, ai ngờ nhìn thấy nơi này, tình thế lại đột nhiên chuyển biến, một người trung thực bỗng nhiên biến thành hung hãn vô cùng, ngang ngược bay lên, làm cho mọi người xem.

Chỉ một cái đối mặt, liền thi triển thần thông kinh người, trấn áp một lão nhân Nguyên Anh hậu kỳ viên mãn gần như trong nháy mắt, hơn hai mươi người quan chiến, hơn phân nửa mọi người nheo mắt lại, trong đó ánh mắt xuất ra không còn là trêu tức như trước, mà là mang theo một tia ngưng trọng, đồng thời cũng có một ít bất mãn còn có một ít người, thì là uể oải một chút, sau đó lộ ra nụ cười thú vị khó hiểu.

Mà mấy người giao hảo cùng thanh niên tóc đỏ kia, thì đồng thời giận dữ, lập tức muốn mở miệng quát to nhưng không sao, lúc này thân thể Ngô Khí đứng tại chỗ bỗng nhiên bước ra một bước, đứng ở trước mặt thanh niên tóc đỏ bị trấn áp.

Hắn nâng một chân lên, cực kỳ chậm chạp, làm cho mọi người thấy rõ ràng vô cùng, chân kia chậm rãi rơi vào trên gương mặt hung lệ của thanh niên tóc đỏ.

Không biết vị sư huynh này, có thỏa mãn một phần lễ nhận lỗi của tại hạ hay không a.

Từ trong miệng Ngô Khí phun ra lời nói trêu tức như vậy, nhưng mọi người nghe được, lại không có một chút ý tứ trêu tức nào trong tai trái lại là sát ý lạnh lùng, còn có một loại khí tức điên cuồng ầm ầm mà không phát ra.

Trong đám người, rất nhiều người sau khi nghe được lời này của Ngô Khí, khuôn mặt đều có biến hóa, ánh mắt nhìn về phía Ngô Khí cũng tự nhiên phức tạp không còn giống như lúc trước, không còn nhìn thấy một đệ tử có thể tùy tiện khi nhục, nhất là sau khi bọn họ nhìn thấy thi khí xám trắng phiêu đảng trong hư không chung quanh, là như thế, mà ngưng trọng kiêng kỵ cũng dần dần xuất hiện trong ánh mắt của bọn họ, còn có một ít người càng thêm mặt mày, chính là ý niệm tham lam chiếm hữu trong đầu.

Mà mấy người giao hảo cùng thanh niên tóc đỏ kia, vốn định lớn tiếng quát mắng Ngô Khí mấy người, lại bị động tác đột nhiên của Ngô Khí dọa sợ, ít nhất trong mắt đại bộ phận người nơi đây, là bị một cước này của Ngô Khí dọa sợ.

Bất quá trong đám người cũng có mấy người hiểu được nguyên nhân trong đó, khi nhìn thấy Ngô Khí đệ tử này, vậy mà một cước giẫm lên mặt thanh niên tóc đỏ, sau một khắc ngây người, trên mặt nhao nhao lộ ra nụ cười quỷ dị, hai tay ôm lấy, lại bày ra bộ dáng xem kịch vui.

Trong đó có một người, bỗng nhiên cười to vài tiếng, hai tay vỗ lên bàn tay.

Bóp bóp bóp

Ha ha... Thú vị, mười hai ngọn núi này của chúng ta đã lâu rồi chưa thấy người thú vị như vậy không kiêng nể gì, ngày đầu tiên công cuồng lên núi, đã dám giẫm lên mặt tiên bối lão nhân, hơn nữa, vẫn là giẫm lên mặt Hồng Tiêu này thật sự là rất thú vị, ta không nhịn được muốn nhìn một chút, cục diện kế tiếp sẽ là gì vậy?

Người mở miệng nói chuyện là một đại hán, trên khuôn mặt tràn đầy vẻ mỉa mai cuồng ngạo đều là ý cười, một đôi mắt như chuông đồng lại rất thú vị nhìn chăm chăm vào dưới chân

Ngô Khí, hoặc là nói, là nhìn chăm chăm vào Ngô Khí dưới chân, bị thanh niên tóc đỏ giẫm lên mặt còn chưa lành.

Thiên Ma Tông, mấy vạn ngọn núi, lít nha lít nhít, đứng vững trên đại địa ngậm sách ở chỗ sâu, có một tòa cự phong khổng lồ, không có danh hào gì khác, bởi vì đỉnh ngọn núi này, ở trong một trăm lẻ tám tòa đệ tử, cho nên chỉ gọi là mười hai ngọn núi, cho nên chỉ gọi là mười hai ngọn núi.

Giờ phút này, cảnh tượng ở trên mười hai ngọn núi, sườn núi luận đạo bình, một màn khiến cho mười hai đệ tử ở đây đều rất là kinh ngạc trình diễn.

Trên quảng trường, một bàn tay lớn u ám ép ở nơi nào, phía dưới tựa hồ trấn áp một người thân thể khác đều bị bàn tay khổng lồ đè ép, nhìn không thấy gì, nhưng người kia một đầu tóc dài màu lửa đỏ lại cực kỳ bắt mắt rơi vào trong mắt một đám đệ tử vây xem, cho dù không có một mục tại đây, cũng có thể biết được thân phận thanh niên bị trấn áp kia.

Hồng Tiêu, đệ tử Địa Ma điện, mười năm trước tu thành Nguyên Anh hậu kỳ, trở thành đệ tử thượng đẳng. Ở mười hai phong người này có tu vi Nguyên Anh hậu kỳ viên mãn cảnh giới., Hơn nữa lại là đệ tử Địa Ma điện trong Thiên Ma Cửu Điện xếp hạng cực kỳ cao, lấy mười hai ngọn núi này cũng có chút ngang ngược, mặc dù không đến mức không kiêng nể gì, nhưng kỳ thật nhân duyên bình thường cũng không tốt hơn bao nhiêu, mọi người kiêng kị thân phận đệ tử Địa Ma Điện của hắn, trêu chọc hắn khó tránh khỏi chọc phải Địa Ma Điện, lấy phần lớn lựa chọn không đắc tội cũng không tốt.

Lại không nghĩ tới, hôm nay đột nhiên xuất hiện một đệ tử, mạo muội xông đến trước mặt các vị sư huynh cũng không nói một lời không hợp liền đối thủ, hơn nữa vừa ra tay đã là thủ đoạn lôi đình, rõ ràng là một bộ tu vi không cao, nhưng lại thi triển một môn thần thông Hoang Cổ mạnh mẽ.

Tốt nhất không kịp đề phòng, Hồng Tiêu kia một thân tu vi Nguyên Anh hậu kỳ viên mãn căn bản không kịp phát huy ra, đã bị Hoang Cổ thần thông hóa ra cự thủ trấn áp.

Khiến người ta không nghĩ tới chính là, sau khi trấn áp Hồng Tiêu, đệ tử Ngô Khí này vậy mà không thỏa mãn chút nào, gan to bằng trời giẫm chân mình trên khuôn mặt tuần tú của Hồng Tiêu, lập tức làm cho tất cả đệ tử vốn còn muốn nhúng tay, đều dừng lại, lộ ra ánh mắt cực kỳ hưng phấn nhìn kịch hay, thậm chí có người còn vỗ tay khen hay.

Nghe tiếng cười của hán tử kia, sau đó lại nhìn ánh mắt của mọi người ở chung quanh, Ngô Khí sao còn không biết dưới chân sẽ lập tức xảy ra biến cố.

Nhưng không đợi động tác của hán tử ngưng tụ ngay dưới chân, một cỗ hỏa nguyên lực bạo liệt trước nay chưa từng có trong nháy mắt ngưng tụ, sau đó như núi lửa yên lặng vạn năm phun trào âm âm tràn lên dưới cỗ lực lượng bạo liệt trước nay chưa từng có, đại ma thủ Hoang Cổ Thần Thông vừa tu luyện không lâu bỗng nhiên mất đi hiệu lực, cũng không cách nào giam cầm trấn áp thanh niên tóc đỏ kia, đệ tử ma điện màu đỏ ở nơi man hoành, đệ tử Hồng Thiển

Hắn chậm rãi đứng lên trên chức quan thư hữu xám xịt truyền lên bàn tay lớn cũng theo đó vỡ vụn từng tắc, hóa thành từng sợi thi khí tối nghĩa quay về hư không chỉ thấy thanh niên tóc đỏ một mặt tuần tú sớm đã vạn vẹo không thành hình dạng, da thịt tất cả đều thành xích hồng, hai mắt dày đặc tơ máu, lại là giận đến cực điểm hận đến ánh mắt cả người nhìn chằm chằm vào Ngô Khí., Như thể nhìn vợ yêu giết cha, không đợi trời chung, Ngô Khí rất rõ ràng, nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn, hắn và người này, sau này sẽ là cục diện không chết không thôi.

Bị người giẫm mặt ngay trước mặt mọi người, vẫn là một tên đệ tử vốn nên bị hắn đe dọa dọa dọa nạt, việc này truyền ra ngoài cho dù Hồng Tiêu có một trăm khuôn mặt, cũng đều mất sạch sẽ bị người vũ nhục như vậy. Hắn ở Thập Nhị Phong, danh dự tại Thiên Ma Tông cũng sẽ bị mất sạch sẽ, đến lúc đó chỉ sợ còn có thể làm cho người Địa Ma điện bất mãn với hắn, đuổi hắn ra ngoài cũng không chừng.

Khuất nhục quả thực là khuất nhục không cách nào hình dung.

A. Người... muốn chết.

Hồng Tiêu điên rồi, bị sát ý của mình tràn ngập trong đầu, giờ phút này trong lòng hắn chỉ có một ý niệm là giết chết, giết người trước mắt này, người khiến hắn chịu nhục trước mặt mọi người chỉ có dùng máu Ngô Khí mới có thể rửa sạch vũ nhục vừa rồi của hắn.

Oanh oanh oanh... Phù.

Từ trên người hắn, đột nhiên truyền đến tiếng vang dị dạng, theo giữa ngực bụng hắn như kéo cung khuếch trương ra, lập tức có hỏa nguyên lực như thị phi điên cuồng bạo phát ra, bạo liệt phun trào, tràn ngập tứ tán, bao quát toàn bộ Luân Đạo bình vào trong đó.

Không tốt, cái tên điên Hồng Tiêu này, hắn muốn thi triển môn thần thông kia, mau lui lại.

Chẳng lẽ hắn không sợ toàn bộ Luân Đạo bình đều bị phá hủy sao?

Tên điên này bị ép cấp tốc, hôm nay không giết người hắn sẽ không bỏ qua.

Trong đám người, có không ít người hiển nhiên biết rõ chuyện Hồng Tiêu biết rõ, nhìn dáng vẻ của hắn liền biết tiếp theo phát sinh phát sinh chuyện gì mà lộ vẻ kích động, một đám hơn hai mươi người, trong lúc kinh ngạc, đồng loạt lùi lại, lại còn không cam lòng nhìn kịch vui, chỉ thôi lui đến không trung xa xa kia, vẫn như cũ nhìn chăm chăm hai người bên này.

Lò luyện Địa Ngục, luyện cho ta.

Những lời này tràn đầy hận ý cùng sát ý vang lên, thanh niên tóc đỏ trong nháy mắt há miệng phun một cái, lập tức có một đạo khí tức đỏ sậm cực kỳ nồng đậm dâng trào ra khí tức quái dị, tựa như hỏa diễm bị áp súc không biết bao nhiêu lần, vốn là hỏa hồng, áp súc rất nhiều liền trở thành hỏa lực dâng trào trong đỏ sậm, cho dù đám người ở phía xa quan sát cuộc chiến cũng có thể cảm ứng được rõ ràng.

Trong đám người lập tức có người nhận ra, kinh sợ nói: Bản mệnh Hỏa Nguyên

Đệ tử Địa Ma điện, có rất nhiều công pháp thần thông có thể tu luyện, trong đó có rất nhiều đệ tử đều lựa chọn tu luyện thần thông Địa Hỏa có uy lực cường đại mà muốn luyện thành uy lực vô địch, thì nhất định phải thu lấy lượng lớn địa hỏa nhập thể thai nghén ra., Đã qua một thời gian dài, liền có thể dựng dựng ra một ít bản mạng hỏa nguyên này, những hỏa nguyên này chính là do địa hỏa tinh hoa biến thành, uy lực vô cùng, cực kỳ khó đạt được, cho dù là ngàn vạn địa hỏa nói không chừng cũng chỉ có thể dựng dựng ra một tia bản mạng hỏa nguyên mà thôi.

Tu vi cảnh giới Hồng Cương Nguyên Anh hậu kỳ viên mãn, tu luyện Địa Hỏa thần thông hồi lâu, nhưng bản mạng Hỏa Nguyên trong cơ thể hắn cũng không nhiều, vừa mới há miệng phun một cái, đã là một nửa Hỏa Nguyên trong cơ thể hắn vì diệt sát Ngô Khí, lại trực tiếp nôn ra một nửa Bản Mệnh Hỏa Nguyên vô cùng quý giá, có thể thấy được Huyết Tiêu này hận ý đối với Ngô Khí sâu bao nhiêu.

Một ngụm Hỏa Nguyên ra khỏi miệng, lập tức giống như một điểm hỏa tinh rơi vào một cái nồi dầu to lớn chứa đại lượng dầu hỏa nguyên kia là hỏa tinh, toàn bộ Luận Đạo bình chính là một cái chảo to lớn, mà lúc này trên không trung tùy ý phun trào Hỏa Nguyên lực, chính là một lượng lớn dầu nóng bỏng kia.

Trong nháy mắt, toàn bộ Luận Đạo bình ngay sau một tiếng nổ lớn, hoàn toàn bị che khuất.

Là hỏa diễm, Luận Đạo bình phương viên chừng mấy trăm trượng, hầu như trong nháy mắt đã bị vô số hỏa diễm xích hồng từ xa nhìn lại, tựa như thiên hỏa Phần Sơn, đập vào mắt là thấy được, ngoại trừ hỏa diễm không còn vật gì khác nữa.

Địa hỏa vô cùng vô tận bắt đầu thiêu đốt, bao phủ toàn bộ Luận Đạo bình vào trong, chớp mắt đã thiêu đốt nửa bầu trời đỏ thẫm, địa hỏa cuồn cuộn, độc diễm như rắn, như rắn, như rồng, ở trong đó bốc lên, có một chùm khói độc sinh ra, tích lũy không ngớt, cảnh tượng này, tựa như là một cái lò luyện, muốn thiêu đốt hết thầy trong đó.

Hầu như mỗi đệ tử Địa Ngục Địa Ngục Địa Anh đều biết thần thông của Tinh Ma điện, nhưng muốn tu luyện đến mức giống như Hồng Tiêu, há miệng liền có lò luyện giáng thế, che phủ phạm vi mấy trăm trượng, trong mấy hơi thở liền đem toàn bộ Luân Đạo bình bao phủ trên quảng trường, đều là đá xanh vô cùng cứng rắn lát, nhưng dưới địa hỏa, căn bản không kiên trì được bao lâu, dần dần hóa thành nước đá, còn chưa kịp chảy ra, lại hóa thành khói xanh, không lên được liền hóa thành hư vô.

Tiểu tử kia xong rồi.

Trong đám người xa xa xem cuộc chiến, một người đột nhiên mở miệng.

Hồng Tiêu xem ra đã bị bức bách thật rồi, vừa mới một hơi phun ra một nửa hỏa nguyên trong cơ thể hắn, lò luyện Địa Ngục thi triển ra cho dù là một thanh huyền khí hạ phẩm, cũng có thể luyện hóa được cái lỗ mãng đó cũng là đáng đời, vậy mà gan lớn như vậy, quá mức không kiêng nể gì, nhưng không có thực lực tương ứng,

Chắc chắn thật đáng tiếc, vừa rồi người kia giống như thi triển một môn thần thông hoang cổ, nhìn dáng vẻ của hắn, rõ ràng không đem uy lực thần thông kia phát huy ra thật sự là phí phạm của trời, nếu là môn thần thông này...

Vừa nói như vậy, tên khốn Hồng Tiêu này bị người giẫm lên mặt hay là may mắn, mất mặt nhặt về một môn thần thông hoang cổ, vụ mua bán này, kiếm lời rồi.

Mẹ nó, đúng là như vậy, sớm biết như vậy ta cũng ra tay, Hoang Cổ Thần Thông à, ngoại trừ đệ tử chân truyền không quá coi trọng, đối với chúng ta mà nói là một kỳ ngộ lớn.

Một đám người xem cuộc chiến, sau khi nhìn thấy thanh niên tóc đỏ há miệng phun một cái liền hóa thành một lò luyện Địa Ngục to lớn, nhao nhao phán Ngô Khí tử hình bắt đầu nghị luận về thần thông Ngô Khí vừa mới thi triển ra, hâm mộ Hồng Tiêu kia mất mặt, lại nhặt trở về một môn thần thông Hoang Cổ.

Bất quá trong đám người cũng có mấy người, cũng không mở miệng, chỉ nhìn chăm chú vào lò luyện đồ thẫm to lớn kia, trong mắt hiện lên hào quang, giống như là thấy được cảnh tượng này không giống với lúc trước mọi người nhìn thấy, đại hán râu quai nón mở miệng chính là một trong số đó., Hai mắt giống như chuông đồng chẳng biết lúc nào đã híp lại, mang theo từng tia từng tia kinh ngạc cùng ý cười, ánh mắt sáng quắc nhìn Luận Đạo bình đã thành biển lửa trong miệng lửa bầm, nói: “Lò luyện Địa Ngục, lại không có tác dụng với hán sao, thật sự là có ý tứ rất thú vị,

Di, mau nhìn, lò luyện Địa Ngục... phát sinh biến hóa.

Đột ngột, trong đám người xem chiến truyền đến tiếng kêu sợ hãi, đám người nhao nhao theo trong lời nói ý tứ nhìn về phía luận đạo bình xa xa, sau một khắc bọn họ liền nhìn thấy một màn khiến cho bọn họ hoảng sợ.

Luận Đạo bình vẫn như cũ bị biển lửa bao phủ, ngoại trừ hỏa diễm, cái gì cũng không nhìn thấy, cũng không có cái gì làm cho bọn họ kinh hãi, cũng chính những hỏa diễm kia chỉ thấy bắt đầu từ chỗ sâu trong lò luyện, vốn hỏa diễm đỏ thẫm bắt đầu biến hóa, từng sợi hắc bạch dần dần lan tràn ra, chạm vào những hỏa diễm đỏ thẫm kia, giống như mực nước nhuộm đen giấy trắng, đỏ thẫm tan biến, hỏa diễm kia, cũng dưới ánh mắt bao người, biến thành hắc hào vạn vật, biến thành đen sì.

Từng sợi hắc hào khí tức kia không biết là vật gì, nhưng sau khi xuất hiện, bắt đầu điên cuồng lan tràn, trong ngắn ngủn mấy hơi thở, một tòa lò luyện Địa Ngục bao phủ phạm vi mấy trăm trượng, liền hóa thành một mảnh biển lửa không biết nên xưng là gì.

Hỏa diễm đen sì kia chắc chắn không phải là hỏa diễm rồi.

Mọi người nhìn chăm chăm vào biển lửa đen sì kia, trong đầu nhao nhao hiện lên một suy đoán, nhưng cũng không dám khẳng định, sửng sốt tại chỗ.

Chỉ có đại hán râu xồm kia, trong đôi mắt hiện ra tinh quang trước nay chưa từng có, trong đó lấp lóe cũng không biết là kích động kinh hỉ chấn động... Là những thứ khác, rất là phức

tạp, trong miệng lại chậm rãi nói: Cửu U Minh hỏa còn chưa kết thúc.

Di không đúng, đây không phải là Cửu U Minh hỏa chân chính, đã bị pha loãng rồi, Minh hỏa kia đã bị pha loãng đi rất nhiều lần, bên trong chỉ có một tia Minh Hỏa Tinh Hoa mà thôi.

Hán tử râu xồm phía trước kinh hô một tiếng, sau đó lại kinh hô, trong mắt tinh quang lóe lên, không nháy mắt đã rơi vào trên lò luyện Địa Ngục đã hoàn toàn hóa thành đen sì phía xa luận đạo bình, giữa lông mày buông lỏng, lấy một loại ngữ khí không nói ra lời là may mắn hay là tiếc nuối nói ra ngoài, những người khác cũng như vậy, hiển nhiên là những ý niệm trong đầu vừa rồi hiện lên không sai biệt lắm so với lúc trước.

Lúc này mới là trò hay bắt đầu, mặc dù không phải Cửu U Minh Hỏa chân chính, nhưng rõ ràng người kia có thần thông ngự hỏa, cũng không biết so sánh với Hồng Tiêu, hai người ai cao ai thấp hơn.

Có thể trở thành đệ tử thượng đẳng, hơn hai mươi người nơi này nhận lực đều rất lợi hại, nhìn thấy hiện tại, lại không còn ai coi thường Ngô Khí nữa, nhất là ở đẳng kia có một lũ hắc khí quỷ dị tràn ra., Sau khi đem lò luyện Địa Ngục mà thanh niên tóc đỏ kia thi triển ra không tốn nhiều sức liền phá giải, mọi người ở đây liền trọng định đệ tử Ngô Khí này một chút, mặc dù không đến mức lập tức ngồi ngang hàng với bọn họ, nhưng ít nhất không phải là người dè bẻ lúc đầu bị coi là ai cũng có thể khi nhục.

Nếu là người khác vừa tấn chức đệ tử thượng đẳng mà làm được bước này, có lẽ sẽ thấy tốt liền thu, vừa vận mà thôi, nhưng đáng tiếc là, ở đây, không phải là người khác, mà là Ngô Khí.

Nếu ngay cả một đệ tử thượng đẳng như Thiên Ma Tông cũng không đối phó được, vậy một thân truyền thừa kia chẳng phải là được lợi vô ích, ngày sau như thế nào tung hoành thiên địa, thành tựu Trường Sinh Đạo Quả?

Ngay cả thiếu nữ áo xanh có tu vi cường đại cùng thân phận kỳ cao như vậy, Ngô Khí đều động thủ tính toán thanh niên tóc đỏ trước mắt này tự động đưa tới cửa, hẳn tự nhiên không có bỏ qua đạo lý nào. Hắn mới tới mười hai phong, vốn cần một lần lập uy ngay trước mắt, há có thể buông tha.

Ở chỗ sâu trong lò luyện, Ngô Khí đứng nguyên tại chỗ, ánh mắt lại không dời đi chút nào, chỉ nhìn về phía trước cách đó không xa, đang có chút kinh hoảng muốn thu hồi thanh niên tóc đỏ quay đầu lại lò luyện, trong lòng liền hạ quyết tâm, Ngô Khí không do dự nữa, lập tức muốn toàn lực xuất thủ lấy thủ đoạn tàn nhẫn trấn áp thanh niên tóc đỏ này, trước mặt một đám mười hai đệ tử phong lập uy lập uy.

Thân thể bỗng nhiên khế động, ánh sáng âm u vọt lên, quần lấy Ngô Khí như một bóng quỷ ảnh vô thanh vô tức bay về phía thanh niên tóc đỏ.

Hừ.

Một tiếng hừ lạnh như tiếng sấm vang lên bên tai Hồng Tiêu, Ma âm réo rắt bên tai, lập tức khiến cho Hồng Tiêu choáng váng đầu óc một chút, dường như đã qua một thời gian rất lâu, nhưng lúc này trong quá trình này, từ thần thông Địa Ngục Dong Lô của thanh niên tóc đỏ kia thì triển ra bức này, sau đó bị Ngô Khí nhẹ nhàng băng quơ phá giải, cũng bất quá chỉ là hai ba hơi thở mà thôi.

Hiện giờ Ngô Khí ra tay, Hồng Tiêu vốn đang cố gắng thu hồi bản mệnh hỏa nguyên của mình phun ra bỗng nhiên da đầu tê dại, một cỗ khí lạnh từ sau gáy lên thẳng đến sau đầu hẳn liền kinh sợ toát mồ hôi lạnh, đang muốn kêu to không kịp xoay người bỏ chạy thì đã không kịp nữa, ngay khi hắn nghe thấy tiếng hừ lạnh, một đôi tay thịt trắng nõn như nữ nhân lập tức vô thanh vô tức xuyên thấu ngọn lửa đen sì bốc lên không ngớt kia, hung hăng khắc ở chỗ đan điền của Hồng Tiêu.

Bốp!

Thanh âm xương cốt vỡ vụn truyền vào tai, người nghe được đầu tiên, đương nhiên là chủ nhân thân thể kia, hồng hào thanh niên tóc đỏ kia hiện tại hai mắt hắn trợn lên, bên trong tràn đầy

về không tin được, hấn không thể tin được có người có thể dưới thần niệm của hấn, vô thanh vô tức xuất hiện trước mặt hấn, chính là một bóng người mơ hồ đứng trước mắt hấn, lại nói cho hấn biết, đây chính là một sự thật tàn khốc.

Bốp bốp bốp

Vốn chỉ là hắc hỏa diễm bốc cháy hùng hực, bỗng nhiên một vật hình người bay ra, như bao tải rách, bay khỏi quảng trường, rơi vào bên cạnh Luận Đạo bình, người nọ vừa rơi xuống đất, trong miệng lập tức phun ra một ngụm máu lớn.

Trần áp trần áp.

Thanh âm đậm mạc lạnh lùng lại vang lên, đã thấy bên trong lò luyện Địa Ngục đã hoàn toàn đen nhánh, đột nhiên bay ra một bàn tay to lớn, lại không phải là khí tức khủng bố trước đó, uy lực lại không đáng sợ bàn tay Hoang Cổ Thần Thông, vền vền chỉ là một bàn tay do tu sĩ chân nguyên ngưng tụ trông rất sống động, mơ hồ có thể thấy được chuồng vằn, toàn thân đen kịt, hàng lâm xuống dưới, trần áp người lúc trước bị ngã trên mặt đất kia trần áp.

Sau một khắc, trên tràng lại sinh biến hóa, thần thông kia vốn là thuộc về thanh niên tóc đỏ, bao trùm bên trong lò luyện Địa Ngục của toàn bộ Luận Đạo bình, hỏa diễm đen sì phản chiếu xuống, lại có một bóng người chậm rãi đi ra tóc đen, một gương mặt người áo đen lãnh đạm cứng ngắc, không phải là Ngô Khí thì là ai đây.

Vù vù

Biển lửa đen sì, hoặc là lò luyện Địa Ngục, sau khi Ngô quảng ra ngoài mỗi bước, tất cả hỏa diễm bỗng nhiên khép lại, liên miên không dứt chui vào trong cơ thể Ngô Khí, cảnh tượng kia, quả thực như chậm hơn một nhịp, bao trùm toàn bộ Luận Đạo bình, sau khi Ngô Khí đi được vài bước, đã hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa, toàn bộ chui vào trong cơ thể Ngô Khí.

Lô nung chảy nhập thể, trong đan điền Ngô Khí đột nhiên truyền đến một hồi rung động, tựa hồ ngoại trừ thu nạp Minh Hỏa phóng ra ngoài, lại tiếp nhận cái gì khác thường, dẫn tới

minh hỏa hải phía trên Nguyên Anh kia hỗn loạn cùng tâm thần cũng chấn động, một cỗ tin tức không tính là to lớn nhưng lại rất huyền ảo đột nhiên tràn vào.

Đợi đến khi Ngô Khí luyện hóa thu nạp xong tin tức này, trong hai mắt lại hiện lên một tia vui mừng.

Lò luyện Địa Ngục...

Cỗ khí tức huyền ảo kia đúng là một môn thần thông, chính là lò luyện Địa Ngục Luyện Ngục mà trước đó thanh niên tóc đỏ thi triển ra, đệ tử Địa Ma điện mới có thể tu luyện.

Môn thần thông này, tuy nói người tu luyện không ít, nhưng chân chính tu luyện đến cảnh giới cao thâm, mặc dù ở trong Địa Ma điện, cũng là cực ít Hồng Tiêu kia tuy là đệ tử tinh anh của Địa Ma điện, nhưng dù sao cũng không ít đệ tử chân truyền, thậm chí trong đám đệ tử thượng đẳng, cũng không tính là ra khỏi môn thần thông Địa Ngục lò này, hẳn cũng không thể phát huy ra uy lực, nếu không Ngô Khí cũng không thể dễ dàng trừ bỏ như vậy.

Bất quá Ngô Khí cũng giống như vậy, Đại Thi Ma Thủ của hắn, chính là thần thông Hoang Cổ, huyền ảo hơn so với lò luyện Địa Ngục rất nhiều, mặc dù là ở thời Thượng Cổ, cũng là một môn đại thần thông ghê gớm, đáng tiếc thời gian Ngô vứt bỏ tu luyện không lâu, Vừa không có khí lực lớn như vậy, cho nên thi triển ra uy lực không hiện ra cũng may mắn, trên mười hai phong này, không có loại người có kiến thức rộng rãi, cũng không có đệ tử chân truyền ở đây, nhìn không ra môn thần thông hoang cổ này huyền ảo, cho nên mới không gây chú ý tới.

Không dung lại có được một môn thần thông uy năng cường đại, Ngô Khí tất nhiên là cao hứng. Vào lúc này, trong đan điền lại truyền đến một trận rung động đã thấy trong không gian kia, Nguyên Anh ngồi xếp bằng, mảnh biển lửa U Minh kia bỗng nhiên phát sinh biến hóa, bên trong bốc lên hỏa diễm, ầm ầm có sóng nước cuộn cuộn, mãnh liệt co rút lại, lại sinh sôi thêm một vòng, hỏa diễm bên trong cũng tựa hồ ăn thuốc bổ gì đó, trở nên càng thêm nồng đậm tinh thuần.

Trước đó động tác của thanh niên tóc đỏ Ngô Khí cũng nhìn thấy rõ ràng, cũng nhận ra được một đạo nguyên khí ẩn chứa hỏa lực to lớn kia mà hắn thi triển có thể bao trùm toàn bộ Luận Đạo bình, chính là mượn nhờ một đạo nguyên khí kia tác dụng bất quá hiện tại, đạo nguyên khí này lại trở thành thuốc bổ bổ trong Minh Hỏa Hải của Ngô Khí Đan Điền thai nghén ra.

Cảm ứng biến hóa trong cơ thể, vẻ vui mừng trong mắt Ngô Khí càng đậm, nhưng bước chân lại không biến hóa chút nào khỏe miệng mỉm cười, sai bước đi đến trước người thanh niên tóc đỏ lại bị trấn áp.

Rắc rắc

Lại là tiếng xương cốt vỡ vụn, đám người xem chiến mặc dù cách xa nhau, nhưng đều nghe thấy nhĩ lực kinh người cũng rõ ràng thấy Ngô Khí không chút khách khí giẫm một cước xuống. Một cước này của hắn, không dùng bất cứ lực lượng chân nguyên nào, chỉ là giẫm xuống bình thường không có gì lạ, lại không sai lệch vừa vặn giẫm trên mặt thanh niên tóc đỏ.

Vết nứt vỡ ra, đương nhiên không phải là chân Ngô Khí, mà là những người ở dưới chân hắn có mặt mũi thanh niên tóc đỏ kia đều có thể nhìn thấy. Thanh niên tóc đỏ trước đó không lâu còn cực kỳ ngang ngược, bị Ngô Khí giẫm nát nửa bên mặt, đã hoàn toàn sụp đổ xuống, da thịt phía dưới xương mặt, bị Ngô Khí đạp một cước đều vỡ nát.

Khụ khụ

Thân thể thanh niên tóc đỏ run rẩy, một hồi làm cho người ta nghe thấy trong lòng lạnh buốt ho khan một trận, dần dần, dưới chân Ngô Khí, có một mảnh máu đen trộn lẫn rất nhiều tạp vật tụ tập ra, trong đó mơ hồ có thể thấy được xương cốt rạn nứt, mảnh vỡ tạng khí, thậm chí còn có nửa phần bị kéo xuyên thủng đầu lưỡi rơi xuống.

Thật tàn nhẫn...

Nhìn thấy một màn này, bao gồm cả một loại người xem chiến ở bên trong của hán tử râu xồm, trong lòng đều hiện lên một ý niệm trong đầu, nhất là mấy người có giao hảo với thanh niên

tóc đỏ, chẳng biết tại sao, lông tóc trên người mãnh liệt dựng thẳng, một loại ánh mắt gọi là sợ hãi từ trong mắt bọn họ đi ra tro bụi.

Hiện tại hắc hắc, ta nghĩ sư huynh hẳn là đồng ý lấy ra hai trăm viên linh thạch thượng phẩm để nhận lỗi.

Trên mặt Ngô Khí chẳng biết lúc nào treo lên mỉm cười sáng lạn, thân thể chậm rãi ngồi xổm xuống, tiến đến trước mặt thanh niên tóc đỏ đã không nói nên lời, lấy một loại ngữ khí không biết là thương lượng hay là uy hiếp chậm rãi nói.

Toàn bộ đầu thanh niên tóc đỏ đều bị Ngô Khí giẫm lên, chỉ có thể liếc mắt nhìn Ngô Khí, trong đôi mắt kia đã hoàn toàn biến thành màu đỏ như máu, từng sợi tơ máu giống như mạng nhện, bao trùm con người của gã, quả thực muốn bạo liệt chỉ sợ là vào lúc này, hận ý của vị đệ tử Địa Ma điện Kính Anh này đối với Ngô Khí này đã vượt xa thiếu nữ bị Ngô vút bỏ nô bộc khắc lặc ấn.

Giết người không được, trong nháy mắt phản chế lại, đan điền bị một chưởng của Ngô Khí phế bỏ, Nguyên Anh suyết chút nữa đánh tan, còn bị Ngô Khí trấn áp trước mặt tất cả mọi người, giống như chó chết, bị một cước giẫm nát nửa bên mặt, ngay cả đầu lưỡi cũng bị mảnh vỡ xương mặt đâm thủng, trực tiếp cắt xuống.

Khuất nhục chân chính khuất nhục.

Phần khuất nhục này, dù ngày sau hẳn có thể báo thù, có thể giết chết Ngô Khí, lấy máu tươi của hắn đi rửa sạch sẽ, cũng không cách nào rửa sạch sẽ toàn bộ mười hai phong sẽ cười nhạo hắn, ngay cả Địa Ma điện, chỉ sợ ngày sau cũng sẽ ghét bỏ hắn, làm mất mặt mũi Ma điện.

Sự tích của hắn trở thành trò cười của Thiên Ma tông, không có ai quan tâm quá trình tìm hiểu chính giữa, cũng không có ai quan tâm Ngô Khí có sử dụng thủ đoạn dâm tiện gì hay không, chỉ có một sự kiện lưu truyền ra ngoài. Mười hai phong có một lão nhân có một tu vi Nguyên Anh hậu kỳ viên mãn, bị một đệ tử có tu vi thấp hơn hắn chà đạp, còn bị phần khuất nhục như

chó chết dưới chân, chỉ cần hấn còn ở Thiên Ma tông một ngày, sẽ không thể thoát khỏi.

Nghĩ đến những thứ phía sau, hai mắt Hồng Tiêu lại sung huyết, lại là một ngụm máu lớn thuận theo miệng bị giẫm nát phun ra ngoài, thương thế trong cơ thể lập tức tăng thêm, dưới như thế, hơn nữa vừa hận cấp bách công tâm, cả người Hồng Tiêu lập tức giống như bị hút gió, hung hăng run rẩy vài cái, vào lúc này ngất đi không hoàn toàn.

Nơi ở thứ ba trăm mười hai

Hồng Tiêu ngất đi.

Tranh chấp trên luận đạo bình, lấy một màn hài hước cuối cùng này kết thúc. Trước mặt mười hai vị sư huynh lão nhân một ngọn núi, Ngô Khí cũng không tiện hạ độc thủ với một đồng môn hôn mê, hướng chỉ mục đích đầu tiên của chuyến đi này hẳn., Lập uy, đã đạt tới rồi, thêm nữa từ chỗ nào Hồng Tiêu có được một môn thần thông pháp môn uy lực không tầm thường, Ngô Khí thấy tốt thì thu, không có khó xử, tùy ý mấy người giao hảo với Hồng Tiêu đem Hồng Tiêu thân chịu trọng thương hôn mê dẫn đi.

Tu vi thần bí, thủ đoạn thần bí, một mình đầu một đệ tử thượng đẳng cảnh giới Nguyên Anh hậu kỳ viên mãn, mà cuối cùng lại thắng. Ngô Khí tin tưởng, sau chiến dịch này, thanh danh của hắn liền vang lên trên mười hai phong này.

Nghĩ tới đây, Ngô Khí không nhịn được mỉm cười, khoe miệng cong lên một vòng, không còn là mặt người chết như trước. Vả lại độ càn rỡ kia, nụ cười rạng rỡ, lại thấy Ngô Khí ôm hai nắm tay hướng về một đám sư huynh phía xa nói: Các vị sư huynh, tiểu đệ Ngô Khí, không lâu trước đó vừa mới tấn thăng lên thượng đẳng đệ tử, mới tới không hiểu quy củ, mong rằng các vị sư huynh chiếu cố nhiều hơn một chút.

Trên quảng trường một mảnh chiến trường đồng tro tàn, thanh niên đứng đó, mặt mũi hiền lành, nụ cười như gió xuân ấm áp, nếu người không rõ ràng nhìn thấy trong đó, chắc chắn sẽ cảm thán một thanh niên thiện lương. Nhưng hơn hai mươi người đang xem cuộc chiến kia, mỗi người đều không phải là người mù, một màn trước đó bọn họ nhìn thấy rõ ràng. Đương nhiên không cần hao tâm tốn sức suy đoán, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết thanh niên áo đen lúc này chất phác một hồi lạnh lùng là cái thứ gì.

Bất quá mỗi người nâng kiệu hoa, Ngô Khí khách khí đối đãi như vậy, bọn họ cũng đã kiến thức qua thủ đoạn quỷ bí của thanh niên áo đen này, cũng không dám khinh thường, dồn dập tránh né chuyện lúc trước, tựa hồ không có gì xảy ra, khách khí đáp lễ.

Trong đó đại hán râu xồm kia càng là khoa trương, trực tiếp đứng ra đi về phía Ngô Khí, vừa vỗ tay vừa cười to, nhiệt tình vô cùng đi đến bên cạnh Ngô Khí.

La Ngô sư đệ quá khách khí, nếu đã lên mười hai ngọn núi này, chính là một duyên phận lớn. Lão Thôi ta thích nhất là kết giao bằng hữu, trên mười hai ngọn núi này, chuyện gì không hiểu cũng có thể tìm lão Thôi ta. Đi nào, đi theo ta, trước tiên dẫn ngươi làm quen với mười hai ngọn núi này một chút.

Đại hán râu quai nón này đột nhiên xuất hiện ngược lại là có chút nhiệt tình vượt quá dự liệu của Ngô Khí, bất quá hán cũng không từ chối, tùy ý để đại hán này lôi gã đi.

Mười hai phong chính là một tòa cự phong, đỉnh núi đều đã chọc vào đám mây, hiểm trở hùng kỳ không cần nói, sơn thể khổng lồ, lúc nào cũng có thể thấy được linh khí hóa vụ, từ các nơi bí ẩn trong núi tuôn ra, phiêu đảng trong đó, cũng không rời xa, chỉ bao trùm một khu vực cố định.

Trong núi, có một con đường núi rộng lớn, uốn lượn khúc chiết dẫn tới chỗ sâu trong ngọn núi. Giờ phút này trên con đường núi này, xuất hiện hai bóng người, từ trong mây mù đi ra, sóng vai đi tới, hai người một đường đi tới, từ đầu đến cuối không ngừng nói chuyện với nhau, nhìn bầu không khí kia, dáng vẻ như một phái nói chuyện rất vui vẻ.

Đúng rồi, Ngô sư đệ, còn không biết ngươi là đệ tử của tòa điện kia.

Người hỏi là một đại hán râu quai nón, thân thể cường tráng, trên khuôn mặt tràn đầy vẻ kiêu ngạo, giống như là một người anh hùng. Nhưng trong đôi mắt người này lại như chuông đồng không ngừng lóe lên ánh sáng, bên trong chớp động ánh sáng, biểu hiện của người này không đơn giản như mặt ngoài vậy. Người thường dưới chân hần bước đi như vậy, nhưng mỗi

một bước ra đều có một đám khí tức mây trắng bao lấy chân hần, khi rơi xuống, người của hần đã ở ngoài trăm trượng.

Người sánh vai đi cùng hần, tự nhiên chính là Ngô Khí, hần đi lại không có bất kỳ thanh thế nào, cũng không có dị tượng hiển lộ ra. Nhưng rất quý dị, hần một bước ra, khí tức cả người liền biến mất trong chớp mắt, tựa hồ hần một cước đi tới không gian khác, lúc xuất hiện lại không sai sót gì, xuất hiện bên cạnh người đại hán râu quai nón, không nhiều hơn một tấc, một tấc không ít, không chút nào không rơi xuống.

Nghe thấy đại hán râu quai nón nói, Ngô Khí không chút chần chờ, cười nhạt nói: Tiểu đệ không giống Thôi sư huynh, chính là đệ tử nòng cốt của Binh Ma điện, chỉ thiếu chút nữa là có thể trở thành đệ tử chân truyền. Vận khí tiểu đệ không tốt, sau khi bái nhập bản tông, được phân vào trong Huyền Âm điện.

Huyền Vân điện, lời này của sư đệ là thật.

Lời nói của Ngô Khí rơi vào trong tai, đại hán râu quai nón bỗng nhiên quay đầu lại, vẻ mặt kinh ngạc, bất quá lại lập tức biến hóa.

Sư đệ quá khách khí, trong tông ai không biết tu vi điện chủ của quý điện thông thiên, là người đứng đầu Cửu điện, lại là người bao che khuyết điểm nhất. Vi huynh nghe nói quý điện mặc dù đệ tử thừa thớt, nhưng mỗi một người đều là tuyệt thế thiên tài cấp bậc, trước kia vi huynh còn không tin, hôm nay thấy phong thái của sư đệ, mới biết được quả thật lời ấy không giả a.

Đại hán râu xồm nói xong, còn bày ra vẻ mặt sùng kính Huyền Âm điện chủ, khiến Ngô Khí bên cạnh có chút dở khóc dở cười. Bất quá mặc dù hần cầm lệnh bài đệ tử thượng đẳng Huyền Âm điện, nhưng tình huống của hần đối với Huyền Âm điện lại không nhiều, lập tức cũng không dám nhiều lời, đành cười hắc hắc vài tiếng vạch trần không nói.

Đại hán râu quai nón thấy Ngô Khí không trả lời, cho rằng hần không muốn tiết lộ tình huống trong Huyền Âm điện, cũng không tiếp tục nghe ngóng, ho khan vài tiếng, liền chuyển qua đề tài khác, lại khôi phục cảnh tượng trò chuyện vui vẻ lúc

trước, dưới chân cũng không ngừng, dưới chân sinh phong, một cái quỹ dị đập không, tiếp tục đi vào chỗ sâu trong ngọn núi kia.

Sau nửa nén hương, phía trước một mảnh mây mù màu xanh nhạt, hai bóng người đứng thẳng, chính là Ngô Khí và đại hán râu quai nón kia.

Ngô sư đệ, đây là chỗ ở ghi chép trong ngọc bài của ngươi.

Nhìn một mảnh mây mù xanh nhạt phía trước, trên mặt đại hán râu xồm lộ ra vẻ kinh ngạc, quay đầu cùng Ngô Khí nói. Trong mắt hắn là cùng một dạng thần —, nói cách khác lúc này đại hán râu quai nón không có giả bộ giả bộ, đúng là bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh sợ.

Đại hán râu xồm lộ ra vẻ kinh ngạc, Ngô Khí không rõ nội tình, nhíu mày, trong miệng nói: Làm sao vậy, Thôi huynh, dựa theo ghi chép trong ngọc bài này, lại là nơi đây không sai. Xem thần thái của Thôi huynh như thế, hẳn là nơi đây có vấn đề gì.

Ngô Khí vừa nói, vừa nhìn về phía ngọc bài thân phận của mình. Giờ phút này ngọc bài này đang tản ra ánh sáng lấp lánh, hoàn toàn khác với lúc ở nơi khác. Ánh sáng này mặc dù không chói mắt, phạm vi cũng không lớn, chỉ là bọc ngọc bài kia lại mà thôi. Nhưng Ngô Khí nắm ngọc bài, lại có thể cảm giác được, trong một mảnh mây mù nhạt cách đó không xa, có thứ gì đó, cùng ngọc bài trong tay hắn hô ứng.

Đang lúc Ngô Khí nghi hoặc, đại hán râu quai nón kia lại vội vàng thu lại vẻ kinh ngạc trên mặt mình, vẫn mỉm cười như cũ, chỉ là Ngô Khí xem ra, nụ cười trên mặt hắn đã có chút không giống lúc trước, nhưng cụ thể là cái gì, Ngô Khí nhất thời cũng không cách nào nhìn ra.

Không có không có, nơi đây chính là địa phương tốt nhất của mười hai ngọn núi chúng ta, nguyên bản sư huynh còn muốn chỗ ở của Ngô sư đệ không tốt lắm, sư huynh còn có thể giúp thôn một chút. Hiện tại xem ra, lại là nhiều hơn một chút suy nghĩ.

Được rồi, nếu đã đưa sư đệ đến nơi này, sư huynh cũng không quấy rầy nữa, vậy liền cáo từ.

Đại hán râu quai nón nói, trên mặt có một tia cười khỏ, bắt quá rất nhanh liền thu lại, khách sáo vài câu sau đó tỏ vẻ muốn rời đi.

Ngô Khí nghe xong, vội vàng giữ lại, nói: “Sư huynh sao phải gấp gáp như vậy, tiểu đệ mới tới, còn có rất nhiều quy củ chưa rõ, còn cần sư huynh chỉ điểm, hơn nữa hiện giờ tiểu đệ hàn xá ngay trước mắt, nào có đạo lý mời không vào cửa.

Lẽ ra đại hán râu quai nón lúc trước chỉ cố ý khách khí một chút, Ngô Khí giữ lại, vậy hẳn nên thuận thế đáp ứng. Chẳng qua nhìn câu trả lời của hắn, tựa hồ thật sự không có ý định tiến vào chỗ ở của Ngô Khí.

Ngô sư đệ khách khí, sư huynh hôm nay xác thực cũng có chút việc làm, liền không đi quấy rầy sư đệ nữa. Dù sao hiện tại sư huynh đã biết được chỗ ở của sư đệ, qua mấy ngày, mấy ngày nữa nhất định sẽ đến bái phỏng, nói không chừng đến lúc đó còn có chuyện cần Ngô sư đệ hỗ trợ đây.

Đại hán râu xồm xem ra đã quyết tâm muốn đi, không bị Ngô Khí khách khí dả động, cười nói mấy câu, sau đó ôm quyền về phía Ngô Khí, cũng không nói nhiều nữa, quay người đi, chỉ thấy dưới chân gã bỗng nhiên sinh ra từng đoàn từng đoàn khí vân bạch, lập tức khiến thân thể gã nặng nề biến thành như lông vũ phiêu đăng, trong thoáng chốc liền biến mất ở sâu trong lai lịch.

Đại hán râu xồm vừa đi, trên mặt Ngô Khí mang theo vẻ tiếc hận, xoay người, nơi này cũng không có người nói chuyện với hắn. Hắn không chậm trễ, lòng bàn tay đã sớm ngậm chân nguyên thúc giục, lập tức trên miếng ngọc bài thân phận kia liền phát ra quang mang vô cùng nồng đậm. So với trước đó chỉ có một mảnh mờ mờ đậm hơn nhiều, vả lại trong nháy mắt từ trên ngọc bài tràn ra, trước bao trùm cánh tay Ngô Khí, sau đó lại kéo dài, bao phủ toàn bộ người hắn.

Sau một lát, phía trước mảnh mây mù màu xanh nhạt kia, đứng đấy một bóng người toàn thân đều là quang mang mờ

lung.

Bóng người này bị quang mang bao phủ trong nháy mắt, dưới chân lập tức khẽ động, cũng mặc kệ trong mây mù phía trước có cái gì, trực tiếp đạp vào đó.

Một cước Ngô Khí đạp xuống, chợt cảm thấy lòng bàn chân truyền đến cảm giác vô cùng mềm mại, như là giẫm lên một khối bông. Cảm giác này còn chưa hoàn toàn phân biệt rõ ràng, Ngô Khí lại cảm thấy không gian quanh người biến hóa, một cảm giác trống rỗng ập tới.

Hai chân hắn không biết từ khi nào đã đạp xuống mặt đất, hai mắt mở ra, một tòa đình viện tinh trí lập tức đập vào mi mắt Ngô Khí. Sau khi nhìn rõ toàn cảnh đình viện này, trong lòng Ngô Khí bỗng nhiên hiện lên một ý niệm trong đầu, hắn tựa hồ có chút hiểu rõ trước đó mặt đại hán râu quai nón kia biến hóa là vì sao.

Nguyên nhân lớn nhất, chỉ sợ chính là xuất hiện trên tòa đình viện tinh xảo không gì sánh được trước mắt này.

Những nơi còn lại không nói đến, bên cạnh tòa đình viện này có một mảnh lớn địa phương. Nếu là nơi ở của tu sĩ bình thường, nơi nào phải là Thú Viên, hoặc là chỗ được đền, nhưng nơi này, lại có một mảnh biển hoa to lớn vô cùng.

Ngô Khí đứng nguyên tại chỗ, cũng bất quá chỉ hai ba hơi thở, nhưng không gian quanh người Ngô Khí, hoặc nói toàn bộ không gian nơi này đều đã bị hương hoa nồng đậm đến cực điểm tràn ngập. Tuy hương hoa này cực kỳ nồng đậm, nhưng cũng không khiến người ta cảm thấy phiền chán, ngược lại sau khi hút vào có loại cảm giác tâm thần sảng khoái. Hiển nhiên đây không phải là một biển hoa bình thường, ít nhất hoa trong đó không phải thứ bình thường có thể so sánh.

Ngoại trừ Hoa Hải, những nơi khác của tòa đình viện này, không chỗ nào không biểu hiện ra cảm giác tinh tế, mỗi một tấc đất, mỗi một góc, mỗi một thứ đều là tuyển chọn kỹ càng, đều không phải là phàm phẩm.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, trên mặt Ngô Khí không khỏi lộ ra một nụ cười khổ, ánh mắt chuyển đến ngọc bài thân phận

trong lòng bàn tay, trong đầu lại hiện ra dung nhan tuyệt thế.

Trên mười hai ngọn núi lớn, chỗ sâu có một mảnh sương mù mịt mù bao trùm một khu vực không nhỏ, lại không giống với sương mù ở nơi khác, giống như đứng yên ở nơi nào, khó thấy được khí thể quay cuồng chính là chỗ ở của đông đảo đệ tử thượng đẳng, phần lớn chỗ ở của mỗi đệ tử đều bị sương mù từ trận pháp này phóng xuất ra che phủ, những sương mù này đều có hiệu quả che đậy thần thức ý niệm dò xét, che lấp thần thức ý niệm.

Nhưng mây mù màu xanh nhạt nơi đây lại không chỉ như vậy, bất quá cụ thể có chỗ nào quý dị, lại phải có người xông vào mới có thể biết được đáng tiếc toàn bộ mười hai phong người đều biết được nơi này là nơi nào, căn bản sẽ không đến đây, không nói đến là tùy tiện xâm nhập vào đây.

Trong mây mù, một khu vực không lớn, nhưng khu vực này, lại tinh vi rất nhiều rừng cây nhỏ núi non biến hóa, cái gì cần cũng có, nếu là quý tộc nguy hiểm bậc này xuất hiện tại quốc gia phạm nhân, gia tộc quý tộc cũng phù hợp, nhưng ở nơi đây, đường đường là một trong Thiên Ma tông, bá chủ một trong dãy núi Thông Thiên, lại quả thực có chút quái dị.

Bên cạnh một mảnh biến hóa khổng lồ có chút quá phận, có một tòa đình viện cực kỳ tinh xảo, cũng chỉ có ba gian phòng, mỗi một góc phòng, mỗi một thứ đều trang trí khác nhau, lộ ra khí tức không giống nhau.

Trong đó, một gian tĩnh thất, Ngô Khí ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, thân thể không nhúc nhích, khí tức minh minh, như thi như đá, nếu không có mắt thường nhìn, chỉ lấy thần niệm quét qua, tuyệt đối không phát hiện được tồn tại Ngô Khí tu luyện loại trạng thái này đương nhiên là đắm chìm trong tu luyện. Ngô Khí từ khi tiến vào nơi đây, ngồi trong tĩnh thất kia, đã không còn tỉnh lại, cũng không có nhìn xem tòa đình viện nơi khác của tòa đình viện này tu luyện, cũng không có nhìn thấy tình huống này.

Ở nửa tháng trước, đại hán râu quai nón Thôi đại giang kia đưa hấn đến chỗ này loại biến hóa biểu cảm kia, sau đó hấn lại nhìn thấy tòa đình viện này tinh vi như vậy, hấn liền đoán được chủ nhân chân chính của nơi này là ai.

Mỗi lần bố trí như vậy, mỗi sự vật ở tu chân giới đều là bảo vật xa xỉ, phạm là bảo vật không tìm thấy gì, nhưng Ngô Khí nhìn lại đều là hoa không thực, đối với việc tu luyện của hấn không có một chút bổ ích nào, nếu không phải nơi này có một tòa tụ linh trận trung phẩm, Ngô Khí đã sớm chuyển ra ngoài rồi.

Bố trí như vậy, tăng thêm tòa đình viện phủ Hoa Hải này chủ nhân Ngô Khí không cần tốn bao nhiêu tâm lực là có thể đoán ra, chính là nữ nhi của vị Huyền Âm điện chủ kia, Chu Ngọc.

Nếu là đình viện của nô bộc mình, Ngô Khí ở lại cũng là thoải mái được từ ngày đầu tiên, liền mở ra tòa Tụ linh trận kia, bắt đầu tu luyện cực kỳ buồn tẻ.

Ngô Khí ngồi yên nửa tháng, cũng không biết đã thu nạp bao nhiêu linh khí, trong cơ thể tu vi Nguyên Anh trung kỳ lại có một tia tinh tiến ngồi trên bồ đoàn, dưới thân bồ đoàn cũng tinh xảo vô cùng, bất quá Ngô Khí cho rằng bố trí duy nhất coi như hữu dụng bên trong ẩn chứa vật thảo mộc, thời khắc có mùi thơm ngát tràn ra, mùi thanh hương này có hiệu quả an thần tu luyện nửa tháng, đúng là một tia tạp niệm cũng chưa từng sinh ra.

Mà phía dưới bồ đoàn kia chính là chỗ ngồi của tòa đình viện tụ linh trận trung phẩm này, Ngô Khí mở ra trận pháp này xong, nó liền không ngừng vận chuyển không ngừng có linh khí nồng đậm từ trong đó tuôn ra, trực tiếp xuyên thấu qua bồ đoàn, bị Ngô Khí thu nạp vào cơ thể.

Không cần lại phí sức đi thu nạp thiên địa linh khí mỏng manh giữa thiên địa, trực tiếp do Tụ linh trận đưa lên linh khí cực kỳ nồng đậm, tu sĩ chỉ cần luyện hóa nhập thể liền có phương thức tu luyện thoải mái bậc này, trước kia tại Vạn Thi tông tự nhiên không thể hưởng thụ được. Tên Ngô vút này, hiện tại giống như một kẻ quê mùa vào thành, tất cả đều kỳ lạ, lại giống như một tên ăn mày bỗng nhiên được gia tài Vạn Quán,

tiêu xài không hết, trong lòng kinh hãi, không cần nhiều lời, không nhiều lời.

Lúc mới vào Thiên Ma tông, tu vi Ngô Khí là Nguyên Anh sơ kỳ, sau một tháng, hắn đã là Nguyên Anh trung kỳ viên mãn cảnh giới bậc này, cho dù là tuyệt thế thiên tài, cũng chỉ như vậy mà thôi.

Cảm thụ được từng cỗ linh khí tinh thuần dưới thân, Ngô Khí chết như người chết, trên mặt tựa hồ cũng mang theo ý cười, đang muốn nhất cổ tác khí, tiếp tục điên cuồng thu nạp luyện hóa, xem có thể tấn thăng lên Nguyên Anh hậu kỳ hay không.

Bỗng nhiên, Ngô Khí nhướng mày, như cảm ứng được cái gì, tâm thần thoát ly khỏi cơ thể, trạng thái yên tĩnh kia lập tức đánh vỡ thể nội cũng ngừng thu nạp linh khí, trong Tụ Linh Trận dưới thân vừa mới phun ra lượng lớn linh khí liền lập tức rút về.

Là ai?

Bị cắt đứt trạng thái tu luyện, mặt Ngô Khí hiện ra một vòng không vui, ánh mắt giống như muốn xuyên thấu qua cửa phòng nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài mây mù, nhìn thấy người tới là ai còn chưa động thân, một thanh âm hùng hậu liền xuyên thấu mây mù, vang lên trên không đình viện Hoa Hải, rơi vào tai Ngô Khí.

Ngô sư đệ, sư huynh có chuyện quan trọng muốn tới bái phỏng, còn thỉnh ra gặp mặt một chút.

Nghe giọng nói này, não hải Ngô Khí lập tức hiện ra một người, chính là đại hán râu xồm mà nửa tháng trước đưa hắn đến đây tên là Thôi Đại Giang, trong hơn một trăm đệ tử thượng đẳng trên mười hai ngọn núi, chính là nhân vật số một số hai trước đó tận mắt nhìn thấy Ngô Khí đánh một trận với Hồng Hộc, sau đó tận lực giao hảo, xem như là đệ nhất nhân Ngô Bắc vứt bỏ thân thiết nhất.

Bất quá nói là giao hảo, cũng chỉ mới gặp qua một lần, nói qua mấy câu, lấy sự cẩn thận của Ngô Khí, đương nhiên sẽ không cho rằng vị sư huynh tu vi chỉ thiếu chút nữa là có thể tấn thăng lên Nguyên Anh đỉnh phong, sẽ có ý nghĩ tốt với hắn,

chắc hẳn cũng chỉ là nhìn trúng thứ gì đó trên người Ngô Khí, hoặc là một thân thần thông thủ đoạn quý bí mà thôi.

Chẳng qua nửa tháng là tới, gấp gáp như vậy, không sợ làm khéo quá hóa vụng sao.

Ngô Khí vẫn không nhúc nhích thân thể, ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn, nhưng hai mắt lại mở, bên trong có trí tuệ quang mang chớp động, trong miệng lầm bầm nói.

Ngô sư đệ, nhưng có thể ở đây...

Thanh âm hùng hậu kia lại vang lên một lần nữa, vẫn là đại hán kia, có thể là do thấy Ngô Khí đã lâu không xuất hiện, liền mở miệng lần nữa.

Nghe xong tiếng thứ hai, Ngô Khí cũng không thể kéo dài thêm nữa, trước tiên đè xuống một tia nghi vấn trong lòng, từ bồ đoàn đi lên, trực tiếp đẩy cửa phòng ra, đi ra ngoài.

Bên ngoài mây mù, đứng đây một người, chính là một đại hán, khuôn mặt căng thẳng, bộ dáng vô cùng thô bạo, chính là vị kia trước đó nửa tháng vô cùng nhiệt tình với Ngô Khí, còn trực tiếp đưa hắn tới đây, sư huynh Thôi đại giang hắn vừa mới gọi một tiếng, sau đó thấy hồi lâu không có trả lời, mặt rõ mặc dù không có thay đổi, nhưng sâu trong mắt lại xuất hiện một tia âm trầm.

Đúng lúc này, mây mù xanh nhạt trước mặt hắn bỗng nhiên biến hóa, một bóng người từ trong đó đi ra, áo đen tóc đen, khuôn mặt tái nhợt, nhưng lại mang theo nụ cười xán lạn vừa đi ra, liền vô cùng nhiệt tình mở miệng nói: Tiểu đệ còn tưởng rằng nghe lầm rồi, hóa ra thật sự là sư huynh tới chơi, để cho sư huynh đợi lâu, thật sự là quá chậm trễ, còn xin Thôi sư huynh chớ trách.

Ngô Khí đột nhiên xuất hiện, Thôi Đại Giang kia cũng bị dọa cho hết hồn, bất quá hắn ẩn giấu vô cùng sâu trong mắt, trong nháy mắt liền bị hắn thu liễm nụ cười nhiệt tình trên mặt, nghe Ngô Khí thỉnh tội như vậy, liền liên tục xua tay, trong miệng cũng nói:

Sư đệ khách khí, sư đệ cũng là mới tới sao, còn phải thích ứng một phen cũng trách sư huynh tùy tiện tới chơi, quấy rầy sư đệ

thanh tu.

Hiếm khi thấy vị Thôi sư huynh này trưng ra một khuôn mặt thô cuồng, nói ra lại khách khí cực kỳ, âm mặc dù hùng hậu nhưng ở Ngô Khí lại nghe được, một chút chân tình thực ý cũng không nghe ra được, Ngô Khí cũng đi cùng, hắn cũng muốn xem một chút, vị Thôi sư huynh này rốt cuộc có chủ ý gì, rốt cuộc thì vị sư huynh này có ý gì.

Không phải là tu vi tiêu đệ không cao, cũng không cần trùng quan, ở đâu tới quấy rầy vừa nói ra, Thôi sư huynh không nên đứng ở bên ngoài theo sư đệ vào rồi nói tiếp.

Ngô Khí nói chuyện, vừa nhiệt tình vô cùng kéo đại hán râu quai nón kia lại muốn kéo một thân khách tốt vào trong mây mù, ai ngờ đại hán râu quai nón kia vừa thấy động tác Ngô Khí như vậy, vội vàng tránh thoát Ngô Khí lôi kéo lại liên tục xua tay.

Sư đệ quá khách khí, sư huynh lần này tới đây cũng chỉ có một chuyện nói với sư đệ nghe là được, không tốn bao nhiêu thời gian, sư đệ sở hữu trận pháp bao phủ, mở ra đóng cửa cũng phiền toái, sư huynh nói ngay ở chỗ này, không quấy rầy sư đệ nữa.

Đại hán râu xồm này phản ứng quả thực đã ra dự liệu của Ngô Khí, trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc, lại lập tức bị hắn che giấu, cũng không miễn cưỡng vị Thôi đại giang sư huynh này, chỉ cười buông cánh tay của hắn xuống.

Sư huynh thật sự là quá khách khí, tốt, tiêu đệ cũng không miễn cưỡng còn phải thỉnh giáo sư huynh, nhưng không biết sư huynh lần này tới, là vì chuyện gì?

Hai người nói mấy câu này với bên ngoài chỗ ở của Ngô Khí, khiến trong lòng Ngô Khí sinh ra không ít nghi vấn, bất quá đều bị hắn đè ép, nhẫn nại không thôi, tiếp tục cùng Thôi Đại Giang nói chuyện.

Thôi Đại Giang nghe Ngô Khí hỏi, nhưng chưa lập tức trả lời, trong đôi mắt to như chuông đồng kia chợt phát ra hai đạo tinh mang, nhìn lướt qua bốn phía lại vùng tay trên không trung nhấn một cái, tựa hồ bày ra cấm chế gì đó, sau động tác của

hắn, Ngô Khí lập tức cảm thấy nơi hai người đứng bị thứ gì đó ngăn cách.

Ngô sư đệ không cần kinh nghi, tuy nói sư huynh cũng rất tự tin mười hai ngọn núi này không có người dám trộm nghe chúng ta nói chuyện, nhưng cẩn thận chèo thuyền vạn năm, luôn luôn cẩn thận là không sai.

Thấy động tác của Ngô Khí nhìn xem của hắn, mặt có vấn đề, Thôi Đại Giang lập tức mở miệng giải thích một câu Ngô Khí cũng không để ý, trực tiếp cười, nói: “Thôi sư huynh nói đúng, tiểu đệ không ngại, xin sư huynh nói tiếp là được rồi.

Bố trí cấm chế, tinh mang trong mắt Thôi Đại Giang liền chậm rãi thu liễm lại, như cũ khôi phục biểu lộ trước đó, bất quá lời nói ra, lại mang theo một tia thần bí cẩn thận lúc giảng bí mật mới có.

Không biết sư đệ, có nghe nói qua không. Vạn Diệu tự...

Ba chữ Vạn Diệu tự lọt vào tai, chẳng biết tại sao, Ngô Khí bỗng nhiên có loại cảm giác quen thuộc, bất quá trên mặt cũng không mạnh mẽ liên hiển lộ ra vẻ suy tư, mày nhú nhẹ một chút, sau một lát mới chậm rãi mở miệng.

Chưa từng nghe nói qua...

Nghe thấy Ngô Khí trả lời, Thôi Đại Giang tựa hồ có chút kinh ngạc, nhanh chóng quét mắt nhìn qua Ngô Khí, nhưng cũng không có chậm trễ, trong miệng vẫn tiếp tục nói.

Có lẽ xưa nay sư đệ đều đang khổ tu, ngoại sự biết không nhiều về Vạn Diệu tự này, giống như Thiên Ma tông chúng ta, cũng là một tổ sư sáng lập ra chùa Ma truyền ngôn hắn là cao tăng của Đại Lôi Âm tự, một trong các thế lực ở Tây Cực, chẳng biết tại sao lại nhập ma đạo., Phản bội Đại Lôi Âm tự, tới Thông Thiên sơn mạch sáng lập Vạn Diệu tự, có lẽ là vì Vạn Diệu tự này tu hành pháp môn chính là Phật Ma lưỡng đạo dung hợp cùng một chỗ, mặc dù uy lực cực kỳ cường đại, nhưng đối với tư chất tu giả yêu cầu cực cao, dẫn đến Vạn Diệu tự nhân đinh luôn luôn luôn thừa thót.

Đối với một tông môn mà nói, kiêng kỵ nhất chính là người Hương Hỏa không vượng, Vạn Diệu tự tổ sư, Phật Ma song tu,

hiệu Vạn Diệu Ma tăng, một thân pháp lực thần thông cường hoành không gì sánh được, thậm chí cuối cùng còn trở thành một vị cường giả hợp đạo dưới sự dẫn dắt của hắn, Vạn Diệu tự từng là đại tông môn cực thịnh một thời., Mặc dù không sánh được với Thiên Ma tông chúng ta, nhưng cũng là tồn tại xưng bá Thông Thiên sơn mạch mấy trăm ngàn dặm, sau khi Tổ sư phi thăng, thực lực Vạn Diệu tự liền đột ngột giảm xuống, trong mấy trăm năm gần gũi, đã bị những tông môn khác tiêu diệt, tất cả môn nhân đệ tử đều chết, chỉ để lại một tòa di tích hoang vu.

Sau khi một hơi nói rõ lai lịch của Vạn Diệu tự kia, Thôi Đại Giang quay đầu lại, trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn, ánh mắt rơi vào trên người Ngô Khí.

Chậm rãi nói: sư huynh muốn thương lượng chuyện Ngô sư đệ, có liên quan tới di tích Vạn Diệu tự này.

Cầu xin ký sách cùng phiếu đề cử còn có thể lọt vào mắt, xin đập cùng tiêu lâu một chút, bái tạ bái tạ chưa hoàn thành.

Chương thứ ba trăm một bốn khuyên bảo di tích.

Bên ngoài đám mây xanh nhạt, bên trong một mảng cảm chế, hai người đứng thẳng, xì xào bàn tán. Một người nói, một người nghe, người nói là một vị đại hán râu quai nón, mặt mũi tràn đầy vẻ cuồng dã, bất quá lúc này lại là một thanh niên áo đen tóc đen, trên khuôn mặt thanh tú trắng bệch phủ đầy hoa văn quý dị.

Không biết qua bao lâu, hai người dường như đã nói xong, thanh niên đồ đen ngẩng đầu lên, giữa lông mày có một tia do dự, nghĩ đến tin tức nghe được lúc trước, trên mặt không khỏi cười khò.

Thôi sư huynh, huynh nói những chuyện này với tiểu đệ nghe, chỉ sợ tiểu đệ không đồng ý cũng không được.

Trong lời nói của Ngô Khí lộ ra một tia bất đắc dĩ, nghe ý trong lời nói của hắn, tựa hồ không thể không đáp ứng chuyện đại hán râu quai nón vừa rồi muốn thương lượng cùng hắn.

Sao lại như vậy, sư đệ không nên nghĩ quá nhiều, Thôi đại giang ta mặc dù là người thô kệch, nhưng còn chưa đến mức làm chuyện khiến người ta khó xử. Sở dĩ việc này sư huynh sẽ mời sư đệ tham dự, chính là bởi vì trên mười hai ngọn núi này, muốn tìm ra mấy cao thủ chân chính đến đây thật không dễ. Kỳ thật nếu không phải lúc trước sư đệ cùng Hồng Tiêu đánh một trận, hiển lộ hết uy phong, sư huynh quả quyết sẽ không mời sư đệ.

Nghe thấy Ngô Khí bất đắc dĩ nói vậy, lại nhìn nụ cười khò trên mặt hắn, mặt đại hán râu quai nón lập tức không vui, bác bỏ một câu của Ngô Khí, cũng giải thích một chút nguyên nhân mời Ngô Khí.

Đáng tiếc, nguyên nhân này, Ngô Khí là trăm phần trăm không tin. Hắn hầu như có thể khẳng định, Thôi đại giang này cố ý kết giao với hắn, tất nhiên là có ý đồ với hắn, bất kể là mơ ước bản thân Ngô Khí, hay là người sau lưng Ngô Khí, hoặc là cả

hai đều có. Bất quá hấn mới đến, quả thật cũng cần người nhanh chóng làm quen với Thiên Ma Tông hoặc là dẫn đường của mười hai phong, đại hán Thôi đại giang này chính là một lựa chọn rất tốt.

Ngô Khí do dự, lại không phải nhằm vào Thôi đại giang kia, mà là chuyện hấn nói lần này.

Thôi Đại Giang nói, hấn đã nhận được một phần địa đồ di tích, địa đồ chỉ điểm, chính là Vạn Diệu tự đã bị hủy diệt mấy trăm năm trước kia, trong địa đồ hiển hiện, năm đó lúc Vạn Diệu tự bị hủy diệt, từng giấu một ít bảo vật điển tịch ở trong địa cung trong chùa, chỉ cần dựa theo địa đồ chỉ dẫn, là có thể tiến vào trong cung điện kia, đạt được bảo vật.

Vạn Diệu tự, một đời cường giả Hợp đạo, cao tăng của Phật Ma song tu sáng tạo ra, không nói những bảo vật khác, chỉ cần điển tịch tu luyện trong đó, cũng đủ để cho tất cả tu sĩ tranh đoạt mất đầu. Nếu tin tức này tiết lộ ra ngoài, chớ nói là đệ tử tinh anh như Thôi Đại Giang, cho dù là đông đảo đệ tử chân truyền của Thiên Ma tông, cũng sẽ động tâm, sẽ đến cướp đoạt.

Mà Ngô Khí và vị Thôi sư huynh này cũng không có bao nhiêu giao tình, người ta có lý do gì phải mang theo một mình hấn, chia đều bảo vật với hấn. Đạo lý đơn giản như vậy, vị Thôi sư huynh này lại tránh mà không nói, Ngô Khí đương nhiên có lý do hoài nghi.

Sư đệ vẫn là không hiểu, nếu sư huynh nói thật, có thể đi tìm trưởng lão hoặc là đệ tử chân truyền hỗ trợ, có bọn họ ra tay, tất nhiên là không chút sơ hở. Tiểu đệ mặc dù có chút thủ đoạn, nhưng còn chưa tự đại đến mức có thể đánh đồng với các trưởng lão hoặc đệ tử chân truyền.

Lúc này Ngô Khí cũng không thể không bày ra một bộ dáng khó xử, không một lời đáp ứng yêu cầu của Thôi đại giang kia. Tuy rằng trên mặt hấn không có lộ ra vẻ hoài nghi, nhưng trong hai mắt lóe ra lại là ai cũng nhìn ra được.

Ngô sư đệ, ngươi đã nói rõ ràng như vậy, sư huynh cũng không giấu diếm. Bản đồ địa cung chính là do sư huynh phí

không biết bao nhiêu khí lực mới lấy được, có tác dụng hay không còn không biết., Cho dù bên trong có tồn tại địa cung, bên trong có bao nhiêu bảo vật điện tịch cũng là bí ẩn, dù sao năm đó Vạn Diệu tự trong một đêm đã bị hủy diệt, chỉ sợ trong lúc gấp gáp cũng không giấu được bao nhiêu thứ. Sư huynh ta muốn vạn vô nhất thất, đương nhiên là mời trưởng lão hoặc đệ tử chân truyền đi theo là tốt nhất.

Nhưng sư đệ lại chưa từng nghĩ tới, nếu tám bản đồ này là giả, ta mang theo trưởng lão hoặc các sư huynh chân truyền đi qua, chẳng phải là lừa gạt, làm tức giận bọn họ đại sư huynh không trả nổi. Nếu bản đồ là thật, bên trong có rất nhiều điện tịch bảo vật, nhưng khi đó, vật đoạt được trong điện tịch bảo vật không thuộc về sư huynh quản. Cho nên mặc kệ thế nào, sư huynh cũng không muốn kinh động các trưởng lão hoặc các sư huynh chân truyền.

Chẳng qua chuyến đi này có lẽ có một ít nguy hiểm, một mình sư huynh ta không dám xông vào, cho nên liền hợp kế tìm đồng môn huynh đệ có tu vi chiến lực tương đương với ta. Ngoài sư đệ ra, sư huynh đã tìm năm vị sư huynh đệ, bọn họ đều đã đáp ứng. Đến lúc đó cùng nhau nhập cung, sư huynh ta cũng không tham, ngoại trừ một môn công pháp thần thông của Vạn Diệu tự năm đó nhất định phải thuộc về ta, những thứ khác sẽ chia đều với các vị huynh đệ.

Nói đến phần này, đại hán râu quai nón có thể nói là hoàn toàn nói ra, Ngô Khí cũng không có lý do phản bác.

Trên mặt mặc dù vẫn khó xử như trước, nhưng không còn kiên quyết như trước, mày nhíu lại, ý niệm trong lòng mỗi người bốc lên, lộ ra thần thái suy tư.

Ngô sư đệ, lão Thôi ta nhìn ngươi vừa lên núi đã giết chết Hồng Đình khiến người ta sợ hãi, hợp với khẩu vị huynh đệ chúng ta, mới gọi ngươi là chuyện tốt như vậy. Ma tu chúng ta, tung hoành thiên địa, trước nay đều là thống khoái khoái, sao lại có nhiều băn khoăn như vậy, nếu ngươi cảm thấy lão Thôi ta sẽ ám hại ngươi, vậy ngươi không cần đáp ứng là được.

Ngô Khí còn chưa kịp mở miệng, Chử Bằng trên mặt Thôi Đại Giang đã run lên mấy cái, mặt không vui, hừ lạnh một tiếng,

có chút không kiên nhẫn muốn rời đi.

Ngô Khí thấy thế, vội vàng tiến lên kéo lại, cười khỏ liên tục, trong miệng nói: Sư huynh chớ vội, sư đệ suy nghĩ nhiều một chút, cũng không có ác ý. Nếu sư huynh có ý tốt như vậy, sư đệ ta đương nhiên là cầu còn không được, vừa vặn tiểu đệ mới đến, có thể nhân cơ hội này thân cận với các vị sư huynh.

Thấy Ngô Khí mở miệng đồng ý, vẻ không vui trên mặt Thôi đại giang kia mới dần dần thu lại, dừng bước chân lại, quay đầu nói với Ngô Khí: “Được, nếu Ngô sư đệ đã đáp ứng, người cũng đã đầy đủ, ngày xuất phát liền xác định sau ba ngày nữa, chúng ta trở về chuẩn bị một chút. Việc này hiện tại ngoài ta, liền chỉ có sư đệ cùng năm vị đồng môn khác biết được, không khỏi gây ra tai họa gì, kính xin sư đệ giữ bí mật.

Nghe xong yêu cầu của Thôi Đại Giang, Ngô Khí lập tức đồng ý, nhìn trong mắt hắn dần dần phát ra vẻ hưng phấn, tựa hồ đã bị một phen giải thích trước đó của Thôi Đại Giang thuyết phục, đã có chút tin tưởng lời nói của hắn, tin tưởng trong Vạn Diệu tự thật sự có địa cung tồn tại, có thể đạt được điển tịch bảo vật của vị kỳ nhân Phật Ma song tu năm đó, hợp đạo cường giả lưu lại.

Thôi Đại Giang sau khi dặn dò Ngô Khí một phen, liền không nhiều lời nữa, tiện tay triệt hồi cấm chế trên không trung, xoay người rời đi. Ngô vút bỏ cũng không giữ lại, mặc cho hắn tùy ý nhanh chóng rời đi.

Đứng ở bên ngoài mây mù, Ngô Khí nhìn vị Thôi đại giang sư huynh nhiệt tình lương thiện này rời đi, trong mắt vừa mới xuất hiện hưng phấn lập tức biến mất, thay vào đó là nghi hoặc thật sâu. Lúc này trong lòng hắn, lại thật sự có rất nhiều ý niệm quay cuồng, cau mày suy nghĩ cái gì đó.

Xem ra lập uy nửa tháng trước không có bao nhiêu hiệu quả, ngược lại đưa tới tiểu nhân ngấp nghé, chẳng lẽ thủ đoạn của ta còn chưa đủ tàn nhẫn sao? Xem ra lần sau, thế nào cũng phải giết người mới được.

Ngô Khí đứng nguyên tại chỗ, suy tư một lát, trong lòng đã nghĩ thông suốt những gì, nhưng cũng có không ít nghi vấn

chưa tiêu tán. Chỉ là gương mặt kia đã khôi phục vẻ hờ hững lúc trước, lại là một gương mặt người chết không biểu tình, vừa quay người đi vào trong mây mù, vừa thì thào cái gì đó.

Đình viện, trong tĩnh thất, Ngô Khí chẳng biết từ lúc nào lại ngồi trở lại trên bồ đoàn kia, không tiếp tục tu luyện, mà là lẳng lẳng ngồi, nhắm hai mắt, trong đầu còn suy tư, từ nửa tháng trước gặp mặt vị Thôi sư huynh kia lần đầu tiên, một mực nghĩ đến câu chuyện vừa rồi của hai người, mỗi một chi tiết đều không bỏ qua.

Lại qua hồi lâu, giữa lông mày Ngô Khí dần dần tản ra, cũng không phải là hết thấy nghi hoặc trong lòng. Hắn đột nhiên suy đoán ở đây, tất nhiên không cách nào biết được tất cả. Chỉ là hồi tưởng lại những suy đoán trong lòng, ý niệm Ngô Khí đối với suy đoán trong lòng đã thập phần xác định, về phần những thứ khác, đoán cũng không đoán ra, tìm cách liền từ bỏ.

Không nghĩ tới người mới này của ta, đã chọn một lão nhân có tu vi không tệ lập uy, lại còn có người có chủ ý đánh lên đầu ta. Còn thiết kế kế hoạch phiến toái như vậy, mưu tính chỉ sợ không phải là một chút linh thạch., Chỉ sợ ngay cả tính mạng gia đình của ta cũng không buông tha, cho dù có biết ta có quan hệ với vị kia, cũng vẫn không có ý bỏ qua, nói cách khác, sau lưng vị Thôi sư huynh này khẳng định cũng có người đứng.

Ngô Khí đột nhiên mở hai mắt, khóe miệng hiện ra một nụ cười lạnh, vừa mở miệng đã nói ra suy đoán trong lòng. Ngữ khí ung dung, hiển nhiên đã rất xác định suy đoán này.

Sau khi nói xong lời này, mặt Ngô Khí bỗng nhiên hơi đổi, giống như nghĩ tới điều gì, dừng lại một chút rồi lại nói: Ma tu Tân, trước đấu với trời, sau cùng đấu với người, bước lên con đường này, ý nghĩa khắp nơi đều là hung hiểm, hơi không cẩn thận, một cước giẫm rỗng, chính là vực sâu vạn trượng, vĩnh viễn không thể giải thoát...

Ngô Khí thì thào nói, trên mặt lộ vẻ thích thú nồng đậm, tựa hồ đã nghĩ thông suốt mọi chuyện. Vào lúc này, một nơi trong cơ thể hắn bỗng nhiên buông lỏng, một cỗ chân nguyên tinh thuần nồng đậm không gì sánh được như nước lũ tiết ra, lao ra,

thậm chí trong máu thịt khí huyết kinh mạch đan điền, vô số chân nguyên bắt đầu chuyển động.

Giờ khắc này, trong cơ thể hần hoàn toàn sôi trào, hỗn loạn, khí huyết như biển gầm, hung hăng đập mỗi một góc trong cơ thể hần. Dưới sự chỉ huy của Hoang Cổ Tàn Quyết không có Ngô Khí ý niệm tự động xuất hiện, toàn bộ chân nguyên sôi trào phun trào hoàn toàn dựa theo lộ tuyến vận chuyển của Hoang Cổ tàn quyết, bắt đầu điên cuồng vận chuyển.

Một chu thiên - hai chu thiên, mỗi một chu thiên qua đi, chân nguyên trong cơ thể Ngô Khí sẽ nồng đậm thêm một phần, tinh thuần hơn một chút, nhưng tổng lượng lại không giảm bớt chút nào, ngược lại có xu thế gia tăng. Đại chu thiên tiêu chu thiên, tất cả chân nguyên trong cơ thể Ngô Khí lúc này đều hóa thành một dòng lũ đáng sợ, thế như chẻ tre, bất cứ một chỗ nào cũng không ngăn được, đùng một chút là có thể phá được.

Tu vi Chân Nguyên tăng vọt tăng vọt.

Ầm

Phá hủy, chỉ trong nháy mắt, Ngô Khí đã cảm thấy một cửa ải nào đó trong cơ thể bị phá tan. Một cảm giác thư sướng trước nay chưa từng có sinh ra, nhẹ nhàng sung sướng, hoàn toàn bao phủ hần.

Nguyên Anh hậu kỳ là, cũng không phải, bởi vì chỉ kém một chút, Ngô Khí có thể cảm giác được. Tu vi hiện tại của hần đã ở điểm giới hạn, hoàn toàn nghiêng về điểm giới hạn. Ngô Khí có thể tự mình lựa chọn, nếu hần nghĩ, hiện tại hần có thể vượt qua, trở thành một vị tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ.

Ba ngày không gặp, không nghĩ tới tu vi của sư đệ lại có tiến bộ, thật sự là đáng mừng.

Mười hai phong, trong một sơn cốc bí ẩn, trên mặt Thôi đại giang tràn đầy vẻ kinh ngạc, nhìn Ngô Khí từ đằng xa chậm rãi đến.

Giờ phút này trong sơn cốc, ngoại trừ Thôi Đại Giang, còn có bốn người, một lam y tu sĩ, một nam tử mặt dài, một thanh niên tuần tú, một thanh niên cười ngây ngô. Bốn người này, trừ thanh niên tuần tú kia, đều là nguyên anh hậu kỳ, nhưng thanh niên kia tựa hồ tu vi tựa hồ đã đến viên mãn, tùy thời có thể bước vào cảnh giới Nguyên Anh đỉnh phong. Hơn nữa nhìn bộ dáng kiêu ngạo của hắn, hiển nhiên còn có một ít chỗ dựa khác.

Ngô Khí mới tới, Thôi Đại Giang nghênh đón, vốn chỉ là tùy ý nhìn lướt qua, lại tựa như phát hiện cái gì đó, ngạc nhiên kêu lên một tiếng, nghe hắn kêu sợ hãi, bốn người còn lại cũng đưa ánh mắt nhìn qua, nhưng lại không cách nào nhìn ra căn nguyên tu vi của Ngô Khí. Chỉ mơ hồ có thể cảm ứng ra, tu vi Ngô Khí còn chưa đến Nguyên Anh hậu kỳ.

Xác định điểm này, bốn người đều không quá để ý, mà thanh niên kiêu căng kia khinh thường bĩu môi, cười nhạo nói: Ta nói này lão Thôi, ta cho rằng ngươi giao du rộng rãi, lần này hắn là có thể gọi đến không ít hảo thủ tốt. Không nghĩ tới, đều là xấu xí cầu thả, ngay cả Nguyên Anh hậu kỳ cũng không có, cùng đi với chúng ta, không phải là cản chân sau sao.

Lời này vừa nói ra, lập tức ba người còn lại mặt mũi biến đổi, cùng nhìn về phía thanh niên kiêu căng kia. Ngay cả lão giả một mực cười ngây ngô liên tục, khuôn mặt cũng trở nên khó coi, trong ánh mắt mang theo một tia bất thiện. Thanh niên này ngược lại không hổ với vẻ kiêu căng trên mặt hắn, đối mặt với ba người đối mặt với vẻ thù địch của ba người khác, không sợ chút nào, ngược lại còn hừ lạnh một tiếng, lại khinh thường bĩu môi cười lạnh.

Ba người bị hấn chế ngạo, trừng mắt nhìn thanh niên kia một hồi, tựa hồ cũng cố kỵ cái gì, không có ý động thủ. Tu sĩ áo lam cùng một hán tử mặt dài khác hừ lạnh một câu, liền quay đầu không để ý, thủ một góc. Xem bộ dáng bọn họ, rõ ràng giống với thanh niên kiêu căng kia, chương mắt tu vi Ngô vút bỏ, không có ý nguyện kết giao.

Ngược lại lão giả cười ngậy ngô kia, tựa hồ rất hoan nghênh Ngô Khí, sau khi Thôi Đại Giang nói xong, cũng tiến tới.

Vị sư đệ này lạ mặt, không biết là đệ tử của đại điện nào, lão hủ từng thân, mười hai đệ tử thượng đẳng trên đỉnh núi, xuất thân từ cấm ma điện.

Lão giả này vừa tới đã tự giới thiệu, dáng vẻ không hề phòng bị, hơn nữa vẻ mặt nở nụ cười chất phác, ngược lại rất dễ dàng lấy tín nhiệm của người khác.

bái kiến vị sư huynh này, tiểu đệ Ngô Khí, trước đây không lâu mới thăng cấp lên mười hai đệ tử thượng đẳng trên núi, xuất thân từ Huyền Ảnh điện.

Lão giả mỉm cười đón lấy, Ngô Khí cũng không bày ra bộ mặt người chết, mà là cười nhạt trả lời một câu. Sau khi hấn phun ra một câu không lâu vừa rồi mới tấn thăng lên mười hai đệ tử thượng đẳng, thanh niên kiêu căng vốn đã khinh thường hấn lại càng cười nhạo thành tiếng, một chút cố kỵ cũng không có, hai người khác cũng khinh thường liếc nhìn Ngô Khí một cái, sau đó như trách cứ nhìn về phía Thôi Đại Giang bên cạnh Ngô Khí.

Ngô Khí cũng mặc kệ những người khác nghĩ thế nào, chỉ bảo trì nụ cười trên mặt, tùy ý tìm một góc, sau đó nhắm mắt dưỡng thần, bước vào sơn cốc hấn liền nhìn lướt qua, trừ hấn ra, bao gồm Thôi Đại Giang còn có năm người, nói cách khác, tương lai người cùng tề, còn kém một chút.

Ý nghĩ này vừa mới hiện lên, trong sơn cốc lập tức có động tĩnh mới.

Vào

Không khí gào thét vang vọng, đám người ngẩng đầu, lập tức nhìn thấy một đạo xích hào quang từ xa xa bay đến, chớp mắt

đã tới, rơi vào trong sơn cốc này, kiếm quang tán đi, hiển lộ ra một đại hán trung niên mặc áo bào đỏ thẫm. Đại hán này mặc quần áo rất hoa lệ, gương mặt lạnh lùng, rất có uy nghiêm, hoàn toàn khác với Thôi Đại Giang thô cuồng.

Hồng sư huynh...

Người này vừa hiện thân, lập tức trừ Ngô Khí ra tất cả mọi người đều xôn xao đứng dậy, hướng tới đại hán mặc áo bào đỏ thẫm kia kêu một tiếng. Ngay cả Thôi đại giang cũng giống vậy, trong thần giản thậm chí có thể mơ hồ có thể thấy được cung kính, tựa hồ lấy thân phận tu vi của gã, trước mặt đại hán trung niên này còn thấp hơn một cái đầu.

Ngô Khí cũng không dám kiêu ngạo, đang muốn đứng dậy chào, lại không phòng bị đại hán trung niên kia quét một vòng, sau đó trước tiên chú ý tới Ngô Khí. Hắn nhìn thoáng qua, tựa hồ có chút kinh ngạc với tu vi thấp hơn của Ngô Khí, sau đó nhíu mày, ánh mắt xoay chuyển lại trên người Thôi đại giang, tiếng lạnh lẽo tràn ngập uy nghiêm vang lên.

Thôi sư đệ, đây là những người đồng hành mà ngươi tìm đến. Vị sư đệ này chỉ sợ ngay cả Nguyên Anh hậu kỳ cũng không tới, ngươi không sợ hấn nửa đường mất mạng sao.

Lời này vừa vang lên, ngay cả Ngô Khí, mặt mũi lập tức thay đổi. Nếu như lúc trước thanh niên kiêu căng chỉ là nhất thời miệng nhanh, tùy ý giễu cợt một câu. Đại hán trung niên mặc áo bào đỏ kia, chính là rất rõ ràng chất vấn. Lấy phản ứng của hắn lúc hiện thân, phản ứng của mọi người, tựa hồ cũng có tư cách này của đại hán.

Bị đại hán trách mắng, Thôi Đại Giang cũng không ngờ tới, bất quá ngoài dự liệu của Ngô Khí, Thôi Đại Giang trả lời không có chút nào mềm yếu hoặc là thấp hơn một cái đầu, thậm chí có chút cứng rắn chống đối một câu.

Hồng sư huynh quá lo lắng, lão Thôi ta tìm mấy vị đồng môn, tất nhiên không phải là hạng xoàng. Về phần vị sư đệ này, tu vi của hắn mặc dù có chút thấp, nhưng chiến lực lại không tầm thường. Không lâu trước khi luận đạo bình, chắc hẳn Hồng sư

huynh đã nghe nói, người dạy dỗ Hồng Tiêu, chính là vị sư đệ này.

Thôi Đại Giang vừa dứt lời, Ngô Khí liền cảm giác được năm ánh mắt ẩn chứa vẻ ngạc nhiên quét tới, nhất là thanh niên kiêu căng lúc trước. Hắn vốn tưởng rằng Ngô Khí chỉ là một đệ tử bình thường có tu vi thấp, không nghĩ tới Ngô Khí còn có chiến tích như vậy.

Không cho mọi người cơ hội nhiều lời, nhìn thấy đại hán mặc áo bào đỏ kia đến, Thôi Đại Giang lập tức thi triển một cái pháp quyết, lập tức thấy dưới chân hắn sinh ra hai đoàn mây trắng khí đoàn, bao lấy nửa người dưới của hắn, chậm rãi bay lên trời, đến giống vị Hồng sư huynh kia, sau đó nói một câu với mấy người phía dưới.

Chư vị, nếu người đã đủ, việc này không nên chậm trễ, liền khởi hành đi.

Trong lúc nói chuyện, trên mặt Thôi Đại Giang lộ ra vẻ hưng phấn, nhìn dáng vẻ của hắn, tựa hồ đã nghĩ đến lần này có thể có được thu hoạch rồi.

Bị ngũ khí của hắn lây nhiễm, mấy người còn lại tựa hồ cũng có chút hưng phấn, nhao nhao thi triển thủ đoạn bay lên trời. Tu sĩ áo lam kia là tu sĩ áo lam giẫm dưới chân một thanh trường kiếm thủy lam lữ, ngự kiếm bay lên không, hán tử mặt dài một mực không nói gì thì chân đạp một thanh phù xoa tạo hình có chút kỳ dị. Về phần thanh niên kiêu căng kia, lại không dựa vào bất luận ngoại vật gì, chỉ lấy Ngự Không Thuật bay lên, nhìn dáng vẻ của hắn, tựa hồ muốn lấy Ngự Không Thuật so đấu tốc độ với mọi người.

Lão giả chất phác một mực đứng ở bên cạnh Ngô Khí, thấy tất cả mọi người đều bay lên không, cũng cười hắc hắc vài tiếng, vỗ trên nhũn trĩu vật của hắn, hào quang lập lòe, một tấm phi thuẫn trông rộng xuất hiện, lão giả phi thân lên, tấm thuẫn không lay động chút nào cũng bay lên trời, đứng chung một chỗ với mọi người.

Ngô Khí không có thói quen sử dụng linh khí, đương nhiên cũng không cách nào ngự khí phi hành, giống như thanh niên

kiêu căng kia, cũng sử dụng Ngự Không Thuật bay lên.

Nhìn thấy người đến đông đủ, Thôi Đại Giang lúc này mới thật không chậm trễ nữa, trực tiếp quát to một tiếng.

Đi thôi.

Tiếng nói vừa dứt, nhất thời có bảy đạo quang mang dâng lên, sau đó kích phát ra, trong nháy mắt nhập vào bầu trời phía xa. Sơn cốc mấy hơi trước còn tương đối náo nhiệt, lập tức trở nên quanh quẽ.

Hôm nay công việc nhiều, tiểu lâu đã mệt ngất, vô lực, ít đi một ngàn chữ, xin lỗi.

Thông Thiên sơn mạch, chính là dãy núi rộng lớn nhất Trung Châu đại lục, kéo dài không biết bao nhiêu vạn dặm, là chủ mạch đại địa từ thời thượng cổ đã tồn tại. Trong ngọn núi trước đó chưa từng có, có ngàn vạn sinh linh sinh sôi nảy nở, thực vật dã thú muôn dân bách vật, trong đó một bộ phận may mắn có được đồng hồ thiên địa linh khí, mở ra linh khiếu, liền có thể thoát ly phạm thuộc, đạp lên con đường tu chân kia.

Dã thú được linh, khai linh trí, là yêu thú; nhân loại được linh, khai linh khiếu, liền là tu sĩ. Yêu thú tụ tập, là đàn thú, đánh đâu thắng đó. Tu sĩ tụ tập, thành tông lập phái, Tân Hỏa tương truyền. Mặc kệ là yêu thú hoặc tu sĩ nhân loại, nếu chỉ là một thân thể, mặc kệ cường đại cỡ nào, cuối cùng sẽ chôn vùi dưới lực lượng năm tháng. Chỉ cần tụ tập cùng một chỗ, hình thành tộc quần hoặc tông môn, mới có thể truyền thừa xuống.

Nhưng cho dù như vậy, cũng không phải tất cả tộc quần cùng tông môn đều có thể truyền thừa một mực. Từ xưa đến nay, toàn bộ Trung Châu đại lục hoặc là Thông Thiên Sơn Mạch, cũng không biết sinh ra bao nhiêu tộc đàn yêu thú, tông môn nhân loại, nói là cát Hằng Hà cũng không quá phân, nhưng có thể trải qua mười vạn năm tuế nguyệt mà không diệt, rất ít có mấy.

Vạn Diệu tự là do một vị cường giả hợp đạo Phật Ma song tu sáng chế, vị cường giả này vốn là cao tăng trưởng lão thánh địa tây cực tu Đại Lô Âm tự, bởi vì lúc tu luyện xảy ra chuyện ngoài ý muốn bị Vực Ngoại Thiên Ma xâm nhập, ngộ nhập ma đạo, suýt chút nữa thân tử đạo tiêu. Lại không nghĩ tới vị cao tăng này nhân họa đắc phúc, ngộ đại đạo, Phật Ma song tu, ngược lại mượn cơ hội này thành tựu tu vi hợp đạo.

Năm đó uy danh vị Vạn Diệu Ma Tăng này, nhưng toàn bộ đại lục Trung Châu đều truyền rộng ra, truyền thừa của hắn là Vạn Diệu tự, cũng từng là đại tông môn uy chấn một phương. Hơn nữa bởi vì Phật cũng Ma, bị rất nhiều tu sĩ dẫn dắt làm dị số, càng thêm thanh danh.

Chỉ là đáng tiếc, sau khi Vạn Diệu Ma Tăng phi thăng thượng giới, truyền thừa Vạn Diệu tự đã đứt đoạn mấy trăm năm, nghe nói ngay cả một truyền nhân cũng không lưu lại. Trong một đêm bị diệt, chỉ để lại từng tòa chùa miếu rách nát, thành di tích gần như biến mất.

Thôi sư huynh, nói như vậy, năm đó tu vi của vị Vạn Diệu Ma Tăng kia thông thiên triệt địa, thậm chí còn phá không phi thăng, nhưng vì sao ngay cả truyền thừa của chi mình cũng không giữ được.

Không trung, trong một mảnh cương phong xoạt xoạt, bảy đạo quang mang bay nhanh, tốc độ cực nhanh, như lưu quang chớp mắt, nháy mắt đã vượt qua cự ly cực xa. Ngô vút bỏ ở trong đó, quanh thân bao phủ u quang, đem tất cả cương phong vọt tới đều đẩy ra. Cương phong nơi này như đao như lưỡi đao., Tiếng gió thổi không ngừng gào thét, mặc dù không làm gì được bảy người, nhưng nếu muốn nói chuyện với nhau, chỉ sợ âm thanh vừa ra khỏi miệng, sẽ bị cương phong xé nát nát bấy, cho nên sử dụng giao lưu, đều là ý niệm thần thức.

Sư đệ có chỗ không biết. Tu sĩ một khi phi thăng thượng giới, liền không thể trở về Trung Châu đại lục này, tự nhiên không cách nào che chở đối với truyền thừa của mình. Kỳ thật Vạn Diệu tự kia dù sao cũng là một vị cường giả Hợp đạo lưu lại, không đến mức nhanh chóng bị tiêu diệt như vậy. Khổ nỗi năm đó Vạn Diệu Ma Tăng phi thăng, lưu lại công pháp không biết tại sao lại mất hơn phân nửa, không có công pháp truyền thừa., Vạn Diệu tự qua trăm năm, nhân tài điêu linh, thực lực suy yếu, chỉ trong một đêm đã bị người diệt môn.

Bảy người một đường chạy nhanh, nhưng cũng không vội, dù sao đều có tu vi gần đến Nguyên Anh đỉnh phong, mặc dù ở trong tầng cương phong trên không trung, cũng có thể tùy tiện phi hành.

Ngô Khí và Thôi đại giang gần nhau, vừa vặn nhân cơ hội hỏi chút vấn đề, ban đầu đều là chút lời đồn không quan trọng. Chẳng qua nghe xong Ngô Khí hỏi vài câu, vị Thôi sư huynh này liền chủ động mở ra câu chuyện, cùng Ngô vút đi kéo trái kéo phải.

Đây cũng là mệnh số gây ra, năm đó nếu không phải mất đi công pháp truyền thừa, nói không chừng Vạn Diệu tự sẽ không bị hủy diệt nhanh như vậy, nói không chừng còn có thể trưởng thành thành một phương bá chủ, phong quang mấy ngàn năm.

Nghe nói công pháp trấn tự vị Vạn Diệu Ma tăng kia lưu lại, chính là phật công hấn kết hợp với Đại Lôi Âm tự cùng Vực Ngoại Thiên Ma Pháp Quyết, tự nghĩ ra Vạn Diệu Quang Minh Ma Quyết, ma quyết này ảo diệu vô cùng, người tu luyện có thể mượn nó luyện đến Phật Cốt Ma Tâm, cuối cùng thậm chí Phật Ma tương dung, thành tựu tu vi hợp đạo cũng không phải việc gì khó.

Chỉ đáng tiếc, pháp quyết thần diệu như vậy, lại khiến cho một đám lừa trọc Vạn Diệu tự mất đi, cũng đáng đời bị tiêu diệt.

Lần này sư huynh lấy được di tích Địa Cung, tựa hồ cũng chỉ là năm đó Vạn Diệu tự bị hủy diệt, một đám tăng nhân tạm thời che giấu điển tịch bảo vật, đối với cường giả chân chính mà nói, tự nhiên không phải là trân quý. Bất quá đối với chúng ta mà nói, đã là thập phần khó có được, nếu bên trong có thần thông pháp quyết ta cần, vậy quả thật không uổng chuyến đi này.

Thôi Đại Giang tựa hồ không hề phòng bị Ngô Khí, hoặc là cảm thấy những tin tức này không cần giữ bí mật, liền nói nhăng nói cuội với Ngô Khí.

Trong cương phong, Ngô Khí và hai người Thôi đại giang nói chuyện với nhau, ý niệm lui tới trong đầu, cũng không lãng phí thời gian đi đường. Bất quá mấy người khác, tựa hồ cũng không có nhận rồi, xem sắc mặt bọn họ như ẩn như hiện trong cương phong, hiển nhiên đều đang tự mình trao đổi, chỉ là không biết ai đang nói chuyện với ai mà thôi.

Trong sáu người khác, Ngô Khí ngoại trừ có chút hiểu biết với Thôi đại giang ra, cũng không biết căn nguyên về sáu người khác. Hơn nữa Ngô Khí Tử luôn luôn lãnh đạm, căn bản sẽ không tận lực kết giao với người khác. Về nhiệt tình trên mặt hấn, chẳng qua là cự tuyệt người nguy trang ngoài ngàn dặm mà thôi.

Đã đến nơi.

Đang lúc mọi người đều có ý niệm quay cuồng, bỗng nhiên Thôi đại giang hơi mang theo một chút thanh âm hưng phấn vang lên, mặc dù truyền ra không xa liền bị cương phong xé rách, bất quá mọi người cách nhau cũng không xa, đều nghe rõ ràng, lần theo thanh âm của Thôi đại giang, mọi người đồng loạt quay đầu, con mắt lực lượng kinh người liền nhìn xuống phía dưới.

Vèo vèo vèo

Như sao băng rơi xuống đất, từ trên không trung cương phong, bảy đạo quang mang nhan sắc khác nhau cấp tốc rơi xuống, trong mười mấy hơi thở, liền từ ngàn trượng trên không trung, đến trên mặt đất, khu vực tầng trời thấp. Lúc này cúi đầu, cảnh tượng mặt đất hoàn toàn chiếu vào trong mắt, lấy thị lực mọi người tự nhiên là hiện rõ ràng rành mạch, cái gì cũng nhìn thấy rõ ràng.

Sa mạc...

Lão giả cười ngây ngô kia mở miệng đầu tiên, mặt nghiêm túc kinh nghi, trong mắt lão, hiện ra cảnh tượng mặt đất, lại là một mảnh sa mạc rộng lớn.

Cát vàng khắp nơi, chất thành từng cồn cát vàng óng giống như bao mộ lớn, thỉnh thoảng thổi qua cuồng phong, cuốn lên những hạt cát mịn, bay múa, hình thành từng đầu Hoàng Long dây dưa cùng một chỗ, cuồng quyền mà qua. Đây nào phải chùa miếu gì, rõ ràng chính là một mảnh sa mạc hoang vu mà thôi.

Ít nhất mắt thường nhìn thấy, phía dưới căn bản không có chùa miếu tồn tại, chỉ là một mảnh sa mạc nhìn qua bình thường mà thôi. Không chỉ lão giả kia như thế, những người khác cũng đều là một cái biểu lộ, nhao nhao quay đầu lại., Mang theo một tia hoài nghi rơi vào trên người Thôi Đại Giang, ngược lại trong mắt Ngô Khí lại có dị biến hiện lên, bất quá hắn không có lộ ra, chỉ sững sốt một chút, sau đó liền biểu hiện giống những người khác, đồng dạng nghi hoặc nhìn Thôi Đại Giang.

Khà khà, chớ vội vàng, không nhanh không chậm.

Thôi Đại Giang tựa hồ đã sớm biết mọi người sẽ có biểu cảm như vậy, cười hắc hắc vài tiếng, liền lập tức có động tác.

Uống, khiêng lên cho ta.

Hai tay giơ lên, mười ngón tay biến hóa, Thôi đại giang trong nháy mắt liền trước mặt mọi người bấm mấy cái ấn quyết, chỉ thấy hào quang chớp động, một đoàn khí tức mây trắng biến ảo ra giữa hai tay hắn, cũng không biết những động tác khác của hắn, chỉ nhẹ nhàng quăng ra, một đoàn khí tức mây trắng trong tay liền rơi xuống sa mạc phía dưới.

Rầm rầm

Một màn làm cho người ta rất là kinh ngạc xuất hiện, chỉ thấy đoàn vân bạch khí tức kia, trên đường rơi xuống, nhanh chóng phồng lớn lên. Khí tức cuồng phong cương mãnh lẫm liệt xuất hiện ở trong đó, một đoàn khí tức mây trắng đang điên cuồng phồng lớn kia, tựa hồ ẩn chứa phong khí vô cùng cương mãnh.

Lúc rơi xuống đất, khí tức mây trắng vốn chỉ lớn bằng bàn tay, đã hoàn thành căng phồng thành một cỗ vòi rồng to lớn. Mà vòi rồng vốn là mây trắng, nhưng trong giây lát liền hóa thành vàng óng, nguyên nhân là vì sa mạc trên mặt đất kia, cơ hồ tất cả cát vàng óng đều bị cuốn lên.

Một vòi rồng màu vàng óng cao chừng mấy chục trượng, trong ba hơi thở đã hình thành. Trong sa mạc, những vòi rồng cuồng phong khác, đều bị lốc xoáy này tan rã thôn phệ, lớn mạnh chính mình. Quý dị chính là, sau khi lốc xoáy kỳ dị này thành hình, căn bản không nhúc nhích, đợi trên mặt đất, giống như một cây cột rộng trên dưới.

Nhưng lúc này mọi người căn bản là quan tâm cây cột quý dị này, ngoại trừ Thôi Đại Giang, bao gồm Ngô Khí bên trong, ánh mắt sáu người đều rơi vào mặt đất, cảnh tượng những cát vàng sau khi biến mất lộ ra trên mặt đất.

Trong phạm vi ba trăm dặm, lọt vào tầm mắt là chỉ nhìn thấy từng tòa kiến trúc rách nát đứng vững, những kiến trúc này sụp đổ rách nát, loang lổ tăm tối, xem qua liền biết hoang vu đã lâu. Nhưng cho dù như vậy, từ trên những kiến trúc phế tích này, liền có thể thấy được tình hình nơi đây như thế nào.

Chiếm diện cực lớn, mỗi một tòa kiến trúc đều to lớn vô cùng, cũng không biết dùng tài liệu gì đúc thành, trải qua ngàn năm, cát vàng vùi lấp, mỗi ngày ma sát, tựa hồ cũng không tăng thêm thương thế mới.

Trên những kiến trúc này, còn có thể lơ mờ nhìn thấy một bức bích họa mỹ lệ dị thường, có Sơn Xuyên Hà Thủy Thảo Yêu, Hoa Yêu Yêu, Bách Nhạc Tiên Nữ, Phi Thiên Tiên Phủ cung khuyết, quả thực là bao la vạn tượng, tựa hồ tất cả tướng mạo giữa thiên địa đều bị từng tòa kiến trúc kia ghi chép lại.

Cho dù chỉ là di tích, mọi người nhìn lâu, bị những diệu tượng kia mê hoặc, dần dần chìm đắm xuống.

Vạn Diệu tự!

Không biết là cố ý hay vô tình, thanh âm ẩn chứa một tia sợ hãi âm u đột nhiên vang lên, lập tức kéo mọi người từ trong mê muội ra ngoài. Lão giả cười ngây ngô cùng hán tử mặt dài trầm mê nhất, tỉnh lại, nghĩ lại, lập tức cả kinh toàn thân mồ hôi lạnh, nếu lúc trước không có người trầm mê, vậy bọn họ chẳng phải là ác ý sao.

Đang lúc hai người nghĩ mà sợ không thôi, bỗng nhiên lại một tiếng kinh hô truyền đến, lại không phải là Ngô Khí, mà là Thôi Đại Giang.

Lại có người tới.

Thôi Đại Giang đứng giữa không trung, lại không nhìn mặt đất phía sau sáu người, mà là diện tích có chút khó coi, nhìn về phía xa xa phi nhanh tới khó khăn hơn mười đạo quang mang. Tốc độ hơn mười đạo độn quang này cực nhanh, xem thanh thế, cùng mọi người lúc đến không kém chút nào, thậm chí bởi vì số lượng liên quan, còn có thể thắng.

Trong bảy người, vị đại hán trung niên áo đỏ có tu vi cao nhất kia, cũng giống vậy quay đầu nhìn thoáng qua, chỉ một cái này lập tức làm cho mặt của hắn trầm xuống.

Tu sĩ Tiên đạo,

Bốn chữ này tựa hồ mang theo ma lực gì đó, từ trong miệng đại hán phun ra, nhất thời ngoại trừ Ngô Khí ra, tất cả mọi

người đều thay đổi sắc mặt.

(Đa tạ nguyệt phiêu của bạn thân tà thiên thần cương diên
cuồng, ủng hộ báỉ tạ khác, tu sĩ tiên đạo ra sân, có hứng thú ra
khỏi diễn đàn thân thích, nhanh đi báo danh ở Long bộ lâu.

Tu sĩ Tiên đạo,

Bốn chữ này đối với tất cả tu sĩ Ma đạo mà nói, đều là tồn tại cực kỳ miễn cảm.

Sinh linh được thiên địa linh khí sở vạn vật, yêu thú có chim bay cá nhảy, côn trùng loài cá phân chia. Mà nhân loại tu sĩ thì chỉ có ba trận doanh, theo thứ tự là tu sĩ tà phái ma đạo và tu sĩ tiên đạo.

Tu sĩ tà phái phần lớn là tán tu, hoặc là một môn phái nhỏ, tuy cũng là một trận doanh, nhưng thế lực lại quá nhỏ. Nhưng tu sĩ ma đạo và tu sĩ tiên đạo lại hoàn toàn không giống nhau. Từ xưa đến nay, hai trận doanh này đều chiếm hơn phân nửa tu sĩ nhân loại, quan hệ giữa hai trận doanh, giống như quan hệ giữa thủy cùng lửa, hoặc là quan hệ giữa dã thú và thiên địch. Chính là tử địch, tiên ma chi thế chính là thủy hỏa chi thế, vĩnh viễn không tương dung, cho đến chết mới thôi.

Ngô Khí lâu ngày ở Man Hoang hẻo lánh như Đoạn Hồn sơn mạch, chưa bao giờ tiếp xúc với tu sĩ Tiên đạo, tự nhiên cũng không biết quan hệ giữa tiên ma giương cung bạt kiếm.

Nghe được từ trong miệng đại hán áo đỏ phun ra lời nói, lại nhìn phản ứng kỳ dị của mọi người, lập tức cảm thấy kỳ dị, đầu quay lại, cũng nhìn về phía xa xa bay nhanh đến hơn mười đạo quang mang. Quang mang hẹp dài, kéo dài không biết mấy lần, trong đó ẩn chứa khí tức cực kỳ sắc bén, tựa hồ muốn phá nát hết thảy, đúng là hơn mười đạo kiếm quang uy thế kinh người.

Kiểm tu...

Không biết từ khi nào, Xích bào đại hán đã đứng trước mặt mọi người, khuôn mặt nghiêm nghị, ánh mắt sắc bén, rơi vào trên hơn mười đạo kiếm quang kia. Mọi người đang muốn nói chuyện, lại đang lúc này, một thanh âm tràn ngập quang minh chính đại tràn ngập ý vị khiêu khích từ đằng xa truyền tới, rõ ràng rơi vào trong tai mọi người.

Hao không nghĩ tới ở chỗ này vậy mà đụng phải mấy tên ma nhỏ con, xem ra hôm nay đúng là cơ duyên của đệ tử Linh Kiếm môn chúng ta đến rồi. Không chỉ có thể đoạt được bảo, còn có thể thuận tay làm thịt mấy tên ma tặc trở về lĩnh thưởng.

Thanh âm này từ đằng xa truyền tới, người nói chuyện dường như không có ý muốn che giấu, âm thanh truyền trăm dặm, ai cũng có thể nghe rõ ràng. Bất quá lời này của hắn vừa nói ra, nhất là câu cuối cùng, lập tức khiến cho tất cả mọi người bao gồm cả Ngô Khí ở bên trong, khuôn mặt đều trở nên khó coi.

Vèo vèo vèo

Kiểm quang như cầu vồng, từ xa rất gần, tất cả mọi thứ ven đường đều bị từng đạo kiếm quang cực kỳ sắc bén xoắn nát, nguyên bản một mảng bầu trời còn bị mây trắng bao trùm, từ đó mười mấy đạo kiếm quang xuất hiện, bị cắt nát thành hư vô, cảnh tượng một phái thanh minh.

Hiện thân, kiếm quang gào thét, chớp mắt đã tới. Ngay cách mọi người không xa, cách đó mấy trăm trượng. Cùng là bầu trời, mười mấy đạo kiếm quang tán đi, hiển lộ ra mười mấy người bên trong.

Đi trước một người, một thân áo trắng như tuyết. Ngọc Hoàn buộc tóc, mày kiếm mắt sáng, mặt như ngọc, trong tay cầm một thanh trường kiếm hàn khí âm trầm. Một màn này nếu bị người bên ngoài nhìn thấy, sẽ lớn tiếng khen một câu: Hay cho một thanh niên tuấn tú...

Sau lưng thanh niên này, đứng khoảng mười người. Tuy nam nữ đều có, béo gầy bất đồng, nhưng cách ăn mặc lại giống nhau. Cùng thanh niên áo trắng kia cơ hồ giống nhau, quần áo trên người tựa hồ cùng một môn phái, kiểu dáng rất là gần, ống tay áo trước ngực đều thêu một thanh ấn ký hình thanh kiếm, mà trên tay hoặc trên lưng đều có trường kiếm khí thế bức người.

Linh Kiếm môn, đại tông môn Tiên đạo, được xưng là môn hạ đệ tử. Tông chủ Linh Kiếm lão nhân, tu sĩ Phản Hư đỉnh

phong, đứng hàng thứ hai mươi trong Bách Đại cường giả của liên minh Tiên Đạo.

Ánh mắt đại hán mặc xích bào đứng ở phía trước mọi người không giảm chút nào, trong mắt hiện ra mười mấy người tuần tra, trong miệng không ngừng, cơ hồ trong nháy mắt liền nói ra nguồn gốc sư môn của người tới.

Thanh niên áo trắng cầm đầu kia tựa hồ cũng không ngại bị đại hán áo đỏ nói qua lai lịch sư môn, ngược lại hứng thú dùng một loại ánh mắt xem kỹ như con mèo Ngô Khí mấy người.

Thanh niên này cũng có một đôi mắt sáng thần kỳ, trong đó tựa hồ có từng đạo thiểm điện hình kiếm du động, đối mặt với hắn., Giống như cùng vô số thanh kiếm sắc nhìn nhau, lúc này thị lực không xuất chúng trái lại tốt hơn nhiều, nếu thị lực xuất chúng như Ngô Khí, nhất thời sẽ cảm giác được không trung trước mặt, đột nhiên xuất hiện vô số thanh tiểu kiếm, phô thiên cái địa.

Hừ.

Bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng, đánh tan một tia mũi nhọn trong không khí ra, phát ra tiếng hừ hừ lại không phải là Ngô Khí, mà là vị đại hán áo đỏ kia.

Ngay cả chào hỏi cũng không đánh đã hạ chiêu, đây chính là tác phong của chính đạo tiên môn các người không thể trách tất cả mọi người được, tu sĩ trong liên minh tiên đạo, mỗi một người đều là nguy quân tử đối trá đến tận cùng, hôm nay chứng kiến, quả nhiên là thịnh danh không có hư sĩ a.

Đại hán mặc xích bào đứng trước mọi người, lại bị thanh niên áo trắng kia âm thầm hạ độc thủ với mọi người, trong lòng lập tức khó chịu, há miệng không chút khách khí trào phúng.

Ai ngờ thanh niên áo trắng kia vẫn giữ bộ dáng cười nhạt như cũ, hoàn toàn không xuất hiện thần sắc xấu hổ, vẻ mặt âm trầm giống như vừa rồi âm thầm dùng kiếm quang trong mắt đánh lên tâm thần mọi người không phải là việc giả làm.

Mấy con ma nhỏ các người lá gan cũng lớn đấy, nơi này gần chỗ liên minh tiên đạo chúng ta, ngay cả một tu sĩ Hóa Thần cũng không có, liền dám xuất hiện ở đây. Xem các người dùng

ở đây, chắc hẳn cũng nhận được tin tức liên quan tới di tích cung điện địa cung của Vạn Diệu tự. Đáng tiếc, ta cũng nhận được tin tức, hơn nữa cũng ở nơi này, các người không chỉ không chiếm được bảo vật, còn nhất định phải chết.

Thanh niên áo trắng thân nhiên nói, trong miệng hắn, rất dễ dàng lấy lại sinh tử của đám người Ngô Khí.

Đại hán mặc áo bào đỏ một mực nghiêm nghị đột nhiên lộ ra nụ cười quỷ dị, nhìn thanh niên áo trắng kia, đột ngột hỏi: Người không hỏi, tông môn chúng ta lai lịch thế nào.

Đại hán áo đỏ nói ra lời này, mấy người Thôi Đại Giang phía sau đều lộ ra một tia nguy hiểm.

Đại hán áo đỏ kia cũng không đợi thanh niên áo trắng thật sự hỏi hắn vấn đề kia, mà là trong tay lấp loé quang mang, sau một khắc, một lệnh bài chỉ lớn chừng bàn tay phong cách cổ xưa liền xuất hiện trong tay của hắn. Lần đầu tiên Ngô Khí nhìn thấy, lệnh bài này rất là quen thuộc, hắn còn chơi đùa hồi lâu, chính là lệnh bài thân phận mà thiếu nữ áo xanh lúc trước cho hắn.

Thanh niên áo trắng vốn còn vẻ mặt kiêu căng, trong lúc đại hán mặc áo bào đỏ cười giả tạo đã thầm nói không tốt. Đợi sau khi hắn lấy ra lệnh bài, chỉ nhìn lướt qua, trong lòng của hắn lập tức lộ bộ một chút, mặt không khỏi chuyển thành kinh ngạc, đồng thời kinh hô: Thiên Ma tông:

Ở phía sau thanh niên áo trắng, một đám hơn mười người, đều mặc áo trắng bội kiếm, khí thế không tầm thường, hầu như mỗi một người khí thế đều chỉ thua kém tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong như Thôi Đại Giang. Cho nên ban đầu nhìn thấy đám người Ngô Khí chỉ có bảy người, bọn họ đều là vẻ mặt cười lạnh, một bộ dáng ăn chắc đám người Ngô Khí.

Nhưng hôm nay, lúc một quả lệnh bài trong tay đại hán mặc xích bào xuất hiện, thần sắc bọn họ đều biến đổi lớn, trong mắt đồng loạt hiện lên vẻ sợ hãi.

Hắc hắc...

Rõ ràng là cố ý, ở phía sau đại hán áo bào đỏ, Thôi Đại Giang hắc hắc cười lạnh, động tác trên tay không chậm chút nào,

đồng dạng ánh sáng lấp lóe, một lệnh bài thân phận đệ tử thuộc về hán liên xuất hiện, còn lại hán tử mặt dài hoặc lam y tu sĩ cũng học theo, nhao nhao lấy ra lệnh bài thân phận của mình.

Linh Kiếm môn, hừ, bất quá chỉ là một môn phái chỉ biết kiếm lợi sau lưng tam tông Tiên đạo mà thôi. Cũng chỉ phối hợp chơi đùa trên mặt đất một mẫu ba phần của liên minh Tiên Đạo, ra nơi nào, bất quá chỉ là một đám trứng mềm. Còn dám nói bừa nói giết mấy người bọn ta, tốt, hiện tại lão tử đứng ở chỗ này, các ngươi cũng tới giết một người đi, thật ra các ngươi cũng chỉ là giết một người a.

Đại hán áo đỏ đùa bỡn lệnh bài trong tay, một bên từ trong miệng phun ra một đồng lời nói móc túi, mặt mũi đắc ý, so với thanh niên áo trắng kia càng lớn hơn.

Người...

Thanh niên áo trắng vừa nghe những lời kia, lập tức giận dữ, khuôn mặt đỏ lên, trường kiếm lạnh lẽo trong tay lập tức run lên dữ dội, mỗi lần run lên một cái, liền có kiếm quang tuyết trắng cực kỳ sắc bén tràn ra, dung nhập vào không trung, quấy cho không gian rung chuyển không thôi.

Người này giận dữ, lập tức hiển lộ tu vi của mình, kiếm khí lăng tiêu, quấy động hư không. Khí thể thanh niên áo trắng này lại sinh sinh sinh đè ép thanh niên mặc xích bào một đầu, mặc dù cũng là Nguyên Anh đỉnh phong, nhưng cũng là Nguyên Anh đỉnh phong., Nhưng lại đã đến cảnh giới viên mãn, toàn bộ tích góp đã đầy đủ, lúc nào cũng có thể bước vào cảnh giới Hóa Thần. Nguyên Anh đỉnh phong viên mãn, lại thêm thân phận kiếm tu, vị đệ tử Linh Kiếm môn này một thân chiến lực mạnh mẽ, cho dù là Ngô Khí cách xa cũng có thể cảm giác được.

Ánh mắt mọi người nhìn qua, tựa hồ nhìn thấy không phải là một người, mà là một thanh tuyệt thể kiếm khí, một đạo kiếm khí lạnh lẽo, xông thẳng tới chân trời, vắt ngang ở nơi nào, lúc nào cũng có thể chém xuống, xé nát tất cả.

Nhưng thanh niên này lại cố nén lại, ánh mắt của hắn tại thời điểm quét đến cái lệnh bài trong tay thanh niên áo đỏ kia, trong mắt cũng hiện lên một tia kiêng kị, ngạnh sinh đề xuống nội khí trong lòng, chậm rãi thu lại khí thế đáng sợ trên người, đem trường kiếm giờ cao ở sau lưng.

Hừ, ta nói là ma nhỏ đầu tử từ đâu tới, gan lớn như vậy, hóa ra là người Thiên Ma tông. Tốt, hôm nay ta nuốt lời như vậy, sẽ có lúc báo đáp, lần này ta không giết các ngươi, các ngươi đi đi.

Hóa ra thanh niên áo trắng này tên là Vân Dao, nhìn khí thế của gã, rất rõ ràng ở Linh Kiếm môn một phương cực kỳ uy nghiêm, trong miệng phun ra lời nói chém đinh chặt sắt, hơn mười người phía sau gã đều là đệ tử Linh Kiếm môn, lại không người mở miệng chen vào hoặc là phản đối gã.

Mấy câu nói trên đó, hắn cũng cố nén tức giận nói, vốn dựa theo ý nghĩ của hắn, tu sĩ ma đạo bị hắn đụng vào, lại đều là đến đây tìm cơ duyên, tự nhiên là thà giết sai không tha. Hắn thả bọn đại hán áo đỏ đi, chẳng qua là nể mặt thân phận lệnh bài trong tay bọn họ.

Tuy nói Linh Kiếm Môn ở liên minh Tiên Đạo cũng là một đại tông môn, nhưng so sánh với quái vật khổng lồ như Thiên Ma Tông, vẫn có vẻ không đáng kể, không chịu nổi một kích. Tuy nói tiên ma thể như nước với lửa, nhưng dù sao cũng không phải là một tông môn cấp bậc, đối thủ bình thường của Thiên Ma Tông đều là tông môn siêu cấp bá chủ như Thái Vô Cung.

Vân Dao tuy nói tư chất xuất chúng, cũng sắp tấn thăng Hóa Thần, nhưng địa vị tại Linh Kiếm môn cũng không cao đến đâu. Tự nhiên không dám mạo hiểm bị tông môn xử phạt nguy hiểm đi đắc tội với Thiên Ma tông.

Đáng tiếc, Vân Dao cho rằng mình khoan hồng đại lượng, nguyện ý thả đám người đại hán áo đỏ đi. Nhưng bọn họ xem ra, điều này còn chưa đủ. Sau khi hắn nói xong, đại hán áo đỏ chỉ cười lạnh vài cái, không có ý định đi đâu.

Các ngươi nghe chút, đây quả thực chính là chuyện cười lớn. Từ trước đến nay đều chỉ có người Thiên Ma Tông chúng ta

khi nhục mạ người khác, lúc nào đến phiên đệ tử trướng mềm của Linh Kiếm môn các người, dám lớn tiếng nói xin tha cho chúng ta. Những lời này đổi lại là lão tử mà nói, hôm nay các người cũng không được đi, bởi vì, các người đều phải chết ở chỗ này.

Đại hán mặc xích bào nói đến phần sau, thanh âm như lệ quỷ, lại là sắc bén trước nay chưa từng có, trong nháy mắt rơi vào trong tai mọi người, làm cho tất cả mọi người thất thần một lát, đợi một đám đệ tử Linh Kiếm môn thanh tỉnh lại, lại lập tức lâm vào chấn kinh cùng hoảng sợ càng lớn.

Cảm tạ sự ủng hộ của bạn bè Tiểu Ác.

Cái gì...

Tuần dật tiêu sái như Vân Dao, chột nghe được lời đại hán áo bào đỏ kia cực kỳ kiêu ngạo, đều không khỏi ngậy người một lát, trên mặt tràn đầy vẻ kinh ngạc. Một bên bảy người, một bên hơn mười người, tu vi không kém bao nhiêu. Nhưng kêu gào muốn giết người, cũng không phải là hơn mười người một phương trận doanh, mà là chỉ có mỗi bên bảy người Thiên Ma Tông.

Cục diện như vậy quả thực quái dị, cũng không trách được mười mấy đệ tử Linh Kiếm môn kia bị hù dọa.

Nhưng lúc đám đệ tử Linh Kiếm môn bọn họ tỉnh táo lại, lại lập tức rơi vào kinh hãi cùng hoảng sợ càng lớn hơn. Bởi vì, lúc đại hán áo bào đỏ kia nói xong, cũng đồng thời có người ra tay. Bất quá không phải là đại hán áo đỏ kia, mà là Thôi Đại Giang đứng bên cạnh Ngô Khí.

Hừ, nói nhảm nhiều như vậy làm gì, xưa nay tiên ma luôn là thế như nước với lửa, đã gặp phải, vậy chỉ có người chết ta sống.

Mặt Thôi Đại Giang dữ tợn, run rẩy dữ dội, thân thể run lên, liền bước ra ngoài. Đối mặt với một đám hơn mười người Linh Kiếm môn, há miệng phun một cái, lập tức thấy một đám mây trắng khí mãnh liệt tuôn ra, những vân khí này vừa xuất hiện liền phát sinh biến hóa kịch liệt, binh khí đao thương kiếm kích phủ trắng xóa sinh ra. Mặc dù là vân khí biến thành, nhưng mỗi một thanh binh khí đều sinh động như thật, hoàn toàn không có gì khác nhau.

Mà không thể tưởng tượng chính là, trên những binh khí này, lại thật sự có khí tức vô cùng ác liệt. thối lông đứt tóc, gọt sắt như bùn, ngàn vạn binh khí đồng loạt chém tới, cảnh tượng này, thực sự cũng thực kinh người.

Giết!

Thôi Đại Giang cực kỳ hung sát đứng ở nơi đó, đột nhiên miệng phun ra tiếng sấm, một chữ Sát phun ra, lập tức không khí thế thiên địa biến hóa, nhiệt độ chợt giảm, sát khí vô cùng nồng đậm tràn ra, tràn ngập ra, khí tức sát phạt quả thực giống như chiến trường thiết huyết kia.

Bị vân lãng binh khí kia làm kinh hãi, lại bị Thôi Đại Giang một tiếng sát tự kích thích, một trong hai phái Linh Kiếm môn không biết là cố ý hay là ngoài ý muốn, mà cũng là hét lớn một tiếng, giết.

Giống như lúc hai quân đối chọi, trống trận cùng tiếng kèn kia, ngay sau đó, chính là lúc hai bên chém giết. Tuy chỉ hai tiếng giết, nhưng hiệu quả lại không khác nhau nhiều. Bởi vì, bất kể là bên phía Thiên Ma Tông, hay là Linh Kiếm môn, đều đã ra tay.

Ha ha nhìn lão tử không giết sạch bọn yêu đui không xứng dụng kiếm các ngươi.

Đại hán áo đỏ tùy ý nói một câu, cũng đủ để hấn trâu chọc ba đối thủ. Đi đầu là vị thanh niên áo trắng tuấn dật tiêu sái, Linh Kiếm môn cầm đầu Vân Dao.

Xuy xuy

Một đạo hàn kiếm khí lạnh lẽo chợt từ sâu trong hư không bắn ra, ven đường đi qua, hết thảy đều bị cắt nát. Đạo kiếm khí này vừa xuất hiện, liền làm cho mọi người tại đây trên thân phát lạnh, đều cảm giác trên đỉnh đầu tựa hồ treo một thanh lợi kiếm, lúc nào cũng có thể rơi xuống. Mà mục tiêu kiếm khí này, đại hán áo bào đỏ kia, lại không chút để ý, trong lúc cười ha ha, mạnh mẽ xuất ra một thanh hỏa hồng cự kiếm to lớn không gì sánh được.

Phù. Đến tốt rồi, Hỏa Ma Kiếm Quyết.

Xích bào đại hán vừa ra tay chính là thủ đoạn lôi đình. Cự kiếm đỏ rực kia vừa nhìn đã biết chính là một thanh cực phẩm huyền khí, trên đó tán phát ra khí tức cuồng bạo khủng bố. Mũi kiếm bị hỏa diễm lưu chuyển bao vây lấy, bên trong còn có từng đạo kiếm khí lưu động, bên trong mỗi một đạo kiếm

khí đều ẩn chứa lực lượng đáng sợ, cỗ lực lượng này giống như lúc nào cũng có thể phát nổ.

Đại hán mặc xích bào cuồng tiếu một tiếng, lại quay kiếm trong tay như vung chùy, xoay người quét ngang ra. Mũi kiếm đến, vô số đạo kiếm khí nhỏ bé như hỏa hồng phi châu tản ra bốn phía như vậy, bốn phương tám hướng, bao gồm cả người một phe Thiên Ma Tông, cũng bị những kiếm khí này tác động đến.

Cho ta bùng nổ.

Chân chính kinh khủng chính là một tiếng gầm điên cuồng này của đại hán mặc xích bào, chỉ thấy từng đạo tiếu kiếm khí hỏa hồng kia, dưới ánh mắt kinh hãi của tất cả mọi người, đồng loạt nổ tung lên, sau một tiếng nổ mạnh liên miên không dứt, lập tức nhìn thấy một tầng lớn khí lãng hỏa hồng quần cùng một chỗ, tuôn về phía xa hơn.

Phốc phốc phốc phốc phốc

Không ai ngờ đại hán áo đỏ lại đột nhiên hạ độc thủ như vậy, ngay cả người mình cũng không buông tha. Chỉ lần này, liền có chừng bảy tám vị đệ tử tu vi không cao, bị kiếm khí nổ bay, toàn thân chật vật, thậm chí còn có cả người, trực tiếp hộc máu. Nhưng đại hán điên cuồng này lại vẫn như cũ cuồng cười như điên, tựa hồ không có gì thương tổn đến người mình mà có chút cảm giác áy náy.

Nạp mạng đi!

Lại là đại hán áo đỏ, vừa rồi dùng một đạo kiếm quyết điên cuồng đối địch tất cả mọi người, sau một khắc, đại hán này không tìm được xuất hiện ở trước người Vân Dao hoàn hảo không tổn hao gì. Cự kiếm đỏ rực giơ lên, chợt thấy ngọn lửa ngập trời, mũi kiếm bị che khuất phóng ra kiếm mang chói mắt, xuyên thấu ngọn lửa, tràn ngập hỏa diễm, sau đó như vạn quân rơi xuống đất, cự kiếm sinh chém xuống.

Hoả diễm kinh hãi cùng kiếm khí cuồng bạo kia kết hợp cùng một chỗ, cùng nhau mãnh liệt rơi xuống, tăng thêm tu vi Nguyên Anh đỉnh phong, Vân Dao trước đó một mực tiêu sái tuần dật bỗng nhiên mặt mũi đại biến, cũng không để ý tới mặt

mũi, lại ngay cả đối kháng cũng không chống lại, thân hình lóc lên, lại như cá chạch sinh sinh ra từ trong vòng xoáy hỏa diễm cùng kiếm khí kết hợp thoát thân ra ngoài.

Nhưng sau khi thanh niên áo trắng vừa thoát thân, liền quay đầu nhìn thấy đại hán mặc áo bào đỏ đứng cách đó không xa, trên mặt mang theo nụ cười hài hước nhìn hắn. Chợt thấy người này cười, thanh niên áo trắng Vân Viễn lập tức giận dữ, lúc trước bởi vì cử động điên cuồng của đại hán áo đỏ mà xuất hiện lòng cảnh giác lập tức biến mất sạch sẽ.

Thiên Ma tông khinh người quá đáng, thật sự cho rằng Linh Kiếm môn ta dễ gây sự sao, đệ tử Linh Kiếm môn nghe lệnh, giết.

Cuối cùng vẫn là nhịn không được, vị đệ tử Linh Kiếm môn Vân Dao này đã quen thiên chi kiêu tử trong môn, nào phải chịu sự khi dễ như vậy. Huống chi đối thủ còn là một đám tà ma, đệ tử Thiên Ma tông, dưới cái nhìn của môn phái Tiên Đạo, chính là tà ma trong tà đạo. Nếu như gặp phải, đương nhiên là trừ sau đó nhanh chóng, nhất là hiện tại bá đạo khi dễ chính là người Thiên Ma tông.

Giết giết giết giết giết.

Thất phu giận dữ, máu chảy dài mấy trượng, nhưng nếu là tuyệt thế kiếm tu nổi giận, cảnh tượng xuất hiện chính là vạn kiếm kia cùng bay, kiếm khí lăng tiêu, phá vỡ thương khung đại địa, trăm diệt thương sinh vạn vật. Bất quá hiện tại, đã nổi giận., Không phải Tuyệt Thế kiếm tu. Chỉ là mười đệ tử Linh Kiếm môn mà thôi, nhưng cho dù như vậy, cũng có mười mấy thanh phi kiếm tản ra khí tức làm người sợ hãi đồng loạt bay ra, lưu động giống nhau, vẽ ra quỹ tích vô cùng huyền ảo trên không trung, đáp xuống đỉnh đầu mọi người, đã là một mảnh đại dương kiếm khí.

Chém

Mười mấy đệ tử kiếm tu nghe theo Bạch y vân xa chỉ huy, trong nháy mắt, bộc phát ra lực lượng vô cùng kinh khủng. Mười mấy thanh phi kiếm, mỗi một thanh đều có ít nhất trăm ngàn đạo hàn kiếm khí phân liệt ra, dây dưa cùng một chỗ,

chính là một mảnh kiếm khí hải dương, gào thét tuôn qua bầu trời, rơi xuống phía bảy người Thiên Ma tông.

Không một ai trốn qua, đều bị bao ở trong đó, ngay cả Ngô Khí một mực không nói lời nào, cũng đều giống như vậy.

Hôm nay vô lực, chỉ có hai, xin lỗi ngày sáng sẽ nhiều hơn.

Linh Kiếm Môn là một đại tông môn của liên minh Tiên Đạo, lấy kiếm tu nổi danh ở Thông Thiên Sơn Mạch, mặc dù không thể so sánh với Vạn Kiếm Tông, một trong sáu thế lực siêu cấp của tông môn Tiên Đạo, nhưng môn nhân của hắn gần mười vạn người, môn chủ Linh Kiếm Lão Nhân lại càng là cường giả xếp hạng đầu trong hai mươi hạng đầu của liên minh Tiên Đạo.

Nếu ở chỗ hắn, nhiều người, mặc dù Xích bào kia có quá phận như thế nào, nói không chừng những đệ tử Linh Kiếm môn này đều sẽ lựa chọn nhịn nhường. Nhưng ở chỗ này, bất quá chỉ là một di tích sớm đã không người hỏi thăm. Linh Kiếm môn lại người đông thế mạnh, chỉ cần xuống tay sạch sẽ một chút, liền có thể thần không biết quỷ không hay. Cho nên Thôi Đại Giang sau khi ra tay trước, đám người Linh Kiếm môn càng không còn cố kỵ, trực tiếp hạ sát thủ.

Mười mấy thanh trường kiếm, hình thức không đồng nhất, lớn nhỏ không đều, chính là kiếm khí tràn ra cũng không đồng nhất. Có kiếm khí bạo liệt như hỏa, có kiếm khí rét lạnh như băng, có kiếm khí mau lẹ như điện, nhưng đều không ngoại lệ, mỗi một đạo kiếm khí đều tản ra hương vị nguy hiểm.

Gần vạn đạo kiếm khí bay lên trời, kỳ dị dây dưa cùng một chỗ, đại dương kiếm khí mênh mông, nháy mắt thành hình, như châu chấu bay qua, ầm ầm một mảnh, ép tới phía bảy người Thiên Ma Tông.

Đáng chết...

Trong bảy người, hán tử mặt dài kia mắt thấy trên đỉnh đầu kiếm khí đại dương bao phủ xuống, mặt biến sắc, phun một câu sau đó vội vàng tránh né, lúc trước hắn từng lấy ra cái xiên kỳ hình một lần nữa xuất hiện trong tay hắn, ánh sáng vàng lưu chuyển, trong khoảnh khắc mang theo thân thể hán tử mặt dài nhìn về phía xa.

Hơn mười kiếm tu Nguyên Anh đồng thời phát ra sát chiêu, cho dù là đại hán mặc xích bào có tu vi cao nhất cũng không dám một mình lĩnh ngộ, thậm chí động tác chạy trốn của hắn còn nhanh hơn một chút so với hán tử mặt dài kia.

Nhanh né tránh.

Không biết ai sợ hãi kêu một tiếng, mấy người còn lại đều tự lấy thủ đoạn của mình tránh né đại dương kiếm khí trên đỉnh đầu.

Đáng tiếc động tác của mọi người dù sao cũng ở phía sau, mặc dù nhanh hơn nữa cũng không nhanh bằng từng đạo kiếm khí đáng sợ kia, huống chi người phát ra những kiếm khí này cũng không phải tu sĩ bình thường. Chính là kiếm tu, kiếm tu cả đời chỉ tu kiếm quyết, một thân tu vi chiến lược, đều ở trên thanh kiếm kia.

Hiện tại đồng thời phát uy, quả nhiên là như mưa cấp bách rơi xuống, người không kịp trốn tránh, tất nhiên là một kết quả bị thương.

Phốc phốc phốc

Một ngụm, hai ngụm, người thổ huyết là tu sĩ áo lam cùng lão giả cười ngây ngô, hai người bọn họ động tác chậm nhất, mặc dù cũng tránh né, nhưng vẫn bị hơn một nửa kiếm khí ảnh hưởng đến. Nếu không có hai người có thủ đoạn phòng hộ, kịp thời bảo vệ thân thể của mình, chỉ sợ cũng không chỉ đơn giản là bị kiếm khí chấn cho thổ huyết đơn giản như vậy.

Năm người còn lại, Thôi Đại Giang cùng đại hán mặc xích bào kia động tác nhanh nhất, cũng không biết thi triển thủ đoạn gì, bình yên vô sự. Nhưng hán tử mặt dài cùng một vị thanh niên kiêu căng khác cũng bị ảnh hưởng một ít, hán tử mặt dài xanh trắng một trận, hiển nhiên đã bị thương, chỉ là cố nén không phát tác mà thôi.

Vị thanh niên kiêu căng kia ngược lại là y vào tu vi của mình cao, gặp cơ hội cũng nhanh, không bị thương, chỉ là thân hình chật vật chút. Bất quá giờ phút này mặt mũi hắn tràn đầy tức giận, nếu có người có thể nhìn thấu suy nghĩ trong lòng hắn, liền biết hắn là trước đó danh tiếng của khí cũng bị đại hán áo

đỏ và Thôi Đại Giang kia đoạt đi. Hắn ngay cả cơ hội lộ mặt cũng không có, phai mờ mắt nhìn mọi người.

Âm

Động tĩnh to lớn sau khi mọi người tránh né đứng vững đã truyền đến, là mặt đất, bảy người tránh né, thay vào đó thừa nhận kiếm khí đại dương lực mệnh mông, đương nhiên chính là mặt đất phía dưới bảy người.

Một khu vực này, phương viên trăm trượng, vẫn như cũ là cảnh tượng cát vàng khắp nơi, nhưng mà nơi nào, cũng đã tạo thành một cái hố to không theo quy tắc, hố sâu hơn mười trượng, vốn nên lấp đầy cát vàng bên trong đều biến mất, trên hố, chung quanh có cát vàng tuôn rơi xuống, lấy tốc độ vô cùng chậm rãi, lấp đầy hố to.

Lúc trước còn muốn tha cho các người, hiện tại xem ra, không cần nữa.

Bạch y vẫn xa, giờ phút này đã không còn hình ảnh tiêu sái tuần dật, đổi lại là một mặt nhe răng cười, cảm trường kiếm lạnh lẽo, chỉ vào đám người Ngô Khí, sát khí cao ngất, hoàn toàn không che giấu ý tứ, phóng thích sát niệm trong lòng.

Giết sạch bọn họ.

Thân phận Vân Dao là cao nhất trong đám đệ tử Linh Kiếm môn. Hắn lạnh lẽo một tiếng, mười mấy đệ tử Linh Kiếm môn đều nhe răng cười liên tục, nâng kiếm ra tay, tìm kiếm con mồi của mình.

Ngô Khí giương mắt nhìn lên, lập tức liền có hai đệ tử Linh Kiếm môn mặc quần áo giống nhau bay về phía hắn, hai người này tựa hồ đã tấn thăng lên Nguyên Anh hậu kỳ không lâu, quét nhìn Ngô Khí một chút, lập tức cảm ứng được tu vi xấu xí trước mắt ngay cả Nguyên Anh hậu kỳ cũng không có. Vốn còn hy vọng hai người có thể vây giết một con dê béo lập tức có chút thất vọng, bất quá vẫn không có ý định buông tha Ngô Khí.

Hắc hắc hừ muỗi nhỏ cũng là thịt, Ác quỷ này mặc dù tu vi không cao, bất quá dù sao cũng là con ma nhỏ của Thiên Ma tông, nói không chừng có kinh hỉ đây.

Có lý, động thủ.

Hai đệ tử này một hỏi một đáp, hoàn toàn không để Ngô Khí ở một bên vào mắt. Sau khi hai người thương lượng xong, đồng thời ra tay. Hai đạo kiếm quang đồng thời từ đầu ngón tay bật ra, kiếm quang sắc bén, một ngày một đêm, hơn nửa đều to bằng ngón tay, dị thường chói mắt, vừa xuất hiện, liền ngang dọc không trung, bổ xuống phía Ngô Khí.

Hai người trước đó đều một bộ dáng không chút để ý, bây giờ vừa ra tay lại cực kỳ ác liệt, hai đạo kiếm quang kia nhìn qua liền biết chính là hai người dùng linh kiếm tính mạng tu luyện dựng dưỡng ra kiếm quang linh tính tách ra, uy lực kinh người, tùy ý một đạo, có thể sinh sinh hủy một tòa núi lớn.

Là lo lắng đệ tử Thiên Ma tông giả này có thủ đoạn ẩn giấu sao, ngược lại là cẩn thận, đáng tiếc, muốn để cho các người thất vọng.

Ngô Khí là loại người gì, chỉ nhìn động tác của hai người, đã biết được ý nghĩ trong lòng bọn họ là gì. Đơn giản chỉ là lo lắng đệ tử Thiên Ma tông Ngô Khí này có thủ đoạn che giấu quỷ bí gì đó, sợ kéo dài đêm dài lắm mộng, bị Ngô Khí giết ngược lại.

Hai người có ý nghĩ như vậy, Ngô Khí ngược lại câu còn không được, âm thầm cười lạnh một tiếng, trên mặt lại hiện ra vẻ kinh hoảng, thấy hai đạo linh tính kiếm quang tung hoành ngang trời mà đến, như ban ngày chói mắt, nhất thời hoảng sợ trốn tránh, ứng đối phản ứng cùng một tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ đối mặt hai tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ có lẽ xuất hiện cảnh tượng giống như đúc.

Các người dám ra tay với chúng ta, chẳng lẽ không sợ Thiên Ma tông ta trả thù sao.

Thời điểm tránh né kiếm quang, Ngô Khí càng là hỗn hển bắt đầu uy hiếp hai đệ tử Linh Kiếm môn.

Xuy xuy

Một đạo kiếm quang hiện lên, Ngô Khí tránh không kịp, bị đạo kiếm quang này đụng phải, lập tức phát ra một tiếng nói khó nghe như phá cách. Kiếm quang uy lực cường đại, mặc dù

chỉ có một đạo, cũng đủ để cho tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ bị thương. Nhưng trúng lần này, Ngô Khí lại không có bất kỳ tổn thương.

Vù vù

Ánh sáng chói mắt lóe lên, trên người Ngô Khí bỗng nhiên có một tấm ngọc thạch phù lục cực mỏng xuất hiện. Trên phù lục này vẽ đầy hoa văn, tựa như ẩn chứa huyền ảo. Bất quá còn chưa hoàn toàn hiển hiện, ánh sáng trên tấm phù lục này đã ảm đạm đi một ít, trên đó cũng hiển lộ ra một vết rạn rất nhỏ.

Cửu phẩm Hộ Thể Ngọc Phù.

Hai đệ tử Linh Kiếm môn đều là người biết nhìn hàng, lần đầu nhìn thấy ngọc thạch phù lục hiện lên từ trong cơ thể Ngô Khí, đều nhận ra là vật gì, trong Tu Chân Giới, tất cả linh khí dị bảo đều phân phẩm cấp. Phẩm cấp khác nhau uy lực cũng là bất đồng. Như là chiến phù khôi lỗi ngọc phù hộ thể loại bảo vật này, cho dù là phẩm cấp thấp nhất, cũng là thứ mà đại bộ phận tu sĩ đều mơ tưởng.

Ví dụ như hiện tại, phù lục ngọc thạch mà thân Ngô Khí hiện ra thay hẳn ngăn cản kiếm quang, chính là con rối hộ thể tu sĩ có thể ngăn cản công kích. Thấy vật này, trên mặt hai đệ tử Linh Kiếm môn này lập tức đều lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

A, ngọc phù hộ thể của ta...

Vào lúc này, tiếng kêu sợ hãi của Ngô Khí lại truyền đến, lập tức hai người liếc nhau, tựa hồ cũng đã nhận định Ngô Khí trên người là phế vật.

Không nghĩ tới trên người xấu quỷ này lại còn có Cửu phẩm hộ thể ngọc phù tốt như vậy, ta nếu lấy được thứ này, liền nhiều hơn một thủ đoạn bảo vệ tính mạng, một ít địa phương nguy hiểm đều có thể đi. Đây chẳng phải là có thể có nhiều cơ duyên hơn sao.

Hắc hắc, không sai. Xem ra lần này chúng ta gặp đại vận, mau động thủ đem xấu quỷ này giết chết, nói không chừng còn có thứ tốt hơn.

Lúc này hai Linh Kiếm môn mới chân chính động sát tâm, tu sĩ cũng là người, tiền tài động lòng người, chỉ một cái ngọc phù hộ thể Cửu phẩm kia, cũng nhất định sẽ làm cho hai tên đệ tử Linh Kiếm môn kia nổi lên sát tâm đối với hắn. Giết người đoạt bảo cũng không phải là thuộc về tu sĩ Ma đạo, tu sĩ Tiên đạo tương mạo hiên ngang ngang cũng sở trường về đạo này, thậm chí bọn họ còn có lý do càng thêm danh chính ngôn thuận: Trừ Ma vệ đạo.

Đang lúc Ngô Khí đang tránh né kia, hai đệ tử Linh Kiếm môn nhe răng cười muốn động thủ giết người, chiến trường trên bầu trời chợt xuất hiện đại biến hóa.

Ha ha...

Mấy tên phế vật Linh Kiếm môn cũng mưu toan tranh đoạt bảo vật với đệ tử Thiên Ma tông ta, còn muốn mạng của ta, thật là buồn cười, thiên đại chê cười. Hôm nay sẽ cho các ngươi kiến thức một chút, tại sao Linh Kiếm môn các ngươi chỉ là một đại tông môn, vĩnh viễn không thể thành thế lực siêu cấp.

Ngay cuồng lại có tiếng cười điên cuồng tự tin vang vọng bầu trời, ở trong mắt mọi người, một cái bóng lửa đỏ lao thẳng lên trời. Nghe tiếng cười kia, ai cũng biết cái bóng này là người nào, đại hán áo đỏ.

Khác với Bạch Y Vân Dao đứng đầu một phương đệ tử Linh Kiếm môn, đại hán áo đỏ chính là người mạnh nhất bên phía Thiên Ma tông. Vốn hai phe hỗn chiến, đối thủ của hắn chính là Vân Dao, hai người đều tu kiếm quyết, lại đều là Nguyên Anh đỉnh phong viên mãn. Lại không nghĩ tới hai người mới chỉ chém giết một lát mà Xích Bào kia đột nhiên phát cuồng, bay thẳng lên trời cao.

Bất quá rất nhanh, tất cả mọi người đều biết đại hán này muốn làm gì. Chỉ thấy trên người hắn áo đỏ phồng lên, từng luồng từng luồng hỏa diễm từ trên cự kiếm đỏ rực trong tay hắn tuôn ra, sau đó bao phủ hắn vào trong, hoàn toàn không thấy mặt mũi ngũ quan, chỉ có thể nhìn thấy một đôi mắt tràn ngập sát ý điên cuồng ở trong ngọn lửa.

Tất cả đều nạp mạng cho ta, Hoang Cổ Thần Thông, Hỏa Ma hàng thế.

Sát ý như cột trụ, thẳng lên mây xanh, sát khí như âm bách, tràn ngập hư không. Xích bào đại hán mạnh mẽ giờ lên cự kiếm đỏ rực trong tay, trong khi cười to, trên lưỡi kiếm đột nhiên tràn ra lực lượng đáng sợ đến cực điểm, chỉ thẳng vào chỗ sâu trong hư không.

Àm âm âm âm

Tiếng động to lớn vô cùng bỗng nhiên xuất hiện trên không sa mạc này, bầu trời vốn còn trong xanh, tại sau khi đại hán áo bào đỏ kia cuồng tiếu lấy kiếm chỉ trời, lập tức phát sinh biến hóa.

Một đóa hồng vân cực lớn, thậm chí thiếu chút nữa đã bao trùm sa mạc, dần dần ngưng tụ trên không trung, vô cùng bạo liệt, tựa hồ ẩn chứa hàng trăm hàng ngàn tòa nham thạch nóng chảy muốn phun trào ra, từ bên trong mây đỏ phát ra khí tức, ngưng tụ thành một cỗ uy áp đáng sợ, cứ như vậy ép xuống.

A a a...

Không hề có chuẩn bị gì, bất kể là bên phía Thiên Ma Tông, hay là một phương Linh Kiếm môn, đều bị cỗ uy nghiêm đột nhiên này làm cho thân hình bất ổn, rơi xuống mặt đất.

Thần thông Hoang Cổ, trời ơi, hán muốn thi triển thần thông Hoang Cổ.

Không thể nào, hán không phải là cường giả Hóa Thần, cho dù là môn nhân đệ tử của thế lực siêu cấp, không đến cấp bậc chân truyền đều không thể học tập thần thông Hoang Cổ. Người này không có tu vi Hóa Thần, không thể là đệ tử chân truyền.

Hỏa ma giáng thế, khí tức thật đáng sợ, là hỏa, hương vị đại đạo bản nguyên đại đạo. Trời ạ. Chẳng lẽ môn thần thông này lấy pháp quyết câu dẫn tinh hồn hỏa Vãn ở thiên ngoại, hóa thành hỏa ma hàng lâm thế gian sao.

Không chỉ có một đám đệ tử Linh Kiếm môn kinh hồn bạt vía, bị đại hán mặc xích bào đột nhiên thi triển ra thần thông hoang

cổ làm cho kinh hãi, ngay cả mấy người Thiên Ma tông cũng đều như vậy.

Nguyên nhân chính là bởi vì ở Thông Thiên sơn mạch, có một quy tắc ngầm thừa nhận, đó chính là không đến mức tu vi Hóa Thần, không thể trở thành đệ tử chân truyền. Mà Hoang Cổ Thần Thông kia, lại vừa vặn là một trong những phúc lợi được các đệ tử chân truyền hưởng thụ nhất. Hiện tại một người không phải là tu sĩ chân truyền cũng không phải là Hóa Thần, đột nhiên thi triển một môn thần thông Hoang Cổ, mặc dù không đến mức dọa chết bọn họ, nhưng đều bị hoảng sợ đến mức vô cùng bình thường.

Không thể ngạnh kháng. Nhanh xuống mặt đất, nếu tinh hồn hỏa vẫn hàng lâm, còn ở trên không trung chính là muốn chết.

Không sai, nhanh chóng xuống dưới. Không gian không chỗ dựa, lập tức sẽ trở thành bia ngắm cho tinh hồn hỏa vẫn lạc.

Đi xuống.

Cũng không biết là ai, giống như đột nhiên nghĩ tới cái gì, sau khi kinh ngạc kêu, liền nói ra. Mọi người vừa nghe, không kịp suy nghĩ, liền không tự chủ nghe theo thanh âm kia, không chống cự lại uy áp nặng nề trên bầu trời, ngược lại gia tốc rơi xuống mặt đất.

Bất kể là Thiên Ma Tông hay là Linh Kiếm Môn, ngoại trừ đại hán áo đỏ đang thi triển thần thông Hoang Cổ, trong vòng ba hơi thở, liền từ trên chiến trường trên bầu trời hạ xuống thấp, sau một khắc, liền có người đầu tiên bước lên mặt đất phủ đầy cát vàng.

Nơi này...

Người đầu tiên rơi xuống đất, không phải là đệ tử Linh Kiếm môn đông thế mạnh, mà là một bên Thiên Ma tông. Thanh niên kiêu căng kia, ngoại trừ đại hán mặc xích bào và Linh Kiếm môn ở xa xa, ở đây chỉ có hán hiển lộ ra tu vi Nguyên Anh đỉnh phong viên mãn. Là lấy khoảng cách ngàn trượng, hán chỉ tốn một hơi thở, liền hạ xuống.

Nhưng trong nháy mắt hán rơi xuống đất, một loại cảm giác nguy cơ khó có thể hình dung bỗng nhiên xuất hiện trong lòng

hắn, dưới chân truyền đến cảm giác cũng có chút không đúng.

Nhưng không chờ hắn hoàn toàn cảm ứng ra, khắp nơi là mặt đất từng tòa chùa miếu bỏ hoang, đột nhiên sinh dị động.

Chỉ thấy trong nháy mắt đám người rơi xuống đất, mặt đất bỗng nhiên truyền đến rất là rung động kịch liệt, hầu như có thể nhìn thấy từng tòa chùa miếu đã bỏ hoang hồi lâu đều đang run rẩy. Tiếp theo liền thấy có từng đạo quang mang như cầu vòng từ trong lòng đất đi ra, đảo mắt liền đến không trung cao, trăm ngàn đạo kim hồng quán nhật, chói mắt, khiến mọi người thất thần, đợi lúc tỉnh lại, đỉnh đầu mọi người đã hình thành một tấm lưới lớn kim hồng hoàn toàn đan vào.

Một màn cảnh tượng này phát sinh quá nhanh, căn bản không kịp phản ứng. Không có bất kỳ ai trong lòng chuẩn bị, cho dù là thanh niên kiêu căng mới nhất rơi xuống đất, cũng chỉ là cảm ứng được một tia không thích hợp, không đợi hắn nhìn kỹ, dị động dưới mặt đất đã xuất hiện.

Lúc này mọi người nhìn lại, mới phát hiện từng đạo kim hồng kia, ngọn nguồn chính là từng tòa chùa miếu đã sớm bị bỏ hoang không biết bao nhiêu năm tháng. Những chùa miếu này bị vứt bỏ đã lâu, từ lâu đã là phế tích, mỗi một tòa chùa miếu tồn tại không đồng nhất, nhưng từ trong những vách tường tàn khuyết đó có thể nhìn ra năm đó sự to lớn của những chùa miếu này.

Vạn Diệu tự từng là thế lực lớn nhất thời thịnh vượng, hùng bá mười vạn dặm, tổ sư sáng lập chùa càng là cường giả hợp đạo phật ma song nghi. Nơi này là di tích Vạn Diệu tự, có những đoạn bích hùng vĩ này cũng là bình thường, nhưng mọi người đều không ngờ, nơi này sẽ xuất hiện một màn này.

Ban đầu chỉ là kinh ngạc, nhưng sau khi mọi người hoàn toàn thanh tĩnh, lập tức nhìn về phía kim hồng cự võng trên đỉnh đầu, mỗi một đạo kim hồng kia đều lớn bằng cánh tay, đan vào cùng một chỗ, hình thành cự võng, không chỉ bao phủ tất cả mọi người trong đó, thậm chí toàn bộ di tích, toàn bộ sa mạc đều bị bao phủ lại.

Đây là một tòa trận pháp.

Người nói chuyện là Vân Dao, hắn vẫn đứng ở phía trước Linh Kiếm môn, giờ phút này không còn đối thủ, ngược lại khôi phục hình tượng tuấn dật tiêu sái trước đó. Chỉ là một gương mặt tuấn tú tràn đầy vẻ kinh nghi, nhìn tấm lưới lớn kim hồng trên đỉnh đầu, lông mày dần dần nhíu lại, dùng một loại ngữ khí hoài nghi không dám khẳng định.

Kỳ thật không cần hắn nhắc nhở, những người ở đây đều là cường giả Nguyên Anh, lực cảm ứng cũng không thấp. Lúc tấm lưới lớn màu vàng xuất hiện, đại bộ phận mọi người đã đoán là lâm vào trong một tòa trận pháp nào đó, chỉ là tình huống nơi đây quý dị, ai cũng không dám khẳng định. Mà mọi người cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, mặc dù không cách nào xác định bọn họ ở loại trận pháp nào, nhưng nhìn từng đạo kim hồng to bằng cánh tay, liền biết không thể làm xằng làm bậy.

Không thể nào, tại sao lại như vậy, nơi này bất quá chỉ là một di tích, sao còn có thể có trận pháp lưu lại. Vạn Diệu tự đã bị hủy diệt gần ngàn năm, căn bản không có khả năng có trận pháp tự vận chuyển lâu như vậy mà còn không bị người phát hiện, nào có trùng hợp như vậy, chúng ta vừa đến, trận thế này liền phát động.

Vị đệ tử Linh Kiếm môn này, mặc dù sinh ra tuấn dật, một thân tu vi không tầm thường, không nghĩ tới tâm trí cũng cực cao, tùy ý suy nghĩ mấy ý nghĩ, liền nghĩ thông suốt điều không thích hợp trong này.

Ngay lúc hắn đem nghi hoặc nói ra khỏi miệng, trong nháy mắt một trận tiếng cười to vô cùng quen thuộc bỗng nhiên truyền vào trong tai mọi người.

Nhanh như vậy đã nghĩ thông suốt rồi, xem ra Linh Kiếm môn cũng không phải đều là phế vật. Bất quá, cho dù thông minh hơn một trăm lần, hôm nay cũng giống vậy khó thoát chết.

Là Xích bào đại hán, mọi người nghe vô cùng quen thuộc cười to, giờ phút này lại cực kỳ chói tai. Bên ngoài tấm lưới lớn kim hồng kia, đại hán mặc xích bào từ không trung đứng thẳng giữa không trung., Trong tay hắn cầm một thanh hỏa hồng cự kiếm, dùng ánh mắt đặc ý trào phúng nhìn mọi người. Lúc này

mọi người mới phát hiện, không trung bị hấn dùng hoang cổ thần thông triệu hoán ra hỏa vân to lớn đã sớm biến mất vô tung, uy áp khủng bố cực kỳ cũng đồng dạng biến mất. Hiện tại trên không trung, chỉ có một mình đại hán áo đỏ mà thôi.

Thật tốt quá, Hồng sư huynh người không bị trận pháp bao phủ, nhanh đi thông báo cho sư môn trưởng lão, để bọn họ đến đây cứu viện chúng ta.

Lão giả cười ngậy ngô đứng bên cạnh Ngô Khí thấy đại hán mặc xích bào hiện thân bên ngoài lưới lớn kim hồng, lập tức vui mừng quá đỗi, lại trực tiếp hướng đại hán mặc xích bào mở miệng cầu viện.

Nhưng tiếng nói của hấn vừa rơi xuống, lập tức lại có người hiện thân.

Ha ha...

Không chỉ có Hồng sư huynh là không bị nhốt, còn có ta, các người có thể cầu xin ta, nói không chừng ta sẽ đi cầu viện cho các người.

Lại một người xuất hiện bên cạnh đại hán áo đỏ, vẻ mặt đắc ý tươi cười, cười lớn nói với mọi người.

Thôi Đại Giang, Thôi đại giang...

Khi khuôn mặt người kia tràn đầy vẻ dữ tợn đập vào mắt, lập tức bên phía Thiên Ma tông, hán tử mặt dài cùng đám người thanh niên kiêu ngạo kia đồng loạt biến sắc, ánh mắt lộ ra vẻ không dám tin tưởng.

Chương chữ 5, nhiều hơn một chương cười khà khà, xin đề cử ghi chép ghi lại, đặc biệt là đặt đọc.

Thôi huynh quả nhiên lương thiện, bị huynh nói rồi, bản tăng cũng đang suy nghĩ xem có nên thả những người này từ trong trận pháp ra hay không.

Mọi người còn chưa từng từ trong kinh ngạc nhìn thấy Thôi đại giang tỉnh táo lại, chột trên không trung kia, lại xuất hiện một người. Chỗ người này xuất hiện, lại không phải là nơi Thôi đại giang cùng đại hán mặc áo bào đỏ kia, mà là một hướng khác, hoàn toàn ngược lại phương vị, tựa hồ là chỗ sâu trong di tích Vạn Diệu tự đã hoang phế kia.

Người này mặt trắng không râu, mặt mũi hồng quang, mang theo nụ cười ấm áp, thân mang tăng bào từ đỏ yêu dị, hai tay chấp trước ngực, từ chỗ sâu trong di tích hành tẩu đến đây, mỗi một bước, từ dưới chân hần liền có một đóa hoa kỳ lạ nở rộ, mà sau đầu hần còn treo một vòng phật quang, nhộn nhạo, đáng vẻ uy nghiêm. Tăng nhân này một đường tỉnh lại, dị hoa đầy không, phật quang phạm xướng, cảnh tượng kỳ dị, lập tức làm cho mọi người xem có chút ngây ngốc.

Tuy Phật đạo trong tu chân giới, thế lực lớn nhất chính là hai đại liên minh tiên ma, nhưng cũng có nhiều chỗ, bất luận tiên ma, đều không thể liên quan tới. Như nơi Tây Cực kia, chính là nơi Phật tu thịnh hành, tu sĩ tiên ma ở nơi nào có thể nói là nửa bước khó đi, lấy đâu cũng gọi là Phật Thổ.

Năm đó Tổ sư sáng lập Vạn Diệu tự, chính là một phật tử ở thánh địa Phật giáo ở Tây Cực Đại Lôi Âm tự.

Đại sư từ bi, bắt quá những người này đều là hạng người nghiệp chương nặng nề, lệnh nên có kiếp này, chỉ có trúng Hồng Liên Nghiệp Hỏa trong trận mới có thể giải thoát.

Một người nữa, không trung, kim hồng cự vồng bên ngoài, lại có một người hiện thân. Người này mặc trên người tựa hồ là đệ tử một môn phái nào đó, ông tay áo trước ngực tức thì thêu hình kiếm ấn ký, trong tay mặc dù nắm một thanh trường kiếm rét lạnh, nhưng thần sắc trên mặt lại cực kỳ nịnh nọt.

Ngụy Không

Tiếng kêu sợ hãi lúc này, là bên phía Linh Kiếm môn, bao gồm cả vị Bạch Y Vân Diêu kia, đều là vẻ mặt không thể tin được đột nhiên xuất hiện người này bên ngoài trận, quần áo trên người hẳn rõ ràng giống như những đệ tử Linh Kiếm môn khác.

Các người là một nhóm người...

Đến lúc này, mặc cho là người đàn độn cũng có thể đoán ra chuyện gì đã xảy ra.

Bên ngoài tấm lưới lớn kim hồng chỉ có bốn người tồn tại, đại hán áo bào đỏ cùng Thôi đại giang, còn có hòa thượng trên người tùy thời kèm theo dị tượng kia, một người còn lại, là một đệ tử vốn thuộc về Linh Kiếm môn. Lúc trước trà trộn vào trong mười mấy đệ tử, không gây chú ý chút nào. Lúc này lại xuất hiện, hiển lộ ra tu vi là Nguyên Anh đỉnh phong viên mãn, so với vân xa kia cũng không kém chút nào.

Thôi Đại Giang, Hồng rử. Hai người các người dám cấu kết người ngoài hãm hại đồng môn, chẳng lẽ không sợ bị chấp pháp trưởng lão biết được, để cho các người nhận hết hình phạt thống khổ nhất thế gian, lột da rút xương, moi tim xẻo thịt, hồn phách chìm vào hắc ám lòng giam, ma hỏa thiêu đốt, trọn đời không thể siêu sinh sao.

Thanh niên kiêu căng không biết tên kia, giờ phút này lâm vào khốn cảnh, khuôn mặt không khỏi biến hóa, đứng về phía trước, có chút tự tiện bắt đầu trách cứ về phía Thôi đại giang cùng đại hán áo bào đỏ tên là Hồng Hạo kia.

Ngụy Không, Vân Dao ta thân là đại sư huynh của Hàn Kiếm Phong ta, tự hỏi đối với chư vị sư huynh đệ đều không tệ. Vì sao người muốn phản bội ta, còn cấu kết ngoại nhân tính kế đồng môn.

Vị thủ lĩnh đệ tử Linh Kiếm môn tên là Vân Dao kia, thì ra thân phận là Đại sư huynh của một tòa Kiếm phong Linh Kiếm môn, trách không được những đệ tử Linh Kiếm môn khác đều duy mệnh với hắn. Đáng tiếc, không biết sao, lại cũng xuất hiện một tên phản đồ, cấu kết với mấy người Thôi

Đại Giang và Hồng Thùy, một hơi tính kế đệ tử Linh Kiếm môn.

Vốn cho rằng chỉ là đi ra di tích tầm bảo, lại không nghĩ là bị người tính toán, vừa rồi song phương còn đang hỗn chiến, trong nháy mắt đã cùng bị người mình phản bội, lâm vào trong trận. Chuyển biến nhanh như vậy., Cũng khó trách bên Thiên Ma tông cùng đệ tử Linh Kiếm môn đều có chút không tiếp nhận được. Không có đi nghĩ cách phá trận, ngược lại tức giận hỏi ba vị phản đồ kia. Ngược lại đứng ở một bên, Ngô Khí không người nào chú ý căn bản không rảnh chiếu cố những người khác, chau mày, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Các vị không cần nổi giận như vậy, mất chừng mực, cũng không cần uy hiếp Thôi huynh và Ngụy huynh. Có câu là người vì tài tử điều mà chết, các vị nếu không có lòng tham, cũng sẽ không xuất hiện ở nơi đây. Đã đến, lại bị Vạn Diệu Hồng Liên pháp trận này thu vào trong trận, vậy cũng như lời Ngụy huynh nói, đại biểu cho chư vị đều là người nghiệp chướng thâm trầm, trong mệnh nên có kiếp nạn này, không phải Hồng Liên Nghiệp Hỏa không thể hóa giải tội nghiệt của chư vị.

Hòa thượng đi tới từ sâu trong di tích kia, mặt mày hồng hào du động, trên mặt treo nụ cười ấm áp, chậm rãi nói, nếu không nhìn cảnh tượng nơi đây, đều sẽ cho rằng hòa thượng này là một vị Phật tử đắc đạo, đang giải thích nghi hoặc với tín đồ đây.

Nhưng nếu hòa thượng này phun ra miệng, lại là mọi người phải chịu kiếp, nhất là khi Hồng Liên Nghiệp Hỏa nghiêm túc nói ra bốn chữ này, lập tức trong đám người liền có mấy người biến sắc, tựa hồ nhớ ra cái gì đó, thậm chí thân thể đều không khống chế được, bắt đầu run rẩy.

Hồng Liên Nghiệp Hỏa...

Kẻ đang lấp bấp nói chuyện chính là lão giả cười ngây ngô kia, lúc trước lão bởi vì bị thương, khuôn mặt có chút tái nhợt. Nhưng bây giờ nghe được từ miệng lão hòa thượng yêu dị kia phun ra bốn chữ Hồng Liên Nghiệp Hỏa, khuôn mặt lập tức trở nên trắng bệch, thân thể già nua càng là run rẩy dữ dội.

Tây cực chi địa, Thánh địa Phật giáo Đại Lôi Âm tự có một loại vật, cũng coi là một loại thần thông, tên là Hồng Liên Nghiệp Hỏa. Ngọn lửa này phi phạm, lai lịch bất minh, đồn đại chính là dị vật tự nhiên sinh ra giữa thiên địa. Hồng Liên Nghiệp Hỏa, có thể đốt cháy tất cả ác niệm nghiệp chướng trên thế gian, bất cứ tồn tại nào cũng không thể ngăn cản. đồn đại không biết bao lâu trước kia, có viển cổ cổ trước kia, có nguyên thủy luân hồi tồn tại qua, giữa thiên địa có hồn phách hướng về nơi luân hồi, luân hồi chuyển sinh, có thể tái thể sinh sinh linh.

Nhưng nếu tội ác tày trời, giết chóc ngập trời hung hồn đầu nhập luân hồi, liền phải chịu đau khổ do Hồng Liên Nghiệp Hỏa thiêu thân mới có thể tiếp tục nhập luân hồi, cũng mặc kệ nhiều hồn phách hung ác, sau khi bị Hồng Liên Nghiệp Hỏa đốt cháy, tất cả ác niệm nghiệp chướng bản thân đều bị thiêu đốt. Nhưng cũng là như vậy, bị Nghiệp Hỏa thiêu hồn, cũng mất đi bản thân, biến thành một cỗ khô lồi không có sinh mệnh lực. Trừ phi khi còn sống chính là người thuần thiện, hồn phách tinh khiết mới có thể may mắn thoát khỏi.

Lão giả cười ngậy ngô không biết từ lúc nào đã nói chuyện lưu loát, một đoạn lớn nói ra, rất là rõ ràng vang lên bên tai mọi người. Bao gồm cả Ngô Khí ở bên cạnh, lão cũng nghe được rõ ràng. Chẳng qua không giống với mọi người chính là, lần đầu tiên đệ tử Linh Kiếm môn kia hiện thân, đã nghe được Hồng Liên Nghiệp Hỏa bốn chữ, cũng chú ý tới, bây giờ lúc mọi người biết, lão đã suy nghĩ cả buổi.

Hồng Liên Nghiệp Hỏa vạn diệu Hồng Liên pháp trận, chẳng lẽ ngươi là hậu nhân của Vạn Diệu tự.

Vân xa Linh Kiếm môn ngẩng đầu ngửa mặt lên trời, lấy kiếm chỉ vào hòa thượng yêu dị bên ngoài tấm lưới lớn kim hồng kia, sau khi thì thào hai tiếng đột nhiên há mồm phun ra suy đoán. Nghe được Vân Dao suy đoán, đám người trong trận lập tức đồng loạt ngẩng đầu, đều nhìn về phía hòa thượng yêu dị kia. Một loại ý nghĩ cực kỳ không tốt dâng lên trong đầu mọi người.

Ngụy huynh, xem ra vị Vân huynh này cũng không phải là phé vật như lời người nói sao. Nếu như chư vị đã ở trong trận, tính toán cũng có gần hai mươi người, tu vi cũng không tầm thường, hẳn là đủ để dẫn đi một đợt Hồng Liên Nghiệp Hỏa cuối cùng kia. Như vậy, kế hoạch của bản tăng cùng ba vị huynh đài cũng nên hoàn thành. Không sai, bản tăng pháp hiệu Xích Diệu, chính là truyền nhân cách đời của Vạn Diệu tự. Lưu lại nơi đây, tự nhiên là vì lấy về y bát truyền thừa của Vạn Diệu tự ta.

Đáng tiếc nơi đây có trận pháp hộ tự, Vạn Diệu Hồng Liên pháp trận, bên trong ẩn chứa Hồng Liên Nghiệp Hỏa, vạn pháp bất xâm. Tiên Ma không được nhập. Nếu không có pháp trận pháp lệnh, cho dù là ai cũng không thể tiến vào địa cung được pháp trận thủ hộ. Bản tăng tuy được truyền thừa của Vạn Diệu tự, nhưng đã cách không biết bao nhiêu đời, thông trận pháp lệnh đã sớm thất lạc. Vô pháp pháp, bản tăng đành phải làm phỉn chư vị tiên ma đồng đạo. Đến đây vì bản tăng trừ khử Hồng Liên Nghiệp Hỏa trong trận.

Mà chư vị, chính là nhóm người cuối cùng.

Khi Xích Diệu hòa thượng nói chuyện, cũng là một thân hình tượng nhận được đạo phật tử, chấp tay trước ngực, mặt mũi tràn đầy từ bi, như đối tín chúng ngôn phật đạo kinh nghĩa. Không ai nghĩ tới, lời hắn nói là giải thích cho mọi người mưu tính của hắn, cũng coi là tuyên án tử hình của mọi người.

Hắn nói hết lời, nhất thời mọi người trong trận, đều là buồn bã, dự cảm không rõ trong lòng càng thêm mãnh liệt. Có người không chịu được, lại nghĩ tới bị đồng môn phản bội, nhất thời chính là giận dữ, cũng không để ý đến cái gì, lập tức mở miệng mắng to.

Thôi Đại Giang rủ xuống, cấu kết người ngoài tính kế đồng môn, hai người các ngươi cũng đừng đắc ý, nếu lần này bị ta chạy thoát ra ngoài, nhất định sẽ khiến các ngươi sống không bằng chết.

Đừng nói một tòa phá trận là có thể làm gì chúng ta, chờ chúng ta đi ra, chính là bốn người các ngươi.

Ngụy Không, tiểu nhân hèn hạ, nếu bị ta ra ngoài, nhất định phải lột da người, phá hủy xương cốt của người, ăn thịt của người, uống máu của người mới tiêu hận trong lòng ta.

Thôi sư huynh, nể tình hai người chúng ta trước kia, xin hãy thả ta ra ngoài. Yên tâm, ta nhất định không nói ra chuyện này, ta còn có thể giúp các người dẫn người khác đến, thả bọn họ thay ta tiêu thụ Hồng Liên Nghiệp Hỏa kia, cũng có thể giúp các người bài trừ pháp trận.

Mọi người giận dữ, nhao nhao quát mắng, nhưng cũng có người không chịu nổi sợ hãi trong lòng, lại cùng Thôi đại giang kia xin tha mạng. Không chờ mọi người phân biệt người này là ai, Xích Diệu hòa thượng tựa hồ cũng không cho mọi người cơ hội, mặt mũi vẫn tràn đầy từ bi, nụ cười âm áp, giống như hoàn toàn không nghe thấy tiếng quát mắng của mọi người lúc trước, chỉ hợp mười một lễ với mọi người.

chư vị không cần sợ hãi như vậy, cũng không cần tức giận mắng, lần này bản tăng cũng không làm cái khác, chỉ vì chư vị mời ra đốt Hồng Liên Nghiệp Hỏa cuối cùng trong trận này là được. Nếu là người tâm thiện, được Hồng Liên Nghiệp Hỏa Phần Hồn, có thể thanh trừ tất cả tạp niệm, thành tựu Vô Cầu pháp niệm, ngày sau tu vi đương nhiên là ngàn ngày, cũng coi là một hồi công lao. Nhưng chư vị xưa nay ác hành nhiều, ô nhiễm hồn phách của mình, liền tiếc nuôi, cần chịu khổ Nghiệp Hỏa thiêu thân, mới có thể giải thoát.

Xích Diệu hòa thượng đến thời khắc sống còn, vẫn là dáng vẻ đạo mạo, dáng vẻ đặc đạo Phật tử. Rõ ràng là chuyện muốn lấy mạng người khác, lại bày ra một bộ dáng từ bi.

Tuy tiên ma có khác biệt, nhưng thật ra về mặt bản chất đều giống nhau. Người tu chân, tài lý pháp địa, thiếu một thứ cũng không được. Nhưng những tài nguyên này cũng không phải từ trên trời rơi xuống, môn phái cũng không thể cung cấp toàn bộ, người có thể tu luyện tới cảnh giới Nguyên Anh hầu như không có một ai trên tay không nhiễm máu tươi của sinh linh.

Như Ngô Khí tu sĩ bậc này ở nơi xa xôi, như Hồ Đồ kia, chỉ là một tán tu, vì tu luyện chính Hồ Ma Nguyên Thần của mình, vậy mà sinh sinh diệt diệt mười vạn người, mà như tu sĩ siêu cấp

Ma Tông như đệ tử Thiên Ma Tông này, làm việc càng không hề có kỵ., Đừng nói là đồ thành, dù là chuyện đồ tể nước diệt chủng bực này, đối với bọn họ mà nói, cũng chỉ là thủ đoạn mà thôi. Mà đệ tử Linh Kiếm môn, tuy là tiên đạo, nhưng xưa nay trăm yêu trừ ma, cũng không biết giết bao nhiêu yêu thú hoặc tu sĩ, cũng là hạng người tội nghiệt nặng nề.

Những người này, nếu bị Hồng Liên Nghiệp Hỏa quán thân, thế nhưng thiêu đốt ác niệm nghiệp chướng trong hồn phách bọn họ chỉ sợ đều tiêu hao không ít Nghiệp Hỏa. Kỳ thật mấy người Thôi Đại Giang nếu có thể, cũng sẽ tận lực tìm những ma đầu hung ác kia tới đây., Nhưng loại tu sĩ hung sát kia, đều là hạng người có tâm trí hơn người, thủ đoạn bình thường căn bản không cách nào lừa gạt bọn họ. Cho nên bốn người bọn họ cũng chỉ có thể lùi lại cầu việc khác, ở nơi khác dẫn tới một ít tán tu không biết tên, hoặc là một ít đệ tử môn phái không dễ gì thu hút sự chú ý.

Lần này bọn họ dẫn tới gần hai mươi người, cũng là cân nhắc đến trong trận chỉ còn lại một chút Hồng Liên Nghiệp Hỏa cuối cùng, liền mạo hiểm một lần. Nếu thành công, bọn họ có thể đạt được điển tịch bảo vật năm đó Vạn Diệu tự lưu lại, đó chính là một hồi đại cơ duyên, đủ để cho tu vi bọn họ tăng vọt. Ngày sau cho dù việc này bại lộ, bọn họ cũng có tư cách ăn nấp bỏ chạy.

Chư vị, giờ đã đến, bản tăng liền tiễn các ngài lên đường.

Xích Diệu hòa thượng hợp mười lễ vừa thu lại, tăng bào đỏ yêu dị cuốn về phía mọi người, nhất thời dưới tay áo hắn có mấy đạo hồng quang tuôn ra, uốn lượn nhảy nhót, trực tiếp đâm vào trên tấm lưới lớn kim hồng cách dưới thân hắn không xa.

Từ lúc xuất hiện, liền có vẻ là kim hồng cự vĩ to lớn. Chẳng biết tại sao, sau khi bị mấy đạo hồng quang kia đánh trúng, tấm võng lớn run lên mạnh, nhất thời từng đạo kim hồng đan vào một chỗ bắt đầu chuyển động, hỗn loạn vô cùng. Kim lỗ chói mắt bắt đầu biến hóa, hình như tăng thêm vẻ yêu dị tia tơ tằm, một tòa pháp trận to lớn sáng tỏ, trong nháy mắt nhiều ra

một loại lực lượng quý dị khó nói, giống như là căn cước. Yêu dị đến cực điểm.

Vù vù vù

Hư không nhộn nhạo, bỗng nhiên xuất hiện biến hóa to lớn, ngay phía dưới lưới lớn kim hồng đã trở nên có chút đỏ điểm kia, hai lỗ đen lớn như hai cái bàn tròn trống rỗng xuất hiện, như hai vầng mặt trời màu đen treo trên đỉnh đầu mọi người.

Hai lỗ đen này, khí tức phát ra hoàn toàn khác nhau. Một lỗ đen, bên trong khí tức phức tạp. Quang minh hùng vĩ nhưng lại ẩn chứa quý dị, thỉnh thoảng truyền ra tiếng phạn âm phật âm khiến người say mê trong đó, thỉnh thoảng hiện lên bảo quang., Thỉnh thoảng có từng đạo không giống sinh linh nhưng khí thế cường đại không gì sánh được thoáng hiện. Mà một cái lỗ đen khác, bên trong lại chỉ có một loại khí tức, từng mảnh từng mảnh hồng quang va chạm ở trong đó, tựa hồ tùy thời đều muốn phá tan trở ngại đi ra, cái hồng quang này yêu điểm quý dị, lộ ra một loại hương vị tinh lọc thiêu đốt.

Cửa vào cung điện dưới lòng đất Hồng Liên Nghiệp Hỏa

Khí tức trong hai lỗ đen này tuôn ra thật sự quá rõ ràng, mọi người cảm ứng, lập tức biết phía sau lỗ đen kia là cái gì. Một cái trong đó có phật âm phạm xướng, có bảo quang, không cần nói, tự nhiên là cửa vào địa cung cất giấu bảo vật Vạn Diệu tự. Chẳng qua không ai ngờ, nguyên lai cửa vào địa cung Vạn Diệu tự căn bản không phải ở dưới những di tích này, mà là giấu ở trong hư không.

Mà một cái hắc động khác, chỉ có từng mảnh hồng quang khùng bố yêu dị kia, ngoại trừ Hồng Liên Nghiệp Hỏa, nơi nào còn có sự vật khác tồn tại.

Nhanh động thủ, tiến vào địa cung tránh né đoạt bảo.

Hai cái lỗ đen này vừa hiện, lập tức phía dưới có người không kiểm chế được, là thanh niên kiêu căng kia, hắn giống như cho rằng có cơ hội thừa dịp, dưới sự mừng rỡ cái gì cũng không quan tâm, đầu tiên là hô to một tiếng muốn mọi người cùng ra tay, tràng diện hỗn loạn, hắn lại động tác nhanh nhất, trực tiếp

hóa thành một đạo bạch quang hướng lối vào địa cung kia nghi ngờ là lỗ đen đập vào.

Những người còn lại nhìn thấy, vào lúc này cũng đều bất chấp mọi thứ, đều muốn đứng dậy, hướng lối vào địa cung kia chiếu đến hắc động.

Bên ngoài tấm lưới lớn kim hồng, Xích Diệu hòa hoãn với hòa ý cười, lúc này nhìn thấy động tác của mọi người, không khỏi lộ ra một tia cười lạnh, tay áo cuốn một cái, lại mấy đạo hồng quang đẹp đẽ xuất ra, đựng vào trong tấm lưới khổng lồ kia.

Chư vị thật sự quá sốt ruột chịu chết, đã ở trong trận, chính là cá trong chậu, như cá nằm trên thớt gỗ, tùy ý bần tăng bài bố mới là lẽ phải. Muốn đoạt thức ăn trước miệng hổ, cũng không cần nhắc một chút mình có bản lãnh hay không.

Xích Diệu hòa thượng vừa dứt lời, chỉ thấy lỗ đen tràn đầy hồng quang kia, chợt rung lên vài cái, một đạo hồng quang yêu dị to như cánh tay từ trong đó tuôn ra, tốc độ vô cùng nhanh, trong nháy mắt chặn lại thanh niên kiêu căng kia, hồng quang cuốn động, dây thừng như quấn chặt lấy thanh niên kiêu ngạo này, lại hiện lên hồng quang, thân thể thanh niên kiêu ngạo kia ngay cả chống cự cũng không có, liền biến mất trước mắt mọi người.

Những người còn lại, còn chưa kịp xuất hiện động tác khác, đột nhiên cảm thấy hư không trước mắt biến hóa, đầu chuyển tinh di, từng luồng từng luồng cảm giác mê muội truyền đến, đợi mọi người tỉnh lại, giật mình đã không còn đứng tại chỗ.

Nơi đây chính là...

Mọi người đứng vững, xua tán mê muội trong đầu, đang muốn nhìn bốn phía, biết rõ chỗ đó là chỗ nào. Nhưng vào lúc này, một thanh âm làm cho tất cả mọi người sởn tóc gáy vang lên.

Cứu mạng a, thật thống khổ giết ta đi, nhanh giết ta đi a...

Trước mặt mọi người, một người bỗng nhiên ngã xuống đất, thân thể run rẩy kịch liệt, hai tay liều mạng cào lên người mình, chớp mắt đã đem bản thân mình biến thành vết máu toàn thân, da tróc thịt bong, mặt mũi tràn đầy thống khổ, kêu thảm thiết, cầu xin mọi người giết hắn. Trên thân người này

bao quanh một đạo hồng quang, đạo hồng quang này giống như vật còn sống, chui tới chui lui khắp các huyết khiếu trên người hắn, có người đứng gần, lập tức thấy rõ.

Người đang rú thở này, không phải chính là thanh niên kiêu căng động tác trước đó sao. Chỉ là lúc này, thanh niên này đã thay đổi một loại bộ dáng vô cùng thâm trầm, trên người hắn vờn quanh nào là hồng quang, rõ ràng là một đồng hỏa diễm, chỉ là ngọn lửa này quá mức quý dị, giống như là vật sống, ra vào các khiếu huyết trên thân thanh niên, tra tấn một tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong cảnh giới viên mãn đến tình trạng như thế.

Tê tê

Bỗng nhiên trong đám người lại vang lên một mảnh thanh âm hít vào hơi lạnh, đám người rút cuộc thấy rõ toàn cảnh nơi đây, cũng chính vì vậy, không còn ai quan tâm đến cái chết của thanh niên kiêu căng kia nữa, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt vô cùng kinh hãi nhìn chung quanh.

Chung quanh bọn họ, mặt đất tràn đầy cát vàng óng, có từng người hoặc ngồi hoặc quỳ, nam nữ già trẻ đều có, chỉ nhìn sơ qua, lại có hơn trăm người, những người này trừ diện mục không giống nhau, còn lại đều hoàn toàn giống nhau. Đó là mặt mũi tràn đầy vẻ thống khổ, đều cứng ngắt như xác, đều không có khí tức sinh mệnh, giống như từng tòa điêu khắc sống động, bị chất đồng ở chỗ này.

Cảm tạ đạo hữu sinh ra Hoàng tử Đất Nhi ủng hộ: Cầu đặt sách, xin sưu tầm, cầu đề cử.

Giết ta đi, cầu xin các người, mau giết ta đi a...

Không lâu trước đó còn thịnh khí lãng nhân kiêu ngạo thanh niên, bây giờ lại thành một người toàn thân đầy vết máu cầu xin mọi người cho hắn một kẻ đáng thương đau đớn.

Ngay trước mặt mọi người, một đạo hồng quang tán loạn trên người hắn, tra tấn thanh niên này không nhỏ, tra tấn đến hình dáng nhất định. Hơn nữa dường như đến lúc đó, đạo hồng diễm kia bỗng nhiên xoẹt một cái, trực tiếp chui vào trong lỗ mũi của thanh niên kiêu ngạo, sau đó không còn xuất hiện nữa. Nhưng thanh niên kiêu căng trong khoảnh khắc này lại giống như bị tồn tại đáng sợ nào đó khống chế., Toàn thân cứng ngắc, trong cổ họng phát ra thanh âm tê tê, kéo dài một hồi, thanh âm này cũng biến mất, chỉ để lại trên cát mịn vàng kim, một thi thể như đá.

Hắn ta chết rồi...

Không biết ai nôn ra một câu, trong giọng nói toàn là bi ai, mọi người nhìn thi thể thanh niên kiêu căng trên mặt cát, lại nhìn bách cổ thi thể cứng ngắc chung quanh, trong lòng tất cả đều là áp lực cùng khủng hoảng. Để cho bọn họ vô cùng sợ hãi chính là, cho dù là áp lực cùng khủng hoảng, nơi này cũng lập tức cướp đoạt chúng nó, mà ban cho bọn họ nỗi sợ hãi khi chết.

Đây là cái gì vậy, thật thống khổ cứu ta, mau giết ta.

Đột ngột, trong đám người, bỗng nhiên một người ngã xuống, mặt mũi tràn đầy thống khổ che lấy đầu của mình. Là một đệ tử Linh Kiếm Môn, người này không biết xảy ra biến cố gì, đột nhiên ngã xuống đất, ngũ quan vận vẹo, hai tay liều mạng cào cào trên người mình, bất quá lại một người be bét máu thịt xuất hiện trên mặt đất.

Không tốt, nhanh giữ chặt tâm thần, Hồng Liên Nghiệp Hỏa lúc đầu vô hình, từ trong sinh ra, không phải ngoại hỏa, mà là tâm hỏa.

Lão giả cười ngậy ngô tựa hồ kiến thức so với tu sĩ bình thường nhiều hơn một chút, vừa thấy đệ tử Linh Kiếm môn thăm tượng, lập tức nghĩ tới vấn đề mấu chốt trong đó. Lập tức cao giọng nhắc nhở mọi người, đồng thời bản thân lập tức khoanh chân ngồi xuống, trước mặt tất cả mọi người liền tiến vào trạng thái tĩnh khí như tu luyện.

Vào lúc này, hiển nhiên song phương đều không có ý tranh đấu nữa, nhất là một bên Linh Kiếm môn vừa chết đi một người.

Đệ tử Linh Kiếm môn nghe lệnh, kết thông kiếm trận, thủ tâm ngưng thần, chống cự Nghiệp Hỏa.

Người Vân Dao này, cũng không hồ là người đứng đầu đám đệ tử Linh Kiếm môn, nghe lão giả cười ngậy ngô nói. Hoàn toàn không có hoài nghi, quyết định thật nhanh, liền để tất cả đệ tử Linh Kiếm môn kết thành một cái kiếm trận. Sau đó cũng đều khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu dùng tâm thần lực chống lại Hồng Liên Nghiệp Hỏa xâm nhập.

Sau khi mọi người làm như thế, không gian chỉ có tế sa vàng óng lập tức trở nên quạnh quẽ. Trước đó không lâu, kết cục của vị đệ tử Linh Kiếm môn bị Hồng Liên Nghiệp Hỏa kia cũng trở nên giống với thanh niên kiêu căng.

Tĩnh lặng, yên tĩnh như chết, nhất là hơn một trăm tư thế không thôi đều mang theo một bộ thi thể chịu hết thống khổ mà chết, bầu không khí nơi này quả thực ngột ngạt đến cực điểm. Mà trong hư không, còn có một cỗ lực lượng quỷ dị vô cùng cường đại., Tuy rằng sức mạnh này rất mỏng manh. Nhưng đối với mọi người, vẫn như cũ ý nghĩa không cách nào chống cự. Trong nguồn lực lượng này, mùi vị lộ ra cũng rất là quen thuộc, đó là loại khí tức tinh lọc thiêu đốt diệt.

Mặc dù mọi người đều nghe xong lời nói của lão giả cười ngậy ngô, đều tiến vào trạng thái ngưng thần tĩnh khí, nhưng điều này cũng không ngăn cản cỗ lực lượng ăn mòn trong hư không kia. Kỳ thật cũng chỉ hơn mười hơi thở, lập tức có người bắt đầu lung lay sắp đổ, mặt đỏ bừng, run rẩy không ngớt, tựa hồ lại gặp ác mộng gì đó.

A...

Âm thanh này vang lên, đám người đang ngưng thần lập tức tâm thần run lên, bởi vì ai cũng rõ ràng, âm thanh này cùng một chỗ, liền mang ý nghĩa lại có một người, muốn chết.

Xích huynh, vương bản đều đã thu thập hết, chúng ta có thể vào cung điện dưới lòng đất rồi.

Trên lưới lớn kim hồng đã quần lên một tầng hồng quang yêu dị, có bốn người đứng đây, một thanh niên nhỉnh nọt mặc một trong số đệ tử Linh Kiếm môn, mặt mũi hưng phấn, nói với hòa thượng Xích Diệu đứng ở hàng đầu.

Nghe hắn nói ra lời này, Thôi Đại Giang và Hồng Thủ bên cạnh đều âm thầm gật đầu, mặt chữ O cũng hưng phấn, quay đầu nhìn Xích Diệu hòa thượng kia, chờ quyết định của hắn. Bất quá sau một khắc vang lên trong tai ba người, rõ ràng không phải ba người muốn trả lời.

Ba vị đừng vội, việc này chúng ta cũng đã trù tính lâu như vậy, cũng không cần gấp một thời gian nửa khắc này. Pháp trận Vạn Diệu Hồng Liên này chính là pháp trận hộ tự của Vạn Diệu tự năm đó, tuy nói đã qua thời gian lâu như vậy, uy năng của pháp trận mười phần táng chín., Nhưng còn lại một ít Hồng Liên Nghiệp Hỏa cũng là chướng ngại lớn nhất để chúng ta tiến vào địa cung. Bất luận kẻ nào muốn vào địa cung, đều sẽ dẫn tới Nghiệp Hỏa xâm nhập, lấy tu vi của bốn người chúng ta, bị Nghiệp Hỏa nhập thể, chỉ có một chữ chết. Tuy nói hai mươi người kia đủ để trừ khử đợt Hồng Liên Nghiệp Hỏa cuối cùng., Nhưng lúc này bọn họ vừa mới đi vào, phỏng chừng cũng chỉ mới chết mấy người mà thôi. Chúng ta đang đợi, nếu Nghiệp Hỏa bị trừ khử, bàn tăng lập tức có thể biết, đến lúc đó chúng ta lại tiến vào cũng không muộn.

Tuy đây không phải là câu trả lời, nhưng lời nói của Xích Diệu hòa thượng lại không có chút sơ hở nào, ba người Thôi Đại Giang không cách nào, đành phải lựa chọn nghe theo, liền gật gật đầu, đè nén hưng phấn trong lòng, ở một bên chờ đợi.

Hầu như cùng thời khắc đó, trong nháy mắt Xích Diệu hòa thượng ở bên ngoài nói xong, trong không gian không tên kia

ngồi xếp bằng trong đám người dưới đất, một người bỗng nhiên thân hình run lên, tóc đen phía dưới, hai mắt ẩn chứa quỷ bí vô cùng mãnh liệt mở ra.

Xuy xuy xuy xuy...

Không khí chấn động, quang mang chớp động, ước chừng hai mươi đạo u quang chỉ mang từ đầu ngón tay thanh niên này bắn ra. Không hề sai sót, một kích tại trên thân mọi người đang chống lại Nghiệp Hỏa xâm nhập.

Phốc phốc phốc

Trong lúc vội vàng không kịp đề phòng, không một ai may mắn thoát khỏi, đều bị chỉ mang này bắn trúng. Tuy nói đều là cường giả Nguyên Anh, một lũ chỉ mang căn bản không thể lấy đi tính mạng của bọn họ, thậm chí ngay cả làm cho bọn họ trọng thương cũng không làm được. Nhưng vào lúc này, một luồng chỉ mang này lại là vật chết người, người trúng chỉ điểm, đều trong nháy mắt thoát ly trạng thái tĩnh khí ngưng thần.

A a a...

Một tiếng rú thảm đột ngột vang lên, đã thấy trên mặt cát vàng óng kia, từng bóng người bắt đầu quay cuồng, giống như thanh niên kiêu căng chết đi lúc trước cùng đệ tử Linh Kiếm môn. Đều là ngũ quan vạn vật, mặt mũi tràn đầy thống khổ, thân thể run rẩy kịch liệt, liều mạng dùng năm ngón tay cào cào bản thân. Hết thấy thần thông tu vi đều không thể vận dụng, ngay cả Nguyên Anh, tựa hồ cũng bị khoá tại đan điền, không có chút tác dụng nào.

Trước đó chỉ có thanh niên kiêu căng và một đệ tử Linh Kiếm môn chết đi, nhưng hiện tại, bởi vì từng sợi chỉ mang kia, hầu như trong nháy mắt, có hơn một nửa số người đột nhiên ngã xuống đất rú thảm, nhìn bộ dáng bọn họ, hiển nhiên rất nhanh sẽ biến thành tồn tại giống như hơn một trăm cỗ thi thể cương thi kia.

Hồng Liên Nghiệp Hỏa, có thể thiêu đốt Ác Niệm Nghiệp Chương, nhưng ở nơi này, trong tòa Vạn Diệu Hồng Liên pháp trận này, ngay cả hồn phách cũng không buông tha, đều sẽ

không đốt cháy sạch sẽ, người bị Nghiệp Hỏa nhập thể, cũng sẽ chịu hết thống khổ mà chết.

Mấy người còn chưa bị Nghiệp Hỏa ăn mòn, nhìn thấy cảnh tượng trong sân, nhao nhao vừa giận vừa sợ, quả thực là gan mật đều vỡ, vừa mới thu liễm tâm thần lại lập tức tan rã, chỉ một chút này, liền lại có mấy người trúng chiêu, ngã xuống đất rú thảm, lập tức khiến cho bản thân mình biến thành quỷ không bằng.

Người là ai, tại sao lại như vậy.

Người lớn tiếng quát mắng không phải ai khác, chính là đệ tử Linh Kiếm môn có tu vi cao nhất, áo trắng như mây. Trường kiếm trong tay giơ lên, mũi kiếm như nở rộ hàn hoa, từng tia kiếm quang sắc bén đến cực điểm tràn lan ra, khí thế đáng sợ của kiếm tu tán phát ra, phóng thẳng lên trời, áp xuống thanh niên tóc đen vẫn còn ngồi xếp bằng trên mặt đất.

Ai ngờ cỗ khí thế to lớn này, rơi vào quanh người thanh niên tóc đen, lại một chút tác dụng cũng không có, rơi vào hư không, tựa hồ là đè ở trên một vật chết, một chút khí tức sinh mệnh cũng không có, khí thế mạnh mẽ cũng vô dụng.

Đều là người sắp chết, giấy dựa cũng là phí công, tại hạ chỉ là giúp các người sớm lên đường một chút mà thôi.

Thanh âm khàn khàn từ trong miệng thanh niên tóc đen này phát ra, rơi vào tai Vân Dao, lại để cho hắn giận dữ, càng làm cho hắn nhìn mà trợn mắt sợ hãi chính là, lúc thanh niên tóc đen này nói chuyện, lại đưa tay ra mấy chỉ mang.

Phốc phốc phốc

Mấy người cuối cùng trúng chiêu, trong đó bao gồm cả ba đệ tử Linh Kiếm môn còn lại, trúng một chỉ mang, không phải thương thế gì ghê gớm. Nhưng tâm thần lại bị chấn động, lập tức cho Hồng Liên Nghiệp Hỏa thừa cơ hội này, mấy người này chỉ là sững sốt một chút, sau đó giống như những người khác trước đó, ngã xuống đất rú thảm, gãi mình, lâm vào trong đau khổ vô biên.

Chỉ có hai cái này, trong không gian này, nguyên bản có hơn hai mươi người, lại chỉ còn lại có hai người. Thiên Ma tông

chỉ còn lại một thanh niên tóc đen, Linh Kiếm môn chỉ còn lại bạch y vân xa.

Nhìn thấy một màn này, Vân Dao là người cuối cùng của Linh Kiếm môn, quả thật sắp phát điên, rốt cuộc cũng không lo được việc trấn thủ tâm thần của mình nữa, lập tức buông trường kiếm trong tay ra, kiếm quyết bóp ra, lập tức liền có một đạo kiếm quang chói mắt, giống như cầu vòng nối đuôi nhau, uốn lượn lên, đánh tới thanh niên tóc đen.

Đi chết cho ta.

Vân Dao tựa hồ cũng biết mình vừa thả lỏng tâm thần, ra tay không hề giữ lại, chân nguyên nồng đậm vô cùng rót vào trong kiếm, một đạo kiếm quang kia xem như dốc hết toàn lực phát ra, uy lực to lớn, tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong bình thường đều sẽ lựa chọn tạm lánh mũi kiếm.

Nhưng đối mặt đạo kiếm quang kinh người kia, thanh niên tóc đen ngồi xếp bằng trên mặt đất không tránh không né, lại còn ngẩng đầu lên, trên mặt tràn đầy hoa văn quý dị, nở rộ một vòng quỹ bí tiểu ý với Vân Dao.

Bành

Kiếm quang đánh xuống, sau một tiếng vang thật lớn, thanh niên tóc đen kia trong nháy mắt liền chia năm xẻ bảy, nhưng lúc rơi xuống đất, lại không phải là huyết nhục nội tạng, mà là một đám lửa đen. Hơn nữa những hỏa diễm này, giống như là vật còn sống, tán lạc các nơi, nhưng lập tức lại phun trào dựa vào, bộ dáng muốn phục hồi như cũ bất cứ lúc nào.

Đây là tại sao lại như vậy, không có khả năng, không có khả năng, a a...

Hai tay Vân Dao trống trơn, đứng cách đó không xa, giống như điên như dại nhìn đám tóc đen đang dần dần tụ lại kia. Trong đôi mắt nàng không thể tin được, bạch y tán loạn, nào còn có một chút tiêu sái tuấn dật nào. Sau khi lẩm bẩm vài câu, vị đệ tử tương lai tiền đồ vô lượng Linh Kiếm môn này cũng đi theo hậu thế của chúng đồng môn hấn, rú thẳm một tiếng, sau đó cũng bị Nghiệp Hỏa ăn mòn, bất quá bao lâu sẽ mất đi tính mạng.

Trên mặt cát phủ đầy thi thể cứng ngắc, từng đám lửa đen từ các nơi tản mát ra dần dần tụ lại, hóa thành một ngọn lửa hình người, phun trào ra, một thanh niên tóc đen gương mặt tái nhợt mang theo nụ cười quỷ dị từ đó đi ra.

【 Cầu chính bản duyệt ủng hộ sau đó còn có một chương...

Trên cát mịn màu vàng, từng cỗ thi thể hình thái không đồng nhất hoặc ngồi hoặc khỏ sở, trên mặt mỗi cỗ thi thể đều là vẻ đau đớn, nhất là một người ở trung tâm nhất. Người mặc áo trắng, khuôn mặt tuấn dật, nhưng ngũ quan lại vụn vẹo không ra hình dáng, còn lưu lại một loại ý niệm cực kỳ không cam lòng.

Mỗi một người ở đây, hai mắt đều là trợn lên, nhưng bên trong một chút tình cảm cũng không có, trống rỗng hư vô, không có khí tức sinh mệnh, ngay cả hồn phách cũng không có.

Sa sa sa...

Bàn chân dẫm lên cát mịn mềm mại, từ nơi không xa đi tới, một thanh niên áo đen tóc đen. Trên mặt đầy hoa văn quỷ dị, khuôn mặt thanh tú lại có một tia tái nhợt, không phải Ngô Khí là ai.

Hồng Liên Nghiệp Hỏa, không nghĩ tới ở đây vậy mà lại tồn tại Hồng Liên Nghiệp Hỏa, coi như là thời viễn cổ, Hồng Liên Nghiệp Hỏa cũng là dị vật hi hữu. Không phải tăng nhân Phật giáo không thể khống chế, có thể đốt Ác Niệm Nghiệp Chương, chính là vô thượng hỏa. Nếu không phải lấy mình hỏa phân thân tiến đến, phần cơ duyên này sợ là lại bỏ lỡ.

Vừa đi, một bên trong miệng còn đang thì thảo cái gì, ả chứa tham lam cùng kinh hãi ánh mắt đảo qua trên từng cỗ thi thể cứng ngắc, cuối cùng ngừng lại trên thân bạch y vân xa kia.

Người chết vì tiền chết chim vì thức ăn, lời này cũng không tệ. Một phen trắc trở, không nghĩ tới cuối cùng lại tiện nghi cho ta, đại thiện.

Ngô Khí như đang nói với Vân Dao, lại như đang cảm thán. Bất quá nói thì, động tác lại không đầy một chút nào. Thân thể này hiện tại của hắn căn bản không phải thân thể bản tôn, mà là một cỗ phân thân Minh Hỏa.

Lúc trước, khi Xích Diệu hòa thượng kia động thủ dịch chuyển mọi người tới đây, Ngô Khí liền sử dụng thủ đoạn. Đầu tiên là

ẩn giấu bản tôn, sau đó hóa ra một bộ phân thân Minh Hỏa, biến thành bộ dáng của mình, cùng bị chuyển đến đây cùng mọi người. Về phần một màn Ngô Khí lúc trước đánh lên mọi người,, Tự nhiên là bởi vì ở bên ngoài, bản tôn nghe được bốn người Xích Diệu hòa thượng đối thoại, cố ý thành toàn bốn người, để cho mọi người tâm thần thất thủ, bị Hồng Liên Nghiệp Hỏa thừa dịp hư mà vào, đoạt lấy tính mạng mọi người.

Hồng Liên Nghiệp Hỏa vốn là trần vật vô thượng, đáng tiếc, các người đều là không phúc tiêu thụ.

Mặt mũi Ngô Khí tràn đầy vẻ tiếc nuối đứng ở phía trước cổ thi thể cương thi kia, lắc đầu nói một câu. Sau đó mạnh mẽ lui về phía sau một bước, cũng không có động tác gì khác.

Chỉ há mồm hút một cái, lập tức không gian này phát sinh một ít biến hóa quỷ dị. Không biết vì sao, thi thể kia bắt đầu run rẩy kịch liệt. Rõ ràng đều là tử vật không có sinh mệnh, nhưng những thi thể, miệng mũi mắt đều bắt đầu có động tĩnh, thậm chí dưới làn da kia, tựa hồ có đồ vật gì đó đang di động, mi tâm Nê Hoàn cung cũng thế.

Vù vù

Xuất hiện, một màn kinh người. Chỉ thấy từng cổ thi thể kia, sau khi điên cuồng rung động mấy lần, từ miệng mũi của bọn họ, đều tuôn ra từng ngọn lửa đỏ thẫm. Những ngọn lửa này vừa xuất hiện, toàn bộ không gian liền tràn ngập một loại hương vị tịnh hóa thiêu đốt.

Mỗi một cổ thi thể đều không bỏ sót, đều có hỏa diễm tuôn ra, cho dù là thi thể ở chỗ này nhìn qua cũng giống như vậy. Từ trong miệng mũi bọn họ, từng ngọn lửa đỏ thẫm tuôn ra, cấu kết liên miên, nhuộm đỏ hư không phía trên cát vàng.

Hồng Liên Nghiệp Hỏa hầu như không cần suy đoán, hỏa diễm từ thể nội những thi thể này tuôn ra, ngoại trừ Hồng Liên Nghiệp Hỏa đoạt đi tính mạng bọn họ, không còn vật gì khác.

Nhưng làm cho tất cả tu sĩ đều sợ như hổ Hồng Liên Nghiệp Hỏa, giờ phút này lại bị Ngô Khí từ trong mỗi một cổ thi thể hấp thu ra, những Nghiệp Hỏa này ở trong hư không liên kết,

rất nhanh liền đan vào nhau thành một tấm lưới nhỏ đỏ thẫm, mà một chỗ khác của lưới, dần dần thu nhỏ lại, hóa thành một sợi hỏa tuyến to bằng ngón tay, lấy tốc độ cực nhanh, đầu nhập vào trong miệng Ngô Khí, hấn vậy mà đang thôn phệ Hồng Liên Nghiệp Hỏa.

Một màn này mặc kệ là bị đám người Vân Dao đã chết nhìn thấy cũng tốt, hay là bị đám người Xích Diệu hòa thượng phía ngoài nhìn thấy, chỉ sợ đều sẽ kinh ngạc vô cùng, thậm chí hoài nghi mình đang nằm mơ.

Tuyệt thế hung diễm có thể đem tất cả ác niệm nghiệp chương, thậm chí hồn phách của tu sĩ thiêu đốt, Hồng Liên Nghiệp Hỏa, giờ phút này lại bị Ngô Khí nhanh chóng cắn nuốt, hơn nữa là một tơ một hào đều không buông tha. Ngoại trừ hai mươi người mới chết, Hồng Liên Nghiệp Hỏa trong những thi thể còn lại đều dung hợp với hồn phách của bọn họ, lại bị Ngô Khí hấp thu ra, nuốt vào trong cơ thể.

Hao sảng khoái, cực kỳ sảng khoái. Cơ duyên tốt, được Hồng Liên Nghiệp Hỏa này, U Minh Chiến Thể ngày đêm có thể tiến thêm một tầng, nếu có thể lại được Phật Môn của Vạn Diệu Tự truyền thừa.

Cũng không biết qua bao lâu, trong không gian này, một tiếng cười to càn rỡ cao ngạo vang lên. Ngô Khí phân thân Minh Hỏa này, chẳng biết từ lúc nào đã cắn nuốt sạch sẽ tất cả Hồng Liên Nghiệp Hỏa. Trên người hiển lộ dị tượng, trong một đôi hắc đồng thỉnh thoảng hiện lên xích mang, hắc văn quỷ dị trên mặt cũng tựa hồ có hồng mang yêu dị bao phủ lên.

Nhưng những chuyện này đều không ảnh hưởng đến tâm tình của Ngô Khí, vừa cười lớn, vừa chuyển mắt nhìn ra phía ngoài, tựa hồ xuyên thấu qua không gian trùng trùng điệp điệp, nhìn thấy bốn người đứng trên lưới lớn kim hồng.

Ồ, lần này vậy mà nhanh như vậy, tất cả Hồng Liên Nghiệp Hỏa đều bị tiêu trừ.

Trên da mặt Xích Diệu hòa thượng trắng nõn bỗng nhiên hiện lên một tia kinh ngạc, trong miệng ồ một tiếng, ánh mắt lập tức nhìn về phía hai cái lỗ đen trong trận. Ba người đứng ở bên

cạnh hần, sau khi nghe được lập tức nhìn về phía một cái lỗ đen khác, trên mặt lập tức hiện ra vẻ vui mừng nồng đậm. Đệ tử Linh Kiếm môn nịnh nọt kia trước tiên không chịu được, lại mở miệng với Xích Diệu.

Như vậy còn không tốt, nếu Nghiệp Hỏa đã biến mất, chúng ta mau đi vào, chậm thì sinh biến, đêm dài lắm mộng a.

Không biết có phải là do chậm mà sinh biến thành đêm dài ngủ nhiều mấy chữ này kích thích đến Thôi đại giang cùng Hồng rủ hay không, hai người vừa nghe, cũng đều mở miệng thúc giục Xích Diệu hòa thượng nhanh chóng buông trận pháp cấm chế ra, tiến vào trong cung điện ẩn giấu trong hư không kia.

Đang suy nghĩ gì đó, Xích Diệu hòa thượng bị Thôi đại giang và Hồng rủ thúc giục tâm thần không yên, nhưng lại không tiện phát tác, đành phải tạm thời đè xuống nghi ngờ trong lòng, nhanh chóng nhìn lướt qua ba người bên cạnh, lúc ánh mắt thu hồi, chỗ sâu trong ánh mắt đã có thêm một tia dị – ngôn, khoe miệng tựa hồ cũng cất giấu một tia cười lạnh.

Nhưng trên da mặt trắng nõn của hần vẫn treo nụ cười âm áp, hai tay chấp trước ngực, nếu không phải trên người mặc tăng bào đỏ vọng yêu di, thật đúng là khí tượng một phái đắc đạo phật tử.

Ba vị chớ vội, bản tăng lúc trước nếu có thỏa thuận với ba vị, tự nhiên sẽ tuân thủ. Hồng Liên Nghiệp Hỏa đã tiêu tán, một chút uy năng cuối cùng của tòa Vạn Diệu Hồng Liên pháp trận này cũng đánh mất hầu như không còn, bản tăng liền vận chuyển trận pháp, để chúng ta tiến vào.

Xích Diệu hòa thượng vừa nói xong, hai tay chấp trước ngực tách ra, một bàn tay bỗng nhiên quán quanh hồng quang, mơ mơ hồ hồ, chậm rãi ẩn xuống tấm lưới lớn kim hồng bên dưới. Lập tức liền thấy nơi nào, vô thanh vô tức, mấy đạo kim hồng liền tiếp cùng một chỗ bỗng nhiên hòa tan, sau một lát biến mất vô tung, hóa ra một cái lỗ lớn vừa vặn có thể cho bốn người thông qua.

Đi thôi.

Một chữ sạch sẽ lưu loát rơi xuống, lập tức bên ngoài lưới lớn, một bóng người chột động. Không phải là đệ tử Linh Kiếm môn ninh nọt, mà là Thôi Đại Giang. Một cái thuần thân, thân thể của hắn trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang, hướng khí tức kia phức tạp rõ ràng là lỗ đen cửa vào địa cung lướt đi. Hồng Thùy rũ cùng đệ tử Linh Kiếm môn kia mặc dù rơi ở phía sau, nhưng cũng chỉ chậm một tia mà thôi, hai đạo lưu quang theo sát phía sau, cũng lao về phía lỗ đen kia.

Ngược lại, thứ nên tiến vào trước tiên, là của chủ nhân, Xích Diệu hòa thượng kia, giờ phút này lại rơi vào thời khắc cuối cùng.

Thấy một màn này, vẻ tươi cười ấm áp mà Xích Diệu hòa thượng vẫn luôn duy trì lập tức đình trệ, tức giận tột cùng. Bất quá lập tức, tức giận chuyển thành nụ cười quỷ bí, nhìn ba đạo lưu quang lướt gấp về phía lỗ đen kia.

Hừ.

Một tiếng hừ lạnh không nhẹ không nặng từ trên không trung hạ xuống, tăng bào Xích Diệu hòa thượng cuốn một cái, cả người cũng hóa thành một đạo lưu quang đỏ thẫm, phóng về phía lỗ đen rõ ràng là cửa vào địa cung.

Vù vù

Không hề có trở ngại, bốn người trước sau, bốn đạo độn quang, một tia trở ngại đều không có, hoàn hảo không tổn hao gì tiến vào trong hắc động kia, vừa vào trong đó, còn chưa đứng vững, cũng không thấy rõ hoàn cảnh chung quanh, Thôi đại giang ẩn chứa âm thanh vui mừng nồng đậm liền vang lên.

Thật sự không thành vấn đề, không có trở ngại, tất cả Hồng Liên Nghiệp Hỏa đều bị trừ khử. Tiến vào, truyền thừa do Vạn Diệu tự lưu lại, chính là ở đây.

Ánh sáng tán đi, Thôi Đại Giang mặt mũi tràn đầy hưng phấn xuất hiện trong một không gian kỳ dị. Nơi này giống như là thực địa, dưới chân giẫm lên vậy mà không phải là hư không, mà là thật sự trên sàn đá xanh. Mà chung quanh, cũng có vách tường che kín vách tường, mà ở thân thể của gã hiển lộ, trong nháy mắt âm thanh vang lên, không khí nơi này mãnh liệt

phun trào một trận, chỉ thấy bốn phía toả sáng hào quang, lại là có mấy chục ngọn đèn đồng xanh tự động bốc cháy.

Nơi này, trên vách tường gạch đá xanh vẽ ngọn đèn đồng xanh, thật sự chính là một tòa cung điện dưới lòng đất.

Đạp đạp đạp đạp.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân, không cần phải nói, là ba người theo sau Thôi Đại Giang tiến vào, cuối cùng vang lên, đương nhiên chính là Xích Diệu hòa thượng vốn nên tiến vào đầu tiên.

Hòa thượng trẻ tuổi mặt đầy từ bi này, giờ phút này trên da mặt trắng nõn lại có một tia nhìn thấy rõ ràng, nhìn chăm chú vào Thôi Đại Giang đứng ở phía trước, thản nhiên nói: Thôi huynh là người thiện tâm, biết được trận pháp này hoang phế đã lâu, sợ là có chút ngoài ý muốn, cố ý trước tiên xông vào, dò đường cho ba người bọn ta.

Lời này từ trong miệng Xích Diệu hòa thượng phun ra, lập tức khiến cho mặt mũi Thôi đại giang tràn đầy dữ tợn cũng không khỏi đỏ lên, đệ tử ninh nọt Linh Kiếm môn cùng Hồng Thủy cũng đều ngượng ngùng một chút, từng người cười ngượng ngùng một tiếng, sau đó không nhiều lời nữa.

Ba vị chớ để ý, bản tăng chỉ đùa nghịch một chút mà thôi. Hôm nay chúng ta đã vào cung điện dưới lòng đất này, còn không mau nhìn xem nơi này có bao nhiêu bảo vật có thể giúp bốn người chúng ta chia đều.

Xích Diệu hòa thượng lại nói, lập tức đem tâm tư ba người nhắc lên, nhao nhao không lo được gì khác, hai mắt ẩn chứa tham lam cùng nóng nảy mở ra, dùng ánh mắt như sói đói quét về bốn phía.

Sau một khắc, ba người này đều phát ra tiếng tê tê, hít một hơi lạnh, giống như kinh ngạc lẫn vui mừng. Nhưng lập tức, ba người này lại như nhớ ra cái gì đó, đều giống như mèo bị dẫm phải đuôi, nhanh chóng rời khỏi chỗ cũ, tìm một chỗ hẻo lánh an toàn, nhìn về phía ba người khác.

【 Cầu chính bản đặt ra duy trì, nếu không điều kiện, chỉ đặt chương đầu, tiểu lâu cũng cảm kích bái tạ.】

Tiền tài trước mặt, lòng người khó dò, bất kể là phàm nhân hay là tu sĩ nắm giữ lực lượng đáng sợ, đều giống nhau.

【

Trên bạn truyền nhiệm tới đặc biệt là người tu chân có thể sống qua năm tháng dài lâu, ai có tâm tư không có biến hóa kỳ lạ. Động tác của ba người Thôi đại giang hoàn toàn là đồng thời phát sinh, hiển nhiên ba người này đều không phải đèn đã cạn dầu. Ít nhất về mặt ý niệm, đều giống nhau, muốn ám hại người khác, lại sợ người khác ám hại mình.

Ngược lại Xích Diệu hòa thượng ở một bên, không có chút dị động nào, sau khi nhìn thấy động tác ba người lại ung dung cười một tiếng, chợt lại lộ ra một vòng khinh thường.

Thôi huynh Hồng, còn có Ngụy huynh, xem ra đều là người cẩn thận, cũng đúng, nếu không phải như vậy, ba vị cũng không thể giúp bản tăng hoàn thành lần mưu đồ này.

Xích Diệu hòa thượng vừa nói, vừa giơ chân, không thềm để ý phản ứng của ba người chút nào, trực tiếp hướng địa cung kia đi tới, ánh mắt tá túc, tuần tra khắp nơi, thu toàn bộ cảnh tượng trong địa cung vào đáy mắt.

Địa cung này cũng không lớn, bên trong cũng không có rất nhiều thứ, có vẻ hơi trống trải. Mặt đất là gạch đá phong cách cổ xưa tản ra một mùi đen sì, bốn phía là vách đá cao lớn vô cùng, trên vách tường vẽ rất nhiều đồ án, có Phật Thổ Thánh Tượng, có Địa Ngục Ma Cảnh, làm cho người ta nhìn thấy cảm giác đầu vầng mắt hoa, trên đỉnh kia có thể thấy được từng chiếc đèn dầu đồng xanh lơ lửng, bên trong đều có lửa đỏ lơ lửng, chậm rãi phiêu đăng, chiếu toàn bộ Địa cung thông thấu.

Cuối địa cung, hoặc là nói, ở chỗ sâu, tổng cộng có ba thứ đang lơ lửng, chính là ba thứ này, khiến ba người Thôi đại giang hưng phấn, trong mắt ngoại trừ tham lam, lại không còn cảm xúc gì khác.

Một vật là một cái bát tròn màu đỏ, giống như vàng mà không phải là vàng, giống cây không phải gỗ. Văn lý tự nhiên ẩn chứa huyền ảo, ánh mắt nhìn lên sẽ sinh ra cảm giác đầu chuyển tinh di.

Một vật làm sách, toàn thân óng ánh. Tựa như ngọc thạch đúc thành, trên đó hiện ra dị quang, bất luận nhìn thế nào, cũng không thấy rõ sách ngọc này là một trang hay là rất nhiều trang, quả nhiên phi thường kỳ dị.

Vật cuối cùng, chính là một vòng tròn, toàn thân đen sì, không có bất kỳ hoa văn gì. Giống như tùy tiện một khối hắc thạch nặn ra, nhìn qua cực kỳ bình thường, không có bất cứ chỗ nào đáng chú ý.

Ba vật này, chia ra bị ba đoàn hồng diễm quang mang bao lấy, treo ở trên một phương bàn gỗ đàn hương ở chỗ sâu dưới lòng đất. Hồng diễm quang mang kia mặc dù nhìn qua rất là kỳ dị, nhưng lại cho người ta một loại quang minh chính đại Hạo Nhiên khí tức., Yêu hòa chính khí, thậm chí có thể từ bên trong cảm nhận được ý niệm từ bi đối với muôn dân trăm họ. Mặc kệ trên bàn trà có gì thần dị, giờ phút này đều bị một đoàn phật quang đỏ au bao quanh, như đứng yên, không hề có động tĩnh gì.

Tử kim bát vạn diệu ngọc sách huyền ma chỉ hoàn.

Tổ sư che chở, Vạn Diệu tự cách thế hệ truyền nhân Xích Diệu tăng, tuân theo di nguyện của sư phụ ta, cuối cùng vào nơi đây, thu hồi truyền thừa, để Vạn Diệu nhất mạch của ta tái hiện nhân gian.

Xích Diệu hòa thượng đi tới phía trước án kỷ, chấp tay trước ngực, sau khi thì thảo vài câu, lại vô cùng thành kính quỳ xuống lạy. Lúc này Thôi Đại Giang nhìn rõ ràng, trên bàn trà còn có một tòa điêu khắc hình người tương đối nhỏ, người bị điêu khắc giống như một vị tăng lão, đầu trọc, thân mang một bộ tăng bào đen đen quái dị., Tử mi thiện mục, một tay nâng bát, một tay cầm một quyển ngọc sách, trong mắt sinh ra hắc đồng, bên trong phật hoa như gấm, ma đầu bay múa, kỳ dị không gì sánh được, mặc dù chỉ là điêu khắc, tựa hồ cũng có thể nhìn thấy cảnh tượng quỷ dị bên trong.

Vạn Diệu tổ sư

Vừa rồi ba người bị ba bảo vật kia mê hoặc, cũng không chú ý tới sự tồn tại của bức tượng hình người trên bàn trà, lúc này Xích Diệu hòa thượng quỳ lạy, ba người mới thấy rõ, chỉ quét mắt một chút trang phục, ba người có thể kết luận nguyên hình bức tượng kia chính là vị Phật Ma song tu kia, sáng lập ra cường giả hợp đạo của Vạn Diệu tự thế hệ.

Bất quá Thôi Đại Giang cũng không phải là đệ tử của Vạn Diệu tự, bọn họ xuất hiện ở đây, lý do kỳ thật cũng giống như những người bên ngoài đã chết đi kia, đều là một mục đích. Đó chính là bảo vật, bảo vật trong địa cung của Vạn Diệu tự này, bất đồng chính là, người bên ngoài đều bị bọn họ lừa đến, căn bản không biết được lai lịch. Nhưng ba người bọn họ, đã sớm bảo đảm với Xích Diệu hòa thượng, sau đó liền biết bên trong có đồ vật gì.

Đặc biệt là giờ phút này, trước khi Xích Diệu hòa thượng quỳ xuống, còn cố ý nói ra tên ba bảo vật kia. Kỳ thật năm đó mấy cổ lực lượng hủy diệt Vạn Diệu tự kia quá lớn, cơ hồ trong một đêm đã tiêu diệt tất cả tăng nhân trong Vạn Diệu tự, cuối cùng mấy tăng nhân cũng kiên trì không được bao lâu, liền chỉ kịp đem ba thứ bảo vật trọng yếu nhất bỏ vào trong địa cung.

Ba loại bảo vật này, chính là năm đó vị Vạn Diệu tổ sư kia đã từng sử dụng qua, Tử Kim Bát, Vạn Diệu Ngọc Sách cùng Huyền Ma Chỉ Hoàn. Lai lịch ba loại bảo vật này, hoặc là căn cơ, Xích Diệu hòa thượng và ba người cầu kết, cũng đã nói rất rõ ràng.

Tử Kim Bát, pháp khí Phật gia, chính là năm đó Vạn Diệu Tổ Sư thân là Phật Tử của Đại Cực Chi Địa Đại Lô Âm tự, trưởng lão Phật tông ban thưởng bảo vật, bên trong ẩn chứa thần thông Phật gia vô cùng huyền ảo, linh khí không tầm thường tu sĩ dùng có thể so sánh. Coi như là rất nhiều huyền khí uy lực cường đại, trên uy năng thần thông, so sánh cùng Tử Kim Bát này, quả thực là trời đất cát.

Vạn Diệu Ngọc Sách, nghe nói là Vạn Diệu tổ sư sau khi thần thông đại thành, trí tuệ sáng tạo Vạn Diệu tự, tìm một phương vạn năm ngọc tủy. Lấy đại thần thông luyện thành chí bảo, còn

quán chú công pháp thần thông cả đời tu luyện vào trong đó, cho nên ngọc sách này uy năng đổ xuống dưới, chân chính quý giá, là tất cả công pháp thần thông Vạn Diệu tổ sư tu luyện bên trong.

Huyền Ma chỉ hoàn, vật này trong ba vật, lai lịch kỳ dị nhất. Ngay cả truyền nhân cách thế của vị Xích Diệu hòa thượng Xích Diệu tự cũng biết không rõ, chỉ biết vật này có liên quan với Vạn Diệu tổ sư năm đó nhập ma.

Trong đầu ba người Thôi Đại Giang nhanh chóng hiện lên ý nghĩ liên quan tới ba thứ đồ kia, lại đều lập tức bắt đầu suy nghĩ làm sao đối phó ba người kia.

Ba vị, tốt rồi, bây giờ chúng ta đã ở dưới địa cung, hứa hẹn lúc trước cũng nên thực hiện. Bần tăng có thể vào nơi đây, ba vị tương trợ rất nhiều. Là lấy bần tăng cũng không tham lam, liền dựa theo ước định khi đó., Vạn Diệu Ngọc Sách kia liên quan đến công pháp truyền thừa của ta, tự nhiên là thuộc về bần tăng sở hữu. Tử Kim Bát là pháp khí Phật gia, cho dù cho ba vị, ba vị cũng không dùng được. Nếu ba vị không dị nghị, Tử Kim Bát cũng thuộc về bần tăng, bất quá bần tăng sẽ bồi thường cho ba vị linh thạch.

Về phần Huyền Ma Chỉ Hoàn, vật này năm đó khiến tổ sư ta bỏ phật nhập ma, còn khiến đạo thống tuyệt diệt, chính là vật không rõ. Lại là vật của Ma đạo, bần tăng không có hứng thú, liền nhường cho ba vị là được.

Những thứ khác trong địa cung, bần tăng cũng không có lấy chút nào. tùy ý ba vị thăm dò thu lấy. Không biết như vậy, ba vị có hài lòng hay không.

Xích Diệu hòa thượng chẳng biết lúc nào đã té bái xong tổ sư của mình, chậm rãi đứng dậy, trên da mặt trắng nõn treo nụ cười ấm áp, hai tay lại tự hợp mười, nói với ba người Thôi đại giang.

Ai ngờ hắn vừa dứt lời, lập tức có người tỏ vẻ không hài lòng.

Xích huynh, ba người chúng ta tuyệt không đồng ý. Trước tiên không nói những chuyện khác, để giúp người tiến vào nơi đây, ba người chúng ta đã giúp người lừa gạt ít nhất hơn một trăm

người, cuối cùng nhóm người này cũng lừa tới. Thế nhưng ngay cả đồng môn của mình cũng bị lừa tới, trong đó mạo hiểm bao nhiêu, người không phải không biết chứ.

Lại là Thôi Đại Giang, ngũ khí bén nhọn, hai mắt giống như chuông đồng tròng mắt nhìn Xích Diệu hòa thượng, toát ra vẻ bất mãn nồng đậm. Hai người còn lại mặc dù không mở miệng, nhưng cũng đều giống nhau, nhìn Xích Diệu hòa thượng bên cạnh bàn trà, trước sau lừa gạt hơn trăm tu sĩ, cuối cùng lại lừa gạt đồng môn của mình, ba người này cũng không phải loại thiện lương gì, bây giờ ánh mắt nhìn Xích Diệu hòa thượng, chỉ kém một chút là lộ ra hung tướng.

A, vậy không biết Thôi huynh cảm thấy phân phối phương pháp như thế nào mới thỏa đáng.

Xích Diệu hòa thượng vẫn bình tĩnh đứng ở phía trước bàn trà đàn mộc, tựa như hoàn toàn không thấy hung quang trong mắt ba người. Chỉ là cười nhạt, trả lời Thôi đại giang một câu.

Hừ. Dựa theo ước định lúc trước với Xích huynh, Xích huynh ngoại trừ ưu tiên đối với lựa chọn công pháp thần thông ra, các đồ vật còn lại đều phải chia cho ba người chúng ta. Hơn nữa, cho dù trong Vạn Diệu Ngọc Sách ghi lại là công pháp thần thông của Vạn Diệu Tự, sau khi Xích huynh được cũng muốn sao chép một phần cho ba người chúng ta. Lại nói Tử Kim Bát kia., Không ai rõ ràng có phải là một kiện pháp khí trừ vật hay không, vạn nhất năm đó mấy tăng nhân Vạn Diệu tự đều chứa những bảo vật còn lại vào trong đó, ba người chúng ta chẳng phải là lỗ lớn sao.

Về phần Huyền Ma chỉ hoàn, hắc hắc, phân chia này ngược lại là lão Thôi ta tán thành, Xích huynh không thích đồ vật Ma đạo, lão Thôi ta vừa vặn là Ma tu, vừa vặn xứng đôi với chiếc nhẫn kia.

Thôi Đại Giang nói ra một phen, trên cơ bản đã phủ định toàn bộ lời nói của Xích Diệu hòa thượng trước đó. Ý trong lời nói của hắn, không chỉ không để cho một mình Xích Diệu hòa thượng độc chiếm Vạn Diệu Ngọc Sách kia, công pháp bên trong phải sao chép cho ba người một phần, hơn nữa đó rõ ràng là Tử Kim Bát của pháp khí Phật gia, Thôi Đại Giang

cũng hoài nghi là pháp khí trừ vật, không cho Xích Diệu độc chiếm.

Nhưng thật ra Xích Diệu nói không cần Huyền Ma Chỉ Hoàn, Thôi Đại Giang không khách khí chút nào liền muốn chiếm làm của riêng.

Đang lúc hai góc khác Hồng rử cùng Ngụy Không của Linh Kiếm môn nghe vậy muốn phản đối, Xích Diệu hòa thượng lại không chút biến sắc, vô cùng tinh táo khoát tay, nhìn về phía ba người lại nói:

Thôi huynh nói có lý, lần này Xích Diệu lấy công pháp truyền thừa làm trọng, còn lại ngược lại là yếu. Trước đó nếu như có ước định với ba vị, Xích Diệu nhất định tuân theo, công pháp thần thông trong sách ngọc sẽ sao chép một phần cho ba vị. Cái Tử Kim Bát kia, nếu Thôi huynh hoài nghi là pháp khí trừ vật, ba vị có thể đi kiểm tra trước một chút. Về phần Huyền Ma Chỉ Hoàn, cũng có thể là pháp khí trừ vật, cũng nên kiểm tra một chút.

Như vậy, ngọc sách Xích Diệu trước tiên lấy, Tử Kim Bát cùng Huyền Ma Chỉ Hoàn, ba vị có thể thay phiên kiểm tra qua, nếu phát hiện một vật là trừ vật pháp khí, bảo vật bên trong liền bốn người chúng ta đều chia. Tử Kim Bát kiểm tra xong, hoặc sau khi lấy ra bảo vật, vẫn như cũ thuộc về bản tảng sở hữu, không biết phân phối như vậy, ba vị thỏa mãn rồi.

Sau khi Xích Diệu hòa hoãn nói xong những lời này, liền nhìn ba người Thôi đại giang. Lần này ba người không có chút phản bác nào, lấy lại bảo vật ở nơi truyền thừa nhà mình, lấy lại truyền thừa, còn hào phóng như vậy, đại khái cũng chỉ có Xích Diệu hòa thượng.

Hạo Xích huynh quả thật là có Đạo Phật tử, lão Thôi ta phục rồi, không thành vấn đề, người chỉ cần lấy sách ngọc là được.

Xích huynh an bài như vậy, rất tốt.

Xích huynh không cần khách khí, cứ việc lấy sách ngọc trước rồi nói sau.

Ba người Thôi Đại Giang cũng không biết là xấu hổ hay là như thế nào, đều thay đổi một hơi, rất khách khí để Xích Diệu

hòa thượng có thể lấy cái sách ngọc kia trước.

Thiện lương lớn như vậy, bản tăng liền không khách khí.

Xích Diệu nói xong, liền chậm rãi xoay người qua, lại vô cùng thành kính cúi đầu trước bàn trà.

Tổ sư tại thượng, đệ tử Xích Diệu đến đây thu hồi truyền thừa Vạn Diệu của ta, còn xin Tổ sư che chở.

Vừa nói xong, cánh tay Xích Diệu như ngọc từ trong tầng bảo đồ yêu dị kia duỗi ra, thẳng hướng không trung bị Phật quang đỏ thắm bao lấy Vạn Diệu Ngọc Sách chộp tới.

Vù vù

Sau một khắc, không hề trở ngại, không biết có phải vì Xích Diệu hòa thượng là truyền nhân của Vạn Diệu tự hay không. Một tầng Phật quang đỏ au kia vậy mà không chút trở ngại nào, trực tiếp để Xích Diệu hòa thượng lấy sách ngọc kia đi.

Quyển sách ngọc vào tay, mềm mại nhu hòa, như nữ nhân nắm ngọc chi, tay đầy hương thơm. Xích Diệu hòa thượng nắm ngọc sách, lúc này liền phát ra một tiếng rên rỉ sảng khoái. Tiếp theo hắn đang muốn vươn tay lật sách ngọc trong tay, lại ở giữa không trung, toàn thân thân chấn động, cũng không biết xảy ra chuyện gì, hoàn toàn ngã ra tại chỗ.

Lại lập tức, một tia mừng như điên hiển lộ trên da mặt trắng nõn của hắn, cơ hồ không chút do dự, Xích Diệu hòa thượng lập tức nhắm hai mắt lại, giống như tâm thần chìm vào trong cơ thể, thân thể hơi run lên, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Ba người Thôi Đại Giang mắt thấy một màn này, ngược lại không có bao nhiêu kinh ngạc, chỉ là sau khi nhìn lướt qua, trên mặt đều hiện lên một tia hiểu rõ.

Xem ra Vạn Diệu Ngọc Sách kia là thật, Xích huynh nếu là truyền nhân Vạn Diệu, nói vậy lúc này, hắn là đang tiếp nhận công pháp truyền thừa của sách ngọc.

Xích huynh cũng là quá mức liều lĩnh, cũng không tìm được một chỗ an toàn, cứ như vậy tùy tiện nhập định. Nếu không

phải có ba người chúng ta trông coi, hấn làm như vậy, có thể nói là cực kỳ nguy hiểm nha.

Câu thứ nhất là do Thôi Đại Giang nói, nhưng câu thứ hai lại là của vị đệ tử Linh Kiếm môn nào đó, Ngụy Không nói. Trong đôi mắt nhỏ của người này, tất cả đều là quang mang sáng rực, nhìn chăm chăm Xích Diệu hòa thượng đã tiến vào trạng thái nhập định, sắc mặt lập lòe một trận, cũng không biết trong lòng rớt cuộc hiện lên ý nghĩ gì.

Thôi Đại Giang và Hồng Thủ đều không phải là kẻ ngu. Chỉ nghe Ngụy Không này một lời, liền biết rớt cuộc hấn có ý định gì. Hai người liếc nhau, trong mắt đều hiện lên một tia ý động, bất quá cuối cùng vẫn không có động tác. Hồng Thủ mặc áo bào đỏ kia nhìn thoáng qua Xích Diệu hòa thượng, chậm rãi lắc đầu, giống như là cố ý nói một câu.

Chúng ta nơi này chỉ có Xích huynh là truyền nhân của Vạn Diệu, nghĩ đến công pháp truyền thừa trong sách ngọc kia cũng chỉ có hấn có cơ duyên đắc thủ, ba người chúng ta chỉ cần chờ đợi là được, đợi hấn tỉnh lại, lại sao chép một phần cho chúng ta là được. Hiện tại, chúng ta vẫn nên kiểm tra trước hai kiện đồ vật khác, đến cùng cái nào cũng là pháp khí trữ vật.

Địa cung này quá mức trống trải, hoàn toàn không giống như là một thế hệ bá chủ tông môn hội lưu lại, nghĩ đến Tử Kim Bát cùng Huyền Ma Chỉ Hoàn kia, nhất định có một thứ là trữ vật pháp khí, bảo vật chân chính hấn là đều ở trong pháp khí. Thôi sư đệ, người kiểm tra Tử Kim Bát, vì huynh kiểm tra Huyền Ma Chỉ Hoàn, Ngụy huynh người tạm thời hộ pháp cho Xích huynh.

Trong lúc nói chuyện, Hồng Thủ vậy mà phân việc xong xuôi, kiểm tra hai kiện pháp khí, nhiệm vụ rơi vào trên đầu sư huynh đệ bọn họ. Lại để cho đệ tử Linh Kiếm môn Ngụy Không kia đi hộ pháp cho Xích Diệu hòa thượng, an bài như vậy một chút., Lập tức sắc mặt Ngụy Không trở nên khó coi. Bất quá cũng tại lúc này, hấn vừa vận ngẩng đầu nhìn thấy Thôi đại giang và Hồng Thuấn cùng nhìn thấy ánh mắt quái dị của Hồng Thuấn tới, lập tức trong lòng liền rung mình, không

thể không đè nén sự bất mãn trong lòng xuống, chậm rãi bước chân về phía Xích Diệu hòa thượng còn đang ngơ ngác đứng.

Sư đệ, chúng ta động thủ.

Thấy Ngụy Không rất thức thời đi tới một bên, trên khuôn mặt Hồng Thùy lạnh lùng hiện lên một tia đắc ý, tùy ý nói một câu với Thôi Đại Giang, sau đó tự nhắc chân đi về phía bàn trà kia.

Trong lúc hẩn đi, bỗng nhiên xòe bàn tay ra, lập tức nghe thấy không khí gào thét, chấn động, chân nguyên tuôn ra, một bàn tay chân nguyên toàn thân đỏ rực ngưng tụ, trong nháy mắt vươn ra, chụp vào không trung bị phật quang đỏ tươi bao quanh một trong ba chiếc nhẫn huyền ma.

Vù vù

Ngoài ý muốn, phật quang đỏ tươi kia vẫn không tạo thành bất cứ trở ngại nào đối với hồng phỉ của ma tu. Phật quang kia vừa chạm vào liền tán, toàn thân đen kịt, huyền ma chỉ hoàn không một tơ một hào ký hiệu liền rơi vào trong bàn tay lớn của chân nguyên kia. Đợi khi chân nguyên của hẩn tán đi, bàn tay to vô thanh vô tức biến mất, huyền ma chỉ hoàn lại xuất hiện trong tay hẩn.

Bên kia, Thôi Đại Giang cũng tự động xuất thủ, thủ đoạn giống như vậy, tùy ý ngưng tụ ra một cái chân nguyên đại thủ, học cách vẽ hồ lô đem Tử Kim Bát bắt vào trong tay.

Cơ hồ đồng thời, hai người sau khi nhận được Tử Kim Bát cùng Huyền Ma Chỉ Hoàn đều cúi đầu, thần niệm bỗng nhiên trào ra, hướng trong hai loại pháp khí trong tay tìm kiếm. Lập tức liền thấy phân biệt, hai người sau một khắc lộ ra thần âm trên mặt, liền có thể biết pháp khí trong tay hai người bọn họ đều là pháp khí trữ vật.

Cuồng hỉ mừng như điên.

Ngụy Không một mực chú ý hai sư huynh đệ kia ngây ngẩn cả người, bởi vì sau khi Thôi đại giang cùng Hồng rử dò xét, hiển lộ ra thần – quỹ, vậy mà đều như vậy, đều mừng như điên.

Chẳng lẽ hai thứ này đều xuất hiện.

Ngụy Không nhìn thần trên mặt hai người, trong lòng chớp mắt hiện lên một ý nghĩ, đang muốn mở miệng nói ra, bỗng nhiên trong lòng vang lên tiếng chuông ngân vang, dị biến bỗng sinh ra, hắn đang muốn lui thân tránh né. Lại không nghĩ tới, nguy hiểm lại xuất phát từ bên người, căn bản không kịp tránh né.

Bành

Hầu như ngay cả động tác tránh né cũng không kịp, Ngụy Không quay đầu lại chỉ kịp nhìn thấy một tấm da mặt trắng nõn mang theo nụ cười âm áp, còn có một bộ tăng bào hô hào yêu dị kia. Cả người bị một cỗ lực lượng kinh khủng đánh ở trên người, vô số huyết khiếu trong cơ thể bị mạnh mẽ chấn nổ, một thân kinh mạch băng liệt hơn phân nửa, tâm thần trong Nê Hoàn cung kém chút bị sinh sinh đánh xơ xác.

Xuy xuy

Còn ở phía sau, tiếng vải vỡ tan truyền đến, một bàn tay lớn máu chảy đầm đìa đột nhiên từ phần bụng đan điền Ngụy Không vươn ra. Trong lòng bàn tay lớn này, còn nắm một Nguyên Anh kinh hoàng thất thố, toàn thân linh khí tiêu tán, nhìn diện mục Nguyên Anh này, không phải Ngụy Không thì là ai.

Không chút tiếng động, Ngụy Không bị giết chết ngay lập tức, thi thể còn chưa rơi xuống đất, một bóng đỏ yêu dị đã lập tức chạy ra. Mà còn đang ở giữa đường, bóng đỏ này lại đột nhiên phân liệt, lại chia ra làm hai, phân biệt chạy về phía Thôi đại giang và Hồng Hạ còn đang cuồng hí.

Bất quá vào lúc này, Thôi đại giang cùng Hồng rử đều sát khí bừng tỉnh, vừa mở mắt liền nhìn thấy Ngụy Không chậm rãi ngã xuống đất, còn có hai bóng đỏ yêu dị điên cuồng lướt tới hai người bọn họ.

Xích Diệu!

Hai người đồng thời kinh hô lên, bóng đỏ yêu dị cách nhau gần, càng làm cho hai người nhìn rõ ràng. Tăng bào đỏ, khuôn mặt quen thuộc không gì sánh được, ngoại trừ Xích Diệu hòa thượng kia, sẽ không còn có ai khác. Hai người nhìn thấy bóng

đỏ lướt tới, đều là một bộ dạng ghen mắt muốn nứt ra, hai người hiển nhiên đều không ngờ, trước đó còn đang nhập định lĩnh hội Xích Diệu hòa thượng huyền ảo của sách ngọc, vậy mà lại đột nhiên hạ sát thủ với bọn họ.

Tư Không một mỗi yêu cầu bản chính đọc chữ ủng hộ tiêu lâu, toàn dựa vào đó. bái tạ bái bái tạ.

Xích Diệu, người muốn chết.

Hồng rử cùng Thôi đại giang hai người nghiêm mặt có thể nói là kịch biến, trước đó hai người đều là vẻ mặt hưng phấn cuồng hỉ, nhưng không nghĩ tới một khắc sau liền hóa thành hoảng sợ, Xích Diệu hòa thượng lấy thủ đoạn lời đình, vậy mà ngay lập tức giải quyết Ngụy Không, sau đó lại lập tức hạ xuống hai người bọn họ.

Cảm thụ được sát khí đáng sợ từ trên hai đạo hồng ảnh kia truyền đến, hai người đều vừa sợ vừa giận, lớn tiếng quát sau lưng đồng thời lui lại. Đề hạ quyết tâm, chỉ cần tránh được đợt công kích đầu tiên của Xích Diệu hòa thượng, hai người liền đồng thời ra tay, nhất định phải đánh chết Xích Diệu hòa thượng ngay tại chỗ.

Hai bóng đỏ tới cực nhanh, nhưng Hồng rử và Thôi đại giang đều phản ứng kịp, kinh sợ lùi lại, cũng kéo giãn khoảng cách. Nhưng ngay lúc này, Xích Diệu hòa thượng một mực không nói lời nào, bỗng nhiên phát ra từng tiếng cười âm hiểm quỷ bí.

bàn tăng muốn chết hai vị, từ khi các ngươi bước vào cung điện này, kỳ thật cũng đã định trước kết cục của các ngươi, đó chính là đều sẽ biến thành người chết, ngơ ngác.

Tiếng cười chói tai khiến người ta nghe vào tai, hai người đang buồn bực không biết vì sao, bỗng nhiên một loại cảm giác nguy cơ cực lớn hàng lâm trên thân hai người. Nhưng lại không cho bọn họ bất cứ thời gian phản ứng nào, trong nháy mắt cảm giác nguy cơ bùng xuống, nguy cơ kia cũng đồng dạng hàng lâm.

Oành oành oành

Hai tiếng quỷ dị mà đột ngột, đã thấy trong trận kia bỗng nhiên xảy ra dị biến, không phải Xích Diệu hòa thượng kia, mà là Hồng rử và hai người Thôi đại giang đang lui về phía

sau. Dĩ biến phát ra, chính là trong tay bọn họ, gắt gao nắm lấy thứ không chịu buông tay.

Tử kim bát huyền ma chỉ hoàn

Hai thứ dị bảo đồng thời có động tĩnh, Tử Kim Hoa và Mặc La Quang Hoa giao nhau sáng lên, chớp mắt bạo khởi. Chỉ thấy Tử Kim Bát trong tay Thôi Đại Giang bỗng nhiên phát ra tử quang chói mắt, cũng không biết bên trong ẩn chứa lực lượng gì, Thôi Đại Giang lập tức không nắm chắc được. Tử Kim Bát kia rời tay, lại không bay đi cũng không rơi xuống đất, mà là trực tiếp hóa thành một đoàn tử quang, hung hăng đâm vào trên đan điền của Thôi Đại Giang.

Khoảng cách gần như vậy, lại vội vàng không kịp chuẩn bị, Thôi Đại Giang hầu như chỉ kịp điều ra chân nguyên hộ thể, nhưng một chút tác dụng cũng không có, bị tử quang do tử kim bát kia hóa thành va chạm vào. Thôi Đại Giang trong nháy mắt liền cảm giác đan điền bị phá toái, nguyên khí tiết ra ngoài, ngay cả Nguyên Anh cũng không có cơ hội chạy thoát, liền bị tử ty ánh sáng bên trong đan điền của hắn bao trùm lại, trọng thương sắp chết, Nguyên Anh bị bắt, Thôi Đại Giang ngay cả phản kháng một chút cũng có thể làm được.

Khác với Thôi Đại Giang, trong tay Hồng Thuấn nắm chính là Huyền Ma Chỉ Hoàn, dĩ huyễn kia phát ra, lại là vì Huyền Ma Chỉ Hoàn chợt rung động lên, Hồng rử cũng là lòng tham, đến lúc này, vẫn như cũ gắt gao nắm chặt lấy Huyền Ma Chỉ Hoàn, không có ý buông tay chút nào.

Nhưng không kịp đề phòng sau một tiếng rung động kịch liệt, trên chiếc nhẫn, bỗng nhiên vươn ra hơn mười đạo hắc quang. Những hắc quang này như dây leo, uốn lượn vặn vẹo, cơ hồ trong nháy mắt liền trói lại toàn bộ cơ thể hồng thủy.

Hồng rử có tu vi Nguyên Anh đỉnh phong viên mãn, tuy bị đánh lén, nhưng vẫn có dư lực phản kháng, trong nháy mắt bị trói lại, vậy mà kinh hãi, phản ứng lại không kịp. Trong tay hào quang chớp động, nhìn khí tức tựa hồ muốn lấy huyền khí gì đó ra, đồng thời trên người hắn cũng có chân nguyên trỗi dậy chiêng, muốn tránh đi những quang hoa hắc hào quán trên người.

A...

Nhưng lúc này, cũng không biết Xích Diệu hòa thượng sử dụng thủ đoạn gì, hơn mười đạo hắc quang mạnh mẽ trói chặt, cơ hồ mắt thường có thể thấy được, mấy ngàn cái gai ngược nhỏ bé trống rỗng sinh ra, không chút nào trì hoãn, trực tiếp đâm vào trong cơ thể Hồng rử. Tiếng kêu thảm thiết lập tức vang lên, gương mặt Hồng Thùy lạnh lùng lập tức trở nên dữ tợn, hét lớn một tiếng, một thanh trường kiếm màu đỏ lửa trong tay đột nhiên hiện ra, lại không thể chém rách những quang hoa đen sì trên người.

Mà cánh tay hấn chém ngang, ánh lửa lóe lên, chỉ nghe một tiếng phốc phốc, Hồng Phủ vậy mà trực tiếp chặt đầu của mình. Một cái đầu lâu rất tốt bay lên, ngay chỗ cổ bị đứt, bỗng nhiên lại có quang hoa chớp động, đã thấy một Nguyên Anh quanh thân chỉ to bằng nắm tay có ánh lửa vờn quanh thân bay ra từ bên trong., Ngũ quan nhìn tương mạo, rõ ràng là hồng rử kia, Nguyên Anh của hấn vừa hiện thân, trên khuôn mặt nhỏ nhỏ liền mang theo biểu lộ kinh ngạc, cũng không thấy động tác gì khác, ánh lửa chớp động, Nguyên Anh của hấn đã động.

Một ánh lửa lấy tốc độ cực nhanh điên cuồng cuốn qua bên trong cung điện dưới lòng đất, trực tiếp lướt qua hơn phân nửa, lao về phía lối vào cung điện. Trong ánh lửa này, có một người tí hon rút nhỏ hơn nhiều lần đang kêu chi chi, vô cùng kinh hoảng lao ra bên ngoài cung điện.

Xem tình hình, vị đệ tử Thiên Ma Tông Hồng Thùy này ngược lại là ngoan quyết, tại lúc Huyền Ma Chỉ Hoàn có dị động, đã biết tất cả mọi người đều bị Xích Diệu hòa thượng kia tính toán, thấy vậy Ngụy Không lập tức chết đi, Thôi Đại Giang không phản kháng chút nào liền bị chế trụ, Hồng rử cũng bất chấp cái khác, trực tiếp huy kiếm chém đầu mình, thả ra Nguyên Anh chạy trốn.

Nguyên Anh tốc độ nhanh không gì sánh được, một vị tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong viên mãn, nếu Nguyên Anh xuất thể, thậm chí tốc độ có thể so với một nửa tu sĩ Hóa Thần.

Tu sĩ phải biết một khi ngưng tụ Nguyên Anh, có thể nói là hơn nửa cái mạng, cho dù thân thể tổn hại đến chết. Nguyên

Anh nếu chạy ra, chỉ cần nhanh chóng tìm được người có thể đoạt xá, cũng có cơ hội sống sót lần thứ hai. Nhưng Nguyên Anh ẩn giấu đan điền, tu sĩ xưa nay chém giết đều có uy lực to lớn, bình thường rất khó có cơ hội để Nguyên Anh chạy ra.

Lần này Hồng Thùy kiên quyết, còn chưa giao thủ với Xích Diệu, sau khi bị ám toán đánh lén, liền lập tức vùng kiếm chém đầu phóng thích Nguyên Anh ra chạy trốn. Hai đạo hồng ảnh dừng lại, hiển lộ ra thân thể Xích Diệu hòa thượng, trên da mặt trắng nõn của hắn giờ phút này cũng mang theo vẻ kinh ngạc, hiển nhiên hắn cũng không nghĩ tới Hồng Thùy vậy mà kiên quyết như vậy, còn chưa chém giết một chút, trực tiếp độn ra Nguyên Anh, lấy tốc độ Nguyên Anh của hắn, Xích Diệu cùng Chí Hóa Thần căn bản đuổi không kịp.

Xích Diệu tắc ngắc, chờ lão tử chạy thoát, sẽ là ngày cuối cùng của ngươi. Giết đệ tử Thiên Ma tông ta, cho dù là chân trời góc biển, cũng không có chỗ dung thân của ngươi, ha ha ha ha.

Ánh lửa trong nháy mắt lướt qua, cơ hồ trong nháy mắt đã tới lối vào địa cung thông ra ngoại giới, ngay lúc Hồng Thuấn cho rằng hắn phải chạy thoát, bỗng nhiên lối vào trở nên ảm đạm, một bóng người trống rỗng xuất hiện ở nơi nào.

Trong hư không bỗng nhiên hiện ra một bàn tay, trực tiếp chụp tới, quỷ dị vô cùng chắn ở trên quỹ tích Nguyên Anh Hồng Thùy bỏ chạy. Nếu nhìn chậm, giống như Nguyên Anh Hồng Thùy tự động đụng vào trong lòng bàn tay người nọ. Bàn tay chỉ nhẹ nhàng chụp một cái, Nguyên Anh Hồng Thùy chỉ lớn chừng nắm tay đã rơi vào trong tay người nọ.

A... Ngươi là ai?

Hồng rử lần này xem ra thật sự bị kinh hãi, Nguyên Anh vừa bị người nắm lấy, nhất thời liền the thé cổ kêu lên, một đôi mắt nhỏ ẩn chứa vô tận hoảng sợ cùng phần nộ nhìn về phía người nọ. Nhưng khi bắt được diện mục người kia rơi vào trong mắt, Hồng Thùy Nguyên Anh giống như vịt bị nắm cổ, lập tức ngừng kêu thét.

Là ngươi?

Hai chữ hoàn toàn không thể tin được từ trong miệng phun ra, khuôn mặt Hồng Thủy Nguyên Anh đã từ kinh sợ biến thành hoảng sợ cùng không dám tin tưởng, tiếp theo lại lập tức hưng phấn lên.

Sư đệ, người không chết, thật tốt quá. Mau cứu sư huynh, sư huynh bị tặc ngốc kia bức bách làm chuyện xấu. Vừa rồi tặc ngốc kia còn giết Thôi sư đệ, hiện tại lại muốn truy sát sư huynh ta. Mau, mau mang ta rời khỏi đây, thông báo cho tông môn, truy sát tặc ngốc này.

Thanh âm vô cùng vội vàng từ trong miệng Nguyên Anh Hồng rú xuống, giống như liên châu pháo, giống như sợ Ngô Khí không tin hẳn.

Vẫn như cũ cảm thấy trong lòng, choáng đầu vô lực, miễn cưỡng xếp ra một kết quả ngắn.

Bàn tay nắm chặt Nguyên Anh trong suốt lớn chừng quả dấm, Ngô Khí có chút hứng thú nhìn Hồng Phủ lắc nhai phun ra một câu, như vậy sợ Ngô Khí không tin lời hắn, suýt nữa đã thề, muốn Ngô Khí dẫn hắn rời khỏi nơi đây.

Nhưng sau khi nói xong một đoạn, Hồng phủ phát hiện Ngô Khí không phản ứng chút nào, liền giương mắt nhìn về phía Ngô Khí. Vừa lúc đối mặt với vẻ mặt cười như không cười kia của Ngô Khí, Hồng phủ hắn cũng không phải người ngu xuẩn, lập tức biết Ngô Khí không phải là người có thể lừa gạt như trong tưởng tượng, lời nói lắt lư đến miệng không khỏi bị hắn nuốt trở về, lời nói phun ra lập tức thay đổi một loại phong hướng.

Sư đệ nếu đã biết, sư huynh cũng không giấu diếm, chuyện lúc trước là sư huynh không nói đạo. Bất quá chúng ta dù sao cũng là đệ tử Thiên Ma Tông, vẫn phải niệm mấy phần hương hỏa, hơn nữa tặc ngốc kia lập tức ở bên trong, nơi đây không nên ở lâu, đi mau là thượng.

Nguyên Anh không biết là do cách thân thể quá lâu, hay là do rơi vào trong tay Ngô Khí, khuôn mặt nhỏ nhắn trong suốt càng thêm trắng bệch, trong miệng phun ra ngữ điệu vội vàng, muốn cho Ngô Khí mang theo hắn nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Đáng tiếc, từ khi Ngô Khí hiện thân trở đi, không có ý định lập tức rời khỏi cung điện dưới lòng đất này, nhất là lúc mấy món bảo vật hắn nhìn trúng còn chưa tới tay, hắn càng sẽ không rời đi.

Lúc trước sư huynh ra tay với mấy đồng môn chúng ta, nhưng không niệm chút tình hương hỏa nào, như thế nào, hiện tại gặp rủi ro, muốn cho sư đệ niệm tình đồng môn cũng tốt sao, Hồng sư huynh cùng Thôi sư huynh kia tuy nói là tính kế sư đệ, nhưng cũng coi như tặng một phần đại lễ, làm báo đáp, sư đệ liền giải thoát khỏi sư huynh, miễn cho rơi vào trong tay dư nghiệt của Vạn Diệu tự.

Nhìn chăm chú vào tiểu nhân Nguyên Anh trong tay, trên mặt vẫn như cũ là cười như không, nhưng bàn tay lại đột nhiên như chim ung, nhất thời cự lực sinh ra, đều tràn lên trên thân Nguyên Anh hồng rủ xuống.

Nguyên anh của tu sĩ, toàn thân đều là tạo thành thiên địa nguyên khí. Một khi rời khỏi thân thể, lập tức tán đi linh khí trở về thiên địa, sẽ làm cho nguyên anh càng ngày càng suy yếu. Giống như hiện tại, nguyên anh Hồng rủ xuống bị Ngô Khí nắm trong lòng bàn tay, cơ hồ mắt thường có thể thấy được từng tia từng tia chân nguyên đỏ rực tràn ra, một lần nữa hóa thành thiên địa linh khí, sau khi tản mát thì quy về hư vô.

Nguyên Anh vốn đã bắt đầu trở nên suy yếu, hiện giờ Ngô Khí không chút do dự chính là bóp một cái. Lấy lực lượng khủng bố của hắn, chỉ một lần này, Nguyên Anh Hồng Thùy liền chịu không nổi, sau khi kêu thảm một tiếng, lại hóa thành một đoàn linh khí nồng đậm, chia năm xẻ bảy, lập tức muốn mất đi ở giữa thiên địa.

Nhưng vào lúc này, trên cánh tay Ngô Khí vẫn không có động tác gì, một dây leo đỏ sậm giống như cây dây leo già đột nhiên rung lên., Từng cây gai lạnh lạnh từ phía trên sinh ra, cũng không biết trong cái gai ngược kia có gì huyền diệu. Nguyên anh Hồng rủ vừa mới bị bóp nát, những linh khí kia còn chưa kịp tán lạc trở về thiên địa, liền giống như thu được cái gì hấp dẫn, đồng loạt hướng dây leo trên cánh tay Ngô Khí dựng lên, dần dần hóa nhập vào trong từng cây gai lạnh lạnh kia.

Ngay cả cho Hồng rủ nhiều cơ hội cãi lại mấy câu cũng không cho, bàn tay Ngô Khí bóp lấy cái mạng nhỏ của hắn, Nguyên Anh vừa chết, hồn phách lập tán, vị sư huynh số một số hai trên mười hai ngọn núi này, xem như đã chết thêm lần nữa.

Ba ba ba. Tốt, không hổ là người Thiên Ma tông, diệt sát đồng môn, đúng là không chút do dự, bản tăng bái phục.

Ngô Khí đang nhìn Hóa Thi Đằng trên cánh tay thu nạp nguyên khí Hồng Thùy Nguyên Anh lưu lại sau khi chết, bỗng nhiên tiếng bước chân vang lên, mấy câu nói truyền tới, chui vào trong tai Ngô Khí.

Đúng lúc ngẩng đầu, vừa vặn nhìn thấy một người từ chỗ sâu trong địa cung đi tới, mặt không râu, mặt trắng không râu, trên mặt thủy chung treo nụ cười ấm áp, hiển lộ hết vẻ từ bi Phật tử. Chính là Xích Diệu hòa thượng muốn đuổi giết Hồng Thùy, vốn hấn thấy Hồng rủ trực tiếp độn ra Nguyên Anh, tưởng là muốn thả hổ về núi, lại không muốn bỗng dưng xuất hiện một người, còn thuận tay giúp hấn quét sạch uy hiếp cuối cùng.

Tuy nói như vậy, nhưng Xích Diệu hòa thượng một đường chậm rãi đi tới, lại không có một tia cảm kích ý tứ của Ngô Khí. Mà theo bước chân hấn hạ xuống, cửa vào địa cung của Ngô Khí phía sau, cửa vào địa cung của Nặc Đại bắt đầu chậm rãi đóng lại. Nơi này ngoại trừ Xích Diệu hòa thượng, không còn ai có thể không chế trận pháp di tích Vạn Diệu tự này nữa, dù sao ở đây, tất cả mọi người đều đã chết hết, một trong những người còn sống, chính là truyền nhân cách đời của Vạn Diệu tự, Xích Diệu hòa thượng.

Quan ải cửa vào địa cung, ý tứ muốn biểu lộ đã rõ ràng vô cùng, đó chính là giết. Từ khi bắt đầu mưu đồ chuyện này, Xích Diệu hòa thượng cũng đã quyết định chủ ý, đó là tất cả mọi người tham dự đều phải chết, bao gồm Ngụy Không Hồng Thùy cùng Thôi đại giang kia, tất cả đều phải chết, bởi vì bí mật nơi này tuyệt đối không thể tiết lộ ra ngoài, nếu không hấn sẽ vĩnh viễn không có ngày yên lành.

Vì lấy được truyền thừa, hấn đã mạo hiểm cực lớn, không nói cái khác, đơn giản là thiết kế giết chết đệ tử Thiên Ma Tông, con này cũng đủ để Thiên Ma tông phái ra Cháp Pháp đội, đuổi giết hấn đến cùng, cho dù trốn đến chân trời góc biển cũng khó thoát khỏi cái chết.

Nói là bội phục, tại hạ nên bội phục đại sư mới đúng, gan to như vậy, tính toán nhiều tu sĩ như vậy vì người trừ bỏ Hồng Liên Nghiệp Hỏa trong trận, ngay cả mấy người Hồng Thùy kia, cũng là quân cờ trong tay người, vất vả một trận chẳng qua là thu hồi truyền thừa cho người mà thôi. Căn bản không có phần của bọn họ, buồn cười chính là, mấy tên ngu xuẩn này còn ngốc đuổi theo người vào địa cung.

Ngô Khí nói chuyện, quay đầu nhìn lướt qua cửa vào địa cung đã đóng lại, trên mặt không có gì ngoài ý muốn, giống như biết rõ hòa thượng Xích Diệu sẽ làm như vậy.

Vị sư đệ này, nếu bản tăng không nhìn lầm, hôm nay ngươi cũng đang ở cung điện dưới lòng đất của bản tăng a, chẳng lẽ ngươi không sợ đi bộ sau lưng hai vị sư huynh đồng môn ngươi sao.

Nhìn thấy Địa cung đóng lại nhưng vẻ mặt Ngô Khí vẫn lạnh nhạt, trong lòng Xích Diệu hòa thượng hiện lên một tia quái dị, bất quá sát khí trong lòng lại không thấy chút nào, ngược lại càng thêm nồng đậm. Ý niệm hắc sớm đã định, chính là giết sạch tất cả người biết được nơi đây, chuyện Xích Diệu hắc lấy lại truyền thừa Vạn Diệu tự, không thể tiết lộ ra ngoài, nếu không cho dù hắc rời khỏi nơi đây, ngày sau cũng không thể bình an sinh.

Kế hoạch của hắc là sau khi đạt được truyền thừa, tìm một chỗ an toàn, tăng tu vi thần thông lên tới mức cường đại, sau đó lại rời núi, thành lập thế lực thuộc về mình, đây là dã vọng của hắc. Bất luận kẻ nào cũng không thể phá hư, bất luận là ai, có thân phận gì, đều giống nhau.

Đại sư, tại hạ cũng cảm thấy rất hứng thú với công pháp thần thông của Vạn Diệu tự, nếu thuận tiện có thể mượn tại hạ.

Ngô Khí cười tủm tỉm nói ra một câu, nhắc chân mà đi, một bước bước ra, nhưng sau một khắc, lại không có chân thứ hai giảm xuống.

Tại hạ muốn mượn, thật ra là mạng của đại sư.

Thanh âm Ngô Khí vang lên lần nữa, đã ở sau lưng Xích Diệu hòa thượng, như quỷ ảnh xuất hiện vô cùng quỷ dị, trên gương mặt trái rộng hoa văn còn mang theo vẻ cười tủm tỉm, nhưng sát khí toát ra từ trên người hắc, lại làm cho Xích Diệu hòa thượng tóc gáy đều dựng lên, kinh hãi không thể khống chế.

Vạn Diệu Pháp Thân

Bị người không chút dấu hiệu lần thân đến sau lưng, Xích Diệu hòa thượng quả thực muốn phát điên, cái gì cũng không quan tâm. hét lớn một tiếng, tay lập tức kết động pháp quyết,

trong nháy mắt hồng hào chân nguyên yêu dị trong cơ thể hần vẫn tuôn trào ra, xích mang phúc thể, trong nháy mắt thì triển ra một môn thần thông hộ thể.

Dù vậy, cảm giác nguy cơ quanh quẩn trong lòng hần vẫn không giải trừ, Xích Diệu hòa thượng trợn mắt muốn nứt ra, cuối cùng cũng cảm nhận được cảm giác mệnh lệnh bức bách trước đó của Hồng Thủy và Thôi đại giang, thân hình khẽ động, muốn hóa thành một đạo lưu quang lướt khỏi chỗ cũ, cũng kéo dài khoảng cách với Ngô vút bỏ.

Nhưng càng quý dị hơn chính là, Ngô Khí đột nhiên xuất hiện sau lưng Xích Diệu, lại không lập tức ra tay đánh lén, mà để cho Xích Diệu hòa thượng thoát đi.

Vù vù

Thân hình hóa thành lưu quang lướt ra, chớp mắt đã cách đó hơn trăm trượng, trong lòng Xích Diệu hòa thượng không khỏi tràn đầy may mắn cùng kinh nghi. Nhưng ngay lúc hần cao hứng không đến một cái chớp mắt, trước mặt hần, hư không chấn động, một bóng người khổng lồ bỗng nhiên từ trong đó đi ra.

Bóng người này mặc dù có hình người, tứ chi đầu lâu râu tóc đều có, nhưng vừa nhìn liền biết không phải là nhân loại, bởi vì trên người nó một tia khí tức sinh mệnh đều không có, không có vết tích huyết nhục, toàn thân không biết vật gì tạo thành, toàn thân màu vàng nhạt, từng đạo phù văn phức tạp huyền ảo khắc trên đó, giống như có vô số nòng nọc bao trùm, thoáng chốc kỳ dị.

Nhưng khí thể trên thân bóng người này lại vô cùng kinh người, vừa xuất hiện, lập tức làm cho không khí trong cung điện dưới lòng đất này chấn động lên, giống như có một bàn tay lớn vô hình khuấy động trong đó, Địa cung yên tĩnh không biết bao nhiêu năm lại bắt đầu rung động lắc lư, trên mái vòm những ngọn đèn đồng xanh kia đều lay động, đèn đuốc toả ra bốn phía.

Chiến phù khô lồi.

Hiển nhiên Xích Diệu hòa thượng cũng là một người kiến thức rộng rãi, chỉ liếc mắt một cái, liền nhìn ra đồ vật đột nhiên xuất hiện này là gì. Nhưng cũng chính vì vậy, Xích Diệu hòa thượng lúc này mới càng thêm sợ hãi, thậm chí có thể nói so với lúc trước Hồng Thủy cùng Thôi đại giang đối mặt đuổi giết càng thêm sợ hãi.

Bởi vì mặc kệ là chiến phù khô lồi cấp độ nhất phẩm, đều không phải Xích Diệu hòa thượng có thể đối phó, mặc dù là chiến phù khô lồi cấp thấp nhất, cũng đều là tồn tại tu sĩ Hóa Thần mới có thể chống lại.

Xích Diệu hòa thượng tuy có chút thủ đoạn, nhưng dù sao cũng chỉ là một tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong, thậm chí ngay cả cảnh giới viên mãn cũng không tới. Lúc trước hắn có thể giết Ngụy Không cùng Thôi đại giang, bức bách hồng phủ tự chém đầu mình thoát khỏi Nguyên Anh, cũng là dựa vào công kích đánh lén, hơn nữa hai kiện bảo vật kia. Tử Kim Bát cùng Huyền Ma Chỉ Hoàn, hai thứ bảo vật này, mặc dù đã rất lâu không thấy ánh mặt trời bên ngoài, ngàn năm chưa từng có chủ nhân.

Nhưng dù sao Xích Diệu hòa thượng là người thu được truyền thừa của Vạn Diệu tự, tăng thêm được Vạn Diệu Ngọc Sách kia, mặc dù thời gian tìm hiểu rất ngắn, nhưng muốn ở trong đó tìm được tiểu pháp môn không chế hai thứ bảo vật này vẫn không có vấn đề gì, mặc dù không cách nào hoàn toàn không chế hai kiện bảo vật, làm ra một ít phản ứng vẫn có thể.

Lúc trước Thôi Đại Giang và Hồng Thuần bị Tử Kim Bát cùng Huyền Ma Chỉ Hoàn phản phệ chính là bị Xích Diệu hòa thượng động tay động chân, nhưng hiện tại, hai thứ bảo vật này đều không ở trong tay hắn, cũng không ở trong tay Ngô Khí, hắn dù có thủ đoạn hơn nữa, cũng không cách nào lãng không không chế hai loại bảo vật bạo khởi đả thương người.

Đại sư chớ hoảng sợ, chờ người chết, tại hạ chính là người thừa kế Vạn Diệu tự, nhất định sẽ không mai một ngàn năm trước xưng bá một phương Vạn Diệu tự uy phong là được.

Ngô Khí nhẹ nhàng mang theo sát ý nồng đậm, đúng lúc, phảng phất như ma âm đòi mạng, tiếng quỷ đoạt mệnh.

Âm

Nắm tay như hạt cát bỗng nhiên xuất hiện, hung hăng đánh vào trên người Xích Diệu hòa thượng, tốc độ cực nhanh, như huyền ảnh, căn bản không thể tránh được. Trong khoảnh khắc đó, chỉ thấy một đoàn hào quang màu vàng nhạt tuôn ra, đã thi triển ra thân thông hộ thể phật gia tăng nhân năm đó mới có thể tu luyện, Xích Diệu hòa thượng Vạn Diệu pháp thân sau khi trúng một quyền này.

Cả người giống như túi cát bị xé rách, bị ném mạnh ra ngoài, chặt vật không chịu nổi rơi xuống đất. Còn chưa chờ hẳn đứng dậy, chỉ thấy chiến phù khô lồi kia lại bước ra một bước, lúc xuất hiện lại, đã ở bên cạnh Xích Diệu hòa thượng.

Băng lãnh không biết vật gì tạo thành chân lớn chột nâng lên, lại không thấy quá trình rơi xuống, bởi vì chỉ có một đạo lưu quang huyền ảnh hiện lên, lại nhìn, mặt đất đã xuất hiện một cái hố to. Ở dưới đáy hố kia, đang có một người nằm, chỗ rõ ràng nhất chính là hồng bào tăng bào yêu dị kia, tăng bào này hiển nhiên cũng là một kiện huyền khí không tệ, trên đó có hào quang phòng hộ, nhưng lúc này đã ảm đạm hơn nhiều.

Khụ khụ khụ khụ.

Dưới đáy hố, Xích Diệu hòa thượng đã là mặt như tờ giấy vàng, chặt vật đến cực điểm, khóe miệng trước ngực một mảnh đỏ au, Nhan Thành càng thêm thâm hại so với tăng bào, xem xét liền biết là huyết mặt mới phun ra., Rất khó tưởng tượng thương thế của Xích Diệu hòa thượng hôm nay, tạng phủ nát bấy dòi vị, kinh mạch thể nội tám thành đều đã đứt gãy, rất nhiều huyết khiếu bị đánh nát, hầu như không bao lâu, quanh thân hẳn đã bị huyết dịch thấm ướt, nhưng vẫn không ngừng có huyết tương từ các nơi trên thân hẳn toát ra.

Một quyền một cước, Xích Diệu hòa thượng trước đó còn uy phong lẫm liệt, bây giờ lại biến thành bộ dáng như thế, thành thối cá trên thớt Ngô Khí, mặc cho hắn xử trí.

Dem nguyên anh của hắc đào lên cho ta.

Thanh âm Ngô Khí không chút tình cảm dao động vang lên đúng lúc, đồng thời rơi vào trong tai Xích Diệu, chiến phù khôi lỗi đứng ở bên cạnh hồ lớn lập tức phải có động tác, thân thể lạnh như băng cứng muồn cong xuống, bàn tay trắng kiện vươn về phía bụng Xích Diệu, nơi đó chính là đan điền của hắc, cũng là nơi sinh sống của Nguyên Anh.

Đợi xem có thể nói cho hòa thượng biết hay không, ngươi rốt cuộc là ai?

Giờ phút này da mặt Xích Diệu hòa thượng ngược lại không còn trắng bệch như trước, ngược lại là một mảnh màu đỏ nao, âm điệu đỏ hồng không bình thường, miệng mũi tai đều có huyết tương tuôn ra, nhuộm đỏ một mảng, nhìn qua thê thảm vô cùng.

Thương thế bực này, đối là phạm nhân, sớm đã chết không thể chết hơn nữa. Bất quá đối với tu sĩ mà nói, tuy cũng là trọng thương, nhưng cũng không đến mức sơn cùng thủy tận. Cho nên lúc này Xích Diệu còn có sức nói chuyện., Cũng khó trách hắc như vậy, vốn hắc tưởng rằng sau khi giết Ngụy Không cùng Hồng Thung còn có ba người Thôi đại giang, Vạn Diệu tự truyền thừa trong cung điện này sẽ không chút lo lắng rơi vào trong tay hắc, ai ngờ nửa đường lại giết ra Trình Giáo Kim. Sau khi bộ ngựa bắt ve chim hoàng tước, Xích Diệu hòa thượng giờ phút này biết được mình chính là con bộ ngựa xui xẻo vô cùng kia, hắc muốn biết được thân phận của Ngô Khí này là gì.

Đạp đạp.

Tiếng bước chân thanh thúy vang lên, nụ cười trên mặt Ngô Khí chậm rãi đi về phía Xích Diệu hòa thượng, ở phía sau hắc, một cây huyết đằng đỏ sậm như một con linh mãng chấp chờn, diện mục thanh tú. Nhưng trên mặt liên miên giống như hoa văn đồ đằng, khiến Ngô Khí nhìn qua vô cùng quý dị.

Tại hạ là ai, đại sư không phải là rất rõ ràng sao, là ngươi bảo Thôi sư huynh vất vả lừa gạt để tiêu trừ các người trận Hồng Liên Nghiệp Hỏa này đệ tử Thiên Ma Tông a.

Ngũ khí Ngô Khí và nụ cười trên mặt chợt nghe ra, đều tràn đầy cảm tình, nhưng Xích Diệu hòa thượng nghe được, lại lạnh lẽo tới cực điểm, sát khí kịch liệt không chút nào yếu bớt, Xích Diệu hòa thượng có thể cảm giác được, sát ý trong lòng Ngô Khí đối với hắn, hoàn toàn kiên quyết đến mức đáng sợ.

Khục khục khục, người làm sao tránh được những Hồng Liên Nghiệp Hỏa kia.

Xích Diệu hòa thượng gian nan lật qua thân thể mình, toàn bộ lồng ngực hắn đã bị giẫm sụp, vặn vẹo biến hình, từ trong từng đồng thịt nát kia còn có thể nhìn thấy bạch cốt âm u, cùng trong đó vẫn có trái tim yếu ớt nháy lên. Mặc dù có thần thông hộ thể như Vạn Diệu pháp thân như vậy,, Một tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ, đối mặt với chiến phù khôi lỗi chín phẩm có thể so với Hóa Thân, một chút phần thắng cũng không có, chỉ một quyền một cước mà thôi, Xích Diệu hòa thượng đã rơi vào kết cục như vậy.

Gian nan xoay người, gian nan đặt câu hỏi. Hắn hầu như có thể cảm giác được sinh mệnh khí tức trong cơ thể trôi đi, dù là tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ, đánh nổ tám thành kinh mạch cùng khiếu huyết toàn thân, Chân Nguyên căn bản không cách nào vận chuyển được., Càng thêm không thể nói chuyện chữa thương. Bất quá cho dù như vậy, thân thể Xích Diệu hòa thượng này phải chết khô cạn, cũng phải mấy tháng sau khi tức sinh mệnh của hắn hoàn toàn lưu chuyển mới được. Đến lúc đó, nếu Nguyên Anh của Xích Diệu hòa thượng còn không ly thể, vậy sẽ bị vĩnh viễn giam cầm trong đó, trở thành một cỗ thi thể tu sĩ Nguyên Anh chân chính.

Hôm nay, Xích Diệu không biết là không thể biết được mình đã không thể phản kháng, hoặc là có mưu đồ khác, giống như nhận mệnh nằm dưới đáy hố, vô cùng suy yếu đối với Ngô Khí hỏi.

Xem ra đại sư muốn Tây Quy, tại hạ liền nói cho đại sư biết. Hồng Liên Nghiệp Hỏa, chính là phật hỏa của Tây Cực Phật Thổ, đối với ác nhân tội ác cực mạnh mà nói, tự nhiên là sát chiêu khó lường, bất luận tu vi cao thấp, dính vào tức chết. Nhưng tại hạ lại không giống, bản tính lương thiện, chưa bao

giờ từng làm chuyện ác, tự nhiên Nghiệp Hỏa kia không làm gì được tại hạ.

Người.

Xích Diệu hòa thượng chính khí như tơ chột nghe Ngô Khí nói ra lời này, lập tức hai mắt trợn lên, gian nan phun ra một chữ, trong mắt tràn ngập oán hận không cam lòng phần nộ., gắt gao trừng mắt nhìn Ngô Khí đang chậm rãi tới gần.

Sao lại không cam lòng? Đáng tiếc, không cam lòng cũng không thay đổi được gì, truyền thừa của Vạn Diệu tự này, mặc dù không phải là truyền thừa quý giá của thời đại hoang cổ, nhưng dù sao cũng là một thế hệ cường giả hợp đạo lưu lại, tại hạ liền không khách khí.

Bộ dáng Ngô Khí bây giờ, hoàn toàn là đắc ý vô cùng, thậm chí có chút đắc ý quên mình. Vừa rồi Xích Diệu hòa thượng vừa mới giẫm cột đã sắp chết, bây giờ càng đắc ý, chỉ thiếu chút nữa lên tiếng cười to.

Cộc cộc.

Tiếng bước chân gần lại, đối với Xích Diệu hòa thượng nằm dưới đáy hồ mà nói, âm âm như sấm, muốn phân biệt là không thể dễ dàng hơn. Ngay lúc Ngô vút bỏ tiếng bước chân vang lên rất gần, Xích Diệu hòa thượng vẫn luôn không cam lòng phần nộ, khéo miệng đỏ rực bị che giấu, một vòng cung quỷ dị âm hiểm chậm rãi xuất hiện.

Chỉ thấy phần bụng của hắn không hề có dấu hiệu nào vỡ ra, ngay vị trí đan điền kia, vết nứt vừa hiện, bên trong lập tức có hồng quang yêu diễm tuôn ra, trong nháy mắt kia,, Trong một mảnh hồng quang, một bóng đen nhanh đến cực hạn lướt ra, trong đó đang có một tiểu nhân khuôn mặt đầy đủ tứ chi, trên người cũng mang một bộ tăng bào đỏ rực yêu dị, trên da mặt trắng nõn mang theo ý cười dữ tợn, lướt ra khỏi đáy hồ, không ngờ lại trực tiếp đi về phía đan điền Ngô Khí trước mặt.

Vừa rồi không giết ta, là sai lầm lớn nhất cả đời ngươi phạm phải, đáng tiếc, ngươi đã không có cơ hội đền bù. Nếu Hồng Liên Nghiệp Hỏa không làm gì được ngươi, vậy ném thử diệu

pháp thủy ma đoạt xá của hòa thượng, thân thể thật tuyệt vời, hòa thượng đã ngửi thấy hương vị vô cùng khát vọng, Tỳ Hưu.

Tiếng nói liên tục văng ra, bóng đen do Nguyên Anh trong cơ thể Xích Diệu lao ra kia, trong nháy mắt đã đâm vào đan điền Ngô Khí, ánh sáng màu đỏ lóe lên, biến mất không thấy.

Trong địa cung không lớn, vách tường đá cột đá mái vòm đều tản ra một loại khí tức phong cách cổ xưa, trên vách tường bốn phía, hai loại bích họa khác lạ hoàn mỹ dung hợp cùng một chỗ, có một loại lực lượng rất huyền diệu ẩn chứa trong đó, địa cung này cổ xưa trống trải, trừ một người dưới ánh đèn đồng xanh chiếu rọi phía dưới mái vòm kia, trong này tựa hồ cũng không còn ai khác, ít nhất không còn có một người còn sống nữa.

Ngô Khí đứng ở chỗ cách lối vào địa cung không xa, chung quanh hắn, có cái hồ, có thi thể, có vết máu, một mảnh hỗn độn, dễ thấy nhất là một con rối hình thể to lớn, toàn thân không biết vật gì tạo thành, ngũ quan đều diện mục, chỉ là không thuộc về khí tức sinh mệnh của nhân loại mà thôi, con khôi lỗi này canh giữ ở sau lưng Ngô Khí, khí thể đáng sợ tràn ra hoàn toàn bao phủ Ngô Khí vào bên trong, nhưng lại không ảnh hưởng chút nào đến hắn.

Đứng ở nơi nào, hai mắt uể oải, mí mắt tựa hồ chưa bao giờ nâng lên, trong tay nắm một quyển sách ngọc. Trên sách ngọc kia, có hào quang óng ánh, bị Ngô Khí nắm trong tay, cảnh tượng lập tức kỳ dị.

Cũng không biết qua bao lâu, khả năng chỉ một lát, cũng có thể mấy canh giờ. Tóm lại giờ phút này, hai mắt Ngô Khí một mực nhắm lại bỗng nhiên có động tĩnh, phía dưới mí mắt phun trào mấy lần, đột nhiên mở ra, lộ ra một đôi mắt tràn đầy u quang.

Trong mắt hắn hiện ra hai luồng tinh quang tạm thời lại sắc bén, lóe lên rồi biến mất, sau đó nụ cười đặc ý xuất hiện trên khóe miệng hắn càng thêm rõ ràng.

Vạn Diệu truyền thừa, hóa ra là thế.

Không biết là đã đánh giá đối với một tồn tại nào đó, trầm ngâm hoặc hiểu ra cái gì, Ngô Khí hiện tại đối với địa cung này hình như đã mất đi hứng thú. Trên tay cầm sách ngọc,

cũng không nhìn hổ lớn trước người hấn không xa, còn có thi thể dưới đáy hồ kia, trực tiếp xoay người, đi về phía cửa vào địa cung.

Trong nháy mắt khi hấn xoay người, một bàn tay khác, năm ngón tay thành trảo. Hơi cong, lập tức có lực hút sinh ra, từ ba chỗ khác nhau, năm đạo quang mang bay lên, trong đó ba đạo chớp mắt đã rơi vào trong lòng bàn tay của Ngô Khí, hai đạo còn lại thì dừng lại trước mặt Ngô Khí lơ lửng.

Ngô Khí mở bàn tay ra, chỉ thấy lòng bàn tay hấn đang có ba trử vật giới chỉ nằm. Trên đó tựa hồ còn có một ít cảm chế tồn tại, bất quá khí tức quang hoa đều yếu bớt không ít, hiển nhiên là vì chủ nhân của chúng nó, hiện tại đều đã biến thành thi thể. Mà hai đạo quang mang khác, hình thể lại lớn hơn một chút.

Một vật làm một cái bát, toàn thân Tử Kim Quỹ quay tròn trong quang mang nhàn nhạt, trong đó ẩn chứa khí tức cùng lực lượng, tựa hồ hoàn toàn không giống huyền khí bình thường. Mà một vật khác, là một chiếc nhẫn, toàn thân không có bất kỳ hoa văn nào, bề ngoài không nói bình thường thậm chí có thể nói là xấu xí.

Tử Kim Bát, Huyền Ma Chỉ Hoàn.

Hiển nhiên hai thứ này đều biết, ánh mắt hơi nóng bỏng từ trong hai mắt hấn nhìn ra, trực tiếp rơi vào trên hai loại bảo vật đang trôi nổi trước người hấn.

Đây chính là. Đạo khí sao?

Ngô Khí lẩm bẩm, một tiếng cười khò cùng hưng phấn hỗn hợp cùng một chỗ, bất quá nụ cười khò kia rất nhanh đã bị hấn ném lên chín tầng mây. Tâm tình và ý niệm chân chính của hấn là hưng phấn cùng đắc ý, toàn bộ tu sĩ sau khi được trọng bảo, đều sẽ lộ ra loại hưng phấn cùng đắc ý kia.

Tu sĩ phân cấp bậc, linh thạch cấp bậc, đan dược phân chia, tự nhiên tu sĩ sử dụng vũ khí cũng là chia cấp bậc. Như Ngô Khí ở nơi xa kia, Đoạn Hồn sơn mạch Vạn Thi Tông hiểu được, phạm khí tự nhập lưu bắt đầu, tu sĩ sử dụng vũ khí, trên cao còn có pháp khí linh khí huyền khí, về phần tiên khí trong

truyền thuyết, vậy thật sự chỉ là truyền thuyết, căn bản không người nhìn thấy.

Nhưng ngay trước đó không lâu, Ngô Khí lấy Cửu U Minh Hỏa làm hình, ép hỏi Xích Diệu hòa thượng kia còn có tất cả tin tức về địa cung truyền thừa này, hẳn chẳng những chiếm được tất cả những thứ hắn muốn được, còn thuận tiện biết được sự hiểu biết của mình đối với tu chân giới quả thật rất thiếu thốn.

Giống như cấp bậc vũ khí kia, lúc trước đều không sai, pháp khí linh khí huyền khí, nhưng sau khi xuất hiện huyền khí, lại không phải tiên khí, ở giữa còn có một cấp bậc khác, cũng là cấp bậc trọng yếu nhất: đạo khí. Cái gọi là đạo khí, chính là một tia huyền khí có được một tia đạo lực lượng, chính là vì uy lực của một tia đạo khí này, căn bản không phải bất luận huyền khí nào có thể so sánh được. Mà ở trong Tu Chân Giới, tu sĩ chân chính cường đại, trước nay đều không phải sử dụng huyền khí, mà là đạo khí.

Uy hiếp một kiện đạo khí, thậm chí vượt qua một tu sĩ Hóa Thần, mà có một ít đạo khí cường đại không gì sánh được, ắt chứa không chỉ một đám lực lượng Đạo, uy lực thậm chí có thể so sánh với tiên khí trong truyền thuyết.

Sở dĩ ba vị tổ sư Đoạn Hồn Tam tông kia không nói cho đệ tử hậu bối và một cấp bậc đạo khí là quan trọng nhất như vậy, chỉ sợ là ba người bọn họ lúc bị Thiên Ma tông trục xuất cũng chưa từng chiếm được một thanh đạo khí nào. Hàn Tinh Chung làm trấn tông chi bảo của Vạn Thi tông và Thị Huyết Cổ, cũng đều chỉ là huyền khí uy lực cường đại mà thôi.

Truyền thừa này, vắn vắn chỉ là một cái truyền thừa của tu sĩ hợp đạo ngàn năm trước, liền có những bảo vật không thể tưởng tượng nổi này. Truyền thừa chân chính cường đại, những người đạt được hoàn chỉnh Hoang Cổ truyền thừa, chẳng phải là nắm giữ sao.

Ngô Khí lẩm bẩm tự nói vài câu, bỗng nhiên trong đầu chấn động, nụ cười đắc ý vốn đang muốn lan tràn ra lập tức thu liễm lại.

Vận khí của ta không có khả năng vẫn luôn tốt như vậy, cũng không thể vẫn luôn che giấu thực lực như nguyện, muốn hiển lộ ra cuối cùng không giấu được, một mực giấu nhạt sẽ chỉ mất đi lòng cường giả của mình. Những thiên chi kiêu tử sớm danh chấn Thông Thiên sơn mạch, tất cả mọi người đều biết được truyền thừa của bọn họ, nhưng không người nào dám biểu lộ ra ý nghĩ mơ ước của mình.

Chờ ta tiêu hóa xong truyền thừa Vạn Diệu tự này, sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày, ta sẽ để Thông Thiên Sơn Mạch này vang vọng cái tên Ngô Khí ta.

Đây đều là những ý niệm trong lòng hấn, từ khi nhập vào Thiên Ma tông, Ngô Khí vẫn luôn cẩn thận từng li từng tí, sợ bại lộ thân phận của mình, bại lộ rất nhiều bí mật trên người mình, thu hoạch những truyền thừa Hoang Cổ không trọn vẹn này, có thể nói là như đi trên băng mỏng, lần bộc phát duy nhất, chính là nhằm vào thiếu nữ áo xanh kia, mặc dù may mắn thành công, nhưng bây giờ cũng để lại không ít di chứng, Ngô Khí cũng không dám mạo hiểm nữa.

Trước kia, tu vi hấn mặc dù không tệ, át chủ bài trên người cũng không ít, tự nhận chiến lực có thể so với tu sĩ Hóa Thần bình thường. Nhưng cho dù như vậy, hấn cũng biết, một thân thủ đoạn thần thông này ở Đoạn Hồn sơn mạch là cường giả khó lường, nhưng ở đây, lại là một tồn tại hèn mọn, so với hấn người cường đại khắp nơi đều có.

Sau khi uy hiếp thiếu nữ áo xanh kia, nhận được thân phận một đệ tử Thiên Ma tông thượng đẳng, Ngô Khí liền nhắc nhở mình, phải cẩn thận, yên lặng tu luyện, thẳng đến khi đủ cường đại mới bộc lộ tài năng.

Bất quá cơ duyên xảo hợp, cũng không biết nên nói hấn vận khí tốt hay không tốt, bởi vì một lần nhất định phải lập uy, kết quả bị vị Thôi Đại Giang kia nhìn chăm chăm, mưu lợi lừa gạt, cuối cùng lại tiện nghi cho Ngô Khí, uống phí nhận được một cái truyền thừa. Tuy không phải là truyền thừa của Hoang Cổ, nhưng cũng là do một thế hệ tu sĩ hợp đạo lưu lại, chẳng những có rất nhiều công pháp điển tịch, lại còn có hai kiện đạo khí.

Phản thu hoạch này vào tay, lập tức đã tâm và ý niệm giấu diếm của Ngô Khí bắt đầu phát tác, ý niệm tu luyện lúc trước yên lặng lập tức bị hấn đè xuống.

Vạn Diệu tự, Phật Ma song nghĩ, ngược lại là một cái yểm hộ không tệ. Ha ha ha ha ha.

Sau khi bên trong địa cung quanh quần âm thanh cuối cùng thuộc về người, cửa vào kia lại mở ra, hào quang chiếu vào, đồng thời một bóng người lướt ra.

Ngay lúc này, ngay bên cạnh lỗ đen, trong quang mang u ám, đồng dạng có một bóng người lướt ra.

Một người áo đen tóc đen, diện mục lãnh đạm, một khuôn mặt quan tài người chết rõ ràng ở trong mắt. Một bóng người khác cũng là tóc đen, ngũ quan cũng giống Ngô Khí như đúc, chỗ khác duy nhất là con mắt của người này, một đôi con ngươi kia, lại là hỏa hồng hoàn toàn.

Ngô Khí nhìn Minh Hỏa phân thân đứng trước mặt mình không nhúc nhích, dựa vào một sợi liên hệ tâm thần kia, lập tức cảm ứng được tình huống bên trong cỗ phân thân này.

Minh Hỏa phân thân không có huyết nhục, cái gì cũng không có, toàn bộ thân thể chính là do Minh Hỏa tạo thành. Nhưng lúc này, bộ Minh Hỏa phân thân này của Ngô Khí lại đối mặt với kết cục tùy thời có thể sụp đổ, bởi vì lúc này bên trong bộ phân thân này, ngoại trừ từng sợi u ám minh hỏa, còn có một loại lực lượng khác.

Lực lượng này hiện lên hỏa hồng, từng đoàn tụ tập trong phân thân, như xu thế thiêu nguyên, ở trong phân thân thể tàn sát bừa bãi. Mà lại càng ngày càng mãnh liệt, cứ như vậy tiếp tục., Không qua mấy hơi thở, cỗ Minh Hỏa phân thân này của Ngô Khí sẽ hoàn toàn sụp đổ. Bất quá đối với Ngô Khí mà nói, sụp đổ một cái Minh Hỏa phân thân không là cái gì, nhiều nhất chỉ tổn thất một ít Minh Hỏa cùng một đạo tâm thần ý niệm mà thôi. Nhưng từng đoàn từng đoàn lực lượng hỏa hồng trong cỗ phân thân này lại làm cho Ngô Khí không nở từ bỏ.

Hồng Liên Nghiệp Hỏa, Xích Diệu hòa thượng nhìn thấy Cửu U Minh Hỏa trong đan điền Ngô Khí, tưởng Ngô Khí là dựa

vào Minh Hỏa mới miễn cho vận mệnh bị Nghiệp Hỏa thiêu thân. Lại không nghĩ tới Ngô Khí có thần thông quỷ dị như vậy, trực tiếp phân ra một luồng phân thân thay thế mình. Đến cuối cùng thậm chí lợi dụng phân thân này thu nạp tất cả Hồng Liên Nghiệp Hỏa, ngay cả Minh Hỏa trong cơ thể những tu sĩ kia cũng không buông tha, hết thảy đều thu nạp vào trong phân thân thể.

Xem ra những thứ kia cũng không phải là Hồng Liên Nghiệp Hỏa chân chính, nếu không dựa vào khí tức Minh Hỏa trong cổ thân thể này căn bản không kiên trì được bao lâu, đã sớm hỏng mất. Bất quá cho dù không phải Hồng Liên Nghiệp Hỏa thật sự, cũng có trợ giúp to lớn đối với cảnh giới tầng thứ ba U Minh Chiến Thể của ta, nhưng lại không thể buông tha.

Ngô Khí phun ra một câu này, giữa lông mày giãn ra, thừa dịp cơ hội phân thân sắp sụp đổ, bàn tay mãnh liệt duỗi ra, như lưỡi dao sắc bén, trực tiếp đâm vào lòng ngực phân thân.

Vù vù

Lập tức một tiếng vang quỷ dị trong phân thân Ngô Khí Minh Hỏa vang lên, lại là bàn tay Ngô Khí thành trảo, mạnh mẽ trảo một cái, đúng là trực tiếp bắt lấy một đoàn tinh hoa nhất trong Hồng Liên Nghiệp Hỏa. Không chờ có động tác khác, chỉ một trảo này, lập tức giống như là phản ứng dây chuyền.

Tất cả Hồng Liên Nghiệp Hỏa đều chuyển động, giống như con mèo ngủ thấy mùi tanh, đồng loạt vọt tới bàn tay Ngô Khí, ngay cả những khí tức Minh Hỏa kia cũng giống như vậy, lập tức nhìn thấy, một đạo u ám, một đạo hỏa hồng, hai đạo không tráng kiện nhưng có lực lượng khủng bố dây dưa cùng một chỗ, tụ tập lại bàn tay Ngô Khí.

Trên một mảnh di tích cát mịn vàng óng vùi lấp, Ngô Khí Kiệt duỗi bàn tay, một đoàn ánh sáng hồng diễm và u ám hỗn hợp bao lấy bàn tay hần hoàn toàn, đoàn ánh sáng kia đang lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được biến mất, dung nhập từng chút một vào trong cơ thể Ngô Khí. Trong những ánh sáng này tựa hồ ẩn chứa một ít khí tức đặc biệt, đồng thời khiến cho Ngô Khí đang hấp thu, thân thể rung động, có chút khác thường.

Uống hừ hừ.

Qua hồi lâu, một tiếng quát chói tai vang lên, một vòng ánh sáng cuối cùng lập tức biến mất trong bàn tay Ngô Khí. Lại nhìn không trung, chỉ còn lại Ngô Khí tóc đen, đứng ở nơi nào, tóc đen che giấu phía dưới., Khuôn mặt đầy hắc văn biến hóa, trong con ngươi thỉnh thoảng hiện lên u quang, còn có hồng quang kia, hai người tựa hồ chuyển dời chiến trường đến trong cơ thể Ngô Khí, bắt đầu một vòng tranh đấu mới. Bất quá tranh đấu này còn chưa bắt đầu, sau một tiếng hừ lạnh, đã bị lực lượng tâm thần của Ngô Khí Bàng Nhiên trấn áp.

Nếu là di tích, vậy cũng chỉ có thể là di tích.

Một câu nói nhàn nhạt rơi xuống, Ngô Khí mãnh liệt tựa hồ không sao, thân hình có động tác, không nhìn lưới lớn kim hồng trên đỉnh đầu, hét dài một tiếng, tiếng như cồn lôi., Âm âm lao thẳng lên trời, sau đó thân hình hần trực tiếp hóa thành một đạo u quang, vạn vạo biến hóa mấy lần, liền triệt để thoát ly di tích Vạn Diệu tự này. Ngay lập tức chính là khoảng cách trăm dặm, tốc độ u quang kia rất là khủng bố, tùy ý một cái chớp mắt, lướt ra khoảng cách liền đủ để cho tất cả tu sĩ Nguyên Anh đều xấu hổ.

Âm âm âm

Ngay sau khi hần rời đi không lâu, trên mảnh di tích hoang vu này, chỗ sâu trên bầu trời bỗng nhiên truyền đến tiếng vang quái dị, tựa hồ có tồn tại gì đó đang sụp đổ. Hư không phía trên di tích trở nên không ổn định, hầu như có thể nhìn thấy

mất thường. Hư không nơi nào đang sụp đổ, phát ra dư uy, khiến cho di tích trong từng mảnh chùa phía dưới không chịu nổi, nhao nhao hóa thành bột mịn, cùng cát vàng kim đầy đất chồng chất cùng một chỗ.

Địa cung sụp đổ, di tích hủy diệt, dấu vết tồn tại của Vạn Diệu tự lần này, lại bị lau sạch sành sanh.

Thiên Ma Tông, mười hai phong, một đạo lưu quang u ám bỗng nhiên xuất hiện, từ đằng xa quăng tới, một cái chớp mắt đã rơi vào chỗ sâu trong mười hai phong.

Vù vù

Bên ngoài một mảnh sương mù hầu như là ngưng kết, ánh sáng âm u chiếu xuống, hiển lộ ra thân hình Ngô Khí. Dưới mái tóc đen, mặc dù vẫn treo một khuôn mặt chết người như trước. Bất quá khoe miệng biểu hiện tâm tình Ngô Khí lúc này rất không tệ. Thân hình hạ xuống, tùy ý bấm một cái pháp quyết, sương mù dày đặc trước mặt liền tách ra một cái cửa, bước vào, thoáng cái liền biến mất.

Phía sau sương mù là một Động Thiên tĩnh mịch, bên cạnh biển hoa phồn hoa, đình viện tinh xảo.

Trong tĩnh thất, Ngô Khí ngồi xếp bằng trên bồ đoàn kia, nhưng không lập tức tiến vào trong tu luyện, mà là ngồi xếp bằng ở nơi nào, trong đôi mắt tràn ra tinh quang, nhìn chăm chăm vào mấy vật đang trôi nổi trước mặt hắn.

Vạn Diệu Ngọc Sách Huyền Ma Chỉ Tử Kim Bát Bát,

Trước mặt hắn, đang có mấy thứ trôi nổi. Nhưng ngoại trừ ba vật trong miệng hắn lăm lăm, còn lại đều là một ít trử vật giới chỉ, ước chừng ba bốn miếng, quang hoa oánh, hiển nhiên phẩm giai không thấp. Chủ nhân của chúng chính là mấy người Xích Diệu hòa thượng cùng Thôi Đại Giang kia, nếu là lúc bình thường, hoặc là những lúc khác, Ngô Khí có được mấy cái nhẫn trử vật này, cũng sẽ hưng phấn.

Nhưng hôm nay, châu ngọc phía trước, mấy cái trử vật giới chỉ chứa rất nhiều thứ tốt bên trong đã hoàn toàn thành phụ trợ. Ba thứ này hoàn toàn bị các loại quang mang khác nhau bao lấy, mới là thu hoạch lớn nhất của hắn trong chuyến đi này.

Đạo khí dù ở Thiên Ma tông, cũng chỉ có đệ tử chân truyền có thực lực cường đại mới có thể sử dụng bảo vật, uy lực to lớn hoàn toàn không phải huyền khí có thể so sánh. Đáng tiếc, tu vi của ta còn quá thấp, ngay cả tế luyện cũng không được, chứ đừng nói là hoàn toàn phát huy ra uy lực của nó.

Nhìn một hồi, Ngô Khí đè nén xuống đáy lòng không ngừng thử một chút mấy ý nghĩ mấy món đạo khí đang lơ lửng trước mặt, hai mắt khép lại, đang muốn đem những vật này thu lại. Nhưng vào lúc này chợt nhớ ra cái gì đó, trong đầu hiện lên lúc ở bí cảnh Địa Cung, Thôi Đại Giang cùng Hồng Thùy cầm Tử Kim Bát cùng Huyền Ma Chỉ Hoàn xem xét, trên mặt lộ ra biểu lộ cuồng hỉ.

Chẳng lẽ...

Vừa nghĩ đến đây, Ngô Khí lập tức không kiềm chế được, bàn tay chụp lên không trung, lập tức Tử Kim Bát cùng Huyền Ma Chỉ Hoàn đồng thời rơi vào trong tay hắn. Sau một khắc, Ngô Khí Nê Hoàn cung lập tức nhảy lên, tâm thần lực to lớn phát tiết xuống, trực tiếp như nước tràn vào trong các loại đạo khí trước mặt hắn.

Tê

Cơ hồ là trong nháy mắt, lẫn lộn kinh hỉ xuất hiện trên mặt Ngô Khí, biểu cảm kia hoàn toàn giống với biểu hiện sau khi Thôi Đại Giang cùng Hồng Thùy xem xét qua hai loại đạo khí trước đó.

Vạn Diệu Phật Quang Huyền Ma khí

Vẻ vui mừng trên mặt Ngô Khí cực kỳ nồng đậm, sau khi thu thần thức lại, hai loại bảo vật trong tay vẫn ưa thích không buông tay như cũ, trong miệng cũng đồng thời kinh hỉ nói.

Hắn hiện tại hoàn toàn hiểu được vì sao Thôi đại giang cùng hồng phủ kia sau khi xem xét sẽ hưng phấn như vậy, nguyên nhân không phải bởi vì trong đó ẩn chứa bảo vật Vạn Diệu tự lưu lại. Kỳ thật năm đó Vạn Diệu tự bị hủy diệt quá nhanh., Căn bản cũng không có thời gian để một đám tăng nhân Vạn Diệu tự lưu lại di chuyển giấu diếm bảo vật, chỉ vội vàng đem hai thứ đạo khí trọng yếu nhất cùng Vạn Diệu Ngọc Sách liên

quan đến truyền thừa kia ở lại bí cảnh địa cung do Hồng Liên Nghiệp Hỏa thủ hộ.

Trong bí cảnh, cũng chỉ là ba thứ trân quý mà thôi. Vạn Diệu Ngọc Sách, bên trong ghi lại tất cả công pháp thần thông Vạn Diệu tự cơ hồ là hết thảy, mà trong Tử Kim Bát kia, lại có một mảnh phật quang đại dương mệnh môn, bên trong đều là từng sợi Phật quang vạn diệu. Phật quang này ảo diệu vô cùng, chính là thời điểm Vạn Diệu tự tu luyện các đời cao tăng., Khí tức tinh hoa luyện hóa ra, phạm nhân bình thường được một sợi là có thể kéo dài tuổi thọ, cả đời không có bệnh tật gì. Mà đối với tu chân chi sĩ, bất luận tiên ma, chỉ cần được một sợi vạn diệu phật quang, là có thể miễn trừ nguy cơ tẩu hỏa nhập ma lúc tu luyện, có thể nói là thánh vật Phật gia.

Mà bên trong Huyền Ma chỉ hoàn, chứa đựng cũng không phải bảo tàng gì, mà là một con sông toàn bộ do Huyền Ma khí tạo thành, số lượng trong đó cộng lại, thậm chí sẽ không thua phật quang đại dương trong Tử Kim Bát. Trên thực tế, trình độ trân quý của Huyền Ma khí cũng không thua gì Phật Quang Vạn Diệu., Phải biết Huyền Ma khí thu thập từ trên trời xuống, đồn đại đối với Vực Ngoại Thiên Ma đều có lực hấp dẫn không gì sánh nổi, mà đối với tu sĩ mà nói, cũng có rất nhiều diệu dụng, đặc biệt là tu ma giả, càng là một sợi đủ để cuồng hỉ mấy ngày.

Phật Quang đại dương, Huyền Ma Hà Khê.

Chỉ riêng hai thứ này, cũng đủ để cho rất nhiều tu sĩ bao gồm cả cường giả Hóa Thần ở bên trong, tranh đoạt đầu cũng phải đắc thủ.

Cơ duyên, cơ duyên tốt, không hổ là truyền thừa mà một đời cường giả hợp đạo lưu lại. Đang khổ não không cách nào tăng thực lực và thủ đoạn thần thông, lại là muốn ngủ gật gối đầu, hợp lại thành thứ mà ta lấy được.

Ngô Khí thần sắc hưng phấn, ở chỗ này hẳn hoàn toàn không cần che giấu, hai tay vuốt ve hai loại đạo khí kia, giống như khê vuốt da thiếu nữ, trong miệng lẩm bẩm cái gì đó. Một lát sau, Ngô Khí rốt cục thưởng thức đủ rồi, mạnh mẽ đem ý nghĩ hỗn loạn trong lòng đè xuống, bàn tay lật lại, lập tức tất cả đồ

vật trôi nổi trước mặt hắn cùng vật Tử Kim Bát trong tay đều biến mất không thấy.

Thực lực mới là căn bản, xem có thể đề tu vi tấn thăng tới Nguyên Anh hậu kỳ hay không.

Trong lòng Ngô Khí hiện lên suy nghĩ cuối cùng, sau đó thật sự nhắm hai mắt, trong nháy mắt đã vứt bỏ tất cả tạp niệm. Tâm thần chìm vào trong cơ thể, công pháp Hoang Cổ Tàn Quyết tự động vận chuyển, lập tức chân nguyên trong cơ thể hắn bắt đầu vận chuyển, như sông lớn sông lớn, bồn tẩu không ngừng, các huyết khiếu đều có động tác, khí huyết phun trào, không hiểu sao hấp lực từ trên người hắn sinh ra, bắt đầu thu nạp một lượng lớn thiên địa nguyên khí sinh ra trong tĩnh thất.

Từng giọt từng giọt, thiên địa nguyên khí vừa nhập thể, sẽ bị chân nguyên Ngô Khí đồng hóa, trở thành một phần tử trong đó. Bắt đầu từ từng huyết khiếu trong cơ thể, chân nguyên tụ tập, như dòng suối nhỏ hội tụ sông, tiến vào kinh mạch, lưu chuyển vận chuyển, chu thiên không thôi, càng thêm lớn mạnh lên. Mỗi một lần chu thiên ban đầu, chỉ có kích thước bằng ngón tay, nhưng một đến cuối chu thiên, liền căng phồng gấp mấy lần có thừa, sau khi tràn vào đan điền lại thu nhỏ lại, lại càng thêm ngưng thực rèn luyện.

Cứ như vậy, tuần hoàn lặp đi lặp lại, từng chút từng chút tích lũy chân nguyên, tốc độ cực nhanh, hầu như Ngô Khí có thể cảm giác được tu vi của mình đang chậm rãi tăng trưởng.

Máu chất thiên địa nguyên khí nơi này mặc dù không bằng cung điện Ngô Khí lúc trước, nhưng dù sao cũng là tồn tại Tụ Linh Trận, so với mười hai đệ tử khác ở chỗ tốt hơn nhiều, hơn nữa Ngô Khí mang truyền thừa Hoang Cổ, không tu luyện thì thôi, một khi bắt đầu tu luyện, tu vi liền lập tức tăng vọt, Ngô Khí thậm chí không cần tiết chế, nhưng một mực thu nạp luyện hóa, cho đến khi tấn thăng cảnh giới mới thôi.

Nguyên bản Ngô Khí định bụng sẽ như vậy, trực tiếp ở trong tĩnh thất, bế quan tiến vào Nguyên Anh hậu kỳ, sau đó nghĩ biện pháp luyện hóa hai thứ đạo khí kia, trở thành chỗ dựa lớn nhất. Sau đó hắn bắt đầu tu luyện rất nhiều pháp môn thần thông, bổ sung cho hắn thủ đoạn chiến đấu cực độ thiếu thốn,

miễn cho ngày sau ra tay, mỗi một lần đều vô cùng lỗ mãng trực tiếp xông lên, mặc dù dựa vào chỗ thần dị của U Minh chiến thể, may mắn đều thắng.

Nhưng Ngô Khí hiểu rất rõ, chiến thể U Minh tuy rằng quý dị, nhưng dù sao cũng chỉ là tầng thứ hai, ngoại trừ quý dị ra, uy lực cũng không tính là gì. Hắn có thể nhiều lần chiến thắng đối thủ, dựa vào sự sơ sẩy của đối thủ cùng với chiến thể quý dị, nếu như đối chiến với cường giả chân chính, hoặc là những đệ tử chân truyền, Ngô Khí có cảm giác, hắn sẽ thua rất thảm.

Tốc độ thời gian nhanh nhất, cũng làm cho người ta không cảm giác được, Ngô Khí chỉ nhắm mắt lại, lại mở mắt, đã là trọn vẹn ba tháng sau.

Mí mắt mở ra, cơ hồ trong nháy mắt, tâm thần chui vào trong cơ thể trầm lắng, Ngô Khí cũng cảm ứng được tình huống thể nội lúc này. Ba tháng trước hắn bế quan tu luyện, trực tiếp tiến vào Thần Miên cảnh, chỉ để Hoang Cổ tàn quyết tự động vận chuyển, tâm thần tự nhập đan điền nuôi dưỡng, cái gì cũng không quan tâm.

Hôm nay cảm ứng một chút, lập tức mọi thứ trong cơ thể đều bị Ngô Khí biết được.

Nguyên Anh trung kỳ, dĩ nhiên vẫn là Nguyên Anh trung kỳ viên mãn cảnh giới.

Ngô Khí có thể cảm ứng rất rõ ràng, trong cơ thể hắn khắp nơi đều là cỗ phòng lên, mỗi một kinh mạch, mỗi một huyết khiếu đều tràn ngập chân nguyên tinh thuần, tạng khí lực bác, cũng không biết bị bồi bổ gì, khí huyết trong cơ thể càng thịnh như ngọc tương, phòng lên không ngớt, lại cho người ta một loại khí tức Ngô Khí không động đây, lại như hung thú đáng sợ.

Bình cảnh cổ...

Cảm ứng được cảnh tượng trong cơ thể, Ngô Khí hơi chần chờ phun ra hai chữ này, chưa hoàn thành.

Cự Tranh thành, chính là một tòa thành trì thuộc về Thiên Ma Tông, chu vi gần ngàn dặm, tường thành như vách núi lạch trời, rất nhiều cấm chế hộ vệ, pháo tháp san sát, khắp nơi thành lũy. Kỳ thật ở Thiên Ma sơn mạch không ít, nhưng bởi vì một số thành trì to lớn, thành Cự Cổ địa vị rõ ràng cao hơn rất nhiều so với những thành trì khác.

Bởi vì tòa thành trì này là một trong những lối vào của tiểu thế giới vực ngoại.

Thiên Ma Tông được xưng là có được Tam Thiên Vực Ngoại Tiểu Thế Giới, trong đó có chín tòa thế giới siêu lớn, phân biệt đối ứng với Thiên Ma Cửu Điện, muốn đi vào Cửu Đại Siêu Thế Giới này, chỉ có thể là đệ tử chân truyền của các đại điện. Mà tiểu thế giới còn lại, phạm là đệ tử Thiên Ma Tông đều có thể xin, đệ tử thượng đẳng một năm một cơ hội, các đệ tử đẳng cấp còn lại chia ra là mười năm một lần, trăm năm một lần, thậm chí trăm năm một lần, thậm chí không có.

Trung Châu đại lục tuy lớn, nhưng cũng không phải tất cả tài nguyên đều có, có rất nhiều tài nguyên tài liệu thiên tài địa bảo, đều chỉ thuộc về vực ngoại. Ở Trung Châu đại lục không chiếm được, ngoại trừ đi ra hải ngoại càng thêm nguy hiểm, chính là tiến vào trong một vực ngoại tiểu thế giới bị thế lực môn phái khống chế.

Mà ở trên đại lục Trung Châu, môn phái truyền thừa càng lâu, khống chế vực ngoại tiểu thế giới liền càng nhiều. Thiên Ma Tông làm một trong sáu đại thế lực siêu cấp, từ thượng cổ truyền thừa xuống, nội tình sâu đậm, căn bản không phải môn phái bình thường có thể tưởng tượng được.

Cự Tranh thành, là một trong những cửa vào tiểu thế giới, bất luận lúc nào, thành này đều là ngoại trừ đệ tử chân truyền ra, những đệ tử khác khát vọng nhất thành trì. Mặc dù là đệ tử thượng đẳng như Ngô Khí, cũng chỉ có thể một năm qua Cự Ly thành này một lần mà thôi. Đối với đệ tử thượng đẳng hoặc hạ đẳng mà nói, mỗi một lần tiến về Cự Khuyết thành, tiến về

vực ngoại tiểu thế giới đều là một đại sự, không tầm thường, đại cơ duyên.

Ngoại giới ba ngàn vực, chỉ sợ hiện tại đã là ba ngàn linh một cái rồi.

Khuôn mặt Ngô Khí trở nên phức tạp, lẳng lặng đứng bên ngoài một tòa thành lớn. Ánh mắt rơi vào đỉnh đầu trên cao, nào có ba chữ to huyết hồng, chính là: Cự Ly thành.

Thiên Ma Vực rơi vào trong tay người nọ, chắc hẳn cũng thành một trong những tiểu thế giới ở Thiên Ma Tông, hơn nữa cái tên Thiên Ma Vực này cũng không thể gọi nữa, lại không biết, người của Thiên Ma Tông sẽ xử trí phương pháp nào để bị Ngô Khí tàn sát bừa bãi, sẽ đổi tên gọi gì?

Đứng ở ngoài thành, trong lòng Ngô Khí lại có không ít ý niệm quay cuồng, ánh mắt thần hồn đều có chút phức tạp. Lúc này trong lòng hắn nhớ tới, là phương tiểu thế giới đã từng thuộc về Đoạn Hồn tam tông kia., Thiên Ma Vực, lúc trước hắn còn mượn một chiếc chìa khoá thế giới, tiến vào tiểu thế giới kia tàn sát bừa bãi một phen. Đáng tiếc, bây giờ tiểu thế giới kia đã rơi vào tay một vị trưởng lão Thiên Ma Tông, mặc kệ kết cục cuối cùng như thế nào, lại không còn quan hệ gì với đám môn nhân đệ tử của Đoạn Hồn tam tông.

Suy nghĩ một hồi, Ngô Khí cũng biết than nhiều vô ích, liền đè nén ý nghĩ hỗn loạn trong lòng, trực tiếp nhắc chân, chậm rãi đi vào trong thành trì to lớn trước mắt.

Cự Tranh thành là một tòa thành trì trong số đông đảo của Thiên Ma sơn mạch, diện tích gần ngàn dặm, rất rộng lớn. Bất quá những nơi khác trong thành đều không trọng yếu, cũng không quan tâm. Chân chính hấp dẫn đông đảo đệ tử Thiên Ma Tông đến đây, là một nơi trong thành. Vực ngoại cửa vào, cả tòa Cự Hồng thành thủ vệ đề phòng nghiêm ngặt nhất, cũng là nơi náo nhiệt nhất trong thành.

Ngô Khí vừa vào thành trì, lập tức hai tai chấn động, tiếng động lớn đầy trời ầm ỹ xông tới, âm thanh như nước vang lên không lọt vào, lập tức Ngô Khí có loại cảm giác như đang ở

thế giới phạm nhân gây sự. Hẳn ngược lại chưa bao giờ nghĩ tới, tại tu chân giới, còn xuất hiện địa phương ồn ào như vậy.

Chỉ thấy trước mắt, có mười mấy con đường lớn cực kỳ rộng rãi, mỗi một con đường lớn đều vô cùng dài, cực mắt nhìn lại đều không nhìn thấy bờ. Bên cạnh những con đường lớn này có rất nhiều kiến trúc, phong cách khác nhau, Lâm tổng cộng, một mực kéo dài đến chỗ sâu. Mười mấy con đường lớn đan xen, phức tạp tương liên, trên đường có người đi đường, trên mỗi một người đều có dao động thuộc về chân nguyên, hiển nhiên đều không phải phạm nhân, đây là một tòa thành tu sĩ.

Trong Tu Chân Giới, thành trì nhiều không đếm xuể, nhưng phần lớn đều là số lượng phạm nhân nhiều nhất. Số lượng tu sĩ Thông Thiên Sơn Mạch tuy như qua sông, nhưng so sánh với tộc đàn nhân loại vẫn là số ít. Dù sao không phải mỗi một phạm nhân, đều có tư chất trở thành tu sĩ, tài nguyên bảo vật giữa thiên địa, cũng không có khả năng cung cấp đầy toàn bộ tộc đàn nhân.

Chỉ có một số địa phương đặc dị mới xuất hiện tòa thành tu sĩ này, như tòa thành Cự Ly thành này, nếu không phải nguyên nhân lồi vào vực ngoại, cũng không có nhiều tu sĩ tụ tập như vậy. Những tu sĩ này cũng không phải đều là đệ tử Thiên Ma Tông., Còn có một ít tu sĩ bên ngoài, hoặc là đệ tử của các môn phái khác, hoặc là một ít tán tu. Những người này cũng muốn thông qua cửa vào vực ngoại kia, tiến vào trong tất cả tiểu thế giới ngoại Thiên Ma Tông. Nhưng muốn làm đến, chỉ sợ trả giá đắt đủ để cho bọn họ táng gia bại sản., Hơn nữa cũng không phải tất cả tiểu thế giới vực ngoại đều có thể tiến vào, chỉ có một ít tiểu thế giới tài nguyên đặc biệt gần như khô cạn, bọn họ mới có tư cách. Mà nếu ở những tiểu thế giới vực ngoại này không có thu hoạch, vậy thật sự thê thảm thảm. Cho dù như vậy, vẫn có vô số tán tu cùng đệ tử môn phái khác, như thiêu đốt lửa đến đây, nghĩ hết biện pháp cũng phải tiến vào tiểu thế giới vực ngoại kia.

Ngô Khí đứng ở cửa thành, đập vào mắt mọi người, ngoại trừ các kiến trúc hùng vĩ kỳ dị gần đó, tản ra khí tức băng lãnh đáng sợ, còn có tầng tầng cấm chế trên không trung chồng chất ra. Những cảnh tượng còn lại, ngược lại không khác gì

trong thành trì phàm nhân. Bên cạnh đường đều có từng cửa hàng, mỗi cửa hàng đều có bảng hiệu khác nhau., Từng tu sĩ ra ra vào vào, đại đa số đều là vẻ mặt bức thiết, đi lại vội vàng. Không chỉ có những thứ này, một số tu sĩ hai bên đại đạo không ngờ tụ tập không dưới ngàn người, xếp bằng ở trước mặt, thủ vững trước từng quầy hàng, thanh âm kêu bán không dứt bên tai.

Mười bình Thanh Phong Đan thượng phẩm cấp thấp, bán đi hết mười bình.

Huyền khí trung phẩm Hàn Ngọc Đoạn Thủy đao, luyện khí đại sư Ngọc Tử hao phí mười năm luyện chế, tuyệt đối là thứ có giá trị tuyệt đối, mười vạn linh thạch là có thể lấy đi.

Lượng lớn khoáng thạch Ngũ Hành hạ phẩm đổi linh thạch, mười miếng linh thạch một miếng khoáng thạch hạ phẩm.

Một lượng lớn linh khí bán đi, vực ngoại tiểu thế giới không thể thiếu nhất thứ, trăm viên trung phẩm linh thạch có thể mua một cái, đi qua đi lại không nên bỏ qua a.

Nhanh đến xem bản đồ, địa đồ ba trăm vực ngoại tiểu thế giới của Cự Hồng thành, Vạn Thú giới Linh Tuyền giới sa kim giới, Thanh Phong giới Hải Vương giới không thiếu thứ gì, linh thảo, linh vật, khoáng mạch yêu thú tộc nguy hiểm. Tất cả đều có đánh dấu, tuyệt đối là cư trú du lịch, giết người tất yếu phải chuẩn bị, giết người.

Trong lần luyện chế này.

Tiếng rao hàng lộn xộn bỗng nhiên xuất hiện một âm thanh không hài hòa, lập tức mọi người ở xung quanh cái quầy hàng kia đều bị hấp dẫn ánh mắt qua. Người bán hàng rong này vậy mà lại có bộ dáng một thiếu niên choai, trông coi một quầy hàng rất nhỏ ở góc, quần áo rất là chỉnh tề, giống như chuyên môn sửa sang lại một phen, mặc dù mặt rỗ, một đôi con ngươi ngược lại rất linh động, ừ ừ xoay chuyển, cho người ta một loại cảm giác hoạt bát thông minh.

Tiểu Ma Tử, đây là ai dạy 《hoan hộ》 a, chiếu cố kêu như vậy, há không phải là ai mua bản đồ của Côn Bằng, ai chính là

muốn đi làm hoạt động giết người cướp của kia, Tỳ Hưu cũng không sợ hù dọa người ta chạy đi.

Ha ha.

Những người bán hàng rong xung quanh xem ra đều có chút quen thuộc với thiếu niên mặt đỏ, một người đi trước giễu cợt tiếng bán hàng của hắn, một đám người bán hàng rong chung quanh lập tức cười to, nhao nhao giễu cợt thiếu niên này.

Tiểu bá tử này, đừng có cổ sức, những bản đồ kia ngoại trừ mấy cái thế giới thi phần giới quý đầu kia, những cái khác đều là hàng Tây Bối, ai mua cũng sẽ làm trễ nải tính mạng. Đến Cự Ly thành này cũng không có mấy người là kẻ ngốc, nếu không Huyền Huyền cũng sẽ không bán nhiều ngày như vậy đều không có ai phản ứng. Ngoan ngoãn trở về làm trợ thủ cho người ta đi, đừng có làm mộng trắng ngày của tu sĩ Nguyên Anh.

Chính là, Lân Lân cũng đừng có học cha chết tiệt kia của Chủ Bằng, lúc trước làm giám bảo sư cho Bách Bảo đường không phải là xong rồi sao, cũng không biết phát điên cái gì, nhất định phải đi tìm cơ duyên gì, kết quả tất cả nhà Cửu Mệnh đều táng thân ở Thiên Bảo giới, lưu lại một đứa con nít. Dựa vào địa đồ Tây Bối, không bán đi còn tốt, nếu có người mua bản đồ của Toan Nghê, kết quả bị thương trong tiểu thế giới, đến lúc đó đi ra tìm Oánh Oánh phiền toái, nơi này sẽ không có ai bảo vệ được Tuyền Cơ.

Trong quán cũng có người lưỡi dài, giễu cợt không đủ, lại còn khuyên bảo thiếu niên mặt đỏ, hơn nữa hai ba câu đã làm sạch sẽ lai lịch căn bản của thiếu niên. Được mọi người giễu cợt một hồi, mặc dù bản ý khuyên bảo của những tiểu thương kia cũng là tốt, nhưng rơi vào tai thiếu niên mặt đỏ, lại cực kỳ chói tai.

《Đám 》 ...

Nhìn bộ dáng thiếu niên mặt đỏ lạnh lợi khéo léo này, nhưng sau khi bị mọi người giễu cợt, tức giận muốn trả lời, lại đỏ mặt, hai mắt trừng trừng, ngón tay chỉ vào mọi người, trong

miệng thở hồng hộc, nhưng cuối cùng moi ruột gan cũng không thể phát ra một chữ nào.

Ha ha...

Một đám tiểu thương thấy vậy, hiển nhiên cũng đã quen thuộc, lại là một trận cười to.

Chơi đùa một hồi, đám người bán hàng rong kia cũng tự thấy hôm nay đủ nghiện rồi, đã mất đi hứng thú của thiếu niên mặt đỏ, nhao nhao quay đầu lại, tiếp tục chăm sóc quầy hàng của mình, ra sức kêu to lên. Một lát sau, bên cạnh quầy hàng này lại khôi phục cảnh tượng náo nhiệt kia.

Bất quá góc đường kia, trên một cái quầy hàng nhỏ đáng thương, vẫn là quạnh quẽ. Thiếu niên mặt đỏ mặt vẫn như cũ tức giận, lần lượt trừng mắt nhìn những quầy hàng kia, trừng mắt thật lâu lại cảm thấy không thú vị, ngấm lại lời bọn họ nói cũng đều là thật, lập tức chán nản xuống, cũng không kêu bán, chỉ cúi đầu, quay đầu lại quầy hàng của mình. Nhìn đáng vẻ của hắn, tựa hồ đã nhận mệnh rồi.

Thiếu niên vừa quay trở về quầy hàng, lúc muốn xếp bằng ngồi xuống, bỗng nhiên cảm giác đỉnh đầu buồn bã, tưởng là có tiểu thương nhàm chán kia còn không biết thú vị, muốn tiếp tục giễu cợt, đang muốn ngẩng đầu quát mắng, phát tiết ra một bụng oán khí. Nhưng trong nháy mắt ngẩng đầu, cùng một đôi mắt u ám như lỗ đen đối mặt, lập tức tuôn đến bên miệng lời nói đều nuốt trở về, khuôn mặt nháy mắt trắng bệch, nói chuyện cũng tự dập tắt.

Tỳ Hưu... Muốn cái gì.

Ngô Khí đứng trước mặt thiếu niên mặt đỏ, vẫn là gương mặt quan tài, mặt người chết, trong đôi mắt càng không có chút cảm tình nào, lạnh như băng u ám. Bất quá khóe miệng của hắn, lại có một vòng đường cong nhàn nhạt.

Bọn họ vừa mới nói, nơi Tỳ Hưu này có địa đồ của Thi phần giới vực ngoại Quỷ Đầu giới.

Lời nói của Ngô Khí vẫn lạnh như băng, không có chút cảm tình nào, nhưng mà giờ phút này rơi vào trong tai thiếu niên mặt đỏ, lại là như tiên âm, vô cùng êm tai.

Quý Đầu giới, Thi Phần giới.

Nguyên nhân khiến thiếu niên mặt đỏ hừng phấn là vì nghe thấy hai chữ địa đồ Ngô Khí nói, cho rằng Ngô Khí tìm hấn là đến mua bản đồ, đang chuẩn bị đại lực chào hàng những địa đồ tiểu thế giới ở vực ngoại trong miệng hấn, nhưng lại lập tức nhớ tới mấy chữ cuối cùng trong lời nói của Ngô Khí.

Thiếu niên mặt đỏ này lập tức lại chân chờ, bộ dạng như có lời nói, nhưng lại do dự không quyết. Thấy hấn như thế, lông mày Ngô Khí lập tức chậm rãi nhíu lại.

Sao vậy, có vấn đề gì sao?

Ngữ khí Ngô Khí bình tĩnh, không chút tình cảm, nhưng thiếu niên mặt đỏ nghe được lại khiến hấn như rơi vào hầm băng, khắp cả người phát lạnh. Khuôn mặt chau mày trao đổi một hồi, hơn nửa ngày sau mới đi do dự, lập tức mở miệng, nói nhanh như gió, sau đó trong lòng vô cùng thấp thỏm nhìn chăm chăm vào Ngô Khí.

Khách quan vẫn nên suy nghĩ một chút, Quý Đầu giới cùng Thi phần giới kia đều là thế giới gân gà nổi danh, bên trong ngoại trừ cương thi cùng quỷ hồn, tài nguyên còn lại quả thực bần cùng đáng thương. Hơn nữa quỷ hồn và cương thi trong đó đều không dễ đối phó., Đệ tử thượng đẳng cùng những cường giả Nguyên Anh kia đều không đáng xem thường tiến vào tiểu thế giới thiên môn này, nhưng những tu sĩ Kết Đan lại không đối phó được lệ quỷ cùng cương thi bên trong, mặc kệ tiến vào quý đầu giới hay Thi phần giới, đều là được không bù cho cái mất.

Sau khi nói hết lời, thiếu niên mặt đỏ lập tức hồi hận lại sợ hãi, hồi hận bởi vì có thể lời nói này bỏ qua một cuộc làm ăn. Sợ hãi là vì sợ lời này chọc giận tu sĩ tóc đen trước mặt, mặc dù hấn chỉ là một tu sĩ Luyện Khí nho nhỏ., Nhưng trà trộn vào Cự Ly thành đã nhiều năm, nhân lực vẫn phải có. Trong mắt hấn, thanh niên áo đen trước mặt, chí ít cũng là một tu sĩ

Nguyên Anh hậu kỳ, khí thể này, những tu sĩ có tu vi khác không thể nào giả vờ được.

Đang lúc thiếu niên mặt đỏ thắp thỏm, Ngô Khí đứng trước mặt hắn, khuôn mặt luôn nghiêm nghị bỗng nhiên hiện ra một vòng kinh ngạc. Sâu trong ánh mắt nhìn sâu lại càng thêm sắc bén, thiếu niên cúi đầu đều có thể cảm ứng được trên người có một ánh mắt như đao đang đi tuần tra, dưới ánh mắt này., Thiếu niên mặt đỏ không có nổi một chút ý niệm phản kháng nào, từ trong ra ngoài, lục phủ ngũ tạng. Kinh mạch khiêu, tất cả bí mật trong cơ thể hắn, dưới ánh mắt này, đều không có chỗ ẩn thân.

Tên ngươi là gì?

Ngô Khí bỗng nhiên mở miệng, âm thanh rơi vào trong tai lại làm cho thiếu niên mặt đỏ kia ngây người một chút, bất quá lập tức phản ứng lại, cũng không kịp suy nghĩ ý nghĩa của vấn đề này của Ngô Khí, hầu như là theo bản năng liền trả lời Ngô Khí.

Ta tên Ma Vô Y.

Vừa nói ra tên của mình, thiếu niên mặt đỏ lập tức luống cuống. Toàn thân mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, đầu cúi thấp lại càng thêm lợi hại. Hắn biết rõ, người có thể khiến hắn không tự chủ được sẽ có thực lực kinh khủng bao nhiêu, chỉ ít đối với hắn mà nói, tuyệt đối là tồn tại không cách nào phản kháng. Ở Cự Ly thành, kinh nghiệm sinh tồn nói cho hắn, thời điểm đối mặt cường giả không cách nào phản kháng, biểu hiện càng nhu thuận, cơ hội sống sót càng lớn.

Ngô Khí nhìn thiếu niên mặt đỏ trước mắt. Thiếu niên này trong lòng hắn nghĩ rất rõ ràng, hắn thật ra không có ý trêu đùa thiếu niên này. Chẳng qua là có chút kinh ngạc tại tu chân giới người người ích kỷ, lại có người hảo tâm tình ý làm hỏng một vụ mua bán cũng không nguyện ý hại Ngô Khí một lần, nhất là bộ dáng làm ăn của thiếu niên này rõ ràng không tốt.

Kinh ngạc thì kinh ngạc, Ngô Khí cũng sẽ không từ bỏ ý định của mình, người rất tốt, địa đồ Quỷ Đầu giới và Thi phần giới, đưa cho ta, ta đều lấy.

Cái này...

Thiếu niên mặt rỗ kia cũng không nghĩ tới hắn cũng đã nói trắng ra chỗ gân gà của Quỷ Đầu giới cùng Thi phần giới kia, cuộc mua bán này nhất định không làm được, đang lúc ảo não, lại chợt nghe được Ngô Khí trong miệng phun ra hai bức địa đồ đều muốn, lập tức kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Đúng lúc hắn ngẩng đầu, trong nháy mắt, một cái túi vải đen sì bình thường bị Ngô Khí ném xuống, bộp một tiếng rơi vào trên bàn trước mặt thiếu niên mặt rỗ.

Túi trữ vật

Lập tức, khuôn mặt thiếu niên mặt rỗ đỏ bừng lên, mặc dù hắn không cách nào nhìn thấu trong túi trữ vật kia có bao nhiêu cái, nhưng một người khí thế mạnh mẽ ra tay, bất kể thế nào cũng sẽ không hẹp hòi.

Bàn tay thiếu niên có chút run rẩy cầm lấy túi vải màu đen trước mặt, từ từ mở ra, một đám thần niệm yếu ớt thăm dò vào trong đó. Sau khi nhìn thấy đồ vật bên trong, lập tức hai mắt thiếu niên này trợn lên kinh hãi vô cùng, trên mặt cũng lộ ra vẻ hoảng sợ, nhưng lại bị thiếu niên này thị sinh sinh ngăn lại.

Lúc này bản đồ đã vang lên thanh âm băng lãnh, trong giọng nói lộ ra tính kiên nhẫn của người nói chuyện không phải là tốt, tựa như sau một khắc chỉ có thiếu niên mặt rỗ không nghe lời, sẽ bị trừng phạt.

Vĩnh viễn không nên làm trái bất cứ lúc nào cũng có thể lấy mạng mình.

Đây là một trong những kinh nghiệm tổng kết mà thiếu niên mặt rỗ Ma Vô Y sinh sống qua nhiều năm như vậy ở thành Cực Cương, những kinh nghiệm này có chút là của chính hắn, có một số là của người khác, trong đó đại đa số là người của hắn., Đều là thông qua máu tươi Dưỡng Mệnh đi nghiệm chứng. Cảm giác Ngô Khí có chút mất đi xu thế nhẫn nại, thiếu niên mặt rỗ này biết rõ mình có khuyên nữa cũng không làm nên chuyện gì, cuối cùng không tiếp tục chậm trễ, trực tiếp lấy ra hai cái ngọc giản không bắt mắt, vô cùng cung kính đưa cho Ngô Khí đang đứng ở trước mặt hắn.

Tiếp nhận ngọc giản, tùy ý nhìn lướt qua, đầu lâu khế gập đầu một cái, mặt không đổi sắc quay người rời đi.

Khí tức thật khủng bố.

Đợi đến khi Ngô Khí đi xa, thiếu niên mặt đỏ này mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, cả người tựa hồ muốn thoát lực ngay lập tức. Sau khi thả lỏng hẳn mới phát hiện, toàn thân hắn từ trên xuống dưới đã bị mồ hôi thấm ướt.

Một lát sau, thiếu niên mặt đỏ từ trong sợ hãi bình tĩnh trở lại, lập tức trở nên hưng phấn, trên mặt mang theo vẻ mừng rỡ. Ánh mắt nhanh chóng đảo qua cái túi vải đen sì mà mình đang nắm trong tay, trong đầu lập tức hiện lên cảnh tượng vừa mới thấy trong túi vải, từng viên linh thạch óng ánh nằm ở trong đó., Hắn ở Cự Ly thành này lăn lộn nhiều năm, cũng chưa từng gặp qua nhiều linh thạch như vậy, không nghĩ tới hôm nay chỉ bán ra hai phần địa đồ của tiểu thế giới Kê Vực, vậy mà có nhiều thu hoạch như vậy. Nghĩ tới đây, nụ cười trên khóe miệng của thiếu niên mặt đỏ này cũng sắp toét đến tai.

Ngô Khí tùy ý ném ra một vụn linh thạch giờ phút này lại nhàn nhã dạo chơi, Cự Tranh thành này tuy là một tòa tu sĩ thành, nhưng độ phồn hoa so với thành trì của phạm nhân mạnh hơn không biết bao nhiêu lần. Nhất là từng con đường lớn, liên miên bất tận, liếc mắt một cái căn bản không nhìn thấy điểm cuối., Kiến trúc bên đường hoặc là kỳ quỷ hùng vĩ, hoặc là tráng lệ đường hoàng, hoặc là cổ – cổ hương. Cho dù không vào trong đó, cũng có thể nhìn thấy được rất nhiều được hương bảo quang ngưng tụ ra trên không thành Cự Ly.

Đối với những tu sĩ đến từ nơi xa xôi như Ngô Khí, hết thảy mọi chuyện ở Cự Ly thành có thể nói là chưa từng thấy, tất cả đều là chuyện cực kỳ mới mẻ. Tu sĩ tầm thường lúc này sớm đã lạc mất mình, lâm vào trong phồn vinh độc đáo của tu sĩ này. Ngô Khí cũng không phải là mới đúng., Một đường đi tới, ngoại trừ mua hai tấm địa đồ, một cửa hàng cũng không có tiến vào, trực tiếp dọc theo con đường lớn nhất kia, đi sâu vào trong Cự Ly thành, đối với tất cả mọi thứ chung quanh đều mất diếc tai ngơ.

Trong thành Cự Tranh, cơ hồ chín thành lực lượng đều ở một chỗ hộ vệ, đó chính là vực ngoại điện. Cung điện này cũng không xuất sắc. Trên thực tế ngoại trừ khổng lồ, bất luận kiến trúc nào của Cự Ly thành có thể vượt qua nó trên phương diện kỳ xảo. Nhưng trên địa vị, chính phủ thành chủ, cũng không thể so sánh với vực ngoại điện này.

Cửa vào vực ngoại, chính là trong tòa cung điện này.

Trong tay hắn vuốt ve một cái ngọc giản phủ đầy bụi bặm không chút thu hút, thân hình đã đứng ở phía trước một tòa cung điện to lớn vô cùng. Cả tòa thành lớn như vậy, nếu nói là kiến trúc dễ thấy nhất., Vậy chỉ có một cái là, chính là tòa Ngoại điện lớn tới kỳ lạ này. Ẩn giấu ở chỗ sâu trong từng tòa thành lũy sắt thép lạnh lẽo âm trầm, chung quanh trải rộng cấm chế chông chất, còn có từng đạo khí tức tối nghĩa đáng sợ, không ai không thể hiện ra tính trọng yếu của tòa cung điện này.

Hiển nhiên Ngô Khí đã nghe ngóng hết thảy trước khi tới đây, đối với kế tiếp phải làm sao cho rõ ràng. Sau khi đi bộ liền đi vào trong đó.

Ầm

Năm đệ tử trong Nhân Ma điện, xin tiến vào Vạn Thú Giới, thời hạn là hai tháng.

Ba người đệ tử thượng đẳng của ngọn núi thứ bảy, xin được tiến vào Linh Bộc giới, thời hạn là sáu tháng.

Mười đệ tử thượng đẳng của Độc Ma điện, xin tiến vào Bách Thảo giới Ngoại Vực, thời hạn là mười sáu tháng.

Đệ tử Huyết Lân môn có năm mươi người, xin tiến vào Sa Kim giới ngoại vực, thời hạn là một tháng.

Lại là một trận nổ vang hai tai, thanh âm ồn ào chớp mắt vọt tới, thu Ngô Khí vào trong đó, mỗi một thanh âm đều vô cùng rõ ràng lại hỗn tạp cùng một chỗ, chui vào trong tai Ngô Khí.

Truyền Tống cấm chế.

Trước mắt Ngô Khí, từng tòa cấm chế truyền tống thành linh ở đó, từng cột sáng thô như cối xay thẳng vào vòm trời, không

ngừng có ba động thuộc về không gian biến hóa truyền tới, khiến cho người ta cảm giác đầu vầng mắt hoa, không biết đang ở nơi nào.

Mỗi một tòa truyền tông cấm chế đều có chuyên gia làm, mặc dù không nhìn thấy gì, nhưng Ngô Khí lại có thể cảm giác được, bốn phía mỗi một tòa truyền tông cấm chế đều có cấm chế mật mờ tồn tại. Trên người không có bất kỳ sát khí cùng địch ý nào, mới có thể thông qua cấm chế kia, nếu không đến gần đều sẽ bị cấm chế phát hiện, sau đó tất sẽ dẫn đến một đám tu sĩ thủ hộ cường đại.

Ánh mắt tuần tra, đảo qua đảo lại giữa từng tòa truyền tông cấm chế, hao phí một hồi lâu, hai mắt Ngô Khí mới sáng lên, lập tức nhắc chân đi đến một tòa cấm chế truyền tông không bắt mắt bên ngoài.

Thi phần giới...

Bên trong cột sáng truyền tông cấm chế này lẳng lẳng trôi nổi ba chữ to u ám, khí tức dao động rõ ràng không bằng những cấm chế truyền tông khác, vị trí cũng ở rìa vực ngoại điện này, hiển nhiên không phải là thế giới nhỏ nhiệt môn, hoặc là loại tiểu thế giới sườn gà không được coi trọng ở ngoại vực, hoặc là tài nguyên tới gần tiểu thế giới khô cạn. Có lời giải thích của thiếu niên mặt đỏ lúc trước, hiển nhiên thi phần thế này thuộc về loại thứ nhất.

So sánh với cảnh tượng đông đảo như chợ ở cửa vào nơi đó, nơi này có thể nói là cực kỳ quanh quẽ, lúc Ngô bỏ qua đi qua, ở đâu xếp hàng thậm chí chỉ có mấy người xếp hàng mà thôi.

Trong điện này truyền tông cấm chế, mỗi có một người tiến vào, truyền tông cấm chế phía dưới linh thạch sẽ ảm đạm một phần, đợi người nhất định đi qua, linh thạch bên trong sẽ triệt để hóa thành tro bụi. Những vực ngoại tiểu thế giới tương đối được hoan nghênh, cơ hồ mấy hơi thở sẽ thay đổi một lần, nhưng cấm chế truyền tông thuộc về Thi phần giới này, linh thạch đặt phía dưới thủy chung đều duy trì hào quang óng ánh.

Nhìn thấy loại cảnh tượng này, Ngô Khí lại không chút hồi hận hay cảm thán, ngược lại hiện lên một tia vui mừng nhàn nhạt,

cũng không do dự, trong tay tiếp tục vuốt vuốt ngọc giản, dưới chân lại chuyển động, đi thẳng về hướng cấm chế truyền tống kia.

Gần như đồng thời, thanh âm trong trẻo lạnh lùng không chút cảm động kia cũng lọt vào tai người truyền tống cấm chế kia.

Mười hai đệ tử Huyền Vân điện, Ngô Khí, xin đi vào Thi phần giới vực ngoại, thời hạn là ba tháng.

Vẻ hoang vu mục nát tĩnh lặng như tờ.

Đây chính là thế giới trước mắt của Ngô Khí, vẫn là một bộ hắc y, đứng ở trên một gò đất nhỏ, đập vào mắt là không có một chút sinh cơ màu xanh lá nào. Gần như không có một thực vật nào, chỉ có vài cây khô gỗ thưa thớt có thể thấy được, mặt đất phần lớn là bùn đất xám xịt, từng luồng khí tức thô lương mục nát từ phía dưới tản ra.

Vực ngoại, Thi phần giới.

Ngô Khí vuốt vuốt ngọc giản trong tay không chút bắt mắt, khẽ lẩm bầm một câu. Lòng bàn tay chợt phun ra chân nguyên, lập tức ngọc giản vốn màu xám không bắt mắt lập tức phát ra ánh sáng, nhẹ nhàng run lên, trên mặt ngọc giản của hắn, ánh sáng nhu hòa chậm rãi tụ lại một chỗ, hình thành một bộ đồ vật.

Nghiêm túc mà nói, cũng không thể nói là địa đồ, trên đó chỉ có một ít hình vẽ đơn giản, chỉ phác họa ra một ít địa hình mạch lạc, bất quá một ít khu vực nguy hiểm cũng đánh dấu ra. Mà ở góc trái trên địa đồ, Thi phần giới rõ ràng có ba chữ ở trong đó. Bản đồ không phức tạp, thậm chí có thể nói là cực kỳ đơn giản, Ngô Khí chỉ nhìn lướt qua đã nhớ kỹ.

Linh thạch kia đúng là tồn không ít linh thạch.

Nhớ kỹ kỹ chi tiết địa đồ trước mặt, Ngô Khí lập tức ngừng chân nguyên ở lòng bàn tay, lập tức ánh sáng trên ngọc giản kia cũng tán đi theo, một lần nữa khôi phục lại dáng vẻ bụi bặm không bắt mắt như trước đó.

Ông ông ông.

Bỗng nhiên, cánh tay Ngô Khí mãnh liệt xiết chặt, lại là Hóa Thi Đằng trên cánh tay hắn có phản ứng. Mặc dù Hóa Thi Đằng đã biến dị, nhưng dù sao bản thể vẫn là Hóa Thi Đằng, một khi cảm ứng được trong thế giới này nồng đậm đến không thể tưởng tượng, lập tức liền từ trong hôn mê tỉnh lại, ý niệm

ẩn sâu trong dây leo bắt đầu sinh động lên. Một cỗ ý niệm nhảy vọt lên thử thì truyền vào trong tai Ngô Khí.

hưng phấn sao? Thi khí thật nồng đậm, rõ ràng lại có vực ngoại tiểu thế giới kỳ dị như vậy, nơi này thi khí nồng đậm đã đem các linh khí khác đều đồng hóa, trách không được sẽ biến thành một thế giới gân gà. Trừ người của Thi Ma điện hoặc là một ít tu sĩ cần luyện thi, những người khác sẽ không hao phí nhiều tiền tiến vào tiểu thế giới này.

Ngô Khí phát hiện ra dị thường của Thi phần giới, tâm niệm đảo qua vài cái đã đoán ra nguyên nhân tiểu thế giới này biến thành thế giới gân gà, thi khí quá mức nồng đậm, tu sĩ tiến vào nơi đây căn bản không thể bồi thường chân nguyên cho chân nguyên., Cho nên tu sĩ thật sự nguyện ý đến thế giới này, đương nhiên không sợ hãi thi khí, nhưng tu vi cao có cách tốt hơn để đi tìm luyện thi. Nhưng tu vi thấp, ngay cả dũng khí tiến vào cũng không có, bởi vì bọn họ không phải đối thủ của vô số cương thi trong thế giới.

Trên mặt Ngô Khí cũng lộ ra vẻ hưng phấn, tâm niệm vừa động, lập tức thấy dây leo đỏ sậm một mực quấn quanh trên cánh tay hần mạnh mẽ thoát ra, giống như linh xà, trực tiếp hóa thành một đạo hồng quang hướng phía xa xa.

Để mặc cho Hóa Thi Đằng rời đi, Ngô Khí lại không có động tác theo, chỉ đứng yên tại chỗ. Thần giới có chút hưng phấn nhìn bốn phía, bàn tay bỗng nhiên chà xát, trống rỗng lấy ra một cái túi xám xịt.

Động thủ, vừa dứt lời, bàn tay Ngô Khí liền ném đi. Cái túi xám xịt trong tay hần mạnh mẽ bay lên, xuất hiện trên đỉnh đầu Ngô Khí, miệng túi tự động mở ra bốn phía.

Vù vù

Tiếng gió kịch liệt đột khởi, không có dấu hiệu, cực kỳ đột ngột, hầu như là lập tức, trước đó hoàn toàn không xuất hiện cảnh tượng xuất hiện ở đây. Chỉ thấy chung quanh Ngô Khí, chẳng biết lúc nào xuất hiện từng luồng khí xoáy xám xịt lớn chừng nắm tay, bên trong khí xoáy này khí tức cổ xưa mục nát, lộ ra từng luồng tử khí nồng đậm.

Thi khí...

Hầu như không cần hoài nghi, trong tiểu thế giới ở Ngoại Vực tên là Thi Phần giới này, ngoại trừ thi khí, những vật khác ở đây căn bản không thu nạp được. Cho dù là tu sĩ Hóa Thần tiến vào nơi này, không dựa vào đan dược mà nói, chân nguyên trong đan điền của hắn sẽ từ từ khô kiệt, trừ phi không động thủ.

Từng luồng khí xám tro chung quanh hắn, mỗi một luồng đều ẩn chứa thi khí nồng đậm tinh thuần, lít nha lít nhít xoay tròn hướng một chỗ mà đi, nào, chính là nơi Ngô Khí đứng, luồng khí xám tro ẩn chứa thi khí nồng đậm kia hầu như là nước lao đầu vào lửa, tràn vào trong túi xám tro trên đỉnh đầu Ngô Khí.

Nạp Thi Đại nếu người của Thi Ma Điện ở đây, nhất định có thể nhận ra cái túi xám xịt trên đỉnh đầu Ngô Khí kia, chính là pháp khí trữ vật xưa nay của Thi Ma Điện bọn họ dùng để thu thập luyện thi khí. Không coi là bảo vật gì, đệ tử Thi Ma Điện có thể nói là tay một cái.

Nếu mỗi một địa phương ở Thi phần giới này đều thi khí nồng đậm như vậy, nói không chừng không cần ba tháng, một tháng liền có thể hoàn thành số lượng ta muốn thu thập. Tuy rằng không thể để cho ta trực tiếp tu luyện thành công Đại Thi Ma Thủ, nhưng muốn tiến vào tiểu thành cảnh giới hắn không phải là vấn đề gì, lấy ra ngăn địch, sẽ không ủy khuất như hiện tại như vậy.

Ngô Khí đứng ở trên gò đất nhỏ kia, cảm ứng số lượng thi khí tràn vào trong túi xác trên đỉnh đầu hắn, trên mặt vui mừng hơn hở. Trong lòng hạ quyết tâm muốn thu thập đầy đủ thi khí trong Thi Phần giới này, dùng để tế luyện thần thông Hoang Cổ, Đại Thi Ma Thủ của hắn. Lúc trước hắn có được môn thần thông Hoang Cổ này, nhưng mỗi lần ngăn địch, uy lực sử dụng đều nhỏ đến đáng thương, thậm chí còn không liệu qua được một ít pháp môn thần thông bình thường của Thiên Ma Tông.

Lần này Ngô Khí tiến vào bình cảnh, lập tức sinh ra ý niệm tế luyện thần thông, cho nên mới đến Thi phần giới lần này.

Ba ngày sau, nụ cười trên mặt Ngô Khí vẫn tươi như trước, vẫn đứng ở phía trên gò đất nhỏ kia, cảnh đẹp ở chung quanh hẳn càng thêm hoang vu, thi khí bên trong lại biến mất không còn gì, nếu không cẩn thận cảm ứng, căn bản một tia cũng không tìm được, quả thực mỏng manh đến cực điểm. Không nói, trọn vẹn ba ngày, Ngô Khí vậy mà dùng túi xác kia thu nạp hết thi khí trong phạm vi mười dặm quanh đó.

Xoẹt một tiếng, Ngô Khí thu lại túi xác trên đỉnh đầu, cũng không thèm nhìn cảnh tượng hoang vu chung quanh, dưới chân khẽ động, trực tiếp hóa thành một đạo u quang lướt về phía xa, cũng học Hóa Thi đằng kia, chui vào hư không không không thấy.

Sau nửa ngày, cách đó mười dặm, thân ảnh Ngô Khí áo đen xuất hiện, tùy ý tìm một nơi, lại lần nữa ném ra nạp vào túi thi thể, bắt đầu thu nạp.

Lại qua mấy ngày, hơn trăm dặm nữa, bình nguyên hoang vu, một bóng đen lướt tới, trong khoảnh khắc ngưng thực, hiện ra một Ngô Khí mặc đồ đen.

Một tiếng hô dị hưởng, chỉ thấy trên bình nguyên yên tĩnh này, lại thấy thi khí ngưng phong, trong tiếng gào thét hình thành từng đạo gió lốc hôi bạch., Tiến nhập vào trong túi xác trên đỉnh đầu Ngô Khí, không biết có phải là bởi vì thu nạp quá nhiều thi khí, ban đầu là túi vải bình thường phủ đầy bụi, giờ phút này càng thấy u ám, mơ hồ có thể thấy được từng sợi quang mang ở trong đó quần quanh chuyển động, tốc độ thu nạp thi khí cũng càng thêm nhanh hơn so với lúc trước.

Bỏ mặc cái túi xác trên đầu đi thu nạp thi khí phụ cận, Ngô Khí đang muốn ngồi xếp bằng, bắt đầu rèn luyện chân nguyên tu luyện thể nội, bỗng nhiên cảm giác mặt đất dưới chân chấn động, tiếng vang quái dị trầm thấp lại như sấm từ lòng đất truyền đến, thanh âm này xuất hiện bất quá một lát, mặt đất cách hẳn không xa bỗng nhiên vỡ nát, một lỗ lớn u ám xuất hiện trước mặt Ngô Khí.

Tiếng gào rú trầm thấp từ lòng đất truyền đến, nhưng thanh âm này lại không phải của dã thú, mà thuộc về sinh linh kỳ dị nào đó, hoặc là nói, đã không thể xem là sinh linh nữa, bởi vì trong

cảm ứng của Ngô Khí, tồn tại phát ra tiếng gào thét dưới lòng đất căn bản không có một tia khí tức sinh mệnh nào.

Cương thi...

Ngô Khí vừa mới phun ra hai chữ này, tiếng gào trầm thấp trong lòng đất càng gần hơn, chỉ sau một khắc, dưới đại động u ám kia oanh một tiếng vang thật lớn, bùn đất xám xịt như mưa rơi xuống, trong đó có một bóng đen gầy gò chạy ra, vừa xuất hiện liền không nói hai lời, sau khi gào thét một tiếng vậy mà trực tiếp xông đến phía Ngô Khí.

Ánh mắt Ngô Khí kinh người, bóng đen này vừa hiện thân ra, Ngô Khí lập tức nhìn thấy diện mạo thật sự của nó. Đúng là một cỗ cương thi khô gầy không gì sánh được, da thịt toàn thân không tổn hao gì, nhưng dính sát vào một chỗ, ngũ quan sớm đã biến hình lõm xuống, trong một đôi mắt động toàn là huyết độc, khát máu lạnh như băng chớp động trong đó. Nhưng cỗ cương thi gầy còm này quý dị chỗ đó., Toàn thân nó đều là màu vàng óng, rủ xuống mái tóc trên đỉnh đầu hãn, và lại đã là màu vàng sậm, cũng không chói mắt, nhưng lại tản ra từng luồng khí tức cực kỳ khủng bố, dù là tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong so sánh, tựa hồ cũng không bằng.

Cương thi này cũng không biết có thâm cừu đại hận gì với Ngô Khí, một đôi mắt tràn đầy tơ máu nhìn chằm chằm Ngô Khí, giống như sói đói nhìn chằm chằm con mồi của mình.

Đồng Thi đỉnh phong

Ngô Khí nhìn thấy toàn cảnh cương thi này, há mồm liền hô lên. Lại thấy cương thi này xông tới, thần giới vốn còn có chút kinh ngạc lập tức chuyển thành hưng phấn.

Nghĩ đến phương viên trăm dặm này hãn là địa bàn của vật chết này của người, hút nhiều thi khí như vậy của người rồi cuộc nhằn nại không được toát ra. Tốt, vừa vặn đã lâu không có động thủ, hôm nay cùng tử vật này của người thử xem.

Ngô Khí vừa mới tiến vào bình cảnh tu vi, một thân chiến ý lại là tùy thời đều muốn bộc phát, bây giờ gặp đối thủ đưa tới cửa, đương nhiên sẽ không khách khí.

Đến rất hay, oanh

Người xuất thủ đầu tiên rõ ràng không phải đầu cương thi gầy còm toàn thân đều là vàng vọt kia, mà là Ngô Khí, thân sắc hưng phấn bước ra, thi triển ra chiến thể U Minh, thân hình trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa. Lúc xuất hiện lại đã ở trước mặt cương thi gầy còm kia, không chút khách khí đánh ra một quyền.

Ngô Khí bây giờ là Nguyên Anh hậu kỳ, tăng thêm lực lượng đáng sợ của U Minh chiến thể tầng thứ hai, một quyền uy lực còn mạnh hơn không ít so với một quyền của tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong. Nhưng oanh lên cương thi gầy gò kia, lại như đánh vào trên một khối hàn thiết cứng rắn không gì sánh được, phát ra một tiếng âm thanh kim loại giao minh, lực phản chấn to lớn dâng lên, Ngô Khí và cương thi gầy còm đồng thời lùi lại.

Tiếng rống vang lên.

Bị một tên nhân loại một quyền đánh lui, con cương thi này lập tức phẫn nộ, tiếng gào rú trầm thấp lại lần nữa vang lên. Chỉ thấy con cương thi gầy còm này mạnh mẽ thẳng tắp thân thể, kim quang vô cùng chói mắt từ trên người hắt trào ra, chớp mắt bao nó lại, chói mắt chói mắt., Kim Quang đoạt mắt, đợi ánh sáng kia đến cực hạn, biến hóa mãnh liệt, chỉ thấy một đạo lưu quang màu vàng lập tức xuất ra, tốc độ nhanh đến không cách nào tưởng tượng, cho dù là ánh mắt của Ngô Khí, cũng chỉ kịp nhìn thấy một hư ảnh hiện lên, tiếp theo là một trận đau nhức từ bụng truyền đến.

Bành

Đạo lưu quang kim hào kia, không hề hoa mỹ, vô cùng trực tiếp đâm vào trên người Ngô Khí. Lập tức cả người hắn bị đánh bay, đau đớn kịch liệt kéo tới, khiến Ngô Khí không khỏi phát ra một tiếng kêu đau đớn, không ngừng.

Oành oành oành oành.

Trên bình nguyên cực kỳ hoang vu, cuồng phong gào thét, giống như tiếng quỷ khóc, phía trên một cổ gió lốc xám đen cuồng quẩn, là hai đạo quang mang hoàn toàn dây dưa cùng một chỗ, một đạo kim trinh, một đạo u ám, hai đạo quang mang này điên cuồng đụng vào nhau, đồng thời không ngừng, từng đợt dư âm kia tản ra, đụng vào hư không chung quanh, lại phát ra tiếng vang như sấm.

Tốt, quá sung sướng, không hổ là súc sinh Đồng Thi đỉnh phong, da dày thịt béo, chính là thích hợp ta quen thuộc chiến thể U Minh.

Thanh âm tràn ngập sáng khoái của Ngô Khí từ trong hai đạo ánh sáng va chạm truyền ra, trong giọng nói đều là khoan khoái dễ chịu, phẳng phát không bị ảnh hưởng chút nào của trận chiến lúc này.

Cương thi chính là một loại sinh linh dị chủng giữa thiên địa, không phải vật sống, không có khí tức sinh mệnh, nhưng đúng là một trong ngàn vạn sinh linh. Chúng khi còn sống là nhân loại hoặc là yêu thú, sau khi chết lại trở thành sinh vật bất tử có lực lượng cường đại. Đẳng cấp của cương thi cũng không phức tạp, có thể lọt vào mắt tu sĩ., Từ khi Thiết Thi kia bắt đầu, sau đó lần lượt là Thi Vương Đồng Thi Ngân Thi Kim Thi. Về phần Tiên Thiên Cực Sát Thi giấu trong tay Ngô Khí, đã vượt qua loại phân chia cấp bậc này, chính là ma vật trời sinh, vì trời ghen ghét, có được lực lượng đáng sợ không gì sánh được, nhưng rất khó mở ra linh trí.

Cương thi cùng Ngô Khí chém giết, chính là một con đồng thi, hơn nữa là một con đồng thi cảnh giới đỉnh phong, chỉ kém một bước là có thể tiến vào ngân thi có thể so với tu sĩ Hóa Thần. Đáng tiếc, một bước này đối với cương thi mà nói, tương tự như lạch trời, cũng không biết bao nhiêu năm mới có thể bước vào. Bất quá dù vậy, chiến lực của con đồng thi này cũng khủng bố đến cực điểm, một thân man lực có thể phá núi

phá địa. Dưới Hóa Thần, chỉ sợ là tu sĩ hiếm có dám đối địch với con cương thi này.

Ngô Khí lại vừa vặn tới nơi này, một thân chiến lực của hắn, hơn phân nửa đều là chiến thể U Minh vô cùng quý dị. Môn thần thông luyện thể này đến từ Hoang Cổ không biết bao nhiêu lần đã cứu tính mạng hắn. Nếu không với tu vi của hắn, đã sớm bị giết không biết bao nhiêu lần. Trước kia hắn thi triển U Minh chiến thể, đều là dựa vào chiến thể quý dị, để đối thủ trong tình huống khó lòng phòng bị bị hắn đánh lén đắc thủ.

Nhưng lần này, Ngô Khí cũng không cần như vậy, một cương thi đồng thi đỉnh phong, vừa vặn trong phạm vi tiếp nhận của hắn. Dưới điều kiện tiên quyết không sử dụng bất cứ thủ đoạn che giấu nào, Ngô Khí có thể buông tay buông chân chém giết một phen.

Hao sảng khoái, lại đến.

Trên không trung, ngoại trừ từng tiếng vang điên cuồng va chạm, còn kèm theo tiếng cười điên cuồng của Ngô Khí, có thể hoàn toàn buông tay chân đánh một trận. Đúng là một chuyện say sưa vui vẻ, khó trách Ngô Khí sẽ cao hứng như thế.

Quyền quyền đến thịt, Ngô Khí không sử dụng bất cứ thần thông nào, chỉ dùng bản năng chiến đấu đấu với đồng thi trước mặt, trên lực lượng. Tầng thứ hai của Ngô Khí U minh chiến thể vừa vặn ngang hàng với Đồng Thi, trên kỹ xảo chiến đấu., Ngô Khí lại không bằng đồng thi đã chết nhiều năm, trước kia hắn cũng chưa từng thử qua thời gian dài chém giết với người. Cho nên ban đầu, dưới sự công kích của đồng tử miệng máu, Ngô Khí liên tục bại lui, có chút chật vật, nhưng đánh tới phía sau. Ngô Khí dần dần phát huy ra bản năng chiến kỹ của chiến thể, lập tức cục diện liền thay đổi.

Một phương bị áp chế đổi thành đồng thi, vô cùng thoải mái hưởng thụ chém giết, lại là Ngô Khí.

Lại thử xem chiêu này thế nào

Ngô Khí biểu tình dữ tợn càng rõ, trong nháy mắt xuất hiện trước mặt con đồng thi kia, một đôi thịt quyền trắng nõn duỗi ra, nhưng không phải trước tiên đánh lên người đồng thi. Mà là trong lúc giật mình, trên song quyền của Ngô Khí đột nhiên có từng ngọn lửa u ám quấn quanh trên đó, lập tức trắng nõn nhuộm đen.

Nắm đấm Ngô Khí chuyển động, hai đạo u mang nện lên trên người Đồng Thi, chỉ nghe một tiếng ầm vang thật lớn, đầu Đồng Thi kia lập tức bị đập bay, trên ngực bụng xuất hiện một cái động lớn, thân thể gầy còm của nó giống như bị xé rách da thịt., Bên trong lại không có huyết dịch, chỉ có một cái hắc u động lớn, thi khí nồng đậm tinh thuần từ bên trong tràn ra, dường như muốn khôi phục lại đại động này, nhưng trên đại động kia lại có từng sợi u mang lưu chuyển, cùng những thi khí kia dây dưa cùng một chỗ, ngăn cản đại động khép lại.

Một kích đắc thủ, một quyền này của Ngô Khí liền đánh vỡ phòng ngự vô cùng cứng rắn của đồng thi này, nhưng lập tức, động tác của con đồng thi này làm cho Ngô Khí sửng sốt tại chỗ.

Bị Ngô Khí đập trúng, thân thể đồng thi điên cuồng rơi xuống, như lưu tinh, rơi xuống mặt đất. Nhưng đến nửa đường, trong miệng đồng thi kia bỗng nhiên truyền đến một tiếng rít quái dị, không chờ Ngô Khí kịp phản ứng, con đồng thi này lại ngay tại lúc này trực tiếp thoát ly chiến trường, hóa thành một đạo hào quang ám kim, mãnh liệt rơi xuống, thuần di chui vào lòng đất, trốn chạy đi. Đợi nhìn lại, đã không còn bóng dáng.

Trốn, chạy trốn rồi.

Tận mắt nhìn thấy đồng thi kia trực tiếp hóa thành một đạo quang mang chui vào đất trốn đi, trên mặt Ngô Khí không khỏi xuất hiện biểu tình không biết nên khóc hay nên cười, trong lòng ngạc nhiên: Từ khi nào cương thi không chết như vậy lại có thể bỏ chạy rồi., Cũng bất quá là bị thương mà thôi, vừa rồi một kích kia của mình hẳn rất rõ ràng, mặc dù đối với Đồng Thi đã kích không nhỏ, nhưng tuyệt đối không đến mức làm cho một đầu chiến lực còn mạnh hơn Nguyên Anh đỉnh phong tu sĩ còn sợ hãi bỏ chạy.

Một con súc sinh tinh giác nhất gan, nếu bình thường, thả người liền thả người. Bất quá hiện tại, tiểu gia ta đang chiến đấu thống khoái, sao lại dễ dàng buông tha người như vậy. Ha ha ha.

Ngô Khí ngậy người một hồi, sau một lát kinh dị, lập tức phản ứng lại. Trong mắt chớp động u mang, nhìn về phía con đồng thi kia biến mất, trong lúc cười điên cuồng liền thu tay lại, đỉnh đầu còn đang thu nạp thi khí, thân hình khẽ động, lập tức u mang ngang trời, vạn vẹo nhảy lên, hai ba lần liền biến mất ở trên bầu trời.

Truy sát, nguyên bản Ngô Khí nhập Thi phân giới này là vì thu thập thi khí nồng đậm của giới này, sau đó dùng để cô đọng thần thông Hoang Cổ của mình: Đại Thi Ma Thủ, lại không ngại chọc một con cương thi cấp bậc Đồng Thi đỉnh phong, chém giết, còn để Ngô Khí giết ra nghiệm, không chỉ tạm thời từ bỏ thu nạp thi khí, ngược lại bắt đầu đuổi giết con cương thi bỏ chạy kia.

Ngô bỏ thân hóa thành u quang, ở tầng trời thấp bay nhanh, lộ tuyến quỹ dị không gì sánh được, vạn vẹo nhảy nhót, thỉnh thoảng còn chuyển đổi phương hướng, tựa hồ không có bất kỳ mục đích gì, hoàn toàn là tồn tại đi theo một người dẫn đường nào đó. Trong một đôi mắt như chim ưng, u mang chớp động, gắt gao nhìn chăm chăm về phía vùng đất hoang vu phía dưới.

Khóe miệng nhếch lên cười lạnh, có chút hung ác nói: Tiểu gia ta muốn xem, đầu cương thi nhất gan này của người có thể chạy đi đâu cũng không biết đầu đồng thi kia có cảm giác được sự tồn tại của Ngô Khí không. Sau khi nó chạy trốn, mặc dù thỉnh thoảng thay đổi phương hướng, nhưng từ đầu đến cuối tựa hồ đều đi về một chỗ nào đó.

Dần dần, Ngô Khí cũng cảm giác có gì đó không đúng, con Đồng Thi này tựa hồ không phải là vô ý bỏ chạy, cương thi tuy là sinh vật bất tử., Nhưng lực cảm ứng so với tu sĩ còn cường hãn hơn một chút. Ngô Khí ở phía sau đuổi sát không thôi, chính là tu sĩ có chậm chạp hơn nữa cũng có thể cảm giác được. Con Đồng Thi này đương nhiên cũng rất rõ ràng, nhưng

cho dù là vậy, nó cũng không có ý định liều mạng tăng tốc, vẫn chấp nhất hướng về một chỗ nào đó chạy đi.

Không trung, Ngô Khí trùng hai mắt, giữa lông mày xuất hiện một tia nghi hoặc, thân hình vẫn như cũ là một đạo u quang, gắt gao đuổi theo con cương thi kia.

Ngay lúc hần nghi hoặc kinh dị, bỗng nhiên dưới cảm ứng của hần, đột nhiên xảy ra dị biến, con đồng thi dưới đất kia bỗng nhiên biến mất.

Một giọng nói nhẹ ồ lên vừa ra khỏi miệng, Ngô Khí bỗng nhiên như có cảm giác, đầu ngẩng lên, nhưng không hề nhìn xuống lòng đất, mà là nhìn về phía trước mắt mình. Trong nháy mắt ánh mắt lướt qua, con người của Ngô Khí mãnh liệt co rút lại, vẻ rung động vô cùng xuất hiện trên mặt hần và trong mắt hần.

Trước mắt, một mảnh đất hoang vô cùng hoang vu, không biết rộng lớn bao nhiêu, bằng phẳng có chút quá phận, tựa như bị người cố ý sửa sang lại vậy. Nếu nói nơi khác ở Thi phần giới là hoang vu, vậy nơi này, quả thực có thể nói là một nơi không đáng tin cậy. Đừng nói là một viên thực vật lục liệt, ngay cả cây khô cũng không có một viên.

Mà trên mặt đất, trong bùn đất xám đen, cắm từng cái quan tài rách rưới không gì sánh được, chỉ liếc mắt một cái là có thể phán đoán, ít nhất đến mấy ngàn cỗ quan tài. Những quan tài này hầu như đều là rách tung toé., Tựa như tùy thời đều không chịu nổi nghiền nát, hóa thành yên phấn phiêu tán, nhưng không biết là lực lượng gì đang chèo chống, những quan tài gỗ khô nhìn qua hoàn toàn không nên tồn tại này lại thủy chung như một thanh kiếm mục nát, gắt gao cắm đầy mảnh đất hoang vu này.

Không biết là những quan tài kia, hay là bùn đất phía dưới quan tài, trước mắt Ngô Khí, mắt thường có thể thấy được từng sợi thi khí tinh thuần đến cực điểm bốc lên, phảng phất như khói xanh., Ở trên không trung ngưng tụ, to lớn, cuối cùng vậy mà hình thành một đám mây xám xịt, bao trùm mảnh đất hoang vu quái dị này. Dưới đám mây xám xịt kia, trong mấy ngàn cỗ quan tài tản mát ra tử khí mục nát càng thêm nồng

đậm, như hai thứ này giữa tạo thành một loại tuần hoàn kỳ diệu.

Đó là Thi Vân.

Ngô Khí đứng bên cạnh, giờ phút này hắn cũng không để ý tới con đồng thi kia chạy vào nơi đây nữa, trong đôi mắt bùng lên u mang, giống như nhìn thấy sự tồn tại hoàn toàn không thể tưởng tượng, gắt gao nhìn chăm chăm lên không trung, càng thêm nồng đậm, càng thêm nồng đậm thi vân che lại.

Phần mộ Tuyệt Vân lấy thi vân tinh luyện thi khí, trợ giúp mấy ngàn cương thi tu hành, có thể làm được điều này tuyệt không thể là ngẫu nhiên hoặc là người. Nhất định là nơi mộ phần tuyệt nha, phía dưới mảnh mộ này nhất định cất giấu không chỉ một đầu Ngân Thi, thậm chí còn có thể còn có cả người nữa.

Ngô Khí Thần Khuyết đã từ nghi hoặc chuyển thành hưng phấn, đó là dáng vẻ rất quen thuộc, dưới cơ duyên gặp được bảo vật, đều là vẻ mặt như thế.

Ta hiểu rõ, trách không được một đường ta đi tới, rõ ràng chỉ nhìn thấy một con đồng thi, những cương thi còn lại một đầu cũng không nhìn thấy, nguyên lai là bị tụ tập đến nơi này, có lẽ là một con Ngân Thi nào đó tại địa bàn của mình phun ra nuốt vào thi khí tu luyện, không cẩn thận phun ra một sợi bản mạng nguyên khí., Sau đó lập tức dẫn những cương thi khác đến đây, vừa vặn lại là đêm trăng tròn, nguyệt hoa nồng đậm, dưới cơ duyên xảo hợp, một luồng bản mệnh thi nguyên khí liền hóa thành một đám thi vân, bất luận cương thi nào phun ra thi khí vào thi vân kia, lại phun ra ngoài., Sẽ thuần túy hơn nhiều so với trước kia. Kể từ đó, thi vân một khi thành hình, sẽ dẫn tới phụ cận tất cả cương thi, đến lúc đó cùng phun ra nuốt vào, chẳng những lớn mạnh thi vân, cũng đồng thời trợ giúp tất cả cương thi phun ra nuốt vào. Địa phương như vậy, tên là tuyệt nha mộ địa., Đây chính là nơi dưỡng thi tuyệt hảo, nếu có cường giả am hiểu luyện thi nhìn thấy, chắc chắn sẽ mượn một đóa Thi Vân thành hình làm mất trận, trực tiếp bắt lấy tất cả cương thi, sau đó luyện chế thành trận, thả ra nơi đối địch, trận thể ngàn dặm, trực tiếp luyện chết tất cả đối thủ.

Trong đầu Ngô Khí nhanh chóng hiện lên ý niệm liên quan tới tuyệt phạm địa, sinh ra một ý nghĩ suy đoán bình thường trong đầu, nhưng nhìn chăm chú mấy ngàn cổ quan tài to lớn trước mắt. Hắn không cần mở ra từng cổ quan tài, chỉ cảm ứng, liền có thể phân biệt được mỗi một cổ quan tài bên trong ẩn giấu cương thi là cảnh giới gì, chưa kịp hoàn toàn.

Một, hai, hai, ba...

Một ngàn cương thi phổ thông, mấy trăm Thiết Thi, mấy chục đồng thi, còn có mấy con Ngân Thi ẩn giấu sâu trong lòng đất. Hảo gia hỏa, nếu là đêm trăng tròn, những quý vật này cùng nhau phun ra nuốt vào thi khí, loại tràng diện này, chắc chắn.

Ngô Khí vừa cảm thán, vừa hai mắt nhìn chăm chăm mộ địa hoang vu tuyệt mỹ trước mặt, u mang bên trong kịch liệt chưa từng có, hầu như hoàn toàn chiếm cứ con người Ngô Khí, dưới sự lưu chuyển, quang mang tràn ra, khiến cho gương mặt Ngô Khí nhìn qua cực kỳ đáng sợ.

Một đầu, hai đầu, ba đầu, chỉ có ba đầu, không có khả năng, nếu chỉ có ba đầu Ngân Thi, căn bản không có khả năng hình thành tuyệt tình mộ địa khổng lồ như vậy. Bản mệnh tử khí của Ngân Thi bình thường cũng không thể hình thành thi vân thuần khiết như thế, cho dù có nguyệt hoa trợ giúp cũng không làm được. Có thể ngưng tụ mấy ngàn đầu cương thi đến tuyệt mộ địa, chỉ có một loại khả năng, đó chính là lúc trước không cẩn thận phun ra một sợi bản mạng thi nguyên khí, căn bản không phải một đầu Ngân Thi, mà là một đầu Ngân Thi, mà là một đầu.

Tựa hồ lại nghĩ tới cái gì, sự hưng phấn giữa Ngô Khí Thần Khuyết càng thêm nồng đậm, nhưng cũng không thể xác định, vì lẽ đó một đôi mắt hầu như bị u mang bao phủ, gắt gao nhìn chăm chăm mộ địa trước mặt, muốn xuyên thấu tầng tầng hư không trùng điệp, thấy rõ chỗ sâu nhất trong mộ địa, rốt cuộc ẩn giấu cái gì.

Mặc kệ Ngô Khí nghèo kiệt xác như thế nào, vẫn không cách nào nhìn thấy ở chỗ sâu trong lòng đất kia ẩn giấu cái gì, U Minh Mâu của hắn mặc dù thần dị. Nhưng nơi đây chính là nơi nuôi thi tuyệt hảo, đối với tu sĩ luyện thi mà nói, hoàn toàn là một nơi tuyệt hảo động thiên phúc địa. Mấy ngàn cỗ cương thi tập hợp cùng một chỗ, cho dù không cố ý cùng phun ra nuốt vào thi khí, nhưng chỉ là tụ tập cùng một chỗ, thi khí hình thành cũng đã ghê gớm rồi.

Thị lực Ngô Khí có thể nhìn thấu một ít thi khí, nhưng nhiều thi khí tinh thuần nồng đậm như vậy, đã làm cho hắn có chút lực bất tòng tâm. Đang lúc hắn suy nghĩ có nên mạo hiểm tiến vào mộ địa trước mắt dò xét một phen, bỗng nhiên trong lòng sinh ra cảm ứng, quay đầu nhìn về phía xa xa.

Vào

Độn quang như cầu vòng, chỉ thấy xa xa, một đạo hắc quang diên cuồng lướt đến. Người chưa đến, thanh âm đã tới trước.

Thi Vân, quả nhiên là Thi Vân, ta không nhìn lầm, vậy mà thật sự là tuyệt mộ địa nha, lần này phát tài rồi, rõ ràng tại Thi phần giới này bị ta đụng phải đại cơ duyên.

Thanh âm khó nghe giống như tiếng kêu của Dạ Kiều tiến vào trong tai Ngô Khí, đồng thời xuất hiện. Còn có một đạo hắc quang dần dần tiếp cận kia, diên cuồng lướt tới, ánh mắt Ngô Khí quét qua, lập tức nhìn thấy cảnh tượng bên trong hắc quang kia, một lão giả xấu xí thấp bé như tên lùn, trên người người người này mang theo một thanh hắc phiến, lá cờ đen kịt, mặt cờ đen kịt., Trên đó thêu không biết vật gì, dữ tợn đáng sợ, tử khí âm u. Lão giả xấu xí này nhìn qua cũng không phải là thứ gì tốt cùng hàng hóa. Khuôn mặt càn rỡ càn rỡ, vết sẹo đầy mặt giống như từng con rết độc trùng dữ tợn mấp máy, lúc cười to, lộ ra một hàm răng khô vàng, thật là buồn nôn.

Thấy người này lướt tới, Ngô Khí nhướng mày. Không chờ hắn tới gần, cả người đã chậm rãi trở nên trong suốt. Đợi lúc lão giả kia giáng lâm tuyệt mộ địa, thân hình Ngô Khí đã sớm ẩn vào hư không không không thấy.

Một lá cờ đen trên không trung bỗng nhiên xuất hiện, theo gió triển khai, lá cờ như hắc thiết tạo đứng lặng giữa hư không, mặt cờ dài mấy trượng lay động ra, hiển lộ ra đồ án rõ ràng phía trên, giống như lá cờ bị mực nhuộm qua, trừ màu đen ra không còn có một chút nhan sắc nào, trên đó cũng không biết rốt cuộc thêu cái gì, không cách nào thấy rõ, chỉ có thể nhìn thấy phía trên kia, chỉ có thể nhìn thấy trên đó., Không ngừng có tử khí kinh khủng toát ra, bao lấy lá cờ, lá cờ này to lớn như vậy, sau khi bay ra vốn nên bay phát phới trên không trung, nhưng chẳng biết tại sao, lá cờ này bị lão giả xấu xí kia nắm

trong tay, lại không phát ra một tia thanh âm nào, yên tĩnh không tiếng động, quả thực quý dị đến cực điểm.

Rất nhiều cương thi, lại có hơn hai ngàn sáu trăm cỗ, đây tuyệt đối là nơi luyện thi thượng phẩm, thi vân như đỉnh đầu, Phúc Thương Khung, tụ hợp đám đông thi thể xuống dưới, đồng loạt nuốt thi khí, gọi là tuyệt vọng mộ địa. Hoàn toàn phù hợp, đây tuyệt đối là một chỗ tuyệt phân địa, cơ duyên tốt, quả thực là thiên đại cơ duyên. Giao Bằng. Không nghĩ tới Hà lão quỷ ta vậy mà cũng có cơ duyên như vậy, chờ ta đem chỗ mộ địa này.

Là ai ai ở đây?

Lão giả xấu xí cầm trong tay cờ đen đang hưng phấn đắc ý nói, đột nhiên giống như phát giác được cái gì, trên mặt đại biến, lập tức quay đầu lại, quát thủng đầu Ngô Khí ẩn giấu, đồng thời hắc phiến trong tay mãnh liệt lay động một trận.

Hừ, chuột nhất giấu đầu lòi đuôi, lăn ra đây cho lão tử.

Lão giả xấu xí tên là lão quỷ, chính là một đệ tử cũ của Thi Ma điện, lăn lộn nhiều năm ở Thi Ma điện, dựa vào lai lịch và thủ đoạn ở Thiên Ma tông coi như là một nhân vật lớn, lá cờ đen trong tay lão chính là một thanh huyền khí đỉnh cấp, tên là Hủ Thi phiến, nghe nói là lão hao phí rất nhiều tâm huyết, trải qua vất vả mới có được một thanh huyền khí cực phẩm.

Sau khi uống rượu, chỉ thấy cổ tay hắc khê động, lay động vài cái. Nhất thời trên lá cờ đen như mực kia, hơn trăm luồng sáng đen nhánh to bằng ngón tay vươn ra, như từng cái xúc tu, vèo vèo bay ra, giương nanh múa vuốt đâm về chỗ ẩn thân của Ngô Khí.

Một trận hắc quang phun trào, lập tức nghe thấy không trung truyền đến tiếng xuy xuy dị hưởng, hư không bị hơn mười đạo hào quang đen sì kia đâm trúng, vậy mà giống như bị ăn mòn, phát ra thanh âm như vậy, khói xanh cũng tự đại bốc lên. Nhưng trong khói xanh kia, lại không thấy được một bóng người, tựa như tất cả chỉ là lão giả xấu xí kia nổi điên ra tay, kỳ thật nơi nào căn bản không có một người.

Bất quá sau một khắc, thanh âm Ngô Khí truyền đến, lại là ở một địa phương khác, cũng là trong hư không, nhàn nhã như đi bộ chậm rãi đi ra, không sợ hãi chút nào đứng trước mặt lão giả xấu xí kia không xa. Ngoại trừ dị âm trong mắt còn lưu lại, trên mặt không có bất kỳ biểu lộ gì, chỉ lạnh nhạt hỏi một câu, nói:

Nói đơn giản một câu, bình tĩnh, không có chút tình cảm chấn động nào. Nhưng đối với Ngô Khí mà nói, lại cực kỳ trọng yếu, chính là giờ phút này, mặc dù mặt mũi Ngô Khí không biểu tình, chỉ là vẫn như cũ vẫn trong sự khiếp sợ tuyệt đối.

Thần thông ẩn nấp của hắn rõ ràng bị nhìn thấu, phải biết thần thông của hắn vừa rồi ẩn nấp hư không chính là bản năng U Minh chiến thể của hắn, căn bản không tính là thần thông. Nhưng so sánh với không biết bao nhiêu thần thông ẩn nấp cường đại hơn, so với cường giả Ngô Khí mạnh đều không thể phát hiện hắn ẩn nấp.

Nhưng hiện tại, rõ ràng lại bị một lão giả xấu xí đột nhiên xuất hiện nhìn thấu, đối với Ngô Khí thân thể chiến đấu quá mức nặng nề, giờ phút này trong lòng lão đã sớm dậy sóng.

Bất quá lão giả xấu xí kia lại không có hứng thú trả lời vấn đề Ngô Khí, hắn quan tâm chính là Ngô Khí bỗng nhiên xuất hiện ở đây, hơn nữa rõ ràng là vượt lên trước hắn, đối với lão giả đã coi nơi này là chỗ có cơ duyên, quả thực là không thể tha thứ. Lúc hắn nhận thức được Ngô Khí ẩn giấu, hắn cũng đã bị xử tử hình với Ngô Khí trong lòng.

Một đôi mắt hình tam giác nhìn chăm chăm vào Ngô Khí, nhìn hắn từ trong ra ngoài một lần, khi tu vi Ngô Khí Nguyên Anh hậu kỳ không hề giữ lại hiện ra trước mặt lão giả Nguyên Anh đỉnh phong này, vẻ mặt dữ tợn của lão giả liền hoàn toàn nở rộ, những vết sẹo dài hẹp giống như con rết buồn nôn theo biểu tình của lão mà mấp máy, sát khí lạnh lẽo không chút nào che giấu phóng ra, tràn về phía Ngô Khí.

Kỳ Lân... Thì ra là sư đệ của Huyền Vân điện, thật sự là trùng hợp, sư huynh ta là đệ tử Thi Ma điện, nguyên lai muốn đến Thi phân giới này tìm một cỗ Luyện thi đã nhìn thấy qua, ngoài ý muốn phát hiện nơi đây, cho rằng có người ẩn nấp ở

một bên nhìn trộm bảo địa của sư huynh, lại không nghĩ rằng nước lớn cuốn miếu Long Vương, người trong nhà không biết người trong nhà. Sư huynh có chút lỗ mãng, thật có lỗi lầm trước, thật có lỗi.

Ngô Khí hiện thân, hần nhìn thấy rõ ràng, đợi đến khi thấy rõ Ngô Khí mặc trên người quần áo đệ tử thượng đẳng Huyền Âm điện, khuôn mặt hần có chút chần chờ, nhưng lập tức thu liễm lại, trong miệng vô cùng nhiệt tình phun ra một câu, dưới chân cũng không ngừng, chậm rãi đi tới phía Ngô vút bỏ.

Đối với lão giả tuyệt nhu địa thế trước mắt, trong lòng hoàn toàn tràn ngập sát ý, mặt ngoài nhiệt tình như vậy, nhưng trong lòng lại chỉ có một ý niệm, đó là giết Ngô Khí, sau đó độc bá cả khu mộ địa tuyệt phụ này. Đối với lão mà nói, chỉ có người chết, mới không tranh đoạt cơ duyên với lão, chỉ có người chết mới có thể bảo vệ bí mật.

Lão giả này biểu diễn như vậy, Ngô Khí lại không cảm kích chút nào, chỉ đứng tại chỗ, dùng một loại ánh mắt giống như cười mà không phải cười nhìn lão giả, giống như nhìn thấy bảo vật đùa giỡn. Nhìn thấy loại biểu cảm này của Ngô Khí, lão giả này nào còn không biết ý nghĩ của Ngô Khí sớm đã biết được trong lòng của hần, trong lòng hạ quyết tâm, lập tức xé đi nguy trang.

Nếu sư đệ không việc gì, sư huynh cũng yên lòng. Bất quá nơi đây có nhiều cương thi tụ tập như vậy, thật quá mức nguy hiểm, liền để sư huynh tiễn người lên đường.

Hà lão quỷ này đã hoàn toàn bị cơ duyên to lớn trước mắt làm choáng váng, trong lòng hần, quả thực vô cùng bức thiết, muốn bắt đầu thu lấy cơ duyên thuộc về hần. Nhưng Ngô Khí đột nhiên xuất hiện, lại ngăn trước mặt hần, một đệ tử trẻ tuổi tu vi không bằng hần, muốn giết đơn giản dễ như trở bàn tay.

Vèo vèo vèo

Động thủ, Hà lão quỷ ngay lập tức đem da mặt xé rách, vẻ mặt nhiệt tình trên mặt lập tức thu liễm lại, nào còn có một chút dáng vẻ đồng môn, trên mặt chỉ có sát khí, trong lòng chỉ có sát ý. Ở trước mặt cơ duyên bảo vật, chớ nói là đồng môn, coi

như là thân huynh đệ của cha, đối với loại người như Hà lão quỷ như vậy mà nói, chiếu sát không sai.

Hắc phiến trong tay đột nhiên lay động, lá cờ đen kịt như sóng lật mây chuyển, trong không khí bỗng nhiên gào thét liên tục. Chỉ thấy bên trong hắc phiến trong tay lão giả kia, so với trước đó càng thêm nhiều, quang mang hắc mang càng thêm tráng kiện tuôn ra, rậm rạp chẳng chịt, che kín một mảnh bầu trời, nơi bao trùm, chính là nơi Ngô Khí đứng.

Xoẹt.

Lại là một trận thanh âm bị ăn mòn, vùng thiên không kia, lập tức thấy khói xanh bốc lên. Nhưng cũng giống như một màn trước đó, trong khói xanh kia, không thấy bất luận bóng người nào, mấy hơi thở trước đó còn đứng ở nơi đó, giờ phút này không thấy thân ảnh.

Một màn quỷ dị như vậy, tựa hồ Hà lão quỷ cũng có chút kinh ngạc, trong lòng đối với vị khách không mời này của Ngô Khí đột nhiên xuất hiện cẩn thận hơn. Nhưng cũng không có ý xem như là kình địch, chỉ là không muốn đêm tối lắm, trong lòng chuyển sang một ý nghĩ, lập tức toàn lực xuất thủ giết chết Ngô Khí trước rồi nói sau.

Bọn chuột nhắt giấu đầu lòi đuôi, đừng tưởng rằng lão tử không làm gì được ngươi. Hử thi, đi ra cho ta.

Hà lão quỷ vạch mặt, đã là ý nghĩ phải giết chết đối với Ngô Khí. Thấy Ngô Khí dùng thần thông quỷ dị tránh né, chỉ cười lạnh vài tiếng, mạnh mẽ vỗ một chương lên mặt Hắc Giao đang cầm trong tay trước mặt hắn. Lập tức, một chương này rơi xuống., Mặt phiến đen như mực kia bắt đầu biến hóa, từng luồng từng luồng khí tức hôi thối tuôn ra, từng vòng hắc quang dập dờn, bên trong tựa hồ có thể nhìn thấy vô số xúc tu đen kịt đang phun trào, một đoàn bóng đen to lớn ẩn hiện ra ở trong đó.

Khí tức bóng đen này mực nát mùi hôi thối, tựa hồ là đầu nguồn tất cả khí tức như vậy, nửa người bắt đầu nhô ra mặt lá cờ kia, vừa xuất hiện liền tản mát ra một loại xu thế ăn mòn chung quanh, chưa kịp kết thúc.

Mặt nạ màu đen mấy trượng mở ra, trên đó tuôn ra hắc quang, giống như lá cờ bị mực nước ngấm vào thoạt nhìn rất quý dị, bên trong từng vòng hắc động nhộn nhạo ra, một bóng đen đang chậm rãi chen ra, bóng đen này, không giống hình người, toàn thân trên dưới đều tản ra khí tức hôi thối ăn mòn, lan tràn ra, tản ra muốn ô nhiễm hết thấy mùi vị.

Hủ thi...

Hà lão quỷ tại Thi Ma điện không phải là đệ tử có tư chất gì xuất chúng, nhưng lăn lộn nhiều năm, cũng góp nhặt không ít thủ đoạn cường đại. Con mục tiêu trước mắt này đang chậm rãi nặn ra hắc phiên Hủ Thi chính là một trong số đó.

Mắt thấy Hủ Thi từng chút một nặn ra hắc phiên, quá trình này chậm đến đáng thương, nhưng trừ tiếng cười như lão quỷ Dạ Kiêu, không trung không có chút động tĩnh nào khác. Thì ra Ngô Khí đột ngột xuất hiện lúc này giống như hoàn toàn biến mất, không thấy thân ảnh, không có chút ý tứ lộ diện.

Lúc hủ thi sắp phải bày ra hắc phiên, trên mặt Hà lão quỷ không khỏi hiện lên một tia tiếc hận, trong lòng mắng: tiểu tử này thần thông quý dị, không nghĩ tới lại nhát gan như chuột, đáng tiếc. Ta nếu không phải ỷ vào cổ linh tàn bảo trên người, chỉ sợ căn bản không cách nào phát hiện hắn, nếu hắn vừa mới hiện thân đánh lén lão tử, vừa vặn có thể thừa cơ phản kích, trực tiếp giết chết tiểu tử Huyền Âm điện này, miễn cho tiết lộ bí mật nơi đây.

tiếc hận thì tiếc, đợi đến khi hủ thi một khắc sẽ tuôn ra hắc phiên, hắn nhắm mắt lại hưng phấn, trong đôi mắt hình sừng rồng chớp động sát khí, không che giấu chút nào.

Tiểu tử, thi thể thối này của lão tử chính là cực phẩm luyện thi được sinh ra từ trong mấy vạn con thú hôi thối, tuy rằng phẩm chất không bằng Ngân Thi, nhưng chỗ kinh khủng vẫn còn hơn. Vốn lão tử cũng không muốn giết người của Huyền Âm điện. Nhưng bí mật nơi đây là tuyệt đối không thể tiết lộ ra

ngoài, muốn trách thì trách chính người xui xẻo, Oánh Oánh xấu hổ.

Hai mắt Hà lão quỷ bỗng nhiên nhìn chăm chăm vào một chỗ, cười dữ tợn. Bên cạnh hắn, bóng đèn kinh khủng kia đã hoàn toàn chui ra khỏi lá cờ đen kia.

Đi ra, hắc quang tràn ngập, hắc khí tuôn ra vô tận, bên trong tràn ngập khí tức hôi thối mục nát, nhuộm bầu trời hoàn hảo thành mực, trong đó, một con yêu thú toàn thân hư thối. Đã không thấy rõ diện mục ban đầu gào thét du động, hai con người to như cối xay đặc biệt dễ thấy, bên trong một mảnh ám hoàng chi hào, mục nát không chịu nổi. thông thả chuyển động, không trung truyền đến một trận tiếng vang xuy xuy, lại là những hắc khí kia ăn mòn hư không một lần nữa.

Vù vù

Hư không bỗng nhiên đi ra một người, hắc y tóc đen, chính là Ngô Khí. Bị Hà lão quỷ kia liên tục gọi là phá hành tàng mấy lần. Ngô Khí cũng không nhất thiết phải tiếp tục ẩn giấu, giờ phút này hiện thân, chau mày, sắc mặt rất khó coi. Không nhìn thấy con Hủ Thi uy thế kinh người kia, mà là hai mắt nhìn chăm chăm vào Hà lão quỷ.

Vị sư huynh này, nếu người chịu nói cho ta là người làm sao nhìn thấu thần thông của ta, tại hạ sẽ tha cho người không chết.

Hà lão quỷ ngây ngẩn cả người. Ngô Khí nói một câu kinh người, nhất là câu cuối cùng tha cho người không chết. Lập tức khiến cho Hà lão quỷ ngây ngẩn cả người, bất quá ngay sau đó, lão quỷ liền cười ha hả, ngón tay chỉ vào Ngô Khí, giống như nhìn ánh mắt ngu ngốc, trên mặt dữ tợn vết sẹo mấp máy.

Hắc hắc, quả thực quá buồn cười, nhìn tu vi của người, chỉ sợ ngay cả đệ tử thượng đẳng cũng không phải. Vậy mà nói muốn giết ta, quả thực là chuyện cười thiên hạ. Huyền Âm điện đều là đệ tử ngu ngốc như người sao, đáng thương Huyền Âm điện chủ một đời anh danh, làm sao thu môn nhân ngu xuẩn như người. Hà lão quỷ tự nghĩ tu vi cường đại, lại có rất nhiều thủ

đoạn trên người, trong mắt hấn Ngô Khí đã không khác gì người chết, giễu cợt lên cũng không vội động thủ giết người.

Dựa vào cái chỗ dựa của người, chính là cái xác thối rữa này sao?

Hoàn toàn không bị thanh âm trào phúng của Hà lão quỷ ảnh hưởng, ánh mắt Ngô Khí do lão quỷ nhìn chăm chăm về phía Hà lão quỷ kia, uy thế kinh người, trên mặt không nhìn thấy một tia ngưng trọng, mà là vẻ coi thường nồng đậm, giống như nhìn một con kiến, hoàn toàn không để vào trong mắt. Mà ngay lúc đang nói chuyện, Ngô Khí động thủ, không có chút ý vị đánh lén, quang minh chính đại hướng về phía Hà lão quỷ.

Hai người cách nhau bất quá chỉ mấy chục trượng mà thôi, chút khoảng cách ấy dưới chân Ngô Khí bất quá là thời gian một hơi thở. Lúc chân hấn nhấc lên lần nữa, một bộ hắc y Ngô Khí đã xuất hiện trước mặt Hà lão quỷ.

Minh Diễm oanh ra một quyền, nắm đấm trắng nõn như không có một chút uy lực nào, nhưng trong nháy mắt oanh ra, từng đạo u mang leo lên, nhuộm nắm tay hấn thành một màu đen kịt. Ngay lúc trước vẫn là thi thể thú mục nát uy thế kinh người, lúc nhìn thấy Ngô Khí một quyền này đánh tới, phản ứng chậm rãi lập tức không thấy, mơ hồ không rõ phát ra tiếng kêu tê tê quái, chịu ảnh hưởng của nó, những hắc khí kia cũng giống như bị đun sôi, phun trào không ngớt, bốc lên không dứt.

Sợ hãi, một loại khí tức sợ hãi lúc đối mặt với tồn tại không cách nào phản kháng mới xuất hiện trong con mắt thối rữa của con Hủ Thi này. Xuất phát từ bản năng, con Hủ Thi này lập tức muốn bỏ chạy, nhưng bị Hà lão quỷ cầm trong tay cờ đen truyền đến một cỗ lực lượng giam cầm, làm cho nó không thể động đậy chút nào.

Oanh lên, vô số khí đen biến mất từng mảng, trực tiếp hóa thành hư vô, chỉ có thể nhìn thấy một cái thiết quyền màu đen, quyền mang u ám thể như chẻ tre, những khí tức hôi thối tản ra kia, dưới từng sợi quyền mang kia, ngay cả một khắc ngăn cản cũng không làm được, đều bị phá vỡ, bị tan rã, tất cả đồ vật mục nát tối tăm, dưới lửa U Minh cũng chỉ có kết cục này.

... xác ướp thối kia chợt hí dài lên, bên trong ẩn chứa vô tận oán hận và không cam lòng... ài sợ, nó muốn chạy trốn, nhưng lực lượng giam cầm trong cây cờ đen kia truyền đến lại khiến nó không thể động đậy, oán hận gào thét, ở trên những hắc khí kia sẽ tiêu tán hầu như không còn, từ trên thân xác thối này, bỗng nhiên chui ra từng cái xúc tu màu đen, chừng hơn một ngàn cái, rậm rạp che kín bầu trời, phản công lại, thuộc về sự giãy dụa của đầu hủ thi kia.

Hừ.

Một tiếng hừ lạnh truyền đến, khuôn mặt lạnh như băng không chút biểu cảm của Ngô Khí trở thành cảnh tượng cuối cùng của con Hủ Thi này nhìn thấy. Bên cạnh Hà lão quỷ, Ngô Khí ngay trước mặt hắn, ngay lập tức xuất hiện, thiết quyền của Mặc Vương oanh kích xuống, Hủ Thi mà hắn dựa vào uy thế kinh người, cùng từng đạo hắc tuyến xúc động, giống như đông tuyết gặp mặt trời mới, một lát liền băng tiêu tuyết tan, hóa thành hư vô.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, Ngô Khí bước lên một bước, thiết quyền đánh xuống, Hủ Thi tan rã, sau một cái hô hấp, mọi chuyện đã kết thúc.

Không.

Bảo vật mà mình dựa vào, luyện thi ngay trước mặt mình, bị người tùy ý nổ nát, một màn này dù là ai cũng không thể thờ ơ. Lúc này Hà lão quỷ liền trợn mắt muốn rách, từng vết sẹo giống như con rết trên mặt ngọc nguậy, càng thêm dữ tợn, nhưng lão cũng chỉ kịp phát ra một tiếng gầm thét mà thôi.

Trên không trung ken kết lại có thanh âm dị hưởng, lại là hắc phiến trong tay Hà lão quỷ nắm trong tay, trong nháy mắt hủ thi biến mất, tám hắc phiến này đột nhiên điên cuồng run rẩy, một tia vết rạn xuất hiện trên lá cờ kia, quang hoa ảm đạm, đảo mắt liền thành một lá phế phiến.

Hà lão quỷ đã phần nộ ra mặt. Nếu không phải hắn vẫn còn đang ở trong cơn chấn động vì cực phẩm huyền khí của hắn bị người ta phá hủy, hắn đã sớm ra tay tra tấn Ngô Khí. Nếu hắn ra tay trước, nói không chừng sẽ không rơi vào kết cục của

chốc lát. Phải biết rằng tu sĩ chém giết, tiên cơ rất trọng yếu, chỉ cần lơ đãng một chút sẽ mất mạng.

Hắn không có ra tay, Ngô Khí lại không có ý tứ khách khí.

Không chút tiếng động, thiết quyền lại chuyển động, hắc diễm theo đó, từ trong hư không oanh ra, mang theo quỹ tích vô cùng huyền ảo, không thể nắm bắt, không thể phát hiện, bất quá trên người Hà lão quỷ mang theo một kiện dị bảo đột nhiên run rẩy, nhắc nhở Hà lão quỷ còn đang sống sờ.

Người muốn chết sao?

Rốt cuộc Hà lão quỷ cũng phản ứng lại, dù sao cũng là tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong, vừa cảm ứng được nguy hiểm, chân nguyên trong cơ thể lập tức bộc phát, thân thể lui nhanh lại, tránh né một quyền không khí của Ngô Khí nhưng lại khùng bổ dí thường.

Hặc hặc, vị sư huynh Thi Ma điện này, vội đi làm gì, vẫn là cùng sư đệ ta hảo hảo gần gũi thân cận một chút.

Tiếng cười sang sảng đột ngột truyền vào trong tai Hà lão quỷ. Trong lúc hắn bạo lui, một bóng đen cũng tự đuổi theo, như giòi trong xương gắt gao dán lấy Hà lão quỷ. Từng đạo u quang từ trên người Ngô Khí tràn ra, sau khi xuất hiện liền hóa thành quyền cước chỉ chưởng, đánh lên người Hà lão quỷ.

Mỗi một đạo công kích đều vô thanh vô tức, một chút uy lực cũng không hiển lộ, nhưng dị bảo trên thân lão quỷ lại vẫn luôn luôn cuồng chiến, nhắc nhở hắn một mực ở trong nguy hiểm cực đoan.

Trên mặt Hà lão quỷ lộ vẻ tức giận, mấy Dục Tam Nhân trong mắt tam giác phun lửa, gắt gao nhìn chăm chăm bóng đen trước mặt gào thét liên tục, nhưng mặc kệ hắn bạo lui thế nào, cũng không thể tránh khỏi Ngô Khí như giòi trong xương.

tặc tử lần người quá đáng.

Hà lão quỷ dù sao cũng lăn lộn nhiều năm, không phải loại tu sĩ gà mờ không có kinh nghiệm chiến đấu có thể so sánh, vừa thấy không cách nào dựa vào tốc độ thoát khỏi Ngô Khí, lập tức dùng thủ đoạn khác.

Một lá cờ phướn bỗng nhiên xuất hiện, bên trong lá cờ trắng xóa, bên trong có bạch khí nồng đậm phun trào, lá cờ này vừa xuất hiện, trong không khí liền tràn ngập từng luồng khí tức rét lạnh, là thi khí, hầu như mắt thường có thể thấy được, từng đạo bạch khí tràn ngập ra.

Giết hắn ta.

Hà lão quỷ nổi giận, mắt thấy hủ thi của mình bị hủy, hắn rất cuộc đã không còn tin tức chế nhạo Ngô Khí. Trong lòng chỉ có một ý niệm cấp bách, chính là giết chết Ngô Khí trước mặt, chẳng biết tại sao, tận mắt thấy hủ thi của mình giã vụn đi dưới quyền này của Ngô Khí, đáy lòng hắn lại sinh ra một tia sợ hãi.

Trong nháy mắt, mặt cờ trắng xóa xuất hiện đột ngột kia, trong giây lát thi khí điên cuồng tuôn ra, từng bóng đen từ bên trong bay ra, đều là hình người, hỗn tạp thi khí, xuất hiện trên không trung, trong khoảng khắc có hơn trăm người. Những bóng đen này đều là tu sĩ nhân loại, lại nhắm chặt mắt, không có một tia khí tức sinh mệnh, trên người chỉ có tử khí băng lãnh vô tận, đều là khô lòi còn sống.

Hơn một trăm cỗ khô lòi hoạt thi, mỗi một cỗ đều có chiến lực có thể so với Kết Đan, thậm chí Nguyên Anh, phóng xuất ra, dưới những thi khí trắng bệch kia chiếu rọi, cảnh tượng đáng sợ, làm cho người sợ hãi.

Giao Bằng, lần này xem ngươi trốn như thế nào, dám hủy thi thể mục nát của ta, lát nữa bắt giữ ngươi, nhất định phải cho ngươi sống không bằng chết.

Ở phía sau trăm con khô lòi hoạt thi kia, Hà lão quỷ thân sắc dữ tợn, hung hăng trừng mắt nhìn Ngô Khí đứng giữa không trung, trong mắt hận ý cùng sát ý hỗn tạp, đồng thời còn có sự hưng phấn. Mặc dù bị hủy đi một đầu hủ thi có giá trị không nhỏ, nhưng nghĩ tới sau khi giết Ngô Khí có thể độc bá tuyệt mộ địa trước mặt, Hà lão quỷ tràn đầy gương mặt dữ tợn nở nụ cười, xấu xí buồn nôn cực kỳ.

Luyện thi như rừng, chừng hơn trăm cổ, che kín trước mặt Ngô Khí, từng đạo tử khí lạnh lẽo âm trầm xen lẫn cùng một chỗ, quấy động hư không, một lá cờ phướn trắng xóa dựng thẳng, cộng thêm tiếng cười âm u của lão quỷ Hà lão kia, bầu không khí nơi này quả thực có chút khiếp người.

Mỗi đệ tử Thi Ma điện, mỗi người đều là hành gia luyện thi, chỉ cần là thi thể, vào trong tay bọn họ đều có thể biến thành luyện thi cường đại. Lão quỷ này mặc dù không có tư chất linh căn xuất chúng trên tu chân giới, nhưng thắng ở đây nhiều năm, thủ đoạn không ít, Trước mắt này, từng cổ luyện thi, ít nhất cũng là kết đan hậu kỳ chiến lực, đều là hẩn nhiều năm thu thập đến, lấy Bách Thi Phiến kia làm trận nhãn, một trăm cổ luyện thi này tạo thành trận thể, có thể chiến cường giả Nguyên Anh đỉnh phong, thậm chí có thể vây khốn một vị tu sĩ Hóa Thần.

Bách Thi trận, động thủ ào ào

Trường phiến trắng bệch chột động, thi khí phun trào, phô thiên cái địa lao về phía Ngô Khí, vô số cổ luyện thi lạnh như băng không chút biểu tình kia nhao nhao di chuyển trong cùng một lúc, hóa thành từng bóng đen, dung nhập vào trong thi khí đầy trời, vây quanh Ngô Khí. Trận thể này vừa động, lập tức cắt đứt hư không chỗ Ngô Khí và những không gian khác, yết hầu này mở ra.

Chỉ cảm thấy trước mặt giống như có biến hóa, lại nhìn qua phía trước trừ một cổ thi khí bốc lên, lại không có một tia khí tức nào khác.

Đôi mắt với trận thể quỷ dị xoắn giết tới, Ngô Khí lại không hề sợ hãi, trong mắt chỉ có một loại thần – đó chính là: nếu không để trong mắt. Một loại coi thường hoàn toàn không để vào mắt, ánh mắt của hẩn thậm chí không dừng lại trên hơn trăm cổ Luyện Thi chung quanh, mà là trực tiếp rơi vào trên người Hà lão quỷ bên ngoài trận thể.

Một nụ cười vui vẻ nở rộ trên khóe miệng hắn, vẻ coi thường trên mặt chuyển thành trêu tức. Ánh mắt như mèo vờn chuột, nhìn chằm chằm Hà lão quỷ. Khóe miệng khẽ nhếch, một đoạn thi khí nhẹ nhàng liền xuyên thấu đầy trời, trực tiếp rơi vào trong tai Hà lão quỷ.

Nếu Hà sư huynh không chịu nói đáp án cho sư đệ, vậy sư đệ tự mình tìm đi, tất cả chỗ dựa của ngươi, ta đều sẽ lần lượt đánh nát, thẳng đến khi ngươi nhận mệnh mới thôi.

Phối hợp với lời Ngô Khí, không trung kia đột nhiên lại xảy ra biến hóa. Tìm kiếm Tổ Tài ngay tại Bách Thi Trận đánh tới, đem không gian Ngô Khí thu nhỏ lại chỉ còn mấy trượng, lúc này hô một tiếng dị hưởng. Đột nhiên thấy trong cơ thể Ngô Khí có một đám hắc mang tuôn ra, cùng hắc mang lúc trước bao vây trên quyền hắn giống nhau như đúc. Nhưng lần này hiển nhiên càng nhiều, hầu như là một lát sau, chung quanh Ngô Khí đã hoàn toàn bị những hắc mang này tràn ngập.

Minh Diễm Vực lạnh lùng ba chữ phun ra, từng đạo hắc diễm tuôn ra, trong nháy mắt biến thành một biển lửa, bành trướng dữ dội. Trong khoảnh khắc va chạm với cổ thi khí trắng muốt phô thiên cái địa kia, lập tức thấy thanh âm xuy xuy đại tác, phản ứng kịch liệt, nhưng tình thế lại nghiêng sang một bên. Vô số thi khí bắt đầu biến mất, dưới hắc diễm kia, trực tiếp hóa thành hư vô tiêu tán.

Ở bên trong Bàn Nhiên thi khí, hơn một trăm cổ luyện thi. Nguyên bản mỗi một cổ đều tản ra khí tức đáng sợ, thực lực có thể so với Kết Đan. Nhưng lúc này, hơn một trăm cổ Luyện Thi này lại đều kinh hoàng run rẩy, tựa hồ cảm ứng được tồn tại gì đó vô cùng đáng sợ. Cái này cũng liên lụy đến trường phiến trắng xóa trong tay Hà lão quỷ, lá cờ bay phất phới, cán phiến run run không ngớt, làm cho Hà lão quỷ thiếu chút nữa không nắm giữ được.

Đối mặt một màn trước mắt này, Hà lão quỷ lập tức nhớ tới lúc trước đầu hủ thi của hắn bị hủy như thế nào, trong miệng lập tức kêu sợ hãi: Có chuyện gì xảy ra vậy?

Không ai trả lời hắn, chiến trường bên ngoài nghĩa địa này chỉ có hắn và Ngô Khí.

Không trung, hai cổ khí tức dây dưa cùng một chỗ, nhưng trong đó một đạo nhanh chóng tiêu tán. Một đạo khác thì đột nhiên tăng vọt, hắc diễm hoành hành, đem toàn bộ hư không đều nhuộm thành u ám, theo những thi khí kia lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được biến mất, hơn một trăm cổ luyện thi ẩn thân ở bên trong giống như gặp phải tai họa ngập đầu, nhao nhao kinh hoảng chạy loạn, nhưng không có một đầu có dừng khí chạy đến vùng trung tâm biển lửa kia, Ngô Khí đứng thẳng.

Chẳng lẽ, chẳng lẽ là...

Hà lão quỷ dù sao cũng là lão nhân lẫn lộn ở Thiên Ma Tông đã nhiều năm. Vốn dĩ với kiến thức của hắn, đã sớm nhận ra ngọn lửa Hắc Bạch từ trong cơ thể Ngô Khí tuôn ra là thứ gì. Nhưng bị cơn tức giận và sát ý làm cho choáng váng đầu óc, nhất thời không nhớ ra, hôm nay chợt nhìn thấy một màn này, trong đầu lập tức hiện lên suy nghĩ. Lại nhìn Hắc Bạch Hỏa Hải đang tăng vọt, trên mặt lại không che giấu được sự sợ hãi, xuất hiện. Tìm Tổ tài mà tìm tới.

Không thể nào, làm sao có thể, Cửu U Minh Hỏa chính là đồ vật Minh giới, làm sao lại xuất hiện ở đây, tuyệt đối không có khả năng.

Hà lão quỷ không dám tin vào ngọn lửa màu đen điên cuồng tăng vọt, nhất là khi nhìn thấy trong biển lửa có mấy hư ảnh Hắc Liên cực lớn như ẩn như hiện, vẻ sợ hãi trên mặt hắn càng thêm rõ ràng, nào còn có vẻ thịnh khí trước kia giáng xuống người, một bộ uy phong muốn giết chết Ngô Khí Diệt khẩu.

Hiện tại trong đầu hắn hiện lên ý niệm đầu tiên, ngay cả chính hắn cũng không dám tin, lại là chạy trốn. Nhưng vừa nhìn thấy biển lửa trước mặt tăng vọt, đáy lòng Hà lão quỷ liền nổi lên, tuyệt đối không cảm thấy ý nghĩ chạy trốn này đột ngột xuất hiện. Hắn mặc dù thủ đoạn trên người rất nhiều, cũng có tu vi Nguyên Anh đỉnh phong, lẽ ra cho dù đối mặt với tu sĩ Hóa Thân cũng không phải sợ hãi đến mức phải bỏ chạy.

Nhưng giờ phút này, hắn đối mặt không phải là một tu sĩ Hóa Thân, lại là một người có thể không chế Cửu U Minh Hỏa. Hà lão quỷ một thân chiến lực đều ở trên thân thông luyện thi, mà

Cửu U Minh Hỏa lại chính là khắc tinh lớn nhất của loại thần thông này, ngoại trừ Phật gia quang minh phạt diễm, uy hiếp lớn nhất, chính là hỏa diễm chỉ U Minh độc hữu kia, Cửu U Minh hỏa.

Chỉ cần có Cửu U Minh hỏa này ở đây, bất kể Hà lão quỷ xuất ra thủ đoạn gì, Ngô Khí đều có thể chấp nhất mà phá.

Biên lửa âm âm tăng vọt, từng ngọn lửa đen tuôn ra, chạm đến tất cả thi khí đều hóa thành hư vô, Luyện Thi bên trong cũng không thể tránh né, cuối cùng vẫn bị một sợi hỏa diễm đen sì trên thân.

Phân hủy, không có bất kỳ tiếng kêu thảm thiết nào, chỉ có thể vô thanh vô tức thiêu đốt. Toàn thân đều là thi khí điên cuồng bốc lên Luyện Thi, khi bị một luồng hắc hỏa quán lấy người, lập tức băng tan ra, hóa thành từng sợi thi khí nguyên thủy, bị ngọn lửa hắc trù kia thiêu đốt lên, trong nháy mắt liền hóa thành hư vô.

Đã có người thứ nhất, sẽ có người thứ hai, thi khí kia khó khăn lắm còn ẩn giấu hơn một trăm cỗ Luyện Thi, vậy lão quỷ kia lại không kịp thời thu hồi chúng vào trong phiên, những Luyện Thi này đều còn sót lại một tia bản năng, bản năng sợ hãi. Muốn tránh cũng không thể tránh, những Luyện Thi này ngay cả phản kháng cũng không làm được, trực tiếp bị thiêu đốt thành hư vô.

Một cỗ hai cỗ, cũng không quá mười cỗ, trong thời gian mười mấy hơi thở, đọi lão quỷ kia hoàn toàn phản ứng lại, luyện thi của hắn đã bị hỏa diễm hắc tuyến điên cuồng khuếch trương đốt cháy trọn vẹn mười mấy cỗ, trong đó không thiếu luyện thi chiến lực cường đại.

Chạy trốn!

Một màn này rơi vào trong tai Hà lão quỷ, hắn rốt cuộc không chịu nổi, đâu còn quản tràng diện trước đó, dưới sự thúc giục của ý niệm, trực tiếp muốn xoay người bỏ chạy. Đối mặt với một người có thể úy kỵ Cửu U Minh hỏa, chỉ cần là đệ tử Thi Ma điện, chỉ sợ đều sẽ bỏ chạy thật xa.

Tuy rằng trong lòng có chênh lệch vô cùng lớn, lúc trước hẳn còn kêu gào muốn giết Ngô Khí, nhưng hiện tại hẳn lại giống như chó nhà có tang bỏ chạy. Chênh lệch như vậy, không phải ai cũng có thể chịu được. Dù là Hà lão quỷ trải qua không ít trường hợp hung hiểm, đổi mặt biến hóa như vậy nhất thời cũng không biết nên làm thế nào cho phải, lại trực tiếp sững sờ tại chỗ.

Ngay lúc hẳn sững sờ, trong tay hẳn, trong thi khí Bàng Nhiên lại mất đi hơn mười con luyện thi có phẩm chất không tệ, Hà lão quỷ nhìn vừa sợ vừa sợ.

Trong đầu âm thầm báo động, tóc gáy toàn thân dựng thẳng lên, một loại cảm giác nguy hiểm khó nói lên lời. Hà lão quỷ nhiều năm lăn lộn ở trước mắt sinh tử cảm ứng được nguy cơ trên người, lập tức không chú ý gì, cổ tay mạnh mẽ lay động trường phiên trắng bệch trong tay, chân nguyên phun một cái, phía trên lập tức lại có thi khí trắng bệch nổi lên, quang mang có chút ảm đạm, nhưng cũng không đến tình trạng tổn hại.

Trong không khí lại vang lên dị hưởng vù vù, bất quá rất nhanh đã kết thúc, chỉ thấy trong lá cờ trắng bệch của Hà lão quỷ, bạch quang phun trào, nuốt tất cả thi khí vào trong lá cờ, mặc dù trong đó ẩn giấu từng cỗ Luyện Thi cũng đều giống như vậy, hóa thành từng đoàn thi khí tinh thuần, tràn vào trường phiên trắng bệch trong tay Hà lão quỷ.

Thu luyện thi của mình lại, Hà lão quỷ biết không thể chậm trễ, hung hăng cắn răng một cái, quay người định bỏ chạy.

Đáng tiếc, nếu ngay từ đầu Hà lão quỷ xoay người bỏ chạy, Ngô Khí có lẽ còn có thể tha cho hẳn. Nhưng bây giờ, suy nghĩ của Ngô Khí đã giống với ý nghĩ lúc trước của hẳn, nơi này có trọn vẹn mấy ngàn cỗ quan tài, ý nghĩa bên trong có trọn vẹn mấy ngàn đầu Luyện Thi phẩm chất tốt., Đây là thứ yếu, càng quan trọng hơn là nơi này có thể hình thành tuyệt địa, đến mức không còn gì, bên trong có mấy đầu Ngân Thi. Chuyện trọng yếu như vậy, Ngô Khí làm sao lại thả người ra ngoài, vạn nhất lão quỷ kia công khai tin tức nơi đây ra ngoài, đến lúc đó sẽ có không biết bao nhiêu người dũng mãnh tràn vào tiểu thế giới vô danh ở vực ngoại.

Ngô Khí lại không biết, chuyện hấn càng lo lắng, cuối cùng lại xảy ra thật.

Thủ đoạn Hà lão quỷ giết người bất lợi, nhưng thủ đoạn bỏ chạy lại là nhất lưu, sau khi thu lại lá cờ dài luyện thi, cũng không nói lời nào, trực tiếp hóa thành không chế độn quang bỏ chạy về phía xa.

Lão quỷ này không hổ danh xưng lão quỷ của hấn, lăn lộn nhiều năm, sớm đã là người già thành tinh, xem ra tiếng tăm không đúng, lại không để ý gì nữa, trực tiếp bỏ chạy, động tác nhanh vô cùng, Ngô Khí chỉ kịp chớp mắt một cái, lão quỷ kia liền hóa thành độn quang biến mất có chút xa.

Đại Thi Ma Thủ...

Những động tác khác cũng không kịp, Ngô Khí nhìn lão quỷ kia bỏ chạy ra xa, thiếu chút nữa sững sốt, vội vàng phản ứng lại. Mạnh mẽ vươn tay, ấn một cái về phía hấn bỏ chạy, lập tức liền thấy từng sợi thi khí cổ lão thể lương trên không trung hàng lâm, hóa thành một bàn tay lớn, hung hăng chụp xuống hướng Hà lão quỷ.

Hai tiếng vù vù dị hướng truyền đến, một tiếng là do đại thủ kia vỗ vào trên độn quang của Hà lão quỷ phát ra tiếng va chạm, ra lệnh một tiếng là âm thanh Hà lão quỷ thổ huyết. Hấn vèn vèn chỉ bị Thi Ma thủ kia chà xát một chút, không nghĩ tới kết cục trực tiếp chính là trọng thương.

Mà làm cho người ta không có gì để nói, trong nháy mắt Hà lão quỷ thổ huyết, lại dứt khoát dùng bàn tay hung hăng vỗ ngực mình một cái. Lập tức lại thấy một ngụm máu lớn phun ra, rơi vào chung quanh thân thể hấn, lập tức liền thấy được chung quanh, lập lòe huyết quang, tốc độ độn quang của hấn lại nhanh hơn rất nhiều, thoáng cái đã không còn thân ảnh.

đăng ký thành viên có thể nhận được giá sách tư nhân, đọc sách càng thuận tiện cho địa chỉ vĩnh cửu:

Bình nguyên hoang vu, màn đêm nặng nề bao phủ, mây đen ùn ùn bao phủ, ngoại trừ sâu trong đó mơ hồ lộ ra ánh sáng mờ mờ của vầng trăng xám, còn lại một tia sáng cũng không thấy. Ở nơi này, ngoại trừ bóng tối, có thể cảm nhận được chính là âm hàn lạnh lẽo vô tận cùng với áp lực nặng nề khiến người sống không cách nào thở nổi.

Ở sâu trong bình nguyên, có một khu vực, bùn đất xám xịt, không có một ngọn cỏ, thậm chí ngay cả một cây khô cũng không nhìn thấy. Ở chỗ này, lại có cảnh tượng cực kỳ khủng bố, trên không trung, một đóa mây xám to đến khó tin., Như hoa cái bao trùm khu vực này, phía dưới, từng cái quan tài hỗn độn mà rách rưới cắm trong bùn đất, nhìn sơ qua, ước chừng hơn một ngàn cái, bên trong mỗi một cỗ quan tài, đều có tử khí nồng đậm phát ra, chậm rãi dung nhập vào trong thi vân trên không trung kia.

Nghĩa địa tuyệt luân.

Nếu có tu sĩ sở trường luyện thi hoặc kiến thức rộng rãi ở đây, nhất định có thể nhận ra lai lịch khu vực này, cũng sẽ biết vùng mộ địa này có sức hấp dẫn với tu sĩ ma đạo.

Thi khí ngưng kết thành mây, như hoa cái, ngăn cản hết thảy, bao trùm cả khu vực này. Thi vân kia dày đặc kinh người, nhìn như đứng im bất động, nhưng nếu nhìn kỹ, lập tức có thể thấy được từng đạo thi khí trong đó giống như bị đun sôi quay cuồng., Kỳ dị chính là, trong lúc quay cuồng, những thi khí này lại dần dần trở nên tinh thuần lên. Một khi những thi khí tinh thuần kia cô đọng, liền hóa thành vô hình, chìm xuống phía dưới, một ít rơi vào trên quan tài hơn một ngàn cái quan tài, chậm rãi bị hút vào bên trong quan tài kia.

Nhưng đại bộ phận thi khí lại bất động rơi vào chỗ sâu trong lòng đất, vào lúc này, chỗ sâu trong lòng đất sẽ truyền đến vài tiếng gào như có như không. Sau đó đem thi khí trầm xuống chia làm non nửa, cuối cùng đại bộ phận còn lại cũng là bộ phận tinh thuần nhất, lại ở sâu trong lòng đất quý dị biến mất.

Tựa như chỗ sâu trong lòng đất có tồn tại gì đáng sợ, trong nháy mắt đem những thi khí kia nuốt hết.

Aiz...

Bỗng nhiên, một tiếng thở dài bỗng nhiên từ chỗ sâu trong Thi Vân vang lên, một thanh niên đồ đen ngồi xếp bằng, hai mắt mở to, nhìn xuống phía dưới, nơi sâu trong lòng đất có từng cỗ quan tài, ánh mắt của hắn tựa hồ xuyên qua không gian., Thấy được cảnh tượng sâu bên trong. Trong ánh mắt hắn, trong lòng đất, ngoại trừ ba con Ngân Thi khí tức rõ ràng, ở chỗ sâu hơn, trong một con suối nước lạnh, rõ ràng lơ lửng một cỗ quan tài đen. Bên trong truyền ra khí tức cường đại hơn nhiều so với ba con Ngân Thi kia, nhưng lại không đạt tới một tầng khác, tựa hồ chỉ kém một chút mà thôi.

Thi đạo chính là tà đạo, những cương thi này tu luyện gian nan, so với yêu thú tu sĩ càng lớn hơn. Đáng tiếc con ngân thi này đã là đỉnh phong cảnh giới, nếu không bị phát hiện, dựa vào tốc độ tu hành nơi đây, chỉ sợ trong vòng mười năm, thi phần thể này sẽ xuất hiện một đầu kim thi. Nhưng hiện tại, chỉ sợ là.

Ngô Khí thì thảo nói, mặt biến sắc từ từ trầm xuống, trong đầu hiện lên cảnh một ngày trước giao thủ với đệ tử Thi Ma điện Hà lão quỷ kia.

Lão quỷ kia không phải đèn đã cạn dầu, bị hắn chạy thoát tính mạng, bí mật nơi đây tất nhiên là không thủ được nữa. Chỉ sợ không qua được mấy ngày, nơi này sẽ không còn quanh quẩn như vậy nữa.

Ý niệm trong lòng quay cuồng, khuôn mặt trở nên càng ngày càng khó coi, thậm chí thở dài một tiếng, nói: Vẫn là thủ đoạn thần thông quá ít, uy lực chiến thể tuy thần dị, nhưng cũng không phải có tác dụng với tất cả mọi người, một khi xảy ra sai sót, liền không có thủ đoạn nào khác có thể ngăn cản cường thai, xem ra không thể kéo dài được.

Thần sắc trong mắt Ngô Khí bỗng nhiên kiên định, giống như đã quyết định muốn làm gì đó, hai mắt đảo qua, lại đưa mắt nhìn xuống thi vân dưới thân, không chút nào che giấu sự

tham lam cùng hấp thụ phóng ra, so với lúc trước Hà lão quỷ nhìn thấy nơi đây biểu lộ càng thêm mãnh liệt.

Đại Thi Ma Thủ, tốt xấu gì cũng là Hoang Cổ Thần Thông, hy vọng không để cho ta thất vọng.

Cuối cùng thì thảo một câu, Ngô Khí không chậm trễ nữa, bàn tay bỗng nhiên nâng lên, cũng không biết hắn làm gì, lòng bàn tay của hắn bỗng nhiên che kín phù văn quỷ dị, bàn tay vốn thịt trắng nõn,, Lại ngay lập tức trở nên u ám, trong lòng bàn tay hắn, một luồng khí tức cực kỳ nhỏ bé di chuyển trong đó, sợi khí tức yếu ớt này đến mức bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất, nhưng tựa hồ cũng bởi vì một luồng khí tức này, một đôi tay thịt Ngô Khí lúc này lại tản ra một loại hương vị cổ lão thể lương tử vong muốn chôn vùi tất cả mọi thứ.

Cương thi lão huynh phía dưới, nếu vận mệnh ngươi đã định trước, chắc cũng không để ý ta ăn chực sao. Nếu mấy ngày nữa lão quỷ kia không đến mức ta không thể đối phó, đến lúc đó ta nhất định giúp ngươi một tay, hắc hắc...

Ngô Khí tự nói, cũng không biết lại nghĩ tới mưu kế gì, trong một đôi mắt đen lại chớp động quang mang giáo hoạt, một đôi bàn tay thịt quỷ dị kia mạnh mẽ nâng lên, lại hung hăng bổ xuống, đập vào thi vân dưới thân.

Trong nháy mắt bàn tay đặt lên trên thi vân, Ngô Khí liền cảm giác trong cơ thể như mở ra một cánh cửa, lượng lớn thi khí cực kỳ nồng đậm âm trầm tràn vào trong cơ thể hắn. Nhưng không phải dừng lại ở bất kỳ chỗ nào trong cơ thể hắn, mà là toàn bộ ủa vào lòng bàn tay của hắn, phù văn quỷ dị nơi nào điên cuồng rung động, khí tức âm u lưu chuyển, thu tất cả thi khí đang tuôn tới vào, nhưng lại không thấy một tia thi khí nào chảy ra.

Một đôi tay thịt Ngô Khí kia, giờ phút này quả thực hóa thành hai lỗ đen, điên cuồng thu nạp thi khí tinh thuần trong thi vân hùng hậu không gì sánh được đến.

May mắn mảnh thi vân này chính là mảnh mộ địa này, hơn một ngàn cương thi cùng ba con Ngân Thi còn có một con Ngân Thi không biết sâu cạn, đã đạt tới đỉnh phong cảnh giới

nhiều năm phun ra nuốt vào hình thành, có thể nói trong mắt tu sĩ Ma đạo trong mắt tu sĩ Ma đạo., Tuyệt đối là bảo vật hạng nhất, bên trong ẩn chứa thi khí tuyệt đối là vượt quá tưởng tượng, Ngô Khí hấp thu như vậy, nhất thời nửa khắc cũng nhìn không ra là bao nhiêu biến hóa. Nhưng lấy tốc độ của hắn, chỉ sợ không bao lâu sẽ dẫn đến biến hóa lớn.

Phủ Nhất cảm nhận được tốc độ thi khí dừng mãnh tiến vào dưới thân, Ngô Khí cũng tự kinh hãi một chút, bất quá lập tức nghĩ tới cách giải quyết, khòe miệng lại nhếch lên nụ cười không có hảo ý, hừ lạnh một tiếng nói: hừ, tạm thời tiện nghi cho những tử vật này, đến lúc đó người gọi lão quỷ kia một chút kinh hãi.

Ngô Khí vừa dứt lời, trong đầu chuyển qua suy nghĩ, lòng bàn tay lập tức sinh ra biến hóa, một đôi tay thịt vốn chỉ đi vào lỗ đen, chợt run rẩy một tiếng, lập tức liền thấy một đạo khí tức u ám chỉ có to bằng sợi tóc tuôn ra, trực tiếp tiến vào trong thi vân dưới thân hắn.

Thi vân to chừng vài chục trượng, sau khi một luồng khí tức u ám tràn vào, không ngờ cũng run lên, mặc dù động tĩnh này rất nhỏ, hầu như không phát hiện được. Nhưng không biết vì sao, không đến một lát, dưới thi vân, hơn một ngàn cổ quan tài rách nát kia., Lại nhao nhao phát ra tiếng cọt kẹt, tựa hồ cương thi cất giấu bên trong đều bị cái gì đó đánh thức, đều muốn nhảy ra khỏi quan tài. Trong những quan tài kia có dị động, đồng thời chỗ sâu trong nghĩa địa phía dưới, đột nhiên có ba đạo khí tức tăng cường một chút, tựa hồ cũng bị đánh thức, chỉ có một đạo khí tức nhàn nhạt chỗ sâu nhất trong lòng đất vẫn là trước đó, không có biến hóa.

Trước khi động thủ Ngô Khí đã đoán cử động của hắn ta sẽ gây ra biến hóa gì, nhưng lại không nghĩ tới một phen kinh động gần như tất cả cương thi phía dưới. Ngô Khí chỉ muốn tránh né tu luyện Hoang Cổ Thần Thông của hắn lập tức âm thầm thu một ít, nguyên bản chỉ có khí tức xám đen to bằng sợi tóc tuôn ra., Sau khi hắn vừa thu lại lập tức trở nên càng thêm yếu ớt, tử khí thể lượng ẩn chứa bên trong tựa hồ cũng càng thêm mỏng manh hơn một ít. Nhưng thi khí hắn thu nạp từ trong thi vân kia lại vô cùng to lớn.

Thi vân dày mười mấy trượng, bất quá thời gian ba hơi thở, tựa hồ đã trở nên mỏng hơn một chút. Đừng xem thường một tia này, nói không chừng là kết quả hơn một ngàn đầu cương thi phía dưới phun nuốt luyện hóa hơn mười năm thậm chí mấy chục năm. Lấy lực cảm ứng của những cương thi này, nếu đột nhiên mất đi những thi khí này, nhất định sẽ phát hiện, đến lúc đó cho dù Ngô Khí Tàng sâu hơn nữa, cũng sẽ bị tìm ra.

Nhưng hiện tại, cách mỗi vài hơi thở, lòng bàn tay Ngô Khí sẽ tuôn ra một luồng khí tức xám xịt ẩn chứa tử khí thâm lương. Được một sợi khí tức cực kỳ yếu ớt này, mặc kệ là hơn một ngàn con cương thi phía dưới, hay là mấy đạo khí tức ẩn giấu trong lòng đất kia., Tựa như đều cực kỳ hưng phấn, giống như đựng phải thứ gì khát vọng đã lâu, nhưng lại không phát giác được động tác Ngô Khí, ngược lại gia tăng tốc độ phóng thích thi khí, tu bổ thi vân bị Ngô Khí thu nạp đi.

Mà chính Ngô Khí sau khi hấp thu thi khí khổng lồ kia, phù văn quỷ dị trong lòng bàn tay càng thêm kịch liệt, bên trong lượn lờ khí tức u ám, từng đạo gia tăng, lớn mạnh, chậm rãi trở nên tráng kiện, khí tức phát ra càng thêm đáng sợ, một đôi tay thịt kia, giống như dần dần hóa ra một thế giới, trong thế giới này tràn ngập âm hàn hủ hủ tử vong chôn vùi những khí tức phụ khí này.

Kể từ đó, tương đương với Ngô Khí và những cương thi này cùng nhau tu luyện bổ cho nhau, Ngô Khí bị chúng nó nuốt vào phun ra nuốt vào thi khí đã tích lũy nhiều năm, chúng nó được lòng bàn tay Ngô Khí tràn ra một đám khí tức xám xịt ẩn chứa tử khí thâm lương, mỗi thứ đạt được, ngược lại là cực kỳ ăn ý. Chỉ là Ngô Khí biết được sự tồn tại của những cương thi này, những cương thi phía dưới lại không biết Ngô Khí tên trộm này tồn tại mà thôi.

Đang lúc Ngô Khí mượn nhờ những cương thi kia tu luyện thần thông Hoang Cổ, ở bên ngoài, trong thành Cự Ly, một tin tức lại nhanh chóng truyền ra.

Tin tức này không biết có phải vì người hữu tâm trợ giúp, truyền bá tốc độ nhanh dị thường, mới không quá nửa ngày,

hầu như toàn bộ Cự Tranh thành đều biết, ngay cả người bán hàng rong bày quán ven đường, cũng biết được tin tức này.

Hắc, người nghe nói, cái kia gọi là Thi phần giới người không có ai nguyện ý đi vực ngoại tiểu thế giới, nghe nói ở bên trong có người phát hiện.

Thật sự là vậy, ngàn vạn sự thật, địa phương quý quái ở Thi phần giới kia đã mấy chục năm không có bao nhiêu người đi qua. Nhưng chính vì vậy, dưới cơ duyên xảo hợp của những cương thi kia lại tạo thành một bãi mộ tuyệt vọng.

Tuyệt Mai táng là loại địa phận gì ta cũng không cần nhắc nhở, hơn nữa nghe nói chỗ sâu trong nghĩa địa này, còn có ít nhất vài đầu Ngân Thi, thậm chí còn có Kim Thi tồn tại.

Nghe nói Thi giới phát hiện một chỗ mộ địa tuyệt nhiệt, bên trong ít nhất có mấy ngàn con cương thi, còn có luyện thi cực phẩm Ngân Thi như vậy, nếu có thể cướp được mấy con, đến lúc đó chẳng phải có thể hoành hành sao.

Trong Cự Ly thành căn bản không có bí mật gì đáng nói, tin tức này vừa xuất hiện, lập tức truyền khắp cả tòa thành trì. Nhất thời tòa thành trì này ngay ngắn trật tự liền xuất hiện một ít loạn tượng, mỗi một tu sĩ cảm thấy hứng thú, sau khi nghe được tin tức này, nhao nhao chạy tới khu vực hạch tâm của Cự Ly thành, Ngoại điện.

Nơi hẻo lánh nhất vực ngoại điện vốn quanh quẽ, chung quanh không trung có ba chữ Thi phần giới truyền tông cấm chế, chẳng biết lúc nào, đã vây đầy tu sĩ, bên trong Thiên Ma tông, chỉ cần là tu sĩ có hứng thú với luyện thi, chỉ cần là người đầu tiên trong thành, chỉ sợ đều chạy đến, tụ tập ở đây, về mặt mỗi người đều không đồng nhất, nhưng đều không ngoại lệ, trong mắt bọn họ đều là vẻ tham lam vô cùng nồng đậm.

Một, hai, hai, ba...

Cảnh tượng Cự Tranh thành, vực ngoại điện, trăm năm khó gặp xuất hiện.

Trong một tiểu thế giới vực ngoại ngày thường không người hỏi thăm lối vào, giờ phút này vây đầy người, cửa vào tiểu thế giới tên là Thi phần giới này, ở vị trí biên giới vực ngoại, xưa nay đều cực kỳ quanh quẽ, trừ một ít tu sĩ có nhu cầu đặc thù, căn bản không người hao phí cơ hội tiến vào tiểu thế giới này.

Nhưng hiện tại, ở lối vào này, đã có gần trăm người, thậm chí còn không ngừng có tu sĩ nghe tin chạy đến, gia nhập vào trong đám người. Nhiều người tràng diện dễ dàng hỗn loạn, giống như hiện tại, hơn một trăm người, âm ỉ nháo ỉ, trong thời gian ngắn vẫn không cách nào bình phục, tự nhiên người dịch chuyển cấm chế cũng không thể khởi động trận pháp cấm chế.

Đang lúc người làm cấm chế âm thầm gấp gáp chuẩn bị gọi người, bỗng nhiên một tiếng hừ lạnh vang lên trong điện, trực tiếp lọt vào tai hơn một trăm người huyền não kia.

Đã là âm ỉ cái gì, nơi này là Vực Ngoại điện, không phải là phố chợ bên ngoài, ai đang dong dài tất cả đều ném ra ngoài.

Thanh âm non nớt bén nhọn sau khi hừ lạnh một tiếng kia đột nhiên vang lên, trong câu nói này ẩn chứa ngữ khí miệt thị, để tất cả mọi người cảm giác trên mặt không có ánh sáng, trong lòng không vui. Nếu là một tu sĩ bình thường, mọi người nhất định quần nhau công kích, nhưng nói ra những lời này người vừa xuất hiện, lập tức tất cả đều im lặng, nhao nhao cúi đầu cao ngạo, không dám có chút nào phản bác.

Trong điện chẳng biết lúc nào xuất hiện một đám người, dáng vẻ khoảng năm sáu người, khí tức mỗi người đều không thấp, ít nhất đều có cảnh giới Nguyên Anh đỉnh phong. Nhưng người cầm đầu lại không phải là bọn họ, mà là một thiếu niên chừng một nửa, hoặc là nói, là một đồng tử.

Đồng tử này cao chừng bốn thước, mặt hồng hào. phần điêu ngọc trác, cực kỳ đáng yêu, một chút khí tức thuộc về cường

giả đều không có, giống như hoàn toàn là một đồng tử. Nhưng trong đôi mắt đồng tử này, lại không biết tại sao, thỉnh thoảng tràn ra hào quang xanh lét, trên thân đồng tử này phủ đầy áo bào màu xanh phấp phới, nhưng lại lộ ra một cổ khí tức quý dị, cẩn thận nhìn một chút, nào có áo bào bình thường gì, rõ ràng chính là một kiện.

Đồng tử mặc áo liệm diễm lệ từ đám người bên ngoài đi tới, tất cả tu sĩ đều tự động nhường đường cho hắn, một chút ngăn trở cũng không dám có, sợ làm cho đồng tử quý dị này tức giận.

Đinh Lục, đây chính là cửa vào Thi phần giới phát hiện kim thi kia sao?

Từ khi nói một câu trước đó, hai mắt Thọ y đồng tử xanh biếc không hề nhìn qua đám người trước mặt, hơn một trăm vị tu sĩ hoàn toàn không để vào mắt. Thanh âm non nớt lại từ trong miệng hắn phun ra, là nói với một thanh niên có vẻ cực kỳ lạnh lợi.

Không sai, thiếu gia, Đinh Lục có tin tức đáng tin cậy. Trong Thi táng giới này phát hiện một khu mộ địa tuyệt sắc, trong nghĩa địa tổng cộng có hai ngàn cương thi, cương thi có thể làm luyện thi cũng chừng hơn một ngàn, còn có mấy trăm Thiết Thi. Mấy chục đồng thi, ba con Ngân Thi cùng một cương thi hình như vàng. Bất quá phát hiện có hai người ở nghĩa địa kia, một người đã trốn ra, nhưng còn có một người ở bên trong.

Thanh niên tên Đinh Lục kia nghe thấy đồng tử trước mặt đặt câu hỏi, thần sắc căng thẳng, không dám chậm trễ chút nào, lập tức tiến lên nói ra tin tức hắn biết. Nếu Ngô Khí ở đây, nhất định sẽ rất kinh ngạc, bởi vì tin tức mà Đinh Lục nói, cùng tình huống mộ địa tuyệt tình lúc này không kém chút nào. Có thể biết được những tin tức này, ngoại trừ hắn, liền chỉ có một người, chính là Hà lão quỷ bị trọng thương bỏ chạy.

Lão quỷ này cũng nổi giận, một thân thân thông thủ đoạn bị Minh Hỏa khắc chế gắt gao, giao thủ không bao lâu bị đánh cho chật vật bỏ chạy, thật vất vả mới phát hiện được đại cơ duyên như tuyệt phụ mộ địa, lại rơi vào kết cục trọng thương.

Cũng trách không được hấn nảy sinh ngoan độc., Vừa chạy ra Thi Phần giới đã đem tin tức tán phát ra ngoài, làm cho phần đông tu sĩ giống như mèo hoang ngửi thấy mùi máu, một mạch tràn tới, bất quá kể từ đó, hấn cũng mất đi cơ hội tiến vào bên trong, ngược lại là tổn hại người bất lợi cho mình.

Đáng tiếc, tất cả những chuyện này Ngô Khí đều còn không biết, nhất thời không quan sát được lão quỷ Hà lão chạy thoát, lại dẫn tới nhiều phiền phức như vậy.

nghe hoặc là kim thi, còn không xác định sao, cũng không tính là ăn thiệt thòi, cho dù không phải cũng không sao, chỉ cần đem hơn một ngàn con cương thi kia đều luyện, nói không chừng cũng có thể luyện ra một cỗ kim thi. Về phần tên xui xẻo kia, phát hiện địa phương tốt như vậy lại còn có thể để tin tức tiết lộ ra, thực sự là cực kỳ ngu xuẩn, đến lúc đó trực tiếp giết hoặc là lấy ra luyện thi là được.

Khanh khách Đinh Lục, hy vọng ngươi không nên gạt ta, nếu không thiếu gia ta có đi vào cái gì cũng không có, hậu quả ngươi cũng biết.

Thọ Y đồng tử đột nhiên quay đầu, nhìn chăm chăm vào thanh niên tu sĩ cơ trí bên cạnh, trong đôi mắt tràn ra hào quang xanh mơn mớn, rơi vào trên thân tu sĩ kia, lập tức làm cho hấn có loại cảm giác ngứa ngáy như bị ngàn vạn con kiến bò lên trên người cắn xé, cực kỳ khó chịu. Nhưng hấn lại không thể lộ ra mảy may dị tiểu, chỉ có thể cẩn thận cười bời.

Nhìn thấy bộ dạng thủ hạ như vậy, trên mặt Thọ Y đồng tử chợt trở phần ngọc trác hiện lên vẻ hài lòng, thu hồi lục quang trong mắt, vung tay lên, nói: Đi, đi vào đi.

Đồng tử áo vàng của đệ tử chân truyền Thi Ma điện tiến vào Thi phần giới vực ngoài, không có thời gian.

Thanh âm vẫn non nớt tinh tế, nghe được giống như đứa bé, khiến người ta bật cười, nhưng ở đây hơn một trăm người, lại có một người dám lên tiếng giễu cợt, thậm chí ngay cả lớn tiếng thò dõc cũng không được. Bốn chữ đệ tử chân truyền kia, tựa như mang theo ma lực gì đó, quanh quẩn trong lòng

bọn họ, để mỗi người nghe được, đều cúi đầu xuống càng thêm lợi hại, sợ bị người nhìn thấy.

Ngay cả Chấp sự phụ trách truyền tông cấm chế, giờ phút này cũng giống như vậy không chịu nổi, thậm chí trên trán cũng có chút mồ hôi, trong nháy mắt khi đồng tử kia nói xong, trong tay hắn bắt đầu chớp động quang mang, khởi động cấm chế, sau đó mắt thấy năm sáu người kia đi vào cấm chế, mới cẩn thận thật cẩn thận hoàn toàn khởi động cấm chế, lập tức thấy bên trong chớp động quang mang, trong chớp mắt năm sáu người bên trong liền không thấy nữa.

Vù vù

Trong nháy mắt khi đồng tử áo liêm quý dị kia biến mất trong cấm chế, hơn một trăm người đang chờ bên ngoài cấm chế, lại đồng loạt thở phào một hơi, khó khăn ngẩng đầu lên, thân hình có chút tê liệt, mặt mũi tràn đầy quý dị đứng lên.

Uy áp thật quý dị, đây chính là khí tức của đệ tử chân truyền sao.

Trong đám người, một tên tán tu không biết là tu sĩ Thiên Ma Tông hay là nơi khác, trong đôi mắt đều là vẻ rung động, nhìn cấm chế truyền tông không xa trước mặt, trong đầu tựa hồ còn hồi tưởng lại cảnh tượng lúc trước, trong miệng tự lẩm bẩm.

Thọ Y đồng tử, trời sinh tử mạch, nghe đồn năm đó bởi vì âm mạch chết trên người bị cha mẹ ruột của mình chôn sống, bị điện chủ Thi Ma phát hiện, mang về trong điện, chỉ hao phí mấy chục năm liền tấn thăng lên Nguyên Anh, trong vòng trăm năm tấn thăng Hóa Thần, trở thành một trong những đệ tử chân truyền của Thi Ma điện. Người này tâm ngoan thủ lạt, một thân thần thông thủ đoạn càng quý dị, là một trong những người không thể trêu chọc nhất.

Cũng không biết là ai, trong đám người đang chờ, một thanh âm yếu ớt truyền ra, nhàn nhạt giải thích lai lịch của đồng tử áo liêm quý dị trước đó.

Kỳ thật chỉ cần là người Thiên Ma Tông, cũng đều biết vị Thọ Y đồng tử này là nhân vật đáng sợ cỡ nào, càng biết được chỗ đáng sợ của hắn. Mà tán tu hoặc là tiểu môn tu sĩ của các môn

phái khác từ nơi khác chạy tới, sau khi cảm ứng được khí tức trên người đồng tử kia, đều lâm vào trong sợ hãi, đầu cúi thấp so với đệ tử Thiên Ma Tông lợi hại hơn nhiều, sợ không cẩn thận trêu chọc đến đồng tử Thợ Y sẽ tuyệt đối không thể trêu chọc tồn tại như vậy.

Vậy chúng ta còn phải đi vào hay không, phải biết rằng đây chính là tuyệt địa a, hơn hai ngàn con cương thi, mấy trăm Thiết Thi, còn có đồng thi và Ngân Thi, hơn nữa nói không chừng thật sự có Kim Thi, nếu có thể đạt được.

Tu sĩ nói chuyện bỗng nhiên nói không tiếp, bởi vì hắn phát hiện lúc hắn đang nói chuyện rất vui vẻ, trong ánh mắt những người chung quanh lại ẩn chứa một thứ gọi là đồng tình, trong đám người lập tức có người cười lạnh nói: Ngươi là lừa đảo sao, không nhìn thấy đồng tử áo liệm đã đi vào, không nghe thấy lời hắn vừa nói, chẳng lẽ ngươi còn muốn cướp đồ từ trong tay hắn sao. Cho dù thật sự có kim thi sao., Cũng không tới phiên ngươi, đó là đệ tử chân truyền đấy, hiểu chưa, đệ tử chân truyền. Nếu ngươi muốn tìm chết, có thể đi vào, chúng ta cũng không có ai rảnh rỗi, lãng phí một cơ hội, chính là vì đi vào toi mạng.

Bị người nhắc nhở như vậy, lập tức tu sĩ này tỉnh lại, nghĩ tới ý nghĩ lúc trước, lại muốn đi vào cùng tranh đoạt bảo vật với đệ tử chân truyền, tu sĩ này toàn thân mồ hôi lạnh toát ra, từng đợt cảm giác sợ hãi tràn lên.

Bốn chữ đệ tử chân truyền, trong phạm vi Thiên Ma sơn mạch này, đại biểu không chỉ là tu sĩ cảnh giới Hóa Thần, mà là một loại lực uy hiếp. Loại lực uy hiếp này, đối với đại bộ phận tu sĩ mà nói, chính là tồn tại không cách nào chống cự. Bởi vì mỗi một vị đệ tử chân truyền của Thiên Ma tông, đều là nhân vật thiên tài, thuộc về loại nhân vật ngàn vạn tu sĩ đều phải ngược nhìn.

Tu sĩ tầm thường, trước mặt bọn họ, chớ nói là phản kháng, chính là nói chuyện bình thường, bọn họ đều không làm được. Như vừa rồi, sau khi đồng tử áo liệm xuất hiện, cảnh tượng trước khi Thi phần giới truyền tống cấm chế kia xuất hiện.

Biết được có đệ tử chân truyền đã tiến vào Thi phần giới, lập tức tất cả mọi người mất đi hứng thú, những tu sĩ đang chạy tới cũng đều dừng lại. Trong mắt bọn họ, thời điểm đồng tử áo liệm kia xuất hiện, đã quyết định bên trong tuyệt mộ địa, những luyện thi, Ngân Thi Kim Thi kia thuộc về nơi chôn cất Thi.

Tất cả đều tản đi hết rồi.

Đám người bắt đầu tản đi, chung quanh cấm chế lại muốn khôi phục cảnh tượng quanh quẽ, bất quá cũng có một ít tu sĩ, không biết đã có ý định gì, vậy mà không rời đi nơi nào. Mà là quanh quẩn chung quanh, tựa hồ chờ đợi cái gì, có lẽ ngay cả chính bọn họ cũng không biết.

Không ai biết, trong đám người chung quanh xem náo nhiệt, một thiếu niên mặt rỗ đứng ở chỗ hẻo lánh, một đôi mắt thông minh chớp động hào quang nhìn chằm chằm vào cấm chế truyền tống thuộc về Thi phần giới. Không biết tại sao, trong đầu của hắn bỗng nhiên hiện lên cảnh tượng thanh niên áo đen mua địa đồ Thi phần giới của hắn mấy ngày trước,

Đột nhiên hắn có một loại cảm giác mơ hồ, thanh niên áo đen kia, tựa hồ ở trong Thi phần giới kia, thậm chí người phát hiện ra tuyệt vọng mộ địa kia, chính là... chưa hoàn thành.

Một, hai, hai, ba...

Nhìn thấy đệ tử chân truyền của Thi Ma điện tuổi thọ đồng tử đi vào Thi phần giới kia, tất cả mọi người đều biết không có cơ hội, nhao nhao thở dài muốn tán đi, trước mấy hơi thở còn phi thường náo nhiệt trước cấm chế truyền tống kia, đảo mắt đã sắp trở nên vắng vẻ.

Không khí ngoại điện vù vục đột nhiên trì trệ, tiếp theo tựa hồ bị cái gì đè ép, hô một tiếng trống rỗng mở ra, tiếng bước chân nặng nề bỗng nhiên vang lên, từ ngoài điện kia, một thân ảnh cao lớn chậm rãi bước vào.

Lạch cạch lạch cạch...

Tiếng vang lạ như sấm sét, sau khi bóng người cao lớn kia bước vào vang lên, thanh âm băng lãnh ma sát với kim loại, tiếng bước chân nặng nề rơi xuống đất, toàn bộ vực ngoại điện tựa hồ muốn rung động, trong chốc lát, ánh mắt của mọi người đều bị hấp dẫn tới, rơi vào thân ảnh chậm rãi đi tới kia.

Áo giáp, đầu tiên đập vào mắt, chính là một cái áo giáp toàn thân đen kịt, lóe ra u quang. Khôi giáp này tạo hình kỳ dị, che phủ quanh thân bóng người kia, một khe hở đều không có, chỉ có từng mảnh vảy sắt tản ra khí tức đáng sợ, sắc bén như lưỡi dao, hàn quang như nước, chỉ nhìn lướt qua, trong mắt mọi người đều cảm thấy trong mắt truyền đến cảm giác nhói đau.

Một mảnh âm thanh rầm rầm vang lên, lại là người này chuyển động, chậm rãi đi về phía cấm chế truyền tống, một mảnh thiết lân dữ tợn kia kích động lên, phong mang tùy ý tràn ra, tựa hồ cũng đang cắt chém hư không, phát ra tiếng vang xuy xuy. Mọi người xem hồi lâu, đều có chút hoảng hốt., Tâm thần đột nhiên xao động, một cỗ ý niệm khát máu giết chóc không biết tại sao không ngừng toát ra, mọi người tựa hồ cảm giác mình ở chiến trường Thiết Huyết, khắp nơi là núi thây biển máu, chém giết thảm liệt, sát ý chiến ý hỗn tạp cùng một chỗ, xông thẳng lên trời, giống như muốn nhuộm bầu trời thành huyết hồng.

Cũng may nơi đây dù sao cũng là Vực Ngoại điện, khí tức từ khôi giáp kia phát ra cũng không mãnh liệt. Tu sĩ chung quanh đều có tu vi Nguyên Anh, hao phí chút thời gian liền tỉnh lại. Nhưng sau khi tỉnh lại, mọi người mới phát hiện, toàn thân đã sớm ướt đầm mồ hôi lạnh. Nhìn thân ảnh cao lớn kia, ánh mắt lập tức biến thành sợ hãi.

Không lộ ra bất luận diện mục gì, cũng không có vũ khí, chỉ là mặc một bộ áo giáp băng lãnh, nhưng khí tức trên thân người này, so với tuổi thọ đồng tử xuất hiện trước đó còn đáng sợ hơn ba phần. ném một chút đau khổ, tất cả mọi người đều vô cùng sợ hãi, trong lòng âm thầm bình luận.

Yên tĩnh, yên tĩnh như chết. Tất cả tu sĩ đều cúi đầu. Ở đây, lúc đối mặt với cường giả không cách nào chống lại, ngoại trừ cúi đầu, không còn lựa chọn nào khác.

Đệ tử chân truyền của Binh Ma điện Lâm, tiến vào Thi phần giới vực ngoại, không có thời gian chu đáo

Âm thanh lạnh như băng như kim loại ma sát, một tiếng chùy trong lòng chấp sự phụ trách cấm chế kia, khiến mặt hắn lập tức một trăm cái, thân hình lay động, thiếu chút nữa đứng không vững.

Đang lúc hắn nơm nớp lo sợ muốn động thủ đưa sát tinh đáng sợ trước mắt vào cấm chế, bỗng nhiên ngoài điện lại truyền đến một đạo thanh âm ngả ngón trào.

Chu huynh, người xem đi, ta đã nói Binh Ma điện đều là một đám gia hỏa phúc hậu, nhất là tiểu tử Hạng Lâm này, mỗi ngày đều mặc một thân huyết đồ thiết lân giáp đi rêu rao khắp nơi. Dựa vào một kiện đạo khí, ức hiếp một đám tiểu gia hỏa ngay cả Hóa Thần cũng không đến, cũng không sợ làm mất mặt mũi của binh ma điện bọn họ.

Lúc thanh âm trào phúng chế nhạo rơi xuống, hai đạo thân ảnh bỗng nhiên xuất hiện ở trong điện, một chút dấu hiệu cũng không có, hai người này liền xuất hiện như vậy, vô cùng tự nhiên đứng ở trung tâm mọi người, mà lại không ngại một chút nào thân ảnh cao lớn mặc thiết lân giáp kia, khí thế kinh khủng vô cùng, đang đứng ở bên cạnh hắn cách đó không xa.

Hai người này đột nhiên xuất hiện, một người áo trắng nhẹ nhàng, dung mạo tuấn dật, trong tay cầm một cây quạt giấy, nếu không phải hắn xuất hiện ở đây, chỉ sợ mọi người đều sẽ cho rằng người này là thế gia công tử của thế giới phàm nhân. Người còn lại là một đại hán, mặc trần trụi, chỉ có một tấm vải như da thú phủ lấy, toàn thân trên dưới đều là màu đồng cổ. Cơ bắp giống như rễ cây trăm năm, từng đám cây uốn lượn kết hợp lại một chỗ, khuôn mặt dữ tợn, khí thế hung hãn, không hề thua kém bóng người cao lớn mặc thiết giáp, quả thực giống như hung thú thời viễn cổ, một khi dũng mãnh lao ra, vô hình vô chất, lại mãnh liệt đánh thẳng vào tâm thần mọi người.

Ầm ầm, thiết lân kích động, hư không bỗng nhiên vỡ ra một khe hở, hàn quang như thác nước rơi xuống, rơi vào trong tay bóng người cao lớn kia, đúng là một thanh trăm mã cự đao. Cự đao này dài chừng mấy trượng, bên trên trải rộng phù văn huyết hồng, vừa xuất hiện, liền bắt đầu quấy nhiễu không khí trong điện, từng tia huyết mang không biết từ đâu chảy ra, vây quanh tất cả mọi người.

Nhìn thấy phản ứng của thân ảnh cao lớn, động tác đầu tiên không phải là tu sĩ áo trắng trào phúng khiêu khích kia, mà là đại hán kia, một tiếng sấm vang lên, đại hán kia một cước bước ra, đứng giữa hai người, dữ tợn hướng về phía bóng người cao lớn kia. Một tia sợ hãi cũng không có, không chút nào thu liễm khí tức như hung thú Viễn Cổ trên người mình, liềm liềm môi, cười lạnh nói: Hạng Lân thiếu tướng quân, nơi này cũng không phải là Binh Ma điện các ngươi, muốn động thủ, vẫn là suy nghĩ kỹ càng hậu quả rồi nói sau.

Hiển nhiên lời này nói ra từ trong miệng đại hán dữ tợn kia một chút tích cực cũng không có tác dụng, ngược lại có loại cảm giác lửa cháy đổ thêm dầu, tất cả mọi người có thể cảm giác được không khí trong vực ngoại điện này cơ hồ muốn động lại, trong lúc nhất thời, gương cung bạt kiếm.

Đầu mọi người buông xuống càng thêm dữ dội, từ khi thân ảnh cao lớn mặc thiết giáp xuất hiện, mọi người cũng đã đoán được, nơi này không còn chuyện gì của bọn họ nữa. Trong tai bọn họ nghe được những từ ngữ này của đệ tử chân truyền đạo khí, Binh Ma điện, không ngừng nhắc nhở bọn họ, không thể

có chút dị động nào, tùy tiện đắc tội một người, kết cục chờ đợi cũng chỉ có thể chết.

Tựa hồ phát giác được bầu không khí trong điện có chút quỷ dị, vào lúc này, lại có một thanh âm khác chen vào.

Bình Ma điện Lâm, Nhân Ma điện áo trắng, Địa Ma điện Mạn Sơn, ha ha các người động tác ngược lại nhanh, sao vậy, đều có hứng thú với kim thi kia.

Theo thanh âm này xuất hiện, là một thanh niên, trên người mang theo các túi vải, mặt mũi tràn đầy ý cười, giống như phóng khoáng, sải bước từ ngoài điện đi vào. Một đường đi tới, ánh mắt từ đầu đến cuối đều đặt trên thân ba người kia, cũng không nhìn thấy chung quanh giống như hơn một trăm người điều khắc thuận mắt.

Hương Khuyết Hương lão đệ, một đệ tử Độc Ma điện như người cũng có thể cảm thấy hứng thú với con Kim Thi kia, nghĩ đến mọi người cũng đều giống như vậy. Tuy rằng lão phu tu luyện Bách Cầm Luyện Tiên Quyết của Cầm Ma điện, bất quá vừa vặn thiếu một con Khôi Lỗi giúp ta vẽ phù, con Kim Thi kia rất thích hợp, hắc hắc.

Lại một người hiện thân, cũng từ bên ngoài đi vào, là một vị lão giả, diện mục bình thường, trong tay cầm một cây bút lông sói kỳ dị, trên người che một kiện trường bào, phía trên hiện đầy các loại phù văn cấm chế rậm rạp, tầng tầng chồng chất cùng một chỗ, nhìn người hoa mắt thần mê, tâm thần trầm luân lạc, chỉ liếc mắt một cái liền không dám nhìn nhiều.

Khanh khách, các vị sư huynh đều ở đây a, còn tưởng rằng tiểu muội tới rất nhanh, không nghĩ tới vẫn rơi vào phía sau.

Mọi người vốn đã khẩn trương dị thường, vào lúc âm thanh lọt vào tai, bỗng nhiên trong lòng rung động, toàn thân đều trở nên mềm nhũn, niệm niệm vọng trong đầu không ngừng sinh ra, không tự chủ được muốn ngẩng đầu nhìn chủ nhân của thanh âm kia. Nhưng lập tức, một tiếng hừ lạnh đột ngột vang lên, lập tức cắt đứt cổ khí tức này.

Hừ.

Hai người xuất hiện cuối cùng, hầu như không phân biệt trước sau, đồng loạt xuất hiện bên ngoài điện. Mọi người không dám ngẩng đầu nhìn, nhưng mấy tên hung nhân kia lại không thèm để ý, nhao nhao quay đầu lại, sau khi nhìn thấy hai bóng hình xinh đẹp kia, trong lòng mỗi người đều rung mình, đều thu lại vẻ dè dặt âm hiểm trong mắt, giống như đèn kiềng kị cái gì.

Theo ánh mắt mấy người, nhìn ra ngoài điện kia, lại là hai bóng hình xinh đẹp phi thường uyển chuyển. Cuối cùng hai người này, không ngờ đều là nữ tử.

Đi đầu là một nữ tử, một thân váy đỏ, thân hình uyển chuyển, như yêu kiều Dương Liễu, chân dung đi, bại lộ bên ngoài một mảng lớn da thịt tuyết trắng tản ra khí tức vô cùng hấp dẫn, từng giây từng phút đều đang hấp dẫn ánh mắt, trên khuôn mặt bị khăn che mặt chỉ hiển lộ ra một đôi mắt diêu, thiên sinh chính là cặp mắt diêu này, bên trong quả thực có ngàn vạn dụ hoặc, giống như toàn bộ hồng trần đều ẩn giấu ở bên trong, làm cho người ta không khỏi trầm mê trong đó.

Một cô gái khác, hoàn toàn không giống với nữ tử váy đỏ Phù Phong Dương Liễu kia. Một bộ áo trắng như tuyết, tuyết lam anh tư, mặc dù mặt lạnh, nhưng ngũ quan, đơn giản như tiên tử trong tranh đi ra.

Nữ tử váy đỏ mị hoặc cả đời thân thể, phía dưới khăn che mặt nở rộ nụ cười như hoa, trong một đôi mắt diêu mục tràn đầy ủy khuất, như khóc như kể, để cho người ta nhìn trong lòng không khỏi sinh ra không đành lòng. Nhìn thần sắc nàng này, hai người giống như đã sớm quen thuộc, một chút cảm giác lạ lẫm cũng không có.

Rất ủy khuất nhìn thoáng qua, nữ tử váy đỏ này liền nói: Tổng sư muội vì sao phát triển tính tình sư tỷ, sư tỷ vừa mới xuất hiện ở đây, không biết vì sao lại chọc giận Tổng sư muội.

Nữ tử váy đỏ này mặt đầy ủy khuất, trong miệng nói lời oán giận khó hiểu, nhưng thân thể uyển chuyển uốn éo, lại phóng xuất ra khí tức mị hoặc cực kỳ, trong đôi mắt đẹp cũng là mê hoặc vô hạn, theo miệng ngọc Ôn Hương của nàng, lời nói mềm mại phun ra, toàn bộ vực ngoại điện tràn ngập một loại khí tức mê lung.

Đây nào phải là không hiểu và ủy khuất gì, rõ ràng chính là khiêu khích. Nữ tử váy đỏ thăm hện Thanh lãnh tiên tử sau khi xuất hiện liền phá khí tức mị hoặc trên người nàng, còn chưa nhiều lời với những người khác, quay người bắt đầu khiêu khích vị Thanh Lãnh tiên tử kia.

Mắt thấy hai nàng sắp tranh phong, mấy người kia lập tức nghĩ tới chuyện gì không tốt, nhao nhao lộ ra vẻ lo lắng. Có một số lão giả cầm bút lớn kỳ dị lập tức phát ra tiếng cười to cởi mở, trong chớp mắt liền chuyển động, nhưng không xuất hiện trước mặt hai nàng kia, mà một khắc sau, xuất hiện ở phía trước cấm chế truyền tống.

Mấy vị sư đệ sư muội, sư huynh già nua, chân không tiện, làm phiền các vị khiêm nhường, liền đi trước một bước. Ha ha ha... Đệ tử chân truyền của Cẩm Ma điện Không Đức, tiến vào Vực Ngoại phân giới, không có thời gian thi phân giới,

Lão giả này vừa cử động, lập tức mấy người còn lại ngây ngẩn cả người, tiếp đó lại đều tỉnh ngộ, nhao nhao mắng lão giả vô sỉ. Trong lúc mắng chửi, mấy người đều hành động, nhất là đại hán lúc trước còn giương cung bạt kiếm, còn có vị đệ tử của Binh Ma điện kia, còn có hai nữ tử kia, đều lập tức thu lại khí thế trên người, thân hình khẽ động, sau một khắc liền đồng loạt xuất hiện trong cấm chế truyền tống.

Đệ tử chân truyền của Nhân Ma điện mặc áo trắng, tiến vào Thi phân giới vực ngoại, không bao giờ có thời hạn.

Đệ tử chân truyền của Địa Ma điện Man Sơn, tiến vào thi phân giới vực ngoại, không có thời gian vạn hạn.

Đệ tử chân truyền của Binh Ma điện Lân, tiến vào Thi phân giới vực ngoại, không có thời gian chu đáo

Đệ tử chân truyền của Độc Ma điện hướng về Côn Bằng, tiến vào Thi phân giới vực ngoại, không có thời gian vạn hạn.

Đệ tử chân truyền Huyền Vân điện Tống Tuyết, tiến vào Thi phân giới vực ngoại, không có thời gian thi đình.

Đệ tử chân truyền Huyền Ma điện Liễu Y Y, tiến vào Thi phân giới vực ngoại, vô hạn vô cùng.

Âm thanh chạy trốn liên tiếp rơi vào trong tai mọi người còn không dám nhúc nhích, mỗi một tiếng vang đều như một thanh cự chùy, hung hăng chấn động tâm thần mọi người.

Một, hai, hai, ba...

Trong vực ngoại điện vừa mới phát sinh một màn vừa rồi, để đám người chung quanh đều sửng sốt tại chỗ, thẳng đến chỗ cấm chế truyền tống chỗ góc này, bên trong không có một bóng người, mọi người mới thanh tỉnh lại.

Trời ạ, ngoại trừ Tuyệt Thiên ma điện, tám điện khác đều có đệ tử chân truyền hiện thân, tụ tập cùng một chỗ tiến vào Thi phần giới này, nhìn dáng vẻ của bọn họ, hiển nhiên đều là đi tranh đoạt mảnh tuyệt mộ địa kia.

Trong đám người có một người nhìn chằm chằm vào cấm chế truyền tống trước mặt, thì thào tự nói, cũng không biết nghĩ tới cái gì, càng nói càng kích động, trên mặt dần dần hiện ra một tia hưng phấn. Tiếp theo kích động bước về phía trước một bước, không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của người xung quanh chút nào.

Nhanh, ta muốn đi vào.

Đệ tử Cửu Phong thượng đẳng Phó Bác xin được tiến vào Thi phần giới vực ngoại, thời hạn là ba tháng...

Người này là tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong, tên là Phó Bác, nguyên lai là đệ tử trên đỉnh núi thứ chín của Thiên Ma Tông. Cũng không biết có chủ ý gì, lại cùng mấy vị đệ tử chân truyền khí tức kinh người trước đó trước sau tiến vào Thi phần giới kia, nhìn thần sắc của hắn, tựa hồ biết được mình tiến vào liền nhất định sẽ có thu hoạch.

Đám người vây xem thấy đột nhiên xuất hiện một người như vậy, phản ứng đầu tiên trong lòng chính là cười nhạo, rất nhiều ý nghĩ trong đầu đều là: Tên ngu xuẩn này, chẳng lẽ trước đó hắn không biết tám tên đệ tử chân truyền, hắn một đệ tử Nguyên Anh đỉnh phong ngay cả Hóa Thần còn không đến vậy mà cũng muốn tiến vào trong đó, chẳng lẽ hắn cho rằng mình có thể tranh phong hòng hết với đệ tử chân truyền sao.

Bất quá những ý niệm này cũng không có quanh quẩn trong lòng mọi người, ở đây đầu óc rất nhiều tu sĩ đều không tệ, sau

khi phản ứng đầu tiên xong, tỉnh ngộ lại, chỉ theo ý tứ suy nghĩ một chút, lập tức toàn thân những người này đều chấn động, tiếp theo lộ ra phản ứng giống như đúc người lúc trước, thần sắc hưng phấn, có chút kích động hướng tới cấm chế truyền tống kia mà đi.

Đệ tử phong thứ bảy thượng đẳng Thường Ngân, xin tiến vào vực ngoại Thi phần giới, thời hạn ba tháng.

Đệ tử phong thứ mười ba thượng đẳng đệ tử thượng đẳng, xin tiến vào vực ngoại Thi phần giới, thời hạn ba tháng...

Đệ tử phong thứ mười, thượng đẳng đệ tử Đoạn Hà, xin tiến vào vực ngoại Thi phần giới, thời hạn ba tháng...

Duống cuống, người ban đầu gọi là Phó Bác sau khi tiến vào Thi phần giới. Không bao lâu sau lại có mười mấy người cùng phong, những người kia cũng không biết là đang có ý nghĩ gì, hoàn toàn không để ý đến sự khuyên can xung quanh, đảo mắt liền biến mất một mảng lớn, làm cho một ít tu sĩ không rõ ràng cho lắm có chút ngây ngẫn cả người. Bất quá lập tức, trong đám người lại có người nghĩ thông suốt các mấu chốt trong đó, tốt tâm đem suy đoán nói cho mọi người biết.

Người này cũng là một thanh niên đáng vẻ, mặc dù đầu trâu mặt ngựa, nhưng vừa nhìn liền biết là loại người cực kỳ thông minh, hẳn thấy không ít người đều đột ngột đi vào cấm chế truyền tống kia. Đảo mắt liền tiến nhập Vực Ngoại Thi phần giới, vốn cũng buồn bực, bất quá sau khi suy nghĩ một chút, sau đó liền tiến vào vực ngoại thi phần giới., Tự cảm thấy mình đã nghĩ thông suốt các điểm mấu chốt trong đó, trên mặt lộ ra vẻ chột hiểu ra, trong miệng cũng không giấu được lời, lập tức lớn tiếng kêu lên, nói: Ta hiểu rồi. Lần này có tám vị đệ tử chân truyền, vẫn là thuộc về truyền thừa điện khác nhau, bọn họ đều tiến vào vực ngoại tiểu thế giới tranh đoạt vùng tuyệt phạm kia, đó chính là nói.

Đi mau.

Ta cũng muốn đi vào.

Đệ tử phong thứ mười bốn, trung đẳng Điền Nguyên, xin tiến vào vực ngoại Thi phần giới, thời hạn một tháng.

Đệ tử đỉnh núi thứ sáu thượng đẳng Tề Thọ, xin tiến vào vực ngoại thi phần giới, thời hạn ba tháng.

Đại đệ tử Thiết Ma môn Trịnh Ác, thần sắc tiến vào thi phần ngoại giới của Thiên Ma tông. Thời hạn nửa tháng.

Trong lần luyện chế này.

Không cần đệ tử kia tiếp tục nói nữa, mấy câu nói trước của hắn đã là đề điểm, lập tức lại có không ít người nghĩ thông suốt, đều hiển lộ ra vẻ hưng phấn, thoát khỏi đám người, đi đến cấm chế truyền tông kia. Lần này lại không rõ cho lắm, bên cạnh lập tức có người nhắc nhở.

Người đàn a, lần này khó có được tám vị đệ tử chân truyền đồng thời xuất hiện, còn là tám tòa truyền thừa điện khác nhau. Bọn họ đi vào tranh đoạt bảo vật nhất định sẽ phát sinh xung đột, có xung đột sẽ động thủ, có thể nhìn thấy tình cảnh tám đệ tử chân truyền hỗn chiến, chỉ cần cái này, đã đáng tiến vào một lần.

Nghe người bên cạnh giải thích, lập tức mọi người ở đây hầu như không sai biệt lắm biết được mấu chốt trong đó, lập tức cơ hồ chín phần mười tu sĩ đều lộ ra vẻ hưng phấn, lúc này cách lúc tin tức mới đầu truyền ra đã qua thời gian rất lâu, tại biên giới vực ngoại điện này., Đã sớm vây quanh mấy trăm tu sĩ, còn có xu thế không ngừng gia tăng. Biết mặc dù đoạt bảo vô vọng, nhưng có thể nhìn thấy tràng diện hỗn chiến giữa tám vị đệ tử chân truyền của Điện truyền thừa khác nhau, loại mê hoặc này, đã đủ để cho những người vây xem hạ quyết tâm tiến vào trong đó.

Chỉ thấy bên trong cấm chế truyền tông ba chữ Thi phần giới lơ lửng trên không này, không biết từ lúc nào, hào quang một mực không ảm đạm, bên trong cũng có bóng người tiến vào, sau đó biến mất. Những người này vừa nghĩ tới có thể nhìn thấy tám tên đệ tử chân truyền hỗn chiến, đều hưng phấn vô cùng, ngay cả những tu sĩ môn phái khác, cũng không tiếc nộp một lượng lớn đồ vật, cũng muốn tiến vào quan sát một phen.

Những người này là cao hứng, chỉ là khổ sở một người, người này chính là chấp sự khổng chế cấm chế truyền tông này. Tu sĩ

trung niên này sớm đã mồ hôi đầy đầu, ngồi xếp bằng bên cạnh cấm chế, sắc mặt tái nhợt, hai tay hóa thành hai đoàn huyền ảnh, lần lượt bấm ấn quyết, duy trì vận chuyển cấm chế. Nếu không phải không cách nào phân tâm, vị chấp sự này chỉ sợ đã sớm chửi ầm lên, dù là như vậy, ánh mắt của hắn nhìn về phía mọi người cũng không phải là tốt.

Cho dù ai đột nhiên đụng phải chuyện này, tâm tình cũng sẽ không tốt đẹp, vốn tưởng rằng kiếm được một chút không đáng chú ý ở vực ngoại tiểu thế giới, hắn là nhiệm vụ rất thanh nhàn, lại không nghĩ tới phát sinh chuyện như vậy, mấy trăm tu sĩ chen chúc thông qua cấm chế, không cho phép hắn một khắc nào phân tâm., Thật vất vả, càng khiến hắn kêu khổ không ngừng lại, còn có không biết bao nhiêu tu sĩ nhận được tin tức, từ các nơi chạy tới. Để hắn có chút an ủi duy nhất chính là, tất cả mọi người không phải đều có thể tiến vào trong đó, nơi này có rất nhiều tu sĩ đều đã đi qua tiểu thế giới vực ngoại khác, trước khi hạn chế, bọn họ không thể lại tiến vào bất cứ tiểu thế giới nào của vực ngoại.

Còn có một ít tu sĩ đang cân nhắc, tuy rằng bỏ qua một lần hỗn chiến của đệ tử chân truyền tám đại truyền thừa điện, thật đáng tiếc, nhưng lãng phí một lần cơ hội tiến vào tiểu thế giới vực ngoại cũng rất đáng tiếc, hai bên so sánh, không ít người đều lựa chọn về sau.

Bất quá có một người lại có chút ngoại lệ, trong góc điện, một lão giả nghiêm nghị đứng đó, một đôi mắt hình tam giác hồ đồ nhìn chằm chằm vào cấm chế truyền tông ở chỗ biên giới kia, ánh mắt âm trầm như nước, nhất là lúc nhìn thấy trong đó ba chữ Thi phần giới trôi nổi trên dưới, trên mặt càng hiện lên vẻ phẫn hận, khóe miệng chợt hiện ra một nụ cười lạnh.

Hừ, tiểu súc sinh Huyền Âm điện, lão tử không chiếm được người khác cũng đừng hòng có được. Nếu ngươi chạy trốn kịp thời thì thôi đi, chờ ngươi đi ra sẽ tìm ngươi tính sổ, nếu ngươi không chạy trốn, hắc hắc đó là tự ngươi tìm chết đi.

Nếu như Ngô vút bỏ ở đây nhất định có thể nhận ra lão giả mặt mày tái nhợt này, chính là vị đệ tử Thi Ma điện kiêu ngạo càn rỡ cùng hắn tranh đoạt tuyệt mộ địa, Hà lão quỷ.

Một, hai, hai, ba...

Thi phần giới là một thế giới nhỏ vực ngoại, nhưng bên trong ngoại trừ cương thi đã không còn tài nguyên nào khác, cho nên ở trong ba ngàn thế giới ngoại vực của Thiên Ma tông là một loại tương đối tầm thường. Ngoại trừ đệ tử Thi Ma điện cùng một ít tu sĩ có thần thông luyện thi, căn bản sẽ không có ai cảm thấy hứng thú với tiểu thế giới này, càng không nói đến là lãng phí một cơ hội tiến vào bên trong.

Bất quá mọi chuyện đều có ngoại lệ, ví dụ như lần này, trong Thi phần giới truyền ra tin tức phát ra một tuyệt vọng mộ địa, mà bên trong nghĩa địa kia tựa hồ còn có tồn tại một cái xác vàng hư hư thực thực. Tin tức này vừa truyền ra, lập tức có rất nhiều tu sĩ đứng ngồi không yên, nhao nhao chạy đến Thi phần giới, thậm chí còn dẫn tới đệ tử chân truyền đến từ các truyền thừa điện khác nhau.

Cương thi là sinh linh tử vong không giống với yêu thú và nhân loại, phải trải qua rất nhiều trùng hợp mới có thể biến từ một cỗ thi thể thành cương thi, hơn nữa cấp bậc cương thi cũng vô cùng thâm nghiêm. Từ lúc cương thi bình thường bắt đầu, có Thiết Thi Đồng Thi Thi Thi Thi Thi Kim Thi Thi Thi Thi Thi Vương, nếu tu sĩ nhân loại so sánh, Thiết Thi chính là chiến lược của tu sĩ Kết Đan, Đồng Thi thì là Nguyên Anh, chiến lược Ngân Thi thì tương đương với tu sĩ Hóa Thần, về phần Kim Thi, thì có được chiến lược khủng bố như tu sĩ Phản Hư.

Nghe nói có Kim Thi xuất hiện, không khỏi những người này bình tĩnh lại, nhất là người Thi Ma điện, ngay lập tức đã bị kinh động.

Đồng tử áo Thọ, bởi vì thân mang tử mạch, bị cha mẹ thân sinh chôn sống. Lại bị Thi Ma điện chủ mang về trong tông, ngắn ngủn trăm năm liền là một vị cường giả Hóa Thần, lấy thân phận đệ tử chân truyền của hắn, mặc dù trong nội bộ Thiên Ma tông, cũng là nhân vật cực kỳ khó chơi.

Giờ phút này, vị đồng tử mặc áo bào tiên diễm này, cả người đều hóa thành một đoàn huyết quang, bay nhanh trên không trung. Một khuôn mặt non nớt vô cùng nở nụ cười yêu dị, giống như là vì chiếu cố mấy người hầu phía sau, độn quang tốc độ của hắn cũng không nhanh, một hàng ngũ sáu đạo độn quang, đều hướng một chỗ bay đi.

Đang không chế độn quang bay đi, đồng tử này bỗng nhiên nhướng mày, thân hình bỗng nhiên dừng lại, quay đầu nhìn lại phía sau. Một đôi mắt đen lại lập tức hóa thành một hòn đá đỏ thẫm, ánh mắt xuyên qua ngàn dặm trên bầu trời, tựa hồ nhìn thấy cái gì. Lập tức mặt biến sắc, giống như nghĩ tới cái gì, kinh ngạc cùng tức giận hiện lên trên mặt.

Bọn họ hừ.

Nghe thấy đồng tử áo liêm khuôn mặt không vui quay đầu lại, lại không biết nhìn thấy cái gì, khuôn mặt có chút khó coi hừ lạnh một tiếng. Tu sĩ thanh niên phía sau hắn đang muốn mở miệng, đồng tử áo xanh không cho hắn cơ hội, ngược lại trực tiếp bước ra một bước., Huyết quang tràn đầy, tốc độ lập tức tăng vọt lên, cơ hồ trong nháy mắt, trong mắt bọn họ liền mất đi bóng dáng huyết quang do đồng tử áo liêm hóa thành kia, chỉ có một câu chậm rãi rơi vào trong tai bọn họ.

Cho ta ngăn bọn họ lại cho ta.

Đang lúc năm sáu người này là đồng tử áo vàng đột nhiên nói những lời không hiểu này, bỗng nhiên cảm giác bầu trời sau lưng có gì đó khác thường, vội vàng xoay người, nhìn về phía xa, chỉ vừa nhìn, cảnh tượng rơi vào trong mắt lập tức khiến cho khuôn mặt bọn họ trắng bệch, nhao nhao cười khổ.

Ha ha, các người nhìn thấy không, quả nhiên là tiểu súc sinh tuổi thọ kia. Ta biết ngay, nơi quỷ quái này đột nhiên xuất hiện một đầu kim thi, lấy tính mạng của hắn, khẳng định sẽ không bỏ qua.

Không phải là không, Thi Ma điện bọn họ không phải là dựa vào những thi thể này sống sót sao, có Kim Thi lộ diện, nếu không phải tác dụng bài xích của vực ngoại tiểu thế giới, nói không chừng ngay cả cường giả Phản Hư đều sẽ hấp dẫn tới.

Chẳng qua không nghĩ tới tiểu súc sinh này tới nhanh như vậy, vậy mà tiến vào trước chúng ta không ít thời gian.

Không có lợi không dậy sớm, đệ tử Thi Ma điện đều như vậy, chúng ta mau đuổi theo tiểu súc sinh kia, nếu không ngay cả canh cũng không uống được. Nếu thật sự có nhiều cương thi cùng một đầu kim thi như vậy, ngàn vạn lần không thể rơi vào tay Thi Ma điện, nếu không lần này môn nội đại bại chúng ta sẽ thảm.

Tên tiểu vương bát đản Thọ Y này, quả nhiên không phải thứ tốt gì, nhìn thấy chúng ta tới, vậy mà tự mình bỏ rơi người hầu chạy trước, lẽ nào hấn cho rằng dựa vào mấy tên phế vật này có thể ngăn cản chúng ta sao.

Chân trời, gần mười người, cùng nhau đi đến, mơ hồ có thể thấy được bảy đạo độn quang, phong mang không đồng nhất, nhưng đều có khí thế cực kỳ đáng sợ. Vừa hiện lộ ra, hoàn toàn là loại khí phách bề ngỗ tất cả, mỗi người đều như vậy, giống như tất cả mọi thứ ở thế giới này đều không bị bảy người bọn họ dễ vào mắt.

Năm nam hai nữ, trên người đều bọc quang mang, không chút nào che giấu khí tức cùng quang mang trên người mình, tựa như hoàn toàn không nhìn thấy mấy người Đinh Lục, trực tiếp từ trên cao lướt qua. Thanh âm bọn họ nói chuyện với nhau rơi xuống., Rơi vào tai mấy người Đinh sáu, khiến cho nụ cười khổ trên mặt bọn họ càng lớn, nhưng cũng không dám có chút động tác cản trở nào, thậm chí ngay cả nhúc nhích một chút cũng không dám, thẳng đến sau khi độn quang của bảy người kia trôi qua, bọn họ mới như trút được gánh nặng thật lớn thở phào một hơi.

Nhưng không chờ mấy người bọn họ nghỉ ngơi nhiều một chút, ở phía sau bọn họ, lại có động tĩnh không nhỏ truyền tới.

Vù vù vù vù.

Không khí gào thét, hư không chấn động, nơi phát ra động tĩnh không nhỏ như vậy lại ở bên ngoài mấy trăm dặm kia. Từng đạo quang mang hiện hiện ra, mỗi một đạo quang mang đều không đồng nhất, khí tức trong đó cũng không giống nhau,

nhưng khí thế tụ tập cùng một chỗ, lại quả thực lớn. Một đường nghiền ép tới đây, mây trắng trên bầu trời ven đường đều bị bọn họ nghiền nát, ầm ầm đồng loạt vọt tới, làm cho Thi phần giới có chút yên tĩnh có chút quá phận hoàn toàn náo nhiệt.

Sao lại như vậy? Nhiều người như vậy sao.

Chỉ sợ đều là đến xem náo nhiệt, bảy vị đại nhân vừa mới đi qua đều không phải là đèn đã cạn dầu, địa vị trong truyền thừa điện tương tự tuổi thọ đại nhân, lần này nghe nói các loại thi thể vàng óng, mấy vị đại nhân đặc biệt chạy tới. Mục đích chủ yếu khẳng định không phải là cướp đoạt kim thi., Mà là ngăn cản đại nhân áo liệm đạt được kim thi, dù sao một cỗ kim thi hoặc là cương thi gần đến kim thi, nếu rơi vào tay đại nhân áo liệm có thần thông luyện thi nổi danh trong tay, nhất định có thể phát huy ra chiến lực khủng bố, hôm nay thời gian cách thi đấu trong môn kia cũng gần, bảy vị đại nhân kia chắc chắn sẽ không để cho đại nhân áo vàng đột nhiên tăng thêm một cánh tay này.

Mấy người này cầm đầu tựa hồ là Đinh Lục, cũng là nhân vật thông minh, nhìn thấy bảy tên đệ tử chân truyền hiện thân, lại nhìn thấy tu sĩ như vậy bay tới, vừa nghĩ lại không ít đồ vật.

Nói xong lời kia, Đinh Lục tựa hồ cũng có một chút ý nghĩ, nói vài câu với mấy người bên cạnh. Lúc mấy trăm tu sĩ kia không chế độ quang bay tới, không nói một lời, trực tiếp gia nhập vào đám người, vội vã chạy về hướng tám tên đệ tử chân truyền phía trước.

Mấy trăm tu sĩ không chế độ quang, thanh thế to lớn, lúc lướt qua bầu trời, quả thực là nghiền ép hết thảy, tiếng vang như sấm nổ vang vọng bất cứ lúc nào, hoàn toàn phá vỡ yên tĩnh nơi Thi phần giới ban đầu, một ít cương thi ẩn nấp trong đại địa hoang vu phía dưới, đều bị bọn họ sợ tới mức không dám lộ đầu.

Cũng có không ít cương thi không kịp né tránh bại lộ dưới ánh mắt mấy trăm tu sĩ này, bất quá những người này bây giờ lực chú ý hiển nhiên đều bị lời đồn tuyệt tình mộ hấp dẫn, nào còn để ý tới những tôm tép nhãi nhép này, cho dù ngẫu nhiên xuất

hiện một hai cổ đồng thi, cũng căn bản không có ai ra tay, chỉ lấy thanh thế đáng sợ tụ tập cùng một chỗ chấn nhiếp xuống, để cho tất cả cương thi đều sợ hãi đào tẩu.

Mấy trăm tu sĩ ở phía sau, chỉ có thể miễn cưỡng treo bảy người phía trước, nếu đuổi kịp thì căn bản không có khả năng. Mà nếu muốn đuổi kịp vị đồng tử áo xanh phía trước, thì hoàn toàn là nằm mơ.

Sâu trong Thi phần giới, một mảnh đất hoang vu, bùn đất xám đen mềm mại tản ra tử khí cùng thi khí nồng đậm, ở trên không mảnh đất hoang vu này, một mảnh phạm vi vài dặm., Thi vân cực lớn dày tới mấy chục trượng đang chậm rãi quay cuồng, sau mỗi một vòng quay cuồng, trong thi vân đều có từng sợi thi khí vô cùng tinh thuần hạ xuống, chậm rãi rơi vào trên mấy ngàn cổ quan tài rách nát kia, đại bộ phận lại chìm vào lòng đất, không biết biến mất ở nơi nào.

Mà ở sâu trong nội bộ Thi Vân, có một thân ảnh mơ hồ. Thân ảnh ngồi xếp bằng, bàn tay đặt lên thi vân dưới thân, cũng không biết người này đang làm gì., Khí tức của hắn lại hoàn toàn dung hợp cùng thi vân dưới thân, một chút khác biệt cũng không có. Nếu chỉ dùng thần thức dò xét, căn bản là không cách nào phân biệt người này cùng thi vân dưới thân. Nhất là bên trong thi vân, thần thức tiến vào cũng là nửa bước khó đi, rất khó tiến vào chỗ sâu nhất, đến trên thân người này.

Cho nên trừ phi là loại phản hư cường giả kia, nếu không cho dù là tu sĩ Hóa Thần đến, lấy lực lượng thần thức của bọn họ, cũng không cách nào từ trong thi vân tìm ra người này.

Đến rồi.

Không biết xảy ra chuyện gì, người này một mực cúi thấp đầu xuống, bỗng nhiên lúc này ngẩng đầu, trong một đôi con ngươi đen sì hiện lên tinh quang, ánh mắt xuyên thấu trùng trùng điệp Thi Vân, thấy được tràng cảnh ngoài mấy trăm dặm, trong miệng cũng thì thào phun ra hai chữ, chưa hoàn chỉnh.

Một, hai, hai, ba...

Trong nháy mắt khi ánh mắt hắn xuyên qua thi vân, cách xa mấy trăm dặm bên ngoài, trên thân bỗng nhiên truyền đến một loại cảm giác không thoải mái, tựa hồ bị người nào đó nhìn trộm. Mặc dù khí tức này đến nhanh, đi cũng nhanh, nhưng vẫn làm cho đồng tử áo liệm phát hiện, nhú mày, đang muốn dò xét một phen.

Nhưng vào lúc này, sau lưng hắn, tiếng xé gió đại tác, đủ bảy đạo quang mang bất đồng xuất hiện. Năm nam hai nữ, mỗi một người trên thân đều có khí thế kinh người, va chạm lẫn nhau cũng không xung đột. Ánh mắt của bảy người đều rơi ở phía trước người đồng tử áo liệm đang bay nhanh, trong đó đại hán Địa Ma điện tốc độ lập tức tăng vọt, trên thân lưu chuyển xích mang, giống như sao băng phá vỡ hư không sinh xông tới, tiếng cười điên cuồng truyền đến.

Hắt Thọ sư đệ, không nghĩ tới chúng ta cũng tới đây, tuyệt mật địa là bảo địa. Người muốn ăn một mình là không thể, nhất là con Kim Thi kia, nói cái gì chúng ta cũng sẽ không để nó rơi vào trong tay người.

Đại hán Địa Ma điện kia, trên thân chỉ khoác một tấm da thú không biết tên, bọc lấy xích mang, giống như hung thú Thượng Cổ phát ra khí tức, tăng thêm tiếng cười cuồng ngạo này, mặc cho ai cũng không thể bỏ qua sự tồn tại của hắn.

Mặt Thọ Y đồng tử càng thêm khó coi, quét nhìn bảy đạo độn quang khí thế kinh người sau lưng, hừ lạnh một tiếng, thân hình lần nữa hóa thành độn quang đỏ thẫm, như một mũi tên máu tươi, thẳng tắp bay ra ngoài mấy trăm dặm, chỉ lóe lên trên không trung, liền biến mất không thấy gì nữa, chỉ để lại một mảnh tàn ảnh.

Đuổi theo!

Bảy người sau lưng đồng tử áo Thọ cũng chạy tới, mặt mũi đều lạnh lùng, không ngừng lại chút nào, lấy tốc độ không

thua gì đồng tử áo liệm, bảy đạo quang mang xẹt qua, giống nhau đều đi về hướng đó.

Mấy trăm dặm bên ngoài, chính là chỗ sâu trong Thi phần giới này, dải đất trung tâm, cũng là một mảnh khu vực hoang vu tĩnh mịch.

Bùn đất xám xịt, không có sinh linh nào bị trồng, mặc dù là một cây khô cũng không nhìn thấy, đập vào mắt, chỉ có khí tức tịch mịch thâm lương cùng từng cái từng cái vết rách ngổn ngang lộn xộn không chịu nổi, cắm ngược trong bùn đất.

Hàng lâm, một đạo máu tươi đỏ thẫm bỗng nhiên từ xa xa quăng tới, tán loạn tàn ảnh máu lưu lại trên không trung, lại nhìn lúc này, nơi này đã có thêm một người tới. Người này cũng không phải tu sĩ tầm thường, thân cao không đủ năm thước, ngũ quan diện mục đều như trẻ con, nếu không phải hấn lợ lợ giữa không trung. Ai cũng sẽ không nghĩ tới đồng tử mặc quần áo đẹp dễ ngọc trác này, sẽ là một tu sĩ ma đạo giết người không chớp mắt.

Đồng tử áo xanh vừa hiện thân, ánh mắt lập tức nhìn về phía trước, lúc từng cái quan tài rách nát cắm ngược cùng bùn đất xám đen phía dưới lọt vào trong mắt hắn, lập tức nghe thấy trong miệng hắn kinh hãi nói: Một địa tuyệt nha:

Dường như biết thời gian cấp bách, tiếng vui mừng trong miệng còn chưa hoàn toàn rơi xuống, Thọ Y đồng tử lập tức cười lạnh động thủ.

Khà khà thu lại cho ta.

Vừa nói xong, Thọ Y đồng tử bỗng nhiên đưa tay vỗ lên một cái vào túi vải nhỏ treo bên hông mình. Lập tức trong túi vải có dung nhan tươi đẹp, liền thả ra hào quang mãnh liệt, cũng không thấy động tác dư thừa. Trong hào quang kia, một bóng đen bay ra, càng lúc càng lớn, đảo mắt liền hóa thành một vật to lớn treo trên đỉnh đầu của đồng tử Thọ Y.

Thiên Thi quan, Thọ Y sư đệ. Người không nên quá phận, chẳng lẽ thật sự muốn ăn mảnh sao.

Thanh âm mang theo một tia lo lắng từ phía sau lưng đồng tử áo xanh truyền đến, cũng không phải là vị đại hán Địa Ma điện

trước đó, mà là một người khác, nhìn trên người hắn mang theo rất nhiều túi vải, các loại nhan sắc đều có, khuôn mặt mặc dù tuấn đạt., Nhưng trên thân tán phát ra khí tức cũng không dễ ngửi, thậm chí mùi hôi thối mang theo cốt tủy, lại là vị độc tử chân truyền của Độc Ma điện kia. Vừa nhìn thấy vật cực lớn xuất hiện trên đỉnh đầu đồng tử áo liệm, rất muốn biết là thứ gì, trên mặt lập tức xuất hiện vẻ kinh ngạc cùng lo lắng. Lập tức không nhìn được, thân hình còn ở ngoài trăm dặm, thanh âm liền truyền tới trước.

Thọ Y đồng tử rõ ràng nghe được tiếng kêu sau lưng, nhưng không để ý chút nào, tiếp tục cười lạnh một chút, bàn tay trắng nõn nhỏ bé lập tức duỗi ra, vỗ mạnh lên trên vật to lớn trên đỉnh đầu, lập tức một tiếng nổ nặng nề nhưng lại kéo dài vang lên.

Vật cực lớn này, lơ lửng trên đỉnh đầu Thọ Y đồng tử, không có bất kỳ hoa văn phức tạp nào, toàn thân đều là cấm chế màu đen, tản ra khí tức băng lãnh tĩnh mịch, đúng là một cái quan tài. Lại nghe thanh âm Thọ Y đồng tử vỗ lên trên, cỗ quan tài này căn bản là chế tạo kỳ thạch dị kim.

Âm thanh của quan tài ông ông rất là nặng nề, giống như một tiếng sấm rền giữa thiên địa, một chút liền phá vỡ sự yên tĩnh của mộ địa tuyết nhiệt này. Hơn nữa tình cảnh biến hóa cực nhanh, quan tài đen bị đồng tử áo liệm vỗ một cái, nắp quan tài phía trên vậy mà lập tức mở ra, lập tức nhìn thấy bên trong là chỗ u ám đen kịt hơn quan tài màu đen, cũng không biết bên trong rốt cuộc ẩn giấu cái gì, một tia khí tức cũng không hiển lộ ra, cực kỳ bí ẩn.

Nhưng lập tức, cỗ quan tài màu đen này chuyển động, khí tức rất nặng nề từ trên quan tài màu đen phát ra, tiếp đó đè xuống, miệng quan tài rơi thẳng xuống mộ địa bên dưới.

Vốn ở khu vực này, tuyết nhang mộ địa, không trung, thi vân khổng lồ cùng mấy ngàn cương thi phía dưới đều có liên hệ mơ hồ. Chúng mỗi thời mỗi khắc đều phun ra nuốt vào trong thi vân, lại thu nạp thi khí từ trong thi vân xuống càng thêm tinh thuần, quả thực là một vòng tuần hoàn mỹ.

Nhưng tuần hoàn này, lúc quan tài màu đen của Thọ Y đồng tử rơi xuống, lại bị phá vỡ.

Thu.

Quan tài đen đã sớm không thấy nắp quan tài, đột nhiên rơi xuống, miệng quan tài đen kịt âm u hướng về phía dưới từng cái quan tài rách rưới không chịu nổi mà lộn xộn.

Trong lúc đó, trong cổ quan tài màu đen quý dị kia, truyền đến từng luồng từng luồng lực lượng kỳ dị. Lực lượng này vô hình vô chất, không hiện ra chút nào, nhưng cương thi ẩn giấu trong từng cái quan tài nát bét phía dưới lại có thể cảm ứng rõ ràng nguồn lực lượng này, hơn nữa chúng hoàn toàn không thể chống lại nguồn lực lượng này.

Đối với chúng nó, trong đó quả thực tràn đầy mê hoặc, có thứ gì đó đủ khiến cương thi điên cuồng tồn tại.

Bành

Con cương thi thứ nhất xuất hiện, chỉ thấy trong bùn đất xám đen kia, một cái quan tài quan tài đã rách nát đột nhiên rung động. Nắp quan tài như gỗ mục tựa hồ bị lực lượng gì đó đánh trúng, lập tức bị phá toái, tiếp đó liền thấy một bóng người bên trong bay ra, trực tiếp nhảy lên giữa không trung, hóa thành một cái bóng, đầu nhập vào trong quan tài đen.

Toàn thân con cương thi này đều là màu xám đen, khí tức như sắt đá, rõ ràng là một đầu Thiết Thi.

Ầm ầm ầm.

Có đầu tiên, phía sau liền náo nhiệt hơn nhiều, chỉ thấy quan tài đen kia ở tầng trời thấp chỉ treo mấy hơi thở thời gian. Dưới nó, từng cái từng cái quan tài rách nát liền nhao nhao phá toái, từng đầu cương thi dữ tợn khùng bố từ bên trong nhảy ra., Nhảy vào bầu trời, trực tiếp nhảy vào trong quan tài màu đen kia. Giờ phút này mới hiển lộ ra chỗ huyền ảo của quan tài màu đen này, tuy cũng rất nổi bật, nhưng bên trong tất nhiên là có động thiên khác, nếu không cũng không cách nào dung nạp nhiều cương thi nhảy vào trong như vậy.

Trong nháy mắt, từ lúc đồng tử áo liệm gọi ra quan tài đen, đến đây quan tài này, chừng mấy chục con cương thi liền rơi vào trong tay đồng tử áo liệm. Tuy rằng bên trong mấy chục cương thi này, có phẩm chất bất quá chỉ là mấy đầu Thiết Thi mà thôi, cương thi chân chính mạnh mẽ tựa hồ nhần nại hơn, còn chưa bại lộ ra.

Hừ.

Ở giữa không trung, Thợ Y đồng tử vừa thấy tốc độ thu nạp cương thi liền nhượng mảy, lộ ra vẻ bất mãn. Hừ lạnh một tiếng, chính mình cũng động thủ theo.

Bàn tay non nớt lần nữa vươn ra, lòng bàn tay trắng nõn ngưng tụ ra từng cỗ từng cỗ chân nguyên, tựa hồ là một loại thần thông nào đó, cũng không thấy hẳn có động tác khác, chỉ là bàn tay chậm rãi đè xuống phía dưới một chút, lập tức toàn bộ bầu trời đều chấn động, tiếng thét đại tác, một cỗ cuồng phong xám trắng xuất hiện.

Cuồng phong cuốn lên, giáng xuống mặt đất, những cuồng phong này cực kỳ quỷ dị, hoàn toàn không giống như tự nhiên hình thành. Bởi vì lúc những cuồng phong này cuốn lên, bùn đất cát đá phía dưới lại không bị ảnh hưởng chút nào, chỉ là những quan tài kia liền thảm. Không có một cái quan tài có thể may mắn thoát khỏi, chỉ cần những cuồng phong này cuốn lên, lập tức quan tài kia sẽ bị phá thành mảnh nhỏ.

Trong quan tài, những cương thi mất đi chỗ nghỉ lập tức lộ ra, từng đầu cương thi vốn đang ngủ say bị thức tỉnh, lập tức trên đại địa vang lên từng tiếng gào rú. Mỗi một con cương thi đều sinh ra vô cùng đáng sợ, thân thể hư thối, gương mặt vặn vẹo cực kỳ, trên thân tử khí nồng đậm, nhất là một ít cương thi có phẩm giai, khí thế trên người càng kinh khủng.

Bốp bốp

Lại một cái quan tài bị phá toái, một bóng người từ bên trong ngã ra, hiển lộ ra. Đúng là một con cương thi toàn thân đều là màu ố vàng, tứ chi thân thể đều hoàn hảo không tổn hao gì, cũng một tia hư thối, trên người bất kỳ một chỗ nào đều lóng lánh hào quang. Một khi bị đánh thức, lập tức hiển lộ ra bản

tính bạo ngược, một đôi mắt lạnh như băng vô tình mở ra, bên trong hiện lên huyết quang, nhất thời có khí thế kinh người phát ra, lại là một con đồng thi.

Con đồng thi này coi như có chút trí tuệ, sau khi bị đánh nát quan tài cư trú, lập tức tìm được đầu sỏ gây tội, người đang ở không trung, đồng tử áo xanh.

Nhưng không chờ con đồng thi này có động tác, bỗng nhiên một cỗ lực lượng quỷ dị hàng lâm trên đỉnh đầu nó, đầu cương thi của nó hơi cứng ngắc nâng lên, muốn nhìn xem cỗ khí tức làm cho nó vô cùng khát vọng này rốt cuộc là cái gì, lại chỉ thấy một không gian u ám, quang mang lóe lên, thân thể con đồng thi này không tự chủ được nhảy lên, lại tự hóa thành một đạo tàn ảnh, trực tiếp bị hút vào trong quan tài màu đen kia.

Đã có cỗ cuồng phong quỷ dị này tương trợ, lập tức quan tài màu đen thu nạp cương thi với tốc độ nhanh hơn, thừa dịp bảy người kia còn chưa hàng lâm phía sau, thời gian hơn mười hơi thở, đã có trọn vẹn mấy trăm con cương thi rơi vào trong quan tài màu đen của đồng tử Thọ Y, trong đó không thiếu cương thi cấp bậc đồng thi không thấp. Thấy một màn này, khuôn mặt đồng tử Thọ Y mới trở nên hòa hoãn, một tia mừng rỡ xuất hiện trong mắt hắn.

Bất quá lập tức, tia vui mừng này liền chuyển hóa thành càng thêm kích động mừng như điên, bởi vì...

Tiếng rống vang lên.

Chợt lúc này, một tiếng gào to vang vọng phạm vi trăm dặm từ chỗ sâu trong lòng đất truyền ra, không chỉ lọt vào tai đồng tử áo liêm, cũng rơi vào trong tai bảy người lập tức chạy tới kia, thậm chí ngay cả đám người phía sau càng thêm xem náo nhiệt, cũng đều nghe thấy tiếng rống tràn ngập phần nộ này, còn chưa kịp tiếp tục.

Một, hai, hai, ba...

Kim Thi...

Thọ y đồng tử đang điên cuồng cướp đoạt cương thi nghe thấy tiếng rống kia từ chỗ sâu trong lòng đất truyền đến, hai mắt lập tức sáng ngời, trên mặt lộ vẻ mừng rỡ như điên, nhanh chóng phun ra hai chữ.

Đúng lúc này, từ trên bầu trời xa xa bay nhanh đến bảy đạo quang mang, đồng thời rơi vào trên không cánh đồng hoang nguyên tràn ngập tử khí này. Lại là bảy người kia đến, đại hán Địa Ma điện khoác da thú, đệ tử Bạch Y của Nhân Ma điện, đệ tử Chân truyền của Trụy Ma điện mặc áo giáp băng lãnh Lân, đệ tử Độc Ma điện thân đầy túi độc hương đệ tử Huyền Âm điện...

Bảy người này vừa hiện thân ra, trước tiên bất mãn quét nhìn Thọ Y đồng tử kia một chút, tiếp theo đều lộ ra vẻ vui mừng, nhìn dưới chân mình, bảy ánh mắt tựa như đều xuyên thấu mặt đất phía dưới, thấy được cảnh tượng sâu trong lòng đất.

Bạch y đệ tử chân truyền Nhân Ma điện chính giữa tựa hồ có phát hiện đầu tiên, nhìn thoáng qua, lại lập tức nhắm mắt cảm ứng một chút, sau đó mở ra, trên mặt cuồng hỉ đi không ít, nhẹ ồ một tiếng, giống như không phải kim thi.

Bị hấn nhắc nhở, sáu người chung quanh cũng đều từ chỗ sâu trong lòng đất kia truyền đến tiếng rống nghe được cái gì. Ở đây đều là đệ tử chân truyền, cũng đồng nghĩa với việc mỗi một người đều có tu vi Hóa Thần, tự nhiên đều có thủ đoạn mà đệ tử bình thường không thể so sánh. Chỉ nghe thanh âm, cũng có thể đoán được sâu trong lòng đất kia có giấu một đầu kim thi hay không.

khấp pháp không phải kim thi cũng tốt, nếu thật sự là kim thi, mấy người chúng ta cộng lại cũng chưa chắc có thể làm gì được con súc sinh phía dưới này. Hiện tại nơi này nhiều cương thi như vậy, tuy rằng phần lớn đều không nhập lưu, bất quá cũng có chút tác dụng, chúng ta trước tiên thu những cương thi

này lại. Phá thi này, mấy con ngân thi phía dưới còn có mấy con ngân thi đỉnh phong khó khăn lắm mới tấn thăng kim thi kia bức ra, đến lúc đó lại dựa vào bản lãnh của mỗi người.

Được, động thủ.

Đệ tử chân truyền Địa Ma Chân Truyền và vị Bạch y kia của Nhân Ma điện. Hai người giống như là một phe, cũng không để ý những người khác, sau khi nói hai câu, hai người này vậy mà bắt đầu ra tay cướp lấy từng đầu cương thi phía dưới.

Năm người còn lại chỉ sửng sốt một chút, tiếp đó lập tức phản ứng lại, thậm chí một tiếng, cũng lập tức động thủ. Cũng không biết bảy người bọn họ có phải là cố ý hay không, sau khi hiện thân, vậy mà không có ai nói một câu với đồng tử áo liệm kia, giống như là hoàn toàn muốn cô lập đồng tử quần áo.

Bảy người này vừa động thủ, cộng thêm đồng tử áo liệm một mực chưa từng dừng lại, nhất thời hơn hai ngàn con cương thi phía dưới liền gặp tai ương. Những cương thi này đều bị mảnh mộ phần tuyệt ái này hấp dẫn tới, tụ cùng một chỗ phun ra nuốt vào thi khí, mượn nhờ thi vân kia tu luyện, ai từng nghĩ sẽ gặp tai họa bất ngờ này.

Cương thi bình thường Thiết Thi Đồng Thi, mấy ngàn cương thi đa số đều là cương thi bình thường, lại là Thiết Thi. Đồng Thi ít nhất. Tám người bọn họ xuất thủ, đầu tiên là đi về phía những đồng thi kia.

Ra tay khiến người ta chú ý nhất, ngoại trừ đại hán Địa Ma điện kia không còn ai khác, chỉ thấy hắn trực tiếp từ hư không đạp xuống. Mỗi một bước đi đều truyền đến tiếng vang ầm ầm, cười to ra khỏi miệng. càn rỡ tuyệt thế, ha ha ha, cho lão tử đi ra đi, khi lão tử đạp một đôi chân to trên mặt đất, lập tức liền thấy khí lãng vô biên như nước chảy quay cuồng ra, tất cả quan tài ven đường chạm đến đều bị chấn thành bột mịn, cương thi bên trong căn bản không thể nào tránh né.

Từng con cương thi chật vật lăn ra như hồ lô, từ trong tu luyện bị đánh thức, mỗi một con cương thi đều rống giận tìm đầu sở gây họa. Lập tức nhìn thấy đại hán Địa Ma điện ở khu vực trung tâm, cũng mặc kệ khí thế trên người đại hán này dọa

người như thế nào, những cương thi này lúc tức giận nào còn lý trí, nhao nhao nhào tới đại hán.

Man Sơn chỉ cười lạnh một chút, bàn tay thô to khẽ lật, lại không biết từ đâu xuất ra một cái bình gốm, bình gốm này không chút thu hút, toàn thân đều đen sì, từng luồng khí tức như tro bụi từ bên trong toát ra, thấy được chung quanh ít nhất một trăm con cương thi đánh tới, hán cũng không có động tác khác, chỉ nhẹ nhàng vỗ bình sành.

Gần như ngay lập tức, bình gốm không chút thu hút này lập tức điên cuồng run rẩy, từng luồng uế khí từ bên trong toát ra, trong nháy mắt hóa thành mây, bao phủ tất cả cương thi đang nhào tới vào trong. Một lát sau, lại thấy vèo một cái, tất cả uế khí đều thu về, bình gốm cũng khôi phục nguyên dạng, chỉ là hơn trăm đầu cương thi kia lại trong nháy mắt không thấy nữa, mà bình gốm trong tay Man Sơn tựa hồ càng thêm ngăm đen một chút.

Thu bình gốm trong tay, Man Sơn có chút dư vị liêm liêm môi, cười khan một tiếng, nói: “Hắc hắc, hương vị không tệ.

Bên này Man Sơn cướp đoạt cương thi động tĩnh quá lớn, rất khiến người ta chú ý, mấy người còn lại liền thấp giọng rất nhiều, nhưng cương thi rơi vào trong tay bọn họ, lại không ít hơn chút nào so với Man Sơn.

Vùng mộ tuyệt nha này là nơi nuôi thi tuyệt hảo, tụ tập cương thi ở đây, tuy phần lớn là cương thi phổ thông, nhưng đồng thi các loại cương thi cao giai cũng không ít.

Tám tên đệ tử chân truyền Thọ Y đồng tử cướp đoạt cương thi động tĩnh quá lớn, những xác đồng vốn còn đang say mê kia nhao nhao bừng tỉnh, không đợi bọn họ có động tác, chúng tự mình phá vỡ quan tài chui ra ngoài. Đáng tiếc những đồng thi này không rõ ràng tình huống., Không biết giờ phút này bên ngoài không phải là những tu sĩ đến Thi phần giới bình thường mà bọn họ gặp phải, mà là sát tinh chân chính, tám tên đệ tử chân truyền, dựa theo cảnh giới, tương đương với tám con Ngân Thi.

Cho dù có mấy trăm con đồng thi, cũng chưa chắc là đối thủ của bọn họ.

Mỗi một con đồng thi hiện thân, sẽ trong mấy tức bị đệ tử chân truyền gần cướp đi. Trong nháy mắt, toàn bộ địa phận tuyệt vọng đều tiếng gió rít, hơn hai ngàn cương thi biến mất với tốc độ kinh khủng.

Tiếng rống vang lên.

Lại một tiếng gào thét từ sâu trong lòng đất truyền đến, rơi vào trong tai mọi người, lập tức để cho tám người bọn họ ánh mắt sáng ngời.

Nhất là thằng bé áo xanh, sau khi nghe thấy một tiếng rống này, hung hăng giẫm mạnh xuống mặt đất một cái, trong thân thể như hải đồng đột nhiên bộc phát ra lực lượng mạnh mẽ, toàn bộ mộ phần tuyệt nhiệt, dưới cái giẫm chân này của hắn lại run mạnh vài cái, ngay sau đó Thọ Y đồng tử lại gào rú một tiếng, âm điệu lại có không ít chỗ tương tự với tiếng gào thét từ lòng đất truyền đến, nhưng bất đồng chính là, thanh âm của Thọ Y đồng tử tựa hồ tràn đầy khiêu khích.

Không che giấu khí tức trên người mình, đồng tử áo liêm đứng ở nơi đó, lại tản ra khiêu khích vô cùng nồng đậm, mục tiêu lại không phải mấy vị đệ tử chân truyền khác, mà là tồn tại chỗ sâu trong lòng đất.

Oanh oanh oanh.

Tiếng gào lại đến, lúc này lại cực kỳ tiếp cận, không chờ mọi người phân biệt, chỉ thấy một địa phương ở mộ địa. Vô số bùn đất bắn tung tóe, mặt đất lập tức xuất hiện một cái hố to, thi khí nồng đậm vô cùng từ dưới hố lớn toát ra, những thi khí này hầu như đã thực chất hóa., xám xịt lao ra như nước suối, một tiếng rít sắc nhọn, chỉ thấy trong hố kia, một bóng đen lầy tốc độ khủng bố bật ra, hầu như không hề dừng lại, hóa thành một đạo tàn ảnh, trực tiếp nhào về phía đồng tử áo vàng cách đó không xa.

Hiện thân trong đầu mọi người đồng thời hiện lên ý nghĩ này, bọn họ nhìn thấy rõ ràng, sinh vật dưới đáy hố kia đột nhiên xông ra căn bản chính là một con cương thi, tóc tai bù xù, ngũ

quan diện mục, tứ chi, đều hoàn hảo không tổn hao gì, chỉ là trong đôi mắt huyết hồng kia không có bóng người, chỉ có một mảnh băng lãnh vô tình, cùng khát máu giết chóc.

Con cương thi này thân cao hơn sáu thước, toàn thân mặc dù không có mảnh vải, nhưng lộ ra một cỗ hình thể hoàn mỹ, quần quanh ở phía trên thi khí cũng nồng đậm tinh thuần, một chút khí tức tanh hôi mục nát cũng không có, nó trần trụi trên da thịt bên ngoài, không phải tại sao, thỉnh thoảng lấp lóe ngân quang, làm cho người ta có loại cảm giác chói mắt.

Là một con Ngân Thi.

Xuất hiện ở đây, lại có khí thế khủng bố như vậy, dù là ai cũng có thể đoán ra cương thi này không phải những xác chết Thiết Thi đồng kia có thể so sánh, mà là một đầu Ngân Thi.

Hoàn toàn không giống với Đồng Thi, mặc dù chỉ kém một cảnh giới, nhưng Ngân Thi mới thật sự là cương thi kinh khủng, giống như tu sĩ Nguyên Anh không thể đánh đồng với tu sĩ Hóa Thần, sau khi tiến vào Hóa Thần cảnh., Tu sĩ mới được coi là tu sĩ chân chính, có thể thi triển ra một ít thần thông dời núi lấp biển, có được lực lượng phạm nhân hoàn toàn không thể tưởng tượng. Ngân Thi cũng giống như vậy, chiến lực tương đương với tu sĩ Hóa Thần, thậm chí cũng có thể thi triển ra một ít thần thông mạnh mẽ đáng sợ.

Nếu là những tu sĩ Hóa Thần khác cùng một Ngân Thi chém giết, cho dù không sợ hãi cũng sẽ không hưng phấn. Nhưng đồng tử áo tím lại khác, thân là đệ tử chân truyền địa vị không thấp ở Thi Ma điện, một thân thần thông tu vi đều ở trên một chữ Thi, trên mặt luyện thi chi đạo., Hắn từ trước đến nay tự nhận mình thiên phú dị bẩm, đối mặt một đầu Ngân Thi, đáy lòng hắn lại không có một tia sợ hãi, ngược lại là vô cùng hưng phấn, cơ hồ muốn thống khoái hét dài ra, trong miệng hét lớn: Tới hay lắm.

Đồng tử áo liệm mạnh mẽ bước ra một bước, mặt đất lại thấy gợn sóng đất quay cuồng, lật tung vô số quan tài, đồng thời thân hình đồng tử áo liệm lại quỷ dị biến mất.

Thuần di.

Sau một khắc, phía trước đoàn tàn ảnh Ngân Thi hóa thành kia, vẻ mặt cười lạnh đồng tử bỗng nhiên xuất hiện, không chút khách khí, Thọ Y đồng tử lại trực tiếp bàn tay trắng nõn non nớt như hài đồng chỗ sâu, phía trên bao phủ huyết quang, quỷ dị không gì sánh được, chớp tới Ngân Thi toàn thân bị thi khí bao vây.

Nhìn tư thế của hắn, hình như muốn trực tiếp bắt lấy con ngân thi này, mọi người thấy một màn này, trong lòng đều chấn động, nhất là một đám tu sĩ còn đang chạy tới xem náo nhiệt, đều có vẻ không dám tin. Nhưng ngay sau đó, cảnh tượng tiếp theo, làm mọi người càng thêm không thể tin nổi xuất hiện.

Có thể cho ta vào không?

Ngũ chỉ thành trào, trực tiếp chụp vào đầu Ngân Thi, không đợi nó giãy dụa, đỉnh đầu Thọ Y đồng tử chớp động quang mang, cái quan tài màu đen quỷ dị kia lập tức xuất hiện, bàn tay Thọ Y đồng tử nắm lấy đầu Ngân Thi, trực tiếp nhấc lên, nhét vào trong quan tài màu đen, hắc mang thi khí đồng thời phun trào, đem Ngân Thi hoàn toàn bao phủ, bỗng nhiên kéo vào.

Thanh âm hít một hơi lạnh vang lên nơi xa, những tu sĩ chạy tới kia đều nhìn thấy một màn vừa rồi, trong lòng kinh hãi không hiểu sao, thần sắc tràn đầy rung động.

Ngay cả bảy vị đệ tử chân truyền khác ở một bên, giờ phút này cũng đều là vẻ mặt dị hống, kinh ngạc nhìn tuổi thọ đồng tử trên mặt còn hưng phấn chưa rút đi.

Còn có một chỗ khác, trong đám thi vân như đỉnh đầu mọi người, chỗ sâu, một bóng đen ngời xấp bằng bỗng nhiên mở hai mắt ra. Ánh mắt rơi vào bên ngoài Thi Vân, tựa hồ cũng nhìn thấy một màn vừa rồi, nhưng không giống với mọi người chính là, trong mắt bóng người này lại không xuất hiện kinh ngạc cùng không dám tin tưởng, có người lại hưng phấn còn có chiến ý.

Dưới thân bóng đen này, bàn tay của hắn, đã hoàn toàn bị thi khí thực chất hóa bao lại, bên trong Hỗn Độn hư vô một mảnh,

tựa như có một không gian khác, thì khí vô tận quay cuồng trong đó, thai nghén tồn tại đáng sợ nào đó... Còn chưa xong.

Một, hai, hai, ba...

Vù vù

Đột ngột kêu một tiếng dài, trên không trung, cổ quan tài màu đen thu một đầu Ngân Thi bỗng nhiên run rẩy mãnh liệt, từ bên trong tuôn ra những thi khí kia cũng bắt đầu không ổn định, tựa hồ có đồ vật gì ở bên trong tả xung hữu đột, muốn giãy dụa đi ra.

Đồng tử áo xanh đứng trên mặt đất, lập tức nhận ra động tĩnh trong quan tài đen, nhưng không kinh hoảng, hừ lạnh một tiếng, cũng không thấy động tác gì, không trung kia lần nữa chớp động quang mang, chính là nắp quan tài màu đen kia xuất hiện, trong lúc thi khí phun trào, nắp quan tài chậm rãi rơi xuống, trong nháy mắt đóng lại, động tĩnh biến mất.

Mẹ nó, tiểu vương bát đản âm hiểm, nếu không phải mượn lực lượng của quan tài thiên thi, bằng hắc còn muốn dễ dàng hàng phục một con ngân thi như vậy, quả thực là nằm mơ.

Mắt thấy một đầu Ngân Thi rơi vào tay đồng tử áo liêm, mặt mũi bảy vị đệ tử chân truyền còn lại đều không tốt, đệ tử chân truyền Man Sơn này lập tức chính là giận dữ, không khỏi lẩm bẩm vài câu, chỉ là lấy tiếng nói to của hắc, mặc dù là lải nhải, nhưng tất cả mọi người đều nghe được rõ ràng.

Nếu là bình thường, thọ y đồng tử giống như sắt tinh, tất nhiên sẽ giận dữ sau đó cùng Man Sơn phân định thắng bại. Nhưng lúc này, hắc căn bản không rảnh để ý tới người khác, sau khi thu lại một con Ngân Thi, tựa hồ nếm được ngon ngọt, lại lần nữa động thủ, thi thể trên người mãnh liệt dâng trào, ý khiêu khích trong đó càng lớn hơn so với trước. Giống như nước Bát Thủy, tuôn về phía lòng đất, lại liếc về phía hai con Ngân Thi khác, muốn dùng cái này dụ dỗ chúng ra.

Cương thi là vật chết do ngày sau hóa thành, sinh linh dị chủng, băng lãnh vô tình, giết chóc khát máu, đương nhiên tính tình cũng không phải là tốt. Một khi bị người ta khiêu khích, gần như không biết tự hỏi, lập tức sẽ nhảy ra. Như con

Ngân Thi lúc trước, cảm ứng được có người xâm nhập tuyệt mộ địa, hủy hoại nơi nó tu luyện, lập tức nổi giận.

Cô chiêu của Thợ Y đồng tử lặp lại, ý đồ dẫn ra một con Ngân Thi khác. Đáng tiếc nơi này không chỉ có một mình hắn. Bảy người khác nếu lúc này còn không có phản ứng, vậy thật sự uổng phí thân phận đệ tử chân truyền.

Tiểu vương bát đản, được một đầu Ngân Thi còn chưa đủ, còn muốn một mình nuốt không được.

Man Sơn vừa chửi rửa trong miệng, thân thể vừa chấn động mạnh, cũng là một cước hung hăng giẫm lên mặt đất. Lực lượng của hắn, so với đứa trẻ áo liệm kia còn mạnh hơn nhiều, một cước đạp xuống. Lập tức toàn bộ mộ phần tuyệt đẹp đều đang rung động, những quan tài rách nát lập tức bị chấn vỡ, từng đợt lực chấn động kéo dài không dứt hướng về phía lòng đất mà đi, đem dưới lòng đất còn tồn tại ba đạo khí tức kia đều bao phủ vào.

Bỗng nhiên, trên mặt Man Sơn còn đang quát mắng bỗng nhiên lộ ra vẻ vui mừng, trong miệng liên thanh cười to: Ha ha ha ha.. đã tìm được, ra đây cho lão tử.

Hắn tựa hồ phát hiện tung tích hai đầu Ngân Thi còn lại trong lòng đất, trong lúc cười to lập tức cúi người xuống. Một đôi bàn tay to như quạt hương bồ đè xuống như núi. Sau một khắc, chỉ nghe hai tiếng nổ ầm ầm liên tục, mặt đất kia lại thấy sóng bụi quay cuồng, từ lòng bàn tay Man Sơn, hai đạo chân nguyên quỹ dị mà hùng hậu lộ ra, thẳng đến lòng đất.

Nhìn thấy động tác của Man Sơn, mấy người khác hầu như đoán được hắn muốn làm gì trước tiên, vị lão giả của Cẩm Ma điện kia trong miệng thấp giọng hô một tiếng: Địa Ma Không Thổ Thuật.

Mặc dù nhận ra Man Sơn thi triển thần thông pháp thuật, lão giả này lại một chút lo lắng cũng không có, chỉ thản nhiên cười một chút, chậm rãi vươn một bàn tay ra. Chỉ thành kiếm, một mảng hào quang trắng xóa bỗng nhiên xuất hiện ở đầu ngón tay hắn, như một điểm tinh, chói mắt. Bỗng nhiên, lão giả này chuyển động, chỉ kiếm khẽ động, liền có một mảng

quang mang hiện lên, lão giả này lại bắt đầu vẽ phù văn trên không trung.

Mỗi một bút đều do quang mang chói mắt tạo thành, vô cùng quý dị dừng ở không trung kia, không rơi xuống không tiêu tan, một cỗ lực lượng huyền ảo thành hình ở bên trong, tựa hồ chờ những bút vẽ hoàn toàn viết xong, những phù văn này sẽ có được lực lượng đáng sợ.

Thọ Y đồng tử động thủ, Man Sơn động thủ, lão giả của Cẩm Ma điện động thủ, năm người còn lại tự nhiên cũng sẽ không nhàn rồi, nhao nhao ra tay.

Bọn họ có tám người, nhưng thật sự đáng giá để bọn họ ra tay cướp đoạt, chỉ có ba con Ngân Thi cùng Ngân Thi không biết sâu cạn đỉnh phong kia. Đầu tiên Ngân Thi đã rơi vào trong tay Đồng Tử Thọ, chỉ còn lại hai con Ngân Thi và một đầu Ngân Thi đỉnh phong, nếu lúc này còn không ra tay cướp đoạt, đến lúc đó chỉ sợ ngay cả một sợi lông cũng không bắt được.

Về phần những cương thi khác trong mộ địa này, sau khi Ngân Thi xuất hiện, không có ai cảm thấy hứng thú với chúng.

Thọ Y đồng tử vốn là cường giả Luyện Thi, Địa Ma điện Man Sơn tựa hồ có được thần thông khổng lồ nào đó, có thể bức cương thi dưới lòng đất ra. Vị lão giả Cẩm Ma điện kia dựa vào phù văn cấm chế, mà những người còn lại ra tay, mặc dù cũng có thanh thế không nhỏ, nhưng hiệu quả tựa hồ cũng không bằng ba người này.

Tiếng rống vang lên.

Chỉ nghe một tiếng gầm quen thuộc, khí tức băng lãnh cường đại, rõ ràng lại là một con Ngân Thi. Chỉ là con Ngân Thi này không giống với con lúc trước, trong tiếng gào của nó ngoại trừ phần nộ ra, còn mang theo một tia kinh hoảng.

Nó cũng không phải tự nguyện lên đây, mà là bị bức lên. Tám đệ tử chân truyền đồng loạt ra tay, mặc dù đều thi triển thần thông thuật dưới lòng đất, nhưng dù sao cũng không chịu nổi ưu thế vây công, nhất là thần thông khổng lồ thần thông của Man Sơn., Thi triển ra, Thổ Nguyên lực nồng đậm trong lòng đất này lập tức sử dụng cho hắn. Đầu Ngân Thi dưới lòng đất

này vừa bị phát hiện vị trí, liền không thể tránh né. Lập tức đối mặt tám đạo công kích, chỉ đành chật vật ứng đối, bị bức lên.

Đột nhiên một tiếng vang thật lớn, bùn đất xám đen phụt ra khắp nơi, bên trong hiển lộ ra một đầu cương thi hỗn thân ngân quang khom người. Toàn thân con cương thi này đều là trần truồng, một sợi lông cũng không có, nếu như không phải còn có tứ chi và ngũ quan kia, chỉ sợ ai cũng sẽ cho rằng đây là một cây côn bạc.

Hầu như ngay khi đầu Ngân Thi hiện thân, trên mặt Man Sơn liền hiện ra vẻ hưng phấn, thân thể như thiết tháp mãnh liệt chuyển động, trực tiếp sải bước về phía đầu Ngân Thi này, trong miệng đồng thời hét lớn:

Man Sơn mỗi một bước đi, mặt đất liền xuất hiện một cái hố to, nơi mộ tuyệt đẹp này cũng truyền đến thanh âm rung động ầm ầm, Thổ Nguyên lực lượng vô cùng nồng đậm chẳng biết từ lúc nào tràn ngập một khu vực, sóng bụi quay cuồng, Thổ Long cuốn ngược, thanh thế kinh người. Khu vực này ngoại trừ đem Man Sơn chính mình bao phủ vào, còn đem đầu Ngân Thi kia bao vào trong.

Không biết là con Ngân Thi này không giỏi chém giết cùng người, hay là thần thông khổng lồ của Man Sơn quá mức cường đại, sau khi nó hiện thân, tả xung hữu đột vậy mà cũng không tránh thoát khu vực đó.

Tựa hồ là bị khí thế Man Sơn kinh sợ, lại phát hiện mình tả xung hữu đột không cách nào đào tẩu, lại ngửa mặt lên trời gào rú, thanh âm băng lãnh hơn cả tiếng hung thú rống thẳng lên trời, truyền khắp phương viên trăm dặm, dọa cho đám người đang chạy tới xem náo nhiệt nhảy dựng.

Trong lúc mọi người không rõ ràng, không biết vì sao đột nhiên lúc này, trong nghĩa địa, đột nhiên xảy ra dị biến. Từng cái quan tài đột nhiên vỡ nát, không hề có dấu hiệu, đều bị phá toái. Từng cái bóng từ bên trong lướt ra, bên trong mỗi cái bóng tràn ngập, đều là tử khí nồng đậm cùng khí tức mục nát vô cùng.

Cương thi không nói cũng biết những bóng dáng này là gì, là cương thi, những cương thi này còn chưa kịp bị đồng tử Thọ Y bắt đi.

Hơn một ngàn cương thi thức tỉnh toàn bộ, phá vỡ quan tài, xuất hiện trong nghĩa địa, bao vây đồng tử áo xanh Man Sơn vào trong đó.

Hiển nhiên đám người Man Sơn cũng nghĩ đến sẽ có biến cố như vậy, đầu Ngân Thi này bị bọn họ liên thủ bức ra vậy mà không trực tiếp chém giết với bọn họ, mà là một tiếng gào thét đem tất cả cương thi đều gọi tỉnh lại. Nhìn cương thi, đám người Man Sơn rậm rạp chằng chịt vây quanh, đều sửng sốt, tiếp theo mắng: Quỷ vật này, lại còn có thể gọi giúp đỡ người.

Đám tu sĩ đã đến gần xem náo nhiệt kia, cũng đều thấy được cảnh tượng trong nghĩa địa kia, đều bị hơn một ngàn con cương thi kia dọa cho nhảy dựng lên, trong mắt đều hiện ra vẻ kinh ngạc, không thôi.

Bị tám vị đệ tử chân truyền kia sinh sinh ra từ chỗ sâu trong lòng đất bức ra đầu Ngân Thi kia, trong lúc đi không có đường, vậy mà gọi những cương thi còn lại tỉnh lại, chừng hơn một ngàn con cương thi từ trong từng cái quan tài rách nát nhảy ra ngoài, một đôi mắt băng lãnh vô tình, chỉ có ánh mắt khát máu giết chóc nhìn vào trên thân tám người, trong nháy mắt liền vây bọn họ lại.

Toàn thân con Ngân Thi này lấp lánh ánh bạc, sau khi thức tỉnh những cương thi còn lại, trong mắt một tia kinh hoàng liền đi, cuồn hồng một tiếng, hai răng nanh bén nhọn chọt nhô ra, toàn thân thi khí như suối tuôn, điên cuồng bạo khởi, lại đánh tới lão giả cầm ma điện gần nó nhất.

Trong khoảnh khắc nó động, những cương thi khác tựa hồ nhận được tín hiệu, lại đồng thời động thủ, chỉ thấy trong thời gian ngắn, từng đoàn từng đoàn hắc ảnh dưới thi khí xám xịt bao phủ, đánh tới khu vực trung tâm tám người. Cảnh tượng này rơi vào trong mắt một đám tu sĩ chạy tới, làm cho bọn họ càng là kinh ngạc không gì sánh được.

Bất quá còn không đợi có người lo lắng vận mệnh tám người bọn họ, trên mặt Man Sơn Địa Ma điện thô cuồng bắt đầu cười điên cuồng, đôi mắt từng đầu cương thi dữ tợn đáng sợ điên cuồng nhào tới, hấn không giận mà mừng, bình gốm đen trong tay ném về phía những cương thi kia, cuồng tiếu nói: Ha ha ha ha, bất quá chỉ là một ít gà đất chó sành mà thôi, đều biến thành chất dinh dưỡng cho bản đại gia nuốt Nguyên Bình ta đi.

Sau đó thân hình uốn éo, cả người liền bỏ qua những cương thi này, lại đi về phía ngân thi đang công kích lão giả cầm ma điện kia, trong miệng vẫn tràn đầy càn rỡ, nói: “Khổng Đức lão thất phu, ngươi không phải nói ngươi không được tự nhiên sao, bản đại gia liền đến giúp ngươi.

Man Sơn này không hổ với thanh danh càn rỡ ở trong tông, rõ ràng là tranh đoạt con mồi của lão giả Cầm Ma điện, còn dám nói ra như vậy. Nghe thấy hấn nói, lão giả cầm ma điện tên

Khổng Đức kia lập tức trợn trắng mắt, trên mặt giận dữ thoáng hiện., chòm râu tức giận run lên. Bất quá hiển nhiên hắn cũng biết được tính cách của Man Sơn, không có ý định dây vào, chỉ là động tác trong tay lập tức bén nhọn lên, muốn lập tức thu thập Ngân Thi trước mặt hắn.

Đáng tiếc, thực lực đầu Ngân Thi này còn hơn lúc trước bị nam đồng áo xanh thu lại trên đầu, toàn thân trên dưới ngân quang loè, lão giả Cẩm Ma điện công kích cấm chế rơi vào trên người hắn, hết thấy đều bị ngân quang thi khí trên người nó bạo dừng hóa.

Lại kiêng kị Man Sơn đã nhào tới, lão giả cẩm ma điện cũng không dám thi triển đại thần thông hao phí chân nguyên gì đó, miễn cho bị người nhân cơ hội nhặt được tiện nghi, đành phải nhịn giận trong lòng, cùng Ngân Thi triển đấu.

Trong giây lát, trên người chỉ khoác một khối da thú Man Sơn áp sát tới, hoàn toàn không để ý tới khuôn mặt khó coi của Khổng Đức bên cạnh, thừa dịp một người một thi quần chiến, lén lút xuất hiện sau lưng Ngân Thi., Khuôn mặt cười gằn, đột nhiên đâm ra một quyền, tiếng nổ mạnh như sấm rơi vào màng tai mọi người, rõ ràng không khí trước người Man Sơn kia bị một quyền của hắn đập nát, lúc tiếng nổ không ngừng vang lên, năm đám bọc lấy một đoàn ánh sáng vàng đã đến sau đầu Ngân Thi.

Thiên Ma Cửu Điện, thế lực vi tôn Tử Thiên Ma Điện, các điện còn lại cũng không sai biệt lắm, nhưng nếu luận năng lực cận chiến, lại là đệ tử Địa Ma Điện mạnh nhất. Man Sơn thân là đệ tử chân truyền của Địa Ma Điện, tu vi không biết mạnh mẽ bao nhiêu, tùy tiện một quyền đánh ra, liền có thể làm cho một tòa núi nhỏ tan thành mây khói.

Cương thi xưa nay chịu tử khí trong lòng đất rèn luyện, ngày qua ngày dài tháng, thân thể cứng đờ, nhưng tương ứng, trong đó ẩn chứa lực lượng cũng cực kỳ khủng bố. Thực tế Ngân Thi ở trong cương thi đã là cấp cao, lực lượng của nó có thể so với tu sĩ Hóa Thần bình thường mạnh hơn nhiều.

Nhưng người đánh lén lúc này là Man Sơn, chỉ một quyền đánh tới, còn đang cùng ngân thi của lão giả cẩm ma điện kia

lập tức cảm ứng được. Đầu ngân thi này trí tuệ không thấp, lập tức muốn tránh né, đáng tiếc Man Sơn đã sớm chuẩn bị, trên quyền bùng lên hoàng quang, tốc độ quyền tốc độ bỗng nhiên nhanh đến không thể tưởng tượng, chỉ thấy một đạo tàn ảnh hiện lên trên không trung, tiếp theo liền nghe thấy một tiếng nổ lớn như băng sơn, một đoàn ngân quang ảm đạm bị đánh bay ra ngoài.

Ha ha, sáng khoái.

Trong tiếng cười điên cuồng, thân ảnh to lớn của Man Sơn hiện lên trên không trung, phát sau mà đến trước, không chờ đoàn ngân quang kia rơi xuống, xuất hiện ở phía trước nó. Trên khuôn mặt thô lỗ tràn đầy vẻ tàn nhẫn, khí thế trên người hung hãn hùng hậu, như một đầu hung thú lòng đất, rất là dữ tợn.

Bành một tiếng vang thật lớn, đầu Ngân Thi kia lại bị đánh bay, lần này trực tiếp hóa thành một cái bóng hướng không trung bay đi.

Sau một khắc, chỉ nghe trên không trung, từng tiếng va chạm đùng đùng không ngừng truyền đến, làm cho tất cả mọi người có chút kinh ngạc xuất hiện cảnh tượng. Đệ tử chân truyền Man Sơn này của Địa Ma điện, vậy mà xem ngân thi kia như túi cát chơi đùa, không ngừng đánh tới đánh lui.

Một người một thi, xác làm ngân thi, người là đệ tử chân truyền, theo bọn họ cảnh giới tương đương. Man Sơn là đệ tử chân truyền của Địa Ma điện, theo lý thuyết tu vi chính là cảnh giới Hóa Thần, đám người đồng tử áo liệm cũng giống như vậy, đều là tu vi Hóa Thần sơ kỳ. Mà đầu Ngân Thi kia cũng là Hóa Thần sơ kỳ., Trên thực tế còn không phải là ngân thi bình thường, mà là một đầu ngân thi sơ giai đỉnh phong, theo lý thuyết, nếu thật sự chém giết, hẳn là ngân thi chiếm thượng phong, áp chế Man Sơn mới đúng, tuyệt đối sẽ không xuất hiện cảnh tượng trước mắt.

Hoàn toàn nghiêng về một phía, thậm chí Man Sơn cũng không thi triển ra thần thông gì kinh người, chỉ lấy một thân tu vi đáng sợ áp chế ngân thi kia.

Một lát sau, Man Sơn đang đánh sáng khoai tựa hồ cũng cảm thấy có chút không thích hợp, lập tức dừng tay nhìn về phía ngân thi kia. Chính là cái nhìn này, hẳn rõ ràng nhìn thấy, trên thân ngân thi này, chẳng biết lúc nào có lượng lớn phù văn lóe lên., Những phù văn này lập loè hào quang, giống như nòng nọc, đầu đuôi tương liên, như một tấm phù văn bọc lấy thi thể màu bạc này. Thi thể màu bạc bị bọc ở bên trong, không ngừng giãy dụa, nhưng một chút tác dụng cũng không có., Nhất là trước đó, quyền cước Man Sơn rơi vào trên người hắn, mỗi một đạo công kích của hắn, chẳng những không đánh vỡ lưới phù văn trên người ngân thi, ngược lại sau khi bị phù văn chuyển hóa, đều bị phóng đại thành lực lượng đáng sợ hơn, đánh vào trên người ngân thi kia.

Vốn Ngân Thi khí điểm hung hãn, bị đả kích như vậy, ngân quang trên người càng thêm âm đậm, thi khí nồng đậm cũng tiêu hao với tốc độ kịch liệt.

Nhìn tấm lưới phù văn lóe lên, khuôn mặt Man Sơn cứng đờ, sau đó lập tức tức tức giận bộc phát, cũng vào lúc này, thân hình lão giả tên Khổng Đức của Cẩm Ma Điện kia bỗng nhiên lóe lên, trực tiếp thuận di đến trước mặt đầu Ngân Thi kia, đắc ý cười từ trong miệng phát ra.

Man sư đệ quả nhiên có sức mạnh phá núi, thi thể Ngân Thi này bị người đánh cho một chút hung uy cũng không còn, đáng tiếc, trước sau đến, sư đệ bỏ sức ra như vậy, cuối cùng vẫn là giúp sư huynh một chuyện.

Người nói chuyện đương nhiên là Khổng Đức, trên khuôn mặt già nua tràn đầy ý cười, nhưng động tác trên tay lại không chậm chút nào. Lại chỉ thành kiếm, đâm lên trên phù văn, lập tức tất cả phù văn đều sáng rực, như nước chảy phun trào lên., Cương thi bên trong chậm rãi thu nhỏ lại, phát ra tiếng gào rú không cam lòng, ngân quang đã âm đậm lần nữa bạo phát, lực lượng hung sát âm hàn bộc phát ra. Phù văn chi vỹ kia không thể tiếp tục thu nhỏ, lập tức bị mở ra một lỗ hồng lớn, Ngân Thi bên trong rống giận liên tục, lập tức từ trong lỗ hồng chui ra.

Như lúc trước Thọ Y đồng tử thu hồi thi thể Ngân Thi kia, hiển nhiên vị đệ tử chân truyền của Cẩm Ma điện này cũng sẽ không cho con Ngân Thi này cơ hội giãy dụa, thấy nó thiếu chút nữa phá vỡ mạng lưới Phù Văn, giống như trách cứ con Ngân Thi này không biết điều, hừ lạnh một tiếng nói: hừ, nếu không phải cần một cấm chế Khôi Lỗi, thật đúng là chương mất cái đầu Hậu Thiên Tử vật này của ngươi.

Lão giả vừa nói xong, bàn tay lật một cái, một cái túi vải giống như túi gấm xuất hiện ở lòng bàn tay hắn. Cái túi này cũng không biết dệt thành vật gì, phía trên giống như có vô số loại màu sắc, hỗn tạp cùng một chỗ, ngược lại trở nên không bắt mắt, phía trên có không ít hoa văn, giống như phù không phải phù, giống như chữ không phải chữ, giao du du chuyển, có loại hương vị muốn vây khốn hết thảy đều bị phong ấn.

Cái túi này vừa xuất hiện, vốn còn dự định đi qua Man Sơn mà lão giả kia lý luận một phen, thân hình ngừng lại, khuôn mặt càng thêm khó coi, trong miệng lập tức quát mắng ra tiếng: Túi phù lục phong cấm, lại là đạo khí, lão giả này cũng là một tên khốn kiếp âm hiểm.

Tiếng mắng của Man Sơn mặc dù lớn, nhưng vừa nhìn thấy lão giả lấy ra cái túi kỳ dị kia, hắn liền biết muốn từ trong tay lão giả cướp lại đầu Ngân Thi kia là không có khả năng, có chút hồn hèn mắng, thân hình muốn quay trở về.

Mất thấy lại một con Ngân Thi bị bắt được, muốn rơi vào trong tay lão giả Cẩm Ma điện kia, tất cả mọi người đều chuyển ánh mắt nhìn về phía chỗ sâu trong lòng đất. Phía dưới còn có hai đạo khí tức, một đầu Ngân Thi, một đầu không biết sâu cạn, giống như là Ngân Thi cảnh giới đỉnh phong. Lúc này tại khu mộ phần tuyết nha này, có tám người.

Trên thực tế, tám vị đệ tử chân truyền, ngoại trừ ba người đồng tử áo vàng Man Sơn Khổng Đức, năm người còn lại căn bản không có thực sự xuất thủ.

Bất kể là những cương thi kia, hay là xác đồng Thiết Thi, thậm chí ba con ngân thi kia, đều không đáng cho năm người bọn họ ra tay. Bởi vì đối với bọn họ mà nói, tác dụng không lớn, cũng không kiêng kị. Thứ bọn họ thật sự để ý, là đầu ngân thi đỉnh

phong kia ở chỗ sâu trong lòng đất, bọn Ngân Thi bình thường có thể không để ý, nhưng lúc nào cũng có thể tiến vào đỉnh phong Ngân Thi của Kim Thi, bọn họ lại không thể không để ý.

Nhất là trong Thiên Ma Tông có một chuyện lớn sắp bắt đầu, những đệ tử chân truyền này của bọn họ khắp nơi đều tranh đấu, thế tất phải đè xuống thanh thế của những truyền thừa điện khác. Như vậy, tin tức về mộ phần tuyệt phụ truyền ra ngoài, nếu là bình thường, mặc dù sẽ để ý, nhưng tuyệt đối sẽ không có tám vị đệ tử chân truyền chạy đến đây.

Ngoại trừ Thọ Y đồng tử, tác dụng của cương thi đối với bảy người còn lại cũng không lớn, nếu không cũng sẽ không đến hiện tại, xuất thủ tranh đoạt Ngân Thi, chỉ có ba người Man Sơn. Thọ Y đồng tử tự nhiên là vì tu luyện đạo này, cần đại lượng cương thi, mà Man Sơn thì tăng lên uy lực của bình đen, Khổng Đức thì cần một ít khôi lỗi.

Bất quá sâu trong lòng đất, ngân thi đỉnh phong kia, lại để cho bọn họ không thể không coi trọng, trong mắt bọn họ, rơi vào tay ai cũng được, nhưng tuyệt đối không thể rơi vào tay đồng tử áo liệm.

Trong bất tri bất giác, năm người vẫn luôn đứng ngoài quan sát, thân hình đều di động, đi tới chung quanh đồng tử áo xanh, vây hãm vào giữa, ý vị giám thị hạn chế lập tức hiện lộ ra. Đám người đặc biệt chạy tới xem náo nhiệt cũng biết đại bộ phận nguyên nhân trong đó, đều không kinh ngạc, ngược lại một bộ hứng thú bưng bưng, muốn nhìn thấy tám vị đệ tử chân truyền ra tay đánh nhau.

Bị năm đồng môn vây quanh ở giữa giám thị hạn chế, khuôn mặt non nớt của thọ y đồng tử lại một chút không vui cũng không có, cũng không lên tiếng, chỉ là cười lạnh liên tục, cũng không biết trong lòng rốt cuộc có chủ ý gì.

Bành a...

Tiếng chạy tán loạn liên tiếp truyền đến, phát sinh ngoài ý muốn, mọi người không kịp phản ứng, chỉ nhìn thấy chỗ xác Ngân Thi kia. Mặt đất bỗng nhiên vỡ ra, một bóng đen từ bên

trong lướt ra, ngay lập tức đã đến sau lưng lão giả cầm ma điện không hề phòng bị, bóng đen này không chút nào cảnh giác đụng vào., Không chút tiếng động, nhưng tình cảnh lại làm người ta sợ hãi đến cực điểm, sau khi vị lão giả của cầm ma điện kia bị bóng đen kia đụng vào, toàn bộ thân hình thiếu chút nữa bị đụng gãy, thanh âm đứt gân gãy xương phát ra, máu huyết đỏ thẫm chảy ra như suối, thân hình trực tiếp bay ngang ra ngoài, chưa kịp hoàn toàn.

Một, hai, hai, ba...

Kinh ngạc kinh ngạc không thể tin được.

Trên mặt tất cả mọi người đều biểu lộ như thế, nhất là những người xem cuộc chiến kia, bọn họ vốn tưởng rằng đệ tử chân truyền đều là nhân vật cường hoành không ngừng, lúc trước thấy đám người Thọ Y đồng tử cuồng ngược những cương thi, thậm chí Ngân Thi kia, cũng nghiệm chứng suy nghĩ trong lòng. Nhưng ai cũng không nghĩ tới, lúc này lại xuất hiện bất ngờ như vậy.

Tiếng gầm vô cùng quen thuộc truyền đến, đoàn hắc ảnh đánh lão giả cầm ma điện xương gãy, trực tiếp bị thương nặng, giờ phút này hiển lộ ra, lại không nhìn thấy ngũ quan tướng mạo, chỉ có thể nhìn thấy một bóng đen hình người, trong mắt lập loè ngân quang, lại là một đầu ngân thi.

Con Ngân Thi này vừa hiện thân ra, sau khi bị trọng thương Khổng Đức, liền lướt đến trước mặt con Ngân Thi đang bị trói. Chỉ thấy ngân quang chợt lóe, mạng lưới phù văn trên người con Ngân Thi này liền bị xé rách, Ngân Thi bên trong lập tức thoát ra. Quỷ dị chính là, hai con Ngân Thi hung hãn này vậy mà không hạ sát thủ với lão giả của Cầm Ma Điện, sau khi tránh thoát, một tiếng gào thét, trực tiếp hóa thành hai luồng ngân quang, chui vào lòng đất.

Cuối cùng một con Ngân Thi hiện thân, trọng thương Khổng Đức, cứu đi Ngân Thi bị nhốt, quá trình này quá ngắn, phát sinh quá nhanh. Bảy vị đệ tử chân truyền căn bản không kịp ngăn cản nhúng tay, lúc bọn họ phản ứng lại, nửa người Khổng Đức đã bị đụng nát. Hơn nữa lấy quan hệ giữa bọn họ cũng không tốt lắm, có lẽ chính là kịp thời, bọn họ cũng chưa chắc sẽ xuất thủ ngăn cản.

Bất quá lúc này, sau khi hai con Ngân Thi kia đắc thủ, muốn bỏ chạy. Một màn này xuất hiện, đám người Man Sơn lập tức thay đổi sắc mặt, đều muốn ra tay ngăn cản, nhưng vào lúc này, lại xảy ra biến cố làm cho người ta kinh hãi.

Âm âm âm.

Xung quanh tám người, trong mộ địa. Đột ngột, tiếng nổ liên miên không dứt bỗng vang lên. Tất cả cương thi, chỉ cần cương thi không bị tám người thu đi, trong nháy mắt này lại đồng thời bạo thể mà chết.

Bất kể là cương thi bình thường, hay là xác đồng Thiết Thi, đều trong nháy mắt này nổ thành vô số khối vụn, mà những khối vụn này không đợi rơi xuống đất, lại lần nữa nổ mạnh, trực tiếp hóa thành thi khí nồng đậm. Không ai nghĩ tới sẽ xuất hiện một màn như vậy, đều bị biến cố này làm cho kinh sợ. Ngay cả đám người Man Sơn cũng như vậy.

Biến cố này không ngừng, sau khi tất cả những cương thi này bạo thể mà chết, sâu trong lòng đất, bỗng nhiên một tiếng gầm trầm thấp làm tâm thần người ta run rẩy truyền đến. Sau tiếng rống, đột ngột, một lực hút to lớn vô cùng lại tràn lên.

Vù vù

Tiếng gió lạnh thấu xương hàng lâm, đám người lập tức nhìn thấy, những cương thi kia nổ tung sau đó hóa ra thi khí nồng đậm, lại toàn bộ bị cỗ lực hút to lớn sâu trong lòng đất hút đi, từng đoàn từng đoàn thi khí, phù phù hàng lâm trên mặt đất, tiếp theo đi vào sâu trong lòng đất.

Ông ông càng thêm đột ngột, tại trong mắt mọi người không ngừng biến mất dưới mặt đất từng đoàn thi khí bỗng nhiên thay đổi phương hướng, hơn phân nửa đều đồng thời ngưng trệ giữa không trung, sau đó đồng loạt hướng lên không trung mà đi.

Lại một cỗ lực hút to lớn, nguồn lực lượng này giáng lâm vô thanh vô tức. Không có chút tiếng gió nào, chỉ có hiện tượng. Những cỗ thi khí vốn bị kéo về chỗ sâu trong lòng đất, đều trong nháy mắt đổi hướng, hướng không trung mà đi, ở nơi nào, ngoại trừ một mảnh thi vân khổng lồ có chút quá phận, cũng không có vật gì khác.

Tranh đoạt, hai cỗ hấp lực này tựa hồ là đang tranh đoạt trong mộ địa thi khí, không chỉ những cương thi kia bạo thể sinh ra,

một ít người du ly trên không trung, cũng giống như vậy, hết thấy đều trở thành đối tượng hai cổ lực lượng tranh đoạt.

Ban đầu, hai cổ lực lượng này vẫn là kỳ cổ tương đương, thi khí trong mộ địa bên trong bị hút đi không sai biệt lắm. Nhưng là chỉ qua mấy hơi thở, chỗ sâu trong thi vân kia, một tiếng hừ lạnh nhẹ không thể nghe truyền đến, lập tức từ cổ hấp lực vô thanh vô tức kia tăng vọt mấy lần, hoàn toàn đè ép lực hút từ lòng đất truyền đến.

Đại lượng thi khí phun trào, hư không chế tạo ra cuồng phong vu vu, từng đoàn thi khí tinh thuần xám xịt bị một cổ lực lượng tụ tập cùng một chỗ, sau đó hướng về phía thi vân trên không trung kia mà đi.

Cái này...

Đám người Man Sơn cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, hiển nhiên bọn họ cũng không nghĩ tới trong mộ địa này lại đột nhiên phát sinh biến cố như vậy, bất quá trong lòng bọn họ ngược lại có một cái suy đoán, sau một khắc, chỗ sâu dưới lòng đất dưới chân bọn họ truyền đến một tiếng gào tràn ngập phấn nộ, lập tức chứng thực suy đoán trong lòng bảy người bọn họ.

Phản mộ tuyệt âm dưới chân mọi người bỗng nhiên bắt đầu run rẩy, sâu trong lòng đất mơ hồ có thứ gì đó sắp xuất hiện, tất cả mọi người có thể cảm giác được, nơi sâu trong lòng đất, tựa hồ có đồ vật gì đó thức tỉnh, tức giận, không biết vì sao thứ này có vô tận nộ khí, từ sâu trong lòng đất lộ ra ngoài, tất cả mọi người có thể cảm giác được rõ ràng.

Đồng tử áo xanh một mực bị năm vị đồng môn theo dõi bỗng nhiên thần sắc khê động, niềm vui mừng trong mắt hoàn toàn không giấu kín được, hiển lộ ra ngoài, trong miệng thấp giọng hô: Là nó.

Không chỉ đồng tử áo liêm, mấy người còn lại cũng có thể cảm ứng được thứ đang xông vào sâu trong lòng đất kia là gì. Thi bạc đỉnh phong, người sáng lập khu mộ phần tuyệt nhiệt này, một đầu cương thi tùy thời có thể tấn thăng thành kim thi. Đoán được sâu trong lòng đất là thứ gì, mọi người lại lập tức

nhớ lại cảnh tượng lúc trước, trong nháy mắt, mấy lòng bọn họ đều rung mình.

Ngay vừa rồi, con ngân thi đỉnh phong này thừa dịp mọi người đối phó hai con ngân thi bình thường kia há miệng, bỗng nhiên động thủ, làm cho tất cả cương thi đều bạo thể mà chết. Muốn mượn nhờ những thi khí này, sau khi thôn phệ trực tiếp tấn thăng đến kim thi. Nguyên bản ý định của nó là có thể thành công., Đáng tiếc, không biết tại sao, bị một cổ quỷ dị lực đột nhiên xuất hiện cắt ngang, đem nó tấn thăng cần cướp đoạt thi khí không còn, đánh rớt nó cảnh giới đỉnh phong ngân thi.

Bị cưỡng ép cắt đứt quá trình tấn chức, có thể nói đầu Ngân Thi đỉnh phong này hoàn toàn bị phần nộ tràn ngập, lại trực tiếp ra khỏi chỗ sâu trong lòng đất.

Oanh oanh oanh oanh!

Sâu trong lòng đất, từng tiếng vang như nổi trống đánh vào trong lòng mọi người, ngay cả đám tu sĩ nơi xa không dám tới gần cũng bị tác động đến, trong lòng đều là buồn bực, bị những âm thanh này đánh cho choáng váng đầu óc.

Toàn bộ mộ địa tuyệt âm bỗng nhiên tối sầm lại, một cổ khí thể sát phạt tràn ngập khí tức âm hàn hàng lâm, ngọn nguồn của cổ khí thể khủng bố này, ngay dưới chân mọi người. Mấy vị đệ tử chân truyền vẫn luôn nhẹ nhõm biểu lộ, sau khi cảm ứng được cổ khí thể này, nhao nhao thu hồi vẻ khinh thị trên mặt, lộ ra vẻ ngưng trọng.

Một tiếng nổ rất đột ngột, chỉ thấy nơi mộ địa kia bắt đầu chìm xuống một mảng lớn bùn đất màu xám đen. Trong khoảnh khắc, nơi nào xuất hiện một cái hố to phạm vi gần trăm trượng. Dưới đáy hố một mảnh u ám, từng luồng từng luồng khí đen từ phía dưới tràn lên, cái hố này vừa xuất hiện, bên trong mộ phần liền trở nên vô cùng rét lạnh, còn là loại hàn khí thấu xương tủy này.

Đi ra ngoài rồi.

Không biết là ai ra khỏi miệng trước, bảy vị đệ tử chân truyền đồng loạt nhìn về phía hố lớn kia, chính lúc này. Dưới đáy hố, một bóng đen to lớn hiện ra, bóng đen này là ngọn nguồn của

tất cả lạnh lẽo, ở chung quanh, ngay cả không gian giống như cũng bị đông kết lại. Nhìn thấy bóng đen này, Thọ Y đồng tử mặt mày biến sắc, hoàn toàn không để ý tới năm vị đồng môn đang giám thị hắc chung quanh, lập tức hét lớn một tiếng: Không tốt, là một cái Hàn Thi. Đừng để nó ra ngoài, nhanh chóng động thủ,

Sau khi đồng tử áo liệm uống xong, khí tức toàn thân biến đổi, trong thân thể nho nhỏ bỗng nhiên bộc phát ra khí thể vô cùng đáng sợ, hoàn toàn không giống với vẻ hời hợt lúc trước. Lần này, hắc thật sự đã ra tay.

Đưa tay trên không trung, chỉ thấy trên không trung cái hồ to kia, một lá cờ phướn trắng xóa trống rỗng xuất hiện, tiếp đó trên mặt lá cờ kia bùng lên ánh sáng. Một cương thi lông trắng hình thể khổng lồ từ bên trong đi ra, dùng bàn tay mọc đầy lông trắng khùng bố nắm lấy lá cờ phướn kia. Mà ở phía xa, khuôn mặt đồng tử áo liệm đồng tử đột nhiên trở nên dữ tợn, hầu như là từ giữa kẽ răng của hắc phun ra mấy chữ.

Lục Thi Phiên, sát.

Trong nháy mắt khi đồng tử áo liệm sát tự ra khỏi miệng, cương thi lông trắng kia lập tức liền động, nắm lá cờ phướn, hóa thành một cái bóng, kéo một mảng lớn quang mang trắng bệch, trực tiếp đâm tới bóng đen to lớn dưới đáy hồ kia. Ánh sáng trắng bệch này mặc dù không có một tia khí tức quang minh, nhưng chẳng biết tại sao, lại lộ ra một mùi vị tịnh hóa, tựa như muốn tàn sát sạch sẽ tất cả tử khí thể gian.

Thọ Y đồng tử ra tay, sáu người còn lại cũng đều phản ứng lại, mặc dù chậm một chút, nhưng lại không chút do dự, hét thảy đều thi triển ra thần thông khùng bố khiến đám tu sĩ quan chiến ghen hợm nhìn trần trời.

Địa Ma khô lồi, giết.

Đầu tiên là Man Sơn kia ra tay, từng cỗ hào quang màu vàng đất bỗng nhiên trên không trung ngưng tụ thành một khô lồi khó khăn lắm mười mét, trong tay khô lồi này nắm một thanh đại kiếm, hung sát khôn cùng, chém giết về phía bóng đen dưới đáy hồ.

Tử mẫu tính hồn thứ.

Áo trắng của Nhân Ma điện, trong miệng phun ra mấy câu chú ngữ, liền thấy trên không của hồ lớn xuất hiện hai cái gai quý trong suốt một lớn một nhỏ, nổi liền cùng một chỗ, ong ong run rẩy, xen lẫn giữa hư ảo và chân thực, không thể nắm bắt, chỉ liếc mắt nhìn đã khiến người ta cảm thấy trong lòng đau xót, rất là quý dị.

Thiên Cương Sát Châu, sát chiêu...

Độc Ma điện vang lên thanh âm Tỳ Hưu, trên không trung bỗng nhiên xuất hiện một bóng đen, trong đó có từng hạt châu đen sì lớn chừng ngón cái, quay tròn chuyển động, tựa hồ cực kỳ không ổn định, phía trên bám vào một tia sát khí làm cho người ta kinh hãi.

Hồng phấn chương...

Cực kỳ tự nhiên, không khí trên hồ to kia bỗng nhiên biến hóa, từng tia sương mù phấn hồng tràn ra, khí tức bên trong đủ để cho tất cả sinh linh đều trầm mê trong đó, không thể tự kiềm chế.

Huyền băng vạn nhận

.....

Ngoại trừ bảy vị đệ tử chân truyền của cấm ma điện bị trọng thương ra, bên ngoài cũng đồng thời xuất thủ. Lập tức thấy không trung kia chấn động không ngớt, một vài cảnh tượng đáng sợ xuất hiện, mỗi một cảnh tượng đều đại biểu cho một loại thần thông đáng sợ. Bất quá thanh thế kinh người nhất trong đó, lại là vẫy của đệ tử chân truyền của Binh Ma điện kia một mực vô thanh vô tức không vang.

Toàn thân trên dưới đều bao phủ trong áo giáp băng lãnh, từ khi tiến vào Thi Phần giới này về sau chưa từng nói qua, nhưng lúc này vừa ra tay, thanh thế lại trực tiếp đè ép tất cả mọi người.

Thanh âm ào ào của áo giáp lắc lư vang lên, chỉ thấy trong mấy người, một đạo hàn quang chợt xuất hiện. Thân hình của Hạng Lân xuất hiện ở trên cái hồ to kia, hoàn toàn không quan

tâm đến cái hố to bị mấy người thần thông công kích bao trùm, Trảm mã cự đao trong tay quét ngang, một người một cầu, một mình xông vào, thân hình như thiên thạch rơi xuống đáy hố.

Sát khí như biển, tùy ý tràn ra, trong lúc nhất thời, xuất hiện trong mắt mọi người, không phải là cảnh tượng một mình hấn, mà là cảnh tượng thiên quân vạn mã xung phong.

Hư không vù vù chấn động, thi khí âm hàn từ dưới hố lớn kia đột nhiên tới đỉnh phong, đoàn bóng đen kia rút cuộc cũng xông ra, rơi vào trong mắt mọi người.

Thân hình chừng sáu trượng, quả thực giống như Thượng Cổ Cự Nhân tộc, vô cùng nồng đậm âm hàn thi khí từ trên người nó điên cuồng trào ra, dưới thi khí kia, hiển lộ ra chính là... Một mảnh lân phiến lớn chừng đồng tiền. Những lân phiến này nhan sắc quý dị, từ ngực bụng dưới, tất cả lân phiến đều là kim tráo chói mắt, nhưng trên ngực bụng lại là ngân bạch tiểu tử.

Không cho dù chỉ là một sợi lông, mọi người có thể nhìn thấy, cũng chỉ có thể bao trùm toàn thân lân phiến của cương thi này, còn có một đôi mắt, lạnh lẽo đến tận cùng. Trong hốc mắt màu máu, trong một đôi con ngươi đều là khát máu, còn có phần nộ, muốn hủy diệt hết thảy phần nộ trước mắt.

Đây là...

Đám người còn chưa kịp nhìn kỹ con cương thi khổng lồ từ dưới hố lớn kia đi ra, thần thông công kích của mấy vị đệ tử chân truyền đều rơi xuống trên người nó.

Oanh oanh oanh liên miên không dứt tiếng vang lên. Bảy vị đệ tử chân truyền, có thể nhẹ nhõm đối phó Ngân Thi tồn tại, cùng ra tay, cho dù là Kim Thi chân chính chỉ sợ cũng không dám đón đỡ. Huống chi đầu Ngân Thi này còn chưa tấn thăng đỉnh phong, đầu Cự Nhân Cương Thi vừa mới lộ đầu này tuyệt đối là cương thi xui xẻo nhất từ xưa đến nay.

Dưới mấy đợt công kích liên tiếp, con cương thi khổng lồ này rống giận liên tục, cảm giác nó sẽ bị lửa giận của mình che mắt. Nhưng đả kích thật sự lại là ở cuối cùng, là vậy kia.

Lúc mấy đợt công kích phía trước còn chưa tan, vảy đầu lâu toàn thân bao phủ trong áo giáp băng lãnh xuất hiện, con người băng lãnh không chút cảm tình đối đầu với con Ngân Thi đỉnh phong này, Trảm Mã Cự Đao sắc bén tuyệt thế mang theo một vòng quang mang chặt đứt tất cả, rơi vào trên người Cự nhân cương thi.

Sau thời gian ngắn ngủi va chạm chói tai, trên thân cự nhân cương thi vác lấy lân phiến nửa vàng nửa bạc công kích phía trước, dưới cự đao Trảm mã kia hoàn toàn mất đi tác dụng. Chỉ nghe thanh âm xoẹt xoẹt vang lên, tiếp đó còn có cự nhân cương thi rống lên thê lương, từng cỗ thi khí nồng đậm gần như thực chất từ trong cơ thể nó tuôn ra, đem thân thể nó bao vây lại.

Xuy xuy xuy

Hạng Lân thối lui chậm một chút, lập tức thân hình trì trệ, nếu trong cơ thể hắn lúc này cũng tuôn ra một cỗ chân nguyên, bức những thi khí kia ra, sau một khắc chỉ sợ hắn liền không đi được.

Sau khi vảy đen rút đi, đáy hồ kia liền truyền đến từng tiếng gào cực kỳ tức giận, tiếng rống xuyên thấu trời xanh, cũng không biết sinh sinh sinh đánh tan bao nhiêu mây khí.

Nghe tiếng rống kinh người này, mấy người tuổi thọ đồng tử lại ngưng trọng biến mất. Mới vừa rồi bọn họ nhìn rõ ràng, phía trước mấy đợt công kích, cương thi cự nhân kia đã bị thương, một kích cuối cùng của Hạng Lân càng trực tiếp trọng thương nó. Kim Thi mặc dù đáng sợ, nhưng nếu thay đổi một đầu kim thi bị thương nặng, chỉ sợ bất cứ một ai trong mấy người bọn họ đều dám mạo hiểm đi chém giết một lần.

Huống chi, hiện tại bản thân bị trọng thương, chỉ là một đầu ngân thi đỉnh phong mà thôi.

Một, hai, hai, ba...

Ha ha... Có tiện nghi mà không chiếm là đồ khôn kiếp, đầu Ngân Thi này bản đại gia muốn chắc rồi.

Lại là Man Sơn Địa Ma Điện, hắn ngược lại không khách khí, mắt thấy đầu ngân thi xui xẻo đỉnh phong kia bị mấy người bọn họ liên thủ đánh trọng thương. Mặc dù trong đó xuất ra đại lực chính là Hạng Lâm đệ tử của vị đệ tử chân truyền Bình Ma Điện kia, cũng không ngăn trở Man Sơn một lần nữa biểu hiện tất cả quyền lực đối với cương thi hắn nhìn trúng.

Trong lúc nói chuyện, động tác Man Sơn cũng cực nhanh, thừa dịp đồng tử áo liệm còn đang dưới sự giám thị của mấy người Hải Trãi, hắn bước ra một bước, thuần di đến trên không cái hồ lớn kia. Lòng bàn tay nâng một cái bình gốm đen sì, bình gốm này không chút thu hút, một cỗ khí tức như tro bụi từ bên trong toát ra, tán phát ra một loại hương vị thôn phệ hết thảy.

Bình gốm nâng lòng bàn tay, trên mặt Man Sơn tràn đầy vẻ càn rỡ càn rỡ, trong miệng hừ lạnh, nói: “Hừ, đừng tưởng chỉ có các ngươi có đạo khí, lão tử cũng có, nuốt nguyên bình, thu cho bản đại gia thu đi.

Vừa nói xong, Man Sơn lập tức lật bàn tay, đem cái miệng bình gốm đen sì kia hướng xuống. Hắn động tác này sau, lập tức khí tượng trên không trung kia hoàn toàn thay đổi. Khí tức như dòng thác băng kia nghiêng xuống, rơi vào trong hồ to, trực tiếp cuốn về phía ngân thi đỉnh phong đang gào rú không ngừng kia.

Dựa theo cảnh tượng Man Sơn sử dụng bình gốm thu nạp cương thi khác trước đó, đạo khí tức như tro bụi kia hoàn toàn bao vây ngân thi đỉnh phong này, chính là lúc nó chết đi.

Đáng tiếc, cũng không biết là Man Sơn Lưu Niên bị lợi hay là hôm nay vận khí thật sự kém tới cực điểm, chỉ sợ ngoại trừ hắn ra, không có người nào nguyện ý để hắn đạt được đầu ngân thi đỉnh phong kia. Luyện thi tùy thời có thể tấn thăng thành kim thi, mặc kệ đối với vị đệ tử chân truyền kia, đều là

một sự giúp đỡ lớn. Không thể để cho đồng tử áo liệm đạt được, nếu có thể đạt được tự nhiên là tốt nhất.

Man Sơn biết động thủ cướp, tự nhiên cũng có những người khác biết, giống như vị đệ tử chân truyền của Bình Ma điện vừa rồi làm trọng thương ngân thi đỉnh phong kia, Hạng Lân.

Chợt có tiếng gió vang lên, một bóng đen đột ngột xuất hiện ở phía dưới hồ lớn, khí tức như tro bụi đang lan tràn lập tức bị bóng đen này phá vỡ một lỗ hồng lớn. Dao khí sắc bén đủ để chém vỡ sông núi bốn phía, loạn tiễn giống như xòe ra bốn phía, khí tức như tro bụi căn bản không ngăn được những dao khí này, nhao nhao bị chém nát.

Những dao khí này nhìn như lăng loạn, nhưng mục tiêu mỗi một đạo đều giống nhau, sau khi phá vỡ khí tức như tro bụi kia, nhao nhao tập trung đến một chỗ, chính là đầu ngân thi đỉnh phong kia. Tiếng gào rú quen thuộc lần nữa vang lên, lần này mọi người càng thêm kinh ngạc, lấy thị lực của bọn họ tự nhiên có thể nhìn ra bóng đen kia là người nào.

Hạng Lân. Hắn rõ ràng lại một lần nữa đơn thương độc mã xông vào bên trong, cùng đầu Ngân Thi kia đối mặt chém giết.

Con Ngân Thi đỉnh phong này co rút dưới đáy hồ lớn, không dám lộ đầu. Sau khi nó bị mấy vị đệ tử chân truyền liên thủ đánh trọng thương, nó rút cuộc từ trong cơn giận dữ tĩnh lại, cảm ứng được trên hồ lớn kia có trồn vện bảy đạo khí tức khiến nó cảm giác có nguy hiểm. Lại càng không dám liều lĩnh, thế nhưng vẩy nhọn đột nhiên xông vào, lại lần nữa ra tay với nó, từng đạo dao khí bổ tới làm cho đầu Ngân Thi đỉnh phong này rời khỏi tức giận.

Đầu lâu đầy vẩy bạc mãnh liệt ngẩng lên, thẳng vào Vân Tiêu gào thét lại lần nữa vang lên, một trận chém giết thảm liệt xuất hiện dưới hồ to kia.

Những thanh âm xuy xuy xuy từ đáy hồ truyền đến, hai bóng dáng lớn nhỏ không đều dấy dựa cùng một chỗ, không ngừng va chạm. Mỗi một lần va chạm, hình thành dư ba tản ra, sẽ khiến hồ to kia mở rộng một chút. Theo chém giết kịch liệt, thậm chí lan đến toàn bộ mộ địa tuyệt nha.

Mẹ nó, danh tiếng đều để tiểu tử Hạng Lân này đoạt, bản đại gia nói, con cương thi này là của ta, ai cướp ta sẽ giết người đó.

Bởi vì Hạng Lân đột nhiên ra tay, Man Sơn còn chưa kịp ngự sử vật trong tay thu đầu Ngân Thi đỉnh phong kia vào, giờ phút này thấy phía dưới một người một thi chém giết thảm liệt, lập tức mắng to vài câu, đột nhiên lật tay thu cái bình gốm đen kia vào, trên người mạnh mẽ bùm bùm một trận, chiến ý mãnh liệt bộc phát ra, trong miệng cũng mắng đến mấy câu phía sau, một tia ý cười dữ tợn hiện lộ ở trên mặt hắn.

Nhìn Thần Khuyết này, rõ ràng nếu hắn đi xuống, chắc chắn sẽ không giúp Hạng Lân bận tâm. Sau một khắc, động, lại một đạo quang mang rơi vào dưới hố to, lần này là đệ tử chân truyền Địa Ma điện... Man Sơn.

Ở đây có tám vị đệ tử chân truyền, ngoại trừ lão giả Không Đức cực kỳ không may bị một con Ngân Thi đánh lén trọng thương kia, còn lại bảy người đều hoàn toàn không tổn hao gì, cũng không phải là người thiện lương gì, mắt thấy có thể có cơ hội tìm được một đầu Ngân Thi đỉnh phong, đương nhiên là không có người nào buông tha.

Sau khi Man Sơn cũng rơi vào dưới hố to, đệ tử chân truyền của Nhân Ma điện Chu Bạch Y, trong miệng cũng phát ra vài tiếng cười lạnh hắc hắc, áo bào mở ra, hóa thành một đạo bạch quang, ngay lập tức cũng nhập vào đáy hố.

Nhìn thấy đã có ba người đi xuống, còn bị mấy đồng môn vây quanh ở trung tâm đồng tử bỗng nhiên cười to lên, ha ha... Ta biết, chư vị sư huynh sư tỷ cũng không phải người tốt lành gì, nếu đều muốn đạt được đầu Ngân Thi đỉnh phong tùy thời có thể tiến vào Kim Thi kia, liền không cần bận tâm chuyện khác, tất cả dựa vào bản lãnh là được.

Lời này của đồng tử Thọ Y nói ra, lập tức khiến cho khuôn mặt đang theo dõi hắn biến đổi, đều hiện lên một tia ý động. Ngân Thi đỉnh phong tương đương với một vị tu sĩ Hóa Thần đỉnh phong, nhưng nếu là một đầu Ngân Thi đỉnh phong tùy thời có thể tấn thăng thành Kim Thi, vậy ý nghĩa liền hoàn toàn khác biệt.

Đạt được con Ngân Thi này, thi triển một ít thủ đoạn, để nó tấn thăng thành Kim Thi, đến lúc đó lại luyện chế thành Khôi Lỗi luyện thi. Tương đương bọn họ liền có thêm một cỗ Khôi Lỗi cấp bậc Phản Hư Cường Giả, dù hoặc bức này, chỉ sợ không có một tu sĩ nào nguyện ý cự tuyệt, cho dù là những đệ tử chân truyền như bọn họ ở Thiên Ma Tông đều có địa vị cực cao.

Trong lúc bọn người Xi sắp bị đồng tử áo tơi nói cho biết, sau một khắc phát sinh tình cảnh ở chỗ sâu trong hố lớn kia, lại để cho bọn họ không phải làm khó nữa.

Tiếng rống vang lên.

Một tiếng gào rú quen thuộc truyền đến, ngay sau đó từ dưới hố lớn kia, bỗng nhiên có ba đạo hào quang bay nhanh lên. Tốc độ nhanh đến bất khả tư nghị, gần như ở trên không trung lóe lên, sau một khắc liền muốn thoát ly khỏi tuyệt mộ. Trừ mấy người Hướng Phong, những tu sĩ khác căn bản không thấy rõ ba đạo ánh sáng này rốt cuộc là cái gì. Bất quá lập tức, thanh âm đám người Man Sơn giải đáp nghi hoặc của mọi người.

Người chưa xuất hiện, thanh âm vội vàng từ đáy hố kia truyền đến, nhanh, mau ngăn lại ba con súc sinh kia, chúng nó muốn chạy trốn.

Lời nói của Man Sơn truyền tới, lập tức tất cả mọi người đều biết ba đạo quang mang kia rốt cuộc là cái gì, lại là hai đầu Ngân Thi cùng đầu Ngân Thi lúc trước trốn vào lòng đất bị ba người Hạng Lâm đánh trọng thương một năm Ngân Thi đỉnh phong, phía dưới không biết xảy ra chuyện gì, ba con cương thi này cùng xuất hiện, bỏ lại đám người, bỏ chạy về phía xa.

Trong nháy mắt ba con Ngân Thi hóa thành quang mang thoát ra khỏi tuyệt mộ địa, ba người Man Sơn cũng đã bay lên. Vừa thấy ba đạo quang mang kia đã độn hơn một chút, mặc dù đã sớm biết phía dưới Đột Ngột cũng không ngăn được ba con Ngân Thi này, mặt mũi trở nên khó coi hơn vài phần.

Trong mộ phần tuyệt luân, ba đạo độn quang bay nhanh với tốc độ kinh khủng, nghĩ đến chỉ cần một hơi thở, ba đạo độn quang này nên hoàn toàn biến mất trong mắt mọi người.

Nhưng sau một hơi thở, trong mắt mọi người lại quý dị còn có ba đạo độn quang kia tồn tại, hơn nữa không chỉ như vậy, còn... nhiều hơn một đạo. Mảnh mộ phần tuyệt nhiệt này biên giới, một đạo quang mang đỏ sậm từ chỗ cực xa nhào tới, giống như vừa vụn cùng ba đầu ngân thi kia hóa thành độn quang đánh vào.

Tuy rằng khoảng cách rất xa, nhưng dù sao vùng mộ địa này cũng không lớn đến mức khiến mọi người nhìn không rõ ràng đến mức nào, đợi đạo hào quang màu đỏ sậm kia đến gần, mọi người lập tức nhìn thấy rõ ràng, đạo hồng quang kia., Không ngờ lại là một dây leo đỏ sậm to lớn, không biết dài bao nhiêu. Một dây leo toàn thân đỏ thẫm như tuyết đang bay múa cũng thôi, mọi người còn suy đoán là một ít yêu thú đặc thù, thế nhưng sau một khắc phát sinh cảnh tượng, lại để cho tất cả mọi người lộ ra vẻ kinh ngạc.

Ngay dưới con mắt chăm chú của mọi người, dây leo quý dị đỏ thẫm như máu kia vậy mà như cự mãng, mãnh liệt vờn quanh, quán lấy phiền hư không kia. Tự nhiên, cũng bao gồm ba con cương thi vừa vụn độn vào kia.

Cách đây không lâu, ngay tại nghĩa địa kia, còn có ba con Ngân Thi hung uy làm người ta sợ hãi, vậy mà dưới trạng thái độn quang, bị Yêu Đẳng quý dị xuất hiện quán chặt lấy, tiếp theo hoàn toàn trói chặt, hơn nữa càng làm cho mọi người kinh ngạc, lại lập tức phát sinh cảnh tượng.

Yêu đẳng quý dị kia, sau khi trói ba đầu Ngân Thi lại, không ngừng chút nào, kéo lấy ba đầu Ngân Thi tựa hồ vẫn còn giấy dũa, tiếp tục bay tới phía tuyệt khu mộ.

Kinh ngạc vô cùng.

Nhìn thấy một màn này, ngay cả những đệ tử chân truyền Man Sơn này, đều có chút ngây ngẩn cả người, thẳng đến khi Yêu Đẳng kia hoàn toàn tiến vào trong mắt mọi người mới phản ứng lại.

Đến gần đó, đám người nhìn thấy cây Yêu đẳng quý dị này đột nhiên xuất hiện toàn bộ diện mạo, sau đó nhao nhao cảm giác

lưng phát lạnh, mồ hôi lạnh tuôn ra như điên, thậm chí sinh ra ý nghĩ sợ hãi.

Chỉ thấy trên đỉnh đầu mọi người, cây yêu đằng kia bay qua, nhìn xa như thùng nước, đến gần. Rõ ràng là to như cối xay, chiều dài chừng mấy trăm trượng, toàn thân đều đỏ sẫm, tựa như bị vô số máu tươi nhuộm qua. Trên thân cây đằng kia, từng cây mọc sất như gai ngược mọc ngược, trên mỗi một cây gai đều có huyết quang lưu chuyển, đáng sợ tới cực điểm.

Càng thêm kinh khủng là, theo Yêu Đằng này tới gần, tất cả mọi người cảm giác khí huyết trên người bốc lên, có xúc động muốn phát cuồng. Mà khi Yêu Đằng này bay đến đỉnh đầu mọi người, mọi người lại cảm giác cả người như bị lực lượng gì đó ăn mòn.

Bởi vì không biết nội tình Yêu Đằng này, lại nhìn thấy Yêu Đằng này sau khi vào nghĩa địa, tốc độ đột nhiên giảm xuống, mấy người Man Sơn cũng liền tạm thời nhịn lại, không lập tức xuất thủ.

Trong ánh mắt nghi hoặc của tất cả mọi người, đầu yêu đằng này, bao lấy ba con Ngân Thi đang dần dần thành thật, chậm rãi bay đến trên không mộ phần, Thi Vân khổng lồ kia có chút quá phận. Thi Vân to lớn, nhưng thân thể Yêu Đằng này cũng quá mức khổng lồ, cả hai cùng một chỗ, lại có loại cảm giác kỳ cổ tương đương.

Cái gì, thứ kinh khủng như vậy sao...

Sau mấy hơi thở, gần như đồng thời, sau khi nhìn thấy yêu đằng kia bay đến bên cạnh Thi Vân làm ra động tác, trong đầu đều hiện lên một ý niệm như vậy.

Yêu đằng kia, chậm rãi bay đến phía dưới thi Vân kia, sau đó trước mặt tất cả mọi người, làm ra một động tác như sủng vật vẫy đuôi mừng chủ. Nếu yêu đằng này là người, hiển lộ ra, hoàn toàn là một hình tượng nô bộc biết vâng lời.

Ba chương vạn chữ, lại minh nhật vẫn chưa xong.

Một, hai, hai, ba...

Điều này làm cho tất cả mọi người kinh hãi không hiểu Yêu Đằng, lại làm ra động tác giống như lắc đuôi thương tiếc, ngay dưới thi vân, một màn này rơi vào trong mắt mọi người, lần nữa để cho bọn họ kinh ngạc đứng tại chỗ.

Bất quá cũng có không ít ngoại lệ, bảy người Thọ Y đồng tử Man Sơn, bất kể nói thế nào cũng là thân phận đệ tử chân truyền, hàng thật giá thật Hóa Thần tu sĩ. Mặc dù cũng kinh ngạc với yêu đằng đáng sợ đột ngột xuất hiện này, nhưng chân chính khiến cho bọn họ chú ý, lại là phiến thi vân to lớn trên đỉnh đầu, còn có người ở sâu trong Thi Vân kia.

Ngân Thi tạo ra mảnh thi vân này đã biến thành tù nhân cấp thấp, nhưng mảnh thi vân này lại giống như không mất đi sức sống, vẫn như cũ phun trào, tựa hồ không bị ảnh hưởng chút nào.

Hồi tưởng lại một màn phát sinh lúc trước, tất cả cương thi bạo thể mà chết, hai cỗ lực lượng tranh đoạt thi khí. Hiện tại xem ra., Cỗ hấp thu lực lượng sâu trong lòng đất kia tự nhiên là của đầu Ngân Thi đỉnh phong kia, nó là muốn mượn những thi khí kia một lần hành động tấn thăng đến cảnh giới Kim Thi. Đáng tiếc bị lực lượng đột ngột xuất hiện trong Thi Vân kia cưỡng ép cắt đứt, cho nên nó mới có khí tức ngập trời từ chỗ sâu trong lòng đất đi ra, bị bảy vị đệ tử chân truyền bọn họ liên thủ làm trọng thương.

Nghĩ rõ mấu chốt trong đó, cơ hồ là đồng thời, gương mặt của bảy người Thọ Y đồng tử đều trở nên khó coi. Có người ngay trên đỉnh đầu bọn họ, ẩn giấu thời gian dài như vậy, nhìn tròn hay lâu như vậy. Tính tình nóng nảy như Man Sơn lúc này muốn phát tác, không đợi hắn có động tác, thi vân kia chợt phát sinh biến hóa.

Chỉ thấy không biết tại sao thi vân trên không trung bỗng nhiên bắt đầu quay cuồng kịch liệt, giống như bị đun sôi, trong lúc quay cuồng không ngừng thu nhỏ lại, tốc độ cực nhanh. Chỉ sau mấy hơi thở, thi vân vốn to lớn bao trùm cả tuyệt mộ

địa, lại thu nhỏ lại chỉ còn mấy trượng, cuối cùng hóa nhỏ thành một đồng bunn nhão lớn chừng ngón cái, rơi vào lòng bàn tay trắng nõn không một tia máu.

Trên không trung, Thi vân không lồ kia hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một người.

Hắc y nhân tóc đen, ngũ quan khuôn mặt thanh tú tái nhợt không một tia máu, phía trên bao trùm từng đạo hắc văn, không biết là thai ký hay là một loại đồ đằng nào đó, làm cho thanh niên này nhìn qua rất là yêu dị.

Bàn tay khế lật, thu đoàn thi vân kia lại, khoe miệng mang theo nụ cười nhàn nhạt, nhìn mọi người, nhất là đồng tử áo liệm đứng cùng một chỗ bảy người, cũng không khom người hành lễ. Trên mặt càn là một tia cung kính sợ hãi đều không có, chỉ là nhẹ gật đầu, nói với bảy người: đệ tử thượng đẳng Huyền Vân điện Ngô Khí, gặp qua bảy vị sư huynh sư tỷ.

Nghe thấy Ngô Khí phun ra mấy câu kia, nhất thời đám tu sĩ xem náo nhiệt xa xa kia liền nổ tung. Phần lớn bọn họ đều là người Thiên Ma Tông, phần lớn thân phận cũng là đệ tử các điện, nhìn thấy Ngô Khí từ bên trong Thi Vân kia thần nhiên hiện thân đã là cực kỳ kinh hãi rồi, hôm nay Ngô Khí ngạo mạn như vậy đối mặt với bảy vị đệ tử chân truyền, lại càng không thể tin được.

Phải biết rằng ở tu chân giới, mặc kệ tiên ma, trăm trọng hay phạt, nói cho cùng đều là cường giả vi tôn. Trước mặt cường giả, kẻ yếu ngay cả tư cách phản kháng cũng không có. Thân là kẻ yếu, nếu muốn cường giả không nhớ tới mình, thì không nên cho cường giả một chút lý do. Xem thái độ của Ngô Khí, nếu như mấy người trẻ tuổi Thọ Y muốn làm khó hắn, quả thực ngay cả lấy cớ cũng không cần tìm, cho dù trực tiếp đánh chết trước mặt mọi người, trở về cũng sẽ không bị tông môn trừng phạt một chút nào.

Đám người kinh ngạc qua đi, sau đó lại nhao nhao hưng phấn lên, vốn cho rằng náo nhiệt đã xem gần hết rồi, không nghĩ tới trò hay chân chính lại là sau cùng. Bọn họ đang suy nghĩ, đợi đến lúc Ngô Khí đột nhiên xuất hiện đầy ngậy ngốc, sẽ chết trong tay vị đệ tử chân truyền kia.

Giống như mọi người mong đợi, nhìn thấy thái độ của Ngô Khí như vậy, lập tức làm cho mặt mũi bảy người Thọ Y đồng tử càng thêm khó coi. Ngay cả Ngô Khí cũng giống nhau, đều là nữ tử băng lãnh cảm trường kiếm trong tay của đệ tử Huyền Âm điện, giờ phút này mặt mũi đều phủ đầy sương lạnh.

Người từ lúc bắt đầu đã trốn ở bên trong.

Đột ngột, thanh âm non nớt ẩn chứa vô tận lệ khí vang lên trên không trung, đã thấy đồng tử áo liêm kia bỗng nhiên di động bước chân, lướt qua mấy người vây quanh hắn, đi về phía Ngô Khí.

Mỗi một bước hắn đi, hư không kia liền chấn động một lần, cơ hồ mắt thường có thể thấy được, từng vòng từng vòng gợn sóng trong suốt nhộn nhạo ra. Người ở dưới mặt đất, nếu là người trên không trung, sẽ cảm giác trong hư không truyền đến từng luồng từng luồng lực chấn động, như dịch nhờn, đánh vào tất cả không trung. Đặc biệt là chung quanh Ngô Khí, từng luồng từng luồng lực lượng kia tràn tới, quả thực muốn đem người bao phủ lại như thường.

Cảm thụ được lực lượng trùng kích trên người, ánh mắt Ngô Khí run lên, nhưng không có hiển lộ ra một tơ một hào sợ hãi, ngược lại thân hình khẽ động, cũng đạp lên trước một bước. Một bước này bước ra, lập tức thân thể của hắn trở nên mờ mịt hư vô, giống như biến mất ở trong bầu trời này.

Lực lượng chấn động như nước tăng tám kia lập tức mất đi mục tiêu, đều vọt tới sau lưng Ngô Khí, suýt chút nữa xoắn nơi đó thành bột mịn.

Tựa hồ hoàn toàn không chú ý tới cảnh tượng sau lưng mình, Ngô Khí bước ra một bước nào, liền không có động tác gì nữa, chỉ là vẫn cười nhạt như cũ, trên mặt không có một chút khăn trương sợ hãi đối mặt với đệ tử chân truyền. Hướng về đồng tử áo thọ nói: Thọ Y sư huynh hiểu lầm rồi, sư đệ đã sớm phát hiện khu mộ địa tuyệt tình này từ mấy ngày trước, vừa vặn mượn thi văn kia tu luyện một môn thần thông, không cẩn thận liền trầm mê trong đó, vừa mới tỉnh lại, không ngờ nơi này lại phát sinh nhiều biến cố như vậy.

Giống như động tác của Ngô Khí, hấn trả lời cũng làm cho chất vấn của đồng tử áo Thọ rơi vào khoảng không.

Thọ Y đồng tử dừng lại, hai mắt nhìn chăm chăm Ngô Khí, ánh mắt sắc bén, có loại cảm giác muốn hoàn toàn nhìn thấu Ngô Khí. Nhưng trong mắt nhìn thấy cảnh tượng quái dị, lại khiến cho đồng tử áo xanh hơi nhúu mày, tựa hồ có chút kinh ngạc, ngón tay duỗi ra, chỉ vào yêu đằng đỏ sậm trên không trung, hỏi: Thứ này là của ngươi:

Mỗi một câu nói của đồng tử áo Thọ lại lảng lệ ác liệt hơn vài phần, tựa như chồng chất lên nhau, trong tuyệt vọng chi địa, trừ thanh âm hai người ra, không còn thanh âm nào khác, yên tĩnh đến đáng sợ. Ngay cả sáu vị đệ tử chân truyền khác, giờ phút này cũng không biết nguyên nhân gì, không ngăn cản đưa bé áo vàng kia, cũng không mở miệng nhúng tay.

Mọi người cơ hồ có thể khẳng định, thọ y đồng tử là đang đùa giỡn vị đệ tử thượng đẳng không biết trời cao đất rộng này đột nhiên xuất hiện, chỉ cần tuổi thọ đồng tử mất đi kiên nhẫn, hoặc là Ngô Khí tùy tiện nói sai một câu, đều sẽ trở thành lý do tuổi thọ đồng tử động thủ. Một đệ tử chân truyền, trấn áp đánh giết một đệ tử thượng đẳng, loại chuyện này, tại Thiên Ma tông mọi người có thể nói là Tư Không thấy quen rồi.

Bất quá lần này nhất định phải để cho mọi người thất vọng, đối mặt với khí thế đáng sợ đang chậm rãi bốc lên trên người đồng tử áo liễm, Ngô Khí vẫn là vẻ mặt lạnh nhạt kia, tựa hồ hoàn toàn không chú ý tới trong giọng nói của đồng tử áo liễm có ý vị lảng lệ, nhìn lướt qua yêu đằng to lớn chập chờn dưới chân hấn, trong mắt lóe lên vẻ hài lòng, nói:

Mấy ngày trước, là ngươi đã thương đệ tử Thi Ma điện Hà lão quỷ,

Đúng vậy.

Khi vấn đề này được đồng tử Thọ Y nói ra, trong lòng mọi người nhao nhao hiện lên một ý nghĩ, đồng tử áo tím muốn động thủ.

Mấy ngày trước, Hà lão quỷ cùng Ngô vút bỏ đệ tử Huyền Âm điện đồng thời phát hiện mảnh tuyệt vọng mộ địa này, nhưng

Ngô Khí muốn độc chiếm, cho nên đã thương đệ tử Thi Ma điện Hà lão quý. Hôm nay Thọ Y đồng tử thân là đệ tử chân truyền của Thi Ma điện, đương nhiên phải báo thù cho sư đệ cùng điện của mình, không cần thận đánh chết Ngô Khí cũng là chuyện bình thường.

Ý niệm trong đầu mọi người cuộn cuộn lên vài cái, liền bù đắp lại quá trình ở giữa, về phần ai phát hiện ra khu mộ phần tuyệt tình này trước, là ai động thủ trước, căn bản không quan trọng, không có ai vì một đệ tử thượng đẳng mà đi truy cứu một đệ tử chân truyền. Đặc biệt là thời điểm đệ tử thượng đẳng kia, đã biến thành người chết.

Bất quá ngoài ý muốn chính là, Thọ Y đồng tử tựa hồ có kiêng kị gì, không có lập tức động thủ, mà là mở miệng lần nữa, chỉ là lúc này đây, trong giọng nói của hắn có sự tham lam không chút nào che giấu ham muốn chiếm hữu, cho dù là ai cũng có thể nghe được.

Cây Yêu Đằng này cùng ba đầu Ngân Thi kia, ta muốn.

Bá đạo, không chỉ là tham lam, còn có bá đạo, lời nói của đồng tử áo liêm vừa ra khỏi miệng. Tất cả mọi người có thể đoán, nếu Ngô Khí dám nói ra một chữ không, lập tức sẽ đưa tới một vị đệ tử chân truyền đã kích.

Lúc này ngược lại không để cho mọi người kinh ngạc, đối mặt với lời bá đạo của thằng bé áo vàng, Ngô Khí này vẫn luôn giữ nụ cười nhạt không còn, thậm chí ngay lập tức biến thành nịnh nọt, thân hình cũng hơi khom xuống, hoàn toàn là một bộ hiển vật. Biến hóa lần này, để trong lòng mọi người đều là mắng to: thằng nhãi này vừa rồi đều là giả bộ.

Nhưng ngay lập tức, Ngô Khí mở miệng nói ra lại để cho mọi người ngây ngẩn cả người. Lần này không chỉ có những tu sĩ đang xem cuộc chiến, mà còn có mấy vị đệ tử chân truyền còn lại cũng bị kinh sợ.

Hắc hắc, yêu cầu của sư huynh Thọ Y, sư đệ sao dám phản đối. Chỉ là chủ nhân cây Yêu Đằng này không phải ta, mà là của Chu Ngọc sư tỷ, sư đệ cũng là tạm mượn ra, ngay cả ba con Ngân Thi kia, sư đệ cũng tính xem như Hạ Lễ Chu Ngọc

sư tử tấn thẳng Hóa Thần đến hiển lên. Sư đệ cũng muốn hiển cho sư huynh, để cho sư huynh ngày sau chiếu cố sư đệ một chút, đáng tiếc nếu sư đệ làm như vậy, chỉ sợ tại đâu, khó giải thích a.

Ngô Khí nói xong lời này, biểu tình trên mặt lập tức biến hóa, nhất là nói đến sau, nào còn có một tia nịnh nọt nịnh nọt nịnh nọt lấy lòng, rõ ràng chính là giễu cợt và chế nhạo nó.

Nhưng tất cả mọi người đều không có thời gian chú ý việc này, bọn họ đều bị hai chữ Chu Ngọc trong lời nói của Ngô Khí hấp dẫn, bao gồm mấy vị đệ tử chân truyền. Như thể hai chữ này đại biểu ý nghĩa không tầm thường, làm cho những đệ tử chân truyền này đều không thể không nghiêm túc, ít nhất liên quan đến hai chữ này đều phải cẩn thận đối đãi.

Nữ tử lạnh như băng đệ tử chân truyền Huyền Âm điện đứng ở phía sau, không nói gì, sau khi nghe xong Ngô Khí nói, bỗng nhiên mở miệng.

Lấy lệnh bài đệ tử của ngươi ra.

Ngô Khí giống như đã sớm chờ đợi những lời này, một chút chần chờ cũng không có, nữ tử băng lãnh kia vừa dứt lời, bàn tay Ngô Khí liền vung lên, lập tức một đạo quang mang bao lấy hai thứ lệnh bài bên trong, đồ vật cuốn lấy nhau bay về phía nữ tử băng lãnh kia.

Lại càng không hoàn thành.

Vị đệ tử chân truyền Huyền Vân điện kia, là một nữ tử lạnh như băng, tên là Tống Tuyết Tuyết, sau khi vào đây chưa từng nói gì. Hiển nhiên đối với những cương thi này đều không có hứng thú, đến đây cũng chỉ là vì ngăn cản hài đồng áo liệm kia của Thi Ma điện đạt được bộ ngân thi đỉnh phong kia mà thôi.

Hiện tại bỗng nhiên xuất hiện một người tự xưng là đệ tử thượng đẳng Huyền Vân điện, còn đem nữ nhi Huyền Âm điện chủ đưa ra làm đại kỳ, liền không thể không nòng trâm mặc. Ai ngờ hắn vừa mới mở miệng, Ngô Khí giống như đã sớm chuẩn bị xong, tùy tay liền ném ra hai vật giống như lệnh bài.

Quang mang rơi vào tay, hai cái lệnh bài kia liền lẳng lẳng nằm ở trong tay băng lãnh nữ tử, một cái lệnh bài nhìn qua rất bình thường, phía trên khắc rải rác mấy chữ, nói rõ thân phận đệ tử Ngô Khí Huyền Vân điện. Bất quá một cái lệnh bài khác thì có chút không giống, toàn thân được chế tạo từ ngọc thạch kỳ dị, phía trên bao phủ quang mang mờ lung, hình như có ý nghĩa đặc biệt.

Lúc nhìn thấy lệnh bài thứ nhất, Tống Tuyết kia lông mày nhíu lại, xác nhận thân phận Ngô Khí. Bất quá lúc thấy được ngọc bài thứ hai, khuôn mặt Tống Tuyết vốn lạnh như băng lập tức biến hóa., Mọi người ở đây đều có thể trở thành đệ tử chân truyền, đương nhiên đều không phải là nhân vật đơn giản. Vừa nhìn thấy thần sắc trên mặt Tống Tuyết, liền đoán ra lời nói của Ngô Khí lúc trước chỉ sợ là sự thật. Lập tức, bao gồm cả đồng tử áo liệm kia ở bên trong, ánh mắt nhìn về phía Ngô Khí đều trở nên khác biệt.

Bởi vì Ngô Khí một mực ẩn thân trong Thi Vân kia, đến thời khắc cuối cùng mới đi ra kiếm lợi, mấy người vốn mặt mũi khó coi chuẩn bị gặp phải Ngô Khí khó xử, sau khi xác nhận lời nói của Ngô Khí là thật, sắc mặt đều có chút hòa hoãn. Mặc dù không nói buông tha cho Ngô Khí, nhưng nhìn dáng vẻ của bọn họ, hiển nhiên đều không muốn tìm Ngô Khí gây sự.

Tổng Tuyết trên mặt lạnh như băng đi không ít, thậm chí hiềm thấy hướng về phía Ngô Khí gật gật đầu, hai cái lệnh bài trong tay cũng ném về cho Ngô Khí, môi băng khẽ nói: “Ừm, đúng là đệ tử Huyền Âm điện ta.

Có thể khiến vị Băng Tuyết tiên tử nổi danh Huyền Vân điện này ra khỏi miệng xác nhận thân phận cho hần, những tu sĩ quan chiến đều trong lòng than thở Ngô Khí vận khí.

Thu hồi lệnh bài, Ngô Khí vẫn cười, ánh mắt nhìn về phía mấy người khác. Đồng tử áo vàng của Thi Ma điện, Man sơn Địa Ma điện, Kiếm Ma điện Lân, lần này có tám vị đệ tử chân truyền xuất hiện ở đây. Ngoại trừ đồng tử áo liệm, những người còn lại tựa hồ đối với mấy cỗ Ngân Thi này có hứng thú không lớn, nếu không cũng sẽ không bởi vì xác nhận thân phận Ngô Khí mà từ bỏ tranh đoạt.

Bất quá Man Sơn Địa Ma điện cùng vị đệ tử chân truyền Bình Ma điện vẫn luôn bao phủ trong áo giáp băng lãnh kia lại tựa hồ đối với bộ ngân thi đỉnh phong kia có hứng thú, nói cách khác, hiện tại người ra tay với Ngô Khí, hần là cũng chỉ có mấy người.

Tiểu tử, tại sao bốn đại gia luôn cảm thấy trên người ngươi có một loại cảm giác nguy hiểm, rõ ràng ngươi chỉ có tu vi Nguyên Anh hậu kỳ, thế nào, nói cho bốn đại gia biết, tiểu tử ngươi cùng Chu Ngọc sư muội rốt cuộc có quan hệ gì, có phải là từ chỗ nào nàng mượn được thứ tốt, hạ phẩm đạo khí vẫn là trung phẩm đạo khí.

Đang lúc không biết làm sao tiếp tục như vậy, Man Sơn Địa Ma Điện bỗng nhiên mở miệng, đại hán này lúc này nói chuyện hoàn toàn không còn bá đạo như trước, ngược lại có loại ý bốn cột, sau khi nói xong còn nháy mắt vài cái với Ngô Khí, nghe ý tứ trong lời nói của hần, rõ ràng chính là đang tìm hiểu quan hệ giữa Ngô vút bỏ cùng vị nữ nhi của điện chủ Huyền Âm điện Chu Ngọc kia như thế nào.

Nếu là người không biết lý do, bị đại hán này hỏi như vậy, nói không chừng sẽ nói ra bất cứ chuyện gì. Ngô Khí lại không dễ lừa gạt như vậy, nghe được lời đại hán nói, trên mặt không động thanh danh, trong lòng thầm mắng: Tên lỗ mãng này, rõ

ràng là một lão hồ ly, vậy mà muốn moi tin của ta, ngay lập tức làm cho người triệt để hết hy vọng.

Trong lòng Ngô Khí suy nghĩ mấy ý nghĩ, sau đó trên mặt lộ ra một tia chán chờ, giống như cố kỵ, cuối cùng mới chậm rãi nói: Không dẫu gạt chur vị sư huynh sư tỷ, sư đệ có thể được Chu Ngọc sư tỷ nhìn trúng., Kỳ thật bởi vì sư đệ có một ít phương pháp bồi dưỡng dị chủng yêu thú thực vật, giống như cây yêu đằng này, có thể có uy năng như vậy, cũng có ba phần công lao của tại hạ. Về phần lời nói của Man sư huynh, thật sự oan uổng cho sư đệ., Bảo vật như đạo khí trung phẩm, mặc dù là Chu Ngọc sư tỷ, cũng sẽ không dễ dàng mượn bên ngoài. Mà sư đệ mặc dù có chút thủ đoạn thần thông, sao có thể so sánh với các vị sư huynh chân truyền sư tỷ. Bất quá mấy cỗ ngân thi này chính là vật Chu Ngọc sư tỷ cần, sư đệ may mắn phát hiện mảnh tuyệt mộ này cũng là nhờ phúc của Chu Ngọc sư tỷ.

Nói tới đây, Ngô Khí cố ý dừng lại một chút, sau đó ánh mắt một lần nữa dừng lại ngay trên người đồng tử áo vàng cách đó không xa, trong miệng rất là khách khí nói: Mấy vị sư huynh sư tỷ đều là nhân vật thiên tài tuyệt thế, nghĩ đến sẽ không làm khó một đệ tử thượng đẳng như tại hạ, mấy cỗ ngân thi này liền nhường cho sư đệ, như thế nào,

Lời Ngô Khí nói ra, lập tức lại làm cho mọi người kinh ngạc một phen, nhất là đám người cùng là đệ tử thượng đẳng quan chiến, trên mặt đều hiện ra vẻ kính nể, trong lòng thầm nghĩ: Huyền Âm điện có lúc nào xuất hiện một nơi suy nghĩ như vậy, đối mặt với các vị chân truyền sư huynh cảnh giới Hóa Thần có thể chậm rãi nói thì cũng thôi đi., Một phen lời nói ra, cuối cùng ý tứ muốn chur vị sư huynh đem đồ tốt của mình tặng cho hắn. Nếu thật sự như thế, chẳng phải là đến lúc đám đệ tử chân truyền sư tỷ không công mà lui, còn bị một người trọng thương, nhưng người được tiện nghi lớn nhất, lại chỉ là một đệ tử thượng đẳng.

Nghĩ đến chuyện này mà phát sinh, chỉ sợ toàn bộ Thiên Ma tông đều sẽ lưu truyền, đến lúc đó cái tên Ngô Khí này, cũng sẽ theo danh nghĩa mà dương danh toàn bộ Thiên Ma tông. Hơn nữa nơi này còn không chỉ là đệ tử Thiên Ma tông, còn có

đệ tử môn phái khác, bọn họ nếu cũng lan truyền chuyện này ra ngoài, đến lúc đó thanh danh của Ngô Khí sẽ không biết bao nhiêu nữa.

Bất quá thật sự phải thành công, trước tiên phải làm cho mấy vị đệ tử chân truyền kia đồng ý mới được. Những người khác không nói trước, cửa ải của đồng tử áo liệm, cũng không phải là nói mấy câu hoặc là lấy ra cái tên Chu Ngọc là có thể qua.

Quả nhiên, âm thanh Ngô Khí vừa dứt không bao lâu, tiếng trẻ con non nớt kia lại vang lên vô tận lệ khí.

Khẩu vị thật lớn, nghe lời này của người, xem ra là thật sự có chỗ dựa gì. Chỉ bằng vào tên tuổi của Chu Ngọc sư muội, chỉ sợ còn không dọa được ta. Người nói ta nếu ở chỗ này đánh chết người, Chu Ngọc sư muội có thể vì vậy mà tìm ta gây phiền toái hay không đây?

Mấy câu ít ỏi từ trong miệng đồng tử áo liệm phun ra, không khí trên bầu trời tựa hồ lúc này đột nhiên ngưng trệ một chút, trong nháy mắt đó, sát khí đầy trời từ trong cơ thể đồng tử áo liệm tuôn ra, trong chốc lát liền bao trùm khu vực này, sát khí cường đại thuộc về tu sĩ Hóa Thần che kín bầu trời, mặc dù cách rất xa, cũng làm cho những đệ tử thượng đẳng quan chiến kia cảm giác toàn thân băng lãnh, trái tim đập mạnh, có một loại xúc động muốn quay người bỏ chạy.

Bọn họ còn như vậy, theo lý thuyết Ngô Khí sát khí càng không chịu nổi, nhưng mọi người nhìn sang, lại nhìn thấy Ngô Khí vẫn ngoan ngoãn đứng ở nơi đó, một chút khác thường cũng không có, tựa hồ hoàn toàn không bị ảnh hưởng. Thậm chí ngay cả góc áo cũng không lay động một chút nào.

Nhìn thấy cảnh tượng này, đầu nguồn sát khí đầy trời, đồng tử áo xanh kia tựa hồ cũng có chút kinh ngạc, thầm nghĩ trong lòng: Quả nhiên có chút dựa vào trong lòng cũng bắt đầu giống như Man Sơn kia, suy đoán là Ngô Khí từ đâu có được bảo vật hộ thân, mới không sợ hãi sát khí cảnh giới Hóa Thần của hắn uy hiếp.

Bất quá trong lòng Thợ Y đồng tử càng thêm xác định Ngô Khí là con gái của điện chủ Huyền Ảnh điện Chu Ngọc làm

sao có chút địa vị, vốn hấn muốn ở chỗ này giết Ngô Khí định lập tức bởi vì lần thăm dò này mà thay đổi một chút.

Sát khí trên người mãnh liệt thu lại hơn phân nửa, lại quét mắt nhìn ba con Ngân Thi không biết sống chết trong đó, trong miệng tiếp tục nói: Người đã là người của Chu Ngọc sư muội, lần này tha cho người tính mạng. Bất quá người làm bị thương người Thi Ma điện chúng ta, lại bất kính với chân truyền chúng ta, tử tội có thể miễn, nhưng vẫn phải chịu chút giáo huấn. Đưa đầu Ngân Thi đỉnh phong kia cho ta, lại chịu một kích của ta, người có thể sống sót rời khỏi nơi này.

Thọ y đồng tử tự nhận lời này nói ra, vừa chiêu cổ cho mặt mũi Chu Ngọc sư muội, lại cho Ngô Khí dưới bậc thang, Ngô Khí tất nhiên sẽ cảm tạ Đới Đức đáp ứng.

Nhưng ai biết được lời nói của hấn, trên mặt Ngô Khí lại không có một chút cảm ơn nào, ngược lại khóe miệng không biết vì sao lại như càng thêm tùy ý, hơn nữa tùy ý bắt đầu lan tràn, đến cuối cùng càng không che giấu chút nào hiện ra, tựa hồ hấn cũng mất đi kiên nhẫn, đưa tay phui tro bụi trên người cũng không tồn tại, Ngô Khí bỗng nhiên mở miệng, lúc này ngữ khí hấn càng rõ, không hề dưới tuổi thọ đồng tử kia chút nào.

Cảm ơn ý tốt của sư huynh, chẳng qua sư đệ tự nhận không có tội gì cần sư huynh tha thứ. Thọ Y sư huynh cũng không cần lo lắng, chỉ cần sư huynh có thủ đoạn giải quyết tính mạng của sư đệ, Chu Ngọc sư tỷ tuyệt đối sẽ không vì vậy mà tìm sư huynh gây phiền toái. Ba bộ Ngân Thi cùng cây Yêu Đằng này, sư huynh nếu muốn, cứ việc tới đây là được. Nếu muốn hai tay sư đệ dâng lên Ngân Thi, sư đệ có thể nói cho sư huynh biết.

Tuyệt đối không có khả năng...

Àm mọi người lại bùng nổ, tất cả mọi người không thể tin được dùng ánh mắt nhìn chằm chằm vào Ngô Khí, giống như đang nhìn cảnh tượng gì đó không thể tưởng tượng. Mấy vị đệ tử chân truyền cũng vậy, cũng cực kỳ khiếp sợ, nhìn Ngô Khí. Bất quá lực cảm ứng của bọn họ so với các tu sĩ khác cường đại hơn nhiều, sau khi kinh ngạc qua, liền tỉnh táo lại, hầu như

đồng thời, thần niệm sáu đạo khổng lồ đồng thời tràn ra, quét về phía Ngô Khí.

Bất quá uy lực lời nói của Ngô Khí hơi quá lớn, thần niệm của sáu người Man Sơn còn chưa kịp đảo qua, đồng tử áo liệm kia liền bạo phát.

Tốt tốt tốt, ha ha, thật sự là rất tốt, từ khi nào Huyền Vân điện xuất hiện một vị tuấn kiệt như sư đệ. Đệ tử chân truyền chúng ta trong mắt người lại như gà đất chó sành, thật sự là cuồng vọng đến cực điểm. Hôm nay nếu không giết người, ngày sau đệ tử Thi Ma điện chúng ta còn có mặt mũi gì.

Khuôn mặt như hài đồng đã hoàn toàn vặn vẹo, trong đôi mắt hàu như muốn phun ra lửa, đã bị sát khí hấn thu trở về tuôn ra, trong khoảnh khắc hình thành một mảnh sát khí hải dương, bao quát hoàn toàn bầu trời. Nhìn bộ dáng hấn lúc này, rõ ràng chính là động sát tâm với Ngô Khí, giờ phút này sợ ai cũng không ngăn được hấn.

Cũng không có ai đi ngăn cản hấn, đám người kia không có lá gan này, mấy vị đệ tử chân truyền còn lại tựa hồ cũng nhìn ra cái gì, đều trầm mặc, không có một chút ý nhúng tay vào.

Ta cũng muốn nhìn xem, một đệ tử thượng đẳng, rốt cuộc là dựa vào cái gì, dám can rờ như vậy.

Đồng tử áo Thọ Thần giật mình, ánh mắt nhìn Ngô Khí như nhìn một người chết. Trong lúc hắn nói chuyện, sát khí trên người hắn không ngừng phun ra, toàn bộ bầu trời đều vì đó mà tối sầm lại. Tử khí, không biết từ khi nào, trên không trung bãi mộ kia đã bị tử khí cực kỳ nồng đậm tràn ngập.

Vô hình vô chất, nhưng tất cả mọi người có thể cảm giác được, phiến thiên không kia, đã thành một mảnh tử vực. Bất luận sinh linh nào tiến vào trong đó, đều sẽ lây nhiễm tử khí trong đó, người tu vi không cao, trong khoảnh khắc sẽ bị cướp đoạt sinh cơ trong cơ thể, biến thành một cỗ tử thi. Chỉ tức giận mà thôi, liền đem một vùng bầu trời sinh sôi thành tử vực, bầu trời Thi phần giới vốn đã xám xịt, giờ phút này hoàn toàn âm đạm.

Những đệ tử thượng đẳng Thiên Ma Tông kia cùng đệ tử môn phái khác, nhìn thấy phiến tử vực kia, là sợ hãi hoảng sợ. Nhưng mấy người Man Sơn, nếu thân phận tương đương với đồng tử áo vàng, đương nhiên sẽ không sợ hãi. Bọn họ giờ phút này đều là vẻ mặt thoải mái., Một bộ dáng xem náo nhiệt. Đặc biệt là người Man Sơn này, trên mặt càng nở nụ cười thô cuồng, nhìn bầu trời âm đạm, cười nói: Tiểu khốn kiếp áo liệm khó có được tên khốn kiếp này sẽ bị khí người hóa thành bộ dáng này, vậy mà ngay cả lực lượng Tử mạch của mình cũng không uống phí thi triển ra.

Vị đệ tử chân truyền của Nhân Ma điện Chu Bạch Y kia, cũng là vẻ mặt cười khế, bắt quá ánh mắt của hắn lại rơi vào Ngô Khí trên không trung kia. Cũng không biết trong lòng hiện lên suy nghĩ gì, có chút lo lắng nói: Chẳng lẽ các ngươi đều không lo lắng bộ ngân thi đỉnh phong kia rơi vào tay đồng tử áo liệm, cái này không biết tiểu tử từ đâu xuất hiện, bắt quá chỉ là thượng đẳng đệ tử, không có khả năng sẽ là đối thủ của đồng tử áo liệm kia.

Tiếng nói của hắn vừa rơi xuống, tiếng cười hắc hắc của Man Sơn liền truyền tới. Hắc hắc, ta thật ra rất xem trọng tiểu tử này. Ta cũng không tin các ngươi cảm ứng không được, trên người tiểu tử này luôn có một cỗ khí tức rất nguy hiểm. Chỉ sợ tiểu vương kia tuổi thọ cũng có thể cảm giác được, mới cố ý lấy cớ gây chuyện, ngay cả mặt mũi Chu Ngọc sư muội cũng không cho. Đơn giản là đối đầu đỉnh phong Ngân Thi chưa từ bỏ ý định, muốn thăm dò một chút xem có thể cướp lại hay không.

Bất quá như vậy cũng tốt, vừa vặn chúng ta xem kịch một chút, nếu tiểu tử kia thật sự không phải đối thủ của áo liệm, đến lúc đó chúng ta lại nhúng tay cũng không muộn, dù sao bất luận thế nào cũng không muộn., Tiểu vương bát đản áo liệm này cũng không có khả năng đạt được đầu ngân thi đỉnh phong kia. Thủ đoạn luyện thi của hắn chúng ta đều biết rõ, nếu bị hắn lấy đi. Đến lúc đó khẳng định làm ra một đầu kim thi, đến lúc đó các điện thi đấu, ngoại trừ đám biến thái Thiên Ma điện kia, tất cả chúng ta đều phải bị thẳng ranh của Thi Ma điện đè xuống.

Man Sơn khó có được dài dòng như vậy. Bất quá hắn một mực nói ra, mấy người còn lại đều gật gật đầu. Trong đó mấy người đều rất rõ ràng, bọn họ xuất hiện ở đây, đơn giản là vì ngăn cản tuổi thọ đồng tử kia đạt được một đầu Ngân Thi đỉnh phong. Nếu không, chỉ là một mảnh mộ địa tuyệt vời, mặc dù có thể kinh động mấy vị đệ tử chân truyền đến đây, cũng không có khả năng đồng thời kinh động tám đệ tử chân truyền của truyền thừa điện.

Khụ khụ, mấy người cười trên nỗi đau của người xem kịch, cũng không biết là vô tình hay cố ý, đều quên vị lão giả của Cẩm Ma điện kia. Lão giả này xui xẻo đến cực điểm, sau khi bị một đầu Ngân Thi đánh lén, nửa người trên cơ hồ hoàn toàn vỡ nát. Giờ phút này chật vật ngồi xếp bằng trên mặt đất, cũng không biết thi triển thủ đoạn gì, trên người linh quang phun trào, từng sợi linh khí nồng đậm hỗn hợp mùi thuốc kỳ dị, tán loạn trên người hắn, không ngừng chữa trị thương thế của hắn.

Bất kể phương diện nào, hắn ngược lại hy vọng mọi người không chú ý tới hắn, an tĩnh chữa thương, vui vẻ.

Không để ý tới đám người phía dưới là ý nghĩ thế nào, ở không trung đã hoàn toàn bị tử khí tràn ngập, Thọ Y đồng tử đang cau mày nhìn chằm chằm Ngô Khí cách đó không xa. Sau một lát chăm chú, tựa hồ phát hiện cái gì, ánh mắt mãnh liệt rơi vào trên yêu đằng to lớn dưới thân Ngô Khí.

Tử khí nồng đậm tràn ngập toàn bộ bầu trời, lúc tới gần Ngô Khí, đều bị yêu đằng dưới chân hắn giẫm lên thu nạp, căn bản không chạm được một tia nào đến Ngô Khí.

Nhìn thấy một màn cảnh tượng này, trong mắt Thọ Y đồng tử lập tức hiện lên một tia giật mình cùng tham lam, trong miệng nghiêm nghị nói hóa ra là thế. Yêu đằng thật quý dị, chẳng lẽ người dựa vào nó sao, chính là nó sao.

Ta trong nháy mắt sẽ cho ngươi biết, chỉ là một cây yêu đằng, căn bản không bảo vệ được tính mạng của ngươi.

Động thủ, kiên nhẫn của đồng tử áo liêm cuối cùng đã đến cực hạn, phát hiện Ngô Khí không có chút ý cầu xin tha thứ nào, đồng tử áo liêm có chủ ý, hôm nay không giết Ngô Khí, tuyệt không bỏ qua.

Chết đi!

Hai chữ lạnh lùng phun ra, bàn tay giơ lên, hướng về phía khu vực Ngô Khí, năm ngón tay mở ra, như khổng chế sinh tử con sâu cái kiến hung hăng nắm chặt.

Sau một khắc, xung quanh người Ngô Khí bỗng nhiên cuộn cuộn tử khí. Một bàn tay khổng lồ xuất hiện, bàn tay này hoàn toàn là do tử khí gần như thực chất hóa tạo thành, cũng giống như bàn tay của đồng tử áo liêm kia nâng lên, năm ngón tay xòe ra, bao phủ cả bầu trời chỗ Ngô Khí đang đứng, sau đó dưới sự chăm chú của mọi người, bàn tay kia hung hăng nắm chặt lại.

Một bàn tay sinh tử, sau khi nhìn thấy bàn tay tử khí to lớn kia, một đám tu sĩ cảnh giới Nguyên Anh đều cảm giác trên người lạnh lẽo. Đều đang nghĩ, nếu bọn họ bị tử khí khổng lồ kia nắm giữ, có thể giữ được tính mạng sao. Căn bản không cần nghĩ bao lâu, ý nghĩ này của mọi người vừa sinh ra, lập tức liền có đáp án. Đó chính là không được.

Bọn họ tất cả đều bị ai phát hiện, đối mặt một tu sĩ Hóa Thần mạnh mẽ đánh giết, bọn họ căn bản ngay cả dũng khí phản kháng cũng không có, càng không nói đến là lực lượng phản kháng.

Trong khoảnh khắc bàn tay to lớn kia nắm chặt, mọi người hầu như có thể nhìn thấy, người bên trong kia sẽ bị bóp chết, máu thịt nổ tung, tạng phủ đầy bụng toàn bộ tuôn ra hướng trời. Nhưng sau mấy hơi thở, mọi người còn chưa nhìn thấy bàn tay kia mở ra, tự nhiên cũng không nhìn thấy cảnh tượng Ngô Khí trong phán đoán bị bóp chết.

Ồ...

Không biết là ai, phát sinh một tiếng kêu kinh ngạc. Bị thanh âm này nhắc nhở, mọi người mới phát hiện, bàn tay đang nâng lên của áo liệm cũng còn chưa hạ xuống, thậm chí, còn chưa hoàn toàn nắm chặt.

Năm ngón tay Thọ Y đồng tử nắm chặt, nhưng không hoàn toàn nắm chặt, còn lưu lại một khe hở. Mọi người ngạc nhiên phát hiện, không phải đồng tử áo liệm không muốn nắm chặt, mà là hắn căn bản không cách nào nắm chặt. Bàn tay nhỏ bé giống như trẻ con nổi gân xanh, năm ngón tay với tần suất cực nhanh run lên, nhưng bất luận hắn dùng lực thế nào, năm ngón tay kia chính là không cách nào nắm chặt.

Phát hiện một màn này, ngay cả những người ở xa cũng hiểu rõ, trong bàn tay cực lớn kia, chỉ sợ căn bản không phải là cảnh tượng máu tanh Ngô Khí bị bóp nát. Dưới đồng tử áo liệm tử, mấy vị đệ tử chân truyền Man Sơn Tổng Tuyết Chu áo trắng, cũng đều vẻ mặt ngạc nhiên, nhìn mặt không trung trở nên khó coi.

Tựa hồ đã nhận thấy được từng ánh mắt ngạc nhiên nhìn qua, khuôn mặt của đồng tử áo xanh càng thêm khó coi. Một tia Lê Phi hiện lên trong mắt hắn, trong cơ thể đột nhiên bộc phát ra một cỗ chân nguyên, nhất thời bàn tay của hắn liền hiện lên huyết quang nồng đậm, năm cái kim sắt đầu cành như hung hăng khép lại.

Bành

Trong nháy mắt khi năm ngón tay hấn hoàn toàn khép lại, không trung cách đó không xa, một tiếng nổ mạnh kịch liệt cũng truyền đến. Mọi người lập tức nhìn qua, nhìn thấy tình cảnh vẫn không phải là Ngô Khí bị miễn cưỡng bóp chết.

Bạo nổ, là một bàn tay to lớn do tử khí ngưng tụ ra, cũng không biết là không chịu nổi lực lượng của bên nào. Bàn tay kia cực kỳ yếu ớt, trực tiếp vỡ vụn thành từng đoàn tử khí, một lần nữa trở về trong hư không. Tử khí âm u tản ra, hiển lộ ra một người bên trong, hắc y tóc bên trong. Thậm chí trên mặt còn mang theo nụ cười nhạt, không phải là Ngô Khí thì là ai.

Được rồi.

Khi Ngô Khí hiện thân hoàn hảo không chút tổn hại, trong mấy người phía dưới lập tức tuôn ra một tiếng trầm trồ khen ngợi. Nghe thanh âm này, ngoại trừ Man Sơn miệng rộng này, còn có thêm người khác.

Lực lượng thật mạnh mẽ!

Lại một người nói chuyện, cũng không phải là người khác, mà là một người chưa từng nói qua, toàn thân bao phủ trong áo giáp, đệ tử chân truyền của Binh Ma điện Hạng Lân.

Nơi này thuần thông luyện thể, ngoại trừ Ngô Khí ra, chỉ có hai người. Một là Man Sơn, còn lại chính là Hạng Lân. Những người khác bị Ngô Khí hù dọa chỉ là bởi vì hấn đứng bất động trúng một kích của đồng tử áo liêm, còn hoàn hảo không tổn hao gì. Nhưng hai người bọn họ, đều là cường giả đạo này. Tự nhiên nhìn ra, chỉ mới vừa rồi một cái, đã thấy lực lượng của Ngô Khí tuyệt đối mạnh mẽ đến cực điểm.

Vốn mấy người còn không dám xác định Ngô Khí có phải là đối thủ của đồng tử áo xanh hay không, có thể được bảo trụ tính mạng từ thủ hạ của đồng tử áo xanh hay không. Chứng kiến một màn này, bọn họ lập tức thu lại sự khinh thị trong lòng, ánh mắt nhìn về phía Ngô Khí cũng không còn nhìn xuống như trước kia, mà là một loại đối đãi bình đẳng.

Dù là Thọ Y đồng tử đều như vậy, chỉ là hấn không còn khinh thường Ngô Khí nữa, trong mắt còn có cái khác. Chính là sát ý hoàn toàn đầy đủ, nếu lúc trước chỉ muốn giáo huấn Ngô Khí

một chút., Sau đó đoạt lấy đầu Ngân Thi đỉnh phong kia. Lúc này trong đầu Thọ Y đồng tử, chỉ còn lại một ý niệm, chính là giết chết Ngô Khí. Cũng không để ý Ngô Khí và vị nữ nhi Huyền Ảnh điện chủ kia rốt cuộc có quan hệ gì, lấy thân phận đệ tử chân truyền của hắn, cho dù thật sự cùng Chu Ngọc nào loạn cũng không sao.

Lúc trước hắn còn nói chỉ cần Ngô Khí giao thi thể bạc ra, lại chịu một kích của hắn, liền thả hắn rời đi. Nhưng hiện tại, người khác xem ra, Ngô Khí căn bản không cần hắn buông tha. và mặt, làm trắng trợn, đồng tử áo xanh có loại cảm giác, hôm nay nếu hắn không thể giết chết tiểu tử trước mắt, mặt mũi hắn sẽ mất sạch.

Không nói một lời, tuổi thọ đồng tử chỉ là cuối cùng nhìn Ngô Khí một cái thật sâu, trong mắt kiên quyết không chút nào che giấu sát ý hiện ra. Mãnh liệt hít sâu một hơi, hai mắt chậm rãi nhắm lại, lại gần như là lập tức, mí mắt nhấc lên, mở ra.

Vù vù

Bầu trời thay đổi, hoàn toàn thay đổi, trước đó chỉ là tràn ngập tử khí nồng đậm, có chút u ám mà thôi. Nhưng lúc hai mắt đồng tử áo liêm hoàn toàn mở ra, bầu trời trên đất mộ phần, trong nháy mắt, tựa như bị cái gì đó thôn phệ, tất cả đều biến mất, mọi người nhìn qua, ngoại trừ bóng tối, cũng không nhìn thấy cái gì khác.

Nhưng mọi người có thể cảm giác được, khu vực này không hề biến mất, chỉ là biến thành một không gian khác. Trong không gian nào không có một tia sinh cơ, có thể cảm ứng được, chỉ có khiến tất cả sinh linh đều không dám đụng vào tử khí.

Bầu trời trên đỉnh đầu chợt phát sinh biến hóa như vậy, tất cả mọi người chợt không kịp phản ứng, mấy người Man Sơn cũng giống như vậy. Bọn họ vốn vẫn là một bộ dạng thoải mái xem náo nhiệt, nhưng sau khi đồng tử áo liêm làm ra một khu vực quỷ dị như vậy, sắc mặt bọn họ đều biến đổi.

Tiểu vương bát đản Thọ Y này có phải điên rồi hay không, vậy mà thi triển ra thần thông như vậy với một đệ tử thượng đẳng.

Cái gì mà điên, rõ ràng là chúng ta đều bị hấn lừa. Tám thành là hấn cố ý làm ra bộ dáng kia, đột nhiên thi triển tử thi giới để chúng ta nhúng tay không được, chờ hấn giết tiểu tử kia, mấy đầu ngân thi kia còn không phải rơi vào trong tay hấn.

Tiểu tử này quá nguy hiểm, hấn sẽ không thật sự giết tiểu tử kia chứ, xem ra tiểu tử tên Ngô Khí kia thật sự có quan hệ với Chu Ngọc sư muội, Thọ Y không sợ đắc tội với Chu Ngọc sư muội sao.

【

Mấy người nhìn khu vực hắc ám hư vô trên đỉnh đầu, khuôn mặt đều là khó coi, tính tình nóng nảy Man Sơn lúc này liền mắng mồm miệng. Hướng Tỳ Hưu cùng Chu Bạch Y cũng đều ra miệng, hiển nhiên tức giận cũng không nhỏ.

Hấn không thể giết được hấn.

Đột ngột, một thanh âm băng lãnh vang lên, lại là cái vẫy kia. Vị đệ tử chân truyền của Binh Ma điện này, toàn thân vẫn như cũ đều bao phủ trong áo giáp, chỉ lộ ra một đôi mắt băng lãnh. Hấn chỉ nhìn bầu trời trên đỉnh đầu một chút, liền thu hồi ánh mắt, sau một lát phun ra câu nói vừa rồi.

Không đề cập tới phản ứng của mọi người phía dưới, giờ phút này không trung, trong khu vực quỷ dị kia, trên mặt Ngô Khí cũng mang theo một tia ngưng trọng, ánh mắt chớp động, nhìn về phía hư không trước mặt.

Tiểu tử, ngươi không cần nhìn, hiện tại ngươi đang ở trong Tử Thi giới của ta. Nơi này ngoại trừ ngươi ra, không có vật còn sống khác, bất quá ngươi không cần lo lắng, rất nhanh, ngươi sẽ biến thành một thành viên trong bọn họ.

Đột nhiên tiếng cười non nớt của đồng tử áo liêm vang lên, trong đó ẩn chứa vô tận lệ khí cùng sát ý, không che giấu chút nào, cũng không cần che giấu, trong mắt hấn, Ngô Khí đã sớm là một người chết.

Hình như hoàn toàn không nghe thấy tiếng cười của đồng tử áo liêm bên tai, Ngô Khí nhìn về phía trước mặt mình. Nhưng hấn còn chưa kịp nhìn rõ, không gian này bỗng nhiên phát sinh

biến hóa. Thanh âm của đồng tử áo liệm cũng đúng lúc vang lên, chui vào trong tai Ngô Khí.

Tiểu tử, có thể chết trong tử thi giới của ta, chính là phúc khí kiếp trước ngươi tu tới, yên tâm, ta nhất định sẽ chiêu đãi ngươi thật tốt.

Trước tiên cho người thưởng thức món ăn khai vị một chút. Bách Thi phê thể, đi ra đi.

Trong khoảnh khắc đồng âm ẩn chứa lệ khí kia biến mất, Ngô Khí lập tức cảm giác tử khí chung quanh bỗng nhiên nồng đậm không biết bao nhiêu, trong lúc nặng nề phun trào, Ngô Khí cảm ứng, trong không gian này đột ngột nhiều ra không ít đồ vật.

Bị đồng tử áo liệm kia đột nhiên vây khốn ở đây, lúc này Ngô Khí cũng có một tia hối hận, bất quá cũng chỉ là một chút thôi. Sở dĩ sau khi hấn tử trong thi vân hiện thân, đối mặt với mấy vị đệ tử chân truyền cũng đều không đổi sắc, thậm chí cố ý chọc giận đồng tử áo thọ, muốn hấn ra tay đối phó mình. Nhưng cũng là vì cân nhắc tính mạng của mình. Lúc này mặc dù thần thông của hấn có chút thành tựu, nhưng muốn hấn một chút đối với bảy vị đệ tử chân truyền, hấn một chút nắm chắc cũng không có.

Cho nên hấn mới chuyển ra vị nữ nhi Chu Ngọc của Huyền Ảnh điện hận hấn thấu xương, lại không thể làm gì được hấn, sau đó hù dọa mọi người, lại cố ý chọn ra đối thủ là đồng tử áo liệm.

Chỉ một cái tên Chu Ngọc cũng không thể để cho hấn sau khi nhận được tất cả chỗ tốt còn bình an đi ra Thi phần giới, nhưng nếu trong thời điểm này triển lộ ra chiến lực của đệ tử chân truyền, thắng được một địa vị bình đẳng với bọn họ, vậy thì dễ xử lý hơn nhiều. Đây chính là lý do, Ngô Khí lại chọc giận vị đồng tử áo xanh kia, hơn nữa còn ẩn nhẫn một mực, mặc cho nguyên nhân đồng tử áo liệm kia xuất thủ với hấn.

Trong không gian quỷ dị, hắc khí vô tận bắt đầu khởi động, từng tầng từng tầng chồng chất lên nhau, ánh mắt quét qua, lại cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ có u ám minh tận, che giấu hết thảy. Ngô Khí có thể cảm ứng được, trong mảnh không gian này, tồn tại một lực lượng vô hình, lực lượng tử vong, không ngừng muốn xâm nhập thể nội Ngô Khí, thôn phệ sinh cơ của hắn.

Mà phía sau hắc khí u ám, đột ngột truyền đến tiếng vang của sa mạc, mơ hồ có thể nhìn thấy, Ngô Khí gần như có thể nhìn thấy, chung quanh mình, có không ít thứ quỷ dị nhích tới, những thứ này không có chút sinh cơ nào, tràn ngập khí tức tử vong, chậm rãi bò tới phía Ngô Khí.

Hừ lạnh một tiếng từ trong miệng Ngô Khí đi ra, cho tới bây giờ, đã hoàn toàn xé rách da mặt. Thợ Y đồng tử quả nhiên như hắn muốn ra tay muốn giết hắn, Ngô Khí đã đạt tới mục tiêu liền không cần ẩn nhẫn, trong cơ thể bị hắn áp chế chiến ý sát khí, giờ phút này đều bộc phát.

Không nhìn lại những thứ phía sau hắc khí kia, Ngô Khí mãnh liệt đứng lên trước một bước, trên người bộc phát ra khí thế khiến người ta ngửi thấy mà khí thế to lớn, so với bất kỳ lúc nào cũng muốn can rõ hơn, cũng từ trong miệng hắn phun ra.

Nghe các sư huynh chân truyền của Thiên Ma Tông ta, mỗi một người đều có thủ đoạn thần thông mạnh mẽ, tu sĩ Hóa Thần bình thường không thể so sánh. Bất quá sư huynh thuận miệng nói muốn đánh chết sư đệ ta, quả thực là người si nói mộng, vừa vặn hôm nay sư đệ thần thông có chút thành tựu, đặc biệt xin sư huynh chỉ giáo một hai, nhìn xem là sư đệ tài nghệ không bằng người bị đánh giết, hay là sư huynh áo xanh làm mất mặt mình.

Lời này của Ngô Khí vừa ra khỏi miệng, cũng không trả lời khe hở thợ y đồng tử ẩn trong hư không, trực tiếp ra tay.

Đột nhiên bước ra một bước lớn, chớp mắt liền thoát ly chỗ đứng, cũng tại lúc này, những âm thanh sa mạc quỷ dị kia đột ngột biến mất.

Vù vù vù

Tiếng thét nặng nề truyền đến, trong bóng tối, một tầng hắc khí mỏng manh chợt tản ra, từng đoàn từng đoàn bóng đen thoáng hiện. Nhất thời tử khí trong không gian này càng thêm mãnh liệt, những bóng đen kia đồng thời vọt lên, đánh tới phía Ngô Khí. Trong nháy mắt, tất cả bóng đen đều hiện ra diện mạo thật.

Người không đứng, là cương thi. Những bóng đen này, vậy mà đều là nhân loại. Nhưng trên người lại không có một sợi nào, da thịt trần trụi lộ ra đều là thanh cương chi chi, phía trên xăm đầy từng đạo phù văn làm cho người ta nhìn thấy choáng váng đầu óc. Ngũ quan khuôn mặt dữ tợn đáng sợ., Răng nanh lộ ra ngoài, nước dãi buồn nôn không ngừng từ trong miệng chảy ra. Giống như chó hoang, khom người, tứ chi như lợi trảo, một đôi tròng mắt đều là hào quang xanh mơn mơn, nhìn chằm chằm Ngô Khí hận không thể đều nuốt vào bụng.

Tiếng thú rống điên cuồng, gần như đồng thời, những cương thi quỷ dị này đều nhào về phía Ngô Khí, còn ở giữa không trung, những cương thi này đều mở ra miệng máu đầy răng nanh sắc nhọn, cắn về phía Ngô Khí.

Nhìn thấy những cương thi đáng sợ này đánh tới, chiến ý vốn trên người Ngô Khí cứng ngắc lại, khóe miệng chợt xuất hiện nụ cười hiểm độc. Bàn tay vừa giơ lên chậm rãi buông xuống, lại không lùi lại, mà bỗng nhiên há miệng, phun về phía trước mặt mình.

Minh Diễm

Khi hai chữ này vang lên, trong miệng Ngô Khí lập tức phun ra một ngọn lửa đen nhánh kỳ dị. Ngọn lửa này vừa hiện, lập tức hóa thành một cái vòng lửa, bao phủ Ngô Khí vào trong. Nhưng ngay sau đó, vòng lửa này liền lấy tốc độ khủng bố khuếch trương lên, ngọn lửa đen kịt không ngừng từ trong miệng Ngô Khí trào ra, khiến vòng lửa kia chớp mắt liền tăng

vọt mấy chục lần, chủ động nghênh đón hơn một trăm con cương thi quỷ dị đang bổ nhào về phía mình.

Trong khoảnh khắc cả hai đụng vào nhau, lập tức, trong không gian u ám này liền vang lên một trận gào rú thê lương. Những cương thi quỷ dị trước đó còn hung uy đáng sợ, sau khi chạm vào ngọn lửa đen sì kia, nhao nhao như đụng phải khắc tinh, làn da Thanh Cương thi cực kỳ cứng rắn nhìn qua cực kỳ cứng rắn., Lập tức hòa tan, lộ ra huyết nhục xám xanh như đá bên trong, cương thi bị hỏa diễm thiêu đốt lập tức rú thảm lên, nhưng không biết bị lực lượng gì thúc đẩy, những cương thi này vậy mà không một đầu lui lại, vô cùng điên cuồng hung hãn xâm nhập trong Hắc Yên Hỏa Hải.

Nhìn thấy những cương thi này hung hãn, Ngô Khí lại không kinh ngạc chút nào, chỉ là khóe miệng cười lạnh càng thêm rõ ràng.

Bất quá một hơi, làm cho người ta nghe xong tiếng răng chũa nát rú thảm dừng lại, một đầu cương thi cuối cùng bổ nhào tới cách Ngô Khí không xa, một đôi móng vuốt nhào tới Ngô Khí, nhưng còn chưa đụng đến góc áo Ngô Khí, đã bị một đồng lửa đen đột nhiên dâng lên bao lấy, trong nháy mắt cốt nhục tiêu hóa, hóa thành một bộ xương khô hắc bạch, rơi xuống mặt đất.

Ba theo thanh âm xương khô rơi xuống đất này, sâu trong hư không cũng truyền đến một tia ba động tràn ngập kinh ngạc.

Cửu U Minh Hỏa làm sao có thể, không, không đúng, đây không phải Cửu U Minh Hỏa, lấy tu vi của ngươi, chỉ sợ liên chạm một chút Cửu U Minh Hỏa đều phải chết. Đừng nói là Nạp Minh Hỏa vào trong cơ thể, bất quá hiện tại xem ra, ngươi quả thật có chút thủ đoạn, bằng vào những ngọn lửa này, cũng đủ để ngươi tung hoành trong đám đệ tử bình đẳng. Đáng tiếc, nếu ngươi cho rằng chỉ chút thủ đoạn này có thể càn rỡ trước mặt đệ tử chân truyền như ta, vậy ngươi chuẩn bị chết đi, vậy thì chết đi cho xong.

Thanh âm của đồng tử áo Thợ lại một lần nữa vang lên, ngữ khí không thay đổi chút nào, vẫn là loại cao cao tại thượng kia,

tựa như Ngô Khí đã là thịt cá trên thớt gỗ của hắn, mặc cho hắn tùy ý cắt xé.

Vừa rồi chỉ là thức ăn khai vị mà thôi, Tử Thi giới không có gì, nhưng những xác chết điên này, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, nhìn xem là người giết nhanh, hay là do bọn chúng ra ngoài nhanh, người cứ hảo hảo hưởng thụ đi.

Tiếng cười đắc ý tràn ngập toàn bộ không gian, nhưng mỗi tiếng cười lại hạ xuống, tử khí trong hư không sẽ nồng đậm thêm một phần. Tiếp đó liền có từng đoàn từng đoàn bóng đen hiện hiện ra, không giống lần trước, lần này, xung quanh Ngô Khí xa xa, vậy mà hiện đầy những bóng đen kia. lít nha lít nhít, cũng không biết đến cùng có bao nhiêu, liên tưởng đến đồng tử áo liệm, hiển nhiên, những bóng đen này chính là những cương thi hung hãn vừa rồi kia buồn nôn.

Tiếng nói của đồng tử áo Thọ vang lên mấy lần, sau đó không còn phát ra âm thanh nào nữa, chỉ là trong không gian này, đã bị từng đoàn từng đoàn bóng đen chiếm hết, đưa mắt nhìn qua, lít nha lít nhít., Căn bản không nhìn thấy giới hạn. Ngô Khí hầu như có thể tưởng tượng ra một hình ảnh, trong không gian rộng lớn, một đầu cương thi như chó điên nằm sấp trên mặt đất, nhe răng nanh, nước dãi buồn nôn chảy xuống, tất cả con người xanh lét đều nhìn chăm chăm vào một chỗ, nơi Ngô Khí đứng thẳng,

Ngô Khí bỗng nhiên nhìn lướt qua nơi một trăm con cương thi chết lúc trước, sau khi nhìn thấy cảnh tượng ở đâu, trong mắt lộ ra vẻ chột hiệu, khóe miệng lại càng thêm vui vẻ. Chậm rãi quay đầu, nhìn về phía từng con cương thi buồn nôn trước mặt, trong mắt lại không có một tia chán ghét, ngược lại dùng một loại ánh mắt nhìn bảo bối, nhìn những cương thi này.

Àm Ngô Khí chuyển động, một cái chớp mắt, trực tiếp xuất hiện ở phía trước một cái xác phát điên. Năm nắm không chút hoa râm đánh ra, đánh vào đầu con Phong Thi này, lực lượng thật lớn bộc phát ra. Nhất thời cái xác điên này liền giống như bị một tòa núi cao đung phải, thân thể bỗng nhiên nổ tung thành vô số khối vụn.

Nhưng những mảnh vỡ này còn chưa kịp rơi xuống, tay phải Ngô Khí bỗng nhiên run lên, những khối thịt nát kia tựa hồ lại bị lực lượng gì đánh trúng, lần này lại hoàn toàn vỡ vụn thành từng sợi khí tức xám xanh. Những khí tức này cũng không biết bị cái gì hấp dẫn, đều hướng tay phải của Ngô Khí chui vào.

Từng sợi khí tức xám xanh quần quanh trên tay phải Ngô Khí, lập tức biến mất vô ảnh vô tung. Nhưng sau một khắc, một tia nghi hoặc cuối cùng trên mặt Ngô Khí còn lại biến mất. Thay vào đó, là một loại nụ cười âm mưu sau khi đạt được, còn có chiến ý can rở không kiêng nể gì cả.

Bộp bộp bộp

Trong vùng không gian quỷ dị này, một màn tàn sát khiến người ta sợ hãi trình diễn. Nhưng bị tàn sát, lại không phải là một bên nhìn qua yếu thế, mà là...

Toàn thân những thi thể điên như chó điên màu xám tro chồng chất cùng một chỗ, gào rú không ngừng, trong không gian này phiêu đảng không ngớt tử khí nồng đậm tựa hồ làm cho chúng nó đặc biệt hưng phấn, cũng càng thêm hung hãn, trong con ngươi xanh lét tất cả đều điên cuồng khát máu. Bất luận sinh linh nào xuất hiện trước mặt chúng, mặc kệ cường đại cỡ nào, đều sẽ bị chúng nó xé nát.

Nhưng hiện tại, cảnh tượng cũng không phải như vậy. Chỉ thấy trong hư không tối đen, một cái bóng xuất hiện, bỗng nhiên vặn vẹo kéo dài, như một cây châm nhỏ, hung hăng đâm vào trong đồng xác chết điên kia.

Không hề có khoảng cách, trong nháy mắt bóng dáng này đâm vào giữa đám xác chết phát điên, gương mặt dữ tợn vô cùng ghê tởm bắt đầu tự bạo. Một chút dấu hiệu cũng không có, chỉ là cái bóng vặn vẹo kia sau khi xẹt qua, không có một đầu xác yêu nào may mắn thoát chết, thậm chí ngay cả tiếng rú thảm cũng không kịp, đập vào mắt, chỉ có từng tiếng oanh oanh oanh tự bạo, còn có khối thịt xám xanh không ngừng nổ tung kia.

Nhưng những khối thịt xám xanh kia sau khi nổ tung, lại không có một khối nào có thể rơi xuống đất, hết thảy trong

nháy mắt biến thành từng sợi khí tức màu xanh xám. Những khí tức này vừa xuất hiện, tựa như bị lực lượng nào đó dẫn dắt, như một sợi khí mang xám xanh, theo bóng dáng không ngừng vận vẹo kéo dài.

Trên không trung bên ngoài khu vực hư vô hắc ám kia, hư không bỗng nhiên nhộn nhạo ra gợn nước, vận vẹo, một bóng người thấp bé chậm rãi từ bên trong đi ra, bỗng nhiên xuất hiện bóng người này, lập tức hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Là tiểu vương bát đản áo liệm này.

Khi nhìn thấy người đi ra có mặc bộ quần áo trẻ con đẹp đẽ làm cho người ta da đầu run lên, phía dưới Man Sơn tràn ngập nô khí thanh âm hỏa bạo lập tức truyền lên.

Thọ y, người giết hấn.

Mở miệng hỏi chính là vị đệ tử chân truyền của Độc Ma điện Hướng Phong, giống với Man Sơn, mặt của hấn cũng không phải là dễ nhìn, trong mắt ẩn chứa tức giận, hiển nhiên nếu đồng tử áo liệm không cho hấn câu trả lời thuyết phục, hấn sẽ không bỏ qua.

Thọ Y đồng tử mang theo nụ cười sáng lạn chậm rãi từ hư không đi xuống, không thèm để ý chút nào đến khuôn mặt mấy người Man Sơn, trong mắt xẹt qua vẻ đắc ý, đang muốn mở miệng nói cái gì. Nhưng ngay lúc này, thân thể thấp bé của nó run lên bần bật, tựa hồ cảm ứng được xảy ra chuyện gì, trên mặt lập tức biến hóa không thể tin được, hai chân vừa muốn rơi xuống đất hung hăng giẫm một cái, cả người bỗng nhiên lại biến mất.

Hơn nữa đến tiểu lâu còn đang kiên trì trong đó, cầu xin ký sách đề cử và thưởng thưởng. Các loại vé số chưa hoàn thành.

Một, hai, hai, ba...

Sự xuất hiện đầy đặc ý của Thọ Y đồng tử, bỗng nhiên lại kinh hãi biến mất, cảnh tượng này khiến cho mấy người ở đây đều không hiểu ra sao. Bất quá trước khi Thọ Y đồng tử đi, trên mặt hoảng sợ cùng khó coi lại để cho mấy người Man Sơn nhìn rõ ràng, trong lòng nhao nhao tuôn ra không ít suy đoán.

Lúc trước còn chất vấn thọ y đồng tử tựa hồ đoán được cái gì, bỗng nhiên hắc hắc cười lạnh, có chút hả hê nói: Xem ra thằng nhãi này còn chưa giết tiểu tử kia, hơn nữa nhìn khuôn mặt của thọ y vừa rồi, giống như chịu thiệt lớn không phải là tiểu tử kia, mà là tuổi thọ.

Lời Hướng Phong nói ra, mấy người lại nghĩ tới mặt tuổi thọ, suy nghĩ trong lòng cũng đều nghiêng về suy đoán này. Kể từ đó, lập tức mấy vị đệ tử chân truyền đều phát hiện chỗ không thích hợp, ngay cả Tống Tuyết cùng vị đệ tử chân truyền Huyền Ma điện Liễu Y vẫn luôn lạnh nhạt vô cùng, tựa hồ cũng bị dẫn đến hứng thú, điệu mục chuyển động, ánh mắt nhìn về phía khu vực quỷ dị trên không trung kia.

Không đề cập tới đám khán giả trong mộ địa tuyết âm kia, giờ phút này trên không trung, trong không gian quỷ dị kia.

Bóp bóp.

Trong hắc khí nặng nề, một cây châm nhỏ vặn vẹo giống như cây kim nhỏ lướt qua mặt đất, mỗi khi đi qua một khu vực, trong khu vực đó sẽ truyền đến tiếng nổ kịch liệt, khiến cho không gian vốn tĩnh mịch trở nên náo động không gì sánh được.

Từng đầu xác yêu điên quả thực ngay cả phản kháng cũng không có, mặc cho cái bóng kia xẹt qua bọn nó, sau đó bọn nó liền giống như bị ma quỷ tự bạo. Vô số khối huyết nhục xám xanh phụ họa bắn tung tóe ra, lại đồng thời lần nữa bạo tạc, hóa thành từng sợi khí tức xám thanh hồng, tụ tập cùng một chỗ, bị cái bóng vặn vẹo kia thu nạp tới.

Trên mặt Ngô Khí nào còn có một tia không thoải mái, đều là hưng phấn sáng khoái, thật giống như một con quỷ lang đang hưởng thụ sự sáng khoái sau khi một đám mỹ nữ.

Oành oành Ngô Khí dừng lại, không phải hấn muốn dừng, mà là không thể không dừng. Bởi vì không có, tiếng nổ vừa mới truyền đến, đã là cuối cùng một đám xác điên tự bạo phát ra sau khi.

Kết thúc rồi sao?

Thân hình dừng lại, Ngô Khí nhìn không gian trống rỗng, trên mặt hiện lên một tia tiếc nuối, trong miệng không nở lắm bầm nói. Lúc này quanh thân thể hấn lại bao quanh một cỗ khí tức xám xanh rất trắng kiện, như một sợi tơ bình thường., Quay quanh Ngô Khí chậm rãi chuyển động, bên trong cỗ khí tức trắng kiện này tràn ngập tử khí nồng đậm, thậm chí còn có đại lượng tâm tình tiêu điều khát máu điên cuồng, giờ phút này quần quanh Ngô Khí, lại che đi sinh cơ trên người hấn. Nếu không phải Ngô Khí hoàn hảo không tổn hao gì ở nơi đó, chỉ sợ ai cũng sẽ cho rằng đây là một đầu Phong Thi như chó điên buồn nôn.

Nhìn sợi tơ xám xanh lượn lờ quanh người mình, cảm thụ được thi khí cực kỳ nồng đậm bên trong, khóe miệng Ngô Khí nở nụ cười liền không nhìn được tùy ý nở ra, không hề cố kỵ lúc này chính mình còn đang ở trên địa bàn của người khác.

Nhớ lại tình cảnh lúc trước, Ngô Khí càng thiếu chút nữa cười thành tiếng. Ngay trước mười mấy hơi thở, đồng tử áo liệm triệu hồi ra tròn vẹn mấy vạn đầu Phong Thi sau đó vút Ngô Khí lại nơi này rời khỏi., Ngô Khí liền động thủ thí nghiệm một chút, quả nhiên phát hiện những xác chết điên này đều không phải là cương thi chân chính. Mà là quái vật trong không gian quỷ dị này lấy tử khí tinh thuần ngưng tụ ra, mỗi một đầu Phong Thi đều tương đương với tu sĩ luyện khí đỉnh phong của nhân loại.

Tuy rằng chiến lực không cao, nhưng bởi vì hung hãn không sợ chết, lại đều vì thi khí trong tử thi giới này biến thành, căn bản giết không dứt. Nếu đổi lại là một tu sĩ khác bị vây ở trong đó, đối mặt với yêu thi điên cuồng cuộn cuộn không dứt. Minh lại

không cách nào bổ sung thiên địa nguyên khí, sớm muộn cũng sẽ bị tiêu hao hết.

Kỳ thật cái Dục Thi giới này cũng không chỉ có uy năng như vậy, dù sao đây cũng là thần thông sở trường của vị đệ tử Chân Truyền ở Thiên Ma tông có thanh danh không nhỏ, trong số rất nhiều đệ tử, thậm chí trong số các đệ tử ngoại phái đều có uy danh, cho dù tu sĩ Hóa Thần có cùng cấp bậc với hắn rơi vào trong đó, cũng sẽ phiền toái không nhỏ, không cẩn thận còn có tai họa vẫn lạc.

Thọ y đồng tử xuất thân từ Thi Ma điện, nhưng trong Thi Ma điện, môn thần thông Tử Thi giới này, lại chỉ có một mình hắn luyện thành mà thôi. Bởi vậy tử tử thân mang tử mạch. Chính là tư chất căn nguyên ma tu nhất đẳng, nhất là trên phương diện luyện thi, có âm mạch tương trợ, tuyệt đối là một ngày ngàn dặm.

Trong tử giới kia chứa đại lượng thi khí tinh thuần, căn nguyên là tử mạch trong cơ thể Thọ Y đồng tử, nguyên bản mở thể giới chính là thần thông mà cường giả hợp đạo mới có thể có được. Đồng tử Thọ Y mượn nhờ tử mạch chi lực, miễn cưỡng diễn hóa ra một thể giới, nhưng thể giới này ngoại trừ những thi khí kia, đều chỉ là có biểu hiện của nó mà thôi. Nhưng cho dù như vậy, đối với tu sĩ khác mà nói, cũng là thủ đoạn không thể với tới.

Đồng tử áo Thọ vốn tưởng rằng ném Ngô Khí vào trong tử thi giới của mình, cũng không cần thi triển thủ đoạn áp đáy hòm gì, chỉ dựa vào thủ đoạn cấp thấp nhất, lấy thi khí diễn hóa lượng lớn xác điên, vây công hắn đến chết. Lại không nghĩ tới trời xui đất khiến, ngược lại thành toàn cho tên Ngô Khí này.

Đối với Ngô Khí mà nói, bất kỳ thủ đoạn nào đều có hiệu quả, duy chỉ có dùng Luyện Thi chi đạo đối phó, một chút tác dụng cũng không có. Những cỗ Phong Thi trong Tử Thi giới này diễn hóa ra, chẳng những không làm gì được Ngô vút bỏ một sợi lông, ngược lại bị hắn đánh tan tác. Còn mạnh mẽ thu nạp thi khí do xác điên tự bạo tản ra sau đó thôn phệ nhập thể, mượn thần thông rèn luyện, đồng tử áo liệt khinh địch, không

tự mình ra tay, dẫn đến tử thi giới này không người anh hùng, vật vô chủ, tự nhiên tranh không lại Ngô Khí.

Điều này cũng có thể nhìn ra chỗ xảo trá của Ngô Khí, hẳn biết tu vi cảnh giới của mình không cao, không thể so sánh với đệ tử chân truyền. Nhưng trên người hắn có không ít thủ đoạn thần thông., Ví dụ như Minh Diễm Chiến Thể kia, thần thông Phật môn mới lấy được những thứ này đều là khắc tinh của một tu sĩ Luyện Thi. Cho nên hắn mới chọn lựa đồng tử áo liệm làm đối thủ của mình. Đồng tử Thọ Y cũng là xui xẻo, tới nơi này bất quá là vì đầu Ngân Thi đỉnh phong kia mà thôi, không nghĩ tới lại biến thành quân cờ của Ngô Khí.

Đến rồi.

Ngô Khí đang cảm ứng cỗ thi khí nồng đậm trước người, bỗng nhiên khước mắt nhảy lên, xoay người, nhìn về phía hư không cách đó không xa.

Trong nháy mắt hắn nói xong, chỗ hắn nhìn về phía đó bỗng nhiên cuộn cuộn hắc khí, chợt tản ra, một bóng người thấp bé mang theo khí tức vô cùng hung lệ hiển hiện ra.

Bóng người thấp bé này vừa xuất hiện, tử khí trong không gian này giống như nô bộc nhìn thấy chủ nhân, đều vọt tới hắn. Trong nháy mắt làm cho không gian này trở nên thanh minh hơn nhiều, lấy thị lực Ngô Khí, cũng có thể thấy rõ càng nhiều đồ vật.

Đồng tử áo xanh hiện thân trong giới, lập tức lòng nóng như lửa đốt quét ra bốn phía, nhưng lọt vào trong tầm mắt, ngoại trừ những tử khí phun trào ra, nào còn có thứ gì khác. Nhìn thấy những cảnh tượng này,, Trong lòng hắn lập tức lộ bộ một chút, dự cảm không tốt còn mãnh liệt hơn, rốt cuộc bắt chấp mọi thứ. Lập tức lặng yên vận tâm thần cảm ứng, căn nguyên của Tử Thi giới này vốn là bản nguyên của đồng tử Thọ Y, hầu như lập tức, đồng tử Thọ Y biết được tình huống Tử Thi giới lúc này.

Trong giới, trống rỗng, cũng có nghĩa, trong tử mạch trong cơ thể đồng tử Thọ Y cũng là trống rỗng.

Chân thật máu huyết làm cho đồng tử áo liệm thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu, giận dữ công tâm, làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của hài đồng trở nên đỏ như son, hai mắt nhìn chăm chăm vào Ngô Khí, hầu như muốn cắn nát một hàm răng bạc, từng chữ từng chữ ép ra từ trong kẽ răng.

Rốt cuộc ngươi đã làm gì?

Dù là ai ở đây chỉ sợ cũng đều có thể cảm giác được lửa giận ngập trời trên người đồng tử áo xanh, mặc cho ai thu thập một chút người so với mình thấp hơn một đại cảnh giới, ngược lại ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo cũng sẽ như vậy. Từ khí tích góp nhiều năm một mực bị người cướp đi, đối với đồng tử Thọ Y Hầu mà nói, lúc này còn có thể bảo trì bình tĩnh đã là không tệ rồi.

Đối mặt với tuổi thọ đồng tử đã dần dần bị lửa giận bao phủ, Ngô Khí lại không có một chút giác ngộ nào, ngược lại là muốn cố ý kích thích tuổi thọ đồng tử. Hắc hắc cười lạnh một cái, bỗng nhiên há miệng hút một cái, nhất thời một cái băng lụa xám thanh ti vô cùng nhu thuận chui vào trong miệng Ngô Khí. Làm xong hết thấy, Ngô Khí thậm chí còn quá khoa trương ợ một cái.

Lửa lên tưới dầu.

Đồng tử áo liệm không thấy, lúc Ngô Khí ợ một cái còn chưa hoàn toàn đánh ra, đồng tử áo liệm cách đó không xa trước mắt hắt lại lập tức biến mất.

Trong lòng bỗng nhiên xuất hiện điềm báo, dù là Ngô Khí vẫn luôn âm thầm đề phòng, nhưng cũng bị sự xuất thủ của đồng tử áo liệm dọa cho tim đập mạnh một tiếng.

Vô thanh vô tức, một chút dấu hiệu cũng không có, chỉ thấy trong hư không sau lưng Ngô Khí bỗng nhiên xuất hiện một vòng mũi nhọn, mũi nhọn này chỉ là một điểm sáng có chút chói mắt mà thôi. Nhưng uy lực lại cực kỳ đáng sợ, trực tiếp đâm rách không gian, lấp lóe một chút, đã xuất hiện ở hậu tâm Ngô Khí.

Ngô Khí sau đầu không có mắt nhìn, nhưng trong lòng lại tràn đầy cảm giác kinh hoàng khiến hắn lập tức tránh né. Chân

không động, cũng không kịp nhấc chân, thân thể hắn chỉ hơi lắc lư một chút.

điểm phong mang giống như sao này rơi vào hư không, trực tiếp xé rách ra, những khe hở như mạng nhện hiện ra, tuy rằng lập tức khép lại, nhưng uy lực như thế, nếu là rơi vào trên thân thể huyết nhục, sợ rằng là tu sĩ Hóa Thần cũng chịu không nổi một chút.

Bất quá một điểm phong mang đáng sợ này lại không thể trúng Ngô Khí một chút, thân thể của gã đã sớm không còn ở vị trí ban đầu, lúc điểm phong mang như sao kia rơi xuống, thân thể của gã lung lay một cái, lại giống như thuận di xuất hiện ở ngoài mấy chục trượng, hiềm hiềm tránh thoát một kích ám sát kia.

Ngô Khí vừa mới trải qua nguy hiểm đến tính mạng lập tức thu hồi vẻ trào phúng trên mặt, ngưng trọng trước nay chưa từng có hiện ra. Nhìn về phía vị trí ban đầu của mình, từ trong hư không, một thân ảnh thấp bé lần nữa hiện ra.

Một đôi mắt đồng tử áo trắng đã xuất hiện ở nơi nào, trên mặt đỏ như son muốn nhỏ ra máu tươi, vẫn như cũ gắt gao nhìn chăm chăm Ngô Khí, một vòng phong mang đáng sợ kia dưới lòng bàn tay hắn lóe lên, đúng là một cây cờ trắng bị rút nhỏ đi rất nhiều, mũi nhọn kia đúng là chóp cuối cán cờ của cây cờ này.

Lục Thi Phiên

Nhìn lá cờ trắng bạch kia, Ngô Khí ngược lại biết được tên của nó. Bởi vì cách đây không lâu, thằng bé áo xanh mới dùng nó đối phó với đầu Ngân Thi đỉnh phong kia. Chỉ là lúc đó hắn cũng không tự mình cầm cờ, mà là để cho một con cương thi lông trắng hình thể khổng lồ cầm lá cờ, hơn nữa lúc đó lá cờ này cũng cực kỳ to lớn, thanh thế càng lớn.

Cảm thụ được hàn khí còn lưu lại trên hậu tâm, khóe mắt Ngô Khí hơi co rút lại, nhìn thấy trong ánh mắt trắng xóa kỳ phiên kia vậy mà có tham lam, trong miệng cũng nhẹ nhàng phun ra hai chữ., Đạo khí, trong nháy mắt khi hai chữ kia ra khỏi miệng, trong lòng Ngô Khí cũng có chút cảm thán một câu:

Nghe đồn mỗi đệ tử chân truyền đều giàu có chảy mỡ, các loại đồ vật như cực phẩm huyền khí căn bản không để vào mắt, tùy tiện lấy ra là bảo vật cấp bậc đạo khí, không nghĩ tới vậy mà lại là thật.

Bất quá càng làm cho hắn kinh hãi là lực lượng cận thân chém giết của đồng tử áo xanh, trước đó hắn ẩn thân ở trong thi vân, đã thấy qua đồng tử áo xanh xuất thủ, cho rằng hắn chỉ đang luyện thi một đạo mạnh mẽ. Hiện tại xem ra, rõ ràng có chênh lệch không nhỏ, uy lực của Lục Thi Phiến kia ở trong tay con cương thi lông trắng kia mạnh mẽ, nhưng không nghĩ tới đến đến trong tay đồng tử áo liễm, thanh thế mặc dù không hiển lộ, nhưng uy lực lại mạnh hơn không biết bao nhiêu.

Ngô Khí rất rõ ràng, vừa rồi nếu không phải hắn tránh nhanh, hiện tại đã là người chết. liêm liêm môi, gương mặt yêu dị của Ngô Khí bỗng nhiên nở nụ cười, cũng mặc kệ nụ cười này dọa người bao nhiêu, trong cơ thể một mực áp chế đồ vật nào đó bị hắn thả ra, trong đầu không ngừng quay cuồng nhiều ý nghĩ tính toán cũng dừng lại, một cỗ khí thế áp chế đã lâu chậm rãi xuất hiện trên người hắn.

Hắn không để ý chút nào tới người trước mặt là một đệ tử chân truyền có tu vi Hóa Thần, không hề thua kém so với sát ý điên cuồng của đồng tử áo xanh, không kiêng nể gì cả, ào ào lao về phía đồng tử áo xanh.

Chiến đấu

Không cần nói những lời thừa thãi, bắt đầu từ lúc Ngô Khí lựa chọn đồng tử áo liễm lựa chọn làm đối thủ, Ngô Khí cũng không định từ bỏ trận chiến này. Hắn tính toán rất nhiều, bất quá là để bảo vệ tính mạng mà thôi. Hiện tại không còn những cố kỵ kia, thêm nữa hắn lại thần thông tiểu thành, càng muốn tùy ý đánh một trận.

Một khi thăng nhải này kiêu ngạo, tu sĩ Hóa Thần, dưới cái nhìn của hắn, đều là gà đất chó sành mà thôi.

Giết!

Đồng tử áo Thọ cũng không có suy nghĩ dư thừa, khi phát hiện tử khí mà mình tích góp nhiều năm bị Ngô Khí cướp đi, hắn đã

bị lửa giận hoàn toàn che khuất, trong lòng chỉ có một ý niệm, chính là: Giết Ngô Khí.

Hai người đắm chìm trong chiến ý của mình, sau đó hoàn toàn quên mất ngoại vật, ngay cả đồng tử áo liệm cũng không chú ý tới. Hắn thi triển ra tử thi giới, bởi vì không có tử mạch tử khí trong cơ thể hắn chèo chống, dần dần bắt đầu tiêu tán. Mà tốc độ tiêu tán này ngoài ý liệu, khi hai người đồng thời động thủ, đồng thời biến mất trong hư không, tử giới cũng đồng thời biến mất.

Không có sự che giấu của tử thi giới, cục diện hai người đồng thời ra tay lập tức rơi vào trong mắt mọi người phía dưới.

Thân hình Ngô Khí bất động, nhưng lại không chút dấu hiệu biến mất trên không trung. Đồng tử áo liệm cầm cờ trắng, cờ trắng khẽ run lên, đồng dạng thân hình cũng trong nháy mắt biến mất ở không trung.

Sau một khắc, hầu như là ăn ý kinh người, trong hư không giữa hai người, hai đạo hư ảnh mơ hồ đồng thời hiện ra, không giữ lại chút nào va chạm cùng một chỗ.

Xuy xuy

Một điểm ánh sáng nhạt như sao, chói mắt, mọi người chỉ nhìn thoáng qua, lại cảm giác một đám tia sáng nhỏ này giống như đang bay đến phía bọn họ, hung hăng đâm vào trong tâm thần bọn họ, trong nháy mắt làm cho bọn họ nghiêm mật tái nhợt, nước mắt chảy ròng ròng, vội vàng nhắm hai mắt lại không dám nhìn nữa.

Một đạo hư ảnh vu vu hiện ra, quỷ dị hiện ra một bàn tay trắng nõn, sinh ra từ sâu trong hư không nhô ra, không thể tưởng tượng nổi xuất hiện trên đỉnh đầu một hư ảnh khác, năm ngón tay thành trảo, gió thổi tung, Minh Diễm quán quanh, giống như bàn tay này là từ trong Cửu U thò ra tu la quỷ trảo, muốn kéo hết thầy người phản kháng ý chí của hắn vào Cửu U địa ngục, chịu hết khổ hình vô tận, trọn đời không được giải thoát.

Canh hai còn chưa xong.

Hai đạo hư ảnh, va chạm cùng một chỗ, nhưng không có trực tiếp va chạm. Điểm phong mang đáng sợ như sao nhỏ kia lóe lên lướt qua, cấp tốc đâm về phía một hư ảnh khác, nhưng tốc độ của hư ảnh kia lại nhanh không thể tưởng tượng nổi, lại tránh thoát trong gang tấc. Mà bàn tay trắng nõn như Tu La Quỷ Trảo kia chộp xuống cũng không được, mục tiêu chỉ hơi động một chút, thần thông thuần di thi triển ra, cũng trong nháy mắt tránh được.

Xoẹt xoẹt xoẹt

Chỉ là dư ba giao thủ của hai người, tán loạn trong hư không, nhất thời lại để cho hai nơi có thêm mười vết nứt giống như mạng nhện.

Không ngừng nghỉ, hai đạo hư ảnh này vừa tiếp xúc liền phân ra, nhưng lập tức, hầu như ngay cả một cái hô hấp cũng không đến. Ở một chỗ khác hư không, cơ hồ đồng dạng động tĩnh lại truyền đến. Trong ánh mắt vô cùng hưng phấn của các tu sĩ quan chiến, hai đạo hư ảnh này ngay tại không trung bắt đầu vang lên tiếng chém giết không lớn, nhưng lại vô cùng hung hiểm.

Một đạo hư ảnh, mỗi một lần xuất hiện đều có một chút phong mang giống như sao tỏa ra, tùy ý tiến tới hư không, sẽ sinh ra mấy chục cái khe như mạng nhện. Loại thương tổn hại này, thay đổi thân thể máu thịt, sẽ có kết quả gì tất cả mọi người đều biết được.

Một hư ảnh khác, lại vô cùng quỷ quyệt, chưa bao giờ hiện ra hoàn chỉnh. Mỗi một lần xuất hiện, hoặc quyền hoặc chân hoặc trảo, quả thực bao la vạn tượng, tuy chỉ là công kích, nhưng cảnh tượng gió thổi ra mình diễm tương tự, cũng làm cho người ta nhìn thấy tâm can dao động, sinh ra một loại nếu bị đánh trúng, sợ thật sự sẽ bị kéo vào trong Cửu U Địa Ngục.

Thân phận hai người kia, cơ hồ không cần mọi người suy đoán, dùng ngón chân suy nghĩ cũng có thể biết. Bởi vì như

vậy, mọi người mới kinh hãi không hiểu, mặc kệ là những tu sĩ quan chiến, hay là mấy vị đệ tử chân truyền kia, trong đầu đều không hên mà cùng hiện ra khuôn mặt yêu dị của một người.

Mấy vị đệ tử chân truyền một mực nhìn chăm chăm vào cảnh tượng chém giết trên không trung, giờ phút này đều cảm giác trong đầu tràn đầy khó tin, mặc dù trước đó bọn họ đều đã chứng kiến qua lực lượng Ngô Khí mạnh mẽ, thậm chí vị Hạng Lâm của Bình Ma điện kia còn tán dương Ngô Khí. Nhưng hiện tại, mắt thấy một người tu vi Nguyên Anh hậu kỳ lại cùng một vị đệ tử chân truyền hung danh lan xa chém giết khó phân thắng bại, mọi người vẫn có loại cảm giác không thể tưởng tượng nổi.

Dù là lấy tính tình nóng nảy của Man Sơn, giờ phút này nói chuyện cũng là lắp bắp, có chút không xác định nói: thật, là tiểu tử kia.

Mấy người còn lại, Chu Bạch Y của Nhân Ma điện, Độc Ma điện hướng Lam. Còn có hai vị nữ tu, Huyền Ma điện Liễu Y, Tống Tuyết của Huyền Âm điện, cũng đều có biểu lộ không sai biệt lắm. Về mặt kinh ngạc nhìn hai hư ảnh chém giết trên không kia càng thêm hung hiểm. Nhất là Tống Tuyết cùng Ngô Khí đều là đệ tử Huyền Ảnh điện, giờ phút này trên mặt lạnh như băng như sương kia lại liên tục dị sắc, nhìn chăm chăm vào hư ảnh của Ngô Khí, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Thọ y sẽ thua.

Bất thành linh, Hạng Lâm một bên bỗng nhiên mở miệng. Nhưng không có nói gì khác, mà là trực tiếp đoạn ngôn thọ y đồng tử thua. Mấy người Man Sơn nghe vậy đều giật mình, nhưng cũng không có đi hỏi Hạng Lâm, mà chuyển thành nghiêm túc nhìn về phía hai đạo hư ảnh trên không trung đang chém giết.

Qua một lát, không hên mà cùng, mấy người tất cả đều lộ ra một tia ngưng trọng, Man Sơn cũng khó có được lộ ra biểu tình kinh ngạc, nhìn về phía Tống Tuyết một bên. Trong miệng nghi ngờ nói: tiểu tử tà môn này từ đâu toát ra. Tống sư muội., Người xác định hẳn không phải là gián điệp của Huyền Vân

điện các người sao? Sao ta lại cảm thấy, tiểu tử này chính là ám chiêu của Huyền Âm điện các người trong lần tỷ thí này, chẳng qua không đúng lắm, nếu là ám chiêu, tiểu tử này cũng sẽ không xuất hiện vào lúc này. Hơn nữa tu vi của hắn, cũng không đủ tư cách tham gia các điện đại bỉ.

Nghe thấy lời nói Man Sơn, mọi người đồng loạt nhìn về phía Tổng Tuyệt ở một bên nghi hoặc tương tự. Ngay cả Hạng Lâm trầm mặc ít nói cũng đều như thế. Hơn nữa nhìn ánh mắt của hắn, lại cũng tán đồng lời nói của Man Sơn. Đối mặt với ánh mắt của mọi người, Tổng Tuyệt tựa hồ cũng không dám xác định, nhất là trước mặt tất cả mọi người đều biểu lộ ra thân phận đệ tử Huyền Vân điện của mình.

Không biết, bất quá quan hệ giữa hắn và Chu Ngọc sư muội hắn là rất mật thiết, ngọc bài chỗ ở kia của hắn, vốn là thuộc về Chu Ngọc sư muội.

Lời Tổng Tuyệt vừa nói ra, lập tức tất cả mọi người mặt mũi biến sắc, từng người suy đoán nhao nhao thành hình trong đầu bọn họ. Nhất là cái kia đầy núi, nhìn biểu tình mập mờ trên mặt hắn, chỉ sợ ý niệm trong đầu sẽ không tốt hơn bao nhiêu.

Thọ y sắp thua lại đột ngột, vẫn là chiếc váy kia, hai con mắt ẩn giấu dưới áo giáp rơi vào trên hai hư ảnh kia, gần như nói đứt lời nhả ra, để cho lực chú ý mọi người lần nữa về tới trận chém giết trên không trung.

Cũng không có ai đi hỏi Hạng Lâm vì sao lại có phán đoán như vậy, bọn họ đều là thân phận đệ tử chân truyền, nhãn lực dù có kém cũng sẽ không kém. Hạng Lâm nhìn ra được, bọn họ tự nhiên cũng nhìn ra được. Tựa như là kiêng kị, giống như là cảm thán., Người thanh niên Nhân Ma điện mặc một bộ áo trắng, phe phẩy cây quạt xếp trong tay, cau mày nói: Thần thông của tiểu tử Huyền Âm điện kia quá quỷ dị, rõ ràng chỉ có tu vi Nguyên Anh hậu kỳ., Không ngờ có thể đuổi kịp Thọ Y thi triển thuận di thần thông. Hơn nữa tựa hồ trên người mang thượng cổ chiến kỹ loại chém giết, thi triển ra không thua chút nào chiến kỹ lục thi y, hai người giao thủ như vậy ngược lại là kỳ cổ tương đương. Đáng tiếc, thuận di thần thông tiêu hao chân nguyên quá lớn, trong lúc chém giết Thọ y cũng

không có biện pháp nuốt đan dược bổ sung, chỉ sợ là chống đỡ không được bao lâu.

Chu Bạch Y nói tới đây, ngừng lại một chút, bỗng nhiên lộ ra một loại biểu tình rất chờ mong phát sinh cái gì, khẽ cười nói: Nếu như phía dưới Thợ Y sư đệ không xuất ra chút bản sự áp đáy hòm, chỉ sợ hôm nay mặt mũi này của hắn đã mất rồi.

Nghe Chu Bạch Y nói xong, Man Sơn bên cạnh nhao nhao lộ ra thần tính như vậy, tựa hồ cũng rất chờ mong vị đồng tử áo trắng kiêu ngạo không ai sánh được kia mất mặt.

Bất quá có thể nhìn ra những người tới đây, ngoại trừ mấy đệ tử chân truyền bọn họ, nơi này không có người nào khác. Đám tu sĩ quan chiến kia, phần lớn đều là cảnh giới Nguyên Anh., rải rác mấy Nguyên Anh đỉnh phong, cũng không có thị lực này. Bất quá giờ phút này bọn họ đều là hưng phấn vô cùng, một là quan sát hai cường giả Hóa Thần chém giết, hơi có chút linh ngộ cũng là thu hoạch không ít, hai là tận mắt nhìn thấy Huyền Âm điện có một đệ tử không biết tên đệ tử Nguyên Anh hậu kỳ đại chiến với đồng tử áo xanh của Chân Ma điện mà không rơi vào thế hạ phong.

Nhất là dạng thứ hai, phần kinh lịch này nói ra, mặc kệ ở nơi nào đều là đề tài bàn luận cực kỳ rung động. Mặc kệ trận chiến này thắng bại như thế nào, chờ những tu sĩ này ra khỏi Thi phần giới này, hai chữ Ngô Khí này nhất định sẽ theo miệng bọn họ truyền khắp toàn bộ Thiên Ma tông, thậm chí rất nhiều tu sĩ ngoại phái, cũng đều sẽ biết, Thiên Ma tông lại xuất hiện một nhân vật tuyệt thế thiên tài.

Đem định nghĩa Ngô Khí là tuyệt thế thiên tài, ở đây không có ai sẽ hoài nghi cái này, một tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ, vậy mà không bằng ngoại vật, chỉ lấy thần thông đối chiến một đệ tử chân truyền. Vẫn là đồng tử áo liêm sớm đã thành tựu Hóa Thần chân truyền hung danh, không phải tuyệt thế thiên tài lại là cái gì.

Chỉ sợ chính Ngô Khí cũng không nghĩ tới, trong tình huống này, hắn lại giẫm lên một đệ tử chân truyền, đạt thành tựu thanh danh của mình.

Mặc kệ tâm tư mọi người phía dưới như thế nào, ở trên không trung, Ngô Khí càng đánh càng hưng phấn. Trước đó không lâu, hắn bỗng nhiên từ dãy núi Đoạn Hồn bao quanh sừng bị bắt từ kết đan nhập cầu, Nguyên Anh đi khắp nơi trên Thông Thiên sơn mạch, siêu cấp tông môn Thiên Ma Tông. Có thể nói là ếch ngồi đáy giếng nhảy ra khỏi giếng cạn, nhìn thấy thiên địa thật sự uyên bác.

Nhưng trong lòng hắn lại không có chút mừng rỡ nào, bởi vì vì hắn bảo vệ tính mạng, vẫn luôn như đi trên băng mỏng, tính toán nhiều lần. Bất quá hắn cũng biết dựa vào trí kế nhất thời không cách nào bảo trụ tính mạng của mình, cho nên vừa an ổn xuống, hắn liền liều mạng tu luyện, điên cuồng tăng lên tu vi. Đợi đến khi tu vi không thể tăng lên, hắn liền nghĩ biện pháp tu luyện thần thông, có thể nói là nghĩ hết biện pháp tăng thực lực, không dám lười biếng chút nào.

Bây giờ thần thông tiêu thành, Ngô Khí tự nghĩ mình có thực lực cấp bậc Hóa Thần, vừa ra ngoài liền không chờ được chọn một đối thủ.

Từ khi chém giết đến nay, Ngô Khí càng ngày càng hưng phấn, chiến ý trên người càng dâng cao, hoàn toàn đắm chìm trong chiến đấu. Bất quá đối thủ của hắn, đồng tử áo liệm, giờ phút này khó chịu muốn chết.

Hắn có thể nói là trong số những người ở đây là người biệt khuất nhất, trước tiên không nói đến chuyện đến đây xảy ra đại lực mà chỉ nhận được một chút chỗ tốt, chẳng qua thu thập một đệ tử thượng đẳng mà thôi, đã khiến cho tử khí tích góp được nhiều năm của mình tổn thất thảm trọng, hôm nay còn bị đệ tử thượng đẳng kia đè ép đánh.

Trong lòng của hắn biệt khuất có thể tưởng tượng được, lấy trí tuệ của hắn, đã đoán được sau trận chiến này, đệ tử thượng đẳng trước mắt không biết từ đâu chui ra này chỉ sợ là sẽ thành tựu không nhỏ một phen, mà để hắn thổ huyết chính là, thanh danh này là giẫm lên thành tựu của hắn.

Không tốt.

Đồng tử áo xanh đã dần dần tỉnh táo lại, hình như phát hiện ra cái gì đó, sắc mặt biến hóa, lập tức muốn bứt ra mà lui.

Muốn chạy trốn, không có cửa lúc này Ngô Khí đang hưng phấn, sao có thể để cho đối thủ khó có được tuổi thọ đồng tử này bình an rút đi, thân hình quỷ quyết lập tức cuộn lên. hoàn toàn không nhìn thấy lá cờ trắng vô cùng nguy hiểm trong tay đồng tử áo xanh, thân thông chiến đấu thi triển ra, lập tức toàn bộ hư không đều hiện đầy từng đạo quyền ảnh chưởng ảnh chỉ ảnh. Bao La Vạn Tượng, bao trùm thân ảnh đồng tử áo liệm đồng tử trong đó.

Khinh người quá đáng.

Vào lúc này, Thọ Y đồng tử hoàn toàn thanh tỉnh lại, thanh âm tựa như từ trong mùa đông khắc nghiệt truyền ra, băng lãnh vô cùng. Rơi vào trong tai Ngô Khí, không khỏi khiến hắn phát giác được một tia nguy cơ.

Không tốt, mau lui lại.

Ý nghĩ này của Ngô Khí vừa mới hiện lên, thân hình không chút do dự, trực tiếp hóa thành một đạo hư ảnh, chui vào trong hư không phía sau. Cũng chính trong nháy mắt hắn lui ra, khuôn mặt hài đồng tử áo xanh dữ tợn xuất hiện trong mắt mọi người, nhỏ bé cầm cờ phướn trắng, hung hăng chà xát về phía hư không chỗ Ngô Khí.

Ầm ầm.

Trong nháy mắt, biến hóa cực lớn xuất hiện giữa không trung, chỉ thấy chỗ cờ trắng trong tay đồng tử áo Thọ Y chỉ xuống, từng đạo khí tức trắng bệch tráng kiện hạ xuống, mỗi một đạo đều cuốn theo khí tức cực kỳ lăng lệ, như treo ngược thiên hà, buông xuống dưới.. Nhưng vùng hư không kia lại không chịu nổi Thiên Hà trắng bệch này, mỗi một đạo khí tức quét qua, hư không kia liền rung động một tiếng, khi đạo khí tức cuối cùng quét lên, vùng hư không kia cuối cùng không chịu nổi, nhảy lên một cái đã sập xuống.

Hư không sụp đổ, vết nứt giống như mạng nhện lóe lên tức thì, sau tiếng nổ liền có vô số khí lưu như lưỡi dao cuốn ngược ra, cắt khu vực này thành trạng thái hư vô, xoắn lại cùng một chỗ,

như là hỗn độn, thanh thế dọa người, để tất cả mọi người phía dưới rơi vào trong kinh ngạc.

Trong nhà vừa mới ngừng lại một lần điện, may mắn hiện tại tới, còn tưởng không kịp. Chút thứ ba dâng lên, xin đặt mua vé đọc sách cổ đề cử và các loại vé hội ủng hộ tiểu lâu báỉ tạ chưa xong.

Đây chính là uy lực của đạo khí sao.

Trong đám người, một thanh niên tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ, sững sờ nhìn phiến không trung bị dòng sông ban ngày rửa sạch thành khu vực hỗn độn kia, trong miệng lầm bầm nói. Các tu sĩ quan chiến còn lại, cũng đều như vậy, nhìn khu vực này, trong mắt tràn đầy vẻ hoảng sợ.

Man Sơn hướng mấy người Kỳ Điền đều không có một tia kinh ngạc, nhìn thấy lá cờ trắng trong tay đồng tử Thọ Y bỗng nhiên phóng xuất ra uy năng đáng sợ như thế, chỉ là ngoài ý muốn một chút, liền không có thần – của khác. Hơn nữa mấy người bọn họ ngoài ý muốn cũng không phải bởi vì uy lực lá cờ kia, mà là vì đồng tử Thọ Y.

Vị nữ đệ tử huyền ma điện xuất hiện từ Thi phần giới đến bây giờ cũng chưa từng nói chuyện, giờ phút này tựa hồ cũng có hứng thú không nhỏ, một đôi mắt đẹp lưu chuyển oánh quang, nhìn chăm chăm vào hư không, môi son nhẹ nhả ra, lập tức khiến cho người ta nghe thấy thanh âm miệng lưỡi nóng bỏng mềm mại toàn thân liền rơi vào trong tai mấy vị chân truyền chung quanh. Bất quá đối thủ nói chuyện, lại là vị nữ đệ tử mỹ lệ lạnh như sương tuyết kia.

Ha ha, Tổng sư muội, xem ra Huyền Âm điện các người thật đúng là xuất hiện một đệ tử thiên tài khó lường đây. Sư tỷ ta rất thích tuổi trẻ tuổi như vậy, sư muội người nếu không muốn cũng nhất định phải nói cho sư tỷ ta. Sau này ta sẽ ra tay cứu hấn từ trong tay tiểu đồng tử áo liệm, nói không chừng còn có thể thành tựu một đoạn quan hệ thông gia tuyệt vời.

Vị nữ đệ tử Huyền Ma điện này, thật sự là yêu kiều tuyệt thế, một bộ váy đỏ lụa mỏng che thân thể uyển chuyển, môi hồng miệng ngọc, ngay sau đó phun ra mấy câu mềm mại mềm mại, liền thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Thiên Ma tông là một trong sáu đại thế lực siêu cấp của Thông Thiên sơn mạch, chín tòa truyền thừa điện trong tông, mỗi một

tòa đều có uy danh to lớn như vậy. Trong đó lấy tự tôn Thiên Ma điện là rất nhiều, nhưng nếu chỉ luận thanh thế, thứ hai không phải Địa Ma điện hoặc Nhân Ma điện, mà là lấy nhiều nữ đệ tử Huyền Ma điện. Nguyên nhân chủ yếu là vì đệ tử Huyền Ma điện kia., Mặc kệ là nam nữ sở trường mị hoặc huyền thuật, thần thông thủ đoạn đều quý dị vô biên, khó lòng phòng bị. Nam đệ tử thì cũng thôi đi, trong đó nữ đệ tử thật sự là mỗi một người như tuyệt thế yêu cơ, đều có diện mạo khuynh quốc khuynh thành, trong tu chân giới này, cũng không biết bao nhiêu tu sĩ trẻ tuổi tuấn kiệt, bị các nàng mê hoặc, trở thành tâm thần dưới váy của các nàng.

Liễu Y vừa mở miệng, mặc dù những tu sĩ đứng xa xem cuộc chiến, cũng đều nhìn thấy hùng hực dục hỏa thiêu thân, thiếu chút nữa không khống chế được. Bất quá Man Sơn tuy rằng cũng bị hấp dẫn ánh mắt qua, nhưng lại không bị ảnh hưởng chút nào., Chỉ là bởi vì đều là nam tử huyết khí, bị trêu chọc có chút khó chịu mà thôi, cùng là đệ tử Thiên Ma Tông. Bọn họ ngược lại biết rõ chỗ đáng sợ của những nữ đệ tử Huyền Ma điện kia, chỉ nhìn xa không dám đùa bỡn, trong lòng đều thầm mắng:

Tổng Tuyệt hừ thân là chính chủ quay đầu lại nhìn Liễu Y cũng không có hứng thú, mặt đầy sương lạnh, hừ lạnh một tiếng, khí tức băng hàn tràn ra, xua tan khí tức phần hồng trên người Liễu Y.

Được Tổng Tuyệt nhắc nhở, mọi người nhao nhao đem chủ ý trở về hư không kia, nhìn về phía trận chém giết dần dần đến cuối cùng kia.

Oanh oanh oanh!

Từng thanh âm quen thuộc từ phía trên rơi xuống. Mọi người không cần suy đoán, đều biết đó là thanh âm gì. Thanh âm hư không sụp đổ, không trung, chỉ còn lại một thân ảnh thấp bé.

Là tuổi thọ đồng tử, giờ phút này hắn đã hoàn toàn hiện ra thân hình, khuôn mặt dữ tợn giống như trẻ con. Trên người sát khí tràn ra bốn phía, giờ phút này giống như hóa thành một sát thần, trong tay cầm một cây cờ trắng xóa. Trong lúc huy động, mỗi một lần đều có mấy chục đạo thi khí trắng bạch tráng kiện

như cánh tay người thường quét xuống. Thi khí này uy lực quá mức khủng bố, ngay cả hư không cũng không chịu đựng được, mỗi lần vung lên, liền có một mảnh hư không đổ sụp.

Thọ Y đồng tử hận Cực Ngô Khí, lấy thân phận đệ tử chân truyền của hắn, vậy mà khắp nơi bị quản chế, trên người một đệ tử thượng đẳng không biết từ đâu xuất hiện đã chịu thiệt thòi lớn. Điều này trong mắt hắn, bất luận cái gì cũng không thể tiếp nhận được. Lúc trước hắn bị lửa giận làm cho đầu óc choáng váng., Liều mạng chém giết với Ngô Khí, kết quả cuối cùng thiếu chút nữa lật thuyền trong mương. Giờ phút này hắn đã tỉnh táo lại, đương nhiên sẽ không phạm phải sai lầm tương tự, cầm lá cờ trắng trong tay, tùy tiện một kích, liền có thanh thế vô cùng to lớn.

Ha ha, người trốn đi, ta xem người có thể trốn bao lâu, kẻ yếu chính là kẻ yếu, một đệ tử thượng đẳng dám khiêu chiến uy nghiêm của ta. Cho dù có Huyền Âm điện chống lưng, hôm nay ta cũng muốn đánh chết người, xem ai có thể ngăn cản ta.

Hai mắt đồng tử áo Thọ đỏ thắm, khoe miệng nhe răng cười liên tục, kỳ phiến trong tay không ngừng quét một cái, trong hư không từng mảnh sụp đổ kia, một hư ảnh mờ hồ hiện hiện ra, đạo hư ảnh này nhìn qua cực kỳ chặt vật, không ngừng tránh né không gian sụp đổ.

Nguyên nhân tạo thành tình cảnh bức này, không phải thứ gì khác, chính là lá cờ trắng đau đớn mà đồng tử áo xanh cầm trong tay. Bởi vì lá cờ này là một kiện đạo khí.

Cũng giống như ngàn vạn tu sĩ có phân cấp bậc, tu sĩ sử dụng rất nhiều binh khí cũng có phân chia cấp bậc, bắt đầu từ cấp thấp binh khí bất nhập, phía trên còn có linh khí huyền khí, về phần trên huyền khí., Còn có đạo khí cùng tiên khí. Tu sĩ tầm thường, nếu là Kết Đan cảnh, có thể có được một kiện huyền khí là tốt rồi, mà bình thường cũng chỉ có đệ tử môn phái mới có thể có được. Bất quá huyền khí cũng có phẩm giai phân, tu sĩ Nguyên Anh tu vi bình thường đều có thể lấy được huyền khí.

Nhưng đạo khí kia cũng không phải là bảo vật mà Nguyên Anh tu sĩ có thể tùy tiện lấy ra, cho dù có may mắn có thể có

được, trước khi tiến vào Hóa Thần cảnh giới cũng tuyệt đối không lấy ra sử dụng. Bởi vì đạo khí, căn bản không phải tu sĩ có tu vi Hóa Thần trở xuống có thể sử dụng.

Mỗi một kiện đạo khí đều có được uy năng cường đại không cách nào tưởng tượng, muốn phát huy ra uy lực của đạo khí, điều kiện tiên quyết là phải có được tu vi Hóa Thần. Bởi vì ngự sử đạo khí, ngoại trừ cần cường hoành chân nguyên, còn cần lực lượng thần hồn to lớn. Chân nguyên thì cũng thôi, lực lượng thần hồn kia phải đạt tới yêu cầu, thì nhất định phải tấn thăng lên Hóa Thần mới được.

Điều kiện khiến đạo khí hà khắc, nhưng lúc một vị tu sĩ Hóa Thần ngự sử đạo khí, phát huy ra uy lực lại đủ để cho tất cả tu sĩ đều điên cuồng.

Giống như hiện tại, trong lúc đồng tử áo liệm huy động, từng đạo thi khí trắng bạch hiển hiện ra, sau khi quét chính là một mảnh hư không sụp đổ. Uy thế bức này, nhìn thấy các tu sĩ phía dưới đang xem cuộc chiến đều là hàng rào bằng bạc lay động, hận không thể thay thế đồng tử áo liệm, tay cầm cờ trắng dữ tợn vô biên kia.

Không biết những người bên dưới kia có suy nghĩ gì, giờ phút này hắn cũng không rảnh bận tâm những thứ khác. Thân hình hầu như chưa từng ngừng lại, trong cơ thể không ngừng tràn ra u quang, lập lòe một chút, liền xuyên thẳng đến nơi khác, thần thông như thế, hầu như không khác gì thuần di. Thậm chí còn không cần tiêu hao đại lượng chân nguyên, đối với hắn mà nói, gần như thân thể bản năng.

Cũng dựa vào bản năng này, hắn mới có thể lần lượt né tránh những thi khí trắng toát khủng bố kia, cảm ứng được trong hư không sụp đổ phía sau truyền đến khí tức. Ngô Khí hầu như không cần hoài nghi, cho dù chiến thể U Minh đã được hắn tu luyện đến tầng thứ hai đỉnh phong, cường hoành hoàn toàn sẽ không thua yêu thú cùng cấp. Nhưng nếu trúng kỳ phiên kia một chút, chỉ sợ lập tức sẽ là một cái kết cục bị quét thành thịt nát.

Bất quá hắn mặc dù chạy trốn chật vật, trên mặt lại không có một chút kinh hoảng nào. Hắn có thể cảm giác được, sau lưng

mặc dù thanh thế dọa người, nhưng lại không cách nào uy hiếp đến tính mạng hắn. Đạo khí lá cờ kia, uy lực thực đáng sợ, Ngô Khí tự nhận không dám ngạnh kháng, nhưng động tác của đồng tử áo liệm lại không nhanh đến mức đủ để ngăn cản Ngô Khí.

Mỗi một lần xoát xuống trước, Ngô Khí đã chạy trốn, tựa hồ cũng nhận ra điểm này, mặt mũi hài tử áo xanh càng thêm dữ tợn, bắt đầu nổi giận liên tục, ra tay càng thêm tàn nhẫn, âm thanh non nớt của đồng tử cũng biến thành dị thường sắc nhọn.

Trốn đi, để xem ngươi có thể chạy trốn được bao lâu, hôm nay ngươi nhất định phải chết, ai cũng không cứu được ngươi.

Vù vù

Không trung kia lại sinh ra biến hóa, cũng không phải hư không sụp đổ, mà là trên không trung kia, đột nhiên lại có lực chấn động hiển hiện, giữa dập dờn, đồ vật mơ hồ kia bỗng nhiên hiển lộ ra.

Nhìn thấy vật kia, mấy vị đệ tử chân truyền phía dưới lập tức hiện ra vẻ kinh ngạc.

Tên tiểu khôn kiếp Thọ Y này điên rồi sao, vì tiểu tử kia, vận dụng Lục Thi Phiên cũng thôi đi, lại còn vận dụng Thiên Thi quan.

Tiểu tử kia rốt cuộc làm gì, để cho thọ y thống hận như vậy, nhìn dáng vẻ của hắn, cừu này chỉ sợ đã kết sâu, cho dù chúng ta ra mặt khuyên bảo hắn cũng sẽ không dừng tay.

Khách khách thú vị, quá thú vị, lấy tu vi Nguyên Anh hậu kỳ, thân phận đệ tử thượng đẳng, vậy mà bức bách một đệ tử chân truyền liên tiếp vận dụng hai kiện Đạo Khí đuổi giết, tuần kiệt trẻ tuổi như vậy Liễu Y ta nhất định phải bắt trong tay.

Mấy người Man Sơn đều bị vật đột nhiên xuất hiện kia làm cho kinh sợ, nhao nhao mở miệng nói. Bất quá trong bọn họ, không có một người muốn nhúng tay hoặc là cứu Ngô Khí, ngay cả luôn miệng nói muốn cứu vị nữ đệ tử Huyền Ma điện Liễu Y kia của Ngô Khí, cũng chỉ là ngoài miệng nói một chút, thân hình vẫn đứng bất động như cũ.

Ngược lại Tống Tuyết cũng là đệ tử Huyền Vân điện, khi nhìn thấy Thọ Y đồng tử vì đánh chết Ngô Khí, lại vận dụng thêm một kiện Đạo Khí. Bàn tay trắng nõn đang nắm chặt trường kiếm khê động, thân hình tựa hồ cũng có động tĩnh, bất quá sau khi biến ảo một chút vẫn không động thủ, ảnh lại, bất quá ánh mắt lại nhìn về phía không trung, nhìn chằm chằm vào thân ảnh Ngô Khí tránh né.

Không trung, ông một tiếng thanh âm chấn động, gợn sóng dập dờn, một cỗ quan tài to lớn toàn thân đen kịt bỗng nhiên xuất hiện, uy áp to lớn như một tòa cự sơn ép xuống, làm cho không gian phía dưới sụp xuống càng là hỗn độn không chịu nổi.

Quan tài thiên thi...

Quan tài màu đen này hiện ra, lập tức khiến cho đám người phía dưới đang xem cuộc chiến xôn xao một hồi. Bọn họ tới đây mặc dù không phải sớm nhất, nhưng trước đó thọ y đồng tử mượn dùng quan tài màu đen này sinh sống bắt một con Ngân Thi tương đương với hóa thân tu sĩ, bọn họ lại thấy rõ ràng rành mạch., Đây lại là một kiện đạo khí, thậm chí bởi vì bị giam giữ một đầu Ngân Thi, trong lòng mọi người đều theo bản năng cho rằng, đạo khí này, so với Lục Thi Phiên mà đồng tử áo liệm nắm trong tay càng thêm cường đại.

Đang lúc tất cả mọi người đều cho rằng chiếc quan tài màu đen này vừa xuất hiện, Ngô Khí vẫn luôn chặt vật bỏ chạy hẳn là lúc phải chịu phục hy sinh hoặc là trả giá lớn một chút cường ép bỏ chạy.

Một màn này làm cho tất cả mọi người bao gồm cả mấy vị đệ tử chân truyền ở bên trong, tất cả đều chấn kinh đến mức không còn gì để nói, tình cảnh xuất hiện không hoàn toàn.

Trong lúc hư không ông chấn động, một cái quan tài màu đen uy thế kinh người xuất hiện giữa không trung, khí đen vô tận từ bên trong trào ra, chưa từng có động tác nào, lại hiển lộ ra uy áp đáng sợ nhập vào cự sơn. Nhưng sau một khắc, uy áp đáng sợ trên quan tài màu đen lại biến mất ngay lập tức, hoặc là nói là, bị trấn áp.

Trên không trung, đột nhiên lại phát sinh biến cố, chỉ thấy vô thanh vô tức, trên chiếc hắc quan kia, từng đạo khí tức xám xịt không biết từ đâu xuất hiện ngưng tụ lại, khí tức này phong cách cổ xưa thô lương, nhưng lại không ẩn chứa một tia sinh cơ, thậm chí mang theo một chút khí tức năm tháng, giống như là tử khí hoang cổ, lộ ra hương vị trấn áp ăn mòn tất cả.

Đại Thi Ma Thủ...

Một giọng nói lạnh như băng vang lên, chui vào trong tai mọi người, trong thanh âm này tựa hồ mang theo một loại tỉnh táo khiến người ta tức giận, giống như chân chính ma đầu vô tình, đang thi triển pháp môn thần thông gây họa nhân gian kia, từng luồng khí tức xám trắng như tro tàn, để cho mọi người phảng phất như một lần nữa nhìn thấy được thời đại hoang cổ đã bị chôn vùi trong dòng sông năm tháng.

Là thi khí, từng sợi khí này đều là thi khí, trải qua sức mạnh năm tháng tẩy lễ, thi khí Hoang Cổ.

Mây mù ngưng tụ, dưới sự chứng kiến của mọi người, từng luồng khí tức xám trắng từ trong thiên địa tràn ra, chậm rãi ngưng tụ thành một bàn tay to lớn. Bàn tay này giữa hơi mờ và thực chất hóa, lòng bàn tay có từng hoa văn quỷ dị đan xen, mang theo thô lương cùng lạnh lẽo hoang cổ.

Lấy ra.

Lại là thanh âm tỉnh táo khiến người ta tức giận kia, rơi vào trong tai mọi người là kinh dị, nhưng chui vào trong tai đồng tử áo liệm, lại không thua gì sấm sét giữa trời quang. Bởi vì tại thời điểm thanh âm này rơi xuống, bàn tay xám trắng to lớn lộ

ra khí tức đáng sợ kia, chậm rãi ấn xuống, đem quan tài to lớn của hắn nắm chặt.

Hừ, giả thần giả quỷ, cho ta. Điều này... không tốt.

Nụ cười dữ tợn trên mặt Thọ Y đồng tử còn chưa kịp biến mất, cảnh tượng trên không trung kia đã làm cho hắn hoàn toàn lâm vào chấn kinh.

Bàn tay lớn màu xám trắng chậm rãi nắm chặt quan tài màu đen, sau mỗi một lần nắm chặt, trên quan tài màu đen kia liền có một đoàn hắc quang trào ra, ở trong tai mọi người, chính là ùng ùng ùng liên tiếp vang lên, nhưng mỗi một tiếng động này, lại đều như một thanh cự chùy, hung hăng đập vào tâm thần của Thọ Y đồng tử. Trong lồng ngực bụng sớm đã tích súc, giờ phút này lại không áp chế được một ngụm lớn máu tươi mãnh liệt phun ra, hướng không trung.

Tiểu tử, ngươi dám.

Lời của đồng tử áo liêm còn chưa dứt, cảnh tượng trên không trung cũng đã biến hóa. Cự chưởng xám trắng kia hoàn toàn nắm chặt quan tài màu đen kia, sau đó từ trên bàn tay kia, từng đạo thi khí Hoang Cổ buông xuống, bao lấy quan tài Thiên Thi, rung lên một cái. Cự chưởng xám trắng biến mất, Thiên Thi quan cũng biến mất.

Một mảng hư không hoàn hảo không chút tổn hại, bóng người Ngô Khí chợt hiện ra, lại nghe thấy một tiếng ong ong quen thuộc run rẩy, trên đỉnh đầu hắn đồng thời hiện ra cùng với hắn, còn có một cái quan tài màu đen.

Lặng lặng trôi lơ lửng trên đỉnh đầu Ngô Khí, bên trên chất phác tự nhiên vô hoa, một tia hắc khí cũng không có, uy áp đáng sợ trước đó hoàn toàn biến mất không thấy. Nếu không phải hai người ngoại quan hoàn toàn giống nhau như đúc, ai cũng không thể đem quan tài màu đen nhìn qua cực kỳ bình thường cùng đạo khí khủng bố như Thiên Thi quan liên hệ với nhau.

Trên mặt mang theo nụ cười lạnh, sau khi hiện thân, bỗng nhiên vẫy tay một cái, lập tức quan tài màu đen trên đỉnh đầu hắn kịch liệt thu nhỏ lại. Chớp mắt hóa thành một cái quan tài

màu đen nhỏ bé tinh xảo, chỉ to bằng lòng bàn tay, rơi vào lòng bàn tay Ngô Khí, đưa tay xoa nhẹ vài cái, trong miệng chậm rãi phun ra ba chữ bảo bối tốt.

Ba chữ này bị những người khác nghe xong không phản ứng chút nào, nhưng lại bị Thợ Y đồng tử nghe xong, hiệu quả lại như một chú ngữ quỷ dị đả thương người. Hơn nữa trên mặt hắn cười lạnh đắc ý, Thợ Y đồng tử chợt cảm thấy cổ họng lại ngọt ngào, đột nhiên há miệng phun ra một ngụm máu nghịch huyết.

Sự khiếp sợ triệt để triệt để triệt để chấn kinh.

Nếu như nói những thủ đoạn mà Ngô Khí hiển lộ trước đó, chỉ là để cho tất cả mọi người cảm thán Huyền Âm điện lại ra một đệ tử thiên tài. Vậy, cảnh tượng vừa rồi, đã làm cho bọn họ rơi vào hoàn toàn khiếp sợ, ý nghĩ đầu tiên trong đầu bọn họ chính là: không có khả năng.

Không chỉ là những tu sĩ Nguyên Anh quan chiến, Man Sơn Địa Ma điện, Nhân Ma điện Chu Bạch Y, Bình Ma điện Lâm Lâm, Huyền Ma điện Liễu Y, Huyền Âm điện Tống Tuyết, năm người trên mặt đều là khiếp sợ, ánh mắt nhìn về phía Ngô Khí không còn được các hậu bối thưởng thức như trước, mà là một loại ngưng trọng, một loại ánh mắt hoàn toàn bình đẳng, thậm chí kiêng kỵ.

Man Sơn vẫn luôn cười tức giận mắng giờ phút này cũng thu liễm, thần sắc trên mặt ngưng trọng dị thường, chậm rãi phun ra một đoạn lời nói: Vừa rồi, có phải vị sư đệ kia có thể trực tiếp phá trừ hết thảy cấm chế trên Thiên Thi quan, trực tiếp cướp đi Thiên Thi quan hay không. Khi Man Sơn nói ra những lời này, chính hắn cũng không chú ý tới, trong giọng nói của hắn vẫn như cũ là không thể tin được sự khiếp sợ, còn có kiêng kỵ nồng đậm.

Không có ai trả lời hắn, mấy người bọn họ nhìn thấy cảnh tượng giống nhau, lấy kiến thức của bọn họ, liếc mắt một cái liền thấy rõ ràng, không cần xác nhận lại một lần.

Nhân Ma điện Chu Bạch Y một mực phe phẩy quạt xếp cũng mất đi sự trấn định lúc trước, ngữ khí có chút không xác định,

kinh nghi nói: Đúng vậy. Thần thông Hoang Cổ Thần Thông
Lúc bốn chữ thần thông của Hoang Cổ rơi vào trong tai mấy
người chung quanh, lập tức trên mặt mấy người đều hiện lên
thần thái khác thường, trong lòng nghi hoặc đều mất đi, chỉ là
ý niệm còn lưu lại chấn kinh trong đầu.

Thọ y sắp phát điên.

Đột ngột, thanh âm Hạng Lân lạnh lùng từ bên cạnh truyền
đến, mọi người nghe xong, lại không nhìn hắn. Mà là nhao
nhao đưa mắt nhìn về phía không trung, từ sau Thiên Thi quan
rơi vào trong tay Ngô Khí vẫn chưa từng có một chút động
tĩnh nào của đồng tử áo Thọ.

Lúc này ai cũng có thể nhìn ra tuổi thọ đồng tử không thích
hợp, thọ y trên thân đồng tử càng thêm tươi đẹp, phía trên
nồng đậm đỏ thắm đến mức tựa hồ lúc nào cũng có thể chảy
máu, đầu lâu nho nhỏ rủ xuống, khiến người ta không nhìn
thấy biểu lộ của đồng tử áo liệm.

Không khí trên trời cao kia tựa hồ đã hoàn toàn ngưng trệ,
không khí quý dị mà khủng bố tràn ngập ra, lan đến người
xem cuộc chiến phía dưới, ai cũng không dám lớn tiếng thở
dốc. Sợ dẫn phát biến cố gì lớn, nhưng trong lòng tất cả mọi
người nổi lên một ý niệm cực kỳ hưng phấn.

Vốn bọn họ cho rằng trận chém giết này nhiều lắm là do Ngô
Khí chèo chống lâu hơn một chút, kết quả cuối cùng hoặc là
chịu mềm cầu xin tha thứ, hoặc là nể mặt con gái của điện chủ
Huyền Ảnh điện Chu Ngọc., Mấy vị đệ tử chân truyền khác
nhúng tay, cứu Ngô Khí từ tính mạng. Nhưng hiện tại lại là:
Thọ Y đồng tử hoàn toàn rơi xuống hạ phong, bị một đệ tử
thượng đẳng chỉ có tu vi Nguyên Anh hậu kỳ đè ép, thậm chí
ngay cả bảo vật Đạo Khí của mình cũng bị cướp đi.

Vốn là chém giết nghiêng về một bên, cuối cùng lại biến thành
như vậy, trong lòng mọi người đều mơ hồ có loại cảm giác, lần
này có thể bọn họ sẽ chứng kiến một tên hung nhân ra đời.

Đáng giá, quá đáng, đừng nói là lãng phí một cơ hội tiến vào
Thi phần giới này, chính là lãng phí hai lần ba lần cũng đáng.
Những tu sĩ đa số là tu sĩ Nguyên Anh cảnh quan chiến trong

lòng đều đang rống lên những lời này, bọn họ hầu như đã nghĩ ra chuyện ra ngoài muốn tuyên truyền với các đạo hữu của mình.

Không khí thật sự đã hoàn toàn bất động, một chút âm thanh cũng không có, chỉ có ngực bụng của đồng tử áo xanh như ống bể không ngừng phập phồng, còn có khí tức trên người hắn càng thêm đáng sợ.

Ầm

Đột Ngột chân chính, không chút dấu hiệu, một cỗ thi khí kinh thiên, trong nháy mắt, bạo phát ra.

Đúng là đũa đồng tử áo xanh kia. Chỉ thấy trên người hung hăng run lên, tựa hồ mở ra cánh cửa gì đó trong cơ thể. Một cỗ tử khí nồng đậm đến không thể tưởng tượng, từ thiên linh trên đỉnh đầu hắn tuôn ra, phóng thẳng lên trời. Cơ hồ là sát na, mọi người liền cảm giác bầu trời tối sầm lại, phảng phất như thiên biến, tất cả vân khí trong nháy mắt biến thành hắc ung.

Vù vù vù vù

Vô tận hắc khí từ trên người đồng tử áo liễm tuôn ra, hội tụ ở trên không trung kia, chậm rãi ngưng kết thành một mảnh thi vân. Thi vân này toàn thân đều là hắc bạch, đen sì như mực, giống như thôn phệ cả bầu trời nơi này. Thậm chí mảnh thi vân này, so với mảnh thi vân trên mộ phần tuyệt âm lúc trước còn lớn hơn, trong đó ẩn chứa khí tức càng thêm khủng bố.

Cảnh tượng khủng bố như vậy đi ra, ngay cả mấy người Man Sơn cực kỳ quen thuộc với Thọ Y Đồng Tử kia cũng bị chấn trụ. Bọn họ mặc dù quen biết với đồng tử áo liễm rất lâu, nhưng trạng thái như vậy, cũng là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy.

Tử khí nồng đậm thật, chỉ sợ áo liễm đã phóng thích toàn bộ tử mạch của mình.

Tiểu tử kia gây ra đại họa, ngay cả chúng ta cũng lần đầu tiên nhìn thấy bộ áo liễm như vậy, hiện tại chính là bảo ta đi lên khuyên bảo ta cũng không đi.

Lần này không biết tiểu tử kia muốn đối phó ra sao. Cũng đúng, hắn lại dám cướp đoạt Thiên Thi quan bảo bối của áo liệm. Quan tài kia là tâm huyết trăm năm của tuổi thọ. Nghe nói bên trong ẩn giấu một ngàn con Luyện Thi, mỗi một con đều không phải chuyện đùa. Lần này toàn bộ làm áo cưới cho người khác, cũng khó trách tuổi thọ lại phát cuồng.

Một đám ý niệm trong đầu từ trong lòng mấy người Man Sơn toát ra, nhưng bọn họ ai cũng không nói gì, chỉ nhìn lên trên không, chém giết thảm liệt như vậy, đây cũng là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy, cũng không muốn bỏ qua bất cứ thời khắc nào.

Một vùng thiên địa kia, đã hoàn toàn bị một loại khí tức quỷ dị tràn ngập, là thi khí, cũng không phải thi khí. Tựa hồ là một loại khí tức sau khi rất nhiều tử khí thi khí hỗn hợp cùng một chỗ luyện hóa ra, càng thêm tinh thuần, chỉ có loại pháp môn độc nhất gia thân mang tư chất tuyệt mạch như đồng tử áo tím mới có thể tu luyện, tên là tử khí, rất nhiều hiệu dụng, cực kỳ quỷ dị.

Những khí tức này tràn ngập giữa, sẽ ăn mòn chạm đến sinh cơ của tất cả sinh linh, chậm rãi đồng hóa nó, sinh sinh ra cương thi.

Lấy tử khí nồng đậm trong vùng thiên địa này bây giờ, Ngô Khí thật sự chỉ là một đệ tử Nguyên Anh hậu kỳ bình thường, cho dù hiện tại còn không biến thành cương thi, chỉ sợ không đến nơi đó, ít nhất cũng sẽ toàn thân cứng ngắc, mất đi lực lượng nhúc nhích, ngay cả Nguyên Anh cũng sẽ bị giam cầm trong cơ thể, trốn không thoát.

Đứng ở không trung, Ngô Khí cũng đã nhận ra khí tức quỷ dị trong hư không chung quanh, nhưng sau khi cảm ứng một chút, Ngô Khí liền buông xuống cổ kị trong lòng, hoàn toàn không có ý đi quản, trong một đôi mắt hiện ra vẻ khinh thường cực độ, giống như không nhìn thấy đồng tử áo liệm trong trạng thái quỷ dị, giễu cợt kia, đủ để cho bất luận Phật Đà nào cũng có thể lửa giận thiêu thân.

Thọ Y sư huynh, nhờ có hãn chiếu cổ, biết được trong túi sư đệ ngưng ngưng, cố ý tặng một kiện bảo bối cho ta, sư đệ ta

thật sự là vô cùng cảm kích.

Khi Ngô Khí cười nói ra những lời này, ngay cả những người đang xem cuộc chiến phía dưới cũng đều ngây ngẩn cả người, sau đó mặt Tề Tề trở nên cổ quái, trong lòng đều mắng to: Vô sỉ.

Nguyên bản bởi vì Ngô Khí biểu lộ ra chiến lực kinh khủng như vậy mà đối với Ngô Khí có chỗ chú ý, thậm chí nữ đệ tử Huyền Mai Điện Tổng Tuyệt kia còn lộ ra vẻ tán thưởng, giờ phút này nghe xong Ngô Khí nói, mặt mũi lập tức biến sắc, cũng không biết trong lòng cũng mắng to một câu, nhưng vẻ tán thưởng trên mặt lại biến mất, sau đó lại hóa thành lạnh như băng.

Trái lại Man Sơn và mấy người Hường Phong, nghe thấy lời này, đầu tiên là sững sờ, tiếp theo đều lộ ra nụ cười, nếu không phải cổ kị trên không đã gần đến trạng thái điên cuồng, mấy người bọn họ tất nhiên sẽ không chút do dự há miệng cười to.

Nhưng lời nói này rơi vào tai thọ y đồng tử phía dưới Thi Vân, toàn bộ thiên địa đều yên tĩnh, cái đầu lâu ngưng lại một hồi lâu mãnh liệt, khuôn mặt vốn coi như đáng yêu của hải đồng. Giờ phút này lại hoàn toàn biến thành Mặc Bảo, chỉ lưu lại một đôi tròng mắt, đúng là màu đỏ máu, gắt gao nhìn chằm chằm vào Ngô Khí cách đó không xa, giống như trong mắt hắn, toàn bộ thiên địa đều chỉ còn lại Ngô Khí.

Ta muốn ngươi chết.

Từng chữ từng chữ, tiếng thú rống xuất hiện giữa thiên địa.

Mỗi một chữ nổ ra, vùng thiên địa này liền chấn động một lần, thi vân quay cuồng, thi khí bên trong cũng giống như bị đun sôi, kịch liệt phun trào, uy thế kinh người, thiếu chút nữa làm cho những người xem cuộc chiến định lực không cao trong đám người kia sợ đến mức ngồi bệt xuống đất.

Thân ảnh tuổi thọ đồng tử thấp bé giờ phút này trong mắt mọi người âm âm phóng đại, mặt đen sì, mắt đỏ, tuổi thọ đồng tử giống như biến thành một con Ma Thần, hắc khí đầy trời, Thi Vân đáng sợ kia, đồng loạt phun trào, bao bọc hoàn toàn đưa

bé áo vàng, hình thành một đạo thi vân phong to lớn bao trùm toàn bộ bầu trời, quấy động thiên địa, cuốn về phía Ngô Khí.

Âm âm âm

Khí thể bức này, cũng không biết dọa người bao nhiêu, đây mới là chiến lược của tu sĩ Hóa Thần. Loại khí thể lay động thiên địa này, chính là để tu sĩ Nguyên Anh lấy tự bạo làm đại giới cũng không làm được. Toàn bộ thiên địa đều bị thi vân phong đáng sợ kia quấy nhiễu, tất cả mọi thứ đều bị cuốn vào, sau đó sinh sôi sục, tất cả sinh linh chỉ cần bị lan đến, trong nháy mắt sẽ bị đồng hóa thành cương thi, tăng thêm lực lượng Thi vân phong quyền.

Hóa Thần tu sĩ, một kích toàn lực, chính là như thế

Bất quá kỳ dị chính là, Ngô Khí vẫn luôn càn rỡ kiêu ngạo, sau khi nói ra những lời nói kia, đem Thọ Y đồng tử trực tiếp kích thích phát điên, đôi mắt Thi Vân Phong cuốn tới to lớn kia, lại hiếm thấy lộ ra một tia nghiêm túc cùng ngưng trọng.

Bàn tay vung lên, không trung lập tức xuất hiện một huyết đằng to lớn vô cùng, dây leo máu quấn quanh cùng một chỗ, bên trong hiển lộ ra hai con cương thi không biết là ngủ say hay là ba cái hôn mê. Ba con cương thi này, hai con ngân quang lóng lánh, một con là toàn thân đều mọc ra lân phiến nửa vàng nửa bạc, chính là ba con Ngân Thi trước đó bị Ngô vút nắm lấy.

Nhanh chóng nhìn lướt qua ba con Ngân Thi này, trong mắt Ngô Khí hiện lên một tia tàn nhẫn, cũng không thấy động tác nào, liên tục ba tiếng bành bành vang lên, ba con Ngân Thi trong nháy mắt toàn bộ tự bạo ra, từng đoàn từng đoàn thi khí tinh thuần đến cực điểm xuất hiện, lập tức bị lực lượng gì dẫn dắt, dung nhập vào trong tay phải Ngô Khí chậm rãi nâng lên.

Cảm tạ các vị huynh đệ đã gia nhập vé đánh giá nguyệt, đây là canh hai, nếu không có gì ngoài ý muốn, trước mười hai điểm còn có một bước. Ba canh một vạn mới là viên mãn mà?

So sánh với năm xưa, hắn cũng chưa từng dư thừa chút nào.

Một, hai, hai, ba...

Đại Thi Ma Thủ...

Lại là thanh âm tinh táo đến mức làm người ta tức giận, không có chút chuẩn bị, nhưng chẳng biết tại sao, không có ai cảm thấy chính giữa có chút vội vàng.

Trong nháy mắt khi âm thanh kia vang lên, tay phải Ngô Khí tựa như hoàn toàn biến mất, nơi đó chỉ có một đoàn khí xám hoang vu cực kỳ cổ lão, không ngừng đan vào dung hợp, khí tức huyền ảo đến mức năm tháng cũng không thể phai mờ, lại một lần nữa xuất hiện trong cảm ứng của mọi người.

Không có một tiếng vang, không trung, vô cùng đột ngột, từng đạo khí tức xám trắng từ bầu trời buông xuống, ngưng tụ lại, một bàn tay xám trắng to lớn, cứ như vậy xuất hiện trên bầu trời. Thần thông hoang cổ, tràn ngập loại lực lượng đáng sợ đã trải qua năm tháng tẩy lễ, mặc dù chỉ là một ít nhàn nhạt, nhưng đó là không thể phai mờ.

Bao bọc đồng tử áo liệm vào trong, thi vân phong quyền kia đã lớn đến cực hạn, tràn ngập hầu như toàn bộ bầu trời. Ngô vút bỏ đều ở bên dưới, cái kia đáng sợ gió cuốn ngược xuống, giống như muốn đem phiến thiên địa này đều biến thành một mảnh tử địa địa địa địa. Ngô Khí ở trước mặt nó, có vẻ vô cùng nhỏ bé, giống như một đầu cự thú cùng một con kiến hôi khác nhau.

Cho dù bàn tay xám trắng do Ngô Khí ngưng tụ ra kia, mặc dù cực lớn, nhưng so sánh với phong quyền đầy trời, vẫn kém không ít, hơn nữa cự chưởng xám trắng hư thực không định, nhìn qua cũng cực kỳ yếu ớt. So sánh cả hai, mặc cho ai cũng sẽ sinh ra cự chưởng xám trắng kia chỉ sợ không kiên trì được một hơi suy nghĩ cũng sẽ bị đánh tan.

Toàn bộ thiên địa, tại thời khắc này, tựa như hoàn toàn đứng im, ngay cả thời gian cũng đình trệ.

Nhưng sau một khắc, giống như hết thảy đều sống lại, Thi Vân Phong kia, cự chưởng xám trắng kia, trong ánh mắt khiếp sợ

của mọi người, không hề giữ lại, đụng vào nhau.

Không có bất luận kẻ nào chờ thêm một chút thời gian, cũng không có tiếng nổ mạnh trong tưởng tượng, thiên địa biến đổi lớn. Chỉ là trên bầu trời, một con quái vật khổng lồ, bắt đầu, sụp đổ tiêu mất. Như núi tuyết nguy nga phong bế nhiều năm kia, bỗng nhiên gặp phải ngày rơi vào đại địa, dưới nhiệt độ hoàn toàn không thể chống cự, tất cả băng tuyết đều tan rã, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được hòa tan.

Chỉ là giờ phút này, ở trên bầu trời hòa tan, cũng không phải là băng tuyết gì, mà là vô tận hắc khí kia. Thi vân cuộn cuộn to lớn hầu như chiếm cứ toàn bộ thiên địa, sau khi chạm vào cự chưởng xám trắng kia, không có một chút sức phản kháng, chỉ như băng tuyết, tan rã.

Không phải là tan rã từng chút từng chút một, mà là một mảng lớn biến mất không thấy gì nữa, giống như triệt để tiêu tán tại trong hư không, lại giống như bị bàn tay xám trắng khổng lồ kia thôn phệ. Bởi vì mỗi lần biến mất một mảnh hắc khí, cự chưởng xám trắng liền ngưng thực một phần, phòng lên một phần. Sau mấy hơi thở, phiến thi vân phong kia đã biến mất hơn phân nửa, mà cự chưởng xám trắng kia, đã lớn đến mức giống như đúc, hơn nữa so với lúc đầu không biết ngưng thực bao nhiêu lần.

Tốc độ thôn phệ nhanh hơn, Thi Vân Phong cuốn theo uy thế đáng sợ chấn động thiên địa, giờ phút này giống như hoàng hoa hóm quạ, biến mất với tốc độ cực nhanh, điều linh.

Ở chỗ sâu trong phong quyển, đồng tử áo xanh mở ra một đôi mắt đỏ máu, ngoại trừ hận ý trùng thiên, còn có một cỗ oán trách nồng đậm, trong miệng vẫn còn không dám tin tưởng, tự lẩm bẩm: Tại sao có thể như vậy. Không có khả năng, ta là tuyệt thế thiên tài lòng mang tuyệt mạch, Thi Ma điện hạ đời tranh đoạt chủ, sao có thể sẽ thua trong tay một đệ tử thượng đẳng. Tuyệt đối không có khả năng, điều này tuyệt đối không có khả năng.

Hoang Cổ Thần Thông được Ngô Khí thi triển thôn phệ hơn phân nửa thi khí, cuối cùng Thọ Y đồng tử đã hoàn toàn tỉnh táo lại, nhưng cho dù như vậy, một chút tác dụng cũng không

có. Thủ đoạn của hắn đã xuất ra hơn phân nửa, thủ đoạn chân chính lợi hại cũng đều thi triển qua, ngoại trừ tự bạo ra, hắn không nghĩ ra cái gì có thể chống lại thủ đoạn chém giết của đệ tử thượng đẳng quý đệ bên ngoài.

Một loại không cam lòng và cam hận sâu trong lòng đồng tử áo liệm chồng chất lên nhau, cơ hồ trong chốc lát, thân ảnh Ngô Khí đã thay thế tất cả hình ảnh địch nhân trong lòng hắn.

Đời này không giết người, ta vĩnh viễn không phi thăng.

Ngắn ngủn một câu nói ra, lại in dấu lên tinh thần của đồng tử áo liệm. Hắn lấy tâm thần chi niệm thể, chấp niệm như vậy đã thành tâm ma, tương đương với việc bản thân hắn sinh ra một đầu tâm ma cho mình. Nếu như sau này hắn không giết được Ngô Khí, một đầu tâm ma này sẽ ngăn cản hắn phi thăng, cho dù sau này hắn tu luyện đến cảnh giới Hợp Đạo đỉnh phong, cũng không cách nào phi thăng thượng giới, chỉ có thể vĩnh viễn bị vây ở tu chân giới, cho đến khi hao hết thọ nguyên mà chết.

Bởi vì tuổi thọ đồng tử thù hận hắn, sinh ra chấp niệm như vậy, Ngô Khí ở bên ngoài tự nhiên không biết. Hắn cho dù biết, cũng sẽ không để ý, thậm chí còn sẽ giấu cợt tuổi thọ đồng tử, vì thắng lợi, Ngô Khí xưa nay không kiêng kị sử dụng thủ đoạn gì.

Cũng giống như trận chém giết này, Ngô Khí lúc trước đã tiểu thành Đại Thi Ma Thủ, dù sao toàn bộ thi khí ở tuyệt mộ địa hơn phân nửa đều rơi vào trong tay hắn, đủ để Đại Thi Ma Thủ của hắn có chút thành tựu. Theo như huyền ảo của Đại Thi Ma Thủ Hoang Cổ Thần Thông, cộng thêm U Minh chiến thể, để cho Ngô Khí đứng ở thế bất bại rất dễ dàng.

Nhưng Ngô Khí lại cố ý ẩn nhẫn, chỉ lấy U Minh chiến thể chém giết, đợi khi đồng tử áo liệm nhận không được lấy Thiên Thi quan ra, hắn mới lập tức bạo khởi, đồ sát tận xương tủy, thi triển Đại Thi Ma Thủ đem một kiện đạo khí cướp đoạt tới, kích thích tuổi thọ đồng tử phát cuồng, lần nữa không tiếc đại giới chém giết cùng Ngô vút đi, lại bị Đại Thi Ma Thủ của hắn khắc chế gắt gao.

Vù vù vù

Chẳng biết từ lúc nào, cảnh tượng trên không trung đã đến thời khắc cuối cùng, Thi vân phong quyền kia dĩ nhiên thu nhỏ lại đến phạm vi chỉ có mấy chục trượng. Mà cự chưởng xám trắng kia, cũng đã bao trùm toàn bộ bầu trời. Tràng diện hoàn toàn thay đổi, cùng cảnh tượng trước đó hoàn toàn thay đổi, Thi vân phong quyền uy thế kinh người kia giờ phút này đã từ cự thú biến thành con kiến hôi.

Thọ y thua trong tay Hạng Lân phun ra bốn chữ này, mấy người Man Sơn lại đột nhiên không còn vẻ hả hê nữa, bọn họ nhìn lên không trung, từ trạng thái chiến đấu thoát ly liền lộ ra Ngô Khí càn rỡ càn rỡ, bản tính kiêu ngạo, ánh mắt cực kỳ phức tạp, trong lòng không hèn mà cùng suy nghĩ: Nếu đổi lại là ta là đồng tử Thọ Y, có thể chiến thắng đệ tử thượng đẳng quý đệ này sao.

Bất quá ngay lập tức, bọn họ đều xua tan ý nghĩ này. Tuy vẫn là không hiểu rõ nội tình đệ tử Huyền Âm điện bậc này đột nhiên xuất hiện, nhưng lấy ánh mắt bọn họ, đều nhìn ra được mặc dù Ngô Khí hiểm nguy xảo trá, nhưng tựa hồ không có nội tình gì, thủ đoạn bản cùng, có thể chiến thắng đồng tử Thọ Y, dựa vào thần thông của hắn, cũng là khác chế đối với đồng tử Thọ Y.

Nếu đổi lại là Hạng Lân hoặc là bất kỳ một người nào của Man Sơn, chỉ sợ lúc tấn chức chém giết, Ngô Khí chỉ có một chút tiện nghi cũng không chiếm được.

Bọn họ suy đoán như vậy, nhưng thật không ngờ, lúc trước khi Ngô Khí chọn lựa đối thủ cũng suy nghĩ như vậy. Đệ tử chân truyền ở đây, ngoại trừ đồng tử áo xanh, có thể nói hẳn tự nghĩ một người cũng không đối phó được. Hơn nữa hắn có thể đối phó với đồng tử áo liêm, còn là đại thi thủ Hoang Cổ Thần Thông mới có chút thành tựu.

Hao Thọ sư huynh, ngươi không phải nói hôm nay nhất định phải đánh chết sư đệ ta sao, sao còn chưa ra tay, còn chờ cái gì chứ?

Ngô Khí nói ra như vậy, đám người kỳ quái đã cảm giác có chút quen thuộc, cũng chỉ là liếc mắt nhìn Ngô Khí một cái, cũng không có âm thầm mắng to như trước. Lúc này kẻ ngu cũng nhìn ra được, đệ tử thượng đẳng Huyền Vân điện không biết từ đâu chui ra này., Thanh niên lúc trước bị mọi người dùng nhân vật thiên tài, kỳ thật là một kẻ gian xảo. Thủ đoạn như vậy, tất cả mọi người đều là ma tu, hoặc nhiều hoặc ít đều đã từng sử dụng, cũng không có gì ngạc nhiên.

Bất quá ngoài dự liệu của Ngô Khí và tất cả mọi người, lần trào phúng của Ngô Khí lúc này tựa hồ không có chút tác dụng nào.

Thi vân phong cuốn đã rút nhỏ đi rất nhiều lần, sau khi Ngô Khí nói xong, bỗng nhiên điện cuồng rung động. Trong lúc mọi người cho rằng tuổi thọ đồng tử lại muốn thi triển thần thông đáng sợ gì đó, thì mảnh thi vân này lại trong nháy mắt sụp đổ, hóa thành khí đen đầy trời, che khuất bầu trời. Mà bên trong những hắc khí này, một đạo huyết quang quen thuộc với mấy người Man Sơn, lóe lên rồi biến mất, lập tức biến mất trong khu mộ địa tuyệt đẹp này.

Thuần di bỏ chạy.

Đạo huyết quang này vừa xuất hiện, lấy thủ đoạn thuần di thoát khỏi mộ địa tuyệt nha, về mặt tất cả mọi người đều trở nên đỏ rục. Ngay cả mấy người Man Sơn cũng giống như vậy, sửng sốt tại chỗ.

Thọ Y đồng tử, chạy trốn.

Đối với những tu sĩ quan chiến kia mà nói, tu sĩ Hóa Thần chính là cường giả cao cao tại thượng. Bởi vì ngay cả bọn họ đều có tu vi Nguyên Anh kỳ, nhưng bọn họ đều rất rõ ràng, một vạn tu sĩ Nguyên Anh, có thể trở thành Hóa Thần, chỉ sợ cũng chỉ có hơn mười người mà thôi, nếu không, tu chân giới này cũng sẽ không là lực lượng trung kiên nhất của Hóa Thần tu sĩ.

Cũng chính vì vậy, bọn họ đều cho rằng tu sĩ Hóa Thần khi đối mặt tu sĩ cấp thấp căn bản sẽ không thất bại, càng không nói đến việc bỏ chạy. Nhưng ngay vừa rồi, dưới mí mắt bọn họ,

một vị cường giả Hóa Thần có thanh danh không nhỏ, vậy mà sau khi bị một tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ đánh bại, trực tiếp thuấn di bỏ chạy.

Trong lúc tất cả mọi người còn đang bị Thọ Y đồng tử không địch lại Ngô Khí Thuấn di chạy trốn, Ngô Khí lại lần nữa làm ra cử động khiến bọn họ trợn mắt há hốc mồm.

Tiếng cười càn rỡ càn rỡ lại một lần nữa vang vọng bầu trời, truyền ra xa ngàn dặm, một câu bất lạc tiến vào trong tai đồng tử áo liệm đang muốn hoàn toàn thoát ra phạm vi ngàn dặm.

Thọ Y sư huynh, sao phải đi vội vã như vậy, sư đệ ta còn chưa từng luận bàn mà, ở lại cho ta.

Khi bốn chữ cuối cùng được phun ra, toàn bộ bầu trời đều vì đó mà chấn động, ánh mắt Ngô Khí như điện, lưỡi đầy lôi âm, ầm ầm phun ra, đánh thức tất cả mọi người từ trong kinh ngạc, sau đó lại để cho bọn họ rơi vào trong hoảng sợ càng lớn hơn.

Đại Thi Ma Thủ...

Cự chưởng xám trắng đã lớn đến mức che đầy toàn bộ bầu trời kia, trong lúc Lôi âm trong miệng Ngô Khí phun ra, ông một cái biến mất ở không trung kia. Nhưng ở ngoài ngàn dặm, đã biến thành một đồng tử áo trắng nhỏ bé điểm tuổi, trên bầu trời, bỗng nhiên có từng đạo khí tức xám trắng rủ xuống, ngay lập tức ngưng tụ ra một cự chưởng xám trắng.

Năm ngón tay như ngọn núi lớn, phá vỡ bầu trời, mang theo lôi âm vô tận, mang theo ầm ầm, rơi xuống trong ánh mắt không cam lòng của đồng tử áo liệm, vỡ vào trên thân đồng tử áo liệm nhỏ bé không gì sánh được, lại không ngừng chút nào, thẳng tắp xuống mặt đất.

Trấn áp trấn áp.

Hai từ cuối cùng lạnh như băng, từ đầu lưỡi Ngô Khí phun ra, vang vọng ngàn dặm thiên không.

Một, hai, hai, ba...

Âm

Cự chương xám trắng rơi xuống đất, năm ngón tay xen giữa hư vô và thực chất hóa, như năm ngọn núi lớn, hung hăng vụt lên trên mặt đất. Ngay bên ngoài mộ phần tuyệt ái, nơi đó là một bình nguyên hoang vu, nhưng khi cự chương xám trắng kia hạ xuống, lại có thêm một cảnh tượng cực kỳ kỳ dị.

Bụi đất tung bay đầy trời, những bùn đất xám xịt tràn ngập thi khí lạnh lẽo kia, hóa sinh ra vô số hạt bụi giống như hạt bụi, che lấp bầu trời bay lên. Dưới những tro bụi đó, một cái hố to phạm vi mấy trăm trượng chậm rãi hiện lộ ra, càng khùng bố hơn là, chung quanh cái hố to này, còn nối tiếp với năm vết nứt đại địa giống như hẻm núi, hoặc là nói là mương máng.

Trên không trung nhìn xuống, đây nào phải mương máng trời gì, rõ ràng là một bàn tay to lớn.

Đông đảo tu sĩ đều ngây ngẩn cả người, bọn họ có thể tiến vào Thi phần giới này, so với những tán tu đáng thương cùng một ít tiểu môn tiểu phái địa vị đã cao hơn rất nhiều, nhưng bọn họ cũng chưa từng thấy qua cảnh tượng như vậy. Trước kia bọn họ có nghe nói qua., Trong tu chân giới có rất nhiều cảnh tượng kinh hãi căn bản không phải thiên địa tạo thành, mà là một ít đại thần thông giả thi triển thần thông sau đó lưu lại dấu vết. Bọn họ vốn cho rằng những thứ kia chỉ là nghe đồn mà thôi, nhưng là hiện tại, không thể để cho bọn họ không tin.

Đây là...

Lấy các loại thủ đoạn đi vào trong đám người xem chiến ở khu vực biên giới, cũng không biết bao nhiêu tu sĩ ghen hòng nhìn trần trối, nhìn cảnh tượng đáng sợ trước mắt.

Tất cả mọi người ngẩn đầu, nhìn về phía thanh niên áo đen hiện ra thân ảnh vô thanh vô tức kia, tự xưng là thanh niên thượng đẳng Huyền Âm điện. Lúc trước ánh mắt bọn họ nhìn Ngô Khí, còn đều là một mặt hâm mộ tán thưởng, lại có thể lấy tu sĩ Nguyên Anh chống lại áp lực của một đệ tử chân

truyền tu sĩ Hóa Thần. Nhưng căn bản không qua bao lâu, ánh mắt bọn họ nhìn về phía Ngô Khí đã biến thành sợ hãi toàn bộ.

Khác với ánh mắt nhìn về phía bọn người Man Sơn, mà hiện tại, ở kia cự chưởng xám trắng kia hạ xuống, đem tuổi thọ đồng tử đè ở dưới bàn tay, rơi vào trên mặt đất, ánh mắt của bọn họ lần nữa thay đổi, lần này là ánh mắt hoàn toàn sợ hãi, nhìn lên.

Ánh mắt mọi người đều tập trung lên người Ngô Khí, bọn họ đang chờ, chờ Ngô Khí kết thúc như thế nào. Hoặc là nói, xử trí như thế nào đã bị hấn trấn áp trên mặt đất kia, vị đệ tử chân truyền Thi Ma điện vốn không ai sánh được kiêu ngạo không gì sánh được kia.

Có thể ở đây đều là Ma tu, vốn không có mấy người tốt. Có náo nhiệt nhìn lại cảnh tượng sắc rực rỡ như vậy, đã làm cho bọn họ một chút đau lòng lãng phí một cơ hội này. Thậm chí đều đang cảm thấy may mắn, nếu như không phải căn răng đi vào, nào có thể nhìn thấy loại chuyện cả đời cũng không nhìn thấy một lần.

Không chỉ là bọn họ đang đợi, ngay cả Man Sơn cũng đang đợi. Đối với những ánh mắt như con mẹ nó đang nhìn, trong lòng Ngô Khí biết rõ, chủ nhân những ánh mắt này đang suy nghĩ cái gì hấn cũng hiểu rất rõ, bất quá hấn cũng không để ý tới, ánh mắt của hấn đều rơi vào vị đồng tử áo liệm bị hấn dùng phương thức vô cùng khuất nhục trấn áp trên đại địa.

Thọ Y sư huynh, thế nào, thần thông này của sư đệ còn lọt vào pháp nhãn của người sao.

Sau khi thắng trận chém giết còn không có khí độ mở miệng trào phúng như vậy, đại khái cũng chỉ có thằng nhãi Ngô Khí này mới làm như vậy. Mọi người trước đó đã quen rồi, mặc dù sau khi nghe xong vẫn không nhịn được thầm mắng một tiếng vô sỉ, nhưng mặt gà lại có thể làm được không chút thay đổi nào.

Chỉ có một người, chỉ sợ cả đời vô cùng vô tận, đều không thể làm được lời nói của Ngô Khí thờ ơ. Chính là vị đệ tử chân truyền của Thi Ma điện, tuổi thọ đồng tử, thân thể hài đồng

thấp bé của hắn bị Ngô Khí trấn áp trên mặt đất, không thể động đậy chút nào.

Một thân tu vi Hóa Thần mạnh mẽ đến cực điểm của hắn, giờ phút này một chút tác dụng cũng không có, ở bàn tay kia đụng đến hắn nháy mắt, từ trong lòng bàn tay tràn vào từng đạo thi khí Hoang Cổ trong cơ thể hắn, đã đem thân thể của hắn hoàn toàn giam cầm, đừng nói là nhúc nhích một chút. Giờ phút này sinh tử của hắn đều nằm trong tay Ngô Khí. Có thể nói là thịt cá thật sự trên thớt gỗ, tùy ý Ngô Khí tàn sát.

Từ khi hắn phong quang tiến vào Thi phần giới, mới chỉ nửa ngày, lại biến thành tình cảnh như bây giờ. Dù là đồng tử áo liệm có một thân tu vi Hóa Thần, lực lượng thần hồn cũng vô cùng cường đại, cũng không cách nào thích ứng hoàn toàn, mấy dục vọng khiến hắn điên cuồng khuất nhục cùng với hận ý không cam lòng còn có trùng thiên kia, không ngừng đánh vào tâm thần của hắn.

Lúc này, lời nói của Ngô Khí chui vào trong tai hắn. Rốt cuộc vị đệ tử chân truyền tu vi Hóa Thần này vẫn không thể chịu được, ngực bụng kịch liệt bốc lên, mặt đỏ thẫm như máu, một đôi tròng mắt giống như muốn nổ tung ra, giống như lệ quỷ, hận không thể nuốt sống huyết nhục Ngô Khí., Nhưng thân thể hắn bị gắt gao trấn áp, không thể động đậy chút nào, lực lượng tinh thần lập tức hỗn loạn, trong cơ thể cũng là khí huyết sôi trào, một miệng lớn nghịch huyết dâng lên, sau khi hung hăng phun ra, lực lượng thần hồn trong cơ thể hắn liền triệt để hỗn loạn, trước mặt mọi người ngất đi.

Bởi vì bàn tay kia thực sự không phải là thực chất hóa, mọi người vẫn có thể nhìn thấy phản ứng của đồng tử áo liệm, vừa nhìn thấy Ngô Khí nói một câu liền đem một vị đệ tử chân truyền sinh tức giận hộc máu hôn mê, đám người đều đã chết lặng, trên mặt một chút khiếp sợ cũng không có.

Ồ, Thọ Y sư huynh làm sao vậy?

Thanh âm vô sỉ của Ngô Khí kia lại một lần nữa vang lên, trong lòng mọi người đều tuôn ra một cỗ bi thương, không phải vì chính bọn họ, mà là vì tuổi thọ đồng tử. Bị một đệ tử vô sỉ trước mặt một đám tu sĩ quan chiến, còn có đệ tử chân

truyền trấn áp, còn tức giận thổ huyết hôn mê, mọi người cơ hồ có thể nghĩ đến, ngày hôm nay, thanh danh của đồng tử áo xanh tích góp trăm năm, chỉ sợ là muốn hủy hoại trong chốc lát.

Khi tất cả mọi người cho rằng chuyện này sẽ kết thúc như vậy, lúc không có trò hay để xem, lại đột nhiên phát hiện, sau khi đồng tử áo liễm hôn mê, Ngô Khí lại không có một chút ý tứ thu lấy thần thông, vẫn như cũ trấn áp đồng tử áo xanh. Nhớ tới tràng cảnh bàn tay lớn xám trắng đánh tan Thi Vân Phong cuốn kinh khủng kia, hai mắt mọi người nhao nhao sáng lên, ánh mắt kinh nghi bất định lập tức lại lần nữa chiếu vào trên người Ngô Khí.

Chẳng lẽ người này muốn giết hắn. Ý nghĩ này không thể ngăn chặn trong lòng tất cả mọi người điên cuồng xuất hiện, một đệ tử thượng đẳng trong lúc chiến đấu đã giết chết một đệ tử chân truyền.

Chỉ nghĩ đến chuyện phát sinh sau này, mọi người lại không thể an tĩnh hơn, một cỗ không khí không rõ ràng là xao động hưng phấn hay sợ hãi lưu chuyển trong đám người, từng ánh mắt rơi vào trên người Ngô Khí, sợ bỏ qua chuyện tiếp theo.

Khác với những người đang xem cuộc chiến, mấy vị đệ tử chân truyền nhìn thấy động tác của Ngô Khí, nhao nhao nhíu mày. Nữ tử băng lãnh Tổng Tuyết càng thêm sương lạnh, dường như không nhận được đã phải lập tức ra tay, nhưng vẫn còn một người còn nhanh hơn nàng.

Vị sư đệ Huyền Vân điện này, quả nhiên là thiếu niên thiên tài, vậy mà trấn áp tiểu khốn kiếp áo liễm này. Được, rất tốt, lão tử cũng đã sớm nhìn hắn không vừa mắt.

Trong tiếng cười sang sảng, thân thể Man Sơn tản ra khí tức hung thú kia bỗng nhiên biến mất ngay tại chỗ, lúc xuất hiện lại, đã ở dưới hồ trời, đứng trên đồng tử áo vàng., Chỗ bàn tay lớn xám trắng kia, không biết tại sao, mặc dù thân thể Man Sơn cùng cự chưởng xám trắng kia so sánh với không biết nhỏ hơn bao nhiêu lần, nhưng mọi người nhìn qua, lại sẽ không sinh ra hai loại hình dáng khác nhau giữa cự thú và sâu kiến.

Tựa hồ trên khí thế, khí tức trên thân Man Sơn phát ra, không chút nào sẽ yếu hơn cự chưởng xám trắng kia.

Man Sơn đứng ở mu bàn tay xám trắng, quét mắt nhìn đồng tử áo liệm không biết sống chết phía dưới một cái, tiếp theo ngẩng đầu, hướng về Ngô Khí cao giọng nói: Bất quá thọ y dù sao cũng là đồng môn của chúng ta, sư đệ đã thắng, chắc hẳn sau này thọ y cũng sẽ không tìm người gây phiền toái. Không bằng liền nể mặt sư huynh, trước tiên đem thần thông dịch chuyển, thả ra thọ y.

Một vị đệ tử chân truyền bị trấn áp, một vị đệ tử chân truyền khác đi ra khuyên bảo, cảnh tượng này rơi vào trong mắt một đám người đang xem cuộc chiến. Nhưng không có người nào không hiểu chuyện thất vọng như vậy, ngược lại càng thêm hưng phấn. Lấy khí thế Ngô Khí thể hiện ra lúc trước, hẳn căn bản không có chút sợ hãi nào đối với đệ tử chân truyền, nếu không cũng sẽ không đem tuổi thọ đồng tử đánh thành bộ dáng thê thảm như vậy.

Bây giờ Man Sơn mặc dù cũng là đệ tử chân truyền, nhưng Ngô Khí nếu một chút cũng sợ hãi, một chút mặt mũi cũng không cho, nếu một chút mặt mũi cũng không cho, nhất định phải đưa thọ y đồng tử vào chỗ chết, vậy chẳng phải là mang ý nghĩa mặt mũi của Man Sơn bị bác bỏ, đệ tử Địa Ma điện nổi danh tính tình nóng nảy, mặt mũi bị bác bỏ nhất định sẽ bị bọn họ coi là vô cùng nhục nhã.

Tiếp tục phát triển như vậy, tất nhiên lại có một trận đại chiến sắp xuất hiện, nghĩ tới đây, ánh mắt của tất cả mọi người đều sáng lên, nhìn chăm chăm vào trong trận kia, hận không thể hai người lập tức khai chiến.

Đáng tiếc, sau một khắc, một màn lại khiến cho hắn khiếp sợ đã xảy ra, bởi vì Ngô Khí, vậy mà đồng ý.

Nếu là Man sư huynh Địa Ma điện mở miệng, sư đệ ta tất nhiên là không có đạo lý không nghe. Chủ yếu là Thọ Y sư huynh ở phía dưới vẫn luôn không nói lời nào, sư đệ còn tưởng là thọ y sư huynh bởi vì cùng sư đệ chém giết có chút cảm ngộ, đang gấp rút lĩnh ngộ, cho nên mới không dám lộn xộn. Hắc hắc.

Ngay cả hài tử ba tuổi cũng có thể nghe ra thành phần nói nhằm trong lời này của Ngô Khí, mọi người sao lại nghe không hiểu, chỉ là bọn họ đã quen với sự vô sỉ của Ngô Khí, đều nhẫn nại. Đồng thời trong lòng càng thêm đồng cảm với tuổi thọ đồng tử, đều thầm nghĩ: may mắn lúc này đồng tử áo liệm đã hôn mê, nếu hấn thanh tỉnh, chỉ sợ nghe xong lời nói này, nhất định sẽ bị tức đến hộc máu.

Man Sơn bức này, sau khi nghe thấy Ngô Khí nói ra những lời vô sỉ như vậy, trên mặt cũng không khỏi run rẩy một chút. Cười khan vài cái, tiếp theo đối với Ngô Khí nói: Ngô sư đệ, dịch chuyển thần thông đi chỗ khác đi.

Lúc này Ngô Khí ngược lại không xuất hiện yêu lang gì, trên mặt treo nụ cười sáng lạn, gật đầu, cũng không thấy động tác nào khác, cự chưởng xám trắng áp chế mặt đất phạm vi mấy trăm trượng kia, trong nháy mắt tiêu tán, vô thanh vô tức phân giải trước từng sợi thi khí hoang vu, sau đó tán nhập vào chỗ sâu trong hư không, một chút dấu vết cũng không lưu lại. Cự chưởng xám trắng tán đi, liền lộ ra đồng tử áo trắng thê thảm không chịu nổi kia.

Nhìn thấy thần thông Ngô Khí dễ dàng tiêu tán đi, mấy vị đệ tử chân truyền Man Sơn ở trong, trên mặt đều lộ ra vẻ ngưng trọng hơn trước. Bọn họ cũng không phải là người bị Ngô vút bỏ nói chuyện, từ đầu đến cuối, bọn họ nhìn thấy, đều là thần thông thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn, trong suy nghĩ nồng đậm kiêng kỵ của mọi người hiện lên.

Quét mắt nhìn Ngô Khí trên không trung như không có chuyện gì xảy ra, Man Sơn tùy ý bước ra một bước, đã đến trước người đồng tử áo liệm. Bàn tay lớn nắm một cái, liền nhắc đồng tử áo liệm hôn mê lên, chưa hoàn tất.

Một, hai, hai, ba...

Vị Ngô sư đệ này, nếu không ngại, mời xuống nói chuyện đi, nói chuyện đi.

Tay cầm quạt xếp, đệ tử chân truyền của Chu Bạch Y của Bạch y bay phấp phới đột nhiên quay về phía Ngô Khí trên không trung nói một câu, nhìn thần ngôn của vị này có chút hiền lành. Chỉ nhìn bộ dáng hần bây giờ, ai cũng sẽ không nghĩ tới, vị Chu Bạch Y này cũng có danh tiếng là một người hung ác trong Nhân Ma điện.

Xưa nay người có thể được Chu Bạch Y coi trọng không nhiều, ngay cả đồng tử áo liêm như đồng tử cũng có thanh danh không nhỏ, bất quá đã kiến thức qua thủ đoạn tàn nhẫn trước đó của Ngô Khí, vị tu sĩ này giống như thư sinh áo trắng, tựa hồ có chút kính trọng Ngô Khí, vậy mà mở miệng mời.

Sau khi thần thông tán đi, Ngô Khí một mực giả bộ cao thủ trên không trung kia nghe thấy thanh âm của Chu Bạch Y, chỗ sâu trong ánh mắt lập tức xẹt qua một tia đắc ý, dường như đã sớm dự liệu được cảnh tượng này sẽ xuất hiện.

Không có ý từ chối hay cự tuyệt, sau khi Chu Bạch Y mời xuống, tên này liền đổi lại một khuôn mặt tươi cười, cũng không già nua, dưới chân bước ra một bước, đi về phía mấy vị đệ tử chân truyền.

Người chưa đến, lộ ra một thanh âm khiêm tốn đã truyền tới trước. Chân truyền sư huynh mời, sư đệ dám không tuân lệnh.

Lúc này Ngô Khí cũng không có khoe khoang thần thông, đằng hoàng từ trên cao đi xuống, chậm rãi đi tới trước mặt mọi người. Nụ cười trên mặt chân thành xán lạn, nếu như không phải trên mặt hần có hoa văn yêu dị, nhìn qua thật sự giống như một thanh niên thanh tú hòa thuận.

Đáng tiếc, mấy người ở đây đều rất rõ ràng, lúc trước hần đối phó đồng tử áo tím, làm thế nào cũng sẽ không bị hần che mắt.

Còn xin chư vị sư huynh chân truyền sư tỷ thứ lỗi, tại hạ trước kia chỉ biết khổ tu, không hỏi thế sự, lại là có chút cô lậu quả

văn. Không biết chư vị.

Có thể trở thành đệ tử chân truyền, cho dù không phải thiên tài Trí Kế Như Yêu, cũng đều là hạng người tâm tư lung linh. Nghe Ngô Khí nói, liền biết sau này hấn muốn nói cái gì, không đợi hấn nói xong, mọi người liền tiến lên, báo lên tục danh truyền thừa nhà mình.

Ngô sư đệ khách khí. Thủ đoạn của người chúng ta vừa rồi nhìn thấy rõ ràng, đều là đồng môn, sư huynh người ta là Man Sơn, đệ tử chân truyền Địa Ma điện.

Áo trắng quanh người Nhân Ma điện.

Bình Ma điện Hạng Lân.

Độc Ma điện hướng Tỳ Hưu

Khúc khúc Ma Điện Không Đức

Trong lần luyện chế này.

Mấy người Man Sơn dẫn đầu báo danh xong, lại thấy vị nữ tử váy đỏ xinh đẹp Huyền Ma điện kia, thân hình uyển chuyển vận vẹo vài cái, một đôi mắt đẹp nhìn ngóng sinh tư, ánh mắt dụ hoặc chúng sinh rơi vào trên người Ngô Khí, không chút nào che giấu loại khí tức Côn Bằng tự mình phát ra, môi hồng khê mở, miệng ngọc khuynh hướng, thanh âm vô cùng mềm mại liền chui vào trong tai Ngô Khí.

Ngô tiểu sư đệ người thật sự là đệ tử Huyền Vân điện sao. Một thiếu niên thiên tài như người vậy mà đến bây giờ mới phát hiện ra, thật sự là đáng tiếc. Nghĩ đến nhất định là các sư tỷ của Huyền Âm điện lạnh như băng kia không cho đi ra, nơi đó cũng không phải là nam nhân huyết khí phương cương như người vậy, không bằng tỷ tỷ trở về nói với điện chủ một chút, để người chuyển sang Huyền Ma điện chúng ta, cam đoan cho người kiến thức được thế nào là Cực Lạc tiên cảnh.

Lời này vừa nói ra, lập tức ngay cả Ngô Khí cũng ngây ngẩn cả người, hấn cũng không nghĩ tới vị nữ tử xinh đẹp Huyền Ma điện này lại lớn mật như vậy. Bên cạnh nàng chính là một vị nữ đệ tử Chân truyền của Huyền Âm điện.

Quả nhiên, sau khi nghe Liễu Y nói khẽ với Huyền Âm điện, lập tức không nhìn được, lộ ra một tiếng hừ lạnh vô tận, lạnh như băng từ trong miệng nàng phun ra.

Bất quá sau khi nàng hừ lạnh xong, không có tiếp lời, mà là nhìn Ngô Khí, tựa hồ đang chờ gì đó. Ngô Khí là người có tâm tư bức nào, nghĩ lại liền biết được chuyện gì xảy ra, đầu tiên là sững sốt, tiếp theo trên mặt lộ ra nụ cười khổ.

Nhưng hắn cũng không do dự, quay đầu nói với vị Huyền Ma điện cực kỳ xinh đẹp kia: Ý tốt của Liễu sư tỷ sư đệ tâm linh. Bất quá sư đệ một lòng hướng đạo, tại Huyền Âm điện chủ coi trọng, sao dám đầu nhập vào điện khác.

Ngô Khí nói ra lời thật sự là càng thêm thành thạo, hoàn toàn không cần suy nghĩ nhiều, há miệng liền hạ bút thành văn, như mấy vị đệ tử chân truyền trước mặt này, tùy ý để tâm tư bọn họ nhảy bén linh lung như thế nào., Tuyệt đối sẽ không nghĩ tới người trước mặt này căn bản là một tên lừa đảo to gan lớn mật. Đừng nói là Huyền Âm điện chủ, ngay cả thân phận đệ tử thượng đẳng Huyền Âm điện của hắn, đều là dùng âm mưu quỷ kế cướp từ chỗ Chu Ngọc. Trước đó không lâu, hắn còn bị thân phận nô bộc vượt xa Đoạn Hồn sơn mạch, vốn là nhất định phải mập lên.

Đừng nói là gặp Huyền Âm điện chủ, hiện tại hắn ngay cả Chu Ngọc cũng không gặp được, hắn cũng không dám đi gặp, sợ lại kích thích Chu Ngọc đến một cái cá chết lưới rách, hắn ở chỗ này đoạt lấy một thân phận, nhưng vẫn là một cái bèo nhỏ yếu không rể mà thôi, nếu bại lộ thân phận, trong khoảnh khắc sẽ có họa sát thân.

Bất quá mặc kệ là Huyền Âm điện chủ hay là Chu Ngọc, đều không phải đệ tử bình thường có thể nhìn thấy, cho dù các nàng những đệ tử chân truyền này có thể nhìn thấy, cũng tuyệt sẽ không nghĩ đến thân phận bọn họ chứng thực cho Ngô Khí.

Cho nên câu thừa Mông điện chủ kia xem trọng vừa ra, lập tức ánh mắt mấy người đều sáng lên một chút, ánh mắt nhìn về phía Ngô Khí còn ngưng trọng hơn trước một chút. Hiên nhiên là thật sự để bọn họ cùng một vị trí với mình, nếu không, mấy

người bọn họ đều là đệ tử chân truyền có tu vi Hóa Thần, sao có thể đối mặt một đệ tử thượng đẳng còn khách khí như vậy.

Tên nghĩa là vị nữ tử lạnh như băng của sư tỷ Ngô Khí Đồng Điện, Tống Tuyết, sau khi nhìn thấy Ngô Khí không chút khách khí từ chối lời mời hương diễm mà Liễu Y đưa ra, trên mặt băng sương chỉ khu thoáng có chút hòa hoãn, cũng nhàn nhạt trả lời Ngô Khí một câu.

Huyền Vân điện, Tống Tuyết Tuyết.

Tống Tuyết trả lời ngắn gọn nhất, cũng không có nhiệt tình nhất ở bên trong. Nhưng sau khi Ngô Khí nghe thấy, lập tức biểu hiện ra thần sắc kích động rõ ràng hơn so với lúc đối mặt với những người khác.

Thì ra là Tống sư tỷ, sư đệ đã nghe nhiều lần đại danh của Tống sư tỷ từ Chu Ngọc sư tỷ, Thượng Cổ Huyền Băng Kiếm Quyết của sư tỷ uy danh hiển hách, trong Huyền Âm điện của ta chư vị sư huynh sư tỷ cũng có thực lực nằm trong hàng đầu.

Thiên xuyên vạn trần, nịnh nọt không gì sánh được.

Coi như là một kiếm hoàng tử lạnh như băng, khi được đồng môn sư đệ khích lệ trước mặt mọi người, cũng không thể bày ra bộ dáng cự nhân băng lãnh lui ra ngoài ngàn dặm. Quả nhiên, lúc Ngô Hạo vượt môn ngựa xong, sương lạnh trên mặt Tống Tuyết lập tức giảm đi rất nhiều, một lát nữa vị trí đứng cũng tới gần Ngô Khí một chút.

Được rồi, hôm nay có thể nhìn thấy tên khốn kiếp áo liệm này ăn quả đắng, lại có thể quen biết Ngô sư đệ tuần kiệt trẻ tuổi như vậy, cũng là một đại thu hoạch. Địa phương quỷ quái này cũng không có gì tốt để ở, tất cả đi thôi, tất cả đi thôi.

Lúc Man Sơn nói chuyện, ánh mắt như có như không nhìn về phía đám tu sĩ phía xa xem náo nhiệt, trong ánh mắt tựa hồ chứa một tia nguy hiểm.

Đám người kia cũng không phải người ngu, vừa phát hiện trò hay đã kết thúc. Lại nhìn thấy Ngô Khí trò chuyện với đám đệ tử chân truyền kia rất vui vẻ, liền biết nếu như còn không đi tất nhiên sẽ gây nên đệ tử chân truyền không vui, nhao nhao nhao

độn quang, không dám ở lâu, hóa thành từng đạo độn quang bay về phía khác.

Xem phương hướng bọn họ rời đi, phần lớn đều là đi về hướng cửa ra vào thế giới Thi phần giới này, còn có rất nhiều người lại trốn về phía hắc. Xem dáng vẻ của bọn họ, tựa hồ còn muốn ở lại Thi phần giới này không ít ngày. Bất quá cũng đúng, bọn họ phần lớn là đệ tử hoặc tán tu của những môn phái khác, căn bản không thể so sánh với mấy đệ tử chân truyền Man sơn, đã tiến vào thế giới vực ngoại này, đương nhiên không thể tay không trở về.

Nhìn thấy những đệ tử kia tán đi, khuôn mặt Man Sơn mới dễ nhìn một chút, bất quá trong miệng vẫn hừ lạnh nói: hừ, nếu không phải là những tiểu tử này ra ngoài tuyên truyền cho đám khốn kiếp áo liệm này một chút thật tốt, lão tử không phải giáo huấn bọn nhãi con này không được.

Trong miệng Man Sơn lạnh lẽo nói xong, liền quay đầu, trên mặt lại đổi lại là nụ cười sang sảng, cũng không để ý trong tay hắc còn cầm theo đồng tử áo liệm, lớn tiếng nói với đám người Ngô Khí ở bên trong: Chúng ta cũng đi thôi, lão tử muốn ra ngoài nói chuyện gặp phải tiểu khốn kiếp áo liệm của Địa Ma điện chúng ta. Ha ha ha ha.

Nghe được lời nói Man Sơn không che đậy, lại nhìn những người khác, tựa hồ không phản đối chút nào đối với việc đi cùng với hắc, thậm chí một tia dị dạng cũng không có. Trong mắt lóe lên một tia giết mình, trong lòng thầm nghĩ: Quả nhiên:, Chuyện chọn đối thủ dễ xử lý rồi, trong mấy đệ tử chân truyền này, tựa hồ quan hệ không tốt với mọi người chỉ có đồng tử áo xanh kia. Nếu trước đó ta chọn đệ tử chân truyền khác làm đối thủ, không nói trước có thể trấn áp hay không, chỉ sợ cho dù may mắn thắng, cũng sẽ không được những người khác tiếp nhận.

Nghĩ thông các đốt ngón tay trong đó, Ngô Khí cũng không nhìn được khoe miệng cong lên một vòng, đứng ở giữa mấy người, một chút khác thường cũng không có, giống như thật sự có giao tình với mấy người, cùng tiến cùng một chỗ.

Chỉ nghe vài tiếng vù vù, chỗ rìa rãnh trời kinh khủng câu câu chường, tám đạo quang mang vọt lên mãnh liệt, thuần tức hóa kinh mang, lướt qua không trung, lóe lên liền không thấy.

Sâu trong Thiên Ma Tông, từng tòa cự thành khổng lồ như rừng đứng, khắp nơi có thể thấy được linh khí nồng đậm như suối tuôn, thậm chí rất nhiều nơi hoàn toàn bị linh khí gần như thực chất bao phủ, khí tượng to lớn, không hổ là một trong sáu đại thế lực siêu cấp uy chấn toàn bộ Trung Châu đại lục.

Ở trong thiên địa mênh mông, trong một tòa đại thành, chợt xuất ra tám đạo quang mang. Tám đạo quang mang này tựa hồ muốn đi cũng không giống nhau, sau khi cùng bay một đoạn, đều hướng về các phương hướng khác nhau. Bất quá lúc tách ra, bên trong có không ít thanh âm truyền ra.

Ngô sư đệ, nếu rảnh rồi, mời đến Địa Ma điện ta ngồi một chút, lão Man ta nhất định chuẩn bị rượu và thức ăn ngon để chiêu đãi.

Nhân Ma điện ta cũng hoan nghênh Ngô sư đệ đến đây làm khách.

Còn có Độc Ma điện ta nữa.

Bình Ma điện tìm ta, luận bàn, luận bàn.

Cấm Ma điện,

Ha ha Ngô sư đệ vẫn là tịch mịch, ngàn vạn nhớ tới Huyền Ma điện ta, những người làm tỷ tỷ chúng ta đây nhất định làm cho ngươi lưu luyến quên về, vui buồn quên cả trời đất.

Từng giọng nói truyền vào trong tai Ngô Khí, nghe rất giống Ngô Khí là trung tâm của đám người này, bất quá chính Ngô Khí lại rất rõ ràng, mấy vị đệ tử chân truyền này nói không chừng chỉ là khách khí một phen mà thôi, ai là chân tâm thực ý, căn bản không nhìn ra được.

Bất quá khi âm thanh cuối cùng lọt vào tai, khuôn mặt Ngô Khí lập tức thay đổi, trên trán lập tức toát ra mồ hôi lạnh.

Ngô sư đệ, rảnh tới Huyền Vân điện một chuyến, để chư vị sư tỷ gặp mặt vị sư đệ chưa bao giờ lộ diện trong điện này.

Đến canh hai, nhìn thoáng qua chữ số, nếu không có gì ngoài ý muốn, quyển sách đêm nay đem phá trăm vạn, kỷ niệm một chút. Thư mặc dù bỏ nhào, nhưng tiểu lâu sẽ cố gắng viết tiếp, cầu xin các vị huynh đệ ủng hộ một chút, cho dù là đi ra ngoài bốc lên một thiên đánh giá sách, cũng đủ để cho tiểu lâu động lực bái tạ chưa xong.

Một, hai, hai, ba...

Mười hai đệ tử phong, chỗ sâu, một chỗ yên tĩnh.

Sương mù mềm mại dưới quang mang mờ mịt của ngọc bài trong tay Ngô Khí chiếu rọi, chậm rãi tách ra một con đường, Ngô Khí cất bước đi vào, bước vào trong không gian phía sau sương mù.

Đối với biến hóa kinh người xung quanh không nhìn thấy, Ngô Khí sau khi thông qua sương mù, lập tức trở về phòng mình. Cũng không làm gì khác, trực tiếp đi vào tĩnh thất, ngồi xếp bằng trên bồ đoàn An Thần, nhưng không lập tức tiến vào trạng thái tu luyện, giờ phút này trong lòng hắn có rất nhiều ý niệm cuộn cuộn, hỗn loạn vô cùng, không phải là thời cơ tốt để tu luyện.

Tổng Tuyết nhú mày, trong đầu nhớ lại lúc trước ở không trung, lúc gã tách ra cùng mấy vị đệ tử chân truyền kia, vị sư tỷ đồng môn Huyền Âm điện Tổng Tuyết kia nói như những người khác, mặc dù cũng giống như vậy, đều là mời Ngô Khí đến trong điện làm khách. Nhưng Ngô Khí cũng là người Huyền Âm điện, câu nói sau cùng của Tổng Tuyết cũng không biết là cố ý hay vô tình, lại đâm trúng sườn mềm trên người Ngô Khí.

Tuy hắn có thân phận đệ tử Huyền Vân điện, nhưng lại chưa bao giờ lộ diện ở trong Huyền Âm điện. Đừng nói là đệ tử chân truyền như Tổng Tuyết, chỉ là những đệ tử thượng đẳng bình thường, đều là chưa thấy qua Ngô Khí.

Nếu Tổng Tuyết có lòng, chỉ cần trở về tìm hiểu một phen, là có thể biết rõ người Ngô Khí này căn bản chính là lãng không xuất hiện, trước kia bất kể là Thiên Ma tông hay Huyền Âm điện, đều không có Ngô vút bỏ người này.

Ngô Khí luôn thích tính toán bỗng nhiên gặp phải tình huống này cũng bất đắc dĩ, bởi vì hắn vốn là hộ ngoại lai, chính là từ chỗ Chu Ngọc nào sinh ra bức tới thân phận một đệ tử thượng đẳng. Thân phận của hắn cũng vẫn là không thể lộ ra, cùng là

hộ vệ hắc ám, người hữu tâm tra xét một chút là có thể tra rõ ràng hẳn.

Mặc dù trong lúc bức bách Chu Ngọc cho hẳn một thân phận đệ tử thượng đẳng, Ngô Khí đã cân nhắc về phương diện này, nhưng dù sao vẫn có nguy hiểm bị phát hiện. Vốn hẳn muốn tận lực điệu thấp, để cho người khác không chú ý đến hẳn, để hẳn khiêm tốn tu luyện, thẳng đến khi có đủ thực lực tự bảo vệ mình mới thôi.

Nhưng lần này lại phát hiện ngoài ý muốn ở Thi phân giới, hẳn cũng không nghĩ tới, chỉ là nhất thời chủ quan bị một đệ tử Nguyên Anh đỉnh phong chạy thoát, liền trêu chọc đến nhiều người như vậy. Bất đắc dĩ, hẳn đành phải ra tay. Đã không cách nào che giấu, liền đem chính mình bại lộ trước mặt tất cả mọi người, chỉ cần không trêu chọc địch nhân quá mức cường đại, nghĩ đến khối lệnh bài ngăn đạn này của Chu Ngọc vẫn còn có chút tác dụng.

Trong lòng chuyển rất nhiều ý nghĩ, cuối cùng Ngô Khí vẫn nghĩ thông suốt rất nhiều, không quá mức mạo hiểm bị phát hiện cũng vô dụng, chỉ cần là ở lại Thiên Ma tông này, sớm muộn gì hẳn cũng sẽ có phong hiểm bại lộ. Nhưng mà Thiên Ma tông lại khiến cho hẳn không thể nào buông xuống, mặc dù hẳn chỉ ở lại Thiên Ma tông gần một năm ngắn ngủi, nhưng lợi ích đạt được lại vẫn như cũ, cả đời không thể chiếm được ở lại Đoạn Hồn sơn mạch.

Nghĩ đến đây, trên mặt Ngô Khí không khỏi hiện ra một tia quyết tuyệt, một ý niệm nảy sinh trong đầu: cầu phú quý trong nguy hiểm. Chỉ cần lúc tiểu nha đầu kia trước khi tấn thăng Hóa Thần góp nhặt đủ thực lực, liền lập tức thoát ly Thiên Ma tông, miễn cả ngày lo lắng đề phòng.

Suy nghĩ này một chút, lập tức Ngô Khí cảm thấy trước mắt sáng sủa hơn nhiều, kỳ thật ngay từ đầu hẳn không định ở lại Thiên Ma tông quá lâu. Chỉ là hẳn đối với việc lưu lại bao lâu thời gian mà không quyết, bây giờ phong hiểm bại tăng lên rất nhiều, hẳn không thể không bắt đầu suy nghĩ, lúc này trong lòng không khỏi lẩm bẫm một câu: Lại là không thể kéo dài nữa, tu vi nhanh chóng tăng lên đi.

Giải quyết xong tạp niệm trong lòng, Ngô Khí lập tức đem lực lượng tâm thần to lớn kia chìm vào trong cơ thể, đè xuống tất cả ý niệm trong đầu, chậm rãi tiến vào trạng thái tu luyện vô pháp vô niệm. Cũng không biết là Ngô Khí có thiên phú như vậy, hay là vì Hoang Cổ tàn quyết kia, Ngô Khí chỉ cần bắt đầu tu luyện, muốn tiến vào cảnh giới tĩnh tâm an thần, không có chút tạp niệm nào ngoại lệ.

Cơ hồ là sau khi hẩn nhắm mắt mấy hơi thở, trên thân Ngô Khí bắt đầu biến mất sinh cơ. Không phải bị cái gì cắn nuốt, mà là thu lại mạch đập. Hô hấp nhịp tim, tất cả đặc thù sinh mệnh đều bắt đầu biến mất. Như ngồi ngay ngắn trên bờ đoàn, không phải một người, mà là một cỗ thi thể, một khối đá, cực kỳ quý dị.

Trạng thái như vậy vừa xuất hiện, lập tức không gian này bị biến hóa quay chung quanh, từng luồng từng luồng linh khí kinh người từ bốn phương tám hướng dùng đến tĩnh thất nhỏ kia, những linh khí này bị trận pháp trong tĩnh thất thu nạp vào, sau đó nhanh chóng bị luyện hóa chiết xuất, hóa thành từng sợi linh khí thực chất hóa, chậm rãi phiêu đẳng trong tĩnh thất.

Ngô Khí ngồi xếp bằng trong sương mù nồng đậm này, ngàn vạn lỗ chân lông trên thân thể tựa hồ cũng học được hô hấp, chậm rãi ngậm lại, vận chuyển theo chân nguyên trong cơ thể, những chân nguyên kia mỗi lần vận hành một chu thiên, quanh người hẩn lỗ chân lông cũng liền đến một lần khai mở tuần hoàn, thu từng sợi linh khí thực chất hóa kia vào thể nội.

Là lấy Ngô Khí vận công mỗi một chu thiên, trong cơ thể sẽ tăng trưởng linh khí nồng đậm không biết bao nhiêu, trên một hơi thở vốn còn tràn ngập tĩnh thất một sợi linh khí tinh thuần, sau một khắc liền biến mất vô tung vô ảnh, tốc độ thu nạp linh khí như vậy, không nói là trước kia chưa từng có ai đến, nhưng đối với đệ tử bình thường mà nói, cũng là làm cho người nghe kinh hãi.

Cứ như vậy, khí tức trên người Ngô Khí dần dần tăng cường, đó là loại biến hóa mà mắt thường có thể nhìn thấy được, có thể cảm ứng được rõ ràng biến hóa, là tu vi của Ngô Khí đang

tăng trưởng. Nhưng tăng trưởng này tựa hồ cũng có thời hạn, ba ngày sau, khí tức trên người Ngô Khí bắt đầu ngừng biến hóa, mặc kệ Ngô Khí thu nạp linh khí như thế nào, khí tức chính là một chút biến hóa cũng không có.

Lại qua một ngày, vẫn là như vậy.

Lại qua một ngày nữa, vẫn như cũ.

Nửa tháng sau, thân thể Ngô Khí như xác chết như đá run lên bần bật, tâm thần của hắn lập tức từ trong trạng thái kia thoát ra ngoài, hai mắt chậm rãi mở ra, một tiếng thở dài buồn bã vang lên.

Lông mày hắn lại nhíu lại lần nữa, bất quá lần này hắn cũng không nghi hoặc, tựa hồ đã sớm biết nguyên nhân gì, trong miệng tự lầm bầm: Chẳng lẽ thật sự phải hiện ra vẻ do dự lần đầu tiên của Ngô Khí, tựa hồ có chuyện gì khó xử. Cũng không biết qua bao lâu, mí mắt hơi gà ngủ gật của hắn bỗng nhiên nâng lên, một mảng tinh quang doạ người từ bên trong hiện lên.

Hừ, cũng được, thời gian không còn nhiều, mau chóng tăng cao tu vi mới là đạo bảo vệ tính mạng. Quý vật này, đợi ta rảnh rồi, nhất định phải tế luyện cho tốt một phen.

Ngô Khí đột nhiên hung ác nói, chỉ nhìn ngũ khí của hắn, tựa hồ không phải là một người bị hắn nhắc tới, mà là một thứ. Tình thế này chỉ có một mình hắn, đáy bí ẩn lại là nói rõ nhanh.

Hạ quyết tâm, Ngô Khí lập tức đè xuống rất nhiều ý nghĩ muốn dâng lên trong lòng, lại nhắm hai mắt, lực lượng tâm thần Bằng Nhiên trầm xuống, lại lần nữa tiến vào trong cơ thể.

Trong không gian đan điền rộng lớn không biết bao nhiêu, một biển lửa hùng hực, u diễm hùng hực, ẩn hiện mấy hư ảnh Hắc Liên to lớn, một Nguyên Anh ngồi một mình trên biển lửa. Thân thể, nhắm hai mắt, chỉ có hắc văn trên mặt biển lửa tản ra khí tức huyền ảo.

Tâm thần lực của Ngô Khí Khí tất nhiên không chút trở ngại tiến vào trong không gian đan điền này, hóa thành một con mắt thật lớn nhìn thấy tất cả. Thị lực của con mắt này không chỉ có

thể nhìn thấy biểu tượng, mà tất cả trong cơ thể Ngô Khí. Dù là thứ ở sâu nhất dưới sự chiếu rọi của tâm thần lực của hắc, cũng không thể nào che giấu thân hình, sẽ bị nhìn thấy.

Cứ như vậy, Ngô Khí thông qua lực lượng tinh thần của mình, xuyên thấu biển lửa hoảng sợ kia, vô số u diễm bùng bùng thiêu đốt, thật sự giống như Minh Hỏa Hải dưới Cửu U. Nhưng Ngô Khí lại nhìn thấy, sâu trong biển lửa, có một thứ khác tồn tại.

Bị vô số minh hỏa bao vây, minh hỏa khủng bố, không vật gì không thể thiêu đốt, chính là hồn phách như vậy hư vô mờ mịt, bị Cửu U Minh Hỏa cuốn lên, cũng khó thoát hóa thành tro bụi. Nhưng quý dị chính là, một vật ở chỗ sâu trong biển lửa kia, lại bị vô số minh hỏa bao vây lấy nhưng một chút sự tình cũng không có, tựa hồ hoàn toàn không bị minh hỏa ảnh hưởng.

Bất quá chính Ngô Khí lại vô cùng rõ ràng, đoàn đồ vật kia, sở dĩ bị hắc đặt ở chỗ sâu trong biển lửa kia. Đánh chủ ý chính là để những Minh Hỏa này luyện hóa. Chính là Nguyên Anh trên biển lửa, giờ phút này bộ dáng giống bé quan như vậy, cũng là vì nó mượn nhờ biển lửa chi lực luyện hóa đoàn vật kia.

Ngô Khí hoàn toàn rõ ràng lai lịch vật kia, cho nên cũng biết được chính là Nguyên Anh của hắc phối hợp với minh hỏa đã bị pha loãng luyện hóa vật kia, cũng không phải nhất thời ba khắc hoặc là ba hai năm công phu có thể hoàn thành. Nhưng mà vật thiên sinh này lại là hắc nhất định phải khống chế trong tay., Trước đó không lâu hắc ở bên ngoài đạt được một lần đại cơ duyên, nhưng lần này cơ duyên thu hoạch có thể được hắc sử dụng hoàn mỹ hay không, mấu chốt là ở trên đoàn đồ vật sâu trong biển lửa kia.

Nếu hắc ở một chỗ an ổn, không có gì phải lo lắng, vậy không nói là ba hai năm, chính là một hai năm, hắc đều nguyện ý dùng tới. Nhưng hiện tại, chỗ hắc cũng không phải là nơi có thể để hắc an ổn tu luyện, hắc là hắc hộ từ bên ngoài đến ở chỗ này bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng.

Nhất là hôm nay cảm giác nguy cơ mãnh liệt như thế, mà hắc lại bởi vì mất đi sự trợ giúp của Nguyên Anh mà không cách

nào tăng lên tu vi. Lúc trước hấn ra ngoài tìm kiếm cơ duyên, chính là vì gặp phải bình cảnh, nhưng hiện tại hấn mới chém giết một trận với một vị cường giả Hóa Thần, bình cảnh trong cơ thể đã sớm biến mất không còn tăm tích.

Nếu hấn nghĩ như vậy, hiện tại tu vi đã sớm là Nguyên Anh đỉnh phong, nhưng bất đắc dĩ, Nguyên Anh bị hấn cầm đi luyện hóa vật ở chỗ sâu trong biển lửa, không cách nào để cho hấn tấn thăng tu vi.

Hiện tại hấn hạ quyết tâm, muốn động thủ với đoàn đồ vật sâu trong biển lửa kia.

Cũng được, mặc dù không cách nào hoàn toàn phát huy ra uy lực những vật kia, nhưng cũng không mất đi một lần xử trí không tệ.

Trong đầu Ngô Khí hiện lên một ý nghĩ như vậy, sau một khắc, hấn đã động thủ.

Vù vù

Đột nhiên, bên trong đan điền Ngô Khí, biển lửa bốc lên, Minh Diễm tán loạn, Nguyên Anh trên biển lửa lúc này cũng đột nhiên mở hai mắt ra.

Trong hốc mắt kia, lại không có một chút tròng trắng, tất cả đều là màu đen, như hắc động, u ám không ánh sáng. Nguyên Anh quỷ dị này vừa mở mắt, lập tức cảm ứng được ý niệm trong lòng Ngô Khí, một cánh tay đột nhiên nâng lên, u quang bám vào, như kiếm, hung hăng bổ xuống.

Nguyên Anh vừa động, lập tức biển lửa phía dưới giống như bị nguồn lực lượng này sinh nở ra, một cái lỗ chậm rãi xuất hiện. Tất cả minh diễm đều tránh khỏi lỗ hồng này, khiến cho trong biển lửa này vậy mà xuất hiện một khu vực chân không.

Vùng đất Chân Không này vừa xuất hiện, lập tức nơi vô tận u ám kia xuất hiện một mảng hồng hào quỷ dị. Ở chung quanh đều là khu vực hắc diễm đằng đẵng, một đám mây lửa xích hồng yêu dị không nhỏ một mẫu xuất hiện.

Hồng Liên Nghiệp Hỏa xuất hiện một mẫu hỏa vân này, tâm thần Ngô Khí lập tức bị chấn động, rất nhiều ý niệm trong đầu

cũng sinh ra lúc này.

Vốn tướng có thể mượn Hồng Liên Nghiệp Hỏa để rèn luyện thân thể, thử tấn thăng đến tầng thứ ba U Minh Chiến Thể, không nghĩ tới Nghiệp Hỏa này còn mang theo ấn ký Vạn Diệu tự kia, trừ phi là Vạn Diệu tự truyền thừa, nếu không không không bị ảnh hưởng chút nào, cũng không cách nào lợi dụng, nuốt vào thể nội, chẳng những không có chút tác dụng, ngược lại kéo dài tốc độ tu luyện của mình.

Đáng tiếc, nếu cho ta công phu mài nước hơn mười năm, dĩ bảo phạt diễm này nhất định có thể bị luyện hóa, đến lúc đó vì ta sử dụng, tấn thăng tầng thứ ba U Minh chiến thể hẳn là không trở ngại chút nào.

Lúc trước cũng là mấy người kia ngu xuẩn, nhất là truyền nhân của Vạn Diệu tự kia, để bảo vật tốt nhất không cần, còn phí tâm phí sức dẫn nhiều người đi tiêu hao dĩ bảo này, mấy món đạo khí mặc dù cũng là bảo bối, nhưng so sánh với phạt diễm của tu chân giới cũng không nhiều, vẫn là kém hơn không ít.

Nếu trong khoảng thời gian ngắn ta không cách nào phát huy tác dụng của phạt diễm, không bằng liền dùng phạt diễm này tạo ra một cao thủ tuyệt đỉnh, nếu như vậy, chẳng những có thể không trì hoãn tốc độ tu luyện của ta, cũng có rất nhiều chỗ tốt. Ừm, cứ xử trí như vậy đi.

Ý nghĩ trong lòng Ngô Khí mặc dù nhiều, nhưng cũng không lộn xộn, một đạo tiếp một đạo, hoàn toàn là kết quả Ngô Khí cẩn thận cân nhắc.

Nguyên Anh trăm hỏa hải, bức hoả vân xích hồng hoàn toàn do Hồng Liên Nghiệp Hỏa tạo thành kia ra, thân thể Ngô Khí ngồi xếp bằng trong tĩnh thất cũng động dậy.

Phân ra một luồng tâm thần ra ngoài cơ thể, hai mắt mở ra, tùy tay vung lên, chỉ thấy trong tĩnh thất của hắn xuất hiện một vật kinh khủng tương tự, lại là một cương thi hình thể khổng lồ, toàn thân trên dưới đều bị lân phiến bao trùm, lân phiến này nửa vàng nửa bạc, thật là quý dị. Dĩ nhiên là ở nơi tuyệt mộ kia gây ra rất nhiều xác bạc đỉnh phong tranh chấp, cuối cùng

roi vào trong tay Ngô Khí, không nghĩ tới hấn lại lấy ra ngay lúc này.

Đầu Ngân Thi này cũng không biết bị Ngô Khí động tay động chân gì, mặc kệ là sinh cơ hay tử khí đều không có, toàn thân một chút khí tức cũng không hiển lộ, giống như một khối đá trôi nổi ở không trung. Một luồng tâm thần Ngô Khí thả ra một con Ngân Thi đỉnh phong, sau đó không ngừng chút nào, trực tiếp thoát ly thân thể Ngô Khí, vèo một cái bay ra, trực tiếp chui vào trong cơ thể của đầu Ngân Thi đỉnh phong này.

Sau một khắc, thi thể màu bạc nguyên bản còn giống như tảng đá, mãnh liệt mở ra một đôi mắt đỏ ngầu, thi thể mọc đầy răng nanh đột nhiên mở ra, mãnh liệt hút một cái, hầu như đồng thời, miệng Ngô Khí cũng mở ra lúc này., Một ngọn lửa đỏ yêu dị vô cùng dài từ trong miệng hấn tuôn ra, không chút dừng lại, vừa vặn bị ngân thi đỉnh phong kia hút vào trong cơ thể. Một người một thi giống như vậy, phun một cái, một cái hút, trong nháy mắt, đám mây lửa đỏ thắm trong đan điền Ngô Khí liền biến mất sạch sẽ.

Vù vù

Dừng lại, trọn vẹn hơn mười hơi thở sau, Ngô Khí há hốc miệng lại. Cùng lúc đó, trong hai mắt của hấn cũng khôi phục thần thái, hiển nhiên là thoát ly khỏi trạng thái kia. Mà vừa thoát ra, ánh mắt Ngô Khí liền không chần chờ chút nào, trực tiếp nhìn về phía trước mặt mình, ngân thi đỉnh phong trôi nổi không trung kia.

Chương chương này mười triệu, sau khi truyền tin, ngày hôm nay vạn chữ càng hoàn thành, chính văn số cũng chính thức phá trăm vạn. Cầu đề cử hỏa lực của vé, thỉnh cầu thu cấp cho lực lượng, xin ký duyệt, xin đánh thưởng, xin tiền thưởng, xin thư đánh giá...

Một, hai, hai, ba...

Tiểu viện, bên trong tĩnh thất.

Một người một thi ngồi đối diện, Ngô Khí mở hai mắt, ngồi xếp bằng ở trên bồ đoàn, trong tay nắm một khối ngọc giản màu đỏ tươi. Đối diện hẳn, Ngân Thi hình thể khổng lồ cũng bày ra tư thế ngồi xếp bằng, hai mắt nhắm nghiền, toàn thân trên dưới đều bị một tầng hồng quang bao vây lấy, hồng quang kia như hỏa diễm, bay lên, che lấp vảy nửa vàng nửa bạc kỳ dị trên thân con cương thi này.

Ngô Khí nắm lấy ngọc giản đỏ rực kia, có chút khẩn trương nhìn cương thi trước mặt, tựa như đang chờ đợi gì đó.

Đột nhiên, thân thể cương thi trước mặt hẳn run lên bần bật, trong lân phiến vô cùng tinh mịn, bỗng nhiên tràn ra từng ngọn lửa xích hồng, giữa hỏa diễm này bốc lên, hình thành từng bóng dáng như hoa sen., Từ sau khi bị Ngô Khí thu lại, Ngân Thi vẫn một mực không hề có động tĩnh gì này, sau khi bị hỏa diễm đỏ yêu dị này hoàn toàn bao lấy thân thể, bỗng nhiên hung hăng run rẩy lên, phía trên đầu cương thi kia, bỗng nhiên một đoàn hắc khí xùy chui ra, bên trong hình như có đồ vật gì đó kêu thảm thiết, vừa chui ra liền muốn bỏ chạy ra ngoài tĩnh thất.

Ánh mắt Ngô Khí cỡ nào, vừa thấy hắc khí này chui ra, lập tức thấy bên trong cất giấu một người tiểu nhân quỷ dị, hơn phân nửa thân thể đều là kim bạch, chỉ có đầu lâu Ngân Phi dữ tợn là. Tiểu nhân này tựa hồ đang chịu đựng thống khổ đáng sợ gì đó, vừa chui ra sẽ muốn chạy trốn, nhưng còn chưa chờ nó bay lên., Từng sợi hỏa diễm đỏ thắm yêu dị kia liền hóa thành từng sợi tơ đỏ, như một tấm lưới lớn, quấn lấy quá khứ, đoàn hắc khí kia vừa chạm vào tấm lưới lửa xích hồng, nhất thời liền có thanh âm xùy xùy đại tác, hắc khí cấp tốc tiêu tán, sau đó oanh một cái, bên trong bỗng nhiên bộc phát ra một cỗ khí tức khủng bố.

Khí tức này cực kỳ lạnh lẽo, so với sông băng ngàn năm kia càng lớn hơn, còn mang theo khí tức mực nát khát máu băng

lãnh nồng đậm, thi khí này nếu ở thiên địa bên ngoài bộc phát ra, đủ để ngàn dặm đều hóa thành tử địa, một chút sinh cơ cũng không còn.

Nhưng vào lúc này, khí tức này đối với những hỏa diễm đỏ thẫm kia mà nói, quả thực là giống như thuốc bổ. Không xuất hiện lúc còn tốt, vừa bạo phát ra, lập tức hỏa diễm đỏ thẫm kia bốc lên càng lộ ra yêu dị. Trên lưới đỏ quang mang lưu chuyển, rất là hưng phấn đem khí tức ngọn nguồn tiểu nhân kia bao lại.

Sau một khắc, tiếng gào thét thê lương vang lên trong tĩnh thất, lại lập tức im bất động lại. Có thể so với tu sĩ Hóa Thần đỉnh phong, chỉ thiếu chút nữa là có thể tấn thăng thi thể đỉnh phong tung hoành thiên địa không người có thể nhẹ nhàng chế thành, hiện tại hoàn toàn biến mất trong thiên địa. Mặc dù thân thể mạnh mẽ của nó vẫn còn, nhưng bên trong một chút nguyên linh cũng không có. Chỉ là một cỗ thi thể mà thôi.

Nguyên linh Ngân Thi tận mắt nhìn thấy ẩn chứa khí tức đáng sợ kia dưới hỏa diễm yêu dị xích hồng kia không thể giãy dụa một chút nào, hóa thành một làn khói tiêu tán trong thiên địa, Ngô Khí Khuê lập tức buông lỏng, trong mắt lập tức hiện ra ánh mắt vô cùng hưng phấn.

Hồng Liên Nghiệp Hỏa, thiêu cháy vạn vật thể gian. Trước thiêu nghiệp lực, lại đốt lên đầu Ngân Thi đỉnh phong này của Ác Niệm cũng không biết đã giết bao nhiêu sinh linh, trời sinh chính là ác linh oán hồn., Nhưng dù sao cũng là cường giả có thể so sánh với Hóa Thần đỉnh phong, nếu lúc trước không phải bị mấy vị đệ tử chân truyền liên thủ trọng thương, Hóa Thi Đằng lại ngoài ý muốn tiến giai, chỉ sợ cũng vô pháp đánh lên giam cầm nó lại. Vốn tưởng rằng phải tốn không ít công sức mới có thể luyện hóa Nguyên linh của đầu Ngân Thi thức hải này, lại không nghĩ rằng dưới Phật Diễm, một chút công phu cũng không uổng phí.

Ngô Khí trong miệng tự nói. Nhìn dáng vẻ của hắn, hiện ra tâm tình không tệ. Ánh mắt hưng phấn lập tức đặt lên trên thân thể Ngân Thi đỉnh phong, sau khi thiêu đốt nguyên linh ác

niệm của đầu Ngân Thi, Hồng Liên Nghiệp Hỏa lại quay về, bắt đầu đốt cháy thân thể Ngân Thi này.

Nghiệp hỏa vừa rơi xuống, cơ hồ sau một hơi thở, thân thể Ngân Thi có biến hóa. không mấy vị đệ tử chân truyền liên thủ công kích những lân phiến nửa vàng nửa bạc kia, sau khi bị hỏa diễm đỏ đậm bao lấy, giống như bắt đầu vụn vỡ, thậm chí có loại cảm giác lúc nào cũng có thể hòa tan.

Vừa thấy cảnh này, trong lòng Ngô Khí rung mình, lập tức thu liễm tâm thần, lực lượng tâm thần âm một tiếng tuôn trào ra, như mưa rào bao trùm ngọc giản màu đỏ diễm trong tay Ngô Khí.

Khi lực lượng tinh thần tràn vào trong ngọc giản kia, một cỗ tin tức to lớn lập tức phản ngược lên, trong đầu Ngô Khí, trong nháy mắt liên nhiều ra rất nhiều pháp quyết huyền ảo, thức hải bốc lên, trong mơ hồ hiện ra một phật đà áo đỏ, ngồi ngay ngắn trên hư không, Phạm ca theo, Phật Hoa rủ xuống, một đôi tay phật hóa thành từng đoàn huyễn ảnh, từng đạo ấn quyết từ đó biến hóa ra.

Trong tĩnh thất, Ngô Khí lập tức phúc chí linh hồn, cũng giống như Phật Đà kia, khóe miệng mỉm cười, ngồi xếp bằng trong hư không, hai tay lật lên, từng đạo ấn quyết xuất hiện, dưới sự quán chú của chân nguyên, những ấn quyết này hóa thành từng phù văn hình tròn ánh sáng giống như ký tự, bay lên, lạc ấn về phía thân thể Ngân Thi trước mặt hắn.

Phật tu có thể chiếm cứ vùng đất cực điểm, tranh phong với tiên ma lưỡng đạo tu sĩ mà không rơi xuống hạ phong, ngoại trừ đạo về thần hồn thần thông, thể tu chém giết cũng có chỗ độc đáo. Nghe đồn tại Tây Cực, rất nhiều đại năng Phật tu đều sẽ tìm một ít sinh linh mạnh mẽ, hoặc là lấy thần thông thuần hóa, hoặc là trực tiếp đánh chết lấy thi, sau đó tế luyện thành hộ pháp kim cương, giống như phân thân khô lồi, tùy tùng hai bên.

Hộ pháp Kim Cương bình thường từ sinh linh mạnh mẽ đến cực điểm chuyển hóa ra, hoặc là yêu thú, hoặc là dị tộc, hoặc là tu sĩ nhân loại, thậm chí có một số đại năng nghịch thiên, bắt Vực Ngoại Thiên Ma, luyện hóa thành Kim Cương hộ

pháp. Những hộ pháp Kim Cương này khi còn sống có thực lực cường đại đến cực điểm, sau khi được đại năng dùng phạt pháp tế luyện lại càng biến thái, nhất là một ít sinh linh thiên phú dị bẩm, sau khi trở thành hộ pháp Kim Cương, thường sẽ sinh ra một ít thần thông kinh khủng.

Phật tu có thể xuất hành, nếu cùng người tranh đấu, căn bản không cần mình ra tay, hộ pháp Kim Cương liền có thể bình định tất cả.

Phật tu truyền thừa cực kỳ bí ẩn, tiên ma lưỡng đạo tu sĩ rất khó nhìn thấy, chính là Tây Cực chi địa cũng giống như vậy. Bất quá một khi truyền lưu ra, chính là công pháp điển tịch trân quý khó lường. Vị tổ sư Vạn Diệu tự kia cũng là một vị đại năng phạt tu, Phật Ma kiêm tu., Công pháp cải biến rất nhiều, nhưng pháp môn tế luyện hộ pháp Kim Cương này lại cực kỳ hoàn chỉnh, lại có Hồng Liên Nghiệp Hỏa trợ giúp. Sau khi tế luyện thành công chẳng những có thể giữ lại thực lực khi còn sống của bộ Ngân Thi này, thậm chí có cơ hội thành tựu đại nhật Quang Minh Thánh Thể, đến lúc đó.

So sánh với thu hoạch lớn bạc này, hao phí mấy ngày công pháp tế luyện cũng không là gì.

Đúng lúc trong lòng Ngô Khí cực kỳ hưng phấn, phù văn phạt ấn đầu tiên kia cũng rơi vào trong hỏa diễm đỏ thẫm trên xác Ngân Thi, chớp mắt, những phạt diễm này trải qua ngàn năm bất diệt tựa như ăn thứ gì đó đại bổ phẩm, bắt đầu kịch liệt bốc cháy lên.

Hai tay Ngô Khí không ngừng, phù văn phạt ấn cũng như con bướm rơi vào trong hỏa diễm. Thời gian dần trôi qua, những ngọn lửa đỏ thẫm kia bắt đầu biến hóa, chậm rãi co rút lại, hóa thành một màu đỏ thẫm, càng thêm yêu dị, một loại khí tức giống như bị phai mờ lại một lần nữa xuất hiện trong những ngọn lửa này.

Hỏa diễm đỏ thẫm này vừa hiện, lập tức hư không trong phòng Ngô Khí Tĩnh như vạn vạc, hỏa diễm kia giống như không tồn tại trong không gian này, ngay cả cổ ngân thi đỉnh phong kia cũng bị kéo vào một không gian khác, khí thế to lớn đáng sợ lập tức biến mất trong minh minh.

Hồng Liên Nghiệp Hỏa mới thật sự là Hồng Liên Nghiệp Hỏa.

Tâm thần Ngô Khí một mực chú ý tới Nghiệp Hỏa kia, thi thể kia, lúc biến hóa xuất hiện hẳn đã nhận ra, trong lòng lập tức mừng rỡ. Trên tay vẫn như cũ không ngừng, chân nguyên trong cơ thể điên cuồng quán chú vào trong hai tay, từng đạo phật ấn pháp quyết xuất hiện, bay lên, khắc ở trên bộ thi thể Ngân Thi kia.

Tuy có ngọn lửa đỏ thắm che lấp, nhưng ở khoảng cách gần hơn vẫn có thể dễ dàng nhìn thấy, nguyên nhân thân thể Ngân Thi này bởi vì nhanh chóng tiến giai Kim Thi, ngoại trừ đầu lâu phía dưới, còn lại bộ phận đều hiện đầy lân phiến Kim tuyến. Nhưng theo từng đạo phật ấn pháp quyết Ngô Khí khắc ở phía trên, những lân phiến này bắt đầu biến hóa, Kim Ô càng thêm sâu, ngay cả Ngân Lân trên đầu cũng như thế.

Phiến lân phiến thứ nhất triệt để biến hóa, ám kim chi hoa văn, phía trên khắc lấy từng tia hoa văn, bên trong vậy mà ẩn chứa khí tức Quang Minh Hạo lớn mạnh, lại không có một tia thi khí âm hàn vốn thuộc về tử vật dị chủng.

Bắt đầu, bắt đầu từ khi miếng lân phiến thứ nhất xuất hiện, từ khi miếng lân phiến này bắt đầu xuất hiện, từng miếng lân phiến đều bắt đầu biến hóa. Pháp quyết phật ấn từ hai tay Ngô Khí phóng ra, hóa thành lượng lớn điểm sáng, rơi vào trong lửa, lạc ấn trên những lân phiến kia. Theo hỏa điểm đỏ thắm không ngừng thiêu đốt, những điểm sáng kia chậm rãi dung nhập lân phiến, lúc triệt để dung nhập, phiến lân phiến kia liền hóa thành kim cương ám kim.

Ngân thi này không biết khi còn sống là chủng tộc gì, rõ ràng là hình người, nhưng lại rõ ràng không phải là nhân loại. Chỉ là lân phiến rậm rạp trên người, cũng không phải là thứ mà nhân loại hóa thành cương thi sẽ xuất hiện.

Nhưng Ngô Khí có thể đoán được, con Ngân Thi không biết chủng đàn này, trên người quý giá nhất, cũng chính là một thân lân phiến của nó. Nói không chừng con Ngân Thi này khi còn sống là một loại sinh linh dị tộc, thiên phú dị bẩm, nếu như vậy, sau khi tế luyện nó thành hộ pháp Kim Cương, nói không chừng cũng sẽ sinh ra một ít thần thông kinh khủng.

Vừa nghĩ tới rất nhiều chỗ tốt sau khi thành công, Ngô Khí như ăn được thuốc đại bổ, động tác trên tay lại nhanh hơn ba phần. Chân nguyên trong đan điền tinh thuần, quả thực hóa thành từng dòng sông lớn, đồng loạt tràn vào hai tay của hắn.

Đôi tay kia đã hoàn toàn biến thành huyền ảnh, càng như lỗ đen, mặc kệ bao nhiêu chân nguyên tràn vào, đều bị chuyển hóa thành lượng lớn điểm sáng bay ra, mỗi một điểm sáng đều là pháp quyết Phật ấn, ẩn chứa lực lượng hạo nhiên vô cùng, tràn vào trong ngọn lửa đỏ thẫm kia, hóa thành từng tia hoa văn, bị khắc ở trên lân phiến cực kỳ tinh mịn kia.

Cảnh tượng này thực sự quý dị tới cực điểm, loại ma đầu ác tà trời như Ngô Khí này, vậy mà có thể tuôn ra loại pháp môn Phật tu quang minh hạo nhiên này, trả lại cho người ta một loại cảm giác thần thánh.

Chỉ sợ ngay cả chính hắn cũng không biết, nếu đổi lại Ma tu khác, trong cơ thể thuần túy là chân nguyên ma công, chứ nói là tế luyện Kim Cương hộ pháp, chỉ tùy tiện nắm niệm pháp quyết Phật ấn kia, lập tức sẽ bị dẫn sinh ra pháp quyết phản phệ, dễ dàng sẽ mất đi tính mạng của mình.

Phải biết không chỉ là tiên ma thủy hỏa bất dung, Phật đạo cùng ma đạo, càng như vậy. Có thể nói, rất nhiều pháp môn Phật đạo đều gắn gao khắc chế thần thông ma đạo. Nếu không, năm đó vị tổ sư đại năng Vạn Diệu tự kia sau khi phi thăng, cũng sẽ không trong một đêm trêu chọc nhiều địch nhân như vậy, trong khoảnh khắc liền bị hủy diệt.

Trải qua đêm qua triệu hoán nguyệt phiêu vậy mà thành công, cảm ơn mỗi ngày huynh đệ Thiên Tinh ủng hộ có tác dụng như vậy, tiểu lâu lần nữa triệu hoán, sưu tầm đề cử, chỉ hai thứ này được chứ, ném tới đây nhiều hơn đi, bái tạ bái chưa hoàn chỉnh.

Một, hai, hai, ba...

Tây Cực Chi Địa, là địa bàn của Phật tu, tu sĩ hai đạo Tiên Ma không phải không có, nhưng cũng cực ít. Đối với tu sĩ bình thường của Thông Thiên sơn mạch mà nói, Tây Cực và Phật tu đều là tồn tại rất thần bí. Bất quá Ngô Khí được Vạn Diệu tự truyền thừa hoàn chỉnh, lại hiểu biết thâm sâu về Tây Cực chi địa. Nhất là thần thông Phật tu, Ngô Khí mặc dù không tu luyện, nhưng lại biết được một chút nào.

Đại năng Phật tu, phần lớn đều có hộ pháp Kim Cương hầu hạ bên cạnh, bất quá cũng không phải tất cả hộ pháp Kim Cương đều là khôi lỗi không có trí tuệ.

Hộ pháp Kim Cương chia làm hai loại, một loại là yêu thú hoặc tu sĩ nhân tộc có chút cường đại, phật pháp bị đại năng Phật tu hàng phục, tự nguyện để mình trở thành hộ pháp Kim Cương. Bọn họ tương đương với một loại tồn tại nô bộc thủ hạ., Mặc dù hầu hạ dưới đại năng nhưng lại có được trí tuệ của mình, còn có một loại thì rườm rà hơn nhiều, cần phải có được thi thể của những sinh linh cường đại kia, dùng phương pháp tế luyện con rối để tế luyện, sau đó dùng tâm thần của mình xâm chiếm thi thể kia, trở thành tồn tại giống như phân thân khôi lỗi.

Ngô Khí là một ma đầu, không tu Phật pháp, đương nhiên không có bản lĩnh hàng phục một con Ngân Thi có chiến lược ngang ngửa với một tu sĩ Hóa Thần đỉnh phong, liền chỉ có thể lấy phương pháp thứ hai, tế luyện nó thành phân thân của mình. Nhưng hắn có Hồng Liên Nghiệp Hỏa dị bảo phật diễm tương trợ, đợi đến ngày thành công, uy năng của cỗ phân thân này chỉ sợ còn lớn hơn lúc còn sống, nếu có cơ hội trở thành Quang Minh Thánh Thể kia, chỉ sợ ngày sau cỗ phân thân này có tiềm chất trở thành Phật tu đại năng.

Được Vạn Diệu tự truyền thừa hoàn chỉnh Ngô Khí biết rõ chỗ tốt trong đó, cho nên mới tạm thời từ bỏ cơ hội nhờ Hồng Liên Nghiệp Hỏa để cho chiến thể của mình tấn thăng tầng thứ ba, mà là nôn ra cho cỗ phân thân khôi lỗi này.

Ngô Khí ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, trước người lơ lửng một ngọc giản màu đỏ tươi, trên đó quán quanh tâm thần ý niệm của Ngô Khí Bằng Nhiên, hai tay giơ lên, mười ngón tay tung bay, hoàn toàn hóa thành một đoàn huyễn ảnh, từng đạo phật ấn pháp quyết từ trong ngón tay hắt sinh ra, sau đó biến thành đại lượng điểm sáng bay về phía bộ ngân thi đỉnh phong cách đó không xa đang phát sinh lột xác đáng sợ.

Bắt đầu từ bàn chân kia, từng miếng lân phiến bắt đầu biến hóa, từ Kim Kiên chói mắt kia biến thành ám kim chi tử phủ đầy hoa văn, một loại khí tức quang minh hạo nhiên lưu chuyển ở bên trong. Ai cũng không thể tưởng tượng, một cỗ thi khí trùng thiên đỉnh phong ngân thi, lại chuyển biến thành khí tức của đắc đạo phật tu.

Tuy biến hóa này rất rõ ràng, nhưng dù sao tộc đàn Ngân Thi này không rõ ràng, toàn thân đều bao trùm lân phiến, Ngô Khí muốn hoàn toàn tế luyện thành công nó, cũng không biết phải hao phí bao nhiêu thời gian. Bất quá so với chỗ tốt sau khi thành công, chút thời gian này cũng không tính là gì.

Lúc trước ở trong tuyệt quanh mộ địa, Ngô Khí dùng tiêu thành thần thông Hoang Cổ, đại thi ma thủ cộng thêm uy năng chiến thể U Minh, trực tiếp trấn áp một vị đệ tử chân truyền thành danh đã lâu. Chiến tích bức này, đã để cho hắn lòng tự tin điên cuồng, bản tính can rỡ kiêu ngạo hiển lộ không sót gì., Nếu lại để cho con rối phân thân mang theo dị bảo phật hỏa Hồng Liên Nghiệp Hỏa này của hắn tế luyện thành, chỉ sợ ngoại trừ phản hư cường giả, Ngô Khí là ai cũng không sợ. Có thể có chỗ tốt như vậy, đừng nói là mấy ngày thời gian, chính là mấy tháng trôi qua hắn đều hao phí. Mà năm đó khi còn là thiếu niên ngây thơ, Ngô Khí có thể nhẫn nại ở Vạn Thi tông kia nhiều năm. Huống chi bây giờ chỉ có mấy ngày.

Thời gian trôi qua từng chút một. Thân thể Ngô Khí như bàn thạch, ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, trong đan điền, chân nguyên to lớn vô cùng nhanh chóng khô kiệt.

Ngắn ngủi sau một ngày, đan điền Ngô Khí rung mạnh một chút, một cảm giác trống rỗng dâng lên, chân nguyên đã khô kiệt.

Không đợi Ngô Khí cảm giác trống rỗng này hoàn toàn dâng lên, Ngô Khí phân ra một luồng tâm thần. Nhất thời giới chỉ trừ vật giới chỉ trên ngón tay hần tỏa ra ánh sáng chói mắt, chỉ nhìn thấy một đồng lớn linh thạch thượng phẩm hiện ra, hai tay Ngô Khí vẫn không ngừng, phật ấn pháp quyết hóa thành lượng lớn điểm sáng bay ra, Ngô Khí bên này há miệng ra., Đột nhiên hít một cái, lập tức thấy một đồng linh thạch kia như là bị đại chuỳ vô hình hung hăng đập một cái, tất cả đều vỡ vụn ra, trong nháy mắt hóa thành từng đoàn từng đoàn linh khí, oạch một cái, hóa thành hơn mười đạo khí lưu bay vào trong miệng Ngô Khí.

Như vậy, qua lại tuần hoàn, linh thạch hao phí của Ngô Khí có thể nói là cực lớn. Tu sĩ khác tu luyện, đều là lấy linh khí trong linh thạch từ từ rút ra, hao phí một thời gian dài mới có thể dùng linh khí trong một khối linh thạch. Nhưng Ngô Khí thẳng nhải này, quả thực là đang ăn linh thạch, trên không trung, không ngừng xuất hiện một đồng linh thạch, phẩm giai cũng không thấp, nhưng dưới miệng Ngô Khí, căn bản không kiên trì được bao lâu.

Nếu như không phải Ngô Khí ở Vạn Diệu tự kia chiếm được rất nhiều chỗ tốt, giết người đoạt bảo, những thứ khác hẳn không dùng được, những linh thạch kia đã sớm chất đống như núi, lúc này sử dụng, ngược lại cũng hao phí lên.

Lại qua ba ngày, trong tĩnh thất tiểu viện, Ngô Khí vẫn ngồi xếp bằng trên bồ đoàn kia, lượng lớn điểm sáng từ trong hai tay hần bay ra, sau đó dưới ngọn lửa đỏ thẫm yêu dị không gì sánh được bị đốt thành từng tia hoa văn tràn ngập khí tức huyền ảo, khắc ở trên lân phiến cực kỳ tinh mịn trên thân Ngân Thi đỉnh phong này.

Ước chừng bốn ngày tế luyện, thi khí trên xác Ngân Thi đỉnh phong này hầu như đã không còn, mặc dù là một cỗ thi thể, nhưng lại vô cùng quý dị tản mát ra khí tức giống như cao tăng đắc đạo, quang minh nhu Hạo Nhiên. Khí tức như vậy, chính là nó đột nhiên sống lại tuyên truyền phật lý, chỉ sợ người nhìn thấy cũng sẽ không ngạc nhiên.

Nhưng mà lân phiến trên người nó, lại chỉ bị Ngô Khí tế luyện đến ngực bụng mà thôi, còn có gần như một nửa lân phiến là Kim Quỷ, trên đầu vẫn là một mảnh ngân quang.

Vù vù

Lại như lại đến cực hạn, nhân trừ vật Ngô Khí lân nữa rung động một chút, bên trong tĩnh thất lân nữa xuất hiện một đồng linh thạch. Đồng linh thạch này vừa xuất hiện, liền trực tiếp nổ tung, hóa thành từng đoàn linh khí nồng đậm, bị Ngô Khí Kinh nuốt vào trong miệng.

Chân nguyên vốn đã khô kiệt, sau khi hấp thu những linh khí này, lân nữa trở nên nồng đậm, lại không cần hóa thành từng con sông lớn chảy nhanh trong kinh mạch của hắn, rót vào hai tay, hóa thành từng đạo Phật Ấn Pháp Quyết kia bay ra, tiếp tục tế luyện đầu ngân thi đỉnh phong kia.

Giờ phút này, trong đầu Ngân Thi, thức hải, không gian trống rỗng, ngoại trừ bạch khí mờ mịt kia, cũng chỉ còn lại có một vật. Sâu trong, không biết từ lúc nào, bị một đạo tâm thần niệm chiếm cứ. Ý niệm này hiển hóa ra, lại là bóng dáng của một thanh niên tóc đen. Tuy rằng rất yếu ớt, nhưng muốn chiếm cứ không gian thức hải đã không có chủ nhân này cũng đủ rồi.

Đạo tâm thần ý niệm này tự nhiên là Ngô Khí thả vào, hắn ở bên ngoài lấy pháp môn Phật tu tế luyện ngân thi làm phân thân khôi lỗi, trong thức hải, tâm thần ý niệm của hắn cũng hóa thành một hư ảnh thanh niên tóc đen, xếp bằng ở trong không gian thức hải trống rỗng, đồng dạng hai tay lật lên, bắt đầu bấm niệm pháp quyết.

Chỉ là khác với cảnh tượng bên ngoài chính là, đạo ý niệm Ngô Khí này bấm quyết ấn quyết, không có một tia dị tượng đi ra. Nếu không phải là một đoàn huyễn ảnh trước ngực bụng hắn, ai cũng không nhìn ra hắn đang kết động ấn quyết. Bất quá theo thời gian từng chút một, tựa hồ bắt đầu phát sinh biến hóa. Trong thức hải này, những bạch khí nhìn như vô dụng, tựa hồ bị ấn quyết trong tay Ngô Khí dẫn dắt, chậm rãi hướng về phía hắn hội tụ lại.

Một màn quỷ dị xuất hiện, ý niệm tâm thần Ngô Khí vốn còn trong trạng thái hư ảnh, theo những bạch khí mờ mịn này tụ lại, tựa hồ có xu thế dần dần ngưng thực.

Phương pháp tế luyện, ngoại trừ lấy ấn quyết tột thể bên ngoài, tâm thần ý niệm hoàn toàn chiếm cứ thân thể, linh thể hợp nhất, mới có thể tế luyện thành công.

Tu sĩ tu luyện, thời gian trôi qua cực nhanh. Trong nháy mắt, lại ba ngày nữa trôi qua.

Trước mặt Ngô Khí, con Ngân Thi đỉnh phong này hầu như hoàn toàn biến thành một cỗ thi thể toàn thân ám kim, chỉ là trên đầu kia, còn có mấy mảnh lân phiến cuối cùng vẫn là ngân quang mờ mịn, không bị Ngô Khí tế luyện xong.

Biết được thời khắc sống còn, trong lòng Ngô Khí hầu như có ý nghĩ mừng như điên không đè nén được, nhưng càng đến lúc này, càng không thể rối loạn tâm thần. Lại cảm ứng trong cơ thể một chút, Ngô Khí mạnh mẽ vùng tay lên, tiếng gió thổi, trong tĩnh thất, một đồng linh thạch lớn xuất hiện so với trước kia.

Hầu như khắp nơi trong tĩnh thất, ngoại trừ khu vực Ngân Thi chiếm cứ, hoàn toàn không cần lo lắng nhiều linh thạch như vậy có thể chống chết mình hay không, Ngô Khí lại há miệng khê hút, lập tức bên trong tĩnh thất truyền đến từng tiếng nổ mạnh, mỗi một khối linh thạch đều nổ tung, bên trong tuôn ra một đoàn linh khí tinh thuần nồng đậm, sau đó giống như chim yến về rừng, quăng vào trong miệng Ngô Khí.

Âm

Linh khí nồng đậm như vậy vừa nhập vào trong cơ thể, lập tức Ngô Khí liền cảm giác trong ngực bụng một tiếng vang thật lớn, linh khí nồng đậm trước nay chưa từng có trầm xuống. Không phân biệt trước sau, tiến vào trong cơ thể Ngô Khí, trong kinh mạch cuộn cuộn mở ra, như vô số sông lớn sông lớn đồng thời như biển, lập tức nhấc lên vô biên gợn sóng.

Dù là Ngô Khí cảnh giới vững chắc, đan điền càng có Nguyên Anh tọa trấn, đến bao nhiêu thì cười bao nhiêu, Ngô Khí cũng bị linh khí đột nhiên bộc phát này làm cho hoảng sợ. Nhưng

Ngô Khí lại không trấn áp cỗ linh khí này, mà là tâm thần vừa động, tất cả linh khí hầu như không dừng lại ở đan điền, trực tiếp trút vào hai tay của Ngô Khí.

Đột nhiên thấy lúc này, hai tay Ngô Khí đột nhiên gia tốc, hoàn toàn hóa thành trạng thái mơ hồ, đại lượng phật ấn pháp quyết hóa thành điểm sáng dâng lên, dũng mãnh lao tới ngân thi đỉnh phong trước mặt.

Con Ngân Thi này đã thành pháp thể cao tăng, tựa hồ cũng bị cỗ linh khí này công kích đến, đại lượng điểm sáng tràn vào trong nháy mắt cũng rung rung vài cái, hoàn toàn bao lấy thi thể hỏa diễm đỏ thẫm yêu dị bao lại được trợ lực như vậy, lập tức bốc lên, đều đánh xuống đỉnh đầu Ngân Thi kia.

Vốn còn có ba miếng vảy bạc chưa thành, nhưng lần này, hỏa diễm đỏ thẫm nổi lên sóng lửa, những phật ấn pháp quyết kia hóa thành điểm sáng tràn vào, trong nháy mắt hóa thành từng tia từng tia hoa văn huyền ảo, găm gao khắc ở trên ba mảnh vảy bạc kia.

Thành công rồi.

Trong nháy mắt ba miếng vảy bạc chuyển hóa thành công, Ngô Khí có tâm thần liên hệ lập tức cảm ứng được, nhện không được há miệng phun ra tiếng, vô cùng hưng phấn không chút nào che giấu hiện ra trên mặt của hắn. Trong một đôi mắt lập tức hiện ra ánh mắt giống như siêu cấp dã tâm nhìn tuyệt thế mỹ nữ, rơi vào trước mắt một cỗ thi thể toàn thân đều là ám kim lân phiến.

Cảm ứng sinh ra, trong nháy mắt khi Ngô Khí nhìn qua, thi thể một mực yên lặng bất động kia, cũng tại lúc này mở hai mắt ra. Trong hốc mắt, một đôi con ngươi đỏ thẫm yêu dị vô cùng hiển hiện ra, bên ngoài cơ thể quần quanh hỏa diễm đỏ thẫm, cảnh tượng bức này, nào còn có một chút vết tích của Mỹ Hàn Cương Thi lúc trước.

Khi nó mở mắt, hoa văn ám kim trên người tựa hồ cũng sống lại, theo ngọn lửa kia phun trào lên, một cỗ khí thế cường đại trước nay chưa từng có lập tức bộc phát ra, nhưng trước khi bộc phát, trong hai mắt nó có một đạo hồng quang hiện lên,

tâm thần ý niệm đột ngột ép xuống, khí thể đáng sợ vô cùng còn chưa kịp tràn ra tỉnh thất này, liền lập tức rút lui như nước tràn luân.

Sau một khắc, trước mặt Ngô Khí chỉ có một sinh vật hình người toàn thân có khí tức bình hòa.

hồ nguy hiểm quá, nơi này chính là Thiên Ma tông, nếu khí tức của nó tràn ra ngoài, không nói có thể bị người ta lấy đi hay không, chỉ sợ chuyện khiến cho tất cả mọi người chú ý là ván đã đóng thuyền.

Trước đó Ngô Khí đề xuống cổ phân thân trước mặt này khí thể bộc phát, trong lòng hiện lên ý niệm như thế. Hắn suy nghĩ không phải không có lý do, nếu nói việc tế luyện phân thân này bản lãnh không có gì to tát, nhưng Ngô Khí này phân thân là lấy một cỗ ngân thi đỉnh phong tế luyện thì cũng thôi, hay là lấy pháp môn phật tu, tế luyện thành công sau khi tế luyện thành công., Nơi nào còn có một điểm hình dáng cương thi, nếu như không phải dài quá mức kỳ dị, rõ ràng là một vị cao tăng đắc đạo, chỉ lấy khí tức đến tướng, chỉ sợ sẽ không kém hơn những Phật tu cường giả ở vùng cực tây bao nhiêu, ai bảo Ngô Khí thân này, thế nhưng thời khắc khắc khắc đều có dị bảo Hồng Liên Nghiệp Hỏa của phật môn đốt cháy.

Bình tĩnh lại, ánh mắt Ngô Khí lập tức hoàn toàn tập trung vào phân thân trước mặt, vô cùng hưng phấn bắt đầu quan sát kỹ lưỡng.

Phân thân này, thân cao hơn trượng, khôi ngô có chút dị thường, lại là bởi vì khi còn sống một cỗ sinh linh dị tộc hóa thành cương thi, hình thể chân chính căn bản không chỉ hơn trượng. Hiện tại Ngô Khí nhìn thấy, sau khi thu nhỏ lại, thân thể gần như hoàn mỹ, mặc dù chỉ nhìn hình thể., Chỉ có thể cảm nhận được bên trong cỗ thân thể này ẩn chứa lực lượng đáng sợ. Hoàn toàn không giống với nhân loại, chính là từng mảnh lân phiến ám kim cực kỳ tinh mịn kia, phía trên bao trùm từng tia hoa văn, cực kỳ huyền ảo, chỉ ngồi xếp bằng ở nơi nào, lại cho người ta một loại cảm giác như đối mặt với đại năng Phật tu, cam nguyện cúi người, lắng nghe phật lý.

Ngô Khí chuyển đổi tâm thần, chìm vào thức hải phân thân, trong nháy mắt, lực lượng trong phân thân này suy yếu chút nữa khiến tâm thần ý của Ngô Khí nổ tung.

Rống một tiếng trầm thấp đột nhiên từ trong miệng bộ phận thân này phát ra, nhất thời trong tĩnh thất này, một đạo lôi âm nổ vang, khí lưu tứ tán, đem tất cả bố trí đều đánh đồng ngã tây, loạn thành một mảnh. Lại là một luồng tâm thần ý niệm của Ngô Khí thiếu chút nữa không chịu nổi lực lượng trong cơ thể phân thân này truyền đến phản hồi, bị một thân lực lượng cực kỳ khủng bố của mình sinh sôi phát nổ.

Ý niệm của hắn chèo chống, phản ứng lại trên phân thân kia, lại là từng mảnh lân phiến màu vàng sẫm đang ào ào khép mở, giống như cực không ổn định, bất cứ lúc nào cũng có thể bộc phát ra thứ gì. Bất quá bộ phận thân này dù sao cũng là Ngô Khí tế luyện nhiều ngày, tuy suy yếu chút nữa không có lực lượng trong phân thân, nhưng sau khi hắn phản ứng lại, bên trong bản thể, một cỗ lực lượng tinh thần to lớn tràn vào, lập tức hết thấy liền an ổn lại.

Cầu các huynh đệ thu thập và đề cử phiếu ủng hộ, mỗi ngày vạn chữ càng tốt, tiểu lâu không có gì không thể kháng lực hoàn thành không hoàn thành.

Một, hai, hai, ba...

Xoạt xoạt

Bỗng nhiên một tiếng vang quĩ dĩ, trong tĩnh thất, một vòng ám kim quang mang hiện lên, vô cùng chậm chạp điểm ở một chỗ trên không gian, cơ hồ là lập tức, chỗ không gian này lập tức vỡ ra, vết rạn giống như mạng nhện lan tràn ra bốn phía, bên trong không khí lưu thông đáng sợ giống như muốn cuốn ngược ra ngoài.

Hô lại thấy một bàn tay ám kim vượt qua hư không kia, hồng quang hiện lên, đang muốn xé rách hư không lớn hơn lại trong nháy mắt khôi phục.

Tốt lắm, quá tốt rồi, có phân thân này, thiên hạ nào đi không được. Ha ha ha, trong tĩnh thất, tiếng cười càn rỡ quen thuộc bỗng nhiên truyền ra, không cần nói, đặc chí như vậy liền càn rỡ, ngoại trừ Ngô Khí ra còn có ai đến nữa.

Một hồi lâu sau, tiếng cười nghỉ ngơi, trong tĩnh thất lại lần nữa khôi phục yên tĩnh, chỉ là những bố trí trước đó bị làm loạn, lại không chút nào biến hóa, vẫn như vậy.

Tĩnh thất hùng hực, Ngô Khí đứng trước mặt hấn, là một sinh vật hình người cao hơn trượng toàn thân phủ đầy vảy vàng. Một người một xác, một là bản thể Ngô Khí, một là phân thân của hấn, mắt to trừng mắt nhỏ nhìn nhau, ánh mắt đều giống nhau, đều là hưng phấn.

Tâm thần hấn chia làm hai nửa, một nửa ở bản thể, một nửa lại là ở trong phân thân. Như vậy chỉ trong chốc lát, Ngô Khí lại sinh ra một loại cảm giác huyền ảo, hấn có thể đồng thời không chế bản thể cùng phân thân mình hành động, thậm chí thi triển thần thông, động thủ chém giết đều không thành vấn đề. Loại cảm giác này cực kỳ huyền diệu, hơn nữa Ngô Khí có thể cảm ứng được, loại cảm giác này là thật.

Tuy nói tế luyện nhiều ngày, một đám tâm thần ý niệm của Ngô Khí đã sớm hòa hợp cùng một thể với phân thân này của hấn, bất quá sức mạnh của phân thân này quá mức mạnh mẽ,

lúc này lại mới thành lập. Hấn cũng không dám lộn xộn, chỉ có thể không chế hấn làm ra một ít động tác nhỏ, như nhấc tay nhấc chân, nháy mắt các loại, liền giống như một đứa trẻ mới sinh, tập tễnh học bộ.

Cảm giác thật kỳ diệu, có thể đồng thời không chế phân thân cùng bản thể, còn có rất nhiều diệu dụng kia, chẳng phải mang ý nghĩa ta lại thêm một cái tính mạng. Có được pháp môn huyền bí như vậy. Nghĩ đến các thần thông công pháp khác cũng đều không phải là phạm vật, chẳng trách Phật tu kia có thể chiếm cứ Tây Cự chi địa rộng lớn vô cùng, tranh phong với tu sĩ hai đạo Tiên Ma cũng không chút nào rơi vào thế hạ phong.

Ngô Khí thuận miệng cảm thán một câu, sau đó hoàn toàn đắm chìm trong cảm giác huyền bí của phân thân.

Những Hồng Liên Nghiệp Hỏa này đã bị phạt ấn rèn luyện qua, có thể nói là phản phác quy chân, khí tức bên trong bị năm tháng ăn mòn đã biến mất, lại là phạt môn dị bảo chân chính, là Hồng Liên Nghiệp Hỏa chân chính có thể thiêu diệt thể gian vạn vật.

Ngữ khí có chút hưng phấn từ trong miệng Ngô Khí phân thân phun ra, trong nháy mắt nói ra, ý nghĩ của hấn cũng khê động. Lập tức liền thấy những ngọn lửa đỏ thẫm quần quanh bên ngoài cơ thể hấn, bỗng nhiên co rút lại, trong nháy mắt liền biến mất trong từng mảnh lân phiến vàng nhạt.

Sau một khắc, Ngô Khí rõ ràng cảm ứng được sự tồn tại của những Hồng Liên Nghiệp Hỏa kia, cũng không phải ở trong cơ thể hấn, mà là trong từng mảnh lân phiến màu vàng sậm kia. Trên mỗi một mảnh lân phiến, đều có từng tia hoa văn huyền ảo, lúc này xem ra, rõ ràng chính là một đóa hoa sen đỏ. Mà những hoa văn này tương liên, từng mảnh từng mảnh nhìn qua, lại như là một tòa pháp trận.

Phát hiện cái này, Ngô Khí càng thêm hưng phấn, tâm niệm vừa động liền muốn phóng thích pháp trận kia ra. Nhưng mặc kệ ý nghĩ hấn động dậy thế nào, cũng chỉ làm cho lân phiến kia rào rào vài cái, không có ý phóng ra pháp trận gì đáng sợ.

Tìm tòi một hồi vẫn không có đầu mối, Ngô Khí cũng không thể không từ bỏ.

Hắn đang muốn tiếp tục tìm tòi, bỗng nhiên trong tâm thần xuất hiện từng đợt cảm giác suy yếu, vội vàng giương mắt nhìn qua. Đã thấy bản thể của mình tái nhợt, thân hình phù phiếm, từng cỗ cảm giác suy yếu không ngừng xuyên thấu qua tâm thần ý niệm truyền tới.

Suýt nữa quên mất, tế luyện nhiều ngày. Đan điền bản thể sớm đã là đồ ăn trộm đi, chân nguyên đã khô kiệt.

Một ý niệm tuôn ra, Ngô Khí vội vàng rút tâm thần dư thừa về bản thể, chỉ để lại một luồng ý niệm bản nguyên, tiếp tục quen thuộc cỗ hộ pháp Kim Cương Hồng Liên mạnh mẽ quá phận này.

Tâm thần ý niệm trở về bản thể, Ngô Khí lập tức cảm ứng được tình huống trong cơ thể, không chỉ là đan điền mà ngay cả rất nhiều kinh mạch khiếu huyết trong cơ thể, cũng đều trống rỗng, tất cả chân nguyên đều bị hấp trong lúc bất tri bất giác dùng để tế luyện bộ phận thân kia. Bây giờ phân thân thành công, trong cơ thể hấp lại suy yếu đến cực điểm. Trong đan điền, Nguyên Anh ngồi xếp bằng trên biển lửa cũng có chút uể oải.

Tình huống như vậy, trên mặt Ngô Khí lại lộ ra một tia lo lắng, ngược lại lộ ra một tia mừng rỡ. Hắn vội vàng ngồi xếp bằng trên bờ đoàn, hai mắt lập tức sáng lên, tâm niệm vừa động, trong cơ thể yên lặng đột nhiên run lên, Hoang Cổ tàn quyết vận khởi, một luồng chân nguyên nhỏ yếu không biết từ nơi nào bị tìm ra.

Hô Thái Cổ tàn quyết vừa vận chuyển, lập tức trong cơ thể Ngô Khí sinh ra lực hấp thu vô hình, đầu tiên là ngưng trệ, không có chút linh khí nào vọt tới. Lúc trước hắn tế luyện phân thân, linh khí trong tĩnh thất này đều bị hấp thu hết, một tơ một hào cũng không còn lại gì, giờ phút này cũng không thể làm cho Ngô Khí thu nạp được.

Nhưng sau một khắc, lập tức từ bên ngoài thiên địa vọt tới từng sợi thiên địa linh khí, chui vào trong cơ thể Ngô Khí.

Cũng không biết có phải ảo giác hay không, hắn vừa chìm vào tu luyện, tựa hồ tốc độ thu nạp linh khí so với trước đó càng thêm nhanh. Trong cơ thể Ngô Khí, vốn chỉ có một sợi linh khí nhỏ bé đáng thương như sợi tóc đang vận chuyển, nhưng sau một lát ngắn ngủi, trong kinh mạch của hắn liền có dòng suối nhỏ chảy xuống.

Một hai Chu Thiên, Chu Thiên ba canh giờ sau, trong cơ thể Ngô Khí lần nữa tràn đầy chân nguyên, kinh mạch phồng lên đan điền sung mãn, nếu là trước kia, giờ phút này Ngô Khí nên dừng tu luyện lại đi, bởi vì vận chuyển công pháp, cũng vô pháp gia tăng một tia chân nguyên, ngược lại sẽ lãng phí mất.

Nhưng Ngô Khí chỉ hơi ngưng lại một chút, tiếp đó lại tiếp tục vận chuyển, thậm chí trong cơ thể hắn truyền đến một cỗ hấp lực càng thêm lớn so với trước, vận chuyển mãnh liệt ở trong tụ linh pháp trận còn sót lại của hắn, từng luồng linh khí tinh thuần không ngừng tràn vào trong cơ thể Ngô Khí, không ngừng chút nào. Những linh khí này qua một vòng, liền hóa thành từng luồng từng luồng chân nguyên tinh thuần, rót vào trong đan điền của Ngô Khí.

Ồ không có tản mát ra.

Một màn kỳ dị xuất hiện trong cơ thể Ngô Khí, những linh khí vốn nên tán mát kia, giờ phút này không có, ngược lại liên tục không ngừng hóa thành tinh thuần chân nguyên, rót vào đan điền, nhanh chóng gia tăng tu vi của Ngô Khí. Bình cảnh của hắn không còn, bình cảnh vốn một mực khôn nhiều Ngô Khí lại biến mất vô hình bên trong.

Không có bình cảnh trời buộc, Ngô Khí sao có thể bỏ qua cơ hội này, Hoang Cổ Tàn Quyết hầu như điên cuồng vận chuyển ra, lực hút to lớn từ trong cơ thể Ngô Khí sinh ra, không chỉ có linh khí trong Tụ Linh Pháp Trận dưới thân hắn cuộn cuộn không ngừng tiến vào trong cơ thể hắn, còn có linh khí tán lạc ở các góc ngách trong thiên địa bên ngoài, toàn bộ đều bị Ngô Khí thu nạp lại, ở sau một chu thiên hóa thành chân nguyên, rót vào trong đan điền của Ngô Khí.

Ầm ầm.. tiếng nổ, sâu trong đan điền Ngô Khí, dưới thân Nguyên Anh sớm đã khôi phục sức sống. Biển lửa đen sì kia

bốc lên, cũng không biết là vì nguyên nhân không cần phải trấn áp Hồng Liên Nghiệp Hỏa kia, hay là vì tu vi điên cuồng tăng trưởng của Ngô Khí, biển lửa này lại bắt đầu kịch liệt bành trướng lên.

Một tiếng nổ mạnh vang lên trong đan điền Ngô Khí, biển lửa này bắt đầu khuếch trương, từng sợi hỏa diễm u ám bốc lên, u quang tràn ra bốn phương tám hướng, chậm rãi khuếch trương khuếch trương ra bốn phương tám hướng. Ở chỗ sâu trong biển lửa, hư ảnh ngọn lửa to lớn tròn vẹn chín đóa hoa sen hiển hiện, tựa hồ là ảo giác, biển lửa dưới thân Nguyên Anh của Ngô Khí khuếch trương ra mỗi một phần, hư ảnh chín đóa hoa sen to lớn kia liền ngưng thực một phần.

Cơ hồ là đồng thời, lúc Ngô Khí đan điền hỏa hải khuếch trương, các góc ngách trong cơ thể hắc, không biết từ lúc nào tràn ra vô số đạo u quang quỷ dị. Mặc dù u quang này nhỏ bé không gì sánh được, nhưng không chỗ nào không có, da lông, huyết nhục tạng phủ cốt cách xương cốt, những u quang này tựa hồ cũng tuân theo một quy luật nào đó, vận chuyển lên, không ngừng cường hóa hết thảy trong cơ thể Ngô Khí.

Những biến hóa này của Ngô Khí vốn nên phát hiện sớm nhất, bất quá lúc này tâm thần hắc đã hoàn toàn đắm chìm trong tu luyện, ngay cả một phân thân bản nguyên ý niệm không chế cũng không cảm ứng được. Hắc có thể cảm giác được, chính là tu vi hắc không ngừng tăng vọt, mỗi một chu thiên trôi qua, tu vi của hắc liền gia tăng một phần, đã dần dần thoát ly Nguyên Anh hậu kỳ, đi về phía Nguyên Anh đỉnh phong kia.

Dự cảm trong lòng hắc vô cùng mãnh liệt, chỉ cần hắc tiếp tục tu luyện, không bao lâu nữa hắc sẽ là tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong.

Không có chút tạp niệm nào, tâm thần đắm chìm vào chỗ sâu nhất trong cơ thể, Hoang Cổ Tàn Quyết điên cuồng vận chuyển, thu nạp thiên địa linh khí cực kỳ khổng lồ vào, sau đó từng chu thiên hóa thành tinh thuần chân nguyên, tăng trưởng tu vi của Ngô Khí. Tu luyện trầm mê như vậy, Ngô Khí lại là đã lâu không có thử qua, hoàn toàn không cảm giác được thời gian trôi qua.

Trước người hấn, phân thân khôi ngô có chút quá phận mở to đôi mắt đỏ ngầu, nhìn bản thể trước mặt. Pháp môn Phật tu xác thực huyền ảo, lúc hấn ta tế luyện, phân ra một luồng ý niệm căn nguyên chiếm cứ khối thân thể này, sau khi tế luyện hoàn thành, một luồng ý niệm bản nguyên này của Ngô Khí liền hoàn toàn hòa làm một thể với thân thể.

Mặc dù hoàn toàn bị bản thể ý niệm khống chế, nhưng nếu bản thể Ngô Khí không động niệm, một sợi bản nguyên ý niệm này chính là một nhà Ngô Khí khác, vẫn có thể khống chế bộ phân thân này. Kể từ đó, tương đương với Ngô Ngục tự mình sinh ra một Ngô Khí khác, hơn nữa là một tồn tại vĩnh viễn sẽ không phản bội bản thể.

Phân thân thấy bản thể tiến vào trong tu luyện, cũng xếp bằng trước người Ngô Khí, đại thủ phủ đầy Kim Lân chậm rãi chấp trước ngực, chỉ thấy từng mảnh Kim Lân trên người hấn đều hiện lên hào quang, lập tức trong tĩnh thất này liền bị một cỗ khí tức nhu hòa Hạo Nhiên bao phủ, tất cả thiên địa linh khí tràn vào, dưới sự bao phủ của cỗ khí tức này, đều trở nên vô cùng nhu hòa, trở nên càng thêm tinh thuần, tràn vào trong cơ thể Ngô Khí, làm cho tu vi của hấn tăng vọt nhanh hơn một phần.

Chỉ trong nửa ngày, Ngô Khí đã hoàn toàn thoát ly khỏi Nguyên Anh hậu kỳ, nhắm thẳng đến cảnh giới Nguyên Anh đỉnh phong.

Một ngày hai ngày, mười hai đệ tử đỉnh núi, chỗ sâu, trong tiểu viện, bỗng nhiên trong tĩnh thất một tiếng thét dài vô cùng sáng khoải xuyên thấu ra, hầu như đồng thời, một cỗ khí thể to lớn cũng bỗng nhiên phóng xuất ra, bao phủ trên biển hoa kinh người kia.

canh ba, hoàn thành chưa xong.

Một, hai, hai, ba...

Bên cạnh Hoa Hải vẫn là tiểu viện, trong tĩnh thất, Ngô Khí ngồi xếp bằng trên bồ đoàn An Thần, phân thân Ngân Thi đã hoàn toàn lột xác ngồi ngay ngắn trên hư không, đối mặt với nó.

Hô một hơi khí tức ô uế mắt thường có thể thấy được từ trong miệng Ngô Khí phun ra, ầm ầm có mùi tanh hôi, càng ngày càng nhạt, cho đến khi biến mất không thấy gì nữa.

Phun ra ngum uế khí này, hai mắt Ngô Khí chậm rãi mở ra, từ trong tu luyện tỉnh lại. Vừa rồi ngum uế khí kia là hắc tu luyện mấy ngày, sau khi đột phá vào cảnh giới Nguyên Anh đỉnh phong, bức khí tức bản thủ trong cơ thể ra ngoài.

Giờ phút này Ngô Khí ngồi ở chỗ nào, mặc dù khuôn mặt dung mạo không thay đổi, vẫn là hắc tóc như cũ, trên mặt phủ đầy hắc văn yêu dị, chỉ nhìn ngũ quan nói ngược lại là một nam tử thanh tú. Bây giờ tu vi hắc tấn thăng Nguyên Anh đỉnh phong, chỉ kém một bước là trong tu sĩ cũng là cảnh giới Hóa Thần của người trên người. Không biết là vì nguyên nhân tấn thăng cảnh giới khác, hiện tại Ngô Khí tựa hồ so với trước kia có nhiều hơn một chút khí tức đặc biệt, càng thêm thuần túy.

Cảm ứng một chút tình huống trong cơ thể, khí huyết tràn đầy, tạng phủ cường kiện, như phát ngọc quang, trong kinh mạch khiếu huyết đều tràn ngập chân nguyên tinh thuần, trong đan điền càng như đại dương, chân nguyên phồng lên, dâng trào không thôi. trạng thái như vậy, Ngô Khí lại có thể cảm nhận rõ ràng lực lượng khổng lồ của mình.

Âm thầm mừng rỡ một phen, Ngô Khí mới ngược mắt lên, đưa mắt nhìn phân thân Ngân Thi trước mặt mình. Lần này nhìn qua, cuồng hỉ hưng phấn tất nhiên không cần đề cập.

Tất cả lân phiến trên người con Ngân Thi này đều lột xác biến thành màu vàng sậm, trên đó in dấu rất nhiều hoa văn cực kỳ huyền ảo, bên trong phát ra khí tức, Quang Chính Nhiên,

giống như cao tăng đắc đạo, khiến cho người ta không sinh ra được một tơ một hào lòng mơ ước đối địch.

Chiến lược của phân thân này quá mạnh mẽ, nếu muốn vận dụng còn phải quen thuộc một phen. Ở vùng tây cực, hộ pháp Kim Cương của đại năng Phật tu đều có pháp hiệu gọi, bộ phân thân này của ta là do một sinh linh dị tộc không biết hùng nữ chuyển hóa mà thành ngân thi đỉnh phong tế luyện mà thành, trong cơ thể lại ẩn chứa dị bảo Phật môn Hồng Liên Nghiệp Hỏa Bực này, dứt khoát pháp hiệu liền gọi là Hồng Liên đi.

Người nói ra lời này không phải bản thể Ngô Khí, mà là phân thân Hồng Liên của hắn. Ở phía tây cực địa Phật tu đại năng tế luyện Kim Cương Pháp môn huyền ảo cực kỳ, để hắn tại thời điểm tế luyện một thân phân hai ý niệm, một tia căn nguyên ý niệm kia chiếm lấy thức hải của phân thân. Nếu muốn không chế phân thân này, giống như cánh tay sử dụng không hề khó khăn, thậm chí cỗ phân thân này có thể coi là một phân thân khác, bản thể không ra lệnh, hắn cũng có thể hành động.

Xác định pháp hiệu phân thân của mình, ánh mắt Ngô Khí lại không dời đi, mà tiếp tục mang theo sự mừng rỡ nhìn phân thân. Trong lúc bất chợt, giống như hạ quyết định, tiện tay vung lên trên không trung, lập tức thấy hô một tiếng, trong tĩnh thất liền xuất hiện mấy thứ.

Trong nháy mắt mấy vật này xuất hiện, lập tức trong tĩnh thất nho nhỏ này gió nổi mây phun, mấy đạo khí thể khủng bố âm vang ra, sau một khắc sẽ xông phá tất cả trở ngại, lộ ra tiểu viện này.

Ngô Khí đã sớm biết như vậy, khoe miệng phân thân và phân thân lại hiện ra một vòng ý cười, chỉ thấy tâm niệm vừa động, phân thân Hồng Liên ngồi ngay ngắn trên hư không kia bỗng nhiên run lên. Lập tức trên tiểu viện, liền có từng tia từng tia Phật quang màu vàng rủ xuống, Hạo Nhiên khí bao phủ xuống, lập tức mấy đạo khí thể đáng sợ kia đều thu lại, rút về tĩnh thất trong tiểu viện, yên tĩnh trở lại.

Giờ phút này lại nhìn, bên trong tĩnh thất này, cơ hồ bị ba đạo quang mang tràn ngập, trừ bản thể Ngô Khí cùng không gian

phân thân. Những nơi còn lại ngay cả một góc nhỏ cũng không có, đều bị ba loại quang mang này lấp đầy. Đồng thời ba cỗ khí thể cực kỳ đáng sợ, cũng bị áp súc ở trong tĩnh thất, không chút nhượng bộ, tranh đấu không ngớt.

Nếu có tu sĩ khác ở đây, nhìn thấy ba vật kia, tất nhiên sẽ kinh ngạc đến đầu lưỡi cũng cắn nát.

Đạo khí...

Điều này làm cho tất cả tu sĩ Nguyên Anh khát vọng không thôi, tu sĩ Hóa Thần cũng không phải là bảo vật mà mỗi người đều có, có thể cùng với binh khí không thể đạt được. Trong tĩnh thất không có một chút bất mắt này, rõ ràng lại xuất hiện ba kiện.

Một vật to lớn nhất, toàn thân đen kịt, giống như phải nhỏ xuống mực nước bất cứ lúc nào. Bên trong hắc quang tràn đầy, thi khí phun trào, ý đồ bài trừ hai đạo quang mang khác, lại là Luyện Thi Chí Bảo lúc trước Ngô Khí từ trong tay đệ tử chân truyền của Thi Ma điện đoạt được.

Hai thứ khác, cũng vô cùng quen thuộc, một vật làm một viên bát, đúc từ tử kim, bên trong có từng vòng phật quang tràn ra, bao quanh một khu vực, không tranh cũng không cho hai cỗ khí thể khác xâm phạm., Còn lại là một chiếc nhẫn không chút thu hút nào, một chút trang trí cũng không có, giống như chỉ là một cái vòng sắt mà thôi, nhưng tựa hồ bị hai vật khác kích thích, trên chiếc nhẫn này cũng có hắc quang tràn ra, nhưng lại có một tia khí tức mực nát, mà là một loại ma khí cực kỳ tinh thuần từ bên trong tràn ra.

Thiên Thi quan, chiếc nhẫn chỉ của Tử Kim Bát Huyền Ma.

Trên mặt bản thể Ngô Khí mang theo nụ cười tùy ý, như một tên thủ tài tham gia, nhìn ba loại đồ vật khí tức biết rõ bất phàm trước mặt, trong mắt mang theo hưng phấn, trong miệng thì thảo tự nói.

Nhìn một hồi, Ngô Khí mới lưu luyến thu hồi ánh mắt, bàn tay khẽ đảo, lại nằm trong lòng bàn tay hắn một quyển sách ngọc. Trên sách ngọc này oánh quang bao phủ, từng tia phật khí tràn

ra, lại là một kiện bảo vật Phật gia. Bất quá so sánh nội dung trong sách ngọc, bản thân sách ngọc cũng không tính là gì.

Truyền thừa không đầy đủ không hiểu kia của ta còn chưa tu luyện xong, tuy Vạn Diệu truyền thừa này chỉ là một cường giả Hợp đạo lưu lại, nhưng dù sao cường giả kia cũng đến từ thánh địa Tây Cực Phật, lại là một đại năng Phật Ma song tu, có lẽ cũng là truyền thừa không tầm thường. Mặc dù phân thân Hồng Liên này không có thành tựu quang minh thánh thể đại nhật., Nhưng có Hồng Liên Nghiệp Hỏa loại dị bảo này tồn tại, tăng thêm đã bị tế luyện thành hộ pháp kim cương, nếu lấy bộ phân thân này tu luyện Vạn Diệu truyền thừa này, hẳn là có thể như hổ thêm cánh, tăng thực lực bộ phân thân này lên rất nhiều.

Ngô Khí tự nói một mình, nơi đây lại không có người thương lượng với hắn, nói xong liền hạ quyết định. Bàn tay lại vung lên, lập tức trong lòng bàn tay và cả cái bát tử kim trên không trung kia đồng thời bay lên, hướng về phân thân của hắn bay đi. Hai vật kia vào tay, lập tức cái bát tử kim cùng Vạn Diệu Ngọc Sách kia giống như đều sinh ra cảm ứng, giống như bảo vật nhận chủ, đồng loạt hào quang phóng khoáng, Phật khí tràn ra càng nhiều.

Hồng Liên phân thân tràn đầy lân phiến màu vàng sẫm, trên mặt xuất hiện nụ cười, sau khi tiếp hai vật, một đoàn Phật quang màu vàng từ hai tay hắn tuôn ra, bao lấy hai vật kia, đợi Phật quang tiêu tán, hai thứ đồ vật kia cũng không thấy bóng dáng.

Ngô Khí và phân thân Hồng Liên tâm ý tương thông, tự nhiên cũng biết được hai vật kia đi nơi nào, trong lòng lại khẽ động, liền không tận lực khống chế hắn nữa. Trong lúc tâm thần hắn thoát ly, trí tuệ trong mắt phân thân Hồng Liên của hắn lại không giảm bớt, Kim Lân lật tay một cái, không ngờ lại lấy Vạn Diệu Ngọc Sách kia ra, trước mặt Ngô Khí, liền dán ngọc sách lên trán, tâm thần tràn vào trán, bắt đầu tìm hiểu diệu pháp truyền thừa trong đó.

Phát giác được phân thân vừa tiến vào tu luyện, Phật quang trong tĩnh thất này trong nháy mắt nồng đậm mấy phần, Ngô

Khí không khỏi nhú mảy lại, âm thầm mừng rỡ quyết định của mình là chính xác. Tạm thời bỏ qua Hồng Liên Nghiệp Hỏa kia, cơ hội mình tấn thăng U Minh Chiến Thể, lại đòi lấy một phân thân có chiến lực mạnh mẽ vô cùng, khoản mua bán này không tệ.

Tâm niệm Ngô Khí xoay chuyển thật nhanh, hai lần đã thoát khỏi phân thân ở đâu, ánh mắt lại lần nữa trở về không trung kia, nhìn về phía hai vật còn lại.

Cũng là những cỗ thi khí toàn thân đen sì, lưu chuyển thi thể. Quan tài thiên thi khí kinh khủng lúc trước Ngô Khí tính toán tuổi thọ đồng tử kia, sau khi có cơ hội xuất hiện lập tức ra tay, đoạt lấy một kiện đạo khí như vậy. Bất quá thù hận cũng kết xuống như vậy, đánh một đệ tử chân truyền thành danh đã lâu học máu hôn mê, còn đoạt đạo khí người, đợi đến khi đồng tử tuổi thọ kia tỉnh lại, tất nhiên còn muốn sinh ra phong ba.

Nhìn thấy cỗ quan tài màu đen này, Ngô Khí cũng lập tức nhớ tới tuổi thọ đồng tử kia. Ngũ quan khuôn mặt và thân hình giống như hài đồng, nhưng tâm địa lại vô cùng tàn nhẫn, lúc trước cũng không có ý niệm tốt với Ngô Khí, chỉ là đáng tiếc, hấn lật thuyền trong mương, trên người Ngô Khí đã mất mặt lớn, còn làm mất đi pháp bảo đặc ý của mình.

Đáng tiếc, nếu như không phải lúc đó có nhiều người như vậy, đệ tử chân truyền đều quan tâm đến thanh danh, nếu ta xuống tay mấy người Man Sơn kia tất nhiên sẽ ngăn cản. Không tránh khỏi gây thù chuốc oán, tiểu gia mới lựa chọn buông tha.

Hừ, cái gì tuổi thọ đồng tử thức thời ngược lại cũng thôi đi, nếu không biết điều nhất định phải tìm tiểu gia gây phiền toái, đừng trách tiểu gia ra tay tàn nhẫn, vận dụng thủ đoạn kia.

Ngô Khí nói xong, cuối cùng lại lộ ra nụ cười nham hiểm, tựa hồ trên người đồng tử áo liêm kia hấn động thủ đoạn quỷ bí gì, trừ hấn ra, người khác đều không biết. Bất kể là quan tài hắc quan Thiên Thi quan trước mặt, hoặc là Huyền Ma chỉ hoàn, sau khi đắc thủ Ngô Khí đều nghiên cứu một phen, đối với bên trong có cái gì cũng rõ ràng vô cùng.

Thiên Thi quan chính là luyện thi chí bảo rất nổi tiếng ở Thi Ma điện, là bảo vật lúc trước Thi Ma điện chủ đưa cùng Thọ Y đồng tử. Đồng tử áo xanh dựa vào Thiên Thi quan kia, trong vòng trăm năm luyện chế hơn ngàn con cương thi, mỗi một con đều có được phẩm giai và uy năng thần thông không thấp. Lúc đối địch, Thiên Thi tề xuất, mặc dù là tu sĩ cùng giai với đồng tử Thọ Y đồng tử, cũng cực kỳ đau đầu không dám đối cứng.

Hung danh của đồng tử áo Thọ, phần lớn đều dựa vào quan tài thiên thi này của hắn đánh xuống, chỉ là đáng tiếc vô cùng, lúc bị Ngô Khí bức đến cực kỳ chật vật, đồng tử Thọ Y vội vàng thả ra cỗ Thiên Thi quan này, lại bị Ngô Khí thừa cơ lấy Đại Thi Ma Thủ thu lại.

Nhìn hai thứ đạo khí trước mắt, trong mắt Ngô Khí lấp lánh thần quang, cũng không biết đang suy nghĩ gì, cuối cùng ánh mắt rơi vào trên tay phải của mình.

Đại Thi Ma thủ không hổ là thần thông Hoang Cổ, lúc trước không tu luyện, uy năng không hiển lộ. Nhưng ngay từ đầu tu luyện, chỉ thu nạp chút thi khí rèn luyện, liền có uy năng như vậy, nếu ta đem Thiên Thi Quan này cùng Huyền Ma Chi Hoàn.

Ngô Khí trầm ngâm vài câu, hiển lộ tâm tư ra ngoài, không ngờ lại quyết định đánh tới Thiên Thi quan và chiếc nhẫn Huyền Ma kia.

Đại Thi Ma Thủ, chính là một trong những thần thông Hoang Cổ từ cánh tay cụt thần bí kia lấy được, ban đầu Ngô Khí sử dụng không có một chút uy năng nào, nhưng hôm nay chỉ thoáng tu luyện một chút, liền để Ngô Khí lực áp chế một vị Hóa Thần tu sĩ thành danh đã lâu, đường đường là đệ tử chân truyền của Thi Ma điện, còn đoạt lấy bảo vật đặc ý của hắn.

Ngô Khí vốn dùng thủ đoạn chém giết đã ít đi, được thần thông mạnh mẽ như vậy, nào còn có đạo lý buông tha.

Đại Thi Ma Thủ tu luyện rất đơn giản, nếu muốn tiến vào tiểu thành, chỉ cần thu thập thi khí ma khí luyện hóa là được. Cảnh giới đại thành Phiêu Miểu Ngô Khí tạm thời không cần nhắc,

nhưng tiểu thành lại đơn giản quá mức, phải biết rằng hấn thân ở tông môn siêu cấp ma đạo như Thiên Ma Tông, những thứ khác có thể không có, nhưng thi khí ma khí như vậy đối với rất nhiều đệ tử Thiên Ma Tông đều phải có tài nguyên tu chân, Thiên Ma Tông có rất nhiều.

Hơn nữa còn là hiện thực, trước mặt Ngô Khí, quan tài thiên thi kia chính là một kiện đạo khí, lại bị đồng tử áo liệm tế luyện nhiều năm, bên trong không biết ẩn giấu bao nhiêu thi khí tinh thuần, chỉ ít cũng không khiến hơn ngàn cương thi có phẩm giai không thấp kia luyện hóa hết thấy.

Huyền Ma Chỉ Hoàn kia, lại càng đơn giản, có lẽ là vì năm đó vị tổ sư Phật Ma của Vạn Diệu tự kia song tu, để lại trong chiếc Huyền Ma Chỉ Hoàn một dòng sông huyền ma khí tráng kiện tinh thuần tạo thành. Huyền Ma khí cũng không phải ma khí bình thường có thể so sánh, chính là thu thập từ thiên ngoại, đối với những Vực Ngoại Thiên Ma kia đều là bổ phẩm có lực hấp dẫn cực mạnh.

Lúc trước Ngô Khí được Vạn Diệu tự truyền thừa hoàn chỉnh, hai kiện đạo khí: tử kim bát huyền ma chỉ hoàn. Trong tử kim bát kia, có đại lượng Phật quang Vạn Diệu, hợp thành một mảnh đại dương mệnh môg, mà trong Huyền Ma chỉ hoàn, là đại lượng huyền ma chỉ khí, ngưng tụ ra một con huyền ma hà hà.

Hôm nay Tử Kim Bát bị Ngô Khí cho phân thân của mình, mà Huyền Ma Chỉ Hoàn này, Ngô Khí lại định tự mình sử dụng.

Bất quá bây giờ chỉ sợ còn không được, phẩm giai Huyền Ma Chỉ Khí quá lớn, không phải ma khí bình thường có thể so sánh. Thiên Thi Quan mặc dù cũng là đạo khí, nhưng thi khí bên trong cũng vô pháp đánh đồng cùng huyền ma khí, tu luyện Hoang Cổ Thần Thông, cũng là lỗ mãng không thể tránh khỏi bị cản trở. Hay là trước thu thập đủ thi khí, sau đó lại động đến Huyền Ma khí kia.

Suy nghĩ trong lòng xoay chuyển mấy vòng, Ngô Khí kiềm chế một chút xúc động, bàn tay thò ra hút lấy Huyền Ma chỉ hoàn, nhưng không động đến nó, vẫn như cũ bàn tay lật một cái, thu chiếc nhẫn vào. Thu Huyền Ma chỉ hoàn, nhưng

không có đi thu Thiên Thi quan, hiển nhiên là Ngô Khí không định buông tha thanh đạo khí này mới từ đồng tử áo tím nhiều hơn.

Nghe Man Sơn nói, thọ y đồng tử kia vì quan tài thiên thi này là đủ công phu, bình thường đều đặt ở trong hố xác của Thi Ma điện bị ngàn vạn thi khí thai nghén nuôi dưỡng, lúc xuất hành mới có thể mang theo. Lại không tiếc huyết bản luyện chế hơn ngàn đầu cương thi phẩm giai không thấp, nghĩ ngày sau lấy những cương thi này tạo thành Vạn Thi đại trận, đến lúc đó liền có thể hoành hành Thiên Ma Tông, chiến lực vượt xa tu sĩ cùng giai.

Cũng là một nhân vật, thật lớn thủ bút, hắc hắc, đáng tiếc, hết thủy đều làm áo cưới cho tiểu gia ta.

Cũng đừng trách tiểu gia ta, muốn trách thì trách không nên nghe lời lão già kia, tùy tiện làm chim đầu đàn, tiểu gia không cần dùng hết biện pháp trấn áp người, nào đến sự coi trọng của mấy tên đệ tử chân truyền kia.

Ngô Khí nhếch mép cười lạnh hắc hắc, tràn ngập khinh thường đối với đồng tử áo liêm kia, vừa không chút khách khí vươn bàn tay ra. Chưởng tâm chân nguyên phun một cái, hướng về phía cái quan tài toàn thân đen sì kia vung lên, lập tức nắp quan tài hắc sì kia liền bị một cỗ kinh lực xốc lên, đại lượng thi khí tinh thuần lập tức sẽ tràn ra.

Cho nên tiểu gia ta tiến vào.

Đột nhiên Ngô Khí nâng tay phải lên, lập tức trong hư không, từng đạo khí tức hoang vu mục nát xuất hiện. Những cỗ thi khí thái cổ này vừa hiện, lập tức bao lấy cái quan tài hắc bạch kia, nguyên bản còn phải tuôn ra đại lượng thi khí tinh thuần, trong nháy mắt đã không còn tiếng động. Sau khi Ngô Khí quát lạnh một tiếng, quan tài đen đột nhiên rung động, tiếp đó liền hóa thành một đạo hắc quang, đầu nhập vào lòng bàn tay phải của Ngô Khí.

Cảnh tượng vô cùng kỳ dị, tay phải Ngô Khí kia, hoàn toàn bị Hoang Cổ Thi khí xám xịt bao vây lấy, bên trong hình như có phù văn huyền ảo nhảy lên, giống như ẩn giấu một không gian

khác, hắt quang kia đụng vào, ngay cả gợn sóng cũng không có nổi lên một chút, liền thật sự biến mất không thấy.

Một, hai, hai, ba...

Thiên Ma Tông một trăm lẻ tám ngọn núi đệ tử, mỗi một tòa đều chứa linh khí nồng đậm không giống nhau, nhưng tùy tiện một tòa cầm ra bên ngoài, đều là Linh Phong đủ để trở thành môn phái lớn đều sẽ tranh đoạt.

Mười hai phong, tuy nói chỉ có tên là Thập Nhị, không phải là đứng đầu. Nhưng người có thể ở lại trên đó, cũng đều phải có thân phận đệ tử thượng đẳng, mà đệ tử thượng đẳng của chín tòa truyền thừa điện, phần lớn đều có tu vi Nguyên Anh đỉnh phong. Như Ngô vút bỏ, tu vi Nguyên Anh hậu kỳ có thể lên đỉnh phong, lại là số ít đệ tử.

Những đệ tử thượng đẳng kia, thủ đoạn cũng không ít, trên núi các nơi đều có một ít chỗ sương mù bốc lên, hình dạng không đồng nhất, có chút kỳ dị. Kỳ thật chính là chỗ ở của những đệ tử thượng đẳng này, giờ phút này, ở chỗ sâu trong ngọn núi, một mảng lớn linh vụ bao trùm nơi, một đạo hắc quang chợt xòe ra, trực tiếp hướng xa xa chạy đi.

Không trung, trên người Ngô Khí bọc lấy hắc quang, trên cánh tay quấn quanh một dây leo đỏ sậm, cực kỳ bắt mắt, khí tức dây leo này rất là quý dị. Phía trên mặc dù tối tăm không ánh sáng, thậm chí nhìn qua có chút nhăn nheo, giống như một cây mây già tùy tiện đào ra từ một thâm sơn. Nhưng nó lại tản mát ra một loại hương vị ăn mòn, giống như bất cứ thứ gì có sinh mệnh, đều là mục tiêu của nó, thôn phệ nguyên lực, ăn mòn sinh mệnh lực.

Lẽ ra yêu đằng có khí tức hung hãn như vậy, cũng nên dữ tợn như vậy, nhưng yêu đằng này quấn quanh trên cánh tay Ngô Khí, lại rất là trung thực, ngay cả nhúc nhích một chút cũng không có.

Ngô Khí nhìn lướt qua yêu đằng kia, trong mắt hiện lên một tia hài lòng cực kỳ, nguyên nhân cũng đơn giản: Yêu Đằng này tiến giai, lúc trước Ngô Khí nhập Thi phần giới, liền tùy tay để mặc Hóa Thi Đằng trôi đi, để nó tự mình đi kiếm ăn.

Nên biết ở Thi phần giới này khắp nơi đều là cương thi, đối với Hóa Thi Đằng mà nói quả thực chính là vô thượng bảo địa.

Cho nên Ngô Khí mới vừa đi vào đã buông nó ra, mặc kệ nó đi cắn nuốt những cương thi kia, quả nhiên, nó cũng không khiến Ngô Khí thất vọng, lúc trở về đã tiến giai tới một cấp bậc khác. Tuy còn chưa thể chống lại tu sĩ Hóa Thần, nhưng Ngô Khí lại có thể cảm giác được, dù có chênh lệch cũng sẽ không quá nhiều.

Nguyên bản Ngô Khí đều có ý nghĩ vứt bỏ Hóa Thi Đằng, kể từ đó, ý nghĩ này không thể không tạm thời bị gác lại.

Không trung, hắc quang nhanh chóng xẹt qua, bên trong bọc lấy một người. Chính là Ngô Khí, hắn thi triển chính là đòn quang thủ đoạn cực kỳ bình thường, tốc độ cũng không nhanh, mở một đôi mắt, ánh mắt như điện. Vừa bay, vừa nhìn về phía những thành lũy, kiến trúc kỳ dị phía dưới, mặc kệ nghèo kiệt xác như thế nào, nhìn thấy đều là thuộc về Thiên Ma tông. Các loại chỗ thần dị vĩ đại hiện ra, làm cho Ngô Khí lần nữa bị Thiên Ma tông hàng ngàn cảnh tượng kinh ngạc đến.

Bất quá những thứ này còn chưa phải là trung tâm của Thiên Ma Tông, thế lực siêu cấp này, siêu cấp Ma Tông, đệ tử tập hợp nhiều nhất, không ai qua được chín tòa truyền thừa điện.

Thiên Ma Cửu Điện: Địa Ma Điện, Địa Ma Điện, Ác Ma Điện, Huyền Ma Điện, Huyền Ma Điện, Cẩm Ma Điện, Huyền Âm điện. Mỗi một tòa truyền thừa điện, đều có truyền thừa của riêng mình, chín tòa truyền thừa điện. Có thể nói là chín thế lực cường đại nhất trong Thiên Ma Tông. Chín thế lực này, cơ hồ mỗi một cỗ lấy ra, đều đủ để so sánh với các đại môn đại phái của Thông Thiên Sơn Mạch.

Trên người Ngô Khí còn mang theo thân phận đệ tử thượng đẳng Huyền Vân điện, thân phận này là vị thiếu nữ trẻ tuổi kia, con gái của điện chủ Huyền Âm điện Chu Ngọc tự mình kiếm được cho hắn, vốn là một chút vấn đề cũng không có. Nhưng Ngô Khí lại phát ra thần uy một lần trong mộ phần Thi Mai kia, chẳng những hung hăng nhục mạ một vị đệ tử chân truyền, còn đoạt pháp bảo của người ta, chính hắn cũng thành công khiến cho mấy vị đệ tử chân truyền chú ý.

Mười mấy ngày trước, lúc mấy người ra khỏi Thi phần giới, thì vị sư tử Ngô vút bỏ trên danh nghĩa kia, Tống Tuyết của Huyền Âm điện, đã từng mở miệng mời Ngô bỏ đi Huyền Âm điện một lần, còn trực tiếp nói rõ chuyện Ngô Khí chưa bao giờ xuất hiện ở Huyền Âm điện.

Nếu như không phải lúc này vị nữ nhi của Huyền Ảnh điện chủ kia còn đang bế quan, bất kể là ai cũng không thể xác nhận thân phận của mình với nàng, cho dù có thể, Ngô Khí rất có lòng tin với nô ấn của mình, thiếu nữ áo xanh cũng không dám lấy tính mạng mình ra đánh cược cưỡng đoạt thân phận Ngô Khí của mình.

Xác nhận không có nguy hiểm, Ngô Khí cũng không còn nhiều điều cố kỵ, sau khi xuất quan vừa vặn không có chỗ đi, nhớ tới lời mời của Tống Tuyết sư tử, liền đi vào ngay lúc này.

Nhận định chính xác phương hướng, Ngô Khí bay một hồi, đang lúc nhìn lung tung khắp nơi, bỗng nhiên xa xa xuất hiện một thế giới trắng xóa, không chờ Ngô Khí nhìn kỹ, lập tức cảm giác cảnh vật chung quanh biến đổi., Bên tai đột nhiên truyền đến tiếng gió gào thét, nhiệt độ vốn coi như hợp lòng người trong nháy mắt giảm mạnh, trong nháy mắt đã đến loại nhiệt độ hàn băng nguyệt sáng tỏ kia, một cỗ khí tức hàn lãnh từ trong phiến thiên địa này chui ra từng góc ngách, vọt tới phía Ngô Khí.

Huyền Vân Vực.

Ngô Khí hầu như là theo bản năng, sau khi cảm ứng được cảnh vật xung quanh biến hóa, trong miệng liền phun ra ba chữ này.

não hải cũng đồng thời hồi tưởng lại tin tức về nơi này, Thiên Ma Cửu Điện, mỗi một tòa truyền thừa điện đều có thể lực cực kỳ khủng bố, tự nhiên chiếm cứ địa bàn cũng sẽ không chỉ là một thành trì, một núi một ngọn, hướng chỉ Thiên Ma Sơn Mạch này chính là một trong những chi mạch cực kỳ trọng yếu, địa vực rộng lớn.

Là lấy Cửu điện của Thiên Ma tông, mỗi một tòa truyền thừa điện, đều chiếm cứ một địa bàn rất lớn. Giống như trước mắt, Ngô Khí lọt vào mắt, từng ngọn núi liên miên không dứt, vô cùng khổng lồ, nhưng đều bị Nhan Khuyết trắng xóa chiếm cứ, đó là tuyết, là băng, cảnh tượng hoàn toàn không giống với phong cảnh của đệ tử, nơi này quả thực chính là một thế giới băng tuyết vô cùng rộng lớn.

Nơi này, chính là địa bàn của Huyền Vân điện, Huyền Hi vực.

Địa bàn Thiên Ma điện lớn nhất, chiếm cứ khu vực âm u sâu trong Thiên Ma sơn mạch, Nhân Ma điện và Địa Ma điện thì gần nhau mà ở, các điện còn lại đều chiếm địa bàn không nhỏ, bất quá có thể so sánh với Thiên Ma điện, chỉ có Huyền Âm điện này. Huyền Âm vực, địa bàn của Thiên Ma Vực cũng không sai biệt lắm, có thể có tất cả đều phải quy công cho vị Huyền Âm điện chủ thần bí khó lường kia.

Hắc hắc. Xem ra tiểu gia còn có một chỗ dựa không tệ.

Lời này của Ngô Khí nói ra, nếu thiếu nữ áo xanh và thị nữ váy đỏ kia ở đây, nhất định sẽ bị tức giận đến chửi ầm lên, không đem Ngô Khí mắng chửi máu chó lâm đầu quyết không bỏ qua. Hắc là một nô bộc bị bắt tới, gan to bằng trời ra tay với chủ nhân cũng thôi đi, còn dám hạ nô ấn với nàng, sinh sinh khách vi chủ, để đường đường là nữ nhi một điện trở thành nữ nô của hắn.

Làm hết thấy những thứ này, hắn lại còn dám không biết xấu hổ đem Huyền Âm điện chủ quy về chỗ dựa của mình, nếu thật sự để vị Huyền Âm điện chủ kia biết được tất cả những gì hắn làm, chớ nói là làm chỗ dựa cho hắn, không lột da hắn đều là phúc khí tám đời tu luyện của hắn.

Tê... Linh khí thật tinh thuần, quả nhiên là bảo địa.

Ngô Khí đứng thẳng giữa không trung, bỗng nhiên nhận ra cái gì, há miệng khẽ hút, lập tức có một ít đồ vật trong suốt như băng sương bị hắn hút vào trong cơ thể, chỉ một lát này, Ngô Khí lập tức cảm giác cổ họng mát lạnh, mang theo từng tia từng tia khí tức băng lãnh tiến vào trong cơ thể hắn, làm cho thần sắc của hắn lập tức thanh tỉnh.

Tùy ý hút vào một hơi đã có hiệu dụng như vậy, Ngô Khí lập tức cảm thán thành tiếng, đồng thời ngẩng đầu nhìn bốn phía, vẻ kinh ngạc trên mặt càng lớn, lấy thị lực của hắn, tự nhiên có thể nhìn ra từng tòa núi tuyết xa xa kia, tựa hồ đều ẩn giấu linh mạch, lại giống như không chỉ một cái. Có ấn tượng đầu tiên này, trên mặt Ngô Khí lập tức thu lại một ít vẻ băng lãnh, mặt người chết kia cũng có chỗ hòa hoãn, ngược lại có chút không phù hợp với hoàn cảnh băng tuyết chung quanh.

Cũng được, nếu trên người hắn có thân phận đệ tử Huyền Vân điện này, liền đi xem tòa truyền thừa điện này đến cùng có chỗ nào không tầm thường.

Ngô Khí trong miệng phun ra mấy câu, gió lạnh thổi xuống giữa, cũng không chậm trễ nữa, thân hình mãnh liệt nhảy lên, lại lần nữa hóa thành một đạo hắc quang, đi về phía từng tòa tuyết phong kia.

Thế giới trắng xóa kia, nhìn như rất xa, bất quá dưới độ quang của Ngô Khí, cũng bất quá chỉ là nửa nén hương công phu. kèm theo gió tuyết một đường, Ngô Khí hóa thành hắc quang một đầu liền chui vào trong thế giới gió tuyết trắng xóa kia. Bên ngoài nhìn vào, dãy núi liên miên, nơi nơi đều là một mảnh trắng xóa, đợi Ngô Khí vào bên trong, lập tức lại nhìn thấy một thiên địa khác.

Tuy vẫn là núi tuyết như cũ, nhưng chỉ là đỉnh núi kia mà thôi, mỗi một ngọn núi tuyết tựa hồ cũng không giống với thế giới phàm nhân chứng kiến. Không biết từ nơi nào, hoặc là mỗi một góc đều có, vô số linh khí như băng vụn tụ tập tới, hóa thành từng cỗ khí lưu, bay về phía đỉnh núi kia., Băng linh vụn khí tụ tập thành hoa cái như băng linh cái, băng linh vụn khí kia ngưng tụ đến trình độ nhất định, lại đột nhiên vỡ vụn, hóa thành tuyết lớn đầy trời, một lần nữa rơi xuống, cảnh tượng kỳ dị như vậy, nhân gian khó thấy.

Cảnh tượng đỉnh núi như vậy, dưới núi cũng không nhượng bộ chút nào, khác với cảnh tượng gió lạnh tuyết lạnh xuất hiện lúc trước. Dưới đỉnh núi, hoàn toàn là một thế ngoại đào nguyên mê huyễn tiên cảnh, dòng suối róc rách chảy qua, đỉnh đương như tiên nhạc, tùy ý có thể thấy được hoa hải dục lâm, chim

quý thú lạ, từng sợi linh khí mắt thường khó thấy phiêu đảng ở trong đó, tụ tập nhiều hơn, liền lại là một mảnh linh vụ bao phủ.

Ngô Khí ở trên không trung ngậy ngốc một chút, bất quá cũng khó tránh khỏi như thế, nơi này dù sao cũng là Ma Tông. Trước khi đến, hắn vốn tưởng rằng Huyền Hi Vực này sẽ không âm trầm như Thi Ma điện, cũng nên là một nơi khốc hàn. Lại không nghĩ tới, nơi này hoàn toàn giống như một thế ngoại đào nguyên, chính là loại tâm địa như Ngô Khí, mới nhìn cũng có chút rung động.

Bất quá kỳ dị này cũng chỉ là một lát mà thôi, Ngô Khí tùy ý quét vài lần, không nhìn nữa, ánh mắt trực tiếp nhìn về phía từng tòa từng tòa núi tuyết trùng điệp chỗ sâu trong kia.

Nơi nào mới là chỗ Huyền Hi điện. Ngô Khí đang đợi bay lên, lúc đi tới chỗ sâu, bỗng nhiên hắn tựa hồ cảm ứng được cái gì, quay đầu nhìn về phía sau.

Huu hu hu hu.

Độn quang quen thuộc gào thét truyền đến, Ngô Khí quay đầu nhìn lại, lại vừa vặn nhìn thấy hơn mười đạo hàn quang từ trên bầu trời cực xa bay nhanh đến, trong nháy mắt xẹt qua bầu trời, trong chớp mắt đã đến đỉnh đầu Ngô Khí. Những người này tựa hồ không e ngại chút nào, thấy một mình Ngô Khí ở trên đỉnh núi tuyết, sau khi mạnh mẽ ngừng lại một lát thì vèo vèo Ngô Khí lại tới.

Hơn mười đạo hàn quang chớp mắt đã tới, thanh âm gào thét ngừng lại, hàn quang tán đi, liền hiển lộ ra mười mấy nam nữ tu sĩ mặc áo trắng.

Hơn mười đạo hàn quang đều như thoi đưa màu trắng, chớp mắt từ trên cao rơi xuống, lại soạt một tiếng tản ra, hiển lộ ra bên trong mười mấy nam nữ tu sĩ.

Mười mấy người này tuổi cũng không lớn, hình dáng khuôn mặt đều là thanh niên, bảy nam bốn nữ. Trên người đều tản mát ra hàn khí lạnh thấu xương, nhưng chỉ vì bọn họ tu luyện công pháp mà ra, cũng không phải là loại băng hàn cự nhân ngoài ngàn dặm này. Lúc nhìn thấy Ngô Khí, biểu tình trên mặt cũng có thể xưng là hiền lành.

Người cầm đầu là một thanh niên tuấn lãng, bạch y bông bênh, dưới chân giẫm lên một thanh trường kiếm như hàn băng điêu khắc thành, khí thế bất phàm, hiển lộ ra tu vi Nguyên Anh đỉnh phong. Nhìn thấy tu vi người này., Lại nhìn thấy mười người phía sau hẳn đều có tu vi Nguyên Anh hậu kỳ, Ngô Khí trong lòng không khỏi cảm thán: Trách không được Thiên Ma tông là một trong sáu đại thế lực siêu cấp của Thông Thiên sơn mạch, chỉ là một tòa truyền thừa điện, đệ tử tùy ý đi ra lại đã ưu tú như vậy, huống chi những thứ khác.

Thấy Ngô Khí không nói không rằng, chỉ nhìn mình và mọi người phía sau, thanh niên cầm đầu kia cũng không để ý, thậm chí trên mặt còn mang theo nụ cười âm áp, nhìn về phía Ngô Khí nói: Vị sư đệ này nhìn qua có chút lạ lẫm, không biết là đệ tử của tòa truyền thừa điện kia, vừa rồi mọi người chúng ta thấy người ở bên ngoài núi tuyết này, hình như là lần đầu tiên tới Huyền Vân điện ta.

Nghe thấy thanh niên này nói như vậy, thần sắc Ngô Khí khẽ động, có chút yêu dị trên mặt cũng lập tức nở nụ cười, quay về phía mười mấy người trước mặt nói: Tại hạ tên Ngô Khí, quả thật là lần đầu tiên đến Huyền Hi Vực.

Ngô Khí nói xong câu này, cố ý dừng lại một chút, tiếp theo trên mặt hiện lên một tia cười khở, nói tiếp: Bất quá thân phận của ta lại là đệ tử Huyền Âm điện, chỉ là vì một ít duyên cớ, mới chậm chạp như vậy đến Huyền Âm Vực này.

Ngô Khí nói ra hai đoạn này, lập tức khiến mười mấy người kia lộ ra vẻ kinh ngạc, không đợi thanh niên tuần lãng cảm đầu nói gì, đã có người khác mở miệng trước.

Sao có thể như vậy, đã là đệ tử Huyền Hi điện của ta, sao có thể lần đầu tiên tới Huyền Hi vực này. Người nghĩ chúng ta là đồ ngốc sao, lại nói dối vụng về như vậy, ta thấy người là đệ tử của truyền thừa điện khác. Vì lần thi đấu này, đến Huyền Âm điện của ta tìm hiểu tin tức a.

Một người nói chuyện cũng là một thanh niên, bất quá trên mặt lại mang theo vẻ nhẹ nhàng. Ánh mắt nhìn về phía Ngô Khí cũng tràn đầy hoài nghi. Nghe ngữ khí của hắn, vậy mà lại biến Ngô Khí hoài nghi thành tình tế của các truyền thừa điện khác. Hơn nữa thuyết pháp này của hắn vừa ra, không ít người đều âm thầm gật đầu, cũng dùng ánh mắt hoài nghi nhìn về phía Ngô Khí.

Tựa hồ trách hắn không hiểu lễ phép, tự tiện mở miệng, thanh niên cảm đầu trừng mắt nhìn người vừa nói, tiếp đó quay đầu lại, nhìn Ngô Khí nói: Vị Ngô sư đệ này nói thật có chút quái dị, lúc trước Hạ Băng ta không nhìn thấy cũng thôi. Nếu đã đụng phải sư đệ, xin sư đệ giải đáp một chút, nếu sư đệ thật sự là người truyền thừa điện khác tới tìm hiểu tin tức, vậy không thể thiếu sư huynh xin Ngô sư đệ rời khỏi Huyền Âm Vực này rồi.

Thanh niên cảm đầu tên là Hạ Băng Như, cũng bị lời nói của Ngô Khí làm cho kinh ngạc, bất quá hắn làm người cẩn thận, đương nhiên sẽ không bởi vì một chút suy đoán mà thành tội nhân, bất quá hiển nhiên cũng hoài nghi Ngô Khí là tình tế của những truyền thừa điện khác phái tới. Hai câu vừa rồi nói ra, ôn hòa lại không thất bại uy nghiêm, không cho phép người khác cự tuyệt.

Cũng may Ngô Khí cũng không có ý định cự tuyệt, trên mặt vẫn cười khổ như trước, không chần chờ chút nào liền trả lời nghi hoặc của mấy người.

Có tin rằng thân phận của tại hạ không cần hoài nghi, về phần tại sao lần đầu tiên ta xuất hiện ở Huyền Hi Vực này, lại là bởi vì một ít nguyên nhân đặc biệt, cũng không tiện nói ra. Kỳ thật

lần này tiểu đệ đến Huyền Âm điện, vẫn nhận lời mời của Tổng Tuyết sư tỷ. Chỉ là lần đầu tiên không có người dẫn dắt, khó tránh khỏi có chút xa lạ, không biết nơi nào là môn đạo.

Trong lúc Ngô Khí nói chuyện, giờ bàn tay lên, lòng bàn tay chính là lệnh bài đệ tử của hắn. Trên đó rõ ràng có ấn ký đặc thù, chỉ cần là đệ tử Thiên Ma Tông, mặc kệ người trong điện kia, đều có thể nhận ra thân phận Ngô Khí: đệ tử thượng đẳng Huyền Âm điện.

Vừa thấy lệnh bài đệ tử của lòng bàn tay Ngô Khí, vẻ hoài nghi trong mắt mười mấy người kia lập tức giảm đi không ít, mà khi nghe thấy Ngô Khí phun ra khỏi miệng hai chữ Tổng Tuyết, lập tức tất cả mọi người mặt mũi biến sắc. Nhất là thanh niên lơ lửng lúc trước nói chuyện, nghe thấy hai chữ Tổng Tuyết, phảng phất như nghe thấy cái gì đó đáng sợ, mặt trắng bệch ra, ánh mắt nhìn về phía Ngô Khí không còn kiêu ngạo như lúc trước.

Mà thanh niên tuấn lãng kia không hổ là người cầm đầu mười mấy người, chỉ kinh ngạc một chút, liền thu hồi tất cả thần sắc khác thường. So với nụ cười hiền lành hơn trước nở rộ ra, thân hình khẽ động, sau một khắc đã đến trước mặt Ngô Khí.

Trong miệng nhiệt tình nói: Có lệnh bài đệ tử này, Ngô sư đệ tự nhiên sẽ không phải là tinh tế của biệt điện, ngày tháng tại các đại bử kia tới gần, chúng ta cũng không thể không cẩn thận một chút, mới có thể gặp phải người khả nghi liền tra hỏi nhiều hơn, miễn cho đệ tử biệt điện trộm mất cơ mật của Huyền Âm điện chúng ta. Kính xin Ngô sư đệ chớ trách.

Thanh niên tuấn lãng này nói một chút tật xấu cũng không có, Ngô Khí cũng không có ý định làm mọi chuyện phức tạp, trong miệng liên tục nói là không có việc gì.

Nếu Ngô sư đệ là lần đầu tiên đến Huyền Âm điện, khó tránh khỏi lạ lẫm không biết đường đi, chúng ta đều là đệ tử đồng điện, sự tình dẫn đường này tự nhiên là không thể trách nhiệm được. Hơn nữa sư đệ nhận lời mời của Tổng Tuyết sư tỷ, nếu để cho sư tỷ biết mấy người chúng ta chậm trễ, truy cứu xuống, chúng ta không thể chịu nổi.

Còn chưa bắt chuyện vài câu, thanh niên tuấn lãng này đã tự động gánh vác chuyện dẫn đường cho Ngô Khí, trong miệng vô tình nói ra hai chữ Tống Tuyết, trong giọng nói tất cả đều là kính mộ cùng sợ hãi, mấy người còn lại cũng đều giống như vậy. Ngô Khí cũng coi như đã dính sạch, mấy người vốn đối đãi với Ngô Khí còn có chút kiêu căng, bây giờ đều là vẻ mặt hiền lành, thậm chí có chút nịnh nọt.

Đứng ở phía trước bọn họ, Ngô Khí đang nói chuyện với thanh niên tuấn lãng kia phát hiện một màn này, trên mặt không khỏi hiện lên một tia hiểu rõ, trong lòng cũng thầm nghĩ: Quả nhiên, lúc này không cần chuyển ra lá cờ lớn Chu Ngọc này, hai chữ Tống Tuyết là đủ rồi.

Loại nhỏ như Khúc Ngô Khí này không chút lo lắng, mười một người kia muốn dẫn đường, Ngô Khí tự nhiên là vui mừng nhìn thấy.

Trên đỉnh núi tuyết, hô lên một tiếng, lại dâng lên hơn mười đạo quang mang, trong đó rõ ràng là bắt mắt, khác với độn quang hàn bạch chung quanh, đạo độn quang kia, lại là toàn thân đen kịt.

Không trung, hơn mười đạo độn quang song song bay, xẹt qua trên không trung, trong đó hai đạo, một đen một trắng, người trong đó tựa hồ đang nói chuyện với nhau.

Ngô sư đệ, người có biết khu vực Huyền Âm điện chúng ta chiếm giữ là lớn nhất ngoại trừ khu vực trung tâm Thiên Ma điện kia không, lúc trước môn dụ lệnh này hạ xuống, làm cho đám nhãi con Huyền Ma điện kia tức giận không ít, bất quá bọn họ không làm gì được chúng ta, lần này thi đấu các điện, cũng chỉ dám phái một ít tinh tế tới đây tìm hiểu, thật sự là vô cùng không có tiền đồ.

Ngô sư đệ, đừng nhìn những ngọn núi tuyết kia tràn đầy linh khí, bên trong đều ẩn chứa không ít linh mạch, để đi ra bên ngoài là thứ đủ khiến cho rất nhiều đại môn phái tranh đoạt, nhưng ở Huyền Âm điện chúng ta, cũng chỉ đủ làm ngoại vi điểm xuyết mà thôi.

hạch tâm chân chính của Huyền Vân điện chúng ta cũng không phải ai cũng có thể đi vào, ngoại trừ phải có được thân phận đệ tử Huyền Âm điện ra, còn nhất định phải có tu vi nhất định mới được. Như đệ tử Luyện Khí Trúc Cơ gần như phế vật cỡ này của đệ tử phế vật này., Chỉ có thể lăn lộn ở địa giới bên ngoài, hàng năm đệ tử kết đan chỉ có thể ở nơi đó chờ một tháng, đệ tử Nguyên Anh bình thường thì ba tháng, chỉ có tu vi Nguyên Anh hậu kỳ hoặc là thượng đẳng đệ tử mới có thể không hạn chế ra vào nơi nào.

Trong lần luyện chế này.

Lời Hạ sư huynh nói, sư đệ nhớ kỹ.

Bị hắc bạch quang mang bao lấy, Ngô Khí nghe một câu nói của đệ tử Huyền Âm điện tên là Hạ Băng truyền đến bên tai, trên mặt không khỏi hiện lên một tia ý cười. Thầm nói: Tên Tổng Tuyệt quả nhiên hữu dụng, tên đệ tử Hạ Băng này nhìn qua cũng không dễ bị lừa gạt, lại bị ta kéo lấy lá cờ lớn của Tổng Tuyệt dọa sợ, nhiệt tình với ta như vậy, chỉ sợ cũng nổi lên ý nịnh bợ.

Nhìn biểu hiện của Hạ Băng Như đã biết rõ người này đang nghĩ gì trong lòng. Đáng tiếc, Ngô Khí hiện tại không có ý kéo bè kết phái, nếu không với thủ đoạn của hắn hôm nay, muốn hàng phục mười tu sĩ Nguyên Anh cũng không có chút khó khăn nào.

Trong lòng Ngô Khí đang nghĩ gì đó, bỗng nhiên bên tai lại truyền đến một giọng nói như của Hạ Băng.

Ngô sư đệ đến rồi, nhanh xuất ra lệnh bài đệ tử, tiếp dẫn linh quang sẽ đưa ngươi tiến vào.

Lời Hạ Băng vừa rơi xuống, Ngô Khí lập tức phản ứng lại, ngẩng đầu nhìn lướt qua trước mặt. Trên một không trung trống rỗng, cách đó không xa chính là một ngọn núi tuyết lớn không thể tưởng tượng nổi, phẳng phất như gần trong gang tấc, tùy tay liền có thể chạm đến. Nhưng quỷ dị chính là, lại không cảm giác được một tơ một hào băng hàn khí tức mà Tuyết Phong phải giải quyết, giống như trước mặt núi tuyết, là một không gian khác.

Không gian cấm chế,

Ngô Khí suất chút nữa thốt ra, lúc trước trên không trung một hoi, Hạ Băng như mấy người đem tình huống nơi này nói ra. Nguyên lai là hạch tâm của Huyền Hi vực, chính là Huyền Âm điện, tại chỗ sâu trong Tuyết Phong, bị không gian cấm chế bao trùm, nếu muốn tiến vào trong đó, phải lộ ra lệnh bài đệ tử của mình, không gian cấm chế kia sẽ tự động sinh ra một đạo tiếp dẫn linh quang, dẫn người vào bên trong, nếu không có linh quang, tự nhiên sẽ bị bài xích.

Đang nghĩ ngợi mấy chuyện này, Ngô Khí lập tức nhìn thấy bên cạnh, Hạ Băng như mười mấy người nhao nhao dừng độn quang, hiển lộ ra thân hình, tiếp theo đều động tác giống nhau, đưa tay vuốt ve nhãn trử vật của mình, giữa hào quang lập loè, hơn mười lệnh bài đệ tử giống như lệnh bài Ngô Khí lúc trước lấy ra xuất hiện trong lòng bàn tay của mỗi người.

Vù vù vù

Trong nháy mắt, mọi người lấy ra lệnh bài tiếp dẫn, hư không trước mắt bỗng nhiên rung động một chút, sau một khắc, mười mấy đạo linh quang trắng xoá từ chỗ sâu trong hư không xuất hiện, đi về phía mỗi người.

Ngô Khí không rút lại phía sau quá xa, bàn tay tùy ý lật một cái, lòng bàn tay lại lần nữa nằm xuống lệnh bài đệ tử.

Vù vù

Hư không kia lần nữa rung động một cái, giữa dập dờn, cũng có một đạo linh quang trắng xoá tiếp dẫn rơi xuống, quần về phía Ngô Khí.

Ngô Khí chỉ cảm thấy trước mắt bỗng nhiên là một mảnh quang mang trắng xoá, trên thân tựa như bị cái gì bao lại, một trận lực kéo dâng lên, không gian trước mặt giống như lập tức biến hóa một chút, trên thân truyền đến cảm giác giống như xuyên qua cái gì đó.

Khi lần thứ hai mở mắt ra, lập tức phát hiện cảnh tượng trước mặt hoàn toàn khác biệt.

Ngày hôm qua quá mệt mỏi chỉ thêm hai trăm bảy mươi, hôm nay sáu, nghỉ ngơi một phen, bắt đầu bạo càn là chương thứ nhất: 15. Cầu sưu tầm, xin đề cử, cầu...

Hai mắt mở ra, cảnh tượng trước mặt lập tức lọt vào trong mắt, chỉ vừa nhìn thấy, Ngô Khí đã ngây ngẩn cả người. Trong đám người Hạ Băng cách hắn không xa, biết được Ngô Khí lần đầu tiên tới Huyền Âm điện này, nhớ tới lần đầu tiên mình nhìn thấy cảnh tượng bên trong này phản ứng, nhao nhao quay đầu nhìn về phía Ngô Khí, đến khi nhìn thấy Ngô Khí sững sờ ngay tại chỗ, trên mặt đều hiện ra nụ cười quả nhiên như vậy.

Trước mặt Ngô Khí chỉ có một tòa Tuyết Phong, nhưng tòa Tuyết Phong này cao lớn, hoàn toàn làm cho Ngô Khí ngây người. Trước khi hắn tiến vào đây, đã nhìn thấy một tòa Tuyết Phong lớn đến không thể tưởng tượng nổi, nhưng hôm nay, Tuyết Phong ở ngay trước mắt, là chân chính ngay trước mắt, rung động của Ngô Khí chẳng những không giảm bớt, ngược lại càng lớn hơn.

Ngô Khí cực mục trông về phía xa, Nhan Vạn đập vào mắt chỉ có tuyết trắng, hoàn toàn bị băng tuyết bao trùm thế giới, nào phải tuyết phong, rõ ràng chính là một tòa sơn mạch băng tuyết, lớn đến không thể tưởng tượng nổi. Ngẩng đầu nhìn lên, vẫn là một mảnh trắng xoá, trụi tuyết, như một thanh băng kiếm to lớn, cắm vào trong thương khung.

Ngô sư đệ, đi thôi, nơi này Cảnh Khuyết mặc dù tốt, nhưng ở lâu cũng không có ý tứ, hay là vào trong điện gặp mặt chư vị đồng môn đi, bái kiến chư vị đồng môn đi.

Tựa hồ thấy Ngô Khí nhìn không sai biệt lắm, Hạ Băng Như bỗng nhiên đi đến bên cạnh Ngô Vong, mở miệng nói với hắn. Trong lúc hắn nói chuyện, tựa hồ lại nghĩ tới chuyện gì đó thú vị, khóe miệng hiện ra nụ cười giống như trước. Mấy người còn lại cũng đều như vậy, đều muốn nhìn thấy Ngô Khí lại lần nữa lộ ra cái loại vẻ bị hù dọa như vừa rồi.

Bất quá đáng tiếc, lần này bọn họ lại thất vọng rồi.

Theo hướng Hạ Băng Như, mười mấy người không đi sâu vào trong Tuyết Phong, ngược lại bay lên không trung. Đều có

Nguyên Anh hậu kỳ hoặc đỉnh phong tu vi, độn quang cực nhanh, trong nháy mắt đã đến không trung phía trên ngàn trượng.

Xuyên qua tầng tầng mây khí, trôi qua một lát, mười mấy người chợt cảm thấy cảnh tượng trước mắt lại đổi, tựa như đến nơi thanh minh nào đó, hết thấy tạp vật đều không có.

Trước mắt, lại là cảnh tượng làm cho người ta không cách nào bình tĩnh lại. Chỉ thấy xa xa, trên biển mây thật dày, lộ ra một cây trụ trắng như tuyết, như mũi cự kiếm, phá vỡ biển mây, đứng thẳng dưới bầu trời này. Mà trên trụ núi đáng sợ kia, lại có một tòa cung điện khó tin.

Cung điện này mặc dù cách mọi người rất xa, nhưng lại chiếm cứ toàn bộ tầm mắt của mọi người, mặc dù nhìn qua giống như bị đỉnh núi tuyết chống đỡ. Nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện, cung điện này cùng đỉnh núi tuyết này còn có khoảng cách không ngừng., Căn bản là lơ lửng trên không trung, hơn nữa cung điện này to lớn, chỉ nhìn thoáng qua liền biết chiếm cứ phạm vi gần trăm dặm, lớn đến không thể tưởng tượng nổi. Mặc dù nhìn thế nào, cũng chỉ có thể nhìn thấy một chút khu vực cung điện này, hoặc là một khu vực nhỏ.

Toàn thân cung điện đều do vật như hàn băng tạo thành, bên trong tựa hồ có một tia thanh khí mỏng manh du động, càng tăng thêm khí tức bất phàm của cung điện này. Trong cung điện, vô số kiến trúc kỳ dị, hoặc là pháo đài hoặc là thành lâu đều hoàn toàn hợp thành một thể, đơn giản giống như một khối hàn băng điêu khắc lớn đến không thể tưởng tượng, quả thực là quỷ phủ thần công, làm cho người ta nhìn mà than thở.

Kỳ cảnh bậc này, nếu người lần đầu tiên nhìn thấy, bị dọa đến sửng sốt tại chỗ đương nhiên là chuyện cực kỳ bình thường. Nhưng khi Hạ Băng như mấy người nhìn về phía Ngô Khí, lại phát hiện lúc hần không lộ ra phía dưới nhìn thấy tòa Tuyết Phong khổng lồ kia thì lộ ra vẻ mặt hoảng sợ, ngược lại mặt cực kỳ bình tĩnh, một chút khác thường cũng không có.

Trong lòng âm thầm thất vọng, mọi người cũng đều có chút kính nể, có thể thấy kỳ cảnh này mà bảo trì bình tĩnh, tâm tính tu vi chỉ sợ cũng tương tự tuyết đỉnh.

Bọn họ đương nhiên không nghĩ tới, thần thông luyện thể của Ngô Khí mạnh mẽ. Thị lực kinh người, kỳ thật lúc đó ánh mắt của hắn đã xuyên qua biển mây, thấy được tất cả nơi này, đương nhiên cũng bao gồm cung điện khổng lồ này, đã xem qua một lần, lần thứ hai đương nhiên sẽ không kinh ngạc như vậy.

Khục khục. Hạ sư huynh, chúng ta có thể nhập điện rồi sao, hay là nhập điện cũng có quy củ, chúng ta còn chưa làm gì.

Lời nói của Ngô Khí truyền đến, lập tức làm Hạ Băng như mấy người thức tỉnh, vội vàng trả lời Ngô Khí vài câu.

Không có không có, chỉ cần vào nơi này, thượng đẳng đệ tử như Ngô sư đệ liền có thể tự do hành động, không bị hạn chế chút nào. Bất quá nơi này chỉ có Vân Hải cùng đỉnh Tuyết Phong mà thôi, không có gì thú vị. Chúng ta hay là vào điện trước rồi nói sau.

Hạ Băng nói xong, thân hình lập tức khẽ chuyển động, trực tiếp hóa thành một đạo hàn quang, gào thét một tiếng hướng về cung điện to lớn chiếm cứ mấy trăm dặm kia. Hắn khẽ động, mười một người phía sau cũng đều đi theo, mỗi người đứng dậy, bay về phía cung điện, Ngô Khí đương nhiên cũng ở trong đó.

Ngô sư đệ, trong điện cũng chia ra rất nhiều khu vực, cấp bậc sâu nghiêm, nếu không cần thiết, tốt nhất là không nên xâm nhập vào khu vực không thuộc về đẳng cấp của mình. Nhất là không nên so sánh với khu vực cấp bậc của mình., Ví dụ như khu vực đệ tử chân truyền chiếm cứ, tốt nhất là không nên xâm nhập vào trong, nếu không một khi không cẩn thận đắc tội với một vị đệ tử chân truyền nào đó, vậy thì gặp phải. Bất quá như Ngô sư đệ, có đệ tử chân truyền như Tống Tuyết sư tỷ mời vào, vậy thì sẽ không có phiền toái gì.

Khi âm thanh quen thuộc của Hạ Băng truyền vào trong tai Ngô Khí, mọi người cũng bay đến một quảng trường lớn.

Đến rồi, lui xuống đi.

Mười mấy người đồng thời rơi xuống, lập tức hấp dẫn không ít ánh mắt. Lúc này Ngô Khí mới vừa nhìn thấy, nguyên lai trên

quảng trường này cũng có không ít người tụ tập cùng một chỗ, nhìn thấy đám người Ngô Khí hạ xuống, nhao nhao dùng ánh mắt chờ mong kinh hãi nhìn sang, nhưng sau khi nhìn thấy đoàn người Ngô Khí, lại nhao nhao thất vọng đem đầu quay trở ra.

Trong lòng Ngô Khí đang kỳ dị, trong đám người truyền đến thanh âm chào hỏi, mấy đệ tử quen biết với đám người Hạ Băng đi tới, nói chuyện với đám người bọn họ. Mấy người này tuổi tác cũng không lớn, tướng mạo già nhất cũng khó khăn lắm, sau khi chào hỏi đều chú ý tới Ngô Khí bên cạnh, lúc này liền nhao nhao nhìn về phía Hạ Băng như một ánh mắt nghi hoặc.

Dường như biết trước sẽ có một màn này, Hạ Băng như thấy mấy người nghiêm mật, lập tức nhiệt tình đứng ở bên cạnh Ngô quảng người, hướng về mấy người giới thiệu: mấy vị sư huynh sư tỷ, vị này chính là Ngô sư đệ, vừa rồi trên đường đi gặp phải chúng ta, liền cùng nhau vào điện.

Khí tức trên thân mấy người này đều không yếu, ít nhất sẽ không thua Hạ Băng Như, mà nhìn giọng điệu của Hạ Băng Như nói chuyện với bọn họ, hiển nhiên cũng là đối đãi bình đẳng. Trong lúc bọn họ nhìn về phía Ngô Khí, Ngô Khí cũng liếc mắt nhìn bọn họ, ba nữ hai nam, cầm đầu trong đó tựa hồ là nam tử trung niên mặt chữ điền.

Năm người này đều có tu vi Nguyên Anh đỉnh phong, sau khi Ngô Khí nhìn lướt qua, lập tức nhìn về phía nơi khác trên quảng trường. Vừa nhìn vào trong lòng lại âm thầm giật mình, vèn vèn chỉ đảo qua, ánh mắt chạm đến khoảng mấy chục người, nhưng trong cảm ứng của Ngô Khí, tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong có hơn phân nửa, một nửa còn lại đều là tu vi Nguyên Anh hậu kỳ hoặc trung kỳ.

Chỉ một chỗ liền tụ tập nhiều tu sĩ Nguyên Anh như vậy, thực lực Huyền Âm điện này không khỏi quá mức khủng bố một chút.

Trong lòng Ngô Khí thâm kinh ngạc, trên mặt lại không có chút dị tính nào.

Những người kia mới nhìn thấy Ngô Khí, mơ hồ cảm giác được hần là tu vi Nguyên Anh đỉnh phong, liền tò mò nhìn thêm vài lần. Chỉ vài lần này, lại để cho bọn họ đều nhìn ra thứ gì đó, không phải thứ gì khác, giống như Hạ Băng lúc trước.

Vị Ngô sư đệ này ngược lại rất lạ mặt, trước đó hình như chưa từng gặp qua, cũng là đệ tử Huyền Âm điện ta sao.

Quả nhiên, một người trong đó lập tức nhận không được nghi hoặc hỏi. Nghe có người đặt câu hỏi, Hạ Băng đứng bên cạnh Ngô Khí tựa hồ muốn thay Ngô Khí trả lời, lại là nhìn qua Ngô Khí trước một chút, giống như chiêu mộ Ngô Khí đồng ý, thấy Ngô Khí gật gật đầu, sau đó mới trả lời thay ta.

Vương sư huynh ngược lại là tinh mắt, Ngô sư đệ đúng là lần đầu tiên vào điện, bất quá thân phận của hắn ngược lại không cần hoài nghi, quả thật là đệ tử Huyền Âm điện ta. Vả lại Ngô sư đệ giao du rộng rãi, lần này đến đây, nghe nói là nhận lời mời của Tổng Tuyệt sư tỷ.

Lời Hạ Băng nói ra, lập tức năm người mặt biến sắc, ngược lại phản ứng giống như lúc đám người Hạ Băng nghe Ngô Khí nói. Bất quá cũng có khác biệt, sau khi kinh ngạc, trên mặt năm người này lại đều hiện ra một nụ cười quái dị, nhìn chằm chằm vào Hạ Băng Như mấy người.

Ánh mắt quái dị của năm người nhìn Hạ Băng như mấy người không hiểu thấu, Ngô Khí cũng giống như vậy, Hạ Băng như đang muốn hỏi, người trung niên cầm đầu kia cũng mở miệng, bất quá lúc nói chuyện, ánh mắt quái dị vẫn như cũ không rời khỏi người Ngô Khí.

Hạ sư đệ, các ngươi có biết đệ tử chân truyền hôm nay đến Hàn Ngọc Trường giảng giải cho chúng ta về thần thông là ai không?

Một câu rất ngắn, Ngô Khí nghe rõ ràng, nhìn vẻ mặt quái dị của người trung niên nói chuyện, đáp án của hắn lập tức bộc lộ ra. Câu trả lời rõ ràng như vậy, Ngô Khí đoán được, Hạ Băng như mấy người cũng đoán được.

Tổng.

Trên khuôn mặt tuần dật của Hạ Băng lập tức liên tục kinh dị, miệng mở ra đang muốn phun ra đáp án kia, thì vào lúc này, trên quảng trường Hàn Ngọc này bỗng nhiên phát sinh biến cố gì, một đám đệ tử thượng đẳng trước đó còn ba lượng ba người nói chuyện phiếm, nhao nhao ngẩng đầu, nhìn về phía không trung.

Vào

Phảng phất như đáp lại ánh mắt mọi người, nguyên bản không trung trông rỗng kia, bỗng nhiên một đạo hàn quang vội vã bay đến, đó là một đạo kiếm quang, mũi nhọn vô tận vắt ngang đến, sâm lãnh tuyệt thế, vừa xuất hiện, nhiệt độ trên quảng trường đột nhiên giảm xuống cực thấp, thậm chí ngưng tụ thành từng mảnh băng tinh nhẹ nhàng rơi xuống.

Trong băng tuyết lập tức hình thành, kiếm quang kia dừng lại trên không quảng trường hàn ngọc, cực kỳ tự nhiên tán đi, hiển lộ ra một nữ tử băng lãnh bên trong.

Nữ tử này mặc một bộ áo trắng, như tiên tử từ trên chín tầng trời giáng lâm xuống nhân gian, khí tức toàn thân băng hàn, khuôn mặt hiển lộ trong băng tuyết quả thực cực kỳ hoàn mỹ, làm cho người ta chỉ liếc mắt một cái sẽ sa sút trong đó không thể tự kiềm chế. Nhưng trong tay nữ tử này cầm một thanh trường kiếm toàn thân trắng như tuyết., Trên thân kiếm tràn ra phong mang đáng sợ, lại để cho người trong nháy mắt sa sút thanh tĩnh lại, nếu có tà niệm người, lập tức sẽ bị dọa sợ sinh ra một thân mồ hôi lạnh, không dám có một tia mơ ước.

Nữ tử này hạ xuống quảng trường Hàn Ngọc, lập tức thu hút ánh mắt mọi người qua đó, ngay cả Ngô Khí cũng giống như vậy. Bất quá cũng không giống với những người khác, trên mặt Ngô Khí không có chút nào kính nể sợ hãi, có, chỉ là vô cùng bình tĩnh. Tựa như thì thào tự nói, lại giống như chào hỏi người quen, trong miệng chậm rãi nói: Tổng Tuyết sư tỷ.

: Bốn mươi lăm

Bởi vì tiên tử như cửu thiên hạ phàm kia hàng lâm, người người trên Hàn Ngọc quảng trường này đều im lặng, ai cũng không dám mở miệng, sợ quấy nhiễu nữ tử băng lãnh cao cao tại thượng kia. Bọn họ không muốn cũng không dám, bởi vì nữ tử kia, không chỉ có được dung nhan tuyệt thế khiến tất cả mọi người kinh diễm, mà thân phận cùng tu vi của nàng, cũng làm cho tất cả mọi người ở đây không dám có một tia ý niệm nào khác, chỉ có kính trọng cùng sợ hãi.

Đương nhiên, ngoại trừ một người.

Nguyên nhân quá mức an tĩnh trên quảng trường Hàn Ngọc, thanh âm Ngô Khí không lớn kia, tất cả mọi người ở đây nghe được rõ ràng, kể cả vị băng lãnh nữ tử cao cao tại thượng kia.

Ánh mắt mọi người lập tức thay đổi sang một đối tượng khác, đều đặt lên trên người một người, điều này làm cho đám người Ngô Khí bên cạnh cảm thấy Hạ Băng trong lòng đồ mồ hôi lạnh, từng người kia ẩn chứa sự tò mò bất mãn và hả hê, chán ghét, hiếu kỳ, thậm chí là sát ý tràn tới, dù là bọn họ đều có tu vi Nguyên Anh hậu kỳ, thậm chí đỉnh phong, cũng đều không chịu nổi.

Nhất là một ánh mắt trong đó, là trong mắt vị lãnh địa băng lãnh nữ tử kia, càng làm cho thân thể bọn họ run lên nhẹ, tựa hồ tùy thời đều muốn chịu đựng không nổi quỳ xuống. Vô duyên vô cớ muốn chịu đựng loại tình huống này, bất quá cùng Ngô Khí Cương gặp mặt mấy người lại nổi lên ý nghĩ ghét bỏ Ngô Khí.

Nếu như vị băng lãnh nữ tử cao cao tại thượng kia xác nhận mình và Ngô Khí không có chút quan hệ nào, lúc trước lời nói đều là do Ngô Khí tự dát vàng lên mặt mình. Chỉ sợ mười mấy người này đối với ý nghĩ ghét cay ghét đắng của Ngô Khí sẽ càng nhiều hơn, cứ như vậy kết thành thù hận.

Bọn họ nghĩ như vậy, nhưng những người khác lại không phải, bọn họ đều đối với nữ tử băng lãnh cao cao tại thượng trên

đỉnh đầu kính trọng sợ, mặt nàng hàng lâm một lời cũng không nói. Không khí như vậy là do bọn họ cùng làm ra, nhưng một câu nói của Ngô Khí lại đem không khí này phá hư không còn một mảnh.

Cũng không biết mấy người có ý nghĩ gì, chỉ cần vị nữ tử lạnh như băng kia, trên mặt vị đệ tử chân truyền có thân phận cao hơn bọn họ kia lộ ra thần sắc không vui, bọn họ sẽ hợp lực tấn công., An ổn giáo huấn Ngô Khí một trận. Trong đầu bọn họ hầu như đã diễn hóa kẻ đáng thương Ngô Khí này sau khi bị bọn họ giáo huấn thâm trầm như vậy, thậm chí có mấy người còn đang muốn giúp đỡ Chân Truyền sư tỷ một chút, sau khi giáo huấn Ngô Khí, có thể được vị đệ tử chân truyền nữ tử băng lãnh này ưu ái đặc biệt hay không.

Đáng tiếc, ý niệm trong đầu những người này vừa mới tuôn ra mấy cái, sau một khắc, tràng diện liền biến hóa. Nhưng không phải như tất cả mọi người đoán trước. Vị đệ tử chân truyền cao cao tại thượng này, mọi người chỉ có thể ngược nhìn đệ tử chân truyền, thiên kiêu nữ tu của Huyền Âm điện bị đệ tử Nguyên Anh lỗ mãng kia chọc giận, giáng xử xuống. Mà là một màn khiến tất cả mọi người không dám tin tưởng.

Ánh mắt Tống Tuyết rơi vào trên người Ngô Khí. Trong nháy mắt nhìn thấy Ngô Khí, trong mắt nàng giống như không bao giờ thay đổi lạnh như băng, giờ phút này vậy mà hòa tan một ít. Trước mặt tất cả mọi người, Tống Tuyết vậy mà không có chút tức giận nào, ngược lại gương mặt lạnh như băng lập tức dịu lại. Mặc dù chỉ là một tia, nhưng đối với mọi người, lập tức cảm giác giống như mùa đông gặp kiêu dương, chậm rãi hòa tan.

Ngô sư đệ, Ngô sư đệ...

Như âm thanh của băng tinh lạc ngọc bàn, kỳ linh xa xăm, vền vền ba chữ, từ trong miệng Tống Tuyết phun ra, lập tức khiến cho tất cả mọi người đều thiếu chút nữa cắn nát đầu lưỡi.

Mà Hạ Băng như một đoàn người, thì đều cúi thấp đầu, thân hình run lên không thể ngăn chặn, trong miệng giống như đều đang tự lâm bầm, trong lòng càng là ý nghĩ sóng to gió lớn tuôn trào, vậy mà là thật, hần nói thật sự.

Bọn họ không phải loại nhà quê mới từ địa phương xa xôi tới đây. Bọn họ là đệ tử tầng dưới cùng đi lên, đối với Thiên Ma Tông hết thấy đều rõ ràng. Chính vì thế, bọn họ cũng rất biết ở Thiên Ma Tông, các đệ tử cấp bậc thâm nghiêm, cũng biết ở Thiên Ma Tông muốn sống sót thoải mái thế nào, có được chỗ dựa là chuyện trọng yếu cỡ nào.

Không chút khách khí nói, tại Thiên Ma tông, nếu là một đệ tử tư chất bình thường lại không có chỗ dựa, chỉ sợ không đến mấy ngày sẽ chết vô cùng thê thảm. Muốn lăn lộn ra mặt càng không nên nghĩ, nhưng nếu có người chống lưng thì đó là hoàn cảnh hoàn toàn khác. Mà đối với bọn họ những người này đã là đệ tử thượng đẳng mà nói, lựa chọn tốt nhất trừ những trưởng lão thân bí cường đại kia, chính là một đám đệ tử chân truyền đáng thương kia.

Hạ Băng như một đoàn đệ tử Huyền Vân điện, đối với những đệ tử chân truyền Huyền Âm điện đều rất rõ ràng, bọn họ cũng muốn dựa vào một vị đệ tử chân truyền nào đó. Nhưng lại không kéo được thể diện kia, ở trên cùng không hy vọng mình trở thành nô bộc của gã sai vặt. Kỳ thật nhiều đệ tử Huyền Âm điện đều như vậy, đệ tử chân truyền chỉ có mấy vị, muốn tìm bọn họ làm chỗ dựa không phải ai cũng có thể làm được.

Ban đầu bọn họ gặp Ngô Khí, nghe thấy Ngô Khí nói vậy, mặc dù ngoài mặt không nói, nhưng kỳ thật đều mang theo ý niệm hoài nghi. Hôm nay, bọn họ nào còn không nghĩ được những gì Ngô Khí nói là sự thật. Là do bọn họ đều không khống chế được ý nghĩ vui sướng của mình, đều đang thầm nghĩ: nhất định phải cùng vị Ngô sư đệ này, à không, là Ngô sư huynh tạo quan hệ tốt, sau này nếu có thể nhân cơ hội Tổng Tuyệt sư tử trở thành chỗ dựa của nhà mình, vậy thì.

Suy nghĩ của bọn họ bị Ngô Khí cảm ứng rõ ràng, bất quá lần này Ngô Khí lại có chút nghi hoặc, mặc dù hẳn biết Tổng Tuyệt là đệ tử chân truyền, thân phận ở đây là cao nhất, nhưng làm cho một đám đệ tử thượng đẳng chỉ kém một cảnh giới như nàng sợ là thành ra như vậy, có phải là có chút quá phận hay không.

Mặc dù Ngô Khí ở Thiên Ma tông cũng ngậy người một chút thời gian, nhưng đối với rất nhiều chuyện cũng còn chưa hiểu rõ, tự nhiên cũng không rõ ràng tại Thiên Ma tông, mỗi một cấp bậc, kém bao nhiêu đồ vật. Huống chi đệ tử chân truyền chính là thứ tôn quý nhất ngoại trừ một đám trưởng lão, mỗi một vị đệ tử chân truyền đều phải có tu vi Hóa Thần cảnh giới, dù là mấy chục vạn đệ tử Thiên Ma tông, đệ tử chân truyền cũng chỉ là trăm vị mà thôi, có thể biết độ khó trong đó.

Huống chi vị sư tỷ Tống Tuyết này cũng không phải là đệ tử chân truyền bình thường, tại Huyền Âm điện, có hơn mười vị đệ tử chân truyền, bọn họ cũng có địa vị chênh lệch rất lớn. Mà Tống Tuyết, nổi danh là một vị nữ kiếm tu, thực lực cường đại, vững vàng ngồi ở ba vị trí đầu của đệ tử chân truyền Huyền Âm điện.

Kỳ thật giữa tu sĩ chém giết, mỗi một cảnh giới chênh lệch, thực lực liền có chênh lệch to lớn. Hơn nữa càng về sau, muốn vượt cấp chiến đấu càng gian nan. Nhất là cảnh giới Hóa Thần mà nói một đạo đối với tu sĩ như vậy được xưng là vách ngăn của lạch trời, không biết bao nhiêu tu sĩ kinh tài diễm diễm lệ, tại tu luyện đến Nguyên Anh đỉnh phong liền im bất mà dừng, mặc kệ cố gắng thế nào, đều không thể tiến thêm, thẳng đến khi hao hết thọ nguyên mà chết.

Thăng cấp Hóa Thần, tương đương với thoát thai hoán cốt, luyện ra lực lượng nguyên thần, bất luận ở phương diện nào đều sẽ tiến bộ rất lớn. Nhất là lúc thi triển thần thông ngự sử đạo khí, càng như vậy.

Một tu sĩ Nguyên Anh Hậu Kỳ, dựa vào bảo vật có lẽ có thể chiến thắng tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong, nhưng một tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong, nếu muốn dựa vào bảo vật để chiến thắng Hóa Thần cảnh, căn bản là chuyện không có khả năng.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao, sau khi Ngô Khí đánh cho đệ tử chân truyền đã thành danh đã lâu như Thọ Y đồng tử bị học máu, tất cả mọi người kinh hãi thành như vậy. Mà một đám đệ tử chân truyền Tống Tuyết Man sơn, còn có thể tự hạ thân phận nói chuyện bình đẳng với Ngô Khí.

Tổng Tuyết sư tử, sau khi ra khỏi Thi phần giới, sư tử mời sư đệ đến Huyền Âm điện, vốn sư đệ mấy ngày trước nên đến đây. Bất đắc dĩ tu vi phá quan này, lại còn chậm trễ vài ngày, xin sư tử chớ trách.

Lúc này Ngô Khí hoàn toàn không để ý tới đám đệ tử thượng đẳng đang cúi thấp đầu trên quảng trường, tự mình nói, trên mặt mang theo nụ cười nhạt, bỗng nhiên thoát ly Hạ Băng như một đoàn người, chân bước ra, đi về phía Tổng Tuyết trên không trung.

Mà một đám đệ tử Huyền Vân điện ở phía dưới, nhìn thấy hành vi của Ngô Khí, còn chưa kịp tức giận, bỗng nhiên trong đầu bị ba chữ làm cho khiếp sợ.

Thi phần giới...

Trong phút chốc, giống như sẽ lây bệnh vậy, có một người nghĩ tới điều gì, những người khác vậy mà đều đồng thời nghĩ đến. Cũng trách cái tên kia thật sự quá nổi danh, mỗi người nơi này đều rõ ràng ba chữ kia có ý nghĩa gì.

Mà mấy người Hạ Băng cũng trong đầu chấn động, nhớ ra cái gì đó.

Hắn nói gì vậy, từ biệt ở Thi phần giới, tên của hắn là Ngô Khí. Trời ạ, chẳng lẽ.

Hạ Băng như rớt cục hiểu ra cái gì, nhất thời cả thân thể hắn run lên hung hăng, dưới chân thiếu chút nữa đứng không vững ngã trên mặt đất. So với trước đó còn lớn hơn một chút mồ hôi lạnh lập tức sinh ra, đem toàn thân hắn ướt đẫm thông thấu. Mà phía sau hắn một thanh niên nhẹ nhàng đứng đó., Còn lại càng không chịu nổi, trong nháy mắt suy nghĩ thông suốt, khuôn mặt hầu như là vèo một cái liền trở nên trắng bệch không gì sánh được, một loại ý niệm sợ hãi từ đáy lòng không thể ngăn chặn được nảy sinh ra.

Trong đầu hồi tưởng lại, lại là nghe được một tin đồn mấy ngày trước: Trong vực ngoại điện, một tiểu thể giới vực ngoại gọi là Thi phần giới bỗng nhiên truyền ra một mảnh mộ địa tuyệt sắc bị phát hiện, bên trong cất giấu mấy ngàn cương thi cấp bậc không thấp cùng một đầu kim thi., Lập tức hấp dẫn

ngoại trừ đệ tử chân truyền của tám điện khác bên ngoài Điện Âm Thiên Ma đuổi tới. Nhưng mà sau một phen tranh đấu ở bên trong Thi phần giới, chỗ tốt lớn nhất khiến cho một đệ tử thượng đẳng chỉ có tu vi Nguyên Anh hậu kỳ là được rồi.

Đồng tử áo liêm của đệ tử chân truyền Thi Ma điện tìm người kia gây phiền phức, ngược lại bị đệ tử thượng đẳng này đánh cho trọng thương hôn mê, nếu như không phải cuối cùng mấy người Man Sơn cầu tình, thậm chí còn có thể chết trong tay đệ tử thượng đẳng kia. Mà tên đệ tử thượng đẳng thần bí khó lường kia, liền gọi là Ngô Khí.

Kỳ thật ngay từ đầu Ngô Khí đã nói với bọn họ tên của mình, mà bọn họ cũng không nghĩ tới nguyên nhân của chuyện này là do tu vi Ngô Khí hiển lộ ra là Nguyên Anh đỉnh phong. Nghe đồn kia cũng qua một đoạn thời gian, ai cũng sẽ không nghĩ tới thời gian ngắn như vậy, một tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ đã tấn thăng đến Nguyên Anh đỉnh phong.

Bây giờ Tổng Tuyệt vừa xuất hiện, liền tưởng đến các khớp xương trong đó, tất cả mọi người đều nhớ tới lời đồn kia, mà tên đệ tử nhẹ nhàng nói ra lời không kém kia, lại càng cả kinh thiếu chút nữa quay người bỏ chạy. Một đám đệ tử thượng đẳng vừa mới trợn mắt nhìn Ngô Khí, giờ phút này đều bị kinh sợ đến toát mồ hôi lạnh toàn thân.

Chỉ cần nghĩ tới sát tinh như đồng tử áo tím này, kết cục đều bị rơi vào trong tay Ngô Khí thổ huyết hôn mê, đáy lòng bọn họ liền thấp thỏm bất an, sợ Ngô Khí đột nhiên bạo khởi, giận dữ liền giết chết bọn họ cho hả giận. Tuy rằng muốn ở đây có chút cực đoan, nhưng nơi này là Ma Tông, cái gì cũng có thể ít, chỉ có thể là không ít, chính là ma đầu làm việc cực đoan không giảng đạo lý.

:

Ngô Khí một đường đi về phía Tống Tuyết, hai chân giẫm lên hư không, dưới chân như có cầu thang, chậm rãi bay lên không.

Trong lòng gần trăm đệ tử thượng đẳng phía dưới đang suy nghĩ gì, hẳn lại không biết, cũng không nghĩ tới bởi vì một câu của hắn, tất cả mọi người nhớ tới hành động của Ngô Khí lúc trước tại Thi Giới, tự nhiên cũng sẽ không nghĩ đến. Trong lòng mọi người, giờ phút này đem hắn cùng những lão ma năm tháng giết người không chớp mắt kia đánh đồng.

Bất tri bất giác, địa vị Ngô Khí ở đây đã giống như Tống Tuyết cao cao tại thượng, thậm chí trong lòng mọi người, địa vị của Ngô Khí còn cao hơn một chút. Không chỉ vì cái chiến tích nào khác, cũng bởi vì một chiến tích của Ngô Khí.

Đệ tử chân truyền của Thi Ma điện sẽ không nhiều như Huyền Âm điện, mà vị đồng tử áo liêm kia, thành danh đã lâu, bảo vật trên người đông đảo, lại mang theo tử linh mạch., Tư chất linh căn không phải người thường có thể so sánh. Thực lực trong đám đệ tử chân truyền của Thi Ma điện cũng ở trong hàng đầu, hung nhân bậc này, đều rơi vào kết cục thảm như Ngô Khí. Thậm chí so sánh với nhìn lui, chỉ sợ Tống Tuyết đệ tử chân truyền nhà mình, so sánh với Ngô vút bỏ cao thủ trẻ tuổi đột nhiên xuất hiện này, chiến lực cũng kém hơn một chút.

Điểm này bọn họ ngược lại đã suy nghĩ nhiều, lúc Ngô Khí còn ở Thi Phần giới, chiến lực mặc dù cũng đạt tới cảnh giới Hóa Thần. Nhưng cũng không phải đối thủ của đệ tử chân truyền thành danh đã lâu, lúc đó mấy người kia, ngoại trừ thằng bé Thọ Y đồng tử bị hắn khắc chế chết chết ra, mấy người khác chỉ sợ đều có thực lực đủ để trấn áp Ngô Khí.

Bất quá bây giờ, lại không giống lúc trước. Mặc dù chỉ ngần ngừ hơn mười ngày, nhưng đã nhiều ra một bộ phận thân Ngô Khí. Lúc này nếu hắn toàn lực ra tay, đừng nói là Tống Tuyết, cho dù là cường giả Hóa Thần đỉnh phong, Ngô Khí cũng có thể đánh một trận.

Tổng Tuyết đứng ở không trung, nhìn Ngô Khí chậm rãi đi lên, vẻ lạnh như băng trên mặt đã hòa hoãn đến mức hầu như không nhìn thấy. Cũng không biết là vì thực lực Ngô Khí, hay là bởi vì Ngô Khí đều là đệ tử Huyền Ảnh điện, kiểm tra lại hoặc là cả hai đều có.

Mười mấy ngày không gặp, thực lực của người lại tăng cao.

Tổng Tuyết đối mặt với Ngô Khí, thần diễm trên mặt lại không giống như đối mặt với đám đệ tử thượng đẳng phía dưới, thần ngôn trên mặt hoàn toàn là một loại thái độ bình đẳng. Thậm chí so với lúc đối mặt với mấy người đệ tử chân truyền Man Sơn, biểu lộ còn nhu hòa hơn một chút, lời nói cũng nhiều hơn một chút. Trong mắt chúng đệ tử Huyền Ảnh điện, chân truyền chung quanh Tổng Tuyết giống như tiên tử lạnh như băng, xưa nay đều là vẻ mặt lạnh như băng, không gần gũi, giống như một tòa núi băng.

Trên thực tế tính tình của nàng có chút lạnh lùng, có chút trầm mặc ít nói. Bất quá so sánh với vị Hạng Liên của Bình Ma điện kia, Tổng Tuyết đã nói rất nhiều rồi.

Tổng Tuyết phun ra câu nói kia, mọi người vẫn nghe phía dưới lại giật mình trong lòng, tu vi cảnh giới bọn họ không đủ, hơn nữa trước kia cũng chưa từng thấy Ngô Khí. Tự nhiên không cách nào biết được khí tức Ngô Khí biến hóa sau mười mấy ngày qua. Nhưng Tổng Tuyết lại cảm ứng được rõ ràng, so sánh với mười mấy ngày trước tại Thi phần giới lúc trước., Khí tức trên người Ngô Khí càng thêm tối nghĩa, mặc dù rõ ràng hiển lộ ra tu vi Nguyên Anh đỉnh phong, nhưng trực giác của Tổng Tuyết lại nói cho hắn biết, người trước mắt cho nàng một loại cảm giác nguy hiểm cực kỳ mãnh liệt.

Thậm chí nàng còn có một loại ảo giác, nếu lúc này nàng ra tay với hắn. Chém giết với hắn, người thất bại sẽ là nàng. Mặc dù nàng không tin dự cảm này, nhưng cũng không ngăn trở nàng đối với Ngô Khí có vài phần kính trọng.

Trong lúc giật mình, trên không trung, Ngô Khí và Tổng Tuyết đã đứng song song, giống như chính hắn cũng là một đệ tử chân truyền có được tu vi Hóa Thần vậy, nhìn xuống phía dưới một loại đệ tử thượng đẳng. Mà đối với tất cả những chuyện

này, gần trăm người phía dưới, lại không có ai dám nhiều lời, đều yên lặng cúi đầu, tỏ vẻ sợ hãi đối với Ngô Khí và Tống Tuyết.

Đứng một hồi, Ngô Khí nhìn mọi người phía dưới thuận mắt, trong lòng lập tức dâng lên một cỗ hào khí cùng dục vọng nắm trong tay. Một loại cảm giác cao cao tại thượng từ đáy lòng nảy sinh ra, không ngừng mê hoặc Ngô Khí, để hắn một mực duy trì loại cảm giác này.

Nhắm mắt lại, Ngô Khí lắng lắng thể ngộ cảm giác này, nhưng một khắc sau, khóe miệng hắn hiện lên một nụ cười khinh miệt, trong lòng hầu như không cần động niệm, lực lượng tâm thần to lớn đột nhiên vận chuyển, hóa thành hai cái cối xay lớn vô hình, hung hăng xoắn một cái, cảm giác này còn chưa hoàn toàn chiếm cứ tâm thần Ngô Khí đã bị xoắn cho một cái hoàn toàn sạch sẽ.

Tống Tuyết ở một bên nhìn thấy một màn này, thần sắc băng lãnh trên mặt lần nữa biến hóa, con ngươi trong mắt giống như hơi co rút lại, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc. Nàng cũng là người tâm chí kiên định như Bàn Thạch, đương nhiên biết rõ trong lòng Ngô Khí vừa mới xảy ra cái gì, loại không khí bị tất cả mọi người sợ hãi kính trọng này, mặc dù nói một chút tổn thương rõ ràng cũng không có, nhưng thật sự có lực lượng làm cho tu sĩ trong lòng nảy sinh tâm ma.

Rất nhiều tu sĩ thiên tài tu vi tăng vọt, sau khi cảm nhận được loại không khí này, đều không chế dục vọng không biết đáy lòng mình, cuối cùng trở thành vật hi sinh của tâm ma.

Nhưng cho dù Tống Tuyết là người tâm chí kiên định, bị loại không khí này lây nhiễm, cũng phải giãy dụa một hồi mới có thể áp chế. Rất ít người có thể giống như Ngô Khí, cố ý thể ngộ, thậm chí thả ra tâm thần của mình, để cỗ uể oải này nhìn vào ở lại, cuối cùng mới phát động tâm thần lực cắn giết nàng.

Hành vi bực này, quả thực cực kỳ lớn mật, cực kỳ mạo hiểm. Bất quá sau màn này phát sinh, Tống Tuyết nhìn về phía Ngô Khí trong ánh mắt càng thêm dị sắc. So với lúc trước ở Thi phân giới, thời điểm Ngô Khí hung hăng trấn áp đồng tử áo liệm càng lớn.

Sau khi bóp chết cái nhìn còn chưa nảy sinh đáy lòng kia, Ngô Khí đang muốn mở miệng nói gì đó với Tống Tuyết, bỗng nhiên lúc này, một cỗ khí thế khủng bố từ đằng xa quảng trường bay lên, thẳng đến chỗ trung tâm quảng trường này, không đợi tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn, chỉ trong chốc lát, khí thế này liền giáng lâm.

Ầm

Không khí biến hóa, tiếng thét vang lên, quảng trường hàn ngọc vốn còn cực kỳ bình tĩnh lúc này lại có từng luồng từng luồng cuồng phong cuốn lên, từng đạo khí tức lạnh thấu xương hàng lâm xuống, như là từng lưỡi đao phong mang kinh khủng, cắt đứt hư không thất linh bát lạc.

Tống Tuyết Tuyết

Một tiếng gầm không phân biệt là tiếng gầm hay là thanh âm gì khác như sấm nổ vang lên, trong khí tức cuồng mãnh lạnh thấu xương kia, một thân ảnh cường tráng vĩ đại hiển lộ ra.

Không gian ba ba chấn động, giống như có cự thú giẫm lên trên, chạy như điên tới đây. Toàn bộ hư không đều vì vậy mà chấn động không ngớt, giống như muốn vỡ ra. Cảnh tượng đột ngột như vậy xuất hiện, nhất thời làm cho ánh mắt của tất cả mọi người hấp dẫn tới, ngay cả chính Ngô vút bỏ cũng nhìn về phía một người đột nhiên xuất hiện này.

Đội đám đệ tử thượng đẳng phía dưới nhìn thấy một người đột nhiên xuất hiện này, sau khi nhìn rõ diện mạo người kia, nhao nhao như bùng nổ lên tiếng nghị luận. Mọi người sau khi xem xong, lại đưa mắt nhìn sang Ngô Khí và Tống Tuyết đang đứng cùng một chỗ, trong ánh mắt không ít người đều mang theo một vòng hả hê xem náo nhiệt.

Là Triệu Dương sư huynh, lần này có trò hay để xem.

Đúng vậy, Huyền Vân điện có ai không biết Triệu Dương sư huynh vẫn luôn muốn làm đạo lữ của Tống Tuyết sư tỷ.

Nhưng bởi vì Tống Tuyết sư tỷ một lòng hướng đạo, vẫn không thể thành công. Nhưng Triệu Dương sư huynh đã sớm coi Tống Tuyết sư tỷ là cấm liên, bất luận là ai, dám nhúng

chậm một chút đều sẽ bị Triệu Dương sư huynh coi là cừu nhân sinh tử.

ghen Hải sinh ba, lần này thật sự có trò hay để xem, Triệu Dương sư huynh chiến lực mạnh mẽ, thậm chí sẽ không thua Tống Tuyết sư tỷ thân là kiếm tu. Vị Ngô sư huynh kia mặc dù đã từng đánh bại đồng tử tuổi thọ, nhưng cũng chưa chắc là đối thủ của Triệu Dương sư huynh.

Cơ hội tốt đấy, trước đó trận chiến ở Thi Phần giới chúng ta không nhìn thấy, lần này nói không chừng có thể khiến hắn nghiệm một lần.

【

Một đám đệ tử thượng đẳng đều suy nghĩ như thế, đều hy vọng Ngô Khí và vị đệ tử chân truyền đột nhiên xuất hiện này chém giết, dĩ nhiên không có ai muốn ba người sống hòa bình với nhau. Bất quá cũng là bình thường, đối với tu sĩ ma tông mà nói, không có gì quan trọng hơn so với tăng cao tu vi của mình. Mà quan sát cường giả cấp bậc hóa thân chém giết, bất kể thế nào đều sẽ có cảm ngộ, đương nhiên là đối với bọn họ tốt nhất.

Thân ảnh hùng tráng vô cùng kia từ trong từng đạo khí tức lạnh thấu xương vô cùng đi ra, mạnh mẽ một cước giẫm lên hư không, mắt thường có thể thấy được gọn sóng tản ra bốn phía, trùng kích hết thảy chạm vào.

Phía dưới một đồng đệ tử thượng đẳng chuẩn bị xem náo nhiệt, bị gọn sóng này xông lên, nhao nhao cảm giác khí huyết trong cơ thể bốc lên, không đứng thẳng được, có mấy người tu vi quá thấp lại không phòng bị, càng cảm giác cổ họng mát lạnh, khóe miệng tràn ra một tia tơ máu. Mà trên không trung, gọn sóng chấn động này vừa đến trước người Tống Tuyết không hiểu sao lại biến mất không thấy gì nữa, nhưng khi đến trước mặt Ngô Mông, lại đột nhiên tăng mạnh không biết bao nhiêu lần, như nước ngầm ngầm đánh về phía Ngô Khí.

Hạ mã uy...

Ngô Khí trong đầu bỗng nhiên nhảy ra từ này, đồng thời nhướng mày, giận dữ hiện lên trên mặt. Chẳng hiểu tại sao bị

người công kích, cũng không trách Ngô Khí mặt dày khó coi.

Hừ lạnh một tiếng, khoe miệng Ngô Khí hiện ra nụ cười trào phúng cùng khinh thường, không có động tác nào khác, không động đậy, tùy ý gợn sóng chân động kia đụng vào nhau, vù vù đánh tới, một chút phản ứng cũng không có, trong nháy mắt khi tiếp xúc cùng thân thể Ngô Khí, những gợn sóng chân động kia liền biến mất vô ảnh vô tung, ngay cả một chút gợn sóng cũng không có.

Một màn này rơi vào trong mắt Triệu Dương vừa mới hiện lộ ra thân hình, không khỏi khẽ ồ lên một tiếng, bất quá giữa thần – nó vẫn không mấy may hòa hoãn, ánh mắt nhìn về phía Ngô Khí tràn đầy sát khí và tức giận.

Ba gợn sóng chân động đi qua, ba người trên không trung cũng hoàn toàn đứng thẳng, Ngô Khí vẫn đứng cùng một chỗ với Tống Tuyết. Người đột nhiên xuất hiện này, đứng đối diện hai người. Là một đại hán, thân hình cao lớn tráng kiện, đứng ở nơi đó, quả thực giống như một pho tượng Chiến Thần, từ trong cơ thể hắn không ngừng tràn ra một tia khí tức sắc bén lạnh thấu xương.

Bất quá gương mặt đại hán này lại vô cùng tốt, ngũ quan phong thần tuấn lãng, không giống những cái gói thêu hoa như khuôn mặt trắng trẻo kia, khí tức uy nghiêm trên thân người này phát ra, làm cho người ta không tự chủ được sẽ sinh ra hảo cảm, hơn nữa khoe miệng hắn mang theo một nụ cười tà dị như có như không, càng làm cho trên thân đại hán này thêm mấy phần mỉa mai.

Mỹ nam tử tà dị bức này, đối với nữ nhân mà nói, xem như là dụ hoặc trí mạng. Đáng tiếc, Ngô Khí lúc này đang đứng bên cạnh nữ tử, thiên sinh đối với mỹ nam tử này không thích chút nào, thấy hắn xuất hiện, càng là ánh mắt biến hóa một chút cũng không có. Giống như lúc này xuất hiện, chỉ là một người qua đường vậy.

Lại nhớ tới thời điểm Ngô Khí xuất hiện, biến hóa khác thường của nữ tử Băng Tuyết Tiên Tử này, trách không được đại hán này lại nổi giận như vậy.

: chỉnh sửa mới đã vượt qua vạ, có thể xin chư vị huynh đệ ra tay ủng hộ tăng thêm một ít sưu tầm cùng đề cử không?

Tuyết muối, xấu quỷ này là ai?

Không phụ sự kỳ vọng của đám đệ tử thượng đẳng trên quảng trường Hàn Ngọc, nam tử tà dị này vừa ra đã lạnh mặt, ngay lập tức quát hỏi Tống Tuyết. Nghe hắn gọi như vậy, người không biết còn tưởng rằng hắn và Tống Tuyết thật sự là một đôi đạo侶. Thế nhưng một khắc sau, trên mặt Tống Tuyết không hề có vẻ lạnh như băng còn có một chút chán ghét, không chút do dự vạch trần vị đệ tử chân truyền Triệu Dương này.

Triệu Dương sư huynh, kính xin gọi ta là Tống Tuyết sư muội, cái tên Tuyết muối này, không phải người có thể gọi được.

Lời này vừa nói ra, lập tức vị đệ tử chân truyền Triệu Dương này giống như bị người ta tát một cái, nóng rất đau lòng. Nhất là những đệ tử thượng đẳng phía dưới nhìn thấy ánh mắt cười nhạo, càng làm cho hắn lửa giận cao cháy. Bất quá cũng may trước khi hắn đi ra đã tìm được mục tiêu.

Đối với nữ tử bình thường có khuôn mặt tà dị trí mạng dụ hoặc, nhìn về phía Ngô Khí, quang mang vô cùng nguy hiểm lưu chuyển trong mắt hắn. Trên người chậm rãi tràn ra phong mang lạnh thấu xương nhất thời càng thêm nồng đậm, để Ngô Khí có loại cảm giác giống như bị thượng cổ hung thú nhìn chằm chằm.

Người muốn làm gì?

Cơ hồ tất cả mọi người đều ngoài dự liệu, Tống Tuyết sư tỷ vẫn luôn lạnh như băng, vậy mà giờ phút này đột nhiên đứng trước mặt Ngô Khí. Sau đó gương mặt xinh đẹp hàm sát, Triệu Dương trợn mắt nhìn tên đệ tử chân truyền có khuôn mặt tà dị kia, nhìn bộ dáng của nàng, tựa hồ rất là bất mãn với Ngô Khí như Triệu Dương.

Một phen động tác này bị Tống Tuyết làm ra, tất cả mọi người trợn tròn mắt. Gần trăm vị đệ tử chân truyền phía dưới ngáy ngẩn cả người, đáy lòng hô to không thể nào, đồng thời cũng

nổi lên ý nghĩ cực kỳ hưng phấn. Bọn họ đều không phải là người ngốc, nếu như lúc trước tay nói Triệu Dương sư huynh chưa hẳn sẽ đối đầu với Ngô Khí, nhưng hiện tại, hắc hắc.

Mà Ngô Khí bị Tống Tuyết ngăn ở phía sau, giờ phút này trên mặt lại hiện ra nụ cười khổ quái dị. Với trí tuệ của hắn, hầu như nghĩ tới một chút sẽ biết Tống Tuyết làm vậy là vì cái gì. Căn bản không phải những đệ tử phía sau nghĩ, Ngô Khí thật sự cùng Tống Tuyết có tình cảm gì., Ngô Khí có nhãn lực rất độc, lần đầu tiên gặp mặt đã nhìn ra Tống Tuyết này, căn bản chính là một người si nữ toàn tâm toàn ý tu luyện, nói chuyện yêu đương nhiên là vô duyên với hắn. Cho nên mặc kệ hiện tại đột nhiên xuất hiện tên đệ tử chân truyền Triệu Dương này, hay là đệ tử thượng đẳng như Ngô Khí, đều vô duyên ôm mỹ nhân về.

Mà Tống Tuyết là đệ tử chân truyền, cố ý làm ra hành động này vì Ngô Khí, kỳ thật cũng không có ý tốt gì. Chẳng qua là ý tứ muốn để Ngô Khí làm lá chắn.

Như những đệ tử kia nghĩ, trước đó có lẽ vị đệ tử chân truyền Triệu Dương kia cố kỵ Ngô Khí trước đó đánh bại đồng tử Thọ Y mà không cùng Ngô Khí động thủ, nhưng hiện tại, chỉ cần Triệu Dương là thật sự có chấp niệm với việc Tống Tuyết trở thành đạo侣 của hắn, vậy thì không cần suy nghĩ nữa. Hắn nhất định sẽ ra tay với Ngô vút bỏ.

Vốn Tống Tuyết không thích vị đệ tử chân truyền này một mực dây dưa với hắn, nhưng người này cùng nàng là đệ tử chân truyền, một thân chiến lực cũng không kém chút nào so với hắn. Hai người cũng vì vậy mà chém giết mấy trận, đều không phân thắng bại, cũng làm cho hắn càng thêm dây dưa quá phận. Nếu không phải kiêng kỵ Triệu Dương cũng là người Huyền Âm điện, Tống Tuyết thậm chí sẽ nhìn không được dùng phương pháp chém giết với hắn. Bất quá hôm nay cũng không cần, nàng đã có biện pháp tốt hơn.

Dù là Ngô Khí vẫn luôn tỉnh táo vô cùng, giờ phút này cũng bị Tống Tuyết làm cho lửa vô danh, khóe miệng lập tức cong lên một vòng ý cười trào phúng, cũng không phải đối với một đệ

tử chân truyền Triệu Dương đột nhiên xuất hiện, mà là hướng về Tống Tuyết.

Tống Tuyết, người đang làm gì mà lại vì xấu quỷ này vậy. Tốt, rất tốt, vốn ta còn muốn buông tha Sứ quỷ này, hiện tại người đã làm như vậy, nếu ta không giết xú quỷ này, cái nón xanh này ta cũng phải đeo.

Dù Ngô Khí đã hiểu rõ một chút đối với vị đệ tử chân truyền Triệu Dương này, sau khi nghe hắn đột nhiên nói ra lời này, cũng không khỏi trên mặt trì trệ, dùng một loại ánh mắt kỳ dị nhìn hắn một cái, mà những đệ tử thượng đẳng phía dưới thì mặt mũi đều vui vẻ, thiếu chút nữa cười ra.

Duy nhất lộ ra vẻ càng thêm băng lãnh, đại khái chỉ có một mình Tống Tuyết.

Nghe thấy ba chữ đội nón xanh đầy phàm nhân, trên gương mặt Tống Tuyết dày đặc sát khí như băng sương, ánh mắt nhìn về phía vị Triệu Dương sư huynh kia càng là lần đầu tiên mang theo sát khí.

Đáng tiếc vị đệ tử chân truyền này hoàn toàn bị tình cảm che phủ, vậy mà giống như hoàn toàn không thấy được sát khí trong mắt Tống Tuyết, ánh mắt vẫn như cũ nhìn chằm chằm vào Ngô Khí sau lưng Tống Tuyết, sát khí tức giận không chút che giấu, trên người tràn ra phong mang càng thêm khủng bố, chỉ đứng ở nơi đó không nhúc nhích, liền không ngừng rung chuyển vùng hư không kia, tùy thời đều hóa thành hỗn độn.

Xú quỷ, lăn ra đây cho lão tử, trốn ở sau lưng nữ nhân tính là bản lãnh gì. Có gan đi ra cùng lão tử giết một trận, thua thì rút ra xa cho lão tử, nếu nhìn thấy người tiếp cận Tống Tuyết sư muội, lão tử liền làm thịt người.

Lấy thân phận đệ tử chân truyền Triệu Dương, nói với một đệ tử thượng đẳng, có thể nói là cực kỳ khách khí. Nếu đổi lại là đệ tử chân truyền khác, có thể trực tiếp lăn một câu. Bất quá Triệu Dương biết như vậy, cũng rất rõ ràng, đệ tử thượng đẳng trước mắt này, không phải đệ tử thượng đẳng khác có thể so sánh. Ở Thiên Ma tông, cũng không có đệ tử thượng đẳng, có

thể đánh một đệ tử chân truyền thành danh đã lâu học máu hôn mê.

Tuy Triệu Dương tự nghĩ tuổi thọ đồng tử hắc cũng không phải là đối thủ của mình, nhưng cũng không tin tưởng có thể trong thời gian ngắn như vậy đánh cho đồng tử áo liệm thành như vậy, cuối cùng còn cưỡng ép cướp đi bảo vật đặc ý của đồng tử áo tím, Thiên Thi quan. Nếu không phải Ngô Khí đột nhiên xuất hiện ở Huyền Âm điện, lại đứng bên cạnh đạo lữ Tổng Tuyết mà hắc mạnh mẽ xác định, hắc cũng sẽ không nhảy ra đối nghịch với Ngô Khí.

Vốn hắc cho rằng, sau khi nói ra những lời vừa rồi, Ngô Khí đã nổi giận dùng dùng nhảy ra chém giết với hắc một trận, nhưng sau khi hắc kêu xong lại phát hiện, Ngô Khí vẫn đứng sau lưng Tổng Tuyết, chỉ giống như một cái cọc gỗ, hoàn toàn không có ý dời bước.

Lần này ngay cả Tổng Tuyết cũng có chút bất ngờ, quay đầu lại nhìn Ngô Khí một chút, lại phát hiện Ngô Khí không có chút nào ngượng ngùng, thậm chí còn vô cùng bình tĩnh đối mặt với nàng. Chỉ một cái nhìn này, trong lòng Tổng Tuyết liền hiểu rõ, Ngô Phàm là nhìn thấu suy nghĩ của nàng, cho nên mới thờ ơ, cho dù bị Triệu Dương trong miệng gọi là xấu xí quỷ, cũng một chút ý tứ ra tay cũng không có.

Tổng Tuyết vốn cũng không có ý định giấu diếm được Ngô Khí, lại nhìn ra Ngô Khí đoán ra ý nghĩ của nàng, lập tức một đạo đâm thẳng vào.

Đôi môi băng hơi động một chút, một đạo ý niệm liền truyền vào trong đầu Ngô Khí.

Mà màn này trong mắt Triệu Dương, quả thực chính là không thể hiểu rõ hơn là truyền tình, một tia cổ kị cuối cùng trong lòng bởi vì chiến tích Ngô Khí sinh ra lập tức tan thành mây khói. Lấy thanh danh hắc tại Thiên Ma tông tung hoành nhiều năm như vậy có thể thắng được., Ngoại trừ có mấy đệ tử chân truyền tuyệt thể thiên tài, hắc không sợ ai cả. Càng không sợ một đệ tử thượng đẳng không biết từ đâu xuất hiện, cho dù đệ tử thượng đẳng này đã đánh bại một đệ tử chân truyền cũng vậy.

Quý xấu, nghe nói người cũng là đệ tử Huyền Vân điện, còn là một đệ tử thượng đẳng. Lão tử là đệ tử chân truyền, mệnh lệnh của ta người không nghe, dựa theo điện quy. Lão tử có thể bảo người lập tức rút khỏi Huyền Âm điện.

Triệu Dương tính toán ra lời này, lúc này mọi người mới nhớ tới, hai người tranh phong trước mắt, thân phận có chênh lệch rất lớn. Một đệ tử chân truyền cao cao tại thượng, một người chỉ là đệ tử thượng đẳng giống như bọn họ. Mà ở Thiên Ma Tông, trong mấy chục vạn đệ tử, chế độ cấp bậc cực kỳ nghiêm.

Nếu như Triệu Dương không nói ra mọi người còn không nghĩ đến, lúc này hắn vừa nói ra, mọi người mới nhớ ra. Trong Huyền Âm điện xác thực có một cái điện quy, nếu đệ tử thượng đẳng không nghe mệnh lệnh của đệ tử chân truyền, có thể sẽ bị nhận định bất kính với chân truyền, có thể sẽ bị đuổi ra khỏi Huyền Âm điện.

Mặc dù ở trong Ma Tông, nói cho cùng vẫn là cường giả vi tôn, ai nắm đầm liền nghe ai. Nhưng có đôi khi, nếu thực lực của người và địa vị của người không hợp, cái sắt này cũng có thể sẽ thay đổi. Giống như hiện tại. Thực lực Ngô Khí đã tương đương với tu sĩ Hóa Thần. Nhưng lại chỉ có thân phận địa vị đệ tử thượng đẳng, cùng Triệu Dương thân là đệ tử chân truyền xung đột, lập tức hiện ra hoàn cảnh xấu.

Bất quá đối mặt với uy hiếp của Triệu Dương, Ngô Khí lại ngay cả một chút trả lời cũng không thỏa đáng, sự uy hiếp này của hắn có lẽ hữu dụng đối với đệ tử thượng đẳng Huyền Âm điện chân chính. Nhưng đối với hắn đường đường là người có thân phận thượng đẳng đệ tử Huyền Âm điện chủ lấy được mà thôi, quả thực không bằng gãi ngứa, hoàn toàn không có một chút lực uy hiếp nào.

Loại thái độ miệt thị này của Ngô Khí càng làm cho Triệu Dương lửa giận bùng bùng, sát khí trên người hỗn hợp cùng một chỗ với những phong mang lạnh thấu xương kia, đồng loạt tuôn ra, biến hư không chỗ hắn thành Đao Nhận Ma Ngục. Nếu như trong lòng không còn một chút lý trí, chỉ sợ hắn đã sớm xung phong liều chết, đánh chết Ngô Khí.

Bất quá hẳn lại không biết, vào lúc này, hai người Ngô Khí và Tống Tuyết đang tiến hành đàm phán vì lợi ích của mình.

Tống sư tử, người làm như vậy có chút quá phận, chẳng lẽ cho là tính tình sư đệ ta tốt đến mức bị người ta lấy ra làm tấm chắn tiền bài cũng không nổi giận sao?

Giọng nói của Ngô Khí truyền vào trong đầu Tống Tuyết, giọng nói lạnh lẽo này khiến Tống Tuyết suy nghĩ chút nữa cho rằng Ngô Khí đã tức giận. Chẳng qua sau khi nàng nhìn thấy nụ cười trên mặt Ngô Khí, lập tức đã nghĩ thông suốt.

Ngô sư đệ, người đã đoán được, sư tử cũng không nhiều lời. Chỉ cần người giúp ta việc này, ngày sau tất có báo đáp.

Tống sư tử nói nghe thật nhẹ nhàng, người làm sư đệ ta không nhìn ra sao, vị Triệu sư huynh này cũng không phải là đèn càn dầu. Sư đệ có thể chiến thắng đồng tử Thợ Y, chỉ dựa vào thủ đoạn khắc chế thần thông của hắn, nếu chiến thắng vị Triệu Dương sư huynh này, sợ là sư đệ không đủ lực a.

Sư đệ, người có yêu cầu gì, cứ việc nói là được.

Tống sư tử quá lo lắng, không phải sư đệ không muốn hỗ trợ, thật sự là không muốn tạo thành đại địch như vậy. Một đồng tử áo liêm thì thôi, nếu thêm một vị đệ tử chân truyền thuộc Huyền Âm điện, không nói trước có thể đặt chân ở Thiên Ma tông này hay không, chính là sau này còn có thể sống được bao lâu, sư đệ cũng không dám cam đoan.

Sư đệ, người không nên tiến thêm một tấc, bỏ qua cơ hội lần này, lần này người muốn tìm ta hỗ trợ, mặc kệ là cái gì, không giúp được gì.

Câu nói cuối cùng này, lập tức còn muốn tiếp tục tranh thủ kiếm chỗ tốt, trên mặt lần đầu tiên hiện ra vẻ bất đắc dĩ.

Nguyên lai không chỉ mình hắn có tâm cơ, vị sư tử Tống Tuyết lạnh như băng này, cũng không kém bao nhiêu, đã sớm nhìn ra Ngô Khí đột nhiên tới Huyền Âm điện này, căn bản không phải là vì ứng lời mời của nàng, mà là có việc tìm nàng hỗ trợ.

Nhìn ra mục đích Ngô Khí tới đây lần này, ngược lại là bất được một cái uy hiếp, hai người lập tức đạt thành nhận thức chung, mỗi người đều muốn.

Biết được mình lần này nhất định phải làm lá chắn mũi tên một lần, trong mắt Ngô Khí không khỏi hiện lên một tia bất đắc dĩ. Bất quá nhớ trước đó vị Triệu Dương sư huynh kia quát mắng hấn, Ngô Khí lập tức tìm được một lý do ra tay, chiến ý cùng sát khí trên người đồng thời trở nên ngu xuẩn.

Tên này từ sau khi luyện hóa phân thân Hồng Liên, vẫn ở trong trạng thái tự tin hiện ra, trên mặt không chút do dự lộ ra trào phúng cùng khinh thường đáy lòng, thân hình chậm rãi từ sau lưng Tống Tuyết đi ra, đứng đối diện với vị đệ tử chân truyền Huyền Âm điện này vẫn luôn uy phong凛冽.

Không biết Triệu Dương sư huynh muốn tại hạ ra khỏi Huyền Âm điện bằng cách nào a...

Ngô Khí đứng ở hư không, trên mặt giấu cợt cùng khinh thường hầu như tất cả mọi người có thể nhìn thấy rõ ràng, lời kia vừa ra khỏi miệng, nhất thời lại để cho tất cả mọi người sửng sốt.

Nhất là Hạ Băng như mười mấy người, trước đó không lâu bọn họ còn trò chuyện vui vẻ với Ngô Khí, cùng nhau vào điện. Lúc trước Ngô Khí hiển hiện ra, căn bản không phải hiện tại càn rỡ càn rỡ càn rỡ như vậy. Mà là một vị đệ tử thượng đẳng tính tình ôn hòa, hoàn toàn là một tia ngạo khí cũng không có.

Nhưng lúc này xem ra, nào còn có chút đáng vẻ ôn hòa, loại thần thái này, căn bản sẽ không bại bởi những đệ tử chân truyền cao cao tại thượng kia, nhất là lúc hấn đối mặt thật sự là một đệ tử chân truyền, càng có vẻ quái dị vô cùng. Lúc này vẻ kiêu ngạo trong đầu tất cả mọi người đồng thời hiện lên ý nghĩ này.

Hạ Băng như mấy người ngoại trừ phản ứng này, còn có một ý niệm trong đầu: Rốt cuộc cái nào mới là Ngô Khí chân chính.

Chỉ tiếc mấy người bọn họ và Ngô Khí mới quen biết không quá nửa canh giờ, nếu bọn họ ở chung với Ngô Khí lâu một chút, không cần bao lâu, chỉ cần là cùng với vị Tống Tuyết sư tỷ kia nhiều như vậy là được rồi. Sẽ biết được, kỳ thật cái nào cũng là Ngô Khí chân chính, thẳng ôn này cho tới bây giờ đều

là ích kỷ cả., Lúc không có uy hiếp đến lợi ích của hắn, hắn có thể tính là một người tốt, nhưng nếu có người uy hiếp đến lợi ích của hắn, hoặc là làm con đường của hắn, hắn nhất định sẽ không chút do dự đá ra một cước, hoặc là, trực tiếp hủy diệt.

Lúc trước tại Vạn Thi Tông là như vậy, ra ngoài lịch lãm dần tới hạo kiếp ở Thiên khoáng sơn mạch kia cũng là như thế, đối phó vị nữ điện chủ Huyền Âm điện có thân phận cao kia cũng là như thế, còn có đồng tử áo liệm trong Thi Phần Giới, không may thúc giục, đồng dạng cũng bởi vì nguyên nhân này, bị Ngô Khí đánh cho hộc máu hôn mê.

Vốn dĩ vị Triệu Dương sư huynh này và Ngô Khí một chút ân oán cũng không có, Ngô Khí cũng không muốn trở thành bia đỡ đạn của Tổng Tuyệt, đáng tiếc, hai người đã đạt thành giao dịch, Tổng Tuyệt có thể cho Ngô Khí thứ mình muốn. Nếu không phát thứ kia cho vị Triệu Dương sư huynh, đương nhiên cũng không đến tay được.

Triệu Dương vẫn luôn khắc chế sát ý trong lòng mình, lúc nhìn thấy Ngô Khí lộ ra thần thái càn rỡ càn rỡ như vậy, rốt cuộc, một tia lý trí cuối cùng trong lòng cũng biến mất, không đề ý đến nơi này là quảng trường Hàn Ngọc, phía dưới còn có gần trăm đệ tử thượng đẳng, hắn đã ra tay.

Năm canh giờ hoàn tất, một vạn sáu ngàn chữ. Tiểu lâu hôm nay đủ sức rồi, cầu chư vị huynh đệ ủng hộ ngày mai tiếp tục, canh ba xin chư vị thu thập tiền đề cử Nguyệt phiếu thưởng... các người hiểu chưa xong..

Một, hai, hai, ba...

Huyền Âm điện là một thế lực lớn ở Thiên Ma tông, chiếm cứ địa bàn gần với tòa Thiên Ma điện kia mà thôi. Những đệ tử khác không nói đến, trong đệ tử chân truyền gần hai mươi người, mỗi người đều có hung danh hiển hách. Hiện tại vị này trước mặt Ngô Khí, lại càng như vậy, rất nhiều đệ tử Huyền Âm điện đều cho rằng chiến lực của hắn ít nhất là năm thứ hạng đầu trong điện.

Trên quảng trường Hàn Ngọc, một đám đệ tử thượng đẳng vẫn luôn chú ý tới biến hóa trên không trung, nhìn thấy khí tức trên người Triệu Dương càng thêm lạnh thấu xương, lập tức có người phản ứng lại, trong lòng giật mình liền triệt hồi về phía rìa quảng trường. Những người còn lại cũng không chậm, nhao nhao giật mình tỉnh lại, cũng lao về phía rìa, sau một hồi gào thét, trên quảng trường Hàn Ngọc vốn còn vô cùng náo nhiệt, liền không có một bóng người.

Triệu Dương thân là đệ tử chân truyền, cho tới bây giờ đều là cao cao tại thượng, tự nhiên sẽ không để ý những đệ tử thượng đẳng kia phản ứng gì. Hắn chỉ biết, hắn không muốn áp chế sát ý trong lòng, một đệ tử thượng đẳng khi đối mặt với hắn kiêu căng như vậy cũng thôi đi, để cho hắn không thể chịu đựng được nhất chính là tiểu tử đáng thương kia vậy mà cùng Tổng Tuyệt vốn là thân thiết với hắn như vậy.

Ác quỷ, đừng trách Triệu Dương ta khi dễ người, chỉ cần ngươi tiếp được ba lượt công kích, ta sẽ buông tha ngươi lần này.

Không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, Triệu Dương trước khi động thủ, trong miệng đột nhiên phun ra câu nói này. Một đôi mắt độc đến cực hạn của Ngô Khí lập tức nhìn ra một tia cổ kị trên mặt Triệu Dương sư huynh, cũng không phải không có tự tin với thực lực của mình, mà là chiến tích trước đó của Ngô Khí quá mức chói mắt, mặc dù chỉ có một trận, nhưng giẫm lên thanh danh của đồng tử áo xanh, so với đệ tử chân truyền bình thường còn muốn mạnh hơn.

Triệu Dương mặc dù tự nghĩ thực lực bản thân mạnh mẽ vượt qua tuổi thọ đồng tử, nhưng cũng không cho rằng mình có thể dễ dàng thu thập Ngô Khí, những lời này của hắn nói ra, bất quá là vì thực lực Ngô Khí rất cường đại, hắn phải có một cái bậc thang. Phát giác được tâm tư này của Triệu Dương, khóc miêng Ngô Khí lập tức hiện lên một tia cười lạnh, vốn còn định luận bàn với vị Triệu Dương sư huynh này một chút, tâm tư lập tức thay đổi.

Âm âm.

Ra tay trước, là Triệu Dương kia, những mũi nhọn lạnh thấu xương vẫn luôn quay chung quanh hắn đột nhiên càng tăng lên. Mà trong khoảnh khắc đó lại bạo liệt ra, cắt đứt ra từng mảng hư không. Những khí tức kia giống như thực chất hóa, hiện ra là từng thanh băng nhận nhỏ bé không gì sánh được.

Tiếng gào thét phá toái vang lên bốn phía, những khí tức phong mang từ những băng nhận thật nhỏ kia phát ra thực sự quá mức khủng bố. Từ trên người Triệu Dương tuôn ra, vừa vào hư không liền ngưng tụ ra một con băng long, cắn xé Ngô Khí, dưới miêng rồng, hết thảy đều bị cắt nát.

Triệu sư huynh ra tay, là Huyền ảnh Vạn Kiếm quyết, đây chính là kiếm quyết thành danh của Triệu Dương sư huynh, trong toàn bộ Huyền Âm điện, cũng chỉ có Triệu Dương sư huynh luyện tới cảnh giới thâm sâu. Tu sĩ Hóa Thần bình thường, căn bản không cách nào thừa nhận uy lực kiếm quyết của Triệu Dương sư huynh.

Trong Huyền Âm điện ta có rất nhiều kiếm quyết thần thông, xếp hạng đầu trong kiếm quyết, Huyền Âm Vạn Kiếm Quyết tuyệt đối nằm trong ba thứ hạng đầu, kiếm quyết này tu luyện đến chỗ sâu, uy lực sẽ không thua Hoang Cổ Thần Thông trong truyền thuyết.

Chiến lực của Triệu Dương sư huynh tự nhiên là không thể nghi ngờ, ngay cả Tổng Tuyệt sư tử cũng không dám nói một lời có thể thắng được Triệu Dương sư huynh, nếu không sư huynh cũng không đến mức dây dưa sư tử nhiều năm còn bình yên vô sự. Cũng không biết vị Ngô sư huynh này thực lực như

thế nào, có phải là đối thủ của Triệu Dương sư huynh hay không.

Ta có nói, trận chiến này nhất định không gì sánh được, Triệu Dương sư huynh tuy rằng chiến lực mạnh mẽ, ngoại trừ Tống Tuyết, Huyền Âm điện ta cũng chỉ có một hai vị chân truyền có thể thắng được sư huynh. Mà vị Ngô sư huynh kia, cũng là siêu cấp mãnh nhân, các người cũng đừng quên. Đám hung nhân như Thọ Y đồng tử kia, đều ở kết cục hôn mê đầm máu dưới tay Ngô sư huynh. Nghe nói còn bị Ngô sư huynh cướp đi pháp bảo đặc ý, Thiên Thi quan.

【

Bên cạnh quảng trường, một đám người nhìn thấy Triệu Dương quả nhiên ra tay, đều là vẻ mặt hưng phấn thảo luận. Tuy rằng cách xa hơn, nhưng nhĩ lực Ngô Khí rất kinh người, những thảo luận âm thanh không giảm tất cả đều lọt vào trong tai hắn.

Mặc dù phần lớn những chuyện thảo luận này đều cảm thấy chiến lực của hắn không tầm thường, nhưng mặt hắn cũng không dễ nhìn, tính tình hắn tuy kiêu ngạo càn rỡ, nhưng trong lúc chém giết với người ta, lại không hy vọng bên cạnh có người vây xem, huống chi là nhiều người như vậy. Đáng tiếc, việc này cũng không phải do hắn, bất kể là ở Thi phần giới, hay là ở đây, hắn đều bị động ứng chiến, lấy thân phận đệ tử thượng đẳng của hắn, cũng không dễ đuổi người trong Huyền Hi điện.

Bất quá mặc dù hắn không có biện pháp đuổi người, cũng không muốn bị nhiều người như vậy làm khi vây quanh nhìn, suy nghĩ một chút liền biết làm thế nào.

Tay phải nâng lên, trên mặt vẫn là trào phúng cùng khinh thường, ánh mắt nhìn về phía vị Triệu Dương sư huynh kia tràn đầy ý tốt.

Đại Thi Ma Thủ...

Khi bốn chữ này từ trong miệng Ngô Khí phun ra, thân hình Tống Tuyết ở một bên chân động, lập tức nhớ tới tình cảnh nhìn thấy trong Thi phần giới kia.

Trên không quảng trường hàn ngọc, không biết từ lúc nào, từng đạo khí tức hôi sắc phủ xuống, từ trong mỗi góc ngách trong thiên địa tràn ra, mỗi một đạo khí tức đều tản ra khí tức hoang vu mục nát, hoang vu mục nát, những khí tức này vốn còn có chút mơ hồ, nhưng dần dần ngưng tụ lại, lại trở nên rõ ràng vô cùng, hiển lộ ở trong mắt tất cả mọi người.

Trần áp trần áp.

Một màn làm cho Tống Tuyết càng thêm quen thuộc xuất hiện, tay phải Ngô Khí lắc lư về phía Triệu Dương kia, khoe miệng liên tục cười lạnh. Sau khi Ngô Khí lại phun ra hai chữ, trên hư không lập tức ông lên một tiếng, một bàn tay lớn xám trắng vô cùng bỗng nhiên thành hình, cự chưởng này đã thành hình bán ngưng thực, vô số đạo thi khí hoang cổ đan vào một chỗ, ẩn chứa đạo lý huyền ảo vô cùng ở bên trong, phát ra hương vị trần áp tất cả mọi thứ mục nát.

Như Thi phần giới lúc trước, cự chưởng xám trắng căng ra hư không, vô cùng chậm chạp nhưng lại khiến người ta không thể nào tránh né, rơi xuống.

Bàn tay khổng lồ này vừa hiện, Triệu Dương lập tức cảm ứng được trên người truyền đến cảm giác nguy cơ vô cùng nồng đậm, ngón tay mạnh mẽ chỉ về phía không trung, lập tức từng đạo băng kiếm tuôn ra, tản ra phong mang vô cùng lạnh thấu xương, cắt chém tất cả, đóng băng tất cả. Phát ra một đạo kiếm quyết, dự cảm nguy cơ trên người Triệu Dương vẫn chưa tiêu trừ, hắn không dám chậm trễ, lập tức tâm niệm khế động muốn thuận di rời khỏi nơi đó.

Nhưng lập tức, trên mặt Triệu Dương liền hiện ra một vòng lo lắng, hắn phát hiện chẳng biết lúc nào chung quanh trong hư không vậy mà truyền đến một cỗ lực đè ép trời buộc, hư không chung quanh giống như lồng giam, căn bản không cho hắn thuận di rời đi.

Trong đầu Hoang Cổ Thần Thông hiện lên một từ, giờ phút này trong lòng Triệu Dương mới coi như hiểu được lúc trước thọ y đồng tử bất đắc dĩ, đồng thời cũng dâng lên một cỗ bi ai vô lực. Bất quá bi ai này cũng đã lóe lên, hắn cũng không phải là đồng tử áo liệm, mặc dù Đại Thi Ma Thủ là Hoang Cổ Thần

Thông, nhưng dù sao Ngô Khí cũng vừa mới bắt đầu tu luyện không bao lâu, tu vi cảnh giới cũng không bằng hắn, hắn tự tin muốn cùng Ngô vút bỏ đánh trống cũng không thành vấn đề.

Đột nhiên, thân thể cường tráng của hắn ưỡn một cái, trong cơ thể Bàn Nhiên Chân Nguyên tu vi Hóa Thần trung kỳ điên cuồng tuôn ra, gần như đồng thời, trên người hắn chợt xuất hiện hư ảnh một thanh băng kiếm to lớn, hư ảnh băng kiếm này hình như là do vô số lưỡi dao băng tản ra phong mang thấu xương hợp thành, bên trong hư ảnh kia du động va chạm, không ngừng sinh ra từng luồng từng luồng lực lượng, hội tụ lại, làm cho hư ảnh băng kiếm kia tán phát ra khí thể vô cùng khủng bố.

Chân nguyên trong cơ thể vừa bộc phát, hắn tự nghĩ cự chưởng Hoang Cổ Thần Thông đủ để ngăn cản Ngô Khí, vào lúc này, trong lòng hắn hiện lên một tia ý niệm ác độc, không chút do dự., Lúc này hắn mở miệng lớn tiếng nói: Tên nhãi ranh Đạo Thọ Y kia vì sao lại bại bởi một tên đệ tử Nguyên Anh đỉnh phong như ngươi, hóa ra là do thần thông Hoang Cổ. Không biết ngươi rơi vào vận cứt chó gì, được một môn thần thông Hoang Cổ chuyên môn khắc chế một đạo tu sĩ luyện thi, mặc dù chỉ mới luyện không lâu, nhưng muốn khắc chế thắng nhãi đồng tử áo liệm xui xẻo này vẫn có thể.

Triệu Dương hiềm khi nói ra một đoạn dài như vậy với Ngô Khí, nhưng mọi người nghe được, đoạn văn này rõ ràng là nói với bọn họ. Nhất là trong đó Hoang Cổ Thần Thông may mắn luyện vài chữ, đối với sự dụ hoặc của đám đệ tử thượng đẳng quả thực là không thể ngăn cản.

Gần như ngay sau một khắc, bên cạnh quảng trường hàn ngọc phía dưới, từng ánh mắt tràn ngập tham lam liền tràn ngập đến đây, hết thảy đều rơi vào trên người Ngô Khí, càng bởi vì lúc này Ngô Khí còn đang cùng người ta chém giết, những người này cũng không cố kỵ, ánh mắt kia quả thực không kiêng nể gì cả.

Cho dù là ai nghe được lời nói của Triệu Dương đều biểu hiện như vậy, cũng không trách được bọn họ. Người vì tiền mà chết chim chết vì ăn mà chết, đối với những tu sĩ này mà nói, sự

hấp dẫn của một môn thần thông hoang cổ thậm chí còn lớn hơn so với một kiện đạo khí.

Một kiện đạo khí trong tay tự nhiên có thể trợ giúp một vị tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ vượt cấp chiến đấu, chiến thắng Nguyên Anh hậu kỳ, thậm chí đỉnh phong tu sĩ cũng không phải việc khó. Nhưng nếu là một môn thần thông hoang cổ trong tay, lại có thể trợ giúp Nguyên Anh hậu kỳ hoặc là đỉnh phong tu sĩ, chiến thắng một vị cường giả Hóa Thần.

Ở giữa quả thực chính là khác biệt một trời một vực, Ngô Khí chính là một ví dụ rất bắt mắt. Dù hoặc này thật sự là quá lớn, bọn họ đều là đệ tử thượng đẳng, tu vi đều là Nguyên Anh đỉnh phong., Nếu như cũng phải có thần thông Hoang Cổ, chẳng phải là cũng có thể giống Ngô Khí, nhảy một cái trở thành tồn tại có thể chém giết cùng đệ tử chân truyền. Chỉ cần nghĩ tới đây, cơ hồ tất cả mọi người mắt đều trở nên đỏ đậm một mảnh. Nếu như không phải lúc này Ngô Khí còn đang cùng Triệu Dương chém giết, nói không chừng trong đám đệ tử thượng đẳng kia sẽ có người nhin không được động thủ.

Khúc Quỷ xấu xí, Triệu Dương ta cũng không phải là thằng nhãi con xui xẻo của đồng tử áo liêm, ta ngược lại muốn xem, một tên phế vật may mắn có được một môn thần thông hoang cổ, sau khi được một môn thần thông, có thể thật sự xưng Vương xưng bá hay không. Chờ ta làm thịt ngươi, Hoang Cổ Thần Thông trên người ngươi sẽ phải đổi chủ.

Giờ khắc này Triệu Dương ngược lại trước tiên hưng phấn lên, nhận ra Ngô Khí thi triển chính là Hoang Cổ Thần Thông, mà chỉ khắc chế một đạo tu sĩ Luyện Thi có tác dụng khắc chế, hần lập tức liền nổi lên ý nghĩ giết Ngô Khí sau đó chiếm làm của riêng.

Trong lúc cười như điên, Triệu Dương hoàn toàn quên trước đó đã nói cái gì, để Ngô Khí chịu ba lần công kích của hần sau đó buông tha, trong lòng chỉ có một ý niệm, chính là giết Ngô Khí, sau đó cướp lấy thần thông Hoang Cổ kia.

Vạn kiếm Tru Tiên

Thân hình cường tráng của Triệu Dương Tinh lại chấn động, chân nguyên trong cơ thể quả thực như không cần tiền tuôn trào ra, cứng rắn chấn khai lực lượng hư không chung quanh, khôi phục tự nhiên, lập tức thuận di ra ngoài, thoát ly khu vực bàn tay lớn xám trắng bao trùm, mà hư ảnh băng kiếm to lớn trên người gã trong chốc lát nổ tung, vô số đạo băng nhận hiển hóa ra, phô thiên cái địa xé rách hư không chen chúc về phía Ngô Khí.

Càng đến, lại bắt đầu khổ sở chạy đi, cầu chư vị huynh đệ cho chút vé số an ủi chưa xong.

Một, hai, hai, ba...

Quảng trường Hàn Ngọc là do đệ tử thượng đẳng Huyền Vân điện tụ tập, rất là rộng lớn.

Giờ phút này, trên không trung trung tâm quảng trường, hoàn toàn bị một thanh hư ảnh băng kiếm cự đại vô địch chiếm cứ. Trong hư không, trong hư ảnh, vô số thanh băng nhận nhỏ bé không gì sánh được không ngừng va chạm đè ép, từng luồng từng luồng phong mang lạnh thấu xương ra đời, dung nhập vào trong hư ảnh, phát ra khí thế, quả thực muốn trăm phá toàn bộ thiên địa.

Huyền Vân Vạn Kiếm quyết Vạn Kiếm Tru Tiên

Thanh âm Triệu Dương càng rõ vô cùng, cũng mang theo vô tận sát khí. Nhìn bộ dáng tàn nhẫn trên mặt hắn lúc này, không chút nghi ngờ chỉ cần có cơ hội hắn tuyệt đối sẽ giết Ngô Khí. Dưới cái nhìn của hắn, một đệ tử chân truyền giết một đệ tử thượng đẳng, căn bản không phải là đại sự gì.

Hắn ngược lại là đang đắm chìm trên chỗ tốt sau khi giết Ngô Khí, ban đầu bởi vì cái gì mà động thủ đã không trọng yếu, cho dù lúc này Ngô Khí làm sáng tỏ chính mình và Tống Tuyết sư tỷ một chút quan hệ cũng không có, Triệu Dương cũng sẽ không dừng tay. Ngô Khí biết được điểm này, cho nên cũng không có ý tứ làm như vậy, mặc dù hắn cũng không nghĩ tới vị Triệu Dương sư huynh Huyền Âm điện này lại khó đối phó như vậy.

Chẳng qua lần đầu giao thủ, Ngô Khí đã biết, lần này chém giết tuyệt đối sẽ không nhẹ nhõm như lần trước hắn và đồng tử áo liệm. Xác thực như Triệu Dương nói, Đại Thi Ma Thủ Ngô Khí chỉ là tiểu thành mà thôi, có thể đánh bại đệ tử chân truyền Thọ Y đồng tử này, bất quá là dựa vào Thi Ma Thủ khắc chế đối với một tu sĩ luyện thi, đối với cường giả kiếm tu Triệu Dương, muốn chiến thắng cũng không dễ dàng.

Bất quá cho dù biết được rất khó, Ngô Khí cũng không có ý dừng tay, cũng không thể không dừng tay lúc này.

Đôi mắt hư ảnh băng kiếm mang theo uy thế vô cùng đáng sợ chém giết tới, Ngô Khí chỉ cười lạnh một chút, không để vào mắt chút nào. Thân hình bỗng nhiên bước về phía trước một bước, lại trong nháy mắt biến mất, chỉ một lần này, liền làm cho hư ảnh băng kiếm uy thế đáng sợ kia rơi vào khoảng không. Không đợi Triệu Dương mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, ở hư không trước mặt hắn, cực kỳ đột ngột, thân ảnh Ngô Khí thoáng hiện, hướng về Triệu Dương bỗng nhiên cười một tiếng.

Oanh một quyền đảo ra, nhất thời thanh âm nổ tung, Triệu Dương chỉ cảm thấy không khí trước mặt bị một quyền này của Ngô Khí mạnh mẽ đập nổ, quyền phong vô cùng sắc bén tràn ra. Còn chưa đánh vào trên người hắn, đã đem chân nguyên tinh thuần trên người hắn làm hao mòn mấy tầng.

Hừ, muốn chết xì xì.

Ngoài dự liệu, đôi mắt Ngô Khí quỷ dị xuất hiện, Triệu Dương không có chút ý tứ tránh né nào. Ngược lại cười lạnh một tiếng, cũng không thấy bất kỳ động tác gì, từ trên người hắn, vô số đạo phong mang lạnh thấu xương đâm ra, trong phút chốc đã biến thành một con nhím. Chỉ cần năm đâm của Ngô Khí đánh tới, khẳng định là còn chưa kịp rơi vào trên người Triệu Dương, đã bị những kiếm khí đáng sợ này gây thương tích trước.

Quả thật là một lực tiêu vạn pháp, Triệu Dương tu luyện Huyền Âm Vạn Kiếm Quyết kia đến cảnh giới cao thâm, lúc đối địch không có thủ đoạn nào khác, chỉ dựa vào băng hàn kiếm khí vô tận lạnh thấu xương này, đã đứng ở thế bất bại.

Động tác của Ngô Khí có quỷ dị đến đâu cũng không nhanh bằng một tu sĩ Hóa Thần, trong lòng hắn cảm ứng được, trong cơ thể Triệu Dương tuôn ra từng đạo kiếm khí băng hàn thấu xương kia uy lực kinh người. Mặc dù thân thể U Minh của hắn cũng mạnh mẽ, nhưng cũng không đến mức có thể tùy ý chống lại kiếm khí tu sĩ Hóa Thần tu luyện hồi lâu.

Trong mắt hiện lên một tia bất đắc dĩ, thân hình Ngô Khí uốn éo, định lần nữa biến mất rút đi. Bất quá lần này Triệu Dương lại không đồng ý, gương mặt tuấn tú mang theo mị lực tà dị

nhe răng cười liên tục, mãnh liệt chỉ thành kiếm. Một cổ chân nguyên kinh khủng bộc phát ra trong cơ thể hắn, muốn rút lui chém xuống Ngô Khí.

Hư không vù vù đột nhiên hung hăng chấn động lên, vô số đạo kiếm khí băng hàn lạnh thấu xương gào thét ra, trong chốc lát lại ngưng tụ ra một thanh băng hàn cự kiếm, chém xuống phía Ngô Khí.

Lần này đột ngột cực kỳ, dù là Ngô Khí xuyên qua hư không thần thông quý dị, trong một cái chớp mắt này cũng rất khó tránh thoát.

Bành bị chém trúng, trong nháy mắt Ngô Khí căn bản không thể tránh được, kiếm khí tốc độ cực nhanh so với động tác của hắn không biết tốt hơn bao nhiêu. Thân thể Ngô Khí chỉ tiến vào hư không một nửa, một nửa còn lại hoàn toàn bại lộ dưới vô số đạo băng hàn kiếm khí, một chút cũng không có, bị gắt gao bao phủ.

Sau một khắc, một chỗ hư không khác, thân ảnh Ngô Khí lao đảo ra. Nửa bên thân thể không việc gì, nhưng một nửa thân thể khác, lại lộ ra cảnh tượng cực kỳ thê thảm. Áo đen đã sớm bị phá nát, da thịt đều là một mảnh mơ hồ, máu thịt hiện lên, thật sự rất dọa người. Hơn nữa trên vết thương huyết nhục mơ hồ của hắn, từng đạo kiếm khí băng hàn còn đang thổi phồng, ý đồ tiếp tục phá hủy thân thể Ngô Khí.

Hừ hừ không biết là đau đớn hay là cái gì, Ngô Khí hừ lạnh một tiếng, từ trong cơ thể hắn, lập tức tuôn ra từng đoàn u quang, bao lấy những kiếm khí lưu lại cùng với nửa bên thân thể Ngô Khí kia. Bất quá một khắc, trong u quang liền an tĩnh lại, hiển nhiên là kiếm khí bên trong bị u quang tiêu diệt.

Thân hình chặt vật, lông mày đã nhúu chặt thành một chữ Xuyên, một loại quang mang nguy hiểm trong mắt hắn lóe lên. Không biết từ khi nào, hắn đã không bị thương, mặc dù ở Thiên Ma tông này hắn vẫn luôn có cảm giác nguy cơ, nhưng lại tự tin với trí tuệ của hắn đủ để ứng đối, điều này làm cho Ngô Khí hầu như buông xuống sự cảnh giác. Triệu Dương lần này, lại lập tức đánh tỉnh Ngô Khí.

Một kích đắc thủ, vẻ mặt Triệu Dương vốn đã càn rỡ không kiêng nể gì cả, hắn hầu như có thể nhìn thấy lát nữa trước mặt Tống Tuyết, hắn đã tự tay đem cái cảnh tượng xấu xí không biết sống chết khiêu chiến hắn, sau đó cướp đoạt mọi thứ của Ngô Khí, nếu có thể, hắn thậm chí trực tiếp nghĩ đối với Tống Tuyết dùng sức mạnh, bất quá hắn rất rõ ràng, Tống Tuyết cũng là tu vi Hóa Thần, muốn cho thủ đoạn cường ngạnh gần như không có khả năng.

Có lẽ một lát đã nghĩ đến có thể đánh chết Ngô Khí, Triệu Dương tà dị trên mặt đều là biểu lộ cực kỳ hưng phấn, cảm ứng được khí tức trên người hắn biến hóa, trong hư ảnh băng kiếm to lớn kia càng thêm va chạm, vô số đạo băng nhận càng thêm lợi hại.

Đệ tử chân truyền Triệu Dương cũng không phải vô có có được, cũng là một đường chém giết, từ trong mấy chục vạn đệ tử trở hết tài năng mà ra mới có tu vi và địa vị như bây giờ, kinh nghiệm chém giết vô cùng phong phú, nơi nào sẽ không biết thừa dịp bệnh của người đòi mạng mình. Hắn lại lần nữa ra tay, thanh thế lại càng thêm đáng sợ hơn so với trước.

Bàn tay Bàn Dương duỗi ra, bỗng nhiên quang mang bùng lên, một thanh trường kiếm nháy mắt xuất hiện trong lòng bàn tay hắn. Trường kiếm này toàn thân óng ánh, cán dài, thân kiếm rộng chừng hơn ba thước, tản ra bảo quang vô tận, phong mang trên đó càng thêm đáng sợ, vừa xuất hiện, liền có dấu hiệu cắt đứt không gian, đây vẫn là tình huống hắn không làm gì cả.

Đạo khí Huyền Tinh kiếm

Thanh trường kiếm này vừa xuất hiện, Tống Tuyết đứng bên cạnh quan sát trận chiến lập tức biến đổi, lập tức mở miệng nhắc nhở Ngô Khí.

Triệu Dương nghe thấy Tống Tuyết ra khỏi miệng nhắc nhở Ngô Khí, trong mắt lập tức hiện lên ánh sáng kên kên, mà lúc này hình như có cảm giác, quay đầu nhìn thoáng qua phía xa xa. Không giống như có người bị động tĩnh nơi này quấy nhiễu, mấy đạo quang mang độn lên, chạy tới nơi này.

Lập tức có thể đánh chết Ngô Khí. Triệu Dương đương nhiên không muốn để cho người khác quấy rầy, nhất là Tống Tuyết, càng không thể để cho nàng nhúng tay vào. Trường kiếm cấp bậc đạo khí đáng sợ trong tay vừa ra, Triệu Dương lập tức toàn lực ra tay, chân nguyên trong cơ thể không giữ lại chút nào tràn vào trong huyền tinh kiếm, trong miệng hét lớn.

Hôm nay không ai cứu được người, đi chết đi, đi chết đi.

Triệu Dương toàn lực ra tay, lập tức trên không quảng trường hàn ngọc này hoàn toàn bị kiếm khí vô cùng lạnh lẽo thấu xương bao trùm, hư ảnh băng kiếm quán thông thương khung trên đỉnh đầu hấn chém ra từ trường kiếm cấp bậc đạo khí trong tay Triệu Dương. Đột nhiên khẽ động, băng tán bất cứ lúc nào, lại ngưng tụ trên thanh trường kiếm cấp bậc đạo khí kia.

Xuất hiện, trên không trung, một thanh trường kiếm hầu như đã hóa thành thực chất xuất hiện, hoàn toàn là cự kiếm đáng sợ do kiếm khí vô tận ngưng tụ ra, ánh sáng óng ánh ở trên đó lập loè, liền như là huyền tinh kiếm được phóng đại lên vô số lần.

Cự kiếm này bổ tới, toàn bộ không gian đều đang điên cuồng run rẩy, giống như lúc nào cũng có thể sụp đổ. Ngô Khí còn chưa động dậy đã cảm giác hư không chung quanh xiết chặt, vô cùng lực đè ép lao tới, giam cầm Ngô Khí tại chỗ., Không thể động dậy, báo ứng này tới cũng nhanh, một thanh đạo khí phối hợp với kiếm quyết huyền ảo, còn có chân nguyên tu luyện trong cơ thể Triệu Dương nhiều năm, uy lực bộc phát ra so với thần thông Hoang Cổ mà Ngô vút bỏ thi triển ra còn lớn hơn.

Một kiếm này ra tay, nụ cười trên mặt Triệu Dương liền hoàn toàn hiện ra. Hấn hầu như có thể khẳng định, Ngô Khí căn bản không có cơ hội và thủ đoạn phản kháng. Toàn lực ra tay. Uy lực một kiếm, Triệu Dương thậm chí có thể khẳng định, ngay cả tu sĩ Hóa Thần khác cũng không có khả năng tránh né, chỉ có thể ngạnh kháng.

Những tu sĩ Hóa Thần khác có thể có chút thủ đoạn có thể gánh vác được, nhưng Ngô Khí chỉ là một tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong, chỉ cần đụng phải cự kiếm này một chút, sẽ là kết

cực toàn thân nát bấy. Không có ai có thể cứu hấn lúc này, cho dù Tống Tuyết ở bên cạnh gần, cũng không cách nào trong nháy mắt phá vỡ Huyền Tinh kiếm của hấn, cứu Ngô Khí.

Hừ, phế vật chính là phế vật, may mắn được Hoang Cổ Thần Thông cũng vẫn như cũ là phế vật. Làm người thắng, Triệu Dương đáy lòng không chút khách khí, trực tiếp vứt bỏ lời bình của Ngô.

Lời bình luận này của hấn vừa dứt, trong hư không bên kia, một mực không có động tĩnh gì, tựa hồ Ngô Khí bị uy lực của cự kiếm dọa cho choáng váng bỗng nhiên hành động, đầu ngẩng lên, nở nụ cười khó hiểu đối với khu vực Triệu Dương. Chẳng biết tại sao, Triệu Dương nhìn thấy Ngô Khí lúc này còn có thể cười được, đáy lòng lập tức tuôn ra một cỗ dự cảm không tốt, không đợi hấn hoàn toàn cảm giác được, Ngô Khí liền đem đáp án hoàn toàn hiện ra.

Đạo khí sao, ta cũng có.

Hơi phun ra một câu, chân nguyên trong cơ thể Ngô Khí mạnh mẽ tuôn ra, một trận đùng đùng vang lên, bàn tay Ngô Khí mạnh mẽ nâng lên, trừ lực giam cầm chung quanh, vung lên không trung, lập tức thấy trên ngón tay Ngô Khí chớp động quang mang, tựa hồ thả ra vật gì đó.

Trên không trung, cự kiếm lấy uy thế kinh khủng chém xuống, đột nhiên trên đường đi, một đoàn hào quang thoáng hiện, sự vật giống nhau hiện ra.

Vật này đúng là một quan tài màu đen, ban đầu không lớn, nhưng vừa ra ngoài liền nhanh chóng bành trướng lên, trong nháy mắt, trên không trung liền xuất hiện một cái quan tài to lớn. Nắp quan tài tự động bay lên, bên trong hắc khí tràn ra, thi khí mục nát hôi thối tràn ngập ra, bao lấy tất cả kiếm khí âm hàn.

Quan tài thiên thi...

Mọi người ở đây, hiển nhiên có không ít người biết được bảo vật đặc ý của đồng tử áo liêm này, Ngô Khí vừa ném nó ra ngoài đã có người nhận ra.

Oành một tiếng, cự kiếm cùng Thiên Thi Quan của Ngô Khí kia bị mọi người nhìn chăm chú đụng vào nhau. Kết quả là quan tài màu đen trong chớp mắt đã bị trôi đi, hóa thành một đạo lưu quang hắc liệt, chớp mắt bay trở về trong tay Ngô Khí. Mà cự kiếm kia, ngay cả phương hướng cũng không có thay đổi một chút nào, vẫn như cũ hướng chém xuống Ngô Khí.

Bất quá lúc này, uy năng trên cự kiếm này đã gần hết bảy tám phần, không chỉ có lực giam cầm không gian kia biến mất, ngay cả bảo quang thuộc về đạo khí cũng mờ đi không ít.

Hai kiện đều là đạo khí, nhưng dù sao Huyền Tinh kiếm kia cũng là binh khí tùy thân của Triệu Dương, tế luyện nhiều năm, lại là kiếm tu đạo khí, uy lực trời sinh không phải chiến đấu bằng Thiên Thi quan mạnh mẽ hơn một chút. Huyền Tinh kiếm kia tụ lực đã lâu, Thiên Thi quan là vội vàng phát tác, đối địch lập tức bại lui. Nhưng cho dù như vậy, Thiên Thi quan cũng đã trừ bỏ hơn phân nửa uy năng đáng sợ trên Huyền Tinh kiếm.

Mà mục đích Ngô Khí ném ra Thiên Thi quan, cũng không chỉ là ngăn cản Huyền Tinh kiếm kia một chút, Thiên Thi quan hóa thành lưu quang hắc bạch một lần nữa trở về lòng bàn tay Ngô Khí, hắn ngay cả nhìn cũng không, bàn tay liền bơi lên quan tài màu đen kia, sau đó ném lên không trung.

Lập tức thấy Thiên Thi quan bay lên lần nữa, nắp quan tài không cánh mà bay, bên trong có một mảng lớn hắc khí tuôn ra, chớp mắt bao trùm một mảnh lớn, hầu như che nửa quảng trường hàn ngọc.

Bên trong thi khí đen kịt kia, bỗng nhiên từng đoàn từng đoàn bóng đen mơ hồ hiển lộ ra, từng đoàn từng đoàn bóng người, đều là hình người, vô thanh vô tức., Nhưng lại vô cùng rõ ràng xuất hiện trong mắt mọi người. Cảnh tượng này quý dị tới cực điểm, hắc – thi khí bao trùm phạm vi nửa quảng trường hàn ngọc lớn như vậy, giờ phút này có hơn một ngàn bóng đen đứng thẳng ở bên trong, tiếp đó mọi người liền cảm giác không khí ở quảng trường hàn ngọc này biến đổi, hoàn toàn bị âm hàn cùng tử khí bao phủ.

Chẳng lẽ là vậy.

Trong lòng tất cả mọi người đều dâng lên một ý niệm, ánh mắt ngay ngắn rơi vào ngọn nguồn của thi khí kia, khẩu chí bảo Luyện Thi vốn thuộc về Thi Ma điện, trên quan tài Thiên Thi.

Mọi người như vậy, Triệu Dương lại càng chính xác. Lúc này hắn mới đột nhiên nhớ tới, trước mắt cái tên xấu quỷ không biết trời cao đất dày này, nhưng không lâu trước đó từ một vị đệ tử chân truyền khác đoạt được một cái đạo khí, Thiên Thi quan. Mà trong Thiên Thi quan này, còn có hơn ngàn con đồng tử áo liệm tích góp từng tí một luyện thi.

Nếu như ngay từ đầu người đem những luyện thi này thả ra, tạo thành đại trận, ta còn kiêng kỵ người ba phần. Đáng tiếc, đến lúc này mới nhớ tới lúc tế ra Thiên Thi Quan của thằng nhãi con kia, đã muộn rồi.

Đối mặt với hơn ngàn con Luyện Thi xuất hiện trên không trung, Triệu Dương lại không chút sợ hãi, Huyền Tinh kiếm trong tay lại lần nữa đưa ra, chỉ thấy hư ảnh cự kiếm kia xuất hiện lần nữa, vô số đạo kiếm khí lạnh thấu xương tuôn ra, vắt ngang hư không, giống như lại muốn chém xuống, chém chết Ngô Khí và toàn bộ một ngàn con cương thi kia.

Nhưng sau một khắc, có người động thủ, cũng không phải Triệu Dương, mà là Ngô Khí.

Khuôn mặt lạnh lẽo, không nói một lời, chỉ là sát khí trong mắt vô cùng chân thật, không ngừng tràn ra ngoài. Cánh tay phải được thi khí Hoang Cổ bao quanh đột nhiên nâng lên, hướng về không trung, không phải hướng về phía Triệu Dương, mà là chỗ đỉnh đầu mình có một ngàn đầu luyện thi.

Canh hai còn chưa xong.

Một, hai, hai, ba...

Luyện...

Từng chữ vô cùng băng lãnh phun ra, bàn tay Ngô Khí từ xa xa duỗi ra, chỉ thấy trên hư không, sinh ra biến cố lớn. Từng đạo khí tức xám xịt hạ xuống, thể lương mục nát, tản ra một loại hương vị ngay cả năm tháng cũng không cách nào tiêu diệt.

Khí tức của Hoang Cổ Thi, những khí tức này chính là Ngô Khí dùng đại thi ma thủ này triệu hồi ra thi khí Hoang Cổ xưa, sinh sinh ra từ bên trong sông dài năm tháng rút ra thi khí, vượt qua hư không mà đến, ăn mòn vạn vật, trấn áp vạn vật.

Những thi khí đen sì trên quảng trường Hàn Ngọc tuôn ra từ trong Thiên Thi quan, trong nháy mắt khi những cỗ thi khí thái cổ này chạm vào nhau, liền giống như băng tuyết gặp phải kiêu dương nhanh chóng tan rã, hầu như trong mấy tức thời gian, tất cả thi khí hắc thuộc tính đều biến mất vô tung vô ảnh, ngược lại bị những cỗ thi khí thái cổ xám xịt kia thay thế.

Khi thi khí hắc trừ tiêu tán hầu như không còn, mọi người cũng kịp nhìn thoáng qua, thấy được một ngàn con luyện thi nổi danh đã lâu kia.

Hơn ngàn cương thi, nam nữ già trẻ đều có, hình thái không đồng nhất, mỗi một cỗ đều là toàn thân, không có một mảnh vải, hai mắt nhắm nghiền, thân như điêu khắc, một tia khí tức sinh mệnh đều không có. Nhưng mỗi một bộ thi thể, đều có được hoàn chỉnh thân thể cùng ngũ quan diện mục, trừ một chút hơi thở ngực đập, còn lại không khác gì người sống. Những luyện thi này, trên thân đều tản ra khí thể không thuộc về nhân loại, mạnh yếu không đồng nhất.

Chỉ ít mấy trăm đồng thi sơ giai, mấy trăm đồng thi trung giai, mấy trăm đồng thi cao giai, mấy trăm đồng thi đỉnh phong, lại còn có hơn mười ngàn thi.

Trong đám người lại xôn xao lên, là mọi người nhìn thấy những luyện thi này phía sau lộ ra kinh ngạc, sau khi thấy rõ

hơn ngàn đầu luyện thi kia là cấp bậc gì, ý niệm kinh ngạc của bọn họ càng lớn, nhao nhao đều kỳ quái, âm thầm nói: “Đây chính là Thiên Đầu cương thi mà đồng tử Thọ Y kia góp nhặt nhiều năm, có những cương thi này giúp đỡ, vậy mà còn có thể thua trong tay Ngô Khí.

Cũng không trách bọn họ kinh ngạc như vậy, bọn họ chỉ nghe đồn, cũng không biết chi tiết trận chém giết kia. Thọ Y đồng tử quả thực có thể nói là xui xẻo đến cực điểm, vừa xuất ra Thiên Thi Quan, đã bị Ngô Khí dùng Đại Thi Ma Thủ cưỡng ép đoạt lại, ngay cả cơ hội thả ra cương thi bên trong cũng không có. Ngược lại bị Ngô Khí cướp lại, hiện tại lấy ra dùng.

Đám người kinh hô liếc qua, sau đó những cương thi kia lại bị che lại, lần này là những khí tức Hoang Cổ Thi tản ra đáng sợ kia.

Khí tức của Hoang Cổ Thi rơi xuống, trong mắt mọi người giống như là một cái nồi lớn, bao phủ lấy một ngàn con cương thi kia. Mà tất cả sự tình phát sinh bên trong đều bị che lấp, ngoại trừ Ngô Khí ra, không ai nhìn thấy được. Nhưng không hề ngăn trở tu sĩ Hóa Thần như Tống Tuyết cưỡng ép cảm ứng, cũng bởi vì như vậy. Tất cả mọi người ở đây, chỉ có Tống Tuyết và Triệu Dương biết được lúc này đang xảy ra chuyện gì bên trong.

hòa tan không sai, chính là hòa tan, lúc này trên không trung kia, biến hóa phát sinh chính là: Tất cả cương thi, khí tức đều đang nhanh chóng yếu bớt, thần niệm Tống Tuyết cùng Triệu Dương cường đại, trong cảm ứng, những cương thi kia tựa hồ đang tan rã, mỗi một đầu đều là như thế.

Mà hòa tan những cương thi này, không phải thứ gì khác, chính là từng sợi thi khí Hoang Cổ kia.

Triệu Dương không biết tại sao lại phát sinh những chuyện này, nhưng Tống Tuyết lại rất rõ ràng, nàng hầu như trong nháy mắt liền nhớ tới lúc ở Thi phân giới kia, Ngô Khí nấp trong đám thi vân tuyệt sắc trên không mộ phần kia, tranh đoạt thi khí với thi thể đỉnh phong dưới lòng đất, ngang nhiên cắt đứt quá trình Ngân Thi tấn thăng kim thi. Hơn nữa lúc cuối

cùng hiện thân, thậm chí Ngô Khí còn trực tiếp đem thi văn kia cũng thu lại.

Lúc này quá trình những cương thi kia bị hòa tan, dưới cái nhìn của Tống Tuyết, không chút nào giật mình.

Hắn cắn nuốt những cương thi Tống Tuyết kia, cũng không phải là người tu vi thấp, nàng cũng đường đường tu sĩ Hóa Thân, kiến thức mạnh hơn nhiều so với Ngô Khí từ khe núi đi ra, nhìn thấy động tĩnh của Ngô Khí, lập tức đoán ra Ngô Khí đang làm gì.

Tống Tuyết có thể đoán được, Triệu Dương mặc dù chưa từng gặp qua Ngô Khí chém giết đồng tử Thọ Y, nhưng cũng đoán được. Trong lòng ý nghĩ kia vừa toát ra, hắn thầm kêu không tốt, Huyền Tinh Kiếm trong tay lập tức tràn ra phong mang, chân nguyên bạo liệt, muốn ra tay lần nữa chém chết Ngô Khí.

Hầu như giống như hắn, lúc này Ngô Khí đã hoàn thành thôn phệ một ngàn cương thi, hai người đều động niệm, đồng thời ra tay.

Vù vù

Hư không chấn động, Huyền Tinh kiếm đột nhiên bay ra khỏi lòng bàn tay Triệu Dương, hóa thành một vệt phong mang tuyệt thế, bay đến đỉnh đầu Ngô Khí, một cái rung động liền hóa ra một hư ảnh cự kiếm, tuy nói là hư ảnh, nhưng kỳ thật là ngưng thực, bên trong vô số kiếm khí nhỏ bé chớp động, va chạm, uy lực to lớn, kém chút ép sập hư không chỗ Ngô Khí.

Vù vù

Ngô Khí ra tay, lại là vô tận cổ thi khí Hoang Cổ phun trào, nhưng lần này, số lượng thi khí tuôn ra lại nhiều hơn trước không biết bao nhiêu lần. Hắn hoàn toàn không quản cự kiếm đáng sợ trên đỉnh đầu, bàn tay ấn về phía Triệu Dương xa xa, lập tức thi khí Hoang Cổ trên không trung ngưng tụ lại., Một bàn tay to lớn sinh ra, bàn tay tuy là phủ bụi, nhưng cũng vô cùng ngưng thực, phía trên thậm chí còn có vân tay như phù văn đan xen, loại khí tức này vừa ra, lập tức làm cho hư không chỗ Triệu Dương hoàn toàn ngưng kết lại, ngay cả thần thông thuần di cũng không thể thi triển ra được.

Đồng quy vu tận.

Ai cũng không nghĩ tới Ngô Khí lại đột nhiên xuất một chiêu như vậy, không đối kháng cự kiếm trí mạng trên đỉnh đầu mà lúc này phát động công kích với Triệu Dương. Tuy rằng mọi người không biết vì sao trong lúc này Ngô Khí thi triển ra đại thi ma thủ sẽ trở nên khủng bố như vậy, vừa xuất hiện đã khiến toàn bộ hư không đều động lại.

Bàn tay xám trắng kia vừa xuất hiện hoàn toàn không giống lúc trước, mặt tất cả mọi người đều thay đổi, từng đạo thi khí Hoang Cổ mang theo lực lượng tuế nguyệt đan vào một chỗ, ngưng tụ thành bàn tay, đè xuống dưới., Quả thực có hương vị trấn áp chư thiên, đừng nói là Triệu Dương, chính là những đệ tử thượng đẳng Huyền Âm điện phía dưới không ở trong chiến trường, chỉ cảm nhận được một chút uy lực từ trong bàn tay hắt tràn ra, liền cảm giác thân thể trì trệ, thiếu chút nữa cũng không thể động đậy.

Chờ bọn họ giãy dụa ra ngoài, đều cảm thấy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, mặc dù bọn họ chỉ bị định trụ trong một chớp mắt, nhưng giữa tu sĩ chỉ có chém giết, phi kiếm lưu quang, pháp môn thần thông, trong chớp mắt, hầu như có thể giết người mấy chục lần. Huống chi bọn họ chỉ cảm thấy một chút uy lực liền như vậy, Triệu Dương kia thì sao, mặc dù có tu vi Hóa Thần, nhưng giờ phút này quả thực giống như dê béo đợi làm thịt, hoàn toàn không thể phản kháng.

Ý niệm sợ hãi vô cùng từ đáy lòng Triệu Dương toát ra, hẳn trước nay chưa từng thử qua hoảng sợ như vậy. Nhất là từ sau khi hắn tấn thăng Hóa Thần, có được thân phận đệ tử chân truyền, càng là chưa bao giờ lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm như vậy. Loại cảm giác sinh mệnh không thể khống chế bản thân trong tay mình, quả thực muốn bức hắn điên lên.

Một đôi mắt tà dị trợn lên, nhìn chăm chăm vào Ngô Khí, hy vọng Ngô Khí dùng cự kiếm huyền tinh trên đỉnh đầu mình, mà thu hồi cự chưởng xám trắng kia đi cứu mình. Hoặc là si tâm vọng tưởng, huyền tinh cự kiếm mình phóng ra trước có thể chém giết Ngô Khí trước, từ đó giải trừ thần thông.

Trước tiên giết hấn, chỉ cần giết chết hấn trước, ta liền thắng. Thần thông Hoang Cổ kinh khủng như vậy, nhất định phải thuộc về Triệu Dương ta, ngoại trừ ta ai cũng không có tư cách nắm giữ.

Đã đến thời khắc như vậy, Triệu Dương này vẫn còn hy vọng xa vời đến môn thần thông hoang cổ này, nếu như ý nghĩ của hấn tiết lộ ra ngoài, chỉ sợ người ở đây đều sẽ cười nhạo hấn một phen. Bất quá rất nhanh, động tác kế tiếp của Ngô Khí, ngoại trừ để cho người xem cuộc chiến đều lâm vào kinh ngạc ra, cũng để cho Triệu Dương hoàn toàn lâm vào trong sợ hãi.

Dường như không thấy được cự kiếm đáng sợ từ đỉnh đầu hạ xuống, Ngô Khí đứng ở nơi nào, hướng về phía Triệu Dương, khoe miệng nhe răng cười tùy ý lan tràn ra.

Sau một khắc, Ngô Khí bỗng nhiên há miệng, một ngụm lớn máu đỏ thẫm bị hấn phù một tiếng phun ra. Nhưng ngụm máu tươi này sau khi bị hấn phun ra lại không có rơi xuống một cách quý dị, mà là hung hăng đâm vào trên hư không trước mặt hấn.

Phàm là đại thần thông, thi triển ra đều sẽ hình thành lực lượng giam cầm áp chế không gian, để đối thủ không thể tránh né. Đại Thi Ma Thủ Ngô Khí là vậy, Huyền Âm Vạn Kiếm Quyết của Triệu Dương cũng là như thế, nhất là Triệu Dương vì để cho uy lực của kiếm quyết hoàn toàn phát huy ra, còn lấy ra một thanh trường kiếm cấp bậc đạo khí thi triển kiếm quyết, uy lực to lớn, kỳ thật sẽ không bại bởi thần thông Hoang Cổ Ngô vứt bỏ.

Vốn lấy tu vi Ngô Khí, cho dù có chiến thể U Minh bực này có thể khiến thần thông tự do xuyên qua hư không của hấn, cũng sẽ bị giam cầm lại.

Ngô Khí cũng lòng dạ độc ác, vì thoát khỏi, trực tiếp tự mình chấn thương tâm mạch mình, phun ra một ngụm máu. Trong ngụm máu này ẩn chứa lực lượng không nhỏ, trực tiếp đâm vào điểm yếu của lực lượng giam cầm, trong nháy mắt đánh ra một lỗ hồng nhỏ. Cũng chính trong khoảnh khắc này, trong cơ thể Ngô Khí đột nhiên tuôn ra u quang nồng đậm vô cùng, thần thông chiến thể đã thành bản năng của hấn, thậm chí

không cần ý niệm phát động, thân thể của hắn liền tự hành động.

Chỉ thấy thân thể Ngô Khí vô cùng quỷ dị uốn éo trên không trung, sau đó trực tiếp hóa thành một đạo u quang chui vào trong hư không trước mắt, lại làm cho kiếm quyết của Triệu Dương hút vào hư không.

Triệu Dương nhìn thấy một màn này, hầu như trong nháy mắt, đáy lòng đã bị vô cùng sợ hãi ý niệm lấp đầy. Quả nhiên, sau khi Ngô Khí thoát khốn, một hơi cũng không quá, bên tai Triệu Dương liền truyền đến thanh âm băng lãnh không chứa một tia cảm tình của Ngô Khí.

Trần áp trần áp.

Chẳng biết tại sao, khi hai chữ này rơi vào trong tai Triệu Dương, đáy lòng hắn dâng lên một sự kinh hãi, một loại ý niệm sống sót sau tai nạn trào ra. Trong mắt hắn, hai người đều đã chém giết đến tình trạng này, lúc này có cơ hội Ngô Khí, hắn là trực tiếp giết hắn mới đúng, nếu đổi lại là hắn, cũng tuyệt đối sẽ không cho Ngô vứt bỏ cơ hội sống sót.

Hắn ngược lại không nghĩ sai, nếu như có thể, nếu như đổi lại một chỗ khác, bất kể Triệu Dương thế nào cũng sẽ không có bất kỳ khả năng may mắn sống sót. Bất quá hiện tại, Ngô Khí bởi vì một ít nguyên nhân, lại buông tha tính mạng của hắn.

Àm âm âm

Hạ xuống, hầu như giống như cảnh tượng phát sinh trong Thi phần giới kia, chỉ là địa phương cùng người thay đổi mà thôi. Cự chưởng xám trắng vỗ trên người Triệu Dương, sau đó như năm ngón tay khổng lồ, rơi vào trên Hàn Ngọc quảng trường.

Triệu Dương lúc bị cự chưởng xám trắng kia vỗ trúng, tựa như bị thiên lôi đánh trúng, thân thể điên cuồng run rẩy, kinh mạch khiêu huyết cơ hồ trong cơ thể hầu như trong nháy mắt bị đập nát, không cần nói đến huyết nhục tạng phủ cùng xương cốt các loại của hắn, đều bị phá toái, nếu không phải bởi vì hắn có tu vi Hóa Thần, chỉ lần này suýt chút nữa bị đập thành thịt nát đã chết rồi.

Dù vậy, hắn cũng lâm vào trạng thương, mà ở cuối cùng nghe được một câu, lại để cho hắn giống như đồng tử áo liệm, hung hăng phun ra một ngụm máu lớn, sau đó lâm vào trong hôn mê.

【 Không thể giết heo rất khó chịu, bắt quá yên tâm, tiểu lâu không ngược chủ, sau này sẽ có câu trả lời. Lại nói, các vị huynh đệ, ngoại trừ Nguyệt phiêu, lại thêm mấy tấm vé đề cử? Thứ kia ít ỏi quá đi.

Một, hai, hai, ba...

Thanh kiếm của Triệu sư huynh không tệ, sư đệ vừa vặn thiếu một thanh vũ khí tiện tay, nếu như sư huynh thành tâm tặng cho người, vậy sư đệ liền không khách khí.

Sau khi khoan thai đến, những lời này, vang lên bên tai mọi người. Sau đó tất cả đệ tử thượng đẳng đều lộ ra biểu tình như gặp quỷ, đưa tay hướng về phía thanh Huyền Tinh kiếm đang hộc máu mà dần dần mất đi uy lực, nhất thời thanh kiếm này rơi vào trong tay Ngô vút đi.

Một màn này không chỉ có tất cả thượng đẳng đệ tử ở đây cùng Tống Tuyệt nhìn thấy, mà còn có mấy vị đệ tử chân truyền từ đằng xa gào thét đến, cũng nhìn thấy.

Thân là người không chế Đại Thi Ma thủ, Ngô Khí hiểu rõ tình huống Triệu Dương bị Thi Ma Thủ trấn áp lúc này, hoàn toàn không lo lắng, quay người qua chỗ mấy người vừa mới xuất hiện.

Cơ hồ đồng thời, mấy vị đột ngột xuất hiện kia, trong nháy mắt thả ra khí thế thuộc về mình.

Oanh oanh oanh oanh!

Không trung liên tục xuất hiện vài tiếng động lớn, ở phía đối diện Ngô Khí, trên đỉnh đầu mọi người, ba đạo khí thế to lớn bay lên trời. Mỗi một đạo khí thế đều mạnh mẽ đáng sợ, như vực sâu như biển, quấy nhiễu hư không, khiến người ta sinh ra cảm giác như đối mặt với biển cả mênh mông. Nhất là những đệ tử thượng đẳng, giờ phút này không biết là nên hưng phấn hay là nhận xui xẻo.

Bọn họ có thân phận đệ tử thượng đẳng, ở Thiên Ma tông này tự nhiên cũng coi như là một đám người tương đối cao cấp, lúc ở bên ngoài, cũng thường xuyên diễn võ dương oai, ức hiếp nhỏ yếu. Nhưng hiện tại, mấy người trên đỉnh đầu kia, khí thế trên người mỗi người đều rõ ràng không công nói cho bọn họ, lúc này nếu không muốn chết, liền ngoan ngoãn cúi đầu trang trí điêu khắc.

Chỉ có một đệ tử thượng đẳng là ngoại lệ, đương nhiên, đệ tử thượng đẳng này cũng hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người.

Người là người phương nào?

Đột nhiên ba người này, quần áo và khí thế trên người đều biểu lộ thân phận, đệ tử chân truyền của bọn họ. Một người trong đó, một người trong đó, giống như là người cầm đầu, chậm rãi đi ra, đầu tiên là dùng ánh mắt kinh ngạc quét qua Hàn Ngọc quảng trường, còn bị Ngô Khí trấn áp Triệu Dương. Tiếp đó liền để ánh mắt trên người Ngô Khí, mở miệng hỏi, cũng không phải là hỏi nơi đây xảy ra chuyện gì trước tiên. Mà là hỏi thân phận của Ngô Khí.

Lúc hần nhìn thấy Ngô Khí, Ngô Khí cũng nhìn ba người bọn họ, người cầm đầu là một thanh niên, trái lại rất giống với trang phục của Ngô Khí. Áo đen tóc đen. Tuy khuôn mặt bình thường, nhưng ngạo khí đó, là ai cũng có thể cảm giác được. Bất quá cũng không giống với người khác hiển lộ ra ngạo khí., ngạo khí của người này có nguồn gốc, là thực lực của hắn. Hai người khác một nam một nữ. Nam tu tuần dật, nữ tu yêu kiều, hình như là một đôi đạo侶, nhìn qua cực kỳ thân cận, lúc này hai người đều về mặt ngạc nhiên nhìn cảnh tượng trên quảng trường, sau đó lại nhìn về phía Ngô Khí.

Hai Hóa Thần sơ giai, một Hóa Thần trung giai.

Ngô Khí nhìn vài lần, trong lòng âm thầm xác định tu vi của ba người này. Đôi nam nữ tu sĩ như đạo侶 kia đều là tu sĩ Hóa Thần sơ giai, cầm đầu là thanh niên ngạo khí trung giai.

Tiện tay thu hồi Huyền Tinh kiếm của Triệu Dương, lúc này Ngô Khí mới nghiêm túc nhìn về phía ba người trước mặt, trên mặt chẳng biết lúc nào đã nở nụ cười hiền lành, một mặt chất phác, giống như vừa trải qua một trận chém giết hung hiểm không phải là hắn.

Đệ tử thượng đẳng Huyền Vân điện Ngô Khí, bá kiến ba vị sư huynh sư tỷ Chân Truyền.

Ba vị đệ tử chân truyền mới tới này trước đó đều chưa từng thấy qua Ngô Khí. Nhưng thấy hắn khiêm tốn lễ độ như vậy, ấn tượng đầu tiên cũng không tệ. Mà toàn bộ hành trình phía

dưới tận mắt thấy Ngô Khí và Triệu Dương phát sinh chém giết toàn bộ quá trình một đám đệ tử thượng đẳng. Lại bị Ngô Khí biến sắc nhanh như vậy dọa cho giật mình, trong lòng đều tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Thanh niên ngạo khí cầm đầu trong ba người kia, mặc dù không nhìn thấy quá trình Ngô Khí và Triệu Dương chém giết, nhưng hắn lại nhìn thấy Ngô Khí thu hồi huyền tinh kiếm của Triệu Dương, lông mày lập tức nhíu lại, đang muốn đặt câu hỏi, bỗng nhiên lúc này, một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên bên cạnh mấy người.

Phong sư đệ, Đồ sư đệ, Tư Đồ sư muội.

Theo thứ tự gọi ra tên ba người, thân ảnh uyển chuyển của Tống Tuyết liền xuất hiện ở bên cạnh Ngô Khí, vốn dĩ sương lạnh trên mặt vì Triệu Dương xuất hiện mà thủy chung phủ đầy đã tiêu tán không ít, khóe miệng nở một nụ cười như có như không, lại càng làm cho dung nhan tuyệt thế của vị nữ tử như Tuyết Tuyết tiên tử này càng thêm mị hoặc, làm cho người ta khó có thể dời ánh mắt đi.

Nàng vừa xuất hiện, lập tức hấp dẫn ánh mắt mọi người, bao gồm cả đám đệ tử thượng đẳng phía dưới. Bởi vì tâm tình không tệ mà nở nụ cười, càng làm cho tất cả mọi người ngây dại, mặc dù là tu sĩ nắm giữ lực lượng chỉ có thể ngưỡng vọng, đối mặt với dung nhan tuyệt thế như vậy, cũng vô pháp ngăn cản rất nhiều ý niệm trong đầu dâng lên, sững sốt tại chỗ.

Người tinh táo nhanh nhất trong trận, đại khái chỉ có Ngô Khí, chỉ nhìn lướt qua trong lòng kinh diễm một chút, liền không có phản ứng. Tu luyện U Minh chiến thể, trong một đôi mắt đen tràn ngập lực lượng U Minh, trong mắt thể nhân là giai nhân tuyệt thế, trong mắt hắn, đại khái là đối tượng có thể lợi dụng.

Hừ.

Sau một khắc, nụ cười trên mặt Tống Tuyết lập tức biến mất, sương lạnh quen thuộc kia lại dày đặc trên gương mặt nàng, ngay cả ánh mắt cũng lập tức trở nên lạnh lẽo.

Ngô sư đệ, chúng ta đi thôi.

Liên tiếp giải thích một chút ý tứ với ba vị đệ tử chân truyền mới tới cũng không có, Tống Tuyết chỉ quay đầu lại nói chuyện với Ngô Khí một chút, liền trực tiếp hóa thành một đạo kiếm quang tuyết trắng, bỗng nhiên phóng lên, sau đó hướng phía xa xa kiến trúc bờ đoàn đi đến. Ở phía sau nàng, Ngô Khí vẫn như cũ bảo trì nụ cười tủm tỉm hướng về phía ba người thanh niên kiều ngạo kia chấp tay, cũng lập tức phát ra hắc quang, theo ánh tuyết lóe lên lập tức biến mất.

Thấy Tống Tuyết Hậu không nói gì với bọn họ, trực tiếp rời đi, trước khi đi còn không quên bắt chuyện vị đệ tử thượng đẳng Ngô Khí có chút quái dị này. Một màn này làm cho ba vị đệ tử chân truyền kia mặt mũi không dễ nhìn, nhất là thanh niên ngạo khí cầm đầu tên Phong kia, mặt mũi lập tức biến sắc, tức giận thoáng hiện.

Hừ, chạy lên đây cho ta.

Thanh niên họ Phong bỗng nhiên ra tay, bàn tay trao xuống phía dưới, lập tức một vị đệ tử thượng đẳng trên quảng trường không tự chủ được thân hình bay lên. Chợt như vậy, đệ tử này cũng sợ đến vong hồn đại phiêu, bất quá sau một khắc hấn biết được là ai xuất thủ, lập tức không dám động đậy, thành thành thật thật bắt tới trước mặt ba vị đệ tử chân truyền.

Người này cũng thông minh, biết được ba vị sư huynh sư tỷ Chân Truyền này là vì chuyện gì bắt hấn lại, vừa đứng vững thân hình, sau khi được xác nhận liền bắt đầu thao thao bất tuyệt kể ra.

Sau một lát, bao gồm thanh niên họ Phong kia, sắc mặt ba người đều biến thành vô cùng quái dị, tựa hồ có chút ngoài ý muốn cùng kinh ngạc, não hải nhao nhao hiện lên thanh tú mặt mũi tươi cười chân thành trước đó.

Thì ra người kia chính là tiểu tử đã đánh cho đồng tử áo liêm học máu hôn mê, còn đoạt Thiên Thi quan của hắn. Lại thật chỉ là một đệ tử thượng đẳng, còn là người của Huyền Âm điện ta.

Người này có chiến lực bậc này, sao trước kia thanh danh không rõ. Lúc trước nghe đồn người kia là tu vi Nguyên Anh

hậu kỳ, lúc này nhìn thấy rõ ràng là Nguyên Anh đỉnh phong. Hừ, nếu không phải hắn và Tống Tuyết sư tỷ nhìn qua có vẻ quen biết, ta cũng phải nghi ngờ người này có phải là thể lực tông môn khác hay không.

Lúc này người nói chuyện, là đôi đạo lữ kia, hai người giờ phút này cũng không còn vẻ lạnh nhạt lúc mới tới, nhìn phương hướng Ngô Khí rời đi, khuôn mặt có chút quái dị, không biết là kiêng kị hay hoài nghi.

Thanh niên họ Phong ánh mắt lại đặt trên quảng trường hàn ngọc, mặc dù bởi vì Ngô Khí rời đi, cự chưởng xám trắng kia đã sớm tiêu tán, lộ ra một vị tu sĩ Hóa Thần, dù trọng thương cũng không đến mức hôn mê lâu như vậy, có Nguyên Anh ở trong cơ thể., Bất cứ lúc nào cũng có thể thức tỉnh. Nhưng không biết có phải Ngô Khí trước khi rời đi đã động tay động chân gì hay không, vị đệ tử chân truyền Triệu Dương kia vẫn còn hôn mê, dưới thân một bãi máu, cảnh tượng bức này, rất tương tự với một màn lúc trước tại Thi phân giới.

Thân hình khẽ động, sau một khắc thân hình thanh niên họ Phong xuất hiện ở trung tâm quảng trường Hàn Ngọc kia, bên cạnh dưới chân hắn chính là Triệu Dương vẫn đang hôn mê như cũ.

Hắc hắc Triệu sư huynh lần này lật thuyền trong mương, giết người không được ngược lại thành đá kê chân người khác thành danh, thật sự là xui xẻo. Sư đệ nếu gặp phải, làm người tốt một chút, tự mình đưa sư huynh chữa thương, cũng để cho các sư huynh khác quan tâm.

Thanh niên họ Phong trên mặt cười lạnh liên tục, hoàn toàn là ánh mắt không có hảo ý, chậm rãi ngồi xổm xuống, bắt lấy cánh tay Triệu Dương, cũng không nhìn những người khác phản ứng gì, trực tiếp nói với hai người sau lưng: Đi:

Lại ba đạo độn quang đi xa, đợi sau khi ba vị đệ tử chân truyền này cũng rời đi. Hàn Ngọc quảng trường lập tức vang lên một tiếng náo nhiệt, tất cả thượng đẳng đệ tử lập tức thở phào nhẹ nhõm, thần sắc trên mặt một mực căng thẳng cũng hòa hoãn xuống, từng tiếng nghị luận không hề cô kỵ vang lên.

Khí thể thật là khủng bố, người này vậy mà thật sự đánh bại Triệu Dương sư huynh.

Trong đám người, một đệ tử thượng đẳng hồi tưởng lại tình cảnh vừa mới thấy, lòng vẫn còn sợ hãi bình phục sự bốc lên trong lòng ngực. Ánh mắt quét về phía khu vực trung tâm Hàn Ngọc quảng trường, lúc này nơi nào, ngoại trừ một cái hố lớn ra cũng không còn vật gì khác., Hắn càng thêm kinh ngạc. Nên biết hàn ngọc kia cứng rắn vô cùng, thần thông pháp khí bình thường căn bản khó có thể lưu lại vết thương trên đó, nhưng lúc này, nào lại để lại một cái hố to như một chưởng ấn, nhắc nhở tất cả mọi người, vừa rồi hết thấy đều là thật.

Tin đồn kia là sự thật, vị Ngô sư huynh kia, xác thực có được chiến lược của đệ tử chân truyền, hơn nữa không phải là đệ tử chân truyền bình thường, chỉ sợ đã đạt đến Hóa Thần trung giai.

Thần thông Hoang Cổ, cự chưởng xám trắng kia, tuyệt đối là một môn thần thông hoang cổ hiển hóa ra. Chẳng trách Ngô sư huynh kia có thể liên tục chiến thắng hai vị đệ tử chân truyền, nếu ta cũng có, trách sao mình lại có thể chiến thắng hai vị đệ tử chân truyền?

Người cũng đừng có nằm mơ, không phải ai cũng có vận khí và tư chất đó, vị Ngô sư huynh này nhìn qua đã biết là người dữ tợn. Thực lực cường đại, lại không có chút ngạo khí nào, nhưng động thủ một chút, tàn nhẫn vô cùng, ta thấy nếu không phải ba người Phong sư huynh xuất hiện, tính mạng Triệu Dương sư huynh chỉ sợ là xong rồi.

Đầu tiên là đồng tử áo liệm của Thi Ma điện, hiện tại lại là Triệu Dương sư huynh, chắc chắn, không nghĩ tới trong số đệ tử thượng đẳng chúng ta cũng có thể xuất hiện cường giả như vậy. Ta dám cá là lần này thi đấu các điện, vị Ngô Khí sư huynh này nhất định có thể đại phóng dị sắc.

Ài, các người phát hiện không có gì sao, hình như Tông Tuyệt sư tỷ và vị Ngô sư huynh này còn chưa xong việc.

Trong thế giới băng tuyết, sâu trong Huyền Hi vực, trên một ngọn núi băng toàn thân óng ánh.

Ngô Khí thú vị nhìn xem hết thấy trên ngọn núi này, nơi cũng không rộng lớn, ngoại trừ từng đồng tuyết trắng, liền chỉ còn lại có một tòa băng ốc. Ngọn băng này cô lập vị trí rất là trống trải, cách các ngọn Tuyết Phong khác rất xa, tựa như bị người ta sinh ra làm ra, cô đơn đứng trên đại địa.

Cô đơn hơn Tuyết Phong này, chính là tòa băng ốc trước mặt Ngô Khí này, quả thực quá mức đơn giản, một chút trang trí cũng không có, thậm chí có thể nói có chút thô ráp, nếu là người không biết, chỉ sợ sẽ tưởng là một đồng băng lớn một chút mà thôi.

Nhìn một lát, trên mặt Ngô Khí lại không hiện ra một tia cười nhạo hoặc quái dị, ngược lại hiện lên một tia kiêng kỵ cùng kính nể.

Với nhãn lực của hắn, tự nhiên có thể thấy được, bất kể là băng phong tro trọi lẻ loi dưới chân hay là tòa băng ốc đơn điệu thô ráp trước mặt này, đều bị một cỗ khí tức thẩm vào, băng hàn cô ngạo, là một loại kiếm khí. Không hề nghi ngờ, chủ nhân của ngọn băng này, những chủ nhân của kiếm khí đáng sợ này, ngoại trừ nữ tử như băng tuyết tiên tử kia, sẽ không có ai khác.

Một nữ tử, ở nơi lạnh lẽo như vậy, trời lâu ngày, kiếm khí trên người nhuộm cả ngọn núi tuyết và nhà băng này, có thể thấy được nữ tử này mê say cùng kiếm đạo đến mức nào. Tuy chưa giao thủ, nhưng Ngô Khí không hề nghi ngờ, nữ tử xinh đẹp trước mắt này có chút quá đáng, chiến lực mạnh mẽ, tuyệt đối hơn hẳn Triệu Dương.

Tổng sư tử, mang sư đệ tới nơi này, là vì thực hiện ước định lúc trước với sư đệ.

Kính nể thì kính nể, Ngô Khí rất rõ lợi ích của mình, bất luận kẻ nào cũng không muốn chiếm lợi từ chỗ hắn, cho dù là một

nữ tử xinh đẹp đủ để mê hoặc chúng sinh, cũng vậy.

Nữ tử đứng bên vách băng phong kia, vẻ mặt vốn lạnh lùng kiêu ngạo, sau khi nghe được lời Ngô Khí nói, thần sắc cũng không khỏi trì trệ. Bất quá rất nhanh nàng liền khôi phục lại, chậm rãi đi tới trước mặt Ngô Khí, từng tia băng hàn kiếm khí lưu động trong mắt nàng, nàng mỗi bước đi đều nồng đậm hơn một phần, lúc đi đến trước mặt Ngô Khí, đôi mắt đẹp kia đã hoàn toàn bị kiếm quang chiếm lĩnh.

Bất luận kẻ nào đối mặt với đôi mắt này, đều cảm giác như bị vạn tiễn xuyên tâm, bất luận bí mật gì, đều không thể ẩn giấu dưới đôi kiếm nhãn này, không thể che giấu. Tống Tuyết nhìn thẳng vào hai mắt Ngô Khí, tùy ý để kiếm quang trong mắt bùng lên, tựa hồ muốn nhìn thấy biểu tình biến hóa của Ngô Khí, nhìn ra bí mật của Ngô Khí ẩn giấu.

Nhưng hắn đã thất vọng, vẻ mặt Ngô Khí vẫn như cũ. Hắn cười híp mắt đối mặt với nàng, rất muốn nghĩ rằng người hoàn toàn không bị kiếm mang rét lạnh trong mắt nàng ảnh hưởng, một chút cũng không có.

Một lúc lâu sau, Tống Tuyết Băng môi phun ra một tiếng thở dài, kiếm quang trong đôi mắt bắt đầu tiêu tán, đồng thời thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng quen thuộc lúc này cũng vang lên.

Người muốn mượn lệnh bài đệ tử chân truyền của ta.

Thanh âm này vang lên, vẻ cười tủm tỉm trên mặt Ngô Khí càng thêm tùy ý, trả lời cũng không chậm chút nào.

Đúng vậy.

Vì sao...

Tống Tuyết trong miệng phun ra vấn đề, trong đôi mắt mặc dù không còn kiếm quang khủng bố kia, nhưng đã lóe ra quang mang nguy hiểm, nhìn chằm chằm Ngô Khí, tựa hồ còn chưa hết hy vọng, muốn xem ra bí mật trong lòng Ngô Khí. Ngô Khí vẫn như cũ chỉ nhàn nhạt mở miệng, giống như nói một chuyện bé nhỏ không đáng kể, bộ dáng hoàn toàn không có một chút coi trọng nào.

Tổng sư tử hần là có thể cảm ứng được. Sư đệ ta đã là Nguyên Anh đỉnh phong, chỉ thiếu chút nữa là có thể tấn thăng lên cảnh giới Hóa Thần. Nhưng cảnh giới kia đối với tu sĩ Nguyên Anh chúng ta mà nói, không kém gì vách ngăn như lạch trời. Từ thượng cổ đến bây giờ, không biết bao nhiêu tu sĩ kinh tài diễm diễm diễm lệ bị ngăn ở nơi này, cả đời đều bị vây ở Nguyên Anh đỉnh phong không thể đột phá, cho đến khi hao hết thọ nguyên mà chết.

Ngô Khí nói tới đây, không biết là cố ý hay vô tình, trên mặt lộ ra một tia ngưng trọng, dừng lại một chút, sau đó lại tiếp tục nói: Sư đệ mượn lệnh bài đệ tử chân truyền của Tổng sư tử, là muốn tiến vào Chư Thiên Vạn Pháp các, lĩnh hội rất nhiều điển tịch của Thiên Ma tông tiền nhân lưu lại, một là tăng cường lịch duyệt của mình, hai là hy vọng có thể có được lĩnh ngộ, trợ giúp ta sớm ngày thoát khỏi lồng giam này, giống như Tổng sư tử, trở thành đệ tử chân truyền.

Những lời này nói ra, có thể nói là có lý có chứng, bất luận kẻ nào cũng không tìm ra được sơ hở nào. Cho dù trước đó Tổng Tuyết đã sinh lòng nghi vấn, lúc này nghe được, cũng đều cảm thấy lý do Ngô Khí đầy đủ không gì sánh được, không tìm được một điểm nào có thể phản kích.

Cũng không trách được Tổng Tuyết, lấy sự thông minh bằng tuyệt của nàng, nếu Ngô Khí vội vàng nói ra, tự nhiên có thể tìm ra sơ hở. Đáng tiếc, Ngô Khí trước khi tới đây đã sớm hạ quyết tâm, mục đích hần tới nơi này, vốn là vì lệnh bài đệ tử chân truyền xinh đẹp như tiên tử bằng tuyết trước mắt này mà đến, nhiều lời nói như vậy, đã sớm nghĩ kỹ rồi.

Sau khi nói xong những lời kia, Ngô Khí không còn một tiếng động, chỉ bình tĩnh nhìn nữ tu xinh đẹp trước mặt. Trên mặt không hề có dị – hình như hoàn toàn không lo lắng Tổng Tuyết sẽ không đồng ý. Trên thực tế cũng đúng như vậy, nếu hần vừa mới đến Huyền Âm điện này, trước tiên nhìn thấy Tổng Tuyết đưa ra yêu cầu kia, Ngô Khí còn chưa nắm chắc Tổng Tuyết có đồng ý hay không. Nhưng hiện tại, Ngô Khí gần như có thể khẳng định, Tổng Tuyết không có chút lý do nào không đồng ý.

Bởi vì trước đó, Ngô Khí đáp ứng Tống Tuyết đánh một trận với Triệu Dương chiến, hơn nữa điều kiện nhục nhã một phen chính là lệnh bài đệ tử chân truyền kia.

Ta đã đồng ý.

Vài chữ vô cùng đơn giản xuất ra, rơi vào trong tai Ngô Khí, lập tức làm cho tâm thần hắn run lên, thiếu chút nữa hưng phấn lên tiếng. Bất quá vẫn bị hắn áp chế, trên mặt chỉ lộ ra nụ cười càng thêm chân thành, những dị âm khác đều không có.

Tống Tuyết nữ tử này, chỉ nhìn chỗ ở của nàng, còn có phòng băng trước mặt thô ráp giống như đồng băng, liền biết là một người cực kỳ lạnh lùng dứt khoát. Sau khi nàng phun ra mấy chữ ta đã đáp ứng, đôi tay ngọc như lân sương tuyết liền ở bên hông mình một vòng, trong ánh sáng lập lòe, lòng bàn tay của nàng đột ngột xuất hiện một cái lệnh bài tạo hình kỳ dị.

Tám lệnh bài này không giống lệnh bài đệ tử Ngô Khí có được, toàn thân như hàn băng, óng ánh như ngọc, tạo hình lại như một bông tuyết, phía trên giống như khắc một chữ: Tuyết.

Tuy Ngô Khí không nhìn ra lệnh bài này được tạo thành từ vật gì, nhưng lại có thể cảm ứng được trên lệnh bài óng ánh như ngọc này tản mát ra một loại khí tức cực kỳ huyền ảo, độc nhất vô nhị, nhất là chữ Tuyết kia, càng làm cho lệnh bài này có thêm một cỗ khí tức thanh lãnh cô ngạo, hoàn toàn không thể phục chế, giữa thiên địa này, chỉ có một quả này.

Quét vài lần, Ngô Khí liền xác định, đây chính là lệnh bài của đệ tử chân truyền kia. Thiên Ma tông truyền thừa chín điện, số lượng đệ tử chân truyền có được cũng tương tự, cộng lại cũng bất quá hơn hai trăm người, mỗi một người đều ghi danh vào sách. Mỗi một người đều có khí tức độc nhất vô nhị, khắc vào trong lệnh bài đệ tử của bọn họ, bất cứ thứ gì cũng không thể ngụy tạo phục chế.

Giữa hai người, một đạo lưu quang tuyết trắng hiện lên, Ngô Khí đưa tay bắt lấy, lúc lại mở ra, lòng bàn tay đã nằm một lệnh bài óng ánh như ngọc.

Sau khi ném ra lệnh bài đệ tử chân truyền của mình, Tống Tuyết liền quay người lại, lại giống như lúc trước, một mình

đứng ở bên vách đá, đối mặt với thiên địa cô tịch, trong nháy mắt đó, một loại khí tức cô ngạo thanh lãnh bao phủ nàng, khiến cho nàng và mảnh thiên địa này hoàn toàn dung hợp cùng một chỗ, Ngô Khí cảm thấy mình đã trở thành tồn tại dư thừa, mảnh thiên địa này lúc nào cũng bài xích hẳn.

Ngô Khí biết rõ, đây là vị Tổng Tuyết sư tử này đang tiễn khách.

Lật tay thu hồi lệnh bài óng ánh kia, Ngô Khí cười nhạt một tiếng, nhưng không lập tức rời đi, mà nói với nữ tử lạnh như băng phía trước: Tổng sư tử, sư đệ tu luyện không lâu, có thể có cảnh giới như vậy hoàn toàn dựa vào một ít cơ duyên gây nên, là lấy căn cơ của sư đệ cũng rõ ràng rằng chính mình bất ổn, ngày sau nếu sư đệ có vấn đề tu luyện đến thỉnh giáo sư tử, còn xin Tổng sư tử không nên cự tuyệt sư đệ ngoài ngàn dặm.

Mấy câu nói này phun ra, Ngô Khí vẫn bất động như trước, đứng nguyên tại chỗ đợi một hồi. Thấy Tổng Tuyết kia không có chút phản ứng nào, khóe miệng mới hiện lên một tia ý cười như đạt được mục tiêu, hơi khom người về phía Tổng Tuyết, sau đó thân hình liền mạnh mẽ nhảy lên, hóa thành một đạo hắc quang, bay về phía xa.

Sau khi hẳn rời đi, Tổng Tuyết một mực đứng trên sườn núi, mới chậm rãi xoay người lại, nhìn về phía Ngô Khí rời đi, trong mắt chớp động vẻ phức tạp, sau một hồi lâu mới dưới chân khẽ động, đi về phía băng ốc thô ráp như băng kia. Mặc dù đang đi lại, khí tức trên người nàng cũng dung hợp cùng một chỗ với thiên địa cô tịch này.

Huyền Hi Vực, một đạo hắc quang từ trên cao xẹt qua, tốc độ cực nhanh, phía dưới có rất nhiều kiến trúc, cự thành tuyết phong, đạo hắc quang này lại một tia ý dừng lại.

Sau nửa canh giờ, bên ngoài Huyền Hi vực, một đạo hắc quang từ trên không trung cực xa quãng đến, sau khi thoát ly thế giới băng tuyết giống Huyền Hi vực, lại đi về một hướng, phương hướng kia không nghiêng không lệch, giống như là mảnh thiên địa này, trung tâm chân chính của dãy núi Thiên Ma này.

Nơi đó, cũng là trung tâm nhất của Thiên Ma Tông, trung tâm của Thiên Ma Vực. Thiên Ma Cửu Điện, mỗi một tòa truyền thừa điện đều chiếm cứ khu vực rộng lớn, theo tranh đấu cùng thực lực giữa truyền thừa điện biến hóa, khu vực các điện chiếm cứ cũng sẽ phát sinh biến hóa lớn nhỏ. Nhưng riêng khu vực kia, bất luận lúc nào cũng sẽ không phát sinh biến hóa. Bởi vì nơi đó, là truyền thừa điện cường đại nhất trong Cửu Điện, Tự Nhiên Thiên Ma Điện.

Nơi mà Ngô Khí muốn đi lúc này chính là khu vực chiếm cứ của Tự Thiên Ma điện.

Hắc quang ngang dọc, rơi xuống ngàn dặm, xuyên thẳng qua không trung, mặc kệ phía dưới kỳ cảnh cỡ nào, đều không có ý dừng lại. Dưới sự toàn lực phi hành, trong vòng mấy canh giờ, hắc liên xuyên qua mấy khu vực truyền thừa điện. Như Huyền Ma Vực Huyền Ma Vực kia, bất quá có chút ngoài dự liệu của hắc liên chính là, dọc theo đường đi cũng không phát sinh biến cố gì.

Đã đến nơi.

Trên không trung, trên người Ngô Khí bị hắc quang bao phủ, một đôi thị lực xuyên qua thiên không, thấy được cảnh tượng cực xa kia. Đó là một khu vực vô cùng rộng lớn, núi non san sát, rừng rậm hoang nguyên, linh cốc u huyền, tú lệ nguy hiểm cùng tồn tại, tuy chỉ là nhìn sơ qua, nhưng cảnh tượng rộng lớn vô cùng đã làm cho người ta ngạc nhiên.

Đội độn quang của Ngô Khí tới gần, Ngô Khí lập tức nhìn thấy bên trong, trong địa hình rất nhiều phức tạp, dễ thấy nhất chính là Linh Phong không tới được, từng tòa đứng vững, trên mỗi một tòa Linh Phong đều có linh vụ như măng mang ngọc long mang theo., Vòng quanh thân núi, mỗi khi nhìn thấy nơi tràn đầy linh khí kia, liền có các loại kiến trúc như bảo tháp cự trại chiếm cứ, còn chưa tiến vào khu vực kia, nhưng Ngô Khí đã cảm ứng được bên trong có bao nhiêu cổ khí tức, mịt mờ không rõ, nhưng đa số khí tức đều làm cho hắc liên tâm không thôi.

Vù vù

Độn quang hạ xuống, thân hình Ngô Khí rơi vào bên ngoài khu vực kia, trong mắt mang theo vẻ kỳ dị nhìn lại phía trước. Trong chốc lát, con mắt Ngô Khí giống như nhìn thấy thứ gì đó không thể tưởng tượng nổi, thân thể mạnh mẽ chấn động, hoảng sợ xuất hiện ở trong mắt hắn.

Ngay vừa rồi, lúc hắn mở mắt ra, đã để trong mắt tràn ngập lực lượng U Minh, lấy đôi mắt U Minh nhìn linh địa thắng cảnh trước mắt, nhưng trong nháy mắt hắn mở ra, lại nhìn thấy một tòa trận pháp lớn đến khó tin, tràn ngập toàn bộ thiên địa., Không chỉ là thắng cảnh linh địa trước mắt, còn có địa phương khác, tất cả những nơi Ngô Khí có thể nhìn thấy, bao gồm cả khu vực bắt đầu từ Ngô Khí đi tới Huyền Hi vực, Cẩm Ma Vực, Huyền Mặc vực, còn có Độc Ma Vực kia, đều bị trận pháp này bao phủ.

Trận pháp này to lớn đến mức không thể tưởng tượng, vô thanh vô tức, nhưng lại bao phủ chu thiên túi, giống như một thế giới khác, mặc cho ai cũng không phát hiện ra. Nhưng Ngô Khí thiên sinh mở ra cặp mắt U Minh của mình, nhìn thấy trận pháp kinh thiên kia, chỉ liếc mắt một cái mà thôi, Ngô Khí đã không chịu nổi loại chấn động này, thân thể run lên liền lui ra.

Trận pháp thật kinh khủng, bao phủ toàn bộ Thiên Ma Tông vào trong đó, chu thiên hư không, lòng đất ngàn trượng đều dưới trận pháp này, ma vực âm trầm này chính là hạch tâm của trận pháp kinh thiên này sao, nếu vận chuyển lại trận pháp này.

Ý niệm trong lòng Ngô Khí quả thực không thể ngăn chặn nổi xuất hiện, hắn cũng không nghĩ tới, chỉ là đến Ma Vực này, liền thấy được cảnh tượng đáng sợ như vậy. Sau khi suy nghĩ vài lần, Ngô Khí bỗng nhiên bừng tỉnh, lực lượng tâm thần to lớn bỗng nhiên đè xuống., Những ý niệm trong đầu hắn đều chôn vùi, lại không ngừng một khắc, bao phủ cảnh tượng nhìn thấy trước đó của hắn, mặc dù không cách nào làm hao mòn trí nhớ của mình, nhưng làm như thế, muốn quên đi cũng không khó.

Vù vù

Sau một lát, toàn thân Ngô Khí đã mồ hôi đầm đìa, cả người như vừa mới từ trong nước vớt ra vậy. Hắn phun ra một ngụm

trọc khí, đan điền chân nguyên trào ra, vận chuyển một chu thiên, trên người rung động xuy xuy, lại là hắc làm những mồ hôi lạnh kia đều bốc hơi lên.

Trải qua một lần này, Ngô Khí cũng không dám nhìn lung tung, cũng không dám chậm trễ nữa. Thân hình lại nhảy lên, tiến vào trong ma vực Thiên Ma trước mặt. Bất quá đến địa giới này, Ngô Khí cũng biết không thể phi độ như trước kia, thân thể tuy rằng rời mặt đất, nhưng lại bay thấp xuống, lấy tốc độ của hắc cũng không chậm.

Ngô Khí tới nơi này, mục đích rất rõ ràng, hắc cũng không muốn phức tạp, lấy việc nhìn thấy trên đường hết thấy đều thờ ơ, chỉ là nhận định chuẩn phương hướng, bay về phía đó.

Cho dù trên đường gặp rất nhiều người, hình dáng không ngoại lệ đều không phải đệ tử bình thường, mỗi một đạo khí tức đều không yếu, thậm chí đệ tử Hóa Thần ở bên ngoài khó có thể nhìn thấy, Ngô Khí liền cảm ứng được hơn mười đạo. Cũng không biết có phải hôm nay hắc vận khí đặc biệt tốt hay không, hay là hắc thật sự không bắt mắt, một đường bay tới, lại là không sợ hãi vô hiểm, căn bản không người để ý đến hắc, để cho hắc vô cùng thông thuận đến mục tiêu lần này của hắc.

Canh hai đến, mượn mấy tấm vé đề cử chư vị huynh đệ gặm nhắm không hoàn thành.

Một, hai, hai, ba...

Trong mỗi truyền thừa điện ở Thiên Ma tông, mỗi truyền thừa điện đều có đặc điểm riêng, duy chỉ có ở trong Thiên Ma Vực này, giống như hết thầy đều lấy Thiên Ma làm tên, mới hiển lộ ra khí thể căn bản của tông môn nơi đây, giống như vùng bình nguyên vô cùng rộng lớn trước mắt này.

Không biết từ khi nào, Ngô Khí vốn là một người độc hành, quanh người hắn đã có không ít người. Đều giống như hắn, phi hành trên không trung. Gần như mỗi một người đều có tu vi cảnh giới Nguyên Anh, ở bên ngoài thế giới có thể xưng vương xưng tở tồn tại, nhưng ở đây đều thành thật thật, ngay cả bay cao một chút cũng không dám.

Àm

Lúc hai chân đạp lên Thiên Ma bình, Ngô Khí lập tức cảm giác bên tai yên tĩnh không thấy, rất nhiều thanh âm chui vào trong tai hắn. Bất quá những thanh âm này tuy rằng nhiều, nhưng cũng không lộn xộn, ngược lại vô cùng thông thuận, tựa như có người chỉ huy vậy.

Mí mắt giương lên, nhìn về phía trước, chung quanh mảnh bình đài vô cùng to lớn này, chừng hơn mười tòa linh phong không biết cao bao nhiêu đứng vững, vây quanh cái bình đài này. Mà giờ khắc này ở trước mặt Ngô Khí, trên bình đài, lại phi thường náo nhiệt.

Hưu hưu hưu.

Không trung thấp, không ngừng có độn quang từ nơi xa đến, tiến vào bên trong cái bình đài rộng lớn này. Hơn phân nửa đều như Ngô vút bỏ bay tới, hầu như đều là đệ tử cảnh giới Nguyên Anh, thân phận đệ tử trung đẳng hoặc thân phận đệ tử thượng đẳng, rất ít nhìn thấy đệ tử cảnh giới Kết Đan xuất hiện, về phần Trúc Cơ, căn bản là không có.

Mà từ trên cao bay vào nơi đây, cơ hồ tất cả đều là tu sĩ Hóa Thần có thân phận đệ tử chân truyền, dưới cái nhìn của mọi người dĩ nhiên là độn quang kiêu ngạo mà vào, trực tiếp rơi

vào khu vực trung tâm. Mà đám người Ngô Khí, thì không được chen chúc, muốn lần lượt tiến vào trong đó.

Oanh oanh oanh!

Liên tục hai tiếng nổ vang, mọi người nhao nhao ngẩng đầu, đã thấy trên không trung, hai đạo độn quang một đỏ một trắng từ đằng xa bay đến, chớp mắt xẹt qua trên không trung, thanh thế cực kỳ khủng bố, như muốn đem toàn bộ hư không đều đùng nát. Cơ hồ ngay lập tức, hai đạo độn quang này vừa hiện. Xung quanh Ngô Khí, những đệ tử thượng đẳng kia liền phát ra từng tiếng bàn luận.

Nhìn đi, đó là độn quang của trưởng lão.

Phí lời. Loại thanh thế này, ngoại trừ trưởng lão cảnh giới Phản Hư còn có thể là ai?

Bọn ta ở bên ngoài hồi lâu mới có một lần đệ tử chân truyền, càng không nói đến tung tích của Phản Hư trưởng lão, nhưng ở Thiên Ma Vực này, nhất là ở trong Thiên Ma bình này, lại có thể nhìn thấy bất cứ lúc nào.

Đúng vậy, bất quá mặc dù chúng ta có thân phận đệ tử thượng đẳng, nhưng vẫn thấp một chút, mặc kệ là Luyện Khí điện trong Đan điện hoặc Chư Thiên Vạn Pháp các kia, hàng năm chúng ta chỉ có thể ở lại không đến ba ngày, thật sự là quá ngắn ngủi.

Cũng đúng, nói Luyện khí điện đi, chúng ta muốn luyện chế linh khí huyền khí, muốn mượn dùng luyện khí điện có rất nhiều dị hỏa. Nhưng chỉ có ba ngày thời gian., Ta muốn trước khi xảy ra chuyện phải chuẩn bị kỹ càng mọi thứ, thậm chí còn phải luyện chế một vài thứ thành bán thành phẩm, có nắm chắc mới có thể tới đây một chuyến, miễn cho trong lúc vội vàng thất bại. Bất quá cũng không có cách nào khác. Ai bảo Thiên Ma tông ta là một đại tông siêu cấp, đệ tử mấy chục vạn., Chúng ta chờ tu sĩ Nguyên Anh này thả ra bên ngoài là tồn tại xưng vương xưng tổ, nhưng ở đây, bất kỳ một sư huynh đệ nào cũng sẽ không kém hơn người, huống chi còn có các đệ tử chân truyền kinh tài diễm lệ kia. Còn có chúng ta không tiếp xúc được với đệ tử hạch tâm thuộc về tuyệt thế thiên kiêu.

Trong lần luyện chế này.

Mỗi một câu nghị luận đều nghe lọt vào tai bọn họ, tìm tin tức mình muốn. Mặc dù trước khi đến đây đã điều tra một phen, nhưng hiểu rõ hơn một chút cũng có lợi.

Theo thời gian trôi qua, thanh âm nghị luận trong đám người cũng dần dần ngừng lại, Ngô Khí cũng không có gì có thể nghe được, liền đưa ánh mắt nhìn về phía rất nhiều nơi trên bãi đá này, lúc này tất cả đệ tử tiến vào trong bãi đá này đều tụ tập cùng một chỗ, nhưng không có một tia hỗn loạn, ngược lại rất là thuận theo xếp hàng trường long.

Một đội ngũ đệ tử trung đẳng, đệ tử thượng đẳng một đội ngũ, đệ tử chân truyền, không cần xếp hàng. Mà đội ngũ dài nhất, không phải đệ tử trung đẳng kia, mà là các đệ tử thượng đẳng, về phần đệ tử hạ đẳng, thì rải rác mấy cái, không cần xếp hàng.

Trên bình đài, ở chỗ sâu kia, tựa hồ có rất nhiều môn hộ, trước cửa có chấp sự hoặc trưởng lão đang chờ đệ tử xếp hàng đi qua, kiểm tra những thứ đồ vật muốn tiến vào cửa,, Lúc trước cho đi cũng đã hiểu rõ, lúc trước lại nghe nghị luận lâu như vậy, tự nhiên biết được phía sau những môn hộ kia, chính là những thứ gọi là luyện khí điện của Đan điện, Luyện Thi điện. Còn có mục tiêu chính thức của Ngô Khí lần này, Chư Thiên Vạn Pháp các.

Đệ tử tới nơi này, phân loại từng cái truyền thừa điện, kỳ thật mỗi một cái truyền thừa điện đều có được những nơi luyện đan luyện khí cần thiết cho mình. Nhưng dù sao cũng không thể vĩnh viễn so sánh với Thiên Ma điện, giống như Luyện khí điện, luyện chế pháp khí ngoại trừ tài liệu căn bản nhất, còn có một vật khác là vật trọng yếu nhất, chính là hỏa diễm cần thiết để luyện khí. Mà Luyện khí điện của Luyện Khí điện ở Trúc Cơ Thiên Ma điện ngày hôm đó,, Được xưng có được chư thiên dị hỏa hơn ba ngàn loại, bất luận cần luyện chế loại pháp khí nào, đều có thể tìm được hỏa diễm cần thiết. Thậm chí đòn đại, trong luyện khí điện, chính là Tử Thanh Tiên Diễm thuộc về tu sĩ tiên đạo, chỉ cần người trả giá cao, đều có thể phát ra cho người.

Cũng bởi vì vậy, rất nhiều đệ tử lúc muốn luyện chế bản mạng pháp khí hoặc đan dược cường đại, đều lựa chọn ở trụ sở Thiên Ma điện này. Mà thân là hạch tâm chân chính của Thiên Ma Tông, Thiên Ma điện mặc dù cũng có đệ tử truyền thừa của mình, nhưng cũng không thể cự tuyệt những đệ tử biệt điện này. Lấy hay như vậy, hầu như bất kể lúc nào, bên trong Thiên Ma bình là phân lưu, vẫn luôn rộn ràng rành rành rành rành, đệ tử các điện lui tới không dứt.

Đệ tử thượng đẳng Huyền Vân điện Ngô Khí, nhưng tới đây cũng là vì một nơi bí mật riêng biệt này. Vì có thể đạt được đủ chỗ tốt ở chỗ đó, Ngô Khí thậm chí sau khi xuất quan liền đi một chuyến đến Huyền Âm điện, từ đệ tử chân truyền Huyền Âm điện chỉ có một bờ sông, Tống Tuyết đầu mượn được lệnh bài đệ tử chân truyền của nàng.

Bởi vì chỗ đó, đồng dạng đệ tử thượng đẳng không thể ở lâu, giống như những đệ tử trước kia nói, đệ tử thượng đẳng, mỗi một năm ở chỗ đó, chỉ có thể ở lại ba ngày mà thôi. Đối với Ngô Khí trong lòng tùy thời chuẩn bị rời khỏi Thiên Ma tông mà nói, ba ngày thời gian tự nhiên là không đủ.

Phía trước từng cánh cửa kia, không ngừng có đệ tử đi vào trong đó, biến mất không thấy gì nữa, tiếp theo lại là người tiếp theo. Tốc độ như vậy, cũng là nhanh, mặc dù đệ tử thượng đẳng khoảng mấy trăm người, nhưng thời gian xếp hàng cũng không lâu.

Sau nửa canh giờ, ở phía trước đội ngũ, Ngô Khí bước nhanh lên, đưa lệnh bài đệ tử của mình cho lão giả ngồi phía sau một cái bàn ngọc. Tu vi trên người lão giả này mịt mờ, Ngô Khí lần đầu tiên nhìn không ra, không muốn làm phức tạp, Ngô Khí cũng không nghiêm túc cảm ứng, chỉ nhìn thoáng qua mà thôi.

Đi đâu cũng không dám ngẩng đầu lên, sau khi nhận lấy lệnh bài đệ tử Ngô Khí, trên ngọc bàn trước mặt hắt lắc lư một cái, một thanh âm già nua truyền vào trong tai Ngô Khí.

Chư thiên Vạn Pháp các

Lão giả này ngạo mạn như vậy, Ngô Khí lại không dám chậm trễ, sau khi hắn hỏi lập tức trả lời một câu. Không đợi hắn nói gì, lão giả tiện tay ném lệnh bài đệ tử Ngô Khí về, thanh âm già nua lại vang lên.

Bên trái, trăm trượng.

Tiếp nhận lệnh bài, Ngô Khí không dừng lại, lập tức lướt qua nơi này, đi về phía bên trái. Bất quá khoảng cách trăm trượng, với thân thông của Ngô Khí, chỉ cần một bước bước qua là được. Bất quá Ngô vứt bỏ đến nơi này, lại không chút nào muốn khiến người khác chú ý, nơi trăm trượng, hắn từng bước một đi tới.

Một lát sau, trước mặt Ngô Khí cách đó không xa, một cánh cửa được quang mang bao phủ xuất hiện trước mặt Ngô Khí. Cánh cửa này giống như các môn hộ khác trên bình đài, một chút thần kỳ cũng không có, cũng không nhìn ra phía sau cánh cửa kia đến cùng là địa phương nào.

Nếu là Ngô Khí trước kia còn lẫn lộn trong Vạn Thi Tông Đoạn Hồn sơn mạch, nhất định sẽ kinh ngạc không biết môn hộ này huyền bí như thế nào, nhưng hôm nay Ngô Khí đã không phải là Ngô Hạ A Mông, mặc dù trong lòng cũng đang suy đoán thủ đoạn bậc này làm thế nào mà thành, nhưng lại làm cho hắn lộ ra vẻ kinh ngạc đến không làm được. Bất quá nếu hắn thật sự lộ ra vẻ kinh ngạc, chỉ sợ cũng chỉ dẫn tới một phen cười nhạo mà thôi.

Trước cánh cửa này cũng có một người ngồi, lại không phải là lão giả. Mà là một người trung niên mặc trường bào tím – Trương Chính uy nghiêm, một đôi mắt như mắt hổ, tràn ngập uy nghiêm.

Biết được nơi này người trông coi môn hộ đều có thân phận chấp sự, mà chấp sự Thiên Ma Tông mặc dù không ít, nhưng người có thể mặc vào Tử Vân chấp sự bào, lại ít nhất cũng là một vị cường giả Hóa Thần trung giai, thậm chí là cao giai. Ngô Khí ngược lại cũng không quên thân phận của mình, nhìn thấy người trung niên này, trên mặt lập tức lộ ra một biểu lộ kinh sợ, bước nhanh tới, đưa lệnh bài đệ tử của mình lên lần nữa.

Người trung niên kia cũng không có khinh mạn như lão giả kia, quét mắt nhìn Ngô Khí một cái, tiếp nhận lệnh bài của Ngô Khí. Cũng như vậy, trên mặt bàn ngọc trước mặt mình cũng lung lay một chút, chỉ thấy phía trên lấp lóe, hiện ra một ít đồ vật gì đó, xem ra Ngô Khí chỉ là một mảnh quang mang mơ hồ, lại không biết trong mắt người trung niên kia có cái gì khác biệt.

Đệ tử thượng đẳng Huyền Vân điện tiến vào chư thiên vạn pháp các, thời hạn ba ngày.

ném lệnh bài đệ tử trở về cho Ngô Khí, sau đó người trung niên kia há miệng phun ra những lời này. Sau khi nói xong, người trung niên này đang muốn nhìn về phía người Ngô Khí phía sau. Lại phát hiện Ngô Khí trước mặt không nhúc nhích một chút nào, đang muốn ngẩng đầu tức giận mắng.

Ngay lúc hấn ngẩng đầu, bàn tay khẽ lật, quang mang lập loè, một lệnh bài hình thù kỳ lạ óng ánh như ngọc xuất hiện trong lòng bàn tay hấn, lấy lệnh bài này ra, Ngô Khí há miệng nói:

Chấp sự đại nhân, đệ tử thượng đẳng Huyền Vân điện Ngô Khí mượn dùng lệnh bài của đệ tử chân truyền Tổng Tuyệt sư tỷ, xin đi vào chư thiên vạn pháp các, thời hạn.

Phía sau Ngô Khí còn có mấy người, vốn cũng không có lập tức tiến vào cửa Ngô Khí kéo dài thời gian, nhưng sau khi Ngô Khí lấy ra lệnh bài óng ánh như ngọc, đều há to miệng, bộ dáng kinh ngạc không dám tin tưởng.

Trung niên nhân áo tím không khoa trương như vậy, nhưng trong nháy mắt trên mặt cũng hiện lên một tia kinh ngạc, nhất là lúc nhìn thấy chữ Tuyệt óng ánh trên lệnh bài kia, trong mắt càng hiện lên vẻ quái dị, nhìn dáng vẻ của hấn, tựa hồ trước đó đã thấy tấm lệnh bài này.

Khốn đốn, đậu phộng cũng không dùng được, bắt quá rồi cuộc vẫn chịu đựng được, canh ba đưa lên chư vị huynh đệ, có vé tàu đập tới chớ quên, chuyện thuận tay a bái tạ ơn chưa xong.

Một, hai, hai, ba...

Trong ánh mắt kinh ngạc và hâm mộ của tất cả mọi người, Ngô Khí gật gật đầu với người trung niên mặc tử bào, lập tức không chậm trễ, bước ra một bước, thân hình liền tiến vào cánh cửa bị quang mang bao quanh kia.

Không có chút khó chịu nào, Ngô Khí chỉ cảm thấy trên người truyền đến một cảm giác như bị dòng nước bao lấy, nhẹ nhàng ôn hòa, bất quá cảm giác này cũng chỉ kéo dài một khắc mà thôi, lập tức Ngô Khí liền thoát ly ra, trước mặt trống rỗng, thân thể xuất hiện tại một chỗ kỳ dị.

Dưới chân đạp rõ ràng không phải mặt đất kiên cố, mà là một loại vật cùng loại với bông vân khí, nhưng cũng không lộ ra mềm mại, giẫm lên trên Ngô Khí cũng rất quen thuộc. Nhìn lướt qua chung quanh, đồ vật, bàn ghế ngọc khảm gỗ đều đầy đủ vô cùng, không gian cũng không nhỏ, thậm chí ở bên trong, còn có một cái tĩnh thất nho nhỏ, lưu hương an thần tập trung tinh thần, nếu không phải xác nhận chỗ mình ở, Ngô Khí suýt chút nữa còn tưởng rằng sẽ trở về chỗ ở của mình.

Nhìn mấy lần, Ngô Khí liền thu hồi ánh mắt, đang muốn tìm thứ gì trong gian phòng này, bỗng nhiên lúc này, không gian này sinh ra biến hóa to lớn.

Âm

Trong lúc vô hình, não hải Ngô Khí chấn động mạnh, tựa hồ đã nhận ra cái gì, bỗng nhiên cúi đầu, nhìn xuống dưới chân mình. Lúc này nơi nào, vân khí tuôn ra, vô cùng kịch liệt phát sinh biến hóa.

Mây khói như bông trắng xoá như bị đun sôi, điên cuồng phun trào, bên trong như cát giầu vô số bàn tay lớn vô hình, khuấy động hết thảy. Dần dần, những Nhan Phi trắng xoá kia biến mất, hóa thành u ám, hóa thành hư vô, Ngô Khí mỗi một lần hô hấp, dưới chân hắn liền biến hóa một phần, đợi mấy hơi thở, dưới chân hắn lại không còn một tia mây trắng xoá, thay vào đó, là một mảnh Tinh Không khiến hắn khiếp sợ.

Ngay dưới chân hắn, lại sinh sinh ra diễn hóa ra một mảng tinh không vô biên vô hạn, dưới màn trời u ám bao quát tất cả, ngân hà treo ngược, đầy trời tinh đấu như cát, ánh sáng lấp lóe. Dưới mảnh tinh không này, đáy lòng Ngô Khí không tự chủ sinh ra một loại ý nghĩ nhỏ bé. Như một con kiến, đặt mình dưới tinh không, quả thực như hạt bụi. Không thể nhắc lên cho dù một chút gợn sóng nào.

Một tiếng run rẩy, từ dưới chân Ngô Khí, sâu trong tinh không, một đoàn tinh quang đột nhiên điên cuồng rơi xuống. Đến dưới chân Ngô Khí, lại vù một cái từ trong tinh không nhảy ra, xuất hiện bên chân Ngô Khí, chậm rãi bốc lên, đoàn tinh quang này không ngừng biến hóa, cuối cùng hiện lên trước mặt Ngô Khí, lại là một quyển sách ngọc toàn thân lóe sáng.

Trên sách ngọc nhảy lên quang mang, như hô hấp, theo thứ tự hiện ra năm chữ cổ triện lớn.

Chư thiên Vạn Pháp các

Các loại biến hóa này, đều hoàn thành trong mấy hơi thở, Ngô Khí chưa kịp có chút động tác nào, dưới chân hắn liền hóa ra một mảnh tinh không rộng lớn, ngân hà treo ngược, phồn tinh như sa. Tuy Ngô Khí giẫm lên trên tinh không này, nhưng hắn nhìn một cái, lại cảm thấy mình giống như một con kiến, nhỏ bé đáng thương.

Đột Ngột một đoàn tinh quang nhảy ra tinh không, hóa thành sách ngọc, hiển hóa trước mặt Ngô Khí. Phúc chí tâm linh, ngón tay Ngô Khí không tự chủ được liền điểm lên. Trong nháy mắt, một cỗ ánh sáng nhu hòa từ ngón tay hắn tiến vào trong cơ thể hắn. Ánh sáng này nhu hòa, tin tức ẩn chứa bên trong cũng là như vậy, Ngô Khí hầu như không cần nhắm mắt đi cảm ngộ, sau một khắc hắn liền cảm giác trong đầu có thêm một ít tri thức.

Ngón tay còn dừng lại trên sách ngọc, nhưng trên mặt hắn lại không có một chút nghi hoặc nào, còn lại, chỉ là sau khi bị chấn động sẽ kinh sợ.

Thì ra là thế, quả nhiên là thủ đoạn siêu cấp Ma Tông, so sánh với Vạn Thi Tông, quả thực.

Trong miệng cảm thán một câu, ánh mắt Ngô Khí liền đặt ở tinh không dưới chân cùng trên quyển sách ngọc trôi lơ lửng trước người hắn, đến khi chạm đến năm chữ cổ triện trên quyển sách ngọc kia, trong mắt Ngô Khí lập tức hiện ra vẻ chờ mong. Trong miệng cũng lầm bầm: “Chư Thiên Vạn Pháp các, một ý nghĩ biết vạn pháp, một các nạp chư thiên. Hy vọng nơi này sẽ không làm cho ta thất vọng.

Trong lúc nói chuyện, Ngô Khí bỗng nhiên ngồi xuống ngay tại chỗ, một bàn tay ấn trên ngọc sách ở đâu, một tay khác lại đột nhiên vươn về phía tinh không. Nhìn thế của bàn tay của hắn, vậy mà giống như muốn hái sao, một màn làm cho người ta kinh hãi lại là một màn., Theo bàn tay Ngô Khí vươn tới, sâu trong tinh không rộng lớn kia một ngôi sao đang lóe lên, lại lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được di động lên, thể tích cực lớn kịch liệt thu nhỏ lại, mà bàn tay Ngô Khí, lại giống như thật sự vươn đến tinh không kia.

Vù vù

Lấy ra rồi, một điểm hào quang hiện lên, bàn tay Ngô Khí bỗng nhiên thoát ly tinh không dưới thân. Bàn tay hắn nâng lên, trên mặt Ngô Khí hiện lên vẻ hưng phấn, chậm rãi mở ra, nhìn về phía lòng bàn tay. Nơi nào, giờ phút này đang yên tĩnh một khối ngọc giản phong cách cổ xưa đang nằm im.

Dưới một bàn tay khác, trên ngọc sách kia, mấy đoàn quang mang nhảy lên chậm rãi hợp thành mấy chữ cổ triện kỳ vật chí Trung Châu, ngọc giản này vừa xuất hiện, liền tản mát ra một mùi vị phong cách cổ xưa, bên trong có một loại khí tức đặc biệt, giống như có rất nhiều tri thức tồn tại.

Tinh không là khung, dung nạp chư thiên, đầy trời tinh đấu, hiển hóa vạn pháp.

Đây cũng là thủ đoạn siêu cấp Ma Tông của Thiên Ma Tông, chư thiên vạn Pháp Các, được xưng là bên trong Thông Thiên Sơn Mạch, ngoại trừ Thiên Thư Cung trong liên minh Tiên Đạo, có nhiều điển tịch nhất Tàng Thư các. Nhưng người ngoài không biết Chư Thiên Vạn Pháp Các làm sao có thể tích trữ số lượng điển tịch lớn như vậy, trước khi tiến vào đây, Ngô Khí cũng rất hiếu kỳ.

Nhưng sau khi biết được, Ngô Khí lại hoàn toàn bị chấn động, hấn cho là sau khi nhảy ra khỏi Đoạn Hồn sơn mạch, trong thời gian ngắn ngủi, hấn đã thấy qua chân diện mục của tu chân giới này. Nhưng trong nửa ngày ngắn ngủi, Ngô Khí ở Ma Vực Thiên Trung này., Nhìn thấy trận pháp kinh thiên khùng đến cực điểm, mà ở nơi này, lại kiến thức được thủ đoạn không thể tưởng tượng nổi như vậy. Dưới sự đả kích liên tục, Ngô Khí cảm giác một tia kiên cǎng trong lòng bị đánh nát bấy, nhưng lúc này, tầm mắt của hấn lại bỗng nhiên khuếch trương đến tình trạng vô cùng to lớn.

Nắm lấy ngọc giản mang phong cách cổ xưa màu xanh ngọc giản, Ngô Khí trong đôi mắt toát ra ánh mắt hưng phấn, quả thực so với ánh mắt tuyệt thế mỹ nữ hái hoa kia nhìn thấy còn không chịu nổi.

Ngực bụng phập phồng kịch liệt, hồi lâu sau mới bình phục tâm tình, đem rất nhiều tạp niệm đuổi đi. Trầm xuống tâm thần, thu hồi bàn tay khác trên sách ngọc, bày ra một tư thế tu luyện từ xưa đến nay, chậm rãi đem ngọc giản Thanh Yên dán lên trán mình, Nê Hoàn cung bỗng nhiên rung động một cái, lực lượng tâm thần lập tức tràn vào trong thanh phi giản kia.

Trung Châu đại lục, rộng lớn vô biên, chính là thượng cổ phá toái đại lục tồn tại đến, được thiên địa linh khí lưu lại, ngưng tụ vô số linh mạch, tẩm bổ sinh linh, cũng sinh ra rất nhiều kỳ vật, huyền ảo vô tận, tu sĩ chúng ta tu hành thiên địa linh khí nghịch thiên, rất nhiều kỳ vật cùng chúng ta đều có chỗ hữu ích. Mặc dù không thể nhận biết hết, nhưng trong sách này có hơn vạn thứ, đều có thể xem được.

Tâm thần vừa tràn vào trong ngọc giản kia, lập tức có dòng tin tức cực lớn tràn lên, hiển hóa trong đầu Ngô Khí, giống như có người nói nhỏ, nhưng mỗi một tiếng đều vô cùng rõ ràng. Sinh ký hiệu trên tâm thần Ngô Khí, hóa thành ký ức của hấn.

Ngọc giản này kỳ thật là một quyển sách, tên là Trung Châu kỳ vật chí, kỳ thật tại tu chân giới, có rất nhiều nơi có quyển sách này. Nhưng bởi vì người biên soạn không giống nhau, bên trong tin tức ẩn chứa cũng có khác biệt, mà một quyển

Thiên Ma Tông này, tự nhiên là một quyển hoàn chỉnh nhất trong toàn bộ Thông Thiên Sơn Mạch.

Trong ngọc giản ghi chép hơn một vạn loại kỳ vật, mặc dù vẫn không thể ghi chép tất cả kỳ vật trên đại lục Trung Châu vào trong, nhưng chí ít cũng ghi lại chín thành kỳ vật mà tu sĩ biết, tác dụng của những kỳ vật này không đồng nhất, trong sách cũng căn cứ vào kích cỡ lớn nhỏ của tu sĩ, chia cho nhiều kỳ vật cấp bậc. Ngô vút đi những tri thức này trước kia chưa bao giờ tiếp xúc qua, tự nhiên như đói như khát, không ngừng hấp thu.

Mấy canh giờ trôi qua, Ngô Khí vẫn còn đắm chìm trong ngọc giản màu xanh, hai mắt nhắm nghiền, nhưng từ thần âm trên mặt hắn cũng có thể nhìn ra lúc này hắn tuyệt đối si mê, hoàn toàn là biểu lộ như si như say.

Thời gian trôi qua từng chút, nhưng trong không gian này, vô thanh vô tức, càng nhanh chóng trôi qua.

Sau ba ngày, Ngô Khí mới chậm rãi mở mắt, miếng ngọc giản màu xanh dán trên trán hắn cũng chậm rãi rơi xuống, bị hắn nắm chặt trong tay. Lúc này vẻ si mê trên mặt hắn không lùi, như nhớ lại ngọc giản trong lòng bàn tay, trong đầu không khỏi hồi tưởng lại những kỳ vật mà tông chủ nhìn thấy trong ba ngày qua, huyền ảo thần kỳ, khiến hắn hầu như không cách nào tự kiềm chế.

Vù vù

Sau một tiếng hô trầm thấp, bởi vì ba ngày không động mà tích góp ra một ngụm trọc khí, bàn tay vung lên, miếng ngọc giản màu xanh chợt trở về dưới chân hắn, đựng một cái trên mặt đất, ngọc giản liền trực tiếp hóa thành một đạo tinh quang, hướng trong sao đầu đầy trời kia đi, trong nháy mắt, một ngôi sao lại lơ lửng trong tinh không.

Sau khi trả ngọc giản kia lại, Ngô Khí liếm môi một cái, như một lão Thao già vừa ăn xong một miếng thức ăn ngon, thỏa mãn lại duỗi bàn tay ra, ấn vào quyển sách ngọc chói mắt trước người hắn. Ngay sau khi bàn tay hắn ấn lên., Ngọc sách kia không giống như trước kia, hiện ra cái gì đến, không có

động tĩnh gì, một bàn tay Ngô Khí khác đuổi đến dưới chân tinh không, cũng không có động tĩnh gì, không có tinh thần bị hấn dẫn dắt hái xuống.

Cảnh tượng này lập tức phát sinh khiến Ngô Khí sửng sốt, bất quá lập tức hấn phản ứng lại, nhớ tới thời gian trước đó hấn đắm chìm trong kỳ vật chí Trung Châu kia, tính toán tỉ mỉ một chút, liền lập tức lộ ra một tia chột hiểu. Một bên trong lòng trào ra một ý niệm cảm thán, một bên đưa tay vuốt lên nhẫn trữ vật trên đốt ngón tay mình một cái.

Trách không được mặc dù là đệ tử thượng đẳng, nếu muốn điều tra điển tịch cũng phần lớn lựa chọn Tàng Thư các của bản điện, mà sẽ không đến Chư Thiên Vạn Pháp Các này. Ba ngày, tùy tiện trầm mê một chút liền trôi qua. Nếu muốn tiếp tục, vậy phải trả linh thạch.

Trong lòng Ngô Khí có ý nghĩ này, động tác trên tay cũng làm xong. Bị hấn lau, trên nhẫn trữ vật lập tức nở rộ quang mang, từ đó bay ra từng miếng ngọc thạch tản ra quang mang óng ánh, lại là linh thạch cấp bậc không thấp. Những linh thạch này bay lên, bị Ngô Khí tiện tay vung lên, đều tràn vào trong sách ngọc kia.

Trước người Ngô Khí, sách ngọc quang mang chói mắt, giờ phút này tựa như hóa thành một lỗ đen chuyên môn thôn phệ linh thạch. Bất luận bao nhiêu linh thạch bay vào trong đó, đều cười toe toét, hoàn toàn không có phản ứng bão hòa. Sau mấy chục hơi thở, nhẫn trữ vật Ngô Khí mới dừng lại, mà trên sách ngọc kia, ngược lại quang mang càng thêm chói mắt so với trước đó.

Vừa rồi ít nhất Ngô Khí ném ra một ngàn miếng thượng phẩm linh thạch, số tài phú này, cho dù là đệ tử thượng đẳng Thiên Ma Tông, cũng không phải tùy tiện lấy ra được. Dù là Ngô Khí tên nhà giàu mới nổi này, cũng bị lần này làm cho đau lòng, bất quá vừa nghĩ tới có thể tận tình tìm đọc ngàn vạn điển tịch chư thiên vạn pháp các, điểm đau lòng này lập tức bị hấn vứt bỏ.

Lần này hấn là có thể ở lại thêm mấy tháng, không lâu sau, nhưng không thể lãng phí.

Ngô Khí tự nói một câu, hai bàn tay lập tức chuyển động, một tay duỗi ra hướng ngọc sách kia, một tay đưa về phía tinh không dưới thân. Một màn kỳ dị kia xuất hiện lần nữa, bàn tay ấn lên trên sách ngọc, quang mang chớp động, một luồng sáng thuận theo ngón tay tiến vào trong cơ thể hắn, một tay khác cũng xuất hiện trên tinh không kia.

Nơi sâu trong tinh không, lại có một ngôi sao rung động, giống như bị lực lượng vô hình dẫn dắt, bỗng nhiên khẽ động, kịch liệt thu nhỏ, di động, sau đó bị bàn tay Ngô Khí lấy ra.

Bàn tay mở ra, lòng bàn tay lại nằm một khối ngọc giản. miếng này lại toàn thân đỏ thẫm như máu, vả lại thật sự tản mát ra một cỗ khí tức huyết tinh, không biết có phải nguyên nhân là vì bên trong ghi chép gì. Ngọc giản này nắm chặt, để cho Ngô Khí giật mình giống như nhìn thấy từng hung nhân giết chóc ngập trời hiện ra trước mặt, lấy tâm thần của hắn, đều bị khí tức này xông loạn có chút.

Hắc hắc ta cũng muốn xem một chút. Cái gọi là thượng cổ hung nhân lục, đến cùng ghi chép bao nhiêu hung sát ma đầu hung sát.

Ngô Khí há miệng kêu lên cái tên ngọc giản đỏ thẫm này, không để ý chút nào khí tức huyết tinh phía trên phát ra, bàn tay khẽ đảo, liền dán ngọc giản lên trán mình. Nê Hoàn cũng rung động, lực lượng tinh thần lần nữa tuôn ra, một lát sau hắn liền đắm chìm vào.

Một ngày sau, Ngô Khí chậm rãi tỉnh lại, trong nháy mắt hắn mở mắt, huyết hồng nồng đậm hiện lên, tựa hồ hắn cũng bị rất nhiều hung nhân ma đầu thượng cổ ghi chép trong ngọc giản kia ảnh hưởng. Bất quá rất nhanh sau đó Huyết Hồng Chi Khiếu kia liền tán đi, Ngô Khí tiện tay lại ném ngọc giản trở về, ngọc giản kia hóa thành một viên huyết tinh trở về trong tinh đầu đầy trời.

Lại một lần nữa. Ngô Khí hầu như một khắc không ngừng, hai tay lần nữa duỗi ra. Quang mang chớp động, bàn tay mở ra, nơi lòng bàn tay lại nằm một cái ngọc giản, toàn thân xanh biếc, lại tản mát ra một mùi thơm ngát.

Bách Thảo Lục Lục.

Gọi ra tên Lục Vạn ngọc giản, theo lệ xoay chuyển, dán lên trán, tâm thần lực đắm chìm trong đó.

Ba ngày sau, tìm kiếm mười pháp môn.

Lại hai ngày trôi qua, Tây Cực Phật Đà đại toàn.

Một ngày, Trung Châu sinh linh chí hướng,

Lại thêm một ngày, Thiên Ma thập đại độn pháp tàn thiên.

Luyện khí pháp của Ma Dã Tử tôi luyện thiên.

Ở trong chư thiên vạn pháp các, một đệ tử thượng đẳng giống như điên, không ngừng tìm đọc điển tịch. Mà những điển tịch kia phần lớn đều là loại xưa nay không có người hỏi thăm. Đều là một ít kỳ văn dị sự, hoặc là kỳ xảo dục kỹ, hoặc là chuyện tất cả tu chân giới đều biết, đơn giản là chuyện cực kỳ lộn xộn, phong phú vạn tượng.

Những tri thức ngọc giản này, ném ra bên ngoài căn bản không người để ý tới, nhưng Ngô Khí lại như đói như khát không ngừng hấp thu tri thức bên trong, nếu để những đệ tử khác nhìn thấy một màn này tất sẽ kinh ngạc, nếu để bọn họ lại cho bọn họ biết được Ngô Khí còn đặc biệt mượn lệnh bài đệ tử của một vị đệ tử chân truyền, tất nhiên sẽ mắng to Ngô Khí hoang tàn, lãng phí cực kỳ.

Từng miếng ngọc giản sau khi bị Ngô Khí hái sao hiển lộ ra, sau đó bị Ngô vớt bỏ xem hết, ban đầu Ngô Khí vì tiêu hóa những tri thức kia, thời gian hao phí còn rất nhiều, nhưng về sau, hắn chỉ lấy lực lượng tâm thần cưỡng ép ghi nhớ những tri thức kia, thời gian lập tức nhanh hơn rất nhiều, thậm chí có đôi khi ngắn ngủn mấy canh giờ có thể xem hết một quả ngọc giản.

Lúc trước vì tiếp tục đọc những ngọc giản điển tịch trong phòng này, một lần trả một ngàn linh thạch thượng phẩm, đủ để cho rất nhiều đệ tử thượng đẳng đầu đầu một khoản linh thạch, lại chỉ có thể để Ngô Khí ở trong chư thiên vạn pháp các đợi mấy tháng mà thôi.

Chư thiên vạn pháp được xưng là nhất niệm tri vạn pháp, nhất các nạp chư thiên, ý tứ chính là trong chư thiên vạn pháp các này, chỉ cần một ý niệm đã biết được chư thiên ma phật yêu cùng rất nhiều thiên pháp môn truyền thừa, liên quan tới chư thiên kỳ vật sinh linh thậm chí là bí mật, đều được dung nạp ở trong các này, bất cứ lúc nào cũng có thể cho người tra xét.

Ngoại trừ Thiên Thư cung của liên minh Tiên Đạo, toàn bộ Thông Thiên sơn mạch, hoặc là nói toàn bộ đại lục Trung Châu, đều không có chỗ chứa nhiều điển tịch chư thiên vạn pháp các như vậy, cho dù đều là thế lực siêu cấp của Ma đạo Phù Tuyết sơn và Lục Uyên cung, cũng không có nhiều điển tịch chư thiên vạn pháp các. Có thể nghĩ đến cùng trong chư thiên vạn pháp các này có bao nhiêu điển tịch., Quả thật có thể nói là Hạo Như Yên Hải, lấy lực lượng tinh thần của Ngô Khí, cho dù ngồi trên ghế trong Chư Thiên Vạn Pháp Các mấy năm, mấy chục năm, cũng nhất định không thể xem hết tất cả điển tịch, huống chi chỉ có thời gian mấy tháng.

Bất quá cũng may Ngô Khí cũng không si tâm vọng tưởng muốn xem hết tất cả điển tịch trong vòng mấy tháng, chính hấn cũng rất rõ ràng. Cho dù hấn cầm lệnh bài đệ tử chân truyền Tổng Tuyết đi vào,, Điển tịch có thể tiếp xúc cũng chỉ có hạn. Cũng không phải nói người nào tiến vào chư thiên vạn pháp các, cũng có thể không có chút hạn chế tra xét tất cả điển tịch bên trong, người có quyền này, chỉ sợ chỉ có Thiên Ma Tông chủ cao cao tại thượng hoặc là những Thái thượng trưởng lão kia.

Lấy thân phận đệ tử thượng đẳng của Ngô Khí, những điển tịch lộn xộn kia đều có thể xem xét, nhưng một ít công pháp thần thông điển tịch, hấn không có biện pháp, chỉ có thể tìm đọc một ít thần thông không phải là rất mạnh đối với cường giả Hóa Thân, mà đối với Ngô Khí người có thân mang thậm chí đã có chút thành tựu hoang cổ thần thông này, những công pháp thần thông kia hấn cũng chưa chắc nhìn trúng.

Ngô Khí phí hết tâm tư tới chư thiên vạn pháp các này chỉ có một mục đích, đó chính là rút ngắn chênh lệch giữa mình và nhiều đệ tử Thiên Ma tông, Ngô Khí rõ ràng vô cùng, mặc dù lúc này hấn thuận buồm xuôi gió, đó là bởi vì hấn chỉ ẩn giấu

trong Thiên Ma tông, mọc ra một ít thủ đoạn khéo léo, lại có thần thông Hoang Cổ trên người, cũng không đáng ngại.

Nhưng bởi vì thân phận của hắn, còn có chuyện hắn làm với con gái Huyền Vân điện chủ, sớm muộn gì hắn cũng phải rời khỏi nơi này. Mà một khi hắn rời khỏi nơi này, vậy thì thật sự là cá về biển rộng, nhưng con cá này của hắn, trước kia đều nhảy nhót trong một cái ao nhỏ, bỗng nhiên nhập hải, chỉ sợ không chịu nổi một bọt nước liền bị đập chết.

Mà hắn và Thông Thiên sơn mạch này mấy trăm vạn, mấy trăm vạn tu sĩ, chênh lệch duy nhất chính là kiến thức, rất nhiều chuyện tu chân giới nên biết, rất nhiều kiến thức, rất nhiều cấm kỵ, hắn đều không biết. Tiêu trừ những thứ này, chính là mục đích lớn nhất của Ngô vút bỏ đến chư thiên vạn pháp các này.

Một, hai, hai, ba...

Một tu sĩ đến từ nơi xa xôi, ngoại trừ tu vi hơi nhỏ trên người mình, những thứ khác không biết. Mặc kệ là thường thức cũng tốt, rất nhiều cấm kỵ cũng tốt, tất cả đều không biết, nếu thật sự trở thành tán tu, du đãng bên ngoài, chỉ sợ lúc nào cũng có thể bị người ta hãm hại đến chết.

Mặc kệ là vì bảo vệ tính mạng, hay là vì thông hiểu mấy ngày sau tự mình tu luyện, Ngô Khí đều phải tới chư thiên Vạn Pháp các này đi tới một lần.

Mấy tháng thời gian, nói dài không dài, nói ngắn cũng không ngắn. Nếu là dùng để tu luyện, chỉ sợ một vị tu sĩ Kết Đan đều có thể tùy ý dùng, nhưng nếu chỉ dùng để đọc điển tịch, thời gian này đã đủ để tra xét số lượng điển tịch rồi, nhất là dưới tình huống không yêu cầu tiêu hóa, chỉ là vì cưỡng ép ghi nhớ. Bất kỳ một tu sĩ Hóa Thần nào, cũng có thể ở trong mấy tháng này xem hết điển tịch mà người khác cả đời cũng không xem hết.

Vù vù

Một luồng khí tức ô uế thoát ra từ trong cơ thể Ngô Khí, mấy tháng nay chưa động dậy một chút, chưa tu luyện một lần, lại không có luyện hóa linh thạch bổ sung. Chân nguyên trong cơ thể Ngô Khí lại tự động tiêu hao hơn phân nửa, tích góp từng tí một khí tức ô uế, bị hấp trong một ý niệm đều bức ra.

Phun ra một ngụm trọc khí, một bàn tay Ngô Khí thu hồi, một bàn tay khác lại tùy ý hất lên. Chỉ thấy trong lòng bàn tay hắt lập tức nở ra một luồng hắc quang, nhanh chóng ủa vào trong tinh không dưới chân hắc, sau đó hóa thành một vầng sáng cũng không mãnh liệt, thậm chí có chút tinh thần ảm đạm, một lần nữa lơ lửng trên màn trời.

Nhìn lướt qua sách ngọc lơ lửng trước mặt, Ngô Khí chậm rãi đứng dậy, theo hắc vừa đứng lên, lập tức nghe thấy trong phòng này vang lên một trận lớp lớp, lại là hắc ngòi ngay

ngắn mấy tháng cũng không nhúc nhích, vừa động cái này, xương cốt trên người lập tức sinh ra phản ứng.

Tựa hồ cũng nhớ tới chính mình mấy tháng nay đều không nhúc nhích một chút, sợ trong cơ thể sinh ra biến hóa gì không tốt, Ngô Khí lập tức hơi trầm xuống tâm thần, cảm ứng một chút trong cơ thể. Một lát sau, trên mặt Ngô Khí không hiện lên một tia lo lắng, lại hiện lên một tia thần chú giống như kinh hi.

Ngồi tĩnh tọa mấy tháng, một khắc cũng không có tu luyện, không nghĩ tới tu vi lại còn tinh thuần hơn một chút, cách cảnh giới Hóa Thần kia tựa hồ cũng không xa.

Ngô Khí mang thần thông luyện thể Hoang Cổ, đương nhiên cực kỳ hiểu biết đối với thân thể của mình, cảm ứng được tu vi cảnh giới một chút sai lầm cũng không có. Hắn nói là cách Hóa Thần cảnh giới không xa, vậy thì thật sự là không xa rồi.

Bàn tay giơ lên, Ngô Khí duỗi một ngón tay, chậm rãi ấn lên mi tâm của mình một cái. Chỗ nào mà Nê Hoàn cung. Giờ phút này đang phòng lên, cảm giác không thoải mái không ngừng tràn lên. Tâm thần lực tựa hồ cũng bị chiếm cứ, chỉ có thể gian nan vận dụng một chút, cũng trách không được lúc này hắn rất không thoải mái.

Lúc này Ngô Khí là tu vi Nguyên Anh đỉnh phong, lực lượng tâm thần mặc dù cường đại hơn so với tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong bình thường. Nhưng cũng chưa chắc có thể so sánh với một vị tu sĩ Hóa Thần. Hắn lấy lực lượng tinh thần cưỡng ép ghi nhớ nội dung những điển tịch kia, giờ phút này sẽ là bình thường không thể hơn được. Bản thân mình biết rõ tình huống nhà mình., Ngô Khí xác nhận mình không thể nào ghi nhớ lại bất luận nội dung gì trong ngọc giản, sau đó lập tức đứng dậy, không chậm trễ chút nào, trong lòng tràn ra một ý niệm.

Lập tức bên trong gian xem thất này lại có biến hóa sinh ra, ở dưới chân hắn một mảng tinh không, lập tức bị vô số mây trắng mênh mông che lấp. Trong nháy mắt đã khôi phục bộ dáng mấy tháng Ngô Khí sơ khai tiến vào. Trong lúc tinh không phục hồi như cũ, Ngô Khí chỉ cảm thấy chung quanh thân thể bỗng nhiên truyền đến một cỗ lực bài xích, lực bài

xích này mặc dù không lớn, nhưng lại cực kỳ bền bỉ, từng đợt sóng tiếp theo cường đại không thể phản kháng.

Ngô Khí thuận theo lực bài xích này, lập tức cảm giác không gian trước mặt biến hóa, một cước giẫm ra. Lúc lại đạp xuống, lòng bàn chân đã đổi thành mặt đất kiên cố.

Thiên Ma bình. Khác với chỗ môn hộ lúc trước, một góc khác, bỗng nhiên loé lên quang mang, thân ảnh Ngô Khí lập tức hiện ra. Không gian thay đổi, Ngô Khí cũng có chút đầu vầng mắt hoa, sau một lát đứng vững thân thể. Liếc qua, liền nhìn thấy đội ngũ quen thuộc Trường Long, biết được mình đã trở lại trên Thiên Ma bình.

Nhìn mấy lần chung quanh, Ngô Khí theo thói quen lập tức nhìn chăm chăm về phía môn hộ Chư Thiên Vạn Pháp các, phía trước ánh sáng bao bọc cánh cửa, ngoại trừ những đệ tử xếp hàng tiến vào bên trong, còn có một trung niên mặc áo bào tím, khuôn mặt nghiêm túc.

Trung niên nhân áo bào tím này tựa hồ đã nhận ra ánh mắt Ngô Khí, đột nhiên ngẩng đầu, cũng nhìn thấy Ngô Khí ở một góc khác. Ngô Khí đang muốn chấp tay hành lễ, lại là một khắc sau, ngoài ý liệu nhìn thấy trên mặt trung niên áo tím này nghiêm túc, bỗng nhiên lộ ra một vòng ý cười, còn gật đầu với Ngô Khí.

Những đệ tử đang xếp hàng đều bị chấp sự áo bào tím trước mặt bỗng nhiên khuôn mặt trở nên hiên lành giật nảy mình, đang suy nghĩ có phải mình làm sai gì đó hay không, bị Lãnh Diện Diêm Vương nổi danh này ghi nhớ.

Những tên Ngô Khí này đương nhiên không biết, hẳn cũng không muốn biết, mặc dù cũng kinh ngạc khi trung niên áo tím kia đột nhiên trở nên hiên lành. Bất quá Ngô Khí lại đem chuyện này quy kết lên trên lệnh bài đệ tử của Tổng Tuyệt, trước khi tiến vào chư thiên Vạn Pháp các, Ngô Khí đã tận mắt nhìn thấy lệnh bài của người trung niên áo tím này.

Không tiếp tục chào hỏi với bất kỳ ai, Ngô Khí phân biệt phương hướng một chút, trong lòng nóng như lửa đốt ra khỏi Thiên Ma bình. Sau khi thân hình Ngô Khí rời khỏi Thiên Ma

bình, ở phía sau hắn, lập tức xảy ra từng tiếng nghị luận, những người này đang nghị luận, ánh mắt nhao nhao quét về phía Ngô Khí rời đi. Đáng tiếc Ngô Khí vội vã rời đi, hoàn toàn không nghe được thanh âm nghị luận trên Thiên Ma bình sau khi hắn rời đi bộc phát.

Vừa ra khỏi Thiên Ma bình, Ngô Khí trực tiếp nhảy lên, hóa thành một đạo hắc quang, dùng tốc độ cực nhanh điên cuồng lao ra ngoài, vắn vẹo nhảy nhót, trong vòng nửa ngày đã ra khỏi vùng Thiên Ma Vực.

Nội dung điển tịch trong lòng nóng vội, quả thực Ngô Khí không dám chậm trễ một chút thời gian. Thân hình vừa ra khỏi Ma Vực đã lập tức bay lên không trung, độn quang kinh khủng lập tức thi triển ra.

Một trăm lẻ tám ngọn núi, trong đó có mười hai tòa, bầu trời rất yên tĩnh bỗng nhiên bị một đạo hắc quang phá vỡ. Đạo hắc quang này từ chỗ cực xa điên cuồng lướt tới, điên cuồng vắn vẹo nhảy nhót, mỗi một lần nhảy vọt, đều vượt qua khoảng cách cực lớn. Thoạt nhìn còn rất xa, dưới hắc quang này, chỉ tốn nửa canh giờ mà thôi.

Vù vù

Hắc quang như sao băng rơi xuống, trực tiếp rơi vào chỗ linh vụ bao trùm trên mười hai ngọn núi, sau đó triệt để không có tiếng động, làm cho rất nhiều đệ tử bị hắc quang này giày vò ra thanh thế hấp dẫn vừa muốn ra ngoài thám thính phát sinh chuyện gì, lại bỗng nhiên không có động tĩnh gì, đành phải hùng hổ trở về.

Sâu trong mười hai ngọn núi, nơi có một mảnh linh vụ bao trùm, bên trong có một bờ biển hoa kinh người, đang có một tiểu viện tinh xảo. Trong tiểu viện, trong tĩnh thất, thân hình Ngô Khí hầu như đọng vào.

Phù lại nghe không khí chấn động, chỉ thấy Ngô Khí tiến vào tĩnh thất này, trực tiếp vung bàn tay lên, sau đó một sinh vật hình người khôi ngô to lớn toàn thân ám kim liền xuất hiện ở trong tĩnh thất, thả ra phân thân Hồng Liên của mình, khí lực Ngô Khí liên tục niệm niệm mệnh lệnh cũng không còn, trực

tiếp ngồi xuống trên bờ đoàn An Thần kia, trong miệng hô nhẹ một câu.

Giúp ta với...

Thanh âm của hắn còn chưa rơi xuống, cả người hắn đã ngồi ở trên bờ đoàn kia. Cơ hồ đồng thời, Hồng Liên phân thân bị hắn thả ra chột mở hai mắt ra.

Tâm thần lực Ngô Khí hầu như hoàn toàn bị số lượng điển tịch kia chiếm cứ. Hắn căn bản vô lực luyện hóa, mặc dù thời gian trôi qua, lực lượng tinh thần của hắn sẽ dần dần được giải phóng ra, nhưng nội dung của những bản điển tịch kia tự nhiên cũng không giữ được. Vì trong vòng mấy tháng trở thành vạn sự thông của Thiên Ma tông, Ngô Khí đã sớm nghĩ kỹ phải làm như thế nào.

Phân thân Hồng Liên là một cỗ ngân thi đỉnh phong chuyển hóa mà đến. Truyền thừa Vạn Diệu tự Ngô Khí nhận được đều cho cỗ phân thân này, bởi vì có được một luồng ý niệm căn nguyên của Ngô Khí, cỗ phân thân này kỳ thật cũng là một tu sĩ trình độ nào đó. Tu luyện thần thông phật gia thuộc về Vạn Diệu tự, chẳng những không có chút trở ngại nào, ngược lại có trợ giúp rất lớn.

Phương pháp của Ngô Khí, tự nhiên là mượn nhờ Hồng Liên phân thân này cường đại đến lực lượng thần hồn thái quá, giúp hắn luyện hóa nội dung của đại lượng điển tịch trong tâm thần.

Phân thân Lệ Hồng Liên trợn mắt lên, đôi mắt đỏ sẫm như máu xuất hiện trước mặt Ngô Khí. Trong nháy mắt nhìn thấy đôi mắt đỏ thẫm này, trong thức hải của Ngô Khí lập tức có một lực lượng thần hồn khổng lồ phủ xuống đối với Ngô Khí lúc này.

Cỗ lực lượng thần hồn này so sánh với Ngô Khí thì lực lượng tinh thần mạnh mẽ hơn rất nhiều, mà lúc này tâm thần lực của Ngô Khí lại bị những nội dung điển tịch kia chiếm cứ, vạn chuyển chậm chạp vô cùng, nếu cỗ lực lượng thần hồn này là thuộc về tu sĩ khác, chỉ sợ lúc này muốn đoạt xá tuyệt đối là nhẹ nhõm nhất, Ngô Khí liên tục bị phản kháng.

May mắn là lực lượng thần hồn này là do Hồng Liên phân thân của hắn. Lực lượng thần hồn của phân thân và lực lượng tâm thần của Ngô Khí vốn là đồng nguyên, muốn dung hợp đương nhiên là không có vấn đề gì.

Sau một khắc, thần hồn chi lực của phân thân Hồng Liên giống như thác nước kia treo ngược, đều đổ vào bên trong thức hải Ngô Khí, hoàn toàn dung nhập vào trong đó. Chợt được lực lượng thần hồn to lớn này trợ giúp, thức hải Ngô Khí vốn còn vô cùng trì trệ, lập tức sống lại.

Tâm thần vận chuyển oanh oanh, dung nhập lực lượng thần hồn phân thân Hồng Liên, lực lượng tâm thần Ngô Khí trong nháy mắt đạt tới một cái kinh khủng. Vận chuyển ra, lập tức nghiền nát những nội dung trong thức hải của những điện tịch kia thành băng cứng, quả thực là thế như chẻ tre.. Lúc này thức hải Ngô Khí điên cuồng chuyển động, nhanh chóng luyện hóa những nội dung điện tịch kia. Một luồng tin tức bị luyện hóa ra, sau đó khắc lên tâm thần Ngô Khí, dung nhập vào trong trí nhớ của hắn, ngày sau dù muốn quên cũng khó.

Thời gian trôi qua từng chút, lực lượng tâm thần trong đầu Ngô Khí giải phóng càng nhiều, tốc độ càng nhanh, vốn khiến tâm thần hắn căng lên, thức hải thiếu chút nữa bị vỡ ra những nội dung điện tịch kia, trong ngắn ngủn mấy canh giờ, đã bị Ngô Khí mượn nhờ thần hồn lực phân thân Hồng Liên luyện hóa sạch sẽ.

Thở ra một hơi, Ngô Khí trong cơ thể đã bình tĩnh trở lại lúc này chậm rãi mở mắt ra. Khác với trước kia ánh mắt kia hoàn toàn không giống xuất hiện ở trong tĩnh thất này, trong ánh mắt này cực kỳ thanh tịnh, một tia nghi hoặc hoang mang đều không, lộ ra một loại hương vị cơ trí thấu triệt, phảng phất chủ nhân của ánh mắt này cái gì cũng biết, không có gì có thể giấu diếm, dưới ánh mắt này, hết thảy không có chỗ nào trốn.

Loại ánh mắt này, đã từng xuất hiện trên thân một người, đó chính là vị đệ tử chân truyền Tống Tuyết. Vị nữ tu xinh đẹp như tiên tử băng tuyết này, thân ở nơi khổ hạnh, nghe nói từ nhỏ tu hành trong Huyền Âm điện, một thân tu vi khủng bố thì thôi, càng luyện đến mức tối đa Băng Tâm, trên người nàng

hầu như không nhìn thấy bóng dáng Ma đạo, nếu không biết người, chỉ sợ sẽ nghĩ là thần nữ băng tuyết của liên minh Tiên Đạo.

Nhưng lúc này, loại ánh mắt này lại xuất hiện trong mắt một tu sĩ đến từ nơi xa xôi. Ngô Khí, phí không ít tâm tư, mượn được lệnh bài đệ tử chân truyền của Tống Tuyết, tiến nhập Chư Thiên Vạn Pháp Các. Vậy mà lấy phương pháp mưu lợi này, trong vòng mấy tháng trời sinh tích lũy tri thức mấy trăm năm tu sĩ khác mới có được, hơn nữa tâm tính như tảng đá, muốn phát ra ánh mắt thông suốt như vậy cũng không khó khăn chút nào.

Mặc dù là mưu lợi, nhưng Ngô Khí xác thực đã thoát thai hoá cốt, tri thức trong đầu hẳn lúc này, cho dù là một ít tu sĩ tu luyện mấy trăm năm cũng không thể so sánh, có lẽ chỉ có những lão quái vật tu luyện ngàn năm mới có thể so sánh với Ngô Khí. Bất quá cách làm của hắn kỳ thật có chút cực đoan, bất quá Ngô Khí hẳn vốn không phải là người theo khuôn phép, làm chút sự tình cực đoan quả thực quá mức bình thường.

Oa ngồi đây giẫm thì đã sao, có một ngày bỏ lỏng, tất cả đều không còn trong mắt. Ha ha ha, thì ra nhảy ra ngoài một phương thiên địa cảm giác tốt như vậy, tốt, ta đã nhảy ra bước đầu tiên. Chân chính bước vào con đường này, ngày sau liền không có gì có thể ngăn cản ta, không chỉ là một phương tiểu thiên địa, chính là đại lục Trung Châu trong Thông Thiên sơn mạch này còn có tu chân giới này. Ta đều phải nhảy ra ngoài, nhìn xem Trường Sinh đại đạo này rốt cuộc có điểm cuối hay không.

Cái gì gọi là đặc chí liên công cuồng, Ngô Khí chính là loại người này. Rõ ràng có được tu sĩ khác mấy trăm năm cũng không tích lũy được tri thức, nhưng càn rỡ trong bầu trời nên một chút cũng không có thay đổi, ngược lại là trở nên càng thêm mạnh mẽ.

Những lời vừa rồi trong miệng hắn phun ra. Đừng nói là những lời này của một đệ tử thượng đẳng Thiên Ma Tông, tu vi Nguyên Anh đỉnh phong. Chính những trưởng lão Phán Hư

cảnh, điện chủ truyền thừa Phản Hư hậu kỳ, cũng không dám dễ dàng nói ra. Nhất là câu cuối cùng, Trường Sinh đại đạo đến cuối, từ thời đại hoang cổ không biết bao lâu, cũng không biết làm cho bao nhiêu tuyệt thế thiên kiêu buồn bã không thôi, đến chết cũng không đi đến nơi nào. Thậm chí ngay cả nhìn một cái cũng không làm được.

Ngô Khí xem qua nhiều điển tịch như vậy, thời đại Hoang Cổ kỳ văn dị sự phật ma tiên yêu đại lục Trung Châu. Tự nhiên biết được cuối cùng một câu Trường Sinh đại đạo có ý vị gì, cho dù là như vậy hắn cũng dám nói ra, có thể thấy được tính tình hắn đến cùng can rõ như thế nào.

Trước kia tại Vạn Thi Tông, bởi vì linh căn tư chất kém cỏi, tính tình của hắn cũng bị che giấu, vì bảo vệ tính mạng mà luôn cẩn thận từng li từng tí một sống sót.

Nhưng từ sau khi có được truyền thừa hoang cổ kia, lại có rất nhiều cơ duyên, tu vi ngày càng cường đại. Thần thông cũng tăng vọt, chiến lực mạnh mẽ ở Thiên Ma tông này vậy mà cũng có thể đặt chân, bành trướng như vậy. Nếu đổi lại là người khác, cho dù là người không can rõ, cũng sẽ phiêu nhiên. Ngô ruồng không vì thế mà phiêu nhiên, chỉ là nhân cơ hội này bắt đầu hoàn toàn thả thích thú của mình.

Trong lần luyện chế này.

Huyền Hi vực, một thế giới băng tuyết trắng xóa, ngoại trừ tự nhiên bên ngoài Ma Vực là địa bàn lớn nhất trong các đại truyền thừa điện, nhưng số lượng đệ tử Huyền Âm điện không bằng các truyền thừa điện khác, liền khiến cho Huyền Âm ngoại vực có chút quanh quẽ. Phối hợp với thế giới tuyết trắng minh mang này, ngược lại cũng thanh tịnh thanh tịnh.

Đột ngột, một đạo hắc quang xuất hiện ở không trung kia, lóe lên liền biến mất. Thân ảnh Huyền Hi nội vực, Ngô Khí hiện lộ ra, nhìn lướt qua Tuyết Phong to lớn cao vút trong mây, đột quang lại tung lên, một cái chớp mắt chui vào trong biển mây trên không trung.

Trên đỉnh Tuyết Phong, Huyền Âm điện nằm trên không trung, vẫn là quảng trường Hàn Ngọc, giờ phút này đang có rất

nhiều đệ tử thượng đẳng tụ tập, giống như mấy tháng trước, tốp năm tốp ba đứng chung một chỗ, đều đang nói chuyện với nhau. Thậm chí còn có một số đệ tử, bày ra quầy hàng bên rìa quảng trường Hàn Ngọc, trao đổi bảo vật linh đan với đệ tử khác, phi thường náo nhiệt.

Nhưng vào lúc này, có mấy đệ tử tựa hồ cảm ứng được cái gì, ngẩng đầu nhìn lên không trung. Trong lúc ánh mắt bọn họ nhìn lên, vừa vặn nơi đó, một đạo hắc quang xuất hiện, sau đó không kiêng nể gì như sao băng, mang theo thanh thế to lớn, trực tiếp rơi vào trên Hàn Ngọc quảng trường.

Thanh thế kiêu ngạo bức này lập tức làm cho trong lòng các đệ tử ở đây sinh ra tức giận, đều nhìn về phía hắc quang kia rơi xuống, chuẩn bị nhìn xem là đệ tử thượng đẳng nào không ưa như vậy, vậy mà trước mặt tất cả mọi người kiêu ngạo như vậy rơi xuống, quấy rầy hứng thú của mọi người.

Nhưng sau khi hắc quang tán đi, khuôn mặt Ngô Khí hiện ra, tất cả mọi người đều nuốt lại tiếng mắng chửi bên miệng, cho dù có mấy đệ tử không biết tình huống, đang muốn tức giận mắng, cũng bị người bên cạnh hăn nhanh chóng truyền âm cáo tri vừa động thủ bắt lực.

Không biết là Ngô Khí cố ý hay không, lộ diện kiêu ngạo như vậy, giống như sợ người khác không biết hắn xuất hiện.

Nhưng càng quý dị hơn chính là, sau khi Ngô Khí lộ diện, không ở lại quảng trường Hàn Ngọc một khắc, trực tiếp nhảy lên thân hình, hóa thành hắc quang bay về phía chỗ sâu trong Huyền Âm điện.

Trên quảng trường cực kỳ an tĩnh, thẳng đến độn quang của Ngô Khí đi xa, lúc này mới ông một tiếng lại bộc phát ra từng tiếng nghị luận.

Người vừa rồi, chính là vị Ngô sư huynh kia.

Phí lời, vừa rồi tên ngu xuẩn ngươi suýt chút nữa đắc tội hắn, nếu không phải ta, ngươi đã sớm là người chết rồi.

Hừ, vị Ngô sư huynh này cũng không kiêu ngạo được bao lâu, nghe nói là đồng tử áo liệm của Thi Ma điện cùng Triệu sư

huynh đều đang mưu đồ sao lại muốn tính mạng vị Ngô sư huynh này.

Không sai, tiểu tử này trước kia không có danh tiếng gì, chúng ta chưa từng nghe nói qua hắn. Hình như trong một đêm xuất hiện, sao có thể tranh đấu cùng hai vị sư huynh chân truyền.

Nghe nói Ngô sư huynh là ngẫu nhiên có được một môn thần thông hoang cổ, sau đó mới đột nhiên quật khởi, liên tiếp thất bại hai vị Chân Truyền sư huynh. Đáng tiếc, hắn không hiểu đạo lý trăm thảo không trừ căn cơ gió thổi lại sinh ra. Lúc ấy hắn không có chém giết hai vị chân truyền kia, sau này hắc hắc.

Cực xa, không trung, trên người Ngô Khí bọc lấy hắc quang bay về một hướng. Hắn tựa hồ đang nghe cái gì, không biết vì sao, khóe miệng của hắn dần dần cong lên một vòng ý cười quỷ bí.

Thứ hai đến chuyển nhật một vạn chữ xong, trạng thái hôm nay có chút không tốt, xin lỗi chưa xong.

Một, hai, hai, ba...

Một tòa băng phong cô đơn, đứng trong gió tuyết, nhưng cũng không đột ngột, hoàn toàn dung hợp cùng một chỗ với tiểu thiên địa này, chỉ là quanh quẽ, làm cho người khó có thể chịu được. Một đạo hắc quang đột nhiên từ xa xa đến, không chút cố kỵ liền đem không khí cô tịch nơi này phá trừ sạch sẽ, trực tiếp hàng lâm ở đỉnh băng phong.

Tổng sư tử, sư đệ đúng hẹn đến đây trả lại lệnh bài, kính xin sư tử ra ngoài gặp mặt.

Thanh âm Ngô Khí Thanh Lãng vang lên trên đỉnh băng, lập tức để cho nơi quanh hui này thêm một tia nhân khí, cũng hoàn toàn phá vỡ bầu không khí nơi này.

Rắc rắc một tiếng vang nhỏ, trong một tòa băng ốc giống như tảng băng đỉnh núi, một bóng người thanh lệ uyển chuyển chậm rãi đi ra. Làm cho tất cả nam nhân đều sẽ trầm mê trong đó xuất hiện trước mặt Ngô Khí, bất quá một chút tươi cười cũng không có, một chút biểu lộ cũng không có, ngay cả ánh mắt đều là băng lãnh, không chút ba động rơi trên người Ngô Khí.

Ngô Khí cũng không phải người thường, không trầm mê trong dung nhan tuyệt thế mê hoặc, cũng không bị ánh mắt vô tình của Băng Tuyết Tiên Tử này ảnh hưởng, chỉ cảm ứng một chút khí tức trên người vị nữ tu xinh đẹp trước mặt càng thêm mị mị, trong lòng lập tức hiện lên ý niệm kinh ngạc, hoa văn trên mặt biến hóa, lộ ra nụ cười xán lạn.

Chúc mừng tu vi của sư tử lại tiến bộ, sợ qua mấy tháng nữa sư tử sẽ có thể tấn thăng lên Hóa Thần hậu kỳ, trở thành đệ tử hạch tâm. Đến lúc đó mong sư tử có thể giúp đỡ sư đệ nhiều hơn.

Thăng nhĩ Ngô Khí này, sau khi ra khỏi Chư Thiên Vạn Pháp Các, trên người liền có biến hóa rõ ràng. Vốn trên người còn có sự cẩn thận đã hoàn toàn biến mất, hiển lộ ra không sợ không sợ, hết thảy đều hiểu rõ khí thế trong lòng. Đối mặt với

vị đệ tử Huyền Âm điện trước mắt này, chỉ có thể nhìn từ xa, không thể khinh nhờn Băng Tuyết tiên tử, lại cực kỳ tự nhiên nịnh nọt.

Bất quá nếu Tống Tuyết thật sự có thể tấn thăng lên Hóa Thần hậu kỳ, thành tựu đệ tử hạch tâm, ngược lại thật sự đáng giá Ngô Khí vượt mộng ngựa. Không chỉ có Ngô Khí hẳn là đệ tử thượng đẳng, nếu Tống Tuyết hẳn trở thành đệ tử hạch tâm Huyền Âm điện, chỉ sợ những đệ tử chân truyền khác đều giống như Ngô Khí, đến đây vượt mộng ngựa. Mà Triệu Dương kia, trước khi hẳn thành tựu hạch tâm đệ tử, chính là cho hẳn mười lá gan. Hẳn cũng không dám đến đây dây dưa với Tống Tuyết.

Tống Tuyết ra khỏi băng ốc, nhìn lướt qua Ngô Khí một chút, lập tức nhận ra khí tức biến hóa trên người hẳn. Bất quá nàng giống như đã sớm dự liệu, không lộ ra chút gì ngoài ý muốn. Nàng chỉ gật đầu nhẹ với Ngô Khí, sau đó không nói gì, chỉ bình tĩnh nhìn Ngô Khí.

Sư đệ ở Chư Thiên Vạn Pháp các kia có rất nhiều thu hoạch, đối với việc tu hành sau này của ta càng là trợ giúp rất nhiều, lại là hoàn toàn dựa vào lệnh bài chân truyền của sư tỷ, ngày sau sư tỷ có phân phó, sư đệ một mực đồng ý, quyết không từ chối.

Vừa nhìn thấy tu vi trên người Tống Tuyết đã đạt tới Hóa Thần trung giai viên mãn, nửa cái chân đã đạp lên trên Hóa Thần hậu kỳ, lúc nào cũng có thể tiến vào cảnh giới đó. Ngô Khí lập tức mỉm cười vượt mộng ngựa, hẳn rất rõ ràng, một khi nữ tử trước mặt bước ra một bước kia, đến lúc đó liền không phải là đệ tử chân truyền, mà là đệ tử hạch tâm hàng thật giá thật.

Mấy chục vạn đệ tử Thiên Ma Tông, cấp bậc sâm nghiêm quả thực là không thể tưởng tượng, nếu hai đệ tử chỉ chênh lệch một cái tu vi cảnh giới, còn có thể dùng thần thông khác hoặc là binh khí để hóa giải. Nhưng nếu chênh lệch một cấp bậc, vậy thật sự là quá cách biệt. Dù sao không phải tất cả đệ tử đều như Ngô Khí, thủ đoạn hiểm trở, lại được truyền thừa Hoang

Cổ cực kỳ thần bí, cơ duyên lại rất nhiều, lấy thân phận chỉ là đệ tử thượng đẳng, cũng dám ra tay với đệ tử chân truyền.

Mấy chục vạn đệ tử, lại chỉ có mấy trăm đệ tử chân truyền. Có thể nghĩ đệ tử chân truyền có địa vị cực cao. Nhưng tại Thiên Ma tông, ngoại trừ những trưởng lão điện chủ Phản Hư cảnh ra, địa vị cao nhất cũng không phải là đệ tử chân truyền, mà là đệ tử hạch tâm.

Thiên Ma Cửu Điện, trong mỗi một tòa truyền thừa điện đều có đệ tử hạch tâm, trở thành đệ tử hạch tâm có hai điều kiện. Một là đối với tông môn công hiến đạt được yêu cầu, một cái khác là có được tu vi Hóa Thần hậu kỳ. Bất luận cái nào, cũng đủ để cho rất nhiều thiên tài kinh tài điểm vọng mà đi.

Có thể nói, trong Thiên Ma tông, thiên kiêu tuyệt thế chân chính, người khiến mấy trăm vạn đệ tử ngược nhìn, không phải là mấy trăm đệ tử chân truyền kia, mà là cho dù Cửu Điện cộng lại cũng chỉ có ba mươi sáu đệ tử hạch tâm. Đệ tử hạch tâm, đối với tất cả đệ tử Thiên Ma Tông, hàm nghĩa ẩn chứa bốn chữ này chính là núi cao dừng lại, trong bọn họ chín thành đệ tử, cả đời đều chỉ có thể ngược nhìn, không dám hy vọng xa vời chính mình cũng có thể đạt tới mức đó.

Ngô Khí đọc qua số lượng điển tịch biển, đối với địa vị đệ tử hạch tâm trong tông môn của mình, đương nhiên là hiểu rất rõ. Nếu không hẳn cũng không nói ra lời lấy lòng rõ ràng như vậy, một đệ tử chân truyền hẳn có thể ỷ vào chiến lực của mình mạnh mẽ tùy ý chà đạp., Nhưng một đệ tử hạch tâm, Ngô Khí lại không thể luận thế nào cũng không dám. Về phần nguyên nhân hẳn không dám làm là sợ đánh không lại, hay là sợ chọc phải đệ tử hạch tâm nhất định sẽ khiến cao tầng Thiên Ma Tông chú ý, do đó để mình bại lộ dưới nguy hiểm, chỉ có chính hắn biết được.

Trong lúc nói chuyện, Ngô Khí đưa ra lệnh bài, vẫn là bộ dáng cười hì hì kia, không chút sợ hãi, cũng không hề cảm giác gì với thân phận đệ tử thượng đẳng của mình. Tiếp nhận lệnh bài, tiện tay thu hồi, trên dung nhan tuyệt thế không dính dáng chút cảm xúc nào của Tống Tuyết, thậm chí ngay cả liếc nhìn Ngô Khí cũng không có, một bộ dáng tiền khách thanh lãnh.

Mặc dù chỉ có duyên gặp mặt ngắn ngủi mấy lần, Ngô Khí cũng rất hiểu rõ tính tình vị sư tử này, thấy nàng như vậy, cũng không để ý, cười nhạt vài tiếng nhưng không có ý rời đi. Chỉ đứng đó, đối mặt với Băng Tuyết tiên tử trước mặt, không có ý nói thêm một câu nào nữa.

Ngô Khí quái dị đứng như vậy, quái dị hơn hẳn chính là, Tống Tuyết vậy mà cũng không có ý nói chuyện, đứng ở đỉnh băng phong này, vẻ mặt lạnh lùng, tựa như trong mắt nàng, căn bản không có người Ngô Khí này, cảnh tượng trong con ngươi phản chiếu ra chỉ là cảnh tượng một mảnh tiểu thiên địa này, khô mịch băng hàn, trừ băng tuyết, không còn gì khác.

Một lúc lâu sau, mặt Ngô Khí một mực căng thẳng rốt cuộc không kiên trì nổi, buông lỏng xuống, khóe miệng lập tức hiện lên một nụ cười khổ, trong giọng nói mang theo vẻ bất đắc dĩ, há miệng nói: Sư tử sao biết ta có chuyện muốn nhờ.

Bí ẩn từ miệng Ngô Khí phun ra, rơi vào trong tai Tống Tuyết Tuyết, nhưng nàng vẫn không có để cho mặt mũi biến hóa một chút nào, chỉ là rút cuộc ánh mắt chuyển sang Ngô Khí, trong con ngươi như sao băng kia phản chiếu ra thân ảnh Ngô Khí, ngược lại không có tiếp tục phản hồi. Bất quá vẫn không có dấu hiệu nói chuyện, chỉ nhìn chằm chằm vào Ngô Khí, tựa hồ đang chờ đợi câu chữ cuối của Ngô vút bỏ.

Lần đầu tiên gặp phải người lạnh như băng này, Ngô Khí dùng rất nhiều thủ đoạn cơ xảo cũng không cần, đành phải như nhận mệnh sắp sửa cùng vị Băng Tuyết tiên tử này thương lượng sự tình.

Lúc sư đệ tới đây, vừa vặn đi ngang qua Hàn Ngọc quảng trường kia, nghe thấy không ít lời nghị luận của sư đệ. Lại là sư huynh Thọ Y cùng Triệu Dương sư huynh kia đều thả ra tin tức, muốn cho sư đệ chết oan uổng.

Sư đệ ta có thể có khí tượng hôm nay, cũng là cố gắng sau một hồi lâu mới có được, tự nhiên là cực kỳ tiếc mạng. Hai vị sư huynh kia đều là đệ tử chân truyền, lại so đo cùng đệ tử thượng đẳng như ta, thật quá mức suy giảm. Sư đệ kỳ thật cũng không quá e ngại, chỉ sợ hai vị sư huynh kia cũng kiêng kỵ chiến lược của ta., Không dám nói rõ tranh đấu cùng sư đệ,

lại cố ý sử dụng chút thủ đoạn hiểm nguy, sư đệ tại Thiên Ma tông này căn cơ quá thấp, cũng không biết mấy người, căn bản không cách nào ứng đối thủ đoạn mưu kế của hai vị sư huynh. Vì bảo mệnh, chỉ có thể đến đây cầu sư tỷ tương trợ.

Ngô Khí nói xong lời này, cố ý dừng lại một chút, gương mặt quét một cái, nữ tử băng lãnh trước mặt vẫn không phản ứng, liền đành phải tiếp tục nói: Lúc trước sư đệ đắc tội Triệu Dương sư huynh, lại nói tiếp cũng là vì giúp sư tỷ một chuyện nhỏ. Bây giờ sư đệ bởi vậy mà có nguy cơ tính mạng, mong sư tỷ có thể giúp đỡ một chút, để cho sư đệ ở lại trên đỉnh băng mấy tháng, đợi khi tất cả đại bỉ kia bắt đầu, sư đệ liền lập tức rời đi.

Khi Ngô Khí nói ra mấy câu, dù Tống Tuyết Cổ Tinh không gợn sóng tâm cảnh, cũng bị quấy nhiễu hỗn loạn lên.

Vô sỉ, quả thực là vô sỉ. Lúc trước chính mình còn nói chỉ có sư tỷ nhưng có phân phó, hẳn quyết không từ chối gì, đến bây giờ lại nói ra một phen lời này, cố ý không đề cập tới chuyện thọ y đồng tử đắc tội ác độc, chỉ nói đó giáo huấn Triệu Dương., Lại cố ý không để ý đến phần ân tình kia Tống Tuyết đã dùng cái lệnh bài đệ tử chân truyền trả lại, hiện tại muốn Tống Tuyết che chở hẳn, còn nói muốn thu nhận hẳn. Mặc kệ là ai ở đây, nghe xong lời Ngô Khí nói, chỉ sợ trong lòng đều sẽ mắng to người này vô sỉ đến cực điểm.

Tống Tuyết vốn trên khuôn mặt lạnh như băng hiện lên một tia tức giận, bất quá cơn tức giận này liền biến mất, chỉ là vẻ mặt càng thêm băng lãnh, quả thực là băng sương dày đặc, không nói một lời nhìn Ngô Khí. Thấy Tống Tuyết phản ứng như thế, Ngô Khí lại không có vẻ kinh hoảng như trong tưởng tượng, ngược lại trên mặt mơ hồ hiện lên một tia vui mừng.

Kỳ thật lúc này sư đệ cũng không muốn đến đây quấy rầy Tống sư tỷ, thật sự là Chu Ngọc sư tỷ vì đột phá Hóa Thần, hiện tại đang bế quan, nếu không vì mạng nhỏ của mình, bất kể thế nào cũng sẽ mặt dày tới cửa cầu Chu Ngọc che chở.

Ngô Khí bây giờ giống như một tên lừa đảo ở thế giới phạm nhân, khiến người nghe hẳn nói chuyện từng chút một, sau đó rơi vào bẫy của hắn.

Lại một lần nữa bị hấn bức bách xuống nô ấn mà không thể không mang Chu Ngọc bế quan đột phá cảnh giới Hóa Thần ra làm đại kỳ, thân phận con gái của điện chủ Huyền Âm điện, chỉ cần là đối với đệ tử Thiên Ma Tông, ít nhiều cũng có chút tác dụng, nhất là người đứng trước mặt, cũng là đệ tử Huyền Âm điện, lại càng có tác dụng không nhỏ.

Lần này Ngô Khí không thất vọng, sau khi hấn nâng Chu Ngọc lên, Tống Tuyết trước mặt hấn rút cuộc có phản ứng. Môi băng khẽ nhếch, phun ra hai chữ khiến Ngô Khí trong nháy mắt sửng sốt.

Lợi ích của nữ tử xinh đẹp như băng tuyết kia khi phun ra hai chữ, cho dù Ngô Khí có nắm chắc tất cả mọi chuyện trong lòng, cũng bị làm cho ngây ngẩn cả người. Thiếu chút nữa nàng cho rằng mình nghe lầm. Mãi đến khi nhìn thấy sâu trong mắt Tống Tuyết có một tia ý cười như có như không, mới hiểu được chính mình quả thật không nghe lầm.

Hôm nay khôi phục trạng thái, như cũ canh ba, vạn chữ chưa từng lưu lại.

Một, hai, hai, ba...

Sư tử, sư đệ chỉ là một cái thượng đẳng.

Lời này của Ngô Khí còn chưa nói xong, đã thấy Tống Tuyết Thanh Lệ kia thân thể sắp xoay người rời đi, vội vàng ngậm miệng. Nhìn tình cảnh bây giờ, vị Tống Tuyết sư tử này quyết định phải khiến Ngô Khí xuất huyết một lần, nếu không tuyệt sẽ không để hắn ở lại trên đỉnh băng phong, tránh nạn.

Thấy vậy, trên mặt Ngô Khí cũng không khỏi liên tục cười khò, lại khẽ cúi đầu xuống, khẽ nhíu mày, tựa hồ đang suy nghĩ muốn xuất ra chỗ tốt gì đó, mới có thể để vị Tống Tuyết sư tử này che chở hắn, thu lưu hắn.

Lần này Ngô Khí suy nghĩ thời gian dài hơn một chút, người bình thường căn bản không có nhẫn nại chờ hắn ở đây, bất quá nữ tử thanh lệ trước mặt hắn không biết là rất có nhẫn nại hay là vì chỗ tốt Ngô Khí xuất ra, vậy mà một chút không kiên nhẫn cũng không có hiển lộ ra, chỉ lẳng lẳng nhìn chằm chằm nơi xa, lại khôi phục trạng thái không linh trong mắt nàng lúc trước.

Cũng không biết qua bao lâu, Ngô Khí rốt cuộc đã suy nghĩ kỹ, trên mặt hiện lên một tia quyết tuyệt, còn có một chút đau lòng không cách nào che giấu.

Sư tử, vật này vốn là vật mà sư đệ chuẩn bị cho mình để tấn thăng lên Hóa Thần, nếu như hôm nay sư tử cũng đã đến thời điểm máu chốt, vật này đương nhiên là trước tiên phải hiệu kính sư tử.

Ngô Khí một câu dư thừa cũng không nói gì, chỉ là động tác rất chậm rãi, giống như muốn Tống Tuyết thấy rõ sự do dự và không muốn trong lòng hắn, mỗi một động tác đều rất chậm rãi. Đưa tay lên mặt nhẫn trữ vật, sau đó lật tay mở ra, đã thấy lòng bàn tay của Ngô Khí xuất hiện một đoàn hắc khí như sương mù.

Nhưng khi đoàn hắc khí này xuất hiện, biểu tình của Tống Tuyết rốt cuộc cũng thay đổi, không cách nào bảo trì biểu tình

coi thường hết thấy. Một tia kinh hỉ xuất hiện ở trên mặt Tống Tuyết, môi băng khẽ nhếch, miệng nhẹ thở ra, ẩn chứa thanh âm kinh ngạc vang lên trên đỉnh băng phong này.

Huyền Ma Chi Khí

Tống Tuyết không che giấu kinh hỉ của mình chút nào, bất quá nàng dù sao tu vi tâm cảnh kinh người, so với lão tăng tọa thiền nhiều năm cũng không chín chắn chút nào. Sau khi kinh hỉ hô một tiếng, lập tức đè ép ý niệm kích động trong lòng xuống. Bất quá trên mặt kinh hỉ ngược lại còn chưa kịp tán đi, vẫn như cũ lưu lại trên dung nhan tuyết thể không dính dáng đến nàng.

Nhìn thấy băng lãnh nữ tử trước mặt phản ứng như vậy, Ngô Khí sâu trong đáy mắt, một tia vui mừng lập tức hiện lên, trong lòng cũng nổi lên ý nghĩ.

Quả nhiên, đối với ma tu mà nói, hấp dẫn của Huyền Ma khí này quả thực là không thể ngăn cản. Trách không được lúc trước đám lừa ngọc Vạn Diệu tự bị diệt môn, cái gì cũng không lưu lại, chỉ để lại một quyển sách, còn có hai kiện đạo khí., Tử kim bát cùng huyền ma chỉ hoàn, sách ngọc kia là truyền thừa, mà bảo tàng chân chính lại là trong Tử Kim Bát cùng Huyền Ma Chỉ Hoàn. Trong Tử Kim Bát cất giấu một mảnh Vạn Diệu Phật Quang ngưng tụ mệnh môn, mà bên trong Huyền Ma Chỉ Hoàn lại có được một đầu Huyền Ma Hà Khê, bên trong tràn ngập Huyền Ma Chi Khí.

Chỉ là một đoàn Huyền Ma Chi Khí mà thôi, đã để cho một vị tu sĩ Hóa Thần kinh hỉ như vậy, nếu ta có được một đầu Vạn Diệu Phật Quang cùng Huyền Ma Hà Khê lộ ra ngoài tin tức., Chỉ sợ chính là chuyện để Phản Hư cường giả đến đây đuổi giết cũng là chuyện bình thường. Phân thân Hồng Liên này của ta mới thật sự là người nhận được truyền thừa của Vạn Diệu tự, đợi đến lúc rời khỏi Thiên Ma tông này, liền tìm một chỗ thanh tĩnh, để cho phân thân kia tiêu hóa truyền thừa, một hơi phá nhập vào cảnh giới Phản Hư rồi nói sau.

Thời điểm Ngô Khí mới nhận được truyền thừa của Vạn Diệu tự, không hiểu Phật Quang Đại Dương Mệnh Môn trong Tử Kim Bát cùng Huyền Ma Chỉ Hoàn còn có tính trọng yếu của

Huyền Ma Hà Khê Hà, thậm chí không có thời gian để tiêu hóa. Sau khi tế luyện một cỗ phân thân, bởi vì nguyên nhân Hồng Liên Nghiệp Hỏa, Ngô Khí mới đem một cỗ truyền thừa của Vạn Diệu tự cho phân thân Hồng Liên, chỉ để lại một chiếc Huyền Ma Chi Hoàn, cùng bên trong huyền ma chi khí Huyền Ma Hà Khê Khê.

Bất quá Ngô Khí trong vòng mấy tháng đọc được một lượng lớn điển tịch ở Chư Thiên Vạn Pháp Các, hẳn hoàn toàn rõ ràng truyền thừa cùng bảo tàng mình đạt được trọng yếu thể nào. Huyền Ma Chi Khí kia đối với ma tu mà nói vô cùng hấp dẫn không thôi không nói đến nữa., Từ lúc này Tống Tuyết phản ứng của đệ tử chân truyền đã là Hóa Thần trung kỳ viên mãn đã có thể nhìn ra. Mà Tử Kim Bát mà Ngô Khí ném cho Hồng Liên phân thân cùng phát quang đại dương bên trong. Nếu tiết lộ ra ngoài, chỉ sợ sẽ đến đây tranh đoạt. Tuyết đối sẽ có không ít cường giả Phản Hư kỳ., Thậm chí có thể đưa tới Thánh tăng Phật môn ở vùng cực Tây Cực, phải biết rằng một chút phát quang vạn diệu đều có huyền ảo vô tận, không biết có thể chỉ ra bao nhiêu ngộ tính của Phật tử.

Thậm chí có thể nói không chút khách khí, Phật Quang trong Tử Kim Bát kia, thậm chí đã đủ sớm xuất hiện một vị Phật Đà, trong vô số Phật tử, đại năng có thể có được danh hiệu Phật Đà cũng ít đến đáng thương, thậm chí còn ít hơn cả cường giả Hợp Đạo trong hai đạo Tiên Ma.

Sau khi biết được hết thảy chuyện này, Ngô Khí cũng kiên định kiếm đủ chỗ tốt, lập tức rời khỏi Thiên Ma tông. Tự nghĩ lấy được mấy thứ này, để hẳn tu luyện Phản Hư cảnh không có vấn đề gì, có bộ Hồng Liên phân thân tùy thời có thể tu luyện Vạn Diệu tự mà tiến vào Phản Hư cảnh giới che chở, Ngô Khí có tự tin làm một tán tu Tiêu Dao không ai quản được.

Bất quá muốn thực hiện những thứ này, trước mắt phải vượt qua nguy cơ trước mắt rồi lại nói.

Trên mặt Ngô Khí vẫn là vẻ đau lòng không rời, bàn tay nâng một đoàn huyền ma chi khí không ngừng cuồn cuộn, thật cẩn thận cực kỳ không nở, giống như nâng hài tử của mình. đoàn huyền ma chi khí này chỉ lớn chừng đầu người phàm như vậy.,

Cực kỳ nồng đậm tinh thuần, như dầu đen sôi cuộn cuộn bốc lên, không biết Ngô Khí thi triển cấm chế gì ở phía trên, một tia khí tức cũng không lộ ra. Mà lấy ánh mắt của Tống Tuyết, lại không đến mức ngay cả đồ vật gần trước mắt cũng không phân biệt rõ ràng.

Đối với ma tu mà nói, đặc biệt là một số ma đầu khát máu vô tình, chỉ sợ đoàn huyền ma chi khí này trân quý hơn nhiều so với hài tử của bọn họ.

Vù vù

Không thấy, trong một cái chớp mắt, Ngô Khí bỗng nhiên cảm giác lòng bàn tay trống rỗng, đoàn huyền ma chi khí tinh thuần nồng đậm phía trên bị hất nâng đột nhiên không thấy.

Sau một khắc, bàn tay ngọc ngà của Tống Tuyết bỗng nhiên giơ lên, trong lòng bàn tay nàng cũng nâng lên một vật, tựa hồ là một cái hộp ngọc. Hộp ngọc này vừa mới lấy ra, lại thấy trên không trung hiện lên ánh sáng, một đoàn sương mù đen như dầu xuất hiện toàn thân đen cuộn cuộn không ngớt, không hề dừng lại, hắc khí này như phù dung vừa hiện, nháy mắt liền không còn bóng dáng, lại bị nhét vào trong hộp ngọc kia.

Vốn hộp ngọc còn là óng ánh, sau khi nhét vào đoàn hắc khí kia, lập tức chiếu rọi ra vẻ u ám. Hộp ngọc này xuất hiện vội vã, biến mất cũng giống vậy vội vàng như vậy, vừa mới dung nạp đoàn sương mù như dầu đen kia vào, liền bị Tống Tuyết lật tay thu hồi.

Ra tay nhanh chóng, không chút khách khí thu hồi đoàn Huyền Ma chi khí này. Vẻ mặt lạnh như băng của Tống Tuyết chẳng biết từ lúc nào đã hòa hoãn lại. Dù sao Ngô Khí cũng đã tặng nàng một phần đại lễ như vậy, dù có lạnh như băng cỡ nào thì cũng không thể hạ xuống được.

Huyền Ma khí chính là ma khí tinh thuần từ trên trời thu thập mà đến, cho dù là đối với loại sinh linh thần bí như Vực Ngoại Thiên Ma cũng là sự dụ hoặc cực lớn. Bất quá Ngô Khí dù sao cũng chỉ xuất ra một khối lớn chừng cái đầu. Nếu là bình thường, Tống Tuyết chưa hẳn sẽ để ý nhiều đến đệ tử chân

truyền cao quý, cho dù để ý cũng sẽ không lộ ra vẻ vui mừng như vậy.

Nhưng lúc này lại không giống như vậy. Tống Tuyết tu vi đến một chỗ mấu chốt, cảnh giới Hóa Thần trung giai viên mãn. Chẳng khác gì nói nửa bước đã bước vào Hóa Thần hậu kỳ, khoảng cách giữa Hóa Thần trung kỳ và Hóa Thần hậu kỳ, quả thực giống như khoảng cách giữa hai cảnh giới Nguyên Anh cùng Hóa Thần.

Ngoại trừ ở bên ngoài tu vi chiến lực Thần Thông có rất nhiều nhân tố. Còn có một cái rõ ràng nhất, chính là tại Thiên Ma Tông này. Hóa Thần trung kỳ, phần lớn đều là đệ tử Chân Truyền, nhưng nếu là Hóa Thần hậu kỳ, thì mặc kệ công hiến của người đối với tông môn như thế nào, đều có thể có được thân phận đệ tử hạch tâm. Đệ tử chân truyền cùng đệ tử hạch tâm, Địa vị khác biệt, mặc dù không thể nói là cách biệt một trời một vực, nhưng trước mặt đệ tử hạch tâm, những đệ tử chân truyền kiêu ngạo kia chỉ sợ đều sẽ đánh nát, không lưu lại chút nào. Đệ tử chân truyền nhìn thấy đệ tử hạch tâm, thậm chí phải khom mình hành lễ.

Cho nên chỉ cần là đệ tử chân truyền, không một ai không thể trở thành đệ tử hạch tâm. Nhưng đáng tiếc, Thiên Ma Cửu Điện. Đệ tử chân truyền mấy trăm người, tuyệt đại bộ phận đều bị vây ở cảnh giới Hóa Thần sơ kỳ này, Hóa Thần trung kỳ đều xem như là cường giả, Hóa Thần trung kỳ đỉnh phong viên mãn như Tống Tuyết, thì trong đệ tử chân truyền bốn điện, đã là cường giả ba thứ hạng đầu.

Chẳng qua Ngô Khí có thể khẳng định là Tống Tuyết có được một đoàn Huyền Ma Chi Khí của hắn, chỉ sợ không đến mấy tháng là có thể đột phá cảnh giới. Chân chính tấn thăng đến Hóa Thần hậu kỳ, nàng vốn chỉ kém một bước Lâm Môn mà thôi, đoàn Huyền Ma Chi Khí kia cực kỳ tinh thuần, lúc này xuất hiện, liền có thể làm một cước này.

Dây dưa một lúc lâu, Tống Tuyết Chung vẫn là rơi vào bẫy của Ngô Khí. Nàng thu hồi huyền ma khí của Ngô Khí, giờ phút này trong lòng đối với Ngô Khí quả thật có ấn tượng rất tốt., Thậm chí có một loại ý tứ mơ hồ thiếu nợ hắn một ân

tình, trên mặt rớt cuộc cũng không thể hiện ra vẻ mặt lạnh như băng. Bất quá nếu nàng biết được bên trong Huyền Ma Chi Hoàn của Ngô Khí còn có một dòng sông do Huyền Ma Chi Khí tạo thành, mặc dù không đến mức lập tức sẽ đem Ngô Khí đuổi xuống dưới núi, nhưng lòng cảm kích giảm đi rất nhiều.

Ba tháng sau, trận tỷ thí trong các điện của Thiên Ma tông, người và ta cùng đi.

Sau khi nhẹ nhàng ném ra những lời này, Tống Tuyết hầu như ngay cả liếc mắt nhìn Ngô Khí cũng không có, lập tức hóa thành một bóng trắng, bỗng nhiên biến mất tại chỗ, lướt vào trong băng ốc cực kỳ thô sơ kia.

Nhìn bộ dáng của nàng, rõ ràng là trong lòng gấp gáp đi thu nạp luyện hóa đoàn Huyền Ma Chi Khí kia, thừa dịp ba tháng này phá nhập cảnh giới Hóa Thần hậu kỳ, trực tiếp có được thân phận đệ tử hạch tâm. Mặc dù nàng không nói rõ, nhưng Ngô Khí đương nhiên nghe ra được. Vị Tống Tuyết sư tỷ này là ngầm thừa nhận hẳn Ngô vút bỏ ở trên băng phong, tìm kiếm bảo vệ, tránh tai họa tránh tai.

Trên mặt Ngô Khí còn lưu lại vẻ không nở và đau lòng khi nhìn thấy Tống Tuyết, vội vàng trở về luyện hóa đoàn huyền ma khí kia, sau đó mặt lập tức thu lại, trong mắt lập tức hiện ra vẻ đắc ý vì đã đạt được mục đích, trong miệng cũng phát ra hai tiếng cười hắc hắc.

Tùy ý quét nhìn chung quanh vài lần, tòa băng phong này hoàn toàn là cô đơn ở trong một vùng thế giới này, chung quanh đều không có một ngọn tuyết phong nào. Cũng không biết vị Tống Tuyết này đến cùng có bao nhiêu không hợp nhóm, vậy mà một mình cư ngụ ở đây. Bất quá cũng thuận tiện cho Ngô Khí, danh nghĩa của hắn là tới đây tránh họa, tự nhiên không hy vọng có người rảnh rỗi quấy rầy.

Một ánh mắt đã nhìn qua phong cảnh, thời điểm Ngô Khí đang định thi triển mấy cấm chế ngăn cách nơi này, chợt lúc này, chung quanh đỉnh băng này, vô số cuồng phong gào thét vang lên, tiếp theo liền thấy từ trên cao, vô số băng tuyết rơi xuống, đúng là một trận bão tuyết vô cùng mãnh liệt.

Nhưng quỷ dị chính là, bão tuyết này rơi xuống, lại không có một mảnh tuyết rơi xuống đỉnh băng, chỉ là vây quanh ngọn băng này, tựa như không ngừng lại, không ngừng hạ xuống. Sau một lát, ngọn băng phong này ở bên ngoài nhìn như hoàn toàn không thấy, hoàn toàn bị nhấn chìm trong bão tuyết.

Nhìn thấy một màn này, Ngô Khí sửng sốt một chút, chợt tỉnh ngộ lại. Trên mặt nở nụ cười, hướng về phía băng ốc kia, cao giọng nói: Đa tạ sư tỷ có thể tưởng tượng, Tống Tuyết đã vội vã đi luyện hóa Huyền Ma Chi Khí tất nhiên không rảnh để ý tới Ngô Khí, kích phát cảm chế trên đỉnh băng ra đã không tệ, muốn nàng trả lời lại là vọng tưởng.

Không có Hồi Âm Ngô Khí cũng không để ý, lại cười hắc hắc vài tiếng, bắt đầu động thủ làm chỗ ở tạm thời của mình.

Dù sao cũng chỉ là đợi hơn ba tháng, Ngô Khí ngược lại không lựa chọn chút nào, tiện tay đào một khối băng lớn dưới chân, sau đó tay không bắt đầu đào lên, lấy lực lượng mạnh mẽ của hắn, sau một lát, trên đỉnh băng lại lần nữa có thêm một tòa băng ốc. Chỉ là tòa nhà Ngô Khí này, so với Tống Tuyết còn thô ráp hơn, còn xấu xí hơn, quả thực ngay cả khối băng cũng không bằng.

Chính hắn một điểm tự giác cũng không có, ngược lại bộ dáng rất thỏa mãn đối với chỗ ở lâm thời của mình, nghiêm túc nhìn mấy lần, liền một cái cúi người chui vào, đã thấy bên trong càng thêm đơn sơ, ngoại trừ một tĩnh thất dung nhân ngồi xếp bằng tu luyện, những thứ khác vậy mà không có gì cả.

Ngồi ngay ngắn trong đó, Ngô Khí không lập tức tiến vào trong tu luyện, mà chỉ hơi nhắm mắt, hồi tưởng lại lúc, trên Hàn Ngọc quảng trường nghe được những tiếng nghị luận kia.

Kỳ thật trước đó Ngô Khí vũ nhục Đồng Tử hung hăng giáo huấn Triệu Dương, liền đoán được hai vị đệ tử chân truyền này tuyết đối sẽ không buông tha hắn. Chiến lực của hai người mặc dù không bằng Ngô Khí, nhưng dù sao hai người cũng đã lẫn lộn ở Thiên Ma tông này từ lâu, nếu muốn trả thù Ngô Khí, tự nhiên nhiều hơn là thủ đoạn. Ngô Khí ở chỗ này thì vô thân vô cớ., Trước khi đến Thi phần giới, hai người duy nhất quen biết Chu Ngọc cùng thị nữ váy đỏ của nàng, có thể nói là hận

nàng thấu xương, bởi vì thân phận Chu Ngọc, Ngô Khí cũng không dám xuất hiện trước mặt nàng để tránh kích thích nàng đến cùng chết.

Đừng nhìn hẩn rời khỏi Thi phần giới, mấy vị đệ tử chân truyền kia tựa hồ rất là nhiệt tình với hẩn, nhưng mấy tháng sau đều không có người tìm hẩn, hiển nhiên là đều đang quan sát, xem Ngô Khí có thể sống sót dưới sự trả thù của đồng tử áo liệm hay không, mới có thể quyết định Ngô Khí hẩn có tư cách tiến vào vòng tròn của bọn họ hay không.

Bất quá bây giờ, Ngô Khí lại có thêm một đồng minh, mặc dù vị minh hữu này cũng không đáng tin cậy, nhưng Ngô Khí cũng không phải là người đáng tin cậy như nàng, chỉ cần có thể khiến hẩn vượt qua ba tháng không bị trở ngại là được. Sau ba tháng, Ngô Khí tự có biện pháp giải quyết tất cả phiền phức, hơn nữa sẽ không lưu lại hậu hoạn gì.

Hừ.

Một tiếng hừ lạnh không một tia cảm tình đột ngột vang lên trong băng ốc thô ráp kia, sau khi phun ra như một mũi tên, lại ngay lập tức tiêu tán trong băng tuyết vây quanh đỉnh núi kia. Mà trong băng, khí tức Ngô Khí kia dần dần biến mất, tìm đập thành thịch.

Thứ hai đến khi chưa hoàn thành.

Một, hai, hai, ba...

Một khu vực âm u u ám, rộng lớn không gì sánh được, giống như cả bầu trời đều là u ám, bao phủ nơi, vền vện so với khu vực Huyền Âm Vực và Tự Tại Ma Vực kia còn nhỏ hơn một chút mà thôi.

Ở chỗ này, Linh Phong U Cốc Hoa Hải các loại cảnh trí xinh đẹp tuyệt trần hoàn toàn không thấy, một chỗ cũng không có. Ở nơi này, thường thấy nhất chính là Hắc Thổ Âm Tuyền. Quan tài. Bất quá nơi này mặc dù bất đồng với nơi khác, nhưng chỗ vĩ đại kỳ dị, lại không thua chút nào. Từng tòa bị thi khí tử khí bao lấy đỉnh phong, toàn thân hắc bạch cự thành toàn thân đen trắng., Bức tường trôi nổi giữa không trung, khắp nơi đều có thể thấy được âm tuyền trào ra, sông lớn chảy xuôi, xương trắng ngàn dặm, trong lòng đất đen rộng lớn hun người muốn phun ra, cũng không biết chôn bao nhiêu cỗ quan tài, cảnh tượng như vậy, lại làm cho người ta không khỏi rung động tại chỗ.

Nơi này cũng là một trong những khu vực Thiên Ma Cửu Đại Thừa Điện chiếm cứ, nơi này là Thi Ma Vực.

Sâu trong Thi Ma Vực, trên một đỉnh núi đệ tử cao vút trong mây, có một tòa cung điện khổng lồ. Cung điện này toàn thân đen sì, cũng không biết là vật gì tạo thành, phía trên điêu khắc rất nhiều Thi Thần quỷ quái, lệ quỷ hư hồn, dữ tợn đáng sợ, huyết tương khắp nơi, phàm nhân nhìn thấy, tất nhiên sẽ tưởng là Diêm La điện dưới cửu u kia.

Bất quá đệ tử Thi Ma điện đều rõ ràng, tòa cung điện này, chính là nơi ở của một vị đệ tử chân truyền hung danh lan xa của Thi Ma điện, linh quan an đặt.

Trên núi gió thổi từng trận, băng hàn rét thấu xương, cực kỳ làm người ta sợ hãi. Một tu sĩ trẻ tuổi tà lệ với thân sắc dữ tợn từ dưới núi một đường lướt lên, tránh những nơi khác, trực tiếp hướng về phía cung điện khủng bố này mà đến.

Đội hấn đi vào khu vực cung điện kia, lập tức nồng đậm tràn ngập chung quanh cung điện tựa hồ bị cái gì kích thích, sôi trào giống như chui vào trong cơ thể thanh niên này. Chỉ trong nháy mắt, tu sĩ trẻ tuổi cảnh giới Nguyên Anh này liền cảm giác trong cơ thể run lên., Khí tức âm hàn như nước lũ ập tới, khiến tay chân hấn trong nháy mắt trở nên cứng ngắc, nếu không phải hấn cơ hội này vận chuyển chân nguyên trong cơ thể một chút, chỉ sợ hiện tại hấn đã là một cỗ cương thi rồi.

Thật vất vả thoát khỏi ảnh hưởng của những khối thi khí kia, thanh niên này không dám chậm trễ nữa, thân hình có chút chật vật chạy đến trước cửa cung điện to lớn này, bàn tay nâng lên. Trong lòng bàn tay hấn giống như nắm một tấm lệnh bài hắc sí. Lệnh bài này bị hấn cầm tới trước cửa lắc lư một cái, đã thấy bên trong bỗng nhiên xuất hiện một đạo hắc quang, rơi vào trên độc nhãn của một con cự thú dữ tợn trên cửa điện đồng xanh.

Sau một khắc, chỉ nghe tiếng vang ầm ầm truyền ra, hóa ra là do cánh cửa đồng lớn kia không biết vì sao tự động mở ra. Cửa điện mới vừa mở ra một khe hở, liền thấy thanh niên tinh xảo kia lắc mình một cái, tiến vào bên trong.

Trong đại điện lờ mờ vô cùng, chỉ có rải rác vài cái đèn đồng phong cách cổ xưa cháy, bên trong đèn dầu cùng bắc đèn nhìn qua cực kỳ quý dị, bốc cháy lên, tản ra một loại cảm giác toàn thân như hút lấy Ngũ Thạch tán tiêu hồn phấn, toàn thân thư thái. Nhưng lập tức sẽ nghiệm đối với mùi thơm ngát này, một khắc không hút sẽ điên cuồng.

Thanh niên xấu xí vừa vào điện, lập tức hung hăng hít mấy hơi, trên mặt lập tức hiện ra vẻ sảng khoái. Bất quá rất nhanh sau đó thanh niên này liền tỉnh táo lại, không dám chậm trễ chút nào, lập tức bước nhanh đi lên một cái quan tài đồng xanh cực lớn ở vị trí trung tâm điện, thân là đệ tử Thi Ma điện, thanh niên tên Tôn San này tự nhiên biết được quan tài đồng xanh này là vật gì.

Là một cái linh cữu. Mà nằm ở bên trong, chính là một trong những đệ tử chân truyền của Thi Ma điện, đồng tử áo liệm.

Bước nhanh đến phía trước quan tài đồng xanh, Tôn Nghiêu lập tức đầu gối cong lại, hoàn toàn quỳ xuống. Giữa thân sắc một chút không vui cũng không có, ngược lại hiện lên một tia đỏ rực không bình thường, thậm chí còn có sùng kính Chi Vương.

Vừa mới quỳ xuống, người này liền cúi thấp đầu, trong miệng bắt đầu không ngừng kể ra cái gì đó. Ngữ điệu của hắn cực kỳ quái dị, thấp giọng ngữ say. Làm cho người ta nghe xong mê man, không biết có phải hắn cố ý, ức chế hoặc chỉ có thanh âm như vậy mới có thể tiến vào trong quan tài đồng lớn kia, bị đồng tử áo xanh bên trong nghe thấy.

Cũng không biết qua bao lâu, Tôn Lăng rốt cuộc giảng xong lời của hắn, sau khi âm tiết cuối cùng phun ra, hắn liền yên tĩnh lại, vẫn như cũ quỳ trên mặt đất, cúi thấp đầu, tựa hồ đang chờ đợi cái gì.

Căn bản không cần hắn chờ bao lâu, lúc hắn vừa nói xong, khí tức trong điện liền lập tức biến đổi, thi khí vốn chỉ là băng hàn thấu xương, lúc này bỗng nhiên trở nên vô cùng táo bạo, hầu như mắt thường có thể nhìn thấy những thi khí kia phun trào lên, mà mấy cái đồng đăng cổ xưa, ngọn lửa bên trong cũng phun ra nuốt vào không chừng, lúc này mùi mùi phát ra càng là một mùi thơm ngát, chỉ còn lại có mùi hôi thối nồng đậm, hun người nôn ra.

Bành

Đột nhiên một tiếng vang thật lớn, Tôn Lăng kia chỉ cảm thấy đỉnh đầu gió kịch liệt, lúc hắn không tự chủ ngẩng đầu nhìn lên, lại chỉ nhìn thấy một cái nắp quan tài thanh đồng to lớn vô cùng bay lên, như một bàn tay lớn, hung hăng vỗ trên người hắn.

Phốc phốc, máu đỏ thẩm chảy xuống, theo thân thể Tôn San bay ra ngoài điện bay lả tả một đường. Ngay lúc hắn bị nắp quan tài thanh đồng đánh bay, trọng thương học máu, trong đại điện quỷ dị này, một tiếng rống to ẩn chứa vô tận tức giận cùng sát ý vang lên.

Người nói cái gì, tiểu tử kia ra khỏi Chư Thiên Vạn Pháp Các đã trốn ở Huyền Âm Vực, còn được tiểu kỹ nữ Tống Tuyết kia thu nhận.

Ta không cam lòng, thật vất vả mới mời được tứ thi sư huynh ra tay, trả giá lớn như vậy, tiểu tử kia rõ ràng lại trốn đi. Ta còn phải đợi sao, ta không cam lòng. a không cam lòng, ta nhất định phải giết người.

Tiểu kỹ nữ Tống Tuyết, người lại dám thu lưu tiểu tử kia. Được, nếu người đã tận lực kết thù với ta, ta cũng sẽ không bỏ qua cho người. Sau ba tháng, thi đấu các điện ở Thiên Ma tông, ta muốn người cùng tiểu tử kia chết chung.

【

Trong đại điện, thi khí nồng đậm nồng đậm từ bên trong một thân ảnh thấp bé tuôn ra, cùng thi khí trong điện vốn đã có dung hợp cùng một chỗ, liền giống như trên lửa đổ thêm dầu, toàn bộ thi khí đều sôi trào, phun trào. Trong âm thanh vang vọng quả thực ẩn chứa vô tận tức giận cùng oán khí, còn có sát khí.

Chỉ đáng thương cho Tôn Lăng còn đang nằm ngoài điện, giờ phút này trên mặt hắn nào còn có một chút tinh xảo tà lệ, ngũ quan đều vặn vẹo cùng một chỗ, huyết tương đỏ thẫm từ trong miệng hắn trào ra, còn kèm theo một ít mảnh nội tạng vỡ nát, vừa rồi nắp quan tài kia, không chỉ đập nát tất cả xương cốt nửa người trên của hắn, ngay cả lục phủ ngũ tạng cũng bị sinh sinh chấn thành mảnh vỡ, theo huyết dịch bị hắn phun ra.

Hầu như một màn giống như vậy, cũng ở một địa phương khác trình diễn, hơn nữa nơi này cách Ngô Khí không xa chút nào, đều ở Huyền Hi Vực.

Trong vực, một cánh đồng tuyết trắng, tuyết trắng mênh mông tương tự, bao trùm đại địa, bao phủ bầu trời. Ở chỗ sâu trong tuyết nguyên này, có một tòa thành trì to lớn. Toàn thân thành trì này đều có huyền băng đúc thành, óng ánh sáng long lanh, to lớn đồ sộ, hơn nữa chủ nhân thành trì này không biết từ nơi nào vận chuyển đến rất nhiều vật xa xỉ hoa lệ, trang trí tòa

thành trì này là tráng lệ, càng thêm phàm nhân Đế Hoàng Hoàng Hoàng cung.

Hơn nữa trong thành trì này, cư dân không phải là bách tính phàm nhân bình thường, mà là từng nữ tử có khuôn mặt xinh đẹp, tại nơi băng hàn bức này, những nữ tử này mỗi người đều mặc lộ ra, những bộ vị khiến cho người ta tâm động ý niệm, phần lớn đều bại lộ ra bên ngoài, nếu là người ngoài đến đây, tất nhiên sẽ nhìn xem huyết mạch phun trào, không thể kìm nén.

Tuy nói Huyền Hi vực rộng lớn hơn nhiều so với Thi Ma Vực, lại bởi vì đệ tử Huyền Ảnh điện ít hơn một chút, là ở trên sở. Đệ tử Huyền Âm điện đãi ngộ nhiều hơn đệ tử Thi Ma điện một chút. Nhưng có thể có được một tòa thành trì trên cánh đồng tuyết này, chủ nhân tòa thành trì này ít nhất cũng cần có thân phận đệ tử chân truyền mới có thể đạt được.

Trên thực tế, chủ nhân tòa thành trì này đúng là một vị đệ tử chân truyền, hơn nữa là một vị đệ tử chân truyền thanh danh không nhỏ. Bất quá những thanh danh kia, chỉ sợ chủ nhân tòa thành này cũng không muốn. Đáng tiếc, điều này không thể trách hắn được., Tại hắn bị Ngô Khí đánh bại, lại bị Ngô Khí Sinh coi như rác rưởi dè trên quảng trường Hàn Ngọc, trước mặt tất cả thượng đẳng đệ tử ở đây hôn mê, tiếp theo còn được ba vị đệ tử chân truyền khác cứu lên, tự mình hộ tống tất cả đệ tử chân truyền trở về nơi tụ tập, thanh danh của hắn liền nhất định sẽ lan truyền ra.

Sau Thọ Y đồng tử, lại một đệ tử chân truyền bị một đệ tử thượng đẳng hèn hạ đánh bại nhục mạ, thậm chí nói từ một mức độ nào đó, hắn càng thêm xấu hổ so với đồng tử áo xanh. Bởi vì hắn vì tranh giành tình nhân với đệ tử thượng đẳng kia mới ra tay, cuối cùng bị người trước mặt nữ tử kia trực tiếp trấn áp trên mặt đất.

Hận ý của Triệu Dương đối với Ngô Khí không hề thua kém đồng tử Thọ Y. Thọ Y đồng tử bị Ngô Khí đoạt Thiên Thi quan, hắn bị Ngô Khí cướp lấy đạo khí Huyền Tinh kiếm, còn trước mặt Tống Tuyết bị hắn nhận định là đạo lữ của Cẩm Cương, hận ý si nhục hình thành, đối với hắn mà nói, quả thực

còn nghiêm trọng hơn cả thù giết cha, mối hận ngập trời, lửa giận này chỉ có thể giết Ngô Khí mới có thể tưới diệt.

Hiện tại, Triệu Dương đang bế quan ở chỗ sâu trong thành, sau khi nhận được một quả ngọc giản có người cố ý đưa tới, lửa giận trong lòng lập tức tăng vọt đến tình trạng vô cùng khủng bố, trên lửa đổ thêm dầu, đột nhiên ở chỗ sâu trong thành tri bộc phát ra sát ý kinh thiên cùng lửa giận, cơ hồ muốn hòa tan tòa băng thành này.

Từng tiếng gầm giận dữ vang lên, dọa cho những nữ tử xinh đẹp bị bắt tới nhao nhao hoa dung thất sắc, quỳ rạp xuống đất, đều đang kinh dị chuyện gì xúc động khiến ác ma trong thành tri kia tức giận.

Tổng Tuyệt... Tên nữ nhân đệ tiện này, ngươi lại dám thu lưu tên súc sinh kia.

Mẹ kiếp, một đôi phụ nữ kỹ ái, ta muốn giết các ngươi.

Cũng tốt, ta cho các ngươi sống thêm ba tháng, ba tháng sau, thi đấu các điện, ta nhất định cho ngươi ném thử thống khổ của ta. Tiểu tử kia sẽ tự tay giết ngươi, sau đó rút hồn phách của ngươi ra, ngày đêm lấy Huyền Âm băng diễm thiêu đốt. Tổng Tuyệt ngươi là nữ nhân đệ tiện này của Tổng Tuyệt., Ta sẽ để ngươi mất đi tất cả, ngay cả tư cách trở thành đạo lữ của ta cũng không có, chỉ có thể làm đỉnh lô của ta, trước hái Nguyên muội của ngươi, sau đó lại luyện chế ngươi thành Khô Lỗi Hợp Hoan, để cho ngươi giao hợp một lần với tất cả đệ tử Thiên Ma tông, ha ha ha ha.

Sâu trong tòa thành Huyền Băng này truyền đến âm thanh như điên lên, từng tiếng nguyên rửa ác độc phát ra, hận ý ngập trời cùng sát khí hỗn tạp trong đó, phóng lên tận trời, rất là đáng sợ.

Thứ ba đến thứ ba là vạn chữ càng xong, viết tương đối trôi chảy, chương sau sắp bắt đầu một đợt. Cầu chư vị ủng hộ vé đến mức chưa hoàn thành.

Một, hai, hai, ba...

Thông Thiên sơn mạch, rộng lớn vô cùng, hầu như thông suốt toàn bộ Trung Châu đại lục. Trong truyền thuyết viễn cổ, thời đại hoang cổ, đại lục nguyên thủy rộng lớn vô biên, trong đó ẩn chứa vô số thiên địa linh mạch, ngưng tụ đại bộ phận linh khí trong thiên địa. Nhưng sau khi trải qua ba thời đại Thái Cổ thượng cổ, đại lục nguyên thủy bị đánh nát, hóa thành vô số mảnh vỡ, rơi xuống chư thiên.

Mà đại lục Trung Châu, chính là một khối trong đó, Thông Thiên Sơn Mạch, lại là một đầu thiên địa linh mạch đứt gãy. Nhưng cho dù thiên địa linh mạch đứt gãy này, cũng khiến Trung Châu đại lục này sinh ra mấy trăm vạn tu sĩ, vượt xa những nơi xa xôi kia, thậm chí là hải ngoại, ở trên số lượng tu sĩ, cũng không thể so sánh với Thông Thiên Sơn Mạch.

Thông Thiên sơn mạch xỏ xuyên qua toàn bộ đại lục Trung Châu, có thể thấy được lớn bao nhiêu, mà ở trong đó, sinh linh càng vô số. Tu sĩ yêu thú phàm nhân thật sự là bá chủ của Tiên Ma lưỡng đạo, tàn sát yêu thú, nô dịch khổng chế quốc gia phàm nhân, cướp đoạt thiên địa linh khí, chỉ vì trường sinh đại đạo của mình.

Mà trong hai đạo tiên ma, thế lực cường đại nhất chính là sáu tông môn, sáu tông môn này đều có mấy chục vạn môn nhân đệ tử. xưng bá Thông Thiên sơn mạch nhiều năm, thậm chí phần lớn đều là đạo thống truyền thừa từ thời thượng cổ lưu truyền xuống, nội tình sâu đậm, căn bản tu sĩ bình thường không thể tưởng tượng được.

Là trung tâm của tu chân giới, Thông Thiên sơn mạch hẳn có gió thổi cỏ lay gì đều rất nhanh làm cho toàn bộ tu chân giới đều biết. Ví dụ như hiện tại, Thiên Ma tông một trong sáu đại thế lực siêu cấp của Thông Thiên sơn mạch sắp tổ chức khánh điển ngàn năm., Nghiễm Tiên Ma lưỡng đạo tu sĩ đến xem lễ. Tin tức này trước mấy tháng trước đã bắt đầu lưu truyền, địa giới Thiên Ma tông, cơ hồ mỗi một ngày đều có vô số quang

mang như phi hoàng bay ra ngoài, lại là những đệ tử phụ trách đưa thiệp mời đến các tông môn hoặc thế lực.

Thông Thiên sơn mạch thật sự quá lớn, mà Thiên Ma tông ở chi mạch Thiên Ma lại là trung tâm địa giới của Thông Thiên sơn mạch, rất nhiều tông môn thế lực mặc dù đều ở trong danh sách mời, nhưng có đôi khi khoảng cách quá xa, vì để thế lực mời đến kịp thời, tự nhiên phải sớm phái người đưa thiệp đi sớm mấy tháng.

Theo những đệ tử đưa thiệp mời bay về bốn phương tám hướng, trong vòng mấy tháng, Thông Thiên sơn mạch, còn có khu vực chung quanh, đều tại hưng phấn trong đó.

Trong một khu vực nhỏ gần trung tâm sơn mạch Thông Thiên Sơn Mạch, sâu trong đó, có một phường thị không thu hút. Kim Thủy phường, trong phường thị này, tùy ý có thể thấy được tu sĩ lui tới. Từ tầng thấp nhất Luyện Khí tu sĩ bắt đầu, đến là một phương bá chủ Nguyên Anh tu sĩ, đều như phạm nhân, đi lại trong phường thị này.

Bất quá tu sĩ nơi này nhìn qua khí tức đều rất bình thản, những tu sĩ kia bày ra quầy hàng trên đất bán. Cũng phần lớn không phải thi thể độc thảo hoặc là ma vật gì, mà là rất nhiều linh thạch linh đan, nhìn qua đều có mùi thơm ngát hòa nhã phát ra, hiển nhiên phường thị này không phải do tu sĩ ma đạo khống chế, mà là một tòa phường thị tiên đạo.

Hơn nữa nhìn phường thị phồn vinh này, ngoại trừ đại lượng tu sĩ luyện khí Trúc cơ kết đan kỳ, tu sĩ Nguyên Anh cũng là cực kỳ thường gặp, thậm chí ngay cả tu sĩ Hóa Thần cũng không phải là đặc biệt hiếm có, thỉnh thoảng xuất hiện một hai người. Mà có thể để cho Hóa Thần tiến vào phường thị này, mà tuân thủ quy củ nơi này không lấy lực ép người, hiển nhiên chủ nhân nơi này cũng không phải là nhân vật đơn giản.

Chợt cách phường thị khoảng mười dặm, một đạo quang mang cấp tốc độn tới, tốc độ vô cùng nhanh chóng, trong nháy mắt đã ở trên không phường thị này hú hét xuất hiện. Quang mang lập loè. Trong đó liền hiện ra một thanh niên mặc hắc bào lạnh lùng, thanh niên này vừa xuất hiện, liền không e ngại chút nào tản mát ra khí thế của mình là tu sĩ ma đạo.

Một tu sĩ ma đạo chợt xuất hiện trong phường thị do tu sĩ tiên đạo quản lý, lập tức khơi dậy sự phẫn nộ của những tu sĩ tiên đạo phía dưới. Trong lúc cao giọng quát mắng, lập tức có từng đạo độn quang muốn bay lên, giáo huấn sâu sắc cho tu sĩ Ma đạo cuồng ngạo này.

Nhưng lập tức, tên tu sĩ ma đạo này sau một khắc lấy ra đồ vật cùng trong miệng hắn nói, lập tức khiến cho tất cả mọi người dừng lại, vừa đến bên miệng quát mắng cũng không tự chủ được mà nuốt trở vào.

Ta là Lỗ Kinh đệ tử trong cấm ma điện của Thiên Ma tông, phụng lệnh đến đây đưa thiệp, Cát Sa phường chủ, xin nhanh chóng ra ngoài nhận lệnh.

Thanh niên này bộ dáng Ma đạo tu sĩ, há miệng ra liền khiến tất cả mọi người không dám dễ dàng động tác hơn, nhất là trong lời nói của hắn ba người Thiên Ma Tông, càng như mang theo ma lực đặc biệt gì đó, làm cho tất cả tu sĩ Tiên Đạo phía dưới giật mình tại chỗ, trong mắt lóe lên một tia kính sợ không biết là gì đó phức tạp hay là thần sắc gì khác.

Thanh niên này vừa dứt lời, ở phía dưới, chỗ sâu trong phường thị, trong một tòa lầu các, thanh âm già nua vang lên.

Thì ra là tiểu hữu Thiên Ma Tông, còn mời xuống nói chuyện.

Thanh âm già nua này đối với tu sĩ quanh năm lẫn lộn trong Cát Sa Tiên phường có thể nói là vô cùng quen thuộc, cũng rất là kính nể, bởi vì thanh âm này chủ nhân chính là một vị tán tu. Hoặc là nói, trước khi sáng lập phường thị này, vị Cát Sa lão nhân này chỉ là một vị tán tu cảnh giới Hóa Thần mà thôi.

Nhưng chính vị này có thể nói ngoại trừ tu vi cảnh giới ra, tán tu một nghèo hai trắng, lại trong vòng trăm năm sáng lập phường thị Cát Sa này, không biết cho bao nhiêu tu sĩ mang đến chỗ tốt, lại nhận được sự thừa nhận của rất nhiều tông môn trong liên minh tiên đạo, Cát Sa lão nhân cũng bởi vậy mà danh vọng khá cao trong rất nhiều tán tu.

Bất quá cho dù là một vị thủ lĩnh tán tu danh vọng không thấp như vậy, khi đối mặt với quái vật khổng lồ như Thiên Ma Tông cũng phải cúi đầu, cùng một đệ tử đến đây đưa tin đều

phải khách khí nói chuyện như vậy. Vốn mọi người cho rằng Cát Sa lão nhân cũng đã mở miệng, đệ tử Thiên Ma Tông này hẳn là sẽ thuận thế đáp ứng., Không phải một mực treo trên bầu trời, nhưng bọn họ lại thất vọng lần nữa, chỉ nghe thanh niên kia chấp tay về phía lầu các kia, chợt cất cao giọng nói: Không cần, Lỗ Kinh chỉ vì đưa thiệp mà đến, sau ba tháng, chính là khánh điển ngàn năm của Thiên Ma Tông ta, đến lúc đó mong Cát Sa phường chủ bằng cái thiệp này đến xem lễ.

Thanh âm Lỗ Kinh truyền khắp phường thị Cát Sa, tất cả mọi người đều nghe thấy rõ ràng. Sau khi nói xong, vị đệ tử trung đẳng tên là Lỗ Kinh này liền hất áo bào lên, chợt thấy một đạo Mặc Quang từ trong tay áo hắn bay ra ngoài, ngay lập tức nhập vào trong lầu các kia. Cũng không đợi bên trong lầu các truyền đến âm thanh xác định, sau khi ném Mặc Quang kia ra ngoài, người này liền quay người phi độn, lại hướng về một hướng khác.

Độn quang của hắn như phong lôi, gào thét xé rách thanh âm đại tác, cực kỳ ồn ào, nhưng lúc này lại không có ai nói nhiều. Vừa rồi mấy câu nói của Lỗ Kinh lập tức khiến bọn họ lâm vào trong hưng phấn.

Ài, các ngươi có nghe thấy không, vậy mà là Thiên Ma tông muốn cử hành khánh điển ngàn năm, hơn nữa còn là sau ba tháng nữa.

Tin tức này quá hăng, Thiên Ma Tông cùng Phù Tuyệt sơn Lục Uyên cung được xưng là ma đạo tam đại tông môn, trừ Thái Vô Thiên Tinh tông của liên minh tiên đạo ta và Vạn Kiếm tông kia, toàn bộ Thông Thiên sơn mạch, đều không có thể lực nào có thể chống lại nó. Không nghĩ tới siêu cấp Ma Tông này lại muốn cử hành khánh điển ngàn năm. Đây tất nhiên lại là chuyện lớn của tu chân giới.

Hừ, một tông môn ma đạo như Thiên Ma tông, cử hành khánh điển lại mời tu sĩ tiên đạo chúng ta đến, tất nhiên là tâm không tốt. Chúng ta vẫn khuyên nhủ Cát Sa lão nhân, đừng mắc mưu Thiên Ma tông nữa.

Tên ngu ngốc này, Cát Sa phường chủ mặc dù là một vị tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ, nhưng cũng không đến mức để Ma Tông

bực này ra tay hại hấn. Thiên Ma Tông là quái vật khổng lồ cỡ nào. Đây chính là quái vật khổng lồ tồn tại từ thời đại thượng cổ, nội tình thâm sâu cũng chỉ có Thái Vô Cung chúng ta liên minh tiên đạo có thể so sánh, cho dù muốn giở trò mưu kế, chỉ sợ đối tượng cũng phải là đại nhân vật trong liên minh tiên đạo ta.

Một đám ngu xuẩn, siêu cấp thế lực như Thiên Ma Tông. Lúc cử hành khánh điển ngàn năm, khách nhân mời sẽ không chỉ chia tiên ma, chỉ có tu sĩ tiến vào Hóa Thần hậu kỳ, cơ bản đều ở trong danh sách hẹn.

Trong lần luyện chế này.

Trong phường thị, những tu sĩ kia nhao nhao cùng một chỗ thảo luận chuyện gặp phải vừa rồi, thậm chí ngay cả một ít tiểu thương cũng gia nhập trong đó, không có tâm mua bán.

Không chỉ ở đây, ở những nơi khác, phàm là nơi đệ tử Thiên Ma Tông xuất hiện, đều sẽ gây ra một trận nhiễu loạn.

Lại một chi mạch khác, phía trước một tòa động phủ to lớn, một tu sĩ trung niên mặc phục sức đệ tử Thiên Ma Tông đột nhiên xuất hiện. Tu sĩ trung niên này vừa xuất hiện, cũng không chậm trễ một chút nào.

Muru Dương động chủ Tuân Cốc, ta là đệ tử trung đẳng Độc Ma điện của Thiên Ma tông, phụng lệnh đến đây đưa thiệp. Ba tháng sau, tam tông ngàn năm khánh điển, vọng động chủ đến đây xem lễ. Tu sĩ trung niên này cũng vội vã, sau khi nói xong, cũng hất ống tay áo lên, liền nhìn thấy một vệt mực quang bay ra, chui vào trong động phủ trước mắt hấn.

Bỏ lại đạo Mặc Quang kia, tu sĩ trung niên tên Mã Khánh cũng giống vậy chấp tay, sau đó quay người lại đi nơi khác.

Chỗ biên giới Thông Thiên sơn mạch, có một tòa cự phong, đứng ở trung tâm nhiều đầu đại đạo, nếu muốn mới vào mảnh địa giới này, nhất định phải đi qua ngọn núi khổng lồ này. Ngọn núi này tên là Thiên Hùng phong, nguyên nhân lấy được cái này là vì trên cự phong này vốn sinh tồn một tộc đàn yêu thú, Thiên Hùng Thú. Nhưng hôm nay, Thiên Hùng Thú trên

ngọn núi này đã sớm tuyệt diệt, thay vào đó, là một tòa sơn trại thuộc về tu sĩ nhân loại.

Hóa ra là một vị tu sĩ Hóa Thần đỉnh phong nhìn trúng ngọn Thiên Hùng này, liền xuất thủ giết chết yêu thú phía trên, sau đó tụ tập một đám tán tu, xây dựng ở chỗ này sơn trại, sau đó làm ra hoạt động thu qua đường phí.

Nơi này quanh năm đều có tán tu hoặc là một ít tiểu môn phái đi qua, bởi vì đi qua ngọn núi này, bên trong có không ít đồ tốt có thể để cho bọn họ áp dụng. Mà vị tu sĩ Hóa Thần đỉnh phong kia, Thiên Hùng trại chủ hiện tại, chính là dựa vào việc ăn cướp những tán tu cùng tiểu môn tiểu phái này mà sinh ra, bởi vì hắn thủ đoạn tàn nhẫn, còn có một đám thủ hạ, tại địa giới này, cũng coi như có thể tính là một phương bá chủ.

Trên không trung, quanh năm đều có tu sĩ sơn tặc Thiên Hùng phong kia ngồi chồm hổm, xem có tu sĩ đi ngang qua nơi đây hay không. Hôm nay chính là ngày trăng, bỗng nhiên trên ngọn núi kia, tiếng thét chói tai.

Thanh âm này vừa hiện, nhất thời liền thấy trên ngọn núi kia, một đám tu sĩ vù vù bay ra. Trên mặt mỗi người đều mang theo nụ cười dữ tợn, hoàn toàn là dáng vẻ đồ tể, nào có một chút tu sĩ. Ở trước mặt đám tu sĩ thổ phỉ sơn này, lúc này đang có một người đứng ở trong cuồng phong gào thét kia, cau mày nhìn cảnh tượng trước mặt.

Những tu sĩ sơn tặc này còn thô鄙 hơn so với phạm nhân nông thôn, sau khi nhìn thấy trên người trước mặt chớp động rất nhiều bảo quang, nhao nhao lộ ra vẻ tham lam, không chút che giấu, thậm chí có mấy người to gan, lúc này liền bình phẩm những thứ trên người này, đến phía sau thậm chí vì chưa tới tay mà tranh cãi nhau.

Hừ.

Nhìn thấy bọn họ bộ dáng như vậy, trong miệng Đàm Bí trong cuồng phong hừ lạnh một tiếng, lông mày càng nhíu chặt, trong lòng không khỏi thầm nói: Đám đồ nhũn này, cũng không biết làm sao lại cùng toàn bộ sư huynh kéo lên đây, rõ ràng để cho ta cũng đưa tới một phần thiệp mời cho trại chủ nơi này.

Nhìn thấy một đám tu sĩ thổ phỉ trước mặt, trong lòng Đàm Thố đột nhiên hiện lên một ý niệm hiểm ác trong đầu, khóe miệng cũng tự hiện ra nụ cười lạnh. Bất quá ý nghĩ này của hắn còn chưa kịp thực hiện, đột nhiên từ trên ngọn núi kia xuất hiện một đạo độn quang liền phá hủy ý niệm của hắn.

Hao là đạo hữu Thiên Ma Tông đến đây sao, toàn huynh đã sớm truyền tin tức này cho ta, lại làm phiền tiểu huynh đệ chạy đi chuyển này.

Đột ngột, tiếng người xuất hiện, không trung lấp lóe hào quang, một đại hán thô lỗ lông đen dày đặc trước ngực xuất hiện trong mắt mọi người. Đại hán này vừa xuất hiện, sau khi cười ha ha, lại lập tức xoay người hướng tới một loại tu sĩ thổ phỉ quát lên: Đều rút về cho ta, một đám túi cơm trong túi chỉ biết mất mặt bản trại chủ.

Đại hán này vừa xuất hiện, Đàm Bính liền biết không có trò hay diễn, lập tức thu lại suy nghĩ nguy hiểm trong lòng, mặt mũi nghiêm túc. Sau đó nói vài câu với đại hán trước mặt, đồng dạng tay áo hất lên, một đạo hắc quang liền chui vào trong tay đại hán này, cũng không đợi đại hán kia phản ứng gì, sau khi xuất ra đạo Mặc Quang kia, Đàm Cốc liền lần nữa nhảy lên, hóa thành độn quang lập tức rời khỏi nơi này.

Sâu trong Thông Thiên Sơn Mạch, cũng là một quốc gia phàm nhân, dân cư trăm vạn, chính là một quốc gia nhỏ. Nhưng tiểu quốc gia này lại đã ở trong chi mạch này trọn vẹn trăm năm không bị nước phàm nhân khác thôn tính, phải biết rằng ở trong Thông Thiên Sơn Mạch cạnh tranh vô cùng kịch liệt, chuyện này quả thực là chuyện không có khả năng.

Bất quá nếu trong quốc gia phàm nhân này có một cường giả, vậy liền là chuyện khác.

Lâu tím quốc dân cư chỉ trăm vạn, ở chung quanh nó, tùy tiện một quốc gia có thể bỏ rơi nó không biết bao nhiêu. Nhưng một quốc gia nhỏ như vậy, lại bởi vì một người tồn tại, ở địa giới này sừng sững hơn trăm năm. Mà người kia, chính là thái thượng quốc chủ của Lâu Tử quốc này. Người này năm đó vốn cũng là hoàng đế, nhưng say mê tu hành trường sinh đại đạo,

dứt khoát mất đi hoàng vị bái nhập một tông môn ma đạo không lớn.

Sau đó tông môn ma đạo này bị đối thủ diệt môn, chỉ có một mình hắn chạy thoát, trăm năm sau trở về, cũng đã là một tu sĩ Hóa Thần đỉnh phong. Người này không có tông môn, liền biến thành một tán tu, lại tìm kiếm trở về quốc gia của mình, lên làm Thái Thượng Quốc Chủ.

Lấy tu vi Hóa Thần đỉnh phong của hắn, ngược lại đủ để che chở một tiểu quốc sinh tồn trong rất nhiều quốc gia lớn, hơn nữa địa vị một chút cũng không thấp.

Về

Một đạo độn quang chọt từ xa xa đến, trực tiếp xâm nhập trong hoàng cung Lâu Tử quốc, không chờ quân đội phạm nhân kia kinh hoảng chạy tới, độn quang này hiển lộ ra, lại là một tu sĩ mặc hắc bào.

Người này thần sắc kiêu căng, dùng vẻ mặt vô cùng khinh miệt nhìn lướt qua quân đội phạm nhân phía dưới, sau đó lập tức cao giọng nói với chỗ sâu trong Hoàng Cung kia: Lâu Tử Quốc Thái Thượng Quốc, ta là đệ tử Khâu Lâm trong Thiên Ma Điện, phụng mệnh đến đưa thiệp, ba tháng sau Tông ta khánh điển ngàn năm, quốc chủ có thể dựa vào lệnh này đến đây xem lễ.

Tiếng nói rơi xuống, lại một đạo mặc quang bay ra, thẳng đến thẳng sâu trong hoàng cung kia.

Một ngày sau, Lạc Hà sơn mạch, Phi Phượng Tông.

Đệ tử Thiên Ma Tông Cao Ngũ điện, phụng mệnh đến đây đưa thiệp. Ba tháng sau, khánh điển ngàn năm của Ngô Tông ta, Phi Phượng tông chủ có thể dựa vào lệnh này để đến đây xem lễ.

Cùng một ngày, Hàn Thiết Bình Nguyên, Thiết Đỉnh quốc.

Ta là Du Thi Thi, đệ tử Huyền Ma điện của Thiên Ma tông, phụng mệnh đến đây, ba tháng sau Thiên Ma tông ta khánh điển ngàn năm, Thiết Đỉnh quốc chủ có thể dựa vào lệnh này đến đây xem lễ.

Một ngày sau, Đoạn Dao hạp, Đoạn Dao đạo nhân.

Ta ngự đài cho đệ tử Thiên Ma điện của Thiên Ma tông, phụng mệnh đến đây đưa thiệp. Ba tháng sau, khánh điển ngàn năm của Ngô Tông ta, Đoạn Dao đạo nhân có thể dựa vào lệnh này đến đây xem lễ.

Mười ngày sau, tại khu vực gió tuyết bắc cực, Huyết Sa cốc.

Ta là Kinh Xu của đệ tử Thi Ma điện Thiên Ma tông, phụng mệnh đến đây đưa thiệp, ba tháng sau, khánh điển ngàn năm của Ngô Tông ta, kính xin Huyết Sa cốc chủ dựa vào lệnh này đến đây xem lễ.

Từng đệ tử Thiên Ma tông bay về các nơi trong Thông Thiên sơn mạch, chỉ cần là tu sĩ Hóa Thần đỉnh phong, hầu như đều nhận được thiệp mời của Thiên Ma tông, thậm chí những tu sĩ kia đều đã nhận định, chỉ cần là người nhận được thiệp mời của Thiên Ma tông, thì nhất định là tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ đỉnh phong, thậm chí là Phản Hư cảnh.

Thông Thiên sơn mạch mặc dù lớn, nhưng một tu sĩ Nguyên Anh nếu tập trung đủ độn quang phi hành, tin tưởng thời gian mấy tháng là có thể vượt qua. Nhất là những đệ tử phụ trách đưa thiệp mời xem lễ lệnh, trên thân đều có Thần Phong phù hoặc là thủ đoạn khác để độn quang nhanh hơn.

Trong vòng một hai tháng, toàn bộ Thông Thiên sơn mạch, đã có hơn ngàn người nhận được thiệp mời đến từ Thiên Ma Tông, bất luận tiên ma, chỉ cần đạt tới cảnh giới, một mực thu được. Hơn một ngàn người này đều có được tu vi Hóa Thần hậu kỳ hoặc là đỉnh phong, thậm chí có không ít người còn là phản hư tu sĩ, phân bố ở các nơi trong Thông Thiên sơn mạch, có người có một tòa động phủ, có người lại có một quốc gia, có người chỉ là tán tu một thân một mình.

Những nơi đệ tử Thiên Ma Tông đưa thiệp mời đến xem lễ đi qua, lập tức sẽ nhắc lên gợn sóng không nhỏ, dẫn phát rất nhiều tu sĩ nghị luận. Thậm chí có đôi khi một ít Thiên Ma Tông vừa tới địa giới, chủ nhân liền nhiệt tình ra nghênh đón, cơ hồ là lấy được thiệp mời từ trong tay đệ tử Thiên Ma Tông.

Người nhận được thiệp mời không ngừng mở rộng, sau một tháng, đã dần dần ra khỏi Thông Thiên Sơn Mạch xuyên qua địa giới, mà là đến nơi xa xôi kia, như là bắc cực hàn chi địa, đã có không ít đệ tử Thiên Ma Tông đạp lên nơi đây, đưa lên thiệp mời cho các thế lực địa giới này.

Trong vòng hai tháng, bất kể là tu sĩ Thông Thiên sơn mạch hay là địa giới khác, trong tai nghe được nhiều nhất chính là Thiên Ma tông. Rất nhiều tu sĩ đều muốn tiến đến, muốn kiến thức một chút khí tượng siêu cấp Ma tông này. Đáng tiếc, những người kia tu vi không đủ thiệp mời.

Mà lúc này lại không biết là ai truyền ra ngọc thư xem lễ kia cũng phân ra cấp bậc khác nhau, ngọc thiệp cấp thấp nhất có thể mang một người đồng hành, mà ngọc thiệp của phản hư tu sĩ, thậm chí có thể mang mười mấy người đến xem lễ. Tin tức này truyền ra, lập tức mang đến cho những người bị ngọc thiệp kia phiền toái không nhỏ, rất nhiều tu sĩ đều tìm tới cửa muốn đi xem lễ.

Tiếng oanh động mấy tháng liên tục, danh tiếng của Thiên Ma tông ở Trung Châu đại lục, nhất thời không có hai loại.

Thứ nhất đến mức chưa hoàn thành.

Một, hai, hai, ba...

Sâu trong Thông Thiên sơn mạch, có một chi mạch to lớn, bên trong tràn đầy linh khí, Linh Phong đứng vững, sinh linh đông đảo, kỳ hoa dị thảo, U cốc linh tuyền, khắp nơi đều có thể thấy được thắng cảnh, chỉ cần nhìn cảnh trí đã đủ để cho người ta cảm thấy mình thân ở trong thế ngoại đào nguyên nhân tiên cảnh.

Bất quá khu vực này xác thực cũng được xưng là tiên cảnh nhân gian, bởi vì cái tên chi mạch to lớn này là đặt tên một trong ba tông môn siêu cấp của liên minh Tiên Đạo.

Thái Vô Sơn Mạch, tòa đại chi mạch không lồ này không thua Thiên Ma Sơn Mạch, chính là một trong bảy đại chi mạch của Thông Thiên Sơn Mạch. Tiên Ma Lục đại siêu cấp chi lực, mỗi người chiếm một trong bảy đại chi mạch kia. Mà Thái Vô Cung, chiếm cứ Thái Vô Sơn Mạch đã gần vạn năm, đem chi mạch này tạo thành địa phương có thể so sánh với tiên cảnh.

Thái Vô Cung, cũng là tông môn duy nhất có thể tồn tại sau khi thượng cổ hạo kiếp phủ xuống như Tiên Ma Tông, cũng có thể so sánh với tông môn tồn tại sau khi thượng cổ hạo kiếp xảy ra. Bởi vì truyền thừa của Thái Vô Cung, đồng dạng là sau khi trải qua thượng cổ hạo kiếp, hầu như tồn tại hoàn chỉnh, ở Trung Châu đại lục này, thành tựu một thế lực siêu cấp đi ra.

Tại địa giới tiên cảnh bình thường này, xuyên qua những cánh hoa u cốc trên linh phong, chỗ sâu nhất, nơi đầu nguồn linh mạch, nơi đó có một tòa núi lửa to lớn vô cùng. Nhưng trong ngọn núi lửa kia, phun trào ra lại không phải là hỏa diễm nham thạch nóng chảy., Mà là vô số thiên địa linh khí tinh thuần, quả thực giống như âm u nước, từ phía dưới núi lửa vọt lên, mỗi một lần đều bao trùm khu vực trăm dặm, mỗi một lần linh căn dâng lên, linh khí tán dạt ra, liền sẽ làm cho sinh linh cây cối chung quanh núi lửa đều bị lợi ích thật lớn.

Chỉ đứng nguyên tại chỗ một lát, xem xét một lát sẽ phát hiện, mỗi một lần linh mỵ, đều có thể tùy ý làm cho một cây linh

thảo gia tăng mấy chục năm, đều để cho một đầu dã thú mở linh trí, để một đầu yêu thú tinh nguyên tăng vọt.

Đây đâu phải là núi lửa, rõ ràng là một con suối, hiển lộ ra một con suối linh tuyến to lớn vô cùng bên ngoài.

Càng làm cho người ta không thể tin là, trên con suối như núi lửa này, một tòa cung điện mỹ lệ, hầu như là tiên cung trôi nổi. Tòa tiên cung này hoàn toàn bị một mảnh linh vụ nâng lên, trong lòng, có thể nhìn thấy trên đó có vô số kim quang lưu chuyển., Hiển lộ ra khí tức tường hòa uy nghiêm, tản mát ra một loại tuần thừa thiên ý lưu lại hương vị tồn tại nhân gian, bất luận là ai, trước mặt tòa tiên cung này, đều có một loại xúc động giống như hai đầu gối quỳ xuống triều bái.

Hừ.

Trong bầu không khí an lành này, bỗng nhiên có một tiếng hừ lạnh vang lên ở bên trong Thái Vô Sơn Mạch. Tại chỗ biên giới, hoặc là nói, đã tiến vào bên ngoài Thái Vô Sơn Mạch. Có một người lẳng lặng đứng, hai mắt mở to, nhìn chằm chằm vào chỗ sâu trong dãy núi, tòa Tiên Cung tản ra khiến người ta quỳ xuống.

Sư tôn nói quả nhiên không sai, tông môn tiên đạo, tu sĩ tiên đạo, đều là hạng người đạo lý ra vẻ, một tòa cung điện rách nát mà thôi, vậy mà dùng cấm chế bậc này, lại chỉ vì bày ra một bộ dáng lừa gạt người ngu xuẩn.

Người nói chuyện tuổi tác không lớn, mặc một bộ áo choàng xanh, tuy thân thể đã là hùng hực, cao lớn ngất trời, khuôn mặt cũng tuần dật không gì sánh được. Kiếm mi mắt sáng, một cái răng bạc. Nếu không phải bên môi còn tồn tại một ít lông tơ, chỉ sợ ai cũng sẽ cho rằng đó là một công tử xinh đẹp trọc lóc thể gia.

Khóe miệng thủy chung mang theo một tia cười khinh thường cùng tà dị. Nửa đại thiếu niên này dường như không có một chút hứng thú đối với thắng cảnh trước mắt, trong đôi mắt đen của hắn chẳng biết tại sao, tựa hồ không giờ khắc nào không còn hấp dẫn ánh sáng giữa thiên địa này, chỉ cần hắn ở một

chỗ mấy hơi thở, nào có thể trở nên hôn ám, mà biến hóa kịch liệt, giống như lúc nào cũng có thể bị hắc ám thôn phệ.

Ánh mắt của hắn vẫn luôn nhìn chăm chăm vào chỗ sâu trong Thái Vô Sơn Mạch, nghe ý trong lời nói của hắn, rõ ràng là có thể nhìn thấy cảnh tượng bên trong, ít nhất có thể nhìn thấy trên con suối như núi lửa kia lơ lửng tòa tiên cung uy nghiêm. Nếu là tu sĩ bình thường nhìn thấy một màn này, lập tức sẽ kinh ngạc mất một cái răng tốt, dãy núi Thái Vô là địa phương rất lớn giống với dãy núi Thiên Ma.

Bên ngoài sơn mạch và sâu trong dãy núi, khoảng cách giữa này căn bản không phải mắt thường có thể với tới, nhưng thị lực của thiếu niên tà dị này lại biến thái như vậy, có thể vượt qua khoảng cách như vậy, nhìn thấy cảnh tượng chỗ sâu bên trong.

Bất quá nếu đệ tử Thiên Ma Tông ở đây, nhìn thấy thiếu niên tà dị này, sẽ không có chút nào kỳ quái. Bởi vì thiếu niên tà dị này, chính là người của Thiên Ma Tông, hơn nữa là một trong những người có địa vị cao nhất trong Thiên Ma Tông. Thậm chí có thể nói như vậy, mặc dù là một ít trưởng lão cảnh giới Phản Hư, ở trong tông nhìn thấy thiếu niên tà dị này, cũng phải cực kỳ khách khí, không dám có chút nào đắc tội.

Thiên Ma Cửu Điện, mười đại thiên kiêu, mười vị đệ tử Ma Tông kinh tài tuyệt diệu chấn nhiếp, trong đó có ba vị đều ở bên trong Tự Thiên Ma Điện, mà thiếu niên tà dị trước mắt này, cũng là người của Tự Thiên Ma Điện, hắn ở trong các đệ tử trong điện xếp hạng thứ hai.

Hắc hắc, vát vát lẩm mẩm mới ra ngoài một chuyến, bốn thiếu gia sẽ không ngu xuẩn đến mức đưa thiệp mời gì đó cho cung điện rách nát gì đó, dù thế nào cũng phải để bốn thiếu gia chơi đủ mới được.

Thiếu niên tà dị này vốn đã đứng ở trong địa giới Thái Vô Sơn Mạch này, chỉ cần đi vào trong một chút, sẽ gặp phải đệ tử Thái Vô Cung. Chỉ cần hắn biểu lộ thân phận, tự sẽ có người tiếp dẫn hắn đến chỗ sâu trong Thái Vô Cung., Thấy người có thể tiếp đãi hắn. Nhưng thiếu niên này không biết có chủ ý gì, cười hắc hắc lẩm bầm vài câu, sau đó không đi về phía trước

một bước, ngược lại thân hình lui về phía sau, nhìn đáng vẻ, rõ ràng là muốn rời khỏi Thái Vô Sơn này.

Bất quá đáng tiếc, dường như vận mệnh hôm nay của hắn không tốt, đang lúc hắn rời đi, bỗng nhiên bên tai, một thanh âm ôn hòa già nua bỗng nhiên vang lên.

Vị tiểu hữu này lạ lắm, hình như không phải đệ tử Thái Vô Cung ta, lão phu thấy người một thân ma khí tinh thuần, lại lén lút lút ở địa giới Thái Cung ta, hắn là tinh tế của Ma Tông kia, muốn trà trộn vào Thái Vô Cung ta chút thủ đoạn âm mưu.

Trong thanh âm này mặc dù không hề có lệ khí, có chỉ là ngữ khí ôn hòa, mặc dù ý chất vấn, nhưng lại làm cho người ta nghe xong không phản cảm chút nào. Nhưng thanh âm này lọt vào trong tai thiếu niên tà dị, lại làm cho hắn như gặp phải thiên lôi oanh kích, đầu chuyển động, nhìn lại chỗ âm thanh kia.

Ngay trước mặt hắn, khoảng cách vài chục trượng, vốn là không có một bóng người, lại không biết từ lúc nào đứng lên một lão giả. Trên người lão giả này khoác một cái đạo bào trắng như tuyết, râu tóc cũng là một màu trắng tuyết, tuy là đáng vẻ của lão nhân, nhưng làn da trên mặt lại hiện ra cực kỳ hồng nhuận, có thể nói là hạc phát đồng nhan, xem ra là tu chân nhân thật sự.

Nhưng thiếu niên tà dị này xem ra, khí tức trên người lão giả trước mắt này phát ra lại cực kỳ nguy hiểm, nhất là sau khi hắn nói xong, khí tức trên người đột nhiên biến hóa, mặc dù vẫn như cũ là quang chính ôn hòa, nhưng lại tràn ra một loại khí tức trấn áp hết thảy. Càng làm cho hắn có loại cảm giác giật mình, lập tức thoát khỏi nơi đây.

Bất quá hắn lập tức lại nhớ tới thân phận của mình, lập tức đi sợ hãi trong lòng, vô cùng đặc ý quét mắt nhìn lão giả hạc phát đồng nhan này một cái, trong miệng càng vô cùng kiêu ngạo, nói: Lão nhân gia, đồ vật có thể ăn bừa, không thể nói lung tung. Lấy thân phận bốn thiếu gia, sẽ đối với thủ đoạn mưu đồ của Thái Vô Cung người, quả thực chính là chê cười.

Thiếu niên tà dị hầu như muốn vênh mũi lên trời, trong giọng nói đều là khinh thường Thái Vô Cung, như Thái Vô Cung là một trong sáu thế lực siêu cấp của Thông Thiên Sơn Mạch. Trong mắt hắn, giống như một tông môn nhỏ bé Tam Lưu, căn bản khinh thường đối với tông môn như vậy thì triển mưu kế gì.

Thần thái hắn như vậy, nếu đổi lại là những đệ tử Thái Vô Cung khác, sau khi nghe xong, không lập tức động thủ chém giết hắn một phen mới lạ. Bất quá lão giả tóc bạc mặt hồng hào trước mắt lại không giống, giống như hoàn toàn không nhìn thấy thiếu niên tà dị này trào phúng đối với tông môn nhà mình, ngược lại dùng một loại ánh mắt cực kỳ quý dị nhìn thiếu niên tà dị ngoài mười mấy trượng.

Hỏa nhiệt trong mắt kia, khiến thiếu niên tà dị hầu như lập tức nhận ra, lập tức sinh ra một loại cảm giác hắn giống như con mồi, mà trước mặt là thợ săn cảm giác.

Bất quá cảm giác này rất nhanh liền biến mất, lại là lão giả kia nhìn một lát, không nở thu hồi ánh mắt, trong mắt lóe lên một tia tiếu nuối.

Thạch lão ma nói không sai, thứ hai đệ tử này của hắn đúng là tư chất tuyệt thế khó thấy ở nhân gian. Thuần Dương thể Tiên Thiên Xích Tử tâm, linh căn tư chất bậc này, quả thực là chuyên môn vì tu đạo mà sinh ra. Nếu vào Thái Vô Cung, chỉ sợ hiện tại đã là. Đáng tiếc, đáng tiếc, một hạt giống tốt như vậy, vậy mà rơi vào trong tay Thạch lão ma, quả thực là phung phí của trời.

Thiếu niên tà dị hoàn toàn không biết lão giả tóc bạc mặt hồng này lúc này trong lòng chớp động ý niệm là cái này, hắn còn tưởng rằng rõ ràng là lão giả của Thái Vô Cung, giờ phút này muốn ra tay với hắn, bắt hắn lại. Trong lúc sốt ruột, lại nghe thấy lão giả kia lại mở miệng.

A, vậy xin hỏi tiểu hữu, có thân phận cỡ nào ngay cả Thái Vô Cung ta cũng chú ý.

Thiếu niên tà dị đã sớm chờ lão giả nói ra những lời này, lời nói của lão giả vừa rơi xuống, liền thấy hắn cười đắc ý với lão

giả, sau đó xòe bàn tay ra, trong lúc ánh sáng lập lòe, lòng bàn tay của hắn liền có thêm một thứ.

Lệnh bài đệ tử lại là đệ tử của thiếu niên tà dị này.

Lấy ra lệnh bài này, thiếu niên tà dị lập tức không còn lo lắng chút nào, hắn ngược lại rất rõ ràng, mặc kệ trước mắt lão giả này thân phận gì, có thực lực mạnh mẽ cỡ nào, một khi hắn lấy ra lệnh bài đệ tử, biểu lộ thân phận, vậy nếu là người Thái Vô Cung, tuyệt đối không dám ra tay với mình.

Có người đặc chí liền càn rỡ, Ngô Khí là loại người này, thiếu niên tà dị trước mắt này vậy mà cũng vậy.

Lão nhân gia, bản thiếu gia chính là Nhị đương gia của Thiên Ma điện ————— à không, là Nhị Thiếu điện chủ, được sư tôn tán thưởng là có được linh căn tư chất năm ngàn năm cũng khó gặp một lần, ừm, sư tôn nói ta sinh ra đã có Thuần Dương pháp thể cùng thai nhi, liền thông qua Tiên Thiên tâm mạch còn có một trái tim lao động ạch, ha ha ha. Lại qua mấy năm, dãy núi Thông Thiên này không có ai là đối thủ của ta nữa.

Lão giả tóc bạc mặt hồng kia còn chưa nói gì, thiếu niên tà dị này lại đem căn cơ của lão lộ ra hơn phân nửa, còn lộ ra nụ cười đắc ý với lão giả kia.

Lão giả vẫn cười tủm tỉm, khuôn mặt đỏ bừng như trẻ con tràn đầy thần âm vô hại, thanh âm trong miệng phun ra rất là hiền lành ôn hòa, ai cũng không sinh ra ý nghĩ phản kháng hoặc là giấu diếm.

A, nếu sư tôn người nói người năm ngàn năm khó gặp một lần linh căn tư chất, vậy ai là người có linh căn tư chất vạn năm khó gặp một lần đây.

Thiếu niên tà dị cũng không nghĩ tới lão giả này lại hiểm như vậy, vậy mà ngay lúc mấy câu nói này lại bắt được bàn chân đau đớn của hắn, thuận miệng hỏi một câu, liền làm cho mặt mũi của hắn biến hóa, lộ ra vẻ tức giận.

Hừ, lão gia hỏa người nói linh căn tư chất năm ngàn năm khó gặp một lần này đã là cực kỳ khó có được, làm sao còn có tư chất còn tốt hơn cả ta. Cái gì vạn năm khó gặp một lần, căn

bản không có, không hiểu thì đừng nói lung tung, sẽ bị người ta cười đến rụng răng.

Đến trẻ con ba tuổi cũng có thể nghe ra được ý giáo biện trong miệng thiếu niên tà dị này, huống chi là lão giả hạc phát đồng nhan vừa nhìn đã biết vô cùng cơ trí.

Bị thiếu niên kia mắng là lão gia hỏa, lão giả này cũng lơ đãng, ngược lại là sự đáng tiếc ở chỗ sâu trong ánh mắt càng thêm nồng đậm. Thậm chí hẳn còn có một loại cảm giác trực tiếp ra tay đem thiếu niên này cướp về, trực tiếp giam lỏng ở trong Thái Vô Cung, chậm rãi thu phục xúc động. Bất quá nghĩ đến tông môn đứng phía sau thiếu niên này, hẳn lại lập tức bỏ qua ý nghĩ này.

Bất quá ý nghĩ trêu chọc kia không tiêu tan, vẫn là cười híp mắt, nói với thiếu niên tà dị trước mắt: Đúng không, lão hủ kia sao lại nghe nói, vị Hạ Hầu sư huynh kia của ngươi, chính là người có tư chất linh căn vạn năm khó gặp một lần, Tiên Thiên Nguyên Ma Thể. Lão hủ còn biết, ngươi là nhị đệ tử của Thiên Ma Tông các ngươi. Mà đại đệ tử trên đầu ngươi, chính là vị Hạ Hầu sư huynh kia của ngươi.

Lời lão giả vừa ra khỏi miệng, lập tức khiến cho thiếu niên tà dị kia ngây ngẩn một lát, tiếp theo lại như tỉnh ngộ lại, lập tức giận dữ, ngón tay run rẩy chỉ vào lão giả tóc bạc, cơn tức giận liên tục. Lão giả này hiểu rõ về hẳn như thế, mặc dù không có há miệng kêu lên tên của hẳn., Nhưng có thể biết được vị Hạ Hầu sư huynh kia của hẳn, hiển nhiên hẳn biết không ít về hẳn. Đã như vậy còn trêu chọc hẳn, nếu hẳn còn không rõ hiện tại là bị người đùa bỡn, vậy thì không phải là tâm tư xích tử, mà là người ngu xuẩn.

Lão gia hỏa này, hóa ra ngươi sớm biết bản thiếu gia sẽ tới, cố ý ở chỗ này chờ ta chơi đùa, bốn thiếu gia cùng ngươi chưa xong.

Thiếu niên tà dị này vốn là đệ tử ma tông, tự nhiên sẽ không phải là người thuần phác gì, nói chuyện hành sự cho tới bây giờ đều là do con cháu của hẳn. Tuy rằng cũng không đến mức ngoan lệ, nhưng bị người ta trêu đùa như thế. Hẳn lại lập tức sinh ra ý nghĩ muốn đoạt mạng lão giả trước mặt, nhất thời

cũng quên mất mình có phải là đối thủ của lão giả này hay không.

Dưới sự tức giận bùng bùng, trong mắt thiếu niên tà dị này bỗng nhiên sinh ra biến hóa, một tia khí tức vô cùng hôn ám tràn ra, lập tức làm cho mảnh tiểu thiên địa này xuất hiện cảnh tượng cực kỳ quỷ dị, lúc này rõ ràng là ngày trắng. Nhưng những nơi đi qua dưới ánh mắt của thiếu niên tà dị, đều bị bóng tối bao phủ, tựa như đại địa đã đến ngày cuối, tất cả sinh linh đều bị bóng tối cắn nuốt.

Dị tượng như vậy, đối lại là đối thủ khác, chỉ sợ trước khi chiến đấu đã sợ hãi. Dù sao thi triển thần thông có thể tạo ra thanh thế vô cùng to lớn, nhưng thiếu niên tà dị như vậy, chỉ dựa vào ánh mắt căn mím cười của mình, liền có dị tượng bức này, có thể nghĩ thiếu niên này nếu toàn lực ra tay, sẽ là cảnh tượng đáng sợ như thế nào.

Nhưng lập tức, lão giả tóc bạc mặt hồng hào này, chỉ lạnh nhạt nhìn lướt qua khí tức hắc ám thôn phệ tới, trong mắt hiện lên một tia tán thưởng, sau đó chậm rãi nói ra một câu, lập tức để cho thiếu niên tà dị này thu hồi chiến ý cùng tức giận trên người.

Ân tiểu hữu, Cung chủ nhà ta vì muốn đột phá tầng cuối cùng kia, mà thường xuyên bế quan, nếu như ngươi còn không đi đưa ngọc thiệp kia, lão hủ sợ hấn lại tâm huyết đến ỏn ẻn bế quan, đến lúc đó nhiệm vụ của ngươi sẽ thành công.

Mấy chữ cuối cùng này lão giả mặc dù không nói ra, nhưng thiếu niên tà dị cũng lập tức hiểu rõ, nhớ tới nhiệm vụ lần này, mặc dù trong lòng vạn lần không nguyện ý đi vào, nhất là sau khi bị lão giả trước mắt trêu đùa một phen, càng không có chút hảo cảm nào với một trong sáu thế lực siêu cấp như Thiên Ma tông.

Bất quá thiếu niên này cũng phân biệt được sự thanh khinh giảm bớt, mặc dù trong lòng vẫn tức giận mắng liên tục, sự tức giận trên mặt cũng chưa tiêu mất, nhưng vẫn thu lại thần thông trong mắt, hung hăng trừng mắt nhìn lão giả tóc bạc vẫn còn đang cười tủm tỉm, hừ lạnh một tiếng, trong miệng một chút tôn kính cũng không có, lớn tiếng nói:

Hừ, lão gia hỏa này đã nhớ kỹ ngươi, chờ bản thiếu gia mấy năm nữa cũng đến cảnh giới này của ngươi, lập tức đánh tới Thái Vô Cung ngươi, sau đó trước mặt tất cả đồ tử đồ tôn của ngươi, hung hăng đùa bốn ngươi một lần. Hắc hắc, tràng diện kia nhất định rất đẹp mắt, không sai, liền làm như vậy, ha ha ha ha.

Lão giả vốn đang cười tủm tỉm, sau khi nghe thiếu niên tà dị nói ra những lời này, khuôn mặt lập tức cứng đờ.

Hắn vốn chỉ xuất phát từ lòng ghen tị, đùa nghịch một chút cái này thiếu niên tư chất linh căn đều để cho hắn vô cùng ngấp nghé, lại không nghĩ tới trực tiếp chọc giận thiếu niên này. Nghe ý trong lời nói của hắn, chỉ sợ thiếu niên thiên kiều sinh ra đã Tiên Thiên Thuần Dương Pháp Thể này ngày sau tu vi cao rồi, thật sẽ đến Thái Vô Cung gây phiền toái với hắn.

Tuy hắn hoàn toàn không lo thiếu niên này có thể dựa vào sức một người đánh lên Thái Vô Cung, nhưng lấy tư chất thiếu niên này, chỉ sợ thật không bao lâu có thể đuổi kịp cảnh giới của hắn, chỉ ít trước khi hắn phi thăng Tiên giới, đều nhất định phải đối mặt với một đối thủ khiến hắn đau đầu.

Thạch lão ma không biết đã tạo ra bao nhiêu sát nghiệt, lại còn có vận khí tốt như vậy. Đầu tiên là thu một đại đệ tử có được Tiên Thiên Nguyên Ma Thể Hạ Hầu Vô Uyên, lại thu một nhị đệ tử có tiên thiên chi xích tâm thuần dương thân thể Tiên Thiên. Những lão gia hỏa này đều đang lo lắng y bát của mình không người kế thừa, lão ma này ngược lại còn tốt, hai đệ tử có được tư chất linh căn tuyệt thế, chỉ sợ là không biết lựa chọn như thế nào.

Nghe nói lão gia hỏa này phái Hạ Hầu Vô Uyên đi đưa thiệp cho Thiên Tinh tông, hừ, cũng là không có ý tốt, nhất định là có chủ ý khí Tham Lang Phá Quân mấy lão gia hỏa kia. Không sợ ba lão gia hỏa kia trực tiếp thấy Hạ Hầu Vô Uyên nổi lòng tham, trực tiếp động thủ cướp đoạt. Hắc hắc, tốt nhất ba lão gia hỏa kia thật sự làm như vậy, nếu là thật, lão hủ kia cũng vậy.

Thiếu niên tà dị nghi hoặc nhìn chăm chăm lão giả trước mặt, nhìn thấy gương mặt hồng nhuận kia hiện lên vẻ xấu xa, lập

tức trong lòng nhảy dựng, vừa đến bên miệng quát mắng lại lập tức nghẹn họng trở về.

Lão gia hỏa này quý dị vô cùng, khí thế trên người cùng sư tôn cũng không sai biệt lắm, tạm thời không thể đắc tội, chờ tu vi của bản thiếu gia cao, trở về tìm mặt, ân, làm như vậy.

Trong lòng an ủi mình một chút, thiếu niên tà dị lại thả ánh mắt trên người lão giả kia, trong miệng quát như cũ, lại là con tức kia bị hấn áp chế rất nhiều, nghe ra có chút khí lực không đủ.

Lão gia hỏa, còn không dẫn đường, bản thiếu gia muốn đi gặp cung chủ các ngươi.

Thứ hai còn chưa xong.

Một, hai, hai, ba...

Kinh phong, đứng ở sâu trong Thông Thiên sơn mạch, có thể nói là điểm cuối cùng, là ngọn núi cao nhất trên đại lục Trung Châu. Cao tới mười vạn trượng, chọc thẳng vào thương khung, thẳng đến tinh không, giống như cột chống trời kia, lấy được danh tiếng là Kinh phong, lại như di tích di tích của thời đại Hoang Cổ lưu lại trên bầu trời sao.

Chỉ lấy một chữ làm tên, từ thượng cổ lưu truyền xuống, đây là một tòa cổ phong. Chỉ cần là tu sĩ của Thông Thiên Sơn Mạch đều biết, ngọn cô phong này như thiên thần đứng ở sâu trong Thông Thiên Sơn Mạch, ngọn cô phong này như là tuyên cổ đã ở bên trong, chung quanh nó, mặc kệ đã từng tồn tại cái gì., Thương Hải Tang Điền, biến hóa đến bây giờ, lại chỉ còn lại có vô tận hoang vu, liên tiếp hư không, rộng lớn vô biên, bất luận sinh linh hay yêu thú nào đến đây, đều chỉ cảm giác được mình nhỏ bé.

Đại Hoang là một mảnh bình nguyên rộng lớn, không biết vì sao, nơi này trở thành cấm địa của sinh linh, bất luận yêu thú cây cối, đều sẽ không xuất hiện ở Đại Hoang này, chính là tu sĩ nhân loại, cũng đều giống như vậy. Bởi vì nơi này, một tia linh khí cũng không có., Có, chỉ là hoang vu vô tận. Nhưng lúc này, tại biên giới Đại Hoang hoàng hôn ảm đạm, bỗng nhiên xuất hiện một điểm đen nho nhỏ. Điểm đen này rất nhỏ, so sánh với Đại Hoang rộng lớn, càng là như con kiến đối mặt với viễn cổ Côn Bằng thú, nhỏ bé như hạt bụi, không đáng nhắc tới.

Nhưng đối với Đại Hoang đã khô héo không biết bao nhiêu năm mà nói, điểm đen này xuất hiện, chính là khác thường, liền đủ để trở thành chỗ khác biệt duy nhất của Đại Hoang này.

Đó là một người, là một thanh niên, quần áo Mặc Khải, nửa người trên hoàn mỹ không sót mẻ, khuôn mặt lạnh lùng kiêu ngạo, một đôi kiếm mi tà phi vào tóc mai, tóc dài sau đầu kia đúng là Tử Phi, rủ xuống vai, cực kỳ quái dị. Thanh niên này

đứng ở nơi đó, liền tản mát ra một loại khí tức cực kỳ cao ngạo, giống như toàn bộ thiên địa đều không cho hắn thấy.

Hắn đứng ở biên giới Đại Hoang, nhìn thoáng qua Kinh Thiên Cổ Phong chỗ sâu trong Đại Hoang, trong mắt ngay cả một tia kính ý cũng không có. Chỉ là chậm rãi nâng lên một cái chân, sau đó bước ra một bước, tại thời điểm chân hắn rơi xuống, toàn bộ Đại Hoang tựa hồ cảm giác được ý niệm trong lòng thanh niên cao ngạo này, hắn muốn chinh phục nơi này, hắn muốn dùng khí tức của hắn, để cho toàn bộ Đại Hoang, thậm chí một tòa Kinh Thiên Cổ Phong cũng khuất phục.

Hắn hoàn toàn không thể phát giác, Đại Hoang dưới chân thanh niên cao ngạo này, tựa hồ lúc này thức tỉnh. Khí tức thể lương vô tận phát ra. Loại khí tức sau khi bị năm tháng tẩy lễ, nếu bị người ta cảm ứng được, đủ để người này trong nháy mắt trải qua cuộc đời của mình, chớp mắt già nua đến chết đi, hóa thành gỗ mục, tiếp theo là bụi bặm.

Ở trên Đại Hoang, từng tầng từng tầng tro bụi giống như lúc này trôi nổi lên, bỗng dừng để cho Đại Hoang dày đặc rất nhiều, trong mỗi một hạt tro bụi đều ẩn chứa khí tức cực kỳ hoang vu. Là khí tức Đại Hoang này, ý đồ cảm nhiễm cái sinh linh không biết trời cao đất rộng này muốn chinh phục Đại Hoang.

Hừ, sinh linh cầm địa, Đại Hoang Bình Nguyên, quả thực là chuyện cười. Người vào đời, chính là hao hết thọ nguyên, không thể chạy thoát vận mệnh tử vong. Cái gọi là Đại Hoang, bất quá mảnh đất này tiến vào cái chết của tuổi già mà thôi.

Khí tức cô ngạo trên người thanh niên này tựa như trời sinh, theo tiếng hừ lạnh ra khỏi miệng, bước chân hạ xuống, ngạo khí trên người hắn cũng phóng lên tận trời, loại khí thể trên trời dưới đất này duy ngã độc tôn, bao phủ xuống, lại để cho Đại Hoang này lại lâm vào yên tĩnh quỷ dị.

Trên cánh đồng hoang vu tràn đầy bụi bặm, một người độc hành. Mỗi một bước chân giẫm xuống, cánh đồng hoang vu dưới chân hắn càng thêm thể lương một chút suy bại. Mà khí tức trên người hắn khó có thể nhìn thấy tăng lên một phần, biên giới Đại Hoang không biết bao xa, nhưng thanh niên cao

ngạo, lại không có ý tứ thi triển bất luận thần thông gì., Chẳng qua là từng bước đi tới, mặc dù chỉ đi một mình, nhưng loại khí thể cao ngạo này chỉ có mình ta duy nhất khí thể, phát ra, lại để cho mảnh Đại Hoang đã bại vong đến mức tận cùng này triệt để thần phục.

Đối với kẻ bại trận, người thắng có quyền tước đoạt mọi thứ của nó, bao gồm cả sự tức giận sau cùng của mảnh đất này.

Từng bước một giẫm xuống, mỗi một bước rơi xuống đất, khí tức Đại Hoang liền bại vong một ít. Không để hấn hoàn toàn đi đến chỗ sâu trong Đại Hoang, Kinh Thiên Cổ Phong kia, vền vền đến nửa đường, thanh niên cô ngạo này liền dừng lại, nhìn xuống dưới thân mình, còn có chung quanh.

Phóng mắt nhìn ra, dưới chân thanh niên cao ngạo này, đã không còn bộ dáng Đại Hoang ban đầu. Có, chỉ là khắp nơi đều là vết rạn nứt hoa văn lý, như địa giới khô hạn nhiều năm, thậm chí càng nhiều, bởi vì nơi này, đã hoàn toàn mất đi tư cách trở thành một vùng đất màu mỡ, tuổi thọ của nó đã đến cực hạn, đã hoàn toàn bại vong.

Ngay cả thở dài một tiếng cũng không có, thanh niên cao ngạo chỉ nhìn thoáng qua, liền thu hồi ánh mắt, không có tiếp tục đi tiếp. Lúc đầu ngẩng lên, ánh mắt đã rơi vào chỗ sâu trong cổ phong Đại Hoang. Vô thanh vô tức, tại chỗ, thân ảnh thanh niên cô ngạo bắt đầu chậm rãi nhạt đi, sau mấy hơi thở, triệt để biến mất ở trên mảnh hoang nguyên này.

Vù vù

Kinh phong cùng hoang nguyên phía dưới giống nhau, đồng dạng là một tòa cổ sơn đến hoàng hôn, trên tòa đại lục Trung Châu này, không có một cái mạng, mặc kệ là dã thú, hay là thực vật, hoặc là dị chủng, đều không có. Trong tầm mắt, ngoại trừ nham thạch sa sỏi lạnh như băng, chính là từng mảnh vách núi dựng đứng.

Nó cũng bại vong đến cực hạn, từ thượng cổ di lưu lại, cuối cùng cũng đến tuổi già. Vô số cuồng phong ở trên không sinh ra, sau đó thổi quét ngọn núi khổng lồ hoàn toàn cắm vào thương khung này, cát bay đá chạy, mỗi một lần gào thét,

những cuồng phong kia có thể từ trên cự phong này đào đi không biết bao nhiêu cát đá.

Nhưng chẳng biết tại sao, những cơn lốc cổ phong này bao phủ lại, đến cuối cùng lại biến mất ở cổ phong khác, những cát đá kia cũng giống như vậy, lại lần nữa trở về trên ngọn núi.

Trong từng tầng cuồng phong, trên đỉnh núi bỗng nhiên xuất hiện một bóng người.

Bóng người này mới đầu ở chân núi kia, bất quá chỉ trong nháy mắt, hần liền đến cực cao, mặc dù so sánh với cả tòa cự phong, bóng người vẫn như cũ xem như là ở chân núi, một đường từ trong cuồng phong đi tới, bước chân nâng lên, sau đó hạ xuống, không khác đi đường một chút nào với phàm nhân. Nhưng mỗi một bước bước ra, hần có thể vượt qua kịch liệt vượt qua ước chừng mấy chục trượng, lại không đột ngột chút nào, giống như những thổ địa dưới chân hần tự động rút ngắn khoảng cách, cảnh tượng cực kỳ quỷ dị.

Kình phong là một tòa cổ phong, nếu dựa theo số lượng thiên địa kiếp để tính, tòa cổ phong này cũng giống như Thiên Ma tông cùng Thái Vô cung, đều là tồn tại vượt qua thượng cổ kiếp số. Mà không giống với Đại Hoang kia, tòa cổ phong này mặc dù cũng là đến tuổi già., Nhưng dù sao cũng là ngọn núi cao nhất trên toàn bộ đại lục Trung Châu, căn bản không có khí vận gì cả, lại vượt qua kiếp số, loại khí tức tuyên cổ này, căn bản không phải đại hoang bình nguyên phía dưới có thể so sánh.

Bất luận người nào bước lên ngọn cổ phong này, đều sẽ bị khí tức cổ xưa kia ảnh hưởng, hoặc là hóa thành một pho tượng đá, hoặc là trực tiếp hóa thành gỗ mục mục nát, cuối cùng trở thành bụi trần.

Nhưng bóng người kia, một đường từ chân núi đi tới, lại một chút cũng không bị loại khí tức đáng sợ tuyên cổ trên đỉnh núi này ảnh hưởng. Thậm chí, trên thân người này phát ra khí thể cô ngạo, cùng khí tức trên ngọn cổ này không hợp nhau, hai người đụng nhau, không chút nào nhường.

Chuyện này không liên quan đến tu vi, chỉ là khí tức trên chém giết, một là tử vật, là một tòa cổ phong vượt qua thượng cổ kiếp số, mà là nhân tu, một người cực kỳ cao ngạo. Hai cổ khí tức hoàn toàn bất đồng hỗn tạp cùng một chỗ, va chạm không ngớt, nhưng đều không tổn hao gì, chỉ là tranh chấp không đến mà thôi.

Cảnh tượng hiển hóa ra, chính là trong tầng tầng cuồn phong kia, một bóng người độc hành, quanh người hắt như thành hư không, tất cả cuồn phong đều tự động thoái tán, không e ngại hành tẩu của người này chút nào.

Kình phong dù sao cũng là tử vật, tuy là vượt qua thượng cổ kiếp số, nhưng dù sao cũng không có khả năng sinh ra linh trí. Trên đỉnh phát ra khí tức cổ xưa, cũng chỉ là tự động phát ra, cũng không ngưng tụ, cũng không có ý niệm đối kháng ở bên trong. Sinh linh trên ngọn cỏ này, có thể chịu được liền có thể tiếp tục đi về phía trước, nếu không chịu được, tự nhiên sẽ bị khí tức kia lây nhiễm, hóa thành gỗ mục, mất đi tính mạng.

Kỳ thật đây cũng là một loại phương pháp tu hành, rất nhiều tu sĩ đều biết, trong tu chân giới tuy có ngàn vạn công pháp, nhưng lực lượng rèn luyện thần hồn lại cực ít. Có một ít tu sĩ sẽ lợi dụng cổ phong này để tu luyện khí tức cổ xưa đáng sợ, nhưng loại phương pháp này quá mức mạo hiểm, là lấy thời gian một ngày, cũng không có bao nhiêu tu sĩ tới đây.

Không biết người thanh niên này, tới đây là vì cái gì, nhìn hành vi của hắn, lực lượng thần hồn cường đại, thậm chí một chút sinh khí cuối cùng ở trong Đại Hoang cũng bị hút đi, tự nhiên sẽ không phải là nhỏ yếu, chỉ sợ trong tu sĩ cùng cảnh giới, lực lượng thần hồn của hắn đã là cường đại nhất đám người.

Cổ phong mười vạn trượng, từ xa nhìn lại, chỉ có thể nhìn thấy ngọn núi hoang vu, về phần đỉnh núi, thậm chí là sườn núi, đều không thể nhìn thấy. Cho dù xa hơn cũng vậy, bởi vì đó đã là cách mấy ngàn trượng trên không trung, đó là trên biển mây dưới trời.

Thanh niên cao ngạo này ngẩng đầu, trong hai mắt sâu như biển, tràn đầy khí tức bất khuất cao ngạo, tựa hồ cái gì cũng

không thể khiến thanh niên này cúi đầu, tòa cổ phong hùng vĩ trước mắt này, cũng không thể.

Sau nửa canh giờ, hơn một ngàn trượng, thanh niên cao ngạo này từ trong cuồng phong đi ra.

Lại nửa canh giờ, năm ngàn trượng.

Một canh giờ, một vạn năm ngàn trượng, thanh niên hiện thân.

Trên biển mây, đã là cao mấy vạn trượng, ở đây, ngoại trừ vân khí mênh mông vô tận như biển, những thứ khác đều không nhìn thấy, duy nhất cảnh trí bất đồng, chính là cổ phong dưới chân. Nơi này là sườn ngọn núi cổ xưa, năm vạn trượng.

Đứng ở sườn núi này, thanh niên cao ngạo bỗng nhiên dừng bước, mở hai mắt nhìn về phía bầu trời này. Ở trước mắt hắn, thiên địa rộng lớn, quả thực là trước nay chưa từng có, ngoại trừ mây khói trắng xoá, không có gì khác, bầu trời ngay trước mắt, phảng phất đưa tay liền có thể chạm đến.

Cảnh tượng như vậy, rơi vào trong mắt thanh niên này, vừa rồi trong mắt hắn hiện lên một tia sợ hãi thán phục. Đột nhiên hắn há miệng hung hăng hít một hơi, trong nháy mắt xuất hiện thái độ thôn hấp, phảng phất như một con Thái Cổ Ma Thần, đem toàn bộ thiên địa đều hút vào trong miệng, cực kỳ đáng sợ.

Toàn bộ thiên địa đều đang thu nhỏ lại, mất đi tất cả ánh sáng, trở nên u ám, muốn chìm vào trong miệng lớn Ma Thần, vực sâu vô biên. Trong nháy mắt, thanh niên cao ngạo kia lại di chuyển, lần nữa bước ra một bước, một bước này, hoàn toàn vượt qua hư không, tất cả khoảng cách dưới một bước này đều trở thành chỉ trong gang tấc, chớp mắt đã đến.

Lại mở mắt ra, thiên địa khôi phục nguyên dạng, trên biển mây, dưới bầu trời, giữa đất trời hiện lên một đảo hoang, trên đó đứng một thanh niên, lạnh nhạt nhìn lên đỉnh đầu, nơi đó đã không còn là bầu trời, mà là Tinh Hải.

Thứ nhất là vé đề cử chưa xong.

Một, hai, hai, ba...

Trên biển mây, sao trời đầu, vô biên vô hạn, trừ sao trời, không còn gì khác.

Trên đỉnh Kinh phong, dưới biển sao kia, giống như một tòa đảo nhỏ giữa thiên địa, lẻ loi lơ lửng đứng ở nơi nào, tùy thời có thể bị biển mây bao trùm, không còn ngày đầu lộ diện.

Bất quá bây giờ trên đảo hoang này, cũng đã đứng đây một người. Mặc Kiền quần áo, trên thân trần, khuôn mặt như đao gọt, Quỷ Phủ Thần Công, không có một tia tì vết, trên người tản mát ra khí tức mắt không nhìn thấy gì, đó là một loại cô ngạo, rất khó tưởng tượng, thế gian lại có một nam tử hoàn mỹ như thế.

Ánh mắt của thanh niên kiêu ngạo này, mắt trắng đen, không khác gì người thường, nhưng trong con ngươi lại phản phát như ẩn giấu một thế giới khác. Ánh mắt hắt chợt hiện ra, quả thực giống như vực sâu như biển, bao dung tất cả, lại miệt thị tất cả.

Bất quá cho dù dưới ánh mắt này của hắn, tinh hải trên đỉnh đầu cũng vẫn như vậy, vô biên vô hạn vô biên, ngôi sao đầy trời kia thật sự như biển, hoàn toàn không nhìn thấy điểm cuối, càng không rõ có bao nhiêu viên, mà mỗi một ngôi sao kia cho người ta cảm giác đều là thật, bên trong mỗi một ngôi sao đều ẩn chứa lực lượng, phát ra khí tức, đều không phải sinh linh có thể chống cự.

Sau khi nhìn một lát, thanh niên cao ngạo này mới chậm rãi thu hồi ánh mắt, một nụ cười hiện lên ở khóe miệng. Nhưng không có động tác nào khác, chỉ là nhìn chằm chằm một chỗ, là một chỗ hư không dưới biển sao kia. Cũng không biết qua bao lâu, ánh mắt của hắn từ đầu đến cuối đều ở nơi nào, một chút biến hóa cũng không có.

Rốt cuộc, từng tiếng cười phóng khoáng từ trong hư không truyền ra, đồng thời, một bóng người cao lớn cũng hiện hóa ra.

Ha ha, không hổ là Hạ Hầu huynh, phụ thân ta nói rất đúng. Thế hệ trẻ tuổi của Ma Tông, người đứng đầu, không phải Hạ Hầu Vô Uyên thuộc Thiên Ma Tông. Ban đầu bản thiếu chủ còn không tin, bây giờ vừa thấy, quả nhiên là dưới danh nghĩa lòng lẫy không có hư sĩ, Hạ Hầu huynh nhận được cái tên này.

Trong tiếng cười phóng khoáng, một bóng người cao lớn hiện hóa ra. Người này không ngờ cũng là một thanh niên, ngũ quan diện mạo hoàn mỹ đến cực điểm, phong thần tuấn lãng, đầu đội Tinh Quan. Người mặc một bộ Tinh Thần Vũ Y, từ sâu trong hư không bước ra, cho người ta cảm giác tựa như một tôn Đế Hoàng vô cùng quý giá hàng lâm xuống nhân gian. Chư thần tránh lui, sinh linh thần phục.

Thanh niên này cũng không giấu diếm, hoặc là khinh thường giấu diếm thân phận mình, vừa xuất hiện liền hiển lộ thân phận với thanh niên cao ngạo kia. Nghe ý trong lời nói của hắn, hắn vậy mà là một vị Thiếu Cung chủ, mà có thể ở nơi đây, lại đáng được vị thanh niên được xưng là đệ nhất nhân của Ma Tông thế hệ trẻ tuổi đến đây, sau lưng Phổ Thiên hạ cũng chỉ có một địa phương, một trong ba đại tông môn siêu cấp của liên minh tiên đạo, truyền thừa thần bí khó lường của Thiên Tinh tông.

Sau khi thanh niên cao ngạo tên Hạ Hầu vạch trần thanh niên tôn quý trước mắt, trên mặt lại không có một chút đắc ý nào, chẳng qua là ánh mắt đặt trên người thanh niên kia, tràn ngập lời nói ngạo khí vô biên từ trong miệng hắn phun ra.

Người cũng không tệ, còn nữa, trận pháp này không tệ.

Phần lớn những người cao ngạo đều là tiếc chữ như vàng, chỉ là một câu nói của thanh niên trước mắt này mà thôi, ý tứ biểu đạt lại đã đủ nhiều. Vị thanh niên quý tộc này đi ra chính là tán dương thanh niên cao ngạo này một phen. Nhưng thu hồi lại chỉ nói một câu người cũng không tệ.

Nếu đổi lại là người khác nói như vậy với hắn, lấy tính cách và thân phận của hắn, sớm đã ra tay oanh sát người kia. Nhưng thanh niên trước mắt ngạo khí vô biên này, hắn lại không thể làm như vậy, thậm chí cho dù hắn muốn như vậy, cũng chưa

chắc có thực lực này. Những lời lúc trước hắn nói ra, cũng không phải là thủy phân.

Hắn cũng rất rõ ràng, vị phụ thân cực kỳ thần bí của mình kia, chưa từng đánh giá đối với một tu sĩ trẻ tuổi như thế. Cho dù là đánh giá đối với con trai này của hắn, cũng không phải người đứng đầu thế hệ trẻ tuổi Tiên Đạo liên minh ngang hàng với thanh niên trước mắt này, mà vèn vèn chỉ là một câu ba hạng đầu mà thôi.

Tuy nói hắn cũng không phải là người lòng dạ hẹp hòi gì, nhưng nhìn thấy trong mắt phụ thân người có thể đè ép mình một đầu, trong lòng không tự chủ được liền có ý nghĩ không phục hiện ra. Tựa hồ đã nhận ra ý niệm trong lòng thanh niên tôn quý trước mắt, khí thế trên người thanh niên cao ngạo tên Hạ Hầu bỗng nhiên biến đổi, trong nháy mắt phóng ra chiến ý mạnh mẽ đến cực điểm, mãnh liệt lao về phía thanh niên tôn quý.

Đến tốt lắm.

Thanh niên tôn quý nhìn thấy một màn này, chỉ sửng sốt một chút, sau đó trên mặt lộ ra nụ cười, trong mắt hiện lên một tia kích động. Trong miệng quát nhẹ một tiếng, sau đó khí tức trên người liền thay đổi, khí thế to lớn cũng mãnh liệt tuôn ra, trong nháy mắt đó, quả thực như thủy triều, tinh quang chói mắt vô cùng hiển hóa ra, trong tay thanh niên kia, một thanh phong đầy vết tinh tú chợt xuất hiện.

Thanh niên này không đè nén chiến ý trong lòng mình, lập tức để biển mây sinh ra biến hóa đáng sợ, nhất là trên đỉnh đầu kia, ngôi sao như biển, vốn dĩ tinh đấu không thay đổi, bỗng nhiên lúc này đều muốn di chuyển bình thường, hưởng ứng khí tức trên thân thanh niên quý tộc kia, từng đạo tinh quang đáng sợ chiếu xuống, làm cho người ta nhìn không được sinh ra cảm giác thanh niên trước mắt này chẳng lẽ là chủ nhân quần tinh.

Nghe tiếng thiện chiến của Hạ Hầu huynh từ lâu, ta chu triệt trong thế hệ trẻ tuổi cũng có chút hư danh, mặc dù không bằng Hạ Hầu huynh, nhưng cũng muốn cùng Hạ Hầu huynh luận bàn ẩn chứng tu vi một chút.

Thanh niên quý tộc này không nhiều lời, trong miệng phun ra hai câu ngữ điệu đường hoàng che giấu, sau đó cổ tay run lên, phía trên Tinh Ngân trường kiếm đột nhiên sáng lên, cũng không cho thanh niên cao ngạo tên Hạ Hầu kia cơ hội nói lời đổi ý, trực tiếp ra tay.

Không có bất kỳ lời nói nào khác, chỉ là một kiếm chém xuống, không hề có chút hoa mỹ nào, cách một khoảng cách rất xa, liền như vậy ngang nhiên hướng về phía cô đảo của thanh niên kiêu ngạo, chém xuống.

Tinh Ngân Trường Kiếm này chém xuống một kiếm, lập tức chỉ thấy ánh sao đầy trời đều ngưng tụ trên mũi kiếm kia, thiên địa nơi này cũng vì vậy mà âm đạm trong chớp mắt kia, sau một khắc, một đạo tinh quang phá vỡ hư không hiện lên, ngưng tụ thành một đạo kiếm khí tinh thần cực kỳ đáng sợ, tùy ý mà đi về phía hòn đảo nhỏ lẻ loi kia.

Tinh Đồ

Dưới đạo kiếm khí tinh thần này, khoảng cách xa như vậy cũng trở thành vật trang trí, trong nháy mắt đã vượt qua, thậm chí còn không đến kịp thời. Kiếm khí vừa hiện, liền trực tiếp phá toái hư không, xuất hiện ở trên không hòn đảo hoang kia.

Uy thế này, nào phải tu sĩ bình thường có thể có được, cho dù là tu sĩ Hóa Thần, muốn thi triển thần thông kinh người như vậy, chỉ sợ cũng phải bồi dưỡng hồi lâu, hao tổn trong cơ thể hơn phân nửa chân nguyên không thể. Nhưng trong tay thanh niên tôn quý mặc Tinh Thần Vũ Y này, lại vẻn vẹn chỉ là một kiếm tiện tay mà thôi.

Từ khi thiên địa sinh ra, tinh thần chính là tồn tại cổ xưa nhất, dù là năm tháng cũng không cách nào xóa đi tồn tại tinh tú. Lực lượng tinh thần chính là lực lượng tuyên cổ nhất giữa thiên địa. Dưới đạo kiếm khí tinh thần này, đơn giản muốn trấn diệt hết thảy, hóa thành hư vô, trực tiếp bị chôn vùi.

Nhưng trên đảo hoang, thanh niên cao ngạo tên Hạ Hầu kia, giờ phút này trên mặt lại không có một chút ngưng trọng nào, ngược lại khi nhìn thấy đạo Tinh Thần Kiếm Khí này xuất hiện, trong mắt lóe lên một tia thất vọng, một tia thất vọng này

cũng cực kỳ rõ ràng, ít nhất thanh niên quý tộc kia liền thấy rõ ràng.

Chẳng biết tại sao, nhìn thấy Hạ Hầu Vô Uyên lộ ra thần sắc như vậy, trong lòng hắn rõ ràng hiện lên một tia dự cảm không tốt. Không chờ hắn xác định dự cảm này, lập tức nhìn thấy trên đảo hoang kia, Hạ Hầu Vô Uyên giơ cánh tay, chậm rãi nắm thành quyền. Xem bộ dáng của hắn, rõ ràng là muốn lấy một đôi tay thịt đối với Tinh Thần Kiếm Khí của hắn, thậm chí ngay cả một chút lui về phía sau cũng không có chuẩn bị.

Tựa như nâng thẳng lên, tư thái coi rẻ như vậy, lập tức làm cho chu toàn mặt hắn trở nên khó coi vô cùng. Trong lòng càng giận dữ, cổ tay chấn động, Tinh Ngân trường kiếm trong lòng bàn tay liền phát ra tinh quang chói mắt không gì sánh được, cùng ngôi sao đầy trời kia hô ứng, tựa hồ chỉ cần vị thiếu tông chủ Chu triệt này tiện tay chấn động, có thể dẫn xuống một ngôi sao nện xuống.

Chu triệt giận dữ, lại không ảnh hưởng đến động tác của Hạ Hầu Vô Uyên chút nào, thần âm trên mặt không thay đổi chút nào, lẳng lặng chờ kiếm khí tinh thần kia giáng lâm. Kiếm khí vốn nên đẹp yên hết thảy, rơi xuống dưới. Còn chưa kịp phóng ra lực lượng đáng sợ trong đó, lại lập tức bị một nắm đấm ngăn cản.

Nắm đấm thịt bình thường cùng thanh thể kinh người của tinh thần kiếm khí va chạm vào nhau, phản ứng chính là kiếm khí tinh thần trong nháy mắt nứt toác ra, sau đó hóa thành một đoàn tinh quang tiêu tán trong hư không, mà nắm đấm kia lại không chút nào chậm rãi thu trở về.

Nếu có người quan sát, chỉ sợ lập tức sẽ cắn nát lưỡi của mình. Ai cũng có thể nhìn ra uy lực của đạo kiếm khí tinh thần kia, chỉ sợ một tu sĩ Hóa Thần sơ giai căn bản không ngăn được đạo kiếm khí kia. Nhưng dưới một quyền của Hạ Hầu Vô Uyên cô ngạo đến cực điểm, kiếm khí tinh thần liền tự hủy, ngay cả tạo thành một chút phiền toái cũng không làm được.

Một quyền đập nát một đạo kiếm khí tinh thần thanh thể kinh người, Hạ Hầu Vô Uyên thu hồi nắm đấm, nhưng lại không có dừng lại, mà thân hình hoàn toàn chuyển động, sải bước ra

một bước, thân trên trần trần như có hào quang màu đen phun trào, như Ma Thần lâm thế, chấn động thương khung.

Bộp bộp bộp

Tiếng vang vô cùng nặng nề truyền đến, đã thấy trên hư không, thanh niên như một vị Ma Thần đạp chân mà đi, mỗi một bước giẫm lên trên hư không, đều như cự chùy oanh kích, thanh thế dọa người. Ngoại trừ thanh thế này ra, trong hư không lại không có bất kỳ thứ gì khác đi ra, một tia khí tức khác cũng không lộ ra.

Cũng chính vì vậy, Thiếu tông chủ Thiên Tinh Tông vốn mang vẻ mặt tức giận, khuôn mặt lại biến đổi, lần này lại đổi thành một màn ngưng trọng, không còn một chút ý nghĩ khinh thường nào nữa. Người trước mắt tên là Hạ Hầu Vô Uyên này, đúng như phụ thân hắn nói, là một trong những đối thủ cường đại nhất trong tu chân giới của hắn ngày sau.

Ha ha... Hạ Hầu huynh nếu muốn chiến, vậy chúng ta liền chiến một trận thật tốt.

So sánh với Hạ Hầu Vô Uyên vô thanh vô tức, vị thiếu tông chủ Chu triệt thiếu này hiển nhiên là người không muốn chịu thiệt. Trong lúc nói chuyện, chiến ý cũng tự dâng trào, Tinh Ngân trường kiếm trong tay càng như tiến vào trạng thái gì đó, từ phía trên tràn ra tinh quang chói mắt đến cực điểm, quả thực giống như một ngôi sao nhỏ vậy.

Giết!

Như sấm sét chín tầng trời, ầm ầm nổ vang. Là lúc thân thể Hạ Hầu Vô Uyên, Ma Thần đạp lên hư không chấn động, sau hai ba bước đã tới trước mặt Chu Thiếu tông chủ Thiên Tinh Tông. Hắn há miệng quát một tiếng, lập tức thấy khí lưu trong hư không dâng trào, thiếu chút nữa bị một tiếng rống này của hắn phá nát.

Mà vị Chu thiếu tông chủ kia, lại nhìn thấy mặc quang lưu chuyển trước mắt, như Thượng Cổ Ma Thần kia hàng lâm, khí tức hung sát tàn sát sinh linh vạn vật, hiển hóa ra, không ngờ lại là một đôi nhục quyền.

Tuy là như thế, nhưng hắn cũng không dám có chút khinh thường nào, mắt thấy một đạo kiếm khí Tinh Thần vừa rồi chính mình phóng ra bị đánh tan ngay dưới một quyền kia, tự nhiên biết được, hung nhân trước mắt này hoàn toàn không giống với những đối thủ trước kia của hắn. Nếu không cố kỵ mặt mũi không toàn lực ra tay, chỉ sợ sẽ bại vô cùng.

Tinh Đồ

Vẫn là hai chữ lúc trước phun ra, nhưng Tinh Ngân Thanh Phong kia đâm ra, không phải là tuôn ra từ một đạo kiếm khí tinh thần nữa. Mà là một dòng nước lũ kiếm khí, ước chừng mấy trăm đạo kiếm khí tinh thần từ bên trong lưỡi kiếm tuôn ra, nháy mắt liền xé rách hư không, dòng khí phía sau hư không còn chưa cuốn ra, liền bị dòng nước lũ tinh thần kiếm khí này xoắn nát.

Quang Hoa Diệu Mục, đủ để cho bất luận con mắt nào mất đi hiệu dụng, mỗi một đạo kiếm khí tinh thần, đều có được lực lượng hủy núi diệt sông, nếu như dòng lũ kiếm khí này đánh đến trên mặt đất, uy lực chỉ sợ sẽ không bại bởi một ngôi sao băng chân chính.

Nhưng lúc này thừa nhận dòng lũ kiếm khí này, lại không phải là mặt đất, mà là một người, một nắm đấm.

Không tiếng động, vẫn không tiếng động, cũng không thay đổi. Đôi nắm tay kia vẫn không hề thay đổi, đánh thẳng tới, cũng mặc kệ trên đường kia ngăn cản một dòng kiếm khí như nước lũ. Thậm chí trước khi hai quyền va chạm, trong đôi quyền kia không lộ ra chút lực lượng nào, thật sự chỉ là một đôi nắm tay mà thôi.

Ầm này động tĩnh ngược lại không nhỏ, nhưng cảnh tượng xuất hiện vẫn như cũ làm cho vị thiếu tông chủ Thiên Tinh Tông này cực kỳ kinh ngạc. Hắn tự tin lấy kiếm khí hồng lưu trong tay hắn thi triển ra, dù là đối thủ cùng cấp với hắn, ứng phó cũng phải luống cuống tay chân. Nhưng trước mặt Hạ Hầu Vô Uyên, lại vẫn là một quyền nện xuống, trong nháy mắt đánh tan dòng kiếm khí của hắn, tinh mang phun trào, lại tán dạt biến mất.

Đúng lúc thiếu tông chủ Thiên Tinh tông Chu triệt để vì lần giao thủ này mà khiếp sợ, trên mặt Hạ Hầu Vô Uyên cao ngạo chột hiện lên một tia sát ý làm người ta nhìn vào đáy lòng phát lạnh, chiến ý trên người hắn cũng mãnh liệt tăng vọt đến mức đáng sợ cực độ, thậm chí còn tuôn ra sát khí đáng sợ hơn.

Giết!

Lại một tiếng quát tháo như sấm sét, nhưng lần này không giống như lúc trước, Hạ Hầu Vô Uyên tựa hồ động sát ý, hoàn toàn không phải loại ý tứ luận bàn trước đó. Khí tức từ trên người hắn phát ra, khiến người ta cảm ứng rất rõ ràng, Hạ Hầu Vô Uyên là thật muốn giết chết thanh niên tôn quý trước mắt, thiếu tông chủ Thiên Tinh Tông chu đáo.

Cho dù bản thân Chu triệt, tựa hồ cũng bị một biến hóa đột nhiên của Hạ Hầu Vô Uyên làm cho kinh ngạc một chút. Cũng là lần này, Hạ Hầu Vô Uyên động thủ.

Hắn thu hồi thiết quyền, đột nhiên khom người, sau đó toàn bộ thân thể không chút nào huyết gió hướng về phía Chu triệt. Trong phút chốc, hư không rung chuyển, một hư ảnh Ma Thần ngửa mặt lên trời gào rú đáng sợ bỗng nhiên xuất hiện, mà Hạ Hầu Vô Uyên, chính là trung tâm hư ảnh Ma Thần này.

Nguyên Ma tan thành mây khói.

Giống như thanh âm từ thời đại Viễn Cổ Ma Thần truyền đến, rơi vào trong tai Chu triệt, quả thực so với Kinh Lôi trên chín tầng trời càng thêm đáng sợ.

Hư ảnh Ma Thần kia, tựa hồ hết thảy đều muốn nứt vỡ, bị đụng nát, bất kể là núi là sông, là trời hay đất, đều giống nhau, loại khí thế này, chính là vỡ nát tất cả, ngay cả thiên địa đều phải nứt vỡ, huống chi chu triệt con người nhìn như nhỏ bé này, chưa hoàn toàn tiếp tục.

Một, hai, hai, ba...

Nguyên Ma tan thành mây khói.

Bốn chữ này, tựa như từ thời đại Viễn Cổ Ma Thần truyền đến, vang lên bầu trời, rơi vào trong tai Chu Ngọc, đường đường thiếu tông chủ Thiên Tinh tông này, làm cho tâm cảnh hấn nhiều năm chưa từng nổi lên sóng gió lập tức rung chuyển.

Bất quá lập tức, trên mặt Chu triệt cũng hiện lên sát ý, tượng đất còn có ba phần tức giận, vốn dĩ trong lòng hấn chỉ không cam lòng với địa vị đại đệ tử Ma Tông Hạ Hầu Vô Uyên trong tu sĩ Ma đạo này, địa vị cao hơn so với hấn trong tu sĩ Tiên đạo, là lấy ý niệm tranh phong luận bàn luận một phen, không nghĩ tới mới đánh mấy lần, Hạ Hầu Vô Uyên liền nổi lên sát ý.

Hấn dựa vào cái này, mặc dù chỉ là thân thể đánh tới, nhưng lấy thân phận thiếu tông chủ Thiên Tinh Tông của hấn, sao có thể nhìn không ra Hạ Hầu Vô Uyên đã toàn lực xuất thủ, thân có Tiên Thiên Nguyên Ma thể trời sinh đã thích hợp tu Ma, tư chất linh căn ngàn năm khó gặp. Hạ Hầu Vô Uyên ở Thiên Ma tông là thụ sủng tín, toàn bộ Thông Thiên sơn mạch ai mà không biết Hạ Hầu Vô Uyên tu luyện thần thông là mạnh nhất Nguyên Ma tông.

Vừa là chiến thể, lúc chiến đấu, chính là trực tiếp lấy thân thể chém giết, như Viễn Cổ Ma Thần kia tùy ý một chút, liền có thể hủy diệt nhật nguyệt, vỡ nát thiên địa.

Ví dụ như hiện tại, Hạ Hầu Vô Uyên cong người lao tới, vừa làm liền sinh ra động tác, thiên địa đều phải bị hấn làm cho vỡ nát. Nếu như hấn thay đổi Ma Thần viễn cổ đến đây, chỉ sợ có thể khiến thiên địa vỡ nát.

Nhưng mặc dù hiện tại không phải Ma Thần, lấy tu vi Hạ Hầu Vô Uyên Hóa Thần đỉnh phong, nếu bị hấn dựa lên, Chu Thiên Tinh Thần Pháp mình cô đọng nhiều năm không chịu đựng được, mặc dù không đến mức bị nứt vỡ thành một đồng thít nát, nhưng nhiều năm khổ tu hủy đi một lát lại là khẳng định.

Rất nhiều ý niệm này chỉ lướt qua trong nháy mắt, lúc nhìn thấy Hạ Hầu Vô Uyên không chút khách khí thi triển ra chiến kỹ Ma Thần bậc này, hắn liền có phương pháp ứng đối, chỉ là vẫn như cũ khó nén tức giận trong lòng, cũng theo đó hạ trọng thủ, thi triển ra thủ đoạn chỉ có lúc cùng người đánh nhau sinh tử mới có thể thi triển ra.

Hạ Hầu Vô Uyên, khinh người quá đáng.

Tinh vẫn...

Chu triệt đề nổi giận, cũng động thủ, Tinh Ngân Trường Kiếm trong tay đột nhiên chỉ về phía Tinh Hải trên đỉnh đầu, lập tức thấy Tinh mang phun trào kịch liệt. Mà trên đỉnh đầu, trong Tinh Thần Chi Hải vô biên vô hạn, đột nhiên có một ngôi sao kịch liệt chấn động lên. Sau đó tại Chu triệt trong miệng lạnh giọng phun ra hai chữ, ngôi sao này bỗng nhiên yên lặng một chút, nhưng sau một khắc, nó đã động dậy.

Ngôi sao rơi xuống, ngôi sao kia, sau khi trong miệng Chu triệt phun ra hai chữ kia, trong nháy mắt thoát ly Tinh Thần Chi Hải, rơi xuống Vân Hải Cô Đảo phía dưới.

Cảnh tượng còn kinh người hơn cảnh tượng Hạ Hầu Vô Uyên thi triển chiến kỹ nguyên ma phá thiên, sao trời rơi xuống, chớp mắt đã khiến hư không thiên hỏa dao động. Ngôi sao kia mang theo lực lượng vô tận, từ Tinh Thần Chi Hải thoát ly, rơi xuống phía Hạ Hầu Vô Uyên.

Nếu chu toàn thật sự từ Ngoại Tinh Thần bên ngoài vực ngoại triệu hoán đến ngôi sao, vậy mặc dù tốc độ tinh thần này nhanh hơn nữa, trước khi rơi xuống cũng đủ để Hạ Hầu Vô Uyên thi triển Nguyên Ma Băng Thiên một trăm lần, nhưng quỷ dị chính là, ngôi sao này rơi xuống, trong nháy mắt đã đến không trung Vân Hải. Trên đảo hoang kia, thậm chí là đỉnh đầu của Hạ Hầu Vô Uyên.

Vẫn tinh ở đỉnh, mang theo lực lượng vô cùng vô tận cuốn theo khí tức nóng rực như thiên hỏa, quả thực phải đem tất cả phía dưới đập thành hư vô, mà lực lượng một ngôi sao, tuyệt đối có thể khiến cho mọi thứ bị đập trúng hóa thành hư vô. Nếu một ngọn núi cao bị đập trúng, ngọn núi cao kia sẽ bị san

thành bình địa. Nếu một dòng sông lớn bị đập trúng, dòng sông lớn kia sẽ bị thiêu đốt khô cạn hố cát.

Không may mắn thoát khỏi, đây chính là lực lượng của ngôi sao, mỗi một ngôi sao, ẩn chứa lực lượng đều không phải là những sinh linh bình thường có thể kháng cự, cũng không dám chống cự. Bất quá cũng có ngoại lệ, giống như hiện tại, Hạ Hầu Vô Uyên vốn ở dưới ngôi sao, không biết vì sao, vậy mà vào lúc này lại lộ ra nụ cười. Ánh mắt kia, rõ ràng là một bộ dáng âm mưu đã đạt được, một chút sợ hãi cũng không có.

Thấy ngôi sao kia rơi xuống, còn chưa hoàn toàn rơi xuống, hắn liền trực tiếp bỏ qua Thiêu tông chủ triệu hoán ra tinh thần này, Ma Thần xoay người, sải bước đi về phía ngôi sao rơi xuống.

Nguyên Ma tan thành mây khói.

Lại là ắt thân va chạm, nhưng đối tượng trả lời này lại không phải chu đao, mà là ngôi sao rơi xuống kia.

Gần như, ngôi sao này hoàn chỉnh hiển lộ trên biển mây, phương viên trăm trượng, bao phủ vô tận thiên hỏa, thiêu đốt hư không, oanh kích hư không, mỗi khi rơi xuống, liền khiến cho hư không chấn động càng lớn hơn một phần., Lực lượng nặng nề cuốn theo áp bách phiến hư không này, tùy thời đều có thể sụp đổ nguy hiểm, mà trên đó che chở Thiên Hỏa, cũng làm cho hư không hoàn toàn vãn vẹo, Vân Hải vốn hùng hậu không gì sánh được, nhưng lúc ngôi sao này chưa rơi xuống, khí tức phía trên đánh xuống trước, liền làm cho rất nhiều vân khí trên biển mây bị bốc hơi, sinh sinh tạo thành một cái Vân Hồ to lớn.

Bất quá sau khi ngôi sao này hiển lộ ra, cũng khiến người ta biết được ngôi sao này không phải là ngôi sao thật sự, những tu sĩ khác có lẽ không nhìn ra. Nhưng vị đệ nhất nhân ma đạo trẻ tuổi như Hạ Hầu Vô Uyên này lại liếc mắt một cái liền nhìn ra, ngôi sao này căn bản không phải là ngôi sao từ trong vực ngoại tinh hải triệu hoán ra, mà là nơi này, bao trùm lấy một đoàn tinh thần trong trận pháp đáng sợ của Thiên Tinh Tông diễn hóa ra.

Sư tôn nói cho ta biết, Chu Thiên Tinh Đẩu đại trận của Thiên Tinh tông, chính là kỳ trận đệ nhất đương thời. Ở thời đại Hoang Cổ liền có hung danh hiển hách, trận này thu nạp tinh lực vô tận của Ngoại Tinh Hải ở vực, sau đó diễn hóa ra Chu Thiên Tinh Thần Hải, bên trong ngàn vạn ngôi sao, mặc dù không so được với ngôi sao chính thức, nhưng cũng có một phần ngàn vạn.

Nguyên Ma Chiến Thể của ta đã đến bình cảnh, đương thời có thể làm cho người ta phá vỡ bình cảnh, tấn thăng Phản Hư, Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận mới là người đứng đầu.

Bất quá muốn cho ta xuất ra đại giới như vậy, đòi lấy cơ hội đại trận giúp ta luyện thể một lần, cũng phải xem tòa đại trận này có thần kỳ như vậy hay không.

Trong lần luyện chế này.

Trong đầu Hạ Hầu Vô Uyên cũng có không ít ý niệm hiện lên, bất quá những ý nghĩ này trong lúc hấn động thủ, lại trong nháy mắt tản ra sạch sẽ, chỉ còn lại chiến ý kinh thiên trên người. Khuất thân va chạm, hư ảnh Ma Thần phía sau hấn thì khùng bố hơn nhiều, thân thể Bàn Nhiên trực tiếp đụng tới ngôi sao đang rơi xuống.

Cuồng vọng...

Chu triệt để nhìn thấy Hạ Hầu Vô Uyên bỏ hấn mà đi, ngược lại chạy qua đụng phải ngôi sao rơi xuống kia, một tia cảm giác quái dị liền vọt lên, nhưng cũng không kịp suy nghĩ nhiều, chỉ quát mắng một tiếng.

Oanh oanh oanh oanh!

Thanh thế vô cùng đáng sợ xuất hiện trong hư không trên biển mây, bởi vì hai người kia, rơi xuống sao băng, Nguyên Ma tan vỡ, ngay trong chớp mắt đã va chạm với nhau. Lập tức trên bầu trời, đá vụn như mưa rào, như châu chấu bay, Bốn phía hư không, hỏa diễm đỏ thẫm càng như địa hỏa cuộn cuộn, lan tràn ra bốn phía, mà Hạ Hầu Vô Uyên thân thể lại đình trệ giữa không trung như vậy, thân thể chưa từng lui lại một bước, trong ánh mắt kinh ngạc quanh triệt, sinh sinh ngừng lại xu thế rơi của ngôi sao kia.

Xoẹt xoẹt xoẹt...

Thanh âm khiến người ta nghiêng răng nghiêng lợi đột nhiên vang lên, ngọn nguồn chính là Hạ Hầu Vô Uyên, toàn bộ xương cốt trên người hắn đều đang rên rỉ, tựa hồ lúc nào cũng có thể tan rã, mặc kệ là trên ngôi sao mang theo trọng lượng đáng sợ, hay là lực lượng trấn áp hủy diệt chỉ có ở bên trên, hoặc là thiên hỏa đáng sợ bị che lấp, từng đợt lực lượng đáng sợ liên tục không ngừng đánh lên trên người hắn.

thảm cảnh bức này, Hạ Hầu Vô Uyên lại không dựa vào sức mạnh chiến đấu của mình mạnh mẽ bỏ chạy, ngược lại trên gương mặt cao ngạo của hắn hiện lên ý cười.

Hao, cực kỳ sáng khoái, tốt, quá tốt, chỉ là một đoàn tinh lực hiển hóa liền có lực lượng như vậy, Chu Thiên Tinh Đấu đại trận của Thiên Tinh tông không hổ là trung châu đệ nhất đại trận, uy năng mạnh mẽ, khái quát không thể địch.

Nói xong câu này, gương mặt Hạ Hầu Vô Uyên lập tức trở nên ửng đỏ, hơn nữa loại nham hiểm đỏ tươi này, hình như có nghịch huyết dâng lên, tùy thời đều muốn phun ra ngoài.

Mà lúc này ở một bên, sau khi nghe thấy lời Hạ Hầu Vô Uyên nói, cảm giác quái dị trong lòng lập tức càng thêm mãnh liệt, để cho hắn có loại cảm giác bị lừa. Không đợi hắn hiểu được, lúc trước Hạ Hầu Vô Uyên vẫn luôn kiên cường gánh vác ngôi sao băng kia, đột nhiên động.

Nguyên Ma xé rách bầu trời.

Lại là bốn chữ vô cùng băng lãnh phun ra, Viễn Cổ Ma Thần buông xuống nhân gian, lần này hung sát hơn nhiều so với Băng Thiên Ma Thần trước đó, Hạ Hầu Vô Uyên một mực dùng thân thể khiêng Vẫn Tinh, lúc này bỗng nhiên mặt hiện vẻ dữ tợn, một đôi bàn tay trần đột nhiên biến hóa., Bàn tay biến chuyển thành trảo, Mặc Quang mãnh liệt, hung hăng xé rách phía trong ngôi sao băng trên đỉnh đầu, hư ảnh Ma Thần phía sau hắn cũng như vậy, một đôi Ma Thần chi trảo đáng sợ xuất hiện, giống như muốn đem khí thế cả thiên địa đều xé rách ra.

Nhưng mục tiêu này cũng không phải là một vùng thiên địa này, mà là ngôi sao băng phạm vi khoảng trăm trượng.

Bộp bộp bộp

Trong phút chốc, trong toàn bộ thiên địa, ngoại trừ lực lượng của ngôi sao kia, liền bị một loại lực lượng khác tràn ngập. Lực lượng này cổ xưa nguyên thủy, hung sát khôn cùng, phẳng phất chỉ vì giết chóc mà tồn tại.

Hai cỗ lực lượng đụng vào nhau, sao băng vỡ nát, trọng lực thiên hỏa và lực lượng tinh thần phía trên, trong nháy mắt đều bị cỗ lực lượng Ma Thần này xé rách, làm sao băng trong cơ thể, cũng trong nháy mắt kia., Bị một đôi nhục trảo của Hạ Hầu Vô Uyên mạnh mẽ xé rách ra. Quả thực là cảnh tượng không cách nào tưởng tượng được, so sánh với ngôi sao băng trăm trượng kia, thân thể Hạ Hầu Vô Uyên quả thực lớn như một con kiến, nhưng chỉ một con kiến này lại miễn cưỡng giơ móng vuốt lên, xé rách ngôi sao băng kia.

Một màn này rơi vào trong mắt Thiếu tông chủ Thiên Tinh Tông Chu triệt để, lập tức làm cho hắn hiện ra vẻ không thể tin được. Ngay lập tức lửa giận khôn cùng, nguyên lai hắn chỉ không cam lòng mà thôi, hiện tại trong lòng hắn tràn ngập lửa giận vô tận. Trong mắt hắn, Hạ Hầu Vô Uyên có ý dẫn phát động động tĩnh chiến đấu lớn như vậy, chỉ vì nể mặt Thiên Tinh Tông hắn, rơi vào mặt Thiếu tông chủ Chu triệt của hắn.

Tiên Ma tranh đấu, từ xưa đến nay đều là lúc không có mâu thuẫn thì cũng thôi đi, bây giờ hai người chém giết đến mức này, chu đáo nghĩ như vậy cũng là bình thường.

Đang lúc lửa giận trong lòng dâng lên, muốn xuất thủ lần nữa, bên tai bỗng nhiên vang lên một thanh âm tràn ngập uy nghiêm như Thiên Đạo Đế Hoàng, lập tức khiến cho Thiên môn sinh ra một cỗ khí lạnh, lạnh từ đầu đến chân, động tác cũng lập tức ngừng lại.

Thứ ba đến: Vài chương này ra sân quan trọng, mặt khác, hồi trước có mấy huynh đệ giao ra sừng rồng cũng sẽ xuất trận, tiên ma tranh chấp, đương nhiên phải có mấy cái phối giác cường đại cho heo cước đập trúng màu sắc ở phía sau, cầu chư

vị huynh đệ nghiêm chỉnh ủng hộ lại đến mấy tờ thư tịch đề cử
chơi vé đua cũng chưa xong.

Một, hai, hai, ba...

Ngàn năm qua đệ nhất thiên tài Ma đạo, Hạ Hầu Vô Uyên, quả nhiên không tệ.

Thanh âm này vang lên, tất cả âm thanh khác trong thiên địa đều biến mất, uy nghiêm, uy nghiêm giống như Đế Hoàng Thiên Đạo bao phủ xuống, hết thảy đều quy về bình tĩnh, không còn dám di động chút nào, sợ làm chủ nhân của thanh âm kia nổi giận.

Khí huyết đã bình phục trong ngực bụng, Hạ Hầu Vô Uyên vừa mới dùng chiến kỹ thần thông xé rách một ngôi sao bỗng nhiên ngẩng đầu lên, cô ngạo một chút cũng không giảm bớt, nhưng trên mặt lại không có khinh thường khi đối mặt với thiếu tông chủ Thiên Tinh Tông, nguyên nhân mà hắn nghe ra được, cũng đoán ra được, chủ nhân thanh âm này chính là chủ nhân chân chính của nơi này, là chủ nhân chân chính của phiến Tinh Hải kia.

Tông chủ Thiên Tinh tông,

lẳng lặng phun ra bốn chữ, Hạ Hầu Vô Uyên nhìn phiến tinh hải kia, nhưng vào lúc này, biển sao trên đỉnh đầu hắn đã động.

Ầm ầm.. Giống như ông trời giận, vật đổi sao dời, nháy mắt liền sinh ra biến đổi lớn, từng ngôi sao kịch liệt run động, tinh quang chói mắt phóng ra ngoài, liên tiếp hư không, giống như muốn cắt rời thiên địa thành mảnh nhỏ.

Khoảnh khắc sau, dị tượng trên bầu trời xuất hiện.

Oanh oanh oanh oanh!

Ngàn vạn ngôi sao, đều trong nháy mắt chuyển động, thoát ly vùng tinh không kia, giống như lúc trước vị thiếu tông chủ Thiên Tinh tông kia thi triển thần thông tinh, từ trong tinh hải chiêu dẫn ngôi sao rơi xuống, nhưng lúc này lại càng thêm đáng sợ so với lúc đó, vô số ngôi sao rời khỏi tinh không, rơi xuống phía dưới.

Mà phía dưới, ngoại trừ biển mây trắng xoá, liền chỉ có một tòa đảo cô đơn nhỏ bé đáng thương, trên đảo cô độc, lại là một thanh niên cực kỳ cao ngạo. Thanh niên này không biết làm cái gì ác sự trời cao, lại dẫn tới ngàn vạn ngôi sao rơi xuống, muốn đuổi giết hắn.

Cảnh tượng như vậy, ngàn vạn ngôi sao cùng nhau mà động, oanh sát một người. Mặc dù là ở thời thượng cổ, những hung nhân giết chóc trường sinh kia, cũng chưa chắc đã có loại đãi ngộ này. Mặc kệ bất luận tu sĩ nào, tu vi cường đại cỡ nào, coi như là tiên nhân, chỉ sợ cũng không chịu nổi uy lực ngàn vạn ngôi sao cùng đánh xuống, đó là thiên tai đáng sợ đến từ đại địa cũng có thể hủy diệt.

Phá toái nghiền nát phá nát.

Phía dưới Tinh Hải kia, hư không vỡ vụn thành từng mảnh, hóa thành hư vô, hiện ra, chỉ có cảnh tượng đầu chuyển tinh di, ngàn vạn ngôi sao rơi xuống, cảnh tượng đánh giết tất cả.

Thiếu tông chủ Thiên Tinh Tông Chu triệt, cũng ở dưới Tinh Hải kia, chỉ bất quá giờ phút này hắn đã hoàn toàn ngây ngẩn. Kinh ngạc và không dám tin tưởng ở trên mặt hắn chớp động, đầu ngửa lên, nhìn cảnh tượng ngàn vạn ngôi sao kia rơi xuống, từng tia sợ hãi không thể ngăn chặn toát ra, khiến hắn có loại xúc động muốn trực tiếp xé rách không gian bỏ chạy.

Đáng tiếc dưới thiên tai bức này, hư không phía dưới đã sớm bị uy áp ngàn vạn ngôi sao hạ xuống phong ấn lại, chẳng lẽ là xé rách hư không bỏ chạy, hắn và Hạ Hầu Vô Uyên hai người,, Giờ phút này cho dù là di động một chút cũng vô cùng khó khăn. Nhưng khác với Chu triệt, Hạ Hầu Vô Uyên chỉ là kinh ngạc nhìn ngàn vạn tinh thần kia một chút, sau đó lập tức tỉnh ngộ lại, cười lạnh nhìn lướt qua ngàn vạn tinh thần đang rơi xuống, lại trực tiếp nhắm hai mắt, dưới tình huống sống còn quan trọng như thế, bắt đầu dưỡng thần.

Dù Chu triệt để đã biết nhiều sự kiêu ngạo cuồng vọng của Hạ Hầu Vô Uyên, nhưng lúc này xem ra, vẫn là xem thường người này. Càng hạ xuống lửa giận lại lập tức dâng lên, nếu không phải đỉnh đầu là cảnh tượng đáng sợ như hôm đó nghiêng xuống, chỉ sợ hắn lại muốn động thủ.

Sợ hãi cũng là vô dụng, ngàn vạn ngôi sao kia vẫn rơi xuống như cũ. Tinh hải vốn lấp lánh tinh quang, trong nháy mắt chỉ còn lại một tấm màn đen, treo ở trên không trung, u ám vô biên.

Quần tinh rơi xuống, che kín cả bầu trời, thiên hỏa che kín bầu trời, tất cả đều bị phá nát.

Dưới trời cao, bất luận kẻ nào đều không thể sống sót, chính là ngay cả Thiếu tông chủ Thiên Tinh Tông cũng bị kinh ngạc đến ngây người, muốn mở miệng kêu lên cái gì, nhưng căn bản không kịp, ngàn vạn ngôi sao kia đã rơi xuống, ý nghĩ trong đầu mặc dù nhiều, nhưng chỉ trong nháy mắt, không kịp có chút phản ứng nào.

Chỉ có thể chờ chết, vào thời khắc cuối cùng, trên mặt Chu triệt còn mang theo một tia kinh ngạc, mà Hạ Hầu Vô Uyên lại như không có chuyện gì, nhắm mắt dưỡng thần.

Vù vù

Vạn vật không tổn hại, biển mây không tổn hại, hư không không tổn hại, tất cả đều không có biến hóa. Bởi vì trong nháy mắt, tất cả ngôi sao kéo lấy thiên hỏa đều hóa thành hư ảnh biến mất.

Chu triệt và Hạ Hầu Vô Uyên, hai người, đồng dạng trên người đều không có một chút tổn thương nào, chỉ là vẻ mặt đối mặt với thiên tượng kia còn chưa tán đi.

Lúc này, thanh âm tràn ngập uy nghiêm như Đế Hoàng kia lại lần nữa vang lên.

Thạch lão ma truyền tin nói đại đệ tử này của lão chính là thiên tài ngàn năm khó gặp của Ma đạo, ban đầu bản cung còn không tin, hiện tại, bản cung tin. Thân có Tiên Thiên Nguyên Ma thể tư chất linh căn bậc này, càng khó hơn là tâm tính thượng thừa, đối mặt với Thiên Khuynh đều có thể diện không đổi sắc, quả nhiên là nhân vật thiên kiêu.

Đối với những cường giả mạnh mẽ nhất như Cung chủ ở Thông Thiên sơn mạch mà nói, từ những lời này của hắn mà nói, quả thực là đánh giá cao nhất đối với tu sĩ trẻ tuổi. Cho dù

là đứng ở một bên chu đáo, đường đường Thiếu Cung chủ, đều không thể nhận được đánh giá như cha mình.

Nhưng chủ nhân của thanh âm này lại không quan tâm Chu triệt kia nghĩ thế nào, khen ngợi mấy câu, sau đó lại chuyển giọng nói.

Thạch lão ma nói, lần này ngươi đến Thiên Tinh cung ta không chỉ là vì đưa Khánh Điện Ngọc Thư kia, còn muốn mượn Chu Thiên Tinh Đấu đại trận của Thiên Tinh cung ta để rèn luyện thân thể, trước đó ngươi cố ý chọc giận con ta, chắc là muốn thử một chút xem uy lực của Chu Thiên Tinh Đấu đại trận đến cùng là như thế nào có đủ tư cách để ngươi luyện thể. Đúng không?

Thanh âm tràn ngập uy nghiêm của Thiên Đạo Đế Hoàng khiến chư thiên đều an tĩnh lại, vang lên dưới Tinh Hải, trên biển mây, từ đầu đến cuối đều không có bóng người xuất hiện, nhưng Hạ Hầu Vô Uyên cùng Chu triệt kia lại không có chút cảm giác khó chịu nào, phảng phất người nói chuyện chính là mảnh thiên địa này.

Bất quá khi nghe những lời này, khuôn mặt chu toàn kia lập tức thay đổi. Mặc dù bị ngọn lửa ghen tị che đậy tâm thần, nhưng cũng là nhân vật thiên kiêu kinh tài diễm lệ tương tự, sau khi được phụ thân nhắc nhở, suy nghĩ một chút liền nghĩ thông suốt những điểm mấu chốt lúc trước, rút cuộc cũng minh bạch cảm giác quái dị trong lòng hẳn lúc trước là gì.

Chính vì nghĩ thông suốt, khuôn mặt mới trở nên khó coi vô cùng, nhưng lửa giận trong lòng lại nhanh chóng tắt đi, ngược lại biến thành một loại kiêng kỵ thật sâu, ánh mắt rơi vào trên người Hạ Hầu Vô Uyên, phức tạp vô cùng.

Hóa ra thăng nhãi này ngay từ đầu đã vì thăm dò đại trận Thiên Tinh cung ta một chút, uy lực Chu Thiên Tinh Đấu đại trận, xem có thể cho hắn luyện thể, để hắn tấn thăng tu vi, cố ý ngay từ đầu hạ tử thủ, chọc giận ta, bức ta thi triển thần thông Tinh Vãn, buồn cười ta còn muốn tranh phong cùng người này.

Chu triệt để nghĩ thông, khuôn mặt khó coi một chút, lại tâm thần nghiêm túc, vứt bỏ tất cả ý niệm lộn xộn trong đầu, ngược

lại thay vào đó là dáng vẻ tươi cười, lại khôi phục phong phạm thiếu cung chủ Phong Thần tuần lẫm trước đó.

Đúng vậy.

Trên biển mây, Hạ Hầu Vô Uyên không chút chần chờ, nghe thấy lời nói của Thiên Tinh Cung, trực tiếp ngẩng đầu trả lời. Ngoài ý muốn, sau khi hắn trả lời vô cùng ngắn gọn, thanh âm uy nghiêm sâu trong tinh không kia lại xuất hiện, bất quá lại không một chút tức giận, giống như không để ý đến loại thái độ bất kính của Hạ Hầu Vô Uyên.

Đã như vậy, không biết tiêu hữu Hạ Hầu cảm thấy Chu Thiên Tinh Đẩu đại trận của bản cung ta có tư cách gì giúp người rèn luyện chiến thể Nguyên Ma, giúp người bước vào Phản Hư cảnh giới a.

Giờ phút này thanh âm Thiên Tinh Cung chủ, mặc dù vẫn là uy nghiêm tuyệt thế, nhưng trong lúc thanh âm của hắn truyền ra, tất cả trong thiên địa đều là an tĩnh, không có bất kỳ thanh âm nào khác có thể vang lên lúc này. Nhưng ý tứ trong lời nói của hắn, khiến người ta nghe được, có loại cảm giác dần dần từng bước, muốn để cho người rơi vào trong cạm bẫy.

Mà đối tượng của hắn, chính là đệ tử đệ nhất Thiên Ma Tông lúc trước hiển lộ ra chiến lực kinh người, đệ nhất thiên tài Ma đạo ngàn năm khó gặp, Hạ Hầu Vô Uyên.

Vị Thiếu cung chủ Chu triệt đường Thiên Tinh cung này, giờ phút này ngược lại không có chút phân tích nào, đứng ở một bên, hoàn toàn trở thành người đứng xem, cũng may hắn đã loại bỏ rất nhiều ý niệm trong đầu, lửa giận và ghen tỵ trong lòng cũng bị đè xuống, chỉ là lẳng lặng nhìn, cũng không lộ ra vẻ bất mãn gì.

Có,

Câu trả lời của Hạ Hầu Vô Uyên quả thực đủ khiến người ta hận không thể trực tiếp giết chết hắn, người khác trả lời một đoạn dài, từ trong miệng hắn trả lời lại chỉ có một chữ đơn giản. Người bình thường nghe xong đều sẽ giận dữ, huống chi người nói chuyện với hắn, căn bản không phải người bình thường có thể so sánh, mà là một trong sáu đại thế lực siêu cấp

của Thông Thiên Sơn Mạch., Cung chủ đại nhân Thiên Tinh cung, là tu sĩ đứng đầu tu chân giới, là tu sĩ có quyền thế và thực lực, đều là tồn tại như tiên nhân, ngàn vạn sinh linh, trong mắt bọn họ, đều là sâu kiến mà thôi.

Bất quá không biết có phải do tính tình Cung chủ Thiên Tinh Cung kia quá tốt hay không, Hạ Hầu Vô Uyên không cung kính như vậy, hắn vẫn không có chút dấu vết tức giận nào. Thanh âm truyền tới, ngược lại càng thêm cao hứng.

Nếu Hạ Hầu tiểu hữu nói có, bản cung liền kết một thiện duyên với tiểu hữu, làm ra vụ làm ăn này. Tiểu hữu thân có tiên thiên nguyên ma thể, nếu thật sự tấn thăng phản hư, chỉ sợ trước đó cũng không có gì chênh lệch với những lão gia hỏa chúng ta. Mà Chu Thiên Tinh Đẩu đại trận của Thiên Tinh Cung ta cũng không phải ai cũng có thể mượn, tiểu hữu đã muốn dùng, cũng có thể, nhưng nếu không phải trả giá tương ứng, chỉ sợ là không thể.

Câu cuối cùng này mới là mục đích của Thiên Tinh Cung chủ, mưu toan nhìn thấy, mặc dù trong giọng nói vẫn như vậy, một chút dao động cũng không có, nhưng Hạ Hầu Vô Uyên lại có thể đoán được, chỉ sợ vị Cung chủ Thiên Tinh này đã tức giận một chút, lần này mục đích của hắn không phải là dễ dàng đạt được.

Mẹ nó, mang theo Hạ Hầu tiểu hữu đi theo.

Câu nói sau cùng của Cung chủ Thiên Tinh cung rơi xuống, giữa thiên địa lập tức khôi phục bình thường, vân khí lại lần nữa phun trào, tinh hải kia cũng khôi phục bộ dáng trước đó, quần tinh lập loè, loại khí tức chư thiên đều bị trấn áp cũng biến mất không thấy.

Nghe thấy thanh âm từ chỗ sâu trong tinh hải kia truyền đến, thân thể Chu Toàn cũng lập tức động, nụ cười trên mặt tuần dật, Tinh Thần Vũ Y buông ra, bước ra một bước, liền đi đến phía Hạ Hầu Vô Uyên.

Hạ Hầu huynh, mời đi đi.

Lúc này Chu triệt để một điểm thần sắc khác thường cũng không có, hoàn toàn là một bộ dạng quân tử khiêm tốn, bộ

dáng thanh niên chính đạo, làm cho người ta chỉ nhìn một cái liền sinh ra hảo cảm. Bất quá đáng tiếc, đứng ở trước mặt hắn là Hạ Hầu Vô Uyên, từ lúc bắt đầu thanh niên cô ngạo này cũng không đem Chu triệt để để trong mắt. Thậm chí ngay trước đó không lâu còn từng lợi dụng Chu triệt để thăm dò uy lực Chu Thiên Tinh Đấu đại trận này.

Một, hai, hai, ba...

Cách Thiên Ma sơn mạch rất gần một địa giới, vạn dặm không có mây, ở trên không trung, có một điểm đen chậm rãi di động.

Gần xem xét, nào là điểm đen gì, rõ ràng chính là một chiếc thuyền gỗ to lớn, hình dáng thuyền mộc này rất là tự nhiên, phía trên có thể thấy rõ ràng mộc văn, hiển nhiên là đào từ trong một cây đại thụ. Bất quá phía trên ngoại trừ những hoa văn tự nhiên, còn có một ít phù văn khác, kéo dài, bao trùm hoàn toàn thuyền gỗ kia, xem xét liền biết là vật tinh xảo.

Trên chiếc phi thiên thuyền này, có mấy người ngồi ngay ngắn, vị trí đầu thuyền là một lão giả, khuôn mặt tuy già nua, nhưng thân hình lại rất cường tráng, râu tóc cũng đều là đen, trong đôi mắt càng là ánh sáng lưu chuyển, xem ra không phải là tu sĩ bình thường. Ở phía sau lão giả này, có ba người ngồi xếp bằng, hai nam một nữ, trên người mặc áo bào tương tự, nên là môn nhân đệ tử cùng một môn phái.

Thuyền mộc cũng không biết bay bao lâu, tốc độ không nhanh cũng không chậm, so với chim bay trên không trung còn muốn nhanh hơn. Lại bay thêm mấy canh giờ, ba người phía sau lão giả lần lượt từ trong dưỡng thần tĩnh lại, trong đó nữ tu kia, vừa mở mắt, liền lộ ra một loại ánh mắt quý linh tinh quái, rất không an phận.

Bất quá nữ tử này sinh ra cũng đẹp mắt, ngũ quan khuôn mặt đều rất là trí tuệ, hiển lộ ra bên ngoài da thịt cũng là thối cũng có thể rách, làm cho Vưu vật nhất từ, trong mắt quý linh tinh quái cũng làm cho nữ tu tuổi không lớn này nhìn càng thêm đáng yêu, khiến cho người ta yêu thích.

Sau khi mở mắt ra, hiển nhiên sẽ không an phận nữa, nữ tử đáng yêu này há miệng hỏi lão giả tóc đen ngồi ngay ngắn ở mũi tàu phía trước.

Sư tôn à, còn phải bao lâu nữa chúng ta mới tới Thiên Ma tông kia, chiếc phi chu rách nát này tốc độ chậm mà chết, khác Mộc tông chúng ta lại không đến mức vang lên tiếng leng keng,

hơn nữa sư phụ lại am hiểu chế tác Phi Thiên chu, sao lại không làm một cái tốt hơn. Tránh cho mấy người chúng ta chậm rãi bay ở đây, tốc độ này cũng chỉ nhanh hơn đám súc sinh lông bẹp kia một chút, còn không bằng ta.

Ngũ khí gây thơ, nhưng lời cũng không ít, giống như liên thanh pháo, hung hăng công kích sư tôn ngồi ngay ngắn trước mặt mình, cũng chính là sư tôn của hắn.

Bốn người này, hóa ra đều là quan hệ thầy trò, đều là người có tên là khắc Mộc Tông. Kỳ thật tông môn này nghiêm khắc mà nói, môn nhân đệ tử cộng lại cũng chỉ hơn mười người mà thôi, thuộc về loại tiểu tông môn này tùy thời đều có thể hủy diệt. Như loại tông môn này, mỗi ngày đều phải sinh ra rất nhiều ở Thông Thiên Sơn Mạch, lại mỗi ngày đều có tông môn như vậy bị tiêu diệt, hoàn toàn không lọt vào pháp nhãn của tu sĩ khác.

Bất quá cũng có ngoại lệ, lúc này Mộc tông, mặc dù một mực chỉ có mấy chục người, nhưng kiên trì trăm năm thời gian vẫn còn tồn tại. Trong đó vì tông chủ Mộc tông lúc này, cũng chính là lão giả tóc đen đứng đầu thuyền lúc này, khắc Mộc đạo nhân., Lấy tu vi Hóa Thần đỉnh phong của hắn, vốn cũng không làm được điểm này, bất quá người này sở trường chế tác pháp khí phi chu, dựa vào kỹ năng này, hắn ngược lại có rất nhiều bằng hữu ở bên cạnh, tăng thêm thực lực chạy trốn cũng là nhất lưu, lúc này mới giữ lại tông môn của mình trăm năm.

Nơi đây Thiên Ma Tông khánh điển ngàn năm, chỉ cần là tu sĩ tông môn Thông Thiên Sơn Mạch, chỉ cần đạt tới Hóa Thần hậu kỳ, đều thu được lời mời từ Thiên Ma Tông.

Đương nhiên vị khắc Mộc tông chủ này cũng giống như vậy, có cơ hội tham gia khánh điển ngàn năm của siêu cấp tông môn, lúc này Mộc tông chủ liền mang theo ba đệ tử có tư chất tốt nhất của mình đi theo, ý nghĩ trong lòng đương nhiên là muốn dẫn bọn họ đi gặp mặt.

Tựa hồ là nghe thấy lúc tiểu sư muội của mình, hai nam tử kia, đều đồng thời mở mắt ra. Không đợi hắc phát lão giả kia trả

lời nữ tử đáng yêu kia, hai người này cũng lập tức lộ ra một tia hưng phấn.

Đúng vậy. Sư tôn, khắc Mộc tông chúng ta mặc dù không phải đại tông môn gì, nhưng ở dãy núi Cự Tượng kia cũng có danh tiếng đấy, sư phụ ngươi lại để cho tất cả tông chủ đều nịnh bợ tồn tại, có thể nói là tài đại khí thô, hà tất phải quan tâm chút này mất đi, hơn nữa ngươi cũng đã dùng trăm năm thời gian, không đổi lại là mục nát rồi.

Không sai không sai, dãy núi Cự Tượng không ai không biết sư tôn chúng ta sở trường chế tác pháp khí phi chu, tông môn lớn nhỏ đều là một chiếc phi chu do sư phụ chế tác sao, đều là tráng lệ đường hoàng, tốc độ cực nhanh, ngược lại chính chúng ta, vậy mà ngồi trên phi chu keo kiệt như vậy.

Ba tên đệ tử liên tục công kích ba lượt, lập tức làm cho lão gia tóc đen kia trên mặt hiện lên vẻ xấu hổ, quay đầu nhìn ba người thối râu trợn mắt một trận, tức giận liên tục.

Ba thằng nhãi các ngươi, lão nhân gia ta tại sao phải cản trở quá khứ, còn không phải là vì các ngươi. Các ngươi cho rằng ở trong dãy núi Cự Tượng có danh tiếng là có thể thỏa mãn sao, đều để cho lão nhân gia nhìn xa một chút, lúc ở dãy núi Cự Tượng có một góc hẹp, cường giả chân chính, sẽ chỉ sinh ra ở trong dãy núi Thông Thiên này.

Ngày tháng qua ngày của lão nhân gia ta đều là vì tiết kiệm linh thạch cho tông môn, đến lúc đó sẽ để cho những môn nhân đệ tử như các ngươi dùng được. Đợi đến cảnh giới, liền rời khỏi nơi nhỏ bé như dãy núi Cự Tượng, ra ngoài lang bạt, nếu có một ngày trở nên cường đại, trở về tông môn báo ân.

Lần này Thiên Ma tông khánh điển ngàn năm, sư tôn may mắn được mời đến, không biết sát hại bao nhiêu người. Mấy thằng nhóc các ngươi, nếu không phải xem tư chất linh căn của các ngươi tốt hơn các đệ tử khác một chút., Ngươi nghĩ lão nhân gia ta sẽ dẫn các ngươi ra ngoài, nhân cơ hội sẽ kiến thức một chút thế sự, đợi sau khi xem qua khí tượng siêu cấp tông môn cỡ này của Thiên Ma Tông, lại quay đầu nhìn lại khắc Mộc tông của mình, quả thực không khác gì chuồng heo, đến lúc đó các ngươi sẽ hiểu được khổ tâm của lão nhân gia ta.

Trong lần luyện chế này.

Nhìn dáng vẻ tinh thần của lão giả tóc đen này, tưởng rằng là một người dứt khoát ngắn gọn, nhưng không nghĩ tới mỗi người ba đệ tử kia nói một câu lão giả, sau đó lập tức dẫn tới lão giả lắc nhai đáp lại.

Tuy nhiên vì vị khắc Mộc tông chủ này trên đường tới đây, đã nói rất nhiều điều, ban đầu còn có thể để cho ba người thành thật, nhưng đến nơi này, cũng là đều đã miễn dịch. Nhất là nữ tu nhìn qua cổ linh tinh quái, sau khi nghe xong chỉ cười hắc hắc, không chút phật lòng, bộ dáng như bị giáo dục thu liễm.

Sư tôn người đã nói những lời này không biết bao nhiêu lần rồi, ba lỗ tai chúng ta đều nghe ra cái kén, người nói Thiên Ma tông kia cường đại cỡ nào, đáng sợ cỡ nào, dãy núi Cự Tượng chúng ta lớn nhỏ mấy trăm tông môn, trước mặt Thiên Ma tông, giống như gà đất chó sành, tùy tay là có thể bóp chết. Thế nhưng ba người chúng ta đến phi chu vẫn còn đang chậm rãi, cũng sắp hai tháng rồi, ngay cả bóng dáng Thiên Ma tông cũng chưa nhìn thấy.

Nữ tu nhìn qua rất là ngây thơ đáng yêu này dường như hoàn toàn không e ngại sư tôn của mình, không chỉ hoàn toàn không đếm xỉa đến lời nói trước đó của sư tôn nàng, sau khi nghe xong càng không phát giác gì mà lại bắt đầu đào móc sư tôn của mình.

Bất quá lần này, sư tôn của nàng không có thời gian đáp lời, còn có nàng cùng hai vị sư huynh của nàng, ba người đều trong nháy mắt ngây ngẩn, đều không có thời gian tiếp tục nói chuyện. Tổng cộng bốn đôi mắt, tính cả chủ nhân của bọn họ, đều ngây ngẩn trên phi chu cực kỳ mộc mạc kia. Như thế, đều vì cảnh tượng trước mặt bọn họ.

Đây là.

Một trong hai nam đệ tử trên phi chu, khuôn mặt cứng đờ, trong mắt đầy vẻ chần chừ, trong miệng lắp bắp, giống như hoàn toàn không dám tin vào tình cảnh mà con mắt mình nhìn thấy.

Trước mặt bọn họ, một dãy núi cực lớn rộng lớn vô biên hiển lộ ra. Từng ngọn linh phong vững chãi, bình nguyên u cốc, khắp nơi đều có thể thấy được rất nhiều linh vụ ngưng tụ ra, trong linh vụ, càng hiển lộ ra một ít thành trì to lớn hoặc là sơn trại, giấu kín hoặc là thành lũy.

Nhưng điều khiến bọn họ kinh ngạc không phải là cảnh tượng trên mặt đất, mà là không trung.

Vạn dặm là thế giới, một tia mây khí cũng không có, nhưng phóng tầm mắt nhìn lại, cũng không phải là một khoảng trống rỗng, mà là vô cùng tràn đầy, bởi vì ở nơi nào, lại trôi nổi rất nhiều cung điện lầu các to nhỏ. Thậm chí là thành trì, hầu như cách vài dặm. Trên không trung liền có một tòa cung điện hoặc là thành trì tồn tại, trên đó có rất nhiều cấm chế huyền ảo, càng tràn ra từng đạo khí tức cường giả đáng sợ vô cùng ở bên trong.

Hơn nữa trong những cung điện thành trì kia, có thể nhìn thấy rất nhiều thân ảnh tu sĩ xuất hiện, khí tức phức tạp, nhưng đều cường đại không gì sánh được, cũng vô cùng náo nhiệt.

Mà lúc bốn người bọn họ nhìn qua, từ bốn phương tám hướng, từng đạo quang mang xuất hiện, hoặc là độn quang. Hoặc là pháp khí phi hành, hoặc là ngự khí đến, hoặc là có một ít tu sĩ vì cung kính trực tiếp ngự không bay tới, không giống nhau, lại để cho vạn dặm bầu trời này thành cực kỳ náo nhiệt.

Đạo đạo kia thuộc về khí tức của rất nhiều tu sĩ, hầu như mỗi một đạo đều cường đại vô cùng, đều có khí tức ít nhất là Hóa Thần hậu kỳ đỉnh phong, thậm chí phản hư. Chẳng qua những tu sĩ bình thường, chỉ là hậu kỳ hoặc đỉnh phong tu sĩ., Vừa vào địa giới này, cũng không dám xâm nhập sâu thêm, sau khi tiến vào những cung điện thành trì kia cũng không đi ra. Chỉ có những tu sĩ Phản Hư cảnh, hoặc là một tông môn cỡ lớn xuất hiện, mới có thể trực tiếp tiến vào chỗ sâu vạn dặm trên bầu trời kia.

Phi chu đồ của bốn người bọn họ hiển lộ ở nơi ban đầu vạn dặm, cũng là chỗ biên giới của Thiên Ma sơn mạch, bốn người đều bị rung động, phi chu không có sinh mệnh kia lại không biết dừng lại, vẫn như cũ tiếp tục đi nhanh. Ngay sau một

khắc, nó liền dừng lại., Đi vào Thiên Ma sơn mạch, đến cùng là một kiện pháp khí phi hành, mặc dù có chút rách nát một mạch, nhưng hình thể cũng không nhỏ. Vừa vào bên trong Thiên Ma sơn mạch, trên không trung trôi nổi từng tòa cung điện thành trì, vây quanh bên ngoài một chút, liền phát hiện chiếc phi thuyền này.

Vù vù

Một tiếng xé gió chấn động vang lên, lập tức đánh thức bốn người trên phi chu, chỉ thấy lúc bọn họ giương mắt nhìn lại, một tòa thành trì toàn thân màu vàng đất bay tới phía bốn người.

Thành trì này to lớn, toàn thân do từng khối đá tảng màu vàng đất xây thành, phía trên có rất nhiều pháo đài san sát như rừng, vô số cấm chế quần quanh cùng một chỗ, bao trùm cả tòa thành trì, thỉnh thoảng ẩn hiện, tản mát ra khí tức vô cùng bức người. Tuy còn chưa tới gần, nhưng bốn người thầy trò bọn họ đã có thể nhìn thấy tên trên tường thành, còn có cảnh tượng trong thành trì kia, rất là náo nhiệt.

Thành Thổ Nguyên

Rất là cái tên bình thường rơi vào trong mắt bốn người thầy trò, nhưng bọn họ xem ra, đặc biệt là ba người ngồi ngay ngắn sau lưng lão giả. Lúc nhìn thấy tòa thành trì này, rung động trong lòng càng như có một thanh cự chùy xuất hiện trong lòng bọn họ, không ngừng bắt đầu nện xuống, như là nổi trống, không hề có xu thế ngừng lại.

Gần, trong tiếng phong lôi cuộn cuộn, một tòa thành trì to lớn vô cùng, cứ như vậy trôi nổi ở phía trước chiếc phi thiên thuyền một mạch cực kỳ.

Thành trì thật lớn.

Nữ tu nhỏ nhất kia dĩ nhiên ngồi không yên, đột nhiên đứng lên, trong mắt trừ rung động không còn gì khác, hai sư huynh của nàng cũng không tốt hơn đi đâu, đều cùng một lúc đứng lên, sững sờ nhìn thành trì to lớn trước mặt.

Liếc nhìn qua, trừ màu vàng đất trong mắt, rốt cuộc không nhìn thấy gì khác. Nhìn lên phía trên, thì chỉ có thể nhìn thấy

từng đạo quang mang cắm chế quần cùng một chỗ, còn có từng tòa thành lũy đứng vững, trong thành lũy không ngừng tản mát ra khí tức làm trong lòng bọn họ rung động.

Lúc này ba người bọn họ đều nhớ ra, thời điểm tòa đại thành này di chuyển từ xa tới, thoát nhìn cũng không lớn. Nhưng sau khi di chuyển đến trước mặt bọn họ, hiển lộ ra, lại là một tòa thành trì to lớn bọn họ chưa bao giờ thấy qua. Lúc này bọn họ đều phản ứng lại., Nếu tòa thành trì xa nhất này là như vậy, những thành trì cung điện khác, ở phía xa nhìn cũng lớn bằng thành trì này, thậm chí lớn hơn một chút, nếu chúng cũng tới gần, chẳng phải là.

Ý nghĩ này xuất hiện trong đầu, càng làm cho một thanh đại chuỳ trong lòng bọn họ hung hăng đánh xuống, vền vền thành trì phía ngoài cùng chính là to lớn như vậy, to lớn như thế, những thành trì khác tự nhiên sẽ không bại bởi tòa thành trước mắt này, sẽ chỉ càng thêm hùng vĩ so với nó.

Ba người hoàn toàn bị rung động, thật sự giống như ếch ngồi đáy giếng kia ngày nào cũng nhảy ra giếng cạn, vừa vịn nhìn thấy một con cự thú viễn cổ đi ngang qua, để cho bọn họ chân chính nhìn thấy thế giới bên ngoài. Nhìn thấy phản ứng của ba đệ tử, trên mặt lão giả tóc đen kia lộ ra vẻ tươi cười, bất quá hẳn cũng không có thời gian đi quản ba đệ tử của mình.

Bởi vì giờ phút này, thành trì kia dừng lại cách phi chu không xa, lập tức có một thanh âm vang dội từ trong thành trì truyền ra, rơi vào trong tai của hắn.

Trước tiên tới đây tham gia cắm chế, bằng hữu của Thiên Ma Tông ngàn năm khánh điển, xin mời đem phi chu lái vào trong thành, bằng ngọc thiệp kia liền có thể bình yên thông qua cắm chế.

Thanh âm này vền vền chỉ vang lên một lần, nhưng lão giả tóc đen cũng không dám có chút chậm trễ, lập tức đứng dậy. Lão trình trọng lấy ra một cái ngọc thiệp, một tay nắm lấy, sau đó một tay lập tức tuôn ra chân nguyên, chỉ thấy giữa ánh sáng lập lòe, năm ngón tay lão biến hóa, lại bấm ra mấy cái ấn quyết, bàn tay lại vung lên, lập tức nhìn thấy mấy đoàn hào quang rơi vào trong phi chu dưới chân lão.

Phi chu vốn còn chậm rãi, lại được chân nguyên chi trợ của lão giả này, lập tức tuôn ra một đoàn quang mang chói mắt, sau đó hóa thành một đoàn bạch quang, nhanh chóng bay vào bên trong thành trì, lúc nó sắp đụng vào cấm chế trên thành trì, bỗng nhiên trên ngọc thiệp lão giả kia đột nhiên tuôn ra một đoàn quang mang, bao phủ hoàn toàn phi chu, không ngại chút nào thông qua cấm chế.

Không gian biến hóa, bốn người thầy trò lấy lại tinh thần, cũng đã thân ở bên trong thành trì to lớn vô cùng kia.

Cùng một thời gian, vạn dặm bầu trời này, rất là tương tự một màn, cách mỗi mấy hơi thở sẽ trình diễn một lần, trong hai tháng này, mỗi ngày đều như vậy.

Thứ hai là vẫn xin chư vị mấy tấm vé đề cử đua nghịch, không tốn sức, chỉ điểm một chút mà thôi, xin hãy làm phiền. Mặt khác, muốn lên diễn diễn long sáo, có thể đến Long bộ lâu bàn giao, lấy tu sĩ tiên đạo làm chủ, tận lực tỉ mỉ một chút, tiểu lâu cân nhắc tình cảm chưa đủ.

Một, hai, hai, ba...

Vạn dặm là giới, trong không trung của Thiên Ma sơn mạch, từng tòa thành trì cung điện lơ lửng, đây đều là nơi nghênh khách. Thiên Ma tông mặc dù rộng lớn vô cùng, nhưng cũng không cách nào dung nạp một lần các tu sĩ đến từ các nơi Thông Thiên sơn mạch, thậm chí còn có rất nhiều tu sĩ đến từ nơi khác, lấy không trung, lấy những cung điện thành trì này làm nơi tiếp khách.

Dựa theo tu vi thể lực lớn nhỏ, tân khách đến đây sẽ được đãi ngộ tương ứng, cung điện ở thành trì cư ngụ sẽ không giống nhau, địa giới ở đó cũng không giống nhau. Ở bên ngoài, tất nhiên là những người có tu vi thấp nhất, cảnh giới Hóa Thần hậu kỳ. Mà người có tu vi cao, thì càng đi vào trong, cung điện càng thành trì ở cũng càng tốt.

Hơn hai tháng trôi qua, địa giới vạn dặm này, không biết đến bao nhiêu tu sĩ. Bất quá phần lớn đều là những tu sĩ có tu vi thấp, thể lực nhỏ bé, hoặc là tán tu, hoặc là tiểu môn tiểu phái. Có thể thu được khánh điển ngàn năm đến từ một thể lực siêu cấp, đã là vinh hạnh vạn phần, nào còn dám cố ý kiêu ngạo, lôi kéo. Nếu vì chuyện này đắc tội Thiên Ma tông, vậy thật sự là tìm chết.

Có một ít tán tu ở nơi trú đóng xa hơn, thậm chí trước ba tháng thu được ngọc thiệp, liền lập tức thu thập hành lý, bắt đầu chạy tới nơi này.

Bây giờ thời gian đã qua hơn hai tháng, những tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ hoặc đỉnh phong kia đã tới gần đủ, mấy chục tòa cung điện ở bên ngoài đã bị những tu sĩ này chiếm hết.

Trong mấy ngày cuối cùng, tất cả mọi người đều biết, những tu sĩ hoặc tông môn chạy tới đây đều là những tán tu cực kỳ cường đại, hoặc là đại tông môn. Đối với những tán tu tiểu môn hoặc là những tán tu có tu vi không cao mà nói, có thể một lần nhìn thấy nhiều tiên ma cự phách như vậy, đã là chuyện cực kỳ hưng phấn cùng đáng chờ mong.

Cho nên trong mấy ngày cuối cùng này, bên trong những thành trì và cung điện ở bên ngoài, ngoại trừ những tu sĩ nghèo nàn xa xôi kia, rất trân trọng cơ hội tu luyện linh khí tràn đầy này., Hầu như không có tu sĩ nào ở trong phòng mình tĩnh tọa tu luyện, đều ở trên quảng trường cung điện trên tường thành, nhìn không trung, mỗi khi xuất hiện một tu sĩ cường đại. Hoặc một tông môn cỡ lớn, liền làm cho những tu sĩ này cực kỳ hưng phấn.

Một trận kinh hô vang lên bên trong cung điện của rất nhiều thành trì, cũng có không ít tu sĩ nhận ra một vị tu sĩ cường đại mới tới, dẫn tới sự chú ý của những người khác.

Trời ạ, mau nhìn, đạo độn quang kia, hiển hóa giao long. Xa ngàn dặm vậy mà chớp mắt đã vượt qua, chẳng lẽ là tán tu thành danh của Giao Long sơn mạch, Phản Hư cường giả, Giao Long đạo nhân.

Vị cường giả bị phân biệt ra này, tựa hồ là lấy một đạo độn quang giống như Giao Long trực tiếp bay tới, hiển hóa ra hình thể Giao Long đáng sợ, trong nháy mắt liền xuyên qua ngàn dặm hư không, đến bên trong Thiên Ma sơn mạch. Không chút ý tứ để ý đến các tu sĩ Hóa Thần trong những cung điện của thành trì kia., Đạo độn quang được tu sĩ trở thành đạo nhân Giao Long đạo nhân hiển hóa ra, xâm nhập vào cũng không ngừng một chút nào, trực tiếp lại là một cái xuyên thẳng qua, sau một khắc đã xuất hiện ở chỗ sâu trong Thiên Ma sơn mạch.

Tựa hồ là vị Giao Long đạo nhân này mở đầu, bắt đầu từ giờ tiếp theo, toàn bộ Thiên Ma sơn mạch cũng bắt đầu náo nhiệt lên.

Kiểm khí. Thật là nước lũ kiếm khí đáng sợ, cắt chém tất cả, đó là người của Linh Kiếm Tông đại tông Kiếm Tu.

Chân trời, đột nhiên vang lên vô số tiếng sấm, tất cả mọi người đều nhìn thấy, tại biên giới Thiên Ma sơn mạch. Ước chừng mấy trăm đạo kiếm khí mạnh mẽ xé rách hư không, tụ tập cùng một chỗ, hóa thành một dòng lũ kiếm khí đáng sợ không gì sánh được, mãnh liệt lao đến. Khí tức bên trong quả thực muốn cắt chém hết thảy, cái gì cũng không thể ngăn cản.

Uy thế như vậy, cực dễ phân biệt, lập tức có không ít tu sĩ nhận biết được người của Kiếm Tu đại tông Linh Kiếm Tông. Bất quá Linh Kiếm Tông này dù sao cũng là tông môn Tiên Đạo, ở chỗ này lại nhiều hơn là tu sĩ Ma Đạo, dẫn tới thanh âm kinh hô cũng không nhiều, thậm chí không bằng Ma Đạo tán tu, Giao Long đạo nhân lúc trước.

Giống như Giao Long đạo nhân kia, dòng lũ kiếm khí đại biểu cho kiếm khí Linh Kiếm Tông xé rách hư không mà đến, cũng không có ý dừng lại ở bên ngoài, mãnh liệt lao đến, lại trực tiếp đi vào chỗ sâu bên trong. Thậm chí ngay cả thân hình cũng không hiển lộ ra, chỉ lấy kiếm khí hiển hóa, tiến vào chỗ sâu trong Thiên Ma sơn mạch.

Sau khi người Linh Kiếm Tông đi qua không lâu, hầu như không đến mười hơi thở, trong từng tòa thành trì cùng trong cung điện kia, lập tức lại có một mảng lớn kinh hô vang lên.

Các người mau nhìn xem nào, đó là cái gì,

Một tu sĩ có thị lực kinh người bỗng nhiên lên tiếng, ngón tay chỉ một hướng, cũng vừa vặn lúc này, nơi nào lộ ra cảnh tượng khác thường.

Chỉ thấy nơi mọi người nhìn thấy, một mảng lớn điểm đen xuất hiện giữa không trung, đó là do vô số điểm đen nhỏ tạo thành một đám mây đen lớn, chen chúc la hét, còn chưa tới gần, nhưng đám người tựa như đã nghe được cái gì.

Chờ đám mây đen kia tới gần, lập tức tất cả mọi người cảm giác bên tai giống như có ngàn vạn con yêu thú đang kêu tê mình, sự thật cũng chính như vậy. Trong mây đen kia, rõ ràng là từng con yêu thú giống như hắc ưng, hắc ưng hiển hóa ra, ngẩng cổ, tiếng kêu vô cùng chói tai từ trong miệng chúng phát ra, quấy nhiễu hư không, khiến người ta hận không thể lộn lên hai tai của mình.

Là người của Dạ Kiêu Lâm, đám người dưỡng kiêu kia quá kinh khủng, tuy không phải tông môn cỡ lớn gì, nhưng rất nhiều đại tông môn cũng không dám đi trêu chọc.

Đám yêu thú biến thái kia, một người có thể nuôi dưỡng ngàn vạn con Dạ Kiêu, mặc dù chỉ là yêu thú cấp bậc không cao,

nhưng chém giết, trong tu sĩ cùng giai mới có đối thủ.

Hiển nhiên trong đám tu sĩ Hóa Thần có không ít tu sĩ Hóa Thần có kiến thức rộng rãi, chỉ nhìn mấy lần, liền nhận ra đám mây đen kia là vật gì, cũng nói ra mây đen rốt cuộc là cái gì. Lúc trước có nghe qua hung danh của Dạ Kiêu Lâm, nhưng chưa bao giờ gặp qua tu sĩ dưỡng kiêu nhân trong truyền thuyết, giờ phút này nghe người bên cạnh nhắc nhở, đều nhao nhao ngậm miệng lại. Bọn họ cũng không muốn bởi vì xem náo nhiệt, chọc giận đám người Dưỡng Kiêu Nhân hung sát khôn cùng kia.

Vô số dạ kiêu gào thét, làm cho toàn bộ bầu trời lâm vào trong ồn ào vô cùng, mặc dù chỉ kéo dài mấy hơi thở, nhưng đã có rất nhiều tu sĩ chịu không nổi phong bế thánh giác của mình.

Lại có một vị khác tới, lần này ta biết, là Bát âm cốc chủ của Tiên âm sơn mạch, tuy chỉ là một vị tán tu, nhưng lời đồn đại tu vi đã đến Phản Hư trung kỳ, một thân tu vi vô cùng mạnh mẽ, là nhân vật bá chủ chân chính của Tiên âm sơn mạch.

Nhìn xem nơi nào, Minh đồng khiêng kiệu, Ma Hoa trải đường, đó là tán tu Quỷ Hỏa sơn mạch, Minh Ma Mỗ Mỗ, đồn đại cũng là một vị tu sĩ Phản Hư trung kỳ, bá chiếm cả tòa Quỷ Hỏa sơn mạch, ai cũng không dám trêu chọc.

Kiểm khí thật cường đại, không ngờ lại là dòng lũ kiếm khí, lần này là người của Ma Kiếm Tông Ma Kiếm Tông Ma đạo đến. Lúc này không thẹn với tông môn cỡ lớn, Tông chủ Ma Kiếm Lão Nhân chính là nhân vật phản hư hậu kỳ, tại Ma đạo cũng là ma đầu cự phách có hung danh hiển hách.

Nhìn xem, sương mù thật mê người, không tốt, đó là Đào Hoa chướng, lại là một đám yêu bà của Đào Hoa cốc đến rồi, cẩn thận chút, đừng để những yêu bà ăn thịt người không nhả xương này nói.

Đó là gì, ngọn lửa thật đáng sợ, là người của Ngưu Ma Hỏa Sơn tới, tu sĩ ở nơi nào mỗi người đều là cường giả của Thuật Luyện Hỏa, những tu sĩ khác khi tiến vào Ngưu Ma Hỏa Sơn, không chết cũng phải lột da xuống.

Người của Bách Thảo tông đến.

Ta nhìn thấy, là cường giả Đông Quang sơn mạch chúng ta, Đông Quang lão giả, cũng là một vị tán tu Phản Hư sơ kỳ.

【

Tựa hồ là vì bồi thường cho mọi người, sau khi đám người Dưỡng Kiêu Lâm Dạ Kiêu kia đi qua, trong một canh giờ, vậy mà liên tục xuất hiện mười mấy vị tán tu cực kỳ cường đại, còn có mấy tông môn cỡ lớn, làm cho tu sĩ Hóa Thần trong những cung điện thành trì cùng người tiểu môn tiểu phái xem cực kỳ thỏa mãn.

Bất quá càng làm cho bọn họ kinh hô liên tục, cũng không phải là nơi này, mà là ở phía sau, sau mười mấy tán tu cùng mấy tông môn cỡ lớn đi qua, chỉ là ngắn ngủn yên tĩnh mấy canh giờ, liền lại có một nhóm người lớn đến. Khi nhóm người này đi ra, hầu như tất cả tu sĩ đều kinh hô lên.

Ông ông.

Cho dù là ở trong cung điện thành trì, có cấm chế ngăn cách, đám người cũng giống như nghe được một loại thanh âm quái dị nào đó, tựa như là vô số con côn trùng cùng kêu to một chỗ, loại thanh âm này, xuyên thẳng thẳng tấp xuyên thấu vào trong lòng mọi người, mà không phải là vang lên trong tai.

Dù sao đều là tu sĩ cấp bậc Hóa Thần, lực lượng thần hồn đều cực kỳ kinh người, vừa phát giác được tiếng kêu quỷ dị này, liền lập tức phân biệt ra ngọn nguồn, từng ánh mắt xuất hiện, nhìn về phía chân trời.

Đúng vào lúc này, trong ánh mắt mọi người đều thấy được cảnh tượng khiến người ta sởn tóc gáy.

Ông ông.

Chân trời, một đám mây đen lớn chẳng biết xuất hiện từ lúc nào, nhanh chóng di chuyển về phía Thiên Ma sơn mạch. Tốc độ cực nhanh, cơ hồ chỉ sau mấy tức, mọi người liền thấy rõ bên trong mây đen kia rốt cuộc là cái gì.

Trùng, một chút bất ngờ cũng không có, chỉ là khoảng cách gần nhất, liền để cho tất cả mọi người thấy rõ đồ vật bên trong. Là sâu bọ, vô cùng vô tận sâu bọ, từ sâu bướm châu châu da

chuồn bay đủ loại hình dạng, ngưng tụ cùng một chỗ, hóa thành một mảng lớn mây đen, bay về phía mọi người.

Nhưng làm cho mọi người cảm thấy sờn tóc gáy là, những con trùng này đã hoàn toàn mất đi diện mục vốn có, trở nên vô cùng dữ tợn đáng sợ, hình thể hoặc là lớn lên hoặc là thu nhỏ lại, tản mát ra từng cỗ khí tức thôn phệ người ta, hỗn tạp cùng một chỗ, tản mát ra hương vị như muốn thôn phệ toàn bộ thiên địa.

Trong lúc tất cả mọi người bị trùng vân hấp dẫn ánh mắt, đột nhiên ở phía xa, vẫn là phía chân trời, bên ngoài Thiên Ma sơn mạch.

Oanh oanh oanh oanh!

Bầu trời chấn động, như là đánh trống, làm cho mọi người từ trong cơn chấn động kia bừng tỉnh lại. Nhưng lập tức lại lâm vào trong một loại kinh hãi khác. Chỉ thấy một hướng khác, không trung, một đám cự nhân xấu xí lông xù hiển hiện ra, bàn chân lớn nặng nề giẫm trên không trung, phát ra thanh âm muốn đánh tan màng nhĩ tất cả mọi người.

a a a a a a a a a a a a...

Lại một hướng khác, tiếng vang quái dị truyền đến, lúc này đám người đã hoàn toàn khản trương, không tự chủ được nhìn qua.

Đã thấy trên không trung, từng mảnh cát sỏi đỏ đậm chuyển động, trong đó hình như có ngọn lửa quấy lên, mà ở trên đó, lại có mấy chục nam nữ xấu xí xích thân, hóa trang quái dị, tựa như người dị tộc, nhảy lên khiến người ta nhìn không được tự nhiên tâm thần muốn vận vẹo, tràn tới.

Thứ ba còn chưa xong.

Một, hai, hai, ba...

Nghe đồn, ở phía Nam Thông Thiên sơn mạch, còn chưa tiến vào Nam Cực, có một mảng lớn hiểm ác chi địa, tên là Nam Cương, bên trong có người Miêu Nhân, không ma không phải tiên, dùng Dưỡng Trùng thành thuật xưng tôn mười vạn ngọn núi lớn, thủ đoạn quỷ bí, khó lòng phòng bị.

Giữa Thông Thiên sơn mạch và Bắc Cực cũng có một khu vực lớn, không có một mảnh đất nào, đều là hoang nguyên, bên trong có di mạch của thượng cổ cự nhân, lực lớn vô cùng, so với yêu thú càng lớn hơn.

Phía tây không biết bao nhiêu vạn dặm, đều là Xích Mạc, sinh linh không ít, nhưng đều là dân chưa khai hóa, không khác gì dã nhân. Có thượng cổ tà đạo truyền thừa lưu lại tới nay, có thể triệu hoán lực lượng quỷ dị chinh chiến trong chư thiên.

【

Dù sao trong Thiên Ma sơn mạch đã tụ tập rất nhiều tu sĩ, tiên ma đều có, kiến thức rộng rãi không biết bao nhiêu. Mặc dù lúc này ba phương thế lực hầu như đồng thời hiện thân ba hướng, quỷ dị vô cùng, hoàn toàn khác biệt với tu sĩ Thiên Ma, nhưng cũng có không ít tu sĩ biết được lai lịch.

Bất quá làm người mời, hiểu biết của Thiên Ma tông đối với chúng tự nhiên là tường tận nhất, sau khi những thế lực quỷ dị này tiến vào Thiên Ma sơn mạch, chỗ sâu trong sơn mạch kia lập tức có mấy âm thanh ầm ầm truyền ra, vang vọng vạn dặm bầu trời, bất luận kẻ nào cũng có thể nghe được rõ ràng.

Khách quý giáng lâm, muốn nghênh đón từ xa, chư vị Nam Cương cổ thần giáo, mời đến đây.

chư vị Thiên Mông tông Bắc Nguyên, mời đến đây.

Tây Mạc Xích Thân dạy chư vị đạo hữu, mời đến Huyền Ma điện.

Ba thanh âm ầm chứa vô tận uy nghiêm cùng đáng sợ hầu như đồng thời vang lên, mặc cho là ai cũng có thể cảm nhận được

trong mỗi thanh âm đều có khí thể đáng sợ, những phản hư cường giả lúc trước xuất hiện, không có một vị nào có thể so sánh với chủ nhân của ba thanh âm kia.

Đang lúc mọi người cảm thấy đã kết thúc, cũng chỉ dừng lại một chút, ngay sau đó lại một thanh âm khác vang lên.

chư vị Đông Trạch Âm Ảnh tông, mời người của ta đến ma điện.

Thanh âm này vang lên, đám người lập tức giật mình, nhao nhao đưa ánh mắt nhìn về phía đông, nhưng chiếu vào trong mắt, lại vẫn là một mảnh trống rỗng như cũ, ngay cả bóng quỷ ảnh cũng không thấy được một cái.

Nhưng nghe thanh âm cuối cùng kia, rõ ràng là phía đông này cũng có một thế lực lớn đến đây, chỉ là người của thế lực lớn này, lại tại trong mắt mấy ngàn tu sĩ Hóa Thần che đi tung tích thân mình. Vừa nghĩ đến các khớp xương trong đó, tất cả mọi người đều cảm giác sau đầu lạnh buốt, một cỗ khí lạnh từ đầu đến chân thông thấu ra.

Là người của Âm Ảnh tông Đông Trạch, nào có đồn đại là một đầm lầy rộng lớn. Nguy hiểm vô cùng, sinh tồn ở bên trong rất nhiều hung sát yêu thú độc trùng, mà ở bên trong có một đại tông môn gần với thế lực siêu cấp, tu sĩ tông môn kia đều tu luyện thần thông vô cùng quỷ dị, cực âm hiểu ẩn nấp khí tức. Cho dù ai cũng không muốn trêu chọc đến đám sát tinh này.

Có lẽ là nghe được thanh âm từ phía ma điện người kia truyền đến kia, lai lịch của một đại thế lực quỷ dị phía đông kia hiện thân sau một khắc, bất quá cũng chỉ là một cái chớp mắt mà thôi.

Từng bóng đen thoáng hiện, giống như dơi, gào thét bầu trời, ngay lập tức biến mất ở một phương hướng. Cùng lúc đó, ba thế lực khác, Thiên Mông tông và Xích Thân giáo của Cổ Thần giáo cũng đều đập vào nhau, đều đi về hướng phát ra âm thanh kia.

Vù vù

Mắt thấy bốn thế lực lớn kia biến mất, trong một tòa thành trì, một lão giả tóc đen ngồi ngay ngắn trên tường thành rộng lớn,

giống như là thả lỏng thở ra một hơi. Ở phía sau lão giả tóc đen này, ba người thành thật đứng sau lão, giống như là đệ tử của lão giả này, đều có vẻ thành thật, bất quá vẻ tò mò trên mặt lại không thể che giấu được.

Lão giả này cũng biết tính tình ba đệ tử của mình, sau khi thu giãn một chút tâm tình của mình, liền mở miệng giải thích một câu.

Bốn thế lực lớn vừa rồi, theo thứ tự là Nam Cương Cổ Thần Giáo Bắc Mông Tông Xích Thân Giáo và Đông Trạch Âm Ảnh Tông, đều là tông môn cỡ lớn gần với thế lực siêu cấp như Thiên Ma Tông, bá chiếm một mảnh khu vực lớn, xưng tôn bá, không người dám trêu chọc. Về phần vừa mới mở miệng triệu hoán bốn đại thế lực kia, hẳn là bốn vị điện chủ của Thiên Ma tông trong số bốn vị điện chủ kia.

Nghe xong sư tôn của mình giải thích, ba người kia sao còn ngồi yên, sau khi vào Thổ Nguyên thành này, ba người bọn họ đã sớm tích góp từng tí một, giờ phút này nhìn sư tôn đắc thủ, tự nhiên là một lần hỏi đủ vốn. Lập tức sắc mặt nữ tử lạnh lợi kia tràn đầy tò mò mở miệng.

Sư tôn kia, người nghe ra được là bốn vị điện chủ kia sao, Thiên Ma Tông tại sao có thể có chín vị điện chủ như vậy, chín vị điện chủ là ai đều có tu vi gì a, còn có ai là tông chủ Thiên Ma Tông, lợi hại hay không?

Câu hỏi liên tiếp ra khỏi miệng, lập tức khiến cho mặt của lão giả tóc đen cũng đen đi theo, nhất là khóe mắt liếc qua rất nhiều tu sĩ xung quanh bọn họ đều dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn bốn người thầy trò bọn họ., Da mặt hắn run rẩy, thiếu chút nữa đã kìm không được mở miệng trách mắng ái đồ của mình. Bất quá hắn cũng không biết giải thích rõ ràng, chỉ sợ ba đồ đệ của hắn sẽ không bỏ qua.

Đúng lúc này, bên bờ Thông Thiên sơn mạch lại có thế lực tu sĩ xuất hiện, nhất thời lại hấp dẫn ánh mắt của mọi người, ba đồ đệ của hắn cũng không ngoại lệ, đều tò mò nhìn qua.

Trong lần luyện chế này.

Một ngày cuối cùng, giống như Khánh Điền sắp bắt đầu, không sai biệt lắm tất cả tông môn cùng tu sĩ đều xuất hiện a.

Mấy ngày nay thật sự đã mở rộng tầm mắt, xưa nay hẳn muốn nhìn thấy một cường giả Phản Hư kỳ cực kỳ gian nan, không nghĩ tới ở đây, Phản Hư cường giả quả thực đã trở thành hàng thông thường, bất cứ lúc nào cũng có thể nhìn thấy.

Đây chính là phong phạm của siêu cấp thế lực, chỉ tổ chức một khánh điền mà thôi, đã để khắp nơi trong Thông Thiên sơn mạch, ngay cả đại thế lực ở Nam Cương Tây Mạc Nam Cương cũng chân chờ chạy tới chúc mừng, quả thực là khí thế của vạn tông đến triều.

Còn thiếu một ngày, chúng ta cũng là may mắn, khánh điền Thiên Ma tông ngàn năm này mới có một lần, chúng ta cũng may mắn có thể tham gia xem lễ một lần, nếu như sinh ra chậm một chút hoặc là sớm một chút, chỉ sợ sẽ bỏ qua sự kiện trọng đại này.

Trước khi đến đây, bốn tông cố ý lật xem điển tịch tiền bối của Thiên Ma Tông trước kia đã từng tham gia lễ mừng lưu lại, phát hiện một tin tức tốt, nghe nói thế lực siêu cấp như Thiên Ma Tông này, mỗi lần tổ chức khánh điền, đều sẽ có lợi ích cực lớn cho tu sĩ đến đây xem lễ.

Đột nhiên từng tiếng thảo luận vang lên khiến cho mọi người chú ý, những tu sĩ bên cạnh hẳn nhao nhao muốn vị tông chủ này nói ra rốt cuộc là chỗ tốt gì. Người này ngược lại thừa cơ ra một ngọn gió, ai bảo hắn thành trì tựa hồ chỉ có một mình hắn biết được chỗ tốt kia là gì, chờ câu đủ khẩu vị mọi người., Đang muốn mở miệng nói ra đáp án, nhưng vào lúc này, cảnh tượng không ngừng cường đại nơi chân trời lập tức thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Oanh oanh oanh oanh!

Tiếng vang như sấm rền tại biên giới Thông Thiên sơn mạch vang lên, đã thấy một cái phương hướng, một cái bóng to lớn xuất hiện bao phủ toàn bộ bầu trời.

Thanh âm phong lôi không ngừng chút nào, cuộn cuộn mà đến, đoàn bóng dáng kia che khuất bầu trời, tất cả ánh sáng

đều biến mất, chỉ còn lại giữa bầu trời mênh mông, đoàn bóng dáng kia mang theo khí thể muốn đập nát bầu trời, mãnh liệt bay tới. Không đợi cái bóng này tới gần, chỉ là mắt thứ hai nhìn lại, mọi người liền thấy rõ bộ mặt thật của cái bóng này.

Trong đầu cơ hồ tất cả tu sĩ, trong nháy mắt hiện lên hai từ này. Bởi vì trong mắt bọn họ, đoàn bóng đen to lớn kia không phải, chính là một con chim khổng lồ không thể tưởng tượng.

Ngay cả những tu sĩ kia ngày thường đều đóng cửa tu luyện, không hỏi thế sự, cũng đều biết hiện tại tu chân giới đã tàn lụi từ lâu, hoàn toàn không thể so sánh với tu chân giới thời đại Hoang Cổ, không chỉ có tu sĩ như vậy, ngay cả yêu thú cùng các sinh linh khác cũng đều như vậy. Bây giờ bất kể là ở Thông Thiên Sơn Mạch hay là ở địa phương khác, đều rất khó nhìn thấy những yêu thú có được huyết mạch thượng cổ.

Như bây giờ tất cả tu sĩ đều có thể khẳng định, hung sát sinh linh bậc này, cho dù là ở thời thượng cổ, chỉ sợ cũng không phải là có thể tùy tiện nhìn thấy. Nếu như trong truyền thuyết, Côn Bằng xem như ở thời đại thượng cổ cũng không thấy, bởi vì Côn Bằng chính là trời sinh thần thú, tại viễn cổ cũng chỉ có một hai con mà thôi.

Không, tuyệt đối không thể là Côn Bằng, tu chân giới tuyệt không thể xuất hiện Côn Bằng, cho dù là ở thời đại thượng cổ cũng không thể xuất hiện Côn Bằng thần thú.

Trong cung điện của rất nhiều thành trì, một tu sĩ Hóa Thần đỉnh phong kinh ngạc nhìn cự điều khổng lồ từ chân trời bay tới, trong miệng kinh hô liên tục, hoàn toàn không thể tin được. Không chỉ có hắn, các tu sĩ khác cũng đều giống vậy, đều vô cùng kinh ngạc nhìn quái vật khổng lồ.

Không chờ bọn họ thoát ra khỏi sự rung động của cự điều, bỗng nhiên ở một hướng khác, lại có cảnh tượng vô cùng đáng sợ xuất hiện.

Chân trời, bỗng nhiên từng tiếng nổ mạnh ầm ầm truyền đến, tiếng vang này hình như có lực lượng đáng sợ ở bên trong, trong lúc vang vọng, tất cả người nghe thấy đều cảm giác giữa ngực bụng sôi trào không ngừng, khí huyết toàn thân đều bắt

đầu sôi trào, hai mắt lập tức biến thành xích hồng chi tử, một cỗ ý niệm giết chóc khát máu dâng lên.

Trong tiếng trống đáng sợ này, một lá cờ chiến đấu to lớn vô cùng chợt xuất hiện, một mặt cờ màu máu che kín bầu trời bên nào. Dưới lá cờ chiến, vô số khí tức hung sát thiết huyết phóng ra, mọi người đều trong phút chốc tâm thần hoảng hốt, giống như đều đã đến chiến trường viễn cổ, đối mặt đại quân tru tiên lục ma vô cùng vô tận, tiêu sát máu tanh, lay động nhân tâm thần.

Đang lúc tất cả mọi người bị cỗ khí tức hung sát đáng sợ này chấn động tâm thần, không cách nào khống chế, bỗng nhiên phía chân trời, truyền đến từng tiếng vô cùng động lòng người, phẳng phát tiên âm thần nhạc, rơi vào trong tai mọi người, lập tức kéo bọn họ từ trong chiến trường khát máu ra.

Không ngừng, sau khi ba cỗ khí thể đáng sợ xuất hiện, cùng lúc đó, ở các phương hướng khác nhau, lại có bảy cỗ khí thể dâng lên, đồng dạng chấn động tâm thần tất cả mọi người, mười cỗ khí thể đồng loạt phun trào, hướng về phía Thiên Ma sơn mạch mà đến, cảnh tượng kia, quả thực là rung trời khiếp đất, vạn vật sinh linh dưới mười cỗ khí thể đáng sợ này cũng không dám có chút ý niệm phản kháng nào trong đầu, run lẩy bẩy, chỉ có thể lựa chọn thần phục.

Trong từng tòa thành trì cung điện kia, rất nhiều tu sĩ Hóa Thần, thậm chí đã không cảm giác được tinh thần của mình, không cách nào tự kiềm chế. Giờ phút này đã không cần những tu sĩ kiến thức rộng rãi kia tới, bất kỳ một người nào, đều biết mười cỗ khí thể này đại biểu cho cái gì.

Thập đại gia tộc truyền thừa tới chưa hoàn thành.

Một, hai, hai, ba...

Thiên Ma sơn mạch, nào còn có một chút dáng vẻ yên tĩnh, hết thảy đều bị phá vỡ.

Oanh oanh oanh oanh!

Không giờ khắc, trong mảnh thiên địa rộng lớn vô cùng này, mười cổ khí tức cực kỳ đáng sợ phóng lên tận trời, mỗi người chiếm cứ một khu vực, chống lại những khí tức khác, cảnh giới phân biệt rõ ràng, không chút nào nhường. Trong từng tòa thành trì cung điện, rất nhiều tu sĩ Hóa Thần đều trợn mắt há mồm nhìn mười cổ khí tức mạnh mẽ đến thái quá kia, che khuất bầu trời, cực kỳ đáng sợ.

Cơ quan khôi lỗi chi tổ, thượng cổ đại năng Mặc Tử truyền thừa, Mặc gia.

Truyền thừa Đan đạo mấy vạn năm, Tôn gia.

Sát phạt gia tộc binh đạo, thượng cổ đại năng giết thần khởi truyền thừa, Bạch gia.

Gia tộc thượng cổ truyền thừa nhập đạo, Chung gia.

Đạo phù lục, phù gia.

【

Trong cung điện các tòa thành trì, những tu sĩ Hóa Thần kia, đều thu hồi vẻ mặt trợn mắt há hốc mồm, từng người phân biệt mười cổ khí tức đáng sợ kia, thì thảo nói ra tên.

Thông Thiên sơn mạch, mười thế lực cường đại nhất, mười đại gia tộc cổ đại, mỗi một gia tộc đều có mấy chục vạn tộc nhân, đều có truyền thừa thượng cổ của mình, nội tình mặc dù không thể so sánh với Thiên Ma tông, nhưng tại một một đạo nào đó, toàn bộ tu chân giới đều không có tông môn hoặc tu sĩ có thể sánh vai cùng bọn họ.

Thập đại gia tộc truyền thừa cổ xưa, giữa chúng tựa hồ đều có thù hận, đều không thua kém khí thế, chưa vào Thiên Ma tông

sơn môn, đã bắt đầu so sánh khí thế, mười cổ khí tức trùng thiên kia, đơn giản muốn khuấy đảo vùng thiên địa này.

Cảnh tượng hiển hóa càng thêm kinh người, như con chim khổng lồ lưng còng giết chóc thương sinh, thiên hỏa chiến kỳ khủng bố vờn quanh tiên âm đan lô, phù lục trấn áp chư thiên...

Tu sĩ trong những cung điện của thành trì kia, mặc dù phần lớn đều là tu vi Hóa Thân, ở địa giới của mình đều là nhân vật có uy tín, nhưng chưa từng gặp qua cảnh tượng bức này, tất cả đều kinh ngạc đứng tại chỗ, trong miệng lẩm bẩm, hận không thể có thêm mấy đôi mắt, thu nhập tất cả cảnh tượng vào trong mắt.

Cái này... những sư tôn trẻ tuổi đi theo bọn họ đến đây, giờ phút này nhìn thấy cảnh tượng giữa bầu trời kia, cũng đều giống nhau, so với sư tôn trưởng bối của bọn họ càng thêm không chịu nổi, tâm thần bị điên cuồng rung động. Hoàn toàn không thể tự chủ, ngay cả không chế bản thân di động một bước cũng có vẻ khó khăn.

Thập đại gia tộc cổ tranh chấp lẫn nhau, khuấy cho Thiên Ma sơn mạch bên ngoài bầu trời giống như tương đặc, rất là dọa người. Nhưng cảnh tượng này của bọn họ cũng không kéo dài bao lâu, liền bị mấy âm thanh lần lượt vang lên phá vỡ, hầu như không phân trước sau, ở năm phương hướng, năm âm thanh hoàn toàn khác nhau vang lên.

Phù Tuyệt sơn, trước khi đến đây xem lễ Thiên Ma tông ngàn năm khánh điển

Lục Uyên cung, tiến đến xem lễ Thiên Ma tông ngàn năm khánh điển.

Thiên Tinh Tông. Đến đây xem lễ ngàn năm khánh điển của Thiên Ma Tông.

Vạn Kiếm Tông, trước khi đến đây xem lễ Thiên Ma Tông ngàn năm khánh điển

Thái Vô Cung, đến đây dự lễ ngàn năm khánh điển của Thiên Ma Tông.

Tĩnh mịch, yên tĩnh như chết, ngay trước một hơi thở, dãy núi Thiên Ma cực kỳ huyền ảo vang lên, sau khi năm âm thanh kia vang lên, lập tức lâm vào yên tĩnh quỷ dị không gì sánh được, một thanh âm khác cũng không có.

Người ở đây, cho dù là tu sĩ từ địa phương xa tới, cũng hiểu được năm thanh âm kia đại biểu cho cái gì. Mà mười đại gia tộc truyền thừa cổ xưa trước đó còn tranh chấp không ngừng, sau khi năm thanh âm kia vang lên, đều rất tự giác dừng tay., Mỗi người duy trì khí tức của mình, hiển lộ ra không muốn bị trấn áp xuống, thập đại gia tộc đều như vậy. Đối tượng của bọn họ tự nhiên không còn là Cửu đại gia tộc khác, mà là mới ra. Năm cổ thể lục.

Hoặc là nói, là bá chủ toàn bộ Thông Thiên Sơn Mạch. Thông Thiên Sơn Mạch rộng lớn vô biên, cho tới nay chỉ có sáu vị bá chủ, cũng từ hạo kiếp thượng cổ đến nay, đều là như vậy. Mà bây giờ, năm vị bá chủ, ngay trong một hơi thở vừa rồi, xuất hiện trong ánh mắt của tất cả mọi người.

Trong lúc mọi người còn chưa kịp tỉnh táo lại, từ sâu trong Thiên Ma sơn mạch, một giọng nói già nua cực kỳ bình tĩnh ngay cả một chút khí thế cũng không tồn tại vang lên bên tai mọi người.

Mấy vị đạo huynh, đã đến đây xem lễ, xin mời vào đi.

Thanh âm này cực kỳ già nua, khàn khàn trầm thấp, trong lúc hoảng hốt, mọi người phảng phất nhìn thấy một lão giả tóc trắng xóa, còng xuống thân thể, vô cùng chậm rãi nói với mọi người.

Nhưng âm thanh này lại vô cùng rõ ràng vang lên trên bầu trời vạn dặm này, như là mỗi một góc trong thiên địa này đều đang phát ra âm thanh kia, rơi vào trong tai mọi người, giống như có người đang nói chuyện ngay bên tai, trong lòng mọi người kinh hãi lại không sinh ra một chút cảm giác kỳ quái nào.

Kỳ dị chính là, thanh âm già nua này vừa mới rơi xuống, bên ngoài biên giới Thiên Ma sơn mạch, mười cổ khí thể kinh thiên động địa kia cùng một lúc tiêu tán, mà trên không trung,

năm đạo khí tức trấn áp hết thảy đáng sợ, đồng dạng trong nháy mắt biến mất không thấy.

Hô hô khôi phục lại, bên ngoài Thiên Ma sơn mạch một khắc sau đã khôi phục không khí an bình trước đó, nhưng ở trên không trung, trong từng tòa cung điện thành trì, từng tên tu sĩ Hóa Thần kia, lại giống như từng tên tù trong nước vớt ra, toàn thân ướt đầm, bị kinh sợ, bị dọa đến mức mồ hôi lạnh đầm đìa, chính là như vậy, không có một người nào ngoại lệ.

Đợi sau khi những đại năng khủng bố nào biến mất, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, mặc dù có thể nhìn thấy nhiều đại nhân vật ngày thường như vậy, bất luận thế nào cũng không gặp được, nhưng uy áp của những đại nhân vật nào, cũng không phải là tu sĩ Hóa Thần như bọn họ., Thậm chí là những tu sĩ Kết Đan Nguyên Anh có thể ngăn cản, mặc dù những đại nhân vật này đều không cố tình nhắm vào bọn họ, nhưng người thống trị chân chính của Thông Thiên Sơn Mạch, mười gia tộc truyền thừa cổ xưa kia, còn có năm âm thanh cuối cùng xuất hiện.

Năm âm thanh kia, mỗi một đạo đều đại biểu cho một thế lực siêu cấp, Phù Tuyết Sơn Lục Uyên Tông, Vạn Kiếm Tông Vạn Kiếm Tông, Thái Vô Cung, năm cái tên này, đối với tu sĩ Thông Thiên Sơn Mạch mà nói, quả thực chính là tồn tại chỉ có thể ngược nhìn, hoàn toàn là hai thế giới bất đồng.

Nhưng vừa rồi, năm cái tên này đều xuất hiện trước mặt bọn họ. Tuy bọn họ không nhìn thấy khuôn mặt của một vị tông chủ, nhưng chỉ là âm thanh, cũng đã đủ đề tài bàn tán tốt nhất trong trăm năm tới của bọn họ.

Sáu thế lực siêu cấp siêu cấp ở Thông Thiên sơn mạch, bọn họ trên một siêu cấp bá chủ trong đó, nhìn thấy năm đại bá chủ khác, phần vinh quang này, ngay cả tu sĩ cũng không thể miễn tục, thậm chí có rất nhiều tu sĩ mới tấn thăng tới Hóa Thần hậu kỳ hoặc là tu sĩ đỉnh phong, đều đang cảm thấy may mắn vì mình tấn thăng sớm, nếu không phải như vậy, căn bản không có khả năng xuất hiện ở đây, nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

So sánh lúc này. Lúc trước để cho bọn họ kinh hô liên tục phản hù cường giả, còn có những môn phái cỡ lớn, bây giờ xem ra,

căn bản là không đáng nhắc tới, không đáng nhắc tới.

Trên một tòa thành trì nào đó, một lão giả cảnh giới Hóa Thần đỉnh phong, cực kỳ già nua. Tóc trắng xoá, toàn thân nhăn nhoe da thịt, xem ra là tu sĩ gần thọ nguyên.

Trong con mắt có chút đục ngầu của lão giả này, giờ phút này lại toàn là hưng phấn, trong miệng thì thảo. Nói: Có thể nhìn thấy cảnh này, lão hủ cả đời này không tiếc nuôi.

Cùng hần nói, trong cung điện từng tòa thành trì kia một chút cũng không thiếu. Rất nhiều tu sĩ bởi vì tài nguyên cùng linh căn tư chất công pháp thần thông các loại, chung quy cả đời chỉ có thể dừng lại ở một cảnh giới nào đó. Từ khi Trúc Cơ kia bắt đầu, Kết Đan Nguyên Anh hóa thần phản hư, mỗi một cảnh giới đều là một rãnh trời làm cho rất nhiều tu sĩ tuyệt vọng. Nguyên Anh là, Hóa Thần cũng vậy, Phản Hư càng thêm.

Tu sĩ có thể được mời tới Thiên Ma Tông xem lễ ngàn năm nay đều có tu vi Hóa Thần cảnh giới. Nhưng trong bọn họ chỉ sợ chín phần đều sẽ bị vây khốn ở cảnh giới này, cuối cùng cả đời cũng không thể đột phá. Đối với bọn họ mà nói, tuổi thọ còn lại có thể tiêu dao, còn có trợ giúp hậu bối đã là kỳ vọng lớn nhất rồi. Có thể nhìn thấy cảnh tượng ngàn năm tu chân giới cũng khó gặp. Đối với bọn họ mà nói, chưa từng không phải là một chút tiếc nuôi.

Bất quá cảm thán cũng chỉ mấy hơi thở mà thôi, bởi vì lập tức, tất cả mọi người phát hiện, cung điện dưới chân thành trì cũng bắt đầu di chuyển.

Khánh điển bắt đầu rồi.

Trong lòng bọn họ hiện lên ý nghĩ này, đúng lúc này, chỗ sâu trong Thiên Ma sơn mạch, lại một thanh âm vang lên.

Ngô Thiên Ma Tông, tuân theo truyền thừa thượng cổ di mạch, là chính thống của Thiên Ma đạo ở nhân gian giới. Lập tông đã lâu, ngàn năm là một nghiệp, hiện tại đã là sáu trăm bảy mươi một nghề, sừng sững ở Trung Châu, chưa bị uy danh, không phụ tổ tông, ngày hôm nay rộng hẹn Tiên Ma đồng đạo, cùng chúc mừng điển này với Ngô tông.

Lúc thanh âm này vang lên, bên trong Thiên Ma sơn mạch, nhất thời sống lại. Tất cả cấm chế tựa hồ cũng bắt đầu vận chuyển, vô số linh vụ dâng lên, quang mang chớp động, từng đạo khí tức bốc lên tán loạn, để cho người ta nhìn không khỏi sinh ra cảm giác nhiệt huyết sôi trào.

Rầm rầm rầm...

Thành trì to lớn cùng cung điện di chuyển, cùng không khí kia va chạm đè ép cùng một chỗ, phát ra trận trận thanh âm phong lôi, càng có cuồng phong theo đó, khí thế bất phàm.

Mà cảnh tượng lúc này lại là, lấy chỗ sâu trong Thiên Ma sơn mạch kia làm trung tâm, từ bốn phương tám hướng, từng tòa thành trì to lớn cùng cung điện đều đang di động kịch liệt, vây quanh, sấm sét vang vọng, cuồng phong theo sau, bên trong kia, từng đạo khí tức lộn xộn lộn xộn dâng lên dây dưa, mỗi một đạo đều hoàn toàn khác biệt, đều riêng phần mình.

Trong chốc lát, tại chỗ sâu trong Thiên Ma sơn mạch, từng tòa thành trì cung điện xúm lại, rậm rạp chằng chịt ở không trung, cảnh tượng hùng vĩ, quả thực làm cho người ta kinh thán không thôi. Mà ở trên không trung, còn có mười đạo khí tức làm cho người ta căn bản không thể bỏ qua cuộn cuộn, mỗi một khu vực chiếm cứ một khu vực, bên trong mỗi một khu vực, đều có rất nhiều dị tượng hiển lộ ra, tùy ý một dị tượng, đều là thần thông cực kỳ khủng bố hiển hóa thành.

Ngoài ra, ở chỗ cao hơn kia, còn có năm đạo khí tức mơ hồ hiển lộ ra, mỗi một đạo đều tản mát ra khí thế trấn áp chư thiên.

Ầm ầm ầm

Đột ngột, tại Thiên Ma sơn mạch, Lãnh Thiên Ma Vực, tòa cung điện khổng lồ trước nay chưa từng có bỗng nhiên truyền đến một tiếng nổ mạnh còn đáng sợ hơn cả sấm sét trên chín tầng trời.

Sau một khắc, vô cùng vô tận địa hỏa từ lòng đất mãnh liệt phun ra, đem toàn bộ mặt đất đều nhuộm thành màu đỏ đậm, mà ngay cả bầu trời cũng không buông tha, bay lên, địa phệ chi hỏa kia, giống như muốn thiêu đốt cả bầu trời ra một cái lỗ

thùng, lại đản sinh ra mấy trăm con hỏa long kinh thiên, thân rồng quần quanh dâng lên, nâng cung điện to lớn vô cùng kia, hướng không trung mà đi.

Ầm một tiếng, sau một hơi, trên không trung, mấy trăm con Hỏa Long kinh thiên nâng tòa cung điện kia, dừng lại.

Trong phút chốc, tất cả mọi người đều cảm thấy thiên địa ở đây hình như có cái gì đó bất đồng, giống như hết thủy đều ổn định lại, tựa như vùng thiên địa này đã kiên cố đến tình trạng không sợ hãi gì. Mặc kệ bất luận chiến đấu cấp bậc nào, ở đây phát sinh, cũng sẽ không hủy hoại một tơ một hào của phiên thiên địa này.

Trần áp chư thiên đây mới là trần áp chư thiên chân chính.

Ý niệm trong lòng mọi người còn chưa kịp nói ra, bỗng nhiên cung điện to lớn vô cùng tràn ngập khí tức Hoang Cổ, sau một khắc, dưới từng đợt phong lôi chi âm vang lên, mở ra.

Móng lạch cạch tựa như vang lên một thanh âm trong lòng tất cả mọi người, nhưng đôi chân kia đạp lên, lại là chư thiên kia, đã bị trần áp đến chư thiên.

Xuất hiện trong mắt mọi người là một vị lão nhân, một vị lão nhân nhìn qua giống như đã đến tàn niên phong chúc. Một bộ tế phục phong cách cổ xưa, tóc trắng xoá, dung mạo kỳ cổ, trên người một chút khí tức thuộc về thời đại này đều không có, phát ra ngoài, vậy mà là khí tức Hoang Cổ vô cùng vô tận, rơi vào trong mắt mọi người, trong phút chốc, bọn họ cảm thấy mình không phải một lão giả nào cũng có thể chết đi bất cứ lúc nào.

Mà là thời đại Hoang Cổ, vô số sinh linh cường đại tranh bá kia, đó là dấu ấn, tránh thoát lực lượng tuế nguyệt, từ bỏ hoang cổ lưu lại dấu ấn.

Vị lão giả này từ phía sau cánh cửa đồng đi ra, run rẩy đi tới, tế phục trên người phiêu động, từng luồng khí tức hoang cổ tỏa ra, mỗi một bước của hắn, mọi người đều có một loại cảm giác, phảng phất lão giả này đi không phải là một con đường bình thường, mà là trở về năm tháng đại đạo của Hoang Cổ.

Hắn mỗi một bước đi, liền cách thời đại hoang cổ gần hơn một chút, thân hình xen lẫn giữa hư ảo cùng hiện thực, tùy thời đều muốn bước ra một bước cuối cùng, bước nào bước ra, lão giả này lập tức sẽ biến mất ở chỗ này, mảnh thiên địa này bên trong.

Tế đàn Thiên Ma.

Từ trên bầu trời, bỗng nhiên một thanh âm không chút tình cảm vang lên, giống như thanh âm thiên địa, sau khi rơi xuống, mọi người không tìm thấy một chút dấu vết nào.

Nhưng sau một khắc, tại nơi cuối cùng lão giả đi tới, một tòa tế đàn to lớn vô cùng chậm rãi xuất hiện. Từ hư vô ảnh ảnh bóng người bắt đầu, tại trong ánh mắt không thể tin được dần dần trở nên ngưng thực, nhưng cuối cùng thành hình., Xuất hiện cũng không phải là tế đàn thật sự, mà là một nửa hư vô ngưng thực, từ bên trong tế đàn, từng luồng ma khí tinh thuần đến mức khiến tất cả tu sĩ ma đạo đều điên cuồng tràn ra, phía trên phát ra khí tức, giống như căn bản không phải thế giới này có thể có. Cho nên tế đàn kia mới có một nửa hư vô ngưng thực.

Bởi vì... đó là khí tức của Ma giới, đó là khí tức của Thiên Ma, vốn không nên xuất hiện ở thế giới nhân gian.

Lạch cạch

Lại một tiếng vang lên, là của lão giả kia, trong ánh mắt tất cả mọi người run rẩy đứng ở phía trước tế đàn kia.

Được rồi, tiểu lâu thừa nhận bản thân không đủ bút lực, vậy mà để nhân vật chính biến mất lâu như vậy. Ta cũng không muốn giải thích, chỉ là có nhiều thứ phải giải thích, vì sau này thuận buồm xuôi gió, chư vị huynh đệ trước xem những thứ này, sáng khoái ở phía sau a.

Một, hai, hai, ba...

Tế tổ

Thanh âm khàn khàn trầm thấp bỗng nhiên xuất hiện ở đáy lòng tất cả mọi người, nhưng trên không trung, lại không có một chút thanh âm nào vang lên, chúng nó trực tiếp xuất hiện ở đáy lòng.

Trong mắt mọi người, ngoại trừ tế đàn cùng lão giả trên bầu trời kia, không còn vật gì khác. Tất cả mọi người nhìn không chớp mắt, truyền thừa mấy chục vạn năm một lần, mỗi ngàn năm một lần khánh điển, mỗi một quy trình đều là bọn họ không thể bỏ qua. Bởi vì trong bọn họ chín thành người, cả đời này chỉ có một cơ hội này mà thôi, nếu bỏ lỡ, cho dù chết cũng sẽ không nhìn thấy.

Khi âm thanh khàn khàn như của hai ma thú Viễn Cổ sau khi chết đi biến mất, trong thiên địa lại trở nên bất đồng, chẳng biết bắt đầu từ lúc nào, từng sợi hắc khí xuất hiện trong Thiên Ma sơn mạch, mỗi một ngõ ngách, không gì có thể ngăn cản, đó là từ trong thiên địa tràn ra.

Tế tổ

Đột nhiên, chín hướng của Thiên Ma sơn mạch, chín khu vực lớn, từng đệ tử đột nhiên xuất hiện, trong khoảnh khắc, chừng mấy chục vạn người, liền xuất hiện trong mắt của tất cả mọi người.

Môn nhân Thiên Ma môn...

Mấy chục vạn đệ tử tụ tập lại một chỗ, hiện ra, mỗi một người đều mặc hắc bào, trong miệng đồng loạt hô to, sau đó liền thấy từng luồng từng luồng khí tức đen kịt từ trên thân mỗi một đệ tử tràn ra, phóng lên tận trời, ngưng tụ cùng một chỗ, lại hiển hóa ra chín cây trụ lớn thông thiên. Chín cây trụ lớn thông thiên này vừa xuất hiện, liền không chút trở ngại, thẳng tắp về phía bầu trời.

Cơ hồ đồng thời, trên tế đàn kia, lão nhân già nua vốn vẫn còn run rẩy mặc tế phục, bỗng nhiên động đậy, trên mặt của lão

vậy mà chẳng biết lúc nào đã mang theo một mặt nạ đồng xanh cực kỳ phong cách cổ xưa, lão nhân khẽ động, liền không ngừng chút nào, một điệu múa làm cho người ta nhìn không gì sánh được xuất hiện.

Trong chốc lát, trong thiên địa, tất cả thanh âm đều mất đi. Toàn bộ ánh mắt hướng lên trên người lão nhân kia, trong nháy mắt phát hiện giữa thiên địa này một chút âm thanh cũng không có, yên tĩnh, tất cả đều yên lặng, ngay cả thời gian cũng giống như vậy.

Ngoại trừ lão giả kia, ngoại trừ điệu múa kia.

Dần dần, càng ngày càng nhiều người rơi vào trong trạng thái này. Không ai phát giác được không đúng, một người tiếp một người, lâm vào trong trạng thái này. Ngay cả mấy chục vạn đệ tử của Thiên Ma Tông cũng đều giống như vậy, ma khí đen nhánh như mực trên người không ngừng chút nào, không ngừng phun ra, dung nhập vào trong trụ trời đen nhánh kia.

Ánh mắt bọn họ cũng nhìn về phía lão giả đang khiêu vũ kia, nhìn mặt nạ đồng thau cổ xưa trên mặt lão giả kia, bọn họ cũng đều si mê, cũng không cảm giác được gì. Mọi thứ đối với bọn họ, đều im lặng trong chớp mắt. Nhưng mà không giống với những tu sĩ kia, mấy chục vạn đệ tử Thiên Ma Tông, sau khi xem lâu, thân thể cũng bắt đầu run rẩy kịch liệt, từng tia hồng trần hiện lên trên mặt bọn họ.

Ngoại lệ duy nhất là ở Huyền Hi vực, một thanh niên áo đen tóc đen, cũng giống như các đệ tử khác, cũng quỳ xuống đất, nhưng trên mặt hắn lại không có một chút kính trọng nào, càng không nói đến là si mê. Trong lúc hỗn loạn mấy vạn người, hắn có vẻ không chút thu hút, cho dù không có trăm mê vào trong đó, cũng không có ai có thể phát hiện ra hắn.

Giờ phút này ánh mắt của hắn cũng rơi vào trên tế đàn trên không trung, rơi vào lão giả phía trước tế đàn đang nhảy múa. Nhưng chỉ nhìn một chút không thôi. Ngô Khí liền cảm giác lực lượng thần hồn to lớn của mình trong nháy mắt mất đi hiệu dụng, trong đầu truyền đến một loại cảm giác mê muội, tựa hồ muốn lâm vào loại trạng thái này giống như những người

khác, nhưng hấn lập tức hung hăng cắn đầu lưỡi của mình, để cho mình tỉnh lại.

Hấn vội vàng cúi đầu xuống, trên mặt hiện lên một tia tiếc nuối cùng tức giận.

Thiên Ma tế thần vũ sao, đối với tất cả đệ tử Thiên Ma tông mà nói, chỉ cần tu hành công pháp Thiên Ma tông, có thể từ trong một vũ điệu này đạt được rất nhiều chỗ tốt, tu vi tăng vọt lĩnh ngộ Thiên Ma Thần Thông, hoặc là trực tiếp được Thiên Ma Thanh ưu ái, ban cho hạt giống Thiên Ma các loại, chí ít cũng có thể lớn mạnh lực lượng thần hồn, đều là chỗ tốt không nhỏ.

Đáng tiếc, ta tu luyện không phải công pháp Thiên Ma Tông, muốn lấy được chỗ tốt từ bên trong cây Thiên Ma Tế Thần Vũ này là không có khả năng. Nhìn thêm nữa cũng chỉ phí công, nhiều lắm là rơi vào kết cục giống đám ngu xuẩn kia.

Ý niệm trong lòng Ngô Khí cuộn cuộn vài cái, có chút hả hê nhìn về phía không trung kia, thị lực của hấn kinh người, tự nhiên có thể nhìn thấy trong từng tòa cung điện thành trì kia, những tu sĩ Hóa Thần bị mời tới, bởi vì từng người đều nhìn thấy chi Thiên Ma Tế Thần Vũ kia, kết quả là si mê trong đó, lãng phí lực lượng thần hồn một cách vô ích, một chút thu hoạch cũng không có, lúc tỉnh táo lại chỉ sợ sẽ cực kỳ tức giận.

Bất quá,... Thiên Ma Tông này cũng hào phóng vô cùng, vậy mà lại cấp cho những người này chỗ tốt lớn như vậy.

Ánh mắt Ngô Khí còn đang tuần tra trên thân những người kia, trong miệng thì thảo, nghe ý trong lời nói của hấn, hiển nhiên không phải những người này bởi vì bị cây Thiên Ma Tế Thần Vũ kia mê hoặc mà lâm vào trạng thái hỗn độn, hao tổn lực lượng thần hồn của mình.

Ông ông ông ông ông.

Sắp bắt đầu rồi.

Tựa hồ đã sớm biết cái quy trình tế tổ này bây giờ, Ngô Khí đang có chút buồn chán vô vị bỗng nhiên như nhận ra cái gì, mạnh mẽ ngẩng đầu lên, nhìn về phía trên không trung, trên tế đàn kia.

Cùng lúc đó, thân hình già nua phía trước tế đàn bỗng nhiên dừng lại, cái khí tức vô cùng quý dị kia làm cho thiên địa đều dừng lại biến mất, Thiên Ma tế thần vũ, dừng lại. Tất cả mọi người, bao gồm cả mấy chục vạn đệ tử Thiên Ma Tông, trong chớp mắt toàn bộ thanh tỉnh.

Hầu như tất cả tu sĩ Hóa Thân trong cung điện từng tòa thành trì kia, trong nháy mắt tỉnh táo lại, mặt đều trắng bệch, trong cơ thể lập tức dâng lên một cỗ khí tức suy yếu. Mà đệ tử môn nhân phía sau bọn họ, so với bọn họ còn không chịu nổi, vừa tỉnh lại, lập tức thân thể mềm nhũn, ngã xuống mặt đất.

Không đợi những tu sĩ này hiểu rõ, lộ ra vẻ tức giận, trên không trung, bắt đầu hiện ra biến cố, để cho tất cả mọi người ngây ngẩn cả người.

Bầu trời bắt đầu biến hóa, tất cả mây khói đều biến mất, mặt trời treo cao cũng biến mất, tất cả bầu trời đều bắt đầu vặn vẹo. Hắc ám lan tràn, dưới sự chăm chú của tất cả mọi người, bầu trời Thiên Ma sạm mạch hoàn toàn biến thành màu đen. Trong nháy mắt, mọi người chỉ cảm thấy phiến thiên địa này lại sinh ra biến hóa, nếu như lúc trước chư thiên bị trấn áp, lúc này lại là thiên địa biến hóa.

Bọn họ đều sinh ra một loại ảo giác, bọn họ không phải ở thế giới trước kia, mà là đến một thế giới khác.

Nơi này... Trời ơi... Chẳng lẽ là... Cửu U Minh Ngục.

Một tán tu bỗng nhiên giống như phát hiện cái gì, sắc mặt bỗng nhiên đại biến, khiếp sợ hãi hãi đến mức không thể tưởng tượng nổi trong đầu vọt lên rất nhiều ý nghĩ, tăng thêm lực lượng thần hồn lúc trước của hắn bị hao tổn, sau khi kinh hô một tiếng, thân thể mềm nhũn, cũng như những tu sĩ cấp thấp kia, trực tiếp ngất trên mặt đất.

Không chỉ là hắn, giờ khắc này, tất cả mọi người đều phát hiện.

Bầu trời, u ám đen kịt, một tia sáng đều không có, chỉ có vô tận hắc khí phun trào. Dưới đất, bùn đất huyết hồng nhìn thấy mà giật mình, chiếm cứ tầm mắt của tất cả mọi người.

Vào thời khắc này, người duy nhất còn chưa dừng nhiệm vụ của mình, đại khái chỉ có vị lão giả kia. Hắn không tiếp tục nhảy lên Thiên Ma Tế Thần Vũ, mà nửa quỳ trên tế đàn, run rẩy trong miệng run rẩy run rẩy, từng tiếng chú ngữ cực kỳ quái dị từ trong miệng hắn đi ra ngoài.

Theo từng tiếng chú ngữ này, rốt cuộc mảnh thiên địa này bắt đầu biến hóa sau cùng.

Ầm

Xuất hiện, mọi người chỉ cảm thấy đỉnh đầu ảm đạm, khi ánh mắt bọn họ đảo qua, lại thiếu chút nữa bị dọa nằm xuống.

Trên bầu trời, một hư ảnh Ma Thần cao vạn trượng xuất hiện, Ma Thần này thiên thủ ngàn đầu, toàn thân xanh đen, quần quanh vô số con Hỏa Long dữ tợn, răng nanh dài trăm trượng, toàn thân, tản mát ra hương vị muốn thiêu hủy ba ngàn thế giới.

Ầm

Một chút ngừng lại cũng không có, phía chân trời, lại có hư ảnh một vị Ma Thần xuất hiện, vị Ma Thần này so với tôn trước đó càng thêm khủng bố, thân cao vạn trượng, toàn thân quần quanh gai xương trắng, cầm một cây roi quần Thiên Cốt, dưới chân quần một con Thôn Thiên Cốt Long, khí tức trên người tràn ra, quả thực làm cho tất cả đều hóa thành hương vị của bạch cốt.

Ầm

Lại một Ma Thần với thân cao vạn trượng, huyết giáp che kín thân thể, khuôn mặt mơ hồ, từng con Huyết Long quần quanh, chỉ sợ mùi máu tanh trên người đã đồ sát vô số sinh linh cũng không cách nào ngưng tụ ra được.

Ông mẽ mẽ dụ dỗ...

Chú ngữ trong miệng lão giả kia càng lúc càng nhanh, ngữ khí càng lúc càng quái dị, một vùng thiên địa này theo chú ngữ của hắn biến hóa cũng càng lúc càng nhanh.

Ầm

Lại một hư ảnh Ma Thần xuất hiện, toàn thân Thanh Bảo, đồng dạng cao vạn trượng, từng con Thanh Bất Cự Mãng quần quanh vị Ma Thần này, trên mặt Ma Thần chỉ có một con mắt, bên trong thanh quang nhấp nháy, giống như ẩn giấu một thế giới khác.

Ầm

Thân thể vị Ma Thần này cao mấy ngàn trượng, nhưng toàn thân trên dưới lại là lít nha lít nhít con mắt, mỗi một con mắt đều là vật sống, lúc chuyển động khép kín, chư thiên lật úp.

Ầm

Ma Thần thứ sáu xuất hiện, vậy mà là thân người, thân cao vạn trượng, toàn thân xấu xí như gỗ mục, dưới chân giẫm lên hai con cự long.

Ma Thần thứ bảy, đầu rắn thân người, chân đạp hai con Hắc Long, tay quần lấy Viễn Cổ Hắc Đằng, toàn thân rậm rạp chằng chịt lân phiến, tản mát ra một loại khí tức muốn xé rách chư thiên.

Ma Thần thứ tám, thân cao vạn trượng, sinh ra tám cái đầu lớn, dưới thân còn có mười cái đuôi lớn đen sì, dưới xương sườn mọc lên vô số đôi cánh rậm rạp, lộ ra hương vị tựa hồ vượt qua chư thiên, hủy diệt hết thảy.

.....

Trong mắt mọi người trợn mắt há hốc mồm, trong một vùng thiên địa vô cùng xa lạ này, bầu trời u ám, mặt đất huyết hồng kia, xuất hiện hư ảnh chừng mười vị Ma Thần khổng lồ, mỗi một vị hầu như đều cao tới vạn trượng, bất kể là ai, dưới thân những Ma Thần này, giống như con kiến nhỏ bé.

Cho dù là những cường giả Phản Hư kia, giờ phút này cũng hoàn toàn ngây ngẩn cả người, không thể tin được nhìn mười hư ảnh Ma Thần trên bầu trời. Một người trong đó, tu vi Phản Hư trung kỳ, trong miệng lại có chầm dứt, thì thào tự nói:... Chẳng lẽ là... Thập Phương Thiên Ma.

Thứ ba đến, cầu chư vị huynh đệ chính bản đăng ký ủng hộ chưa xong.

Một, hai, hai, ba...

Vù vù

Thiên địa băng tán, tất cả mọi thứ đều trở về, bầu trời u ám trong Cửu U Minh Ngục huyết hồng mặt đất, còn có hư ảnh mười con Ma Thần cực kỳ đáng sợ trong hư không kia, trong chớp mắt biến mất.

Mọi người lại cảm giác được dưới chân mình tồn tại, thấy được từng tòa kiến trúc cùng từng tòa Linh Phong đứng vững trong Thiên Ma Tông, còn có bầu trời xám xịt kia, lúc này trong mắt mọi người lại là cảnh trí cực đẹp. Mặc cho ai sau khi đi một chuyến Cửu U Minh Ngục, đều sẽ phát ra cảm thán như vậy.

Hiện tại tất cả mọi người đều biết, vừa rồi bước đi là một phần của Khánh Điển, triệu hoán hư ảnh Cửu U Minh Ngục và Thập Phương Thiên Ma xuất hiện, chứng minh mình là truyền thừa chính thống của nhất mạch Ma đạo thượng cổ. Chỉ là bước đi này, lại thực khiến những tu sĩ Hóa Thần lực lượng thần hồn không mạnh ăn phải đau khổ, bất quá lập tức, thanh âm xuất hiện phía dưới, làm oán hận trong lòng bọn họ lập tức tan thành mây khói.

Khánh điển ngàn năm của Ngô Tông, cảm tạ chư vị đạo hữu đến đây xem lễ, lát nữa có lễ mọn dâng lên, chư vị đạo hữu có thể tùy ý lấy dùng.

Nguồn phát ra thanh âm này, chính là tòa cung điện to lớn vô cùng lơ lửng trên không trung kia. Không biết từ khi nào, tể đàn trên không trung cùng lão nhân già nua mặc tể phục trên người đều đã biến mất.

Mà từ trong cung điện kia, một người chậm rãi đi ra. Là một người trung niên, cũng không già nua, tóc nửa đen nửa trắng, rồi tung bỏ vai. Dung mạo cực kỳ bình thường, nhưng đôi mắt kia lại tràn ngập cảm giác tang thương, trên bàn tay buông xuống tràn đầy vết chai, nếu không phải trên người mặc

trường bào, bất luận kẻ nào cũng sẽ coi người trung niên này là một lão nông thôn quê.

Nhưng chẳng biết tại sao, lúc ánh mắt mọi người rơi vào trên người hắn, lại không có một người nào có ý nghĩ không tốt trong đầu sinh ra, đều là loại cảm giác cực kỳ tín nhiệm này, giống như chỉ có người trung niên này mở miệng nói chuyện, mặc kệ bất luận chuyện gì, bọn họ đều sẽ nghe theo.

Chư vị đạo huynh, nhiều năm không gặp, có thể ôn chuyện không.

Trên khuôn mặt chất phác của người trung niên hiện lên nụ cười, khi hắn vừa nói xong, trước mặt hắn, cũng chính là trên quảng trường phía trước cung điện kia, đột nhiên xuất hiện từng chiếc ghế tựa như được đúc từ hàn thiết nổi lên, bay lên trời cao, Thiên Ma điện vốn ở chỗ cao nhất, những chiếc ghế kia thì đã ở trên không trung của Thiên Ma điện.

Vù vù vù vù.

Sau khi những ghế ngồi kia chậm rãi dừng lại, trong nháy mắt, phía trên đột nhiên xuất hiện từng đạo khí tức cực kỳ cường đại, mỗi một đạo, đủ để cho người ta không dám nhìn thẳng.

Trên không trung Thiên Ma điện, lúc này có gần trăm cái ghế. Cái ghế này không phải do hàn thiết đúc thành, mà là minh thiết. Mỗi một cái, đều là do thượng cổ truyền xuống Minh Thiết đúc thành, người ngồi ở phía trên, có thể có được chỗ tốt không tưởng tượng được, nhưng chân chính có thể ngồi ở trên đó, lại sẽ không quan tâm những chỗ tốt này.

Bởi vì là những người kia, là đám bá chủ chân chính của Thông Thiên sơn mạch.

Từng đạo khí tức xuất hiện trên ghế ngồi Minh Thiết. Mỗi một đạo khí tức đều cực kỳ đáng sợ. Phản Hư trung kỳ, chỉ ít đều là khí thể của Phản Hư trung kỳ. Gần trăm cái ghế ngồi cuối cùng là một tán tu Phản Hư trung kỳ. Về phần phía trước, ngoại trừ một ít tán tu cường đại, cũng đều là tông chủ của tông môn cỡ lớn.

Mà mấy chục tám đầu tiên, chính là mười đại truyền thừa Thiên Ma Cửu điện chủ của đại gia tộc Nam Cương Bắc Trạch

Tây Mạc.

Ở phía trước nhất, chỉ có sáu cái ghế ngồi bằng sắt, bên trên cũng ngồi sáu người. Trên ghế sắt chính là trung niên tu sĩ như lão nông thôn kia. quanh người hắn có năm đạo khí tức, tối tăm không rõ, thân hình diện mục đều không nhìn thấy, nhưng trong cảm ứng của mọi người, giống như năm ngọn núi cao sừng sững, như vực sâu biển cả.

Trên mặt vẫn là nụ cười chất phác bình tĩnh, trông rộng xuất hiện trên ghế sắt, một loại âm thanh khiến người nghe xong lập tức an tâm thở ra.

Nói xong, hắn ta bắt đầu.

Thanh âm dày đặc yên tĩnh, không nhìn người kia, thật sự là lão nông thôn thế giới phàm nhân đang nói chuyện. Nhưng thanh âm này, lại vang lên trong tai tất cả mọi người, không có cảm giác đột ngột, giống như người nói chuyện ngay tại bên người.

Tiếp theo một hơi thở, đáy lòng mọi người lại có một loại cảm giác, thế giới khác biệt, tựa hồ lại bị chuyển dời thiên địa, hết thảy đều bắt đầu biến hóa. Nhưng lập tức, lúc biến hóa kia xuất hiện, tất cả mọi người đều lộ ra niềm vui điên cuồng.

Một vùng thiên địa này, đột nhiên sinh ra biến hóa, chỉ thấy trên không trung, bỗng nhiên trở nên vô cùng tối tăm, từng sợi khí tức hắc trụ không ngừng tràn ra, sau đó ở trên không trung chỗ nào, chậm rãi ngưng tụ thành từng đoá ma hoa toàn thân đen kịt, nhẹ nhàng rơi xuống.

Thiên Ma Tán Hoa.

Không có âm thanh, nhưng tất cả mọi người lập tức tiếp nhận được một tin tức, lai lịch của những ma hoa kia. Chúng là hoa Thiên Ma, chính là ma vật sau khi Thiên Ma Cửu U Minh Ngục chết đi, tinh khí bọn chúng hiển hóa ra, bên trong mỗi một đoá hoa ma đều ẩn chứa tinh khí Thiên Ma cực kỳ tinh thuần, bất cứ tu sĩ nào sau khi ăn đều có thể lớn mạnh lực lượng thần hồn.

Không chỉ là đối với tu sĩ ma đạo như vậy, tác dụng đối với tu sĩ tiên đạo cũng giống như vậy, Thiên Ma Hoa này là ma vật,

nhưng cũng là linh vật vô thượng lực lượng thần hồn của đại tu sĩ.

Khi tin tức này lọt vào trong đầu tất cả tu sĩ, bọn họ lập tức lâm vào trong vui sướng điên cuồng, nhưng kinh hỉ lại không chỉ có một cái này.

Minh Tuyên.

Lại một đạo khí tức đột ngột xuất hiện, dung nhập vào trong đầu tâm thần mọi người. Lập tức, mọi người lại bị ý niệm vui sướng bao phủ.

Dưới từng tòa cung điện toà thành trì lơ lửng trên không kia, mặt đất, từng tòa linh tuyến đột nhiên xuất hiện, cuộn cuộn linh khí vô tận, dâng trào ra, ngưng tụ ra từng cây linh khí trụ, đứng vững giữa không trung, hầu như dưới mỗi một tòa cung điện thành trì đều có một cái miệng., Linh khí trong Tuyên Nhân mặc dù cũng là màu đen nhánh, nhưng lại tinh thuần đến cực điểm, quả thực đều muốn hóa thành trạng thái lỏng. Mọi người có thể cảm giác được, linh khí trong từng cây linh khí trụ kia cực kỳ to lớn, tùy ý thu nạp một cái, nói không chừng đều có thể làm cho tu sĩ bước ra một bước mấu chốt nhất kia.

Vốn tưởng rằng có hai cái kinh hỉ này là đủ rồi, đã là không thể tưởng tượng nổi rồi, nhưng mọi người hiển nhiên vẫn đánh giá thấp nội tình thật sự của một thể lực siêu cấp.

Mời Chư Thiên Vạn Pháp Đồ.

Tin tức thứ ba xuất hiện, dung nhập vào trong đầu tất cả mọi người, trong phút chốc, tất cả tu sĩ, không có một người nào ngoại lệ, đều lộ ra vui sướng vô cùng điên cuồng.

Dưới Thiên Ma Điện, trên ngọn Linh Phong to lớn kia, đột nhiên thấy hắc quang vạn trượng phun trào, chiếu ra một tòa kiến trúc kỳ dị ẩn chứa khí tức huyền ảo vô cùng, kiến trúc này phẳng phát như là ở một thế giới khác, lại phẳng phát dung nạp rất nhiều thế giới, cho người ta một loại khí tức tối nghĩa không tồn tại.

Có không ít tu sĩ Ma đạo đoán ra được đó là nơi nào, một trong những trọng địa tuyệt đối của Thiên Ma tông, được xưng

tụng là một ý niệm vạn pháp nhất các nạp chư thiên vạn pháp các.

Dưới sự chăm chú của tất cả tu sĩ, trong chư thiên vạn pháp các, bỗng nhiên một hư ảnh bức họa kinh thiên xuất hiện, chậm rãi mở ra, bên trong lập tức hiện lên vô số cảnh tượng. Sơn Xuyên đại địa hư không vũ trụ bóng người mỗi một cảnh tượng, đều đang không ngừng diễn hóa biến hóa, khí tức vô cùng huyền ảo hiện ra ở bên trong.

Chư thiên vạn pháp đồ hiện hóa chư thiên diễn hóa vạn pháp hữu duyên người có duyên sẽ được ngộ ra.

sục sôi, lượng lớn tu sĩ trong thành trì cùng cung điện lúc này đều sôi trào. Những ý niệm oán hận lúc trước bị Thập Phương Thiên Ma làm cho kinh hải sinh ra, lúc này đã sớm biến mất vô ảnh vô tung.

Thiên Ma hoa, vật kỳ diệu vô thượng của đại thần hồn; Minh Tuyên linh khí, tăng trưởng tu vi; Chư Thiên Vạn Pháp Đồ, diễn hóa thần thông pháp quyết chư thiên, người có duyên sẽ có được.

rung động mừng rỡ tất cả các thành trì và tu sĩ trong cung điện, lúc này đều là ý niệm tương tự, hoàn toàn không áp chế được sự vui sướng hiện ra trong lòng. Có thể được thế lực siêu cấp như Thiên Ma Tông mời tới tham gia xem lễ của Khánh Điện đã là vinh hạnh lớn lao. Bây giờ càng có ba chỗ tốt bày ra trước mắt, tùy ý để bọn họ sử dụng, chuyện tốt trên thế gian còn có thể lớn hơn sao.

Bởi vì bị chỗ tốt to lớn trước mắt chấn nhiếp, ma hoa to lớn kia bay xuống, minh tuyên linh khí trụ đứng vững, đại lượng linh khí tán ra, còn có chư thiên vạn pháp đồ ở trên không trung, không ngừng diễn hóa. Nhưng không có ai động thủ đi thu ma hoa kia, cũng không có người nhân cơ hội hấp thu linh khí, càng không có người đi cảm ngộ Chư Thiên Vạn Pháp Đồ kia.

Người trung niên ngồi ngay ngắn trên ghế minh thiết, lão nông thôn bình thường, cười nhạt một tiếng, chợt mở miệng nhắc nhở, nói: Các vị đạo hữu không cần khách khí. Ma Hoa Linh

Tuyền đều không phải linh vật không thể chứa đựng, cần trực tiếp luyện hóa thể nội. Chư thiên vạn pháp kia cũng chỉ diễn hóa nửa canh giờ, cơ duyên đến là có thể lĩnh ngộ. Có thể lĩnh ngộ. Tông ta ngàn năm tổ chức một lần khánh điển, bỏ qua lần này, sẽ phải đợi thêm ngàn năm nữa.

Lời này truyền vào trong tai mọi người, lập tức để cho tất cả mọi người trong nháy mắt tỉnh táo lại, tiếp đó tất cả đều động thủ.

Cướp!

Không biết ai hô lên một tiếng này, nhất thời trên cung điện từng tòa thành trì kia, từng đạo quang mang tuôn ra, những tu sĩ Hóa Thần bình thường ở mỗi sơn mạch đều là tu sĩ bá chủ, giờ phút này ngược lại cũng ăn thịt yêu thú không có gì khác nhau, từng người đều lộ ra vẻ điên cuồng, bắt đầu cướp đoạt ma hoa trên bầu trời cùng Minh Tuyền.

Phần lớn tu sĩ đều nghe theo lời vị lão nông nông không cần đoán kia, sau khi cướp được ma hoa, lập tức ăn vào, sau đó xếp bằng trên mặt đất, tiếp theo luyện hóa Thiên Ma tinh khí trong đó, không ngừng bồi bổ lực lượng thần hồn của mình.

Cũng có một ít tu sĩ không tin tà, cho rằng chỉ có vị cực kỳ tôn quý kia tiếc rẻ những chỗ tốt này, mới cố ý nói như vậy. Cho nên đều lén lút xuất ra một ít dùng để thu lấy linh khí cùng khí cụ Thiên Ma Hoa, nhưng sau khi bọn họ thử mấy lần, lại không thu hoạch được gì., Tất cả linh khí và ma hoa vừa tiến vào những khí cụ kia, liền đồng loạt tiêu tán, căn bản không cách nào thu thập. Ngược lại bởi vì lãng phí chút thời gian, kiếm được chỗ tốt nhất định sẽ rút lại phía sau những người khác, đều tự hối hận.

Từng đạo độn quang từ bên trong cung điện thành trì kia bay ra, rơi trên không trung, tự mình thi triển thần thông vớt ma hoa từ không trung rơi xuống, thu lấy khí tức Minh Tuyền trên mặt đất vọt lên, đến một mức không sai biệt lắm trực tiếp ngồi xếp bằng trên hư không bắt đầu luyện hóa. Dựa vào Thiên Ma Tông bảo vệ bọn họ mới dám như vậy, nếu ở bên ngoài, cho bọn họ một trăm lá gan, cũng không dám luyện hóa tinh khí linh khí trước mặt nhiều người như vậy.

Ngoại trừ những người cướp đoạt Ma Hoa Minh Tuyền, còn có một bộ phận người, thì trực tiếp ngồi xếp bằng trên mặt đất, ở trong cung điện những thành trì kia. Không để ý tới Thiên Ma Hoa trên không trung có lực lượng thần hồn lớn mạnh bay xuống, còn có từng cây Minh Tuyền linh khí trụ từ lòng đất tràn lên, ánh mắt của bọn họ, đều rơi vào trên Linh Phong cao ngất kia đang không ngừng diễn hóa ngàn vạn thần thông cùng hình vẽ thế giới chư thiên.

Toàn bộ trí tuệ tâm thần được điều động, ngưng tụ hai mắt, nhanh chóng vận chuyển, ý đồ khắc từng bức cảnh tượng vào trong mắt, thể ngộ thần thông diễn hóa trong đó, muốn giống như lời vị tông chủ Thiên Ma tông như lão nông kia nói, trở thành người may mắn, người có duyên. Thần thông trong chư thiên vạn pháp đạt được đang diễn hóa.

Nơi này có hơn ngàn tu sĩ, mà người có thể tu luyện tới cảnh giới Hóa Thần lại càng có tư chất bất phàm. Có gần trăm người lựa chọn đi lĩnh ngộ thần thông trong Chư Thiên Vạn Pháp Đồ.

Hơn nữa rất nhanh, ở trên một tòa thành trì nào đó, trong mắt một thanh niên tu sĩ chợt loé lên tinh quang, trong mắt thoáng hiện vẻ vui mừng vô cùng nồng đậm. Hắn đang muốn mở miệng kinh hô, nhưng lại nghĩ tới cái gì, lập tức rùng mình, lựa chọn im lặng. Vẫn như cũ đứng tại chỗ, ánh mắt lại lần nữa hướng về Chư Thiên Vạn Pháp Đồ đang diễn hóa trên không trung kia.

Tình huống giống như thanh niên kia, trong cùng một thời gian, tựa hồ còn có không ít. Nhìn dáng vẻ của bọn họ, rõ ràng là có chỗ lĩnh ngộ, trong lòng kích động nhưng lại nghĩ đến đạo lý mang ngọc có tội, nơi này cũng không phải là đất của bọn họ một mẫu ba phần. Nơi này là chỗ sâu trong Thông Thiên sơn mạch, nơi này nếu để lộ ra mình có đồ tốt, kết cục tất nhiên không cần phải nói.

Ngoại trừ những tu sĩ đến đây xem lễ, ở phía dưới, chín nơi, mấy chục vạn môn nhân đệ tử Thiên Ma Tông đều đã đứng dậy, nhưng đều không có đi cướp những Thiên Ma Hoa cùng Minh Tuyền Linh Trụ kia, bởi vì bọn họ đều ở trong khu vực

truyền thừa của mình, cho dù muốn cướp cũng không có biện pháp.

Bất quá bọn họ lại thấy được Chư Thiên Vạn Pháp Đồ, rất nhiều đệ tử đều bắt đầu lĩnh ngộ, lấy bản nguyên công pháp bọn họ tu luyện, tại lĩnh ngộ Chư Thiên Vạn Pháp Đồ kia, thu hoạch tự nhiên so với những tu sĩ từ bên ngoài đến mạnh hơn không ít.

Phương hướng Huyền Vân Vực, trong mấy vạn đệ tử, Ngô Khí Bàn ngồi trong một đám đệ tử thượng đẳng, cũng giống như bọn họ. Đầu ngẩng lên, hai mắt nhìn về phía trụ Thiên Ma điện kia, nhìn về phía tòa Linh Phong bất khả tư nghị kia, Chư Thiên Vạn Pháp Đồ đang không ngừng diễn hóa.

Nhưng không giống với những người khác, Ngô Khí nhìn thấy không phải thần thông bên trong, mà là thần thông diễn hóa kia. Ánh mắt Ngô Khí rơi vào trên Chư Thiên Vạn Pháp Đồ, trong mắt loé lên u quang, tựa hồ muốn nhìn thấu toàn bộ chư thiên vạn pháp đồ.

Àm

Sau một khắc, trong cơ thể Ngô Khí bỗng nhiên vang lên một tiếng thật lớn, trong Nê Hoàn cung đầu óc, tâm thần kia chuyển động. Thần hồn lực vô cùng to lớn vận chuyển, lại cũng như Chư Thiên Vạn Pháp Đồ kia, bắt đầu diễn hóa thần thông pháp quyết.

Bất quá Ngô Khí chỉ có thể diễn hóa một loại mà thôi, nhưng loại thần thông này nếu để lộ ra ngoài, cũng đủ để cho những tu sĩ Hóa Thần kia đều vứt bỏ tôn nghiêm đến đây tranh đoạt. Bởi vì thần thông kia, căn bản không phải là Chư Thiên Vạn Pháp Đồ lúc này lại diễn hóa ra một ít thần thông cao giai, mặc dù đã khó có được, nhưng so sánh với thần thông Hoang Cổ Thần Thông, căn bản không phải tồn tại cấp bậc.

Mặc dù lực lượng thần hồn Ngô Khí to lớn, nhưng dù sao cũng không phải chư thiên vạn pháp đồ chân chính, hướng chi diễn hóa lại là thần thông Hoang Cổ, tốc độ cực kỳ chậm chạp, nhưng mỗi một tia diễn hóa, thân thể Ngô Khí liền chấn động một chút, khí thế trên người nồng đậm một phần đáng sợ.

Một, hai, hai, ba...

Vù vù vù vù.

Liên tục ba tiếng động, rơi vào trong tai mọi người, lập tức đề cho mỗi người bọn họ cùng về mặt kia hiện lên vẻ không nở. Đối với tu sĩ mà nói, nửa canh giờ tự nhiên là ngắn ngủi vô cùng, chỉ là một cái nháy mắt mà thôi. Nhưng giờ phút này tất cả mọi người vô cùng oán hận vì sao nửa canh giờ lại ngắn ngủi như thế.

Biến mất, bầu trời lần nữa khôi phục bình thường, đóa ma hoa cực lớn kia đã không thấy đâu nữa. Mặt đất, cũng khôi phục hình dáng ban đầu, Minh Tuyên Nhân vốn rậm rạp chẳng chịt đã biến mất, những linh khí trụ kia đã mất đi chống đỡ, cũng nhao nhao sụp đổ, quy về trong thiên địa.

Cuối cùng là Vạn Pháp Đồ chư thiên, trong ánh mắt si mê của những tu sĩ kia đáng tiếc vô cùng, hình ảnh to lớn trên không trung thu lại, cảnh tượng đang diễn hóa bỗng nhiên bị cắt đứt, biến mất trên Linh Phong kia, hắc quang vạn trượng cũng rút trở về, hết thảy đều không thấy.

Thật đáng tiếc...

Trong lòng mọi người đều là ý nghĩ này, bất quá bọn họ cũng rất rõ ràng, những vật này vốn chính là Thiên Ma Tông lấy ra cho khách nhân xem lễ sử dụng, đã là biểu hiện cực kỳ hào phóng, khí độ tông môn siêu cấp hiển lộ không sót gì.

Không người nào dám nói gì, bọn họ ở trong ngắn ngủn nửa canh giờ, đạt được chỗ tốt đã không nhiều lắm. Tranh đoạt những ma hoa tu sĩ, thần hồn đều lớn mạnh hơn rất nhiều, mà những tu sĩ đoạt linh khí trụ, cũng tăng vọt tu vi, thậm chí có người trực tiếp đột phá trên từng tòa cung điện thành trì kia.

Mà tu sĩ tìm hiểu Chư Thiên Vạn Pháp Đồ kia, thu hoạch cũng không ít, có rất nhiều người ở trong đó lĩnh ngộ thần thông pháp quyết, thậm chí không chỉ một loại. Cho dù thất bại, cũng đều có lý giải càng sâu đối với thần thông pháp quyết của mình, có thể nói là đều đại hỉ.

Huyền Hi vực, bên trong mấy vạn đệ tử, Ngô Khí chậm rãi mở hai mắt ra, trong mắt cũng hiện lên một tia mừng rỡ. Nhưng không có ai tiếc nuối như những người khác, bởi vì lúc này trong đầu hắn, một chút cũng không ngừng lại. Lại tiếp tục diễn hóa gian nan, mỗi lần diễn hóa một phần, lý giải của hắn đối với thần thông Hoang Cổ kia tăng thêm một phần. Khí thể trên người hắn cũng gia tăng thêm một phần, đáng sợ một phần.

Nói xong, hắn ta bắt đầu.

Trung tâm phiên thiên địa này, địa phương mà đám bá chủ đang ngồi ngay ngắn, tầm mắt mọi người đều rơi vào người trung niên ngồi trên chiếc ghế minh thiết ở khu vực trung tâm kia, một chút khí thể của cường giả cũng không có. Thoạt nhìn cũng không có khác gì lão nông phía dưới, nhưng chẳng biết tại sao, thanh âm của hắn phun ra, thật giống như thiên địa này đều cộng hưởng với hắn, không thể tưởng tượng nổi.

Thi đấu. Sắp bắt đầu rồi.

Không biết là ai, thì thào một câu, đúng là sau câu này, trong Thiên Ma tông, liên tục mấy tiếng nổ vang.

Ầm

Đột ngột vô cùng, trong ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, nơi chân trời, hư không nơi nào bắt đầu vặn vẹo, phạm vi vặn vẹo không ngừng mở rộng, không ngừng lan tràn. Sau khi phạm vi vặn vẹo kia tới một mức vô cùng to lớn, nơi nào, đột nhiên truyền đến tiếng nổ mạnh ầm ầm, tựa hồ có cái gì to lớn muốn từ phía sau hư không chen ra.

Đi ra ngoài hầu như không trì trệ, hư không vặn vẹo kia lập tức vỡ ra, sau vết nứt kia, một quái vật khổng lồ xuất hiện.

Đó là một khối lục địa, rộng lớn vô cùng, không có một ngọn cỏ. Giống như cánh đồng hoang, khí tức phía trên quả thực hung sát đến cực điểm. Ánh vào trong mắt, bùn đất trên đó tất cả đều là màu huyết hồng. Lục địa này vừa xuất hiện, liền thấy hư không bị quấy thành một đoàn hỗn độn, nhưng hỗn độn kia vẫn là màu huyết hồng, một cỗ khí tức tiêu sát khát máu lạnh

như băng hỗn tạp cùng một chỗ, hung sát vô biên, thẳng đến hoàn vũ.

Đây là... chiến trường thượng cổ.

Dù là Ngô Khí đã biết được tính trọng yếu của lần thi đấu này, nhưng mắt thấy khối lục địa khổng lồ như hòn đảo kia trông rộng từ hư không phía sau chen ra, mà hẳn lại trong nháy mắt nhận ra lai lịch, trong lòng lập tức chấn kinh.

Chiến trường hàng lâm.

Sau khi Ngô Khí nhận ra lai lịch khối huyết hồng lục địa còn lớn hơn so với hòn đảo kia, trong Thiên Ma điện, một thanh âm băng lãnh vang lên. Thanh âm này vừa rơi xuống, lập tức thấy đồng thời tám nơi phát ra tiếng vang giống như trước, âm âm rung động chói tai hơn so với tiếng sấm.

Từ bên ngoài, từng vùng hư không vặn vẹo, sau khi mở rộng đến một mức nhất định, vết nứt lập tức xuất hiện. Sau khi vết nứt xuất hiện, liên tục tám khối lục địa còn lớn hơn cả đảo nhỏ xuất hiện, những khối lục địa này hình dạng cực kỳ không tuân thủ, nhưng lại cực kỳ tương tự, hoặc là nói ngoại trừ hình dạng không giống nhau, những địa phương khác đều giống nhau như đúc.

Toàn thân màu đỏ máu, không có một ngọn cỏ, hung sát vô biên.

Ngô Khí rất rõ những lục địa này là cái gì, là từ đâu mà có. Thời đại Hoang Cổ, Thái Cổ kia cách viễn cổ quá xa, tu sĩ biết đến quá ít. Nhưng thời thượng cổ lại tương đối gần, hạo kiếp kia cũng chỉ mới qua mười vạn năm mà thôi, liên quan tới thời đại đó rất nhiều điển tịch, trong tu chân giới đều có ghi chép.

Hạo kiếp thượng cổ, tiên ma tranh đấu, ra tay đánh nhau, hầu như tất cả cường giả đều bị cuốn vào trận chiến này. Từ thời đại Thái Cổ trở đi, Nguyên Thủy đại lục không ngừng sụp đổ làm sao có thể chịu nổi nhiều cường giả thượng cổ đại năng chém giết như vậy, dần dần, đại lục nguyên thủy kia lại lần nữa sụp đổ, lần này càng thêm thâm trọng, bị đông đảo cường giả đánh cho vỡ nát đại lục thành vô số mảnh vụn.

Những mảnh vỡ kia rơi xuống chư thiên, có chút trở thành một ít bí cảnh, nhưng có một số bởi vì chém giết quá mức thảm liệt, rất nhiều cường giả vẫn lạc ở phía trên, máu đen nhuộm đỏ, không có một ngọn cỏ, một chút linh khí cũng không có, chỉ có khí tức hung sát khôn cùng.

Những mảnh vỡ này, đều là chiến trường thượng cổ. Bình thường những mảnh vỡ chiến trường này, đều rải rác chư thiên, ẩn tàng ở chỗ sâu trong hư không.

Nhưng lúc này, ai cũng không nghĩ tới, Thiên Ma Tông vì tiên hành các điện đại bí, vậy mà trực tiếp triệu hoán đến trọn vẹn chín mảnh chiến trường.

Khi chín khối lục địa huyết hồng còn lớn hơn hòn đảo kia trôi nổi trên không Thiên Ma Tông, kể cả mấy chục vạn đệ tử Thiên Ma Tông đều bị một màn này làm cho chấn kinh.

Thật to lớn. Thủ bút, vậy mà dùng mảnh vỡ chiến trường thượng cổ làm nơi thi đấu. Đây chính là chỗ mạnh mẽ của thế lực siêu cấp sao, quả nhiên là tông môn ma đạo cường đại nhất trong Thông Thiên sơn mạch.

Ngô Khí cũng kinh ngạc, nhìn chăm chú vào một khối lục địa huyết hồng đang chậm rãi bay tới Huyền Hi vực, trong miệng chậm rãi nói.

Lúc trước đã bị chấn kinh nhiều lần, tu sĩ trong cung điện từng tòa thành trì kia đã bắt đầu quen thuộc, tuy vẫn bị chín khối chiến trường thượng cổ hung sát vô biên này hù dọa, nhưng trên mặt không có kinh hãi thất sắc, chỉ là rất kính nể nhìn mảnh vỡ chiến trường bay tới âm âm kia.

Phiêu về phía Huyền Hi vực, là một mảnh vỡ huyết hồng cực kỳ bất quy tắc, âm âm di động tới, những nơi đi qua, đụng vào hư không bất ổn, chấn động không ngớt. Mà ở giữa ma sát, từng mảnh lửa vẩy ra, cuồng phong thổi quét theo, thanh thế kinh người, quả thực so với một tòa núi cao còn đáng sợ hơn.

Trên mỗi một mảnh vỡ, trên mặt đất màu huyết hồng kia, đều có một lá cờ phướn lớn không thể tưởng tượng nổi cỡ, ai cũng có thể nhìn thấy kỳ phiến kia vô cùng rõ ràng, toàn thân cờ màu đỏ, cán cờ là màu huyết hồng, lá cờ cũng là huyết

hồng, hoàn toàn dung hợp một thể với mảnh võ chiến trường này, từng cỗ khí tức hung thần từ bên trong tán phát ra.

Những khí tức này tùy ý lan tràn, chia mảnh võ chiến trường kia thành từng khu vực, mỗi một khu vực tựa hồ đều bị ngăn cách trong không gian khác nhau.

Thiên Ma Huyết Kỳ

Ngô Khí nhìn thấy Cửu Diện kỳ phiên kia, liền nhớ tới chúng nó là thứ gì. Cũng biết được chín mảnh võ chiến trường này, căn bản chính là Thiên Ma tông đã sớm chọn trúng, cũng đem chúng nó luyện hóa thành một trận pháp vô cùng to lớn, mà chín lá cờ Thiên Ma Huyết kia, chính là mắt trận của trận pháp này.

Thiên Ma Hóa Huyết trận cường đại như thế, lại có thể dùng làm chiến trường của các điện đại bí.

Bộ bộ bộ bộ bộ bộ bộ thành thịnh

Liên tục chín tiếng nổ, chín khối lục địa huyết hồng to lớn vô cùng ở trên không Thiên Ma Tông dừng lại, giống như chín khối liêu mạng phá toái, mỗi khối chiếm cứ một khu vực. Nhưng chín khối lục địa này là quá lớn, đập vào mắt, tất cả đều là Huyết Ô, mặc dù không có nối liền cùng một chỗ, nhưng dừng ở không trung, đã chiếm hơn phân nửa khu vực truyền thừa chín cái.

Nhưng trong mắt tất cả tu sĩ xem lễ, lại thấy được một chiến trường vô cùng to lớn, khí tức huyết tinh hung sát băng lãnh hầu như là vô cùng vô tận toát ra, nhất là chín lá cờ huyết hồng kia, trong lúc trống rỗng, càng làm cho tất cả mọi người cảm giác khí huyết toàn thân đều muốn sôi trào lên, trong lòng chiến ý hoàn toàn áp chế không nổi, cấp thiết muốn tìm người chém giết một phen phát tiết một phen.

Bất quá may mắn, xúc động này rất nhanh liền bị che giấu bởi chín mảnh võ chiến trường hung sát kia biến mất. Sau một khắc, trên không trung, chung quanh chín mảnh chiến trường, từng người mặc hắc bào xuất hiện, trong tay đều cầm một ít tiểu kỳ huyết hồng, giống như cùng chín lá cờ huyết hồng cực lớn trên mảnh võ kia là một bộ.

Những người áo đen này vừa xuất hiện, liền có từng đạo huyết quang xuất hiện, kết nối chín mảnh chiến trường lại với nhau, giống như một thể, giữa vô tận huyết quang lan tràn, một âm thanh lạnh như băng cũng vang vọng khắp Thiên Ma tông.

Đệ tử Cửu điện, vào chiến trường.

Thanh âm này vừa rơi xuống, tại chín hướng khác nhau, khu vực khác nhau, chỉ thấy mấy chục vạn đạo quang mang đồng thời hiện ra, so với phi hoàng còn đáng sợ hơn, rậm rạp chằng chịt, rơi vào bên trong chiến trường to lớn hoàn toàn bị sương mù màu máu bao trùm.

Trong cung điện từng tòa thành trì kia, tất cả tu sĩ đến đây xem cuộc chiến đều ngây ngẩn cả người, bọn họ đều không thể tin được cảnh tượng tận mắt nhìn thấy, mấy chục vạn đệ tử Thiên Ma Tông vậy mà đều tiến vào một mảnh chiến trường đỏ như máu kia.

Chẳng lẽ, các đệ tử đều tham gia thi đấu này sao.

Đội từng đạo hào quang kia hiện lên, rậm rạp chằng chịt, trải rộng bầu trời, sau đó đồng loạt rơi vào bên trong chiến trường màu máu. Qua một lát, rất nhiều tu sĩ đều thanh tỉnh lại, nhưng có rất nhiều người vẫn không thể tin được, trong miệng lẩm bẩm.

Không đợi bọn họ nghị luận, tất cả thành trì cùng cung điện phía trên, trong nháy mắt có phản ứng, trên không quảng trường tường thành lập loè ong ong, sau đó liền thấy một vật to lớn không gì sánh được xuất hiện ở nơi nào. Toàn bộ bên trong chiến trường huyết hồng, thân ảnh tất cả đệ tử Thiên Ma tông đều chiếu trúng tấm gương kia, nhìn một cái không sót gì.

Tiếp theo liền nghe thấy, vẫn là thanh âm lạnh như băng không có cảm tình kia, bốn chữ vang vọng trong chiến trường, cũng từ trong tấm gương kia truyền ra.

Thiên Ma Tông, thi đấu bắt đầu.

Cầu chư vị huynh đệ nghiêm chỉnh đăng ký chưa xong.

Một, hai, hai, ba...

Sương mù huyết hồng pháp phối, từng sợi từng sợi quấn quanh lẫn nhau, giống như một tấm lưới lớn, bao phủ đại địa.

Vù vù

Một tiếng vang nhỏ, không trung, một bóng người bỗng nhiên hiện ra, đây sương mù huyết hồng chung quanh ra một ít.

Người này cũng hiển lộ ra thân hình, áo đen tóc đen, mặt đầy hoa văn, khuôn mặt thanh tú, mang dáng vẻ vô hại.

Ngô Khí vừa xuất hiện ở đây, lập tức nhìn quanh, quét mắt vài lần, phát hiện lấy lực lượng mắt thường, chỉ có thể nhìn chung quanh mấy trăm trượng liền không nhìn thấy nữa. Những nơi còn lại đều là một mảnh huyết hồng, thần niệm quét qua, những nơi đó căn bản là kết giới, ngăn cách khu vực này ra, tự thành một không gian nhỏ.

Bất quá Ngô Khí cũng có thể cảm ứng được, không gian này cũng không phải là không thay đổi, tựa hồ có thể biến hóa, đây là dáng vẻ ban đầu, chỉ là không biết làm sao mới có thể khiến nó bắt đầu biến hóa mà thôi.

Nhìn một hồi, Ngô Khí thu hồi ánh mắt, hắn cũng không lạ gì với nơi này, trong Chư Thiên Vạn Pháp các hắn lật xem rất nhiều điển tịch. Tự nhiên có điển tịch liên quan tới nơi đây, chỉ là ngay từ đầu hắn không nhớ ra mà thôi, bây giờ vừa nhìn thấy nơi này, ký ức trong đầu liền hoàn chỉnh lên, mấy tức đã triệt để biến mất.

Không biết đối thủ thứ nhất này, là đệ tử của điện kia, hy vọng không nên để cho ta quá thất vọng.

Tâm niệm vừa động, thân hình Ngô Khí bỗng nhiên hạ xuống, đến mặt đất kia, không còn nhìn đông nhìn tây, mà là đứng thẳng trên mặt đất, dứt khoát nhắm hai mắt, chờ đợi đối thủ của hắn tới.

Căn bản không qua bao lâu, hai mắt Ngô Khí nhắm lại mười mấy hơi thở, giữa không trung đang bị huyết khí quấn quanh

kia, lại có tiếng gió vang lên, một bóng người mơ hồ bỗng nhiên xuất hiện.

Người này vừa xuất hiện, lập tức có khí thế to lớn phóng ra, như dùi núi lấp biển, từ không trung đè xuống. Hiện lộ ra thân hình đại hán mặc áo giáp, tay cầm một thanh cự phủ, khí tức hung sát, sát khí tùy ý tràn ra. Trên mặt tràn đầy thịt ngang, có mấy vết sẹo giống như con rết giao nhau, càng thêm hung sát.

Tiểu tử, bản thiên phu trưởng mặc kệ ngươi là đệ tử của điện nào, nếu đã đụng phải bản thiên phu trưởng, vậy nhất định ngươi phải thua. Nếu không muốn bị ta lột da róc thịt, thì ngoan ngoãn nhận thua cho ta, miễn cho mất cả tính mạng.

Cái gì gọi là kiêu ngạo, đây chính là kiêu ngạo.

Ngay cả đối thủ của mình còn chưa nhìn thấy, liền bắt đầu kêu người ta nhận thua đầu hàng, tư thái như vậy, quả thực là cực kỳ cuồng vọng kiêu ngạo, bất quá phối hợp với thực lực Nguyên Anh đỉnh phong của hắn, cũng rất là hợp lý.

Đệ tử của Binh Ma điện

Ngô Khí đứng ở phía dưới, lẳng lặng nhìn đại hán mặt đầy dữ tợn kiêu ngạo kia, ánh mắt rơi vào trên khôi giáp trên người đại hán kia, lại nghe trong miệng hắn tự xưng là Thiên phu trưởng, không cần nghĩ cũng biết người này là đệ tử của Truyền Thừa điện.

Bất quá biết cùng không biết cũng không có gì khác biệt, Ngô Khí cũng đã sớm đoán được mình sẽ gặp đối thủ gì, lấy tu vi Nguyên Anh đỉnh phong của hắn, tăng thêm thân phận đệ tử thượng đẳng, sẽ trở thành đối thủ của hắn. Cũng phần lớn sẽ là thân phận đệ tử thượng đẳng, Nguyên Anh đỉnh phong hoặc là Nguyên Anh hậu kỳ tu vi.

Tuy rằng tất cả đệ tử Thiên Ma Tông đều sẽ tham gia thi đấu này, nhưng có thể trở thành đối thủ, bình thường đều là thân phận cùng cấp bậc và tu vi. Bất quá Ngô Khí lúc đọc điển tịch cũng nhìn thấy, có một ít tên xui xẻo sẽ không cần thân đụng phải nhiều đối thủ cường đại hơn hắn, không cần so sánh cũng là kết cục thua. Đụng phải đối thủ tàn bạo một chút, thậm chí trực tiếp chết đi.

Trong lòng đã có suy đoán, nhưng lúc này nhìn thấy đối thủ, Ngô Khí vẫn không tránh khỏi thất vọng trong lòng. Lấy chiến lực của hắn hôm nay, giao thủ với tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong, quả thực chính là khi dễ người.

Ngô Khí cũng không muốn khách khí, thấy đại hán mặt mũi dữ tợn này còn chưa đánh đã kiêu ngạo như vậy, hoa văn trên mặt vặn vẹo, trong miệng phát ra vài tiếng cười lạnh hắc hắc.

Đại Thi Ma Thủ...

Bốn chữ lạnh như băng vô cùng vang lên bên tai Mã Kiệt, trong chốc lát, một loại dự cảm nguy cơ không cách nào nói rõ ập đến trên người hắn, lông tơ toàn thân đều run rẩy, vẻ kiêu ngạo trên mặt còn chưa tán đi, nhưng sự sợ hãi kia đã hiện ra trong mắt hắn.

Cho ta xuống dưới oanh oanh.

Ngay cả cơ hội ngẩng đầu liếc mắt nhìn cũng không có, từng sợi từng sợi thi khí cổ xưa trắng bệch ngưng tụ trên đỉnh đầu Mã Báo, trong nháy mắt liền xuất hiện một bàn tay to lớn vô cùng, không chút che giấu, trực tiếp vỗ vào trên người nó.

Vừa nhìn liền biết đây là áo giáp huyền khí cực phẩm, dưới một cái vỗ này, lại vỡ ra hoàn toàn, chớp mắt liền hỏng mất. Mã Phong bị áo giáp bao vây, chỉ cảm thấy bên trong thân thể của mình, từng cây xương cốt vỡ vụn ra, giữa ngực bụng cuộn cuộn không ngớt, lục phủ ngũ tạng đều bị vặn nát thành thịt xay, miệng há to, huyết dịch đỏ thẫm tuôn ra như suối chảy từ bên trong.

Bành

Mặt đất, phía dưới một cái hố lớn, trong bùn đất huyết hồng, một đại hán gần như xích thân nằm sấp, quanh người tản mát ra rất nhiều mảnh vỡ áo giáp, ảm đạm không ánh sáng, từng luồng huyết dịch đỏ thẫm từ dưới thân hắn toát ra, nhưng trong nháy mắt lại hòa làm một thể với bùn đất huyết hồng dưới thân hắn.

Thê thảm ngay trước một khắc trước vẫn là kiêu ngạo vô cùng, Binh Ma điện đường đường một vị thiên phu trưởng. Trong chín tòa truyền thừa điện, chỉ có đệ tử của Binh Ma điện ngoại

trừ cấp bậc bình thường, còn có thể có xưng hô khác, như là vị Mã Bí này, ngoại trừ một vị đệ tử thượng đẳng, còn là một Thiên phu trưởng, dựa theo quân hàm này, vị Mã Đình này cũng nhất định phải là một vị tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong.

Thiên phu trưởng của Binh Ma điện, cũng không biết tích lũy bao nhiêu sát phạt ác quả, kiêu ngạo như vậy cũng là bình thường.

Chỉ tiếc, người được chọn sai đối tượng, Ngô Khí sẽ xuất hiện trong lần thi đấu này, vốn là mang mục đích đến, căn bản không muốn lãng phí thời gian trên người đối thủ đầu tiên. Hắn kiêu ngạo thì thôi, còn dài dòng như vậy, Ngô Khí đối đãi với người nhỏ yếu hơn mình, cho tới bây giờ không có gì tốt cả.

Thi Ma trực tiếp hạ xuống một tay, lấy tu vi Mã Đình Nguyên Anh đỉnh phong, ngay cả chống cự cũng không có, trực tiếp bị thương nặng. Giống như chính hắn cảm thấy, xương cốt toàn thân hắn đều vỡ thành từng mảnh., Ngũ tạng lục phủ cũng đều bị xoắn nát thành thịt bằm, thương thế bức này trừ phi có được linh dược hiệu dụng cực lớn nào, nếu không căn bản không thể khỏi hẳn trong một khoảng thời gian ngắn. Nếu hắn không muốn từ bỏ bộ thân thể này của mình, cũng chỉ có thể tu dưỡng trên giường vài chục năm.

Ngô Khí ngồi xổm bên cạnh hồ lớn, trên mặt mang theo nụ cười xán lạn lạnh lẽo trong lòng, chậm rãi nói: Nhận thua, nếu không, chết, chết.

Một câu rất đơn giản truyền vào tai Mã Phi, lại làm cho hắn thân thể đã biến thành bộ dáng kia còn hung hăng run rẩy một chút. Trong lòng sợ hãi vô cùng vô tận toát ra, trong nháy mắt trưởng thành một cây đại thụ che trời, chiếm cứ toàn bộ tâm thần của hắn. Nếu như không phải người của Vũ Ma điện đều là người lãnh huyết, chỉ sợ hắn đã bị chính mình bức điên rồi.

Một chút do dự cũng không có, thậm chí ngay cả ngẩng đầu nhìn đối thủ của mình cũng không dám, tâm niệm Mã Đình lập tức khê động. Không gian chiến trường này lập tức sinh ra phản ứng, từng đoàn từng đoàn sương mù huyết hồng bao vây tới, bao trùm hoàn toàn thân thể Mã Bính, sau một khắc, bỗng

chốc nổ tung, lại nhìn bên trong, trừ một cái hố to, cái gì cũng không có.

Mã Bí vừa biến mất, Ngô Khí lập tức cảm giác không gian biến hóa trước mắt, vô số sương mù huyết hồng trước mắt đều biến mất, thay vào đó là một mảnh trắng xoá.

Chỗ nghỉ ngơi, trong đầu Ngô Khí bỗng nhiên bắt đầu xuất hiện một ít tin tức, đồng thời trước người hắn, một hạt châu huyết hồng lớn chừng hạt đậu nành đột nhiên xuất hiện, lẳng lơ trôi nổi, bên trong huyết khí cuộn cuộn, nếu nhìn kỹ, giống như còn có thể nhìn thấy một ít hình ảnh bên trong, chính là cảnh tượng trước đó một chương của Ngô Khí đem đệ tử Bình Ma điện đánh mã liền đánh cho trọng thương, sau đó bức hắn trực tiếp nhận thua.

Tiếp nhận những tin tức đột nhiên xuất hiện trong đầu, Ngô Khí lại nhìn huyết châu cỡ hạt đậu tương trước người, trong mắt lóe lên một tia hiểu rõ.

Quả nhiên như vậy, mỗi trận tỷ đấu kết thúc, người thắng đều có thể được ban thưởng một viên huyết châu, bất quá huyết châu lớn nhỏ cùng một ít nhân tố chiến đấu có liên quan đến thời gian dài ngắn, cũng sẽ bởi vì một ít nguyên nhân khác trừ đi một ít, giết đối thủ chính là một trong số đó. Cách tốt nhất, chính là lấy tốc độ nhanh nhất đánh bại đối thủ, sau đó để đối thủ nhận thua.

Bất quá chỉ là mười trận trước mà thôi, về phần phần sau là như vậy.

Ý niệm trong lòng Ngô Khí cuộn cuộn mấy lần, ánh mắt tiếp tục rơi vào trên huyết châu lớn chừng hạt đậu tương trước người, khóe miệng lại hiện lên một tia cười lạnh.

Đệ tử chân truyền đều là bảo bối, chỉ sợ trong lúc phân phối sẽ không tùy tiện như đệ tử thượng đẳng. Vẫn nên nắm chặt chút, nếu để cho hai vị sư huynh kia đợi lâu, vậy coi như thất lễ.

Mặt Ngô Khí quý dị, trong miệng thì thảo hai câu, sau đó tâm thần lập tức câu thông với không gian chiến trường này, tâm niệm vừa động, chỉ thấy sương mù trắng xoá trước mắt nhanh

chóng tán đi, không gian lại biến hóa, thân hình Ngô Khí lập tức xuất hiện ở một chỗ khác.

Lần này ngược lại là đối thủ của hắn xuất hiện sớm hơn so với hắn, chung quanh vẫn là một mảnh huyết hồng, sương mù tràn ngập quần vào thành tấm lưới lớn, bao phủ một khu vực.

Dưới mặt đất đằng kia, đứng đấy một thanh niên, trên người phục sức quái dị, Ngũ Nhan Lục Yên, lại vẽ đầy rậm rạp cấm chế phù văn. Trên người thanh niên này cũng phát ra khí tức rất phức tạp, giống như có thật nhiều cách trở, khiến cho người ta hoàn toàn không thấy rõ nội tình và thực lực của thanh niên này.

Thanh niên này vừa thấy Ngô Khí ra tay, lập tức ra tay, ngay cả chào hỏi cũng không thềm. Bàn tay vung lên, lập tức từng đạo ánh sáng lóe lên, bắn ra vô số phù văn, lôi kéo ra, trong nháy mắt trên không trung đã bày ra từng tầng cấm chế.

Những cấm chế này, tầng tầng điệp điệp gia tăng, uy lực cũng càng lúc càng lớn, từng đạo khí tức công kích ở bên trong ngưng tụ, mãnh liệt tuôn ra, đem Ngô bỏ vào trong đó. Nếu như lâm vào trong đó, cho dù có tu vi Nguyên Anh đỉnh phong, cũng phải hao phí hơn phân nửa chân nguyên trong cơ thể mới có thể thoát thân ra, nhưng đối diện lại là một đệ tử của Cẩm Ma điện, để một đệ tử Cẩm Ma điện vây khốn thời gian dài như vậy, kết cục của trận chém giết này chỉ sợ đã định trước rồi.

Tựa hồ nghĩ tới cảnh tượng mình thắng lợi, trên mặt thanh niên cấm ma điện kia lập tức hiện lên ý cười, ngẩng đầu nhìn qua, đang muốn lấy tư thế một người thắng nhìn thấy kẻ bại, nhưng lại nhìn thấy một bàn tay trắng bệch to lớn vô cùng chợt xuất hiện, trấn áp xuống, những cấm chế hắn bày ra, trong nháy mắt bị bàn tay to lớn này xé rách sạch sẽ, một chút cũng không có lưu lại, cũng không có thể ngăn cản bàn tay kia một chút nào.

Nhận thua, hoặc là chết.

Sau một khắc, mấy chữ vô cùng lạnh lẽo chui vào trong đầu hắn.

Canh ba đến tiểu lâu khóc huyết cầu chư vị huynh đệ ủng hộ,
vé ít đến đáng thương a, vé nguyệt cũng ít đến đáng thương a,
đập mấy tấm lại đây đi, bái tạ bái tạ chưa hoàn thành.

Một, hai, hai, ba...

Thỉnh Thiên Ma Huyết bi...

Trên không trung Thiên Ma điện, bên ngoài chiến trường to lớn vô cùng kia, lại có một thanh âm lạnh như băng không có chút tình cảm nào vang lên trong tai mọi người, phát ra tiếng gọi tùy ý, lúc rơi xuống, liền có cảnh tượng chấn động xuất hiện ở trong dãy núi phía dưới.

Vô số hắc khí cùng huyết khí không biết từ nơi nào tràn ra, chậm rãi quần quanh, nhuộm đất kia thành hai chữ đỏ sậm, yêu dị không gì sánh được, hung sát vô cùng, nguyên bản ánh mắt chúng tu sĩ Tiên Ma còn đặt trên chín mảnh vỡ chiến trường khổng lồ nào đó, giờ phút này bị động tĩnh phía dưới hấp dẫn, đưa ánh mắt nhìn xuống mặt đất.

Ma khí đen kịt phun trào, nồng đậm sền sệt như mực nước, mùi máu tươi bốc lên, màu đỏ thấy mà giật mình, lúc nào cũng có thể hóa thành máu đỏ nhỏ xuống, hai loại khí tức này quần quanh cùng một chỗ, khiến cho người ta không khỏi tâm thần chấn động trong bụng sinh ra từng luồng cảm giác buồn nôn.

Thanh âm lạnh như băng kia rơi xuống không lâu, dưới sự chăm chú của mọi người, tiếng vang âm âm đột ngột vang lên, từ chỗ sâu trong lòng đất truyền đến. Tiếp đó tất cả mọi người liền nhìn thấy, mặt đất rộng lớn phía dưới chậm rãi nứt ra, tiếng vang kia bỗng nhiên phóng đại, khí tức hắc hồng lưỡng trọng như dòng suối tuôn ra, cuộn cuộn, ma khí huyết khí chảy ngược ra.

Âm

Đi ra ngoài, ở trong khí tức đỏ thẫm nồng đậm ở đâu, một tấm bia đá to lớn vô địch từ lòng đất chậm rãi dâng lên, oanh mở hết thảy, trong tiếng nổ mạnh dâng lên hướng không trung kia.

Rung động, tấm bia đá này cao tới ngàn trượng, chọc thẳng vào mây xanh, vô số ma khí và mùi máu tanh quần quanh trên đó, toàn thân đều là một màu máu, tựa hồ vừa mới vớt ra từ trong biển máu, sền sệt không gì sánh được, khí tức mạnh mẽ

kinh thiên động địa, vọt ra ngoài, tuy có cấm chế trên cung điện thành trì tổ hợp, nhưng vẫn chấn nhiếp tâm thần tất cả mọi người.

Ma vật này nhất định là ma vật thượng cổ, trời ạ, khí tức thật đáng sợ, huyết dịch trong cơ thể lúc nào cũng có thể khô cạn.

Tất cả tu sĩ Tiên Ma đều có cảm giác giống nhau, tấm bia đá huyết hồng cao tới ngàn trượng này vừa xuất hiện, bọn họ liền cảm giác máu trong cơ thể mình bắt đầu sôi trào, giống như bị cái gì đó đun sôi, bất cứ lúc nào cũng sẽ khô cạn hầu như không còn.

Cảnh tượng này, cho dù là những người tra xét điển tịch tông môn, đã sớm biết được lưu trình lễ mừng Thiên Ma tông, cũng đều bị khiếp sợ. Dù sao trong điển tịch cuối cùng chỉ ghi chép, sao có thể so sánh với kinh nghiệm bản thân, tấm bia đá huyết hồng to lớn trước mắt này, đối với tất cả mọi người đều là một chấn động to lớn.

Nếu lúc này Ngô Khí ở bên ngoài, nhìn thấy tấm bia đá này, trong lòng nhất định sẽ cảm thán: Năm đó ba vị tổ sư ở Vạn Đoạn Hồn sơn đúng là trung thành và tận tâm với Thiên Ma tông, tất cả đều chiếu theo hết thảy Thiên Ma tông, ngay cả khí cụ sử dụng của cuộc thí này cũng đều như vậy.

Chỉ là so sánh với Thiên Ma Tông, Tam tông đại bí ở Đoạn Hồn sơn mạch, bất luận là từ người hay là địa phương đều là thứ khác biệt giữa sâu kiến và cự thú.

Trong Thiên Ma Tông, ngoại trừ mấy chục vạn đệ tử, còn có một số nô bộc cùng chấp sự, bọn họ đều không cần tham gia thi đấu. Giờ phút này phần lớn đều giống với những tu sĩ tiên ma kia, ở một bên xem cuộc chiến. Lúc tòa bia máu Thiên Ma xuất hiện, trong mắt mấy trăm nô bộc đều là toàn thân chấn động, giống như nhớ lại cái gì, chột trên mặt đều có thống khổ cùng hối hận.

Nhìn xem, trên huyết bia có chữ, thật giống như đệ tử xếp hạng.

Trong từng tòa cung điện thành trì, tu sĩ tiên ma quan chiến đưa ánh mắt nhìn lên trên tấm bia máu kia. Có tu sĩ có thị lực

mạnh hơn một chút, lập tức nhìn thấy trên tấm bia đá cao tới ngàn trượng kia. Giữa huyết khí dinh dính, lại có chữ nhỏ lít nhít như hắc Dữu xếp hàng. Trên mỗi chữ nhỏ đều có hào quang lấp lóe, không ngừng nhảy lên, biến hóa.

Ba mươi bảy vạn người.

Trong cung điện trong thành trì, tiếng kinh hô liên tiếp vang lên, tất cả những người nhìn rõ dòng chữ nhỏ trên tấm bia máu kia, hầu như đều là phản ứng một cái, mặt mũi tràn đầy vẻ khiếp sợ, trong miệng càng kinh hô liên tục. Tu sĩ của Thông Thiên Sơn Mạch, phần lớn đều biết đến sáu đại thế lực siêu cấp, hầu như mỗi một thế lực đều có mấy chục vạn môn nhân đệ tử, chiếm cứ bảy trong bảy đại chi mạch, là cự bá không thẹn với lương tâm.

Nhưng thời điểm chính xác con số xuất hiện trong mắt bọn họ, vẫn như cũ không cách nào đè nén khiếp sợ trong lòng. Những tán tu không chỗ nương tựa kia như thế, tu sĩ những tiểu môn tiểu phái kia, ngay cả tông môn cỡ lớn như Linh Kiếm môn, cũng giống như vậy.

Sư tôn là sự thật sao?

Thiếu nữ cổ linh tinh quái đứng ở sau lưng lão giả áo đen, trên mặt hoàn toàn cố định một cái thần – chấn động, trong miệng lấp bắp, hoàn toàn mất đi cơ linh xưa nay, hiển nhiên bị trùng kích không nhỏ. Bên cạnh nàng, hoặc là chung quanh, hai vị sư huynh sư huynh của nàng còn có những tu sĩ khác, đều có vẻ mặt giống nhau.

Ngay cả sư tôn của hắn, giờ phút này cũng không cách nào trả lời vấn đề của hắn, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào tấm Thông Thiên Huyết Bia cao tới ngàn trượng, ánh mắt lập loè, im lặng không nói.

Bắt đầu giảm bớt, bắt đầu thi đấu sao?

Trong mắt mọi người, sau khi tấm Thông Thiên Huyết Bi to lớn vô cùng kia xuất hiện, huyết khí đỏ thẫm phía trên không ngừng bốc lên, nhưng kịch liệt biến hóa, lại là những chữ nhỏ bị quang mang bao vây lấy, lít nha lít nhít, mỗi một chữ nhỏ đều đại biểu cho một người, nhấp nháy, bắt đầu biến hóa.

Cơ hồ trong thời gian rất ngắn, từng chữ nhỏ nhảy lên điên cuồng, sau đó một bộ phận nhỏ trong đó mạnh mẽ dập tắt, sau đó biến mất ở trên tấm bia đá kia.

Thông qua thủy kính trên tường thành hoặc quảng trường, rất nhiều tu sĩ đến đây xem lễ, đều có thể nhìn thấy cảnh tượng trong chiến trường kia. Thậm chí có thể căn cứ vào nhu cầu, để thủy kính điều chỉnh, lựa chọn đệ tử Thiên Ma tông muốn xem thi đấu chém giết.

Ngoại trừ trường chiến đấu, hấp dẫn người ta nhất tự nhiên là tấm Thông Thiên Huyết Bia kia, phía trên một đám tên của đệ tử Thiên Ma Tông biến mất, liên đại biểu người này đã liên tục chiến bại ba lần hoặc là một lần bại liền mất đi năng lực tiếp tục chiến đấu, liền sẽ không gian chiến trường kia trực tiếp đá ra ngoài, tên cũng sẽ bị xóa đi.

Xem đi, chỉ còn lại hai mươi mấy vạn.

Sau nửa canh giờ, bỗng nhiên trên huyết bia kia nhảy lên mãnh liệt, từng chữ nhỏ kia tựa hồ cũng không ổn định. Chỉ thấy sau một khắc, phía trên bỗng nhiên phun trào huyết quang, một mảng lớn chữ nhỏ đều bị bao trùm, tiếp theo hoàn toàn biến mất ở trên huyết bia.

Tuy rằng trước đó cũng có không ít chữ nhỏ như vậy biến mất, nhưng bị đá ra với quy mô lớn như vậy vẫn là lần đầu tiên. Nửa canh giờ sau, đủ để cho nhiều đệ tử tiến hành ba vòng thi đấu, có không ít đệ tử bởi vì thực lực liên tục bại trận ba lần, còn có một ít đệ tử xui xẻo vận khí không tốt hơn mình, trực tiếp bị đánh thành trọng thương, cùng bị đá ra khỏi không gian chiến trường.

Nhân số trên bia ma huyết ngày đó, lập tức từ ba mươi bảy vạn trực tiếp rơi xuống hai mươi tám vạn, trọn vẹn chín vạn người bị đá ra ngoài, không gian chiến trường, còn thừa lại hai mươi tám vạn người đang tiếp tục thi đấu chém giết.

Vù vù

Huyết khí cuộn cuộn, trong không gian lơ lửng, một bóng người bỗng nhiên xuất hiện.

Ngô Khí đã tiến hành năm trận thi đấu, đều kết thúc chiến đấu trong một thời gian rất ngắn, sau đó bức đối thủ nhận thua đầu hàng, Ngô Khí cũng nhận được phần thưởng huyết châu lớn nhất có thể cầm được.

Đây là trận thứ sáu, Ngô Khí vẫn không có ý nghĩ phức tạp trong đầu, cũng không chân chính để chiến đấu ở trong lòng. Vừa xuất hiện trong không gian huyết hồng này, ngay cả liếc mắt nhìn cảnh vật chung quanh cũng không có hứng thú, trực tiếp đề xuống thân hình, từ bầu trời hạ xuống.

Trong nháy mắt hắn rơi xuống đất, gần như là đồng thời, không gian kia lại có ba động truyền đến. Không cần phải nói, có thể cùng Ngô Khí xuất hiện trong cùng một không gian chiến trường, tự nhiên là đối thủ của hắn.

Không có ra tay đánh lén, Ngô Khí ôm hai tay, nhìn người trên không trung chậm rãi hiện lộ thân hình. Hắn ngược lại muốn trực tiếp động thủ kết thúc chiến đấu, bất quá trong không gian chiến trường này đối với người vừa xuất hiện có cấm chế bảo hộ, Ngô Khí đánh lén cũng vô dụng, ngược lại sẽ phát động cấm chế, để không gian chiến trường trực tiếp đá hắn ra.

Đối thủ lần này của hắn tựa hồ không giống năm trận trước, vừa xuất hiện, lập tức Ngô Khí liền cảm giác được không gian máu tanh trong chiến trường này càng thêm nồng đậm một chút.

Có chút thú vị...

Sau khi thông thả chờ người kia lộ ra thân hình, khoe miệng Ngô Khí hiện lên một tia cười lạnh, nhàn nhạt mở miệng nói.

Trong Thiên Ma điện, đệ tử thượng đẳng, Lệ Thiềm.

Lời nói ngắn gọn, chui vào trong tai Ngô Khí, khiến hắn có loại cảm giác như đối mặt với một con hung thú.

Ngẩng đầu lên, Ngô Khí nhìn về phía người kia. Thứ đầu tiên nhìn thấy không phải là một người, mà là một con cóc to lớn toàn thân mọc đầy bướu thịt buồn nôn, mà ở trên đó, đang có một người đứng, tu sĩ trẻ tuổi, khuôn mặt bình thường, thân mang một bộ trường sam xanh biếc, trên người phát ra khí tức,

cực kỳ hung sát, khí tức sát phạt cực thịnh, vừa nhìn liền biết đối phó tốt với người.

Ánh mắt rơi vào trên con cóc to lớn kia, trong mắt chớp động u mang, sau một khắc Ngô Khí liền biết, con cóc kia căn bản không phải chân chính là yêu thú thiềm thừ, mà là hình thể yêu thú hình thể đặc thù trong cơ thể tu sĩ thanh niên kia ngưng tụ thành, tựa hồ còn mượn nhờ một số thủ đoạn kỳ dị, nhưng Ngô Khí có thể cảm giác đi ra, đầu cóc cực lớn dưới chân thanh niên kia không chỉ là vì dọa người mà thôi.

Nhận thua, hoặc là chết.

Ngô Khí ngây ngẩn cả người, trước đó nửa canh giờ liên tục năm trận hắn đều nói ra lời tương tự, tự nhiên là vô cùng quen thuộc. Nhưng không nghĩ tới những lời này lại cũng sẽ từ trong miệng người khác nghe được, hơn nữa đối tượng nói chuyện còn là chính hắn.

Ngô Khí sẽ sửng sốt, nhưng thanh niên tu sĩ kia lại không thể, thấy Ngô Khí một chút ý tứ nhận thua cũng không có. Trên mặt thanh niên này lập tức tràn ra sát khí cực kỳ nồng đậm, trong mắt càng là hung quang bùng lên, không nói nữa, trực tiếp động thủ.

Đạp lên...

Vị đệ tử thượng đẳng của Thiên Ma tông này, mãnh liệt nhắc chân, sau đó hung hăng giẫm lên con cóc to lớn vô cùng ở dưới người hắn. Lập tức nhìn thấy khí tức trên thân con cóc to lớn kia biến đổi, mùi vị cực kỳ nguy hiểm tràn ra, một tiếng kêu cực kỳ khó nghe vang lên.

oa oa oa oanh.

Con cóc to lớn kia hoàn toàn không giống như là chân nguyên ngưng tụ thành, không khác chút nào yêu thú thiềm thừ chân chính, sau một tiếng oa, cái miệng lập tức buồm mở ra, phun về phía Ngô Khí mạnh một cái, lập tức trên không trung xuất hiện một đoàn khí tức màu lục cực lớn.

Bích Thiềm Độc Vụ

Gần đây khu bình thư quá yên tĩnh, chư vị huynh đệ, nếu có thời gian nhàn hạ, xem bảng đánh giá cập nhật chút đi, ý kiến than thở cổ vũ... Tất cả đều muốn a a tiếp tục.

Một, hai, hai, ba...

Âm

Sương mù huyết hồng tràn ngập không gian chiến trường, lúc một đoàn sương độc lục tàn xuất hiện, nhao nhao bị đẩy ra, nhường ra một cái thông đạo thật lớn. Cuối thông đạo, đứng một người, chính là Ngô Khí.

Đoàn sương độc này da xanh um tùm, có chút rợn người, khí tức bên trong phát ra cũng làm cho người ta cảm giác toàn thân không thoải mái. Kịch độc vô cùng, tùy ý dính vào một điểm, đều là thứ muốn chết.

Công pháp luyện độc, ở Thiên Ma tông tối đa là người của Độc Ma điện. Bất quá thanh niên trước mắt này lại không phải người Độc Ma điện, mà là đệ tử của Thiên Ma điện. Trong Thiên Ma chín điện, nếu nói đệ tử, không có một tòa truyền thừa điện nào có thể so sánh với đệ tử của Thiên Ma điện.

Bất luận từ cảnh giới luyện khí bắt đầu từ đệ tử tầng dưới chót, hay là đệ tử hạch tâm như vậy, đều không phải là đối thủ.

Thanh niên hung hãn tên là Lệ Thiềm này, để công pháp chính thống ở Thiên Ma điện không đi tu luyện, lại học đám người Độc Ma điện đi tu luyện công pháp luyện độc. Con này có hai loại khả năng, một loại là người này điên rồi, một loại người này thân có huyết mạch đặc thù hoặc là tư chất linh căn, thích hợp luyện độc công pháp.

Từ đoàn này cho dù là tu sĩ Hóa Thần cũng không muốn dính vào khói độc màu xanh lục, xem ra thanh niên này hiển nhiên là loại thứ hai.

Chẳng qua nhìn thoáng qua đoàn sương độc màu xanh lục kia lấy tốc độ cực nhanh bay tới, trong chuyển ý, Ngô Khí liền đoán đại khái nội tình vị đệ tử Thiên Ma điện tên là Lệ Thiềm này.

Thu hồi ý niệm chiến đấu cực nhanh kết thúc, trên mặt lộ ra một tia nghiêm túc hiem thấy. Như thể hoàn toàn không nhìn thấy từ khi đẩy ra một lượng lớn sương mù huyết hồng lao

nhANH về phía hắN, đầu ngắN lÊN, hướng về thanh niên lơ lửng trên không trung kia lộ ra một tia ý cười quý bí.

Sau một khắc, một chân bước ra, liền thấy không gian dưới chân hắN bỗng nhiên mơ hồ, thân hình Ngô Khí còn chưa kịp đứng lại, liền quý đi biến mất.

Vừa thấy Ngô Khí biến mất một cách quý đi như vậy, Khuôn mặt Lê Thiềm vẫn luôn lạnh như băng lập tức biến đổi, cũng không kịp thu hồi đoàn độc vụ xanh biếc kia, mà toàn thân chấn động. Lập tức một cỗ độc vụ màu lục đồng dạng từ trên người hắN tràn ra, hầu như là lập tức tràn ngập một khu vực không nhỏ, bên ngoài khu vực này, những sương mù đỏ máu kia vốn đang ở chỗ này nhao nhao bị đẩy ra.

Không hổ là người của Thiên Ma điện, so với mấy bao cở lúc trước thì mạnh hơn nhiều.

Thanh âm Ngô Khí vang lên trong tai Lê Thiềm, nhưng khiến khuôn mặt Lê Thiềm biến hóa thêm một lần nữa chính là, thanh âm này không phải vang lên bên ngoài khu vực đầy độc vụ màu xanh lá kia, mà là ở bên trong, ngay sau lưng hắN.

Oanh một cỗ lực lượng đáng sợ đột nhiên xuất hiện, ầm ầm bộc phát, sau lưng Lê Thiềm, sương độc màu xanh lá tràn ngập sau lưng đều bị oanh mở. Đảo ngược mà qua, từ mặt đất nơi đó, một u mang bao quanh nắm tay xuất hiện.

Sương độc màu xanh lá đột nhiên ngưng tụ, sương độc màu xanh trong khu vực này trong nháy mắt ngưng tụ đến trước người Lê Thiềm, hóa thành một tấm thuẫn màu xanh lá hùng hậu, ngay thời khắc cuối cùng chặn một quyền này của Ngô Khí.

Nắm tay bao lấy u mang đánh vào trên tấm khiên do độc vụ màu xanh lá ngưng tụ kia, không có tiếng vang lớn, chỉ nhẹ nhàng phịch một tiếng, tấm thuẫn màu xanh lá dày đặc kia trong nháy mắt liền giải thể. Toàn bộ khói độc đều bị u mang bao bọc trên nắm tay Ngô Khí trực tiếp đánh tan.

Bất quá mượn cơ hội này, Lê Thiềm kia đều thừa cơ rút đi, dù sao cũng là tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong, một ý nghĩ sinh ra, lập tức thoái lui đến bên cạnh không gian chiến trường, sau đó

vẻ mặt ngưng trọng cảnh giác nhìn Ngô Khí lảng lảng đứng ở không trung.

Vươn bàn tay, phía trên vẫn bọc u mang, chậm rãi bắt lấy một độc vật màu xanh lục còn chưa tiêu tán. Nắm trong lòng bàn tay, trên mặt có nhe răng cười, nhìn Lệ Thiềm kia, âm thanh lạnh lùng nói: Tiểu gia ta cho ngươi một cơ hội thi triển thần thông mạnh nhất của ngươi, nếu ngay cả bản lĩnh cạo xát đến góc áo của tiểu gia cũng không có, vậy lập tức nhận thua, nếu không, chết chắc.

Cái gì gọi là phong thủy luân chuyển, đây chính là thù dai, Ngô Khí ngược lại là ghi thù vô cùng, chỉ một lát mà thôi, liền trả lời lời này lại cho đệ tử thượng đẳng Thiên Ma điện, Lệ Thiềm.

Nghe thấy Ngô Khí nói vậy, trên mặt vị đệ tử Thiên Ma điện đã ở biên giới chiến trường kia lập tức hiện lên vẻ giận dữ, trong con ngươi màu ố vàng càng tràn đầy sát ý, bất quá nghĩ tới một màn quỷ dị kia, trong lòng của hắn lại lập tức nổi lên sóng gió. Xuyên qua không gian, tùy ý xuất hiện, còn không sợ độc công của hắn, loại thần thông này, ngoại trừ tu sĩ Hóa Thần, hắn còn chưa từng gặp qua những tu sĩ khác có thể làm được.

Hơn nữa cho dù là tu sĩ Hóa Thần, muốn làm cũng chỉ có thể lựa chọn thuận di, nhưng Ngô Khí trước mắt, lại là thực sự xuyên thẳng qua không gian, không phí chút khí lực nào.

Một đôi con ngươi rất giống cóc, hơi lồi ra, nhìn chằm chằm Ngô Khí, hình dáng rất có nhận biết kia rơi vào trong mắt Lệ Thiềm, tựa hồ làm cho hắn nhớ ra cái gì đó, trong đầu đột nhiên hiện lên một ý nghĩ, lộ bộ dáng của hắn, hắn là đã biết được Ngô Khí là người nào.

Lệ Thiềm vốn tràn ngập sát ý, trong lòng tràn đầy phần nộ, lập tức như một chậu nước đá giội xuống, để hắn lạnh từ đầu đến chân.

Bất quá cho dù như vậy, hắn cũng không có ý tứ trực tiếp mở miệng nhận thua, mà rất ngưng trọng nhìn Ngô Khí một cái. Hai chân hung hăng giẫm một cái, lập tức liền nghe thấy một

tiếng nổ vang, con cóc to lớn dưới chân Lệ Thiềm kia lại bị một cước này của hắn đạp cho tan tác.

Thiềm thừ to như ngọn núi nhỏ giải thể, lập tức thấy khói độc màu xanh lá đầy trời phiêu tán ra, ở trong đó càng ẩn chứa hư ảnh một con cóc to lớn, vừa hiện ra, liền gào thét một tiếng muốn đào tẩu. Bất quá một chút cơ hội cũng không có, Lệ Thiềm kia lúc này đột nhiên kêu dài.

Trong không gian chiến trường, từng tiếng rít liên miên không dứt, trong tiếng gào này, đại lượng sương độc lục tàn khốc cuốn ngược về, lại bị Lệ Thiềm kia nuốt vào trong bụng, ngay cả hư ảnh con cóc to lớn kia cũng như thế, thanh âm oa oa không cam lòng cùng oán hận im bật lại, thay vào đó, là từng tiếng gầm nhẹ từ trong miệng Lệ Thiềm phát ra.

Đây là thần thông Thôn Hồn Hóa Hình.

Ánh mắt Ngô Khí cường đại, liếc mắt liền nhận ra hư ảnh con cóc bị Lệ Thiềm nuốt vào bụng kia, căn bản chính là một con thú hồn Hóa Thần yêu thú. Hóa Thần thú hồn cường đại vô cùng, mặc dù có tổn thương, nhưng Lệ Thiềm dựa vào thú hồn này cộng thêm công pháp luyện độc tu luyện, chỉ sợ tu sĩ Hóa Thần trở xuống khó tìm địch thủ, cũng trách không được lúc đầu kiêu ngạo như vậy, coi Ngô Khí như không.

Chỉ đáng tiếc, Ngô Khí vừa thi triển ra thần thông U Minh chiến thể, lập tức biểu hiện ra thực lực có thể đánh một trận với tu sĩ Hóa Thần, lúc này liền bức vị đệ tử cao cấp trong Thiên Ma điện đầy ngạo khí này lên góc tường. Hắn cũng bởi vậy nhận ra Ngô Khí là ai, bất quá thân phận đệ tử Thiên Ma điện mang đến ngạo khí, lại không cho phép hắn trực tiếp nhận thua. Huống chi hắn cũng không cho rằng một chút cơ hội cũng không có.

oa

Một đạo sóng âm đáng sợ bỗng nhiên xuất hiện trong không gian chiến trường, ở góc kia, thanh âm Lệ Thiềm vốn hơi mỏng manh đã không thấy đâu nữa. Lúc này xuất hiện ở nơi nào, là một con cự thú đáng sợ đang nhanh chóng biến hóa.

Ừng ục.

Như ngọn núi lửa kia, thanh âm nham thạch nóng chảy cuộn cuộn truyền ra, lúc này ở một góc khác, xuất hiện một con quái vật thân thể quái dị. Đầu tiên là một khối thịt lớn đến cực hạn. Trên khối thịt này, từng cái bọt biển bọt biển cực lớn nổi lên, sau đó lập tức bị nghiền nát. Sau khi máu cùng nổ, dưới màng da xuất hiện từng cục thịt ghê tởm.

Miệng lớn hẹp đến ghê tởm xuất hiện, nước bọt vô cùng dính dính từ bên trong chảy ra, chậm rãi nhỏ xuống. Rơi vào trong bùn đất huyết hồng trên mặt đất, lại phát ra tiếng vang xuy xuy, mặt đất kia đã trải qua không biết bao nhiêu trận chém giết, bị từng giọt nước dãi của quái vật này ăn mòn ra không ít hố đen sì.

Tay chân đã sớm không thấy, thay vào đó, là màng chân vô cùng to lớn, cũng dính dính đến ghê tởm. Con yêu thú quái vật như thiềm thừ này toàn thân, che đầy một tầng dịch nhờn buồn nôn dính dính, nếu không phải Ngô Khí tận mắt nhìn thấy, rất khó tưởng tượng, trước đó con cóc yêu thú này là một thanh niên nhân loại.

Bất quá Ngô Khí rút cuộc cũng xem qua rất nhiều điển tịch, hiểu rất rõ điều này không có gì kỳ lạ.

Thần thông Thôn Hồn Hóa Hình, đối với tu sĩ ma đạo mà nói, đây chính là một môn thần thông cao giai. Trừ phi là tu sĩ một ít đại môn đại phái, nếu không tu sĩ căn bản không thấy được. Thôn phệ thú hồn cường đại, mượn nhờ lực lượng trong đó, người thi triển thần thông trực tiếp hóa thành đầu yêu thú kia, thực lực có thể trong nháy mắt tăng vọt đến mức không thể tưởng tượng.

Một đạo sóng âm đáng sợ nổ tung trên không trung, sương mù huyết hồng tràn ngập bên trong, bị sóng âm này xông lên, đều bị chấn động thành hư vô, tạo ra một mảng lớn khu vực chân không sạch sẽ vô cùng.

Hiện tại trước mặt Ngô Khí đã không phải một tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong, mà là một con yêu thú cảnh giới Hóa Thần. Thậm chí khí tức trên người nó còn đang không ngừng tăng lên, tiến về phía cảnh giới ban đầu của con thú hồn này. Xem xu thế này, đầu thú hồn lúc trước bị Lệ Thiềm thúc đẩy nó

dịch, vậy mà không phải là một đầu yêu thú Hóa Thần sơ giai, mà là một đầu yêu thú kịch độc của Hóa Thần trung giai.

Ngô Khí vẫn đứng ở không trung, nhìn vào một góc phía dưới, một con yêu thú khổng lồ như ngọn núi nhỏ xuất hiện, mà khí tức trên người nó còn không ngừng tăng lên, trong mấy hơi thở ngắn ngủn, con yêu thú có vẻ ghê tởm này,, Đã đến cấp độ Hóa Thần trung giai, khí thể khổng lồ kia tràn ra, đem sương mù huyết hồng trong không gian chiến trường này toàn bộ tránh đi, hình thành một khu vực chân không to lớn, biên giới khu vực, bỗng nhiên khuếch trương, bao phủ hoàn toàn Ngô Khí vào trong.

Cũng vào lúc này, một tiếng kêu bén nhọn làm cho màng nhĩ người ta đau nhức vang lên.

Oa hoàn toàn là tiếng gào thét của yêu thú, sóng âm kinh khủng tứ tán ra, chỉ thấy con yêu thú Lệ Thiêm hóa thành này ghê tởm, con mắt to lớn màu xanh lục chuyển động một chút, ghê tởm cái miệng rộng mở ra, nước dãi văng khắp nơi, liên tục phun ra hơn mười đoàn nọc độc xanh biếc.

Mỗi một đoàn nọc độc đều vô cùng lớn, mười mấy đoàn hiện ra, lập tức đem không gian Ngô Khí chỗ hoàn toàn bao trùm. Cơ hồ đồng thời, khí thể hung sát cũng trong nháy mắt hàng lâm trên hư không Ngô Khí, đem Hư Không này hoàn toàn phong tỏa lại, cũng là vì phòng ngừa loại thần thông xuyên không gian lúc trước của Ngô Khí tránh né mười mấy đoàn nọc độc kia.

Bóp bóp bóp

Mặt đất bỗng nhiên bị một cỗ cự lực đánh trúng, hoa văn rạn nứt giống như mạng nhện lan tràn, hai cái hố to xuất hiện ở nơi đó. Đúng là hai màng chân của con yêu thú thiêm thù này, ngay vừa rồi, hung hăng đập trên mặt đất. Thân thể như ngọn núi nhỏ, lại thêm cảnh giới Hóa Thần trung giai, chỉ là hai cái hố to đã có chút ngoài ý muốn.

Sưu sưu. Huyền Ảnh Điện Ngô Khí, không nghĩ tới người lại là một người ngu xuẩn như vậy, lại để cho ta hóa hình thành công. Người có thể đánh bại Đồng Tử Thọ Y cùng Triệu

Dương kia, chính là dựa vào loại thần thông quỷ dị này, rất đáng tiếc, sau khi bị ta hóa hình thành công, thần thông của ngươi liền mất đi hiệu lực, chờ ta nuốt được ngươi, Lệ Thiềm ta chẳng những có thể đạt được không ít Thiên Ma Huyết Châu thượng, còn có thể giẫm lên thi thể của ngươi thành danh, thật sự là một chuyện tốt a, thật sự là một chuyện tốt a.

Không biết có phải vì nuốt một hồn Yêu thú buồn nôn hay không, thanh âm Lệ Thiềm này trở nên bén nhọn không gì sánh được, ý niệm truyền vào trong đầu Ngô Khí cũng là như thế.

Ở thời khắc mấu chốt chém giết truyền âm, quấy nhiễu tâm thần người ta, trong tu chân giới chỉ sợ chín phần mười đều biết một chiêu này. Đáng tiếc, đối lại là người khác có lẽ sẽ hữu dụng, nhưng nếu là Ngô Khí, Lệ Thiềm này lại uống phí một phen miệng lưỡi.

Oanh Huyết khí nổ tung, toàn thân dịch nhờn toàn thân như ngọn núi nhỏ xuất hiện trước mặt Ngô Khí, hầu như cùng lúc xuất hiện hơn mười đoàn nọc độc kịch độc, miệng rộng buồn nôn vô cùng đột nhiên mở ra, như một cái lỗ đen to lớn, đột nhiên lật úp, toàn bộ không gian tựa hồ cũng bị cái miệng rộng này nuốt vào, một loại cảm giác bị cắn nuốt hàng lâm trên người Ngô Khí.

Bích Thiềm Ngư Phệ Thiên

Thanh âm sắc bén lại một lần nữa lọt vào trong tai Ngô Khí, lần này trong thanh âm Lệ Thiềm tràn ngập ý niệm vui sướng. Cũng khó trách hẳn như thế, thừa dịp Ngô Khí sơ ý khinh địch, bị hắn thi triển Thôn Hồn Hóa Hình thần thông, thành công hóa thành một đầu Yêu thú cóc có được Hóa Thần trung giai.

Mấu chốt nhất chính là, con yêu thú cóc này cũng không phải là loại bình thường, mà là một con Bích Thao Yêu Thiềm, ngoại trừ một thân kịch độc đáng sợ vô cùng, con yêu thú này còn có một môn thần thông thiên phú, Bích Thiềm Thiên. Nghe nói là vì trên người loại yêu thú này ẩn chứa một tia huyết mạch của thượng cổ hung thú Thao Thiết.

Bích Thiềm Thiên thi triển ra thần thông này, là thôn phệ cả vùng không gian kia cùng một chỗ vào trong cơ thể, nguyên bản thần thông này là Lệ Thiềm chuẩn bị đối phó với tu sĩ Hóa Thần có thể gặp phải, không nghĩ rằng lại dùng ở chỗ này đối phó Ngô Khí.

Đã nhìn thấy thần thông xuyên không quý dị của Ngô Khí, Lệ Thiềm lập tức suy đoán hai vị đệ tử chân truyền Ngô Khí có thể chiến thắng Thọ Y đồng tử và Huyền Âm điện Triệu Dương, chính là ý vào thần thông quý dị này, cứng rắn hao hết chân nguyên của hai vị đệ tử chân truyền, mới có thể thắng lợi.

Tự cho là sau khi thi triển ra Bích Thiềm Phệ Thiên, ngay cả không gian cũng có thể cắn nuốt thần thông trong bụng, Ngô Khí không thể lật ngược tình thế, người thắng cuối cùng nhất định là hắn.

Nuốt vào người Ngô Khí này, hắn chẳng những có thể đạt được tất cả Thiên Ma Huyết Châu mà trước đó Ngô Khí tích lũy được, còn có thể mượn chuyện này một lần hành động thành danh, chẳng những giẫm lên thi thể Ngô Khí, ngay cả hai vị đệ tử chân truyền Thọ Y đồng tử cùng Triệu Dương có được thi thể không nhỏ thanh danh, thành tựu thanh danh của hắn càng lớn hơn.

Sau khi thành danh tuy có rất nhiều phiền toái, nhưng so sánh với thu hoạch sau khi thành danh, những thứ kia cũng không đạt tới mức nào. Vừa nghĩ tới lập tức có thể nuốt Ngô Khí vào trong bụng, trong lòng Lệ Thiềm lạnh như băng không khỏi nổi lên ý nghĩ mừng như điên, trong cái miệng rộng buồn nôn tuôn ra lực lượng thôn phệ càng thêm mãnh liệt, không hoàn toàn tiếp tục.

Một, hai, hai, ba...

Trước đó người thắng mấy trận.

Đột ngột, vào thời khắc cuối cùng, Lệ Thiềm hóa thành Bích Nhung Yêu Thiềm há to miệng lớn đến cực hạn muốn nuốt toàn bộ không gian Ngô Khí đang ở đó, thanh âm Ngô Khí bình tĩnh không gì sánh được bỗng nhiên vang lên trong đầu Lệ Thiềm.

Cái gì Lệ Thiềm vẫn luôn mừng rỡ, đột ngột nghe được vấn đề này, lập tức tâm thần ngưng trệ một chút. Cũng chỉ có một lần này mà thôi, bởi vì một khắc sau, tâm thần hẳn đã không còn nữa, ngay cả tính mạng cũng mất đi.

Thanh âm Đại Thi Ma Thủ dị thường rõ ràng vang lên ở trong không gian chiến trường tràn ngập sương mù huyết hồng này, ở trong không gian lập tức giống như đầu Tiểu Sơn kia nuốt vào trong bụng, Ngô Khí thậm chí ngay cả bước chân cũng không di chuyển một chút nào, chỉ bình tĩnh nhìn há miệng lớn Bích Thao Yêu Thiềm cắn nuốt tới.

Bất quá trong hai mắt Ngô Khí, ngoại trừ sát ý nồng đậm, lại tràn đầy trào phúng cùng khinh thường. Như một thanh lợi kiếm, đâm vào trong lòng Lệ Thiềm đã hóa thành Bích Thao Yêu Thiềm.

Không chút tiếng động, sau lưng Lệ Thiềm, từng sợi thi khí cổ xưa trắng toát từ sâu trong hư không tràn ra ngoài, trong nháy mắt ngưng tụ trên không trung thành một bàn tay to lớn, thương lương mục nát bàn tay đan vào nhau, khí tức huyền ảo vô cùng từ bên trong phát ra. Đó là lực lượng tử vong đã trải qua năm tháng tẩy lèn, bất hủ.

Bàn tay này sau một khắc xuất hiện, liền không chút do dự vỗ vào trên thân thể to lớn như ngọn núi của Bích Thao Yêu Thiềm. Đúng lúc này, âm thanh Ngô Khí vô cùng rõ ràng chui vào trong tai Lệ Thiềm.

Oanh oanh oanh

Cảnh tượng làm cho người ta hoa mắt liên tiếp xuất hiện ở bên trong không gian chiến trường, sương mù huyết hồng bên trong bị quấy động, hỗn loạn vô cùng.

Đã thấy vừa rồi, bàn tay trắng bệch không lồ hung hăng vỗ vào trên người con Bích Thao Yêu Thiềm kia, bâng hoàng đến mức lực lượng căn bản không thể kháng cự lại rơi vào trên thân thể vô cùng ghê tởm của nó, lập tức con Yêu Thiềm này hóa thành một con quang mang xanh biếc, hung hăng rơi xuống mặt đất màu huyết hồng kia.

Không gian chỗ Ngô Khí vốn không ngừng vặn vẹo, muốn bị cắn nuốt, nhưng sau khi con Yêu Thiềm này biến mất, lập tức khôi phục bình thường. Mà mặt đất kia, lại truyền đến một tiếng vang thật lớn, một cái hố to vô cùng xuất hiện. Ngay cả một đầu Yêu thú Hóa Thần trung giai, cũng không cách nào ngăn cản một kích của Hoang Cổ Thần Thông.

Trấn áp trấn áp.

Hai chữ quen thuộc từ trong miệng Ngô Khí phun ra. Cự chưởng trắng bệch ngưng tụ thành Hoang Cổ Thi kia, ngay lập tức biến mất ở không trung, lúc xuất hiện lại..., Là lòng đất kia. Trong cái hố to lớn vô cùng kia, dù sao cũng là một đầu yêu thú Hóa Thần trung giai, lực lượng so với hai người Thọ Y đồng tử và Triệu Dương mạnh hơn không chỉ một chút. Sau khi bị Đại Thi Ma thủ vỗ một cái, lại còn có lực lượng đứng lên, sẽ không trực tiếp trọng thương hôn mê như hai người lúc trước.

Nhưng sau khi âm thanh của Ngô Khí vang lên, nó không còn có cơ hội đứng dậy. Vô thanh vô tức, cự chưởng trắng bệch chậm rãi rơi vào trên thân thể của nó.

Trong chốc lát, phảng phất như một ngọn núi cao chọc vào tầng mây xanh lao lên, vốn là yêu thi bị thương không nhẹ lập tức triệt để mất đi năng lực phản kháng. Máu màu xanh lục điên cuồng trào ra, quả thực như suối phun nước. Tuy thi triển thần thông Thôn Hồn Hóa Hình, nhưng tâm thần Lệ Thiềm lại thanh tĩnh, sau khi bị bàn tay lớn của Ngô Khí đánh trúng trấn áp, đáy lòng hắn lập tức tuôn ra dự cảm không rõ ràng.

Tâm niệm đang muốn động tác, liền câu thông với không gian chiến trường. Phát ra ý niệm nhận thua, bảo vệ tốt tính mạng. Đáng tiếc, không kịp rồi.

Cướp đoạt.

Chẳng biết lúc nào đã xuất hiện bên cạnh hồ to, lạnh lùng nhìn Lệ Thiềm dưới đáy hồ trọng thương hóa thành Yêu Thiềm, khoe miệng treo một vòng cười lạnh vô tình, chậm rãi phun ra hai chữ.

Đột nhiên, trên cự chưởng trắng bệch bị yêu thú trấn áp ở đáy hồ, từng luồng hào quang lóe lên, chưởng văn cực kỳ huyền ảo đan dệt trên lòng bàn tay chậm rãi vận chuyển, từng luồng khí tức cổ xưa tràn ra, mạnh mẽ sinh ra một cỗ lực lượng cực kỳ bá đạo.

Lực lượng này rơi vào trên người yêu thú do Lệ Thiềm hóa thành, thôn phệ hết thảy trên thân thể này, Chân Nguyên huyết khí tinh khí hồn phách. Tất cả lực lượng, trong nháy mắt bị cướp đoạt.

Quả thực là lực lượng giống như chúa tể, thậm chí Lệ Thiềm ngay cả kêu thảm một tiếng cũng không phát ra được, Nguyên Anh cũng chưa kịp trốn ra. Trong nháy mắt, ngay cả hồn phách đều ở bên trong, mọi thứ trong cơ thể đều bị cướp đoạt. Chân nguyên trong kinh mạch khiêu lẩn Nguyên Anh cùng một chỗ, huyết nhục lực phủ ngũ tạng hết thảy hóa thành huyết khí, cốt tủy xương cốt hóa thành tinh khí, hồn phách, hết thảy bị cướp lấy ra.

Khí tức hóa thành màu sắc khác nhau bị cự chưởng trắng bệch kia hút đi, mà đồng thời, trên không biên giới hồ lớn kia, thân thể Ngô Khí run rẩy mãnh liệt, một loại âm điệu đỏ hồng không bình thường hiện lên trên mặt hắn. Vừa rồi, một lực lượng trước nay chưa từng có tràn vào trong cơ thể hắn, vô cùng dễ dàng bị hắn hấp thu, cỗ lực lượng này chẳng những cường đại, hơn nữa vô cùng tinh thuần.

Sau khi hấp thu thậm chí còn không cần luyện hóa, trực tiếp để tu vi Ngô Khí lần nữa tiến lên một bước lớn, loại cảm giác

khoan khoái từ sâu trong thân thể vọt tới này càng làm cho hấn suýt chút nữa rên rỉ.

Sinh sinh cướp đoạt tất cả lực lượng trong thân thể một người, huyết khí tinh khí hồn phách. Những lực lượng này, đều là lực lượng bản nguyên, căn nguyên tinh khí, không cần luyện hóa, trực tiếp có thể hấp thu. Một chút hồng hào trên mặt hấn qua hồi lâu mới biến mất, chỉ một cái chớp mắt này, khí tức trên người Ngô Khí bộc phát ra đã cường đại hơn nhiều so với trước.

Vù vù

Vừa mới hấp thu hết những khí tức bản nguyên kia, Ngô Khí bỗng nhiên lại mãnh liệt há miệng, một cỗ khí tức âm trầm đỏ thẫm xen lẫn nhẹ nhàng trong miệng bị hấn phun ra, sau khi phun ra cỗ khí tức này, khí thể trên người Ngô Khí tựa hồ càng thêm tinh thuần hơn một chút.

Đó là một cỗ tạp chất, mặc dù cướp đoạt tất cả lực lượng bản nguyên của một sinh linh hình thành tinh khí tinh thuần không gì sánh được, không cần luyện hóa liền có thể hấp thu, nhưng trong đó còn có một ít tạp chất, phương pháp bình thường rất khó loại trừ. Nếu hấp thu nhiều, sẽ tích trữ lại trong cơ thể, đến lúc đó càng thêm khó giải quyết. Chẳng những không cách nào tiếp tục hấp thu bản nguyên tinh khí, mà tu vi cảnh giới của bản thân cũng dừng lại ở một giai đoạn nào đó, cả đời không tiến thêm.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao, trong Ma Đạo có rất nhiều ma đầu sử dụng loại pháp môn này, trong một thời gian ngắn tu vi tăng vọt vô hạn, nhưng sau khi tiến vào Phản Hư cảnh, phong quang liền không còn, bị nhiều cừu địch vây công, dần dần không địch lại, cuối cùng nếu không phải là thân chết trong tay người khác, hoặc là mai danh ẩn tích, không dám mạo muội nữa.

Ngô Khí tu luyện thần thông U Minh chiến thể bậc này của Hoang Cổ Luyện Thể, chỉ cần tâm niệm chuyển một cái, trong cơ thể ẩn chứa lực lượng mạnh mẽ liền có thể bức tạp chất trong bản nguyên tinh khí ra ngoài. Bất quá coi như là tạp chất đều bị bức ra.

Ngô Khí suy nghĩ một chút, ánh mắt lại rơi vào trên người mình, trong một đôi con ngươi u ám, bỗng nhiên loé ra quang mang quỷ dị.

U Minh con ngươi của hắn ta...

Trong mắt Ngô Khí bỗng nhiên xuất hiện một cảnh tượng, đó là một loại cảnh tượng lúc bình thường căn bản không cách nào nhìn thấy. Trên người hắn, lại quán quanh từng đạo đồ vật hôn ám, mỗi một đạo đều là một hồn phách, vận vẹo gào rú, hóa ra từng khuôn mặt, những gương mặt này trong mắt Ngô Khí, mỗi một bộ đều cực kỳ quen thuộc, bởi vì những người này, đều là đối thủ của những người đã chết trên tay hắn trước kia.

Oán nộ không cam lòng thù hận, rất nhiều cảm xúc tiêu cực từ trong từng bộ oan hồn vận vẹo tán phát ra, vô hình vô chất, trong đó một đạo rất thô tráng, tựa như vừa mới quán quanh lên, vận vẹo, hiển lộ ra gương mặt Lệ Thiềm vừa mới chết đi., Ngũ quan bình thường sớm đã vận vẹo đến cực điểm, nồng đậm hơn so với các hồn phách khác. Tựa hồ là vì hắn ở trong những người bị Ngô Khí giết chết kia, lúc chết là tu vi Hóa Thần trung giai, đã là người cao nhất, cho nên mới như vậy.

Nhìn một hồi, Ngô Khí chậm rãi nhắm hai mắt lại, lúc lại giương mí mắt lên, một đôi con ngươi quỷ dị kia đã không thấy, khôi phục lại dáng vẻ bình thường.

Ài... vẫn chưa đủ a.

Ngô Khí thở dài, nhưng trên mặt lại hiện lên nụ cười lạnh. Cảnh tượng hắn vừa mới chứng kiến, chính hắn biết rõ là vì sao lại xuất hiện.

Sát nghiệt, sinh linh ở trong thiên địa, sát phạt lẫn nhau. Mặc kệ là sinh linh gì, ngay cả cương thi dị chủng, trong cơ thể đều có hồn phách tồn tại. Chỉ là giống như bản thân sinh linh, mạnh yếu không giống nhau mà thôi.

Giữa thiên địa tự có pháp tắc tồn tại, mỗi giết chóc một sinh linh, trong hồn phách con sinh linh này sẽ phân liệt ra một đạo sát nghiệt lực quán quanh trên người nó. Mặc kệ là tu sĩ giết yêu

thú, ức chế hoặc là yêu thú giết tu sĩ, hay là tu sĩ giết một tu sĩ khác, đều là pháp tắc này, tuyên cổ không thay đổi.

Nếu một sinh linh giết chóc nhiều, nghiệt lực quán quanh trên người tự nhiên sẽ càng nhiều. Mà những nghiệt lực này, đối với sinh linh mà nói, có lợi cũng có chỗ hại. Chẳng qua lợi ích ít đến đáng thương, chỗ xấu lại rất nhiều.

Lấy tu sĩ mà nói, một số ma đầu trong lúc thôn phệ huyết khí tinh khí của sinh linh khác, nếu không kịp thanh trừ tạp chất trong cơ thể, hậu quả lớn nhất là tu vi đình trệ ở một giai đoạn nào đó sẽ không có tiến bộ. Nhưng nếu giết chóc quá nhiều, ngàn vạn nghiệt lực quán thân, thì lúc nào cũng có thể sinh ra tâm ma., Ở thời điểm tu sĩ tu luyện nhảy ra ngoài, nhiễu loạn tâm thần tu sĩ, dẫn tới Vực Ngoại Thiên Ma, chiếm cứ thân thể tu sĩ. Tu sĩ ma đạo còn như vậy, tu sĩ tiên đạo càng thêm nghiêm trọng, có thể nói ít có tu sĩ tiên đạo dám giết chóc trắng trợn, tạo khôn cùng sát nghiệt.

Tuy rằng trong tu chân giới có rất nhiều công pháp thần thông đều nhằm vào những nghiệt lực này, nhưng dù sao những công pháp thần thông này đều cực kỳ trân quý, không phải ai cũng có thể đạt được. Mà là đối với linh căn tư chất người tu luyện yêu cầu nghiêm khắc, cũng không phải là có thể có được tu luyện.

Hơn nữa nghiệt lực bởi vì có liên quan với Vực Ngoại Thiên Ma, đối với tất cả sinh linh mà nói, Vực Ngoại Thiên Ma tồn tại quả thực không sai biệt lắm so với cấm kỵ. Cho nên cho dù là tông chủ Thiên Ma Tông siêu cấp cự phách như vậy, nếu không tất yếu, chỉ sợ cũng sẽ không mạo hiểm tạo ra sát nghiệt khôn cùng.

Bất quá đối với Ngô Khí mà nói, một điểm cố kỵ cũng không cần. Bởi vì trên người hắn vừa vặn có công pháp nhắm vào nghiệt lực, hơn nữa còn có thể trong nháy mắt loại trừ nghiệt lực vô thượng, hồng liên nghiệp hỏa.

Canh ba dăng lên, câu đề cử thư chỉ về Nguyệt phiêu...

Một, hai, hai, ba...

Nghiệt lực này vẫn là quá ít, không đáng vận dụng Hồng Liên Nghiệp Hỏa.

Trong không gian chiến trường, Ngô Khí đứng bên cạnh hồ lớn, thu hồi ánh mắt trên người mình. Một lần nữa nhìn về phía đáy hồ, thi thể yêu thú to lớn như ngọn núi nơi nào nằm đó đang chậm rãi biến mất, kỳ thật cỗ thi thể này cũng chỉ còn lại một bộ túi da mà thôi, huyết nhục tạng phủ bên trong, thậm chí xương cốt bên trong, đều đã hóa thành tinh khí bị cướp đoạt.

Không chỗ nào không có huyết hồng sương mù quấn quanh tới, bao trùm lên, bao phủ thi thể yêu thú, dần dần hóa thành hư vô, tùy thời đều biến mất. Một vị đệ tử Thiên Ma điện óng ánh, vậy mà cứ như vậy chết ở trong không gian chiến trường.

Ngô Khí không có động tác, chỉ nhìn lướt qua đã không còn hứng thú. Sau khi hấn giết Lệ Thiềm, trong đầu liền nhận được một tin tức. Sau một lát, không gian trước người biến hóa, trước mặt tràn ngập vô số sương mù huyết hồng biến mất không thấy gì nữa, trở về trong không gian trắng xóa khó có được kia.

Vù vù

Vừa trở về chỗ nghỉ ngơi, hai mắt Ngô Khí liền nhìn về phía trước người mình, nơi đó lúc này đang lơ lửng một viên huyết châu đỏ thẫm lớn chừng nắm tay trẻ con, bên trong huyết khí quay cuồng, đã có thể nhìn thấy rõ ràng hình ảnh, chính là cảnh tượng vừa rồi Ngô Khí thi triển Đại Thi Ma Thủ cướp đoạt tư cách đệ tử thượng đẳng Thiên Ma Điện, Lệ Thiềm thú tính mạng.

Không gian chiến trường đã gần một canh giờ, Ngô Khí cùng nhau trải qua sáu trận chém giết, toàn bộ đều thắng. Mà đối thủ của hắn, năm thương một chết.

Ngay từ đầu, Ngô Khí đã biết sẽ được ban thưởng huyết châu nhiều nhất, mười trận đầu là đánh bại đối thủ, sau đó để đối

thủ tự mình nhận thua. Cho nên năm trận chém giết phía trước của Ngô Khí đều làm như vậy. Chẳng qua trận thứ sáu này, vị đệ tử trong Tur Thiên Ma điện tầng thứ sáu kia, lại khiến Ngô Khí phải phí một phen tay chân mới đánh bại, lại bởi vì người trong chém giết nổi lên sát ý với Ngô Khí, sau khi trấn áp xong, Ngô Khí lập tức muốn lấy tính mạng của hắn.

Bất quá cho dù như vậy, Ngô Khí lấy được huyết châu từ trên người Lệ Thiềm, cũng nhiều hơn so với năm người trước cộng lại. Lại là vì thi đấu đến giai đoạn sau, song phương đều đã trải qua không ít chém giết., Trên người hoặc nhiều hoặc ít đều tích lũy một ít huyết châu. Lệ Thiềm chiến lực mạnh mẽ, thủ đoạn thần thông thậm chí có thể cùng tu sĩ Hóa Thần chém giết, chỉ sợ cho dù ở trụ sở Ma Điện cũng là nhân vật. Cho nên huyết châu trên người hắn tích lũy không ít, Ngô Khí giết hắn, tự nhiên cũng chỉ có thể chiếm được tất cả huyết châu trên người hắn.

Không giống như lúc trước, trực tiếp thoát ly không gian nghỉ ngơi tiến vào trận chém giết tiếp theo, mà là nhắm hai mắt, nhớ lại lúc trước cùng Lệ Thiềm kia chém giết. Sau một lát, mới mở hai mắt ra, một tia lãnh ý hiện lên.

Vẫn có thể giết người tương đối nhanh một chút, đỡ phải phiền phức. Còn có bốn trận, cũng không cần cố kỵ nhiều như vậy.

Trong không gian trắng xóa này, mang theo thanh âm tàn nhẫn hạ xuống, thân hình Ngô Khí lập tức biến mất.

【

Trong không gian chiến trường huyết hồng quen thuộc vô cùng tràn ngập sương mù, thân ảnh Ngô Khí xuất hiện một tiếng, chen chúc nhau trong không trung, đã trải qua sáu trận chém giết, Ngô Khí đối với không gian chiến trường hoàn toàn giống nhau này đã rất quen thuộc.

Cơ hồ đồng thời, cách Ngô Khí không xa, đồng dạng là không trung. Trong lúc đó, sương mù huyết hồng cũng bị đẩy ra, hiển lộ ra một thân ảnh uyển chuyển vô cùng.

Một tia khí tức màu đỏ tràn ra, trong chớp lát liền tràn ngập chung quanh, ngăn cách những sương mù huyết hồng kia ra,

hình thành một mảnh không khí tràn ngập không khí. Những khí tức đồ tươi kia phảng phất như mùi thơm mê người trên người, chui vào trong mũi người, lập tức có thể dẫn phát nguyên thủy nhất.

Ở trung tâm khu vực này, một bóng người uyển chuyển đứng thẳng, chân dài eo ong, hai ngọn núi cao ngất, lộ ra da thịt càng là Du Sương Tuyết, phía trên còn bám vào một tầng phấn trinh, chỉ liếc mắt đã khiến người ta muốn hỏa thiêu thân, đúng là một tuyệt thế vu vật.

Sư huynh đệ tử điện nào, tiểu muội không giỏi chém giết chiến kỹ, sư huynh phải thương tiếc.

Khiến cho người ta nghe xong, khí huyết toàn thân sôi trào từ trong miệng bóng người uyển chuyển kia phát ra, truyền vào trong tai Ngô Khí, đồng thời, một tia khí tức đồ bùng đã tràn ngập toàn bộ không gian chiến trường, thân ảnh uyển chuyển trên không trung chậm rãi đi tới, thân thể cực kỳ mê người kia đang đi lại, càng tản mát ra mị lực không cách nào chống cự, bất luận kẻ nào nhìn một cái đều muốn trầm luân trong đó, dần dần đánh mất lý trí.

Sư huynh tu vi hơn người, tiểu muội rất bội phục, càng không muốn đối địch với sư huynh. Chỉ cần cùng sư huynh cùng tiểu muội vui vẻ một trận, tiểu muội lập tức nhận thua, mong rằng sư huynh thành toàn.

Lời nói vô cùng mềm mại từ trong miệng thân hình uyển chuyển kia phun ra, môi hồng mọng, khí tức nhẹ nhàng tràn ra, làm cho không gian chiến trường vốn còn tiêu sát băng lãnh lập tức trở nên ấm áp như thai, chiến đấu lúc nào cũng có thể tiêu tan, tiếp theo đó vọt lên là vui sướng khôn cùng, nhất là khi nhìn thấy thanh âm xinh đẹp kia, lại nghe được thanh âm son phấn chui vào trong tai kia, càng không cách nào áp chế.

Thân thể Hồng Nhạn vô cùng uyển chuyển vặn vẹo, như một con thủy xà, mỗi một động tác nhỏ bé đều ẩn chứa sát cơ vô tận, nhìn thêm vài lần đã muốn trầm mê vào, không cách nào tự kiềm chế, hoàn toàn giao tính mạng cho người khác.

Phối hợp với lúc này đã tràn ngập không gian chiến trường thất tình đào hoa chướng, hơn nữa nàng thi triển mị hoặc thần thông, Hồng Nhạn tin tưởng cho dù là tu sĩ Hóa Thần, không cẩn thận cũng sẽ mắc phải đạo của nàng. Mà người trước mắt, Hồng Nhạn tuy rằng bởi vì nguyên nhân vừa xuất hiện, còn kịp nhìn rõ ràng, nhưng nàng có thể dễ dàng cảm giác được, tu vi người trước mắt không vượt qua cảnh giới Hóa Thần.

Tu sĩ Hóa Thần một chút không cẩn thận lại gặp phải cạm bẫy hiểm này của Hồng Nhạn, huống chi là một đệ tử Nguyên Anh không có tu vi Hóa Thần.

Trong lúc tiếp tục vận vẹo, chậm rãi đi tới phía Ngô Khí, nhưng Hồng Nhạn lại giống như nhìn thấy mình tới gần, sau đó thái bỏ người trước mắt một phen, sau đó trực tiếp ra tay giết người, tràn ngập Thiên Ma Huyết Châu của nàng.

Thân là nữ đệ tử Huyền Ma điện tu luyện mị hoặc chi đạo, ý nghĩ của Hồng Nhạn có thể nói là một chút sai lầm cũng không có, bởi vì lấy thần thông mị hoặc của nàng, hơn nữa lúc nàng xuất hiện đã phun ra thất tình đào hoa chướng, cho dù là tu sĩ Hóa Thần, cũng có thể theo đạo của hắn. Người trước mắt này, căn bản ngay cả một cơ hội sống sót cũng không có.

Nghĩ đến rất nhanh có thể giải quyết một người, tích lũy nhiều Thiên Ma Huyết Châu hơn, trong tâm thần Hồng Nhạn liền kích động một trận.

Một chút gợn sóng ngoài ý muốn cũng không có, sau mấy nhịp thở, trước người Ngô vút bỏ xuất hiện hai cái chân dài đẹp đến kinh tâm động phách, da thịt phấn kích hiển hiện ra, quả thực làm cho người ta hận không thể nhào tới. dù hoặc như vậy, không người có thể ngăn cản. Tiếp theo liền thấy Hồng Nhạn chậm rãi vươn bàn tay, đồng dạng là đẹp đến kinh tâm động phách, khiến người ta trầm mê trong đó mỹ lệ. Nhưng trong ngọc thủ mị hoặc khôn cùng này, giờ phút này lại ẩn giấu vô tận sát ý.

Trong mắt Hồng Nhạn, Ngô Khí đứng yên tại chỗ, hai mắt mặc dù mở ra, nhưng đều là vẻ si mê. Giống như một tên trộm nhìn thân thể động lòng người của nàng, khuôn mặt đầy vẻ tà ác, khóe miệng suýt chút nữa chảy nước miếng.

Khóe miệng ngậm nụ cười, nhưng trong lòng lại là một mảng chán ghét và sát khí, Hồng Nhạn không chút do dự. Bàn tay ngọc kia đột nhiên khẽ động, trong nháy mắt hóa thành một đạo ảo ảnh, năm ngón tay móng tay kia càn là tăng vọt, giống như năm lưỡi dao sắc bén chiếu ra, lộ ra phong mang vô tận. Trên đó đồng thời có hai loại sắc bén huyết hồng cùng lam ngọc giã đan vào nhau, lấp lóe khí tức khát máu cùng kịch độc.

Cho dù là hộ thể hay linh khí hộ giáp của tu sĩ đỉnh phong ở cảnh giới Nguyên Anh, dưới năm lưỡi dao sắc bén này cũng không thể chống cự, trong nháy mắt sẽ bị xuyên thủng, một chút cơ hội sống sót cũng không có.

Hồng Nhạn một trảo chụp vào đan điền Ngô Khí, nhìn bộ dáng nàng hung ác, lại là muốn đem đan điền Ngô Khí trực tiếp phá vỡ, đem Nguyên Anh bên trong kéo ra. Chỉ một lần này, cũng đủ để cho Ngô Khí từ một tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong biến thành một phế nhân. Cho dù sau khi bắt được Hồng Nhạn này cũng không giết Ngô Khí, nhưng trong Thiên Ma tông này, nếu là một phế nhân, cũng không có gì khác biệt với chết đi.

Hắc hắc, người cũng là một nữ nhân độc ác.

Thanh âm tràn ngập ý vị trêu tức đột nhiên vang lên, trực tiếp vang lên trong đầu Hồng Nhạn. Trong nháy mắt, Hồng Nhạn cực kỳ thông minh tâm thần vừa chuyển, lập tức biết không tốt, sắc mặt biến đổi lớn, đang muốn bỏ chạy. Nhưng lúc này, bàn tay của nàng bị người nắm lấy.

Bàn tay vô cùng nhu nhược trắng nõn đã rơi vào lòng bàn tay Ngô Khí, mặc dù là tâm chí của Ngô Khí, lúc nắm chặt mềm mại kia, tâm thần cũng không khỏi rung động, không nhận được nổi lên ý nghĩ nao nao, mặc dù ý nghĩ này cơ hồ là trong nháy mắt liền dừng lại, cũng làm cho Ngô Khí không nhận được kinh ngạc một phen, trong lòng thầm nghĩ: Đúng là một vu vật không tệ, đáng tiếc, cũng là vu vật cực kỳ ngoan độc.

Đối với người muốn lấy mệnh của mình, từ trước đến nay đều chỉ có một ý niệm, hoặc là phương pháp đối phó, chính là trước lấy mạng đối phương. Lúc trước vị Lệ Thiêm kia của Thiên Ma điện, không phải là bởi vì như vậy, mới chết thảm

trên tay Ngô Khí. Không nghĩ tới mới không tới nửa nén hương, lại có một vị chủ động đưa lên cửa.

Cũng giống Lệ Thiềm kia, cũng là tu vi Nguyên Anh đỉnh phong, nhưng chiến lực giữa hai người khác biệt, cũng không phải là một sao một điểm. Một đệ tử trung bình trong Thiên Ma điện, mặc dù không sử dụng át chủ bài cũng là chiến lực siêu cường Nguyên Anh đỉnh phong, nếu vận dụng át chủ bài thần thông Thôn Hồn Hóa Hình kia, cho dù là tu sĩ Hóa Thần cũng có thể đánh một trận, tại Thiên Ma tông đông đảo đệ tử thượng đẳng cũng là nhân vật rất giỏi.

Hồng Nhạn nàng mặc dù trên phương diện mị hoặc đạo có chút thủ đoạn, nhưng dù sao cũng chưa tới cảnh giới mị hoặc thiên địa, lúc đối địch chém giết càng là chịu thiệt, nếu không bằng trước đó xuất hiện liên tung ra Thất Tình Hoa chướng như nhau, chỉ sợ rất khó thắng lợi. Lúc trước nàng có thể liên tục thắng ba trận, chính là dựa vào ưu thế Mị Hoặc Thần Thông cùng thần thông đi đầu của mình xuống tay.

Đáng tiếc, nàng một chút ưu thế như vậy, trước mặt Ngô Khí, quả thực ngay cả một chút tác dụng cũng không có.

Minh Diễm

Trên người Ngô Khí chấn động mạnh, sau đó liền nhìn thấy từng ngọn lửa u ám từ trong cơ thể hắt toát ra, so với thất tình đào chướng trước đó Hồng Nhạn vùng ra còn nhanh hơn, những ngọn lửa này nhanh chóng chiếm lĩnh toàn bộ không gian chiến trường. Vốn còn là một mảnh không gian mỏng lung màu hồng, chỉ là ba lượng hơi thở mà thôi, liền biến thành một không gian băng hàn như địa ngục.

Từng sợi khí tức đỏ bừng kia, dưới sự thiêu đốt của Ngô Khí Minh Diễm, tất cả đều bị thiêu đốt thành hư vô, không có một tia ngoại lệ. Mà Hồng Nhạn bị Ngô Khí bắt lấy, càng thâm hơn, Ngô Khí không biết dùng phương pháp gì, trong nháy mắt liền chế trụ Hồng Nhạn kia, vẫn như cũ nắm lấy nàng mềm mại, sau đó nhìn từng sợi hỏa diễm u ám quán lên thân thể uyển chuyển của nàng, sau đó bắt đầu khởi động hỏa hình kinh khủng.

A a...

Trong khoảnh khắc, cảnh tượng phát sinh kịch biến, trên không trung, Ngô Khí vô cùng thâm tình nắm nữ tử hồng nhận này mềm mại, trơ mắt nhìn nàng bị Minh Diễm thiêu đốt, một chút âm thanh cũng không phát ra được, tâm thần hồn phách giống như bị cái gì đó giam cầm, ngoại trừ thừa nhận thống khổ khủng bố kia, mọi thứ còn lại đều không thể làm được.

U minh hỏa diễm trong cơ thể Ngô Khí càng thêm thừa thốt, vốn lúc trước hắn còn ở trong Đoạn Hồn sơn mạch, chỉ cần một ý niệm là có thể triệu hồi ra U Minh Hỏa Hải. Nhưng bây giờ cũng là cố hết sức, nhưng đây lại là một chuyện tốt.

Bây giờ U Minh hỏa diễm trong cơ thể hắn đã trở nên càng ngày càng tinh thuần, càng ngày càng nồng đậm, tiến về phía U Minh hỏa diễm chân chính. Có một ngày nếu thật sự bị hắn luyện hóa biến lửa trong đan điền của Nguyên Anh thành U Minh hỏa diễm tinh thuần không gì sánh được, chiến lực của hắn chỉ sợ lại tăng vọt lên.

U Minh hỏa là thiên địa dị hỏa chí hàn, lúc thiêu đốt, không có cảnh tượng ghê tởm gì hiện ra. Nhưng người bị lửa này, quả thực chính là thừa nhận hỏa hình thống khổ nhất thế gian.

Hồng Nhận lúc này nào còn có bộ dáng tuyệt thế vừa rồi, ngũ quan xinh đẹp đến tinh xảo kia đã vụn vẹo cùng một chỗ, trên thân che phủ một tầng ánh sáng u ám, khiến cho người ta sinh ra vô tận môi phần mở lớn, bên trong phát ra tiếng vang như dã thú.

Không cách nào nhúc nhích không cách nào nói chuyện, thậm chí ngay cả dụng tâm câu thông không gian nhận thua cũng làm không được, chỉ có thể đứng ở nơi nào, thừa nhận hình phạt Minh Diễm Phần Thể đáng sợ.

Dưới hình phạt này, tất cả mọi thứ trong cơ thể nàng đều bị hóa thành từng sợi tro bụi như cũ, tiêu tán giữa thiên địa. Những huyết khiếu Chân Nguyên kinh mạch này cũng đều giống nhau, đều hóa thành tro bụi biến mất, vừa phải thừa nhận thống khổ to lớn mà ai cũng không cách nào thừa nhận. Loại thống khổ vô biên vô hạn cùng này cùng với khí tức

Minh Diễm đồng thời tràn vào hồn phách của nàng, bắt đầu một vòng tra tấn mới.

Trong lúc vô tình phát minh ra một loại hình phạt đáng sợ, Ngô Khí tựa hồ tâm tình không tệ, vẫn nắm lấy con Hồng Nhạn mềm mại, thanh âm mềm mại, nhưng bên trong lại băng lãnh và tàn nhẫn, như mộng yểm chui vào bên trong hồn phách cuối cùng của Hồng Nhạn sắp tiêu vong.

Sư tử đi mạnh khỏe.

Đây là bốn chữ cuối cùng Hồng Nhạn nghe được, sau một khắc, ngọn lửa u ám trên người nàng mạnh mẽ bùng lên, tựa hồ có thứ gì đó đã tiêu vong, khí tức cuối cùng trên người Hồng Nhạn biến mất. Một luồng tro bụi nhanh chóng lan tràn ra, bao trùm hoàn toàn thân thể Hồng Nhạn.

Hương tiêu ngọc vẫn, thân thể vô cùng uyển chuyển từ trên cao rơi xuống, không chút trở ngại hạ xuống trên mặt đất, chỉ nghe một tiếng vang không nhỏ, trên mặt đất, mặt đất màu huyết hồng, một tầng tro bụi giống như tro bụi tản mát ra, bao trùm một khu vực nhỏ.

Một trận gió nhẹ thổi tới, lập tức tro bụi nổi lên bốn phía, thoáng chốc mặt đất kia lại sạch sẽ, một lần nữa lộ ra màu huyết hồng.

Câu đầu tiên là cảm tạ sự ủng hộ của các huynh đệ còn chưa xong.

Một, hai, hai, ba...

Thiên Ma Tông lúc mới bắt đầu, đệ tử tiến vào không gian chiến trường, tổng cộng có ba mươi bảy vạn. Đồng thời tiến hành thi đấu, tự nhiên có mười mấy vạn trận, mặc dù trên không chín mảnh chiến trường to lớn vô cùng, có không dưới trăm tòa cung điện thành trì. Tu sĩ đến từ các nơi trong Thông Thiên sơn mạch, bất luận tiên ma, đều tụ tập ở bên trong cung điện cùng thành trì.

Mỗi một tòa thành trì hoặc trên quảng trường cung điện đều có một mặt gương nước to lớn lơ lửng, bên trong hiện ra từng trận chém giết, đều là đệ tử Thiên Ma Tông, trong không gian chiến trường kia đang phát sinh tỷ đấu chém giết.

Bất quá nhiều lần như vậy, một hai đệ tử muốn chém giết bị nhìn thấy cũng cần một chút vận khí. Ngô Khí đã trải qua ước chừng bảy trận, nhưng động tác của hắn thật sự quá nhanh, thậm chí đã động thủ giết hai người, nhưng vẫn không có một tòa thành trì hoặc cung điện nào nhìn thấy hắn.

Bất quá cho dù có thấy được, cũng chưa chắc sẽ gây nên sự chú ý của người khác, dù sao một thể lực siêu cấp như Thiên Ma Tông, xuất hiện một ít đệ tử yêu nghiệt là chuyện bình thường, không xuất hiện mới là chuyện lạ. Huống hồ lúc này hầu hết tu sĩ, đều đang chú ý tới các đệ tử cường đại đang giao đấu chém giết, nếu lọt vào tầm mắt của bọn họ, thể nào cũng làm ra động tĩnh dị thường.

Trong không gian trắng xoá, khóe miệng Ngô Khí mang theo ý cười, nhìn Thiên Ma huyết châu trước mắt lại căng phồng lên một vòng.

Còn có ba trận nữa, đến lúc đó có thể tiến vào quần chiến chi địa, chỉ cần tích lũy đầy đủ Thiên Ma Huyết Châu, liền có thể lựa chọn đạt được số lượng lớn ban thưởng sau đó lui ra khỏi tỷ đấu, hoặc là... khiêu chiến trực tiếp đệ tử cấp cao hơn.

Không gian lưu lại chiến trường cũng đã mấy canh giờ, Ngô Khí lại càng ngày càng quen thuộc nơi này. Trong đầu hắn,

những ký ức tương quan giữa các đại diện trong Chư Thiên Vạn Pháp các càng ngày càng rõ ràng, hầu như không cần không gian chiến trường truyền tin tức cho hắn, Ngô Khí có thể biết được sẽ xảy ra chuyện gì, sẽ có chuyện gì.

Đừng lãng phí thời gian.

Âm thầm hừ một câu, Ngô Khí tâm niệm vừa động, lập tức lúc hắn tiến vào nơi nghỉ ngơi này không đến nửa nén hương, không gian trắng xóa bắt đầu biến hóa.

Xuất hiện, lại một không gian chiến trường chật hẹp, so với bảy trận lúc trước cơ hồ hoàn toàn giống nhau, sương mù huyết hồng tràn ngập, dưới chân là bùn đất hoàn toàn do máu tươi tưới ra. Chẳng những hoàn toàn máu đỏ, thậm chí trong đó còn tản mát ra khí tức cực kỳ huyết tinh, làm cho người ta nghĩ thấy muốn ói ra.

Thân hình Ngô Khí vừa xuất hiện lập tức cảm ứng được bên trong không gian chiến trường lần này. Đối thủ của hắn xuất hiện trước hắn.

Ánh mắt Ngô Khí quét qua, đối thủ của hắn đang ở trên mặt đất, là một người trung niên, thân thể hùng tráng, cơ bắp càng là mấp máy. Từng luồng từng luồng lực lượng như bạo tạc ẩn chứa trong đó, tản mát ra một loại hương vị bất cứ lúc nào cũng có thể đánh nát không gian.

Liên tục bảy trận chém giết, Ngô Khí đã sớm mất đi kiên nhẫn, đặc biệt là lúc trước, bị một nữ tu Huyền Ma điện làm chậm trễ không ít thời gian, ba trận sau. Ngô Khí không muốn lãng phí chút thời gian nào.

Thi ma thủ to lớn trấn áp xuống.

Một câu cũng không nói, Ngô Khí chỉ lạnh lùng nhìn đại hán trung niên kia một cái, sau đó lập tức động thủ. Bàn tay từ xa vươn ra, thi khí xám xịt lập tức hiện lên, bao lấy bàn tay của hắn.

Đồng thời, ở phía dưới, hư không trên đỉnh đầu đại hán kia lộ ra, từng sợi thi khí thái cổ xám xịt bỗng nhiên xuất hiện, khí tức hoang cổ thô lương đồng thời xuất hiện, tràn ngập ra.

Trong nháy mắt, đỉnh đầu đại hán kia liền xuất hiện một cự chưởng trắng bệch to lớn vô cùng.

Cự chưởng này vừa hiển hiện ra, ngay cả đỉnh trệ một chút cũng không có, trực tiếp giống như năm ngọn núi lớn chồng lên nhau, mang theo khí thế khủng bố đè ép xuống.

Ầm

Ngay cả phản ứng cũng không kịp, cũng không làm được, thời điểm những cỗ thi khí Hoang Cổ xuất hiện trên đỉnh đầu đại hán, không gian chỗ hán liền bị giam cầm. Uy áp của thần thông Hoang Cổ, cho dù là tu sĩ Hóa Thần, cũng không cách nào phá vỡ, càng không thể tránh né. Nếu không lúc trước đồng tử Thọ Y cùng Triệu Dương của Huyền Âm điện cũng sẽ không rơi vào kết cục như vậy.

Lực lượng trên thân đại hán này hùng hồn, nhìn khí tức hẳn là do đệ tử của Binh Ma điện hoặc Địa Ma điện, Ngô Khí ngay cả một chút động tác dư thừa cũng không có. Trực tiếp triệu hồi ra Đại Thi Ma Thủ, trấn áp xuống, lấy tu vi Nguyên Anh hậu kỳ của đại hán trung niên kia, căn bản không thể chống cự.

Hắn thậm chí nói ra một câu cũng không có cơ hội, chỉ có thể cảm giác được lực lượng khổng lồ căn bản không cách nào chống cự rơi ở trên người hắn, hung hăng trấn áp hắn trên mặt đất. Tiếp theo bên tai liền vang lên một giọng nói lạnh như băng, sát khí tràn ra bốn phía.

Nhận thua, hoặc là chết.

Đại hán trung niên này thậm chí ngay cả tên cũng chưa kịp đề Ngô Khí biết, chỉ ngẩng đầu nhìn thấy gương mặt mơ hồ của Ngô Khí, sau một khắc thân thể của hắn liền bị trấn áp trong bùn đất nồng đậm mùi máu tươi.

Khi Ngô Khí lạnh lẽo mang theo âm thanh tàn nhẫn chui vào trong tai hắn, hắn ngay cả một chút do dự cũng không có, tâm niệm lập tức câu thông không gian chiến trường, phát ra tin tức nhận thua. Sợ rằng nếu động tác chậm, sát tinh trên đỉnh đầu sẽ đổi ý, trực tiếp đòi tính mạng của hắn, lúc đó hắn liền oan uổng.

Tuy rằng trong lòng không cam lòng, nhưng không có dũng khí quay đầu nhìn sát tinh kia trấn áp hẳn trên đỉnh đầu, thực lực không bằng người, bị đối đãi như vậy, cũng không có chỗ nói lý.

Vù vù

Không gian trước mặt Ngô Khí lại biến hóa, lúc nhìn lại, đã thoát ly không gian chiến trường một mảnh huyết hồng, lần nữa đưa ánh mắt nhìn về phía Thiên Ma huyết châu lơ lửng trước người mình, so sánh với trước đó chỉ là phòng lớn hơn một chút mà thôi. Xem ra số lần đại hán kia thắng được không nhiều, cho nên ban thưởng cho Ngô Khí cũng không nhiều.

Tiếp tục nghe thanh âm Ngô Khí vang lên, sau một hơi thở, thân hình của hắn xuất hiện ở một không gian khác.

Đại Thi Ma Thủ trấn áp.

Hai câu nói vô cùng quen thuộc lại vang lên trong không gian chiến trường mới, lần này Ngô Khí dứt khoát ngay cả hứng thú nhìn mặt đối thủ cũng không có, một khi xuất hiện trong không gian chiến trường, dựa vào cảm ứng trong lòng, trực tiếp triệu hồi ra Đại Thi Ma Thủ, sau đó trấn áp về phía khu vực người kia.

Vẫn là câu nói kia, sau mấy hơi thở, Ngô Khí lần nữa mang theo thắng tích trở về không gian nghỉ ngơi trắng xoá kia.

Trận cuối cùng.

Hô Không Gian biến hóa, thân hình Ngô Khí lại lần nữa xuất hiện trong một không gian chiến trường. Tựa hồ bởi vì quan hệ sau cùng, Ngô Khí không lập tức động thủ, mà là đem ánh mắt nhìn về phía đối thủ của mình.

Ồ, là người dừng. Dừng động thủ. Ta nhận thua.

Ai ngờ ánh mắt Ngô Khí đảo qua, đối thủ của hắn sớm hơn Ngô Khí xuất hiện trong không gian chiến trường này, cũng thấy được gương mặt của Ngô Khí lúc này, lập tức kinh hô lên. Sau đó không đợi Ngô Khí có động tác gì, lập tức thất kinh hô to, hơn nữa còn giống như sợ Ngô Khí động thủ với hắn, vừa kêu vừa chạy về phía rìa không gian chiến trường.

Tâm niệm của hắn đã cầu thông không gian chiến trường, cho nên không đợi hắn chạy hết, bỗng nhiên một cỗ sương mù huyết hồng bao phủ lên, bao bọc thân thể người này hoàn toàn. Sau đó ở giữa hào quang lập loè, người này liền biến mất trong không gian chiến trường này.

Dù là Ngô Khí kiến thức hơn nhiều, lúc này cũng bị người nọ làm cho dở khóc dở cười, vốn hắn còn định giống như mấy trận trước, trực tiếp dùng Đại Thi Ma Thủ trấn áp người, sau đó bức đối thủ nhận thua. Thắng mười trận này., Trực tiếp tiến vào nơi quần chiến càng cao cấp hơn cũng càng dễ tích góp từng tí một của Thiên Ma huyết châu. Lại không nghĩ tới sẽ gặp phải tình huống này, người nọ giống như quen biết Ngô Khí, vừa nhìn thấy mặt Ngô Khí, lập tức vừa nhận thua, vừa kinh hoảng bỏ chạy, sợ Ngô Khí động thủ giết hắn.

Cũng may người này đã sớm gặp cơ hội, vậy mà thật sự tránh thoát được Ngô Khí, trở thành đối thủ duy nhất trong mười trận đấu là Ngô Khí không tổn hao gì, xuất ra không gian chiến trường. Tuy rằng bị trừ đi hơn phân nửa Thiên Ma Huyết Châu lúc trước vất vả tích góp được, còn thêm một phần bại trận, nhưng dù sao cũng bảo vệ được tính mạng, nhưng cũng là chuyện tốt.

Nếu hắn biết trước kết cục của chín người kia, bảy vị trọng thương. Hai vị bỏ mình, biết được chuyện này, chỉ sợ hắn càng may mắn.

Ừm, phải được phân đến chiến trường quần chiến lần thứ sáu, lại có nhiều động tác như vậy nhanh hơn ta.

Cảm ứng được tin tức chiến trường trong đầu truyền tới, Ngô Khí biết mình đã thắng liên tiếp mười trận, lấy được tư cách tiến vào quần chiến chi địa. Hơn nữa được phân đến quần chiến chi địa thứ sáu, điều này có nghĩa đã có rất nhiều người đạt được chiến tích toàn thắng trước Ngô Khí. Phải biết rằng trong một quần chiến chi địa có nhiều chiến tích., Ít nhất sẽ an bài một trăm người, phía trước đã có năm quần chiến, nói cách khác, tư cách tham gia quần chiến nhanh hơn so với Ngô Khí, đã có hơn năm trăm người.

Mặc dù trong lòng kinh dị, nhưng Ngô Khí cũng không để ý, thu lại ý niệm trong lòng, cũng không kháng cự, trực tiếp bị truyền tống đến một không gian rộng rãi.

Cảm giác không gian biến hóa quen thuộc trào lên, chậm rãi mở mắt, trước tiên chiếu vào trong mắt Ngô Khí rõ ràng không phải là màu đỏ máu.

Đây là một không gian hoang vu, giống như một sơn cốc hoang vu đã hoang phế hơn vạn năm, mặc dù bùn đất dưới chân vẫn là một mảnh huyết hồng. Nhưng trong không khí lại thiếu đi những sương mù huyết hồng tràn ngập không ngớt, mà là một loại khí tức hoang vu mục nát vô hình.

Khu sơn cốc hoang phế này to lớn vô cùng, nhìn sơ qua một chút, Ngô Khí liền quét tới khu vực có chu vi ít nhất ngàn trượng. Mà lại cực kỳ bằng phẳng, ngay cả một khối đá hơi lớn một chút cũng không có, càng không nói đến một ít cây cối hoa cỏ. Tựa hồ tất cả lực lượng năm tháng đều bị chôn vùi, mỗi một vị trí trong sơn cốc này, đều bị khắc dấu một loại khí tức tử vong mục nát.

Cũng là một địa phương không tòi.

Thân ảnh Ngô Khí vừa xuất hiện, lập tức có mấy chục ánh mắt từ các nơi phóng ra, rơi vào trên mặt tà dị của Ngô Khí.

Lúc này, trong hơn mười ánh mắt này ngọn nguồn, trong mấy chục người kia, lập tức có mười mấy người truyền đến tiếng kinh hô, tựa hồ cũng nhận ra thân phận Ngô Khí. Còn có mười mấy người lại hừ lạnh một tiếng, cơ hồ đồng thời, hơn mười đạo khí thể mạnh mẽ liền nghiền ép tới, tựa hồ muốn cho người này một cái hạ mã uy.

Mặc dù vừa mới xuất hiện ở đây, nhưng Ngô Khí lại không có chút nào không thích ứng, khóe miệng càng hiện ra nụ cười lạnh tàn nhẫn, không ngăn cản chút nào, mặc kệ mười mấy đạo khí thể nghiền ép tới, tùy ý để chúng đè lên người mình.

Tựa lại là đồng thời, hơn mười đạo khí thể đầu nguồn, muốn cấp Ngô Khí người mới này một cái hạ mã uy hơn mười người, đều truyền ra một tiếng kinh hô. Bọn họ đều phát hiện mình nghiền áp quá khứ khí thể như trâu đất xuống biển, một

chút động tĩnh cũng không có, vừa rơi xuống trên người Ngô Khí liền không có tiếng động.

Hừ.

Bỗng nhiên, một tiếng hừ lạnh vang lên trong tai mười mấy người kia. Trong nháy mắt, một cỗ khí thể to lớn âm âm xuất hiện, hàng lâm vào trong sơn cốc hoang phế này, trong nháy mắt lại thu lại. Nhưng chính trong quá trình vừa thu lại này, hơn mười người lúc trước tiến hành khí thể nghiền ép Ngô Khí, trên tâm thần giống như đồng thời bị một thanh cự chùy vô hình hung hăng đập một cái, làm cho bọn họ buồn bực hừ một tiếng, mặt mũi lập tức trở nên tái nhợt.

Tất cả mọi người đều biến hóa, trong sơn cốc hoang vu này, tổng cộng có mấy chục đệ tử. Nam nữ già trẻ đều có, nhìn khí tức trên người bọn họ, vậy mà Cửu tòa truyền thừa điện đều có, hỗn loạn phức tạp. Trước khi Ngô Khí xuất hiện, những người này tựa hồ bởi vì nguyên nhân tu vi tương đồng, đều không phục lẫn nhau, mặc dù ngại cấm chế trong sơn cốc này, đều khắc chế không động thủ, nhưng khí thể trên thân lại không nhượng bộ chút nào.

Nhưng vào lúc này, trên mặt tất cả mọi người đều là một cái thần – cả kinh.

Ánh mắt bọn họ đều rơi vào trên người Ngô Khí khu vực âm trầm xuất hiện trong sơn cốc, mặc dù trong đó có hơn mười người đã sớm chuẩn bị. Nhưng cảm nhận được trên người Ngô Khí bỗng nhiên thu lại khí thể đáng sợ, vẫn bị chấn kinh. Những người còn lại trước đó không nghe nói qua hoặc là không nhận ra Ngô vút bỏ, chỉ là đột nhiên bị khí thể của Ngô Khí chấn nhiếp.

Sao vậy, còn có người muốn thử một chút sao?

Ngô Khí nhìn tất cả mọi người, mặt mũi tràn đầy trào phúng cùng khinh thường, trong lúc nói chuyện hiển lộ ra ngạo khí, quả thực so với đệ tử Thiên Ma điện nổi danh ngạo khí lăng nhân trong Thiên Ma tông càng lớn hơn.

Vốn còn cảm thấy khiếp sợ với cường giả Ngô Khí đột nhiên xuất hiện này, nhất thời không có phản ứng lại, lúc này nhìn

thấy Ngô Khí kiêu ngạo như vậy, lập tức đều là giận dữ, từng ánh mắt tràn ngập sát khí không thân mật quay lại, giống như đều đang cảnh cáo Ngô Khí, đợi đến thời điểm quần chiến bắt đầu, chính là ngày cuối cùng của hắn.

Liếc nhìn mọi người một cái, Ngô Khí không biết là cố ý hay vô tình. Một chút nghiêm túc quan sát đối thủ của mình một chút cũng không có. Sau khi quan sát vài lần, cũng không để ý tới bụi bặm dưới chân, trực tiếp ngồi xếp bằng xuống, trước mặt tất cả mọi người, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Nhìn thấy Ngô Khí như vậy, những người vốn khó chịu với Ngô Khí lập tức bùng nổ tức giận, thiếu chút nữa nhin không được ra tay giáo huấn Ngô Khí. Không có ai nhắc nhở thân phận Ngô Khí hoặc chiến tích của bọn họ, Ngô Khí kia nhận ra mười mấy người của ai, đều không hèn mà cùng trâm mặc, chỉ là trong lòng đã có chủ ý, đợi ở đây tích góp đủ Thiên Ma Huyết Châu lập tức rời đi, tuyệt đối không ở lại thêm một chút thời gian.

Quần chiến phải chờ mọi người đủ mới có thể bắt đầu, mỗi một quần chiến đều có giới hạn cao nhất, lấy trăm người làm chuẩn. Quần chiến chỉ địa đều thiết lập cấm chế, đệ tử tiến vào dưới tình huống người không đồng đều không đủ đều không thể động thủ chém giết, nếu không sẽ bị cấm chế trong quần chiến chỉ địa trực xuất ra ngoài, mất đi tư cách tiếp tục thi đấu. Bất quá khí thế giao phong một chút, ngược lại sẽ không xúc động cấm chế trong quần chiến chỉ địa.

Thiên Ma Tông chừng mấy chục vạn môn nhân đệ tử, tiến hành thi đấu, có thể nói là công trình to lớn. Nếu là từng trận đều phải an bài quy tắc cực kỳ tỉ mỉ, chỉ sợ cho dù những tu sĩ thần thông quảng đại này đều sẽ đau đầu, cũng không cần thiết. Là lấy thi đấu ngàn năm này., Các điện thi đấu, sau khi triệu hồi mảnh vỡ chiến trường thượng cổ tới, ném mấy chục vạn môn nhân đệ tử vào bên trong, bố trí một chút quy củ, bắt đầu tiến hành số lượng giao đấu chém giết, cuối cùng tuyển ra đệ tử cường đại có tiềm lực chân chính.

Trong đó bước quan trọng nhất là chiến trường. Những đệ tử có thể tiến vào quần chiến đều là những đệ tử đạt được mười

chiến tích toàn thắng, đặc biệt là những chiến tích quân chiến phía trước, nói rõ càng nhanh chóng đạt được chiến tích quân chiến.

Số lượng mấy chục vạn đệ tử lúc trước truy đuổi chém giết quá mức khổng lồ, những tu sĩ trong những tòa cung điện thành trì trên chín mảnh chiến trường kia, hầu như không quan sát một trận nào. Trong từng khối thủy kính kia, hiển hiện ra đều là các đệ tử chân truyền chém giết.

Bất quá bây giờ, cảnh tượng quân chiến trong mỗi một khu vực chém giết, đều sẽ xuất hiện trên tường thành từng tòa thành trì kia, phía trên từng tòa cung điện quảng trường, những thủy kính kia.

Lạc Lạc thành, là một tòa thành số lượng đông đảo trong thành trì tương đối không đáng chú ý, phần lớn tu sĩ ở bên trong đến xem lễ đều là Hóa Thần hậu kỳ hoặc là đỉnh phong, hơn nữa lấy tán tu cư nhiều, ngay cả thế lực có môn phái cũng tương đối ít.

Ở đầu tường tòa thành này, đang treo một mặt thủy kính to lớn, gần trăm vị tu sĩ Hóa Thần ở phía trước thủy kính, hoặc là ngồi xếp bằng trên mặt đất, hoặc là trống rỗng đứng thẳng, hình thái khác nhau, bất quá chỗ ánh mắt của mọi người đều giống nhau. Ánh mắt của tất cả mọi người đều rơi vào trên thủy kính kia.

Tiếng gió thổi nhẹ, lập tức làm cho mặt thủy kính nổi lên gợn sóng, cảnh tượng bên trong cũng lập tức phát sinh biến hóa. Mỗi một khối thủy kính đều có hình người hợp lại, cho nên mặc dù thủy kính biến hóa, những tu sĩ xem lễ cũng không sót ruột, chỉ lặng lẽ đứng nhìn.

Quả nhiên, không qua bao lâu, chỉ mấy hơi thở mà thôi, phía trên khối thủy kính kia bỗng nhiên xuất hiện cảnh tượng rõ ràng.

Một sơn cốc khổng lồ nhìn qua hoang phế chỉ ít vạn năm, trong sơn cốc kia, có ít nhất năm sáu mươi người tồn tại. Tuy rằng mọi người không thể thông qua thủy kính cảm ứng tu vi

những người kia, bắt quá trên thủy kính hiện ra một loại cảnh tượng, sẽ có giới thiệu tương ứng.

Trong đám tu sĩ, lập tức có người đọc lên.

Nơi quần chiến, trăm người làm hạn định, đệ tử Cửu điện, chém giết, thành công cướp đoạt Thiên Ma Huyết Châu của ít nhất ba người là có thể rời đi.

Mặc dù chỉ giới thiệu vài câu, nhưng cũng không trở ngại tu sĩ ở đây đều hiểu rõ. Huống chi trong bọn họ cũng có rất nhiều tu sĩ trước khi đến Thiên Ma tông đã tra xét điển tịch, hoặc là nghe ngóng qua, phần lớn cũng đều rõ ràng quy củ Thiên Ma tông này liên quan tới các đại bí.

Đọc xong quy củ, ánh mắt những tu sĩ quan chiến kia liền thông qua thủy kính rơi vào trên người hơn mười người kia trong sơn cốc hoang phế, từng tiếng vang lớn hoặc là hung phấn hoặc là thanh âm bình tĩnh vang lên.

Thiên Ma Cửu Điện, đều có truyền thừa cực kỳ cường đại, xưng Tôn Ma Đạo. Lần này tại hạ lại muốn quan sát kỹ lưỡng một phen, nếu có thể có thu hoạch, hắc hắc.

Không sai, mặc dù tu vi những đệ tử các điện này đều không cao như chúng ta, nhưng dù sao cũng là đệ tử Ma Tông, thần thông thủ đoạn có lẽ chúng ta cũng không bằng.

Đồ nhi ngoan, lát nữa ngươi nhìn kỹ một chút, đệ tử Thiên Ma Tông này làm sao chém giết chiến đấu. Lấy tinh hoa của hắc đi sa mạc, cũng để tăng lên một chút sức chiến đấu của mình.

Tuy nói thi đấu của đệ tử thượng đẳng các điện này, trình độ tinh xảo tất nhiên sẽ không sánh bằng những đệ tử chân truyền kia, bắt quá chỉ là quần chiến. Có lẽ cũng có rất nhiều điểm đáng xem, đáng xem.

Những tu sĩ quan chiến phía trước Thủy Kính kia, mấy chục người ở trong sơn cốc hoang phế đều không nghe thấy. Ngô Khí ngược lại có thể cảm ứng được sơn cốc hoang phế này bị lực lượng gì đó nhìn trộm, nhưng nguồn lực lượng này quá mức cường đại. Sau khi tiến vào chiến trường, Ngô Khí cũng đã biết được bắt đầu từ lúc quần chiến, mỗi một trận thi đấu về

sau hẳn là sẽ bị người nhìn thấy. Cho nên cũng không có gì ngoài ý muốn, tùy ý để cho lực lượng kia nhìn trộm.

Vù vù vù

Liên tục mười mấy tiếng động xuất hiện trong sơn cốc hoang phế này, từng khu vực xuất hiện, từng bóng người xuất hiện. Hiện lộ ra đệ tử các điện bên trong, mười mấy người này đột nhiên xuất hiện, cũng giống như là đệ tử các điện đều có. Những người này sau khi thấy rõ tình thế trong sơn cốc hoang phế, nhao nhao nhắc chân, nhích tới đám đệ tử truyền thừa điện của mình.

Giờ phút này, trong sơn cốc hoang phế này đã có gần tám mươi người, chín tòa truyền thừa điện đệ tử đều có, trong lòng đều biết được quy củ của trận chiến này, cho nên đều khắc chế được xung đột với người của hẳn. Cũng làm cho không khí trong sơn cốc này trở nên đặc biệt an tĩnh quỷ dị.

Tám mươi người, mỗi người đều bắt đầu dựa vào đệ tử truyền thừa điện của mình, đứng chung một chỗ, lập tức tạo thành rất nhiều đoàn thể nhỏ. Có một số người tự nghĩ thực lực cường đại, không tổ đội với người khác, có một số người càng tốt hơn có mấy người quen biết, liền trực tiếp đứng chung một chỗ. Mà những người khác, thì đều đứng cùng một chỗ với đệ tử đồng điện.

Vì vậy, trong sơn cốc hoang phế này, có chín đoàn thể lớn nhất, còn có mấy đoàn thể nhỏ, còn có mấy người cô độc kiêu ngạo một mình chiếm cứ một khu vực, mà trong đó bắt mắt nhất, không thể nghi ngờ là một người ngồi ngay ngắn ở khu vực trung tâm sơn cốc, còn có Ngô vút bỏ ngay trước mặt mọi người nhắm mắt dưỡng thần.

Không ngờ người này lại cuồng ngạo như vậy.

Ngoại trừ Lạc Âm thành, còn có trong thủy kính trong mây tòa cung điện thành trì, hiện hiện ra cũng là cảnh tượng quần chiến chi địa thứ sáu, hoang phế trong sơn cốc.

Đội bọn họ nhìn thấy Ngô Khí, trong lòng đều hiện lên suy nghĩ tương tự. Một người ngồi xếp bằng trong sơn cốc, đối mặt với mấy chục đối thủ cùng cấp, còn có thể nhắm mắt

dưỡng thần, khí thể cuồng ngạo bức này, ngược lại chỉ trong nháy mắt đã làm cho không ít tu sĩ quan chiến nhớ rõ gương mặt tà dị của Ngô Khí.

Đang lúc những tu sĩ Tiên Ma kia đang kinh dị Ngô Khí cuồng ngạo, bỗng nhiên trong thủy kính kia, sơn cốc hoang phế, cảnh tượng đột nhiên biến hóa.

Vù vù vù.

Từng tiếng chấn động không gian truyền đến, chỉ thấy lúc này, trong sơn cốc. Không trung các khu vực, ước chừng gần hai mươi đạo quang mang đồng thời lóe lên, từng đạo khí tức trong đó thoáng hiện ra theo bóng người. Cơ hồ là đồng thời, sáu quân chiến địa này, trong sơn cốc hoang phế vạn năm, gần hai mươi người đồng thời xuất hiện.

Khoảnh khắc sau, trong đầu mọi người đồng thời nhận được một tin tức.

Trăm người đã đầy, cấm chế giải trừ, quân chiến bắt đầu. Đệ tử Cửu điện, chém giết, thành công cướp được Thiên Ma huyết châu của ít nhất ba người là có thể rời đi, nếu không muốn rời đi có thể tiếp tục.

Những lời giải thích tiếp theo hầu như không có người nghe. Trong sơn cốc, gần trăm người, gần như đồng thời nhìn về phía người bên cạnh mình, hoặc là nhìn về phía đối thủ mình đã sớm chọn xong, xuất thủ.

Thứ hai là sáu trăm, tiêu lâu lười, cùng phát. Mặt khác, cầu xin chư vị huynh đệ đập mấy tấm vé tiến cử bái tạ ơn chưa hoàn thành.

Một, hai, hai, ba...

Nhóm thứ sáu quần chiến, sơn cốc hoang phế, nơi này giống như hoang phế hơn vạn năm, khắp nơi đều là bụi bặm, những ngoan thạch kia đã bị lực lượng của năm tháng ăn mòn, đung một cái liền bị phá toái. Trong cốc này, trăm vị đệ tử cấp trên Cửu Điện, trong đầu vang lên thanh âm kia, đồng thời xuất thủ.

Không khí yên tĩnh lập tức bị phá vỡ, bụi bặm đầy trời bay lên mãnh liệt, lại lập tức bị khí thể đáng sợ tản mạn khắp nơi chôn vùi. Sau khi thi triển thần thông khí thể đáng sợ, uy lực sung nhiên của huyền khí oanh kích xuống, phù lục khô lồi cũng lần lượt xuất hiện, còn có một số bảo vật uy lực cực lớn, đều cùng một lúc xuất hiện trong sơn cốc hoang phế này.

Hầu như có một nửa số đệ tử đều là đánh chiếm Thiên Ma Huyết Châu của ba người trước, sau đó trực tiếp rời khỏi chiến trường hỗn loạn này, cho nên những người có tu vi yếu nhất, được chiếu cố cũng là nhiều nhất.

Hất Thiên Ngưu sư đệ, nơi này quá nguy hiểm, không thích hợp với ngươi. Đem Thiên Ma huyết châu của ngươi cho ta đi, sư huynh lập tức tiến ngươi ra ngoài.

Một đại hán thân hình cao lớn, khung xương kỳ lạ bỗng nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu một vị thanh niên gây gò, trên mặt đầy râu ria dữ tợn ý cười, trong miệng còn chưa dứt lời, cực phẩm huyền khí trong tay gã, một thanh hắc khí lóe ra phong mang kinh khủng, mãnh liệt nâng lên, sau đó không hề có chút hào quang nào huýt sáo chém xuống.

Đại hán này tựa hồ trình độ chiến kỹ nào đó, chuôi xúc dài cấp bậc cực phẩm huyền khí kia, trong tay hất quả thực toả ra phong mang vô cùng khủng bố, lúc bỏ xuống lại là từng đạo phong mang như kiếm khí tuôn ra, bao phủ khu vực kia hoàn toàn cắt đứt, một chút khe hở cũng không có, không để cho thanh niên gây yếu kia tránh né.

Bỗng nhiên gặp phải khôn cảnh như thế, trên mặt thanh niên gầy yếu này tràn đầy vẻ kinh hoàng. Thoạt nhìn thân thể không ngừng yếu đuối vội vàng tránh né, nhưng bất luận thế nào cũng không thể tránh được phong mang đáng sợ đầy trời kia.

Mắt thấy thanh niên gầy gò này sắp chết trong tay sư huynh mình, thậm chí đại hán có bộ xương cốt rộng lớn kia cũng đã lộ ra vẻ vui mừng, nhưng ngay thời khắc cuối cùng. Thanh niên gầy gò bỗng nhiên không tránh nữa, thân hình dừng lại, bỗng nhiên ngẩng đầu hướng về phía đại hán kia buông xuống, lộ ra một nụ cười quỷ bí.

Đột nhiên nhìn thấy vị sư đệ yếu đuối của mình lộ ra thân sắc quỷ dị như vậy, đại hán cũng kinh hãi thất thố, trong lòng thầm kêu không tốt, đang muốn cẩn thận rút đi.

Chợt nghe thấy một thanh âm xuy xuy rất nhỏ, nhưng chỗ vang lên lại gần tới cực điểm. Ngay tại sau tai đại hán, khi hắn nghe thấy, không kịp quay đầu, liền thấy một đạo huyết hồng mãnh liệt từ sau tai hắn chui vào đầu hắn.

Đạo huyết quang kia sau ột đại hán chợt lóe lên rồi không thấy, tiếp theo liền thấy hắn bắt đầu kịch liệt kêu thảm lên. Không đến ba tiếng, thanh âm liền thấp xuống, cho đến khi hóa thành một vũng máu, triệt để không có tiếng động. Nước mắt huyết hồng cùng bụi bặm đầy trời dung hợp cùng một chỗ, rất nhanh liền biến thành một bộ phận của đại địa.

Ở trong không gian chiến trường, giết người là không thể cướp đoạt trử vật giới chỉ cùng vũ khí trên người đối phương, đây cũng là một loại trừng phạt. Thiên Ma tông tuy là tông môn Ma đạo, nhưng dù sao tham gia thi đấu đều là đệ tử bản tông. Nếu như để ý giết chóc, chỉ sợ một trận thi đấu lớn xuống, ít nhất cũng phải chết đi mấy vạn đệ tử. Tồn thất bức này, cho dù là Thiên Ma tông cũng không cách nào thừa nhận.

Thanh niên gầy gò kia vẫy tay một cái, đã thấy một đạo quang mang từ trong vũng máu kia bỗng nhiên bắn lên, thoáng cái rơi vào trong tay thanh niên kia. Trong mơ hồ, có thể thấy được đạo quang mang kia rõ ràng là vật sống, hình dáng như một con ruồi, sinh ra đã có mấy đôi cánh mỏng như cánh ve,

toàn thân huyết hồng, từng sợi lông nhỏ rung động, phía trước đầu còn có một cái miệng như cây kim nhỏ, tê liệt chân động, tản mát ra một loại hương vị thôn phệ.

Huyết sí ruồi muỗi...

Nếu như đại hán kia nhìn thấy con ruồi lớn chừng ngón cái này, sẽ biết mình chết một chút cũng không oan uổng. Huyết sí yếu là một loại yêu thú kịch độc cực kỳ hiếm thấy, trăm năm mới có thể từ trong trứng ấp nở ra, trăm năm mới có thể tiến hóa đều là ấu niên kỳ, qua trăm năm nữa mới có thể tiến vào thành niên kỳ, tiếp tục trăm năm nữa mới có thể đẻ trứng.

Chu kỳ sinh trưởng dài đến bốn trăm năm, làm cho loại yêu thú kịch độc này cực kỳ hiếm thấy. Chỉ có một số địa phương đặc biệt mới có thể nhìn thấy, nhưng thực lực của huyết sí lại cực kỳ khủng bố, lúc còn nhỏ, một con huyết sí có thể chống lại tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ. Nếu tiến vào thời kỳ trưởng thành, coi như là tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ, nhìn thấy huyết sí ruồi, cũng phải suy nghĩ một chút thực lực của mình.

Đại hán kia muốn bắt nạt thanh niên gầy yếu tên là Mang Thiên Ngưu kia, hai người là sư đệ cùng điện, đều là đệ tử Nhân Ma điện. Chỉ là đại hán kia tu vi mạnh hơn một chút, vốn cho là có thể khi nhục Kính Thiên Ngưu kia, dễ dàng đoạt lấy Thiên Ma huyết châu trên người hắn. Lại không nghĩ tới trong rãnh thuyền, ngược lại bị Kính Thiên Ngưu này dùng huyết sí trên thân che giấu âm thầm tính toán đắc thủ, trực tiếp ném đi tính mạng.

Tuy nói không có đạt được chỗ tốt gì từ trên người vị sư huynh đồng điện này, nhưng cảm ứng được Thiên Ma huyết châu trên người mình trong nháy mắt gia tăng hơn phân nửa, Kính Thiên Ngưu nhìn thấy trên mặt có chút thanh tú lập tức hiện lên vẻ tươi cười.

Chung quanh hắn, vốn cũng có mấy đệ tử thượng đẳng muốn ra tay với hắn, lúc nhìn thấy một màn vừa rồi, tận mắt thấy đại hán chiến lực không tầm thường chết thảm, nhao nhao đánh trống lui đường.

Nguyên Anh đỉnh phong, cực phẩm huyền khí, mạnh mẽ chiến kỹ, ba từ này đặt cùng một chỗ, hiển nhiên là hình dung một vị đệ tử thượng đẳng có chiến lực cường đại. Nhưng chính một vị đệ tử thượng đẳng này, lại bị thanh niên gầy yếu kia đùa nghịch một phen, sau đó hại chết. Điều không phải kẻ ngu, vừa nhìn thấy thanh niên gầy yếu kia thu hồi Huyết Sí trong tay, sau đó liền tắt đi ý nghĩ trêu chọc.

Đáng tiếc, bọn họ nghĩ như vậy, vị Mang Thiên Ngưu này cũng không nghĩ như vậy, vừa rồi cướp đoạt Thiên Ma huyết châu trên người đồng điện của mình, lập tức khiến huyết châu của mình tăng vọt, dù hoặc lớn như vậy, hẳn có thể chịu không được.

Nếu chư vị đều muốn huyết châu Thiên Ma trên người Kính Thiên Ngưu ta, vậy tại hạ cũng không cần khách khí, hắc hắc hắc.

Người của Thiên Ma tông, không có một ai lương thiện, con Lao Thiên Ngưu này nhìn như thanh tú, thậm chí có chút yếu thế, nhưng lại tàn nhẫn hơn hẳn vị sư huynh cùng điện kia.

Huyết quang lập lòe trong không trung, lại nhìn thấy huyết sí kia bỗng nhiên phóng ra, lập tức hóa thành huyết quang xuyên thẳng qua. Ở chung quanh hẳn hai tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ tránh không kịp, đồng dạng là đệ tử thượng đẳng., Chiến lực giữa chúng cách biệt khá lớn, hai người đều vô lực chống cự có thể xuyên thấu qua chân nguyên hộ thể, thậm chí hộ thể huyền khí Huyết Sí, rú thảm vài tiếng, Kính Thiên Ngưu này lập tức nhận được Thiên Ma Huyết Châu có thể rời khỏi nơi đây.

Còn chưa đủ. Con Huyết Sí này nói đến không dễ, không thể lãng phí, muốn giết một cái đủ vốn. Tiếp tục giết, hắc hắc.

Tu sĩ tiên đạo nổi lên sát niệm, rất dễ nhập ma, nhưng tu sĩ ma đạo, muốn khởi động sát niệm là cực kỳ tự nhiên, vốn là ma, nào còn có thể nhập lại.

Vị Mang Thiên Ngưu này chỉ mấy hơi thở đã giết chết ba người, có thể nói là vô cùng đắc ý, lòng kiêu ngạo lập tức bành

trưởng, một chút ý tứ rời khỏi sơn cốc hoang phế này cũng không có.

Trăm người hỗn chiến, cảnh tượng trong sơn cốc hoang phế này có thể nói là cực kỳ hỗn loạn, có hai người đối chiến, có một đồng người đối chiến cùng một đồng người khác. Còn có một số người âm hiểm xảo trá liên hợp lại, cùng nhau đánh giết những người đơn lẻ. Từng đạo quang mang khác nhau dâng lên, xen lẫn khí thế khủng bố cùng sát ý vô cùng, âm ỉ cực kỳ.

Không ai biết sau một khắc sẽ có ai ra tay với mình, đến tu vi cảnh giới của bọn họ. Đặt ở địa phương khác đều là nhân vật cấp bậc ma đầu. Trừ phi có giao tình qua số mệnh, nếu không ai cũng sẽ không đem lưng mình giao cho người khác.

Ngô Khí đang ở khu vực trung tâm của sơn cốc hoang phế, không biết có phải vì vậy hay không, trước tiên không có ai ra tay với hắn. Đại bộ phận mọi người đều ra tay với hắn. Lúc này đều nghĩ tới Thiên Ma huyết châu trên người đối phương, những tình nghĩa đồng điện khác, hoặc là xưa nay đã thấy qua giao tình hơi mỏng mấy lần, cũng không ai đi quản nữa. Giết rồi nói sau.

Gương mặt thanh tú cùng thân thể yếu đuối của Kính Thiên Ngu ngược lại chọc không ít người ra tay với nó, bất quá đều chết bởi huyết sí của nó. Lúc này mới chỉ qua mười mấy hơi thở mà thôi, trên người hắn đã góp nhặt đầy đủ Thiên Ma Huyết Châu của năm người, mặc dù không đến mức đứng đầu trong sơn cốc này, nhưng ba người đứng đầu khẳng định là có thể.

Huyết Sí đuổi ra che chở cho bản thân đi trong sơn cốc, tìm kiếm mục tiêu đơn lẻ. Không bao lâu, Kính Thiên Ngu nhìn thấy sơn cốc tự do vừa mới đứng dậy không lâu, khí tức Nguyên Anh đỉnh phong hiển lộ ra căn bản không cách nào tạo thành uy hiếp với bất luận kẻ nào nơi này, Kính Thiên Ngu đã giết năm người càng không để ý.

Liếc nhìn qua Ngô Khí, xác nhận hắn là người đơn lẻ, hắn lập tức nhẹ nhàng cười hai tiếng, bàn tay vung lên phía Ngô Khí, lập tức nhìn thấy một vệt huyết quang với tốc độ cực nhanh

lao ra, hầu như không sai biệt lắm với thuần di, trên không trung thoáng hiện, sau một khắc, đã đến sau đầu Ngô Khí, cái miệng nhỏ lóe ra quang mang khủng bố kia, hướng về phía đầu Ngô vút đi.

Nhìn dáng vẻ yếu ớt của Huyết Sí, đúng là muốn trực tiếp hút sạch não tủy Ngô Khí, nào phải tâm thần, nếu thật sự bị Huyết Sí đâm trúng, cho dù là tu sĩ Hóa Thần, cũng chưa chắc có thể sống sót. Cảnh tượng giống như bốn người lúc trước chết trên tay hắn, trên mặt Kính Thiên Ngu đã xuất hiện hỉ thít, hắn tựa hồ nhìn thấy được đoàn Thiên Ma Huyết Châu thứ sáu sắp dung nhập vào trên người hắn.

Xuy xuy xuy

Thanh âm rất quen thuộc vang lên bên tai Mang Thiên Ngu, nhưng trong ánh mắt của hắn, người nhìn thấy cũng không phải là bị hắn đánh lén, bị đầu lâu cắn xé, hấp thụ não tủy, mà là cảm giác trong cơ thể một chỗ nào đó bị phá toái, lực lượng toàn thân kịch liệt bắt đầu trôi đi.

Khục khục cúi đầu, giống như có phát giác nhìn về phía trước ngực mình, nào có một đoàn máu đỏ gì đó đang chậm rãi nhảy lên. lặn vào máu đỏ thẫm, rất là quen thuộc, lại nhìn một chút khu vực trung tâm sơn cốt kia., Nào biết từ lúc nào đã xuất hiện một dây leo yêu dị đỏ sậm, bên trong dây leo trôi một vật sống giống như côn trùng, toàn thân đỏ như máu, bên trong thân thể rất nhỏ bị gai ngược đâm đầy dây leo, tiếng kêu thê lương vô cùng từ trong thân thể nho nhỏ kia phát ra.

Nắm đấm lóe ra u quang bỗng nhiên xuyên qua không gian, đánh vào trên đầu lâu gầy yếu của Kính Thiên Ngu, chỉ nghe một tiếng nổ vang, đầu của hắn đã thành một đồng thịt nát, huyết tương và não trắng hỗn hợp cùng một chỗ, thật đáng sợ.

Sau khi giết người này, Ngô Khí bỗng nhiên cảm giác Thiên Ma huyết châu trong cơ thể phồng lớn tròn vện mấy vòng, so với những lần trước hắn tích lũy còn nhiều hơn nhiều.

Cơ hồ ngay lập tức, trong mắt Ngô Khí hiện lên một tia hưng phấn, hướng về phía huyết sí đã hấp thu sạch sẽ Hóa Thi Đằng

một chiêu. Lập tức hóa thi đằng màu đỏ sậm thân cây tựa như linh xà quần tới, một lần nữa trở lại trên vai Ngô Khí.

Giết một người rồi được lợi như vậy, Ngô Khí căn bản là không kháng cự được loại mê hoặc này. Ánh mắt vô cùng hưng phấn từ trong mắt hấn tràn ra, trên mặt hiện lên vẻ tàn nhẫn. Quan sát mấy hơi thở, không phát hiện ra sự tồn tại có thể uy hiếp đến mình, lại khai sát giới, Ngô Khí rút cuộc quyết định không tiếp tục nhẫn nại.

Giết một tiếng quát chói tai đột nhiên ra miệng, thân hình Ngô Khí chuyển động.

Nơi biên giới sơn cốc, hai người đang chém giết, vừa nghiêng rảo nghiêng lợi đánh nhau, trong miệng liên tục mắng to. Hiện nhiên hai người trước đó đã có thù hận, tại sơn cốc hoang phế này đụng vào nhau, quần chiến trăm người ngay từ đầu, hai người này liền tìm tới đối phương.

Bất quá hai người tuy là cừu nhân, nhưng đánh nhau nhiều năm, thủ đoạn thần thông cũng không kém bao nhiêu, chiến lực tương đương, xưa nay chém giết mấy ngày mấy đêm đều không có kết quả, lúc này ở đây cũng vậy.

Nhưng lần này có khác biệt, hai người đều phải chết, nhưng giết bọn họ lại không phải là đối phương, mà là một người khác.

Xuy một trung niên nhân cường tráng, vừa chém giết cùng đối thủ của mình, vừa mắng to, đang muốn thi triển một loại thần thông đi ra. Lại chợt nhìn thấy đối thủ của mình đối diện, thân hình hấn bỗng nhiên trì trệ, từ trong đan điền của hấn, một dây leo đỏ sậm đâm xuyên ra.

Trên đầu dây leo còn mặc một cái nguyên anh trong tiếng kêu thảm thiết, phía trên dây leo như từng cái rễ cây phiêu động, rậm rạp chằng chịt đều đâm vào trong cơ thể Nguyên Anh kia. Nhất thời một vị Nguyên Anh tu sĩ đỉnh phong ngay trước mặt hấn, bị từng sợi rễ cây đáng sợ kia hút khô.

Đang lúc hấn kinh dị vô cùng, trong lòng bỗng nhiên có dự cảm vô cùng nguy hiểm hàng lâm, lập tức kêu to không tốt, nhưng trong khoảnh khắc đó, cảm giác nguy cơ mãnh liệt đến

cực điểm, mặc dù có một chút động tác tránh né phòng ngự, nhưng lại không để cho cảm giác nguy cơ biến mất hay là suy giảm chút nào.

Hắn cảm thấy một chỗ nào đó của mình bị lực lượng gì đó đánh trúng, chân nguyên hộ thể cùng một kiện huyền khí pháp y hộ thể, dưới nguồn lực lượng này một chút chống cự cũng không làm được, một loại khí thể xuyên thấu hết thảy dâng lên, hết thảy trong cơ thể hắn đều bị lực lượng này đánh cho thịt bầm.

Lực lượng trong cơ thể chảy như nước chảy, ngay cả lực lượng của Nguyên Anh tinh thần cũng lập tức bị chấn nát, hủy đi hai thứ kia, tu sĩ có mạnh mẽ hơn nữa cũng không cách nào sống sót. Nhất là hắn chỉ là một tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong, càng như vậy.

Trong sơn cốc những người khác xem ra, là trong hai người đang chém giết, một bóng người bỗng nhiên nhúng tay vào. Đầu tiên là tiện tay ném ra một huyết quang giống như linh xà, trong chớp lát lấy mạng một người trong đó, sau một khắc lại trực tiếp một quyền đánh vào trên người người người còn lại, trực tiếp đánh nát đan điền của hắn, lại tự mất mạng.

Cảm ứng được khí tức Thông Thiên Huyết Châu trong cơ thể bỗng nhiên nhiều ra, trên mặt Ngô Khí lập tức hiện lên màu đỏ rực, vẻ tàn nhẫn và hưng phấn trong mắt càng thêm nồng đậm.

Thứ nhất là đến mức xin đập đề cử vé chưa xong.

Một, hai, hai, ba...

Giết!

Mụ nương Huyền Ma điện ngoan ngoãn giao Thiên Ma huyết châu của các người ra, nếu không, hắc hắc hắc.

Độc Ma điện đều là một đám phế vật, sao có thể so sánh với Địa Ma điện ta, chư vị, chúng ta liên thủ giết những độc nhân nguy hiểm này, huyết châu chia đều.

Đám lão gia hỏa của Cẩm Ma điện đều sắp vào quan tài, còn muốn kiếm chỗ tốt, đều đi chết đi cho ta.

Trong lần luyện chế này.

Cảnh tượng bên trong sơn cốc hoang phế vô cùng hỗn loạn, nhưng cũng vô cùng tinh xảo, chín tòa truyền thừa điện của Thiên Ma tông. Nhân số tiến vào những nơi chiến đấu kia cũng không sai biệt nhiều, cho dù ít hơn một chút, như là đệ tử Thiên Ma điện tầng trung bình, cũng đều là nhân vật cực kỳ mạnh mẽ. Bình thường đệ tử biệt điện cũng sẽ không trêu chọc.

Chín tòa truyền thừa điện, đều có được truyền thừa vô cùng mạnh mẽ, trải qua thượng cổ kiếp số còn có thể lưu lại, tự nhiên không phải bình thường có thể so sánh.

Tu sĩ trong cung điện từng tòa thành trì kia xem cuộc chiến, không nói đi theo các sư tôn trưởng bối tới tu sĩ trẻ tuổi, chính là những tu sĩ Hóa Thần đã có thanh danh không nhỏ, đều là nhìn say sưa ngon lành, không ít người còn bởi vậy mà ngộ một ít pháp môn thần thông, lại có thu hoạch không nhỏ.

Bất quá những tu sĩ cảnh giới Phản Hư, còn có người cầm quyền những đại môn đại phái kia, cảnh tượng hỗn chiến trong thủy kính này mặc dù cũng nhìn thú vị, nhưng cũng không quá để ý, dù sao cũng không phải là một tầng, những đệ tử kia thi triển truyền thừa thần thông tuy rằng lợi hại, nhưng so sánh với Phản Hư cảnh, lại không cùng một cấp độ.

Theo thời gian trôi qua, mấy quần chiến chi địa phía trước đã bắt đầu kết thúc, dần dần. Cảnh tượng trong quần chiến địa điểm Hoang phế sơn cốc này cũng tiến vào trong hình ảnh càng nhiều thủy kính.

Sơn cốc thật hoang vu, những mảnh vỡ chiến trường thượng cổ này đã sớm bị Thiên Ma tông luyện hóa, đặt ở vực ngoại thời không, đến thời điểm cần trực tiếp dùng cấm chế triệu hoán ra, ngược lại thuận tiện vô cùng.

Dùng mảnh vỡ chiến trường thượng cổ để bố trí các đại tỷ thí các điện của tông môn của mình, cũng chỉ có thể lực siêu cấp như Thiên Ma Tông mới có thể làm được, nhìn những đệ tử này, mỗi một người đặt ở dãy núi Kỳ Liên sơn chúng ta, đều là tồn tại đủ thành tựu lớn tiếng một phen.

Đây là chiến trường quần chiến thứ sáu, nhìn kỹ, đã chết gần một nửa, thật sự là nhanh. Thật sự là điên cuồng. Lấy phương thức chọn lựa đệ tử xuất chúng như Thiên Ma Tông, cũng không biết phải hi sinh bao nhiêu người tư chất bất phàm, quá lãng phí, quả thực là quá lãng phí.

Các người mau nhìn xem, thân pháp thật quý dị, đó là thần thông gì vậy,

Là người kia, đã mười mấy người chết trong tay hắn, thần thông thật đáng sợ, chẳng lẽ là thần thông...

Trong lần luyện chế này.

Vốn còn ưu nhã thảo luận luận về Thiên Ma Tông dùng loại phương pháp thô ráp này để tuyển chọn đệ tử ưu tú là đúng sai. Đột nhiên một tu sĩ Hóa Thần đỉnh phong trong thủy kính trước mặt nhìn thấy cảnh tượng nào đó khiến hắn vô cùng kinh dị, lập tức kinh hô thành tiếng, để cho ánh mắt tất cả mọi người đều trở về trên hình ảnh thủy kính nổi lơ lửng trước mặt bọn họ.

Lúc này trong thủy kính, sơn cốc hoang phế kia, một trận giết chóc tùy ý đang diễn ra.

Bóp bóp bóp

Trong đám đệ tử đang chém giết, đệ tử của Cẩm Ma điện cùng đệ tử Thi Ma điện, đệ tử hai điện đang vô cùng hỗn loạn chém giết cùng một chỗ. Nhưng vào lúc này, một bóng người như quỷ mị đột nhiên xuất hiện trong bọn họ, trực tiếp từ trong một không gian xuyên ra, trong vô thanh vô tức tới sau lưng một đệ tử của Cẩm Ma điện.

Là một ông lão có tu vi Nguyên Anh đỉnh phong, khí thể trên người không yếu, một cỗ khí tức thuộc về Cẩm chế phát ra, phong ấn giam cầm phòng ngự giết chóc hủy diệt, mỗi một đạo khí tức đều đại biểu cho chủng loại Cẩm chế tinh thông của ông lão này. Loạn loạn như vậy, hiển nhiên người này có tu vi trên Cẩm chế không thấp.

Ngay khi lão giả xuất hiện ở sau lưng, năm đám Ngô Khí đã đánh ra ngoài. Khi năm đám được bao phủ bởi ánh sáng âm u của Ngô Khí rơi xuống người lão giả, nụ cười dữ tợn của hắn cũng đồng thời chui vào trong tai đệ tử của Cẩm Ma điện.

Một chút tiếng động cũng không có, một chút ba động cũng không có, ngay cả sát khí cũng không tràn ra một chút nào, căn bản không có người có thể phát giác trước, càng đừng nói đến phòng hộ.

Một quyền này của Ngô Khí không hề bất ngờ đánh lên trên người lão giả, bất quá khác với những người chết trên tay Ngô Khí, lão giả này không lập tức bị Ngô Khí đánh nát đan điền, mà là trên người hắn, từng đạo quang mang thuộc về Cẩm chế lóe lên, liên tục mấy chục đạo Cẩm chế bị Ngô Khí oanh kích vỡ nát, lực lượng ẩn chứa trên năm tay cũng đã đến cực hạn.

Lần đầu tiên đánh lén thất thủ, Ngô Khí cũng không nghĩ tới, lão giả trước mặt này vậy mà nhát gan như vậy, vậy mà trên người mình bày ra trọn vẹn hơn trăm đạo Cẩm chế phòng hộ. Cho dù là người của Cẩm Ma điện, cũng không thể tùy tâm bố trí Cẩm chế, mỗi một đạo Cẩm chế đều phải hao phí rất nhiều thứ, tài liệu lực lượng nguyên thần hồn, nhất là loại Cẩm chế phòng hộ, càng là như thế.

Ngô Khí Nguyên cho rằng trên người lão giả này nhiều lắm chỉ có hơn mười đạo Cẩm chế phòng hộ là không ít, ai biết sẽ đụng phải một người nhát gan tiếc mệnh như vậy, trọn vẹn hơn

trăm đạo cấm chế, chính là đứng không động để một tu sĩ Hóa Thần đi đánh, cũng phải mấy tức sau mới bị đánh nát.

Càng làm cho Ngô Khí dở khóc dở cười chính là, lão giả này vừa phát hiện mình bị người đánh lén, chẳng những không quay người lại báo thù, đuổi giết kẻ đánh lén. Ngược lại trên người tuôn ra một cỗ chân nguyên, xông thẳng về phía trước, trong nháy mắt liền rời xa Ngô Khí.

Trong lúc chạy trốn thì ông lão này vẫn không quên hô to, đừng đánh, người này đã giết mười mấy người, trên người hẳn có Thiên Ma huyết châu nhiều nhất.

Không biết là từ trong câu nói kia kia có tác dụng, một đám người vốn còn đang hỗn loạn chém giết trong đó, lại đồng thời dừng lại động tác, từng đạo ánh mắt quét tới, rơi vào trên người Ngô Khí.

Trong đó không thiếu người biết được thân phận Ngô Khí, nếu là trước kia, để cho bọn họ một chọi một đối mặt Ngô Khí, tự nhiên cũng không có lá gan nào. Nhưng lúc này, cấm ma điện kia công lao của lão giả nhất gan, trong phút chốc ít nhất hơn hai mươi người đem ánh mắt rơi vào trên người Ngô Khí, trong đó không có một đạo nào là thiện ý.

Những người nhận ra Ngô Khí kia, có không ít người trong đầu đều nổi lên ý nghĩ xấu, nhao nhao bắt đầu dùng thần niệm truyền âm, tiết lộ thân phận Ngô Khí ra ngoài, nhưng đồng thời cũng nói không ít lời châm ngòi. Nhất là sau khi lão giả nhắc nhở, mọi người nhao nhao phát hiện, trong sơn cốc hoang phế này, đã chỉ còn lại hơn sáu mươi người.

Rời đi chỉ có mấy người, còn lại hơn ba mươi người, hết thấy đều bỏ mình. Mà đại bộ phận trong đó, giống như đều là chết trên tay Ngô Khí.

Một màn quỷ dị xuất hiện, không biết là ai chủ đạo. Trong nháy mắt, đông đảo đệ tử vốn đang chém giết cướp đoạt Thiên Ma Huyết Châu trong sơn cốc này, đều dừng động tác, ánh mắt hướng về khu vực trung tâm sơn cốc, đang lẳng lặng đứng ở trên mặt đất tràn đầy bùn đất huyết hồng.

Từng đạo thần niệm trên không sơn cốc giao lưu, những người này tựa hồ đã đạt thành một ít hiệp nghị, lúc thần niệm giao lưu, đều không che giấu. Từng ý niệm tràn ra, ngay cả Ngô Khí đều có thể dễ dàng cảm ứng được. Sát ý, ý niệm trong đầu không có một ai là thiện ý, tất cả đều là sát ý cùng ý muốn cướp đoạt.

Đệ tử Thiên Ma Cửu điện mặc kệ ở bất cứ nơi nào, chỉ cần là đệ tử Cửu điện đều có mặt, tất nhiên đều là đệ tử của Thiên Ma điện vi tôn. Ngay cả lúc này, các đệ tử đều đang nhớ thương chém giết lẫn nhau, cũng không thay đổi sự thật này.

Trong hơn sáu mươi người, một thanh niên tuấn dật tay cầm một thanh loan đao chậm rãi đi ra, mặc dù cũng là tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong. Nhưng khí thế trên người thanh niên này lại kinh khủng hơn nhiều so với những người khác. Nhất là thanh loan đao trên tay hắn, làm cho người ta nhìn một cái tựa hồ muốn đâm mù con mắt từ bên trong tràn ra., Phía trên tựa hồ mang theo lực lượng cực kỳ lạnh lẽo, đã vượt qua phạm trù huyền khí. Chỉ là tài liệu của loan đao này còn thuộc về cực phẩm huyền khí mà thôi, bất quá cho dù như thế, thanh niên tuấn dật cầm thanh loan đao này, cũng cho người ta một loại cảm giác tùy thời có thể chém giết mấy đệ tử cùng giai.

Người chính là đệ tử thượng đẳng Huyền Vân điện kia, Ngô Khí.

Ngạo khí trên người thanh niên tuấn dật này phảng phất như là trời sinh, tự nhiên mà từ chỗ sâu trong cơ thể, cốt tủy phát ra, làm cho người ta không sinh ra một chút phản cảm nào.

Nhìn thấy thanh niên này đi ra, trong lòng rất nhiều tu sĩ Hóa Thần trước thủy kính quan chiến không khỏi thán khen một tiếng. Mặc dù không cách nào thông qua thủy kính cảm ứng người bên trong là tu vi gì, nhưng chỉ thông qua khí thế ánh mắt, liền đủ để bọn họ phán định một tu sĩ xuất chúng ra nhiều.

Như thanh niên tuấn dật của Thiên Ma điện kia, bất kể là xuất hiện ở nơi nào đều là nhân vật cấp bậc thiên tài, chỉ cần không chênh lệch giữa chừng, đều có tiềm lực trở thành cường giả một đời.

Bất quá người khác sẽ không nổi lên phản cảm với thanh niên này, chứ không có nghĩa là hắn sẽ không bỏ qua. Thân phận đệ tử của Tự Thiên Ma điện, tại Ngô Khí chỗ nào, quả thực là không đáng một đồng. Lúc trước Chu Ngọc đường đường là điện chủ Huyền Âm điện, một nữ tử duy nhất có thân phận tôn quý như vậy., Ngô Khí vì bảo mệnh còn không phải vắn ra tay đánh lén như thường, cuối cùng còn gieo xuống nô phù, bức bách Chu Ngọc giúp hắn đặt chân ở Thiên Ma tông. Chẳng những có được thân phận đệ tử Huyền Âm điện, còn có thể quang minh chính đại tham gia Cửu Điện đại bỉ này của Thiên Ma Tông.

Bởi vì đánh lén lão giả kia thất bại, ánh mắt Ngô Khí vẫn luôn rơi vào trên người lão giả của Cẩm Ma điện kia, mặc dù nghe được câu hỏi của thanh niên tuần dật cảm trong tay loan đao quỷ dị, nhưng lại không có ý tứ trả lời.

Hồi phục lại tinh thần, ánh mắt rơi vào trước mắt tụ tập cùng một chỗ hơn sáu mươi người, từng người đảo qua, một tia ý cười quỷ bí tại khóe miệng hắn cong lên, mỗi người bị hắn nhìn thấy, không khỏi trong lòng đều hơi động, sinh ra một loại cảm giác bị người nhìn thấy.

Cuồng vọng đến cực điểm ta nghe nói lúc trước người đều là vô danh tiểu tốt không có tiếng tăm gì, không biết từ đâu may mắn có được một môn thần thông hoang cổ, dựa vào thần thông này liên tục đánh bại hai đệ tử Hóa Thần, lại bởi vì cảnh giới không đủ không thể giết hai người kia, chỉ có thể trấn áp hai người mà thôi. Nơi này hơn sáu mươi vị đồng môn, lát nữa chém giết nhau, người nói xem, người có thể trấn áp hết thấy sao, có thể trấn áp được hết thấy sao.

Vẫn là, người bị chúng ta liên thủ giết chết, Thiên Ma huyết châu vất vả tích góp được đều bị chúng ta chia đều, về phần thần thông Hoang Cổ kia sao. Hắc hắc, tóm lại là ở bên trong hồn phách của người, đợi lát nữa chúng ta rút hồn phách của người ra, tra tấn một phen, không tin người không nói ra.

Lời nói vô cùng ngoan độc từ trong miệng thanh niên tuần dật này truyền ra, mọi người nghe được, lại cùng tiên âm vô thượng kia tuyệt vời vô cùng. Nhất là bốn chữ thần thông

Hoang Cổ, càng làm cho hai mắt hơn sáu mươi đệ tử thượng đẳng trong nháy mắt sung huyết, ánh mắt tham lam hung phấn ra, toàn bộ rơi vào trên người Ngô Khí.

Hơn sáu mươi người, đệ tử Cửu điện đều có, cơ hồ mỗi một người đều có tu vi Nguyên Anh đỉnh phong, có thể sống lâu hơn so với hơn ba mươi người đã chết, tu vi đương nhiên cũng cao hơn, thậm chí thủ đoạn thần thông cũng càng thêm mạnh mẽ.

Coi như là tu sĩ Hóa Thần, đệ tử chân truyền, lúc nghe đến bốn chữ thần thông Hoang Cổ, đều không thể chịu được dụ hoặc trong đó, hướng chỉ là một đám đệ tử thượng đẳng của bọn họ, vũ khí trong tay là huyền khí, thần thông thi triển mặc dù là cao giai, nhưng so sánh với thần thông Hoang Cổ, quả thực chính là đồ bỏ.

Từng tòa thành trì cung điện nhìn thấy cảnh tượng trong sơn cốc hoang phế, đông đảo tu sĩ Hóa Thần còn có đệ tử bọn họ mang đến, đều thông qua hình dáng thanh niên tuấn dật kia nhìn ra hẳn nói cái gì. Trong phút chốc, bên trong mỗi một tòa cung điện của thành trì, hầu như người xem chiến đều hô hấp nặng nề, thở hổn hển. Hai mắt cũng dần dần tràn ngập một ít tơ máu, tham lam cùng chiếm giữ căn bản không cách nào ngăn chặn, không ngừng toát ra.

Những người đang quan chiến, vào thời khắc này, hận không thể thay thế hơn sáu mươi người kia, trực tiếp thông qua thủy kính trước mặt tiến vào trong sơn cốc hoang phế kia, trực tiếp chém giết Ngô Khí, sau đó rút hồn phách của hắn ra, tra tấn thật tốt một phen, bức bách hắn đem pháp quyết thần thông hoang cổ kia phun ra.

Bất quá bọn họ cũng chỉ suy nghĩ mà thôi, nhìn một chút ngọc thạch quảng trường dưới chân giẫm lên tường thành, bọn họ liền biết trong lòng suy nghĩ bất quá chỉ là si tâm vọng tưởng mà thôi. Sau khi nghĩ như thế, ánh mắt tất cả mọi người nhìn về phía Ngô Khí lại trở nên có chút hả hê, tựa hồ tất cả nhân loại đều có ý nghĩ như vậy, mình không có được bảo vật, liền hy vọng đạt được bảo vật người không may, cân bằng ý niệm ghen tị trong lòng.

Bây giờ những người xem cuộc chiến còn có đệ tử của bọn họ, chính là như vậy. Đều hy vọng nhìn thấy Ngô Khí bị hơn sáu mươi người kia phân thân, sau đó hồn phách bị rút ra, phun ra pháp quyết của Hoang Cổ Thần Thông.

Thậm chí có người trực tiếp quát mắng lên tiếng, nhanh động thủ. Còn do dự cái gì, tiểu tử kia đã sớm tích góp đủ Thiên Ma Huyết Châu của ba người, nói thêm mấy câu, hẳn liền đi ra ngoài.

Ở sơn cốc hoang phế, hơn sáu mươi người tựa hồ nghe được người bên ngoài thủy kính nhắc nhở, khí tức trên người nhao nhao biến đổi, không còn áp lực, tùy ý phô trương, tàn phá bừa bãi trên không sơn cốc.

Đối mặt với hơn sáu mươi đối thủ cùng cấp với Hoang Cổ Thần Thông trên người mình có tham lam, làm cho người ta kinh dị vô cùng chính là, rõ ràng Ngô Khí có cơ hội rời đi, lại không có nhúc nhích một chút nào, chỉ lạnh lùng nhìn đối diện của mình, hơn sáu mươi người kia.

Cuồng vọng động thủ...

Đệ tử Thiên Ma điện cảm loạn đao trong tay tựa hồ cũng bị Ngô Khí cuồng vọng làm tức giận, cổ tay chấn động, trên loan đao phẳng phát như nước mũi nhọn sắc bén lưu chuyển, xé rách không gian trước mặt hắn, phát ra từng tiếng gào thét đáng sợ. Trong miệng quát to, người này dẫn đầu động thủ.

Trảm, chết đi cho ta.

Không biết từ đâu xuất hiện ý niệm tự tin này, vị đệ tử Tử Trúc Cơ của Thiên Ma điện này vậy mà lại dũng cảm động thủ đứng ra làm chim đầu đàn tạm thời không muốn ra mặt.

Tuy tất cả mọi người đều trong lòng cho rằng Ngô Khí có thể đánh bại hai tên đệ tử chân truyền kia, dựa vào may mắn và thần thông của Hoang Cổ, hơn nữa cũng chỉ có thể trấn áp mà thôi, không thể giết người. Nhưng dù sao chiến tích kinh khủng bày ra ở nơi đó, hơn nữa trước đó Ngô Khí lại đã giết chết hai mươi mấy người trong sơn cốc, hung uy đã tới, ai cũng không muốn tiến lên đầu tiên chịu chết.

Bất quá bây giờ, xuất đầu chim đã đi ra.

Trên không sơn cốc, một đạo đao mang lạnh lẽo dài đến mười trượng phá không bay đến, từ trong loan đao trong tay thanh niên kia tràn ra, trong nháy mắt trực tiếp phá vỡ hư không, lập loè, trong nháy mắt không có, liền xuất hiện ở trên đỉnh đầu Ngô Khí.

Khí tức trong đao mang này quả thực cực kỳ khủng bố, hoàn toàn thoát ly phạm trù huyền khí, coi như là rơi vào trên một tòa núi cao, cũng có thể tòa núi cao này chặn ngang chặt đứt ngang. Khí tức phong mang như vậy, làm cho Ngô Khí từ trên thanh loan đao kia cảm ứng được một tia khí tức đạo khí, mặc dù khí tức này cũng không nồng đậm, nhưng cũng đủ để loan đao trong tay thanh niên này có uy lực vô cùng khủng bố, làm cho chiến lực của thanh niên Nguyên Anh đỉnh phong này tăng vọt.

Mắt của Nguyệt ma, khiếp sợ.

Sau khi phát ra đạo đao mang đáng sợ kia, thanh niên tuần dật đến từ Tự Thiên Ma Điện này vẫn không dừng tay, ngược lại không chút sợ hãi hung hăng bước ra một bước. Khi hắn bước một bước đến trước người Ngô Khí, trong nháy mắt hai mắt của gã cũng biến hóa, từng sợi hào quang lạnh lẽo chớp động trong đó, làm cho hốc mắt gã biến mất, toàn bộ đều hóa thành màu đen nhánh., Trong vô tận u ám, treo một vòng trăng khuyết không tròn vẹn, vàng trắng tàn này ngay cả một tia sáng cũng không có, chỉ có vô tận âm hàn, nếu lúc này đối mặt với thanh niên này, lập tức sẽ bị kéo vào trong đó, thần hồn bị trấn áp chấn nhiếp, ngậy người tại chỗ.

Chém giết giữa tu sĩ, hung hiểm vô cùng, đừng nói là bị trấn áp dọa sợ, cho dù là phân thân trong một sát na, cũng có thể mất đi tính mạng.

Thiên phú thần thông huyết mạch đặc thù.

Phía trước rất nhiều thủy kính, những tu sĩ đang quan chiến kia vừa ra tay đã hiển lộ ra thủ đoạn thần thông uy lực mạnh mẽ như vậy, nhao nhao kinh hô. Tất cả đều nhận ra thanh niên tuần dật lúc này đang thi triển, cũng không phải là thần thông pháp quyết bình thường.

Thế gian tu sĩ ngàn vạn, có tư chất linh căn ưu khuyết phân, trong đó có không ít người đều có được huyết mạch đặc thù khác biệt với người khác, hoặc là linh căn đặc thù. Phạm là loại người này, nếu trở thành tu sĩ, theo tu vi mạnh mẽ, tuổi tác tăng lớn, trong cơ thể có được huyết mạch đặc thù hoặc là linh căn sẽ thức tỉnh một ít pháp quyết thần thông tương đối đặc biệt.

Ngay lúc này, vị thanh niên ngạo mạn của Tiểu Thiên Ma Điện này, thi triển ra không phải là thần thông bình thường. Mà là thần thông pháp quyết mà hắn từ nhỏ sinh ra trong huyết mạch đặc thù của Nguyệt Ma Nhân sinh ra. Với tu vi Nguyên Anh đỉnh phong của hắn, bỗng nhiên thi triển ra Nguyệt Ma Nhân, tu sĩ Hóa Thần trung kỳ có thể không bị ảnh hưởng, nhưng nếu là tu sĩ dưới Hóa Thần sơ kỳ, nhất định sẽ bị nguyệt hàn khí trong đó trấn áp tâm thần, hoặc là tổn thương đến lực lượng thần hồn.

Lúc này mọi người mới giật mình, chẳng trách người này dám làm con chim đầu đàn, hóa ra là vì huyết mạch đặc thù trong người. Thần thông thủ đoạn có thể so với tu sĩ Hóa Thần, như vậy mới không sợ hãi a.

Tiểu tử này chết chắc rồi, mau ra tay, cướp lấy Hoang Cổ Thần Thông.

Khúc lão tử am hiểu nhất chính là rút lấy hồn phách. Thủ đoạn khảo vấn hồn phách, các người cũng đừng tranh đoạt với ta.

Thần thông của Hoang Cổ ai mà không muốn, tiên hạ thủ vi cường, đến trước được trước.

Sớm nhìn tiểu tử này không vừa mắt, bất quá chính là đụng phải cú chốt nhận được thứ tốt mà thôi. Một đệ tử thượng đẳng nho nhỏ, được thần thông Hoang Cổ bậc này bảo vật không biết diệu thấp gia tăng thực lực, còn dám kiêu ngạo như vậy, quả thực là muốn chết.

【

Trong lúc giật mình, vốn là hơn sáu mươi người không có động thủ, sau khi đệ tử Thiên Ma điện này biểu hiện ra huyết mạch đặc thù của Âm Nguyệt Ma Nhân, tất cả mọi người đều

trở nên điên cuồng, rồi rít ra tay, không ai có thể chống lại sự hấp dẫn của thần thông Hoang Cổ. Lúc trước không ra tay chỉ là đợi con chim xui xẻo kia xuất đầu mà thôi, hiện tại đã đợi được rồi, tự nhiên không còn cố kỵ gì nữa.

Sáu mươi người đồng loạt ra tay, tràng diện kia thực sự rung động, từng đạo quang mang ẩn chứa uy lực cường đại xuất hiện trên không sơn cốc, như mưa phùn bay châu, mang theo hủy núi diệt sông, ầm vang mà xuống. Một bên còn có hơn sáu mươi người này mồm miệng cũng không nhàn rỗi, từng tiếng tức giận nói ra, chui vào trong tai Ngô Khí, ý đồ nhiễu loạn tâm thần của hắn.

Hơn sáu mươi người này đều thuộc loại tinh xảo, động thủ thì thực sự là cực kỳ tàn nhẫn, đồng thời ra tay, uy thế hình thành càng thêm kinh người. Hơn nữa, làm cho những người xem cuộc chiến kia kinh dị vô cùng chính là, thần thông của bọn họ, hoặc là hào quang vũ khí không chỉ bao phủ Ngô Khí vào trong, mà còn cách không xa, vậy đệ tử Thiên Ma điện ra tay trước, cũng bị bao bọc vào.

Thật độc ác.

Những người xem cuộc chiến trong lòng đều hiện lên ý nghĩ này, đồng thời trong lòng đều hạ quyết tâm, về sau đối mặt với một đám người Thiên Ma tông, nhất định có thể trốn được bao xa, tránh cho bị người vây công đến chết.

Sáu mươi người này ăn ý quả thực làm cho tất cả mọi người kinh ngạc, bọn họ ngầm thừa nhận đều ra tay với đệ tử của Thiên Ma điện kia, công kích Ngô Khí đồng thời bao hấn lại, hiển nhiên là sợ hắn trực tiếp chém chết Ngô Khí, tiên hạ thủ vi cường rút đi hồn phách của Ngô Khí, cướp lấy thần thông Hoang Cổ.

Thì ra trước đó bọn họ không dám đi làm chim đầu đàn kia, ngoại trừ sợ hãi bị Ngô Khí trực tiếp chém giết, còn sợ lung mình bị hơn sáu mươi người đồng thời công kích.

Các người to gan quá.

Không ngoài sở liệu, thanh niên tuấn dật của Thiên Ma điện kia cảm ứng được tình huống trên đỉnh đầu, lập tức giận dữ,

quát mắng lên tiếng, giống như tức giận đến cực điểm. Nhưng lập tức, ngay sau đó, động tác của thanh niên này, lại để cho tất cả mọi người thiếu chút nữa cắn nát lưỡi của mình.

Thanh niên tuấn dật xuất thủ trước tiên kia, thần sắc giận dữ còn chưa kịp biến mất, khóe miệng bỗng nhiên lại hiện ra một nụ cười quỷ quyệt. Loan đao trong tay mạnh mẽ vung lên, đao mang vô cùng lạnh lẽo tuôn ra, phốc một cái bổ vào hư không trước mặt hắn.

Hư không vô hình bị một cái chém này, vậy mà bị chém ra một cái khe nứt đen kịt, trong mắt thanh niên tuấn dật ngưng tụ ra lực lượng quỷ dị có thể chấn nhiếp thần hồn người khác, nhưng vào lúc này toàn bộ tiêu tán, một chút ảnh hưởng cũng không có tạo thành. Đầu chuyển một cái, nở nụ cười hiểm trở với hơn sáu mươi người đang xông tới, tiếp đó thanh niên này liền bước thẳng vào trong khe hở kia, quang mang lóe lên, thân hình hoàn toàn biến mất.

Lúc xuất hiện trở lại, không ngờ lại ở sau lưng mọi người.

Bị tính toán, tất cả mọi người biến hóa đột nhiên trọn mắt há hốc mồm, ai cũng không nghĩ tới, vốn là đệ tử của Thiên Ma điện vô cùng ăn ý tính kế, nhưng vào thời khắc mấu chốt này, sau khi tất cả mọi người đều ra tay, người này lại trực tiếp thu hồi công kích, lại trở về sau lưng mọi người, để cho hơn sáu mươi người mặt đối mặt với Ngô Khí.

Kể từ đó, hơn sáu mươi người sau khi ngậy ra một chút, làm sao còn không biết tất cả mọi người bọn họ đều bị tính kế.

Thứ hai đến còn là sáu mươi ngàn, hơn nữa là chương thứ tư, kỷ niệm một chút. Lại lấy danh nghĩa cầu các huynh đệ trợ giúp mấy tấm vé, ừm, còn có danh nghĩa ngày cuối, cầu đập tới, nếu không đập sẽ muộn mất.

Một, hai, hai, ba...

Tuy một đám hơn sáu mươi người đều bị đệ tử kia của Thiên Ma điện tính kế, nhưng không có một người thu hồi công kích Ngô Khí. Thần thông Hoang Cổ dụ hoặc, bất cứ tu sĩ nào không vào Phản Hư đều không thể ngăn cản. Người của Tự Thiên Ma điện đột nhiên thu tay lại, nói không chừng còn có không ít người có ý.

Ý có hơn sáu mươi người cùng mình động thủ, trong mắt tất cả mọi người đều chớp động ý niệm cuồng nhiệt hưng phấn, Ngô Khí trong mắt bọn họ đã sớm biến thành một viên Thiên Ma Huyết Châu không nhỏ, còn có một quyền pháp quyết thần thông Hoang Cổ uy lực to lớn.

Tuy cùng động thủ, nhưng có vài người thần thông nhanh chóng, hầu như lập tức đánh tới trước người Ngô Khí.

Àm, hắc, hắc, châu, thủy tiễn...

Không khí chấn động, một vòng lớn vật sự nổ tung như bong bóng khí, lập tức thấy trên đỉnh đầu Ngô Khí, một đám mây đen tản ra khí tức băng hàn ác độc bỗng nhiên xuất hiện, bên trong nước đen cuộn cuộn, không có khoảng cách nào xảy ra cơn mưa nước độc ác như Phi Hoàng. Mỗi một cơn mưa tên đều do nước đen hình thành, ghê tởm mùi tanh hôi, nhìn qua liền biết có kịch độc.

Người ra tay là một thanh niên mặt đầy mụn mủ, khí tức tanh hôi trên người hắc hắc như ở ngoài mấy dặm đều có thể ngửi thấy rõ ràng, xem xét liền biết là một đệ tử độc công mạnh mẽ của Độc Ma điện.

Không gian bạo liệt, một tu sĩ thân thể cao tới mấy trượng xông tới, khí thế hung sát như yêu thú, ở trên người hắc lại hiện ra một hư ảnh Đại Địa Ma Hùng, đánh về phía Ngô Khí, nhìn uy thế kia, chỉ sợ ngay cả núi cũng bị đụng gãy ngang. Thần thông khủng bố như vậy cận thân chém giết, hẳn cũng chỉ có đệ tử Địa Ma điện và Bình Ma điện có thể thi triển.

Àm âm âm lôi sát cấm, sát thương.

Cùng lúc với hai người phía trước, đám người phía trước là một thanh niên tu sĩ mặt mũi nhe răng cười, bỗng nhiên vung tay về phía Ngô Khí, ném ra một thạch bàn màu xanh, trên đó lôi quang bạo liệt, phát ra tiếng vang lộp bộp. Sau khi rơi xuống đỉnh đầu Ngô Khí, bỗng nhiên lấy thạch bàn làm trung tâm, một mảng lớn thanh sí lôi quang vẩy ra, ngưng tụ thành lưới, sát khí khôn cùng, bao phủ về phía Ngô Khí.

Mê Tâm vũ một tiếng quát, trên không sơn cốc bỗng nhiên có rất nhiều sương mù phản hồng trào ra, trong đó có rất nhiều tuyệt thế mỹ nữ. Không đến một tức, từng cỗ thân thể uyển chuyển không ngừng vắn vẹo, tản mát ra khí tức tâm phách thần hồn mê người.

Hám Thần Chiến Cỗ.

Huyết giáp ngân thi, đi ra cho ta.

Tử Ngọc đoạt phách chuông, Tử Ngọc đoạt phách

Liệt Cốt Yêu Phong

Trong lần luyện chế này.

Ngoại trừ thanh niên xảo trá của Thiên Ma điện ở bên ngoài, trong tám điện còn lại đều có đệ tử cực kỳ mạnh mẽ. Nhân cơ hội này đồng loạt ra tay, đều là tốc độ nhanh nhất xuất hiện tám hướng quanh người Ngô Khí, thủ đoạn thần thông thi triển ra, ngay cả một khe hở cũng không có, hư không đều bị công kích khủng bố chiếm cứ.

Tám người này khí thế kinh người, hiển nhiên đều là đệ tử xuất chúng của các điện, giờ phút này ánh mắt nhìn Ngô Khí đều là tham lam. Thậm chí ngay cả đệ tử Huyền Vân điện cùng Ngô Khí cùng điện cũng đều ra tay. Thần thông thủ đoạn của bọn họ vừa thi triển ra, đều hiển lộ ra uy thế có thể so với tu sĩ Hóa Thần ra tay. Hiển nhiên xưa nay trong các điện đều là đệ tử thượng đẳng rất có uy vọng. Chỉ cần cảnh giới vừa đến, liền có thể trở thành đệ tử chân truyền vạn người ngược nhìn.

Nếu có thể ở đây lấy được một môn thần thông Hoang Cổ có uy lực cường đại, bọn họ ngày sau thậm chí có khả năng hỏi

đệ tử hạch tâm, loại dụ hoặc này, chính là để cho bọn họ giết cha giết mẹ, chỉ sợ cũng không có vấn đề gì.

Hơn năm mươi đệ tử các điện phía sau, động tác cũng không nhanh bằng tám người này, tại thời khắc này chỉ có thể trở mặt nhìn. Bất quá mỗi người đều đã chuẩn bị kỹ càng, nếu như Ngô Khí ngay cả vòng thứ nhất này cũng không qua được, vậy bọn họ liền liều mạng đoạt hồn phách của Ngô Khí, bất kể thế nào cũng phải đoạt được thần thông Hoang Cổ vào tay.

Không hổ là Thiên Ma Tông, tám người này chỉ sợ trong các điện đều là nhân vật đầu lĩnh đệ tử, khí thế như vậy, mỗi một người đều có thể cùng tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ đánh một trận đi.

Thần thông thật mạnh mẽ, ở đại môn đại phái đều là thần thông cao giai cực kỳ trọng yếu, ở đây mỗi người đều có thể thi triển giống như ở đây mỗi người đều có thể thi triển.

Huyền khí cực phẩm hoàn mỹ, còn có Ngân Thi Khôi Lỗi có thể so với tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ, chắc chắn, quả nhiên là một trong hai đại tông môn có nội tình mạnh nhất của Thông Thiên sơn mạch.

Tư chất linh căn thật tốt, nữ tử thi triển Mê Tâm Vũ kia là thiên sinh hồ tâm thể, tu vi cường đại thậm chí có thể tu luyện ra huyết mạch thượng cổ Hồ tộc. Đệ tử Huyền Âm điện kia thân có thượng phẩm biến dị phong linh căn, ngày sau tất có thể tấn thăng Phản Hư. Bình Ma điện đệ tử kia thân mang sát hồn, những người này đều là tu sĩ trẻ tuổi thiên tài cấp bậc thiên tài, nếu trong môn ta cũng có một người, lo gì tông môn không hưng a.

Người kia chết chắc, bị nhiều người vây công như vậy, cho dù là tu sĩ cảnh giới Hóa Thần chúng ta, chỉ sợ cũng không chống đỡ được bao lâu. Người này mặc dù chiến lực cường đại, còn không phải là tu sĩ Hóa Thần, tất nhiên mười mấy hơi thở đã chết, chỉ là đáng tiếc môn thần thông Hoang Cổ kia.

Là do người này quá ngu xuẩn, đã tích góp đủ rồi, là Thiên Ma huyết châu của người kia, không biết sớm rời khỏi sơn cốc kia, hôm nay lâm vào cảnh trí mạng, cũng là đáng đời.

Phía trước từng mặt thủy kính, những tu sĩ quan chiến kia đều nhìn ra cảnh giới Ngô Khí, nhao nhao bắt đầu nghị luận, đại bộ phận người đều đối với kết cục của Ngô Khí ôm ấp lấy bi quan, một tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong đối mặt với hơn sáu mươi tu sĩ ngang cấp như hấn vây công, cho dù thân mang thần thông Hoang Cổ, cũng không có khả năng tránh khỏi kết cục thân thể chết.

Sơn cốc kia âm u, đã bị rất nhiều thần thông huyền khí phát ra quang mang bao trùm, không khí chấn động không ngớt, uy thế kinh người, tình cảnh dọa người. Ở trung tâm, chính là tám đạo quang mang bao phủ Ngô Khí vào trong, mỗi một đạo đều mang theo uy thế đáng sợ, đoạt lấy lòng người.

Ở bên ngoài sơn cốc, một thanh niên khuôn mặt tuấn dật đứng đó, trên mặt mang theo nụ cười gian xảo hiểm ác, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt xảy ra Ngô Khí, trong miệng đo lường: Tên tiểu tử không biết trời cao đất rộng, thần thông Hoang Cổ nhất định là của ta, sau khi người chết, ta liền đoạt thi thể của người, rút hồn phách của người ra.

Thân là đệ tử Thiên Ma điện, ngạo khí không phải do không có, sự tự tin này sẽ không bại bởi bất cứ người nào ở đây.

Hầu như tất cả mọi người đều cho rằng Ngô Khí đã là cục diện chắc chắn phải chết, mặc dù cũng có một số dự cảm khó hiểu, cho rằng Ngô Khí sẽ không dễ dàng bị người ta giết chết, nhưng cho rằng người cho rằng như vậy ít đến đáng thương. Ánh mắt tất cả mọi người thông qua thủy kính, rơi vào trên người Ngô Khí đều là ánh mắt thương hại ghét đau khổ và hả hê. Đều cho rằng hoang cổ thần thông thần thông pháp quyết vô thượng này, rơi vào trong tay tiểu nhi vô tri như Ngô Khí này, quả thực là phung phí của trời.

Oanh oanh oanh oanh oanh oanh.

Trong sơn cốc hoang phế, từng tiếng nổ mạnh kịch liệt truyền đến, ánh sáng đầy trời, quán vào một chỗ, tạm thời che khuất ánh mắt của tất cả mọi người.

Ngay lúc này, Ngô Khí xuất thủ, khóe miệng trào phúng ý ý cười hoàn toàn tùy ý ra, trong miệng lại phát ra tiếng cười gằn

cực kỳ lớn, vào lúc này truyền vào trong tai tất cả mọi người.

Một đám phế vật, cũng dám động thủ với ta, các người không phải đều muốn thần thông Hoang Cổ của ta sao, hiện tại cho các người.

Đại Thi Ma thủ trấn áp tất cả cho ta.

Thanh âm Ngô Khí kêu ngạo tùy ý, gầm lên một tiếng. Lập tức chỉ thấy trên không sơn cốc hoang phế ma khí cuộn cuộn, cũng không biết truyền ra bao xa. Nhưng mọi người cũng không có nhàn hạ đi quản cái khác, bọn họ bỗng nhiên bị áp lực tràn trề xuất hiện trên người làm kinh hãi.

Trên không sơn cốc, từng sợi tro bụi thi khí thô to xuất hiện, như khí tức hoang cổ, vô cùng thâm lương hủ tử vong mặc dù vẫn là thi khí, nhưng trải qua tuế nguyệt tẩy lễ, lực lượng huyền ảo ẩn chứa bên trong căn bản tu sĩ bình thường có thể hiểu được có thể chống lại.

Những người Thiên Ma tông này, mỗi một người đều là nhân vật thiên tài trong truyền thừa điện của mình. Mỗi một người đều có thanh danh địa vị không kém trong điện. Nếu là đặt ở Thông Thiên sơn mạch hoặc Trung Châu đại lục khác, lấy tu vi, linh căn tư chất của bọn họ, chỉ sợ những đại phái đại môn phái kia đều muốn lấy.

Nhưng ở đây, bọn họ cũng mạnh hơn một ít so với đệ tử bình thường mà thôi, mặt mũi ngay cả đệ tử chân truyền như Thọ Y đồng tử cùng Triệu Dương đều không thể chống lại thần thông thái cổ, bọn họ trong nháy mắt liền mất đi năng lực chống cự. Cùng lúc trước bọn họ tưởng tượng, có thể dựa vào hơn sáu mươi người cùng một chỗ lực lượng, chống cự Ngô Khí thậm chí giết chết hắn đoạt đi thần thông Hoang Cổ, hoàn toàn không giống nhau.

Có thể nói, cảnh tượng kia đã phản ngược.

Trấn áp trấn áp.

Hai chữ vô tình rơi vào trong tai tất cả mọi người, trên không sơn cốc kia, từng sợi thi khí cổ xưa xám trắng đã ngưng tụ thành một bàn tay to lớn trước nay chưa từng có, thi khí lòng

bàn tay đan dệt thành chuông văn huyền ảo, tản mát ra một loại lực lượng pháp tắc, trấn áp hết thầy hương vị mục nát.

Ngô Khí nghe răng cười liên tục, những huyền khí thần thông tràn về kia, sau khi những uy áp của thi khí Hoang Cổ kia rơi xuống, đều nhao nhao tan rã, thần thông tiêu tán, huyền khí bay ngược trở về, không tạo thành một chút thương tổn nào đối với Ngô Khí.

Trên mặt lộ ra vẻ kiêu ngạo không giảm chút nào, ngược lại càng thêm nồng đậm lên, trong miệng lớn tiếng nói: Đang lo từng người giải quyết rất là phiền toái, không nghĩ tới các ngươi cùng đưa tới cửa, quả thực là đến không tốn chút công phu.

Trong lúc Ngô Khí lớn tiếng trào phúng, cự chuông trắng bệch trên không sơn cốc kia, ầm ầm trấn áp xuống, hơn sáu mươi người kia, không một người nào chạy ra ngoài, tất cả đều bị lực lượng hùng hậu không hiểu từ trong hư không tràn ra giam cầm lại, chỉ có thể vô cùng sợ hãi nhìn cự chuông đáng sợ trên đỉnh đầu trấn áp xuống.

Nhận thua, hoặc là chết.

Đối với bọn họ mà nói đã là vô cùng quen thuộc, giờ phút này nghe âm thanh như âm thanh đòi mạng rơi vào trong tai tất cả mọi người. Trong lòng đất của sơn cốc, bùn đất huyết hồng mềm xốp xuất hiện một cái hố to lớn, bên trong hố có thể thấy rõ ràng có thể thấy được thân thể mấy chục người, chông chát lộn xộn một chỗ, bị một cự chuông trắng xóa trấn áp.

Cơ hồ là trong nháy mắt, tràng diện hoàn toàn biến hóa, thậm chí ngay cả thời gian một chớp mắt cũng không có. Ngô Khí vừa nói xong mấy câu, đại thi ma thủ kia xuất hiện, tất cả mọi người ngay cả phản kháng một chút cũng không làm được, liền bị trấn áp.

Mảnh vỡ chiến trường thượng cổ là nơi rất nhiều đại năng năm đó chém giết, hầu như mỗi một tác thổ địa đều bị máu đen của sinh linh Thượng Cổ thấm qua, còn có không biết bao nhiêu vạn năm qua, ở trên này tiến hành thi đấu đệ tử Thiên Ma

Tông, lúc bọn họ chém giết máu chảy ra đều nhuộm máu nơi này.

Nhưng bọn họ lại không nghĩ tới, có một ngày máu của mình cũng sẽ nhuộm đỏ bùn đất dưới chân. Hơn sáu mươi người, bị đại thi ma thủ kia vỗ vào, gân cốt đều đứt, lục phủ ngũ tạng trong ngực bụng đều bị tổn hại, mặc dù không nguy hiểm tính mạng, nhưng đã là trọng thương. Trong miệng trộn lẫn máu thịt không ngừng trào ra, hơn sáu mươi người cùng phun máu, cảnh tượng kia cũng chấn động.

Lúc này, bên ngoài thủy kính, tất cả mọi người ngây dại. Những tu sĩ Hóa Thần lúc trước giều cột Ngô Khí, đều cảm giác trên mặt nóng rất đau đớn, giống như đại thi ma thủ kia không phải trấn áp hơn sáu mươi người, mà là một chương vỗ trên mặt bọn họ.

Trong đầu mọi người đều nhớ lại mấy câu nói trước kia của Ngô Khí, nhất là câu cuối cùng, mặc dù không có âm thanh, nhưng thông qua miệng, bọn họ đều nhìn ra được câu nói kia là gì.

Nhận thua, hoặc là chết.

Quan sát nhiều chiến trường chém giết như vậy, những lời này đối với bọn họ đã vô cùng quen thuộc, thế nhưng bọn họ không nghĩ tới câu nói này lại từ miệng một người được bọn họ cho rằng chắc chắn phải chết nói ra.

Hừ, muốn chạy sao. Người đi rồi sao.

Đang lúc tất cả mọi người bởi vì thủ đoạn đáng sợ của Ngô Khí mà trong lúc chấn động, bỗng nhiên Ngô Khí lại mở miệng, khuôn mặt lạnh như băng, mãnh liệt nhìn về phía một người bên ngoài sơn cốc kia, duy nhất là người không bị Đại Thi Ma Thủ của Ngô Khí trấn áp, đệ tử thân trên Thiên Ma điện, Hứa Thiếu.

Giờ phút này, Hứa Lăng đang dùng tâm niệm câu thông không gian chiến trường, đang muốn phát ra ý nghĩ rời khỏi không gian chiến trường này. Hắn mặc dù kinh hãi giờ thủ đoạn đáng sợ, nhưng cũng không ngốc, còn chưa bị Hoang Cổ thần thông dụ dỗ đến mê muội. Vừa nhìn thấy Ngô Khí vậy mà trực tiếp

trấn áp hơn sáu mươi đối thủ cùng giai, hắn lập tức nhận ra không hay, lập tức mặc kệ người khác nghĩ như thế nào, liền muốn rời khỏi sơn cốc này.

Hắn vừa lúc chính là người trước đó tích góp được một ít ba Thiên Ma Huyết Châu, phải rời khỏi nơi này, chỉ cần ý niệm câu thông một chút không gian chiến trường thì tốt rồi, cũng bất quá là một hai hơi thời gian mà thôi.

Nhưng cũng chỉ trong một hai hơi thở, lập tức Hứa Hành phát hiện mình không đi được.

Một ánh mắt sắc bén như xé rách không gian, thẳng từ trong mắt Ngô Khí phát ra, đâm vào trong mắt Hứa Tú, khiến cho hắn lập tức có loại cảm giác nguy cơ không cách nào hình dung.

Đang muốn dùng loạn đao trong tay phá vỡ không gian bỏ chạy, bỗng nhiên lúc này, không gian phía sau hắn đột nhiên vỡ tan, một bóng người hùng tráng lao ra, không nói lời nào liền đánh xuống lưng hắn một quyền, bóng người hùng tráng này khí thế khủng bố, tản mát ra một loại khí tức khát máu lạnh như băng, nhưng lại không có chút khí tức nào thuộc về sinh mệnh.

Chiến phù khô lòi.

Trong quan chiến có người biết hàng, cơ hồ lập tức nhận ra thân ảnh to lớn xuất hiện phía sau Hứa Tú. Sau khi nghe hắn nhắc nhở, tất cả mọi người đều nhớ tới thân ảnh kia là vật gì, trên mặt hiện lên vẻ khiếp sợ.

Sau lưng Bàn Hứa Lăng, một đạo thanh quang sáng lên, đem một quyền kinh khủng kia ngăn cản lại. Nhưng cũng bởi vì vậy, ý nghĩ vừa muốn rời khỏi nơi này bị cắt đứt.

Bộp bộp một tiếng va chạm mãnh liệt vang lên liên tục, thân ảnh kia oanh kích Hứa Phóng một quyền, sau đó không ngừng chút nào, tay chân tráng kiện vô cùng bắt đầu luân phiên oanh kích, mỗi một kích xuất hiện đều mang theo khí lưu lăng lệ vô cùng, chỉ cần lau sạch một chút, cho dù là tu sĩ Kết Đan Kỳ, cũng là kết cục trực tiếp tử vong.

Hứa Trát là tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong, trên người mặc cực phẩm huyền khí pháp y xem như bảo vật ở Thiên Ma điện, triệt tiêu một quyền một cước kia ẩn chứa lực lượng đáng sợ. Nhưng dù là như thế, pháp y trên người Hứa Túc cũng dần dần không chống đỡ nổi, mỗi một hơi thở chân nguyên phải hao phí càng đạt đến tình trạng khủng bố.

Hắn lúc này cũng thấy rõ hắn đột nhiên tấn công như thế nào, thân là đệ tử thượng đẳng Thiên Ma Điện, hắn tự nhiên cũng nhận ra thứ gì đó như chiến phù khô lồi.

Hừ.

Không có chút khe hở nào có thể để cho hắn nói ra một câu hoàn chỉnh, vô cùng kiêng kỵ nhìn lướt qua sơn cốc, một chút cũng không dám chậm trễ. Hừ lạnh một tiếng, pháp y trên người chợt phát ra khí tức vô cùng lạnh lẽo, phẳng phất như trong nháy mắt hắn biến thành một ngọn núi băng.

Chiến phù khô lồi tuy rằng lực công kích có thể so sánh với Hóa Thần, nhưng không có linh trí cũng không thể tránh khỏi bị thương. Nhìn thấy động tĩnh trên người Hứa Huyền, lại không biết chút nào tránh né, vẫn như cũ xông lên công kích.

Băng bó.

Từng cỗ khí âm hàn nồng đậm mãnh liệt bộc phát ra, vừa vặn bao chiến phù khô lồi đang xông tới vào, nguyên bản chiến phù khô lồi hung uy kinh người, trong phút chốc mất đi thanh âm, thân thể băng lãnh bị từng tầng băng tinh thanh bạch tráo bao lại, lập tức mất đi năng lực phản kháng, khí tức trên người cũng nhanh chóng giảm bớt.

Khí tức âm hàn kia cũng không biết là cái gì, vậy mà đem một con chiến phù khô lồi lực công kích có thể so với tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ giam cầm lại. Sau khi đắc thủ, Hứa giả lại không dám có chút nào dừng lại, cũng không dám tiếp tục chém giết cùng Ngô Khí. Quá trình bị cắt đứt lúc trước tiếp tục bắt đầu, sau khi kiến thức uy lực Đại Thi Ma Thủ do Ngô Khí thi triển ra, hắn cơ hồ đã bị dọa đến vỡ mật.

Hứa Phóng tuy rằng tự ngạo, nhưng đối với thực lực của mình lại có nhận thức rõ ràng, chỉ cảm ứng một chút khí tức huyền

ảo ẩn chứa trong cự chưởng trắng xóa kia, hắn biết mình tuyệt đối không phải là đối thủ. Bất quá nếu đã cùng Ngô Khí đã xé rách da mặt, ra khỏi không gian chiến trường này, ngày sau nhìn thấy tất nhiên cũng sẽ trở thành cừu địch, hắn cũng không một chút nào biết khách khí.

Ngô sư đệ quả nhiên thần thông mạnh mẽ, bảo vật cũng không ít, vừa vặn sư huynh thiếu một cái khôi lỗi hầu hạ, chiến phù khôi lỗi sư huynh sẽ không khách khí. Hôm nay chịu thua, ngày sau tất có báo.

Ý niệm câu thông lên không gian chiến trường, sau một khắc liền muốn rời khỏi sơn cốc hoang phế này, lúc này trên mặt Hứa Phóng lại hiện ra vẻ đắc ý. Dựa vào lúc này Ngô Hộ đang trấn áp hơn sáu mươi người kia, không phân ra tâm tư đối phó hắn, vô lực lưu hắn lại. Hắn rõ ràng trước khi đi còn đem chủ ý đánh tới chín phần chiến phù khôi lỗi của Ngô Khí.

Chiến phù khôi lỗi bị ma khí trắng sáng của hắn đông kết, không cách nào hành động, hắn muốn lấy đi cũng không có lực cản gì. Cho nên hắn mới đắc ý như vậy, lúc thu lấy còn không quên nói vài câu nói móc mỏ với Ngô Khí, cuối cùng ném xuống hai câu tình cảnh, muốn động niệm rời khỏi quần chiến lần thứ sáu.

Cũng không biết vì sao, vào thời khắc cuối cùng này, Hứa Dung bỗng nhiên cảm giác trong lòng mát lạnh, một loại dự cảm nguy hiểm ập tới. Lúc hắn đang có chút không hiểu, chợt nghe một tiếng phốc, phần bụng lập tức truyền đến một cỗ cảm giác bị thiêu đốt, một cỗ cảm giác suy yếu nhanh chóng ập tới.

Cơ hồ ngay lập tức, ý nghĩ của hắn bắt đầu tiêu tán, chỉ kịp nhìn thoáng qua phần bụng của mình, nào có một vòng máu đỏ sậm chói mắt lay động.

Thứ nhất là bước thứ nhất phải nói, chư vị huynh đệ, xin đập đập tiền đề cử và sách đánh giá bong bóng, lẫn lộn trên mặt đất cầu xin chưa xong.

Một, hai, hai, ba...

Phụt phụt

Trong ánh mắt kinh hãi của tất cả mọi người, mặt trong một mặt thủy kính kia, nguyên bản còn có vẻ mặt đắc ý đang muốn thu lấy chiến phù khô lồi của Ngô Khí, vị đệ tử ký ức xấu xí trên Thiên Ma Điện, bỗng nhiên thân thể cứng đờ, từ phần bụng hấn, một mảng huyết quang hiện lên, một dây leo đỏ sậm trắng kiện sinh ra gai ngược màu đỏ đen đột nhiên từ phần bụng của hấn xuyên ra.

Ở đầu ngọn dây leo này, một tiểu nhân toàn thân trong suốt đang giãy dụa kịch liệt, hét lên. Dựa theo, giống như Nguyên Anh, nhưng một chút tác dụng cũng không có.

Phía trên dây leo đỏ sậm có gai đen mềm mại không gì sánh được, trong nháy mắt lại trở nên vô cùng cứng rắn, hung hăng đâm vào bên trong Nguyên Anh của Hứa Túc, tiếp theo liền nhìn thấy những gai nhọn đen nhánh kia bắt đầu nhanh chóng thu nạp, hào quang lập loè, một cỗ Nguyên Anh tinh khí vô cùng tinh thuần từ trong Nguyên Anh của Hứa Tiểu xông ra, bị Hóa Thi Đằng hấp thu.

Tu sĩ còn chưa tiến vào cảnh giới Hóa Thần, lực lượng thần hồn trên người cũng không mạnh mẽ, thậm chí có không ít đều ở bên trong Nguyên Anh, một ít là ở trong Nê Hoàn cung, cũng không ngưng tụ, cũng không tính là cường đại. Mặc dù chiến lực của Hứa Tổ Anh này cho dù cùng tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ chém giết cũng sẽ không yếu hơn bao nhiêu, nhưng trên bản chất, lại còn là một tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong.

Bị hóa thi đằng đánh lén, đã đem Nguyên Anh hút đi. Lực lượng thần hồn hình tộc cũng theo đó bị trọng thương. Nguyên Anh tiêu tán trong ba hơi thở, đồng thời tiêu tán còn có lực lượng tâm thần của Hứa Tú.

Dưới cái nhìn chăm chú của tất cả các tu sĩ quan chiến, Hứa Dung lập tức muốn bỏ chạy khỏi không gian chiến trường, ngay sau một khắc liền bỏ mình. Sau khi Thi Đằng hút

Nguyên Anh của hắn, ngay cả thân thể cũng không buông tha, từng cây gai ngược đâm vào trong đó, thoáng cái đã hấp thu sạch sẽ.

Trong từng tòa thành trì cung điện, từng mảng thanh âm hít vào khí lạnh vang lên. Những người kia phần lớn là cảnh giới Hóa Thần, mà lại có hậu kỳ thậm chí đỉnh phong. Nhưng chẳng biết tại sao, giờ phút này nhìn cảnh tượng trong sơn cốc hoang phế kia, trong lòng nhao nhao hiện lên khí lạnh.

Mà hậu bối của những người này, lại hoàn toàn dùng ánh mắt sợ hãi nhìn cảnh tượng đang phát sinh trong gương nước kia. Bọn họ có thể được mang đến Thiên Ma tông này, tự nhiên trong mắt sư tôn trưởng bối đều là tồn tại cực kỳ được sủng ái, ở trong tông môn của mình cũng là nhân vật lãnh tụ thế hệ trẻ tuổi.

Trước khi tới đây, bọn họ đều có lòng kiêu ngạo. Nhưng sau khi tới nơi này, chút kiêu ngạo đáng thương kia của bọn họ đã hoàn toàn bị giẫm đạp sạch sẽ. Bọn họ giờ phút này cảm thấy mình hoàn toàn là ếch ngồi đáy giếng, đến nơi này mới nhìn thấy thế giới chân chính.

Mà lúc này bọn họ nhìn thấy cảnh tượng trong thủy kính, nhìn một chương kia trấn áp hơn sáu mươi đối thủ cùng giai với hắn, lại phát tay chém giết một đối thủ cần nhìn lên bọn họ. Trong lòng ngoại trừ kinh thán chính là sợ hãi, chênh lệch thời điểm nhỏ, người cũng sẽ không tự chủ tranh phong với người khác, nhưng sau khi chênh lệch đến một mức nhất định, nhất định không cách nào vượt qua được, bọn họ sẽ sinh ra lòng kính sợ.

Giống như lúc trước, thân ảnh của Ngô Khí trong mắt bọn họ, quả thực giống như Ma Thần vậy.

Bất quá nếu bọn họ biết người giống như Ma Thần kia, trước đó không lâu giống bọn họ, thậm chí tu vi còn không bằng bọn họ. Chỉ là một tu sĩ nhà quê đến từ nơi xa xôi, mặc kệ là tu vi hay kiến thức, đều phải ngửa mặt nhìn lên bọn họ tồn tại. Hắn chỉ là một tên bạo phát hộ mà thôi, chỉ là tên bạo phát hộ này từ sau khi nổi trận, liền không thể thu thập, tùy ý kiêu ngạo, hoàn toàn chính là một cái tiêu chuẩn Ma Đầu.

Sau khi phát tay giết chết Hứa bản thân, Ngô Khí liền nhẹ nhàng cười tiếp tục nhìn về phía dưới sơn cốc, một đám đệ tử thượng đẳng bị bàn tay trắng bệch to lớn của hắn trấn áp.

Nhận thua, hoặc là chết.

Đồng dạng lời nói lại một lần nữa vang lên trong tai mọi người, Ngô Khí cố nén sát ý nhanh chóng sinh ra trong lòng. Hắn thật ra không dám giết hơn sáu mươi người này, chỉ là hắn còn không muốn gây chú ý cho những cường giả Thiên Ma Tông kia. Chiến tích của hắn vốn đã đủ kinh người, nếu là một lần chém giết gần trăm đồng môn, cho dù chỉ là chém giết giữa đệ tử thượng đẳng, chỉ sợ cũng sẽ gây nên sự chú ý của mấy vị điện chủ kia.

Bản thân Ngô Ngục rất rõ thân phận của mình, mượn nhờ lực lượng Chu Ngọc mà đứng vững ở Thiên Ma Tông, nói cho cùng vẫn là một tên hộ đen. Nếu khiến cho những cường giả kia chú ý, chỉ cần bọn họ hơi động niệm điều tra một chút, chỉ sợ thân phận của hắn sẽ có nguy hiểm bị nhìn thấu. Ở Thiên Ma tông, Ngô Khí coi như thoải mái cũng không có ý định cứ như vậy mất đi thân phận đệ tử thượng đẳng này.

Hắn sẽ tham gia các điện thi đấu, còn không tiếc bại lộ đại bộ phận thực lực của mình, trắng trợn giết chóc, tích lũy Thiên Ma Huyết Châu. Kỳ thật mục đích không phải vì ở tông môn thi đấu này lấy được thành tích tốt, để nhận ban thưởng phong phú khiến cho Phản Hư Tu Sĩ động tâm. Mục đích của hắn chỉ có một, chính là: giết người.

Giết hai người, hắn Ngô Khí làm việc, trước kia bởi vì lúc nhỏ yếu cần cẩn thận, không dám tùy ý trêu chọc những người mạnh hơn hắn. Dù vậy, vẫn sẽ có rất nhiều phiền toái tự động tìm tới cửa. Bây giờ thực lực hắn mạnh mẽ một chút, hắn không quen bản thân ở dưới tình huống nguy hiểm.

Giống như hiện tại, bởi vì một ít nguyên nhân, hắn trêu chọc hai tu sĩ Hóa Thần, hơn nữa hai tu sĩ Hóa Thần này còn là đệ tử chân truyền thanh danh cũng không nhỏ. Nếu là tu sĩ khác, như tu sĩ Nguyên Anh hiện tại bị hắn đắc tội, Ngô Khí tin tưởng bọn họ vĩnh viễn không theo kịp bước chân của mình, tự nhiên cũng không sợ bọn họ đến đây trả thù.

Huống chi lúc này là thi đấu tông môn, chém giết lẫn nhau cũng không dễ dàng kết thành thù hận. Nhưng hai tu sĩ Hóa Thần kia lại không giống nhau, chẳng những có được thực lực trả thù Ngô Khí, mà ở Thiên Ma tông này càng thuận tiện vô cùng. Mấy tháng trước, Ngô Khí mượn cơ trốn vào băng phong mà Tống Tuyết sư tỷ ở lại chính là bởi vì cảm ứng được nguy cơ.

Nếu là một đấu một chém giết, Ngô Khí ngược lại không hề sợ hãi bất cứ kẻ nào trong hai người bọn họ, nhưng tên hộ đen Ngô Khí này, không có chỗ dựa ở Thiên Ma tông, muốn sử dụng chút thủ đoạn mưu đồ đôi phó thì không thể đơn giản hơn. Vì không muốn bị người ta quăng chết, Ngô Khí đành phải kéo dài một chút, sau đó tham gia thi đấu tông môn này, vừa vận mượn cơ hội này, âm thầm giết chết hai người kia, đoạn tuyệt hậu hoạn.

Nếu ý nghĩ này của Ngô Khí lộ ra ngoài, cũng không biết sẽ tạo nên sóng to gió lớn gì. Một đệ tử thượng đẳng, tham gia thi đấu tông môn đại bi, lại là vì ám sát hai đệ tử chân truyền, quả thực là buồn cười thiên đại. Nhưng rơi vào trên người Ngô Khí, đây cũng không phải là chuyện cười, mà là hiện thực.

Vù vù vù vù.

Trong sơn cốc, từng tia sương mù huyết hồng lại xuất hiện. Những sương mù này ngược lại là cực kỳ kỳ dị. Người nào thi triển thần thông đều có thể gạt bỏ chúng ra, hoặc là dứt khoát xua tan, nhưng chúng nó lại chưa bao giờ giảm bớt hoặc là biến mất, mỗi khi có tu sĩ động ý niệm muốn rời khỏi không gian chiến trường, chúng sẽ xuất hiện.

Dưới cự chướng trắng bạch kia, hơn sáu mươi người kia không ngừng biến mất. Rất nhiều sương mù đỏ máu cuộn cuộn lên, bao lấy những tu sĩ này, sau đó tiễn bọn họ rời khỏi không gian chiến trường.

Trong bọn họ chỉ có mấy người góp nhặt Thiên Ma Huyết Châu của ba người mà thôi, nhưng bọn họ lại không thể mượn nhờ cái này rời đi, bọn họ căn bản không thể động đến suy nghĩ như vậy.

Không biết Ngô vút bỏ đã động tay động chân gì, chỉ cần ý niệm trong đầu bọn họ là lợi dụng ba người Thiên Ma Huyết Châu tích góp được kia rời đi. Ngô Khí lập tức biết rõ, sau đó bọn họ sẽ cảm giác lực lượng thần hồn của mình bị giam cầm, ngay cả suy nghĩ một chút cũng không thể, càng không nói đến là động niệm rời đi.

Dưới sự nguy hiểm tính mạng của mình, hơn sáu mươi người, đều không ngoại lệ, tất cả đều lựa chọn nhận thua, sau đó một đám rời khỏi sơn cốc hoang phế này, không gian chiến trường.

Người cuối cùng rời đi, đoàn Thiên Ma huyết châu cuối cùng dung nhập vào trong cơ thể Ngô Khí. Trong nháy mắt, Ngô Khí cảm giác được một nguồn lực lượng hàng lâm trên người hắn, nguồn lực lượng này quán lên, mang hắn rời khỏi sơn cốc hoang phế kia.

Mà lúc này, ở bên ngoài, bên ngoài chín mảnh vỡ chiến trường thượng cổ ở bên ngoài đại lục, bên trong từng tòa cung điện bao quanh, tòa bia máu Thiên Ma cao lớn vô cùng, chợt xảy ra một đại biến hóa.

Chỉ thấy ở khu vực đệ tử thượng đẳng, một hàng chữ nhỏ, từ các vị trí, bắt đầu kịch liệt bay lên, cũng bất quá chỉ trong nháy mắt, đoàn chữ nhỏ này lại trực tiếp bay thẳng lên vị trí cao nhất trên bia đá, vị trí thứ nhất.

Khu vực đệ tử thượng đẳng trên Thiên Ma Huyết bia, vị thứ nhất, cũng đại biểu cho, người kia sẽ là đệ tử đệ nhất của tất cả thượng đẳng Thiên Ma Tông. Một màn này xảy ra, lập tức khiến cho rất nhiều tu sĩ quan sát huyết bia chú ý, phát ra từng tiếng kinh hô, dẫn tới nhiều người đưa mắt nhìn lên khu vực Thiên Ma Huyết Bia thuộc về đệ tử thượng đẳng, đỉnh phong nhất.

Nhìn xem, cái tên kia, tốc độ thật nhanh.

Trời ạ, người này là ai, vậy mà trực tiếp từ một ngàn tên thăng lên một trăm người mà vẫn còn bay lên, thật nhanh, đã đến, rõ ràng là đệ nhất.

Nhanh, nhanh điều hình ảnh thủy kính lên trên tấm bia máu, nhìn xem người này là ai.

Đồng dạng trong cung điện đồng dạng vang lên, cơ hồ đồng thời có gần ngàn tu sĩ quan điểm muốn nhìn xem trên bề mặt huyết bia kia thuộc về khu vực đệ tử thượng đẳng là ai, bọn họ mặc dù đều là tu sĩ Hóa Thần, nhưng bọn họ ở trước mặt rất nhiều đệ tử của Thiên Ma Tông lại không cách nào bày ra uy nghiêm của tu sĩ Hóa Thần.

Bởi vì bọn họ đều nhìn qua tràng diện thi đấu chém giết của đệ tử thượng đẳng, vậy mà thủ đoạn của rất nhiều người có thể sánh ngang với tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ, thậm chí có mấy đệ tử thiên tài, chiến lực cường đại, có thể so sánh với tu sĩ Hóa Thần trung kỳ. Bọn họ mặc dù là tu vi hậu kỳ, thậm chí đỉnh phong, nhưng muốn tiến bộ chỉ sợ là khó khăn, mà những đệ tử trẻ tuổi Thiên Ma Tông này thì hầu như lúc nào cũng có thể tăng trưởng thực lực.

Kinh hãi bởi thực lực của các đệ tử thượng đẳng Thiên Ma Tông, những người này mới có thể bức thiết muốn nhìn một chút ở trong mấy cái chớp mắt đã chiếm cứ được trên bia đá Thiên Ma Huyết là người đứng đầu khu vực đệ tử thượng đẳng.

Hình ảnh Thủy Kính điều chỉnh qua, lập tức cảnh tượng trên Thiên Ma Huyết Bia liền vô cùng rõ ràng truyền tới. Trên tấm bia đá màu máu, khu vực thuộc về đệ tử thượng đẳng, giờ phút này đang có hai chữ nhảy nhót: Ngô Khí:

Ngô Khí này là ai, các người ai có thể biết được.

Lão phu cũng biết không ít đệ tử thượng đẳng có thực lực cường đại của Thiên Ma Tông, nhưng lại chưa từng nghe đến người này.

Có thể chiếm cứ vị trí đệ nhất nhân trên Thiên Ma Huyết Bia, người này tất nhiên là một nhân vật tuyệt thế thiên kiêu, có lẽ có thể vượt qua mấy bậc chiến đấu chém giết.

Cũng đúng, lẽ ra thiên kiêu như vậy không phải là vô danh a, nhưng chẳng biết tại sao chúng ta đều chưa từng nghe nói đến người này.

Không chỉ có những tu sĩ đến đây xem lễ rất là kỳ quái, không gia nhập những người Thiên Ma tông khác của Cửu Điện đại

bỉ, giờ phút này cũng rất là kỳ quái.

Trong một tòa cung điện bí ẩn, bên rìa quảng trường kia, tầm mắt khoáng đạt, vừa vặn thấy rõ cảnh tượng trong chín mảnh võ chiến trường thượng cổ kia.

Giờ phút này trên quảng trường, cũng giống như Thiên Ma điện kia, cũng có từng chiếc ghế ngồi Minh Thiết, trôi nổi giữa không trung, trôi nổi trên những ghế ngồi kia, đang ngồi ngay ngắn chừng trăm người. Trăm người này, mỗi một người trên người đều phát ra khí tức kinh người, không giống nhau đều thực lực mạnh mẽ đến cực điểm. Lại còn có một loại hương vị như ngày phương đông mọc lên, giống như mỗi một người đều là loại nhân vật tuyệt thế thiên kiêu cần phải nhìn lên trên vô số tu sĩ trẻ tuổi.

Ở phía trước mấy tấm ghế này, chỉ có không đến mười người ngồi song song, trong đó có vị trí trung tâm. Là một thanh niên vô cùng cao ngạo, quần áo mộc mạc, nhưng ngạo khí trên người quả thực là được sinh ra từ trong cốt tủy, tuy là mở to hai mắt, nhưng trong mắt thần quang trong vắt, miệt thị tất cả, tựa như không có gì có thể lọt vào mắt hắn, ngay cả mảnh thiên địa này cũng đều giống như vậy.

Nhưng khí tức trên người hắn càng thêm khủng bố, quả thực giống như vực sâu như biển, một chút giới hạn cũng không có, cho dù ai vừa mắt sẽ mất đi lòng tin tu đạo, trước mặt người này ngay cả một chút phản kháng cũng không có.

Bất quá ở quanh người này, những người ngồi ngay gần kia, lại không có một ai như vậy. Mặc dù lấy thanh niên cực kỳ cao ngạo này làm trung tâm, nhưng khí tức trên người bọn họ lại không hề bại bởi hắn, mỗi một người đều là tuyệt thế thiên kiêu, đều là tồn tại mà vô số tu sĩ trẻ tuổi phải ngưỡng vọng.

Ánh mắt của bọn họ cũng đều ở trên chín mảnh võ chiến trường thượng cổ. Bất quá đều có chút không để ý, những tu sĩ Hóa Thần kia nhìn chiến đấu chém giết có vị ngon, đối với bọn họ mà nói, một chút lực hấp dẫn cũng không có. Đều tự mình bắt chuyện, nói chuyện vui vẻ, vô cùng dễ dàng.

Bất quá vào lúc này, một người trong đó bỗng nhiên phát ra một tiếng kêu kinh ngạc, lập tức hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Tốc độ người này thật nhanh, trong mấy hơi thở, vậy mà đi tới một ngàn tên, trực tiếp làm xong vị trí thứ nhất.

Người nói chuyện là một thanh niên yêu dị mặc lục bào ngồi phía trước mọi người, trên mặt mang theo một tia kinh ngạc, ánh mắt rơi vào trên Thiên Ma Huyết Bì cao ngất nhập thương khung kia.

Tại đỉnh huyết bì, trong một khu vực không nhỏ, đó là khu vực mà đệ tử thượng đẳng Thiên Ma Tông đang tỷ thí, có chừng mấy ngàn người, cũng có nghĩa Thiên Ma Tông Cửu Điện, thượng đẳng đệ tử có tới mấy ngàn người.

Bị lời nói của thanh niên áo lục này hấp dẫn, lập tức thấy một đám người trẻ tuổi đáng sợ đang nói chuyện, nhao nhao đưa mắt nhìn về phía Thiên Ma Huyết Bì xa xa kia. Ở giữa cự ly xa giống như không thể tạo thành quấy nhiễu với bất luận kẻ nào trong bọn họ, trước tòa cung điện này thậm chí ngay cả một tấm gương nước cũng không có.

Ánh mắt của bọn họ rất là trực tiếp, rơi vào bên trong bì máu Thiên Ma là nơi bài danh cao nhất của đệ tử thượng đẳng, nào có một hàng chữ nhỏ mang theo ánh máu nhảy múa.

Ngô Khí!

Mọi người không phân biệt trước sau, đều nhìn thấy được cái tên kia, nhưng trong mắt đều là vẻ xa lạ. Bất quá lấy thân phận đám người này, chỉ sợ chính là cho bọn họ xem tên đệ tử chân truyền Thiên Ma tông, trong miệng bọn họ cũng đều nói ra xa lạ.

Nhìn dòng chữ nhỏ trên đỉnh huyết bì, ở trên ghế mình thiết bên cạnh thanh niên cao ngạo, một thanh niên khuôn mặt bình thường, nhưng khí tức trên người lại như đại dương mênh mông đáng sợ bỗng nhiên quay đầu, nhìn về phía thanh niên cao ngạo kia, nói: Hạ Hầu huynh!, Quý tông quả nhiên là tông môn có nội tình sâu nhất Thông Thiên sơn mạch này, thật sự là ngọa hổ tàng long. Dựa theo quy củ của quý tông, người này

có thể có tốc độ nhảy lên như thế, quả thực làm cho người ta kinh ngạc. Tất nhiên là xảy ra chuyện gì đó thú vị, đáng tiếc lúc trước chúng ta không nhìn thấy, thật là đáng tiếc.

Thanh niên có khuôn mặt bình thường này trước mặt thanh niên cao ngạo không hề bị ảnh hưởng chút nào, nói chuyện tự nhiên, mỗi một câu phun ra, đều rõ ràng rơi vào trong tai mọi người.

Đối với lời nói của hắn, người phía sau cũng đều lộ ra ý tán đồng, hiển nhiên đều biết quy củ Thiên Ma tông này thi đấu, cũng rõ ràng phải có tốc độ tăng lên như vậy, tất nhiên là xảy ra chuyện thú vị. Cũng không phải những người này đối với Ngô Khí sinh ra hứng thú, chỉ là lúc này bọn họ đều là bách nhàm chán, khó có được xuất hiện một sự tình thú vị, đều muốn nhìn một chút mà thôi.

Thanh niên cao ngạo ngồi ngay ngắn phía trước mọi người, sau khi nghe xong lời nói của thanh niên mặt mũi bình thường nhưng khí thế lại như đại dương mênh mông, không chút do dự, thần sắc không chút biến hóa, chỉ bỗng nhiên nâng một bàn tay lên, chỉ về phía trước quảng trường.

Lập tức liền thấy một đạo hắc quang mãnh liệt tuôn ra, trong chốc lát đánh vào trên hư không biên giới quảng trường kia, hắc quang như thác nước chảy xuống, cũng không biết câu thông cái gì, quang mang lập loè, trước mặt mọi người, sau một khắc, một mặt thủy kính to lớn bỗng nhiên xuất hiện.

Thủy kính này hoàn toàn khác với thủy kính trong các thành trì cung điện khác, chẳng những to lớn vô cùng, hơn nữa cảnh tượng bên trong cũng không phải đang phát sinh tỷ đấu chém giết. Như thế đều là những cảnh tượng đã phát sinh, đã kết thúc trận đấu chém giết.

Gương nước này tựa hồ bị thanh niên cao ngạo kia khống chế, theo tâm niệm của hắn không ngừng biến hóa. Trong chín mảnh vỡ chiến trường thượng cổ phía dưới có mười mấy vạn người đang tiến hành tỷ thí chém giết, cũng không biết đã tiến hành bao nhiêu trận, những hình ảnh này nếu đều để cho một người đi sàng lọc, chỉ sợ chính là tu sĩ Hóa Thân hậu kỳ, thậm

chí đỉnh phong, đều bởi vì lực lượng thần hồn không khổng chế được mà sụp đổ, trực tiếp trọng thương sắp chết.

Thế nhưng thanh niên cao ngạo kia, dường như hoàn toàn không bị ảnh hưởng, không nhúc nhích mà sàng lọc.

Vù vù

Sau mấy hơi thở, cảnh tượng trong thủy kính kia bỗng nhiên dừng lại, sau đó lại bắt đầu biến hóa, nếu Ngô Khí ở chỗ này, tất nhiên có thể nhìn thấy, trong thủy kính này bắt đầu trình diễn, chính là quần chiến chi địa thứ sáu hần vừa mới kết thúc, trong sơn cốc hoang phế kia.

Hình ảnh biến hóa hấp dẫn gần trăm vị tu sĩ trẻ tuổi có thân phận kinh người này, ánh mắt đều rơi vào trên thủy kính kia. Ban đầu những cảnh tượng kia không để cho ánh mắt bọn họ biến hóa một chút, nhưng đến phía sau, Ngô Khí triệu hồi ra bàn tay lớn trắng bệch kia, sau khi hình ảnh hơn sáu mươi người bị trấn áp toàn bộ xuất hiện, trong trăm người, không ít người đều lộ ra vẻ kinh ngạc, có mấy người thậm chí không nhận được kinh hô thành tiếng.

Thần thông Hoang Cổ

Thứ hai là đến phiên bản yêu cầu chính thức còn chưa xong.

Một, hai, hai, ba...

Từng sợi thi khí thái cổ thô to u ám từ sâu trong hư không tràn ra, đan vào một chỗ, ngưng ra một cự chưởng trắng toát, trấn áp hết thấy, mục nát tất cả.

Hơn sáu mươi đệ tử thượng đẳng, chín thành đều có tu vi Nguyên Anh đỉnh phong, mỗi người trong Thiên Ma Cửu Điện đều là nhân vật thiên tài, thậm chí không ít người có chiến lực có thể so với tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ. Nhưng dưới cự chưởng trắng toát kia, không có một ai có thể phản kháng, hết thấy đều bị trấn áp.

Sau khi tận mắt nhìn thấy đệ tử Thoa Thiên Ma điện xui xẻo kia chết đi, không một ai dám kéo dài, đều động niệm câu thông không gian chiến trường, lựa chọn nhận thua rời khỏi sơn cốc hoang phế, quần chiến chi địa thứ sáu.

Cảnh tượng chém giết chiến đấu không tính quá dài, nửa nén hương còn chưa đến, chiến lực Ngô Khí bỗng nhiên bộc phát ra, làm cho những người quan sát trước thủy kính đều khiếp sợ. Thậm chí còn dẫn tới một đám thiên kiều tuyệt thế chú ý, trong một mặt thủy kính hoàn toàn khác với thủy kính kia, đã đem cảnh tượng Ngô Khí diễn biến trong sơn cốc hoang phế kia diễn hóa xong.

Đúng lúc này, gần trăm vị tu sĩ trẻ tuổi cấp bậc tuyệt thế thiên kiều kia, trong mắt không ít người đều lóe lên hào quang. Bất quá những người ở hàng trước nhất, lại đều rất thất thần, một chút kinh ngạc tham lam hoặc là chiếm hữu đều không có, hiển nhiên đều không có lòng tham với môn thần thông Hoang Cổ Hoang phế kia, hoặc là nói, đối với bọn họ mà nói, căn bản không đáng để bọn họ động lòng tham.

Bên cạnh chiếc ghế minh thiết mà Hạ Hầu Vô Uyên đang ngồi, cũng có một cái ghế ngồi bằng minh thiết, ngồi ngay ngắn phía trên là một thanh niên có khuôn mặt bình thường, nhưng khí thế kinh khủng như đại dương.

Người thanh niên này tựa như là người duy nhất không bị Hạ Hầu Vô Uyên kiêu ngạo đến mức ngay cả khí thế trong mắt cũng không để vào mắt, sau khi xem xong cảnh tượng trong thủy kính. Người này vẫn là nụ cười chất phác, hướng về Hạ Hầu Vô Uyên mở miệng, nói: Hạ Hầu huynh, Đệ tử quý tông đều mạnh mẽ như vậy, chỉ là một đệ tử thượng đẳng. Vậy mà đều thân mang uy lực cường đại như Hoang Cổ Thần Thông, sát phạt quyết đoán không nương tay chút nào, theo tiêu đề thấy, người này nếu đến cảnh giới tu vi của chúng ta, chỉ sợ chiến lực sẽ không bại chúng ta.

Những người vốn chỉ hứng thú với việc Ngô Khí thi triển ra thần thông Hoang Cổ, sau khi nghe thanh niên bình thường hàng trước nói xong đánh giá, đều lộ ra vẻ kinh dị. Gần trăm người có thể ngồi cùng một chỗ, tự nhiên đều là người cùng giai tầng. Bọn họ đều rất rõ thanh niên nói chuyện kia là nhân vật cỡ nào.

Lữ Trường Sinh, ba chữ này, nếu là địa bàn một mặt khác của liên minh Tiên đạo ở Thông Thiên sơn mạch, đã là mức độ không người không biết, không người nào không biết. Bởi vì ba chữ này, đại biểu cho một đại tông môn siêu cấp. Toàn bộ Thông Thiên sơn mạch, thậm chí là Trung Châu đại lục, tông môn duy nhất có thể so sánh nội tình với Thiên Ma tông. Liên minh Tiên Đạo đứng đầu. Thái Vô Cung.

Giống như cái tên Hạ Hầu Vô Uyên này có địa vị trong lòng tất cả tu sĩ ma đạo ở đây, là ngày đầu tiên trong thế hệ trẻ tuổi Ma đạo mới phải chờ, đương nhiên đó là danh hiệu thiên tài đệ nhất thế hệ trẻ tuổi Tiên đạo liên minh.

Khác với sự cao ngạo của Hạ Hầu Vô Uyên đến mức cả thiên địa đều không trong mắt, vị tiên đạo đệ nhất thiên tài này. Thái Vô cung đại đệ tử Lữ Trường Sinh tính tình rất tốt. Ở chung với người khác một chút kiêu ngạo cũng không có, không ít người thậm chí cũng từng được hắn dẫn dắt. Trong liên minh tiên đạo, danh vọng của hắn có thể nói là vô song.

Nhưng lúc này nghe được hắn đánh giá đối với tu sĩ trẻ tuổi ngay cả cảnh giới Hóa Thần cũng không có. Tất cả mọi người đều kinh dị, ánh mắt rơi vào trên Thiên Ma Huyết Bì, đó là

khu vực xếp hạng đệ tử thượng đẳng, lúc mọi người nhìn qua, một nhóm chữ nhỏ bỗng nhiên kịch liệt nhảy lên.

Huyết quang nồng đậm ông ông bỗng nhiên cuộn cuộn lên, bao phủ hai chữ Ngô Khí vào, vặn vẹo một cái, lại biến mất sau một khắc.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, cái tên Ngô Khí vốn còn xếp hạng nhất bỗng nhiên biến mất ở vị trí đệ nhất.

Đây là có chuyện gì?

Biến mất, lẽ nào bị người đoạt đi vị trí thứ nhất, nhưng thứ hai cũng không phải là hắn a.

Không tìm thấy, cái tên kia đã không còn thấy, không còn ở bất kỳ vị trí nào.

【

Không chỉ là lúc này đám tuyệt thể thiên kiêu kia đang chú ý tới Ngô Khí, còn có không ít tu sĩ đến đây xem lễ, đều nảy sinh hứng thú nồng đậm với Ngô Khí, chú ý đến bia đá Thiên Ma Huyết. Vào lúc này, cái tên Ngô Khí đột nhiên biến mất, lập tức để cho bọn họ kinh hô lên.

Bất quá rất nhanh, đáp án ngầm liền xuất hiện, bởi vì trong lúc vô tình ánh mắt của có người nhìn lướt qua đỉnh cao nhất của Thiên Ma Huyết Bia, bên trong khu vực kia chỉ có mấy trăm chữ nhỏ, ở trong huyết quang nồng đậm nhảy lên. Nhìn qua cực kỳ hỗn loạn, giống như tạm thời không phân ra bài danh gì.

Nơi đó, là khu vực thuộc về đệ tử chân truyền, hơn ba mươi vạn đệ tử môn nhân, chỉ có mấy trăm vị đệ tử chân truyền, nhưng mỗi một người đều là nhân vật thiên tài tuyệt đối, mỗi một người, đều có tu vi Hóa Thần cảnh giới.

Chín tòa truyền thừa điện đệ tử của Thiên Ma tông, mỗi một người đều là ghi danh trong danh sách đăng ký, nhân số rất ít phát sinh biến hóa, đừng nói là môn nhân đệ tử Thiên Ma Tông, ngay cả lúc này các tu sĩ đến đây xem lễ, cũng có không ít hiểu biết đối với tục danh của mấy trăm vị đệ tử chân truyền

kia. Thậm chí một số người trong đó có thanh danh không nhỏ, đối với bọn họ càng thêm hiểu rõ.

Trong số rất nhiều tu sĩ đến đây xem lễ, có người trong lúc vô tình nhìn lướt qua đỉnh bia máu kia, thuộc về khu vực đệ tử chân truyền. Lại phát hiện nơi đó, thậm chí có một đạo huyết quang bỗng nhiên xuất hiện, trong lóe ra một nhóm chữ nhỏ.

Thêm một người nữa.

Lúc này hình ảnh trong thủy kính còn ở trên Thiên Ma Huyết Bia kia, phát hiện người có biến hóa cao nhất trong chớp mắt liền nhiều hơn không ít, không bao lâu, tu sĩ trong từng tòa cung điện trong thành trì đều biết.

Từng ánh mắt quét đến đỉnh bia máu, một hàng chữ nhỏ nhiều ra lập tức lọt vào trong mắt mọi người, chữ nhỏ chỉ có hai cái, bao bọc trong huyết quang, rõ ràng không gì sánh được, Ngô Khí.

Vậy mà lại tiến nhập vào trong danh sách đệ tử chân truyền, người này là muốn tranh phong với những đệ tử chân truyền kia sao.

Quả nhiên như vậy, thi đấu Thiên Ma Tông này đã có quy củ thi đấu lớn như vậy, chỉ sợ những đệ tử này cũng sẽ không chỉ cam nguyện xưng hùng trong số đệ tử thượng đẳng.

Người này sở hữu thần thông Hoang Cổ, thủ đoạn tàn nhẫn, ngay cả đệ tử Thiên Ma điện cũng dám giết, vừa nhìn đã biết là kẻ to gan lớn mật. Một đệ tử thượng đẳng đứng đầu, tất nhiên là không thỏa mãn được người này, lợi dụng quy củ lớn của đệ tử chân truyền tiến vào trận doanh là chuyện cực kỳ bình thường.

Quy củ thi đấu này, mỗi một trận doanh tên tuổi, sau khi tích góp từng tí một Thiên Ma Huyết Châu, liền có thể lựa chọn tiếp tục lưu lại vị trí đứng đầu hay là tiến vào trận doanh cấp cao hơn. lựa chọn người tiếp tục lưu lại vị trí đầu tiên., Sẽ bị người đến sau khiêu chiến, nếu kiên trì đến khi kết thúc thi đấu vẫn còn lưu lại vị trí đứng đầu, có thể đạt được số lượng lớn. Nếu tiến vào trận doanh cao cấp hơn kia, sẽ không có người đứng đầu, để cho người tiếp theo tiếp tục lựa chọn.

Không nghĩ tới thi đấu này mới thi đấu không lâu, vậy mà có người trực tiếp nhảy lên vị trí đệ tử thượng đẳng, đệ tử thượng đẳng tên là Ngô Khí kia, có thể tiến vào trận doanh của đệ tử chân truyền lúc này, tất nhiên là tích góp đủ Thiên Ma Huyết Châu.

Các người mau nhìn, vị trí đứng đầu mới nhất cũng biến mất, cũng tiến vào trận doanh của đệ tử chân truyền.

Tu sĩ trong những cung điện ở những thành trì kia cũng đã rõ ràng quy củ thi đấu của Thiên Ma tông cửu điện, là do lúc này nhìn thấy Ngô Khí xuất hiện ở trận doanh của đệ tử chân truyền, ngược lại không có bao nhiêu người tỏ vẻ chấn kinh. Mà sau khi Ngô Khí lập tức lại có người tích góp đủ đầy đủ Thiên Ma huyết châu, cũng giống như Ngô Khí., Hẳn lựa chọn tiến vào trận doanh của đệ tử chân truyền, tranh đấu cùng những đệ tử chân truyền kia, hơn nữa theo thời gian trôi qua, không ngừng có người góp nhặt đủ Thiên Ma huyết châu, ngồi vào vị trí đệ nhất nhân kia, đều lựa chọn giống nhau, tiến vào trận doanh cấp cao hơn.

Một màn này phát sinh, lập tức khiến cho những tu sĩ chú ý nghị luận âm ỉ, dần dần chuyển chủ đề, tên Ngô Khí bị đề cập nhanh chóng giảm bớt.

【

Vù vù

Vẫn là mặt đất màu máu, thân thể Ngô Khí bỗng nhiên xuất hiện, hai chân rắn chắc giẫm lên mặt đất mềm mại. Vừa mới thoát ly không gian nghỉ ngơi, Ngô Khí giống như có chút không thích ứng, trên mặt hiện lên vẻ hoang mang.

Sau khi xuất hiện, lập tức quay đầu, ánh mắt nhìn chung quanh một chút, cảnh tượng lọt vào trong mắt ngược lại là cực kỳ rộng lớn, hoàn toàn khác với không gian chiến trường có chút hẹp trước kia. Còn có rất nhiều chỗ không giống, Ngô Khí có thể cảm ứng được rõ ràng.

Không có cấm chế cảm ứng một chút, Ngô Khí có chút không tin tưởng thì thảo hai câu. Sau một khắc, hẳn không có nhúc

nhích thân thể, mà đứng tại chỗ, nhanh chóng nhắm hai mắt lại.

Lực lượng thần hồn cường đại bỗng nhiên tứ tán ra bốn phía, chỗ sâu trong lòng đất, bất luận chỗ khả nghi nào trong không trung cũng không buông tha. Tim tòi từng tác một cảm ứng, sau một hồi lâu, Ngô Khí mới mãnh liệt thu hồi lực lượng thần hồn của mình, lúc này hai mắt cũng mở ra.

Giờ phút này, trong mắt của hắn, một tia tinh quang hiện lên, ngay sau đó trên mặt liền nổi lên vẻ vui mừng.

Vậy mà thật sự là như vậy, đệ tử chân truyền không phải lấy phương thức chém giết để xác định xếp hạng, mà là toàn bộ tiến vào khu vực trung tâm trên chiến trường cổ này, tiến hành thí luyện. Nơi này không có cấm chế không gian chiến trường bảo vệ, người thí luyện phải gặp phải di vật ma vật di vật trực tiếp cùng Vực Ngoại Thiên Ma hoặc Thượng Cổ lưu lại chém giết, cuối cùng lấy ưu khuyết của chiến lợi phẩm để quyết định xếp hạng cuối cùng, có thể nói là tự nhiên vô cùng hỗn loạn, cũng vô cùng.

Mảnh vỡ chiến trường thượng cổ có chín khối, hạch tâm bên trong quá mức rộng lớn, mấy trăm đệ tử chân truyền tùy cơ bị dịch chuyển vào bên trong, tiến hành thí luyện chém giết, tỷ lệ đụng phải có chút nhỏ. Bất quá không giống với trận đấu của các đệ tử trận doanh khác, đệ tử chân truyền thời gian thi đấu rất dài, nửa tháng là đủ rồi.

Ngô Khí xác nhận tình huống bên trong, trên mặt vui mừng không giấu diếm, đồng thời xuất hiện, còn có sát ý lạnh lẽo trong hai mắt. Đầu ngẩng lên, ánh mắt nhìn về một hướng, sau một khắc, lại nhìn về một hướng khác, trong mắt tràn ngập sát khí, giống như đang quyết định cái gì đó.

Sau một lát, trong mắt Ngô Khí như đã hạ quyết định. Thân hình bỗng nhiên chuyển động, hóa thành một đạo hắc quang, nhảy lên trong hoang mạc, lao về một hướng.

Thứ nhất đến mức chưa hoàn thành.

Một, hai, hai, ba...

Tiếng gầm oanh oanh oanh oanh.

Trong hoang mạc đỏ như máu, bỗng nhiên vang vọng tiếng thú rống kinh thiên, mặt đất càng chấn động không ngớt, giống như đột nhiên có thiên quân vạn mã bắt đầu lao nhanh ra, mặt đất đều bị giẫm thủng. Bụi bặm màu máu đầy trời tung bay lên, hình thành một mảng lớn màn bụi, màu hồng trong đó khiến người ta cảm thấy ghê mình.

Biên giới hoang mạc, hơn mười bóng đen bỗng nhiên xuất hiện, từ đằng xa chạy như điên đến, mặt đất không ngừng chấn động, còn có tiếng thú rống kinh thiên kia, nơi đầu nguồn chính là hơn mười bóng đen đột nhiên xuất hiện này.

Gần tới rồi, không bao lâu đã tới gần, có thể vô cùng rõ ràng nhìn thấy mười mấy đoàn bóng đen này thật sự là diện mục.

Cự thú, mỗi một con yêu thú đều cao lớn như một ngọn núi nhỏ, trên người rậm rạp lân phiến huyết hồng tiểu kiếm, hai cái răng nanh nhọn hoắt cũng như thế, huyết quang lập loè, đầu lâu duy nhất không có lân phiến bao bọc to lớn vô cùng, nhưng nhìn qua lại giống như nham thạch, trong một đôi mắt thú huyết hồng, tràn đầy vẻ kinh hoàng.

Cự thú như vậy, nếu là ở bên ngoài, bất kể ở nơi nào, đều là tồn tại cực kỳ hung thần.

Nhưng lúc này, mười mấy con voi lớn này lại giống như đang bị cái gì đó đuổi giết, thất kinh, chỉ lo cướp đường mà chạy như điên. Nhưng đáng tiếc, tốc độ của chúng tuy đã đủ nhanh, nhưng vẫn nhanh hơn người đuổi giết phía sau.

Ba không trung bỗng nhiên vang lên một tiếng dị hưởng, đã thấy một đạo quang mang đỏ sậm đột nhiên hàng lâm, trực tiếp rơi vào trên một đầu của hơn mười đoàn cự tượng phía trước.

Quang mang rơi xuống Tiểu Sơn như huyết hồng cự tượng, chỉ nghe con cự tượng này bỗng nhiên há miệng phát ra một tiếng thét dài thê lương, vang vọng bầu trời, sau một khắc, thân thể

cự tượng kia liền như bùn nhão xụi lơ xuống, hô một cái hóa thành một đoàn tinh khí huyết hồng to bằng cái thớt, bị đạo quang mang đỏ sậm kia hút đi.

Thủ lĩnh tộc đàn đã chết, mười mấy con voi lớn lập tức mất đi chỉ huy, sau một thoáng kinh ngạc, những con voi lớn này liền muốn tiếp tục chạy trời chết. Nhưng người đuổi giết chúng đã mất đi kiên nhẫn, trong tiếng gào thét, đạo hào quang đỏ sậm kia bỗng nhiên hiển lộ ra chân diện mục.

Trong không khí, khí tức hung sát nồng đậm vô cùng tràn ngập ra, một cái dây leo đỏ sậm tráng kiện không gì sánh được xuất hiện. Dây leo này dài vô cùng, thân dây leo ngàn trượng mở ra, trong nháy mắt đã vây quanh mười mấy con voi lớn kia. Thân dây leo di chuyển, như một con cự mãng khổng lồ giảo sát con mồi, từng cây gai lóe ra huyết quang lay động, tản mát ra từng cỗ hương vị thôn phệ.

Sát không biết từ đâu xuất hiện một tiếng hừ lạnh, đã đem hơn mười con voi to lớn quay quanh dây leo đỏ sậm mãnh liệt chuyển động, thật giống như một con cự mãng khổng lồ. Mãnh liệt giảo sát qua, đem mười mấy con voi lớn bao vây toàn bộ, từng cây gai ngược hoàn toàn không để ý lân phiên tinh mịn trên người cự tượng, đâm vào, lập tức chỗ rìa hoang mạc này, lập tức vang lên mười mấy tiếng rú thảm thê lương.

Vù vù

Thân hình Ngô Khí trống rỗng xuất hiện, từ từ biến thành mười mấy bộ túi da trên không. Ánh mắt rơi vào trên thi hài dưới chân, bàn tay vẫy một cái thu mười mấy bộ túi da nguyên vẹn không gì sánh được vào trong nhẫn trữ vật, sau khi thu những thứ này, trên mặt hắn cũng không có vẻ gì vui sướng. Chỉ là lấy khẩu khí vô cùng bình thường nói ra: Mười sáu con Huyết Nha Lân Tượng, có tán gẫu hơn không có.

Thu lấy túi da Huyết Nha Lân Tượng, bên cạnh Ngô Khí lóe lên hào quang đỏ sậm, dây leo đỏ sậm to lớn vô cùng như một con cự mãng to lớn ở phía dưới lúc này rút nhỏ đi rất nhiều lần, như một con linh xà, một lần nữa quấn quanh trên cánh tay của hắn.

Lúc này trong hoang mạc, Ngô Khí đã không còn tràn ngập bụi bặm màu máu, trước mắt hắn lại xuất hiện một ngọn núi cao hiểm thấy. Hơn nữa khiến Ngô Khí có chút kinh ngạc chính là, phía dưới ngọn núi cao này, lại còn có một khu rừng rậm to lớn, bên trong có vô số cây cối khô héo hay là sinh trưởng giống như vậy.

Đứng ở biên giới hoang mạc và rừng rậm, ánh mắt Ngô Khí nhìn vào chỗ sâu trong rừng rậm, giống như có thể xuyên qua không gian, trực tiếp nhìn thấy cảnh tượng chỗ sâu nhất trong rừng rậm to lớn trước mắt.

Trước mặt Ngô Khí cách đó không xa, có một cây đại thụ ba bốn người mới có thể ôm hết, cành cây đều là một mảnh trụi lủi, phía trên cũng là một màu huyết hồng, giống như bùn đất dưới chân Ngô Khí, cũng bị huyết dịch của những đại năng đại năng ở thời thượng cổ chém giết cường giả kia nhuộm đầy.

Ngô Khí không dám khẳng định đại thụ này là khô héo hay là sinh trưởng, chính là vì đại thụ này nhìn qua giống như tượng vật suy bại héo rũ, nhưng trong cảm ứng của Ngô Khí, hầu như mỗi một cây đại thụ đều ẩn chứa một tia sinh cơ quái dị.

Chính bởi vì một tia sinh cơ này tồn tại, một cánh rừng rậm này mới có thể tồn tại, mà không bị lực lượng năm tháng phá hủy, hóa thành hoang mạc giống như Ngô Khí dưới chân. Nhưng cũng là một tia sinh cơ quỷ dị kia, làm cho Ngô Khí không có lập tức bước vào trong đó. Hắn đứng ở bên ngoài rừng rậm to lớn này, trong lòng lại một mực quanh quẩn một tia dự cảm như có như không.

Đứng phía trước khu rừng rậm quỷ dị một hồi, Ngô Khí không nhìn ra cái gì, tâm niệm vừa động, đang muốn bay lên không trung, lại nhìn trộm chỗ quỷ dị của khu rừng này một chút.

Nhưng vào lúc này, dị biến phát sinh.

Từ trong rừng rậm Huyết Thai, một loạt âm thanh quái dị âm âm vang lên, mỗi một cây đại thụ trước mặt hắn đều mãnh liệt run rẩy, từng cây cối cây cối màu máu vụt loạn lên, ngay sau đó liền nhìn thấy, những bộ vị cây đại thụ này đột nhiên nứt ra

một khe hở hẹp dài, từ trong khe hở đó, từng bóng đen lớn chùng bàn tay bay ra.

Mỗi một cây đại thụ đều như vậy, trước mặt Ngô Khí có thể nhìn thấy nhiều hơn trăm cây đại thụ huyết hồng, chỉ trong chớp mắt, đã có hơn một trăm bóng đen trào ra. Tất cả bóng đen trên không trung tụ tập thành mây, thế sét đánh không kịp bưng tai vọt tới phía Ngô Khí.

Thanh âm vô cùng ồn ào chói tai, từng tiếng chui vào trong tai Ngô Khí, quả thực liên miên không dứt, phảng phất như mây vạn điều thú kêu vang bên tai, khiến cho người ta trong nháy mắt cảm giác đầu váng mắt hoa, thần hồn bị thương.

Ánh mắt Ngô Khí mạnh mẽ, những bóng đen này vừa xuất hiện, ánh mắt hắn liền quét qua. Trong nháy mắt liền thấy rõ bộ mặt thật của những bóng đen này, mỗi một bóng đen đều lớn chùng bàn tay, toàn thân đen sì, một đôi cánh thịt buồn nôn, trên đó trải rộng lông tơ tinh mịn, một đôi con ngươi nhỏ đáng thương, nhưng tại phía dưới lại có một đôi răng nanh thật nhỏ, tản mát ra một loại hương vị thôn phệ thôn phệ.

Đây là.... Huyết Huyết thụ bức...

Bây giờ trong trí nhớ của Ngô Khí đã là bao la vạn tượng, những thứ biết được có thể so với những lão tu sĩ kiến thức rộng rãi nhiều năm lẫn lộn. Trước mắt từ trong từng cây đại thụ huyết hồng kia trào ra bóng đen, một khi bị Ngô Khí nhìn thấy chân diện mục, lập tức liền bị Ngô Khí gọi ra tên.

Huyết Huyết Thụ Bức là một loại yêu thú cực kỳ khủng bố, bản thân nó không cao cấp. Nếu chỉ là một con Huyết Thụ Bức, tu sĩ Kết Đan cũng có thể giải quyết dễ dàng. Nhưng Hấp Huyết Thụ Bức từ trước đến nay không có một con nào có thể xuất hiện, Hấp Huyết Thụ Bức là lấy phương thức tộc đàn tồn tại. Từ trước đến nay chúng đều là những cây cối sống nhờ trong rừng rậm., Chúng nó sẽ đào ra bụng cây đại thụ, sau đó gửi ở bên trong, đến canh giờ đi săn liền cùng một chỗ đi ra, những nơi đi qua, tất cả sinh linh đều sẽ bị hút khô máu tươi.

Bất quá những bức tranh ma cà rồng này mặc dù xuất hiện từng đàn lớn, đối với tu sĩ cao cấp có được sức chiến đấu của

Hóa Thần mà nói, cũng không có bao nhiêu uy hiếp.

Nhưng lúc này, mặt Ngô Khí lại xuất hiện vẻ ngưng trọng hiếm thấy. Hắn biết, Huyết Huyết Thụ Bức mặc dù là đàn tộc tồn tại, nhưng yêu cầu đối với hoàn cảnh sống sót cực cao, rừng rậm bình thường căn bản không thỏa mãn được chúng nó. Giống như trên mảnh vỡ đại lục trên chiến trường thượng cổ này., Linh khí đã sớm tỏa ra hết sạch, cực kỳ mỏng manh, căn bản không thích hợp cho bức tranh hút máu sống sót, vả lại trước mặt hắn ở một khu rừng rậm, mỗi một cây đại thụ kỳ thật đều đã khô héo, có thể duy trì bộ dáng hiện tại, tựa hồ cũng là dựa vào một đoàn dơi máu trước mắt.

Rất nhiều chỗ không hợp lý, đều đang nhắc nhở Ngô Khí, quỷ dị của đám ma cà rồng này.

Rừng rậm vô cùng lớn, vây quanh ngọn núi cao kia, Ngô Khí chỉ làm thức tỉnh mấy trăm con dơi ma cà rồng trong mấy trăm cây đại thụ màu máu cách hắn không xa mà thôi. Nếu Ngô Khí cảm ứng không sai, trong mỗi một cây đại thụ trong rừng rậm này, có lẽ đều cất giấu một ổ dơi máu, nếu tụ tập lại, chỉ sợ sẽ là một đàn dơi máu to lớn trước nay chưa từng có.

Âm thanh xèo xèo như chuột phát ra, lại giống như tiếng chim thú kêu dài, tiếng kêu của dơi hút máu quả thực âm ỉ đến cực điểm, nhất là trước mặt Ngô Khí đã hình thành một mảng lớn mây đen, dơi hút máu đen kịt chen vào cùng một chỗ, trên răng nanh vờn quanh huyết quang, căn về phía Ngô Khí.

Ở chỗ càng xa hơn, chỗ sâu trong rừng rậm, trong từng cây đại thụ kia, tựa hồ bị động tĩnh chỗ biên giới này quấy nhiễu, từng đạo ba động truyền tới, tựa hồ có tộc đàn lớn hơn bị giật mình tỉnh lại.

Đôi mắt đàn dơi mãnh liệt cuốn tới, Ngô Khí ngay cả ý tứ thi triển thần thông cũng không có, cũng không sử dụng thủ đoạn khác, chỉ là tâm niệm vừa động, đầu dây leo đỏ sẫm trên vai hắn tự động bay ra.

Ba ba ba

Thân cây mây hóa thi giống như linh xà chuyển động trên không trung, đón gió tăng lên, trong nháy mắt, trên không

trung liền xuất hiện một cây dây leo đỏ sậm trắng kiện vô cùng. Từng cây hắc bạch trùy kia như một thanh hắc bạch lợi nhận, đáng sợ không gì sánh được, xoay chuyển quét ngang, trực tiếp xông vào trong đàn dơi.

Huyết tinh của sinh linh sinh sống thích hút vào, nhưng Hóa Thi Đằng thì bất kể là tinh huyết hay da thịt, tất cả đều bị nó thôn phệ sạch sẽ.

Hai bên va chạm vào nhau, một chút trì hoãn cũng không có, con dơi ma cà rồng kia ngay cả cơ hội tránh né cũng không có, phàm là con dơi ma cà rồng bị Hóa Thi Đằng quét trúng, lập tức giống như mười mấy con Huyết Nha Luân Tượng lúc trước chết đi, trực tiếp nổ tung một tiếng, hóa thành một đoàn tinh khí, bị hút vào bên trong Hóa Thi Đằng.

Cho dù có không ít Huyết Huyết Thụ Bức không bị Hóa Thi Đằng quét trúng, nhưng từng đám cây Hắc Sắc Thử trên thân dây leo chập chờn, lấy một loại góc độ quỷ dị, đâm thủng những con dơi ma cà rồng chạy trốn, ngay lập tức hút sạch sẽ.

Bầy dơi từ trong những huyết thụ to lớn kia tuôn ra hơn một trăm tổ dơi máu tạo thành, thậm chí còn chưa kịp đến bên cạnh Ngô Khí, ngay cả góc áo Ngô Khí cũng không chạm đến. Sau một phen tàn sát bừa bãi của Ngô Khí, tất cả đều chết sạch, không còn một con nào.

Thứ hai đến khi chưa hoàn thành.

Một, hai, hai, ba...

Nguyên bản bầu trời âm ỉ bởi vì đàn dơi ma cà rồng kia biến mất lại yên tĩnh trở lại, nhưng một tia ngưng trọng trên mặt Ngô Khí lại không biến mất, ngược lại càng nồng đậm hơn một chút.

Trên không trung, dây leo hóa thi như một con cự mãng khổng lồ vây quanh Ngô Khí, từng cây từng cây gai đen nhánh như lưỡi dao sắc bén, tản mát ra khí tức làm lòng người phát lạnh. Ngô Khí nhìn rừng rậm Bàng Nhiên trước mặt, đập vào tầm mắt đều là màu đỏ máu, khiến cho người ta như rơi vào thế giới Huyết Khuyết.

Lúc này trong rừng rậm, chẳng biết tại sao, lâm vào trong một loại yên tĩnh, một chút âm thanh cũng không có. Giống như tiếng kêu thê lương trước khi chết của một đám yêu ma cà rồng trước đó bị mai một, không quấy nhiễu những cây dơi khác trong rừng rậm Huyết Yên này, bất kể là ai ở đây, chỉ sợ đều sẽ không tin tưởng lời giải thích này.

Thị lực và lực cảm ứng của Ngô Khí đều vô cùng mạnh mẽ, hần chỉ hơi cảm ứng một chút, liền thấy rõ cảnh tượng khu rừng rậm này sắp sửa phát sinh.

Sắp bắt đầu rồi.

Giống như dự đoán, Ngô Khí vừa dứt lời, trước mặt hần, rừng rậm máu cực lớn này liền sinh ra biến hóa kinh người.

Rầm rầm, chít chít..

Trong nháy mắt, rừng rậm huyết hồng trước mặt Ngô Khí đã bị từng mảng mây đen thay thế. Từng cây đại thụ đỏ như máu nổ tung, lộ ra bụng cây, một tổ ong ma cà rồng bay ra. Toàn bộ rừng rậm đều như vậy, bức tượng ma cà rồng nơi này vậy mà đều bị Ngô Khí đánh thức, toàn bộ đại thụ đang nghỉ ngơi và bay ra ngoài.

Một màn vô cùng kinh khủng xuất hiện ở trên không rừng rậm huyết hồng này, từng mảnh từng mảnh mây đen từ phía dưới vọt lên, sau đó dung hợp cùng một chỗ, hình thành làm cho

người ta nhìn thấy mây đen kinh khủng đến tâm đảm đều nứt ra. So với lúc trước âm ỉ ít nhất gấp trăm lần xuất hiện sóng âm., Quả thực là tiếng gầm, gợn sóng mắt thường có thể thấy được tản ra bốn phía, đem không khí trên trời cao này đồng loạt phát ra tiếng nổ. Ngô Khí mặc dù ở chỗ biên giới rừng rậm, nhưng trong chớp mắt, sóng âm đủ để làm tổn thương thần hồn tu sĩ Nguyên Anh kia vẫn tràn tới.

Mà mây đen còn kinh khủng hơn sóng âm, thì vẫn đang biến thành hùng hậu, không ngừng có một tổ kiến hút máu bay ra, dung nhập vào trong đó. Lúc trước trong một trăm cây đại thụ đỏ máu chui ra quần dơi hút máu, so sánh với đàn dơi đáng sợ lúc này đang hình thành, quả thực là khác biệt giữa sâu kiến và cự thú.

Rừng rậm rộng lớn, nhưng quần dơi ma cà rồng đang hình thành, lại gần như lớn gần bằng rừng rậm. Từng con dơi ma cà rồng to bằng bàn tay ở bên trong phun trào, phát ra thanh âm làm màng tai người ta đau nhức, tụ tập cùng một chỗ càng là có thể trọng thương thần hồn tu sĩ.

Gần như không tốn bao nhiêu thời gian, chỉ trong nháy mắt, trên bầu trời rừng rậm đỏ máu, một đàn dơi ma cà rồng chưa từng có hình thành.

Mây đen phạm vi mấy chục dặm chuyển động, như một tấm màn trời di động, lại như một cái cối xay đen kịt, nghiền ép lên không trung chỗ rìa rừng rậm Ngô Khí. Đột nhiên khí tức uy áp tuôn ra, thiếu chút nữa đem Huyết Khiếu Sâm Lâm phía dưới ép thành bột phấn, nhưng dù như vậy, trong lúc mây đen di động, cũng làm cho toàn bộ bầu trời run lên.

Bất cứ ai nhìn thấy cảnh tượng như vậy, chỉ sợ cũng phải sợ đến vỡ mật, hận không thể sinh ra mấy đôi cánh, trực tiếp xoay người bỏ chạy. Yêu thú mạnh mẽ, nhưng yêu thú độc cư mạnh mẽ cũng không đáng sợ. Bởi vì chỉ cần tu sĩ nhân loại liên hợp lại, vẫn có biện pháp chém giết nó.

Nhưng làm cho nhiều tu sĩ vô cùng sợ hãi, chính là những tộc quần yêu thú kia, nhất là những tộc quần kia cực kỳ khổng lồ yêu thú, càng không dám trêu chọc. Hiện tại xuất hiện trước mặt Ngô Khí, chính là một tộc đàn yêu thú vô cùng to lớn.

Cho dù là tu sĩ Hóa Thần, sau khi nhìn thấy tình cảnh trước mắt, cũng sẽ lựa chọn tránh đi.

Nếu như bị những lá cây hút máu này cuốn lấy, tiêu hao hết chân nguyên trong cơ thể, chỉ sợ coi như là tu sĩ Hóa Thần, kết cục cũng không sao.

Nhưng khi Ngô Khí nhìn thấy mây đen kia lao về phía mình, lại không có một tia sợ hãi, càng không quay người bỏ chạy. Thậm chí làm ra một động tác hoàn toàn tương phản, dưới chân khễ động, vậy mà bước ra một bước về phía trước. Hơn nữa bước này của hắn lại sai ra một bước., Không ngờ không phải tiến lên một bước, bầu trời kia giống như thu nhỏ dưới chân Ngô Khí. Hắn chỉ đơn giản bước ra một bước, nhưng thân hình lại nhoáng một cái, lúc xuất hiện đã ở ngoài ngàn trượng.

Hừ.

Một tiếng hừ lạnh tràn ngập ý niệm trào phúng cùng khinh thường vang lên, thân hình Ngô Khí vậy mà trực tiếp xuất hiện phía trước đám mây đen kia, hơn nữa thân hình lại chuyển động, lại bước ra một bước, bước ra một bước này. Thân hình của hắn hoàn toàn tiến vào trong đàn dơi ma cà rồng, gần như là thuận tức, vô số cây dơi hút máu tràn lên, hoàn toàn bao phủ Ngô Khí.

Vừa vào đàn dơi, Ngô Khí lập tức cảm giác bốn phía buồn bã, một chút ánh sáng cũng không có, đều biến mất. Bên tai vang lên tiếng kêu, là vô cùng vô tận thanh âm cùng vỗ cánh, như vô số lưỡi dao sắc bén nhỏ bé đâm vào tâm thần, khiến cho người ta dị thường khó chịu. Lâu như vậy, cho dù là tu sĩ Hóa Thần, lực lượng thần hồn cũng sẽ bị tổn thương.

Xoẹt xoẹt, không ngừng Ma Huyết thụ bức cản xé Ngô Khí, không có bất cứ khe hở nào, giờ phút này thân thể hắn hoàn toàn bị Ma Thần Hấp Huyết thụ bức bao phủ. Toàn thân hắn đều đã rơi vào trong miệng bức tranh Hấp Huyết thụ., Vô số răng nanh lóe lên huyết quang cản về phía da thịt Ngô Khí. Chỉ cần bị những cây đàn hút máu này cắn vào da thịt, trong khoảnh khắc sẽ bị hút đi rất nhiều máu, nhiều con dơi hút máu

như vậy đồng thời hút vào, tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ đều không sống được một hai hơi.

Nhưng đáng tiếc, không có âm thanh Ngô Khí bị hút máu, ngược lại vang lên liên miên không dứt tiếng bốp bốp bốp, tất cả cây dơi đeo trên người Ngô Khí đều lập tức chặt đứt một đôi răng nanh, tiếng kêu sắc nhọn thống khổ vang lên liên miên không ngừng.

U minh chiến thể Ngô Khí tùy thời có thể bước vào cảnh giới thứ ba, sự mạnh mẽ này, tu sĩ cùng giai căn bản không có một ai là đối thủ của hắn. Trước đó hắn có thể làm cho đồng tử Thọ Y cùng Triệu Dương ăn thiệt thòi lớn như vậy, một trong những dựa vào một thân tu vi mạnh mẽ đến cực điểm của hắn.

Những bức tranh ma cà rồng này tuy khiến người ta sợ hãi, nhưng đối với hắn mà nói, một chút tác dụng cũng không có. Về ngưng trọng và nghi hoặc trên mặt hắn, từ đầu đến cuối đều không phải vì những cây dơi hút máu này. Trong mắt Ngô Khí, căn bản không có chúng nó.

Ngô Khí bước một bước vào bên trong mây đen, hoàn toàn không để ý đến việc hắn không ngừng đụng vào con dơi hút máu trên người hắn, từng bước một đi tới phía trước. Hắn bước ra mỗi một bước, dưới chân đều sinh ra sức mạnh kinh khủng, không gian tự động thu nhỏ lại, một bước chính là khoảng cách ngàn trượng.

Sau ba bước, thân ảnh Ngô Khí đã không ở khu vực biên giới rừng rậm huyết hồng kia, mà xuất hiện ở khu vực trung tâm. Giờ phút này ở dưới chân hắn, chính là khu vực trung tâm rừng rậm Huyết Khuyết này.

Đến nơi này, trên người Ngô Ngục vẫn còn treo vô số con dơi hút máu, cho dù mỗi lần cắn nuốt Ngô Khí, chẳng những một giọt máu đều không hút được, ngược lại sẽ bị thân thể của Ngô Khí đánh nát hai chiếc răng nanh kia, nhưng những con dơi hút máu này có linh trí cao như vậy. Đối với chúng, Ngô Khí chỉ là một kẻ xâm nhập. Đối với kẻ xâm nhập, chúng đương nhiên phải tiêu diệt, cho nên mới hung hãn không sợ chết như vậy, không thể làm cho Ngô Khí ăn âm trầm quyết không bỏ qua.

Nghe thấy tiếng va chạm cùng răng gậy vang lên bên tai, trên mặt Ngô Khí hiện lên một tia không kiên nhẫn, càng tràn ra một tia sát khí.

Minh Diễm

Thanh âm quen thuộc lạnh như băng bỗng nhiên vang lên trong mây đen dày đặc, trong nháy mắt đó đè ép âm thanh ồn ào của ít nhất mấy vạn con Hấp Huyết Thụ Bức phát ra, vang lên rõ ràng trên không khu rừng rậm Huyết Khuyết.

Sau khi thanh âm này hạ xuống, tại khu vực trung tâm mây đen, trên không trung khu vực rừng rậm Huyết Yên, một chút u ám bỗng nhiên sinh ra. Điểm này u ám so với mây đen càng thêm đen kịt, tựa như thật sự thôn phệ quang mang, vừa xuất hiện liền bắt đầu nhanh chóng khuếch trương.

Giống như trái tim, ầm ầm nhảy lên. Mỗi khi nhảy lên một chút, bóng tối kia liền cắn nuốt một khu vực lớn. Chỉ trong nháy mắt, bóng tối kia đã lan tràn ra toàn bộ hắc ngọc, hoàn toàn thôn phệ.

Trong thời gian một hai nhịp thở, tiếng va chạm răng nanh va chạm vang lên tiếng vỗ cánh... tất cả âm thanh ồn ào đều biến mất. Khu rừng rậm này một lần nữa trở về yên tĩnh như chết.

Chẳng biết từ lúc nào, một cơn gió nhẹ thổi qua, trên không rừng rậm, mây đen cực kỳ dày đặc kia đã tiêu tán. Đột nhiên biến mất, ngay cả bụi bặm cũng không có lưu lại, một con dơi cây hút máu bị một trận gió nhẹ thổi qua, hóa thành hư vô, hoàn toàn biến mất. Thứ duy nhất còn lại, đại khái chính là một chiêu của Ngô Khí, đều bay qua từng chiếc răng nanh lóe ra ánh sáng màu máu.

Tất cả Hấp Huyết Thụ Bức đều biến mất, hóa thành hư vô, nhưng ở trên không trung, lại còn có một mảnh u ám. Ngọn lửa đen kịt thiêu đốt, nhưng lại vô cùng yên tĩnh, một chút âm thanh cũng không phát ra. Những ngọn lửa U Minh này đã không cách nào hình thành một biển lửa khổng lồ, quay quanh người Ngô Khí, nhiều lắm có thể coi là một mảnh hỏa hồ.

Sau khi dùng Minh Diễm này thiêu rụi những con dơi ma cà rồng cực kỳ âm ỉ kia, Ngô Khí không hề thu hồi Minh Diễm

Hỏa Hồ quanh người, cũng không hề rời khỏi rừng rậm huyết hồng này, mà dời ánh mắt về phía dưới, khu vực trung tâm rừng rậm này đâu có chỗ nào mà ngay từ đầu Ngô Khí đã chú ý tới, cũng là chỗ khiến hấn lộ ra một tia ngưng trọng.

Đứng ở không trung, muốn nhìn thấy khu vực trung tâm rừng rậm rậm rạp, lấy thị lực Ngô Khí cũng không khó, nhất là ở đâu còn có một vật cực kỳ rõ ràng, lại vô cùng đơn giản. Ánh mắt Ngô Khí đảo qua, trong mắt hấn lập tức xuất hiện một quái vật khổng lồ.

Vẫn là một cây cây, nhưng lại là một cây to lớn vô cùng, trong rừng rậm nhiều nhất là ba bốn người mới có thể ôm đại thụ, nhưng những cây kia so sánh với một cây đại thụ Ngô Khí nhìn thấy lúc này, quả thực là Tiểu Vu gặp Đại Vu, nhiều lắm chỉ có thể xem như một cây cỏ nhỏ mà thôi.

Ngay dưới chân Ngô Khí, khu vực trung tâm rừng rậm Huyết Kiền, một cây đại thụ che trời đang đứng thẳng. Thân cây chừng trăm người mới có thể ôm hết, từng nhánh cây hơn mười người mới có thể ôm kéo dài ra bốn phía, thân cây cao tới ngàn trượng, mặc cho ai cách xa hơn nữa, cũng có thể rõ ràng nhìn thấy sự tồn tại của cây đại thụ này.

Mà cây đại thụ này khiến Ngô Khí cảm thấy kiêng kị, thậm chí còn lộ ra một nụ cười ngưng trọng. Ngô Khí cảm ứng trên người nó không sai, cây đại thụ này hoàn toàn khác với những cây máu khác, trên người nó còn có dao động sinh mệnh mờ mịt, không giống với những cây Huyết Thụ sinh sống được gửi ở những con dơi hút máu kia, cây đại thụ này là vật sống.

Vù vù vù

Thân hình Ngô Khí chậm rãi hạ xuống, đi về phía cây đại thụ kia. Mặc dù có một tia kiêng kị, nhưng Ngô Khí cũng không có dự cảm nguy hiểm, là lấy hấn cũng không có tránh né.

Bất quá khi Ngô Khí hạ xuống, hấn đột nhiên nhìn thấy một màn khiến hấn vô cùng kinh ngạc.

Cây đại thụ kia, giống như cảm ứng được Ngô Khí tới gần, thân thể to lớn bỗng nhiên hung hăng run rẩy vài cái, thanh âm tuôn rơi lớn, từng cây từng cây huyết hồng đã mục nát rơi

xuống. Mặc dù những cây đại thụ này chỉ là loại không bắt mắt trên cây đại thụ này, nhưng cũng là loại to nhỏ khó khăn mười người mới có thể ôm hết, rơi xuống, quả thực là từng cây cự mộc nện vào mặt đất, thanh âm ầm ầm không ngừng.

Nó đang sợ hãi.

Trong mắt Ngô Khí hiện lên vẻ kinh ngạc, lấy tâm cơ của hắn, bỗng nhiên nhìn thấy cây đại thụ này làm ra động tác như vậy, trong lòng cũng không khỏi toát ra một ý niệm không rõ ràng. Bất quá khi hắn đi càng gần, phát hiện cây đại thụ này đến bây giờ còn đang run rẩy, mà trong cây kia, còn truyền ra từng đạo tin tức cầu xin tha thứ. Cảm ứng được những tin tức kia, trên mặt Ngô Khí cũng không khỏi hiện lên vẻ kinh ngạc.

Lúc trước hắn ở bên ngoài rừng rậm Huyết Vạn, đã cảm ứng được sâu trong rừng rậm, có một đạo khí tức cổ xưa khủng bố. Người khác có lẽ không rõ, nhưng chính Ngô Khí tự nhiên biết được, chiến lược hắn hiển lộ ra có thể cùng Hóa Thần trung kỳ chém giết chiến đấu. Nhưng nếu lật được lá bài tẩy chân chính, Ngô Khí tin tưởng cho dù đối đầu với tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ, thậm chí là tu sĩ đỉnh phong, Ngô Khí cũng có thể một trận chiến, đến không đủ cũng có thể bỏ chạy.

Hắn có nguyên do tin tưởng này, đương nhiên không phải là thực lực trên người hắn, mà là một trong những lá bài tẩy lớn nhất của hắn bây giờ, Hồng Liên phân thân đang tu luyện thần thông Vạn Diệu tự, có thể so với phân thân Hồng Liên của tu sĩ Hóa Thần đỉnh phong chiến lược, là át chủ bài lớn nhất mà Ngô Khí bây giờ có thể bại lộ bên ngoài.

Nhưng cho dù như vậy, ngay từ đầu hắn cảm ứng được trên thân đại thụ trước mắt phát ra khí tức cổ lão Bàng Nhiên, cũng giống vậy rất cổ kị, thậm chí còn sinh ra ý nghĩ tránh đi nơi này, không nên tiết lộ ý nghĩ trong đầu. Hắn vốn cho là một loại ma vật nào đó sống sót từ thời thượng cổ, hoặc là yêu thú, lại không nghĩ rằng chỉ là một cái cây.

Hơn nữa cây này rõ ràng có khí tức cường đại như vậy, theo lý mà nói hắn là một đầu Thụ Yêu đã thành tinh quái, chiến lược tất nhiên đáng sợ không gì sánh được. Nhưng không nghĩ tới, lúc nhìn thấy Ngô Khí hàng lâm, cây đại thụ này vậy mà lộ ra

ý niệm sợ hãi trong đầu, còn không ngừng truyền ra từng đạo tin tức cầu xin tha thứ, để Ngô Khí buông tha nó.

Cũng vào lúc này, Ngô Khí mới nhìn thấy, những rễ cây thô to trụi lủi của cây đại thụ này vậy mà đã hoàn toàn mục nát, mặc dù còn chưa bị nghiền nát biến thành tro bụi, nhưng lấy thị lực của Ngô Khí sao lại không nhìn ra, rễ cây rậm rạp chằng chịt vừa thô vừa to kia, chỉ cần nhẹ nhàng đung một cái, chỉ sợ sẽ là bụi màu máu đầy đất.

Hơn nữa không chỉ là những rễ cây mục nát kia, trong cảm ứng của Ngô Khí, sinh mệnh khí tức trên thân cây đại thụ trước mắt này đang nhanh chóng suy yếu, đã đến giới hạn của cái chết. Nói cách khác, thọ nguyên của cây đại thụ này đã đến hạn.

Thứ ba còn chưa xong.

Một, hai, hai, ba...

Tuổi thọ của con người bình thường rất ngắn, trăm năm trôi qua trong mắt tu sĩ cao cấp, trăm năm có lẽ một lần bẻ quan sẽ qua đi, nhưng cho dù là tu sĩ trong thọ nguyên so sánh với sinh mệnh khác cũng là ngắn đến đáng thương.

Những cô Yêu thú này động một chút là có thể sống mấy ngàn mấy vạn năm, không nói gì đến một ít sinh mệnh bình thường như cây cối phải trải qua mấy trăm năm mới có thể chết già héo, hơn nữa vạn nhất dưới cơ duyên sinh mệnh của loài cây thông thường mà mở linh trí thành tinh linh yêu quái, chỉ cần không có nửa đường ngã xuống đều có được tuổi thọ vạn năm.

Ngô Khí có thể khẳng định huyết thụ to lớn không tương tượng trước mắt này chỉ sợ đã sống không dưới mấy vạn năm từ thân nó phát ra khí tức là hoàn toàn không thuộc về thời đại này, mặc dù không cách nào so sánh với khí tức Hoang Cổ Thi Khí do Ngô Khí triệu hoán ra, nhưng cũng tuyệt đối là khí tức độc nhất thuộc về thời đại hoang cổ đại.

Rõ ràng khí tức trong cơ thể cường đại như vậy chỉ sợ còn mạnh hơn nhiều so với tên tu sĩ Phản Hư kia, không ngờ lại phát ra ý nghĩ cầu xin tha thứ này tại sao.

Ánh mắt lộ ra vẻ nghi hoặc, trừng mắt nhìn chằm chằm vào cây đại thụ trước mắt. U mang chớp động, cùng lúc đó tâm niệm Ngô Khí suy nghĩ một chút sẽ phóng xuất ra lực lượng thần hồn của mình muốn dò xét huyền ảo bên trong huyết thụ này một phen.

Nhưng ai ngờ ngay lúc này Ngô Khí vừa mới hiển lộ ý tứ phóng thích lực lượng thần hồn của mình ra dò xét trước mắt là cây đại thụ kinh khủng ngàn trượng trước mắt, thân cây trăm người mới có thể ôm hết, bỗng nhiên da cây mục nát cổ xưa lạch cạch một cái rớt xuống một khối lớn ở nơi nào đó có một con mắt dựng thẳng to biến mất vỏ cây đỏ như máu mở ra hàu như là đồng thời một đạo thanh âm già nua khô khốc cũng ầm ầm vang lên trong đầu Ngô Khí.

Nếu không khi nhân loại rời đi, khi âm thanh tử chiến vang lên truyền vào trong đầu Ngô Khí ý niệm yếu đuối lúc trước đã thay đổi, ngược lại phóng xuất ra chiến ý vô cùng khủng bố để phối hợp với uy áp của thân thể hắc còn khủng bố hơn cả Phản Hư tu sĩ, Ngô Khí cũng không kịp phản kháng, chỉ cảm thấy giống như trên đỉnh đầu trong nháy mắt liền đè ép hơn mười ngọn núi lớn, lấy lực lượng của hắc mà ngay cả một chút phản ứng cũng không có.

Rắc rắc một tiếng, thân thể Ngô Khí không chịu nổi uy áp kinh khủng như vậy, nửa người trực tiếp bị ép vào lòng đất mềm nhũn.

Chỉ là động một chút ý niệm dò xét trong đầu mà đại thụ này đã nổi giận như vậy khiến cho Ngô Khí đã tràn ra bên ngoài cơ thể thần hồn chi lực lập tức không còn nhúc nhích nữa mà phóng xuất ra từng luồng từng luồng tin tức thiện ý như Ngô Khí không biết có phải là tác dụng lên viên huyết thụ yêu kinh khủng này chỉ là dùng uy áp bức Ngô Khí vào lòng đất nhưng không có động tác khác để mặc cho Ngô Khí chậm rãi rút mình ra khỏi lòng đất.

Ý niệm trong đầu Ngô Khí phóng xuất ra thiện ý hòa với một chút khí tức thô bạo hay hung thần đều không có nhưng đáng tiếc một màn Ngô Khí dùng Minh Diễm tiêu diệt những cây dơi hút máu kia lúc trước hiển nhiên là bị con Huyết Thụ Yêu này nhìn thấy mặc kệ Ngô Khí thả ra mắt dọc khủng bố như thể nào trong thân cây thiện mục đều là không tin tưởng cực độ và cảnh giác cực độ.

Rời khỏi nơi này.

Một tin đơn giản là một tin tức trong đầu Ngô Khí cực kỳ già nua nghe được thọ nguyên của cây Huyết Thụ Yêu này thật sự đã đến đại hạn cũng có thể chết bất quá vì con Huyết Thụ Yêu này ở trong không gian cổ chiến trường cô độc mấy vạn năm đối với Ngô Khí xuất hiện bên ngoài tràn đầy sợ hãi cùng sự cảnh giác của Ngô Khí, rõ ràng khí tức trên người nó đã qua không biết bao nhiêu lần, thậm chí chỉ sợ có thể làm cho Ngô Khí mất đi năng lực phản kháng nhưng nó lại chỉ đuổi Ngô Khí ra khỏi nơi này mà thôi.

Ngô Khí cũng không tin những sinh linh có thể sống sót nhiều năm trong mảnh vỡ chiến trường cổ này lại có tập tính lương thiện như vậy, nếu như hắn không đoán sai, trước khi dùng Minh Diễm giết sạch sẽ một đoàn yêu ma cà rồng kia, kỳ thật chính là những mảnh vỡ linh mạch trên chiến trường bị yêu huyết thụ này khổng chế đã sớm bị những đại năng cường giả thời điểm chiến đấu hủy diệt sạch sẽ đại lục này, linh khí mỏng manh cực kỳ cho dù là yêu quái lấy sinh mệnh lực ngoan cường của đại lục này cũng không cách nào sống ở đây ngàn năm chứ đừng nói đến vạn năm.

Nhưng Huyết Thụ Yêu này có thể sống sót đến đại nạn thọ nguyên của mình đương nhiên còn có những thủ đoạn khác, hiện tại xem ra đám Huyết Huyết Thụ Điều kia hẳn là chỗ mấu chốt sống sót của nó đối với Ngô Khí, dùng điểm mấu chốt để giết chết con Huyết Thụ Yêu này để sinh tồn, lẽ ra nó phải nổi giận sau đó trực tiếp tiêu diệt Ngô Khí nhưng quỷ dị chính là nó chỉ đuổi Ngô Khí đi mà thôi.

Nếu đổi lại là một tu sĩ đánh đá sợ khí thể kinh khủng của con Huyết thụ yêu này, nói không chừng sẽ nhanh chóng quay đầu bỏ đi, đáng tiếc Ngô Khí tuy tiếc tiếc tiếc mạng nhỏ, nhưng tuyệt đối không phải là một người sơ ý.

Trong lòng hắn suy nghĩ một chút, sau đó trong mắt Ngô Khí bỗng nhiên xuất hiện một ánh mắt mịt mờ nhìn về phía hồ u ám hỏa đang thiêu đốt hư không quanh người mình.

Khi nhìn thấy từng sợi Minh Diễm kia, Ngô Khí tựa hồ đã minh bạch cái gì khóe miệng hiện lên một tia ý cười quỷ dị.

Vù vù

Vung tay lên, Ngô Khí lập tức thu hồi U Minh Hỏa Hồ đang thiêu đốt hùng hực quanh người mình lại, sau đó lui về phía sau mấy bước, lúc này Ngô Khí giương mắt nhìn lại vừa vận nhìn thấy trong một con mắt dọc to lớn của huyết thụ yêu thụ cách đó không xa có một tia sợ hãi biến mất.

Nhìn thấy một màn này, Ngô Khí thâm nghĩ trong lòng: Quả nhiên con Huyết Thụ Yêu sống như vậy ít nhất mấy vạn năm, mặc dù bởi vì mảnh vỡ chiến trường cổ đại diện linh khí mỏng

manh mà không cách nào có được thực lực mạnh mẽ, nhưng dưới năm tháng chông chất cũng đã gành sinh qua cảnh giới tu sĩ Phản Hư kỳ.

Có thể khiến nó lộ ra sự sợ hãi là đương nhiên không thể nào là tu vi Nguyên Anh đỉnh phong của Ngô Khí kia có khả năng là U Minh Hỏa Diễm bị Ngô Khí dùng để rèn luyện Nguyên Anh trong Đan Điền, ngày đêm lại có vài đóa Minh Diễm chính thức không ngừng nảy sinh Cửu U Minh Hỏa đã dần tinh thuần lên, hôm nay Minh Diễm trong U Minh Hỏa mà Ngô Khí phóng ra cũng có được một tia Cửu U Minh Hỏa đặc tính.

Chắc hẳn chính tia đặc biệt này đã làm cho con Huyết thụ yêu này cường đại quý dị này lại đến đại hạn thọ nguyên.

Trong thần niệm vẫn là tin tức thiện ý ôn hòa không ngừng trấn an con Huyết thụ yêu này, chính mình lại không tiến thêm một bước, ngược lại càng lùi ra xa hơn một chút, thậm chí sau khi trực tiếp nhảy lên, không nhìn thấy con huyết thụ yêu kia một chút hóa thành một đạo hắc quang nhảy nhót vắn vẹo, trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng nó nữa, vậy mà trực tiếp rút lui.

Một con mắt dọc màu đỏ cực lớn trên mặt cây trăm người mới có thể ôm hết, sau khi nhìn thấy Ngô Khí hóa thành độn quang rồi đi rõ ràng hiện lên một tia buông lỏng, chẳng qua ngựa con lại đổi thành oán độc.

Ngô Khí đoán ngược lại là rất chính xác nó là một đầu Huyết Thụ Yêu trong mảnh vỡ đại lục cổ chiến trường này đã tồn tại ba vạn năm, trước kia nó bất quá chỉ là một cây mầm nhỏ trên cỏ kiếp số, vừa vắn bị một giọt máu huyết của đại năng cường giả vắn xuống không biết trải qua bao lâu rốt cuộc thai nghén ra linh trí cũng bắt đầu tu luyện.

Nếu nó không phải sinh ra ở trong một mảnh vỡ chiến trường cổ này mà là những thứ khác chỉ sợ Vận Mệnh cũng sẽ không bị thương vì những mảnh vỡ chiến trường mà nó sống ở đây bị Thiên Ma Tông tuyển chọn trở thành những cấm chế vô cùng lớn tuổi trên chiến trường rồi trực xuất ra ngoài vực ngoại hư không, nơi đó là một tia linh khí cô tịch trong hư vô cũng

không có, mặc dù nó có được một ít đại năng tinh huyết may mắn mở ra được linh trí từ bên trong tinh huyết kia, thậm chí nó còn nhận được một ít pháp quyết cổ cường giả tu luyện một mực tu luyện xuống.

Nếu như là ở địa phương khác hoặc là Thông Thiên đại lục chỉ sợ con Huyết thụ yêu này bây giờ đã là một phương đại yêu, thậm chí có thể so sánh với tông chủ Thiên Ma Tông một đời yêu đạo cự phách.

Đáng tiếc nó ở trong không gian chiến trường này không có một tia linh khí nào có thể tồn tại ba vạn năm đã là không dễ dàng gì có thể còn sống sót. Đúng là nó đã không chế căn nuốt máu huyết của sinh linh để nuôi dưỡng cho máu huyết của nó, mỗi khi đến thi đấu ở Thiên Ma Tông đều sẽ có không ít đệ tử chân truyền mạo hiểm đi vào, ngẫu nhiên nó cũng có thể mạo hiểm săn giết một hai người đạt được lượng lớn linh khí có thể sống lâu dài.

Nhưng nó lá gan nhỏ bé chút nào cũng không dám mạo hiểm giống như vừa rồi, mặc dù uy áp của nó tuyệt đối có thể áp đảo Ngô Khí nhưng bởi vì Minh Diễm Ngô bỏ thân mà nó buông tha.

Một lúc lâu sau, cuối cùng con mắt dọc bên trong mặt cây đã lộ ra vẻ hết sức thả lỏng, hiển nhiên là đã tin tưởng Ngô Khí, vị khách không quen này đã rời khỏi con mắt dọc, chớp mắt dọc vài cái, hiện ra từng tia từng tia tro tàn giống như một lão nhân Trì Mộ, phóng xuất ra tin tức mật mội bất đắc dĩ.

thọ nguyên của nó đến cực hạn, chính nó cũng có thể cảm giác được nếu như Ngô Khí không tiêu diệt đám Hấp Huyết Thụ Bức kia, nó còn có phương pháp khác kéo dài thọ nguyên của mình.

Nhưng hiện tại nó chỉ có thể lựa chọn ngủ say trong trí nhớ của nó có một loại thần thông có thể khiến nó thay đổi phương thức tiếp tục sống sót loại phương pháp này chính là nó trực tiếp để mình lâm vào ngủ say, tất cả khí cơ đều ngưng tụ cùng một chỗ hóa thành một hạt giống ngủ say trong lòng đất.

Chờ có sinh linh tu sĩ tới mang nó đi, hoặc là một ngày nào đó thiên địa đại biến tràn đầy linh khí, nó lại thức tỉnh tu luyện lần nữa.

Một thụ yêu sống ba vạn năm muốn lựa chọn phương thức tiếp tục tồn tại như vậy, nhưng lại làm cho người ta thể ngộ được Trường Sinh đại đạo gian nan, chúng sinh vì muốn thành đại đạo giãy dụa không biết bao nhiêu năm tháng.

Huyết thụ yêu có thân thể trăm người mới có thể ôm hết, lựa chọn ngủ say với thân thể cao tới ngàn trượng, sau đó con mắt dựng thẳng màu máu to lớn kia chậm rãi nhắm linh tính từ từ đi vào bên trong, khí tức sinh mệnh vốn cũng không nhiều, nhanh chóng thu liễm lại, ngưng tụ vào dưới đáy thân cây.

Khí tức thai nghén phát ra tựa hồ có thứ gì đó đang sinh ra.

Nhưng ngay lúc khí thể trên thân thụ yêu thu liễm lại toàn bộ, bỗng nhiên giống như phát hiện ra cái gì cây khô trợn mắt dục, cuống quýt mở mắt ra, liền thấy được cảnh tượng thân cây to lớn run rẩy điên cuồng làm nó nhìn thấy.

Biên giới Huyết Vạn sâm lâm chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện một tia Nhan u ám như làn sóng thời điểm căng ra, không ngừng lan tràn về khu vực trung tâm rừng rậm, tràn tới khu vực u ám kia, không ngừng cắn nuốt tất cả những cây đại thụ huyết hồng vốn là cực kỳ mục nát, lấy tốc độ mất thường có thể thấy được biến mất thành tro tàn vô hình.

Phiến rừng rậm huyết hồng này vốn vô cùng to lớn, từng cây đại thụ huyết hồng vây quanh đầu yêu thụ kia kéo dài ngàn dặm, nhưng lúc này rừng rậm này đang nhanh chóng biến mất từng cây đại thụ huyết hồng bị ngọn lửa u ám cắn nuốt từ chỗ rìa rừng rậm xuất hiện hắc bạch hỏa diễm cũng không lớn lắm chỉ là một tia hắc bạch hỏa tuyến rất yếu ớt mà thôi.

Nhưng bây giờ ngọn lửa hắc ám kia quả thực nồng đậm đến cực điểm không ngừng cắn nuốt từng cây đại thụ màu đỏ như máu, những cây đại thụ đã mục nát này dưới từng ngọn lửa căn bản không chịu nổi một hơi đều không chịu nổi nhao nhao hóa thành bụi bặm tiêu tán hầu như không còn.

Trong nháy mắt, rừng rậm Huyết Tử khổng lồ chỉ còn lại có một cây đại thụ che trời giữa khu vực trung tâm đứng vững dưới thương khung chừng ngàn trượng, có tới mười thụ yêu to lớn mới có thể ôm hết.

Tại biên giới mấy trăm dặm bên ngoài rừng rậm, Ngô Khí lẳng lẳng đứng ở không trung, trong một đôi mắt đen tràn đầy tàn nhẫn nhìn về phía xa xa, ánh mắt của hắn tựa hồ xuyên qua không gian nhìn thấy cảnh tượng chỗ sâu trong rừng rậm kia.

Một tia U Minh hỏa diễm vọt tới quần quanh như một mảnh hắc ám hỏa hồ mục tiêu tự nhiên chỉ có một con thụ yêu đã gần như sụp đổ kia.

Oanh oanh oanh oanh!

Thân cây to lớn điên cuồng run rẩy, từng cây gỗ lớn từ mặt đất rơi xuống lúc đầu còn có thể phát ra tiếng vang thật lớn cùng đập ra từng cái hố to, nhưng đến sau đó những nhánh cây tráng kiện kia ngã xuống lại đều vỡ vụn chỉ có thể gia tăng một mảnh tro bụi cho mặt đất mà thôi.

Lúc trước nó đã bắt đầu thu liễm sinh mệnh khí cơ, giờ phút này nó cũng không ngăn cản được khí tức sinh mệnh của bản thân đều truyền vào gốc cây, tận mắt thấy những ngọn lửa u ám thiêu đốt đến nó chỉ có thể phát ra tiếng gầm rú không cam lòng, đã mục nát mất đi tất cả năng lượng, thân cây to lớn căn bản không lực ngăn cản những ngọn lửa u minh kia.

Gần như trong nháy mắt, ngọn lửa đen sì bao trùm thân cây yêu thụ, trong nháy mắt, một gốc huyết thụ cuối cùng trong cánh rừng rậm này biến mất.

Hic...

Một tiếng gào rú kinh thiên động địa vang vọng bầu trời chợt dừng lại, trong tiếng gào rú không cam lòng cùng oán hận phóng lên cao quả thực là nồng đậm đến cực điểm sinh linh sống sót hơn ba vạn năm, sinh linh yêu quái phát ra oán hận rồi thêm vào thân Ngô Khí một chút liên khiến Ngô Khí cảm giác nghiệt lực trên người mình nồng đậm không biết bao nhiêu lần.

Nhưng đồng thời bởi vì tàn sát sinh linh cường đại, sau đó thần hồn lực của hắn giống như bị cái gì kích thích bắt đầu tăng vọt lên.

Khi Minh Diễm hóa thân thể cực lớn của thụ yêu thành tro bụi, trong mắt Ngô Khí lập tức hiện lên tinh quang không thèm để ý đến nghiệt lực đang tăng vọt trong miệng phát ra một tiếng cười lạnh hắc hắc không có chút áy náy nào khi sử dụng âm mưu quỷ kế chiến thắng đối thủ, ngược lại rất là đắc ý trong miệng nói: Vận khí tốt, tiểu gia vận khí tuyệt đối là đứng đầu thế mà lại đụng phải một đầu thụ yêu vạn năm đại hạn sắp tới, ngược lại muốn nhìn xem để lại thứ gì tốt như vậy.

Trong miệng lầm bầm thân hình một chút cũng không chậm trễ chút nào trực tiếp nhảy lên độn quang màu đen quen thuộc quay về trong rừng rậm đã bị hắn đốt sạch.

Thứ nhất đến khu vé số vài ngày không có động tĩnh gì, chư vị huynh đệ xin một tấm nguyệt phiêu nện xuống.

Mảnh vỡ đại lục Thượng Cổ chiến trường, bên trong linh khí mỏng manh đến cực điểm, sinh linh có thể sinh tồn ở chỗ này đều cực kỳ ương ngạnh. Nhưng sau khi chết, lại sẽ dùng tốc độ nhanh nhất mục nát, trở về giữa thiên địa. Giống như hiện tại, bị Ngô Khí dùng U Minh Hỏa đốt một cái rừng rậm Huyết Vân sạch sẽ, trước mắt tức còn có ngàn vạn đại thụ huyết hồng đứng vững, nhưng hiện tại, lại chỉ có bụi bặm đầy đất, giống như đúc với hoang mạc khác.

Hắc quang chỉ nhảy vài cái trên không trung, đã đến khu vực trung tâm rừng rậm, nào có một mảng lớn bụi bặm, dày vô cùng, rõ ràng có sự khác biệt với nơi khác. Quang mang tán đi, thân hình Ngô Khí hiện ra, không lập tức đi xuống xem xét, mà dừng ở không trung, thần hồn lực to lớn tràn ra, cẩn thận dò xét phía dưới.

Dù sao cũng là một thụ yêu sống mấy vạn năm, mặc dù trong mảnh vỡ chiến trường thượng cổ này linh khí mỏng manh đến sắp chết, nhưng Ngô Khí lại không dám có chút chủ quan nào.

Lực lượng thần hồn như tấm lưới lớn, bao phủ toàn bộ khu vực này, lại như thủy ngân trút vào lòng đất. Tất cả tồn tại phía dưới kia, đều lộ ra rõ ràng trong đầu Ngô Khí. Không biết thần niệm của hắn đảo qua cái gì, trên mặt Ngô Khí hiện lên một tia vui mừng, nhưng vẫn không có xuống dưới. Mà tiếp tục dò xét, cho đến sau khi lực lượng thần hồn đảo qua đảo lại mấy lần, Ngô Khí mới lộ ra vẻ yên tâm.

Thân thể chậm rãi hạ xuống, lần nữa giẫm lên mặt đất khu vực trung tâm rừng rậm này, trước mắt hắn, có một ngọn núi nhỏ do bụi bặm huyết hồng chồng chất thành. Chính là thân thể Thụ Yêu trước đó sau khi bị Minh Diễm thiêu đốt, lưu lại căn bã.

Hô bàn tay hướng về phía huyết hồng tiểu sơn trước mặt vung lên một cái, lòng bàn tay chân nguyên phòng lên, lập tức sinh ra một cỗ gió mạnh cuốn tới, lập tức đem ngọn núi nhỏ này thổi san bằng.

Tiểu Sơn đi, mặt đất bằng phẳng phía dưới hiển lộ ra, Ngô Khí cũng không đi qua, chỉ là đưa bàn tay ra, lòng bàn tay hướng về nơi đó. Năm ngón tay biến thành trảo, nắm chặt hư hư một cái, lập tức ở lòng bàn tay của hắn, một cỗ hấp lực mạnh mẽ sinh ra, hấp lực này mãnh liệt tuôn ra, đi thẳng về phía lòng đất khu vực kia.

Đột ngột vang lên một tiếng kịch liệt, đã thấy mặt đất bỗng nhiên nứt ra một cái hố không nhỏ. Trong cái hố này, một cái bóng to bằng nắm tay bỗng nhiên bay ra, lóe lên rồi biến mất, rơi vào trong tay Ngô Khí.

Trong nháy mắt khi đám vật kia rơi vào tay, ánh mắt Ngô Khí và lực lượng thần niệm đồng thời rơi xuống phía trên đó. Cơ hồ ngay lập tức, Ngô Khí ngây ngẩn cả người, tựa hồ có cảm giác không dám tin tưởng, nhưng lập tức, trên mặt Ngô Khí liền xuất hiện vẻ mừng như điên.

Bàn tay mở ra, hiển lộ ra vật kia, lại là một tinh thể bất quy tắc lớn chừng nắm tay, toàn thân màu máu, bên trong tựa hồ có cương chi khí lưu động. Một loại khí tức sinh mệnh cổ xưa hiển hiện ở phía trên, nhưng lại không cách nào cảm ứng được một tia linh trí. Hoàn toàn là một vật chết, nhưng bên trong ẩn chứa sinh mệnh tinh khí, lại như là viên cổ yêu thú, cực kỳ kinh người.

Vuốt vuốt tinh thể huyết hồng lớn chừng quả đấm trong tay, trên mặt Ngô Khí chớp động mừng như điên, coi như là lúc trước từ lúc đồng tử áo liệm nào cướp được quan tài đạo khí Thiên Thi kia, Ngô Khí cũng không lộ ra vẻ vui mừng như vậy, chỉ có lúc đoạt được sự kiện trọng đại như truyền thừa Vạn Diệu tự này, Ngô Khí mới lộ ra thần sắc kích động như vậy.

Sinh mệnh tinh khí, tinh khí sinh mệnh tinh thuần tốt, cái này, hắn là. Là yêu hạch trong miệng con Huyết thụ yêu kia lại nhai, một hồi kinh hãi không hiểu, một hồi nhắm hai mắt lại, chăm chú cảm ứng khí tức ẩn chứa trong tinh thể trong tay.

Không sai, sinh mệnh tinh khí trong này quá lớn, sinh linh bình thường căn bản không chịu nổi, càng không có khả năng tích góp từng tí một. Cho dù là yêu thú cảnh giới Phản Hư

cũng không thể nào tích góp được., Sau khi chết cũng vô pháp ngưng tụ ra một quả yêu hạch lớn như vậy. Chỉ có sinh linh giống như đầu Huyết Thụ Yêu này mới có thể, sống mấy vạn năm, chỉ sợ nó đã đem linh khí có thể cướp đoạt trong khu vực này đoạt tới, đều hóa thành tinh khí sinh mệnh của mình, kéo dài thọ nguyên cho mình.

Mảnh vỡ chiến trường thượng cổ này đại lục quá kỳ dị, rõ ràng linh khí mỏng manh đến cực điểm, lại có thể sinh ra sinh linh cường đại như vậy. Còn chỉ là khu vực này mà thôi, nếu là đến khu vực hạch tâm, chẳng phải thật sự sẽ đụng phải ma vật có thể so với chiến lực của phản hư tu sĩ hoặc yêu thú.

Ngô Khí lẩm bẩm trong miệng, từng ý niệm trong đầu tuôn ra, nhưng suy đoán càng ngày càng nhiều. Một ý nghĩ cuối cùng xuất hiện, Ngô Khí lập tức may mắn khi tiến vào nơi này, không chút kiêng nể gì trực tiếp đi tìm đồng tử Thọ Y cùng Triệu Dương kia, mà tùy ý chọn một mục tiêu gần mình một chút, một đường săn bắn tới đây, giống như một đệ tử thật sự tham gia thí luyện.

Nếu như hắn bắt đầu tiến vào nơi này, trực tiếp phóng lên độn quang, không kiêng nể gì cả đi tìm thù. Chỉ sợ trên đường đi sẽ gặp phải sinh linh cường đại Yêu thú, trực tiếp bị chém giết.

Hắn có thể giết chết huyết thụ yêu sống sót này ít nhất cũng mấy vạn năm, con thụ yêu này mặc dù khí tức cường đại, nhưng cũng là chỉ có vẻ ngoài của nó mà thôi. Căn bản không có năng lực chiến đấu, dựa vào một đám yêu thú hút máu bị minh diễm của Ngô Khí đốt cháy sạch sẽ, đại nạn thọ nguyên đã đến, còn bị Ngô phỉ nhìn ra sợ hãi minh diễm.

Đầu tiên là cố ý rút đi làm tê liệt nó, sau đó trực tiếp lấy Minh Diễm thiêu đốt rừng rậm, bản thân ở ngoài mấy trăm dặm quan sát, mặc dù Thụ Yêu nổi giận, trước khi chết phản kích, cũng không tìm thấy người Ngô Khí. Chỉ có thể ôm hận bị thiêu chết, lưu lại một viên yêu hạch sinh mệnh tích góp mấy vạn năm, uống phí cho Ngô Khí một cách vô ích.

Nắm yêu hạch trong tay, Ngô Khí lập tức suy tư, mục đích hắn tới nơi này đầu tiên tuyên là vì trả thù, vì ngăn chặn hậu hoạn mà đến. Bất kể là vị đồng tử Thọ Y kia hay Triệu Dương kia,

đều đối với Ngô Khí có thể nói là đã đến tình trạng hận thấu xương. Bất kể như thế nào, hai người bọn họ đều sẽ không bỏ qua Ngô Khí.

Ngô Khí đã sớm biết như vậy, cho nên lúc trước lấy Đại Thi Ma Thủ trấn áp hai người, thừa cơ động chút tay chân, gieo xuống trên thân hai người một ít gì đó. Ngô Khí vừa tiến vào nơi này, liền rõ ràng cảm ứng được hai người đang ở vị trí, tự tin với thủ đoạn thần thông của hắn, muốn thu thập hai bại tướng dưới tay đương nhiên không phải là vấn đề. Bất quá bây giờ xem ra, kế hoạch tựa hồ phải làm ra một ít thay đổi.

Suy tư một hồi, Ngô Khí bỗng nhiên mở hai mắt ra, ánh mắt chẳng biết tại sao lại rơi vào trên viên yêu hạch huyết hồng trong tay hắn.

Trong viên yêu hạch này không chỉ có con thụ yêu kia tích góp sinh mệnh tinh khí vạn năm, còn có khí tức thượng cổ trong đó, đối với tu sĩ mà nói, cũng là một sự giúp đỡ lớn. Không bằng nhân cơ hội này, trực tiếp phá vỡ hoá thần.

Ý nghĩ này nảy sinh ra, lập tức áp chế không nổi, điên cuồng chiếm cứ tâm thần Ngô Khí. Một đầu Thụ Yêu sống mấy vạn năm, mặc dù là hoàn toàn không lông, mảnh vỡ chiến trường thượng cổ đại lục, nhưng nơi này dù sao cũng là từ trong thượng cổ kiếp số lưu lại., Có rất nhiều chỗ kỳ dị, giống như yêu hạch trong tay Ngô Khí, bên trong tinh khí sinh mệnh tuyệt đối tinh thuần đến cực điểm, hơn nữa bên trong có khí tức thượng cổ, nếu như mang ra bên ngoài, cũng không biết sẽ có bao nhiêu tu sĩ tranh đoạt, cho dù là Phản Hư cường giả cũng sẽ không kiên nhẫn được mà động thủ.

Ngô Khí chỉ là một tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong, dùng miếng yêu hạch này bẻ quan, cơ hồ là ván đã định có thể tấn thăng lên cảnh giới Hóa Thần. Biết được điểm này, Ngô Khí liền không cách nào đè nén ý nghĩ này.

Hắn cũng là người quyết đoán, sau khi hạ quyết tâm, lập tức động thủ.

Bàn tay khẽ lật, lập tức thu viên yêu hạch kia vào. Cái đầu ngẩng lên, nhìn về phía cuối khu vực hoang mạc, nơi đó, có

một tòa hoang sơn cao lớn.

Độn quang bay lên, vắn vẹo nhảy lên, lập tức bay về phía hoang sơn kia.

Khác với huyết thụ yêu nghỉ lại ở rừng rậm huyết hồng kia, ngọn núi hoang cao lớn này chỉ là một ngọn núi hoang mà thôi. Có lẽ thời thượng cổ, ngọn núi này sẽ là một nơi tràn đầy linh khí, có rất nhiều sinh linh cường đại hoặc yêu thú tộc đàn ở đây nghỉ lại, nhưng hiện tại, cũng chỉ là một ngọn núi bị lực lượng năm tháng phá hủy mà thôi.

Sơn thể xám vàng, phía trên chỉ có cát sỏi cùng đá vụn, che kín mạng nhện hoa văn rạn nứt, không có một ngọn cỏ, hoàn toàn không có đất lông. Khí tức phát ra đều là mục nát và tử vong, đã là một tòa tử sơn.

Hai chân Ngô Khí đạp lên núi, đưa mắt nhìn lại, ngoại trừ cát đá vụn thì cái gì cũng không nhìn thấy. Bất quá cho dù như vậy, Ngô Khí vẫn phóng xuất ra thần niệm, cẩn thận quét qua lại ngọn núi hoang này mấy lần, cho đến khi xác nhận không có chỗ nào khác thường, mới buông xuống một tia tinh giới.

Vốn tu sĩ bế quan tu luyện, muốn lựa chọn phá quan nhất định phải phù hợp yêu cầu mới được. Bất quá Ngô Khí là quyết định lâm thời, hơn nữa nơi đây rộng lớn vô cùng, chín mảnh vỡ chiến trường thượng cổ trên đại lục, lại chỉ có mấy trăm người ở trong đó, phân bố cực tán, cho dù thật sự phải gặp, chi sợ cũng phải mấy ngày sau.

Bất quá vì cẩn thận nhìn lại, Ngô Khí còn nghiêm túc lựa chọn một phen, sau một lát, thân hình Ngô Khí bỗng nhiên xuất hiện ở sườn núi.

Cũng không có động tác gì khác, chỉ là tâm niệm vừa động, nhất thời trên bờ vai hần quần quanh Hóa Thi Đằng bỗng nhiên động. Thân cây màu đỏ sậm mở ra, đón gió dài ra, trong nháy mắt liền biến thành một con cự mãng kinh khủng, thân dây leo cực kỳ cứng rắn dựng thẳng lên, sau đó chui xuống mặt đất.

Trên núi hoang này một tia linh khí cũng không có, chính là một tòa tử sơn, những vách đá phía trên cũng là mềm xộp vô

cùng. Hoàn toàn không thể gánh nổi hóa thi đằng, bất quá ba tức thời gian, dưới chân Ngô Khí đã có thêm một cái lỗ lớn.

Ngô Khí đi theo Hóa Thi Đằng, thân hình nhảy lên một cái, liền vào bên trong đại động kia. Thân hình di động, sau một lát, thân ảnh Ngô Khí liền xuất hiện trong lòng ngọn núi hoang này. Thân núi vô cùng mềm mại đã bị Hóa Thi Đằng Sinh lấy ra một cái động lớn, bên trong không gian u ám, trông trái không gì sánh được.

Động lớn trước mắt tự nhiên là hẳn không chế Hóa Thi Đằng đào ra, lại có ý niệm muốn làm cho Hóa Thi leo núi Phong Mệnh trong đầu, Ngô Khí liền trực tiếp đi thẳng đến chỗ sâu trong động lớn này, ngồi xếp bằng xuống, nhẹ nhàng vuốt ve trên nhẫn trữ vật, sau khi một sợi kim quang hiện lên, Ngô Khí mới bắt đầu chìm xuống tâm thần, tiến vào trong trạng thái bế quan.

Không cần chuẩn bị thừa thãi, Ngô Khí vốn có tu vi Nguyên Anh đỉnh phong, tích lũy đã đủ rồi. Chỉ cần cơ duyên đến, bất cứ lúc nào cũng có thể tấn thăng Hóa Thần.

Hai tay hắn bung viên yêu hạch huyết hồng thụ yêu, khí tức trên người Ngô Khí bắt đầu biến mất, tim đập thành thịch, tất cả đặc thù của sinh linh đều biến mất.

Thứ hai đến khi chưa hoàn thành.

Một, hai, hai, ba...

Trên mảnh võ đại lục trên chiến trường, khắp nơi đều có thể thấy được hoang mạc huyết hồng, một khối khu vực trong đó, tại hoang mạc, đứng thẳng một tòa hoang sơn cao lớn.

Một khối đại lục thí luyện này được Thiên Ma tông lựa chọn làm tông môn đại bí, chỉ có tại mỗi ngàn năm một lần khánh điển mới có tu sĩ nhân loại giáng lâm. Đều là đệ tử Thiên Ma Tông, nhưng có chín khối đại lục, rộng lớn vô cùng, mấy trăm đệ tử chân truyền, muốn cùng đụng nhau, ít nhất cũng có mấy ngày thời gian.

Mảnh hoang mạc này tạm thời không có đệ tử chân truyền xuất hiện, cho nên, ngoại trừ quanh hiu vô biên vô hạn ra, không còn khí tức nào khác.

Bất quá cũng có ngoại lệ, trong ngọn núi hoang cao lớn kia, ai cũng không cách nào nhìn thấy trong lòng núi. Có một không gian u ám, bên trong giờ phút này đang phát sinh một cảnh tượng kinh người.

Một bóng người mơ hồ ngồi ngay ngắn trên mặt đất, hai tay bụng lấy một vật giống như vậy, trong bóng người này một chút khí tức người sống cũng không có. Không có tim đập, không có hô hấp, không có mạch đập, giống như huyết dịch trong cơ thể hẳn cũng ngừng lưu động. Hoàn toàn giống như một cỗ thi thể, hoặc là chỉ là một khối đá hình người mà thôi.

Nhưng hai tay bóng người này bụng lấy vật như vậy, lại tràn ra từng sợi khí tức huyết hồng. Nếu những khí tức này bị tu sĩ khác nhìn thấy, nhất định sẽ lập tức hai mắt sung huyết, muốn lập tức chiếm làm của riêng. Bởi vì đó là sinh mệnh tinh khí, hơn nữa là tinh khí sinh mệnh tinh thuần đến cực điểm.

Phàm là tu sĩ, bất luận tiên ma, muốn tăng cao tu vi, con đường nhanh nhất không thể nghi ngờ là cắn nuốt tinh khí sinh mệnh luyện hóa. Bởi vì đó là linh khí bản nguyên nhất, mặc kệ loại thiên địa linh khí nào bổ sung cho tu sĩ, đều không bằng tinh khí sinh mệnh. Bởi vì tu sĩ chỉ cần đem tinh khí sinh mệnh

hút vào trong cơ thể, liền có thể làm cho tu vi của mình tăng vọt, hầu như đều không cần luyện hóa.

Cũng chính vì vậy, mới có nhiều ma đầu cầm người sống như vậy tu luyện. Những ma đầu kia thi triển rất nhiều ma công thần thông, đều là muốn cướp đoạt sinh mệnh tinh khí của những người sống, để cho tu vi của mình tăng vọt. Nhưng bất kể là phạm nhân bình thường hay là tu sĩ kia, khí tức sinh mệnh của bọn họ, đều không thể tránh khỏi xuất hiện tạp chất, những tạp chất này nếu cùng bị tu sĩ hấp thu, sau này sẽ tạo thành đại họa.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao, những ma đầu tu vi ngay từ đầu tăng vọt, về sau hầu như không có một ai có kết quả tốt. Nếu không phải chọc giận chúng tu sĩ khác chém giết, không phải là tự mình tẩu hỏa nhập ma mà chết sao.

Nhưng trong không gian u ám này, từ trong vật sự chỉ lớn chừng nắm tay tràn ra sinh mệnh tinh khí, lại vô cùng tinh thuần, quả thực ngay cả một chút tạp chất cũng không tìm được. Tinh thuần đến cực điểm, bất cứ tu sĩ nào chỉ cần hít vào thể nội, có thể hoàn mỹ hấp thu những tinh khí này, làm cho tu vi của mình tăng vọt.

Nhưng bóng người mơ hồ kia, tất cả tinh khí sinh mệnh từ trong vật đó tràn ra đều tiến vào trong cơ thể người nọ. Nhưng hẳn lại thật sự giống như một cỗ thi thể hoặc là một tảng đá, hoàn toàn không có động tĩnh gì, một chút biến hóa cũng không có.

Trong nháy mắt, ở trong không gian u ám này, đã trôi qua mấy canh giờ. Ngay trong mấy canh giờ này, từ trong vật to bằng nắm tay kia tràn ra sinh mệnh tinh khí, đã đủ để tạo ra một Nguyên Anh tu sĩ. Bất quá cho dù như vậy, vật kia cũng giống như không phát sinh biến hóa gì, mà bóng người mơ hồ kia, cũng giống như vậy.

Lúc này, trong cơ thể Ngô Khí, Hoang Cổ Tàn Quyết điên cuồng vận chuyển, ở trên mảnh võ chiến trường thượng cổ hầu như không có một tia thiên địa linh khí này, Ngô Khí lại vô cùng xa xỉ thu nạp tinh khí sinh mệnh cực kỳ tinh khiết để tu

luyện, nếu cảnh tượng này bị tu sĩ khác nhìn thấy, nhất định sẽ mắng to Ngô Khí phí phạm.

Một tiểu chu thiên nhị đại chu thiên... Hoang Cổ tàn quyết vận chuyển, chu thiên không ngừng, ở trong cơ thể hắc, từng luồng từng luồng chân nguyên tinh thuần phảng phất như đại giang đại xuyên, lao nhanh không ngớt. Từ đan điền đi ra, kinh qua bách mạch thể nội, thẩm thấu khiêu huyết, rèn luyện, phục hồi đan điền, làm một chu thiên.

Ban đầu, chỉ cần thời gian nửa nén hương là Ngô Khí có thể vận chuyển một chu thiên lớn, nhưng đến sau đó, số lượng chân nguyên trong cơ thể hắc giống như càng ngày càng ít, dần dần trở nên vô cùng sền sệt, Nhan Phi cũng trở nên càng thêm nồng đậm, vốn là đen nhánh, đến bây giờ lại trở nên như dầu đen vậy.

Tiếp tục vận chuyển, đan điền ra, trải qua bách mạch trong cơ thể, tắm bổ huyết khiêu, rèn luyện, vào Nê Hoàn cung, đại triển thần hồn, phục hồi đan điền, đại chu thiên này xuống, ít nhất hao phí mấy canh giờ, có thể nói là vô cùng gian nan.

Nhưng lúc này sau khi Ngô Khí vận chuyển xong mỗi một đại chu thiên, khí tức trên người hắc hung hăng lớn mạnh một phần, chỉ là bị áp chế trong cơ thể, không cách nào bộc phát ra mà thôi.

Hai tay Huyết thụ yêu bưng lấy yêu hạch do tinh khí sinh mệnh tích góp nhiều năm hóa thành, bên trong có từng sợi tinh khí sinh mệnh tinh thuần không gì sánh được tràn vào trong cơ thể Ngô Khí, làm tu vi của hắc hầu như không ngừng tăng vọt. Dù là Ngô Khí đã quen tu vi của mình tăng trưởng nhanh chóng, giờ phút này cảm thụ được khí tức thể nội lớn mạnh, cũng bị hung hăng kinh ngạc một phen.

Ngồi ngay ngắn một ngày, trong cơ thể Ngô Khí, chân nguyên lưu chuyển trong kinh mạch hắc đã dinh dính đến cực điểm, giống như dầu đen thật sự, ở trong đó, bắt đầu xuất hiện từng hạt kết tinh, vô cùng nhỏ bé. Nhưng giờ phút này, toàn bộ tinh thần lực của Ngô Khí đều chìm vào trong cơ thể, hết thảy tình huống đều không thể giấu diếm được hắc.

Bên trong chân nguyên sền sệt như dầu đen, bắt đầu ngưng tụ ra từng hạt từng hạt kết tinh màu đen, Ngô Khí hầu như lập tức biết được.

Hóa Thần tinh

Một ý niệm bỗng nhiên hiện lên trong tâm thần Ngô Khí, lại có một ít tin tức bị ký ức đại dương mệnh mông của hắn lật ra, là những vật liên quan đến tinh thể hắc ưng xuất hiện trong chân nguyên của hắn.

Hóa Thần Tinh, chỉ có đồ vật trong cơ thể tu sĩ Hóa Thần mới có thể có được, đó là linh vật sau khi Chân Nguyên tinh thuần đến một trình độ nhất định bắt đầu ngưng kết ra. Mỗi một hạt Hóa Thần Tinh, bên trong ẩn chứa Chân Nguyên linh khí nồng đậm vô cùng, nếu bạo phát ra, nói không chừng có thể vượt qua khổ tu của một tu sĩ Nguyên Anh trọn vẹn một năm.

Mà Hóa Thần Tinh cũng là một thứ để cân nhắc chiến lược giữa rất nhiều tu sĩ Hóa Thần kỳ, có rất nhiều tu sĩ Hóa Thần cùng giai, nhưng giữa bọn họ lại có không ít người có chiến lược chênh lệch khá lớn. Ngoại trừ thần thông cùng binh khí khác biệt, khác biệt lớn nhất chính là trong cơ thể ẩn chứa bao nhiêu Hóa Thần Tinh.

Bình thường mà nói, tu sĩ linh căn tư chất xuất chúng, lúc tiến vào Hóa Thần cảnh giới, thể nội sẽ ngưng tụ xa xa vượt qua Hóa Thần hư sĩ bình thường.

Nghe đồn nhân tài đầu tiên của Ma đạo, năm đó lúc Nguyên Ma Hạ Hầu tấn thăng Hóa Thần, trong cơ thể Hạ Hầu Vô Uyên trực tiếp ngưng tụ một vạn tám ngàn hạt Hóa Thần tinh, số lượng khổng lồ như vậy, cho dù là tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ trong cơ thể cũng không cách nào ngưng tụ ra. Điều này cũng càng thêm xác thực danh hiệu của đệ nhất thể hệ trẻ tuổi của Hạ Hầu Vô Uyên Ma Đạo.

Trong cơ thể một tu sĩ Nguyên Anh nếu bắt đầu ngưng tụ hóa thần tinh, có nghĩa là tu sĩ này bắt đầu tấn thăng lên Hóa Thần. Mà những yêu thú hung tàn kia, cũng thích săn giết tu sĩ nhân loại, đặc biệt là tu sĩ cảnh giới Hóa Thần trở lên, nếu ra ngoài rèn luyện tiến vào một ít hiểm địa có yêu thú cường đại xuất

hiện., Mức độ hung hiểm so với các tu sĩ khác không ít, chỉ có thể nhiều hơn. Bởi vì những yêu thú cường đại kia đối với Hóa Thần tu sĩ trong cơ thể là có tình độc chuông, giống như tu sĩ nhân loại thích săn giết yêu thú, lấy được nội đan yêu hạch của chúng nó.

Sao lại như vậy... dễ dàng như vậy.

Lúc này Ngô Khí cũng bị Hóa Thần Tinh xuất hiện trong cơ thể mình làm cho kinh sợ. Trước khi hấn bế quan, đã đoán được có yêu hạch tinh thần sinh mệnh ngưng tụ nhiều năm của Huyết Thụ Yêu kia tương trợ, hấn muốn tấn thăng Hóa Thần cảnh giới có lẽ không khó. Nhưng cũng không nghĩ tới, chỉ bế quan một ngày, vậy mà đã bắt đầu rồi.

Lúc này hấn đang chìm vào tu luyện, căn bản không cho hấn suy nghĩ nhiều, trong kinh mạch hấn xuất hiện hạt Hóa Thần Tinh đầu tiên chảy trong dòng nước lũ chân nguyên, trong cơ thể hấn giống như trong chớp mắt mở ra một cánh cửa, triệt để cuồng bạo.

Oanh một tiếng nổ vang vô hình, từ trong cơ thể Ngô Khí, từng luồng từng luồng lực hút cường đại không gì sánh được sinh ra. Tất cả lực hút mãnh liệt nơi mà đi, đều là một chỗ, đó chính là hai tay Ngô Khí đang cầm huyết thụ yêu hạch lớn chừng quả đấm kia.

Trong viên yêu hạch này, cái khác không có, có chỉ là sinh mệnh tinh khí giống như đại dương mênh mông. Dưới lực hút khủng bố kia, bên trong lập tức cũng có phản ứng, một cỗ tinh khí sinh mệnh cực kỳ tinh thuần trào ra, tụ tập cùng một chỗ, như dòng lũ, hung hăng rót vào thể nội Ngô Khí.

Lúc này tàn quyết Hoang Cổ tàn tựa như vì bị kích thích mà điên cuồng lên, chân nguyên nguyên vốn ngưng tụ thành thần tinh càng ngày càng ít, dưới sự bổ sung của tinh khí sinh mệnh giống như dòng lũ kia, vậy mà càng trở nên nồng đậm hơn so với trước. Mà lực vận chuyển của Hoang Cổ tàn quyết bao phủ xuống, tất cả chân nguyên lại điên cuồng dâng lên.

Đan điền xuất ra, trải qua bách mạch thể nội, tư nhuận huyết khiếu, rèn luyện, vào Nê Hoàn cung, lớn mạnh thần hồn, trở

về đan điền.

Trong nháy mắt mỗi một đại chu thiên chấm dứt, Ngô Khí liền nghe thấy trong cơ thể truyền đến từng tiếng vang chói tai, tâm thần trầm xuống, lập tức nhìn thấy trong kinh mạch của hắn, từng hạt Hóa Thần Tinh như kim cương đen nhánh xuất hiện, trống rỗng ngưng tụ ra, xen lẫn trong dòng lũ Chân Nguyên đen nhánh.

Bởi vì những Hóa Thần Tinh này xuất hiện, Chân Nguyên vận chuyển càng thêm gian nan, nếu dựa theo tốc độ bình thường, chỉ sợ phải nửa ngày mới có một chu thiên. Nhưng Hoang Cổ Tàn quyết kia không biết xuất hiện biến hóa gì, vậy mà sinh ra lực lượng vận chuyển vô cùng mạnh mẽ, bao phủ xuống, tốc độ vậy mà không giảm xuống chút nào.

Lại một chu thiên, sau một trận tiếng vang rách rưới, bên trong kinh mạch Ngô Khí, lại sinh ra gần trăm hạt Hóa Thần Tinh. Nếu lúc này Ngô Khí đếm, sẽ phát hiện, mỗi một chu thiên kết thúc, trong cơ thể hắn sẽ sinh ra trọn vẹn chín mươi chín hạt Hóa Thần tinh, một hạt không nhiều, một hạt không ít.

Trong một ngày, trong cơ thể hắn đã vận chuyển trọn vẹn mười đại chu thiên, sinh ra chín trăm chín mươi chín hạt Hóa Thần Tinh. Số lượng như vậy, đã giống với lúc tu sĩ bình thường tấn thăng Hóa Thần sẽ ngưng kết ra Hóa Thần Tinh. Nhưng quá trình Ngô Khí tấn thăng Hóa Thần, bất quá chỉ mới bắt đầu mà thôi.

Khí tức trong cơ thể hắn nhanh chóng biến hóa, nhưng cũng chỉ là thoát ly Nguyên Anh đỉnh phong mà thôi, còn lâu mới đạt tới cảnh giới Hóa Thần.

Hoang Cổ Tàn Quyết còn đang điên cuồng vận chuyển, điên cuồng thu nạp sinh mệnh tinh khí trong yêu hạch Huyết Thụ Yêu ở hai tay hắn, từng đại chu thiên kết thúc, bên trong kinh mạch Ngô Khí, lại là từng đợt răng rắc nổ vang, chín mươi chín hạt Hóa Thần Tinh liền sinh ra.

Cứ như vậy, vòng đi vòng lại, Hóa Thần tinh trong cơ thể Ngô Khí bắt đầu gia tăng với tốc độ kinh khủng.

canh ba kết thúc yêu cầu chư vị huynh đệ phá lệ đáp vé chưa xong.

Một, hai, hai, ba...

Mỗi một tu sĩ Hóa Thần, bất luận tiên ma, trong cơ thể đều ngưng kết hóa thần tinh, đó là căn cứ có thể so sánh chiến lực giữa rất nhiều tu sĩ Hóa Thần có khác biệt. Thông thường mà nói, tu sĩ có linh căn tư chất càng xuất chúng, lúc tấn thăng hóa thần, trong cơ thể sẽ ngưng kết càng nhiều Hóa Thần Tinh.

Tu sĩ Hóa Thần bình thường, lúc đột phá, phần lớn ngưng kết Hóa Thần Tinh chỉ khoảng một ngàn hạt. Mà thiên tài đỉnh phong, những thiên kiêu tuyệt thế, tiên ma hai đạo đều là thiên tài hàng đầu.

Đại đệ tử thủ tịch Thiên Ma Tông, Nguyên Ma Hạ Hầu Vô Uyên, lúc đột phá Hóa Thần, trong cơ thể ngưng tụ một vạn tám ngàn hạt Hóa Thần Tinh. Đại đệ tử thủ tịch của Thái Vô Cung, Trích Tiên Trường Sinh, đồng dạng tại lúc tấn thăng Hóa Thần cảnh giới, trong cơ thể ngưng tụ một vạn tám ngàn hạt Hóa Thần Tinh.

Hai người này chính là hai người mạnh nhất trong thế hệ tu sĩ trẻ tuổi của Thông Thiên sơn mạch, tuyệt thế thiên kiêu, chân nhiếp Tiên Ma lưỡng đạo. Nhân vật thiên tài còn lại, như vị nhị đệ tử của Thiên Ma điện kia,, Sinh ra trong Thuần Dương thể Tiên Thiên Xích Tử, Ân Tiểu Bảo, còn có thiếu chủ Thiên Tinh Cung Chu triệt để phù phù tuyệt sơn thiếu sơn thiếu chủ Lệ Mạc Vạn Kiếm Tông kiếm tử Độc Cô kiếm đạo Bạch gia thiếu chủ Bạch Chiến đạo, Đường gia thiếu chủ Đường Như Ngọc, những người này, tại thời điểm nhập hóa thần, đều ngưng tụ hơn một vạn hạt Hóa Thần Tinh. Nhưng có Hạ Hầu Vô Uyên cùng vị Lữ Trường Sinh kia, bọn họ bậc này kinh tài diễm thiên kiêu, cũng chỉ có thể khuất phục đến tầng thứ hai.

Tiên Ma hai đạo khôi thủ, Thiên Ma Tông và Thái Vô Cung, thế hệ này mỗi người đều chấp Ngưu Nhĩ, không biết bao nhiêu tu sĩ chờ xem hai thiên kiêu tuyệt thế này của Nguyên Ma và Trích tiên chém giết.

So sánh với hai người kia, Ngô Khí bất quá chỉ là một vô danh tiểu tốt, lúc này đang trốn trong một núi hoang không ai biết được. Ngồi xếp bằng trong đó, Thi như đá, thể nội phát sinh kịch biến.

Đây đã là ngày thứ ba sau khi Ngô Khí bế quan, trong cơ thể hắn, khí tức bị áp chế hoàn toàn thoát ly khỏi Nguyên Anh đỉnh phong, đã mang theo suy nghĩ về khí tức Hóa Thần. Kinh người hơn lại là ở trong kinh mạch của hắn, ở một hai ngày trước còn không ngừng lao nhanh, giờ phút này đã cực kỳ nồng đậm, tốc độ chảy xuôi cũng chậm chạp như rùa bò.

Trong từng cổ từng cổ dầu đen kia, từng hạt u mang lấp lóe tinh thể thành linh ở trong mắt, rậm rạp chằng chịt, chỉ nhìn sơ qua, đã vượt qua mấy ngàn hạt.

Tâm thần Ngô Khí chìm đắm vào trong cơ thể, ba ngày này điên cuồng tu luyện, để hắn biết rõ trạng thái lúc này của mình. Nhất là trong kinh mạch đã ngưng tụ Hóa Thần Tinh, số lượng cụ thể bao nhiêu hắn cũng rõ ràng.

Tám ngàn chín trăm hạt.

Số lượng Hóa Thần Tinh như vậy, mặc dù không bằng những tu sĩ thiên tài, nhưng cũng vượt xa số lượng tu sĩ bình thường khi tấn thăng Hóa Thần.

Sinh mệnh tinh khí trong viên yêu hạch này thật sự là quá kinh người, nếu như bị tu sĩ toàn bộ thôn phệ, muốn sinh ra phản hư tu sĩ cũng không phải việc khó. Bất quá ta không ngu không nghĩ toàn lực thôn phệ sinh mệnh tinh khí bên trong, cũng phải hao phí ít nhất mười năm công mới có thể. Hơn nữa chỉ thôn phệ sinh mệnh tinh khí là không cách nào tăng lên chiến lực, đến lúc đó chẳng những không có cách nào đạt được chỗ tốt, ngược lại ngược lại bị liên lụy.

Yêu hạch có thể dựng dục ra như vậy, con Huyết thụ yêu kia quả nhiên không phải sinh linh bình thường. Chỉ sợ trong mảnh vỡ chiến trường thượng cổ linh khí cực kỳ mỏng manh này thật sự đã tồn tại mấy vạn năm, nếu không phải đại nạn thọ nguyên của nó đến, lấy thực lực của ta cho dù thật sự bại lộ tất cả át chủ bài, cũng chưa chắc có thể làm gì được nó.

Thần hồn lực khổng lồ tỉnh lại, Ngô Khí cũng từ trong trạng thái tu luyện tầng sâu nhất tỉnh lại, từng suy nghĩ lập tức sinh ra. Vừa phân thần nghĩ, vừa không ngừng tu luyện.

Hoang Cổ tàn quyết tiếp tục vận chuyển, lực lượng to lớn bao phủ xuống, nhưng rơi vào trong thể nội, trong những kinh mạch khiêu huyết kia, những hắc sền sệt chân nguyên kia giống như hoàn toàn không bị ảnh hưởng, bất luận Hoang Cổ tàn quyết vận chuyển thể nào, chúng đều là chậm chạp vô cùng, so sánh với một hai ngày trước, quả thực là khác biệt một trời một vực.

Mấy canh giờ sau, lực lượng thần hồn trong cơ thể Ngô Khí đã hoàn toàn thức tỉnh.

Đã mấy canh giờ rồi, vậy mà không còn tiến bộ, nếu dựa theo tốc độ này, muốn hoàn thành một chu thiên lớn vận chuyển, nhất định phải mấy ngày không thể. Nếu là thời điểm bình thường vô sự, mấy ngày liền là mấy ngày, cùng lắm là bế quan mấy năm là được, nhưng hôm nay trong mảnh vỡ chiến trường thượng cổ ở bên trong mảnh đại lục thượng cổ, lại không thể không kiên nhẫn gì cả.

Mặc dù thoát ly cảnh giới Nguyên Anh, nhưng lại không phải là Hóa Thần chân chính, chẳng lẽ cảnh giới này là nửa bước Hóa Thần?

Rốt cuộc Ngô Khí là người tra xét một lượng lớn điển tịch trân quý trong thư thiên vạn pháp các, trong đầu có rất nhiều ký ức, luận về kiến thức, cũng không kém nhiều so với các lão tu sĩ ở tu chân giới nhiều năm. Lúc này tình huống trong cơ thể hắn, chỉ suy nghĩ một chút liền suy nghĩ.

Nửa bước Hóa Thần cảnh giới, trong tu chân giới cơ hồ có chín thành tu sĩ đều phải trải qua cái cảnh giới tu vi này. Trong Thông Thiên sơn mạch, Trung Châu đại lục hải ngoại ức vạn đảo, trong Tu Chân giới rộng lớn không gì sánh được, không nói là tu sĩ Luyện Khí Trúc Cơ nhiều như con kiến kia. Chỉ cần là tu sĩ Nguyên Anh kia, số lượng liền nhiều đến mức khủng bố.

Nhưng tu sĩ Hóa Thần, mặc kệ ở nơi nào, đều không phải tùy ý nhìn thấy. Đi đến nơi nào, đều là cường giả tuyệt đối. Tu sĩ Nguyên Anh muốn tấn thăng Hóa Thần, cũng không phải tất cả mọi người có thể tích lũy lâu như vậy, trực tiếp một lần là xong. Đại bộ phận tu sĩ Nguyên Anh, cả đời vô duyên hóa thần.

Mà đại bộ phận tu sĩ Nguyên Anh có cơ hội trở thành Hóa Thần, cũng có một số không cách nào trực tiếp bế quan hoặc đốn ngộ một lần liền có thể tấn thăng Hóa Thần. Quá trình bọn họ tấn thăng thường thường chậm rãi vô cùng, có người hao phí ròng rã trăm năm thời gian, từ Nguyên Anh đỉnh phong tiến vào Hóa Thần sơ kỳ. Mà trung gian chậm rãi, tu sĩ cảnh giới này, liền xưng: nửa bước Hóa Thần.

Nửa bước Hóa Thần tu sĩ, bất kể là ở phương diện nào, đều vượt xa tu sĩ Nguyên Anh, nhưng về mặt chiến lực lại không bằng tu sĩ Hóa Thần chân chính. Cho nên địa vị có chút xấu hổ, không phải tu sĩ Nguyên Anh đều có thể nắm chắc từ Nguyên Anh đỉnh phong cảnh giới, nhảy vào Hóa Thần sơ kỳ, cho nên phần lớn đều sẽ lựa chọn một bước hòa hoãn vượt độ kỳ, đầu tiên là nửa bước Hóa Thần, sau đó mới tích lũy thực lực, thành tựu vững vàng hóa thần.

Cứ như vậy, trên người hắn đã có khí tức thuộc về Hóa Thần, nhưng hắn còn chưa hoàn toàn tiến vào cảnh giới Hóa Thần, cho nên không thể gọi là Nguyên Anh hoặc Hóa Thần tu sĩ, chỉ có thể xưng là nửa bước Hóa Thần.

Phát giác được tình huống trong cơ thể, Ngô Khí biết, ngồi yên nơi đây cũng không có biến hóa gì. Lấy trình độ chân nguyên hòa hoãn trong kinh mạch lúc này của hắn, cho dù toàn lực vận chuyển Hoang Cổ tàn quyết, thôn phệ tinh khí sinh mệnh tu luyện., Cũng cần ít nhất một năm mới có thể tiến giai lên cảnh giới Hóa Thần chân chính. Hắn thật sự muốn trực tiếp tấn thăng vào cảnh giới Hóa Thần, nhưng ở đây lại không cho phép hắn an ổn bế quan một năm, cho dù hắn có buông tha trả thù, cũng chỉ có thể ở đây hơn nửa tháng thời gian mà thôi, căn bản không đủ cho hắn bế quan trùng kích Hóa Thần.

Tựa hồ rất không hài lòng với kết quả suy đoán trong lòng mình, thân thể Ngô Khí ngồi ngay ngắn bỗng nhiên khẽ động, mày nhăn lại, mí mắt cũng bỗng nhiên nâng lên, trạng thái như thầy như đá kia lập tức bị phá vỡ, lại trực tiếp từ trong trạng thái tu luyện tỉnh lại.

Một năm thời gian trôi qua.

Trong nháy mắt khi Ngô Khí tỉnh dậy, trong miệng chậm rãi phun ra hai chữ. Lúc này hắn đang đắm chìm trong suy đoán của mình, hoàn toàn không chú ý tới thời điểm mình tỉnh dậy, trong cơ thể tích góp tu vi to lớn hai ngày, giờ phút này không còn áp chế, trong nháy mắt tựa như sóng thần bất ngờ, bộc phát ra.

Oanh oanh oanh oanh!

Liên tục nhiều tiếng nổ từ trong cơ thể Ngô Khí truyền ra, tiếp theo xuất hiện, chính là trên người Ngô Khí bộc phát ra khí thể vô cùng mạnh mẽ. Khí thể vượt xa tu sĩ Nguyên Anh, thậm chí so với tu sĩ Hóa Thần bình thường còn mãnh liệt hơn nhiều, khủng bố hơn nhiều.

Quả thực giống như Ma Thần, trên thân Ngô Ngục đột nhiên bộc phát ra một cỗ khí tức đáng sợ trước nay chưa từng có, khí tức bá đạo hung sát thể lương như vậy, hoàn toàn không phải tu sĩ hiện tại có thể có được, mà là hẳn là xuất hiện trên thân một con ma thú thượng cổ hoặc là hung thú.

Hắn bề quan tại ngọn núi hoang này, tuổi thậm chí còn lớn hơn con Huyết thụ yêu kia, đã sớm mất đi tất cả linh mạch trong lúc hạo kiếp thượng cổ, bị trục xuất ra ngoại hư không nhiều năm, càng trở thành một tòa tử sơn mục nát.

Núi hoang vốn đã mục nát không chịu nổi, bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ hóa thành đá vụn đá vụn đầy đất, sau khi khí thể trên người Ngô Khí đột nhiên bộc phát xông lên, duy trì một tia linh khí cực kỳ yếu ớt cuối cùng đứng vững trên tòa núi hoang, lập tức không còn lực phản kháng nào nữa.

Xoẹt xoẹt xoẹt...

Nếu hiện tại có người ở trên không núi hoang, sẽ nhìn thấy ngọn núi hoang vu to lớn này, lúc này bỗng nhiên truyền đến

từng tiếng vang quỉ dị. Trên thân núi hôn mê, từng vết nứt trống rỗng xuất hiện, tùy ý lan tràn, trong khoảnh khắc liền bao trùm tất cả ngọn núi.

Âm âm âm âm

sụp đổ, ngay cả một hơi thở cũng không thể chịu đựng nổi, sau khi một tia linh khí yếu ớt kia tán đi, tòa tử sơn đã mục nát hơn vạn năm này cuối cùng cũng không kiên trì được nữa, sau khi từng đạo khe nứt lan tràn bao trùm toàn bộ thân núi, một tiếng nổ vang rung trời, núi cao sụp đổ, núi đá đều sụp xuống, có lẽ bởi vì ngọn núi hoang này mục nát đến trình độ nhất định rồi.

Lúc này phá toái sụp đổ, núi đá rơi xuống, đại bộ phận đều là đá vụn cát mịn cực kỳ bé nhỏ, ngay cả núi đá to bằng cái thớt cũng khó nhìn thấy một khối, đại bộ phận đều là cát đá to bằng nắm tay., Thậm chí trực tiếp biến thành hạt cát, tí tách rơi xuống. Xem tình cảnh này, hẳn là có một lát thời gian, tòa núi hoang phía trên mảnh vỡ chiến trường thượng cổ này tồn tại mấy vạn năm, sẽ triệt để bị phá toái, sụp đổ, sau đó thêm một cái gò đất không nhỏ cho mảnh hoang mạc đỏ như máu này.

Trong cảnh tượng hỗn loạn không gì sánh được, một đạo u mang nổ loé hắc quang bỗng nhiên từ bên trong tuôn ra, vạn vệt nhảy vọt, xuyên qua vô số núi đá sụp đổ, xuất hiện ở không trung.

Thân hình vừa hiển lộ ra, Ngô Khí liền không áp chế khí tức trong cơ thể mình nữa, một tiếng thét dài kinh thiên động địa ra khỏi miệng, mắt thường có thể thấy được sóng âm âm âm hướng về bốn phương tám hướng, đánh vỡ toàn bộ yên tĩnh trong mảnh hoang mạc huyết hồng to lớn này, trong tiếng gào, thân hình Ngô Khí lần nữa chuyển động, trong mắt sát khí tràn ra bốn phía, phân biệt một chút phương hướng, liền phóng ra độn quang, ném về phía không trung, mũi nhọn lập tức không thấy bóng dáng.

Thứ nhất là đến, cảm tạ nguyệt phiêu cùng phiêu đánh cược của chư vị huynh đệ, nơi này không có điểm danh, cuối tháng cùng một chỗ cảm tạ một lần nữa bái tạ chưa hoàn tất.

Một, hai, hai, ba...

Số lượng mảnh vỡ đại lục trên chiến trường cổ tổng cộng có chín khối, mỗi khối đều cực kỳ rộng lớn, vô cùng lớn, dùng làm đệ tử Cửu Điện trong không gian chiến trường đại bử chỉ là một phần rất nhỏ, khu vực hạch tâm đều dành cho mấy trăm vị đệ tử chân truyền kia làm nơi thí luyện.

Dù sao Trúc Cơ Kết Đan thậm chí là một môn nhân đệ tử cảnh giới Nguyên Anh, chỉ cần có ức vạn nhân loại bên trong Thiên Ma Sơn Mạch lúc nào cũng có thể tiến hành bổ sung, nhưng không phải ai cũng có thể trở thành đệ tử chân truyền của tu sĩ Chân Thần, không có linh căn tư chất cùng tâm ngộ dày đặc, mặc dù có nhiều tài nguyên hơn nữa cũng không cách nào có thể trực tiếp trở thành tu sĩ Hóa Thần.

Mặc kệ là đại môn phái nào ngoại trừ những tuyệt thế thiên kiều trọng điểm bồi dưỡng thì coi trọng nhất chính là đám đệ tử anh hùng có tu vi Hóa Thần kia.

Chín khối mảnh vỡ đại lục cổ chiến trường mặc dù thiên địa linh khí mỏng manh cực kỳ, nhưng bên trong cũng không phải là không có cái gì còn ẩn chứa một ít thiên tài địa bảo cực kỳ hiếm thấy còn có rất nhiều yêu thú ma vật, những thứ này đều là đệ tử chân truyền chỉ cần tham gia thí luyện có thực lực có thể tùy ý lấy đi.

Bảo vật được là những yêu thú ma vật của mình, chỉ cần săn giết xong đưa ra chiến lợi phẩm, đến lúc đó có thể tính toán phân chia thứ tự còn có ban thưởng lớn ở phía sau, có thể nói chỉ cần ở trong thí luyện lần này sống sót được nhiều chỗ tốt quả thực làm cho người ta đỏ mắt.

Đối với điểm này, Ngô Khí đã hiểu rất rõ huyết thụ yêu hạch ẩn chứa sinh mệnh tinh khí trong nhãn trử vật của hắn đã chứng minh yêu hạch của huyết thụ yêu có thể sinh sôi nảy nở này có thể tạo ra một yêu hạch huyết thụ yêu của tu sĩ Phản Hư, nếu như trong mắt tất cả tu sĩ ở bên ngoài xuất hiện, không thể thiếu dẫn tới một phen gió tanh mưa máu tranh

đoạt, cho dù là thế lực cấp Thiên Ma tông cũng sẽ không coi bảo vật như vậy mà không nhìn thấy.

Nhưng ở nơi này lại bị Ngô Khí có thể nói là vô cùng nhẹ nhàng đạt được thành phần tuy rằng trong đó cũng có may mắn, nhưng đại cơ duyên như vậy lại khiến Ngô Khí hoàn toàn buông tha ý nghĩ giết chóc của mình, hắn mong mỗi có thể đạt được thứ tốt cho nên chỉ cần sinh linh ven đường bị hắn gặp hắn đều không buông tha.

Hoang mạc huyết hồng hoang mạc mệnh mông bát ngát.

Cảnh tượng không thiếu mãnh võ đại lực trên chiến trường cổ này chính là như vậy, lúc này một trong hoang mạc này bỗng nhiên một đạo hắc quang từ một chỗ hư không xuất hiện ra, sau đó đạo hắc quang này vậy mà chẳng đi đâu cả giống như thiên thạch rơi thẳng xuống mặt đất phía dưới.

Ngay lúc hắc quang này động tác như vậy, một thanh âm lộ ra sát ý lạnh thấu xương từ bên trong mơ hồ truyền ra.

Một đám bò cạp con không có mắt lúc trước chỉ là đi ngang qua mà thôi các người đã dám đánh lén ta hiện tại muốn dừng đánh giết chạy trốn, hắc hắc chậm.

Trong âm thanh của Ngô Khí hiển nhiên cũng là thân hình của hắn nghe qua giọng nói của hắn ngược lại tức giận không ít, nguyên lai trước đó không lâu Ngô Khí chạy ngang qua một chỗ sa mạc, một đám Huyết Sa Độc Hạt bỗng nhiên từ chỗ sâu trong sa mạc lao ra, lấy Huyết Sa Độc Hỏa đánh lén Ngô Khí muốn trực tiếp giết chết Ngô Khí xem như là khẩu phần lương thực của bọn chúng.

Ngô Khí vốn không có phát hiện ra Huyết Sa Độc Hạt bỗng nhiên bị những độc vật này đánh lén, lập tức giận dữ hầu như ngay cả tránh né một chút cũng không ý vào mình U Minh Chiến Thể mạnh mẽ vậy mà trực tiếp há mồm đem những Huyết Sa Độc Hạt này phun ra nọc độc đều nuốt vào trong bụng.

Những con Huyết Sa Độc Hạt này mặc dù đã sinh sống trong mãnh võ đại lực hoang vu này một thời gian dài nhưng cũng chưa từng thấy qua loại trí tuệ của đối thủ này, ngược lại vừa

thấy động tác của Ngô Khí liền biết đánh không lại mấy đám Huyết Sa Độc Hạt lớn chừng con nghé con, vậy mà chỉ lộ mặt một hồi dữ tợn, sau đó quay người chui vào trong sa mạc vô cùng mềm mại, muốn tránh né Ngô Khí.

Cũng không biết là nói đám Huyết Sa Độc Hạt này may mắn hay là Ngô Khí bị đánh lên đã ghi hận bọn Độc Hạt này vừa thấy chúng bỏ chạy, lập tức truy đuổi theo để khí cơ tập trung vào người mặc cho những con Độc Hạt này chạy trốn như thế nào cũng không thể né tránh Ngô Khí đuổi bắt, thậm chí đến sau đó Ngô Khí vậy mà lại thi triển thần thông của U Minh chiến thể phá vỡ không gian một bước đuổi theo sau.

Ngay khi xuất hiện ở hoang mạc đỏ máu này, Ngô Khí đã nhận ra đám bò cạp độc phía dưới sa mạc kia hình như xuất hiện dấu hiệu kiệt sức, không chút do dự lập tức ra tay.

Cho ta tất cả lẫn ra đây.

Độc Hạt há miệng phun ra một luồng sóng âm ầm ầm đánh vào hoang mạc phía dưới, xuyên thấu qua hạt bụi huyết hồng rơi xuống bầy độc hạt ngu lớn chừng hơn mười con nghé kia, trong tiếng rống này cũng mang theo tu vi nửa bước hóa thân của mình, hơn mười con chiến lực tương đương với Nguyên Anh đỉnh phong Huyết Sa Độc Hạt bị một tiếng rống này đánh cho thân thể to bằng con nghé con vậy mà xuất hiện một tia ngưng trệ.

Đúng lúc này, tính mạng của Huyết Sa Độc Hạt bị quăng đi.

Một cây dây leo đỏ sậm đột nhiên xuất hiện từ bả vai Ngô Khí đón gió căng phồng lên, trong nháy mắt biến thành một thân dây leo cự mãng vô cùng đáng sợ vằn vện ầm ầm chui vào trong Huyết Hồng hoang mạc phía dưới, sau khi thả ra Hóa Thi đằng, thân thể Ngô Khí liền ngừng u mang trôi nổi trên không trung hoang mạc lạnh lùng nhìn xuống phía dưới.

Cơ hồ không để Ngô Khí chờ bao lâu, hoang mạc phía dưới bỗng nhiên vỡ ra một cái hố to, dây leo đột nhiên chui ra từ bên trong.

Mấy người khó khăn lắm mới ôm được thân cây mây màu đen như lưỡi dao sắc bén bắt đầu khởi động huyết quang đáng sợ

không gì sánh được khi một dây leo dài vô cùng uốn lượn ra, mấy chục con trâu bò bị trói cực kỳ chặt, Huyết Sa Độc Hạt cũng xuất hiện trước mặt Ngô Khí.

Nhìn thấy Hóa Thi Đằng hầu như không hao phí chút khí lực nào đã bắt được đám Độc Hạt này và sát khí của Ngô Khí bỏ mình, ngược lại làm tiêu mất một ít nhưng vẻ tàn nhẫn trong mắt lại không có chút biến hóa nào.

Không nói một tiếng nào chỉ khiến hấn động tâm niệm, liền thấy Ngô Khí bên dưới Hóa Thi Đằng đã động.

Từng mũi dao sắc bén đen sì đáng sợ như những lưỡi dao sắc bén uốn lượn, trong lúc đó vang lên một mảnh huyết quang xuy xuy, những gai ngược kia đều đâm vào mấy chục con Độc Sa Độc Hạt trong cơ thể con bò cạp độc to bằng con nghé kia, da bụng như máu tươi, ở trước mặt những gai ngược nhìn như mềm mại của Hóa Thi đằng kia, ngay cả một chút lực lượng phòng ngự cũng không bị đâm xuyên qua lập tức bị đâm xuyên qua.

Huyết Sa Độc Hạt mặc dù là độc vật vô tình lạnh lẽo vô tình khát máu vô cùng của Huyết Sa Độc Hạt, nhưng dù sao cũng là sinh linh bị cây mây hóa thi đâm thủng, từng tiếng kêu thê lương trong nháy mắt vang lên bất quá tiếng vang này đến nhanh chóng, trong hoang mạc phía dưới cũng có mấy chục cặp cự ngao lớn rơi xuống dưới là mấy chục con Huyết Sa Độc Hạt bộ vị đặc biệt làm cho hóa thi đằng không bị cắn nuốt, không bị nó cắn nuốt.

Lạnh lùng thu hồi hơn mười đôi Đại Ngao Ngô Khí không có thu hồi Hóa Thi Đằng mà tràn ra lực lượng thần hồn khổng lồ, hấn đã là nửa bước Hóa Thần nhưng lực lượng thần hồn so với tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ bình thường còn mạnh mẽ hơn một ít phóng ra ngoài lập tức hình thành tấm lưới lớn như nước phun xuống đất, bao phủ bốn phương tám hướng.

Cơ hồ ngay lập tức Ngô Khí cảm ứng được cái gì đó cùng hướng với hấn đi tới là nhất trí, sau đó thân hình lập tức hóa thành độn quang bay về hướng đó.

Ngoài trăm dặm vẫn là từng mảng từng mảng màu đỏ máu, cách xa hoang mạc này trăm dặm so với đá vụn cát sỏi nơi đây đều to một chút xem như một mảnh sa mạc.

Vùng sa mạc này chiếm cứ cũng rất nhanh, nhưng chỗ hoang vu không hề thua kém những hạt cát đỏ như máu trên sa mạc này, mà ở bên ngoài sa mạc này, ngoại trừ tùy ý có thể thấy được từng hạt cát vụn, còn có từng luồng từng luồng gió lốc mang theo từng tia máu cầu thang thổi quét, sẽ hình thành gió cuốn đá chạy bằng cát bay.

Cảnh tượng như vậy ngược lại là náo nhiệt hơn một chút so với hoang mạc kia.

Ngay bên cạnh từng cỗ phong quyền đỏ thẫm kia thỉnh thoảng xuất hiện thân ảnh của những sinh vật đầu tiên này, lớn như sư tử hổ như thần lằn, mỏ nhọn bốn chân mọc ra đuôi dài, toàn thân đều bao phủ bởi lân phiến màu vàng, thỉnh thoảng phun ra một cái lưỡi vàng đỏ dài đến hơn trượng từ khoe miệng bọn chúng nhỏ xuống nước dãi nóng rất vô cùng, vừa rơi xuống đã lập tức vang lên thanh âm xuy xuy nhìn lại trên mặt sa mạc kia vậy mà đã bị ăn mòn ra một cái hố to bằng nắm tay.

Tuy bề ngoài nhìn không ra những sinh vật này có gì lợi hại, nhưng nhìn bộ dáng nhàn nhã của chúng nó ở sa mạc rộng lớn này thì hiển nhiên là ở đây một tên thiên địch cũng không sợ hãi bất cứ thứ gì khiêu chiến.

Bất quá nhàn nhã của chúng còn không đến mấy hơi thở sẽ bị phá vỡ.

Thời gian mấy cái nháy mắt mảnh sa mạc này bỗng nhiên vang lên dị hưởng khác thường.

Chỉ thấy chỗ biên giới sa mạc kia bỗng nhiên vô số bụi đất bay lên giống như có vật gì đó cực lớn đang tiếp cận sinh vật này, khí thế kinh người giống như hoàn toàn không thèm để ý trong sa mạc này tồn tại hơn trăm con thần lằn khủng bố ầm ầm xông tới.

Cát bay đá chạy vô số bụi đất giờ lên những cơn gió cản đường kia vừa bị vật kia đụng vào liền lập tức phá toái thành từng đợt gió nhẹ trong nháy mắt tiêu tán đi.

Cơ hồ là lập tức một con thần lằn gần đó đung vào thứ này.

Sau một khắc, tiếng kêu vô cùng thê lương đột nhiên vang lên trên mặt sa mạc, mà đồ vật phía dưới sa mạc kia cũng hiển lộ ra chân diện mục con thần lằn căn bản không biết phi hành đột nhiên bị ném lên thân thể to lớn như sư hổ, bay lên không rơi xuống, mà bị một dây leo đỏ sậm trắng kiện không gì sánh được đâm thủng thân thể treo trên mặt.

Trong tiếng kêu thảm thiết, con thần lằn này sẽ không bại bởi thân thể con thú Nguyên Anh đỉnh phong có cảnh giới viên mãn, lấy mắt thường có thể thấy được huyết nhục tinh hoa trong đó đều hóa thành Hoàng Âm khí bị dây leo đỏ sậm đột nhiên xuất hiện này hấp thu thôn phệ.

Bầy thần lằn thú sôi trào một loại phần nộ vì bị khiêu khích tôn nghiêm của chúng, hiện ra từng tiếng kêu rít sắc nhọn như trẻ con khóc lóc từ trong miệng những con thần lằn này phát ra, sau đó liền nhìn thấy những con thần lằn hung hãn không sợ chết vọt tới phía dây leo đỏ sậm, thân thể không nhỏ đang giẫm đạp trên sa mạc vô số đá vụn cũng bị giẫm đạp thành bột phần mặt đất cũng bị giẫm lên phát ra tiếng vang ầm ầm.

Hơn một trăm con thần lằn cùng tấn công, ngược lại tạo ra một loại khí thể thiên quân vạn mã trùng kích, nhất là lúc bụi đất tàn sát bừa bãi khắp nơi, khiến cho người ta không khỏi liếc nhìn.

Tê tê hưu hưu hưu hưu.

Thanh âm gào rú đột nhiên đại tác đồng thời lại có tiếng vang dị hướng truyền đến. Lại thấy trăm con Tích Dịch Thú kia bỗng nhiên đều mở ra từng dòng nước độc màu vàng có thể ăn mòn đại địa đồng loạt bị chúng nó phun cam miệng, mỗi một con thần lằn to như cánh tay trẻ con đều đang phun ra ba con thần lằn cùng một lúc, hơn trăm con thần lằn thú há miệng giống như mũi tên nhọn bay đến phô thiên cái địa.

Những thứ nước độc này có uy lực cực lớn, chính là bảo vật cấp bậc huyền khí cực phẩm, nếu đồng thời chịu nhiều nước độc oanh kích như vậy cũng sẽ bị tổn thương ô uế.

Nhưng thân cây hóa thi đằng to lớn kia lại ngay cả né tránh một chút cũng không có mũi nhọn giương lên một chút bắt đầu cao mấy chục trượng đã là một bộ túi da con thằn lằn kia rồi, mà trên không trung đồng loạt phun nước độc đến từ thân cây Thi Đằng, ngay cả một chút tổn thương cũng không thể tạo thành một chút tổn thương nào.

Những cây gai nhọn đen sì kia chập chờn đẩy hết độc thủy rơi xuống phía sau Hóa Thi Đằng, âm thanh xuy xuy vang lên sau lưng đại tác ăn mòn mặt đất sa mạc thành một cái hố sâu hoắm.

Bành

Không có cho bọn Tích Dịch Thú này cơ hội gần người và một lần nữa phun độc thủy vào sau lưng trăm con Tích Dịch Thú này, bỗng nhiên mặt đất bên trong sa mạc truyền đến một tiếng nổ vang bụi đất tung bay, một bóng dáng trắng kiệu không gì sánh được lướt tới uốn lượn, tốc độ nhanh chóng vô cùng lưu lại từng đạo huyễn ảnh.

Tiếp đó sa mạc này liền có từng tiếng kêu thê lương không gì sánh được vang vọng.

Lúc này trăm con Tích Dịch Thú đã bị trói chặt, lúc này thân cây Hóa Thi đã lộ ra vô cùng trắng kiệu, dài đến mấy trăm trượng dễ dàng đem trăm con thằn lằn kia trói chặt như từng cây gai chết của con thằn lằn kia ngay từ đầu, đâm thủng những con thằn lằn xui xẻo đến cực điểm này, thoáng cái liền hút khô huyết nhục tinh hoa của chúng nó.

Quá trình Hóa Thi Đằng xuất hiện đến lúc giải quyết đám Tích Dịch Thú này vậy mà chỉ hao phí hơn mười hơi thở mà thôi, trăm con Hoàng Giáp Tiên Thú có thể so với Nguyên Anh đỉnh phong lúc đầu liên hợp đánh một trận với Hóa Thần sơ kỳ cứ như vậy chết ở dưới Hóa Thần, càng thêm quỷ dị đáng sợ.

Không bao lâu sau, thân hình Ngô Khí đột nhiên xuất hiện, nhìn thoáng qua chiến trường hỗn loạn phía dưới, trên mặt hiện lên vẻ hài lòng, bàn tay vung lên một trăm tấm da lông rồng của Hoàng Giáp Tiên Thú liền biến mất.

Tiếp tục...

Mặc dù Ngô Khí không có động thủ chém giết nhưng sát khí trên người hắn ta lại tùy ý toát ra nồng đậm vô cùng, gia tăng khí thế nửa bước Hóa Thân của hắn ta từ xa nhìn lại không khác gì một sát thần.

Sau khi lấy túi da, Ngô Khí lập tức xoay chuyển khuôn mặt tàn nhẫn, ánh mắt xuyên qua hư không càng thêm nồng đậm bao phủ lại một phương hướng ngàn dặm trong hư không, cho dù là tất cả sinh linh ẩn sâu trong lòng đất đều không thể giấu diếm ánh mắt và cảm ứng của hắn.

Sau khi tu vi tăng vọt đến nửa bước Hóa Thân, Ngô Khí giống như không còn đè nén sát ý của mình nữa, mặc dù không có không kiêng nể gì cả thả ra khí thế của mình, nhưng trong lòng hắn ý định một đường giết chóc đến một trong hai mục tiêu của chuyến đi này.

Thứ hai là chưa hoàn thành.

Hoang mạc sa mạc rừng rậm hoang sơn, ven đường ngoại trừ hoang vu tĩnh mịch nhìn thấy ngoài lại không có khí tức khác.

Nhưng dù vậy, ở những nơi hoang vu này cũng có không ít yêu thú ma vật sinh tồn, mặc dù tìm ra được cũng không dễ dàng gì, nhưng đối với Ngô Khí đã là nửa bước Hóa Thần cảnh giới mà nói cũng không tính là quá khó khăn.

Lại một địa địa khô héo không có một bóng cây ngọn cỏ mà lại phủ kín từng cái hồ to lớn vô cùng, nhìn hình dáng rõ ràng chính là từng dấu chân của nó đều rộng chừng mười trượng, khó khăn lắm mới có những dấu chân dài mấy chục trượng này dày đặc vô cùng, giống như đã từng có rất nhiều người không lộ ở nơi đây tàn sát bừa bãi qua một đường kéo dài xuống chỗ sâu trong đại địa.

Cảnh tượng khủng bố như vậy làm cho người ta nhìn thấy ngạc nhiên không thôi.

Một đạo hắc quang đột ngột từ đằng xa lao nhanh đến, mỗi một lần vận vẹo nhảy nhót liền có thể thoải mái vượt qua một đoạn khoảng cách rộng rãi không gì sánh được, chớp mắt là cách ngàn dặm trước một khắc còn ở phía chân trời xa, sau một khắc hắc quang này liền xuất hiện ở vùng đất trống này.

Hắc quang bỗng nhiên dừng lại hiển nhiên cũng bị cảnh tượng phía dưới hấp dẫn quang mang tán đi, lộ ra một người bên trong tóc đen mặt mũi tràn đầy vẻ lạnh lùng, trong hai mắt giết chóc quá nhiều sau đó lưu lại hưng phấn, quần lấy một dây leo cổ xưa toàn thân đỏ sậm.

Ngô Khí Hội bỗng nhiên dừng lại, đương nhiên là bị cảnh tượng đại địa phía dưới hấp dẫn, hiển lộ ra thân hình ánh mắt liền nhìn xuống những dấu chân vô cùng to lớn kia rơi vào trong mắt, ngay lập tức mặt Ngô Khí hiện ra vẻ kinh ngạc, lấy định lực của hắn bỗng nhiên nhìn thấy cảnh tượng không thể tưởng tượng nổi như vậy cũng khó tránh khỏi.

Đây.

Chẳng lẽ là dấu chân của cường giả Cổ Cự Nhân tộc lưu lại, Trong đầu Ngô Khí cuộn cuộn từng tầng ký ức bị hấn lật ra không ngừng suy đoán có thể lưu lại dấu chân của sinh vật khủng bố nào như vậy không ngừng, sau một lát Ngô Khí bỗng nhiên vang lên một đoạn ghi chép đã từng điều tra.

Thời xưa, có ngũ quan Cự Nhân tộc tương tự nhân loại nhưng thân thể Cự Nhân tộc lại là nhân loại to lớn vô cùng. Mỗi một Cự Nhân tộc, mỗi một người đều có lực lớn vô cùng, trời sinh không tu luyện cũng có thể xé xác Hổ Báo tu luyện xong, là yêu thú cường đại vô cùng, cũng có thể săn giết nhưng chẳng biết tại sao Cổ Cự Nhân tộc tàn nhẫn thích giết chóc dị thường nhân loại ở trong trận hạo kiếp cổ cũng không biết bao nhiêu tu sĩ nhân loại chết trong tay Cự Nhân đại năng.

Nhưng khi đó nhân loại đã là linh hồn của vạn vật, rất nhiều đại năng cường giả quả thực nhiều như lông trâu, vượt xa Cự Nhân tộc, mặc dù Nhân tộc tổn thương không nhỏ, nhưng nghe nói Cổ Cự Nhân tộc lại trực tiếp diệt tộc.

Những tin tức này đều chỉ có thể ở trong những điển tịch cổ xưa kia mới có thể nhìn thấy, dù sao ở thời đại này rất nhiều yêu thú cũng đã bị diệt sạch, huống chi Cự Nhân tộc Ngô Khí, cũng cho rằng chỉ có thể ở trong điển tịch nhìn xem mà thôi, sau này có lẽ cũng không thể nhìn thấy được dấu chân của Cự Nhân tộc lưu lại ở đây.

Tuy rằng trên không trung, Ngô Khí vẫn có thể cảm ứng rõ ràng khí tức lưu lại bên trong dấu chân kia của Cổ Cự Nhân tộc nghe nói là huyết mạch Cự Ma Thần một trong ba ngàn Ma Thần sinh ra trong thiên địa hỗn độn lưu lại, có chút huyết mạch tinh thuần của Cự Nhân tộc, thậm chí lúc sinh ra đã có thể chém giết với tu sĩ Phản Hư kỳ vô cùng khủng bố đến cực điểm.

Ngô Khí nhìn dấu chân vô cùng lộn xộn phía dưới bỗng nhiên bên trong cánh tay trái không biết đã có động tĩnh gì truyền đến từng đợt cảm giác nóng rực không chờ Ngô Khí cẩn thận cảm ứng cảm giác nóng rực này trong đầu hấn, một trận quỷ dị xảy ra trong đầu hấn, ngay cả lực lượng thần hồn to lớn cũng

không thể phản ứng được trong đầu hấn, một vài hình ảnh lạ lẫm xuất hiện trong đầu hấn.

Một người khổng lồ nửa người cầm kinh thiên thạch còn khí tức hung thần cổ xưa chạy qua mỗi một bước trên đại địa mệnh mông đều khiến cho toàn bộ đại địa đều hung hăng run rẩy lên.

Sau một lát, cự nhân kia tựa hồ phát sinh cơn mỏi bước ra một bước, vậy mà trực tiếp vượt qua hơn nửa đại lục, thân thể con mồi cách đó không xa cũng cực kỳ dữ tợn đáng sợ như con mồi vậy mà lại là một đầu Giao Long hầu như sắp hóa thành Chân Long khí thế kinh thiên động địa, nhưng vừa nhìn thấy cự nhân khổng lồ đạp âm âm chạy như điên trên mặt đất, tay cầm kinh thiên thạch còn cự nhân vậy mà không chút chần chờ đã lập tức quay đầu bỏ chạy, không ngờ lại bắt đầu đuổi theo một con chạy như điên.

Cổ Giao Long ở đại địa mệnh mông kia có thể điều khiển phong vân nhanh như chớp giạt, đảo mắt đã chạy ra xa mấy vạn dặm, nhưng ở phía sau cự nhân kia lại tăng thêm mỗi một bước chân của nó làm cho đại địa run rẩy, nhưng bước chân cực lớn kia tựa hồ mang theo khí tức huyền ảo nào đó bước ra sau một bước, thân hình cự nhân đều có thể vượt qua khoảng cách xa mà không bị giao long cắt đứt thậm chí còn nhanh hơn một chút so với tốc độ truy đuổi tiếp theo nhất định là kết quả cuối cùng của cự nhân bị đuổi giết chết.

Đang lúc Ngô Khí muốn xem cảnh tượng chém giết kinh thiên động địa kia, bỗng nhiên hình ảnh trước mắt đột nhiên biến đổi.

Dù sao cự nhân vẫn là người khổng lồ, nhưng đổi lại là một người khổng lồ khác, cầm trong tay một cây mộc trượng, màu trắng đầy một đầu, đúng là một lão cự nhân tuổi già, mặc dù bộ dáng của cự nhân này có chút già nua nhưng khí thế của thân thể hấn lại khủng bố đến cực điểm so với người khổng lồ Ngô Khí chứng kiến dám giết chết Giao Long lúc trước còn khủng bố hơn nhiều.

Mặt đất nơi lão cự nhân này đứng cực kỳ khô héo, mấy chục vạn dặm đều là một loại cây cỏ không mọc mà ở trên mặt đất

lại treo một vầng mặt trời ánh vàng tràn đầy ánh sáng mặt trời, khí tức thái dương nóng rực không gì sánh được hạ xuống qua thực như liệt hỏa, ngay cả không khí cũng muốn đốt cháy lên như vậy cũng khó trách biến thành bộ dáng đại địa như vậy.

Mặt trời kia tựa hồ cảm ứng được ánh mắt chăm chú của lão cự nhân phía dưới bỗng nhiên lay động một chút, hóa thành một cỗ xe to xa cổ lão xa hoa, do mấy con Giao Long toàn thân bao phủ hỏa diễm đỏ thẫm kéo đầu xe ngồi ngay ngắn một cái đầu đội vương miện, thanh niên mặc tử bào uy nghiêm như Đế Hoàng, thanh niên này vô cùng khinh miệt quét nhìn xuống phía dưới Thương lão cự nhân, sau đó xe ngựa dưới người đang ngồi liền di chuyển hướng về phía tây sâu trong đại địa mà đi.

Đúng lúc này, người khổng lồ già nua kia chuyển động đầu tiên là một tiếng gào rú kinh thiên động địa, trong phút chốc vô số mây đen che khuất bầu trời, trời đất tối tăm, lại điên cuồng rung chuyển, lại là lão cự nhân già nua kia một bước bước ra khỏi toàn bộ đại địa đều giống như bị lão giẫm lên lật ngược lại.

Cự nhân già nua kia bước ra một bước giống như sợ hãi vô cùng đập lên mặt đất, vượt qua khoảng cách mấy chục vạn dặm dưới chân hắn.

Ầm ầm

Trên không trung Ngô Khí một mực sững sờ nhìn chằm chằm thân thể phía dưới bỗng nhiên trong đầu chấn động mạnh một cái tỉnh lại, trong nháy mắt cổ họng lập tức cảm thấy một ngụm máu ngọt liền phun ra.

Tâm thần bị thương thanh tỉnh trở lại, lập tức Ngô Khí liền phán đoán ra thương thế của mình vô duyên vô cớ, không ngờ chỉ là nhìn mấy lần dấu chân Cự Nhân tộc dưới mặt đất lưu lại phía dưới, vậy mà tâm thần bị tổn thương rất nhiều lực lượng thần hồn so với thương thế thần hồn thì thương thế khó khỏi hơn nhiều so với thương thế thần hồn.

Có thể nói là bị thương vô cùng oan uổng này, lúc này hẳn là Ngô Khí nổi giận hoặc ử rũ vô cùng. Nhưng quý dị là gương

mặt Ngô Khí lại không chút cay đắng nào ngược lại còn dần dần hiện ra hỉ phúc, cuối cùng chuyển biến thành mừng như điên.

Không một chút chậm trễ thương thế Ngô Khí của mình cũng mặc kệ vừa mới tỉnh lại, Ngô Khí lại lập tức nhắm mắt lại, lần nữa vận chuyển lực lượng thần hồn bị thương bắt đầu cố gắng hồi tưởng lại những hình ảnh xuất hiện trong đầu lúc trước, một màn kỳ dị không gì sánh được xuất hiện khi Ngô Khí bắt đầu nhớ lại, trong cánh tay trái của hắn lại truyền đến một cảm giác nóng rực.

Trong nháy mắt, trong não hải Ngô Khí bỗng nhiên xuất hiện từng đoạn khí tức cổ xưa, bên trong những khí tức này đều vô cùng mờ mịt ẩn chứa tin tức hiển lộ ra không nhiều, chỉ có mấy trăm cái kỳ hình, lớn như vậy tựa hồ lộ ra cảm giác vô cùng huyền ảo không thuộc về nhân loại, đồng thời còn cho người ta một loại hung sát khí phảng phất như Ma Thần hủy thiên diệt địa kia, mỗi một người đều làm cho Thần hồn Ngô Khí có loại cảm giác gánh vác không nổi gánh nặng chỉ là nhìn thoáng qua sẽ sụp đổ.

Thiếu chút nữa lại để cho thần hồn bị thương Ngô Khí vội vàng thu liễm lại tâm thần, chỉ chuyên tâm tiếp nhận đoạn khí tức kia, không nhìn trộm chút nào chỉ là thu những khí tức này vào trong tâm thần của mình.

Hắn không phải không muốn xem mà là hắn không dám nhìn, mặc dù như vậy nhưng cũng không gây trở ngại đến suy nghĩ mừng như điên trong lòng Ngô Khí. Hắn nằm mơ cũng sẽ không nghĩ đến Ngô Khí hắn lại có loại cơ duyên này, hiện tại Ngô Khí cũng bắt đầu hoài nghi mình có phải là thiên quyền trong truyền thuyết hay không cũng có thể đụng đến thiên đại cơ duyên nên xuống đầu.

Vốn Ngô vứt bỏ ở trong chư thiên vạn pháp các điều tra diễm tịch thường xuyên nhìn thấy ở thời đại hoang cổ có rất nhiều đại năng cường giả tùy tiện đi trên đường đều có thể nhặt được cường đại truyền thừa hoặc cơ duyên xảo hợp uống linh dược hoặc có một số đại năng dứt khoát mang theo bản mạng tiên khí mạnh mẽ không gì sánh được như vậy ở Ngô Khí tưởng là

do những người sáng tác điển tịch kia bịa ra hoặc là nguyên nhân tại sao tài nguyên tu chân của thời đại hoang cổ thực sự quá phong phú.

Nhưng hắn nằm mơ cũng không ngờ chuyện tốt như vậy lại rơi xuống người hắn.

Lúc này hắn đã tỉnh ngộ ra hình ảnh trước đó hắn nhìn thấy rõ ràng chính là tin tức trong những dấu chân của từng người không lồ phía dưới kia lưu lại tin tức là đại năng Cự Nhân tộc năm đó lưu lại, chỉ là không biết vì sao lại bị Ngô Khí ghi lại đến cảnh tượng cuối cùng kia giống như thần thoại cổ xưa: Một màn Khoa Phụ tế nhật sau đó tất cả đều im bất mà thôi, nhưng rốt cuộc Ngô Khí cũng đạt được tất cả tin tức cũng biết được cơ duyên mình gặp đại vận là gì.

Thần thông trấn tộc của Hoang Cổ Cự Nhân tộc chân chính:
Trục ngày Quyết

Đến lần thứ ba, Tạ ơn ngày hôm nay đã bỏ phiếu mấy vị huynh đệ khác chúc chư vị thư hữu huynh đệ bình an vô sự vui vẻ chưa đầy đủ.

Thượng cổ có cự nhân, lực lớn vô cùng, có thể dời núi lấp biển, một bước cách xa vạn dặm, mỗi ngày đều đi, chính là di mạch của Ma Thần.

Liên quan tới ghi chép của thượng cổ Cự Nhân tộc, trong tu chân giới có rất nhiều tông môn đều ẩn giấu điển tịch tương quan, nhưng đều có đề cập đến, tộc đàn cường đại có thể cùng Thiên Long Kỳ Lân chém giết lẫn nhau, thần thông trấn tộc, chính là từng ngày quyết. Trong đó mỗi ngày hai chữ, không phải ghi lại ý tứ truy đuổi, mà là đuổi đi.

Ngay cả ngày trên trời cũng có thể đuổi đi, mặc dù có thành phần của thần thoại khuếch đại, nhưng cũng có thể nghĩ ra tộc đàn này cường đại như thế nào.

Là Trục Nhật Quyết không sai, bất quá đáng tiếc, tựa hồ cũng không hoàn chỉnh, lợi hại không trọn vẹn.

Chẳng biết từ lúc nào Ngô Khí đã xuất hiện trên mặt đất, đứng ở bên trong dấu chân to lớn kia, có vẻ nhỏ bé không gì sánh được, mặt có kiếp nạn, tuy là một cơ duyên to lớn, đạt được một thần thông Hoang Cổ, một thần thông trấn tộc cường đại thời thượng cổ. Nhưng thần thông này lại chỉ là từ dấu chân từng tên cường giả Cự Nhân tộc lưu lại phía dưới, cực kỳ tàn khuyết, mấy trăm chữ triện cổ kia, tựa hồ chỉ là một loại pháp quyết bộ pháp mà thôi.

Dù là như vậy, thần thông bộ pháp của thượng cổ cự nhân, vẫn là một môn thần thông Hoang Cổ chân chính, lưu truyền ra ngoài, đủ để dẫn tới một lượng lớn tu sĩ tranh đoạt.

Dừng suy nghĩ như vậy, Ngô Khí chậm rãi bước ra một bước trong dấu chân cự nhân, hầu như là theo bản năng, ngay khi hần vừa nhấc chân lên, trong đầu hiện ra một chữ cổ triện to lớn âm âm.

Đồng thời, bên trong dấu chân, từng sợi khí tức cổ lão hung hãn trống rỗng xuất hiện, từ trong mỗi góc ngách không gian này tràn ra, mỏng manh không gì sánh được. Nhưng lại cứng

cỏi vô cùng, lại còn ẩn chứa trọng lượng vô cùng khủng bố., Ngưng tụ cùng một chỗ, tựa như ngay cả không gian cũng muốn ép sụp. Tất cả khí tức mệnh mông đều hướng phía sau Ngô Khí ngưng tụ ra, trong nháy mắt, thân thể Ngô Khí giống như bị nâng cao vô hạn, biến thành một người khổng lồ thượng cổ, một cước bước ra.

Hư không ông chấn động, như một chùy kích kích chuông lớn, một tiếng nổ vang, chân Ngô Khí đạp xuống.

Trong nháy mắt, Ngô Khí chỉ cảm thấy không gian trước mắt bỗng nhiên vặn vẹo, hết thảy đều đang thu nhỏ lại, toàn bộ thiên địa đều như vậy. Không ngừng thu nhỏ lại, mà cuối cùng, chính là dưới chân Ngô Khí.

Bên ngoài hơn mười dặm, thân hình Ngô Khí bỗng nhiên quỷ dị xuất hiện, một chân vô cùng tự nhiên giẫm lên mặt đất, giống như một ngọn núi nặng nề vô cùng rơi xuống. Toàn bộ mặt đất đều vang lên tiếng ầm ầm chỉ còn, trên hoang mạc huyết hồng, một dấu chân vô cùng to lớn bỗng nhiên hiện ra.

Trên không dấu chân, thân hình một thanh niên áo đen xấu xí hiện lộ ra, trên khuôn mặt trải rộng hoa văn quỷ dị tràn đầy hưng phấn lẫn vui mừng.

Chính hắn cũng không nghĩ tới, lần đầu tiên thi triển bộ pháp Trục ngày của Cự Nhân tộc kia lại có thần thông như thế hiển hiện ra. Hắn có thể cảm ứng được rõ ràng, hắn vừa mới bước ra một bước, liền trong nháy mắt vượt qua hơn mười dặm. Phát giác được thần thông này cường hoành, Ngô Khí lập tức nhắm hai mắt lại, cảm ứng tình huống trong cơ thể. Sau một lát, Ngô Khí lại mở ra, sự kinh hãi trong mắt không giảm chút nào, ngược lại càng thêm nồng đậm.

Trong cơ thể hắn, Bàn Nhiên Chân Nguyên kia chỉ là giảm bớt một chút bé nhỏ không đáng kể mà thôi, hầu như không tiêu hao.

Không sai, sinh linh Cự Nhân tộc kia mạnh mẽ đến cực điểm, người thi triển thần thông ỷ lại tự nhiên cũng là lực lượng. Đổi lại là người khác có lẽ không thể lập tức thi triển bộ pháp này, nhưng U Minh chiến thể của ta sắp tiến vào tầng thứ ba, lực

lượng mạnh hơn Hóa Thần bình thường rất nhiều, thi triển thần thông này một chút trở ngại cũng không có.

Minh ngộ nguyên nhân trong đó, Ngô Khí lập tức đi tắt cả cổ kị trong lòng, không chút chần chờ, một chân khác cũng nâng lên, bước tới phía trước.

Vù vù lại giống như lúc trước, một chùy kích đại chung, thanh âm nổ vang đại tác, thân thể Ngô Khí cũng trong nháy mắt biến mất ngay tại chỗ.

Khó khăn lắm ở bên ngoài năm mươi dặm, một bình nguyên hoang vu, thân ảnh Ngô Khí bỗng nhiên xuất hiện. Khí thể mệnh mệnh theo đó, nặng nề như núi, sau khi rơi xuống lại sinh ra một dấu chân to lớn vô cùng ở trên mặt đất.

Nhìn thấy một màn này, Ngô Khí không nhận được trong lòng mừng như điên, miệng mở ra, hét dài kinh thiên. Sóng âm trùng trùng điệp điệp tản ra bốn phía, thân hình Ngô Khí không dừng lại chút nào, dưới chân lại bước ra một bước, tiếp theo lại bước một bước.

Xa ngàn dặm, dưới chân Ngô Khí, chỉ là hơn mười bước mà thôi, chớp mắt đã vượt qua. Ngô Khí vận dụng lực lượng U Minh chiến thể, điều khiển bộ pháp mỗi ngày của Cự Nhân tộc này, mỗi một bước đều như người khổng lồ hàng lâm, dấu chân to lớn rơi xuống, in trên mặt đất.

Ban đầu, Ngô Khí bước ra một bước là mấy chục dặm, nhưng về sau, hần dần quen thuộc, mỗi một bước bước ra, mặt đất phạm vi trăm dặm phía trước hần tựa như tự động thu nhỏ lại, đến dưới chân hần.

Một bước trăm dặm, trăm bước vạn dặm, tốc độ của Ngô Khí trở nên khủng bố trước nay chưa từng có. Trên lộ tuyến của hần, bất cứ yêu thú nào bị hần đụng phải, chỉ cần có con yếu hơn hần, không một con may mắn thoát khỏi, đều chết trong tay hần. Mà những yêu thú ma vật cường đại hơn so với Ngô Khí kia, lại bị Ngô Khí dùng bộ pháp mạnh mẽ từng ngày, trước mặt chúng nó chạy trốn mất dạng.

Hặc khoái chí, thoải mái cực kỳ.

Lúc này Ngô Khí cực kỳ đặc ý, từng ngày từng bước không ngừng bước ra, thật giống như người khổng lồ giáng lâm, khí thế kinh người. Bất quá hắn cũng không quên suy nghĩ cẩn thận, mặc dù nhìn qua vô cùng kiêu ngạo, bất quá đã sớm bước ra một bước nào đó, Ngô Khí liền tra xét rõ ràng phía trước có sinh linh cường đại đến không thể trêu vào hay không.

Mặc dù trên mảnh võ đại lục trên chiến trường này cực kỳ thừa thớt, trên cơ bản đều là sinh linh từ thời thượng cổ lưu lại, bởi vì nguyên nhân của thiên địa linh khí, đều bị suy yếu đến trình độ không khó đối phó. Nhưng vẫn tồn tại một ít sinh linh mạnh mẽ đến cực điểm, lúc Ngô Khí không nắm chắc liền lách qua, nếu như không thể vòng, hắn liền dựa vào từng ngày từng ngày bộ pháp, xông vào sau đó trực tiếp bỏ chạy.

Một đường giết chóc, cũng không biết bao nhiêu sinh linh kéo dài hơi tàn ở mảnh võ đại lục chiến trường này, chết trên tay Ngô Khí. Ngô Khí cũng gặp phải mấy lần nguy hiểm không nhỏ, nhưng đều bị hắn dựa vào sự mạnh mẽ của bộ pháp ngày ngày cường ép vượt qua.

Một lần nguy hiểm là trên đường Ngô Khí gặp phải một con yêu thú có thể so với cường giả Phản Hư, Huyết Dục Kiêu, là một con hung thú hung sát vô cùng, khí thế chiến lực mạnh hơn tất cả tu sĩ Phản Hư mà Ngô Khí đã gặp. Không dám trêu chọc yêu thú cường đại như vậy, Ngô Khí trực tiếp đi đường vòng, trợn vện vòng quanh một vòng lớn, khó khăn lắm mới tránh được địa bàn của con hung thú này, tránh được bị đuổi giết thậm chí bị cắn nuốt.

Còn có một lần nguy hiểm khác, là bị Ngô Khí dẫn tới. Tựa hồ là bị Ngô Khí kiêu ngạo phách lối dẫn tới, lúc hắn đi đường, một đầu Thi Vương khát máu đột nhiên hiện thân, đối mặt Thi Vương có thể so với tu sĩ Phản Hư hậu kỳ, Ngô Khí không có ý niệm phản kháng, dựa vào từng ngày bộ pháp mới khó khăn đào tẩu.

Mảnh đại lục mảnh võ nhuộm đỏ máu này, nhìn như không có một ngọn cỏ, là nơi tuyệt tích của sinh linh. Nhưng bên trong

lại cất giấu rất nhiều sinh linh, yêu thú ma vật, không có một loại nào là lương thiện, đều là sinh linh cực kỳ hung sát.

Bất quá có thể trong vòng mấy ngày gặp được nhiều sinh linh như vậy, một đường giết chóc tới đây, cũng là bởi vì tốc độ đi đường của Ngô Khí thực sự quá kinh người. Hắn hiện tại bộ pháp mỗi ngày đã rất thuần thục, một bước ra chính là trăm dặm, vạn dặm xa xôi ở dưới chân hắn, cũng chỉ là trăm bước mà thôi.

Khối mảnh vỡ chiến trường thượng cổ này mặc dù rộng lớn, nhưng cũng chỉ lớn hơn một tòa đảo nhỏ mà thôi, căn bản không thể so sánh với Trung Châu đại lục. Kỳ thật những mảnh vỡ này chỉ là tài liệu vụn của đại lục Thượng Cổ mà thôi, phương viên mấy trăm ngàn dặm mà thôi.

Ngô Khí lần theo khí tức cảm ứng trong lòng, cũng lần lượt đi bộ, hao phí mấy ngày cơ hồ xuyên qua mảnh vỡ đại lục. Trên đường đi nguy hiểm không ít, hắn bây giờ đã là cảnh giới nửa bước Hóa Thân, tùy ý ra tay liền tương đương với chiến lực Hóa Thân cảnh giới. Một khi gặp phải nguy hiểm, hắn liền trực tiếp thi triển ra từng bước từng ngày, trăm bước vạn dặm, độn tốc bậc này, hầu như đã tương đương với tu sĩ Hóa Thân đỉnh phong.

Hơn nữa từng ngày bộ pháp được thi triển ra, khí thể kinh người, một ít tồn tại cường đại sợ hãi khí tức hung sát trong đó, cũng lựa chọn tạm thời né tránh, cho nên Ngô Khí chỉ hao phí mấy ngày thời gian, liền thật sự xuyên qua mảnh vỡ đại lục này, tiến vào chỗ sâu nhất trong đại lục.

Phần cuối đại lục, trên không trung cách không xa chiến kỳ huyết hồng to lớn kia, tiếng gió vang lên trên không trung, từng sợi khí tức cổ lão hung sát bỗng nhiên quán quanh lên, quang mang tán đi, hiển lộ ra bên trong một thanh niên áo đen tóc đen.

Đứng giữa không trung, hai mắt Ngô Khí híp lại, trên người tản ra khí tức hung thần mãnh liệt, quanh người hắn, thậm chí có thể thấy được từng sợi huyết khí quán quanh. Đó là kết quả của việc hắn giết chóc trong mấy ngày nay, dựa vào tu vi nửa bước Hóa Thân của mình, lại có thực lực tương đương với

Hóa Thần hậu kỳ, thậm chí là đỉnh phong, Ngô Khí ra tay cũng dần dần không kiêng nể gì cả.

Hắn tự nghĩ đại lục mảnh võ chiến trường thượng cổ này nếu là cho những đệ tử chân truyền kia thí luyện, mặc dù bên trong có một ít tồn tại nguy hiểm, nhưng cũng không đến mức khắp nơi đều có, bên trong là nhiều nhất Yêu thú, Yêu vật bên ngoài, chiến lực có lẽ không sai biệt lắm với Hóa Thần trung kỳ. Và lại phần lớn đều là lấy hình thức tộc quần tồn tại, đệ tử chân truyền bình thường cho dù không địch lại, cũng có cơ hội đào tẩu.

Sự thật chứng minh, Ngô Khí đã giết chóc mấy ngày nay, suy đoán của hắn hoàn toàn là chính xác. Chín khối mảnh võ chiến trường thượng cổ, mỗi một khối trước đó đều đã được trưởng lão Thiên Ma Tông kiểm tra qua, mặc dù cố ý lưu lại không ít nguy hiểm, thậm chí tương đương với thực lực nguy hiểm của Phản Hư trung kỳ, trên mỗi khối đại lục cũng có một hai đầu.

Nhưng phần lớn yêu thú, thực lực hoàn toàn giống với suy đoán của Ngô Khí. Cũng chính vì vậy, Ngô Khí động thủ giết chóc một chút cố kỵ cũng không có. Trường ra bộ pháp ngày ngày cường đại, lúc này mới ba bốn ngày, hắn đã giết chóc ít nhất năm tộc đàn Yêu thú, sáu đầu Yêu thú đơn độc sống sót đã bị chém giết tương đối khá.

Mấy chục vạn dặm, đối với tu sĩ khác mà nói có lẽ phải đi đường hơn một tháng, thậm chí là mấy tháng, nhưng đối với Ngô Khí mà nói, lại chỉ là mấy ngày mà thôi. Chỗ sâu trong đại lục, dưới một cây chiến kỳ huyết hồng to lớn vô cùng, thân ảnh Ngô Khí chậm rãi xuất hiện.

Thứ nhất là đến cầu vé tàu duy trì: tác phẩm năm nay và tác phẩm tác phẩm đó bỏ phiếu, nói thật, không có tác dụng gì đối với tiểu lâu, bất quá cũng là một số liệu. Bất quá số tiền mỗi người đều có miễn phí, nếu có thể, cũng ném mấy tấm cho tiểu lâu, không đến mức quá khó để xem tiếp theo.

Một, hai, hai, ba...

Phần cuối mảnh vỡ đại lục cổ đại, nơi sâu nhất của mảnh vỡ đại lục huyết hồng sinh sinh cắm ở bên trong bùn đất huyết hồng giống như một cái kinh thiên huyết thiết sừng sững cùng cây cò kia, một lá cò lớn đến không thể tưởng tượng nổi ở dưới Vân Hải đang phồng lên hung sát khí vô cùng vô tận từ mặt phát ra.

Chiến kỳ Thiên Ma.

Ngay lúc Ngô Khí đang đứng cách chiến kỳ không thể tưởng tượng nổi này không xa, hai mắt trên không trung sáng quắc nhìn chăm chăm vào chiến kỳ đáng sợ trước mắt, trong mắt Ngô Khí không phải là một lá chiến kỳ mà là một chiến trường hung sát vô biên chân chính chém giết trên chiến trường, không phải là thiên quân vạn mã của phàm nhân, mà là ngàn vạn sinh linh cường đại vì tranh đoạt thiên địa chi linh chém giết cùng một chỗ, vô cùng thâm hiểm, bất cứ một sinh linh cường đại nào cũng sẽ bị máu tươi đầy trời đổ xuống như mưa, bùn đất hoàn toàn bị nhuộm đỏ thẫm.

Tình cảnh chiến trường này quả thực đủ để cho phàm nhân nhỏ yếu trực tiếp bị hù chết, chỉ có trong thần thoại mới có thể nhìn thấy các loại yêu thú như cự nhân Giao Long trong núi nhỏ. Những phàm nhân này thậm chí cả đời này tu sĩ cả đời cũng chưa từng thấy qua, dư âm chém giết lẫn nhau cùng một chỗ, quả thực giống như muốn đem cả tòa đại lục chôn vùi.

Mà chiến trường là nhiều nhất một đám thân ảnh nhỏ bé, nhưng trong những thân ảnh này ẩn chứa lực lượng so với những sinh vật trong thần thoại mới có thể nhìn thấy kinh khủng hơn nhiều, phát tay một cái là giữa sơn băng địa liệt có người há miệng chính là lôi vũ thiểm điện có người đưa tay có thể dời núi lấp biển, có rất nhiều người tay không tác sát cùng những cự thú dữ tợn kia rõ ràng còn có thể chiếm cứ phong phạm phong bạo.

Từng cảnh tượng này nếu như người tiết lộ ra ngoài sẽ có thể thấy được, chỉ sợ trong lòng người này chính là ý nghĩ này.

Bất quá ý nghĩ này cũng không thể nói là sai, bởi vì những người này đúng là tiên nhân, nhưng lại không phải tiên nhân bình thường, bọn họ đều là cổ tiên nhân và chỉ cần phá vỡ cảnh giới hợp đạo là có thể phi thăng tiên nhân bình thường khác biệt.

Những tiên nhân cổ xưa này đồn đại chính là người sáng lập ra giới có thực lực khủng bố có thể so sánh với Viễn Cổ Ma Thần.

Thân thể đang đứng ngẩn ngơ của Lương Ngô bỗng nhiên run lên đầu lưỡi đau đớn lập tức tỉnh lại. Hắn cảm ứng được mình tựa hồ như đang muốn đắm chìm trong chiến kỳ Thiên Ma kia, cảnh tượng ngàn vạn sinh linh chiến trường đang chém giết trên đại lục cũng hắn là những mảnh vỡ vụn giác vị như những mảnh vỡ này.

Những tiên nhân cổ xưa thần thông cực kỳ cường đại, còn có cổ yêu thú cự nhân cùng các loại sinh linh dị chủng hoàn toàn cường hoành kia đều khiến Ngô Khí trầm mê trong loại cảm giác cùng thiên chiến đấu địa chiến, phát tay một cái liền để cho lực lượng thiên địa vì bất kỳ ai chứng kiến cũng sẽ không nhìn được trầm mê vào đó.

Thằng tiểu gia hỏa này không tệ vậy mà chỉ trầm mê trong thời gian nửa nén hương là có thể tự tỉnh lại là một hạt giống tốt.

Đột ngột tiếng cười sang sảng dị thường vang lên một âm thanh bỗng nhiên xuất hiện bên tai Ngô Khí, trong nháy mắt thân thể Ngô Khí giống như báo săn nhảy lên lông tơ toàn thân dựng thẳng thần hồn lực, lập tức muốn trào ra ngoài.

Nhưng ngay lúc này, thanh âm kia lại lần nữa vang lên đồng thời xuất hiện còn có một cỗ lực kéo mạnh mẽ đến mức Ngô Khí căn bản không cách nào phản kháng lại.

Sự cảnh giác của tiểu tử ngược lại rất cao nha, không tệ không tệ, lão phu rất thích Ngô Khí phản kháng một chút cũng không làm được với lực lôi kéo bao lấy Ngô Khí lập tức kéo hắn đến một nơi như vậy.

Cảm giác biến hóa không gian quen thuộc vọt tới mang theo một cảm giác choáng váng đầu óc, sau khi thân hình Ngô Khí đã ngừng lại, hai mắt Ngô Khí hầu như lập tức mở ra, nhìn về phía trước mắt.

Đây là một không gian vạm vỡ sương mù không ngừng phun trào trong không gian kia, Ngô Khí liền biết mình bị người kéo vào một không gian sáng ngời, tất cả ánh mắt trong không gian lưu luyến đều là từng sợi sương mù huyết hồng trước khi hấn còn ở khu vực chờ đợi tử hấn đã trải qua không ít trường chém giết tự nhiên rất quen thuộc những sương mù huyết hồng kia rõ ràng là tất cả không gian chiến trường đều có một loại sương mù kỳ dị sương mù.

Bất luận hủy diệt thế nào xua tan những sương mù này đều sẽ tự động bổ sung lại.

Không gian chiến trường

Suy nghĩ nghi vấn của Ngô Khí còn chưa kịp nói ra khỏi miệng đã thấy trước mặt Ngô Khí có từng sợi sương mù huyết hồng tản ra hiển lộ ra một lão giả ngồi ngay ngắn trong hư không đang ngồi đó, thân thể thấp bé của lão giả này mặc một bộ trường bào huyết hồng rất lớn, lộ ra một gương mặt hiền lành vô cùng đang hí mắt nhìn Ngô Khí.

Tiểu tử ngươi là đệ tử điện nào, vậy mà chỉ có tu vi nửa bước Hóa Thần, vậy mà chỉ có một mình xông vào nơi này. Đúng ra ngày thứ sáu, không có ai có thể xông vào nơi đây.

Lão giả mặc trường bào đỏ như máu này nhìn rất dễ nói chuyện, Ngô Khí còn chưa mở miệng hấn đã nhả ra một đồng lời trước tiên.

Bất quá lúc này Ngô Khí lại lập tức trở nên cẩn thận, hấn cũng là bởi vì trong cảm ứng của hấn vậy mà không thể cảm ứng được trước mặt mình nếu không phải mắt thường có thể nhìn thấy trước mặt có một lão giả Ngô Khí ngồi thẳng cẳng ở đó cũng sẽ không tin tưởng lực cảm ứng của mình, ngay cả một lão giả vô hại nhìn qua cực kỳ hiền lành cũng không tìm thấy.

Bất quá phản ứng của Ngô Khí cũng lập tức nhanh chóng đoán được sẽ xuất hiện tình huống này, vậy cũng chỉ có một loại

khả năng lão giả trước mắt là một vị cường giả tu vi ít nhất là Phản Hư trung kỳ.

Đệ tử tiền bối chính là Ngô Khí đệ tử Huyền Vân điện sáu ngày trước tiến vào nơi đây thí luyện, xông vào nơi đây cũng không biết là nơi đây.

Mặc dù Ngô Khí rất rõ ràng nơi này là phần cuối của mảnh vỡ đại lục, nhưng ý tứ trong lời nói lúc trước của lão giả kia hiển nhiên còn có chỗ thuyết pháp hoặc là chỗ huyền diệu khác.

Trong lòng Ngô Khí đã đem lão giả trước mặt xếp vào hàng ngũ tồn tại tuyệt đối không thể trêu chọc, mở miệng hỏi ý kiến cũng là trước nay chưa từng có khách khí như vậy, nếu như bị người nhìn thấy mười phần chính là dạng ma đầu Ngô Khí lúc này lộ ra loại thần sắc này nhất định sẽ cực kỳ kinh ngạc.

Bất quá lão giả kia ở lại đây tựa hồ là có nhiệm vụ, cho dù Ngô Khí không hỏi hẳn cũng muốn nói.

Thực ra không ai nghĩ tới một đệ tử có thể trong vòng sáu ngày đã xuyên qua toàn bộ mảnh vỡ đại lục thí luyện đến được đây.

Tiểu tử ngươi cũng là đệ tử của Thiên Ma Tông ta, tên gọi của tiền bối bản trưởng lão là gì? Huyết y chính là chín vị trưởng lão hộ kỳ, ngươi có thể gọi bốn tọa là Huyết y trưởng lão.

Nghe thấy Ngô Khí nói mình là một đệ tử có chút hứng thú với Ngô Khí, trong đôi mắt nhỏ của lão giả mặc huyết bào lập tức sáng ngời nhìn thấy Ngô Khí, ánh mắt không khỏi hiện lên một tia dị sắc, chợt mở miệng nói ra thân phận của mình.

Là Huyết y trưởng lão...

Lúc này ánh mắt Ngô Khí tự nhiên nên làm gì không nên làm thần thái, đều là cung kính cực độ, hoàn toàn là một bộ dáng khuôn mẫu đệ tử Thiên Ma tông tiêu chuẩn.

Vị lão giả được gọi là Huyết Y trưởng lão này rất là tán thưởng Ngô Khí này, đương nhiên cũng không loại trừ khả năng là vị trưởng lão thích náo nhiệt này sau sáu ngày ngồi không yên đối với người đến đầu tiên đều khách khí như thế.

Nghe được Ngô Khí cung kính xưng hô một tiếng, nụ cười trên gương mặt lão giả mặc huyết bào tăng thêm vẻ hiền lành, nếu không phải hấn mặc trường bào màu đỏ có chút chói mắt, chỉ sợ người nhìn thấy nụ cười của hắn đều sẽ cho rằng đây là một thôn xóm trong một thế giới phàm nhân bình thường, hiền lành hiền lành hiền lành, thiện lương.

Bất quá nếu lão giả này nói ra tục danh chân thật của mình, rồi nói ra không ít điển tịch Ngô Khí đã biết trước mặt vị Huyết y trưởng lão nào là nhân từ ôn hòa như thế, rõ ràng lão giả này chính là một ma đầu hung uy hiển hách mấy trăm năm trước đây.

Mấy trăm năm trước, nhân vật một kiếm giết chóc, một kiếm như sát thần của thế hệ trẻ tuổi Thiên Ma Tông chỉ vì đề nhuộm đỏ thân y, Hạng Huyết Y.

Được rồi, không nói thêm gì nữa, nếu như ngươi là đệ tử tham gia thí luyện lần này lại đến nơi này giải thích cho ngươi một phen cũng là nghĩa vụ của bản trưởng lão ngươi nghe vậy cũng được.

Nơi đây chính là điểm cuối của thí luyện, nói cách khác là nơi thí luyện kết thúc thí luyện lần này, mấy trăm tên đệ tử chân truyền tham gia mấy trăm thí luyện này muốn kết thúc thí luyện chỉ có hai loại phương pháp là đợi đến nửa tháng sau khi đầy đủ thì tự động rời khỏi nơi này, còn có một loại chính là phải đạt tới yêu cầu sớm nhất liền có thể thông qua chiến kỳ Thiên Ma rời khỏi nơi này.

Ngươi tuy là chờ đệ tử nhưng cũng là tham gia thí luyện quy củ này thích hợp cho ngươi hiện tại, ngươi nói cho bản trưởng lão biết lần thí luyện này săn giết bao nhiêu yêu thú, chỉ cần ta kiểm tra được yêu thú đạt tới yêu cầu tối thiểu là có thể thông qua Thiên Ma chiến kỳ rời khỏi nơi đây, nếu không có vậy ngươi tiếp tục trở về săn giết yêu thú cho đến khi đạt tới yêu thú tối thiểu mới thôi.

Huyết y trưởng lão há miệng chính là một tràng giải thích không lại ý tứ trong lời nói cũng rất dễ dàng hiểu được ý tứ trong lời nói của Ngô Khí, nhưng sau khi nghe xong trong lòng không khỏi lộ ra một chút bất ngờ.

Tại sao nơi thí luyện này lại không phải nối liền cùng một chỗ lại chia làm chín khối thí luyện chi địa không có cảm ứng được khí tức của hai người này, như có như không lúc nào nối liền thời gian.

Ý niệm trong lòng Ngô Khí hiển nhiên là không dự liệu được lại xuất hiện tình huống như vậy. Hắn vốn tưởng rằng toàn bộ khu thí luyện đều là liên tiếp có thể tùy ý xuyên không, cho nên hắn muốn đi tìm Thọ Y đồng tử cùng Triệu Dương phiên toái cũng thuận tiện vô cùng, chỉ cần lên tìm được hai người trực tiếp ra tay giết là được.

Nhưng hiện tại nghe trưởng lão áo đỏ này nói về chín khu vực thí luyện không ngờ tin tức này lọt vào tai hắn lại không phải cùng một chỗ, lập tức đánh Ngô Khí trở tay không kịp.

Vẻ mặt bất ngờ của Ngô Khí rơi vào trong mắt Huyết y trưởng lão. Lập tức vị trưởng lão này cho rằng Ngô Khí không sẵn giết bao nhiêu yêu thú mà trực tiếp xông vào nơi đây, trong mắt hiện lên vẻ thất vọng, nhưng nghĩ tới thân phận Ngô Khí cùng tu sĩ của hắn vẫn còn mang theo một tia tán thưởng.

Nếu như Tiểu tử sẵn giết yêu thú ma vật quá ít, yêu thú không đạt đến yêu cầu thấp nhất thì bốn trưởng lão cũng không có quyền thả người ra ngoài, người vẫn là trở về lại giết Yêu thú rồi mới tới đây.

Thanh âm Huyết Y trưởng lão lại lọt vào tai lần nữa lập tức cắt đứt suy nghĩ cuồn cuộn trong lòng Ngô Khí, gặp mặt trưởng lão áo đỏ trước mặt đã hiểu lầm vẻ mặt của mình, Ngô Khí vội vàng khom người nói: Trưởng lão hiểu lầm đệ tử mặc dù trên đường đi tới có chút vội vàng, nhưng tự nghĩ vẫn là sẵn giết không ít Yêu thú.

Ngô Khí trong lúc nói chuyện vẫn một mực thu liễm khí tức, lập tức nhìn thấy khí tức Ngô Khí biến đổi, từng sợi huyết khí từ trong cơ thể hắn tràn ra quay chung quanh người hắn mấy ngày qua hắn điên cuồng giết chóc tích lũy Huyết Sát khí, những khí tức này tu sĩ khác căn bản không thể không chế Ngô Khí lại có thể thu chúng vào thể nội ẩn giấu đi.

Huyết Sát khí này bay vọt ra từ trong ánh mắt của Huyết Y trưởng lão trước mặt Ngô Khí lập tức sáng ngời tán thưởng, lập tức nồng đậm không ít ánh mắt nhìn về phía Ngô Khí hòa ái hơn so với trước đó một chút lấy chiến lược của vị Huyết Y trưởng lão Phản Hư hậu kỳ này, hầu như chỉ một cái liếc mắt đã nhìn ra từ bên trong từng sợi huyết sát khí, rốt cuộc trong mấy ngày nay Ngô Ngục đã giết không ít yêu thú ma vật, thậm chí có thể mơ hồ suy đoán xem Ngô Khí giết là loại yêu thú ma vật gì.

Không tệ không tệ, nhìn huyết sát của người chết trong tay người không ít yêu thú ma vật a, Độc Giác Phi Xà Kiếm Giáp của Độc Giác Phi Xà, huyết ung Liệt Địa Huyết Hùng Huyết Uế ung. Hảo tiểu tử này có hơn một nửa yêu thú ma vật mảnh vỡ thứ chín vậy mà đều chết trong tay người, những thứ này đủ để người rời khỏi thí luyện lần này còn có thể đạt được thứ tự không thấp.

Vị Huyết y trưởng lão này hoàn toàn không có chút khí tức nào của trưởng lão, nhưng đối với Ngô Khí lại vô cùng khách khí khiến cho Ngô Khí đấu đá với người ta quen rồi trong lòng đột nhiên suy đoán, vị Huyết y trưởng lão trước mặt này có phải từ thân hắc nhìn ra hoặc là nhìn ra bí mật lớn nhất của hắc muôn đoạt lấy hay không.

Vừa nghĩ đến đây, trong lòng Ngô Khí lập tức căng thẳng, toàn thân lại tự nhảy lên suy nghĩ cẩn thận không ngừng toát ra.

Cũng không trách được Ngô Khí kỳ quái như vậy ở Thiên Ma tông các giai chế độ cực kỳ thâm nghiêm, một đệ tử bình thường ở đệ tử chân truyền có thể nói là cung kính đến cực điểm phản kháng cũng không thể có lúc này chỉ là thân phận một đệ tử chờ hắc trước mặt lại là một trưởng lão Phản Hư hậu kỳ.

Mặc dù Ngô Khí chưa từng nghe nói trưởng lão hộ kỳ có địa vị gì nhưng chỉ nhìn từ tu vi mà Ngô Khí đã dám kết luận vị trưởng lão mà hắc nhìn thấy ở chiến hạm Kinh Thiên kia so sánh với lão giả trước mặt quả thực chính là cận bã.

Bất quá nếu các trưởng lão hộ kỳ khác ở đây cũng không có gì kỳ quái, vị Huyết y trưởng lão này bị vây ở Phản Hư hậu kỳ đã

lâu, tuy còn chưa đoạn tuyệt tiến vào Hợp đạo cảnh nhưng hy vọng cũng không lớn lắm, cho nên vị trưởng lão này mấy năm gần đây bắt đầu tìm kiếm truyền nhân thích hợp, phàm là đệ tử trẻ tuổi tư chất xuất chúng một ít chỉ cần hợp với tâm ý của hắn thì hắn đều khách khí như vậy.

Trước khi Ngô Khí tiến vào nơi đây đã bị vị trưởng lão áo máu này dùng thần niệm vô cùng mạnh mẽ tra xét qua, cũng sớm biết Ngô Khí chỉ là tu vi nửa bước Hóa Thần mà để hắn đặc biệt coi trọng Ngô Khí là bên trong kinh mạch của Ngô Khí có đến tám ngàn chín trăm hạt Hóa Thần tinh.

Lúc nửa bước Hóa Thần đã có tám ngàn chín trăm hạt Hóa Thần tinh, nếu tấn thăng lên cảnh giới Hóa Thần chân chính chẳng phải là phải tăng gấp đôi chính là một vạn bảy ngàn tám trăm hạt Hóa Thần tinh sao.

Thứ hai là chưa hoàn thành.

Nửa bước Hóa Thần đã có trọn vẹn tám ngàn chín trăm viên Hóa Thần tinh, nếu tấn thăng lên cảnh giới Hóa Thần chân chính, chẳng phải là muốn tăng lên gấp đôi, một vạn bảy ngàn tám trăm hạt Hóa Thần tinh. Tư chất tuyệt thế bậc này, cũng chỉ có hai người Hạ Hầu và Ân Tiểu Bảo này có thể một đầu đè kẻ này, nhưng kẻ này vậy mà một mực yên lặng không có tiếng tăm gì. Người của Huyền Âm điện đều là ăn cút sao.

Nếu như lúc này suy nghĩ trong lòng Huyết Y trưởng lão bị người Huyền Âm điện biết, chỉ sợ lập tức sẽ thổ huyết ba thăng. Bọn họ quả thực là oan uổng đến cực điểm, không nói tới linh căn tư chất của thằng nhãi Ngô Khí này kỳ thật căn bản không tốt, trong cơ thể hắn có thể ngưng tụ đến tám ngàn chín trăm hạt Hóa Thần tinh, hoàn toàn là vì Hoang Cổ tàn quyết cùng yêu hạch Huyết Thụ.

Mà trước đó Ngô Khí một mực yên lặng không nghe thấy, kỳ thật đầu chỉ không có tiếng tăm gì, trước đó, Huyền Âm điện căn bản không có người Ngô Khí này. Không chỉ Huyền Âm điện, chính là toàn bộ Thiên Ma tông, cũng không tìm thấy một người tên Ngô Khí.

Thằng nhãi này căn bản chính là một tên hộ đen, hơn nữa thân phận Hắc Hộ của hắn còn là người con gái duy nhất của Huyền Âm điện chủ hắn có được. Phải là vị điện chủ Huyền Âm điện nào biết rõ con gái bảo bối của mình bị một tu sĩ Hóa Thần to gan lớn mật hạ xuống nô ấn, chỉ sợ đã sớm ra tay bắt giữ Ngô Khí, sau đó rút hồn phách của hắn ra, ngày ngày ngày tra tấn, trọn vẹn trăm năm mới có thể tiêu đi mối hận trong lòng.

Bất quá đây cũng là một ý nghĩ trong lòng Huyết Y trưởng lão, lóe lên một cái liền trôi qua, vị Huyết Y trưởng lão này bức thiết muốn tìm kiếm truyền nhân. Lúc này đối với Ngô Khí là một ngàn vạn người thỏa mãn, hận không thể trực tiếp khiến Ngô Khí đập đầu bái sư, bất quá thân phận của hắn thật sự quá

cao, lúc này còn ở bên trong thí luyện, cũng không phải thời cơ thích hợp nói ra.

Người này tư chất kinh người, lại một mực không có tiếng tăm gì. Hẳn là chủ nhân của loại âm tử cứng cỏi dày mỏng này. Vừa vặn thích hợp tu luyện Huyết Y Quyết của bản trưởng lão, lại quan sát một thời gian, đợi thí luyện này kết thúc, liền để cho người này bái bản trưởng lão làm sư phụ. Ha ha ha.

Huyết y trưởng lão vô cùng thỏa mãn quét mắt nhìn Ngô Khí một cái, trong lòng lại có ý nghĩ hiện lên. Nếu như bị Ngô Khí biết vị trưởng lão có tu vi kinh khủng trước mặt này lại sinh ra ý niệm thu đồ đệ với hắn, cũng không biết là nên khóc hay nên cười.

Bất quá lúc này Ngô Khí lại có chuyện trọng yếu hơn muốn hỏi, thấy trên mặt Huyết Y trưởng lão này thần hồn ôn hòa, không có vẻ không kiên nhẫn, Ngô Khí liền hơi cẩn thận mở miệng nói: Lúc trước trưởng lão nói đệ tử đã sáng tỏ, bất quá đệ tử còn có một vấn đề, chẳng lẽ đã đến nơi này nhất định phải rời khỏi nơi thí luyện sao?

Lời Ngô Khí vừa ra khỏi miệng, lập tức khiến cho khuôn mặt hiền lành của Huyết Y trưởng lão đang ngồi ngay ngắn tại chỗ khẽ biến, lông mày nhíu lại, một tia tinh quang lóe ra, bất quá lập tức biến mất. Nhưng hắn trả lời cũng là ngay sau đó vang lên bên tai Ngô Khí, đáp án khiến cho trong mắt Ngô Khí lập tức hiện ra nét mừng rỡ.

Cũng không phải chỉ có thể rời khỏi nơi thí luyện, chín khối đại lục thí luyện đều là kết nối lẫn nhau, người đã đạt tới tư cách rời khỏi khối đại lục thí luyện này. Nếu muốn rời khỏi nơi này đến nơi khác thí luyện cũng được, Thiên Ma chiến kỳ có thể tiến hành dịch chuyển không gian, trong khoảnh khắc có thể đưa người đến một tòa đại lục thí luyện khác tùy ý.

Sao lại như vậy. Người muốn đi dạo các nơi thí luyện khác.

Huyết y trưởng lão vừa dứt lời, sâu trong ánh mắt Ngô Khí lập tức hiện lên vẻ mừng rỡ. Bất quá hắn cũng biết lúc này không thể biểu hiện quá rõ ràng, trên mặt không lộ ra vẻ gì, vẫn chậm rãi khom người, cung kính nói: “Hồi bẩm trưởng lão, hôm nay

mới qua sáu ngày. Ngày ngắn ngủi, đệ tử xác thực muốn đi xem một chút thí luyện đại lục khác, cũng tốt hơn săn giết càng nhiều yêu thú ma vật.

Ngô Khí lấy cớ nói ra, Quan Miện đường hoàng, cực kỳ hợp lý, khiến người ta không thể gán nổi một chút tỳ vết. Bất quá lừa gạt người bình thường còn chưa tính, muốn lừa gạt lão quái vật sống mấy trăm năm như Huyết Y trưởng lão, quả thực một chút khả năng cũng không có.

Trong nháy mắt, trong mắt Ngô Khí hiện lên vẻ mừng rỡ, liền bị trưởng lão áo máu nhìn thấu, thậm chí sâu trong ánh mắt hắn còn có một tia sát khí, đều bị hắn nhìn thấy rõ ràng.

Nhưng mặc kệ là xuất phát từ tông môn hay là từ góc độ cá nhân xuất phát., Huyết y trưởng lão cũng không vạch trần Ngô Khí. Hắn là trưởng lão hộ kỳ, chỉ là tọa trấn bên trong Thiên Ma chiến kỳ giám sát toàn bộ nơi thí luyện, cam đoan không phát sinh cái gì ngoài ý muốn. Đối với ân oán của các đệ tử chân truyền trong thí luyện, hắn cũng không muốn quản cũng không có quyền quản.

Quy củ của Thiên Ma tông là, ai nắm tay lớn thì người đó là đạo lý. Cường giả vi tôn, môn quy cực kỳ phức tạp, chỉ là quy tắc cuối cùng đều là bốn chữ này mà thôi.

Cũng là đệ tử thí luyện bình thường, sau khi đạt tới yêu cầu rời khỏi địa điểm thí luyện, phải đi nơi khác tìm đệ tử trả thù. Hắn cũng sẽ không ngăn cản, huống chi lúc này Ngô Khí đã là đệ tử truyền nhân được hắn sử dụng huyết y gần như nội bộ, đừng nói là thả hắn đi trả thù, chính là để Huyết Y hắn ra tay giúp giết người, nói không chừng hắn đều sẽ đồng ý.

Đắc tội đồ đệ tử của Hạng Huyết Y, chết là đáng đời. Đây chính là suy nghĩ trong lòng Huyết Y trưởng lão, đáng thương là bản thân Ngô Khí, còn không biết mình đã bị nội bộ xác định là đệ tử truyền nhân của người khác.

Đúng vậy.

Một chữ ngắn gọn từ trong miệng Ngô Khí phun ra, sau đó cúi đầu, bày ra một bộ Thần – cực kỳ cung kính.

Bất quá lập tức, ra ngoài dự liệu của Ngô Khí, lúc hắn trả lời ra khỏi miệng. Vị Huyết y trưởng lão kia ngay cả một chút chần chờ cũng không có, đột nhiên vươn tay điểm một cái trên hư không trước đó của hắn và Ngô Khí.

Ngón tay già nua kia điểm trên hư không, lập tức nhìn thấy đạo đạo gợn sóng dập dờn, sau đó từng sợi hào quang yếu ớt ngưng tụ lại, hóa thành một mặt bản đồ. Trên đó có rất nhiều cảnh tượng, núi non hoang mạc rậm rạp, vô cùng rộng lớn, nhưng tám bản đồ này giống như chia ra thành chín khối, mặc dù ở giữa có huyết quang tương liên, nhưng quả thật không có chân chính nối liền cùng một chỗ.

Ngô Khí vừa nhìn bản đồ này, liền hiểu đây hẳn là bản đồ chín khối Thí Luyện Đại Lục, đang muốn nhìn kỹ thì thanh âm Huyết Y trưởng lão kia lần nữa truyền đến, vô cùng rõ ràng rơi vào trong tai Ngô Khí.

Nói rồi, muốn đi một tòa nhà kia.

Một vấn đề này lập tức làm cho Ngô Khí có chút khó khăn, hắn chỉ cảm ứng được trong đó có khí tức của đồng tử áo liêm cùng Triệu Dương, và lại còn như có như không, thời gian nối tiếp, phi thường mịt mờ. Để cho hắn chỉ nhìn bản đồ liền nói muốn đi một tòa, lại là khó trụ được hắn.

Huyết y trưởng lão tựa hồ nhìn ra Ngô Khí khó xử, lại lập tức phát tay, thu tám bản đồ trước mặt lại, không chút lơ đãng, lại thản nhiên nói: Hướng kia:

Khi trưởng lão áo máu lại một lần nữa truyền đến, trên mặt Ngô Khí không khỏi hiện ra vẻ kinh ngạc. Hắn mặc dù đoán trưởng lão hộ kỳ này có thỏa mãn đệ tử đến đây lưu lại yêu cầu, nhưng trưởng lão hộ kỳ tu vi mạnh mẽ đến cực điểm, địa vị cũng cao đến thần kỳ. Vốn là cực kỳ ngạo mạn, giúp các đệ tử giải quyết khó khăn nhất định sẽ không nhiệt tình.

Nhưng Ngô Khí lại có thể cảm giác được rõ ràng, vị Huyết Y trưởng lão trước mắt này, đối với hắn có thể nói là vô cùng tốt, quả thực có thể nói là cổ đạo nhiệt tâm. Từ khi bước lên con đường tu luyện tới nay, Ngô Khí hồi tưởng lại, người gặp được, hầu như không một ai có thể nói là người tốt. Đều là

những ma tu lòng dạ độc ác, khó có được gặp phải một người cổ đạo nhiệt tình như vậy, Ngô Khí ngược lại lại không thể tin được.

Thế nhưng Ngô Khí đứng ở nơi nào, lại không cảm ứng được chút nguy cơ nào. Về phần bí mật trên người hắn, ngoại trừ cánh tay trái thần bí ám kim cụt tay ra, còn có đầu Tiên Thiên Kim Cự Sát Thi bị hắn giấu ở bên ngoài, những bí mật khác, cho dù bị nhìn thấu, Ngô Khí cũng sẽ không lo lắng Huyết Y trưởng lão hội trước mắt nổi lên tham niệm.

Dù sao thì đầu Hồng Liên phân thân có thể so với Hóa Thần đỉnh phong kia, trước mặt Huyết Y trưởng lão đã là Phản Hư hậu kỳ, cũng không phải là đồ chơi của trẻ con, căn bản sẽ không để trong mắt, chớ nói chi là chiếm hữu.

Không nghĩ ra vì sao Huyết y trưởng lão hội này như vậy, trong lòng Ngô Khí cũng có ý nghĩ cấp bách rời khỏi không gian quỷ dị này, thấy được Huyết y trưởng lão đặt câu hỏi, hắn hầu như cầu còn không được. Dựa vào cảm ứng trong lòng, một ngón tay duỗi ra, chỉ về một hướng.

Ừm, đó là vòng thử luyện đại lục thứ sáu, bên trong có ba mươi đệ tử chân truyền. Trong đó hai người có tu vi không tệ, đều là Hóa Thần trung kỳ viên mãn cảnh giới.

Hai câu nói phía trước còn đỡ, lúc mấy câu tiếp theo lọt vào tai, trong lòng Ngô Khí lập tức sinh ra một tia ý niệm quái dị. Lúc này hắn có thể cảm giác rõ ràng, Huyết y trưởng lão trước mặt, rõ ràng không phải là tham niệm đối với bảo vật trên người hắn, mà là thật sự có ý chiếu cố đối với hắn.

Ý trong lời nói kia, rõ ràng là âm thầm nhắc nhở, trong đại lục thí luyện thứ sáu kia có hai người tu vi mạnh mẽ, nếu đụng phải cần phải cẩn thận.

Không gian dịch chuyển.

Không chờ Ngô Khí suy nghĩ ra điều gì, bỗng nhiên bàn tay Huyết Y trưởng lão kia lại vung lên, lập tức trong không gian quỷ dị này, từng tia sương mù huyết hồng kia bỗng nhiên vây quanh Ngô Khí, trong nháy mắt liền bao vây thân thể Ngô Khí lại.

Cảm giác không gian biến hóa mãnh liệt hơn bất cứ lần nào, khiến cho lực lượng thần hồn Ngô Khí bởi vì tiến vào nửa bước Hóa Thần mà tăng vọt có chút không chịu nổi, khí huyết giữa ngực bụng cũng bốc lên, hỗn loạn vô cùng.

Cũng may cảm giác này cũng không kéo dài bao lâu, sau ba hơi thở, Ngô Khí cảm giác thân thể của mình đã đứng vững. Lập tức mở hai mắt ra, nhìn về phía trước mắt. Máu đỏ, vô cùng quen thuộc. Trong không khí, từng tia sương mù huyết hồng tràn ngập, dưới chân, là bùn đất huyết hồng mềm nhũn mục nát, đây lại là một thế giới đầy mắt huyết hồng.

Đại lục thí luyện thứ sáu, đồng dạng là một khối mảnh vỡ đại lục thượng cổ so với hòn đảo lớn hơn rất nhiều, từ vực ngoại hư không bị triệu hoán sống lại, rơi vào trên không Thi Ma điện. Mà tiến vào mảnh đại lục này, tự nhiên đều là đệ tử Thi Ma điện.

Trong nháy mắt khi Ngô Khí vừa hạ xuống phiên đại lục này, thân hình vừa dừng lại, gần như là ngay lập tức. Một tia trong cơ thể vốn còn có chút yếu ớt, nếu có khí tức cảm ứng thời gian đứt đoạn, lúc này trở nên mãnh liệt vô cùng. Mãnh liệt đến mức Ngô Khí hầu như có thể tính ra người kia cách chỗ này rất xa, vài bước có thể đến.

Mà trong số đông đệ tử Thi Ma điện, sẽ bị Ngô Khí rõ ràng cảm ứng được như vậy, chỉ có đồng tử áo trắng lúc trước bại thủ hạ của hắn bị Ngô Khí trấn áp, sau đó lại bị Ngô Khí âm thầm hạ xuống một hạt giống thần hồn.

Tây Bắc, cách xa ba vạn dặm.

Ngô Khí đột nhiên thì thào hai câu, thân hình chậm rãi chuyển qua, một tia lạnh nhạt xuất hiện trong mắt hắn.

Thứ ba còn nói thật, tiểu lâu này viết cũng là quy củ hắc hắc lão, cầu phá lệ đáp ứng chưa xong.

Một, hai, hai, ba...

Hoang nguyên, rộng lớn bằng phẳng, có lẽ nơi này là nơi linh khí tràn đầy mấy vạn năm trước, nhưng hiện tại, lại chỉ là một mảnh bình nguyên huyết hồng mà thôi. Vốn là địa phương phải là nơi sinh linh tuyệt tích, nhưng lúc này, cực kỳ náo nhiệt.

Hai phương hướng hoàn toàn trái ngược nhau, đều có tiếng vang ầm ầm truyền tới, bụi đất huyết hồng bay lên không cũng biểu hiện đột nhiên xuất hiện không ít sinh linh trên hoang nguyên này. Hai bên hoang nguyên, bụi đất huyết hồng bay lên bốn phía, ngưng tụ thành màn lớn, bao trùm không trung. Phía dưới, hai đàn bên số lượng không nhiều, nhưng khí tức đều cực kỳ kinh người chạy như điên đến.

Một đám yêu thú giống như sói, mỗi một con đều to bằng bàn tròn, toàn thân khoác lân giáp cứng rắn, xám xịt tản mát ra khí tức như nham thạch, trong lúc chạy bên trong đầu lâu cực lớn thỉnh thoảng phát ra tiếng kêu bén nhọn, chấn nhiếp tâm thần người ta. Một đôi con người to bằng nắm tay trẻ con giống như máu tươi đỏ thẫm, bên trong tràn ngập huyết quang hung sát.

Số lượng đám yêu thú kia càng ít hơn, bất quá hơn mười đầu, mỗi một đầu đều cao mấy trượng, từng sợi lông bờm như sắt thép, lạnh như băng cứng rắn, tứ chi trắng kiết giẫm lên mặt đất, tung tóe lên bụi đất đầy trời, trong miệng máu hẹp dài dính đầy nước dãi phát ra từng tiếng vang như sấm rền.

Ngay lúc hai bầy yêu thú này hiện thân, hai bên Hoang Nguyên, hai thanh âm cũng đồng thời vang lên.

Động tác của sư đệ Thọ Y rất nhanh, một đám Nham Giáp Huyết Lang, mỗi một con đều là Nguyên Anh đỉnh phong, nơi này ba mươi lăm con, chính là ba mươi lăm điểm tích phân. Thu hoạch không nhỏ.

Tào sư huynh cũng không tệ a, mười tám con Thiết Trang Huyết Thú, Nguyên Anh đỉnh phong cảnh giới viên mãn, cũng

có thể đổi lấy hai mươi điểm tích phân. Có thể tìm được bọn Nham Giáp Huyết Lang này, chỉ là vận khí của sư đệ mà thôi.

Trên bầu trời phía sau hai bày yêu thú, gần như đồng thời, hai bóng người mang theo khí thế khủng bố áp bách xuất hiện. Một người thân hình thấp bé, giống như hải đồng, trên người còn mặc quần áo cực kỳ đẹp đẽ. Nhìn thấy rõ ràng, đó rõ ràng chính là một kiện thọ y chói mắt. Còn có một người thân hình khổng lồ hơn, khó khăn lắm mới có thể hơn một trượng, như thiết tháp, một thân khí thế hùng hồn khủng bố, gắt gao đè ép Thiết Nhị Yêu thú phía dưới chạy như điên.

Ba mươi lăm con Nham Giáp Huyết Lang, mười tám con Thiết Nhị Huyết Thú, đều không phải yêu thú này của Hoang Nguyên, mỗi con nghỉ ngơi đều ở nơi cực kỳ bí ẩn. Nhưng đều ở trước đó không lâu bị hai người này tìm được, cứng rắn đuổi tới bên trong cánh đồng hoang vu.

Hai bày yêu thú tựa hồ đều đã nhận ra cảm giác nguy cơ nồng đậm, nếu như hai người trên đỉnh đầu sở nguyện, hai bày yêu thú bị bức bách tập trung cùng một chỗ, đó chính là ngày cuối cùng của bọn chúng.

Ngao hu hu. Hai bày yêu thú đồng thời gào thét lên, thân thể đang chạy như điên cũng đột nhiên dừng lại, một đôi mắt đỏ như máu đồng loạt trừng về phía hai con yêu thú trên đỉnh đầu. Khốn thú trước khi chết, vẫn còn giãy dụa tranh đấu, hướng chỉ lúc bọn chúng sinh ra đã bị khí tức huyết sát ăn mòn trên mảnh vỡ chiến trường thượng cổ này lưu lại trên chiến trường cổ.

Ha ha, một đám súc sinh bị Thiên Ma tông ta nuôi dưỡng mà thôi. Hôm nay chính là lúc giết mổ, phản kháng có tác dụng gì mà ngoan ngoãn biến thành tích phân của bản đại gia chứ.

Đại hán như thiết tháp kia vừa thấy đám Thiết Nhị Quan Huyết dưới chân mình dừng chạy như điên, hướng tới hấn gào thét lên, hơn nữa nhìn dáng vẻ của bọn chúng. Muốn lập tức tiến hành vây thú chi đấu, sẽ không thành thành thành thật để hấn tùy ý xua đuổi cùng một người khác hiệp hội. Trong lúc cuồng tiếu, đại hán họ Tào này không đợi đám Thiết bờm huyết thú động tác bản thân trước, tự mình liền động trước.

Trần thi kim hốt, trần thi.

Đại hán họ Tào mặt mày lạnh lùng, ánh mắt đều là trào phúng cùng khinh thường, hai tay mạnh mẽ chà xát, liền thấy lòng bàn tay hần kim quang chớp động, còn kèm theo từng tia từng tia thi khí mát thường có thể thấy được, trong đó, một hơi thở kim cương kinh người bỗng nhiên hiển hiện ra. Trên kim nao này, chẳng biết tại sao, có từng tia từng sợi khí sắc bén lăm liệt quần quanh, phảng phất như là từng đạo kiếm khí xé trời, cực kỳ đáng sợ.

Vừa lấy ra khẩu Kim Từ này, sát khí trên mặt đại hán họ Tào lập tức nồng đậm lên, cười lạnh hiển hiện, trong tay ném, Kim Từ liền tự động bay lên, rơi vào đỉnh đầu đám Thiết bờm Huyết Sát kia.

Kim Từ vừa hiện, thi khí phía trên lập tức tuôn ra, kiếm khí lạnh thấu xương rơi xuống, lập tức nghe thấy thanh âm xùy xuy trên không trung đại tác, càng có kim quang như huyết sát, nặng nề như núi, trấn áp xuống., Để một đám Thiết Huyền Quan Thú không thể động đậy. Tu sĩ Hóa Thần trung kỳ ngự sử một kiện đạo khí toàn lực ra tay, căn bản không phải một đám Thiết Kê Quan Huyết thú cảnh giới Nguyên Anh đỉnh phong có thể chống cự, mấy hơi thở không đến, đám Thiết Kê Huyết Thú phía dưới bị khí chất sắc bén thấu xương cắt thành một đồng xác chết, cảnh tượng máu tanh, ghê tởm đến cực điểm, bụi đất vốn đã đỏ như máu lập tức bị máu của đám thú bờm sắt kia thấm ướt.

Được rồi, đến nơi này cũng không cần đám nghiệt súc này sống sót, chỉ cần máu thú của chúng đủ mới là được, đều đi tìm bọn trẻ con nhả ra, nhưng là sát khí tràn ngập, làm cho người ta nghe xong mồ hôi lạnh toàn thân tuôn ra.

Trong tiếng lạnh, đồng tử áo xanh cũng ra tay, bàn tay nho nhỏ giơ lên, trong lòng bàn tay hần lập tức xuất hiện một cái đỉnh rỉ sét dài vài thước, nhìn không bắt mắt, nhưng trên đỉnh sắt này bám vào khí tức lại cực kỳ khủng bố, sát khí cực kỳ nồng đậm vờn quanh ở phía trên, tản ra một loại hương vị hủy thần người, giống như bất kỳ sinh linh nào bị đỉnh sắt này chạm vào, sắp mất thần trí, biến thành sát thi chỉ biết giết chóc.

Có được khí tức cực kỳ đáng sợ như vậy, rõ ràng lại là một kiện đạo khí.

Đạo khí thành danh của đồng tử Thọ Y bị Ngô Khí đoạt đi, cũng không biết hắn dùng biện pháp gì, lại lấy ra một kiện đạo khí. Vật giống như đỉnh sắt kia, tên là Sát Thi đỉnh, chính là đại lượng sát khí và thi khí hỗn hợp tế luyện, lại đặt trong Thi Uyên của Thi Ma điện thai nghén nhiều năm, sát thi khí trên đó kinh khủng vô cùng, sát hồn sinh sôi chỉ trong một hơi thở mà thôi.

Một đám Nham Giáp Huyết Lang dưới sát khí của sát thi đỉnh, đều cảm giác hồn phách của mình bị hút ra bên ngoài cơ thể, nhao nhao sợ hãi rống lên, ngay trong tiếng gào rú vô cùng sợ hãi của bọn chúng, miếng sát thi đỉnh trong tay đồng tử áo xanh thoáng một phát trộm ra ngoài mang theo thi sát khí vô biên, bay đến đỉnh đầu một đám Nham Giáp Huyết Lang, quay tròn chuyển động, những thi sát khí kia cũng rơi xuống.

Mỗi một kiện đạo khí đều có uy áp cực kỳ mạnh mẽ, một khi phóng ra, mục tiêu bị đạo khí công kích, nếu không có tu vi Hóa Thần, đều bị đạo khí uy áp áp ngăn chặn, căn bản không thể nhúc nhích, chỉ có thể tùy ý làm thịt. Như bọn Nham Giáp Huyết Lang trước mắt này, bị sát thi đỉnh áp chế, chỉ có thể phần nộ gào rú liên tục, nhưng không thể làm ra động tác né tránh.

Sau mấy hơi thở, trên mặt đất, hơn ba mươi con Yêu Lang toàn thân đều là hắc tử lông, toàn thân chúng không tổn hao gì, giáp xác cứng rắn như nham thạch kia cũng hoàn hảo, nhưng ba mươi lăm con Nham Giáp Huyết Lang này lúc này lại mất đi tính mạng, tất cả đều biến thành sát thi không có chút thần trí nào.

Thú hồn của bọn chúng bị sát thi đỉnh thôn phệ, bị thi sát khí trong đỉnh hóa thành sát thi, chủ nhân của sát thi đỉnh chính là đứa bé áo liệm.

Hai bảy yêu thú, ngay cả một chút phản kháng cũng không có, đều chết trong tay Thọ Y đồng tử cùng đại hán họ Tào kia. Hai tu sĩ Hóa Thần trung kỳ, mập mờ phát huy ra hai kiện đạo khí uy lực cường đại, chiến lực tất nhiên là vô cùng mạnh mẽ, hai

bầy yêu thú kia ngay cả một đầu cánh giới Hóa Thần cũng không có, chỉ có thể để mặc cho hai người tùy ý xử lý.

Nhưng sau khi hai người đắc thủ, lại không có thu gặt chiến lợi phẩm, mà là làm ra động tác kỳ quái. Hai người hầu như đồng thời chuyển động, đều giơ bàn tay lên, hướng phía dưới, trong bầy yêu thú hai người tự giết chết rải ra một nắm bột phấn không biết là chế tạo từ gì.

bột phấn kia bay lên, lúc đầu là son phấn nhàn nhạt, chợt biến thành Thanh Nhất, tiếp theo hóa thành Tử Phi, lúc muốn rơi vào trong đàn yêu thú, lại hóa thành hắc trù, lúc hoàn toàn rơi xuống, lại bỗng nhiên trở nên không có chút khẩu vị nào, ngay cả mùi cũng không có.

Hai người tận mắt thấy bột phấn mình rải xuống rơi vào trên thân đám yêu thú kia, trên mặt đều hiện ra một tia ý cười quỷ bí, liếc nhau, hai người đồng thời lấy ra một ngọc phù toàn thân óng ánh, khí tức ngọc phù này ẩn ẩn, bên trong hình như có cương khí phun trào.

Lạch cạch một tiếng vang nhỏ, lại là hai người đồng thời bóp nát ngọc phù trong tay, ngọc phù to bằng bàn tay sau khi phá nát, từ bên trong lại chảy ra từng cỗ khí tức giống như sương khói, khí tức này lan tràn cực nhanh, nhưng lại rất có quy luật, chỉ là bao trùm thân thể hai người lại, không tràn ra cho dù một tia nào đó.

Một màn quỷ dị xuất hiện, thân thể hai người bị sương mù trong ngọc phù chảy ra bao trùm lại, sau đó bắt đầu chậm rãi biến mất. Ngay tại chỗ, từng chút từng chút biến mất trong không trung.

Trên cánh đồng hoang vu này trống rỗng, yên tĩnh vô cùng, đừng nói là người, ngay cả côn trùng cũng không thấy một con nào. Tự nhiên một màn quỷ dị này cũng không ai nhìn thấy, đồng tử Thọ Y cùng thân thể đại hán họ Tào kia chậm rãi biến mất, chỉ để lại một bộ thi hài trên mặt đất.

Những thi hài này chất thành hai đống, một đống là biến thành từng khối thịt vụn Thiết Kiều Huyết Thú, một đống là Nham

Giáp Huyết Lang bảo trì nguyên vẹn thi thể, nhưng lại một chút khí tức sinh mệnh cũng không có.

Quá trình này cũng không phức tạp, qua thời gian cũng không lâu. Thợ Y đồng tử cùng đại hán họ Tào bức hai bày yêu thú từ chỗ mình nghỉ ngơi đến đây, sau đó hai người hạ sát thủ, đem hai bày yêu thú giết chết, nhưng quỷ dị chính là, sau khi hai người giết yêu thú, lại không lập tức thu chiến lợi phẩm. Mà là hướng về xác yêu thú đã chết rơi xuống từng đồng bột phấn, sau đó biến mất thân hình.

Bất kể là ai, nhìn thấy hai người làm như vậy, đều vô cùng kinh ngạc và nghi hoặc. Rõ ràng trước đó hai người còn nói về bày yêu thú đuổi tới mình có thể đổi lấy bao nhiêu điểm tích lũy, nhưng lúc này đã đắc thủ, lại không để ý tới. Động tác lần này, quả thực quỷ dị đến cực điểm.

Thời gian trôi qua, trên cánh đồng hoang vu, vẫn luôn trống rỗng, chỉ có một nơi có hai đồng thi hài yêu thú, chất đồng trên mặt đất, không có người thu lấy, cũng không có yêu thú nào khác hỏi thăm.

Bất quá rất nhanh, ngay sau nửa canh giờ, phía trên hoang nguyên này yên tĩnh bị phá vỡ, mục đích của Thợ Y đồng tử cùng đại hán họ Tào kia cũng bại lộ vào lúc này, bất quá để cho người nhìn thấy một màn sắp xuất hiện, chỉ sợ sẽ càng thêm khiếp sợ so với trước đó.

Thứ nhất đến mức chưa hoàn thành.

Một, hai, hai, ba...

Bộp bộp bộp

Mặt đất chấn động, giống như sâu trong lòng đất có một trái tim cực lớn, đang mãnh liệt nhảy lên. Mặt đất điên cuồng rung động, huyết hồng bùn đất cùng cát đá đồng loạt bị chấn động, không đợi rơi xuống, mặt đất kia lại có lực lượng rung động to lớn truyền đến, một tiếng liên tiếp vang lên, gián đoạn cực ngắn.

Sưu sưu sưu sưu sưu

Đột ngột, trên không trung hoang nguyên, một tiếng kêu bén nhọn chấn động lòng người truyền đến. Trong tiếng kêu này có một lực lượng quỷ dị, như từng lưỡi dao sắc vô hình, đâm vào bên trong toàn bộ linh hồn hồn phách sinh ra trên cánh đồng hoang, nếu như trên cánh đồng hoang này còn có sinh linh khác mà nói.

Trên cánh đồng hoang vu trống rỗng, yên tĩnh bị phá vỡ, hai quái vật khổng lồ xuất hiện ở trên cánh đồng hoang vu. Cũng là hai bên, nhưng không giống chính là, hai quái vật khổng lồ này, một con ở trên mặt đất, một con khác lại ở trên Vân Tiêu.

Trong từng tiếng rung động liên miên không dứt, một bên hoang nguyên đại địa, chỗ sâu, một con cự thú cao trăm trượng xuất hiện. Toàn thân cự thú này đều bao trùm bởi bộ lông thật dài, mỗi một cây đều là màu huyết hồng, hoàn toàn hòa hợp một thể với đại địa huyết hồng, nhưng cự thú này bắt mắt vô cùng lại là cái đầu to lớn vô cùng của nó, trên đầu còn có hai cái đầu uốn lượn, đâm thẳng về phía sừng thú khổng lồ trên bầu trời.

Trong một đôi mắt to như cối xay, một chút cảm xúc cũng không có, có chỉ là băng lãnh vô tình khát máu điên cuồng. Rất nhiều cảm xúc tiêu cực, cự thú hình trâu từ nơi xa đi tới, từng bước một giẫm trên mặt đất, mỗi một bước đều giống như một ngọn núi lớn đập trên mặt đất, điên cuồng rung động,

phảng phất toàn bộ mặt đất ở trước mặt con cự thú hung sát này, đều đang run lẩy bẩy.

Chữ Bằng lại kêu một tiếng sắc nhọn nhiếp hồn người. Trên không trung hoang nguyên, từ trong biển mây nồng đậm, một con yêu thú cự điều giương cánh đạt trăm trọng hiện thân.

Cự điều giương cánh đến trăm trọng, toàn thân thanh quang. Nhưng tại vị trí mấu chốt, mỏ chim cùng đôi lợi trảo kia, lại là một màu đỏ máu. Càng thêm đáng sợ chính là dưới xương sườn cự điều yêu thú này, rõ ràng sinh ra hơn ba đôi cánh, một đôi so với hai đôi nhỏ, hơn nữa hai đôi sau đều không có nhúc nhích, nhưng chẳng biết tại sao, trên thân cự điều này phát ra khí thể hung sát, rõ ràng sẽ không thua kém đầu yêu thú hình trâu dọa người phía dưới chút nào.

Hai con quái vật khổng lồ này vừa hiện thân, lập tức đều nhận ra đối phương, đương nhiên cũng nhận ra được khí thể khủng bố của đối phương. Không chút nào bại bởi bản thân mình, ngay từ đầu hai con yêu thú đều không có địch ý, chỉ là thả ra khí thể khủng bố của mình, đều mong muốn có thể làm cho đối phương tạm thời lui bước.

Nhưng lập tức, hai con yêu thú hầu như đồng thời nhìn về một khu vực hoang nguyên, nơi đó cực kỳ bình thường, không hề có chút khác biệt nào với nơi khác.

Nhưng hôm nay, nơi đó lại có những thứ khác không có.

Bầy thú, hoặc là nói hai bầy thi hài yêu thú chất ở nơi nào, đối với hai con quái vật khổng lồ mà nói, trong hai bầy thi hài yêu thú kia quả thực tản mát ra một cỗ hương khí mê hoặc đến cực điểm, mùi thơm này mặc dù không ngon, mắt thường không thể thấy, thần hồn chi lực cũng vô pháp phát hiện.

Nhưng hương khí này chui vào trong cơ thể hai con cự thú, lại cực kỳ nồng đậm, cơ hồ trong nháy mắt hấp dẫn bọn họ. Nếu không, chỉ là hai bầy thi hài yêu thú, làm sao có thể dẫn ra hai con yêu thú to lớn khủng bố như vậy.

Nếu Ngô Khí ở chỗ này, hoặc là đối một tu sĩ có kiến thức rộng rãi khác, nhất định có thể nhìn ra lai lịch hai con Yêu thú kinh khủng này.

Con cự thú hình trâu to lớn vô cùng trăm trọng kia tên là Huyết Cổ Ngưu Thú. Khắp người phủ đầy lông dài huyết hồng, tứ chi đập xuống, mặt đất gào thét, như tiếng trống, liên miên không dứt. Tại thời thượng cổ, da thú Huyết Cổ Ngưu Thú cũng là vật phẩm tốt của rất nhiều đại năng cường giả thích hợp, nhất là dùng để chế tác loại binh khí trống, thích hợp nhất.

Huyết Cổ Ngưu Thú cùng rất nhiều yêu thú, cũng chia làm thời kỳ còn nhỏ và kỳ trưởng thành, lúc còn nhỏ thực lực trâu bò cũng không cao, chỉ là tương đương với cảnh giới Phản Hư của tu sĩ nhân loại mà thôi. Nhưng vừa tiến vào thành niên, thực lực sẽ tăng vọt, thậm chí đến sau, có thể tranh phong cùng tiên nhân trong những truyền thuyết kia. Có thể có thực lực khủng bố như thế, chính là vì thể nội Huyết Cổ Ngưu Thú, ẩn chứa một tia huyết mạch Viễn Cổ Ma Thú Quỷ Ngưu.

Huyết Cổ Ngưu Thú lúc này xuất hiện khó khăn lắm mới hơn trăm trọng, trong tộc đàn Huyết Cổ Ngưu Thú, nó thuộc về một con Huyết Cổ Ngưu Thú còn nhỏ, thực lực tương đương với tu sĩ Phản Hư sơ kỳ, nhưng nếu như điên cuồng trở lại, tu sĩ Phản Hư trung kỳ mới có thể đối đầu.

Một con yêu thú cự điều khác, lai lịch cũng không tầm thường, không chút nào bại bởi huyết cổ Ngưu Thú. Cự điều Yêu thú kia tên là Lục Sí Huyết Chuẩn, đồng dạng là yêu thú thượng cổ mới có thể nhìn thấy, lúc còn nhỏ tu vi tương đương với Phản Hư sơ kỳ, tiến vào thời kỳ trưởng thành, có thể chống lại thượng cổ tiên nhân. Mà trong cơ thể Lục Sí Huyết Chuẩn, ẩn chứa huyết mạch Viễn Cổ Ma Thú thuộc về tộc đàn siêu cấp trên không trung Tê Thiên Huyết Chuẩn này.

Hai quái vật khổng lồ, trên đại lục thí luyện thứ sáu này, đều thuộc về loại tồn tại bá chủ tuyệt đối. Xưa nay mỗi người chiếm cứ một nửa đại lục, nước giếng không phạm nước sông, biết được sự tồn tại của đối phương, nhưng ai cũng không có ý khiêu khích tranh đấu.

Nhưng hiện tại, trong mắt hai con thú, mặt đất hoang nguyên có hai đồng thi hài yêu thú, hương khí vô cùng hấp dẫn bay ra từ bên trong, đã để cho trong lòng bọn chúng nhận định, hai

đồng thi hài này, đều là vật trong túi mình, thức ăn trong miệng.

Mảnh vỡ đại lục thượng cổ chiến trường, bên trong có các loại sinh linh yêu thú, ma vật tồn tại, lúc sinh ra, đều bị khí tức huyết sát phía trên ăn mòn, đại bộ phận trí tuệ không cao. Cho dù hai con yêu thú thượng cổ có huyết mạch Viễn Cổ ma thú này, giờ phút này nhìn thấy hai đồng thi hài yêu thú tản ra mùi thơm khiến chúng không thể kháng cự, chúng cũng không phát hiện ra có gì không đúng. Chỉ là trong nháy mắt, coi đối phương là địch nhân.

Oanh Huyết Cổ Ngưu Thú bỗng nhiên ngẩng đầu lên, chân trước to lớn không gì sánh được nâng lên, đập mạnh về phía mình một cái, trong nháy mắt liền nghe thấy toàn bộ cánh đồng hoang vu đều chấn động, thật như một tiếng trống vang lên, bay thẳng lên trời.

Trong tiếng trống này tràn ngập ý vị nồng đậm, chính là con huyết cổ Ngưu Thú này cáo thị đối phương, cũng chính là con Lục Sí Huyết Chuẩn kia rời khỏi nơi đây, nó đã coi nơi này là lãnh thổ.

Nếu là yêu thú khác, trên đại lục thí luyện thứ sáu này, con yêu thú nào nhìn thấy huyết cổ Ngưu Thú đều muốn tránh lui Tam xá, thậm chí những con Vực Ngoại Thiên Ma nổi danh khó dây dưa kia, bởi vì sợ hãi khí tức hung thần trên người Huyết Cổ Ngưu Thú, cũng không dám tới gây phiền toái. Nhưng đáng tiếc, trên đại lục thí luyện thứ sáu này, duy nhất không cần một đầu yêu thú như thế, lúc này ngay trước mặt Huyết Cổ Ngưu Thú.

Tiếng kêu sắc nhọn sắc bén như lưỡi dao sắc vang lên, giương cánh cũng có Lục Sí Huyết Chuẩn dài trăm trượng hoàn toàn không để ý tiếng trống của Huyết Cổ Ngưu Thú bên trong, thậm chí còn khiêu khích mười phần trả lời một tiếng.

Hai con thú có trí tuệ không cao, cực kỳ hung hãn, lại đều là yêu thú ấu niên kỳ, bây giờ đụng vào nhau, chỉ nói một tiếng với nhau, sau đó lập tức tràn ngập mùi thuốc súng nồng đậm.

Tựa hồ dựa vào lợi thế mình chiếm cứ không trung, đi đâu có chút động tác lại không phải tính khí bạo liệt như núi lửa huyết trống Ngưu Thú. Mà là con Lục Sí Huyết Chuẩn kia, lại một tiếng hét dài sắc nhọn từ trong miệng nó ra, hóa thành một thanh đao sắc bén vô hình hung hăng đâm về phía hồn phách Huyết Cổ Ngưu Thú.

Cùng lúc ở lối ra, con Lục Sí Huyết Chuẩn này cũng động.

Hai cánh dài trăm trượng mãnh liệt chuyển hướng, thân thể vô cùng to lớn cũng chuyển hướng theo, chỉ thấy trong nháy mắt, một tia chớp màu xanh đỏ lấy tốc độ vô cùng khủng bố xẹt qua trời cao.

Âm âm âm

Va chạm, đạo thiểm điện xanh đỏ kia thực sự quá nhanh, tốc độ mắt thường căn bản không theo kịp. Chỉ sau một khắc, bên tai vang lên tiếng quái dị, lại nhìn qua, lại nhìn thấy trên người huyết cổ Ngưu Thú. Phần bụng, rõ ràng có một mảng lớn lông dài huyết hồng, không hiểu sao biến mất không thấy.

Mà trên không trung, con Lục Sí Huyết Chuẩn kia lại truyền đến tiếng kêu đầy ý vị đặc ý. Không cần phải nói, lông dài huyết hồng trên người Huyết Cổ Ngưu Thú, nhất định là Lục Sí Huyết Chuẩn vừa mới hóa thành một đạo thiểm điện màu xanh đỏ tập kích Huyết Thụy Ngưu Thú, từ trên người nó bắt xuống.

Huyết Cổ Ngưu Thú trong rất nhiều Yêu thú tộc đàn, lấy da dày nổi tiếng, lúc còn nhỏ không chỉ có được chiến lực Phản Hư sơ kỳ, đồng thời thân thể nó cũng cực kỳ mạnh mẽ, da dày thịt béo, chính là đạo khí oanh kích ở phía trên, chỉ sợ cũng chỉ có thể lưu lại một vết trắng mà thôi. Thực lực Lục Sí Huyết Chuẩn tuy kinh khủng, một trảo cũng có thể so sánh với đạo khí, nhưng cũng không vượt qua quá nhiều, tự nhiên không thể tạo thành tổn thương gì cho Huyết Cổ Ngưu Thú.

Nhưng một trảo này của nó lại hoàn toàn chọc giận huyết cổ ngưu thú.

Huyết Cổ Ngưu Thú vốn là loại Yêu thú cực kỳ bạo liệt, huống chi đầu Huyết Cổ Ngưu Thú này chỉ là thời kỳ nhỏ,

càng hoàn toàn không cho phép yêu thú nào khác dám khiêu khích nó.

Bị một con súc sinh lông đẹp chộp sống, một mảng lớn lông dài huyết hồng trên eo bụng, đã đủ để cho đầu huyết cổ Ngưu Thú này còn đang còn nhỏ tuổi lâm vào trong cơn tức giận vô cùng.

Bốp bốp bốp hừ hừ hừ.

Động tĩnh vô cùng kịch liệt xuất hiện ở trên cánh đồng hoang vu, là đầu Huyết Cổ Ngưu Thú còn nhỏ tuổi kia, trên đầu to lớn, trong một đôi mắt to như cối xay kia, quả thực muốn phun ra lửa. Tứ chi như trống, hung hăng giẫm trên mặt đất, một tiếng, liên miên không dứt, lực lượng đáng sợ rơi vào trên cánh đồng hoang vu, làm cho hoang nguyên mục nát này tựa hồ lúc nào cũng có thể sụp đổ sụp đổ.

Hừ hừ

Bỗng nhiên, cái đầu to lớn không gì sánh được của Huyết Cổ Ngưu Thú mãnh liệt nâng lên, lỗ mũi to đen sì trong lỗ mũi, trong chớp mắt dâng lên hai ngọn lửa đỏ thẫm.

Hai đạo hỏa diễm đỏ thẫm này vừa xuất hiện, lập tức làm cho không gian vặn vẹo, bị nhiệt độ khủng bố trong hỏa diễm thiêu đốt gây ra. Quỷ dị chính là, trong vặn vẹo, tốc độ hai đạo hỏa diễm bỗng nhiên gia tăng nhanh đến mức không thể tưởng tượng, sau một khắc, trực tiếp xuất hiện ở phía dưới Lục Sí Huyết Chuẩn.

Trong lúc Tỳ Hưu vội vàng, trong ba đôi cánh của Lục Sí Huyết Chuẩn kia, một đôi cánh nhỏ hơn phía dưới cánh lớn bỗng nhiên run lên, lập tức tốc độ Lục Sí Huyết Chuẩn tăng lên hơn phân nửa, hóa thành một bóng dáng màu xanh đỏ xẹt qua, hơn phân nửa hỏa diễm xích hồng kia đều thất bại.

Nhưng cũng chỉ hơn phân nửa mà thôi, Huyết Cổ Ngưu Thú đánh lên thật sự quá nhanh, hai ngọn lửa đỏ thẫm lại quỷ dị vô cùng, còn lại non nửa đều rơi xuống trên người Lục Sí Huyết Chuẩn.

So sánh với Huyết Cổ Ngưu Thú, lực phòng ngự của Lục Sí Huyết Chuẩn quả thực kém tới cực điểm, một tiếng Thanh Bát

Thiết Vũ mặc dù cũng có trình độ cứng rắn của đạo khí phòng ngự, nhưng lại không làm được như Huyết Cổ Ngưu Thú, cho dù là đạo khí đánh lên, cũng chỉ lưu lại một vết trắng.

Mà Huyết Cổ Ngưu Thú đánh lên, cũng không phải là một kiện đạo khí, mà là hai đạo yêu hỏa có uy lực vượt qua đạo khí. Dù sao trong cơ thể có được một tia huyết mạch của thượng cổ ma thú Quỷ Ngưu, Huyết Cổ Ngưu Thú lúc sinh ra đã sinh ra. Trong cơ thể sẽ sinh ra một viên hỏa chủng, theo Huyết Cổ Ngưu Thú ngày càng cường đại, mỗi lửa này cũng theo đó trưởng thành. Hỏa chủng sẽ sinh ra yêu hỏa trong cơ thể Huyết Cổ Ngưu Thú, mà yêu hỏa sử dụng trong hỏa chủng đã là bản năng của mỗi một con Huyết Cổ Ngưu Thú.

Đột nhiên đánh lên, Lục Sí Huyết Chuẩn bị yêu hỏa Huyết Cổ Ngưu Thú cọ xát đến gần một nửa, lập tức liền thấy ở một khu vực, một khu vực, Thanh Vạn Thiết Vũ đồng loạt biến thành màu đen sì, thậm chí có thể thấy được da thịt phía dưới. Thương thế như vậy, có thể so với lúc nó đánh lên Huyết Cổ Ngưu Thú tạo thành thương thế, cảm ứng được đau đớn trên người mình, Lục Sí Huyết Chuẩn cũng hoàn toàn nổi giận.

Giữa yêu thú cũng không có thời thế thẩm định của tu sĩ nhân loại, hai đầu yêu thú thực lực không sai biệt lắm va chạm với nhau, đều là tính tình nóng nảy, mười phần đều sẽ có một trận đại chiến. Nhất là hai đầu yêu thú này lúc mới bắt đầu, tạo thành hậu quả cho nhau một chút, chính là Huyết Cổ Ngưu Thú nổi giận, tiếp theo Lục Sí cũng lâm vào trong cơn giận dữ hoàn toàn.

Sưu sưu sưu sưu sưu

Đó là Lục Sí Huyết Chuẩn, một đôi mắt bên trong lúc nào cũng có thể tràn ngập sự sắc bén phá núi khai Xuyên, lúc này là sự tức giận hoàn toàn không có gì.

Hỏa, thanh âm Trường Minh trong nháy mắt vang lên, nó động.

Cũng giống như yêu hỏa trong cơ thể Huyết Cổ Ngưu Thú, Lục Sí Huyết Chuẩn cũng là yêu thú có được huyết mạch Viễn Cổ Ma Thú, cũng có thiên phú thần thông của mình. Thiên

phú thần thông của nó chính là ba đôi cánh dưới xương sườn nó, bình thường Lục Sí Huyết Chuẩn đều chỉ vận dụng đôi cánh lớn đầu tiên có thể có được tốc độ vô cùng khủng bố, giống như nó lần đầu tiên thăm dò, đạo thiểm điện xanh đỏ kia, vượt xa tu sĩ Phản Hư sơ kỳ có thể thi triển độn tốc của mình.

Mà một khi nó vận dụng hai đôi cánh kia, ý nghĩa là nó sẽ chính thức bắt đầu chém giết. Mà trên đại lục thí luyện thứ sáu, có thể khiến nó vận dụng hai đôi cánh khác, cũng chỉ có Huyết Cổ Ngưu Thú giống như nó.

Rào rào rào rào

Lục Sí Huyết Chuẩn khẽ động, Huyết Cổ Ngưu Thú lập tức sử dụng lại cổ kỹ, cái đầu to lớn ngẩng lên, trong lỗ mũi to đen sì kia, hai đạo hỏa diễm xích hồng lần nữa dâng trào ra, trong nháy mắt tràn ngập bầu trời.

Nhưng đáng tiếc, Lục Sí Huyết Chuẩn đã sớm có phòng bị, hai đạo yêu hỏa kia phun ra ngoài, ngay cả một sợi lông vũ của nó cũng không đụng tới. Ngược lại, sau một khắc, ngay cả một cái chớp mắt, một bóng dáng đỏ tươi trống rỗng xuất hiện trên đỉnh đầu Huyết Cổ Ngưu Thú, bên trong cái bóng, một đôi móng vuốt màu đỏ mạnh mẽ chộp xuống.

Ầm một tiếng vang thật lớn, đồng thời còn có một tiếng Huyết Cổ Ngưu Thú thét dài thống khổ, lần này là Lục Sí Huyết Chuẩn chiếm tiện nghi, một đôi lợi trảo so với đạo khí oanh kích càng thêm khủng bố chộp xuống, rõ ràng đã rơi vào trên cái đầu to lớn của Huyết Cổ Ngưu Thú. Mặc dù trên người nó lại dày thịt béo, nhưng đầu của nó lại không cứng rắn như vậy, bị Lục Sí Huyết Chuẩn trảo trảo vô, vậy mà truyền đến một cảm giác đau nhức kịch liệt.

Thứ hai đến khi chưa hoàn thành.

Một, hai, hai, ba...

Trên cánh đồng hoang vu trống rỗng lúc này lại không có một chút yên tĩnh nào, từng tiếng nổ mạnh truyền ra, vang vọng toàn bộ cánh đồng hoang vu. Nơi phát ra âm thanh, là từ khu vực trung tâm, mặt đất rộng lớn, hai quái vật khổng lồ đang vô cùng thảm liệt chém giết cùng một chỗ.

Một con cự thú hình trâu, thân thể trăm trượng, tứ chi như cây trụ lớn, hung hăng giẫm lên mặt đất, phát ra tiếng nổ vang như trống. Cự thú này uy thế khủng bố, quả thực là quỷ thần tránh lui, cực kỳ kinh người. Lông dài màu đỏ trong lúc động tác của nó, bay lên, giống như từng cây kim dài khủng bố, đâm rách hư không.

Từ trong lỗ mũi của con cự thú này, càng thỉnh thoảng dâng lên từng ngọn lửa đỏ đậm, thiêu đốt ra, hư không cũng tự vặn vẹo. Càng đáng sợ hơn chính là, lúc con cự thú hình trâu này nổi giận, trên hai cái sừng cực lớn mãnh liệt cong lên trên bầu trời, phía trên phát ra phong mang, chỉ là không cần thận tâm mát ra ngọn sóng, cũng làm cho mặt đất bỗng dưng xuất hiện từng cái hố to làm cho người ta sợ hãi.

Con cự thú này khủng bố như vậy, mà một con cự thú khác, lại một chút cũng không bại bởi nó.

Chấn cánh trăm trượng, thân thể to lớn vô cùng, nhưng mỗi lần đôi cánh kia rung động, sẽ cuốn lên cuồng phong mãnh liệt trên không trung. Nhưng thân thể con yêu thú cự điều này lại trong nháy mắt biến mất, hóa thành bóng dáng có thể so với thiểm điện, không ngừng tập kích con cự thú hình trâu kia phía dưới.

Đôi chân sắc bén màu huyết hồng có mỏ bạc, mỗi cái đều là công kích còn kinh khủng hơn cả đạo khí oanh kích, chỉ cần đôi cánh thứ hai dưới xương sườn nó vỗ mạnh một cái, tốc độ của nó sẽ nhanh hơn một chút, đến mức con cự thú hình trâu phía dưới căn bản không thể né tránh, chỉ có thể bị động thừa nhận.

Bộp bộp bộp

Tiếng kêu khủng bố của Huyết Cổ Ngưu Thú cùng Lục Sí Huyết Chuẩn hỗn hợp cùng một chỗ, vang vọng toàn bộ hoang nguyên. Thậm chí truyền ra khoảng cách xa hơn, làm cho những yêu thú ngửi thấy mùi thơm quý dị kia lập tức thanh tỉnh lại, nhao nhao thối lui.

Mà âm thanh hai con thú va chạm với nhau, càng là liên miên không dứt, không ngừng vang lên một khắc. Mỗi một lần va chạm, còn sót lại kinh khí tùy ý rơi xuống, đều sẽ xuất hiện ra mặt đất một đám hố to cực sâu, hoặc là sụp đổ một mảnh hư không. Hai con cự thú tựa hồ đều lâm vào trong lửa giận khôn cùng, hoàn toàn mất đi lý trí, ngay từ đầu còn chỉ là thăm dò lẫn nhau, nhưng đến phía sau, hoàn toàn là bộ dáng liều chết liều chết chém giết.

Thời gian trôi qua từng chút, hai đầu thượng cổ yêu thú thực lực cực kỳ tiếp cận kịch liệt chém giết, vền vền chỉ là nửa nén hương sau, trên cánh đồng hoang vu này, đã hoàn toàn mất đi bộ dáng ban đầu.

Mặt đất vốn cũng không kiên cố gì, lúc này hoàn toàn có thể nói là trăm ngàn lỗ, mặt đất huyết hồng, từng cái hố to lớn xuất hiện, cơ hồ không có chỗ đặt chân cho Huyết Cổ Ngưu Thú. Bất quá nó giẫm một vó xuống, lập tức lại bước ra một khu vực là được. Chém giết một lát, nơi này thậm chí sinh sinh gọt bằng một tầng.

Mà trên không hoang nguyên, cảnh tượng cũng không khá hơn mặt đất bao nhiêu, cơ hồ mỗi một khu vực đều truyền đến từng đạo chấn động. Đó là thời điểm thiên địa hư không tiến hành khép lại không gian dao động, thực lực hai con cự thú này thật sự quá kinh khủng. Mỗi lần va chạm, không phải đại địa gặp tai ương chính là thiên không.

Sưu sưu sưu sưu sưu

Trong lúc đó, trên cánh đồng hoang vu, lại có một tiếng kêu sắc nhọn vang lên, là Lục Sí huyết Chuẩn kia. Đầu tiên là thoát ly chém giết với huyết cổ Ngưu Thú, thanh hồng thiểm điện lóe, liền xuất hiện ở không trung. Tiếp theo trong một đôi mắt

Chuẩn Sát xuất hiện quang mang vô cùng lạnh lẽo, một đôi cánh sau lưng, đột nhiên chuyển động.

Bốn cánh run rẩy, sau một khắc, thân thể to lớn của Lục Sí Huyết Chuẩn biến mất.

Thanh âm ken két tựa như không gian bị nghiền nát, tại một bên hư không thân thể Huyết Cổ Ngưu Thú, bóng dáng màu xanh đỏ xuất hiện. Không cần nói, tự nhiên là đầu Lục Sí Huyết Chuẩn kia đã đánh ra hỏa.

Tốc độ của nó quá nhanh, nhanh đến mức huyết cổ Ngưu Thú căn bản không kịp tránh né hoặc làm ra động tác gì khác, hầu như là bóng dáng màu đỏ xanh vừa xuất hiện, một đôi chuẩn trao còn khủng bố hơn đạo khí kia liền bắt ra. Nơi nó chộp tới, rõ ràng là vị trí cổ của Huyết Cổ Ngưu Thú.

Cơ hồ mỗi một đầu yêu thú đều có nhược điểm, mặc kệ là nhược điểm thân thể hay là nhược điểm gì khác, mỗi một đầu yêu thú đều tồn tại, chỉ là rất khó phát hiện mà thôi.

Bất quá đại bộ phận yêu thú, nhược điểm đều ở trên thân thể của mình, giống như Thiên Long kia, liền có một bộ vị bí ẩn, là nơi Nghịch Lân, mặc kệ sinh linh nào, chỉ cần chạm đến khu vực đó, đều sẽ gây nên Thiên Long nổi giận. Không giết quyết không bỏ qua, vì vậy mới có câu kia: Nghịch Lân của Long, chạm vào chắc chắn phải chết.

Huyết Cổ Ngưu Thú cũng là thú tẩu, mà là một con tẩu thú cực kỳ tiêu chuẩn. Trong cơ thể tuy có huyết mạch Viễn Cổ Ma Thú, nhưng cũng có nhược điểm, nhược điểm của nó chính là một khu vực trên cổ nó, mặc dù khu vực đó không lớn, so sánh với thân thể khủng bố cao trăm trượng của nó, khu vực kia có thể nói nhỏ đến đáng thương.

Nhưng bất hạnh chính là, vị trí móng vuốt của Lục Sí Huyết Chuẩn Ưng chộp tới, chính là chỗ cấm khu tuyệt đối không thể đụng vào cổ huyết cổ huyết thú Ngưu tộc kia, chính là nhược điểm của Huyết Cổ Ngưu tộc.

Cảm ứng lực trọng yếu quả thực miễn cảm tới cực điểm, vuốt của sáu cánh chim huyết sắc bén đâm đến trên người nó, liền làm nó cảm ứng được. Nhất thời một đôi mắt trâu huyết cổ

Ngưu Thú liền trợn to đến mức khủng bố, quang mang rét lạnh cực kỳ đáng sợ cũng xuất hiện, lập tức Huyết Cổ Ngưu Thú liền lâm vào trong cuồng bạo.

Tiếng trâu rống điên cuồng vang lên, từ trong lỗ mũi huyết cổ Ngưu Thú trước nay chưa từng có dâng lên hai ngọn lửa đỏ thẫm, nhưng mục tiêu cũng không phải là Lục Sí Huyết Chuẩn kia, hai đạo yêu hỏa đỏ thẫm này, chỉ là vì Huyết Cổ Ngưu Thú sau khi lâm vào cuồng bạo mà thôi.

Lục Sí Huyết Chuẩn chính thức đổi mặt, là lúc này trên người huyết cổ Ngưu Thú từng đám lông dài huyết hồng kia. Trong nháy mắt, tất cả lông dài trên thân Huyết Cổ Ngưu Thú đều thẳng tắp, huyết quang bạo liệt, lóe ra khí tức cực kỳ điên cuồng. Sau một khắc, để cho cảnh tượng Lục Sí Huyết Chuẩn không thể tin được xuất hiện.

Xuy xuy xuy xuy xuy.

Cảnh tượng như vạn tiễn cùng phát, thậm chí so với trước còn kinh khủng hơn, sau khi từng sợi lông dài huyết hồng thẳng băng, liền giống như từng cây kim dài khủng bố dài đến vài chục trượng, huyết quang quán quanh ở phía trên phun trào, điên cuồng khủng bố. Khi những cây kim dài này ở trong huyết quang lao ra toàn bộ, cảnh tượng kia.

Hư không bị đâm xuyên, đại địa bị đâm xuyên qua, đồng thời còn có Lục Sí Huyết Chuẩn kia, đồng dạng thân thể cũng đạt trăm trượng, tại lúc này lại trở thành gánh nặng hoàn toàn, nếu có thể, Lục Sí Huyết Chuẩn nhất định hi vọng thân thể mình nhỏ hơn một chút. Ít nhất có thể tránh né một ít huyết sí trường châm, nhưng hiện tại, bên trong thân thể của nó, ít nhất bị mấy chục cây kim dài hơn mười trượng đâm vào.

Nếu không phải lúc cuối cùng, đôi cánh cuối cùng của Lục Sí Huyết Chuẩn kích động một chút, trong chốc lát tốc độ tăng vọt đến mức chỉ còn lại hư ảnh, ở trong gang tấc tránh thoát rất nhiều mũi kim dài, chỉ sợ hiện tại nó đã là một đầu nhím điều rồi.

Dù như vậy, Lục Sí Huyết Chuẩn cũng bị cái này làm bị thương nặng, những lông dài huyết hồng trên người huyết cổ

Ngưu Thú kia cũng không chỉ là lông dài mà thôi, mà là một cái thiên phú thần thông của nó., Chỉ là thiên phú thần thông này là loại có thể tự sát một ngàn tự thương tám trăm. Mà Huyết Cổ Ngưu Thú lại cực kỳ cường đại, cho nên sau khi nó sinh ra, chưa bao giờ dùng qua. Không nghĩ tới lần đầu tiên thì triển ra, đối thủ chính là một đầu yêu thú khác có được huyết mạch Viễn Cổ Ma Thú, Lục Sí Huyết Chuẩn.

Mỗi một cây lông dài của nó, đều ẩn chứa yêu hỏa trong cơ thể nó thai nghén nhiều năm, tổng cộng mấy chục cây lông dài đâm vào thể nội Lục Sí Huyết Chuẩn, mặc dù mỗi một cây lông dài đều trong nháy mắt bị yêu lực trong cơ thể Lục Sí Huyết Chuẩn chấn vỡ nát, nhưng yêu hỏa bên trong lại không bị tiêu diệt, mà là chui vào thể nội Lục Sí Huyết Chuẩn, bắt đầu tàn phá bừa bãi.

Không trung, một đạo hư ảnh xanh đỏ mơ hồ xuất hiện, thân thể Lục Sí Huyết Chuẩn to lớn vừa mới hiển hiện ra, tựa hồ cũng là lúc này, yêu hỏa trong cơ thể nó thuộc về Huyết Cổ Ngưu Thú mãnh liệt bộc phát, chỉ nghe một tiếng gào thét thể lương vang lên, thân thể to lớn của Lục Sí Huyết Chuẩn vậy mà không kiên trì được, rơi xuống từ trên không trung kia.

Lục Sí Huyết Chuẩn bị trọng thương, nhưng tình huống Huyết Cổ Ngưu Thú cũng thê thảm như vậy, thậm chí so với Lục Sí Huyết Chuẩn kia còn thê thảm hơn một chút.

Trên thân thể to lớn như tòa núi nhỏ, nguyên bản bao phủ từng đám lông dài huyết hồng, giờ phút này rõ ràng một sợi cũng không thấy. hiển lộ ra thân thể Huyết Cổ Ngưu Thú trụi lủi phía dưới, mà ở trên thân thể của nó, lúc này đang kịch liệt dâng lên máu thú đỏ thẫm, từ các nơi tràn ra, chỉ trong nháy mắt, huyết cổ Ngưu Thú liền thành một đầu huyết ngưu, mùi máu tươi vô cùng nồng đậm truyền ra, thê thảm vô cùng.

Huyết Cổ Ngưu Thú trên người bị thương nghiêm trọng nhất, không phải là nơi những lông dài huyết hồng bao trùm kia, mà là chỗ cổ của nó. Mặc dù lấy loại phương thức gần như tự hại mình này ngăn cản nhược điểm của Lục Sí Huyết Chuẩn đối với nó đột nhiên tập kích., Nhưng kỳ thật cũng không hoàn toàn ngăn cản được, bởi vì tốc độ Lục Sí Huyết Chuẩn thật sự

quá nhanh, mặc dù nó đã thi triển ra thần thông thiên phú, nhưng vẫn như cũ bị vuốt của Lục Sí Huyết Chuẩn cạo đến một cái.

Chớ xem thường lần này, nói thế nào Lục Sí Huyết Chuẩn cũng là một trong hai con yêu thú mạnh nhất trong vòng thí luyện đại lục thứ sáu này, một kích của nó, có thể kinh khủng hơn nhiều so với đạo khí bình thường oanh kích.

Mặc dù chỉ bị một cái nho nhỏ, nhưng cũng làm cho đại bộ phận lực lượng trong cơ thể Huyết Cổ Ngưu Thú trong nháy mắt trôi đi, Huyết Cổ Ngưu Thú da dày thịt béo hiềm thấy ở bộ vị cổ kia, bị cào ra một cái động lớn, lộ ra huyết nhục đỏ thẫm bên trong, huyết dịch như tương, không ngừng phun ra ngoài, bởi vì nhược điểm bị trọng thương, trong lúc máu tuôn ra căn bản không thể ngừng được.

Lục Sí Huyết Chuẩn, trong cơ thể đã bị yêu hỏa phá hư loạn xạ, thương thế cực kỳ nghiêm trọng, như sao băng rơi xuống mặt đất, tạo ra một cái hố thật lớn. Huyết Cổ Ngưu Thú, thi triển thần thông thiên phú tự tàn sát, tăng thêm nhược điểm bị trọng thương, lực lượng thể nội trôi qua hơn phân nửa, thương thế so với Lục Sí Huyết Chuẩn còn nghiêm trọng hơn nhiều.

Hai con thú đều không thể nhúc nhích giống như nhau, cả hai đều bị trọng thương, xụi lơ trên mặt đất, thở phì phò.

Không ai ngờ được hai con yêu thú cường đại chém giết như vậy, cuối cùng lại là kết quả như vậy. Bất quá có người lại cực kỳ chờ mong kết quả này, lúc kết quả này xuất hiện, tự nhiên là để cho hai người kia cực kỳ hưng phấn, không kịp chờ đợi liền hiện thân.

Ha ha.

Ha ha.

Hai tiếng cười cực kỳ đặc ý bỗng nhiên vang lên trên không hoang nguyên này, cùng lúc đó, còn có hai bóng người tu sĩ thuộc nhân loại trống rỗng hiện ra.

Thứ ba đến vé hôm nay quá ít, cập nhật mới đến, còn xin chư vị huynh đệ đập mấy tám tới bái tạ chưa hoàn thành.

Một, hai, hai, ba...

Hặc hặc. Tào sư huynh, chúng ta thành công rồi, hai con súc sinh này thật sự quá ngu xuẩn, lãng phí vô ích huyết mạch viễn cổ ma thú trên người.

Thân thể thấp bé của Thợ Y đồng tử dẫn đầu từ trong hư không đi ra, trên mặt áo liệm tươi đẹp một tầng sương mù mờ nhạt đang tiêu tán. Tiếng cười đắc ý càn rỡ, một đôi mắt giống như hải đồng lộ ra âm độc, lấy một loại ánh mắt tham lam nhìn hai đầu yêu thú tề liệt ở dưới mặt đất.

Sau khi đồng tử áo liệm hiện thân, bên cạnh hắn, lại có một người cũng xuất hiện, đồng dạng kiêu ngạo ngoan độc, để cho người nghe xong trong lòng bốc lên hơi lạnh.

Yêu thú ma thú vốn là sinh vật cực kỳ ngu xuẩn, huống chi hai con súc sinh này ở trên mảnh vỡ chiến trường thượng cổ tràn ngập khí tức hung sát này sinh ra, trí tuệ cực thấp, nếu không cũng sẽ không dễ dàng bị mê thần hương kia hấp dẫn, hiện tại lưỡng bại câu thương, lập tức muốn tiện nghi hai huynh đệ chúng ta.

Đột nhiên xuất hiện người này, chính là đại hán họ Tào lúc trước cùng đồng thời xua đuổi một đám nguyên anh đỉnh phong yêu thú tộc đàn tới đây, giống như đồng tử áo xanh, hắn vừa hiện thân, hai mắt liền nhìn chăm chăm xuống dưới, ánh mắt lộ ra tham lam cực kỳ nồng đậm.

Tuy rằng đều đã trọng thương, nhưng dù sao cũng là yêu thú cường đại có thể so với phản hư tu sĩ, lúc Thợ Y đồng tử cùng đại hán họ Tào hiện thân, Huyết Cổ Ngưu Thú cùng Lục Sí Huyết Chuẩn lập tức đều nhận ra. Mặc dù trí tuệ không tính là cao, nhưng hai đầu yêu thú đều có thể cảm ứng được ánh mắt rõ ràng của hai người nhìn về phía thân thể của bọn họ.

ngao ngao

Cơ hồ đồng thời, hai đầu yêu thú hung tàn đều nổi giận, gào thét ra khỏi miệng, bay thẳng lên trời, xuyên thấu thiên địa. Xem bộ dáng của bọn chúng, hiển nhiên là muốn lúc này đứng

dậy, đem hai nhân loại tu sĩ Thọ Y đồng tử cùng đại hán họ Tào to gan lớn mật này dám có chủ ý với chúng.

Nghe thấy hai con thú gào thét, trên mặt đại hán họ Tào kia lập tức hiện lên một tia khinh miệt cười nhạo. Bàn tay thô to chột vung lên phía dưới, lập tức thấy bầu trời bị một mảng lớn sương mù tím oánh tràn ngập, những sương mù này quý dị vô cùng, tựa như rất nặng, bên trong có từng hạt bột bột hình hạt châu, vừa xuất hiện liền nhanh chóng chìm xuống, bao phủ thân thể bị hai con thú trọng thương vào trong đó.

Sương mù màu tím rơi xuống, rơi vào trong miệng vết thương hai con yêu thú, bị chúng nó hút vào trong cơ thể, lập tức còn tràn ngập hung thần khí gầm rú., Dần dần chìm xuống, Huyết Cổ Ngưu Thú cùng Lục Sí Huyết Chuẩn rống lên tràn ngập không cam lòng cùng phẫn nộ. Nhưng là không cách nào chống cự từng đợt cảm giác suy yếu trong cơ thể đánh tới, nhất là sau khi sương mù Tử Phi bao phủ lại hai con thú kia, càng đem cảm giác suy yếu trong cơ thể chúng nó phóng đại không biết bao nhiêu lần.

Tiếng gào thét dần dần biến thành thanh âm gào thét trầm thấp, hai đầu Yêu thú cường đại có thể so với tu sĩ Phản Hư kỳ, trong mấy tức đã mất đi chiến lực.

Thành công rồi, không hổ là Mê Thần Phấn, ngay cả hậu duệ ma thú viễn cổ cũng có thể mê muội.

Đại hán họ Tào sau khi vẩy xuống Tử Yên Vụ Khí, liền nhìn Huyết Cổ Ngưu Thú cùng Lục Sí Huyết Chuẩn đồng thời lâm vào trong suy yếu, tiếp theo hôn mê. Thấy hai con Yêu thú này dần dần lâm vào hôn mê. Nụ cười trên mặt hắn liền càng thêm tùy ý, tham lam cùng chiếm giữ trong mắt càng không cách nào áp chế.

Có hai con hậu duệ của ma thú viễn cổ này, lần thí luyện này căn bản không cần tham gia nữa, có lẽ không có ai có thể đạt được chỗ tốt lớn hơn chúng ta. Chỉ cần luyện hóa huyết mạch trong cơ thể hai con yêu thú này, dung nhập vào trong cơ thể, đến lúc đó hai người chúng ta có thể có được lực lượng cực kỳ cường đại. Linh căn tư chất cũng sẽ tăng vọt., Tuy nói không thể nghịch thiên như Hạ Hầu sư huynh và Ân Tiểu Bảo sư

huynh, nhưng tôn vị đệ tử hạch tâm, hẳn là không có vấn đề quá lớn.

Thần sắc Thọ Y đồng tử cực kỳ hưng phấn, nhìn hai con Yêu thú phía dưới ánh mắt vô cùng nóng bỏng, hẳn tựa hồ đã thấy được tương lai tốt đẹp vô cùng ngay trước mắt.

Nghe Thọ Y đồng tử nói vậy, ý định của hắn và đại hán họ Tào vậy mà là luyện hóa huyết mạch hai con Ma thú thời viễn cổ này ra, sau đó dung nhập vào trong cơ thể mình, đề cao tư chất linh căn của mình.

Kỳ thật trong tu chân giới có không ít yêu thú đều có được huyết mạch Viễn Cổ ma thú, là hậu duệ của những ma thú có được lực lượng khủng bố. Nhưng loại yêu thú này, thực lực đều vô cùng cường đại, cho dù là lúc còn nhỏ, cũng có lực lượng có thể so với phản tu sĩ. Có thể bắt chúng tu sĩ căn bản khinh thường chút huyết mạch yếu ớt này, mà người ngấp nghé huyết mạch viễn cổ ma thú, lại không có thực lực đi bắt những yêu thú kia.

Bất quá chỉ sợ cũng không có ai nghĩ đến, tại đại bỉ tông môn Thiên Ma Tông, trên đại hội thí luyện này. Thọ Y đồng tử cùng đại hán họ Tào hai người., Không ngờ hắn lại chú ý tới trên người yêu thú còn tồn tại trên mảnh vỡ chiến trường thượng cổ này. Bất quá cũng không thể không thừa nhận ý nghĩ của hai người rất tốt, cũng không khó thực hiện. Dù sao mảnh vỡ đại lục trên chiến trường thượng cổ này, là mảnh vỡ thật sự từ trên thượng cổ đại lục lục phủ xuống, hơn nữa lúc thượng cổ kiếp số đã chia lìa.

Trên mảnh vỡ đại lục này tồn tại Yêu thú, có thể nói là hậu duệ trực hệ sinh ra của những Yêu thú thời đại thượng cổ kia, không giống với những hậu duệ Yêu thú có được huyết mạch Viễn Cổ Ma thú ở Trung Châu sơn mạch hiện tại., Những Yêu thú trên mảnh vỡ đại lục này, mặc dù lúc sinh ra đã bị Huyết Sát Khí nơi này ô nhiễm, nhưng huyết mạch trong cơ thể lại càng thêm tinh thuần, so với những hậu duệ Ma thú trên Trung Châu đại lục càng thêm thuần túy.

Cũng khó trách hai người này vì tăng cường thực lực của mình, muốn dùng huyết mạch ma thú của bọn họ tăng lên tư

chất linh căn cho mình, còn đặc biệt đem tu sĩ Phản Thần phần như Mê Thần phần này cẩn thận đều mang dị vật vào nơi này, hao hết tâm cơ dẫn tới hai đầu yêu thú mạnh nhất trên đại lục thứ sáu thí luyện này, để chúng chém giết cùng một chỗ, sau khi lưỡng bại câu thương, hai người bọn họ lại đi ra kiếm lợi.

Đáng tiếc, dù sao hai đầu yêu thú chỉ là hai đầu ấu niên kỳ, không có lực lượng cực kỳ mạnh mẽ, lại không có trí tuệ, lại đụng phải tu sĩ ma đạo dùng xảo trá hiểm nguy, kết cục rơi vào như thế cũng là bình thường.

Trong ánh mắt chờ mong của Thợ Y đồng tử cùng đại hán họ Tào, Huyết Cổ Ngưu Thú cùng Lục Sí Huyết Chuẩn dần dần không còn tiếng động, từng đợt cảm giác suy yếu triệt để che phủ chúng nó, để chúng rơi vào trong hôn mê.

Bất quá sau khi hai con yêu thú lâm vào hôn mê, lập tức xuất hiện một vấn đề mới, giữa hai người Thợ Y đồng tử cùng đại hán họ Tào là chiến lợi phẩm phân phối, hai người đều là đệ tử chân truyền, lại đều là huynh đệ đồng điện, bắt tay hợp tác, không thể tránh khỏi phải tiến hành phân phối.

Thợ Y sư đệ, dựa theo thương lượng trước khi người và ta tiến vào thí luyện, Mê Thần Phần kia là sư huynh ta cung cấp. Bây giờ đã đắc thủ, hai con yêu thú này, ta có quyền ưu tiên lựa chọn. Bất quá sư huynh ta biết sư đệ Thợ Y người nghiêng về cận chiến, trong cơ thể con bò đầu kia huyết mạch Viễn Cổ Ma Thú Quỷ Ngưu chính là huyết mạch của viễn cổ ma thú, lực lượng vô biên, vừa vặn thích hợp với người, sư huynh liền cho phép ta và người, ta liền chọn con Lục Sí Huyết Chuẩn kia.

Đại hán họ Tào mở miệng đầu tiên, trên mặt mang theo thần âm cười tủm tỉm, nếu không nhìn gương mặt đồng tử áo liệm trong nháy mắt trầm xuống. Chỉ sợ đều sẽ nghĩ đại hán họ Tào này là một người tốt, là thật lòng vì đồng tử áo liệm suy nghĩ.

Nhưng nghe hắn nói xong, trên mặt Thợ Y đồng tử lại không có chút nào cao hứng, ngược lại lập tức trầm thấp xuống, trên khuôn mặt giống như đúc của hải đồng càng lộ ra vẻ không vui. Tuy lóe lên một cái rồi biến mất, nhưng hiển nhiên tuổi thọ đồng tử cũng không hài lòng với sự phân phối của đại hán họ Tào.

Trong lòng đầy ý niệm không vui, chỉ thiếu chút nữa mắng to, thầm nghĩ: Tên Tào Cảnh này rất không biết xấu hổ., Cho rằng áo liệm của ta nhìn không ra ưu khuyết điểm của hai con yêu thú này sao. Tuy nói hai con yêu thú có chiến lực tương đương, nhưng Huyết Cổ Ngưu Thú dù sao cũng chỉ là số lượng nhiều hơn, không chỉ là trên đại lục thí luyện này có., Ngay cả trên Thông Thiên sơn mạch và Trung Châu đại lục, cũng có không ít yêu thú có được huyết mạch Ma thú nhất tộc Viễn Cổ. Nhưng Lục Sí Huyết Chuẩn kia lại không giống như vậy, số lượng phi cầm nhất tộc cực kỳ thưa thớt. Nếu có thể đem huyết mạch của nó luyện hóa vào trong cơ thể, liền có thể đem tốc độ cùng lực lượng tăng lên đến mức vô cùng khủng bố. Ngày sau tại Thiên Ma Tông nhận được một cái tôn vị đệ tử hạch tâm hầu như là ván đã đóng thuyền.

Liên quan đến lợi ích của mình, Như Thợ Y đồng tử được tính là tu sĩ ma đầu, nhưng cho tới bây giờ không biết cái gì gọi là khách khí và khiêm nhường.

Cười lạnh một tiếng, lập tức trả lời: Tào sư huynh lo lắng quá rồi, người xem thân thể sư đệ ta lúc này vĩnh viễn không thay đổi, cùng huyết mạch Huyết Cổ Ngưu Thú kia thế nhưng lại không phản ứng chút nào. Sư đệ ta tu luyện đến lục thí chiến kỹ khí, Dựa vào tốc độ, con Lục Sí Huyết Chuẩn kia ngược lại rất xứng với sư đệ. Tuy nói là Mê Thần Phấn do Tào sư huynh cung cấp, nhưng sư đệ đã sớm tiến hành bồi thường từ trước, nếu Tào sư huynh thật sự có tâm nhường nhịn, không bằng liền nhường con Lục Sí Huyết Chuẩn kia cho sư đệ ta đi.

Câu trả lời của đồng tử áo liệm vừa ra khỏi miệng, đại hán họ Tào liền biết nguyện vọng của hắn là Lục Sí Huyết Chuẩn chỉ sợ sẽ không dễ dàng thực hiện như vậy.

Cũng giống như hai đầu Yêu thú phía dưới, đại hán họ Tào và đồng tử áo liệm đều có tu vi cảnh giới giống nhau, đều là Hóa Thần trung kỳ, đều là đệ tử chân truyền, đều có uy lực cường đại của đạo khí., Tất nhiên là không đến mấy ngày căn bản không phân ra được thắng bại. Vốn dĩ bởi vì hai đầu Yêu thú chém giết mà gây ra động tĩnh cực kỳ lớn, nếu hai người bọn họ đánh nhau, chỉ sợ sẽ càng thêm náo nhiệt, không thể dẫn tới đệ tử chân truyền khác được.

Đệ tử thượng đẳng trên đại lục thí luyện này cũng không phải là đệ tử thượng đẳng có thể tùy ý thấy được, mà là chân truyền đệ tử chân truyền thật sự. Mỗi một người đều không phải là đèn cạn dầu, trong số rất nhiều đệ tử chân truyền của Thi Ma điện, tuy nói thanh danh cũng không nhỏ, nhưng cũng không phải là không có người mạnh hơn hai người bọn họ.

Vì tránh cho đêm dài lắm mộng, hai người cũng không dám lưu lại nơi này quá lâu, nhưng đều muốn lấy được Lục Sí Huyết Chuẩn, lấy một chút giằng co bất phân thắng bại.

Đại hán họ Tào giống như cũng đoán được sẽ xuất hiện tình cảnh này, trước đó đã nghĩ kỹ kế sách đối phó, đang muốn mở miệng nói với đồng tử áo liệm kia.

Nhưng ngay lúc hắn muốn mở miệng, bỗng nhiên hai người giống như cảm ứng được cái gì, cùng nhau quay đầu nhìn về một chỗ.

Oanh oanh oanh oanh!

Sâu trong mặt đất, một thanh âm như sấm sét truyền tới, mặt đất dưới chân hai người, từng mảnh từng mảnh bụi đất huyết hồng bị lực lượng chấn động trên mặt đất truyền đến chấn động bay lên, những đá vụn cát sỏi mục nát kia bị từng luồng lực lượng kia chấn cho vỡ nát, biến thành tro bụi, lại lần nữa bay lên.

Giống như đánh trống, liên miên không dứt, từ phía xa xa, chỗ sâu trong đại địa, tiếng nổ kinh người truyền đến. Không đợi Thọ Y đồng tử cùng đại hán họ Tào kia lộ ra nghi hoặc trên mặt, nơi sâu trong đại địa, đầu nguồn thanh âm như sấm sét, liền tại trong ánh mắt cực kỳ kinh hãi hiện thân.

Cự nhân cao mấy chục trượng,

Ngay trong ánh mắt không thể tin của hai người, trên mặt đất cực xa kia, một thân ảnh khổng lồ chợt hiện ra, thân ảnh khổng lồ này giống như đang chạy như điên, bước tiếp theo chân bước ra, nhẹ nhàng băng quơ, nhưng mỗi một bước bước ra, mặt đất dưới chân hắn giống như tự động rút nhỏ lại đến dưới chân hắn, khó khăn lắm mới vượt qua một trăm dặm, trong một hơi thở này.

Nguyên bản Thọ Y đồng tử cùng đại hán họ Tào nhìn qua, thân ảnh to lớn kia vừa mới xuất hiện ở chỗ cực xa, chỗ sâu trong đại địa, chỉ có thể nhìn thấy một bóng dáng to lớn xuất hiện mà thôi.

Nhưng mà sau khi hô hấp của hai người trở nên dồn dập mấy hơi thở, thân ảnh khổng lồ kia đã xuất hiện trong ánh mắt của hai người. Đồng thời xuất hiện, trong bóng người cực lớn kia, còn có một thanh niên tóc đen.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy thanh niên tu sĩ kia, mặt của thằng bé áo liệm liền biến đổi, khuôn mặt giống như hải đồng liền vận vẹo. Trên đó là sự sợ hãi, lúc khuôn mặt đầy hoa văn màu đen của Ngô Khí rơi vào trong mắt hắn, lập tức gợi lên hồi ức của hắn. Ngay trước đó không lâu, trong một tiểu thế giới ở vực ngoại không đáng chú ý kia, sự tình phát sinh, bị hắn dẫn tới sự sỉ nhục cả đời.

Lúc này một trong những nhân vật chính của sự tình, khuôn mặt xấu xí kia lại khiến hắn ta cực kỳ sợ hãi lại xuất hiện trước mặt hắn ta, không đợi được tuổi thọ đồng tử lại duy trì trấn tĩnh.

Đại hán họ Tào mặc kệ những thứ kia, hắn là đệ tử chân truyền của Thi Ma điện, địa vị ngang ngửa với đồng tử áo liệm. Hắn mặc dù nghe qua chuyện tuổi thọ đồng tử bị một đệ tử thượng đẳng khi nhục, nhưng lại chưa từng gặp qua Ngô Khí.

Lúc này, dưới cái nhìn của hắn, Ngô Khí bất quá chỉ là một đệ tử chân truyền bình thường kiêu ngạo cực kỳ, hơn nữa để hắn cảm giác Ngô Khí dễ bắt nạt chính là tu vi của Ngô Khí hiển lộ ra ngoài., Không ngờ lại không phải cảnh giới Hóa Thần, mà là nửa bước Hóa Thần. Không đợi Ngô Khí mở miệng hoặc có bất cứ động tác gì khác, đại hán họ Tào vừa thấy Ngô Khí xuất hiện ở đây, cũng chẳng khác nào bí mật của hai người bọn họ bị phát hiện, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong lòng hắn tự nhiên chính là: diệt khẩu.

Tiểu súc sinh không biết trời cao đất rộng từ đâu tới, chỉ có cảnh giới nửa bước Hóa Thần, lại dám xuất hiện ở đây. Nhìn thấy hai vị sư huynh chân truyền, lại không quỳ lạy hành lễ,

còn dám đùa giỡn thần thông của mình. Sư huynh chân truyền coi rõ, tại tông ta là phạm tội lớn nhất, xem ra người muốn tìm chết.

Đại hán họ Tào nói chuyện chỉ là tìm một cái cớ cho chính mình mà thôi, cũng không hỏi thân phận Ngô Khí, không hỏi sao Ngô Khí lại xuất hiện ở đây, tốc độ rất nhanh, muốn giết liền giết, đó chính là tác phong của ma đầu.

Không cần đi hỏi Ngô Khí là ai, căn bản ngay cả tên cũng không cần biết, trong mắt đại hán họ Tào, Ngô Khí xuất hiện ở đây, nhìn thấy bí mật của hắn cùng đồng tử áo liệm, vậy chỉ có một kết cục, chính là: chết.

Canh một đến, cầu chính bản đăng kí ủng hộ chưa xong.

Một, hai, hai, ba...

Đại hán họ Tào đột nhiên chuyển động, xuất hiện trên con đường Ngô Khí tiến lên, trong đôi mắt tràn ngập sát khí, trong khi nói chuyện, nhìn như nhẹ nhàng băng quơ ra tay, chỉ là muốn cho Ngô Khí một bài học, nhưng tùy ý cử động chính là sát cơ mãnh liệt, rõ ràng là ý niệm phải giết chết Ngô Khí.

Thọ Y đồng tử nhìn thấy Ngô Khí xuất hiện, bị hấn chấn kinh một phen, không kịp phản ứng, chờ hấn tỉnh lại phát hiện đại hán họ Tào muốn động thủ, cũng đã không kịp ngăn cản, hơn nữa không biết có phải là vì trong lòng lén lút ý niệm trong đầu, hấn chỉ há miệng, nhưng không lên tiếng ngăn lại đại hán họ Tào.

Tiểu súc sinh, quỳ xuống cho ta.

Đại hán họ Tào ngược lại bày ra đủ uy nghiêm đệ tử chân truyền của mình, khiến trách một người chỉ có tu vi nửa bước Hóa Thần, rõ ràng không phải đệ tử chân truyền, khí thế mười phần, ra tay không chút che giấu sát cơ của mình.

Tiếng gió gào thét, đại hán họ Tào kia chỉ xòe bàn tay ra liền thấy trên không trung lập tức có thi khí nồng đậm ngưng tụ, một cánh tay màu đen to lớn liền ngưng tụ thành hình, khí thế kinh người, hoàn toàn hiển lộ ra tu vi Hóa Thần của người thi triển thần thông này. Trong cánh tay Hắc Yên ngưng tụ thi khí cực kỳ tinh thuần, uy áp phía trên cũng khủng bố không gì sánh được., Nếu như là người không tiến vào hóa thân tu vi, mặc dù dùng nửa bước hóa thân cảnh giới, cũng sẽ bị uy áp này ảnh hưởng, sau đó như Tào đại hán quát lớn, trực tiếp rơi xuống đất, sau đó quỳ xuống.

Đôi mắt với một tên đệ tử chân truyền Hóa Thần trung kỳ, nếu cứ vậy quỳ xuống, ngay sau đó sẽ bị đại hán họ Tào này một cái tát đánh vào lòng đất đi, ngay cả Nguyên Anh cũng không thoát được, một mạng ô hô.

Đại hán họ Tào hình như đã trải qua loại chuyện này không chỉ một lần. Trong mắt hấn, thanh niên kiêu ngạo trước mắt

phảng phất đã nhìn thấy trước mắt bị uy áp của hấn áp bách quỳ xuống, sau đó bị một chưởng của hấn đập chết, làm cho người khác trăm năm khổ tu trong khoảng khắc hóa thành hư ảo, còn mất đi tính mạng. Loại cảm giác này đối với đại hán họ Tào mà nói, là một loại hưởng thụ khó nói.

Bành

Một tiếng động không nhỏ bỗng nhiên xuất hiện trên cánh tay huyết hồng của đại hán họ Tào đột nhiên ngưng tụ ra thi khí màu đen, không dừng lại chút nào vỗ vào trên người Ngô Khí.

Mặc dù không phát sinh giống như tưởng tượng lúc trước, thanh niên tu sĩ không biết trời cao đất dày kia bị uy áp của hấn áp bách đến quỳ xuống đất, sau đó bị một chưởng của hấn đập chết. Nhưng đại hán họ Tào chỉ cho là trên người Ngô Khí có chút bảo vật có thể chống cự uy áp, lại không nghĩ tới những thứ khác., Trong mắt hấn, hấn lấy tu vi Hóa Thần trung kỳ thi triển ra đồ thi thủ, cho dù là tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ, cũng chỉ có thể lựa chọn tránh né, về phần một tu sĩ nửa bước Hóa Thần, căn bản không thể tránh né được.

Nhưng sau một tiếng vang không nhỏ kia, hấn phát hiện những cảnh tượng trong dự đoán kia không hề phát sinh, ngược lại xuất hiện một cảnh tượng khiến cho hấn bất luận thế nào cũng không cách nào tiếp nhận.

Bàn tay to lớn mà hấn dùng thi khí tinh thuần ngưng tụ ra, vỗ vào trên người Ngô Khí, lại ngay cả một sợi tóc của Ngô Khí cũng không rụng tới. Chỉ sau khi vỗ vào thân ảnh cực lớn đang bao vây lấy Ngô Khí, cánh tay của hấn liền lập tức bị nghiền nát.

Tựa như một quả trứng gà va vào tảng đá, ngoại trừ kết cục bị nghiền nát, sẽ không xuất hiện chuyện gì khác. Thần thông bị phá nát, tâm thần của đại hán họ Tào cũng bị chấn động, trong khoảnh khắc đó lập tức cảm ứng được Ngô Khí đáng sợ.

Trên mặt chấn động không thôi, trong mắt xuất hiện kiêu ki cùng hoảng sợ, trong miệng lớn tiếng hỏi: Người là người phương nào.

Mặc dù hỏi một câu, nhưng thân hình đại hán họ Tào lại bỗng nhiên lui về phía sau một bước, xuất hiện ở bên người đồng tử áo liệm, thậm chí còn muốn sau một chút so với đồng tử áo liệm. Ngược lại rất gần với hai con yêu thú cực lớn đã hôn mê kia, nhìn dáng vẻ của hắn, rõ ràng là muốn trước tiên thu thập hai con yêu thú kia. Thế nhưng, thọ y đồng tử ở bên cạnh., Nếu hắn động thủ thu lấy, không cần phải nói cũng biết tuổi thọ đồng tử sẽ tiến hành ngăn cản. Cho nên cũng chỉ dựa vào gần chút, nhưng không lập tức động thủ thu lấy, chỉ cau mày, dùng ánh mắt nghi hoặc cùng kiên kị nhìn Ngô Khí.

Nhưng ngoài dự liệu của đại hán họ Tào, trước bị hắn quát lớn, sau lại gần như bị hắn đánh lén, nhưng Ngô Khí lại không có lập tức nhìn về phía hắn, càng không có ý định ra tay phản kích, mà là lẳng lặng đứng ở không trung, dùng một loại ánh mắt trêu tức nhìn về phía đồng tử áo liệm.

Về phần đại hán họ Tào, hình như căn bản không để vào mắt Ngô Khí, hoàn toàn không để ý, một màn vừa rồi, chỉ là một con ruồi kêu lên vài tiếng mà thôi.

Thọ Y sư huynh, người thật đúng là khiến sư đệ ta dễ tìm a.

Ngô Khí mở miệng, đại hán họ Tào nghe nói không hiểu, nhưng đồng tử áo liệm nghe được, lại vô cùng kinh ngạc. Dù sao đồng tử áo liệm cũng là một tu sĩ Hoá Thân trung kỳ, đường đường là đệ tử chân truyền của Thi Ma điện Thiên Ma tông, mặc dù từng là bại tướng dưới tay Ngô Khí, nhưng một thân chiến lực cũng cực kỳ khủng bố.

Lúc Ngô Khí hiện thân, hắn đã mơ hồ suy đoán người Ngô Khí tới không có ý tốt. Nhưng tự nghĩ trong đoạn thời gian này hắn và Ngô Khí căn bản không gặp mặt, cũng không kết thù mới, hôm nay lại có một vị đệ tử chân truyền khác ở đây, Ngô Khí cũng không dám đối xử với hắn như thế nào.

Cố nén oán hận cùng sát ý trong lòng, Thọ Y đồng tử cũng chậm rãi mở miệng.

Ngô sư đệ quả nhiên không hổ là đệ tử đệ nhất nhân thượng đẳng, vậy mà nhanh như vậy đã xuất hiện ở đây. Nếu ta nhớ không lầm, Ngô sư đệ là người Huyền Âm điện, cho dù tiến

vào nơi thí luyện cũng phải là đại lục của Huyền Âm điện, tại sao lại xuất hiện ở đây.

Lời nói của đồng tử Thọ Y rơi vào trong tai đại hán họ Tào, lập tức để hấn hiểu ra, tu sĩ trẻ tuổi trước mắt chỉ còn lại nửa bước Hóa Thần là người nào.

Ánh mắt lập tức đảo qua, hấn cũng muốn xem một đoạn thời gian gần đây một tuyệt thế thiên tài lan truyền sôi nổi, đệ tử thượng đẳng thân sinh đả bại hai đệ tử chân truyền, vẫn là loại người có được tu vi Hóa Thần trung kỳ đệ tử chân truyền, rốt cuộc là loại người gì. Hấn hiện tại cũng không kỳ quái trước đó hấn thử công kích dò xét rơi xuống trên người Ngô Khí, không khác gì gãi ngứa.

Sư đệ xuất hiện ở đây, lại nói tiếp cũng là có quan hệ với Thọ Y sư huynh. Vì giết người và Triệu Dương sư huynh, sư đệ ta một đường giết chóc tới đây. Vất vả lắm mới tích góp được điểm tích lũy có thể xuyên qua chín khối đại lục thí luyện, đáng tiếc Triệu Dương sư huynh vì tránh né ta, giống như cố ý đi đại lục thí luyện khác, chỉ cần tìm tới sư huynh Thọ Y trước.

Ngô Khí chậm rãi nói, giống như một chút không có sốt ruột, khi tên kia nói ra khỏi miệng, lập tức hai người vốn còn trấn tĩnh thần hồn, đồng tử Thọ Y cùng đại hán họ Tào kia đều giật mình.

Một đệ tử chỉ có nửa bước tu vi Hóa Thần, một tu sĩ thân phận đệ tử thượng đẳng, vậy mà trước mặt hai đệ tử chân truyền, khoác lác không biết xấu hổ nói muốn giết một trong số đó. Hơn nữa nghe ý tứ trong lời nói của hấn, hình như là muốn giết một người khác sau đó lại đi giết người nữa.

Nếu như một màn này là người khác nói cho hai người, bọn họ nhất định sẽ khịt mũi coi thường, nhưng hiện tại, một màn này liền sừng sững xuất hiện trước mắt, hơn nữa nhân vật chính trong đó còn là hai người bọn họ.

Tuy là đại hán họ Tào sau khi nghe chuyện tình Ngô Khí kể lại đã đoán người này là một đệ tử cực kỳ kiêu ngạo, nhưng hiện tại xem ra, từ kiêu ngạo này căn bản không đủ để hình dung

Ngô Khí, đây đâu phải là kiêu ngạo, rõ ràng là không kiêng nể gì cả.

Một đệ tử thượng đẳng tuyên bố muốn giết một đệ tử chân truyền, nếu chuyện này truyền ra ngoài, cũng không biết sẽ gây ra bao nhiêu sóng gió ở Thiên Ma Tông. Đây không còn là phạm nhân nữa, đây rõ ràng là giết xuống. Cùng với chuyện chín tòa điện chủ truyền thừa chủ giết tông chủ Thiên Ma tông không có gì khác biệt.

Khiến cho tu vi của đại hán họ Tào quen giết chóc còn thấp hơn mình, thân phận thấp hơn trong lòng cực kỳ mất tự nhiên, lập tức không nhìn được mắt to., Sau đó ra tay chém giết Ngô Khí - đệ tử thượng đẳng gan to bằng trời này. Chẳng qua vừa nghĩ tới cách đây không lâu, tên đệ tử chân truyền Thọ Y đồng tử này có chiến lực tương đương với hắn, chính là bị tên đệ tử thượng đẳng không kiêng nể gì trước mặt tất cả mọi người này trấn áp ở trong lòng đất, hắn liền tạm thời cho qua suy nghĩ này.

Hắn bớt ra ý nghĩ xuất thủ, nhưng tuổi thọ đồng tử lại không có, hắn đã cực kỳ phần nộ, Ngô Khí không sợ hãi kiêu ngạo rơi vào trong tai hắn, khiến hắn lập tức hồi tưởng lại chuyện xảy ra ở thế giới nhỏ vực ngoài không lâu trước đó.

Thân thể thấp bé run rẩy không ngừng, khuôn mặt giống như hài đồng hoàn toàn vặn vẹo, trong đôi mắt xuất hiện không biết là sợ hãi phần nộ oán hận hay Thần Tư gì, phức tạp cực kỳ, nhưng trên người hắn lại dần dần nổi lên sát khí vô cùng nồng đậm, thậm chí tản mát ra một loại khí tức điên cuồng.

Ha ha...

Tiếng cười điên cuồng từ trong miệng Thọ Y đồng tử phun ra, vang vọng hoang nguyên, giống như gặp phải chuyện gì đó vô cùng buồn cười. Thọ y đồng tử cười vang liên miên, không ngừng chút nào, ngũ quan cực kỳ vặn vẹo, giống như lệ quỷ, cực kỳ đáng sợ.

Người muốn giết ta, lúc trước người bắt nạt ta, không cầu nguyện sau ngày ta không gây phiền toái cho người, không cầu nguyện ngày sau ta không giết người. Thế mà chạy đến

trước mặt ta nói ngươi muốn giết ta, ha ha ha ngươi thật sự cho rằng may mắn có được một môn thần thông hoang cổ có thể tung hoành toàn bộ Thiên Ma tông, ai cũng có thể không đề vào mắt, muốn giết ai thì giết người đó. Quả thực quá buồn cười, cái gì mà không biết trời cao đất rộng, nói chính là loại súc sinh nhỏ bé như ngươi.

Thọ Y đồng tử điên cuồng cười lớn, ngũ quan vặn vẹo, thân thể thấp bé thiếu chút nữa đã cong xuống, giống như sẽ lập tức cười làm đường. Nhưng sau một khắc, tuổi thọ đồng tử đột nhiên ngừng đầu lên., Sát khí đầy trời giống như từng cây châm nhỏ, phô thiên cái địa hướng về phía Ngô Khí vọt tới. Mỗi một đạo sát khí đều quán chú ý niệm của đồng tử Thọ Y, đó là ý niệm điên cuồng, ý niệm giết chóc, lộ ra một loại hương vị không giết Ngô Khí tuyệt không bỏ qua.

Ta sinh ra đến bây giờ, chỉ có một đôi phụ mẫu đã sớm biến thành bạch cốt kia đã từng giết ta. Hôm nay ngươi nói ngươi muốn giết ta, được, bản đồng tử ở đây, nhìn xem là ngươi giết ta, hay là bản đồng tử để cho ngươi biến thành một đống bạch cốt.

liều mạng, chỉ cần là người quen thuộc với đồng tử áo liệm, đều biết được trạng thái này vừa lộ ra, chính là muốn tiến vào trạng thái liều mạng tranh đấu, là muốn liều mạng.

Thứ hai là đến vé xem chưa hoàn thành.

Một, hai, hai, ba...

Đại hán họ Tào và đồng tử áo liệm quen biết trăm năm, tự nhiên cực kỳ quen thuộc với tuổi thọ đồng tử, vừa nhìn thấy đồng tử áo liệm lộ ra loại trạng thái này, liền biết được đồng tử áo liệm muốn liều mạng. Một đệ tử chân truyền Hóa Thần trung kỳ, có được đạo khí uy lực cường đại, nếu liều mạng chém giết với người khác, thực lực sẽ bộc phát ra mạnh mẽ bao nhiêu, lập tức có thể nhìn thấy được.

Trên cánh đồng hoang vu, một tia sương mù đỏ như máu đã biến mất, chẳng biết từ lúc nào đã hoàn toàn bị thi khí tinh thuần nồng đậm thay thế.

Trong từng sợi huyết hồng kia xen lẫn thi khí hắc – tràn ra, che kín toàn bộ bầu trời hoang nguyên, mỗi một góc đều bị thi khí tràn ngập. Nơi này vốn là không gian tràn ngập huyết sát khí, nhưng lúc này, những huyết sát khí kia lại bị thi khí gạt ra ngoài.

Trong không khí, ngoại trừ thối rữa và mùi hôi thối, rốt cuộc cũng không ngửi được những khí tức khác. Chỉ trong nháy mắt, cánh đồng hoang vu này liền biến thành một bãi tha ma đã tồn tại trăm năm, một chút khí tức của người sống cũng không có, giống như nơi này tràn ngập vô số thi thể hư thối.

Chỉ cần là một người bình thường ở đây, chỉ cần mang theo mấy hơi thở, sẽ bị nơi này nồng đậm thi khí ô nhiễm đến cực điểm, trở thành cương thi. Sau đó bị chủ nhân những thi khí này khống chế, cho dù không phải phạm nhân, mà tu sĩ cảnh giới không đến Nguyên Anh, cũng không tránh được vận mệnh biến thành cương thi.

Tu sĩ cảnh giới dưới Hóa Thần, trong không gian thi khí nồng đậm như vậy, thực lực bản thân ngay cả một phần mười cũng không phát huy được. Trừ phi là người có tu vi không kém hơn đồng tử áo liệm, nếu không ở chỗ này, thực lực sẽ giảm đi một ít.

Ngọn nguồn của tất cả thi khí, tất cả khí tức mục nát và mùi hôi thối, chính là một đũa bé đang không ngừng run rẩy trên không trung. Thọ y mặc trên người bắt đầu dần dần mục nát, trong nháy mắt giống như trải qua trăm năm tuế nguyệt, bị thi khí chung quanh xông lên. Thọ y hóa thành tro bụi, hiển lộ ra thân thể hài đồng phía dưới.

Đó là một cỗ thân thể hoàn toàn xám xịt, nguyên bản tuổi thọ đồng tử còn là một hài đồng chạm ngọc trác, nhưng hiện tại, sau khi cái kia hóa thành tro bụi tróc ra, hiện ra trước mặt Ngộ Khí và đại hán họ Tào, chính là một cỗ giống như chết nhiều năm, bị phong bế nhiều năm, thi thể đã hoàn toàn cứng ngắc.

Nhưng trên cỗ thi thể này lại có tử khí vô cùng nồng đậm, không giống với thi khí tinh thuần, mà là đã thăng hoa đến một loại tử khí cảnh giới khác. Thi khí chỉ có thể ăn mòn sinh linh, đem hóa thành cương thi. Nhưng tử khí thì cực kỳ bá đạo, chỉ cần bị chạm phải một tia, lập tức có thể cướp đoạt sinh cơ trên người toàn bộ, trực tiếp biến thành một cỗ thi thể.

Ở Thi Ma điện, hầu như các đệ tử đều biết nguyên nhân khi sinh ra đã mang thai tử mạch. Mang theo dị tượng vào nhân gian, khiến cha mẹ phạm nhân của hắn cho rằng sinh ra một con quái vật, cho nên trực tiếp đem chôn sống. Hắn một mực mặc áo liệm tươi đẹp trên người, kỳ thật chính là lúc trước phụ mẫu phạm nhân của hắn mặc vào Hỏa mạch của hắn.

Bình thường đệ tử đều cho rằng thần thông mạnh nhất của Thọ Y đồng tử chính là từ Dục Tử giới trên người hắn sinh ra. Nhưng quen thuộc với Thọ Y đồng tử nhiều năm, lại đều là đại hán họ Tào đệ tử chân truyền rất rõ ràng. Lúc Thọ Y đồng tử kinh khủng nhất, cùng thần thông kinh khủng nhất. Không phải là tử giới kia, mà là hiện tại, trạng thái hiện tại.

Ta thề, kiếp này không giết ngươi, ta vĩnh viễn sẽ không phi thăng. Vốn muốn ngươi sống lâu thêm một chút, chờ sau khi đại hội thí luyện lần này kết thúc, mới đi kết thúc ngươi. Nếu ngươi hiện tại đưa tới cửa, ta sẽ thành toàn cho ngươi, dùng một cơ hội hóa thân tử thi, đi diệt trừ tâm ma ngươi, ha ha ha.

Thọ Y đồng tử ả chứa thanh âm vô cùng điên cuồng bỗng nhiên vang lên trên bầu trời hoang nguyên, rơi vào trong tai

Ngô Khí và đại hán họ Tào, Ngô Khí không rõ cho lắm, chỉ cảm thấy khí tức trên người đồng tử áo liệm bắt đầu kịch liệt biến hóa. Nhưng đại hán họ Tào kia lại rất rõ ràng, vừa nghe thanh âm như vậy của đồng tử áo liệm vang lên, lại nhìn thấy biến hóa trên người hán lúc này.

Lập tức đại hán họ Tào trong lòng giật mình một cái, nghĩ một chút cũng không nghĩ một chút, lập tức vội lui ra xa, lui về phía sau., Trong lòng càng mắng: Thọ y thăng nhải này hoàn toàn điên rồi, vậy mà vì giết chết đệ tử thượng đẳng kia, đã đánh mất cơ hội hóa thân tử thi chỉ có thể sử dụng ba lần. Phải biết rằng Tử Thi là sinh vật cường hoành chỉ có ở Ma giới, là sinh linh Ma giới có thể chính diện chém giết với những tiên nhân trong Tiên giới, mặc dù đồng tử Thọ Y mượn Tử Mạch trong cơ thể hóa thân thành tử thi không hoàn chỉnh., Nhưng vẫn có thể khiến thực lực của hán tăng vọt đến cảnh giới Hóa Thần đỉnh phong. Hơn nữa càng thêm kinh khủng chính là, sau khi hóa thân tử thi, tuổi thọ đồng tử liền từ ma giới có thể rút ra tử khí chân chính đến thế giới này, bất luận kẻ nào chỉ cần bị tử khí đụng phải một chút., Đều là phiền phức ngập trời, như giò trong xương, nếu không có linh vật đặc biệt trợ giúp, cho dù lúc ấy không chết, ngày sau cũng sẽ bị khí tức chết chóc kia ăn mòn tâm thần, không bao lâu nữa sẽ bỏ mạng.

Bởi vì đại hán họ Tào biết rõ trạng thái này của đồng tử áo liệm làm cho người ta sợ hãi, cho nên hán mới lập tức rút lui, ngay cả hai con yêu thú trên mặt đất cũng không kịp chú ý.

Tên điên Thọ Y này, nếu thật sự biến thành tử thi, nhất định sẽ dẫn tới những người khác, nói không chừng ngay cả trưởng lão hộ kỳ cũng sẽ bị kinh động, đến lúc đó phiền phức liền lớn. Đều tại thăng nhải kia, sớm không đến muộn không đến, hết lần này tới lần khác lại đến vào lúc này, Lục Sí Huyết Chuẩn của ta a.

Đại hán họ Tào vừa thối lui, vừa trong miệng còn đang lải nhải, ánh mắt nhìn biến hóa trên không trung, trên mặt hiện ra vẻ lo lắng giận dữ.

Tử thi, là sinh vật của Ma giới, căn bản không nên xuất hiện ở tu chân giới, chỉ cần xuất hiện, đó chính là họa kiếp. Ít nhất

đối với phiên đại lục này, chính là hạo kiếp. Một khi thai y đồng tử hóa thân thành công, từ ma giới rút lấy tử khí, chỉ sợ mảnh hoang nguyên này, sẽ triệt để hóa thành một mảnh thi địa bị ô nhiễm.

Cho dù ở đây tồn tại Huyết Sát Chi Khí không biết bao nhiêu vạn năm, cũng không thể so sánh với Tử Khí của Ma giới.

Hơn nữa một khi đưa bé áo liệm thật sự hóa thân thành tử thi, nhất định sẽ kinh động đến trưởng lão hộ kỳ trấn thủ đại lục thí luyện thứ sáu này, đến lúc đó chỉ sợ ba người bọn họ đều sẽ không chịu nổi. Nhất là Ngô Khí, Thiên Ma Tông chế độ cấp bậc cực kỳ nghiêm ngặt, nói muốn giết xuống dưới, tội danh này đủ để đưa Ngô Khí vào mấy tòa ngục giam vĩnh viễn không ra được.

Giết giết giết giết giết giết giết giết.

Không biết từ khi nào, hai mắt Thọ Y đồng tử đã nhắm nghiền, khí tức trên người đã trở nên vô cùng kinh khủng. Một tia khí tức hắc khí từ trên người hắt phát ra, đó là tử khí, cũng không phải tử khí, mà là tử khí mạnh hơn tử khí không biết bao nhiêu lần.

Không trung, một cỗ thân thể xám xịt, toàn thân hài đồng cứng đờ lơ lửng, từ trong thân thể hài đồng này, từng sợi tử khí kinh khủng không gì sánh được tràn ra. Đồng thời còn có một đạo ý niệm, bị Ngô Khí và đại hán họ Tào tiếp nhận, đó là sát niệm thuộc về Thọ Y đồng tử, mỗi một tiếng sát khí vang lên, tử khí trên người hắt liền nồng đậm hơn một phần.

Thiên biến đổi, trên cánh đồng hoang vu, vốn bầu trời đã u ám lúc này lại không tìm thấy một tia sáng. Chỉ có vô tận bóng tối bao phủ xuống, nhất là khu vực này, Ngô Khí và khu vực hài tử Thọ Y, nơi nào đã hoàn toàn bị khí tức hắc y cắt đứt, hoàn toàn thuộc về một không gian khác.

Đại hán họ Tào có thể rút ra lui ra, nhưng Ngô Khí lại không được, không phải hắt không muốn, mà là lúc trên người đồng tử áo liệm bỗng nhiên phát sinh biến hóa, liền có một đạo lực lượng vô cùng mạnh mẽ hàng lâm trên người hắt, đó là một loại lực lượng không thuộc về thế giới này, giống như đến từ

một đại thế giới bóng tối, so với thế giới này càng cao tăng hơn một thế giới.

Lực lượng kia vừa buông xuống người Ngô Khí liền hoàn toàn giam cầm hẳn, hoàn toàn không thể động đậy. Chỉ có thể chờ đợi, chờ đợi đồng tử áo liệm hoàn thành hóa thân kia, hoàn toàn mở ra tử mạch trong cơ thể mình, rút ra tử khí của Ma giới, hóa thân ma vật Ma giới, tử thi.

Ngô Khí mặc dù không biết Thọ Y đồng tử muốn làm gì, nhưng trong lòng truyền đến từng luồng cảm giác nguy cơ đang nhắc nhở hẳn, nếu lúc này không động thủ, chỉ sợ sẽ không kịp. Tuy rằng rất có lòng tin với thực lực của mình, nhưng Ngô Khí cũng là người cực kỳ tiếc mạng, xưa nay làm việc tuy kiêu ngạo, nhưng lúc nên cẩn thận, hẳn cẩn thận hơn bất cứ ai.

Quyết không thể để cho hẳn hoàn thành.

Một ý niệm mơ hồ hiện lên trong đầu Ngô Khí, trong lòng không khỏi có chút hối hận, ban đầu ý vào tu vi tăng vọt đến nửa bước Hóa Thần cảnh giới, lại được thần thông trấn tộc của thượng cổ Cự Nhân tộc: Trục Nhật Quyết, lại có chút đắc ý quên mình., Không lựa chọn âm thầm đánh lén Thọ Y đồng tử trực tiếp giết chết cũng thôi đi, thậm chí cũng không lựa chọn xuất hiện ngay lúc đầu tiên liền động thủ. Còn nói nhằm một đồng ở đâu, để cho đồng tử áo liệm tìm được cơ hội ra tay. Một ý niệm hối hận này vừa ra, lập tức khiến cho Ngô Khí bừng tỉnh, theo tu vi tăng vọt, tu vi tâm cảnh không biết lúc nào bắt đầu có chút bất ổn.

Nhận ra tu vi tâm cảnh của mình bắt đầu có chút bất ổn, nhưng lúc này Ngô Khí không có thời gian đi quản, trước mặt còn có một nguy cơ phải xử lý, Ngô Khí không dám chậm trễ chút nào.

May mắn là lúc ở tiểu thế giới vực ngoại tên là Thi Phần giới kia, Ngô Khí ngay trước mặt tất cả mọi người trấn áp đồng tử Thọ Y, đã âm thầm hạ thủ, gieo xuống trên người đồng tử áo liệm một hạt giống thần hồn, mặc dù loại tử tử này bình thường có thể không có nhiều tác dụng, nhưng hiện tại.

Đoạt xá!

Ngô Khí mặc dù không cách nào nhúc nhích, nhưng cũng không ngại hoạt động tâm niệm, chỉ động một chút ý niệm của mình. Hai người lúc này chính là giáp mặt, khoảng cách gần vô cùng, một tia cảm ứng lực trước nay chưa từng có rõ ràng.

Ý nghĩ khẽ động, lập tức trên người đồng tử áo liệm nổi lên phản ứng, từng sợi tử khí khủng bố không biết tên từ thế giới nào trào ra, bỗng nhiên vào thời khắc này, trong nháy mắt kia, đã đoạn tuyệt.

Giết giết giết... Người là thần hồn của người sao lại ở chỗ này, người muốn làm gì thì rút ra ngoài cho ta.

Quá trình hóa thân cực kỳ đột ngột, tuổi thọ đồng tử khủng bố cực kỳ bị cắt đứt, để đại hán họ Tào hoàn toàn không thể giải thích được biến hóa xuất hiện.

Thứ ba là muốn đập vé chưa kịp làm xong.

Một, hai, hai, ba...

Không trung, mảnh không gian đã hoàn toàn bị tử khí ngăn cách kia, thân thể Thọ Y đồng đang dần dần hướng về sinh vật chuyển biến thành Ma giới bỗng nhiên hung hăng run rẩy lên, như là trúng tà, tứ chi đầu lâu đều đang rung động, từng đạo ý niệm điên cuồng hỗn loạn phát ra, trùng kích về bốn phương tám hướng.

Giết giết giết giết giết.

Người cút ra ngoài cho ta, chỉ là một hạt Thần Niệm chủng mà muốn chiếm cứ thân thể của ta, quả thực là ý nghĩ hão huyền.

Giết.

Ý niệm điên cuồng này, ngoại trừ Thọ Y đồng, còn có một ý niệm xa lạ trong đầu cũng xen lẫn trong đó. Đạo ý niệm này cực kỳ yếu ớt, xa xa không thể so sánh với lực lượng thần hồn của Thọ Y đồng hóa thân trung kỳ, nhưng vào thời khắc mấu chốt hẳn muốn hóa thân thành Tử Thi, ý niệm này đột nhiên toát ra, lập tức phá vỡ quá trình hóa thân của hắn.

Xác chết là sinh vật của Ma giới, không nên xuất hiện ở tu chân giới tầng thấp hơn, coi như là tuổi thọ đồng chỉ là mượn nhờ hóa thân Tử Mạch trong cơ thể mình thành một nửa Tử Thi, cũng đủ trấn giết tất cả tu sĩ phản hư trở xuống.

Thiếu chút nữa Ngô Khí lật thuyền trong mương không dám chậm trễ chút nào, lập tức phát động ở Thi phần giới kia, trước mặt tất cả mọi người, trước mặt tất cả người dùng Đại Thi Ma Thủ trấn áp Thọ Y Đồng gieo trồng thần niệm. Mặc dù chỉ là một đạo ý niệm yếu ớt, nhưng đủ để cho kế hoạch thọ y đồng hóa thân tử thi thất bại trong gang tấc.

Nhưng Ngô Khí còn chưa thỏa mãn chỉ là cắt ngang quá trình hóa thân của Thọ Y đồng, sau khi phát động một đạo ý niệm, trên người Ngô Khí bỗng nhiên phát ra sát khí mãnh liệt, trong mắt càng là lệ phi thường liên tục, thân thể bị tử khí cực kỳ nồng đậm trấn áp, hoàn toàn không thể nhúc nhích, nhưng lại không ngăn cản lực lượng thần hồn của Ngô Khí.

Hừ, lúc trước ở Thi phần giới tha cho ngươi một mạng, hôm nay. Ta xem ai có thể cứu được ngươi.

Đạo ý niệm tràn ngập sát ý dâng lên, lại có hai ngọn nguồn, một là Ngô vút bỏ chính mình, một người khác là Thọ Y đồng đang điên cuồng run rẩy. Sau khi nói ra những lời này, lực lượng thần niệm thuộc về Ngô Khí trong cơ thể Thọ Y đồng lập tức biến mất, tựa hồ bị lực lượng thần hồn to lớn của Thọ Y đồng thôn phệ.

Chỉ có khí tức Thần Niệm phong bạo của Thọ Y đồng lại điên cuồng tràn ra, vang vọng trong đầu đại hán họ Tào bên rìa chiến trường.

Cho ta chết đi, tiểu súc sinh, rõ ràng giấu Thần Niệm chủng trên người ta, một đệ tử thượng đẳng như ngươi, vậy mà ý đồ ám sát đệ đệ tử chân truyền, từ dưới giết lên, thật sự là gan to bằng trời. Cho dù ta không giết ngươi, tội lỗi của ngươi nói ra, Thiên Ma tông này cũng không có ai có thể cứu ngươi.

Nhưng ngươi thật sự yên tâm, ta sẽ không giao ngươi ra, ta sẽ tự tay giết chết ngươi. Đánh hồn phách tra tấn một trăm năm cho tốt rồi nói, ngươi nói ngươi muốn giết ta, ha ha ha. Ta ngược lại muốn xem, ta ngay ở chỗ này. Ngươi giết ngược lại cho ta xem một chút a.

Thọ Y đồng cắn nuốt thần niệm chủng của Ngô Khí, lập tức điên cuồng. Tử khí trên người vốn đã đoạn tuyệt lại tuôn ra, từ thế giới không biết tên rút ra khỏi thế giới ở tầng cao hơn so với tu chân giới, tiếp tục tràn ngập, chậm rãi chuyển hóa thân thể của Thọ Y đồng thành sinh vật khủng bố của Ma giới tử thi.

Nhưng mà, quá trình này vừa mới bắt đầu một hơi thở, lại lập tức bị đánh gãy.

Không chút tiếng động, trong tử khí đen nhánh như mực, một bàn tay phủ đầy lân phiến xuất hiện. Bàn tay ám kim này vừa xuất hiện, lập tức có khí tức vô thượng phủ xuống phiến không gian này.

Bành

Không chút hoa văn, bàn tay ám kim kia bình thản ấn lên trên thân thể cứng ngắc của Thợ Y đồng, mang theo phật quang Kim Ô nồng đậm, như vuốt ve, nhẹ nhàng ấn lên.

Nhưng không ngờ, một màn quái dị này, nhìn như tiếp xúc bình thường, lại tạo thành biến hóa kịch liệt. Quang tràn ngập khí tức hạo nhiên bao vây bàn tay ám kim phụt kia, khí tức này cùng tử khí kia quả thực là địch nhân không đội trời chung, vừa xuất hiện liền như đổ vào trong chảo dầu cuộn cuộn nước đá, phản ứng kia, cực kỳ mãnh liệt.

Một mực chỉ điên cuồng tuôn ra, tử khí tràn ngập bốn phương, tựa hồ cảm ứng được bàn tay ám kim bao vây lấy phật quang, lập tức sôi trào lên, sau đó oanh một cái, bộc phát như vây quét về phía bàn tay ám kim.

Phật khí

Một màn vừa rồi rơi vào trong mắt đại hán họ Tào một mực ở bên cạnh chiến trường, lập tức làm cho hấn lộ ra vẻ kinh ngạc. Lấy kiến thức của hấn, lập tức đoán được khí tức dẫn tới tử khí kịch liệt bắn ngược lại, sẽ bị khí tức Ma giới bài xích như thế, trừ chí thánh đạo khí của tiên tu, cũng chỉ có Phật tu mới có thể tu luyện ra Phật khí độc đáo.

Tại nơi thi đấu của đệ tử Ma Tông, rõ ràng xuất hiện phật khí làm cho Ma tu cực kỳ phản cảm, làm cho đại hán họ Tào lập tức sững sốt, trong mắt tràn đầy nghi hoặc cùng kinh ngạc.

Khác với đại hán họ Tào chính là, lúc này Thợ Y đồng lại sợ hãi nổi giận tới cực điểm. Chẳng biết từ lúc nào, hai mắt của hấn đã mở ra, ý nghĩ điên cuồng vốn đang hỗn loạn đã bình tĩnh lại, nhưng lúc này lại bắt đầu bốc lên. Cũng không phải hấn nguyện ý như vậy., Mà bản năng, tuy rằng bị thần hồn Ngô Khí quấy nhiễu quá trình hấn chuyển hóa thành tử thi, nhưng dù sao đã chuyển hóa một nửa, thực lực của hấn đã tăng vọt đến Hóa Thần hậu kỳ, trong cơ thể cũng tràn ngập tử khí nồng đậm.

Tử khí chính là thiên địa linh khí chỉ Ma giới mới có, hai loại khí tức bài xích nhất chính là thánh đạo khí và phật tu của tiên

tu. Mà bây giờ xuất hiện trước mặt hắn, chính là phật khí hắn theo bản năng ghét ác.

Bàn tay phủ đầy lân phiến vàng sẫm nhìn như bình tĩnh ẩn xuống, nhẹ nhàng bay, quả thực giống như vuốt ve giống như trẻ con áo liệm tạm thời không kịp nhúc nhích.

Trong nháy mắt, thân hình Thợ Y đồng quỷ dị dừng lại một chút, tiếp đó liền thấy Thợ Y đồng mãnh liệt ngẩng đầu lên, miệng mở ra.

Một tiếng phù vang lên, một ngậm lớn máu đỏ thẫm bị hắn phun xuống.

Ở chỗ bàn tay ám kim rơi xuống, trên ngực bụng Thợ Y đồng vốn là chỗ chết cứng, nhưng lúc này lại xuất hiện một mảng lớn vết cháy đen, hình thành một dấu bàn tay, xuy xuy phun khói trắng, phía trên còn có một tia phật quang vàng kim phun trào, tiếp tục ăn mòn thân thể Thợ Y đồng, sụp đổ xuống phía dưới.

Sóng âm vô cùng khủng bố đột nhiên bộc phát, âm âm tán đi bốn phương tám hướng. Hung sát ma khí vô cùng nồng đậm theo đó mãnh liệt tuôn ra, hai mắt Thợ Y Đồng hầu như lập tức biến thành màu đỏ máu., Bên trong điên cuồng chớp động cùng khát máu. Trong nháy mắt, trên người Thợ Y đồng bắt đầu biến hóa, làn da non nớt trở nên cứng rắn lên, nhanh chóng chuyển hóa về hướng tím đen. Nhưng bộ lông trên người trong nháy mắt thoát ly, từng mùi hôi thối mục nát từ trên người Thợ Y đồng phát ra.

Một loại khí tức hoàn toàn khác biệt với sinh linh nhân loại vào lúc này, xuất hiện trên người Thợ Y đồng, giống như hắn đã không còn là nhân loại, mà là một loại sinh linh khác, không thuộc về thế giới này, thuộc về thế giới không biết tên, còn lớn hơn nhiều so với Trung Châu đại lục.

Tử thi không phải hoàn chỉnh, chỉ là làn da lông biến hóa một chút, còn có khí tức kia, đặc thù thực sự thuộc về sinh vật Ma giới tựa như không xuất hiện quá rõ ràng. Nhưng dù vậy, khí tức của Ngô Khí trước mặt, Thợ Y đồng đã hoàn toàn thoát ly

cực hạn của Hóa Thân trung kỳ, triệt để bước vào Hóa Thân hậu kỳ.

Mặc dù bị phạt quang kích thích, Thọ Y đồng hoàn thành hóa thân cuối cùng, nhưng liên tục bị cắt đứt hai lần. Tử khí hắt rút ra từ Ma giới căn bản không đủ, lấy hắt cũng không hoàn thành hóa thân kia, thực lực vền vẹn tăng vọt đến Hóa Thân hậu kỳ liền dừng lại.

Trong tiếng gào, sự phẫn nộ của Thọ Y đồng quả thực không cách nào che giấu. Một đôi mắt tràn ngập huyết quang nhìn thẳng vào Ngô Khí, hận ý trong đó quả thực là nước biển mênh mông không thể rửa sạch. Nhưng hắt nhìn thấy, lại không phải là ánh mắt sợ hãi của Ngô Khí, mà là một loại cười nhạo khác.

Rõ ràng đọc ra tiếng cười nhạo trong mắt Ngô Khí, lúc này Thọ Y đồng mới nhớ ra, đối thủ hiện tại của hắt không phải là Ngô Khí, mà là đối thủ của hắt, là cánh tay ám kim quý dị không gì sánh được. Hoặc là nói, là chủ nhân của cánh tay ám kim kia., Khi sinh vật hình người màu vàng son toàn thân cứng rắn từ trong hư không lao ra, có thể so với khí thể Hóa Thân đỉnh phong điên cuồng tuôn ra, mặt mũi Thọ Y đồng đã hoàn toàn biến sắc, ngay cả sinh vật ở Ma giới, cũng có thất tình lục dục, có ý nghĩ sợ hãi.

Giống như hiện tại, Tử Thi là sinh vật của Ma giới, cũng coi như là một loại cương thi. Nhưng trước mặt hắt, lúc này cũng có một cỗ cương thi, nhưng trên thân cương thi này, lại một tia mùi hôi thối mục nát cũng không có, có chỉ là để cho Thọ Y đồng cũng là khí tức cực kỳ chán ghét, Phạt khí.

Đây là con Ngân Thi đỉnh phong kia.

Trên thân một con cương thi tràn ngập phạt khí.

Thọ Y đồng lập tức cảm thấy trí tuệ của mình không đủ dùng, nhưng hắt tin chắc mình sẽ không nhận sai. Sinh vật hình người trước mắt từ trong hư không ngạnh kháng ra, chính là sinh vật năm đó Ngô Khí từ trong tay hắt cùng một đám đệ tử chân truyền đoạt được, đầu Ngân Thi đỉnh phong bên trong

Thi phần giới chỉ kém một chút là có thể tấn thẳng thành Kim Thi.

Nhưng hiện tại, thi thể đỉnh phong này lại biến thành bộ dáng như vậy, trên người một mảnh lân phiến màu bạc không tìm thấy, nhìn thấy, chỉ có một mảnh lân phiến màu ám kim tinh mịn không gì sánh được, còn có quang minh phật khí làm cho hắn vô cùng chán ghét cùng sợ hãi kia.

Nếu như sinh vật hình người ám kim trước mắt cũng là cảnh giới Hóa Thần hậu kỳ, nói không chừng hắn chỉ chán ghét, nhưng đáng tiếc, hoàn toàn đem khí thể của hắn trấn áp xuống, gần như vô cùng vô tận Phật quang điên cuồng trào ra, toàn bộ bầu trời đều biến thành đại dương mênh mênh, Thọ Y đồng bị ai phát hiện, thân thể của mình hoàn toàn không động đậy được.

Có lẽ những tu sĩ hoặc yêu thú khác trong lúc chém giết chiến đấu, chênh lệch một cảnh giới sẽ không tạo thành hậu quả quá nghiêm trọng, một bên nhỏ yếu thậm chí có cơ hội đào tẩu. Nhưng nếu hoàn toàn bài xích hai loại sinh vật chém giết lẫn nhau, bình thường chỉ có một loại kết quả., Đó chính là lưỡng bại câu thương, nhưng nếu một bên mạnh hơn xa bên khác, vậy kết quả sẽ là bên khác hoàn toàn không có cơ hội, kết cục chỉ có một, chính là: chết.

Vất vả khổ cực, thậm chí không tiếc vận dụng hóa thân mình cả đời chỉ có thể sử dụng ba lần trở thành cơ hội chết của sinh vật ma giới, kết quả cuối cùng lại là cái này.

Thọ Y đồng lúc này kinh hãi phát hiện chẳng biết từ lúc nào, xung quanh hắn không còn một tia tử khí nào nữa, lọt vào tầm mắt là đại dương mênh mênh màu vàng, Phật quang vô cùng tinh thuần bắt đầu khởi động, giống như những khí tức chết chóc lúc trước, bao phủ toàn bộ khu vực hắn đang đứng, giống như một mặt trời nhỏ màu vàng lơ lửng giữa không trung.

Trường hợp xảy ra biến cố vô thanh vô tức, đầu tiên là quá trình hóa thân của Thọ Y đồng bị thần hồn chủng Ngô Khí cắt ngang, tiếp đó cánh tay ám kim của nó hiện ra, tùy ý vỗ một cái, trực tiếp cắt đứt liên hệ giữa nó và Ma giới không mạnh mẽ, cắt đứt sự sống của nó., Khi hắn mới chỉ hoàn thành một

nửa chuyển hóa, sau đó con Ngân Thi ngày xưa đã được Ngô Khí tế luyện thành phân thân Hồng Liên xuất hiện, vượt xa cảnh giới của hắn xuất hiện trước mặt hắn, Phật quang vô cùng vô tận trấn áp xuống, hắn hầu như ngay cả phản ứng cũng không kịp, sau một hơi thở, liền biến thành tù binh Ngô Khí, tử khí nồng đậm đều bị xua tan.

Không chỉ Thọ Y đồng ngậy ngấn cả người, ngay cả đại hán họ Tào cũng không thể tin được nhìn một màn trước mắt này. Lúc trước hắn nhìn thấy Thọ Y đồng thi triển ra thiên phú thần thông từ Tử Mạch mang tới, trong lòng mắng to Thọ Y đồng là điên, đồng thời cũng cho rằng Ngô Khí tuyệt đối không phải là đối thủ của Sinh Y đồng hóa thân thành tử thi.

Nhưng hắn tuyệt đối không ngờ, tràng cảnh Ngô Khí bị Thọ Y xé nát không xuất hiện, ngược lại Thọ Y đồng bị trấn áp, biến thành thịt cá trên thớt gỗ, mặc cho Ngô Khí tùy ý xử trí.

Hồng Liên, tiến hắn lên đường.

Thanh âm vô cùng lãnh khốc từ trong miệng Ngô Khí phun ra, đồng thời lọt vào trong tai Thọ Y đồng và đại hán họ Tào. Cũng tạo thành phản ứng hoàn toàn khác biệt, Thọ Y đồng là phần nộ không cam lòng cùng oán giận hỗn hợp cùng một chỗ, còn có tuyệt vọng, vốn cho rằng mình hóa thân thành tử thi, Ngô Khí kỳ thật bị hắn tự tay chém giết, nhưng hắn tuyệt đối không nghĩ tới sẽ xuất hiện tình cảnh như vậy.

Không sai, chuyện này không có khả năng, sao có thể như vậy, người sao có thể có được công pháp của Phật tu, người là ma tu, sao có thể tu luyện công pháp Phật tu.

Ta không cam lòng, tiểu súc sinh, ngươi chỉ là một tiểu súc sinh hèn mọn, không biết từ đâu chui ra, sao ngươi có thể giết ta, sao ngươi dám giết ta. Đúng, ngươi không thể giết ta, ta là thân phận đệ tử chân truyền, nếu ngươi giết ta, ngươi sẽ bị các trưởng lão phán quyết giết chết.

Ngươi nhanh thả ta ra, chỉ cần ngươi không giết ta, ta bảo đảm sau này tuyệt đối sẽ không đối nghịch với ngươi. Ta dùng bảo vật chuộc mệnh, ngươi thả ta, ta dùng tất cả tích góp của ta để

chuộc mệnh, ta có đạo khí, ta có cực phẩm linh đan, ta có thần thông cao cấp của ta.

Trong lúc đối mặt với tử vong, ngay cả tu sĩ cường hoành tu luyện nhiều năm cũng không tránh khỏi lộ ra phản ứng giống như tất cả phàm nhân sâu kiến đáng thương.

Hắn còn chưa hoàn toàn tỉnh ngộ từ tình huống đại giảm kia, nhưng Thọ Y đồng gằn như bắt đầu cầu xin tha thứ vì hắn có thể cảm ứng được rõ ràng, sát khí lăm liệt trên người Ngô Khí tuôn ra.

Thứ nhất là đến mức vé đập vỡ còn chưa xong.

Lúc trước ở Thi Phần giới, ngay trước mặt tất cả tu sĩ quan chiến, Ngô Khí dùng Đại Thi Ma Thủ trấn áp Thọ Y đồng trên mặt đất. Nhưng lúc ấy nhiều người tạp nham, còn có Tống Tuyết và các đệ tử chân truyền thừa khác ở đây, mặc dù Ngô Khí rất muốn giết Thọ Y đồng, nhưng cuối cùng vẫn cố nhẫn.

Mà khi đó Thọ Y đồng đã hôn mê, được bọn người Man Sơn cứu đi.

Nhưng hiện tại, ngoại trừ một tên đại hán họ Tào, căn bản không có người xuất hiện ở đây, trước đó quá trình hấn hóa thân tử thi bị Ngô Khí miễn cưỡng cắt ngang, sau đó tất cả tử khí lại bị vạn diệu phát quang trên phân thân Ngô Khí xua tán, không có dẫn tới tình cảnh lớn lao gì, cũng không thể dẫn tới hộ kỳ trưởng lão trấn thủ đại lục thí luyện thứ sáu.

Trước đó không lâu còn cho rằng mình chỉ cần hóa thân thành sinh vật ma giới chết đi, nhất định có thể không chút lo lắng trong nháy mắt chém giết Ngô Khí.

Nhưng tình cảnh nhanh chóng xoay chuyển, căn bản không cho hấn có chút thời gian để phản ứng, hấn liền bị biến thành tù nhân. So với lúc trước ở Thi phần giới còn thảm hại hơn, bởi vì ở đây, ngoại trừ một đại hán họ Tào cùng hấn cũng là tu sĩ Hóa Thần trung kỳ, sau này căn bản sẽ không có người đến cứu hấn.

Từng tiếng cầu xin tha thứ rơi vào tai Ngô Khí, nhưng không thể để cho vẻ mặt lãnh khốc của hấn biến hóa một chút nào, hai mắt nhìn chăm chăm vào Thọ Y đồng, trong ánh mắt tàn nhẫn không chút che giấu, hiển lộ trước mặt Thọ Y đồng.

Thọ Y sư huynh, lên đường thôi.

Gần như là tuyên án, giọng nói lãnh khốc như băng của Ngô Khí tiến vào trong tai Thọ Y đồng.

Nghe xong câu nói này của Ngô Khí, trong lòng Thọ Y đồng tồn tại một tia may mắn hoàn toàn bị dập tắt, lập tức. Trong

lòng hấn nổi lên ý nghĩ điên cuồng liều mạng, trong mắt hiện ra vẻ điên cuồng, thậm chí mang theo ý niệm đồng quy vu tận.

Tử khí trên người âm hiểm tím đen điên cuồng phun trào lên, đồng thời há mồm hét lớn. Đối tượng lại không phải Ngô Khí, mà là đại hán họ Tào vẫn luôn quan sát bên cạnh chiến trường.

Tào sư huynh, lúc này không ra tay, không chỉ ta muốn chết, người cũng sẽ chết trong tay tiểu súc sinh này. Chỉ cần ta may mắn sống sót, hai con hậu duệ ma thú kia, còn có tất cả bảo vật trên người Thọ Y của ta, đều thuộc về Tào sư huynh.

Tục ngữ nói người là tài tử điều chết ăn. Thọ Y đồng vừa phát hiện ra Ngô Khí ngữ khí tàn nhẫn không có gì để cứu vãn, lập tức vứt bỏ ý niệm cầu xin tha thứ trong đầu, mà nổi lên ý nghĩ liều mạng. Hơn nữa còn há miệng dùng hai con hậu duệ ma thú kia dụ dỗ đại hán họ Tào kia, muốn kéo hấn xuống nước.

Hấn không tin hai tu sĩ Hóa Thần trung kỳ đồng thời ra tay, mặc dù không phải đối thủ của Ngô Khí, nhưng muốn bỏ chạy, lại không tin Ngô Khí có thể ngăn cản.

Chỉ cần hôm nay hấn chạy ra ngoài, tổ cáo chuyện phát sinh nơi này cho trưởng lão phán quyết. Cho dù Ngô Khí có bản lãnh lớn cỡ nào, chỉ cần còn ở Thiên Ma tông này, sẽ chỉ có một kết quả, đó là sẽ bị cướp đoạt tất cả bảo vật truyền thừa trên người, sau đó bị chém giết. Một chút may mắn cũng sẽ không có, ở Thiên Ma tông, chế độ cấp bậc cực kỳ nghiêm ngặt, nhưng đồng thời cũng tồn tại quy tắc cường giả vi tôn.

Trên giết chóc cực kỳ nghiêm trọng tội phạm. Đương nhiên, nếu người là có bản lãnh, giết người địa vị cao hơn mình, lại không để cho người khác phát hiện, đương nhiên sẽ không có người nhàn rỗi không có việc gì xử phạt người. Nhưng nếu người không có bản lãnh, không giết người, ngược lại chuyện tình bị cáo thị, kết cục nhất định là thê thảm vô cùng, không có khả năng có đãi ngộ khác.

Đại hán họ Tào kia nguyên bản ý nghĩ là thừa dịp Ngô Khí giết Thọ Đồng trực tiếp bỏ chạy, lúc đầu hấn cũng không để ý Ngô Khí, cho rằng chỉ là một môn thần thông hoang cổ may

mấn liền đắc ý phách lối lên Thượng đẳng đệ, tự tin chỉ cần mình ra tay, một tay cũng có thể bóp chết Ngô Khí.

Nhưng Hồng Liên phân thân Ngô Khí kia vừa xuất hiện, hấn lập tức tắt đi ý niệm đối nghịch với Ngô Khí. Hấn là một người cuồng vọng, đó là có lòng tin với thực lực của mình, nhưng để hấn chém giết cùng một cương thi Hóa Thần đỉnh phong mang theo phật khí, chuyện này quả thực chẳng khác gì tự sát.

Cần biết Phật khí vốn là khắc tinh của Ma tu, nếu một Ma tu và một Phật tu chém giết, cảnh giới hai người tương đương nhau, hầu như không cần suy đoán, người thắng nhất định sẽ là Phật tu kia.

Huống chi hiện tại xuất hiện ở đây, rõ ràng chính là một con cương thi Hóa Thần đỉnh phong mang theo phật khí, Ngô Khí có phân thân Hồng Liên này, coi như gặp phải cường giả cảnh giới Phản Hư, Ngô Khí không dám nói có thể chém giết cùng nó, nhưng dựa vào phân thân của mình chạy trốn tính mạng một chút cũng không có vấn đề gì.

Đại hán họ Tào nhìn thấy rõ ràng, cũng không cảm thấy mình đối mặt với một đệ tử thượng đẳng lại lựa chọn bỏ chạy có gì không đúng, nhưng thời điểm hấn đang muốn xoay người bỏ chạy, ở phía sau hấn, đột nhiên vang lên thanh âm của Thọ Y đồng.

Khi Thọ Y đồng nói ra câu nói cuối cùng kia, cơ hồ trong nháy mắt, hai mắt đại hán họ Tào trở nên đỏ thẫm. quen thuộc với Thọ Y đồng nhiều năm, đại hán họ Tào biết rõ ràng nguyên nhân trên người mang Tử Mạch, rất được điện chủ Thi Ma điện yêu thích. Đều là Chân Truyền đệ, cùng là tu vi Hóa Thần trung kỳ, nhưng bảo vật trên người Thọ Y đồng lại vượt xa những đệ tử chân truyền khác.

Nguyên nhân hết thấy là vì Thọ Y đồng rất được điện chủ Thi Ma điện sủng ái.

Hai con hậu duệ ma thú viễn cổ, tặng thêm một đồng bảo vật, đạo khí công pháp đan dược, đủ để cho một cái vật phẩm Chân

truyền đệ tử vì nó liễu mạng, lập tức bày ở trước mắt đại hán họ Tào.

Nhưng một bên khác, hắn lại nhớ tới lúc phân thân của Ngô Khí xuất hiện, khí thể kinh khủng vô cùng, có thể so với Hóa Thần đỉnh phong, Phật Quang khiến người ta theo bản năng chán ghét e ngại., Đại hán họ Tào lại lâm vào trong khó xử. Trong khoảnh khắc này nào có thể để cho đại hán họ Tào suy nghĩ được mất, hắn biết mình không quyết định nữa, chỉ sợ là muốn đi cũng không đi được. Hắn không ngại thơ nghĩ tới Ngô Khí sau khi giết chết Thọ Đồng, sẽ buông tha cho người đứng ngoài quan sát toàn bộ quá trình.

Tiếng rống vang lên.

liều mạng, vì tính mạng của mình, nhưng không phải là đại hán họ Tào, mà là tuổi thọ đứa trẻ.

Tuy rằng bị Phật Quang vạn diệu gần như vô cùng vô tận kia trấn áp cầm cố, hầu như không cách nào nhúc nhích, nhưng hắn còn có một loại phương pháp có thể liều mạng, chính là tự bạo Nguyên Anh của mình.

Một khi tu sĩ tấn thăng tới cảnh giới Nguyên Anh, trong cơ thể sẽ ngưng tụ ra một Nguyên Anh. Nguyên Anh này có thể nói là sở hữu toàn bộ tinh hoa trong cơ thể tu sĩ, lúc Nguyên Anh thành hình, bản nguyên tinh khí trong cơ thể tu sĩ đều sẽ truyền vào bên trong Nguyên Anh. Thậm chí ngay cả bốn nguyên ý niệm của mình, đều sẽ cùng nhau tiến vào bên trong Nguyên Anh.

Một khi trở thành tu sĩ Nguyên Anh, kỳ thật tương đương với việc có thêm một cái mạng, ít nhất cũng không dễ dàng chết như vậy. Có Nguyên Anh tồn tại, cho dù thân thể tu sĩ bị thương nặng, vẫn sẽ không chết, thậm chí đến tình huống không thể không từ bỏ thân thể, tu sĩ có thể đem thần hồn của mình toàn bộ tiến vào bên trong Nguyên Anh, sau đó Nguyên Anh cấp tốc thoát ra bên ngoài, tìm được một cỗ thân thể đoạt xá, liền có thể sống sót, thậm chí tiếp tục tu luyện.

Hơn nữa nếu là đến lúc gần chết, tu sĩ Nguyên Anh có thể lựa chọn tự bạo Nguyên Anh của mình, đồng quy vu tận với địch

nhân. Một tu sĩ Nguyên Anh tự bạo, uy lực bộc phát ra thậm chí có thể so với một kích toàn lực của tu sĩ Hóa Thần. Cho dù tu vi địch nhân mạnh hơn tu sĩ, vôi vàng không hề phòng, cũng sẽ bị người tự bạo, đồng quy vu tận. Cho dù không giết chết, chí ít cũng có thể làm cho địch nhân bị trọng thương.

Tu sĩ Hóa Thần mạnh hơn Nguyên Anh rất nhiều, lực lượng thần hồn cũng mạnh mẽ hơn nhiều. Điều này khiến bọn họ sau khi tự bạo Nguyên Anh của mình, còn có thể sống sót.

Nhất là thọ y đồng, nguyên nhân bởi vì hắc mang thai tử mạch, đại bộ phận bản nguyên tinh khí trong cơ thể hắc kỳ thật không trong nguyên anh, mà là ở tâm mạch hắc, cũng chính là trong tử mạch. Điều này làm cho hắc mặc dù tự bạo Nguyên Anh, cũng chỉ là bị trọng thương mà thôi, cũng không nguy hiểm đến tính mạng.

Âm thanh giống như thú rống từ trong miệng Thọ Y đồng phát ra, sóng âm dâng lên, chỉ thấy phần bụng của Thọ Y đồng tự động mở ra một cái lỗ lớn huyết nhục mơ hồ, từ trong động đó, một tiểu nhân toàn thân đều trong suốt, lóe ra hắc quang giống như trẻ con đột nhiên chui ra.

Nguyên Anh của Thọ Y đồng vừa xuất hiện, trên người bắt đầu khởi động khí tức vô cùng không ổn định, khí tức này bạo liệt mạnh mẽ. Ngay sau khi xuất hiện, thanh âm vô cùng sắc bén từ trong miệng hắc phát ra.

Tiểu súc sinh, chỉ cần tuổi thọ của ta hôm nay không chết, ngày nào đó ngươi nhất định phải chết.

Nguyên Anh mở miệng nói chuyện, thanh âm Thọ Y đồng cũng trở nên vô cùng chói tai. Trong lúc nói chuyện, hắc quang trên Nguyên Anh của hắc càng thêm chói mắt.

Âm

Căn bản không cho Ngô Khí cơ hội ngăn cản, Thọ Y đồng còn chưa nói xong, Nguyên Anh của hắc đã tự bạo. Trong nháy mắt, một tiếng nổ cực kỳ kịch liệt, trên không trung, vô số chân nguyên đen sì phun trào, lực lượng khủng bố âm âm tán ra bốn phía, ngay cả hư không dường như cũng bị nổ tung,

từng vết rạn đen sì lan tràn ra, giống như một tấm mạng nhện to lớn vô cùng, khủng bố vô cùng.

Nguyên Anh của Thọ Y đồng tự bạo ngay tại gần trong gang tấc, Ngô Khí đứng mũi chịu sào, hoàn toàn bị cỗ lực lượng tự bạo khủng bố này bao phủ vào. Chân nguyên Hắc Lang đáng sợ tuôn ra, đánh vùng hư không kia hoàn toàn nổ thành hỗn độn như nhão, đem Ngô Khí hoàn toàn kéo vào.

Một tu sĩ Hóa Thần trung kỳ tự bạo Nguyên Anh, hơn nữa lúc này Thọ Y đồng thật ra là tu vi Hóa Thần hậu kỳ. Uy lực này hiển hiện ra, không kém chút nào so sánh với một kích toàn lực của một tu sĩ Hóa Thần đỉnh phong, thậm chí càng thêm mạnh mẽ.

Sau khi tự bạo Nguyên Anh, thân hình Thọ Y đồng lay mạnh một cái, làm cho hắn thiếu chút nữa cảm giác suy yếu hôn mê tràn lên. Nhưng hắn không chậm trễ chút nào, cũng không biết dùng cách gì, trên người hắn đột nhiên bộc phát ra một cỗ chân nguyên mạnh mẽ. Vậy mà lại để cho hắn trực tiếp hóa thành một đạo hắc quang, lướt về phía mặt đất, bàn tay vung ra, nhìn động tác của hắn, rõ ràng là muốn đoạt hai con hậu duệ Ma thú viễn cổ kia, sau đó lại trực tiếp bỏ chạy.

Xem bộ dáng của hắn, tựa hồ ngay cả chính hắn cũng không tin Nguyên Anh của mình tự bạo có thể ngăn cản Ngô Khí, lúc trước hắn mở miệng dụ hoặc đại hán họ Tào, cũng chỉ là vì để đại hán Tào ra tay ngăn trở một chút Ngô Khí, để cho hắn sau khi đoạt đồ vật bỏ chạy.

Dù là thân ở tuyệt cảnh, còn có thể dùng ra độc kế bực này, Ma tu hiểm ác tàn nhẫn, có thể thấy được một chút.

canh thứ hai đến, xin vé tàu chưa hoàn thành.

Sau khi bạo Nguyên Anh, bản thể thoát thân khỏi sự cướp đoạt mặt đất, hai con hậu duệ của ma thú viễn cổ liên tiếp chạy trốn quả thực vô cùng thông thuận, hoàn toàn nhìn không ra những người làm ra những thứ này sẽ là đồng tử áo liệm lúc trước đối mặt Ngô Khí cầu xin tha thứ.

Bởi vì mấy câu nói trước đó của đồng tử Thọ Y dao động ý niệm chạy trốn của mình làm cho đại hán họ Tào lúc này còn chưa kịp rời khỏi chiến trường thì đột nhiên phát hiện vị trí của hắn lúc này thậm chí còn gần vị trí của đồng tử áo liệm hơn Ngô Khí một chút.

Khuôn mặt đại hán họ Tào thay đổi tức giận cùng sát khí đồng thời hiện lên ở mặt hắn, nhưng lúc này hắn đã bắt chấp đồng tử áo xanh thấy được động tác của đồng tử áo liệm, sau đó cũng suy đoán có một cỗ phân thân Ngô Khí có thể so với tu sĩ Hóa Thần đỉnh phong sẽ không dễ dàng bị Nguyên Anh của đồng tử áo xanh tự bạo giết như vậy nhưng hắn dường như có một chút bất tử vậy mà không có lựa chọn học cái đồng tử áo liệm kia bỏ chạy đầu tiên, mà là quý khiến cho thân xui quý quay đầu nhìn thoáng qua chỗ Ngô Dực.

Cũng chính cái liếc mắt này làm cho đại hán họ Tào sợ hãi tới mức kinh hồn bốc lên.

Trong dư chấn kinh khủng của tiếng nổ kia, một bóng người thon dài từ từ đi ra khiến cho đại hán họ Tào kinh hãi vô cùng xuất hiện trong mắt hắn.

Hắn vừa rời tận mắt nhìn thấy Ngô Khí không có làm ra động tác tránh né, cứng rắn thừa nhận tất cả uy lực mà Nguyên Anh Thọ Y đồng tử tự bạo, nhưng hiện tại từ trong dư ba vụ nổ kia đi ra Ngô Khí thân lại một chút vết thương cũng không có, cảnh tượng bị trọng thương trong đó, thậm chí ngay cả thân quần áo cũng không lộ ra một chút nếp uốn nào.

Một màn này rơi vào trong mắt đại hán họ Tào khiến hắn hoàn toàn không thể tin được rốt cuộc đã hoàn toàn tin tưởng suy

đoán trong lòng mình, rốt cuộc cũng biết được tại sao đồng tử áo liệm lại làm ra những cử động này.

Sinh trưởng ngành sinh thừa nhận một cái Hóa Thần hậu kỳ tu sĩ Nguyên Anh tự bạo người này rõ ràng một chút sự tình cũng không có quái vật hoàn toàn là quái vật làm sao có thể không dễ đi?

Đại hán họ Tào đang ở trong cơn chấn động bỗng nhiên như nhớ ra cái gì thân thể giật mình một cái liền tỉnh táo lại, lập tức nhìn nhiều cũng không dám tranh đoạt cùng đồng tử áo liệm kia hai đầu hậu duệ Ma thú Viễn Cổ kia, trực tiếp phun ra một đạo độn quang trong cơ thể rồi bỏ chạy về phía xa.

Đại hán họ Tào tự nghĩ Ngô Khí sẽ không đuổi giết hắn, mà là đầu tiên lựa chọn đuổi giết đồng tử áo liệm, nhưng lại nghĩ tới bộ phận thân khủng bố của Ngô Khí sợ Ngô Khí chia làm hai đường bản thể đuổi giết đồng tử áo liệm mà phải phân thân kia đuổi giết mình.

Nghĩ đến khả năng này, đại hán họ Tào không cách nào bảo trì bình tĩnh, cắn chặt răng một cái, trong mắt hiện lên một tia hung ác.

Phốc phốc

Một ngụm máu huyết mãnh liệt từ trong miệng đại hán họ Tào phun ra tung tóe trên không trung nhưng không có hướng mặt đất hạ xuống mà là dung nhập vào độn quang của đại hán họ Tào trong nháy mắt liền đem độn quang bao vây lấy hắn nhuộm thành màu đỏ máu.

Tiếng gió kịch liệt chột vang lên, đại hán họ Tào kia vì muốn thoát khỏi Ngô Khí cũng để Ngô Khí đuổi giết hắn, trong đầu vậy mà trực tiếp phun ra một ngụm máu huyết thi triển ra độn pháp, lập tức gia tăng nhiều khó khăn lắm mới đuổi kịp độn của tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ.

Tốc độ cùng với Thọ y đồng tử đang ra sức bỏ chạy kia không sai biệt lắm nhưng lúc thoát thân, Thọ Y đồng tử tham lam không có lập tức bỏ chạy mà lựa chọn đi đoạt hai con hậu duệ Ma thú Viễn cổ mặc dù cũng chỉ một chút thời gian nhưng

cũng chỉ trong một hơi thở đã để cho thân hình của hắn rơi vào phía sau.

Hắn không dám quay đầu lại, phát tay thu hai con ma thú trên mặt đất vào trong nhẫn trữ vật, sau đó lập tức bỏ chạy về phía xa.

Cho dù có đầu Ngân Thi phân thân kia cũng nên bị thương không nhỏ, không có khả năng đuổi theo bản đồng tử và các đồng tử chạy ra ngoài, nhất định sẽ làm cho tiểu súc sinh kia chết không có chỗ chôn.

Thọ Y đồng tử buồn bực bỏ chạy, mặt mũi âm trầm còn lưu lại nhưng trong lòng hắn lại hiện lên ý niệm độc ác trong đầu, uy lực Nguyên Anh tự bạo của hắn có thể có hơn phân nửa đầu Ngân Thi đỉnh phong kia sẽ bị Ngô Khí ngăn trở, nhưng cho dù chỉ có gần một nửa thân thể tràn ra ngoài uy lực cũng đủ để cho Ngô Khí chỉ có nửa bước Hóa Thần cảnh giới bị thương không nhẹ.

Mặc dù rất khó có thể giết chết Ngô Khí nhưng chí ít cũng có thể làm cho Ngô Khí kiêng kỵ chính mình không dám lại đến đuổi giết.

Đáng tiếc, dự đoán của đồng tử Thọ Y rất tốt nhưng hiện thực lại vô cùng tàn khốc, sau khi hắn đoạt hai con hậu duệ Ma thú viễn cổ quay đầu lại nhìn một cái là biết tràng cảnh mà hắn tưởng tượng hoàn toàn không xuất hiện, cảnh tượng xuất hiện lại đủ để cho hắn hoảng sợ đến mức tâm thần run như cây sậy.

Ngô Khí từ trong dư chấn kinh khủng bạo tạc chậm rãi đi ra, thân hình hiện lộ ra như cũ là một bộ hắc y tóc đen khoác vai một khuôn mặt thanh tú phủ đầy hoa văn trong mắt đen lộ ra tất cả tàn nhẫn lãnh khốc.

Toàn thân không chút tổn thương, một chút vết thương cũng không có, thậm chí ngay cả quần áo mặc trên người đều không có nếp nhăn một chút nào.

Ngô Khí đứng ở hư không phía sau hắn thì đứng Phật quang phân thân Kim Tử như đại dương mênh mông, tùy ý lan tràn ra ngoài đem tất cả khí tức mù mịt trong khu vực đó xua tán đi, tràn ngập khí tức Quang Minh Hạo Nhiên tràn ngập vào đủ

để cảm hóa hết thủy sinh linh, khí tức quang minh này rõ ràng là chỉ có Phật tu đắc đạo mới có thể tu luyện ra được. Nhất là cái Phật quang tinh thuần cực kỳ kia ở vùng Tây Cực cũng là thứ mà Phật tu đại năng mới có được.

Thân hình Hồng Liên phân thân mặc dù không lớn bằng Cổ Cự Nhân tộc, nhưng cũng cao lớn hơn nhiều so với tu sĩ nhân loại xuất hiện ở phía sau Ngô Khí, đáng tiếc Ngô Khí thân đều là ma khí âm u, một chút khí tức Phật gia cũng không có, nếu không đây đều là một cảnh tượng Phật tử hiếm có lui tới.

Ánh mắt tàn nhẫn nhìn quanh không trung của hắn một chút, trong hai con ngươi của hắn vừa vặn phản chiếu ra thân ảnh đại hán họ Tào bỏ chạy như hai người khác nhau, lại cực kỳ ăn ý chạy về các phương hướng khác nhau, quyết định phân tán lực chú ý của Ngô Khí tăng cường cho mình cũng là tăng cường tỷ lệ sống sót của đôi phương.

Hừ.

Khóe miệng hắn hiện ra một vòng cười lạnh, Ngô Khí quay đầu lại nhìn về phía hải tử áo tím đã chạy ra ngoài ngàn dặm, trong nháy mắt Ngô Khí thân thể hừ lạnh ra khỏi miệng.

Ầm

Hư không chấn động không phải là cảnh tượng kinh người gì mà là âm thanh của Ngô Khí sau khi một cước nâng lên lại rơi xuống.

Thần thông trấn tộc của Cổ Cự Nhân tộc trôi qua ngày đêm, Mặc dù Ngô Khí chỉ đạt được một số pháp quyết không trọn vẹn trong những dấu chân của Cổ Cự Nhân tộc, nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc Ngô Khí có được môn thần thông Hoang Cổ chính thức này, hoặc có thể nói là thần thông hạ phẩm của Hoang Cổ Thần Thông này.

Cổ có cự nhân sinh ra mà có sức mạnh to lớn có thể dời núi lấp biển mà đi hàng ngày.

Trong nháy mắt, sau khi Ngô Khí bước ra khỏi không trung, trong tiếng vang ầm ầm phảng phất như là âm thanh của

cường giả Cổ Cự Nhân tộc kia, đại năng xuyên qua dòng sông dài năm tháng một lần nữa xuất hiện ở đại lục Trung Châu này.

Oanh oanh oanh oanh oanh oanh.

Một hư ảnh cự nhân to lớn vô cùng hiện ra sau lưng Ngô Khí, theo mỗi một bước Ngô Khí nhảy ra ngoài, cự nhân kia cũng theo đó bước ra ngoài, từng sợi khí tức Hoang Man tự động từ trong mỗi góc ngách thiên địa tràn ra tụ tập ở lòng đất Ngô Khí, đại địa địa cổ xưa hoang dã dưới khí tức áp súc tự động co rút lại thành thốn xuất hiện dưới chân Ngô Khí.

Một bước trăm dặm mười bước ngàn bước trăm bước vạn dặm.

Tu sĩ Hóa Thần trung kỳ nhất hơi độn chính là Thiên Lý Hóa Thần hậu kỳ tu sĩ một hơi độn là năm ngàn dặm trước lúc Ngô Khí khởi hành, đồng tử áo tím đã chạy ra khỏi khoảng cách ngàn dặm, chân bước ra khỏi tuổi thọ đồng tử cũng chỉ là một ngàn năm trăm dặm mà thôi.

Mười bước...

Ngô Khí ra mười bước ngay cả một hơi thở cũng không có hai hơi thở, sau đó thọ y đồng tử đã ở bên ngoài vạn dặm nhưng mặt hắn không có chút nào vui sướng bởi vì sau khi hắn nghe thấy tiếng nổ ầm ầm truyền đến, quay đầu nhìn thoáng qua cũng đã lập tức khiến hắn lâm vào trong tâm tình cực kỳ tuyệt vọng.

Thần thông Hoang Cổ

Từng sợi khí tức Hoang Man cổ xưa kia hiển lộ ra hầu như đang nói cho tất cả mọi người nhìn thấy cảnh tượng này, lúc này Ngô Khí thi triển ra thần thông cũng là một môn thần thông Hoang Cổ giống như thần thông trấn áp đại ma thủ của Ngô Khí lúc trước ở Thi phần giới đã thi triển ra trấn áp Thọ Y đồng tử.

Trong lúc giật mình, Thọ Y đồng tử phảng phất thấy được một màn Ngô Khí bị một mình hắn phát sinh ở Thi phần giới kia cách đó không lâu, trước mặt tất cả mọi người, một màn bị Đại Thi Ma Thủ ép thẳng vào lòng đất bị hắn dẫn tới sỉ nhục cả đời.

Đại Thi Ma Thủ...

Thanh âm Ngô Khí tàn nhẫn đến cực điểm lại một lần nữa chui vào trong tai Thọ Y đồng tử, trong nháy mắt hắn liền thanh tỉnh lại, lúc này thấy được từng sợi thi khí cực kỳ thô trắng xuất hiện trên đỉnh đầu hắn cực kỳ cổ xưa mục nát này trong những khí tức Hoang Man này so với khí tức Trục Nhật Quyết dưới chân Ngô Khí ngưng tụ thêm đáng sợ gia tăng đáng sợ.

Đối với đồng tử áo Thọ mà nói, cự chưởng trắng bệch vô cùng quen thuộc xuất hiện không phải là hồi ức mà là thật sự xuất hiện chưởng văn huyền ảo đan vào một chỗ trong lòng bàn tay kia, lúc này trở thành cảnh tượng cuối cùng đồng tử áo xanh nhìn thấy.

Luyện...

Một kẻ lạnh lùng phun ra một câu Ngô Khí dường như cũng không muốn nói một câu dư thừa so sánh với lúc ở Thi phần giới đã tăng cường không biết bao nhiêu Đại Thi Ma thủ, làm cho thọ y đồng tử kinh khủng thêm một chút phản kháng cũng không làm được, chỉ cảm thấy thiên địa trong phút chốc hóa thành vô tận hồn phách của hắn, ngay cả hắc ám và tâm thần của hắn cũng lâm vào trong bóng tối, thậm chí ngay cả di ngôn cuối cùng cũng không nói ra được.

Đồng tử áo tím đã hóa thành non nửa Tử Thi, dưới ánh mắt tàn nhẫn của Ngô Khí chăm chú nhìn, bị Đại Thi Ma Thủ bao lại.

Những tử khí đến từ Ma giới kia sau khi va chạm với thi khí của Đại Thi Ma, ngay cả một chút rung động cũng không mang theo liền bị bàn tay trắng bệch khổng lồ kia hấp thu từng chút một thân thể như hải đồng, sau vài hơi thở mạnh mẽ bỗng nhiên hóa thành một đoàn hắc khí tinh thuần vô thanh vô tức dung nhập vào trong cự chưởng trắng bệch kia.

Từ nay về sau, kiếp này không còn có đồng tử áo liệm nữa.

Đến thứ ba cầu chư vị huynh đệ đập mấy tấm vé số, đương nhiên nếu như là đặt hàng ủng hộ là tốt nhất rồi.

Sau một tiếng vang nhỏ, thân thể non nửa sinh vật Ma giới tràn ngập tử khí hóa thành hắc khí, tựa hồ hoàn toàn do tử khí ngưng tụ mà thành khí, tản mát ra tử vong hàn, dù sao cũng là tu sĩ thiên tài thân mang tử mạch thích hợp với một thân tinh khí đặc biệt nồng đậm của luyện thi.

Sau khi dung nhập vào lòng bàn tay Đại Thi Ma mà Ngô Khí thi triển ra, trên bàn tay lớn trung tâm của Hoang Cổ Thi đan vào một chỗ trên mặt bàn tay huyền ảo bỗng nhiên xuất hiện từng sợi khí tức Hắc Yên khiến cho mặt bàn tay khổng lồ do thần thông Hoang Cổ ngưng tụ ra này tăng thêm một tia khí tức tử vong, tựa hồ gia tăng uy lực đáng sợ.

Vù vù

Thọ Y đồng tử vừa chết liền luyện hóa thi thể, lập tức có mấy thứ đồ vật rơi xuống mặt đất, bảo quang trong vất rơi xuống mấy thứ đồ vật này theo thứ tự là một trử vật giới chỉ phẩm giai không thấp cùng một cái đỉnh sắt dóm rỉ dài vài thước, còn có một cây cờ trắng bị rút nhỏ đi rất nhiều.

Thi thể đồng tử áo Thọ bị Đại Thi Ma Thủ luyện hóa nhưng nhẫn trử vật lại không ẩn chứa một tia tử khí nào, đương nhiên không có việc gì còn có cây đỉnh sắt dài vài thước kia, chính là đạo khí dùng để giao tu giữa hai đồng tử Thọ Y gọi là Sát Thi đỉnh cuối cùng, cũng là một kiện đạo khí Lục Thi Phiên.

Bình khí của tu sĩ có nhiều loại nhưng đều phân chia phẩm giai đối với tu sĩ Hóa Thần mà nói tự nhiên khinh thường đối với vũ khí của bọn họ sử dụng giống như Nguyên Anh, bình thường đều là đạo khí đã có được một tia đại đạo pháp tắc ở trong đó, uy lực và trình độ trân quý hơn xa, không phải huyền khí có thể so sánh cho dù là cực phẩm huyền khí cùng hạ phẩm đạo khí cũng là một trời một vực.

Đồng tử áo xanh Điện chủ của Thi Ma điện sủng ái tuổi thọ là lấy tài nguyên đưa cho hắn vượt xa những đệ tử khác, trong đó Đạo Khí không chỉ có một kiện Luyện Thi Chí Bảo Thiên Thi

Quan bị Ngô Khí mạnh mẽ cướp đi, hôm nay Sát Thi Đình này có thể để cho đồng tử áo xanh thi triển ra Cổ Chiến Kỹ Lục Thi Phiên.

Cho dù là tu sĩ Hóa Thần cũng không phải tùy tiện xuất ra một kiện đạo khí nhưng thân thể đồng tử áo liêm đã xuất hiện ba kiện rồi.

Bất quá đáng tiếc, chủ nhân những đạo khí này tuổi thọ đồng tử thật sự là quá uất ức, một ít kể từ khi đựng vào Ngô Khí, chẳng những chịu nhục không cách nào rửa sạch, mà ngay cả đạo khí trên người mình cũng không nói gì đến đạo khí của mình, còn có một đệ tử chân truyền được chiếc nhẫn truyền thừa điện chủ sủng ái, toàn bộ bảo tàng chính là sau khi Ngô Khí nhìn thấy, mặt cũng hiện lên một tia tham lam.

Bàn tay vừa vớt mấy thứ kia liền rơi vào trong tay Ngô Khí, cũng không dò xét nhẫn trữ vật cùng hai kiện đạo khí khác, bàn tay chỉ xoay chuyển lập tức thu vào.

Người đương sự là Thọ Y đồng tử, chết nhưng còn có một người thấy toàn bộ quá trình chạy trốn, nếu đại hán họ Tào kia không chết đi ra ngoài, cáo phát chuyện nơi này ra ngoài, lấy thân phận một đệ tử như Ngô Khí dám phạm tội giết một đệ tử chân truyền.

Nhất định trong toàn bộ Thiên Ma tông này sẽ gây nên sóng to gió lớn, có lẽ đông đảo đệ tử đều chỉ nói tuổi thọ đồng tử tài nghệ không bằng người ta đáng bị giết, nhưng các trưởng lão phán quyết sẽ không cho rằng như vậy là do Thi Ma điện chủ còn vô cùng sủng ái đồng tử tuổi thọ, biết được ái đồ của mình bị người giết nhất định sẽ không bỏ qua Ngô Khí gây họa đầu.

Sau khi giết chết đồng tử áo xanh gọn gàng, Ngô Khí thu hồi chiến lợi phẩm, khóe miệng lóe lên một tia cười lạnh, phương hướng hắn nhìn chăm chú chính là hướng đại hán họ Tào bỏ chạy lúc trước.

Trong lần luyện chế này.

Không trung có một đạo độn quang mang theo huyết khí điên cuồng chạy trốn ở trong đó chính là gương mặt lạnh lùng của đại hán họ Tào đồng tử cùng là đệ tử chân truyền của Thi Ma

điện lúc trước, nó đã sớm biến mất không thấy đâu nữa, dùng sự kinh hoàng thất thố cùng sợ hãi trong đầu hắc lúc này hồi tưởng lại tất cả những hình ảnh đáng sợ trước đó không lâu đã xảy ra.

Nguyên anh của Thọ Y đồng tử tự bạo nhưng không có tạo thành một chút vết thương nào cho thanh niên áo đen kia, cho dù một chút da thịt cứng rắn đánh tan tử thi mà đồng tử áo xanh hóa thân thành Phật Quang có thể so sánh với phân thân của tu sĩ Hóa Thần đỉnh phong, vừa ra tay chính là Hoang Cổ Thần Thông còn không chỉ một môn đuổi giết Thọ Đồng Tử, lại thi triển ra một môn thần thông không thể tưởng tượng nổi là Hoang Cổ Đồng Tử.

Đối với tu sĩ Hóa Thần mà nói, sự trân quý của Hoang Cổ Thần Thông vượt xa khỏi phạm vi đạo khí không thể đúc thành, nhưng Hoang Cổ Thần Thông lại chỉ có một môn như vậy bị người ta chiếm được một môn liền thiếu đi một môn hai tu sĩ Hóa Thần tương tranh, nếu một trong số đó có được Hoang Cổ Thần Thông chém giết thì sẽ khác biệt hoàn toàn.

Mặc dù đối với mỗi một loại thần thông của Ngô Khí, mỗi một môn thần thông, còn có bộ phân thân Hồng Liên của hắc, đại hán họ Tào đều mơ ước trong lòng đều là muốn chiếm hữu nhưng so với đại hán họ Tào của mình thì ngay cả liếc mắt cũng không dám điên cuồng bỏ chạy.

Sau khi một ngụm máu duy trì Huyết Độn chừng nửa nén hương, đại hán họ Tào đã trốn ra xa mấy vạn dặm.

Hô một tiếng, độn quang trên không trung đột ngột dừng lại, hào quang tán đi thu liễm lại, thân hình đại hán họ Tào hiện lộ ra gương mặt vẫn còn tái nhợt, trong mắt vẫn còn sợ hãi dừng lại, liền không tự chủ quay đầu nhìn về phía sau lưng, sợ sau lưng có truy binh đuổi giết tới.

Mắt thường nhìn thấy vẫn chưa yên tâm, đại hán họ Tào còn phóng xuất ra lực lượng thần hồn to lớn Hóa Thần trung kỳ của mình bao phủ khu vực vạn dặm, sau một lát sắc mặt hắc mới lộ ra một tia buông lỏng mang theo ngữ khí may mắn nói: Xem ra tiểu quái vật kia buông tha cho ta rồi.

Đại hán họ Tào không phát hiện Ngô Khí đuổi theo, lập tức đoán Ngô Khí là đuổi giết đồng tử áo liệm, sợ hãi trong lòng tản đi hơn phân nửa.

Chợt lại cười trên sự đau khổ của người khác nói: Tiểu quái vật kia thật đáng sợ, chỉ sợ lần này thọ y chạy trời không khỏi rồi, đáng tiếc hai con ma thú hậu duệ còn có mấy món đạo khí trên người Thọ y kia.

Hừ những thứ Tào Cảnh ta không có được, người khác cũng đừng hòng mơ tưởng lấy được tiểu quái vật kia có thực lực khủng bố hơn nữa, chẳng lẽ còn có thể chống lại các trưởng lão phán quyết đợi ta đi ra ngoài, không được tố cáo chuyện xảy ra nơi này đến Phán Quyết điện, đến lúc đó tiểu quái vật kia.

Vừa thoát khỏi nguy hiểm, trong lòng đại hán họ Tào này lập tức nổi lên ý nghĩ xấu như Ngô Khí đoán, người này vừa ra khỏi đại lục thí luyện thứ sáu khẳng định là lập tức tố cáo việc hấn giết chết đồng tử áo liệm và tội danh dưới đó, cho dù hấn có thực lực thông thiên ở Thiên Ma tông này cũng tuyệt không có cơ hội sống sót.

Tựa hồ nghĩ tới kết cục tiếp theo của Ngô Khí, đại hán họ Tào mặt mày dần dần hiện ra một tia khoái ý tươi cười chẳng qua là dừng lại trên không trung một chút, đại hán họ Tào này cũng biết mình muốn trả thù Ngô Khí muốn thoát ly thí luyện đại lục thứ sáu này trước tiên mới được.

Không thể chậm trễ thêm nữa, không thể nhanh đi tới trưởng lão hộ kỳ, lấy điểm tích góp của ta dù không thể đạt được thứ tự gì tốt trong lần thí luyện này nhưng có lẽ đủ để rời khỏi thí luyện rồi.

Đại hán họ Tào tự lẩm bầm một mình, lại nghĩ tới nguyên nhân vì Ngô Khí đột nhiên nhúng tay vào dẫn đến hấn không chỉ có hai con hậu duệ Ma thú viễn cổ kia không chiếm được mà còn giống như chó nhà có tang chạy ra khỏi nơi này, qua ngày thử luyện hấn tích góp từng tí một căn bản không thể lấy được thứ tự gì tốt trong thí luyện.

Nhưng cũng không cho phép hắn suy nghĩ nhiều đến mặt mũi oán hận, thân hình chợt lóe lên, lại hóa thành độn quang phân biệt một chút phương hướng liền muốn đi vào chỗ sâu trong đại lục thí luyện lần thứ sáu này, hộ kỳ trưởng lão nào có thể đi vào chỗ nào.

Nhưng ngay lúc trong lòng hắn nổi lên ý nghĩ này, trong nháy mắt dị biến bỗng sinh ra ngay phía sau đại hán họ Tào, bầu trời bỗng nhiên vỡ ra một đạo vết nứt đỏ sậm từ bên trong lóe ra cuốn theo uy thế vô cùng mạnh mẽ hung hăng chui vào hậu tâm đại hán họ Tào.

Phập phập

Thanh âm vải vóc huyết nhục bị nghiền nát đồng thời vang lên, thân thể đại hán họ Tào lúc hắn sắp động tác mạnh mẽ run lên, ngay sau đó liền thấy trong trái tim hắn có một vật gì đó đỏ sậm phá vỡ huyết nhục xuyên ra ngoài, ngay trên đỉnh sự vật kia còn có một trái tim huyết hồng đang chậm rãi nhảy lên, phập phồng từng cái gai đen nhánh, âm thanh xì xì đâm vào trái tim kia.

Trong khoảnh khắc viên hỏa nhiệt huyết hồng này còn đang nhảy lên, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được thu nhỏ lại, hóa thành hư không dưới từng cây gai ngược hấp thu hóa thành hư ảo.

Một màn này phát sinh quá nhanh trong nháy mắt, hầu như đã phát sinh trong chớp mắt.

Dây leo đỏ sậm xuyên qua khe hở hư không phá toái trái tim bị cắn nuốt, dù cho là tu sĩ bị trọng thương như vậy, mặc dù không chết nhưng thân thể hắn lập tức bắt đầu suy yếu.

Hai mắt đại hán họ Tào trợn lên, khóe mắt như muốn vỡ ra, con ngươi bên trong tựa hồ như muốn nhảy ra ngoài hoảng sợ cực kỳ. Hắn chỉ cảm thấy hậu tâm đau đớn không ngừng, chính mắt thấy trái tim của mình trong khoảnh khắc hóa thành thân thể màu đen, bên trong thân thể vốn tràn đầy sinh cơ nhanh chóng biến mất.

Không.

Đại hán họ Tào lập tức lâm vào trong sợ hãi cực lớn, nháy mắt tâm mạch phá toái thân thể cũng sẽ trong thời gian ba hơi thở tử vong hẳn không có lựa chọn nào thể lương hết lên, phần bụng của hắn tự động phá vỡ một lỗ máu thịt mơ hồ trong lỗ lớn, một người nhỏ bé như trẻ con chui ra ngoài.

Nguyên Anh của hắn vừa xuất hiện liền hú lên quái dị, mang theo thanh âm mang theo sợ hãi vang lên, Nguyên Anh hóa thành hào quang bộc phát ra tốc độ nhanh hơn so với trước đó ở chỗ sâu trong thí luyện đại lục thứ sáu bỏ chạy.

Ngay cả Thọ Y cũng chết trong tay ta, người cho rằng ta sẽ đi sao?

Thanh âm Ngô Khí đột ngột vang lên cùng lúc đó ở trên không trung một bàn tay to lớn vô cùng bỗng nhiên xuất hiện uy áp khủng bố giam cầm đại hán họ Tào đang muốn bỏ chạy, tay cầm Nguyên Anh Đại Ma cầm không tốn chút sức liền bắt lấy Nguyên Anh của đại hán họ Tào.

Bầu trời bỗng nhiên xuất hiện thêm một khe hở nữa, thân hình Ngô Khí từ bên trong đi ra, khuôn mặt thanh tú che kín hoa văn yêu dị, khóe miệng mang theo ý cười lãnh khốc nhìn chăm chú vào đại hán họ Tào đang bị bạch sắc cự mãng nắm giữ trong lòng bàn tay, trong mắt đại hán họ Tào tràn đầy vẻ tàn nhẫn và sát ý không che giấu chút nào.

Thứ nhất là cầu chư vị huynh đệ liệu mạng ủng hộ chưa hoàn thành.

Người. Người không thể giết ta. Chậm động thủ.

Nguyên Anh của đại hán họ Tào đều đang run rẩy khuôn mặt nhỏ nhắn đầy sợ hãi, vừa thấy Ngô Khí hiện thân ra đã vội vàng mở miệng ngăn cản, sợ Ngô Khí nói một câu không trực tiếp giết chết hẳn.

Cảnh tượng biến hóa kịch liệt quả thực cực kỳ khó tin. Một tu sĩ Hóa Thần trung kỳ trong chớp mắt đã bị người đánh nát tâm mạch, ngay cả Nguyên Anh cũng không chạy được trở thành cá to như cái tủa dưới cấp bậc của người khác chờ bị cắt.

Đánh lén vừa mới phát sinh một màn hoàn toàn là đánh lén, Ngô Khí là tu vi nửa bước Hóa Thần nhưng mà chém giết cùng Hoang Cổ Thần Thông, hơn nữa chiến lực luyện thể của Thần Ma vượt xa chiến kỹ cổ đại của hắn hoàn toàn vượt qua Hóa Thần trung kỳ tu sĩ chính là Hóa Thần hậu kỳ Ngô Hạo toàn lực thi triển ra mà nói cũng dám đi chém giết một phen.

Nếu như phân thân Hồng Liên kia của hắn cũng đồng thời ra tay, chỉ sợ tu sĩ Hóa Thần đỉnh phong chân chính Ngô Khí cũng hoàn toàn không sợ. Có chiến lực Ngô Khí như vậy mà còn không buông tha thủ đoạn đánh lén, không sợ bị người nhạo báng chút nào.

Tựa như một con sư tử đánh lén một con thỏ rừng, trong nháy mắt liền đánh nát tâm mạch đại hán họ Tào, ngay cả trái tim cũng thuận tay cắn nuốt. Ngô Khí hiện thân lại lấy đại thi ma thủ bắt lấy Nguyên Anh của đại hán họ Tào còn đáng sợ hơn nhiều khí tức cổ hoang man, uy áp của cổ thi khí trấn áp hết thủy thần thông thủ đoạn của đại hán họ Tào đều bị giam cầm ngay cả kiện Trấn Thi Kim Hốt đạo khí kia của hắn cũng mất đi tác dụng.

Chậm rãi bước qua Hư Không Ngô Khí đi đến trước mặt đại hán họ Tào, Nguyên Anh tàn nhẫn không chút nào không biến thân sát khí cũng không kiêu ngạo phóng ra, không chút nào che giấu hướng Nguyên Anh của đại hán họ Tào chen chúc

qua, giống như từng cây châm nhỏ sắc nhọn đâm vào mặt Nguyên Anh của hắn truyền đến một cỗ cảm giác đau đớn.

Mắt thấy Ngô Khí chậm rãi đi tới, đại hán họ Tào biết cơ hội của mình không nhiều lắm. Lực lượng thần hồn vận chuyển với tốc độ trước nay chưa từng có, suy tư kế sách bảo vệ tính mạng.

Ta là đệ tử chân truyền, có ấn ký tâm thần ở lại trong tông, nếu người giết các trưởng lão trong tông của ta lập tức sẽ biết. Đến lúc đó người trốn không thoát khỏi sự trừng phạt của tông môn, nói không chừng cũng sẽ mất đi tính mạng.

Đại hán họ Tào không kịp suy nghĩ quá nhiều, hắn cũng là hạng người tâm tư nhạy bén há miệng nói ra một tin tức khiến người ta không thể không suy nghĩ một phen hậu quả.

Mỗi đệ tử chân truyền Thiên Ma Tông lúc tấn chức đều lưu lại ấn ký tâm thần trong tông. Bởi vì mỗi một đệ tử chân truyền đều là đệ tử thiên tài của Thiên Ma Tông, sau này đều có cơ hội trở thành đệ tử có tiềm lực của phản hư tu sĩ, nếu bị người ta vô duyên vô cớ giết chết Thiên Ma Tông tại tu chân giới cũng sẽ tổn hao uy danh lớn. Cho nên mỗi một đệ tử chân truyền đều sẽ lưu lại ấn ký tâm thần của mình trong tông. Nếu sau khi chết sẽ bị tâm thần ấn ký tiêu tán tự nhiên sẽ truyền tin tức về trong tông, thậm chí còn có thể biết được là ai đã giết chết đệ tử chân truyền.

Kỳ thật sau khi nói ra cái cơ này, trong lòng đại hán họ Tào lập tức lo sợ bất an. Bởi vì hắn biết, nếu là ở nơi khác cái cơ tuyệt đối hữu dụng, cũng không phải là không có đệ tử chân truyền mượn nó mà đào thoát khỏi họa sát thân.

Nhưng ở đây lần thí luyện này trước khi bắt đầu, những đệ tử chân truyền này của bọn họ cũng đã nhận được tin tức trong Thiên Ma Tông truyền xuống. Thí luyện đại lục này mọi thứ đều sẽ bị che lại, rất nhiều thủ đoạn cấm chế đều sẽ mất đi hiệu lực trong đó, chính là liên quan đến ấn ký tâm thần của tất cả đệ tử chân truyền.

Sau khi những đệ tử chân truyền bọn họ chết trận trên đại lục thí luyện, chính là thân chết sẽ không có bất cứ tin tức gì trở

về trong tông. Nói cách khác nói rằng bọn họ chết rồi, nếu không có tông môn giúp đỡ báo thù, trừ phi có chứng cứ chứng tỏ là người nào ra tay.

Đại hán họ Tào đang đánh cuộc hãn tại đánh cuộc Ngô Khí đám đệ tử này không biết việc này.

Đáng tiếc hãn nhất định phải thất vọng nghe xong lời nói của hãn, Ngô Khí phát ra không chút nào thu liễm sát khí trong mắt, càng không thay đổi chỉ là khóe miệng có thêm một tia trêu tức.

Vừa nhìn thấy Ngô Khí dạng thần tính này, trong lòng đại hán họ Tào lập tức giật nảy mình một cái, cảm ứng được vô cùng rõ ràng từ Ngô Khí thân truyền đến sát khí chuyển động, nghĩ một chút sẽ biết được hãn chính mắt thấy toàn bộ quá trình Ngô Khí chém giết đồng tử áo liệm hầu như toàn bộ kẻ cả như thế nào hãn đều sẽ không bỏ qua hãn. Mà hãn dám trắng trợn tiến đến nơi này chém giết đồng tử áo liệm chẳng phải là chứng minh hãn căn bản biết được việc này hay sao, sao lại dám làm như thế.

Hãn nghĩ thông suốt những mối quan điểm trong đó, trong lòng đại hán họ Tào vô cùng sợ hãi, ý nghĩ này giống như Âm Thủy quét tới, rốt cuộc không thể cầm cự được nữa. Nhưng hãn lại không có cầu xin tha thứ, hãn cũng biết Ngô Khí có thể sẽ không tha cho hãn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nguyên Anh hiện lên một tia ý niệm điên cuồng trong lòng nhưng trong giây lát Nguyên Anh của hãn bỗng nhiên tràn ra hào quang chói mắt, khí thế trở nên không ổn định không ngừng tăng lên, tràn ngập khí tức điên cuồng, bộ dạng như này của hãn đúng là muốn học từ lúc trước tuổi thọ đồng tử tự bạo Nguyên Anh.

Hơn nữa khác với đồng tử áo liệm, là hãn không sinh sinh liên tử mạch tự bạo Nguyên Anh, sau đó chỉ có một kết cục chính là: chết.

Tiểu súc sinh lão tử biết rõ người nhất định sẽ giết lão tử xin tha một câu. Bất quá người cũng đừng đắc ý hôm nay người giết thọ y cùng lão tử người cũng không sống được bao lâu.

Trước đó người còn không biết vì báo thù, Thọ Y trước đó đã động đến đệ tử hạch tâm của Thi Ma điện ta, Thi sư huynh thứ tư là tu vi Hóa Thần đỉnh phong, chiến lực vô song, thậm chí một chân đã bước vào Phản Hư cảnh giới, người giết đệ tử phẩm Thi sư huynh nhất định sẽ không tha cho người.

Tiểu súc sinh, người chờ chết đi, ha ha ha.

Biết mình chắc chắn phải chết nên đại hán họ Tào lập tức tự bạo Nguyên Anh đồng thời há mồm mắng to Ngô Khí, bên trong còn lộ ra một tin tức kinh người.

Vừa mắng to, đại hán họ Tào vừa nói ra tin tức kinh người kia lập tức nhìn về phía mặt Ngô Khí kỳ vọng nhìn thấy khuôn mặt kinh hoàng của Ngô Khí. Hắn cho rằng Ngô Khí nghe được tin tức này nhất định sẽ bị hù dọa cho nhất định sẽ tạm thời bỏ qua ý niệm giết chết hắn, mà là ép hỏi hắn những tin tức khác liên quan.

Cho nên đại hán họ Tào mặc dù đã động tâm tự bạo Nguyên Anh nhưng lại trì hoãn quá trình tự bạo rất chậm, tùy thời có thể dừng lại tự bạo. Nhưng lại làm cho hắn vô cùng thất vọng là ánh mắt của hắn nhìn qua, nhưng không có nhìn thấy một chút kinh hoàng nào trên khuôn mặt Ngô Khí, có chỉ là giễu cợt Khuê Chi.

Sau khi xuất hiện trước mặt đại hán họ Tào này, Ngô Khí nói ra câu đầu tiên lạnh như băng, lúc này âm thanh chui vào trong tai đại hán họ Tào.

Mặc kệ là ai, nếu muốn giết ta thì ta phải giết kẻ đó. Đừng nói là Lao tử đệ tử thi, cho dù là tông chủ Thiên Ma Tông muốn giết ta, ta cũng nhất định tự tay vặn đầu hắn xuống.

Ngô Khí này hoàn toàn không biết trời cao đất rộng cuồng vọng đến không biết bao giờ mà rơi vào tai đại hán họ Tào trung lập đã làm cho hắn hoàn toàn ngây ngẩn cả người. Cũng quên mất ý nghĩ tự bạo trong nguyên anh mình đã bị chấn kinh mà giật mình. Nhưng Nguyên Anh của hắn lại là quang mang bắt đầu khởi động đã dần dần tăng lên tới Hóa Thần hậu kỳ khí thể âm âm tán ra tựa hồ như ngựa sắp tự nổ.

Người.

Nửa ngày sau đại hán họ Tào mới hồi phục lại tinh thần. Nguyên Anh khuôn mặt nhỏ nhắn hoàn toàn khiếp sợ nhìn Ngô Khí phảng phất như nhìn thấy một con quái vật Tu La quái vật bò ra từ Ma giới.

Lời của hắn còn chưa hoàn toàn nói ra khỏi miệng Ngô Khí phát ra sát khí đột nhiên đến một điểm giới hạn, trong mắt vẻ tàn nhẫn chột động.

Lộ chậm chậm bước đi.

Đằng mạn đỏ sậm chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện ở tay không của đại thi ma thủ mang phong cách cổ xưa khiến người ta sợ hãi, thân dây leo lan tràn xuống như linh xà, sau đó nhẹ nhàng quất xuống như một cái roi, quất vào mặt nguyên anh nho nhỏ của đại hán họ Tào.

Sau một tiếng vang nhỏ, chỉ trong chốc lát, nguyên anh lúc đầu còn có hào quang chói mắt kinh người, bất cứ lúc nào cũng đều phải tự bạo, hầu như hoàn toàn không thể ngăn cản cảnh tượng này biến hóa thành Hóa Thi Đằng đánh vào mặt nguyên anh của đại hán họ Tào. Những cây gai ngược màu đen kia liền đồng loạt đâm vào trong Nguyên Anh của hắn.

Nguyên Anh của đại hán họ Tào trước mặt Ngô ngay cả một tiếng chửi rủa cuối cùng cũng không kịp nói ra, Nguyên Anh trong cơ thể hắn cực kỳ tinh thuần, Chân Nguyên tinh khí liền hóa thành chất lỏng của Hóa Thi Đằng bị hút khô.

Lại một người ở phía sau Thiên Ma Tông lúc này không còn đại hán họ Tào nữa.

Tiện tay thu lại túi trữ vật của đại hán họ Tào sau khi chết đi rơi ra một cái thứ, toàn bộ đệ tử chân truyền cảnh giới Hóa Thần trung kỳ toàn bộ túi trữ vật, còn có chiếc nhẫn kia đều rơi vào trong tay hắn.

Nhớ tới lúc trước giết chết đồng tử áo liệm, sau đó cũng phải có một cái nhẫn trữ vật cùng vài món đạo khí, hôm nay lại giết thêm một người, được một cái nhẫn trữ vật và đạo khí. Không tính những thứ khác Ngô Khí cũng có không dưới bốn năm kiện đạo khí. Mặc dù còn không rõ tài phú của những đệ tử chân truyền khác như thế nào, nhưng Ngô Khí có thể khẳng

định thân gia của hắn trong tất cả đệ tử chân truyền của Thiên Ma tông đều phải xếp ở phía trước.

Về phần đệ tử hạch tâm càng thêm tôn quý hơn đệ tử chân truyền, Ngô Khí còn không cuồng vọng đến mức đệ tử hạch tâm của mình có thể so sánh với đệ tử hạch tâm đệ tử chân truyền mới là môn nhân được Thiên Ma tông chân chính để ý nhất.

Vừa nghĩ tới đệ tử hạch tâm Ngô Khí liền hồi tưởng lại những lời nói trước đó của đại hán họ Tào trước khi chết, những đồng tử áo tím kia vì muốn giết hắn trước đó đã sớm động đến một thi thể hạch tâm đệ tử Thi Ma điện muốn giết hắn. Kỳ thật cũng không phải là Ngô Khí không vì tin tức này mà lần đầu tiên biết được việc này.

Bất quá rất đáng tiếc đại hán họ Tào lần đầu tiên gặp xui xẻo, biết được tin tức này không phải từ trong miệng hắn mà là từ trong miệng đồng tử áo liêm ra, nhưng cũng không phải ở đại lục thí luyện này, mà là mấy tháng trước Ngô Khí từ trong khối hạt giống thần hồn trên người đồng tử áo liêm thu được.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao trước khi thi đấu tông môn bắt đầu mượn có trốn đến chỗ ở của Tổng Tuyết sư tỷ, thậm chí còn lấy ra một đoàn huyền ma chi khí làm thù lao.

Hồng Liên phân thân có thể so với tu sĩ Hóa Thần đỉnh phong bằng Ngô Khí cũng không e ngại vị đệ tử hạch tâm kia, nhưng Ngô Khí lại không muốn vì kẻ đó chém giết làm kinh động đến rất nhiều cường giả Thiên Ma tông chú ý tránh tiết lộ thân phận chính thức của mình. Cho nên mới có thể tránh né tông môn thi đấu này bắt đầu sau đó hắn quang minh chính đại tiến vào đại lục thí luyện này ra tay đuổi giết Thợ Y đồng tử cùng vị Triệu Dương sư huynh kia.

Bây giờ hai đứa hầu như là đối thủ của sinh tử đại địch, một đứa bé mặc áo tím đã chết trong tay Ngô Khí, ngay cả hồn phách cũng không tránh khỏi bị đại thi ma thủ cắn nuốt. Còn lại một người đệ tử chân truyền Huyền Âm điện Triệu Dương Dương.

Vị Triệu Dương sư huynh này trái lại so với thọ y đồng tử tâm cơ thâm trầm hơn nhiều, rõ ràng tính được ta sẽ tìm hai người bọn họ gây sự trước tiên trốn đến nơi khác của Truyền Thừa điện thí luyện, nói không chừng muốn né tránh ta đã chuẩn bị cạm bẫy gì đó đối với ta. Hắc hắc, ngược lại là rất thú vị.

Ngô Khí giết hai người tràn ngập sát khí trong lòng cũng không biết lóe lên cái gì trong đầu nhếch miệng cười một tiếng, hắc văn trên mặt vắn vẹo càng thêm dọa người.

Thu thần thông cùng Hóa Thi đẳng Ngô phân biệt một chút phương hướng liền trực tiếp hướng tới chỗ sâu trong đại lục thí luyện thứ sáu này đi đâu, chính là chỗ của trưởng lão hộ kỳ. Đã gặp qua một vị trưởng lão hộ kỳ Ngô Khí ngược lại cũng không ngại đi gặp một vị khác, hẳn muốn rời khỏi đây cũng phải đi qua Thiên Ma chiến kỳ.

Ngô Khí muốn đi gặp hộ kỳ trưởng lão đại lục thí luyện thứ sáu, lại không biết lúc này vì chuyện hắn và cường giả tụ tập ở bên ngoài gây ra động tĩnh không nhỏ trước Thiên Ma điện.

【

Chín mảnh võ chiến trường cổ vô cùng to lớn hợp lại với nhau tạo thành một tòa cung điện vô cùng to lớn lơ lửng trên không trung.

Ở phía trước cung điện, từng chiếc ghế ngồi bằng minh thiết cũng nổi lơ lửng trên mỗi một chiếc ghế ngồi minh thiết đều có một người ngồi ngay ngắn. Mặt ghế có thể miễn cưỡng bày trăm chiếc, mỗi một người đều có khí tức vô cùng đáng sợ tỏa ra đủ để cho tất cả tu sĩ đột nhiên bao phủ thiên địa trần áp hư không.

Phảng phất như bọn họ mới là chủ nhân của Thông Thiên sơn mạch này ở Trung Châu đại lục.

Ở phía trước sáu cái ghế ngồi song song mà đứng thẳng, trong đó có sáu người ngồi ngay ngắn, là một người trung niên giống như lão nông. Nhưng tất cả mọi người ở đây, tất cả tu sĩ đối với người này đều không dám lộ ra một chút nào bất kính, thậm chí ngay cả trong lòng cũng không thể có một chút ý niệm không tốt nào.

Những người này quan sát trận chiến chém giết phát sinh phía dưới không có chút nào không kiên nhẫn, hào hứng bùng bùng đàm luận cái gì đó. Bất quá mỗi người đều có một loại khí thế cao cao tại thượng như tổ tiên Như Tông.

Lúc này trước mặt quảng trường, một bóng người mặc áo bào tím đột ngột hiện ra, lập tức quỳ xuống trước khu vực trung tâm như lão nông thôn kia.

Chuyện gì vậy?

Trung niên nhân có khí tức sâu như biển kia thấy người đột nhiên xuất hiện ở phía dưới liền chậm rãi mở miệng hỏi một câu. Người cầm đầu nghe xong ngẩng đầu lên, trên mặt hiện lên một tia khó xử, tựa hồ bởi vì người ở đây rất nhiều không biết có nên nói ra hay không. Hắn là một trong những chấp sự trong số đông chấp sự duy trì thí luyện chiến trường kia, người mặc áo bào tím tự nhiên chính là chấp sự áo tím.

Thứ hai đến bây giờ tựa hồ là trong tay chư vị huynh đệ trong thời gian gấp đôi Nguyệt phiếu sẽ có dư vé, nếu không ngại thì ném cho tiểu lâu một hai tấm. Mặt khác xin phiếu tiến cử cùng bình luận thư khu nói quá quanh quẽ. Nếu như ngài thích bộ tác phẩm này hoan nghênh ngài đến điểm khởi đầu, ngài bỏ ra vé mua cũng chính là động lực lớn nhất của ta.

Người nói cái gì mà Huyết Y trưởng lão phát hiện ra một tuyệt thể thiên kiều?

Nguyên bản trung niên nhân vẫn luôn vô cùng bình tĩnh như biển nghe xong chuyện chấp sự áo bào tím bấm báo phía dưới, sau đó mặt lập tức biến sắc, trong miệng cũng nói ra một câu dài phải xác nhận lại một chút. Không ngờ đôi mắt nhanh chóng bằng cửa sổ.

Chấp sự áo bào tím quỳ gối dưới tay hắn không dám chậm trễ lập tức há miệng nhanh chóng nói một lần nữa.

Hồi bẩm Huyết Y trưởng lão tông chủ, truyền ra tin tức nói hắn đã phát hiện một đệ tử đẳng cấp trong thí luyện đại lục ở Huyền Âm điện. Tên là Ngô Khí nửa bước Hóa Thần cảnh giới, nhưng trong cơ thể trưởng lão áo máu đã có tám ngàn chín trăm hạt Hóa Thần, tự mình nghiệm chứng qua tư chất linh căn của người này gần bằng với Thiên Ma điện Hạ Hầu, Vô Uyên cùng nhị đệ tử Ân Tiểu Bảo.

Sau khi chấp sự áo bào tím này đã nói qua lời này một lần nữa lập lại một lần, sau đó người ngồi trên mặt ghế mình thiết trên quảng trường Thiên Ma điện này đều lập tức biến sắc.

Một nửa số người tự nhiên lộ ra vẻ vui mừng, nhưng đại bộ phận khuôn mặt đều có sự khiếp sợ và hâm mộ không thôi.

Đây là nơi mà người của Thiên Ma điện đứng ở đây xem lễ đều là các thống trị chân chính của Thông Thiên sơn mạch. Lục đại thể lực lớn, mười đại gia tộc tán tu mạnh mẽ hoặc là tu sĩ dị tộc. Mỗi một người đều có được tu vi tuyệt thể, xếp hạng sau cùng cũng có thể nói tu vi chân chính là tuyệt thể cường giả Phản Hư hậu kỳ.

Nếu bình thường ở trong môn của mình nghe được đệ tử phát hiện cấp bậc tuyệt thể thiên kiều tất nhiên sẽ làm cho bọn họ cực kỳ mừng rỡ. Nhưng ở chỗ này ma đạo khôi thủ Thiên Ma Tông lại phát hiện một đệ tử tuyệt thể thiên kiều không phải là

người của bọn họ, tự nhiên cũng sẽ không có thần – bệ hạ hiển lộ ra.

Bất quá bây giờ cái kia như lão nông nông nông thôn bình thường thì lại là trung niên tông chủ Thiên Ma Tông quái vật này mặt bình tĩnh lộ ra vẻ vui mừng.

Trong cơ thể nửa bước Hóa Thần đã có tám ngàn viên Hóa Thần tinh nếu hoàn toàn tấn thăng lên cảnh giới Hóa Thần. Đó chính là một vạn bảy tám trăm hạt Hóa Thần tinh tư chất linh căn bậc này là tuyệt đỉnh cũng chỉ có Hạ Hầu và Tiểu Bảo hai người này có thể vượt qua.

Là người Huyền Âm điện sao, lại có đệ tử thiên tài như ta, điện chủ này rõ ràng không biết là không có khả năng a, đệ tử trong điện mỗi một người tại thời điểm nhập điện đều phải tiến hành kiểm nghiệm tư chất linh căn, nếu thật sự có đệ tử thiên kiêu như vậy. Bản điện chủ không thể không biết.

Chu huynh còn muốn nguy hiểm có phải là đã sớm phát hiện đệ tử thiên tài như vậy ẩn tàng không cho chúng ta phát hiện. Hiện tại tế ra ám tử, muốn đánh chúng ta trở tay không kịp. Nếu không phải Huyết Y trưởng lão phát hiện ngươi còn muốn giấu diếm ta chờ đến khi nào.

Chu Ương người thật uống công ta cho rằng ngươi là một người trung thực. Không nghĩ tới ngươi cũng chơi trò như vậy. Sớm biết ngươi chuẩn bị chiêu thứ nhất này, ai còn cùng ngươi tranh đấu giáo hoạt.

Quả thật có tư chất như vậy, kẻ này chính là người có tiềm lực đứng thứ ba trong Thiên Ma tông ta, liền để hắc bá nhập Thiên Ma điện ta là được.

Mấy câu trước đều trong nháy mắt còn nguyên vẹn, trong trăm người phía sau một ít lão giả bỗng nhiên cười nói ra những lời này, lập tức dẫn nổ chiến trường.

Thạch lão quái người đừng có mơ tưởng mấy lời vô sỉ như vậy mà cũng nói ra được.

Ngay cả Thạch lão quái người quả thực là vô sỉ hơn cả Thiên Ma điện, đứng đầu Cửu Điện chúng ta cũng không sai, nhưng người cũng không thể vô sỉ đến mức này đi.

Hạ Hầu Vô Uyên, đệ tử thế hệ trẻ tuổi mới đệ tử Tiên Thiên Nguyên Ma Thể đầu tiên người thu được Thuần Dương Pháp Thể Tiên Thiên Xích Tử, hôm nay mới ngày thứ hai người lại vất vả xuất hiện thiên kiều thứ ba, người rõ ràng còn muốn thu người nằm mơ. Bản điện chủ cảm thấy bản điện có tư chất linh căn cỡ nào không quan trọng, cảm thấy đệ tử của Độc Ma điện vừa vặn thiếu hụt cấp bậc thiên kiều bái nhập bản điện là lẽ phải.

Tại sao Dương lão độc người không đi chết nói Thạch lão quái vô sỉ bản điện chủ nhìn người cũng không sai biệt lắm. Nói đến chuyện thiếu hụt đệ tử thiên kiều truyền thừa điện, ai trong các người có cấm ma điện ta thương cảm liền để kẻ này bái nhập điện ta, miễn cho cấm ma điện ta một mực bị các người quật khởi.

Khách khách, sao lại có một đám nam nhân tranh nhau với nữ tử chúng ta? Ta muốn lấy Huyền Ma điện.

Thi Ma điện ta vừa lúc cũng có hứng thú với đứa con này.

Những tân khách xem lễ ở đây lúc này đều ngậy ngấn cả người bọn họ, thật không ngờ chỉ một tin tức truyền đến liền khiến cho chín điện chủ của Thiên Ma tông tranh đoạt điện truyền thừa này mặt đỏ tới mang tai. Nghe ý tứ trong lời nói của bọn họ đều là tranh đoạt vị đệ tử còn chưa gặp mặt kia.

Bất quá bọn họ cũng không có lộ ra một tia khinh bỉ, trong mắt mỗi người đều có một tia đồ kỵ. Tu sĩ tu chân giới nhiều như lông trâu, nhưng tu sĩ thiên kiều chân chính có được tư chất linh căn tuyệt đỉnh lại rất ít. Bất luận là các tông môn Tiên Ma đều giống nhau, nếu muốn đạo thống của mình truyền thừa phát dương quang đại mà nói, đệ tử thiên tài có được linh căn tư chất xuất hồng hào là không thể thiếu. Ngay cả một ít người cô độc mạnh mẽ tán tu cũng giống vậy một thân tu vi thần thông của mình có một truyền nhân mạnh mẽ.

Cho nên lúc này bọn họ nhìn thấy chín tòa điện chủ truyền thừa đều liều mạng tranh đoạt một đệ tử lạ lẫm có được linh căn tư chất vô cùng xuất chúng, đều lộ ra vẻ đồ kỵ.

Trong mấy cái ghế bên cạnh tông chủ Thiên Ma Tông phía trước, có một người liếc mắt nhìn qua chính là lão giả tiên phong đạo cốt bỗng nhiên mở miệng chúc mừng tông chủ Thiên Ma Tông: Chúc mừng quý tông lại thêm một đệ tử tuyệt thế đệ tử thiên kiêu nữa.

Thấy lão giả kia mở thế lực của những người khác ra, tông chủ thủ lĩnh cũng nhao nhao mang theo ngũ khí cực kỳ hâm mộ mở miệng chúc mừng. Đến bây giờ bọn họ cũng không còn nghi ngờ bởi vì Thiên Ma tông dù sao cũng là ma đạo thủ lĩnh nội tình thâm hậu, chính là quái vật khổng lồ tự có tôn nghiêm cùng kiêu ngạo của mình, cũng không cần thiết phải lừa gạt bọn họ lúc này.

Một tuyệt thế thiên kiêu gần với ngày đầu tiên ma đạo, Hạ Hầu Vô Uyên mới xuất hiện đột ngột như vậy. Chẳng qua nghe chấp sự áo bào tím bầm báo nói tu vi người nọ bất quá chỉ là nửa bước Hóa Thần, cho dù có được tu vi linh căn tư chất thấp như vậy cũng sẽ không khiến những cường giả tôn quý không tưởng này quá mức để ý.

Một thiên kiêu cảnh giới Hóa Thần trong mắt bọn họ xác thực không tính là gì. Có thể khiến bọn họ nhớ kỹ lời chúc mừng, nhưng mà ở đây chỉ là ngôi trước mặt Thiên Ma điện, chính là mặt mũi của tông chủ Thiên Ma Tông mà thôi.

Những cường giả này không thèm để ý tới nhưng điện chủ chín tòa truyền thừa của Thiên Ma Tông kia lại không thể không để ý chút nào đến những tân khách chung quanh tiếp tục tranh luận. Bất quá bọn họ cũng biết kiêng kị không tiếp tục mở miệng nói chuyện, mà đều rũ bỏ trận chém giết ở chiến trường phía dưới mà riêng phần mình dùng thần niệm tiếp tục tranh luận.

Chu Ương điện chủ Huyền Ảnh điện là một tu sĩ trung niên gương mặt tuấn đạt, mặc áo vải mộc mạc phát ra khí tức hoàn toàn không giống một cường giả Phản Hư hậu kỳ ngược lại như là tiên sinh dạy thư của một thế giới phàm nhân.

Sau khi ngây người một lát, hắn mới giật mình từ trong kinh ngạc tỉnh lại, lập tức nghe được điện chủ truyền thừa điện

chung quanh bắt đầu tranh đoạt vị đệ tử tuyệt thế thiên kiêu kia, thân phận hiện tại là đám đệ tử Huyền Âm điện Ngô Khí.

Khuôn mặt vẫn còn lưu lại vẻ nghi hoặc như cũ, bất quá vừa nghe thanh âm tranh luận bên cạnh, trong mắt hắn lập tức hiện lên một tia tức giận.

Khục khục. Chư vị chư vị không cần tranh đoạt như vậy bởi vì không có một chút tác dụng nào với kẻ này, cho dù thật sự có linh căn tư chất như thế, là một đệ tử tuyệt thế thiên kiêu vậy cũng là người của Huyền Âm điện ta lúc nào đến lượt các người.

Chu Ương Nguyên cho rằng dựa vào thân phận điện chủ Huyền Âm điện của mình nói ra lời này đương nhiên là danh chính ngôn thuận nói ra tất cả quyền lực của Huyền Âm điện đối với Ngô Khí đệ tử này. Những điện chủ khác hẳn là muốn nói không lời nào trực tiếp im miệng.

Đáng tiếc vị Chu Ương điện chủ này rõ ràng đã đánh giá thấp sức hấp dẫn của một đệ tử tuyệt thế thiên kiêu đối với các điện chủ truyền thừa điện khác. Hắn vừa nói xong lập tức đã có người phản bác.

Lời này của Chu huynh không đúng rồi, trước đó người cũng nói người căn bản không biết người này tồn tại trong điện. Đó chính là tuệ nhãn người không biết châu, cũng không trách người khác tốt hơn một chút so với Hạ Hầu Vô Uyên và Tuyệt Thế Thiên Kiêu vậy mà bị người mai một mất chúng ta đương nhiên không thể để hắn ở lại Huyền Âm điện ta nói lên Độc Ma điện ta.

Được rồi, đừng có tranh cãi cũng không sợ khách nhân chê cười. Người này cũng là phúc khí chúng ta còn chưa nhìn thấy mặt của hắn rõ ràng lại vì hắn mà tranh đoạt. Bất quá người này vậy mà có linh căn tư chất như vậy, chắc hẳn cũng là người có chiến lực mạnh mẽ, lại là một đệ tử chờ hôm nay tiến vào khu vực thí luyện của đệ tử chân truyền hẳn là có biểu hiện không tầm thường đợi đến lúc bài danh ra lại chúng ta lại gọi người này tới cho hắn lựa chọn là được rồi.

Người nói chuyện là một lão giả tóc trắng phơ của điện chủ Ma điện nhìn qua có vẻ như yếu đuối, nhưng trong lúc nói chuyện rõ ràng là biểu lộ âm hiểm nham hiểm.

Chín tòa điện chủ truyền thừa điện đối với nhau đều là sư huynh đệ cực kỳ quen thuộc nhìn biểu tình của điện chủ Thiên Ma điện liền biết hẳn có chủ ý gì.

Một phen nói ra tựa như một chút vấn đề cũng không có nhưng chỉ cần suy nghĩ một chút liền lập tức có thể nghe ra chỗ không thích hợp bên trong. Trong lời nói của hắn không ngờ đầu tiên đem thân phận đệ tử Huyền Âm Ảnh Điện như Ngô Khí bỏ qua, sau đó lại nói Ngô Khí một lần nữa lựa chọn người nào không biết chín tòa truyền thừa điện Thiên Ma tông cầm đầu chính là Thiên Ma điện, chỉ cần đệ tử Thiên Ma tông có cơ hội tiến vào Thiên Ma điện thì ai sẽ không mừng rỡ như điên đồng ý.

Huống chi đến lúc đó là điện chủ tự mình mời chỉ sợ không có một đệ tử Thiên Ma Tông nào đồng ý.

Nghe xong lời này, Chu Ương điện chủ Huyền Ảnh điện lập tức lại hiện lên vẻ tức giận, đang muốn mở miệng phản bác lời nói của điện chủ Thiên Ma điện. Nhưng vào lúc này, mặt mũi chấp sự áo bào tím đang quỳ gối phía trước quảng trường dường như còn khó xử gì đó mà không nói ra được.

Thứ ba đến lúc này là vé xem tháng gấp đôi hai lần thời gian xin vé xem xét của chư vị huynh đệ quăng qua đây đi, bái tạ bái bái bái còn chưa xong.

Biết được trong tông môn của mình lại có thêm một vị môn nhân đệ tử tuyệt thế thiên kiều Thiên Ma Tông tông chủ tâm tình không tệ lộ ra một nụ cười, hiện ra nghiêm túc cùng mấy vị tông chủ quanh người nói chuyện với nhau, thần niệm của Tử Bào chấp sự trên quảng trường xoay chuyển giống như đoán được cái gì. Không chút dạn dặt vào cửa sổ đôi mắt mới nhanh chóng gì đó.

Bất quá vẫn là mở miệng hỏi: Còn có chuyện gì?

Chấp sự áo bào tím kia giống như đã sớm chờ đợi những lời này, lập tức trầm giọng nói ra khỏi cổ họng.

Hồi bẩm Huyết Y trưởng lão tông chủ, khi truyền ra tin tức đặc biệt nói rõ người này đã được lão coi là truyền nhân của Huyết Y nhất mạch.

Lời nói của chấp sự áo bào tím vang lên, chúng tân khách đều lộ ra nụ cười quái dị. Bọn họ rất rõ ràng từ khi tin tức Ngô Khí truyền đến đây, chín điện chủ của Điện truyền thừa tựa hồ cũng muốn tranh đoạt với người đó. Điện chủ Huyền Âm điện cho rằng kẻ này vốn là người của Huyền Âm điện, mà điện chủ Thiên Ma điện muốn đưa Ma đạo vào trong Thiên Ma điện ngày thứ ba. Chẳng qua bọn họ cũng không nghĩ tới người họ sớm đã được trưởng lão áo đỏ một trong trưởng lão hộ kỳ ghi chép lại.

Thiên Ma chiến kỳ không phải đạo khí nhưng lại là tồn tại cao tầng hơn đạo khí, mà là ma khí chân chính. Tổng cộng chín cây Thiên Ma chiến kỳ tạo thành Thiên Ma Tru Tiên chiến trận chính là trấn tông chiến trận của Thiên Ma tông. Mà một trong các trưởng lão hộ kỳ tuy nói quyền lợi không bằng chín tòa điện chủ truyền thừa điện nhưng địa vị Huyết Y trưởng lão trong tông lại vượt xa chín người bọn họ.

Được rồi, nếu Huyết Y trưởng lão đã lên tiếng thì cứ như vậy đi. Người đi xuống đi, xuống dưới đi.

Lời nói của Huyết y trưởng lão truyền ra thêm quyết định của Thiên Ma tông chủ. Lập tức chín người không thể tiếp tục tranh chấp với nhau nữa, tám điện chủ truyền thừa còn lại đều mang về mặt tiếc nuối, chỉ là Huyền Âm điện chủ tuy cũng như vậy, nhưng nghi vấn trong mắt từ đầu đến cuối vẫn không tán đi. Sau khi trầm mặc một lát, vị Chu Ương điện chủ này bỗng nhiên truyền ra một đạo thần niệm hướng về đám chấp sự Huyền Âm điện đang đợi ở phía sau kia.

Quảng trường Thiên Ma điện này bởi vì cái gọi là thiên kiều ma đạo đệ tam thiên kiều Ma đạo này mà hảo hảo náo nhiệt một hồi. Bất quá cũng chỉ thời gian hơn mười hơi thở, những người ở đây mỗi một người đều là tuyệt thế cường giả Ngô Khí đệ tử một bước Hóa Thần. Đối với bọn họ mà nói không có dị năng gì với bọn họ và kiến hồi đã là vinh hạnh lớn lao.

Chuyện xảy ra ngoài mảnh võ đại lục chiến trường đương nhiên là không biết. Cũng không biết mình đã bị những thế lực lớn kia của Thông Thiên Sơn Mạch nhận định mình đã trở thành vị thiên kiều tuyệt thế thứ ba của Thiên Ma Tông, ngoại trừ Tiên Thiên Nguyên Ma thể, Hạ Hầu Vô Uyên cùng Thuần Dương thể Tiên Thiên Xích Tử tâm ra thì bất cứ ai cũng không thể so sánh với hắn.

Nửa ngày trôi qua sau khi giết người, lúc này hắn đã đến chỗ sâu trong đại lục thí luyện thứ sáu, lại một cây cờ phướn đỏ máu to lớn cắm thẳng bầu trời xuất hiện trong mắt của hắn.

Vù vù

Tiếng gió vang lên một đạo hắc quang lấy tư thế vô cùng quái dị vọt vọt nhảy đến một lát, ở chỗ sâu trong đại lục này hiện ra người bên trong. Hắc quang của Ngô Khí tán đi đứng thẳng trên không trung, hướng về chiến kỳ màu máu khủng bố cách đó không xa nói: Đệ tử Ngô Khí. Cầu kiến trưởng lão đại nhân hộ kỳ.

Đã gặp qua một lần gọi là trưởng lão hộ kỳ Ngô Khí ngược lại là biết quy củ, vô cùng cách chiến kỳ không xa, thần sắc cung kính trên không trung cũng hơi khom người, một chút tật xấu cũng không có.

Sau khi nói xong, Ngô Khí đang định ngẩng đầu lên, bỗng nhiên cảm giác không gian biến hóa quen thuộc kia vọt tới, lúc hần lại mở mắt ra, phát hiện mình đã xuất hiện trong một không gian đỏ như máu.

Hắn giương mắt nhìn vào một chỗ sương mù huyết hồng tràn ngập ở trung tâm khu vực này, một thân ảnh gầy còm như que củi ngồi ngay ngắn ở đó, khí cơ không rõ ràng tựa như không cảm ứng được. Cũng chính vì vậy Ngô Khí mới lập tức trở nên cẩn thận hơn, lấy lực cảm ứng của hắn cũng không thể cảm giác được thực lực của thân ảnh gầy còm trước mắt kia khủng bố cỡ nào.

Đang định cẩn thận ứng phó với thân ảnh kia, Ngô Khí lại không đợi hắn mở miệng trước, trực tiếp phun ra một âm thanh cực kỳ khàn khàn.

Nửa bước Hóa Thần người không phải là đệ tử chân truyền, cũng không phải đệ tử Thi Ma điện rời đi hay là đi nơi khác.

Thanh âm như cát đá ma sát băng hàn còn mang theo một tia lạnh lẽo dọa người. Mặc dù không có bất kỳ tổn thương gì, nhưng người nghe được thanh âm này đều nhin không được phát ra ý niệm lạnh run rẩy sợ hãi, trong đầu hoàn toàn áp chế không nổi sự sợ hãi, cho dù là Ngô Khí điên cuồng toát ra cũng là chân nguyên trong cơ thể vận chuyển một chút mới xua tan được thanh âm này.

Cố nén thần sắc không khỏe và sợ hãi Ngô Khí trong lòng vẫn cung kính như cũ, nào còn có một tia kiêu ngạo và tàn nhẫn nào trước đó không lâu từng liên tục chém giết hai tên đệ tử chân truyền.

Tên Ngô Khí cong thân thể không dám lộ ra một chút bất kính hoặc khác thường trong miệng mang theo một tia kính sợ nói: Đệ tử muốn tiến về nơi thí luyện đầu tiên của đệ tử chân truyền Thiên Ma điện.

Nói xong Ngô Khí không dài dòng nữa, hay là cái tư thế ai cũng không xuất hiện tật xấu kia mà khom người đứng ở một bên lẳng lẳng chờ đợi tu vi thân phận kia, khiến cho thân ảnh

gầy còm mà Ngô Khí chỉ có thể ngược nhìn cũng có chút động tác.

Không để Ngô Khí chờ thêm một khắc cũng không có nói nhằm thân ảnh gầy còm ở sâu trong sương mù huyết hồng kia, ngay khi Ngô Khí vừa nói xong liền mạnh mẽ vung tay lên, từng sợi sương mù huyết hồng đang chậm rãi tràn ngập kia bỗng nhiên phun trào bao phủ Ngô Khí vào trong.

Trong đầu Ngô Khí chân động liền cảm thấy cảm giác không gian biến hóa kia chỉ là thời gian dài hơn bất cứ lúc nào khác.

Ước chừng mười mấy hơi thở sau Ngô Khí mới cảm giác được hai chân mình lần nữa đứng ở thổ địa mềm mại sền sệt, chống lại sự nhộn nhạo trong ngực bụng của Ngô Khí lập tức hiện lên hình ảnh mảnh vỡ chiến trường cổ đại lực liên quan tới thổ địa dưới chân hoàn toàn bị huyết sát khí tức cùng máu tươi nhuộm đỏ cả đại địa.

Mở ra hai mắt chiếu vào trong con người Ngô Khí cảnh tượng thiên địa huyết khí rộng lớn tràn ngập dưới chân đất đai vô cùng mênh mông huyết hồng hoang vu. Cảnh tượng Ngô Khí quen thuộc này đã xem qua không biết bao nhiêu lần, có thể nói cảnh tượng trong vòng mười ngày này đều là như vậy.

Ngay khi Ngô Khí vừa xuất hiện trong lòng này, khí tức cảm ứng có chút mơ hồ tựa như không có lập tức trở nên mãnh liệt. Cơ hồ trong nháy mắt Ngô Khí đã xác định hạt giống thân hồn của mình ở nơi đó cũng là chỗ đệ tử chân truyền Triệu Dương có thù hận sâu nhất với Ngô Khí.

Có lẽ thật sự là vì cùng một đệ tử Huyền Vân điện, Ngô Khí Triệu Dương kia lại trốn đến nơi thí luyện thứ nhất của đệ tử chân truyền Thiên Ma điện này.

Đại lực thí luyện thứ nhất chính là đại lực thí luyện thuộc về Thiên Ma điện, có thể ở đây tự nhiên đều là những đệ tử kinh tài tuyệt diệu của Thiên Ma điện, mỗi một người đều là cường giả cấp bậc Thiên kiêu. Dù có thủ đoạn cực kỳ mạnh mẽ của Ngô Khí lúc trước còn đang ở khu vực thi đấu của các đệ tử khác, đã gặp qua một đệ tử Thiên Ma điện, chẳng những thực lực hiểm ác vô cùng, mà còn mạnh mẽ hơn cả tu sĩ Hóa Thần.

Tuy cuối cùng vẫn là vẫn ngã xuống trong tay Ngô, nhưng từ thân thể một đệ tử bình thường đã có thể nhìn ra thực lực sâu đậm của Thiên Ma điện đứng đầu Cửu Điện.

Một đệ tử bình đẳng còn có thể như vậy đệ tử chân truyền sao.

Bất quá những thứ này Ngô Khí cũng không để ý một chút nào tới việc một khi thân thể có thực lực vô cùng cường đại, đương nhiên sẽ không e ngại uy hiếp chưa xuất hiện của mình giống như lúc trước cảm ứng vị trí đồng tử áo liêm, Ngô Khí nhắm mắt cảm ứng một phen, trong đó lập tức hiện lên sát khí tàn nhẫn, cũng có chút tràn ra một tia tu khí. Thân thể hắn xoay qua đối mặt một hướng trong miệng thì thảo nói: Tây Nam Cửu Lý Đông Nam

Há mồm phun một cái là khoảng cách chín vạn dặm, cho dù là tu sĩ có thể phi thiên độn địa muốn vượt qua không gian chín vạn dặm cũng phải tốn không ít thời gian.

Quả nhiên không hổ là người đứng đầu Cửu Điện, địa phương khác của Thiên Ma Điện mạnh hơn tám tòa truyền thừa điểm khác cũng chỉ là dùng cái này để cho đệ tử chân truyền trong điện chém giết, thí luyện chi địa cũng lớn hơn không ít đại lục thí luyện của Truyền Thừa Điện khác. Nếu không Ngô Khí cũng sẽ không há miệng chính là chín vạn dặm.

Ầm

Giữa thiên địa vang lên một tiếng vang thật lớn, từng luồng khí tức hoang dã cổ xưa nặng nề từ trên không trung kia chui ra, ngưng tụ ở dưới chân Ngô Khí đồng thời ở phía sau hắn một hư ảnh người khổng lồ cũng ầm ầm xuất hiện.

Thần thông trấn tộc không trọn vẹn của Cổ Cự Nhân tộc trôi qua ngày đêm.

Một cước bước ra trăm dặm, hiện tại thí luyện đã đến ngày thứ mười, tuy nói đã qua hơn nửa ngày nhưng vẫn còn năm ngày nữa mới kết thúc. Ngô Khí cũng không nóng vội, không vội vàng chạy như điên, chỉ là bước từng bước bình thường về phía Tây Nam.

Khi Ngô Khí xuất hiện ở đại lục thí luyện đầu tiên, cũng thi triển ra bộ pháp bắt đầu chạy đi, tại phương vị Ngô Khí đi, bên

ngoài Tây Nam chín vạn dặm đang phát sinh một trận chém giết cực kỳ thảm liệt.

Sâu trong Tây Nam có một chỗ phạm vi vạn dặm vô cùng rộng lớn, núi rừng hoang vu mọc lên khắp nơi nơi đều là hoang nguyên thí luyện đại lục không nói là cỏ cây không thấy được, ngay cả núi cao hồ nước cũng không thường thấy. Dưới lực lượng năm tháng quá mức đáng sợ ăn mòn, bất luận tồn tại nào đều sẽ dần dần bị ăn mòn hóa thành vật chết tiêu diệt vật chết hóa thành bụi đất. Mà nơi này có nhiều ngọn núi còn đứng vững như vậy mặc dù đã hoang vu mất đi sinh mệnh đã trở thành vật chết, nhưng chưa bị ăn mòn hoàn toàn không biến thành một đồng bụi đất cũng là hiếm thấy.

Ở những núi hoang này có một tòa cao lớn nhất đâm thẳng vào Vân Tiêu, nếu đứng trên mặt đất thì cho dù là hạng người có thị lực kinh người có thể nhìn thấy cũng chỉ là do sườn núi đầy đá vụn mà không nhìn thấy đỉnh núi hoang này.

Mảnh vỡ đại lục trên chiến trường cổ tuy có không ít sinh linh lúc bình thường vẫn cực kỳ yên tĩnh. Khu vực này có nhiều núi hoang cao lớn như vậy ở thời cổ đại có lẽ là có thanh danh không nhỏ nhưng hiện tại bất quá chỉ là một cái đất vô danh mà thôi.

Thứ nhất là đến mức cầu chư vị huynh đệ ném mấy tấm vé vào nhau, ủng hộ bình luận bốc lên một cái bong bóng cũng được.” Cuối cùng tối hôm qua còn sai tiêu đề, sai lầm tìm phúc tố sửa chữa. Mặt khác nội dung của Chương kia ta cũng sửa đổi một chút không thấy giày trẻ con sợ đặt trước, có thể một lần nữa trở về xem một lần cuối cùng cúi đầu bái tạ chưa xong.

Nhưng chính vào lúc này, một điểm yên tĩnh cũng không có chỗ nào là có thể có âm thanh bạo liệt vang lên cực kỳ quy luật truyền ra khoảng cách rất xa. Không cửa sổ đổi mới nhanh chóng,

Trên một mặt núi hoang cao nhất, nơi cao nhất là đỉnh núi hầu như đã bị rạn nứt như mạng nhện che phủ, mặt vách núi có một cái sơn động cực lớn. Vị trí sơn động này xuất hiện rất là đột ngột, tựa hồ ngọn nguồn của khe nứt như mạng nhện chính là cái sơn động to lớn này. Hình như nơi nào đó căn bản là bị một tồn tại cường đại dùng thủ đoạn bạo lực cứng rắn từ trong núi hoang cao lớn này đâm ra.

Sơn động này lớn đến mức đủ để dung nạp mấy trăm người đồng thời đi vào trong đó, từ bên trong nhìn vào không thấy một chút ánh sáng nào, chỉ có thể nhìn thấy một màu đen kịt vô biên vô hạn mà thôi.

Từ bên trong sơn động kia thỉnh thoảng phát ra cuồng phong kịch liệt không gì sánh được, mỗi khi có cuồng phong đi ra lại có tiếng nổ lốp bốp vang lên giống như sơn động này chỉ là một cái cửa gió mà thôi, nhưng bên trong cuồng phong này chẳng biết tại sao lại xen lẫn một mùi hôi thối nồng đậm không gì sánh được.

Trong tiếng gió gào thét đột ngột này, thanh âm một con người vang lên.

Nghiệt súc của Âu Dương sư huynh ngay ở chỗ này.

Thanh âm này vang lên lúc này mới ở trên không trung cách cửa hang động không xa, mười mấy tu sĩ đột nhiên xuất hiện.

Mười mấy người này mặc quần áo đều có khí tức khác nhau, hoàn toàn không thấy tách ra đứng ở nơi đó một đám khí cơ như không có gì, cũng không hiển lộ ra một tia khí cơ tựa hồ bị vật gì che lấp. Bất quá mười mấy người này khí tức giống như đều là đồng nguyên. Đồng xuất nhất mạch mặc dù không cách nào biết được tu vi mười mấy người này như thế nào,

nhưng từ trong mắt bọn họ tồn tại kiêu ngạo chỉ khi một mực liên tưởng tới nơi đây chính là nơi thí luyện của Thiên Ma điện, liền có thể đại khái đoán ra thân phận mười mấy người này.

Bất quá cũng có một người ngoại lệ đứng ở trong đám người, nhưng khi tức lại có loại cảm giác khác biệt không nhỏ với những người khác. Người này là một thanh niên tu sĩ có thân thể cao lớn, diện mạo tráng kiện, phong thần tuấn lãng, khoe miệng nở một nụ cười tà dị như có như không, trái lại là bộ dạng rất túi da.

Người vừa hỏi chính là người này. Nếu Ngô Khí ở đây nhất định có thể nhận ra người này chính là người hắc lân này chính là người hắc đang muốn giết. Vị đệ tử chân truyền Huyền Âm điện cùng tu sĩ Hóa Thần trung kỳ Triệu Dương oán không nhỏ của Ngô Khí.

Lúc này Triệu Dương đứng bên người một thanh niên tu sĩ khác, thanh niên tu sĩ này đứng ở phía trước nhất cũng là trung tâm của đám người. Vừa nhìn liền biết thanh niên này chính là nhân vật thủ lĩnh đám người này.

So sánh với Triệu Dương đứng bên cạnh thì thân thể của thanh niên tu sĩ này có vẻ rất bình thường. Tu vi khí tức của mọi người nơi này đều bị phong bế, nói rằng Triệu Dương cùng người bình thường đứng chung một chỗ có lẽ càng lộ ra khí chất tà dị của mình. Nhưng hiện tại xem ra lần đầu tiên nhìn qua, điều đầu tiên chú ý tới không phải là Triệu Dương mà là vị tu sĩ có khuôn mặt bình thường kia.

Đứng ở phía trước mọi người, khuôn mặt bình thường thủy chung mang theo nụ cười ấm áp. Lần đầu tiên nhìn thấy người này sẽ sinh ra suy nghĩ thật tà chất phác. Nhưng từ ánh mắt đầy ngạo khí của đám tu sĩ nhìn về phía thanh niên này, liền mơ hồ đoán được người này tuyệt không đơn giản.

Triệu Dương và người này nói chuyện không biết có phải là do ảo giác hay không, mặt mũi tựa hồ mang theo một tia nịnh nọt giống như lấy thân phận đệ tử chân truyền của hắc hóa thần trung kỳ, vậy mà muốn lấy lòng thanh niên bình thường trước mắt này.

Không biết có phải là trả lời Triệu Dương hay không, hắc vốn chính là thanh niên tu sĩ kia đang lẩm bẩm nói: Mùi hương này rất giống long khí nhưng cũng không phải còn có huyết sát khí rất nồng đậm, hắc là nghiệt súc Ma Huyết Giao này. Năm đó sư tôn tham gia thí luyện, nghiệt súc này còn chỉ là loại nhỏ cực yếu mới sinh ra không lâu, thực lực mới chỉ là Nguyên Anh cảnh giới. Sư tôn làm thịt mẫu thân nó sau đó gieo xuống dấu ấn hiện tại đúng lúc nó phải thu hoạch.

Trong lúc nói chuyện, mặt thanh niên tu sĩ dần dần lộ ra nụ cười càng thêm xán lạn hơn so với trước, nhưng nụ cười quý dị trên mặt hắc càng thêm xán lạn trong mắt hắc, sát khí càng thêm nồng đậm vô cùng cũng dần dần tràn ngập ra khiến Triệu Dương bên cạnh hắc không khỏi rung mình một cái.

Thanh niên này nói xong những lời kia, bỗng nhiên quay đầu về phía mười mấy người phía sau, chấp tay mang theo nụ cười, cao giọng nói: lát nữa ta dẫn nghiệt súc ra ngoài mong chư vị sư đệ giúp ta một chút sức lực, nếu như có thể thuận lợi bắt sống nghiệt súc kia xong, Âu Dương Ngọc Phong ta tất có thâm tạ.

Nghe thấy thanh niên có khuôn mặt bình thường này nói chuyện còn lại mười mấy người vẫn luôn trầm mặc, nhao nhao đáp lễ vẻ ngạo nghễ trong mắt bọn họ, không giảm nhưng đối với thanh niên này lại không dám quá phận.

Âu Dương sư huynh khách khí người chính là Đại sư huynh của tất cả đệ tử chân truyền của Thiên Ma điện chúng ta, nếu đã là Đại sư huynh mở miệng thì sao có thể không giúp. Chỉ là đến lúc đó hy vọng không nên làm vương chân Âu Dương sư huynh.

Chính là chuyện của Âu Dương sư huynh cũng là chuyện của sư huynh đệ chúng ta Tạ Lễ, thứ gì đó tạm thời không nói đến chúng ta vẫn là trước tiên trợ giúp sư huynh đem con nghiệt súc kia bắt lại đi.

Chỉ là một đầu Ma Huyết Giao có lẽ cũng không làm khó được Âu Dương sư huynh chúng ta, nói không chừng chỉ là tới tham gia náo nhiệt.

【

Trách không được ma tu bình thường đều bị tu sĩ tiên đạo mắng thành tiểu nhân vô sỉ, một ít tán tu bình thường đều không muốn làm chuyện này, ngược lại là những đệ tử ma đạo cực kỳ thuận buồm xuôi gió.

Vốn Triệu Dương cho rằng mình đã coi như là nịnh nọt người biết vượt mộng ngựa, cũng là độc nhất vô nhị, không nghĩ tới mười mấy người vẫn luôn trầm mặc, lúc này đột nhiên mở miệng luân phiên vượt mộng ngựa tới, có mấy lời nói của Triệu Dương chính mình cũng không nói ra được, mười mấy người kia đều mỗi người một câu nói xong rồi.

Tựa hồ là bị mười mấy người hứa hẹn, hoặc là trong đó nói ra lời tăng bốc khiến thanh niên tu sĩ khuôn mặt bình thường tràn đầy khí thế bất phàm kia càng thêm tươi cười, quay đầu sang nhìn Triệu Dương bên cạnh mình một cái, khóe miệng hiện lên nụ cười trêu tức. Mở miệng nói: “Triệu sư đệ nếu lát nữa có thể cũng ra tay trợ giúp sư huynh một tay trở về tông môn tất có trọng tạ ơn.

Lời này đều nói từ trong miệng thanh niên kia, hơn nữa còn đơn độc nói với Triệu Dương, lúc này Triệu Dương chính là không tỏ thái độ cũng không được.

Âu Dương sư huynh cứ yên tâm. Triệu Dương ta tuy nói tu vi không cao nhưng cũng có thể tận lực một chút. Đợi lát nữa, sư huynh địa phương có thể ở Triệu Dương ta xin cứ việc mở miệng là được.

Hầu như là vị thanh niên tên Âu Dương Ngọc Phong sau khi nửa cưỡng ép Triệu Dương tỏ thái độ mới thỏa mãn gật đầu, mặt tươi cười chậm rãi xoay người.

Chuẩn bị động thủ.

phun ra những lời này, thân hình Âu Dương Ngọc Phong nhấc lên nhấc chân đi về phía lỗ thủng trên vách núi đá kia. Các tu sĩ còn lại, kể cả Triệu Dương ở bên trong đều ẩn nấp một chút, khí tức cùng khí tức tu vi của bọn họ hoàn toàn bị ẩn nấp chỉ là che giấu thân hình thì càng thêm dễ dàng.

Con Ma Huyết Giao này có huyết mạch Viễn Cổ Chân Long vô cùng mạnh mẽ nói lúc còn nhỏ trong cơ thể đã sinh ra một tia long huyết yếu ớt. Bây giờ ngàn năm đã qua, trong cơ thể con huyết giao này hẳn là thai nghén ra không ít long huyết. Nếu có thể bắt giữ tự nhiên là cực tốt nếu không thể chém giết lấy long huyết cũng có thể.

Dưới chân đi qua miệng lại không ngừng, mỗi một câu phun ra sát khí trên thân thanh niên này liền nở rộ ánh mắt liền lạnh lẽo một phần nhưng khí tức tu vi của hắn vẫn như vậy bị ẩn giấu, không có một tia hiện ra, chỉ có thể dùng mắt thường nhìn hắn không cách nào dùng thần niệm cảm ứng ra.

Nụ cười nơi khóe miệng chẳng biết từ lúc nào đã biến thành ánh mắt tàn nhẫn của thanh niên này đang chậm rãi hướng về phía lỗ thủng cực lớn kia đi tới. Cửa động tối om, như một cái miệng lớn của yêu thú muốn nuốt lấy tu sĩ thanh niên đang đi qua.

Nhưng mà sau một khắc, thanh niên này lại đi tới bên cửa động thật lớn kia, cũng không có tiến vào trong, mà là cười lạnh đứng ở bên cạnh cửa động, chậm rãi từ trong ngực móc ra một vật.

Vật này là một mảnh Đoạn Nhận lớn cỡ bàn tay không biết là từ cái gì binh khí vỡ vụn ra, nó còn lưu lại khí tức vô cùng kinh khủng, mũi phong mang tuyệt thế vết máu loang lổ, mà vết máu kia hình như đã dung nhập thật sâu vào trong lưỡi đao gãy kia, căn bản không thể bài trừ một loại khí tức cổ xưa nhưng đáng sợ.

Sư tôn nói ký ức kinh người của Ma Huyết Giao cho dù phát sinh một ngàn năm trước cũng có thể nhớ rõ ràng. Hôm nay đúng lúc ta lại dùng đạo khí Tu La đao của mẫu thân nghiệt súc năm đó để thử nghiệm một chút tàn phiến của lão ma ma huyết giao kia. Nếu máu tươi thật sự đã dính phải, đúng như lời sư tôn nói, vậy thì có trò hay để xem rồi.

Đi đi!

Nụ cười lạnh lẽo trong mắt Âu Dương Ngọc Phong sớm đã hóa thành tàn nhẫn, sao còn có một chút vẻ chất phác hung

hăng chứ, rõ ràng chính là một người nham hiểm. Sau khi nói xong những lời kia, bàn tay Âu Dương Ngọc Phong liền ném mảnh binh khí loang lổ vết máu kia đi, liền hóa thành một đạo hàn quang rơi vào bên trong cuồng phong cách cửa động không xa kia hình thành gió lốc.

Sức mạnh cuốn gió cuốn động xé rách cường đại không gì sánh được tiếng thét không dứt, nhưng hàn quang kia vừa tiến vào trong đó bỗng nhiên ngừng lại, hiện ra chính là mảnh binh khí tàn phiến vết máu loang lổ kia.

Diện tích tàn phiến này tựa hồ là bởi vì mang theo lực lượng chân nguyên Âu Dương Ngọc Phong kia, tuy nói tiến vào bên trong phong quyển, nhưng giống như không bị cuồng phong bên trong ảnh hưởng chút nào, phiêu phù ở trong đó chỉ là hơi rung động rất nhỏ, mỗi lần rung động một chút mũi nhọn và khí tức huyết tinh trên mặt tàn phiến liền tán phát ra một tia.

Khí tức hỗn tạp cùng một chỗ chậm rãi hướng vào chỗ sâu không biết tên kia bay vào trong động, thỉnh thoảng có cuồng phong gào thét cuốn lấy cát đá ra, nhưng lại không thể ngăn cản khí tức quỷ dị này trôi vào trong đó.

Tàn phiến không phải phàm vật, chính là một mảnh vỡ của một kiện đạo khí hung uy hiển hách sau khi vỡ vụn ra, máu tươi trên mặt càng không phải là máu bình thường. Chính là máu tươi trong cơ thể một con hậu duệ Viễn Cổ Chân Long chân chính mà chỉ có tàn phiến của hậu duệ Chân Long này nhuộm máu tươi đương nhiên là vì lúc mảnh vỡ hoàn chỉnh là một kiện đạo khí chân chính từng bị tổn thương hoặc là chém giết qua một con hậu duệ của Viễn Cổ Chân Long chân chính.

Binh khí của tu sĩ chia làm các cấp bậc yêu thú viễn cổ, cấp bậc cũng chia ra các cấp bậc. Cơ hồ mỗi một con ma thú đều có được lực lượng còn mạnh hơn so với tiên nhân cổ xưa, nhưng trong đó có một tộc đàn ma thú mạnh mẽ nhất chính là Chân Long nhất tộc. Mỗi một con Chân Long đều là bá chủ đại địa tuyệt đối có tu vi ngang ngửa với bầu trời, chém giết bất kể như thế nào đều là Chân Long tộc quần thắng lợi.

Tuy nói huy hoàng theo thời đại thái cổ Hoang Cổ kết thúc Chân Long nhất tộc cũng đã qua đi, mặc dù không biết tại chư

thiên thể giới khác còn tồn tại Chân Long nhất tộc hay không, nhưng ở Trung Châu đại lục đã trăm vạn năm không có tu sĩ gặp qua Chân Long.

Bất quá trong đại lục Trung Châu có không ít yêu thú huyết mạch Chân Long nhất tộc tồn tại. Phàm là yêu thú chỉ cần dính đến Chân Long huyết mạch bốn người liền có ý nghĩa là tồn tại cực kỳ trân quý đoạt tay. Cơ hồ là ở bất kỳ địa phương nào xuất hiện yêu thú có huyết mạch Chân Long xuất hiện lập tức sẽ có đại lượng tu sĩ như ngửi thấy mùi máu tanh chen chúc mà đến.

Yêu thú có huyết mạch Chân Long khác với đại lục Trung Châu xuất hiện ở các mảnh vỡ chiến trường cổ đại này, chỉ cần yêu thú nhiễm huyết mạch Chân Long sẽ tinh thuần hơn nhiều so với các yêu thú khác.

Ma Huyết Giao chính là một con yêu thú cổ dị chủng huyết mạch Chân Long trong cơ thể từng lưu lại rất nhiều hậu duệ Chân Long, nhưng tiếp cận Chân Long nhất tộc chính là Giao Long nhất tộc. Cái gọi là Xà Hóa mẫn hóa cương hóa long, phàm là trong tên mang theo yêu thú Giao này hầu như có thể khẳng định trong cơ thể nhất định cũng có huyết mạch Chân Long chỉ là ít mà thôi.

Ma Huyết Giao chính là yêu thú cổ dị chủng ẩn chứa huyết mạch trong rất nhiều hậu duệ Chân Long mặc dù không tính là nhiều nhưng cũng là yêu thú dựa vào hàng đầu.

Lúc xưa có rất nhiều đại năng cường giả đều đi khắp nơi bắt giữ Ma Huyết Giao hoặc thuần hóa thành tọa kỵ hoặc là thuần hóa thành linh thú trông coi sơn hộ tông hoặc là trực tiếp giết chết long huyết trong cơ thể lấy ra luyện đan luyện dược hoặc là trực tiếp dùng để luyện thể, vân vân đủ điều dụng.

Đối với cường giả đại năng cổ đại còn có dụ hoặc như vậy huống chi đám tu sĩ hiện tại.

Âu Dương Ngọc Phong này chính là một trong những đệ tử chân truyền đứng đầu tu vi Hóa Thần trung kỳ đỉnh phong của Thiên Ma điện, nửa bước đã bước vào cảnh giới hậu kỳ viên mãn, tùy thời có thể trở thành đệ tử hạch tâm. Là một người có

địa vị cao nhất trong tất cả đệ tử chân truyền của Thiên Ma Tông. Có thể nói là một tiếng hô trăm ứng, nhưng trong hơn mười vạn đệ tử hạch tâm cao cao tại thượng kia thì thân phận của gã là cao nhất.

Lần này Âu Dương Ngọc Phong tiến vào đại lục thí luyện không có lập tức đi giết chóc yêu thú tích lũy điểm tích lũy tốt nhất để đạt được vị trí cao nhất mà là sau khi tiến vào nơi đây tìm kiếm khí lực không nhỏ mới triệu tập mười mấy tên sư đệ cùng điện bị lão hấp dẫn nửa là đến đây giúp lão bắt giữ một đầu yêu thú dị chủng Ma Huyết Giao.

Bất quá hẳn làm như vậy kỳ thật cũng là được vị sư tôn có thân phận cao siêu kia chỉ điểm.

Thứ hai là đến mức cầu chư vị huynh đệ chính định ủng hộ chưa xong.

Thọ nguyên của Phản Hư tu sĩ là một ngàn tám trăm năm nếu như phá nhập hợp đạo thì lại gia tăng ngàn năm. Mà sư tôn của Âu Dương Ngọc Phong lại là một vị trưởng lão địa vị cực cao, tu vi dù có so sánh với chín tòa điện chủ truyền thừa điện cũng không kém bao nhiêu.

Lúc trước sư tôn hần cũng đã từng tham gia thi đấu ở đại bí tổ tông môn, chính tay đã chém giết một con Ma Huyết Giao vì vừa mới mang thai mà thực lực đại giảm. Mượn nhờ sư tôn của Long Huyết Giao, Âu Dương Ngọc Phong bên trong long huyết giao này mới tấn thăng tới Hóa Thần hậu kỳ, thậm chí bởi vì long huyết cải thiện tư chất cho hần, cuối cùng sư tôn hần trở thành Phản Hư tu sĩ.

Trong cơ thể một con Ma Huyết Giao thai nghén long huyết có kỳ hiệu như vậy không được để cho nhiều tu sĩ điên cuồng tranh đoạt. Năm đó sư tôn Âu Dương Ngọc Phong giết con mẫu giao kia, sau đó con giao kia bị mẫu giao cưỡng ép đưa đi, cuối cùng bởi vì đã đến giờ thí luyện, sư tôn của Âu Dương Ngọc Phong mới không tiếp tục đuổi giết con tiểu giao kia.

Hôm nay ngàn năm trôi qua cũng là một lần Luân Hồi Âu Dương Ngọc Phong xuất hiện, hơn nữa còn vô cùng thuận lợi tìm được hang ổ của con giao nhỏ ngày xưa.

Mang theo hơn mười tu sĩ Hóa Thần đồ giao mà đến. Lúc này hần vì dẫn dụ Ma Huyết Giao trong động đi ra, vậy mà không tiếc xuất ra mảnh vỡ binh khí năm đó của sư tôn hần chém giết mẫu giao, mặt ngoài thậm chí còn có máu tươi của con mẫu giao năm đó bị chém giết.

Ma Huyết Giao là yêu thú cực kỳ hung sát có năng lực ghi thù cực kỳ mạnh mẽ. Sự tình năm đó cho dù qua đi qua một ngàn năm trước, đầu Tiểu Giao kia cũng nhớ rõ ràng. Chỉ là năm đó thí luyện vừa kết thúc chín mảnh vỡ chiến trường cổ này liền bay trở về vực ngoại hư không, nó muốn báo thù cũng không có cách nào.

Nhưng hiện tại, Âu Dương Ngọc Phong đem khí tức bột mì vừa lấy ra ngoài kia bay vào trong động, hầu như không để cho đám người bên ngoài chờ đợi lâu.

Sau một lát, một tiếng thú rống kinh thiên động địa từ sâu trong động vang lên, tiếng thú rống này vang vọng ở ngoài động, tất cả mọi người đều có thể nghe ra rõ ràng loại hận ý khắc dấu chí cốt trong đó, mặc dù đã qua hơn ngàn năm cũng không có một tơ một hào nào tiêu tán.

Bành

Ngay sau đó, một tiếng vang thật lớn từ trong đại động đen sì truyền ra, theo tiếng nổ này truyền ra toàn bộ ngọn núi hoang đâm vào Vân Tiêu này tựa hồ cũng hung hăng rung động một cái.

Bộp bộp bộp, bộp

Sau một khắc, ở chỗ sâu trong động, từng tiếng nổ bắt đầu thay phiên oanh tạc màng tai mọi người. Như có quái thú khổng lồ đang chạy như điên trên mặt đất rung động lắc lư không gì sánh được, nhưng lúc này rung động lắc lư, lại là ngọn núi hoang sơn kia vốn đã rất mục nát, thân núi tựa hồ không chịu nổi lúc nào cũng có thể giải thể sụp đổ.

Gần như tiếng nổ mạnh này, lúc này từ trong động quật u ám kia phát ra cuồng phong mãnh liệt trước nay chưa từng có, trong đó mang theo mùi hôi tanh càng thêm mãnh liệt chui vào trong mũi mọi người, phảng phất như để cho bọn họ nhìn thấy một đầu yêu thú cực kỳ hung sát hôi thối ở trước mặt, cực kỳ khó ngửi.

Đi ra ngoài rồi.

Một đạo thần niệm truyền âm của Âu Dương Ngọc Phong mãnh liệt vang lên trong đầu mọi người ẩn giấu mười mấy người trong bóng tối nhao nhao đưa ánh mắt nhìn về phía cửa động kia. Đúng lúc này trong lỗ lớn u ám chợt nghe thấy một tiếng cuồng hồng to vô cùng, một cái đầu Giao Long hung ác che kín vảy đỏ như máu thò ra.

Cái đầu này vừa xuất hiện làm người ta chú ý nhất chính là đôi mắt dọc hoàn toàn là màu đỏ máu kia, quả thực ngay cả một

chút cảm tình cũng không có. Có cái chính là băng lãnh khát máu hung sát. Thân thể hoàn chỉnh còn chưa xuất hiện, nhưng từ thân thể nó phát ra khí thể đã phô thiên cái địa điên cuồng tràn ra ngoài bức tới mười mấy người trong bóng tối không thể không phản kháng với khí thể của bản thân.

Hậu duệ yêu thú dị chủng Viễn Cổ Chân Long hung thần vô tình của Ma Huyết Giao.

Trước ngàn năm, Tiểu Giao đã vượt qua thời kỳ ấu bái, nhưng bởi vì mảnh vỡ chiến trường hoang vu này thiên địa linh khí thiếu thốn cực kỳ, cho dù đã qua hơn ngàn năm, đầu Ma Huyết Giao này vẫn không thể tiến vào thành niên kỳ. Còn quanh quẩn ở thời kỳ trẻ mặc dù đã gần tới thành niên, nhưng không chọc thủng tầng mỏng manh đó của Ma Huyết Giao thực lực cũng không có khả năng tăng vọt.

Nhưng dù vậy, Ma Huyết Giao xuất hiện trong mắt mọi người lúc này cũng lộ ra khí thể chứng tỏ con hung sát cổ dị chủng này ít nhất cũng có tu vi nửa bước Phản Hư.

Bởi vì khí thể đáng sợ do nó phát ra bức bách nguyên bản hơn mười người trong bóng tối không thể không hiện thân trước tiên. Bất quá tựa hồ Âu Dương Ngọc Phong cũng không có ý định để cho mọi người tiến hành đánh lén Ma Huyết Giao, lúc này ngay tại rìa cửa động, Âu Dương Ngọc Phong mặt mũi hung dữ hiện ra nụ cười dữ tợn, thân hình khẽ chuyển động, trực tiếp xuất hiện bên cạnh đầu Ma Huyết Giao.

Súc sinh chính là súc sinh cho dù có lực lượng lớn hơn nữa cũng không đấu lại chúng ta. Sống ngàn năm còn ngu xuẩn như lợn, thú triều quả thật là uổng phí huyết mạch Viễn Cổ Chân Long hay là giao hết thầy cho ta đi.

Âu Dương Ngọc Phong giống như đã điên lên, xuất hiện bên cạnh đầu của Ma Huyết Giao, rõ ràng làm ra một chuyện khiến cho tất cả mọi người không thể tin được.

Khuôn mặt nhe răng cười liên tục hai cánh tay đột nhiên duỗi ra, mạch máu biến hóa giống như những con rắn nhỏ đột nhiên sụp đổ, trong nháy mắt hai cánh tay của hắn trở nên trắng kiện vô cùng không giống với thân thể của hắn, nhưng trong nháy

mắt khí thể trên người Âu Dương Ngọc Phong lại mạnh mẽ hiện ra, cảnh giới của hắn vốn là Hóa Thần trung kỳ viên mãn, nhưng bây giờ lại trong nháy mắt tăng vọt đến cảnh giới Hóa Thần hậu kỳ.

Trong lúc điên cuồng cười to, hai cánh tay Âu Dương Ngọc Phong đột nhiên ôm lấy đầu lâu cực lớn của Ma Huyết Giao, sau đó mạnh mẽ hất ra ngoài động.

Rống... Đi ra ngoài cho ta.

Bất cứ ai cũng không thể tin một màn vừa xuất hiện, con Ma Huyết Giao vừa xuất hiện liền hiển lộ ra khí thể hung ác vô biên kia bị Âu Dương Ngọc Phong ôm lấy đầu, sau đó không kịp giãy dụa bị Âu Dương Ngọc Phong mạnh mẽ nhấc lên, sau đó ném ra phía sau cái đầu lâu dài đến trăm trượng bị Âu Dương Ngọc Phong ngạnh sinh kéo ra ngoài, sau đó cùng bị bỏ lại bên ngoài động.

Động thủ!

Một màn chấn động này phát sinh sau đó, hai cánh tay Âu Dương Ngọc Phong sung tấy lên cực điểm màu đỏ thẫm như gân xanh của một con rắn nhỏ, cực kỳ đáng sợ. Sau khi ném Ma Huyết Giao ra ngoài, gã liền quát to một tiếng ra bên ngoài cửa hang.

Trong nháy mắt khi hắn nói chuyện, hơn mười địa phương khác nhau ngoài động đồng thời hiện ra bóng người.

Giết giết giết giết....

Mười mấy đệ tử chân truyền Hoá Thần tu sĩ của Thiên Ma Điện đồng thời ra tay. Đối mặt với hung sát yêu thú Ma Huyết Giao có thể so với bán bán bán bán bán bán bán bán nguyệt, bọn họ không dám giữ lại chút nào đều toàn lực xuất thủ hơn mười đạo công kích vô cùng dọa người ngay lập tức rơi vào thân Ma Huyết Giao.

Tiếng thú rống vô cùng thê lương vang lên là do Ma Huyết Giao kia so sánh với tiếng rống lúc trước còn ở trong động. Trong tiếng gào rú này tất cả đều là thống khổ cùng phần nợ. Ngay cả Ma Huyết Giao là hậu duệ huyết mạch Yêu thú cổ quái dị chủng cực kỳ hung sát, trời sinh da dày thịt béo đã gần

tới mức đột phá ấu niên kỳ thực lực có thể so với nửa bước phản hư.

Ở đại lục thí luyện thứ nhất này, nó hầu như không có đối thủ, nhưng hiện tại mười mấy người bình thường nếu như một chọi một nó cũng có thể nuốt mất một đối thủ nhỏ bé đồng thời ra tay, hơn mười đạo công kích mạnh mẽ rơi xuống người mặc dù nó có da dày thịt béo hơn nữa, lúc này cũng lập tức bị thương nặng.

Đầu lâu phần đuôi tứ chi, thân thể Ma Huyết Giao khổng lồ đạt tới trăm trọng, nhưng chính nó cơ hồ không né tránh bất luận một đạo công kích nào, toàn bộ người đến không cự tuyệt cùng một chỗ. Giao huyết tuyền đỏ thẩm tuôn ra văng tung toé, mang theo nhiệt lượng kinh người rơi xuống đất.

Lúc này mọi người mới kịp nhìn thấy toàn bộ thân thể con Ma Huyết Giao này vô cùng dữ tợn, đầu lâu huyết lân đầu lâu cực lớn, miệng máu đỏ như máu, thân thể bị phủ đầy huyết hồng, bốn trảo lại là màu đen kịt của ma khí phun trào tựa hồ muốn ngưng tụ thành mây.

Trong mắt mọi người, dị tượng hung sát bức này đã có một tia pháp tướng Chân Long nếu cho con Ma Huyết Giao này cơ hội nhất định có thể kích phát càng nhiều huyết mạch Chân Long.

Đang lúc mọi người nhìn toàn cảnh Ma Huyết Giao này, Âu Dương Ngọc Phong bỗng nhiên từ trong động vọt ra khí thế hung ác ngập trời mà lên sát khí vô biên từ trong cơ thể hấn tràn ra, nào còn có một chút dáng vẻ trung thực chất phác trước kia rõ ràng là một nhân vật giống như Sát Thần.

Mấy vị sư đệ đã giúp ta bắt giữ nghiệt súc này.

Âu Dương Ngọc Phong xuất thủ trước, đem đầu Ma Huyết Giao này từ trong động rút ra hơn mười đệ tử chân truyền Hóa Thần sơ kỳ trung kỳ đồng thời ra tay cũng đánh lén, trong nháy mắt liền đánh trọng thương một đầu yêu thú cường hoành có thể so với nửa bước phản hư.

Bất quá cũng chỉ là trọng thương mà thôi, cũng không có lập tức đòi con yêu thú cổ dị chủng Ma Huyết Giao này. Vừa thấy

Âu Dương Ngọc Phong hướng nó lao đến lập tức cảm ứng được một tia khí tức như có như không trên người Âu Dương Ngọc Phong, rõ ràng chính là khí tức thân người quen thuộc đã chém chết mẫu thân của mình từ ngàn năm trước.

Tiếng rống vang lên.

Ma Huyết Giao vốn đã bị trọng thương, vừa nhận ra khí tức trên người Âu Dương Ngọc Phong lập tức lâm vào điên cuồng. Trong đôi mắt huyết hồng dựng thẳng kia, ngoại trừ cừ hận khôn cùng thì chỉ còn lại hình ảnh một mình Âu Dương Ngọc Phong, ngoài ra không còn thứ gì khác.

Đầu lâu to lớn vô cùng đột nhiên nâng lên miệng máu mở lớn tanh hôi vô cùng, sau một khắc ầm ầm tỏa ra bốn phía, trong miệng máu Ma Huyết Giao chợt xuất hiện một đoàn huyết quang sền sệt, bên trong huyết quang tràn ngập khí tức ăn mòn hủy diệt của cối xay tràn ngập huyết quang nhắm ngay phương hướng của Âu Dương Ngọc Phong.

Không tốt cho nghiệt súc này phải thi triển thiên phú thần thông Hủ Huyết Giao Ma Quang.

Âu Dương Ngọc Phong vừa nhìn thấy hành động của Ma Huyết Giao lập tức bị dọa cho hoảng sợ, rút cuộc cũng hiện lên vẻ kinh hoảng. hét lớn một tiếng, tạm thời bỏ qua Ma Huyết Giao thân hình nhanh chóng lui về phía sau tránh né ra xa.

Ngay lúc hấn điên cuồng né tránh, huyết quang đáng sợ trong miệng huyết giao kia cuốn lấy đoàn ma khí ăn mòn tất cả mọi thứ hủy diệt rốt cuộc ầm một tiếng bị nó phun ra ngoài.

Thứ ba đến mức chưa hoàn chỉnh. Nếu ngài thích bộ tác phẩm này hoan nghênh ngài đến điểm khởi đầu, tiền cử vé tàu Nguyệt là động lực lớn nhất của ta.

Ầm

Trên không trung, một con quái vật khổng lồ toàn thân đều chảy đầy máu tươi đỏ thẫm mãnh liệt vung đầu phun ra một đoàn huyết quang, lập tức thấy huyết quang vừa xuất hiện trên bầu trời hoàn toàn bị huyết khí vô biên bao phủ nồng nặc mùi hôi tanh, không chút đạn vào cửa sổ nhanh chóng đổi mới.

Mùi hư thối và mùi hôi thối tràn ngập ngọn núi hoang cao không gì sánh được này vốn là vật chết hoang vu mục nát, bị khí tức xông vào mặt lập tức càng thêm nồng đậm tử khí từ mặt đất phát ra giống như ngọn núi hoang này lúc nào cũng có thể sụp đổ.

Mặc dù thân hình Âu Dương Ngọc Phong sớm gặp thời cơ, lùi về phía xa muốn tránh né đoàn huyết quang kia, nhưng đáng tiếc huyết quang kia từ trong miệng Ma Huyết Giao phun ra ngay sau đó hóa thành một đạo huyết ảnh cực kỳ mơ hồ, tốc độ hiện ra nhanh đến cực hạn. Mặc dù Âu Dương Ngọc Phong tránh nhanh nhưng lại không nhanh bằng đoàn huyết quang kia.

Mắt thấy huyết quang mục nát khí tức tử vong bên trong sắp rơi vào trong mắt Âu Dương Ngọc Phong rồi cuộc xuất hiện một tia sợ hãi, trong miệng kêu lên một tiếng quái dị, lúc này thân thể đột nhiên lướt ngang một đoạn lớn, xuất hiện trước người một tên đệ tử chân truyền.

Đệ tử chân truyền kia có tu vi Hóa Thần sơ kỳ không bằng Âu Dương Ngọc Phong, vị chân truyền Hóa Thần trung kỳ viên mãn Âu Dương Ngọc Phong này động thủ quá mức đột ngột, không ai ngờ hắn lại làm ra động tác như vậy.

Hai cánh tay thuận di đã lớn đến mức khủng bố mạnh mẽ chế trụ đệ tử kia, sau đó chuyển một cái liền chuyển đến trước người mình. Đúng lúc này đoàn huyết quang đã hóa thành ảo ảnh kia cũng đã đến.

Bành a...

Huyết quang nện xuống chột vang lên mười mấy người nhất thời đều sửng sốt. Ánh mắt nhìn qua vừa vặn nhìn thấy đoàn huyết quang đánh tới người đệ tử chân truyền bị Âu Dương Ngọc Phong lấy ra làm tấm khiên tiền bài kia, thân thể huyết quang cực lớn, vì không bị tác động đến. Sau khi Âu Dương Ngọc Phong bắt một cái lệnh bài chặn đạn, thân hình liền lùi ra xa hơn.

Mà tên đệ tử chân truyền Hóa Thần sơ kỳ kia lại bị huyết quang đập trúng mấy cái cối xay huyết quang mạnh mẽ nổ tung lên một cái, huyết khí thô to tản ra sau đó bao phủ người nọ lại.

Xuy xuy xuy xuy...

Kèm theo tiếng kêu thê lương vô cùng thảm thiết vang lên là âm thanh ăn mòn của thứ gì đó trên trán khiến người ta nghe thấy mồ hôi lạnh trên trán. Ngay dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, tên đệ tử kia hoàn toàn bị huyết quang bao phủ toàn bộ da thịt, da thịt tứ chi da thịt, lục phủ Nguyên Anh mấy thứ này, ngay tại bên trong huyết khí nhanh chóng hòa tan những tiếng kêu thảm thiết cũng không biết khi nào liền im bật lại.

Đám người nhao nhao ngược lại hít một hơi khí lạnh, bọn họ đều là đệ tử Ma tu bình thường cũng thấy qua không ít hình ảnh tàn nhẫn. Nhưng hiện tại loại thảm tượng này rơi vào một đệ tử có tu vi không sai biệt lắm so với bọn họ nhưng lại không thể coi như không thấy.

Vù vù

Không khí gào thét, tên đệ tử xui xẻo bị huyết quang mạnh mẽ hòa tan lúc này đã biến thành một thứ gì đó giống như nước mủ đen sì bị huyết khí to lớn kia bọc lại chậm rãi hóa thành một đoàn huyết quang, bị Ma Huyết Giao kia hút một cái lại một lần nữa trở về trong miệng của nó.

Một màn làm cho người ta khiếp sợ xuất hiện, Ma Huyết Giao vừa nuốt đoàn huyết quang mang theo nước mủ đen nhánh kia lập tức giống như nuốt vào thiên tài địa bảo siêu cấp đại bổ dược. Thân bỗng nhiên dâng lên một cỗ uy áp hắc khí nhẹ nhẹ

tràn ra khỏi miệng vết thương trên thân nó, khi những hắc khí này xuất hiện thương thế Ma Huyết Giao lập tức bắt đầu khỏi hẳn, từng vết thương dọa người kia cũng bắt đầu khép lại.

Lúc Ma Huyết Giao nuốt vào đoàn huyết quang mang theo nước mù đen sì, Âu Dương Ngọc Phong cũng lúc này truyền đến tiếng kinh ngạc của các đệ tử đang giật mình tỉnh lại.

Không dễ dàng ngăn nó lại, nó muốn nuốt vào Toái Nguyên chữa thương.

Tiếng hô của Âu Dương Ngọc Phong lập tức làm cho mọi người bừng tỉnh nhưng không có một người nào ra tay, trong mắt đều chớp động sự kiêng kị cùng phòng bị. Ở đây không có một người là người mù vừa rồi Âu Dương Ngọc Phong bắt người làm bia đỡ đạn, chính là một màn bị bọn họ nhìn rõ ràng, sở dĩ không ai mở miệng là vì không muốn vì một người đã chết mà đắc tội với Âu Dương Ngọc Phong.

Nhưng Âu Dương Ngọc Phong làm ra chuyện kia còn muốn để cho những đệ tử chân truyền không có ý định xuất toàn lực này ra tay giúp hắn bắt giữ con Ma Huyết Giao này quả thực là si tâm vọng tưởng.

Sau khi gầm lên một tiếng, tất cả mọi người đều không có hành động gì, lúc này Âu Dương Ngọc Phong mới nhớ ra một màn phát sinh trước đó, nhưng với tính tình của hắn, gã cũng không cho là mình làm sai. Khuôn mặt bỗng trở nên âm trầm, một đôi mắt lộ ra quang mang quỷ quyết quét qua miệng mọi người một chút phát ra âm hiểm, cười lạnh nói: Các vị sư đệ đừng quên sư huynh ta nói Ma Huyết Giao cực kỳ thù dai, trước đó các người đã ra tay đánh trọng thương nó, nếu hôm nay không giết con Ma Huyết Giao này các người cho rằng không có phiền toái gì chứ.

Âu Dương Ngọc Phong ta ngược lại cũng không ngại bị một con Ma Huyết Giao đuổi giết, mặc dù thân thông của sư huynh ta không bằng những sư huynh hạch tâm, nhưng muốn chạy trốn dưới sự trí tuệ thấp kém của Ma Huyết Giao trảo, vẫn không sợ mấy vị sư đệ.

Vừa rồi vị sư đệ kia cũng không cẩn thận đứng ở phía trước con đường trốn tránh của ta làm gì, kết quả lại chết dưới thiên phú thần thông của Ma Huyết Giao, Huyết Giao Ma Quang, sư huynh cũng đau lòng vô cùng làm thịt con Ma Huyết Giao này vừa lúc báo thù cho vị sư đệ kia.

Trong lần luyện chế này.

Mười đệ tử chân truyền Thiên Ma Điện nghe Âu Dương Ngọc Phong nói dối vài câu liền nhổ ra mấy câu đem chuyện mình vừa mới bắt người làm bia tên lấy ra không còn một mảnh giống như vừa rồi đệ tử chân truyền kia là tự mình muốn chết đâm vào Huyết Giao Ma Quang do Ma Huyết Giao phun ra.

Tuy rằng trong lòng đều đang mắng to Âu Dương Ngọc Phong, nhưng không có một ai dám nói ra miệng, nhất là sau khi Âu Dương Ngọc Phong nhắc nhở mấy câu, tất cả mọi người đều nhớ trước đó bọn họ đều đã từng ra tay với con Ma Huyết Giao này, thù hận đã kết thúc, nếu hôm nay bọn họ không làm thịt con Ma Huyết Giao này, chỉ sợ trong thời gian năm ngày còn lại, hơn mười người bọn họ đều bị con yêu thú cổ dị có thể so với nửa bước phản hư này đuổi giết.

Chư vị sư đệ yên tâm mấy ngày nữa ra khỏi lần thí luyện đại lục này, sư huynh đã chuẩn bị đại lễ, hảo hảo cảm tạ chư vị sư đệ một phen.

Mấy câu này từ trong miệng Âu Dương Ngọc Phong phun ra trở thành mười cái bậc thang và lấy cơ hoàn mỹ sau khi cân nhắc một phen đều lựa chọn im lặng đối với cái chết của người kia, hơn nữa bị buộc phải quay người tiếp tục đối mặt với đầu Ma Huyết Giao đang chữa thương kia.

Tiếng rống vang lên.

Tiếng rống kinh thiên động địa vang vọng đất trời. Là con Ma Huyết Giao kia tuy trí tuệ không tính là cao nhưng dù sao nó cũng có thể so sánh với yêu thú nửa bước phản hư lại nhiễm huyết mạch của bộ tộc Viễn Cổ Chân Long. Linh trí cũng cường đại hơn nhiều so với các yêu thú khác. Tuy cắn nuốt một con tinh hoa cảnh giới Hóa Thần sơ kỳ toàn bộ nhanh

chóng chữa thương nhưng cũng chú ý đến kết quả thương lượng của đám nhân loại.

Vừa nhìn thấy vẻ mặt của mọi người, Ma Huyết Giao liền biết bọn họ muốn xuống tay với nó, bất chấp trong cơ thể còn đang tiêu hóa tinh khí toàn thân của tên tu sĩ xui xẻo kia.

Ma Huyết Giao động thủ trước tiên.

Tiếng rống vang lên.

Động tĩnh cùng khí tức quen thuộc truyền đến đã thấy trong miệng Ma Huyết Giao kia có một đoàn huyết quang lại lần nữa xuất hiện. Vẫn như trước, mấy cái cối xay to ra lại là một khỏa Hủ Huyết Giao Quang Ma Quang có thiên phú thần thông, hơn mười người vừa mới nhìn thấy rõ ràng. Đám người vốn còn muốn xuống tay, vừa thấy Ma Huyết Giao không nói tiếng nào lại phun ra một viên Hủ Huyết Giao Ma Quang, nhất thời thân hình đều kinh hãi muốn lùi lại né tránh.

Đáng tiếc tránh né trước đó cũng là vô dụng, ngay cả Âu Dương Ngọc Phong cũng không tránh né được hướng chỉ đám người bọn họ.

Ầm một tên đệ tử chân truyền xui xẻo bị Hủ Huyết Giao Ma Quang đánh trúng, vẫn là một tên đệ tử Hóa Thần sơ kỳ, mặc dù đã làm ra động tác tránh né, thậm chí đều chuẩn bị thuận di rời đi, nhưng trong nháy mắt đó lại là một đoàn ảo ảnh huyết hồng đánh tới. Hắn ngay cả kêu thảm một tiếng cũng không phát ra, liền bị từng mảnh huyết khí vô cùng cường tráng bao lại.

Trong chớp mắt lại có một người chết, trong đôi mắt đỏ màu của Huyết Giao kia bắt đầu tràn ra máu tươi cùng giết chóc điên cuồng, há miệng lại lập tức hít vào một hơi, lại có một đoàn huyết quang xen lẫn nước mắt đen sì muốn hô một tiếng bay trở về.

Nhưng ngay lúc này một bóng người như là dự tính đã lâu xuất hiện trên đỉnh đầu Ma Huyết Giao.

Cổ Chiến kỹ hung viên nện xuống đất.

Thanh âm điên cuồng lạnh như băng bỗng nhiên vang lên trên đỉnh đầu Ma Huyết Giao, bóng người mơ hồ kia cũng hiện ra hai tay như viên nhân căng phồng đến cực hạn, gương mặt bình thường lại có khí tức hung sát vô cùng.

Đôi tay khổng lồ kia mãnh liệt mở ra nắm đấm to lớn vô cùng mãnh liệt ngưng tụ ra từng tia khí tức hoang dã hoàn toàn khác với khí tức thiên địa cổ xưa kia tràn ngập một loại chiến ý điên cuồng đáng sợ.

Chiến kỹ cổ xưa...

Đúng lúc Âu Dương Ngọc Phong thừa dịp một người chết dưới Hủ Huyết Giao Ma Quang của Ma Huyết Giao mà Ma Huyết Giao muốn hút tinh khí toàn thân của người nọ về thì hân đã ra tay. Khí tức Man Hoang kia vừa hiện ra liền làm cho người ta nhìn ra được chiến kỹ cổ xưa uy lực kinh người của Âu Dương Ngọc Phong.

Tộc đàn cổ có hung viên đáng sợ có ngàn trượng một quyền đập đất nứt, một quyền đánh phá hàng ngày. Đại năng Nhân tộc nhìn thấy hung viên nhất tộc từ trong đó ngộ ra tuyệt đỉnh chiến kỹ chém giết hung viên. Âu Dương Ngọc Phong thân là đại sư huynh đường đường tất cả đệ tử chân truyền của Thiên Ma điện thi triển ra đương nhiên là chiến kỹ cổ chính thức không giữ lại chút nào, Âu Dương Ngọc Phong không ra tay thì đã ra tay một chiêu hung hãn như vậy.

Dù là Ma Huyết Giao đã gần đạt tới cảnh giới trưởng thành, thực lực mạnh mẽ có thể so sánh với nửa bước phản hư nhưng trước đó đã bị đánh trọng thương một lần, hiện tại chính là thời điểm suy yếu. Vốn còn muốn cắn nuốt một tu sĩ Hóa Thần bổ sung tinh khí toàn thân một chút nhưng vào lúc này Âu Dương Ngọc Phong ra tay. Ma Huyết Giao lập tức cảm thấy đỉnh đầu xuất hiện khí tức hung dữ vô cùng nguy hiểm, bộ tộc Cổ Viên khát máu điên cuồng căn bản không sợ bất luận tộc đàn nào dù là Long tộc chộc giận cũng có thể trực tiếp giết chết bọn chúng.

Chiến kỹ như Âu Dương Ngọc Phong tu luyện tự nhiên cũng sẽ không bị khí thế của Ma Huyết Giao ảnh hưởng, hiển lộ ra thân hình, đôi nắm đấm kia liền âm âm đập xuống.

Bành

Một đôi nắm đấm khủng bố của Âu Dương Ngọc Phong ở trên không trung cùng Ma Huyết Giao đụng vào nhau. Bất quá không phải là mục tiêu của Ma Huyết Giao trước khi Âu Dương Ngọc Phong đập xuống, mà là một cái đuôi màu đỏ máu cứng rắn như hàn thiết của Ma Huyết Giao, trong nháy mắt quay người quét ngang thân thể cùng nắm đấm hung sát của Âu Dương Ngọc Phong.

Một bên là tu sĩ Hóa Thần trung kỳ cảnh giới Viên Hầu Sát, một bên là Yêu thú ấu niên đỉnh phong, nửa bước phản Hư Ma Huyết Giao.

Bộp bộp bộp

Âm thanh bạo hưởng liên tiếp xuất hiện trên bầu trời, nhưng không phải là do Âu Dương Ngọc Phong cùng Ma Huyết Giao va chạm với nhau, mà là ở nơi hai nắm đấm va chạm với đuôi nhọn kia, từng đạo kinh khí đáng sợ tứ tán ra xung quanh đánh vào không khí tạo thành cảnh tượng đáng sợ.

Kết quả chân chính là khoảnh khắc một người một thú giao đấu, cả người Âu Dương Ngọc Phong hóa thành một cái bóng bị một lực lượng mạnh mẽ đánh trúng lập tức bay ra ngoài. Mà Ma Huyết Giao kia cũng bị lực lượng khủng bố như Âu Dương Ngọc Phong đập trúng thân thể lớn trăm trượng không cách nào ngăn cản ngã xuống mặt đất.

Tiếng rống phá tan màng nhĩ từ trong miệng Ma Huyết Giao phát ra vang vọng bầu trời dù sao cũng là một đầu yêu thú có thể so với nửa bước phản hư. Lại là huyết mạch Viễn Cổ Chân Long nhiễm phải thân thể vô cùng mạnh mẽ. Mặc dù bị cỗ chiến kỹ của Âu Dương Ngọc Phong đập trúng, nhưng ở giữa không trung liền mạnh mẽ ổn định thân thể, gào thét một tiếng rồi bay lên không trung.

Chỉ là tất cả mọi người đều nhìn thấy rõ ràng một cái đuôi nhỏ của Ma Huyết Giao vô cùng cứng rắn, lân phiến huyết hồng vốn có một khu vực nhỏ bé, đã vỡ vụn không ít lân phiến thậm chí tróc ra lộ ra da thịt phía dưới.

Đang lúc Ma Huyết Giao muốn một lần nữa trở lại không trung, bỗng nhiên một trong mười mấy người vốn đang xem cuộc chiến bỗng nhiên rống lên một tiếng giống như sát khí lan ra bốn phía người kia rống lên xong lập tức ra tay, như hoàn toàn không úy kỵ thực lực khủng bố của Ma Huyết Giao.

Mấy vị sư huynh đệ cấp tốc trợ giúp Âu Dương đại sư huynh bắt đầu nghiêm túc này.

Người xuất thủ thân thể cao lớn thanh âm hùng hồn vừa ra tay đã có ngàn vạn kiếm khí lạnh thấu xương bùng nổ ra, che kín hư không, trong khoảnh khắc hình thành một tấm võng kiếm to lớn bao phủ Ma Huyết Giao kia vào trong đó.

Người xuất thủ là Triệu Dương hẳn chờ cơ hội này cũng không ít. Lúc trước bởi vì nguy hiểm hẳn vẫn luôn trốn ở một bên sợ mình bị Ma Huyết Giao nhìn chăm chăm, sau đó cũng phun ra một ngụm Huyết Giao quang, trực tiếp hòa tan hẳn biến thành một đoàn tinh khí bị Ma Huyết Giao ăn mất.

Nhưng vừa rồi Ma Huyết Giao cùng Âu Dương Ngọc Phong liều mạng một cái, mặc dù như là Âu Dương Ngọc Phong chịu thiệt, nhưng Ma Huyết Giao cũng không dễ dàng nhìn ra cơ hội này Triệu Dương lập tức ra tay. Làm như vậy tự nhiên có thể lưu lại ấn tượng tốt trong mắt Âu Dương Ngọc Phong.

Còn tốt hơn nhiều so với vượt mộng ngựa bình thường, những người ở đây đều là đệ tử chân truyền, ngược lại đều là nhân vật cấp bậc chân truyền. Vừa nhìn thấy biểu hiện của Triệu Dương, trong lòng hẳn đều là xem thường: Một đệ tử chân truyền của Huyền Âm điện cũng có tu vi Hóa Thần trung kỳ, vậy mà lại hao hết tâm cơ để lấy lòng một đệ tử cùng cấp bậc với mình.

Bất quá xem thường thì xem thường mọi người và Triệu Dương không giống như bọn họ đều là đệ tử Thiên Ma điện cùng Âu Dương Ngọc Phong bất kể thế nào cũng phải giao tiếp thần thông thủ đoạn của Âu Dương Ngọc Phong mạnh mẽ vô cùng, mà sư tôn của hẳn lại càng tuyệt đối không thể đắc tội.

Mười mấy người cũng đều cực kỳ ấn ý ra tay.

Thứ nhất đến mức chưa hoàn thành.

Nơi đây còn mười ba người nữa, ngoại trừ Triệu Dương và Âu Dương Ngọc Phong ra, còn lại mười một người đều là đệ tử chân truyền của Thiên Ma điện năm người Hóa Thần trung kỳ, sáu người Hóa Thần sơ kỳ. Vô đạn cửa sổ, mười một người này đồng thời ra tay, lúc vừa xuất hiện trên không trung, Ma Huyết Giao bị Âu Dương Ngọc Phong đánh lén mạnh mẽ từ trong động kia kéo ra, sau đó bị mười mấy người liên thủ đuổi giết.

Đệ tử Thiên Ma điện mặc kệ là đệ tử bình thường hay là các đệ tử bình thường khác đều có thực lực cường đại hơn so với những tòa Truyền Thừa điện khác. Từ cảnh tượng mười mấy người xuất thủ bây giờ có thể thấy được.

Phần lớn đệ tử chân truyền của các truyền thừa điện khác đều dựa vào tu vi của mình cùng uy lực một hai kiện đạo khí, mặc dù đã vượt xa những tu sĩ Hóa Thần còn đang sử dụng huyền khí ở bên ngoài, nhưng so sánh với những đệ tử chân truyền Thiên Ma điện này lại thua một bậc.

Đạo khí mười một người ra tay chỉ cần là sử dụng binh khí đều là khí tức đạo khí cường đại, còn lại thi triển thần thông lại có một hai người hiển hóa ra thần thông cũng ngưng tụ ra khí tức Hoang Man.

Ở dãy núi Thông Thiên này mặc dù là ai cũng biết chỉ cần thần thông thi triển ra có thể ngưng tụ ra khí tức Hoang Man thì ý nghĩa thần thông này chính là thần thông Hoang Cổ.

Thời đại Hoang Cổ chính là ba thời đại cổ xưa thống xưng thời gian trải qua của ba thời đại này thật sự quá dài. Trường đến hiện tại thời gian tu chân giới cùng với thời gian trong ba thời đại này căn bản không có một phần vạn so sánh với bất cứ thời đại nào.

Tuy nói ba cái thời đại Hoang Cổ cũng đã trôi qua, nhưng lưu lại thần thông pháp quyết, vẫn có không ít Đô thống gọi là thần thông Hoang Cổ. Nhưng giữa thần thông cũng có phân

chia cấp bậc uy lực mạnh yếu. Mà dùng để cân đo chệnh lệch trong đó chính là khí tức Hoang Man nhìn thấy thần thông khác nhau ngưng tụ ra khác nhau.

Tuy rằng hai người kia thi triển ra thần thông Hoang Cổ Hoang Man ngưng tụ ra khí tức cũng không tinh thuần hẳn là thần thông cổ xưa nhất. Nhưng cho dù uy lực mạnh mẽ như thế cũng khiến cho Ma Huyết Giao nửa bước Phán Hư cảnh ra sức tránh né.

Tiếng gầm oanh oanh oanh oanh.

Cục diện vô cùng hỗn loạn, mười đệ tử chân truyền kia ra tay cũng không phải là ngay từ đầu không có chút chuẩn bị nào, đương nhiên sẽ phản kích.

Chỉ thấy trên không trung hơn mười đạo hào quang mang theo khí thế đáng sợ đồng loạt đánh vào thân Ma Huyết Giao thân thể to lớn mà không cách nào tránh né. Nhưng đồng thời Ma Huyết Giao một cái đuôi có lực lượng cường đại quét ngang ra ngoài đầu lâu, hai đoàn Huyết Giao Ma Quang cũng phun ra ngoài.

Đây là kết quả của hỗn chiến căn bản không cách nào thi triển ra chiến thuật gì, mười mấy tu sĩ cùng một đầu yêu thú hỗn chiến đơn giản thô bạo, trong khoảnh khắc liền xuất hiện kết quả cực kỳ thảm liệt.

Ma Huyết Giao Thê Lệ Thú rống lên từng tiếng, vang lên từng mảng lớn lân phiến màu huyết hồng trên thân nó biến mất bên dưới da thịt mềm mại, vừa hiện ra liền có công kích rơi xuống mặt không có lân phiến bảo hộ, những da thịt kia căn bản phòng ngự không nổi sẽ có từng cái vết thương thật lớn bị đánh ra.

Bắt đầu từ cái đầu ở eo lưng tứ chi, thậm chí ngay cả cái đuôi cứng rắn nhất cũng bị đánh ra từng lỗ hồng dữ tợn đáng sợ, máu giao đỏ sẫm tuôn ra phun về phía bầu trời.

Ma Huyết Giao không ngừng bị thương nặng. Nhưng mười mấy đệ tử chân truyền kia cũng không hổ là yêu thú dị chủng đã nhiễm huyết mạch Viễn Cổ Chân Long. Lực lượng cường hoành không gì sánh được mang theo thiên phú thần thông kia

cũng có uy lực cực kỳ đáng sợ. giảo duôi cứng rắn vô cùng quét qua một cái, chỉ cần không phải bị tu sĩ bị học máu thụ thương thì cho dù chỉ bị chà xát một chút cũng sẽ bị xương cốt toàn thân làm cho trọng thương.

Càng không may hơn chính là những người bị Hủ Huyết Giao Ma Quang trong miệng Ma Huyết Giao đập trúng vừa rồi chỉ là mấy tức hỗn chiến, nhưng Ma Huyết Giao đã phun ra bốn đoàn Hủ Huyết Giao Quang trong nháy mắt liền vẫn lạc bốn người. Hơn nữa không ổn chính là bốn người này cuối cùng đều vào thể nội Ma Huyết Giao hóa thành thuốc bổ không ngừng chữa trị vết thương trên thân nó.

Cho nên một đám người cùng Ma Huyết Giao hỗn chiến mấy hơi thở lấy bốn người vẫn lạc làm đại giới chỉ làm cho thương thể của Ma Huyết Giao nặng hơn một chút so với trước đó thì tốt hơn một chút là bởi vì Ma Huyết Giao vẫn luôn chém giết trong đó không có cách nào an tâm luyện hóa tinh khí trong cơ thể, nếu không thương thể đã sớm khởi hấn.

chúa duôi của Côn Bằng vô cùng cứng rắn quét qua một cái, lại một đệ tử chân truyền thiếu chút nữa bị quét trúng chật vật đẩy ra, những người khác cũng không thể không lui lại trước.

Một đám đệ tử chân truyền Ma Huyết Giao đang muốn thi triển ra thiên phú thần thông của mình, lại phun ra một đoàn Huyết Giao Ma Quang, nhưng vào lúc này lại lần nữa hiển lộ ra chiến ý hung sát đã từng xuất hiện trước đó mấy tức.

Ha ha.

Là bóng người mơ hồ của Âu Dương Ngọc Phong hiện lên nhưng lại thuận di đến đỉnh đầu Ma Huyết Giao. Trong lúc điên cuồng cười to, Âu Dương Ngọc Phong lại không tiếp tục dùng một đôi nắm đấm đối chiến cùng Ma Huyết Giao, mà là ở giữa tay hấn hào quang bạo liệt, một cây Hồn Thiết Côn dài hơn ba trượng toàn thân lóe ra hào quang màu vàng đất.

Khí tức từ Hồn Thiết Côn này phát ra quả thực như đại dương minh minh vừa hiển lộ ra đã âm âm hướng về bốn phương tám hướng dũng mãnh lao tới hung sát vô biên, tản mát ra một loại hương vị cần quét hết thảy.

Vừa nhìn thấy Âu Dương Ngọc Phong bỗng nhiên xuất hiện còn xuất ra một cây Hồn Thiết Côn đáng sợ, một đám đệ tử chân truyền Thiên Ma điện lập tức mặt lộ ra vẻ sợ hãi, tựa hồ cũng nhận ra lai lịch cây côn sắt kia, sau khi sợ hãi hiện lên thì nhao nhao lùi nhanh ra sau giống như sợ Thiết Côn kia sượt qua mũi nhọn.

Là đạo khí phẩm cấp trong Minh Thiết Hung Viên Sư huynh Âu Dương sư huynh đã toàn lực ra tay, mau chóng thoái lui.

Triệu Dương vốn còn không có ý định rút lui, vừa nghe thấy có đệ tử chân truyền quát lên những lời này lập tức giống như con mèo bị dẫm phải đuôi, nhảy dựng lên lấy tốc độ nhanh của những người khác độn về phía sau. Hoàn toàn bất chấp những đệ tử chân truyền khác nhìn về phía hắn khinh bỉ.

Kỳ thật cũng không thể trách Triệu Dương hắn mặc dù là đệ tử chân truyền cũng có tu vi Hóa Thần. Thần thông không nhỏ, chiến lực mạnh mẽ cũng có không chỉ một kiện đạo khí, nếu không cũng sẽ không bị Ngô cướp đoạt, sau đó còn có thể tiếp tục xuất ra đạo khí đánh nhau với đầu Ma Huyết Giao kia. Nhưng lúc này bỗng nhiên nghe được trong tai vang lên bốn cái đạo khí trung phẩm, bốn cái ý vị này hắn cũng bất chấp những thứ khác đào tẩu trước mới là chính lý.

Đạo khí ngưng tụ một tia binh khí không trọn vẹn pháp tắc chính là đạo khí. Mặc kệ là vị tu sĩ nào, chỉ cần tiến vào Hóa Thần cảnh giới có thể có một kiện đạo khí trên người tuyệt đối có thể phát huy ra chiến lực vô cùng khủng bố.

Nhưng đạo khí lại không phải mỗi một tu sĩ Hóa Thần đều có thể có được cũng chỉ có quái vật khổng lồ như Thiên Ma Tông mới có thể làm cho nhân thủ đệ tử Hóa Thần trong tông ít nhất cũng là một kiện đạo khí được sủng ái như đồng tử áo xanh kia, thậm chí có thể có được hai ba kiện đạo khí. Mà những cảnh giới tán tu Hóa Thần lưu lạc ở bên ngoài có thể có được một kiện đạo khí cũng là chuyện đủ để tự ngạo rồi.

Đạo khí giống như binh khí cũng chia làm nhiều cấp bậc như hầu hết trong tay đại bộ phận tu sĩ chỉ là đạo khí bình thường có uy lực mạnh mẽ không cần phải nói. Nhưng cũng tuyệt đối không thể để cho một đám đệ tử chân truyền đối đãi như vậy,

nhưng lúc này trong tay Âu Dương Ngọc Phong lại là một kiện trung phẩm đạo khí.

Hơn nữa đạo khí trung phẩm này là sư tôn của Âu Dương Ngọc Phong chế tạo cho bản thân Âu Dương Ngọc Phong, lấy đạo khí trung phẩm này thi triển ra chiến kỹ cổ đại đủ để cho Âu Dương Ngọc Phong trực tiếp vượt qua hai đại cảnh giới Hóa Thần trung kỳ viên mãn, tu vi đạt tới cảnh giới Hóa Thần trung kỳ hoặc là yêu thú đỉnh phong chém giết.

Ma Huyết Giao có thể so sánh với nửa bước phản hư nhưng trước đó đã bị trọng thương. Thực lực bị rơi xuống Hóa Thần đỉnh phong, hơn nữa chỉ cần Âu Dương Ngọc Phong không cho nó cơ hội thở dốc, nó sẽ không ngừng suy yếu.

Chỉ là một con bò sát mà thôi, còn giết chết con hung viên kia cho ta.

Âu Dương Ngọc Phong sát khí vô biên, hai tay nắm Hồn Thiết Côn kia hai tay trướng lớn đến cực hạn, khuôn mặt vặn vẹo âm âm nện xuống. Phảng phất như hóa thân thành một con cổ hung viên muốn đập cho tất cả sinh linh chọc giận nó thành thịt vụn, cho dù khuôn mặt vốn thịt vụn này là một đầu yêu thú cổ quái bị nhiễm huyết mạch Viễn Cổ Chân Long huyết mạch.

Cổ chiến kỹ hoàn chỉnh triển khai ra uy lực vượt xa Hoang Cổ Thần Thông bình thường, nhất là lúc này người thi triển chiến kỹ trong tay còn nắm một cây thiết côn cấp bậc trung phẩm.

Quý dị chính là, cây côn sắt của Âu Dương Ngọc Phong nện xuống cũng không phát ra một chút tiếng động nào, chỉ thấy lúc hấn điên cuồng nện xuống, giữa Âu Dương Ngọc Phong và Ma Huyết Giao bỗng nhiên xuất hiện một cái khe hở cực lớn.

Mà ngay sau đó, Hồn Thiết Côn trong tay Âu Dương Ngọc Phong chợt biến mất nhưng Ma Huyết Giao đâu truyền đến một tiếng gào rú còn thê lương hơn bất cứ lúc trước.

Phù Hồn Thiết Côn mặc dù tráng kiện nhưng so sánh với cái đầu to lớn của Ma Huyết Giao lại nhỏ hơn rất nhiều, ngay lúc trước một khắc xuất hiện trên đỉnh đầu Ma Huyết Giao, lại là một cây hư ảnh Hồn Thiết Côn mang theo khí tức hung sát vô biên hung hăng đập vào trên đầu Ma Huyết Giao.

Tiếng rống thê lương từ trong miệng Ma Huyết Giao phát ra uy lực của chiến kỹ cổ xưa tăng thêm uy lực của một cây đạo khí trung phẩm Minh Thiết Hung Viên Côn này, uy lực căn bản không phải là Ma Huyết Giao đã bị trọng thương có thể tùy tiện thừa nhận.

Ở trên không trung, thân thể dài trăm trượng của Ma Huyết Giao điên cuồng vặn vẹo ở trên cái đầu cực lớn kia của nó, có một cái lỗ lớn màu máu lân phiến sớm đã không thấy xương sọ, máu đỏ thẩm hòa lẫn não tương trắng bệch từ bên trong phun ra như suối phun.

Ta thay đổi chủ ý, nếu như sắp thoát ly kỳ hạn ấu niên này, con nghiệt súc này hẳn là rất khó bị thuần hóa. Nếu như vậy thì chỉ cần làm thối long huyết trong cơ thể nó là được.

Lời nói mang theo sát khí lạnh lẽo từ trong miệng Âu Dương Ngọc Phong nở ra Hồn Thiết Côn trong tay hẳn đúng là không ngừng chút nào tự nâng lên khí thế như cổ hung viên tái hiện âm âm, hiện ra khí thế Hoang Man ngưng tụ ra Minh Thiết hung côn kia đập xuống một lần nữa.

Tiếng rống vang lên.

Lần này lại không thuận lợi như lúc trước, trong một đôi huyết hồng dựng thẳng con người trong mắt đều là hận ý vô biên đối diện với một côn Âu Dương Ngọc Phong đánh xuống vậy mà cũng không trốn tránh, há miệng phun một cái, lại không phải là một đoàn Huyết Giao Quang của hủ huyết giao ma, mà là một viên huyết quang trên đầu người bình thường tràn đầy ma khí phun trào.

Đạo khí trung phẩm Minh Thiết Hung Viên Ma Huyết Giao té luyện nội đan yêu thú nhiều năm qua.

Hai thứ đồ này sau một khắc giống như sẽ va chạm cùng một chỗ với cục diện cương biến. Vốn vẫn là một thân khí tức hung sát Cao Sí như muốn đem Ma Huyết Giao đập chết ngay tại chỗ, Âu Dương Ngọc Phong vừa nhìn thấy xuất hiện dưới côn của hắn liền biến thành một viên nội đan yêu thú lập tức biến sắc mặt.

Nghiệt súc này...

Âu Dương Ngọc Phong gầm lên một tiếng, trong nháy mắt đã thu côn của mình trở về, dường như không dám giao chiến với nội đan kia. Nhưng lúc này gã đang cùng một con yêu thú cổ quái chém giết bỗng nhiên thu lại thể lãn của mình, lập tức khiến cho bản thân gã rơi vào nguy hiểm.

Tiếng rống vang lên.

Một tiếng thú rống đột nhiên rơi vào tai Âu Dương Ngọc Phong không đợi trong lòng hắn sinh ra suy nghĩ không tốt, đồng thời rơi vào người hắn còn có một cái đuôi rắn chắc không gì sánh được. Lấy nội đan của mình làm cho Âu Dương Ngọc Phong sợ ném chuột sợ khí, Ma Huyết Giao cũng không thu hồi nội đan chỉ là thân thể bị thương nặng bỗng nhiên xoay chuyển cái đuôi giản kia quét ngang nện ở trên người Âu Dương Ngọc Phong.

Quả thật là một báo đáp, Âu Dương Ngọc Phong vẫn luôn giáo hoạt vô cùng rõ ràng là hắn muốn Ma Huyết Giao này có tính mạng nhưng đều thừa dịp khe hở đánh lén để mười đệ tử chân truyền kia cùng nó chém giết.

Nhưng lần này lại không có né tránh được đuôi của Ma Huyết Giao ẩn chứa đại bộ phận lực lượng của nó quét ngang tới nện vào người, uy lực căn bản không thua gì một môn thần thông Hoang Cổ oanh trên người, thậm chí còn có thể chiến thắng.

Hầu như sau khi Âu Dương Ngọc Phong bị va trúng một chút liền lập tức há mồm phun ra một ngụm máu lớn. Hơn nữa tạng phủ của hắn cũng bị cái này đập vỡ ra lục phủ ngũ tạng đều có, nội tạng chảy ra nhiều máu như vậy cũng là vì Âu Dương Ngọc Phong tu luyện thân thể mạnh mẽ của chiến kỹ cổ đại mới không bị Ma Huyết Giao đập một đuôi thành người chết.

Chỉ thiếu một chút nữa đã bị đập chết, Âu Dương Ngọc Phong cũng nổi giận. Đang định tiếp tục thi triển chiến kỹ cổ đại Đạo Khí Minh Thiết Hung Viên Côn của mình nện xuống, nhưng Ma Huyết Giao kia chẳng biết từ lúc nào trở nên vô cùng tinh xảo, biết rõ Âu Dương Ngọc Phong gấp ghé mấy giọt long huyết trong nội đan của nó, sợ ném chuột vào trong khí căn bản không dám nện Minh Thiết Hung Viên Côn kia vào nội đan của nó.

Mượn nhờ chỗ tốt này, Ma Huyết Giao không chút ngại đưa nội đan yêu thú của mình đến dưới Minh Thiết Hung Viên Côn của Âu Dương Ngọc Phong, nhưng Âu Dương Ngọc Phong không dám nện xuống.

Hắn đến đại lục thí luyện này, mục đích trọng yếu nhất chính là lấy được mấy giọt long huyết trong nội đan con Ma Huyết Giao này tốt như sư tôn của hắn cải thiện linh căn tư chất, sau đó một hơi đột phá Hóa Thần hậu kỳ trở thành đệ tử hạch tâm cuối cùng, trở thành cường giả phản hư.

Vì lấy được mấy giọt long huyết kia để cho Âu Dương Ngọc Phong làm cái gì cũng có thể làm cho nên hắn mới không dám nện xuống sợ mình một cơn vào nội đan bị phá hủy bên trong long huyết cũng bị hủy theo, vậy thì thật sự là giỏ trúc mức nước công dã tràng rồi.

Trong khoảnh khắc, Ma Huyết Giao lại thừa dịp Âu Dương Ngọc Phong không dám đập vào phần đuôi nội đan của mình, quét ngang như một tòa núi lớn nện vào người Âu Dương Ngọc Phong, lại trúng một đòn này, dù là thân thể Âu Dương Ngọc Phong mạnh mẽ, lực phủ ngũ tạng trong cơ thể hắn cũng giống như lại lần nữa bị Thiết Chùy đập cho từng cái từng cái khe nứt, máu chảy ra tung tóe. Không chỉ là bên ngoài cơ thể hắn, máu huyết mạch vỡ tan đỏ thẫm không ngừng tuôn ra nhuộm hắn thành một người máu.

Âu Dương Ngọc Phong hầu như muốn điên cuồng vì hắn có thể khẳng định nếu mình lại trúng một cái đuôi nữa tuyệt đối sẽ bị Ma Huyết Giao con nghiệt súc sinh đập chết nhưng hắn bị nội đan Ma Huyết Giao này ngăn cản sợ ném chuột khí, căn bản không dám toàn lực ra tay hoàn toàn không phải là đối thủ của Ma Huyết Giao đã bị thương nặng.

Âu Dương Ngọc Phong đè nén thương thế trong cơ thể, lập tức muốn bứt ra khỏi trận chiến với Ma Huyết Giao, nhưng Ma Huyết Giao đã giết đến đỏ mắt lại không có ý buông tha.

Trong cơn người dựng thẳng màu máu hiện lên sát khí lạnh lẽo cùng hận ý kinh thiên trước đó bị đánh lén, sau đó bị thương nặng hơn nữa khí tức cừu hận của Ma Huyết Giao khắc cốt铭心 kia đã sớm coi Âu Dương Ngọc Phong là kẻ địch sinh tử

không chết không thôi. Lúc trước nó bị một đám đệ tử chân truyền quần lấy không thể đuổi giết Âu Dương Ngọc Phong bây giờ đúng là cơ hội tốt nào chịu để Âu Dương Ngọc Phong tự nhiên rời đi.

Nội đan đỏ thẫm giao nhau gào thét đập tới không chỉ có đuôi của Ma Huyết Giao có lực lượng cực kỳ mạnh mẽ, ẩn chứa bên trong nội đan của nó càng thêm khủng bố, nếu nện thật sự vào Âu Dương Ngọc Phong sẽ bị tổn thương lớn hơn so với hai cái đuôi lúc trước.

Một bên ra sức tránh né, một bên Âu Ngọc Phong thật sự phần nộ đến cực điểm đối với một đám đệ tử chân truyền bởi vì một người một thú chém giết quá mức kịch liệt mà điên cuồng rống lên.

Chư vị sư đệ nhanh chóng ra tay ngăn cản nghiệt súc này lại, đợi ta lấy dịch tủy mạng nghiệt súc này trong nội đan của nó cũng có một phần long huyết của chư vị.

Nguyên bản mười mấy người đều không tình nguyện ra tay bỗng nhiên nghe từ miệng Âu Dương Ngọc Phong kia phun ra mấy câu nói, nhất là câu nói cuối cùng của hai tên đệ tử chân truyền mang theo hai mươi một con mắt máu rùng trong nháy mắt đều biến thành màu đỏ thẫm, ngay cả thở dốc cũng dần dần trở nên trắng kiện.

Ma Huyết Giao là hậu duệ của Chân Long ngàn năm có thể thai nghén ra long huyết, nếu có thể được long huyết dịch hạch cải thiện linh căn tư chất, đến lúc đó muốn tấn thăng lên Hóa Thần hậu kỳ cũng không phải là việc khó gì, một khi tiến vào Hóa Thần hậu kỳ thì đó chính là việc lớn.

Một đám đệ tử chân truyền sau khi nghĩ đến long huyết có thể đạt được tất cả chỗ tốt đều lâm vào trong trạng thái cực kỳ hưng phấn. Nếu như nói trước đó bọn họ một nửa là muốn nịnh bợ Âu Dương Ngọc Phong, một nửa là sợ hãi uy nghiêm của Âu Dương Ngọc Phong. Cho nên mới đến đây trợ giúp Âu Dương Ngọc Phong, như vậy bây giờ bọn họ đã hoàn toàn bị tham lam cùng khu động trong lòng mình.

Câu nói kia người chết vì tiền chết vì thức ăn, mặc kệ là ở đâu cũng có thể đặt ở lúc này cũng là hoàn toàn chính xác. Đối với những đệ tử chân truyền cao cao tại thượng này mà nói, có cái gì hấp dẫn so với tấn thăng thành đệ tử hạch tâm càng lớn hơn so với hấp dẫn.

Ra tay không chỉ có mười một đệ tử chân truyền và Triệu Dương kia hẳn càng khát vọng long huyết hơn so với những người khác. Trước đó không lâu bị khuất nhục trong Huyền Âm điện kia khiến hắn cực kỳ phẫn nộ, tài nghệ không bằng người khác hẳn cũng không cách nào tự mình trả thù Ngô Khí nhưng hiện tại nếu có thể đạt được phần long huyết kia...

Triệu Dương cảm giác máu của mình sắp bốc cháy cùng mười một người khác, giữa răng môi nhai mạnh ra một cái.

Giết!

Hơn mười đạo khí thể so với trước đó khủng bố hơn nhiều, đồng thời xuất hiện hơn mười bóng người mơ hồ, ngay sau một khắc xuất hiện ở chung quanh Ma Huyết Giao.

Hơn mười đạo khí thể vừa xuất hiện lập tức khiến công kích của Ma Huyết Giao ngưng trệ một chút chính là lúc này. Khiến cho Âu Dương Ngọc Phong thở phào một hơi, thân thể xoay chuyển, lập tức thoát ly chiến trường.

Chư vị sư đệ nhanh chóng chém giết tên nghiệt súc này, chỉ cần tính mạng không làm tổn thương loại nghiệt súc trong nội đan này một chút cũng không quan trọng. Đợi đến máu rồng, những người chúng ta chia đều ra cho Âu Dương Ngọc Phong ta thề với danh nghĩa sư tôn, tuyệt không đổi ý.

Lời này của Âu Dương Ngọc Phong đối với Ma Huyết Giao mà nói, quả thực chính là một tấm bùa đòi mạng. Bởi vì đối với mười tên đệ tử chân truyền kia mà nói, Long Huyết Nhị có lợi ích gì so với lời hứa hẹn lúc này đều hữu dụng. Nhất là câu cuối cùng của Âu Dương Ngọc Phong nghe được, hắn lấy danh nghĩa sư tôn mình ra thề rằng mọi người vốn còn có một chút lo lắng cũng tan thành mây khói.

Mười mấy người động thủ, mười mấy người Ma Huyết Giao trong con mắt đỏ ngầu đã là Nhất giai Thiên Đế, dưới cái nhìn

của bọn họ đã để cho bọn họ một bước lên trời tấn thẳng đệ tử hạch tâm. Xem bộ dáng của bọn họ hôm nay, chỉ sợ đã có không ít người động tâm tư chỉ là không đến thời cơ, cũng không dám trắng trợn ra tay mà thôi.

Đặc biệt là tất cả mọi người ở Thiên Ma Điện đều biết rõ sự tôn của Âu Dương Ngọc Phong là tồn tại khủng bố cỡ nào, nếu bọn họ nổi lên tâm tư xấu xa muốn giết người đoạt bảo tuyệt đối không thể gạt được sự tôn của Âu Dương Ngọc Phong, đến lúc đó không ai có thể bảo vệ tính mạng bọn họ được trừ phi tông chủ Thiên Ma Tông tự mình mở miệng nói ra rằng mình đường đường là tông chủ đệ nhất tông Ma đạo, sẽ vì mấy đệ tử chân truyền của đồng môn mình mở miệng sao.

Lúc trước có một phần kiêng kỵ trong lòng cho nên không dám ra tay, nhưng hiện tại lời nói của Âu Dương Ngọc Phong chẳng khác gì nói cho bọn họ biết sau khi ra tay giết Ma Huyết Giao, bọn họ cũng có phần đoạt được long huyết. Chỗ tốt như vậy hứa hẹn rằng không có một ai có thể không động tâm.

Đạo Khí Đoạn Phong câu sát.

Tam Mô Lục Hồn Dao giết chết.

Thần thông của Hoang Cổ Đảo Hải Ma Chương

Huyền ảnh vạn kiếm giết chết.

Tru Tâm Trảo Sát.

【

Hơn một nửa mấy người Hóa Thần sơ kỳ lúc này đã ra tay toàn lực. Chỉ cần nhìn phiến hư không bị đánh cho vỡ vụn là có thể biết được. Rất nhiều đạo khí cùng thần thông Hoang Cổ cùng nhau oanh tạc ra một mảnh hư không uy lực căn bản không phải là hư không mục nát có thể thừa nhận lập tức thấy từng đạo khe hở u ám dưới phạm vi mấy trăm trượng bị phá toái tràn ra ngoài, cuốn lấy Ma Huyết Giao gào thét thê lương không gì sánh được muốn đem nó kéo vào trong vết nứt hư không kia.

Con bò sát chính là bò sát trùng vĩnh viễn không có khả năng trở về là đối thủ của thợ săn như ta nếu đã đem nội đan nhả ra,

vậy thì không nên thu lại còn có long huyết bên trong đều cho ta a ha ha.

Trong lúc Ma Huyết Giao kia không ngừng gào thét sắc nhọn giấy dựa, thanh âm Âu Dương Ngọc Phong đột nhiên vang lên, ngay sau đó trong khu vực như Hỗn Độn tương kia, thân ảnh như hung viên kia hiện ra, trong miệng phát ra tiếng cười to càn rỡ, nhìn Ma Huyết Giao đang giấy dựa đều là trào phúng đến cực hạn, cánh tay nhô ra đúng là hướng về phía đầu lâu Ma Huyết Giao to như vậy.

Cánh tay vươn bỗng nhiên phồng lớn lên một vòng, nhìn dáng vẻ của Âu Dương Ngọc Phong lại là muốn lấy một cái bàn tay thật trực tiếp nắm lấy nội đan của Ma Huyết Giao kia.

Ngày thứ hai đến Chương sáu mươi ngàn này thì không phân biệt hai lần phát. Ừm tiểu lâu là một người lười, quy củ cũ đổi xong phiếu đập phá vé a, năm mới nhanh đến mức dùng vé đập chết tiểu lâu đi, hắc hắc không ngừng chúc các huynh đệ các lâu khác.

【

Bất luận tinh hoa trong cơ thể Yêu thú nào cũng là nội đan Ma Huyết Giao của bọn họ, mặc dù là yêu thú cổ dị chủng, nhưng nếu mất đi nội đan đương nhiên cũng có nghĩa là mất đi thành quả tu luyện ngàn năm, một đầu Yêu thú có thể so với nửa bước phản hư lại biến thành một đầu yêu thú phế vật dễ như trở bàn tay.

Từng tiếng gào thét thê lương từ trong cái miệng to như chậu máu của Ma Huyết Giao phát ra, phát ra từng vòng sóng âm chấn động, nhưng nó đã sắp bị kéo vào vòng xoáy hư không kia, bản thân khó bảo toàn được như thế nào có thừa lực đi thu hồi nội đan của mình.

Ha ha, là Âu Dương Ngọc Phong ta ai cũng không cướp được tới đây cho ta, đi cổ chiến kỹ hung viên hút lấy đi.

Trong mắt Ngũ quan Âu Dương Ngọc Phong điên cuồng cười to vắn vẹo dữ tợn là không cách nào che giấu sự tồn tại của mình. Vì đem viên nội đan hai màu đỏ đen kia giao nhau to nhỏ, hấn vậy mà lại lần nữa thi triển ra chiến kỹ cổ xưa kia, hơn nữa lúc này không phải là chiến đấu chém giết mà là vì muốn hút viên nội đan kia tới.

Ông hư không chấn động một cánh tay sung phù không biết bao nhiêu lần duỗi ra năm ngón tay trắng kiện chộp tới như là toàn bộ thiên địa đều ở trong đó muốn bị hút đi, mà ở phía sau Âu Dương Ngọc Phong không biết từ lúc nào xuất hiện lượng lớn khí tức hung sát cổ xưa của Hoang Man xuất hiện ngưng tụ thành một hư ảnh yêu thú to lớn. Cái đầu to lớn khoác lông cung dài, lưng mọc hung sát vô biên rõ ràng chính là một con cổ hung viên.

Trong giây lát Âu Dương Ngọc Phong không để ý đến một cái thân ảnh Ma Huyết Giao lóe lên ở cách đó không xa xuất hiện ở bên cạnh nội đan của đầu lâu hai màu đỏ đen, oánh một tiếng là Âu Dương Ngọc Phong kia, không chút chần chờ,

cánh tay đã sừng lên gấp mười lần chộp tới không chậm chút nào bắt lấy nội đan kia.

Một hơi cuối cùng, nội đan bị Âu Dương Ngọc Phong nắm trong tay bỗng nhiên chấn động mạnh một cái, lực lượng khổng lồ từ bên trong nội đan tuôn ra đánh vào trảo của Âu Dương Ngọc Phong. Mặc dù trảo đã hóa thành tồn tại giống như Cổ Hung Viên, nhưng lần này cũng làm cho bàn tay Âu Dương Ngọc Phong lập tức nứt da tróc thịt bong, máu tươi đỏ thẫm phun tung toé ra.

Vù vù vù vù.

Có thứ nhất là thứ hai cái thứ tư, thứ ba hay thứ ba. Chấn động liên tục từ nội đan kia truyền đến thanh thể kinh khủng, mặc dù đại bộ phận lực lượng đều bị móng vuốt của Âu Dương Ngọc Phong chiếu vào nhưng chỉ được lực lượng từ kẽ ngón tay của hắn để lộ ra. Trong không trung tán dật cũng lập tức truyền thừa tiếng vang âm âm có thể thấy được nội đan kia rung động lắc lư sẽ có bao nhiêu lực lượng mạnh mẽ.

Lần đầu tiên móng vuốt của Âu Dương Ngọc Phong rung động da thịt bong tróc ra; năm ngón tay thứ hai bị đứt gãy; nửa bàn tay thứ ba bị chấn vỡ; bàn tay thứ tư của Âu Dương Ngọc Phong toàn bộ bị chấn vỡ.

Hừ.

Nếu đổi lại là người khác đã sớm bị một màn này dọa cho sợ bỏ chạy. Nhưng mà Âu Dương Ngọc Phong dường như đã sớm biết sẽ có một màn này, không kinh ngạc chút nào. Không quản đến bàn tay đã vỡ vụn của mình. Một cánh tay khác lập tức vắt ngang đến năm ngón tay chộp lấy nội đan của Ma Huyết Giao, còn chưa kịp đào tẩu đã rơi vào trong một bàn tay khác của Âu Dương Ngọc Phong.

Dù sao ông cũng là tâm niệm nội đan Huyết Giao của mình lưu lại trong đó có không ít lực khống chế, trước khi nội đan của Ma Huyết Giao rung động lắc lư trực tiếp làm vỡ nát bàn tay Âu Dương Ngọc Phong. Nhưng lúc này đây mặt mũi Âu Dương Ngọc Phong tràn đầy trào phúng, điên cuồng mở miệng nói: nghiệt súc, nhìn ngươi còn có bao nhiêu nội lực nội

đạn rơi vào trong tay Âu Dương Ngọc Phong ta còn có thể chạy thoát.

Trong lúc nói chuyện, bàn tay Âu Dương Ngọc Phong hoàn toàn không giữ lại chút nào, đem viên nội đan kia hút lại. Từng sợi khí tức hung thần Hoang Man kia quán quanh mà nguyên bản lại muốn chấn động ra lực lượng nội đan cực lớn, tựa hồ đã kiệt lực đánh ra lực lượng kia chỉ là làm cho bàn tay Âu Dương Ngọc Phong bất ổn một chút không thể lay động.

Tiếng rống vang lên.

Cảm ứng được liên hệ giữa mình và nội đan rốt cuộc hoàn toàn bị gián đoạn, Ma Huyết Giao trước sau bị đánh lén trọng thương, hiện giờ ngay cả nội đan của mình cũng mất đi kiếp nạn của Ma Huyết Giao lần này quả thực là cực kỳ nặng nề. Nhất là Âu Dương Ngọc Phong biết được mình không cách nào thuận hóa được con Ma Huyết Giao này trở thành sủng vật đã sớm tồn tại tâm tư chém tận giết tuyệt.

Nội đan của Ma Huyết Giao vô lực phản kháng đã rơi vào trong tay Âu Dương Ngọc Phong. Thần niệm đảo qua nội đan Hắc Hồng trong lòng bàn tay, một khắc sau, Âu Dương Ngọc Phong tựa hồ phát hiện khuôn mặt mình như phát hiện thứ mình muốn hiện ra một vòng mừng như điên, đồng thời hiện lên trong mắt hắn còn có sát khí tàn nhẫn.

Chư vị sư đệ Long huyết ở trong nội đan, đầu bò trùng này không có tác dụng để tránh xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn chém giết a, dù sao cũng là một đầu giao long gân giao long di chủng. Hết thảy đều thuộc về chư vị sư đệ ta Âu Dương Ngọc Phong chỉ cần một phần long huyết là đủ rồi.

Mấy câu nói này phun ra lập tức trở thành tử hình của Ma Huyết Giao, lời tuyên án của Ngôn Long Huyết đã rất lớn không thể cự tuyệt được tài liệu có thêm một đầu yêu thú cổ quái hôm nay tự nhiên cũng là trân quý vô cùng. Bọn họ tuy là đệ tử chân truyền nhưng có chỗ tốt như vậy ai cũng sẽ không cự tuyệt.

Sát khí thân thể giết mười mấy người lại lần nữa lạnh thấu xương, muốn hướng về phía Ma Huyết Giao đã trọng thương

sắp chết ra tay lần nữa lấy thủ đoạn bọn họ vây công lần nữa, nếu như lại thêm một vòng Ma Huyết Giao nữa chỉ sợ hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Tựa hồ cũng cảm ứng được đại hạn của mình đến Ma Huyết Giao miệng phát ra tiếng rống đột nhiên trở nên thê lương, thanh âm lọt vào tai, bi phần không cam lòng như đại dương. Đã từng có lúc nào Ma Huyết Giao của nó tại đại lục đệ nhất thí luyện này cũng là tồn tại bá chủ tuyệt đối, nhưng vào lúc này lại sắp rơi vào kết cục vô cùng thê thảm.

Một tiếng rống kinh thiên đồng thời từ trong miệng Ma Huyết Giao xuất hiện đồng thời từ một đôi mắt huyết hồng sắc của Ma Huyết Giao dựng thẳng lên, trong hai hàng huyết giao huyết huyết chảy ra đến chói mắt kinh hãi.

Vừa thấy Ma Huyết Giao chảy ra hai hàng huyết lệ, trong lòng mười mấy đệ tử chân truyền lập tức cảm thấy một loại dự cảm không ổn phát sinh chuyện gì sắp xảy ra. Đáng tiếc những người này đều bị tham lam chiếm cứ tâm thần mặc dù có dự cảm không ổn nhưng cũng chỉ là động tác chậm một chút không có người nào lui lại.

Ngay lúc này chuyện ngoài ý muốn phát sinh vẫn là con Ma Huyết Giao kia tựa hồ như hồi quang phản chiếu từ thân nó, từng đạo quang mang đỏ thẫm đến chói mắt bạo liệt ra trăm trượng, thân thể mạnh mẽ uốn éo, giãy giụa từ trong vòng xoáy hư không ra ngoài. Sau đó đuôi giảo vũ mạnh một cái, đem vòng xoáy kia đánh tan đi.

Vừa ra khỏi vòng xoáy hư không Ma Huyết Giao tựa hồ không muốn lãng phí sự xuất hiện của mình, lực lượng không hiểu sao lại không xông qua tìm cừu nhân số một Âu Dương Ngọc Phong chém giết, mà là một đôi mắt đỏ gắt gao nhìn chằm chằm vào đôi miệng lớn dính máu của Âu Dương Ngọc Phong.

Trên đầu của nó có một cái lỗ lớn màu đỏ trắng xen lẫn trong đó là não tương lúc trước bị Âu Dương Ngọc Phong đập ra cùng máu tươi hỗn tạp cùng một chỗ, cực kỳ thê thảm.

Biến hóa vù vù chính là chỗ lỗ thủng lớn kia bỗng nhiên có huyết quang vô cùng chói mắt ngưng tụ cơ hồ trong nháy mắt. Những huyết quang này ngưng tụ ra một cái hư ảnh chỉ cao một trượng chậm rãi hiện ra.

Đó là hư ảnh một sinh vật kỳ dị cao hơn trượng nửa người dưới là giao thân có lân có đuôi, thậm chí còn có một đôi lợi trảo, nhưng nửa người của nó lại là hình người, tóc rối tung xõa xuống bộ ngực hở sữa, làn da đẹp đẽ bao phủ huyết hồng giống như trẻ con sơ sinh, cái đầu kia cũng là một nữ tử bộ dáng ngũ quan sinh xinh đẹp nhưng lại có một đôi kiếm mi dựng thẳng ánh mắt đầy cừ hận nhìn vào bên trong kiếm nhãn, mà thân nàng tán phát ra khí thể hung ác khát máu, một chút cảm tình thuộc về nhân loại cũng không có.

Hư ảnh sinh vật chui ra từ trong đầu Ma Huyết Giao kia vậy mà không phải một nam tử mà là một nữ tử nửa người nửa Giao.

Những người ở đây đều là đệ tử chân truyền của chín tòa truyền tộc nhất Thiên Ma Điện – Thiên Ma Điện, kiến thức rộng rãi không cần nói nhiều, nhưng lúc này cũng bị rung động một cái bọn họ có thể đoán ra. Trước mắt hư ảnh nửa người nửa người nửa Giao này rõ ràng chính là nguyên thần hiện hóa của Ma Huyết Giao chỉ là bọn họ không nghĩ tới sau một ngày chém giết với bọn họ, ma huyết giao lại là một đầu giao.

Cảnh giới Nguyên Anh trong cơ thể tu sĩ nhân loại trọng yếu nhất chính là Nguyên Anh. Nhưng nếu tiến vào Hóa Thần sẽ bắt đầu chân chính lột xác, bắt đầu ngưng tụ nguyên thần của mình, có triệu một ngày nếu có thể trở thành phản hư tu sĩ, liền có thể thoát khỏi nguyên thần của mình ngưng tụ ra.

điều dụng không giống với nguyên anh, có thể nói Vô Song có thể thoát ly ngao du chân trời, thậm chí có thể tu luyện rất nhiều thần thông cường đại tại thời điểm Hóa Thần cảnh giới cũng không thể tu luyện, cũng có thể ngự sử đạo khí chém giết uy lực tăng vọt ít nhất mười mấy lần, thậm chí trăm lần. Có thể nói như vậy, nếu một trăm tu sĩ Nguyên Anh cùng nhau vây công một tu sĩ Hóa Thần có lẽ có thể thắng được. Nhưng

nếu một trăm tu sĩ Hóa Thần vây công một tu sĩ Phản Hư kỳ, chỉ sợ cuối cùng chết đi sẽ là một trăm tu sĩ Hóa Thần kia.

Ma Huyết Giao là cảnh giới nửa bước phản hư lại là ảo diệu dụng của một đầu yêu thú nguyên thần không cách nào hoàn toàn phát huy ra được, lại bị Âu Dương Ngọc Phong trước sau đánh lén trọng thương, hôm nay ngay cả nội đan cũng không còn bắt đắc dĩ đành phải thả nguyên thần của mình ra.

Nó có thể cảm ứng được thân thể của nó bị thương rất quan trọng, có lẽ có thể tìm một chỗ yên tĩnh để tu dưỡng có lẽ sẽ khỏi hẳn. Nhưng hiện tại mười mấy tu sĩ Hóa Thần nhìn chăm chăm vào nó, căn bản không cho phép nó ẩn giấu chữa thương. Lúc này hiện hóa nguyên thần đương nhiên không phải là vì tự bảo vệ mình mà là vì liều mạng một kích cuối cùng. Nguyên thần của nó chỉ là công dụng vừa mới cô đọng có thể phát huy, chỉ có một loại là khi triển khai ra trạng thái không cách nào thi triển ra thiên phú thần thông.

Huyết hồng trong con người dựng thẳng đang phun trào là cừu hận giống như đại dương mênh mông đang gất gao rơi vào loại ánh mắt điên cuồng của Âu Dương Ngọc Phong, ngay cả Âu Dương Ngọc Phong trấn định trong lòng cũng lập tức phanh phanh nhảy lên một loại dự cảm cực kỳ không ổn hầu như không ngăn được.

Không tốt cho nghiệt súc này muốn liều mạng đi mau.

Động tác thoát thân của Âu Dương Ngọc Phong nhanh hơn so với hắn nói, cưỡng ép thu hồi nội đan trong lòng bàn tay, Âu Dương Ngọc Phong quay người bỏ chạy về phía xa.

Động tác chạy trốn của hắn nhanh nhất những người khác mặc dù chậm một nhịp nhưng sau khi được nhắc nhở lập tức đều tỉnh giấc. Một yêu thú nửa bước phản kích gần chết, ý vị tất cả mọi người đều cảm thấy tâm thần của mình hoàn toàn không thể ngăn chặn được kinh hoàng trong nháy mắt sinh ra một thân mồ hôi lạnh.

Một đám mười mấy người nhao nhao bắt đầu chạy trốn khỏi đám người kinh hoàng nhất trong đó không ai hơn Triệu Dương trước đó bị Âu Dương Ngọc Phong hứa hẹn trong lời

nói cổ động muốn nhân lúc cháy nhà đi cướp một ít tài liệu Ma Huyết Giao thân nhiều hơn một ít. Điều này cũng dẫn đến việc hấn cách Ma Huyết Giao gần nhất nếu như Ma Huyết Giao thật sự liều mạng đứng mũi chịu sào đương đầu đương nhiên chính là Triệu Dương.

ti tiện. Nhân loại hèn hạ đều muốn.

Lời nói vô cùng cay đắng từ hư ảnh nữ tử nửa người nửa Giao đầu Ma Huyết Giao cao lớn kia phun ra trong miệng. Mỗi lần phun ra một cái, huyết quang trên thân Ma Huyết Giao liền nồng đậm một phần. Nhưng nguyên thần thân thể của nàng đã quý dị mỏng manh một phần khuôn mặt cũng mơ hồ chia ra một phần nhưng là hung sát khí thể mặt mũi lại không thấy chút nào ngược lại ngược lại điên cuồng tăng vọt lên.

Chẳng biết từ lúc nào, trong khu vực rộng lớn trên không trung kia có một loại khí tức vô cùng quý dị bao trùm khu vực này. Bất luận kẻ nào kể cả Âu Dương Ngọc Phong đều ở bên trong khu vực này không có người nào chạy ra.

Sau khi ba cái cuối cùng phun ra, hư ảnh nguyên thần của Ma Huyết Giao bỗng nhiên bắt đầu phun ra một ít âm thanh cổ quái khó hiểu vô cùng, làm cho người ta chỉ nghe tiếng thứ nhất liền cảm giác đầu tiên cảm thấy đầu vầng mắt hoa tâm thần hỗn loạn, không cách nào khống chế được.

A. Đây là cái quỷ gì vậy, dừng lại.

A, thân thể của ta không cách nào khống chế.

Đây là cái gì?

Chuyện gì xảy ra trong cơ thể của ta vậy, hoàn toàn không khống chế được bản thân mình.

【

Thanh âm thô lương cổ xưa từ trong miệng hư ảnh nguyên thần Ma Huyết Giao phun ra, từng tiếng âm thanh vô cùng gian nan chui vào trong tai tất cả mọi người. Ai cũng không thể lý giải ý tứ của bất kỳ âm tiết nào trong đó, bọn họ cũng không thể lý giải bởi vì tiếng chú ngữ thứ nhất chui vào trong

tai bọn họ liền phát sinh biến hóa làm cho bọn họ vô cùng khủng bố.

Tâm thần hỗn loạn không cách nào khống chế được thân thể của mình, động tác vốn là bỏ chạy toàn bộ ngừng lại, một đám đều bảo trì tư thế vô cùng quái dị, ngưng trệ ở không trung nhìn lại cực kỳ buồn cười.

Nhưng mười đệ tử chân truyền này lại không có một tiếng cười nào, bởi vì biến hóa càng đáng sợ hơn đang đến.

Ông ông ông.

Trong miệng hư ảnh nữ tử nửa người nửa Giao kia, vẫn còn không ngừng phun ra từng tiếng chú ngữ, phun ra từ bờ môi huyết hồng mỏng manh kia. Nhưng rơi vào trong tai tất cả mọi người, lại không có gì chỉ là từng tiếng rung động giống như trong nháy mắt, bên trong đầu bọn họ xuất hiện một vọn con ruồi bọ bắt đầu hung hăng tra tấn tâm thần bọn họ.

So sánh với thảm tượng tâm thần của mình càng khiến bọn họ sợ hãi hơn lại là bên trong thân thể mình đang phát sinh biến hóa.

Toàn bộ huyết dịch thiêu đốt thân thể bọn họ đều bắt đầu sôi trào lên như vậy mỗi một người đều như thế toàn bộ mạch máu nhỏ bé hoặc thô to kia đều đang sôi trào thiêu đốt. Điều này làm cho mười mấy người bọn họ trong nháy mắt cả người liền trở nên đỏ rực như từng con tôm lớn.

Từng luồng cảm giác nóng rực kia vọt tới chân thật nói cho bọn họ đây không phải là ảo giác mà là chuyện xảy ra vô cùng chân thật. Máu của bọn họ thật sự sau khi thiêu đốt hóa thành từng sợi huyết khí bay lên tiêu tán trực tiếp từ trong mạch máu trong cơ thể bọn họ bốc hơi lên.

Tốc độ biến hóa này quá nhanh, bọn họ căn bản không kịp ngăn cản bọn họ cho dù bọn họ có lòng muốn ngăn cản, nhưng giờ phút này tâm thần bọn họ đều bị nguyên thần Ma Huyết Giao kia phun ra chú ngữ quỷ dị tra tấn, căn bản không cách nào ngưng tụ ra cũng không cách nào khống chế được thân thể của mình làm ra động tác chỉ là trợn mắt một chút.

Ngoại lệ duy nhất chỉ có ở bên cạnh khu vực quỷ dị này Âu Dương Ngọc Phong. Hắn phát hiện được có điểm không đúng đầu tiên cũng có thể chạy trốn, nhưng tốc độ của hắn vẫn như cũ không đủ Ma Huyết Giao Nguyên Thần, tốc độ chạy trốn nhanh chỉ là chạy trốn tới chỗ biên giới cũng không có chạy ra khỏi khu vực ngàn dặm kia.

Nhưng dường như hắn đã sớm chuẩn bị, không giống những người khác Âu Dương Ngọc Phong lúc này, không phải là đứng xếp bằng ở trong hư không kia, mà là ngồi xếp bằng ở đó, thân hình không ngừng rung động lắc lư rất nhỏ, hai mắt đóng chặt tựa hồ cũng đang cố nén một loại đau đớn đáng sợ nào đó, mà trước người hắn nổi lơ lửng một cái gương như một vật hình dáng rỉ sét cổ xưa, loang lổ như vừa mới từ trong bùn đất đào lên vậy.

Nhưng dường như cũng chính vì tấm gương này, mặc dù tình cảnh Âu Dương Ngọc Phong cũng không tốt, nhưng so sánh với những người khác thì hắn có thể nói là không thể tốt hơn.

Trong miệng hư ảnh nguyên thần Ma Huyết Giao phun ra từng tiếng chú ngữ quỷ dị rơi vào trong tai Âu Dương Ngọc Phong tra tấn tâm thần hắn, nhưng cỗ lực lượng quỷ dị trong chú ngữ có thể làm máu huyết toàn thân người đều sôi trào thiêu đốt lực lượng lại bị tấm gương kia ngăn trở không chút nào tiến vào trong cơ thể Âu Dương Ngọc Phong.

Tràng diện quỷ dị này cũng không có duy trì quá lâu bởi vì Ma Huyết Giao đâu có bị hư ảnh nguyên thần nữ tử hơn nửa người nửa giao đầu lâu kia từ khi xuất hiện liền tiêu tán lấy tốc độ mất thường có thể thấy được, lấy nguyên thần trạng thái nguyên thần thi triển thần thông không cách nào trở về thể nội, không cách nào bổ sung bất cứ cái gì. Sau mỗi một hơi thở nguyên thần của nó liền tiêu tán hơn phân nửa hơi thở, nửa người dưới của nó hầu như đã hoàn toàn tiêu tán.

Nữ tử nửa người là cực kỳ diễm lệ nhưng mặt này lại không có một chút khí tức cương mãnh nào, chỉ có vô tận khí tức hung sát cùng đại dương cừu hận phát ra, nhiếp hồn người.

Vận mệnh nửa người dưới của nó cũng không tránh được vận mệnh tiêu tán, nó tựa hồ đã lâm vào trong chấp niệm hoàn

toàn không dừng lại được. Mặc dù nó đã không cảm ứng được sinh cơ trong cơ thể mười đệ tử chân truyền kia, nhưng nó vẫn không có ý dừng lại một chút nào, một đôi mắt dựng thẳng màu đỏ máu từ đầu đến cuối đều nhìn chăm chăm vào Âu Dương Ngọc Phong ở phía xa.

Thế nhưng tám gương kia.

Ánh mắt không cam lòng phần nộ cừ hận tuyệt vọng của nó chớp động từng chút một thời gian trôi qua đối với Ma Huyết Giao mà nói, mỗi một hơi thở đều mang ý nghĩa ít nhất trăm năm khổ tu biến thành hư vô, đồng thời biến mất còn có sinh cơ của nó. Nhưng không có bất kỳ biện pháp nào đây đã là thủ đoạn cuối cùng của nó. Thân ảnh ngồi xếp bằng kia hoàn toàn không bị ảnh hưởng, mặc dù tâm thần bị tra tấn, nhưng sinh cơ trên thân nó vẫn là như cũ tràn đầy cùng mười mấy người khác hoàn toàn không giống nhau.

Rốt cuộc sau hơn mười hơi thở, hư ảnh nữ tử cực kỳ yêu diễm kia dựng thẳng đôi mắt màu máu, rốt cuộc tắt cả ánh sáng trong đó đều dần dần tắt đi. Trong vô thanh vô tức hư ảnh nguyên thần của nó tiêu tán, nhưng không triệt để biến mất mà là hóa thành vô cùng vô tận oán khí bao phủ ở bên trong thân thể của nó.

Lúc này, chú ngữ quỷ dị đáng sợ biến mất, không trung lần nữa khôi phục lại sự yên tĩnh, tất cả đều an tĩnh trở lại.

Vù vù

Hai mắt Âu Dương Ngọc Phong mở ra chữ một mỗi dày đặc trong đó, đồng thời cũng có sự sợ hãi lúc này, hẳn có thể tỉnh lại cũng mang ý nghĩa hẳn may mắn tránh được một kiếp. Chậm rãi đứng dậy, lúc này hẳn phát hiện thân thể của mình đã hoàn toàn ướt đầm mồ hôi, cả người giống như từ trong nước chui ra ngoài ướt đầm.

Âu Dương Ngọc Phong dị thường tự nhiên tỉnh lại đầu tiên, lúc này hai mắt liên quét về phía xa xa nơi thân thể Ma Huyết Giao trăm trượng kia đang bị huyết quang bao vây trôi nổi trên không trung như vật sống. Nhưng trong cảm ứng của hắn, đó chỉ là một cỗ thi thể mà thôi, bên trong một chút sinh cơ cũng

không có một chút nào so sánh với cổ dị chủng Yêu thú Ma Huyết Giao nửa bước phản hư đều đã chết rồi.

Cảm ứng được tình huống này – thích thú lập tức hiện lên trên mặt Âu Dương Ngọc Phong cũng chính là lúc này ánh mắt của hắn mới có thời gian quét về phía những người khác.

Hơn một nửa số đệ tử chân truyền Hóa Thần sơ kỳ đều là đệ tử có uy danh hiển hách ở Hóa Thần trung kỳ. Nhưng mười mấy người bọn họ lại đều biến thành một loại trạng thái quỷ dị vô cùng. Mỗi người đều lấy tư thế quỷ dị đứng trên không trung nhìn đáng vẻ rõ ràng chính là tư thế bọn họ lúc bỏ chạy.

Tuy rằng thân thể mười mấy người không có một chút vết thương nào nhưng thân thể bọn họ lại biến thành bộ dáng cực kỳ đáng sợ. Da thịt da lông lộ ra bên ngoài tất cả đều giống như mất đi tất cả lượng nước khô quắt nếp nhăn trải rộng giống như vỏ cây già dán sát vào cùng một chỗ với xương cốt máu thịt trong cơ thể bọn họ.

Hơn nữa rất đáng sợ chính là da dẻ của bọn họ đều hiện ra một màu trắng bệch giống như một tia máu trong đó không có mất đi.

Dù là Âu Dương Ngọc Phong đã sớm có chuẩn bị trong lòng, lúc này cũng bị dọa cho hết hồn, hoàn toàn không thể tin được cảnh tượng trong mắt mình là ai, cũng sẽ không tin tưởng mười mấy tu sĩ Hóa Thần ở trong vô thanh vô tức biến thành bộ dáng như vậy.

Đây là lời sư tôn nói. Nhiên Huyết chú.

Ánh mắt Âu Dương Ngọc Phong có chút ngơ ngác đứng ở không trung, trong mắt mười mấy sư đệ đồng diện tuần tra dò xét đều là vẻ rung động.

Lúc này hắn nhớ lại trước khi hắn tiến vào đại lục thí luyện, sư tôn của hắn đặc biệt tìm được một ít thứ muốn đặc biệt chú ý khi đối phó với Ma Huyết Giao, còn đặc biệt giao cho hắn một thứ bảo vệ tính mạng không cần phải nói cũng biết là tấm gương cổ xưa hắn lấy ra, trôi lơ lửng trước người hắn.

Nếu trong miệng sư tôn hắn Ma Huyết Giao đã ngưng tụ ra nguyên thần thì có thể thi triển ra một loại thần thông thiên

phú vô cùng kinh khủng: Nhiên Huyết Chú, đây là thiên phú thần thông thuộc về Ma Huyết Giao, hơn nữa chỉ có Ma Huyết Giao sắp tiến vào thời kỳ thành niên hoặc là đã thành niên trạng thái nguyên thần của mình mới có thể thi triển ra được, hơn nữa loại thiên phú thần thông này vừa thi triển ra thì chính bản thân Ma Huyết Giao cũng sẽ bị tổn thương nghiêm trọng, đó là loại thần thông tự hại địch một ngàn người đáng sợ.

Thần thông Nhiên Huyết chú tên như ý nghĩa là nhằm vào huyết dịch trong cơ thể sinh linh. Ngoại trừ một số sinh linh đặc biệt, hầu như toàn bộ sinh linh bao gồm thực vật ở trong cơ thể đều tồn tại huyết dịch, cũng là một loại tồn tại duy trì sinh linh sống sót. Mà uy lực của Nhiên Huyết chú chính là làm cho tất cả huyết dịch trong cơ thể sinh linh nghe được chú ngữ kia đều tự động cháy lên, trực tiếp bốc hơi thành hư vô.

Như mười đệ tử chân truyền vừa rồi, ngoại trừ Âu Dương Ngọc Phong đã sớm phòng bị, những người khác đều cháy hết huyết dịch trong cơ thể trong hơn mười hơi thở, tất cả đều bốc hơi thành hư vô cũng là vì hiện tại thân thể bọn họ mới biến thành bộ dáng quỷ đáng sợ như vậy.

Vốn còn có chút không tin những lời sư tôn nói hiện tại, nhưng sau khi nhìn thấy một màn này, Âu Dương Ngọc Phong cũng không thể không thu hồi sự hoài nghi trong lòng, nghĩ mà sợ cũng là từng đợt vọt tới. Âm thầm may mắn vì trước khi hấn tiến vào, sư tôn đã đặc biệt đem đạo khí trung phẩm: chỉ sợ Ngự Thần Kính ban cho hấn hiện tại cũng là tất cả huyết dịch trong cơ thể hấn đều bốc hơi biến thành một bộ thây khô.

Hôm nay trên không trung, ngoại trừ Âu Dương Ngọc Phong cũng chỉ còn lại một cỗ thi thể Ma Huyết Giao, còn có hơn mười cỗ thây khô.

Tất cả huyết dịch mất đi trong cơ thể cơ hồ là trong nháy mắt mười đệ tử chân truyền mất đi tất cả sinh cơ biến thành thi thể căn bản không cách nào làm bốc hơi tất cả linh đan diệu dược cứu vớt máu huyết, đều không có tác dụng gì có thể nói thân thể bọn họ trong một sát na đó đã chết rồi.

Thân thể chết đi trong nháy mắt tạo thành một hậu quả đáng sợ, đó là Nguyên Anh của mười mấy người bọn họ cũng bị

phong bế trong thân thể của mình không cách nào đi ra. Đã biến thành thây khô tồn tại liên giống như từng bộ từng bộ tu lao nhót Nguyên Anh cùng tâm thần bọn họ vào trong đó.

Nói cách khác, tâm thần của bọn họ kỳ thật vẫn còn tồn tại một chút sự tỉnh về Nguyên Anh của bọn họ, nhưng Nguyên Anh không có lực lượng thân thể duy trì cho bọn họ căn bản không cách nào động đậy tâm thần, cũng không cách nào truyền một ít ý niệm ra ngoài mà chỉ là chuyện khác không làm được.

Âu Dương Ngọc Phong tự nhiên cũng biết lúc này mười mấy sư đệ đồng điện gồm cả đệ tử chân truyền Triệu Dương của Huyền Âm điện. Lúc này trạng thái nào cũng ổn định tâm thần của mình, bắt đầu đánh giá từng người một, xem ra mặt mũi của hắn dần dần hiện lên thân – chỉ sợ sẽ không có ai nghĩ trong lòng hắn là ý niệm tốt.

Mặc dù chư vị sư đệ biến thành bộ dáng quỷ quái này nhưng nếu sư huynh không đoán sai, các người có lẽ cũng có thể truyền lại một chút suy nghĩ. Hiện tại cũng không nói một lời nào, chẳng lẽ các vị sư đệ đặc biệt thích trạng thái này, không muốn để sư huynh cứu các người một chút.

Lời nói tràn ngập ý vị trêu tức từ trong miệng Âu Dương Ngọc Phong vang lên ở trong tai mười mấy người biết được không cách nào giấu giếm được sức mạnh của những người này lập tức liền có hồi đáp.

Âu Dương sư huynh người, muốn như thế nào?

Một người trong đó trả lời, nghe giọng nói của hắn rõ ràng đã đoán được Âu Dương Ngọc Phong lúc này chỉ sợ sẽ không có phương pháp gì tốt đối đãi với hơn mười người bọn họ.

Âu Dương Ngọc Phong nghe xong, trong đầu cũng dùng ý niệm trả lời, vào lúc này một thanh âm tràn ngập ý vị giễu cợt vang lên.

Hôm nay chỉ có một đại chương này bổ sung ngày mai.

Một, hai, hai, ba...

Điều này cũng không nhìn ra sao, Âu Dương đại sư huynh của các người đương nhiên là muốn triệt để giải thoát thống khổ của chư vị.

Đột ngột dị thường, trong bầu trời đã trở nên yên tĩnh này, một thanh âm bỗng nhiên xuất hiện, một tia trầm thấp khàn khàn, nhưng trong lời nói có ý trêu tức, ai cũng nghe ra được.

Trong rất nhiều người ở đây, nếu nói ai nghe được thanh âm này kinh hoàng nhất, ngoại trừ Âu Dương Ngọc Phong bị dọa giật nảy mình, chỉ có một cỗ cây khô ở trong góc, Triệu Dương.

Ngay khi âm thanh này vừa phát ra, ở một khu vực trên không trung, trong một khu vực hư không, một bóng người vô thanh vô tức xuất hiện. Quả thật là một chút dấu hiệu cũng không có, Ngô Khí hoàn toàn là xuất hiện từ hư không, bất quá ở đây, lúc này có thể nhìn thấy hắn, cũng chỉ có thể nhìn thấy Âu Dương Ngọc Phong còn là người sống.

Địa phương trăm trượng, Ngô Khí xuất hiện, cách chỗ Âu Dương Ngọc Phong đứng, chính là trăm trượng. Ngô Khí giống như cố ý, khoảng cách trăm trượng này là cự ly miễn cưỡng vô cùng, nếu là địa phương xuất hiện của Ngô Khí, chỉ sợ Âu Dương Ngọc Phong ngay cả nói cũng không nói một câu, trực tiếp ra tay với Ngô Khí.

Hắn đường đường là đại sư huynh của Thiên Ma điện, đứng đầu tất cả đệ tử chân truyền, bị người vô thanh vô tức xuất hiện trong phạm vi trăm trượng của mình, quả thực là chuyện không thể tưởng tượng. Nói cách khác, nếu Ngô Khí lòng có ác ý, xuất hiện đầu tiên không phải là trêu đùa, mà là trực tiếp ra tay đánh lén, vậy chẳng phải là hắn ngay cả phản ứng cũng không kịp sao.

Chỉ cần là cường giả, cũng sẽ không cho phép mình ở trong hoàn cảnh nguy hiểm như thế, mà Ngô Khí lựa chọn khoảng cách trăm trượng. Vừa vặn sẽ không làm cho Âu Dương Ngọc

Phong phần nộ đến trực tiếp ra tay. Nhưng cho dù như vậy, giờ phút này trong lòng Âu Dương Ngọc Phong cũng bỗng nhiên nổi lên sát ý, cực kỳ nồng đậm, uẩn hàm trong ánh mắt, gập đầu hướng Ngô vút bỏ.

Nhưng trên mặt lại có nụ cười xán lạn, hoàn toàn là dáng vẻ thân thiết của Đại sư huynh, nếu Ngô Khí không ở một bên xem không ít trò hay, nói không chừng thật đúng là sẽ bị hấn mê hoặc. Âu Dương Ngọc Phong liền nở nụ cười thân thiết này, mở miệng nói: Vị sư đệ này nhìn dáng vẻ giống như không phải là người của Thiên Ma điện ta. Lại là không biết là sư đệ của một điện kia.

Lúc này rõ ràng Âu Dương Ngọc Phong đã cực kỳ đề phòng Ngô Khí, còn động sát ý, nhưng trên mặt lại không nhìn ra chút nào, Ngô Khí nhìn cũng là trong lòng cảm thán. Người trước mắt quả là nhân vật cấp bậc kiêu hùng, ít nhất công phu nguy trang này, Ngô Khí tự nhận cũng không cách nào đạt tới loại hỏa hầu này.

Nếu là bình thường, đến lúc đó Ngô Khí có hứng thú luận bàn với vị Âu Dương đại sư huynh này một chút, bất quá hiện tại Ngô Khí ngay cả nói một câu cũng chệch phiên toái, trực tiếp vạch trần phong độ giả bộ của Âu Dương Ngọc Phong.

Âu Dương sư huynh, sư đệ Ngô Khí, chính là một đệ tử thượng đẳng Huyền Âm điện, sư huynh khách khí như vậy, lại là coi trọng ta. Sư huynh nếu muốn ngăn chặn miệng của sư đệ, không để cho sư đệ nói lung tung sau khi ra ngoài, cũng không cần như vậy, chỉ cần chia long huyết kia cho sư đệ chút nào là được rồi.

Trên mặt Ngô Khí bày ra một bộ cốt nhả, ngữ khí cực kỳ nhẹ nhàng, nghe sao, ai cũng sẽ không ngờ tới lời hấn nói ra, rõ ràng chính là một phen uy hiếp đòi lợi ích.

Âu Dương Ngọc Phong vốn nụ cười xán lạn vô cùng, sau khi Ngô Khí nói xong, lập tức thay đổi. Sát ý lạnh lẽo nổi lên, nhẹ lạnh thấu xương trong mắt hấn lập loè. Thanh âm từ trong miệng hấn nhả ra, nào còn có một tia thân thiết trước đó, đơn giản như giá rét tháng chạp, băng hàn thấu xương.

Ngô sư đệ. Lời này của người... có ý gì?

Khí tức trên thân Âu Dương Ngọc Phong bỗng nhiên trở nên vô cùng nguy hiểm, hai mắt hơi híp lại. Một đôi cánh tay sung vũ đến cực hạn không có ý định khôi phục nguyên trạng, từng tia khí tức hoang dã ngưng tụ, ở phía sau hắn, tựa hồ hư ảnh một con thượng cổ hung viên kia lại muốn hiển lộ ra.

Nhìn dáng vẻ của hắn, rõ ràng chính là đang đợi Ngô Khí, chỉ cần Ngô Khí nói ra một câu mạo phạm, hắn liền ra tay, trực tiếp chém giết Ngô Khí ngay tại chỗ. Chỉ cần thấy qua cảnh tượng Âu Dương Ngọc Phong và Ma Huyết Giao chém giết lúc trước mà không rơi xuống hạ phong, chỉ sợ sẽ không đi đắc tội với thủ đoạn hung sát của vị thần thông này, tâm tư càng hung ác hơn đệ tử chân truyền của Thiên Ma điện đại sư huynh.

Mấy canh giờ trước Ngô Khí đã đến đây, cũng đã nhìn hơn phân nửa quá trình bọn họ chém giết lúc trước, đối với thực lực đáng sợ của Âu Dương Ngọc Phong tự nhiên là biết rõ không gì sánh được. Bất quá lấy thủ đoạn của hắn, cũng lấy thủ đoạn của hắn., Cũng không e ngại chiến kỹ thượng cổ của Âu Dương Ngọc Phong, bất quá cuối cùng Âu Dương Ngọc Phong ngăn cản Ma Huyết Giao kia đốt huyết chú, thần thông này lại lấy ra một tấm gương cổ quái cấp bậc đạo khí trung phẩm, lại làm cho Ngô Khí sinh ra một tia kiêng kỵ.

Dù sao Âu Dương Ngọc Phong cũng là đại sư huynh của Thiên Ma Điện, là nhân vật thiên tài chân chính. Ngô Khí cho dù có kiêu ngạo đến đâu, cũng không cho rằng mình có thể dễ dàng giết chết người trước mắt. Huống hồ gã tận mắt nhìn thấy cảnh chém giết thảm thiết trước đó, có thể nói là nhìn thấy rõ ràng. Trong mắt gã, mười đệ tử chân truyền trước mắt này, sẽ rơi vào kết cục như vậy, rõ ràng đều là bị vị đại sư huynh này hãm hại.

Người có chiến lực mạnh mẽ không thể khinh thường thần thông, nhưng người có tâm tư ngoan độc lại càng cần phải cảnh giác.

Đôi mắt với sát ý lăm lăm trên người Âu Dương Ngọc Phong truyền đến, Ngô Khí chỉ cười nhạt một tiếng, không có chút ý

tứ đối đầu, chỉ là khẽ xoay người, ngón tay chỉ vào Triệu Dương đang ở trong góc. Trong miệng nói: Âu Dương sư huynh, chúng ta sáng suốt không nói chuyện mờ ám, sư đệ tới đây, là vì muốn giết một kẻ thù, giải quyết một tai hoạ ngầm nho nhỏ.

Ngô Khí nói xong câu này, nhưng không có dừng lại, mặc dù hấn kiêng kị Âu Dương Ngọc Phong, nhưng cũng không đến mức sợ hãi. Ngô Khí hấn vốn không cần hiện thân, mục đích hấn tới đây là để giải quyết phiền toái nhỏ này của Triệu Dương, nhưng lại không nghĩ tới ngoài ý muốn nhìn một hồi kịch., Sau khi vở kịch này kết thúc, Ngô Khí cũng coi trọng đồ vật bên trong, Âu Dương Ngọc Phong lấy được viên long huyết trong đan của Ma Huyết Giao kia, cho nên hấn mới biết Triệu Dương chết chắc rồi, còn hiện thân ra, long huyết kia, cũng là vật hấn nhất định phải có.

Giải thích một chút, nhưng không dừng lại, tiếp tục nói: Bất quá tục ngữ nói, người gặp cũng có phần, Âu Dương sư huynh nếu như được chỗ tốt lớn như vậy, không lý nào không chia cho sư đệ một phần, người nói đi, Âu Dương đại sư huynh.

Hình như Ngô Khí hoàn toàn không biết gì về hai chữ vô sỉ, rõ ràng là đang bắt chẹt Âu Dương Ngọc Phong, đến miệng hấn lại biến thành chuyện đương nhiên.

Âu Ngọc Phong vốn còn mang vẻ mặt sát ý, sau khi chợt nghe thấy Ngô Khí nói lời này, đầu tiên là ngẩn ra, sau đó lập tức cười ha hả, nhưng bên trong tiếng cười này, lại không có chút ý cười nào, tất cả đều là trào phúng cùng sát khí lạnh lẽo.

Ha ha.... Thú vị, thật sự là quá thú vị. Ta thế mà không biết, trong Thiên Ma tông này, lại còn có đệ tử thượng đẳng như Ngô sư đệ ta. Thấy người cũng có phần, bốn chữ này, sư huynh đã lâu rồi không nghe thấy.

Về mặt Ngô Khí bình tĩnh đứng ở không trung, mặt không biểu cảm nhìn Âu Dương Ngọc Phong cười lớn, giống như không nghe thấy tiếng cười của Âu Dương Ngọc Phong cùng khinh thường vậy.

Ngô sư đệ, suy nghĩ của người rất tốt, sư huynh rất thương thức. Bất quá có một chuyện không biết sư đệ có nghĩ tới hay không, muốn cho sư huynh chia cho người một ít chỗ tốt, người...

Hai chữ cuối cùng, quả thực giống như nổ lôi, từ đầu lưỡi Âu Dương Ngọc Phong nổ ra, vang vọng âm âm trong hư không, giống như ở trên không tạo thành tiếng sóng âm vô biên, phải bao phủ Ngô Khí vào bên trong. Nhất là trong đó còn có khí thể Âu Dương Ngọc Phong ngưng tụ ra., Một tu sĩ Hóa Thần trung kỳ viên mãn toàn bộ khí thể, hung thần như thượng cổ hung viên, tu sĩ Hóa Thần bình thường nghe xong, chỉ sợ đều sẽ sợ đến mức hai chân quỳ xuống, cực kỳ sợ hãi. Huống chi Ngô Khí này chỉ là đệ tử thượng đẳng, ngay cả tu vi Hóa Thần cũng không có, chỉ là một đệ tử nửa bước Hóa Thần đối với Âu Dương Ngọc Phong mà nói giống như phế vật.

Nghe câu nói quanh quẩn trong hư không kia của người có xứng sao, Ngô Khí đứng ở ngoài trăm trượng lại không như Âu Dương Ngọc Phong đoán trúng, trực tiếp bị dọa co quắp, mà là lộ ra một nụ cười quỷ dị. Nụ cười này rơi vào trong mắt Âu Dương Ngọc Phong, lập tức khiến trong lòng hắn giật thót.

Sau một khắc, thân ảnh Ngô Khí biến mất, nhưng sau lưng Âu Dương Ngọc Phong, lại vang lên giọng nói của Ngô Khí. Lạnh lùng như băng, một chút cảm tình cũng không có, chỉ có chiến ý, không chút che giấu, điên cuồng phóng ra.

Sư huynh khiêu chiến, sao sư đệ dám không theo, xứng đáng không, rất nhanh sư huynh sẽ biết.

Thanh âm cực kỳ bình tĩnh rơi vào trong tai Âu Dương Ngọc Phong, đồng thời còn có một cỗ lực lượng cực kỳ đáng sợ xuất hiện sau lưng của hắn, lực lượng này, hắc ám hung sát, khát máu điên cuồng, đánh xuống hậu tâm của hắn.

Gần như trong nháy mắt, Âu Dương Ngọc Phong như một con viên hầu, vô cùng linh hoạt xoay chuyển thân thể, không hề tránh né năm nắm Ngô Khí oanh kích xuống, cánh tay còn hoàn hảo không chút tổn hại kia cũng chuyển động, nắm chặt thiết quyền, đánh vào năm nắm lập lòe của Ngô Khí.

Phân biệt ra, hai người vừa chạm vào liền phân ra, chỉ có một tiếng vang hơi có chút nặng nề truyền đến. Ngô Khí bị đập bay, Âu Dương Ngọc Phong cũng bị đập bay. Hai người đều hóa thành một đoàn quang mang, hướng về các phương hướng khác nhau bùng nổ ra ngoài. Nhưng quỷ dị chính là, hai người lần đầu tiên giao thủ, lại giống như không sử dụng lực lượng gì, thanh thế tạo thành chỉ là một tiếng vang trầm đục mà thôi, hư không kia thậm chí không có một chút động tĩnh nào.

Không có lời thừa thãi, cũng không có động tác dư thừa.

Sau một khắc, hai đạo quang mang kia bỗng nhiên xuất hiện, một đạo thổ hoàng, xen lẫn huyết quang, hung hãn như vượn ma, đập trời đập đất; một đạo hắc ám, u quang lấp lóe, vô thanh vô tức, hung sát vô biên, như Tu La dưới cửu u, Chiến Địa.

Chiến đấu

Sớm biết khó tránh khỏi một trận chiến Ngô Khí không lưu thủ chút nào, lấy U Minh chiến thể thi triển chiến kỹ Thái Cổ Tu La, năng lực cận thân cận sát khủng bố lần đầu tiên thi triển ra không giữ lại chút nào. Mà đối thủ của hắn, Âu Dương Ngọc Phong thì ngay lúc hai người lần đầu tiên song quyền đối chiến, đã biết ngay đệ tử thượng đẳng trước mắt này, khủng bố so với Ma Huyết Giao, cũng không kém hơn bao nhiêu.

Không chút bảo lưu, hai người bắt đầu chém giết, đều là cường giả cận chiến, toàn lực ra tay, chỉ cần có một người sơ sót, một người khác sẽ lấy tính mạng của hắn.

Thứ nhất đến, hôm qua chỉ còn hơn bảy trăm, hôm nay sẽ bổ sung thêm, toàn bộ sẽ có năm tòa tiểu lâu trợ lực, cầu chư vị huynh đệ cho mấy tấm vé để duy trì một chút, bái bái tạ chưa xong.

Một, hai, hai, ba...

Bộp bộp bộp...

Trên núi hoang hùng vĩ mục nát, không trung, hai đạo ánh sáng hoàn toàn khác nhau điên cuồng va chạm. Mỗi một lần đối chiến, đều sẽ có một tiếng vang thật lớn, vang vọng trên bầu trời.

Nhưng quỷ dị chính là, lúc hai đạo hào quang kinh khủng này chém giết, bên trong lại là một đạo kinh khí không tản ra, thật muốn chém giết chỉ là hai tu sĩ có tu vi thấp, ngay cả tạo ra thanh thế lớn một chút cũng không làm được. Nhưng nếu là người biết rõ nội tình, nhất định sẽ không cho là như vậy.

Hai người này, bất luận đặt ở chỗ nào, đều là tồn tại có thể so với hung thú khủng bố.

Thủ đoạn chiến đấu có rất nhiều phù văn cấm chế của binh khí phù văn pháp quyết... Bất quá trong đó hung hiểm nhất, ngoại trừ thần hồn giao phong, chính là cận thân chém giết. Phàm tu sĩ tu luyện, chỉ cần tu vi đạt đến một cảnh giới nhất định, vừa ra tay đã là sơn băng địa liệt, so sánh với yêu thú cùng giai cũng không kém chút nào.

Mà người tu luyện chiến kỹ thượng cổ như Âu Dương Ngọc Phong, ra tay càng kinh khủng, có thể tùy ý đánh nát hư không. Ma Huyết Giao kia chính là dị chủng thượng cổ, kinh khủng cỡ nào, nhưng lại chém giết cùng Âu Dương Ngọc Phong., Nhưng cũng không chiếm được bao nhiêu thượng phong, cuối cùng chết trong tay Âu Dương Ngọc Phong. Tuy rằng hắn cũng là đánh lén tiện nghi, bất quá từ việc hắn có thể đem đầu lâu Ma Huyết Giao đập ra một cái động lớn xem ra, năng lực cận thân chém giết của Âu Dương Ngọc Phong, tuyệt đối là cực kỳ mạnh mẽ.

Từ sau khi chư thiên vạn pháp các đi ra, Ngô Khí càng hiểu rõ hơn về truyền thừa của mình, đây cũng là lý do vì sao, hắn hôm nay lại ngạo khí như vậy.

U Minh Chiến Thể, căn bản chính là tồn tại mạnh mẽ hơn nhiều so với Thượng Cổ Chiến Kỹ. Bởi vì có thể dùng hai chữ Chiến Thể đặt tên tu luyện công pháp. Chỉ có một loại, đó là Thần Ma Chiến Thể thần thông. Từ viễn cổ thậm chí là Thái Cổ lưu truyền đến nay tu luyện công pháp, tu luyện đến chỗ sâu, cường hoành, có thể so với mười vạn Ma Thần trong truyền thuyết kia.

Thiên tài đệ nhất của thế hệ trẻ tuổi Ma đạo, vị Hạ Hầu Vô Uyên này sinh ra đã tiên thiên nguyên ma thể, tu luyện chính là công pháp Thần Ma chiến thể mạnh nhất của Thiên Ma tông, Nguyên Ma chiến thể.

Mặc dù Ngô Khí không biết U Minh chiến thể của mình xếp hạng thứ mấy trong rất nhiều công pháp chiến đấu, nhưng lấy hãn chỉ là cảnh giới U Minh chiến thể tầng thứ hai, có thể dựa vào chiến thể này chém giết với tu sĩ Hóa Thần trung kỳ mà không rơi xuống hạ phong. Hơn nữa còn là am hiểu cận thân chém giết tu sĩ Hóa Thần trung kỳ. Đồng tử Triệu Dương cùng Thọ Y lúc trước cũng là Hóa Thần trung kỳ, nhưng không am hiểu cận chiến, căn bản không phải đối thủ của Ngô vút bỏ.

Ngô Khí gần như có thể khẳng định, chỉ cần chiến thể U Minh của hãn tấn thăng tới tầng thứ ba, chiến lực của hãn tuyệt đối sẽ tăng vọt đến một cảnh giới khủng bố đến cực điểm.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao, Ngô Khí sẽ nhảy ra, có chút vô sỉ xin Âu Dương Ngọc Phong nọ huyết. Viễn Cổ Chân Long nhất tộc, lực lượng vô song, đây là chuyện mà bất kỳ tu sĩ nào cũng biết. Mà long huyết, có rất nhiều diệu dụng, đều đủ để cho tu sĩ điên cuồng, trong đó một loại lớn nhất là đứng đắn cường hóa, còn có linh căn tư chất cải thiện.

U minh chiến thể cộng thêm chiến kỹ Tu La thời Thái Cổ. Hai môn tuyệt thể thần thông này đồng thời thi triển ra, lực lượng cận thân chém giết của Ngô Khí thật sự quá kinh khủng. Cùng chém giết với Âu Dương Ngọc Phong kia, Ngô Khí không có chút sức lực kiệt sức nào, ngược lại càng đánh càng hưng phấn, trong lúc ra tay, hung sát vô biên, ma khí ngập trời, giống như Tu La thật sự bò ra từ trong Cửu U, làm hư không cũng nhuộm thành Tu La chi địa.

Khác với Ngô Khí, Âu Dương Ngọc Phong lại càng chém giết. Càng cảm giác kinh hãi, chỉ có chính hắn biết rõ, hắn đã sử dụng hung viên của mình giết chết chiến kỹ thượng cổ này, nhưng vẫn không thể chém giết một đệ tử thượng đẳng như vậy, cảnh tượng như vậy xuất hiện, khó trách hắn sẽ cực kỳ kinh ngạc.

Hai người không giữ lại chút nào, đều là lấy chém giết. Quyền cước bàn tay, ầm ầm đối đầu với nhau, ngắn ngủn thời gian nửa nén hương, hai người đã chém giết mấy trăm hiệp, nhưng vẫn bất phân thắng bại, vậy mà đánh ngang tay.

Không chỉ có Âu Dương Ngọc Phong kinh hãi không thôi, mười mấy đệ tử chân truyền, bao gồm cả Triệu Dương ở bên trong, hơn mười cỗ thân khô, mặc dù thân thể đã chết, biến thành thi thể. Không cách nào nghe ngóng, nhưng lực lượng thần hồn vẫn còn, lực cảm ứng của Ngô Khí cùng Âu Dương Ngọc Phong vẫn còn, cảnh tượng Ngô Khí chém giết nhau, đều trong cảm ứng của bọn họ.

Tình hình chiến đấu giữa nửa nén hương, Ngô Khí đệ tử thượng đẳng đột nhiên chui ra này, vậy mà đánh ngang tay với Âu Dương Ngọc Phong, điều này làm cho bọn họ đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Bọn họ đều biết, Âu Dương Ngọc Phong chính là đại sư huynh của đệ tử chân truyền Thiên Ma điện, cũng là một trong mấy người mạnh mẽ nhất trong số đệ tử chân truyền của Cửu Điện, còn là đệ tử đứng đầu vị đại nhân kia, thực lực mạnh mẽ ngang ngược tất cả đệ tử Thiên Ma Tông đều biết.

Nhưng hiện tại, Âu Dương Ngọc Phong vậy mà đánh ngang tay với một đệ tử không biết tên, hơn nữa đệ tử này còn chỉ là một đệ tử thượng đẳng, cảnh tượng xuất hiện như vậy, làm cho bọn họ tạm thời quên đi tình cảnh của mình, nhao nhao ra sức cảm ứng, sợ bỏ qua bất kỳ chi tiết nào chém giết của hai người.

Hai người không chế lực lượng của mình đã đến cảnh giới nhập vi, một tư một hào cũng không tiết lộ ra ngoài, đều tại lúc giết chóc đánh vào trên người đối phương, một chút kinh khí cũng không tản ra,

Nửa nén hương trôi qua, vẻ kinh ngạc trên mặt Âu Dương Ngọc Phong dần dần thu lại, thay vào đó ngưng trọng, sự khinh thường trào phúng trong mắt đã sớm biến mất không còn tăm tích, lúc này hắn mới chân chính coi Ngô Khí là đối thủ. Chẳng qua muốn hắn đem long huyết vất vả lắm mới được giao ra một phần, chỉ là như vậy, căn bản là không có khả năng.

Trên mặt hiện lên vẻ tàn nhẫn, sát khí chiến ý trên người không giảm chút nào, ngược lại càng thêm nồng đậm lên, ánh mắt nhìn về phía Ngô Khí chẳng biết lúc nào, đã biến thành một loại ánh mắt nhìn như con mồi, giống như trước đó, hắn nhìn con Ma Huyết Giao kia, sát khí như đại dương, ầm ầm tràn ra.

Hung Viên hái tim trong tay.

Thân thể Âu Dương Ngọc Phong đột nhiên vò thành một đoàn, như một viên thịt viên, cuốn theo lực lượng to lớn vô cùng khủng bố, muốn đâm vào trong lòng Ngô Khí, gần như là cùng lúc, trong nháy mắt hắn đánh tới, năm ngón tay cực kỳ trắng kiện nắm thành trảo, trên đó có Huyết Sát quần quanh, chớp tới trái tim Ngô Khí, nhìn dáng vẻ của hắn, lại là muốn móc trái tim của Ngô Khí sống sò sò ra.

Chiến kỹ thượng cổ, hung viên giết người, chính là chiến kỹ mạnh mẽ mà đại năng Thượng Cổ đại năng ngộ được từ trong động tác chém giết của Hung Viên nhất tộc, tùy ý một quyền một trảo đều ẩn chứa chiến lực huyền ảo vô cùng khủng bố ở trong đó, cao một cái, chính là sơn băng địa liệt.

Thân thể hung hãn đánh tới, nếu thật sự bị đụng trúng, cho dù Ngô Khí mạnh mẽ, cũng không tránh khỏi kết cục gân cốt gãy xương, còn có năm ngón tay trắng kiện không gì sánh được, nắm thành trảo, huyết sát khí quần quanh, phải móc trái tim của Ngô Khí ra.

Đột nhiên lâm vào tình huống nguy hiểm như vậy, trên mặt Ngô Khí không có lấy một chút kinh hoảng, hừ lạnh một tiếng, sau đó cũng xuất thủ theo.

Hừ.

Nắm đấm, lúc Ngô Khí chém giết tựa hồ chưa từng dùng qua binh khí, vẫn là một nắm đấm bình thường không có gì lạ. Cứ đánh ra như vậy, vô cùng tự nhiên. Phía trên bao phủ một tầng u quang, cũng chính là tầng u quang kia, khiến cho móng vuốt Âu Dương Ngọc Phong vốn chụp vào trái tim Ngô Khí không thể không rút về ngăn cản.

Bởi vì nếu hắn không rút về, nắm đấm của Ngô Khí sẽ đánh lên trên đầu hắn, so sánh với vị trí trái tim của Ngô Khí, hiển nhiên đầu lâu càng thêm trí mạng. Lấy lực lượng của bọn họ, cho dù trái tim thật sự bị chạy thoát, cũng chỉ là trọng thương thân thể mà thôi, sẽ không đến mức thân thể chết. Nhưng đầu lâu thì lại không giống, nơi nào là Thiên môn ẩn giấu. Thần hồn, nếu thật sự bị nổ nát, kết cục chính là chết ngay lập tức.

Một màn tương tự quen thuộc, lúc trước trong thời gian nửa nén hương, hai người hung hiểm như vậy tiếp tục một trận kết thúc như vậy hiển nhiên không ít cảnh tượng, bây giờ lần này, vẫn giống như vậy.

Mà không giống chính là, sau khi Âu Dương Ngọc Phong không công mà lui lại, lại chưa lập tức phát động một vòng công kích. Trong nháy mắt thối lui, trong mắt hung quang lập loè. Bàn tay đã vỡ nát không biết cái gì khôi phục như cũ, hai cánh tay sưng vù vươn ra, trong lúc quang mang lập loè, một cây Hồn Thiết Trường Côn dài hơn ba trượng, trắng kiền không gì sánh được. Toàn thân lóe ra quang mang màu vàng đất xuất hiện ở trong tay hắn.

Đạo khí trung phẩm Minh Thiết Hung Viên còn còn

Cũng là Âu Dương Ngọc Phong chém giết đến bây giờ, kiên nhẫn bị hao tổn bảy tám phần, không muốn tiếp tục dây dưa với Ngô Khí nữa, trực tiếp lấy ra đạo khí trung phẩm đã từng trọng thương Ma Huyết Giao, Minh Thiết Hung Viên còn.

Binh khí hình côn này là đạo khí trung phẩm mà sư tôn Âu Dương Ngọc Phong chế tạo riêng cho hắn, vốn phẩm giai cao hơn những đạo khí Ngô Khí bình thường nhìn thấy, hơn nữa lúc này lại là trong tay Âu Dương Ngọc Phong, hai tay của hắn nắm Minh Thiết Hung Viên Côn kia trong tay, lập tức một cỗ khí tức hung sát mãnh liệt hơn trước đó rất nhiều hiển lộ ra.

Hầu như không cần đoán, cũng không cần đi nhìn, nếu thực lực Ngô Khí thể hiện ra cũng chỉ có vậy. Hiện tại Âu Dương Ngọc Phong có đạo khí trung phẩm trong tay, chỉ sợ chỉ cần mấy hiệp là có thể dùng Minh Thiết Hung Viên Côn kia trực tiếp đánh chết Ngô Khí.

Chiến lực vô song, khí thế hung sát như một con hung viên thời thượng cổ phục sinh, nếu thật sự lấy tính mạng liều chết chém giết, vị đệ tử chân truyền này của Thiên Ma điện đại sư huynh, chỉ sợ cùng tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ đều có thể đánh một trận.

Minh Thiết Hung Viên côn ở trong tay, sát khí trên người Âu Dương Ngọc Phong ngưng tụ ra hầu như phải hóa thực chất, cùng hào quang chân nguyên màu vàng đất của gã hỗn tạp cùng một chỗ, huyết quang phun trào, có một chút gương mặt bình thường, mặt không biểu cảm nhìn chăm chăm vào Ngô Khí, trong đó không chút che giấu sát ý.

Vị Ngô sư đệ này, hiện tại ngươi còn có cơ hội sống sót, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn thả thần hồn ra, để ta gieo lên lạc ấn tâm thần, sư huynh ta sẽ bỏ qua cho ngươi, ngày sau ngươi đi theo sư huynh, chỗ tốt tự nhiên là...

Lời nói của Âu Dương Ngọc Phong còn chưa dứt, Ngô Khí bỗng nhiên cử động.

Ngô Khí không phải không có đạo khí, mặc dù đều là hạ phẩm đạo khí, nhưng nếu bàn về số lượng, đệ tử chân truyền bình thường chỉ sợ không thể đánh đồng cùng Ngô Khí. Bất quá một thân chiến lực của hắn, đều là cận thân chém giết cùng thần thông Hoang Cổ kia, nếu thật sự sử dụng đạo khí chém giết với người khác, chỉ sợ còn có thể kéo chân sau, chiến lực giảm xuống.

Nếu Âu Dương Ngọc Phong đã từ bỏ cận thân chém giết, muốn dùng Đạo Khí cùng hắn tái chiến, Ngô Khí cũng không cần khách khí, trực tiếp thi triển thần thông vô cùng quen thuộc khiến tâm thần Triệu Dương Tâm rung động điên cuồng kia.

Đại Thi Ma Thủ...

Đối với Triệu Dương mà nói thì bốn chữ vô cùng quen thuộc vang lên, nhưng ở đây có những người khác, bao gồm cả Âu Dương Ngọc Phong, cũng không biết điều này có ý nghĩa gì.

Ầm

Ngay lập tức, một chút thời gian dư thừa cũng không có, bàn tay Ngô Khí đột ngột sinh ra, hướng về phía khu vực Âu Dương Ngọc Phong.

Lúc bàn tay hấn duỗi ra, trên đỉnh đầu Âu Dương Ngọc Phong, từng đạo thi khí thái cổ cực kỳ trắng kiện trắng toát đột ngột xuất hiện, tựa hồ là từ một nơi trong một vùng thiên địa này tràn ra, cổ lão thê lương mục nát tử vong... Trải qua tuế nguyệt ăn mòn mà không chết, trấn áp hết thảy, trong cảm ứng của tất cả mọi người, đỉnh đầu Âu Dương Ngọc Phong, Hoang Cổ Thi Khí ngưng kết, một bàn tay trắng bệch to lớn sinh ra.

Trấn áp trấn áp.

Lại hai chữ khiến toàn thân Triệu Dương run rẩy vang lên, nếu như lúc này hấn có thể nhúc nhích. Đáng tiếc hiện tại hấn đã trở thành một thân khô, đừng nói là nhúc nhích, chính là nghe nói những giác quan cơ bản này cũng không có, chỉ có thể dùng lực lượng thần hồn của mình bị phong ấn trong cơ thể để cảm ứng một chút chuyện đang phát sinh bên ngoài.

Giờ phút này Triệu Dương đã hoàn toàn đắm chìm trong tuyệt vọng, hấn cũng không phải người ngốc, hấn biết bên ngoài đang phát sinh chém giết. Bất kể hai người Ngô Khí, hoặc Âu Dương Ngọc Phong ai thắng, Triệu Dương hấn cũng sẽ không có kết cục tốt. Nếu Ngô Khí chiến thắng, những người ở đây một người cũng không chạy thoát được., Tất cả đều bị hấn giết chết. Nếu Âu Dương Ngọc Phong thắng, cũng giống như vậy, vì diệt khẩu, không tiết lộ chuyện hấn lấy được được long huyết ra ngoài, Âu Dương Ngọc Phong cũng sẽ bị mọi người ở đây diệt khẩu.

Bất kể là thế nào, đều là chết, điều này làm cho Triệu Dương quả thực muốn điên rồi. Nếu là lúc khác, hấn còn trực tiếp tự bạo Nguyên Anh, làm một cái lưới cá chết lưới rách đồng quy vu tận, nhưng hiện tại, Nguyên Anh bị phong ấn trong cơ thể,

lực lượng thần hồn cũng như vậy, chỉ có thể đi cảm ứng bên ngoài đang phát sinh cái gì, ngay cả tự bạo cũng không làm được. Không riêng gì hấn, mười mấy người còn lại cũng đều giống nhau.

Bọn họ chỉ có thể chờ, chờ Ngô Khí và Âu Dương Ngọc Phong phân ra thắng bại, sau đó quyết định vận mệnh cuối cùng của bọn họ.

Cự chưởng trắng bệch cứ như vậy trấn áp xuống, dưới chưởng văn, lực lượng vô cùng kinh khủng đè xuống, giam cầm Âu Dương Ngọc Phong ngay tại chỗ, không cách nào nhúc nhích, chỉ có thể chờ đợi bàn tay kinh khủng kia đè xuống. Lúc này trong tai hấn, chỉ có tiếng vang âm âm, làm cho người ta sợ hãi đến cực điểm.

Thần thông Hoang Cổ

Lúc này trên người Âu Dương Ngọc Phong bắt đầu khởi động sát khí, mặt mũi tràn đầy vẻ khiếp sợ, giống như hoàn toàn không thể tin được vào hai mắt của mình, nếu không phải cổ lực lượng giam cầm cổ xưa mệnh mông, chỉ sợ gã căn bản sẽ không tin tưởng, một đệ tử thượng đẳng, có lực lượng cận thân chém giết khủng bố như vậy còn chưa tính, thế mà còn thi triển ra một môn thần thông Hoang Cổ.

Hơn nữa xem uy lực này, căn bản là thần thông này đã có chút thành tựu, có thể hiển lộ ra uy lực khủng bố.

Trong lòng hấn kinh ngạc, đồng thời ánh sáng trên người Âu Dương Ngọc Phong bắt đầu khởi động càng thêm kịch liệt, từ trên người hấn, xương cốt toàn thân giống như đang vang lên ken két., Tiếng vang quái dị kéo kệt kệt kệt cũng truyền đến, cùng sát khí hỗn tạp hào quang màu vàng đất điên cuồng phun trào, chống lại lực lượng giam cầm áp trên người, lúc này đừng nói đánh giết Ngô Khí, trước thoát thân khỏi thần thông cổ xưa khủng bố này mới là chuyện đầu tiên phải cân nhắc.

Thứ hai đến bảy trăm ngàn, trước mười hai điểm còn có ba canh. Chư vị huynh đệ ngồi chờ là xong.

Một, hai, hai, ba...

Trên không trung, một cảnh tượng kỳ lạ đang diễn ra.

Âu Dương Ngọc Phong đứng ở không trung, thân trên mặt không biết từ lúc nào trở nên dữ tợn, tròng mắt nứt nẻ, khóe mắt như muốn nổ tung, trên mặt dữ tợn run rẩy, tứ chi xương cốt cũng giống như vậy, kịch liệt rung động, tựa hồ đang chịu đựng đau đớn gì đó. Chân nguyên tuôn ra, khí thể điên cuồng bộc phát, Minh Thiết Hung Viên Côn kia cũng giống như chủ nhân Âu Dương Ngọc Phong, quang mang Thổ Hoàng Bảo tuôn ra....

Sau một khắc, uy lực đạo khí thượng cổ trung phẩm tu vi Hóa Thần trung kỳ hợp lại một chỗ, đột nhiên trong nháy mắt kia, điên cuồng nổ tung ra.

Bành

Đột nhiên một tiếng vang thật lớn, dưới bàn tay lớn trắng bệch kia, khu vực chỗ Âu Dương Ngọc Phong, phảng phất như vô cùng vô tận khí lưu bạo tạc ra, cỗ lực lượng kia đột nhiên bộc phát ra, làm không gian giam cầm vô hình kia sinh ra một vết rách, một bóng người mơ hồ từ mặt bàn tay kia chạy ra, chớp mắt thoát khỏi khu vực đó.

Chỉ nghe oanh một tiếng, cự chưởng trắng bệch trấn áp xuống, khí lưu Bàng Nhiên vốn còn phun trào không ngớt kia, trong nháy mắt này, toàn bộ khu vực này đều bị trừ khử, chớp mắt đã bình tĩnh lại, nếu không phải cự chưởng trắng toát khủng bố kia còn ở nơi nào, chỉ sợ sẽ làm cho người ta tưởng rằng nơi đó chưa từng xảy ra chuyện gì.

Một khu vực hư không khác, vèo một tiếng, thân hình Âu Dương Ngọc Phong bỗng nhiên xuất hiện, trên mặt còn lưu lại vẻ tái nhợt, tựa hồ cũng bị cảnh tượng vừa rồi hù dọa.

Trên thực tế đúng là như vậy, ngay lúc vừa rồi, trước khi cự chưởng trắng toát kia trấn áp xuống, Âu Dương Ngọc Phong vô cùng rõ ràng cảm thụ được lực lượng trong cự chưởng kia. Loại lực lượng trấn áp này, bất luận kẻ nào cũng không thể

chống cự, như vạn quân cự sơn, cứ như vậy ầm ầm đè xuống, cho dù thật sự là một con hung viên Thượng Cổ, bị cự chưởng kia đánh trúng, cũng không tránh được kết cục bị trấn áp.

Bàn tay nắm Minh Thiết Hung Viên Côn còn đang lắc lư, tựa hồ là vì di chứng vừa rồi điên cuồng tiêu hao lực lượng, Chân Nguyên trong cơ thể tựa hồ đã thiếu thốn, vì tránh thoát lực lượng giam cầm đến từ thần thông Hoang Cổ, Âu Dương Ngọc Phong vừa rồi có thể nói là liều mạng, so với kinh nghiệm chém giết thê lương chân chính còn mệt mỏi hơn.

Bất quá để cho Âu Dương Ngọc Phong ngoài ý muốn chính là, Ngô Khí vậy mà không nhân cơ hội ra tay với hắn, mà là đứng ở đằng xa, trên đỉnh đầu hắn. Là khuôn mặt thanh tú phủ đầy hoa văn đen trắng, chẳng biết lúc nào hiện ra một nụ cười, nhìn Âu Dương Ngọc Phong phía xa, mang theo một tia thiện ý cao giọng nói: Âu Dương sư huynh, nghĩ đến bây giờ, sư huynh đệ chúng ta hẳn là có thể hảo hảo trò chuyện một phen đi.

Ngoài dự kiến của tất cả mọi người, Ngô Khí nói ra một câu như vậy, rõ ràng là lần đầu tiên gặp mặt, vẫn là một lần gặp mặt rất không thoải mái. Nhưng nghe Ngô Khí nói ra lời này, giống như hắn và Âu Dương Ngọc Phong rất quen thuộc. Hơn nữa Ngô Khí cũng không biết là không cố ý, trong lúc nói chuyện, còn thả ra một ý nghĩ tương tự, để cho mười mấy người kia cảm ứng được.

Vừa nghe thấy lời này của Ngô Khí, Triệu Dương và hơn mười cỗ thân khô, bỗng nhiên cảm giác trong lòng dâng lên một dự cảm không tốt.

Âu Dương Ngọc Phong thì kinh ngạc và rung động đan xen cùng một chỗ, ánh mắt Ngô Khí nhìn như nhìn quái vật, hồi lâu mới khôi phục bình thường, nhưng vẻ khinh thị trong mắt kia lại là một tơ một hào cũng không có. Có chỉ là ngưng trọng, một loại coi trọng đối thủ chân chính.

Chỉ cần là đệ tử Thiên Ma điện sẽ biết, trước kia chỉ có khi Âu Dương Ngọc Phong nhìn những đệ tử hạch tâm kia, mới có thể lộ ra ánh mắt như vậy.

..... Nghe nói Huyền Vân điện xuất hiện một đệ tử thiên tài không tầm thường, chỉ là tu vi thân phận của đệ tử thượng đẳng. Vậy mà dưới đại đình chúng sinh nhục nhã sư đệ Thọ Y của Thi Ma điện và Triệu Dương sư đệ Huyền Âm điện. Thượng đẳng đệ tử trấn áp đệ tử chân truyền, trước kia Thiên Ma tông ta cũng không phải không có tiền lệ, khó trách lúc trước ta nghe nói cũng không để ý.

Tốc độ biến sắc của Âu Dương Ngọc Phong tuyệt đối sẽ không thua Ngô Khí, một khi xác nhận mình không thể giết Ngô Khí, lập tức thay đổi khuôn mặt. Nghe lúc này hắn nói ra những lời này, rõ ràng là trước đó đã nhận ra thân phận Ngô Khí, chỉ là cố ý làm bộ không biết, muốn đem Ngô Khí coi là một đệ tử thượng đẳng không biết trời cao đất rộng dám mạo phạm đệ tử chân truyền, giết chết.

Hiện tại không cách nào đánh chết Ngô Khí, liền lập tức thay đổi khuôn mặt. Nói mấy câu, lại cố ý dừng một chút.

Hôm nay sư huynh cùng Ngô sư đệ luận bàn một phen, quả là danh tiếng không bằng gặp mặt, thần thông thủ đoạn của Ngô sư đệ, đã mạnh hơn lời đồn đại rất nhiều. Trách không được vị Triệu Dương sư đệ kia lại đặc biệt đến đệ nhất đại lục này tránh họa, bất quá sư huynh ta cũng kỳ quái, Triệu Dương tiêu tử kia, lúc trước sao không bị sư đệ giết. Không phải sư đệ người có trách tâm nhân hậu, rõ ràng là Triệu Dương ra tay muốn giết người trước, người lại buông tha hắn.

Lúc này Âu Dương Ngọc Phong mở miệng, tuyệt không đề cập tới lời nói của Ngô Khí lúc trước, chuyện muốn chia chác long huyết, mà là kéo đến trên người Triệu Dương. Hiển nhiên chuyện xảy ra ở Huyền Âm điện lúc trước, vị đại sư huynh chân truyền của Thiên Ma điện này cũng rất rõ ràng.

Âu Dương sư huynh, người và ta đều là người thông minh, không cần phải vòng vo. Long huyết kia, sư đệ nhất định phải chia làm một phần, nếu sư huynh không muốn, vậy sư huynh đệ của người, liền tiếp tục... chiến.

Trên mặt Ngô Khí mặc dù mang theo nụ cười, nhưng lời nói ra lại không chút khách khí nào, ngay từ đầu lúc nói chuyện tốt xấu còn che giấu một chút, hiện tại lời Ngô Khí nói ra rõ ràng

là tổng tiền, ngay cả nói dễ nghe một chút cũng không đồng ý. Hơn nữa cũng không có ý tranh cãi cùng Âu Dương Ngọc Phong, lời nói kia rõ ràng chính là để cho vị đại sư huynh Âu Dương Ngọc Phong này trả lời, nguyện hay là không muốn, chỉ có hai đáp án này.

Trên mặt Âu Dương Ngọc Phong trong nháy mắt trầm xuống, một đôi mắt lại nheo lại, quang mang vô cùng nguy hiểm chớp động ở trong đó. Mặc dù bị thần thông Hoang Cổ Ngô Khí hù dọa, nhưng hắn cũng không phải là không có thủ đoạn khác, nếu thật sự chém giết nhau,, Ai sống ai chết còn chưa biết được. Nhưng không biết vì sao, Âu Dương Ngọc Phong nhìn thấy mặt đầu tiên của Ngô Khí, trong lòng luôn luôn quanh quanh một loại dự cảm nguy hiểm, phảng phất đối nghịch với người này là một chuyện rất nguy hiểm, nguy hiểm đến mức có thể uy hiếp đến sinh mệnh của hắn.

Mặc dù Âu Dương Ngọc Phong rất có lòng tin với thực lực của mình, cũng còn có lòng tin với bảo vật tôn ban cho hắn, nhưng loại dự cảm kia thủy chung quanh quanh trong lòng hắn, không lái đi được.

Âu Dương Ngọc Phong không trả lời ngay mà đứng giữa không trung, tựa hồ như đang suy nghĩ gì đó. Thần sắc trên mặt biến đổi, một hồi âm trầm, một hồi trầm tư. Ngô Khí cũng không có ý thúc giục, chỉ là giống như cười mà không phải cười nhìn Âu Dương Ngọc Phong, một bộ dạng đã tính trước.

Hồi lâu sau, Âu Dương Ngọc Phong mới một lần nữa ngẩng đầu lên, mặt nghiêm nghị, ánh mắt rơi vào trên người Ngô Khí.

Long huyết chính là vật báu vô thượng, đặc biệt đối với tu sĩ luyện thể như chúng ta mà nói, nếu sư đệ cũng gặp đúng lúc. Sư huynh cũng không keo kiệt, liền cùng sư đệ kết một thiện duyên, long huyết kia, liền cho sư đệ một giọt.

Âu Dương Ngọc Phong vừa dứt lời, âm thanh phản đối của Ngô Khí lập tức vang lên, ngữ khí cứng rắn, kiêm cả công phu sư tử ngọam, lập tức khiến cho Âu Dương Ngọc Phong lâm vào trong tức giận, lập tức muốn ra tay lần nữa, chém giết cùng một chỗ với Ngô Khí.

Không thể nào, chỉ một giọt long huyết, sư huynh không khỏi quá keo kiệt, sư đệ cũng không tham lam, mười giọt là được.

Ngô Khí vừa nói xong lời này, khí tức trên người Âu Dương Ngọc Phong bên kia lập tức biến đổi, trên mặt lập tức hiện ra vẻ tàn khốc, trên người cũng là sát khí phun trào, đồng thời trong cơ thể hắn, một cỗ khí tức cực kỳ nguy hiểm hiển lộ ra, không phải tám gương trước đó hắn lấy ra cũng là trung phẩm đạo khí, mà là một loại khí tức khác hiển lộ ra, ngay cả Ngô Khí cũng cảm thấy có chút hãi hùng khiếp vía, cũng tin tưởng cảm ứng của mình lúc trước không sai.

Ngô Khí từ khi hiện thân đã có thể cảm ứng được trên người Âu Dương Ngọc Phong có một cỗ lực lượng cực kỳ khủng bố che giấu, chính là cỗ lực lượng này, làm cho Ngô Khí có chút sợ ném chuột vỡ bình, không trực tiếp hạ sát thủ với Âu Dương Ngọc Phong, sau khi hắn tránh thoát khỏi sự giam cầm của đại thi ma thủ cũng không tiếp tục đuổi giết.

Lúc này Âu Dương Ngọc Phong bị lời nói Ngô Khí chọc giận, một chút đem khí tức kia hiển lộ ra, chậm rãi mở miệng, ngữ khí trở nên rét lạnh trước nay chưa từng có.

Ngô sư đệ, ngươi không nên được voi đòi tiên, nếu thật sự chọc giận sư huynh, ta cũng không dám cam đoan ngươi có thể sống sót rời khỏi đây.

Lời uy hiếp của Âu Dương Ngọc Phong đương nhiên không phải hoàn toàn là sự thật, mà là nửa thật nửa giả, mặc dù trong cơ thể hắn ẩn giấu một cỗ lực lượng cực kỳ đáng sợ. Nếu cỗ lực lượng này bộc phát ra, Âu Dương Ngọc Phong có thể cam đoan mình đánh bại Ngô Khí, nhưng cũng không dám cam đoan nhất định có thể giết chết Ngô Khí.

Mà một khi Ngô Khí chạy thoát khỏi nơi này, cái giá phải trả khi sử dụng lực lượng kia càng lớn, mua bán lỗ vốn như vậy Âu Dương Ngọc Phong hẳn cũng sẽ không dễ dàng đi làm. Nhưng nếu Ngô Khí vẫn là công phu sư tử ngọam, Âu Dương Ngọc Phong thật sự không dám cam đoan mình sẽ không nổi giận ra tay. Hắn vốn cho là mình hiển lộ ra cỗ lực lượng kia, Ngô Khí hẳn là sẽ trực tiếp hù dọa, sẽ thu liễm tham niệm trong lòng mình, không dám đưa ra yêu cầu quá phận kia nữa.

Nhưng đáng tiếc, hắc vẫn đánh giá thấp lòng tham của Ngô Khí, còn có thực lực của Ngô Khí.

Hừ, sư huynh không nên ức hiếp ta, trong viên nội đan kia có bao nhiêu Long Huyết sư huynh chính mình biết rõ, vền vền mười giọt, ta nghĩ cũng không quá phạm a, nếu như vậy sư huynh liền muốn giết ta, ta nghĩ chúng ta cũng không có gì hay để nói, chiến đi.

Lời Ngô Khí nói ra, đồng thời phía sau hắc, bỗng nhiên có kim quang chói mắt lóe lên, trong hư không, một bóng người không lồ vô thanh vô tức xuất hiện. Bàn tay cái bắt tử kim, phát quang phun trào, tướng mạo trang nghiêm, Kim Cương hộ pháp.

Phân thân Hóa Thần đỉnh phong

Khi phân thân Ngô Khí Hồng Liên xuất hiện, khuôn mặt Âu Dương Ngọc Phong lập tức thay đổi. Trong nháy mắt, hắc liền nhìn ra thân ảnh to lớn đứng sau lưng Ngô Khí, mặc dù toàn thân đều phủ đầy lân phiến vàng, nhưng khí tức thần hồn lại giống như đúc Ngô Khí, rõ ràng chính là một cỗ phân thân của hắc.

Nhưng cỗ phân thân này, phát ra lực lượng, khí thế kia, rõ ràng chính là Hóa Thần đỉnh phong.

Dù là Âu Dương Ngọc Phong tâm chí hơn người, lúc này cũng bị dọa không ít. Trong cảm ứng của hắc, cỗ phân thân đứng sau lưng Ngô Khí kia, loại lực lượng kinh khủng này, vậy mà so với Ma Huyết Giao đã chết còn khủng bố hơn một phần. Phải biết Ma Huyết Giao chính là thượng cổ dị chủng, lập tức sắp tấn thăng đến yêu thú khủng bố, thực lực kinh khủng có thể so với tu sĩ nửa bước phản hư.

Phân thân Ngô Khí này không biết do cái gì tế luyện mà thành, nhưng khí thế phát ra lại vượt qua Ma Huyết Giao, kết quả cảm ứng này, khiến Âu Dương Ngọc Phong hoàn toàn không thể tin được. Lúc trước hắc có thể giết chết Ma Huyết Giao., Ngoại trừ thực lực khủng bố của mình, còn dựa vào lực lượng của mười đệ tử chân truyền còn lại. Nhưng hiện tại, hắc làm

sao tìm ra mười mấy đệ tử chân truyền hỗ trợ. Huống chi bên cạnh còn có một Ngô Khí đang nhìn chăm chăm vào.

Trước khi bạo lộ lực lượng đáng sợ trong cơ thể mình, mặc dù Âu Dương Ngọc Phong và Ngô Khí chém giết ở hạ phong, nhưng trong lòng vẫn cho rằng nếu mình muốn, hoàn toàn có thể đánh Ngô Khí chạy trời chết. Nhưng hiện tại...

Âu Dương Ngọc Phong có thể tưởng tượng, cho dù hấn thật sự phóng xuất ra cỗ lực lượng bảo mệnh sư tôn ban cho, cũng tuyệt đối không thể đả thương đến một sợi lông của Ngô Khí, thậm chí có thể sẽ bị trọng thương.

Trong giây lát, ưu thế của hấn hoàn toàn không có, ngược lại còn rơi vào thế hạ phong. Khuôn mặt Âu Dương Ngọc Phong trở nên khó coi vô cùng, ánh mắt sáng quắc, nhìn chăm chăm vào Ngô Khí và phân thân Hồng Liên sau lưng hấn, khí tức trong mũi dần dần trở nên tráng kiện, hồi lâu sau mới bình phục lại.

Vô cùng gian nan mở miệng: Ngô sư đệ, thủ đoạn tốt, sư huynh lần này nhận thua. Bất quá mười giọt long huyết yêu cầu thật sự quá đáng, Ma Huyết Giao mặc dù nhiễm huyết mạch Viễn Cổ Chân Long., Nhưng cũng không phải yêu thú hậu duệ Chân Long cao nhất, ngàn năm trôi qua. Nội đan của nó tổng cộng mới chỉ thai nghén ra mười giọt long huyết. Không đối gạt sư đệ, trước khi bắt đầu thí luyện, năm giọt long huyết trong đó đã được sư tôn Viên trưởng lão của ta đặt trước, năm giọt còn lại mới là của ta.

Nói tới đây, Âu Dương Ngọc Phong rất nghiêm túc liếc nhìn Ngô Khí, chột tiếp tục mở miệng, nói: Sư huynh có thể làm chủ, tặng cho sư đệ hai giọt long huyết, coi như là cùng sư đệ kết làm thiện duyên, như thế nào.

Lúc Âu Dương Ngọc Phong nói xong, trong cơ thể lập tức truyền đến một cỗ cảm giác thịt đau, phảng phất cắt bỏ ra không phải là hai giọt long huyết, mà là huyết nhục của mình.

Nhưng khiến hấn thiếu chút nữa lại nổi giận ra tay, chính là Ngô Khí lại mở miệng.

Sư huynh khách khí. Bất quá xác thực không phải sư đệ cố ý làm khó, sư đệ ta mấy ngày nay tu luyện một loại thần thông, vừa vận cần long huyết này trợ giúp. Thì ra sư đệ cũng định tới tìm con Ma Huyết Giao này gây phiền toái, lại không muốn bị sư huynh đoạt trước, cũng miễn cho sư đệ một phen động tay chân.

Lời này nói ra, không riêng gì Âu Dương Ngọc Phong, ngay cả mười đệ tử chân truyền ở bên nghe, giờ phút này đều cảm giác trong lòng một trận hỗn loạn, người trước mắt, thực sự quá mức vô sỉ. trợn mắt nói dối cũng không có vấn đề, nói ra lời vô cùng tự nhiên, mặc cho ai nghe cũng nổi giận, hận không thể đem người này đánh giết.

Ngô Khí không cảm thấy lời nói của mình quá phẫn, chỉ là sau một chút dừng lại, tiếp tục nói: Nguyên lai dự đoán của sư đệ là mười giọt long huyết, bất quá sư huynh cũng có chỗ khó xử. Sư đệ cũng sẽ không quá phẫn, long huyết kia, sư đệ ta chỉ cần ba giọt là tốt rồi. Còn lại, sư đệ liền không hỏi nữa.

Nghe xong lời này của Ngô Khí, Âu Dương Ngọc Phong đều có thể cảm giác được từng sợi gân xanh trên trán mình nổi lên, trong lòng càng là lửa giận cao cháy, hận không thể trực tiếp ra tay, giết chết tên vô sỉ trước mắt này.

Hoàn toàn không để ý long huyết kia vốn là vật của Âu Dương Ngọc Phong, hắn Ngô Khí ngay cả một phần khí lực cũng không có, chỉ là sau khi tất cả kết thúc, một người nhảy ra liền nói lớn ba giọt trong đó. Rõ ràng vừa rồi Âu Dương Ngọc Phong đã nói ra, trong nội đan chỉ có mười giọt long huyết, trong đó năm giọt là của vị sư tôn Âu Dương Ngọc Phong kia, năm giọt còn lại mới là của Âu Dương Ngọc Phong hắn.

Lẽ ra Âu Dương Ngọc Phong chia làm hai giọt là vô cùng hào phóng rồi, ai mà biết thằng nhãi Ngô Khí này lại còn há miệng muốn Âu Dương Ngọc Phong chia cho hắn ba giọt. Phẫn vô sỉ này, Âu Dương Ngọc Phong cũng thiếu chút nữa bị tức điên.

Cổ nén lửa giận trong lòng tăng vọt, Âu Dương Ngọc Phong chậm rãi mở miệng:

Ngô sư đệ, sư huynh khuyên một câu, trước khi Thiên Ma tông thành tựu phản hư, tốt nhất không nên quá lộ liễu, khiêm tốn mới là đạo giữ mạng. Nếu đắc tội với người không nên đắc tội, đến lúc đó chỉ sợ chết cũng không biết vì sao.

Nghe ngữ điệu uy hiếp này rõ ràng không quá lớn, Ngô Khí nhíu mày, cũng không trả lời, chỉ là tâm niệm vừa động. Lập tức, Hồng Liên phân thân phía sau hắn, phát quang trên người chậm rãi phun trào lên, mí mắt Kim Lân vẫn luôn lơ lửng cũng có dấu hiệu mở ra, giống như có tồn tại vô cùng khủng bố sắp thức tỉnh.

Phân thân Hồng Liên, Hóa Thần đỉnh phong, vạn diệu phát quang, nếu thật sự ra tay, Ngô Khí có năm thành năm chắc đem Âu Dương Ngọc Phong chém chết ngay tại chỗ. Chẳng qua cũng chỉ có năm thành mà thôi, nếu Âu Dương Ngọc Phong đào tẩu, Ngô Khí có thể khẳng định, vị sư tôn khủng bố sau lưng hắn tuyệt đối sẽ không buông tha hắn.

Hắn mặc dù tự nghĩ mình vô địch dưới Phản Hư kỳ, nhưng đối mặt với nhân vật có cấp bậc trường lão Thiên Ma tông, thấp nhất đều là cường giả Phản Hư sơ kỳ, Ngô Khí ngay cả năm chắc một thành chạy trốn khỏi chết cũng không có, cho nên vào lúc này mới có thể lựa chọn đàm phán điều kiện với Âu Dương Ngọc Phong.

Phân thân Hồng Liên sau lưng hắn nhúc nhích một chút, như muốn thức tỉnh, mặt Âu Dương Ngọc Phong lập tức biến đổi, ngay lúc đó hắn lập tức cảm thấy kinh hồn táng đảm. Khi Ngô Khí cùng Hồng Liên phân thân động dậy, lực lượng vô cùng kinh khủng cũng hiển lộ ra., Lúc này trong đầu Âu Dương Ngọc Phong nổi lên ý nghĩ sợ hãi. Nếu như chỉ có Ngô Khí hoặc Hồng Liên phân thân của hắn, hắn sẽ không có một chút kiêng kị nào. Nhưng hiện tại, Ngô Khí cộng thêm phân thân Hồng Liên của hắn, nếu thật sự chém giết, Âu Dương Ngọc Phong tự nghĩ mình không có năm chắc mạng sống.

Âu Dương sư huynh, sư đệ thật sự cần ba giọt long huyết kia. Kính xin sư huynh thành toàn. Coi như sư đệ nợ sư huynh một ân tình. Ngày sau chắc chắn sư đệ có báo đáp.

Ngô Khí mở miệng không nói gì, há miệng hứa hẹn một cái, cũng coi như là cho Âu Dương Ngọc Phong một cái thang đi xuống. Nghe xong lời này của Ngô Khí, Âu Dương Ngọc Phong lập tức cảm thấy trong lòng một trận biệt khuất, trước kia không lâu, lấy thân phận tu vi của hắn, vậy mà bị một đệ tử thượng đẳng uy hiếp như thế.

Ha ha... Sư đệ đã nói như vậy, Âu Dương Ngọc Phong ta thân là sư huynh, nếu không đồng ý sẽ có chút bất cận nhân tình.

Mặc dù Âu Dương Ngọc Phong cười lớn, nhưng biệt khuất trong lòng lại là mười mấy người bên cạnh đều có thể cảm ứng được rõ ràng. Mười mấy đệ tử chân truyền lúc này trong lòng là một trận khoái ý bí ai, bọn họ bởi vì Âu Dương Ngọc Phong mới rơi vào kết cục như vậy, nhìn thấy Âu Dương Ngọc Phong bây giờ bị người uy hiếp, trong lòng tất nhiên là cao hứng. Nhưng nghĩ tới tình cảnh trước mắt, lại lập tức lâm vào tuyệt vọng.

Vù vù

Âu Dương Ngọc Phong ngay cả lời nói cũng không nói nhiều, trực tiếp trước mặt Ngô Khí lấy ra viên nội đan của Ma Huyết Giao kia, sau đó bàn tay hung hăng nắm chặt, lập tức thấy nội đan bỗng nhiên vỡ nát, Ma Huyết Giao đã chết, nội đan của nó liền mất đi tất cả uy năng, căn bản không thể chống đỡ nổi nắm chặt tay Âu Dương Ngọc Phong.

Nội đan bị phá toái trong nháy mắt, bên trong lập tức truyền ra một cỗ khí tức chấn động khủng bố, khí tức này cực kỳ cổ xưa, cũng cực kỳ hung hãn, còn có một loại cảm giác cao quý, giống như đồ vật bên trong đó tồn tại, cao quý không thể tả. Hơn nữa tản mát ra một loại hương vị có thể làm người ta thoát thai hoán cốt, bất kỳ sinh linh nào ngửi được khí tức, đều sẽ chịu không nổi, đều sẽ nổi lên tham niệm, đây nhất định sẽ phát sinh chuyện gì.

Long huyết...

Ngô Khí lẩm bẩm hai chữ phun ra, chính hắn cũng có thể cảm giác được rõ ràng khí tức của mình trở nên tráng kiện. Hô hấp

nóng rực, con mắt lập tức trở nên một mảnh đỏ đậm, bên trong là tham lam cực kỳ nồng đậm cùng chiếm giữ.

Bất luận kẻ nào cũng sẽ như thế, hoặc là nói, bất luận tu sĩ nào đều sẽ như vậy. Bất luận tiên ma, chỉ cần là tu sĩ, nhìn thấy mười giọt long huyết chậm rãi xuất hiện trước mặt, đều sẽ như vậy, căn bản không cách nào che giấu tham niệm trong lòng mình.

Máu Chân Long, chính là trân vật vô thượng chân chính, có thể khiến cho bất luận sinh linh nào ăn vào, đều có công hiệu thoát thai hoán cốt. Mười mấy đệ tử chân truyền đã biến thành thây khô, giờ phút này đều cảm ứng được cỗ ba động kia, thần hồn của bọn họ ba động kịch liệt hò hét., Bọn họ có thể khẳng định, cho dù lấy tình trạng hiện tại của bọn họ, chỉ cần cho họ ăn vào một giọt long huyết, bọn họ lập tức có thể khôi phục sinh cơ, một lần nữa phục sinh, hơn nữa tư chất linh căn sẽ càng mạnh hơn trước.

Đáng tiếc, không nói bên trong nội đan kia, giờ phút này biểu hiện ra, chỉ có mười giọt long huyết như giọt nước kiêu diễm ướt át, bọn họ có mười mấy người, mỗi người một giọt, mỗi người một giọt., Số lượng cũng không đủ. Mà ngay từ đầu, bọn họ đã biết Âu Dương Ngọc Phong coi bọn họ là quân cờ mà thôi, hơn nữa lúc trước Ma Huyết Giao kia thi triển Nhiên Huyết Chú xong, Âu Dương Ngọc Phong thì thào tự nói, rõ ràng là vì hắn đã sớm biết Ma Huyết Giao Hội sẽ thi triển thiên phú thần thông kia.

Nhưng Âu Dương Ngọc Phong không có ở trước sự tình nhắc nhở bọn họ một câu, mặc cho bọn họ vào thời khắc cuối cùng chịu chết, một nhóm hơn mười người, không có người may mắn thoát khỏi, hoặc là trước đó bị Ma Huyết Giao giết chết, hoặc là trúng Nhiên Huyết Chú, biến thành bộ dáng thây khô hiện tại.

Nếu Âu Dương Ngọc Phong đã đánh chính là chủ ý để bọn họ đi chịu chết, hiện tại bọn họ biến thành bộ dạng này, hắn không có lý do gì sẽ buông tha cho bọn họ. Mà Ngô Khí, từ lúc hắn xuất hiện, ngoại trừ Triệu Dương ra, hắn không có chính mắt nhìn thấy bất kỳ người nào trong mười mấy người

kia, càng không có khả năng trông cậy vào Ngô Khí phát hiện, cứu bọn họ.

Trong đầu bọn họ vừa hiện lên ý nghĩ liên quan tới Ngô Khí, bên kia rất nhanh liền có kết quả, sau đó từ trong miệng Ngô Khí, liền nhắc tới bọn họ.

Hồ sư đệ cất kỹ.

Âu Dương Ngọc Phong gần như nghiền răng nghiền lợi phát tay, trong mười giọt long huyết trôi nổi trước mặt hắn lập tức có ba giọt tự động bay ra, bay về phía Ngô Khí. Trên mặt Ngô Khí hiện lên vẻ mừng như điên, chủ động khởi hành, cơ hồ trong nháy mắt, trong tay xuất hiện một cái bình ngọc, nháy mắt liền thu ba giọt long huyết kia vào.

Long huyết tới tay, vẻ vui mừng trong mắt Ngô Khí cơ hồ không che giấu chút nào. Mặc cho là ai, cũng không có cái gì làm, vô duyên vô cớ được ba giọt long huyết cấp bậc trân vật vô thượng, cũng đều biểu lộ như thế.

Một đệ tử thượng đẳng, dựa vào vũ lực, bức bách đệ tử chân truyền của Thiên Ma điện giao ra ba giọt long huyết. Chuyện này nếu lan truyền ra ngoài, cũng không biết sẽ gây nên sóng gió gì ở Thiên Ma tông, thậm chí toàn bộ Thông Thiên sơn mạch. May mắn nơi đây hoang vu, căn bản không một ai đến đây, ngoại trừ Ngô vút bỏ, nơi này cũng sẽ không có người thứ hai đang dòm ngó.

Sau khi thu hồi long huyết, trong lòng Ngô Khí hiện lên một ý niệm: Âu Dương Ngọc Phong dứt khoát như vậy. Hiển nhiên là tổn thất cũng không nghiêm trọng lắm, nghe lời hắn nói lúc trước, sư tôn của hắn đã là nhân vật cấp bậc trưởng lão, linh căn tư chất đã sớm hoàn toàn cố định, không thể sửa đổi lại được, còn muốn long huyết tới làm gì...

Ngô Khí cũng không phải là người dễ lừa gạt như vậy, nghĩ lại sẽ biết tại sao Âu Dương Ngọc Phong lại dứt khoát giao ra ba giọt long huyết như vậy, hiển nhiên lời nói lúc trước của hắn cũng không đáng tin cậy.

Mặc dù trong lòng có hoài nghi, nhưng Ngô Khí không nói ra, hắn bỗng dưng có được ba giọt long huyết đã là kiếm được lợi

cực lớn rồi. Âu Dương Ngọc Phong kia cũng không phải thật sự dễ khi dễ như vậy, lúc này lại trêu chọc, chỉ sợ hẳn thật sự sẽ nổi giận, liều mạng với Ngô Khí người chết ta sống.

Trên mặt hiện lên một tia mỉm cười, Ngô Khí chấp tay về phía Âu Dương Ngọc Phong, ánh mắt nhìn lướt qua hơn mười bộ thân khô lơ lửng trên không trung, chủ động hỏi: Không biết sư huynh chuẩn bị làm sao giúp hơn mười vị sư huynh này giải thoát thống khổ.

Ngô Khí chủ động hỏi, lập tức khiến cho Âu Dương Ngọc Phong nhớ tới, ở đây ngoại trừ hai người hẳn và Ngô Khí, còn có mười người cực kỳ vô tội nghe lời, còn có một đầu Ma Huyết Giao đã biến thành thi thể.

Ngô Khí không đợi Âu Dương Ngọc Phong trả lời, lại chủ động nói: Nếu sư huynh còn không nghĩ tới biện pháp, sư đệ ngược lại có thể làm thay một chút, hoặc là đề nghị cho sư huynh một ít.

Hình như Âu Dương Ngọc Phong mới từ trong đau lòng mất đi ba giọt long huyết tránh thoát ra. Mang theo ánh mắt phần hận rơi vào trên người Ngô Khí, trong lòng hừ lạnh: Vừa rồi giờ công phu sư tử ngoạm, hiện tại muốn bỏ cứu lấy lòng ta. Hừ, nơi này ta không làm gì được người, chờ ra khỏi đây, nhìn ta xem...

Trong lòng Âu Dương Ngọc Phong mắng to, nhưng trên mặt không có chút thần bí nào, mà chậm rãi nói: “A, không biết sư đệ có kiến nghị gì không.

Ngô Khí đứng ở nơi đó, trên mặt mang theo nụ cười vô hại. Nếu không phải hoa văn trên mặt có chút quỷ dị, bất luận kẻ nào cũng sẽ bởi vì người này là một thanh niên thanh tú trạch tâm nhân hậu. Tuyệt sẽ không tin, từ trong miệng của hắn, sẽ nói ra lời tàn độc như vậy.

Chư vị sư huynh bị nghiệt súc kia sát hại bởi Nhiên Huyết Chú, bây giờ đều thành thân khô. Lưu lại nơi đây cũng là lãng phí, mang về sư môn lại không dễ giải thích. Nếu bị các trưởng lão phán quyết nhận định là Âu Dương sư huynh động thủ giết bọn họ thì nguy rồi, theo sư đệ ngu thấy của ta., Âu

Dương sư huynh có thể luyện chế thi thể chư vị sư huynh lưu lại thành khôi lỗi sống, chỉ cần thay đổi khuôn mặt, tin tưởng trên đời này, hẳn là sẽ không có người có thể nhận ra bộ dáng cũ của chư vị sư huynh. Mà Âu Dương sư huynh thì lại khác., Cũng có thể có thêm hơn mười cỗ hoạt thi khôi lỗi cấp bậc Hóa Thần. Bất quá vị Triệu Dương sư huynh kia chính là đồng điện sư huynh của Huyền Âm điện ta, sư đệ cũng không đành lòng hẳn biến thành hoạt thi khôi lỗi, còn xin Âu Dương sư huynh cho phép mang thi thể của hắn về Huyền Âm điện. Không biết sư huynh cảm thấy, đề nghị này của ta có khả thi hay không.

Sau khi Ngô Khí nói xong, toàn bộ bầu trời tựa hồ trong nháy mắt hoàn toàn yên tĩnh lại. Ngay cả Âu Dương Ngọc Phong kia, lúc này đều ngây ngẩn cả người, ánh mắt nhìn chằm chằm trên người Ngô Khí, giống như nhìn thấy quái vật gì đó.

Mà mười mấy người cảm ứng được ý nghĩ cố ý phóng ra trong lúc nói chuyện kia của Ngô Khí, giờ phút này đều giống nhau, không dám tin tưởng. Bọn họ mặc dù đã sớm đoán được kết cục của mình sẽ không tốt, nhưng tuyệt đối không nghĩ đến, lời nói cực kỳ ngoan độc vừa rồi, sẽ từ trong miệng Ngô Khí phun ra.

Bao gồm cả Triệu Dương ở bên trong, thần hồn mười mấy người, ba động điên cuồng truyền ra, chỉ là sửng sốt một hơi mà thôi, tất cả mọi người đều truyền ra tiếng mắng to trong đầu, vang vọng trong đầu Ngô Khí cùng Âu Ngọc Phong.

Huyền Vân điện Ngô Khí, chúng ta không oán giận gì với ngươi, mấy ngày gần đây không có thù, vì sao ngươi lại đối xử với chúng ta như vậy.

Tên tiểu súc sinh này, ngươi chỉ là một đệ tử thượng đẳng, lại dám nghĩ ra chủ ý ác độc như vậy, mưu hại mười đệ tử chân truyền, các trưởng lão Phán Quyết nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi.

Súc sinh, ngươi không chết tử tế được, chúng ta cho dù làm quỷ, cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi.

mưu hại đồng môn, nếu xuống giết, người sẽ không có kết cục tốt.

.....

Mười mấy đệ tử chân truyền, bọn họ chỉ còn lại lực lượng thần hồn tồn tại, những thứ khác đều bị phong ấn. Huyết dịch toàn thân sôi trào thiêu đốt, bốc hơi thành hư vô, bọn họ trong nháy mắt biến thành thây khô. Nguyên Anh cùng tất cả lực lượng khác đều bị phong ấn trong cơ thể, cũng chỉ có lực lượng thần hồn còn có thể truyền ra một ít ý niệm trong đầu.

Trước đó, bởi vì không biết Âu Dương Ngọc Phong sẽ đối xử với bọn họ như thế nào, cho nên bọn họ cũng lựa chọn trầm mặc, sợ mình mở miệng, liền chọc giận Âu Dương Ngọc Phong, nhắc nhở hẳn phải diệt khẩu đoàn người bọn họ. Nhưng hiện tại, những lời Ngô Khí nói ra, bọn họ tự nhiên không thể tiếp tục trầm mặc được nữa.

Khôi lỗi hoạt thi...

Uy lực bốn chữ này, quả thực đủ để cho mười mấy đệ tử chân truyền bọn họ lâm vào điên cuồng. Kỳ thật lúc bọn họ còn sống, bọn họ trước kia cũng không luyện chế không ít hoạt thi khôi lỗi, hơn nữa đều là lấy người sống luyện chế, thủ đoạn tàn nhẫn, hoàn toàn phù hợp với cách làm của ma tu bọn họ.

Nhưng hiện tại, vận mệnh vô cùng kinh khủng này sắp rơi vào trên người bọn họ, bọn họ lập tức lâm vào tuyệt vọng điên cuồng. Ngay từ đầu bọn họ truyền ra ý niệm là nhục mạ Ngô Khí, đến sau này, ngay cả Âu Dương Ngọc Phong cũng mắng vào.

Bọn họ ngược lại rất rõ ràng, biết bất luận thế nào Âu Dương Ngọc Phong cũng sẽ không bỏ qua cho bọn họ, có lẽ trước đó Âu Dương Ngọc Phong còn chưa nghĩ ra phải đối phó với bọn họ như thế nào. Bọn họ còn có thể sống sót. Nhưng hiện tại, Ngô Khí đem đề nghị này nói ra, chỉ cần trong lòng Âu Dương Ngọc Phong có một tia sát ý, chỉ sợ đều sẽ đồng ý với Ngô Khí.

Cứ như vậy, vận mệnh của bọn họ cũng đã định trước, mười mấy đệ tử chân truyền, sắp trở thành mười mấy cỗ hoạt thi

khôi lỗi. Nghĩ đến kết cục tiếp theo của mình, bọn họ liền không nhìn được, cũng không có một chút cố kỵ, nhao nhao mắng to. Bất quá cũng có người bình tĩnh, chuyển hướng mục tiêu sang Âu Dương Ngọc Phong, từng câu từng câu nói ra, ý đồ thuyết phục Âu Dương Ngọc Phong buông tha bọn họ.

Âu Dương sư huynh, người cần phải suy nghĩ kỹ. Cho dù người là đệ tử đầu tiên của Viên trưởng lão, là đại sư huynh của đệ tử chân truyền Thiên Ma điện chúng ta. Nhưng nếu người luyện chế mười mấy người chúng ta thành khôi lỗi sống, một khi sự tình phát sinh, chớ nói là Viên trưởng lão., Dù là tông chủ tự mình mở miệng cầu tình, Tài Quyết Điện cũng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người. Đến lúc đó ngay cả cơ hội tiến vào Phong Ma Ngục người cũng không có, trực tiếp sẽ bị xử tử, hồn phách cũng sẽ rút ra, lưu đày ở thế giới vực sâu, vĩnh viễn không được siêu sinh.

Không sai. Âu Dương sư huynh, người và chúng ta dù sao cũng đều là đệ tử Thiên Ma điện, chớ có nghe lời độc ác của tiểu súc sinh Huyền Âm điện này, phạm phải sai lầm lớn như vậy. Chúng ta cũng không yêu cầu chỗ tốt gì, chỉ cần Âu Dương sư huynh đưa chúng ta về tông môn, chúng ta tuyệt sẽ không tiết lộ một chút tin tức nào ở đây, nếu Âu Dương sư huynh không tin. Chúng ta đều có thể phát tâm ma thệ.

Âu Dương sư huynh, tàn hại đồng môn là tội lớn, tông chủ đã sớm nói rõ, nếu tra ra kẻ hại đồng môn, không vào Phong Ma ngục, trực tiếp rút hồn phách ra, lưu đày trong thế giới vực sâu, nơi nào kinh khủng không cần chúng ta nói rõ, sư huynh hẳn là rõ ràng nhất, suy nghĩ một chút sau đó mới đi a.

.....

Đãi ngộ hoàn toàn không giống với Ngô Khí, tại bên phía Âu Dương Ngọc Phong, tiếng mắng dần dần đều biến mất, đều biến thành thanh âm thuyết phục từng bước một. Nơi này mười mấy người, mười mấy đệ tử chân truyền, nếu không phải ngay từ đầu bị Âu Dương Ngọc Phong tính kế một phen, không biết Ma Huyết Giao kia, đã đến cảnh giới Phản Hư nửa bước, ngưng luyện ra nguyên thần, còn có thể thi triển ra thần thông thiên phú khủng bố như vậy.

Âu Dương Ngọc Phong ngược lại là mượn nhờ đạo khí trung phẩm sư tôn Viên trưởng lão ban thưởng của hắn tránh thoát một kiếp, chỉ là khổ cho hơn mười người bọn họ, dưới Nhiên Huyết Chú kia, đã biến thành hơn mười cỗ thây khô.

Mười mấy người, trong đó không ít người đều là người mồm mép mới xuất môn, một câu nói ra, câu nào cũng không ly yếu hại, nhưng nói là mềm mại khiêm thi, Ngô Khí cũng đang lắng nghe, sau khi nghe thấy chuyện này, Âu Dương Ngọc Phong sẽ có kết cục, trong lòng Ngô Khí thầm nghĩ một chút, nếu là chính mình, nói không chừng sẽ không mạo hiểm như vậy.

Mười mấy đệ tử chân truyền, từng đạo ý niệm truyền ra ngoài, vang lên trong đầu hai người, một bên chửi bới, một bên khuyên bảo. Chẳng qua trong đầu Ngô Khí, thanh âm Triệu Dương kia lại vang lên trong đầu hắn., Nhưng từ đầu đến cuối đều là mắng to, hắn không nghĩ tới, vì tránh né Ngô Khí đã đến đại lục thí luyện thứ nhất này, ai biết Ngô Khí còn dính lên như giòi trong xương, còn muốn đẩy hắn vào chỗ chết. Hắn hận, chính hắn còn chưa có động thủ mưu hại Ngô Khí, nhưng hiện tại chính mình rơi vào trong tay Ngô Khí.

Hận ý trong lòng Triệu Dương, quả thực là nước đại dương mênh mông cũng khó có thể rửa sạch, mắng đến về sau, hắn tựa hồ cũng mệt mỏi, có chút ý muốn điên cuồng.

Tiểu súc sinh ngươi chớ đắc ý, ngươi giết ta thì thế nào, ngươi đừng quên. Ngươi còn đắc tội với thọ y của Thi Ma điện, nghe nói hắn mời một đệ tử hạch tâm đến chém giết ngươi, đến lúc đó ta xem ngươi trốn đi đâu, ngươi cũng chết, hơn nữa sẽ chết còn thảm hơn ta.

Ngô Khí nghe Triệu Dương mắng to trong đầu, khóa miệng lại cười lạnh liên tục, không có chút phản ứng, cũng không có nói cho hắn tin tức Thọ Y đồng tử đã chết. Hắn chuẩn bị cuối cùng mới nói, chờ đến lúc hắn muốn giết Triệu Dương, hắn lại nói ra, khi đó Triệu Dương chắc chắn sẽ chết càng thêm không nhắm mắt.

Ngô Khí đứng ở trên hư không, ánh mắt rơi vào trên người Âu Dương Ngọc Phong, một chút lo lắng cũng không có. Tựa hồ

hoàn toàn không lo lắng Âu Dương Ngọc Phong sẽ bị mười đệ tử chân truyền kia thuyết phục, thật sự buông tha bọn họ.

Hắn rất rõ ràng, mặc kệ có hay không một phen Ngô Khí hắn đều không tha cho Âu Dương Ngọc Phong. Hắn và Âu Dương Ngọc Phong, nói dễ nghe một chút, cùng một loại người, nói không dễ nghe, chính là cá mè một lứa.

Vì đạt mục đích, không giảm thủ đoạn, vì lợi ích và an toàn của bản thân mà suy nghĩ. Bất kể kết quả cuối cùng thế nào, mười đệ tử chân truyền đều phải chết không thể nghi ngờ.

Đây là một con chương lớn, hơn chín ngàn chữ, tiêu lâu lại vì phạm bệnh lười biếng, canh ba hợp nhất hôm nay tổng cộng lại một vạn sáu ngàn chữ, đổi một chút cũng có năm càn cổ sức, các vị huynh đệ đập mấy tấm vé vào đây đi bán tạ ơn chưa hoàn thành.

Một, hai, hai, ba...

Ngô sư đệ, đề nghị của ngươi rất tốt, nơi này mười một vị sư đệ, đều bởi vì trong thí luyện phát sinh ngoài ý muốn bị Thượng cổ dị chủng Ma Huyết Giao giết chết, thi thể bọn họ lưu lại xác thực không dễ lãng phí, luyện chế thành khô lồi phi thường thích hợp. Bất quá sư huynh ta cũng không phải người keo kiệt hẹp hòi, không bằng hai người ngươi ta, một người một nửa, như thế nào,

Khi Âu Dương Ngọc Phong phun ra những lời này, tất cả giận mắng và khuyên bảo đều lập tức dừng lại, hơn mười người, tất cả đều lâm vào trong tuyệt vọng và không dám tin tưởng.

Bọn họ đều là đệ tử chân truyền, tu vi Hóa Thần, chỉ cần còn sống rời khỏi đại lục thí luyện, đạt được tông môn, thực lực đại tiến là chuyện nhất định. Nói không chừng qua mấy chục năm, trong bọn họ cũng có mấy người có thể tấn thăng thành đệ tử hạch tâm, trở thành một đám đệ tử tôn quý nhất Thiên Ma tông.

Nhưng hiện tại, chỉ là bởi vì tham niệm nhất thời, đáp ứng trước đó đại sư huynh Âu Dương Ngọc Phong trợ giúp bọn họ đối phó một đầu Ma Huyết Giao, lúc đến bọn họ trong lòng chưa từng có ý nghĩ xấu, đã âm thầm liên hợp cùng nhau đem Âu Dương Ngọc Phong triệt để lưu lại nơi này. Nhưng cuối cùng, bọn họ lại trong nháy mắt biến thành bộ dáng quỷ quái bây giờ, tất cả lực lượng đều bị phong ấn, biến thành thịt cá trên thớt, mặc cho người chém giết.

Hơn nữa để cho bọn họ không thể chịu được chính là, Ngô Khí này đột nhiên xuất hiện, mở miệng chính là đề nghị ngoan độc nhất. Nếu Âu Dương Ngọc Phong khác, có thể là trực tiếp giết chết bọn họ một chỗ bí ẩn, nhưng rơi vào trong miệng Ngô Khí, lại phải biến thành hoạt thi khô lồi. Phải biết thân hồn của bọn họ còn sống, nếu thật sự luyện chế thành khô lồi, vậy thì vĩnh viễn không thể siêu sinh.

Đề nghị của Ngô Khí có thể nói là cực kỳ ngoan độc đến cực điểm. Nhất là đối tượng được hắn đề nghị xử lý vẫn cùng với

một đám đệ tử chân truyền ngày xưa không oán hận gì đến ngày nay.

Hỗn loạn ý niệm trên bầu trời chỉ dừng lại trong tích tắc mà thôi. Sau một khắc, tất cả ý niệm liền lâm vào điên cuồng. Biết mình phải chết, bọn họ cũng không tiếp tục phí sức khuyên bảo, ý niệm tràn ra đều là điên cuồng nguyên rủa, vô biên oán khí xen lẫn trong đó, phô thiên cái địa tràn ra, bao phủ Ngô Khí và Âu Dương Ngọc Phong vào trong đó.

Đứng ở cách Âu Dương Ngọc Phong không xa, trên mặt Ngô Khí cũng có vẻ ngoài ý muốn, hắn cũng không nghĩ tới cuối cùng Âu Dương Ngọc Phong sẽ quyết định phân Ngô Khí một nửa người.

Đây chính là thi thể của năm sáu cổ đệ tử chân truyền. Hơn nữa còn là thi thể không tổn thương chút lông tóc nào, mặc dù bởi vì trúng Nhiên Huyết Chú của Ma Huyết Giao, huyết dịch toàn thân sôi trào bốc hơi, dẫn đến bọn họ đều trở thành thây khô. Nhưng lực lượng trên thân mỗi người bọn họ đều vô cùng hoàn chỉnh bị phong ấn trong cơ thể, ngay cả lực lượng thần hồn cũng như vậy.

Có thể nói, tất cả mọi người bọn họ chính là tài liệu tốt nhất để tế luyện thành con rối hoạt thi.

Năm cổ hoạt thi khôi lỗi cảnh giới Hóa Thần hoàn mỹ, chỉ cần tế luyện thành công, chiến lực đồng loạt ra tay tuyệt đối có thể so sánh với tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ. Đây chính là một phần đại lễ siêu cấp, Âu Dương Ngọc Phong cũng không phải loại hảo tâm tán tài đồng tử, vô duyên vô cớ tặng phần đại lễ này.

Bất quá Ngô Khí sau khi ngậy người một chút, lập tức hiểu rõ mấu chốt trong đó, trong lòng cười lạnh nói: Vị đại sư huynh này không muốn tội danh giết chết đồng môn một người trên lưng này. Muốn ta cũng gánh vác một nửa, hắc hắc, ngược lại là hào phóng khản trương.

đoán ra ý đồ của Âu Dương Ngọc Phong, Ngô Khí lại không có bất kỳ ý nghĩ cự tuyệt nào trong đầu, đối với việc đưa tới cửa tốt, hắn nếu không thu há không phải là hành vi của đồ ngốc. Về phần môn quy Thiên Ma Tông, Ngô Khí chưa bao

giờ làm đệ tử Thiên Ma Tông, môn quy kia tự nhiên không có một chút ràng buộc đối với hắn.

Tàn hại đồng môn, hắc hắc hắc...

Trong lòng hiện lên ý nghĩ này, trên mặt lại lộ ra nụ cười, giống như hoàn toàn không biết ý trong lời nói đó của Âu Dương Ngọc Phong, dĩ thường dứt khoát, Ngô Khí đồng ý.

Nếu sư huynh đã có ý tốt như vậy, sư đệ từ chối thì bất kính rồi.

Trước mặt mười đệ tử chân truyền, Ngô Khí và Âu Dương Ngọc Phong chia thi thể bọn họ thành hai phần, mỗi người một phần.

Ngô sư đệ, hôm nay đã là ngày thứ mười một, còn thừa lại bốn ngày mà thôi. Người và ta vẫn không nên chậm trễ, săn giết thêm vài con yêu thú, lấy nhiều một chút tích phân, đến lúc đó chỉ cần tiến vào một trăm người trước, vậy là được rồi... Tin tưởng với thực lực của sư đệ, nhất định có thể mượn cơ hội này, một hơi thành tựu chân truyền.

Thời gian không còn nhiều, sư huynh sẽ không chậm trễ thời gian của Ngô sư đệ, cáo từ, cáo từ.

Trong ánh mắt nghi hoặc của Ngô Khí, Âu Dương Ngọc Phong mãnh liệt phát tay, lấy đi sáu cỗ thân khô do hơn mười cỗ chân truyền đệ tử hóa thành, tu vi cao nhất, lại không chút khách khí thu thi thể Ma Huyết Giao lại, cũng không nhiều lời, không đợi Ngô Khí trả lời, trực tiếp hóa thành một đạo hào quang màu vàng đất, biến mất ở không trung.

Bất quá trước khi đi Âu Dương Ngọc Phong đột nhiên nói ra mấy câu, lại khiến Ngô Khí có chút mê hoặc, tích phân một chút hắn biết chuyện gì xảy ra. Trong chín khối Thí Luyện Đại Lục, mặc dù hoang vu,, Nhưng trong đó cũng có không ít yêu thú, mà mục đích mấy trăm đệ tử chân truyền tham gia thí luyện, chính là tìm ra những yêu thú ma vật này, sau đó giết, tại thời điểm thí luyện kết thúc, các đệ tử chân truyền có thể dựa vào một vị trí trên thân những yêu thú này đổi lấy tích phân.

Thứ hạng cuối cùng của thí luyện, chính là căn cứ theo số lượng đệ tử chân truyền tích lũy bao nhiêu để quyết định, mà xếp hạng trước sau, thì quyết định phần thưởng mà đệ tử chân truyền có thể đạt được bao nhiêu.

Vốn Ngô vứt bỏ lúc mới vào đây, cũng nổi lên một chút hứng thú, sẵn giết một ít yêu thú. Nhưng hiện tại, hắn bắt ngờ được cho là chỗ tốt to lớn, ba giọt long huyết.

Tuy rằng cực lực áp chế sự mừng như điên trong lòng mình, nhưng khi ba giọt máu kia vào tay, trong lòng Ngô Khí vẫn dâng lên niềm vui điên cuồng. Bởi vì hắn có nắm chắc vượt qua năm thành, chỉ cần hắn luyện hóa ba giọt long huyết kia, là có thể tiến vào tầng thứ ba của U Minh Chiến Thể. Hiện tại trong lòng hắn có ý niệm mãnh liệt nhất, chính là sau khi thí luyện kết thúc lập tức bế quan, luyện hóa long huyết, trùng kích U Minh Chiến Thể tầng thứ ba.

Hai mục đích tiến vào đại lục thí luyện, chém giết Triệu Dương cùng Thọ Y đồng tử, tuyệt đối không có hậu hoạn che giấu, hai mục đích này bây giờ đều đã hoàn thành. Ngô Khí tự nhiên cũng không có ý định tích góp từng chút điểm tích lũy, nhưng hiện tại nghe tên Âu Dương Ngọc Phong kia nói qua., Tựa hồ người xếp hạng trước một trăm còn có thể có đãi ngộ đặc thù gì, đáng tiếc Âu Dương Ngọc Phong đi vội, lại không rõ ràng, Ngô Khí đoán không ra điều gì.

Suy nghĩ một hồi trên không trung, không có kết quả gì, Ngô Khí liền vứt bỏ những tạp niệm này, cũng không tiếp tục dừng lại ở trên không trung kia. Liếc nhìn chung quanh một chút, thân hình liền hóa thành một đạo hắc quang, bỏ chạy về phía xa.

Đại lục thí luyện thứ nhất lớn hơn so với tám khối đại lục thí luyện khác một chút, nhưng khí tức hoang vu, lại giống như đúc. Khắp nơi đều là nơi sinh linh tuyệt tích, ngoại trừ khí tức Huyết Sát, chính là tử khí nồng đậm đến cực điểm.

Trên đại lục, một ngọn núi hoang cực kỳ bình thường, không cao, ngàn trượng mà thôi, cực kỳ mục nát, tản mát ra một loại hương vị tùy thời sẽ sụp đổ nghiền nát. Núi hoang này hầu như là tùy ý có thể thấy được trên đại lục thí luyện, duy nhất không

giống là trong ngọn núi hoang này, cũng không phải là không có một sinh linh.

Trong lòng núi cực kỳ yên tĩnh, có một không gian quý dị. Bên trong gần như chân không, không chỗ nào không có khí tức mục nát không ngừng tràn ngập, muốn chui vào trong không gian kia. Nhưng trong không gian này, lại có một tầng hào quang kim loại mỏng manh, ánh sáng này nhu hòa cuộn cuộn, quang minh chính hòa, cho người ta một loại cảm giác tĩnh tâm.

Chính tầng hào quang vàng kim này tồn tại, ngăn những khí tức mục nát tràn ngập tới kia lại, ngăn bên ngoài không gian.

Trong không gian kia, có hai bóng người một lớn một nhỏ lẳng lẳng ngồi xếp bằng. Thân ảnh kia lớn hơn một chút, toàn thân trên dưới đều bao trùm lân phiến Kim Khuyết, thân thể tứ chi cùng nhân loại không khác gì, nhưng mí mắt Kim Ô gập gao của nó, tại lòng bàn tay, nâng một cái bát Tử Kim Phi, bên trong cũng có kim hào phát quang phun trào, dị tượng ần ần, lại là một tia khí tức cũng không hiện.

Bên cạnh sinh linh như kim cương này, cũng có một bóng người đang ngồi ngay ngắn. Nhìn thân hình hắc, không đến một trượng, gần hai mét, tóc đen, ngồi xếp bằng trên mặt đất. Trên người một chút sinh cơ cũng không có, như xác chết như đá. Không nhìn bằng mắt thường, chỉ cảm ứng, sẽ cho rằng đó chỉ là một đoạn cây khô mà thôi.

Không gian này ở trong lòng núi hoang, bí ẩn, yên tĩnh, căn bản không có bất kỳ quấy rầy gì.

Thời gian trôi qua ba ngày, mấy ngày cuối cùng, Ngô Khí một mực ngồi xếp bằng trên mặt đất bỗng nhiên thân hình khẽ động. Đôi mắt kia hơi rung động một chút, lập tức trạng thái quý dị trên người hắc bị phá vỡ, tim đập đập rộn ràng. Tất cả dấu hiệu sinh linh lập tức trở về, lúc này Ngô Khí cũng đang tỉnh táo lại.

Trong nháy mắt mí mắt mở ra, tâm thần Ngô Khí chuyển động mấy lần, liền cảm ứng được hắc một lần ngồi xuống này là mấy ngày.

Hô há mồm phun một cái, một đạo khí tức đục ngầu từ trong miệng hắt bị phun ra, sau khi một ngụm trọc khí này phun ra, trên người hắt phát ra khí tức tựa hồ càng thêm tinh thuần, càng thêm trầm ổn hơn một chút, mặc dù tu vi cảnh giới vẫn là nửa bước Hóa Thần, số lượng Hóa Thần trong kinh mạch trong cơ thể cũng không có biến hóa, vẫn là tám ngàn chín trăm hạt, một hạt cũng không có biến hóa.

Còn lại cũng không có gì biến hóa, Đại Thi Ma Thủ cũng vẫn là cảnh giới kia, U Minh chiến thể và Thái Cổ Tu La chiến kỹ cũng giống như vậy, mặc dù tất cả đều giống như không có tiến bộ, nhưng Ngô Khí có thể cảm giác được, nếu lúc này hắt lại cùng người khác chém giết, động thủ sẽ dễ dàng hơn nhiều. Ngồi im lặng ba ngày, lấy thần hồn tẩy luyện thân thể, suy nghĩ mất hơn mười ngày này, thanh trừ tạp chất trong cơ thể, mặc dù không tinh tiến, nhưng cũng có chút thu hoạch.

Xem ra còn có một ngày thí luyện mới kết thúc, Ngô Khí cũng không chậm trễ, trầm ngâm một lát, sau đó tập trung chú ý vào nhân trữ vật của mình.

Trong lúc vung tay, trữ vật giới chỉ trên ngón tay Ngô Khí lập tức phát ra hào quang chói mắt, từng đạo vật sự từ bên trong bay ra, cùng trôi nổi trước mặt Ngô Khí.

Những vật này cực kỳ phức tạp, nhưng cái gì cũng có, khí tức không đồng nhất, làm cho người ta nhìn hoa cả mắt. Bất quá căn cứ vào mức độ trọng yếu của Ngô Khí lại không giống nhau, chia những thứ này thành mấy đồng, mỗi thứ trôi nổi.

Bàn tay lớn của Huyết Nha Luân Tượng da bụng Hấp Huyết Thụ Điều Huyết Sa Độc Hạt, một đồng thi thể yêu thú thi thể yêu thú.

Còn Thọ Y đồng tử Tào tính đại hán lưu lại hai cỗ thi thể yêu thú dị chủng do đạo khí trữ vật giới chỉ của hai con Yêu thú dị chủng hóa thành.

Trong một bình ngọc, chứa ba giọt long huyết một viên yêu hạch huyết hồng lớn chừng quả đấm.

Bất kỳ thứ gì ở đây, để ra bên ngoài cũng đủ khiến cho nhiều tu sĩ khác ngấp nghé. Nhất là một đồng cuối cùng, nào chỉ có

một bình ngọc cùng một yêu hạch huyết hồng, hai thứ này vừa xuất hiện, đủ để cho những đệ tử hạch tâm Hóa Thần hậu kỳ đều ra tay cướp đoạt.

Ánh mắt Ngô Khí nhìn hẩn một cái, lần lượt đi tuần tra mấy đồng đồ vật trước mặt, những thứ này đều là những thứ hẩn sau khi vào địa điểm thí luyện mới có được.

Có một ít là tàn tích hẩn lấy được khi săn giết yêu thú, như là những túi da có răng nọc lớn, có thể sau khi thí luyện kết thúc có thể dựa vào những thứ này để đổi lấy tích lũy của thí luyện.

Mà những vật còn lại, toàn bộ đều là hẩn xảo thủ đoạt được, Thọ Y đồng tử vốn là mục tiêu hẩn muốn chém giết, sau khi chết tự nhiên nhả trử vật cùng đạo khí trên người đều thuộc về hẩn, về phần đại hán họ Tào kia, hoàn toàn là phụ mang, nếu lúc trước hẩn không có cùng hài tử Thọ Y, cũng sẽ không chết trong tay Ngô vút đi.

Còn có hai con hậu duệ ma thú viễn cổ kia, mà thành quả do Cốt Y đồng tử và đại hán họ Tào mưu hại, cuối cùng vẫn rơi vào trong tay Ngô Khí. Nhìn thấy Huyết Cổ Ngưu Thú và thân thể to lớn của Lục Sí Huyết Chuẩn, trên mặt Ngô Khí hiện lên một tia dị –, Lúc trước hẩn chỉ cho là hai đầu yêu thú lợi hại hơn một chút. Nhưng xem ra, hai đầu yêu thú này rõ ràng không phải thứ bình thường có thể so sánh, nhìn thấy thân thể bọn họ, Ngô Khí lập tức liên nhớ tới đầu Ma Huyết Giao cực kỳ hung hẩn kia.

Lúc trước đám người Âu Dương Ngọc Phong chém giết cùng Ma Huyết Giao, hẩn liền ả nặc một bên, Ma Huyết Giao cuối cùng thi triển Nhiên Huyết Chú, cũng đồng dạng bao phủ Ngô Khí vào, nếu không phải trên người hẩn mang U Minh Hỏa Diễm, lúc này bộ dáng của hẩn cũng là thây khô.

Đối với hậu duệ Ma thú viễn cổ đáng sợ, Ngô Khí cũng coi như là tự mình thể nghiệm qua, hiện tại xem ra, hai con Yêu thú kia nhìn qua cũng bất phàm, mặc dù có thể không bằng Ma Huyết Giao nhiễm huyết mạch Chân Long, nhưng nghĩ lại cũng là tồn tại cực kỳ trân quý.

Bàn tay vung lên, Ngô Khí lập tức đem thân thể hai con ma thú kia để vào trong một đồng đồ cuối cùng. Hắn đương nhiên nhìn ra được, Huyết Cổ Ngưu Thú cùng Lục Sí Huyết Chuẩn kỳ thật cũng không chết, chỉ là bị thứ quý dị gì đó mê man, lại thêm bị thương quá nặng, đã lâm vào ngủ say cấp độ sâu.

Nếu Ngô Khí muốn giết bọn chúng, đương nhiên sẽ không phí nhiều sức lực, bất quá Ngô Khí lại không sót ruột động thủ.

Động tác hắn bắt đầu là thu tất cả những thứ còn lại vào, chỉ để lại sáu cỗ cây khô, năm cỗ đệ tử chân truyền Thiên Ma điện, một Triệu Dương.

Sáu cỗ cây khô này vừa mới bị Ngô Khí thả ra, liền có từng đạo ý niệm điên cuồng chửi rửa truyền tới, tràn vào trong đầu Ngô Khí. Bọn họ ngược lại đều rất rõ ràng, biết mình đã rơi vào trong tay hai người Ngô Khí và Âu Dương Ngọc Phong hung ác này, chỉ sợ là sẽ không còn sống đến ngày đó.

Đã như vậy, đương nhiên bọn họ thừa dịp có thời gian không ngừng nguyên rửa hai người.

Nghe được lời nhục mạ trong đầu, Ngô Khí trên mặt lại liên tục cười lạnh, thanh âm trầm trầm thỉ từ trong miệng hắn truyền ra, đồng thời cũng có ý niệm truyền ra, vang lên trong tâm thần sáu người.

Chư vị sư huynh, Triệu Dương sư huynh, sư đệ mặc dù từng giết không ít người, bất quá luyện chế hoạt thi khôi lỗi lại là lần đầu tiên, ở giữa nếu có sai sót gì, để chư vị sư huynh chịu nhiều giày vò, xin chư vị, chớ trách chớ trách, ha ha ha.

Thứ nhất đến cầu đọc, số liệu quá khó nhìn, huynh đệ có thể có điều kiện duy trì bản chính thức một chút cũng không tổn tiền, một tháng một bao khói giá mà thôi bán tạ chưa hoàn thành. Nếu ngài thích bộ tác phẩm này, hoan nghênh ngài bắt đầu điểm. Tiến cử phiếu bán vé, sự ủng hộ của ngài, cũng là động lực lớn nhất của ta.

Đại lục thí luyện thứ nhất, trong một ngọn núi hoang không biết tên, trong lòng núi bí ẩn, từng ý niệm tràn ngập thống khổ cùng oán hận phóng ra, nếu lúc này có người ở trên ngọn núi hoang kia, có thể cảm ứng được những ý niệm này. Ý niệm đến từ mấy người bất đồng, mỗi một ý niệm đều vô cùng oán độc, mỗi một ý niệm đều vô cùng., Tựa hồ đang chịu đựng đau đớn to lớn, gào thét liên tục, chửi bới không ngừng, oán khí trong đó quả thực là phô thiên cái địa, rất khó tưởng tượng, oán khí nồng đậm như vậy, ngọn nguồn chỉ là mấy người mà thôi.

Cũng không biết qua bao lâu, ở giữa, oán khí trong mấy đạo ý niệm kia không ngừng chút nào, vẫn luôn phát ra. Đây đã là ngày thứ mười lăm thí luyện của đệ tử chân truyền, ngày cuối cùng, chẳng mấy chốc sẽ qua đi.

Đêm khuya, trong tòa hoang sơn kia, bỗng nhiên một tiếng cười kiêu ngạo vang lên, từ trong lòng núi truyền ra.

Tu luyện thành công, chư vị sư huynh ngày sau liền là hộ vệ của Ngô Khí ta, khôi lỗi cảnh giới Hóa Thần, nói thế nào cũng có tác dụng không nhỏ.

Trong nháy mắt tiếng cười này vang lên, trong lòng núi, mấy đạo ý niệm khác đồng thời biến mất không thấy, oán khí phô thiên cái địa cùng tiếng chửi rửa im bất dừng lại, nhưng sau một khắc, lại lập tức có sáu đạo khí thể khủng bố phóng lên tận trời, từ trong lòng núi tràn ra.

Âm âm.

Trong tiếng vang, ngọn núi hoang vốn đã mục nát kia, bị sáu đạo khí thể khủng bố kia xông lên, lại không thể nào chống đỡ nổi, trong chốc lát phá toái sụp đổ, cát đá câu xuống, đều thành tro bụi, đảo mắt rơi xuống, chất đầy trên bùn đất huyết hồng hào kia, một tòa núi cao ngàn trượng, cuối cùng chỉ còn lại có hơn mười hẻm đất cao mà thôi.

Trong nháy mắt núi hoang bị nghiền nát sụp đổ, ở nơi đó, một đạo hắc quang đi ra trước, phía sau hắc quang, còn có sáu bóng người mơ hồ theo sát, chia làm sáu phương vị, bảo hộ hắc quang kia gắt gao ở khu vực trung tâm.

Không trung, thân hình Ngô Khí cười lớn hiển hiện ra, tùy ý nhìn lướt qua núi hoang phía dưới đã biến thành một lỗ châu mai đất lớn. Lúc này phía sau hắn, có sáu sinh vật hình người, toàn thân trên dưới đều bao phủ trong một bộ trường bào đen sì, khí tức trên thân mỗi người đều vô cùng khủng bố, so với bọn họ khi còn sống còn muốn đáng sợ hơn ba phần.

Khôi lỗi còn sống, đem sinh linh còn sống luyện chế thành Khôi lỗi, phương pháp luyện chế bậc này, một mực chỉ có tu sĩ ma đạo mới có thể không chút kiêng nể sử dụng.

Ngô Khí vốn cũng là một tu sĩ ma đạo, hơn nữa hành vi bình thường cũng mười phần giống ma đầu, nhưng pháp quyết hắn thông hiểu lại ít đến đáng thương, dù sao cũng là một tu sĩ nhà quê từ đoạn hồn sơn mạch đi ra.

Nhưng Ngô Khí từ sau khi đi ra từ Chư Thiên Vạn Pháp các, vấn đề ở phương diện này đã hoàn toàn biến mất, hiện tại tri thức trong đầu Ngô Khí, mặc dù so sánh với những lão tu sĩ quen biết nhiều năm, cũng sẽ không kém hơn bao nhiêu.

Mấy đệ tử chân truyền kia, trúng thần thông thiên phú của Ma Huyết Giao, Nhiên Huyết Chú. Huyết dịch toàn thân thiêu đốt bốc hơi mà chết, có thể nói một thân lực lượng tinh hoa đều bị phong tồn trong cơ thể. Còn có lực lượng thần hồn hoàn chỉnh không thiếu, cũng phong tồn trong thức hải. Có thể nói, không có tài liệu thích hợp luyện chế thành hoạt thi khôi lỗi thích hợp hơn so với thi thể bọn họ lưu lại.

Âu Dương Ngọc Phong kia sợ Ngô Khí qua cầu rút ván, ra khỏi nơi thí luyện liền tiết lộ chuyện xảy ra ở đó ra ngoài, đến lúc đó tin tức hắn có được Long Huyết lan truyền ra ngoài, trừ phi hắn hoàn toàn trốn đi, nếu không chỉ sợ sẽ mãi mãi không có ngày yên tĩnh. Không nói đến những người khác., Toàn bộ đệ tử hạch tâm của Thiên Ma Tông, không thiếu mười mấy người có hứng thú với long huyết trong tay hắn, sau đó tìm tới cửa, người khác sẽ kiêng kỵ trưởng lão sư tôn của hắn. Nhưng

các đệ tử hạch tâm, luận địa vị, thậm chí sẽ không bại bởi những trưởng lão kia, tự nhiên cũng không nhiều kiêng kỵ như vậy.

Xuất phát từ mục đích này, Âu Dương Ngọc Phong cố ý chia cho Ngô Khí và sáu cỗ thầy khô ở bên trong Triệu Dương, tương đương với tội danh giết chết đồng môn của hắn. Nếu thật sự tiết lộ ra ngoài, Ngô Khí hẳn cũng không trốn được phiền phức, thậm chí có thể bị các trưởng lão Phán Quyết truy sát.

Nếu Ngô Khí thật sự là một đệ tử Thiên Ma tông, xử trí như vậy đương nhiên sẽ không có vấn đề gì, có thể nói là cực kỳ kín đáo, cực kỳ thích hợp. Đáng tiếc, thằng nhãi Ngô Khí này căn bản là một tên hắc hộ, chưa bao giờ làm đệ tử Thiên Ma tông, thậm chí chủ ý đều là sau khi Thiên Ma tông vớt đủ chỗ tốt, trực tiếp bỏ chạy.

Không dung lại có được sáu cỗ tài liệu cực tốt để luyện chế hoạt thi khô lồi, Ngô Khí sao có thể kiềm chế được, thừa dịp còn có thời gian, lập tức tìm một chỗ an tĩnh, đem sáu người kẻ cả Triệu Dương ở bên trong đều luyện chế thành hoạt thi thi khô lồi. hoạt thi khô lồi có thể bảo trì ý thức chiến đấu khi còn sống, nhưng lại hoàn toàn không thể phản kháng chủ nhân của mình, so với nô bộc còn đáng buồn hơn.

So sánh với đứa đồng tử áo liệm đã chết, kết cục của Triệu Dương hiển nhiên càng thêm đáng thương, mặc dù đã thành con rối sống, nhưng lực lượng thần hồn lại không tổn hao gì, tương đương với vẫn còn sống, chỉ là mất đi tự nhiên, cũng mất đi tự chủ, biến thành một cỗ khô lồi Ngô Khí. Nó chết, Ngô Khí không đáng ngại, Ngô Khí nếu chết, nó cũng sẽ cùng chết.

Trong cơ thể mỗi một cỗ khô lồi còn sống đều chứa đựng đại lượng oán khí, đó là oán khí khi còn sống đối với Ngô Khí oán hận. Nhưng Ngô Khí đều bị phong bế trong cơ thể, lúc chém giết, oán khí này sẽ làm chiến lực những con khô lồi hoạt thi này trở nên càng thêm khủng bố.

Ngô Khí là lần đầu tiên luyện chế hoạt thi khô lồi, trong quá trình luyện chế, không biết là do không cố ý gây ra, thường

xuyên xảy ra sai lầm, mỗi một lần sai lầm, sẽ tra tấn thần hồn mấy người kia chết đi sống lại, làm oán khí của bọn họ càng thêm nồng đậm. Nhất là Triệu Dương, càng được Ngô Khí chiếu cố trọng điểm, tuy rằng lực lượng thần hồn không tổn hao chút nào, nhưng bị tra tấn đã là oán khí tận trời, ở ngoài ngàn dặm đều có thể cảm ứng được.

Giống trống khua chiêng như hấn, không kiêng nể chế tác hoạt thi khôi lỗi, cho dù là tu sĩ ma đạo coi trời bằng vung cũng sẽ không dễ dàng đi làm, nhưng Ngô Khí ỷ vào địa phương thí luyện này người qua lại ít ỏi, quá mức rộng lớn, mấy ngày đều không thấy một bóng người. Đừng nói là phạm vi ngàn dặm, dù là phóng đại đến vạn dặm, cũng rất khó có người phát hiện Ngô vứt bỏ đang làm gì.

Dưới màn đêm, trên mặt Ngô Khí mang theo vẻ vui mừng, nhưng trong lòng lại yên lặng đếm mấy canh giờ. Nếu cảm ứng của gã không sai, qua nửa canh giờ nữa, thí luyện của đệ tử chân truyền sẽ kết thúc.

Vù vù

Còn có nửa nén hương, Ngô Khí bỗng nhiên vung tay lên, sáu đạo thân ảnh vô thanh vô tức đứng phía sau hắn bỗng nhiên đồng loạt khẽ động, hóa thành sáu đạo hắc quang, vọt lên, sau đó chui vào trên người Ngô Khí, cũng không biết bị hắn giấu ở đâu.

Sắp kết thúc rồi...

Nửa nén hương trôi qua, trong lòng Ngô Khí hiện lên một ý niệm, cùng lúc đó, một thanh âm cực kỳ hùng vĩ vang lên tại toàn bộ nơi thí luyện. Không biết là đại lục thí luyện thứ nhất, còn có tám khối đại lục thí luyện khác, đều đồng thời vang lên thanh âm này, thông thả già nua, nhưng lại vang lên tại mỗi một góc của địa phương thí luyện rộng lớn này, bất luận ẩn giấu sâu bao nhiêu, đều rõ ràng vô cùng nghe được thanh âm này.

Thi đấu kết thúc, thí luyện kết thúc, các đệ tử, quy vị.

Trong lúc thanh âm này vừa rơi xuống, Ngô Khí bỗng nhiên cảm giác chung quanh một mực yên tĩnh tràn ngập sương mù

huyết hồng, mãnh liệt khê động, bao bọc tới, bao lấy thân thể hẳn hoàn toàn.

Sau một khắc, loại cảm giác vô cùng quen thuộc này vọt lên, không gian biến hóa, hơn nữa lần này biến hóa, so với bất kỳ lần nào đều muốn kịch liệt hơn. Ngô Khí cảm giác mình giống như bị lực lượng gì đó sinh sinh ra từ một phương thiên địa đá ra.

Hai mắt Hô Ngôn mở ra, nhìn thấy Ngô Khí không phải là khu vực mà mình quen thuộc. Mà là một quảng trường vô cùng to lớn, giống như là xương cốt được luyện chế từ cái gì đó, toàn thân đen kịt, vô cùng cổ quái.

Mang theo nghi hoặc, thân hình Ngô Khí chậm rãi hiện ra, gần như đồng thời, chung quanh Ngô Khí, từng bóng người theo đó hiện ra. Ngắn ngủi mấy hơi thở, trên quảng trường này, đã có ít nhất hai trăm người. Đại bộ phận những người này đều không che giấu khí tức trên người mình, Ngô Khí dễ dàng cảm ứng được.

Đệ tử chân truyền tu vi Hóa Thần kỳ

Mấy hơi thở, nơi Ngô Khí đứng ít nhất ba trăm người, hầu như khí tức trên thân mỗi người đều vượt qua giới hạn kia, cảnh giới Hóa Thần, thấp nhất cũng là tu vi Hóa Thần sơ kỳ. Tu vi Ngô Khí kia nửa bước Hóa Thần, trong mấy trăm người lại là tồn tại xếp chót.

Chỉ nhìn lướt qua, Ngô Khí sẽ biết, những người này hẳn là đệ tử chân truyền của Thiên Ma Tông. Cũng chỉ có khôi thủ ma đạo như Thiên Ma Tông, siêu cấp đại quái vật, mới có thể tùy ý xuất hiện nhiều tu sĩ Hóa Thần như vậy. thay đổi địa phương khác, tu sĩ Hóa Thần đều là xưng Vương xưng tổ tồn tại, tuyệt đối là bá chủ một phương, làm sao có thể xuất hiện tình huống mấy trăm bá chủ tụ tập cùng một chỗ.

Đại khái Ngô Khí cũng biết một ít về số lượng đệ tử chân truyền của Thiên Ma tông, chín tòa truyền thừa điện, mỗi một tòa truyền thừa điện đều có không ít đệ tử chân truyền, những đệ tử chân truyền này cộng lại, ít nhất cũng hơn bốn trăm người.

Nhưng lúc này nhìn lại, mặc dù Ngô Khí chỉ thoáng nhìn lướt qua, nhưng trong mắt hắn lại chỉ thấy có ba trăm người. Nói cách khác, ở nơi thí luyện, ít nhất chết gần trăm người.

Cái này...

Gần trăm đệ tử chân truyền, tu sĩ Hóa Thần, chết ở đại lục thí luyện kia. Nhưng xem thần hồn của những người kia, tựa hồ không có một chút quan tâm, giống như là lý do hợp lý.

Trong lòng Ngô Khí có ý niệm kinh ngạc hiện lên. Hắn vốn cho là, gần trăm đệ tử chân truyền ném tính mạng mình vào chỗ thí luyện, nói gì mà người Thiên Ma tông cũng đều sẽ trở nên khó coi một chút. Thế nhưng xem thần bá của bọn họ, rõ ràng chính là một bộ dạng bình thường, điều này làm cho Ngô Khí lâm vào trong khiếp sợ.

Chính là một ít đại tông môn, chết một tu sĩ Hóa Thần, cũng tuyệt đối là một chuyện lớn. Nhưng là ở đây.

Ngô Khí ngoại trừ Đoạn Hồn tam tông, tiếp xúc nhiều nhất chính là Thiên Ma tông, lấy địa vị cùng nội tình Thiên Ma tông đến cùng có bao nhiêu kinh khủng không hiểu rõ, nhưng hiện tại, hắn tựa hồ có chút biết được, Thiên Ma tông đứng đầu ma đạo này rất đáng sợ.

Không chỉ có hắn Ngô Khí, những người đến đây xem lễ, cũng có không ít người cẩn thận. Sau khi phát hiện đệ tử chân truyền Thiên Ma tông hao tổn, nhao nhao thất kinh. Vốn tưởng rằng Thiên Ma tông hắn là cũng sẽ như vậy, thế nhưng khi ánh mắt bọn họ nhìn qua, lại phát hiện người Thiên Ma tông, bất luận lớn nhỏ trên dưới, vậy mà không có một ai kinh ngạc, đều là một bộ dáng đương nhiên.

Thứ hai đến cầu đọc, cầu chư vị huynh đệ ủng hộ bản chính bản chưa hoàn chỉnh một chút. Nếu ngài thích bộ tác phẩm này, hoan nghênh ngài đến điểm khởi đầu. dẫn nhập vé số, sự ủng hộ của ngài chính là động lực lớn nhất của ta.

Thi đấu kết thúc, chiến trường Thiên Ma, quy vị.

Một thanh âm già nua lạnh như băng vang lên, vang vọng toàn bộ Thiên Ma tông, lúc thanh âm này vừa rơi xuống, chín khối mảnh vỡ chiến trường thượng cổ đại lục, cũng là đại lục thí luyện, cùng tề động.

Trong tiếng nổ mạnh âm âm, chín khối đại lục Bàn Nhiên chậm rãi chia lìa, huyết quang bạo liệt, chín cây Thiên Ma Huyết Kỳ to lớn vô cùng, lá cờ huyết hồng tung bay, diễn hóa thời thượng cổ, vô số cảnh tượng sinh linh mạnh mẽ chém giết. Đại lục khê động, ma sát với hư không kia một chút, chính là phong hỏa tuôn trào, thanh thể kinh người.

Cuối cùng, dưới sự kinh hãi không hiểu của mọi người, chín khối mảnh vỡ đại lục trên chiến trường thượng cổ, chia ra, mang theo uy thế vô cùng, giống như lúc trước, hướng phía không trung mà đi. Mỗi một khối đại lục, đều dưới huyết quang cùng vô số cuồng phong hỏa diễm bao khóa, miễn cưỡng chen vào trong hư không, trở về vực ngoại kia.

Lần nữa nhìn thấy cảnh tượng đồ sộ không gì sánh được kia, trong từng tòa từng tòa thành trì cung điện, đông đảo tu sĩ đến đây xem lễ đều vô cùng thỏa mãn.

Trong bọn họ, mặc dù trước đó đại bộ phận đã sớm hiểu rõ sự khủng bố của Thiên Ma Tông, nhưng sau khi ở đây xem lễ, bọn họ xem như đã chân chính hiểu rõ Thiên Ma Tông. Bất luận kẻ nào trong bọn họ, trong lòng đều bị gieo hạt giống sợ hãi, mặc kệ là hiện tại hay là sau này, bọn họ cũng sẽ không có ý nghĩ xấu gì đối với Thiên Ma Tông.

Ngày sau, nếu bọn họ nhìn thấy đệ tử Thiên Ma tông, chỉ sợ đều sẽ chọn nịnh bợ lấy lòng, mà không dám trở mặt, đắc tội với quái vật siêu cấp như vậy, chỉ cần là tu sĩ đầu óc bình thường, đều sẽ không làm.

A, hình như thi đấu còn chưa kết thúc.

Trên một tòa thành trì nào đó, một tu sĩ có thị lực không tệ, không có nhìn thủy kính trên tường thành, mà là dùng mắt thường nhìn về phía chiến trường ban đầu.

Nơi nào, bây giờ chỉ còn lại một quảng trường, tất cả mọi thứ còn lại đều không thấy, mảnh vỡ chiến trường thượng cổ còn có Thiên Ma Huyết Bì, đều biến mất. Chỉ có một tòa quảng trường toàn thân đen kịt, hình như là dùng xương cổ quái đúc thành.

Mà trên quảng trường diện tích không nhỏ kia, chỉ có hơn ba trăm người mà thôi. Mà khí tức trên thân mỗi người đều cực kỳ khủng bố, sẽ không thua những tu sĩ đến đây xem lễ. Thậm chí trong đó có mấy người, khí thế khủng bố, giống như bản thân bọn họ cũng hoàn toàn áp chế không nổi, không ngừng tăng vọt. Giống như tùy thời đều muốn tấn thăng đột phá, thật là đáng sợ.

Những đệ tử Thiên Ma tông khác đều đã kết thúc đại bỉ, từng người tản đi, trở về truyền thừa điện của mình.

Nhưng trên quảng trường kia, còn có hơn ba trăm người, chín thành chín người này, phát ra khí thế đều vượt qua cảnh giới Hóa Thần. Kể từ đó, thân phận của bọn họ tự nhiên không cần suy đoán nhiều.

Chuyện gì xảy ra, hình như đều là đệ tử chân truyền.

Không hổ là Thiên Ma Tông, lại có mấy trăm tu sĩ Hóa Thần, ở địa phương khác đủ để đảm nhiệm tu sĩ Hóa Thần của tông môn trường lão, thậm chí tông chủ, ở nơi này, lại chỉ có thể là một đệ tử chân truyền, ngay cả đệ tử hạch tâm cũng không phải.

Hình như thi đấu còn chưa kết thúc, chỉ còn lại đệ tử chân truyền này, chẳng lẽ là muốn bọn họ.

Trên từng tòa cung điện thành trì kia, những tu sĩ đến đây xem lễ, mỗi người đều phát hiện không đúng, đều nhìn về phía quảng trường kia, đều đang suy đoán tiếp theo Thiên Ma Tông muốn làm gì.

Không để cho bọn họ chờ lâu, đáp án rất nhanh sẽ được công bố, âm thanh già nua lạnh như băng kia lại lần nữa vang lên,

nhưng lại cực kỳ gần. Liền rơi vào bên tai đám người Ngô Khí, ngay trên quảng trường.

Thu chiến lợi phẩm, tính toán tích phân.

Trong tai đám người Ngô Khí vang lên chính là âm thanh này, là câu nói này.

Bất giác, ngay cả chính Ngô Khí cũng không phát hiện, sau khi thanh âm này vang lên, động tác của hắn bất giác làm ra, đưa tay vuốt lên nhẫn trữ vật của mình một vòng, giữa ánh sáng lập loè, tất cả chiến lợi phẩm yêu thú mà mình lấy được ở trên đại lục thí luyện kia, thậm chí bao gồm cả đồ vật bên trong trữ vật giới chỉ của bọn người Ngô Khí sau khi giết chết đồng tử áo liệm.

Một đoàn đồ vật phức tạp bị Ngô Khí lấy ra, theo bản năng vung tay lên, một đoàn lớn đồ vật này liền tự động bay lên, bay về phía trên không quảng trường kia.

Cùng lúc với hắn, hơn ba trăm người khác, động tác nhất trí lạ thường, đều tự động đem thu hoạch trong trữ vật giới chỉ lấy ra. Chỉ cần là bộ vị yêu thú chết đi của bọn họ, có thể dùng làm chứng minh bọn họ chém giết yêu thú, hết thảy đều bị bọn họ tự lấy ra.

Những thứ kia bay về phía trên không quảng trường, trong nháy mắt, thân thể Ngô Khí bỗng nhiên run lên, lập tức thanh tĩnh lại. Lúc tĩnh lại, trong một đôi mắt của Ngô Khí lập tức xuất hiện vẻ kinh hãi.

Vừa mới phát sinh một màn ngăn ngại, Ngô Khí có thể nhớ lại rõ ràng, nhưng hắn có thể khẳng định, đó căn bản không phải ý thức của hắn. Hoặc là nói, là vô thức, khi hắn nghe được thanh âm kia, trong nháy mắt, ngay cả do dự một chút cũng không có, tự động lấy ra toàn bộ túi da đựng da bên trong nhẫn trữ vật, trong đó còn có không ít là từ trong trữ vật giới chỉ của đám đồng tử Thọ Y cùng đại hán họ Tào vơ vét ra.

Vừa nghĩ tới ngay lúc vừa rồi, chính mình bất giác nghe người khác nói, còn chưa phát giác gì, Ngô Khí liền cảm giác trong lòng run rẩy kịch liệt, cảm giác sợ hãi cũng trào ra, sau trán lập tức đổ mồ hôi lạnh đầm đìa.

Sức mạnh này thật đáng sợ...

Ngô Khí lòng còn sợ hãi nhìn về phía những người khác, cơ hồ giống như hắn, những người khác cũng là một bộ kinh hãi cùng vẻ mặt không dám tin, hiển nhiên đều gặp phải chuyện giống như Ngô Khí.

Điều này làm cho rung động trong lòng Ngô Khí càng thêm nồng đậm, chỉ là một đạo thanh âm mà thôi, lại có thể khiến mấy trăm tu sĩ Hóa Thần đồng thời làm ra chuyện như vậy, loại lực lượng này, quả thực là khủng bố cực kỳ.

Lần đầu tiên, trong lòng Ngô Khí sinh ra suy nghĩ bức thiết muốn thoát khỏi Thiên Ma tông. Từ sau khi nhập vào Thiên Ma tông, hắn làm việc mặc dù không kiêng nể gì, nhưng vẫn luôn thuận buồm xuôi gió, thậm chí có thể nói là phúc duyên kinh người. Điều này cũng làm cho Ngô Khí sinh ra khôi thủ ma đạo như Thiên Ma tông bất quá chỉ như vậy, nhưng ngay vừa rồi, thanh âm kia lập tức làm cho Ngô Khí thanh tỉnh lại.

Dù hắn cũng có thể nghe ra, nhưng giọng nói vừa rồi không có chút ác ý nào, chẳng qua là để tất cả đệ tử chân truyền lấy ra tất cả chiến lợi phẩm, không giấu diếm chút nào, tính toán chuẩn xác tích phân.

Ngô Khí cố nén ý niệm sợ hãi trong lòng, thật sâu thở ra một ngụm trọc khí, thần hồn trong thức hải nhanh chóng vận chuyển, suy nghĩ tình huống sắp phải đối mặt.

Chẳng biết tại sao, vào lúc này, Ngô Khí bỗng nhiên vang lên trong đại lục thí luyện không lâu trước đó, Âu Dương Ngọc Phong lại rời đi. Từng nói với hắn một câu, ý nghĩa trong lời lúc ấy là Ngô Khí không lý giải được, hiện tại xem ra, chính là tình huống lúc này phải nói.

Âu Dương Ngọc Phong nói, nếu như đủ tích phân, tiến vào một trăm người đứng đầu, là có thể...

Tâm niệm Ngô Khí thay đổi thật nhanh, tựa hồ nghĩ thông suốt mấu chốt trong đó, dự cảm trong lòng dâng lên càng thêm không ổn. Vào lúc này, thanh âm già nua lạnh như băng kia lại vang lên lần nữa, thanh âm này lọt vào tai, mặt Ngô Khí lập tức trở nên khó coi.

Một trăm vị đệ tử chân truyền lưu lại, đệ tử còn lại đều tự trở về vị trí của mình.

Thiên Ma đầu lòi, bắt đầu.

Trong âm thanh già nua này, một tia cảm tình cũng không có, chỉ cần vang lên, trong sân sẽ lập tức có biến hóa. Thanh âm lọt vào tai, Ngô Khí lập tức nhìn thấy, trên quảng trường, từng đạo quang mang lóe lên, mỗi một đạo quang mang sáng lên, sau nháy mắt, người trong quang mang kia sẽ biến mất ở trên quảng trường.

Trong nháy mắt, hơn ba trăm người, từng người biến mất, Ngô Khí rất hy vọng quang mang kia sáng lên trên người mình, nhưng sau mấy hơi thở, lại không có động tĩnh gì, tâm thần Ngô Khí cũng dần dần trầm xuống.

Thiên Ma đầu lòi lòi...

Ý niệm nghi hoặc trong lòng Ngô Khí vừa lên, lập tức trên quảng trường xuất hiện biến hóa lớn hơn. Lúc này Ngô Khí mới phát hiện, không biết bắt đầu từ lúc nào, trên quảng trường này, chỉ còn lại có một trăm người. Quảng trường rộng lớn, là đứng một trăm người, tự nhiên là rải rác, liếc qua liền thấy rõ ràng.

Ngô Khí liếc mắt nhìn qua, lập tức nhìn thấy thân ảnh quen thuộc. Âu Dương Ngọc Phong đứng ở khu vực trung tâm, nhìn thấy ánh mắt Ngô Khí nhìn lại, trên mặt gã hiện ra một nụ cười quỷ dị, gật đầu nhẹ với Ngô Khí, hiển nhiên đối với việc Ngô Khí có thể chiếm cứ một trăm danh ngạch phía trước cũng không có gì ngoài ý muốn.

Âu Dương Ngọc Phong và Ngô Khí giao thủ qua, dựa theo suy nghĩ của hắn, thực lực Ngô Khí kinh khủng như vậy, đừng nói là chiếm cứ một trăm danh ngạch đệ tử chân truyền trước đó, chính là tranh đoạt vị trí thứ nhất cùng hắn, cũng là chuyện đương nhiên.

Bất quá hắn nghĩ như vậy, những người khác thì không phải, những người khác có lẽ đã nghe qua tên Ngô Khí, nhưng thấy mặt hắn lại rất ít. Lúc này trên quảng trường chỉ còn lại có một trăm người, mà nhìn quảng trường kia, lại có hơn mười vạn

người. Một trăm người, mỗi người đều bị chỉ ít mấy vạn ánh mắt nhìn, có thể nói, không có ai là không tiếng tăm gì.

Mặc dù những đệ tử chân truyền khác chưa bao giờ không nghe qua, đệ tử chân truyền Thiên Ma tông mặc dù không ít, nhưng số lượng mấy trăm người, cũng đủ để đông đảo tu sĩ nhớ kỹ khuôn mặt cùng danh tự mỗi một đệ tử chân truyền. Mà Ngô Khí bỗng nhiên xuất hiện ở trong đó, cực kỳ đột ngột, cực kỳ lạ lẫm, tự nhiên làm cho bọn họ kinh ngạc.

Bất kể là người từng gặp Ngô Khí, hay là chưa từng nhìn thấy Ngô Khí, trong phút chốc, rất nhiều ánh mắt đều đặt lên người hắn, từng tiếng nghị luận cũng vang lên.

Nhìn xem, người kia là ai, cũng là sư huynh chân truyền sao, sao trước kia ta chưa từng thấy vị này.

Vị sư huynh kia hình như không phải đệ tử chân truyền, khuôn mặt cùng khí tức của tất cả đệ tử chân truyền Thiên Ma Tông ta đều rõ ràng, tuyệt đối không có tồn tại vị sư huynh này.

Vậy mà lại là hắn, là Ngô Khí kia, hắn thật sự là đệ nhất nhân của đệ tử Thiên Ma Tông thượng đẳng, trước đó đã sớm tiến nhập trận doanh của đệ tử chân truyền, tranh phong cùng mấy trăm đệ tử chân truyền, không nghĩ tới vậy mà vọt vào trước mặt đệ tử chân truyền một trăm người. Chẳng lẽ hắn thật sự là tuyệt thế thiên tài sao.

Là Ngô Khí sư huynh, mau nhìn, vị kia chính là Ngô sư huynh của Huyền Âm điện ta. Lúc trước đã từng trấn áp qua Thọ Y đồng tử Thi Ma điện và Triệu Dương sư huynh, hai vị đệ tử chân truyền này tàn nhẫn, mặc dù Ngô sư huynh chỉ là đệ tử thượng đẳng, nhưng chiến lực khủng bố, tiếp cận Hóa Thần hậu kỳ.

Thứ ba là muốn đập vé chưa kịp làm xong.

Một, hai, hai, ba...

Mấy trăm đệ tử chân truyền của Thiên Ma Tông, mỗi một người đều là người có hung danh hiển hách, không chỉ ở trong địa giới của Thiên Ma sơn mạch, hoặc tu sĩ ma đạo, mỗi một đệ tử chân truyền, nhất định đều là tu sĩ Hóa Thần. Tìm tổ tài tìm ai không có kinh lịch ra ngoài chứ, có ai chưa từng có âm danh không nhỏ.

So sánh với những người khác, Ngô Khí có thể nói là một vô danh tiểu tốt rõ đầu rõ đuôi, mặc dù lúc này có rất nhiều ánh mắt đều đặt trên người hắn. Bất quá những người khác cũng có không ít người chú ý, thậm chí đều có thể kêu ra hung danh bọn họ lang bạt bên ngoài.

Người kia là Xuyên Tâm thư sinh thượng hòa, nghe nói chính là nhân vật tàn nhẫn đệ tử chân truyền đứng năm thứ hạng đầu của Nhân Ma điện, bề ngoài nhã nhặn, nhưng động thủ, động thủ liền đào tim người, cứng rắn gặm ăn, làm cho người sợ hãi đến cực điểm.

Nhìn xem, đệ tử chân truyền Địa Ma điện xếp hạng thứ ba, Đồng Ma Lỗ thâm, tu luyện thượng cổ luyện thể thần thông, đồng ma pháp thể. Cùng người chém giết, thi triển thần thông, toàn thân như đồng Thượng Cổ, cực phẩm huyền khí đập tới, ngay cả một cái ấn trắng cũng không lưu lại được.

Người kia là Bách Độc đồng tử ngọc, tục truyền người này thân có Bách Độc mạch, lúc mới sinh ra đã độc chết mẹ đẻ của mình, vừa rơi xuống đất liền đem toàn bộ người và súc vật trong thôn đều độc chết, một thân độc công cực kỳ khủng bố, bài danh đệ nhất trong Độc Ma điện, nghe nói chiến lực đã có thể cùng cường giả Hóa Thần hậu kỳ chém giết.

Huyền Ma điện Liễu Y, tuyệt thế yêu nữ, mị hoặc chi lực cũng không biết dẫn tới bao nhiêu tuấn ngạn bá tử trong thế hệ trẻ tuổi Tiên Ma, dưới váy Thạch Tuế của nàng, làm tân nhập môn.

Thiên kết lão nhân của Cẩm Ma Điện, cầm chế một kỳ tài, nghe nói kỳ thật hắn tuổi thật sự bất quá trăm tuổi mà thôi. Bởi

vì tu luyện Tuế Nguyệt cấm pháp mới bị ăn mòn thành bộ dáng như vậy. Nhưng hắn vừa ra tay, chiến lực tuyệt đối là cấp bậc Hóa Thần hậu kỳ, chính là đứng đầu tất cả đệ tử chân truyền của Cẩm Ma Điện.

Người này xem ra, đệ tử chân truyền của Thiên Ma điện, Âu Dương Ngọc Phong, người này là người đứng đầu Thiên Ma tông hung tợn trưởng lão, tu luyện Thượng Cổ chiến kỹ hung viên sát, đã sớm là nhân vật tàn nhẫn chiến lực tiến vào Hóa Thần hậu kỳ.

Khác với tịch tịch tịch của Ngô Khí, đệ tử chân truyền khác, chín mươi chín người. Tìm tổ tài sẽ đến cơ hồ mỗi một người đều có thanh danh không nhỏ, nhất là mười mấy người trong chín tòa truyền thừa đệ tử trong các tòa truyền thừa đệ tử xếp hạng đầu, càng là không ngừng xuất hiện trong miệng những tu sĩ quan lễ kia, hiển nhiên là nhân vật đã sớm hung danh bên ngoài.

Đương nhiên, thanh âm ngoài quảng trường, Ngô Khí và những người khác đều không nghe thấy. Bọn họ cũng không cần nghe thấy, bởi vì trên quảng trường kia có biến hóa mới.

Mời lôi đài.

Lại là thanh âm già nua băng lãnh, không có cảm tình kia, vang lên trên quảng trường, cũng rơi vào trong tai mọi người. Lúc này không có người đi tìm tòi nguồn gốc phát ra thanh âm kia, chỉ biết trong nháy mắt thanh âm rơi xuống, trên quảng trường liền vang lên tiếng vang ầm ầm, xuất hiện biến hóa kinh người.

Từng tiếng vang của vật không lộ di động, mặt đất trên quảng trường đen kịt, đột nhiên có một vật giống như lôi đài to lớn trôi nổi. Từ các nơi trên quảng trường nổi lên, mỗi một lôi đài đều rất to, phía trên chớp động quang mang, từng tầng màn sáng ngưng tụ, che phủ lên, mặc kệ là màn sáng hay là lôi đài kia, đều tản mát ra một loại hương vị cực kỳ cứng rắn.

Gần như đồng thời, trong nháy mắt những lôi đài này trôi nổi lên, Ngô Khí lập tức phát hiện, dưới chân hắn, đột nhiên có từng đạo quang mang vọt lên, bao lấy thân thể hắn, ngừng đầu

nhìn về nơi khác, quả nhiên giống như hấn, những người khác nơi nào, cũng đều là cảnh tượng giống nhau.

Trong nháy mắt, trăm người trên quảng trường đều bị quang mang bao trùm, sau đó vèo một cái, đồng loạt biến mất.

Ầm ầm.

Thành hình, chỉ trong nháy mắt, dưới sự chăm chú của mọi người, nguyên lai mảnh vỡ đại lục chỗ chiến trường thượng cổ kia, về sau lại đổi thành địa điểm quảng trường đen sì, phía trước hai người đều đã biến mất, thay vào đó là năm mươi tòa lôi đài xuất hiện. Tìm tài liệu căn bản là đến nơi.

Là quảng trường kia, mọi người đều không phải người mù, đều là hạng người có thị lực kinh người, đều nhìn ra được, lúc này năm mươi tòa lôi đài trôi nổi này, kỳ thật chính là do quảng trường quý dị rộng lớn vô cùng trước đó phân chia mà thành.

Tuy nhìn ra vô cùng rõ ràng, nhưng năm mươi tòa lôi đài kia lại tản ra khí tức như là hoàn toàn giống nhau. Hơn nữa khí tức phát ra từ mỗi tòa lôi đài đều như là một kiện đạo khí., Hơn nữa không phải đạo khí bình thường, ít nhất đều là cấp bậc đạo khí cao giai. Trên mỗi một tòa lôi đài, đều tản mát ra hương vị trấn áp hết thảy mọi thứ, rõ ràng đều không phải là đạo khí cao giai bình thường, mà là đạo khí có khí sát phạt, là đạo khí chân chính có thể dùng để chém giết chiến đấu uy lực vô tận chinh phạt đạo khí.

Lúc trước quảng trường trong mắt mọi người, chỉ là có cảm giác cổ quái mà thôi, khí tức không hiện ra, ẩn giấu, giống như chỉ là một quảng trường không biết tên do xương đúc thành mà thôi. Nhưng hiện tại,, Sau khi tách ra làm năm mươi tòa lôi đài, vậy mà lập tức hiện ra khí tức của đạo khí cao giai. Chẳng lẽ quảng trường tổ hợp kia, là binh khí càng thêm mạnh mẽ so với đạo khí cao giai, so với đạo khí cao giai càng mạnh hơn, đạo khí đỉnh phong còn là tiên khí.

Ngắn ngủn hơn mười ngày xem lễ, mọi người đã kiến thức qua nội tình thâm hậu của Thiên Ma Tông, Minh Hoa Minh Khê Thập Phương Thiên Ma chiến trường thượng cổ Thiên Ma

Huyết Kỳ, bây giờ lại nhìn thấy một kiện tựa hồ là đạo khí đỉnh phong hoặc là Tiên khí tồn tại, bọn họ cũng chỉ kinh ngạc một chút mà thôi, cũng không lộ ra rung động chi địa, hiển nhiên là đã quen thuộc rồi.

Về

Trong không khí nhộn nhạo một trận, thân thể Ngô Khí trống rỗng xuất hiện, hai chân vừa đứng vững, Ngô Khí lập tức quét mắt nhìn chung quanh. Khi màn sáng kia tựa hồ bao quát bầu trời, còn có mặt đất đen sì dưới lòng bàn chân, trong mắt Ngô Khí lập tức hiểu rõ.

Lúc trước khi từng tòa lôi đài màu đen xuất hiện, Ngô Khí đã biết, những lôi đài này dùng để làm gì, mặc dù có không ít sự khác biệt, nhưng kỳ thật một màn này Ngô Khí đã trải qua một lần không sai biệt lắm.

Năm đó Tổ sư của Đoạn Hồn Tam tông có vẻ như là trung thành và tận tâm với Thiên Ma tông, cho dù bị trục xuất khỏi tông môn, cũng vẫn nhớ mãi không quên tất cả Thiên Ma tông này.

Ngô Khí chân đạp lên lôi đài, trong lòng cảm thán, vừa cảm thụ được khí tức vô cùng cổ xưa trong lôi đài kia, mặc dù chỉ tản mát ra khí tức đạo khí cao giai, nhưng Ngô Khí cảm ứng một chút, liền biết chín thành uy năng những lôi đài này đều đã thu liễm lại, chỉ là một cái sân thi đấu mà thôi.

Ngô Khí có thể cảm giác được, bên trong võ đài dưới chân hắn tràn ngập khí tức cổ lão, khí tức cực kỳ đáng sợ, không chỉ mỗi võ đài dưới chân hắn, bốn mươi chín tòa khác đều như vậy, cổ xưa đáng sợ, thật giống như là vô thượng tiên khí được lưu lại từ thời thượng cổ.

Năm đó lúc ở Vạn Thi tông, Ngô Khí đã trải qua một lần thi đấu trên lôi đài, rất rõ ràng quy tắc. Cũng rất rõ ràng, lúc này ở bên ngoài màn sáng kia, nhất định có vô số người đang quan sát.

Ý niệm trong đầu của hắn ngược lại là không sai chút nào, giờ phút này, tại Thiên Ma Tông, từng tòa cung điện thành trì trôi nổi, vây quanh khu vực trung tâm, bên trong những thành trì

cung điện kia, lại có từng tu sĩ tu vi địa vị không đồng nhất, đều đưa ánh mắt nhìn về phía năm mươi tòa lôi đài kia, mặc kệ là tòa nào, đều có ánh mắt dừng ở phía trên.

Đối với cuộc chém giết sắp phát sinh năm mươi trận đệ tử chân truyền vô cùng cường đại, tất cả mọi người vô cùng chờ mong. Khánh Điện đến lúc này, mọi người đến đây xem lễ không có một ai thất vọng. Nếu thật sự có thể nhìn thấy nhiều hình ảnh màu sắc như vậy, lại nhận được nhiều chỗ tốt như vậy, đừng nói là cách không xa mấy trăm vạn dặm, chính là trăm vạn dặm, chỉ sợ bọn họ cũng sẽ đến đây.

Ở phía trên những thành trì cung điện, mặt nước kia còn chưa biến mất, mặc dù lúc này chỉ cần là tu sĩ Hóa Thần, đều có thể dùng thị lực mắt thường của mình nhìn thấy cảnh tượng trên năm mươi tòa lôi đài kia. Nhưng dù sao cũng không phải tất cả tu sĩ được mời đều là một mình đến đây, đại bộ phận mọi người đều mang theo bồi bồi đồ tôn của mình đến đây, bọn họ không có tu vi Hóa Thần, chỉ có thể từ trong thủy kính kia nhìn thật thà.

Lúc này phần lớn bọn họ đều biết được hoạt động tiếp theo là gì, Thiên Ma Đấu Lôi, trình tự lễ mừng cuối cùng, là hoạt động cuối cùng.

Một trăm vị đệ tử chân truyền Thiên Ma Tông cường đại nhất, tiến hành một đấu lôi, người thắng tiến giai. Tổng cộng sẽ có ba vòng thi đấu, vòng thứ nhất, sẽ có năm mươi người thắng; vòng thứ hai, là hai mươi lăm người; vòng thứ ba, một người luân không, còn lại mười hai người.

Mười hai người còn lại, cộng thêm người may mắn luân không kia, liền trở thành người thắng cuộc trên Thiên Ma đấu lôi lần này, sẽ nhận được ban thưởng phong phú không cách nào tưởng tượng được Thiên Ma tông ban cho.

Lúc đấu lôi kết thúc, chính là lúc khánh điển kết thúc. Quy củ này truyền xuống, tất cả mọi người biết được, đều nhao nhao nghị luận ra, bắt đầu thảo luận mười ba người cuối cùng thắng được kia sẽ là mười ba người.

Từng tòa cung điện thành trì kia đều truyền đến tiếng bàn luận xôn xao, đồng thời trên năm mươi tòa lôi đài kia, mỗi người có hai người xuất hiện, nhưng bọn họ lại không có động tác gì khác, chỉ là đứng ngơ ngác tại chỗ, bởi vì lúc này, trên lôi đài, trong tai bọn họ, có một thanh âm vô cùng quen thuộc đang vang lên. Hay là thanh âm già nua lạnh như băng, một chút cảm tình cũng không có.

Thiên Ma đấu lôi, không có quy củ, không có hạn chế, có thể sử dụng bất luận thủ đoạn gì. Thậm chí nếu người có bản lãnh, phá hủy lôi đài, cũng sẽ không trách phạt chút nào. Phương pháp kết thúc đấu lôi chỉ có một, chính là phân ra thắng bại.

Lần này đấu lôi, không có hoà cục, bất luận kẻ nào cũng không thể nhận thua, cũng không thể tránh chiến.

Đấu lôi tổng cộng ba vòng, mỗi lần tiến hành một vòng, trong hai người, người thắng, tiến giai, người bại...

Ngô Khí đã từng trải qua một màn không sai biệt lắm ở Đoạn Hồn sơn mạch, vốn tưởng rằng quy củ sẽ không sai biệt lắm, nhưng lúc này nghe được thanh âm già nua kia, lại nhìn lại đệ tử chân truyền đối diện mình, trên mặt mang nhe răng cười như có như không, còn có con mắt đỏ ngầu, Ngô Khí lập tức đã nhận ra, cuối cùng một đạo trình tự Thiên Ma Đấu lôi này, chỉ sợ không đơn giản như trong tưởng tượng.

Thứ nhất là đến mức cầu chư vị huynh đệ ký sách ủng hộ chưa xong. Nếu ngài thích bộ tác phẩm này, hoan nghênh ngài bắt đầu. dẫn nhập vé tàu tàu tháng, ngài ủng hộ, chính là động lực lớn nhất của ta.

Kẻ bại bị chết.

Mấy chữ cuối cùng vang lên trong tai Ngô Khí, lập tức làm cho trên mặt hắn hiện ra vẻ kinh ngạc. Hắn vốn tưởng rằng chỉ là lời đài tử thí bình thường mà thôi, là Thiên Ma Tông muốn hướng rất nhiều tu sĩ Tiên Ma kia đến đây xem lễ biểu hiện ra một loại thủ đoạn cường đại của mình. Nhưng hiện tại xem ra, căn bản cũng không phải như vậy.

Liên quan đến tính mạng của mình, Ngô Khí - người tiếc mạng này, lập tức tâm niệm trong đầu thay đổi thật nhanh, nhanh chóng suy nghĩ đến các đốt ngón tay trong đó.

Tổng cộng ba vòng, ngoại trừ Luân Không người kia, nơi này một trăm người, mỗi một người đều phải đổi mặt ba lần nguy cơ sinh tử chém giết lẫn nhau, không thể nhận thua, không thể tránh chiến, cách quyết ra thắng bại chính là giết chết đối phương, đây nào phải đấu lời, đây rõ ràng là dưỡng cổ.

Ngô Khí chỉ cảm thấy trong đầu điên cuồng vận chuyển, nhưng bất luận hắn nghĩ thế nào cũng không hiểu dụng ý của Thiên Ma tông là gì. Cho dù Thiên Ma tông là người đứng đầu Ma đạo, là thế lực siêu cấp truyền thừa mấy chục vạn năm, nội tình như biển. Nhưng phải biết mỗi một đệ tử chân truyền đều là tu sĩ Hóa Thần có tiềm lực to lớn, chỉ cần không ngã xuống giữa đường, đều có tỷ lệ rất lớn tấn thăng cảnh giới Phản Hư, thành tựu cường giả chân chính.

Ở trong tu chân giới, mặc dù là những đại môn phái kia, cũng vô cùng coi trọng đối với tu sĩ Hóa Thần, ngay cả trừng phạt một chút cũng không bỏ được, huống chi để tu sĩ Hóa Thần đi tiến hành chém giết sinh tử, hơn nữa quy định chỉ có thể sống sót một người. Hành vi như vậy, chẳng phải là tương đương với tự đào mộ mình sao Ngô Khí nghĩ hoặc trong đầu căn bản không có cơ hội nói ra, cũng căn bản sẽ không có ai giải thích với hắn, cho dù có, hắn cũng không có thời gian nghe.

Bởi vì ngay lập tức, sau một khắc, Thiên Ma đầu lòi, bắt đầu rồi.

Vòng đầu lòi thứ nhất, bắt đầu.

Năm mươi tòa nhà chất phác lơ lửng lại tràn ngập khí tức hắc trùn trùn áp tất cả khí tức trùn sát trong lòi đài. Đồng thời, âm thanh già nua lạnh như băng kia lại vang lên lần nữa. Thanh âm này lọt vào tai, lập tức khiến Ngô Khí thanh tỉnh lại, đầu ngẩng lên, ánh mắt lập tức xuất hiện trước mặt hắn không biết từ lúc nào đã cách đó không xa.

Đệ tử chân truyền của Thiên Ma Tông, mỗi người đều có thanh danh không nhỏ, chỉ cần là ở trong tu chân giới trà trộn thời gian dài một chút, cơ hồ có thể đọc thuộc lòng những người này. Đối lại một tu sĩ ma đạo đứng ở vị trí này, chỉ sợ là ngay lần đầu tiên nhìn thấy, liền có thể nhận ra đối thủ của hắn là ai.

Binh Ma điện vạn người địch. Triệu Đình, tu vi Hóa Thần trung kỳ, trời sinh thân thể sát lục, tu luyện huyết sát thần thông trên chiến trường, lấy sát dưỡng giết, chính là nhân vật đáng sợ đã vào Sát Lục Chi Đạo.

Người nhập đạo giết chóc, chính là tu sĩ còn đáng sợ hơn cả ma đạo. Rất nhiều ma đầu vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn, nhưng nếu thật sự giết chóc quá nhiều, tất nhiên sẽ dẫn tới tâm ma., Một khi áp chế không nổi sẽ bị tâm ma khống chế, cuối cùng hại chính mình. Nhưng tu sĩ nhập vào Sát Lục Chi Đạo lại không giống như vậy. Bọn họ giết chóc càng nhiều, tu vi gia tăng càng nhanh, lại hoàn toàn không có vấn đề tâm ma. Cho dù thật sinh tâm ma, cuối cùng cũng sẽ bị biến thành bỏ phẩm của bọn họ.

Tuy nói loại tu sĩ này nhân thân cộng phần, nhưng trong tông môn ma đạo, lại hận không thể mỗi một người đều là tu sĩ như vậy. Đáng tiếc là, Sát Lục chi đạo tuy đáng sợ, uy lực cũng vô cùng, nhưng không phải ai cũng có thể tiến vào. Triệu Đình có thể tiến vào Sát Lục chi đạo, ngoại trừ đệ tử của Binh Ma điện, còn có thân thể trời sinh đã có Sát Lục.

Những tu sĩ khác, ngay cả ma đầu không sợ trời không sợ đất, đối mặt Triệu Đình tên điên nhập vào Sát Lục chi đạo, cũng sẽ kiêng kị ba phần, thậm chí cân nhắc trực tiếp nhận thua.

Nhưng Ngô Khí lại hoàn toàn hiểu rõ Triệu Đình là ai. Bất quá lấy thực lực hiện tại của hắn, cho dù là đạo, sợ cũng sẽ không nhận thua.

Kỳ thật nguyên bản ý định Ngô Khí thật sự là tránh chiến, bởi vì hắn đã giết không ít người trong đại lục thí luyện, nhất là chuyện đồng tử Thọ Y cùng Triệu Dương mất tích, sớm muộn gì cũng sẽ có người hoài nghi đến hắn. Cho nên hắn muốn nhẹ nhàng hơn một chút, tìm một nơi yên tĩnh., Bề quan tu luyện, để cho phân thân Hồng Liên của hắn thăng cấp lên Phản Hư, chính hắn cũng thăng cấp Hóa Thần, khi đó nhiều hơn tự vệ chi lực, cũng không sợ chính mình làm làm những chuyện kia lộ ra ánh sáng.

Đáng tiếc, trời không thỏa lòng người, ai biết sau khi thí luyện kết thúc, sẽ đến như vậy.

Nếu như để Ngô Khí biết, kỳ thật những chiến lợi phẩm hắn lấy được kia không đủ để xuất hiện trong một trăm người phía trước, là sau khi hắn giết chết đám người Thọ Y đồng tử cùng Triệu Dương, được đồ vật trong trữ vật giới chỉ của bọn họ, chiến lợi phẩm cộng lại, vừa vặn liệt vào hạng một trăm người, chiếm được cơ hội đầu lô lần này. Nếu biết rõ chuyện này, Ngô Khí không biết là nên vui mừng hay là kêu to cho bản thân xui xẻo.

Triệu Đình, Triệu Đình...

Hai chữ cực kỳ ngắn gọn, từ trong miệng tu sĩ toàn thân đều mặc khôi giáp màu máu phun ra, như kim loại ma sát, cực kỳ cứng rắn. Hơn nữa đáng sợ chính là, trong thanh âm của hắn, vậy mà một chút cảm tình cũng không có, giống như trong khôi giáp, không phải một người, mà là một đầu hung thú khát máu.

Khôi giáp màu đỏ thẫm bao phủ ở trên thân người kia, cực kỳ chặt chẽ, một chút khe hở cũng không có lộ ra, ngay cả hai mắt, cũng không lộ ra cái gì, mà là hai miếng ngọc thạch cũng đồng dạng là huyết hồng ngọc thạch bao trùm.

Sát khí sát khí vô cùng tinh thuần từ trên thân huyết giáp tu sĩ này phát ra, ngoại trừ sát khí ra, không còn khí tức nào khác. Ngay cả tu vi trên người hắn đều bị sát khí che dấu, Ngô Khí liếc mắt nhìn qua, tựa hồ không phải là nhìn thấy một người, mà là một chiến trường. Một cái chiến trường đã giết chóc không biết bao nhiêu ngày, thi thể chất thành núi, máu tươi chảy thành biển, sát khí vờn quanh, sát khí ngút trời.

Hắc Văn chậm rãi chuyển động, trên mặt Ngô Khí nhăn mày lại, rất bất ngờ chính mình lại đụng phải một đối thủ như vậy. Hắn mặc dù đã từng chém giết với không ít người, nhưng không biết vì sao, đối mặt với người này, Ngô Khí lại có loại cảm giác đụng phải đối thủ chân chính khó giải quyết.

Sát Lục Chi Đạo sao?

Tiến vào Chư Thiên Vạn Pháp Các, Ngô Khí đương nhiên hiểu rất rõ khí tức tồn tại trên người Huyết Giáp tu sĩ đối diện có ý nghĩa gì. Bất quá hắn vẫn rất kinh ngạc, thân thể Sát Lục đã là cực kỳ hi hữu, tu sĩ có thể tiến vào Sát Lục Chi Đạo càng là sừng Phượng Mao Lân, đã ít lại càng ít, không nghĩ tới vòng thứ nhất của hắn, vậy mà lại là một người như vậy.

Biết chuyện đã đến gần, căn bản không cho phép hắn đổi ý, quy củ đấu lôi kia cũng rõ ràng, Ngô Khí và tu sĩ mặc huyết giáp trước mắt chỉ có một người còn sống, hoặc là Ngô Khí hắn, hoặc là đối thủ của hắn.

Ngô Khí!

Chẳng biết từ lúc nào, vẻ mặt Ngô Khí cũng trở nên lạnh lẽo, há miệng phun một cái, hai chữ lạnh như băng vang lên trên lôi đài này. Cũng truyền vào trong tai huyết giáp tu sĩ kia, thoáng như một tín hiệu, một tín hiệu động thủ chém giết.

Giết!

Một chữ này, như ẩn chứa vô tận thiên địa đại đạo, nhưng đại đạo này hiển hiện ra, lại là sát khí như đại dương mênh mông, phô thiên cái địa, trong nháy mắt từ trên thân huyết giáp kia tuôn ra, hoàn toàn biến thành màu đỏ máu trên lôi đài đen kịt, giạt mình. Ngô Khí thậm chí cảm thấy mình trở lại trên mảnh vỡ chiến trường thượng cổ kia.

Nhưng không phải như vậy, bởi vì huyết sát sát sát khí trên người huyết giáp tu sĩ kia tuôn ra, so với mảnh vỡ chiến trường thượng cổ trên đại lục trôi qua không biết bao nhiêu vạn năm khí tức huyết sát mãnh liệt hơn nhiều, cũng kinh khủng hơn nhiều.

Ầm ầm ầm

Trên lôi đài, tiếng vang lớn như tiếng trống, không chút nào cầm kỵ không che giấu vang lên, là huyết giáp tu sĩ kia động thủ, không có chút che giấu, giống như hoàn toàn không lo lắng Ngô Khí nhìn thấy hẳn động thủ mà tiến hành tránh né.

Như khi hai quân đối chọi, đại quân xung phong, lao thẳng tới, không chút hoa lệ. Khí thế đó chỉ có một mục đích duy nhất, đó là giết chóc.

Trong tay cầm một thanh cự đao trăm mã, dài chừng năm trượng, chuôi đao đỏ như máu, thân đao đỏ như máu. Đao phong đỏ máu, một tia sắc bén không lộ ra, giống như là vật trang trí bình thường. Nhưng không biết tại sao, cự đao này một khi bị huyết giáp tu sĩ kia nắm trong tay, trong lòng Ngô Khí nhảy dựng lên, đã rất lâu rồi không xuất hiện dự cảm nguy hiểm xuất hiện trong lòng hẳn.

Đến tốt lắm.

Đối mặt với Huyết giáp tu sĩ giống như đại quân công kích, từng bước từng bước đập tới, còn có thanh cự đao khiến hẳn cảm ứng được nguy cơ kia. Ngô Khí vậy mà một chút ý tứ tránh né cũng không có, ngược lại liêm môi một cái, trên mặt lóe ra sát khí, trên người cũng phóng xuất ra chiến ý vô tận.

Chỉ là khác với tu sĩ mặc huyết giáp, khí tức trên người Ngô Khí, chỉ là u ám lạnh lẽo, tràn ngập cảm xúc tiêu cực trong đầu, giống như đến từ Ma giới, hơn nữa còn là chỗ sâu nhất của Ma giới, trong đó hung sát, thậm chí vượt qua tu sĩ mặc huyết giáp kia.

Giết người cũng là một cái sát tự ra khỏi cửa, ma khí nồng đậm ầm ầm từ trên thân Ngô Khí vọt ra, chỉ thấy trên lôi đài kia, hai cỗ khí thế đại dương cùng xuất hiện, mỗi người chiếm cứ một nửa giang sơn, nhưng lại hoàn toàn thủy hỏa bất dung,

sau một khắc, liền mỗi người mang theo uy thế đáng sợ, không chút nào huyết sáo đụng vào nhau.

Mà chủ nhân của chúng cũng một khắc sau, va chạm với nhau.

Vết nứt hư không ken kết, một tia chớp huyết hồng bổ xuống, mục tiêu chính là Ngô Khí, phần cuối tia chớp là một lưỡi đao, như máu tươi đỏ thẫm, cực kỳ chói mắt.

Không chút tiếng động, trong hư không, một nắm đấm trắng nõn như da thịt nữ nhân đảo ra, u quang bao vây, nắm đấm này đánh về phía một người. Tu sĩ mặc huyết giáp, toàn thân đều có khôi giáp màu máu bao phủ, nắm đấm này liền trực tiếp đánh về phía đầu lâu.

Không tránh không né, hai người đều như vậy cả.

Oành oành gần như cùng một loại âm thanh, hai người giao thủ lần đầu tiên trong nháy mắt liền phân ra kết quả. Hai đạo thân ảnh, cực kỳ mơ hồ, một đạo huyết hồng, một đạo u ám, tự mình lui nhanh về sau.

Ngay vừa rồi, ít nhất mấy vạn người thấy được quá trình hai người giao thủ, dưới ghi chép của Thủy Kính, một tơ một hào cũng không bỏ sót.

Huyết giáp tu sĩ, Trảm mã cự đao kia, chém xuống, một đạo phong mang tràn ra, lập tức hóa thành tia chớp huyết hồng, tản mát ra hương vị hủy diệt tất cả, rơi xuống, mục tiêu là trên người Ngô Khí, bất kỳ một chỗ nào cũng được, tựa hồ chỉ cần tia chớp huyết hồng kia rơi xuống, Ngô vút bỏ chính là một đoàn than cốc, hoặc là một địa bụi bặm.

Ngô Khí bước ra một bước, quyền phong vô hình, u quang lập loè, trực tiếp đánh vào đầu huyết giáp tu sĩ. Vô biên vô hạn khí tức hung sát cùng vạn quân lực lượng đều ẩn giấu trong u quang kia, lúc rơi xuống, chính là một tòa núi cao, cũng bị đánh cho thành tro bụi.

Nhưng kết quả là, huyết giáp tu sĩ thiểm điện màu đỏ chém vào trên cánh tay Ngô Khí, không biết là bản ý của huyết giáp tu sĩ, hay là bị Ngô Khí bỗng nhiên xoay chuyển thân thể gây ra, chỗ tia chớp kia rơi xuống, cũng không phải là cánh tay

Ngô Khí, mà là một cây đũa mạo hiểm dạo quanh trên cánh tay.

Nắm đũa của Ngô Khí cũng không rơi vào đầu huyết giáp tu sĩ, mà rơi vào trên một cái vó ngựa, đột nhiên xuất hiện giữa hư không một cái móng ngựa, không phải là thân thể huyết nhục, mà là một đoàn khí tức.

Những dây leo mạo hiểm kia bị tia chớp mạo hiểm bổ trúng, những gai nhọn đen sì kia nhao nhao cháy đen, lập tức tróc ra, dây leo vô cùng cứng rắn cũng thiếu chút nữa đứt thành hai đoạn, lúc này mới miễn cưỡng chặn được một đao của tu sĩ mặc huyết giáp. Mà móng ngựa xuất hiện từ hư không kia, thì bị một quyền của Ngô Khí đánh nát, ngay cả giấy dựa cũng không có, lập tức bị phá nát.

Chi chi... khàn khàn...

Trên lôi đài tràn ngập máu huyết, hai giọng nói dị dạng vang lên, không phải Ngô Khí, cũng không phải là Huyết giáp tu sĩ kia. Mà là một dây leo toàn thân mạo hiểm, thiếu chút nữa đứt thành hai đoạn, còn có một đầu chiến mã toàn thân mạo hiểm, toàn thân hỏa diễm mạo hiểm phun trào, chiến mã này, chỉ còn lại một cái chân.

Chủ nhân chém giết, sủng vật đã từng nhận qua.

Những người quan sát Ngô Khí và Huyết giáp tu sĩ lần đầu tiên giao thủ đều có chút kinh dị phát hiện, hai hung nhân này chém giết, vậy mà đều không bị thương, ngược lại là sủng vật của bọn họ, suýt chút nữa bị giết chết.

Bất quá so sánh với một con ngựa chiến chỉ còn lại chân ngựa, Ngô Khí Hóa Thi Đằng thiếu chút nữa bị chém thành hai đoạn, rõ ràng thương thế càng thêm nghiêm trọng. Vừa nhìn thấy Hóa Thi Đằng sắc nhọn đi theo mình nhiều năm gào rú không ngừng, hiển nhiên là thống khổ đến cực điểm, mặt Ngô Khí lập tức khó coi.

Lại nhớ tới lúc trước huyết giáp tu sĩ ra tay, hoàn toàn chính là chém giết sinh tử, không phải thi đấu luận bàn, là chém giết thật sự. Trong hai người, chỉ có một người còn sống, buồn

cười là hấn ngay từ đầu đã bị huyết giáp tu sĩ kích phát sát khí, vậy mà thật sự cùng hấn chính diện đối kháng.

Tiện tay thu hồi Hóa Thi Đằng, chiến ý trên người Ngô Khí không giảm mà tăng, sát ý tuôn ra, lại là ý nghĩ chém giết thật sự.

Tiếp tục tới...

Hai chữ lạnh lùng nhô ra, vang vọng lôi đài, Ngô Khí ngay cả thời gian cho huyết giáp tu sĩ kia nghỉ ngơi một chút cũng không có, bước chân vừa chuyển động, không ngờ lại động thủ lần nữa.

Vừa sải bước ra, khoảng cách giữa hai người trong nháy mắt biến mất không thấy, sau lưng huyết giáp tu sĩ, hư không nhện nhạo, thân ảnh Ngô Khí nhẹ nhàng cười lập tức xuất hiện, năm ngón tay thành trảo, mang theo u mang, vô thanh vô tức xuất hiện ở sau lưng huyết giáp tu sĩ.

Sưu sưu sưu sưu sưu

Một tiếng dị hưởng, bỗng nhiên hư không lấp lóe huyết quang tiên diễm, lấy góc độ không thể tưởng tượng bỏ tới. Lại hoàn toàn không tránh né bàn tay Ngô Khí chộp tới, mà là lấy chiến đao bổ về phía cổ Ngô Khí, nhìn đáng vẻ của hấn., Vậy mà lại là lấy từ trong lòng Ngô Khí ra, vậy hấn liền bổ đầu Ngô Khí. Mà uy lực chiến đao kia, kết cục Hóa Thi Đằng trước đó đã biểu hiện ra hoàn mỹ, thật sự bị chém trúng cổ, đầu của Ngô Khí tuyệt đối không giữ được.

Lấy mạng liều mạng cực kỳ hung hấn đã thương địch thủ một ngàn tự tổn tám trăm.

Đây rõ ràng là chiến kỹ chém giết trên chiến trường, hoàn toàn không có kỹ xảo đáng nói, liều chính là một cỗ hung sát ý niệm, do Huyết giáp tu sĩ như vậy thi triển ra, uy lực vượt quá tưởng tượng.

Thứ hai là đến cầu chư vị huynh đệ ký sách ủng hộ.

Hừ.

Sau khi lưu lại một tiếng hừ lạnh, Ngô Khí rút lui, nhưng hấn không thể không lùi. Bởi vì lúc này hấn rút cuộc phát hiện, thanh chiến đao này, bị tu sĩ mặc huyết giáp nắm trong tay chiến đao huyết hồng, không ngờ lại là một thanh đao khí trung phẩm.

Chỉ là do khí tức đao khí tức của trung phẩm đao khí này quá mức quý dị, lúc không bị vận dụng hoàn toàn thu liễm, mặc cho cảm ứng như thế nào cũng không thể cảm ứng được. Nhất là nó còn bị tu sĩ huyết giáp nắm trong tay khí tức ngập trời như vậy, trên thân huyết giáp tu sĩ sát khí kinh thiên hoàn toàn che lấp khí tức chiến đao.

Bất quá nếu thật sự chỉ là một kiện trung phẩm đao khí, xác thực không thể để Ngô Khí lui bước, nhưng đao khí này lại bị người kia nắm trong tay huyết giáp tu sĩ nhập vào Sát Lục Chi Đao. Hai cái cộng lại, uy lực thể hiện đã hoàn toàn vượt qua Hóa Thần trung kỳ, trực tiếp tiến vào Hóa Thần hậu kỳ, hơn nữa còn không phải tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ bình thường có thể so sánh.

Thân hình quý dị, chỉ có ánh sáng âm u lập tức biến mất, Ngô Khí vừa lui lại, đã hoàn toàn mất đi bóng dáng. Ẩn nấp trong hư không, dựa vào chiến thể U Minh, còn có chiến kỹ Thái Cổ Tu La kia, Ngô Khí mặc dù chỉ có tu vi nửa bước Hóa Thần, nhưng nếu thật sự chém giết, khó khăn lắm mới có thể chiến đấu với tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ.

Nhưng hiện tại, lại không thể làm gì được tên đệ tử trước mắt này chỉ có tu vi Hóa Thần trung kỳ của Bình Ma điện.

Vù vù

Trên lôi đài, lại có động tĩnh truyền đến, cũng không phải là Ngô Khí, mà là tu sĩ mặc huyết giáp, áo giáp đỏ máu kia ào ào chuyển động, lại là hấn đuổi một bàn tay ra, một cổ chân nguyên tràn ngập sát ý dâng trào ra, trực tiếp bị hấn độ đến

trên đùi chiến mã huyết hồng cao ba trượng đứng bên cạnh hắn.

Chân ngựa này là bị một quyền của Ngô Khí đánh nát, Huyết giáp tu sĩ Triệu Đình này không phải là thân thể máu thịt, cũng không phải là hung hồn yêu thú gì, thuần túy chính là một con ma vật do vô số huyết sát niệm ngưng tụ ra, dù sao Triệu Đình cũng là đệ tử của Binh Ma điện, quanh năm tham gia chiến tranh, thu thập huyết sát sát niệm nhiều năm, bị hấn sinh sinh ngưng tụ ra một con chiến mã như vậy.

Cùng với Sát Lục Chi Đạo của hắn hoàn toàn dung hợp cùng một chỗ, giống như hung đao trong tay hắn, chiến mã này cũng tương thông với tâm thần của hắn, chỉ huy lên, giống như cánh tay của mình, vô cùng thuận lợi.

Một cổ chân nguyên màu đỏ như máu kia vừa vượt qua, chỉ thấy chỗ chân ngựa lập tức oanh một cái dựng lên một đoàn hỏa diễm đỏ thẫm, từ chỗ đứt gãy lan tràn đến phần đuôi. Chỉ trong nháy mắt, đùi ngựa vốn đứt gãy vậy mà phục hồi như cũ. Chiến mã không phải là thân thể huyết nhục, chỉ là do sát niệm hung sát tạo thành, chỉ cần con chiến mã này không bị hủy diệt triệt để, Triệu Đình liền có biện pháp phục hồi như cũ, chỉ là hao phí nhiều chân nguyên mà thôi.

Ngô Khí ẩn nấp trong bóng tối, thấy một màn này, trong mắt lập tức hiện lên lệ quỷ, không lãng phí cơ hội lần này chút nào.

Hừ, động thủ trước, mới có một tiếng hừ lạnh.

Vẫn là bước ra một bước, thân thể Ngô Khí xuất hiện trong hư không tối tăm, nhện nhào trong đó. Xuất hiện ở phía sau huyết giáp tu sĩ Triệu Đình, không chút ngại tư thế đánh lén của mình, đánh ra một quyền, vô thanh vô tức, đánh vào sau lưng Triệu Đình. Nếu như bị hắn đánh trúng, chỉ cần lực lượng giống như Tu La bộc phát ra, cho dù áo giáp huyết hồng trên người Triệu Kiệt là một kiện đạo khí, Ngô Khí cũng nắm chắc có thể làm Triệu Đình trọng thương.

Hưu ô ngạc nhiên, lần này Triệu Đình không có động tác, nhưng chiến mã bên cạnh hắn lại chuyển động.

Đầu ngựa huyết hồng mãnh liệt uốn éo, lại như Chân Long lắc đầu, từ hư không kia phá ra, tốc độ cực nhanh, ngay cả bóng dáng mơ hồ cũng không lưu lại, chỉ là Ngô Khí đột nhiên phát hiện, dưới nắm đấm của mình, đầu tiên xuất hiện không phải là sau lưng Triệu Đình, mà là một đầu ngựa huyết hồng to lớn không gì sánh được.

Quý dị chính là, trong lúc đầu ngựa này gào rú, vậy mà không phải muốn ngăn cản nắm đấm của Ngô Khí, mà là mở miệng ngựa, muốn nuốt trọn nắm đấm của Ngô Khí.

Súc sinh!

Lạnh lùng phun ra hai chữ, quyền thế Ngô Khí không thay đổi, vẫn như cũ thẳng tắp đánh xuống, đánh xuống, trên nắm tay tuôn ra u quang, mặc dù chỉ là chiến thể tầng thứ hai, nhưng phía trên ẩn chứa lực lượng, lại đủ để đập nát một ngọn núi. Một cái chân ngựa lúc trước bị Ngô Khí đập nát, lần này là một cái đầu ngựa, Ngô Khí không tin sẽ xuất hiện chuyện ngoài ý muốn. Chờ đập nát đầu tuấn mã này, Ngô Khí lập tức lại ra tay, trọng thương Triệu Ngọc.

Bành

Nháy mắt đã xuất hiện kết quả, giống như Ngô Khí dự liệu, đầu lâu cực lớn của chiến mã bị Ngô Khí đánh nát. Nhưng cũng có chỗ ngoài ý muốn, trong nháy mắt hắc đốm đầu chiến mã nổ nát, Ngô Khí rõ ràng cảm giác được trên nắm tay truyền đến một trận đau đớn.

quát một tiếng buồn bực, trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc, Ngô Khí lập tức lui lại, vô cùng mạo hiểm tránh thoát một lưỡi đao huyết hồng bỗng nhiên xuất hiện kia.

Ngô Khí bị thương, là người thân lịch, chính hắn vô cùng rõ ràng nhìn thấy được một màn vừa phát sinh kia. Trong lúc nắm đấm của hắn oanh xuống, con chiến mã kia miệng ngựa há to đến cực hạn, lại thật sự cắn lấy đầu Ngô Khí, trong nháy mắt, trong miệng chiến mã đột nhiên dâng lên một ngọn lửa đỏ thẫm, lập tức bao phủ nắm đấm của Ngô Khí.

Tuy rằng sau một khắc, lực lượng đáng sợ trên Ngô Khí quyền cũng đánh nát đầu ngựa, thế nhưng nắm đấm của Ngô Khí

cũng bị ngọn lửa kia làm bị thương.

Trong hư không tối tăm, khuôn mặt Ngô Khí trở nên vô cùng khó coi, ánh mắt rơi vào trên nắm tay của mình. Vốn trắng nõn như da thịt nữ nhân, lúc này lại cháy đen một mảnh, không ngờ lại bị ngọn lửa đỏ thẫm trong miệng chiến mã kia làm bị thương. Ngô Khí ỷ vào thân thể U Minh chiến, từ khi đoạn hồn sơn mạch bắt đầu, tung hoành nhiều năm, vẫn luôn là hắc bảo vệ tính mạng và kiêu ngạo. Nhưng hiện tại, chiến thể vậy mà dễ dàng bị thương.

Rào rào rào...

Đột ngột, một tiếng chiến mã gầm rú kịch liệt truyền vào trong tai Ngô Khí, một lần nữa lộ ra vẻ kinh ngạc trên khuôn mặt của Ngô Khí. Ở sâu trong hư không u ám vô tận, bỗng nhiên một tia chớp đỏ như máu phá vỡ vào trong đó, bổ nhào về phía vị trí của Ngô Khí.

Vậy mà bị phát hiện rồi...

Vẻ kinh ngạc trên mặt Ngô Khí càng thêm rõ ràng, hầu như không kịp suy nghĩ, chỉ là theo bản năng bước liên tiếp mấy bước về phía khác. Thân hình từ chỗ ẩn thân sâu trong hư không đi ra, sau một khắc, xuất hiện ở một góc lồi đài.

Vừa hiện thân, Ngô Khí lập tức nhìn về phía đối diện, huyết giáp tu sĩ Triệu Đình cùng chiến mã bên cạnh hắn. Hắn không thể tin được, chẳng những mình dựa vào chiến thể U Minh hoành hành nhiều năm bị thương, thân thể mang theo xuyên qua hư không vậy mà cũng bị dễ dàng phát hiện. Lần đầu tiên, Ngô Khí chiến đấu ủy khuất như vậy, lúc chưa thi triển ra thủ đoạn khác, lại bị một người bức không còn đường trốn.

Giết!

Áo giáp đỏ máu trên người Triệu Kiệt lại vang lên một hồi rầm rầm, sát khí mãnh liệt, lại lật người lên chiến mã, trong khoảnh khắc đó, toàn bộ khí tức trên lôi đài đều thay đổi. Sát khí huyết hồng lúc trước đã tràn ngập không ngớt, mãnh liệt thu lại, đi về phía chiến mã dưới người Triệu Đình và hắn, ngưng tụ lại.

Sau một khắc, trên lôi đài, một cỗ sát khí trước nay chưa từng có xuất hiện.

Sát khí thật đáng sợ, người này là từ trong đồng người chết bò ra sao.

Cho dù là những người hùng tráng chiến đấu trước thủy kính, cũng có thể mơ hồ cảm ứng được từ trên người Triệu Đình phát ra khí tức đáng sợ, loại sát khí này, đã hoàn toàn ngưng tụ thành thực chất, như là từng đạo tơ máu quấn quanh trên người Triệu Đình, còn có trên thân chiến mã của hắn.

Sát khí thực chất hóa Sát Lục chi đạo hiện ra trước mặt Ngô Khí hiện ra, ở trước mặt hắn, một người một ngựa kia đã biến mất, hiển lộ ra ngoài là một thế giới, một thế giới chỉ có sát ý và sát khí, thế giới giết chóc.

Bất luận kẻ nào, nếu tâm trí không đủ cao, chỉ cần nhìn thế giới này một chút, sẽ mất đi lý trí của mình, tâm thần hoàn toàn bị sát niệm khống chế, biến thành một cỗ máy khô lỗi chỉ biết giết chóc, không biết mệt mỏi, nhìn thấy bất kỳ sinh linh nào, trong đầu đều chỉ có một ý niệm, chính là: Sát Sát Sát.

Lúc này Ngô Khí mặc dù chặt vật, nhưng tâm trí của hắn lại cứng rắn hơn bất luận kẻ nào. Hắn cũng là người vô tình, mặc dù bị thế giới giết chóc làm cho rung động, nhưng lý trí muốn đoạt đi lại là muôn vàn khó khăn.

Mặc dù chỉ chặt vật trong một khoảng thời gian ngắn, nhưng lúc này trong lòng Ngô Khí đã tích góp được nộ khí đã đến biên giới bộc phát, một đôi mắt của hắn không biết từ lúc nào trở nên đỏ đậm một mảnh, dựa vào U Minh chiến thể nhiều năm cùng chiến kỹ Thái Cổ Tu La mất đi tác dụng, để cho Ngô Khí có một ý niệm cố chấp, đó chính là phải giết người trước mắt, nếu hắn không chết, tất nhiên sẽ trở thành nguyên nhân dẫn dụ tâm ma của Ngô Khí.

Mà Bình Ma điện Triệu Đình kia vốn là tu sĩ đạo giết chóc, từ khi tu luyện tới nay, đối thủ của hắn không một ai còn sống, đều chết, đã trở thành đạo giết chóc của hắn. Từ khi bước lên lôi đài này, trong lòng hắn chỉ có một ý niệm, đó chính là: giết đối thủ.

Thiên Ma đấu lôi chỉ có thắng bại, thắng, tiến giai, bại.

Đạp đạp.

Hao, ta muốn ai có thể giết ta, đều đi chết Đại Thi Ma Thủ cho ta, đi chết đi.

Trên lôi đài, chiến mã giẫm nát mặt đất tựa như trống trận vang vọng, đánh vỡ màng tai. Sát khí thực chất hóa, quần quanh một người một ngựa kia, hiển hóa ra một thế giới Sát Lục chỉ có sát ý sát khí, xung phong xông tới muốn hủy diệt tất cả.

Một chỗ khác, âm thanh lạnh lẽo, lồi ra chính là pháp tắc. Từng sợi thi khí thái cổ cực kỳ thô to, xuyên qua sông dài năm tháng, xuất hiện ở trên võ đài, ngưng tụ ra một bàn tay lớn trắng bệch, chưởng văn huyền ảo, ẩn chứa lực lượng pháp tắc vô tận, tản mát ra hương vị trấn áp tất cả mọi thứ mục nát.

Ai cũng không nghĩ tới, hai người này vền vẹn giao thủ mấy hiệp, vậy mà đã tiến vào giai đoạn cuối cùng của quyết đấu sinh tử.

Trong nháy mắt, trên lôi đài, tất cả đều dừng lại, trong nháy mắt dừng lại, giống như ngay cả thời gian không gian đều giống nhau. Cảnh tượng vô cùng quỷ dị rung động xuất hiện ở trên lôi đài kia, phía trên là một thế giới mục nát, một cự chưởng trắng xóa, chưởng văn huyền ảo, bên trong ẩn chứa lực lượng giống như trải qua năm tháng mục nát mà bất hủ. Phía dưới là thế giới giết chóc, một người một ngựa, tràn ngập sát ý sát khí, đó là một loại đạo, đạo giết chóc.

Hai thế giới này cứ như vậy, quỷ dị đứng yên trên lôi đài.
hoà cục.

Trong đầu tất cả tu sĩ quan chiến xuất hiện một ý nghĩ, nhưng ý nghĩ này cũng không có kéo dài bao lâu, bởi vì lập tức, biến hóa xuất hiện trên lôi đài kia liên phá vỡ suy nghĩ này.

Thứ ba còn hơn cầu chư vị huynh đệ ký duyệt ủng hộ.

Lực lượng của Đạo...

Hạ Hầu huynh, không nghĩ tới ngay từ đầu đã xuất hiện hai đệ tử chân truyền có lực lượng chạm đến đạo. Một người trong đó rõ ràng chỉ có tu vi nửa bước Hóa Thần, xem ra Thiên Ma tông người lại có thêm một vị thiên tài tuyệt thế a.

Một tòa cung điện không biết tên, trên quảng trường, từng cái ghế ngồi minh thiết trôi nổi. Cảnh tượng giống như trên Thiên Ma điện không sai biệt lắm, nhưng không giống chính là, ngồi trong những chỗ ngồi kia, không phải cường giả thực lực cường đại nhưng lại rủ xuống già đi. Mà đều là tu sĩ trẻ tuổi, khí tức trên thân mỗi người đều cực kỳ khủng bố, nhưng đều là gương mặt cực kỳ trẻ tuổi.

Ở phía trước nhất, khu vực trung tâm, Hạ Hầu Vô Uyên lạnh như băng đang ngồi ngay ngắn, bên cạnh hắn là vị đệ nhất thiên tài tiên đạo, Lữ Trường Sinh. Lúc này có thể nói giống với Hạ Hầu Vô Uyên, cũng chỉ có vị đại đệ tử Thái Vô Cung này mới xứng danh.

Nghe được lời của hắn, ánh mắt mọi người trong nháy mắt bị hấp dẫn tới, đều đưa mắt nhìn qua, lập tức thấy được cảnh tượng trên tòa lôi đài kia. Khi hai thế giới hoàn toàn khác biệt kia chiếu vào trong mắt mọi người, trên mặt tất cả mọi người đều hiện ra vẻ kinh ngạc.

Bất quá trên mặt xuất hiện vẻ vui sướng một cái cũng không có, hết thảy đều là vẻ mặt phức tạp, hoặc là ghen tị, hoặc là hâm mộ, theo người khác cùng một chỗ, chúc mừng ra tiếng.

Nhưng ở bên kia Hạ Hầu Vô Uyên, một thanh niên tuấn tú nửa người, trên khuôn mặt bất cần đời hiển lộ nụ cười, ánh mắt của hắn cũng rơi vào trên lôi đài kia, vẻ vui sướng cùng hứng thú đồng thời hiện lên, trong miệng nghi ngờ nói: Tiểu tử này sao trước kia ta không thấy, bất quá thực lực không tệ, Hoang Cổ thần thông, còn có thần thông luyện thể cổ quái, ừm, đều không tệ.

Nếu như Ngô Khí biết mình có thể đạt được nhiều người coi trọng và khích lệ như vậy, nhất là vị thiên tài thiên hạ của Hạ Hầu Vô Uyên cùng nổi danh kia. Lữ Trường Sinh, còn có nhị đệ tử của Ma đạo, Thiên Ma điện, Ân Tiểu Bảo trời sinh có lòng tiên thiên mạch Xích Tử của Thuần Dương thể, cũng mở miệng khen ngợi, không biết Ngô Khí là nên cảm thấy vinh hạnh, hay là cảm thán kế hoạch kín đáo của mình phá sản.

Những lời đối thoại tương tự cũng vang lên ở những chỗ khác, Thiên Ma đấu lôi, năm mươi tòa lôi đài, cơ hồ là đồng thời, năm mươi trận thi đấu vô cùng tinh xảo đang diễn ra. Mỗi một cuộc đều là chém giết sinh tử, đại đa số đệ tử đều rất cẩn thận, sợ quá mức lỗ mãng lỗ mãng làm mất đi tính mạng của mình.

Cho nên cũng bởi vì chuyện này, đại bộ phận tử đấu đều tương đối nặng nề, những đệ tử kia đều đang thăm dò lẫn nhau, duy chỉ có trên một lôi đài ở bên cạnh, chiến đấu vô cùng thảm liệt đang diễn ra.

Không qua bao lâu, trên lôi đài kia liền xuất hiện một màn quyết định sinh tử.

Hai thể giới, một cái trắng bạch, một cái màu huyết hồng, một cái là thể giới thi khí, mục nát tử vong. Một cái khác là thể giới sát khí, tràn ngập sát ý sát niệm, cả hai giằng co cùng một chỗ, trợn vện hơn mười hơi thở sau, trên lôi đài kia mới xuất hiện biến hóa mới.

Rất nhiều ánh mắt đều bị hấp dẫn đến trên tòa lôi đài này. Khai chiến mấy chục hơi thở chính là liều mạng tranh đấu, năm mươi tòa lôi đài cũng chỉ có một tòa này, nhất là hai người chém giết trong đó. Hung danh không nhỏ, tu vi cảnh giới Ngô Khí nửa bước Hóa Thần càng hấp dẫn đông đảo tu sĩ tiến hành vây xem.

Oanh oanh oanh.

Tuy rằng cách xa xôi, hoặc là thủy kính quan sát, nhưng trong hai thể giới kinh khủng kia phát ra thanh thế, vẫn bị bọn họ cảm ứng được, giống như trong đầu bọn họ, đồng thời có tiếng vang lớn vang vọng.

Sau khi yên tĩnh như chết trên lôi đài kia được bảo trì mười mấy hơi thở, rốt cuộc, xảy ra biến hóa, một tiếng cười kiêu ngạo từ trong miệng Ngô Khí phát ra, vang vọng lôi đài, cũng thông qua thủy kính, truyền khắp bốn phương tám hướng, mỗi một người đều nhìn thấy một màn kinh người mà Ngô Khí sắp làm ra.

Ai cũng không giết được ta, ai cũng không được, chết đi cho ta. Huyền Ma Chi Khí, Luyện.

Rõ ràng vô cùng, chính là tiếng cười của Ngô Khí, từ ngữ khí vô cùng kiêu ngạo kia có thể nhìn ra được, Ngô Khí đã động sát niệm, trong lòng hắn, lúc này tu sĩ mặc huyết giáp Triệu Đình kia đã là một người chết, hắn nhất định phải giết chết hắn., Mới có thể kết thúc trận chém giết này, mới có thể ý nghĩ thông suốt, nếu không, Ngô Khí không những không thể tiến giai, còn có thể bị tâm ma thừa dịp, ngày sau sẽ không có chút tiền cảnh nào, đối mặt với thiên kiếp cũng là chỉ có con đường chết, nếu hắn có thể sống sót rời khỏi lôi đài kia mà nói.

Ở trên lôi đài, dưới hai thế giới, Ngô Khí vốn đứng thẳng bất động, bỗng nhiên động. Phảng phất vừa mới từ trong trạng thái bất động tỉnh lại, giống như trong hư không chung quanh có lực cản vô tận, động tác của hắn chậm vô cùng, bàn tay chậm rãi duỗi ra., Mỗi một tác di chuyển đều rất là khó khăn, từ bàn tay của hắn di động đến trên cánh tay khác, hao phí trọn vẹn mấy hơi thở, mà trong mấy hơi thở này, đối diện với hắn, Triệu Đình kia tựa hồ cũng thanh tĩnh lại, cũng phải có động tác.

Vù vù

Bàn tay Ngô Khí bỗng nhiên tăng nhanh tốc độ, mãnh liệt duỗi ra, ở trên một ngón tay khác của mình đeo một cái nhẫn hắc ưng không đáng chú ý nhẹ nhàng vuốt một vòng.

Chiếc nhẫn vốn màu xám xịt không chút bắt mắt kia, sau khi bị Ngô Khí cọ qua, lập tức có một tia ma khí cực kỳ tinh thuần chậm rãi tràn ra. U mang trên tay Ngô Khí chớp động, mãnh liệt bắt lấy một sợi ma khí, sau đó hung hăng kéo ra bên ngoài.

Vù vù

Đó là. Giờ khắc này, trong mắt tất cả người xem cuộc chiến đều lộ ra vẻ kinh ngạc, không ít người trong đó nhất là tu sĩ ma đạo đều đứng dậy, trong mắt càng lộ ra vẻ tham lam nồng đậm.

Trong cung điện không biết tên, trên quảng trường, trên ghế ngồi Minh Thiết hàng đầu, thanh âm Lữ Trường Sinh kia lại truyền đến.

Di, Hạ Hầu huynh, nếu tại hạ không nhìn lầm, thứ mà vị đệ tử chân truyền quý tông này lấy ra là huyền ma chi khí.

Đúng vậy.

Nhẹ a một tiếng, thanh âm Lữ Trường Sinh vang lên trong tai một đám thiên tài trẻ tuổi, hơn nữa khó có được chính là, lần đầu tiên lời của Lữ Trường Sinh rơi xuống, Hạ Hầu Vô Uyên vẫn luôn lạnh nhạt vô cùng hiếm thấy trả lời một câu, hơn nữa một đôi mắt như vực sâu cũng nâng lên, xuyên qua hư không, rơi vào trên lôi đài đang nồng nặc trên người Ngô Khí.

Cho ta ra ngoài, Huyền Ma Chi Khí

Trong lúc găm lên, ngón tay Ngô Khí đặt lên trên chiếc nhẫn kia, sau đó mạnh mẽ kéo ra ngoài. Dưới sự chăm chú của mọi người, từ trong chiếc nhẫn đen nhánh không bắt mắt kia, một đạo hắc bạch ma khí lớn chừng cánh tay bị Ngô Khí kéo ra. Khí tức này vừa xuất hiện, tham lam trong mắt tất cả tu sĩ Hóa Thần quan chiến càng thêm nồng đậm.

Thi đạo ma đạo, vốn là một đạo. Đại Thi Ma Thủ, luyện cho ta.

Thanh âm Ngô Khí cực kỳ lạnh lẽo. Quả thực như sông băng vạn năm, xuyên qua khoảng cách giữa lôi đài, chui vào trong đôi tai của Triệu Đình Huyết Giáp đang bao quanh thân hình.

Sau một khắc, đạo hắc xa ma khí dài mấy trượng kia, thoát ly chiếc nhẫn màu đen trên ngón tay Ngô Khí. Hóa thành một mũi tên nhọn màu đen, tựa hồ bị lực lượng không thể kháng cự dẫn dắt, huyền ảnh hiện lên, đạo ma khí kia liền không thấy bóng dáng.

Trên không trung, thế giới tràn ngập thi khí cổ xưa mục nát kia, dưới cự chưởng trắng bệch kia, đột nhiên hư không dập dờn, một đạo hắc ma khí to chừng năm trượng trống rỗng xuất hiện, không có bất kỳ trở ngại nào, ma khí này hầu như là trong nháy mắt bị bàn tay trắng bệch khổng lồ thu nạp vào.

Chưởng văn huyền ảo trắng bệch như thi khí xoay tròn, như một cửa hang trắng xóa, nháy mắt hút hắc quỷ ma khí vào. Mà hắc ma khí kia sau khi tiến vào trong đó, thế giới vốn trắng bệch tràn đầy khí tức tử vong, trong nháy mắt biến hóa.

Vù vù

Uy áp hoàn toàn khác với uy áp lúc trước, sinh ra. Ngay trên cự chưởng trắng xóa kia, chưởng văn trắng xóa điên cuồng vận chuyển, khí tức huyền ảo trong đó đan vào một chỗ, duy trì thế giới thi khí kia tồn tại. Từ một khắc vừa rồi, lòng bàn tay cự chưởng kia, chưởng văn kia, dần dần mất đi màu sắc ban đầu.

Từng sợi khí tức hắc hào chậm rãi tràn ra. Mặc dù nhỏ yếu, so sánh với thi khí trắng xóa càng là cực kỳ ít ỏi. Nhưng khí tức hắc bạch này lại vô cùng tinh thuần, vô cùng cứng cỏi, cùng bạch bạch thi khí hỗn hợp cùng một chỗ, không chút bài xích, ngược lại bắt đầu một loại dung hợp quỷ dị.

Hình như đây mới thật sự là Đại Thi Ma Thủ, nguyên lai đại thi ma thủ tuy rằng uy lực mạnh mẽ, nhưng là không hoàn chỉnh, là không trọn vẹn. Nhưng hiện tại, bắt đầu bổ sung đầy đủ. Không chỉ có thi khí, không chỉ có lực lượng tử vong mục nát, còn có thêm ma khí, trấn áp oanh sát diệt hết thảo hương vị, đồng dạng trải qua thời điểm năm tháng ăn mòn mà bất hủ lực lượng.

Hoang Cổ Ma khí đột ngột, ở trong từng sợi khí tức hắc trù xuất hiện ở trong chưởng văn, cùng lúc với thi khí đan vào nhau vận chuyển. Trong thế giới trắng bệch mà Đại Thi Ma Thủ duy trì, bỗng nhiên xuất hiện lượng lớn khí tức hắc – hào khí, mặc dù không thể so sánh với thi khí Hoang Cổ nồng đậm tráng kiện, nhưng cũng tồn tại, rõ ràng vô cùng, tồn tại trong tầm mắt của mọi người.

Đại Thi Ma Thủ là Thi Đạo, cũng là Ma Đạo, thi khí của Hoang Cổ dung hợp cùng với ma khí, mục nát tử vong trấn áp tiêu diệt thần thông Hoang Cổ mới là chân chính khủng bố này, không phải thần thông thượng cổ, phát tán ra thương sinh rung động, hương vị hủy diệt vạn vật, thuộc về thời đại viễn cổ, so với thời đại thượng cổ càng lâu đời hơn.

Phốc phốc

Đột ngột cực kỳ, thần thông không động, Ngô Khí trên lôi đài lại bỗng nhiên toàn thân run lên, cổ họng đột nhiên ngọt lên, một ngụm nghịch huyết liền bị hắt phun ra. Còn chưa kết thúc, sau khi phun máu, trên người Ngô Khí run rẩy càng thêm kịch liệt, tựa hồ thừa nhận thống khổ không cách nào tưởng tượng, ngũ quan xấu xí kia hoàn toàn vụn vẹo cùng một chỗ, miệng mũi tai mắt mắt, hết thảy đều có huyết dịch đỏ thẫm chảy ra.

Càng đáng sợ chính là, toàn thân Ngô Khí, chẳng biết từ lúc nào, mỗi một lỗ chân lông đều đang bốc lên huyết dịch. Chỉ trong mấy hơi thở, đứng ở trên lôi đài kia, chính là một huyết nhân.

Lúc này tất cả mọi người đang xem cuộc chiến đều ở trong sự chấn động đáng sợ của Ngô Khí bỗng nhiên thi triển ra. Đại Thi Ma Thủ biến hóa, loại khí tức cổ xưa này phát ra, cho dù là tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ, sau khi cảm nhận được khí tức trong đó, cũng đều lâm vào trong sợ hãi, giống như bàn tay kia rơi vào trên đầu bọn họ, bọn họ cũng sẽ mất đi tính mạng.

Tình cảnh lập tức thay đổi, không ai ngờ tới, Ngô Khí lại đột nhiên biến thành bộ dáng thê thảm này.

Thần thông phản phệ.

Rất nhiều tu sĩ trong số những người xem cuộc chiến có nhãn lực mạnh mẽ không ít, liếc mắt nhìn qua liền nhìn ra được vì sao Ngô Khí lại biến thành bộ dáng thê thảm như vậy. Vừa rồi còn bị hắt thi triển ra thần thông đáng sợ rung động, hôm nay vừa thấy bộ dáng thê thảm của Ngô Khí, lập tức trong đầu đều thở ra không ít ý niệm kinh hãi.

Một tu sĩ nửa bước Hóa Thần, mạnh hơn, cũng không có khả năng đánh bại một nhân vật thiên tài Hóa Thần trung kỳ lại có thể so sánh với tu sĩ hậu kỳ, nhất là người kia còn là người đã bước vào đạo giết chóc.

Đột nhiên, ngay lúc toàn thân Ngô Khí đầy máu, bên kia lôi đài, tiếng vang ào ào truyền đến, là Triệu Đình, giáp trụ màu máu kia đột nhiên động, oanh một tiếng, một người một ngựa kia, vậy mà vào lúc này lại chuyển động. Mặc dù giống như Ngô Khí lúc trước, vô cùng gian nan, hai người đều còn đang đối kháng với thế giới thần thông, di động của hai người đều phải đối mặt với thế giới của đối phương, tự nhiên là khó khăn vô cùng.

Nhưng so sánh với Ngô Khí thâm trầm, Triệu Đình lại thành thạo hơn nhiều. Chiến mã dưới chân hắn không ngừng phát ra tiếng gào rú trầm thấp, mỗi một tiếng gào rú vang lên, chiến mã liền bước lên một bước, tuy rằng chậm chạp, nhưng lại từng bước một đi về phía Ngô vút bỏ.

Chiến đao màu huyết hồng vung lên, trên thân đao màu đỏ, từng tia từng tia sát khí hóa thành thực chất quán quanh, rủ xuống, cắt đứt hết thảy.

Nhìn thấy một màn này, tất cả mọi người đều trừng mắt, ai cũng không muốn bỏ qua cảnh tượng này, thật sự quá chấn động. Không qua thời gian nửa nén hương không đến, trong lôi đài không ra gì, vậy mà xuất hiện chém giết thảm liệt như vậy.

Một người là Hóa Thần trung kỳ, nhập Sát Lục Chi Đạo, chiến lực vượt qua Hóa Thần hậu kỳ. Chỉ cần không chết, cơ hồ là đệ tử hạch tâm đóng đỉnh sắt, thậm chí tấn thăng lên Phản Hư đều có khả năng cực lớn. Một người khác chỉ là tu vi nửa bước Hóa Thần, nhưng một thân thần thông thủ đoạn quỷ dị, cường hoành. Chiến kỹ quỷ dị, càng có thần thông Hoang Cổ uy lực đáng sợ, chiến lực vượt xa tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ bình thường.

Hai người này, nếu là ở chỗ khác, bất luận là tông môn gì, đều tuyệt đối là loại đệ tử thiên tài được tông môn đại lực bồi dưỡng, bất kỳ tông môn nào cũng sẽ không để cho bọn họ tổn thương, càng không nói đến là để cho hai thiên tài chém giết

lẫn nhau, còn định ra người thắng cuộc sống, bại người chết
bực này quy củ tàn khốc.

Trên lôi đài, từ lâu không phải yên tĩnh không tiếng động, mà
là bị hai loại âm thanh khác thường chiếm cứ.

Một tiếng ho khan là của Ngô Khí, toàn thân trên dưới đều
đang chảy máu, tựa hồ đã lâm vào trong trạng thái khác
thường, hai mắt nhắm nghiền, thân thể điên cuồng run rẩy.
Một thanh âm khác là tiếng vó ngựa giẫm trên mặt đất, tuy
rằng chậm chạp, nhưng lại một tiếng tiếp theo vang lên không
dứt bên tai.

Thấy một màn này, trong từng tòa cung điện thành trì, rất
nhiều tu sĩ đều phát ra một tiếng thở dài.

Người kia gần như bỏ mạng, đáng tiếc, một đệ tử nửa bước
Hóa Thần vậy mà có thể chém giết với sát thần kia đến tình
trạng như vậy, tuyệt đối là nhân vật giống như thiên kiêu.

Thiên kiêu là thiên kiêu không sai, nhưng giữa đường chết yếu
cũng không ít thiên kiêu, chỉ có thể nói người này vận khí
không tốt.

Thiên Ma tông không hổ là khôi thủ của ma đạo ta, nhiều đệ tử
thiên tài như vậy, tùy tiện đánh một trận lôi đài, một người
nhập vào Sát Lục Chi Đạo Sát Thần, người còn lại là tuyệt thế
thiên tài lấy nửa bước hóa thần tu vi có thể so với tu sĩ Hóa
Thần hậu kỳ.

Lần này sẽ lập tức vẫn lạc, thật sự là đáng tiếc, nếu không phải
thần thông của kẻ này vào thời khắc sống còn phản phệ, chỉ sợ
sát thần kia đã chết rồi a.

Huyền Ma khí à, thiên kiêu kia muốn mượn Huyền Ma Chi
Khí hoàn thiện thần thông Hoang Cổ của mình, không nghĩ tới
tu vi quá thấp, kết quả thần thông phản phệ, giờ phút này chỉ
sợ máu huyết toàn thân đều đang chảy, tâm thần cũng hẳn là
đại loạn, đừng nói là chém giết cùng người, ngay cả tự bảo vệ
mình cũng không làm được.

Tiếng nghị luận vang lên trong những thành trì cung điện kia,
hầu như mỗi một người đều nhận định Ngô Khí muốn thua,
mà người bại phải chết. Bất quá cũng không phải không có gì

ngoài ý muốn, trên tòa cung điện không biết tên, trên quảng trường, một thanh âm tràn ngập sự trêu tức vang lên bên cạnh Hạ Hầu Vô Uyên.

Hạ Hầu huynh, người còn không ra tay sao, nếu như tiểu tử kia chết đi như vậy, chẳng phải là đáng tiếc sao. Theo ta thấy, tiểu tử kia có thể xếp thứ ba ở quý tông, chỉ dưới Hạ Hầu huynh và Ân huynh, chắc chắn, thiên tài thứ ba của Thiên Ma tông, vậy mà vẫn lạc trên lôi đài, đáng tiếc.

Vẫn là thanh âm của Lữ Trường Sinh, vang lên trong tai mọi người, bất cứ ai cũng có thể nghe ra ý giễu cợt trong miệng hắn. Bất quá những người khác tựa hồ cũng giống vậy, cho dù đều là người của tông môn ma đạo, lúc còn bình thường cũng là đối thủ. Có thể nhìn thấy đệ tử thiên kiêu của tông môn đối thủ vẫn lạc, trong mắt bọn họ tự nhiên là chuyện đáng cao hứng.

Bất quá ngoài ý muốn chính là Hạ Hầu Vô Uyên vẫn luôn tiếc chữ như vàng lại vì Ngô Khí mở miệng.

Không cần, hắn ta sẽ không chết.

Một câu cực kỳ ngắn gọn, nhưng đã cực kỳ hiếm thấy phun ra hơn năm chữ, đối với người đã quen với dáng vẻ lãnh đạm của Hạ Hầu Vô Uyên, đã là chuyện đáng kinh ngạc.

Nghe thấy lời Hạ Hầu Vô Uyên nói, vẻ mặt Lữ Trường Sinh vốn chẳng hề để ý bỗng nhiên khẽ động, tựa hồ cũng rất kinh ngạc với lời nói của Hạ Hầu Vô Uyên, nhất là phản ứng của Hạ Hầu Vô Uyên, hắn tựa hồ càng thêm kinh ngạc, trong mắt hiện lên một tia hứng thú, dường như rất hứng thú với người nào đó, quay đầu lại, ánh mắt lập tức xuyên qua hư không, nhìn lướt qua trên người Ngô Khí đang giãy dụa.

Ánh mắt thu hồi, Lữ Trường Sinh lập tức lại mở miệng.

Nếu Hạ Hầu huynh đã nắm chắc như thế, không bằng ta và người đánh cược một phen, xem ánh mắt ai tốt hơn một chút. Còn các đạo huynh khác nếu có hứng thú, cũng có thể đặt cược. Như thế nào a Hạ Hầu huynh.

Có thể, nhưng...

Thanh âm của Hạ Hầu Vô Uyên lại một lần nữa vang lên ngoài dự liệu của mọi người. Ngay cả một bên khác là Ân Tiểu Bảo, tuần dật vô cùng, trên mặt cũng tràn ngập ngạo khí bỗng nhiên hiện ra vẻ kinh ngạc. Hẳn đối với Hạ Hầu Vô Uyên hiểu rõ tự nhiên hơn nhiều so với các tu sĩ trẻ tuổi khác, cũng chính vì vậy, hẳn mới càng thêm kinh ngạc.

Hạ Hầu đại ca lúc nào lại hứng thú với một đệ tử thượng đẳng như vậy. Bình thường chính là đệ tử hạch tâm, Hạ Hầu đại ca đều là nhìn không thèm nhìn một cái. Tiểu tử kia chẳng qua chỉ có được một thân thông Hoang Cổ, hơn nữa chiến kỹ cổ quái mới có biểu hiện không tệ, cũng đáng để Hạ Hầu đại ca đối đãi như vậy.

Ân Tiểu Bảo thân là đệ nhị Thiên Ma Tông, ngạo khí trên người cực kỳ nồng đậm. Ngoại trừ Hạ Hầu Vô Uyên, hẳn thậm chí ngay cả đệ nhất thiên tài tiên đạo Lữ Trường Sinh cũng không quá để ý, lúc này bỗng nhìn thấy Hạ Hầu Vô Uyên đối xử với một đệ tử thượng đẳng xa lạ có trình trọng như vậy, tự nhiên là kinh ngạc phi thường.

Không đợi hẳn suy nghĩ quá nhiều, lời nói của Lữ Trường Sinh bên kia lại vang lên.

Hạ Hầu huynh quả nhiên sáng khoái, quy tắc Thiên Ma đấu lôi của quý tông rất đơn giản. Quy củ đánh cược của chúng ta cũng đơn giản hơn một chút. Đánh cược kết quả thắng bại của hai người kia, trước đó Hạ Hầu huynh đã nói rõ, hiển nhiên là cược cho tiểu tử nửa bước Hóa Thần kia thắng, vậy Lữ mỗ liền đánh cược đệ tử tu luyện Sát Lục chi đạo kia thắng là được.

Chư vị đạo hữu, nếu có hứng thú, không ngại cũng đặt cược đi.

Lữ Trường Sinh mang theo vẻ mặt mỉm cười âm áp nói xong, quả thật quy củ như Thiên Ma đấu lôi, cực kỳ đơn giản. Hai lựa chọn, Ngô Khí thắng, vẫn là Triệu Đình thắng.

Ở đây tu sĩ trẻ tuổi, mỗi người đều là nhân vật giống như thiên kiêu. Tên của Ngô Khí và Triệu Đình tự nhiên không lọt vào

tai bọn họ được. Trong mắt bọn họ, cũng chỉ chia làm hai tiếng xưng hô với tiểu tử kia và đệ tử tu luyện Sát Lục chi đạo.

Lữ Trường Sinh là đệ nhất thiên tài Tiên đạo, đại đệ tử khôi thủ của liên minh Tiên đạo. Ở một đám thiên kiêu uy vọng cực cao, người duy nhất có thể so sánh hoặc là hơi vượt qua hẳn một đầu, chính là Hạ Hầu Vô Uyên một mực lãnh đạm cực kỳ. Bất quá so sánh với Hạ Hầu Vô Uyên, Lữ Trường Sinh có thể nói là người vô cùng thân thiết, rất khó khiến người ta nổi lên ác cảm.

Đông đảo tu sĩ thiên kiêu đều có cái nhìn của mình, bất quá đều giống với Lữ Trường Sinh kinh người. Bọn họ chỉ nhìn lướt qua, liền nhìn ra tình huống hỏng bét trong cơ thể Ngô Khí lúc này. Lấy trí tuệ của bọn họ, đánh cuộc đơn giản như vậy tự nhiên sẽ không đặt cược trên người Ngô Khí lập tức, khi lời của Lữ Trường Sinh rơi xuống, bọn họ liền nhao nhao đặt cược.

Một viên Huyết Hồn Thảo vạn năm, ta hạ xuống đệ tử tu luyện Sát Lục Chi Đạo kia.

Một cỗ chiến phù khôi lỗi thất phẩm, ta cũng là người kia.

Phá Hư Đan một viên, huyết giáp tu sĩ kia ta hạ xuống.

Dục Dương Sát Tử Mẫu Cổ, ta là đệ tử tu luyện Sát Lục Chi Đạo kia.

.....

Trong giây lát, đánh cuộc mở rộng, trăm người ở đây, đều là đệ tử thủ lĩnh thế hệ sau của các thế lực lớn ở dãy núi Thông Thiên, thiên kiêu cực kỳ trẻ, mỗi người đều có thân gia vô cùng kinh khủng. Tùy tiện báo ra một thứ tên, cũng đủ để dẫn phát gió tanh mưa máu thật sự ở bên ngoài.

Những thiên kiêu trẻ tuổi này tham gia đánh cuộc, ngoại trừ đều có hứng thú nồng đậm, còn có đánh cược này chính là hai tuyệt thế thiên kiêu Hạ Hầu Vô Uyên và Lữ Trường Sinh mở ra, bất luận là ai, đối mặt với hai đại siêu cấp thiên kiêu tiên ma này đều phải nể tình.

Ở đây gần trăm vị thiên kiêu, cơ hồ mỗi một người đều đặt cược trên người Triệu Đình, đều cho rằng lần tỷ đấu này, có thể sống được, có thể thắng, chính là Triệu Đình tu luyện Sát Lục chi đạo kia, mà không phải là đệ tử thượng đẳng nửa bước hóa thân này.

Hạ Hầu huynh, nhiều đạo hữu như vậy mà đều rơi xuống cái kia tu luyện Sát Lục chi đạo đệ tử, không biết đánh cược này còn có tiếp được hay không.

Lữ Trường Sinh không biết có phải là cố ý hay không, vậy mà vào lúc này lại hỏi Hạ Hầu Vô Uyên một câu, bất quá người trả lời lần này cũng không phải là Hạ Hầu Vô Uyên, mà là một người khác.

Tiếp, đương nhiên tiếp, đánh cược này ta và Hạ Hầu đại ca đồng thời tiếp nhận, ta là tiểu tử kia, nhất định để các người thua bài tẩy. Ha ha ha...

Thanh âm Ân Tiểu Bảo đột ngột, sau khi hắn nói xong, Hạ Hầu Vô Uyên không nói tiếp, hiển nhiên là ngầm thừa nhận. Bởi như vậy, trong mắt rất nhiều thiên kiêu trẻ tuổi ở đây đều hiện ra niềm vui mừng, nếu hai huynh đệ này đã nói ra chuyện đánh cược, vậy đương nhiên có nghĩa là có thể phát tài phá rồi, hỉ sự như vậy, tự nhiên sẽ mừng rỡ.

Bất quá cũng có tâm tư linh lung chút, sau khi nghe được lời nói tràn ngập lòng tin của Ân Tiểu Bảo, trong mắt lóe lên một tia chần chờ, ánh mắt lần nữa quét ra, rơi vào Ngô Khí đã thành Huyết Nhân, không ngừng dò xét, tựa hồ muốn nhìn rõ trên người Ngô Ngục có bí mật gì, có thể để cho hai đại thiên kiêu Thiên Ma Tông lực lượng như vậy chống đỡ.

Bất quá lúc này đánh cược đã mở ra, mọi người đều đặt cược, nhưng không thể sửa đổi.

Trong lúc nhất thời, tất cả ánh mắt thiên kiêu đều thu hút đến một tòa lôi đài ở khu vực biên giới, rất bình thường. Nếu là trước đó, nhất định không có ai chú ý đến lôi đài.

Tất cả chuyện phát sinh bên ngoài đều không biết, cũng không biết vì hắn cùng Triệu Đình kia chém giết khốc liệt cực kỳ, đã để cho tòa lôi đài bọn họ chỗ này, trở thành một tòa đấu lôi

được chú ý nhiều nhất. Từ khi bước lên lôi đài bắt đầu, dự định khiêm tốn trước khi đặt chân đến Ngô Khí đã hoàn toàn thất bại.

Không chỉ như vậy, càng bị thảm hơn chính là, lúc này Ngô Khí đã lâm vào trong nguy cơ sinh tử. Đây là lần đầu tiên từ lâu như vậy đến nay, rơi vào hoàn cảnh này. Là bị đối thủ đầu tiên của trận đấu lôi đài, đệ tử của Binh Ma điện, đệ tử thiên sinh ra thân thể giết chóc, đệ tử thiên tài đã tiến vào Sát Lục chi đạo, Triệu Đình ngạnh sinh bức đến tình cảnh như vậy.

Lúc này, trên người Ngô Khí, từng lỗ chân lông bị cưỡng ép căng ra, bên trong tràn ra từng tia huyết dịch đỏ thẫm, đã sớm là một Huyết Nhân Ngô Khí, từng tầng từng tầng vẩy máu sinh ra, tiếp theo huyết dịch mới lại phá vỡ lớp vẩy máu kia, một tầng tầng bao trùm lên, làm cho trên người hắt phát ra mùi máu tanh cực kỳ nồng đậm, làm cho cả người hắt nhìn qua, cực kỳ thê thảm.

Cảnh tượng trên người hắt không thể quan tâm, giờ phút này thần hồn lâm vào trong hỗn loạn trước nay chưa từng có, một ý niệm rõ ràng trong đầu đều không sinh ra được, trong đầu, chỉ có ý niệm giết chóc tồn tại, hơn nữa ý nghĩ hỗn loạn cực kỳ, hoàn toàn áp chế không nổi. Thân thể khổng lồ không được run rẩy, hoa văn màu đen trên mặt theo ngũ quan cùng vận vẹo, dữ tợn khủng bố.

Thần thông phản phê.

Những tu sĩ kia nhìn không sai, lúc này Ngô Khí đúng là đã bị thần thông phản phê. Đại Thi Ma Thủ không phải thần thông thượng cổ, mà là thần thông viễn cổ, thần thông tồn tại không biết bao lâu, không phải một tu sĩ nào cũng có thể thi triển thần thông như vậy.

Thời đại Hoang Cổ, chính là thượng cổ viễn cổ và thái cổ, ba thời đại này có thể nói bao quát quá trình diễn biến của toàn bộ thiên địa. Mà từ thần thông ba thời đại này lưu lại, liền xưng là Hoang Cổ Thần Thông. Giống như tu sĩ, Hoang Cổ Thần Thông cũng cấp bậc, đẳng cấp không ít, có chút phức tạp, bất quá hầu như có thể nhận định, thời đại càng xa xưa, tồn tại thần thông, uy lực liền càng lớn, cấp bậc cũng càng cao.

Một tu sĩ Hóa Thần, nếu có thể có được một môn thần thông thượng cổ, cũng đủ để kiêu ngạo trong tất cả các tu sĩ cùng giai. Cho dù là tu sĩ Hóa Thần trung kỳ, cũng chỉ có thể phát huy ra một môn thượng cổ thần thông mà thôi. Một tên tu sĩ nửa bước Hóa Thần, lại có ý định thi triển ra uy lực chân chính của viễn cổ thần thông, nếu hắn không bị phản phệ, mới thật sự là kỳ quái.

Hầu như trong lòng tất cả mọi người đều là ý nghĩ này, dưới cái nhìn của bọn họ, lúc chiến mã đi tới trước mặt Ngô Khí, chính là lúc kết thúc, cũng là lúc Ngô Khí thiên kiêu này mất mạng.

Thứ nhất đến điểm thứ nhất, bảy trăm ngàn chữ, cùng phát, đợt lần thứ hai trở xuống.

Đạp mạnh...

Chiến mã màu đỏ đáng sợ cao mấy trượng, móng ngựa quán hỏa diễm đỏ thẫm giẫm lên mặt đất lồi đài, xuyên thấu qua từng mặt thủy kính, truyền vào trong tai những tu sĩ đang xem cuộc chiến kia. Một đám tu sĩ, trên mặt thần sắc khác nhau, nhưng trong lòng đều có một ý niệm:

Trên lồi đài, người kia một ngựa, đã đi xong hơn phân nửa khoảng cách trước đó hai người, chỉ cần bước thêm vài bước, liền đến trước mặt Ngô Khí. Trên lưng chiến mã kia, tu sĩ đáng sợ mặc giáp trụ đỏ máu, sát thân vào Sát Lục Chi Đạo, chiến đao trung phẩm đạo khí trong tay, nếu bỏ xuống, tuyệt đối không phải Ngô Khí không thể tránh né một chút cũng có thể ngăn cản.

Đao phong rơi xuống, chính là đầu người rơi xuống đất, thân tử đạo tiêu.

Đây là dự đoán của tất cả mọi người, mà trong mắt bọn họ, một người một ngựa kia còn đang chậm rãi tiến lên, mà cuối cùng, là một người máu thê thảm toàn thân rung động, ngũ quan diện mục đã hoàn toàn bị huyết ô bao trùm, hoàn toàn không nhìn thấy. Vẫn là không tỉnh lại, cũng không có tránh thoát thần thông phản phệ.

Rào rào...

Sát khí bị thực chất hóa cùng hỏa diễm đỏ thẫm bao quanh chiến mã huyết hồng, mãnh liệt bước ra một bước cuối cùng, như cự chùy, hung hăng giẫm trên mặt đất.

Móng ngựa rơi xuống đất, tiếp theo một thanh vật cực lớn giơ lên, mũi nhọn đáng sợ đến cực điểm tràn ra, như muốn cắt đứt hư không, phá vỡ tất cả. Là cấp bậc của thanh chiến đao, trung phẩm đạo khí này, nằm trong tay một tu sĩ đồng giai nào đựng phải đều sẽ lựa chọn trốn tránh, giết chóc tuyệt thế, tất cả trước mắt đều bị chém giết.

Nhìn thấy chiến đao kia vung lên, tất cả mọi người trong nháy mắt đều trợn to mắt, không có ai nguyện ý bỏ qua một màn này. Một màn tuyệt thế thiên kiều chết đi, bất luận kẻ nào cũng không muốn bỏ qua. Nhất là tuyệt thế thiên kiều này còn là đệ tử Thiên Ma Tông. Một ít tu sĩ trong lòng có ý niệm ghen tỵ, càng không phải không có ác độc, tốt nhất hai người đồng quy vu tận.

Hạ xuống.

Không có bất kỳ biến hóa nào, không có ai ngăn cản, Ngô Khí cũng không có động tác gì khác. Mặc kệ cho chiến đao chết người kia rơi xuống, hắn thậm chí ngay cả mở hai mắt cũng không có, thân thể còn đang rung động, từng lỗ chân lông kia không ngừng bị căng ra, máu đỏ thẫm không ngừng toát ra, không ngừng gia tăng mùi máu tanh trên người hắn.

Chiến đao không hề phát ra một tiếng động nào, thế nhưng lưỡi dao che kín trên bề mặt lại cắt xuống, ngay cả hư không cũng không thể lưu lại, đều phải bị chém nát.

Tê... phía trước từng mặt thủy kính, tràn đầy thanh âm hít vào khí lạnh. Những tu sĩ quan chiến, trơ mắt nhìn chiến đao kinh khủng vô cùng bổ tới trên cổ của thiên kiều không có năng lực phản kháng kia. Phong mang tuyệt thế, liền không trở ngại như vậy chém xuống, cực kỳ thông thuận, không hề có cảm giác ngưng trệ.

Khi cảm giác trên chiến đao truyền đến trên bàn tay, dưới giáp trụ đổ máu, gương mặt Triệu Đình biến đổi. Hắn tu luyện Sát Lục chi đạo, sớm đã đem tâm thần chùy của mình luyện so với hàn thiết còn cứng rắn lạnh lẽo, nhưng lúc này, ngoài ý muốn xuất hiện như vậy, không thể tránh khỏi làm cho tâm thần hắn xuất hiện một tia kẽ hở.

Không tốt. Mau lui lại.

Cảm giác cực kỳ nguy hiểm bỗng nhiên xuất hiện trong đầu, chiến mã phía dưới hắn tương thông cùng tâm thần, căn bản không cần Triệu Đình có động tĩnh. Chiến mã đỏ như máu kia bốn vó khê động, bỗng nhiên hóa thành một đạo huyền ảnh huyết hồng, lao về phía khác.

Ha ha... Nếu đã tới, thì không cần phải đi nữa, ở lại cho ta.

Thanh âm kiêu ngạo vô cùng quen thuộc của Ngô Khí vang lên trên lôi đài. Xuyên qua thủy kính, rơi vào trong tai đông đảo tu sĩ đang xem cuộc chiến. Trong khoảnh khắc đó, ít nhất trên mặt mấy vạn người đều là vẻ ngạc nhiên.

nhao nhao cố gắng nhớ lại vừa rồi xảy ra chuyện gì, ngay vừa rồi, một người một ngựa đi tới trước mặt Ngô Khí, Triệu Đình trên chiến mã ngay cả một chút chân chờ cũng không có, vẫ một mực giơ lên thanh chiến đao khủng bố kia, hung hăng bổ xuống. Phong mang tuyệt thế, nháy mắt liền phá vỡ thân thể Ngô Khí.

Nhưng một màn quỷ dị cũng xảy ra ngay lúc đó, thân thể Ngô Khí bị đánh vỡ, vậy mà không phải huyết nhục nội tạng văng ra, cũng không phải đầu lâu rơi xuống, mà là oành một tiếng, hóa thành một đoàn hắc khí, hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa.

Đại Thi Ma thủ, trấn áp.

Giọng nói của Ngô Khí xuất hiện, nhưng khi thân thể hấn lại hiện ra lại không ở sau lưng Triệu Đình, mà là ở trên không lôi đài. Trong thế giới trắng bạch và đen kịt kia, bàn tay khổng lồ đã thay đổi lớn.

Chẳng biết từ lúc nào, bàn tay lớn trắng bạch này hoàn toàn do thi khí của Hoang Cổ ngưng tụ thành Đại Thi Ma Thủ, đã bị hai cỗ khí tức tràn ngập. Một cỗ là tràn ngập ban đầu, thi khí Hoang Cổ, tử vong mục nát, một cỗ là ma khí Hoang Cổ, trấn áp hung sát, hai cỗ khí tức cực kỳ đáng sợ đan xen cùng một chỗ, phát ra khí thế uy áp, hoàn toàn đè ép thế giới sát khí phía dưới.

Ngay lúc Ngô Khí phun ra hai chữ trấn áp, bàn tay khổng lồ kia, hai chương văn huyền ảo đen trắng đan xen chậm rãi xoay tròn, trấn áp xuống, bất luận tồn tại nào, dưới bàn tay này, đều mất đi năng lực chống cự. Một đạo trắng bạch, một đạo hắc ám, như cối xay, xoắn cùng một chỗ, đem tất cả mọi thứ nghiền nát, trấn áp hết thảy.

Sát ý sát niệm sát khí... Toàn bộ đều biến mất, trên lôi đài, chỉ có thể giới có bàn tay khổng lồ kia tồn tại, thế giới do thi khí ma khí tạo thành, tất cả đều mục nát, tất cả đều bị trấn áp. Tình cảnh quay ngược trở lại, tràng cảnh mà mọi người dự định không xuất hiện, mà là biến thành cảnh tượng ai cũng chưa từng nghĩ tới.

Rào... Chiến mã gào thét, người một ngựa kia dừng lại, Triệu Đình trên lưng ngựa, toàn thân đều mặc giáp trụ đỏ như máu tựa hồ còn chưa kịp phản ứng, người vốn sắp chết, vậy mà đột ngột bộc phát ra chiến lực không dám tưởng tượng.

Làm sao kẻ này lại không bị thần thông phản phệ, vừa mới là...

Giống như trong lòng mọi người suy nghĩ, lúc này trong lòng Triệu Đình cũng giống như vậy, không thể tin được. Uy lực một môn thần thông hoang cổ này của Đại Thi Ma Thủ tất cả mọi người nhìn thấy, đều có thể nhìn ra, môn thần thông này căn bản không phải là thần thông hoang cổ bình thường, chí ít cũng là vượt qua thời đại thượng cổ, chính là thần thông khủng bố thời đại viễn cổ lưu lại.

Thần thông như vậy, rơi vào tay tu sĩ Hóa Thần, cũng không thể phát huy hoàn mỹ ba thành uy lực. Ngay cả Ngô Khí chỉ có nửa bước Hóa Thần là một thiên kiêu tuyệt thế, cũng quyết không thể sau khi bị thần thông như vậy phản phệ, còn có thể sống sót.

Phàm là thần thông Hoang Cổ, uy lực đều là cực kỳ mạnh mẽ, nhưng thi triển thần thông như vậy cũng phải trả giá tương ứng. Muốn tiêu hao đại lượng lực lượng chân nguyên cùng thần hồn, còn có gặp phải nguy hiểm bị cản trở, bị thần thông Hoang Cổ cản trở, cơ hồ là kết cục chắc chắn phải chết.

Nhưng hiện tại, một người bị tất cả mọi người nhận định là người hẳn phải chết, chẳng những sống tốt, còn bắt đầu truy sát người khác tới. Mặc dù không nghĩ ra vì sao, nhưng Triệu Đình cũng không có thời gian suy nghĩ, bởi vì hiện tại, đã đối mặt với Ngô Khí, nguy cơ sinh tử.

Ầm ầm ầm

Trên không lời dài, bàn tay cực lớn đã biến thành hắc bạch đan vào nhau, cuốn theo uy lực vô cùng khủng bố, nặng nề đè xuống. Khí tức tử vong mục nát hỗn hợp cùng một chỗ với hung sát hàn, tăng thêm cự lực vạn quân kia, trong lúc giạt mình, Triệu Đình phảng phất thấy được một tòa viên cổ ma phong đè ép xuống hẳn.

Chẳng biết từ lúc nào, quanh người Triệu Đình xuất hiện từng sợi khí tức, một loại trắng bệch, một loại đen kịt, như một tấm lưới lớn đen trắng, bao phủ hoàn toàn Triệu Đình và chiến mã dưới thân gã.

Lực lượng giam cầm vô cùng vô tận vây quanh, khiến Triệu Đình dù nhúc nhích một chút cũng là hy vọng xa vời, thi khí Hoang Cổ, Ma khí thời cổ, lực lượng trải qua năm tháng nghiền ép mà bất hủ, là một loại lực lượng đạo cực kỳ mơ hồ, đã chạm đến biên giới Đạo, Triệu Đình tự nhiên rõ ràng, cổ lực lượng này đáng sợ.

Bỗng nhiên, từ trong cơ thể hẳn, một cỗ huyết khí cực kỳ đỏ thẫm tràn ra, trải rộng quanh người hẳn, đem Hoang Cổ Thi Khí và Hoang Cổ Ma Khí bao phủ xuống kia bài xích ra, trong huyết khí này tràn ngập một loại sát niệm cực kỳ thuần túy, không có bất kỳ tạp niệm nào.

Đây là bản nguyên sát khí của hẳn, cũng là vật khủng bố sau khi hẳn nhập vào Sát Lục Chi Đạo, tu luyện ra được. Cổ sát khí bản nguyên này, về mặt uy lực khí thể sẽ không thua gì Hoang Cổ Thi và Hoang Cổ Ma khí, nhưng số lượng quá ít, mặc dù bảo vệ Triệu Đình, nhưng chiến mã của hẳn lại không có cách nào bảo vệ.

Chỉ nghe thấy dưới thân Triệu Kiệt, con chiến mã cao lớn cực kỳ bỗng nhiên tê một tiếng, trong phút chốc, huyết khí băng tán, hỏa diễm tắt, con chiến mã này vậy mà bị từng sợi tử khí hoang cổ và Hoang Cổ ma khí kia cắn nát, mà trong nháy mắt chiến mã nứt vỡ, số lượng hoang cổ thi khí cùng Hoang Cổ ma khí lại mãnh liệt hóa thành hai hư ảnh cối xay to lớn, hung hăng xoắn giết về phía Triệu Đình.

Chết đi, chết đi!

Là thanh âm Ngô Khí, băng lãnh cực kỳ, bắt quả trong đó tựa hồ còn ẩn chứa một tia khản trương.

Trên lôi đài, Hoang Cổ Thi Khí trắng bệch cùng Hoang Cổ Ma Khí đen kịt như hai dòng lũ khủng bố, tụ tập đến bàn tay to lớn vô cùng kia, hai đạo khí tức hoàn mỹ dung hợp cùng một chỗ, trong lòng bàn tay cự chưởng kia, đan vào ra từng đạo chưởng văn ẩn chứa khí tức huyền ảo.

Thi đạo tức là ma đạo.

Sức mạnh không gì sánh được, bất chấp tất cả trấn áp xuống, trên cự chưởng, Ngô Khí, lẫn lộn trên người, máu me khắp nơi, thê thảm vô cùng, nhưng trong đôi mắt kia, lại lạnh lẽo đến cực điểm, không hề có cảm tình, giống như một bộ thi thể thời viễn cổ, giống như một vị ma đầu viễn cổ.

Bành

Tiếng vang như sấm, vang vọng trên lôi đài, khí tức huyết hồng vốn tồn tại, sát khí sát niệm... Toàn bộ biến mất, kể cả một người một ngựa, đều bị bàn tay to lớn của Thi Ma đan vào biến thành hư vô.

Kết thúc, lần này là kết thúc thật sự, chẳng qua kết quả hoàn toàn khác với trong tưởng tượng của mọi người. Người không chết không chết, mà người chết tiệt kia, lại...

Phốc phốc

Lại là một ngụm máu lớn phun ra, cả người Ngô Khí trong nháy mắt xụi lơ xuống, từ không trung rơi xuống, vậy mà trong nháy mắt chiến đấu kết thúc lâm vào hôn mê.

Nhưng trong nháy mắt hấn hôn mê, một thanh âm cũng vang lên trong đầu của hắn.

Đấu lôi kết thúc, người thắng, Ngô Khí, tiến giai.

Lúc âm thanh này vang lên, trên không lôi đài, đột nhiên một đoàn huyết hồng tinh khí vô cùng thuần khiết bay tới, trong ánh mắt kinh hãi của tất cả mọi người, bao phủ thân thể Ngô Khí vào.

Thứ hai là đến mức cầu xin vé số của chư vị huynh đệ ủng hộ.

Kết thúc rồi, vậy mà nhanh như vậy đã xong.

Trên rất nhiều cung điện thành trì, trong mặt gương nước kia hiện ra hình ảnh, còn có thanh âm già nua vô cùng quen thuộc băng lãnh kia, làm cho mọi người hiểu rõ, trong năm mươi trận lôi đài, người thắng đầu tiên xuất hiện.

Trong lúc người thi đấu trên lôi đài còn đang thử thăm dò lẫn nhau, thì trên một lôi đài ngay rìa chỗ đó, đã phân ra thắng bại không đến nửa nén hương, kết quả cũng như trước đó đã bị tất cả mọi người biết đến quy tắc, người thắng, tiến giai, người bại chết.

Trong mắt mọi người, trên tòa lôi đài kia, giờ phút này chỉ có một thân ảnh, lẳng lặng trôi nổi ở phía trên đó, hai mắt nhắm nghiền, giống như đã lâm vào hôn mê. Nhưng giờ phút này trên người hắn, lại bị một cỗ tinh khí huyết hồng cực kỳ nồng đậm bao vây lấy, tinh khí này quả thực tinh thuần đến cực điểm, bên trong tựa hồ một chút tạp chất cũng không có, cho người ta một loại chỉ cần hấp thu tinh khí kia, liền có thể trực tiếp gia tăng tu vi, hoàn toàn sẽ không lưu lại bất luận tai họa ngầm gì.

Hơn nữa không cần luyện hóa, nuốt vào trong miệng, sẽ trực tiếp hóa thành tu vi.

Tạo thành tiến giai, dường như không chỉ có ý tiến vào vòng hai, mà còn có người thắng đạt được phần thưởng này, sẽ làm cho người thắng trực tiếp tiến giai. Lúc này Ngô Khí đã hiểu rõ lúc trước ở đại lục thí luyện đầu tiên, trước khi đi, Âu Dương Ngọc Phong cũng hoàn toàn hiểu rõ quy tắc của Thiên Ma đấu lôi này.

Không sai, Ngô Khí tỉnh lại, kỳ thật thời gian hắn hôn mê chỉ có một chớp mắt, hắn thật sự là bị thần thông phản phệ. Hoang Cổ Thần Thông phản phệ, tu sĩ tâm thường, cho dù có tu vi Hóa Thần, cũng sẽ có lực lượng thần hồn đại loạn, cuối cùng khô kiệt mà chết, nhưng cuối cùng Ngô Khí sẽ không chết, bởi

vì trong cơ thể hần có không ít bí mật, càng kiêm cả tu Thần Ma chiến thể như Hoang Cổ Thần Thông, những thần thông luyện thể càng thêm đáng sợ.

Bởi vì bị Triệu Bi bức bách, thiếu chút nữa lật thuyền trong mương, trực tiếp chết ở trên lôi đài. Khi đó Ngô Khí cũng không kịp đem phân thân Hồng Liên của mình thả ra, hần cũng không phải sớm bại lộ lá bài tẩy cường đại như vậy. Cho nên liền mạo hiểm rút ra một đạo Huyền Ma khí, nhân cơ hội này tu luyện thần thông Đại Thi Ma Thủ của mình, ý đồ để Đại Thi Ma Thủ tiến vào cảnh giới càng thêm viên mãn.

Đáng tiếc, hần vẫn đánh giá thấp sự đáng sợ của đại thi ma thủ này của Hoang Cổ Thần Thông, huyền ma khí bổ sung toàn bộ uy năng của thi ma thủ, cũng làm cho Ngô Khí thiếu chút nữa bị uy áp trong đó phá hủy. May mắn hần mạnh mẽ, lại thêm vài đoá minh hỏa chính thức ẩn giấu trong đan điền của hần, trấn áp thần hồn, để hần ngăn chặn phản phệ.

Bất quá sau khi Thi Ma thủ lấy uy năng tăng mạnh trấn áp chết Triệu Đình, lực lượng thần hồn của hần cũng hao phí quá độ, kém chút bất tỉnh đi, nhưng vào thời khắc cuối cùng, trên lôi đài lại truyền đến một cỗ huyết hồng tinh thuần đến cực điểm.

Cổ tinh khí huyết hồng này tinh thuần đến cực điểm, bao trùm Ngô Khí lại, trong cơ thể bắt đầu phát sinh biến đổi lớn.

Đột nhiên, trong nháy mắt khi bị bao bọc trong tinh khí kia, trong một đầu kinh mạch trong cơ thể Ngô Khí liền truyền đến một trận âm thanh lớp lớp, bên trong chân nguyên như dầu đen chảy xuôi, từng hạt Hóa Thần Tinh hỗn tạp ở bên trong. Âm thanh lạ vang lên ở bên trong, giống như lúc ở đại lục thí luyện thứ nhất, bên trong kinh mạch Ngô Khí, sau khi tiếng bạo tạc, trong chân nguyên sẽ có thêm một hạt Hóa Thần Tinh.

Hiện tại tinh khí Huyết Hồng bao vây lại, trong nháy mắt tràn vào trong cơ thể Ngô Khí, điên cuồng tăng trưởng tu vi Ngô Khí. Ngán ngủi không đến mấy hơi thở, cổ tinh khí này đã bị Ngô Khí hấp thu không sai biệt lắm, căn bản không có quá trình luyện hóa, vừa nhập thể liền biến thành Hóa Thần Tinh trong kinh mạch của Ngô Khí.

Một tức ba hơi, không sai biệt lắm tám hơi thở sau, cổ khí huyết hồng kia hoàn toàn biến mất không thấy, trong cơ thể Ngô Khí cũng phát sinh biến hóa to lớn.

Nguyên lai, Ngô Khí là cảnh giới tu vi nửa bước Hóa Thần, trong kinh mạch thể nội có được hóa thần tinh là số lượng tám ngàn chín trăm hạt. Nhưng hiện tại, Ngô Khí đã hoàn toàn thoát ly nửa bước hóa thần tu vi, chân chính bước tới cảnh giới Hóa Thần, trong kinh mạch trong cơ thể theo chân nguyên chảy xuôi Hóa Thần tinh, số lượng đã phá nhập vào hơn vạn hạt.

Nếu tận lực đếm, liền có thể biết được, lúc này số lượng Hóa Thần tinh trong kinh mạch Ngô Khí khoảng một vạn lẻ mấy trăm hạt, số lượng bậc này, đã không sai biệt lắm với tu sĩ Hóa Thần trung kỳ bình thường, nhưng lúc này Ngô Khí, đã không còn là tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ.

Tuy Ngô Khí vẫn ngồi xếp bằng trên lôi đài không có ý tỉnh lại, nhưng trong cơ thể hắn đã phát sinh biến hóa, lại bị hai tòa cung điện phía trên, mấy trăm người đứng ở cao nhất Thông Thiên sơn mạch nhìn thấy rõ ràng.

Trên Thiên Ma điện, trên từng cái ghế ngồi Minh Thiết, mấy trăm siêu cấp cường giả kia, hầu như hơn phân nửa ánh mắt của hơn phân nửa người đều tập trung ở một chỗ, nào chỉ có một người, trong lòng đất. Nơi này đều là cường giả siêu cấp, thống trị Chân Tiên Sơn Mạch, tuy Ngô Khí là một thiên tài, nhưng còn không đủ để để để bọn họ treo ở trong miệng quá nhiều lần.

Bất quá tại một vị trí phía sau lưng, mấy vị điện chủ của Thiên Ma Tông, lúc này đều dùng ánh mắt cực kỳ nóng bỏng nhìn chăm chăm vào Ngô Khí ngồi lơ lửng trên lôi đài. Ngay cả vị điện chủ của Bình Ma điện kia, đệ tử nhà mình bị Ngô Khí giết, tựa hồ cũng không chút để ý, sự thương thức trong ánh mắt kia, cho dù là ai cũng có thể nhìn ra.

Duy nhất có chút khác lạ, chính là điện chủ trên danh nghĩa Ngô Khí, Huyền Âm điện chủ Chu Ương. Tuy trong mắt cũng là thương thức nồng đậm, nhưng một tia nghi hoặc kia thủy

chung không có biến mất, thậm chí so với trước đó càng thêm nồng đậm mấy phần.

Những cường giả này sẽ không mở miệng thảo luận một đệ tử ngay cả cảnh giới Hóa Thần cũng không có, nhưng ở một tòa cung điện khác, lại không có nhiều kiêng kị như vậy, nhất là trước đây nơi này còn tiến hành một cái đánh cuộc. Hiện tại kết quả đánh cuộc này vừa ra, nhất thời nơi này liên náo nhiệt lên.

Ha ha, Hạ Hầu đại ca, lần này sư huynh đệ ta phát tài rồi. Tiểu tử này thắng, các người đều thua, đều giao đồ cho bản thiếu gia, hắc hắc, đều là đồ tốt. Tiểu tử kia không tệ, rất không tệ, bản thiếu gia rất thưởng thức.

Thanh âm đặc ý của Ân Tiểu Bảo truyền vào trong tai mỗi người, để những nhân vật thiên kiêu này nhao nhao lộ ra nụ cười khổ. Cảnh tượng biến hóa trên lôi đài lúc trước, bọn họ đều nhìn thấy, sự thật tàn khốc ngay trước mắt, cũng không thể để bọn họ đổi ý, mặc dù đau lòng tiền đặt cược của mình, nhưng so sánh những chuyện kia, đắc tội với hai đại thiên kiêu tuyệt thế của Thiên Ma tông càng thêm không đáng.

Ở hàng đầu tiên, vị thế hệ trẻ tuổi Tiên Đạo kia đệ nhất thiên tài Lữ Trường Sinh, trên mặt không có gì đặc biệt thất vọng, chỉ là dùng ánh mắt hơi kinh ngạc nhìn lướt qua Ngô Khí trên lôi đài, sau đó lại chuyển thành khuôn mặt tươi cười, hướng về Hạ Hầu Vô Uyên bên cạnh chúc mừng: Hạ Hầu huynh nhân lực không tầm thường, Lữ mỗ nhận thua thua. Người này chưa tiến vào Hóa Thần sơ kỳ., Trong cơ thể có hơn một vạn Hóa Thần tinh, Lữ mỗ thấy người này có linh căn tư chất, trong thế hệ trẻ tuổi Ma đạo, chỉ dưới Hạ Hầu huynh và Ân huynh, nếu không phải tu vi hiện tại của hắn hơi thấp một chút, Lữ mỗ thật đúng là có ý muốn cùng hắn luận bàn vài chiêu.

Lữ Trường Sinh vừa nói xong, thần sắc Hạ Hầu Vô Uyên và Ân Tiểu Bảo đều biến hóa một chút, bất quá Hạ Hầu Vô Uyên sau đó lại khôi phục bình thường, nhưng trong mắt Ân Tiểu Bảo lại hiện lên một tia khinh bỉ, trong lòng thầm nghĩ: Tên Lữ Ngôn này quả nhiên không phải thứ tốt lành gì, một đệ tử

cấp thấp ngay cả tu vi Hóa Thần cũng không có cũng bị hãm hại, thật sự là uổng phí một phen uy danh.

Ý nghĩ Ân Tiểu Bảo không nói ra, bất quá nhìn những thiên kiều trẻ tuổi phía sau kia, trận doanh ma đạo, không ít người sau khi nghe thấy lời Lữ Trường Sinh nói, trên mặt đều lộ ra vẻ khinh thường, nhưng lời khinh thường này không phải nhằm vào Lữ Trường Sinh hoặc Ân Tiểu Bảo, mà là nhằm vào còn trên lôi đài, hoàn toàn không biết gì về những chuyện phát sinh bên ngoài. Hiển nhiên là lời của Lữ Trường Sinh đã có tác dụng, hơn nữa lập tức liền khởi động.

Thiên tài thể hệ thứ ba của Ma đạo, trẻ tuổi Ma đạo.

Đây là lời khen của Lữ Trường Sinh dành cho Ngô Khí, nếu đổi lại là một người khác, lời khen này có thể cũng thật sự là khen tặng. Nhưng rơi vào trên người Ngô Khí, một tu sĩ ngay cả tu vi Hóa Thần sơ kỳ cũng không có, vậy cũng không phải là khen tặng gì., Mà là nâng giết, mười phần đòi mạng. Tu sĩ ma đạo từ trước đến nay đều là người kiêu ngạo điên cuồng, nhất là những thiên kiều trẻ tuổi, bị hai thiên kiều tuyệt thế Hạ Hầu Vô Uyên và Ân Tiểu Bảo đè ép cũng thôi đi, nếu như Thiên Ma tông lại ra một thiên tài thứ ba, chỉ sợ những tu sĩ trẻ tuổi Ma đạo khác sẽ không ai đồng ý.

Thanh danh này chỉ cần lan truyền ra ngoài, ngày sau khi Ngô Khí bỏ chạy chỉ sợ sẽ không có ngày tốt lành qua đi, có thể nói vĩnh viễn không có ngày yên lành.

Bất quá chính là một tên tiểu tử may mắn có được một môn thần thông Hoang Cổ, mặc dù có chút môn đạo, nhưng muốn làm thiên tài thứ ba của Ma Đạo ta, chỉ sợ là xa xa không đủ tư cách đi, ta thấy vòng thứ nhất suýt chút nữa chết đi, phía dưới còn có hai vòng, chỉ sợ là tính mạng khó giữ được.

Trong đám thiên kiều trẻ tuổi, đương nhiên sẽ không thiếu người kiêu ngạo càn quấy, nhất là sau khi bị Lữ Trường Sinh khích tướng, lập tức có người lộ ra ý nghĩ không cam lòng trong lòng.

Một đệ tử trẻ tuổi Ma đạo mở miệng, vừa dứt lời, lập tức có không ít người phụ họa, hiển nhiên đều rất không tán đồng với

lời khen của Lữ Trường Sinh kia, nhưng cũng không dám nói Lữ Trường Sinh sai, đều không nghe được công kích của quái khí âm dương của bọn họ, Ngô vút bỏ, trong miệng bọn họ, tiểu tử Ngô Khí này không tệ lắm, sắp chết rồi.

Nghe tiếng bàn luận phía sau, Hạ Hầu Vô Uyên tiếp tục bất động như núi, ngồi ngay ngắn trên ghế mình thiết, tựa hồ hoàn toàn không nghe thấy lời bọn họ, cũng hoàn toàn không thèm để ý lời bọn họ nói.

Bất quá Ân Tiểu Bảo thì không phải, luận về kiêu ngạo, những người ở đây ai có thể so sánh với hắn. Ngoại trừ đại sư huynh Hạ Hầu Vô Uyên của mình, chính là đệ nhất thiên kiêu của Tiên đạo Lữ Trường Sinh, Ân Tiểu Bảo đều không để vào mắt. Những người ở đây, càng không có ai lọt vào mắt của hắn, nghe được tiếng nghị luận của những người kia, không biết vì sao trong lòng Ân Tiểu Bảo lại nổi lên một tia tức giận.

Cũng không nhiều lời, trực tiếp cười lạnh một câu, há miệng kích thích mọi người nói: Nếu chư vị đều cho rằng tiểu tử kia nhất định phải chết, không bằng chúng ta tiếp tục đánh cược đi, bất luận chư vị cược bao nhiêu, Ân Tiểu Bảo ta một mình cũng nhận, thế nào, thế nào.

Thứ nhất là đến vé số quá ít, đánh giá sách quá quạnh quẽ, cầu chư vị huynh đệ tiếp tục duy trì chưa hoàn thành.

Mẹ kiếp,

Được rồi, nếu Ân huynh đã có hứng thú như vậy, chúng ta cùng Ân huynh đánh cược một ván. Ta áp đảo tiểu tử kia cuối cùng sẽ chết, liền chết trận lôi đài thứ ba, tiền đặt cược sao, vậy một vạn cực phẩm linh thạch đi.

Một đám thiên kiều trẻ tuổi trong nhóm thứ hai, một thanh niên Kên Kên mặc trường bào tím khói nghe thấy lời nói của Ân Tiểu Bảo, cao giọng cười to, lập tức há miệng tiếp nhận đánh cược của Ân Tiểu Bảo. Nhưng hắn cũng là âm hiểm, không biết vốn là nghĩ như vậy, hay là vì an toàn, vậy mà lại áp chế Ngô Khí lúc đấu lôi đợt thứ ba bị giết, tiền đặt cược đúng là một vạn khối linh thạch cực phẩm.

Tựa hồ là bị người này nhắc nhở, phía sau lập tức vang lên từng tiếng thanh âm tham gia đánh cược, hơn nữa đều không ngoại lệ, những người này không có một người tiếp tục đánh cược những dị bảo trên vật kia, nhao nhao đổi thành tiền đặt cược linh thạch.

Ta cũng tham gia, bất quá vòng thứ hai đấu lôi của tiểu tử kia sẽ bị giết, tiền đặt cược cũng là một vạn khối linh thạch cực phẩm.

Nhạc lộc ta cũng tham gia, bất quá lần này ta đứng về phía Ân huynh, ta áp chế tiểu tử kia sẽ không chết, thậm chí cuối cùng sẽ tấn thăng Hóa Thần, ta áp hai vạn khối linh thạch cực phẩm, tiếp được tiền đặt cược của Chung huynh và Tôn huynh.

Người này tư chất bất phàm, bất quá mệnh bạc, ta cũng chết ở vòng thứ ba, cũng hai vạn linh thạch cực phẩm.

Nếu tất cả mọi người đều tham gia, không lý nào tại hạ rơi ở phía sau, ta đề cho người này mất đi vòng thứ hai đấu lôi, một vạn khối cực phẩm linh thạch.

Trong lần luyện chế này.

Ván cược của Ân Tiểu Bảo vừa mở ra, so với vừa rồi còn náo nhiệt hơn ba phần, hầu như tám phần mười trẻ thiên kiều đều tham gia, mỗi một người đều áp chế chính là cực phẩm

linh thạch. Động một cái đều là số lượng vạn viên làm cho tu sĩ bình thường trợn mắt há hốc mồm, thậm chí không ít người đè ép ba vạn miếng, hiển lộ ra tài lực kinh người.

Phần lớn người đều áp chế Ngô Khí sẽ chết đi, chỉ là khác biệt giữa vòng thứ hai hay vòng thứ ba mà thôi. Hơn nữa đại bộ phận trong đó là thiên kiều trẻ tuổi của Ma đạo, hiển nhiên là do sự kích thích của Lữ Trường Sinh trước kia. Mặc dù Ngô Khí còn chưa từng gặp qua bất cứ ai ở nơi này, nhưng đại bộ phận thiên kiều trẻ tuổi Ma đạo đều đối với Ngô Khí nổi lên địch ý.

Bất quá không ngờ chính là, ở phía trên không trung, sáu người đi đầu, tựa hồ đối với ván cược của Ân Tiểu Bảo đều không có hứng thú, không có một người tham gia, ngay cả nói ra Ngô Khí là thiên tài đứng thứ ba của ma đạo trẻ tuổi, chính bản thân Lữ Trường Sinh cũng không có ý tham gia đánh cược.

Bất quá ánh mắt sáu người bọn họ lại không ngoại lệ, đều rơi vào trên lôi đài kia, Ngô Khí. Trong mắt mỗi người, đều chớp động thần diệu phức tạp, tựa hồ thấy được thứ gì đó cảm thấy hứng thú.

Vòng thứ hai, sắp bắt đầu.

Đột ngột, không biết ai nói một câu, tràng diện vốn có chút náo nhiệt lập tức an tĩnh lại một chút. Đem ánh mắt dời đi, rơi xuống phía dưới năm mươi tòa lôi đài.

Chẳng biết từ lúc nào, vòng thứ nhất đấu lôi đã kết thúc. Một trăm người đối chiến chém giết, cuối cùng vẫn không tránh khỏi phải phân ra thắng bại, người thắng tiến giai bại chết. Không ai có thể ngoại lệ. Những song phương lúc đầu tiến hành thăm dò, sau đó thi triển ra thủ đoạn tàn nhẫn thật sự, hạ sát thủ với đối thủ của mình, mỗi người phân ra thắng bại.

Có chút bất ngờ là, một trăm người, lại thật sự là năm mươi người thắng. Mặt khác năm mươi người khác bỏ mình, không có xuất hiện tình huống nói hai người đồng quy vu tận, hơn nữa năm mươi người chiến thắng, lúc này mỗi người đều rất tốt, không có một ai là trạng thái trọng thương.

Tiến giai theo như lời nói, hóa ra lôi đài này sẽ luyện hóa tinh khí toàn thân của kẻ thất bại, sau đó quán chú vào trong cơ thể người thắng, khiến tu vi của người thắng tăng vọt, trong năm mươi người chiến thắng, ít nhất có mấy người. Bởi vì lúc này mà đã tấn thăng lên cấp tiếp theo.

Tuy rằng tất cả đệ tử chân truyền, trước khi tham gia đấu lôi, cũng đại khái biết được quy tắc trong đó, nhưng dù sao đều còn chưa được nếm qua vị ngọt, cũng không biết mùi vị trong đó, nhưng hôm nay, tận mắt nhìn thấy cỗ tinh khí tinh thuần kia nhập thể, tu vi tăng vọt, thậm chí trực tiếp phá nhập xuống cấp thấp. Trong đó tư vị, phạm nhân quả thực hấp thu cảm thụ lúc Anh Lô kia còn càng thêm thư sướng, càng thêm làm cho người ta nghiện.

Ngay cả Ngô Khí, nhìn tu vi của mình tăng vọt trong mấy hơi thở, hơn nữa dưới ảnh hưởng của trận pháp trên lôi đài, một chút cảm giác bão hòa cũng không có, nói cách khác, Ngô Khí chỉ cần có thể tiếp tục chiến thắng, vậy là có thể một mực thôn phệ tinh khí, gia tăng tu vi, sẽ không có chút hậu hoạn nào, sẽ không ảnh hưởng chút nào, chỉ có tu vi tăng vọt mà thôi.

Lúc này, trên năm mươi tòa lôi đài, mỗi người có năm mươi người tồn tại. Hầu như mỗi một người, trên mặt đều là vẻ hưng phấn, một đôi mắt huyết hồng không gì sánh được, trên người tràn ngập sát ý, lúc này chỉ cần bất luận kẻ nào xuất hiện trước mặt, bọn họ đều sẽ ra tay, chém giết hắn, để thôn phệ tinh khí toàn thân đối phương, tăng trưởng tu vi của mình.

Thủ đoạn thật ác độc, ba vòng đấu lôi, liều mạng tranh đấu, người thắng đem chỗ tốt đạt được quả thực quá kinh người. Trong mấy hơi thở đã tăng vọt một cái cấp bậc, dù hoặc bức này, cho dù là ai cũng không thể cự tuyệt. Thì ra cho rằng người đem Luân Không kia sẽ là may mắn, hiện tại xem ra, nếu là ai bị luân không, chỉ sợ trong lòng là lão đại không muốn.

Không hổ là Ma Tông, cũng chỉ có Ma Tông không kiêng kỵ gì, mới có thể làm chuyện tàn nhẫn như vậy. Sau ba lượt, chỉ sợ còn thừa lại mười ba người, chín thành đều có tu vi Hóa

Thần hậu kỳ, cũng chính là đệ tử sống sót từ trong lôi đài, mỗi một người đều có thể trở thành đệ tử hạch tâm.

Trong đầu Ngô Khí chuyển qua mấy ý nghĩ, lúc ý nghĩ cuối cùng xuất hiện trong đầu, trong lòng Ngô Khí cũng không khỏi nhảy lên bang bang. Hắn từ trong Chư Thiên Vạn Pháp các đọc được số lượng điển tịch gần như biển, đương nhiên rất rõ ràng tại Thiên Ma tông, đệ tử hạch tâm bốn chữ này có ý vị gì, đại biểu cho cái gì.

Phải biết rằng với tính cách băng lãnh như Tống Tuyết, Ngô Khí lấy ra một đoàn huyền ma chi khí trợ giúp nàng tấn thăng lên Hóa Thần hậu kỳ, sau khi tỷ lệ trở thành đệ tử hạch tâm đều đáp ứng thỉnh cầu của Ngô Khí, lưu hắn lại trên đỉnh Tuyết Phong mấy tháng.

Đối với mấy chục vạn đệ tử Thiên Ma Tông mà nói, hạch tâm đệ tử, có thể nói chính là mục tiêu bọn họ theo đuổi suốt đời. Một khi trở thành đệ tử hạch tâm của Thiên Ma Tông, lúc ra ngoài, địa vị quả thực là cao đến mức người nghe kinh hãi. Cho dù là tông chủ một ít đại tông môn, nhìn thấy những đệ tử hạch tâm này, đều cực kỳ tôn trọng, một ít tông chủ môn hạ phái nhỏ, thì dứt khoát là nịnh nọt, không dám có chút nào đắc tội.

Một lần Thiên Ma đấu lôi, lấy cái giá phải trả cho hơn tám mươi đệ tử chân truyền tư chất xuất khỏi lá cờ, sinh ra mười ba đệ tử hạch tâm. Thủ đoạn xa xỉ đến mức khiến người ta sợ hãi thán phục, cũng chỉ có Thiên Ma tông chưa bao giờ khuyết thiếu đệ tử thiên tài mới có thể đi.

Trên lôi đài không chút thu hút, Ngô Khí đã tỉnh lại. Mặc dù vẫn ngồi xếp bằng trên mặt đất, nhưng hai mắt đã mở ra, mặc dù vẫn là vết máu toàn thân, nhưng thương thế trong cơ thể đã hoàn toàn khỏi hẳn, thậm chí tu vi cũng tăng vọt một mảng lớn. Hắn là người nhanh nhất kết thúc chiến đấu, sau một hồi chờ đợi trên lôi đài, rốt cuộc, một thanh âm đã lâu không nghe thấy truyền đến.

Vòng đấu lôi thứ nhất, toàn bộ kết thúc.

Sau nửa nén hương, đợt đấu lôi thứ hai bắt đầu.

Thanh âm già nua lạnh như băng vang lên trên tất cả lôi đài, cũng truyền vào trong tai Ngô Khí. Nghe thấy còn có nửa nén hương mới bắt đầu, Ngô Khí vẫn không đứng dậy, vẫn ngồi xếp bằng trên lôi đài, hai mắt chậm rãi nhắm lại, lực lượng thần hồn đã khôi phục lập tức như Âm Mai Thủy, lao ra khỏi thức hải, bắt đầu tẩy luyện cạo rửa từng góc ngách trong cơ thể mình.

Bị lãng không tăng trưởng tu vi một đoạn lớn, mặc dù thanh âm kia nói sẽ không lưu lại bất luận tai hoạ ngầm gì, nhưng Ngô Khí biết mình cần nuốt tinh khí toàn thân một đệ tử tu luyện Sát Lục chi đạo, nếu trong đó ẩn tàng hạt giống Sát Lục gì đó, lúc này ẩn giấu trong cơ thể hắn. Đến thời khắc máu chột lại bộc phát ra, vậy Ngô Khí phải khóc không ra nước mắt hối hận không kịp rồi.

Lực lượng thần hồn to lớn như thác nước nước, bắt đầu từ Thiên môn, cạo rửa xuống, mỗi một tác máu thịt, mỗi một góc nhỏ đều sẽ không bỏ qua.

Đồng thời hắn cũng bắt đầu nhớ lại cảnh tượng lúc trước chém giết với Triệu Đình kia, mỗi một chi tiết nhỏ đều được cắt vào trong đầu, Ngô Khí đang cảm ngộ. Trong lòng lĩnh hội, lần đầu tiên trải qua chiến đấu gian nan và nguy hiểm như vậy, nếu Ngô Khí không biết được cảm ngộ từ đó, vậy thì thật sự là đệ nhất danh Thiên Tự ngu ngốc, mà là thiên tài thứ ba của thế hệ trẻ tuổi Ma đạo nào vậy.

Thời gian nửa nén hương, nói ngắn không ngắn. Nói dài không dài, đơn giản là để cho năm mươi người kia một cái thờ đốc cảm ngộ. Vòng đầu lôi thứ hai, cơ hồ sau một cái chớp mắt, đã bắt đầu.

Oanh oanh oanh oanh oanh oanh.

Đột ngột, trong không trung, năm mươi tòa lôi đài bắt đầu xuất hiện biến hóa. Trong từng tiếng nổ mạnh, từ biên giới bắt đầu, từng tòa lôi đài bắt đầu dung hợp lại, mỗi hai tòa lôi đài gần nhau, tự động tựa vào nhau, sau đó chậm rãi kết hợp cùng một chỗ.

Vô cùng tự nhiên, nguyên bản số lượng lôi đài năm mươi tòa thay đổi, giảm bớt một nửa, xuất hiện ở trong mặt gương nước kia, trong mắt đông đảo tu sĩ, là hai mươi lăm tòa lôi đài so với trước đó lớn hơn gấp đôi. Mà trên lôi đài, cũng không chỉ là chỉ có một người, mà là xuất hiện hai người.

Vòng đấu lôi thứ hai, bắt đầu.

Thanh âm già nua vô cùng quen thuộc của tất cả mọi người lại vang lên một lần nữa, lúc này không có bất kỳ quy tắc nào, chỉ đơn giản tuyên bố lôi đài bắt đầu.

Hầu như vừa mới đứng dậy, tất cả mọi người, ngay cả Ngô Khí ở bên trong, đều nhìn thấy đối thủ của mình một khắc sau. Trên lôi đài so với trước đó càng thêm rộng lớn, đứng hai người, khoảng cách giữa hai người rất xa, khoảng cách chừng mấy ngàn trượng. Bất quá một chút khoảng cách như vậy, đối với đệ tử chân truyền tiến hành thi đấu mà nói, kỳ thật cũng không sai biệt lắm.

Ngô Khí mở mắt nhìn lại, mấy ngàn trượng bên ngoài, một thân hình uyển chuyển đập vào trong mi mắt của hắn.

Một nữ tu sĩ

Rất nhiều người chú ý tới trận đấu nơi Ngô Khí đang ở lôi đài, sau khi nhìn thấy đối thủ Ngô Khí, trên mặt đều hiện ra một tia kinh ngạc. Cũng khó trách bọn họ như thế, tại tu chân giới, nữ tu tuy rằng không ít, nhưng dù sao cũng không bằng nam tu, nhất là trong tu sĩ cao cấp, số lượng nữ tu càng ít đến đáng thương.

Mà lúc này, đối thủ của Ngô Khí là trận đấu lôi thứ hai, chính là một nữ tu.

Vốn mọi người nhìn thấy đối thủ của Ngô Khí là một nữ tu, đều đang trong lòng mắng to vận khí không tệ, nhưng sau khi nhìn thấy khuôn mặt nữ tu kia, tất cả mọi người đều biến sắc, nhất là trên một tòa cung điện không biết tên, một ít thiên kiều trẻ tuổi đặt cược nhao nhao mở miệng tuyên bố.

Nàng này ta biết, một đám đệ tử chân truyền đứng đầu Huyền Ma điện của Thiên Ma tông, nghe nói tu luyện chính là Hắc Ngọc Mị quyết. Đó cũng không phải là pháp quyết thái bỗ của

âm dương điều hòa, mà là công pháp sát phạt chân chính, mặc dù cũng sẽ thái bỏ tính nguyên của đối thủ địch nhân, nhưng động cái sẽ có nhân tính phận, là hắc quả phụ nổi danh ở Huyền Ma điện.

Vận khí của tiểu tử kia cũng không tệ, đụng phải một nữ tu dễ bắt nạt nhất, không nghĩ tới là đụng một trong mấy người không dễ chọc nhất. Nàng này sống sót trong vòng đấu lôi thứ nhất, tu vi đã hoàn toàn thoát ly Hóa Thần trung kỳ, nửa chân đều bước vào Hóa Thần hậu kỳ, là kỳ tài hoàn toàn vẹn toàn đệ tử hạch tâm, tiểu tử kia, chết chắc rồi.

Tại hạ ngược lại là thua thiệt, đề cho tiểu tử này bỏ mình ở vòng thứ ba, hiện tại xem ra, người này không qua được cửa này rồi.

Hắc Ngọc Mị Quyết, ngược lại ta đã nghe qua, nghe nói là công pháp thần thông nhất đẳng của Thiên Ma Tông, không biết bao nhiêu người chết trong tay nàng.

Hai thiên kiều trẻ tuổi hoàn toàn chú ý vào lôi đài nơi Ngô Khí đang đứng, sau khi nhìn thấy đối thủ Ngô Khí, nhao nhao nhận định Ngô Khí không qua được cửa ải này, sắp chết. Hạ Hầu Vô Uyên và Ân Tiểu Bảo hai vị Thiên Ma tông này lại không nói một lời, không biết trong lòng bọn họ nghĩ gì.

Không biết bên ngoài đang xảy ra chuyện gì, ánh mắt Ngô Khí lúc này lại rơi vào đối diện, bên ngoài mấy ngàn tám, đứng đầy một bóng người uyển chuyển.

Là một nữ tu, chỉ đứng ở nơi đó, liền tự nhiên có một loại khí tức mị hoặc thương sinh phát ra. Một bộ váy đen, rõ ràng không quá bại lộ, nhưng chính đôi đùi cánh tay kia chỉ lộ ra một chút tuyết trắng, hấp dẫn phát ra, đơn giản có thể làm cao tăng ngời khô héo trăm năm đều động phạm tâm.

Nữ tử này dáng người uyển chuyển, dù hoặc, căn bản không phải một bộ váy đen có thể che chắn, hai ngọn núi cao ngất yếu đuối bờ mông mềm mại. Trên mặt mặc dù mang theo lụa đen, nhưng trong đôi mắt lộ ra kia, cũng là để cho thương sinh điên cuồng mị hoặc.

Nàng đứng ở nơi đó, không có chút động tĩnh nào, chỉ là đôi mắt như thu thủy kia quét tới, giống như một đôi bàn tay mềm mại, phách lên trái tim của Ngô Khí, khí tức mị hoặc vô cùng tràn vào trong tâm thần Ngô Khí. Trong chốc lát, Ngô Khí giống như nhìn thấy trước mặt giống như là thiên đường tiên cảnh chân chính, bất kỳ cái gì muốn được, đều ở trong đó, dễ dàng được như trở bàn tay, chỉ cần một ý niệm trong đầu là được.

Không có mỹ nữ, không có khúc mắc, chỉ là một loại mị hoặc khó nói bằng lời, không có cho người ta bất luận ảo tưởng gì, chỉ là muốn kéo Ngô Khí vào trong tiên cảnh tuyệt diệu đến cực điểm, hưởng thụ cực lạc vô cùng vô tận, bất luận là gì, đều có thể được thỏa mãn trong đó. Địa phương cỡ này, lão tăng coi như là vô dục vô cầu, cũng sẽ bởi vì hướng tới Tây Thiên Cực Lạc kia, mà bị dụ hoặc, mất đi chính mình.

Đã thoát khỏi loại dụ hoặc cấp thấp này, mà thần thông mê hoặc thật sự kia, ngay lúc Ngô Khí giống như trầm mê, sát cơ vô thanh vô tức phủ xuống.

Đột ngột dị thường, trước mặt Ngô Khí, dáng người uyển chuyển váy đen kia đột nhiên xuất hiện, không mang theo một tiếng vang, cũng không lộ ra bất luận khí tức gì.

Một tia sát khí cũng không có, một đạo sát cơ cũng không có, bàn tay nữ tử váy đen này chậm rãi hướng về phía ngực Ngô Khí tìm kiếm, tựa như chỉ muốn vuốt ve Ngô Khí một chút, một chút ác ý cũng không có, nhẹ nhàng như gió, làm cho người ta không dậy nổi một tia phòng bị trong đầu.

Thứ hai là đến mức cầu chư vị huynh đệ ký duyệt ủng hộ.

Hừ.

Đột ngột tương tự, cũng không hề có tiếng động, trước mặt nữ tử váy đen, Ngô Khí vốn còn vẻ mặt trầm mê không rõ, thân thể như huyễn ảnh, vô thanh vô tức phá toái, hóa thành hư vô. Mà sau lưng nữ tử váy đen, lại đột nhiên xuất hiện một nắm đấm, trên đó u quang bao vây, đánh tới hậu tâm nữ tử váy đen.

Trong phút chốc, hai đạo sát cơ cũng tràn ngập ra.

Oành một tiếng, nữ tử váy đen kia thất thủ, bàn tay mềm mại của nàng ngay cả quần áo Ngô Khí cũng không đụng tới một cái. Bất quá Ngô Khí cũng đã thất thủ, nắm đấm của hắn nện xuống, đập vào trên người nữ tử váy đen kia, cũng chỉ có một tiếng vang lạ, sau đó nữ tử váy đen liền hóa thành một đoàn hắc khí bạo tán, cũng đồng dạng hóa thành hư vô.

Lần đầu tiên giao thủ thăm dò thăm dò.

Ngô Khí từ trong hư không đi ra, đứng ở một bên lôi đài, mặt không biểu tình tiếp tục nhìn về phía đối diện. Như cảnh tượng trước đó căn bản không xuất hiện, Ngô Khí hắn vẫn luôn đứng ở nơi nào, không hề có động tĩnh gì. Mà ở một bên khác của lôi đài, nữ tử váy đen kia cũng đứng ở địa phương ban đầu, tựa hồ cũng giống như lúc trước nàng vừa mới xuất hiện, hoàn toàn không có động tác gì khác, chỉ đứng đấy.

Nếu không phải là người vẫn thường nhìn Thủy Kính, chỉ sợ sẽ cho rằng hai người này căn bản không nhúc nhích. Mà tu sĩ xem xong toàn bộ quá trình, thì đều là kinh hãi vô cùng. Tiếp theo mỗi người đều hưng phấn lên, chỉ là lần đầu tiên giao thủ thăm dò mà đã nhiều như vậy, hơn nữa nhìn hai người giao thủ, tựa hồ là tám lạng nửa cân, cái này chẳng phải là ý nghĩa hai người trong lúc chém giết khốc liệt dị thường, cũng dị thường tinh xảo.

Nửa bước Hóa Thần người chính là vị đệ tử thượng đẳng Huyền Vân điện danh tiếng không nhỏ kia, nghe nói lúc trước tuổi thọ cùng Huyền Âm điện các người Triệu Dương đều đặc

tội người, hiện tại hai người bọn họ đều không thể từ trong thí luyện sống sót đi ra, mà người lại ở trong đó. Nghĩ lại, hai người bọn họ đều là người giết chết.

Hắn cực kỳ lười biếng, làm cho người ta nghe xong dưới bụng lập tức nóng như lửa đốt thanh âm dụ hoặc vang lên, nhưng thanh âm này lọt vào tai, lập tức làm cho khuôn mặt Ngô Khí biến đổi thật lớn, tựa hồ bị nữ tử váy đen kia một lời đoán trúng bí mật gì đó. Cũng ngay lúc này, trước người Ngô Khí, lại biến hóa, cực kỳ đột ngột, so với trước đó còn đột ngột, thân hình nữ tử váy đen vậy mà lần nữa hiển hiện.

Hầu như chính là lúc mặt Ngô Khí biến sắc, nữ tử váy đen này ra tay, quả thực ngay cả một chút thời gian cũng không có lãng phí, hoàn toàn bóp chặt được điểm này, hoàn mỹ không thiếu sót.

Quả thật giống như thích khách, lại giống như dã thú hung tàn, đang trong lúc sẵn thú, tùy thời mà động, một chút cơ hội cũng không bỏ qua. Nhất là cơ hội này, vẫn là chính nàng chủ động sáng tạo ra, không có bất kỳ thanh âm nào., Cũng không có hiện ra một tia sát khí, nhưng lại có một màn vô cùng kinh khủng. Ngay trước mặt Ngô Khí, là đánh lén cũng không phải đánh lén, nếu thật sự là đánh lén, cũng có thể thuận di ra sau lưng Ngô Khí, mà không phải xuất hiện ở trước mặt hắn một cách trắng trợn.

Một vòng hàn quang yếu ớt xuất hiện, vô thanh vô tức đâm về phía ngực Ngô Khí, nào phải tâm mạch của hắn. Nữ tử váy đen này lần thứ hai ra tay, lại vẫn là nơi này, hình như đã quyết định phá vỡ tâm mạch của Ngô Khí, trực tiếp phế bỏ Ngô Khí.

Tuy rằng so sánh với đầu lâu đan điền, tâm mạch không tính là chỗ trí mạng, nhưng nếu tâm mạch bị hủy, cho dù sau này còn sống sót, kết quả cuối cùng cũng sẽ biến thành một phế nhân vô dụng. Bởi vì chỗ tâm mạch, chính là linh căn của một tu sĩ, tâm mạch bị hủy, chính là linh căn bị hủy.

Mà linh căn bị hủy, cũng có nghĩa là, tu sĩ này, hoàn toàn phế bỏ.

Nữ nhân này thật ác độc.

Lúc này người xem cuộc chiến, cơ hồ trong lòng đều là ý nghĩ này. Đồng thời bọn họ cũng đều cảm giác sau lưng nổi lên một tầng mồ hôi lạnh, mắt thấy nữ tử váy đen ra tay hai lần, đều vô thanh vô tức, một tia sát khí đều không có tràn ra, một đạo sát cơ cũng không có hiển lộ. Lần đầu tiên là lấy mị hoặc con mắt mê hoặc tâm thần Ngô Khí, lần thứ hai vậy mà trực tiếp lấy ngôn ngữ công kích sơ hở của Ngô Khí, hơn nữa ngay tại thời cơ kia xuất thủ.

Mà nữ tử váy đen này ra tay, nhẹ nhàng như tình nhân vuốt ve, quả thực ngay cả một chút nguy cơ cũng không có. Cho dù chỉ là đứng ngoài quan sát, mọi người cũng không có cảm giác được một chút ý niệm phản kháng phòng bị, chín thành tu sĩ Hóa Thần đều theo bản năng muốn cho nữ tử váy đen kia vuốt ve, căn bản sẽ không giống như Ngô Vút Bỏ, đột ngột phản kháng.

Khi bọn họ nhìn thấy được phát triển phía sau, cả đám đều kinh hãi thất thểu, ai cũng không nghĩ tới, nữ tử này vuốt ve như tình nhân, chính là quá trình lấy mạng người. Chính là một ít người cảnh giới cao hơn nữ tử váy đen, lại nhìn thấy động tác của nữ tử váy đen, sau đó trong lòng đều là mồ hôi lạnh ứa ra.

Thật tốt, thanh danh Hắc quả phụ, quả nhiên không tệ không tệ.

Những người xem cuộc chiến khác sẽ tán phục thủ đoạn của nữ tử váy đen kia, nhưng mà trên tòa cung điện không biết tên kia, những thiên kiều trẻ tuổi kia nhìn thấy, lại là cảnh tượng Ngô Khí lúc nào cũng có thể chết đi.

Vô thanh vô tức chính là sát cơ, đối với bất luận kẻ nào mà nói, đều có thể tùy thời chết đi. Nhất là Ngô Khí chỉ là một tu sĩ nửa bước Hóa Thần, mà đối thủ của hắn, lại là đệ nhất đệ tử chân truyền của Huyền Ma điện sau khi bước vào Hóa Thần hậu kỳ.

Những thiên kiều trẻ tuổi này đều là tu sĩ có chiến lực cường đại đến khó tin, căn bản không cần mượn nhờ thủy kính kia, mỗi một người đều có thể thấy rõ những gì đang phát sinh trên lôi đài, cũng có thể nhìn ra một vết hàn quang trong tay nữ tử

váy đen, rõ ràng chính là một cây châm nhỏ thật dài, cây châm nhỏ này toàn thân đều là trong suốt, không biết là vật gì đúc ra, nhưng khí tức ẩn giấu trên đó, lại để cho một đám thiên kiều đều nhìn ra, đây là một cây đạo khí trung phẩm.

Loại thủ đoạn đánh lén này, mê hoặc tâm thần, giữa lúc ra tay không hề có dấu hiệu báo trước, không có sát khí, đương nhiên cũng không có tâm thần kích động, hơn nữa người xuất thủ vẫn là một nữ nhân cực kỳ quyến rũ.

Chỉ cần là người bình thường, sẽ không cách nào tránh thoát nữ nhân này ra tay công kích. Chỉ cần là tu sĩ có đẳng cấp không sai biệt lắm, thủ hạ của nữ tử váy đen này căn bản không có khả năng sống sót, càng không nói đến Ngô Khí đệ tử thượng đẳng ngay cả Hóa Thần sơ kỳ cũng không phải.

Nhưng mà, cảnh tượng xuất hiện trong mặt thủy kính kia, làm cho một đám thiên kiều trẻ tuổi trên cung điện không biết tên lại một lần nữa lộ ra kinh ngạc và không dám tin tưởng.

Âm thanh quen thuộc vang lên, cảnh tượng quen thuộc, quả thực giống như cảnh tượng hai người lần đầu tiên ra tay thăm dò như đúc. Nữ tử váy đen kia, hàn quang đâm qua, lại không có cái gì đâm trúng, chỉ là một đoàn không khí mà thôi, thân ảnh Ngô Khí lại một lần nữa vô thanh vô tức biến mất.

Mà sau lưng nữ tử váy đen, lại vô cùng đột ngột, thân hình Ngô Khí từ trong hư không mãnh liệt nhô ra, một đôi nắm đấm u quang lóe lên lại một lần nữa đánh về phía hậu tâm nữ tử váy đen kia.

Cho tới bây giờ, cảnh tượng phát sinh đều giống như lần đầu tiên vô cùng, nhưng tiếp theo, lại là hoàn toàn không giống cảnh tượng kia.

Nữ tử váy đen lúc này xuất động, tựa hồ là chân thân của mình, cảm nhận được lực lượng vạn trượng trên nắm tay Ngô Khí, không dám thừa nhận. Hắc quang lóe lên muốn thuận di rời đi, dù sao cũng là tu sĩ nửa bước vào Hóa Thần hậu kỳ, phát động thuận di, sau một khắc liền biến mất ngay tại chỗ, xuất hiện ở biên giới lôi đài.

Nếu đã tới, sư tỷ vẫn nên lưu lại đi.

Thanh âm Ngô Khí đột ngột vang lên, nếu không nghe thấy giọng điệu lạnh như băng của hắn, chỉ nghe những lời này, chỉ sợ đều sẽ cho rằng đây là tình nhân giữ lại, mà không phải là một trận chém giết sinh tử bất cứ lúc nào cũng có thể có người chết.

Nữ tử váy đen đột ngột xuất hiện ở rìa lôi đài, còn chưa kịp thở một hơi, sau một khắc, phía sau nàng, thanh âm Ngô Khí liền vang lên, thân ảnh của hắn cũng xuất hiện, đơn giản giống như giò trong xương, hoàn toàn không buông tha nữ tử váy đen.

Vẫn là một đôi nắm đấm u quang lấp lóe kia, vô thanh vô tức đánh về phía hậu tâm của nữ tử váy đen.

Vị đệ tử chân truyền Huyền Ma điện này tu luyện công pháp là về mặt thần hồn, hơn nữa đây là loại pháp môn rèn luyện tâm thần. Hơn nữa lại là người Huyền Ma điện, chỉ cần trúng pháp môn mị hoặc của nàng, cho dù là chết hắn là không thể nghi ngờ, sẽ bị nàng vô thanh vô tức giết chết, một thân tinh nguyên cũng sẽ bị hút đi.

Thường thường đối thủ của nàng còn đang trầm mê trong cảnh giới Cực Lạc, đã bị nàng giết chết, mất đi tinh nguyên trên người mà không biết. Thanh danh Hắc quả phụ của nàng là có được như thế. Tên trước kia của nàng ngược lại là bị người ta quên mất, chỉ có một hung danh của Hắc quả phụ, bị mọi người biết.

Nhưng lần này, Ngô Khí hai lần tránh thoát mị hoặc thần thông của nàng cùng công kích tất sát, ngược lại ra tay muốn lấy mạng nàng, ngay cả thi triển thuận di cũng không thoát khỏi Ngô Khí, thất thủ như vậy làm cho nàng cực kỳ không thích ứng, trong đôi mắt trầm tĩnh như vực sâu kia, nhìn thấy hai nắm đấm của Ngô Khí đánh tới, cũng là lần đầu tiên xuất hiện vẻ kinh hoàng.

Mà ở bên ngoài lôi đài, những người xem cuộc chiến, cũng đồng dạng kinh ngạc.

Lại tránh thoát...

Vậy mà lại bị tiểu tử này tránh thoát, sao có thể không có thần thông mê hoặc của Hắc quả phụ lại nói là cực kỳ khủng bố chứ, cho dù là tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ, không cẩn thận cũng sẽ trúng chiêu. Sao thằng nhãi này hoàn toàn không bị ảnh hưởng, chẳng lẽ hẳn không có tâm sao.

Đệ tử chân truyền đệ nhất Huyền Ma điện, chiến lực nhất định là vượt qua tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ bình thường, sao trước mặt một người chỉ có nửa bước cảnh giới Hóa Thần, vậy mà lại liên tục thất thủ.

Ta biết ngay, tiểu tử kia có thể làm thịt sát thần đã vào Sát Lục Chi Đạo của Binh Ma điện kia, căn bản chỉ là nhân vật giống như thiên kiêu. Nữ tử váy đen kia nguy hiểm, đáng tiếc, vu vật như vậy vậy vậy mà cũng xuống tay được.

Ngô Khí không biết động tác của mình sẽ dẫn tới một đồng nghị luận, hiện tại hẳn chỉ có một ý niệm, đó chính là giết nữ tử váy đen trước mặt. Nguyên lai ý niệm khiêm tốn trước khi tham gia đấu lôi đã sớm bị hẳn vứt qua Cửa Tiêu Vân, hẳn vốn cũng là muốn tăng lên tu vi của mình, hơn nữa lúc này cười hổ khó xuống, đã ở trong lôi đài, muốn nhận thua cũng không được.

Nếu không thể nhận thua, trong hai người chỉ có một người còn sống, Ngô Khí đương nhiên là muốn để mình sống sót. Đừng nói đối phương là một đệ tử Huyền Ma điện lòng dạ độc ác, cho dù đối thủ là phạm nhân cực kỳ yếu ớt, hẳn cũng tuyệt đối hạ thủ, giết hết thảy. Nhất là sau khi biết được giết người, còn có thể có ban thưởng khiến người ta không thể kháng cự, Ngô Khí càng là sẽ không buông tha, bất kể là người nào, trước giết rồi nói sau.

Thứ ba là phải tìm đọc bản chính thức để ủng hộ.

Vù vù

Trên lôi đài, một thân hình uyển chuyển đột nhiên thoáng hiện, lại trong chớp mắt biến mất ngay tại chỗ.

Thần thông thuần di tu sĩ cũng có thể thi triển, bất quá trong lúc chém giết còn có thể thi triển tự nhiên như vậy, lại không có mấy người. Nữ tử váy đen tu vi mạnh mẽ, nửa bước vào Hóa Thần hậu kỳ, nhưng lúc này lại chật vật vô cùng. Nếu không phải dựa vào thần thông thuần di, đã sớm bị Ngô Khí như chết quăn lầy, trong khoảnh khắc bị trọng thương.

Lúc này cảnh tượng trên lôi đài chính là, nữ tử váy đen, không ngừng thuần di, muốn thoát khỏi cái gì. Nhưng đáng tiếc, bất luận nàng xuất hiện ở nơi nào trên lôi đài, sau lưng nàng, luôn có một bóng người mơ hồ gắt gao quăn lầy, như giòi trong xương, cực kỳ tức giận.

Nhưng một màn này rơi vào trong mắt rất nhiều tu sĩ quan chiến, lại để cho bọn họ cực kỳ kinh ngạc, ngay cả thuần di cũng không thể thoát khỏi, năng lực cận chiến bậc này, căn bản không nên xuất hiện trên người một tu sĩ nửa bước Hóa Thần.

Vị sư tử này chắc là người Huyền Ma điện, lại nói tiếp, tại hạ cùng Huyền Ma điện là người hữu duyên vô cùng, nếu như gặp phải ở đây, không thể không thân cận với sư tử một phen. Người nói xem, sư tử, sư tử.

Lời nói của Ngô Khí vang lên, ý trong lời nói mập mờ đến cực điểm, chột nghe còn tưởng là đang đùa giỡn nữ tử váy đen kia. Nhưng lúc Ngô Khí nói chuyện, giọng điệu lạnh như băng kia, ai nghe cũng có thể đoán ra, sự thân cận trong miệng Ngô Khí chỉ sợ không phải là chuyện tốt gì, không thể là ý muốn người khác tính mạng.

Hừ hừ đáp lại Ngô Khí là nữ tử váy đen kia hừ lạnh một tiếng, tuy nàng không thể thoát khỏi Ngô Khí, nhưng Ngô Khí cũng

không làm gì được nàng, chỉ là bị hấn đuổi có chút chật vật mà thôi.

Bất quá cảm giác nguy cơ nồng đậm vẫn quanh quẩn trong lòng nàng, nàng là đệ tử Huyền Ma điện, chỗ dựa lớn nhất không phải lực lượng chém giết, mà là thần thông mị hoặc kia. Chỉ cần là sinh linh, sẽ có thất tình lục dục, chỉ cần có thất tình lục dục, sẽ bị thần thông mị hoặc của nàng ảnh hưởng, đến lúc đó nàng lại ra tay, trong vô thanh vô tức có thể lấy tính mạng người khác.

Tại vòng thứ nhất đấu lôi, đối thủ của nàng chính là một đệ tử cường đại của ma điện, nửa bước đều bước vào Hóa Thần hậu kỳ tồn tại. Nhưng lại bị thần thông mê hoặc của nàng ảnh hưởng, cuối cùng chết thảm trong tay nàng.

Nhưng hiện tại, đối thủ của nàng là Ngô Khí, rõ ràng chỉ là một thanh niên tu sĩ tuổi không lớn. Cho dù tu vi không tệ, thiên tư xuất phú, nghĩ đến cũng là người tràn đầy, không có khả năng thoát khỏi thần thông mê hoặc của nàng. Nhưng từ khi bắt đầu giao thủ, bất luận nàng thi triển thủ đoạn gì, hết thảy đều không có hiệu quả, lực mị hoặc kinh khủng vô cùng kia của nàng ở trước mặt Ngô Khí, giống như một lão phụ đang gãi đầu khoe khoang, không có chút mị lực nào đáng nói.

Mất đi chỗ dựa lớn nhất, chiến lực của nữ tử váy đen tương đương với đi được một nửa, cho nên mới chật vật như vậy, hoàn toàn bị Ngô Khí áp chế rơi xuống hạ phong.

Vù vù

Trên lôi đài, chỗ biên giới, hư không dập dờn, bóng dáng nữ tử váy đen lại hiện ra. Bất quá nàng biết Ngô Khí sẽ lập tức xuất hiện, là đang chuẩn bị tiếp tục phát động thần thông thuận di, rời khỏi chỗ cũ, để né tránh công kích của Ngô Khí. Nhưng trong lòng nàng vừa động, khoảnh khắc sau lập tức phát hiện, thân thể của nàng không nhúc nhích được.

Không gian chung quanh, trong nháy mắt biến thành như tường đồng vách sắt, cứng rắn vô cùng, căn bản không cho phép người tiến hành thuận di. Cảm ứng bức này truyền đến, lập tức làm cho trong đôi mắt đẹp của nữ tử váy đen, xuất hiện

vẻ kinh hoàng, trong lòng càng sợ hãi hô to: Không gian giam cầm.

Trong lòng nàng vừa sinh ra một ý niệm, lập tức lại tự nàng phủ quyết.

Không có khả năng. Tiểu tử kia chỉ là một tu sĩ nửa bước Hóa Thân, không gian giam cầm chỉ có thể là tu vi cao giả đối với tu vi thấp mới có thể thi triển ra thần thông. Hơn nữa phải chênh lệch rất nhiều cảnh giới mới có thể thành công. Cho dù thật sự là không gian giam cầm, cũng nên là ta thi triển đối với tiểu tử kia mới có thể.

Trong lòng nữ tử váy đen lúc này đều là suy nghĩ nghi hoặc cùng không gian, hỗn hợp cùng một chỗ, làm cho trong đôi mắt của nàng không còn yên tĩnh, lực lượng mị hoặc cũng giảm đi một cái. Bất quá lập tức, nghi hoặc trong đầu nàng liền bị Ngô Khí giải đáp.

Đại Thi Ma Thủ...

Lôi đài đột nhiên xuất hiện thân hình Ngô Khí, trên khuôn mặt còn lưu lại một ít huyết ô kia, hoàn toàn là vẻ tàn nhẫn, sát khí trên người phát ra cũng vô cùng khủng bố, giống như trước mặt hắn, không phải là một tuyệt thế mỹ nhân thiên kiều bá mị, mà là loại cừu nhân của hắn, thâm cừu đại hận kia.

Tâm như bàn thạch, cứng rắn như sắt, lạnh như băng, tâm trí Ngô Khí quá mức mạnh mẽ, lực lượng thần hồn cũng vượt xa tu sĩ Hóa Thân bình thường, tăng thêm Cửu U Minh Hỏa trong cơ thể, tu luyện lại là thần thông luyện thể của U Minh Chiến Thể, tâm thần của hắn đã sớm dung hợp cùng thần thông mị hoặc của nữ tử váy đen, ngay cả điện chủ Huyền Ma điện tự mình tới đây thi triển, cũng chưa chắc có thể làm gì được Ngô Khí.

Trong mắt Ngô Khí, nữ tử váy đen đã sớm mất đi tất cả giá trị, sau khi nàng thuận di mấy lần, lộ tuyến đã hoàn toàn bị Ngô Khí tìm hiểu rõ, Ngô Khí đã mất đi kiên nhẫn hầu như lập tức hạ sát thủ.

triệu hồi ra đại thi ma thủ, trực tiếp đem không gian kia giam cầm lại, hai bàn tay to lớn đen trắng hỗn tạp cùng một chỗ

chậm rãi ngưng tụ, hai đạo khí tức thương mang cũng tự nhiên xuất hiện, một đạo trắng bạch, mục nát tử vong, hoang cổ thi khí; một đạo hắc ám, âm hàn trầm trọng, Hoang Cổ ma khí dây dưa cùng một chỗ, giam cầm phiến không gian kia như là ngưng đọng lại, chớ nói thuận di, ngay cả nhúc nhích một chút, đều thành hy vọng xa vời.

Giết!

Không có một tia cảm tình ba động, có chỉ là vô tận lạnh lẽo âm tàn, ngay lúc bàn tay không lồ trắng đen thành hình, từ trong miệng Ngô Khí phun ra.

Cảm ứng được khí tức đáng sợ trên đỉnh đầu, còn có ánh mắt băng lãnh của Ngô Khí phóng tới, nữ tử váy đen lần này thật sự lâm vào trong sợ hãi khôn cùng. Nàng vốn tưởng rằng lấy tu vi thần thông của nàng, cho dù là tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ muốn giết nàng cũng không phải là chuyện dễ dàng, thậm chí còn có thể bị nàng phản sát, nhưng hiện tại, trong hai ba lần, lại bị một tu sĩ nửa bước Hóa Thần bức vào tuyệt cảnh.

Trong đôi mắt cực kỳ dụ hoặc kia hoàn toàn là kinh hoảng, thân thể uyển chuyển liêu mạng vạn vẹo, chân nguyên trong cơ thể điên cuồng phun trào, quang mang đen sì lóe ra, dù hoặc đến cực điểm, nữ tử váy đen này cũng biết nếu không liêu mạng nữa, chỉ sợ sau một khắc sẽ thật sự thân tử đạo tiêu.

Nữ tử váy đen bắt đầu giãy dụa, cuối cùng giãy dụa cùng phản kích, dù sao cũng là một tu sĩ nửa bước vào Hóa Thần hậu kỳ. Mặc dù bị giam cầm trong không gian, nhưng chân nguyên trong cơ thể nàng đều tuôn ra, vẫn ngăn cản một ít lực giam cầm, cũng để cho nàng có thể cử động.

Tư thế vô cùng uyển chuyển kia vạn vẹo, tản mát ra hương vị mê hoặc thương sinh, càng làm cho người ta kinh ngạc chính là, trong lúc vạn vẹo, lụa đen trên mặt nữ tử váy đen chậm rãi rơi xuống, lộ ra một tấm dung nhan tuyệt mỹ điên đảo chúng sinh phía sau., Dung nhan này vừa hiển hiện, lập tức tu sĩ phía trước một mặt thủy kính quan chiến, có rất nhiều thanh âm hô hấp trong nháy mắt vang lên, trong bụng cũng dâng lên cảm giác nóng như lửa, từng ý niệm vèo vèo sinh ra trong đầu, hoàn toàn áp chế không nổi.

Chuyện này còn chưa xong, nữ tử váy đen kia vì bảo vệ tính mạng, hoàn toàn buông lỏng hết thả. Sau khi bại lộ dung nhan tuyệt thế của mình, dáng người kia tựa như đang nhảy múa, mị hoặc vô cùng, tiếp tục giãy dụa hoặc, sau một khắc, váy đen trên người nàng vậy mà lúc này đang vụn vụn chậm rãi rơi xuống.

Không có người nào cời, váy đen kia, vô cùng tự nhiên rơi xuống, hiển lộ ra, là một cỗ năng lượng đủ để cho tất cả sinh vật hùng thi trong phút chốc muốn hỏa thiêu thân tuyết trắng, bắt đầu từ Linh Lung ngọc chân, trên mỗi một tác da thịt này., Như thể lóe ra ngọc quang, mị hoặc vô biên, căn bản không ai có thể ngăn cản, nhất là nơi cổ thơm tràn ngập dụ hoặc kia, càng làm cho chín phần mười tu sĩ quan chiến đều cảm giác không thể khống chế, tâm thần lay động, ý niệm sôi nổi lập tức sinh ra.

Người xem cuộc chiến cách thủy kính còn như vậy, Ngô Khí trên lôi đài, khoảng cách vô cùng gần, trong gang tấc, một bước bước ra, liền có thể thu cỗ tuyệt diệu làm cho thương sinh điên cuồng này vào trong lòng, loại mê hoặc này, chỉ cần là nam nhân, chỉ sợ cũng không thể chịu đựng được, đều sẽ làm được.

Cho dù là một số nữ tu, sau khi nhìn thấy nữ tử váy đen hiển lộ ra, trong lòng cũng đồng dạng sinh ra ý nghĩ, không thể khống chế, cùng những nam tu kia ý niệm trong đầu, đều đang hò hét: nhanh, mau mau đi lên ôm lấy.

Những người này đều hận không thể để Ngô Khí và nữ tử váy đen đứng trên lôi đài, đại chiến một trận để giải tỏa nỗi khó chịu trong lòng bọn họ.

Nhưng mà, ngay sau mấy hơi thở, thanh âm Ngô Khí vang lên, chẳng những phá vỡ ảo tưởng của rất nhiều tu sĩ, cũng phá vỡ tâm thần phòng ngự cuối cùng của nữ tử váy đen, làm cho nàng lâm vào trong tuyệt vọng vô tận.

Giết!

Không chút biến hóa, vẫn như cũ một tia cảm tình ba động đều không có, giống như phát ra thanh âm này, không phải một

người sống sờ sờ, mà là một cỗ thi thể, một pho tượng đá.

Nhưng thanh âm này, chính là từ miệng một thanh niên tu sĩ mặt đầy hoa văn màu đen phun ra, đứng ở chỗ trung tâm lôi đài, lạnh lùng nhìn đệ tử chân truyền đứng đầu tiên của Huyền Ma điện, sát ý trong mắt, lạnh như băng, không có chút biến hóa nào, giống như hắn nhìn thấy không phải là một cỗ mị hoặc thương sinh, mà là một đầu dã thú ăn tươi nuốt máu, không nhận được chút thương hại nào.

Oanh hư không chấn động, hắc bạch cự chưởng rơi xuống, mặc kệ nữ tử váy đen giãy dụa thế nào, cũng không thể làm cho cự chưởng này có chút biến hóa, tâm chí như Ngô Khí, cho dù có thể mị hoặc thương sinh, lại khó động đến tâm chí của hắn.

【

Trên lôi đài, thân thể Ngô Khí không hề nhúc nhích. Trong đầu của hắn truyền đến một giọng nói, đồng thời, một đoàn tinh khí đen sì tinh thuần đến cực điểm cũng không có xì bay ra, bao thân thể hắn vào trong.

Vòng đầu lôi thứ hai, người thắng, Ngô Khí, tiến giai.

Trong lúc âm thanh này vang lên, trong cơ thể Ngô Khí cũng đồng thời xuất hiện biến hóa to lớn. Sau một hồi dừng dừng hỗn loạn, trong kinh mạch kia vốn là một vụn lẻ mấy trăm hạt Hóa Thần Tinh, trong mây hơi thở tăng vọt lên, chờ hắn hấp thu tất cả các loại Tinh khí, số lượng Hóa Thần Tinh cũng dừng lại.

Vẫn chưa tiến vào cảnh giới Hóa Thần, nửa bước Hóa Thần, Hóa Thần Tinh, một vụn năm ngàn sáu trăm hạt.

Thứ nhất là hôm nay nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn chỉ có hai canh, bất quá ngày mai sẽ bổ sung cho các người hiểu, quý cử cũ cầu vế, gần đây quá không cho các huynh đệ bọn họ lực lượng.

Toàn trường khiếp sợ, khiếp sợ.

Vô hình giữa, tòa lôi đài mà Ngô Khí đang ở, đã thành một tòa được mọi người chú ý nhiều nhất. Trận đấu lôi đài đầu tiên của Ngô Khí, đệ tử đã bị đại đa số người xem trọng nhập vào Sát Lục Chi Binh Ma điện, chết trong tay Ngô Khí, đã khiến người ta vô cùng kinh ngạc.

Trận đấu lôi thứ hai hiện tại, người đầu tiên phân ra thắng bại, lại vẫn là lôi đài chỗ Ngô Khí. Vị đệ tử chân truyền đứng đầu Huyền Ma điện kia, nửa chân bước vào đệ tử Hóa Thần hậu kỳ., Vậy mà so với trận đấu lôi thứ nhất thì vị đối thủ Ngô Khí kia còn không bằng. Tốt xấu gì Triệu Đình kia còn kiên trì hồi lâu, hơn nữa thiếu chút nữa đã kết liễu tính mạng Ngô Khí. Có thể vượt qua trận đấu lôi thứ nhất, đứng đầu Huyền Ma điện đệ nhất đệ tử chân truyền, vậy mà sau hơn mười hơi thở, đã chết trong tay Ngô Khí.

Không thể tin được, tất cả mọi người đều không thể tin được nhìn cảnh tượng trên lôi đài kia, nhìn thân ảnh ngồi xếp bằng trên lôi đài hấp thu tinh khí kia.

Cái này...

Phía trước từng mặt thủy kính, những tu sĩ quan chiến kia, đều bị khiếp sợ nói không ra lời. Trong bọn họ có không ít người vừa mới từ trong sự hấp dẫn tuyệt vời của nữ tử váy đen thoát ra, lại nói tiếp còn phải cảm tạ Ngô Khí, nếu không phải Ngô Khí hạ thủ độc ác trực tiếp giết chết nữ tử váy đen, những người này chỉ sợ thật sự sẽ bị lạc tâm thần, làm ra chuyện gì mất mặt.

Bất quá cũng chính vì vậy, bọn họ đều hiểu rõ sự đáng sợ của nữ tử váy đen kia, một yêu nữ như vậy, ngay cả phản kháng mấy lần cũng không làm được, liền chết thảm trong tay Ngô Khí, biến thành một đoàn tinh khí. Kết quả bức này, trong lòng tất cả mọi người đều không thể tin được.

Trên tòa cung điện không biết tên, trên mặt ghế kia, rất nhiều thiên kiêu trẻ tuổi, lúc này ánh mắt từ trong mắt bọn họ đi ra đều thay đổi. Giống với đông đảo tu sĩ quan chiến, đầu tiên là khiếp sợ, sau đó dần dần biến thành ngưng trọng.

Nửa bước Hóa Thần cảnh, Hóa Thần tinh trong cơ thể, một vạn năm ngàn sáu trăm hạt. Hạ Hầu huynh, không nghĩ tới trước đó ta còn nhìn lầm, vị đệ tử quý tông này, chỉ sợ trên tư chất linh căn, cũng sẽ không bại bởi Hạ Hầu huynh và Ân huynh, tuyệt thế thiên kiêu. Người này tuyệt đối là một vị tuyệt thế thiên kiêu, Lữ mỗ hiện tại rất chờ mong, người này nếu trưởng thành.

Ngoài dự liệu của mọi người, người mở miệng nói chuyện đầu tiên, lại là Lữ Trường Sinh không tham gia đánh cược. Mà lời nói từ miệng hắn phun ra lại làm cho tất cả mọi người ở đây sửng sốt.

Nhất là những thiên kiêu trẻ tuổi ở phía sau hàng đầu, bọn họ vốn đã cho Lữ Trường Sinh một cái danh hiệu thiên tài đệ tam thiên tài của thể hệ ma đạo trẻ tuổi. Nhưng lại không dám làm càn với Lữ Trường Sinh, tự nhiên đều đem lửa giận phát tiết lên người Ngô Khí chưa từng gặp mặt.

Ván cược kia chính là sự thể hiện lửa giận của bọn họ. Ngoại trừ đối với Ngô Khí rất là thương thức Ân Tiểu Bảo cùng mấy người có hạn, hầu như tất cả thiên kiêu trẻ tuổi đều áp chế Ngô Khí sẽ chết. Nhưng hiện tại, Ngô Khí không phí chút sức lực liền đem nữ tử váy đen kia giết chết, trong mắt mọi người, quả thực giống như đang vả vào mặt, cực kỳ khuất nhục.

Mà lời của Lữ Trường Sinh vừa ra khỏi miệng, nhất là hắn còn cực kỳ xác thực nói ra cảnh giới tu vi của Ngô Khí lúc này, nói ra số lượng Hóa Thần Tinh có trong cơ thể Ngô Khí. Bọn họ đều là nhân vật lãnh tụ thể hệ trẻ tuổi của các đại tông môn, đều là thiên kiêu tuổi còn rất trẻ, ngày sau nhất định sẽ trở thành tông chủ của một tông.

Một đám người được các đại tông môn đại lực bồi dưỡng, kiến thức tự nhiên là bất phàm. Sau khi Lữ Trường Sinh nói ra tình huống trong cơ thể Ngô Khí, tất cả mọi người đều lập tức phán đoán, nếu Ngô Khí Chân thật sự tấn thăng Hóa Thần, số lượng

Hóa Thần Tinh trong cơ thể đột phá một vạn bảy ngàn hạt cơ hồ là chuyện ván đã đóng thuyền.

Mà ở trong tu chân giới, đối với tu sĩ thiên tài cũng có một cái địa vị. Trong cơ thể có được một vạn viên Hóa Thần Tinh kỳ lúc mới tấn chức lên cảnh giới Hóa Thần, coi như là thiên tài siêu cấp. Mà người có thể phá nhập một vạn năm ngàn hạt, thì trở thành thiên kiêu, nhưng nếu có thể có được một vạn bảy ngàn hạt Hóa Thần tinh, thì lại là đệ tử thuộc về tuyệt thế thiên kiêu.

Trên cơ bản, bất kỳ tông môn nào, coi như là siêu cấp thế lực cỡ như Thiên Ma Tông. Nếu xuất hiện tuyệt thế thiên kiêu như vậy, đều sẽ không bỏ qua, tuyệt đối sẽ bồi dưỡng bằng đại lực, tất cả tài nguyên đều nghiêng về phía hắn, trở thành Phản Hư tu sĩ đối với bậc này mà nói, cơ hồ là chín thành chín phần nắm chắc.

Sau hàng thứ nhất, những thiên kiêu trẻ tuổi của các đại tông môn kia, trên cơ bản đều là thiên kiêu trong cơ thể có được một vạn năm ngàn hạt Hóa Thần Tinh lúc ở Hóa Thần sơ kỳ, mà chỉ có sáu người đi trước, thêm một cái Ân Tiểu Bảo, thuộc về tu sĩ tuyệt thế thiên kiêu.

Bảy người kia chính là lãnh tụ thế hệ trẻ tuổi của sáu đại thế lực siêu cấp, là thiên kiêu tuyệt thế đương nhiên sẽ không có vấn đề gì. Nguyên bản Thiên Ma Tông bởi vì là một trong sáu thế lực lớn mạnh nhất, khôi thủ Ma đạo, là lấy hai tuyệt thế thiên kiêu có được Hạ Hầu Vô Uyên và Ân Tiểu Bảo này, mọi người đều sẽ không oán hận gì, hoặc là nói cho dù ghen ghét cũng sẽ không nói ra.

Nhưng hiện tại, lời của Lữ Trường Sinh vừa ra, chẳng khác gì nói, hiện tại Thiên Ma tông, lại có thêm một đệ tử tuyệt thế thiên kiêu.

Một tông ba ngày kiêu ngạo

Nếu chuyện này lan truyền ra ngoài, nhất định sẽ gây ra sóng to gió lớn ở dãy núi Thông Thiên, thậm chí cả đại lục Trung Châu, mà hai chữ Ngô Khí cũng sẽ truyền khắp toàn bộ tu chân giới, không người nào không biết.

Lữ Trường Sinh vừa mới nói xong, dẫn phát phong ba không nhỏ ngay trên tòa cung điện không biết tên này. Những thiên kiều trẻ tuổi ngồi phía sau, thị lực không bằng mấy người Lữ Trường Sinh, cảm chế trên lôi đài cũng không cách nào thấy rõ tình huống trong cơ thể Ngô Khí, mặc dù bình thường bọn họ cũng không dám phản bác Lữ Trường Sinh, nhưng lúc này, đều không nhìn được mở miệng.

Lữ huynh, người nói tiểu tử kia mặc dù may mắn có được một môn thần thông Hoang Cổ xem ra là từ thời viễn cổ, thực lực cũng coi như chơi xấu, nhưng nếu như vậy có thể trở thành tuyệt thế thiên kiều, vậy tuyệt thế thiên kiều kia bốn chữ cũng quá rẻ.

Không thể có chuyện bán bộ hóa thân hóa một vạn năm ngàn hạt Hóa Thần tinh được.

Bất quá chính là một con quỷ xấu xí vận khí không tệ, nhìn dáng vẻ trên mặt hắn, rõ ràng là trong cơ thể tồn tại di chứng tiên thiên độc, người như vậy làm sao có thể có được tư chất tuyệt thế thiên kiều, có thể tu luyện đến cảnh giới bây giờ đã là kỳ tích rồi.

Ta cũng cảm thấy rất không có khả năng, nếu thật sự là một tuyệt thế thiên kiều, sao có thể luôn luôn không có tiếng tăm gì, trước khi tới đây, hai chữ Ngô Khí này, ta còn chưa từng nghe nói qua.

Cho dù bây giờ người này hiện tại là một vạn năm ngàn viên Hóa Thần tinh, cũng không thể khẳng định hắn có thể có được một vạn bảy ngàn viên Hóa Thần tinh lúc tấn thăng Hóa Thần sơ kỳ, nói không chừng chỉ dừng lại ở đây, nhiều lắm chỉ tương đương với chúng ta.

Thiên kiều tuyệt thế. Hắc hắc, một đệ tử thượng đẳng mà thôi, quá đề cao người này rồi.

Trong lần luyện chế này.

Hóa ra trong dãy núi Thông Thiên, thế hệ trẻ tuổi có bảy thiên kiều tuyệt thế tồn tại. Trong mắt một đám thiên kiều trẻ tuổi, bị bảy người này đè ép đã rất không cam lòng. Cũng trách bọn họ xui xẻo, trong thế hệ trước của bọn họ, mặc dù cũng tồn tại

nhân vật tuyệt thế thiên kiêu, nhưng lại không đạt tới bảy người. Cho dù là thế lực lục đại siêu cấp, cũng chỉ có bốn người mà thôi.

Nhưng hiện tại, bọn họ lại đột nhiên được thông báo, tuyệt thế thiên kiêu, không chỉ có bảy người, nhiều thêm một người.

Hơn nữa điểm mấu chốt chính là, người này xuất hiện không phải là người của những tông môn khác. Mà là Thiên Ma Tông, siêu cấp Ma Tông vốn có được hai đại thiên kiêu tuyệt thế, vậy mà vào lúc này lại có thêm một người.

Một tông ba ngày kiêu, chớ nói là những thiên kiêu trẻ tuổi bọn họ. Cho dù là tu sĩ thế hệ trước, những người thống trị dãy Thông Thiên sơn mạch chân chính. Những đại tông chủ tông phái kia, lúc này, đều rất không cam lòng, nhao nhao đem ánh mắt ném lên người Ngô Khí, ánh mắt phức tạp, cũng không biết là ghen ghét hay là cái gì.

Trên Thiên Ma điện, trên từng tòa Minh Thiết Oa, những tuyệt thế cường giả này. Giờ phút này đều trầm mặc, thị lực của bọn họ tự nhiên không phải thiên kiêu trẻ tuổi có thể so sánh. Chỉ liếc mắt liền xuyên qua cấm chế lôi đài, thu nhập tình huống thể nội Ngô Khí vào trong mắt.

Cũng không biết đã trầm mặc bao lâu, tóm lại là sau một hồi lâu, ở chỗ ngồi đó, bên cạnh tông chủ Thiên Ma Tông như lão nông thôn. Một lão giả tiên phong đạo cốt mở miệng, ngữ khí bình thản, không nghe ra tâm tình của lão giả này rốt cuộc là như thế nào.

Nguyên lai lão hủ còn chưa thể tin tưởng, dù sao lúc người này ở nửa bước hóa thân, chỉ là tám ngàn bảy trăm hạt Hóa Thần tinh, tuy nói có thể tại thời điểm tiến vào Hóa Thần sơ kỳ, có được một vạn bảy ngàn tám trăm hạt Hóa Thần tinh, nhưng chuyển linh căn tư chất, cũng không thể tính toán như vậy. Hiện tại kẻ này còn chưa nhập hóa thân cảnh., Lại đã là số lượng một vạn năm ngàn hạt Hóa Thần tinh, đã không cần phải suy đoán thêm nữa, kẻ này đúng là sẽ không bại bởi hai người Hạ Hầu Vô Uyên và Ân Tiểu Bảo, chỉ là không biết rốt cuộc kẻ này là linh căn gì, vậy mà hoàn toàn không cách nào nhìn ra.

Một tông ba ngày kiêu, bất kể thế nào, chúng ta quả thật phải chúc mừng tông chủ một chút.

Lão giả này mở miệng, không có ai hoài nghi trong lời nói là sự thật, cũng không cần hoài nghi, những người ở đây mỗi người đều là tuyệt thế cường giả, ánh mắt lực đều biến thái đến cực điểm, tự nhiên liếc mắt là có thể nhìn ra.

Khi lão giả vừa nói xong, trên Thiên Ma điện, từng tiếng chúc mừng vang lên, rơi vào trong tai Thiên Ma tông chủ. Tuy rằng mỗi một người đều chúc mừng, nhưng Thiên Ma tông chủ lại là nhân vật cỡ nào, tự nhiên có thể vô cùng rõ ràng nghe ra trong lời nói của mọi người ghen tỵ còn có địch ý.

Mặc dù Thiên Ma Tông là ma đạo đứng đầu, là một trong sáu đại thế lực siêu cấp, nhưng loại chuyện một tông ba ngày kiêu ngạo này, tại Thông Thiên Sơn Mạch đã mấy vạn năm chưa từng xuất hiện qua. Mà tại Thiên Ma Tông, mười vạn năm cũng chưa từng xuất hiện qua. Có lẽ tại thời đại thượng cổ, Thiên Ma Tông mạnh nhất, mới có thể xuất hiện tình huống như vậy.

Những tông môn khác, muốn cầu một đệ tử thiên kiêu tuyệt thế mà không được, nhưng Thiên Ma tông hẳn lại bỏ ra hai cái còn chưa đủ, vậy mà hiện tại lại thêm một cái.

Trong mắt người khác, đây rõ ràng là cảnh tượng tông môn muốn hưng thịnh. Có lẽ tu sĩ tầm thường không hiểu một đệ tử tuyệt thế thiên kiêu đại biểu cho cái gì, nhưng những tuyệt thế cường giả, các đại tông môn chương không giả, lại rất rõ ràng. Phạm là tu sĩ tuyệt thế thiên kiêu cấp bậc tuyệt thế., Chỉ cần không có nửa đường chết yếu, tấn thăng Phản Hư cảnh giới hầu như là chuyện đóng đinh chặt sắt, mặc dù là cảnh giới hợp đạo xa xôi kia, đối với tuyệt thế thiên kiêu mà nói, cũng không phải là chuyện quá mức khó khăn.

Mấu chốt nhất là, mỗi một vị thiên kiêu tuyệt thế, chém giết nhau đều là tồn tại cực kỳ khủng bố. Tu sĩ cùng giai, căn bản không có khả năng là tu sĩ tuyệt thế thiên kiêu, vượt qua mấy đại cảnh giới chém giết, hầu như là chuyện mà mỗi một vị thiên kiêu tuyệt thế đều có thể làm được.

Như Hạ Hầu Vô Uyên, đệ nhất thiên tài ma đạo, tu luyện thần thông chiến đấu Thần Ma, nếu thật sự nghiêm túc, cùng người chém giết chiến đấu. Đừng nói là tu sĩ Hóa Thần đỉnh phong cùng cấp với hắn, ngay cả Phản Hư sơ kỳ, Phản Hư trung kỳ cũng chưa chắc là đối thủ của hắn. Cũng chỉ có đông đảo cường giả Phản Hư hậu kỳ mới có thể vững vàng áp đảo hắn.

Nhưng nếu Hạ Hầu Vô Uyên tấn thăng Phản Hư, chỉ sợ chỉ có tu sĩ Phản Hư đỉnh phong mới có thể cùng hắn chém giết. Nhưng chờ đến lúc Hạ Hầu Vô Uyên thành tựu hợp đạo, đến lúc đó chỉ sợ toàn bộ Thông Thiên Sơn Mạch, có thể trở thành đối thủ với hắn, chỉ có mấy người có thể cùng là tuyệt thế thiên kiêu kia.

Đơn giản suy nghĩ vài cái, có thể hiểu được một vị tuyệt thế thiên kiêu đối với tông môn mà nói có ý nghĩa gì. Vốn Thiên Ma Tông có được hai tuyệt thế thiên kiêu này của Hạ Hầu Vô Uyên và Ân Tiểu Bảo, đã làm cho rất nhiều tông môn, bao gồm cả các thế lực khác cùng là lục đại siêu cấp.

Ân ân có liên hợp cùng nhau đối kháng Thiên Ma tông chi ý, nhưng hiện tại, Thiên Ma tông vậy mà lại tăng thêm một vị tuyệt thế thiên kiêu nữa. Chẳng phải có ý nghĩa là, chỉ cần ba người này đều không chết non, đến lúc đó ba người đều là hợp đạo tu vi, cùng lúc xuất hiện, toàn bộ Thông Thiên Sơn Mạch đều sẽ bị lật đổ.

Đến lúc đó, toàn bộ Thông Thiên sơn mạch, còn có thế lực kia có thể đối kháng với Thiên Ma tông. Trừ phi là năm thế lực siêu cấp khác đều liên hợp lại, mới có thể làm được. Không những tiên ma khác biệt, chính là hai đại thế lực siêu cấp của Ma đạo, giữa Lục Uyên cung và Phù Tuyệt sơn đều có mâu thuẫn, rất khó liên hợp cùng một chỗ.

Có ý tưởng lạc quan trong đầu, hiện tại Ngô Khí chỉ là cảnh giới nửa bước Hóa Thần, chênh lệch tu vi Hạ Hầu Vô Uyên và Ân Tiểu Bảo rất xa. Ngày sau, khi Hạ Hầu Vô Uyên và Ân Tiểu Bảo tấn thăng hợp đạo, nói không chừng Ngô Khí còn đang lặn lội ở cảnh giới Hóa Thần, không thể có ba người đứng chung một chỗ.

Nhưng dù vậy, cũng có nghĩa Thiên Ma Tông sẽ không xuất hiện tượng tượng suy sụp chút nào, ngược lại sẽ vì đệ tử tuyệt thế thiên kiêu cấp bậc này không ngừng bị tuyệt diệt, mà vẫn luôn cường thịnh hơn.

Bất kể là nghĩ như thế nào, Thiên Ma Tông xuất hiện một cảnh tượng kiêu ngạo ba ngày của tông môn, đối với các đại tông môn ở Thông Thiên Sơn Mạch mà nói, đều là một tin tức không tốt chút nào. Cho nên lúc này, bọn họ mặc dù đều là chúc mừng tông chủ Thiên Ma Tông, nhưng trong giọng nói kia, cũng không có một chút ý tứ chúc mừng, tràn đầy ghen tị cùng bất mãn, mặc dù không hiển lộ ra, nhưng người của Thiên Ma Tông đều có thể cảm ứng được.

Đến lúc này, chín điện chủ của tòa truyền thừa điện ngược lại là không tranh, lúc này bọn họ đều có thể cảm ứng được ý niệm đố kỵ trong lòng tông chủ chung quanh. Tự nhiên không thể quá phẫn kích thích bọn họ, mặc dù ý niệm trong lòng, nhưng ánh mắt bọn họ nhìn về phía Ngô Khí, lại đều là nóng rực vô cùng.

Ngay cả hai vị điện chủ của Bình Ma điện và Huyền Ma điện, hai điện đều có đệ tử thiên tài chết trong tay Ngô Khí, nhưng trong lòng bọn họ không có một chút ý niệm trách cứ Ngô Khí, ngược lại đều vô cùng thỏa mãn đối với Ngô Khí. Một đệ tử thiên tài đổi một thiên kiêu tuyệt thế, việc mua bán này rất là lời, nếu có thể, đừng nói là một, chính là một trăm đệ tử thiên tài, cầm đi đổi một tuyệt thế thiên kiêu, bọn họ cũng đều rất nguyện ý.

Thứ hai, thứ hai là vừa phát xong hạt cơm bình thường đã nhìn thấy hạt cơm bình thường a... Huynh đệ khen thưởng, cảm tạ tiền thưởng tuy rằng làm cho tiểu lâu kích động, bất quá nếu đặt cọc học phí cũng sẽ cao hứng hơn. Chư vị huynh đệ, nếu có điều kiện, khẩn cầu ủng hộ một hai cúi đầu chào.

Một tu sĩ nửa chân bước vào Hóa Thần hậu kỳ toàn thân tinh khí, vậy mà vẫn không thể để cho ta tấn thăng lên Hóa Thần cảnh.

Tất cả Ngô Khí ngoại giới đều không biết, lúc này hắc ngòi xếp bằng trên lôi đài kia, nơi này đã sớm là trong xanh sáng, cái gì cũng bị dọn sạch. Chỉ có Ngô Khí một mình ngòi xếp bằng trên mặt đất, hấp thu tất cả tinh khí của nữ đệ tử Huyền Ma điện kia sau khi chết đi, nhưng ngoài ý muốn chính là, cho dù như vậy, Ngô Khí vẫn không có trở thành tu sĩ Hóa Thần.

Ngay cả bản thân Ngô Khí, tựa hồ cũng có chút bất ngờ, hắc vốn tưởng rằng chỉ cần giết nữ tử váy đen kia, hấp thu tinh khí không lồ trong cơ thể nàng, tự nhiên có thể tấn thăng Hóa Thần. Lại không nghĩ tới, hắc vẫn như cũ còn dừng lại trên cảnh giới nửa bước Hóa Thần, chỉ là tiếp cận cảnh giới Hóa Thần mà thôi.

Trận đấu lôi thứ hai này, vẫn là hắc kết thúc sớm nhất, lấy hiện tại chỉ còn lại có một mình hắc ngòi xếp bằng ở trên lôi đài vô cùng rộng rãi, các lôi đài khác còn đang tiến hành trận đấu chém giết, nếu không có toàn bộ phân ra thắng bại, tự nhiên trận đấu lôi thứ ba kia cũng sẽ không bắt đầu.

Ngô Khí chỉ có thể chờ, không có chút không kiên nhẫn nào, thậm chí Ngô Khí còn không có đứng dậy, trực tiếp nhắm hai mắt của mình, nhìn qua giống như đang dưỡng thần.

Hắc không biết, giờ phút này ở bên ngoài, ở bên ngoài hai mươi lăm tòa lôi đài, có một mặt nước, hình ảnh bên trong đều là một mình Ngô Khí ngòi xếp bằng. Đồng thời có rất nhiều ánh mắt xuyên thấu cấm chế trên lôi đài, rơi vào trên người Ngô Khí. Mỗi một ánh mắt đều có ý nghĩa khác nhau, có thiện ý có ác ý, nhưng đều không ngoại lệ, mỗi một ánh mắt chủ nhân đều là tu sĩ cực kỳ mạnh mẽ, đều không bị Ngô Khí phát hiện mình bị nhìn trộm.

Hai mươi lăm tòa lôi đài, trận Thiên Ma đấu lôi thứ hai, có thể đứng trên lôi đài, đều là đệ tử chân truyền đi ra khỏi điện truyền thừa nhất trong Thiên Ma Cửu tòa, bất luận thủ đoạn thần thông hay tư chất linh căn, đều có thể xưng là thiên tài tồn tại. Nhưng hiện tại, sự chú ý của những thiên tài kia ít đến đáng thương, hơn phân nửa ánh mắt đều tập trung lên trên người một thanh niên tu vi còn chưa đạt đến Hóa Thần.

Nhất là những cường giả, các thiên kiêu trẻ tuổi, hầu như tất cả ánh mắt đều rơi vào người Ngô Khí. Trên tòa cung điện tụ tập của đám thiên kiêu trẻ tuổi đã có không ít thiên kiêu trẻ tuổi thua cuộc, dưới sự thúc giục của Ân Tiểu Bảo, nhao nhao đau lòng giao nộp tiền đặt cược.

Tuy nói một vạn hai vạn linh thạch cực phẩm đổi với các thiên kiêu trẻ tuổi như bọn họ không tính là gì, không đến mức tổn thương đến gân cốt, nhưng dù sao cũng là một khoản tài phú cực lớn., Cứ như vậy một thoáng liền thua ra ngoài, vẫn có chút đau lòng. Những người này đều là bị Ngô Khí ở trận đấu lôi thứ hai đã chết, nhưng nữ tử váy đen được gửi gắm kỳ vọng muốn lấy mạng Ngô Khí kia, lại là ngay cả giãy dụa mấy lần cũng không làm được, trong hai ba lần liền chết trên tay Ngô Khí.

Chẳng lẽ người này tâm địa sắt đá, tuyệt thế mỹ nhân thiên kiêu bá mị như vậy, vậy mà ngay cả liếc mắt một cái cũng không có, trực tiếp tiêu diệt.

Một thiên kiêu trẻ tuổi không nhịn được phun ra một câu, lập tức nói ra ý nghĩ trong lòng rất nhiều người, mặc dù là nhân vật thiên kiêu, nhưng dù sao đều là nam tu. Đối với dung mạo nữ tử váy đen kia đều rất thương thức, thấy thẳng nhãi Ngô Khí này không lưu tình chút nào trực tiếp gạt bỏ nữ tử kia, trong lòng đều có không cam lòng.

Không chỉ có bọn họ, những người khác sau khi tỉnh lại, vừa khiếp sợ chiến lực đáng sợ của Ngô Khí, vừa âm thầm mắng Ngô Khí không biết thương hoa tiếc ngọc. Nhất là những nữ tu của Huyền Ma điện, cũng đều đang xem chiến, nhìn thấy đại sư tỷ chân truyền của mình bỏ mình, cũng không biết bao nhiêu yêu kiều nữ tu mở miệng mắng to Ngô Khí. Nếu như

Ngô vút bỏ ngay trước mặt bọn họ, sẽ bị bọn họ đồng loạt ra trận trực tiếp xé nát.

Mặc dù chỉ là vì bảo vệ tính mạng mà làm việc, nhưng sau khi hấn giết nữ nhi váy đen kia, đã kết thù với một đám đệ tử Huyền Ma điện, chỉ là xem những đệ tử này có gan quang minh chính đại tìm tới Ngô Khí báo thù hay không.

Lục tục có đệ tử kết thúc đấu lôi, chiến thắng đối thủ, bắt đầu hưởng thụ quá trình hấp thu tinh khí. Trong mấy tức không có bất kỳ hậu hoạn gia tăng tu vi, ai cũng sẽ hâm mộ.

Hai mươi lăm tòa lôi đài, luôn có vài tòa trên lôi đài chiến đấu sẽ kéo dài một chút. Dù sao đến cấp độ đệ tử chân truyền đều là nhân vật Hóa Thần trung kỳ, đặc biệt là các đệ tử vượt qua trận đấu lôi đài đầu tiên, hầu như mỗi người đều là thiên tài bước nửa chân vào Hóa Thần hậu kỳ.

Chỉ cần có thể giết đối thủ trận đấu lôi thứ hai này, nói không chừng có thể trực tiếp phá quan tiến giai, từ Hóa Thần trung kỳ tấn thăng lên Hóa Thần hậu kỳ, trực tiếp trở thành đệ tử hạch tâm.

So sánh với trận đấu lôi thứ nhất, trận thứ hai này càng thêm hao tổn thời gian, sau mấy canh giờ, rốt cuộc hai mươi lăm tòa lôi đài kia, chỉ còn lại có ba tòa còn đang tiến hành.

Trên ba tòa lôi đài này, có sáu người, đang tiến hành ba trận chém giết phân biệt, mỗi một trận đều thê thảm tới cực điểm. Thậm chí so với trận đấu lôi đầu tiên của Ngô Khí còn thảm thiết hơn nhiều, sáu người, chia làm ba đôi, mỗi một đôi thực lực đều không kém bao nhiêu, ai có thể cuối cùng trở thành người chiến thắng, ngoại trừ xem chiến lực, chỉ sợ cũng phải xem vận khí.

Ba trận đấu lôi cuối cùng, ngược lại thu hút rất nhiều ánh mắt qua.

Ba trận đấu lôi này, tòa lôi đài thứ nhất ở bên bờ, hai người chém giết lẫn nhau, một là đệ tử Nhân Ma điện, một là đệ tử Cẩm Ma điện, hai người này mặc dù không phải là hạng người vô danh, nhưng trong trăm người, cũng là loại tu sĩ trẻ tuổi không đáng chú ý. Bất quá hai người này có thể vượt qua trận

đấu lôi đài thứ nhất, hiển nhiên đều là nhân vật cường hãn ẩn giấu không ít thực lực, hôm nay ngoài ý muốn đụng nhau, lại là một trận chém giết thảm liệt kéo dài.

Hai tòa lôi đài còn lại, đều ở trung tâm đấu lôi khu, chú ý của bọn họ ánh mắt rất nhiều, hiển nhiên đều là nhân vật thanh danh không nhỏ.

Nhìn tòa lôi đài kia, rõ ràng là đệ tử chân truyền Địa Ma điện Lỗ thâm, cười to đồng ma, tu luyện Đồng Ma thể, cực kỳ mạnh mẽ, cận thân sát lực cực kỳ mạnh mẽ. Cũng không biết đối thủ của hắn là ai, lại có thể cùng hắn chém giết lâu như vậy mà không rơi xuống hạ phong, quả thực kỳ lạ.

Cô lậu quả văn, người đã biết sự tồn tại sâu xa của Đồng Ma Lỗ, vậy mà không biết danh hiệu Binh Ma điện huyết thương thường ngự, thường ngự trong ba tồn tại đứng đầu trong đệ tử chân truyền của Binh Ma điện, tu luyện Huyết Sát Thương Quyết, một thân chiến lực sẽ không bại bởi Lỗ thâm. Hai người này đụng phải nhau, lâu như vậy cũng không phân ra được kết quả thật sự là quá bình thường.

Ừm, Đồng Ma Lỗ và huyết thương Thường Ngự, đều là nhân vật nửa bước bước vào Hóa Thần hậu kỳ, ở trong truyền thừa điện của mình, chiến lực đều xếp trong ba thứ hạng đầu. Hai người này gặp nhau, quả thật rất khó phân ra thắng bại.

Trên từng tòa cung điện thành trì kia, hiển nhiên có rất nhiều tu sĩ đều hiểu rõ đệ tử chân truyền Thiên Ma Tông, như mấy gia tộc trân quý, mỗi người đều có thể bị nhận ra, biệt danh hung danh, lai lịch công pháp, thậm chí ngay cả xếp hạng của bọn họ ở truyền thừa điện đều có thể bị nói ra.

Trong ba tòa lôi đài, người được chú ý nhất không phải là hai tòa phía trước. Mà là tòa cuối cùng, bởi vì hai người chém giết trên đó, đều là loại người có hung danh lớn nhất trong trăm người.

Trời ạ, lần này trở về tinh xảo rồi, lại là đệ tử chân truyền đệ nhất cầm ma điện cùng đệ tử chân truyền Thiên Ma điện đụng vào nhau, hai người này chém giết kết quả.

Khi cảnh tượng trên một tòa lôi đài cuối cùng rơi vào trong mắt rất nhiều tu sĩ quan chiến, đều làm cho trên mặt bọn họ hiện ra vẻ kinh ngạc.

Trên lôi đài, hai người đang tiến hành chém giết thảm liệt, thành linh chính là đệ tử chân truyền của Thiên Ma điện, Âu Dương Ngọc Phong tu luyện thượng cổ chiến kỹ hung viên giết. Mà người còn lại, toàn thân trên dưới đều là lão giả khô quắt, chỉ thấy biểu lộ của mọi người. Hiển nhiên thanh danh của lão giả này, không hề dưới Âu Dương Ngọc Phong chút nào.

Đệ tử chân truyền của cấm ma điện, Thiên Kết Lão Nhân, chỉ trăm tuổi, lại như một tu sĩ sống ngàn năm thọ gần cạn, mặt mũi nhăn nheo, yếu đuối không gió, nhưng là một lão giả như vậy, lại khó phân thắng bại cùng Âu Dương Ngọc Phong, mặc cho ai cũng đoán không ra ai mới là người chiến thắng cuối cùng.

Âu Dương Ngọc Phong là người đứng đầu tất cả đệ tử chân truyền của Thiên Ma Điện. Sư tôn lại là một vị trưởng lão Thiên Ma Tông có hung danh cực lớn, xưa nay, đệ tử chân truyền của Thiên Ma Cửu Điện đều lấy Âu Dương Ngọc Phong làm đầu, nhưng điều này không có nghĩa là tất cả đệ tử chân truyền đều nhận định chiến lực Âu Dương Ngọc Phong là người đứng đầu các đệ tử chân truyền.

Ít nhất cũng cùng cấp bậc với Âu Dương Ngọc Phong, còn có không ít người. Đầu tiên đệ tử chân truyền đứng đầu tám tòa truyền thừa điện khác, cũng không tán đồng. Lúc này xem ra, Âu Dương Ngọc Phong mặc dù đứng đầu đệ tử chân truyền của Thiên Ma điện, nhưng muốn chiến thắng đệ tử chân truyền Thiên Kết Lão Nhân đứng đầu, vẫn là chuyện cực kỳ khó khăn.

Oành oành oành.

Vừa nhìn thấy cảnh tượng trên lôi đài thứ ba, hầu như đều lựa chọn từ bỏ cảnh tượng chém giết giữa tòa lôi đài thứ ba và thứ hai, ngược lại đều nhìn về phía chém giết giữa Âu Dương Ngọc Phong và Thiên Kết Lão Nhân.

Lúc tất cả mọi người nhìn qua, tựa hồ chiến đấu trên lôi đài kia cũng sắp kết thúc, mặc kệ là Âu Dương Ngọc Phong cùng Thiên Kết Lão Nhân, tựa hồ chân nguyên trong cơ thể đều sắp khô kiệt, lúc này bất phân thắng bại còn đợi đến khi nào.

Thiên sư đệ, người và ta chậm trễ thời gian cũng không ít, đã đến lúc chấm dứt. Giờ của người đã đến, an tâm đi đi.

Gương mặt bình thường của Âu Dương Ngọc Phong tràn đầy lệ khí, một đôi mắt trừng mắt, bên trong cũng tràn ngập sát cơ, khí thế hung sát phô thiên cái địa vọt tới lão giả ở bên kia lôi đài, thân thể vọt lên, Minh Thiết Côn to lớn trong tay hung hăng bổ xuống, chân nguyên tuôn ra, khí tức Hoang Man tàn sát bừa bãi, giống như một con Thượng Cổ Hung Viên hiện ra, đang muốn đập nát hết thảy.

Vị Thiên Cương lão nhân kia, là một lão nhân thân thể gầy gò, mặc một bộ thanh sam, thân thể còng xuống, không thấy rõ khuôn mặt ban đầu tràn đầy nếp nhăn, nếu như không phải là phù văn cấm chế rậm rạp chằng chịt quanh người hẳn khiến người ta da đầu tê dại, chỉ sợ bất luận kẻ nào cũng sẽ cho rằng đây là một lão giả bình thường yếu đuối không thể lay động.

Nhưng lão giả khô quắt này, đôi mắt Âu Dương Ngọc Phong hung hãn vô cùng, lại ngay cả một tia sợ hãi cũng không có. Trong đôi mắt đục ngầu kia, cũng không có một tia hoàng hôn nào lão nhân nên có, ngược lại đều là sắc bén, đôi mắt với nó, tâm thần nhỏ yếu căn bản không chịu nổi.

Âu Dương sư huynh, theo ta thấy canh giờ không phải là ta Thiên kết, mà là sư huynh ngươi a.

Đôi mắt với đạo khí trung phẩm Minh Thiết Hung Viên còn nắm trong tay Âu Dương Ngọc Phong mà có được uy lực vô cùng đáng sợ kia, gương mặt Thiên Kết Lão Nhân vẫn khô cằn như cũ, một chút biến hóa cũng không có.

Thiên kết thành cấm, sinh tử lưỡng mang, giam cầm.

Thanh âm lạnh lẽo từ trong miệng lão giả phun ra, thông qua một mặt thủy kính, vang lên trong tai rất nhiều tu sĩ quan chiến. Trong ánh mắt mọi người, chỉ thấy bàn tay lão nhân Thiên Kết kia vung lên, lập tức trong hư không, từng đạo phù

vẫn cắm chế tràn ngập các loại khí tức ngưng tụ lại, trong nháy mắt dung hợp cùng một chỗ.

Những phù văn cắm chế này, bên trong tràn ngập khí tức khác nhau, phong ấn chậm rãi trấn áp ăn mòn. Ước chừng mấy trăm loại, không giống nhau, nhưng mỗi một đạo phù văn cắm chế tựa hồ cũng có thể làm cho một tu sĩ Hóa Thần kiêng kỵ không thôi. Kinh khủng chính là, những cắm chế phù văn này dung hợp cùng một chỗ, lại một tia phản ứng bài xích đều không có, thành tựu vô cùng to lớn trước nay chưa từng có.

Trách không được vị Thiên Kết Lão Nhân này có thể trở thành đệ tử chân truyền đứng đầu Yêu nghiệt đông đảo của Cẩm Ma điện, có thể dung hợp số lượng đông đảo cắm chế lại với nhau, tư chất như vậy, xứng đáng là danh tiếng kỳ tài.

Cắm chế cuối cùng ngưng tụ ra lại là một tấm lưới vô cùng to lớn, lưới là cắm chế, mỗi một đạo phù văn cắm chế đều lấp lánh hào quang, dung hợp cùng một chỗ, trở thành một bộ phận của tấm lưới kia.

Minh Thiết Hung Viên còn trong tay Âu Dương Ngọc Phong vốn là một kiện đạo khí trung phẩm, uy lực vô biên. Lại thêm nắm trong tay Âu Dương Ngọc Phong, hần tu luyện thượng cổ chiến kỹ, hung viên sát, phối hợp với binh khí cấp bậc đạo khí trung phẩm, phát huy ra chiến lực, dù là tu sĩ chân chính hóa thân hậu kỳ, cũng phải tạm lánh ba xá.

Nhưng sau một khắc, Minh Thiết Hung Viên Côn của hắn bỏ xuống, lại không như dự đoán, tình cảnh Thiên Kết Lão Nhân trực tiếp đập thành thịt vụn.

Tấm lưới lớn kia vắt ngang giữa Thiên Kết Lão Nhân và Âu Dương Ngọc Phong, cũng ngăn lại Minh Thiết Hung Viên Côn trong tay Âu Dương Ngọc Phong.

Hai người oanh kích cùng một chỗ, nhưng trong khoảnh khắc đó, Minh Thiết Hung Viên lại bị ép ngừng lại, trên tấm lưới lớn kia, mỗi một đạo lưới đều điên cuồng lóe lên hào quang, chói mắt không thôi, gắt gao cuốn lấy Minh Thiết Côn, không để nó nhúc nhích chút nào. Một kiện trung phẩm đạo khí, vậy

mà bị từng đạo quang mang kia quán quanh, rung động không thôi, nhưng quả thật không thể nhúc nhích một chút nào.

Thiên kết thành cấm, sinh tử lưỡng mang, sát.

Thiên Kết Lão Nhân lại mở miệng, không giống với lúc trước, lúc này đây, âm thanh già nua từ trong miệng hắn phun ra, lại tràn ngập sát ý lạnh lẽo.

Chỉ thấy trên không trung, tấm lưới cấm chế to lớn kia đột nhiên biến hóa, mỗi một đạo võng điện đều trong nháy mắt vỡ ra một tiếng, nhưng sau khi vỡ ra, khí tức trên mỗi một sợi lưới đều biến thành sát khí, như vạn tiễn tề phát, vèo vèo bay về phía thân thể Âu Dương Ngọc Phong.

Sát cơ dày đặc, sát cơ vô cùng lạnh lẽo.

Mặc dù thủ đoạn vô cùng đơn giản, nhưng dù là như vậy, lại làm cho Âu Dương Ngọc Phong lâm vào tình trạng không thể tránh né. Bởi vì mặc dù mạng lưới cấm chế cự võng đều bị đứt đoạn, nhưng lực giam cầm quỷ dị trong hư không lại một chút cũng không tiêu tán, thậm chí càng thêm nặng nề, như có Vạn Quân, nặng nề áp chế Âu Dương Ngọc Phong, không cho hắn nhúc nhích một chút nào.

Thứ nhất là đến thứ mười hai trước còn có canh tư ngày hôm nay còn không có động tĩnh gì a, cầu các huynh đệ đến vài tấm vé vé xem sao chưa xong.

Mẹ kiếp,

Thiên Cương lão nhân không sử dụng thủ đoạn khác, thật sự chỉ dựa vào thần thông cấm chế một đạo, đã khiến đường đường là đệ tử chân truyền đứng đầu Thiên Ma điện, Âu Dương Ngọc Phong, lâm vào trong nguy cơ sinh tử.

Có lẽ ở địa phương khác, Thiên Kết Lão Nhân sẽ cố kỵ Âu Dương Ngọc Phong sư tôn mà thu liễm vài phần, nhưng trên Thiên Ma đầu lồi này, lại không phải do bất kỳ người nào trong bọn họ, người không giết người khác, liền phải chết trong tay người khác, không có ai nguyện ý không công bỏ mình, cuối cùng toàn thân tinh khí còn muốn tiện nghi cho người khác.

Thân thể bị giam cầm, lực lượng cực kỳ mạnh mẽ của Âu Dương Ngọc Phong vậy mà không giãy thoát được, đáng sợ hơn chính là, trong nháy mắt, từng đạo cấm chế tràn ngập hào quang nguy hiểm, vạn tiền cùng phát, muốn đem thân thể Âu Dương Ngọc Phong sống sờ sờ thành một cái sàng lọc.

Nguy cơ sinh tử mặc dù không rung chuyển chút nào, nhưng lúc này Âu Dương Ngọc Phong đối mặt, lại là nguy cơ sinh tử thật sự.

Tiếng rống vang lên.

Đột nhiên, thân thể Âu Dương Ngọc Phong mãnh liệt run rẩy, toàn thân run rẩy, trên mặt tràn đầy vẻ hồng hào. Sau lưng gã, hư ảnh một con thượng cổ hung viên vô cùng hung sát cũng điên cuồng rung động, muốn tránh thoát lực lượng giam cầm, thuận di bỏ chạy, tránh né từng mũi tên cấm chế cực kỳ đáng sợ kia.

Phốc phốc

Thiên Trác Lão Nhân tựa hồ đã sớm biết sẽ có một màn này, không để cho Âu Dương Ngọc Phong có cơ hội tránh thoát chút nào, thân thể già nua của lão đạp mạnh một bước về phía trước, há miệng phun một cái, một ngụm tinh huyết đỏ thẫm bị

lão phun ra, phía trên mơ hồ có một tia kim – xen lẫn ở trong đó.

Sơn hồn cảm, trấn áp.

Máu huyết rơi vào hư không, trong nháy mắt biến hóa. Máu tràn ngập, vậy mà nhanh chóng biến thành một hư ảnh núi cao to lớn, huyết khí du tảo trong đó, hư ảnh núi cao vô thanh vô tức trấn áp xuống, xác thực vô cùng đè trên người Âu Dương Ngọc Phong. Trong nháy mắt đó, Âu Dương Ngọc Phong vốn đã sắp tránh thoát lực lượng giam cầm, thân thể đột nhiên trầm xuống, chỉ nghe phốc một tiếng, cũng giống như ngàn kết lão nhân kia, phun ra một ngụm máu.

Nhưng khác với Thiên Cương lão nhân chính là, hắn thi triển thần thông cấm chế. Nhưng Âu Dương Ngọc Phong lại bị hư ảnh núi cao to kia cứng rắn ép cho hộc máu.

Thiên kết lão nhân là kỳ tài cấm chế, mặc dù bởi vì tu luyện một ít công pháp dẫn đến thọ nguyên giảm nhiều, còn biến thành bộ dáng quỷ quái này. Nhưng một thân thần thông cấm chế, quả thực có thể nói là sâu không lường được, tu sĩ nguyên bản tu luyện cấm chế, chém giết với người ta liền chiếm tiện nghi cực lớn.

Căn bản không cần ra tay nhiều lần, một đạo cấm chế có thể khiến đối thủ mệt mỏi ứng phó. Thiên Kết Lão Nhân thì càng thêm đáng sợ, thi triển cấm chế, hạ bút thành văn, tùy ý phun ra một ngụm máu, liền có thể thi triển ra Sơn Hồn cảm ảm chứa lực lượng vạn quân. Phải biết ở cấm ma điện, có thể làm được điều này. Trong số đệ tử hạch tâm có không ít, nhưng trong đệ tử chân truyền, lại chỉ có Thiên Kết Lão Nhân mà thôi.

Nếu bị Thiên Kết Lão Nhân này giết chết Âu Dương Ngọc Phong, nhất định có thể thăng cấp lên Hóa Thần hậu kỳ, trở thành đệ tử hạch tâm. Đến lúc đó với kỳ tài của hắn, nhất định đáng để cấm ma điện xuất ra lực lượng lớn nhất bồi dưỡng, không thể thiếu ngày sau đó là một vị cường giả tuyệt thế.

Hiện tại, bất kể là ai, đều có thể nhìn ra, Âu Dương Ngọc Phong hung sát vô biên. Đường đường là đệ tử chân truyền

của Thiên Ma điện, thật sự như Thiên Kết Lão Nhân nói vậy, giờ đã đến, đang muốn lên đường.

Nếu như không có chuyện ngoài ý muốn, Âu Dương Ngọc Phong sẽ bị mấy trăm mũi tên cấm chế kia đánh trúng, trực tiếp chết mất. Vốn đã bị lực lượng giam cầm khó hiểu giam cầm, hôm nay lại bị một đạo Sơn Hồn cấm của Thiên Kết Lão Nhân trấn trụ, Âu Dương Ngọc Phong ngay cả giấy dựa cũng không làm được.

Vèo vèo vèo.

Trong hư không, từng mũi tên cấm chế không chút trở ngại đi ra, tuy rằng khoảng cách không xa, nhưng dưới sự thi triển của Thiên Cương lão nhân, lại không khác gì gần trong gang tấc. Sau một khắc, từng mũi tên cấm chế lóe ra sát khí kia đều rơi vào trên người Âu Dương Ngọc Phong, tiếng gào rú thảm thiết cực kỳ vang lên.

Giờ phút này, Âu Dương Ngọc Phong hình như đã biến thành một con thượng cổ hung viên bị một ngọn núi cao có trọng lượng vạn cân trấn áp, tiếng kêu thảm thiết ra khỏi miệng, lại không có một tia khí tức thuộc về nhân loại, rõ ràng chính là tiếng thú rống.

Thậm chí thân thể Âu Dương Ngọc Phong cũng bắt đầu biến hóa, từng vòng Kim Nguyên màu vàng đất vô cùng to lớn vòng ra, bên trong ẩn chứa từng tia từng tia máu hung sát, từng sợi lông dài huyết hồng chậm rãi xuất hiện trên người Âu Dương Ngọc Phong, quần áo của gã chẳng biết lúc nào đã vỡ nát, biến mất không thấy gì nữa.

Nhìn dáng vẻ của Âu Dương Ngọc Phong, rõ ràng là muốn hóa thân trở thành thượng cổ hung viên kia, thoát thân ra, lại đem lão nhân kết anh kia đập thành thịt vụn. Nhưng đáng tiếc, hắn biến thân vừa mới bắt đầu, từng đạo mũi tên cấm chế kia cũng đã hoàn toàn xuyên qua thân thể của hắn.

Xuy xuy.

Trong tiếng gào thét thảm thiết, trên người Âu Dương Ngọc Phong xuất hiện từng lỗ máu, bắt đầu từ đầu, đến chân hầu như không có chỗ nào tránh thoát được mũi tên cấm chế, đều

bị xuyên thấu, những chỗ yếu hại này đều không tránh thoát, bị trọng thương.

trọng thương dù chưa chết, nhưng cũng trong nháy mắt, dáng vẻ của Âu Dương Ngọc Phong bây giờ, toàn thân trên dưới đều là lỗ máu, chằng chịt vết máu, khắp nơi đều là máu, cho dù là tu sĩ Hóa Thần mạnh mẽ hơn nữa, đối mặt với thương thế như vậy, thân tử đạo tiêu cũng không xa.

Đệ tử chân truyền đệ nhất của cấm ma điện, không ngờ lại. Giết chết đệ nhất đệ tử chân truyền của Thiên Ma điện.

Trên Thiên Ma điện, nơi chín tòa điện chủ Điện truyền thừa tụ tập, tám vị điện chủ truyền thừa lập tức cảm ứng được hàn khí trên người điện chủ Thiên Ma điện truyền đến, ánh mắt bọn họ đều rơi vào lời đài khu vực trung tâm kia, đều thấy rõ ràng trong nháy mắt Âu Dương Ngọc Phong bị trọng thương.

Cảm giác được hàn khí trên người điện chủ Thiên Ma điện, là một lão giả toàn thân khô quắt trên mặt lại lộ ra nụ cười, thậm chí thiếu chút nữa đã cười hắc hắc thành tiếng. Hắn là điện chủ của Cấm Ma điện, đệ tử nhà mình muốn giết một đệ tử chân truyền mạnh nhất Thiên Ma điện, tin tức này, bất luận nghe như thế nào, đều là tuyệt hảo.

Những điện chủ truyền thừa còn lại thì đều là một bộ dạng xem náo nhiệt, xưa nay, tám tòa truyền thừa điện đều bị Thiên Ma điện đè ép, khó có thể nhìn thấy Thiên Ma điện ăn quả đắng, tâm tình bọn họ đều không tệ.

Về phần nói đệ tử thiên tài tàn sát lẫn nhau, đối với người Thiên Ma tông mà nói, chuyện này căn bản không phải vấn đề gì, ngay cả Thiên Ma Đấu Lôi Bực này cũng làm ra được, hiển nhiên quy tắc của Thiên Ma tông là người thích hợp sinh tồn, cường giả vi tôn, đây kỳ thật cũng là quy tắc tương thông của tất cả tông môn Ma Đạo.

Chỉ có tu sĩ trải qua rất nhiều trắc trở cùng âm mưu còn sống sót mới có tư cách trở thành cường giả tuyệt thế chân chính, đây chính là quy tắc của ma đạo.

Thật ra tiên đạo cũng như vậy, tu chân giới đều là như vậy, chỉ là phương thức thể hiện khác biệt mà thôi. Ma đạo không

không kỵ chém giết, cho dù là đồng môn, chỉ cần người nói thông, giết bao nhiêu người cũng không ai quản. Đặc biệt là trong hoạt động tông môn tổ chức, tàn sát đồng môn hoàn toàn có thể.

Ví dụ như hiện tại, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Âu Dương Ngọc Phong đệ nhất đệ tử chân truyền Thiên Ma điện cao cao tại thượng này, sẽ chết trong tay Thiên Cương lão nhân đệ nhất đệ tử chân truyền của cấm ma điện.

Đến giờ, Âu Dương sư huynh vẫn không nên giãy giụa, an tâm đi đi.

Sau khi bị mũi tên cấm chế kia làm trọng thương, Âu Dương Ngọc Phong đã mất đi khí lực gào rú, thân thể suy yếu, Minh Thiết Hung Viên Côn kia tựa hồ cũng bị trọng thương, quang mang ảm đạm xuống, không còn một kiện trung phẩm đạo khí sắc bén.

Trên khuôn mặt khô khan của Thiên Kết Lão Nhân lộ ra nụ cười, cũng không đi tới, chỉ là bỗng nhiên duỗi bàn tay ra, xa xa hướng về phía hư không chỗ Âu Dương Ngọc Phong, năm ngón tay mở ra, lập tức trong hư không, từng đạo mũi tên cấm chế của Âu Dương Ngọc Phong lại có dấu hiệu ngưng tụ lần nữa.

Thiên Kết Lão Nhân trên cấm chế đúng là kỳ tài, cấm chế không am hiểu về giết chóc, trong tay hắn lại có khí sát phạt vô tận. Nếu lại bị mũi tên cấm chế kia làm lại một lần, hầu như không cần suy nghĩ nhiều, Âu Dương Ngọc Phong tuyệt đối sẽ biến thành một người chết ngay lập tức.

Đang lúc tất cả mọi người cho rằng Âu Dương Ngọc Phong sắp chết trong tay Thiên Cương Lão Nhân, bỗng nhiên Âu Dương Ngọc Phong một mực suy kiệt thân thể đột nhiên ngẩng đầu lên, gương mặt tràn đầy máu đen kia, một nụ cười quỷ quyệt mà điên cuồng hiển lộ ra, trong khoảnh khắc liền làm cho trong lòng Thiên Kết Lão Nhân mạnh mẽ lộ ra một chút.

Không đợi Thiên Kết Lão Nhân có bất kỳ hành động gì, Âu Dương Ngọc Phong đã hành động trước.

Chỉ thấy trên ngón tay hắc, một cái nhẫn trữ vật bỗng nhiên lóe lên quang mang, bên trong xuất hiện một vật giống vậy, nhỏ đến đáng thương, nhưng khí tức phát ra lại là hung thần đáng sợ, phô thiên cái địa, cực kỳ đáng sợ, cỗ uy áp kia vừa hiển hiện ra, thậm chí trực tiếp phá nát Sơn hồn cấm đề trên người Âu Dương Ngọc Phong.

Sơn Hồn cấm chưa hiển hiện, là một ngậm máu lạnh của lão nhân ngàn kết, mà lúc này từ trong nhẫn trữ vật Âu Dương Ngọc Phong hiển hiện ra, lại cũng là một giọt máu huyết. Nhưng giọt tinh huyết này lại là một giọt màu vàng kim, khí tức uy áp ẩn chứa bên trong, mạnh hơn không biết gấp bao nhiêu lần Thiên Cương lão nhân.

Trong minh minh, một tiếng gào thét kinh thiên động địa vang lên, không có âm thanh, nhưng lại vô cùng rõ ràng vang lên trong tâm thần mọi người. Bất kỳ tu sĩ nào, chỉ cần không tiến vào Phản Hư cảnh đều cảm giác được tâm thần giống như bị một cái cự chùy hung hăng đập một cái.

Trong lúc giật mình, trong tiếng gào thét kinh thiên động địa kia, mọi người giống như thấy được một con cự thú viễn cổ cực kỳ đáng sợ xuất hiện, Huyết Sát hung hãn, tồn tại tuyên cổ, cho dù là lực lượng năm tháng cũng không cách nào ma diệt được bộ tộc này.

Giọt máu này hiện ra, không chỉ là những tu sĩ đến xem lễ, cho dù là trên Thiên Ma điện, từng cường giả tuyệt thế kia, giờ phút này đều nhìn không được lộ ra vẻ kinh ngạc. Một vị tu sĩ trung niên khí thế bất phàm trong đó, trong mắt lóe lên vẻ quen thuộc, lập tức nói:

Đây là Long Huyết.

Không phải tất cả mọi người có thể nhận ra máu huyết từ trong trữ vật giới chỉ của Âu Dương Ngọc Phong là thứ gì, nhưng không ngăn cản mọi người nhìn thấy. Trận đấu lôi này còn chưa kết thúc, Âu Dương Ngọc Phong còn chưa thua, nói không chừng cuối cùng chết không phải là Âu Dương Ngọc Phong, mà là đệ tử chân truyền đệ nhất cấm ma điện nào đó, Thiên Kết Lão Nhân.

Thứ hai là đến mức cầu chư vị huynh đệ ký sách ủng hộ chưa xong.

Mẹ kiếp,

Đây là máu huyết Chân Long không tốt.

Thiên Trát lão nhân không phải những tu sĩ không có kiến thức, ngược lại, thân là đệ nhất đệ tử chân truyền của Cẩm Ma điện, hẳn trên kiến thức sẽ không bại bởi người khác. Cơ hồ là trong khoảnh khắc giọt máu Chân Long Toàn Thân Kim Hoàng xuất hiện, hắn liền tỉnh ngộ lại, lập tức kinh hô ra khỏi miệng.

Hắn là kỳ tài cầm chế, đương nhiên cũng là người có tâm tư lung linh, nghĩ một chút liền biết ý định của Âu Dương Ngọc Phong. Trong lòng kêu to không tốt, đồng thời hắn cũng không có ý định lùi bước. Lôi đài này tuy lớn, nhưng quy củ của lôi đài Thiên Ma đấu đá, không thể tránh chiến, cách duy nhất kết thúc chiến đấu chính là trong hai người, một người chết, một người sống.

Biết được nếu như bị ý định của Âu Dương Ngọc Phong đạt được, chỉ sợ không phải là Âu Dương Ngọc Phong chết, mà là hắn thiên kết.

Thiên kết thành cầm sinh tử lưỡng xoát sát.

Không chút chậm trễ, Thiên Kết Lão Nhân cũng bắt chấp những thứ khác, năm ngón tay mở ra hung hăng hợp lại, lập tức thấy trong hư không có từng mũi tên cầm chế lóe ra quang mang bỗng nhiên hiện ra, phong mang vô tận hiển lộ ra, giống như trước đó, bao phủ Âu Dương Ngọc Phong vào trong đó, vạn tiễn cùng phát, lại muốn làm lại một lần nữa.

Bất quá động tác của hắn mặc dù nhanh, nhưng lại nhanh không bằng Âu Dương Ngọc Phong động thủ trước.

Trong lúc cười gằn, miệng Âu Dương Ngọc Phong tràn đầy vết máu bỗng nhiên há ra, chỉ thấy giọt máu vàng óng toàn thân kia lập tức khế động, hóa thành một đạo huyễn ảnh, trong nháy mắt chui vào trong miệng Âu Dương Ngọc Phong.

Tiếng rống vang lên.

Hầu như một khắc sau, Âu Dương Ngọc Phong vừa mới nuốt giọt tinh huyết kia, vậy mà lập tức có phản ứng, hơn nữa vô cùng kịch liệt. Đó là Chân Long tinh huyết, mặc dù không phải là tinh huyết của tộc đàn Chân Long chân chính thời viễn cổ thai nghén ra., Nhưng Ma Huyết Giao dù sao cũng là yêu thú có không ít huyết mạch Chân Long, hơn nữa còn là hậu duệ trực tiếp từ thời thượng cổ lưu lại, hao phí thời gian ngàn năm thai nghén ra tinh huyết, hầu như có năm thành công hiệu huyết dịch Chân Long chân chính.

Trong nháy mắt khi Âu Dương Ngọc Phong nuốt máu Chân Long vào trong bụng, đầu của hắn liền mãnh liệt ngẩng lên, trong miệng phát ra một tiếng gào kinh thiên động địa.

Tiếng gào này vô cùng chân thật, xuyên thấu qua một mặt thủy kính, truyền khắp trong tai mỗi người. Tất cả mọi người theo bản năng đem một tiếng rống này cùng với tiếng gào trong tâm thần bọn họ vang vọng một chút, hoàn mỹ dung hợp lại với nhau.

Nếu như chỉ là tiếng rống này thì cũng thôi, nhưng kế tiếp, trên người Âu Dương Ngọc Phong phát sinh biến hóa, làm cho hầu như ánh mắt của mọi người đều rơi xuống trên tòa lôi đài này. Cảnh tượng như vậy quá khó gặp. Ai cũng không muốn bỏ qua, ngay cả những tuyệt thế cường giả kia, cũng đều nhìn chằm chằm vào tòa lôi đài này.

Hư ảnh núi cao to vốn ở đỉnh Âu Dương Ngọc, Sơn Hồn cấm, bị uy áp trên máu Chân Long mang theo xông lên, lập tức băng tán, Âu Dương Ngọc Phong cũng khôi phục tự do trong chớp mắt. Nhưng lúc này Thiên Kết Lão Nhân lại là một động tác, thi triển ra cấm chế sát phạt, muốn trực tiếp chém giết Âu Dương Ngọc Phong ngay tại chỗ.

Nhưng giam cầm chỉ lực trong đó cũng trong nháy mắt bị Âu Dương Ngọc Phong nuốt vào long huyết, trên thân đột nhiên bộc phát ra khí thế đáng sợ phá tan.

Hô lên biến mất, ngay trước mặt Thiên Kết Lão Nhân, Âu Dương Ngọc Phong đã là thân thể gần chết, vậy mà ngay thời khắc sống còn thi triển thuần di thần thông, tránh được cấm chế sát phạt của Thiên Kết Lão Nhân.

Ở một bên khác của lôi đài, hầu như là bên ngoài năm ngàn trượng, thân hình Âu Dương Ngọc Phong lần nữa hiển lộ ra. Nhưng lúc này, trên người hắn lại bắt đầu có biến hóa lớn.

Bởi vì trước đó bị sát phạt cấm chế làm bị thương nặng, trên người Âu Dương Ngọc Phong tràn đầy lỗ máu, nhưng lúc này, trong những lỗ máu kia lại có kim quang vô cùng chói mắt phát ra, dưới những kim quang này, huyết động đáng sợ kia vậy mà khé lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Càng làm cho người ta kinh dị hơn chính là, trên thân thể Âu Dương Ngọc Phong đã bắt đầu sinh ra từng miếng lân phiến toàn thân màu vàng, bắt đầu từ đầu của hắn lan tràn ra toàn bộ thân thể. Mà trên trán của hắn, một miếng thịt lớn chậm rãi nhô lên, bên trong tựa hồ tồn tại thứ gì đó., Giống như muốn phá vỡ trời buộc chui ra, tứ chi cũng có biến hóa rõ ràng, bàn chân kia lại trở nên vô cùng sắc bén thon dài, nhất là sau khi lân phiến bao trùm, có xu thế biến hóa về phía móng vuốt, nhìn thấy được đáng vẽ.

Lúc này trên người Âu Dương Ngọc Phong đâu còn một chút trọng thương gần chết, khí tức trên người hắn đã bắt đầu dần dần thoát ly khỏi nhân loại, biến hóa thành một tộc đàn hung thú cực kỳ hung sát. Tộc đàn này tồn tại không biết bao nhiêu vạn năm, so với lịch sử nhân loại còn muốn tồn tại lâu hơn.

Mặc dù không phải tất cả mọi người có thể nhận ra máu đen xuất ra từ trong trử vật giới chỉ của Âu Dương Ngọc Phong lúc trước là gì, nhưng nhìn thấy đáng vẽ của Âu Dương Ngọc Phong hôm nay, vẫn có đại bộ phận tu sĩ cảm giác được trên người Âu Dương Ngọc Phong đang xảy ra chuyện gì.

Hóa long...

Bất kỳ sinh linh nào, chỉ cần nuốt vào máu Chân Long Tinh, đều có thể để trong cơ thể tiêm nhiễm huyết mạch Chân Long, chỉ cần có thể chịu được thống khổ do huyết mạch thay đổi và lực lượng ẩn chứa trong đó. Người khác có lẽ không thể, nhưng lực lượng vốn đã vô cùng mạnh mẽ, lại thêm Âu Dương Ngọc Phong tu luyện chiến kỹ thượng cổ, cũng không có vấn đề gì.

Tiếng rống vang lên.

Lại là một tiếng thú rống, nhưng bên trong ẩn chứa bên ngoài đau đớn, còn có sát khí, sát khí lạnh lẽo kinh khủng hơn bất kỳ lúc nào.

Lúc này khí tức trên người Âu Dương Ngọc Phong đã hoàn toàn tiến vào Hóa Thần hậu kỳ, hắn vốn là một nửa tu sĩ bước vào Hóa Thần hậu kỳ, vì bảo vệ tính mạng mà hắn không thể không xuất ra Chân Long tinh huyết. Dưới sự kích thích của long huyết, lập tức để cho hắn bước vào cảnh giới Hóa Thần hậu kỳ mà đệ tử hạch tâm mới có.

Xoẹt, ai cũng không thấy rõ Âu Dương Ngọc Phong cử động khi nào, nhưng kết quả lại vô cùng rõ ràng trên người Thiên Kết Lão Nhân.

Những phù văn cấm chế quán quanh người hắn hoàn toàn mất đi tác dụng, nửa người Âu Dương Ngọc Phong đã bao phủ lên phiến chẳng biết lúc nào xuất hiện bên cạnh hắn. Bàn tay đã hoàn toàn biến thành lợi trảo chộp xuống, mặc dù Thiên Kết Lão Nhân kịp thời tránh thoát, nhưng vẫn không hoàn toàn tránh đi, trên vai hung hăng trúng một kích.

Tiếng nổ đùng đùng liên tiếp vang lên trên lôi đài, trong giây lát, trên lôi đài này, liền có hai cái bóng dây dưa cùng một chỗ, không ngừng va chạm. Thật ra tình huống thật sự là, trong đó có một cái bóng không ngừng công kích một đạo khác, Thiên Kết Lão Nhân, chỉ là phòng ngự bị động mà thôi.

Ngoại trừ không ngừng nổ vang, trên lôi đài còn có thanh âm khác, chỉ còn lại Âu Dương Ngọc Phong thống khổ gào rú. Mặc dù lấy lực lượng của hắn có thể tiếp nhận lực lượng trong máu Chân Long, nhưng thống khổ trong quá trình Hóa Long, lại sẽ không vì vậy mà giảm bớt nửa phần.

Dù sao cũng là thay đổi huyết mạch, bất kỳ sinh linh nào, đều không thể dễ dàng tiếp nhận thống khổ trong đó.

Rống oành oành

Tiếng rống hoàn toàn không giống với tiếng rống của tu sĩ nhân loại, đó là tiếng rống giống như Viễn Cổ Chân Long. Trong một tiếng rống điên cuồng kia, Âu Dương Ngọc Phong

đã có chút lâm vào điên cuồng đột nhiên thò ra một trảo, lấy góc độ không thể tưởng tượng nổi bắt ra, chộp vào chỗ trái tim Thiên Kết Lão Nhân.

Thiên Cương lão nhân liền đánh bay, vô cùng chật vật vọt về phía một bên lôi đài, nhưng trong nháy mắt hần bị đánh bay, thanh âm máu thịt nát truyền đến. Âu Dương Ngọc Phong dừng lại tại đó, trong một cái móng vuốt của hần vậy mà nắm một trái tim hỏa nhiệt đang đập âm âm.

Trong ánh mắt bất khả tư nghị của tất cả người xem cuộc chiến, móng vuốt Âu Dương Ngọc Phong vậy mà khẽ động, trực tiếp nhét trái tim của Thiên Cương Lão Nhân vào trong miệng, sau đó phát ra âm thanh làm cho tất cả mọi người răng chũa cay cần nuốt.

Vù vù, trái tim nóng bỏng trong miệng Âu Dương Ngọc Phong còn chưa ăn hết, hần lại hành động, trong tiếng gào rú chấn động thiên địa, một tàn ảnh Thiên Kết Lão Nhân vàng óng xuất hiện sau lưng. Sau một khắc, hiển lộ ra đầu lâu vô cùng dữ tợn của Âu Dương Ngọc Phong, còn có một đôi mắt tràn ngập điên cuồng.

Xoạt xoạt xoạt

Vừa mới nhét trái tim Thiên Cương lão nhân vào trong miệng, đám người còn chưa hoàn toàn thanh tỉnh từ trong kinh hãi, bên này Âu Dương Ngọc Phong lại làm ra chuyện càng thêm dọa người.

Lấy tốc độ khủng bố cực nhanh, xuất hiện phía sau Thiên Kết Lão Nhân không hề phòng bị, Âu Dương Ngọc Phong đã lâm vào trong miệng đầy máu lại mạnh mẽ mở ra, hung hăng cắn xuống cổ Thiên Kết Lão Nhân., Đồng thời ngay phần bụng Thiên Cương Lão Nhân, lại là thanh âm huyết nhục vỡ nát kia truyền đến, một đôi móng vuốt phủ đầy lân phiến vàng óng hung hăng cào xuyên qua, một Nguyên Anh nho nhỏ bị cắm trên móng vuốt Âu Dương Ngọc Phong.

Ở phía trên, trên mặt Thiên Kết Lão Nhân vẫn còn lưu lại vẻ hoảng sợ vô cùng, ngay cổ của lão lại có một cái đầu to lớn,

đang há miệng lớn nuốt lấy cái gì đó, tiếng xì xào rõ ràng vô cùng.

Một màn này xuất hiện bên trong mặt thủy kính, làm chấn kinh tất cả người xem cuộc chiến, ngay cả bên phía Thiên Ma tông, những đệ tử trưởng lão kia, giờ phút này đều là vẻ mặt kinh ngạc. Nhất là vị điện chủ của Cẩm Ma điện kia, hỉ sư trên mặt thậm chí còn chưa kịp hoàn toàn thu liễm, đã không thể không đổi lấy vẻ khiếp sợ vô cùng.

Thực tâm uống máu, Nguyên Anh ly thể, Thiên Kết Lão Nhân xong rồi.

Không biết là vị tu sĩ nào mở miệng, trong giọng nói đều là khiếp sợ, tựa hồ còn đắm chìm trong một màn vừa rồi, không cách nào tự kiềm chế. Mặc dù trước đó có rất nhiều trận chém giết, đã là thảm liệt vô cùng, nhưng mà trận này hiện tại, lại là lần đầu tiên, nhất là hai bên chém giết, đều là đệ nhất nhân của truyền thừa điện.

Đang lúc mọi người còn đang chấn động, thanh âm già nua lạnh như băng từ trong thủy kính kia, phảng phất vĩnh viễn không thay đổi, lại vang lên một lần nữa.

Trận đấu lôi thứ hai, kết thúc.

Đệ tử chân truyền Thiên Ma điện Âu Dương Ngọc Phong, trận đấu lôi đài thứ ba luân không, sau nửa nén hương, đấu lôi bắt đầu đấu lôi.

Ngoại trừ xuyên thấu qua thủy kính truyền ra, bên tai rất nhiều tu sĩ quan chiến vang lên thanh âm này còn vang lên trên từng tòa lôi đài kia, vang lên trong tai tất cả đệ tử sống sót trên trận đấu lôi thứ hai.

Thứ ba là cảm tạ các vị huynh đệ thưởng thức nguyệt phiêu, khiến lâu nhỏ cảm thấy lực hiệu triệu của mình coi như không tệ. Có thư hữu đưa ra chương tiết nhỏ của tiểu lâu nhiều hơn một chút, oan uổng a, tiểu lâu là muốn thêm một ít bút mực ở trên đấu giác, để cho văn có vẻ đầy đặn một ít., Được rồi, tiểu lâu thừa nhận bút lực của mình còn chưa đủ, có thể là có chút dây dưa, ý kiến tiếp nhận, tiểu lâu cố gắng cải tiến. Ừm, còn có..., Muốn nhận thư hữu trên bộ Long bộ lâu có thể nhấn lại.

Mấy vị tuyệt thế thiên kiều kỳ thật còn có mấy người không có tên, hoàn toàn có thể nhận lấy cuối cùng, cúi đầu bái tạ ủng hộ chưa hoàn chỉnh. Nếu ngài thích bộ tác phẩm này, hoan nghênh ngài đến gia nhập vé Nguyệt, sự ủng hộ của ngài chính là động lực lớn nhất của ta.

Oanh oanh oanh.

Trong thủy kính hiện ra, là lôi đài biến hóa của từng tòa lôi đài. Hai mươi lăm tòa lôi đài, lúc này biến hóa, giống như trận lôi đài đầu tiên kết thúc, sau khi trận đấu lôi thứ hai bắt đầu, hai tòa lôi đài gần nhau bắt đầu dung hợp lẫn nhau.

Trận đấu lôi thứ ba bắt đầu.

Bất quá khu vực âm u nhất, cũng không phải là khu vực hai tòa lôi đài dung hợp, mà là ba tòa. Bởi vì trận đấu lôi thứ ba, có một người may mắn thay phiên trống, trực tiếp không cần kinh lịch đấu lôi nữa, chính là người thắng. Người nọ là Âu Dương Ngọc Phong, ra ngoài dự liệu của tất cả mọi người, người cuối cùng kết thúc đấu lôi, vậy mà luân không trận thứ ba.

Có thể không trải qua sinh tử chém giết, đối với hai mươi bốn vị đệ tử còn lại còn có tiếp tục đấu lôi mà nói, đều là đáng ghen ghét. Mặc dù Âu Dương Ngọc Phong là đệ tử chân truyền đệ nhất Thiên Ma điện, nhưng không ngăn cản sự hâm mộ và ghen ghét của mọi người đối với hắn. Bất quá nếu bọn họ thấy được cảnh Âu Dương Ngọc Phong cùng Thiên Cương Lão Nhân chém giết., Có lẽ bọn họ đều sẽ cảm thấy may mắn, may mắn là cuối cùng Âu Dương Ngọc Phong quay đầu, nếu không, bất kể là ai đụng phải hắn, đều sẽ là một cơn ác mộng.

Đặc biệt là lúc này, Âu Dương Ngọc Phong đã không còn là một tu sĩ Hóa Thần trung kỳ, mà là một tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ hoàn toàn, đã tự động trở thành một đệ tử hạch tâm.

Cũng không biết có phải là có nguyên nhân gì đặc biệt hay không, mặc dù đã vượt qua hai lôi đài, nhưng ngoại trừ Âu Dương Ngọc Phong luân không, vậy mà không có một đệ tử chân truyền nào tấn thăng lên Hóa Thần hậu kỳ, tự động trở thành đệ tử hạch tâm. Bất quá hiện tại hơn hai mươi người kia,, Ngoại trừ một Ngô Khí ra, tất cả mọi người, tu vi đều là cảnh giới Hóa Thần trung kỳ đỉnh cao nhất, hầu như mỗi

người đều như vậy, chỉ cần lại hấp thu một chút tinh khí, đều có thể trở thành tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ.

Trong thủy kính, biến hoá âm âm kia, rốt cuộc dừng lại.

Không trung, hóa ra hai mươi lăm tòa lôi đài đã biến mất.

Trong mắt mọi người, chỉ có mười hai tòa lôi đài, mười hai tòa còn lớn hơn bất kỳ tòa lôi đài nào trước đây.

Trận đấu lôi thứ ba, bắt đầu.

Thanh âm già nua lạnh như băng này, từ xưa đến nay không thay đổi, vang lên trong tai hai mươi bốn người.

Ngay khi âm thanh vừa phát ra, hai mươi bốn người trên mười hai tòa lôi đài kia đồng thời xuất thủ, ngay cả nói một câu cũng không có. Đấu lôi đã tiến hành hai trận, ngay cả Ngô Khí cũng đã biết rõ ràng, chỉ cần là đối thủ xuất hiện trên cùng một tòa lôi đài, căn bản không có bất cứ chỗ nào hòa hoãn, không phải người chết, chính là ta vong.

Trong ma đạo, căn bản không một ai nguyện ý hy sinh tính mạng của mình, đổi lấy tính mạng của người khác. Cho dù là đạo lữ phụ tử, bởi vì một ít lợi ích, trở mặt thành thù đấu đá lẫn nhau cũng nhiều hơn, huống chi ngoại trừ là hai người đồng môn không hề có quan hệ gì.

Bách Độc Ma Vực

Thanh âm cực kỳ lạnh lẽo vang lên trên tòa lôi đài to lớn này, chui vào trong tai Ngô Khí, cũng xuyên thấu qua thủy kính kia, vang lên trong tai rất nhiều tu sĩ quan chiến.

Không còn Âu Dương Ngọc Phong, đại bộ phận tu sĩ lúc trận đấu lôi thứ ba bắt đầu đều lựa chọn quan sát Ngô Khí chém giết trên lôi đài. Khi mọi người thấy rõ đối thủ của Ngô Khí, lại là kẻ đứng trước mặt thủy kính, vang lên từng tiếng kinh hô.

Đó dĩ nhiên là cung ngọc Tử hầu Bách Độc đồng.

Đối thủ của Ngô Khí là một tu sĩ thân hình thấp bé, giống như hài đồng. Bất quá không giống với đứa bé đã chết trong tay Ngô Khí chính là vị Bách Độc đồng tử này, ngũ quan khuôn

mặt đều cực kỳ xấu xí, mặc một chiếc áo nhỏ đen sì, da thịt hiện lộ ra bên ngoài tăn mát ra một loại tím quý dị.

Thân thể cực kỳ gầy còm, lại còn có một cái lưng còng to lớn, miệng rộng miệng mũi mắt nhỏ đen sì so với Ngô Khí trước kia còn xấu xí hơn, nhất là một đôi mắt tam giác của hắn, bên trong hiện ra hào quang màu lam thẫm, như một con tiểu thú toàn thân kích độc, gắt gao nhìn chăm chăm Ngô Khí.

Ngay khi vị Bách Độc Đồng Tử này vừa hiện thân, trong nháy mắt bốn chữ lạnh như băng âm lệ phun ra, lập tức liền thấy một cỗ hắc khí nồng đậm từ trong thân thể xấu xí của hắn phát ra, điên cuồng phun ra, tốc độ vô cùng nhanh, hầu như trong khoảng khắc liền hoàn toàn bao phủ lôi đài.

Lôi đài vốn có chút âm u, bởi vì Bách Độc Đồng Tử thi triển ra thần thông này, hoàn toàn bị kéo vào trong bóng tối, nếu không phải Thủy Kính kia có công năng đặc biệt, chỉ sợ những tu sĩ có tu vi thấp hơn một chút sẽ biến thành mở mắt mù, cái gì cũng không nhìn thấy, làm cho bọn họ phải nhìn qua những trận chém giết trên lôi đài khác.

Bách Độc đồng tử ngay cả chào hỏi cũng không dám, vừa đi ra liền trực tiếp thi triển ra thần thông đáng sợ. Lúc trước đã nhìn qua hai trận đấu lôi phía trước Bách Độc đồng tử, lúc này cũng là một mặt tò mò nhìn lôi đài kia. Chính vì bọn họ nhìn qua, lúc trước Bách Độc đồng tử hầu như không động thủ, sau khi thi triển ra Bách Độc ma vực, đối thủ của hắn trực tiếp bị độc chết, biến thành một cỗ thi thể.

Ngoại trừ Ngô Khí, hai trận đấu lôi, nhanh nhất kết thúc chiến đấu, chính là Bách Độc đồng tử này. Bất quá không có ai nghĩ đến, lại là hai người bọn họ đụng vào nhau, tiến hành ba trận Thiên Ma đấu lôi này.

Sau khi phóng xuất thần thông đặc ý của mình ra, ngay sau Bách Độc Ma Vực, cung Ngọc đệ tử đệ nhất chân truyền của Độc Ma điện, Bách Độc đồng tử hung danh lan khắp Ma đạo, trên khuôn mặt xấu xí hiện ra nụ cười đắc ý, trong đôi mắt nhỏ tam giác chớp động lam quang mang mệnh môn, nhìn về phía Ngô Khí trên lôi đài kia.

Thế nhưng trong nháy mắt hắn xem xét tới quá khứ, lại không nhìn thấy trong đó, giống như hai trận đấu lôi lúc trước. Đối thủ trực tiếp bị độc chết, biến thành cảnh tượng một cỗ thi thể. Chứng kiến, chỉ là thấy, chỉ là lôi dài rỗng tuếch, trừ từng luồng từng luồng khí độc không ngừng phun trào ra, cái gì khác cũng không có gì cả.

Cũng ngay lúc đó, một cảm giác nguy cơ bỗng nhiên hàng lâm trong lòng hắn.

Trên đỉnh đầu cung ngọc, bỗng nhiên hư không nhận nhạo, một bóng người mơ hồ hiện ra. Bóng người này vừa hiện, lập tức có u quang lóe lên, bao quanh một nắm tay vô thanh vô tức đánh xuống, mục tiêu không phải là nơi khác, chính là đầu lâu cung ngọc.

Hừ gần như là ngay khi Ngô Khí hiện thân, Cung Ngọc đã phát hiện ra Ngô Khí. Vốn hắn định nếu Ngô Khí là cận thân chém giết, hắn không tránh né, tùy ý Ngô Khí oanh tạc lên. Bởi vì cung ngọc trời sinh bách độc mạch, trong cơ thể hắn từ khi sinh ra đã có một luồng tiên thiên bách độc chi khí tồn tại., Nhiều năm tu luyện như vậy, Cung Ngọc sớm luyện hóa sợi tiên thiên bách độc chi khí này thành bản mạng độc khí, hơn nữa hắn lại là đệ tử Độc Ma điện, tu luyện nhiều năm độc công. Tiến hành thai nghén một sợi tiên thiên bách độc chi khí kia, không ngừng cho ăn độc khí khác, sớm không biết để một sợi tiên thiên bách độc chi khí kia tiến hóa đến mức nào.

Cũng bởi vì cái này, thân thể cung ngọc đã biến thành một bộ độc thể, hô hấp thổ dịch máu huyết cốt tủy. Tất cả đều là mang theo kịch độc. Mà loại kịch độc đáng sợ có thể đem hóa thân tu sĩ đều dễ dàng độc chết. Bất cứ tu sĩ Hóa Thần nào, chỉ cần nhẹ nhàng đụng hắn một cái, nhiễm phải kịch độc trên người hắn, chính là kết cục phải chết không thể nghi ngờ.

Nhưng ai biết được nắm đấm của Ngô Khí chính là đầu của hắn, đó là vị trí yếu hại. Cho dù bởi vậy Ngô Khí nhiễm phải kịch độc, Cung Ngọc hắn cũng bởi vì bị nổ nát đầu mà chết. Hắn mặc dù còn có thể sống sót với trạng thái Nguyên Anh, nhưng một thân chiến lực đều là thân thể Bách Độc Mạch này

của hắc, không có thân thể, thực lực của hắc nhiều lắm cũng chỉ bằng tu sĩ Hóa Thần bình thường.

Hừ lạnh một tiếng, Cung Ngọc không thể không lựa chọn tránh né, trong nháy mắt khí độc trên người tràn ngập. Hô một tiếng, đúng là thuận di rời khỏi chỗ cũ, tránh được một quyền của Ngô Khí.

Nhưng trong nháy mắt khi hắc rời đi, chỗ ban đầu đứng, hắc khí độc khí chung quanh vô cùng nồng đậm nhất tề động, giống như trong nháy mắt đều có linh trí, phát hiện Ngô Khí xâm nhập, đại lượng khí độc Hắc Yên vây quanh, trong khoảnh khắc muốn đem thân thể Ngô Khí vừa hiện lộ ra hoàn toàn bao vây lại.

Trên lôi đài một bên khác, thân hình Cung Ngọc lại lần nữa hiện lộ ra, đôi mắt nhỏ nhắn vô cùng như ưng nhỏ của tam giác lần đầu tiên nghiêm túc nhìn về phía đối thủ của mình.

Vừa rồi hắc cảm ứng được rõ ràng, uy lực một quyền Ngô Khí kia đánh xuống, cũng chính là nguồn lực lượng kia, làm cho hắc không thể không di chuyển thân hình bỏ chạy. Từ nắm đấm của Ngô Khí, Cung Ngọc có thể cảm ứng được, nếu thật sự bị đánh trúng đầu, chỉ sợ đầu của hắc lập tức sẽ nổ tung.

Cung Ngọc hoàn toàn không úy kỵ tu sĩ am hiểu cận thân chém giết, thậm chí ở một mức độ nào đó mà nói, Bách Độc Thể của hắc chính là am hiểu khắc tinh cận thân chém giết tu sĩ, chỉ cần hơi lay dính kịch độc trên người hắc. Chính là kết cục thân chết, nào còn có tu sĩ nào dám đụng vào hắc một chút.

Bất quá Ngô Khí như vậy, năng lực cận thân chém giết đến tình trạng tu sĩ nhất định, chịu một chút cũng là chết, lại làm cho cung ngọc có chút kiêng kỵ.

Trong lúc vô thanh vô tức, thân hình Ngô Khí lại một lần nữa biến mất ở không trung, những khí độc màu đen kia vọt tới chụp vào khoảng không. Nhìn thấy một màn này, trên khuôn mặt cung ngọc cực kỳ xấu xí cũng không có vẻ tức giận, ngược lại lộ ra một tia ý cười trên tức, giống như thần thông

quỷ dị của Ngô Khí đối với hắn mà nói, chỉ là một chuyện cười mà thôi.

Vị sư đệ này không biết là sư huynh của điện nào là cung điện Bách Độc, nhìn vị sư đệ này, hình như có chút lạ mặt a.

Cung Ngọc mở miệng, thanh âm cực kỳ nhỏ, có một loại hương vị cực kỳ dọa người ở bên trong, làm cho người ta nghe xong không tự chủ được liên vang lên những con sâu độc giấu trong bóng tối. Nhưng hắn nói ra, lại không có được một chút phản hồi nào, vang lên trên lời đài trống rỗng này, người không biết nhìn, còn tưởng là cung ngọc của hắn đang tự nói tự nghe.

Không có ai trả lời mình, trên mặt cung ngọc lại như cũ không có một tia tức giận, chỉ là trong đôi mắt nhỏ xấu xí của tam giác chớp động ánh sáng xanh mênh mông càng thêm chói mắt, khóe miệng vui vẻ cũng dần dần lạnh xuống, sát khí băng hàn từ trên người hắn phát ra, theo từng luồng khí độc khí đủ để hạ độc chết tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ lan tràn ra xung quanh.

Trong lời nói của Cung Ngọc vừa rơi xuống không bao lâu, phía sau hắn, thân hình Ngô Khí đột nhiên xuất hiện. Lại là u quang lóe lên, bao phủ lấy một ngón tay, đâm vào hậu tâm của cung ngọc, nhìn bộ dáng này của Ngô Khí, hiển nhiên là muốn trực tiếp lấy trái tim của cung ngọc từ trong lồng ngực ra.

Lần này Cung Ngọc không tránh né, không thi triển thuật di thần thông tránh né, mà để mặc cho ngón tay Ngô Khí đâm tới. Như hoàn toàn không phát hiện phía sau đột ngột xuất hiện một người, muốn đánh lén hắn, đào trái tim của hắn lên.

Nhưng đồng dạng là trong lúc vô thanh vô tức, trên thân cung ngọc, bỗng nhiên tràn ra một tia khí tức đen sì hơn so với khí độc trước đó, quả thực nồng đậm như mực nước, nhưng lại hoàn mỹ che giấu ở trong những hắc khí kia, chờ ngón tay Ngô Khí đâm tới, tất nhiên sẽ nhiễm khí tức này.

Cho dù có quần áo chân nguyên bao vây lấy, cũng không cách nào ngăn cản, chỉ cần đụng phải cung ngọc một chút, sẽ chết không thể nghi ngờ.

Cùng tu sĩ khác chém giết, có lẽ phải cẩn thận đề phòng rất nhiều, nhưng mà chém giết cùng Cung Ngọc, phải đề phòng, thì nhiều đến không thể tưởng tượng. Nhất là không thể đụng vào hắc một cái, chỉ cần là một chút, Tiên Thiên Bách Độc Chi Khí kia nhiễm phải thân thể, cho dù là tu sĩ Phản Hư cũng cực kỳ phiền toái, về phần tu sĩ Hóa Thần, thì chết là cái chết không thể nghi ngờ.

Phảng phất như là mắt người lạ sau đầu, Cung Ngọc vô cùng rõ ràng nhìn thấy cảnh tượng sau lưng mình, Ngô Khí xuất hiện vô thanh vô tức, đánh lén hắc. Hắc làm bộ không phát hiện, tùy ý Ngô Khí chỉ kiếm đâm tới, chỉ cần chạm vào hắc một cái, lôi đài này liền kết thúc, giống như hai trận đấu lôi hắc kinh lịch lúc trước.

Khóe miệng nhếch lên một vòng ý cười, Cung Ngọc giống như đã nhìn thấy điểm Ngô Khí ở trên người hắc, đem trái tim hắc đào ra, nhưng lại nhiễm Tiên Thiên Bách Độc Chi Khí trên người hắc, trong nháy mắt mất mạng, mặc dù hắc bởi vì trái tim bị móc ra mà trọng thương. Nhưng đối với hắc mà nói, chút thương thế này, cơ hồ giống như không có.

Thân thể của hắc sớm đã được Tiên Thiên Bách Độc chi khí trong cơ thể rèn luyện thành độc thể, trừ phi trực tiếp nổ nát đầu của hắc, nếu không cho dù là phân thân hai đoạn, cũng không tính là thương thế nghiêm trọng. Rất nhanh có thể khôi phục hắc, đương nhiên cũng sẽ không sợ Ngô vút đi đào trái tim của hắc.

Thời gian một hơi thở trôi qua, Cung Ngọc lại không nhìn thấy cảnh tượng nào trong tưởng tượng: Ngô Khí đào trái tim của hắc, sau đó trúng khí Tiên Thiên Bách Độc của hắc, trong nháy mắt mất mạng.

Mà cảnh tượng xuất hiện chân chính là, ngón tay Ngô Khí đã sắp đâm đến hậu tâm của hắc, vậy mà trong nháy mắt đó, thu về, mà chính Ngô Khí, cũng trong nháy mắt rời khỏi hắc. Lúc rời đi, còn mơ hồ truyền đến một tiếng cười nhạt. Tuy rằng Ngô Khí không nói một chút nào, nhưng động tác kia, còn có tiếng cười nhạt lúc gần đi, đã đủ để cung ngọc hỏa bốc lên ba trượng.

Bị đùa bỡn?

Cung Ngọc mặc dù đáng vẻ giống như hài đồng, cũng xác thực nhận được một cái biệt hiệu Bách Độc đồng tử, nhưng tuổi tác của hắn lại già hơn nhiều so với tuổi thọ đồng tử, hơn nữa bởi vì nguyên nhân Bách Độc Mạch, xấu xí quả thực không có gia tăng, cũng không biết đã nhận hết bao nhiêu người mắt trắng cùng trào phúng, mặc dù những người dám giễu cợt hắn đều bị hắn giết. Nhưng vẫn làm cho tâm tính hắn vận vẹo đến một cái ngay cả Ngô Khí cũng không cách nào với tới.

Phát giác được mình bị đùa bỡn, khuôn mặt vốn đã cực kỳ xấu xí của Cung Ngọc lập tức vận vẹo. Trong đôi mắt nhỏ của con ung nhỏ, ánh sáng xanh mênh mang chớp động. Nhưng khiến người ta cảm giác không gì sánh được chính là, thanh âm từ trong miệng hắn phun ra, vậy mà một chút tức giận cũng không có, ngược lại là ý cười khanh khách.

Vị sư đệ này, ngươi đã không muốn gặp mặt sư huynh, sư huynh liền thi triển chút thủ đoạn bức ngươi ra ngoài. Dù sao đều là môn nhân Thiên Ma Tông, vẫn phải hảo hảo thân cận gần gũi.

Mang theo ý cười nói ra lời này, cung ngọc hầu như lập tức động thủ, cũng không đi tìm kiếm Ngô Khí cuối cùng ở đâu, cũng không cần tìm kiếm.

Thần thông có thể tự nhiên xuyên qua hư không rất không tệ, có lẽ đối với người khác rất hữu dụng, bắt quả tại cung ngọc nơi này, hắc hắc.

Độc Thực Không.

Tất cả khí độc hắc khí bỗng nhiên trong nháy mắt bị cung ngọc thu về, nhưng lập tức, cung ngọc lại phun ra bốn chữ. Thân thể thấp bé xấu xí đột nhiên lay động một cái, bỗng nhiên từ trên người hắn, một đạo khí thể tử – chậm rãi tràn ra, khí thể này mặc dù chậm rãi, hiển lộ ra uy lực, lại làm cho rất nhiều tu sĩ quan chiến đều chấn động.

Xoẹt xoẹt xoẹt.

Sau khi khí thể màu tím phiêu đảng đi ra, trước mặt cung ngọc bỗng nhiên truyền đến từng tiếng vang quái dị, ngay tại trước mặt hần hư không bỗng nhiên biến hóa, Nhan Văn u ám bao trùm lên, từng đạo lốm đốm xuất hiện, giống như bức tường kiến trúc đã trải qua năm tháng dài đằng đẳng, trở nên pha tạp, tiếp theo rơi xuống, phá toái mục nát.

Cảnh tượng vô cùng đáng sợ, ngay trước mặt cung ngọc xuất hiện, hư không kia vậy mà thật sự giống như một bức tường, chậm rãi bị ăn mòn, pha tạp vỡ ra phá toái, trong nháy mắt, chỉ nghe thấy trên lôi đài kia, bị Tử Vân khí thể thổi bay qua nơi bao trùm, thanh âm ken kết âm âm không ngừng truyền đến.

Hư không bị ăn mòn, lấy cung ngọc làm trung tâm, hư không trên lôi đài, vậy mà bị ăn mòn với tốc độ mắt thường có thể thấy được. Từng tiếng vang lạ phá toái đổ truyền tới, ngay bên trong một mặt thủy kính hiện ra, tất cả tu sĩ quan chiến đều dùng ánh mắt không thể tin được nhìn cảnh tượng phát sinh quanh người cung ngọc.

Tuy lôi đài này to lớn, nhưng cũng không phải rộng lớn vô hạn, bất quá chỉ khoảng vạn trượng mà thôi. Mà trong mấy hơi thở vừa rồi, đã có trọn vẹn ngàn trượng hư không, bị độc Thực Không kia ăn mòn sinh ra, tuy rằng hư không bị ăn mòn không sụp xuống hoàn toàn, nhưng bên trong đã trở nên cực kỳ không ổn định, trở nên cực kỳ yếu ớt, chỉ thoáng đựng phải một chút, sẽ hoàn toàn bạo loạn phá toái.

Trải qua trận chiến chém giết kịch liệt hơn nữa cũng không thể, càng không nói đến ẩn giấu người ở bên trong. Ý định của Cung Ngọc, lại là dùng Thực Không Chi Độc bức Ngô Khí ra sau hư không, trực tiếp chém giết cùng hần.

Bất quá thủ đoạn của hần quá mức kinh người một chút, vẫn có không ít tu sĩ bị hung hăng chấn động.

Thực Không Chi Độc, lại còn có loại kịch độc này ngay cả không gian cũng có thể ăn mòn mất.

Không phải tất cả mọi người đều kiến thức rộng rãi, có không ít tu sĩ đều là lần đầu tiên nhìn thấy độc công của Độc Ma điện ở Thiên Ma tông. Những đệ tử khác của Độc Ma điện còn tốt,

lúc này nhìn thấy đệ tử chân truyền đệ nhất của Cung Ngọc, thủ đoạn của Bách Độc đồng tử, mới biết cái gì mới là độc công chân chính.

Vị sư đệ này, còn không ra sao, nếu như đợi độc Thực Không của sư huynh này ăn mòn không gian trên lôi đài này, đến lúc đó người ngay cả nhúc nhích một chút cũng khó khăn, bị kéo vào vòng xoáy hư không cũng không phải giỡn chơi, không có tu vi Phản Hư kỳ căn bản không có cách nào thoát ra được.

Cung Ngọc đứng ở ngọn nguồn, trên mặt hài đồng xấu xí mang theo ý cười, từ trong miệng hắn nói ra ngược lại là ngữ khí từng bước dụ dỗ.

Vốn hắn cho rằng lời nói của mình sẽ không được đáp lại như cũ. Đối thủ giống như Ngô Khí này không đợi đến thời khắc cuối cùng sẽ không đi ra, nhưng ngoài ý muốn chính là, lúc giọng nói của hắn vừa rơi xuống, Ngô Khí trả lời cũng vang lên.

Thủ đoạn của Cung sư huynh chỉ có vậy thôi sao?

Thanh âm Ngô Khí từ sâu trong hư không vang lên, cực kỳ mật mờ, rất khó nhận ra là vang lên ở nơi nào. Nhưng lại vô cùng rõ ràng chui vào trong tai cung ngọc.

Chợt nghe thấy Ngô Khí đáp lại, gương mặt cung ngọc đầu tiên là sửng sốt, sau đó là nụ cười càng thêm xán lạn, mặc dù khuôn mặt xấu xí vô cùng của hắn, khiến cho nụ cười của hắn càng thêm dữ tợn. Nhưng hiển nhiên hắn cho rằng Ngô Khí đã mắc câu, bị hắn bức bách không thể không xuất hiện.

Tiếp theo Ngô Khí nói, thanh âm bén nhọn kia của Cung Ngọc lại lần nữa vang lên: Nếu vị sư đệ này cảm thấy thủ đoạn của sư huynh không lọt vào pháp nhãn của người, vậy thì mời sư đệ ra ngoài thi triển một phen thủ đoạn, để sư huynh cũng lĩnh giáo.

Cung Ngọc đã nhận định Ngô Khí là đối thủ của một con chuột, bởi vì sợ hãi kích độc trên người hắn mà không dám đi ra, lúc này đã bị Thực Không độc của hắn bức bách, muốn ở trên lời nói chọc giận hắn, sau đó nhân cơ hội đánh lén. Chẳng qua đáng tiếc chính là, khi âm thanh của Ngô Khí vang lên lần

nữa, thân hình của hắn cũng từ hư không chậm rãi đi ra, hoàn toàn không có ý muốn đánh lén.

Nếu như cung sư huynh đã mời, sư đệ cũng không khách khí. Nếu thủ đoạn của sư huynh chỉ là những thứ kia, vừa vặn sư đệ cũng phải mượn một thứ dùng, không biết sư huynh chịu bỏ thứ yêu thương này a.

Lúc giọng nói Ngô Khí vang lên, hư không bên kia lôi đài nhộn nhạo, thân hình Ngô Khí cũng chậm rãi từ bên trong đi ra. Hắc văn vận vẹo, ý cười tràn đầy, giống như đang nói chuyện với bạn tốt của mình, mà không phải là một đối thủ sinh tử.

Bởi vì bị Ngô Khí đột nhiên hiện thân làm cho hoảng sợ, Cung Ngọc ngay cả suy nghĩ một chút cũng không có, lời Ngô Khí nói vào tai, hắn cũng lập tức theo bản năng trả lời một câu.

Mượn cái gì?

Nghe được câu trả lời của cung ngọc, trên mặt Ngô Khí lập tức nở rộ nụ cười vô cùng sáng lạn, mặc dù trên mặt tràn đầy hoa văn màu đen, bất quá cái kia cũng không xấu xí, ngược lại có loại cảm giác yêu dị. Trên mặt là nụ cười, nhưng từ trong miệng hắn phun ra mấy chữ lại là lạnh như băng.

Ba chữ mạng của ngươi rơi xuống, Ngô Khí động thủ.

Hồ Minh Diễm

Bởi vì Ngô Khí hiện thân ra ngoài mang theo nụ cười sáng lạn của cung ngọc, chợt nghe thấy Ngô Khí đột nhiên phun ra ba chữ, nụ cười lập tức ngưng trệ trên mặt. Nhưng không đợi hắn lộ ra vẻ tức giận, lập tức nhìn thấy trên người Ngô Khí mạnh mẽ tuôn ra một tia hỏa diễm đen sì.

Hắc diễm vờn quanh, trong khoảnh khắc liền bao phủ thân thể Ngô Khí vào trong, sau đó, từng tia hắc hỏa diễm kia bắt đầu lan tràn ra.

Xuy xuy xuy

Dị tượng xuất hiện đầu tiên chính là Tử Yên khí có uy lực quý dị mà kinh khủng, Thực Không Chi Độc, sau khi va chạm với ngọn lửa hắc trụ kia, vậy mà trực tiếp hóa thành từng sợi khói

nhẹ, lập tức biến mất trên lôi đài. Hắc Yên Hỏa Diễm vừa xuất hiện, liền lấy tốc độ điên cuồng lan tràn ra, xem thái độ của nó, vậy mà muốn bao trùm cả tòa lôi đài, giống như trước đó, Bách Độc Ma Vực của Cung Ngọc.

Cũng là Hắc Dứt, đồng dạng điên cuồng lan tràn, nhưng mà mang cho cung ngọc, lại là cảm thụ hoàn toàn khác biệt. Từng tia lửa đen nhánh kia, dưới cái nhìn của hắn, quả thực chính là thứ đòi mạng, để cho hắn trong nháy mắt từ thiên đường rơi xuống địa ngục, trong nháy mắt từ không chế nhân sinh chết vào trong sợ hãi vô biên.

Nhất là sau khi nhìn thấy xung quanh Ngô Khí, sâu trong ngọn lửa đen nhè nhẹ kia, ần ần xuất hiện chín đóa hư ảnh luyện hóa mơ hồ, lại hoàn toàn lâm vào trong tuyệt vọng.

Cửu U Minh hỏa.

Cuối cùng đến hôm nay càng thêm một vạn sáu ngàn chữ, nhiệm vụ hoàn thành xin chư vị huynh đệ ủng hộ mặt khác, cảm tạ huynh đệ hôm nay đã đánh giá vé đánh giá tháng, còn có huynh đệ đề nghị, tiếp nhận, cải tiến tiến cầu tiếp tục mạo hiểm ủng hộ cúi đầu chào.

Cửu U Minh hỏa.

Không, không thể nào, đây là hỏa diễm của Minh giới, sao lại xuất hiện ở đây chứ.

Cung Ngọc vốn là ngũ quan xấu xí, lại nhìn thấy ngọn lửa màu đen điên cuồng lan tràn tới kia, hoàn toàn vặn vẹo, xoắn xuýt cùng một chỗ, trong mắt tam giác tràn đầy vẻ sợ hãi kinh hoàng, hoàn toàn không còn bộ dáng kiêu ngạo kiêu ngạo trước đó.

Ở phía trước thủy kính, rất nhiều tu sĩ đang quan chiến, cũng không ít người nhận ra ngọn lửa màu đen kia là vật gì, nhưng cũng chỉ là kinh ngạc một phen. Điều không hiểu vì sao minh hỏa này vừa xuất hiện, cung ngọc liền biến thành bộ dáng cực kỳ sợ hãi, lúc này chỗ hấn còn có một chút phong phạm ma đầu Bách Độc đồng tử.

Nếu trên lôi đài kia không có cấm chế tồn tại, không để cho bất luận kẻ nào rời khỏi, cung ngọc cho dù xoay người bỏ chạy, mọi người cũng sẽ không kinh ngạc. Bất quá tất cả mọi người của Độc Ma điện, ngược lại rất rõ ràng vì sao cung ngọc lại biến thành bộ dáng kia.

Thân cung ngọc có bách độc mạch, uy lực vô cùng, nhất là tiên thiên bách độc chi khí trong cơ thể hấn, một khi tu vi của cung ngọc đạt đến cảnh giới nhất định, chính là phản hư tu sĩ cũng vô cùng kiêng kị. Nhưng dù sao cũng không phải là vật vô địch, một trong những thần thông nhất của cung ngọc là khắc tinh lớn nhất, chính là Cửu U Minh hỏa.

Sâu trong Cửu U, tồn tại chí hàn, Minh Hỏa được xưng là vật thiêu đốt tất cả tội ác, độc vật ma vật ác niệm oán hờn, rơi vào minh hỏa, đều không tránh được kết cục hóa thành tro bụi.

Tuy rằng một tia hắc hỏa từ trong cơ thể Ngô Khí tuôn ra cũng không phải thuần túy Cửu U Minh Hỏa, nhưng quanh người Ngô Khí lại có chín đóa hư ảnh hoa sen cực kỳ mơ hồ, nhưng thật sự tồn tại. Tuy rằng mọi người phía trước thủy kính không

cách nào cảm ứng ra, nhưng cung ngọc ở trên lôi đài, có thể rõ ràng cảm ứng được, mấy hư ảnh hoa sen to lớn kia, bên trong khí tức rõ ràng là thuộc về Minh giới.

Cửu U Minh hòa chân chính...

Chỉ một thoáng, trên lôi đài, đã không thấy được bất kỳ thứ gì khác Nhan Phi, hơn phân nửa lôi đài đều bị một tia hắc hỏa bao trùm. Từ trong cơ thể cung ngọc phóng xuất ra những khí thể tử bạch kia, Thực Không Chi Độc, có được uy lực vô cùng quỷ dị, ngay cả không gian cũng có thể ăn mòn, nhưng dưới ngọn lửa hắc ti kia, lại chỉ là đọng một chút, liền hóa thành khói nhẹ, tiêu tán trong vô hình.

Cung sư huynh, lên đường đi.

Lời Ngô Khí nói ra khỏi miệng, cực kỳ băng lãnh, ở chỗ sâu trong hắc hỏa diễm, vang lên bên tai Cung Ngọc, đối với hắn mà nói giống như là ma âm thúc hồn. Sau khi nghe vào, lập tức khiến cho cung ngọc bởi vì sợ hãi mà thân hình run rẩy dừng lại.

Lúc này hắn mới nhớ ra, hiện tại là trên Thiên Ma đấu lôi, hai người trên lôi đài, bất kể là ai. Muốn rời khỏi nơi này, chỉ có một phương pháp. Đó chính là giết đối thủ của mình, nơi này không có giảng hòa, càng không thể bỏ chạy, có lẽ đổi một chỗ khác, cung ngọc vì an toàn, sẽ lựa chọn chịu thua với Ngô Khí, thậm chí trả một cái giá lớn, chỉ cần có thể không chém giết với Ngô Khí là được.

Nhưng nơi này, không có chút đường sống hòa hoãn nào, không phải người chết thì ta vong. Khôn thú vẫn còn sống, huống chi Cung Ngọc này hung danh đã lâu, Bách Độc đồng tử ở bên ngoài hung danh đã lâu., Đường đường là đệ tử chân truyền đứng đầu Độc Ma điện tồn tại giống như sát tinh. Cái đầu xấu xí đột nhiên ngẩng lên, diên cuồng xuất hiện trong mắt một đôi hồ đối của hắn, khí tức trên người nồng đậm như dầu đen chậm rãi tràn ra. Trên người hắn lúc này tản ra một loại hương vị liều mạng, vì bảo vệ tính mạng của mình. Hắn không thể không như vậy.

Nhìn ánh mắt điên cuồng oán độc trong mắt hắn, bất luận người nào cùng hắn chém giết đều sẽ cảm giác không rét mà run, giống như mình bị một con rắn độc ẩn giấu trong bóng tối nhìn chằm chằm. Nhất là con rắn độc này nếu không thể đắc thủ, tất nhiên sẽ lựa chọn ngọc thạch câu phần, tự bạo đến giải quyết Ngô Khí, cho dù không thể giết Ngô Khí, cũng phải lựa chọn đồng quy vu tận.

Mặc dù Ngô Khí ở bên kia lôi đài, khoảng cách rất xa, nhưng thị lực gã kinh người, lập tức thấy được một đầu khác của ngọn lửa đen sì, ngay cả Bách Độc Đồng Tử, Cung Ngọc toàn thân đều tản ra khí tức nguy hiểm.

Bị một người đã là Hóa Thần trung kỳ viên mãn nhất cảnh giới, bất cứ lúc nào cũng có thể trở thành tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ, dùng một loại ánh mắt muốn đồng quy vu tận nhìn chằm chằm vào, cho dù là Hóa Thần hậu kỳ thật sự cũng sẽ trong lòng sợ hãi, nhất là người này còn là một tu sĩ thiên tài mang trong mình độc mạch tu luyện độc đạo.

Đáng tiếc, Ngô Khí mặc dù không phải Hóa Thần hậu kỳ, nhưng chiến lực của hắn căn bản không phải Hóa Thần hậu kỳ bình thường có thể so sánh. Huống chi, không ngừng từ trong cơ thể Ngô Khí trào ra một tia hỏa diễm hắc trù, tuy rằng mỏng manh, nhưng lại có tổn thương trí mạng đối với Bách Độc Đồng Ngọc.

Minh hỏa chí hàn, rơi vào trong tay ma tu, uy lực tuyệt đối vượt quá tưởng tượng. Ngô vút bỏ chính là một ma tu, hơn nữa là một ma đầu không hơn không kém, càng thêm tu luyện chính là chiến thể Thần Ma này của U Minh chiến thể, Cừu U Minh hỏa ở trên tay, phát huy ra uy lực, khủng bố cỡ nào, rất nhanh sẽ hiển hiện ra trên người Bách Độc Đồng Ngọc.

Trước kia Ngô Khí cùng người chém giết, không thi triển Cừu U Minh Hỏa, là vì trong cơ thể hắn, Cừu U Minh Hỏa chân chính cũng chỉ có mấy đóa. Mặc dù hắn đem U Minh Tuyền Nhân của Vạn Thi Tông cùng hỏa diễm trong biển Minh Hỏa bị pha loãng kia đều nuốt vào trong bụng., Dưới sự rèn luyện của Nguyên Anh hắn, cũng chỉ là bổ sung đầy đủ bảy đóa Cừu U Minh Hỏa. Số lượng Minh Hỏa chỉ có những thứ kia, dùng

bao nhiêu thì ít bấy nhiêu, cho nên không đến thời khắc tất yếu, Ngô Khí cũng sẽ không dùng hỏa diễm trên vật cực kỳ quý giá đối với Ma tu.

Bách Độc mạch trên người Bách Độc đồng tử có uy lực quý dị, dù Ngô Khí tự nghĩ thần thông thủ đoạn đều cực kỳ mạnh mẽ, nhưng hắn vẫn có loại dự cảm, nếu giống như trước đó chém giết Cung Ngọc, dù sao cũng rơi vào kết cục bị sinh độc chết. Lúc này phóng thích Cửu U Minh Hỏa ra, đúng lúc.

Nếu không phải bại lộ phân thân Hồng Liên của mình, Ngô Khí thậm chí muốn trực tiếp thả Hồng Liên ra, trực tiếp một chương đánh chết Bách Độc đồng tử.

Hỏa diễm hắc quỷ mặc dù mỏng manh, nhưng từng tia phóng xuất ra, rất nhanh liền sắp bao trùm lôi đài, trải rộng ra, như một tấm lưới lửa to lớn đen sì, bao phủ xuống, mà mục tiêu tấm lưới lớn kia, chính là Bách Độc đồng tử, Cung Ngọc đã bị bức lui đến bên cạnh lôi đài.

Không có thanh thế to lớn, cũng không có tiếng vang gì, chỉ có một câu thần nhiên của Ngô Khí, lưới lửa đen sì kia bao phủ xuống, một tia hỏa diễm đen sì, mặc dù bên trong ẩn chứa hàn khí không bằng hư ảnh chín đóa hoa lớn quanh người Ngô Khí, nhưng cũng so với Minh Hỏa trong Vạn Thi Tông lúc trước bị pha loãng không biết bao nhiêu lần, tinh thuần hơn rất nhiều.

Có lẽ đối với tu sĩ Hóa Thần trung kỳ đỉnh phong bình thường mà nói, chỉ có thể là để bọn họ luống cuống tay chân một phen, lại không trí mạng. Nhưng đối với cung ngọc, mỗi một đạo minh hỏa, đều là thứ muốn chết. Vô thanh vô tức, nhưng lại tràn đầy sát cơ, cung ngọc có thể tưởng tượng, chỉ cần bất cứ một đạo hắc trù hỏa nào quấy lên thân thể hắn, lập tức sẽ làm cho hắn ném được thống khổ khắc cốt ghi tâm.

Tiếng hừ lạnh hạ xuống, trên lôi đài, thân hình Cung Ngọc bỗng nhiên không thấy, hư không tiêu thất, để cho tấm lưới không lồ hỏa diễm bao phủ xuống kia rơi vào không trung.

Chỉ cần là tu sĩ Hóa Thần, trong lúc chém giết cùng người, hầu như đều thi triển ra môn thần thông này. Trong một cái chớp

mắt liền biến mất, lúc xuất hiện tự nhiên là cơ hội đánh lên tuyệt hảo. Hiện nhiên là Bách Độc đồng tử cũng có chủ ý này, vốn hấn là tu sĩ tu luyện độc một trong tu sĩ, cùng người chém giết, đều lấy các loại kịch độc thần thông không thể tưởng tượng động thủ.

Nhưng hiện tại, Ngô Khí đột nhiên phóng xuất ra Cửu U Minh hỏa, khiến hấn mất đi tiên cơ tất cả, không muốn sống sót bị Minh Hỏa thiêu chết, cũng chỉ có thể mạo hiểm ra tay, không nói đến cận thân chém giết với Ngô Khí, ít nhất Ngô Khí không thể tiếp tục phóng thích Cửu U Minh Hỏa.

Vừa nhìn thấy cung thuận di biến mất tại chỗ, trên mặt Ngô Khí không có một tia biểu tình nào khác, chỉ là trào phúng cùng khinh thường, khoe miệng càng không biết là cố ý hay là vô ý, cười nhạt thành tiếng.

Ngay khi Ngô Khí vừa bật ra khỏi miệng cười, trong nháy mắt trên đỉnh đầu hấn, thân hình Bách Độc đồng tử đột nhiên xuất hiện, thấp bé xấu xí, lưng còng to lớn kia cực kỳ bắt mắt, vừa hiện ra, trên mặt đều là lệ quỷ, trong mắt hung quang bùng lên, một cái miệng rộng huyết hồng đột nhiên há miệng, phun về phía Ngô Khí.

Cung Ngọc thân thể bách độc, kịch độc ẩn chứa trong cơ thể không biết bao nhiêu, muốn độc chết một tu sĩ Hóa Thần đều là chuyện dễ dàng. Hiện tại trong lòng liễu mạng, thuận di đánh lên Ngô Khí, không cần bất cứ thủ đoạn dư thừa nào, trực tiếp phun ra chính là vật kịch độc đáng sợ nhất.

Trong cơ thể hấn, Tiên Thiên Bách Độc Chi Khí, hơn nữa là độc khí bản nguyên. Từ khi hấn sinh ra, ngay trong tâm mạch của hấn sinh ra, chỉ cần một tia, pha loãng ra, liền có thể khiến toàn bộ tu sĩ súc vật của một tòa thành trì chết oan chết uổng. Lúc này phun ra với Ngô Khí, chính là bản nguyên khí Bách Độc Tiên Thiên này.

Khí độc bản nguyên vừa ra khỏi miệng hấn, lập tức hóa thành một mũi tên nhọn đen kịt không gì sánh được, lóe lên liền không, bay về phía đầu Ngô Khí. Mũi tên này, chỉ dài có thước, nhưng bên trong ẩn chứa khí độc bản nguyên, đã dùng

tất cả số lượng thai ngọc Bách Độc Đồng mười năm rèn luyện ra.

Nếu thật sự phóng xuất ra, trong khoảnh khắc có thể làm cho tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ trực tiếp mất mạng, thần hồn băng tán, Nguyên Anh hóa thành hư vô, căn bản không có khả năng sống sót.

Cung Ngọc có thể khẳng định, chỉ cần Ngô Khí không tránh thoát được luồng khí độc bản nguyên này, nhất định phải chết không thể nghi ngờ. Hắn mặc dù sinh ra đã xấu xí, nhưng hung danh cực lớn, xa xa không phải đệ tử chân truyền Cửu Điện khác có thể so sánh. Thậm chí có thể nói, đệ tử chân truyền đệ nhất Thiên Ma Điện Âu Dương Ngọc Phong này, uy danh so với Bách Độc Đồng Tử ở bên ngoài hắn cũng không bằng.

Trực tiếp lấy bản nguyên khí độc làm thủ đoạn chém giết, đối với cung ngọc mà nói, cũng là lần đầu tiên hắn sợ hãi. Hắn thật sự sợ hãi, Cửu U Minh Hỏa bị Ngô Khí phóng thích ra dọa chết khiếp, không phải đệ tử Độc Ma điện, không thể hiểu được người tu luyện một trong Cửu U Minh Hỏa Tiên Đạo Ngọc Thanh Lưu Ly Tịnh Hỏa tiên đạo, chán ghét cùng sợ hãi đối với dược sư Lưu Ly Hỏa Tiên đạo của Lưu Ly Hỏa.

Bởi vì cơ hồ tất cả thủ đoạn, dưới ba loại hỏa diễm này, đều là phí công, trực tiếp sẽ bị đốt thành hư vô, nhất là người có được Bách Độc đồng tử như vậy, ngay cả cơ hội từ bỏ cũng không có, bị ba loại hỏa diễm kia quấn lên, chính là kết cục hồn phi phách tán thân tử đạo tiêu.

Canh thứ nhất đến quy củ cũ, chương cuối cầu vé đập.

Khí độc hô bản nguyên hóa thành một mũi tên đen nhánh lợi hại, chớp mắt hiện lên, tốc độ nhanh đến cực hạn, mắt thường nhìn lại, chỉ có một đạo huyền ảnh mà thôi.

Ngay lúc cung ngọc nhìn chăm chú, bản nguyên khí độc khí hấn phun ra không chút trở ngại rơi vào trên đầu Ngô Khí. Hấn vốn tự tin thuần di tới, dưới sự đánh lén, Ngô Khí căn bản không có cơ hội né tránh, ngay cả thuần di cũng không kịp. Hiện tại nhìn thấy Ngô Khí chưa kịp làm ra bất kỳ động tác tránh né nào, miệng rộng xấu xí của hắn lập tức toét ra, muốn hiện ra nụ cười sau khi đạt được mục đích.

Nhưng ngay lập tức, động tác của hắn dừng lại, đông kết ở khóe miệng của hắn, đồng thời một loại biểu tình sợ hãi lại một lần nữa khuếch tán ra. Đầu người thấp bé lưng còng xấu xí từ đầu đến chân, mỗi một tác trên thân cung ngọc đều run rẩy lên.

Đó là sợ hãi, còn có tuyệt vọng, lâm vào tuyệt vọng, lâm vào tuyệt vọng. Bất luận là tu sĩ hay phạm nhân, trong lúc đối mặt nguy cơ sinh tử, thời điểm mất đi hy vọng, loại sợ hãi này căn bản không cách nào áp chế, hoàn toàn chiếm cứ tâm thần, cuối cùng ngay cả thân thể của mình đều không khống chế nổi. Nếu không phải tu sĩ đã sớm tuyệt tuyệt thế giới phạm nhân ngũ cốc tạp lang, bảo đảm không được Tề cung ngọc cũng sẽ bị dọa đến mức tâm địa rách nứt đáí hoành lưu.

Lúc này, hắn chợt phát hiện, thân thể của hắn bị giam cầm, không cách nào nhúc nhích. Mà ở quanh người hắn, trong hư không, lại chậm rãi dâng lên mấy hư ảnh hoa sen to lớn. Hắn không cần đi mấy đóa, bởi vì hắn có thể cảm ứng được, trong đó bất cứ một đóa nào, đều có thể tính mạng hắn.

Đó là Cửu U Minh hỏa, chính thức Cửu U Minh hỏa, trước sau chừng Bách Độc đồng tử, chừng bốn đóa. Mặc dù chỉ là hư ảnh, nhưng mỗi một đóa đều vô cùng chân thực, hình như là ma hoa sâu trong U Minh, xuyên qua giới nhân và Minh giới hàng rào, hàng lâm ở đây.

Uy áp Minh Hỏa, đối với ma tu áp bách đặc biệt nghiêm trọng, huống chi Cửu U Minh Hỏa còn là khắc tinh một trong Bách Độc Đồng Tử tu luyện độc, đụng phải một tia Minh Hỏa đều sẽ chết thảm. Lúc này chung quanh hắn hiện ra bốn đoá Minh Hỏa, chỉ là uy áp cũng đủ để cho hắn không thể động đậy, một chút động tác cũng không làm được.

Người.

Cung Ngọc gian nan phun ra một chữ, sau đó cũng không cách nào nói chuyện. Cổ lực lượng trấn áp giam cầm kia, không ngờ lại đáng sợ, đặc biệt là trên người hắn. Loại khí tức cực kỳ lạnh lẽo, thiêu đốt hết thấy, rơi xuống trên người cung ngọc, khiến hắn hoàn toàn không thể phản kháng.

Miệng rộng màu huyết hồng dài ra, ngũ quan vặn vẹo. Tất cả đều là sợ hãi, hắn lâm vào tử cảnh. Đôi mắt nhỏ của hắn còn có thể nhìn thấy vật, cũng chính vì vậy, sợ hãi trong lòng hắn càng lớn, còn có phần nộ. Quả thực là vô cùng vô tận sinh ra trong lòng hắn, từng lớp từng lớp dâng lên, như muốn hoàn toàn bao phủ hắn.

Hắn tận mắt nhìn thấy, một đạo bản nguyên độc khí hắn vừa mới phun ra, dễ như trở bàn tay phá vỡ đầu Ngô Khí, ngay cả toàn bộ thân thể hắn, đều bị độc khí phá vỡ, nhưng sau khi phá vỡ, lại không có chút máu nào bắn ra. Cũng không thấy nội tạng đỏ thẫm vỡ nát, cái gì cũng không có, chỉ sau một tiếng bành, thân thể Ngô Khí hóa thành một đoàn hắc khí, biến mất trên lôi đài.

Mà luồng khí độc bản nguyên hắn phun ra, lại là một đường không ngừng, trực tiếp rơi vào chỗ tụ tập của ngọn lửa màu đen kia, để lúc trước hắn phóng xuất ra kịch độc thể, chất độc Thực Không trực tiếp hóa thành ngọn lửa màu đen khói xanh, tựa hồ ngay từ đầu còn không làm gì được độc khí bản nguyên đáng sợ nhất trong cơ thể hắn.

Nhưng rất nhanh, khí độc chẳng qua chỉ là ăn mòn một mảnh hắc hỏa diễm rồi tan rã, nhưng toàn bộ hắc hỏa chung quanh lại bổ sung lên, bổ sung vào lỗ thủng kia, sau đó liền giống như thiên quân vạn mã, vây quét đạo khí độc bản nguyên kia tới, nguyên bản có hắc trụ lợi tiễn to bằng ngón tay, dài chừng

thước, sau khi đụng vào những hỏa điểm hắc trù kia, kịch liệt bị tiêu hao.

Cơ hồ là sau thời gian mấy hơi thở, đạo độc khí bốn nguyên kia hóa thành mũi tên nhọn, hoàn toàn biến mất. Trừ cùng một ít hỏa điểm trán đen đồng quy vu tận, không có tác dụng gì cả. Một màn này rơi vào trong mắt Bách Độc Đồng Ngọc đã bị giam cầm nhưng vẫn có thể nhìn thấy vật, càng làm cho lòng hấn sợ hãi cùng tuyệt vọng không ngừng nảy sinh ra, hoàn toàn áp chế không nổi, vô cùng kịch liệt vọt lên.

Đồng thời còn có chút không cam lòng, đó là loại nồng đậm đến cực điểm, triệt để không cam lòng. Hấn đường đường là đệ tử chân truyền đứng đầu Độc Ma điện, hung danh chấn nhiếp thế hệ trẻ tuổi Thông Thiên sơn mạch, thậm chí ngay cả vị kia của Thiên Ma điện cũng kém hơn hấn. Mà hấn xác thực có thể lực này, hấn một tiếng kịch độc, dù là tu sĩ Phản Hư nhìn thấy cũng phải khách khí.

Mà những tu sĩ không có cảnh giới Phản Hư khác, nhìn thấy hấn, đại bộ phận đều là cực kỳ sợ hãi. Ai cũng không dám làm trái ý chí của hấn, sợ bị hấn ám toán, hạ thủ đoạn kịch độc gì.

Hôm nay nếu hấn đấu lôi đối thủ không phải, mà là người khác, thậm chí đổi lại Âu Dương Ngọc Phong, hấn cũng sẽ không chật vật như vậy. Thậm chí đã sớm giải quyết chiến đấu, bốn nguyên khí độc của hấn, các thủ đoạn khác cũng không có, cho dù có pháp khí phòng ngự cấp bậc đạo khí, bị bản nguyên khí độc khí của hấn phun lên, cũng không trốn được kết cục thân thể chết.

Nhưng tại sao, vì sao đối thủ của hấn chính là Ngô Khí, chính là một người có Cửu U Minh Hỏa. Ý niệm sợ hãi tuyệt vọng trong lòng hỗn tạp cùng một chỗ, hơn nữa loại oán khí này cùng không cam lòng, vậy mà lại làm cho thân thể cung ngọc tránh thoát một chút trói buộc, một mực bị ghen ở yết hầu lời nói phun ra, xuyên thấu qua một mặt gương nước, vang vọng trong tai tất cả mọi người.

Ta còn không cam lòng, tại sao, tại sao ngươi lại có Cửu U Minh Hỏa. Chỉ cần không phải ngươi, đổi lại là ai ta cũng không sợ, những người khác đều không thể giết được ta, ta

vốn là người đứng đầu lời đài lần này, tất cả mọi người đều sẽ bị ta giẫm dưới chân.

Nhưng tại sao, hết lần này tới lần khác chính là người có được Cửu U Minh hỏa. Một đệ tử thượng đẳng cực kỳ hèn mọn ngay cả cảnh giới Hóa Thần cũng không phải, lại muốn giết ta, chuyện này tuyệt đối không thể, tuyệt đối không thể.

Ta rất hận, ta không cam lòng, nếu thân thể bách độc của ta lại tiến thêm một bước, tu vi của ta thăng cấp lên Hóa Thần hậu kỳ, ta không sợ Cửu U Minh hỏa của ngươi, a a. Ta muốn ngươi chết.

Ngoài ta ra, ai cũng không thể giết ta, ha ha ha.

Ai cũng có thể nghe ra lúc này trong lòng cung ngọc oán khí cùng không cam lòng, còn có sự tuyệt vọng cực kỳ nồng đậm, lời nói như điên cuồng phun ra, mặc cho ai nghe xong cũng nhin không được trong lòng rung động, một đám đệ tử Độc Ma điện còn có cùng một loại tu sĩ tu luyện độc, sau khi nhìn thấy thảm trạng Bách Độc đồng tử, đều sinh ra một loại ý nghĩ đồng cảm với bản thân.

Mà người bên Độc Ma điện, trên tới trưởng lão. Hạ xuống đệ tử, đều đối với Ngô Khí sinh ra ý niệm cực kỳ chán ghét. Mặc dù Ngô Khí ngoại trừ bách độc đồng tử sắp chém giết, không có làm ra bất cứ chuyện gì đắc tội với bọn họ. Nhưng chỉ cần Hỏa Diễm Minh giới như Cửu U Minh Hỏa, cũng đủ để cho bọn họ chán ghét Ngô Khí đến cực điểm.

Nghiêm túc nói tiếp, Ngô Khí đầu tiên là vì trước mặt mọi người làm nhục thọ y đồng tử. Đắc tội Thi Ma điện kia, sau đó không lâu lại có vị nữ tử váy đen trước đó chém giết Huyền Ma điện, đắc tội không nhẹ với Huyền Ma điện, hôm nay chẳng những hân muốn chém giết Bách Độc đồng tử, lại lộ ra Cửu U Minh hỏa mình có.

Nói cách khác, Ngô Khí đồng thời đắc tội với Độc Ma điện và Huyền Ma điện. Lúc trước tại Đoạn Hồn sơn mạch, Vạn Thi tông cùng hai đại tông môn khác, năm đó chính là do tam điện này bỏ rơi tạo ra.

Đáng tiếc chính là, lúc Đoạn Hồn tam tông gặp tai ương ngập đầu, không biết là tam đại truyền thừa điện này hoàn toàn không thêm đề ý hay cố ý phóng túng, ngay cả một chút viện thủ cũng không có. dẫn đến các trưởng lão tông chủ tam tông đều trở thành nhân vật biên giới Thiên Ma tông, mà các đệ tử trẻ tuổi lại càng thảm, hoàn toàn biến thành nô bộc.

Trận bắt nô lệ đại hội lúc trước, Ngô Khí vẫn nhớ rõ ràng. Nếu như hắn không có thủ đoạn khác, hiện tại hắn đã sớm là độc nữ của vị điện chủ Huyền Âm điện kia, nô lệ của Chu Ngọc tiểu thư.

Từ lúc trước Ngô Khí thoát khỏi thân phận nô bộc của mình, đã từng tự nói với mình, kiếp này cũng sẽ không bao giờ làm nô bộc của người khác., Bất luận người nào, cũng không được. Đây cũng là vì sao, Ngô Khí dù có liều chết cũng phải ra tay đối với Chu Ngọc tiểu thư kia, càng không tiếc triệt để đắc tội một cường giả Phản Hư vô cùng mạnh mẽ, gieo xuống mầm mống nô bộc cho Chu Ngọc. Mặc dù cũng có nguyên nhân tình huống nguy cấp lúc đó, nhưng cũng có một tia kiêu ngạo duy nhất trong đáy lòng hắn và Ngô Khí có quan hệ với một tia kiêu ngạo duy nhất.

Cung sư huynh đừng vội, sư đệ còn chưa có ý định giết người đây, lại nói tiếp, ta và Độc Ma điện cũng có một phen uyên nguyên.

Thanh âm Ngô Khí đột ngột vang lên, giống như thân hình của hắn, cũng đột ngột vô cùng, xuất hiện trước người cung ngọc. Thân hình thon dài, nhưng khuôn mặt thanh tú lại phủ đầy hoa văn yêu dị, mang theo nụ cười xán lạn xán lạn., Hắn thân nhiên nói với Cung Ngọc, nghe Ngô Khí nói có quan hệ sâu xa với Độc Ma điện, tất cả mọi người đều bất ngờ, nhưng không ai cho rằng Ngô Khí sẽ bỏ qua cho Cung Ngọc vì những lời này. Phải biết rằng trước đó, vị nữ tử váy đen Ngô Khí chém giết Huyền Ma điện kia, cũng nói ra một phen.

Cho nên có không ít người cho rằng đây là cổ thích giết người của Ngô Khí, lúc nói xong câu này, chính là lúc giết người.

Cung Ngọc xong rồi...

Không biết là tu sĩ nào, trước thủy kính, nhìn thấy cảnh tượng bên trong, nhất là khi nhìn thấy bốn đóa Ma tu mơ hồ kia lại để cho tất cả Ma tu cảnh giới Hóa Thần lộ ra hư ảnh Đại Hoa tham lam, trong miệng thì thảo một câu.

Tựa hồ là nghe được ý niệm trong lòng tất cả tu sĩ quan chiến, hoặc là cảm ứng được sát cơ trên người Ngô Khí càng ngày càng nồng đậm, Bách Độc Đồng Tử trong lòng không cam lòng bạo tạc ra, một đôi mắt màu lam lấp lóe con ngươi càng bạo liệt ra, hần phải liều mạng, cuối cùng lấy mạng đổi mạng.

Lực lượng giam cầm Minh Hỏa có thể giam cầm thân thể hần, nhưng lại không cách nào giam cầm lực lượng thần hồn của hần, chỉ là tâm niệm động một chút, trên người hần liền truyền đến chân nguyên ba động kịch liệt không gì sánh được. Hơn nữa vừa hiện ra, liền kịch liệt đến cực điểm, hình như đã sớm phát động, mà lại một mực chuẩn bị mà thôi.

Nguyên Anh tự nổ từ đánh lén thất bại, sau đó bị giam cầm lại, cung ngọc liền động ý niệm tự bạo trong đầu. Nguyên Anh đem tất cả chân nguyên trong cơ thể thu lại, sau đó bắt đầu phản ứng, từng luồng từng luồng chân nguyên ba động đáng sợ không gì sánh được phóng thích ra.

Đây là Nguyên Anh của tu sĩ Hóa Thần trung kỳ đỉnh phong nhất tự bạo, mà là chấn động kia vừa hiển hiện ra, sau một khắc liền hoàn toàn phóng thích, căn bản không có cơ hội ngăn cản.

Chân nguyên dao động đáng sợ kia vừa hiện ra, Ngô Khí lập tức đã nhận ra, nhưng hần không có chút ý định ngăn cản nào. Chỉ khẽ chau mày, bàn tay vung lên, lập tức quanh người cung ngọc, bốn hư ảnh đóa hoa lớn mạnh mẽ biến mất, mà bản thân Ngô vút bỏ, trong nháy mắt biến mất trong hư không, biến mất không thấy.

Ngô Khí có thể dựa vào Cửu U Minh Hỏa, dễ dàng chiến thắng Bách Độc Đồng Cung Ngọc, nhưng lại không cách nào ngăn cản hần tự bạo. Trên thực tế, lấy tu vi cảnh giới Cung Ngọc, nếu thật sự hạ quyết tâm muốn tự bạo Nguyên Anh, đừng nói là Ngô Khí, dưới cảnh giới Phản Hư không có một ai có thể ngăn cản.

Ầm

Chỉ một tiếng vang mà thôi, trên lôi đài rộng lớn kia, một tiếng nổ mạnh chưa bao giờ có trước kia vang vọng. Một cỗ lực lượng to lớn vô cùng trong nháy mắt, hoàn toàn phóng ra. Chân nguyên bạo liệt, vô cùng to lớn, như một cơn sóng lớn, dũng mãnh lao về bốn phương tám hướng.

Sau khi xé nát tất cả mọi thứ gặp phải, không thể lưu lại thứ gì, vốn không gian trên lôi đài này đã bị sự ăn mòn của độc tố Cung Ngọc phóng ra trước đó cực kỳ yếu ớt, sau đó lại bị Minh Hỏa Ngô Khí phóng ra thiêu đốt, không gian trên tòa lôi đài này, có thể nói là thùng trăm ngàn lỗ, yếu ớt đến cực điểm.

Đừng nói là tự nổ một tu sĩ Hóa Thần trung kỳ đỉnh phong, cho dù tùy tiện một kích của tu sĩ Kết Đan, nói không chừng cũng có thể làm cho hư không vỡ vụn.

Mà lúc này, một cỗ chân nguyên lang bạt vô cùng khủng bố kia tàn sát bừa bãi ra, tất cả không gian, đều trong nháy mắt, đã bị phá toái. Đáng sợ hơn chính là, cung ngọc không phải tu sĩ Hóa Thần trung kỳ đỉnh phong bình thường, hắn còn là một tu sĩ tu luyện một trong độc đạo, sau khi hắn tự bạo, thân thể bách độc của hắn cũng nổ tung theo.

Bên trong đủ để độc chết hơn một trăm triệu sinh linh khí độc khí phóng ra, thậm chí trong đó còn có Tiên Thiên Bách Độc Khí đáng sợ nhất kia, lại còn là độc khí bản nguyên của cung ngọc. Những khí độc này, theo sự tự bạo của cung ngọc, cùng nhau phóng ra, tuôn về bốn phương tám hướng, đem cả tòa lôi đài, còn có hư không phía sau lôi đài, đều biến thành khu vực kịch độc.

May mắn là cấm chế trên tòa lôi đài này rất cường đại, vậy mà hoàn toàn chịu được uy lực cung ngọc tự bạo, lại còn đang không ngừng tu bổ không gian vỡ vụn, những kịch độc khí kia cũng bắt đầu bị hút đi. Nhưng bất hạnh là, mỗi một tác hư không đều vỡ vụn, Ngô Khí căn bản không có chỗ ẩn thân.

Bành

Sau khi Cung Ngọc tự bạo một hơi, Ngô Khí đã bị đánh bay ra ngoài, cỗ lực lượng bạo liệt chân nguyên kia vẫn còn tốt, Ngô

Khí hoàn toàn có thể chịu đựng được. Bất quá các loại khí độc mang tới, liền làm cho Ngô Khí chịu đủ đau khổ, hầu như là trong nháy mắt Ngô Khí trúng mấy ngàn loại kịch độc, hơn nữa đều là loại kịch độc có thể độc chết tu sĩ Nguyên Anh trong nháy mắt.

Mặc dù không thể để Ngô Khí mất mạng trong nháy mắt, nhưng cũng khiến toàn thân hắn run rẩy, làn da hiện lộ ra ngoài đều là đủ loại nhan sắc, cực kỳ dọa người.

Hừ hừ đem thống khổ trong cơ thể trào lên áp chế, tâm niệm Ngô Khí lập tức khê động, nhất thời trong đan điền hắn, một tia hắc hỏa diễm tuôn ra, bắt đầu chạy loạn trong cơ thể hắn, đem kịch độc khí tức Ngô Khí nhiễm phải trục xuất ra ngoài. Chỉ mấy hơi thở, Ngô Khí liền khôi phục bình thường.

Cơ hồ là đồng thời, trong đầu Ngô Khí vang lên thanh âm vô cùng quen thuộc kia, còn có một đoàn lớn tinh khí khiến Ngô Khí kích động đến cực điểm hàng lâm.

Trận đấu lôi thứ ba kết thúc, người thắng, Ngô Khí, tiến giai.

Huỳnh đệ thứ hai đến hôm nay trạng thái không tốt, chỉ là hai lần này, ngày mai theo cũ bổ sung thêm một vạn sáu có vé, còn xin đập lên hai tám, động lực cho tiểu lâu một chút động lực xếp hàng cúi đầu nha.

Trên mười hai tòa lôi đài to lớn, lúc này, chỉ còn lại mười hai bóng người. Mười hai người này, hoặc đứng, hoặc nằm, hoặc ngồi, mỗi người đều nhắm chặt hai mắt, giống như hoàn toàn không cảm giác được bên ngoài đang phát sinh cái gì. Trên thân mỗi người đều bao phủ một đoàn tinh khí cực kỳ nồng đậm.

Trận đấu lôi thứ ba, kết thúc, thắng được mười hai người, bao gồm cả Ngô Khí, lúc này đều là cảnh tượng giống nhau, đều có tiền giai.

Thời gian từng chút một trôi qua, từng giây ba hơi thở. Hầu như mỗi một giây trôi qua, khí thể trên thân mỗi người phát ra liên đại biến, hoàn toàn thoát ly cảnh giới ban đầu, đi về phía cảnh giới tiếp theo. Dưới cấm chế trên lôi đài, mười hai người bọn họ hầu như một chút tai họa ngấm cũng không có, chỉ cần hấp thu những tinh khí kia, là có thể tấn thăng lên cấp thấp hơn.

Àm

Một tiếng nổ kinh khủng vô cùng, theo sát trên lôi đài cao nhất. Một nam tu trẻ tuổi mặt mũi tràn đầy hưng phấn đứng dậy, trên người phát ra một cỗ khí thể bạo liệt đáng sợ phóng thẳng lên trời. Đồng thời trong miệng hắn, còn có một tiếng thét dài kinh thiên vang vọng. Người tiền giai đầu tiên xuất hiện.

Ngay khi người tiền giai đầu tiên xuất hiện, hầu như không hề dừng lại. Sau một khắc, ngay trên hai tòa lôi đài bên cạnh, cũng đồng thời có hai người vô cùng hưng phấn đứng dậy, mở hai mắt ra, từ trên người bọn họ cũng bộc phát ra khí thể vô cùng khủng bố, hoàn toàn không thuộc về tu vi của đệ tử chân truyền có lẽ có được.

Ba tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ xuất hiện.

Oanh oanh oanh oanh!

bạo phát nổ, giống như là liên tiếp dẫn theo vậy. Sau khi ba tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ đồng thời xuất hiện, trên lôi đài còn lại, mỗi một tu sĩ đều đem đoàn tinh khí kia hấp thu sạch sẽ, mọi người tu vi đã sớm đến điểm giới hạn, vậy mà đều trong thời gian không đến mấy hơi thở tiến giai.

Thời gian mười mấy hơi thở, sau khi trận Thiên Ma đấu lôi thứ ba kết thúc, trên từng tòa lôi đài kia, trong thời gian ngắn ngủi vô cùng, mười một tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ đã ra đời.

Trên từng tòa cung điện thành trì của các tu sĩ xem lễ kia, mặc dù là thời gian gần một tháng này, hầu như mỗi một ngày đều làm cho bọn họ vô cùng kinh hãi rung động. Nhưng tận mắt nhìn thấy trăm vị tu sĩ Hóa Thần trung kỳ, sau ba trận lôi đấu biến thành mười mấy vị tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ, hơn nữa trong thời gian ngắn ngủi xuất hiện, vẫn làm cho bọn họ lại một lần nữa kinh ngạc.

Tu sĩ ma đạo là chân kinh thủ đoạn của Thiên Ma Tông. Không hổ là khôi thủ ma đạo, nội tình thâm hậu, hoàn toàn không phải tông môn bình thường có thể so sánh. Mà tu sĩ tiên đạo lại là cực kỳ chán ghét thủ đoạn tàn nhẫn của Thiên Ma Tông, nhưng không có ai dám nói ra, nơi này cũng không phải là liên minh tiên đạo, bọn họ chỉ là bị mời đến xem lễ, nếu ở chỗ này đắc tội Thiên Ma Tông, quả thực không khác gì tự sát một chút nào.

Bất kể nói thế nào, khi mười mấy tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ khí thế ngút trời xuất hiện, cũng có nghĩa trận lôi đài thứ ba này đã chân chính kết thúc.

Bất quá rất nhanh, sau một khắc, mọi người nhao nhao phát hiện, trên mười hai tòa lôi đài kia, lại còn có một tòa lôi đài không có động tĩnh, hoặc là nói, không có người nào tiến giai xuất hiện động tĩnh.

Xem đi, là tên đệ tử thượng đẳng, Ngô Khí kia, vậy mà còn chưa tiến giai, lúc trước hẳn bất quá chỉ là nửa bước Hóa Thần cảnh giới, hiện tại hấp thu toàn bộ tinh khí trong cơ thể một tu sĩ Hóa Thần trung kỳ đỉnh phong. Theo lý thuyết hẳn là đã sớm tấn thăng đến Hóa Thần sơ kỳ, thậm chí nếu vận khí tốt, hẳn hẳn là Hóa Thần trung kỳ a.

Phía trước một mặt thủy kính, một tu sĩ tinh mắt đầu tiên phát hiện trên lôi đài gần đó Ngô Khí khác thường, gần như cùng lúc đó, lôi đài nơi Ngô Khí đang đứng lại một lần nữa hấp dẫn tất cả ánh mắt tới.

Thiên Ma Điện, từ đầu đến cuối, tựa hồ ánh mắt của tất cả tuyệt thế cường giả nơi này đều đặt trên lôi đài Ngô Khí kia, mặc dù trên những lôi đài khác liên tiếp sinh ra mười một vị tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ, cũng không thể để bọn họ dời ánh mắt đi.

Còn có một tòa cung điện không biết tên, ở trên không trung, một đám thiên kiều trẻ tuổi thần sắc khác nhau, ngồi ngay ngắn ở trên ghế ngồi Minh Thiết. Bất quá ngoại trừ sáu người đi đầu, nụ cười của bọn họ đều muốn giãn ra sau đầu, còn lại thiên kiều trẻ tuổi rơi vào ánh mắt trên lôi đài kia Ngô Khí tựa hồ cũng không mấy thân thiện, giống như Ngô Khí làm cái gì có lỗi với bọn họ.

Tuy cung ngọc kia là tự bạo mà chết, nhưng lúc đầu lôi này, suy cho cùng vẫn là Ngô Khí bức chết hẳn. Tự nhiên người thắng chính là Ngô Khí, lúc cung ngọc bỏ mình, Ngô Khí cũng nhận được tất cả tinh khí trong cơ thể hẳn, không biết có phải là vì nguyên nhân cung ngọc tự bạo, sau khi bị cấm chế trên lôi đài chuyển hóa rèn luyện, rót vào tinh khí trong cơ thể Ngô Khí, vô cùng tinh thuần, vô cùng.

Cổ tinh khí to lớn này vừa nhập thể, lập tức dẫn tới biến hóa cực lớn trong cơ thể Ngô Khí.

Tu vi tăng vọt, tinh khí nhập thể, trực tiếp rót vào trong kinh mạch hẹp dài của Ngô Khí. Theo bên trong là chân nguyên cực kỳ nồng đậm, hội tụ như đan điền, mà đan điền Ngô Khí, như một cái miệng lớn, người đến không cự tuyệt, mặc kệ nhiều tinh khí nồng đậm, đều thu nạp. Sau một chu thiên, thể nội Ngô Khí lập tức xuất hiện biến hóa kinh người lần đầu tiên.

Ba ba. Nếu như có thể nghe thấy, lúc này trong kinh mạch, nhất định sẽ vang lên, chính là thanh âm như vậy. Chỉ thấy từng luồng từng luồng chân nguyên do tinh khí chuyển hóa thành, sau một trận nổ vang đùng đùng, ngưng tụ lại, trực tiếp từ trạng thái dịch biến thành trạng thái cố định. Đó là một hạt

tinh thể đen sì, u quang lập loè, xuất hiện ở trong cơ thể Ngô Mông, bên trong kinh mạch kia.

Lúc này trên lôi đài chỗ Hóa Thần của Ngô Khí có thể hấp dẫn ánh mắt của một đám cường giả tuyệt thế và thiên kiêu trẻ tuổi, một trong nguyên nhân chính là trong cơ thể Ngô Khí, hầu như tất cả mọi người đều muốn nhìn một chút, lúc Ngô Khí chính thức tấn thăng lên cảnh giới Hóa Thần, trong cơ thể sẽ ngưng kết ra bao nhiêu hạt Hóa Thần Tinh.

Trước đó, trong cơ thể hắn, là một vạn năm ngàn hạt Hóa Thần tinh, đã đứng trên giai cấp này của tu sĩ thiên kiêu. Nếu là trước khi tấn chức, Ngô Khí có thể ngưng kết hơn một vạn bảy ngàn hạt Hóa Thần tinh, vậy có nghĩa là, tư chất linh căn của Ngô Khí, là tuyệt thế thiên kiêu đệ nhất thế hệ trẻ tuổi Ma đạo, Vô Uyên cùng đệ nhất thiên tài Hạ Hầu và đệ nhị thiên tài Ân Tiểu Bảo cùng tầng thứ hai.

Một tu sĩ trẻ tuổi cấp bậc thiên kiêu, có lẽ ở tông môn cỡ lớn sẽ được bồi dưỡng cực kỳ lớn lực lượng, nhưng trong thế lực siêu cấp như Thiên Ma Tông, có thể hưởng thụ được đãi ngộ cơ hồ không sai biệt lắm với trưởng lão, chỉ có thể là tuyệt thế thiên kiêu.

Mặc dù chỉ kém nhau một cấp bậc, nhưng nếu so sánh sự khác biệt trong đó, quả thực là cách biệt một trời một vực. Mặc dù biết được Ngô Khí lúc nửa bước hóa thần, trong cơ thể là tám ngàn chín trăm viên Hóa Thần tinh, mọi người đều suy đoán khi Ngô Khí tấn thăng Hóa Thần, số lượng Hóa Thần Tinh trong cơ thể hắn là một vạn bảy ngàn tám trăm hạt, nhưng dù sao cũng chỉ là suy đoán mà thôi, chính mắt nhìn thấy mới là sự thật.

Cắm chế trên tòa lôi đài kia, có thể ngăn cách đại bộ phận tu sĩ dò xét, nhưng muốn ngăn cản rất nhiều tuyệt thế cường giả trên Thiên Ma điện cùng Thất đại thiên kiêu không biết tên trên một tòa cung điện khác là không có khả năng.

Lúc này tất cả tình huống trong cơ thể Ngô Khí đều dưới sự chăm chú của bọn họ. Khi đại chu thiên thứ nhất trong cơ thể Ngô Khí kết thúc, trong cơ thể hắn vang lên một trận nổ vang đùng đùng. Con ngươi của tất cả mọi người đều co rụt lại,

dưới sự chăm chú của bọn họ, số lượng hóa thần của Ngô Khí biến hóa.

Một vạn năm ngàn bảy trăm hạt.

Đây là số lượng mới nhất, tu vi cảnh giới của Ngô Khí lúc này hoàn toàn thoát ly nửa bước Hóa Thần, đi về phía cảnh giới Hóa Thần chân chính. Ngô Khí nhắm chặt hai mắt, ngồi xếp bằng trên lôi đài, giống như hoàn toàn không biết lúc này trên người hắn rốt cuộc có bao nhiêu ánh mắt.

Lần thứ hai đại chu thiên kết thúc thể nội Ngô Khí, lại biến hóa, vẫn là thanh âm nổ vang quen thuộc kia, trong từng đầu kinh mạch kia, trong từng sợi chân nguyên sền sệt vô cùng, từng hạt tinh thể toàn thân đen sì lóe lên u quang lại một lần nữa ngưng kết ra, để cho dòng nước lũ chân nguyên trong cơ thể Ngô Khí kia, càng thêm chen chúc dinh dính.

Một vạn sáu ngàn hạt là lần thứ hai sau khi kết thúc đại chu thiên, số lượng Hóa Thần tinh trong cơ thể Ngô Khí, mà cảnh giới lúc này của Ngô Khí lại là gần đến cảnh giới Hóa Thần kia, tựa hồ tùy thời đều có thể bước vào cấp độ kia. Ngay lúc này, dòng lũ chân nguyên trong cơ thể Ngô Khí lại lần nữa phun trào, một cỗ lớn tinh khí tràn vào.

Trên Thiên Ma điện, một đám cường giả tuyệt thế, tuy rằng ánh mắt là rơi vào trên người Ngô Khí, nhưng không có một ai lộ ra vẻ mặt khác thường. Mặc dù là mấy vị cường giả bên phía Thiên Ma tông, trên mặt cũng vô cùng bình tĩnh, không có chờ mong không có hưng phấn, giống như sắp sinh ra tuyệt thế thiên kiêu, không giống như đệ tử của Thiên Ma tông.

Mà nơi tụ tập của đám thiên kiêu trẻ tuổi kia, lại là nơi mỗi người đều thần sắc khác nhau. Thực tế có mấy vị đối với Ngô Khí đặc biệt không vừa mắt, ánh mắt tất cả đều là hung ác độc địa, ý niệm trong lòng bọn họ đương nhiên là hy vọng số lượng Hóa Thần tinh trong cơ thể Ngô Khí dừng bước một vạn sáu ngàn hạt, không cách nào bước vào cấp bậc ngay cả bọn họ cũng không đạt tới.

Một đại chu thiên, trong tình huống không cần phải luyện hóa bàng hoàng, cơ hồ là trong nháy mắt đã hoàn thành. Sau một

khắc, trong cơ thể Ngô Khí, rốt cuộc lại truyền đến một trận nổ vang quen thuộc. Tiếng nổ kia ngừng lại ngay lập tức, Hóa Thần tinh trong cơ thể Ngô Khí lần nữa nhiều ra mấy trăm hạt, một vạn sáu ngàn hạt Hóa Thần tinh, chớp mắt liền biến thành một vạn sáu ngàn năm trăm hạt.

Mà vào lúc này, cảnh giới tu vi Ngô Khí một mực không có biến hóa rốt cuộc buông lỏng. Chân Nguyên hồng lưu nhất cổ tác khí, điên cuồng phun trào lên, trong nháy mắt tựa hồ phá tan một gông cùm xiềng xích nào đó, tấn thăng đến một cảnh giới khác.

Àm

Lôi đài ngay rìa, đột nhiên truyền ra một cỗ khí thế cực kỳ to lớn, không kém bất luận một đạo khí thế nào lúc trước, phóng lên tận trời, xuyên thấu qua một mặt thủy kính, xuất hiện trong mắt tất cả tu sĩ đang quan chiến.

Tiến giai cuối cùng là người tiến giai, là Ngô Khí, nhưng hẳn không phải tu vi Hóa Thần hậu kỳ, mà là Hóa Thần sơ kỳ.

Khác với vẻ sợ hãi thán phục xuất hiện trong mắt những tu sĩ xem lễ kia, trên hai tòa cung điện, từng tên cường giả tuyệt thế kia, trong mắt đều xuất hiện không biết là may mắn hay là tiếc hận., Cực kỳ phức tạp. Nhưng trên tòa cung điện không biết tên thiên kiêu tuổi trẻ tụ tập kia, sau khi biết được số lượng Hóa Thần Tinh trong cơ thể Ngô Khí lúc này, lập tức trên mặt không ít thiên kiêu lộ ra biểu tình hả hê, còn mang theo một tia trào phúng vang lên.

Một vạn sáu ngàn năm trăm hạt, ta biết ngay, nơi nào có nhiều tuyệt thế thiên kiêu như vậy. Tiểu tử này chỉ là vận đạo không tệ, vọng tưởng trở thành tuyệt thế thiên kiêu, quả thực là nằm mơ. Một tông ba ngày kiêu, hắc hắc.

Lời này vừa nói ra, thiên kiêu trẻ tuổi kia lập tức hồi hận, phải biết rằng câu nói của hắn rõ ràng vô cùng rõ ràng lộ ra trào phúng đối với Thiên Ma tông, không phải là đối với Ngô Khí một người này, mà là đối với Thiên Ma tông, liên tiếp kéo hai tuyệt thế thiên kiêu Hạ Hầu Vô Uyên và Ân Tiểu Bảo vào.

Một câu nói chưa kịp suy nghĩ xuất ra, lập tức đồng thời đắc tội với hai người Hạ Hầu Vô Uyên và Ân Tiểu Bảo, điều này làm cho thiên kiêu trẻ tuổi kia hận không thể cho mình một cái miệng rộng. Quả nhiên bị đố hỏa làm cho choáng váng đầu óc, chính hắn cũng chỉ là cấp bậc thiên kiêu, lúc này nhìn thấy một tiểu tử không có danh tiếng gì, bỗng nhiên muốn trở thành một tuyệt thế thiên kiêu,, Lập tức đố kị. Lại nghe thấy Ngô Khí không thể trở thành tuyệt thế thiên kiêu, lập tức lộ ra biểu tình hả hê, không nói, còn nhất thời đắc ý quên mình, lối ra không cẩn thận, đồng thời đắc tội hai vị tuyệt thế thiên kiêu Thiên Ma Tông, Hạ Hầu Vô Uyên và Ân Tiểu Bảo.

Bất quá hắn cũng là may mắn, bởi vì lúc này bất luận là Hạ Hầu Vô Uyên hay là Ân Tiểu Bảo đều không chú ý tới hắn. Ánh mắt của bọn họ đều dừng lại trên người Ngô Khí, trong ánh mắt không có chút nào khác thường, ngược lại đều lộ ra một nụ cười quái dị.

Àm

Lại biến hóa, là Ngô Khí, khí thể của hắn không ngừng tăng lên, hướng về phía Hóa Thần cảnh giới kia mà đi. Nhưng ngay lúc hắn sắp bước vào Hóa Thần sơ kỳ, trong cơ thể hắn đột nhiên truyền đến một cỗ hấp lực không gì sánh được. Lực hút này vừa hiện, trong nháy mắt đã hấp thu toàn bộ khí thể to lớn bao phủ toàn thân hắn.

Sở khí Bàn Nhiên nhập thể trước nay chưa từng có, không cần luyện hóa, thoáng cái đã là một chu thiên. Tất cả tinh khí, đều bị dòng nước lũ Chân Nguyên trong cơ thể Ngô Khí đồng hóa, biến thành một phần trong đó, khiến dòng nước lũ Chân Nguyên Ngô Khí tăng vọt đến mức vô cùng mãnh liệt.

Trong nháy mắt này, trong cơ thể Ngô Khí, hầu như mỗi một đầu kinh mạch đều truyền đến cảm giác căng phồng, tựa hồ mỗi một đầu kinh mạch đều sẽ phát nổ giống như.

Trong chốc lát, lại là tiếng nổ vô cùng quen thuộc kia, chân nguyên ngưng kết tinh thuần, từng hạt tinh thể đen kịt bao vây lấy u quang xuất hiện, liên tiếp không dứt, so với hai lần trước còn muốn kịch liệt hơn.

Trong ánh mắt của tất cả mọi người, số lượng Hóa Thần Tinh trong cơ thể Ngô Khí lại một lần nữa biến hóa, lần biến hóa này, trực tiếp khiến cho tất cả mọi người trong mắt hiện ra vẻ khiếp sợ, bao gồm cả một đám cường giả tuyệt thế trên Thiên Ma điện.

Một vạn sáu ngàn năm trăm hạt bảy ngàn hạt. Một vạn bảy ngàn tám trăm hạt tám ngàn hạt.

Dừng lại, tu vi cảnh giới giống như Ngô Khí lúc này, số lượng Hóa Thần tinh trong cơ thể hắn, cũng đồng thời dừng biến hóa.

Trên tòa lôi đài kia, hiện tại có một người đang ngồi, đệ tử đẳng cấp trên Huyền Âm điện, tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ, Ngô Khí. Người mới vào cảnh giới Hóa Thần, trong cơ thể hóa thần tinh số lượng, một vạn tám ngàn hạt.

Thiên kiều tuyệt thế, thiên kiều tuyệt thế chân chính, Hạ Hầu Vô Uyên Tiểu Bảo Ngô Khí, Thiên Ma tông, một tông ba ngày kiều.

Thứ nhất đến thứ mười hai, trước đó còn có canh bốn yêu cầu đập vé chưa xong.

Mẹ kiếp,

Không giống với chỗ thành trì cung điện của tu sĩ xem lễ, trên hai tòa cung điện, lúc này, bởi vì cảnh tượng trên một tòa lầu đài cuối cùng, đồng loạt lâm vào yên tĩnh.

Một vạn tám ngàn viên Hóa Thần tinh.

Trên cung điện không biết tên, một thiên kiều trẻ tuổi tựa hồ muốn tin tưởng một lần, trong miệng lầm bầm một câu. Nhưng lập tức tỉnh ngộ, con số vừa rồi, là từ Lữ Trường Sinh cũng là đệ nhất nhân tiên đạo tuổi trẻ thiên kiều tuyệt thế nhả ra trong miệng, tuyệt đối không thể phạm sai lầm.

Nhưng con số này lọt vào tai mọi người, ngoại trừ sáu người và Ân Tiểu Bảo ở hàng đầu tiên ra, ý nghĩ trong đầu mọi người đều là chuyện không có khả năng. Vốn tưởng rằng Ngô Khí bước ra bước mấu chốt kia, số lượng Hóa Thần tinh trong cơ thể là một vạn sáu ngàn năm trăm hạt, mặc dù đã vượt xa tu sĩ bình thường, hoàn toàn là tu sĩ cấp bậc Thiên Kiều.

Nhưng không ai nghĩ tới, vào thời khắc sống còn, số lượng Hóa Thần Tinh trong cơ thể Ngô Khí vậy mà lại một lần nữa biến hóa, hơn nữa nhất cử từ một vạn sáu ngàn năm trăm hạt biến thành một vạn tám ngàn hạt, con số này đối với bất kỳ thiên kiều trẻ tuổi nào đang ngồi đây đều là cực kỳ chấn động.

Bởi vì ý nghĩa này, tu sĩ bị bọn họ xem thường kia lại thật sự là một tuyệt thế thiên kiều. Hơn nữa còn là một tuyệt thế thiên kiều cùng cấp bậc với Hạ Hầu Vô Uyên Tiểu Bảo, một vạn tám ngàn hạt giống., Đây đã là đỉnh điểm của tuyệt thế thiên kiều. Cho dù là sáu vị đứng đầu thế hệ trẻ tuổi sáu đại thế lực kia, sáu người bọn họ, cũng không phải lúc trước mỗi người tấn thăng lên cảnh giới Hóa Thần, trong cơ thể đều có một vạn tám ngàn hạt Hóa Thần tinh.

Nhưng hiện tại, Ngô Khí này không biết thanh danh ra từ nơi nào, vậy mà cũng có tới một vạn tám ngàn hạt Hóa Thần tinh.

Một tông ba ngày kiều, mặc dù lúc trước mọi người đều chúc mừng Hạ Hầu Vô Uyên như vậy, nhưng lúc đó còn chưa trở

thành sự thật, cũng chỉ là suy đoán mà thôi. Nhưng hiện tại, sự thật bày ngay trước mắt, cho dù là ai cũng không thể bỏ qua, Thiên Ma tông, thật sự tại thời đại này, lập tức xuất hiện ba đệ tử tuyệt thể thiên kiêu.

Không chỉ có những thiên kiêu trẻ tuổi này bị chấn động, trên Thiên Ma điện, rất nhiều cường giả tuyệt thể, lúc này trên mặt đều cực kỳ phức tạp. Bất quá nơi này dù sao cũng là Thiên Ma tông. Tuy trong lòng mỗi người đều có không ít ý niệm, hơn nữa đại đa số đều không phải là ý niệm tốt gì, nhưng trên mặt mọi người vẫn vội vàng liên tục chúc mừng tông chủ Thiên Ma tông.

Hướng tông chủ, người này hiện tại đã chính thức bước vào Hóa Thân cảnh, một vạn tám ngàn hạt Hóa Thân tinh, quả thật là một vị tuyệt thể thiên kiêu chân chính. Cộng thêm hai người Hạ Hầu Vô Uyên và Ân Tiểu Bảo, quý tông có được ba đệ tử tuyệt thể thiên kiêu, thật sự là ao ước chết chúng ta.

Người lên tiếng đầu tiên. Không phải ai khác, chính là lão giả tiên phong đạo cốt, người đứng đầu liên minh tiên đạo, cung chủ Thái Vô Cung. Hắn vừa mở miệng, những người còn lại đều chúc mừng.

Một tông ba ngày kiêu, đây chính là đại hưng tượng. Có phúc với tông chủ.

Hướng huynh, lúc đầu ta còn ở Phù Tuyệt sơn còn muốn khiêu chiến với địa vị ma đạo khôi thủ của Thiên Ma Tông ngươi một chút trong ngàn năm tới. Hiện tại xem ra, không có hy vọng gì rồi.

Người này không tệ, chúc mừng quý tông lại tặng thêm một tuyệt thể thiên kiêu.

Lão Hướng, người nhìn Thiên Ma Tông có nhiều đệ tử thiên tài như vậy, ta thấy người này rất thích hợp với Lục Uyên Cung ta, nếu có thể, không bằng chia cho ta Lục Uyên Cung đi, có điều kiện gì cứ việc nói ra.

【

Lúc này tông chủ Thiên Ma tông giống như lão nông thôn, nghe bên tai nói lời chúc mừng, còn kèm theo một ít đào góc

tường, làm cho hắn khó có được lộ ra nụ cười xán lạn, ánh mắt còn dừng lại trên người Ngô Khí, nhìn thần vắn trên mặt hắn, hiển nhiên cũng cực kỳ thỏa mãn với Ngô Khí.

Một thể lực siêu cấp như Thiên Ma Tông cũng sẽ lựa chọn bồi dưỡng lớn như vậy, sẽ không có chút sơ sót nào. Mà hiện tượng ba ngày này của một tông môn, tuyệt đối là biểu tượng hưng thịnh của tông môn. Chuyện tốt như vậy xuất hiện, đương nhiên là làm cho tông chủ Thiên Ma Tông cực kỳ cao hứng.

Bất quá ở phía sau hắn, nơi chín vị điện chủ truyền thừa tụ tập, lại có một vị điện chủ khuôn mặt nghiêm túc có chút khác thường. Không phải điện chủ Thi Ma điện, cũng không phải Huyền Ma điện cùng Độc Ma điện., Mà là điện chủ đại nhân của Ngô vứt bỏ tên nghĩa, Chu Ương điện chủ Huyền Âm điện. Hắn tựa hồ lúc này nhận được tin tức gì đó, trên mặt vốn tồn tại sự nghi hoặc càng thêm nặng, ánh mắt nhìn về phía Ngô Khí cũng không còn là loại ánh mắt mừng rỡ như nhìn đệ tử thiên tài nhà mình, mà là thay vào đó là vẻ hoài nghi thật sâu.

Đúng vào lúc này, trên không toàn bộ Thiên Ma Tông, đều vang lên một thanh âm, một thanh âm vô cùng quen thuộc đối với đệ tử Thiên Ma Tông tham gia thi đấu, còn có những tu sĩ quan chiến. Thanh âm già nua lạnh như băng, vang lên trong tai tất cả mọi người.

Khánh điển ngàn năm của Thiên Ma Tông kết thúc.

Không có bất kỳ lời gì khác, chỉ là hai câu khô cằn, cứ như vậy vang lên ở giữa không trung, rơi vào trong tai tất cả mọi người. Trong nháy mắt thanh âm này rơi xuống, sâu trong Thiên Ma tông, cũng bắt đầu xảy ra biến hóa to lớn.

Trong tiếng vang âm âm. Đầu tiên là mười hai tòa lôi đài to lớn kia, trong từng cảnh tượng mặt nước chiếu rọi kia, mười hai tòa lôi đài to lớn, trong nháy mắt bắt đầu dung hợp cùng một chỗ. Tốc độ vô cùng nhanh, cơ hồ trong một cái chớp mắt, mười hai tòa lôi đài kia liền không thấy, thay vào đó xuất hiện ở không trung, là một tòa quảng trường to lớn vô cùng, một quảng trường không biết được tạo thành từ vật gì.

Quảng trường khổng lồ này bắt đầu hạ xuống, rơi xuống mặt đất, đi vào sâu trong Thiên Ma sơn mạch, Thiên Ma tông. Đây là cảnh tượng cuối cùng, bởi vì sau khi quảng trường này xuất hiện, trên không trung từng tòa cung điện trên không trung, một mặt thủy kính kia cho rất nhiều tu sĩ đến đây xem lễ, cũng bắt đầu biến mất một mặt.

Nhìn thấy những thứ này, tất cả tu sĩ đều biết, phải kết thúc, khánh điển Thiên Ma tông kéo dài gần một tháng gần đây, lập tức muốn kết thúc. Đối với những tu sĩ đến xem lễ mà nói, chuyến này có thể nói thu hoạch cực lớn, không nói đến cảnh tượng có thể cả đời cũng không cách nào nhìn thấy nữa, chính là chỗ tốt của Ma Hoa U Tuyên trước đó còn có Chư Thiên Vạn Pháp Đồ, cũng đủ để cho bọn họ may mắn đến đây một chuyến.

Mặc dù ý vẫn chưa thỏa mãn, nhưng nơi này là Thiên Ma tông, bọn họ mặc dù ở địa bàn của mình là tồn tại bá chủ cấp bậc, nhưng ở nơi này, không có ai dám đưa ra ý kiến phản đối, ngay cả hơi đắc tội cũng không có ai dám nói.

Vù vù

Cung điện thứ nhất ở bên ngoài đột nhiên chuyển động, hào quang bao quanh, đi về phía bên ngoài Thiên Ma sơn mạch. Nhìn vị trí nó đi, hiển nhiên là muốn trở lại vị trí cung điện ban đầu.

Tòa cung điện thứ nhất chuyển động, các cung điện và thành trì khác nhao nhao đi theo, bắt đầu di chuyển nhanh chóng, rời khỏi chỗ sâu trong Thiên Ma tông, đi về phía chỗ ban đầu. Mỗi một tòa cung điện và thành trì thể tích đều cực kỳ khổng lồ, trong lúc di chuyển, tùy ý có thể nhìn thấy phong hỏa phun trào, nhất là hơn một trăm tòa cung điện, đồng thời chuyển động, cảnh tượng kia, thật là đồ sộ.

Trên từng tòa cung điện thành trì kia, cơ hồ tất cả tu sĩ đều đàm luận chuyện khánh điển ngàn năm của Thiên Ma Tông lần này, mặc dù vừa mới kết thúc, nhưng đồ vật nhìn thấy cùng cảnh tượng thực sự quá chấn động, ai cũng không nhìn được, nói với người bên ngoài nhiệt liệt không gì sánh được.

Theo hơn một trăm tòa cung điện thành trì rời đi, sâu trong Thiên Ma Tông vốn còn náo nhiệt vô cùng, lập tức bắt đầu yên tĩnh lại, nhưng loại khí thế to lớn này, lại là tồn tại vĩnh viễn, bất luận người nào nhìn cũng không thể bỏ qua, một lần lễ mừng, chỉ là đem một quái vật siêu cấp Thiên Ma Tông vượt qua thượng cổ kiếp số này vạch ra một góc băng sơn chân thật diện mục mà thôi.

Một ngày sau, trong dãy núi Thiên Ma, trong sự chờ đợi của tất cả tu sĩ, một thanh âm bỗng nhiên vang lên.

Khánh điển ngàn năm của Thiên Ma Tông kết thúc, cảm tạ chư vị đạo hữu đến đây xem lễ, trời đất rộng, chư vị đạo hữu có thể trở về bất cứ lúc nào, hướng ta tiễn chư vị.

Lời Thiên Ma tông chủ nói vang vọng toàn bộ Thiên Ma sơn mạch, tu sĩ trong từng tòa cung điện thành kia, mỗi một người đều nghe được rõ ràng, nhao nhao cáo biệt các chấp sự trưởng lão trên thành trì cung điện, sau đó liền thấy trên không trung, bên trong hơn một trăm tòa cung điện thành trì, từng đạo quang mang khác nhau đi ra, mỗi người đều hướng về những phương hướng bất đồng.

Khánh điển đã kết thúc, tự nhiên những tu sĩ đến đây xem lễ đều phải rời đi, từng đạo độn quang hiển hiện ra, tự mình thi triển thủ đoạn rời khỏi Thiên Ma Tông. Theo những tu sĩ này rời đi, Thiên Ma sơn mạch náo nhiệt hồi lâu, lại một lần nữa lâm vào trong yên tĩnh.

Lúc này, nơi sâu trong Thiên Ma sơn mạch, chỗ chân chính của Thiên Ma tông. Có một tòa cung điện cực kỳ rộng lớn, Thiên Ma điện ở bên trong cung điện này, lúc này đang đứng mười ba người, mười ba người này, mỗi một người đều vô cùng cung kính đứng ở trong điện, hơi cúi đầu, cẩn thận hít thở.

Nếu để cho những tu sĩ xem lễ lúc trước nhìn thấy mười ba người này, nhất định sẽ kinh ngạc vô cùng. Bởi vì mười ba người này chính là người thắng trận Thiên Ma đấu lôi trước đó, từ trong một trăm vị đệ tử chân truyền thiên tài chọn lựa ra mười ba vị cường giả. Trong đó mười hai người đều đã trải qua ba lần tranh đấu sinh tử chém giết., Cuối cùng mới còn

sống, cũng đã thành công tiến giai, khác chính là, mười một người trong đó trở thành tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ, đã là thân phận đệ tử hạch tâm như ván đã đóng thuyền.

Còn có một người, chỉ là tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ, hiện tại lệnh bài thân phận của hắn còn chưa thay đổi, vẫn chỉ là một đệ tử thượng đẳng mà thôi.

Mười ba người này sau khi xuống quảng trường kia cũng là lôi đài, không biết vì sao lại xuất hiện ở đây. Trong tòa Thiên Ma điện này, toàn bộ Thiên Ma tông, có tư cách bước vào tòa cung điện này, chỉ có một số ít người kia mà thôi. Trong đám người này, người có thân phận thấp nhất, chính là đệ tử hạch tâm. Hơn nữa cho dù là đệ tử hạch tâm, cũng không thể tùy ý bước vào trong cung điện này.

Mười ba người bọn họ đều hiểu rõ điểm này, cho nên từ sau khi xuống quảng trường quái dị kia, bị người dẫn tới nơi đây, mỗi người đều thành thành thật thật đứng ở nơi đó, cung kính không có một chút dị động, ngay cả một lời cũng không nói ra, hoàn toàn không có trên lôi đài lúc trước, cùng người ta liều mạng chém giết kiêu ngạo khoa trương.

Cho dù là đệ nhất đệ tử chân truyền của Thiên Ma điện, kể cả Âu Dương Ngọc Phong bởi vì nuốt vào tinh huyết Chân Long mà lâm vào trạng thái điên cuồng hóa long, lúc này cũng đang ngoan ngoãn đứng ở nơi nào, cúi đầu, một câu cũng không nói.

Thứ hai là đến xin vé lặn a, đề cử vé quá ít, các huynh đệ, đập mấy tấm đi còn chưa xong.

Mẹ kiếp,

Ngô Khí giống mười hai người khác, đứng trong cung điện vô cùng trống rỗng, mặc kệ là trên mặt hay là trên thân thể đều một bộ dáng cung kính. Mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, hoàn toàn không có phân thân, một tia khí tức trên người đều không hiển lộ ra, thời gian chờ đợi hồi lâu, cũng không lộ ra một chút nào không kiên nhẫn.

Mặc dù như vậy, một bức tranh chờ đợi không ai có thể tìm ra tật xấu, nhưng trong lòng hắn, lại cuộn cuộn rất nhiều ý niệm, kêu khổ không ngừng.

Sơ suất quá, không ngờ lại gây ra náo động lớn như vậy, lại bị tông chủ Thiên Ma Tông triệu hoán.

Những bí mật trong cơ thể ngược lại còn tốt, ngoại trừ truyền thừa Thi Ma đạo, những thứ khác đều không tính là gì, mặc dù đối với tu sĩ Hóa Thần mà nói rất là hiếm có, nhưng đối với Phản Hư cường giả, hẳn là sẽ không khiến cho bọn họ ham muốn.

Thân phận mới là vấn đề lớn, nếu bị nhìn thấu, chỉ sợ là...

Một đám ý niệm xuất hiện trong đầu, mỗi một cái đều làm cho Ngô Khí rất bất an, nhưng trên người hắn lại không biểu hiện ra một chút nào, vẫn cung kính An An lẳng lặng đứng ở nơi đó, chờ đợi cái gì, giống mười hai người khác như đúc.

Thế nhưng càng nghĩ Ngô Khí càng bất an, thậm chí có rất nhiều lần hắn đều muốn trực tiếp xoay người bỏ chạy, nhưng nghĩ tới nơi này là nơi nào, nếu hắn ở chỗ này bỏ chạy, cho dù có thể khiến mười hai người trước mặt bất ngờ không kịp đề phòng không thể ngăn cản hắn, nhưng chỉ ra khỏi Thiên Ma điện này, chạy ra khỏi Thiên Ma sơn mạch còn rất xa.

Mà Ngô Khí có thể tưởng tượng là, chỉ cần hắn khẽ động, đột nhiên xoay người chạy ra khỏi Thiên Ma điện, lập tức dẫn tới rất nhiều cường giả của Thiên Ma tông. Đừng nói là những người khác. Một trưởng lão cảnh giới Phản Hư chỉ sợ cũng có

thể làm cho Ngô Khí trực tiếp thúc thủ chịu trời, ngay cả một chút khả năng chạy thoát cũng không có.

Ngô Khí không ngừng tính toán, tính toán bộ lá bài tẩy của hắn, thậm chí ngay cả bộ Tiên Thiên Kim Cực Đế Thi mà hắn giấu vô cùng quý giá kia, Ngô Khí cũng coi như đi vào, tính toán ra kết quả là: Đối mặt tu sĩ Phản Hư sơ kỳ, Hắn có tám phần cơ hội chạy thoát, nhưng nếu đối mặt với tu sĩ Phản Hư trung kỳ, cơ hội sẽ giảm xuống năm thành; Phản Hư hậu kỳ, chỉ có một tăng cơ hội, nhưng nếu như trưởng lão Phản Hư đỉnh phong ra tay chặn lại. Cho dù Ngô Khí có át chủ bài cùng xuất ra, cũng không có chút xíu cơ hội đào tẩu nào.

Những kết quả suy đoán trong lòng vừa xuất hiện, Ngô Khí lập tức bỏ ngay ý nghĩ xoay người bỏ chạy. Không nói là trưởng lão Phản Hư hậu kỳ, chính là Phản Hư đỉnh phong. Ngô Khí có thể khẳng định, toàn bộ Thiên Ma tông, muốn tìm ra mấy vị trưởng lão Phản Hư đỉnh phong có thể nói một chút khó khăn cũng không có, dù là cường giả hợp đạo cũng không phải là không có.

Nếu là bình thường, hắn có thể mượn thân phận đệ tử Thiên Ma Tông của mình, vụng trộm rời khỏi Thiên Ma Sơn Mạch. Nhưng nếu hắn không chào hỏi một tiếng, lúc này bỏ chạy, người khác nếu đoán không ra Ngô Khí không thích hợp, vậy thì thật sự là có quý.

Bỏ đi ý niệm chạy trốn, nhưng thân thể Ngô Khí lại không buông lỏng chút nào, ý niệm trong lòng cũng không ngừng quay cuồng, đau khổ suy nghĩ kế sách thoát thân.

Cũng trách hắn không may, uống một ngụm, lúc ở đại lục thí luyện, Ngô Khí giết chóc không hề kiêng nể, đầu tiên là chém giết đồng tử áo liệm, sau lại vượt qua đại lục, đuổi giết Triệu Dương kia, quả thực là không kiêng nể gì cả. Cho dù tồn tại của Thiên Ma tông đã lâu, nhưng nhiều năm như vậy, cũng tìm không ra một tên đệ tử như Ngô vút bỏ.

Lấy thân phận đệ tử thượng đẳng, tu vi nửa bước Hóa Thần, đuổi giết hai đệ tử chân truyền, tu sĩ Hóa Thần trung kỳ. Lá gan như vậy, đừng nói là Thiên Ma Tông, chính là toàn bộ Thông Thiên Sơn Mạch cũng tìm không ra mấy người.

Kiều ngạo như vậy tất có ác quả. Ngô Khí vào đại lục thí luyện cũng không tận lực đi tìm kiếm yêu thú ma vật trong đó chém giết, lấy tích lũy điểm tích lũy. Nhưng tu sĩ hẳn chém giết không ít, cuối cùng còn chia một chén canh từ chỗ Âu Dương Ngọc Phong. Vốn lấy điểm tích lũy của mình thì không có khả năng liệt vào một trăm đệ tử chân truyền, nhưng những chiến lợi phẩm kia của hắn lại vừa vặn để cho hắn trở thành đệ tử chân truyền thí luyện hạng nhất trăm.

Cũng là vị trí thứ một trăm này, khiến Ngô Khí không thể không tham gia Thiên Ma đấu lôi, vừa lên lôi đài, đối thủ không giết mình căn bản không cách nào xuống được. Không thể bởi Ngô Khí đành phải liên tục giết chết ba người, mặc dù cuối cùng thành công tiến giai đến cảnh giới Hóa Thần sơ kỳ, nhưng cũng trở thành một trong mười ba người được chú ý nhất.

Hơn nữa bản thân Ngô phi cũng rất rõ ràng, hắn bắt quá chỉ là nửa bước Hóa Thần cảnh giới, lại có thể đạt được thành tích như vậy, chỉ cần người Thiên Ma tông không phải là người ngu, đều sẽ chú ý tới hắn. Cho nên kế hoạch kín đáo, mặc kệ nghĩ như thế nào, đều là nhất định thất bại. Nếu để Ngô Khí biết, hắn bị chú ý trong lúc đấu lôi kia, vượt xa tưởng tượng của hắn, không biết hắn lại có ý kiến gì.

Hắn bây giờ còn đang ở trong cung điện, là có chủ ý bề quan với Chu Ngọc kia, toàn bộ Thiên Ma Tông, người chân chính biết thân phận Ngô Khí của hắn, mặc dù không ít, nhưng phần lớn đều là người của Vạn Thi Tông, đều đã biến thành nô bộc. Nặc Đại Nhất Thiên Ma Tông, to lớn vô cùng, chỉ riêng đệ tử đã mấy chục vạn người, huống chi nhân số càng nhiều nô bộc.

Độ cao hiện tại của Ngô Khí, đương nhiên sẽ không để người Thiên Ma tông vì hắn mà đi tìm những nô bộc kia hỏi thăm. Ngoại trừ những người này, cũng chỉ còn lại có Chu Ngọc cùng thị nữ váy đỏ của nàng và hai người Hồng La. Bất quá bị Ngô Khí bức bách, vì thoát khỏi hạt giống nô bộc của Ngô Khí, Chu Ngọc và thị nữ của nàng, lúc này đều đang bề quan, tự nhiên cũng không có cách nào vạch trần với hắn.

Hiện tại Ngô Khí đang suy nghĩ, vạn nhất thân phận bị nhìn thấu, Ngô Khí chỉ cần có thể vượt qua là được. Dù sao tổ sư của Vạn Thi Tông, cũng đã từng là người của Thiên Ma Tông, hậu duệ đệ tử của hắn, có thể ra mặt ở Tổ Tông, cũng nói được, chỉ là phiền toái một chút mà thôi.

Đúng lúc Ngô Khí đang suy nghĩ lung tung, đủ loại ý niệm trong đầu nhao nhao toát ra, trong cung điện trống rỗng rớt cuộc có động tĩnh. Mặc dù không có chút âm thanh nào, nhưng trong khoảnh khắc đó, mười ba người đứng ở trong điện, bao gồm cả Ngô Khí ở bên trong, trong nháy mắt đều cảm thấy trong cung điện có thêm không ít người, đang ở trên đỉnh đầu bọn họ.

Ngay lúc này, một giọng nói âm áp vang lên bên tai mười ba người.

Truyền thừa Cửu Điện, lần này từ trong đấu lôi thắng được mười ba người, ba người Thiên Ma Điện, Địa Ma Điện hai người một người, một người Thi Ma Điện. Hai người Huyền Âm Điện.

Mười ba người các ngươi, không cần câu thúc, ngẩng đầu nhìn nhau đi, ngẩng đầu lên.

Trong thanh âm âm áp này, mười ba người bao gồm cả Ngô Khí đều cảm giác mình không chống cự chút nào, bất giác ngẩng đầu lên, thân hình cũng đứng thẳng, sau một khắc liền nhìn thấy không trung cách mình không xa., Hơn mười cái ghế minh thiết to lớn thình lình trôi nổi, mà trên mỗi một cái ghế ngồi, đều ngồi ngay ngắn một người khí tức như vực sâu như biển. Nam nữ già trẻ đều có, khí tức mỗi một người đối với bọn Ngô Khí mà nói, đều như là vực sâu vô tận đại dương, hoàn toàn không nhìn thấy đáy.

Cho dù là mười ba người bọn họ, hết thấy đều đã tấn thăng qua cấp bậc, ngoại trừ Ngô bỏ ra, mỗi người đều là tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ. Đặt ở bên ngoài, cho dù là một ít địa giới lớn hơn một chút, tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ, cũng tuyệt đối là tồn tại cấp bậc bá chủ một phương.

Nếu các ngươi là người thắng trận Thiên Ma đấu lôi lần này, theo lý thuyết, hẳn là tu vi Hóa Thần hậu kỳ, cũng tương ứng đạt được thân phận một đệ tử hạch tâm. Thiên Ma tông ta, mỗi một lần khánh điển ngàn năm, mỗi lần đấu lôi kết thúc, đều sẽ sinh ra mười ba vị đệ tử hạch tâm.

Bản tọa cho rằng lần này cũng sẽ như vậy, không nghĩ tới, nơi đây đấu lôi, lại nhiều hơn một dị số.

Người trung niên như lão nông thôn nở nụ cười hiền lành, ngồi trên ghế minh thiết chỗ trung tâm. Khi hắn vừa nói xong, ánh mắt của tất cả mọi người đều lập tức rơi xuống người Ngô Khí.

Còn Ngô Khí lập tức ngăn người, sau đó lập tức phát hiện, hận không thể lập tức bỏ chạy. Nhưng hắn không thể, bởi vì trong khoảnh khắc đó, hắn cảm thấy trên người có hơn mười ánh mắt khiến hắn hoàn toàn không cách nào phản kháng, chủ nhân mỗi một ánh mắt đều có thể tùy ý đánh giết hắn, ngay cả một chút khó khăn cũng không có, thậm chí ngay cả cơ hội giấy dựa cũng không có.

Phản Hư hậu kỳ phản hư đỉnh phong

Cấp bậc chênh lệch giữa chủ nhân những ánh mắt kia của Ngô Khí thật sự quá lớn, lớn đến mức Ngô Khí xác thực cảm ứng được tu vi của bọn họ đều vô cùng khó khăn, chỉ là hắn có thể khẳng định chính là, mỗi một người trên mỗi một người ngồi trên ghế minh thiết kia, tu vi đều ít nhất là siêu cấp cường giả Phản Hư hậu kỳ trở lên.

Cách biệt chừng mấy cảnh giới lớn, mười mấy người kia, bất kỳ một người nào, đều có thể tùy ý một ngón tay liền có thể nghiền nát Ngô Khí.

Bất quá làm cho Ngô Khí tạm thời đè xuống dị động trong lòng, ngoại trừ bởi vì thực lực của hơn mười ánh mắt chủ nhân kia đáng sợ vô cùng, còn có Ngô Khí có thể cảm ứng được, chủ nhân của hơn mười ánh mắt kia, tựa hồ đối với hắn đều rất hiền lành, không chỉ không có chút quan tâm xem xét nào, còn lộ ra ý thương thức.

Ngay cả vị trung niên tu sĩ như lão nông vùng nhất kia, xem ra Ngô Khí là một trong những người đáng sợ nhất, ánh mắt nhìn về phía hắn cực kỳ hiền hòa.

Bất quá cũng bởi vì ánh mắt những người này nhìn qua, khiến cho mười hai người đứng chung quanh Ngô Khí đều nhao nhao đưa mắt nhìn qua, đều rơi xuống trên người Ngô Khí. Mười một người còn lại nhìn thấy Ngô Khí là cực kỳ kinh ngạc, nhất là sau khi phát giác được tu vi Hóa Thần sơ kỳ trên người Ngô Khí, cả đám đều mở to mắt nhìn, trong mắt đều là vẻ khiếp sợ, phảng phất nhìn thấy chuyện gì cực kỳ không thể tưởng tượng.

Ngoại trừ một người, Âu Dương Ngọc Phong, trong nháy mắt hắn nhìn thấy Ngô Khí, mặc dù cũng sửng sốt một chút, bất quá trong mắt lại không có một chút kinh ngạc nào, tựa hồ Ngô Khí một tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ đứng ở chỗ này, là chuyện bình thường nhất, căn bản không đáng ngạc nhiên.

Thoáng cái bị nhiều ánh mắt như vậy nhìn thẳng, khiến cho trong lòng Ngô Khí vốn đã đại loạn lần đầu tiên có một loại cảm giác như ngồi trên đồng than, nếu không phải kiêng kị mười mấy người đáng sợ đến cực điểm trong cung điện này, còn có tu sĩ trung niên ở vị trí trung niên ở vị trí trung niên như lão nông thôn kia.

Tuy Ngô Khí hoàn toàn không cảm ứng được tu vi của người trung niên kia, nhưng hắn mơ hồ có cảm giác mơ hồ, mười mấy người khác cộng lại, có lẽ đều không phải là đối thủ của người trung niên này.

Thứ ba đến mức cầu đập vé là chưa xong. Nếu ngài thích bộ tác phẩm này, hoan nghênh ngài đến điểm khởi đầu. Tiến cử vé số, ngài ủng hộ, chính là động lực lớn nhất của ta.

Nếu bản tọa nhớ không lầm, người nên là đệ tử thượng đẳng của Huyền Âm điện, tên là Ngô Khí, đúng không?

Lời trung niên như lão nông thôn phun ra, lập tức khiến Ngô Khí giật mình tỉnh lại, đây là đang hỏi mình. Đã mơ hồ đoán ra thân phận của người trung niên này, Ngô Khí nào còn dám chậm trễ, vừa nghe đến vấn đề kia, lập tức vô cùng cung kính khom người một lần nữa.

Giọng nói cực kỳ cung kính, há miệng nói: Hồi bẩm tông chủ, đệ tử Ngô Khí, xác thực là đệ tử thượng đẳng Huyền Âm điện.

Trả lời câu hỏi của người trung niên kia, Ngô Khí lập tức ngậm miệng không nói, không nhiều lời, sau khi nói xong cúi đầu xuống, vẫn là tư thế cung kính không khiến bất cứ ai nghi ngờ.

Trên mặt từng chiếc ghế minh thiết kia, mười mấy người ánh mắt tựa hồ đã thu hồi, không tiếp tục nhìn Ngô Khí nữa. Nhưng Ngô Khí lại có thể cảm ứng được rõ ràng, mười mấy người kia, lực chú ý vẫn còn ở trên người mình, không hề rời đi. Hơn mười đạo khiến hắn căn bản phản kháng cũng không thể che giấu lực lượng tra xét rơi ở trên người, trong nháy mắt Ngô Khí cảm thấy tất cả trên người mình giống như đều bị bại lộ ra.

Loại cảm giác bị người nhìn trộm kia vọt lên, khiến cho tâm thần Ngô Khí cực kỳ bất an, nhưng hắn lại gắng gượng nhịn lại. Một chút dị động cũng không có, thậm chí ngay cả thân thể đều cực kỳ bình tĩnh, trong kinh mạch trong cơ thể, từng dòng lũ chân nguyên cũng đang lặng lẽ chảy xuôi, không có chút bạo động nào.

Hình như Ngô Khí hoàn toàn không nhận ra được mình bị người từ trong ra ngoài hung hăng dò xét một lần, hơn nữa còn không phải người bình thường, là loại cường giả ít nhất là Phản Hư hậu kỳ. Hơn nữa thứ nhất chính là mười mấy người.

Đệ tử thượng đẳng Ngô Khí. Theo như người nói là người thắng trong Thiên Ma đấu lời vượt qua ba trận, vốn nên có được thân phận đệ tử hạch tâm. Nhưng người lại chỉ có tu vi Hóa Thần sơ kỳ, lại không có công hiến gì to lớn với tông môn, nếu ban cho người thân phận đệ tử hạch tâm, không phù hợp với môn quy.

Cho nên bốn tọa quyết định, người chỉ có thể đạt được thân phận đệ tử chân truyền. Bất quá lấy tư chất linh căn của người, nghĩ đến cũng sẽ không hiếm có một đệ tử hạch tâm nào. Vốn người là người Huyền Âm điện., Cho nên bản tọa cũng không thể ép buộc Huyền Hi điện trực tiếp bỏ mặc, bất quá hiện tại trưởng lão áo máu một trong trưởng lão hộ kỳ trong tông coi trọng người, cảm thấy người rất thích hợp làm truyền nhân y bát của hắn. Hiện tại bản tông hỏi người một chút, có nguyện ý bái nhập môn hạ của trưởng lão áo máu hay không.

Lời Thiên Ma tông chủ vừa nói ra, lập tức khiến mười mấy người đứng trong điện, bao gồm cả Âu Dương Ngọc Phong ở bên trong, đồng loạt lộ ra vẻ kinh hãi. Lúc ban đầu bọn họ nghe thấy Thiên Ma tông chủ nói, đều còn đang suy nghĩ ý tứ trong lời nói, đều đang suy tư xem Ngô Khí là thần thánh phương nào, là tư chất linh căn gì, có thể làm cho Thiên Ma tông chủ bởi vì không có cho hắn thân phận đệ tử hạch tâm, mà lúc này mở miệng an ủi.

Nhưng mà ngay lập tức, Thiên Ma tông chủ nói ra Huyết Y trưởng lão trong tông có một trong trưởng lão hộ kỳ nhìn trúng Ngô Khí, nếu Ngô Khí trở thành truyền nhân y bát của lão, dù là hơn mười đệ tử hạch tâm này tự nhận thấy rộng rãi, cũng không khỏi nhao nhao sửng sốt. Dù là Âu Dương Ngọc Phong, đã sớm gặp qua Ngô Khí, lúc này cũng bị tin tức này chấn nhiếp một phen.

Sư tôn của Âu Dương Ngọc Phong là một vị trưởng lão hung danh hiển hách trong Thiên Ma Tông, Viên trưởng lão, tu vi Phản Hư đỉnh phong, tại toàn bộ Ma đạo đều là tồn tại có uy danh cực lớn. Dựa vào thanh danh của sư tôn mình, Âu Dương Ngọc Phong thậm chí đã vài lần rèn luyện bên ngoài, trong tình huống cực kỳ nguy hiểm đã bảo vệ tính mạng.

Cũng chính vì vậy, Âu Dương Ngọc Phong rất rõ ràng có một sư tôn có tu vi thông thiên hung danh hiển hách là chuyện may mắn cỡ nào. Hắn vốn cho là mình là người đứng đầu Viên trưởng lão, đã là chuyện đáng khoe khoang. Nhưng hiện tại., Ngay trước mặt hắn, Ngô Khí chỉ là tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ, lại được biết trưởng lão áo đỏ trong tông muốn thu hắn làm truyền nhân Y bát. Hơn nữa còn là tông chủ Thiên Ma Tông tự mình mở miệng thuyết phục, chuyện này ai cũng sẽ không tin tưởng.

Bốn chữ Huyết Y trưởng lão lọt vào tai, mười mấy đệ tử hạch tâm ở đây đều bị chấn nhiếp. Bởi vì trong Thiên Ma tông, bốn chữ Huyết Y trưởng lão chính là sư tôn của Âu Dương Ngọc Phong, Viên trưởng lão đáng sợ hơn nhiều. Viên trưởng lão mặc dù có hung danh không nhỏ, nhưng cũng là một cự phách Ma đạo làm cho nhiều người nghe tin sợ vỡ mật.

Nhưng so sánh với Huyết Y trưởng lão, lại là Tiểu Vu kiến Đại Vu. Phải biết rằng Huyết Y trưởng lão chính là hung nhân đã thành danh từ ngàn năm trước, năm đó Huyết Y trưởng lão giết chóc tuyệt thế, Viên trưởng lão cũng chỉ là một vị đệ tử chân truyền mà thôi. Hơn nữa Huyết Y trưởng lão vẫn là một trong các trưởng lão hộ kỳ, địa vị cao cao., Cho dù là tông chủ Thiên Ma Tông, đối mặt với huyết y trưởng lão cũng phải khách khí một chút, nhất là nghe nói, Huyết y trưởng lão đã đến Phấn Hư đỉnh phong viên mãn, là cường giả tuyệt thế chân chính bước vào trong truyền thuyết Hợp Đạo cảnh giới.

Mười mấy người Âu Dương Ngọc Phong lúc trước đều có thân phận đệ tử chân truyền, hôm nay lại là đệ tử hạch tâm. Bọn họ đều biết rõ trong tông môn thế lực siêu cấp đứng đầu đại quái vật Ma đạo, rốt cuộc có bao nhiêu ngọn núi lớn khiến người ta chỉ có thể ngưỡng vọng, một ngọn trong số đó, chính là vị trưởng lão mặc huyết y kia.

Hiện tại ngay trước mặt bọn họ, do tông chủ Thiên Ma Tông tự mình mở miệng, hỏi một tên đệ tử Hóa Thần sơ kỳ, có nguyện ý trở thành truyền nhân y bát của Huyết Y trưởng lão hay không. Đang lúc bọn họ vì lời nói của Thiên Ma Tông chủ mà cực kỳ khiếp sợ, ở trong cung điện này, bỗng nhiên âm

thanh vang lên làm cho bọn họ một lần nữa ngây ngẩn cả người.

Hao tiểu tử, còn nhớ bản trưởng lão không?

Ngay lúc tiếng nói của Thiên Ma tông chủ vừa rơi xuống không bao lâu, Ngô Khí còn chưa kịp trả lời câu nào, trong cung điện bỗng nhiên có một người xuất hiện.

Là một lão giả, dáng người thấp bé, trên người che một bộ trường bào huyết hồng, khuôn mặt hiền lành không gì sánh được, giống như một thôn trưởng trưởng thôn ở thế giới phàm nhân.

Nhưng khi thân hình lão giả này hiển lộ ra, bao gồm cả Âu Dương Ngọc Phong cũng có mười đệ tử hạch tâm, đồng loạt đều ngây ngẩn. Bọn họ mặc dù chưa từng gặp lão giả này một lần, nhưng bức họa từng tòa đại sơn trong tông, mỗi người bọn họ đều đã gặp qua. Cho nên trong khoảnh khắc lão giả hiện thân, bọn họ đều nhận ra thân phận lão giả này.

Trưởng lão đương nhiệm hiện tại của huyết y nhất mạch hộ kỳ trưởng lão huyết y nhất mạch.

Mười mấy người bọn họ có thể nhận ra là bởi vì bọn họ đã sớm hiểu rõ khí chất khuôn mặt của từng tòa đại sơn trong Thiên Ma tông, mà Ngô Khí có thể nhận ra, là bởi vì lão giả này, Ngô Khí đã gặp qua một lần, hiện tại gặp lại, đã là lần thứ hai rồi.

Lúc trước Ngô Khí muốn đuổi giết Thọ Y đồng tử cùng Triệu Dương, đã tiến nhập chỗ sâu trong đại lục thí luyện. Dưới chiến kỳ Thiên Ma, Ngô Khí liền nhìn thấy vị Huyết Y trưởng lão này, cũng là mượn nhờ vị Huyết Y trưởng lão này chỉ điểm, Ngô Khí mới bắt đầu truy sát, cuối cùng lấy tính mạng Tử Thọ Y đồng tử cùng Triệu Dương.

Thành thật nói tiếp, Ngô Khí còn phải cảm tạ lão giả này một phen. Nhưng hiện tại xem ra, vị Huyết Y trưởng lão này căn bản không cần Ngô Khí cảm tạ. Hắn muốn chính là người này, là Ngô Khí, nguyên lai lúc ở Thí Luyện đại lục, Huyết Y trưởng lão cũng đã coi trọng Ngô Khí.

Cũng khó trách, khi đó tu vi của Ngô Khí nửa bước Hóa Thần, trong cơ thể đã có được tám ngàn chín trăm hạt Hóa Thần Tinh, tư chất linh căn của tuyệt thế thiên kiêu này, không cần nói là Huyết Y trưởng lão. Bất luận kẻ nào, thậm chí cả Thiên Ma tông chủ đều sẽ động tâm, nếu có thể thu làm truyền nhân, đương nhiên không cần lo cho một thân y bát của mình nữa.

Cảm giác Ngô Khí từ khi hấn đứng trong cung điện này, một mực dẫn dắt trí tuệ kiêu ngạo đã có chút không đủ dùng, đầu tiên là bị lời nói của Thiên Ma tông chủ làm cho kinh sợ một chút, hiện giờ trưởng lão mặc huyết y kia xuất hiện, hấn lại ngây ngẩn một chút. Sau đó lập tức tỉnh ngộ lại, lại vô cùng cung kính nói: Nguyên lai Huyết y trưởng lão, đệ tử đương nhiên nhớ rõ. Đệ tử còn chưa cảm tạ qua trưởng lão trong lúc thí luyện chỉ điểm cho đệ tử.

Ngô Khí hơi khom người, ngữ khí cung kính, thần thái cung kính, trong miệng cũng vô cùng cung kính.

Lúc này hấn mơ hồ cảm giác tựa hồ có chuyện gì bị hấn bỏ sót, hoặc là nói bỏ lỡ. Trong mắt hấn, nơi này mặc kệ là Thiên Ma tông chủ hay là mười mấy người có tu vi cực kỳ mạnh mẽ, còn có vị Huyết Y trưởng lão xuất hiện lúc này, biểu hiện đều cực kỳ kỳ kỳ quái quái. Nếu không phải bởi vì tin tưởng vị trí của mình chính là trung tâm của Thiên Ma tông, Thiên Ma điện mà nói, thậm chí Ngô Khí sẽ cho rằng những người trước mắt này là giả.

Hấn vừa mới nói ra miệng, lập tức lão giả thấp bé mặc trường bào đỏ như máu kia, nụ cười trên mặt lập tức trở nên càng thêm hiền lành, người không biết nhìn, còn tưởng lão giả này là trưởng bối hòa ái gì đó, tuyệt đối không nghĩ tới lão giả có dáng người thấp bé này, sẽ là một cự phách Ma đạo từng giết chóc trăm vạn sinh linh, trưởng lão Huyết Y nhất mạch của Thiên Ma tông.

Bất quá sau khi Ngô Khí nhìn thấy nụ cười hiền lành trên mặt lão giả này, trong lòng hơi giật mình. Có loại dự cảm không tốt nổi lên, không đợi hấn dự cảm rõ ràng hơn một chút, trưởng lão áo máu lại mở miệng.

Khách khí khách khí, nếu người thật sự muốn cảm ơn, cũng rất đơn giản, chỉ cần người đáp ứng tông chủ một tiếng, nói nguyện ý làm truyền nhân Huyết Y nhất mạch ta là được.

Huyết y trưởng lão vừa nói xong lời này, lập tức dùng ánh mắt vô cùng nghiêm túc nhìn Ngô Khí, trong ánh mắt kia một tia Lệ Phi Thiên cũng không có, hoàn toàn không giống như một trưởng lão đang nói chuyện với một đệ tử chân truyền, ngược lại giống như một đôi sư đồ đang nói chuyện, một chút đẳng cấp cũng không có.

Hơn nữa điều khiến cho đám người Âu Dương Ngọc Phong hết sức kinh ngạc chính là, lời nói kia của Huyết y trưởng lão vừa nói ra, vậy mà ngoại trừ Huyết y trưởng lão, hơn mười người ngồi ngay ngắn trên ghế ngồi gạo mình thiết kia, đều giống như huyết y trưởng lão, lộ ra thần sắc cực kỳ quái dị.

Bộ dạng của Huyết y trưởng lão, là hy vọng Ngô Khí lập tức đáp ứng, mà thần tính trên mặt những người khác lại thôi, bộ dạng này rõ ràng là hi vọng Ngô Khí không đáp ứng.

Đám người Âu Dương Ngọc Phong cũng có cảm giác giống Ngô Khí, từ khi bước vào bên ngoài Thiên Ma điện này, trí tuệ trong đầu không đủ dùng. Làm cho bọn họ vô cùng kinh ngạc là việc lạ liên tiếp phát sinh, vốn đều là thông qua mười ba người đấu lời, vốn nên nhận được đãi ngộ giống nhau.

Nhưng hiện tại, mười hai người bọn họ đều trở thành nền tảng cho Ngô Khí. Ngoại trừ vài câu nói của Thiên Ma tông chủ ngay từ đầu dính đến bọn họ, những chuyện phía sau xảy ra, căn bản không một ai chú ý tới mười hai người bọn họ. Tựa hồ tất cả mọi người, xuất hiện ở đây, đều là vì một người, Ngô Khí.

Âu Dương Ngọc Phong vốn cho rằng mình biết Ngô Khí nhiều hơn so với những người khác, dù sao lúc thí luyện đại lục thứ nhất, hai người đã giao thủ qua. Nhưng hiện tại xem ra, tựa hồ hắn biết còn xa xa không đủ, nếu không lúc này hắn cũng sẽ không hiểu gì cả, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Thiên Ma tông chủ tự mình mở miệng, mở miệng an ủi Ngô Khí, sau đó lại hỏi Ngô Khí có nguyện ý trở thành đệ tử của

Huyết Y trưởng lão hay không. Tiếp theo Huyết Y trưởng lão tự mình ra tay, còn chủ động mở miệng giao tình với Ngô Khí, cuối cùng còn vô cùng hòa ái hỏi Ngô Khí có nguyện ý trở thành truyền nhân của Huyết Y nhất mạch hay không.

Tiếp theo là điện chủ truyền thừa Cửu điện cùng mấy vị trưởng lão có địa vị cực cao trong tông, đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Ngô Khí, ý tứ truyền ra lại là hy vọng Ngô Khí không đáp ứng lời mời của Huyết Y trưởng lão, nhìn bộ dáng bọn họ, rõ ràng là còn có vấn đề sau.

Ngô Khí cũng bị lúc này không khí trong điện này làm cho trong lòng lo sợ. Hắn ở trước khi những người này xuất hiện, đã tưởng tượng qua rất nhiều tình huống, thậm chí làm xong chuẩn bị liều chết chạy trốn. Nhưng hiện tại xuất hiện một màn này, lại hoàn toàn khác với cảnh tượng hắn tưởng tượng, thậm chí có thể nói, không có chút nào phù hợp.

Tựa hồ nhìn ra Ngô Khí quẫn bách, trên từng chiếc ghế mình thiết kia, một người trong đó, một văn sĩ trung niên đột nhiên mở miệng.

Tông chủ, Huyết Y trưởng lão, ta thấy người này còn không rõ ràng lắm về linh căn tư chất của mình. Việc thu đồ đệ có thể tạm hoãn một chút hay không, trước tiên xác nhận người này rốt cuộc có tư chất linh căn gì đi.

Lời nói của trung niên văn sĩ này tựa hồ nhắc nhở mọi người, ngay cả vị Thiên Ma tông chủ và huyết y trưởng lão kia, trên mặt đều lộ ra một tia tán đồng. Những người còn lại cũng đều như vậy. Hơn nữa, đồng thời, tiếng nói của văn sĩ trung niên này vang lên, cũng trong nháy mắt nhắc nhở Ngô Khí. Hắn rốt cuộc biết rõ hiện tại một màn vô cùng quái dị này là vì sao phát sinh.

Chẳng lẽ linh căn tư chất là Hóa Thần Tinh.

Lúc này Ngô Khí cảm thấy may mắn vì mình đã bỏ ra một số tiền lớn tiến vào chư thiên vạn pháp các, nếu bây giờ hắn vẫn giống như trước đây, là một tu sĩ đi ra từ nơi xa xôi, không hiểu gì, vậy thật sự là gặp tai ương. Sau khi bị văn sĩ trung

niên kia nhắc nhở, tâm niệm Ngô Khí lập tức điên cuồng vận chuyển.

Nhất định là vậy rồi, linh căn tư chất, nói chính là những Hóa Thần Tinh trong cơ thể ta. Ngô Khí vừa động niệm, lập tức theo bản năng cảm ứng trong cơ thể một chút, khi hần cảm ứng được trong dòng nước lũ chân nguyên chảy xuôi trong kinh mạch trong cơ thể, một hạt u quang toàn thân đen kịt bao vây số lượng tinh thể, Ngô Khí ngẩn ngơ.

Sao lại như vậy. Một vạn tám ngàn hạt... Sao có thể có được. Trách không được, lúc ta thăng cấp Hóa Thần, trong cơ thể vậy mà ngưng kết một vạn tám ngàn hạt Hóa Thần tinh, khó trách sẽ gây nên nhiều người chú ý như vậy, đường đường là Thiên Ma tông chủ đều xuất hiện ở trước mặt ta.

Cảm ứng được số lượng Hóa Thần Tinh trong cơ thể mình, Ngô Khí lập tức hiểu ra. Hần ta ở Chư Thiên Vạn Pháp Các có rất nhiều điển tịch, bao hàm toàn diện. Gần như cái gì cũng xem qua, đương nhiên hiểu rất rõ trong cơ thể hần xuất hiện một vạn tám ngàn hạt Hóa Thần tinh, điều này đại biểu cho cái gì.

Trong thiên địa, nhân loại như con sâu cái kiến, ngàn vạn vạn, không biết phạm mấy, người sinh ra có linh căn, có thể nạp thiên địa linh khí nhập thể. Đạo tu trường sinh, có thể thoát khỏi sinh lão bệnh tử, miễn cho vào luân hồi. Tu sĩ đông đảo, như qua sông, khắp nơi đều là người qua sông, bên trong linh căn xuất hiện, có thể xưng là thiên tài, sau đó còn có thiên kiêu tuyệt thế. Loại tu sĩ này, sinh ra mà làm người, nhất định thành tựu đại thần thông, đạo trường sinh kỳ có thể tới.

não hải nhanh chóng nhớ lại những điển tịch lúc trước đọc ở chư thiên vạn pháp các, Ngô Khí lập tức xác nhận là do một vạn tám ngàn hạt Hóa Thần tinh trong cơ thể mình đưa tới.

Khi tấn thăng Hóa Thần, trong cơ thể nếu ngưng kết một vạn năm ngàn hạt Hóa Thần tinh, có thể xưng là tu sĩ thiên kiêu. Nhưng nếu có thể ngưng kết một vạn bảy ngàn hạt Hóa Thần Tinh trở lên, thì chắc chắn là nhân vật tuyệt thế thiên kiêu.

Một vạn tám ngàn viên Hóa Thần tinh, chẳng phải là mang ý nghĩa Ngô Khí ta là một vị tuyệt thể thiên kiêu, ngay cả một thể lực siêu cấp như Thiên Ma tông cũng không thể bỏ qua một vị tuyệt thể thiên kiêu. Để một vị trưởng lão hộ kỳ địa vị cao trở thành sư tôn của ta, cũng hợp tình hợp lý.

Đáng tiếc ta căn bản không có tư chất linh căn gì mạnh mẽ, lúc trước tại Vạn Thi Tông, khảo nghiệm linh căn, ta chỉ là hạ phẩm mà thôi.

Như vậy cũng tốt, để bọn họ kiểm tra đo lường một chút, chỉ cần xác nhận ta không có tư chất linh căn cấp bậc tuyệt thể thiên kiêu, sẽ không chú ý đến ta nữa, đến lúc đó ta lại đẩy đến bởi vì ta đạt được một môn tàn quyết Hoang Cổ mà ngoài ý muốn ngưng kết nhiều Hóa Thần tinh như vậy, nghĩ đến liền có thể tránh qua đạo sóng gió này.

Lúc này Ngô Khí có thể nói là tâm niệm thay đổi thật nhanh, trong nháy mắt liền chuyển qua không biết bao nhiêu ý nghĩ trong đầu, tất cả các khớp đều bị hấn suy nghĩ rõ ràng rành mạch, nếu không phải người trước mắt, một mình hấn cũng không phải là đối thủ, nói không chừng Ngô Khí lại có thể sinh ra loại cảm giác tất cả đều nắm giữ.

Bất quá bây giờ, trong lòng hấn cũng lo sợ, sợ bị phát hiện một cái bí mật nào đó trên người, hoặc là bị vạch trần thân phận. Hấn là một tên hắc hộ, nếu người Thiên Ma Tông muốn giết hấn, lấy những người trước mặt hấn, quả thực là không thể dễ dàng hơn.

Bản trưởng lão tự mình động thủ, có được một vạn tám ngàn hạt Hóa Thần tinh lúc tấn thăng Hóa Thần, tất nhiên là một loại tiên thiên linh căn nào đó, làm sao cũng sẽ không bại bởi hai người Hạ Hầu và Ân Tiểu Bảo, bất quá rốt cuộc là loại linh căn nào, bản trưởng lão cũng rất hiếu kỳ.

Huyết y trưởng lão nghe văn sĩ trung niên nói xong, lập tức nổi lên hứng thú, cũng không hỏi Ngô Khí đồng ý, trực tiếp bước ra một bước, xuất hiện trước mặt Ngô Khí, vừa nói, vừa đột nhiên hai tay vào sâu trong, tìm kiếm trên người Ngô Khí.

Mà trong khoảnh khắc đó, những lời kia của Huyết y trưởng lão vang lên trong tai đám người Âu Dương Ngọc Phong, lúc một vạn tám ngàn viên Hóa Thần Tinh kia lọt vào tai, mười mấy người bọn họ trong nháy mắt cũng hiểu được rốt cuộc vì sao từng màn quái dị này lại phát sinh.

Nhưng cũng chính vì vậy, mười mấy người bọn họ, lần này hoàn toàn bị chấn động. Hoàn toàn khiếp sợ, nhất là Âu Dương Ngọc Phong, trong khoảnh khắc đó, trong đầu hắn lập tức hiện lên. Nếu lúc trước ở đại lục thí luyện thứ nhất, hắn không để ý tới uy hiếp của Ngô Khí, trực tiếp liều mạng với hắn, nếu cuối cùng may mắn giết chết Ngô Khí, chẳng phải có nghĩa là vị thiên kiêu thứ ba của Thiên Ma tông, chết trong tay hắn.

Bất quá ngay lập tức, trong lòng Âu Dương Ngọc Phong cũng tuôn ra ý nghĩ sợ hãi, bởi vì hắn đột nhiên nhớ lại. Huyết y trưởng lão hiển nhiên đã sớm gặp qua Ngô Khí, đương nhiên cũng sớm xác nhận Ngô Khí là người đứng thứ ba Thiên Tuyệt Kiêu của Thiên Ma tông, không thể nói Ngô Khí đi lại trong đại lục thí luyện, Huyết Y trưởng lão đang ẩn nấp trong bóng tối bảo vệ.

Mà Ngô Khí bị Huyết Y trưởng lão xác định là truyền nhân của y bát, nếu Âu Dương Ngọc Phong hắn có ý đồ giết chết truyền nhân của Ngô Khí nhất mạch này, nói không chừng Huyết Y trưởng lão sẽ nổi giận trong đại lục thí luyện sẽ trực tiếp gạt bỏ hắn. Không hề cố kỵ người đứng sau Âu Dương Ngọc Phong hắn, chính là Viên trưởng lão. Trước mặt Huyết Y trưởng lão, Viên Viên trưởng lão thật sự không đáng để kiêng nể.

Mười mấy đệ tử hạch tâm, giờ phút này đều là phản ứng, ngây ra tại chỗ. Bọn họ không thể tin được, trước đó không có chút dấu hiệu nào, đột ngột cực kỳ, Thiên Ma tông liền đột nhiên xuất hiện một tuyệt thế thiên kiêu. Vẫn là có thể ngưng kết ra một vạn tám ngàn hạt Hóa Thần tinh tuyệt thế thiên kiêu, một chút cũng không thua kém hai vị Hạ Hầu Vô Uyên và Ân Tiểu Bảo.

Huyết Y trưởng lão cũng sẽ không đi quản những đệ tử hạch tâm bên người Ngô Khí đang suy nghĩ gì, lão vừa xuất hiện trước mặt Ngô Khí, hai tay già nua duỗi ra, ý niệm tránh né của Ngô Khí còn chưa kịp sinh ra trong đầu, bàn tay của Huyết Y trưởng lão đã rơi vào trên người của lão.

Vù vù

Không cách nào nhúc nhích, lúc bàn tay Huyết Y trưởng lão đặt lên thân thể hắn, Ngô Khí liền phát hiện mình hoàn toàn không thể nhúc nhích. Lực lượng thần hồn vô cùng vô hình bị một cỗ lực lượng vô hình giam cầm trong thức hải, chân nguyên trong cơ thể không bị ảnh hưởng chút nào vận chuyển, nhưng Ngô Khí lại phát hiện mình không thể điều động một tia chân nguyên.

Biết người động thủ trước mắt với hắn là tồn tại thế nào, lúc hai tay hắn đặt lên, Ngô Khí cũng không hy vọng xa vời có thể có đường phản kháng, lập tức buông xuống phòng bị, mặc cho bàn tay Huyết Y trưởng lão đặt lên trên tâm mạch của hắn.

Trong nháy mắt bàn tay Huyết Y trưởng lão đặt lên trên tâm mạch Ngô Khí, từng sợi huyết quang liền sáng lên trên bàn tay già nua kia. Mà khiến Ngô Khí cảm thấy quái dị chính là, huyết quang trên bàn tay vị Huyết Y trưởng lão này, vậy mà một chút khí tức nhu hòa cũng không có, ngược lại là vô cùng ôn hòa, nếu không nhìn cái vẻ hồng hào vô cùng, cảm ứng, còn có thể cho rằng đây là một vị tu sĩ Tiên Đạo đang thi pháp.

Trong chớp mắt khi huyết quang xuất hiện, Ngô Khí lập tức cảm ứng được một cỗ lực lượng cực kỳ ôn hòa tiến vào trong cơ thể hắn, lực lượng này vừa tiến vào cơ thể, trong nháy mắt đã bao phủ hoàn toàn thân thể Ngô Khí vào trong.

Từ đầu đến chân, mỗi một tác huyết nhục đều ở dưới lực lượng bao phủ này, hết thấy bên trong ẩn giấu hình như đều hiện ra, không có chỗ nào ẩn thân, ngoại trừ một chỗ, đó là địa phương Ngô Khí một mực lo lắng. Bất quá may mắn, mặc dù lực lượng Huyết Y trưởng lão này mặc dù quỷ dị, nhưng tựa hồ cũng không thể so sánh với thứ như vậy.

Ngô Khí hoảng hốt, bỗng nhiên cảm giác sâu trong tâm mạch mát lạnh, không chờ Ngô Khí cảm ứng nhiều, lực lượng kia bao phủ thân thể hắn trong nháy mắt đều lui bước.

Mà trong khoảnh khắc đó, Ngô Khí cảm giác như có thứ gì đó trong cơ thể bị xúc động, một cỗ khí tức quen thuộc nhưng lại xa lạ tràn lên. Khí tức này vừa xuất hiện, lập tức phá tan toàn bộ lực lượng vô hình đang giam cầm thân thể Ngô Khí, dễ như trở bàn tay, tràn lên, hoàn toàn chiếm cứ tâm thần Ngô Khí.

Rống, đây là.

Từ trong miệng Ngô Khí đột nhiên phát ra tiếng gào rú trầm thấp cùng với tiếng kinh hô của trưởng lão áo máu, đồng thời trong cung điện này, còn có một cỗ khí tức hung sát cổ xưa cực kỳ đáng sợ âm âm hàng lâm.

Thứ ba là bao nhiêu, đúng là quên rồi. Dù sao đây cũng là canh cuối cùng, chương chữ sáu trăm, hôm nay một vạn sáu trăm đổi thành quy củ cũ, cầu đập bể vé trên mặt đất rồi lăn lộn cầu xin a còn chưa hoàn thành.

Mẹ kiếp,

Trong Thiên Ma điện to lớn vô cùng, hơn hai mươi ánh mắt, vào lúc này, đều rơi vào trên thân một người.

Nơi đó, một bóng người đang phát sinh biến hóa làm người ta ghen hòng nhìn trần trời, từng tiếng gào rú trầm thấp vang vọng toàn bộ cung điện, bóng người kia, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được bành trướng lên, hai thước một trượng hai trượng.

Đỉnh đầu bóng người này, bóng đen lan tràn, một đôi sừng lớn dữ tợn đâm về phía bầu trời, trong miệng vươn ra răng nanh khát máu, từng miếng từng miếng lân phiến hắc ám lạnh lẽo sinh ra, bao trùm lên, hai bàn chân dần dần hóa thành huyết thảo dữ tợn, toàn thân dần dần xuất hiện huyết văn hung sát khôn cùng.

Oanh oanh oanh oanh!

Từ trên người hắn, từng đợt khí tức hung sát âm âm đến cực điểm tuôn ra, trong một đôi mắt của hắn, đã hoàn toàn không thấy con ngươi trắng, chỉ có hắc ám, vô cùng vô tận hắc ám, như hai hắc động, hút hết thảy vào trong.

Tu La đang phát sinh biến hóa kịch liệt, trong miệng phun ra hai âm tiết cổ xưa mà kỳ dị. Đúng lúc này, Ngô Khí như đã hoàn toàn mất đi lý trí, sắp nhập ma, khí thể trên người tuôn ra khát máu hung sát, như muốn tàn sát sạch sẽ tất cả những gì nhìn thấy.

Mười mấy đệ tử hạch tâm đứng quanh hắn bị ảnh hưởng đầu tiên, bất ngờ không kịp đề phòng, tâm thần bọn họ đều bị lực lượng hung thần đột nhiên bộc phát trên thân Ngô Khí đả thương. Mười mấy người, ngoại trừ Âu Dương Ngọc Phong, những người khác đều thân thể chấn động, sau đó hừ lạnh một tiếng, khéo miệng đều chảy ra huyết dịch đỏ thẫm.

Tiếng gào rú trầm thấp lại một lần nữa từ trong miệng Ngô Khí phun ra, tựa hồ hắn lập tức muốn động, bất quá lập tức, hắn lại dừng lại. Nơi này cũng không phải là lúc trước tại Vạn

Thi Tông, không người có thể ngăn cản hắn, nơi này là Thiên Ma điện, mười mấy người kia, tùy tiện một người cũng có thể ngăn cản Ngô Khí, huống chi lúc này trước mặt hắn, chỉ có một nửa người bước vào cảnh giới Hợp Đạo siêu cấp cường giả.

Ba ba vô cùng dễ dàng, trên người lão đầu thấp bé mặc một bộ trường bào huyết hồng, tùy ý bước về phía trước một bước, phá vỡ khí tức hung thần trên người Ngô Khí tuôn ra, bàn tay già nua không nhẹ không nặng vỗ vào trên thiên môn Ngô Khí. Nhưng trong khoảnh khắc đó, trường lão áo máu chậm rãi há miệng, đầu lưỡi phát ra lời âm, âm âm vang lên trong tâm thần thức hải của Ngô Khí.

Còn không tỉnh lại.

Một màn kinh dị, bàn tay Huyết Y trường lão vỗ lên trên Thiên Môn của Ngô Khí, lập tức nhìn thấy biến hóa trên người Ngô Khí đang phát sinh đều biến mất, thân thể khôi phục bình thường, hai sừng nhọn hoắt rút trở về. Lân phiên hóa thành từng sợi hắc khí ẩn vào trong cơ thể Ngô Khí, trong hốc mắt cũng dần dần khôi phục bình thường.

Mà lúc âm thanh của Huyết y trường lão vang vọng, Ngô Khí Nguyên đã bị khí tức cổ xưa mà hung sát trong cơ thể đột nhiên bộc phát ra, lực lượng thần hồn lại một lần nữa ngưng tụ tỉnh lại, lập tức khống chế bạo loạn trong cơ thể.

Vù vù

Một đạo khí tức thật dài, lúc hai mắt Ngô Khí khôi phục lại đã bị hắc từ trong miệng phun ra. Trên mặt hắc văn yêu dị trở nên trắng bệch, toàn bộ thân thể từ trong ra ngoài, một cỗ cảm giác suy yếu trào lên, khiến Ngô Khí hận không thể hôn mê vào lúc này. Tựa hồ nhìn ra trạng thái của Ngô Khí lúc này, Huyết Y trường lão cười hắc hắc, bàn tay lại lần nữa điểm nhẹ Thiên môn của Ngô Khí.

Trong nháy mắt khi ngón tay hắn chỉ lên, Ngô Khí lập tức cảm giác được một cỗ lực lượng tinh thuần tràn vào trong cơ thể, không chỉ lập tức giúp hắn bình phục thể nội hỗn loạn, còn xua tan toàn bộ cảm giác suy yếu trong cơ thể hắn.

Nhớ tới một màn vừa rồi, trên mặt Ngô Khí lập tức hiện ra dáng vẻ kinh sợ, tựa hồ cũng bị dọa cho nhảy dựng, lại tỉnh ngộ chính mình trong Thiên Ma điện này, vội vàng muốn quỳ xuống tạ tội, bất quá dưới thân thể hắc vừa động dậy, trường lão áo máu lập tức đỡ lấy hắn.

Đồng thời từ trong miệng hắc truyền đến từng tiếng cười to cực kỳ thỏa mãn, tựa hồ gặp phải sự tình cực kỳ mừng rỡ.

Thân thể Tiên Thiên U Minh, quả nhiên là thân thể U Minh, lão tử rốt cuộc tìm được truyền nhân. Chính là người, truyền nhân duy nhất của Huyết Y nhất mạch, thân thể Tiên Thiên U Minh, quá phối hợp, ừm, quả thực là tuyệt phối.

Huyết y trưởng lão cười ha ha, hoàn toàn không để ý tới ý tứ những người khác trong điện, bắt lấy hai tay Ngô Khí định rời đi. Nhìn dáng vẻ của hắn, lại nghe hắn cười to nói ra những lời kia, lại là trực tiếp muốn mang Ngô Khí đi, là truyền nhân duy nhất của Huyết Y nhất mạch, cũng không cầu sự đồng ý của Ngô Khí, càng không đi hỏi ý kiến điện chủ trên danh nghĩa của Ngô Khí, Huyền Âm điện chủ Chu Ương.

Nguyên bản bởi vì Ngô Khí đột nhiên bộc phát ra khí tức cùng dáng vẻ lâm vào trong khiếp sợ, một đám điện chủ nghe được thân phận Huyết Y trưởng lão nhao nhao tỉnh lại, nhất là khi nhìn thấy Huyết Y trưởng lão lôi kéo Ngô Khí muốn rời khỏi cung điện này, lập tức có người không nhịn được mở miệng.

Hơn nữa người mở miệng lúc này, thân phận địa vị, tựa hồ cũng sẽ không thấp hơn vị Huyết Y trưởng lão kia, là một đại hán mặc hắc y, trên người ma khí âm u, ẩn chứa vẻ kinh hi nhìn vào trên người Ngô Khí., Mở miệng nói: Hạng huynh, người quá nóng lòng, kẻ này còn chưa đồng ý làm truyền nhân của huyết y nhất mạch người. Hơn nữa, ta nhớ năm đó người tiếp quản huyết y nhất mạch nói, chỉ có thân thể huyết ma của người mới là thích hợp nhất huyết y nhất mạch. Sao bây giờ lại nói là những thứ khác, trước mặt một đám tiểu bối nói dối, đã tổn hại uy danh của huyết y trưởng lão người rồi.

Đại hán áo đen này vừa nói xong lời này, lại lập tức quay đầu nói với Ngô Khí: Tiểu tử, người phải suy xét kỹ càng, người là

thân thể Tiên Thiên U Minh, thích hợp nhất tu luyện, tự nhiên là công pháp của Hắc Ma nhất mạch ta.

Mắt thấy đại hán áo đen này mở đầu, trên từng cái ghế ngồi Minh Thiết, bảy tám cái hơi thở hoàn toàn không kém gì Huyết Y trưởng lão và đại hán mặc áo đen kia tựa hồ muốn mở miệng, đã thấy qua nhiều lần trưởng lão tranh đoạt thiên kiều đệ tử mà không ngừng tranh luận với đám người Âu Dương Ngọc Phong, lúc này đều dùng một loại ánh mắt nhìn Ngô Khí của một loại quái vật.

Bọn họ đều rõ ràng một tuyệt thể thiên kiều đối với tông môn mà nói có ý vị gì, cho nên bọn họ mới càng thêm kinh ngạc. Nếu như Ngô Khí thật sự là một tuyệt thể thiên kiều, làm sao trước kia đều không có tiếng tăm gì, nếu như không phải là lần tông môn thi đấu này, mỗi người ở đây đều chưa từng nghe nói đến tồn tại Ngô Khí.

Lúc trước hai người Hạ Hầu Vô Uyên và Ân Tiểu Bảo là vừa vào tông môn, đã được xác định thân phận thiên kiều tuyệt thể, trực tiếp trở thành đại đệ tử và nhị đệ tử của Thiên Ma điện, ở Thiên Ma tông nhắc lên sóng gió thật lớn., Danh tiếng nhất thời vang dội. Nhưng hiện tại, vị thiên kiều thứ ba tuyệt thể Ngô Khí này xuất hiện lại là cực kỳ bí ẩn, thậm chí có thể nói ngoại trừ một đám tông chủ trưởng lão, cũng chỉ có mười đệ tử hạch tâm bọn họ gặp gỡ này là biết.

Bất quá bọn họ cũng hiểu rõ, vậy mà Ngô Khí thiên kiều tuyệt thể này lại ở đây, muốn cho đám điện chủ trưởng lão ở đây nhớ tới sự tồn tại của bọn họ, chỉ sợ phải rất lâu sau đó. Cho nên bọn họ cũng không nóng nảy, âm thầm lùi sang một bên, xem trò hay.

Đang lúc mọi người đều cho rằng tràng diện chúng trưởng lão tranh đoạt thiên kiều tuyệt thể sẽ xuất hiện, bỗng nhiên lại có một người mở miệng, lại không phải là người khác, mà là điện chủ trên danh nghĩa Ngô Khí, điện chủ Huyền Âm điện Chu Ương, không giống những người khác. Chu Ương giống như văn sĩ Nho gia giới phàm nhân, trong ánh mắt nhìn Ngô Khí mặc dù có thương thức nồng đậm, nhưng cũng đề phòng thật sâu.

Hắn vừa mở miệng, lập tức làm cho những người khác đều hiện ra dị tính trên mặt.

Chư vị trưởng lão chậm đã, người này đã là thân thể Tiên Thiên U Minh, vậy thì thật sự là linh căn tư chất của tuyệt thế thiên kiêu, thậm chí sẽ không bại bởi tiên thiên nguyên ma thể của Hạ Hầu, nhưng người này lai lịch không rõ, truyền thừa truyền mạch của chư vị trưởng lão chấp chương đều là trọng khí của Thiên Ma tông ta, sao có thể dễ dàng giao cho người khác.

Chu Ương nói xong, phản ứng đầu tiên của những người khác là kinh ngạc, mà Ngô Khí lại là sợ hãi, vô cùng sợ hãi. Nếu không phải hai tay gã bị Huyết Y trưởng lão nắm chặt, chỉ sợ sẽ thật sự không kiên nhẫn được quay người bỏ chạy.

Trên ghế ngồi Minh Thiết, khuôn mặt và nụ cười âm áp của tông chủ Thiên Ma Tông như một lão nông quê mùa thu lại, hai mắt nheo lại, ánh mắt rơi vào trên người điện chủ Huyền Âm điện Chu Ương, ý hỏi thăm rõ ràng không còn gì nữa.

Lai lịch không rõ Chu điện chủ, lời này có ý gì?

Ánh mắt những người khác cũng đều từ trên người Ngô Khí chuyển đến trên người Chu Ương. Những người ở đây đều là người trong Thiên Ma tông hết sức quan trọng, tự nhiên biết rõ lai lịch trong lời nói Chu Ương không rõ đại biểu cho cái gì. Ngay cả Huyết y trưởng lão vốn mặt mũi tràn đầy nụ cười đắc ý lúc này đều thu lại nụ cười, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Chu Ương, nhìn dáng vẻ của hắn, nếu Chu Ương không cho hắn một cái thỏa mãn thuyết pháp, chỉ sợ hắn sẽ không tốt tính như vậy.

Nhiều trưởng lão điện chủ như vậy, thậm chí ngay cả ánh mắt của tông chủ đều rơi xuống trên người của mình, Chu Ương lại không có một tia dị tính nào, ánh mắt vẫn như cũ rơi vào trên người Ngô Khí, một tia sĩ khí không có, ánh mắt quả thực lãng lệ đến cực điểm, phẳng phất như hai thanh kiếm sắc bén, đâm vào trong tâm thần Ngô Khí, vạch trần hết thấy bí mật của gã.

Tông chủ, chư vị trưởng lão, không phải là Chu Ương ta nói bậy. Người này trong lúc tiến hành đấu lời, ta đã sai người điều tra ra, Huyền Âm điện ta, căn bản cũng chưa từng thu một đệ tử tên là Ngô Khí nào. Người này xuất hiện ở Huyền Âm điện ta, cũng bất quá hơn một năm, trực tiếp nhận được thân phận đệ tử thượng đẳng.

Nói đến đây, Chu Ương bỗng nhiên dừng lại một chút, trên mặt hiện lên một tia lúng túng phức tạp, tựa hồ có chút do dự, bất quá ngay sau đó gã liền lập tức nói tiếp: Lúc trước ta không vạch trần tên này,, Bởi vì ta tra ra lệnh bài thân phận đệ tử thượng đẳng của người này, là tiểu nữ đánh cờ của ta giúp hấn làm. Tiểu nữ không biết tại sao một năm trước đột nhiên bế quan, vừa mới tấn thăng Hóa Thần, ta đã gọi tiểu nữ tới, vừa vặn nói rõ một chút, người này rốt cuộc có lai lịch gì, rốt cuộc lai lịch gì.

Nếu như nói lai lịch trước đó không rõ ràng mấy chữ, lập tức khiến Ngô Khí rơi vào trong sợ hãi, lúc này Chu Ương nói ra, thì ý nghĩ Ngô Khí quay người bỏ chạy vô cùng mãnh liệt. Nhưng lão lập tức bị ai phát hiện, ý nghĩ này vừa mới sinh ra, còn chưa kịp thực hiện, thân thể của lão đã triệt để mất đi quyền khống chế.

Trong mắt hiện ra vẻ kinh hãi, đồng thời bên tai trưởng lão áo máu cũng vang lên tiếng hiên từ như trước, nhưng lại ẩn chứa một tia thanh âm sát khí kinh khủng đến cực điểm.

Thứ nhất là đến mức xin vé lỗ tay nha...

Không sao, chỉ cần người xác nhận lai lịch của người không có vấn đề, người vẫn có thể trở thành truyền nhân y bát của Huyết Y nhất mạch ta.

Không có một tia tức giận, nhưng âm thanh lọt vào trong tai Ngô Khí, lại làm cho hắn trong nháy mắt nghe ra ẩn chứa ý tứ chân chính trong đó. Nói cách khác, nếu lai lịch của hắn có vấn đề, Ngô Khí hẳn muốn đổi mặt, cũng không phải trở thành cục diện như trở thành truyền nhân Huyết Y nhất mạch.

Trong cung điện, cục diện có thể nói là chuyển biến nhanh chóng, khiến đám người Âu Dương Ngọc Phong lập tức ngây ngẩn. Vừa rồi bọn họ còn tưởng rằng, bỗng nhiên xuất hiện một tuyệt thế thiên kiêu, nhất định sẽ dẫn phát một đám trưởng lão tranh đoạt. Phải biết ở Thiên Ma tông, ngoại trừ Cửu Đại Truyền Thừa điện, còn có rất nhiều chi mạch, lực lượng những chi mạch này, có một số thậm chí sẽ không thua kém bất cứ tòa nào trong chín tòa truyền thừa điện.

Nhưng không giống với Truyền thừa điện chính là, truyền thừa mạch quy củ là, mỗi một mạch chỉ có thể có một truyền nhân quần áo, hơn nữa là duy nhất một cái.

Đây chính là nguyên nhân vì vậy, trong Thiên Ma tông, mỗi một đệ tử trẻ tuổi xuất hiện cấp bậc thiên kiêu, lập tức sẽ khiến các trưởng lão các chi mạch lớn trong tông tiến hành tranh đoạt. Bọn họ đều còn nhớ rõ ràng, năm đó Hạ Hầu Vô Uyên và Ân Tiểu Bảo hai người xuất hiện, dẫn tới ít nhất mấy chục trưởng lão truyền thừa chi mạch trong tông tiến hành tranh đoạt.

Mà kết quả năm đó là, Thiên Ma điện sững sờ lấy sự cường thế đệ nhất truyền thừa điện của nó, đem hai người đều lưu lại trong Thiên Ma điện. Cũng chọc giận không ít truyền thừa chi mạch, bất quá truyền nhân vẫn phải có, nhiều năm như vậy, hơn mười chi mạch truyền thừa kia hiện tại cũng chỉ còn lại có mấy chi mạch tương đối lớn không chọn được truyền nhân,

trong đó thân là trưởng lão huyết y trưởng lão hộ kỳ, huyết y nhất mạch hần chấp chương cũng là một trong số đó.

Ngô Khí đã được xác nhận là tư chất tuyệt thể thiên kiêu. Linh căn tư chất là Tiên Thiên U Minh thân thể, mặc dù đám người Âu Dương Ngọc Phong chưa từng nghe nói qua cái gì là U Minh thân thể, nhưng xem mặt mũi các vị trưởng lão và điện chủ, cũng có thể biết tuyệt đối là linh căn tư chất khó lường. Theo lời tuyệt thể thiên kiêu như vậy, tất nhiên sẽ dẫn đến sự tranh đoạt của các vị trưởng lão và điện chủ, không thể tránh khỏi một phen náo nhiệt.

Lại không nghĩ tới, cục diện bỗng nhiên biến hóa, điện chủ trên danh nghĩa Ngô Khí, Chu Ương điện chủ Huyền Âm điện bỗng mở miệng, nói Ngô Khí lai lịch không rõ. Bốn chữ này vừa ra, ánh mắt tất cả mọi người nhìn về phía Ngô Khí đều không còn là loại kinh hi trước kia, một thiên kiêu tuyệt thể tuy rằng tốt, nhưng nếu tuyệt thể thiên kiêu này lai lịch không rõ, trà trộn vào Thiên Ma tông, ý nghĩa trong đó không phải đơn giản như vậy.

Tiểu nữ vừa đến hô.

Thanh âm nho nhã của Chu Ương vang lên, nhưng Ngô Khí nghe lại giống như ma âm không hồn. Tiểu nữ trong miệng Chu Ương đương nhiên là người có thù sâu với Ngô Khí, Thiếu điện chủ Huyền Ảnh điện, thiếu nữ Chu Ngọc, trộm Ngô Khí từ Đoạn Hồn sơn mạch trở thành béo bở., Cuối cùng ngược lại bị Ngô Khí chế trụ, sau đó mạnh mẽ gieo hạt giống nô bộc Chu Ngọc, đây đưa vài lần, Ngô Khí thậm chí từng nhục nhã cô gái này. Giữa hai người, nói là khổ đại cừ thâm, có thể nói một chút sai cũng không có.

Trong cung điện, bên cạnh Minh Thiết tọa Chu Ương đang ngồi ngay ngắn, bỗng nhiên hư không khẽ động, nhện nhào lên một vết nứt, bên trong có một thân ảnh uyển chuyển chậm rãi đi ra.

Một bộ thanh sam, khuôn mặt xinh đẹp, ban đầu hình dáng yêu mị. Một đôi mắt giảo hoạt sáng ngời, không phải Chu Ngọc, là ai tới. Chu Ngọc vừa đi ra, phía sau nàng, lập tức

xuất hiện một nữ tử váy đỏ, cầm trường tiên, chính là thị nữ của nàng.

Hai nữ tử này vừa ra, Chu Ngọc nhìn chung quanh một vòng, đầu tiên dừng lại trên người Ngô Khí trong nháy mắt, tiếp theo lập tức đưa ánh mắt nhìn về phía phụ thân Huyền Âm điện chủ, lại nhìn thấy Thiên Ma tông chủ một mặt ôn hòa ý cười, vội vàng gập người thi lễ, thanh âm thanh thúy như Hoàng Đình vang lên trong tai mọi người.

Chu Ngọc bái kiến các vị tông chủ, chư vị trưởng lão tông chủ.

Thị nữ váy đỏ Hồng La và Chu Ngọc cùng hành lễ, nhưng trước đó, ánh mắt của nàng dừng lại trên người Ngô Khí. Trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên một tia giận dữ, ánh mắt phượng tới cũng là loại không có ý tốt này, rơi vào trên người Ngô Khí, giống như muốn phanh thây hắn.

Chu Ngọc vừa xuất hiện, lập tức toàn bộ ánh mắt đều rơi vào trên người nàng, ngay cả Ngô Khí cũng không ngoại lệ. Ánh mắt phía sau tóc đen, Ngô Khí nhìn về phía Chu Ngọc, giữa hai người có tâm thần cảm ứng, lúc này hai người đều có thể cảm ứng được rõ ràng, tu vi của đối phương, đều là Hóa Thần sơ kỳ.

Kính Nhi, lệnh bài thân phận của người này là người làm cho hắn, hiện tại người nói cho phụ thân cùng các vị trưởng lão, người này rốt cuộc là ai, sao lại biết hắn, lại làm sao trà trộn vào đây.

Lời nói của Chu Ương mặc dù không có một tia khí tức nghiêm khắc ở bên trong, nhưng mà Ngô Khí nghe được, mỗi một câu đều giống như tra hỏi, vang lên trong điện. Bất quá nghe thấy Chu Ương nói, cảm giác nguy cơ trong lòng Ngô Khí bỗng nhiên biến mất không ít, đáy lòng của hắn bỗng nhiên nổi lên một ý nghĩ suy đoán.

Vị Chu điện chủ này để nữ nhi của mình trước mặt các vị trưởng lão điện chủ và tông chủ nói ra lai lịch của mình, nếu ta là gián điệp tông môn khác phái tới, đương nhiên ta sẽ bởi vậy mà chết, nhưng chỉ sợ Chu Ngọc cũng sẽ không chiếm được

chỗ tốt, đến cùng không tốt cũng sẽ rơi vào tai ương lao ngục, ném vào phong Ma ngục kia, chết ở bên trong.

Thân là chủ nhân nhất điện, vị Chu điện chủ này đương nhiên sẽ không nghĩ tới những chuyện này, nếu đã biết còn để Chu Ngọc ở đây nói, nghĩ trước khi đến nhất định là hỏi qua Chu Ngọc trước, cũng rõ ràng tất cả lai lịch của ta, hiện tại bảo Chu Ngọc lặp lại lần nữa, bất quá là chứng minh cho tất cả mọi người biết lai lịch của ta không có vấn đề, miễn cho ngày sau lại nổi lên sóng gió.

Suy đoán trong lòng Ngô Khí vừa xuất hiện, lập tức giống như hỏa diễm cuộn lên, thoáng cái liền hiểu rõ các đốt ngón tay trong đó, nguy cơ trong lòng cũng đã đi hơn phân nửa.

Hắn cũng không lo lắng chút nào đối với lai lịch của mình, hắn lo lắng sẽ để cho mình chết, một là bí mật thiên đại trong cơ thể hắn, truyền thừa thái cổ trọng yếu, sau khi đi ra khỏi Chư Thiên Vạn Pháp Các, Ngô Khí đã hiểu rất rõ ràng. Nếu để Thiên Ma Tông biết trên người hắn cất giấu một cái truyền thừa thái cổ chí đạo, cho dù không hoàn chỉnh, Ngô Khí cũng có thể khẳng định, Thiên Ma Tông nhất định sẽ đem truyền thừa này lấy đi.

Ngô Khí rất rõ ràng đầu nguồn của một thân thủ đoạn thần thông của mình, không có cái truyền thừa Thái Cổ chí đạo kia, Ngô Khí hắn, cuối cùng chỉ có thể trở thành một tu sĩ tầm thường, đừng nói là cảnh giới Hợp Đạo trong truyền thuyết kia, dù là Phản Hư, hắn cũng không thể đột phá.

Ngoài truyền thừa ra, Ngô Khí còn lo lắng chính là chuyện hắn đã làm với Chu Ngọc, một nô bộc lại dám hạ hạt giống nô bộc với chủ nhân của mình. Hơn nữa nàng còn đường đường là con gái duy nhất của điện chủ Huyền Âm điện. Loại chuyện này, ở bất cứ tông môn nào cũng không thể cho phép. Cho dù Ngô Khí thật sự là một thiên kiêu tuyệt thế, vì bàn giao cho điện chủ Huyền Âm điện, chỉ sợ cũng sẽ để cho hắn ăn đủ đau khổ.

Hiện tại xem ra hai nguy cơ này đều đã được giải trừ. Khi trưởng lão huyết y kiểm tra, chỉ bất ngờ kích phát Tu La thân thể của lão, cũng không phát hiện truyền thừa Thái Cổ chí đạo

trong cánh tay trái của lão. Mà lúc này Chu Ngọc đi ra, hiển nhiên đã nói dối trước với Chu Ương, có lẽ cũng nói dối. Ít nhất có thể giấu diếm được chuyện Ngô Khí hạ xuống làm nô bộc.

Nếu không với uy nghiêm của Chu Ương, tuyệt đối sẽ không buông tha người tiểu nhân to gan lớn mật muốn nô dịch gã này.

Ngô Khí bên này vừa mới nghĩ thông suốt những điểm mấu chốt trong đó, Chu Ngọc bên kia cũng mở miệng. Đối mặt với một đám trưởng lão và Thiên Ma tông chủ, thiếu nữ bất hảo này ngược lại thu không ít lưỡi kiếm.

Các vị trưởng lão trở về tông chủ nói chuyện với phụ thân, hắn tên là Ngô Khí, là một đệ tử của một tông môn nho nhỏ ở biên thùy. Tông môn kia hình như là do đồ đệ Thiên Ma Tông ta lưu lạc đến đâu rồi sáng lập ra., Một năm trước dâng lên một tiểu thế giới vực ngoại thỉnh cầu trở về tổ đình. Vừa vặn trưởng lão Mặc Không mặc hắc ma chiến hạm đi qua nơi nào, liền mang những người kia trở về tông môn. Nhưng trưởng lão Mặc Không kia cũng chỉ mang về tông chủ và trưởng lão của tông này, đệ tử thì chuẩn bị vứt bỏ.

Các vị chân truyền sư huynh nhìn thấy trong những đệ tử kia có chút tư chất không tệ, liền muốn một ít trở về làm nô bộc, người này là một trong mấy người ta chọn trúng, vốn cũng định mang về tông môn làm nô bộc. Bất quá sau khi trở về phát hiện tư chất người này xuất chúng, chiến lực mạnh mẽ. Dùng để làm nô bộc quá đáng tiếc, liền thu hắn làm hộ vệ, còn cho hắn một thân phận đệ tử thượng đẳng.

Lúc đó ta vừa mới từ chiến trường vực ngoại trở về, vừa vặn có chỗ lĩnh ngộ, liền vội vàng đi bế quan. Cũng không quản người này, lại không nghĩ tới hắn gây ra tai họa lớn như vậy, còn xin các vị thúc thúc bá không nên trách tội.

Một phen lời nói to nhỏ từ trong miệng nhỏ Chu Ngọc phun ra, lại là nói ra phần lớn sự thật trong đó, chỉ nói dối một ít chi tiết, hoặc là dứt khoát bỏ qua không đề cập tới.

Vốn Ngô Khí còn có chút khản trương. Sau khi nghe Chu Ngọc nói xong, cảm giác nguy cơ trong lòng triệt để giải trừ, trong lòng vốn tồn tại một tia ý nghĩ liều mạng cũng bị hấn đè xuống. Cúi đầu xuống, bày ra bộ dáng kính sợ, giống như thật sự gặp phải tai họa gì đó.

Mà những người khác. Những trưởng lão điện chủ kia, sau khi nghe xong lời Chu Ngọc nói, đều lộ ra vẻ chột hiệu. Lấy trí tuệ của bọn họ, tự nhiên có thể dễ dàng phân biệt được lời nói của Chu Ngọc thật giả, huống chi trong đó mấu chốt nhất liên quan tới lai lịch Ngô Khí, còn có người khác chứng minh, phải chứng thực tự nhiên là dễ dàng.

Vốn để cho chư vị trưởng lão điện chủ rất là khản trương, sợ rằng nghe được Ngô Khí thiên kiều tuyệt thế này là tin tức gián điệp tông môn khác phái tới, bây giờ xem ra, thân phận lai lịch Ngô Khí, lại không có vấn đề gì. Mặc dù Ngô Khí không phải đệ tử Thiên Ma tông chân chính., Nhưng dù sao cũng là hậu duệ đệ tử lưu lạc ở ngoại môn của Thiên Ma Tông năm đó, phương thức tiến vào Thiên Ma Tông, trước tiên trở thành nô bộc của nữ tử Huyền Âm điện chủ, tiếp theo trở thành hộ vệ, cuối cùng ngoài ý muốn tham gia thi đấu tông môn, mới bị mọi người phát hiện.

Một tia uy nghiêm cũng không có, nhưng khí tức của Thiên Ma tông chủ sâu như biển, tựa hồ đối với việc Chu Ngọc nói đến tiểu môn phái bên kia có chút ấn tượng, ánh mắt chuyển qua, lại quăng lên người Ngô Khí.

Nơi biên thủy bốn tọa nhớ ra, là nơi một người tên là Đoạn Hồn sơn mạch, mấy ngàn năm trước, Huyền Ma điện ở Huyền Ma điện, mỗi người có ba kẻ bị ruồng bỏ của Huyền Ma điện lưu lạc đến nơi nào, sáng lập ra ba tông môn. Ba người kia trước khi chết hợp lực mở ra một thế giới vực ngoại tiểu thế giới., Một năm trước người của tam tông kia truyền đến tin tức, dâng lên một tiểu thế giới vực ngoại đổi lấy cơ hội trở về Tổ Đình, bản tông đồng ý. Người nếu là người tam tông, lại có linh căn tư chất như thế, lúc trước tam tông kia truyền đến tin tức vì sao không đề cập tới.

Lời Thiên Ma tông chủ nói ra, chẳng khác gì chứng minh thân phận Ngô Khí một lần nữa, bất quá nghe thấy hắn nói, Ngô Khí lập tức nhớ tới kinh lịch của Vạn Thi tông, trên mặt không khỏi hiện ra vẻ khổ sở.

Đối mặt với Thiên Ma tông chủ, Ngô Khí khom người thi lễ, chậm rãi nói: bầm bảo tông chủ, đệ tử hóa ra là đệ tử Vạn Thi tông trong Đoạn Hồn tam tông. Lúc trước chỉ là một nô bộc hèn mọn, hơn nữa lúc trước khảo thí linh căn, đệ tử chỉ được một cái linh căn hạ phẩm, sau này mặc dù dần lộ ra tài năng, nhưng thời gian còn ngắn, ngay cả chính đệ tử cũng không biết mình rốt cuộc có linh căn gì, tông chủ lúc trước đương nhiên cũng không biết.

Trả lời Thiên Ma tông chủ, Ngô Khí bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, cố ý dừng lại một chút, tiếp đó lại nói: “Đệ tử cũng không phải là cố ý giấu diếm, chỉ là đệ tử dựa vào thân phận đệ tử thượng đẳng tiểu thư cho tự tiện tham gia thi đấu, sợ nói ra sẽ liên lụy tiểu thư. Bây giờ thân phận đã bại lộ, đệ tử cam nguyện lĩnh phạt, xin tông chủ không nên trách tội tiểu thư.

Ngô Khí vừa nói xong, ngoại trừ Chu Ngọc và Hồng La, trong mắt những người khác đều hiện ra vẻ tán thưởng. Ngay cả phụ thân của Chu Ngọc điện chủ, Huyền Âm điện chủ Chu Ương, lúc này ánh mắt nhìn về phía Ngô Khí cũng lộ ra vẻ cực kỳ thưởng thức, ngay cả một chút hoài nghi lúc trước cũng không có.

Tiểu tử người yên tâm, đây cũng không phải chuyện gì to tát, nếu không phải nha đầu tự mình chủ trương cho người thân phận một đệ tử thượng đẳng, bản trưởng lão cũng sẽ không tìm ra truyền nhân y bát tốt như ngươi. Lại nói tiếp, bản trưởng lão còn phải hảo hảo cảm ơn nha đầu mới có thể.

Xác nhận thân phận Ngô Khí không có vấn đề gì, một tia sát khí bí ẩn trên người Huyết Y trưởng lão khiến Ngô Khí kinh hồn táng đảm lập tức biến mất, nụ cười hiền lành ôn hòa vẫn như cũ xuất hiện trên mặt Huyết Y trưởng lão, sự nhiệt tình đối với Ngô Khí không hề giảm đi chút nào, thậm chí còn lớn hơn trước.

Bất quá lần này đối thủ của hắc gia tăng không ít, lúc hắc vừa nói xong, cơ hồ lập tức, hai thanh âm đồng thời vang lên.

Huyết Y trưởng lão, lời này của ngươi không đúng rồi, kẻ này còn chưa đáp ứng yêu cầu của ngươi, còn không phải truyền nhân của Huyết Y nhất mạch ngươi. Thân phận của hắc bây giờ là người của Huyền Âm điện ta, lùi lại một bước nói, cho dù hắc thật sự trở thành đệ tử của ngươi, hắc cũng là hộ vệ của tiểu nữ.

Huyết y trưởng lão, Chu huynh, hai người các ngươi đừng nói năng lung tung. Người này và Thi Ma điện chúng ta có quan hệ rất sâu xa, xét cho cùng, hắc cũng là người của Thi Ma điện chúng ta.

Người nói chuyện lần này, không phải ai khác, chính là Huyền Âm điện chủ Chu Ương cùng điện chủ Thi Ma điện. Chu Ương có thể đem Ngô Khí quy về cho người của Huyền Âm điện, tự nhiên là dựa vào con gái hắc Chu Ngọc. Mà căn cứ của Thi Ma điện chủ, lại là thân phận ban đầu của Ngô Khí, đệ tử Vạn Thi tông, nếu như nhớ lại, nói là người của Thi Ma điện cũng không sai.

Hai người bọn họ vừa mở miệng, lập tức để cho những người khác, các đại điện chủ, còn có mấy trưởng lão truyền thừa chi mạch kia nhao nhao tỉnh ngộ lại, một tuyệt thế thiên kiêu không có vấn đề gì ở trước mắt, hơn nữa tạm thời còn không có thuộc về nhau, sao có thể bỏ qua. Giống như ý niệm trong đầu đám người Âu Dương Ngọc Phong, một đám cường giả Thiên Ma tranh đoạt thiên kiêu, lúc này rốt cuộc xuất hiện.

Thứ hai là đến chưa hoàn chỉnh. Nếu ngài thích bộ tác phẩm này, hoan nghênh ngài bắt đầu. Để tiến cử vé tàu Nguyệt, sự ủng hộ của ngài chính là động lực lớn nhất của ta.

Huyết Y nhất mạch cũng không có gì ghê gớm, hẳn là Tiên Thiên U Minh thân thể, thích hợp nhất với Hắc Ma nhất mạch ta.

Bốn trưởng lão nhìn người này chém giết thi đấu, cực giỏi cận thân chém giết, vừa vặn Cự Ma ta nhất mạch không có truyền nhân, người này thích hợp nhất.

Cự Ma trưởng lão nói không sai, kẻ này cực kỳ thích hợp tu luyện thần thông cận thân chém giết, bất quá người thích hợp nhất không phải Cự Ma nhất mạch, mà là Bình Ma điện.

Hừ, kẻ này là Tiên Thiên U Minh thân thể, trong cơ thể còn có Cửu U Minh Hỏa dị hỏa bực này, thích hợp nhất tu luyện công pháp thần thông nhất tự nhiên là Hỏa Ma nhất mạch ta. Tu luyện các công pháp khác, sẽ làm trễ nải thành tựu sau này của đứa nhỏ này.

Chư vị đừng tranh nữa, Thiên Ma điện ta.

Điện chủ Thiên Ma điện tóc trắng xoá còn chưa kịp nói hết lời, lập tức phát hiện tranh luận đột nhiên dừng lại, ánh mắt mọi người đều tại đây nhìn về phía hắn. Mặc kệ là mấy đại trưởng lão truyền thừa chi mạch khác, đều dùng ánh mắt phảng phất muốn ăn thịt người nhìn hắn.

Trong đó có một vị trưởng lão thân hình cao lớn như cự nhân, hai mắt như chuông đồng nhìn chăm chăm vào điện chủ Thiên Ma điện, trong kẽ răng chậm rãi phun ra mấy câu.

Thạch lão đầu, bốn trưởng lão cáo trạng cho ngươi, tốt nhất là đừng được một tác lại muốn tiến một thước a. Năm đó ngươi cưỡng ép để lại Hạ Hầu Vô Uyên và Ân Tiểu Bảo, đã là chuyện cực kỳ quá phận, nếu ngươi còn muốn nhận lấy kẻ này, tốt nhất là cân nhắc một chút, Thiên Ma Điện ngươi có bản lĩnh này thật hay không.

Đây đã là uy hiếp vô cùng rõ ràng, hơn nữa là từ trong miệng một trưởng lão truyền thừa chi mạch nói ra, hơn nữa sau khi vị trưởng lão này nói xong, ánh mắt của các trưởng lão và điện

chủ kia cũng làm cho Thiên Ma điện chủ không tự chủ được mà mềm thờ ra. Tuy vẫn nói ra, bất quá lại có một tia tâm ý mềm lòng.

Chư vị, này, chúng ta không bằng nghe tông chủ còn có người này ý tứ của mình đi.

Lời Thiên Ma điện chủ nói lập tức nhắc nhở mọi người, bọn họ ở chỗ này tranh đoạt khí thể ngất trời, lại còn không hỏi ý tứ của Ngô vút bỏ người trong cuộc. Nhất là huyết y trưởng lão, trong nháy mắt liền phản ứng lại, dừng tranh luận với mọi người, gương mặt hiền lành quay lại, đối mặt với Ngô Khí.

Ôn Hòa nói: Tiểu tử, nói đi, rốt cuộc người chọn bên kia.

Lời nói của Huyết y trưởng lão cũng là lời trong lòng chư vị điện chủ và truyền thừa chỉ mạch trưởng lão muốn nói. Từng ánh mắt cường giả nhìn tới, rơi vào trên người, nhất thời làm cho Ngô Khí cảm giác trong lòng như có vô số ngọn núi lớn đè xuống, lực lượng vạn trượng, nặng nề vô cùng. Bất quá lúc này đã không có nguy cơ sinh tử, hắn ngược lại buông lỏng một chút, trong đầu buông lỏng ý niệm liều mạng, ứng đối cục diện trước mặt, lại không có chút khó khăn nào.

Hắn lập tức mở miệng, nhưng không phải trả lời lời Huyết Y trưởng lão, mà là nói chuyện khác. Ngoài dự liệu của mọi người, thậm chí ngay cả Chu Ngọc cũng không nghĩ tới, lúc này Ngô Khí sẽ nói ra những lời này.

bầm báo tông chủ trưởng lão, hiện tại đệ tử là người Huyền Âm điện, cũng là hộ vệ của tiểu thư, Hà Khứ Hà Tông có thể quyết định thay cho đệ tử. Chẳng qua trước đây, đệ tử cả gan, muốn xin tông chủ một yêu cầu, mong tông chủ có thể đáp ứng đệ tử.

À, là yêu cầu gì?

Đường đường là Thiên Ma tông chủ không biết có phải là vốn đã hòa ái hiền lành như vậy hay không, mặc dù đối mặt với một đệ tử trong tông, cũng là một chút kiêu ngạo cũng không có, mặc dù khí tức trên người như vực sâu như biển, khủng bố đến cực điểm. Nhưng mà uy nghiêm phát ra lại làm cho Ngô

Khí cảm giác ngay cả Vạn Thi tông chủ năm đó cũng không bằng.

Thậm chí lúc này, Ngô Khí đệ tử thượng đẳng trong tông, dám ở trước mặt một đám trưởng lão điện chủ, đối với hắc đường đường là Thiên Ma tông chủ yêu cầu. Nếu như lan truyền ra ngoài, tất nhiên là tất cả tu sĩ đều sẽ cho rằng Ngô Khí điên rồi, không muốn sống nữa. Cho dù là tông môn nhỏ đến đâu, cũng có tôn ti đẳng cấp.

Huống chi siêu cấp thể lực như Thiên Ma Tông, lấy thân phận Ngô Khí, đối với yêu cầu của tông chủ Thiên Ma Tông cao cao tại thượng, đã xem như là cực kỳ bất kính. Ở Ma Tông, đối với đệ tử có đẳng cấp lớn hơn mình bất kính, đều có thể bị người trong nháy mắt đánh giết, huống chi là bất kính với tông chủ.

Lẽ ra với trí tuệ của Ngô Khí, bất kể thế nào, cũng sẽ không thất thố như vậy, trước mặt nhiều trưởng lão điện chủ như vậy, yêu cầu đối với Thiên Ma tông chủ, nhưng mà thiên sinh cứ như vậy làm, quỷ dị chính là, Thiên Ma tông chủ vậy mà còn đồng ý để hắc đệ cập. Hơn nữa nhìn dáng vẻ của Thiên Ma tông chủ, chỉ cần yêu cầu của Ngô Khí không quá đáng, hắc đệ đều sẽ đồng ý.

Kỳ thật chuyện này cũng không phải là rất khó lý giải. Nếu như Ngô Khí chỉ là một đệ tử thượng đẳng, thậm chí là đệ tử chân truyền, làm bộ trước mặt các vị trưởng lão, đương nhiên là bất kính cực lớn. Coi như không bị lập tức đánh giết, không thể thiếu cũng sẽ bị trục xuất khỏi tông môn, giống như những kẻ bị ruồng bỏ năm đó.

Nhưng Ngô Khí lại không phải đệ tử chân truyền bình thường, hắc đệ là một thiên kiêu tuyệt thế, ở toàn bộ Thông Thiên sơn mạch, thiên kiêu tuyệt thế chỉ có bảy người. Hiện tại lại thêm Ngô Khí, có tám người. Mà ở Thiên Ma tông, hắc đệ chiếm ba người trong đó.

Trong mắt mọi người, đây chính là hiện tượng đại hưng thịnh của tông môn, Thiên Ma tông đã là người đứng đầu Ma đạo, một trong sáu đại thể lực siêu cấp, nếu còn muốn hưng thịnh, nâng cao một bước, chẳng phải là mang ý nghĩa trở thành

người đứng đầu Tiên Ma lưỡng đạo sao. Đây chính là chuyện mà không biết bao nhiêu tông chủ đời Thiên Ma tông đều không làm được, nếu có thể trong tay mình làm được, ngày sau chính là phi thăng Tiên giới, trước mặt các đời tổ sư cũng là một thành tích lớn.

Dưới ý nghĩ này, Thiên Ma tông chủ đối với Ngô Khí thiên kiều đệ tử tuyệt thế khách khí như vậy cũng có thể lý giải. Những điện chủ và trưởng lão khác đương nhiên cũng hiểu rõ ý nghĩ của Thiên Ma tông chủ, là đều không có lộ ra gì kỳ quái. Chỉ là đám người Âu Dương Ngọc Phong, lại lần nữa bị kinh ngạc một phen, ánh mắt quét về phía Ngô Khí, muốn nhìn một chút rốt cuộc hắn sẽ đưa ra yêu cầu gì.

Mười hai đệ tử hạch tâm bọn họ, vốn tràn đầy ghen ghét đối với thiên kiều tuyệt thế Ngô Khí này, bất quá hôm nay, lại dần dần trở nên nhạt đi. Xem nơi này, chư vị điện chủ đối với Ngô Khí thiên vị, bọn họ cũng đều rõ ràng, ngày sau tại Thiên Ma tông, địa vị Ngô Khí, chỉ sợ chỉ sợ dưới Hạ Hầu Vô Uyên và Ân Tiểu Bảo.

Vị thiên kiều thứ ba tuyệt thế, bọn họ cho dù là đệ tử hạch tâm, cuối cùng cũng chỉ có thể ngược nhìn mà thôi. Hơn nữa đối mặt với Ngô Khí, bọn họ cũng không có bất kỳ cảm giác ưu việt nào, Âu Dương Ngọc Phong đã sớm giao thủ với Ngô Khí, biết được thực lực của hắn. Mà mười một người khác, thì nhìn thấy bọn họ giống nhau, là thông qua ba trận đấu lôi còn sống, đương nhiên cũng rõ ràng chiến lực Ngô Khí sẽ không kém hơn bọn họ chút nào.

Chỉ là tu vi Hóa Thần sơ kỳ, có thể cùng tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ chém giết, phần chiến lực cùng thiên tư này, bọn họ mặc dù trong lòng không phục, cũng không thể không thừa nhận, chỉ cần Ngô Khí lại tiến giai một lần nữa, bọn họ sẽ không phải là đối thủ của Ngô Khí.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Ngô Khí lại một lần nữa khom người hành lễ, trong miệng cung kính nói: bẩm tông chủ, lúc trước đoạn hồn tam tông trở về tổ đình, ngoại trừ tông chủ và các trưởng lão, còn lại có không ít đệ tử đều bị các vị sư huynh chân truyền bắt đi làm nô bộc. Đệ tử được tiểu thư

coi trọng., Đã thành hộ vệ, nhưng đồng môn khác lại trở thành đan nô kiếm nô được. Đệ tử cảm ơn tình đồng môn năm đó, trong lòng bất an, mong tông chủ có thể đáp ứng đệ tử, miễn cho mệnh lệnh nô bộc của bọn họ, ban cho thân phận đệ tử trong tông.

Lời Ngô Khí vừa nói ra, lập tức lại để cho mọi người ở đây lộ ra vẻ kinh ngạc, tiếp theo trong ánh mắt nhìn về phía Ngô Khí lại thương thức thêm một chút. Ngay cả mười đệ tử hạch tâm kia, cũng đều lộ ra một tia kính nể, nhìn về phía Ngô Khí ánh mắt cũng không còn ghen tị nữa.

Bất quá chân chính hiểu rõ Ngô Khí là dạng người gì, Âu Dương Ngọc Phong cùng hai người chủ tớ Chu Ngọc Phong, đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo trong lòng nhao nhao cười lạnh.

Thị nữ váy đỏ Hồng La đứng sau lưng Chu Ngọc, càng là trong lòng mắng to: tiểu nhân vô sỉ này, nhất định là đang diễn kịch, lúc trước tiểu thư không chỉ bắt hãm một mình làm hoa mỡ, làm sao lúc đó không thấy tiểu nhân vô sỉ này cứu mấy đồng môn của hãn, hiện tại vừa được coi trọng liền bắt đầu diễn kịch, thật sự quá vô sỉ rồi.

Hồng La mắng to không ai nghe thấy, một đám trưởng lão điện chủ đều tin tưởng lời nói của Ngô Khí, đối với sự tán thưởng của Ngô Khí ngoại trừ hãn là tuyệt thế thiên kiêu ra, đối với tính cách của hãn cũng là tán thưởng có thừa. Tuy nói Ma đạo đều là ma đầu vô tình, nhưng cũng chỉ là đối ngoại, ở rất nhiều Ma tông, vẫn có không ít Ma tu, tình cảm thâm hậu.

Một tu sĩ vô tình vô nghĩa, mặc kệ tông môn Tiên Ma, chỉ sợ đều sẽ không thích. Bởi vì tu sĩ như thế, mang ý nghĩa bất luận lòng trung thành gì đối với tông môn, một đến thời khắc mấu chốt bán đứng đồng môn, bán đứng sư huynh đệ, bán đứng tông môn cũng không phải là chuyện không lớn. Như Ngô vút bỏ, tuyệt thế thiên kiêu, lại coi trọng tình đồng môn như thế, tự nhiên là đáng khen ngợi.

Kỳ thật nếu để bọn họ biết được ý nghĩ chân chính trong lòng Ngô Khí, bọn họ sẽ biết, bọn họ đều nghĩ sai rồi. Ngô Khí muốn cứu đệ tử ba tông lúc trước, không phải là vì diễn kịch,

đương nhiên cũng không phải bởi vì Ngô Khí là một người coi trọng nghĩa đồng môn.

Mà bởi vì năm đó ở Vạn Thi tông, Ngô Khí đã được tông môn coi trọng, đã là thủ tịch đại đệ tử. Nhưng trước khi chiến hạm hắc ma của Mặc Không trưởng lão mang đến, Ngô Khí còn vụng trộm tiềm nhập trọng địa của Vạn Thi tông, U Minh Tuyên Nhân.

Ngô Khí lên vào U Minh Tuyên Nhân, chẳng những ăn hết bảy đóa Cửu U Minh Hỏa trong Tuyên Nhân, cuối cùng còn làm sụp toàn bộ con suối, còn lợi dụng một chiếc chìa khoá thể giới, tiến nhập tiểu thể giới vực ngoại kia, Thiên Ma Vực, Thiên Ma Vực., Giết chóc một phen, thành công luyện hóa thành U Minh chiến thể tầng thứ hai. Sau đó thậm chí sau khi con suối sụp xuống, Ngô Khí thuận tay cũng trộm Cửu Huyền Từ Quang Cầm kia, có thể nói, Vạn Thi tông sinh ra từ trước đến nay, gia tộc lớn nhất, chính là Ngô Khí hấn.

Nên biết U Minh Tuyên Nhân kia chính là căn cơ lập tông của Vạn Thi Tông, không nghĩ tới cuối cùng bị hủy trong tay đệ tử mình.

Làm ra chuyện như vậy, trong lúc vô hình Ngô Khí cũng coi như là thiếu Vạn Thi Tông một nhân quả, lúc trước trong lòng cũng có chút động cơ hội muốn bồi thường cho Vạn Thi Tông. Chỉ là đáng tiếc, về sau bao gồm Vạn Thi Tông, Đoạn Hồn Tam Tông gặp vận rủi, Ngô Khí chẳng những không kịp bồi thường, chính mình còn biến thành một nô bộc.

Hôm nay vừa lúc có cơ hội, còn có thể nhân cơ hội biểu diễn một phen, vượt qua phiền toái cuối cùng trước mắt, Ngô Khí đương nhiên sẽ không cự tuyệt, thuận nước đẩy thuyền đưa ra yêu cầu kia, nếu như Thiên Ma tông chủ đồng ý yêu cầu của hấn, điều này hấn là có thể nói, là cuộc đời này của Ngô Khí, từ khi sinh ra đến bây giờ, đã làm một chuyện tốt duy nhất.

Thứ ba đến mức cầu đập vé là chưa xong. Nếu ngài thích bộ tác phẩm này, hoan nghênh ngài đến điểm khởi đầu. Tiến cử vé số, ngài ủng hộ, chính là động lực lớn nhất của ta.

Được rồi, yêu cầu này bản tọa đồng ý.

Một câu nhẹ nhàng này của Thiên Ma tông chủ, phun ra khỏi miệng, vang lên trong cung điện này, lại mang ý nghĩa Đoạn Hồn tam tông một đám đệ tử có linh căn tư chất tốt, đều được Ngô bỏ giải cứu ra.

Thậm chí lúc này một đám đệ tử hạch tâm trong cung điện, từ thái độ đối đãi của các vị trưởng lão với Ngô Khí, cộng thêm sự thật lúc trước bị Huyết Y trưởng lão vạch trần là tuyệt thế thiên kiêu, đáy lòng bọn họ đều suy tính làm sao có quan hệ với Ngô Khí. Hiện tại xem ra, mượn nhờ xuất xứ của Ngô Khí, tiểu tông môn nơi biên thùi kia sẽ có hiệu quả không tệ.

Ngô Khí cũng sẽ không nghĩ tới, bởi vì nguyên nhân của hắn, chẳng những làm cho một đám đệ tử trẻ tuổi Đoạn Hồn tam tông nhận được đãi ngộ không tệ ở Thiên Ma tông, ngay cả tông chủ tam tông cùng các trưởng lão năm đó, cũng đều nhận được chỗ tốt. Dù sao dưới sự chiếu cố của nhiều đệ tử hạch tâm như vậy, ở Thiên Ma tông cũng sẽ không có người đui mù gì đi làm khó dễ bọn họ.

Tạ tông chủ...

Nghe được câu trả lời của Thiên Ma tông chủ, Ngô Khí lập tức vẻ mặt kích động khom người hành lễ, trên mặt ngoại trừ cảm kích ra một tia dị – đều không có. Để cho hai người chủ tớ kia nhìn thấy càng là trong lòng mắng to không thôi, mà Âu Dương Ngọc Phong bên cạnh thì rất là kính nể., Hắn tự nhận cũng là người tàn nhẫn quyết tuyệt, nhưng so sánh với Ngô vút bỏ, lại ít đi một phần vô sỉ. Ít nhất để hắn không hề có kỵ trước mặt một đám trưởng lão điện chủ, thậm chí là tông chủ biểu diễn, hắn tự hỏi mình cũng không thể làm được tự nhiên như Ngô vút bỏ.

Giải quyết xong vấn đề này, Thiên Ma tông chủ lại không rời đi, ánh mắt vẫn như cũ dừng lại trên người Ngô Khí, lại hỏi: Yêu cầu ta đã đáp ứng, hiện tại ngươi có thể trả lời Huyết Y

trưởng lão. Có nguyện ý trở thành truyền nhân của Huyết Y nhất mạch hay không.

Lời này của Thiên Ma tông chủ là hỏi thay Huyết Y trưởng lão. Đương nhiên sau khi hỏi xong, người mà hắn quan tâm nhất là Ngô Khí. Mặc dù rất tin tưởng địa vị Huyết Y nhất mạch của mình ở Thiên Ma tông, nhưng sau khi nghe xong lai lịch của Ngô Khí, hắn sợ Ngô Khí bởi vì vừa mới tới Thiên Ma tông, đối với Huyết Y nhất mạch không phải là biết rõ ràng.

Là lấy không đợi Ngô Khí trả lời, Huyết Y trưởng lão liền mở miệng trước.

Tiểu tử, nhập Huyết Y nhất mạch của ta thì tuyệt đối sẽ không thua thiệt người, ngày sau người tiếp nhận y bát của ta, chẳng những có thể chấp chưởng một lá Thiên Ma chiến kỳ, mà chiến hạm Huyết Ma kia cũng sẽ là của người., Ngoại trừ bản trưởng lão, một mạch máu cũng chỉ còn lại một mình người. Ngày sau chính là đối mặt với đám lão đầu tử này, cũng không cần cung kính hành lễ, chính là tông chủ. Khục khục, tông chủ đại nhân muốn sai sử người, cũng phải thương lượng với người trước mới được. Các loại lợi ích này, ngoại trừ huyết y nhất mạch ta, còn có ai có thể cho.

Huyết y trưởng lão vừa nói xong, lập tức bao gồm cả Ngô Khí bên trong, cộng thêm đám đệ tử hạch tâm Âu Dương Ngọc Phong, khí tức trong mũi miệng đều trở nên mạnh mẽ.

Chiến hạm Huyết Ma của Thiên Ma chiến kỳ chỉ có mấy chữ này, cũng đủ để cho nhịp tim của đệ tử hạch tâm cao cao tại thượng tăng tốc, có thể nói, bất kỳ đệ tử nào của Thiên Ma tông đều không thể cự tuyệt mê hoặc trong đó. Bởi vì hai thứ này, bất luận là cái gì, đều là tồn tại hoàn toàn tuyệt đỉnh.

Tại Thiên Ma Tông, tại dãy núi Thông Thiên, đại lục Trung Châu, đều là bảo vật chí tôn độc nhất vô nhị. Hai vật này, đều không phải thượng cổ kiếp số sau, bảo vật thượng cổ Thiên Ma Tông lưu lại, chính là binh khí các đại năng thuộc về thượng cổ đại năng sử dụng, bất luận cái gì cũng giống nhau, đều là trấn tông chi bảo của Thiên Ma Tông.

Nhưng hiện tại, từ trong miệng Huyết y trưởng lão phun ra lời hứa chẳng khác gì đang hứa hẹn. Chỉ cần Ngô Khí đồng ý bài nhập huyết y nhất mạch, ngày sau hai thứ đồ vật này đều do hắn chấp chương. Loại mê hoặc này, cho dù không phải đệ tử Thiên Ma Tông. Đổi lại là đệ tử tông môn khác, cũng sẽ dứt khoát kiên quyết phản bội tông môn.

Ngô Khí cúi thấp đầu, khí tức trong miệng mũi dần dần trở nên trắng kiết, mặt hiện lên tầng sáu đỏ rực, trong hai mắt càng như là sung huyết. hao phí hơn nửa ngày, Ngô Khí mới dần dần an tĩnh lại, thở ra một hơi thật sâu, chậm rãi nói ra đáp án của mình.

Đầu tiên là khom người thi lễ với trưởng lão áo máu, sau đó miệng nói: “Trưởng lão ưu ái, đệ tử cảm thụ sâu sắc trong lòng, không biết báo đáp. Nhưng đệ tử lúc trở thành hộ vệ của tiểu thư từng thề, đời này chỉ cần không chết, cả đời theo hầu tiểu thư. Trước đó tiểu thư tĩnh tọa trùng quan, đệ tử mới có thời gian tham gia thi đấu rèn luyện chiến kỹ, bây giờ tiểu thư nghiệp đã xuất quan, đệ tử tự muốn dùng lời thề, hộ vệ tiểu thư.

Dường như Ngô Khí đã hạ quyết tâm, lúc nói ra lời này, trên mặt đều là vẻ kiên quyết, chêm đinh chặt sắt, cho người ta một loại cảm giác không có gì cứu vãn.

Nhưng rơi vào trong tai mọi người, lại lập tức kinh ngạc, than thở người này lời nói không có gì kinh người, chết không thôi. Nhất là Âu Dương Ngọc Phong cùng một đám đệ tử hạch tâm, hoàn toàn là kinh hãi, ánh mắt nhìn về phía Ngô Khí như nhìn một con quái vật chưa bao giờ thấy qua, ánh mắt vừa rồi còn đang ghen ghét trong mắt bọn họ hoàn toàn biến mất, mà trở nên cực kỳ phức tạp.

Mà hai người chủ tớ Chu Ngọc, nghe xong Ngô Khí nói, đầu tiên là sững sờ, tiếp theo lại ở trong lòng cười lạnh, mắng to Ngô Khí. Quả thực là giỏi trong xương, người nhát gan, làm như thế, rõ ràng là lo lắng Chu Ngọc sau khi xuất quan sẽ làm ra cái gì, uy hiếp đến tính mạng của hắn, hiện tại rõ ràng là cự tuyệt cảnh ô uế Huyết Y trưởng lão đưa tới. Ý tứ trong bóng

tối, rõ ràng là thông báo hai người Chu Ngọc phó phó, không được nói lung tung, nếu không...

Mặc kệ những người khác nghĩ như thế nào, Huyết Y trưởng lão nghe vậy, thì hoàn toàn sững sốt, tiếp theo khuôn mặt hiền lành dần dần biến mất. Khuôn mặt già nua kia lạnh đi, trong mắt tràn ngập lực lượng kinh khủng, phản chiếu bên trong tinh thần Ngô Khí, lập tức khiến hắn cảm thấy lực lượng thần hồn bàng bạc trở nên nhỏ yếu vô cùng, dưới uy áp kia, thiếu chút nữa đã hoàn toàn sụp đổ.

Người cự tuyệt bản trưởng lão.

Trong thân thể thấp bé của Huyết Y trưởng lão dường như có một cỗ lực lượng cực kỳ đáng sợ muốn bộc phát ra, ngực bụng phập phồng. Ánh mắt kia, quả thực muốn đem thương khung đều sinh ra kéo ra hai cái lỗ, từng tia từng tia kinh tâm tràn ra, xâm nhiễm hư không quanh hai người. Trong nháy mắt, Ngô Khí giật mình thấy được một thế giới tràn ngập huyết hồng, ở bên trong, ngoại trừ huyết hồng, chỉ còn lại cái gì cũng không có, còn lại cái gì khác.

Chỉ trong một cái chớp mắt này, Ngô Khí liền cảm thấy một thân lực lượng thần thông của mình hoàn toàn không có tác dụng, ngay cả phản kháng một chút cũng không làm được. Hồn phách ở chỗ sâu nhất trong cơ thể, tựa hồ bởi vì lực lượng huyết hồng này, mà triệt để lạc vong. Cảm giác chết chóc Ngô Khí chưa bao giờ tiếp cận tử vong như vậy, mặc dù chỉ là một cái chớp mắt, thế giới huyết thủy kia cũng chỉ hiện lộ ra một góc cạnh, nhưng Ngô Khí lại giống như rõ ràng nhìn thấy mình tử vong.

Tiểu tử, người cự tuyệt lý do của bản trưởng lão, thật sự là vì nha đầu kia sao.

Huyết y trưởng lão đã lời nói trong trẻo lạnh lùng lọt vào tai Ngô Khí, làm cho hắn lập tức thanh tỉnh lại, ngay lập tức hồn phách thoát ly thế giới Huyết Nhan kia, nhưng dù vậy, Ngô Khí cũng cảm thấy hồn phách của mình giống như bị trọng thương, suy yếu đáng sợ, loại cảm giác suy yếu từ chỗ sâu nhất trong cơ thể truyền đến, làm cho Ngô Khí lần đầu tiên có một loại xúc động lập tức mê man.

Bất quá lúc này đang là lúc nguy cấp, vì mạng nhỏ của mình suy nghĩ, Ngô Khí ngay cả chậm trễ một chút cũng không dám, cố gắng tự cung kính khom người hành lễ, tiếp tục nói: “Hồi trưởng lão, tiểu thư hóa giải ta là mệnh lệnh nô lệ, đợi ta ân trọng, đệ tử đã phát thệ, há có thể vi phạm. Trưởng lão hậu ái đệ tử cảm kích, nhưng thứ lỗi không thể tuân lệnh.

Nếu như lúc trước Ngô Khí cự tuyệt huyết y trưởng lão để cho người ta mắng to kẻ ngốc này, hiện tại Ngô Khí nói ra, lại làm cho bọn họ không khỏi nổi lên một cái ý niệm kính nể. Bất quá cũng có lý do càng thêm rõ ràng, Ngô Khí mặc dù không nói ra, nhưng rất có thể lúc đó Ngô Khí phát ra lời thề, chính là Tâm Ma thệ.

Nếu thật là Tâm Ma thệ, Ngô Khí kia như vậy, cũng không phải là làm bộ làm tịch, mà là nhất định phải vì chuyện này.

Tâm ma thệ một khi phát xuống, đời này không thể vi phạm, nếu không có thể bị tâm ma phản phệ bất cứ lúc nào, mặc cho ngươi tu vi thông thiên kiêu tuyệt thế, bị tâm ma ghi nhớ, sớm muộn gì cũng sẽ có kết cục thân tử đạo tiêu.

Huyết y trưởng lão vốn còn tức giận bùng bùng, sau khi nghe Ngô Khí nói lại một lần nữa, tựa hồ cũng nhớ tới khả năng kia. Lập tức bỏ qua Ngô Khí, nhìn về phía Huyền Âm điện chủ Chu Ương và Chu Ngọc đứng bên cạnh hắn.

Chu tiểu tử, Chử nha đầu, nói đi, phải làm gì mới có thể tha người.

Huyết Y trưởng lão suy đoán lời thề lúc trước Ngô Khí phát xuống chính là Tâm Ma thệ, cũng chỉ có lý do này, mới có thể làm cho Ngô Khí không dám đáp ứng lời mời của hắn. Mặc dù trở thành chỗ tốt của huyết y nhất mạch có lớn kinh người, nhưng so sánh với tính mạng mình., Ai nhẹ ai nặng, bất cứ người nào cũng có thể phân biệt rõ ràng. Đó mới là nguyên nhân Ngô Khí cự tuyệt hắn, cho nên hắn phải thu nhận thiên kiêu tuyệt thế Ngô Khí này, người hắn muốn tìm không phải là chính chủ Ngô Khí này, mà là hai cha con Chu Ngọc Chu Ương này.

Bất quá ngay lúc hấn mở miệng, hấn liền biết, muốn cho Chu Ngọc thả người cũng không khó, nhưng muốn Chu Ương thả người, chỉ sợ liền khó khăn. Dù sao địa vị Chu Ương tại Thiên Ma Tông cũng không phải bình thường có thể so sánh, tu sĩ Phản Hư đỉnh phong, cũng chỉ kém một bước là có thể bước vào cảnh giới Hợp Đạo siêu cấp cường giả. Hơn nữa thân phận điện chủ Huyền Âm điện Huyền Ảnh điện cũng chỉ kém một bước là có thể bước vào cảnh giới Hợp Đạo., Bởi vì nguyên nhân thực lực cá nhân Chu Ương có mặt ở chín tòa truyền thừa điện, ngoại trừ Thiên Ma điện ra thì địa vị của Huyền Âm điện là cao nhất. Cho nên so sánh ra, sẽ không thấp hơn so với trưởng lão nhất mạch huyết y này, thậm chí quyền lợi mà nói, vẫn là hấn nhiều hơn một chút.

Quả nhiên, lời Huyết y trưởng lão nói ra, Huyền Âm điện chủ Chu Ương ngồi ngay ngắn trên ghế minh thiết, văn sĩ Nho gia thế giới phàm nhân cũng có khí độ như vậy, ý cười mỉa mai, nhưng câu trả lời của Huyết y trưởng lão, lại không có chút ý muốn thả người nào.

Huyết y trưởng lão, không phải bản điện muốn lưu lại người này, mà là có hai nguyên nhân không thể được. Một là người này từng thề sẽ làm hộ vệ cho tiểu nữ bên ngoài, thân là phụ thân, sao có thể cưỡng đoạt hộ vệ của tiểu nữ. Thứ hai, người này thân thể Tiên Thiên U Minh, vì thành tựu sau này của người này, bản điện cũng cho rằng, hấn vẫn nên ở lại Huyền Âm điện ta thì tốt hơn.

Nói tới đây, Chu Ương dừng lại một chút, sau đó xòe bàn tay ra, lập tức trong lòng bàn tay y có hào quang lập loè, một vật đột nhiên xuất hiện, đồng thời còn có giọng nói của Chu Ương tiếp tục vang lên.

Ngày thứ nhất đến là hôm nay không có động tĩnh a các huynh đệ, vé vé quá ít, lâu nhỏ xin đập phá không hoàn chỉnh. Nếu ngài thích bộ tác phẩm này, hoan nghênh ngài bắt đầu. Đầu đề cử vé tàu tàu, sự ủng hộ của ngài chính là động lực lớn nhất của ta.

Máu huyết của Minh Vương.

Trong cung điện to lớn có chút yên tĩnh, thanh âm ẩn chứa kinh ngạc của Huyết y trưởng lão bỗng nhiên vang lên, tiếp đó còn có những người khác hít vào âm thanh tê tê.

Ánh mắt mọi người đều ngưng tụ ở chỗ nào của Huyền Ảnh điện chủ Chu Ương, lòng bàn tay của lão, từng đạo hào quang vờn quanh bao lấy, một giọt hắc bạch, lớn chừng ngón cái, bên trong có từng đạo ám kim hoa văn chảy xuôi, ẩn chứa khí tức cực kỳ khủng bố, giống như thiên địa chí lý, huyền ảo không thể tên.

Chất lỏng đen sì này vừa xuất hiện trong lòng bàn tay Chu Ương lập tức bị Huyết y trưởng lão phá tên. Khi ba chữ kia vang lên, tất cả mọi người đều khiếp sợ, đồng thời cũng rất cuộc biết vì sao Chu Ương Hội lại không nể mặt Huyết Y trưởng lão như vậy, cự tuyệt gọn gàng, còn thiên sinh để cho Huyết Y trưởng lão nói một câu cũng không ra.

Là bởi vì một giọt dịch thể màu đen kia, đó là một giọt huyết dịch. Không phải huyết dịch của sinh linh bình thường, cũng không phải huyết dịch của tu sĩ nhân loại, mà là huyết dịch của sinh linh Minh giới, huyết dịch của Vương giả.

Minh Giới, đối với tu sĩ ma đạo mà nói, chính là tồn tại giống như thánh địa. Trung Châu đại lục này, từ cổ chí kim, tu sĩ sinh ra nhiều, như hằng hà sa số, nhiều không đếm xuể, trong đó thiên kiêu cũng như lông trâu, không ít người chẳng những tu luyện đến tu chân giới này, tu sĩ hợp đạo đỉnh phong, lần này đột phá đạo lạc này, tấn thăng đến cảnh giới không thể biết, cũng có không ít thiên kiêu,

Những tu sĩ thiên kiêu kia, sau khi đột phá rãnh trời cuối cùng kia, lại sẽ không tiếp tục lưu lại trong tu chân giới, mà sẽ phi thăng thượng giới, mà cái gọi là thượng giới, cũng chỉ là xưng hô một lần thống nhất đối với thế giới tầng cao hơn., Bởi vì tiên ma bất đồng nói, là nơi tu sĩ tiên ma phi thăng cũng là bất

đồng, thêm vào còn có Phật tu, Yêu thú, cùng với một ít sinh mệnh dị chủng. So với thế giới tầng cao hơn của tu chân giới, có rất nhiều, có thể xưng là chư thiên vạn giới, trong đó trọng yếu nhất chính là Cửu Thiên Thập Địa.

Tu sĩ tiên đạo, nơi phi thăng, xưng là Tiên giới. Mà ma tu, sau khi hợp đạo, phi thăng xưng là Minh giới, cũng xưng là Ma giới.

Minh giới tồn tại không biết bao nhiêu năm. Từng cường giả Ma đạo đời đời đều bay lên thượng giới này, tiếp tục tu hành, lấy kỳ hạn chân chính bước lên Trường Sinh đại đạo. Có thể nghĩ Minh giới sẽ có bao nhiêu cường giả tồn tại, mà làm thế giới cao giai hơn so với tu chân giới. Cho dù là tồn tại cấp thấp nhất, cũng so với cường giả đỉnh phong trong tu chân giới, tu sĩ hợp đạo, tu sĩ hợp đạo., Mạnh mẽ hơn nhiều. Ở Minh Giới, cường giả cấp Vương, thì đại biểu cho một phương Vương Giả, bá chủ một phương, thống trị ngàn vạn cường giả, uy hiếp chư thiên, sát phạt thương sinh.

Lúc này huyết dịch trong lòng bàn tay Huyền Ảnh điện chủ là một giọt máu của cường giả cấp Vương Minh giới, mặc dù chỉ là một giọt, nhưng trong đó lại ẩn chứa đạo lý thiên địa mà cường giả cấp Vương kia cảm ngộ ra, lại có lực lượng pháp tắc quán quanh trong đó, đối với Ma tu mà nói, một giọt huyết dịch này, chỗ quý giá có thể nói so với cực phẩm đạo khí kia càng lớn hơn.

Giọt máu Minh Vương này xuất hiện, lời nói của Huyết Y trưởng lão đến miệng không thể nuốt trở lại, vẻ giận dữ trên mặt cũng dần dần biến mất. Đám người Âu Dương Ngọc Phong có lẽ còn không hiểu rõ giọt máu này đại biểu cho cái gì. Nhưng với tư cách là trưởng lão địa vị cao của Thiên Ma Tông, Hạng Huyết Y của hắn lại vô cùng rõ ràng.

Đặc biệt là đối tượng hồi lộ chỗ tốt này, lại là một người thân mang Tiên Thiên U Minh thân thể, giọt Minh Vương kia, quả thực là vì số lượng Ngô Khí định ra.

Nếu là chỗ tốt khác, hắn còn có thể dựa vào sự tranh đoạt đặc biệt của Huyết Y nhất mạch tranh đoạt. Nhưng vì giữ lại Ngô Khí, Chu Ương đã lấy ra cả thân vật vô thượng Minh Vương

huyết này, hơn nữa còn có tâm ma thể quỷ phá, hiện tại đã có thể nói, vị tuyệt thể thiên kiêu thứ ba của Thiên Ma tông này, cùng huyết y nhất mạch của hắn, đã không còn duyên phận.

Hừ.

Sau một tiếng hừ lạnh, Huyết y trưởng lão bỗng liếc mắt nhìn Ngô Khí và Chu Ương đều không có hứng thú, lão hung hăng thu hồi ánh mắt trên máu Minh Vương, quay người bỏ đi, ngay cả thời gian chào hỏi Thiên Ma tông chủ một chút cũng không có, trước mặt lão hừ không vô thanh vô tức mở ra một lỗ hổng, lão bước vào trong đó, thoáng cái liền không còn bóng dáng.

Huyết y trưởng lão vừa đi, những trưởng lão và điện chủ khác nhao nhao nhìn nhau vài lần, lại nhìn qua Minh Vương huyết trong lòng bàn tay Chu Ương, đều lắc đầu., Trong lòng thờ dài, hai lý do Chu Ương vừa mới nói ra thật sự làm cho bọn họ không tìm được chút nào phản bác. Một tâm ma thể đã đủ để lưu lại Ngô Khí tuyệt thể thiên kiêu này, lại thêm một giọt Minh Vương huyết, quả thực là làm chỗ tốt cho thân thể U Minh này của Ngô Khí, chỉ cần không phải kẻ ngốc, đều sẽ không cự tuyệt.

Hắc hắc, Chu huynh quả nhiên khí phách tốt, lại có bảo vật như Minh Vương huyết, trách không thể không nóng vội, hóa ra đã sớm tính trước. Mặc dù không có quan hệ với nha đầu, người này cuối cùng, đại khái cũng còn có thể là người Huyền Âm điện người.

Lúc này còn có thể cười ra được, đại khái chỉ có điện chủ Thiên Ma điện. Trong điện của hắn đã có hai tuyệt thể thiên kiêu Hạ Hầu Vô Uyên và Ân Tiểu Bảo, mặc dù cũng rất đáng tiếc không có được vị thứ ba này, nhưng lại không có tiếc hận như các điện chủ khác, thậm chí là tức giận.

Kỳ thật trong số những người ở đây, nhu cầu về Ngô Khí cũng không phải cấp bách như vậy, hắn là hắn. Tuy Ngô Khí đã được chứng thực là vị thiên kiêu tuyệt thể thứ ba, thân thể Tiên Thiên U Minh, nhưng dù sao cũng chỉ là cảnh giới Hóa Thần sơ kỳ., Chiến lực có thể so sánh với Hóa Thần hậu kỳ mà thôi. Mà hai người Hạ Hầu Vô Uyên và Ân Tiểu Bảo, đã sớm là Hóa Thần đỉnh phong, ở Thiên Ma tông nhiều năm, chân

chính bạo phát thực lực chém giết cùng người, Phản Hư sơ kỳ tu sĩ, đều không phải là đối thủ của hai người.

Mặc dù chỉ vượt qua một cấp bậc, nhưng đây đã là chiến lực cực kỳ kinh người. Nên biết sau khi tiến vào Hóa Thần, mỗi một cấp độ chiến lực chênh lệch sẽ là một trời một vực, rất khó đền bù. Nhất là cùng Phản Hư tu sĩ, mười tu sĩ Hóa Thần đỉnh phong, chém giết cùng một tu sĩ Phản Hư sơ kỳ, cuối cùng người còn sống nhất định là vị Phản Hư sơ kỳ kia.

Ngô Khí còn đang ở cảnh giới Hóa Thần, cho nên hẳn có thể vượt qua hai cảnh giới, đây cũng không tính là thành tựu kinh người. Tục truyền lúc Hạ Hầu Vô Uyên còn ở Hóa Thần sơ kỳ, từng nhiều lần chém giết tu sĩ Hóa Thần đỉnh phong, chiến lực cường đại, hoàn toàn xứng đáng là danh hiệu đệ nhất thiên tài của thế hệ trẻ tuổi Ma đạo.

So sánh với Hạ Hầu Vô Uyên và Ân Tiểu Bảo, Ngô Khí mặc kệ so sánh từ phương diện đó, đều chỉ có thể xếp thứ ba. Nếu như chỉ dựa theo chiến lực mà xếp hàng, trong Thiên Ma Tông, ít nhất có mười mấy đệ tử hạch tâm, có thể dễ dàng áp chế Ngô Khí, thậm chí chém giết. Trừ phi Ngô Khí không màng tất cả mọi thứ lộ ra tất cả át chủ bài, cho dù như vậy, cũng không cách nào xếp vào năm vị trí đứng đầu.

Dưới sự chăm chú của mười hai vị đệ tử hạch tâm Âu Dương Ngọc Phong, Ngô Khí này thuộc về vị thiên kiêu tuyệt thế thứ ba, cuối cùng cũng có kết quả. Lúc trước hẳn là đệ tử thượng đẳng Huyền Âm điện, hôm nay có biến hóa, lại không lớn, hẳn vẫn là người Huyền Âm điện, bất quá chỉ là biến thành đệ tử chân truyền mà thôi.

Được rồi, người đã khẳng khái ở lại Huyền Âm điện, bản tọa cũng sẽ không miễn cưỡng với người. Máu Minh Vương của Chu điện chủ kia, quả thật là vật thích hợp nhất, có vật kia tương trợ, ngày sau chắc chắn sẽ không thua hai người Hạ Hầu và Tiểu Bảo.

Lời Thiên Ma tông chủ hạ lời nói cuối cùng cho sự tình trong điện này, một đám trưởng lão và điện chủ cũng đều gật đầu tán đồng, từng người dùng ánh mắt tiếc hận nhìn Ngô Khí một chút, lúc trước bọn họ tranh chấp với nhau hoàn toàn không có

thành phần diễn kịch, một tuyệt thế thiên kiêu, quả thật đáng để bọn họ làm như thế.

Cho đến bây giờ, đám người Âu Dương Ngọc Phong mới bị điện chủ của mình nhớ tới, bất quá đám người Âu Dương Ngọc Phong lại không có một chút oán hận, làm nền cho một tuyệt thế thiên kiêu, bọn họ đương nhiên sẽ không có ý kiến gì. Mà cùng Ngô Khí xem như có một chút giao tình bé nhỏ trước khi lâm đầu, Âu Ngọc Phong còn nhẹ gật đầu cười với Ngô Khí, ra hiệu đã từng gặp.

Đi thôi.

Tính cả Ngô Khí, mười ba người, đều bị điện chủ của mình mang đi. Mà vị Thiên Ma tông chủ kia, lúc đó kết luận, đã sớm biến mất hư không, rời khỏi Thiên Ma điện.

【

Sâu trong Huyền Vân Vực, trong cung điện óng ánh rộng lớn cực kỳ ở thế giới băng tuyết.

Không khí yên tĩnh bỗng nhiên bị phá vỡ, hư không vỡ ra, từ bên trong đột nhiên có mấy người đi ra. Đi đầu là một người, khuôn mặt tuần dật, khí tức toàn thân cực kỳ nho nhã, mang theo một loại hương vị khiến người ta không khỏi sinh ra hảo cảm, lại là một văn sĩ trung niên. Ở phía sau hắn, lại là hai thiếu nữ xinh đẹp.

Thiếu nữ đi trước, trên người mặc một bộ thanh sam, khuôn mặt tuần tú, một đôi tròng mắt linh động cực kỳ, cho người ta một loại cảm giác tinh linh. Sau lưng nàng là một thiếu nữ váy đỏ, mặc dù cũng là một tiểu mỹ nhân, nhưng trong tay cầm một cây roi dài, mặt mũi ẩn chứa sát khí, nữ tử bình thường không thể so sánh.

Sau hai thiếu nữ, người cuối cùng từ trong vết rách hư không đi ra, hắc y tóc đen, khuôn mặt thanh tú tái nhợt bao trùm từng đạo hắc văn yêu dị, trong lúc đi mặc dù quy củ, bộ dáng cung kính trung thực. Nhưng chỗ sâu trong hai mắt hắn, ánh mắt chớp động, tựa hồ đang có không ít chủ ý.

Vù vù

Bốn người này vừa xuất hiện bên trong cung điện to lớn, văn sĩ trung niên phía trước nhẹ nhàng vung tay lên, lập tức nhìn thấy vết nứt hư không phía sau chậm rãi khép kín. Dưới thân bốn người đồng thời xuất hiện bốn cái ghế trong suốt như ngọc, cảm ứng khí tức trong đó, linh khí ẩn chứa trên chiếc ghế này rõ ràng cực kỳ nồng đậm, có ích cực lớn đối với tu vi của tu sĩ Hóa Thần.

Chủ tứ hai người kia ngược lại một chút khách khí cũng không có, trực tiếp ngồi xuống, Ngô Khí không biết là như vậy, hay là cố ý, lần nữa bày ra bộ dáng sợ hãi bất an của mình, do dự một chút, lúc ánh mắt quét tới văn sĩ trung niên kia mới chậm rãi ngồi xuống.

Bất quá sau một khắc, thanh âm văn sĩ trung niên kia lọt vào tai, thiếu chút nữa lại để Ngô Khí mãnh liệt nhảy lên.

Tiểu tử ngươi đừng giả bộ, Kính Nhi đã nói với ta, lúc trước ngươi vì muốn lên làm hộ vệ của nàng, đã phí không ít công phu. Để cho Kính Nhi cùng Hồng La chịu không ít đau khổ, nghĩ đến cũng không phải là người nhất gan. Vừa rồi trước mặt tông chủ, Bản điện chủ chiếu cố ngươi không vạch trần, đến Huyền Âm điện ta, liền không cần diễn nữa.

Lời này vừa nói ra, Ngô Khí vô thức cho rằng Chu Ngọc đã đem chuyện hấn làm nói cho Huyền Âm điện chủ, bất quá sau đó nghe lại giống như không có, nếu Chu Ngọc thật sự nói chuyện nghiêm trọng nhất về hạt giống nô bộc kia, coi như khí độ Chu Ương lớn hơn, đối với người muốn bắt con gái mình làm nô bộc, cho dù người kia là tuyệt thế thiên kiêu, cũng tuyệt đối không phải là bộ dáng hiện tại.

Thứ hai là đến a, bước chân heo sấp bắt đầu hành trình mới, kịch bản nho nhỏ lộ ra, cách Thiên Ma tông không xa. Ừm, hôm nay hai là hôm nay. Quy củ cũ ngày mai bổ sung thêm một vạn sáu... Không đúng, là một vạn tám. Mặc dù hôm nay còn chưa xong một vạn., Nhưng hai ngày cộng lại còn nhiều hơn không ít, không uổng công mọi người không áy náy, cuối cùng, cầu chư vị huynh đệ mua vé đập đầu gối bái tạ ơn chưa hoàn thành. Nếu như ngài thích bộ tác phẩm này, hoan nghênh

ngài bắt đầu điếm. Đầu nhập phiếu mua vé, sự ủng hộ của ngài cũng là động lực lớn nhất của ta.

Lời nói của Huyền Ảnh điện chủ lại dọa cho Ngô Khí nhảy dựng, suýt chút nữa để hấn hiện ra nguyên hình, bất quá sau khi nghe xong, Ngô Khí lại an tâm trở lại. Ý tứ trong lời nói của Chu Ương hiển lộ ra, hấn là biết rõ bộ mặt chân thật của Ngô Khí là một người không phải là người thành thật, mà là một người tàn nhẫn quyết tuyệt, nhưng lại không biết được Ngô Khí đã làm tất cả những gì Chu Ngọc nữ nhi hấn.

Dù sao có hạt giống nô bộc trên người, trong lòng Chu Ngọc cho dù hận không thể đem Ngô Khí phanh thây vạn đao, cũng không thể không trợ giúp Ngô Khí giấu diếm, miễn cho chọc giận hấn, đồng quy vu tận, vậy Chu Ngọc nàng liền lỗ lớn rồi.

Nghĩ thông các đốt ngón tay trong đó, Ngô Khí lập tức khôi phục diện mục thật sự, trên mặt lộ vẻ lạnh nhạt, cũng không ngồi xuống, mà vô thanh vô tức đứng ở phía sau Chu Ngọc, nghiêm nhiên giống như bị lời thề mà không thể không biến thành hộ vệ, trong miệng nói: Đúng, tông chủ đại nhân.

Nhìn thấy Ngô Khí biến hóa, trên khuôn mặt nho nhã của Chu Ương không khỏi hiện lên ý cười. Đối với chuyện nữ nhi của mình ngoài ý muốn phát hiện một thiên kiều tuyệt thế bên trong nô bộc, còn đem nó thu làm hộ vệ. Chu Ương nghĩ tới lúc đó liền không nhịn được trong lòng vui sướng, cho dù là siêu cấp cường giả có địa vị cao như gã, cũng không thể không đối đãi thận trọng với một vị tuyệt thế thiên kiều.

Tuy Ngô Khí là hộ vệ của nữ nhi Chu Ngọc, nhưng nghe Chu Ngọc kể lại, lúc trước Ngô Khí cũng vì bảo vệ tính mạng mà lựa chọn trở thành hộ vệ của Chu Ngọc, vì để có thân phận đệ tử ngang hàng với đệ tử., Thậm chí còn phát ra lời thề Tâm Ma. Kể từ đó, đương nhiên Ngô Khí cũng không thể là chân tâm thực ý, ngày sau nếu có điều gì cầu, muốn hấn trung thành tận tâm chỉ sợ là rất khó. Vì để triệt để lưu lại người tuyệt thế thiên kiều này, Chu Ương không thể không lấy ra một giọt Minh Vương huyết quý báu đã lâu.

Ngô Khí là thân thể Tiên Thiên U Minh, đối với hắc thì máu Minh Vương có ý nghĩa gì, thậm chí từ một mức độ nào đó mà nói, còn quan trọng hơn cả Tiên khí. Nghĩ tới đây, Chu Ương thỏa mãn nhìn Ngô Khí một cái, sau đó bàn tay kia nâng lên, lòng bàn tay lại lấp lóe hào quang, giọt máu Hắc Ô Yết khiến cho lòng bàn tay của Ngô Khí không ngừng dao động kia xuất hiện trong đó.

Máu Minh Vương, một giọt máu của cường giả cấp Vương, ẩn chứa thiên địa chí lý cảm ngộ của vị cường giả kia, bên trong thậm chí có năng lượng pháp tắc tồn tại. Có thể hiện ra đại đạo. Ngô Khí gần như có thể khẳng định, hắc chỉ cần nuốt giọt Minh Vương huyết kia, tu vi cảnh giới có thể trực tiếp tiến vào Phản Hư cảnh, U Minh chiến thể thậm chí có thể tiến vào tầng thứ tư trước nay chưa từng có. Đối với cảm ngộ của thân thông, cũng sẽ một ngày ngàn dặm, đột nhiên tăng mạnh...

Ngô tiêu tử, người đã phát tâm ma thể, trở thành hộ vệ của Kính Nhi, ngày đó người chính là người của Chu gia ta. Người yên tâm, Chu gia ta đương nhiên sẽ không thật sự đối xử với tuyệt thế thiên kiêu người như là một hộ vệ, giọt Minh Vương huyết này, vốn là chuẩn bị cho Kính Nhi, bất quá người đã là thân thể Tiên Thiên U Minh. Máu của Minh Vương có tác dụng lớn hơn bất kỳ kẻ nào, giọt Minh Vương này bản điện chủ sẽ làm chủ ban cho người.

Nghe đến đó, Ngô Khí vẫn là biểu lộ lạnh nhạt, không có chút nào vui sướng cả, bởi vì hắc biết không thể nào đơn giản như vậy liền phải nhận một giọt Minh Vương huyết cực kỳ quý giá.

Quả nhiên, Chu Ương mở miệng lần nữa: Chẳng qua, người bây giờ chỉ có tu vi Hóa Thần sơ kỳ, dù lấy được máu Minh Vương, cũng không thể nuốt vào., Nếu không tất nhiên sẽ là kết cục bạo thể mà chết. Như vậy, chờ người đến Hóa Thần đỉnh phong, giọt Minh Vương huyết này sẽ cho người lúc nào. Hiện tại người lĩnh ngộ thân phận một đệ tử chân truyền Huyền Âm điện, đối với bên ngoài thì vẫn là lấy thân phận hộ vệ của Kính Nhi, dù sao người phát tâm ma thể, nếu vi phạm cũng là không tốt.

Những lời này nói ra, ngay cả Ngô Khí cũng không thể không bội phục vị Huyền Âm điện chủ này lão luyện nguy hiểm. Rõ ràng là đáng vẻ nho nhã, nhưng tâm tư nhanh nhạy lão luyện, lại hoàn toàn xứng với ba chữ lão hồ ly.

Không hồ là người sinh ra một yêu nữ lòng dạ độc ác, tâm tư suy nghĩ đều không phải để đối phó, cầm lấy Minh Vương huyết cấp không khẩu hứa, lại lấy lời thề Tâm Ma làm nguy trang, vậy mà thật sự gọi ta tuyệt thế thiên kiêu này là hộ vệ của con gái mình ra, còn để cho người ta nói không ra lời phản bác gì.

Nếu thật sự có lòng, Minh Vương huyết đi trước giao cho ta có sao, về phần lời thề Tâm Ma kia, nếu ta thật sự phát, còn không phải một câu của Chu Ngọc là có thể giải trừ được.

Ngô Khí nghe Chu Ương nói xong, đáy lòng không ngừng cười lạnh, đương nhiên hẳn nghe ra được Chu Ương đang có chủ ý gì. Chẳng qua là lấy một giọt Minh Vương huyết, hơn nữa lời thề tâm ma kia, có thể hoàn toàn trói chặt một thiên kiêu tuyệt thế. Nếu như Ngô Khí thật sự chỉ là Tiên Thiên U Minh thân thể gì đó, thật sự phát ra lời thề Tâm Ma, không thể không nói Chu Ương thật sự có thể thành công.

Chỉ là rất đáng tiếc, thân thể Tiên Thiên U Minh của Ngô Khí cũng không đơn thuần chỉ là thân thể U Minh, hẳn cũng chưa từng phát ra lời thề Tâm Ma, một mực bị cưỡng ép không phải là hẳn mà thôi, mà là con gái Chu Ương hẳn Chu Ngọc, hạt giống Kim Phù ấn kia., Nhưng mà thủ đoạn chân chính thuộc về thời đại Thái Cổ, lúc trước Chu Ngọc đã lật khắp chư thiên vạn pháp các, đều không tìm được chút manh mối nào, nếu không cũng sẽ không vì thế mà bị Ngô Khí bức hiếp, có đau khổ không nói ra, còn phải yểm hộ Ngô vút bỏ đại địch sinh tử này.

Hừ, Minh Vương huyết kia không cần cũng được, chỉ cần có được cơ hội lập tức rời khỏi Thiên Ma Tông. Kiếm chỗ tốt cũng không sai biệt lắm, sau khi thoát khỏi nơi đây, tìm một chỗ an tĩnh, bế quan trăm năm, trực tiếp tu luyện đến Phản Hư. Ngày xuất quan, chắc hẳn trên Trung Châu này không có

nhieu người làm gì được tiểu gia. Đến lúc đó trời cao mặt chim bay, tiêu dao tự tại, chẳng phải là không vui vẻ sao.

Ngô Khí âm thầm tính toán, hoàn toàn không quản Chu Ương kia tính toán gì, Chu Ương cũng tuyệt không nghĩ ra, gã dùng mấy điều kiện để uy hiếp Ngô Khí, đối với Ngô Khí mà nói, lực ảnh hưởng hầu như không có.

Phụ thân, con vật này. Ngô hộ vệ nếu là tuyệt thế thiên kiêu, Kính Nhi nào còn dám gọi hắn làm hộ vệ, không bằng để Ngô hộ vệ gia nhập Thiên Ma điện, cùng Hạ Hầu đại ca còn có Ân đại ca tu luyện, ngày sau cũng tốt hơn làm ra công hiến to lớn cho Thiên Ma tông ta.

Chu Ngọc mặc kệ phụ thân điện chủ của mình có chủ ý gì, nàng một lòng để Ngô Khí cách nàng càng xa càng tốt, vốn nàng cho là mình rút cuộc tiến vào hóa thân cảnh giới, có thể thoát khỏi sinh tử địch khiến nàng hận thấu xương này, đột nhiên lại phát hiện Ngô Khí cũng là cảnh giới Hóa Thân.

Khiến nàng tính ngâm canh hoàn toàn, hơn nữa lúc này quá gần Ngô Khí Ly, cảm ứng trong hai người càng thêm mãnh liệt, bởi vì bị hạ hạt giống nô bộc, Ngô Khí là chủ, Chu Ngọc là nô lệ., Lại để cho nàng sinh ra một loại cảm giác muốn thân cận với Ngô Khí. Cảm giác như vậy quả thực làm cho nàng rất khó chết, nào còn có thể nghe Chu Ương nói, để Ngô Khí đi theo mình, tranh thủ thời gian đuổi Ngô Khí đi mới là chính đạo, đã không thể thoát khỏi hạt giống nô bộc kia, liền mắt không thấy đâu.

Chu Ngọc vừa nói ra miệng, khuôn mặt Chu Ương lập tức nghiêm nghị, nghiêm khắc nói: “Nói bậy bạ gì đó, Ngô tiểu tử hiện tại là người Huyền Âm điện ta, lấy tư chất của hắn, bất kể ở nơi nào sau này đều nhất định có thành tựu to lớn. Người theo hắn cùng tu luyện., Lại không còn tốt hơn. Hiện tại người và Ngô Khí đều là mới vừa vào Hóa Thân sơ kỳ, cảnh giới tương đối, ích lợi cũng càng nhiều hơn. Dựa theo quy củ Thiên Ma tông ta, bất kỳ một đệ tử nào sau khi tiến vào Hóa Thân cảnh giới, đều nhất định phải đi tới chiến trường vực ngoại kia rèn luyện một phen.

Bây giờ hai người các ngươi đều là mới nhập Hóa Thần, cũng nhất định phải tuân theo quy củ này, vừa vặn ba ngày sau, chiến hạm Hắc Ma lại lần nữa muốn tiến về chiến trường vực ngoại, ngươi và Ngô Khí hai người liền cùng tiến đến đi.

Ngô Khí vừa rồi còn có chút hả hê, chợt nghe đoạn sau nói, lập tức trong lòng lộp bộp, thầm kêu không tốt, đang muốn mở miệng nói cái gì, bên kia Chu Ngọc trước thay hắn nói.

Trên khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy vẻ kinh hoảng, cực độ không muốn, Chu Ương mới nói xuống, nàng lập tức phản bác: Thế nhưng Kính Nhi vừa mới tấn thăng Hóa Thần, tu vi không vững, cần trước củng cố một phen. Hiện tại lập tức đi chiến trường vực ngoại, chẳng phải rất nguy hiểm sao.

Chu Ương tựa hồ đã hạ quyết tâm, hoàn toàn không cho Chu Ngọc cơ hội phản kháng. Dưới cái nhìn của y, nữ nhi này của mình là bởi vì thân phận nô bộc ban đầu của Ngô Khí, hiện tại biến thành tuyệt thế thiên kiêu, đơn thuần từ tính tình trọng yếu mà nói đã vượt qua nữ nhi của Huyền Âm điện chủ là nàng.. Trong lòng mất cân bằng mới không muốn làm bạn với Ngô Khí. Thân là Điện chủ Huyền Âm điện, lại là siêu cấp cường giả nửa bước vào cảnh giới Hợp Đạo, Chu Ương quá rõ ràng một tuyệt thế thiên kiêu có ý nghĩa gì, nào còn dung túng Chu Ngọc giở chút tính tình, không kéo Ngô Khí lên thuyền lớn của Huyền Âm điện hắn, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Sắc mặt nghiêm trọng, bày ra uy nghiêm của phụ thân mình và Điện Chủ Huyền Âm điện, không cho Ngô Khí và Chu Ngọc có cơ hội nói chuyện, trực tiếp hạ quyết định.

Chỗ đi trong chiến hạm Hắc Ma lần này chính là chỗ sâu trong vực ngoại chiến trường, đường xá rất xa, chí ít cũng cần mấy tháng thời gian, đủ cho ngươi và Ngô vút bỏ củng cố cảnh giới.

Chu Ương sau khi nói xong, tựa hồ lại nhớ ra cái gì đó, khuôn mặt trở nên hòa hoãn, tươi cười hiện ra. Phong độ nho nhã văn sĩ lại lần nữa xuất hiện trên người gã, quay sang Ngô Khí ôn hòa nói: Ngô tiểu tử, lần rèn luyện ở chiến trường vực ngoại này, rất là nguy hiểm., Ngươi và Hạo Nhi tuy đều là Hóa Thần sơ kỳ, nhưng chiến lực của ngươi vượt xa nàng. Nếu có nguy

hiểm, người phải chiếu cố nàng một chút, nhưng cũng không thể hoàn toàn bảo vệ nàng, để nàng một chút nguy hiểm cũng không trải qua. Cái gọi là rèn luyện, ngoại trừ rèn luyện chiến lực thần thông, còn phải trải qua chút nguy hiểm, rèn luyện tâm tính một phen mới được.

Bản điện chủ chỉ có một đứa con gái là Kính Nhi này, sau này nhân tuyển Huyền Âm điện chủ này, tự nhiên cũng sẽ là Kính Nhi. Mặc dù tư chất Kính Nhi không bằng người, nhưng nếu là thân phận này của Huyền Âm điện chủ, cùng người trở thành đạo lữ, cũng sẽ không bồi nhọ người.

Một câu cuối cùng nói ra, nhất là hai chữ đạo lữ trong đó, mặc kệ là hai người chủ tứ Chu Ngọc và Ngô Khí, trong nháy mắt đều đại kinh thất thần. Ai lại nghĩ tới tâm tư Chu Ương lại nhiều như vậy, lúc này vậy mà lại nói ra một phen như vậy. Mặc kệ là Chu Ngọc hay là Ngô Khí, lúc này đều không nhận được mở miệng.

Ba ngày sau, lịch luyện trên chiến hạm Hắc Ma, chiến trường Ngoại Vực, hai người các người đồng thời xuất phát. Được rồi, bản điện chủ muốn tĩnh tọa vượt cửa ải, cứ như vậy đi.

Chu Ương giống như nhìn ra điểm này, bàn tay vung lên, hư không vỡ ra, sau khi ném xuống một câu nói nhẹ nhàng, vậy mà lúc này lại trực tiếp rời đi.

canh thứ nhất đến ừm, chương này có chút bình thường, ngựa con qua độ Chương Tiết ghét nhất chưa hoàn thành.

Mẹ kiếp,

Huyền Ảnh điện chủ vừa đi, bên trong cung điện óng ánh trống rỗng, hai người Ngô Khí và chủ tớ Chu Ngọc ở đâu mất to trừng mắt nhỏ.

Hừ, xấu quỷ, chỉ người cũng muốn làm đạo lữ của bọn tiểu thư, đừng có nằm mơ, cóc ghẻ mà muốn ăn thịt thiên nga. Hồng La, chúng ta đi.

Đúng vậy, tiểu thư...

Chu Ngọc vốn cực kỳ chán ghét Ngô Khí, hận không thể ăn sống được Ngô Khí Phương mới tốt, hiện tại lại bị chân tướng loạn lên một hồi uyên ương, lập tức làm cho Chu Ngọc hận ý đối với Ngô Khí tăng thêm không ít, đôi mắt linh động kia cũng chỉ có thể nhìn về phía Ngô Khí tràn ngập sát ý.

Hồng La đứng bên cạnh Chu Ngọc còn nhiều hơn, trên gương mặt luôn mang theo sát khí của thị nữ váy đỏ này, hận ý đối với Ngô Khí này còn sâu hơn một chút so với tiểu thư của nàng. Nếu không biết mình không phải là đối thủ, đã sớm đánh chết Ngô Khí.

Chủ tớ hai người hung hăng trừng mắt nhìn Ngô Khí, hai thân ảnh xinh đẹp đều xoay người qua, hóa thành hai đạo lưu quang ra khỏi cung điện óng ánh này, cũng không có bao lâu, bên trong cung điện trống rỗng, chỉ còn lại một mình Ngô Khí.

Không giống hai người Chu Ngọc chủ tớ, lúc này Ngô Khí không có thời gian nổi giận, mà là nhú mày. Ý niệm trong lòng quay cuồng, suy nghĩ kế sách thoát thân. Hắn vốn tưởng rằng sau khi kết thúc thi đấu, mặc dù kinh lịch không ít mạo hiểm, nhưng bị hắn lừa dối vượt qua kiểm tra, bây giờ càng bị coi là vị thiên kiêu thứ ba.

Nhưng vị thiên kiêu này còn chưa đạt được chỗ tốt gì, đã bị lão hồ ly Huyền Âm điện Chu Ương này trói vào thuyền lớn Huyền Âm điện hắn, thậm chí còn có ý muốn hắn trở thành rể tốt của Huyền Âm điện, làm đạo lữ Chu Ngọc lòng dạ độc ác.

Chuyện này đã hoàn toàn xung đột với dự định của Ngô Khí. Hắn vốn định sau khi kết thúc thi đấu kia, sẽ tìm một cơ hội, len lén rời khỏi Thiên Ma tông, thay đổi dung mạo, sau đó bế quan tu luyện,, Trực tiếp phá nhập cảnh giới Phản Hư, dựa vào lợi ích thu được không ít ở Thiên Ma tông này, lại thêm truyền thừa Hoang Cổ tàn khuyết mà hắn lấy được, Ngô Khí tự tin chờ vào cảnh giới Phản Hư, trừ phi là cường giả Hợp Đạo. Nếu không những người khác căn bản không thể làm gì được hắn. Nhưng ý định này của hắn còn chưa kịp thực hiện, đã bị lão hồ ly Chu Ương này trực tiếp phá vỡ.

Hơn nửa ngày sau, lông mày Ngô Khí mới chậm rãi thả lỏng, nhưng hắn không nghĩ đến bất kỳ biện pháp nào để ứng đối. Đánh chủ ý của hắn cũng không phải là nhân vật như thọ y đồng tử cùng Triệu Dương trước kia. Mà là đường đường Huyền Hi điện chủ, bất luận thân phận địa vị hay tu vi, Ngô Khí cũng chênh lệch không biết bao nhiêu.

Ba ngày sau, tại chiến trường vực ngoại, chiến hạm Hắc Ma, Ngô Khí dù thế nào cũng không tránh được.

Thôi được, đến lúc đó lại nhìn xem có cơ hội gì thoát đi, Thiên Ma tông này cường giả quá nhiều, cho dù ta tấn thăng Phản Hư chỉ sợ cũng không có biện pháp phản kháng, vẫn nên rời đi sớm một chút mới là đạo bảo vệ tính mạng.

Trong lòng Ngô Khí hiện lên một ý nghĩ, tạm thời từ bỏ suy nghĩ thoát khỏi Thiên Ma tông trong ba ngày này, dự định lấy bất biến ứng vạn biến. Trong lòng hắn vẫn có một suy nghĩ bướng bỉnh, chính là cuộc đời này hắn cũng không muốn làm nô bộc cho người khác, mà sau khi tận mắt nhìn thấy kết cục của Vạn Thi tông vô cùng cường đại ở Đoạn Hồn sơn mạch, đáy lòng hắn lại có thêm một ý niệm mơ hồ.

Đó chính là bất kể thế nào, hắn cũng không muốn giao vận mệnh của mình cho người khác, mặc kệ người khác thật sự là một người hay một tông môn. Mặc dù là người đứng đầu Ma đạo Thiên Ma tông, Ngô Khí cũng không muốn đối đãi, chẳng những vì bí mật trên người hắn quá nhiều., Nếu bị người phát hiện, không thể thiếu phải đối mặt với nguy hiểm tính mạng, nơi này cường giả quá nhiều, tùy tiện một người nhớ tới cũng

không phải là chuyện tốt gì. Còn có chính là Ngô Khí không muốn bị trời buộc, môn quy mặc dù lỏng lẻo, nhưng vẫn tồn tại.

【

Ba ngày, đối với bất luận tu sĩ nào, đều chỉ là trong nháy mắt thời gian mà thôi.

Ở chỗ sâu trong Thiên Ma sơn mạch, bên trong từng tòa Linh phong vô cùng to lớn, linh khí nồng đậm ngưng tụ thành vụ hải, giữa lúc chìm nổi, mơ hồ hiện lộ ra diện mạo Thiên Ma Tông vô cùng chấn động phía dưới.

Ầm

Một tiếng vang thật lớn, từ chỗ sâu trong Thiên Ma tông kia vang lên, từng đạo vụ hóa linh khí tráng kiện không gì sánh được bộc phát ra, vờn quanh một quái vật khổng lồ.

Ầm ầm. Tiếng nổ mạnh không ngừng, chung quanh cự vật, nhất là phía dưới, từng cỗ cuồng phong đáng sợ gào thét xé rách hết thủy; càng có vô tận hỏa diễm đỏ thẫm lẫm lẫm không sinh ra, phun trào thiêu đốt; Trong lúc nhất thời chỉ thấy không trung, phong hỏa đồng loạt, cộng thêm trên cự vật kia phát ra uy áp kinh thiên, phảng phất toàn bộ bầu trời đều phải nứt ra, sinh sinh doanh tạo ra một thiên liệt tượng.

Cự vật này, toàn thân đen sì, một đôi thuyền đáng sợ như sừng trâu thượng cổ cự ma kéo dài ra, ở phía sau, là một cây cột buồm tráng kiện cao vút trong mây, một lá cờ xí màu đen đón gió phấp phới, cũng là trên boong thuyền của Mặc Yên, có từng tòa tháp lâu tản ra uy áp vô tận, đài pháo phong mang tận cùng. Đây là một chiếc chiến hạm.

Chiến hạm kinh thiên tên là Hắc Ma.

Chỉ cần là đệ tử Thiên Ma Tông, mặc dù là đệ tử tạp dịch tầng thấp nhất, cũng rất rõ ràng tên của chiến hạm kinh thiên này. Đó là giống với chiến kỳ Thiên Ma, là đồ vật trấn tông được để lại từ thượng cổ.

Ba chiếc chiến hạm Kinh Thiên Ma Hắc Ma này tồn tại vô cùng rõ ràng, hướng tất cả thế lực cùng tu sĩ trên đại lục Trung

Châu thể hiện nội tình đáng sợ của Thiên Ma Tông. Trong ngàn vạn tông môn ma đạo, không có một tông môn nào có thể so sánh với Thiên Ma Tông, không phải chênh lệch không phải là những thứ khác, chính là nội tình này, chính là những đồ vật thượng cổ trấn tông vượt qua tiên khí, thượng cổ di vật.

Chiến hạm Hắc Ma khê động, bất quá trải qua nơi nào, ngàn vạn tu sĩ đều phải tránh lui. Lúc này, chiến hạm kinh thiên từ chỗ sâu trong Thiên Ma tông chạy ra, thân thuyền được làm từ Thượng Cổ Thiên Thiết vô cùng cứng rắn kia khê động, hắc quang hiện ra, quả thực như một ngày đen to lớn, xé nát tất cả những thứ ngăn cản.

Không hề dừng lại, không có bất kỳ thanh âm nào thuộc về tu sĩ nhân loại, chỉ có chiếc chiến hạm kinh thiên này dần dần rời khỏi Thiên Ma tông, phát ra thanh thế đáng sợ, uy áp suýt chút nữa đập nát vòm trời kia, kia áp lực suýt chút nữa đập nát thiên khung., Nếu không phải ở giữa không trung đã bị trận pháp to lớn bao trùm toàn bộ Thiên Ma tông tiêu trừ, chỉ sợ mấy chục vạn đệ tử Thiên Ma tông phía dưới đều sẽ bị ảnh hưởng, nhất là những người đang tu luyện, nói không chừng trực tiếp bị ảnh hưởng bởi uy áp, tẩu hỏa nhập ma mà chết.

May mắn nơi này là Thiên Ma sơn mạch, ngoại trừ người của Thiên Ma tông, không có thế lực nào khác tồn tại, chiến hạm Hắc Ma đưa tới thanh thế kinh khủng hơn nữa, cũng không bị người khác nhìn thấy. Tiếng nổ ầm ầm cùng với phong hỏa vô tận phun trào một lát sau, dần dần nhỏ đi, cho đến cuối cùng, hoàn toàn biến mất ở không trung.

Không trung, trên vạn trượng chính là tầng Cương Phong vô cùng nguy hiểm kia. Ở bên trong, mỗi một đạo Cương Phong đều có được phong mang đáng sợ không gì sánh được, quét ngang tất cả, giống như ngàn vạn lưỡi dao, cho dù là tu sĩ Hóa Thần, cũng khó có thể kiên trì ở trong đó lâu.

Mà lúc này, cách không xa Thiên Ma sơn mạch, chính là phía trên vạn trượng kia, mãnh phong gào thét, nhưng trong đó lại có từng tiếng vang dị dạng, không ngừng vang lên, cùng cương phong gào thét, xé rách hư không hỗn tạp cùng một chỗ.

Oanh oanh oanh oanh!

Trên không trung vạn trượng, một chiếc chiến hạm to lớn kinh thiên tốc độ cao ngàn trượng đang di động với tốc độ kinh khủng, trong tầng cương phong đáng sợ vô cùng này càng chạy càng xa, từng đạo cương phong kia có thể trong khoảnh khắc xé rách một ngọn núi cao, không chút khách khí lắng trĩ trên chiếc chiến hạm toàn thân đen kịt này, ngay cả lưu lại một vết trắng ở phía trên cũng không làm được.

Không có bất kỳ ảnh hưởng nào, chiến hạm này giống như đang lướt nhanh trong đại dương mệnh mông bình thường, hoàn toàn không để ý đến gió mạnh như ngàn lưỡi vạn đao kia, vô cùng bình tĩnh hướng về phía biên giới đại lục, càng ngày càng cao thân bí cảm địa chạy đi.

Lúc này, bên trong một tòa tháp lâu cao ngất, một không gian u ám.

Tĩnh thất, ngoại trừ trên một cái bồ đoàn, còn lại cái gì cũng không có, trống rỗng, rất là kỳ dị. Ở trên bồ đoàn cực kỳ bình thường, có một người ngồi ngay ngắn, hai mắt nhắm lại, trên người một tia khí tức cũng không có, tim đập đập giống như một cỗ thi thể, một tượng đá.

Người này ngồi xếp bằng, hai tay giao nhau ở bụng, trong hai tay của hắn, giống như bung một thứ quái dị. Năm tay lớn nhỏ, toàn thân đỏ thẫm, cùng Nhan Phi như máu.

Tuy rằng người này không hề có động tĩnh gì, cũng không có hô hấp tồn tại, giống như đã chết. Nhưng trong tay hắn đang cầm một vật huyết hồng ngọc thạch, lại không ngừng có huyết khí nhẹ nhàng tràn ra, như âm thầm nhả tơ, bao phủ Ngô Khí vào trong đó. Từng tia huyết khí kia, không ngừng chui vào trong tai mũi miệng, thậm chí là lỗ chân lông, cũng không ngừng hấp thu khí tức huyết hồng này.

Cảnh tượng này quái dị, nhưng chỉ cần bị bất kỳ tu sĩ có chút tu vi nào nhìn thấy, đều sẽ cực kỳ kinh ngạc, bởi vì ai cũng có thể cảm ứng được. Từ trong vật như huyết hồng ngọc thạch tràn ra từng tia khí tức huyết hồng, rõ ràng chính là thiên địa linh khí tinh thuần không gì sánh được.

Hơn nữa không phải là linh khí thiên địa bình thường, trong đó tựa hồ còn mang theo một loại khí tức cổ xưa ở bên trong, cho người ta một loại hương vị vô cùng huyền ảo, mặc dù mỏng manh chậm chạp, nhưng chỉ cần lọt vào trong cơ thể sinh linh, bị hấp thu luyện hóa, sẽ tiềm ẩn biến ảnh hưởng đến sinh linh kia, dung nhập huyết nhục cốt tủy của sinh linh kia, thậm chí là trong thần hồn.

Thượng Cổ Huyết Thụ Yêu, tồn tại mấy vạn năm, sau khi chết ngưng kết ra yêu hạch, bên trong ngoại trừ thiên địa linh khí tinh thuần không gì sánh được, còn có con Huyết Thụ Yêu kia nhìn thiên địa biến hóa vạn năm cảm ngộ, mặc dù mỏng manh chậm chạp, nhưng đối với bất luận tu sĩ nào, đều là vô thượng trân vật cực kỳ quý giá.

Ngoại giới tất cả đều không thể ảnh hưởng đến Ngô Khí, khí tức trong cơ thể hắn cũng là không tràn ra một chút nào, loại trạng thái như xác chết như đá này, tự nhiên là Ngô Khí mới có thể tiến vào bên trong tu luyện, Hoang Cổ Tàn Quyết vận chuyển, đừng nói là tu sĩ cùng cấp với Ngô Khí, chính là phản hư tu sĩ ở đây, không phải dùng mắt thường nhìn thấy, chỉ là thần hồn cảm ứng mà nói, căn bản không cách nào phát hiện sự tồn tại của Ngô vút bỏ.

Bất quá nếu không phải ở trên chiến chiến hạm Hắc Ma này, Ngô Khí cũng không dám lớn mật như vậy, ở trong tầng cương phong này liền tiến vào trong trạng thái tu luyện.

Lúc trước ba ngày trôi qua, hiện tại sau khi Ngô Ngô vút bỏ chiến hạm Hắc Ma này, sau khi ra khỏi Thiên Ma tông, ngày thứ nhất trôi qua. Trong chuyến chiến trường Ngoại Vực, cuối cùng hắn không thể trốn được, chỉ có thể trốn lên chiến hạm Hắc Ma này lần thứ hai. Chẳng qua khác biệt đầu tiên chính là, năm đó hắn là thân phận nô bộc của con gái của Huyền Âm điện chủ Chu Ngọc, hiện tại, giữa hai người hoàn toàn phản lại.

Thứ hai là đến cầu vé đập phá. Nếu ngài thích bộ tác phẩm này, hoan nghênh ngài bắt đầu. Tiến cử vé tàu Nguyệt, ngài ủng hộ, chính là động lực lớn nhất của ta.

Ba ngày trước, khánh điển ngàn năm của Thiên Ma tông kết thúc, tông môn thi đấu Thiên Ma đấu lôi cũng kết thúc, tại thời khắc sống còn, Ngô Khí chém giết đệ tử chân truyền đứng đầu Độc Ma điện, sau đó mượn nhờ tinh khí toàn thân người này, Ngô Khí rút cuộc tấn thăng lên Hóa Thần sơ kỳ.

Vừa vào cảnh giới Hóa Thần, trong cơ thể Ngô Khí ngưng kết ra một vạn tám ngàn hạt Hóa Thần tinh, hiển lộ ra tư chất linh căn của tuyệt thế thiên kiêu, chấn kinh một đám cường giả tuyệt thế, sau một phen tranh đoạt, Ngô Khí cũng vào Huyền Âm điện, trở thành đệ tử chân truyền đứng đầu trên danh nghĩa Huyền Âm điện hiện tại. Mặc dù hắn chỉ là Hóa Thần sơ kỳ cảnh giới, nhưng số lượng đệ tử chân truyền của Huyền Âm điện, không người nào dám dị nghị.

Ngay cả hung nhân như Cung Ngọc cũng bị Ngô Khí chém giết, ai còn dám đi tìm hắn gây sự.

Trên chiến hạm Hắc Ma, ngày đầu tiên Ngô Khí đã tiến vào trạng thái tu luyện. Hắn muốn củng cố tu vi cảnh giới của mình, hiện tại hắn là Hóa Thần sơ kỳ, nhưng vừa mới tấn cấp, tu sĩ vừa tấn thăng lên Hóa Thần sơ kỳ phải mất một năm thậm chí là mấy năm mới có thể củng cố tu vi.

Bất quá Ngô Khí cũng không cần phải phiền toái như vậy. Chỉ ngày đầu tiên, tu vi Ngô Khí đã ổn định tại Hóa Thần sơ kỳ, không còn khả năng rơi xuống tu vi cảnh giới. Ngày thứ hai, Ngô Khí tiếp tục thu nạp thiên địa linh khí tinh thuần trong thượng cổ huyết thụ kia, tiếp tục tu luyện, không ngừng gia tăng tu vi trong cơ thể.

Trong tòa tháp cao ngất, trong không gian u ám, Ngô Khí Bàn ngồi trên bồ đoàn, hai tay bung yêu hạch toàn thân huyết hồng, mặc dù hô hấp trên người nhịp tim. Tất cả đặc thù sinh mệnh thuộc về nhân loại toàn bộ biến mất, nhưng trong cơ thể hắn, lại có lực hút như có như không, mỗi lần lực hút này xuất hiện, bên trong viên yêu hạch huyết hồng kia, sẽ tuôn ra một cỗ khí tức huyết hồng.

Thiên địa linh khí tinh thuần vô cùng cổ xưa huyền ảo nhập vào cơ thể, rót vào cơ thể hần tĩnh mạch như vậy, thấm vào huyết nhục, tràn qua từng cái huyết khiếu, tiến vào trong từng đầu kinh mạch kia, sau đó theo dòng nước lũ chân nguyên nồng đậm như dầu đen dâng trào, hần bây giờ là cảnh giới Hóa Thần sơ kỳ, chân nguyên trong cơ thể đã sền sệt đến cực điểm, mà một hạt u quang lóe lên trong đó số lượng Hóa Thần tinh đã tăng nhiều, đã có thể nhìn ra rõ ràng vô cùng.

Từ trong từng đầu kinh mạch tuôn ra dòng lũ chân nguyên, rót vào trong đan điền Ngô Khí, trải qua nguyên anh rèn luyện, liền hoàn thành một chu thiên tuần hoàn.

Chân nguyên tinh thuần từ trong đan điền Ngô Khí tuôn ra, lại lần nữa tiến vào trong kinh mạch, lập tức xuất hiện biến hóa không nhỏ. Vừa vào kinh mạch, lập tức có thể nghe được trong đó vang lên một trận âm thanh lộp bộp, mỗi một tiếng vang truyền đến, liền mang ý nghĩa trong đó sinh ra một hạt Hóa Thần Tinh.

Mặc dù chỉ tu luyện một ngày, nhưng số lượng Hóa Thần Tinh trong cơ thể Ngô Hạo có được đã hoàn toàn không phải là lúc mới bước vào Hóa Thần, số lượng một vạn tám ngàn hạt kia đã dần gần tới hai vạn. Số lượng như vậy, đã là số lượng Hóa Thần trung kỳ chỉ có thể có được.

Mà số lượng như vậy, sau khi Ngô Khí ở nơi này vừa mới củng cố tu vi, lại là số lượng xuất hiện.

Mỗi lần trong kinh mạch vang lên loạn hưởng, trong cơ thể Ngô Khí lại có từng đợt cảm giác vô cùng thư sướng, bởi vì mỗi một hạt Hóa Thần Tinh đều tương đương với việc tăng lên tinh hoa một lần, đều là chân nguyên cực kỳ tinh thuần trong cơ thể Ngô Khí thành công ngưng kết thành Hóa Thần Tinh, trong đó thư sướng, khiến Ngô Khí không khỏi trầm mê trong đó, cho nên sau ngày đầu tiên hần liền củng cố tu vi, không lập tức tỉnh lại, mà tiếp tục tu luyện.

Ngày thứ hai, Ngô Khí hoàn thành vận hành mấy chục đại chu thiên, trong cơ thể lại một lần nữa gia tăng mấy ngàn hạt Hóa Thần tinh.

Ngày thứ ba, Ngô Khí vẫn vận chuyển mấy chục đại Chu Thiên Chân Nguyên, nhưng chỉ gia tăng hơn một ngàn hạt Hóa Thần Tinh.

Ngày thứ tư, Ngô Khí chỉ hoàn thành mười mấy chu thiên vận chuyển, tăng lên mấy trăm hạt Hóa Thần tinh cho người.

【

Ngày thứ mười, Ngô Khí hao phí trọn vẹn một ngày, mới chỉ hoàn thành một chu thiên lớn vận chuyển, trong cơ thể tăng lên mấy chục hạt Hóa Thần Tinh mà thôi.

Ngày thứ mười một, Ngô Khí ngừng tu luyện, tĩnh lại. Trong không gian u ám kia, trên bề đoàn, mí mắt Ngô Khí hơi động, phía dưới hình như có con người chuyển động, nhịp tim đập, đặc thù sinh mệnh gì đều đang khôi phục lại, Ngô Khí cũng từ trạng thái như xác chết như đá thoát ra ngoài.

Ầm

Trong nháy mắt hần mở hai mắt ra, từ trên người hần, một cỗ khí thể to lớn phát ra, phóng lên tận trời, như nước nao, quét về bốn phương tám hướng mãnh liệt. Bất quá trước khi ra tháp lâu này., Đã bị cấm chế mạnh mẽ trong đó tiêu trừ. Chỉ cần có người ở trong tháp này, sẽ tuyệt đối không tin tưởng những gì nhìn thấy, tu vi Ngô Khí, khí tức hần phát ra hoàn toàn không giống lúc trước, lúc này tu vi cảnh giới của hần: Hóa Thần sơ kỳ đỉnh phong.

Chỉ vận vận mười ngày, một ngày cũng không có nhiều, mười ngày trước, tu vi Ngô Khí rõ ràng hiện ra rõ ràng, Hóa Thần sơ kỳ. Nhưng hiện tại, chỉ là mười ngày trôi qua, đồng dạng cũng là hiện ra rõ ràng, vẫn là Hóa Thần sơ kỳ, nhưng đã là cảnh giới đỉnh phong viên mãn, nói cách khác, Ngô Khí lúc nào cũng có thể bước vào Hóa Thần trung kỳ.

Ừm.

Ngô Khí vừa mới tĩnh lại lập tức nhận ra biến hóa trên người, một tia kinh ngạc trên mặt hần cũng hiện ra, ngay cả hần lúc này cũng bị tu vi cảnh giới trong cơ thể hù dọa.

Hao phí thời gian mười ngày, một tu sĩ mới tiến vào Hóa Thần sơ kỳ, vậy mà đã tu luyện đến cảnh giới Hóa Thần sơ kỳ đỉnh phong, nếu nói ra, chỉ sợ không có bao nhiêu người sẽ tin tưởng. Phải biết rằng tu sĩ bình thường mới vào Hóa Thần sơ kỳ, muốn tu luyện tới cảnh giới Hóa Thần sơ kỳ đỉnh phong, chỉ ít cũng cần mười năm.

Nhưng ở chỗ Ngô Khí, thời gian mười năm vậy mà rút ngắn đến mười ngày. Mặc dù Ngô Khí là tuyệt thể thiên kiêu, xuất hiện tình huống như vậy, cũng đủ để cho người ta kinh ngạc. Năm đó tuyệt thể thiên kiêu như Hạ Hầu Vô Uyên, lúc sơ nhập cảnh giới Hóa Thần sơ kỳ, cũng là sau một tháng, mới đến cảnh giới Hóa Thần sơ kỳ đỉnh phong.

Mặc dù Ngô Khí cũng là tuyệt thể thiên kiêu trong lúc tấn thăng Hóa Thần ngưng kết ra một vạn tám ngàn hạt Hóa Thần tinh, theo lý mà nói tư chất linh căn sẽ không thua Hạ Hầu Vô Uyên, nhưng hung uy của Hạ Hầu Vô Uyên ở dãy Thông Thiên quá thịnh, lúc này còn không có ai đem Ngô Khí so sánh với Hạ Hầu Vô Uyên, thậm chí cũng không có so sánh với Ân Tiểu Bảo, tên tuổi Ngô vứt bỏ, còn chỉ là vị tuyệt thể thiên kiêu thứ ba của Thiên Ma tông mà thôi.

Ngay cả bản thân Ngô vứt bỏ cũng không tin linh căn của mình có thể mạnh hơn đệ nhất thiên tài của thế hệ trẻ tuổi Ma đạo. Sau khi hấn từ trong tu luyện tỉnh lại, là vì trong ngày thứ mười, hấn phát hiện thiên địa linh khí tinh thuần hấp thu nhập thể không bị hấn luyện hóa, mà là tán dật trong cơ thể, chỉ bổ sung một chút huyết nhục của hấn, cũng không hóa thành tu vi của hấn, ngưng kết thành Hóa Thần Tinh.

Chẳng lẽ là bởi vì viên thượng cổ huyết thụ yêu hạch này.

Ý niệm trong đầu Ngô Khí chuyển động, tựa hồ nhớ ra chỗ máu chốt gì đó, mí mắt hơi nhú lại, ánh mắt đột nhiên rơi vào trên hai tay cầm viên yêu hạch toàn thân huyết hồng kia.

Huyết thụ yêu kia là bị tiểu gia ta tính toán chết, trong lúc sắp chết ngưng tụ tất cả tinh hoa trong cơ thể mình vào trong yêu hạch này, dù sao cũng là một đầu yêu vật sống sót mấy vạn năm, còn là từ Thượng Cổ còn sót lại, Yêu hạch của nó có chút thần dị cũng là bình thường.

Nghĩ tới nghĩ lui, Ngô Khí cũng không tìm ra lý do nào khác, nhớ tới viên yêu hạch Thượng Cổ Huyết Thụ Yêu mà mình lấy được trong đại lục thí luyện, bên trong ẩn chứa thiên địa linh khí nồng đậm vô cùng tinh thuần, còn có cảm ngộ mấy vạn năm của con Huyết Thụ Yêu kia, mặc dù linh trí cây không cao, nhưng con Huyết Thụ Yêu này lại có chút ngoại lệ.

Có lẽ là thần dị của con Huyết thụ yêu kia, làm cho viên yêu hạch này có lợi ích rất lớn đối với tu sĩ tu luyện, mới có thể khiến Ngô Khí trong vòng mười ngày liên tu luyện đến Hóa Thần sơ kỳ đỉnh phong, tốc độ cực nhanh, quả thực làm cho người ta hoàn toàn không thể tin được.

Hắc hắc. Xem ra khí vận của ta xác thực không tệ, thứ tốt như vậy có thể không tốn chút sức nào đạt được.

Ngô Khí có chút cẩn thận từng li từng tí đem hai tay bụng viên hạch tâm huyết hồng yêu kia thu hồi, trên mặt lộ ra nụ cười, lại có chút bộ dạng tiểu nhân đắc chí càn rỡ ra.

Khí vận tuy rằng Phiêu Miểu, cho dù là tu sĩ khắp nơi có tu chân giới, cũng không có người dám khẳng định trăm phần trăm khí vận thứ này nhất định tồn tại. Bất quá vận khí thăng nhĩ Ngô Khí này quả thật vẫn luôn không tệ, nhất là lúc hần thoát ly thân phận nô bộc, trở thành đệ tử Vạn Thi tông bắt đầu, dọc đường có vận khí tốt.

Mặc dù ở trong này, cũng không thiếu nguy cơ sinh tử nhiều lần, nhưng cuối cùng đều bị hần xoay chuyển qua, còn có thể thừa cơ nhận được không ít chỗ tốt. Đầu tiên là bị người hãm hại, nhưng ngoài ý muốn được truyền thừa không trọn vẹn của Hoang Cổ, lại một đường tu vi tăng vọt lên một đường., Được một cỗ tiên thiên kim cực sát thi, trộm Cửu U Minh Hỏa, sau khi gia nhập Thiên Ma Tông, càng lợi ích không ngừng, ngay cả truyền thừa hoàn chỉnh như Vạn Diệu tự đều vào tay hần. Thiên Ma tông một lần thi đấu thi đấu, hần đạt được cũng không ít chỗ tốt.

Mà hần lại có được viên yêu hạch của thượng cổ huyết thụ yêu kia, chính là dựa vào Cửu U Minh Hỏa của mình. Dù sao trên Cổ Huyết Thụ Yêu kia cũng đã tồn tại mấy vạn năm, thủ đoạn rất nhiều, không nói đến số lượng yêu bức khổng lồ kia.,

Những thủ đoạn khác thì triển ra, cho dù là tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ cũng không nhất định có thể làm gì được nó. Nhưng khắc tinh lớn nhất của sinh mệnh loại cây chính là hỏa điểm, huyết thụ thành yêu, lại tồn tại mấy vạn năm, thậm chí từ trong thượng cổ kiếp số còn sống sót., Từ một cây nhỏ sinh trưởng ra một mảnh huyết thụ to lớn, sống đến ngày hoàng hôn. Nếu muốn lấy tính mạng con Huyết Thụ Yêu này, tu sĩ bình thường Chân Hỏa Đan Hỏa đã không có chút tác dụng nào, trừ phi là thiên địa dị hỏa như Hồng Liên Nghiệp Hỏa Cửu U Minh Hỏa, mới có thể làm được.

Trước khi Ngô Khí thi đấu các thời kỳ, cũng có không ít đệ tử chân truyền Thiên Ma tông từng gặp qua huyết thụ này, nhưng không một ai có thể làm gì nó, thậm chí không ít người đều thành đồ ăn của nó, chỉ có Ngô Khí. Bởi vì nguyên nhân trong cơ thể Cửu U Minh Hỏa, tùy ý tính toán một cái, sẽ phải lấy tính mạng của nó, đạt được yêu hạch của huyết thụ kia.

Dưới tình huống như vậy, trách không được Ngô Khí cảm thấy khí vận của mình không tệ, từ một nô bộc ở biên thùý biển thành thân phận địa vị hôm nay, trong đó nếu không có thành phần khí vận, quả thật sẽ kỳ quái.

Vẫn không phải là không có vé để đến canh thứ ba chưa xong.

Mẹ kiếp,

Ngô Khí ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, không tiếp tục tu luyện nữa, trên tay vốn đang cầm thượng cổ huyết thụ yêu hạch đã bị hấn thu lại. Mười ngày, hấn mặc dù từ Hóa Thần sơ kỳ tu luyện đến cảnh giới đỉnh phong viên mãn, chẳng khác gì nửa chân bước vào Hóa Thần trung kỳ, nhưng cũng không thể tránh khỏi lâm vào một cái bình cảnh nho nhỏ.

Nếu hấn tiếp tục tu luyện, sẽ như cảnh tượng mười ngày đó, linh khí vừa nhập thể, sẽ không bị hấn luyện hóa hấp thu, mà là tự động tản ra, vền vền chỉ có thể rèn luyện một chút huyết nhục tạng phủ của hấn mà thôi.

Nghĩ tới đây, hoa văn trên mặt Ngô Khí biến đổi một chút, nhưng lại là hấn cười khổ một chút, trong miệng lầm bầm nói: Không nghĩ tới mới mười ngày đã lâm vào bình cảnh.

Mới vừa đột phá tu vi vền vền mười ngày, lại một lần nữa lâm vào bình cảnh, Ngô Khí lúc này thật sự không biết nên cao hứng hay không, trong mười ngày kia, nhất là mỗi một lần trong kinh mạch lúc đầu ngưng kết Hóa Thần Tinh, đều có một loại cảm giác cực kỳ vui sướng.

Đều là như vậy, trách không được những tu sĩ kia, bất luận tiên ma, chỉ cần có cơ hội, đều hận không thể ở trong bế quan vượt qua. Nhất là những tu sĩ tu vi cao, tu vi càng cao, thời gian bế quan càng dài, thậm chí tu sĩ cảnh giới Phản Hư, một lần bế quan chính là chuyện trăm năm cũng không phải hiếm thấy.

Bất quá giống như Ngô Khí, chỉ bế quan mười ngày, liền từ Hóa Thần sơ kỳ đến cảnh giới viên mãn đỉnh phong, tùy thời có thể tiến vào Hóa Thần trung kỳ, quả thực vô cùng hiếm thấy, ngay cả hai người Hạ Hầu Vô Uyên cùng Ân Tiểu Bảo năm đó, cũng đều không làm được.

Khi thu hồi yêu hạch của thượng cổ huyết thụ yêu, Ngô Khí đã quyết định chủ ý, trước khi chiến hạm Hắc Ma này đến đích, Ngô Khí tuyệt sẽ không ra khỏi tháp lâu của mình. Nơi này mặc dù không phải là Thiên Ma tông của cường giả như mây,

nhưng trên chiến hạm Hắc Ma này, cũng có không ít cường giả Phản Hư, thậm chí trưởng lão Phản Hư hậu kỳ đỉnh phong. Cũng có mấy người, Ngô Khí đảm bảo chỉ cần hấn vừa ra khỏi tháp lâu, tu vi lập tức sẽ bị người biết.

Không phải hấn ngay cả điểm tu vi yếu ớt này tiến cảnh đều phải che giấu, thật sự là thời gian mười ngày đã tấn thăng đến cảnh giới Hóa Thần sơ kỳ viên mãn, ngay cả Hạ Hầu Vô Uyên năm đó cũng không làm được, hấn hiện tại làm được, nhất định sẽ gây nên một phen phong ba không nhỏ. Báo lộ thượng cổ huyết thụ yêu hạch loại này trân vật còn tốt, nhưng nếu ngay cả những bí mật khác cũng bị phát hiện. Ngô Khí thật sự muốn khóc không ra nước mắt.

Huyền Ảnh điện chủ Chu Ương nói, nơi muốn đi lần này của chiến hạm hắc ma này là chỗ sâu trong chiến trường vực ngoại kia, đường đi tương đối xa, ít nhất cũng phải mấy tháng mới có thể tới. Nếu như lúc đó Ngô vút bỏ lại đi ra, cũng không cần phải che giấu tu vi trên người mình, mấy tháng thời gian trôi qua., Từ lúc mới bước vào cảnh giới Hóa Thần, tu luyện tới cảnh giới Hóa Thần sơ kỳ đỉnh phong, mặc dù trong tu sĩ bình thường có thể xưng là kinh diễm. Nhưng trong tuyệt thế thiên kiêu, lại là yếu tới không thể yếu hơn. Cho dù là tu sĩ thiên kiêu, phần lớn đều có thể làm được.

Sau khi hạ quyết tâm, chiến hạm Hắc Ma không đến chỗ cần đến lại không ra tháp các. Ngô Khí lập tức nhớ lại, lúc này mới qua mười ngày, lại bởi vì sa vào bình cảnh, không thể tu luyện. Như vậy thời gian còn lại mấy tháng, phải làm sao đuổi đi.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, Ngô Khí lập tức nhớ tới một chuyện mà mình luôn muốn làm. Mặc dù lúc hấn chỉ là nửa bước Hóa Thần, ý niệm trong đầu cũng càng thêm bức thiết hơn so với ý nghĩ muốn tấn thăng Hóa Thần của hấn, chỉ là hấn bị nhốt trong cuộc tỷ thí thí thí thí luyện kia, sau khi đại bại kết thúc lại bị Huyền Âm điện chủ bắt trai tráng, vẫn không có thời gian.

Vừa nghĩ tới ý nghĩ vẫn luôn tồn tại trong lòng kia, lông mày Ngô Khí lập tức nhăn lại, đồng thời đáy lòng cũng vọt tới cực kỳ nồng đậm, không chỉ là loại kia của hấn, còn có thân thể

của hắc, chỗ sâu bên trong tán phát ra loại khát vọng, thậm chí để cho hắc nhĩn không được run rẩy lên.

Mấy tháng thời gian, muốn phá vỡ bình cảnh.

Ngô Khí vẫn ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, đôi mày kiếm nhíu chặt, hoa văn đen trên mặt vắn vẹo, không áp chế được loại khát vọng truyền đến từ sâu trong cơ thể, thân thể hắc thậm chí phát ra từng đợt run rẩy rất nhỏ. Lúc này trong thức hải tâm thần hắc, từng ý niệm cuộn cuộn trong đầu, suy nghĩ lấy được mất trong đó.

Một đám ý niệm xuất hiện, lộn xộn không chịu nổi, nhưng trong đó đều có một cái mơ hồ liên hệ.

Hiện tại Cửu U Minh hỏa đã ngưng kết ra chín đóa, có thể kết thành Minh Hỏa pháp trận, rèn luyện thần hồn, đi trừ tạp chất, ích lợi rất lớn.

Hồng Liên Nghiệp Hỏa đã bị phân thân Hồng Liên hoàn toàn luyện hóa, thu phát tùy tâm, có thể kết thành Vạn Diệu Hồng Liên pháp trận, có thể thiêu đốt tạp niệm oán khí, hoàn toàn Đỗ Tuyệt Tâm Ma hại, lại có Vạn Diệu Phật Quang che chở, ngoại ma không quấy nhiễu, nội ma không sinh, không trở ngại chút nào.

Long huyết chính là Ma Huyết Giao ngàn năm thai nghén mà thành, Ma Huyết Giao kia tuy chỉ là hậu duệ Chân Long, huyết mạch cũng không thuần túy, long huyết thai nghén ra cũng có không ít tạp chất, nhưng dù sao cũng là hậu duệ Chân Long, bên trong hắc là tồn tại một tia Chân Long khí, sau khi khí tức ba giọt long huyết luyện hóa xong, hắc là cũng có hiệu quả cường đại.

Nơi này là chiến hạm Hắc Ma, cường giả không ít, hắc là an toàn vô cùng. Ta đã nhận định là tuyệt thế thiên kiêu có được thân thể Tiên Thiên U Minh, đến lúc đó bộc phát ra khí tức U Minh chân chính cũng là bình thường, sẽ không gây ra nghi ngờ gì.

Trong lần luyện chế này.

Chuyến này đến chỗ phải đến chính là chiến trường Ngoại Vực, mặc dù chiến lực hôm nay của ta hắc là có thể tự bảo vệ

mình, nhưng phải bảo vệ Chu Ngọc này đây đưa, chỉ sợ cũng có chút lực bất tòng tâm. Mặc dù ta cũng có thể bỏ mặc yêu nữ này bị người giết chết., Nhưng kể từ đó, sẽ bại lộ án quyết lúc trước ta nói là đồng sinh đồng tử nói dối. Đến lúc đó Chu Ngọc vừa chết, Hồng La kia nhất định sẽ mật báo, đến lúc đó sẽ rước lấy đại ma đầu Chu Ương này, được không bù mất a.

Mỗi một ý niệm xuất hiện đều làm cho quyết tâm trong lòng Ngô Khí càng ngày càng kiên định, ánh sáng trong đôi mắt cũng càng thêm sáng. Khi ý nghĩ cuối cùng xuất hiện, hoàn toàn đem cố kỵ trong lòng Ngô Khí đi, trong khoảnh khắc đó, hắn liền hoàn toàn hạ quyết tâm.

U Minh Chiến Thể vậy khôn tăng thứ hai cảnh giới đã rất lâu, nếu có thể trước khi tiến vào chiến trường vực ngoại kia tấn thăng đến tầng thứ ba, muốn bảo trụ tính mạng yêu nữ Chu Ngọc này liền đơn giản hơn nhiều, tìm được cơ hội rời đi cũng thuận tiện hơn nhiều.

Suy nghĩ cuối cùng này, là Ngô Khí mở miệng thì thào nói ra, cũng là hắn chuẩn bị động thủ.

Nếu không thể tu luyện, gia tăng tu vi, đó chính là tu luyện thần thông. Trên người Ngô Khí mặc dù có không ít thần thông, thậm chí Hoang Cổ Thần Thông cũng có rất nhiều, nhưng hắn coi trọng nhất, lại chỉ có một loại. Đó chính là bên trong Hoang Cổ truyền thừa trọng yếu nhất, U Minh Chiến Thể.

Từ khi Ngô Khí bắt đầu nhận được truyền thừa Hoang Cổ kia, trợ giúp lớn nhất cho Ngô Khí, ngoại trừ tàn quyết Hoang Cổ, chính là U Minh Chiến Thể này. Tuy Ngô Khí không biết rõ cuộc Hoang Cổ tàn quyết là công pháp cấp bậc gì, nhưng từ chư thiên vạn pháp các đi ra, Ngô Khí cũng không còn là đứa trẻ vô tri trước đó.

Chỉ cần nhìn từ trên tốc độ tu vi của Hoang Cổ Tàn Quyết để cho hắn tăng lên, Ngô Khí có thể khẳng định, mặc dù là ở Thiên Ma tông, chỉ sợ cũng chỉ có công pháp tu luyện tuyệt thế thiên kiều như Hạ Hầu Vô Uyên và Ân Tiểu Bảo mới có thể sánh ngang với công pháp tu luyện. Toàn bộ Thông Thiên sơn mạch, ngoại trừ sáu đại thể lực siêu cấp, những thể lực

khác của tông môn có lẽ đều không có công pháp có hiệu quả tương tự.

Mà U Minh Chiến Thể, so với Hoang Cổ Tàn Quyết còn hiếm lạ hơn. Từ khi Ngô Khí bắt đầu tu luyện U Minh Chiến Thể, một thân chiến lực đáng sợ của hắn, cơ hồ chín thành đều đến từ U Minh Chiến Thể. Nếu không có chiến thể này tồn tại, Ngô Khí cho dù có thể từ trong ngàn vạn tu sĩ bình thường trở hết tài năng, cũng tuyệt sẽ không có thực lực như bây giờ.

Lúc trước Ngô Khí chỉ là cảnh giới Nguyên Anh đỉnh phong, nhưng dựa vào U Minh chiến thể tầng hai, hắn thậm chí có thể chém giết một tu sĩ Hóa Thân như đồng tử áo liệm. Ít nhất trên phương diện cận thân chém giết, nếu đồng tử áo liệm không sử dụng thủ đoạn khác, cuối cùng nhất định sẽ thắng. Có thể nghĩ, U Minh chiến thể rốt cuộc mạnh bao nhiêu.

Ngô Khí thân là tu luyện giả, đương nhiên biết rõ U Minh chiến thể đáng sợ, cho nên lúc này hắn khẽ động liền tu luyện U Minh chiến thể, từ tầng thứ hai cảnh giới đỉnh phong, sau khi ý niệm tiến vào tầng thứ ba, liền không thể áp chế nổi. Thậm chí hắn sinh ra ý nghĩ này, U Minh khí tức trong cơ thể lập tức sinh ra cảm ứng, khiến Ngô Khí rốt cuộc không áp chế được.

Bỏ qua tất cả cố kỵ trong lòng, Ngô Khí lập tức động thủ.

Vù vù

Bàn tay hắn vung lên, chỉ thấy trên nhẫn trữ vật của hắn lập tức có quang mang lập loè, một vật từ bên trong chậm rãi trôi nổi ra, xuất hiện ở trước mặt Ngô Khí.

Vật này giống như một cái bình ngọc, vừa ra khỏi nhẫn trữ vật Ngô Khí, hầu như không có bất kỳ trì trệ nào, một cỗ lực lượng trống rỗng xuất hiện, đánh vào trong bình ngọc kia, trong nháy mắt, bình ngọc kia liền trực tiếp hóa thành hư vô, biến mất ở không trung, chỉ để lại ba giọt chất lỏng đỏ thẫm.

Ba giọt chất lỏng này vừa xuất hiện, lập tức truyền đến ba cỗ khí tức cực kỳ khủng bố đồng nguyên. Ba cỗ khí tức này, cổ lão vô cùng, giống như đã tồn tại hồi lâu, không biết bao nhiêu vạn năm, đồng thời cũng vô cùng hung thần, thậm chí còn tản

mát ra một loại cảm giác cao quý, giống như khí tức trong đó, thuộc về một loại sinh linh không thể nói cao quý.

Khí tức của sinh linh này, cho người ta một loại hương vị có thể làm cho tất cả sinh linh đều thoát thai hoán cốt, giống như bất kỳ sinh linh nào, bao gồm cả nhân loại ở bên trong, chỉ cần nuốt vào ba giọt dịch thể kia, sẽ hoàn toàn thoát thai hoán cốt, trở thành sinh mệnh cao cấp hơn. Bất kỳ sinh linh nào, chỉ cần ngửi được khí tức này, liền nhất định tham niệm, sẽ mọc lên vô cùng vô tận chiếm hữu, nhất định phải đạt được ba giọt huyết dịch này.

Long huyết...

Hai chữ này, đối với bất luận tu sĩ nào, đều là hai chữ tràn ngập ma lực không thể tưởng tượng nổi, đặc biệt đối với tu sĩ Luyện Thể, đây quả thực là vật báu vật vô thượng không thể so sánh, mặc dù không bằng Minh Vương huyết kia có ý nghĩa đối với Tiên Thiên U Minh thể như Ngô Khí, nhưng cũng sẽ không kém quá nhiều.

Lúc trước ở bên trong thí luyện đại lực đầu tiên, Ngô Khí từ trong tay đệ tử chân truyền đệ nhất Thiên Ma điện Âu Dương Ngọc Phong bắt chẹt được ba giọt long huyết này, lúc đó cũng chưa từng cẩn thận xem xét qua, hoặc là nói cũng không có ý niệm lập tức thôn phệ. Nhưng hiện tại, hắn đã sinh ra ý nghĩ này, nhìn lại ba giọt long huyết này, lập tức có loại cảm giác đặc biệt.

Ba giọt long huyết đỏ thẫm lọt vào mắt, lập tức làm cho Ngô Khí thở dốc dần dần lớn lên.

Thứ tư là yêu cầu vé đập chưa xong.

Mẹ kiếp,

Trước mặt Ngô Khí, trên không trung phía trước bầy đoàn, ba giọt huyết dịch đỏ thẫm chậm rãi trôi nổi.

Ba giọt long huyết này, mặc dù cùng xuất ra nhất nguyên, đều là ba giọt long huyết mà Ma Huyết Giao thai nghén ngàn năm sau mới thai nghén ra. Nhưng kỳ dị chính là, ba giọt long huyết này trôi nổi cùng một chỗ, cũng không có ý dung hợp cùng một chỗ.

Ánh mắt Ngô Khí quét qua, mỗi một giọt long huyết tuy rằng cũng không lớn, huyết khí quần quanh trong đó lại nồng đậm đến cực điểm, trong mỗi một sợi huyết khí cực yếu ớt, lại ẩn chứa vô cùng vô tận khí tức hung sát, mà loại khí tức hung sát này còn không phải là Ma Huyết Giao mà Ngô Khí đã từng thấy.

Đó là hung sát thuộc về chân long, ở thời đại viễn cổ, Chân Long nhất tộc cũng không phải là yêu thú tường thụ gì, mà là hung thú chân chính thật sự, tàn sát bừa bãi đại địa, nô dịch vạn thú, giết chóc ngàn vạn sinh linh, không biết tạo ra bao nhiêu giết chóc.

Mà Ma Huyết Giao thân là hậu duệ Chân Long, loại hung sát khí này là ẩn chứa ở chỗ sâu trong huyết mạch, cho nên lúc đầu Ma Huyết Giao kia thai nghén long huyết, cỗ khí tức hung sát bản nguyên này cũng tiến vào trong long huyết., Thậm chí có thể nói, một giọt long huyết hoàn toàn, đại bộ phận đều là khí tức hung sát. Chỉ có chỗ sâu nhất chính thức ở sâu trong khu vực trung tâm của bản nguyên, như khu vực trung tâm một giọt long huyết kia, có một tia Chân Long khí. Một tia Kim Khuyết giống như một con Chân Long đang bơi theo khí tức.

Chân Long Chi Khí có thể nói là lực lượng bản nguyên chân chính của Chân Long tộc, bất kỳ tu sĩ luyện thể nào, chỉ cần ăn vào một tia Chân Nguyên khí, thân thể lập tức sẽ thoát thai hoá cốt, tấn thăng đến cảnh giới khó tin.

Âu Dương Ngọc Phong kia, muốn đuổi giết Ma Huyết Giao, muốn đoạt lại long huyết. Kỳ thật thứ muốn nhất chính là một tia Chân Long Chi Khí trong long huyết kia. Chỉ là long huyết này bị Ma Huyết Giao thai nghén ra. Trong huyết mạch khí tức hung sát đã hoàn toàn dung hợp cùng Chân Long Chi Khí, nếu như hoàn toàn không tổn hao gì tách ra, không phải là không làm được, chỉ là phải hao phí thời gian rất lâu, thậm chí phiền toái.

Lúc trước lấy được long huyết trong đại lục thí luyện, ý định của Âu Dương Ngọc Phong hóa ra cũng là tách hung sát khí và Chân Long khí ra, chỉ là về sau lúc ở Thiên Ma Đấu Lôi hấn gặp phải nguy hiểm, không thể không nuốt vào một giọt long huyết, sau khi hóa long, lập tức lâm vào điên cuồng, chém giết đối thủ của gã.

Hiện giờ nhận lực Ngô Khí cỡ nào, long huyết này vừa ra, ngay lập tức hấn nhìn thấy một tia Chân Long khí ở khu vực trung tâm huyết dịch. Bất quá cùng với Âu Dương Ngọc Phong không giống, Ngô Khí hoàn toàn không cần phí sức bóc ra khí tức hung sát và Chân Long khí.

Bởi vì hấn hiểu rất rõ, Chân Long nhất tộc mặc dù ở thời viễn cổ là tộc đàn cực kỳ hung thần, nhưng so sánh với Tu La tộc sinh ra trong thiên địa thời thái cổ, vẫn còn kém một chút. Mặc dù trong long huyết này có khí tức hung sát cường hoành không gì sánh được, nhưng Ngô Khí tự tin cho dù hấn ba giọt long huyết cũng phải nuốt vào, cũng sẽ không bị khí tức hung sát trong đó ảnh hưởng.

Rất là mừng rỡ nhìn ba giọt long huyết kia vài lần, Ngô Khí chậm rãi thu hồi ánh mắt, khí tức trong miệng chậm rãi bình tĩnh lại, trong mắt chớp động tinh quang, lại chuẩn bị động thủ.

Vù vù

Tâm niệm lại vừa động, trong cơ thể Ngô Khí xảy ra động tĩnh. Trong đan điền của hấn, từng luồng khí tức âm hàn đen sì cuộn ra, trong không gian đan điền của hấn, hồ lửa không nhỏ lấy mắt thường có thể thấy được thu nhỏ lại, đặc biệt là ở đó

sinh ra, chín đóa hoa sen cực lớn cực kỳ mơ hồ kia, trong nháy mắt đó, toàn bộ biến mất trong đan điền của hắn.

Bên ngoài, bên trong tháp lâu cao ngất, trong không gian lơ mờ, Ngô Khí ngồi xếp bằng trên bồ đoàn kia, trong nháy mắt hóa thành hư vô, mà dưới thân Ngô Khí, bồ đoàn sau khi biến mất, từng đạo khí tức âm hàn đen sì như mực dâng trào ra, trong chốc lát bao phủ Ngô Khí kia vào trong đó.

Từng đạo khí tức lạnh lẽo tối đen như mực của Minh Diễm không phải do Ngô Khí thai nghén trong đan điền nhiều năm như vậy, Minh Hỏa là vật gì, trong nháy mắt xuất hiện những Minh Hỏa này, trong hư không xung quanh Ngô Khí, đồng thời có chín cỗ ba động đáng sợ truyền ra, theo chân động này mà xuất hiện, chính là chín hư ảnh đóa đại hoa mang theo khí tức đáng sợ vô cùng.

Trong hư ảnh kia, ẩn chứa khí tức hoàn toàn không phải thế giới này có thể có được, đông kết vạn vật thiêu đốt thương sinh, đó là hỏa diễm thuộc về thế giới U Minh.

Thiên địa dị hỏa Cửu U Minh hỏa bậc này, tuy là trần vật vô thượng, nhưng cũng không phải tùy tiện một tu sĩ có thể khống chế. Cho dù là thiên kiêu tu luyện một trong Cửu U Minh hỏa nhập thể, nếu bị Cửu U Minh hỏa nhập thể, cũng giống vậy không chịu nổi. Lúc trước Ngô Khí có thể hàng phục những hỏa diễm này, lại không dựa vào tu vi của hắn tại luyện hóa Cửu U đạo.

Trên thực tế, Ngô Khí năm đó, trên phương diện luyện hóa, quả thực có thể nói là một chút tạo nghệ cũng không có, mặc dù là hiện tại, kỳ thật cũng không thể tính là có, bởi vì hắn có thể điều khiển sử dụng, cũng chỉ có bị hắn luyện hóa Cửu U Minh hỏa mà thôi.

Lúc trước Ngô Khí có thể làm một gia tặc, từ trong U Minh Tuyên Nhân của Vạn Thi Tông trộm được đại lượng Minh Hỏa kia, thậm chí còn trộm bảy đóa Cửu U Minh Hỏa chân chính, dựa vào chính là U Minh Chiến Thể của hắn, năm đó hắn trực tiếp hóa thân trở thành Tu La, nuốt hỏa diễm kia vào trong bụng.

Cửu U Minh hỏa là Hỏa Nha ở U Minh thế giới, bá đạo vô cùng, mặc kệ bị tu sĩ gì nuốt vào trong bụng, đều chỉ có một kết quả, đó chính là tu sĩ kia bị Minh Hỏa trực tiếp thiêu chết. Ngoại trừ Ngô Khí, Tu La nhất tộc vốn là tộc đàn lúc đầu của U Minh thế giới, Cửu U Minh hỏa mặc dù bá đạo, nhưng cũng không bá đạo bằng huyết mạch Tu La nhất tộc.

Bây giờ có thể nói là Tu La Ngô Khí cuối cùng trong thiên địa này, muốn hàng phục những Cửu U Minh Hỏa này cũng không tính là quá khó khăn, hiện tại những Minh Hỏa này, càng là bị hấn triệt để luyện hóa, thu phát tùy tâm, chỉ huy ngự sử không phí sức chút nào, chỉ là tâm niệm vừa động, minh hỏa trong đan điền hấn cơ hồ khuynh tổ xuất ra, xuất hiện dưới thân hấn, trong nháy mắt bày xuống một cái trận pháp nguyên thủy.

Triệu Cửu U Minh Hỏa ra, Ngô Khí không dừng lại chút nào, trong miệng lập tức nói tiếp: Hồng Liên, ra đi, ra đây.”

Trong nháy mắt khi hấn vừa nói xong, chỉ thấy trước người Ngô Khí, trong hư không đột nhiên vỡ ra một lỗ hồng, từ bên trong lỗ hồng kia, một sinh vật khổng lồ toàn thân màu ám kim trống rỗng xuất hiện.

Phân thân Hồng Liên Ngô Khí dùng bốn nguyên ý niệm của mình tế luyện ra phân thân, đồng thời cũng là hộ pháp Kim Cương của phật tu, chỉ là chủ nhân của hộ pháp Kim Cương này, căn bản ngay cả một tia phật lực cũng không có.

Ngược lại là Hồng Liên phân thân này của hấn, chính là do một đầu Ngân Thi đỉnh phong chuyển hóa, sau khi bị Ngô Khí luyện hóa, tất cả truyền thừa Vạn Diệu tự Ngô Khí lấy được, vô cùng hoàn chỉnh giao cho đầu Hồng Liên phân thân này. Chẳng những luyện hóa xong Hồng Liên Nghiệp Hỏa cùng giai với Cửu U Minh Hỏa kia.

Còn tu luyện công pháp Phật tu của Vạn Diệu tự đã yên diệt kia, còn phải đại lượng vạn Diệu Phật Quang, tăng thêm tu vi của nó hóa thân đỉnh phong, chân chính cùng người chém giết nhau, dù là tu sĩ Phản Hư cũng không thể dễ dàng áp chế nó, bởi vì nguyên nhân Hồng Liên Nghiệp Hỏa, thậm chí còn có thể bị nó giết ngược lại tu sĩ Phản Hư.

Lúc này Ngô Khí gọi nó ra, chính là vì Hồng Liên Nghiệp Hỏa trong cơ thể nó. Cũng giống Ngô Khí, Hồng Liên Nghiệp Hỏa kia chính là thánh hỏa của Phật môn. Bị phân thân Hồng Liên đã chuyển hóa trở thành hộ pháp Kim Cương lấy được, cũng là dễ dàng luyện hóa Nghiệp Hỏa kia, thu phát tùy tâm, hoàn toàn không ngại.

Hồng Liên phân thân vừa xuất hiện, không nói một lời, trực tiếp ngồi xếp bằng đối diện Ngô Khí, thân thể Bàn Nhiên cho dù ngồi xếp bằng, cũng hoàn toàn che lấp thân hình Ngô Khí.

Vù vù

Hồng Liên phân thân vừa ngồi xếp bằng, không ngưng trệ chút nào, há miệng phun một cái, chỉ thấy từ trong miệng nó, từng ngọn lửa đỏ rực lan tràn ra, như một con hỏa xà vô cùng dài, hỏa xà vờn quanh, xuất hiện ở trên đỉnh đầu Ngô Khí, hoàn toàn vây hãm ra ngoài.

Sau khi phun ra Hồng Liên Nghiệp Hỏa, hai tay phân thân Hồng Liên cũng không ngừng, mười ngón ám kim không ngừng động tác, phát quang chớp động như hoa, từng đạo ẩn quyết Phật môn ẩn chứa quang minh chính đại khí tức sinh ra, trong đó đều mang theo ý niệm phân thân Hồng Liên, cũng là bản nguyên ý niệm của Ngô Khí.

Những Phật môn ẩn quyết này bay lên, dung nhập vào Hồng Liên Nghiệp Hỏa trên đỉnh đầu Ngô Khí. Trong khoảnh khắc, một cái trận pháp cỡ nhỏ lại thành hình, khí tức trận pháp này đối với Ngô Khí cũng coi như quen thuộc, lúc trước hắn đã từng lĩnh giáo, trận pháp Vạn Diệu Hồng Liên trận pháp.

Chỉ mấy hơi thở, trong không gian lâu các mờ tăm tối này, đã trở nên có chút chật chội. Ngoại trừ Ngô Khí vẫn ngồi xếp bằng, còn có thêm một quái vật khổng lồ, dưới thân Ngô Khí, từng ngọn lửa đen kịt quấn quanh, chỗ sâu trong hư không., Chín đóa hư ảnh hoa sen to lớn vô cùng, còn có trên đỉnh đầu Ngô Khí, hỏa diễm đỏ rực phun trào, từng đạo Phật quang kim tuyến rủ xuống, để Ngô Khí trong nháy mắt muốn tiến vào trạng thái tĩnh tâm vô niệm kia tu luyện.

Sau khi Ngô Khí bố trí xong mọi thứ, hấn vút bỏ tất cả tạp niệm trong lòng, miệng hơi mở ra, lập tức từ bên trong phát ra một lực hút không mạnh mẽ.

Lực hút này vừa xuất hiện, ngoại trừ ba giọt huyết dịch đỏ thẫm trước mặt Ngô Khí ra, cũng không có gì hấp thu được. Nhưng chính ba giọt huyết dịch đỏ thẫm này vừa lọt vào trong miệng Ngô Khí, lập tức trong cơ thể hấn sinh ra biến hóa kinh hô long trời lở đất.

Oanh oanh oanh oanh!

Liên tục ba tiếng nổ, trong cơ thể Ngô Khí xuất hiện, nháy mắt ba giọt máu kia tiến vào trong cơ thể Ngô Khí, toàn bộ đều bạo phát.

Đầu tiên là khí tức hung sát vô cùng to lớn, trong khoảnh khắc đó, Ngô Khí cảm giác như trong cơ thể mình xuất hiện một con Chân Long dữ tợn, con Chân Long này ngửa mặt lên trời gào rú, trực tiếp chấn cho thiên địa hỗn loạn vô cùng, long trời lở đất. Mà thiên địa này tự nhiên chính là thân thể Ngô Khí của hấn, nguy hiểm nhất chính là, tiếng rống rống này, còn không chỉ một tiếng.

Nguyên bản chân nguyên trong cơ thể Ngô Khí cực kỳ dinh dính, từng dòng lũ chân nguyên kia đều chậm rãi chảy xuôi. Nhưng trong ba giọt long huyết kia, trong nháy mắt bộc phát ra khí tức hung sát, hầu như không tốn chút sức lực liền chiếm cứ mỗi một góc thân thể Ngô Khí.

Chân nguyên đen kịt không gì sánh được, dưới sự thẩm thấu của những hung sát chi lực này, lại hoàn toàn biến thành màu đỏ máu. Tiếp theo bắt đầu bạo loạn, dòng nước lũ chân nguyên sền sệt, sau khi biến thành màu đỏ máu, thay đổi đáng vẻ chậm chạp lúc trước, bắt đầu điên cuồng dâng trào lên. Kể từ đó, kinh mạch Ngô Khí lập tức không chịu nổi.

Cơ hồ ngay lập tức, trong cơ thể Ngô Khí, từng đầu kinh mạch kia, đồng thời, bởi vì bạo loạn chân nguyên, hoàn toàn xé rách. Một cỗ thống khổ như khoan tâm tràn lên, không chờ hấn có chút động tác nào, hung sát khí kia đã đến thức hải của hấn,

thần hồn lực to lớn ở trước mặt những khí tức hung sát này, thậm chí ngay cả dư âm phản kháng cũng không có.

Xâm nhiễm toàn bộ chân nguyên như Ngô Khí, lực lượng thần hồn của hắn cũng trong nháy mắt bị long huyết bộc phát vô cùng vô tận khí tức huyết sát ăn mòn, hỗn loạn, ý niệm Ngô Khí vừa muốn suy nghĩ trong nháy mắt bị quấy nát bầy, Ngô Khí gần như lập tức mất đi lý trí, lâm vào trong điên cuồng.

Rồ rồ gầm.

Cũng giống như Âu Dương Ngọc Phong ăn một giọt long huyết lên Thiên Ma đầu đài lúc trước, đầu Ngô Khí đột nhiên ngẩng lên, hung hăng gào thét lên trên không, kèm theo tiếng gào thét điên cuồng cùng thống khổ vang lên, hoàn toàn không giống như âm thanh mà tu sĩ nhân loại biết phát ra.

Không chỉ có trong cơ thể hắn, ngay lúc hắn gào thét, trong hai mắt, trong hốc mắt, huyết sắc dày đặc vọt lên, để đôi mắt Ngô Khí hoàn toàn biến thành màu đỏ thẫm, bên trong một chút lý trí cũng không có, có chỉ là giết chóc điên cuồng hung sát.

Mà trên người hắn, mặc kệ là bị quần áo bao phủ lấy làn da trần trụi hay bên ngoài, phía trên, từng mảnh lân phiến huyết hồng từ lúc này bắt đầu sinh ra. Bao trùm toàn thân Ngô Khí, khác với Âu Dương Ngọc Phong lúc trước, tình huống Ngô Khí lúc này nghiêm trọng hơn nhiều.

Hầu như là trong vòng mấy hơi thở, toàn thân Ngô Khí nhanh chóng bị lân phiến hoàn toàn bao trùm. Hai bàn tay hai chân hoàn toàn chuyển biến thành vuốt rồng, mà đầu của hắn, từng sợi tóc cũng đều biến thành to, bị máu tươi bao trùm, trên trán Ngô Khí, một vật giống như bướu thịt to lớn nhanh chóng nhô lên, bên trong không ngừng mấp máy, tựa hồ có cái gì tràn ngập phong mang muốn phá vỡ huyết nhục của Ngô Khí chui ra.

Hóa long còn nghiêm trọng hơn so với biến long của Âu Dương Ngọc Phong, xuất hiện cảnh tượng như vậy. Cũng có nghĩa là, trong cơ thể Ngô Khí, mặc kệ là cái gì, đều sẽ bị khí tức hung sát của huyết mạch Chân Long chiếm cứ, nếu tiếp

tục, Ngô Khí sẽ hoàn toàn lạc đường, thần hồn của hắn sẽ hoàn toàn bị sát khí huyết mạch Chân Long chiếm cứ.

Tuy rằng Ngô Khí có được lực lượng cực kỳ mạnh mẽ, nhưng cũng chính vì vậy, Ngô Khí Tướng triệt để mất đi lý trí, từ đó trở thành một con Yêu thú bán long điên cuồng, không còn là nhân loại. Lúc này khí thể trên người Ngô Khí tán phát ra, quả thực mạnh mẽ đến mức không thể tưởng tượng, hoàn toàn vượt qua Hóa Thần sơ kỳ. Trong nháy mắt lại vượt qua Hóa Thần trung kỳ và Hóa Thần hậu kỳ, thẳng tắp bay về phía Hóa Thần đỉnh phong.

Khí thể này quá kinh khủng, thoáng cái đã xông ra. Mặc dù là phân thân của Ngô Khí, Hồng Liên cũng khó khăn lắm mới đè ép được. Lúc này trong một đôi mắt phân thân Hồng Liên, phát quang Kim Hộc tuôn trào, uy áp khổng lồ ép xuống, trói buộc hoàn toàn khí thể trên người Ngô Khí ở trong không gian tháp lâu này, không tiết lộ ra ngoài một chút nào.

Nhưng chết người chính là, khí thể trên người Ngô Khí còn đang tăng vọt, bất cứ lúc nào đều có thể vượt qua Hóa Thần đỉnh phong, đến lúc đó nếu không áp chế được phân thân Hồng Liên, chỉ sợ lập tức sẽ dẫn tới cường giả Phản Hư trên chiến hạm Hắc Ma này.

Cũng chính vào lúc này, trong cơ thể Ngô Khí, sâu trong tâm mạch, thời điểm khí tức hung sát kia xâm nhiễm đến đây, giống như xúc động cái gì, đã thức tỉnh cái gì đó.

Trong nháy mắt, lại một cỗ lực lượng bộc phát ra.

Hung sát cổ xưa mờ mịt và huyết mạch Chân Long giống nhau, trong nguồn lực lượng này cũng ẩn chứa vô cùng vô tận khí tức hung sát, nhưng không giống với huyết mạch Chân Long, lực lượng hung sát trong lực lượng này không phải là sát ý, là tồn tại có chiến ý, so với giết chóc thương sinh càng thêm đáng sợ, chiến trường chiến đấu.

Tiếng rống vang lên.

Lại một tiếng gào thét từ trong miệng Ngô Khí phát ra, tiếng rống này vẫn không phải do tu sĩ nhân loại phát ra, nhưng cũng không phải là tiếng gầm của Chân Long. Mà là một loại

sinh linh càng thêm đáng sợ, đó là sinh linh tuyệt tình thật sự, bị thiên địa ghét bỏ, chôn vùi cùng với tộc đàn cổ xưa trong dòng sông năm tháng.

Nhưng hiện tại, sinh linh cổ xưa này lại một lần nữa xuất hiện ở giữa thiên địa này. Huyết mạch cuối cùng, bị một con người sở hữu. Lúc này huyết mạch này bị thức tỉnh, ngay tại trong cơ thể Ngô Khí, chỗ sâu nhất trong huyết mạch, một cỗ lực lượng cổ xưa hung sát, dâng lên.

Lại bắt đầu biến hóa, Ngô Khí ngồi xếp bằng ở chỗ kia, lúc này thân thể lại bắt đầu biến hóa. Thân thể hắc, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được bành trướng lên, máu thịt phồng lớn, thân thể cao lên, một trượng hai trượng, từng mảnh từng mảnh vảy máu của hắc, bắt đầu dần dần biến mất, lân phiến chuyển thành màu đen, toàn thân như minh thiết, tản mát ra lực lượng vô cùng lạnh lẽo.

Trên đỉnh đầu Ngô Khí, một đôi sừng lớn dữ tợn nhô lên trời, hoàn toàn thay thế sự vật giống bướu thịt trên đầu hắc, từ trong miệng hắc, răng nanh khát máu sinh ra, toàn thân trên dưới, từng đạo huyết văn ẩn chứa khí tức hung sát vô cùng bao trùm lên., Lại là hai mắt Ngô Khí, bên trong màu đỏ máu hoàn toàn biến mất, thay vào đó là hắc ám vô cùng vô tận, con ngươi trắng dã đều không thấy, có con, chỉ là muốn thôn phệ hết thấy ánh sáng vào bóng tối.

Cạc cạc cạc.

Một màn quỷ dị vô cùng xuất hiện, Ngô Khí phát ra từng tiếng gào rú trầm thấp, lúc này từ trong miệng hắc phát ra, không phải gào thét, lại là từng tiếng cười. Khiến người ta cảm thấy vô cùng sợ hãi chính là, tiếng cười này, vậy mà ngay cả một tia ý cười cũng không có, tràn ngập sát ý lạnh như băng, người tâm chí không kiên, chỉ cần nghe được tiếng cười này, lập tức sẽ bị dọa cho tim mật, lập tức chết ngay.

Tu La

Nếu Thiên Ma tông chủ và một đám trưởng lão điện chủ ở đây, nhất định có thể lập tức nhận ra biến hóa của Ngô Khí lúc này, chính là biến hóa xảy ra lúc trước tại Thiên Ma điện. Nhưng

nếu bọn họ ở đây, chỉ sợ cũng sẽ thất kinh, nhất là nếu nghe được tiếng cười vô cùng đáng sợ này, chỉ sợ bọn họ sẽ lập tức thu hồi phán đoán về tư chất linh căn của Ngô Khí.

Thân thể Tiên Thiên U Minh giống như Tiên Thiên Nguyên Ma Thể của Hạ Hầu Vô Uyên, là loại linh căn tư chất thuộc về thể Thần Ma. Người mang linh căn như vậy, cũng có nghĩa là sau này có cơ hội phản bản quy nguyên, một lần nữa thành tựu Thần Ma. Mặc dù chỉ là một truyền thuyết, nhưng cũng đủ chứng minh người có được linh căn Thần Ma thể, là tồn tại hoàn toàn áp đảo tu sĩ thiên kiều bình thường.

Tu sĩ bình thường gọi cái gọi là thượng phẩm linh căn cực phẩm linh căn, cho dù là biến dị, đối mặt với Thần Ma thể, đều là không đáng nhắc đến mà thôi.

Nếu Ngô Khí thật sự có được thân thể Tiên Thiên U Minh, kỳ thật linh căn tư chất ngược lại thật sự không bằng Hạ Hầu Vô Uyên. Bởi vì tiên thiên U Minh thân thể, đại biểu là trong cơ thể trời sinh Ngô Khí đã ẩn chứa khí tức U Minh, nhưng tại U Minh thế giới., Không biết U Minh khí có bao nhiêu loại, trong mắt các trưởng lão, trong cơ thể Ngô Khí có Cửu U Minh Hỏa tồn tại. Nói rõ Ngô Khí ẩn chứa khí tức U Minh, chính là U Minh Hỏa Ma. U Minh Hỏa Ma tại Minh giới mặc dù cũng là Ma tộc tương đối mạnh mẽ, nhưng tuyệt đối không thể so sánh với Nguyên Ma của Hạ Hầu Vô Uyên.

Chẳng qua đáng tiếc là đám trưởng lão kia đã nhìn lầm, Ngô Khí có được căn bản không phải là thân thể Tiên Thiên U Minh gì cả, hắn là một Tu La.

Tộc đàn hung sát nhất Minh giới chân chính, nhất tộc Tu La Thái Cổ.

Bất quá cũng không thể trách những Trưởng lão điện chủ kia, thậm chí là Thiên Ma tông chủ, bởi vì huyết mạch Tu La Ngô Khí tiềm ẩn quá sâu, mà hắn chỉ là U Minh chiến thể tầng thứ hai, huyết mạch quá mức mỏng manh, hiện ra đặc thù, nhìn qua rất là giống với U Minh Hỏa Ma kia, tăng thêm quái rối Cửu U Minh Hỏa kia, cho nên bọn họ mới không nhận ra.

Huyết mạch U Minh Hỏa Ma cùng Thái Cổ Tu La khác biệt, quả thực hoàn toàn không thể so sánh, Hỏa Ma chỉ là một trong cao giai Ma tộc ở Ma giới, nhưng Thái Cổ Tu La nhất tộc lại là tộc đàn lúc đầu của Minh giới, chiến thiên chiến địa, ngay cả tộc đàn đáng sợ thiên phạt cũng không thể tuyệt diệt, cuối cùng sẽ mai một, vẫn là vì kiếp số của thời đại Thái Cổ.

Ngô Khí trở thành một con Tu La cuối cùng trong thiên địa này, huyết mạch tuy mỏng manh, nhưng dù sao cũng là huyết mạch Tu La chân thật. Nếu chiến thể U Minh của hắn có thể một mực tiến cảnh, huyết mạch trong cơ thể hắn tự nhiên sẽ dần dần nồng đậm lên, sớm muộn gì cũng có một ngày., Hắn sẽ hóa thành Tu La chân chính, hơn nữa hắn còn mang theo huyết mạch nhân tộc, nói không chừng chờ đến lúc chiến thể hắn viên mãn, chẳng những có thể có được lực lượng đáng sợ của chiến trường Thái Cổ Tu La kia, còn có thể bảo trì thần hồn lý trí của mình.

Bất quá bây giờ nói những chuyện này cũng quá sớm, bây giờ Ngô Khí đã đứng ở bình cảnh tầng thứ hai của U Minh Chiến Thể, bình cảnh bình thường vững chắc không thể phá vỡ, lúc này lại bị từng luồng từng luồng lực lượng hung hãn không ngừng trùng kích, để cho bình cảnh kia, rốt cuộc xuất hiện một tia lỏng lẻo.

Oanh oanh oanh!

Ngô Khí còn sót lại lý trí, trong đầu còn sót lại một ý niệm cuối cùng, dẫn phát biến hóa, chính là dưới thân Ngô Khí cùng đỉnh đầu, hai trận pháp kia rốt cục vận chuyển.

Cửu U Minh hỏa pháp trận pháp trận Vạn Diệu Hồng Liên pháp trận này trong nháy mắt vận chuyển lại, nhưng không có bất luận biến hóa nào muốn che chở Ngô Khí tu luyện, mà ở bên trong, đồng loạt tuôn ra hai cỗ hỏa diễm có uy lực đáng sợ.

Cửu U Minh hỏa cùng Hồng Liên Nghiệp Hỏa, hai cỗ thiên địa dị hỏa này đủ để khiến rất nhiều tiên ma tu sĩ nghe tin sợ vỡ mật, lúc này vậy mà đồng thời rơi vào trên thân thể Ngô Khí. Nguyên bản bởi vì ba cỗ chân long khí kia dần dần trở nên mỏng manh, mà dần dần trở nên có chút lực lượng hung

hắn trùng kích bình cảnh, sau khi hai cỗ hỏa diễm này nhập thể, vậy mà trong nháy mắt trở nên càng thêm hung hãn.

Trong cơ thể Ngô Khí, hết thấy tạp chất vô dụng đều bị hai cỗ thiên địa dị hỏa đuổi ra ngoài, mà huyết nhục khiêu huyết tạng phủ Chân Nguyên Anh trong máu thịt hắn hết thấy đều bị hai cỗ hỏa diễm nhất hắc nhất hồng bao phủ lấy, bắt đầu lột xác, lột xác đi đến hướng tồn tại không biết kia, cùng lúc đó, vô biên thống khổ vọt lên, đem tâm thần Ngô Khí, thậm chí là hồn phách, đều chiếm cứ.

Loại thống khổ này căn bản không thể tưởng tượng, Ngô Khí cho dù muốn ngất cũng không làm được, chỉ có thể chịu đựng, thống khổ mỗi một phần gia tăng, thể nội Ngô Khí lột xác liền nhanh hơn một phần, trong bất tri bất giác, bình cảnh chân chính như rãnh trời kia, rốt cuộc buông lỏng.

Thứ năm là đến chương sáu trăm ngàn, một vạn tám hứa hẹn hoàn thành vé phá hủy a.

Mẹ kiếp,

Cửu U Minh hỏa là ngọn lửa ở U Minh thế giới, đối với tộc đàn sinh linh U Minh thế giới mà nói, Minh hỏa có thể mang đến thương tổn cũng có thể rèn luyện, nhưng đối với tu sĩ trong tu chân giới mà nói, bất luận tiên ma, chỉ cần bị Minh hỏa nhập thể, tu vi không đủ, đều là kết cục của một hồn phách bị sinh sinh diệt.

Ngô Khí là một tên ma tu, bất quá hắn cũng coi như là sinh linh ở U Minh thế giới, tuy huyết mạch của hắn mỏng manh, nhưng dù sao cũng có một tia huyết mạch Tu La. Cửu U Minh hỏa sớm đã bị hắn luyện hóa, lúc này kết thành trận pháp, thiêu đốt thân thể hắn, vẫn như cũ mang đến cho Ngô Khí thống khổ vô cùng vô tận, nhưng cũng không ngừng rèn luyện hắn, tạp chất vô dụng bị thiêu đốt, làm cho huyết mạch hắn càng thêm thuần túy, Chân Nguyên ma khí trong cơ thể càng thêm tinh thuần.

Minh Hỏa còn như vậy, Hồng Liên Nghiệp Hỏa lại càng thêm nghiêm trọng, mặc dù có phân thân Hồng Liên tồn tại, ý niệm đồng nguyên, Nghiệp Hỏa không đến mức phải lấy tính mạng Ngô Khí, nhưng mang đến thống khổ, lại không thua kém Minh Hỏa chút nào.

Khác với Minh Hỏa chính là, Hồng Liên Nghiệp Hỏa chỉ nhằm vào lực lượng thần hồn Ngô Khí, Ngô Khí bây giờ là cảnh giới hóa thân sơ kỳ, lực lượng thần hồn to lớn vô cùng, nhưng dưới Nghiệp Hỏa, lại một chút tác dụng cũng không có. Ngô Khí cảm giác mình giống như bị sinh sinh ra đầu nhập vào trong một cái lò lửa to lớn, chìm trong thống khổ vô tận, hồn phách tựa hồ muốn dần dần hòa tan.

Thần hồn, bị hai loại thiên địa dị hỏa giày vò, mà trong cơ thể Ngô Khí lại còn có một cỗ lực lượng tồn tại, Chân Long khí, khí tức hung sát trong ba giọt long huyết kia bị huyết mạch Tu La của Ngô Khí luyện hóa, trong nháy mắt làm bình cảnh U Minh chiến thể buông lỏng một tia, mà trong bản nguyên Chân Long chi khí trong long huyết kia, lại hoàn toàn dung nhập lực

lượng của Ngô Khí, hóa thành một dòng lũ kim loại âm âm, trùng kích cảnh giới khiến Ngô Khí khát vọng đã lâu kia.

Trên chiến hạm Hắc Ma, bên trong một tòa tháp lâu cao ngất, một người đang trải qua vô tận đau đớn, trầm luân lạc đường, đồng thời cũng đang trải qua lột xác trước nay chưa từng có.

Mấy tháng thời gian, đối với đông đảo tu sĩ trên chiến hạm Hắc Ma kia, cũng không lâu lắm, đa số tu sĩ chỉ tĩnh tọa minh tưởng mấy lần, sau đó liền trôi qua.

Biên giới Trung Châu đại lục, Đông Nam Tây Bắc, bất luận phương hướng nào, đến cực điểm, lại nhìn thấy không phải là lục địa, mà là đại dương mênh mông, so với Trung Châu đại lục càng thêm đại dương mênh mông vô tận.

Đại dương vô tận, chính là một mảnh hải vực rộng lớn vô biên, nghe đồn hải vực này vô biên vô hạn, cho dù là tu sĩ hợp đạo cũng không thể biết hải vực này ở nơi nào. Trên đó có hải ngoại chư đảo., Như hằng hà sa số, đếm không hết. Chính là đại địa viễn cổ trải qua nhiều lần thiên địa hạo kiếp, phân liệt ra rất nhiều mảnh vỡ. Có một số đảo nhỏ hoang vu một mảnh, có một số lại linh khí nồng đậm, thậm chí thường có thượng cổ di tích xuất hiện, là ở trên rất nhiều hòn đảo, đều có tu sĩ chiếm cứ, là tán tu ở hải ngoại.

Đám tu sĩ tán tu hải ngoại cùng tu sĩ trên đại lục Trung Châu, mỗi người chiếm cứ một khu vực, nhiều năm qua, không xâm phạm lẫn nhau. Là lấy đa số tu sĩ lục địa, thậm chí ngay cả biết được sự tồn tại của tu sĩ hải ngoại.

Tây cực chi địa. Biên giới, vạn trượng trên không trung, cương phong gào thét. Vô số đạo cương phong đáng sợ không ngừng thổi, nơi này chẳng những ít người lui tới, càng là sinh linh tuyệt tích, phi điều thú không thấy một con.

Bất quá vào lúc này, đột ngột ở bên trong kinh phong vô tận kia, bỗng nhiên một quái vật khổng lồ xuất hiện.

Ban đầu cự vật này cách xa, chỉ có thể nhìn thấy một bóng đen to lớn, chậm rãi di động về phía biên giới này. Đợi một lát, bóng đen này hiển hiện ra, lại là một trận tiếng nổ mạnh âm

âm, lực lượng khổng lồ vô địch oanh tới, tất cả cương phong đều bị đẩy ra, hiện ra chân diện mục bóng đen kia.

Toàn thân Ngưu Ma đen kịt, sừng lớn uốn lượn gai trời, kỳ phiên pháp phối, tháp lâu như rừng, từng tòa pháo đài tản mát ra mũi nhọn đáng sợ, to đến ngàn trượng, âm âm chạy tới, phong hỏa theo, uy áp đáng sợ, tựa hồ lúc nào cũng có thể ép nát toàn bộ vòm trời. Quái vật khổng lồ này vậy mà không phải yêu thú, mà là một chiếc chiến hạm.

Tiến vào vực ngoại...

Nơi này không một người một thú, từ trên chiến hạm to lớn kia, một ông già nua đột ngột lại ẩn chứa uy áp đáng sợ vang lên.

Mà trong nháy mắt thanh âm này vang vọng tầng cương phong, chỗ chiến hạm, giáp xác kia, trên hai sừng trên một đôi cự thú trâu bò cổ kia, chợt lóe lên ô quang quý dị, ô quang này cực kỳ nồng đậm, cực kỳ chói mắt, khi ô quang này xuất hiện, chiếc chiến hạm kinh thiên này, trong nháy mắt đình trệ ở không trung.

Nhưng chiến hạm dừng lại không đến một hơi thở, lập tức lại chuyển động, chỉ thấy ngay lúc này giữa không trung, gió lớn tụ tập, ô quang hùng hực, cuối cùng bầu trời cũng nứt ra. Trên bầu trời này, một vết nứt cực lớn, quả thực giống như một con mắt lớn màu đen, phía sau con mắt khổng lồ, hư không loạn lưu vô tận muốn cuốn ra, chiến hạm Hắc Ma, đã hành động.

Đầu tiên là ngưu ma cự giác kia, ô quang bùng nổ, đột ngột đâm vào trong vết nứt kia. Thuyền vừa vào vết nứt, lập tức thấy trong chớp mắt, ô quang hoàn toàn nổ tung, đem thân thuyền đạt tới ngàn trượng bao vây, ngay sau đó, chiến hạm toàn thân đen kịt kinh thiên này, ngay trong một hơi thở, sinh sinh chui vào phía sau vết nứt hư không kia.

Vù vù

Cương phong cuốn ngược lại đánh vào vết nứt hư không kia, lại bị một cỗ hấp lực cuối cùng bộc phát bên trong hút vào. Mà sau một cái hô hấp này, lỗ hồng cực lớn kia đột nhiên khép kín, sau đó hoàn toàn biến mất.

Trên không trung vạn trượng ở phía tây cực địa, trong tầng cương phong, ngay lúc vừa rồi, không ai phát hiện ra, một chiếc chiến hạm kinh thiên từ nơi này, tiến vào vết nứt trên hư không.

Một thế giới xa lạ, nơi này không có nhật nguyệt, ở đây, chỉ có vô tận bóng tối hoang vu, nếu không phải từ trên bầu trời rơi xuống tán loạn tinh quang, chỉ sợ ngay cả một tia sáng trên thế giới này cũng không có, hoàn toàn đen kịt.

Nơi này không phải là thế giới thật sự, mà là một nơi mất mát, nơi đây là chiến trường vực ngoại.

Trong vũ trụ, có thế giới chư thiên vạn giới, trung châu đại lục, chỉ là một trong những thế giới cấp thấp nhất trong chư thiên vạn giới này. Ngoại trừ chư thiên vạn giới, dưới vũ trụ tinh không, còn có vực ngoại. Khác với sinh linh vô số chư thiên vạn giới là, vực ngoại chỉ địa, chỉ có một loại sinh linh có thể sống sót, đó chính là Vực Ngoại Thiên ma. Những sinh linh khác tiến vào, cho dù là thượng cổ đại năng, cũng không tránh được vận mệnh của bản thân.

Mà cái gọi là chiến trường vực ngoại, kỳ thật chính là nơi giao giới giữa chư thiên vạn giới cùng vực ngoại, mà chiến trường vực ngoại của tu chân giới, chỉ là một góc nhỏ của chiến trường vực ngoại mà thôi, nhỏ đến đáng thương, nhưng đối với đại lục Trung Châu mà nói, đã là vô cùng to lớn. Nghe nói có nửa đại lục Trung Châu. Từ thượng cổ bắt đầu, chiến trường vực ngoại chính là nơi rất nhiều tiên ma tu sĩ và phật tu cùng với các tu sĩ khác rèn luyện chung quy.

Chỉ là một mảnh vỡ, nhưng mà trong đó rộng lớn không thể tưởng tượng nổi. Bầu trời, u ám như minh, tồn tại không nhật nguyệt, chỉ có ở nơi này giống như vết nứt, có rất nhiều tinh không vỡ vụn rơi xuống; đại địa, rộng lớn vô biên, tất cả địa hình đều có, lại không có chút thiên địa linh khí nào, so với đại lục thí luyện của Thiên Ma Tông kia còn hoang vu hơn.

Ngoại trừ bầu trời cùng đại địa hoang vu, ở chỗ này, giữa không trung còn có rất nhiều dị vật nổi lơ lửng, hoặc là một tòa hoang sơn hoặc là một hòn đảo nhỏ hoặc là một ít xương khô to lớn. Quỷ dị vô cùng.

Trong vùng đất hoang vu vô tận này, không trung, chiến hạm hắc ma chậm rãi di động. Vốn là ở Trung Châu đại lục, bất luận nơi nào cũng là chiến hạm kinh thiên khổng lồ, trong nơi hoang vu cực kỳ hoang vu này, tựa hồ có vẻ đặc biệt nhỏ bé, di chuyển, vô thanh vô tức, thanh thế đáng sợ kia biến mất.

Nơi này chính là chiến trường vực ngoại.

Trên chiến hạm Hắc Ma, từng tòa lâu các, bỗng nhiên bên trong một tòa không đáng chú ý, một thanh âm kinh ngạc vang lên.

Đây gần như là âm thanh đầu tiên kể từ mấy tháng nay, trên chiến hạm Hắc Ma, người nói chuyện dường như cũng là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng ở vực ngoại này, do tiếng nói của hắn, cũng bại lộ tu vi của hắn, Hóa Thần sơ kỳ.

Khánh Diễm ngàn năm của Thiên Ma Tông, cùng tiến hành chính là thi đấu tông môn kia. Trong thi đấu lớn, có đại lượng đệ tử thượng đẳng, từ Nguyên Anh đỉnh phong thành công nhập vào Hóa Thần sơ kỳ, bỏ đi thân phận đệ tử thượng đẳng, chính thức được thân phận đệ tử chân truyền. Nhưng muốn hoàn toàn tấn thăng đệ tử chân truyền, còn phải hoàn thành đạo trình tự cuối cùng.

Vực ngoại chi địa này, chính là nhóm đệ tử Thiên Ma tông vừa mới tấn thăng lên chân truyền, một khảo nghiệm cuối cùng. Từ vực ngoại chiến trường này thành công sống sót, trở lại Thiên Ma tông, sẽ chính thức trở thành một đệ tử chân truyền.

Lúc này, trên chiến hạm, số lượng đệ tử bên trong từng tòa tháp lâu, ngoại trừ số ít mấy người, hầu như đều là đệ tử chân truyền lần này muốn tiến hành rèn luyện. Tất cả đều là đệ tử chân truyền, tu vi thất bại hóa thần sơ kỳ, cũng là lần đầu tiên ngồi lên chiến hạm hắc ma này, lần đầu tiên tiến vào vực ngoại, trải qua mấy tháng, bây giờ mới vào vực ngoại chiến trường, tự nhiên đều là cực kỳ tò mò.

Thanh âm thứ nhất vang lên, trong những lâu khác, từng thanh âm liên tiếp vang lên.

Địa phương quỷ quái gì đây, thật hoang vu a, giống như hoàn toàn không có thiên địa linh khí tồn tại, nếu không mang đủ

đan dược, lúc chiến đấu không cách nào bổ sung chân nguyên, chẳng phải là muốn thảm sao.

Thế giới hoang vu thật, ở thế giới như vậy, có thể có yêu thú tồn tại sao.

Các sư huynh đã từng tới đây, chiến trường vực ngoại hung hiểm tới cực điểm, mỗi một đệ tử rèn luyện tới đây, đều sẽ tử thương không ít.

Không chỉ Thiên Ma tông chúng ta, địa điểm các tông môn đệ tử Hóa Thần khác rèn luyện, phần lớn đều sẽ lựa chọn chiến trường vực ngoại này.

Chúng ta mặc dù đã có tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ, nhưng kỳ thật chỉ là thân phận đệ tử thượng đẳng mà thôi, muốn trở thành đệ tử chân truyền, thì nhất định phải chịu đựng được khảo nghiệm cuối cùng này, người thành công sống sót Thiên Ma tông, mới có thể trở thành đệ tử chân truyền chân chính.

Ngoại trừ âm thanh truyền ra từ bên trong từng tòa tháp lâu, chiến hạm Hắc Ma vẫn là chuyển động vô thanh vô tức, tốc độ rất nhanh, nhưng lại không còn thanh thế phong hỏa đồng loạt ở Trung Châu đại lục. Trong thế giới hoang vu này, mặc dù nhiều thêm chiến hạm đạt ngàn trọng này, tựa hồ cũng không hề ảnh hưởng, vẫn yên tĩnh như trước.

Canh thứ nhất đến canh gác.

Mấy tháng sau, lại qua nửa tháng nữa.

Đại thế giới hoang vu, giữa không trung, một chiếc chiến hạm ngàn trọng di động. Tốc độ cực nhanh, giữa những lá cờ đen sì kia, khoảng cách vạn dặm, cũng chỉ là một lát mà thôi.

Hơn nữa chiến hạm này tựa hồ như có linh tính, hoặc là có người đang điều khiển, ở những nơi sắp sửa đi qua thường xuyên gặp phải một ít dị vật. Những dị vật này phần lớn là một ít mảnh vỡ lục địa như hòn đảo, hoặc là đứt khoát chính là một tòa núi lớn cô đơn, phần lớn hình thể đều vượt qua chiếc chiến hạm này, mỗi lúc như vậy, chiến hạm hắc ô sẽ vô cùng linh hoạt tránh qua.

Lúc mới vào vực ngoại, tuy rằng trên không trung cũng có dị vật tồn tại, nhưng phần lớn đều là đá vụn, chiến hạm căn bản không cần né tránh, nhẹ nhàng nghiền ép qua, liền có thể làm cho những đá vụn kia hóa thành bột phấn, tuôn rơi xuống đại địa hoang vu. Nhưng đến phía sau, dần dần gặp phải vật cản đường, bắt đầu trở nên to lớn vô cùng, để chiến hạm Hắc Ma cũng không thể không tránh né.

Trên chiến hạm, bên trong từng tòa tháp lâu kia, cũng dần dần không còn tiếng động, dù sao cũng qua nửa tháng, sự hưng phấn ban đầu sớm đã biến mất. Một đám đệ tử chân truyền Hóa Thần sơ kỳ, đều làm việc riêng của mình ở bên trong tháp, hoặc là tĩnh tọa minh tương, hoặc là tu luyện thần thông, cũng không có người nào nói chuyện là được.

Cuộc sống yên tĩnh như vậy, nhưng không kéo dài bao lâu, sau hơn nửa tháng, rốt cuộc bị phá vỡ.

Ba ngày trôi qua, chiến hạm đang chạy nhanh, bỗng nhiên ở xa xa, trên đường phải đi, xuất hiện một mảnh lục địa vỡ vụn cực lớn. Mảnh vỡ này, đã không thể dùng hòn đảo nhỏ để hình dung nữa, bởi vì trên mảnh lục địa này đều là mảnh vỡ hắc tuyến toái thạch, lại có phạm vi mấy ngàn dặm. vắt ngang ở

không trung xa xa, như một đại lục cỡ nhỏ, hoàn toàn ngăn cản hết thảy phía sau.

Phía trên, bay qua.

Đúng lúc Cháp sự đang tung thuyền không biết nên làm thế nào cho phải. Ở chỗ sâu trong chiến hạm, trong tòa lâu các cao nhất kia, bỗng nhiên truyền ra một thanh âm già nua.

Nếu như là người trên chiến hạm Hắc Ma, sẽ biết được, đây đã là lần thứ hai âm thanh này xuất hiện. Lần thứ nhất vang lên, chính là đại lục Tây Cực chi địa, biên giới chỗ vạn trượng không trung, bên trong tầng Cương Phong, lúc chiến hạm Hắc Ma tiến vào vực ngoại.

Âm

Được chỉ dẫn, chiến hạm hắc ma lập tức di động, con thuyền tựa như sừng trâu ma quỷ kinh khủng vô cùng kia đột nhiên di chuyển lên trên, giống như thật sự đâm tận trời. Thuyền ngàn trượng cũng tự nâng lên, âm âm di động.

Mảnh lục địa vỡ phạm vi lên đến mấy ngàn dặm kia, mặc dù ngăn chặn đường tiến của chiến hạm Hắc Ma, nhưng dù sao cũng chỉ là mảnh vỡ lục địa, cũng không tính là cao. Chiến hạm Hắc Ma không ngừng kéo lên, mắt thấy độ cao chẳng mấy chốc sẽ vượt qua mảnh lục địa kia, sau đó liền có thể bay thẳng qua.

Nhưng ngay lúc này, chuyện ngoài ý muốn phát sinh. Không phải là ngoài ý muốn trên chiến hạm Hắc Ma, cũng không phải mảnh vỡ lục địa cực kỳ to lớn kia, mà là bị mảnh vỡ lục địa này cách trở phía sau bầu trời.

Âm âm âm xì.

Đại thế giới hoang vu này ở trong bầu trời kia bị phá vỡ, không phải âm thanh từ trên chiến hạm Hắc Ma truyền ra, mà là sau mảnh vỡ lục địa kia vô cùng lộn xộn, tiếng ồn ào náo động, vượt qua khoảng cách giữa, trực tiếp truyền tới, vang lên trên chiến hạm Hắc Ma.

Đây là thanh âm gì vậy.

Chấp sự tung hoành chiến hạm Hắc Ma còn chưa kịp để chiến hạm Hắc Ma hoàn toàn leo lên cao nhất, chỉ có thể xuyên thấu qua khoảng cách giữa những ngọn núi trên mảnh đất đá kia, nhìn thấy cảnh tượng phía sau, sau khi nghe được thanh âm ồn ào, chính lúc đang nghi hoặc, bỗng nhiên nhìn thấy cảnh tượng phía sau, lập tức nghi hoặc, ngay lập tức biến thành kinh hãi.

Vậy thì, đó là Âm Nha Ma Phong rất nhiều. Là bầy ong.

Nhìn xem, không chỉ là Âm Nha Phong, còn có Kiếm Văn Ma Sí Hồ khát máu ăn tim ma trùng, Lục Nha Ma Đồng xiêu. Không tốt, là thú ma biến ảo.

Trên chiến hạm Hắc Ma, đám chấp sự đang vất vả leo lên bỗng nhiên kêu lên thất thanh. Âm thanh của bọn họ vừa vang lên, đánh thức rất nhiều đệ tử trong các tòa lâu, phía sau mảnh đất vỡ kia, cảnh tượng khiến cho bọn họ vô cùng kinh hãi xuất hiện.

Quả thực giống như vô số con quạ đen hỗn hợp cùng một chỗ kêu lên, tạp âm kia, như là âm thanh trầm thấp, tuôn ra bốn phương tám hướng, muốn bao phủ tất cả. Mà cùng những tạp âm này xuất hiện, thì thật sự là có thể bao phủ tất cả sóng âm.

Đi vào trong mắt những đệ tử chân truyền bên trong tòa tháp, chính là từng con từng con từng con Hắc Sắc Ma Phong to bằng nắm tay, toàn thân mọc ra lông tơ rậm rạp, con mắt to lớn lộ ra bên ngoài, trong đó đỏ thẫm như máu tươi, dễ thấy nhất không phải là châm hấp thu của con Đại Phi Trùng này, mà là một đôi răng nanh lớn đen nhánh, cánh chớp động thành một đoàn huyếch ảnh, phi hành nhanh chóng, chen chúc kêu gào, ước chừng mấy vạn con chen vào một chỗ, tình cảnh vô cùng hoảng sợ.

Phía sau những Ma Phong này, còn có từng con Ma hổ hình thể to lớn, toàn thân trải rộng hoa văn huyết hồng như lợi kiếm, dưới xương sườn lại mọc lên một đôi cánh quái dị, da cốt liên tiếp, trên người Ma khí tuôn ra như suối, che lấp giữa không cách nào thấy rõ số lượng rút cuộc là bao nhiêu.

Đám ma hổ bên cạnh, lại là ngọn nguồn tiếng kêu tê tê kia, ở đâu, từng con côn trùng quái dị lớn chừng ngón cái chen chúc

cùng một chỗ, không có cánh, nhưng chẳng biết tại sao tốc độ phi hành lại nhanh vô cùng, những quái trùng này toàn thân đều là màu đen nhánh, chỉ có cái miệng kia, hiển lộ ra từng cây kim hút dài nhỏ, để cho người ta nhìn da đầu run lên, tựa hồ máu trong cơ thể lúc nào cũng có thể bị từng cây kim hút đi.

Kêu loạn một tiếng cạc cạc, hỗn tạp cùng một chỗ, liên miên bất tận, bất luận người nào nghe xong đều cảm thấy trong lòng bức bối, hận không thể đem hai tai đều xé rách xuống mới tốt. Máy vạn con quạ đen cỡ đầu người bình thường bay tới, mỗi một con lông chim trên người đều đen sì thần kỳ, một tia tạp nham đều không có, ngay cả cái miệng dài kia cũng là đen sì, bất đồng duy nhất là, một đôi tròng mắt hoàn toàn không chuyển động, đỏ bừng như máu.

.....

Nghe những tiếng kêu sợ hãi lúc trước của Cháp Sự, những yêu thú ma trùng dọa người này, đều có tiếng có họ, có thể khiến chấp sự Thiên Ma Tông cảm thấy hoảng sợ, hiển nhiên cũng không phải là yêu thú ma trùng bình thường.

Càng đáng sợ chính là, những yêu thú ma trùng này, vậy mà là từ rất nhiều tộc đàn cùng một chỗ, rộn rộn ràng ràng, vô cùng chen chúc bay tới. Bởi vì mấy quần tộc phía trước ánh mắt che khuất, căn bản không thấy rõ những yêu thú ma trùng này phía sau, có phải còn có tộc đàn khác hay không. Nhưng chỉ những thứ này, cũng đã làm cho người ta cực kỳ hoảng sợ.

Mỗi một tộc đàn đều có số lượng ít nhất hơn vạn, rộn rộn ràng chen chúc cùng một chỗ, tạo thành một mảnh nước màu đen cực kỳ đáng sợ, như đại dương mênh mông thực sự, dòng nước màu đen này xuất hiện phía trước chiến hạm Hắc Ma, lấy tốc độ khủng bố nhảy lên, vậy mà như chiến hạm Hắc Ma, muốn tránh khỏi mảnh vỡ lực địa kia.

Chỉ là xui xẻo chính là, chiến hạm Hắc Ma hoàn toàn trái ngược với hướng Hắc Ngọc tán, giữa hai bên hầu như không có bất kỳ ngăn cản nào, sắp đụng vào trên không của mảnh lực địa mảnh vỡ kia.

Kỳ thật căn bản không thể nói là đụng nhau, bởi vì chiến hạm Hắc Ma mặc dù dài ngàn trượng, thân thuyền to lớn, nhưng hoàn toàn không thể so sánh với Hắc Bạch ma trùng kia, từng tộc đàn yêu thú tổ hợp cùng một chỗ, hình thành huyết nhục độ bát mỷ, kéo dài to lớn, trải dài ra, giống như một tấm màn trời hắc bạch.

Đây là yêu thú chi trăm cân treo sợi tóc. Lúc này, màn trời này, thú trình này, nơi hạ xuống. Con đường này, lại vừa vặn, xui xẻo đến cực điểm có một chiếc chiến hạm hắc bạch.

Ầm ầm ầm xì.

Những yêu thú ma trùng kia có thể bay có thể gọi, tự nhiên là vật sống, cơ hồ lúc mọi người trên chiến hạm Hắc Ma nhìn thấy thú li ti đáng sợ này, những yêu thú ma trùng kia cũng trong nháy mắt phát hiện ra chiến hạm hắc bạch cực kỳ xui xẻo. Nhất thời, những yêu thú cùng ma trùng kia tiếng kêu biến đổi, mặc dù còn cực kỳ ồn ào, nhưng trong đó lại đều mang theo vẻ hưng phấn.

Sóng âm thứ nhất ầm ầm vang lên, lúc đám người xông tới, rõ ràng nghe thấy, lớp thứ hai kia tiếp theo tới, còn mãnh liệt hơn đợt thứ nhất, là từ phía sau con thú trình kia truyền đến, cũng có nghĩa, con thú khổng lồ này, không chỉ là thú mọi người nhìn thấy như vậy.

Mọi người trên chiến hạm Hắc Ma đều có thể từ trong hai đợt sóng âm thanh này, nghe được trong đó hưng phấn và khát máu cực kỳ đơn thuần, không có một tia ba động nào khác, giống như những Yêu thú Ma Trùng kia ngoại trừ khát máu giết chóc, không có bất kỳ cảm xúc nào khác tồn tại.

Chiến hạm Hắc Ma vốn cũng có thể dùng quái vật khổng lồ để hình dung, dưới cái gọi là ác thú này, đã hoàn toàn mất đi danh xưng này.

Vù vù vù

Tiếng gió đột ngột vang lên, hạm hắc ma chiến hạm, trên một đôi ngư ma cự giác kia, hai bóng người mơ hồ bỗng nhiên xuất hiện, ngay lập tức hiển lộ ra hai người bên trong.

Là hai vị lão giả, một người mặc áo xanh, một người đen nhánh, khí tức trên người tất cả đều tối nghĩa không rõ, chỉ có uy áp như có như không kia phát ra, nhắc nhở đám người này không đơn giản.

Hai người này vừa xuất hiện, đều ngẩng đầu lên, nhìn về phía sau mảnh lục địa mảnh vỡ kia, cái bóng hắc thú đáng sợ âm âm vọt tới kia. Trong nháy mắt đó, trong mắt hai người đều là ánh sáng bùng nổ, lập tức cảnh tượng còn cách biệt còn có một ít hắc – hào quang chiếu vào trong mắt hai người bọn họ, thậm chí ánh mắt của bọn họ, còn xuyên thấu bộ phận đầu tiên của thú trình, thấy được cảnh tượng phía sau.

Cũng chính vì vậy, trên mặt hai người đồng thời hiện ra một tia kinh ngạc, tựa hồ cực kỳ bất ngờ, sẽ tại nơi đây cực kỳ đột ngột gặp phải con thú này.

Bất quá cũng chỉ là kinh ngạc mà thôi, hai vị lão giả này sau khi nhìn con thú sáu mươi mấy lần, đều thu hồi ánh mắt. Trên mặt vẫn như cũ là vẻ kinh ngạc, vẫn không xuất hiện một tia sợ hãi, tựa hồ hoàn toàn không lo lắng cổ hắc sí yêu thú nhìn qua cực kỳ đáng sợ này sẽ tạo thành ảnh hưởng gì đối với chiến hạm Hắc Ma.

Chỉ là hai mươi vạn con thú cấp thấp thôi mà, không cần lo lắng, mở ra màn hào quang Hắc Ma Ô là đủ.

Trực tiếp vọt tới.

Hai vị lão giả này địa vị tựa hồ cực cao, sau khi xuất hiện, âm thanh trong chiến hạm kia đều yên tĩnh lại. Hai người chỉ nhìn mấy lần, liền hạ lệnh, để cho mọi người trên chiến hạm hoàn toàn không phải lo lắng cổ hắc thú quỷ quái nhìn qua cực kỳ kinh người này.

Các đệ tử chân truyền bên trong từng tòa tháp lâu kia, kỳ thật đều đã sớm nhìn thấy cổ hắc thú âm trầm này xuất hiện. Bọn họ ở trong tháp lâu, ánh mắt nhìn cũng xa, có chút thị lực tốt, thậm chí cũng có thể giống như hai ông lão kia, vượt qua đội ngũ Quỷ, nhìn thấy số lượng phía sau.

Cổ yêu thú này chừng mười vạn yêu thú, ngoại trừ vị trí đầu tiên ra, phía sau còn có số lượng yêu thú ma trùng tương tự

nhau, chen chúc không chịu nổi, muốn vượt qua mảnh võ lục địa, vọt tới chiến hạm Hắc Ma.

Lại một đợt sóng tạp âm dâng tới, chỉ là lần này không nghi ngờ gì thêm, mãnh liệt hơn nhiều. Bởi vì thú kia, gần rồi.

Không biết có phải vì nguyên nhân phát hiện huyết thực hay không, trong thú vật sáu mươi này, tốc độ phi hành của những yêu thú yêu trùng kia rõ ràng tăng nhanh hơn rất nhiều. Cũng làm cho thú khu chiến hạm Hắc Ma bay qua mảnh lục địa võ nhanh hơn, rất nhiều tiếng kêu không giống nhau hòa cùng với tiếng đập cánh hỗn tạp, vô cùng kịch liệt, lúc lao tới, giống như những yêu thú ma trùng này đã xuất hiện trên chiến hạm Hắc Ma.

Tốc độ cực nhanh, trong thú sáu sắc, tốc độ mỗi một đầu yêu thú ma trùng nhanh đến cực điểm, mặc dù là hỗn hợp cùng một chỗ, trán cũng là dọa người không gì sánh được. Cơ hồ là hai vị lão giả kia vừa dứt lời không bao lâu, thú sí, hàng lâm.

Oanh oanh oanh!

Đồng thời, hai cỗ khí thể đáng sợ theo hắc – thú xuất hiện trong mắt mọi người, ầm ầm tràn tới. Một cỗ khí thể lạnh lẽo, là loại khí tức âm hàn khiến xương tủy người ta cũng sắp bị đông cứng., nồng đậm mãnh liệt, giống như những yêu thú ma trùng này căn bản không phải là yêu thú ma trùng, mà là sinh tộc đàn bình thường của Ma giới. Một cỗ khí tức khác là khát máu, mỗi một đầu yêu thú ma trùng hiển lộ trong mắt mọi người, đều tản mát ra một loại hương vị điên cuồng khát máu.

Hai cỗ khí thể hỗn hợp cùng một chỗ, cùng âm thanh ồn ào kia đồng loạt tràn lên chiến hạm hắc ma. Những người khác còn ổn, các đệ tử chân truyền trong từng tòa tháp lâu kia, có không ít người bởi vì hai cỗ khí thể này, đều cảm giác toàn thân rét run, khí huyết tựa hồ cũng bị đông kết, thần hồn đại loạn, phảng phất trong nháy mắt nhìn thấy hình ảnh mình bị ngàn vạn yêu thú ma trùng gặm ăn.

Hừ một chút đều là yêu thú ma trùng cấp thấp mà thôi, bị Vực ngoại ma khí ảnh hưởng, ngay cả linh trí cuối cùng cũng mất

đi, ngoại trừ bản năng giết chóc, cái gì cũng không làm được. Hai mươi vạn con số, chỉ là thú hạch bình thường nhất.

Mở ra, Hắc Ma Ô quang tráo.

Hai vị trưởng lão đứng trên hai góc Ngưu Ma, một người trong đó chỉ hừ lạnh một tiếng, liền đem tiếng âm thanh ồn ào cuốn tới cùng hai cỗ khí thể đáng sợ hoàn toàn ngăn cách ở bên ngoài chiến hạm Hắc Ma. Mà người còn lại thuận miệng giải thích một câu, liền hạ một mệnh lệnh.

Sau khi thanh âm hai vị trưởng lão vang lên, Ngưu Ma sừng lớn dưới chân hai người bỗng nhiên run lên, một đoàn ô quang to lớn vô cùng trống rỗng xuất hiện, như nước chảy, bao toàn bộ chiến hạm Hắc Ma vào.

Ngay khi chiến hạm Hắc Ma hoàn toàn bị ô quang bao phủ, thú tính của nó bị hai vị trưởng lão xem thường cuối cùng cũng chính thức hàng lâm.

Không có bất kỳ tiếng vang gì, chỉ có thể nhìn thấy, thú màu đen từ bên trong tràn tới, sau đó bao vây toàn bộ chiến hạm Hắc Ma lại. Từ xa nhìn lại, chỉ thấy một màn trời đen sì, trong nháy mắt tụ tập cùng một chỗ, bao phủ lấy một đoàn đồ vật Hắc Yên.

Nhưng trong quá trình này, đám người trên chiến hạm lại không nghe thấy một chút tiếng động nào, không nghe được âm thanh trong miệng những yêu thú ma trùng kia phát ra, cũng không nghe được những âm thanh yêu thú ma trùng đâm vào trên chiến hạm, một tầng ô quang mỏng manh, ngăn cách toàn bộ những thứ này.

Thứ hai là đến xin vé số một chút, các huynh đệ, hai ngày nay quá yên lặng, góp chút sức chưa hoàn thành. Nếu như ngài thích bộ tác phẩm này, hoan nghênh ngài đến điểm nhập phiếu mua vé, sự ủng hộ của ngài chính là động lực lớn nhất của ta.

Mấy tháng đã qua, xem ra bắt đầu muốn tiến vào sâu trong chiến trường vực ngoại rồi, nếu không cũng sẽ không đụng phải những thú ma khí vực ngoại này.

Ừm, trong đó không an toàn lắm, hai người chúng ta cần chuẩn bị một phen.

Con thú này không làm gì được màn hào quang màu đen, đành dừng lại ở đây ba ngày, để những đệ tử chân truyền kia luyện tay một chút, cũng có thể có chút thu hoạch.

Chỗ nhún nhún, chia ra hai vị trưởng lão đứng trên một cái sừng trâu ma khổng lồ, cũng không nhìn kỹ thú bóng dáng bao phủ hoàn toàn chiến hạm, hai người nói hai ba câu đối thoại vài câu, liền giống như xác định được chuyện gì. Hai người tùy tay gọi đến mấy chấp sự áo bào tím, bàn giao cái gì đó, sau đó hai người không có động tác gì khác, thân hình xoay một cái, bỗng nhiên biến mất ở phía trên chiếc sừng trâu ma khổng lồ kia, như là trở về chỗ sâu của chiến hạm.

Sau khi hai người rời đi, mấy chấp sự áo bào tím đều đứng lên, một người cầm đầu trong đó đứng ra, hướng về phía tòa lâu các kia nói: Hai vị trưởng lão có lệnh, chiến hạm dừng lại ở đây ba ngày, có thể để cho chư vị chân truyền săn giết yêu thú ma trùng. Trong ba ngày, thú triều không tiêu tán, bất luận kẻ nào cũng có thể ra ngoài săn giết. Nhưng sau khi ra khỏi chiến hạm.

Chấp sự áo bào tím này nói đến đây bỗng nhiên dừng lại một chút, sau đó khuôn mặt nghiêm lại, nói tiếp: Sinh tử bất luận.

Sau khi chấp sự áo bào tím nói xong, hầu như là lập tức, trên chiến hạm, bên trong từng tòa lâu các, thanh âm vốn đã yên lặng hồi lâu, lại một lần nữa xuất hiện.

Nghe thấy chưa, có thể ra ngoài săn giết yêu thú yêu trùng rồi.

Nhưng lão tử đã chết, ở đây cũng ngồi mấy tháng rồi, rốt cuộc đợi được một lần cơ hội xuất thủ.

Hai vị trưởng lão nói rồi, thú này chỉ là thú cấp thấp nhất bình thường, căn bản không đáng để lo, căn bản là vì chúng ta đưa tài liệu tới.

.....

Một đám thanh âm cực kỳ hưng phấn từ trong tháp lâu truyền ra, mỗi một thanh âm vang lên, từ bên trong tháp lâu đầu nguồn thanh âm kia, sẽ có một đệ tử chân truyền bay ra.

Trên chiến hạm có rất nhiều tòa tháp, chỉ trong chốc lát đã có gần trăm vị đệ tử chân truyền đứng trên boong thuyền rộng lớn. Sau lần so tài này, số lượng đệ tử chân truyền của Thiên Ma Tông thoáng cái đã được gia tăng., Trên từng ngọn núi của đệ tử Thiên Ma Tông, có rất nhiều đệ tử cảnh giới Nguyên Anh đỉnh phong, sau khi thi đấu, trong những đệ tử này, cơ hồ như là giềng phun. Từng đệ tử đỉnh phong, tấn thăng đến Hóa Thần sơ kỳ.

Thậm chí trong đó còn xuất hiện không ít đệ tử có linh căn tư chất rất tệ, giống như một hai người còn bày ra tư chất thiên kiêu, mặc dù không bằng tuyệt thế thiên kiêu Ngô Khí, nhưng cũng là tu chân giới cực hiếm có. Phải biết tu sĩ trẻ tuổi cấp bậc thiên kiêu, mặc dù ở đại môn đại phái, cũng là đãi ngộ đệ tử hạch tâm.

Gần trăm người này, sau khi xuất hiện ở phía trên boong thuyền, nhao nhao ánh mắt hướng về phía ngoài chiến hạm. Một tầng ô quang mỏng manh bên ngoài, lại hoàn toàn hoàn toàn đông nghịt một mảnh. Phóng mắt nhìn lại, đều là lốm đốm hắc ám cùng máu đỏ rải rác trong đó, đều là răng nọc hoặc con mắt những yêu thú ma trùng kia.

Ngoại trừ những thứ này, mọi người không nhìn thấy gì nữa, bởi vì đều bị ngăn cách, đều bị một tầng ô quang mỏng manh ngăn cách, khí thế trên người những yêu thú ma trùng kia...
Đều bị cấm chế ô quang trên chiến hạm hoàn toàn ngăn cách.

Đứng ở trên chiến hạm nhìn ra, hoàn toàn không cách nào cảm nhận được rốt cuộc thú vật sáu màu này kinh khủng đến mức nào, trong mắt một đám đệ tử chân truyền, từng con yêu thú

ma trùng kia rõ ràng chính là một phần tài liệu tu luyện, có thể tế luyện bọn họ thành phù lục Huyền khí Ma Đan Khôi Lỗi.

Những người này vừa ra ngoài, lập tức có người không nhận được, mở miệng muốn ra ngoài săn giết.

Vù vù

Mấy chấp sự áo bào tím kia, nhìn dáng vẻ gần trăm vị đệ tử chân truyền, lập tức đoán được suy nghĩ trong lòng bọn họ. Bởi vì bọn họ đều được hai vị trưởng lão kia dặn dò, không có nhiều lời một câu. Chỉ là người cầm đầu, đột nhiên giơ một ngón tay, cách không điểm lên bên trái chiến hạm, ánh sáng màu đen mỏng manh kia.

Đầu ngón tay sáng lên quang mang, chấp sự áo bào tím này cũng không biết thi triển cấm pháp gì, ngón tay cách không điểm đến phía trên ô quang, lập tức phía trên dập dờn, quang mang phun trào, chậm rãi mở ra một lối ra trong suốt không nhỏ. Quỷ dị chính là, cửa ra này, một mặt trong suốt, một mặt khác lại vẫn như cũ phun trào ô quang, ngăn cách những yêu thú ma trùng vọt tới kia, không thể lay động chút nào.

Đó chính là lối ra, có thể ra vào, ngoại trừ các người, những yêu thú ma trùng kia đều không thể tiến vào. Nhưng phải nhớ rằng, ra khỏi chiến hạm, tính mạng các người liền không liên quan đến chuyện của đám người chúng ta, mặc dù đối mặt nguy cơ sinh tử, chúng ta cũng sẽ không ra tay cứu giúp.

Nói xong câu đó, chấp sự áo bào tím giống như đã mất hết chức trách, một đoàn người nhao nhao tự mình biến mất, vậy mà lại mặc kệ một đám đệ tử chân truyền.

Lúc này phần lớn những đệ tử chân truyền kia vẫn đắm chìm trong sự hưng phấn có thể ra tay săn giết Yêu thú ma trùng. Chỉ có một số ít người nghe ra những chấp sự áo bào tím kia nói chuyện không thích hợp, trong mắt hiện ra một chút suy tư, không có lập tức động tác.

Ha ha... Lão tử vừa lúc thiếu mấy con Khôi lỗi yêu thú, Kiếm Văn Ma Sí Hồ kia đã rất không tệ, đợi lão tử bắt mấy con trở về.

Gần đây nghiên cứu độc cổ thuật, cần không ít độc trùng, nơi này có vài loại phù hợp với nhu cầu của ta. Mặc kệ, đều bắt tới rồi lại nói.

Bản thiếu gia vừa lúc muốn tế luyện một kiện pháp khí, cần nhiều răng độc trùng, Âm Nha Ma Phong kia phi thường không tệ, chỉ có bọn chúng.

.....

Trong lúc hưng phấn gầm rú, trong đám đệ tử chân truyền, lập tức có mấy người không nhịn được ra tay. Bọn họ kỳ thật cũng không tính là quá lỗ mãng, chỉ là vừa mới vượt qua thi đấu tông môn, tu vi tăng vọt, hai vị trưởng lão kia lại nói yêu thú độc trùng này không đáng sợ chút nào, đều là thú cấp thấp nhất bình thường nhất, để cho bọn họ đề phòng thấp nhất.

Lại nhàm chán mấy tháng thời gian, người xuất thủ trước tiên đều là mấy người không tốt, cũng không thương lượng với những người khác, trước sau xông về phía lối ra. Những người khác quan sát phía dưới, mấy người này không trở ngại chút nào, lao ra khỏi cửa ra kia, chỉ thấy lối ra trong suốt kia chỉ là quang mang lóe lên. Thân ảnh mấy người kia, đều xuất hiện bên ngoài chiến hạm.

Mấy người này vừa xuất hiện, lập tức hấp dẫn những yêu thú độc trùng vốn còn đang điên cuồng va chạm với chiến hạm kia. Trước khi bọn họ ra ngoài, mỗi người đều tự chọn lấy yêu thú độc trùng muốn đối phó, cũng không xuất hiện tình huống luống cuống tay chân, thấy những yêu thú độc trùng kia bởi vì ngửi thấy mùi huyết thực, chen chúc đi lên, mấy người bọn họ đều cực kỳ hưng phấn, đều đã ra tay.

Dù sao cũng là đệ tử chân truyền, đều có tu vi Hóa Thần sơ kỳ, dám vọt ra trước tiên, còn không kết bạn cùng những người khác. Hiển nhiên mấy người này thực lực cũng cực kỳ mạnh mẽ.

Mấy người lần lượt ra tay, dưới thân thông của bọn họ hoặc là pháp khí oanh kích, nhao nhao chết về phía yêu thú ma trùng chen chúc qua bọn họ. Như hai vị trưởng lão kia nói, cấp bậc những yêu thú ma trùng này cũng không cao, mặc dù điên

cuồng khát máu, nhưng triển lộ ra chiến lược, giống như tu sĩ Kết Đan bình thường.

Có lẽ trong mắt các tu sĩ khác, chiến lược của tu sĩ Kết Đan kỳ vẫn là nhiều như vậy, đã vô cùng khủng bố tồn tại. Nhưng đây là một đám tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ, hơn nữa còn không phải tu sĩ tầm thường, đều là đệ tử thiên tài của Thiên Ma Tông, mặc dù không phải ai cũng có tư chất giống như thiên kiều, nhưng cũng có thể xưng là thiên tài.

Quả nhiên như hai vị trưởng lão nói, đều là yêu thú ma trùng cấp thấp, bất quá giá trị của bọn họ cũng không phải là tài liệu gì, mà là ma khí vực ngoại trong cơ thể bọn họ.

Không sai, nếu có thể bắt nhiều con trở về, đem trong cơ thể chúng nó vực ngoại ma khí tinh luyện ra, có thể luyện chế ra cấp bậc không thấp Ma Đan đến, đối với tu vi của bọn ta trợ giúp cực lớn.

Quả thật không có gì nguy hiểm, đây quả thực là thứ tốt đưa tới cửa, nếu không ra tay thu, vậy thì thật là trắng cổ rồi.

Những đệ tử chân truyền còn đang quan sát, nhìn thấy mấy người ra tay đầu tiên, bên ngoài chiến hạm kia, mỗi một lần thần thông pháp khí oanh kích, đều có thể làm cho một đám yêu thú ma trùng giống như là trời mưa, tuôn rơi xuống, bị mấy người kia thu hồi.

Những người này nhao nhao nhin không được, ánh mắt lộ ra vẻ hưng phấn tham lam, đột nhiên đều phóng tới chỗ màn ô quang tráo mỏng manh kia. Chỉ thấy trên cửa ra vào, như cảnh tượng lúc trước, chỉ là lần này nhiều hơn nhiều. Từng đạo quang mang lập lòe, tiếp theo bên ngoài cửa ra, hiển lộ ra thân hình từng đệ tử chân truyền.

Lúc trước chỉ có mấy người mà thôi, hiện tại lại có ít nhất mấy chục người, ra khỏi chiến hạm, nhao nhao ra tay tấn công về đám yêu thú ma trùng bị huyết khí trên người bọn họ hấp dẫn tới.

Như lúc trước bọn họ nhìn thấy trên chiến hạm, những yêu thú ma trùng này mặc dù nhiều, hơn nữa giống như đều bị một loại ma khí ô nhiễm. Mỗi một con đều hung hãn không sợ

chết, điên cuồng khát máu, bị huyết khí trên người bọn họ hấp dẫn, như thiêu thân nhào tới, hoàn toàn mặc kệ trong tộc, đồng loại bị những đệ tử chân truyền này thần thông pháp khí đánh chết, tuôn rơi xuống dưới, bị bọn họ thu hồi.

Mấy chục đệ tử chân truyền đồng loạt ra tay, uy lực đương nhiên lớn hơn nhiều so với mấy người trước. Chỉ một lát, ngay bên cạnh chiến hạm, một khu vực vốn đông nghìn nghịt đã bị dọn sạch hơn một nửa, Yêu thú và ma trùng bên trong, không cần phải nói cũng biết đều đã rơi vào trong nhẫn trữ vật của những đệ tử chân truyền này.

Bất quá dù vậy, trên chiến hạm Hắc Ma, vẫn có mười mấy người không ra tay, mà là ở trên boong thuyền quan sát. Nhất là mấy người trong đó, tựa hồ nghĩ tới cái gì, nhìn mấy chục người trong đó có mấy người giết hừng, lại đi vào chỗ sâu trong lòng thú âm u, một màn này rơi vào trong mắt bọn họ, lập tức khiến cho bọn họ hiện ra một tia dị sắc, trong lòng hiện lên một cảm giác không ổn.

Gần như đồng thời, mấy người ngẩng đầu nhìn về phía chiến hạm kia.

A...

Tiếng kêu thảm thiết đột ngột vang lên, có người xảy ra chuyện.

Thứ ba đến mức cầu chư vị huynh đệ chính bản duyệt ủng hộ chưa xong. Nếu ngài thích bộ tác phẩm này, hoan nghênh ngài khởi điểm đề cử vé tàu tàu, ngài ủng hộ, chính là động lực lớn nhất của ta. Bản chương do Thủy thư hữu ban bố.

Bên ngoài chiến hạm Hắc Ma, vô cùng vô tận yêu thú ma trùng chen chúc cùng một chỗ, một mảnh đen nghìn nghịt, ở trong đó có một đạo thanh quang bao lấy một vị đệ tử chân truyền. Người này lúc đầu giết cực sáng khoải, trong tay nắm một cái quạt sắt tản ra hào quang màu xanh mông lung, uy lực vô cùng, mỗi một lần quạt ra, đều sẽ kích phát ra một mảng lớn phong nhận màu xanh, mũi nhọn lộ ra, chạm vào yêu thú yêu trùng phong nhận lập tức thân thể chết đi.

Người này ỷ vào đạo khí trong tay, giết người cao hứng, dần dần lệch khỏi chiến hạm, đi về phía chỗ sâu của con thú số tám.

Ai ngờ thân hình hắn vừa bị thú ma bao phủ, bên trong liên truyền ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, bởi vì lòng ánh sáng màu đen cách trở, người trên chiến hạm không nghe được âm thanh kia. Chỉ có mấy chục đệ tử chân truyền đứng ngoài chiến hạm kia nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, đồng loạt động tác trì trệ, đều nhìn về phía nơi phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Chỉ thấy ở đâu, bất quá thời gian một hơi thở, bên trong truyền ra tiếng kêu thảm thiết im bật, khu vực đông nghìn nghịt kia bỗng nhiên rầm một tiếng, Yêu thú ma trùng mãnh liệt tản ra, hiển lộ ra cảnh tượng dọa người phía sau.

Khu vực đó, nào còn có thân ảnh đệ tử chân truyền cầm một thanh Thiết Phiến, mọi người chỉ có thể nhìn thấy một thanh Thiết Phiến có hào quang hơi ảm đạm, còn có một chiếc nhẫn trữ vật sáng chói mắt, bởi vì nguyên nhân là đồ vật, hai thứ này còn may mắn còn tồn tại.

Về phần đệ tử kia, mọi người không cần nghĩ cũng biết, sợ là dữ nhiều lành ít.

Nhìn xem, mấy con yêu thú kia, căn bản không phải cấp thấp, đều là yêu thú cao cấp, loại khí thể đó rõ ràng là được. Hóa Thân cảnh.

Bên ngoài chiến hạm, mọi người đang giết tới bỗng nhiên bị thanh âm một người đánh thức. Sau khi đệ tử chân truyền có đạo khí kia đột ngột chết đi, trong hơn mười người lập tức có người phát hiện bên trong thú ảnh có gì đó không đúng.

Ngay khi phát hiện có người không thích hợp, ánh mắt tất cả mọi người đảo qua lập tức nhìn thấy. Trong khu vực thú ảnh hưởng đến kiếm văn Ma Sí Hồ, có mấy con kiếm văn Ma Sí Hồ, có không ít địa phương khác với ma hồ chung quanh, chẳng những hình thể càng thêm khổng lồ, ma khí khát máu tỏa ra cũng nồng đậm hơn nhiều so với những con ma hồ khác.

Như người kinh hô kia cảm ứng được, mấy con hồ ma kia căn bản không phải yêu thú cấp thấp, mà là yêu thú cấp cao hàng thật giá thật. Khí thể phát ra, rõ ràng giống với đệ tử chân truyền bọn họ, là Hóa Thần cảnh hàng thật giá thật. Phát hiện này khiến mọi người lập tức phản ứng lại. Bên trong con thú này căn bản không an toàn như vậy. Trước đó đệ tử có đạo khí, hiển nhiên chính là giết chết mấy con Ma Hồ Hóa Thần cảnh.

Không tốt, loại yêu thú này không chỉ có những thứ này, lại xuất hiện, chạy mau.

Trước lui về sau đã.

Một đám đệ tử chân truyền cũng không phải đồ ngốc, vừa phát hiện bên trong thú hạch không thích hợp, những người này lập tức phản ứng lại. Trong lòng như có một chậu nước lạnh lớn dội xuống, đập tắt sát tâm của bọn họ, hào hứng cũng lập tức trở về. Ai cũng hận không thể lập tức trở lại trên chiến hạm kia.

Bởi vì, gần như ngay trên ngựa, hơn mười người đều phát hiện, tại khu vực mình giết chóc, vậy mà không hẹn mà cùng xuất hiện mấy chục đầu Yêu thú ma trùng có khí tức không sai biệt lắm với bọn họ, đều là Hóa Thần cảnh. Những Yêu thú ma trùng này số lượng khế lại, vậy mà nhiều đến mấy trăm, vượt xa số lượng những đệ tử chân truyền bọn họ.

Mấy chục đầu mấy trăm, có đệ tử chân truyền vừa chết trong nháy mắt kia làm tấm gương. Hầu như tất cả mọi người đều rõ ràng, loại quyết đấu này, không khác gì tự sát.

Bọn họ mặc dù là đệ tử chân truyền của Thiên Ma Tông, không giống với các tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ khác, thân là đệ tử tông môn đứng đầu Ma đạo. Bọn họ tự nghĩ thủ đoạn thần thông của mình mạnh mẽ hơn các tu sĩ khác không phải một chút nào. Nhưng đối thủ của bọn họ cũng không phải yêu thú ma trùng bình thường, những súc sinh này bị vực ngoại ma khí nơi này ô nhiễm, mất đi linh trí cuối cùng, đều trở nên điên cuồng khát máu, chém giết nhau, chiến lực vượt xa đồng giai.

Ông ông ông.

Từng đạo quang mang liên tiếp lóe lên, lại là những đệ tử chân truyền lúc trước còn ở bên ngoài chiến hạm giết tới, nhao nhao chập vọt trở về trên chiến hạm Hắc Ma.

Bất quá cũng không phải tất cả mọi người đều có thể may mắn trở về. Trong hơn mười người, có mấy người không may, giống như đệ tử chân truyền có được đạo khí kia, nhất thời không cẩn thận, liền để tính mạng ở bên ngoài.

A a a...

Trong lúc thú động dậy chiều cao tối om, có hai người chẳng biết tại sao, di chuyển chậm chạp một chút, không đợi chui vào cửa vào kia, đã bị thú trình ồm nhào lên, đem hai người kia đồng thời nhét vào bên trong thú rung đen nghịt, thoáng cái liền bao phủ.

Hai người kia chỉ kịp phát ra một tiếng hét thảm, mà tiếng kêu thảm này cũng đã im bất đi. Mọi người trên chiến hạm nhìn qua, từng con yêu thú ma trùng chen chúc nhau, giống như từng hạt cát đen, nuốt hết hai tên đệ tử chân truyền kia, phun trào ma sát mấy lần, hết thấy bên trong đều bị mài nát.

Người cuối cùng trở về, may mắn tránh được thú liền vây giết. Người nọ lúc một lần nữa bước lên chiến hạm Hắc Ma, tựa hồ cảm ứng được thú rung chuyển sau lưng, trên mặt tràn đầy vẻ tái nhợt, ý nghĩ nghĩ nghĩ nghĩ nghĩ nghĩ nghĩ sau khi hoảng sợ không ngừng tràn lên.

Cái cửa ra vào trong suốt kia, cũng là cửa vào, khôi phục nguyên dạng, bình thản không gợn sóng. Không còn náo nhiệt như trước, trở về chiến hạm Hắc Ma, hơn phân nửa trên mặt

đều hiện lên vẻ sợ hãi, nhìn ra bên ngoài chiến hạm, đột ngột xuất hiện từng đầu yêu thú ma trùng Hóa Thần cảnh, trong lòng đều tuôn ra ý nghĩ sợ hãi.

Không, không phải nói đây là một con thú cấp thấp nhất bình thường nhất sao, bên trong có nhiều yêu thú ma trùng Hóa Thần cảnh như vậy.

May mắn lão tử chạy nhanh, bằng không sẽ bị những súc sinh này nuốt mất, thật mẹ kiếp, những súc sinh này sao trước đó không xuất hiện, yêu thú bị ma hóa còn có thể bố trí mai phục không thành.

Ta cảm thấy hẳn là những Yêu thú, ma trùng Hóa Thần cảnh này có địa vị khá cao trong thú cảnh, phụ trách dẫn dắt thú bay, trước đó đều ẩn giấu trong tộc quần mình, về sau bị dư âm chiến đấu của chúng ta hấp dẫn, liền vây quanh lại, thừa dịp chúng ta không chuẩn bị, một hơi đánh lén.

Không sai, chiến lực chúng ta mặc dù vượt xa tu sĩ cùng giai của các tông môn khác, nhưng những yêu thú ma trùng này hung hãn không sợ chết, số lượng không ít, lại ẩn giấu trong chuồng thú. Nếu đánh lén, chúng ta cũng không tránh khỏi kết cục bỏ mạng.

Trong lần luyện chế này.

Một đám đệ tử chân truyền may mắn trốn được một cái mạng nhỏ, trên chiến hạm Hắc Ma kia, nhao nhao bắt đầu nghị luận với nhau. Theo âm thanh của bọn họ, trong thú hạch kia, bởi vì không có khí tức huyết thực, những yêu thú yêu trùng Hóa Thần cảnh kia lại một lần nữa ẩn vào trong thú hạch, cũng chứng minh suy đoán của mấy đệ tử chân truyền trong đó.

Quả nhiên như vậy, theo lời vị chấp sự đại nhân kia nói lúc trước, hẳn là ý tứ này. Cổ thú sáu này mặc dù là yêu thú cấp thấp nhất, nhưng cũng không có nghĩa là an toàn nhất, nếu không chú ý, lúc nào cũng có thể mất mạng.

Trách không được các sư huynh từ chiến trường vực ngoại trở về đều nói chiến trường hung hiểm vô cùng, lúc nào cũng có thể có nguy cơ mang tính mạng. Lúc trước ta còn không tin,

không nghĩ tới còn chưa chính thức bắt đầu rèn luyện, đã chết ba người. Xem ra các sư huynh sư huynh nói không ngoa a.

Chiến hạm sẽ dừng lại ở đây ba ngày, vẫn cho chúng ta cơ hội săn giết, những yêu thú yêu trùng Hóa Thần cảnh kia mặc dù nguy hiểm, nhưng dù sao cũng không phải ở nơi đó. Chỉ cần chúng ta nắm bắt thời gian, hành động cùng đoàn đội, vẫn có thể thu hoạch được không ít.

Ừm, xem ra cũng chỉ có thể như vậy.

Dù sao cũng là đệ tử chân truyền của Thiên Ma Tông, mỗi người đều không phải là hạng người phạm tục, trong hai ba câu nói đã nghĩ ra biện pháp ứng đối với thú dữ. Bất quá trong lòng kinh hãi trước khi chết ở bên ngoài kia của ba tên đệ tử kia, xác nhận biện pháp ứng đối, sau đó cũng không có ai lập tức ra ngoài săn giết yêu thú ma trùng.

Thẳng đến mấy canh giờ sau, có mấy người tụ tập cùng một chỗ thương lượng một phen, sau đó đồng thời cẩn thận từng li từng tí một đi ra khỏi cánh cửa kia. Một lần nữa săn giết yêu thú, những người còn lại vẫn như cũ ở trên chiến hạm Hắc Ma, nhìn cảnh tượng đoàn đội mấy người động thủ.

Sau nửa nén hương, sau khi mấy người giết chết chừng mấy ngàn con yêu thú ma trùng, bên trong thú khuê của nó mới có từng đạo khí tức hung hãn tuôn ra, loại khí tức này, lại là Hóa Thần cảnh cực kỳ rõ ràng.

Bất quá đáng tiếc, những yêu thú ma trùng này bị ma khí vực ngoại ô nhiễm, mặc dù trở nên khát máu điên cuồng không sợ chết, nhưng dù sao cũng không phải thật sự sẽ bố trí mai phục, bọn chúng vừa xuất hiện, vẫn luôn cảnh giác mấy đoàn đội kia không ham chiến, nhao nhao lui lại, nhanh chóng trở lại trên chiến hạm Hắc Ma.

Đoàn đội mấy người trở về, để người trên chiến hạm Hắc Ma thấy được phương pháp này hữu hiệu, cũng đều yên lòng, bắt đầu tiếp tục săn giết những yêu thú yêu ma trùng kia. Chẳng qua sợ mấy trăm con yêu thú Hóa Thần cảnh yêu thú ma trùng, bọn chúng săn giết cũng rất cẩn thận, một khi có gió thổi cỏ

lay liền nhanh chóng trở về chiến hạm, không ham chiến chút nào.

Mặc dù như vậy, hiệu suất săn giết của bọn họ kém xa lúc ban đầu chém giết sảng khoái, nhưng thắng ở an toàn, ngược lại không có ai vi phạm, cũng miễn cho bị kích tiếp tục có người chết.

Ba ngày, trong cuộc săn giết của những đệ tử chân truyền này, trôi qua cực nhanh, rất nhanh chỉ còn lại có nửa ngày cuối cùng.

Ngay trên không trung mảnh lục địa to lớn kia, một chiến hạm kinh thiên toàn thân đen kịt lơ lửng, vây quanh chiến hạm này, từng con yêu thú vây quanh từng con ma trùng, chen chúc không chịu nổi, làm cho người ta nghe xong âm thanh tạp âm không ngừng phát ra, ma khí khát máu điên cuồng hỗn hợp cùng một chỗ, phát ra cực kỳ hung ác.

săn giết trọn vẹn hai ngày hai ngày, vốn số lượng thú vật hơn hai mươi vạn, hiện tại đã giảm đi ít nhất một nửa, nhưng dù vậy, trên chiến hạm Hắc Ma, nhìn ra phía ngoài vẫn là một mảnh đen kịt. Lại bởi vì sự sắc bén của yêu thú, ma trùng bình thường giảm xuống, bên trong số lượng thú triều kia, đã trở nên càng ngày càng nguy hiểm.

Ài, không sai biệt lắm, không thể đi tiếp, những súc sinh Hóa Thần cảnh kia càng ngày càng nhiều, thậm chí còn xuất hiện yêu thú ma trùng Hóa Thần đỉnh phong, không có ma trùng cấp bậc bình thường giảm xóc và che lấp, lại ra ngoài săn giết sẽ rất nguy hiểm.

Nửa ngày cuối cùng, bỏ đi, thu hoạch hai ngày này cũng không tệ rồi. Rèn luyện chân chính còn chưa bắt đầu, dừng ở chỗ này vẫn lạc, thật sự lỗ lớn rồi.

Trong nửa ngày này, vậy mà không có một đệ tử chân truyền nào đi ra ngoài săn giết, đều tụ tập trên boong thuyền kia, nhìn bên ngoài thú triều đông nghìn nghịt luận.

Thứ nhất là đến vé đập vé, hoặc là bốc cái bong bóng cũng được, các huynh đệ, cầu ủng hộ chưa hoàn thành. Nếu ngài thích bộ tác phẩm này, hoan nghênh ngài đến điểm nhập phiếu

đề cử vé số, sự ủng hộ của ngài chính là động lực lớn nhất của ta.

Nghe nói loài thú ma hóa này chỉ có ở vực ngoại mới có cảnh tượng này, một ít độc trùng yêu thú bị ma khí vực ngoại ô nhiễm, biến thành loại sinh vật khát máu điên cuồng này, ngoại trừ nguyên thủy nhất giết chóc và thôn phệ bản năng, ngay cả một chút linh trí cũng không có.

Ngô Khí cũng mặc kệ những đệ tử chân truyền kia nghĩ thế nào, bây giờ lực chú ý của hắn lại hơn phân nửa đều đặt ở bên ngoài chiến hạm Hắc Ma, trên thú đội đen kịt phun trào.

Trong đôi mắt tối tăm, sát khí bắt đầu khởi động, nhất là sau khi nhìn thấy trong đó tồn tại mấy trăm đầu yêu thú Ma Trùng Hóa Thần cảnh cùng mấy chục đầu yêu thú Hóa Thần đỉnh phong, bên trong hai mắt tối tăm của Ngô Khí bỗng nhiên hiện lên u mang đáng sợ.

Thanh âm khàn khàn trầm thấp lập tức vang lên trong tai một đám đệ tử chân truyền.

Đó là lối ra.

Nghe thấy Ngô Khí nói vậy, tất cả mọi người đều sửng sốt một chút, bất quá lập tức phản ứng lại. Vị Ngô sư huynh này là muốn ra ngoài săn giết yêu thú ma trùng, trong mắt đều hiện ra vẻ kinh ngạc. Bọn họ mặc dù đều rất rõ ràng, thực lực vị Ngô sư huynh này cực kỳ đáng sợ. Nhưng chỉ còn lại nửa ngày, bên ngoài lại có mấy trăm đầu yêu thú Hóa Thần cảnh cùng hơn mười đầu yêu thú Hóa Thần cảnh đỉnh phong.

Cho dù thực lực Ngô Khí cường đại hơn nữa, cũng bất quá chính là chiến lực cảnh giới Hóa Thần hậu kỳ viên mãn, mặc dù có thể dựa vào các loại thần thông tốc độ cùng mấy trăm đầu yêu thú yêu trùng Hóa Thần cảnh kia xoay quanh một chút, nhưng nếu bị mấy chục con yêu thú yêu trùng Hóa Thần đỉnh phong kia quần lấy, cho dù là Ngô Khí, chỉ sợ cũng sẽ gặp nguy hiểm tính mạng.

Lúc này lựa chọn ra ngoài săn giết, nhưng đều không phải quyết định sáng suốt.

Bất quá bọn họ đối mặt Ngô Khí, sợ đắc tội với sát tinh này, ngay cả một câu dư thừa cũng không dám nói, bị hỏi đến người kia, có chút cuống quýt ngẩng đầu lên.

Đúng vậy.

Khi tên đệ tử kia lắp bắp nói ra, mọi người lập tức phát hiện, bóng dáng Ngô Khí biến mất tại chỗ.

Vù vù

Ánh sáng lập loè, ló ra trong suốt kia, một bóng người mơ hồ trong chốc lát liền ra khỏi chiến hạm Hắc Ma này, tốc độ nhanh đến cực điểm, gần như là trong giây lát, thân ảnh Ngô Khí đã xuất hiện bên ngoài chiến hạm Hắc Ma.

Ánh mắt gần trăm vị đệ tử chân truyền trong nháy mắt đều nhìn về phía chiến hạm bên ngoài, tuy rằng bọn họ đều đã xem qua ba trận Thiên Ma đấu lôi kia. Gần như tất cả mọi người đều đã xem qua cảnh tượng Ngô Khí ra tay, nhưng hôm nay nhìn lại một lần, bọn họ đương nhiên sẽ không cự tuyệt. Nếu có thể nhìn thấy bí mật gì, hoặc là có lĩnh ngộ, vậy đương nhiên là thu hoạch ngoài ý muốn không còn gì tốt hơn.

Bên ngoài chiến hạm, trong nháy mắt thân hình Ngô Khí xuất hiện, thú màu đen áp bách kia tuôn ra, hiện ra rõ ràng trước mắt hắn.

Oanh oanh oanh!

Hai cỗ khí tức khủng bố không gì sánh được, hỗn tạp cùng một chỗ, từ bên trong thú liền tán phát ra, mãnh liệt hướng tới Ngô Khí. Hai cỗ khí tức này, âm hàn vô cùng, khát máu điên cuồng, tràn ngập ý nghĩ cùng tâm tình điên cuồng, còn có từng đạo nguyên thủy nhất tồn tại. Người bình thường, bị hai cỗ khí tức này xông lên, cho dù không phải sẽ biến thành người điên, cũng sẽ tâm thần đại loạn, chiến lực hoàn toàn mất đi.

Nhưng sau khi Ngô Khí cảm ứng được hai cỗ khí tức này, trong nháy mắt trên mặt lại hiện ra một tia khinh thường, trong đôi mắt tối tăm không ánh sáng, trong giây lát sát ý hùng hực.

Thú triều đen kịt không ngừng phun trào, tất cả yêu thú cùng ma trùng tranh nhau chen lấn về phía trước, không ngừng oanh

kích lòng ánh sáng màu đen trên chiến hạm Hắc Ma, mặc dù một chút hiệu quả cũng không có, một tầng ô quang mỏng manh kia, đối với những yêu thú ma trùng này mà nói, quả thực là lạch trời không thể vượt qua.

Những tộc đàn này hoàn toàn khác nhau, ma trùng yêu thú sẽ tụ tập cùng một chỗ, mà không công kích lẫn nhau, tất cả đều là vì khí tức trên người bọn họ đều có ở vực ngoại ma khí.

Người từ bên ngoài Ngô Khí này vừa xuất hiện bên ngoài chiến hạm Hắc Ma, hầu như lập tức dẫn tới một đoàn yêu thú.

Cách Ngô Khí gần nhất, là một tộc đàn trùng, những con ma trùng này cực kỳ quái dị, từng con đều lớn chừng ngón cái, chen chúc cùng một chỗ, không có cánh, nhưng chẳng biết tại sao tốc độ phi hành lại nhanh vô cùng, những quái trùng này toàn thân đều là màu đen, chỉ có cái miệng kia, hiển lộ ra từng cây kim hút dài nhỏ, để cho người ta nhìn da đầu run lên, tựa hồ máu trong cơ thể lúc nào cũng có thể bị từng cây kim hút đi.

Đây là trùng thú cấp thấp tương đương với chiến lực của tu sĩ Kết Đan, khát máu với ma trùng.

Chỉ thấy phản phát một chút, trong lúc Ngô Khí giương mắt, trước mắt đều là một mảnh đen kịt, ước chừng hơn một ngàn con ma trùng vọt tới hần. Từng cây kim hút dài nhỏ không gì sánh được kia rung động, bên trong tản mát ra một loại hương vị hút lấy tất cả, trộn cùng một chỗ, đáng sợ không gì sánh được.

Nguyên bản đợt công kích ma trùng thứ nhất này, tất cả đệ tử chân truyền quan sát đều không lộ ra vẻ kinh ngạc, chỉ là hơn một ngàn con ma trùng khát máu, ở đây tùy tiện một tu sĩ Hóa Thần cũng có thể giải quyết, tự nhiên cũng không đáng kinh ngạc.

Nhưng lập tức, trên mặt bọn họ hiện ra vẻ kinh hãi.

Ngô sư huynh không muốn sống sao?

Sẽ khiến những đệ tử chân truyền đang quan chiến này kinh hãi thất sắc như vậy, là bởi vì động tác của Ngô Khí, hần căn bản không có động tác gì.

Đối mặt với hơn một ngàn con ma trùng khát máu đang xông tới, Ngô Khí vậy mà giống như bị dọa choáng váng, hoàn toàn sững sờ ở phía xa, không tránh né, cũng xuất thủ công kích, mặc kệ hơn một ngàn con ma trùng khát máu kia trong nháy mắt vọt tới, từng cây hít châm đòi mạng kia hung hăng đâm xuống, đem thân thể Ngô Khí, toàn bộ toàn bộ thân thể, bao phủ trong đó, một khe hở cũng không có lưu lại.

Xong rồi, cho dù là đệ tử hạch tâm cũng không nên chiều cao như thế, tuy rằng chiến lực của những ma trùng khát máu này không cao, đó là bởi vì bản thể của chúng gầy yếu, tùy tiện một kích là có thể giết chết. Nhưng hấp châm của những ma trùng này đều là thứ cực kỳ khủng bố, nếu đâm vào trong cơ thể, trong nháy mắt có thể hút khô máu huyết.

Chỉ cần một con ma trùng hấp châm nhập thể, cũng đủ để lấy mạng một tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong, có hơn một ngàn con ma trùng khát máu, nếu cùng một chỗ đâm vào trong cơ thể Ngô sư huynh, cho dù thật là tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ, chỉ sợ cũng chịu không nổi.

Một đám đệ tử chân truyền, nhìn thấy Ngô Khí kiêu ngạo như vậy, vậy mà đối mặt hơn một ngàn con ma trùng khát máu công kích không hề phản ứng chút nào, nhao nhao truyền ý nghĩ lại, đều cho rằng Ngô Khí quá mức kiêu ngạo, chỉ sợ sẽ có tính mạng nguy hiểm.

Nếu như nói hơn một ngàn con khát máu ma trùng công kích, để mọi người cảm thấy Ngô Khí nguy hiểm, như vậy cảnh tượng kế tiếp, tất cả mọi người đều cho rằng đệ tử chân truyền Ngô Khí hung danh cực thịnh này sẽ xong đời.

Ầm ầm ầm xì.

Liên tục vài tiếng gào rú hoàn toàn khác nhau vang lên ở bên ngoài chiến hạm, bên trong khu vực thú hạch đen kịt, bỗng nhiên cường ép chen ra hơn mười yêu thú ma trùng bộ dáng hoàn toàn bất đồng, tộc đàn khác nhau, tựa hồ mười tộc đàn kia đều có, mặc dù mỗi tộc đàn chỉ có một hai đầu.

Nhưng hai con yêu thú này lại hiển lộ ra khí thế, trong nháy mắt tất cả mọi người cảm ứng được đều biết, mười mấy con

yêu thú ma trùng này, căn bản không phải cấp bậc bình thường, mà là loại cấp bậc cao nhất của thú điều, Hóa Thần đỉnh phong.

Tất cả mọi người kinh ngạc, lúc này phát hiện ra sự kinh ngạc. Bình thường khó có được mấy chục con yêu thú ma trùng Hóa Thần đỉnh phong đi cùng, vậy mà vào lúc này, có mười mấy con đồng thời xuất hiện. Tốc độ của chúng đều nhanh đến cực điểm, mang theo khí thế khủng bố đến cực điểm, gào thét bay về phía Ngô Khí.

Bởi vì mười mấy con yêu thú ma trùng Hóa Thần đỉnh phong đồng thời xuất hiện ở phía sau bọn chúng, gần trăm con yêu thú ma trùng Hóa Thần cảnh, ngược lại bị tất cả mọi người xem nhẹ. Lần này thật sự xong rồi, bị hơn mười con yêu thú ma trùng Hóa Thần đỉnh phong vây công, chính là đệ tử hạch tâm chân chính, chỉ sợ cũng không sống được.

Nhưng dù vậy, Ngô Khí vẫn đứng tại chỗ, không có chút ý tứ động đậy hoặc là xuất thủ công kích nào, mặc kệ yêu thú, ma trùng trong kệ là cấp bậc gì, tương đương với cảnh giới gì. Người đến không cự tuyệt, cơ hồ là trong hai ba hơi thở, thân ảnh Ngô Khí liền triệt để bị thú tính che khuất.

Tình cảnh kia, so với ba người lúc trước chết đi không khác biệt lắm. Điểm khác biệt duy nhất chính là, ba người kia bị thú vụ kéo vào trong đó, sau đó bao phủ mà chết. Mà Ngô Khí, thì chủ động bảo thú bóng bay lên, bao phủ lấy nó.

Thứ hai đến bây giờ là cảnh hai, gần đây trạng thái cực kỳ không tốt, tiểu lâu điều chỉnh một chút. Mặt ngoài bổ sung một chút, điều chỉnh một chút cương cương, đây là bình cảnh sao. Bi cầu không xin vé, cầu chư vị huynh đệ thư khu bình luận ủng hộ không hoàn tất. Nếu như ngài thích bộ tác phẩm này, hoan nghênh ngài tiến tới đề cử vé Trảm Nguyệt, sự ủng hộ của ngài chính là động lực lớn nhất của ta.

Chiến trường Ngoại Vực, nơi thất lạc chân chính, chỗ sâu, một chỗ không biết tên. Thư điện tử miễn phí-

Dưới bầu trời u ám, khó có được trong phạm vi ngàn dặm khu vực đều không xuất hiện dị vật lơ lửng, trống rỗng. Trên mặt đất kia, cũng không phải là mảnh hoang mạc đá vụn bình thường nhìn thấy, hoặc hoang sơn cốc, mà là một mảnh phế tích thật lớn làm người ta thán phục không thôi.

Đó là một tòa thành trì cự đại vô cùng, không biết năm nào xây dựng, nhìn không thấy bờ bến, phòng ốc tường thành đã sụp đổ hơn phân nửa. Mênh mông hoang vu, lại chấn động chính là, trong thành trì này, những phòng ốc tháp lâu kia, tựa hồ cũng không phải do nhân loại xây dựng, cao lớn thần kỳ, động cái là trăm trượng, thoáng như nơi cư ngụ của người không lồ.

Đáng tiếc chính là, tòa thành trì này ở đây đã thành phế tích.

Vù vù

Trên không trung vốn không có vật gì, đột ngột hiện ra một vật lớn, toàn thân đen sì bao phủ hắc quang, thân thuyền đạt đến ngàn trượng, đúng là một chiếc chiến hạm to lớn.

Hạ xuống...

Từ trên chiến hạm, một thanh âm già nua bỗng nhiên vang lên, tiếp theo liền thấy chiếc chiến hạm khổng lồ vô thanh vô tức rơi xuống mặt đất. Tốc độ cực nhanh, nhưng dưới sự bao phủ của ô quang, lại không phát ra một chút âm thanh nào, yên tĩnh quỷ dị.

Chiến hạm khổng lồ rất nhanh hạ xuống, tiến nhập trong đại thành, trong phế tích, nhưng thân thuyền dài ngàn trượng lại không đụng vào bất luận kiến trúc gì trong phế tích đại thành này, chỉ trôi nổi trên không, thân thuyền to lớn vốn ngàn trượng, bởi vì bị phế tích cự thành che lấp, lại trở nên không thu hút chút nào.

Trong chiến hạm, lúc này trên boong thuyền có một hai trăm người tồn tại, mỗi một người tựa hồ đều đang chờ đợi cái gì. Không biết bọn họ chờ đợi bao lâu, nhưng lúc chiến hạm đen nhánh rơi xuống, âm thanh già nua kia lại vang lên lần nữa.

Lần rèn luyện này cũng không có bất kỳ hạn chế nào, Hắc Ma Hội ở đây dừng lại một năm. Nếu một năm không trở về, tự mình đi đến thành trì hỗn loạn kia, mượn truyền tông trận trong thành trở về tông môn.

Được rồi, đệ tử đã chuẩn bị tốt, xuất mã rồi.

Thanh âm già nua này vừa rơi xuống, đã thấy trên chiến hạm Hắc Ma, một tầng ô quang mỏng manh bỗng nhiên tán đi. Màn ô quang vừa ra, lập tức hiện ra chiến hạm tản ra uy áp đáng sợ, còn có một hai trăm người trên boong tàu.

Trong hai trăm người này, có gần trăm người là đệ tử chân truyền mới tiến, những người còn lại, hoặc là đệ tử chân truyền lâu năm, hoặc là đệ tử hạch tâm. Trước kia, bọn họ đều ở trong lâu các cao cấp, mấy tháng đều đang bế quan, đến khi chiến hạm bay đến nơi đây, mới nhao nhao tỉnh lại, đến boong thuyền này nghe lệnh.

Bọn họ tới đây, mặc dù cũng coi là lịch luyện, nhưng mục đích chủ yếu là tìm kiếm bảo vật hoặc là tôi luyện thần thông, khác với những đệ tử mới tấn giai kia.

Sau khi vị trưởng lão nói xong ở chỗ sâu trong Hắc Ma chiến hạm, những người này ngay cả nhìn những đệ tử chân truyền mới tấn giai cũng không có hứng thú, trong mắt lộ ra một ít hưng phấn, nhao nhao khởi động quang, trong lúc vù vù rời khỏi chiến hạm Hắc Ma, thoáng cái đã biến mất bóng dáng. Hiển nhiên những người này cũng không phải lần đầu đến vực ngoại chi địa, địa hình cùng quy tắc rèn luyện đều vô cùng rõ ràng, lấy một chút thời gian cũng không muốn chậm trễ.

Các đệ tử chân truyền mới còn lại, có chút cũng lập tức xuất phát theo, có chút cẩn thận, lại trở về lâu của mình, tựa hồ muốn chuẩn bị cái gì.

Bất quá đều không ngoại lệ chính là, những đám chân truyền mới này, trước khi xuất phát hoặc trở về tháp lâu, đều vô thức

liếc qua một tòa tháp lâu trong rừng. Vừa nhìn thấy tòa tháp lâu hôn ám không tiếng động kia, lập tức mọi người nhớ lại, ngay trước khi những đệ tử chân truyền và đệ tử hạch tâm đi ra, cảnh tượng làm cho bọn họ suốt đời khó quên.

Bên ngoài chiến hạm Hắc Ma, mười vạn con yêu thú ma trùng bị ma khí vực ngoại ô nhiễm, bị người trong tòa tháp lâu, một quyền, vền vền chỉ một quyền đều đánh chết.

Cho đến bây giờ, tất cả đệ tử chân truyền mới tấn chức vẫn không dám tin vào cảnh tượng mình tận mắt nhìn thấy. Trong thú khu kia, trừ hơn chín vạn yêu thú yêu trùng cấp thấp, còn có mấy trăm đầu Hóa Thần cảnh, mấy chục con Hóa Thần đỉnh phong, cho dù là tu sĩ Hóa Thần đỉnh phong, trước trận thế như vậy, cũng sẽ có kết cục chạy trốn chết.

Nhưng trước mặt người kia, lại chỉ có một quyền,

Tất cả đệ tử chân truyền đều bị dọa sợ không nói nên lời, đứng trên boong thuyền, ngay cả chiến hạm Hắc Ma cũng không biết được tung tích. Đến khi trưởng lão kia lên tiếng, mới giật mình tỉnh lại, nhưng lúc này người nọ đã không còn nữa, đám chân truyền tân tấn hầu như vô thức nghe theo lời trưởng lão kia đi làm, không cân nhắc gì hơn.

Bất quá sau khi nhìn thấy một màn kia, trong lòng bọn họ nhiều hơn một ý niệm vĩnh viễn không thể phai mờ, đó chính là: vĩnh viễn không được trêu chọc vào người kia.

Trong lần luyện chế này.

Cách chiến hạm Hắc Ma năm trăm dặm.

Vào

Một đạo độn quang màu xanh đột nhiên hiển hiện, từ đằng xa bay nhanh tới, xẹt qua trên không trung. Thanh thế mặc dù không lớn, nhưng ở thế giới u ám yên tĩnh này, lại rất rêu rao. Sau khi thanh quang này hung hăng bay nhanh một đoạn, mới giảm chậm tốc độ, hiển lộ ra người bên trong.

Tư thế yếu điệu, một bộ thanh sam, ngũ quan khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp, trong một đôi tròng mắt lúc lắc lơ cơ trí, chính là một thiếu nữ xinh đẹp.

Nàng ta giảm bớt tốc độ, hiển lộ ra hình thể, tựa hồ nhớ ra cái gì đó, khoe miệng cong lên một vòng ý cười giống như âm mưu đạt được. Trong miệng anh đào nhỏ của nàng cũng nói theo: hừ, xấu quỷ kia còn muốn đi theo bốn tiểu thư, nằm mơ đi.

Lúc nói chuyện, trong đầu thiếu nữ áo xanh lập tức hiện ra khuôn mặt một thanh niên tu sĩ, nghĩ tới người này. Thiếu nữ này khuôn mặt liền trở nên cực kỳ khó coi, hơn nữa bởi vì mặt mũi tu sĩ thanh niên này lại gợi lên một ít hồi ức cực kỳ không vui, làm cho nụ cười của thiếu nữ này lập tức không còn nữa. Trên khuôn mặt xinh đẹp hiếm thấy thêm một tia oán độc, trong đôi mắt cũng chớp động sát ý, trong mắt cũng chớp động lên lửa giận.

Cha xấu xa, vậy mà muốn làm đạo lữ cho tên quỷ xấu xí kia, còn nói xấu quỷ kia là tuyệt thế thiên kiều gì đó. Sao có thể, một con xấu quỷ cái gì cũng không hiểu, có thể làm nô bộc đều là đời trước hấn tu luyện tới, còn muốn làm đạo lữ của bốn tiểu thư, hừ, trừ phi tiểu thư bốn tiểu thư chết mất.

Thiếu nữ này lẩm bẩm vài câu, lập tức khiến người ta đoán được thân phận của nàng. Nàng sẽ mang Ngô Khí như vậy, nhất là thân phận nữ tử, giữa thiên địa này cũng chỉ có vị diện chủ Huyền Âm điện thù hận rất nhiều, Chu Ngọc là con gái duy nhất của Ngô Khí kia. Nàng này cũng coi như là một trong những đệ tử chân truyền mới tấn, đương nhiên cũng phải tuân theo quy củ tông môn, trên chiến hạm Hắc Ma này, rèn luyện một năm mới có thể trở về tông, chính thức xác nhận thân phận đệ tử chân truyền của mình.

Vốn là trước khi ra khỏi Thiên Ma tông, Huyền Âm điện chủ đã dặn dò nữ tử này phải nghe theo lời Ngô bảo, để Ngô Khí vẫn là con gái duy nhất bảo vệ hấn. Vì thế còn loạn nhịp phát triển, toát ra ý tứ để Ngô Khí làm Chu Ngọc đạo lữ, còn lấy giọt Minh Vương huyết kia làm mồi dụ, muốn trói triệt để Ngô Khí trên chiếc thuyền Huyền Âm điện này mặc cho ai cũng nhìn ra.

Chỉ là rất đáng tiếc, vị diện chủ Chu Ương này hoàn toàn không hiểu rõ thù hận trước đó của con gái mình và Ngô Khí,

Ngô Khí đã gieo hạt giống nô bộc cho Chu Ngọc. Bất kể thế nào, duyên phận đạo lý của hai người tuyệt đối không có. Mà Ngô Khí, thì căn bản không muốn ở lại Thiên Ma tông bao lâu, càng không nói đến Huyền Âm điện của hắn.

Cho nên mới nói, hai dự định của Huyền Âm điện chủ Chu Ương đều nhất định sẽ hoàn toàn thất bại.

Nàng Chu Ngọc này, cực hận Ngô Khí, đương nhiên cũng sẽ không để Ngô Khí làm hộ vệ gì đó, một mực đi theo bên cạnh nàng. Cho nên sau khi vị trưởng lão trên Hắc Ma chiến hạm kia ra lệnh, nàng lập tức thừa dịp tất cả mọi người đều ra khỏi chiến hạm, lẩn vào trong đó, ý đồ tránh thoát Ngô Khí, một mình lên đường.

Quý xấu kia bị ta quăng đi, hiện tại biểu lộ nhất định là buồn cười, ha ha ha.

Không có ác quỷ kia làm hộ vệ, bốn tiểu thư cũng có thể lang bạt ở chỗ này, không phải là một lần rèn luyện sao. Tùy tiện đánh chết vài con yêu thú, tu luyện mấy ngày liền trôi qua.

Nghe nói vực ngoại này có rất nhiều nơi hoang cổ đại hoặc là từ Tinh Thần Hải lưu lạc đến đây truyền thừa bảo vật, bốn tiểu thư thiên tư thông minh, linh căn xuất chúng, vận khí cũng nhất định không tệ, nhất định có thể đạt được rất nhiều bảo vật. Nếu như trùng hợp có thể giải trừ Quý Nô ấn kia, bốn tiểu thư nhất định phải cầu sinh không được chết.

Đến lúc đó nhìn xem Sưu quý kia còn có thể bày ra tư thế tuyệt thế thiên kiều gì, nhất định để phụ thân phế bỏ tu vi của hắn, luyện thành khôi lỗi cho bốn tiểu thư đùa bỡn, hắc hắc.

【

Mặc dù Chu Ngọc giảm tốc độ, nhưng dù sao nàng cũng là một tu sĩ Hóa Thần, độn quang tốc độ cực nhanh, trong lúc nàng không ngừng chửi bới, nàng đã bay rất xa, cách chỗ chiến hạm Hắc Ma kia ít nhất là mấy ngàn dặm.

Hơn nữa trong lúc bất tri bất giác, độn quang của nàng bỗng nhiên bay vào một khu vực nguy hiểm, dù như vậy, nàng vẫn còn chửi bới, hoàn toàn không biết tình cảnh của mình.

Phía sau nàng, trên bầu trời, một bóng người toàn thân bọc u mang mơ hồ không nhanh không chậm theo độn quang của nàng. Đột nhiên thấy nàng tiến vào một khu vực quỷ dị mà tràn ngập khí tức nguy hiểm, lại còn không biết, còn đang bay thẳng, đảo mắt liền tiến vào chỗ sâu trong khu vực kia, muốn lui ra cũng không được.

Tên ngu xuẩn này...

Cực kỳ khó có được, Ngô Khí trong miệng bóng người mơ hồ kia, hoa văn màu đen vặn vẹo một chút, há miệng phun ra một câu cảm thán.

Thiếu nữ xinh đẹp chiêm chiếp đang mắng không ngừng, đột nhiên, vài tiếng kêu quái dị chui vào trong tai nàng. Như là tiếng chim muông kêu to, nhưng không có một chút cảm giác đáng yêu nghe, ngược lại tràn ngập ý nghĩ hỗn loạn trong đầu người ta, còn có một loại khí tức khát máu ở bên trong.

Đó là...

Thiếu nữ đột nhiên ngẩng đầu, đầu tiên vào trong đầu nàng không phải là ngọn nguồn tiếng kêu kia, mà là một màn khiến nàng kinh ngạc.

Trên bầu trời cách nàng không xa, nơi đó lại xuất hiện một vết nứt hư không hẹp dài đến mấy trăm trượng. Giống như tấm gương vỡ vụn, trên phiến hư không kia, trong một vết nứt đen kịt còn đang không ngừng toả ra hàn băng ma khí bên ngoài, từ giữa không trung ban đầu, một đường kéo dài, uốn lượn xuống mặt đất.

Từng luồng ma khí lạnh lẽo đáng sợ từ trong khe nứt toát ra, loại ma khí này hoàn toàn không giống với ma khí trong cơ thể ma tu bình thường, trong ma khí tràn ngập xuy hàn khát máu điên cuồng giết chóc. Chờ chút nữa hầu như tất cả ý niệm phụ diện hòa hợp, bất luận sinh linh nào nhiễm phải đều ô nhiễm mất đi linh trí, biến thành quái vật chỉ biết giết chóc.

Thứ nhất là nghiêm túc viết chữ, hôm nay canh năm, cầu các huynh đệ ủng hộ, mấy ngày cũng không có động tĩnh gì. vé vé còn chưa xong.

Khe hở hư không

Chu Ngọc mặc dù liều lĩnh xông vào khu vực này, nhưng dù sao cũng là con gái duy nhất của Huyền Âm điện chủ, kiến thức uyên bác, lần đầu tiên nhận ra khe hở trên bầu trời cách đó không xa.

Vực ngoại chi địa, có vô số nguy hiểm, một trong số đó chính là khe hở hư không này. Bởi vì vực ngoại chính là giao giới giữa chư thiên vạn giới cùng vực ngoại tinh hải, lúc vận chuyển các thế giới, tùy ý tiết lộ một chút lực lượng, cũng sẽ khiến thiên khung vỡ tan, trong hư không sinh ra khe hở.

Những khe hở này quỷ dị vô cùng, tràn ngập những thứ không biết. Có thể là thế giới phía sau khe hở không nổi danh, trầm xuống hoặc là bí cảnh, thậm chí có thể là bảo địa, cũng có thể là ở sau vết nứt, là hung địa đáng sợ chân chính.

Bất quá đại đa số khe hở phía sau, lại là khu vực Vực Ngoại Thiên Ma sinh sống, bất luận sinh linh nào đi vào, đều là kết cục chết không có táng thân. Mà những khe hở này, vừa xuất hiện sẽ không ngừng phóng ra vực ngoại ma khí., Hết thảy sinh linh ô nhiễm chung quanh đều như hiện tại, xuất hiện trước mặt Chu Ngọc cái khe này, từng luồng ma khí lạnh lẽo, tràn ngập cảm xúc tiêu cực cùng ma khí đáng sợ, vô cùng rõ ràng hiện ra, đánh thẳng vào tâm thần Chu Ngọc.

Chíp chíp chít chít chít chít.

Nàng kinh ngạc, bỗng nhiên bên tai lại có tiếng vang quái dị truyền đến, lúc này nàng mới phát hiện, chung quanh cái khe kia, còn có từng con quái điều đầu to như chậu rửa mặt, toàn thân đen kịt, cánh sắc bén, hai chân dài như lưỡi dao, đáng sợ hơn chính là miệng chim kia, toàn thân huyết hồng, huyết khí đáng sợ vờn quanh, tản mát ra một loại hương vị tùy thời chọn người cắn nuốt.

Tiếng kêu quái dị kia, chính là từ trong miệng những quái điều này phát ra. Số lượng những quái điều này không nhỏ, ước

chừng khoảng trăm con, là một tộc đàn yêu thú cỡ nhỏ.

Huyết Nhận Kiêu

Chu Ngọc cũng biết những quái điều này, há mồm liền hô ra tên tộc đàn Yêu thú cỡ nhỏ này. Trong nháy mắt, phía đối diện cách đó không xa, tộc đàn quái điều kia cũng đã động.

Theo thanh âm vỗ cánh, nguyên bản đám quái điều còn vây quanh đạo khe hở kia kêu loạn, không ngừng hấp thu ma khí tràn ra từ bên trong, lúc Chu Ngọc bỗng nhiên xâm nhập khu vực chúng nó bá chiếm, lập tức kinh động đến những quái điều này, mà để chúng nó ngửi thấy trên người Chu Ngọc tản ra huyết khí mới mẻ vô cùng. Trong con người u ám của những quái điều này lập tức chớp động lên hào quang khát máu.

chiêm chiếp ~ chiêm chiếp ~ chiêm chiếp ~ chiêm c chiếp...

Tiếng kêu chói tai trong nháy mắt trở nên mãnh liệt, chung quanh cái khe kia, hơn trăm con huyết nhận Kiêu soạt một cái toàn bộ bay lên, cánh kia kích động, lại sinh ra từng đạo cuồng phong như phong nhận, hầu như lập tức, trước mặt Chu Ngọc, liền xuất hiện một cỗ cuồng phong trong bóng tối xen lẫn huyết vân.

Trong cuồng phong kia, tất cả gương mặt dữ tợn, khí tức đạt tới Nguyên Anh cảnh Huyết Nhận Kiêu, nhất là ở vị trí đầu lĩnh, xuất hiện một đầu Nguyên Anh đỉnh phong, nửa chân đạp vào Hóa Thần cảnh huyết nhận kiêu cỡ lớn.

Không biết nên nói Chu Ngọc may mắn hay là bất hạnh, thời gian xuất hiện khe hở hư không này không dài. Tuy rằng không tính là nhỏ, ma khí vực ngoại từ bên trong dâng trào ra cũng rất nồng đậm, nhưng nguyên nhân thời gian ngắn, chỉ kịp ô nhiễm một đàn thú rất nhỏ.

Huyết Nhận Kiêu, yêu thú Nguyên Anh cảnh, mặc dù không tính là yêu thú cấp thấp, nhưng cũng không thể coi là cách xưng hô của yêu thú cao cấp. Bầy thú này ước chừng trăm con Huyết Nhận Kiêu, nguyên lai mỗi một con tương đương với tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ, bị ma khí vực ngoại ô nhiễm, tăng lên

một ít. Huyết Nhận đầu lĩnh, thực lực thì Nguyên Anh đỉnh phong, lúc nào cũng có thể tiến vào Hóa Thần cảnh.

Đàn thú này tập kích lại đây, thể hiện ra khí thế của mình, vừa vặn có thể cùng tu sĩ Hóa Thần trung kỳ chém giết một hồi. Có thể áp chế thậm chí uy hiếp tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ. Mà Chu Ngọc, vừa vặn chính là một tu sĩ mới vào Hóa Thần cảnh không bao lâu.

Hừ, một đám súc sinh mất lý trí cũng dám trêu chọc bốn tiểu thư.

Lúc trước trong miệng Chu Ngọc còn đang không ngừng mắng chửi, hiển nhiên là thù hận đối với Ngô Khí, bây giờ bày thú này lại chủ động đụng vào, lập tức để cho Chu Ngọc trút toàn bộ lửa giận trong lòng lên trên bày Huyết Nhận Kiêu này.

Hừ lạnh một câu, trong tay Chu Ngọc bỗng nhiên hiện ra một thanh tiểu kiếm, toàn thân thanh tiểu kiếm này óng ánh, toả ra ngọc quang, bảo khí nồng đậm, đúng là một thanh đạo khí trung giai.

Trong tay Chu Ngọc vừa xuất hiện thanh tiểu kiếm này, ở trên không sau lưng nàng, Ngô Khí đang chuẩn bị tới gần lập tức dừng lại. Khóe miệng hiện ra ý cười trào phúng, thân hình không hiện ra, bày ra một bộ dáng trò hay, trong lòng thầm nghĩ: Quả nhiên Chu lão hồ ly kia sẽ không bạc đãi con gái mình, mới là cảnh giới Hóa Thần sơ kỳ, vậy mà cho nàng trung phẩm đạo khí, đối phó một đám huyết nhận kiêu nho nhỏ, vậy mà lại dùng đến, thật sự là bại gia.

Ngô Khí không ra tay, Chu Ngọc kia lại xem quần thể huyết nhận Kiêu bay về phía nàng như Ngô Khí, tiểu kiếm trong tay đột nhiên vung lên, vậy mà một chút kết cấu cũng không có, rõ ràng trong tay cầm kiếm, tư thế của nàng lại chặt chém, tiểu kiếm cấp bậc đạo khí trung phẩm trong tay trở thành trường đao.

Dù sao cũng là đạo khí trung phẩm, mặc dù chỉ chém xuống, hiển lộ ra phong mang, cũng đủ để cho đám Huyết Nhận Kiêu kia tử thương thảm trọng.

Đều đi tìm cái chết cho tiểu thư ta.

Chu Ngọc quát mắng ra khỏi miệng, sau đó trong tiểu kiếm óng ánh trong tay nàng, cũng có từng đạo Thanh Cương Phong Nhận thật nhỏ, khó khăn hơn trăm đạo, tốc độ còn nhanh hơn Huyết Nhận Kiêu, mãnh liệt va chạm với bầy Huyết Nhận Kiêu.

Chỉ thấy trên không trung, một màn máu tanh xuất hiện, từng đầu Huyết Nhận Kiêu to bằng chậu rửa mặt, chỉ cần các bộ phận máu chót chạm đến phong nhận của Thanh Nha, lập tức sẽ bị cắt ra, hầu như mỗi một đầu đều là phân thân mà chết, trên không trung, quả thực giống như mưa, máu thịt đầu cánh trong máu thịt, những mảnh vỡ này rơi xuống đất.

Lẽ ra yêu nữ Chu Ngọc này số người giết cũng không ít, nhưng tựa hồ rất ít thấy qua cảnh tượng máu tanh trước mắt, nhất là cảnh tượng này là do chính mình tạo thành, lúc nhìn thấy những con Huyết Nhận Kiêu kia bị nàng phân thân mà chết, nàng lại hơi ngây người một chút.

Chíp ~ chiêm chiêm...

Trong nháy mắt Chu Ngọc ngây người, bỗng nhiên trong bầy thú đã chết không còn một móng kia, một con huyết nhận kiêu lớn nhất hình thể đột nhiên lao ra, hóa thành một đạo quang mang đỏ thẫm mơ hồ, lấy tốc độ vô cùng đáng sợ, trực tiếp vượt qua khoảng cách cùng Chu Ngọc, trong chốc lát đã đến trước mặt Chu Ngọc.

Chíp chíp

Tiếng kêu quen thuộc chói tai vang lên, lúc Chu Ngọc ngẩng đầu lên lại nhìn thấy, nhìn thấy một con huyết nhận kiêu, còn có một cái miệng chim đỏ như máu hung hăng mở tới. Trên miệng chim không biết là bởi vì phong mang quá đáng sợ hay là nguyên nhân quá gần. Làm cho Chu Ngọc cảm thấy khuôn mặt xinh đẹp của mình giống như bị cắt ra. Ý niệm sợ hãi lập tức xuất hiện, lại trong nháy mắt liền chiếm lấy Tâm thần thức hải của Chu Ngọc.

Chẳng qua là đối phó một đám Huyết Nhận Kiêu Nguyên Anh cảnh mà thôi, vậy mà bị con Huyết Nhận Kiêu thủ lĩnh trong đó đánh lén thành công, mặc dù bản thể Huyết Nhận Kiêu nhỏ

yếu, thậm chí có thể nói không chịu nổi một kích. Nhưng miệng con chim đỏ như máu kia, uy lực lại cực kỳ khủng bố, tùy ý mổ một cái, chỉ sợ mạng nhỏ của Chu Ngọc sẽ không còn.

Nhưng lúc này Chu Ngọc không làm được gì, tiểu kiếm óng ánh trong tay căn bản không kịp thu về, cũng không kịp đón đỡ. Tốc độ của nàng mặc dù không tệ, nhưng so sánh với Huyết Nhận Kiêu thân là phi cầm, vẫn kém hơn một bậc, mắt thấy đã không thể tránh né được.

Chu Ngọc có chút cam chịu số phận, nhắm hai mắt lại, đang muốn làm những gì, chỉ là không biết là la hét hay là liều mạng.

Trên không trung xa xa, Ngô Khí trong cái bóng mờ hồ, lông mày hơi nhíu lại, vẻ xem thường và khinh bỉ trong ánh mắt càng tăng lên, lại nghĩ mình có nên ra tay hay không, bỗng nhiên ở nơi nào, một đạo bạch quang tràn ngập khí tức Hạo Nhiên trống rỗng xuất hiện, hóa thành một thanh kiếm quang to lớn, mang theo Hạo Nhiên Chi Khí, chém tới đầu Huyết Nhận Kiêu Nguyên Anh đỉnh phong kia.

Trên quang kiếm này, hiển lộ ra khí tức, vượt xa đầu Nguyên Anh đỉnh phong Huyết Nhận Kiêu kia, lại thêm xem như đánh lén, con Huyết Nhận Kiêu kia căn bản ngay cả một tia cơ hội phản kháng cũng không có, trong quang mang lập loè, đầu lâu to lớn kia của Huyết Nhận Kiêu liền bị chém xuống.

Không đợi Yêu Anh trong cơ thể Huyết Nhận Kiêu đi ra, kiếm quang kia lại lập tức xoắn một cái, lập tức thấy đạo đạo kiếm quang cuồn cuộn trắng bệch rơi xuống, cắt đứt thân thể Huyết Nhận Kiêu thành thịt vụn, chết không thể chết lại.

Vị tiên tử này, con Huyết Nhận Kiêu kia đã bị tại hạ giết chết, không sao rồi, có thể mở mắt.

Sau khi con Huyết Nhận Kiêu Nguyên Anh đỉnh phong kia bị xoắn nát thành thịt vụn, bỗng nhiên trên không trung, một thanh âm ôn nhu đến cực điểm vang lên, chui vào trong tai Chu Ngọc.

Trong lúc nàng mở mắt, vừa hay nhìn thấy, trên không trung bỗng nhiên có từng cái lông chim màu trắng rơi xuống, nhu hòa, làm cho người ta nhìn một cái cực kỳ an tâm, cũng cực kỳ mỹ lệ. Phạm là nữ tu, nhìn cảnh này có lẽ đều sẽ sinh lòng kinh hãi. Nếu như trong lông vũ này còn xuất hiện một vị công tử trẻ tuổi thanh xuân, vậy càng thêm mừng rỡ.

Chu Ngọc cũng không nghĩ tới việc mở mắt ra lại là một màn này, khi cảnh tượng lông vũ kia tung bay lọt vào trong mắt, trong mắt nàng cũng không khỏi hiện ra một chút kinh hãi. Mà khi lông vũ kia đang bay, một công tử trẻ tuổi cực kỳ tuấn mỹ, quần áo trắng như tuyết, kinh hãi trong mắt Chu Ngọc lập tức biến thành một vòng then thùng cùng kinh ngạc.

Vị tiên tử này, tại hạ đệ tử hạch tâm của Vũ Tiên Tông, Thượng Quan Ngạn. Ở chỗ này rèn luyện, trùng hợp thấy tiên tử gặp nạn, liền tự tiện ra tay giúp tiên tử chém giết con súc sinh lông bẹp kia, mong tiên tử không nên trách tội mới đúng.

Vị công tử trẻ tuổi đột nhiên xuất hiện này, không chỉ cực kỳ tuấn mỹ, từ trong miệng hắn phun ra thanh âm cũng mềm mại như ngọc, làm cho người ta nghe xong lòng sinh mừng rỡ, hoàn toàn sẽ không sinh ra lòng phòng bị đối với nhân sinh này, ngược lại đều là thiện cảm.

Lúc này Chu Ngọc cuối cùng cũng từ trong kinh ngạc tỉnh lại, nhìn về phía công tử trẻ tuổi trước mắt, trên khuôn mặt xinh đẹp không biết là then thùng hay là vui mừng, chỉ là sau khi nghe người này nói ra thân phận của mình, trên mặt Chu Ngọc mới có một tia Thần – khó coi.

Đôi môi mê người kia khẽ mở vài lần, tựa hồ muốn nói ra cái gì, nhưng lại có chút do dự.

Thượng Quan Ngạn tựa hồ nhìn ra Chu Ngọc khó xử, trên khuôn mặt tuấn mỹ kia có chút quá phận lộ ra một nụ cười ôn hòa, chậm rãi đến gần Chu Ngọc, thanh âm mềm mại như ngọc lại lần nữa phun ra.

Cô nương chính là thân phận đệ tử tiên đạo của tại hạ, nói vậy, cô nương hẳn là người trong ma đạo.

Lời nói của Thượng Quan Ngạn vừa phun ra, trên mặt Chu Ngọc lập tức hiện ra vẻ kinh ngạc, có chút ngoài ý muốn nhìn về phía nam tử tuấn mỹ trước mặt.

Sao người biết?

Chu Ngọc vừa dứt lời, lập tức hồi hận, dựa theo suy nghĩ trước khi nàng tiến vào vực ngoại. Nếu như gặp phải đệ tử liên minh Tiên Đạo ở vực ngoại, nhất định sẽ lập tức giết chết. Nhưng hiện tại, nàng rõ ràng nói chuyện với đệ tử Tiên Đạo trước mặt, căn bản không có chút đáng về gương cung bạt kiếm nào.

Trong lòng nàng vừa sinh ra ý nghĩ hồi hận trong lòng, ngay lúc Thượng Quan Ngạn kia nói tiếp, tâm phòng ngự của nàng lập tức giảm xuống.

Thượng Quan Ngạn mặc một bộ áo trắng như tuyết, ngũ quan khuôn mặt tuấn mỹ cực kỳ, thủy chung đều là nụ cười, cho người ta một loại cảm giác như Mộc Xuân Phong, từ miệng hắn phun ra, càng mềm mại như ngọc, làm cho người ta nghe xong không khỏi cả người mềm mại, lòng sinh hảo cảm. Thân hình kia thẳng tắp, sau lưng lơ lửng một thanh trường kiếm tản ra khí tức Hạo Nhiên, tướng mạo như vậy, đối với đa số nữ tu cực kỳ yêu kiều mà nói, đều là cực kỳ mê hoặc.

Đặc biệt người này chính là đại tông Tiên đạo, đệ tử hạch tâm Vũ Tiên tông, thân phận địa vị trong thế hệ trẻ tuổi đều cực cao, khiến người ta rất khó phòng bị hắn.

Người này vừa thấy khuôn mặt Chu Ngọc, trong lòng suy nghĩ một chút, liền đoán ra mười phần ý niệm trong lòng nàng. Trên mặt vẫn mang theo nụ cười ôn hòa, thân hình lại một lần nữa tới gần hơn một chút, loại Hạo Nhiên Chi Khí từ trên người hắn phát ra, để cho một tia phòng bị cuối cùng trên người Chu Ngọc triệt để buông xuống.

Thượng Quan Ngạn tiếp tục nói: Cô nương không cần để ý, tại hạ tuy là đệ tử tiên đạo, nhưng từ trước đến nay cho rằng giữa tiên ma không cần phải tranh đấu như vậy, đều là tu trường sinh đại đạo, vì sao không thể chung sống hòa bình.

Nói xong mấy câu phía trên, trên khuôn mặt xinh đẹp của Thượng Quan Ngạn bỗng nhiên lại hiện ra vẻ quyết tuyệt, dừng một chút, sau đó lại nói: Cô nương cảm thấy Thượng Quan Ngạn tiên đạo đệ tử này không xứng giao thiệp cùng cô nương, Thượng Quan Ngạn tự động rời đi là được.

Thượng Quan Ngạn quay người muốn rời đi khiến Chu Ngọc không tự chủ được lên tiếng, không biết là khẩn trương hay xấu hổ, chính Chu Ngọc cũng không tin mình sẽ nói ra câu nói kia.

Không... không cần..

Ngay khoảnh khắc Chu Ngọc phun ra lời giữ lại, thân hình Thượng Quan Ngạn vừa chuyển lại lập tức dừng lại, nụ cười ôn hòa làm cho người ta cảm giác như Mộc Xuân Phong lại lần nữa xuất hiện trước mặt Chu Ngọc, khuôn mặt cực kỳ tuấn mỹ, miệng khẽ mấp máy, tiếng thở nhẹ, vẫn mềm mại như ngọc, làm cho người ta nghe xong toàn thân mềm mại.

Cô nương ở lại, tại hạ sao dám cãi lại, lại không biết cô nương là đệ tử của thánh tông kia.

Chẳng biết tại sao, mỗi một lần thanh âm Thượng Quan Ngạn vang lên, Chu Ngọc cảm giác trong lòng mình tất cả ý nghĩ giấu không được, mà lại không sinh ra một tơ một hào ác cảm với chủ nhân của thanh âm kia, ngược lại là hảo cảm trước nay chưa từng có, lời nói ra, cũng trở nên ôn hòa nhỏ nhẹ, hoàn toàn khác với Chu Ngọc trước kia.

Vốn ta là đệ tử chân truyền Thiên Ma tông, Chu Ngọc.

Chu Ngọc đã dần dần buông lỏng tất cả tâm phòng, cùng Thượng Quan Ngạn đột nhiên xuất hiện này nói chuyện với nhau, chỉ nói hai ba câu, nhưng lại không có một chút cảm giác lạ lẫm nào, giống như người trước mặt, là sư huynh đệ mà mình quen biết nhiều năm.

Thứ hai là đến mức vé đập còn chưa kịp. Nếu ngài thích bộ tác phẩm này, hoan nghênh ngài đến điểm nhập phiếu, ngài ủng hộ, chính là động lực lớn nhất của ta.

Cái gì, Thiên Ma tông...

Lần đầu tiên, trên mặt Thượng Quan Ngạn hiện ra vẻ kinh ngạc vô cùng. Dưới đôi mày kiếm kia, tinh mục trợn lên, tựa hồ không thể tin được lời Chu Ngọc nói ra.

Bất quá lập tức, vẻ mặt Thượng Quan Ngạn lập tức khôi phục bình thường, chỉ là trong mắt của hắn, chẳng biết tại sao bỗng nhiên xuất hiện tranh đấu, tựa hồ trong lòng có quyết định gì đó chậm chạp không dám xuống, quyết định vốn đã tốt cũng bị hắn phủ định, do dự không quyết định.

Chu Ngọc hình như hoàn toàn không chú ý tới sự dị thường của Thượng Quan Ngạn, thân là một đệ tử ma đạo, đường đường là con gái duy nhất của điện chủ Huyền Âm điện Thiên Ma Tông, lúc này trò chuyện với một đệ tử hạch tâm đại tông Tiên đạo thật sự rất vui vẻ, đáy lòng Chu Ngọc lại sinh ra một tia khoái cảm kích thích, nói cho cùng nàng bất quá chỉ là một thiếu nữ, mặc kệ là vì điều gì, là chuyện không thể bình thường hơn.

Thực tế lúc này nam tử trước mặt nàng vô cùng tuấn dật, trên người thời khắc đều đang tản mát ra một loại khí tức làm cho người ta vô cùng an tâm, mỗi một biểu cảm, mỗi một nụ cười, đều cho người ta một loại cảm giác cực kỳ thoải mái giống Mộc Xuân Phong. Bất luận kẻ nào, cũng sẽ không sinh ra một tia ác cảm với tuấn ngạn trẻ tuổi trước mắt.

Nghe thấy khí tức vô cùng an tâm từ trên người Thượng Quan Ngạn tán phát ra, Chu Ngọc cảm thấy mình giống như dần dần mất đi năng lực suy nghĩ, hết thấy ý nghĩ trong lòng đều bắt đầu trầm luân, lạc đường trong Cực Lạc Tiên Cảnh nào đó, dần dần mất đi phòng bị cơ bản nhất, hết thấy đều hiện ra trước mặt Thượng Quan Ngạn không giữ lại chút nào, trên khuôn mặt xinh đẹp kia tràn đầy vẻ si mê.

Bất quá quái dị chính là, theo thời gian trôi qua, Thượng Quan Ngạn kia tựa hồ đang suy nghĩ cái gì đó. Sự si mê trên mặt

Chu Ngọc tựa hồ cũng đang từ từ giảm bớt, loại hảo cảm mãnh liệt trong lòng đang lùi lại.

Trong lúc giật mình, Thượng Quan Ngạn bỗng nhiên ngẩng đầu lên, lập tức nhìn thấy vẻ si mê trên mặt Chu Ngọc dần dần giảm xuống, ngay trong chớp mắt này, lại là không cho phép Thượng Quan Ngạn suy nghĩ cái khác, lập tức hạ quyết định nào đó. Mà thoáng một phát quyết định kia, cố kỵ trong lòng Thượng Quan Ngạn liền hoàn toàn bị hấn vứt bỏ.

Thân hình mãnh liệt một lần nữa đi lên phía trước, hoàn toàn đứng ở bên người Chu Ngọc, thân thể hai người hầu như đã tiếp cận, từ xa nhìn lại. Tựa như hai nam nữ chính đang nóng lòng, hoàn toàn không có khả năng hai người vừa mới gặp mặt còn không đủ nửa canh giờ. Hơn nữa một người là đệ tử tiên đạo, một người khác lại là đệ tử ma đạo.

Một màn vô cùng quái dị này cứ như vậy xảy ra, mà thiếu nữ trong đó, còn hoàn toàn không phát hiện một điểm không thích hợp nào cả. Bởi vì thân hình của Thượng Quan Ngạn vừa tới gần, loại khí tức làm cho người ta vô cùng an tâm này lập tức trở nên càng thêm nồng đậm, một cổ tiếp theo một cổ tràn lên, chui vào chớp mũi Chu Ngọc, làm cho đáy lòng nàng sinh ra một tia dự cảm nguy cơ.

Nếu lúc này có người đứng trước mặt Chu Ngọc, có thể nhìn ra được, khuôn mặt thiếu nữ xinh đẹp kia của Chu Ngọc hoàn toàn biến thành ửng đỏ, một đôi mắt vốn linh động, lúc này lại tràn ngập vẻ si mê. Nhìn Thượng Quan Ngạn trước mặt, trong lòng hoàn toàn là gương mặt hoàn mỹ không khuyết điểm, ngay cả một tia khuyết điểm cũng không có.

Trong lúc bất tri bất giác, Chu Ngọc thậm chí quên mất thân phận tu sĩ của mình, coi mình như một thiếu nữ Hoài Ngọc, như trong mộng, như Ngọc Tình lang gặp gỡ, Thượng Quan Ngạn trước mắt, chính là gương mặt của tình lang, tuấn dật như yêu kia, đủ để bất cứ thiếu nữ nào cũng điên cuồng.

Mặc dù Thượng Quan Ngạn đã hạ quyết tâm, nhưng thân phận Chu Ngọc vừa mới nói ra, thủy chung như một thanh lợi kiếm treo trong lòng Thượng Quan Ngạn, để cho khuôn mặt tuấn mỹ kia từ đầu đến cuối vẫn gặp gỡ khó xử.

Bất quá hẳn cũng biết nơi đây không nên ở lâu, một tay duỗi ra, lại ôm lấy eo ngọc của Chu Ngọc, âm giọng nói: Kính Nhi. Nơi đây có chút nguy hiểm, chúng ta rời đi trước rồi nói.

Hai chữ Kính Nhi kia, từ khi Chu Ngọc ra đời đến bây giờ, có thể gọi cũng chỉ có hai cha mẹ nàng, nhưng lúc này, từ trong miệng Thượng Quan Ngạn đi ra, Chu Ngọc lại không cảm thấy có chỗ không đúng, ngược lại bởi vì nghe được hai chữ quen thuộc này, cảm giác càng thêm an tâm.

Bị Thượng Quan Ngạn mang theo, hai người rất nhanh liền thoát ly khỏi khu vực vết nứt hư không kia, đi về phía khác. Trên đường đi, Thượng Quan Ngạn không ngừng hỏi thăm vấn đề Chu Ngọc, vô cùng tỉ mỉ, nhưng Chu Ngọc vẫn như cũ không có tỉnh lại, cũng không cảm thấy có chỗ không đúng, trả lời câu hỏi của Thượng Quan Ngạn rất tốt, tất cả bí mật trong lòng nàng đều bại lộ trước mặt Thượng Quan Ngạn.

Bởi vì hai người cùng bay với nhau, tốc độ không nhanh, nhưng không biết Thượng Quan Ngạn thi triển độn pháp gì, hào quang không lộ ra, ngược lại là từng đạo bạch vân khí tràn ngập ra, bao vây lấy hai người, phi hành, giống như một đóa mây trắng đang nhanh chóng di chuyển. Độn pháp ẩn giấu trái lại không tệ, trên đường đi không có một đầu yêu thú ma trùng nào phát hiện trên không trung hai người.

Ngoại trừ phía sau, một bóng người mơ hồ đi theo sau từ đầu đến cuối. Trong bóng người, hai mắt Ngô Khí nhìn chằm chằm vào đám mây trắng đang di chuyển rất nhanh kia, trong mắt tuôn ra u quang, tựa hồ nhìn thấu hết thảy trước mặt, hiện rõ mồn một. Ánh mắt của hắn thủy chung lưu lại trong đám mây trắng kia, hai người bên trong, Thượng Quan Ngạn và Chu Ngọc, tất cả đều rơi vào trong mắt hắn.

Bất quá đại bộ phận ánh mắt Ngô Khí không phải rơi vào trên người Chu Ngọc, mà là trên đó Thượng Quan Ngạn. Khóe miệng toàn là đùa cợt, như là nhìn một thằng hề nhảy nhót.

Vũ Tiên tông, một đệ tử tiên đạo, không ngờ lại biết thuật mị hoặc như vậy.

Nếu Huyền Hình ở đây, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt này, nhất định sẽ nổi giận ra tay, đập chết toàn bộ Ngô Khí và Thượng Quan Ngạn. Đập chết Thượng Quan Ngạn, đương nhiên là tiểu tử này muốn chết, đường đường là con gái duy nhất của Điện chủ Huyền Âm điện Thiên Ma Tông, hấn đều dám có chủ ý, hơn nữa vừa nhìn đã biết không phải là chủ ý gì. Đuổi chết Ngô Khí, là vì trước khi xuất phát, rõ ràng đã nói muốn hộ vệ của Ngô Khí Chu Ngọc, nhưng lúc này, nào có chút dáng vẻ của hộ vệ.

Ngô Khí cũng sẽ không quan ý nghĩ của Chu Ương, hấn thật ra không muốn ra tay cứu Chu Cương. Dù sao trên danh nghĩa hai người cùng sống cùng chết, nếu Ngô Khí để Chu Ngọc chết, nhưng chính hấn lại không chết. Đến lúc đó ả thị nữ Hồng La đánh đá kia nhất định sẽ tố cáo sự tình cho Chu Ương, bị một tên siêu cấp cường giả bước nửa chân vào cảnh giới hợp đạo đuổi giết, Ngô Khí cũng không có hứng thú.

Hấn không lập tức cứu Chu Châu, đương nhiên là muốn xem một chút, vị này tự xưng là đệ tử hạch tâm của Tiên đạo đại tông Vũ Tiên tông, sau khi dùng Mị Hoặc thuật mê hoặc Chu Ngọc, rốt cuộc muốn làm gì.

Hai người phía trước bay thẳng một đường, Ngô Khí phía sau không nhanh không chậm đi theo. Chỉ cần Thượng Quan Ngạn không hạ sát thủ với Chu Ngọc, Ngô Khí sẽ không có ý ra tay. Về phần Chu Ngọc có bị Thượng Quan chiếm tiện nghi hay không, việc này không còn trong phạm vi suy nghĩ của Ngô Khí nữa. Dù sao trong mắt Ngô Khí, Thượng Quan Ngạn kia đã là người chết rồi, chiếm tiện nghi cũng không quan trọng.

Lúc này ở phía trước, Thượng Quan Ngạn không biết sau lưng có một sát tinh đi theo, lúc này gã đã một lần nữa bị lời nói từ Chu Ngọc dọa cho kinh sợ.

Người chính là con gái của điện chủ Huyền Ảnh điện.

Nếu như nói trước đó Chu Ngọc chỉ báo ra mình là đệ tử Thiên Ma Tông, Thượng Quan Ngạn còn có thể an ủi chính mình, đệ tử Thiên Ma Tông mấy chục vạn, cho dù chết mấy người cũng là rất bình thường. Nhất là nàng xuất hiện ở đây nói rõ là tham gia rèn luyện. Mà đệ tử trong lịch luyện, mặc kệ

là đệ tử tử tử chết chóc, mặc kệ là tông môn kia, đều rất nhiều, bình thường cũng sẽ không đặc biệt truy cứu nguyên nhân cái chết.

Nhưng hiện tại, lên làm quan từ miệng Chu Ngọc hỏi ra thân phận thiếu nữ trước mắt này, lại là con gái của điện chủ Huyền Âm điện, một trong chín tòa truyền thừa của Thiên Ma tông, lúc này Thượng Quan Ngạn đã hoàn toàn bị dọa sợ.

Giết một đệ tử Thiên Ma Tông tầm thường có lẽ sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng nếu giết một đứa con gái Điện chủ truyền thừa điện, chuyện đó sẽ rất lớn. Chỉ cần sự tình bại lộ một chút, Thượng Quan Ngạn hẳn tại Thông Thiên Sơn Mạch đã triệt để không có đường sống, thậm chí toàn bộ Trung Châu đại lục, cũng không tìm được chỗ dung thân.

Gần như ngay lập tức, trong lòng Thượng Quan Ngạn liền muốn thả Chu Ngọc ra, sau đó xoay người bỏ chạy. Có thể trốn được bao xa thì trốn. Chỉ cần không bị vị điện chủ Huyền Âm điện khủng bố đến cực điểm kia nhớ tới là được. Nhưng lập tức, Thượng Quan Ngạn lại nhớ lại thiếu nữ trước mắt này đã gặp qua dung mạo của nàng, nếu hẳn thả nàng ra, đợi khi thiếu nữ này ra khỏi đây, trở lại Thiên Ma Tông nói, Thượng Quan Ngạn hẳn vẫn là chỉ có một con đường chết.

Mấy ý nghĩ này xuất hiện cả đời, Thượng Quan Ngạn ngay cả tâm tư tự sát cũng có, quả thực là hồi hận đến tím cả ruột. Được rồi, vốn cho rằng tìm được đối tượng sẵn giết không tệ, lại không nghĩ tới trêu chọc một cái giết lại không giết được, thả lại không cho qua phiền toái.

Đang lúc hẳn bối rối, bỗng nhiên cảm giác trên thân thiếu nữ bên cạnh truyền đến một mùi thơm lạ thường, dị hương này cực nhạt, giống tự nhiên mà sinh ra, hình như có như không. Nhưng một sợi dị hương này khi chui vào trong mũi, Thượng Quan Ngạn lập tức cảm giác trong cơ thể bị bình cảnh tu vi nhiều năm vậy mà lúc này buông lỏng một chút.

Phát hiện này khiến Thượng Quan Ngạn vô cùng hưng phấn, đè xuống những suy nghĩ khác trong lòng, lập tức lại hỏi Chu Ngọc một vấn đề.

Trong nháy mắt khi Chu Ngọc trả lời, Thượng Quan Ngạn chính mình cũng có thể nghe được rõ ràng tiếng trái tim đập mạnh liệt trong lồng ngực mình, còn có kinh hỉ, biểu tình kinh hỉ trên mặt, hoàn toàn hiển lộ ra ngoài, vô cùng rõ ràng, không kiêng nể gì cả.

Giọng nói ẩn chứa ý niệm mừng rỡ từ trong miệng hắn phát ra, lắm bầm: Băng ngọc thể, lại là Băng ngọc thể, chẳng lẽ là trời cũng giúp ta, cơ duyên, cơ duyên tốt.

Thanh âm mừng rỡ này phát ra, Thượng Quan Ngạn lại lập tức ngừng lại, bình phục hơi thở của mình một chút, sau đó lại lần nữa thì thào tự nói: Không được, phải nghĩ lại, bối cảnh nha đầu này quá kinh người, đồn đại mỗi một điện chủ truyền thừa điện của Thiên Ma Tông đều là nhân vật phản hư hậu kỳ, tùy tiện một người cũng không phải là thứ ta có thể trêu chọc được.

Nếu như... Nếu thật sự là thái bồ nha đầu này, ngày sau bị phụ thân chết tiệt của nàng tìm tới cửa, ta sẽ chạy đi đâu trốn đây.

Ừm, đúng vậy, ta có thể trốn, nơi này là chiến trường vực ngoại. Chỉ cần ta trực tiếp từ thành trì hỗn loạn chạy tới tu chân giới hải ngoại, đến lúc đó cho dù Thiên Ma tông tay chân có dài hơn nữa cũng không thể ra hải ngoại được. Đến lúc đó lão tử đã mượn băng ngọc huyền khí trong cơ thể nha đầu này để đột phá.

Không sai, liền làm như vậy, băng ngọc thể, đây chính là băng ngọc thể, có thể ngộ nhưng không thể cầu. Lão tử kẹt ở Hóa Thần đỉnh phong không biết bao nhiêu năm, nếu có thể mượn nhờ băng ngọc huyền khí của nha đầu kia đột phá đến Phản Hư, sau đó lại chạy ra hải ngoại. Đến lúc đó còn không phải mặc ta tiêu dao, ai có thể làm gì được lão tử, ha ha ha ha ha.

Thượng Quan Ngạn quả thực giống như điên rồi, từng câu từng câu từ trong miệng hắn phun ra, trước sau mâu thuẫn, thế nhưng nói đến sau lại cực kỳ trôi chảy.

Ở phía sau hai người, Ngô Khí cách hai người rất xa, lại ở sau lưng Thượng Quan Ngạn, bất luận là làm sao cũng không thể nghe thấy Thượng Quan Ngạn nói. Nhưng quỷ dị chính là, mỗi

một câu nói của Thượng Quan Ngạn đều vô cùng rõ ràng chui vào trong tai Ngô Khí.

Khi hắn nghe thấy Thượng Quan Ngạn bị hù dọa bởi thân phận Chu Ngọc, Ngô Khí cho rằng việc này đã kết thúc như vậy, Thượng Quan Ngạn sẽ sợ hãi thân phận Chu Ngọc thả hắn ra, thế nhưng không nghĩ tới, lập tức tràng diện kia liền chuyển biến nhanh chóng, bỗng nhiên Thượng Quan Ngạn phát hiện Chu Ngọc thân mang linh căn tư chất Băng Ngọc thể.

Mà Thượng Quan Ngạn kia hiển lộ tu vi, vậy mà không phải Hóa Thần sơ kỳ lúc trước, mà là Hóa Thần đỉnh phong. Lúc trước hắn đối mặt Chu Ngọc, vậy mà che giấu tu vi, bất quá cũng chỉ có như vậy mới có thể giải thích thông, một tu sĩ Hóa Thần đỉnh phong, thi triển mị hoặc thuật với một tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ, chính là tu sĩ bộ dạng xấu xí, chỉ sợ cũng đã thành công, huống chi Thượng Quan Ngạn này, khuôn mặt sinh ra quả thực tuấn mỹ.

Sau khi Ngô Khí nghe thấy lời nói của Thượng Quan Ngạn phía sau, thiếu chút nữa là có thể kiềm chế không ra tay giết chết Thượng Quan Ngạn. Thượng Quan Ngạn này vậy mà muốn mượn nhờ linh căn tư chất của Chu Ngọc Băng Thể, trợ giúp hắn đột phá đến cảnh giới Phản Hư., Sau đó lại chạy đến tu chân giới hải ngoại. Câu nói cuối cùng này Ngô Khí ghi tạc trong lòng, đó chính là từ trong thành trì hỗn loạn bên trong chiến trường Ngoại Vực, có thể chạy trốn ra tới tu chân giới hải ngoại. Ngô Khí vẫn luôn có chủ ý rời khỏi Thiên Ma tông, lập tức nghĩ ngay đến một phương pháp có thể.

Trong lúc suy nghĩ, Ngô Khí mới nhịn xuống kích động ra tay giết Thượng Quan Ngạn kia, bất quá đáng tiếc chính là, Thượng Quan Ngạn hoàn toàn không cảm giác được hảo ý đến từ Ngô Khí, hắn ôm lấy Chu Ngọc bay gần một canh giờ, sau đó đã hoàn toàn thoát ly khu vực lúc đầu, đến một chỗ bí ẩn.

Ngay trước mặt hai người, có một ngọn núi hoang tồn tại, ngọn núi hoang này to lớn, mà lại tựa hồ bị ăn mòn cực kỳ nghiêm trọng. Trong núi chín chuyển mười tám ngoặt, các loại địa hình, cực kỳ phức tạp.

Vù vù

Thượng Quan Ngạn cuốn lấy Chu Ngọc, đám mây trắng kia độn quang mạnh mẽ khẽ động, thoát ly biển mây trên không trung, trong nháy mắt rơi vào trong núi phía dưới.

Ngô Khí theo sát phía sau, thân hình của hắn hoàn toàn biến mất trong hư không, căn bản không có người nào có thể phát hiện ra hắn. Lấy thần thông của hắn bây giờ, cho dù là Phản Hư cường giả, cũng đừng nghĩ dưới tình huống hắn ẩn nấp kỹ bắt hắn ra. Thượng Quan Ngạn kia đương nhiên không phải là cường giả Phản Hư. Hơn nữa hắn cũng không thể nghĩ ra có người theo dõi hắn ở phía sau.

Dù vậy, Thượng Quan Ngạn ngăn cản Chu Ngọc, vẫn như cũ vòng qua hồi lâu trong núi, mới mãnh liệt lách mình, tiến nhập vào trong một khe núi cực kỳ bí ẩn.

Vừa vào khe núi kia, khí tức hai người đều biến mất không thấy gì nữa, Ngô Khí đi theo phía sau lập tức nhìn thấy. Trên không khe núi kia, lại có một cấm chế tồn tại, tựa hồ là vì che đậy khí tức bố trí., Bất quá cũng có thể có tác dụng dự phòng. Nếu có người đi theo sau lưng Thượng Quan Ngạn, không rõ trong vòng một dặm cũng xông vào theo, lập tức sẽ quấy nhiễu hắn. Một tu sĩ Hóa Thần đỉnh phong nếu một lòng muốn chạy trốn, trừ phi là tu sĩ Phản Hư, nếu không tu sĩ cùng cấp căn bản không có biện pháp làm gì hắn.

Cấm chế này đối với tu sĩ Phản Hư đều hữu dụng, duy chỉ có một chút tác dụng đối với Ngô Khí đều không có, trong tu chân giới này, người có thể có thần thông quỷ dị như Ngô Khí có thể tùy ý xuyên qua hư không, ít đến đáng thương. Mà ở cảnh giới hóa thân lại có được năng lực này, càng không có một ai.

Ngô Khí chỉ tùy ý bước ra một bước, liền theo hai người tiến vào trong khe núi kia. Thượng Quan Ngạn cùng Chu Ngọc đi vào bất quá là thời gian một hơi thở, Ngô Khí không chậm trễ chút nào, vừa tiến vào trong đó, liền đuổi kịp thân ảnh Thượng Quan Ngạn.

Nguyên lai trong khe núi này, lại còn tồn tại một cái sơn động không nhỏ, Thượng Quan Ngạn vác lấy Thượng Quan Ngạn hầu như đã lâm vào trong trạng thái hôn mê, trực tiếp tiến nhập trong sơn động kia. Khoảng cách giữa Ngô Khí cùng hai người hầu như chỉ là mấy bước mà thôi, nhưng Thượng Quan Ngạn vẫn không hề phát giác.

Trong sơn động, dường như đã có người ở sớm, giường chiếu ghế, mọi thứ đều ổn thỏa, coi trọng đáng vẻ quen thuộc của quan Ngạn, hiển nhiên gã chính là chủ nhân nơi này.

Nhìn sơn động này, lại nhớ tới trước đó trên khe núi bên ngoài đã bố trí xong cấm chế, Ngô Khí bỗng nhiên nổi lên hứng thú không nhỏ với Thượng Quan Ngạn tự xưng là đệ tử Tiên Đạo này.

Đứng bên trong sơn động có chút hăng hái, nhìn Thượng Quan Ngạn cẩn thận từng li từng tí đặt Chu Ngọc lên trên giường êm, sau khi buông xuống, Thượng Quan Ngạn không ngừng chút nào, vậy mà trực tiếp xông ra khỏi sơn động, tựa hồ là muốn nhìn một chút phía sau có người theo tới hay không. Ngô Khí ần nấp một bên, liền đứng ở bên cạnh giường, nhìn Thượng Quan Ngạn đi ra ngoài, bất quá mấy hơi thở, lại lập tức mặt mũi tràn đầy hưng phấn lại khăn trương gậy trở về.

Một lần nữa trở về sơn động, trên khuôn mặt Thượng Quan Ngạn tràn đầy vẻ hưng phấn, ánh mắt câu câu vào trên mặt Chu Ngọc. Khuôn mặt xinh đẹp kia, trong mắt Thượng Quan Ngạn, quả thực so với linh đan diệu dược đạo khí trọng bảo còn trân quý hơn.

Bất quá chuyện đã đến trước mắt, trong lòng Thượng Quan Ngạn không khỏi do dự, dù sao lúc này trên giường gã cũng không phải là nữ tu bình thường, mà là đệ tử Thiên Ma tông khô thủ Ma đạo, hơn nữa còn là độc nữ của một trong chín tòa truyền thừa điện Huyền Âm điện.

Sau khi thái bỏ nàng này, cũng có nghĩa là Thượng Quan Ngạn cùng Thiên Ma Tông hấn từ nay về sau kết thành sinh tử đại cừ, chỉ cần Thiên Ma Tông tồn tại một ngày, Thượng Quan Ngạn hấn sẽ bị đuổi giết, hơn nữa là bị loại cường giả nửa bước vào cảnh giới hợp đạo truy sát. Mặc dù hấn có thể chạy

trốn ra khỏi tu chân giới ngoài hải ngoại, chỉ sợ cũng khó đảm bảo vị Huyền Âm điện chủ kia sẽ không vì thù giết nữ mà tiếp tục đuổi giết hấn ở hải ngoại.

Những ý niệm kia lại bắt đầu quay cuồng trong đầu Thượng Quan Ngạn, chỗ tốt làm hỏng chuyện hấn không ngừng cân nhắc, bất quá lúc những ý nghĩ này trong đáy lòng hấn bốc lên, hai chân của hấn lại không tự chủ được đi tới bên cạnh giường chiếu Chu Ngọc đang nằm.

Khi hấn đi đến bên cạnh Chu Ngọc, có chết hay không, từ trên người Chu Ngọc, một làn hương như có như không lại bay ra. chui vào trong mũi của Thượng Quan Ngạn, lập tức đánh nát một tia băn khoăn cuối cùng trong lòng hấn. Trên mặt hấn lập tức hiện ra quyết liệt tuyệt, ngũ quan tuần mỹ bỗng nhiên trở nên dữ tợn, ánh mắt nhìn về phía Chu Ngọc cũng trở nên không kiêng nể gì cả.

Trong miệng tiếp tục lầm bầm, chỉ là lần này, hấn thật sự tính toán động thủ.

Băng ngọc thể, thải bỏ băng ngọc huyền khí trong cơ thể nha đầu này, lão tử có thể tấn thăng phản hư, bị đuổi giết lão tử cũng nhận. Huống chi lão tử Ngọc Thượng Quan thái bỏ bỏ nhiều năm, bị đuổi giết cũng không phải một hồi hai lần, cho dù thêm một cái Thiên Ma tông nữa thì thế nào.

Một mực ở trong sơn động, Ngô Khí đang đứng bên giường, sau khi nghe mấy câu nói cuối cùng của Thượng Quan Ngạn, thần âm trên mặt lập tức trở nên thú vị, nhìn về phía Chu Ngọc trên giường cũng hiếm thấy mang theo một tia thương cảm.

Người này lại là tu sĩ ma đầu tu luyện Bồ Ma Công, căn bản không phải là đệ tử hạch tâm của Tiên Đạo Đại Tông Vũ Tiên Tông. Bất quá người này ngược lại thật sự lớn mật, vì bồi bổ băng ngọc huyền khí trên người nha đầu Chu Ngọc này, vậy mà không tiếc mạo hiểm bị lão hồ ly Chu Ương kia truy sát nguy hiểm.

Ngô Khí nhìn Thượng Quan Ngạn đã chuẩn bị động thủ, trên mặt thoáng hiện một tia thần sắc như đang bội phục. Thậm chí trong lòng hấn còn tuôn ra một ý nghĩ, có muốn hay không để

cho Thượng Quan Ngạn này đạt được mục đích, sau đó giả bộ như cái gì cũng không biết. Bất quá ý nghĩ này vừa sinh ra, liền lập tức bị Ngô Khí bác bỏ.

Ở Thiên Ma tông hắc cũng đã trà trộn không ít ngày rồi, làm sao còn không biết sự lợi hại của mấy lão hồ ly Thiên Ma tông kia, nhất là vị điện chủ Huyền Âm điện Chu Ương này, có thể làm cho điện chủ Huyền Âm điện trở thành một trong chín tòa truyền thừa điện gần với Thiên Ma điện, Chu Ương đáng sợ không phải là vẻ ngoài nho nhã như vậy.

Ngô Khí hầu như có thể khẳng định, trên người Chu Ngọc nhất định mang theo thủ đoạn phòng hộ gì đó, bất kể thế nào, Thượng Quan Ngạn cũng không có khả năng thải bỏ Chu Ngọc. Nếu đường đường đường một nữ điện chủ Huyền Âm điện lần đầu tiên ra ngoài rèn luyện, bị thải bỏ thân thể, việc này nếu như truyền ra ngoài, vậy thật sự là chuyện cười thiên đại.

Với trí tuệ của Chu Ương, cùng yêu thương Chu Ngọc là tuyệt đối sẽ không để chuyện này phát sinh. Cho nên bất kể thế nào, bất kể là thủ đoạn Chu Ương lưu lại, hay là Ngô Khí ra tay cuối cùng, Thượng Quan Ngạn Đô đã định trước kết cục đáng thương, đó chính là chết.

Được rồi, tiểu mỹ nhân nhất định đợi lâu rồi, ngươi có Thượng Quan ca ca tới sao.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Thượng Quan Ngạn bỗng nhiên hiện ra nét mặt âm tà, ánh mắt nhìn về phía Chu Ngọc trên giường cũng cực kỳ nóng rực, đều là tham lam và đang chiếm hữu.

Lúc này hình dạng của Thượng Quan Ngạn lại hoàn toàn bại lộ ra, khí tức Hạo Nhiên trên người hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa, một thanh trường kiếm Hạo Nhiên khí thể bất phàm kia cũng đã bị hắc thu hồi từ lâu, sương mù phấn hồng nhẹ nhẹ từ trong cơ thể hắc tràn ra, sương mù vừa ra, bên trong liền có vô số hư ảnh nam nữ thân thể hiện ra, sau đó chiếu ra các loại tư thái niết bàn, cực điểm tà tà.

Tu vi Hóa Thần đỉnh phong, lại thêm một thân khí tức âm tà, Thượng Quan Ngạn này rõ ràng là một ma đầu tu luyện thu bỏ ma công. Lúc trước gã giả bộ như một đệ tử hạch tâm của Tiên đạo đại tông Vũ Tiên Tông, loại khí thể làm việc này cực kỳ giống nhau, ai cũng không nghĩ ra thằng nhãi này lại có diện mạo thật như vậy.

Ngô Khí cũng có chút bất ngờ, bất quá hắn nhìn thấy Thượng Quan Ngạn hình như muốn động thủ, hắn cũng lập tức bước lên trước một bước, tụ thành kiếm, chậm rãi vươn ra, nhắm ngay chỗ tâm mạch Thượng Quan Ngạn. Trong lúc vô thanh vô tức, đầu ngón tay Ngô Khí bỗng nhiên có một đạo u mang dài chừng thước tràn ra, nhưng u mang này lại ẩn hiện trong hư không, Thượng Quan Ngạn căn bản không nhìn thấy.

Ngô Khí cũng không nhúc nhích, để mặc cho Thượng Quan Ngạn đi tới từng bước, tâm mạch của hắn cách U Mang kia càng ngày càng gần, chỉ cần hắn đi thêm vài bước, U Mang dài chừng đầu ngón tay của Ngô Khí sẽ hoàn toàn xuyên thủng tim hắn, hắn bất quá là tu sĩ Hóa Thần đỉnh phong, bị xuyên thủng tâm mạch, mặc dù sẽ không lập tức bỏ mình, nhưng thân thể của hắn lại sẽ lập tức biến thành thi thể.

Nếu như Nguyên Anh bỏ chạy ra ngoài, Ngô Khí căn bản không cần tốn nhiều sức là có thể bắt được Nguyên Anh của hắn.

Thấy Thượng Quan Ngạn kia từng bước đi tới, từng bước đi về phía tử vong, trên mặt Ngô Khí lập tức hiện ra một nụ cười tàn nhẫn, trong mắt lại không có một tia sát ý nào. Dường như người kế tiếp hắn muốn giết, căn bản không đáng để hắn động sát niệm, chỉ là một con sâu con kiến tùy ý giẫm chết ven đường, ngay cả tư cách để ở trong lòng cũng không có.

Một bước hai bước cuối cùng, một bước cuối cùng Thượng Quan Ngạn cũng không có bước xuống. Bởi vì, lúc Thượng Quan Ngạn sắp bước ra ngoài, bỗng nhiên bên ngoài sơn động có hai thanh âm truyền vào.

Thượng Quan huynh có ở động phủ không?

Thượng Quan huynh, mấy huynh đệ chúng ta đến đây bái kiến, còn không mau ra gặp.

Ngay lúc Thượng Quan Ngạn sắp bước ra bước cuối cùng, thiên sinh ngay lúc này, bên ngoài sơn động kia, bỗng nhiên truyền đến hai giọng nói, trực tiếp cắt ngang một bước cuối cùng của Thượng Quan Ngạn, cũng làm cho trên mặt gã lập tức hiện ra vẻ kinh hoảng.

Xúi quẩy, lại là mấy tên súc sinh này.

Nghe thấy Thượng Quan Ngạn hung hăng mắng một câu, Ngô Khí vô thanh vô tức thu hồi chỉ kiếm, sau đó liền thấy Thượng Quan Ngạn ngay tại chỗ xoay chuyển vài cái, bỗng nhiên vồ ốt một cái, đưa tay vào ngực, lúc lấy ra, trong tay hắn nhiều ra một bộ họa trục.

Hai tay Thượng Quan Ngạn nắm bức họa trục kia, chỉ thấy lòng bàn tay gã nhẹ nhàng phun ra Chân Nguyên phân hồng, bức họa nhìn qua có vẻ cổ xưa kia lập tức trải ra. Ngô vút bỏ ngay tại cách Thượng Quan Ngạn không xa, sau khi bức họa kia triển khai, cảnh tượng phía trên bức tranh kia, Ngô Khí tự nhiên là nhìn thấy rõ ràng rành mạch.

Đồ án nữ sĩ nữ.

Ngoài dự liệu của Ngô Khí, lúc này Thượng Quan Ngạn đưa ra không phải là bức tranh quý dị ô uế trong tưởng tượng của hắn, mà là một bộ tranh của sĩ nữ cổ được cổ xưa, trên bức tranh, sĩ nữ kia cực kỳ có cổ vận, rất sống động, chỉ là người không hiểu vẽ, cũng có thể cảm giác được bộ họa đồ sĩ nữ này là một bức vẽ tốt.

Bất quá lúc này Thượng Quan Ngạn đem bức họa này lấy ra, tự nhiên không có khả năng chỉ là một bức họa mà thôi, sau khi Thượng Quan Ngạn đem bức họa trục mở ra, bỗng nhiên lòng bàn tay lại một lần nữa phụt ra chân nguyên. Đã thấy trên bức tranh sĩ nữ nguyên bản vẫn còn cổ kính vậy mà phát ra thanh quang mật mờ, một cỗ hấp lực cũng không mãnh liệt ở trên bức họa trục sinh ra.

Thượng Quan Ngạn chừng chuyển động, cỗ hấp lực này lập tức rơi vào trên người Chu Ngọc còn đang nằm trên giường,

ánh sáng màu xanh bao lên, thân thể Chu Ngọc lập tức dâng lên. Sau đó lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được thu nhỏ lại, cuối cùng hóa thành một đạo ánh sáng màu xanh trực tiếp bị Thượng Quan Ngạn thu vào trong đồ án sĩ nữ kia.

Sau khi Chu Ngọc được thu vào trong đó, trên bức tranh sĩ nữ trên thân sĩ đồ kia tựa hồ cực kỳ có cổ vận sĩ nữ kia tựa hồ càng thêm sống lại, giống như lúc nào cũng có thể sống lại, cực kỳ kỳ dị.

Phù, sau khi thu lấy phiên toái này của Chu Ngọc vào Sĩ Nữ Đồ, hai tay Thượng Quan Ngạn thu lại, lập tức khép lại quan nữ kia lại, sau đó cẩn thận từng li từng tí thu lại, sau đó lại nặng nề thở ra một hơi.

Sự hưng phấn khẩn trương trên mặt tuần mỹ biến mất, thay vào đó là vẻ mặt giận dữ. Chuyện tốt đến cuối cùng bị cắt ngang, cũng khó trách Thượng Quan Ngạn Hội giận dữ như thế, nhất là chuyện kế tiếp hần muốn làm, chính là bổ sung cho Thiên Ma Tông Huyền Ngọc Thể, đường đường là con gái duy nhất của Thiên Ma Tông.

Bất quá nếu Thượng Quan Ngạn kia biết, chỉ cần hần bước ra một bước nữa, hần sẽ chết trên tay Ngô Khí, mà hai thanh âm đột nhiên xuất hiện kia lại vừa lúc cứu hần, không biết hần có cảm thấy may mắn hay không.

Đáng tiếc, tuy vừa rồi hần kẻ vai sát cánh cùng tử vong, nhưng lại không phát hiện, bên cạnh hần, một sát tinh từ đầu đến cuối vẫn tùy thời có thể lấy đi tính mạng hần.

Hừ, mấy lão súc sinh này lại muốn làm gì?

Thượng Quan Ngạn cất kỹ sĩ nữ kia, lập tức thay đổi sắc mặt tức giận, tay áo mở ra, thân hình trực tiếp ra khỏi sơn động, thoáng cái cũng ra khỏi khe núi, ra bên ngoài, vừa ra ngoài, liền nhìn thấy mấy người đã đứng trên không trung. Không biết từ lúc nào, bên ngoài khe núi này lại xuất hiện không chỉ một người. Thượng Quan Ngạn vừa xuất hiện, liền nhìn thấy phía trước động phủ mình, đã đứng sáu bảy người.

Bất quá nhìn thấy quan lại Ngạn vẫn tỏ ra vô cùng tức giận, liền biết hần cùng sáu bảy người này hoàn toàn quen thuộc,

nếu không đột nhiên có nhiều người đến bên ngoài động phủ của mình như vậy, lấy kinh nghiệm của Thượng Quan Ngạn này, khẳng định lập tức quay người bỏ chạy.

Cho nên lúc này Thượng Quan Ngạn vừa mới ra ngoài, sáu bảy người kia còn chưa kịp mở miệng, Thượng Quan Ngạn đã lần lượt gọi ra tên của bọn họ.

Ngưu gia huynh đệ, Hoàng lão quái, Trần thư sinh, Lưu lão ma Thôi dâm phụ.

Sáu bảy người kia cho rằng Thượng Quan Ngạn là muốn cùng bọn họ chào hỏi từng người một, lại không nghĩ tới Thượng Quan Ngạn vừa đọc xong tên của bọn họ, cơ hồ là lập tức mắng chửi.

Mấy lão súc sinh các ngươi, lại muốn kéo lão tử đi làm gì, vụ án lần trước còn chưa tính, lần này lại muốn lừa lão tử. Còn quấy rầy chuyện tốt của lão tử, quả thực là không thể tha thứ.

Thượng Quan Ngạn quát mắng khiến sáu bảy người kia trong nháy mắt đều ngây ngẩn cả người, vốn bọn họ đang chuẩn bị chào hỏi Thượng Quan Ngạn, lại không nghĩ tới bọn họ còn chưa mở miệng, đã bị Thượng Quan Ngạn mắng cho máu chó xối xả. Ngay từ đầu bọn họ còn nghiêm mặt lạnh lẽo, bất quá nghe được hai câu cuối cùng, những người này đều lộ ra nụ cười.

Một người trong đó, là một nữ tu một yêu kiều, toàn thân trên dưới chỉ mặc một mảnh yếm cùng một tầng lụa mỏng, hầu như giống như không mặc. Trên người lộ ra mảng lớn da thịt xua đuôi sương tuyết, thậm chí bộ vị máu chót, cũng như ẩn như hiện, giống như lúc nào cũng có thể bị tấm lụa mỏng kia rơi xuống mà bại lộ dưới ánh mặt trời.

Khuôn mặt nàng này diễm lệ, ngũ quan khuôn mặt chăm chú vô cùng. Quả thực như là điêu khắc mà ra, làm cho người ta có một loại cảm giác cực kỳ mỹ hoặc, mà nàng này tựa hồ không phải là tuổi của thiếu nữ, trên người phát ra khí tức mỹ hoặc, cực kỳ thành thực, làm cho người ta hận không thể nhào vào trong lòng nàng.

Nàng nguyên bản bị Thượng Quan mắng chửi, mị hoặc trên mặt hơi giảm bớt, trở nên có chút băng lãnh, bất quá nghe xong câu cuối cùng, nàng lập tức hiện ra nụ cười mỉm, cũng không để ý mình bị mắng, ngược lại cười mị hoặc thành tiếng, khiến cho người nghe thấy thanh âm muốn thiêu đốt thân lập tức vang lên bên ngoài khe núi này.

Ha ha, ta nói Thượng Quan ca ca tức giận như vậy mà, thì ra là bị quấy rầy chuyện tốt a. Không nên nổi giận, không nên tức giận. Nếu thật sự phải trách tội chúng ta, muội muội ta liền đem bộ thân thể này của mình bồi thường cho ca ca, thế nào a?

Hừ, cho dù bị quấy rầy một chút, cũng không cần phải phát hỏa lớn như vậy chứ. Giao tình mấy huynh đệ chúng ta chẳng lẽ chỉ như vậy, không phải chỉ là chuyện nhỏ sao, đến lúc đó mấy người chúng ta sẽ bắt đền cho người nhiều hơn mấy thiếu nam thiếu nữ bồi tội là được.

Lúc này người nói chuyện là một đại hán, thân cao hơn trượng, đứng ở nơi đó, như thiết tháp. Người này khắp người đều mọc đầy lông vàng. Ngay cả trên đầu lâu, những nơi khác ngoại trừ tai mắt mũi miệng cũng đều bị lông vàng bao trùm, từ xa nhìn lại, quả thực giống như một quái vật lông vàng, rất là đáng sợ.

Đại hán lông vàng này tựa hồ lúc trước bị tiếng quát mắng của Thượng Quan Ngạn làm tức giận, bất quá ngại bọn người mình có lỗi trước, liền ồm ồm nói vài câu.

Ngay khi đại hán lông vàng vừa nói xong, bên cạnh hắn, có hai người đồng thời mở miệng.

Không sai, đúng vậy.

Hai người đồng thời mở miệng, nhưng lại chỉ vang lên một thanh âm, giống như âm thanh của hai người hoàn toàn xếp chồng lên nhau. Cực kỳ quỷ dị, bất quá xem tướng mạo hai người này, lại không cảm giác được quỷ dị.

Hai người này đều mặc quần áo vải thô, thân thể khô ngô, chỉ kém một chút so với đại hán lông vàng kia mà thôi. Mà hai người này lớn lên hoàn toàn giống nhau, đều là xấu xí vô cùng, một khuôn mặt: Cái miệng rộng méo mó, mũi to đỏ mắt

lớn. Giống như khí quan gì chạm đến hai người này, đều bị phóng đại lên, quả nhiên là xấu xí vô cùng.

Mà ở đây rõ ràng là hai huynh đệ hai người, đứng đây một lão giả, thân thể mập mạp, khác biệt rõ ràng với những người khác, giống như một quả cầu thịt lớn. Trên người mặc một bộ quần áo được khảm Kim Ngân Ngọc Thạch và các vật quý, tục khí cực kỳ, trong tay còn cầm một vật giống như bàn tính, nhìn qua, giống như lão giả này căn bản không phải là một tu sĩ, mà là một chương quầy phòng thu chi của thế giới phàm nhân.

Mặt mũi lão giả này tràn đầy vẻ tươi cười, mặc dù là lúc Thượng Quan Ngạn mở miệng mắng to, nụ cười trên mặt lão giả này cũng chưa bao giờ ngừng lại.

Lúc này coi trọng quan Ngạn đã bình tĩnh lại, những người khác đều mở miệng, lão giả này vẫn như cũ duy trì nụ cười sáng lạn trên mặt, một đôi bàn tay to béo vô cùng vuốt vuốt bàn tính cực kỳ khéo léo trong tay, một đôi mắt nhỏ đã bị thịt mỡ trên mặt hấn che khuất hoàn toàn phát ra hào quang.

Quan lại nhìn Thượng Quan Ngạn, chậm rãi nói: “Thượng quan huynh, sự tình khai thác, ngày sau còn dài, cũng không cần nóng lòng ở đây nhất thời. Mấy huynh đệ chúng ta lần này tìm đến ngươi, cũng không phải là chuyện gì xấu muốn cấp Thượng Quan huynh, mà là một chuyện thiên đại hảo sự. Mấy người chúng ta thế nhưng quen biết nhau trăm năm rồi, cho dù làm hại người, cũng tuyệt đối sẽ không hại đến trên người Thượng Quan huynh đệ.

Lão giả này nhìn qua cực kỳ buồn cười, tựa hồ trong mấy người có uy vọng cực cao, hấn vừa mở miệng, những người khác đều yên tĩnh lại, ngay cả quan lớn Ngạn, cũng nuốt lại tiếng mắng bên miệng, vẻ tức giận trên mặt dần dần biến mất. Bất quá cho dù như vậy, Thượng Quan Ngạn vẫn đứng ở bên ngoài khe núi, mặt mặc dù bình tĩnh lại, nhưng lại không có chút ý tứ mời sáu bảy người bây giờ tiến vào động phủ của mình làm một chút nào.

Trong mấy người này, người cuối cùng là một người có dáng vẻ thư sinh thanh niên, ngay cả mặc trên người, cũng không

khác gì nho sinh ở thế giới phàm nhân.

Ban đầu, thư sinh này đứng ở một bên, cực kỳ an tĩnh, hoàn toàn không mở miệng nói chuyện. Cho dù bị Thượng Quan Ngạn quát mắng, cũng là yên tĩnh lắng nghe, một chút ý tứ cãi lại cũng không có. Bất quá lúc này, thư sinh này gặp Thượng Quan Ngạn vẫn không động thanh, liền chậm rãi lộ ra nụ cười.

Đối với Thượng Quan Ngạn Đạo: Thượng Quan huynh, chúng ta phát hiện một cái.

Đoạn lời kế tiếp, thư sinh này dùng thần niệm phát ra, thu đạo thần niệm kia lại, sau một cái hô hấp, mặt mũi Thượng Quan Ngạn biến đổi hoàn toàn.

Cuối cùng là đến mức cầu vế đập phá chưa xong. Nếu ngài thích bộ tác phẩm này, hoan nghênh ngài khởi điểm đề cử vé số một, sự ủng hộ của ngài chính là động lực lớn nhất của ta.

Bên ngoài khe núi bí ẩn, lúc này, có bảy tám người lẳng không trôi nổi, trong đó hơn phân nửa đều nhìn xem người tới gần nhất khe núi kia.

Làm sao để buôn bán này, Thượng Quan huynh người làm hay không làm...

Người nói chuyện, nho sam cao lớn, mặt như ngọc, trong tay nắm một quyển sách cổ đen sì, lại là một thanh niên tu sĩ bộ dáng thư sinh. Người này mở miệng nói chuyện, ngữ khí tuy là nghi vấn, nhưng biểu lộ trên mặt một chút lo lắng cũng không có, hiển nhiên không lo lắng Thượng Quan Ngạn sẽ phủ nhận đáp án.

Những người còn lại, cũng là biểu lộ tương tự, ý cười nhìn Thượng Quan Ngạn còn đang suy nghĩ.

Một tức hai ba hơi. Trọn vẹn nửa nén hương sau, Thượng Quan Ngạn Tài mãnh liệt ngẩng đầu lên, tựa hồ đã suy nghĩ kỹ rồi. Bất quá trong mắt vẫn còn có một tia hoài nghi, muốn lại lần nữa mở miệng như cũ: thư sinh, các người có gì chứng minh, chỗ đó chính là.

Tựa hồ sớm biết Thượng Quan Ngạn sẽ hỏi như vậy, trong nháy mắt khi hắn ra khỏi miệng, thư sinh đối diện liền mỉm cười, bàn tay giơ lên, lập tức có một đạo quang mang bắn ra, ngay lập tức đến trước mặt Thượng Quan Ngạn.

Quang mang này vừa vào tay Thượng Quan Ngạn, lại là một khối ngọc cầu óng ánh lớn chừng nắm tay, cũng không biết Thượng Quan Ngạn sử dụng ma pháp gì, phía trên ngọc cầu này bỗng nhiên tản mát ra một đoàn quang mang nhu hòa, hai mắt Thượng Quan Ngạn gắt gao nhìn chăm chăm vào quang mang kia, giống như bên trong có chỗ kỳ dị gì đó, làm cho hắn ngay cả con ngươi cũng không có di chuyển một chút nào.

Vật này tên là Viên Quang Ngọc Cầu, chính là một loại vật phụ trợ mà tu sĩ thường dùng, viên quang ngọc cầu bỏ vào chân nguyên có thể ghi chép lại một khu vực nào đó ở một

thời khắc nào đó, sau đó có thể bị người xem xét. Khu vực đó lớn nhỏ, thời gian dài, là do viên quang ngọc cầu để quyết định.

Lên làm quan Ngạn tướng, hết thầy ghi chép bên trong đều xem hết, sau khi vẽ do dự trên khuôn mặt tuần tú kia rốt cuộc hoàn toàn biến mất, tùy ý ném lên, ném trả lại thanh niên tu sĩ bộ dáng thư sinh kia.

Còn về ngọc cầu, Thượng Quan Ngạn lại không biểu hiện ra mình muốn tham gia mua bán, mà là hắc hắc cười lạnh ra tiếng, nói tiếp: Nếu như lão tử đoán không sai, nơi đó, nhất định là cấm chế khắp nơi.

Thượng Quan Ngạn không chút khách khí, sáu bảy người kia đồng loạt lộ ra một tia cười khô. Vẫn là thư sinh kia, sau khi cười khô, cũng cười hắc hắc vài câu.

Thượng Quan huynh quả nhiên là Thượng Quan huynh, mấy người chúng ta cũng chưa từng nghĩ có thể giấu diếm được. Mấy ngày trước, lúc mấy người chúng ta kết bạn du lịch, ngoài ý muốn phát hiện ra chỗ kia, bất quá mấy người chúng ta không có một người sở trường cấm chế, Thượng Quan huynh mặc dù tu luyện công pháp thải bỏ, cũng chiếm được một cái danh xưng ngọc. Bất quá trên cấm chế, ai không biết Thượng Quan huynh chính là kiệt xuất của đạo này. Cho nên, chuyến này liền nhờ cậy Thượng Quan huynh nhiều chút sức lực.

Thanh niên tu sĩ bộ dáng thư sinh này, trong hai ba câu nói, liền đem không ít chi tiết nói ra. Bất quá những người trước khi đến đây có lẽ đã thương thảo qua, nếu không lúc này, cũng sẽ không có ai ngắt lời.

Trong lòng Thượng Quan Ngạn Minh Minh đã hạ quyết tâm tham gia cuộc mua bán này, nhưng lại không biểu lộ ra, vẫn có dáng vẻ già nua.

Muốn lão tử cố hết sức cũng được. Nhưng có một điều kiện, chư vị huynh đệ trước tiên phải đáp ứng.

Sau khi đoạt được bảo vật, lão tử muốn chiếm thêm một thành.

Không đợi những người khác trả lời, Thượng Quan Ngạn lập tức nói ra điều kiện của gã, mà điều kiện của gã vang lên, rất

cuộc để những người khác cũng mở miệng.

Không thể như vậy được.

Trong sáu bảy người, ngoại trừ lão giả mập mạp một mực híp mắt cười kia, những người khác đều mở miệng. Mặt đầy giận dữ, nhìn Thượng Quan Ngạn. Nếu không phải mọi người có việc cầu Thượng Quan Ngạn, chỉ sợ bọn họ đã sớm xoay người đi, thậm chí ra tay chém giết Thượng Quan Ngạn có thể. Trong lúc Ma tu, lão hữu quen thuộc mấy trăm năm, cũng có thể bởi vì một ít chuyện nhỏ mà tự tàn sát lẫn nhau, huống chi hiện tại sáu người đấu một người, rất dễ dàng.

Trên khuôn mặt thanh tú của thư sinh họ Trần hiện ra vẻ giận dữ rất rõ ràng, thở ra một hơi thật sâu, đè nén cơn tức giận trong lòng xuống, nhìn chằm chằm vào Thượng Quan Ngạn, hầu như là từ kẽ răng chen ra từng chữ một.

Thượng Quan huynh, khuyên ngươi vẫn là thu hồi lời vừa rồi. Nếu không phải mấy người chúng ta đều là bạn cũ quen biết trăm năm, ngươi cho rằng chuyện tốt lần này, thật sự không phải là ngươi không được sao. Ngươi lại nghĩ kỹ cho kỹ, nếu chúng ta không nói cho ngươi biết chỗ đó ở nơi nào, chẳng phải ngươi cái gì cũng không kiếm được.

Đừng nói là một thành, chính là nửa thành cũng không được. Mấy huynh đệ chúng ta, luôn luôn là làm việc công bằng, cho dù lần này muốn dựa vào cảm chế thần thông của ngươi, cũng sẽ không cho thêm một thành. Nhiều nhất, ngươi có thể ưu tiên lựa chọn một kiện bảo vật.

Thư sinh họ Trần gần như là liên tiếp uy hiếp đe dọa với Thượng Quan Ngạn, đến cuối cùng trước mặt mới cho một chỗ tốt không coi là lớn. Đúng vậy, trong những người còn lại, tựa hồ cũng có một hai người cảm giác không quá cao hứng.

Sau khi bị thư sinh họ Trần cáo trạng, Thượng Quan Ngạn thu liễm lại một ít, nhưng gương mặt kia lại không có biến hóa gì lớn. Hắc hắc cười lạnh, tiếp tục cò kè mặc cả nói: năm kiện.

Không thể nào, chỉ có thể một món.

Ba kiện...

Tựa hồ uy hiếp có tác dụng, Thượng Quan Ngạn cũng buông tha điều kiện nhiều hơn một thành kia, mà là ở trên số kiện bảo vật được ưu tiên lựa chọn, tiếp tục cò kè mặc cả với thư sinh họ Trần. Nhưng bất luận hấn nói thế nào, thư sinh họ Trần chính là cắn chết chỉ có một kiện, mặc cho hấn nói như thế nào, đều không có chút ý tứ cải biến nào.

Thượng Quan Ngạn còn muốn nói thêm mấy câu, bỗng nhiên lão giả vẫn một mực im lặng không nói gì kia, nụ cười trên gương mặt cực kỳ mập mạp bỗng nhiên trở nên càng thêm xán lạn.

Thượng Quan huynh đệ, đừng thăm dò, một cái chính là giới hạn của chúng ta. Cùng lắm là người giải trừ tồn thất trên cấm chế, mấy người chúng ta bồi thường một chút là được.

Đây.

Lão giả này ở trong đám người rất có uy nghiêm, mặc dù dáng vẻ cực kỳ buồn cười, nhưng hấn vừa mở miệng, lập tức để cho Thượng Quan Ngạn cũng không dám nhiều lời nữa, chỉ là trên mặt vẫn còn vẻ chần chờ, tựa hồ còn không cam lòng, muốn cãi lại vài câu. Nhưng không phòng bị thanh âm của lão giả kia lại một lần nữa vang lên, chỉ là lần này, ngữ khí như cuồng phong trong mùa đông rét thấu xương, băng hàn thấu xương.

Thượng Quan huynh đệ, nếu người còn không đồng ý, vậy thì đừng trách huynh đệ chúng ta trở mặt. Người biết quy củ đây, người nhìn đồ vật bên trong viên quang ngọc cầu, nếu không tham gia cuộc mua bán này, lão hủ cam đoan, người sống không qua ngày hôm nay.

So sánh với sự uy hiếp ẩn giấu của thư sinh họ Trần, lão giả này liên tục tiếp nhiều hơn. Trong lúc lão nói ra lời này, trên khuôn mặt cực kỳ mập mạp kia chẳng biết lúc nào đã không còn nụ cười, khuôn mặt đầy thịt béo nếp nhăn, một đôi mắt nhỏ cổ sức nhìn chăm chăm Thượng Quan Ngạn, cảnh tượng này không buồn cười chút nào, ngược lại làm cho người ta nhìn quanh thân sinh hàn, cực kỳ sợ hãi.

Thượng Quan Ngạn vốn còn muốn tiếp tục nói, lại nghe lão giả này nói, sau đó mặt không khỏi trì trệ. Hấn và sáu bảy

người trước mắt kỳ thật đều quen biết, tự nhiên rất rõ ràng, lời nói của lão giả cực kỳ mập mạp kia, một câu cũng không sai.

Những người trước mắt này, cũng không phải là loại thiện lương gì, mặc dù mỗi một người đều là tán tu. Nhưng trong bọn họ, tùy tiện một người, nói ra cũng có thể làm cho không ít tu sĩ nghe tin sợ vỡ mật, trực tiếp bỏ chạy. Bọn họ đều là ma tu lòng dạ độc ác hung danh vang xa, trà trộn vào Thông Thiên sơn mạch nhiều năm, làm hết ác sự, lại còn sống một đám lão ma.

Mặc dù Thượng Quan Ngạn có một cái biệt hiệu ngọc, cùng đám lão ma này quen biết nhau, đều là cá mè một lứa. Nhưng cũng chính vì vậy, hắn mới hiểu rõ nhất, hắn nhìn nội dung bên trong viên quang ngọc cầu, liền nhất định phải tham gia mua bán kia, nếu hắn trả lời chính là không, chỉ sợ sau một khắc, hắn sẽ đối mặt với sáu bảy lão ma cùng cấp bậc với hắn vậy công.

Hao Lưu lão ca chính là thích nói đùa, nếu ngay cả lão ca cũng mở miệng, vậy không thành vấn đề. Vụ mua bán này, coi như ta là một Thượng Quan Ngạn.

Thượng Quan Ngạn sửng sốt một lát, lập tức cười ha hả mấy tiếng, sau đó thuận thế đáp ứng. Chỉ là lúc đáp ứng, trên mặt vẫn hiện lên một tia tiếc nuối.

Kỳ thật lúc trước sau khi nghe thư sinh họ Trần miêu tả xong, Thượng Quan Ngạn đã quyết định sẽ tham gia cuộc mua bán này, nhưng gã nhìn ra đám lão quái vật này có chuyện tốt như vậy lại còn có thể hảo tâm gọi gã, khẳng định sẽ không bởi vì cái gọi là quen biết trăm năm trước, chỉ sợ là coi trọng trình độ cấm chế của gã.

Nhìn ra cái này, hắn tự nhiên phải ngồi xuống đất bán, muốn nhân cơ hội kiếm nhiều hơn một chút lợi ích. Ma tu ma đầu, phần lớn là như thế, nếu là có một ngày đều là người tốt, không tham lam, vậy mới thật sự là kỳ quái.

Khi nào xuất phát.

Sau khi Thượng Quan Ngạn đáp ứng, trong đầu lập tức nhớ tới trong lòng mình còn có một quyển họa trục. Bên trong còn ẩn

giấu một tiểu mỹ nhân thiên kiều bá mị, thân thể Băng Ngọc, đường đường là con gái duy nhất của điện chủ Huyền Âm điện Thiên Ma Tông, thân phận và linh căn tư chất kia, chỉ nghĩ thôi đã làm cho Thượng Quan Ngạn hưng phấn không gì sánh được.

Nhưng trước đó hắn đã bị cắt đứt quá trình, bây giờ lại đồng ý tham gia mua bán kia, tự nhiên phải nghĩ biện pháp an bài Chu Ngọc trước. Nhưng hắn vừa hỏi xong, thư sinh họ Trần trả lời liền làm cho trên mặt hắn hiện ra vẻ kinh hoảng.

Nơi đó cũng không ổn định, trì hoãn không được, nếu Thượng Quan huynh đã quyết định gia nhập. Vậy chúng ta hiện tại có thể xuất phát, miễn cho sinh chi dài lắm mộng.

Thượng Quan Ngạn cũng không nghĩ tới sẽ lập tức xuất phát, lần này phải đến chỗ đó, tất nhiên là không an toàn, nếu là những vật khác cũng không nói, hắn có thể để vào trong động phủ. Nhưng trong bức tranh kia, lại không tầm thường.

Sao vậy, Thượng Quan huynh đệ có vấn đề gì sao?

Lão giả mập mạp kia lại mở miệng, trong đôi mắt híp nhỏ kia, hiện ra một dòng không kiên nhẫn, dần dần tràn ra quang mang nguy hiểm. Bị quang mang trong mắt lão giả đâm một cái, Thượng Quan Ngạn lập tức không dám do dự nữa, từ bỏ ý nghĩ khác, lắc đầu nói: Không có, xuất phát đi.

Hưu hưu hưu.

Một nhóm bảy người, đều hóa thành độn quang, nháy mắt ra khỏi ngọn núi hoang này, hướng về không trung nơi xa.

Bảy lão ma sau khi rời đi, bên ngoài khe núi kia, vừa rồi một hai hơi thở, một bóng người mơ hồ bỗng nhiên từ trong hư không hiện ra thân hình, tiếp theo lại lập tức biến mất, không biết là đi nơi nào.

Đến thứ nhất không có vé sao, cầu ủng hộ bong bóng, cổ vũ mọi người mãi.

Mẹ kiếp,

Vực ngoại chi địa, cực kỳ rộng lớn, hoang vu thất lạc, mặc dù có hiểm địa bảo địa, cũng bình thường đều ở chỗ khó tìm, muốn gặp gỡ, cũng phải vận khí không thôi.

Giờ phút này, ở một nơi nào đó trên bầu trời, có bảy đạo độn quang bỗng nhiên xuất hiện, tốc độ cực nhanh, nhưng tựa hồ đều áp chế khí tức trên thân mình, tránh đi một ít phiền toái hoặc là khu vực không biết tên, nếu gặp phải Yêu thú tộc đàn hoặc là nơi cường đại nghỉ ngơi, đều chọn đường vòng, cũng không muốn trêu chọc.

Bảy đạo độn quang này tốc độ rất nhanh, tựa hồ đối với địa phương bọn họ muốn đi cũng không gần, trọn vẹn một ngày sau, độn tốc của bọn họ mới có chậm lại.

Trên không trung, trong bảy đạo độn quang kia, bỗng nhiên có một đạo thần niệm truyền ra.

Phía Tây Nam, cách xa trăm dặm. Thần niệm này vừa hiện, lập tức bảy đạo quang mang kia lại tăng tốc lên, sau đó như bảy ngôi sao băng cùng nhau rơi xuống khu vực Tây Nam, cách đó trăm dặm.

Độn quang bao lấy thân thể tán đi, người bên trong lập tức đi ra, hầu như là theo bản năng, bảy người đều lập tức ngẩng đầu lên. Sau đó ánh mắt của mình nhìn về phía trước mắt, mà ngay lúc cảnh tượng trước mắt lọt vào trong mắt, một thanh niên tu sĩ ở cuối bảy người, trên mặt lập tức hiện ra vẻ kinh ngạc.

Sáu người còn lại, bởi vì đã sớm thấy qua, lúc này mặc dù vẫn còn kinh ngạc, nhưng cũng sẽ không như Thượng Quan Ngạn, hai mắt tròn lên, biểu lộ rất là kinh ngạc.

Nơi này chính là...

Trong lúc kinh ngạc, trên mặt Thượng Quan Ngạn cũng xuất hiện vẻ vui mừng, mặc dù hắn đã áp chế, nhưng chỉ cần nghĩ tới lúc trước Trần Sinh nói với hắn lời nói, lại nhìn tràng cảnh trước mắt, lập tức trên mặt vui mừng kia hiển lộ ra.

Trước mặt hẳn, không có bất kỳ địa hình phức tạp nào, không phải hoang sơn, không phải thâm cốc, không phải cái gì thần bí không biết. Chỉ là một mảnh hoang nguyên bình thường, đều là đá vụn cát sỏi, không có một ngọn cỏ.

Nhưng ở trên hoang nguyên này, lại là cảnh tượng làm cho người ta rung động không gì sánh được. Không trung, dưới vòm trời, khe hở đen kịt. uồn lượn xuống, từng luồng từng luồng ma khí đen kịt từ trong đó tràn ra, phun trào không ngớt, nhìn thấy mà giật mình, thậm chí mơ hồ có thể thấy được không gian phía sau vết nứt kia chảy loạn.

Vết nứt hư không, còn không chỉ có một cái. Liếc mắt nhìn qua, phía dưới bầu trời, chừng mười mấy cái khe hở hư không tồn tại. Lớn nhỏ không đồng nhất, nhưng cho dù là cái nhỏ nhất, đều có ước chừng ngàn trượng, cái lớn nhất thì đạt đến năm ngàn trượng, làm cho người ta cực kỳ kinh hãi.

Hơn mười vết nứt hư không này không biết tồn tại bao lâu, từ bên trong phát ra vực ngoại ma khí, tụ tập cùng một chỗ, đã dần dần hình thành dấu hiệu ma khí phong bạo, từng luồng từng luồng khí đen kịt vờn quanh ở xung quanh từng vết nứt hư không, có hình ảnh dung hợp.

Nhưng quái dị chính là, rõ ràng có Ngoại Vực ma khí nồng đậm như vậy tồn tại, nhưng chung quanh hơn mười khe hở hư không này ngay cả một đầu yêu thú ma hóa cũng không có, ngoại trừ tiếng ma khí phun trào, một thanh âm khác đều không có. An tĩnh dị thường, trừ Thượng Quan Ngạn ra, sáu người còn lại, sau khi nhìn thấy cảnh tượng mười mấy khe hở hư không chung quanh, trên mặt đều lộ ra một tia thoải mái.

Trần Sinh như muốn mở miệng, nhưng trước đó, ánh mắt quét qua lão giả mập mạp kia một chút, tựa hồ muốn xác nhận cái gì. Nhìn thấy ánh mắt họ Trần quét tới, lão giả kia lập tức gật đầu. Sau khi nhận được xác nhận, Trần Sinh lập tức không còn cố kỵ, mở miệng trước, bắt quả đối tượng rõ ràng chính là Thượng Quan Ngạn còn đang kinh ngạc trong đó.

Thượng Quan huynh, nơi đây chính là lối vào cấm địa mà mấy người chúng ta phát hiện ra.

Sau khi lời nói của sinh trưởng họ Trần ra khỏi miệng, đầu cũng ngẩng lên, ánh mắt nhìn ra ngoài, cũng không phải rơi vào trên mười mấy cái khe hở hư không kia, mà là trực tiếp xuyên qua hư không ở giữa, trực tiếp rơi vào chỗ sâu mười mấy khe hở hư không, phía dưới cái khe lớn nhất kia, một cái động lớn màu đen cực kỳ không bắt mắt.

Khắp phiên khu vực này, khắp nơi đều là vực ngoại ma khí, phun trào rất là hỗn loạn. Cái hắc động kia, cực kỳ quý dị, bên trong hình như có động thiên khác, nhưng bị hắc khí che lấp, tại chỗ sâu hơn mười khe hở hư không, nếu không nhìn kỹ, thật đúng là không phát hiện được.

Lên làm quan Ngạn nghe được lời nói của họ Trần, lập tức đi theo ánh mắt của hắn, nhìn về phía chỗ sâu hơn mười khe hở hư không kia, lúc không quá hơn trượng kia, trong hai mắt Thượng Quan Ngạn lập tức tràn ngập kinh hãi.

Ta hiểu rõ, nhất định là như vậy, ta nói sao nơi này có nhiều ma khí vực ngoại như vậy, vậy mà ngay cả một đầu yêu thú ma hóa cũng không tồn tại. Những khe hở này căn bản là mới xuất hiện không lâu, còn xé rách một cái lỗ hồng ẩn sâu trong cấm địa hư không.

Chính là chỗ kia, bao nhiêu lần, lão tử nghe người khác giảng thuật quá trình cấm địa thượng cổ bí cảnh, hôm nay rốt cuộc luận đến lão tử. Ha ha ha.

Chúng ta mau đi vào, còn chờ gì nữa...

Thượng Quan Ngạn không che giấu được vui mừng, ngữ khí cũng tràn ngập vui sướng. Hoàn toàn không còn bộ dáng gian xảo lúc hắn ngồi trong động phủ, bất quá mấy người khác đều không cười nhạo gã, một ngày trước, mấy người bọn họ phát hiện lúc cửa vào cấm địa, biểu hiện cũng không khác gì Thượng Quan Ngạn.

Bọn họ đều là tán tu, mặc dù mỗi người đều có hung danh không nhỏ, ở trong tu chân giới nói như thế nào cũng được coi là nhân vật. Nhưng tán tu dù sao cũng là tán tu, không có mấy người có thể tránh cho vận mệnh nghèo rớt mùng tơi, không có chỗ dựa lớn, tất cả mọi thứ, công pháp thần thông công

pháp. Thậm chí ngay cả linh thạch tu luyện đều phải tự mình đi làm, tự nhiên là cực kỳ đáng thương.

Mà khi mấy lão ma này phát hiện ra một cái cửa vào cấm địa, kinh hỉ hưng phấn thật sự là chuyện không còn bình thường nữa.

Vùng đất vực ngoại tràn ngập nguy hiểm, đồng thời cũng tràn ngập cơ duyên. Trong vùng đất hoang vu rộng lớn này, tỷ lệ gặp phải nguy hiểm vượt xa gặp phải cơ duyên. Nhưng hiện tại, mấy người bọn họ đã đụng phải một lần đại cơ duyên.

Ở đây, ngoại trừ vô số hung địa hiểm địa, còn có một số bí cảnh bảo địa, trong hung địa hiểm địa, tự nhiên là vô số nguy hiểm, lâm vào trong đó, hầu như mang ý nghĩa phải chết. Mà ở trong bảo địa, ý nghĩa rất nhiều chỗ tốt, công pháp thần thông linh thạch bảo vật đủ loại, bất luận tu sĩ nào, tại tiến vào vực ngoại, đều vô cùng khát vọng có cơ duyên này.

Bảy người Thượng Quan Ngạn này, giờ phút này đang đứng ở bên ngoài một cái cửa vào cấm địa, trước khi đến, Trần Tính Sinh đã nói rõ với Thượng Quan Ngạn, bọn họ đã ở bên ngoài dò xét một phen, đã khẳng định, cửa vào kia chính là cửa vào cấm địa thượng cổ. Bình thường cửa vào cấm địa như vậy, cơ hồ có bảy tám phần cơ hội, chính là di tích thuộc về Hoàng Cổ đại hoặc là một loại tông môn thế lực nào đó trước đó nhiều năm.

Cũng chỉ có những tông môn có thế lực tu sĩ truyền thừa mới có thể đặc biệt phí tâm tư ẩn giấu tông môn mình vào chỗ sâu trong hư không.

Chỉ là không biết xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Mười mấy cái khe hở hư không đồng thời xuất hiện, lại còn thuận tiện xé rách một cấm địa ẩn sâu trong hư không, mặc dù chỉ có phạm vi vết nứt hơn trượng, nhưng bảy người bọn họ mà nói, đã hoàn toàn đủ rồi.

Thượng quan Ngạn Tâm vô cùng lo lắng muốn đi vào. Họ Trần kia lại mang theo vẻ mặt tươi cười đi tới bên cạnh Thượng Quan Ngạn.

Thượng Quan huynh, nơi cửa vào cấm địa xuất hiện này mặc dù bí ẩn, nhưng nơi này dù sao cũng là vực ngoại chi địa. Thường xuyên có đệ tử của các đại tông môn tới đây rèn luyện, khó đảm bảo không có may mắn trùng hợp tìm đến nơi này. Trước khi chúng ta đi vào, còn xin Thượng Quan huynh thi triển thủ đoạn, bố trí xuống mấy cấm chế che giấu.

Lời của Trần Sinh khiến Thượng Quan Ngạn lập tức phản ứng lại, trách không được một cửa vào cấm địa ngay trước mắt, mấy lão ma này còn có thể nhìn được, thờ ơ, hóa ra là đem chủ ý đặt lên người mình. Bất quá cấm chế che giấu này nhất định phải bày ra. Hiện tại hắn gia nhập mấy lão ma này, tự nhiên đều là châu chấu của một chiếc thuyền, hắn muốn không tận tâm tận lực cũng không được.

Trong lòng suy nghĩ mấy ý, Thượng Quan Ngạn lập tức gật đầu nhẹ, thân hình khẽ động, đi tới phía trước mấy bước.

Bàn tay hắn xòe ra, bỗng nhiên vuốt nhẹ ngón tay mình một chút, lập tức thấy trên ngón tay hắn hiện ra một chiếc nhẫn phấn hồng, hào quang lập loè. Sự vật giống nhau từ trong giới chỉ bay ra, rơi vào trong tay Thượng Quan Ngạn.

Cũng không đợi mọi người nhìn rõ vật kia là cái gì, Thượng Quan Ngạn chuyển tâm liền có chân nguyên dâng lên, đều rơi vào trên vật kia. Cơ hồ là lập tức, vật như vậy lập tức quang mang tăng vọt. Từng đạo phù văn phấn hồng từ bên trong bay ra, nhanh chóng tràn ngập hư không, tràn ngập hơn mười khe hở hư không trước mắt.

Sương đỏ chướng, mê hoặc mắt cấm chế.

Thượng Quan Ngạn há miệng thở nhẹ, thanh âm mềm mại như ngọc kia lại một lần nữa xuất hiện, lúc hắn thanh âm rơi xuống, lập tức nhìn thấy phù văn phấn hồng đầy trời đột nhiên run lên, sau đó liền đồng loạt biến mất hư không, bầu trời vốn đã bị nhuộm thành phấn hồng, giờ phút này lại khôi phục bộ dáng bình thường.

Nhưng ngay khi những phù văn phấn hồng kia biến mất trong hư không, trước mặt bảy lão ma, một màn kỳ dị xuất hiện. Vốn còn thanh thế kinh người hơn mười khe hở hư không, vậy

mà chậm rãi biến mất không thấy, cho dù bên tai còn vang vọng thanh âm cuồng phong gào thét, nhưng sáu lão ma bọn Trần Sinh mắt thường nhìn thấy, lại không nhìn thấy gì, chỉ là một mảnh hư không không bình thường mà thôi.

Nhưng khi bọn họ lấy thần niệm dò xét ra ngoài, lập tức lại phát hiện mười mấy cái khe hở hư không kia tồn tại, đang lúc bọn họ muốn mở miệng, thanh âm của Thượng Quan Ngạn kia lại một lần nữa truyền đến.

Sương mù phân hồng, Mê Thần cấm.

Ánh mắt sáu người lại lần nữa đảo qua, lập tức nhìn thấy vật trong tay Thượng Quan Ngạn nắm trong tay kia, từng đạo phù văn phân hồng phụ họa tuôn ra, như hồ điệp, mạn thiên phi vũ, trong nháy mắt che kín toàn bộ hư không, lại bao phủ hơn mười đạo khe hở hư không kia vào.

Mà sau khi tiếng nói của Thượng Quan Ngạn rơi xuống, từng đạo phù văn phân hồng kia lại lập tức biến mất, giống như một màn trước đó. Chỉ là lần này, mắt thường nhìn qua, một tia biến hóa cũng không có, chỉ có sáu lão ma đang dùng thần niệm dò xét rõ ràng, lúc này cho dù là thần niệm của bọn họ quét qua, cũng vô pháp phát hiện một chút điểm không đúng.

Trước mắt, thật sự chỉ là một chỗ hư không mà thôi.

Sau khi phát hiện ra điều này, trên mặt sáu lão ma đồng loạt lộ ra vẻ vui mừng, vừa vặn lúc này Thượng Quan Ngạn kia cũng đã thi triển xong thủ đoạn, quang mang tán đi, mọi người rõ ràng nhìn thấy, trong tay hắn nắm lại là một cái khăn gấm bột phấn. Không đợi mọi người nhìn nhiều, Thượng Quan Ngạn liền lật tay thu hồi khăn gấm.

Bất quá chỉ vài lần đó, đám người cũng có thể cảm giác được, khí tức trên khăn gấm kia, rõ ràng là khí tức của pháp khí cấp bậc đạo khí.

Chư vị, có thể di chuyển được rồi.

Thi triển xong thủ đoạn, hai cấm chế triệt để che giấu hư không thiên khung trước mắt, tu sĩ cấp bậc Hóa Thần bình thường, mặc kệ lấy thần niệm dò xét hay lấy mắt thường, đều không thể phát hiện mảnh hư không này dị thường, cho dù là

tu sĩ đỉnh phong, cũng vậy. Nhưng nếu đụng phải tu sĩ Phản Hư, hai cấm chế này có thể có bao nhiêu tác dụng, Thượng Quan Ngạn cũng không dám cam đoan.

Sáu lão ma khác cũng biết, nếu thật sự đụng phải Phản Hư tu sĩ, bọn họ có che giấu như thế nào cũng vô dụng. Chỉ có thể cảm thán vận khí của mình không tốt, bất quá nơi vực ngoại này, tu sĩ lui tới mặc dù không ít, nhưng tu sĩ cấp bậc Phản Hư kỳ lại rất ít nhìn thấy.

Đi thôi.

Đám người Trần Sinh liếc nhìn nhau, lập tức đều gật đầu, sau đó một hàng bảy người đồng thời hóa thành độn quang, hướng hư không trước mặt đánh tới.

Nếu có người ở đây, nhất định có thể nhìn thấy một màn quỷ dị này. Bảy người hóa thành độn quang, thoáng một cái đánh vào phía trên hư không, vậy mà một khắc sau. Bảy người, toàn bộ biến mất. Mà sau khi bảy người biến mất, phiến hư không kia, lại không có bất kỳ biến hóa nào, vẫn là bình thường như vậy, bất luận tu sĩ nào từ nơi này đi qua, cũng sẽ không bị nơi này hấp dẫn, mà có một lát sau dừng lại.

Chỉ sau mấy hơi thở, tại nơi bảy người dừng lại, một bóng người mơ hồ bỗng nhiên ẩn hiện, tựa hồ có người giấu ở trong đó. Nhưng người này lại không hiện thân, mà giống như bảy người phía trước, thân hình khế động, đi vào trong hư không.

Mười mấy cái khe hư không, lớn nhỏ không đều, bên trong không ngừng có vực ngoại ma khí tràn ra, thậm chí có dấu hiệu hình thành ma khí phong bạo. Những ma khí vực ngoại này, đối với bất luận yêu thú nào đều là tồn tại cực kỳ trí mạng. Chỉ cần bị nhiễm phải một tia, sẽ bị ô nhiễm mất đi linh trí, biến thành từng con ma thú chỉ biết giết chóc.

Bất quá đối với tu sĩ nhân loại, đặc biệt là đối với tu sĩ đã là cấp bậc Hóa Thần đỉnh phong, những thứ này vực ngoại ma khí uy hiếp lại không có uy hiếp quá lớn. Chỉ cần lưu lại trong đó không lâu, cho dù bị ma khí nhiễm, cũng có thể rất nhanh lấy chân nguyên trong cơ thể đem những ma khí này khu trục ra ngoài.

Thượng Quan Ngạn Thất người. Độn quang nhanh chóng, tùy ý xô dịch mấy lần, liền tránh được mười mấy vết nứt hư không kia, đến lối vào cấm địa phương hơn trượng kia.

Vù vù

Bảy đạo độn quang hiện ra trước cửa vào cấm địa. Ánh sáng tán đi, thân hình bọn họ đồng loạt hiển lộ ra. Chính là bảy người Thượng Quan Ngạn. Lúc này người cầm đầu không phải là người họ Trần lúc trước vẫn luôn nói chuyện, cũng không phải là lão giả mập mạp có uy vọng cực cao kia, mà là Thượng Quan Ngạn.

Lúc trước, mấy lão ma bọn họ đã dùng biện pháp đặc biệt, dò xét tình huống phía sau cửa vào cấm địa, bọn họ đều biết rõ, phía sau đó cũng không phải là nơi bình thường, mà là hiện đầy các loại cấm chế, những cấm chế này phát ra khí tức đều vô cùng nguy hiểm, thậm chí đối với những tu sĩ Hóa Thần đỉnh phong như bọn họ cũng giống như vậy.

Nếu không phải vậy, mấy người bọn họ cũng không có khả năng tìm Thượng Quan Ngạn, tự dưng chia ra một phần thu hoạch. Lúc trước bọn họ là sáu người, bây giờ là bảy người, nếu thu hoạch nhiều còn tốt, nhưng nếu thu hoạch ít, chỉ sợ sẽ lập tức xấu xa.

Bởi vì nguyên nhân phía sau cấm địa kia, liền để cho Thượng Quan Ngạn tinh thông cấm chế một đạo Ma Đầu xung phong, chỉ là lúc lên làm quan Ngạn đứng ở cửa vào cấm địa kia, hẳn không có một chút xiu húng thú nào bởi vì trở thành người cầm đầu trên danh nghĩa.

Hắn cũng không phải loại ngu ngốc, ngược lại trong bảy người, hẳn am hiểu nhất là cấm chế, đương nhiên vào lúc này, cũng có thể cảm ứng được trong cửa vào kia, từng đạo trận pháp cấm chế chằng chịt quán quýt cùng một chỗ, loại khí tức nguy hiểm vô cùng từ bên trong lối vào mơ hồ phát ra, ở trong Thượng Quan Ngạn xem ra, chỉ cần tiến thêm một bước, đều sẽ có nguy hiểm tính mạng.

Trương Mục nhìn lại, trong lỗ lớn phương viên hơn trượng trước mặt, tuy là một mảnh hắc ám, nhưng ở trong minh minh,

tựa hồ có vô số tầng không gian gấp bội, mỗi một tầng không gian đều là một đạo cấm chế, đều cất giấu một tòa trận pháp, trùng điệp điệp, hoàn toàn dung hợp cùng một chỗ, mặc dù nơi này bị xé nứt một lỗ hổng, nhưng lại không cách nào ảnh hưởng cả tòa đại trận không biết tên này.

Nhìn đến đây, chỉ là bá một chút, khuôn mặt Thượng Quan Ngạn lập tức tái nhợt mấy phần, trong lòng không khỏi hiện lên một ý niệm hồi hận trong đầu. Thậm chí kém một chút nhịn không được lại lần nữa chửi ầm lên, trước mắt đâu chỉ có một hai đạo cấm chế gì đó., Cần hấn phá giải, mặc dù không nhìn thấy gì, nhưng kết quả chỉ là cảm ứng được, đã khiến cho hai chân Thượng Quan Ngạn như mọc rễ, không nhúc nhích ở trên không trung.

Trong lòng mắng to: Lão tử biết, mấy lão già này sẽ không có chuyện tốt tìm tới ta, trong đó là địa phương quái quỷ, lại có nhiều cấm chế như vậy, từng đạo phá giải, chính là một trăm năm phá giải không hết.

Ý nghĩ trong lòng càng chuyển càng làm cho Thượng Quan Ngạn khó coi, thân hình dừng lại giữa không trung, nhìn cửa vào cấm địa trước mặt, ngay cả một chút động tác cũng không có. Sáu người còn lại, đều tại lúc này, đem ánh mắt đặt ở trên người Thượng Quan Ngạn, bất quá trong ánh mắt của bọn họ cũng không có vui sướng vì tai họa, chỉ là đều dùng ánh mắt hy vọng nhìn Thượng Quan Ngạn, hiển nhiên đều là hy vọng ký thác ở trên người của hắn.

Lúc này, lão giả mập mạp kia, tựa hồ nhìn ra Thượng Quan Ngạn khó xử, một đôi mắt nhỏ híp lại phát sáng, rơi vào trên người Thượng Quan Ngạn, trầm giọng nói: “Thượng Quan huynh đệ, thế nào, những cấm chế kia, có thể phá giải sao.

Lời nói của lão giả mập mạp phảng phất như là thúc giục, không cho phép Thượng Quan Ngạn do dự quá lâu, bây giờ lão đã bước lên tặc thuyền này, sáu người khác đều gửi gắm hy vọng trên người của lão. Nếu lúc này lão nói ra một chữ không, bản thân Thượng Quan Ngạn cũng sẽ không tin tưởng, sáu người khác sẽ để cho lão bình yên rời đi.

Vào những lúc khác, có lẽ sáu người khác sẽ không đồng thời xuất thủ đối phó hắn, nhưng hiện tại, Thượng Quan Ngạn sau khi cho bọn họ hy vọng, lại biến thành thất vọng, dưới cơn thịnh nộ, Thượng Quan Ngạn dám cam đoan, gã tuyệt đối sẽ bị sáu người khác liên thủ giết chết.

Làm một người đuổi giết tà ma đầu, Thượng Quan Ngạn có thể sống đến bây giờ, tự nhiên là một người cực kỳ tiếc mạng, bất luận gặp phải nguy hiểm gì, trước tiên đều nghĩ đến bảo toàn tính mạng mình, giống như hiện tại, ý nghĩ đầu tiên trong đầu hắn đã không phải là khát vọng có được cơ duyên to lớn gì truyền thừa, mà là bảo trụ cái mạng nhỏ của mình.

Hơn hai đến khi yêu cầu vé tàu đập phá Chương Tụ Châu, quy củ ngày xưa sáng nay...

Chư vị đừng vội, cửa vào này còn không thể đi vào, những cấm chế này quá nhiều, hơn nữa phần lớn đều hoàn chỉnh không sút mẻ, không thể xông vào được. Để cho ta lại dò xét một lát.

Chuyện liên quan đến mạng nhỏ, Thượng Quan Ngạn nói như thế, mấy người khác cũng không nhiều lời, đều lui về phía sau mấy bước, đem ánh mắt đặt ở trên người Thượng Quan Ngạn. Mặc dù mấy người đều là một bộ binh tinh Chi Hùng, nhưng ở đây, ai cũng có thể cảm giác được trong lòng những người khác lo lắng cùng chờ mong.

Cũng khó trách, thiên đại cơ duyên ngay trước mắt. Chính là những môn nhân đệ tử của các đại môn phái, hoặc là siêu cấp thế lực, nếu đứng ở trước cửa vào này, cũng sẽ không nhìn được trong lòng nôn nóng, bảo sơn ở phía trước, không được tiến vào, loại cảm giác này, thật sự khiến người ta bất đắc dĩ.

Thượng Quan Ngạn cũng không dám có chút chậm trễ, đi đến trước cửa vào, sau đó thân hình nhún xuống, đúng là trực tiếp xếp bằng ở không trung. Sau đó bàn tay vung lên, lập tức nhìn thấy một tấm gương đồng thật lớn xuất hiện trước mặt Thượng Quan Ngạn. Tấm gương này hình dạng cổ sơ, giống như được đúc từ thanh đồng, toàn thân rỉ sét loang lổ, tản mát ra một loại khí tức cực kỳ phong cách cổ xưa.

Mấy người thư sinh họ Trần nhìn thấy tấm gương này, ánh mắt sáng ngời, kiến thức của bọn họ cũng đều bắt phàm, liếc mắt liền nhận ra mặt gương đồng xanh này của Thượng Quan Ngạn chỉ sợ không phải là tu sĩ luyện chế ra, mà là đồ vật Thượng Cổ.

Chính là một kiện cổ bảo, chỉ là chẳng biết tại sao, cổ bảo này tựa hồ mất đi những công năng khác, chỉ để lại một hai đạo khí tức huyền ảo còn ở trong đó, hiển nhiên là bị hư hại.

Sau khi Thượng Quan Ngạn gọi ra một tấm cổ kính đồng thau, hai tay lập tức bấm ấn quyết, chỉ thấy trong lòng bàn tay hắt

chân nguyên phun trào, liên tiếp mấy trăm đầu ấn quyết rườm rà phức tạp bị hắc đánh ra, đều rơi vào trên cổ kính thanh đồng, theo những ấn quyết này của Thượng Quan Ngạn rơi lên, trên cổ kính đồng thau nổi lơ lửng trước mặt hắc lập tức tràn ra thanh quang cực kỳ yếu ớt, khó khăn bao lấy cả mặt cổ kính.

Nhìn thấy ấn quyết có hiệu quả, Thượng Quan Ngạn Đại Tùng một hơi, vội vàng vứt bỏ tạp niệm, phóng thích ra một vòng tâm thần ý niệm.

Ông một cái, trong minh minh, Thượng Quan Ngạn tâm thần ý niệm xuyên qua cổ kính. Chẳng biết tại sao, ý niệm nguyên bản nên là vô hình vô chất, sau khi xuyên qua cổ kính, vậy mà bị bao phủ lên một tầng thanh quang mờ mịt, mặc dù yếu ớt, nhưng lại chân thật tồn tại.

Bị thanh quang cổ kính bao lấy tâm thần ý niệm xông vào bên trong cửa vào sơn cốc kia, ngay trong tích tắc này, cổ kính đồng thau một mực trôi lơ lửng trước mặt Thượng Quan Ngạn lập tức xuất hiện biến hóa, trên mặt kính có chút lồi lõm kia, bỗng nhiên có quang mang như dòng nước bắt đầu khởi động, sau một khắc, phía trên liền xuất hiện cảnh tượng bên trong cửa vào.

Hắc ám, trên mặt kính, một mảnh hắc ám, nhưng mọi người có thể cảm giác được rõ ràng, hắc ám này đang lắng đọng, không giờ khắc đang biến hóa.

Mà trong bóng tối vô tận này, tựa hồ tồn tại vô số đạo khí tức huyền ảo, lúc ẩn lúc hiện, mà mỗi một lần ẩn hiện, trong hư không kia liền xuất hiện vô số biến hóa. Khiến người ta hoàn toàn không cách nào nhìn lại, tựa hồ bên trong ẩn giấu vô số không gian, mỗi một không gian, đều đang nhảy nhót biến hóa, không thể nắm bắt.

So sánh với cảnh tượng sáu người khác nhìn thấy, đám người Thượng Quan Ngạn tinh thông cảm chế càng thêm rõ ràng. Cũng chính vì vậy, vẻ kinh hãi trên mặt hắc mới càng lớn.

Cái này chẳng lẽ là...

Thiên Huyền Hư Không cảm

Trong lúc miệng thì thảo tự nói ra, biểu tình trên mặt Thượng Quan Ngạn trở nên cực kỳ khó coi, những người khác cũng đều nghe thấy hẳn thì thảo tự nói. Mặc dù bọn họ không tinh thông cấm chế, nhưng đều có thể từ trong nét mặt của Thượng Quan Ngạn đoán ra, chỉ sợ cấm chế trước mắt, không dễ đối phó như bọn họ tưởng tượng.

Lập tức, thân hình lão giả cực kỳ mập mạp kia khễ động đã đứng ở phía sau Thượng Quan Ngạn. Một đôi bàn tay cực kỳ to mọng vươn ra, vô thanh vô tức phách trên vai Thượng Quan Ngạn. Làm cho Thượng Quan Ngạn nghe xong thanh âm không rét mà run, lúc này, vang lên trong tai Thượng Quan Ngạn.

Thượng Quan huynh đệ, sao vậy, ngươi đã biết lai lịch những cấm chế này.

Trong nháy mắt bị bàn tay lão giả mập mạp kia ấn lên trên vai, mặt Thượng Quan Ngạn lập tức càng thêm khó coi mấy phần, trong lòng càng thêm kêu thất sách, bị Thiên Huyền Hư Không cấm trước mắt chắn nhiếp một chút, vậy mà mất đi đề phòng, bị lão ma phía sau nhìn trúng cơ hội, trực tiếp uy hiếp đến mạng nhỏ của hắn.

Trong lòng mắng to không thôi, nhưng trong miệng, Thượng Quan Ngạn lại không thể không như không để ý, tiếp tục nói: Lưu lão ca, những cấm chế trước mắt này thật không đơn giản, chính là cấm chế tồn tại từ thời thượng cổ, đến bây giờ đã thất truyền nhiều năm, tiểu đệ cũng là tình cờ nhìn thấy trên một quyển sách cổ.

Cấm chế này tên là Thiên Huyền Hư Không cấm, chính là cấm chế chân chính ẩn chứa Đại Đạo Pháp Tắc, bên trong cấm chế có vô số không gian tồn tại, bên trong ẩn giấu trận pháp cấm chế, tầng tầng lớp lớp, lúc biến hóa, hư huyền hợp nhất, nếu không hiểu rõ phương pháp trận pháp, bất luận kẻ nào xâm nhập trong đó, đều là kết cục phải chết, cho dù là cường giả Phản Hư Hợp Đạo, cưỡng ép xâm nhập, kết quả cũng là như vậy.

Lên làm quan Ngạn nói xong, ngoại trừ lão giả kia, khuôn mặt mấy người còn lại đều trở nên rất khó coi. Trong lòng càng

khó chịu, thật không dễ dàng đụng vào một phần đại cơ duyên, lại không nghĩ tới, bị một đạo cấm chế ngăn trở ở bên ngoài, biết rõ trước mặt có bảo sơn, mọi người lại không làm gì được, thật khó chịu.

Nhưng lão giả mập mạp kia, lại không bị thương mà còn mừng, cười hắc hắc nói: Có thể dùng cấm chế mạnh như vậy thủ hộ, nói như vậy, lai lịch của cấm địa này nhất định là không tầm thường, nói không chừng là sơn môn của một thế lực siêu cấp nào đó thời thượng cổ. Nếu chúng ta có được thế lực siêu cấp này truyền thừa, ngày sau vực ngoại chi địa này, không, là Thông Thiên sơn mạch, còn không phải là mặc cho mấy huynh đệ chúng ta tùy ý tiêu dao.

Nói tới đây, lão giả mập mạp cố ý dừng lại một chút, trong đôi mắt nhỏ giấu sau miếng thịt kia cuộn cuộn tinh quang, đều rơi vào trên người Thượng Quan Ngạn.

Tiếp đó nói: Thượng Quan huynh đệ, người nói đi.

Mặc dù không có hạ văn gì đặc biệt, nhưng Thượng Quan Ngạn vẫn rõ ràng cảm giác đi ra, sau lưng lão giả mập mạp đứng đầy bàn tay, lòng bàn tay đã chứa đầy chân nguyên, ý uy hiếp lại rõ ràng không thể hơn. Nếu lão dám nói một câu ta không giải được cấm chế trước mắt, hầu như có thể khẳng định, sau một khắc, lão giả mập mạp kia sẽ ra tay, lập tức liền chém giết lão.

Trên mặt Thượng Quan Ngạn lộ ra vẻ khó coi lại thêm một tia cười khỏ, gã cũng là người hung danh không nhỏ trong đám đông tán tu, nhưng so sánh với lão giả sau lưng, Thượng Quan Ngạn tự nhận mình không phải là đối thủ.

Lão giả mập mạp tên là Lưu Tài, gọi là Tài Ma. So sánh với những Ma tu thiên kỳ bách quái khác, bề ngoài của lão xem như cực kỳ không đáng chú ý, nhìn qua giống như chưởng quầy phòng thu chi của một thế giới phàm nhân, nhưng lão giả này lại là một lão ma đầu thực sự., Lòng dạ độc ác, nguy hiểm khôn lường, một khi ai xúc phạm lợi ích của hắn hoặc là vi phạm ý nguyện của hắn, lập tức đại khai sát giới. Bất luận tiên ma, người chết trong tay hắn không biết có bao nhiêu, mà vào

lúc hung danh hiển hách của hắn, Thượng Quan Ngạn còn chỉ là một tiểu tu sĩ cảnh giới Kết Đan mà thôi.

Không chỉ là hắn, những người khác, trên thực lực và tư lịch đều không bằng lão ma đầu này. Cho nên mấy người bọn họ mơ hồ đều lấy lão ma này làm đầu.

Bị bàn tay mập mạp của Lưu lão ma ấn lên vai, Thượng Quan Ngạn lại không cảm thấy buồn cười, mà trong lòng dâng lên từng luồng khí lạnh, suýt chút nữa đã đóng băng cốt tủy của hắn.

Sắc mặt tái nhợt, tu sĩ Hóa Thần đỉnh phong sớm đã nóng lạnh bất xâm, lúc này trên trán lại xuất hiện từng giọt mồ hôi to bằng hạt đậu.

Lời nói vốn đến bên miệng, lập tức bị hắn nuốt trở về, không thể không dựa theo ý nghĩ của Lưu lão ma, nói ra mấy câu tiếp theo.

Lưu lão ca nói không sai, bất quá muốn bài trừ Thiên Huyền Hư Không Cầm trước mắt này, đừng nói là Thượng Quan Ngạn ta, chính là người của cầm ma điện Thiên Ma tông đến, chỉ sợ cũng chưa chắc làm được. Bất quá cũng chưa chắc làm được.

Nghe thấy còn có biện pháp, trong đôi mắt mấy người khác lập tức sáng ngời. Hy vọng một lần nữa cháy lên, đều là hưng phấn không thôi. Đại hán xấu xí toàn thân lông vàng đi đầu không nhịn được, lập tức giành hỏi trước: Chẳng qua cái gì cũng không nói trước:

Thượng Quan Ngạn mặt mũi cực kỳ khó coi, bất quá bị Lưu lão ma dùng tính mạng uy hiếp, hắn không thể không theo. Trong mắt đầy tiếc nuối và đau lòng, đưa tay vào ngực. Lúc lấy ra lại, trong tay hắn đã có thêm một cái bình nhỏ Mặc Ngọc. Trong bình nhỏ này, giống như không trông trợn, bên trong có rất nhiều khí mờ chớp động, mặc dù cực kỳ chậm chạp, nhưng cũng đủ để mọi người thấy rõ.

Bất quá tiểu đệ vừa lúc đi du lịch trước, tại một chỗ bí ẩn, được một bình vạn năm địa phệ uế khí. Vật này ở chỗ sâu trong địa phệ bị độc hỏa thiêu đốt nuôi dưỡng nhiều năm, tự

tập đại địa chi khí ô uế, âm hợp độc chi pháp tắc đại đạo.,
Nhưng vạn vật dơ bẩn, cho dù là pháp khí thần thông do tu sĩ
thi triển ra, đều có thể ô uế. Vật này mặc dù không cách nào so
sánh với Thiên Huyền Hư Không Cấm trước mặt, nhưng muốn
ăn mòn ra một cái cửa vào cấm chế kia vẫn có thể.

Chỉ là cửa vào này, thời gian duy trì chỉ sợ sẽ không quá dài,
nhiều nhất là mười mấy hơi thở, sau khi chúng ta đi vào, nếu
không tìm được phương pháp phá cấm, chỉ sợ là không được.

Mặc dù Thượng Quan Ngạn không có nói ra, nhưng những
người có mặt ở đây, ai cũng có thể nghe ra.

Bất quá người thật sự để ý, lại là một người cũng không có.
Bây giờ trong cơ thể nghe ý tứ của Thượng Quan Ngạn, cấm
chế trước mặt có thể có cách tiến vào, bọn họ đều là lão ma lâu
năm, nào còn có thể cố kỵ gì, mạo hiểm vì một thượng cổ cấm
chế bảo vệ đã thất truyền đã lâu, tự nhiên là đáng giá.

Thượng Quan huynh đệ, không cần kiêng kỵ, huynh đệ chúng
ta đều hiểu rất rõ. Cơ duyên trước mặt, bốc lên một ít nguy
hiểm là đáng giá, hơn nữa ta cũng tin tưởng, đến lúc đó nếu
thật sự không tìm được phương pháp phá cấm, Thượng Quan
huynh đệ cũng sẽ có biện pháp.

Mặc dù sớm biết chỉ là một lão ma vô hình nguy hiểm, căn
bản không dọa được mấy người này, nhưng khi bàn tay Lưu
Tài vỗ vài cái lên vai hắn, lại nói ra mấy câu kia, Thượng
Quan Ngạn vẫn không nhịn được mắng to lên, nhưng gã cũng
không có cách nào, không cẩn thận lên thuyền tặc, hiện tại
muốn xuống cũng không được.

Lão già Lưu Tài này không hổ là lão ma đầu tung hoành nhiều
năm, chút đồ vật áp đáy hòm này của lão tử cũng sắp bị hắn
đào rỗng rồi.

Thượng Quan Ngạn trong lòng mắng chửi thì mắng, nhưng
cũng không dám chậm trễ chút nào, trên mặt nháy mắt thay
đổi không nổi, quay đầu nói với mọi người: Chư vị, thân huynh
đệ rõ ràng tính sở, bình địa phế uế khí vạn năm này chính là
thứ quý giá nhất của tiểu đệ, đã vào cấm địa, chư vị có thể hảo
hảo bồi thường cho tiểu đệ một chút.

Tính mạng bị uy hiếp, Thượng Quan Ngạn ngược lại không dám tự xưng mình là lão tử, bất quá vẫn không thể bỏ qua cơ hội lừa gạt chút nào.

Ngoài dự đoán của hắn, người thứ nhất trả lời hắn, không phải ai khác, mà là vị tài ma kia ra tay uy hiếp hắn. Bàn tay to mọng chẳng biết lúc nào đã rời khỏi bả vai của Thượng Quan Ngạn, mà ngược lại đứng xa một chút, nhưng vẫn là cười tủm tỉm, ngữ khí cũng nhu hòa trước nay chưa từng có.

Thượng Quan huynh đệ cứ việc làm, sự tình bồi thường đã nói rõ trước, tự nhiên sẽ thực hiện. Vào trong đó, tự có lợi ích to lớn của Thượng Quan huynh đệ.

Rốt cuộc là miệng không răng, hứa hẹn này nói ra, nhưng lại một chút cũng không biết mềm miệng. Cũng may Thượng Quan Ngạn cũng không phải thật sự muốn bọn họ lập tức xuất ra sự bồi thường cho thực chất, chỉ cần nói câu này là được rồi, nhất là những lời này là do Lưu lão ma có uy vọng cao nhất trong mấy người bọn họ nói ra.

Được hứa hẹn, Thượng Quan Ngạn cũng không có lý do trì hoãn, chỉ có thể một mặt không nữ đem bình nhỏ Mặc Ngọc kia lấy lại trước mắt. Nhưng gã tựa hồ cũng sợ hãi lấy thân thể tiếp xúc bình nhỏ kia, giống như sợ bị khí tức bên trong lây nhiễm, lúc trước gã đã nói rõ ràng, bên trong chính là vạn năm địa phệ uế khí, không gì không thể ô nhiễm, chính là thân thể tu sĩ cũng giống như vậy.

Nhưng khí tức bên trong kia chạm vào một chút, nhất định phải chết không thể, ác độc đáng sợ.

Sau khi hạ quyết tâm, Thượng Quan Ngạn vẫn chưa thu hồi thần niệm của mình, chỉ là thu hồi tầm kính cổ to lớn trước mặt, sau đó bàn tay vung lên, dưới cường lực của gã, bình nhỏ Mặc Ngọc lập tức hóa thành một đạo hắc quang, thoáng qua liền tiến vào trong cửa vào đen kịt trước mặt.

Mắt thấy bình nhỏ Mặc Ngọc trong khoảnh khắc đã đến bên trong cửa vào, Thượng Quan Ngạn lập tức không chế một vòng ý niệm trong tâm thần của mình, như một cây kim dài, hung hăng đâm vào trên bình nhỏ kia, lạnh giọng quát:

Vừa nói xong, chỉ thấy trên bình nhỏ Mặc Ngọc kia lập tức xuất hiện từng vết nứt, toàn bộ bình nhỏ liền vỡ ra. Mặc Ngọc Thành Yên Phấn, bên trong bỗng nhiên tuôn ra một đoàn khí thể đỏ thẫm, bên trong có hai loại khí tức ô uế ác độc dây dưa, tựa hồ có ngàn vạn loại khí tức ở bên trong, hiển hóa chủng loại dị tượng, trùng trùng ác quỷ độc vật, tản mát ra một loại hương vị vạn vật ô uế.

Không biết là bởi vì Thượng Quan Ngạn Thần Niệm không chế, hay là nguyên nhân khác, đoàn ô uế chi khí này không có bất kỳ chéch đi nào, từ trong Mặc Ngọc bình nhỏ đi ra, liền lập tức tuôn về hướng không gian hư ảo mỗi lúc một khắc đều đang biến hóa, một hơi thở không đến, cả hai liền gặp nhau.

Không có bất kỳ tiếng vang gì, chỉ là trong khoảnh khắc đó, vốn thời khắc đều tại biến hóa hư không, đột nhiên đình trệ. Trong lúc khí tức đỏ thẫm kia phun trào, trên hư không hắc ám, vậy mà xuất hiện một vết nứt, vết nứt này đang chậm rãi mở rộng.

Nhưng lúc vết nứt mở rộng đến mức một người có thể thông qua, bỗng nhiên ngừng lại, mà đoàn khí tức đỏ thẫm kia thì biến mất với tốc độ mắt thường có thể thấy được, tựa hồ bị hư không biến hóa kia dịch chuyển đến nơi khác, hoặc là bị ăn mòn cùng biến mất trong không gian khác.

Bất quá kích thước vết nứt kia đã đủ, Thượng Quan Ngạn ngồi ngay ngắn ở phía trước hầu như không có bất kỳ do dự, tay áo mở ra, lập tức quát: Đi:

Thanh âm vừa vang lên, thân ảnh của hắn lập tức chuyển động, như một bóng đen, nháy mắt thông qua vết nứt kia, chui vào chỗ thần bí không biết tên kia.

Thứ nhất là đến lúc cầu chư vị huynh đệ đập nhập phiếu, mấy ngày nay không có động tĩnh gì, không có động lực a tiểu lâu xin được ủng hộ a, còn chưa xong việc.

Thượng Quan Ngạn khê động, mấy người khác cũng lập tức động theo, cơ duyên ngay trước mắt, nào có thể bỏ qua. Gần như cùng lúc, sáu bóng đen, đồng loạt nhoáng một cái, liền xuyên qua cái vết nứt đã ngừng mở rộng, thậm chí bắt đầu có dấu hiệu co rút lại.

Bảy lão ma tán tu này vừa vào trong đó, ở bên ngoài lối vào lập tức trở nên trống rỗng, mà trên cấm chế hư ảo kia, vết nứt bị địa phệ uế khí ăn mòn ra, sau khi những khí ô uế kia biến mất, rốt cuộc bắt đầu co rút lại, tốc độ nhanh vô cùng, thậm chí nhanh hơn so với dự đoán của Thượng Quan Ngạn, cơ hồ trong mấy hơi thở, vết nứt kia liền hoàn toàn biến mất.

Bên ngoài có cấm chế được Thượng Quan Ngạn bố trí, lúc này vết nứt lại biến mất, gần như khẳng định, phía sau vết nứt kia, ngoại trừ bảy người kia, sẽ không có một người nào đi vào.

Vù vù vù

Đầu tiên là một bóng đen xuất hiện, tiếp đó là sáu đạo khác, quang mang tán đi, hiển lộ ra thân hình bảy người, chính là bảy tên tán tu lão ma Thượng Quan Ngạn.

Bọn họ thông qua vết nứt kia, địa phương xuất hiện cũng không phải là chỗ kỳ dị gì, mà là một quảng trường, một quảng trường cực kỳ rách nát. Đứng ở trên quảng trường, bảy người đều ngẩng đầu lên, nhìn chung quanh, khi cảnh tượng lọt vào tầm mắt, trong mắt bọn họ lập tức hiện ra vẻ kinh hãi và chấn động.

Đây là một tông môn, ngoại trừ quảng trường rách nát này, chung quanh còn có rất nhiều kiến trúc, cung điện đình viện của lầu các còn có rất nhiều nơi kỳ dị, thậm chí trên không trung, còn có rất nhiều tiểu sơn cung điện lơ lửng, tuy một tia nhân khí cũng không có. Nhưng mơ hồ có thể thấy được khí tượng rộng rãi ban đầu của tông môn này. Ở thời thượng cổ, có thể có khí tượng bậc này, tuyệt đối không phải là một tông môn nhỏ.

Hơn nữa những kiến trúc này, đều không ngoại lệ, tất cả đều cực kỳ cổ sơ, tản mát ra một loại hương vị cực kỳ cổ xưa, tuyệt đối không phải thời đại này, những thế lực tông môn kia sẽ dùng đến phong cách của mình. Thậm chí có thể nói, sau thượng cổ kiếp số, cũng không có tông môn nào có loại phong cách cổ sơ này.

Hơn nữa để cho bảy lão ma cực kỳ kinh hãi chính là, nơi này trừ bọn họ ra, nơi này không có một dấu hiệu nhân loại nào. Hiển nhiên là trước bọn họ, không có tu sĩ tiến vào, cái này có nghĩa là chỗ này., Còn bảo tồn hoàn chỉnh hình dáng thời đại thượng cổ. Trên từng tòa kiến trúc cổ sơ kia, phần lớn đều có cấm chế bảo vệ, mặc dù có rất nhiều cấm chế đã không trọn vẹn, tựa hồ là vì năm tháng trôi qua, lực lượng trong đó cũng biến mất theo.

Nhìn xem, tòa đền phượng kia...

Đột nhiên trong bảy người, đại hán lông vàng toàn thân hô một câu, lập tức hấp dẫn ánh mắt những người khác tới.

Chỉ thấy ở trên không trung, có rất nhiều khu vực trung tâm lơ lửng, có một đền thờ to lớn vô cùng tồn tại, cao năm trăm trượng, rộng trăm trượng, toàn thân có vô số phù điêu, bao la vạn tượng, giống như khắc dấu tình cảnh chư thiên vạn giới ở phía trên, huyền ảo cổ sơ. Chỉ là lúc này, đền thờ này không có hào quang, xám trắng phá bại, giống như linh quang ẩn chứa bên trong đã hoàn toàn biến mất theo năm tháng trôi qua.

Mặc dù cổng chào to lớn này tựa hồ đã mất đi rất nhiều chỗ huyền diệu, linh quang không còn, nhưng phía trên có ba chữ cổ triện to lớn, lại vô cùng rõ ràng chiếu vào trong mắt bảy người.

Vạn Tượng tông...

Từ trong miệng thư sinh họ Trần, ba chữ cổ triện to lớn kia bị hần từng chữ chậm rãi đọc lên, rơi vào trong tai mọi người. Nhưng chân chính có phản ứng, lại chỉ có ba người mà thôi.

Một người chính là thư sinh họ Trần kia. Lúc hần đọc chữ, trên mặt đã hiện lên vẻ chấn động vô cùng, trong đôi mắt kia càng là cực kỳ kinh ngạc, đồng thời còn có mừng rỡ như điên.

Mà người còn lại là nữ tu xinh đẹp ăn mặc bại lộ mình, một khuôn mặt lộ ra vẻ thành thực thú vị, trên đó cũng giống như thư sinh họ Trần, là hoàn toàn mừng như điên, tựa hồ rất rõ ràng ba chữ kia rốt cuộc có ý nghĩa gì.

Người cuối cùng, cũng không phải Thượng Quan Ngạn, mà là lão giả cực kỳ mập mạp. Bất kể lúc nào, đều là một bộ dáng lão giả cười tùm tùm, lúc này khuôn mặt nghiêm túc cũng hoàn toàn thay đổi, trong đôi mắt nhỏ phía sau thịt béo, ánh sáng gay gắt, rơi vào trên cổng đền to lớn kia, tham lam cùng chiếm hữu không ngừng quay cuồng ở đáy lòng hắn.

Mấy người khác nhìn thấy ba người bọn họ, lập tức biết được ba người bọn họ đều biết trên đền thờ kia đại biểu cho cái gì, cũng biết lai lịch của nó. Lập tức có người mở miệng, thúc giục ba người mau nói ra ý nghĩa đại biểu của mình.

Ba người kia liếc mắt nhìn nhau, nhưng cũng không giấu diếm, thư sinh họ Trần kia sau khi Lưu lão ma kia gật gật đầu, liền mở miệng nói: “Thời thượng cổ, có một thế lực siêu cấp, cực thịnh một thời. Thế lực này không ở trong hai đại trận doanh tiên ma, cũng không phải thế lực tà phái, trong thế lực này, cường giả đông đảo, luyện khí luyện đan thần thông. Mặc kệ cái gì cũng đều rất am hiểu, có thể nói là bao La Vạn Tượng, nhưng cuối cùng, thế lực này bị tiêu diệt trong một đêm, triệt để biến mất.

Thế lực siêu cấp này cũng là hiếm thấy, không phải là thế lực siêu cấp bị diệt trong số thượng cổ kiếp.

Mà bây giờ, chúng ta đứng trong sơn môn thế lực siêu cấp này, thế lực này chính là Vạn Tượng tông.

Khi thư sinh họ Trần nói xong, bốn người khác đều ngây ngẩn cả người, tiếp theo vẻ mặt giống như ba người trước đó, kinh ngạc mừng như điên.

Đại hán lông vàng kia rung động nhất, biết được mình bây giờ thân ở trong sơn môn một thế lực siêu cấp thượng cổ lưu lại, quả thực là kích động đến cực điểm, mặc dù có tu vi Hóa Thần đỉnh phong cũng áp chế không nổi, cuồn cuộn hỉ không ngừng toát ra, cực kỳ kích động.

Bây giờ chúng ta đang ở trong sơn môn của một thế lực siêu cấp, hơn nữa còn là thế lực siêu cấp thời thượng cổ, không có ai trông coi, đồ vật trong này, mặc cho chúng ta lấy.

Không có ai giấu cọt đại hán lông vàng, bởi vì lúc này, trong lòng tất cả mọi người đều là ý nghĩ này. Bao gồm cả vị lão giả mập mập vẫn luôn vô cùng bình tĩnh kia, với kiến thức của hán lúc này cũng khó kiềm chế cuồng hỉ trong lòng, hướng chỉ những người khác. Mà lúc này Thượng Quan Ngạn đã sớm đem tôn thất của mình ném lên chín tầng mây rồi.

Sơn môn có thể tiến vào một siêu cấp thế lực thời thượng cổ lưu lại, chớ nói là một bình địa phế uế khí vạn năm, chính là muốn hán nửa cái mạng, hán đều sẽ không chút do dự lấy ra.

Chư vị, đã vào Bảo Sơn, không cần khách khí, vẫn là nhanh chóng động thủ đi,

Ngoài dự kiến của mọi người, đại hán lông vàng đầu tiên động thủ không phải là đại hán am hiểu độn pháp nhất trong bọn họ, mà là Thượng Quan Ngạn. Bất quá chỉ có bản thân Thượng Quan Ngạn biết, hán ngoại trừ muốn động thủ trước, còn muốn rời xa lão giả mập mập, Tài Ma, Lưu lão ma kia.

Không biết tại sao, từ sau khi gặp mặt sáu người, hán luôn cảm thấy có một tia cảm giác nguy hiểm như có như không vờn quanh trên người hán, nhưng mỗi lần hán sờ sờ cảm ứng, cảm giác nguy hiểm này lại lập tức biến mất, làm cho hán rất buồn bực. Không cách nào phát giác, hán liền đem chỗ dự cảm này đặt trên người Lưu lão ma, tìm được cơ hội như vậy, tự nhiên là nhanh chóng thoát đi là tốt hơn.

Trong lúc mọi người nói chuyện, Thượng Quan Ngạn đã nhìn đại khái nơi đây, được cơ hội, lập tức chọn lựa một chỗ, hành động trước. Hán vừa động thủ, những người khác nào còn kiềm chế được, nơi này ai cũng không phải là người hiền lành. Giống với Thượng Quan Ngạn, lúc mới vừa tiến vào, sáu người cũng đều là tuyển chọn mục tiêu bước đầu tiên của mình.

Mặc dù nói nơi này là sơn môn của một thế lực siêu cấp thời thượng cổ, hơn nữa không có người trông coi, tùy ý để bọn họ

lấy sử dụng. Nhưng bọn họ là bảy người, đều là tán tu lão ma, không có bất kỳ quy củ nào, tự nhiên là ai cướp được trước, chính là của người đó. Nơi này có bảo vật gì, hoặc là truyền thừa, trước đến trước được, đây chính là quy củ.

Lão tặc này, vậy mà dám đoạt trước của lão nương, Đan Quế Điện kia, hẳn là nơi ký thác đan dược. Bị lão cướp trước, vậy thì tốt, lão nương liền chọn Cổ Dược Các kia.

Dù sao cũng có hơn bảy người, luôn có một hai người sẽ lựa chọn lặp lại, giống như hiện tại, cung điện mà Thượng Quan Ngạn lựa chọn cũng giống như cung điện mà nữ tu xinh đẹp kia lựa chọn, chỉ là Thượng Quan Ngạn đoạt trước, lúc này vừa mới bắt đầu, nữ tu kia cũng không dễ bắt đầu tranh chấp, liền đổi hướng đến một tòa lầu các khác.

Trong phút chốc, bảy đạo hào quang phân chia hành động, hướng bảy nơi khác nhau lướt đi.

Thượng Quan Ngạn động thủ trước tiên, hẳn lựa chọn một tòa cung điện to lớn trôi nổi trên không trung, hình thể cổ xưa, thoáng như một con cóc to lớn, hơn nữa toàn thân màu vàng đất, tản mát ra một loại khí tức ôn dưỡng thương sinh.

Đan Quế điện,

Bảy người đều không phải là hậu duệ truyền nhân của Vạn Tượng tông, ba người kia biết được sự tồn tại của Vạn Tượng tông cũng chỉ là từ nơi khác nhìn tới, chỉ là hiểu biết mơ hồ về tông môn này, không tính là thật sự biết. Đương nhiên cũng sẽ không biết ở trong sơn môn Vạn Tượng tông, trong những kiến trúc cung điện này, một bảo vật có giá trị cao nhất.

Chỉ có thể dựa vào cái tên khí tức đi lựa chọn, Thượng Quan Ngạn cũng thông minh, động thủ trước tiên, lựa chọn một tòa cung điện mà sáu người khác đều nhìn trúng. Cũng may những người khác cũng đều có chuẩn bị, thấy hẳn sau khi chọn tòa cung điện này, đều thay đổi mục tiêu.

Hai huynh đệ này tướng mạo hoàn toàn giống nhau, Ngu gia huynh đệ, lựa chọn một tòa toàn thân đen kịt, nhưng lại tản ra khí tức nóng rực, hình thể cổ sơ như một tòa cung điện lò lửa.

Đoán khí điện,

Tốc độ thư sinh họ Trần cũng bất mãn, giữa hắc quang phun trào, thân hình của hắn lập tức xuất hiện phía trước một tòa lầu các to lớn vô cùng. Tám biển các hạ phía bên kia, cũng có mấy chữ cổ triện lớn.

Đạo Pháp các...

Đại hán toàn thân sinh ra lông vàng độn pháp là nhanh nhất trong đám người, mặc dù là Thượng Quan Ngạn động thủ trước, nhưng đến mục tiêu đầu tiên, lại là hắn.

Là một tòa cực kỳ cổ điển, không cạnh không sừng, hình thể như rùa, cực kỳ kỳ dị, ngay cả tám bảng hiệu kia cũng xám xịt, không có chỗ nào thần kỳ, trên sách ba chữ cổ triện lớn: Kỳ Thạch điện.

Trong bảy người, lão giả mập mạp có uy vọng thực lực cao nhất kia, tựa hồ đã sớm chọn lấy một chỗ. Cũng không lo người khác tranh đoạt với lão, chậm rãi hướng về kiến trúc hình thù kỳ quái kia bay đi. Kiến trúc vô danh kia, nhưng lại tản mát ra một loại khí tức trầm ổn thủ hộ, tựa hồ hoàn toàn liên kết cùng một chỗ với sơn môn này, hoàn toàn hợp lại một thể.

Bảy tên tán tu lão ma đều phóng tới nơi mà mình chọn, thần sắc hưng phấn, mừng như điên trong đôi mắt của bọn họ lóe ra.

Thứ hai đến là không có vé vé sao, đây không phải khoa học, các huynh đệ, biểu tượng quá tàn nhẫn a không hoàn mỹ. Nếu ngài thích bộ tác phẩm này, hoan nghênh ngài đến điểm tiền cử vé tàu tháng, sự ủng hộ của ngài cũng là động lực lớn nhất của ta. Bản chương do thư hữu đưa ra.

Bành

Một tiếng vang thật lớn, từ trong cung điện to lớn hình dáng như thiềm thừ kia truyền ra, phía trên đã không trọn vẹn cấm chế, bị một người vô cùng bạo lực trực tiếp nổ thành mảnh vỡ, nhưng cũng không phải xâm nhập, mà là đi ra.

Là Thượng Quan Ngạn, từ bên trong cung điện đi ra, vẻ mừng như điên trên mặt đã sớm biến mất không thấy, thay vào đó là sự phẫn nộ vô cùng. Trước đó cấm chế không thể ngăn cản không trọn vẹn trên cung điện của hắn, dưới sự giận dữ, một quyền đánh nát bấy.

Bộp bộp bộp

Gần như đồng thời, sau khi Thượng Quan Ngạn đi ra, năm địa phương khác, sáu đạo thân ảnh lướt ra, hiện ra sáu người bên trong. Cũng giống như thượng quan Ngạn, vẻ mừng rỡ trên mặt mỗi người đều đã biến mất không thấy, tất cả đều là một bộ dạng nộ khí trùng thiên. Sau khi đi ra, nhìn thấy sáu người khác, lập tức đều đoán được, những người khác gặp phải, có lẽ cũng giống mình.

Đại hán lông vàng tính tình nóng nảy nhất kia, trước tiên nhìn không được, giận dữ hét lên: Chuyện gì xảy ra ở bên trong không có gì, trống rỗng, không chỉ bảo vật, ngay cả một sợi lông cũng không có.

Những người khác mặc dù sẽ không giận dữ như đại hán này, nhưng sắc mặt đều rất khó coi, cũng rất là kinh ngạc.

Bảy người, sáu địa phương, lấy nhãn lực của bọn họ, tự nhiên đều chọn lựa chỗ có khả năng nhất ẩn giấu bảo vật. Nhưng sự thật là, bảy người bọn họ, tất cả đều không thu hoạch được gì, nổi giận bùng từ sáu nơi kia đi ra.

Tìm kiếm.

Thượng Quan Ngạn hừ lạnh một tiếng, cũng không nhiều lời với những người khác, thân hình khẽ động, liền chui vào trong

một tòa cung điện to lớn bên cạnh. Sáu người khác cũng không chậm hơn hấn bao nhiêu, không cần bắt chuyện, Tề Tề đều chui vào chỗ khác.

Chung quanh quảng trường này, kiến trúc rất nhiều, mỗi một tòa cung điện lầu các đều cực kỳ cổ sơ, mà lại tản mát ra khí tức cực kỳ bất phàm, mặc dù cấm chế phía trên đã sớm không được đầy đủ, hoàn toàn không có tác dụng, nhưng cho người ta cảm giác lại vô cùng tốt, chỉ là liếc mắt một cái liền có thể đoán được, bên trong đó tất nhiên là tràn đầy bảo vật.

Nhưng chân tướng lại tàn khốc vô cùng, bảy người bọn họ. Quả thực giống như chuột, chui vào trong từng kiến trúc kia, không có buông tha bất luận một tòa kiến trúc nào, thậm chí một ít cấm chế bao trùm, cũng bị bọn họ dùng thủ đoạn bạo lực phá giải. Những cấm chế kia phần lớn đều không trọn vẹn cực kỳ, bị lực lượng năm tháng ăn mòn, dễ dàng bị bọn họ phá bại, bại lộ ra cảnh tượng phía sau.

Nhưng bất luận là tòa kiến trúc kia, bên trong đều trống không, thậm chí ngay cả một khối linh thạch cấp thấp cũng không thấy được, sạch sẽ đến mức làm cho người ta tức giận. Bảy người lại xuất hiện, mỗi một người đều sắc mặt đỏ bừng, trong đôi mắt lửa giận cao cháy, tiếng thở dốc dần dần trở nên nặng nề.

Trên quảng trường, bảy người tề tụ, nhưng mỗi một người khuôn mặt đều cực kỳ khó coi. Hỏa khí của đại hán lông vàng tựa hồ có chút áp chế không nổi, một đôi mắt to chuông đồng tại trên thân ba người biết được lai lịch Vạn Tượng tông này, có chút ý tứ chất vấn, nói: thư sinh chưa, chuyện gì xảy ra ngươi không phải nói?, Vạn Tượng tông là siêu cấp thế lực thời thượng cổ sao, sao nghèo kiệt xác như vậy. Nhiều nơi như vậy, đừng nói bảo vật. Ngay cả một sợi lông cũng không có, chúng ta phí nhiều như vậy tiền vào, còn không thoát được nguy hiểm, đừng nói là, cuối cùng chúng ta cái gì cũng không chiếm được.

Lời nói của đại hán lông vàng lập tức đâm trúng vết thương của Thượng Quan Ngạn. Những người ở đây, tổn thất lớn nhất chính là hấn. Bị sáu người dụ dỗ đến đây. Chẳng những tạm

thời buông tha việc thái bỏ cho Chu Ngọc đại sự như vậy, còn dùng một bình địa phế uế khí vạn năm, nói tổn thất, hẳn mới thật sự là tổn thất lớn.

Trong bảy người, mặt mũi khó coi nhất chính là Thượng Quan Ngạn.

Bất quá những người khác cũng không sai biệt lắm, lòng tràn đầy vui mừng tiến vào nơi này, sau khi biết được sơn môn thế lực siêu cấp thời thượng cổ Vạn Tượng tông lưu lại, mỗi người đều vô cùng hưng phấn, cho rằng có thể có được một phần đại cơ duyên, một bước lên trời, nhưng không nghĩ tới, kết quả cuối cùng lại là giỏ trúc mức nước một hồi. Kết quả như vậy, bảy người bọn họ, ai cũng không tiếp nhận được.

Đúng lúc bọn họ lửa giận ngút trời, bỗng nhiên một người trong đó kêu nhẹ một tiếng, ánh mắt trực tiếp xuyên qua tất cả kiến trúc, rơi vào không trung kia.

Là Thượng Quan Ngạn, hẳn tựa hồ phát hiện cái gì, ánh mắt nhìn chăm chăm vào không trung kia. Sáu người bị hắn nhắc nhở, cũng nhìn tới đâu, nhưng ánh mắt bọn họ đảo qua, lại không phát hiện được gì, vẫn như cũ chỉ là một mảnh bầu trời, không có bất kỳ chỗ nào khác thường.

Vù vù

Cũng không chào hỏi cùng những người khác, thân hình Thượng Quan Ngạn trực tiếp bay lên, hóa thành một đạo độn quang, lướt lên không trung kia. Tốc độ nhanh vô cùng, lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng, thân hình của hắn đã đến nơi nào, không có động tác nào khác.

Thượng Quan Ngạn chỉ là một đầu húc tới, nhưng một màn kỳ dị đã xảy ra, thân hình Thượng Quan Ngạn vậy mà trong nháy mắt không chút trở ngại nào tiến nhập phiến hư không này. Không phải thần thông xuyên thẳng qua hư không, nơi đó ngay cả một tia ba động chân nguyên cũng không có, tự nhiên cũng không phải Thượng Quan Ngạn thi triển thần thông.

Nhìn thấy một màn kia, trong mắt sáu người còn lại đều đầy lên hi vọng, nhưng đồng thời cũng bất mãn với Thượng Quan Ngạn.

Lão giả mập mạp kia đi trước dẫn đầu, thân thể to mọng vô cùng bay lên, trong miệng lẩm bẩm: Một chiếc lá che mắt a, không nghĩ tới trên trời còn có cấm chế chưa bị ăn mòn, trong đó mới là sơn môn Vạn Tượng tông.

Lưu lão ma này không biết là xác định hay là hi vọng như thế, thì thảo ra, để cho năm người khác lần nữa đẩy lên hy vọng. Tất cả đều hóa thành độn quang, từng đạo độn quang hướng về phía không trung, tốc độ cực nhanh, sợ rơi vào phía sau. Tốc độ của đại hán lông vàng nhanh nhất, cả người hóa thành một đạo cuồng phong, ngay lập tức biến mất tại chỗ không thấy tung tích, lại là theo sát Thượng Quan Ngạn tiến vào vùng trời kia.

Vù vù.

Bảy người trước sau, xuất hiện ở một chỗ kỳ dị.

Không trung, nơi hư vô, ngoại trừ một tòa cự vật khổng lồ ra, không có vật gì khác. Mà quái vật khổng lồ này, lại còn là một tòa cung điện, một tòa cung điện to lớn trước nay chưa từng có.

Thân hình Thượng Quan Ngạn hiện ngay phía trước cung điện, mặc dù gã đã vào đây đầu tiên, nhưng gã vẫn không liều lĩnh xâm nhập, mà là đứng ở phía trước cung điện, chờ mấy người khác đến đây. Không đến một hơi thở, thân hình đại hán lông vàng xuất hiện ở phía sau Thượng Quan Ngạn, sau đó là mấy người khác, hầu như không phân biệt trước sau xuất hiện.

Bọn họ còn chưa kịp chất vấn quan Ngạn, trước tiên đem ánh mắt nhìn về phía cung điện khổng lồ trước mặt, không giống với những cung điện phía dưới, tòa cung điện này, tên chỉ có hai chữ. Nhưng trong hai chữ này, tựa hồ ẩn chứa khí tức huyền ảo nhất, tựa hồ không phải là sách sơn cổ gì, mà là một loại thần thông sinh sinh khắc lên.

Bên trong đó, tồn tại vô số loại pháp tắc đại đạo huyền ảo, quần cùng một chỗ, tản mát ra một loại hương vị giáo hóa thương sinh bao la vạn tượng, làm cho người ta vừa nhìn đã muốn trầm mê vào, như vậy Thượng Quan Ngạn, còn có mấy người khác đi theo xuất hiện.

Tên điện, vạn tượng.

Chỉ có hai chữ cổ triện lớn, chính là cung điện to lớn trước nay chưa từng có, trong mắt bảy người, cung điện này, vô biên vô hạn, bất luận nhìn về đâu, đều không có biên giới tồn tại, hơn nữa cho người ta một loại cảm giác cực kỳ chân thật, căn bản không giống như là nguyên nhân cảm chế hoặc là trận pháp.

Đột ngột, ở phía trước cung điện, một pho tượng không có cảm chế bao phủ, bỗng nhiên phía trên hiện ra từng vết rạn, sau đó pho tượng này liền hoàn toàn vỡ vụn, biến thành từng khối đá vụn, trong từng tiếng vang chậm chậm, lăn xuống.

Bởi vì pho tượng này không có cảm chế bao phủ, bởi vì không gian kỳ dị này có thể một mực duy trì nguyên vẹn, nhưng lúc này, Thượng Quan Ngạn Thất Nhân vừa xuất hiện, bị khí tức trên người bọn họ xông lên, lập tức thể cân bằng kỳ diệu trên pho tượng này liền bị phá hủy, lập tức vỡ vụn. Bất quá kỳ dị chính là, chính vì pho tượng này vỡ vụn, cũng vừa vặn đem bảy người trong hai chữ cổ triện kia trầm mê, đánh thức thức.

Vù vù, vù vù.

Bảy người trong nháy mắt tỉnh táo lại, động tác của mỗi người đều giống nhau, thân thể mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã xuống đất. Phảng phất như người hít thở không thông, tham lam vô cùng há mồm nuốt lấy. Nguy hiểm thoát khỏi trạng thái trầm mê kia, bảy người đều có trạng thái như vậy.

Bất quá khi bọn họ phát hiện tu vi trong cơ thể mình bị đình trệ đã lâu, vậy mà vào lúc này lại buông lỏng một chút, một chút oán khí duy nhất trong lòng lập tức bị bọn họ ném lên chín tầng mây.

Tâm biển này là một bảo vật, bên trong có rất nhiều pháp tắc đại đạo quần quanh, chúng ta trầm mê trong đó sẽ có chỗ tốt lớn như vậy. Nếu có thể hoàn toàn tìm hiểu ra, chỗ tốt kia quả thực là.

Thư sinh họ Trần không nói tiếp, bất quá mọi người ở đây đều rõ ràng câu nói tiếp theo của hắn là gì, đang lúc có ý nghĩ kia, bỗng nhiên Thượng Quan Ngạn mở miệng nói một câu, lập tức cắt đứt ý nghĩ của bọn họ.

Vật này có liên kết với cấm chế của cả tòa cung điện, không thể lấy xuống, cho dù muốn lấy, cũng chờ chúng ta dò xét xong Vạn Tượng điện này rồi nói.

Sau khi Thượng Quan Ngạn nói xong, lập tức bước nhanh như sao băng đi về phía cung điện kia, sáu người còn lại lập tức đuổi theo.

Lại là một màn kỳ dị, thân ảnh bảy người bọn họ lại một lần nữa không trở ngại tiến vào cung điện kia, giống như nơi này hoàn toàn không có hung hiểm tồn tại.

Sao lại có thể dễ dàng tiến vào như vậy, vốn là chuyện tốt, nhưng ma tu đa nghi xem ra, sự tình khác thường lập tức là yêu, chính là dự triệu nguy hiểm.

Nhưng khi bọn họ nhìn thấy cảnh tượng trong điện, một chút lo lắng này lập tức bị bọn họ đè xuống, ngay cả vị Lưu lão ma kia, lúc này cũng ngây ngẩn cả người, hoàn toàn không thể tin được nhìn cảnh tượng trước mắt.

Ngay trước mặt bọn họ, trong điện, cảnh tượng vô cùng rộng lớn, vô cùng lộn xộn. Túi trữ vật áo rách rưới, binh khí loạn tinh xảo không ánh sáng lơ lửng, nhưng trong đó bắt mắt nhất, cũng không phải những thứ này, mà là từng bộ thi hài bạch cốt âm trầm.

Trong điện rộng lớn, phương viên mấy vạn trượng, cổ ngọc lát thành, nhưng giữa không trung lại nổi đầy thi hài, nhìn sơ qua không dưới vạn cổ, lít nha lít nhít, hoặc là ngồi hoặc là nằm, hoặc là thi thể, hoặc là tứ chi tàn phế, bạch cốt, khô lâu, tử khí mục nát, cảnh tượng như vậy, dọa người đến cực điểm.

Thứ ba càng đến mức thiên hô vạn tiếng, rốt cuộc có huynh đệ đi ra đập vé, đánh giá vé là tốt nhất. Cảm tạ huynh đệ tu tiên giới ủng hộ: lát nữa còn có một bước cuối cùng chưa hoàn thành. Nếu ngài thích bộ tác phẩm này, hoan nghênh ngài đến góp điểm đề cử vé số, sự ủng hộ của ngài, chính là động lực lớn nhất của ta. Bản chương tiết do Thủy thư hữu ban bố.

Chẳng lẽ tất cả những thứ này đều là...

Vào lúc này, trong bảy người, không một ai có thể bảo trì bình tĩnh.

Bọn họ đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ ngây người, giữa không trung, không dưới vạn bộ thi hài trôi nổi, hầu như tất cả đều hóa thành bạch cốt, một chút huyết nhục cũng không có, hiển nhiên đã chết đi rất lâu rồi.

Bảy người bọn họ kinh hãi, là bởi vì bọn họ có thể từ trên những thi hài này cảm ứng loáng thoáng được thực lực khi còn sống của họ. Bảy người bọn họ là tu vi Hóa Thần đỉnh phong, chính là Phản Hư cường giả, đứng ở trước mặt bọn họ, cũng sẽ không để cho bọn họ kinh hãi như vậy. Trong cảm ứng của bọn họ., Những thi hài này, mỗi một bộ, khí tức phía trên đều như vực sâu như biển, tuy rằng đã trôi qua không biết bao lâu, thế nhưng loại khí tức khắc vào trong xương này, lại là sinh linh hoàn toàn mạnh mẽ mới có.

Không phải phản hư, cũng không phải hợp đạo, những người này, hẳn đều là tồn tại.

Thượng cổ tiên nhân

Trong lúc thư sinh họ Trần lảo bầm, Lưu lão ma đứng ở bên cạnh hần bỗng nhiên trả lời hần một câu, chỉ là khi hần nói ra bốn chữ, sáu người khác đều bị đánh thức, đồng loạt nhìn về phía lão giả kia.

Lão ma này, tựa hồ cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động, nhìn từng bộ thi hài trôi nổi giữa không trung trước mặt, buồn bã nói: Năm đó lão hủ xem qua một bản cổ tịch, lúc thượng cổ Vạn Tượng tông là thế lực siêu cấp, thịnh vượng nhất thời. Ngay cả hai đại trận doanh tiên ma lôi kéo cũng hoàn toàn không để ý tới, điều này đồng thời chọc giận hai thế lực lớn Tiên Ma, kết quả trong một đêm, Vạn Tượng tông bị đông đảo thượng cổ tu sĩ vây công, cuối cùng bị diệt.

Nhưng dù vậy, những thượng cổ tu sĩ tham gia vây công Vạn Tượng tông kia cũng chỉ có mấy người còn sống. Chạy ra khỏi Vạn Tượng tông, những người khác, toàn bộ đều bị tông chủ Vạn Tượng tông, lấy pháp lực khủng bố phát động trấn tông chí bảo, Vạn Tượng bảo giám, trấn áp hết thảy bọn họ.

Hiện tại xem ra, đám thượng cổ tu sĩ bị tiêu diệt kia chính là những người này.

Lưu lão ma nói xong, đầu ngẩng lên mãnh liệt, không nhìn từng bộ thi hài trong điện, ngược lại nhìn về phía cung điện to lớn này.

Ở đâu, nơi có tất cả thi hài, có một tòa ngọc án phong cách cổ xưa. Phía trước ngọc án, có một người đang ngồi.

Người này đầu đội ngọc quan, trên người khoác một kiện đạo phục kỳ dị, phía trên in dấu tinh không đại địa chim bay quỷ quái yêu ma. Chân chính bao la vạn tượng, dưới đạo phục, người này thân thể đều tại, ngũ quan khuôn mặt cổ kỳ, không giống người hiện tại, mà sinh động như thật, thậm chí còn có hồng quang lóe ra. Từ xa nhìn lại, đơn giản giống như một người sống.

Tông chủ Vạn Tượng tông,

Có Lưu lão ma lúc trước giảng giải, ánh mắt những người khác vừa rơi vào người mặc đạo phục này, lập tức nhận ra thân phận của hắn. Có thể ở trong Vạn Tượng điện này, áp đảo mọi người, mặc đạo phục kỳ dị, khí tức cổ quái. Ngoại trừ Vạn Tượng tông chủ kia, tất nhiên sẽ không là ai khác.

Đoán ra thân phận người kia, tất cả mọi người hưng phấn không gì sánh được, ánh mắt rơi vào trên ngọc án mà người kia ngồi ngay ngắn, tìm kiếm gì đó. Lúc này trên ngọc án kia, tự nhiên cũng chỉ có trong lời nói của Lưu lão ma, đó là trấn tông chí bảo đem không dưới một vạn thượng cổ tu sĩ trấn tử hết thảy Vạn Tượng tông, Vạn Tượng Bảo giám.

Không để cho mọi người thất vọng, ánh mắt của bọn họ lập tức đảo qua trên bàn ngọc. Nhìn thấy vật này, giống như một quyển sách thật dày, không biết vật gì phác chế. Không phải vàng không phải ngọc không phải gỗ, phát ra khí tức đơn giản

làm mọi người giống như muốn điên cuồng, bao quát vạn tượng, giống như trong thiên địa, tất cả chí lý, tất cả đại đạo, tất cả pháp tắc, đều ở trong đó, chỉ cần được quyển sách kia, liền có thể biết được vạn vật chư thiên, trở thành Vương của Thần Vương.

Càng đáng sợ chính là, trên quyển sách kia, tựa hồ còn mang theo một loại khí tức trấn áp vạn vật, bất kỳ sức mạnh gì, ở trước mặt quyển sách, đều không đáng nhắc tới, đều phải bị trấn áp.

Khi quyển sách này xuất hiện trước mắt mọi người, tất cả mọi người đều muốn điên cuồng. Lưu lão ma kia là người đầu tiên nhìn thấy, cũng động thủ trước tiên.

Hạo. Vạn Tượng Bảo Giám, bao la vạn tượng trấn áp vạn vật, bảo vật như vậy, trừ ta, không có ai có tư cách sở hữu. Lấy ra cho ta đi.

Động tác của Lưu lão ma lập tức làm cho những người khác ghen hòng trừng mắt, đều liên tiếp động thủ, ai cũng không muốn giống như Vạn Tượng Bảo Giám chí bảo, rơi vào trong tay Lưu lão ma. Mặc dù trên danh nghĩa, mọi người đều là lão bằng hữu quen biết trăm năm, nhưng ở trước mặt chí bảo bức này, chớ nói là bằng hữu quen biết trăm năm, cho dù là cha mẹ con, cản đường cũng có thể giết.

Lưu lão ma mặc dù là người động thủ đầu tiên, nhưng độn tốc của hắn lại kém xa một trong sáu người khác, đại hán kia khắp cả đám đều lông vàng.

Người này tên là Hoàng lão quái, chính là cực phẩm biến dị Phong Linh Căn, nói cười Hoàng Sa Ma, độn tốc cực nhanh, tu sĩ cùng giai hầu như không có ai là đối thủ của hắn.

Chỉ trong một hơi thở, phía trước Lưu lão ma xuất hiện thân ảnh đại hán lông vàng, bị cái miệng rộng che khuất mở ra, cười to thành tiếng, tựa hồ là đang giễu cợt Lưu lão ma, cũng đang trào phúng những người khác.

Chư vị huynh đệ, đến trước được trước, Vạn Tượng Bảo Giám này, lão Hoàng ta vui vẻ nhận. Ha ha ha ha ha.

Trên đường độn tốc, bản lãnh của đại hán lông vàng này xác thực nhanh hơn so với những người khác không phải là nhất tinh nửa điểm, cho dù là lão giả mập mạp thực lực cao nhất trong đám người, cười cợt Lưu lão ma tài ma, cũng không phải là đối thủ của hắn.

Vốn mấy người bọn họ cách chỗ cao trong điện, chỗ ngọc án rất xa. Nhưng tốc độ của đại hán lông vàng lại khiến hắn trong mấy nhịp thở đã tới nơi nào. Trong lúc lớn lối cười to, bàn tay đại hán lông vàng lập tức vươn lên trên bàn tay ngọc án, bị bàn tay tông chủ Vạn Tượng tông đã chết nhiều năm ấn xuống Vạn Tượng giám.

Đang lúc những người khác mặt biến sắc cực kỳ khó coi, đều cho rằng thượng cổ chí bảo, Vạn Tượng Bảo Giám sẽ rơi vào trong tay đại hán lông vàng. Mọi người bỗng nhiên nhìn thấy, Lưu lão ma vốn ở phía trước, bỗng nhiên trên mặt hiện lên một nụ cười quỷ quyệt, lúc này thân hình đột nhiên ngừng lại.

Năm người khác, mặc dù không biết Lưu lão ma tại sao lại đột nhiên dừng lại, nhưng bọn họ đều cực kỳ hiểu rõ Lưu lão ma này. Nếu nói mấy người bọn họ, ai là chân chính ma đầu, cơ hồ không cần hoài nghi. Chính là Lưu lão ma kia, không chỉ có thực lực, luận về âm hiểm狡 hoạt, sáu người bọn họ mặc dù cộng lại, cũng chưa chắc có thể làm cho Lưu lão ma qua.

Lúc này nhìn thấy Lưu lão ma dẫn dắt lòng tham của mọi người, sau khi đều đi cướp đoạt Vạn Tượng Bảo Giám kia, bỗng nhiên cũng ngừng lại. Trong lòng tất cả mọi người đều hồi hộp một chút, lập tức hiện ra một ý niệm trong đầu: bị tính kế rồi.

Đang lúc bọn họ dừng lại, trong lòng hiện lên ý nghĩ này, tại cung điện kia, đại hán lông vàng đã đến phía trước ngọc án, bỗng nhiên truyền ra một tiếng kêu sợ hãi, hai mắt trợn lên, thân thể run rẩy, tựa hồ gặp phải sự tình gì đó cực kỳ đáng sợ.

Khi mọi người nhìn về phía đó, đột nhiên tất cả mọi người đều cảm thấy trong cung điện này xuất hiện một cỗ uy áp không thể phản kháng, đáng sợ vô cùng. Tuy rằng uy áp này đến nhanh, đi cũng nhanh, vô cùng ngắn ngủi, nhưng mọi người

vẫn không cách nào chống cự, thân hình rơi xuống, trực tiếp rơi vào bên trong từng bộ thi hài kia.

Nhưng có một người lại không giống những người khác, thân hình của hắn phảng phất như trong nháy mắt bị lực lượng gì đó chế trụ, bàn tay duỗi ra nửa đường, lập tức muốn chạm đến Vạn Tượng Bảo Giám kia, bỗng nhiên người chết bị cho là đã chết nhiều năm kia.

Tu sĩ Cổ Kỳ đầu đội ngọc quan, thân mặc đạo phục, đột nhiên mở hai mắt ra.

Một đôi mắt cực kỳ đáng sợ, liền hiện ra trước mặt đại hán lông vàng, giống như tám bả hiệu trước đại điện kia. Trong đôi mắt này, bao la vạn tượng, vô số đại đạo pháp tắc quán quanh trong đó, mỗi một đạo đều huyền ảo vô cùng, bất luận người nào, chỉ có thể có thể lĩnh hội được một đạo pháp tắc trong đó, có thể trực tiếp phi thăng thượng giới, thành tựu tiên quả.

Nhưng đối với đại hán lông vàng, đôi mắt này lại là muốn không hồn Ma Nhãn của hắn.

Tiếng kêu sợ hãi trong nháy mắt liền biến mất, dưới sự quan sát của tất cả mọi người, Vạn Tượng tông chủ kia mở mắt ra, lập tức nhìn thấy phía trước ngọc án kia. Trong đó xuất hiện một lỗ đen lớn như bàn tròn, bên trong truyền ra lực hút không cách nào chống lại. Nhưng lỗ đen này xuất hiện quá mức ngắn ngủi, chỉ kịp hút một mình đại hán lông vàng vào, sau đó lập tức biến mất.

Mà ngay khi đại hán lông vàng biến mất, trước bàn ngọc, thân thể Vạn Tượng tông chủ kia trong nháy mắt mất đi tất cả ánh sáng long lẫy. Ngũ quan trong phút chốc trở nên xám xịt, lại trong ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người.

Trên thi thể Vạn Tượng tông chủ truyền đến một trận tiếng vang rầm rầm, dưới bộ phục kia, thân thể trong nháy mắt hóa thành bạch cốt, trở nên liếc mắt với tất cả thi hài trong điện, Tuế Nguyệt lực ấn khắc ở phía trên, hết thảy lực lượng đều bị ăn mòn, trở thành phế vật vô dụng.

Một màn này, phát sinh quá nhanh, tất cả mọi người, đều chỉ có thể ngây ngốc nhìn.

Nhưng bọn họ cũng không phải là kẻ ngốc, sau khi đại hán lông vàng bỏ mình, năm người còn lại, ánh mắt đều rơi vào trên người Lưu lão ma, năm người bọn họ, dần dần dựa vào cùng một chỗ, cũng là một loại ánh mắt đề phòng phòng vệ, nhìn Lưu lão ma, ai cũng không giống như trước kia, trước tiên đi cướp đoạt thượng cổ chí bảo, Vạn Tượng Bảo giám.

Sau khi đại hán lông vàng kia chết, bọn họ không có ai lại đi ngó ngán, cũng không phải là bọn họ không muốn đạt được thượng cổ chí bảo kia. Mà là bởi vì, bọn họ không muốn giống như đại hán lông vàng kia, bị Lưu lão ma tính kế., Cuối cùng thê thảm chết đi. Tuy rằng bọn họ không có tận mắt nhìn thấy đại hán lông vàng bỏ mình, nhưng căn bản không cần nghĩ tới, trúng một kích của thượng cổ tiên nhân Vạn Tượng tông chủ, cho dù là cường giả Hợp đạo, cũng chỉ có một con đường chết, huống chi đại hán lông vàng này chỉ là tán tu Hóa Thần đỉnh phong.

Lưu lão ma, mọi người đều là huynh đệ, người tính toán như vậy, có phải là quá đáng không.

Sắc mặt thư sinh họ Trần trở nên tái nhợt, lòng còn sợ hãi nhìn thoáng qua bàn ngọc kia. Ngay vừa rồi, ngoại trừ đại hán lông vàng và Lưu lão ma, tốc độ nhanh nhất chính là hắn, mà sau khi Lưu lão ma dừng lại, tốc độ của hắn thậm chí đã đến vị trí thứ hai, đã rất gần chỗ bàn ngọc kia.

Nếu như không phải hắn nhìn thấy Lưu lão ma đột nhiên dừng lại, cũng giảm tốc độ xuống một chút, chỉ sợ hiện tại, hắn và đại hán lông vàng đã là một cái kết cục.

Bị thư sinh họ Trần chất vấn, lại bị những người khác dùng ánh mắt phòng bị nhìn, Lưu lão ma kia lại không có chút nào ngưng ngượng, ngược lại cười lạnh hắc hắc, thân hình chậm rãi di động, hướng về phía ngọc án.

Chư vị, đều là quen biết trăm năm rồi, cũng không nên che giấu. Lão hủ tính toán giúp các ngươi một phen, tiền tên Hoàng lão quái kia lên đường, chẳng phải ý nghĩa là lát nữa

người tranh đoạt bảo vật sẽ bớt đi một người. Chính là muốn chia ra, chứ vị cũng có thể được nhiều một chút, không phải sao?

Mặc dù nói ra lời này, nhưng ánh mắt Lưu lão ma rơi vào trên người thư sinh họ Trần lại tràn đầy đáng tiếc, tựa hồ đang đáng tiếc, vừa rồi thư sinh họ Trần như hấn dự liệu, vọt tới phía trước ngọc án, nếu không, hiện tại ít nhất cũng không chỉ là đại hán lông vàng kia, còn phải thêm một mình thư sinh họ Trần.

Thư sinh họ Trần bị ánh mắt của Lưu lão ma nhìn thấy mà trong lòng sợ hãi, đang muốn mở miệng quát mắng vài câu, bỗng nhiên lúc này, Lưu lão ma kia lại nở một nụ cười quỷ dị giống như trước đó của mọi người.

Nụ cười này vừa xuất hiện, lập tức dọa mọi người nhảy dựng lên, đều tưởng rằng Lưu lão ma là có tính toán gì, muốn mưu hại bọn họ. Hơn nữa Lưu lão ma cũng giống như bọn họ lo lắng, thân hình bỗng nhiên động.

Nhưng lập tức, bọn họ liền hiểu ra, bọn họ lại bị Lưu lão ma đùa bỡn.

Vào

Thân hình Lưu lão ma bỗng nhiên khê động, hóa thành một đạo hắc ảnh tốc độ nhanh đến cực điểm mơ hồ, lúc này lão ma này thi triển độn tốc lại chỉ là so với hoàng mao đại hán lúc trước còn nhiều hơn một chút mà thôi, mọi người căn bản không kịp phản ứng, Lưu lão ma liền đến trước bàn ngọc kia.

Cảnh tượng rất giống với đại hán lông vàng lúc trước, Lưu lão ma này cũng cười ha ha, bàn tay già nua duỗi ra, chụp vào Vạn Tượng Bảo giám trên ngọc án.

Nếu chứ vị kính nhi viễn chi vật này, lão hủ từ chối thì bắt kính.

Mất thấy thượng cổ chí bảo Vạn Tượng Bảo giám kia sẽ rơi vào tay Lưu lão ma, những người khác tất cả đều lộ ra vẻ tức giận. Hiện tại tất cả bọn họ đều hiểu ra.

Lưu lão ma tất nhiên đã sớm nhìn ra Vạn Tượng tông chủ kia mặc dù đã chết, nhưng lại để lại một đạo lực lượng ở trong cơ thể, bất luận người nào ngấp nghé Vạn Tượng Bảo Giám, đều sẽ xúc động lực lượng này, sau đó bị chém giết. Tuy rằng mọi người đều không biết uy lực lực lượng của lực lượng kia, nhưng nếu là thượng cổ tiên nhân lưu lại, tự nhiên là ngay cả cường giả hợp đạo gặp phải, cũng không cách nào phản kháng. Dùng để chém giết đại hán lông vàng, quả thực là lãng phí cực kỳ.

Lưu lão ma kia cố ý đem chuyện Vạn Tượng Bảo Giám nói ra, sau đó cố ý động thủ trước, dụ dỗ đại hán lông vàng trong bảy người độn tốc nhanh nhất ra tay, sau đó bị lực lượng vạn tượng tông chủ lưu lại chém giết.

Hiện tại Lưu lão ma lại ra tay, cướp đoạt Vạn Tượng Bảo Giám, mọi người kiêng kỵ một màn trước đó, vậy mà đều không có người xuất thủ phòng bị, trong lúc dễ dàng Lưu lão ma đắc thủ.

Bất quá cũng không phải là tất cả mọi người đều không có phản ứng, lúc bàn tay Lưu lão ma sắp chạm đến Vạn Tượng Bảo Giám kia, bỗng nhiên ở phía sau hắn, không gian nhộn nhạo, một thân ảnh cao lớn sải bước đi ra, trên mặt hung hãn tất cả đều là Lệ Phi, nắm đấm to lớn vô cùng mang theo lực lượng vô cùng to lớn, trong lúc điên cuồng gào thét, đập xuống hậu tâm Lưu lão ma.

Huỳnh đệ Ngưu gia...

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, bóng người cao lớn đột nhiên xuất hiện này, lại là một trong hai huỳnh đệ Ngưu gia vẫn luôn không có chút tiếng tăm gì kia. Mà sau khi hắn xuất hiện, hóa ra vị trí huỳnh đệ Ngưu gia, bỗng nhiên một người trong đó, chậm rãi biến mất.

Cuối cùng càng không hoàn mỹ. Nếu ngài thích bộ tác phẩm này, hoan nghênh ngài khởi điểm đề cử vé tàu tàu, sự ủng hộ của ngài chính là động lực lớn nhất của ta.

Lưu lão ma, vật này không phải là thứ mà lão cốt người có thể tiêu thụ được.

Ngưu gia huynh đệ, một người trong đó, bỗng dưng xuất hiện sau lưng Lưu lão ma, nắm đầm to lớn mang theo khí thế đáng sợ của tu sĩ Hóa Thần đỉnh phong, đập tới hậu tâm Lưu lão ma. Nếu hắn còn muốn đoạt Vạn Tượng Bảo Giám kia, lập tức sẽ bị một quyền của người kia đập nát hậu tâm, không chết cũng là kết cục trọng thương.

Dù sao lão ma này cũng đã lăn lộn nhiều năm, thủ đoạn không ít, một quyền muốn làm khó lão lại rất khó.

Hừ lạnh một tiếng, Đột Ngột xuất hiện phía sau Lưu lão ma, hào quang lập lòe, một tấm thuẫn màu vàng đất hiện ra. Tấm thuẫn này vừa xuất hiện, bảo vệ phía sau Lưu lão ma, tản mát ra một loại khí tức hùng hậu nặng nề. Tấm thuẫn Thổ Hoàng Yên này, đúng là một kiện đạo khí, tuy chỉ là hạ phẩm phẩm phẩm giai, nhưng muốn ngăn trở một người trong Ngưu gia huynh đệ kia một quyền, nghĩ hử hử là cũng không có vấn đề gì.

Bất quá có một chút thời gian ngăn cản như vậy, những người khác cũng đã động, Lưu lão ma lập tức mất đi cơ hội tốt nhất đoạt được Vạn Tượng Bảo Giám.

Bành

Một huynh đệ Ngưu gia, nắm đầm hung hăng nện vào trên tấm thuẫn kia, ánh sáng màu vàng đất phun trào không ngớt, tựa hồ muốn da phá toái, nhưng cuối cùng lại ngăn được một quyền này.

Khanh khách... Lưu lão ca ca, người đều mắc kẹt ở Hóa Thần đỉnh phong mấy trăm năm, có lẽ là linh căn tư chất có hạn, cả đời này đều không thể tấn thăng Phản Hư, thay vì giấy dựa, không bằng đem cơ hội này tặng cho tiểu muội ta, như thế nào a.

Thiếu phụ xinh đẹp kia giống như thiếu phụ đột ngột xuất hiện ở phía trước ngọc án kia, gió thơm tràn ngập, âm thanh hoặc tâm thần cười mị mị, động tác lại nhanh đến cực điểm. Thủ nhỏ của Khi Sương Thi Tuyết như thiểm điện vươn ra, chụp vào Vạn Tượng Bảo giám kia.

Lưu lão ma tâm cứng như sắt, không bị nụ cười mị hoặc của nữ tu họ Thôi ảnh hưởng chút nào, bàn tay già nua như móng vuốt chim ưng, phong mang nhẹ nhẹ quán quanh ở phía trên, cũng không phải là chụp vào Vạn Tượng Bảo Giám, mà là chụp vào nữ tu họ Thôi. Mặc dù Lưu lão ma không am hiểu cận thân chém giết, nhưng chỉ là một trảo đơn giản này không có vấn đề, nếu trúng một chút, hầu như có thể lập tức khẳng định, bàn tay ngọc nhỏ bé của nữ tu họ Thôi nhất định sẽ không bảo vệ được.

Thứ này là của ta...

Thân ảnh thư sinh họ Trần trong nháy mắt xuất hiện phía trước ngọc án kia, khuôn mặt nghiêm nghị, bàn tay cực kỳ thanh tú duỗi ra, vẫn như cũ chụp vào Vạn Tượng Bảo Giám kia.

Trần huynh, không tới tay cũng đừng nói lung tung. Vật này... là của ta.

Người cuối cùng xuất thủ, lại là gương mặt vô cùng tuấn mỹ của Thượng Quan Ngạn, ý cười mỉa mai, có chút ý tứ bộ ngựa bắt ve chim hoàng tước sau đó, cuối cùng ra tay, tốc độ lại là nhanh nhất, trước tiên ném ra một vật ngăn cản tên thư sinh họ Trần, sau đó lập tức chụp vào Vạn Tượng Bảo Giám kia.

Trong mấy người này, lúc này khuôn mặt trở nên khó coi nhất, đương nhiên không phải do Lưu lão ma là ai. Một phen tính toán, lại bị đôi ma tu nhìn như lỗ măng này của Ngưu gia huynh đệ phá hủy. Bất quá hần hôm nay bị nữ tu họ Thôi quán lấy, căn bản không thể cùng những người khác tranh đoạt Vạn Tượng Bảo giám, bất quá hần lại có biện pháp để những người khác cũng cướp không được.

Rầm... Một tiếng dị hưởng, nữ tu họ Thôi đang run rẩy cùng Lưu lão ma nhìn thấy động tác của hần, lập tức thất kinh, cũng

không chào hỏi những người khác, trực tiếp hóa thành một đạo điểm quang, bỏ chạy về phía khác.

Thư sinh họ Trần đang muốn đem vật Thượng Quan Ngạn ném tới mở ra, nhưng vào lúc này, khóe mắt chợt liếc thấy động tác của Lưu lão ma, giống như nữ tu họ Thôi kia. Hắn cũng kinh hãi thất thố, kinh hô.

Không tốt, Lưu lão ma muốn liều mạng.

Hừ, ngoại trừ ta, ai cũng đừng mong có được Vạn Tượng Bảo Giám.

Ngọc Toái Ma bàn, nổ cho ta.

Thư sinh họ Trần vừa kinh hô vừa bỏ chạy. Tốc độ của hai huynh đệ Ngưu gia còn lại cũng không sai biệt lắm. Nhưng dù vậy, vẫn không bằng động tác thi pháp của Lưu lão ma.

Khuôn mặt lão ma hằm hập, thịt mỡ trên người run run, nhấc lên một cổ sớng thịt, một đôi bàn tay cực lớn của hắn nắm lấy, lại là một vật giống như tính toán từ cổ ngọc đúc thành, cổ Ngọc Toán Châu phía trên cũng không có đầy đủ, cũng không nhiều, ước chừng còn thừa lại mấy chục viên.

Mà lúc này, một đôi tay thịt của Lưu lão ma bỗng nhiên trương lên, hung hăng đập vào trên bàn tính cổ ngọc, tâm niệm vừa động, lập tức ở trên bàn tính cổ ngọc, trên năm viên cổ ngọc toán châu trong đó bỗng nhiên tuôn ra một cổ lực lượng cực kỳ mạnh mẽ, trong chốc lát thoát ly cổ ngọc toán bàn kia, như năm đạo lưu tinh, bay về phía bốn người đang bỏ chạy mạo hiểm còn có quan lại tiếp tục nắm lấy Vạn Tượng Bảo giám.

Bộp bộp bộp...

Tiếng nổ năm không gian liên tục vang lên khắp bốn phương.

Một tiếng nói từ chỗ nữ tu họ Thôi kia, nàng đã chạy trốn ra ngoài hầu như mọi nơi, nhưng vẫn không có né tránh lưu quang do cổ ngọc tính toán kia hóa thành.

Một tiếng thì ở chỗ thư sinh họ Trần kia, hắn là người thứ hai bỏ chạy, cũng đã đến chỗ tương đối xa, nhưng Cổ Ngọc toán châu kia vẫn là trong nháy mắt đã đến.

Có hai tiếng vang lên tại cùng một chỗ, là huynh đệ Ngưu gia kia, hai đại hán sinh giống nhau như đúc, động tác bỏ chạy đều giống nhau, cũng không thể né tránh hai viên cổ ngọc toán châu kia.

Một tiếng cuối cùng, lại vang lên ở chỗ Thượng Quan Ngạn, khác với những người khác, rõ ràng biết Lưu lão ma muốn thi triển thần thông tàn nhẫn, nhưng vẫn như cũ không tránh không né, bàn tay không ngừng, vươn về phía Vạn Tượng Bảo Giám, giữa hai người chỉ kém một chút xíu, cơ hồ là dễ dàng có được.

Hắn không có tránh, tự nhiên cũng là hắn trúng thần thông công kích đầu tiên của Lưu lão ma.

Thượng Quan Ngạn đã sớm quen biết với Lưu lão ma, nhưng có thể nói là quen biết trăm năm rồi, rất rõ ràng lúc này Lưu lão ma thi triển ra thần thông gì. Lúc này cũng không thể xem như là thần thông, chỉ là bề mặt trung phẩm đạo khí trong tay hắn có kèm theo công kích đáng sợ.

So sánh với những tán tu khác, Lưu lão ma có được binh khí cấp bậc đạo khí trung phẩm có thể nói là cực kỳ giàu có, nhất là đạo khí trung phẩm này của hắn, còn cực kỳ quý dị. Xưa nay lấy ra chiến đấu chém giết uy lực vô cùng cũng thôi đi., Âm thầm còn có một loại phương pháp công kích quý dị bên trong, chính là viên cổ ngọc toán châu kia, chỉ cần Lưu lão ma nghĩ, liền có thể dùng cái kia tính châu đến công kích, uy lực to lớn, cho dù là tu sĩ Hóa Thần đỉnh phong, trúng một chút cũng phải đau đầu không thôi.

Nhưng trên cổ ngọc bàn tính, tính toán cũng chỉ có mấy chục viên như vậy, nếu tiêu hao hết, uy lực của lực toán bàn cũng sẽ đại giảm, triệt để ngã về cấp bậc đạo khí hạ phẩm.

Lúc này Lưu lão ma hạ quyết tâm, trực tiếp nỗ năm viên Cổ Ngọc Toán Châu. Ra tay, ngoại trừ Thượng Quan Ngạn, những người khác đều nhao nhao tránh né.

Thượng Quan Ngạn không tránh, là vì Vạn Tượng Bảo Giám kia, lấy thực lực của hắn, cho dù trúng Cổ Ngọc toán châu một chút, cũng không đến mức lập tức bỏ mình, nhiều nhất là thụ

thương là được. Lấy cái giá tổn thương, đoạt được một kiện Thượng Cổ chí bảo, khoản mua bán này ai cũng có thể tính ra được.

Bốp bốp bốp

Lại liên tục năm tiếng nổ vang lên, tốc độ lưu quang do cô Ngọc Toán Châu hóa thành nhanh vô cùng, trong nháy mắt đã đánh lên thân mấy người. Nhưng mấy người thư sinh họ Trần đều đã có phòng bị, sau khi ăn một chút, mặt dù tái nhợt, đều không nhìn được phun ra một ngụm máu lớn, nhưng cũng không tính là bị trọng thương.

Chỉ là Thượng Quan Ngạn kia, lại chỉ kịp để cho chân nguyên bao trùm thân thể, thủ đoạn phòng hộ khác đều không có. Cô Ngọc toán châu hóa thành lưu quang hung hăng đánh vào trên người hắn, trong khoảnh khắc trên người hắn mở ra một cái lỗ lớn, huyết nhục mơ hồ, sâu có thể thấy được xương, nửa trái tim đều bị xuyên thủng, trên người hắn bao trùm chân nguyên ngay cả một chút tác dụng cũng không có, lập tức trọng thương.

Nhưng bị Thượng Quan Ngạn một lần này, lại không giận mà còn lấy làm mừng, tiếng cười to đột nhiên vang lên trong đại điện.

Ha ha.... bảo vật như vậy, quả nhiên là của lão tử.

Mạnh mẽ chống đỡ một chút với Lưu lão ma, bàn tay Thượng Quan Ngạn rút cuộc chạm đến ngọc án kia, thượng cổ chí bảo che phủ trên tro bụi Vạn Tượng Bảo giám.

Lúc này Thượng Quan Ngạn quả thực là hưng phấn trước nay chưa từng có, hắn mặc dù là ma tu lặn lội nhiều năm, nhưng trong mấy trăm năm tu luyện, bảo vật chân chính chính chưa từng thấy qua mấy thứ, càng không nói đến là siêu cấp bảo vật thượng cổ chí bảo, bây giờ bảo vật này liền muốn rơi vào trong tay hắn, có thể nào không hưng phấn khó hiểu.

Dường như hắn đã có thể dự đoán, sau khi mình lấy được Vạn Tượng Bảo Giám này, đạt được lực lượng khổng lồ, lập tức trở thành cường giả hợp đạo, dựa vào chí bảo. Tung hoành đại lục Trung Châu, vì sở vì, không ai dám chống lại hắn. Tiêu Dao

ngàn năm sau, lại phi thăng thượng giới, đi cướp đoạt càng nhiều bảo vật, đạt được lực lượng càng mạnh mẽ hơn, còn có quyền lực.

Cảnh tượng huyền tượng trong đầu, quả thực làm Thượng Quan Ngạn hưng phấn đến cực điểm, dưới ánh mắt mấy người còn lại vô cùng ghét nhìn chăm chú, bàn tay của gã, rút cuộc nhấn vào trên bàn tay ngọc án kia.

Nhưng một màn làm tất cả mọi người ghen hòng nhìn trần trời phát sinh, chính là trong nháy mắt bàn tay của Thượng Quan Ngạn chạm đến Vạn Tượng Bảo Giám kia, bảo giám tản ra bảo vệ bao la chư thiên vạn tượng giáo hóa thành khí tức thương sinh vạn vật, nháy mắt hóa thành bột phấn, như tro bụi khác trên bàn ngọc, biến thành tro bụi.

Cái này...

Thượng Quan Ngạn ngây ngẩn cả người, mấy người khác cũng ngây ngẩn cả người. Thượng Quan Ngạn điên rồi, từ thiên đường đến địa ngục, vui mừng đến sinh bi, không thể sống ở đây được.

Không... Không có khả năng, tại sao cả người Thượng Quan Ngạn đều nằm sấp trên ngọc án, hai tay lung tung chụp vào Vạn Tượng Bảo Giám đã biến thành tro bụi kia.

Mà mấy người khác, lúc trước trơ mắt nhìn Thượng Quan Ngạn Đoạt Bảo Lưu lão ma, sau khi kinh ngạc tiếc hận lập tức trào phúng cười to lên.

Thì ra là như vậy, nơi này có nhiều thượng cổ tu sĩ như vậy, Vạn Tượng Bảo Giám chính là cường đại, muốn đem những người này đều trấn tử, cũng nhất định đem bảo giám triệt để hủy hoại. Trải qua mấy chục vạn năm, những thượng cổ tu sĩ này đều đã biến thành thi hài, bảo giám này cũng biến thành bột phấn.

giỏ trúc múc nước một hồi trống không, tính toán nhiều hơn cũng là uống công, ha ha ha..

Thượng Quan Ngạn liều mạng chịu nguy hiểm do trọng thương, cũng muốn cướp đoạt Vạn Tượng Bảo Giám kia, kết

quả cuối cùng chỉ là một bãi bột phấn, để cho mấy người bọn họ một phen cướp đoạt này hoàn toàn mất đi ý nghĩa.

Thư sinh họ Trần nhìn xem bên trong đại điện to lớn này, không dưới vạn bộ thi hài, còn có rất nhiều bảo vật đã mất đi linh khí, ngọc án tràn ngập bụi bặm, đã biến thành Vạn Tượng Bảo Giám bột phấn, tựa hồ hiểu ra cái gì đó.

Đại chiến năm đó, có người còn sống chạy ra ngoài, trách không được bên ngoài những cung điện lầu các kia trống không, mà nơi này, cuối cùng bị vị tông chủ Vạn Tượng tông kia lấy trấn tông chí bảo hoàn toàn phong kín, đè chết toàn bộ người bên trong. Nếu đại chiến kia phát sinh không lâu sau chúng ta lại tiến vào, nơi này chính là một chỗ bảo địa to lớn, nhưng hiện tại...

Đã không còn là thời đại Thượng Cổ từ lâu, mấy trăm ngàn năm trôi qua, mặc kệ là bảo vật gì, đều mất đi linh khí, trở thành sắt vụn, thậm chí là bột phấn.

Đây chính là nghĩa địa hoang vu.

Tuy từng là bảo địa, nhưng bị năm tháng ăn mòn, tất cả đều biến thành bụi đất, cấm địa lớn hơn nữa thì động phủ cũng không thể tránh khỏi hoang vu như mộ.

Lời của thư sinh họ Trần, tất cả mọi người nghe được rõ ràng, nói về mộ hoang, kỳ thật tu sĩ Trung Châu đại lục, bất luận tiên ma, tất cả đều biết. Dù sao Trung Châu đại lục từng là một trong những khu vực trọng yếu của đại lục thượng cổ. Thời đại hoang cổ trôi qua, nhưng bên trong vẫn sẽ có rất nhiều động phủ lưu lại.

Nhưng những động phủ di tích này, có thật nhiều bởi vì năm tháng trôi qua, hết thảy bảo vật bên trong đều mất đi linh khí, trở thành phế vật. Cho dù những linh thảo dược vật kia, mấy chục vạn năm thậm chí mấy trăm vạn năm, đã sớm nở hoa kết trái mấy trăm vạn năm, sau đó như cũ mất đi linh khí nuôi dưỡng mà trở thành bụi đất.

Mấy người bọn họ, trước khi tiến vào, phát hiện Thiên Huyền Hư Không cấm kia. Điều cho rằng cấm địa này nhất định không bị lực lượng tuế nguyệt ăn mòn, trong lòng đều ôm hy

vọng thật lớn., Là cho đến bây giờ, khi Vạn Tượng Bảo Giám có thể được gọi là chí bảo biến thành bụi đất, bọn họ không thể không thừa nhận. Sơn môn của Vạn Tượng Tông, một trong những thế lực siêu cấp thời thượng cổ, cũng được gọi là một tòa hoang mộ to lớn.

Bao gồm cả Lưu lão ma, bọn họ đều thở dài, tự nhiên không phải vì cảm thán năm tháng vô tình, mà là đáng tiếc mình không có bảo vật gì lấy được, vào Bảo Sơn, lại không nghĩ rằng tòa Bảo Sơn này đã biến thành một tòa mộ hoang.

Vù vù

Đang lúc bọn họ thở dài, bỗng nhiên, dị biến đột nhiên sinh ra. Một bóng người bỗng nhiên lấy tốc độ cực nhanh chạy ra phía ngoài điện. Trong điện này chỉ có mấy người bọn họ, mà ngọn nguồn của thân ảnh kia, đúng là nơi đặt ngọc án kia, người lúc trước ở đó, ngoại trừ Thượng Quan Ngạn còn có ai đến.

Động tác của Thượng Quan Ngạn quá quý dị, trong lòng tất cả mọi người ở đây lập tức hiện lên một cái ý niệm, nguyên nhân đáng để Thượng Quan Ngạn nóng lòng muốn rời đi như vậy, chỉ có thể là một cái, chính là: hắn đạt được bảo vật.

Ý nghĩ này hiện lên trong đầu mọi người, lập tức làm cho bọn họ đồng thời hưng phấn lên.

Nhanh, ngăn hắn lại.

Gương mặt thanh tú họ Trần đột nhiên trở nên dữ tợn, hét lớn một tiếng, nhưng lúc này tất cả mọi người đều cách cửa điện kia tương đối xa, tốc độ Thượng Quan Ngạn lại cực nhanh, bất ngờ không đề phòng, ai cũng không kịp ngăn lại.

Nửa thân hình Thượng Quan Ngạn cũng đã tìm được bên ngoài cửa điện, lúc này trên khuôn mặt cực kỳ tuấn mỹ của gã cuồng hỉ lấp lóe. Hồi tưởng lại một màn vừa rồi, gã như phát điên chộp vào đồng bụi đất Vạn Tượng Bảo Giám hóa thành kia, không nghĩ tới ở bên trong mò được một kiện dị vật.

Tại Vạn Tượng Bảo Giám biến thành bụi đất còn có thể lưu lại, mấy trăm ngàn năm qua đều không thể ăn mòn, hơn nữa trong nháy mắt cầm vào, loại khí tức cổ quái đến không thể

tượng tượng này, để Thượng Quan Ngạn hầu như có thể khẳng định, hắn đã nhận được một kiện bảo vật không tầm thường.

Di bảo của Hoang Phần.

Mấy người bọn họ đều biết được một khi nói tới mộ hoang, cũng biết được bên trong mộ hoang còn có thuyết pháp khác, cũng chính là nếu ở bên trong mộ hoang còn có thể tìm được bảo vật, vậy gần như có thể khẳng định, bảo vật này nhất định không phải chuyện đùa, chính là trọng bảo chân chính. Mà loại di bảo này, lúc này ở trong lòng hắn, tự nhiên sẽ để cho Thượng Quan Ngạn hưng phấn dị thường, hoàn toàn bất chấp những thứ khác, dưới sự kích động không ngờ trực tiếp bỏ chạy.

Nếu là Thượng Quan Ngạn Linh Trí hơi thanh tỉnh một chút, hắn nhất định sẽ mắng to chính mình ngu xuẩn, bất quá hiện tại, hắn chỉ muốn nhanh đào tẩu rồi nói. Những người khác cách xa, không cách nào ngăn cản hắn, chỉ cần ra khỏi đại điện này, lấy tốc độ của hắn, trực tiếp chạy tới Thiên Huyền Hư Không Cấm kia, tự có biện pháp đi ra ngoài.

Trọng bảo tới tay, thoát thân ở phía trước, Thượng Quan Ngạn hoàn toàn không cách nào áp chế trong lòng mình cuồng hỉ.

Những người khác thì đi theo phía sau, vẻ mặt ai cũng dữ tợn, trong lòng đều là ý nghĩ hối hận, đồng thời cũng là sát ý cực kỳ lạnh lẽo, không chiếm được Vạn Tượng Bảo Giám, nhưng sức nặng bốn chữ di bảo Hoang phế cũng không nhẹ, thậm chí nếu may mắn, nói không chừng bảo vật đạt được sẽ tốt hơn nhiều so với Vạn Tượng Bảo Giám.

Nghĩ đến đây, bọn họ đều là phần nô hối hận, tâm tình hỗn tạp cùng một chỗ, hận không thể lập tức bắt lấy Thượng Quan Ngạn, trực tiếp đánh giết, sau đó cướp đoạt di bảo Hoang Phần kia. Nhưng hiện tại, bọn họ chỉ có thể trơ mắt nhìn Thượng Quan Ngạn chạy ra ngoài điện này. Mà trong số mấy người Thượng Quan Ngạn vừa lúc lại là người duy nhất có biện pháp đi ra khỏi Thiên Huyền Hư Không cấm.

Nếu để cho Thượng Quan Ngạn đào thoát, chẳng những bảo vật không chiếm được, còn phải bị vây ở chỗ này, rơi vào kết

cục giống như những tu sĩ thượng cổ kia, kết cục này, ai cũng không tiếp thu được.

Tựa hồ biết rõ biến hóa đột ngột này, để cho Thượng Quan Ngạn cùng mấy người khác hoàn toàn đứng ở phía đối lập, không phải người chết chính là ta vong. Thượng Quan Ngạn có động tác, cũng không dám lưu thủ chút nào, sau khi thi triển ra độn quang, huyết khí nhẹ nhàng đậm đột nhiên toát ra, bao lấy độn quang của hắn, lúc huyết khí xuất hiện, độn quang của Thượng Quan Ngạn lập tức nhanh hơn gấp đôi có thừa.

Khi mấy người thư sinh họ Trần phát hiện không đúng, lúc xem qua, thân hình Thượng Quan Ngạn đã ra ngoài điện, chỉ còn lại một cái chân cuối cùng mà thôi.

Nhưng chính khoảng cách một cái chân này, Thượng Quan Ngạn vĩnh viễn không thể bước ra được, đồng dạng cực kỳ đột ngột, dị biến lần nữa phát sinh.

Chỗ cửa điện, xuy xuy một tiếng dị hưởng, chỉ thấy một đạo u quang cực kỳ lẫm liệt từ chỗ sâu trong hư không tràn ra, trống rỗng xuất hiện sau lưng Thượng Quan Ngạn. U quang hiện lên, theo âm thanh vang lên, chính là tiếng rú thảm của Thượng Quan Ngạn, còn có mặt đất, đột ngột rơi xuống một cái chân đầm máu.

Đột nhiên bị người đánh lén, tâm thần Thượng Quan Ngạn còn bị thống khổ bao vây, bỗng nhiên trước mặt gã.

Đồng dạng trong hư không, oanh một tiếng bạo hưởng, một nắm đấm bao lấy u quang đột nhiên xuất hiện, mang theo lực lượng hoàn toàn không thể chống cự, đánh vào nửa người trên của Thượng Quan Ngạn.

Bóp bóp bóp

Một màn làm cho tất cả mọi người sửng sốt, bị nắm đấm bóng loáng kia đánh trúng, nửa người trên của Thượng Quan Ngạn vậy mà trực tiếp nổ tung, biến thành từng khối thịt nát, rơi rải khắp nơi.

Chi chi... Đột nhiên gặp biến cố, Thượng Quan Ngạn phản ứng cũng nhanh, nửa người dưới đầm máu, bỗng nhiên chui ra

một tiểu nhân toàn thân trong suốt, lại là Nguyên Anh của gã.

Một đạo chân nguyên tuôn ra, cuốn lấy vật trong khối máu cùng trữ vật giới chỉ của mình, Nguyên Anh của Thượng Quan Ngạn liền vô cùng hoảng sợ chạy như điên.

Hắn không dám quay đầu, người có thể một quyền đánh hắn nổ, hắn căn bản không có dũng khí nhìn thêm chút nào. Lúc này trong lòng hắn chỉ có một ý niệm, chính là chạy trốn khỏi nơi này.

Hôm nay vừa về nhà, xe đường dài quá cực khổ, nôn ra rất lâu, thân thể không thoải mái, xin lỗi, chỉ một chút quy củ này, sáng sớm hơn một chút thì bổ sung thêm.

Mặt khác, tiểu lâu có mấy lời nói, tiểu lâu không biết huynh đệ không xem bản gốc có bao nhiêu, chỉ là cảm thán số liệu gần đây nhất quá khó nhìn. Cầu xin chư vị huynh đệ ủng hộ một chút bản gốc đặt hàng không tốn tiền, một bao tiền thuốc mà thôi, cũng không nhọc sức cúi đầu cảm ơn chưa xong.

Mẹ kiếp,

Cửa cung điện to lớn, một tiểu nhân trong suốt phát ra tiếng kêu quái dị, lây dính một tia Chân Nguyên Huyết Kiền điên cuồng tuôn ra, lại là Nguyên Anh của Thượng Quan Ngạn kia, sau khi cuốn vật thần bí cùng trữ vật giới chỉ của mình, liền thi triển ra đòn pháp tiêu hao Tinh Nguyên để đổi lấy tốc độ chạy trốn.

Nhưng lúc này ở cửa đại điện, cũng không chỉ có một mình hắn mà thôi.

Hư không vù vù đột ngột lại có u quang tràn ra, lần này bao vây lấy, là một bàn tay trắng nõn.

Từ hư không duỗi ra, chụp vào Nguyên Anh Thượng Quan Ngạn muốn chạy trốn, lòng bàn tay có u quang ẩn chứa lực lượng huyền ảo phun trào, tản mát ra từng luồng từng luồng lực hút. Nguyên Anh của Thượng Quan Ngạn vốn đều muốn đào tẩu, dưới lực hút này, nửa bước khó dời.

A... Là ai... Rốt cuộc là ai..

Nguyên Anh của Thượng Quan Ngạn, thân thể trong suốt, bên trong có khí tức phấn hồng phun trào. Mắt thấy hy vọng đào tẩu triệt để đoạn tuyệt, Nguyên Anh của gã bỗng nhiên miệng phun tiếng người, trên một khuôn mặt nhỏ cực kỳ tuấn mỹ, đều có thái độ vắn vẹo, giống như điên cuồng.

Lúc này đáy lòng hắn đã bị oán khí vô tận chiếm cứ, trong thời gian ngắn ngủi vài hơi thở, trước tiên hắn bởi vì Vạn Tượng Bảo Giám hóa thành bột phấn mà giận dữ, sau đó lại bởi vì trong bụi đất phát hiện giống như di bảo hoang mộ mà hưng phấn không thôi, cuối cùng bị mấy người khác đuổi giết, mắt thấy sắp đào tẩu, bỗng nhiên lại có nhân vật thần bí xuất hiện, trực tiếp đánh nổ hắn, bây giờ ngay cả Nguyên Anh cũng không thể bỏ chạy.

Từ thiên đường đến địa ngục, đại hỉ đại bi, đại khởi đại lạc, mặc dù tâm trí của Thượng Quan Ngạn kiên nghị, lúc này cũng có xu thế sụp đổ.

Vù vù

Bỗng nhiên bên trong khối thịt nát xương cốt Thượng Quan Ngạn rơi đầy trời kia, một bàn tay bỗng nhiên xuất hiện, sau đó bắt lấy một vật giống như quyền trượng trong đó. Hơn nữa vào lúc này, Nguyên Anh của Thượng Quan Ngạn cũng đã rơi vào trong tay người này.

Sau khi nhân vật thần bí này đắc thủ, cũng không rời đi, tiếp tục ẩn giấu hư không, mà là dưới ánh mắt chăm chú của tất cả mọi người, từ chỗ sâu trong hư không chậm rãi đi ra.

Thân thể thon dài kiên cường, áo đen tóc đen, ngũ quan diện mục tuy là thanh tú, nhưng trên đó phủ đầy từng đạo hoa văn yêu dị. Bất kể là vẻ mặt gì, cái kia kéo hoa văn kia, mỗi giờ đều tản ra khí tức làm lòng người phát lạnh.

Người này vừa xuất hiện, trên mặt liền nở nụ cười sáng lạn. Không nhìn mấy người Lưu lão ma chạy tới, mà đem ánh mắt đặt ở trên nguyên anh do bàn tay mình nắm lấy, tràn đầy ý cười nói: Tại hạ chính là hộ vệ của thiếu điện chủ Thiên Ma điện Chu Ngọc tiểu thư.

Mấy người đang chạy tới, chuẩn bị ra tay đối phó Ngô Khí, lúc nghe thấy ba chữ Thiên Ma tông, thân hình đều trì trệ. Mà Nguyên Anh của Ngô Khí đang bị Thượng Quan Ngạn chộp trong tay, trong nháy mắt mất tái nhợt, tựa hồ hoàn toàn không thể tin được trước mắt, còn có nghe thấy trong tai.

Ngô Khí cũng không có hứng thú cùng Thượng Quan Ngạn giải thích nhiều người chết như vậy, sau khi tùy ý đáp một câu, liền bỗng nhiên khuôn mặt lạnh lẽo, bàn tay trắng nõn như nữ nhân bỗng nhiên mơ hồ nắm chặt, lòng bàn tay nhẹ nhả chân nguyên, lập tức ở chỗ cửa điện kia, một thanh âm nổ mạnh nhẹ nhàng vang lên.

véo... bóp nát.

Thân hình mấy người Lưu lão ma dừng lại, trong ánh mắt năm người tất cả đều không thể tưởng tượng nổi, vừa rồi, dưới sự chăm chú của năm người bọn họ, bàn tay Ngô Khí nhẹ nhàng nắm lại, liền bóp vỡ Nguyên Anh của Thượng Quan Ngạn.

Ngay cả kêu thảm cũng không có, cánh tay trắng nõn kia sau khi nắm giữ Nguyên Anh của Thượng Quan Ngạn liền nổ tung. Nguyên Anh phần hồng chân nguyên vô cùng nồng đậm đang muốn tản ra bốn phía, lại tựa hồ bị lực lượng gì đó giam cầm, sinh sinh bị hạn chế tại khu vực nho nhỏ này, thoáng cái liền tiêu tán.

Sau khi Ngô Khí bóp nổ Nguyên Anh, liền chỉ có hai sự tình rơi vào trong tay hắn, cũng là nhẫn trữ vật của Thượng Quan Ngạn, giống như...

Bởi vì Ngô Khí xuất hiện đột ngột, thủ đoạn tàn nhẫn, lại bị ba chữ Thiên Ma tông hù dọa, mấy người Lưu lão ma này đều đình chỉ thân hình, không hành động thiếu suy nghĩ. Nhưng Ngô Khí bóp nát Nguyên Anh của Thượng Quan Vồng, tiếp theo hiển lộ ra hai vật còn sót lại kia, nhất là vào thời điểm giống nhau, năm người bọn họ, ánh mắt đều sáng ngời.

Mấy lão ma này, quen biết đã hơn trăm năm, chuyện cắt đường cướp đoạt hắc thủ cũng cùng nhau làm không ít, lúc này năm người chẳng qua nhìn nhau một cái, liền biết được những người khác trong lòng là ý gì.

Không có bất kỳ khách sáo nào, cũng không có bất kỳ hô hào gì, chỉ là chuyện đơn giản nhất kia, tiền tài động lòng người, đối với tu sĩ mà nói, không có gì hấp dẫn hơn so với bảo vật.

Năm người đồng thời xuất thủ.

Bàn tay già nua hung hăng chà xát trên cổ ngọc bàn, lập tức trong đó có ba viên cổ ngọc toán châu phát ra ánh sáng chói mắt, ma khí phun trào, trong nháy mắt ba viên cổ ngọc toán châu liền thoát ly bàn tính kia, hóa thành ba đạo lưu quang, mang theo lực lượng to lớn, đánh tới phía Ngô Khí.

Chỉ là thần thông đối phó một người, liền thi triển Ngọc Bạo Ma Bàn, còn một lần vận dụng ba khối Cổ Ngọc Toán Châu. Lưu lão ma cũng nhìn thấy trên mặt của Ngô Khí xuất thủ liền đánh nổ Thượng Quan Ngạn, mới hào phóng như thế.

Thư sinh họ Trần cũng động tâm tư tất sát, trong tay đột ngột hiện ra một quyển thư tịch hắc sí, giống như đúc từ thiết tinh loại, cũng không lật xem, chỉ đột ngột giương lên, đột ngột

xuất hiện trên đỉnh đầu Ngô Khí, giống như một tòa ma sơn, trấn áp xuống.

Đại Lực Ma quyền

Ngưu gia huynh đệ cũng xuất thủ, thân hình bành trướng, cơ bắp to lớn kết thành, khí tức lực lượng to lớn đáng sợ phát ra, cùng nhau di động, giống như hai con Ngưu Ma cự thú, mạnh mẽ lao tới, hai nắm đấm nặng nề khủng bố, đánh tới phía Ngô Khí.

Nữ tu xinh đẹp họ Thôi kia tuy dừng lại ở chỗ cũ, vẫn không xuất hiện trước người Ngô Khí, nhưng thủ đoạn của nàng, lại sẽ không kém hơn những người khác.

Khiến người ta nghe được thanh âm mềm mại tê dại từ trong miệng nữ tu này phun ra, như có khí tức phấn hồng, tràn ngập phiêu đảng, chỉ cần nghe thấy một chút, đáy lòng cũng sẽ nổi lên dục niệm, khó mà áp chế. Mà trong nháy mắt mở miệng, tám lụa mỏng duy nhất mặc trên người nữ tu này, vậy mà ngay trước mặt Ngô vút đi, chậm rãi...

Diễm Thi múa lên.

Tám lụa mỏng rơi xuống, hiển lộ ra ngoài, là đủ để chúng sinh điên cuồng hoàn mỹ. Bất luận nơi nào, đều tản ra khí tức làm người ta điên cuồng, nhất là vị trí mấu chốt, bất luận người nào liếc mắt một cái, đều sẽ sinh ra vô tận dục hỏa, cho dù là loại người vô dụng, chỉ cần liếc mắt một cái, liền có thể trọng chấn hùng phong.

Khi vũ điệu bắt đầu nổi lên, ngay cả yêu thú súc sinh, đều sẽ sinh ra lòng ái mộ, trầm mê trong đó, không cách nào tự kiềm chế, huống chi là nhân loại.

Nhưng khiến yêu kiều nữ tu hoàn toàn không thể tin được chính là, lúc nàng nhảy còn chưa triệt để bắt đầu. Cảnh tượng ở cửa điện kia, đã làm cho nàng bởi vì đáy lòng bỗng nhiên sinh ra sợ hãi trong đầu, mà không cách nào tiếp tục nữa.

Dưới mái tóc đen, Ngô Khí nhìn bốn người đang lao tới, nở nụ cười khinh miệt, cũng không xem xét là vật gì, tiện tay lật một cái, thu vật kia vào, đồng thời trên mặt Ngô Khí lộ ra vẻ khinh

miệt, cũng không né tránh, mặc cho Lưu lão ma phát ra ba viên cổ ngọc toán châu rơi ở trên người.

Bất chấp sự phó thác của thư sinh họ Trần hạ xuống, đối với đôi thiết quyền của huynh đệ Ngưu gia tựa hồ nổi lên hứng thú, bỗng nhiên bước ra một bước, trên người bỗng nhiên tuôn ra u quang. oanh hấn cũng là một quyền đánh ra, bình thường không có gì lạ, giống như đánh nhau không có lực lượng, thẳng tới lui, lấy man lực quyết thắng bại.

Sau một khắc, chính là cảnh tượng mà nữ tu họ Thôi kia nhìn thấy, cũng là nguyên nhân khiến mấy người khác, hoàn toàn không cách nào ngăn chặn được sợ hãi trong lòng.

Àm âm âm

Hai tiếng giòn vang, đập vào trên người Ngô Khí, đầu tiên là ba khối cổ ngọc toán châu kia hóa thành lưu quang, nhanh chóng vô cùng âm âm tới, đánh vào dưới lồng ngực Ngô Khí, sau khi hào quang chợt lóe, ba khối cổ ngọc toán châu kia hoàn toàn không thấy, mà Ngô Khí, thì ngay cả dấu hiệu bị lay động một chút thân thể cũng không có.

Còn có một tiếng, chính là vì thư tịch hắc thuộc tính của thư sinh họ Trần kia, ma khí nặng nề như núi đè xuống, lại không để cho khí tức trên người Ngô Khí biến hóa một chút nào, không biết quyền sách kia vì sao đúc ra, nặng nề như núi, nhưng nện vào đỉnh đầu Ngô Khí, lại trong khoảnh khắc bị bắn ra.

Nhưng trong nháy mắt khi bắn ra, từng đạo u quang hiện ra, giống như roi, hung hăng quất vào trên thư tịch hắc bạch kia. Mặc dù có không ít chỗ huyền ảo, cũng có cấp bậc hạ phẩm đạo khí, nhưng dưới những u quang kia quất lên, phía trên vẫn xuất hiện từng vết rạn rõ ràng, vốn còn có khí tức hắc bạch khí hoàn mỹ không thiếu trầm trọng như núi, lúc này hào quang lại ảm đạm, giống như bị trọng thương.

Bất quá so sánh với Ngưu gia huynh đệ, thư sinh họ Trần xem như là may mắn.

Bốp bốp bốp

Cảnh tượng giống như đúc Thượng Quan Ngạn lúc trước, chỉ là người trong đó đã đổi hai người.

Lấy quyền đổi quyền, huynh đệ Ngưu gia kia, một người đánh lên nắm tay của Ngô Khí. Chỉ nhìn cảnh tượng lúc đó mà nói, nắm đấm của Ngô Khí có thể nói rất là đáng thương, thân hình càng thấp bé hơn hai huynh đệ kia không biết bao nhiêu lần.

Kết cục của quyền đổi quyền, chính là, nắm đấm hai huynh đệ, trong nháy mắt bị nổ nát, tiếp theo nắm đấm trắng nõn của Ngô Khí không ngừng, lực lượng còn lại đều đánh vào trên thân hai người.

Nửa người trên của bọn họ nổ tung hoàn toàn dưới đôi nắm đấm này, vỡ vụn thành từng khối huyết nhục đỏ tươi bay lả tả khắp nơi. Hai người đều khô khô như cự thú, huyết nhục đầy đà, bị Ngô Khí đánh nát nửa người trên, huyết nhục đỏ tươi đầy trời rải khắp nơi, ngay cả thư sinh họ Trần của Lưu lão ma cũng bị ảnh hưởng, suýt chút nữa bị huyết nhục treo đầy.

Lên đường thôi.

Một câu lạnh lẽo đến cực điểm, đột ngột từ trong miệng Ngô Khí phun ra, vang lên trong tai ba người khác.

Ngưu gia huynh đệ, Nguyên Anh hai người mới từ trong cơ thể chui ra ngoài, còn chưa kịp chạy trốn, đã bị một bàn tay trắng nõn bắt lấy, ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có. Bàn tay Ngô Khí chậm rãi nắm lại, lập tức chỗ cửa điện vang lên hai tiếng rầm rầm, trong phút chốc chân nguyên chấn động nồng đậm truyền đến.

Nguyên Anh của Ngưu gia huynh đệ bị bóp nát, hai tu sĩ Hóa Thần đỉnh phong cứ vậy thân tử đạo tiêu.

Lưu lão ma, thư sinh họ Trần, còn có nữ tu họ Thôi, lúc này tất cả đều ngây ngẩn cả người, đáy lòng điên cuồng bốc lên hơi lạnh.

Thứ nhất đến hôm nay sẽ bạo hơn hai vạn chữ trợ giúp cho tiểu lâu nhìn thấy mát mát, nhảy phốc tới đây, chỉ muốn an ủi một chút, chư vị huynh đệ, nếu có vé, còn xin đập qua mấy tấm khác., Hình như nói vì sách vở tiêu phí mười nguyên liền có một tấm đánh giá miễn phí, các vị huynh đệ xem thử có

không, cầu đánh giá không hoàn chỉnh. Nếu ngài thích bộ tác phẩm này, hoan nghênh ngài đến gia nhập vé tàu tàu, sự ủng hộ của ngài chính là động lực lớn nhất của ta.

Đạp mạnh...

Trong cung điện to lớn tĩnh mịch, đột ngột vang lên tiếng bước chân.

Là Ngô Khí, trên mặt mang theo nụ cười sáng lạn, sau khi một quyền đánh huynh đệ Ngưu gia thành người chết, liền chậm rãi đi về phía ba người thư sinh họ Trần và nữ tu họ Lưu, không có sát khí tràn ra, cũng không có thanh thế kinh người gì, nhưng hai chân Ngô Khí giẫm lên cung điện, phát ra âm thanh, lại giống như từng tiếng trống vang lên, đánh vào trong lòng bọn họ.

Chạy trốn!

Trong nháy mắt huynh đệ Ngưu gia, Lưu lão ma có thể khẳng định, mình căn bản không phải là đối thủ của thanh niên thần bí trước mắt này, không chút do dự, thân hình hóa thành lưu quang, trực tiếp bỏ chạy.

Làm khó Lưu lão ma là, đã đến thời khắc sinh tử này, còn có rảnh rỗi làm ra cử động độc ác, nghĩ đến là vì mình bỏ chạy mà để Ngô Khí chú ý đầu tiên tập trung trên người hắn, lúc hắn bỏ chạy, vậy mà đã hướng về phía thư sinh họ Trần, trước lướt qua hắn, mới tiếp tục bỏ chạy.

Thư sinh họ Trần nhìn thấy động tác của Lưu lão ma, lập tức hiểu được ý nghĩ của lão ma này, lập tức giận dữ. Nhưng trước mắt sống chết, nơi đó có cơ hội cùng Lưu lão ma phân trần, có thể chạy trốn mới có thể sống sót.

Yêu kiều nữ tu thì càng thêm dứt khoát, thân hình trực tiếp hóa thành một đám sương mù phấn hồng, vô thanh vô tức liền đến một chỗ khác của cung điện bỏ chạy. Cung điện khổng lồ này, ngoại trừ chỗ cửa điện lớn nhất, còn có mấy cửa ra, cho nên ba người bọn họ ngược lại không lo không có chỗ trốn.

Ba người bọn họ, không biết có phải vì nguyên nhân còn chưa tới bước cuối cùng hay không, không có người nào hướng Ngô Khí cầu xin tha thứ. Kỳ thật không phải là bọn họ không

muốn, mà là bọn họ cũng đoán được vô dụng. Lúc Ngô Khí không chút do dự đem Thượng Quan Ngạn cùng huynh đệ Ngu gia oanh sát, bọn họ liền biết. Ba người đều đang điên cuồng bỏ chạy., Bọn họ cũng không dám quay đầu lại nhìn một cái, đánh cuộc bọn họ không phải Ngô Khí sát tinh này đuổi theo mình, mà là một trong hai người khác.

Ba đạo độn quang, chạy về ba cửa ra, độn quang tốc độ đều nhanh tới cực điểm, bọn họ vì chạy trốn, ai cũng không dám chậm trễ chút nào. Tất cả đều thi triển ra thần thông giống như huyết độn. Trong lòng ba người đều cho rằng, Ngô Khí cho dù khủng bố, cũng không thể đồng thời giết ba người bọn họ. Về phần cuối cùng có thể chạy thoát hay không, đã không còn phạm vi suy nghĩ của ba người bọn họ. Có thể chạy ra khỏi cung điện này, mới là ý niệm duy nhất trong lòng bọn họ.

Đáng tiếc bọn họ đều không nhìn thấy, lúc bọn họ độn quang chia ra hướng ba cửa ra vào, còn đang ở cửa điện Ngô Khí, bước chân vẫn chậm rãi đi, nhìn ba người bỏ chạy, trên mặt tràn đầy khinh miệt.

Vù vù

Hư không chấn động, ngay trên đỉnh đầu Lưu lão ma, đột ngột xuất hiện hai loại khí tức hoàn toàn bất đồng. Một đạo trắng bệch, một đạo đen sì. Một đạo thi khí, tràn ngập khí tức tử vong mục nát, một đạo ma khí, tràn ngập khí tức trấn áp hủy diệt, hai cỗ khí tức này, đều có một loại lực lượng trải qua năm tháng ăn mòn mà bất hủ.

Hoang Cổ Ma khí lăng phí thi khí Hoang Cổ Thi.

Đại Thi Ma Thủ...

Hai đạo khí tức đáng sợ như vượt qua thời đại hoang cổ, từ trong dòng sông dài năm tháng rút ra chậm rãi thành hình ngay trên đỉnh đầu Lưu lão ma. Giao thoa cùng một chỗ, ngưng kết thành một bàn tay hai màu hắc bạch vô cùng to lớn, Thi Ma Chi Khí, hóa thành từng đạo chuông văn huyền ảo cực kỳ, dưới cự chuông bao trùm, hết thảy sinh linh đều bị giam cầm, chờ đợi bàn tay kia rơi xuống.

Thân thể Lưu lão ma to mọng vô cùng, chính là bị giam cầm ở một lối ra khác như vậy. Chung quanh là mấy trăm cổ thi hài trắng bệch, ở đỉnh đầu lão, bàn tay to lớn hai màu trắng đen chậm rãi hạ xuống.

Quá trình vô cùng chậm chạp, nhưng làm cho Lưu lão ma điên cuồng mấy phần, hấn căn bản không cách nào phản kháng. Thân thể hấn bị lực lượng gì giam cầm, nhưng linh trí của hấn vẫn còn tồn tại, thanh tĩnh, có thể cảm ứng được hết thảy phát sinh trên người mình, cũng có thể nhìn thấy, lúc này trên đỉnh đầu hấn đang phát sinh cái gì.

Không.... thả ta ra, Lưu Tài ta không thể chết ở chỗ này, ta không thể chết ở chỗ này.

Lúc này Lưu lão ma đã hoàn toàn không còn khí độ tài ma của hấn nữa, bên trong tâm thần đều là từng ý niệm gào rú trong đầu. Lưu Tài hấn tung hoành đại lục Trung Châu nhiều năm, lấy thân phận một tán tu, cứ thế xông ra một cái biệt danh tài ma. Tuy rằng nhiều năm qua, hấn cũng từng đụng phải rất nhiều nguy hiểm tính mạng, nhưng như bây giờ, hấn một lần cũng chưa từng gặp qua.

Bởi vì trong cảm ứng, trong linh cảm, hấn một tia sinh cơ đều không có. Sau khi hai bàn tay trắng đen to lớn xuất hiện, thân thể hấn hoàn toàn không thuộc về hấn, bị giam cầm tại chỗ, chỉ có thể chờ chết, chờ bàn tay hạ xuống, trực tiếp đập hấn thành thịt nát.

Loại dày vò này, chớ nói là một tu sĩ Hóa Thần đỉnh phong, dù là tu sĩ Phản Hư kỳ hợp đạo, tâm trí có kiên định, cũng sẽ như Lưu lão ma, đáy lòng tràn đầy không cam lòng gào thét, cùng oán khí trùng thiên.

Ta không thể chết, ta còn chưa trở thành phản hư tu sĩ, ta không thể chết ở đây, ta phải đi ra.

Ta còn không cam lòng, rốt cuộc ngươi là ai mà ta không thể chết, càng không thể chết trong tay vô danh tiểu tốt, ngươi rốt cuộc là ai, mau nói đi...

Lưu lão ma đã tới gần trạng thái điên cuồng, mặc dù không cách nào khống chế được thân thể của mình, nhưng tâm thần

của hắc hồn loạn điên cuồng như vậy, cũng khiến cho thân thể của hắc mớ hồ sinh ra một ít cảm ứng, một thân thịt mỡ run run, trong cơ thể hắc, tất cả lực lượng đều bị Đại Thi Ma Thủ trấn áp, to lớn vô cùng, chân nguyên tinh thuần vô cùng, cũng bị lực lượng của Đại Thi Ma Thủ giam cầm, chẳng những không thể động đậy, thậm chí ngay cả chính Lưu lão ma cũng không thể cảm ứng được.

Bất quá Đại Thi Ma Thủ kia tới gần, ý niệm trong lòng Lưu lão ma càng thêm điên cuồng, không cam lòng trộn lẫn oán khí, muốn xông ra khỏi cơ thể hắc.

Tựa hồ bởi vì nguyên nhân như vậy, Lưu lão ma bỗng nhiên phát hiện, lực lượng giam cầm trong cơ thể tựa hồ hơi lỏng một chút, chính là một chút xíu này, làm cho hắc cảm ứng được trong cơ thể tồn tại chân nguyên, tựa hồ cũng tranh đoạt lại quyền không chế một bàn tay.

Có phát hiện này xong, Lưu lão ma lập tức mừng rỡ như điên, tâm niệm vừa động, liền để cho bản thân nắm giữ trung phẩm đạo khí, Cổ Ngọc tính toán trong tay., Trực tiếp tự bạo, tất cả cổ Ngọc toán châu phía trên nếu là tự bạo, uy lực khó khăn lắm tiếp cận một kích của Phản Hư sơ kỳ tu sĩ. Cho dù không thể giết Ngô Khí, nhưng muốn cho Lưu lão ma phá vỡ sự giam cầm của bàn tay không lồ hai chữ hắc bạch kia, chạy thoát ra khỏi trời, vẫn có khả năng thành công.

Khi những ý niệm mừng như điên này dâng lên trong đầu hắc, sau một khắc, trong cơ thể hắc vốn lực giam cầm đang buông lỏng bỗng nhiên trở nên cực kỳ mạnh mẽ, chỉ trong nháy mắt, liền giam cầm thân thể hắc một lần nữa. Tất cả tính toán, dưới biến cố này, đều thành ảo tưởng không thực tế, thành bọt nước.

Không...

Lưu lão ma cảm thấy mình sắp phát điên rồi, trong lúc hắc cho rằng mình có thể may mắn chạy thoát, lại phát hiện đó chỉ là một trò đùa mà thôi.

Đại khởi đại lạc như vậy, tương tự như lúc trước Thượng Quan Ngạn trải qua một màn, khác biệt duy nhất chính là cái chết

của hai người không giống nhau. Thượng Quan Ngạn bị Ngô Khí mạnh mẽ đánh nổ, sau đó bóp nát Nguyên Anh mà chết. Mà hiện tại, Lưu lão ma lại là dưới bàn tay cực lớn của hai chữ hắc bạch kia, trong một tiếng nổ đùng, biến thành một bãi thịt nát.

Lưu Tài, Lưu lão ma, đã chết rồi.

kết cục của Lưu lão ma, thư sinh họ Trần và nữ tu họ Thôi không nhìn thấy, bọn họ chỉ lo mình chạy trốn, hoàn toàn không dám quay đầu nhìn lại, chỉ sợ bởi vì chính mình nhìn nhiều hơn chút này, kết quả tốc độ hơi chậm, liền bị Ngô Khí đuổi kịp, sau đó chém giết.

Bất quá cho dù như vậy, vận mệnh của bọn họ cùng Lưu lão ma cũng sẽ không kém quá nhiều. Mắt thấy hai người đều muốn ra khỏi hai cái cửa ra, bỗng nhiên vào thời khắc cuối cùng, thân hình Ngô Khí đột nhiên bước ra một bước.

Lên đường thôi.

Là thanh âm Ngô Khí, băng lãnh đến cực điểm, vang lên trong tai nữ tu họ Thôi. Mà thân ảnh Ngô Khí, lại là ở trong hư không nhộn nhạo, trống rỗng xuất hiện trước người nàng.

U quang bao phủ, một quyền đánh ra, không có bất kỳ chiến kỹ huyền ảo nào đáng nói, chỉ là một quyền bình thường không có gì lạ, nhưng dưới nắm đấm bao bọc của u quang, nữ tu họ Thôi lại ngay cả một chút không gian né tránh cũng không tìm được.

Mặc dù người trước mặt nàng là một thanh niên tu sĩ, nhưng trong sự cảm ứng mơ hồ của nàng. Ở trước mặt nàng, rõ ràng chính là một đầu hung thú, thượng cổ viễn cổ, thậm chí là hung thú thời thái cổ, loại lực lượng này, cực kỳ băng hàn, hung sát cực kỳ, giống như muốn đem thương sinh giết hết.

Không cách nào phản kháng, không chỉ có nàng không cách nào phản kháng, tất cả tu sĩ Hóa Thần, mặc dù là tu sĩ Hóa Thần đỉnh phong, hoặc là tu sĩ Phản Hư nửa bước trở về, đều không thể ngăn cản lực lượng này, chỉ là không biết, đã luyện ra Nguyên Thần Phản Hư kỳ tu sĩ, có thể ngăn cản hay là phản kháng lực lượng này hay không.

Bành

Ngay cả kêu thảm một tiếng cũng không có, nắm đấm của Ngô Khí đánh vào đầu của nữ tu họ Thôi. Cái đầu có dung nhan xinh đẹp, dưới nắm tay của Ngô Khí đã biến thành một đồng vật màu trắng, sau đó bị u quang trên nắm tay Ngô Khí xoắn một phát, cuối cùng biến thành bột phấn, trộn lẫn cùng với những thi hài lơ lửng kia.

Nữ tu họ Thôi, thân tử.

Sau khi giết nữ tu họ Thôi, Ngô Khí ngay cả con mắt cũng không thèm chớp một cái, chỉ tiện tay một cái, thu trữ vật giới chỉ của nàng lại. Mà bên phía Lưu lão ma cũng bị Ngô Khí lấy trữ vật giới chỉ của hắn cùng với cổ ngọc toán cấp bậc đạo khí trung phẩm kia thu lấy.

Làm xong hết thảy, ánh mắt Ngô Khí mới có chút chậm chạp nhìn về phía người cuối cùng, nơi thư sinh họ Trần kia đang ở, nơi đó không có bất kỳ động tĩnh chiến đấu nào, chỉ là một bóng người cao lớn ngồi xếp bằng ở chỗ lối ra, kim lân khắp cả người, tiếng chú ngữ từ trong miệng nó phun ra, chú ngữ kia nghe rõ ràng rành mạch, cho người ta một loại hương vị an bình tâm thần tịnh hóa hồn phách.

Trước mặt hắn là một cỗ thi thể, trên người chỉ có một vết thương, ở phần bụng, một cái lỗ lớn huyết nhục mơ hồ. Trong đan điền, đã không còn Nguyên Anh tồn tại, nhìn diện mục, chính là thư sinh họ Trần kia.

Ý nghĩa tồn tại của hộ pháp kim cương, chính là lúc trong lòng muốn giết người, sát niệm nổi lên, đi giết người. Thư sinh họ Trần, chính là chết dưới hộ pháp kim cương của Ngô Khí, thậm chí cuối cùng, ngay cả hồn phách cũng không thể trốn thoát.

Thứ hai là đến mức cầu các huynh đệ đập vé và bản chính trình đăng hành ủng hộ chưa xong. Nếu ngài thích bộ tác phẩm này, hoan nghênh ngài đến đề cử vé tàu tháng, sự ủng hộ của ngài chính là động lực lớn nhất của ta.

Sinh tử họ Trần chậm rãi đi đến nơi đã chết, bàn tay khẽ nhiếp, liền thấy toàn bộ bàn tay của sinh họ Trần đều hóa thành bột phấn. Ở trong đó, một vật giống như chiếc nhẫn bay lên, hóa thành một đạo lưu quang, bị Ngô Khí nắm trong tay. Không lập tức xem xét trong chiếc nhẫn kia có vật gì tồn tại, mà là tiện tay thu hồi.

Thân hình xoay chuyển, ánh mắt quét về phía cung điện to lớn trước mắt hắn, ngọc án trôi nổi giữa không trung, vạn bộ thi hài kia, vô số bảo vật thượng cổ đã thành phế vật.

Ầm

Đột ngột, Ngô Khí mi tâm Nê Hoàn cung, rung động mạnh một cái. Lực lượng thần hồn to lớn đột nhiên tràn ra, lập tức bao trùm toàn bộ cung điện.

Rắc rắc rào rào...

Không biết là bởi vì di hài vị tông chủ Vạn Tượng tông kia đã vỡ vụn, hay là bởi vì Vạn Tượng Bảo Giám kia biến mất, hay là vì lực lượng thần hồn Ngô Khí quá mức khổng lồ, trong Vạn Tượng điện này, lúc uy áp thần hồn Ngô Khí rơi xuống, đã phát sinh biến hóa không nhỏ.

Chỉ thấy không dưới vạn cỗ thi hài kia, nhao nhao vỡ vụn, vốn chỉ là xương cốt trắng bệch, bây giờ lại đều biến thành tro bụi, rơi xuống, bao phủ toàn bộ cung điện. Một màn cuối cùng, là không trung, ngọc án kia, nơi đặt trấn tông chí bảo Vạn Tượng tông thượng cổ Vạn Tượng tông, lúc này, cũng trong từng tiếng vỡ vụn vang lên, biến thành mấy khối phế thạch xám xịt, từ không trung rơi xuống.

Trong nháy mắt, dưới uy áp lực lượng thần hồn Ngô Khí, toàn bộ Vạn Tượng điện, biến thành một mảnh phế tích chân chính.

Đối mặt với cảnh tượng tựa hồ là bản thân tạo thành, Ngô Khí lại biến thành gương mặt người chết kia, mặt không biểu tình nhìn mọi thứ trước mắt. Lực lượng thần hồn của hắn, như thủy ngân trút xuống, bao trùm toàn bộ cung điện, tìm kiếm từng

tắc một cái gì đó, mặc dù trong cảm ứng của hắn, hết thấy trong điện này, đều mất đi sinh mệnh lực.

Lúc hắn đi theo mấy người Thượng Quan Ngạn tiến vào cấm địa này, hắn liền cảm ứng được, nơi này là một tòa hoang mộ. Nguyên nhân ngoại trừ lực lượng thần hồn vô cùng to lớn của hắn, còn có không phải là lần đầu tiên hắn tiến vào trong mộ hoang này.

Lúc trước hắn còn là đệ tử Vạn Thi Tông, ra ngoài du lịch, tiến vào một sơn mạch gọi là Thiên khoáng. Đã từng đi vào một địa phương tương tự, đó cũng là một động phủ thượng cổ, dẫn tới tất cả cường giả của Thiên Cổ sơn mạch mơ ước, hắn trước tiên cùng những người khác đi vào.

Nhưng ngoại trừ một viên Huyền Thận Châu, hắn cũng không có được cái gì, bởi vì tòa động phủ thượng cổ này giống với Vạn Tượng Tông trước mắt, cũng là một tòa mộ hoang. Bất quá từ trước đến nay Ngô Khí tham lam không đáy, cho dù là trong mộ hoang, cũng sẽ thử một phen, đào ba thước đất, cũng phải thử xem có thể tìm được một ít bảo bối hay không.

Thời gian trôi qua từng chút, Ngô Khí hoàn toàn đắm chìm trong thần hồn, tinh tế tìm tòi tất cả trong cung điện này.

Ồ...

Đột ngột một tiếng kêu nhẹ từ trong miệng Ngô Khí phun ra, lực lượng thần hồn khổng lồ bao trùm cả tòa cung điện đều thu hồi lại.

Nhưng hắn tựa hồ phát hiện cái gì, trong đôi mắt tinh quang phun trào, cũng không nhìn nhiều, tâm niệm vừa động, lập tức thấy trên trữu vật giới chỉ của hắn chớp động quang mang, từng miếng cực phẩm linh thạch từ mặt ngoài bay ra, trong chốc lát liền có chừng mấy trăm miếng cực phẩm linh thạch xuất hiện ở trong cung điện này.

Cực phẩm linh thạch đối với tu sĩ bình thường, có thể nói là một loại bảo vật vô thượng, cho dù là tu sĩ Hóa Thần, cũng không thể tùy ý lãng phí. Nhưng Ngô Khí nơi này, một cực phẩm linh thạch, còn không bằng một bản cổ tịch.

Bạo nổ.

Trên mỗi một khối linh thạch cực phẩm đều có thần niệm của Ngô Khí bao phủ, hần tâm niệm vừa động, những cực phẩm linh thạch kia lập tức chín thành như trong miệng hần uống vậy. Dòng loạt nổ tung, linh khí nồng đậm bên trong lập tức giống như dòng suối tuôn ra. Điện cuồng tuôn ra, hóa thành một cỗ sương mù sền sệt màu trắng sền sệt, tràn ngập bốn phía, không đến một lát, cung điện khổng lồ này hoàn toàn bị sương mù dày đặc bao trùm.

Ngô Khí đứng bên trong đám sương mù sền sệt này, trong đôi mắt, tinh quang phun trào, ánh mắt sáng ngời, tìm kiếm thứ gì đó trong đám bột phấn phủ lên trên từng bộ thi hài kia. Cũng không để cho hần chờ lâu, chỉ một lát sau, bên trong cảm ứng của Ngô Khí, trong cung điện khổng lồ này, lập tức có vài chỗ xuất hiện động tĩnh khác thường, tựa hồ sương mù dày đặc nơi đó đang chậm rãi giảm bớt.

Vù vù vù

Bàn tay Ngô Khí bỗng nhiên vung lên, lập tức có mấy đạo chân nguyên trào ra, rơi vào mấy chỗ trên cung điện khổng lồ này.

Sau một khắc, trong đồng bụi đất xương cốt kia, mấy đạo quang mang yếu ớt sáng lên, từ nơi đó, bị chân nguyên Ngô Khí bao vây lấy, mấy vật chậm rãi trôi nổi lên, xuất hiện ở trước mắt Ngô Khí.

Mấy thứ này, không giống nhau, hình dạng cổ sơ, hiển nhiên trước đó đều là đồ vật tùy thân của những thượng cổ tu sĩ. Nghiêm túc nói ra, chính là thượng cổ chí bảo, ở trong sự tình kia, còn có vật gì đó cực kỳ chói mắt, vừa lơ lửng lên, phát tán ra khí tức, từng đợt, như sóng lớn mênh mông, cực kỳ dọa người.

Vật kia, chính là một kiện đạo bào, kiểu dáng cổ xưa, trên đó thêu hình ngôi sao và mặt đất phi cầm kỳ hoa dị quả yêu ma quỷ quái..., bao la vạn tượng, nếu là đám người Thượng Quan Ngạn ở đây, nhất định có thể nhận ra, vật này chính là đạo bào trên người Vạn Tượng tông chủ lúc trước.

Cùng một chỗ đạo bào này, còn có mấy thứ đồ, nhưng mỗi một dạng khí tức phía trên, đều rất yếu ớt, tựa hồ tùy thời sẽ biến mất.

Ngưng Ngô Khí cũng không kịp nhìn mấy thứ kia, sau khi bắt chúng nó từ trong bụi đất xương cốt ra, Ngô Khí lập tức duỗi bàn tay ra, lòng bàn tay tản mát ra từng luồng lực hút, hóa thành sương mù nồng đậm linh thạch cực phẩm tràn ngập toàn bộ cung điện, dưới lực hút này lập tức ngưng tụ lại.

Một hơi thở sau, trước mặt Ngô Khí lập tức xuất hiện một vật có hình cầu chất lỏng vô cùng sền sệt, linh khí hóa dịch, ở trong đó phun trào.

Sau khi Ngô Khí đem những sương mù nồng đậm sền sệt này ngưng tụ lại, một bàn tay khác lập tức vung lên, mấy thứ kia, bao gồm đạo bào hào quang kịch liệt ở trong, đều bị Ngô Khí ném vào trong dòng chất lỏng linh khí cực kỳ dinh dính kia.

Lúc này Ngô Khí mới rảnh rỗi, ánh mắt mang theo một tia hưng phấn rơi vào trong linh khí chất lỏng trước mặt. Mấy thứ đồ bên trong cũng hiện ra rõ ràng trước mặt hắn.

Đúng lúc này, một màn kỳ dị xuất hiện, chỉ thấy sau khi mấy thứ kia bị ném vào, lập tức nhìn thấy. Ban đầu còn là linh khí dịch cầu to như bàn tròn, vậy mà trong nháy mắt, liền mỏng đi một vòng. Bất kể là ai, chỉ cần đứng ở chỗ này, đều có thể nhìn thấy, mấy thứ kia tiến vào bên trong, lập tức liền hút đi số lượng linh khí dịch thể lỏng không đồng nhất.

Những thứ kia, hình dạng đều cực kỳ cổ sơ, khí tức cũng cực kỳ cổ xưa. Ngoại trừ đạo bào kia, tổng cộng còn có ba thứ. Bị Ngô Khí từ trong đồng bụi bặm xương cốt kia lấy ra.

Một thanh tiểu đao, bất quá dài bất quá, tựa như đá đúc thành. Chuôi đao cùng lưỡi đao kia hoàn toàn hợp thành một thể, trên đó mặc dù không có vết rỉ sét hoặc là phá động gì, nhưng lại phủ đầy bụi đất, thoáng như mới đào từ lòng đất lên vậy.

Một quả cầu đen, lớn chừng nắm tay, toàn thân đều là màu đen, không có kẽ hở, cực kỳ kỳ quái, nhưng trong cảm ứng của Ngô Khí, vật này ẩn ẩn bên trong, tản mát ra khí tức cực kỳ nguy hiểm.

Một cái đầu kích, không biết cán kích kia đi nơi nào, chỉ còn lại đầu kích đã sinh đầy vết rỉ sét đen kịt không có, phía trên một tia mũi nhọn cũng không có, giống như vật này đã bị năm tháng ăn mòn hoàn toàn biến thành đồ vật phế Thiết, nhưng bị linh khí dịch nồng đậm kia kích thích, lại có quang mang mờ hồ tán phát ra.

Cùng với đạo bào kia, ba thứ này, là ở trong cung điện này. Trong lượng lớn tạp vật bị linh khí nồng đậm kích thích, sau đó ba đồ vật có động tĩnh.

Có thể có động tĩnh, tự nhiên sẽ nói rõ, ba thứ thượng cổ này, còn không hoàn toàn bị lực lượng tuế nguyệt ăn mòn. Ít nhất so sánh với những thứ khác ở đây, ba thứ này, nói không chừng còn có chút giá trị. Lấy Ngô Khí nhập bảo sơn tuyệt đối muốn đòi sạch bảo sơn, tự nhiên sẽ không bỏ qua chúng.

Sau khi Ngô Khí ném chúng vào linh khí dịch cầu dinh dính kia, lập tức bên trong không ngừng phát sinh biến hóa. Rõ ràng, quả cầu linh khí dịch thể to như bàn tròn kia, lúc này, đang nhanh chóng thu nhỏ lại.

Mà bốn thứ bên trong thì khí tức càng thêm đậm đặc, tốc độ hấp thu những linh khí dịch kia càng lúc càng nhanh, nhất là kiện đạo bào đã từng bị Vạn Tượng tông chủ mặc ở trên người, tựa hồ đã tới gần thức tỉnh, dần dần tản mát ra một loại khí tức hoàn toàn khác biệt.

Loại khí tức này hoàn toàn khác với đạo khí, Ngô Khí mặc dù chưa từng gặp qua tiên khí, nhưng hắn đã từng nhìn thấy hai thứ, không hề khác với thượng cổ tiên khí.

Cũng là chiến hạm Hắc Ma, thời thượng cổ, di bảo thượng cổ Thiên Ma Tông để lại, chỉ bảo trấn tông của Thiên Ma Tông như Thiên Ma Tông. Còn có một thứ khác, là chiến kỳ Thiên Ma, giống như chiến hạm Hắc Ma, đều là chỉ bảo trấn tông của Thiên Ma Tông. Chỉ cần lấy khí tức bảo vật đến xem, hai thứ bảo vật này, không thể nghi ngờ là chiến hạm Hắc Ma kia càng thêm mạnh mẽ.

Mà vào lúc này, trong cảm ứng của Ngô Khí, trong đạo bào ngâm trong chất lỏng linh khí kia, phát ra khí tức, tựa hồ hoàn

toàn sẽ không thua Hắc Ma chiến hạm. Phát hiện điểm này, đáy lòng Ngô Khí chỉ còn lại ý nghĩ mừng như điên, trái tim đập loạn xạ, bởi vì điều này có nghĩa là, Ngô Khí hiện tại đã nhận được một kiện bảo vật thời thượng cổ chân chính. Hơn nữa còn là một kiện bảo vật không thua gì chiến hạm Hắc Ma.

Xuy.

Đang lúc Ngô Khí mừng như điên trong lòng, cực kỳ đột ngột, đoàn linh khí dịch cầu kia đã nhỏ đi rất nhiều, kiện đạo bào kỳ dị kia, đột nhiên rung động một cái, chỉ thấy trong chớp mắt, tất cả linh khí dịch đều biến mất, đều bị đạo bào kia rung động một cái toàn bộ hút sạch sẽ.

Trong điện, giữa không trung, bốn đồ vật lơ lửng trên không. Nhưng mà trong đó, đạo bào kia sau khi hút sạch tất cả chân nguyên, tựa hồ đã xảy ra biến hóa gì đó.

Ngô Khí chỉ cảm thấy trong đạo bào này tựa hồ có một đạo khí tức linh trí yếu ớt tồn tại, giống như đạo bào này không phải là một kiện pháp khí, mà là một sinh linh, một sinh linh sống sờ sờ.

Xoạt một tiếng dị hướng, không đợi Ngô Khí nhìn thêm vài lần, đạo bào kia bỗng nhiên lại là một cái chấn động, trực tiếp tránh thoát lực khống chế vô cùng yếu ớt của Ngô Khí kia, sau đó vậy mà hóa thành một đạo lưu quang, hướng phía ngoài điện mà đi, xảy ra biến cố này, Ngô Khí cũng bị đánh cho không kịp trở tay, không kịp phản ứng, đạo bào kia hóa thành lưu quang liền đã đến chỗ cửa điện kia, lập tức muốn bỏ chạy.

Chỉ sau một khắc, Ngô Khí tỉnh táo lại, trên mặt lập tức hiện lên một tia tức giận.

Hàng ngày trôi qua...

Dưới sự tức giận, Ngô Khí lại thi triển ra thần thông bộ pháp thanh thể thật lớn như vậy, khí tức hung hãn bỗng nhiên xuất hiện trên người Ngô Khí, phía sau hắn, đột nhiên hiện ra một hư ảnh cự nhân.

Oanh một bước ra, Ngô Khí theo sát đạo bào kia hóa thành lưu quang, ra khỏi đại điện. Không biết có phải nguyên nhân hắn vừa mới tỉnh lại từ giấc ngủ say hay không, tốc độ lưu quang

do đạo bào hóa thành cũng không tính là nhanh, chỉ là so với tu sĩ Hóa Thần đỉnh phong bình thường nhanh hơn một chút mà thôi, cùng khí tức đáng sợ đến cực điểm từ phía trên tán phát ra kia cực kỳ không phù hợp.

Hừ.

Đột ngột hừ lạnh một tiếng, bên ngoài điện, thân hình Ngô Khí hiện ra, đuổi theo đạo bào kia hóa thành lưu quang, không chút khách khí giẫm lên trên một tòa cung điện khác. Sau một tiếng nổ vang, thân hình Ngô Khí đã đến địa phương xa hơn, tuy rằng động tác của đạo bào kia hóa thành lưu quang so với Ngô Khí nhanh hơn một chút, nhưng sau khi Ngô Khí thi triển ra bộ pháp ngày hôm đó, tốc độ cực nhanh, thậm chí khó khăn lắm mới có thể so sánh được với tu sĩ Phản Hư.

Mấy bước sau, thân ảnh Ngô Khí đã xuất hiện phía sau đạo lưu quang do đạo bào hóa thành, thần âm lạnh lùng, không chút khách khí, bàn tay trắng nõn trực tiếp đuổi ra.

Đại Thi Ma Thủ...

Trong hư không, từng sợi khí tức hắc bạch hai điểm hiển hiện, Hoang Cổ Thi Khí, Hoang Cổ Ma Khí, lập tức quán quýt cùng một chỗ, một bàn tay hắc bạch to lớn vô cùng hiển hiện ra. Chương văn huyền ảo vận chuyển ra, lập tức toàn bộ hư không đều bị một cỗ lực lượng giam cầm cực kỳ mạnh mẽ giam cầm, đạo bào đang bỏ chạy kia lưu quang, nháy mắt liền đình trệ.

Nhưng sau một khắc, trên đạo bào bỗng nhiên tràn ra một đám khí tức cực kỳ huyền ảo, tựa hồ ẩn chứa thiên địa chí lý gì đó, đại đạo pháp tắc bình thường, lại điên cuồng rung động, bất cứ lúc nào cũng có thể phá vỡ giam cầm của Đại Thi Ma Thủ, một lần nữa hóa thành lưu quang, chạy trốn đi.

Hừ, chỉ là một kiện đạo bào mà thôi, hôm nay nếu như bị người chạy trốn, mặt mũi của tiểu gia sẽ đặt ở đâu.

Trên mặt Ngô Khí chớp động nội khí, thân hình khẽ chuyển động, trực tiếp bước ra khoảng cách giữa hai người. Sau một khắc liền xuất hiện ở đạo bào, một đôi tay thịt đuổi ra, không e ngại chút nào bắt hoàn toàn đạo bào kia, sau đó hai tay mở ra, lại đem đạo bào mở ra, lúc rơi xuống lại bị hấn mặc vào người.

Tựa hồ Ngô Khí cũng không nghĩ tới mình lại làm ra hành động điên cuồng như vậy, vậy mà có thể mặc bộ đạo bào mà cường giả Thượng Cổ đại năng Vạn Tượng tông chủ đã từng xuyên qua, dưới tình huống không rõ ràng, trực tiếp mặc lên người.

Àm

Trong nháy mắt đạo bào tăng thân, Ngô Khí lập tức nghe thấy trong đầu mình vang lên một tiếng nổ, thần hồn ý niệm của Nê Hoàn cung lập tức bị kéo đến một không gian kỳ dị.

Tạch tach...A...

Ngô Khí còn chưa kịp dò xét thần hồn của mình bị kéo đến nơi đó, sâu trong thần hồn lập tức có từng luồng cảm giác thống khổ. Cảm giác này rõ ràng vô cùng, chính là thân thể của mình, bị lực lượng nào đó trói buộc, không ngừng thít chặt, xương cốt toàn thân tựa hồ trong nháy mắt kia bị đứt gãy toàn bộ, tạng phủ bị chen thành một đoàn.

Sát phạt đến gần giống như tấm vé tháng của huynh đệ thường thức được sự ủng hộ của hắn, nó được rồi, mặt khác các huynh đệ cũng có thể xem qua tiêu phí của bản mười nguyên, xem có vé đánh giá miễn phí hay không, nhìn có lãng phí hay không, đừng có, tiêu lâu lấy lượng cập độ thay đổi hôm nay, mua vé đánh giá của các huynh đệ, khả khả bán cảm ơn chưa xong. Nếu như ngài thích thích bộ phim này, hoan nghênh ngài tiến tới đề cử vé vé vé, ngài có thể xem, chính là động lực lớn nhất của ta.

Tuy rằng thần hồn bị kéo đến nơi khác, nhưng thừa nhận thống khổ vô cùng, vẫn truyền tới thần hồn Ngô Khí vô cùng rõ ràng.

Lúc này hắn vô cùng rõ ràng cảm giác được, thân thể tựa hồ như hoàn toàn bị cưỡng nát ra, nguồn lực lượng kia thật sự là khổng lồ, mặc dù lấy Ngô Khí U Minh Chiến Thể tầng thứ ba, vượt xa lực lượng trước kia, vậy mà còn không cách nào chống lại từ trong đạo bào kia vọt tới từng luồng từng luồng cự lực đáng sợ.

Đang lúc Ngô Khí có chút hồi hận, xúc động đem pháp bào kia gia thân, bỗng nhiên một thanh âm uy nghiêm cực kỳ vang lên trong tai hắn.

Người là người phương nào lại dám xông vào nơi đây, thấy bản tọa mà không quỳ lạy, muốn chết sao.

Lúc âm thanh này vang lên, toàn bộ không gian đều đang rung động, tựa hồ cũng vì chủ nhân của âm thanh này nổi giận mà sợ hãi. Thậm chí trong khoảnh khắc đó, sấm chớp rền vang, trong thiên địa tràn ngập sát khí, quả thực khủng bố không gì sánh được.

Ngôn Xuất Pháp tùy ý nhìn thấy biến cố xuất hiện bởi vì âm thanh kia, trong lòng Ngô Khí lập tức vang lên một từ chỉ xuất hiện ở thời đại hoang cổ, chỉ có tu sĩ thời đại hoang cổ kia mới có thể có được tu vi cảnh giới.

Hoang Cổ có đại năng, tu vi thông thiên, minh ngộ thiên địa chí lý pháp tắc, chém giết cùng người, không cần động thủ. Chỉ lấy lời nói thiên địa chí lý, ẩn chứa trong lời nói, ngôn xuất pháp tùy, thiên địa vì cánh tay hắn, thi triển thần thông pháp quyết, tru sát đối thủ.

Nhưng cảnh giới tu vi như vậy, chỉ có những đại năng cường giả thời đại thái cổ có thể dời núi lấp biển, mới có thể có được. Thời đại hiện nay, người mạnh nhất trong tu chân giới chính là tu sĩ hợp đạo. Nhưng cho dù là tu sĩ hợp đạo, cũng tuyệt đối

không thể nói ra pháp tùy. Chỉ là một câu, liền làm cho thiên địa rung chuyển, sấm sét vang dội, tựa như vì vậy mà giáng thiên phạt xuống.

Tuy rằng bởi vì cảnh tượng đột ngột xuất pháp khiến Ngô Khí sợ hãi, nhưng trong nháy mắt đó, sự bừng tỉnh trong lòng hắn tuôn ra kia, vẫn khiến hắn cưỡng ép đè xuống sợ hãi, lần theo nơi phát ra âm thanh kia, thân thể chậm rãi quay lại.

Đầu ngẩng lên, nhìn về phía ngọn nguồn của âm thanh kia, lúc cảnh tượng trước mắt lọt vào trong mắt, Ngô Khí lập tức ngây ngẩn cả người.

Bởi vì lúc này ngay trước mặt hắn, trong một mảnh thiên địa trống rỗng, có một tòa pháp tọa trôi nổi, trên pháp tọa kia. Người ngồi ngay ngắn, đầu đội ngọc quan, thân mặc một bộ pháp bào, trên đó khắc hình ảnh Tinh Không Đại Địa Cầm Phi Thú Thần Quỷ..., ngũ quan khuôn mặt kỳ cổ, không giống người hiện nay.

Người này, hóa ra là.... Vạn Tượng tông chủ...

Sau một cái chớp mắt, Ngô Khí rất nhanh tỉnh lại, ánh mắt sáng quắc, rơi vào trên mặt pháp tọa kia ngồi ngay ngắn trên người Vạn Tượng tông chủ, đem từng luồng thông khổ từ đáy lòng vọt tới cưỡng ép đè xuống, gắt gao nhìn chằm chằm người trên pháp tọa, muốn phân biệt thật giả của hắn.

Bởi vì lúc trước ở trong điện, Ngô Khí tận mắt nhìn thấy Vạn Tượng tông chủ chết, cuối cùng hắn lưu lại một đạo lực lượng, thi triển ra một môn thần thông đáng sợ đến tu sĩ Hợp đạo cũng không thể phản kháng, nhưng cuối cùng chỉ là giết một tên Hoàng lão quái Hóa Thần đỉnh phong mà thôi.

Chính vì vậy, Ngô Khí mới vô cùng khẳng định, Vạn Tượng tông chủ đã chết, ở thời thượng cổ đã chết rồi. Cho dù vị tông chủ thể lực siêu cấp thượng cổ này có thực lực mạnh mẽ bao nhiêu, sau khi trấn giữ sinh tử vạn người, còn có thể sống sót, chuyện này quả thực là chuyện không có khả năng phát sinh.

Nếu như tông chủ Vạn Tượng tông chết đi, người trước mắt là...

Lần đầu tiên Ngô Khí cảm thấy trí tuệ của mình không đủ dùng, bởi vì một màn lúc trước nói ra lời kia. Ngô Khí cũng sợ tại chỗ, cũng không dám đi lên trước thí nghiệm người trên pháp tọa kia. Vạn tượng tông chủ bên ngoài diện là giả, hiện tại vạn tượng tông chủ ở đây mới là sự thật.

Đang lúc Ngô Khí thấp thỏm trong lòng, bỗng nhiên lại có một thanh âm cực kỳ uy nghiêm vang lên bên tai hắn.

Người là người phương nào lại dám xông vào nơi đây, thấy bản tọa mà không quỳ lạy, muốn chết sao.

Cũng giống như vậy, cảnh tượng như vậy, sau khi nói xong, trời đất rung chuyển, sấm sét vang dội, bất cứ lúc nào cũng có thể giáng xuống thiên phạt. Nhưng trong khoảnh khắc đó, trong lòng Ngô Khí lập tức hiện lên một đạo linh quang, nghi hoặc trong lòng tựa hồ lập tức nhận được đáp án. Nhưng hắn cũng không vội, vẫn đứng nguyên tại chỗ, chỉ là hai mắt vẫn gắt gao nhìn chằm chằm vào Vạn Tượng tông chủ trên pháp tọa, lẳng lặng chờ đợi cái gì.

Ước chừng mười mấy hơi thở sau, trong không gian này, lại có một thanh âm khác vang lên.

Người là người phương nào lại dám xông vào nơi đây, thấy bản tọa mà không quỳ lạy, muốn chết sao.

Khi câu nói này đã rất quen thuộc chui vào trong tai, trên mặt Ngô Khí lập tức hiện ra một vòng nhe răng cười, sợ hãi ý nghĩ hoàn toàn biến mất. Đối với cổ cảm giác thống khổ xông lên lúc này, Ngô Khí cũng hoàn toàn mặc kệ, chỉ kêu lên một tiếng đau đớn. Thân hình chuyển động, hai chân bước ra, từng bước một đi về phía pháp tọa cách đó không xa.

Trên đường Ngô Khí đi qua, Vạn Tượng tông chủ trên pháp tọa kia vẫn nói ra một câu, mỗi một câu đều có cảnh tượng ngôn xuất pháp theo, xem một lần là rung động. Như Ngô vút đi như vậy, sau khi nhìn mười mấy lần, đó là một chút cảm giác cũng không có.

Ngược lại khiến nụ cười gần trên mặt Ngô Khí càng thêm tùy ý, thậm chí đi tới mấy bước cuối cùng, Ngô Khí đã không nhận được, kiêu ngạo cười to.

Ha ha... Một cổ ý niệm lưu lại mấy trăm ngàn năm mà thôi, muốn hù dọa tiểu gia một chút.

Lên đường thôi.

Cười đến cuối cùng, lại là Ngô Khí lạnh lẽo cực kỳ, không chút nào che giấu sát cơ, tùy ý mà ra.

Thân hình Ngô Khí trong nháy mắt đã đi tới phía trên pháp tọa kia, kiên kị trong lòng cùng sợ hãi hoàn toàn mất đi. Hai tay đột nhiên nhô ra, bắt lấy Vạn Tượng tông chủ trên pháp tọa kia, hoa văn màu đen trên mặt chợt biến hóa, trở nên vô cùng dữ tợn.

Mấy chục vạn năm tuế nguyệt, lực lượng đạo ý này của người đã sớm biến mất hầu như không còn, nếu không phải vừa mới hút tiểu gia ta một đồng cực phẩm linh thạch, hiện tại ngay cả thức tỉnh cũng không làm được. Đã như vậy không biết tốt xấu, tiểu gia hôm nay liền nuốt người, đến lúc đó pháp bảo này vẫn là của tiểu gia.

Không biết vì sao Ngô Khí lại trở nên điên cuồng vô cùng, từng câu từng câu từ trong miệng hắn phun ra, lập tức trên người hắn, từng luồng lực lượng đáng sợ tuôn ra, thần hồn hóa thân của hắn lại biến hóa ngay lúc này. Trong lúc gào rú, thân thể tăng vọt, từng miếng từng miếng lân phiến âm hàn hắc ám sinh ra, tiếp theo là song giác răng nanh... Thần hồn pháp thân của hắn, vậy mà không phải nhân loại, mà là một sinh linh hung sát cực kỳ đáng sợ.

Con quái vật Ngô Khí này há miệng máu ra, tựa hồ muốn nuốt cả Vạn Tượng tông chủ vào, bỗng nhiên Vạn Tượng tông chủ trong tay Ngô Khí phát ra một tiếng nứt vỡ quái dị.

Sau một khắc, Ngô Khí liền thấy Vạn Tượng tông chủ vừa rồi còn bị hắn nắm trong tay, vậy mà trong chốc lát trên người liền bị từng đạo bạch quang bao lại, trong bạch quang kia, thân hình Vạn Tượng tông chủ chậm rãi biến mất, cuối cùng biến thành một đoàn quang mang chỉ lớn chừng nắm tay.

Quý dị chính là, quang mang này tựa hồ không phải là vật chết, Ngô Khí có thể rõ ràng cảm giác được, từ bên trong quang đoàn truyền đến một cỗ dao động linh trí. Tuy rằng linh

trí này cực kỳ non nớt, giống như mới sinh ra được một đứa trẻ, nhưng cái kia quả thật là một đoàn linh trí. Nói cách khác, bên trong quang mang này, thật sự thuộc về linh trí của một sinh linh, nó là vật sống, không phải là vật chết.

Tại sao có thể như vậy.

Ngô Khí cũng bị biến hóa trên tay làm cho giật nảy mình, hắn đương nhiên có thể nhìn ra trong quang mang hiện tại này, giả bộ linh trí non nớt. Cũng chính vì vậy, Ngô Khí mới kinh ngạc, đoàn quang mang trước kia có thể làm cho tông chủ Vạn Tượng.

Linh trí non nớt. Nơi này hắn là không gian bên trong pháp bào, sao lại có một đoàn linh trí tồn tại. Đợi một chút, nơi này là không gian bên trong pháp bào..... linh trí... Chẳng lẽ là...

Khí linh...

Trong lúc Ngô Khí làm bầm lều bầu, tựa hồ đã hiểu rõ đáp án trong lòng. Luồng linh trí non nớt trước mắt này, chính là thứ Ngô Khí lấy được trước kia đã từng là khí linh pháp bào trên người tông chủ Vạn Tượng Tông. Chẳng qua không biết tại sao, khí linh này vừa mới thức tỉnh, lại giống như đứa trẻ vừa sinh ra, linh trí mặc dù có, nhưng lại cực kỳ non nớt, thức tỉnh liền lập tức bỏ chạy, sau khi bắt được chủ nhân trước kia dọa người.

Đang lúc Ngô Khí suy tư, bị hai tay hắn nắm lấy, trong đoàn bạch quang kia, bỗng nhiên truyền tới từng đạo ý niệm non nớt yếu ớt.

Đi theo a... Không.. Không.. Không ăn... Không được ăn.. Ăn Tiểu Tượng.

Giọng nói như trẻ con, truyền tới trong lòng Ngô Khí. Lập tức khiến đáy lòng hắn trào ra một loại cảm giác quái dị. Sát niệm trong lòng trong nháy mắt biến mất vô tung vô ảnh, hóa thân Tu La kia cũng đang dần dần biến mất, khí tức trên người khôi phục lại đáng vẻ ban đầu.

Tựa hồ cảm ứng được khí tức trên người Ngô Khí không còn nguy hiểm như vậy, trong đoàn bạch quang trong tay hắn cũng

phóng xuất ra khí tức ôn hòa, tựa hồ có chút ý tứ nịnh nọt, khiến thần – Khuê Thần trên mặt Ngô Khí càng thêm quái dị.

Năm đó trong điện rốt cuộc xảy ra chuyện gì, pháp bào này đã bị Vạn Tượng tông chủ mặc trên người, nói rõ chính là một kiện chí bảo khó lường. Chí bảo như vậy, hoặc là sẽ bị lực lượng khổng lồ hủy diệt, hoặc là hủy hoại, khí linh bên trong coi như bị thương. Nếu là năm đó pháp y này bị hủy, khí linh bên trong bởi vì bị thương, rơi vào ngủ say, lúc này thức tỉnh, cho dù suy yếu, cũng không nên là trạng thái non nớt như hiện tại.

Trong lòng Ngô Khí lóe lên ý nghĩ, chỉ là chuyện phát sinh mấy chục vạn năm trước, cho dù Ngô Khí trí tuệ như yêu, chỉ sợ cũng không thể nghĩ ra được.

Sau một lát, Ngô Khí từ bỏ suy nghĩ, một lần nữa đặt lực chú ý lên đoàn bạch quang trong tay kia.

Cảm nhận được ý nghĩ nịnh nọt trong đó, khóe miệng Ngô Khí lập tức hiện ra nụ cười quỷ dị, dịu dàng nói: “Muốn ta không ăn người cũng được, nhưng mà...”

Ngô vứt bỏ lời còn chưa nói xong, bỗng nhiên từ trong hai mắt hắn, phát ra hai đạo u quang, hì hì hai tiếng, mãnh liệt nhập vào trong bạch quang trong tay hắn. Trong mắt hắn hai đạo u quang kia sau khi nhập vào bên trong đoàn bạch quang, lập tức không còn động tĩnh, cũng không biết Ngô Khí rốt cuộc đã phát sinh cái gì, bên trong đang phát sinh cái gì.

Trong đó, một thời khắc nào đó, từng cổ cảm giác thống khổ kia biến mất, không chỉ như vậy, hơn nữa Ngô Khí còn cảm giác được từng cổ khí tức ấm áp từ bên trong pháp bào truyền ra, tràn vào trong cơ thể của hắn, không ngừng chữa trị những nơi bị pháp bào gây tổn thương.

Cũng không biết trải qua bao lâu, hai tay Ngô Khí nâng đoàn bạch quang kia, bỗng nhiên nhẹ nhàng run lên, tựa hồ có cái gì thay đổi. Cũng vào lúc này, ở bên ngoài, trong từng tòa kiến trúc cung điện kia, Ngô Khí mặc pháp bào kỳ dị, hai mắt bỗng nhiên mở ra, một tia vui mừng lập tức hiện lên ở trong đó.

Trong nháy mắt khi tỉnh táo lại, hắn liền rơi ánh mắt xuống trên pháp bào của mình.

Vạn Tượng pháp bào...

Trong không gian pháp bào kia, Ngô Khí đã trao đổi với khí linh non nớt, chỉ là khí linh kia không biết vì sao. Chẳng những khí tức non nớt, ngay cả trí nhớ, tựa hồ cũng biến mất rất nhiều, chỉ có một ít tin tức vụn vặt, trong đó có một tin tức vụn vặt, chính là tên của pháp bào này.

Đơn giản vô cùng, giống như Vạn Tượng Bảo Giám kia, chính là bảo vật Vạn Tượng tông. Mặc dù pháp bào không trân quý bằng Vạn Tượng Bảo Giám, nhưng thời thượng cổ, cũng chỉ có tông chủ Vạn Tượng tông, mới có thể mặc bộ pháp bào này vào. Trên pháp bào này, khắc lên ba ngàn ma thần dị chủng thế giới tinh không đại địa kỳ trân... Chân chính bao la vạn tượng, thậm chí ở chỗ sâu trong đó, còn ẩn chứa Đại Đạo pháp tắc, chỉ cần có thể lĩnh ngộ một đạo, đều đủ để tung hoành tu chân giới.

Đáng tiếc chính là, khí linh kia bị thương nghiêm trọng, lúc này thức tỉnh chẳng những là trạng thái trẻ con, linh trí như thế, lực lượng cũng như vậy. Trong pháp bào vốn có lực lượng vô cùng mệnh mông, là thượng cổ chí bảo có thể so với chiến kỳ Hắc Ma chiến hạm Thiên Ma. Thế nhưng trên tay khí linh kia, lại chỉ có thể dùng man lực cơ bản nhất.

Nhưng cho dù là Man lực, cũng làm cho Ngô Khí chịu đủ đau khổ, nếu không phải cuối cùng hắn bất ngờ hàng phục khí linh kia, chỉ sợ hiện tại, Ngô Khí đã bị pháp bào kia quán chết rồi.

Nên biết Ngô Khí bây giờ đã là cảnh giới, lực lượng của U Minh chiến thể tầng ba, không chỉ nói là tu sĩ cùng cấp bậc, ngay cả Phản Hư tu sĩ, cũng rất ít người có thể thắng được hắn, trừ phi là tu sĩ chuyên tu luyện thể phách. Chỉ lấy tu vi Hóa Thần sơ kỳ, đã có sức chiến đấu này, nhưng vẫn như cũ thiếu chút nữa bị quán chết, có thể thấy được lực lượng pháp bào kia có bao nhiêu đáng sợ.

Mặc dù rất tiếc nuối cho dù lấy được pháp bào, cũng không thể bỗng nhiên có được lực lượng cực kỳ cường đại gì, nhưng

Ngô Khí cũng đang cảm thấy may mắn, nếu không phải khí linh của pháp bào này vừa mới thức tỉnh, bị hao tổn quá nặng, không cách nào thi triển ra lực lượng chân chính của pháp bào, chỉ sợ Ngô Khí đã sớm là người chết.

Pháp bào bên trong Đại Đạo Pháp Tắc, tùy tiện một đạo đi ra, có thể đem Ngô Khí trực tiếp trấn áp mà chết. Hơn nữa một chút trì hoãn cũng không có, cho dù hấn át chủ bài đều xuất ra, nhưng đối mặt một đạo Đại Đạo Pháp Tắc, vẫn là tránh không được nhất định phải chết.

Khí Linh của vật này đã bị thuận phục, đoạn ký ức vừa rồi cũng bị ta xóa đi hoàn toàn, về sau pháp bào này liền hoàn toàn nhận ta làm chủ nhân, coi như là chủ nhân cũ Vạn Tượng tông chủ ra ngoài, nếu không cưỡng đoạt, cũng không thể thu hồi pháp bào.

Ngô Khí vừa cảm thấy may mắn trong lòng, vừa lập loè những ý niệm khác trong đầu, lấy được một kiện chí bảo thượng cổ, dù cho là pháp bào bị hao tổn rất nặng, nhưng ngày sau cũng có cơ hội khôi phục, loại chuyện vui này, tự nhiên hấn mừng rỡ dị thường.

Trở về.

Ngô Khí mặc chí bảo pháp bào mà tông chủ Vạn Tượng tông từng mặc, cứ như vậy tùy tiện bay trở về trong Vạn Tượng điện đồ nát kia, bước vào trong điện, ánh mắt lập tức nhìn về phía ba đồ vật còn lại.

Canh tư đến khi cầu chư vị huynh đệ ủng hộ mười hai điểm còn có hai điểm nữa, tiểu lâu liêu mạng chưa hoàn thành.

Canh gác vô cùng tuyệt vời.

Vừa nhận được một kiện thượng cổ chí bảo, Vạn Tượng Pháp Bào, Ngô Khí tràn đầy hứng thú với mấy thứ tìm ra trong bụi đất mù kia, trong đầu toát ra suy nghĩ đều liên quan đến mấy thứ này.

Một thanh đao đá, một cái đầu kích, một quả cầu đen.

Lúc Ngô Khí trở lại trong điện, mấy đồ vật này vẫn còn tiếp tục trôi nổi giữa không trung, không có bởi vì mất đi linh khí dịch của Ngô Khí liền rơi xuống. Chỉ là vì không có bổ sung, khí tức biến hóa thông thả, hoàn toàn không hoàn toàn bị hấp mặc Vạn Tượng pháp bào trên người như vậy.

Vén vén nhìn một màn này, Ngô Khí liền biết, mặc dù ba thứ này là trong số lượng lớn phế vật tạp loạn kia, ba thứ không bị lực lượng tuế nguyệt hoàn toàn ăn mòn, bị Ngô Khí dùng linh khí kích thích một chút, tản mát ra ba động khác thường, mới bị Ngô Khí tìm ra.

Nhưng ba thứ này, bất luận thế nào, hẳn là đều không thể là bảo vật cấp bậc giống như pháp bào vạn tượng trên người Ngô Khí mặc. Bất quá cho dù Ngô Khí đoán được cái này, cũng vẫn không có quá ảnh hưởng tâm tình, dù sao hẳn cũng không có hy vọng xa vời, một lần âm thầm đạt được bốn kiện thượng cổ chí bảo.

Pháp bào vạn tượng kia mặc dù bị hao tổn, nhưng tốt xấu gì cũng là chí bảo cấp bậc như chiến hạm Hắc Ma, cũng có cơ hội phục hồi như cũ. Nếu ba thứ kia cũng vậy, thu hoạch của Ngô Khí quá lớn, tương đương với một lần chia thành non nửa Thiên Ma tông, cơ duyên như vậy nếu là thật, chính Ngô Khí sẽ hoài nghi, hẳn có phải là con trai vận mệnh trong truyền thuyết hay không.

Quét mắt nhìn qua ba thứ kia, Ngô Khí lại một lần nữa nhẹ nhàng vuốt ve trên trử vật giới chỉ của mình, hào quang lập loè một chút, lập tức có từng miếng cực phẩm linh thạch bay ra, dưới sự khống chế của tâm niệm Ngô Khí, tất cả cực phẩm

linh thạch sau khi bay ra, đều vô thanh vô tức tự hòa tan, trở thành linh khí dịch thể dinh dính không gì sánh được, một lần nữa biến thành một đoàn linh khí dịch cầu, bao ba thứ kia một lần nữa bao vào.

Giống như cảnh trước đó, trong một đoàn linh khí dịch cầu to lớn tràn ngập bụi đất ở trong điện, ba thứ đồ vật trôi nổi, chậm rãi hấp thu những linh khí sền sệt tinh thuần kia.

Chỉ là lúc ấy có Vạn Tượng Pháp Bào bên trong, cơ hồ không bao lâu, linh khí dịch cầu Ngô Khí lấy ra đã bị hấp thu sạch sẽ. Mà bây giờ, ba thứ kia, tốc độ lại chậm hơn rất nhiều, lần này Ngô Khí gộp lại lấy ra hơn một ngàn khối linh thạch cực phẩm, hóa ra linh khí dịch cũng nhiều hơn. Ba thứ kia hấp thu cực chậm, cũng không có biến hóa gì rõ ràng, Ngô Khí liền tạm thời buông xuống tâm tư dò xét.

Về phần Vạn Tượng Pháp Bào trên người hắn, lúc triệt để đạt được, Ngô Khí đang suy nghĩ làm thế nào phục hồi uy năng pháp bào. Chỉ là chữa trị Thượng Cổ Chí Bảo. Đừng nói là hắn, chính là Ngô Khí, chính là đệ Thiên Ma tông tông chủ đến, chỉ sợ cũng chưa chắc có thể thành công. Là lấy Ngô Khí bây giờ cũng không có biện pháp nào tốt, chỉ có thể trước tiên lấy tinh thuần Chân Nguyên trong cơ thể mình, không ngừng tràn vào bên trong pháp bào trên người, có thể thai nghén trước là được.

Làm xong tất cả những thứ này, Ngô Khí tựa hồ đột nhiên nghĩ đến cái gì, đưa tay vào ngực, chậm rãi lấy ra một vật.

Là một kiện đồ vật kỳ dị, chính là thứ mà lúc ấy Thượng Quan Ngạn lấy được từ trên ngọc án kia, sau khi Vạn Tượng Bảo Giám hóa thành bụi đất, mới hiện lộ ra đồ vật. Thượng Quan Ngạn nhận được, nhưng còn chưa kịp nhìn một cái, đã bị Ngô Khí lúc hắn bỏ chạy, một quyền trực tiếp đánh nổ. Hơn nữa lúc Thượng Quan Ngạn sắp chết, hắn cũng không biết rốt cuộc là ai giết hắn, lại vì sao phải giết hắn.

Nếu là Thượng Quan Ngạn trên trời có linh, nhất định sẽ cảm thấy, lúc này Ngô Khí lấy ra từ trong lòng ngực, nhất định là một vật hung thần. Ai lấy được, ai sẽ mất mạng. Đáng tiếc chính là, nơi này ngoại trừ Ngô Khí, không có một người sống

nào tồn tại. Cho dù Ngô Khí muốn mất mạng, cũng không có khả năng là hiện tại.

Từ từ lấy ra, vật kia hình dạng giống như vuông vức, rất là nhẹ nhàng, như một quyển sách nào đó trong đó. Mà trên quyển sách kia, phủ đầy tro bụi, tựa hồ cũng đã ngưng kết thành một trang, một tờ u ám, hoàn toàn che lấp vật này.

Tay phải cầm vật giống như trong sách kia, ánh mắt tuần tra trên đó, nhưng không nhìn ra cái gì. Nhưng chẳng biết tại sao, Ngô Khí luôn cảm thấy vật trong tay, bên trong ẩn chứa một loại khí tức khiến hắn hoàn toàn không thể tưởng tượng, thậm chí ẩn ẩn có loại cảm giác, vật trong tay hắn, có thể còn trân quý hơn so với pháp bào hắn mặc trên người.

Quý xui thần xui khiến, Ngô Khí vốn là tay phải cầm thứ xám xịt kia, chẳng biết tại sao, trong lúc vô ý lại giao ra tay trái.

Vào lúc đồ vật màu xám tro kia bị tay trái bắt được, một màn làm cho người ta sợ hãi xuất hiện.

Răng rắc...

Khe hở, trong phút chốc, phía trên thứ gì đó như một tờ giấy xám xịt kia, từng vết nứt đột ngột xuất hiện, bên trong khe nứt kia, từng đạo kim quang chói mắt bộc phát ra mãnh liệt.

Ầm ầm ầm...

Cách không xa trên đỉnh đầu Ngô Khí không xa, ba thứ đồ linh khí chất lỏng kia bỗng nhiên toàn bộ mất đi linh khí, phía trên vốn là quang mang yếu ớt, trong khoảnh khắc thu liễm toàn bộ, ba thứ giống như sợ hãi run rẩy mấy lần, sau đó dứt khoát từ không trung rơi xuống, một lần nữa ngã xuống trong bụi mù xương kia.

Khí linh dị động của ba thứ này còn chưa kịp đi quân, động tĩnh trên người hắn càng thêm kịch liệt, động tĩnh đầu tiên là từ trong pháp bào hắn mặc truyền ra, khí linh Vạn Tượng pháp bào vừa mới thức tỉnh không lâu, vậy mà vào lúc này, truyền ra một cỗ ý niệm sợ hãi.

Tựa hồ có thứ gì vô cùng khủng bố xuất hiện, mặc dù lấy khí tức thượng cổ chí bảo của Vạn Tượng Pháp Bào, cũng không

thể phản kháng khí tức của vật này, cảm ứng được khí tức kia, lập tức sợ hãi run lấy bầy.

Kỳ thật mặc dù là động tĩnh bên trong Vạn Tượng Pháp Bào, Ngô Khí cũng không rảnh đi quản, bởi vì lúc này, ngọn nguồn của động tĩnh thật lớn, không phải là nơi khác, mà là trong cơ thể của hắn, tay trái của hắn, đã yên lặng không biết bao lâu tay trái.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Ngô Khí, tay trái của hắn đang nắm đồ vật xám xịt kia, tất cả bụi đất ngưng kết ở phía trên dưới ánh sáng vàng kia chiếu rọi, toàn bộ tan rã, hóa thành hư vô, hiện lộ ra mặt mũi thật sự của vật phía dưới.

Một thứ còn giống như trang sách vậy.

Nhưng khác biệt chính là, đúc một trang này không biết là vật gì, toàn thân kim bảo, phía trên thả ra từng đạo kim quang chói mắt, mà lúc này, tờ giấy vàng trình này bị Ngô Khí nắm ở tay trái.

Cho dù trong lòng Ngô Khí muốn tay trái đem tờ giấy kim ô kia mở ra, nhưng tâm niệm hắn đến tay trái, lại một chút tác dụng cũng không có, giống như tay trái đã không phải là Ngô Khí hắn. Bất luận hắn nghĩ thế nào, tay trái của hắn vẫn gắt gao cầm tờ giấy kim ô kia, bất luận thế nào cũng không buông ra.

Loại cảm giác không khống chế được thân thể của mình xuất hiện, khiến cho đáy lòng Ngô Khí lập tức kêu to không ổn. Trong đan điền, chân nguyên bạo động, từng dòng nước lũ chân nguyên to lớn bị Ngô Khí điều ra. Một màn âm âm tràn về tay trái của hắn, thế nhưng lại quý dị xuất hiện. Một dòng nước lũ chân nguyên kia đến tay trái hắn, vậy mà như bị lực lượng gì ngăn cản, bất luận như thế nào, cũng không cách nào tiến thêm một bước.

Chuyện gì đang xảy ra vậy, rốt cuộc là cái quỷ gì, phóng ra cho lão tử.

Đáy lòng Ngô Khí quả thực là đang điên cuồng hét lên, nhưng cục diện phát triển đã hoàn toàn thoát khỏi sự khống chế của

hắn. Bất luận hắn cố gắng thế nào, đều không thể đoạt lại quyền khống chế tay trái của mình.

Đang lúc hắn vô cùng hồi hận và lo lắng, bỗng nhiên Ngô Khí giống như nhớ ra cái gì đó, ánh mắt lập tức nhìn về phía tay trái của mình, đáy lòng toát ra một ý niệm.

Đội đã... tay trái..... Chẳng lẽ là...

Ý nghĩ này của Ngô Khí vừa mới nảy lên, trong nháy mắt, tay trái của hắn đã xảy ra biến hóa khiến hắn nghẹn họng nhìn trân trối. Chỉ thấy trang sách Kim Phi kia, tựa hồ cũng giống như Ngô Khí. Phát hiện cái gì, hoặc là phát hiện cái gì đó sớm, chỉ là hôm nay mới chuẩn bị tốt.

Dưới ánh nhìn chăm chú của Ngô Khí, trang sách Kim Kiền kia trong kim quang loá mắt vô cùng, chậm rãi hòa tan. Hóa thành từng dòng nước kim loại, phun trào lan tràn, trong khoảnh khắc liền bao phủ hoàn toàn tay trái Ngô Khí lại, mà trong khoảnh khắc đó, bên trong tay trái Ngô Khí, lại có đồ vật che giấu rất lâu. Chẳng biết tại sao, vào lúc này lại hiện ra.

Vù vù

Chỉ có Ngô Khí tự mình có thể nhìn thấy. Trong tay trái của hắn, có một hư ảnh ám kim bao phủ, hoàn toàn dung hợp cùng tay trái hắn, vật này đối với Ngô Khí mà nói, có thể không xa lạ chút nào.

Năm xưa Ngô Khí hắn chỉ là một tạp dịch, tư chất linh căn thấp, có thể có thành tựu ngày hôm nay, ngoại trừ hắn ra, chỗ dựa lớn nhất, chính là cơ duyên hắn từng đạt được tại Vạn Thi Tông, là truyền thừa Hoang Cổ không trọn vẹn kia, mà đầu nguồn truyền thừa kia, chính là vật kia, đoạn kim văn đoạn tay của ả kim tuyến kia.

Đang lúc Ngô Khí suy đoán xem quyền sách kim trừ quỷ dị kia có liên hệ gì với kim văn đoạn tí hay không, Ngô Khí bỗng nhiên nhìn thấy, vật chất như dòng nước vàng kim của quyền sách này, vậy mà không phải là bao vây tay trái của hắn, chính thức bao vây lấy kim văn đoạn tí kia.

Mà quá trình bao trùm lại cực nhanh, chỉ trong nháy mắt đã nhanh chóng rút đi những vật chất như dòng nước vàng ròng

kia, một lần nữa về tới tay trái Ngô Khí, biến thành một trang sách quý dị toàn thân vàng ròng.

Đang lúc Ngô Khí cho rằng đây là thời điểm kết thúc, bỗng nhiên kim quang trên tay trái của hắn thu liễm lại, vốn toàn bộ kim mang trong toàn bộ đại điện tràn ngập quang mang, trong nháy mắt thu liễm toàn bộ, toàn cảnh trang sách kim trừ kia lúc này cũng hiện ra trước mắt Ngô Khí.

Ánh mắt của hắn quét qua, đang muốn xem trang sách Kim Quỹ kia đến cùng là khi nào, trên trang sách Kim Khuyết kia đột nhiên sinh ra biến hóa.

Vào

Một đạo kim quang nồng đậm từ trong trang sách Kim Phi bỗng xuất hiện, tốc độ cực nhanh, căn bản không kịp ngăn cản, Ngô Khí thậm chí ngay cả con mắt cũng không thềm nhắm lại, kim quang lớn bằng hạt đậu kia liền ngậm vào trong hai mắt Ngô Khí.

Ầm

Biến đổi lớn này mới thật sự là biến đổi lớn.

Trong nháy mắt, Ngô Khí không còn cảm giác được sự tồn tại của mình, hoặc là nói, hắn ta cảm thấy mình đã thoát ly không gian kia, thoát ly khỏi vực ngoại, thoát ly dãy núi Thông Thiên, thoát ly đại lục Trung Châu, thoát ly toàn bộ tu chân giới.

Trong lúc phiêu đảng đảng, Ngô Khí bỗng nhiên cảm giác, hai mắt có thể nhìn thấy vật, nhưng mà thân thể của hắn, vào lúc này, lại hoàn toàn không cảm ứng được.

Không đợi Ngô Khí có động tác gì, trước mặt Ngô Khí, một cảnh tượng khiến hắn hoảng sợ xuất hiện.

Trước mắt hắn là một mảnh đại lục rộng lớn đến không thể tưởng, thị lực Ngô Khí mặc dù căn bản không cách nào thấy rõ ranh giới của đại lục, cũng nhìn không ra biên giới Trung Châu đại lục, nhưng chẳng biết tại sao, đáy lòng Ngô Khí xuất hiện ý nghĩ này. Đó chính là so sánh giữa Trung Châu đại lục và mảnh đại lục trước mắt, căn bản không đáng nhắc tới.

Bởi vì, đại lục Trung Châu, trước kia chính là một khu vực rộng lớn đến khó tin của đại lục này, vùng đại lục này, là đại lục Thượng Cổ.

Vô số đại năng đại năng tin tức cường hoành sinh linh hiện lên trong đầu Ngô Khí, nhưng hắn lại không nhớ rõ bất cứ thứ gì, mặc dù ý nghĩ trong lòng hắn nói cho hắn biết, những người kia đều là đại năng cùng sinh linh chân chính thuộc về thời đại Thượng Cổ.

Àm âm âm âm..

Căn bản không cho Ngô Khí có thời gian phản ứng, khi hắn còn chưa hoàn toàn thấy rõ đại lục này, cũng không cách nào nhớ kỹ những cường giả đại năng cùng nhiều sinh linh mạnh mẽ kia.

Trước mặt Ngô Khí, cảnh tượng lần nữa biến hóa, một chỗ trên đại lục rộng lớn kia. Đột nhiên, vô số núi lửa trong nháy mắt đồng thời bộc phát, vô số địa hỏa nham thạch nóng chảy từ lòng đất dâng trào ra, vô cùng mãnh liệt, chỉ là không đến mấy canh giờ, khu vực kia, liền hoàn toàn biến thành địa bàn địa hỏa cùng nham thạch nóng chảy.

Hơn nữa bởi vì là thời đại thượng cổ, lòng đất cũng có vô số sinh linh sinh sống, trong đó không thiếu dị tộc cực kỳ cường đại. Theo địa hỏa nham thạch nóng chảy kia, dâng lên đến mặt đất. Nơi tàn phá bừa bãi đại lục, địa hỏa nham thạch nóng chảy đến, tất cả đều biến thành đất khô cằn, tất cả sinh linh đại lục đều bị xóa bỏ.

Đây là đại kiếp nạn, đất tuôn kiếp nạn.

Nhưng đây cũng chỉ là kiếp số của khu vực này, cũng không phải là kiếp số của toàn bộ đại lục Thượng Cổ, chỉ là sinh linh ở khu vực đó gặp tai ương, không phải sinh linh của toàn bộ đại lục Thượng Cổ đều sẽ bị liên lụy.

Đúng lúc mặt đất tràn ra, trong lúc đó, trong một ngọn núi lửa, đột nhiên lại một lần nữa bạo phát.

Nhưng khác với lúc trước chính là, ngọn núi lửa này đồng thời bùng nổ, từ lòng đất dâng lên. Ngoại trừ địa hỏa cùng nham thạch nóng chảy, lại còn có một cỗ thi thể to lớn vô cùng.

Cổ thi thể này, cao tới mấy vạn trượng, như đỉnh núi cao phong, toàn thân bao phủ hoa văn ám kim, tựa hồ ẩn chứa vô tận đại đạo ở bên trong. Nhưng bên trong cũng có oán khí tựa hồ vĩnh viễn không cách nào gột rửa sạch sẽ, phóng lên tận trời, tàn phá bừa bãi bầu trời.

Thi này theo địa hỏa phun trào, tất cả những gì gặp được đều bị đung nát, không có ngoại lệ. So sánh với địa hỏa, thi thể này càng thêm đáng sợ, gặp núi hủy núi, gặp sông thiêu đốt, nơi đi qua, sinh linh đồ thần, tạo ra vô số giết chóc.

Nhưng thi thể này vừa hiện, lập tức dẫn tới rất nhiều Thượng Cổ cường giả, mỗi một người đều có được lực lượng hủy thiên diệt địa, những thượng cổ cường giả này đều nhìn trúng cổ thi thể kia, tranh đoạt, lại bộc phát đại chiến, liên lụy không biết bao nhiêu tông môn và đại năng cường giả ở trong đó, trải qua hơn mười năm, vô số thượng cổ cường giả vẫn lạc, tông môn bị hủy diệt.

Nhưng cuối cùng, cổ thi thể kia lại không biết, không biết rơi xuống như thế nào.

Hô hô...

Cực kỳ đột ngột, thân thể Ngô Khí hung hăng chấn động mạnh một cái, trong nháy mắt khi tỉnh lại, Ngô Khí lập tức cảm giác trong cơ thể có từng luồng cảm giác suy yếu không cách nào kháng cự, khiến Ngô Khí hận không thể trực tiếp ngất đi.

Cố gắng ngẩng đầu lên, ánh mắt Ngô Khí lập tức nhìn về phía quyền sách Kim Khuyết mà hắn đang nắm ở tay trái. Lúc này quyền sách Kim Khuyết Vương kia tựa hồ đã khôi phục bình thường, không có kim quang chói mắt, cũng không có biến thành vật chất như nước Kim Yên.

Chỉ là một trang sách kim loại, tuy là toàn thân vàng óng, nhưng Ngô Khí lại có thể khẳng định, nó không phải làm bằng hoàng kim là được.

Ánh mắt của hắn rơi vào trang sách kim hào, đồng thời trong đầu Ngô Khí cũng nhớ tới từng màn trước đó nhìn thấy, khiến hắn hoàn toàn không thể tin tưởng, nhưng hắn lại không thể không tin từng màn này, vô số cường giả thượng cổ đại lục

cực kỳ rộng lớn địa hỏa nham thạch nóng chảy từ thi thể to lớn phun ra từ lòng đất tranh đoạt tử thương vô số...

Tất cả cảnh tượng, Ngô Khí đều vô cùng rõ ràng ghi tạc trong đầu, giống như hấn tận mắt nhìn thấy.

Hơn nữa từng màn từng màn kia chân thực, Ngô Khí vậy mà không có một chút ý niệm hoài nghi nào trong đầu, nếu là cảnh tượng khác, Ngô Khí nhất định sẽ hoài nghi, nhưng vừa rồi hấn vừa mới nhập định hoặc là bị trang sách Kim Khuyết kia nhìn thấy cảnh tượng sau khi hôn mê, Ngô Khí gần như đã có thể xác định, đó là sự thật.

Bởi vì trong những cảnh tượng kia, Ngô Khí vô cùng rõ ràng nhìn thấy thứ mình quen thuộc vô cùng.

Đoạn cánh tay cụt kia mặc dù đã rút nhỏ đi rất nhiều, nhưng Ngô Khí lại có ý niệm vô cùng mãnh liệt trong đầu. Hấn biết, lúc này đoạn tay gãy kim văn trong tay trái hấn, chính là một đoạn cánh tay của thi thể to lớn như núi cao từ lòng đất phun trào ra lúc hấn nhìn thấy thượng cổ kia.

Khí tức vô cùng quen thuộc kia, ám kim quỹ văn lý huyền ảo kia, Ngô Khí được truyền thừa trong đó, tự nhiên cũng vô cùng quen thuộc với khí tức kia. Cho dù người khác sẽ nhận sai, nhưng Ngô Khí, tuyệt đối sẽ không nhận sai.

Sau khi xác định được ý nghĩ trong lòng, Ngô Khí trong nháy mắt liền hoàn toàn ngây ngẩn cả người, ngơ ngác xụi lơ trên mặt đất, xụi lơ ở trong bụi bặm xương cốt kia, lúc này trong đáy lòng hấn, quả thực là có vô số ý niệm, đang điên cuồng phun trào, mỗi một ý niệm đều vô cùng điên cuồng, nhưng cũng làm cho Ngô Khí rơi vào trong sự mừng rỡ không cách nào tưởng tượng.

Một đám ý niệm tuôn ra, về ngốc trệ trên mặt Ngô Khí cũng dần dần biến mất, ý niệm trong lòng hấn dần dần rõ ràng lên, trong lúc hấn suy tư, tựa hồ một chuyện rất trọng yếu với hấn muốn bị nghĩ thông suốt, loại mừng như điên không cách nào áp chế này lại một lần nữa xuất hiện trong mắt của hấn.

Tất cả những gì ta thấy đều là sự thật, tuyệt đối sẽ không sai, hoa văn ám kim kia, tuyệt đối là hoa văn đại đạo độc nhất vô

nhị của Thái Cổ Thi Ma Đạo. Trên cổ thi thể kia, trên cánh tay cắt ám kim của ta, tuyệt đối không có khả năng sai, đoạn tí ám kim kia chính là trên cổ thi thể kia.

Thời thượng cổ, cổ thi thể kia bị địa hỏa trong lòng đất lao ra, kết quả dẫn tới vô số thượng cổ tu sĩ tranh đoạt, đánh đập ra tay, những người kia đại chiến uy lực quá lớn, nói không chừng đem cổ thi thể kia xé rách thành rất nhiều khối.

Cường giả của Thái Cổ Thi Ma Đạo, tu luyện chính là đại đạo của Thái Cổ Ma Thân, vô cùng mạnh mẽ, cho dù là thân thể bị xé nát, cũng tuyệt đối sẽ không bị hủy diệt.

Bất quá năm tháng trôi qua, lực lượng bên trong sẽ dần dần bị ăn mòn, nhưng bên trong ẩn chứa đại đạo cùng truyền thừa, lại sẽ không biến mất, bây giờ ta đã nhận được một đoạn tay cắt, chỉ là tay trái, đã nhận được truyền thừa vô cùng kinh khủng.

Nhất là chiến thể U Minh, trong cổ thi thể kia ẩn chứa truyền thừa không phải chuyện đùa, chính là chân chính, truyền thừa Thái Cổ hoàn chỉnh, trách không được sẽ dẫn tới nhiều đại năng cường giả thượng cổ tranh đoạt như vậy. Nhưng rất đáng tiếc, trong bọn họ không có một ai có cơ duyên kia, cuối cùng vẫn là tiện nghi cho cái bàn chân không biết bao nhiêu vạn năm này.

Nếu ta có thể đạt được những bộ phận khác của cổ thi thể kia, gom góp được truyền thừa hoàn chỉnh, vậy sau ngày Ngô Khí ta chẳng phải sẽ trở thành.....

.....

Ý niệm trong lòng Ngô Khí càng ngày càng rõ ràng, lúc hẩn tỉnh táo trở lại, bàn tay đã siết chặt trang sách vàng óng kia vô cùng chặt, lúc này trong trang sách Kim Khuyết này, trong mắt hẩn, đã là thứ quý giá hơn nhiều so với thứ khác, cho dù là thần thông Hoang Cổ khác trên người hẩn, bộ Hồng Liên phân thân này, Vạn Tượng Pháp Bào hẩn mới thu được, hoặc là thứ gì khác, trong mắt hẩn, đều không thể so sánh với trang sách Kim Khuyết Phi này.

Bởi vì lúc này hẩn xem ra, tờ giấy Kim Quỹ đã trở thành mấu chốt để hẩn có thể đạt được truyền thừa Thái Cổ hoàn chỉnh

hay không. Tu vi của hắn bây giờ, ở Trung Châu đại lục không là gì, mặc dù mang theo một thân phận thiên kiêu tuyệt thế, nhưng Ngô Khí sau khi biết được chính mình đạt được chính là truyền thừa Thái Cổ, đã tâm trong lòng đã hoàn toàn không phải một tuyệt thế thiên kiêu có thể thỏa mãn.

Thậm chí hắn xem ra, tu chân giới này trong tu châu đại lục, tương lai hắn đều đạp nó dưới chân.

Hắn Ngô Khí, muốn là tiêu dao chân chính, trường sinh đại đạo thật sự, là vĩnh sinh, là tự do cùng tùy ý ngay cả thiên địa cũng không thể trói buộc.

Muốn làm được tất cả những thứ này, liền cần lực lượng, mà lúc này có thể cho Ngô Khí ước mơ tha thiết sức mạnh, chỉ có cái truyền thừa thái cổ kia. So sánh với truyền thừa thái cổ kia, Thiên Ma tông coi trọng, truyền thừa của tất cả trưởng lão huyết mạch Thiên Ma tông, đều là chuyện cười mà thôi.

Mà hắn muốn đạt được truyền thừa của Thái Cổ Thi Ma Đạo, phải dựa vào, ngoại trừ đoạn cánh tay cụt kia, còn có chính là trang sách Kim Phi cực kỳ thần bí trong tay hắn lúc này. Bởi vì vừa rồi, một luồng kim quang lớn chừng hạt đậu kia nhập vào trong mắt hắn, đồng thời để hắn thấy được một màn hình ảnh, đồng thời Ngô Khí biết được một ít bí mật của tờ giấy kim hào này, mặc dù chỉ là một chút tin tức, nhưng đối với Ngô Khí mà nói, đã đủ rồi.

Đây mới là cơ duyên, cơ duyên chân chính, truyền thừa Thái Cổ Thi Ma đạo, nhất định là ta Ngô Khí, bất kỳ người nào cũng không thể ngăn cản ta, ha ha ha..

Trong điện, tiếng cười càn rỡ đắc chí của Ngô Khí lại lần nữa vang vọng.

Cuối cùng, hai chương hợp nhất, cầu phá lệ duy trì chưa xong.

Canh gác vô cùng tuyệt vời.

Vật này sau khi Vạn Tượng Bảo Giám hóa thành bột phần mới hiện ra, nếu như Vạn Tượng Bảo Giám một ngày không bị hủy, vật ấy sẽ không xuất hiện trong một ngày.

Mà lai lịch Vạn Tượng Bảo Giám, lại là đơn giản, năm đó tổ sư Vạn Tượng tông, ngoài ý muốn được một kiện cổ vật không trọn vẹn, liền lấy cổ vật kia làm vật hạch tâm, đúc thành Vạn Tượng Bảo giám kia.

Hiện tại xem ra, vật này chính là cổ vật không trọn vẹn kia, bên trong tựa hồ ghi lại rất nhiều bí ẩn, vả lại đều là ba thời đại Thượng Cổ Thái Cổ này, không cần luyện hóa, bất kỳ người nào cầm nó trong tay, cũng chính là chủ nhân của nó.

Nếu ta cảm ứng những điều này không sai, vậy...

Ngô Khí cầm trong tay trang sách vàng trình kia, thân hình di động, từng bước một đi về phía đại điện kia. Nơi đó ngoài trừ một đồng ngọc thạch vỡ vụn, còn có một cỗ thi hài.

Tông chủ Vạn Tượng tông,

Ngô Khí chỉ mấy bước đã đi tới đại điện. Trong tay cầm trang sách Kim Kiên kia, thân hình ngồi xổm xuống, nhìn lướt qua thi hài trên mặt đất, sau đó người lại gần trang sách Kim Yên kia, tâm niệm vừa động, một màn quen thuộc xuất hiện trong mắt Ngô Khí.

Vù vù

Đã yên lặng xuống sách, sau khi Ngô Khí suy nghĩ, lập tức có động tĩnh. Cảnh tượng rất tương tự với một màn trước đó, trên trang sách mỏng manh kia bỗng nhiên phát ra từng đạo quang mang kim loại chói mắt, mà trang sách kia, sau mấy tức, bỗng nhiên biến thành từng đạo vật chất giống như nước kim ngân.

Trong lúc chảy xuôi, vật chất giống như nước chảy kim hào kia, chậm rãi bao phủ thi hài trước mặt Ngô Khí lại.

Vèo

Lúc này đây Ngô Khí đã có chuẩn bị, nhưng vẫn không thấy rõ quỹ tích của đạo kim quang kia sau khi phóng ra. Lúc kịp phản ứng, kim quang kia đã tiến vào trong mắt Ngô Khí.

Oanh giống như trước đó, cảnh tượng Thượng Cổ Ngô Khí giật mình nhìn thấy lúc này, thần hồn của hắn, hoàn toàn bị kéo vào trong một bức tranh.

Thời thượng cổ, có một siêu cấp thế lực, cường giả đông đảo, chiếm cứ một khu vực lớn, ngạo thị tiên ma. Nhưng trong một đêm tông môn thế lực siêu cấp này lại bị đại lượng tu sĩ cường hoành vây công, tông môn bị công chiếm. Môn nhân bị tàn sát, tại thời khắc cuối cùng, tông chủ của siêu cấp thế lực này, đem hơn vạn thượng cổ tu sĩ hút vào trong Vạn Tượng điện kia. Sau đó lấy trấn tông chí bảo, Vạn Tượng Bảo giám, đem tất cả mọi người sinh sinh tử.

Cũng bởi vì vậy, Vạn Tượng tông triệt để bị diệt vong, mà tu sĩ chạy ra ngoài thì tàn sát sạch sẽ tất cả môn nhân Vạn Tượng tông, cướp sạch không còn gì, thậm chí còn giấu tông môn Vạn Tượng tông vào chỗ sâu trong hư không, trước khi đi còn bày ra Thiên Huyền Hư Cẩm, phòng ngừa bị người phát hiện.

Vạn Tượng tông chủ kia giết người tuy nhiều, nhưng mình cũng bị lực lượng cản trở to lớn, gần như là chết ngay lập tức. Nhưng trước khi hắn chết, vẫn lưu lại một tia oán khí, thủ hộ Vạn Tượng Bảo Giám kia, mặc dù mấy chục vạn năm cũng chưa từng thay đổi, chỉ là đáng tiếc chính là, oán niệm của Vạn Tượng tông chủ, chỉ đánh chết một tu sĩ Hóa Thần đỉnh phong.

Có lẽ đối với tu sĩ bình thường, cảnh giới Hóa Thần đỉnh phong, đã là cảnh giới nhất định phải ngược nhìn. Nhưng đối với thượng cổ đại năng cường giả mà nói, Hóa Thần đỉnh phong, vẫn là sâu kiến, mặc dù phản hư, tu sĩ Hợp Đạo, trước mặt bọn họ, cũng vẫn là sâu kiến, tiện tay một chương, có thể đập chết.

Hô. Quả nhiên là thế.

Đứng trong đại diện hùng hực khí tức, Ngô Khí trong miệng phun ra, trong đôi mắt lại tràn đầy mừng như điên. Ngay vừa

rồi, hấn rõ ràng nhìn thấy vô cùng, năm đó chuyện xảy ra trong Vạn Tượng điện, từng màn đều hiện lên trước mắt Ngô Khí. Thậm chí ba thứ bị Ngô Khí bắt ra từ trong bụi mù xương, Ngô Khí cũng biết rất rõ lai lịch của bọn họ.

Ba kiện bảo vật, phân biệt thuộc về thời đại thượng cổ, ba đại năng cường giả uy danh hiển hách.

Trong số đông tu sĩ tham dự vây công Vạn Tượng tông, ba người kia cũng là cường giả bài danh cao nhất. Chỉ là bọn họ cũng không nghĩ tới, sẽ bị Vạn Tượng tông chủ trực tiếp trấn sát mà chết, sau khi bọn họ chết, những vật khác trên người bọn họ đều bị năm tháng ăn mòn, hóa thành hư ảo, bản nguyên chỉ bảo mỗi thứ tính mạng giao tu, còn lưu lại một tia linh tính ngủ say.

Trong đầu đã tiếp nhận tất cả mọi chuyện phát sinh năm đó của Vạn Tượng tông, Ngô Khí bỗng nhiên hiểu ra rất nhiều. Ấn ước đoán được Hoang Cổ truyền thừa không trọn vẹn kia chính là truyền thừa cực kỳ trọng yếu, sâu trong đáy lòng hấn suy nghĩ chính là đạt được truyền thừa hoàn chỉnh, đạt được lực lượng kia.

Vật này thần bí, nhưng hiện tại tựa hồ ngoại trừ thông hiểu bí văn, cũng không có tác dụng gì khác. Hơn nữa muốn thông hiểu bí văn của Hoang Cổ, tựa hồ cũng cần chất xúc tác tồn tại. Bất quá cho dù như vậy, vật này quý giá chỗ nào, cũng tuyệt đối không thể đo lường được.

Ngô Khí dùng ánh mắt vô cùng mừng rỡ nhìn trang sách Kim Quỹ trong tay, hai tay chuyển động, không ngừng đùa nghịch, từng ý niệm trong đầu toát ra, đều suy nghĩ làm thế nào để phát huy ra tác dụng thần bí dị bảo. Được một kiện dị bảo thần bí, Ngô Khí hưng phấn thưởng thức một hồi lâu, thẳng đến mấy canh giờ sau, hấn phát hiện sau khi không cách nào thăm dò ra bí mật khác, mới buông xuống một tia không cam lòng.

Vật này không biết tên gì, nhưng nếu sinh ra từ trong Vạn Tượng bảo giám, lại ghi chép thiên địa biến thiên này, rất nhiều bí văn thời đại hoang cổ, không bằng tạm thời gọi là Hoang Cổ Bí Sách đi.

Hiện tại mặc dù chiến lược của ta không tệ, nhưng nếu gặp phải Phản Hư cường giả, vẫn là lực bất tòng tâm. Vật ấy quá mức trân quý, lại là không thể để vào trong nhẫn trữ vật.

Hắn ngược lại rất rõ ràng lúc này bị hắn nắm trong tay một tờ sách vàng mỏng manh, trân quý đến mức nào, thời đại Hoang Cổ, không biết mai táng bao nhiêu bảo vật, bao nhiêu bí ẩn, đến bây giờ, cho dù tìm đọc điển tịch tất cả tông môn, chỉ sợ cũng không thể hoàn lại một phần vạn của ba thời đại kia, một phần mười.

Thế nhưng một tờ kim sách mỏng kia, lại có thể để cho Ngô Khí thông hiểu tất cả bí văn Hoang Cổ, nếu tin tức vật này truyền ra, cho dù Ngô Khí mang theo một thân phận tuyệt thế thiên kiêu, người của Thiên Ma tông cũng nhất định sẽ đoạt lấy quyển sách vàng kia từ trong tay hắn, nếu không chịu, đương nhiên là đánh giết rồi lại lấy ra.

Biết được thực lực của mình mặc dù ở cấp bậc Hóa Thần đã có thái độ vô địch, nhưng đối mặt Phản Hư cường giả, vẫn như cũ lực bất tòng tâm. Ngô Khí tự nhiên không yên lòng đem bảo vật kia để vào trong nhẫn trữ vật của mình, trong lòng ý niệm sinh ra không ít, sau mấy hơi thở, bỗng nhiên trong mắt sáng ngời, tựa hồ nghĩ đến cái gì biện pháp.

Nếu như tiểu gia ta chết đi, vật này đương nhiên sẽ vô dụng với ta, nhưng nếu tiểu gia ta không chết, ai có thể cướp nó đi.

Ngô Khí lẩm bẩm một câu, sau đó lập tức há miệng hút quyển sách vàng trong tay kia vào, lập tức nhìn thấy quyển sách Kim Quỹ vốn còn đang ở trong tay trái Ngô Khí, trong nháy mắt hóa thành một hạt kim quang lớn chừng hạt đậu, bị Ngô Khí nuốt vào trong bụng.

Sau một khắc, bụng Ngô Khí, trong đan điền.

Trong không gian trống rỗng, khu vực trung tâm nhất, Nguyên Anh Ngô Khí ngồi xếp bằng trên một mẫu hồ lửa. Lửa cháy đen kịt, trong đó có chín đóa hoa lớn ẩn hiện, tản mát ra khí tức hoàn toàn không thuộc về tu chân giới. Từng dòng nước lũ tinh thuần nồng đậm, từ bên ngoài đan điền rót vào, sau khi bị

hồ lửa kia rèn luyện, càng thêm tinh thuần, khí tức bên trong cũng dần dần mang theo từng cỗ hương vị đáng sợ kia.

Đột ngột, vào lúc này, một viên kim quang lớn như hạt đậu bỗng nhiên xuất hiện trong không gian đan điền Ngô Khí. Kim quang này vừa hiện, không tản mát ra khí tức đáng sợ chút nào, chỉ là hóa thành một trang sách kim loại tựa hồ rút nhỏ đi rất nhiều, chậm rãi bay đến chỗ ngồi xếp bằng của Ngô Khí Nguyên Anh. Sau đó, liền không động đậy nữa, tựa như quyết định định định định định định định định định định ở trong đan điền này.

Để giấu kỹ vật này, Ngô Khí vậy mà cam nguyện mạo hiểm, đem nó nuốt vào trong bụng. Mặc dù trong cảm ứng của Ngô Khí, đối với vật này có chút hiểu biết, nhưng dù sao cũng là đồ vật thượng cổ, nói không chừng vật trấn tử một vạn thượng cổ tu sĩ, không phải là Vạn Tượng Bảo Giám kia, mà là tờ giấy vàng Oanh này.

mạo hiểm đem bí sách kia nuốt vào trong bụng, Ngô Khí đứng tại chỗ cảm thụ một hồi, ước chừng nửa canh giờ, trong đan điền của hắn, một chút động tĩnh dị dạng cũng không có, Kim Yên Thư được Ngô Khí đặt tên là Hoang Cổ Bí Thư kia, vô cùng trung thực ở trong đan điền của Ngô Khí.

Khi hai mắt Ngô Khí mở ra lần nữa, ánh mắt lại nhìn về phía trong điện, bản nguyên chí bảo ba loại thượng cổ đại năng kia sau khi bỏ mình lưu lại.

Ồ...

Khi ánh mắt hắn nhìn qua, vừa lúc cũng phát hiện ba kiện cổ bảo kia có gì đó khác thường.

Nhưng điểm lạ này cũng không phải chuyện tốt gì, bởi vì ba kiện bảo vật kia, không biết từ khi nào, đã đình chỉ hấp thu linh khí dịch kia. Chỉ là lẳng lặng trôi lơ lửng ở nơi đó, trước đó bởi vì nguyên nhân ba kiện bảo vật kia biến mất, khí tức trên mặt bảo vật đã khôi phục, lúc này đã khôi phục, vả lại mạnh hơn một chút, ít nhất Ngô Khí có thể ẩn ẩn cảm giác ra, khí tức kia rốt cuộc là cái gì,

Thanh thạch đao kia, dài mà thôi, trôi nổi giữa không trung, rõ ràng không có lưỡi đao, nhưng phát ra phong mang cổ xưa, lại khiến Ngô Khí có gan: Nếu đao này bay ra, bất cứ vật gì, đại xuyên đại giang đại tinh thần đại địa..... Sẽ bị mở ra hủy diệt. Đây là một loại pháp tắc, là sự hiển hóa của đại đạo.

Hơn nữa, đao này tựa hồ không phải chỉ có một thanh, tựa hồ chính là một thanh. Chỉ là thạch đao còn lại, đều bị ăn mòn trong mấy trăm ngàn năm qua, chỉ có thanh đao này, tựa hồ là vì nguyên nhân căn nguyên hoặc là hạch tâm, còn lưu lại một tia linh tính.

Một cái đầu kích, bên trong ngoại trừ cái kia cũng là đại đạo pháp tắc hiển hóa ra phong mang, còn có một tia bá đạo, như sát thần, như hung ma, như tuyệt thế bá chủ, bất kỳ sinh linh nào, dưới sự bá đạo của nó, đều phải run rẩy, lựa chọn thần phục, thuận theo nó người sống Xương sợ người chết.

Vật cuối cùng, một hắc cầu không có gì kỳ lạ, không có kẽ hở, không biết vật gì đúc thành, nhưng bên trong mơ hồ phát ra khí tức bạo liệt, loại khí tức muốn hủy diệt hết thảy, để Ngô Khí cảm ứng được sau này trong lòng cũng không khỏi có chút kinh hồn táng đảm.

So sánh với pháp bào vạn tượng, ba vật này bị hao tổn càng thêm nghiêm trọng, nếu có biện pháp phục hồi như cũ, ba thứ đều là chí bảo thượng cổ, đủ để khiến thực lực của ta tăng vọt đến mức không thể tưởng tượng, nếu không được, liền chỉ là ba kiện phế vật mà thôi.

Thứ nhất là đến hai vạn ngày hôm qua làm cho tâm lực ta lao lực quá mức a. Hôm nay không biết có thể còn ít hơn nữa. Mặt khác, sau khi chương này tuyên bố, quyển sách này đã qua mười lăm vạn chữ, quyển thứ hai của tiểu lâu đã qua giá mười lăm vạn chữ. Dùng cái danh nghĩa này, cầu đập vé cam cộng với việc ký sách ủng hộ đã không hoàn thành.

Mẹ kiếp,

Về

Giữa tầng tòa kiến trúc cung điện, một đạo u quang tốc độ kỳ nhanh, từ trong một tòa cung điện lớn nhất, tuôn ra, một lát liền xuyên qua khu vực mộ hoang này, xuất hiện ở lối vào. u quang tán đi, hiển lộ ra thân hình Ngô Khí.

Nơi này, hàng rào hư không hắc ám, cả tòa sơn môn Vạn Tượng Tông, sau khi đến đây, giống như bị sinh ra từ một khu vực nào đó cắt đứt ra, chợt từ quần thể kiến trúc hoang phế biến thành vùng hắc ám hư vô, ánh mắt Ngô Khí nhìn qua, lại nhìn thấy một mảnh không gian hư vô hắc ám.

Mà trong không gian kia, tựa hồ ẩn giấu vô số tầng thời không dị thường, không ngừng tiến hành biến hóa, trong mỗi không gian, đều có một đạo cấm chế tồn tại, một tòa trận pháp tồn tại. Bất luận người nào xâm nhập trong đó, nếu không biết được phá trận bên ngoài, sẽ vĩnh viễn bị vây ở trong đó, kết quả cuối cùng, trừ mất đi tính mạng, sẽ không còn ai khác.

Thiên Huyền Hư Không cấm

Lúc trước Ngô Khí đi theo phía sau mấy người Thượng Quan Ngạn, đã nghe Thượng Quan Ngạn kia nói qua lai lịch cấm chế cùng tên gọi của nó, đã biết một ít. Mà Ngô Khí người thắng lớn nhất này, ở trong Vạn Tượng điện, sau khi nhận được Hoang Cổ bí điển kia, Ngô Khí hiểu rõ về cấm chế trước mắt, đã vượt xa mấy người Thượng Quan Ngạn.

Bởi vì trong Hoang Cổ bí sách kia, ghi lại, chỗ Thiên Huyền Hư Không cấm này. Chính là năm đó, lúc thượng cổ, sau khi Vạn Tượng tông bị diệt, may mắn đào thoát những tu sĩ Vạn Tượng tông chủ tuyệt sát, sau khi cướp sạch Vạn Tượng tông, lại triệt để cắt đứt sơn môn Vạn Tượng tông, bày ra cấm chế, trực xuất sơn môn này đến chỗ sâu trong hư không.

Lại không nghĩ tới, nơi vực ngoại này, thỉnh thoảng có gió lốc hư không xuất hiện, lực lượng khổng lồ chẳng những xé rách

ra rất nhiều khe hở, còn mở ra một cái cửa, thông tới sơn môn Vạn Tượng tông này.

Mấy người Thượng Quan Ngạn có thể nói là may mắn vô cùng, vừa vặn gặp phải cửa vào này. Nhưng cũng có thể nói là rất không may, bởi vì Vạn Tượng tông đã biến thành mộ hoang, ngay cả Thượng Cổ tông môn, nếu đã biến thành mộ hoang, cũng ý nghĩa là, cơ duyên của bọn họ có thể nói không có.

Bên trong mộ hoang, muốn tìm thấy bảo vật thì càng khó khăn hơn.

Mà mấy người bọn họ càng thêm xui xẻo chính là trước đó, Thượng Quan Ngạn kia đã bắt một nữ tu, để không chết thì nữ tu này chính là người Ngô Khí muốn bảo vệ. Nữ tử duy nhất của Thiên Ma tông Huyền Âm điện, để Ngô Khí sát tinh này cùng mấy người bọn họ vào sơn môn này, lại vừa vặn xuất hiện một kiện bảo vật, vì đoạt bảo, còn phải cứu Chu Ngọc trở về, Ngô Khí ra tay, giết chết một đám lão ma.

Tuy rằng một đám lão ma này, mỗi một người đều là tu vi Hóa Thần đỉnh phong, nhưng đáng tiếc chính là, bọn họ đều là tán tu. Chẳng những thần thông thủ đoạn bản cùng, chính là vũ khí trong tay, tốt nhất cũng chỉ là Lưu lão ma kia, một kiện trung phẩm đạo khí mà thôi, đụng phải U Minh chiến thể tầng thứ ba Ngô Khí, bị chém giết là một chút khó khăn cũng không có.

Mấy lão ma đáng thương, giãy dụa cả đời, chẳng những mất đi tính mạng, mà tất cả thân gia còn đều thuộc về Ngô Khí.

Thượng Quan Ngạn chính là như vậy, nhẫn trữ vật của hắn, lúc này ngay trong tay Ngô Khí. Sau khi bị một quyền của Ngô Khí đánh nổ, chẳng những sách bí của Hoang Cổ thuộc về Ngô Khí, ngay cả nhẫn trữ vật mà hắn muốn mang đi cũng là như vậy.

Trong tay nắm một chiếc nhẫn phân hồng, phía trên còn lưu lại khí tức thuộc về Thượng Quan Ngạn. Dù sao là một vị tu sĩ Hóa Thần đỉnh phong đeo trữ vật giới chỉ, mặc dù chủ nhân đã bỏ mình, nhưng phía trên vẫn lưu lại khí tức của hắn như cũ.

Người khác nếu muốn sử dụng, trước hết xóa đi toàn bộ khí tức của thượng quan Ngạn trong đó.

Muốn làm được điều này, cho dù là tu sĩ có cùng cấp bậc với Thượng Quan Ngạn, cũng phải tốn ít nhất mấy năm công phu mài giũa. Bất quá Ngô Khí đã gánh vác một cái tên thiên kiều tuyệt thế, chút thủ đoạn này cũng có.

Hừ lạnh một tiếng, lòng bàn tay Ngô Khí đột nhiên dâng lên một đoàn chân nguyên u ám, bao vây nhẫn trĩu vật lại. Chân nguyên tinh thuần bắt đầu khởi động, ầm ầm trong đó, tựa hồ có thể nghe thấy từ trên nhẫn trĩu vật không ngừng truyền đến từng tiếng nổ lốp bốp.

Bất quá thời gian một lát, đợi Ngô Khí thu hồi chân nguyên, trên nhẫn trĩu vật trong tay hắn đã hoàn toàn mất đi khí tức Thượng Quan Ngạn. Mặc dù nhẫn trĩu vật này vẫn là phần hồng, bên trong hình như có hồng hào khiến người ta dâng lên, lại là lúc luyện chế nhẫn trĩu vật này gia nhập một ít cấm chế mị hoặc.

Ngô Khí thả ra một sợi thần niệm, trực tiếp ulla vào trong nhẫn trĩu vật nắm trong tay, lông mày chậm rãi nhíu lại, tựa hồ đang tìm kiếm gì đó.

Thiên Huyền Hư Không cấm, chính là từ những thượng cổ đại năng có thể chạy thoát Vạn Tượng tông chủ tuyệt sát bày ra cấm chế, nói về phá cấm pháp, có lẽ có người có được, nhưng tuyệt đối không phải là Ngô vút bỏ.

Bất quá hắn cũng có biện pháp của mình, lúc trước khi Vạn Tượng điện, Thượng Quan Ngạn lấy được Hoang Cổ Bí Sách, sau đó liền mạng chạy trốn. Xem phương hướng của hắn, rõ ràng là hướng về phía hàng rào hư không này, nếu nói về phương pháp Thượng Quan Ngạn không có chạy ra khỏi nơi này,, Không một ai tin tưởng. Ngô Khí cũng là nhìn trúng điểm này, cho nên vừa ra tay đã trực tiếp là Thượng Quan Ngạn, trực tiếp chém giết, cướp đoạt hết thảy. Còn về phần mấy lão ma khác, đối với Ngô Khí mà nói, chỉ là có thể có hay không có mà thôi.

Thần niệm nhập vào nhãn trử vật Thượng Quan Ngạn, đồ vật bên trong tựa hồ không ít, trợn vện hơn mười hơi thở sau, lông mày Ngô Khí vẫn nhúu chặt, tựa hồ cũng không tìm ra thứ hấn muốn tìm.

Bất quá lập tức, sau một khắc, lông mày Ngô Khí liền chậm rãi giãn ra.

Ánh sáng ông ông lóe lên, một vật đồng dạng đột nhiên xuất hiện trong lòng bàn tay Ngô Khí. Là một cái bình nhỏ Mặc Ngọc, nếu Thượng Quan Ngạn chết đi sống lại, đứng ở chỗ này, nhất định có thể nhận ra, bình nhỏ Mặc Ngọc đúng là hấn đã từng lấy ra, cũng coi là sự vật trân quý nhất trên người hấn.

Vạn năm địa phế uế khí

Trong bình nhỏ Mặc Ngọc, từng sợi khí tức cương duỗi ra, tản mát ra một loại hương vị cực kỳ ô uế. Vật này chính là sâu trong lòng đất, trong địa phế, sau khi bị nham thạch nóng chảy độc thiêu đốt bồi dưỡng nhiều năm, mới đản sinh ra độc khí cực kỳ ô uế. Trước đó Thượng Quan Ngạn cùng mấy lão ma, có thể tiến vào nơi đây, dựa vào chính là địa phế uế khí mà Thượng Quan Ngạn lấy ra.

Chỉ là lúc đó Thượng Quan Ngạn nói, khí ô uế này hấn cũng chỉ có một bình, dùng hết liền không có. Hiện tại xem ra, tự nhiên là quan lại Ngạn nói dối.

Xoẹt xoẹt xoẹt

Lấy cái bình nhỏ Mặc Ngọc ra, Ngô Khí không chút động tác dư thừa nào, trực tiếp ném cái bình nhỏ kia về phía hàng rào hư không trước mặt. Gần như là cùng lúc, cái bình nhỏ vừa bay ra ngoài, một đạo chân nguyên đánh lên phía trên, lập tức khiến cho bình nhỏ Mặc Ngọc nổ tung.

Một màn quen thuộc, bình nhỏ Mặc Ngọc vỡ vụn, một đoàn khí thể hắc hồng tuôn ra trong đó ẩn chứa ngàn vạn loại khí tức ác độc, hiển hóa ra trùng cương ác quỷ vật..... tản mát ra một loại hương vị vạn vật ô uế. Đoàn khí thể hắc hồng này trôi lơ lửng trên vách tường hư không, chậm rãi ăn mòn ra một vết nứt có thể cho một người thông qua.

Đi thôi.

Miệng vết nứt vừa hiện, thân ảnh Ngô Khí lập tức hóa thành một đạo u quang, trong khoảnh khắc liền xòe ra.

.....

Oanh oanh oanh oanh oanh oanh.

Thân ảnh Ngô Khí đột nhiên hiện ra giữa không trung, khí tức quen thuộc cũng xúm lại, nhưng càng nhiều hơn, lại là từng luồng từng luồng ma khí vực ngoại đen kịt không gì sánh được.

Không trung, Ngô Khí hiện thân trên không, trong hơn mười khe hở hư không cực lớn, đang phát ra tiếng vang ầm ầm, không ngừng có vực ngoại ma khí từ bên trong phát ra, so sánh với lúc trước Thượng Quan Ngạn mấy người tiến vào sơn môn Vạn Tượng tông kia, lúc này hơn mười khe hở quy mô hiển nhiên càng thêm lớn, từ bên trong tuôn ra vực ngoại ma khí, cũng càng thêm kịch liệt.

Tiếng gầm gừ cọt kẹt...

Ngô Khí vừa mới đứng vững, còn chưa kịp nhìn kỹ mấy lần, đột nhiên, nhiều loại tiếng thú rống không giống nhau lọt vào trong tai hắn. Trong mỗi một tiếng thú rống, đều chỉ có hai loại khí tức, bản năng nguyên thủy nhất, giết chóc cùng thôn phệ tùy ý quét qua., Trong ánh mắt lập tức có mấy cỗ thú triều đi vào. Mà mỗi một đàn thú, số lượng yêu thú bên trong đều rất nhiều. Số lượng một đám, lúc này quanh Ngô Khí có chừng năm đàn yêu thú, số lượng yêu thú càng khó khăn hơn mấy vạn.

Không cần phải nói, những bầy thú này đều bị vực ngoại ma khí tràn ra từ trong hơn mười vết nứt hư không này lây nhiễm, mỗi một con yêu thú đều mất đi linh trí, biến thành Ma thú chỉ biết giết chóc và thôn phệ, hung sát không gì sánh được, hung hãn không sợ chết.

Hơn nữa không giống với lúc trước Ngô Khí gặp phải, năm đàn thú này, phát ra khí thế vô cùng khủng bố, khi năm đàn thú này phát hiện Ngô Khí mới từ bên trong đi ra, hơn nữa lúc xúm lại, ngay cả chính Ngô Khí, mặt cũng khẽ biến sắc.

Bởi vì ánh mắt hắn nhìn qua, lập tức phát hiện, năm đàn thú này, mỗi một đàn đều không phải bày thú hắn gặp lúc trước có thể so sánh, không chỉ là số lượng mà còn có cấp bậc khác.

Cộng thêm hai trăm năm nữa, chương này tặng cho ba trăm chữ. Cảm giác mệt mỏi thật tốt, ngày mai đến cảm tạ ánh sáng thánh của bỏ phiếu hôm nay tượng trưng cho ba huynh đệ Viêm Vô Phong. bái tạ hai ngàn huynh đệ khác, vé tàu sắt đập không ngừng nghỉ còn chưa xong.

Mẹ kiếp,

Tiếng gầm rú rú...

Bên tai Ngô Khí, ngoại trừ thanh âm ma khí phun trào cùng cuồng phong gào thét, chính là khí tức các đầu yêu thú kia gào thét, tràn ngập khí tức giết chóc thôn phệ, mỗi một đầu yêu thú đều cực kỳ điên cuồng, vọt tới phía Ngô Khí.

Ngô Khí là tu sĩ nhân loại, khí tức trên người hắn, đối với bất luận yêu thú nào mà nói, đều là mùi hương cực kỳ mê hoặc. Năm đàn thú tụ tập tới, Ngô Khí liếc mắt một cái liền cảm ứng ra cấp bậc, Nguyên Anh cảnh của chúng nó.

Năm đàn thú này tụ tập cùng một chỗ, số lượng chừng mấy vạn, mỗi một con yêu thú bị ô nhiễm, đều là Nguyên Anh cảnh. Trong đó có một ít yêu thú ma hóa cấp bậc Tiểu Anh, là Hóa Thần cảnh, chừng hơn một ngàn con, Hóa Thần đỉnh phong thì mấy trăm con, mà để Ngô Khí có chút biến hóa, chính là bên trong, còn có mấy chục đầu thủ lĩnh Phản Hư cảnh.

Mặc dù là Ngô Khí, cho dù hắn đã là cảnh giới U Minh Chiến Thể tầng thứ ba, nếu lâm vào trong năm đàn thú này vây công, chỉ sợ muốn thoát thân cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy.

Xem ra thời gian trôi qua không ngắn, vậy mà hấp dẫn tới nhiều yêu thú như vậy.

Ngô Khí nhìn lướt qua, lập tức nhìn ra, lấy thực lực của hắn, không phải không thể chém giết cùng những yêu thú này, nhưng lại có nguy hiểm không nhỏ, nếu là Ngô Khí có nhàn hạ, có thể sẽ ở thời điểm chiến ý bốc lên, chém giết cùng những yêu thú bị ma khí vực ngoại này ô nhiễm một phen, rèn luyện chiến kỹ thần thông.

Bất quá bây giờ, hắn ngay cả vài lần hứng thú cũng không có.

Vù vù

Không đợi bọn yêu thú kia bị vực ngoại ma khí ô nhiễm xúm lại, Ngô Khí rời khỏi nơi đó, chột bước lên trước một bước, chính là một bước nho nhỏ này, thân hình Ngô Khí trong phút chốc biến mất ngay tại chỗ.

Bên ngoài hơn mười khe hở hư không thật lớn, chỗ biên giới, bỗng nhiên hư không nhộn nhạo một trận, thân hình Ngô Khí đột nhiên từ trong đi ra. Biết không thể dây dưa, Ngô Khí ngay cả ý tứ giao thủ một chút cũng không có, trực tiếp thi triển thiên phú thần thông của U Minh chiến thể xuyên qua hư không, từ trong đó thoát thân ra.

Nhưng ngay lúc hiện thân, bước chân không ngừng, lại lần nữa bước ra một bước.

Vù vù

Mấy dặm bên ngoài, ngay cả Ngô Khí chỉ cần lui về phía sau một chút, hắc cũng đã ra khỏi cấm chế do Thượng Quan Ngạn bố trí, khi đó hắc đang quan sát, không chỉ nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, mà là một vùng hư không cực kỳ bình thường. Bình thường không có gì đặc biệt.

Bất luận kẻ nào, đều sẽ thờ ơ với nơi đây.

Đám yêu thú vực ngoại vốn còn muốn tiếp tục đuổi giết Ngô Khí, lại nhìn thấy Ngô Khí bỗng nhiên thoát ly khỏi chiến trường, vậy mà nhao nhao do dự. Không phải là đột nhiên khôi phục linh trí, mà là bản năng nguyên thủy của chúng đang giãy dụa, giết chóc và thôn phệ. Giết chóc đương nhiên là tiếp tục đuổi giết Ngô Khí, mà thôn phệ, những yêu thú này đã bị vực ngoại ma khí ô nhiễm, đối với chúng mà nói, tiếp tục cắn nuốt vực ngoại ma khí, có thể nhanh chóng gia tăng thực lực.

Có thể nói, ngoại trừ huyết nhục còn mới ra, thứ khiến bọn họ thích nhất chính là ma khí ở vực ngoại.

Cuối cùng vẫn là thôn phệ bản năng chiếm thượng phong, mấy vạn yêu thú kia, buông tha tiếp tục đuổi giết đến bờ vực Ngô Khí. Mà ngược lại phân tán ra, tụ tập chung quanh hơn mười khe hở, tiếp tục thôn phệ từng đạo Ma khí từ bên trong tuôn ra cực kỳ nồng đậm.

Liếc mắt nhìn cảnh tượng phía sau một cái, khoe miệng Ngô Khí hiện lên một vòng ý cười, hần đoán chừng những Yêu thú không có linh trí này sẽ không đuổi theo. Đứng ở chỗ lúc trước Thượng Quan Ngạn bày xuống cấm chế, cách nhau mấy bước chính là trong ngoài cấm chế. Tựa hồ Ngô Khí có chuyện gì cũng không làm, vẫn đứng ở nơi đó, không trở về cũng không có ý rời đi.

Cơ hội lần này là tuyệt hảo, nếu bỏ lỡ, chỉ sợ sẽ càng khó khăn.

Trong lòng Ngô Khí bỗng hiện lên một ý nghĩ, đồng thời cũng hạ quyết tâm. Ngay lúc hần đã bước lên địa bàn của Thiên Ma Tông, trong lòng Ngô Khí đã tồn tại một ý nghĩ, chỉ là trong thời gian này, khúc mắc quá nhiều, một mực làm chậm trễ hành động của hần.

Lần này rèn luyện ở vực ngoại, dưới cái nhìn của hần, đây chính là cơ hội tốt nhất.

Rời khỏi Thiên Ma tông.

Ý nghĩ này không biết tồn tại trong lòng Ngô Khí bao lâu, bởi vì các loại nguyên nhân, một mực không có động thủ. Hiện tại, ở nơi vực ngoại thường xuyên người chết này, đương nhiên là thời cơ tốt nhất. Chẳng qua nếu chỉ có một mình hần, gánh lấy một cái danh hiệu thiên kiều tuyệt thế, tại toàn bộ Thiên Ma tông địa vị cũng là cực cao.

Nếu chỉ nói về tư chất linh căn, địa vị Ngô Khí thậm chí chỉ kém hơn so với đệ nhất thiên tài ma đạo Hạ Hầu Vô Uyên và một vị thiên kiều tuyệt thế khác thấp hơn mà thôi. Hần một vị thiên kiều tuyệt thế như vậy, không hiểu sao lại mất tích ở vực ngoại, Thiên Ma tông không tra rõ ràng mới lạ. Hần tự nghĩ thủ đoạn không tầm thường, nhưng so sánh với quái vật khổng lồ như Thiên Ma tông, Ngô Khí chỉ sợ ngay cả một phần vạn cũng không bằng.

Bất quá bây giờ, Ngô Khí lại có một nhân chứng tuyệt diệu, muốn biến mất cũng không khó. Trong đầu hồi tưởng lại, sau khi xác nhận kế hoạch của mình không có vấn đề gì, trên mặt Ngô Khí lập tức hiện ra nụ cười sáng lạn.

Đưa tay vào ngực, lúc lấy ra, trong lòng bàn tay của hắn vẫn là nắm một bộ họa trục.

Rầm... họa trục mở ra, cảnh tượng bên trong lập tức hiện ra, lại là một bộ quan nữ đồ thập phần cổ vận. Chẳng biết tại sao, hai con người của sĩ nữ đồ này cực kỳ linh động, giống như người thật, cực kỳ huyền diệu.

Lòng bàn tay Ngô Khí đột nhiên run lên, lập tức có một cổ chân nguyên lớn trào ra, trực tiếp tràn vào trong họa trục trong tay hắn. Trong nháy mắt, bức họa bên trong tựa hồ xảy ra biến hóa, sau một trận âm thanh quái dị lộp bộp vang lên, bên trong có khí tức gì đó tựa hồ đã biến mất, thay thế là một đạo khí tức sinh linh khác.

Vù vù

Bàn tay Ngô Khí nắm lấy bức họa kia bỗng nhiên chấn động, trong phút chốc, trên bức họa lập tức có quang mang bắt đầu khởi động, bao quanh một vật từ bên trong bay ra. Vật này vừa ra khỏi bức họa, trong phút chốc liền biến lớn, hiện ra giữa không trung.

Một bộ thanh sam, dung mạo xinh đẹp, nụ hoa chớm nở trước ngực, tay nắm chặt vòng eo nhỏ nhắn, hai chân thon dài, mặc dù không phải mỹ hoặc thương thế, nhưng trên người nữ tử này tán phát ra, lại là một loại khí tức làm cho người ta cực kỳ thoải mái, mơ hồ có một sợi hương khí hỗn tạp trong đó.

Dung mạo thiếu nữ này hiện ra, Ngô Khí cũng coi như là quen thuộc vô cùng, chính là chủ nhân của hộ vệ trên danh nghĩa, con gái duy nhất của điện chủ Huyền Âm điện, theo quan lại đã chết kia, chính là Chu Ngọc thể Băng Ngọc. Nàng này cũng là xui xẻo, vì thoát khỏi Ngô Khí, trong lúc hoảng loạn, không chút phòng bị liền rơi vào trong tay Thượng Quan Ngạn.

Lúc này được Ngô Khí giải cứu ra, nhưng hiển nhiên Ngô Khí đã thả nàng ra ngoài, trong lòng thầm nhủ, chỉ sợ cũng không phải là ý nghĩ tốt đẹp gì trong đầu.

Thân thể uyển chuyển lơ lửng giữa không trung, từng tiếng rên rỉ khiến người ta nghe thấy huyết mạch phun trào từ trong miệng Chu Ngọc phát ra, hiển lộ ở trên da thịt bên ngoài, đều

là màu phấn hồng. Hai mắt nhắm nghiền, tựa hồ đang chịu đựng cái gì dày vò, lâm vào trong trạng thái vô ý thức nào đó.

Nhìn thấy dáng vẻ của Chu Ngọc, Ngô Khí nhướng mày. Toàn bộ hành trình của hắn đều đi theo Chu Ngọc. Đương nhiên hiểu rõ, lúc trước Chu Ngọc bị Thượng Quan kia ám toán, bây giờ bộ dạng này, hiển nhiên là trúng mị hoặc thần thông.

Hừ.

Hừ lạnh một tiếng, thân hình Ngô Khí khẽ động, sau một khắc đã đến trước người Chu Ngọc, bàn tay duỗi ra, chậm rãi ấn về phía chỗ Thiên môn của Chu Ngọc.

Nếu đổi lại là những yêu nữ tu khác, nói không chừng Ngô Khí sẽ đứng ở tại chỗ quan sát một lát. Nhưng mà Chu Ngọc, bởi vì nguyên nhân hạt giống nô bộc kia, thù hận giữa hai người đã lớn rất khó giải trừ, nhất là tính tình ngoan lệ của Chu Ngọc, nếu hạt giống trên người không còn, nhất định sẽ nghĩ biện pháp đưa Ngô Khí vào chỗ chết.

Không chút tiếng động, sau khi bàn tay Ngô Khí ấn lên, trên người Chu Ngọc lập tức nhìn thấy từng đạo khí tức phấn hồng tràn ra. Hô may nhìn thấy những khí tức kia bị đuổi ra khỏi cơ thể Chu Ngọc, bàn tay Ngô Khí trống rỗng lập tức vung lên, nhắc lên một cơn gió cuốn, chuyển động đem những khí tức phấn hồng kia thổi tan toàn bộ.

Sau khi những khí tức phấn hồng kia biến mất, lập tức trong miệng Chu Ngọc liền phát ra một tiếng loảng xoảng, hai mắt đang nhắm chặt chậm rãi mở ra. Nhưng khi Chu Ngọc phát hiện, trong đôi mắt đó nhìn thấy cảnh tượng thứ nhất, là khuôn mặt Ngô Khí, thiếu nữ ngoan lệ này lập tức muốn ra tay.

Dục tặc súc sinh, ta muốn giết ngươi.

Chu Ngọc đang muốn ra tay, nhưng chân nguyên trong cơ thể còn chưa kịp động dậy một chút, một cỗ lực lượng cực kỳ mạnh mẽ đã hàng lâm trong cơ thể nàng. Trong nháy mắt, tất cả mọi thứ của nàng, đều bị nguồn lực lượng này giam cầm. Thần hồn Chân Nguyên, đều bị giam cầm trong kinh mạch đan điền cùng thức hải, không cách nào vận dụng, chỉ có thể trừng

lớn đôi mắt đẹp đẽ, trừng mắt nhìn Ngô Khí, loại ánh mắt này, hận không thể sinh sống ăn tươi Ngô Khí.

Côn Bằng tiểu thư, nơi này chính là chiến trường Ngoại Vực, không phải là Huyền Vân điện của Thiên Ma tông. Đừng tưởng rằng tại hạ thật sự không dám giết ngươi, nếu như ngươi lại vô lý gây sự như vậy.

Ngô Khí vẫn là nụ cười sáng lạn kia, nhưng mấy câu nói từ trong miệng hắn ta ra lại không thể tạo cho hắn ta bất cứ cảm giác ấm áp nào, đều là sát ý lạnh lẽo.

Cảm giác được sát ý này, Chu Ngọc lập tức thành thật lại, cho rằng nàng đột nhiên hồi tưởng. Thân phận Ngô Khí bây giờ còn có thực lực, đã không phải nàng có thể tùy ý nhào nặn, thêm vào hạt giống nô bộc trên người, Chu Ngọc nàng ở trước mặt Ngô Khí, tương đương với hoàn toàn mất đi lực uy hiếp.

Duy nhất khiến Ngô Khí kiêng kị mà không dám giết nàng, chỉ có mỗi điện chủ của nàng là biết. Nhìn thấy thần hồn ba động của Chu Ngọc trở nên trung thực, nụ cười trên mặt Ngô Khí càng thêm xán lạn.

Lệ tiểu thư, tại hạ biết ngươi một mực rất muốn xóa đi lạc ấn trên người. Kỳ thật lúc trước tại hạ cũng là vì bảo vệ tính mạng, bắt đắc dĩ mới dùng hạ sách này. Hiện tại tại tại tại tại tại tại hạ đã có một ít vốn bảo vệ tính mạng, những thủ đoạn này cũng không cần nữa.

Nghe thấy Ngô Khí nói vậy, trong hai mắt Chu Ngọc không cách nào nhúc nhích lập tức hiện ra một vòng sáng ngời, tiếp đó lại nghe thấy giọng Ngô Khí vào tai.

Bất quá, muốn muốn đi xuống dấu ấn trong cơ thể Tiểu thư, còn cần Tiểu Thiên đáp ứng một điều kiện.

Trong lúc Ngô Khí nói chuyện, bàn tay liền nâng lên, rời khỏi trên người Chu Ngọc, đồng thời thu hồi một ít lực lượng, khôi phục năng lực nói chuyện của Chu Ngọc. Bất quá ngoài ý liệu của Ngô Khí chính là, sau khi Chu Ngọc phát hiện mình có thể nói chuyện, câu đầu tiên nói ra lại không phải là mắng to.

Ánh mắt Chu Ngọc dừng trên người Ngô Khí, chậm rãi nói: Điều kiện gì?

Chu Ngọc đột nhiên tỉnh táo khiến Ngô Khí có chút ngoài ý muốn, bất quá lại không ngăn trở hắn tiếp tục đàm phán với Chu Ngọc, cười khẽ một tiếng, nói ra điều kiện.

Một mình người trở về chiến hạm Hắc Ma kia, sau đó nói cho hạm trưởng trưởng lão, nói cho ta...

Mấy chữ cuối cùng Ngô Khí phun ra, rơi vào trong tai Chu Ngọc, lập tức làm cho đôi mắt của nàng trợn lên. Tựa hồ nghe được tin tức gì không thể tưởng tượng, hoàn toàn không thể tin tưởng, thậm chí sau khi tin tức này vào tai, khiếp sợ so với lúc trước Ngô Khí gieo xuống lạc ấn nô bộc cho nàng càng sâu hơn.

Nàng là con gái duy nhất của điện chủ Huyền Ảnh, địa vị ở Thiên Ma tông không thấp, cho nên nàng biết rõ lúc này Ngô Khí có thân phận và địa vị thế nào.

hàm nghĩa bốn chữ tuyệt thế thiên kiêu đại biểu này, không chỉ là một đệ tử thiên tài đơn giản như vậy. Đặc biệt nàng biết lúc Ngô Khí tấn thăng cảnh giới Hóa Thần, trong cơ thể ngưng kết Hóa Thần Tinh có thể so với hai người Hạ Hầu Vô Uyên và Ân Tiểu Bảo năm đó, là đệ tử tuyệt thế chân chính.

Một tông ba ngày kiêu ngạo

Đây chính là cảnh tượng khiến cho đông đảo các trưởng lão điện chủ trong Thiên Ma Tông, thậm chí bao gồm tông chủ ở bên trong, tất cả mọi người đều cảm thấy vô cùng mừng rỡ. Tất cả mọi người đều cho rằng đó là cảnh tượng tông môn đại hưng. Nhưng hiện tại, Ngô Khí lại để cho một mình nàng trở về, sau đó nói cho tất cả mọi người biết, đệ tử tuyệt thế thiên kiêu của Ngô Khí này đã vẫn lạc ở chiến trường vực ngoại.

Chu Ngọc cảm giác trong lòng mình lúc này tràn đầy ý niệm nghi hoặc, dù là ai, bỗng nhiên nghe được mấy chữ Ngô Khí kia, chỉ sợ cũng sẽ như vậy. Một tuyệt thế thiên kiêu, tại Thiên Ma tông có thể hưởng thụ được các đệ tử căn bản không thể tưởng tượng đãi ngộ của tu sĩ bình thường, vậy mà vô duyên vô cớ muốn giả chết.

Vì... Vì... Vì sao...

Vốn định bất luận điều kiện của Ngô Khí là gì, bản thân Chu Ngọc cũng đồng ý, lúc này bỗng nhiên do dự. Thật ra sau khi nàng biết Ngô Khí là linh căn thiên kiều tuyệt thế, đã buông tha cho ý nghĩ muốn chém giết Ngô Khí. Nhưng hiện tại, Chu Ngọc mơ hồ có cảm giác, nàng tựa hồ chưa bao giờ chân chính nhìn xuyên thấu qua thanh niên từ biên thủy trước mắt này.

Ngô Khí rất hiểu được sự khiếp sợ của Chu Ngọc, cũng rất rõ kế hoạch của mình lớn mật đến mức nào, bất quá hắn đã quyết định. Bí mật trên người hắn quá trọng yếu, nhất là sau khi hắn chiếm được bí sách Hoang Cổ kia, quyết tâm của Ngô Khí càng thêm mãnh liệt trước nay chưa từng có.

Thái Cổ đại đạo truyền thừa

Mấy chữ này, bất luận là ở tông môn nào, thế lực nào, trọng yếu đều nặng hơn nhiều so với một tuyệt thế thiên kiều. Còn có Hoang Cổ Bí Sách, Tiên Thiên Đế Thi, Ngô Khí tin tưởng, những bí mật này, chỉ cần bại lộ một cái, tính mạng của hắn đều sẽ không được bảo đảm. Tuy rằng cũng có thể, tông môn sẽ không cướp đồ của hắn, ngược lại sẽ giúp hắn một tay.

Nhưng Ngô Khí không dám đánh cược, cũng không muốn đánh cược, một đường tu luyện tới đây, Ngô Khí đã sớm thờ phụng lợi ích từ lâu, lấy chính mình làm trung tâm, không có cái gì tính mạng của mình quan trọng bằng. Sau khi trải qua một màn bắt giữ nô lệ đại hội ở Vạn Thi tông, Ngô Khí đã sớm mất đi lòng tin với thế lực tông môn.

Cho dù thật sự cần thân phận tông môn này, đáy lòng của hắn cũng có một ý nghĩ khác.

Thứ nhất là đến, đêm nay lại càng ngày càng bùng nổ, cầu xin các vị huynh đệ ủng hộ nguyệt phiếu đánh giá khoe khoang thưởng...

Mẹ kiếp,

Hắc hắc, tiểu thư Tuyền Cơ không cần biết tại sao, chỉ cần dựa theo lời tại hạ nói làm là được.

Ngô Khí đứng ở bên cạnh Chu Ngọc, trong miệng phát ra tiếng cười hắc hắc, cũng phun ra một câu trả lời.

Nhưng câu trả lời của hắn cũng không giải quyết nghi hoặc của Chu Ngọc, mặc dù vị đại tiểu thư này cực kỳ khát vọng có thể giải trừ lạc ấn nô bộc trên người, nhưng thân phận thiên kiều tuyệt thế của Ngô Khí thực sự quá hấp dẫn, cho dù là Chu Ngọc, con gái của điện chủ Huyền Ảnh điện, cũng không dám dễ dàng đồng ý giao dịch cùng Ngô Khí.

Nếu người không nói cho bốn tiểu thư nguyên nhân, bốn tiểu thư sẽ không đồng ý với người.

Chu Ngọc vẫn chưa từ bỏ ý định, muốn từ trong miệng Ngô Khí nghe được đáp án vì sao giả chết của hắn. Tuy nàng bị Ngô Khí áp chế, nhưng cũng rất rõ ràng Ngô Khí kiêng kị, cho rằng vị phụ thân kia của nàng chính là thân phận Huyền Ảnh điện chủ, lại là siêu cấp cường giả nửa bước vào hợp đạo, Ngô Khí không dám giết nàng, nếu không sẽ phải đối mặt với một siêu cấp cường giả đuổi giết, đây chính là chuyện được không bù mất.

Cũng chính vì vậy, Chu Ngọc mới dám tại trên người mình còn có nô bộc của Ngô Khí lạc ấn, đối với hắn một chút khách khí cũng không có.

Chẳng qua đáng tiếc là, Chu Ngọc tính toán xuất hiện chênh lệch, nếu còn ở Thiên Ma tông, có lẽ Ngô Khí sẽ rất kiêng kị vị cường giả nửa bước hợp đạo kia, nhưng ở đây, sau khi Ngô Khí hạ quyết tâm, kiêng kị trong lòng hắn liền giảm đi rất nhiều.

Nghe thấy Chu Ngọc nói vậy, nụ cười xán lạn trên mặt Ngô Khí không giảm, nhưng trong nụ cười của hắn, cũng đã mang theo một tia nguy hiểm ý vị.

Lệ tiểu thư, đây chỉ là giao dịch, người không cần biết nguyên nhân. Chỉ cần đáp ứng tại hạ là được. Người trở về nói Ngô Khí ta đã chết, ta sẽ giải trừ phong ấn nô bộc trên người thích thỏa đáng cho thời gian.

Lời nói của Ngô Khí đã xem như là vô cùng kiên nhẫn, bất quá sau khi hắn nói ra, Chu Ngọc lại không đổi sắc mặt, không hề thay đổi chút nào, vẫn là có vẻ không sợ hãi gì, hạ quyết tâm không dám làm tổn thương nàng, rõ ràng đã mất đi tự do, nhưng đáng về kiêng kị Ngô Khí.

Bồn tiểu thư nói, người không nói nguyên nhân, bồn tiểu thư tuyệt không đồng ý.

Khi những lời này của Chu Ngọc vừa ra khỏi miệng, khuôn mặt Ngô Khí lập tức trở nên lạnh lẽo, trong đôi mắt chợt có một tia sáng kinh khủng, sát ý nồng đậm tràn ra, trong nháy mắt liền tràn ngập cả bầu trời. Chu Ngọc bị sát ý của Ngô Khí bao vây, gần như ngay lập tức, khuôn mặt xinh đẹp kia liền trở nên trắng bệch, một tia máu cũng không có.

Hoa văn màu đen trên mặt vận vẹo, Ngô Khí đột nhiên tiến lại gần Chu Ngọc, nhìn chằm chằm vào hai mắt nàng, lời nói vô cùng lạnh lẽo từ trong miệng hắn phun ra.

Yêu nữ, người sẽ không thật cho rằng tiểu gia ta không dám giết người chứ. Nếu không phải vì để cho kế hoạch này càng thêm chân thật một chút, tiểu gia sẽ không từ trong tay kia cứu người ra, để cho người bị cái kia hái bỏ mà chết.

Tiểu gia cứu người, hiện tại lại giao dịch với người. Muốn giải trừ dấu ấn trên người người. Người lại dám hung hăng với tiểu gia, giao dịch hôm nay nếu người không đồng ý, nơi này chính là nơi chôn xương của người.

Mấy câu nói của Ngô Khí lập tức khiến khuôn mặt Chu Ngọc trở nên vô cùng trắng bệch. Nhìn dáng vẻ Ngô Khí khi nói chuyện, sát ý tràn ngập, nào có một chút dáng vẻ nói cười, rõ ràng chính là vô cùng nghiêm túc, nếu Chu Ngọc thật sự không đồng ý giao dịch với hắn, chỉ sợ cũng sẽ giống như lời hắn nói. Nơi này, chính là nơi chôn xương của Chu Ngọc nàng.

Tuy rằng lúc trước đáy lòng khẳng định Ngô Khí không dám làm gì hắn, nhưng sau khi cảm nhận được sát ý lạnh lẽo cực kỳ đáng sợ trong không khí, đáy lòng Chu Ngọc vẫn không nhịn được rung động, loại cảm giác tính mạng nguy hiểm lúc sáng lúc tối kia. Nàng từ nhỏ đến lớn căn bản không có trải nghiệm qua mấy lần, trong lòng sợ hãi. Lúc này quả thực giống như hải ma, điên cuồng tràn lên, không thể ngăn cản.

Hơn nữa dưới sự nhắc nhở của Ngô Khí, Chu Ngọc đột nhiên nhớ tới, từng màn trước khi nàng lâm vào hôn mê, rời khỏi chiến hạm Hắc Ma cố ý chọn một con đường vắng vẻ gặp phải Yêu thú bị người cứu tỉnh lại.

Hai chữ này vang lên trong đầu nàng, một loại sợ hãi nghiêm trọng hơn so với lúc Ngô Khí muốn giết nàng bỗng nhiên tràn lên, trên mặt lập tức hiện ra vẻ lo lắng vô cùng, ánh mắt nhìn về phía mình, liều mạng cảm ứng, tựa hồ muốn biết cái gì.

Thấy thần sắc nàng, Ngô Khí lập tức đoán được suy nghĩ của Chu Ngọc lúc này, khóe miệng hiện ra một vòng cười lạnh, nói: yên tâm đi, người không có người thái bổ, nhưng nếu không đồng ý giao dịch với tại hạ, chỉ sợ tiếp theo cũng không biết.

Lời nói của Ngô Khí khiến sự sợ hãi trong lòng Chu Ngọc hoàn toàn hỗn hợp cùng một chỗ, trùng kích tâm thần nàng. Lúc này nàng mới nhớ ra, người trước mắt cũng không phải là thiện nam tín nữ gì, càng không phải là người giảng đạo lý. Sau khi Ngô Khí trở thành tuyệt thế thiên kiêu, Chu Ngọc đã đặc biệt điều tra hành động của Ngô Khí ở Thiên Ma tông.

Khi nàng biết được ân oán của Ngô Khí và đám người Ngô Khí, Thợ Y đồng tử và Triệu Dương, mấy người bọn họ lại đều đều sau khi thí luyện bị chết, Chu Ngọc hầu như khẳng định, bọn họ đều đã chết trên tay Ngô Khí.

Người trước mắt là một người cực kỳ tiếc mạng, vì bảo hộ bản thân, tất cả uy hiếp đều phải chém giết. Tuy nàng không biết nguyên nhân tại sao Ngô Khí muốn giả chết rời khỏi Thiên Ma tông là gì, nhưng không ngăn trở nàng suy đoán ra, nếu nàng thật sự không đáp ứng yêu cầu của Ngô Khí, tính mạng của nàng, chỉ sợ cũng thật sự không giữ được.

Nhưng Chu Ngọc cũng không phải là người ngu xuẩn, trong lòng nàng suy nghĩ lại, liền biết không thể dễ dàng đáp ứng Ngô Khí. Nếu không cho dù nàng vượt qua cửa ải Ngô Khí, trở lại Thiên Ma tông, cũng nhất định sẽ bị trừng phạt, thậm chí có thể liên lụy đến phụ thân mình.

Cô nén sợ hãi trong lòng, Chu Ngọc hơi chần chờ nói: Không phải ta không muốn đồng ý, nhưng thân phận của người bây giờ không phải chuyện đùa. Các trưởng lão và tông chủ đều biết đến tư chất linh căn thiên kiều tuyệt thế của người, nếu người không hiểu tại sao lại chết ở bên ngoài, cho dù lấy thân phận của ta, trở về cũng sẽ bị trừng phạt cực kỳ nghiêm khắc, nói không chừng còn có thể liên lụy đến phụ thân.

Tựa hồ là sợ mình không đáp ứng sẽ chọc giận Ngô Khí, Chu Ngọc lại có chút sốt ruột bồi thêm một câu.

Nếu Ngô sư huynh là vì thù hận với Tiểu Kiệt mà muốn rời khỏi Thiên Ma Tông, Tiểu Kiệt ở đây xin lỗi Ngô sư huynh. Chuyện năm đó chỉ là một chuyện hiểu lầm, hôm nay địa vị Ngô sư huynh tại Thiên Ma Tông nay không bằng xưa, Tiểu Kiệt cũng rất ngưỡng mộ. Phụ thân nói muốn Tiểu Kiệt và Ngô sư huynh trở thành đạo侶, Tiểu Kiệt kỳ thật cũng trong lòng mừng thầm, nếu là Ngô sư huynh.

Chu Ngọc vừa mới nói mấy câu, tựa hồ tìm được cảm giác, lại càng nói càng thuận, thậm chí trong lúc nói chuyện, trên mặt còn toát ra khí tức cực kỳ mỉa mai, một đôi mắt linh động như thu thủy, ánh mắt nhu mì cực kỳ, tăng thêm thanh âm càng ngày càng thấp, ngược lại có một loại dụ hoặc rất đặc biệt.

Nhưng Ngô Khí ở bên cạnh, lại càng nghe nụ cười trên mặt càng xán lạn, nhưng trong ánh mắt hắn, lại ngay cả một tia ý nghĩ cũng không có, ngược lại đều là ý trêu tức, tựa hồ hoàn toàn không nhìn thấy sự hấp dẫn trước mắt.

Đến phía sau, Chu Ngọc cũng nhìn ra, thủ đoạn nhỏ của nàng ở trước mặt Ngô Khí không có một chút tác dụng nào. Thanh âm liền im bặt dừng lại, vừa lúc này, thanh âm Ngô Khí đã lọt vào trong tai nàng.

Lệ tiểu thư, tựa hồ người đã quên một chuyện, ở trong cơ thể người, còn có lạc ấn nô bộc đang gieo trồng. Trong lòng người rốt cuộc có bao nhiêu hận tại hạ, người cho rằng tại hạ có thể không biết sao?

Lời Ngô Khí vừa nói ra, Chu Ngọc lập tức giống như bị cái gì đánh trúng, sững sờ tại chỗ. Tiếp theo trong đôi mắt kia lập tức khôi phục thần sắc, sát ý và phần nộ hỗn tạp cùng một chỗ, rơi vào trên người Ngô Khí.

Ngô Khí nói không sai, với những chuyện ngoan lệ của Chu Ngọc, Ngô Khí đã sớm ghi nhớ trong lòng những chuyện đã làm với nàng. Nàng đã sớm xem Ngô Khí là đại địch sinh tử, chỉ cần có một chút cơ hội, nàng sẽ không nương tay chút nào, nhất định sẽ đẩy Ngô Khí vào chỗ chết. Để giải trừ lạc ấn, nàng vất vả bề quan, thật vất vả mới tấn thăng lên cảnh giới Hóa Thần.

Nhưng ai biết được, Ngô Khí cũng đã là tu sĩ Hóa Thần, càng làm cho nàng vô cùng phần nộ và không cam lòng chính là, Ngô Khí chẳng những là cảnh giới Hóa Thần, lại còn tham gia thi đấu tông môn, một đường vượt qua Quan trăm tướng, chẳng những thông qua ba trận đối với đệ tử Thiên Ma tông đều là Thiên Ma đấu lôi cực kỳ khủng bố, thậm chí còn hiển lộ ra tư chất tuyệt thế thiên kiêu.

Được đông đảo điện chủ các trưởng lão coi trọng, thậm chí còn dẫn tới đường đường trưởng lão hộ kỳ trợ mắt tới đây thu đồ đệ, cuối cùng còn bị Ngô Khí cự tuyệt. Vì lôi kéo Ngô Khí, phụ thân nàng Huyền Âm điện chủ, rõ ràng còn lấy ra một giọt Minh Vương huyết để dụ hoặc Ngô Khí, cuối cùng thậm chí còn toát ra ý nghĩ muốn hai người kết làm đạo侶.

Nhìn thấy những thứ này, Chu Ngọc biết mình muốn giết Ngô Khí, độ khó trong đó chỉ sợ là khủng bố đến cực điểm.

Nhưng điều này không ngăn cản sự thù hận của nàng đối với Ngô Khí, Chu Ngọc mặc dù nhìn qua xinh đẹp thông minh, nhưng tính tình lại nhu nhược đến cực điểm, chuyện giết người moi tìm các loại tu sĩ ma đạo có thể làm, đối với nàng mà nói, quả thực là đơn giản như ăn cơm uống nước. Nếu không lúc trước cũng sẽ không lấy người sống làm béo mỡ, nhất là

những tu sĩ sống sờ sờ kia, theo lý thuyết cũng hẳn là một thành viên của Thiên Ma tông.

Năm đó bắt nô bộc đại hội, những đệ tử chân truyền khác mặc dù cũng bắt không ít người, nhưng đều là nô bộc, người thật sự sẽ chết vì chuyện này, lại là cực ít. Nhưng mấy người bị Chu Ngọc bắt được, trừ nguyên nhân Ngô Hạo bị đánh lén, may mắn gieo lạc ấn nô bộc trên người Chu Ngọc, vừa rồi còn sống, những người khác, đều trở thành những cây Ma Hoa mập mạp.

Chu Ngọc là người ngoan lệ như vậy, Ngô Khí lại từng làm ra rất nhiều chuyện quá phận với nàng, đáy lòng nàng hận ý của Ngô Khí, Ngô Khí thông qua dấu ấn kia, có thể cảm ứng được rõ ràng.

Mà sau khi bị Ngô Khí nói toạc ra, Chu Ngọc lập tức khôi phục diện mục thật sự, nhìn chăm chăm Ngô Khí, sát ý hận ý quần lấy nhau.

Biết thì sao nào? Dù sao bản tiểu thư cũng không thể dễ dàng đồng ý với người, nếu không chết một cái thiên kiều tuyệt thế, trách nhiệm lớn như vậy, bản tiểu thư có thể không gánh nổi.

Hơn nữa, đối với loại đệ tử thiên kiều như người, quy củ của Thiên Ma tông trước nay đều là sống chết phải thấy xác, cho dù bản tiểu thư trở về nói người chết, tông chủ cũng sẽ xếp ra trưởng lão phán quyết đến đây điều tra, đến lúc đó tra ra người không chết. Chẳng những người bị đuổi giết, bản tiểu thư sẽ gặp tai ương, còn sẽ liên lụy tới cha ta.

Trừ phi, người thật sự đã chết, như vậy cũng không phải là bản tiểu thư nói dối, vấn đề liền giải quyết.

Càng thứ hai là đến tiểu lâu đang liệu mạng, các huynh đệ, vé vé còn chưa xong.

Sau khi Chu Ngọc nói xong, trong một đôi mắt linh động, xuất ra ánh mắt ác độc trên tức. Nàng ngược lại rất rõ ràng, Ngô Khí tựa hồ rất muốn hoàn thành giao dịch này, chỉ cần nàng không quá phận, Ngô Ngục cũng sẽ không xuống tay ác giết nàng. Bất quá nàng tuyệt đối không ngờ, sau khi nàng nói xong câu trào phúng cuối cùng kia, Ngô Khí sẽ làm ra cử động dọa người như vậy.

Trừ phi, người thật sự đã chết, như vậy bản tiểu thư không nói dối, vấn đề không phải liền giải quyết.

Những lời này lọt vào tai, Ngô Khí lại không có một tia không vui, ngược lại lông mày nhú lại, trong mắt lập tức lộ ra một tia hưng phấn.

Tiểu thư gặp nạn, tại hạ thân là hộ vệ, đương nhiên phải liều mình làm chủ. Những ma khí này cùng yêu thú do tại hạ ngăn cản, tiểu thư đi mau.

Bỏ lại một câu khiến Chu Ngọc hoàn toàn sửng sốt, Ngô Khí bỗng nhiên xoay người, đột nhiên hướng về phía sau, hơn mười vết nứt hư không cực lớn kia mà đi. Thân hình bỗng nhiên hóa thành một đạo hắc quang, trong nháy mắt xẹt qua hư không, lại lập tức tiến nhập vào khu vực hơn mười vết nứt hư không kia.

Tuy cách rất xa, nhưng lấy thị lực của Chu Ngọc Hóa Thần tu sĩ, lại nhìn thấy rõ ràng vô cùng.

Nơi đó, lúc này có hơn mười khe hở hư không thật lớn, từng luồng từng luồng ma khí vực ngoại vô cùng nồng đậm từ trong khe hở tràn ra, vô cùng nhanh chóng dung hợp cùng một chỗ, đã xuất hiện từng luồng từng luồng ma khí phong bạo, ở trong khu vực này tàn sát bừa bãi. Ở trong đó, còn có mấy vạn con yêu thú bị ma khí ô nhiễm, không ngừng thôn phệ những vực ngoại ma khí kia.

Khu vực này, lúc này đã trở nên vô cùng nguy hiểm, tu sĩ Hóa Thần bình thường đi vào, trong khoảnh khắc sẽ bị cơn lốc ma

khí nồng đậm kia lây nhiễm, may mắn không bị ô nhiễm, cũng sẽ bị mấy vạn con yêu thú bên trong càng ngày càng mạnh mẽ xé nát. Vực ngoại chi địa, tùy thời sẽ xuất hiện vết nứt hư không, bên trong tràn ra vực ngoại ma khí, sẽ hấp dẫn rất nhiều yêu thú bị ma hóa đến đây, thôn phệ ma khí, tăng trưởng thực lực.

Cho nên lúc này trước mặt Chu Ngọc, một màn đơn giản quen thuộc không gì sánh được. Đối với người không rõ chân tướng, tự nhiên là cảm thán một câu, không biết đại tiểu thư nhà nào, lại có hộ vệ trung tâm như vậy.

Nhưng lúc này Chu Ngọc một trong hai người trong cuộc lại hoàn toàn ngây ngẩn cả người, trong đôi mắt đẹp tràn đầy vẻ không dám tin tưởng.

Dưới cái nhìn chăm chú của nàng, Ngô Khí thật như một hộ vệ trung thành và tận tâm, xông vào khu vực này, hung hãn không sợ chết cùng một chỗ với mấy vạn con yêu thú, tình hình chiến đấu cực kỳ thâm hiểm, từng con yêu thú bị Ngô Khí chém giết., Giống như mưa, tuôn rơi xuống mặt đất. Nhưng theo càng ngày càng nhiều yêu thú gia nhập, hơn nữa trong đó còn có rất nhiều yêu thú cấp bậc rất cao, động tác Ngô Khí càng ngày càng chậm, tốc độ chém giết yêu thú cũng càng ngày càng chậm, thậm chí thân hình cũng bắt đầu dần dần bị mấy vạn con yêu thú kia bao phủ.

Trọn vẹn nửa nén hương sau, trung thành hộ vệ dũng mãnh vô biên Ngô Khí, cuối cùng vẫn bị mấy vạn con yêu thú ma hóa bao phủ. Sau khi thân hình Ngô Khí bị bao phủ, Chu Ngọc bỗng nhiên phát hiện, thân thể mình có thể chuyển động, lực lượng giam cầm bên trong đều biến mất.

Nhưng Chu Ngọc đã khôi phục lực hành động, cũng không có lập tức rời đi, mà là sững sờ nhìn thẳng phiến khu vực kia, thẳng đến sau khi truyền đến tiếng vang ầm ầm, Chu Ngọc vừa rời đại mộng mới tỉnh lại, thân hình khẽ động, hóa thành một đạo độn quang, phi tốc rời xa nơi đây.

Vù vù

Chỉ trong nháy mắt, độn quang của nàng mới bay ra mây trắng, cảnh tượng phía sau nàng lập tức thay đổi. Mười mấy đạo khe hở hư không biến mất mấy vạn con yêu thú biến mất....., Chu Ngọc đang muốn nhanh chóng thoát khỏi nơi đây nhìn thấy một màn này, lập tức nghi ngờ dừng lại.

Nhưng còn không đợi nàng muốn trở về xem xét, bỗng nhiên một giọng nói khiến nàng cực kỳ căm ghét vang lên bên tai nàng.

Lệ tiểu thư, tại hạ đã chết một lần, hiện tại người có thể đáp ứng giao dịch lần này rồi chứ.

Là âm thanh của Ngô Khí, trong ánh mắt kinh ngạc nghi hoặc của Chu Ngọc, thân hình Ngô Khí tùy tiện hiện ra trước mặt nàng.

Hắc y tóc đen, trên gương mặt thanh tú phủ đầy hắc văn, trong một đôi mắt tràn đầy sự trêu tức. Nhìn chằm chằm vào Chu Ngọc, toàn thân hoàn hảo không chút tổn hại, cứ như vậy xuất hiện trước mặt Chu Ngọc.

Người... Người chưa chết...

Lúc trước tận mắt nhìn thấy Ngô Khí bị mấy vạn con yêu thú kia bao phủ, lúc này nhìn thấy Ngô Khí sống sò sò xuất hiện trước mặt hắn, lập tức ngây ngẩn cả người. Bất quá lập tức, nàng liền nhớ tới có gì đó không đúng, Ngô Khí tiểu nhân như vậy, sao có thể chủ động đi chịu chết. Chỉ là một màn vừa rồi nàng nhìn thấy, ấn tượng thật sự quá sâu sắc, làm cho nàng nhất thời không thể qua loa.

Ngược lại Ngô Khí, nghe thấy lời nói của Chu Ngọc, trong đôi mắt hiện lên một tia lạnh lẽo, chợt lại lộ ra nụ cười cực kỳ xán lạn. Đối với Chu Ngọc nói: Hạng tiểu thư, người sai rồi, tại hạ đã là người chết. Là Kỳ tiểu thư rèn luyện, bất ngờ đụng phải khe hở hư không bạo phát, dẫn tới rất nhiều yêu thú, vì bảo hộ tiểu thư đi trước, Ngô Khí hung hãn không sợ chết, hy sinh cường liệt.

Trong khi Ngô Khí nói chuyện, đột nhiên bàn tay vung lên, trong tay không biết xuất ra vật gì, đã thấy không trung kia

truyền đến hai tiếng hô, lập tức trước mặt Chu Ngọc, tựa hồ thứ gì che giấu đã bị lấy đi.

Cầm chế vốn do Thượng Quan Ngạn bố trí cầm chế.

Lúc này sau khi bị Ngô Khí lấy đi, cảnh tượng bên trong lập tức hiện lộ ra, một màn càng thêm dọa người hơn trước đó xuất hiện trong mắt Chu Ngọc.

Âm âm âm âm

Tuy rằng khoảng cách xa, nhưng vùng đất xa xa kia, thanh âm gió bão vực ngoại hình thành tàn phá bừa bãi, vẫn vô cùng rõ ràng vang lên trong tai Chu Ngọc.

Nơi đó, lúc này đang phát sinh một màn vô cùng đáng sợ, nguyên bản tồn tại hơn mười đạo hư không khe hở to lớn không gì sánh được, chẳng biết lúc nào hoàn toàn vụn vụn, một đạo liên kết, bắt đầu chậm rãi dung hợp cùng một chỗ, so với bất kỳ thời điểm nào bên ngoài vực ngoại ma khí đều muốn mãnh liệt từ bên trong dâng lên, bị ma khí phong bạo kia hút qua, dung nhập vào trong đó, tăng cường uy lực phong bạo.

Khu vực này, ngoại trừ vực ngoại ma khí nồng đậm vô cùng ra, lại không còn thấy mặt khác. Hắc ám, thôn phệ hết thảy hắc ám, loại khí tức đáng sợ tràn ngập ý nghĩ tiêu điều trong đầu nguyên thủy không ngừng tuôn ra, dũng mãnh lao về bốn phương tám hướng.

Bên trong nguyên bản có mấy vạn con yêu thú ma hóa, lúc này mỗi một con đều lâm vào trạng thái vô cùng hưng phấn điên cuồng, điên cuồng cắn nuốt những vực ngoại ma khí nồng đậm vô cùng kia. Khí tức hung sát trên người chúng cũng theo đó bắt đầu tăng vọt. Nhưng dù vậy, phong bạo ma khí vẫn quá mức khổng lồ, mấy vạn con yêu thú căn bản không cắn nuốt được bao nhiêu.

Mà đối với yêu thú ma hóa hầu như có thể nhìn thấy ở ngoại vực này mà nói, nhiều khí tức ngoại vực phát ra như vậy, quả thực giống như ngọn lửa trong bóng tối bắt mắt. Trong nháy mắt, Chu Ngọc phảng phất nghe thấy từng tiếng rống từ bốn

phương tám hướng truyền tới, không cần phải nói, đều là bị phong bạo ma khí nơi này hấp dẫn tới Yêu thú.

Chu Ngọc cũng là tu sĩ kiến thức rộng rãi. Tuy tính tình nóng nảy, nhưng đối với tất cả chuyện phát sinh trước mắt, nàng vẫn trong nháy mắt nghĩ tới điều đó có ý nghĩa gì.

Nhanh... Chúng ta mau rời khỏi nơi này, đây là ma tai. Nơi đó đang hình thành ma tai, nếu không đi chúng ta nhất định phải chết.

Nhìn thấy phong bạo đáng sợ đang hình thành, trên mặt đại tiểu thư Chu Ngọc này lần đầu tiên lộ ra vẻ cực kỳ sợ hãi kinh hoàng, cho dù là lúc trước đối mặt Ngô Khí uy hiếp, nàng cũng không lộ ra thần – quỷ như vậy. Nhưng hiện tại, đối mặt khu vực kia đang hình thành phong bạo gì đó, ngược lại Chu Ngọc lại lộ ra thần sắc như vậy.

Chu Ngọc sợ hãi như vậy, Ngô Khí lại vẫn là vẻ mặt mỉm cười sáng lạn, không hề bị lay động, tựa hồ hoàn toàn không biết sắp đối mặt cái gì. Còn cười khể nói với Chu Ngọc: “Tiểu thư, giao dịch giữa chúng ta, ngươi có thể đồng ý với giao dịch của chúng ta, ngươi có thể đồng ý hay không.

Lúc này Ngô Khí còn đang nghĩ đến chuyện giao dịch, khiến cho Chu Ngọc vừa tức vừa giận, mà làm cho nàng càng thêm nổi giận, không biết từ khi nào, thân thể của nàng lại bị một cỗ lực lượng giam cầm lại. Thân hồn thân thể chân nguyên, đều bị giam cầm, chỉ có cái miệng kia là còn có thể nói ra lời.

Ngươi...

Sắc mặt Chu Ngọc lập tức đỏ lên, trong đôi mắt đầy vẻ giận dữ, nếu như có thể, nàng thật sự hận không thể ăn tươi nuốt sống máu thịt Ngô Khí.

Bất quá lúc này đã là thời khắc sinh tử, nàng cũng bất chấp tôn nghiêm gì, lập tức dùng giọng điệu cầu khẩn, hướng về Ngô vút bỏ nói: Mau rời khỏi nơi này, mau mang ta rời khỏi đây. Đó là ma tai, nhiều ma khí vực ngoại như vậy, tụ tập cùng một chỗ, nhất định sẽ hình thành ma tai., Đến lúc đó sẽ hấp dẫn mấy trăm vạn yêu thú ma hóa đến đây, tất cả mọi thứ nơi này

đều sẽ bị phá hủy. Cho dù là tu sĩ phản hư, đối mặt ma tai như vậy, nếu bị vây khốn, cũng sẽ chết.

Nhìn thấy bộ dáng thờ ơ của Ngô Khí, Chu Ngọc suýt chút nữa đã gào rú với hắn, trên khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy lo lắng, cực kỳ khẩn cấp, ngữ khí cầu khẩn bên trong, lại nghe được rõ ràng rành mạch.

Dưới sự uy hiếp chính thức của tính mạng, cho dù là đại tiểu thư nhu thuận tàn nhẫn như Chu Ngọc, cũng không thể không buông xuống tôn nghiêm, trước rời khỏi nơi đây, giữ được tính mạng đã rồi nói sau. Nhưng để Chu Ngọc sụp đổ chính là, sau khi Ngô Khí nghe xong lời của hắn, rõ ràng vẫn không có ý đưa nàng rời khỏi nơi này.

Lệ tiểu thư, nơi này xuất hiện ma kiếp không phải là chuyện tốt. Tại hạ vì hộ vệ tiểu thư, cùng những yêu thú kia chém giết, cuối cùng tự bạo, mở rộng vết nứt hư không kia, còn tạo thành ma tai, người trốn về chiến hạm hắc ma, bẩm báo trưởng lão. Ừm, khi đó ta nghĩ, ma tai này cũng nên thành hình rồi....

Đột nhiên, Chu Ngọc ngây ngẩn cả người, nghe được Ngô Khí đang nói, nàng tựa hồ nghĩ tới điều gì, ánh mắt rơi vào trên người Ngô Khí, đều là không thể tưởng tượng và khiếp sợ.

Ma tai này, là người.... Người cố ý làm ra.

Thanh âm Chu Ngọc có chút run rẩy, từ trong miệng nàng phun ra, vang lên trên không trung, làm cho nụ cười trên mặt Ngô Khí càng thêm sáng lạn.

Hắn cũng không đáp lời Chu Ngọc, mà là nói tiếp: Ma Tai sẽ hủy diệt tất cả dấu vết, trong khe hở hư không, cho dù là thần thông thời gian hồi tưởng cũng vô dụng. Nếu bị các trưởng lão Phán Quyết hỏi, hoặc là phụ thân ngươi, điện chủ đại nhân thì triển thần thông dò xét ký ức của ngươi, ngươi chỉ cần hồi tưởng lại một màn vừa rồi ở hạ lao về phía đàn thú, liền có thể thuận lợi giấu được nó.

Về phần lạc ấn nô bộc trên người ngươi, tại thời điểm thích hợp, tại hạ sẽ giải trừ giúp Nghiêu tiểu thư.

Nếu như Hạm tiểu thư đáp ứng giao dịch này, chính là mời hạ tâm ma thề.

Lời Ngô Khí nói lúc này mới chân chính lọt vào trong lòng Chu Ngọc, nàng đoán được nơi này đang hình thành ma tai, sau khi Ngô Khí làm ra, đột nhiên cảm thấy một cỗ lãnh khí từ đáy lòng toát ra. Trong ánh mắt nhìn về phía Ngô Khí, lần đầu tiên xuất hiện sự sợ hãi từ đáy lòng.

Cho dù đối mặt với một đám trưởng lão cường giả Thiên Ma Tông, Chu Ngọc cũng chưa từng có loại cảm giác này, người trước mắt mới thật sự là ma đầu. Vì đạt được mục đích của mình, vậy mà người làm ra một trận ma tai, chẳng lẽ hẳn không biết, cho dù là tại vực ngoại, cũng có rất nhiều tu sĩ tồn tại.

Một trận ma kiếp hình thành, nếu gặp tai ương ngoài những yêu thú kia, những tu sĩ khác đương nhiên là ở đây rèn luyện. Vốn dĩ khu vực ngoại này thường xuyên bộc phát ra các loại nguy hiểm như thú ma, đã đủ để cho rất nhiều tu sĩ ngã xuống, nhưng những thứ gọi là thú ma quỷ kia, so sánh với ma tai, quả thực chẳng là cái gì cả.

Người trước mắt, vì chế tạo ra một trận ma tai, chỉ sợ sau ma tai này, tu sĩ chết vì hắn, không biết sẽ có bao nhiêu.

Ngô Khí nói vậy, từng tiếng từng tiếng rơi vào trong lòng Chu Ngọc, khiến nàng sau một lát, cuối cùng thanh tỉnh lại. Một đôi mắt có chút trốn tránh, bất quá việc này liên quan đến tính mạng của mình, vẫn là rơi vào trên người Ngô Khí, đối mặt với hắn.

Rốt cuộc cũng quyết định, mặc dù không biết tại sao Ngô Khí lại giả chết rồi rời khỏi Thiên Ma tông, nhưng nàng vì tự tự và tính mạng, lại không thể không đáp ứng cuộc giao dịch này. Ngô Khí cần nàng, là vì nàng là nhân chứng hoàn mỹ nhất, chủ nhân của điện chủ, chủ nhân trên danh nghĩa Ngô Khí, chủ nhân của chủ nhân chết đi, sẽ không khiến cho nghi ngờ quá lớn.

Mặc dù Chu Ngọc biết điểm này, nhưng nàng cũng không dám lại mượn cái này đùa nghịch với Ngô Khí, bởi vì từ trên ma tai đang hình thành kia, Chu Ngọc đã nhìn ra, tu sĩ thanh niên trước mắt vẫn luôn mỉm cười sáng lạn này, có thể còn kinh khủng hơn nhiều so với rất nhiều năm lão ma.

Nếu thật sự chọc giận hắn, không bảo vệ được Tề Quốc sẽ ra tay giết chết nàng, sau đó trốn đi. Người ngoài nhìn lại, chính hai người bọn họ đều đã chết trong trận ma tai này, mặc dù như vậy khó có thể qua mặt một đám cường giả Thiên Ma Tông, nhưng Ngô Khí người điên như vậy, bí quá hoá liều, thật sự có khả năng làm như vậy.

Tuy rằng suy nghĩ rõ ràng, nhưng Chu Ngọc cũng không lập tức đáp ứng Ngô Khí, mà là có chút cò kè mặc cả nói: Thời cơ thích hợp người nói là có ý gì, nếu muốn ta đáp ứng giao dịch này, trừ phi sau khi ma tai này qua đi, ngươi liền giải trừ dấu ấn cho ta.

Chu Ngọc vừa dứt lời, Ngô Khí trả lời lập tức vang lên.

Không có khả năng là nếu tại hạ giải trừ dấu ấn nô bộc của Kính tiểu thư sớm như vậy, đến lúc đó Hạo tiểu thư không còn cổ kị, khó đảm bảo sẽ không đem chuyện phát sinh ở đây nói ra, đến lúc đó chẳng phải là tiền công nhọc sức của tại hạ sao.

Vậy bản tiểu thư làm sao biết người sẽ không qua cầu rút ván, chờ người an toàn, sẽ không giải trừ dấu ấn nô bộc trên người bản tiểu thư.

Lời Chu Ngọc tranh luận cũng vang lên theo sát Ngô Khí, trong giọng nói toàn là không tín nhiệm với Ngô Khí.

Trong lúc hai người cò kè mặc cả không ngừng tranh luận, ở phía xa, một trận phong bạo đáng sợ đang chậm rãi hình thành...

Thứ ba đến mức cầu vé đập các huynh đệ còn chưa tiếp tục. Nếu ngài thích bộ tác phẩm này, hoan nghênh ngài tiến cử vé tàu tàu, sự ủng hộ của ngài chính là động lực lớn nhất của ta.

Hừ, không có bất kỳ thương lượng nào, Kính tiểu thư, hoặc là đáp ứng cuộc giao dịch này, hoặc là cùng tại hạ chết trong tai hoạ đi, hoặc là cùng tại hạ chết đi.

Điện chủ đại nhân còn muốn người làm một đôi đạo lữ, bây giờ xem ra, lúc còn sống không thể nào, đến lúc đó có thể chết cùng một chỗ, người nói đi, tiểu thư Tuyên Cơ.

Ngô Khí đang cò kè mặc cả, đột nhiên, khuôn mặt lạnh lẽo, ánh mắt rơi vào khu vực xa xa sau lưng Chu Ngọc. Nhưng từ trong miệng hắn phun ra hai câu, lại là hai câu cực kỳ ác độc, nhất là đối với Chu Ngọc mà nói, quả thực là trong nháy mắt liền đánh trúng sườn mềm của nàng. Trong hai câu nói của Ngô Khí vang lên, lúc Chu Ngọc cò kè mặc cả đến bên miệng toàn bộ bị nàng nuốt trở về.

Trong một đôi mắt như muốn phun ra lửa, gắt gao nhìn chăm chăm vào Ngô Khí. Mà Ngô Khí, đứng ở trước mặt Chu Ngọc, trên mặt hiện ra biểu tình như cười như không, tựa hồ là nhìn Chu Ngọc, lại giống như ánh mắt rơi xuống, là ở phía sau Chu Ngọc, khu vực đã biến hóa đến cực kỳ doạ người kia.

Oanh oanh oanh oanh!

Thanh âm cực kỳ quen thuộc đối với Chu Ngọc mà nói, càng khó có thể quên. Bởi vì thanh âm này rõ ràng chính là âm thanh phát ra khi ma khí phong bạo tàn phá bờ bãi, cùng không gian va chạm. Từ khi nàng xuất hiện ở đây, thanh âm này vẫn luôn xuất hiện, không ngừng nổ vang, vang lên trong tai nàng. Nhưng chưa bao giờ rõ ràng như bây giờ.

Trong phút chốc, Chu Ngọc tựa hồ lập tức hiểu rõ thanh âm kia tiếp cận ý nghĩa gì, trong ánh mắt sợ hãi hoàn toàn không che giấu được, hiển lộ ra, ngay tại trước mặt Ngô Khí hiển lộ ra.

Trời ạ, đây là. Ma tai đã đến.

Ngô Khí đứng trước mặt Chu Ngọc nhìn thấy thần – trong mắt Chu Ngọc lúc này hiển lộ ra vẻ tiêu sái, lập tức liền lộ ra nụ

cười vô cùng dễ hiểu làm cho Chu Tri cảm hận vô cùng, sau đó người đi lên phía trước, ôm lấy thân thể Chu Ngọc, chậm rãi xoay chuyển một hướng, để cho cả người Chu Ngọc, đối mặt khu vực kia, đã chuẩn bị hồi lâu, bây giờ rốt cuộc đã sắp thành hình bão táp đáng sợ.

Nơi đó, vốn tồn tại hơn mười đạo khe hở hư không đã hoàn toàn biến mất, lúc này nơi đó, chỉ còn lại có một cái vết nứt hư không mà thôi. Nhưng một cái hư không này, so với mười mấy cái trước kia càng thêm khủng bố, từ trên bầu trời bắt đầu vạn vẹo lan tràn, lại trực tiếp đến mặt đất.

Giống như một con mắt. Hư không chỉ nhãn, chỉ là con mắt này, sinh ra cực kỳ xấu xí xấu xí. Trong khe hở u ám, từng đạo vực ngoại ma khí đen kịt tràn ra, bên trong đó tràn ngập hung sát cuồng bạo cắn nuốt vô số ý niệm phụ diện, bất cứ sinh linh nào, sau khi bị ma khí này ô nhiễm, ngoại trừ giết chóc và thôn phệ nguyên thủy nhất, cái gì cũng không còn lại.

Dưới vết nứt hư không cực kỳ xấu xí này, lại là một cỗ phong quyền vô cùng to lớn, bên trong ngoại trừ vực ngoại ma khí ra, không có gì cả. Cỗ hắc ám phong quyền này, cùng khe hở hoàn mỹ dung hợp cùng một chỗ, từ trong khe hở tuôn ra nồng đậm ma khí, đều bị kéo vào bên trong phong quyền kia.

Hắc Ám phong quyền to lớn kia, dưới sự bổ sung của những ma khí vực ngoại kia, không ngừng mở rộng, không bao lâu, trước mặt Chu Ngọc và Ngô Khí, liền tạo thành một trận hắc phong cực kỳ đáng sợ.

Khí tức trong đó, khuếch tán ra bốn phương tám hướng, tất cả yêu thú ma hóa cảm ứng được khí tức nơi này, nhao nhao phát ra tiếng gào rú hưởng ứng, sau đó từ bốn phương tám hướng chạy tới. Lấy khu vực này làm trung tâm, trong phạm vi vạn dặm, bắt đầu vang lên từng tiếng gào rú đáng sợ của yêu thú ma hóa.

Ngô Khí nghe thấy Chu Ngọc cũng nghe thấy.

Không biết là vì hưởng ứng những yêu thú ma hóa kia, hay là phong bạo kia đã đến điểm tới hạn, trong nháy mắt nó nhìn thấy quá khứ của Chu Ngọc, rốt cuộc, đã động.

Oanh oanh oanh oanh!

Như Chu Ngọc nghe được âm thanh kia, hình ảnh rơi vào trong mắt, chính là cơn lốc hắc ám cực kỳ đáng sợ kia, lúc này đã bắt đầu di chuyển. Trong tiếng nổ mạnh ầm ầm, vô số ma khí vực ngoại hắc ung phun trào, vòi rồng to lớn vô cùng, dẫn dắt cái khe hở hư không thẳng đến bầu trời, chậm rãi di chuyển về phía Ngô Khí và Chu Ngọc.

So sánh với phong bạo này và khe hở hư không, tốc độ di chuyển của chúng nó rất chậm chạp, nhưng đối với Chu Ngọc và Ngô Khí mà nói, lại không phải như vậy.

Bởi vì sau từng tiếng nổ mạnh ầm ầm kia, Chu Ngọc lập tức phát hiện, trong hư không quanh người nàng bắt đầu có từng sợi ma khí tinh thuần lưu động. Mà phong quyển to lớn cùng khe hở cực kỳ xấu xí kia, thì chân chính không gì sánh được xuất hiện trong mắt Chu Ngọc.

Đi mau, mau mang ta rời khỏi nơi này, ta không muốn biến thành quái vật hóa ma.

Khi phong quyển cùng khe hở chân chính xuất hiện, Chu Ngọc phòng bị nguy trang toàn bộ bị nàng vứt bỏ, vô cùng thất thố hướng về phía Ngô Khí hét lên, muốn cho Ngô Khí mang nàng rời đi.

Đáng tiếc, Ngô Khí tựa hồ một lòng nghĩ tới giao dịch của hắn, nghe được lời Chu Ngọc nói, lại vẫn không có chút phản ứng nào. Vẫn là gương mặt mỉm cười xán lạn kia, nhìn Chu Ngọc, giống như không hề quan tâm tới ma khí vực ngoại xuất hiện chung quanh.

Chu Ngọc cảm thấy mình đã sắp bị Ngô Khí bức điên rồi, trong lòng điên cuồng gào thét: Tên điên này, tên súc sinh này, tên xấu xí này, chẳng lẽ hắn hoàn toàn không hiểu ma tai khủng bố này muốn kéo bản tiểu thư cùng chết, nghĩ đến cuối cùng tự mình chạy trốn, hắn cho rằng mình là ai, hãm trong ma tai, ngay cả tu sĩ Phản Hư cũng đi không được.

Tiếng gào thét từ đáy lòng Chu Ngọc tất nhiên là không nghe thấy, bất quá chung quanh đang phát sinh biến hóa đáng sợ, lại là hai người có thể nhìn thấy rõ ràng, cảm giác được.

Oanh oanh oanh. Đây là tiếng xé gió to lớn đang di động cùng vết nứt hư không bị dẫn dắt phát ra, tiếng vang không ngừng, chui vào trong tai hai người.

Tiếng gầm rú. Trong vòng ngàn dặm, không ngừng vang lên từng tiếng gào rú thuộc về các chủng tộc Yêu thú, trong mỗi một tiếng gào thét, đều chỉ có hai loại khí tức giết chóc và thôn phệ, tất cả đều là yêu thú ma hóa, đã không còn là số lượng mấy vạn con như vậy.

Mười vạn con, hai mươi vạn con, ba mươi vạn con.

Bên tai vang lên từng tiếng yêu thú gào thét, không ngừng nhắc nhở Chu Ngọc và Ngô Khí, hai người bọn họ đang rơi vào hoàn cảnh vô cùng đáng sợ. Đây đã không phải là canh gác thú gì nữa, đang hình thành trước mặt bọn họ, là tai hoạ chân chính, yêu thú ma hóa, ma khí phong bạo, tụ hợp một chỗ, tàn phá bừa bãi nơi vực ngoại.

Đây là ma tai.

Cảnh tượng vô cùng đáng sợ, mà ở khu vực trung tâm kia, không phải là cái gì khác, mà là hai người. Hai tu sĩ một nam một nữ, cảnh tượng vô cùng kỳ lạ, nữ tu có khuôn mặt xinh đẹp không ngừng hướng về phía nam tu sĩ kia thét chói tai, mà nam tu sĩ kia, lại là một nụ cười xán lạn, không hề bị lay chuyển.

Mà lúc này, trước mặt hai người bọn họ, ma khí phong bạo phong bạo kia đang chậm rãi tới gần, mỗi một hơi thở, hai người nhìn thấy hắc ám phong quyển to lớn kia liền lớn thêm một phần, rõ ràng hơn một chút. Xung quanh bọn họ, từng tiếng gào rú kia vào tai cũng càng thêm rõ ràng, càng lớn hơn, khoảng cách càng ngày càng gần, mấy trăm dặm tới gần.

Hạ tiểu thư, nếu ngươi còn không quyết định, tại hạ có thể đi trước.

Tựa hồ Ngô Khí cũng cảm thấy nguy cơ, bỗng nhiên lúc này lên tiếng, thông báo cho Chu Ngọc một tiếng. Cũng chỉ một câu này của hắn, rốt cuộc đã khiến Chu Ngọc thỏa hiệp.

Ngữ khí chỉ cầu khẩn và phẫn nộ, lớn tiếng nói: Được, ta đồng ý, tất cả đều đồng ý, mau mang ta rời khỏi đây.

Ma khí phong bạo trước mặt càng ngày càng gần, yêu thú bên tai gào rú không ngừng, đã sắp bức Chu Ngọc phát điên, nàng không phải không sợ chết. Ngược lại, đại tiểu thư này cũng giống như Ngô Khí, chỉ là tâm tư của nàng và trí tuệ, không bằng Ngô Khí. Càng không tàn nhẫn như Ngô Khí, về phần nói thực lực, vậy càng kém hơn không biết bao nhiêu.

Nghe thấy Chu Ngọc nói vậy, trên mặt Ngô Khí lập tức lộ ra nụ cười càng thêm sáng lạn, tiếng cười của hắn cũng vào lúc này vang lên, cùng những yêu thú kia gào rú cùng một chỗ, chui vào trong tai Chu Ngọc.

Hao nên sớm như vậy, ma tai cũng không phải là thứ thú vị, nếu Nghiêu tiểu thư còn qua mấy hơi thở nữa mới đồng ý. Chỉ sợ đến lúc đó tại hạ muốn cứu cũng không kịp.

Ngô Khí vừa cười to, vừa thân hình đột nhiên khẽ động, lập tức xuất hiện ở trước mặt Chu Ngọc. Cũng mặc kệ lúc này trong mắt Chu Ngọc vẽ phần hận, hai tay trực tiếp ôm lấy Chu Ngọc, sau lưng người khẽ động, một bước đẩy nó ra ngoài.

Chỉ thấy lúc bước chân hắn hạ xuống, hư không trước mặt hắn đột nhiên biến hóa, từng gợn sóng như gợn nước nhện nhào ra, hiển lộ ra một khe hở. Ngô Khí ôm Chu Ngọc, thân hình bỗng nhiên bước vào trong khe hở kia, lập tức thấy u quang phun trào, vết nứt kia cũng khép lại sau một khắc.

Vù vù vù

Tiếng gió gào thét, trên không trung, không còn thấy thân ảnh hai tu sĩ một nam một nữ kia. Mà sau khi hai người rời đi, rốt cuộc cơn lốc ma khí phát ra tiếng vang âm âm đáng sợ kia giáng lâm.

Oanh oanh oanh đáng sợ tàn phá bừa bãi qua, đụng vào hư không, khu vực này lập tức hoàn toàn bị vực ngoại ma khí tràn ngập.

Bên ngoài khu vực này, cách đó vạn dặm, một chỗ vắng vẻ. Trên hư không kia bỗng nhiên có động tĩnh sinh ra, lại là một vết nứt dài chừng một trượng đột nhiên xuất hiện, mà trong khe hở kia, bỗng nhiên tuôn ra u quang, bao lấy hai bóng người, hiển lộ ra. Không đợi ánh sáng kia tán đi, hiện ra người

ở bên trong, ánh sáng âm u kia bỗng nhiên lại là một cái lấp lóe.

Trên hư không vù vù, lần nữa sinh ra một đạo khe hở, u quang bao lấy hai người kia, cũng một lần nữa bước ra, chui vào trong khe hở mới kia, thoáng qua liền không thấy bóng dáng.

Như vậy, đoàn u quang này lại hiện ra cách đó vạn dặm, tiếp theo cách đó mấy ngàn dặm, ngoài ngàn dặm, xuyên thẳng qua không ngừng, đến tận nửa nén hương, sau khi rời khỏi khu vực này khó khăn hơn hai vạn dặm, trên một ngọn núi hoang.

Trên đỉnh núi tràn đầy bụi đất, đột ngột, một đoàn u quang từ hư không trào ra, ở trong còn bao lấy hai bóng người.

Tháp gác...

Quang mang tán đi, bên trong hai người cũng hiện ra, lần lượt giẫm lên mặt đất, bay lên một đám tro bụi. Hai người bên trong, lại là hai tu sĩ một nam một nữ. Chỉ là chẳng biết tại sao, nữ tu kia hình như không thể động đậy, bị nam tu kia hai tay ôm lấy.

Mục đích của nó càng thêm truyền cảm cho cửa thành tà Thiên xô ra tiền của hẳn chính là hai vị huynh đệ báỉ ở lâu nhỏ, mặt khác lại cầu chư vị đánh giá vé miễn phí, tiêu phí của huynh đệ mười nguyên còn có thể tiếp tục xây dựng lâu nhỏ hơn. Trước đó còn có hai mươi hai điểm tiếp tục liều mạng chờ đợi.

Thiên Ma tông Chu Ngọc, Thiên Âm điện ta phát thệ, ước định với Ngô Khí..... Nếu có vi phạm lời thề, cam tâm ma phản phệ, thân tử đạo tiêu, hồn phách vĩnh viễn chìm ở U Minh chi địa, không thể giải thoát.

Ta Ngô Khí, tại hạ phát thệ, ước định với Thiên Ma tông Chu Ngọc điện..... Nếu có lời thề này, cam tâm ma phản phệ, thân tử đạo tiêu, hồn phách vĩnh viễn trầm luân ở U Minh chi địa, không thể giải thoát.

Thanh âm hai người đồng thời rơi xuống đỉnh núi hoang, hai người cũng đồng thời điễm vào tâm mạch của mình. Chỉ thấy lúc bàn tay hai người giơ lên, mỗi người có một khí tức huyết hồng lớn chừng trái nhãn, bay ra ngoài, rơi xuống đỉnh đầu đối phương.

Phốc phốc phốc

Hai tiếng động giống nhau, hai luồng khí tức huyết hồng kia rơi vào trán hai người, vậy mà không có tán đi, mà là từ bên trong kéo dài ra từng đạo huyết khí, những huyết khí này quấn vào một chỗ, vậy mà tạo thành một đồ án cực kỳ phức tạp, cổ lão thần bí, bên trong tựa hồ còn mang theo một tia ý niệm của đối phương.

Đồ án này lạc ấn xuống sau, phía trên lập loè huyết hồng quang mang, chợt chậm rãi biến mất.

Tâm ma phát thệ...

Mặc kệ Tiên Ma, phát ra lời thề này, ý nghĩa vĩnh viễn không thể phản bội. Bởi vì Tâm Ma thề chính là lời thề khế ước được lưu truyền từ thời thượng cổ, có được lực lượng cực kỳ thần bí, bất kỳ người nào cùng nhau phát xuống lời thề này, ngày sau nếu có người phản bội, hết thảy trong lời thề sẽ ứng nghiệm.

Không biết bao nhiêu vạn năm qua, không có tu sĩ biết được vì sao tâm ma thề này có thể có uy năng đáng sợ như vậy. Nhưng phương pháp tâm ma thề khế ước này đều truyền thừa xuống,

cơ hồ tất cả tu sĩ, bất luận tiên ma, tất cả đều biết. Cũng không có ai dám vi phạm, bởi vì người vi phạm, đều đã ứng lời thề, thân tử đạo tiêu.

Sau khi phát lời thề Tâm Ma, Chu Ngọc nhìn nhiều Ngô Khí một chút cũng không muốn, hừ lạnh một tiếng, thân hình trực tiếp hóa thành một đạo ánh sáng màu xanh, bay về phía chiến hạm Hắc Ma.

Chỉ là lúc nàng rời đi, thanh âm mang theo sát ý cùng tức giận của nàng cũng nhẹ nhàng rơi xuống, vang lên trong tai Ngô Khí.

Người quỷ xấu xí này, tốt nhất là thực hiện lời hứa của ngươi, nếu không cho dù tâm ma thế không trừng trị được ngươi. Bồn tiểu thư cũng sẽ đem chuyện của ngươi hất tung ra, để cho Phán Quyết trưởng lão của Thiên Ma tông đều đuổi giết ngươi.

Đối với Ngô Khí mà nói, không có chút lực uy hiếp nào, một tai Ngô Khí tiến vào, tai kia liền ra. Trong mắt hắn, Chu Ngọc uy hiếp còn không bằng mấy tên tán tu trước đó bị hắn chém giết, nguyên nhân chính khiến Ngô Khí kiêng kị mà không hạ sát thủ với Chu Ngọc, đương nhiên là vị điện chủ Huyền Vân điện kia.

Một cường giả nửa bước hợp đạo, trước khi Ngô Khí đạt được đủ lực lượng có thể chống lại, hắn ta cũng sẽ không dễ dàng đi trêu chọc.

Nhìn Chu Ngọc rời đi, nụ cười trên mặt Ngô Khí dần dần tùy ý lên, bởi vì trong nháy mắt nàng rời đi, Ngô Khí bỗng nhiên cảm giác trên người mình vẫn luôn tồn tại một tầng gông xiềng vô hình, vào lúc này, đã biến mất.

Cho tới nay, Ngô Khí không muốn chịu trời buộc, nhất là sau khi lực lượng của hắn càng ngày càng cường đại, suy nghĩ này trong lòng hắn càng thêm mãnh liệt. Năm đó hắn ở Vạn Thi tông là nô bộc, năm đó hắn là nô bộc., Vất vả lắm mới trở thành đệ tử được vạn thi coi trọng nhất, lại chờ một Thiên Ma tông tới bắt nô bộc, dưới chiếc chiến hạm Hắc Ma, sức mạnh của Ngô Khí dựa vào hóa thành trò cười, một đám đệ tử ba

tông có thể xưng vương xưng bá ở Đoạn Hồn sơn, bị những đệ tử chân truyền kia chộp lấy, làm nô bộc.

Sau khi đến Thiên Ma tông, Ngô Khí mưu quỷ kế liêu chết chém giết. Giết người Lý Uy, giết người đoạt bảo truyền thừa, hiện tại lại có thêm một cái tên Thiên kiều tuyệt thế, trở thành một trong những đệ tử được Thiên Ma tông coi trọng nhất. Theo lý mà nói, đây đã là chuyện mà không biết bao nhiêu tu sĩ Trung Châu đại lục tha thiết ước mơ, nhưng trong mắt Ngô Khí xem ra, cũng chỉ là một cái luân hồi mà thôi.

Nếu như ở Đoạn Hồn sơn mạch là Vạn Thi tông bá chủ tuyệt đối, sẽ đến tình huống như vậy, chẳng phải là mang ý nghĩa Thiên Ma tông quái vật khổng lồ như vậy, cũng có thể có tạo ngộ như vậy, mặc dù ai cũng không dám khẳng định, ai cũng không dám suy đoán loại tạo ngộ này, lúc nào sẽ hàng lâm.

Mà Ngô Khí đã nhận được Hoang Cổ Bí Sách, đã kiến thức qua lực lượng của vạn tượng tông chủ kia, sau khi kiến thức qua lực lượng đáng sợ của rất nhiều cường giả Thượng Cổ kia, Ngô Khí có thể khẳng định, mặc dù mạnh như Thiên Ma Tông, cũng có thể sẽ có tạo ngộ như vậy, chỉ là không biết lúc nào mà thôi.

Thế lực tông môn gì gì đều chỉ là hư ảo, chỉ có lực lượng, chân chính thuộc về mình, mới là chân thật nhất. Ta có truyền thừa Thái Cổ kia trên người, liền có điểm khởi đầu, so với đại bộ phận tu sĩ đều cao hơn nhiều, mặc dù không có thế lực tông môn che chở, cũng không có ai có thể giết được ta, phương thiên địa này, cuối cùng cũng sẽ bị ta giẫm ở dưới chân.

Ha ha.....

Trên núi hoang, một đạo u quang đột nhiên cùng bay ra, phóng lên bầu trời, vụn vụn lóe ra, trong mây hơi thở, liền biến mất ở phía chân trời.

.....

phế tích đại thành, trong từng tòa kiến trúc phế tích vô cùng cao lớn, không trung, một chiếc chiến hạm kinh thiên chậm rãi trôi nổi. Chiến hạm này toàn thân đen sì, rất là một đôi sừng

lớn như thượng cổ Ngưu Ma Thú, uốn lượn đâm về phía bầu trời, cực kỳ đáng sợ.

Ngay lúc chiến hạm kinh thiên này lẳng lặng trôi nổi trong phế tích đại thành, bỗng nhiên ở trên không bên ngoài phế tích, một đạo thanh quang chọt từ xa xa lao tới, tốc độ cực nhanh, sau một lát, đạo lục quang này đã đến bên ngoài chiến hạm.

Không biết bên trong lục quang kia xuất ra vật gì, trên chiến hạm vốn tồn tại một tầng ô quang mỏng manh, không có chút ngăn trở nào đối với thanh quang này, tùy ý nàng xuyên qua tới, rơi vào trên boong tàu to lớn vô cùng của chiến hạm.

Bành

Một tiếng vang không nhỏ, thanh quang kia hạ xuống, dĩ nhiên là một người, từ trên không trung rơi thẳng xuống. Ánh sáng tán đi, đồng thời hiển lộ ra gương mặt của người bên trong đó, lại là một nữ tu, mặc một bộ thanh sam, khuôn mặt xinh đẹp, một đôi mắt cực kỳ linh động.

Nữ tu này từ không trung rơi xuống, mặc dù không có bị thương nữa, nhưng vẫn như cũ phát ra một tiếng kêu đau đớn.

Mấy chấp sự đang canh gác trên chiến hạm nghe tiếng lập tức bay tới, lúc khuôn mặt nữ tu kia đập vào mắt, mấy chấp sự kia đều đại biến.

Là con gái của điện chủ Huyền Ảnh điện, đệ tử chân truyền Chu Ngọc.

Chu sư muội hình như đã bị thương, nhanh chóng đi qua.

Chu Ngọc dù sao cũng có một phụ thân điện chủ hung danh hiển hách, tại Thiên Ma tông, cơ hồ là tất cả đệ tử, đều quen biết Chu Ngọc. Mặc dù chưa từng gặp qua, nhưng đều đã nhìn thấy chân dung của nàng, lúc này Chu Ngọc mặc dù chật vật, nhưng mấy chấp sự muốn nhận ra cũng không phải là việc khó gì.

Phát hiện Chu Ngọc thụ thương, mấy chấp sự này nhao nhao rơi xuống, người cầm đầu trong đó lập tức mở miệng hỏi: Chu sư muội, người...

Lời người này còn chưa hoàn toàn phun ra, Chu Ngọc lập tức nâng lên đầu lâu đẹp đẽ, mở miệng cắt ngang lời hắn.

Nhanh... Nhanh đi mời các trưởng lão tới đây, tình huống không ổn, ta gặp phải... Ma tai.

Không biết là vì Chu Ngọc bị thương, hay là không ngừng dùng chân nguyên tăng nhanh tốc độ độn quang của mình, dẫn đến chân nguyên trong cơ thể khô kiệt, lúc này nói chuyện, nghe giọng điệu của nàng, giống như là cực kỳ suy yếu. Một tu sĩ Hóa Thần, lại ngay cả nói một câu cũng nói không trôi chảy. Nhưng nàng vẫn giảng xong câu nói kia, mà cuối cùng, hai chữ ma tai kia, vang lên trong tai mấy chấp sự, quả thực không thua gì sấm sét của trời đất.

Mấy người bọn họ lập tức lộ ra vẻ vô cùng kinh hãi, tựa hồ nghe được một âm thanh vô cùng khủng bố nào đó.

Người nói cái gì, người gặp ma tai.

Ma tai, cách đó hai vạn dặm, may mắn, còn có thời gian. Nhanh đi thông báo cho trưởng lão.

Chân nguyên trong cơ thể Chu sư muội khô kiệt, nhanh dùng đan dược bổ sung một chút.

.....

Mấy chấp sự mặc dù đều bị lời nói của Chu Ngọc dọa cho kinh sợ, nhưng đều không quên chức trách của mình, nhao nhao chia công. Hai người trực tiếp hóa thành độn quang, bay vào chỗ sâu trong chiến hạm Hắc Ma. Lại là phải thông báo tin tức kinh thiên này cho trưởng lão trên chiến hạm. Mà một nữ chấp sự còn lại thì đi qua đỡ Chu Ngọc lên, lấy ra đan dược cho Chu Ngọc ăn vào.

Tiếp nhận đan dược nữ chấp sự kia đưa tới, Chu Ngọc không chút khách khí, trực tiếp đồ đan dược ra, sau đó nuốt vào, bắt đầu ngồi xuống trên boong thuyền của chiến hạm, trên người nàng không bị thương, suy yếu như vậy là vì không ngừng sử dụng chân nguyên tăng nhanh tốc độ độn quang của mình, khoảng cách hai vạn dặm, nàng chỉ tốn nửa canh giờ đã trở về.

Tốc độ như vậy, đã tương đương với việc tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ toàn lực ra tay, mà Chu Ngọc, bất quá chỉ là một tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ mà thôi.

Nữ chấp sự kia cấp bậc đan dược cho Chu Ngọc không thấp, lấy tốc độ thu nạp của Chu Ngọc, cũng phải hao phí mấy canh giờ mới có thể thu nạp toàn bộ. Nhưng Chu Ngọc vừa mới tiến vào trạng thái tĩnh tọa một hơi thở, bỗng nhiên một bàn tay già nua xuất hiện, ấn lên đỉnh đầu Chu Ngọc.

Trong bàn tay già nua này bỗng nhiên phun ra một cỗ lực lượng cực kỳ mạnh mẽ, trực tiếp tiến vào thể nội Chu Ngọc, trực tiếp nổ nát viên đan dược mà nữ chấp sự đưa cho, sau đó trực tiếp luyện hóa, hóa thành từng cỗ chân nguyên tinh thuần, tràn vào trong kinh mạch Chu Ngọc, trong đan điền.

Chủ nhân bàn tay già nua này trực tiếp ra tay giúp Chu Ngọc luyện hóa toàn bộ dược lực trong đan dược, biến thành chân nguyên Chu Ngọc, đương nhiên chỉ còn lại có thời gian Chu Ngọc, sau một hơi thở, nàng liền tỉnh lại. Ngay khi nàng mở mắt ra, lập tức nhìn thấy, lúc này trước mặt nàng, ngoại trừ mấy vị chấp sự lúc trước, còn có thêm hai vị trưởng lão.

Lúc trước hai vị trưởng lão này đã từng xuất hiện, bất quá là trên đường tới đây, thời điểm chiến hạm Hắc Ma gặp phải thú ma.

Hai vị trưởng lão hiển nhiên đều nhận ra Chu Ngọc, vừa thấy nàng tỉnh lại, đều lộ ra vẻ ân cần. Một vị trưởng lão trong đó, lập tức mở miệng hỏi: Chủ nha đầu, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, vậy mà để cho người chột vật như vậy.

Vấn đề của trưởng lão này vừa xuất hiện, lập tức làm cho hốc mắt Chu Ngọc có chút đỏ lên, trên mặt lại hiện lên vẻ sợ hãi, tựa hồ đang nhớ lại cái gì, trong giọng nói mang theo một tia bi thương cùng phẫn nộ.

Hai vị trưởng lão, Kính Nhi vốn ở vực ngoại rèn luyện, tìm một ít yêu thú chém giết luyện tay. Thế nhưng không nghĩ tới, lúc ta đi ngang qua một nơi nào đó., Bỗng nhiên trong hư không nơi đó phát sinh biến hóa kịch liệt, liên tiếp xuất hiện hơn mười khe hở hư không thật lớn. Những khe hở này sau

khi xuất hiện, vậy mà dung hợp cùng một chỗ, biến thành một vết nứt hư không cực kỳ khủng bố, từ bên trong tuôn ra đại lượng ma khí vực ngoại, ở phụ cận một ít yêu thú lập tức đều bị ma hóa, bị hấp dẫn tới.

Bởi vì Kính Nhi cách cái khe hở hư không kia rất gần, những yêu thú kia nghe thấy mùi vị khí huyết trên người ta, liền đều tới vây công. Kính Nhi không phải đối thủ, hơn nữa lại phải chống cự ma khí vực ngoại, cuối cùng nếu không phải là Ngô sư huynh, Kính Nhi liền không về được, nhưng Ngô sư huynh.... Ngô sư huynh hấn lại...

Lời nói của Chu Ngọc không có tiếp tục nói, nhưng mọi người ở đây đều có thể nghe ra tiếp theo là cái gì. Ban đầu lúc, hai vị trưởng lão kia cũng không nghe thấy hai chữ ma thiên, lấy bất cứ phản ứng gì. Ngay cả khi Chu Ngọc sắp đến Ngô sư huynh vì cứu nàng mà chết, hai người cũng không có phản ứng gì quá lớn.

Đều cho rằng chỉ là một đệ tử chân truyền họ Ngô muốn cứu Chu Lục, sau đó nhân cơ hội leo lên dựa núi. Nhưng một lát sau, hai vị trưởng lão tựa hồ như đồng thời nhớ ra cái gì đó, trong đôi mắt lập tức hiện lên vẻ hoảng sợ, cũng không để ý trên mặt các chấp sự khác lộ ra vẻ kỳ quái, lập tức truy vấn Chu Ngọc.

Chủ nha đầu, Ngô sư huynh người nói, không phải là đệ tử chân truyền mới tấn chức, Ngô Khí chứ.

Vấn đề này của một vị trưởng lão trong đó vừa rơi xuống, vẻ bi thương và phẫn nộ trên mặt Chu Ngọc lập tức càng thêm rõ ràng, chậm rãi gật đầu nhẹ.

Khi Chu Ngọc xác nhận suy đoán trong lòng bọn họ, trong nháy mắt hai vị trưởng lão đều ngây ngẩn cả người. Chu Ngọc cũng mặc kệ hai lão gia hỏa hôm nay đang suy nghĩ gì, tiếp tục nói: Ngô sư huynh vốn là hộ vệ của Kính Nhi. Lần này tham gia thi đấu tông môn hiển lộ tư chất thiên kiều., Vốn có rất nhiều điện chủ trưởng lão muốn nhận lấy Ngô sư huynh, bất quá Ngô sư huynh tốt nhất vẫn nên lựa chọn Huyền Âm điện ta, nói muốn tiếp tục làm hộ vệ của ta, nhưng mà Ngô sư huynh hấn... Ô ô...

Câu nói kế tiếp của Chu Ngọc hoàn toàn không nghe thấy, hai người bọn họ lúc này đều bị tin tức Chu Ngọc truyền về chân kinh. Không phải bởi vì ma tai kia, mà là vì một đệ tử chân truyền bị chết.

Chính là đệ tử chân truyền này, trước khi chiến hạm Hắc Ma rời khỏi Thiên Ma tông, Thiên Ma tông chủ còn đặc biệt tìm hai người bọn họ, muốn bọn họ chiếu cố tốt một đệ tử chân truyền mới tên là Ngô Khí. Hai người bọn họ tự nhiên đều rất rõ ràng vì sao tông chủ lại có điều kiện như vậy.

Bởi vì đệ tử chân truyền kia, Ngô Khí, người này có tính quan trọng với Thiên Ma tông.

Một tông ba ngày sau khi Hạ Hầu Vô Uyên và Ân Tiểu Bảo hai tuyệt thế thiên kiêu này, Ngô Khí chính là tuyệt thế thiên kiêu thứ ba, chính là lần này tại Thiên Ma tông đại bỉ, một đường giết chóc. Quá quan trọng, tại trận thi đấu cuối cùng kết thúc, tấn thăng lên cảnh giới Hóa Thần. Trong cơ thể ngưng kết một vạn tám ngàn hạt Hóa Thần tinh, hiển lộ ra tuyệt thế thiên kiêu tư chất.

Tư chất linh căn của hắn lập tức chấn kinh toàn bộ các cường giả tuyệt thế đến xem lễ, rất nhiều cường giả đại môn phái, tông chủ thế lực siêu cấp kia, trong nháy mắt đó đều biết được cái tên Ngô Khí này, cũng làm cho thanh danh Thiên Ma tông lần này đại chấn.

Thiên Ma tông tự mình yêu cầu hai người chiếu cố đệ tử chân truyền tên là Ngô Khí này, ngoại trừ bởi vì người này chính là tư chất linh căn của tuyệt thế thiên kiêu, còn có Ngô Khí là thiên kiêu cuối cùng của một tông ba ngày, đối với Thiên Ma tông mà nói, là voi đại hung. Nhưng hiện tại, thiên kiêu thứ ba đại biểu cho Thiên Ma tông sắp sửa đại hung, thế nhưng vào lúc này lại vẫn lạc tại vực ngoại này.

Vẫn lạc trên chiến hạm Hắc Ma hai người bọn họ, mặc dù hai người có địa vị không thấp ở Thiên Ma tông, đều là cường giả tu vi Phản Hư, nhưng trong nháy mắt này, trong lòng hai người đều trở nên lạnh lẽo.

Sau một lát, hai vị trưởng lão mới tỉnh lại từ trong kinh hãi tỉnh lại, nhao nhao đưa mắt nhìn về phía Chu Ngọc ngồi xếp bằng trên boong thuyền.

Chủ nha đầu, người xác định Ngô... Ngô sư huynh đã vẫn lạc sao, người có tận mắt nhìn thấy hay không,

Tựa hồ đã nhận ra vẻ mặt không đúng của hai vị trưởng lão, Chu Ngọc thu liễm bi thương cùng phần nộ trên mặt, hồi tưởng một chút, sau đó có chút chần chờ nói: Không....

Không, nhưng nào có mấy vạn con yêu thú, vẫn có khe hở hư không rất lớn kia, Ngô sư huynh một mình vọt vào, ngăn trở những yêu thú kia truy đuổi ta. Ta chỉ kịp quay đầu nhìn thoáng qua, liền thấy... Nhìn thấy Ngô sư huynh đã bị yêu thú bao phủ.

Sau đó... Sau đó, lúc ta bắt đầu chạy trốn, nghe được phía sau truyền đến một thanh âm rất lớn, có thể... Có thể là Ngô sư huynh vì cứu ta, đã tự bạo.

Chu Ngọc hoàn toàn đắm chìm trong bi thương, lúc nói chuyện, trên mặt lê hoa đài vũ, thanh âm càng cực kỳ bi thương. Khiến người ta nghe xong cũng không khỏi bi thương, nhưng hai vị trưởng lão nghe nàng nói lại hoàn toàn lâm vào trong hoảng sợ.

Thiên kiều tuyệt thế chết ở đây, chết ở trong hành trình rèn luyện dẫn đội của hai người bọn họ, hai người bọn họ cho dù là Phản Hư trưởng lão, chỉ sợ trở về tông môn, nhất định sẽ bị trừng phạt. Nhất là tuyệt thế thiên kiều này còn là tuyệt thế thiên kiều thứ ba của Thiên Ma Tông, ý nghĩa đại biểu hoàn toàn không giống, kẻ này thân chết, chỉ sợ sẽ gây nên một trận phong bạo ở Thiên Ma Tông.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy được vẻ bi ai và hoảng sợ trong mắt đối phương. Bất quá dù sao cũng không nhìn thấy thi thể, trong lòng hai người đều ôm một tia hi vọng.

Kính Nhi, mau nói, nơi bộc phát ma kiếp kia là nơi đó.

Quy củ của Thiên Ma tông, chỉ cần là đệ tử cấp bậc thiên kiều, dù là chết, cũng phải tận lực mang thi thể trở về. Huống chi, bị

tuyên cáo thân chết, không phải một đệ tử thiên kiêu bình thường, mà là một thiên kiêu tuyệt thế.

Lời nói của hai vị trưởng lão lại vang lên một lần nữa, Chu Ngọc tựa hồ đã sớm chuẩn bị, bàn tay ngọc nhỏ dài nhấc lên, trên mặt vẫn là biểu lộ lê hoa đài vũ kia, ngón tay đáng giá một phương hướng, ngữ khí bi thương.

Nói: Hai vạn dặm ngoài...

Sau khi Chu Ngọc nói xong câu cuối cùng này, hai vị trưởng lão lập tức bỏ rơi nàng, hai người liếc mắt nhìn nhau. Một người trong đó lập tức buồn bực nói với những chấp sự khác: Nhanh, ma tai bộc phát, nơi này quá nguy hiểm, mau chóng triệu hoán tất cả đệ tử rèn luyện bên ngoài, bảo bọn họ tránh khỏi khu vực phía tây nam chiến hạm Hắc Ma, từ nơi khác trở về, không được gặp phải ma tai.

Trong lúc trưởng lão phân phó những chấp sự kia, một vị trưởng lão khác lập tức hóa thành một đạo độn quang, thuận theo phương hướng Chu Ngọc chỉ, lập tức biến mất trên chiến hạm Hắc Ma, hiển nhiên là điều tra. Hoặc là nếu có thể, cũng là đi cứu vị tuyệt thế thiên kiêu thứ ba tượng trưng cho Thiên Ma tông sắp đại hưng.

Bất quá sau khi nghe Chu Ngọc kể lại xong, trong lòng hai vị trưởng lão cũng không ôm hy vọng quá lớn, lấy thần thông của bọn họ, tự nhiên có thể nhìn ra Chu Ngọc cũng không nói dối. Kỳ thật nàng nhìn thấy Ngô sư huynh vì cứu mệnh nàng, một mình xông vào trong bày yêu thú, cuối cùng còn tự bạo, đổi lấy thời gian Chu Ngọc bỏ chạy.

Bất quá cho dù không có bao nhiêu hy vọng, cũng vẫn phải đi.

Chiến hạm Hắc Ma, hướng Tây Nam, hai vạn dặm. Đối với tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ Chu Ngọc, không tiếc hao phí chân nguyên tăng tốc độ độn quang, cũng có thể vượt qua trong vòng nửa canh giờ, đối với một cường giả có tu vi Phản Hư kỳ mà nói, khoảng cách một chút như vậy, bất quá chỉ mấy chục hơi thở mà thôi.

Vù vù

Một đạo độn quang xám tro, ngay sau hơn mười hơi thở, xuất hiện ở ngoài hai vạn dặm. Địa phương Chu Ngọc chỉ, so với nơi này càng thêm xâm nhập, nhưng đạo độn quang này lại không thể không dừng lại, bởi vì ngay lúc này, cách hấn không xa.

Oanh oanh oanh oanh!

Trên bầu trời, từng tiếng nổ vang vọng, khu vực này đang phát sinh biến hóa to lớn. Bầu trời vốn coi như yên tĩnh, lúc này đã hoàn toàn không còn.

Không trung, một cơn lốc hắc ám vô cùng to lớn chậm rãi di động, phía sau cơn lốc xoáy, kết nối với một cái khe hư không cực kỳ đáng sợ, từ khi bầu trời bắt đầu lan tràn, lại trực tiếp rơi xuống mặt đất. Trong khe hở u ám, từng luồng ma khí vực ngoại đen kịt tuôn ra, bên trong đó tràn ngập hung sát, điên cuồng cắn nuốt...

Bị những ma khí vực ngoại này ô nhiễm, dưới vết nứt kia, lại có lít nha lít nhít không biết bao nhiêu con Yêu thú tồn tại, tất cả Yêu thú đều đang liều mạng thôn phệ những vực ngoại ma khí kia, tăng cường thực lực.

Quang mang tán đi, bên trong đạo độn quang xám xịt kia, hiển lộ ra thân hình một lão giả, chính là một trong hai vị trưởng lão lúc trước trên chiến hạm Hắc Ma.

Nguyên bản bởi vì nghe được tin tức Ngô Khí vị thiên kiều thứ ba này bỏ mình mà khuôn mặt trưởng lão vô cùng khó coi, sau khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt lại càng thêm khó coi.

Trong miệng lầm bầm: Ma Tai, vậy mà thật sự là ma tai... Sao lại như vậy, trước khi đến rõ ràng đã dò xét qua phạm vi mười vạn dặm phụ cận, tuyệt đối không nên xuất hiện khe hở hư không lớn như vậy, càng không thể ử thành ma tai, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy.

Trong lòng vị trưởng lão này lúc này đều là ý nghĩ nghi hoặc, nhưng khi cảnh tượng trước mắt xuất hiện, hấn cũng đã biết, muốn đi cứu Ngô Khí đã là chuyện không thể, chính là thi hài, chỉ sợ cũng...

Cuối cùng là hai chương hợp nhất, xin phiếu đập phá chưa xong. Nếu ngài thích bộ tác phẩm này, hoan nghênh ngài đến gia nhập vé số, ngài ủng hộ, chính là động lực lớn nhất của ta.

Vực ngoại chi địa, rộng lớn vô biên, ngoại trừ hỗn loạn giết chóc hoang vu bên ngoài, không có gì cả, nơi này là chiến trường, nhiều năm qua tu sĩ của các đại tông môn, cùng chiến trường các vực ngoại thiên ma hoặc yêu thú bình thường ma hóa. Mau chóng cập nhật ở địa phương như vậy, trừ phi là nguyên nhân đặc biệt, nếu không rất ít có tu sĩ, sẽ đơn độc hành động.

Đặc biệt là ở sâu trong chiến trường, nguy cơ bốn bề, lúc nào cũng có thể bỏ mình, mặc dù có kết bạn mà đi, cũng chưa chắc đã an toàn.

Sâu trong chiến trường, một nơi không biết tên.

Suru suru suru suru suru

Vừa nghe chính là tiếng yêu thú gào thét, vang vọng khu vực này, là một mảnh bình nguyên không nhỏ. Trên đất hoang vu, lúc này đang phát sinh một trận chém giết. Tiếng rống kia cực kỳ cứng cỏi, một khi vang lên, liền có thể truyền ra khoảng cách rất xa, trong đó có một loại lực lượng chấn nhiếp tâm thần, khiến cho người nghe thần hồn bất ổn, khó tránh khỏi rối loạn trận tuyến.

Nơi phát ra những tiếng rống này, là từ từng con nghé con lớn chừng con nghé, toàn thân đen kịt, chỉ có một đôi tròng mắt bên trong cùng tứ chi, chính là từng điểm cuối của huyết hồng, phong mang cùng mùi huyết tinh hỗn hợp cùng một chỗ. Bất quá cực kỳ khiến người ta chú ý chính là, những con nghé con này lớn nhỏ như con sói đen, lại mọc lên một đôi cánh thịt, kích động, hóa thành từng đạo hắc hào như thiểm điện, tốc độ nhanh đến cực điểm.

Hắc Sí Lang...

Đây chính là tên của những yêu thú này, không thể xem như cao giai yêu thú, chỉ là so sánh với yêu thú cấp thấp, thực lực của nó cũng cường đại hơn nhiều lắm. Một con Hắc Sí Lang tầm thường, thực lực tương đương Nguyên Anh cảnh, nếu là

Nguyên Anh cấp, thì là thực lực Nguyên Anh đỉnh phong, nếu là Hắc Sí Lang thủ lĩnh thì khó khăn lắm mới có thực lực Hóa Thần cảnh.

Lúc này, trên bình nguyên này, có khoảng gần ngàn con Hắc Sí Lang, gần trăm con Tinh Anh cấp, mười mấy con đầu lĩnh. Bầy thú như vậy, ở toàn bộ vực ngoại, đều có thể nói không tính là cường đại.

Bất quá nếu bị chúng nó vây khốn, không phải là cường giả Hóa Thần đỉnh phong gì, mà là mấy tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ, cục diện kia, cũng không phải là nhân loại tu sĩ chiếm ưu thế.

Từng tiếng sói tru từ không trung không ngừng rơi xuống bên trong những tia chớp đen sì phát ra. Mà phía dưới những tia chớp đen sì kia, lại có sáu bảy tu sĩ, tụ lại thành một vòng, làm sừng thú với nhau, bị động phòng ngự tập kích của hơn một ngàn con Hắc Sí Lang.

Nếu là Hắc Sí Lang bình thường, lấy mấy người kia hiển lộ ra tu vi Hóa Thần cảnh giới, không nói có thể tàn sát sạch sẽ, ít nhất cũng sẽ không rơi vào tình cảnh như thế này. Nhưng đáng tiếc là, trong đàn sói, còn có hơn mười đạo khí tức không kém bọn họ, gần trăm đạo khí tức lại rất gần.

Không được, ta sắp không ngăn được, nếu không rời khỏi chỗ này, chúng ta liền chết chắc.

Trong mấy người kia, bỗng nhiên một thanh niên tu sĩ tướng mạo thanh tú, trên mặt hiện ra một vòng tuyệt vọng, lớn tiếng kêu lên. Trong lúc hắn nói chuyện, từ không trung, liên tục có mười mấy đạo hắc ti tia chớp vèo vèo hạ xuống, bị tu sĩ thanh niên này lấy tấm thuẫn trong tay ngăn trở.

Bọn họ tổng cộng có bảy người, trong tay đều cầm một tấm thuẫn, ước chừng cao một người, toàn thân màu xanh. Trên đó có hoa văn bao trùm, giống như là cắm chế gì, tản mát ra một loại khí tức cứng cỏi hộ vệ. Bảy tấm khiên hình như một bộ, bị bọn họ cầm trong tay, liên kết thành một thể, ánh sáng màu xanh mờ mịt phát ra, dung hợp cùng một chỗ, hình thành một vật giống như vòng bảo hộ, đem bảy người đều bao phủ vào trong.

Mà bên ngoài vòng bảo hộ này, Hắc Sí Lang kia hóa thành tia chớp đen sì, từng đạo từng đạo, không ngừng đánh xuống. Ý đồ đem vòng bảo hộ thanh quang phá vỡ, đem mấy cái huyết thực mới mẻ bên trong bắt ra, sau đó ăn. Không biết chúng đựng phải bao lâu, cho đến hôm nay, vòng bảo hộ thanh quang kia vẫn là một bộ dáng vô cùng cứng cỏi, mặc cho từng đạo hắc trù vụ rơi xuống, vững như thái sơn, không bị lay động.

Bất quá những tám thuấn này tựa hồ cần cung cấp chân nguyên cho người sở hữu, trong bảy người kia, thanh niên thanh niên kia tựa hồ vừa mới tấn thăng Hóa Thần sơ kỳ, một bộ dạng tu vi cũng không vững chắc, vừa rồi hắn kêu gọi, cũng là nói cho những người khác, chân nguyên trong cơ thể hắn, cũng sắp hao hết.

Sáu người khác nghe được lời của hắn, mặt biến sắc, nhưng phần lớn đều toàn lực ứng phó cục diện trước mắt, không có thời gian phản ứng. Duy nhất còn dư lực đáp lời, lại là một tu sĩ trung niên diện mạo lão thành, lưu lại hai chòm râu dê, trong đôi mắt nhỏ tràn đầy vẻ lo lắng, nhíu mày, tựa hồ đang suy nghĩ kế sách thoát thân nào đó.

Nghe thấy thanh niên tú khí kia nói, người này lập tức mở miệng quát: Không được, chúng ta đã kiên trì ba ngày rồi, chỉ cần chờ bọn Hắc Sí Lang này không còn kiên trì, chúng ta tự nhiên có thể sống sót. Nhưng mà..., trước lúc đó, chúng ta phải bảo vệ tính mạng của mình, không thể lơ là, nếu không tất cả mọi người sẽ chơi xong.

Những người khác duy trì vòng bảo hộ thanh quang trước mặt, không kịp mở miệng, chỉ có thể gật đầu ý bảo tu sĩ râu dê kia nói đúng. Trong bảy người này, theo thứ tự là năm nam hai nữ, hiển lộ ra tu vi, vậy mà đều là khí tức Hóa Thần sơ kỳ, chỉ có râu dê kia, tựa hồ có thể có cảnh giới Hóa Thần sơ kỳ viên mãn.

Bảy người này chỉ là như vậy, trách không được sẽ bị một quần thú cũng không tính là cường đại bức bách thành bộ dáng này. Đặc biệt là đàn thú này, cũng không phải là những yêu thú ma hóa bị ma khí vực ngoại ô nhiễm, chỉ là nơi vực ngoại này, sinh trưởng từ cõi đất lớn lên.

Bộp bộp bộp...

Trên vòng bảo hộ màu xanh, từng đạo hắc bạch thiểm điện đánh xuống, mỗi một lần đều sẽ làm vòng bảo hộ nhộn nhạo thanh quang, phát ra từng tiếng trầm đục.

Bảy tâm thuần này cũng là đạo khí không tệ, vẫn là đạo khí phòng ngự, tổ hợp lại với nhau, đã đạt đến cấp bậc trung phẩm đạo khí.

Nếu chân nguyên của bảy người bọn họ vẫn không khô kiệt, đám Hắc Sí Lang này chỉ sợ cũng không làm gì được bọn họ, chỉ là đáng tiếc, bảy người bọn họ kiên trì được ba ngày, chân nguyên trong cơ thể đã sớm khô kiệt, có thể kiên trì đến bây giờ, cũng là nhờ vào đan dược trên người mang theo bổ sung chân nguyên, nhưng hiện tại đan dược của bọn họ đã dùng gần hết rồi.

Nguyên sư huynh, nhanh nghĩ biện pháp, ta tối đa chỉ có thể kiên trì thêm nửa canh giờ, nếu không có cách nào, chúng ta...

Thanh niên tu sĩ kia tựa hồ thật sự đến tình trạng đèn cạn dầu, mặt mũi tràn đầy tuyệt vọng, trong giọng nói cũng tràn đầy lo lắng, đem hy vọng ký thác vào tu sĩ râu dê kia.

Tiếng nói của hắn vừa dứt, bên trong vòng vây bảy người lập tức tràn ngập một tia khí tức tuyệt vọng. Những người khác đều như vậy, mặc dù còn đang ra sức kiên trì, nhưng tình huống của bọn họ không sai biệt lắm với tu sĩ tú khí kia, chân nguyên trong cơ thể gần như khô kiệt, trên người mang theo đan dược cũng không có.

Như thanh niên tuần tú kia đã nói, nếu không còn cách nào, bảy người bọn họ, chỉ sợ rất nhanh sẽ biến thành người chết. Nhưng bọn họ cũng rất rõ ràng, tu sĩ râu dê bị bọn họ gửi gắm hi vọng kia căn bản không có biện pháp, nếu thật sự có chuyện, bảy người bọn họ sẽ không ở chỗ này hao phí ba ngày thời gian.

Khuôn mặt lão thành thực, tu sĩ trung niên có hai chòm râu dê, lúc này cũng tràn đầy lo lắng, tâm niệm thay đổi thật nhanh, thủy chung không nghĩ ra có biện pháp nào, có thể để cho bảy người bọn họ thoát khỏi khốn cảnh trước mắt.

Bọn súc sinh này đã hạ quyết tâm muốn ăn sống mấy người chúng ta, bảy người muốn cùng nhau chạy trốn căn bản không có khả năng, trừ phi...

Trong đầu trung niên tu sĩ này chớp động ý niệm, không biết nghĩ tới cái gì, đầu lâu khẽ xoay chuyển, ánh mắt rơi vào trên người hắn một nam một nữ tu sĩ, trong mắt ẩn chứa nguy hiểm.

Đang lúc trung niên tu sĩ này không biết đang có chủ ý gì, bỗng nhiên trong sáu người khác, một nữ tu xinh đẹp mặc quần áo vàng nhạt, hai mắt sáng ngời, cực kỳ kinh hãi hô lên.

Nhìn xem, nơi đó có người.

Bị nàng nhắc nhở, ánh mắt những người khác đều nhìn về phía đó, khó khăn lắm ở ngoài ngàn dặm, một đạo huyết quang bay nhanh đến.

Nhìn thấy huyết quang kia, trong bảy người, hơn phân nửa kinh hãi trên mặt người đều biến mất.

Huyết khí nồng đậm quá, người đến chỉ sợ không phải tu sĩ liên minh tiên đạo ta, hắn là những ma tu giết người không chớp mắt.

Người này chết chắc rồi, nếu không dễ dàng gặp một cứu tinh, lại là một ma tu. Đều là một đám tiểu nhân âm hiểm, trông cậy vào ma tu cứu chúng ta, đây là chuyện căn bản không có khả năng xảy ra, người kia không bỏ hết đá là tốt nhất.

Cũng không nhất định, nơi này là chiến trường vực ngoại, Tiên Ma mặc dù vẫn đối lập, nhưng dù sao cũng sẽ không giống như lúc ở Trung Châu đại lục Thông Thiên Sơn Mạch, có một ít tu sĩ Tiên Ma thậm chí còn có thể hợp tác cùng nhau tìm bảo rèn luyện.

Tựa hồ là vì thấy được cứu tinh xuất hiện, bảy người này nhao nhao nghị luận, không để ý vì bọn họ mở miệng nói chuyện, mà dẫn đến chân nguyên biến mất trong cơ thể càng nhanh hơn.

Không tốt, chúng ta không có nhiều thời gian, mau gọi người kia.

Hy vọng duy nhất của bảy người lại được ký thác vào tu sĩ trong huyết quang kia, có người phát hiện chân nguyên trong cơ thể nhanh chóng biến mất, lập tức thất kinh, lớn tiếng kêu lên. Hắn lập tức nhắc nhở tu sĩ râu dê kia, trong bảy người, cũng chỉ có hắn còn lưu lại chút sức lực, lập tức không do dự, lập tức lên tiếng.

Vị tiên bối này, chúng ta bị vây ở đây, nếu có dư lực, kính xin ra tay cứu giúp, sau chuyện chúng ta tất có thâm tạ.

Tiếng nói vừa ra khỏi miệng, lập tức vang lên âm âm, trực tiếp xuyên thấu khoảng cách chính giữa mấy trăm dặm, vang lên trong tai huyết quang tu sĩ toàn thân bao phủ trong kia.

Vào ra ngoài bảy người bọn họ dự liệu, huyết quang kia không biết là vì nghe được thanh âm, hay là chính là phương hướng này. Sau khi tu sĩ râu dê kia nói xong, huyết quang chợt trở nên nồng đậm, rung động một cái, lập tức hóa thành một đạo huyết ảnh mơ hồ, trong nháy mắt, liền xuất hiện trên đỉnh đầu bảy người, cũng là đỉnh đầu đám Hắc Sí Lang kia.

Trên không trung, bỗng nhiên một đạo hắc quang giống như dải lụa quét xuống, lập tức làm cho toàn bộ bầu trời đều trở nên tối tăm. Hắc khí vô cùng vô tận tràn ngập, che đầy hết thảy, ngay cả bảy người râu dê bọn họ, trong nháy mắt đã mất đi tác dụng mắt thường, nhìn thấy, ngoài màu đen kịt, cũng không còn mặt mũi nào khác.

Vù vù

Đột ngột, hắc ám bao trùm khu vực này, toàn bộ biến mất. Một lần nữa hiện ra cảnh tượng, lập tức làm cho bảy người râu dê lộ ra vẻ mặt cực kỳ kinh hãi.

Thứ nhất là tới cửa ải thứ nhất, hôm nay mới nhìn thấy ánh sáng Đại Thần của tiểu lâu rõ ràng đi ra. Mặc dù không có nhiều ý nghĩ, nhưng cũng nói một chút. Có bạn cũ đọc sách trước kia, cũng xem hiện tại thư lâu, nhìn xem có điều kiện nhận ánh sáng của Đại Thần không, có Phí Thần lĩnh, bái tạ chưa hoàn toàn ghiền.

Canh gác vô cùng tuyệt vời.

Bình nguyên, trên không trung, đàn sói cánh đen vốn tồn tại kia, dưới sườn mọc lên hai cánh.

Lúc này, toàn bộ đều đã biến mất, gần ngàn con Hắc Sí Lang, giết chết bảy tên tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ của bọn họ, ngay trong nháy mắt, tất cả đều bị tiêu diệt.

Bảy người đều không thể tin được cảnh tượng trước mắt, đều ngã ra tại chỗ, thế cho nên quên mất tiếp tục đem chân nguyên trong cơ thể rót vào trong tám thuẫn, duy trì vòng bảo hộ màu xanh kia, hoặc là vốn có người không kiên trì được nữa. Sau một tiếng vù, vòng bảo hộ bao phủ bảy người bọn họ, rốt cuộc biến mất.

Bảy người bọn họ, cũng bại lộ dưới đạo huyết quang thần bí kia.

Không tốt như người này là ma tu, chúng ta đều sẽ bị giết.

Trong nháy mắt vòng bảo hộ biến mất, trong đầu bảy người hiện lên ý niệm trong đầu, cũng không phải cảm tạ sự tồn tại bên trong đạo huyết quang kia, mà là lo lắng bên trong huyết quang sẽ là một Ma tu giết người không chớp mắt, không có vòng bảo hộ, bọn họ ngay cả phản kháng cũng không được, lập tức sẽ bị giết chết.

Tu sĩ râu dê kia ngược lại rất nhanh trấn tĩnh lại, lập tức hồi tưởng lại, tồn tại trong đạo huyết quang trước mắt này trong nháy mắt liền thu thập đàn hắc sí lang, căn bản không phải bọn họ có thể phản kháng, cho dù bọn họ có vòng bảo hộ bằng ánh sáng xanh kia, nếu là tồn tại trong huyết quang kia có ác ý mà nói, chỉ sợ kết quả cũng giống như vậy.

Trong lòng sau mấy cái suy nghĩ, râu dê lập tức tiến lên một bước, khom người thi lễ về phía không trung.

Vãn bối Cổ Đồng tông Nguyên Đức, bái kiến tiền bối.

Mấy người còn lại, bị thanh âm của tu sĩ râu dê nhắc nhở, nhao nhao từ trong ngờ vực tỉnh lại, sợ chọc giận đạo huyết

quang đáng sợ trong ma tu, lập tức đều đi lên trước, hướng về phía đạo huyết quang kia khom người hành lễ, trong miệng cũng giống như râu dê kia, cực kỳ cung kính.

Trên không trung, huyết quang nồng đậm không biết bắt đầu tan đi từ lúc nào, hiển lộ ra thân ảnh.

Lúc thân hình người kia đập vào mắt, bảy người trong lòng đều chấn động, hiện lên một cái: Ma khí lạnh lẽo thật, quả nhiên là ma tu.

Chỉ thấy sau khi huyết quang tán đi, hiển lộ ra một tu sĩ, toàn thân đều phủ lấy hắc bào. Ngay cả đầu cũng như thế, bị một cái mũ đen lớn bao phủ vào, dưới bóng đen kia, là mặt của hắn. Nhưng mọi người nhìn qua., Lại chỉ có thể nhìn thấy một cái mặt nạ xương trắng bạch, hoa văn gì cũng không có, chỉ lộ ra một đôi mắt bình thản, trong tay cầm một thanh hắc phiến, không biết là từ trên người hắn hay là bên trong hắc phiến kia, từng luồng từng luồng âm hàn ma khí cực kỳ dọa người phát ra.

Trang phục như vậy, bất kể là ai cũng sẽ cho rằng người này là một ma tu. Nhưng khiến cho mấy người bọn họ kinh hãi chính là bọn họ hoàn toàn không cảm ứng được khí tức tu vi trên người hắc bào tu sĩ này.

Nhất định là một cường giả Ma đạo, vẫn nên cẩn thận một chút, không thể chọc giận người này.

Nguyên Đức thân là thủ lĩnh của mấy người, lại là người tâm tư nhiều nhất, dùng ánh mắt ra hiệu những người khác không được mở miệng nói chuyện. Chỉ có hắn lại lần nữa lên tiếng, nói: Đa tạ tiền bối viện thủ, ân cứu mạng không thể báo đáp, xin tiền bối chỉ điểm danh, chúng ta trở về tông môn, nhất định thâm tạ.

Nguyên Đức cũng là tu sĩ Hóa Thần, giao tiếp với không ít Ma tu, biết được đại đa số Ma tu, đều là người ích kỷ tự nhận lợi ích. Cùng bọn họ nói chuyện, tốt nhất không nên quanh co, trực tiếp đem ý niệm trong lòng nói ra là được.

Không làm Nguyên Đức thất vọng, sau khi hắn nói xong những lời này, không trung tu sĩ áo đen kia, một thanh âm

khàn khăn trầm thấp từ phía dưới mặt nạ phát ra, vang lên bên tai Nguyên Đức. Nhưng lời nói lọt vào tai, lại nằm ngoài dự liệu của Nguyên Đức.

Danh hứ thì không cần, ngược lại bản đại gia có chút việc nhỏ, cần mấy vị giúp một chút.

.....

Bên trong bầu trời rộng lớn, chợt có mấy luồng ánh sáng, cực kỳ chói mắt, chớp mắt liền biến mất, phương hướng đi tới, chính là chỗ sâu trong vực ngoại.

Vèo vèo vèo

Độn quang của mấy người bay nhanh trên không trung, va chạm với không khí kia, phát ra tiếng vang không nhỏ. Mà ở trong đó, hình như có tám người, hai người đi đầu, sáu người còn lại, thì thành thành thật thật đi phía sau.

Phía trước, độn quang của Nguyên Đức chính là Thanh Hoàng Chi, tốc độ không chậm, ngược lại cực kỳ phù hợp với tu vi Hóa Thần sơ kỳ viên mãn của hắn. Mà bên cạnh hắn, một người đứng đó, hơi vượt qua nửa thân vị của hắn, hắc bào phân phát, lại là một tu sĩ quái dị mang theo mặt nạ trắng bạch.

Cổ Đồng Tông, chính là một tông môn không nhỏ trong liên minh tiên đạo của Thông Thiên Sơn Mạch, mặc dù chưa liệt vào trận doanh tông môn cỡ lớn, nhưng trận doanh tông môn cỡ trung, Cổ Đồng Tông thuộc về tầng thứ cao nhất.

Nguyên Đức thân là đệ tử hạch tâm của Cổ Đồng Tông, luôn luôn cao ngạo cực kỳ, nhưng đối mặt với tu sĩ mặc hắc bào trước mắt, hắn chỉ có thể cẩn thận mỉm cười. Nguyên nhân đương nhiên là trước đó, tu sĩ hắc bào trước mặt hắn chỉ phát tay một cái, liền điên đảo ngày đêm, diệt sát đám Hắc Sí Lang kia.

Phải biết rằng mặc dù đám Hắc Sí Lang kia ở vực ngoại không tính là cường đại, nhưng chiến lực đàn sói kia, cũng không sai biệt lắm so với một tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ. Dù vậy, trong tay người này, cũng ngay cả một tức thời gian cũng không kiên trì được.

Trong lòng đang suy nghĩ, ánh mắt Nguyên Đức thỉnh thoảng chăm chú quan sát cây cờ đen trong tay áo đen. Mặc dù hắc giả bộ lơ đãng nhìn qua, ánh mắt cực kỳ bí mật, nhưng Ngô Khí là loại người nào, hầu như là lập tức nhìn ra ý nghĩ trong lòng Nguyên Đức.

Hừ, Cổ Đồng Tông, nếu không tốt nhất là đừng có suy nghĩ gì, nếu không...

Người trong lòng có ý nghĩ như vậy, tự nhiên chính là Ngô Khí vừa mới thoát khỏi ma tai. Sau khi cùng Chu Ngọc thỏa thuận một phen, Ngô Khí cuối cùng đã hoàn thành kế hoạch mưu đồ kia đã lâu, mặc dù cần thay đổi trang phục, thậm chí ngay cả khí tức cũng thay đổi, nhưng bất luận nói thế nào, Ngô Khí cũng coi như là thoát khỏi trói buộc của tông môn.

Về phần kế hoạch của hắc, kế hoạch táng thân ma tai, rốt cuộc có thể thành công hay không, chính Ngô Khí cũng không ôm hy vọng quá lớn. Ít nhất trong mắt hắc, mặc dù hắc gánh vác một thân phận thiên kiều tuyệt thế, nhưng dù sao cũng mới chỉ là Hóa Thần sơ kỳ mà thôi, hắc là không đáng với tông môn siêu cấp như Thiên Ma Tông, sẽ giống trống khua chiêng tìm đến hắc. Hơn nữa hắc cũng lưu lại hậu chiêu, ngày sau phát sinh, cũng có thể bảo trụ được tính mạng.

Sau khi chia tay Chu Ngọc, Ngô Khí tùy ý tìm một phương hướng tiến lên, không bao lâu liền gặp sự tình bảy người bị một đàn thú vây công, Ngô Khí cứu bọn họ xong cũng không đưa ra yêu cầu thâm tạ gì, chỉ là muốn những người này dẫn hắc đến nơi tu sĩ vực ngoại tụ tập, thành trì hỗn loạn.

Vực ngoại chi địa, đến cùng bao nhiêu rộng lớn, Ngô Khí không biết, những tu sĩ khác cũng không biết. Từ Thượng Cổ bắt đầu, rất nhiều tông môn tu sĩ nơi rèn luyện, đều là tuyển chọn ở nơi này.

Nguy hiểm vô số, cơ duyên cũng là vô số, mà theo tu sĩ tăng nhiều, dần dần ở nơi này, xuất hiện một ít địa phương có thể cho tu sĩ nhân loại tụ tập. Trong đó chỗ lớn nhất, cũng là toàn bộ Trung Châu đại lục tu sĩ, tại tiến vào vực ngoại địa phương đều cần biết, tòa thành hỗn loạn.

Vốn Ngô Khí cũng có thể biết được nơi đây, nhưng bởi vì bên trên chiến hạm chỉ lo bề quan, sau khi đến mục tiêu lại phải đuổi theo Chu Ngọc, là dùng địa đồ không có được trên chiến hạm trưởng lão phát ra. Bây giờ gặp phải mấy tu sĩ này, sau khi Ngô Khí cứu giúp, cũng mặc kệ mấy người là tiên hay ma, lập tức để cho bọn họ dám dẫn đường đi tới tòa thành hỗn loạn kia.

Mấy người này bởi vì bị đàn thú vây công ba ngày, trong cơ thể chân nguyên cùng đan dược trên người, đều đã tặc đi tới trời cao, từ lâu đã mất đi chỗ dựa mạo hiểm ở vực ngoại, nghe được Ngô Khí muốn trở về thành trì hỗn loạn, mấy người bọn họ một chút ý kiến cũng không có, cũng không dám có, liền cùng nhau lên đường.

Mấy người cùng nhau đi đường cũng đã được một hai ngày, từ đầu đến cuối Ngô Khí không nói mấy câu, sau đó hoàn toàn trầm mặc.

Ngoại trừ nguyên đức, những người khác đều sợ hãi âm hàn ma khí trên người Ngô Khí phát ra, cũng không dám nói chuyện với hắn. Mặc dù là chiến trường vực ngoại, nhưng tiên ma đồng hành, vẫn làm cho bọn họ cực kỳ không thích ứng. Nhất là ma tu lúc này đối mặt, không biết sâu cạn, cực kỳ thần bí, so với bọn họ cường đại hơn nhiều. Bình Tố bọn họ nhìn thấy ma tu, trước nay đều là kêu đánh kêu giết, hiện tại tự nhiên cũng rất sợ Ngô vứt bỏ bọn họ hạ sát thủ.

Tướng mạo lão thành, khéo miệng có hai chòm râu dê, Cổ Đồng tông đệ tử hạch tâm Nguyên Đức, người này cũng không phải quá sợ Ngô Khí. Đi theo bên cạnh Ngô Khí, cực kỳ cung kính, thỉnh thoảng lấy lòng khen tặng, bất quá hắn tựa hồ cũng hữu ý vô ý thám thính chi tiết của Ngô Khí, ánh mắt kia thỉnh thoảng lại nhìn về phía hắc phiến trong tay Ngô Khí.

Ngô Khí cũng không nói toạc ra, dưới mặt nạ, trong hai con ngươi tràn đầy trêu tức. Sau đó gã mở miệng trả lời mấy câu Nguyên Đức kia, cũng lộ ra một ít tin tức, ví dụ như: mình là tán tu, ngẫu nhiên đạt được một cái truyền thừa, không có bằng hữu, độc lai độc vãng.

Mỗi một tin tức lộ ra, đều làm cho sự sợ hãi trong mắt Nguyên Đức nhanh chóng biến mất, thậm chí về sau, dần dần trở nên hưng phấn, trong lòng tựa hồ có suy đoán gì đó, có ý niệm gì đó. Nhưng bởi vì sợ hãi khiến cho Ngô Khí không vui, hắn cũng không thường xuyên nói chuyện với Ngô Khí, chỉ là không ngừng dò xét tu vi trên người Ngô Khí.

Không dám dùng thần niệm trắng trợn dò xét, chỉ có thể lấy lực cảm ứng, cảm ứng từng chút một, cũng may hắn kiên nhẫn, hao phí trọn vẹn mấy ngày, hắn mới mơ hồ cảm ứng ra được tu vi trên người Ngô phi, nhưng kết quả kia, lại hoàn toàn không thể tin được.

Hóa Thân sơ kỳ

Sao có thể, khí tức trên thân người này khủng bố như vậy, làm sao chỉ có tu vi Hóa Thân sơ kỳ được.

Chẳng lẽ đúng là như vậy, người này chỉ là một ma tu may mắn có được truyền thừa bảo vật, lá cờ đen kia chính là bảo vật. Chỉ xuất một cái là có thể điên đảo ngày đêm, hủy diệt toàn bộ đàn thú, lực lượng như vậy, chẳng lẽ là...

Đạo khí thượng phẩm.

Suy đoán cuối cùng xuất hiện trong đầu Nguyên Đức, lập tức làm cho hơi thở của hắn trở nên to lớn hơn, tham lam mãnh liệt cùng chiếm hữu, lúc này hoàn toàn chiếm cứ tâm thần Nguyên Đức.

Thứ nhất là bắt đầu bạo phát số 1, các huynh đệ, vé có hay không, có thể bắt đầu đập thứ khác, cầu chính bản đăng ký bài tạ chưa hoàn thành. Nếu ngài thích bộ tác phẩm này, hoan nghênh ngài gia nhập vé số, sự ủng hộ của ngài chính là động lực lớn nhất của ta.

Tiên bối, qua nửa ngày nữa là chúng ta có thể đến thành trì hỗn loạn rồi.

Nguyên Đức bỗng nhiên tiến đến bên cạnh Ngô Khí, vẻ mặt cung kính mở miệng nói.

Nhìn dáng vẻ của hắn, người không biết rõ tình cảm, thật sự sẽ cho rằng Ngô Khí là tiên bối tông môn của hắn. Tuyệt đối không nghĩ tới, trong đội ngũ nhỏ mấy ngày trước mới đi cùng một chỗ này, lại là tiên ma đồng hành. Càng quý dị hơn chính là, trong lòng có chủ ý xấu, không phải là tu sĩ ma đạo luôn lòng dạ độc ác nổi danh, mà là người của tiên đạo.

Mấy đệ tử Cổ Đồng tông đi theo phía sau, cũng tuyệt đối không nghĩ ra lúc này đại sư huynh nguyên đức của bọn họ, trong lòng đang có chủ ý gì. Nếu bị bọn họ biết, bọn họ nhất định sẽ lập tức rời đi, hoặc là dứt khoát đi thông báo tin cho Ngô Khí, bọn họ cũng không có chỗ dựa trong bóng tối, sau khi chứng kiến thủ đoạn hủy diệt đàn sói trước khi Ngô vút đi, trong lòng bọn họ đã sớm liệt Ngô vào một trong những đối tượng không thể trêu chọc.

Phát giác được nguyên đức đang nói chuyện, cố ý tiến đến gần đây, là vì lần nữa cảm ứng tu vi trên người mình. Khuôn mặt Ngô Khí phía dưới đã lạnh xuống, nhưng trong mắt lại đầy sự trêu tức và sát ý, động một ý niệm, lập tức trên người hắn mơ hồ tản mát ra một ít khí tức tu vi.

Mấy người còn lại không cảm ứng được, nhưng lúc này nguyên đức dựa vào Ngô Khí gần đó, lại lập tức nhận ra.

Hóa Thân sơ kỳ tuyệt đối là Hóa Thân sơ kỳ.

Trái tim Nguyên Đức lập tức đập thành thạch, tham lam trong mắt cơ hồ muốn không che giấu được, cúi đầu, không cho Ngô Khí hoặc những người khác nhìn thấy. Hắn tự cho là động tác bí ẩn, mấy đồng môn của hắn không phát hiện chút nào. Nhưng đáng tiếc, toàn bộ động tác cùng tâm tư của hắn đều rơi

vào trong mắt Ngô Khí. Chỉ là Ngô Khí nhìn ra thứ khác, hơn nữa cần hắn dẫn đường, mới không động thủ.

Sau nửa ngày, rốt cuộc nhóm người bọn họ cũng tới nơi.

Tiền bồi, cách phía trước trăm dặm, chính là cái kia...

Không cần Nguyên Đức nhiều lời, ánh mắt Ngô Khí đã hoàn toàn bị cảnh tượng cách đây trăm dặm hấp dẫn.

Thành lớn thật sự là đại thành.

Ngoài trăm dặm, một tòa thành trì cực kỳ rộng lớn xuất hiện trong mắt Ngô Khí. Liếc mắt nhìn lại, đã là cực hạn của mắt thường ngàn dặm, nhưng tường thành kia cũng cao vô cùng, tuy Ngô Khí là ở không trung, nhưng cảnh tượng trong thành trì đập vào mắt kia, cũng là không có cực hạn, không có biên giới.

Khiến người ta cảm thấy chấn động chính là, tòa thành trì to lớn trước mắt này, toàn bộ là do cát vàng chồng chất, mà ở bên trong Ngô Khí ta cảm ứng, cát vàng chồng chất thành trì tựa hồ cực kỳ cổ xưa, bên trong ẩn chứa khí tức cực kỳ huyền ảo và mạnh mẽ, tựa hồ không thể bị phá hư.

Kiến trúc bên trong cũng không nhiều, nhưng mỗi một tòa đều vô cùng to lớn, tựa hồ căn bản không phải do tu sĩ nhân loại xây dựng, mà là thành trì của thượng cổ Cự Nhân tộc. Thành trì như vậy, Ngô Khí đã từng nhìn thấy qua, chính là nơi dừng chân ở chiến hạm Hắc Ma, tòa đại thành kia phế tích, cùng tòa thành trì trước mắt, cũng là to lớn vô cùng.

Nhưng địa phương không giống vậy lại là, tòa thành trì kia là phế tích, là tử địa. Mà tòa thành trì trước mắt này bên trong, không chỉ toàn bộ thành trì đều bị bao vây ở bên trong cấm chế mạnh mẽ, hết thấy cát vàng chồng chất, bên trong ẩn chứa khí tức, để cho Ngô Khí đều cực kỳ chấn động. Khác biệt lớn nhất, bên trong tòa thành lớn cát vàng này, thuộc về khí tức nhân loại, không biết có bao nhiêu cái.

Tuy rằng còn chưa vào thành, nhưng Ngô Khí có thể cảm ứng được, bên trong tòa thành này, chỉ ít có không dưới một vạn tu sĩ. Hơn nữa tu sĩ xuất hiện ở đây, mỗi một người đều có tu vi không tầm thường, tu sĩ Trúc Cơ kết đan bình thường, tiến vào

nơi đây, cơ hồ không khác gì tìm chết. Chỉ cần là ma khí ở vực ngoài lang thang trong không khí, không phải là thứ bọn họ có thể chịu được.

Nói cách khác, lúc này tu sĩ trong thành trì, hầu như mỗi một người đều là tu sĩ cảnh giới Nguyên Anh trở lên.

Vèo vèo vèo

Cửa thành Hoàng Sa này tựa hồ cũng là cát vàng chồng chất, lúc này ở chỗ đó, từng đạo độn quang từ bốn phương tám hướng tụ tập lại, hạ xuống, hào quang tản đi, hiển lộ ra thân hình từng tu sĩ, phức tạp khác nhau, Tiên Ma đều có, thậm chí thỉnh thoảng hiện ra một ít tu sĩ giả giả dạng kỳ dị, đại bộ phận khí tức hiển lộ ra, đều tương đương với tu sĩ Hóa Thần cảnh.

Nhưng chính là tu sĩ cường đại ở bên ngoài hoàn toàn có thể hô phong hoán vũ, dưới tòa đại thành cát vàng này, lại chỉ có thể giống như cảnh tượng của thế giới phàm nhân, thành thành thật thật xếp hàng, từng người tiến vào bên trong thành trì kia. Ở ngoài trăm dặm, Ngô Khí nhìn thấy cảnh tượng nơi đó, trong hai mắt phía sau gương mặt, lần đầu tiên hiển lộ ra thần sắc cực kỳ rung động.

Tựa hồ ảm ảm đoán được ý niệm Hắc Bào Ngô Khí lúc này trong lòng, Nguyên Đức kia lại trơ mắt xông tới, hoàn toàn không để ý tới thân phận tu sĩ ma đạo Ngô Khí, nhiệt tình giới thiệu cho Ngô Khí trước mắt.

Hắn há mồm nói: tiền bối, thành trì hỗn loạn chính là vùng đất ngoài vực, cơ hồ tất cả tu sĩ tụ tập nghỉ ngơi và hồi phục. Nghe nói tòa thành trì này chính là nơi từ thời thượng cổ lưu lại, nơi này là tòa thành duy nhất còn bảo tồn nguyên vẹn người không lờ, bị tu sĩ tới đây rèn luyện mạo hiểm phát hiện, nơi đây liền trở thành nơi nghỉ ngơi của tất cả tu sĩ đến vực ngoài, nơi giao dịch...

Vù vù...

Độn quang của đám người Ngô Khí lúc này cũng hạ xuống bên ngoài cửa thành Hoàng Sa Cự Thành, một nhóm tám người hạ xuống. Trước đó bọn họ còn có hơn mười người tu sĩ, xếp thành một hàng, đi vào phía sau. Ngô Khí tám người

đứng sau cùng, vừa mới hạ xuống, sau khi bọn họ gia nhập đội ngũ, ở phía sau bọn họ lập tức có từng đạo độn quang hạ xuống, làm cho đội ngũ này càng ngày càng tăng lên.

Phía trước đội ngũ kia, dưới cửa thành cao tới mấy trăm trượng đứng đầy hai tu sĩ, trên người đều mặc áo bào vàng, tựa hồ là Thành vệ thủ vệ, đứng hai bên, từng tu sĩ trải qua bọn họ mới có thể tiến vào bên trong.

Nguyên Đức lúc này đứng sau lưng Ngô Khí, còn đang không ngừng nói chuyện với Ngô Khí, dáng vẻ cực kỳ nhiệt tình.

Tiền bối, tòa thành hỗn loạn này to lớn vô cùng, tuy lấy hỗn loạn làm tên, nhưng kỳ thật trong thành tự có quy củ. Là do sáu đại thế lực siêu cấp dẫn đầu, gần vạn tông môn đặt ra hiệp nghị, quy định một ít quy củ cơ bản, như trong thành không được cùng người chém giết không được phá hủy tất cả kiến trúc trong thành, vân vân.

Trong thành hỗn loạn, bất luận tu sĩ dị tộc tiên ma, đều là đối xử bình đẳng. Không tuân theo quy củ đều bị đội ngũ chấp pháp trong thành mang đi, nhận trừng phạt tương ứng, những tu sĩ trong đội ngũ chấp pháp, mỗi người đều là hạng người có chiến lực mạnh mẽ, chỉ cần thông qua khảo nghiệm, ai cũng có thể nhận nhiệm vụ chấp pháp, hoặc là giống như hai người kia, trở thành một ít Thành vệ hoặc là chấp sự.

Nếu là tu sĩ lần đầu tiên đến thành Hỗn Độn, đều phải tiêu phí linh thạch để mua...

Ở cửa thành có không ít tu sĩ, Nguyên Đức cũng không có tiếp tục nói chuyện, mà là từng đạo thần niệm truyền vào trong đầu Ngô Khí, giới thiệu ra một ít quy củ của thành trì hỗn loạn.

Đây cũng là tiết kiệm không ít công phu cho Ngô Khí, mặc dù hắn đã xem qua không ít ghi chép liên quan tới Hỗn Độn thành trong chư thiên vạn pháp các, nhưng dù sao cũng chỉ là tri thức thô sơ, không bằng nói kỹ càng từng câu từng câu của Nguyên Đức, chỉ là trong mấy hơi thở xếp hàng, Ngô Khí đã biết không ít quy củ trong tòa Hoàng Sa cự thành này.

Lúc đến phiên Ngô Khí, hắn vẫn là bộ trang phục kia, chỉ là lá cờ đen cầm trong tay không biết từ lúc nào đã bị hắn thu hồi.

Đến trước mặt hai tên Thành vệ kia, Ngô Khí không mở miệng nói, chỉ là dưới mắt nạ, khoe miệng khê nhúc nhích một chút, một đạo thần niệm được hắt truyền ra, nhập vào trong đầu hai tên Thành vệ kia.

Hai người này hiển nhiên đều là tu sĩ trong miện Nguyên Đức nhận nhiệm vụ, mặc dù một màn mặc áo bào giống nhau, nhưng khí tức hai người hiển lộ ra, lại không hoàn toàn giống nhau.

Ngũ quan của một người đều rất bình thường, trên người tản mát ra một cỗ khí tức âm u, mặc dù nhìn không ra là tu sĩ của tông môn hay thế lực kia, nhưng có thể khẳng định là tu sĩ ma đạo. Một người khác, khuôn mặt kỳ dị, tựa hồ là dị tộc ở trên Trung Châu đại lục. Khí tức trên thân hai người này ngược lại không sai biệt lắm, đều là cấp độ Hóa Thần cảnh, cũng không tính là cường đại.

Tựa hồ đều tiếp nhận thần niệm Ngô Khí truyền tới, hai người liếc mắt nhìn nhau, không lộ ra vẻ kỳ quái, tu sĩ ma đạo trong đó, nhẹ nhàng vỗ một cái túi vải treo trên người, quang mang lập loè, một cái khay ngọc lớn chừng bàn tay liền xuất hiện trong lòng bàn tay của hắn.

Đây là lần đầu tiên đạo hữu đến thành Hỗn Độn, nếu muốn đi vào, kính xin trước mua vật này.

Nghe xong lời nói của Thành vệ này, đã nghe Nguyên Đức giới thiệu qua quy củ trong thành, Ngô Khí không có chút nào ngoài ý muốn, tùy ý vuốt ve trên chiếc nhẫn đen kịt của mình một chút, lập tức một đoàn hào quang lớn bị hắt lấy ra, cũng không đợi những người khác thấy rõ bên trong là vật gì, liền bị cái kia nhận lấy. Tiếp nhận linh thạch Ngô Khí xuất ra, Thành vệ kia lập tức đưa mâm tròn ngọc trong tay cho Ngô Khí.

Cầm mâm tròn, Ngô Khí trực tiếp vượt qua hai người, đi vào trong thành.

Vật trong tay hắn, tên là Tiếp Dẫn Ngọc Bàn, cũng không phải là vật trân quý gì, mà là vật tương đương với vật dẫn trên con đường hỗn loạn thành, bên trong có quy củ của thành trì hỗn loạn, có các loại cơ cấu giới thiệu, còn có bản đồ các loại sự

vật. Cầm ngọc bàn, mới có thể xem như là một thành viên của thành trì hỗn loạn.

Có ngọc bàn tiếp dẫn, nếu là lần thứ hai tiến vào vực ngoại, rất dễ dàng có thể tìm được thành trì hỗn loạn. Mà quy củ của tòa thành này kỳ thật cũng cực kỳ lỏng lẻo, không cần ghi chép tin tức tu sĩ trong thành, chỉ cần cầm tiếp dẫn ngọc bàn chứng minh thân phận thành dân là được.

Cũng chính vì quy củ này, tòa thành trì này mới được gọi là tòa thành trì hỗn loạn này.

Bởi vì có quy củ này, sau khi đắc tội với những kẻ thù không thể phản kháng tại Trung Châu sơn mạch, có rất nhiều kẻ sẽ lựa chọn đến Hỗn Độn Chi Thành tị nạn, khiến cho tòa thành lớn cát vàng này, long xà hỗn tạp, ngoại trừ không thể chém giết thì cực kỳ hỗn loạn.

Thứ hai đến có thể là quá chương tiết, vụn vặt một chút, nhưng lại không thể lược bỏ. thứ lỗi thì thứ hai, xin đập vé chưa lành.

Mẹ kiếp,

Tám người đi theo sau lưng Ngô Khí, cuối cùng cũng vào thành lớn bằng cát vàng, thành trì hỗn loạn.

Vừa vào trong thành, trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ khó xử, trong mắt đều là ý muốn rời đi, hiển nhiên trong mấy ngày qua, mấy người bọn họ đã bị tra tấn nhiều hơn, ngày đêm ở bên cạnh một ma tu, sợ hãi bạo khởi giết người, quả thật làm cho mấy đệ tử Cổ Đồng tông kia cực kỳ khó chịu.

Mà hiện tại, bọn họ đều ở trong thành hỗn loạn này, trong lòng có chút lo lắng, nhưng thân là tu sĩ tiên đạo, vẫn như cũ không muốn cùng Ngô vứt bỏ này rõ ràng là người của ma tu lẫn lộn.

Nguyên Đức tựa hồ nhìn ra tâm tư mấy sư đệ sư muội của mình, không đợi bọn họ mở miệng, chính hắn liền lên tiếng trước.

Mấy vị sư đệ sư muội, chúng ta đã trở về hoàn toàn, vẫn là nhanh chút trở về bẩm báo sư tôn về ta đi, tiên bối mới tới thành trì hỗn loạn, Nguyên mỗi tự nhiên là muốn giới thiệu cùng tiên bối lúc trước đã cứu chúng ta tính mạng, lại thêm gió lớn không cần hồi báo, tu vi Nguyên mỗi không cao, nhưng làm dẫn đường cho tiên bối vẫn là có thể được.

Nghe xong lời Nguyên Đức nói, trong lòng mấy đệ tử Cổ Đồng Tông đều dâng lên một cỗ vui sướng, nhưng cũng rất kỳ quái nhìn sư huynh của mình một cái cực kỳ nghi hoặc, Cổ Đồng Tông bọn họ là tông môn tiên đạo, thân là đệ tử hạch tâm của Cổ Đồng Tông, làm sao có thể làm dẫn đường cho một tán tu Ma Đạo như vậy.

Bất quá bọn họ nghĩ lại, dù sao lúc trước Ma tu mặc hắc bào kia từng ra tay cứu tính mạng của bọn họ, Nguyên Đức sư huynh là vì muốn chấm dứt một đoạn nhân quả này, miễn cho sau này bị người chỉ trích tri ân không báo Nguyên Đức cũng mặc kệ mấy sư đệ sư muội của mình nghĩ như thế nào., Nói xong mấy câu kia, liền phát tay để bọn họ rời khỏi đảo mắt,

trong đám người đi qua cửa thành, chỉ còn lại hai người Ngô Khí và Nguyên Đức.

Đem sự đệ sự muội của mình đuổi đi, trên mặt Nguyên Đức lập tức dập dờn ra nụ cười cực kỳ xán lạn, tiến đến bên cạnh Ngô Khí, nói: Tiền bối Nguyên mỗ ở lại thành trì hỗn loạn này cũng đã qua không ít ngày, đối với nơi này cũng coi như quen thuộc không biết tiền bối tới đây là vì chuyện gì, nghỉ ngơi chinh đồn đạo khí mua sắm hay là tìm kiếm tài liệu tiền bối cứ việc nói ra yêu cầu, Nguyên mỗ hết sức làm thỏa đáng cho tiền bối.

Vì lấy được sự tín nhiệm của Ngô Khí, Nguyên Đức vỗ vỗ lồng ngực của mình, bày ra bộ dáng ôm hết mọi chuyện trên người.

Vốn Ngô Khí đang nhìn cảnh tượng nội thành hỗn loạn ở trước mắt, sau khi nghe được lời nói của Nguyên Đức, dưới mặt nạ bỗng nhiên cong lên một vòng, nụ cười lạnh trào phúng cùng trêu tức Nguyên Đức mặc dù che giấu không tộ, ít nhất mấy sự đệ sự muội của hắn cũng không phát hiện Nguyên Đức rốt cuộc muốn làm gì, mục đích đi theo Ngô Khí là gì.

Bất quá Nguyên Đức lại không nghĩ tới, người trước mắt hắn chẳng những là ma tu lòng dạ độc ác, chiến lực mạnh hơn hắn không biết bao nhiêu lần, trên âm mưu quỷ kế, Nguyên Đức hắn cũng chưa chắc là đối thủ Ngô Khí từ nhỏ đã dốc sức liều mạng leo lên.

A, cái này cũng không tệ chính là vừa lúc ta cần một ít thứ, nơi bình thường hắn là cũng không tìm thấy tòa thành hỗn loạn này, cũng không biết có hay không.

Lời nói của Ngô Khí vừa rơi xuống, hai mắt Nguyên Đức lập tức sáng lên, nếu không có cơ ở lại bên cạnh Ngô Khí, đáy lòng hắn tự nhiên có chủ ý không cách nào thực hiện được, bây giờ Ngô Khí đề xuất vấn đề hắn liền có cơ để lại Bất quá khi Ngô Khí nói ra những gì hắn cần, mặt Nguyên Đức nghiêm túc lập tức hơi đổi, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, dường như không nghĩ tới thứ Ngô Khí cần, lại là những thứ kia, vậy mà hắn lại là những thứ Nguyên Đức cần,

Lúc trước hắn đã mở miệng, hiện tại đương nhiên không thể đổi ý, do dự một lát, Nguyên Đức bỗng nhiên hung hăng cắn răng một cái, tựa hồ mới hạ quyết tâm.

Ngẩng đầu nhìn về phía Ngô Khí nói: Tiên bối nói không sai, những thứ tiên bối cần dùng không thể có ở những nơi bình thường nhưng ở thành trì hỗn loạn này, chỉ cần ra giá, cho dù là khôi lỗi nửa bước Hợp đạo cảnh, cũng có thể mua được, bất quá vật tiên bối cần cũng không phải vật phàm, số lượng cực kỳ thưa thớt, dù là thành trì hỗn loạn, cũng chỉ có mấy nơi mới có.

Nguyên Đức nói xong, ngẩng đầu nhìn thoáng qua Ngô Khí, thấy Ngô Khí không hề bị lay động, đành phải nói tiếp: Nguyên mẫu vừa vặn biết một nơi, có lẽ có vật tiên bối cần, nếu tiên bối sốt ruột, hai người chúng ta hiện tại có thể tiến đến.

Dưới mắt nạ, Ngô Khí đương nhiên nhìn thấy thần sắc trước sau của Nguyên Đức, trong lòng thầm cười nói bản thân đã cược đúng với lá cờ đen mà bản thân cầm trong tay lúc trước có ý nghĩ mơ ước, hoặc là cũng có ý đồ với những đồ vật khác trên người hắn, vì để đạt được sự tín nhiệm của mình trước, cho dù hắn trả giá cao hơn một chút, hắn cũng sẽ đáp ứng.

Trong lòng Ngô Khí suy nghĩ mấy ý nghĩ, khóe miệng tiếp tục cười lạnh, đầu khẽ gật một cái, ra hiệu Nguyên Đức dẫn dắt tên Ngô Khí này ngược lại không lừa gạt Nguyên Đức kia, những vật lúc trước hắn nói ra, ngược lại là những vật hắn cần, thật sự là Ngô Khí thật sự muốn những vật kia.

Tại Chư Thiên Vạn Pháp các tìm đọc điển tịch, Ngô Khí liền nhìn thấy, nếu cần một ít bảo vật quý hiếm, ngoại trừ mấy cái Tiên Ma phường thị cực kỳ nổi danh trên Trung Châu đại lục, chính là thành trì hỗn loạn này.

Dù sao vực ngoại cũng là một nơi chiến đấu cực kỳ rộng lớn, mặc dù có vô số nguy hiểm, nhưng cũng có vô số cơ duyên nhiều năm như vậy, trên Trung Châu đại lục, tông môn lớn nhỏ đều sẽ phái môn hạ đệ tử tới đây rèn luyện, mà một ít tán tu, sau khi tu vi cao hơn, cũng sẽ lựa chọn tiến vào vực ngoại chiến đấu siêu việt chẳng những có cơ duyên, cũng mau luyện tu vi chiến lực của mình.

Cho nên ở bên trong thành Hồn Độn, cao giai tu sĩ ngược lại nhiều hơn so với địa phương khác, là nơi lấy vài cái phùng thị nổi danh khác trên Trung Châu đại lục, tu chân tài nguyên đủ loại kiểu dáng mặc dù không ít hơn so với Thành trì hỗn loạn, nhưng nếu muốn tìm một ít bảo vật cực kỳ trân quý, hoặc là hoang cổ khí vật, chính là nơi thích hợp nhất, chính là Hồn Độn Chi Thành này.

Ngô Khí tới nơi này, ngoại trừ muốn mượn nơi này để rời khỏi phạm vi thể lực Thiên Ma Tông, còn phải mượn nhờ tài nguyên nơi này, gia tăng chỗ dựa trên người mình.

Thứ Ngô Khí cần, mặc dù là đầu nguồn của thứ kia, Tây Cực chi địa, cũng là bảo vật cực kỳ ít ỏi trân quý, bởi vì thứ đó, căn bản không phải là tu sĩ Tiên Ma sử dụng, mà là tu sĩ Phật, tu luyện Phật đạo, thứ được yêu thích nhất.

Xá Lợi Phật tu Xá Xá Lợi.

Giống như tu sĩ Tiên Ma, tu sĩ tu luyện Phật đạo, Phật lực trong cơ thể sau khi đến cảnh giới nhất định, sẽ ngưng kết thành Kim Đan Nguyên Anh kết tinh thể như tu sĩ tiên ma, còn có Yêu Đan Yêu Anh trong cơ thể yêu thú, đều là loại vật này mà Phật tu, thể nội lại sẽ không ngưng kết Nguyên Anh giống như Kim Đan, chỉ ngưng kết từng viên...

Những xá lợi này, chính là tinh hoa Phật tu một thân Phật lực, mà một ít cường giả Phật tu, thậm chí sẽ cảm ngộ Phật đạo của mình, cũng rót vào xá lợi của mình.

Sau khi Phật tu bỏ mình, một thân huyết nhục đều hóa thành bụi đất, chỉ có Xá Lợi Tử trong cơ thể sẽ gắn với Nguyên Anh Kim Đan của Tiên Ma tu sĩ, xá lợi của Phật tu có thể tồn tại năm tháng rất lâu, có một số đại năng Phật môn, Viên Tịch hoặc là phi thăng sau đó lưu lại xá lợi, thậm chí có thể gắn mấy chục vạn năm, cực kỳ kỳ kỳ quái dị.

Nguyên Đức vốn cho rằng vị ma tu Ngô Khí này sẽ đưa ra một ít thứ rất hữu dụng với ma tu, ai biết Ngô Khí lại nói cho hắn biết, thứ hắn cần là xá lợi của tu sĩ Phật môn.

Ở Thông Thiên sơn mạch, thậm chí là Trung Châu đại lục, Phật tu đều là cực kỳ thần bí, cũng chỉ có ở phía Tây cực địa

này, nơi được xưng là Phật thổ kia nhìn thấy Phật tu hội tương đối dễ dàng hơn một chút, cho nên xá lợi của Phật tu, tại Thông Thể sơn mạch cùng Trung Châu đại lục đều là sự vật cực kỳ hiếm có.

Nhưng mà tòa thành hỗn loạn này, sau khi rất nhiều Phật tu đến cảnh giới nhất định, cũng sẽ tới đây mài giũa Phật pháp, chém giết cùng những Vực Ngoại Thiên Ma kia, là lấy những Phật tu này vẫn lạc, xá lợi lưu lại cũng tự nhiên rơi vào trong thành trì hỗn loạn này, ở trong thành này, muốn tìm được xá lợi, cũng chỉ có rất ít địa phương có thể tìm được.

Nếu để Ngô Khí lần đầu tiên tiến vào thành Hỗn Độn đi tìm, lại là thân phận tán tu Ma Đạo, hầu như là không có khả năng tìm được nơi chứa xá lợi kia, nhưng nguyên đức vừa vặn xem như địa đầu xa của thành trì hỗn loạn này, để hấn ra mặt, đối với Ngô Khí mà nói, lại thuận tiện đến cực điểm.

Từ Nguyên Đức dẫn đường, hai người xuyên qua thành trì hỗn loạn này, đi vào sâu một chút, lập tức để bên trong màng tai Ngô Khí tràn ngập âm thanh.

Tiếng người huyên náo.

Các đạo hữu qua lại nhìn nơi này, Bảo Đan các ngàn năm sinh thời tiền khách, hơn mười vị Luyện Đan đại sư toàn lực luyện chế, một trăm lẻ tám lò đan, hơn vạn hạt đan dược tinh phẩm, giá cả ưu đãi, số lượng có hạn, nhanh đến chọn sắm.

Đi qua không nên bỏ qua, Bách Thảo đường mỗi năm một lần được đại phóng linh dược cấp cao đưa đi, bất kể là linh dược cấp thấp, hay là linh dược cực phẩm, Bách Thảo đường cái gì cần có đều có, luyện đan bảo mệnh, ra ngoài rèn luyện vật gì cần thiết, tuyệt đối không nên bỏ qua a.

Muốn phong vân ngàn vạn nữ tu sao, muốn có thú cưng đáng yêu sao, muốn đánh nhau sướng khoái tràn trề sao, muốn có một trợ thủ cường đại sao, muốn có một người bạn lữ cả đời sao..... nơi này là Vạn Thú cốc, bất luận yêu thú chiến sủng phi sủng gì, Vạn Thú cốc tuyệt đối sẽ không khiến chư vị đạo hữu thất vọng.

.....

Ở phía trước một con đường cực kỳ dài, trong ánh mắt có chút ngây ngẩn của Ngô Khí, từng cửa hàng phú lệ đường hoàng phân biệt hai bên, từng cửa hàng tản ra tu sĩ đều có tu vi Nguyên Anh đỉnh phong, đứng ở phía trước cửa hàng khăn cả giọng rống to.

Cũng khó trách Ngô Khí lại ngây người, cho dù là ai nhìn thấy cảnh tượng trước mắt cũng sẽ không nghĩ tới, nơi này là một tòa thành trì có ít nhất hơn vạn tu sĩ cường đại tụ tập, mà không phải là một thành trì phồn vinh của một thế giới phàm nhân nào.

Bất quá cũng may, Nguyên Đức muốn dẫn Ngô Khí đi đến nơi nào, không phải là bất kỳ Nguyên Đức nào trong những cửa hàng kia dẫn đường, giữa lúc hai người rẽ ngang rẽ dọc, dần dần thoát ly tiếng động huyên náo không gì sánh được, tiến vào một cái ngõ hẻm vắng vẻ, bên trong có hẻm trống rỗng.

Ở phía cuối con hẻm có một gian nhà gỗ không lớn, cửa gỗ chỉ mở ra một khe hở, tản mát ra một loại cảm giác thần bí.

Ba ngàn, không có động tĩnh cầu đọc, mua vé bản chương do Thủy thư hữu ban bố.

Tiền bối, nơi đây không phải là bên ngoài những cửa hàng kia có thể so sánh, có một ít quy củ, đến lúc đó kính xin tiền bối không để ý, phi thường văn học.

Ở đầu hẻm nhỏ, Nguyên Đức bỗng nhiên xoay người lại, nói với Ngô Khí một câu. Nghe ý tứ trong lời nói của hắn, lúc trước trong miệng hắn có thể tìm được nơi phật tu xá lợi, vậy mà là nơi này, tựa hồ cực kỳ thần bí, còn có quy củ gì đó.

Ngô Khí cũng lơ đãng, chậm rãi gật đầu. Sau khi thấy Ngô Khí đồng ý, Nguyên Đức lập tức đi về phía trước, đẩy cánh cửa gỗ khép hờ kia ra. Đi đầu bước vào, Ngô Khí theo sát Nguyên Đức, cũng đi vào trong căn nhà gỗ nhỏ nhỏ này.

Trong nháy mắt tiến vào trong đó, lập tức đã nhận ra chỗ không thích hợp, lúc bước chân hắn hạ xuống, tựa hồ không gian chung quanh phát sinh biến hóa. Hai chân đứng thẳng, Ngô Khí hầu như có thể khẳng định, hắn tiến vào tuyệt đối không phải trong căn nhà gỗ nhỏ kia, mà là một không gian kỳ dị.

Cho dù là lấy kiến thức cùng thực lực Ngô Khí bây giờ, sau khi phát hiện, đáy lòng cũng không khỏi thầm khen một tiếng. Trận pháp không gian chuyển đổi như vậy, ở nơi đó cũng không thấy nhiều, càng không nói đến một căn nhà gỗ nhỏ nhìn như cực kỳ hoang vu bên ngoài.

Phía trước Ngô Khí, Nguyên Đức kia tựa hồ là lần đầu tiên tới nơi này, ngược lại không có kinh ngạc. Hai người hai mắt đều nhìn về phía trước của mình. Một nơi cực kỳ tối tăm, chỉ có một cái bàn gỗ đen, trên mặt bàn đặt một cái đèn dầu bóng loáng.

Mà phía sau cái bàn gỗ đen kia, tựa hồ ngồi ngay ngắn một người, cả người đều biến mất trong bóng tối, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy hình dáng người này, tựa hồ là một tu sĩ, dáng người cực kỳ khôi ngô, ngồi ngay ngắn ở phía sau cái bàn gỗ đen kia, cảnh tượng có chút dọa người.

Trước mặt Ngô Khí, nụ cười trên mặt Nguyên Đức chẳng biết lúc nào đã biến mất, trầm giọng mở miệng nói với đại hán ngồi phía sau cái bàn gỗ đen kia: Gần đây có hoạt động hay không?

Nguyên Đức vừa dứt lời, nhưng đại hán phía sau cái bàn đen kia lại không nhúc nhích, giống như hoàn toàn không nghe thấy, hoặc là dứt khoát là một người điếc. Nhìn thấy phản ứng của đại hán này, trên mặt Nguyên Đức lập tức hiện lên một tia xấu hổ, tựa hồ là vì Ngô Khí ngay sau lưng hắn, bị hắn nhìn thấy một màn ăn quả đắng này, lại có chút khó chịu.

Bất quá lập tức Nguyên Đức giống như nhớ ra cái gì đó, vội vàng đưa tay vuốt ve trên nhẫn trĩu vật của mình, quang mang lập loè, một vật liền bị Nguyên Đức lấy ra.

Bóp một tiếng, vật kia bị Nguyên Đức lấy ra, lập tức ném lên trên mặt bàn ô mộc kia, tiếng vang chấn động cực kỳ đột ngột trong không gian u tĩnh này, nhưng một ngọn đèn dầu kia lại không biết là vật gì đúc thành, hay là hào quang hạt đậu cực kỳ mờ nhạt kia, không có chút nào biến hóa.

Ngô Khí ở phía sau, nhưng nhìn rõ ràng, bị Nguyên Đức ném lên trên mặt bàn gỗ kia, là một cái lệnh bài bằng gỗ, tài liệu tựa hồ cực kỳ tương tự với cái bàn gỗ đen kia. Trong tấm lệnh bài kia, có khắc một chung... Ngọn đèn dầu. Nhìn tình cảnh này ở phía sau, Ngô Khí lập tức suy đoán., Nơi này hẳn là nơi cực kỳ bí ẩn đặc thù, muốn tiến vào bên trong, hoặc là tham dự hoạt động bên trong, cần tín vật đặc thù, nếu không, bất kể là người nào, đều không thể có được hồi đáp.

Quả nhiên, sau khi Nguyên Đức đem miếng lệnh bài kia ném lên bàn gỗ đen, thân ảnh khôi ngô ngồi ngay ngắn phía sau bàn ô mộc, rốt cục mở miệng.

Có, ba ngày sau.

Phía sau bàn gỗ đen, một thanh âm trầm thấp vang lên, đáp lại vấn đề mà Nguyên Đức đưa ra lúc trước. Sau khi trả lời xong, thân ảnh khôi ngô kia tựa hồ phóng ánh mắt lên trên người Ngô Khí đứng sau lưng Nguyên Đức, lại một tiếng vang lên.

Người có thể tiến vào, nhưng hắn không được.

Thân ảnh khôi ngô này phun ra, cực kỳ lạnh lẽo, cực kỳ trầm thấp. Lộ ra một loại ý vị tuyệt không thông dung, trong lời nói của hắn Ngô Khí không thể tiến vào, ý nghĩa là, Ngô Khí nhất định không thể đi vào.

Lúc trước, sau khi Ngô Khí đã tuyên bố sẽ lập tức tuyên bố, lúc này Nguyên Đức đã bị thân ảnh khôi ngô sau cái bàn gỗ này cự tuyệt. Khuôn mặt Nguyên Đức trở nên khó coi, da mặt co quắp mấy lần, sau khi thân ảnh khôi ngô kia nói xong, Nguyên Đức cũng lập tức trả lời một câu.

Để hắn đi vào, ta chỉ đứng ngoài quan sát, nói nhỏ, không tham gia hoạt động.

Sau khi Nguyên Đức nói xong, thân ảnh khôi ngô sau cái bàn đen nhánh kia trầm mặc, đang lúc Ngô Khí cho rằng sẽ bị cự tuyệt, bỗng nhiên thanh âm trầm thấp kia vang lên lần nữa.

Được, nếu vi phạm quy củ, lệnh bài của ngươi sẽ bị thu vào, còn có thể bị đuổi đi.

Trong lời nói của thân ảnh khôi ngô mặc dù đã đáp ứng yêu cầu của Nguyên Đức, nhưng đồng thời cũng nói ra mấy câu cực kỳ nghiêm trọng. Bất luận kẻ nào nghe được, đều là Ngô Khí thiếu nợ Nguyên Đức một lần đại nhân tình, chỗ thần bí này rõ ràng không phải là nơi bình thường, nói không chừng bên trong có yêu cầu cực lớn.

Nguyên bản nguyên Đức cảm lệnh bài kia, là có thể tùy thời tiến vào, nhưng là vì mang Ngô Khí vào, bốc lên một ít phong hiểm, thậm chí có thể bị đuổi đi. Như vậy được nhân tình, cũng không thể tính là nhỏ.

Sau lưng Nguyên Đức, bao phủ trong hắc bào rộng lớn, phía dưới mặt nạ Ngô Khí hiện lên một tia trào phúng, nhưng cái đầu kia lại khẽ gật một cái, tựa hồ là đang cảm kích công việc của Nguyên Đức. Động tác của hắn rơi vào trong mắt Nguyên Đức vẫn một mực chú ý đến hắn, lập tức làm cho trong đôi mắt Nguyên Đức sáng ngời.

Không đợi hai người mở miệng nói gì, thân ảnh khôi ngô sau cái bàn gỗ kia không biết làm gì, trên mặt đèn phát ra quang mang bỗng nhiên chói mắt.

Bên trong, phòng số năm, còn có sáu canh giờ.

Nương theo thanh âm trầm thấp này, trong không gian âm u phía sau bóng người khôi ngô kia, bỗng nhiên xuất hiện một cánh cửa vừa vặn để hai người đi qua, bên trong có hào quang chiếu ra, nhưng cũng không mãnh liệt, vẫn cho người ta một loại cảm giác u ám.

Không biết có phải là quan hệ ngầm nói với Nguyên Đức lúc trước, sau khi thu hồi lệnh bài trên bàn ô mộc, Nguyên Đức thật sự không có mở miệng nói chuyện. Lúc này cũng hướng về Ngô Khí ý bảo một chút, sau đó dẫn đầu đi về phía cửa động tản ra ánh sáng này.

Ngô Khí đi theo phía sau Nguyên Đức, trong lúc hai người đi tới, liền bước vào bên trong cánh cửa kia. Mà sau khi bọn họ đi, bên trong gian phòng u ám kia, lập tức khôi phục lại sự u ám cùng yên tĩnh trước đó, chỉ có một cái bàn gỗ đen cùng một cái đèn nung mờ mờ, cùng một thân ảnh khôi ngô phía sau là tồn tại.

Bất quá không biết có phải ảo giác hay không, lúc này từ chỗ thân ảnh khôi ngô kia, mơ hồ có từng tiếng cười kìm nén truyền ra. Chỉ là lúc này nơi này không có một bóng người, cũng không có ai có thể xác nhận.

Vù vù vù

Chợt từ không gian u ám, tiến vào trong một không gian u ám khác, hai người Ngô Khí và Nguyên Đức, xuyên qua cánh cửa động khẩu có ánh sáng yếu ớt kia, lúc bước vào chỗ mới, Ngô Khí lại cảm thấy một loại cảm giác không gian biến hóa.

Hai chân hấn đạp lên mặt đất, lại là một loại cảm giác xa lạ truyền đến, để Ngô Khí xác định, nơi ở bây giờ, cùng phòng tối tăm trước đó cũng không phải là một không gian. Nhận thấy cái này, đáy lòng Ngô Khí lập tức hiện lên một ý niệm trong đầu, trong mắt cũng có vẻ ngoài ý muốn. Bất quá lúc này hấn vẫn không cảm ứng được chút nguy hiểm nào, lấy cũng không sót ruột, chỉ là cả đời không nói gì theo sau Nguyên Đức.

Tiền bối, Nguyên mẫu chịu quy củ kia giới hạn, không thể mở miệng nói, cũng không thể tham gia hoạt động sáu canh giờ sau, chỉ có thể lấy thần niệm giao lưu cùng tiền bối.

Tin tưởng tiền bối nhất định là địa phương kỳ quái nào đó, kỳ thật nơi đây tại Hỗn Độn Chi Thành cũng không phải là bí mật lớn gì. Hầu như tu sĩ lẫn lộn lâu một chút đều biết. Tiền bối cần xá lợi Phật tu, chính là chuyện mười phần hi hữu, mặc dù tại Thành trì Hỗn Độn, một số bảo vật lớn một chút hoặc là hội đấu giá, những xá lợi này đều xuất hiện, nhưng là giá cả cực kỳ đắt đỏ.

Cũng không phải Nguyên mẫu cho rằng tài lực tiền bối không đủ, chỉ là tiền bối có ơn cứu mạng đối với Nguyên mẫu, có thể tiết kiệm một ít tài vật cho tiền bối tự nhiên là chuyện của Nguyên mẫu. Nơi đây nghiêm khắc tính ra, cũng là một cái đấu giá hội, chỉ là không giống với hội đấu giá bình thường, nơi này không phải là công khai, mà là đang âm thầm tiến hành., Có thể tham gia cũng chỉ có người nắm giữ những tín vật lệnh bài kia. Văn bối cũng là mấy năm trước may mắn có được một tấm lệnh bài, nói thật, cũng là mượn tấm lệnh bài này, Nguyên mẫu mấy lần tham gia hoạt động nơi này, được không ít đồ tốt, mới có tu vi hiện tại.

Đương nhiên, tu vi Nguyên mẫu không thể so sánh với tiền bối, bất quá nơi đây sẽ có rất nhiều đồ tốt là thật. Dù sao không phải tất cả mọi người lấy được bảo vật, đều là lai lịch quang minh chính đại... Khục khục.. Một ít bảo vật không tiện đem đến bảo các hoặc là hội đấu giá bán đấu giá., Sẽ lưu lạc đến những hội đấu giá âm thầm tiến hành này, nơi này sẽ không có ai đi truy xét nguồn gốc những bảo vật kia, chỉ cần giá cả thích hợp, đều có thể tìm tới người mua.

Xá lợi tiền bối cần rất nhiều, Nguyên mẫu cũng không biết có thể gặp phải lần này hay không, bất quá cũng không khó. Hoạt động còn sáu canh giờ mới bắt đầu, tiền bối trước đi nghỉ ngơi một lát.

.....

Từng đạo thần niệm từ trong thức hải Nguyên Đức phát ra, vang lên trong đầu Ngô Khí, lại đem tình huống nơi đây giới

thiệu cực kỳ tỉ mỉ. Kỳ thật trước khi Ngô Khí tiến vào nơi này, đã đoán ra được một chút, chỉ là hắn xem qua rất nhiều điển tịch, về phía thành trì hỗn loạn, cũng chỉ là tùy ý đề cập một câu nơi này có loại đấu giá hội ngầm.

Thật ra nói ra cũng rất đơn giản, nơi này là chợ đen thế giới phạm nhân thường nói, chính là nơi chôn cất những bảo vật lai lịch không rõ ràng. Ngô Khí cũng không nghĩ tới Nguyên Đức sẽ dẫn hắn tới tham gia đấu giá hội chợ đen này, bất quá lúc này đã ở đây, quả thật hắn cũng cần có Phật tu xá lợi, nên không có ý định rời đi.

Về phần tài vật bán đấu giá cần thiết, Ngô Khí cũng không lo lắng, dù sao hắn cũng không phải người bình thường. Nếu hắn thật sự tán tu, đương nhiên là phải lo lắng một chút. Nhưng hắn không phải, không nói hắn bắt chẹt được lượng lớn linh thạch từ chỗ Chu Ngọc, lúc ở Thiên Ma tông, hắn đã chém giết không ít người, những người kia sau khi chết, tất cả bảo vật trong trữ vật giới đều thuộc về Ngô Khí.

Luận về gia sản, Ngô Khí không dám nói có thể so sánh với đệ tử hạch tâm của Thiên Ma tông, nhưng đối phó với đấu giá hội như vậy, hắn là thừa sức.

Lấy danh nghĩa thứ năm trăm, cầu chư vị huynh đệ ủng hộ không hoàn mỹ. Nếu ngài thích bộ tác phẩm này, hoan nghênh ngài đến gia nhập vé số, ngài ủng hộ, chính là động lực lớn nhất của ta. Bản chương do Thủy thư hữu ban bố.

Nếu thật sự có thể lấy được một ít xá lợi từ phật tu ở đây, thật sự là chuyện tốt. Đến lúc đó thằng nhãi này động thủ với ta, liền cho hắn một cái thống khoái.

Trong lòng Ngô Khí lóe lên một ý nghĩ, ánh mắt nhìn lướt qua Nguyên Đức trước người mình. Sau đó ánh mắt di động, liền nhìn về phía địa phương khác. Còn không biết mình đã bị Ngô Khí phán quyết nguyên Đức tử hình, chỉ cảm thấy thân thể bỗng nhiên run rẩy một chút, chỉ là khoảnh khắc lạnh lẽo này qua, hắn cũng không quá để ý, chỉ một lòng ghi nhớ cái gì.

Mà sau lưng hai người, cửa vào động khẩu lộ ra ánh sáng yếu ớt kia, lúc hai người đặt chân vào phòng này, đã biến mất không thấy.

Trước mặt hai người là một gian phòng không lớn.

Không gian u ám, chỉ có hai cái ghế đơn giản, cũng là làm bằng gỗ, trước mặt đặt một cái bàn gỗ đen không sai biệt lắm với bàn trước đó, phía trên cũng đặt một ngọn đèn màu hoàng hôn., Trong phòng này tồn tại quang mang yếu ớt, ngọn nguồn chính là ngọn đèn kia. Nhìn thấy cảnh này, Ngô Khí cũng biết được Ô Mộc và ngọn đèn, nghĩ đến chính là tiêu chuẩn của đấu giá hội chợ đen này. Giống như lệnh bài Ô Mộc lúc trước Nguyên Đức lấy ra, trên đó cũng có khắc một đồ án ngọn đèn.

Ngoài điều đó, thứ khiến người ta chú ý nhất, chính là tấm rèm vải kia có chút mỏng manh. Gian phòng này chỉ có ba mặt, mặt khác, không phải tường, mà là một tấm rèm vải, rủ xuống, che hết thấy trong phòng.

Tấm rèm kia không biết là vải gì dệt thành, ánh mắt Ngô Khí nhìn qua, lấy thị lực của hắn, lại không cách nào xuyên thấu tấm rèm vải kia, nhìn thấy cảnh tượng phía sau chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy. Phía sau tấm rèm vải, tựa hồ là một không gian không nhỏ, Tự Tại có một cái bệ đá, mà chung quanh, tựa hồ giống như bố trí gian phòng này, nhìn sơ sơ qua, chỉ chừng mấy chục gian phòng.

Mà trong cảm ứng, đại bộ phận gian phòng đều trống không. Ngô Khí không tiếp tục dùng thần niệm dò xét. Bởi vì trước đó Nguyên Đức đã nói với hắn, tổ chức đấu giá hội tên là Ô Đăng này tuy rằng bảo vật đông đảo, thanh danh cũng cực thịnh, nhưng đồng thời quy củ cũng không ít.

Nguyên Đức không có ý định tính kế Ngô Khí ở đây, lúc này Ngô Khí cũng không cần phải động thủ, đương nhiên cũng không cần xúc phạm quy củ của nơi này, chuyện hàng đầu là lấy được xá lợi của Phật tu.

Ngô Khí cũng không để ý tới nguyên đức, bảo trì phong phạm của cao nhân tiền bối của mình, trực tiếp đi tới trước một cái ghế phía trước bàn ô mộc, chậm rãi ngồi lên, sau đó lập tức nhắm hai mắt lại, bắt đầu dưỡng thần. Nhìn dáng vẻ của hắn, Nguyên Đức trong lòng lập tức bốc lên một luồng hỏa khí, nhưng hắn lập tức đè nén lại, còn nhớ rõ tính toán của mình, lúc này tự nhiên phải cẩn thận ứng phó với Ngô Khí.

Mang theo một tia tươi cười nịnh nọt, Nguyên Đức cũng đi tới, ngồi ở trên một cái ghế khác. Sáu canh giờ, đối với tu sĩ mà nói, đơn giản cùng trong nháy mắt không có gì khác biệt.

Khi Ngô Khí mở mắt ra lần nữa, vừa vặn sáu canh giờ đã trôi qua. Trong nháy mắt, bên ngoài rèm vải, từng gian phòng, vậy mà đã đầy hơn một nửa, nói cách khác, trong mấy chục gian phòng lúc này, đã có ước chừng mười mấy người hoặc hai mươi mấy người tồn tại.

Bất quá sau khi Ngô Khí cẩn thận cảm ứng một chút, trong ánh mắt bỗng nhiên hiện ra một vòng dị – liếc mắt nhìn Nguyên Đức ngồi bên cạnh mình. Trong cảm ứng của hắn, ngoại trừ phòng này của hắn, vậy mà còn có ước chừng ba bốn gian phòng, không chỉ một người, cũng giống như hắn, cũng là hai người tồn tại. Mặc dù cảm ứng cực kỳ yếu ớt, nhưng đối với Ngô Khí mà nói, lại có thể xác định.

Nhìn dáng vẻ Nguyên Đức, hiển nhiên là không cảm ứng được tình huống bên ngoài của rèm vải, đương nhiên cũng sẽ không biết Ngô Khí có thể cảm ứng được, nếu không lúc này hắn cũng sẽ không ngồi yên được.

Thú vị thú vị.

Ngô Khí thu hồi ánh mắt, cũng thu hồi cảm ứng, những mưu đồ khác hẳn có thể buông xuống trước, mặc dù là lúc ở Thiên Ma tông, hẳn cũng không sợ người khác tính toán, huống chi là nơi này. Hiện tại Ngô Khí hàng đầu nghĩ tới, đương nhiên là trước tiên đoạt được xá lợi Phật tu kia rồi nói sau, cái gì cũng không trọng yếu bằng Phật tu xá lợi.

Mặc dù bản thân hẳn không dùng được, nhưng lại có tác dụng khác, việc này quan hệ đến sự phát triển sau này của hắn, đương nhiên cũng là một trong những người thật sự dám rời khỏi chỗ dựa của Thiên Ma tông.

Thái cô truyền thừa Hoang Cổ Bí Sách Tiên Thiên Thi, Tiên Thiên Đế.

Những chỗ dựa này, mỗi cái đều đủ để Ngô Khí tung hoành toàn bộ đại lục Trung Châu, nhưng còn chưa phải hiện tại, những chỗ dựa này tạm thời Ngô Khí không thể phát huy ra uy lực lớn nhất, chỉ có thể giữ lại trước. Hẳn hiện tại có thể dùng chỗ dựa, ngoại trừ thân thể những thần thông U Minh u cổ kia, còn có một cái cực kỳ thích hợp: Hồng Liên phân thân.

Phân thân Hồng Liên có thể nói kế thừa hoàn mỹ kế thừa truyền thừa Vạn Diệu Hồng Liên tự gia của Ngô Khí, Kim Cương hộ pháp Phật môn vô cùng cường đại, nhưng nó hiện tại bị kẹt tại nửa bước Phản Hư cảnh, chiến lực chân chính tương đương với lúc toàn lực ra tay, nhưng nếu Ngô Khí giúp nó tiến vào Phản Hư cảnh giới, cỗ phân thân này có thể tạm thời không lo lắng vấn đề mình bị người giết chết.

Đây chính là nguyên nhân vì sao, Ngô Khí tình nguyện mạo hiểm giao tiếp với nguyên Đức, cũng phải có nguyên nhân của Phật tu xá lợi. Tuy từ đầu đến cuối, Ngô Khí không để nguyên đức vào mắt, cũng không cảm ứng được một chút nguy hiểm nào.

Vạn Diệu Phật Quang đủ để phân thân Hồng Liên tu luyện tới cảnh giới Hợp Đạo, nhưng cảm ngộ của Phật tu lại không có cách nào, không có truyền thừa, nếu không có cảm ngộ cũng không cách nào đột phá cảnh giới. Trong phân thân là một tia

ý niệm căn nguyên của ta, bây giờ ta tu luyện U Minh Chiến Thể, cũng khó có thể phân ra tâm thần đi tu luyện Phật pháp, tăng cường cảm ngộ, chỉ có thể từ hiện thành xá lợi vào tay.

Ánh mắt Ngô Khí rơi vào tấm rèm vải mỏng manh kia, đang lúc hắn suy nghĩ, bỗng nhiên một thanh âm vang lên, trong từng gian phòng.

Chư vị, hoan nghênh đến tham gia hoạt động lần này, tại hạ Ô Vân, kế tiếp liền để lão hủ chủ trì hoạt động lần này cho mọi người.

Thanh âm này mặc dù già nua, nhưng trong đó lại không có một tia khí tức suy yếu, ngược lại là trung khí mười phần, hiển lộ ra một loại hương vị cực kỳ cường đại.

Ngô Khí lập tức cảm ứng qua, lập tức phát hiện chủ nhân của giọng nói này đang đứng bên ngoài tấm rèm vải, không gian không nhỏ ở phía trước đài đá kia. Chẳng qua cách một tấm rèm vải mỏng, Ngô Khí cũng không cách nào thấy rõ diện mục của lão giả kia ra sao. Mà trong cảm ứng của hắn, bên kia có một tấm rèm vải mỏng manh., Không biết từ khi nào, mấy chục gian phòng kia đã đầy hơn phân nửa. Người bên trong, khí tức phức tạp, tựa hồ đã được cấm chế bảo vệ, mặc cho Ngô Khí cảm ứng như thế nào, cũng không cách nào cảm ứng ra cái gì.

Buông bỏ ý nghĩ dò xét trong đầu, Ngô Khí lập tức nghiêm túc nghe lão giả kia nói, không biết có phải vì nguyên nhân này hay không? Lão giả phụ trách chủ trì hoạt động ở chợ đen, đứng ở phía trước thạch đài, sau khi nói câu đầu tiên, rõ ràng không nói nữa, lập tức tuyên bố hoạt động bắt đầu.

Mục đích chư vị tới đây cực kỳ rõ ràng, lão hủ không cần nhiều lời.

Ba ba mời kiện bảo vật thứ nhất.

Chỉ nghe bàn tay lão giả kia vỗ nhẹ hai cái, trong tiếng vang, lập tức có một thân ảnh uyển chuyển xinh đẹp, bùng một thứ giống như vậy đi lên. Một tấm bảng, trên đó không biết là vật gì, che một khối vải. Ánh mắt và thần niệm của tất cả mọi

người đều bị tấm rèm vải kia ngăn lại, tất cả mọi người không cách nào thấy rõ vật kia rốt cuộc là cái gì.

Bất quá người trong mỗi phòng cũng đều biết quy củ, không có người đặt câu hỏi, cũng không có người dùng thần niệm cưỡng ép đột phá màn vải kia, dò xét vật dưới tấm vải kia. Điều lẳng lặng ngồi chờ lão giả kia mở miệng, tuyên bố món bảo vật thứ nhất, rốt cuộc là cái gì.

Chư vị, chắc hẳn đều đã nghe nói Lưu Ngân Sa, chính là nơi ngoại vực này, liên kết với Tinh Thần Thiên Hà mới có bảo vật đặc biệt. Nghe nói chính là cát trong Tinh Thần Thiên Hà, cực kỳ trân quý, tinh chuyên luyện khí đặc khí đạo hữu hẳn đều rõ ràng, chỉ cần thời điểm luyện chế pháp khí trộn lẫn một chút Lưu Ngân Sa, lập tức có thể làm cho pháp khí tăng phẩm chất lên, nếu vận khí tốt hoặc là trộn thêm một ít, nói không chừng có thể trực tiếp tăng lên một cấp.

Kiện bảo vật thứ nhất này, chính là Lưu Ngân Sa, hơn nữa, là một khối Lưu Ngân Sa hoàn chỉnh. Trọng một cân năm lượng, phẩm chất thượng phẩm, đủ để sử dụng pháp khí hạ phẩm đạo khí, thăng đến trung phẩm đạo khí, trung phẩm đạo khí thì có năm thành tỷ lệ thăng lên thượng phẩm, vật này giá quy định một vạn linh thạch.

Chư vị, ra giá đi, báo giá đi.

Tựa hồ nguyên nhân là vì kiện bảo vật thứ nhất, lão giả này giới thiệu cực kỳ tường tận, ngay cả Ngô Khí không giỏi luyện khí này, cũng hứng thú với lưu ngân sa kia. Mà ở bên ngoài, mặc dù không nhìn thấy vật gì, cũng không thể lấy thần niệm dò xét, nhưng trong nháy mắt thanh âm của lão giả kia rơi xuống, vẫn lập tức có người bắt đầu ra giá.

Một vạn một ngàn.

Một thanh âm khàn khàn, từ trong một căn phòng đối diện Ngô Khí bên trái truyền ra, vang lên trong tai tất cả mọi người. Mặc dù chỉ là một con số, bất quá tất cả mọi người đều biết, một vạn một ngàn, chỉ là một vạn một ngàn khối linh thạch cực phẩm. Đây cũng là quy củ nơi này, linh thạch trong hoạt động đều là cực phẩm linh thạch.

Một vạn hai ngàn.

Lại một người ra giá.

Một vạn ba ngàn...

Hai vạn linh thạch...

Hai vạn năm ngàn linh thạch...

Ba vạn linh thạch...

.....

Một trăm ngàn linh thạch...

Tranh đoạt cũng không lâu sau kết thúc, trong một gian phòng cách xa chỗ Ngô Khí ở, bỗng nhiên một thanh âm trong trẻo, không phân biệt được nam nữ, trực tiếp kêu ra giá mười vạn khối linh thạch cực phẩm, những người khác đều không tranh giành.

Mới chỉ là kiện bảo vật thứ nhất mà thôi, nếu lúc này toàn lực ra tay, sau này cũng không cần cướp nữa. Huống chi Lưu Ngân Sa kia mặc dù trân quý, nhưng cũng chỉ có thể cam đoan đạo khí hạ phẩm tấn thăng thành trung phẩm đạo khí, đối với đạo khí trung phẩm sau này, rất khó bảo toàn. Mà người tham gia đấu giá, chỉ sợ hầu như mỗi một người trong tay đều là đạo khí trung phẩm.

Ngô Khí không kêu giá, bởi vì hắn căn bản không cần lưu ngân sa kia, mục đích của hắn là Phật tu xá lợi, những thứ khác, trừ phi có thể khiến hắn hứng thú, nếu không hắn sẽ không xuất thủ.

Cảm ơn huynh đệ đã bỏ phiếu, mười hai điểm trước sẽ xong, đến lúc đó cùng nhau cảm ơn người còn chưa đập vé, tốc độ rồi còn có đặt hàng, duy trì một chút bản ghi chép chính thức của tiểu lâu, bái tạ chưa xong.

Mẹ kiếp,

Bên ngoài tấm rèm vải, thanh âm già nua kia, lại một lần nữa vang lên trong từng gian phòng, cũng lọt vào trong tai Ngô Khí.

Tiếp theo là kiện bảo vật thứ hai, mời lên đây đi.

Theo lời nói của lão giả kia rơi xuống, phía dưới lại có một thân ảnh uyển chuyển đi ra, nâng một cái khay, chậm rãi đi lên trên bệ đá kia. Sau khi buông xuống, lão giả kia lập tức gỡ hết lá cờ trên bệ đá xuống, sau đó không nhanh không chậm mở miệng.

Hạt giống Ma Bò Anh, ba hạt giống Ma Anh.

Ma Bò Anh, chính là vật đặc hữu của vực ngoại chiến trường, sinh trưởng chu kỳ một ngàn năm, hấp thu vực ngoại ma khí sinh trưởng thành, phiêu lưu bốn phía. Tốc độ cực nhanh, rất khó bắt giữ. Hiệu dụng hạt giống, không cần lão hủ nhiều lời, nghĩ đến chur vị đều hiểu. Vật này giá quy định ba vạn linh thạch.

Ra giá đi.

Lão giả vừa dứt lời, hầu như là ngay lập tức, trong một căn phòng, một thanh âm ầm chứa hưng phấn vang lên.

Bốn vạn.

Chủ nhân của thanh âm này tựa hồ cực kỳ khát vọng với hạt giống của Ma Bò Anh, giá quy định là ba vạn linh thạch, hần vậy mà trực tiếp thêm một vạn linh thạch cực phẩm, ba hạt giống, lập tức biến thành bốn vạn linh thạch cực phẩm giá trị. Bất quá người tham gia đấu giá hội hiển nhiên không phải là ngu ngốc, mỗi một người đang ngồi đều hiểu tác dụng của Ma Bò Anh kia.

Trên thực tế, hầu như toàn bộ người ở thành trì hỗn loạn đều biết tác dụng của Ma Bò Anh. Ngô Khí cũng biết, đương nhiên không phải vì hần là người của tòa thành hỗn loạn, hần đã nhìn thấy trong những điển tịch ở chur thiên vạn pháp các.

Đúng như lời lão giả kia nói, Ma Bồ Anh là vật chỉ có ở vực ngoại chiến trường, hấp thu ma khí ở vực ngoại sinh trường thành, cực kỳ kỳ dị thường. Chu kỳ sinh trường ngàn năm sau, liền bắt đầu lưu chuyển bốn phía, tốc độ nhanh như thiểm điện, tu sĩ Phản Hư trở xuống rất khó bắt giữ. Bất quá một khi bắt được, thu hoạch liền lớn.

Bởi vì mỗi một cây Ma Bồ Anh, bên trong đều có một hạt giống tồn tại, chỉ cần đem hạt giống của nó nuốt vào, liền có thể trực tiếp tăng cường tu vi, nếu may mắn mà nói. Thậm chí có thể trợ giúp tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ trực tiếp tấn thăng Hóa Thần trung kỳ. Đương nhiên đây là cách dùng lãng phí nhất, cách dùng chân chính là, lấy hạt giống của Ma Bồ Anh luyện chế đan dược. Đủ để luyện chế ra cực phẩm đan dược làm cho Hóa Thần trung kỳ, thậm chí tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ cũng khát vọng.

Nơi này có chừng ba hạt giống, lập tức dẫn tới một vòng tranh đoạt.

Năm vạn linh thạch

Năm vạn một ngàn.

Sáu mươi vạn một ngàn linh thạch.

Bảy vạn.

Mười vạn...

Cơ hồ là sau ba hai tiếng, hạt giống ba hạt Ma Bồ Anh này, liền tăng lên giá trước khi lưu ngân sa thành giao. Mười vạn khối linh thạch cực phẩm. Cho dù đối với một tu sĩ Hóa Thần trung kỳ, đây cũng là một khoản tài phú lớn, tu sĩ Nguyên Anh bình thường, nếu nhìn thấy mười vạn linh thạch chồng chất ở trước mặt, nhất định phải ngất đi.

Mười một vạn linh thạch.

Mười hai vạn.

Mười lăm vạn linh thạch...

.....

Ba mươi vạn...

Lại là một đạo thanh âm, rất là thanh minh, không phân biệt được thanh âm tu sĩ là nam hay nữ. Nhưng lại là người này, trực tiếp đem giá cả tăng lên đến tình trạng người khác không cách nào tranh đấu.

Ba mươi vạn viên linh thạch cực phẩm, giá này gần như đã là một kiện đạo khí phòng ngự cỡ trung phẩm có phẩm chất hoàn mỹ. Nghe thấy giá tiền này báo ra, nguyên đức mà Ngô Khí ngồi bên cạnh., Da mặt nhất thời run rẩy một trận, hiển nhiên là làm cho hắn nổi lên lòng ghen tị. Hắn là tu vi Hóa Thần sơ kỳ viên mãn, khó khăn lắm mới bước vào tu vi Hóa Thần trung kỳ. Mà trên người thứ đáng giá nhất, chính là một tấm thuẫn cấp bậc trung phẩm đạo khí, còn không biết phẩm chất hoàn mỹ nhất.

Nếu tấm thuẫn của hắn mang ra bán đấu giá, đoán chừng giá sẽ là khoảng mười tám vạn khối linh thạch cực phẩm. Nhưng hiện tại, nơi này tùy tiện một người liền gọi toàn bộ gia sản của hắn ra. Cũng may hắn tựa hồ cũng gặp qua không ít cảnh tượng như vậy, chỉ co giật một chút liền không có động tĩnh.

Bất quá Ngô Khí lại có thể cảm giác được, ác niệm trong lòng hắn càng thêm nặng nề. Mà lúc này bên cạnh hắn, trước khi liên tưởng lại, không cần nói cũng biết ác niệm nhằm vào mục tiêu, ngoại trừ Ngô Khí còn có thể là ai.

Khóe miệng lại cong lên ý cười, Ngô Khí không có chút hứng thú nào nhìn Nguyên Đức vài lần. Một tồn tại giống như con sâu cái kiến với hắn, nổi lên ác niệm đối với hắn, đương nhiên hắn sẽ không lúc nào cũng nhớ tới, bất quá trong lòng hắn, Nguyên Đức Đức này cũng không có hứng thú gì cả., Đã sớm là một người chết. Tìm một nơi an toàn, hoặc là dứt khoát đợi đến lúc Nguyên Đức lộ ra đuôi cáo, Ngô Khí liền ra tay làm thịt hắn. Dù sao trong mắt đám đệ tử Cổ Đồng tông, Ngô Khí cũng là một ma tu lòng dạ độc ác, giết một đệ tử tông môn Tiên Đạo bởi vì nịnh nọt không nổi, thật sự là chuyện bình thường không thể hơn được.

Đúng lúc hai người Ngô Khí và Nguyên Đức trong lòng đều có ý niệm dâng lên, tại bên ngoài tấm rèm vải, kiện bảo vật thứ ba xuất hiện. Liên tục hai kiện cũng không phải là thứ

mình muốn, Ngô Khí liền đem ánh mắt rơi vào trên kiện thứ ba.

Kiện bảo vật thứ ba, chính là một đôi quyền sáo, ám hỏa bao tay, hỏa thuộc tính trung phẩm đạo khí, phẩm chất hoàn mỹ.
Giá quy định: năm vạn linh thạch

Khi kiện bảo vật thứ ba xuất hiện, hai mắt Ngô Khí bỗng nhiên sáng ngời, tựa hồ nổi lên hứng thú. Bất quá Ngô Khí suy nghĩ một chút, quang mang do hứng thú kia lại yếu đi một chút. Nhưng hắn vẫn như cũ chuẩn bị ra giá, bởi vì hắn phát hiện, lúc hai mắt biến hóa, nguyên đức ngồi bên cạnh hắn, hai mắt cũng sáng ngời, tựa hồ muốn nhìn một chút Ngô Khí sẽ ra giá tiền như thế nào.

Sáu vạn.

Người đầu tiên ra giá không phải là Ngô Khí, mà là người trong một căn phòng khác.

Dù sao cũng là một kiện đạo khí trung phẩm, mặc dù không phải là đạo khí được hoan nghênh nhất, đạo kiếm thương, nhưng tu sĩ luyện thể đối với đạo khí như vậy vẫn là có tình có chung, giống như hai kiện bảo vật phía trước., Đôi quyền sáo này cũng bắt đầu bị người tranh đoạt, nhất là ở trên giá nó vốn là giá cả cao tới năm vạn, hầu như không qua bao lâu, đôi quyền sáo kia đã đạt tới hai mươi vạn, chỉ kém ba hạt Ma Bò Anh phía trước là hạt giống mười vạn linh thạch cực phẩm mà thôi.

Ba mươi vạn...

Một thanh âm cuối cùng, không phải từ trong phòng khác phát ra, mà là từ trong phòng Ngô Khí phát ra, trực tiếp xuyên thấu qua một tầng rèm vải mỏng manh kia, vang lên ở bên ngoài.

Người vốn còn định tiếp tục tranh đoạt, đều bị cái giá này dọa cho sợ, phải biết rằng linh thạch nơi này đại biểu cho không phải linh thạch hạ phẩm. Lập tức tăng giá mười vạn linh thạch, hô giá như vậy cũng chỉ có Ngô Khí. Chính là người trong phòng trước đó liên tục đoạt được hai kiện bảo vật, cũng không có vượt qua như vậy.

Nguyên Đức một mực ngồi ngay ngắn bên cạnh Ngô Khí, lúc này trong đôi mắt lại hoàn toàn mừng như điên, tựa hồ nghĩ tới điều gì, nhưng hấn lại cực lực áp chế.

Chỉ là yên tĩnh một hồi mà thôi, trên bệ đá kia, thanh âm lão giả xác nhận mấy lần, không có người kêu giá nữa, lập tức tuyên bố thuộc về đôi quyền giáp ám hỏa kia.

Đưa tới phòng năm mươi.

Vuốt xuống đôi quyền giáp kia, Ngô Khí lập tức nói một câu với lệnh bài Nguyên Đức ném ở trên bàn ô mộc, tựa hồ nghe được lời Ngô Khí nói, trên lệnh bài kia vậy mà sáng lên.

Sau mấy hơi thở, trong gian phòng của Ngô Khí bỗng nhiên xuất hiện một cánh cửa, bên trong chậm rãi đi ra một bóng người xinh đẹp uyển chuyển. Lúc này không có rèm vải ngăn cách, Ngô Khí ngược lại có thể thấy rõ diện mục thân ảnh xinh đẹp này, không hề nghi ngờ, là một nữ tu cực kỳ xinh đẹp.

Trên người mặc quần áo mỏng manh, một số bộ phận máu chót như ẩn như hiện, trên mặt mang theo nụ cười cực kỳ hấp dẫn, nâng một cái khay chậm rãi đi tới trước mặt Ngô Khí., Sau đó đem khay đặt lên mặt bàn gỗ đen. Nếu là những người khác, có thể sẽ nhìn nữ tu này vài lần, bất quá hai mắt Ngô Khí ở phía sau mặt nạ không có dừng lại trên người nữ tu sĩ xinh đẹp này quá lâu, một thị nữ có tu vi Nguyên Anh trung kỳ mà thôi, hấn lập tức đem ánh mắt của mình đặt lên trên cái khay kia.

Bốp!

Ngô Khí từ Nguyên Đức biết được rất nhiều quy củ nơi này, thấy nữ tu này đứng ở phía trước bàn ô mộc, cũng không nói nhiều, không lập tức mở cái khay kia ra, mà là trực tiếp ném ra một cái túi. Cũng không biết bên trong chứa cái gì, nhẹ nhàng đập vào mặt bàn ô mộc.

Nhìn thấy Ngô Khí ném cái túi kia, nụ cười trên mặt nữ tu xinh đẹp đứng ở trước bàn lập tức trở nên càng thêm xán lạn, càng thêm mỉa mai, khom người cầm lấy cái túi kia, sau đó thi lễ với Ngô Khí một cái, liền chậm rãi lui vào bên trong cánh

cửa kia. Sau khi nữ tu biến mất, không chờ Ngô Khí có động tĩnh, thanh âm Nguyên Đức liền vang lên trong đầu Ngô Khí.

Chúc mừng tiền bối, vật này vừa nhìn liền biết cực kỳ thích hợp với tiền bối, tuy còn chưa nhìn thấy xá lợi, nhưng trước tiên phải xung tâm bảo vật, tiền bối vận đạo nhất định không tệ, tin rằng xá lợi đang ở phía sau.

Nhìn đáng vẻ nguyên đức lúc này, ánh mắt định ở trên khay kia, bên trong là sự tham lam cùng chiếm hữu rất khó che giấu. Tựa hồ là mở miệng nói cái gì, lại nghĩ tới quy củ nơi này, liền chỉ có thể lấy thần niệm truyền âm, chúc mừng Ngô Khí.

Ngô Khí cũng không đáp lời, chỉ ra vẻ cao nhân tiền bối của mình, chỉ gật đầu nhẹ, sau đó bàn tay liền mở ra tám vải bố phía trên khay, hiển lộ ra một đôi quyền giáp đỏ sậm bên trong. Quyền giáp này chính là một kiện trung phẩm đạo khí, khí tức phía trên đương nhiên cực kỳ mãnh liệt.

Nhưng Ngô Khí chỉ vạch trần Phương Dược, để Nguyên Đức nhìn thoáng qua bao tay kia, còn không đợi hấn lĩnh hội khí tức trên quyền sáo, Ngô Khí liền vung tay lên, trên chiếc nhẫn đen kịt trong tay hấn, quang mang lóe lên, bao tay đạo khí trung phẩm ám hỏa trên bàn ô mộc kia liền biến mất không thấy, hiển nhiên là bị Ngô Khí thu lại.

Nguyên Đức đang chuẩn bị nhìn thêm vài lần, ngay sau khi Ngô Khí làm ra động tác này, lập tức ngậy ngấn cả người, tiếp theo trong mắt hiện lên vẻ cực kỳ tức giận.

Con ma nhỏ này, dám trêu chọc ta. Hừ, hiện tại đại gia đã có thể xác định ngươi là tán tu may mắn có được truyền thừa, chỉ là tu vi Hóa Thần sơ kỳ. Chờ, qua chuyện này, bản đại gia sẽ để cho ngươi giao hết thầy trên người ra đây.

Ác niệm trong lòng Nguyên Đức lúc này đã hoàn toàn gửi gắm lên người Ngô Khí, ác niệm này sau khi phát hiện là tu vi Ngô Khí Hóa Thần sơ kỳ, liền bắt đầu sinh ra hoàn toàn. Hấn coi trọng một lá cờ đen nhìn như thượng phẩm đạo khí của Ngô Khí kia, hiện tại Ngô Khí lại bại lộ nhiều tài phú như vậy, ở

đáy lòng Nguyên Đức, cũng đồng thời tuyên án tử hình Ngô
Khí.

bùng nổ, bùng nổ cầu đọc sách ủng hộ chư vị huynh đệ chưa
xong.

Mẹ kiếp,

Tiếp theo là kiện bảo vật thứ mười, một lọ Chân Đan, Thất giai Cực phẩm đan dược, phẩm chất hoàn mỹ, có thể trợ giúp cho tu sĩ Hóa Thần đỉnh phong viên mãn, tỷ lệ đột phá đến Phản Hư cảnh giới gia tăng một thành.

Chư vị, đây cũng là kiện bảo vật cuối cùng, giá quy định năm mươi vạn linh thạch. Ra giá đi.

Trong lúc lão giả giới thiệu, hô hấp của mọi người liền trở nên nặng nề, bao gồm cả Ngô Khí, thậm chí vì không gặp được sự mát mát của phật tu xá lợi cũng bị hòa tan một ít.

Bất kỳ tu sĩ nào, đều có thể hiểu rõ ràng vừa rồi lão giả kia giới thiệu đại biểu cho cái gì, thất giai cực phẩm đan dược, phẩm chất hoàn mỹ, thật sự là đan dược. Tu sĩ có thể gia tăng cảnh giới Hóa Thần đỉnh phong viên mãn, tỷ lệ đột phá đến Phản Hư cảnh giới gia tăng một thành. Đây quả thực là đan dược đủ để cho tu sĩ Hóa Thần điên cuồng.

Hóa Thần tu sĩ, có thể nói là lực lượng trung kiên chân trong tu chân giới. Đệ tử chân truyền, đệ tử hạch tâm của tất cả đại thế lực đại môn phái, đều yêu cầu trước tiên phải có tu vi Hóa Thần cảnh giới, nếu không là không có khả năng trở thành đệ tử chân truyền cùng đệ tử hạch tâm trong môn phái.

Nhưng trong tu chân giới, cơ hồ gần tám thành tu sĩ Hóa Thần, sẽ cả đời kẹt tại nơi cảnh giới Hóa Thần đỉnh phong viên mãn này, không thể tiến thêm. Cho đến thọ nguyên tiêu hao hết, sau đó vẫn lạc. Chỉ còn lại một phần mười tu sĩ Hóa Thần, có thể tấn thăng trở thành Phản Hư Cường Giả.

Mà tu sĩ Phản Hư mới là đám người chân chính đứng ở đỉnh tu chân giới, là cường giả chân chính, cường giả siêu cấp. Chỉ cần là tu sĩ, bất luận tiên ma, dị tộc vẫn là phật tu giả., Tất cả đều khát vọng đạt tới cấp độ kia. Nhưng mà bình cảnh giữa Hóa Thần và Phản Hư quả thực là một rãnh trời khiến cho hầu như tất cả tu sĩ đều tuyệt vọng. Cho dù là tu sĩ cấp bậc thiên kiêu, cũng không dám cam đoan mình nhất định sẽ tấn thăng

đến Phản Hư cảnh. Đây không phải là lời nói nguy hiểm, từ xưa đến nay, không biết bao nhiêu thiên kiêu, chính là kẹt ở cấp độ Hóa Thần đỉnh phong kia, hao hết thọ nguyên, cũng không thể trở thành cường giả phản hư.

Mà hiện tại, tại nơi này, vậy mà đụng phải một bình Thất giai Cực phẩm đan dược, phẩm chất hoàn mỹ Chân Đan. Có thể làm cho tu sĩ cảnh giới Hóa Thần viên mãn, tỷ lệ đột phá đến Phản Hư cảnh gia tăng một tầng. Không nên xem thường cái này nhỏ nhỏ một tầng. Có đôi khi, một ít thiên kiêu không cách nào đột phá, nguyên nhân chênh lệch kia, cũng chỉ là một chút xiu mà thôi.

Đừng nói là tỷ lệ gia tăng một tầng, chính là tỷ lệ chỉ gia tăng một ít điểm một tầng, cũng sẽ khiến tu sĩ Hóa Thần liều mạng tranh đoạt. Tỷ lệ này vài phần, có đôi khi chính là chênh lệch giữa trời và đất, một cái là tu sĩ Hóa Thần, một cái là phản hư tu sĩ, giữa hai cái, quả thực khác nhau một trời một vực.

Năm mươi một vạn.

Cơ hồ là lập tức, trong nháy mắt khi lão giả kia nói xong, lập tức có người ra giá.

Trong một gian phòng không biết tên, hiển nhiên người ra giá cũng cực kỳ hưng phấn. Nhưng cũng cực kỳ khẩn trương, bởi vì ai cũng hiểu bình đan dược cấp bảy kia đại biểu cho cái gì, bất luận người nào cũng đều biết, tuy rằng nơi này chỉ có rải rác mấy chục người, nhưng từ lúc trước tranh đoạt chín kiện bảo vật xem ra, mỗi người ở đây đều không dễ đối phó. Muốn từ trong tay những người này cướp được bình Chân Đan kia, hiển nhiên người ra giá cũng không nắm chắc bao nhiêu.

Trong phòng Ngô Khí, Ngô Khí cách một tấm rèm vải mỏng manh, ánh mắt rơi vào trên mặt bệ đá không gian bên ngoài. Trên một cái khay đá nhỏ, ánh mắt sáng ngời, chớp động cực kỳ nồng đậm.

Nguyên Đức bên cạnh Ngô Khí càng không chịu nổi, hô hấp từ trong miệng mũi hắt ra cực kỳ thô to, hiển nhiên hắn cũng bị đan dược cấp bảy kia dụ hoặc. Một đôi mắt đều muốn lồi ra,

trông mắt đều là màu đỏ thẫm, trên mặt cũng là màu đỏ hồng, không che giấu được sự tham lam.

Nhìn thấy dáng vẻ nguyên đức, một chút lo lắng trong lòng Ngô Khí vừa mới dâng lên lại bị hấn buông xuống. Vốn hấn nhìn thấy Chân Đan xuất hiện, trong lòng cũng cả kinh, Thất giai Cực phẩm đan dược, mặc dù là tại Thiên Ma Tông, cũng coi như là cực kỳ không tệ. Tổ chức gọi là Ô Đăng này rõ ràng có thể đem ra bán đấu giá, cũng nói rõ tổ chức này so với trong tưởng tượng mạnh mẽ.

Mà Nguyên Đức lại là người mang hấn đến, nếu Nguyên Đức cầu kết với tổ chức này, đến đánh chủ ý của hấn, Ngô Khí chỉ có thể nghĩ biện pháp bỏ chạy, bất quá trước lúc này, hấn cũng nhất định sẽ làm thịt Nguyên Đức rồi nói sau. Lấy thần thông của hấn lúc này, chỉ cần không phải tu sĩ Phản Hư trung kỳ, rất khó ngăn cản hấn.

Đối phó với một tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ, có lẽ bất luận tổ chức gì, cũng không phải lần đầu tiên xuất động cường giả Phản Hư trung kỳ. Chỉ cần lần đầu tiên không phải, Ngô Khí lập tức có thể biến mất vô ảnh vô tung, cam đoan không ai có thể tìm thấy hấn. Mà bây giờ xem biểu tình của Nguyên Đức, hiển nhiên không phải là người trong dự liệu, Nguyên Đức cùng tổ chức này giao tình rất sâu.

Rất nhanh, tràng diện tranh đoạt vô cùng nóng nảy lại kéo sự chú ý của Ngô Khí trở về bên ngoài rèm vải. Trên bệ đá kia có một bình nhỏ màu xanh, đan dược bên trong, lúc này đã dẫn tới tràng tranh đoạt trước nay chưa từng có.

Chín trăm ngàn linh thạch...

Đột nhiên, trong một gian phòng cách Ngô Khí xa một chút, một thanh âm quen thuộc vang lên. Thanh âm này lúc trước vang lên mấy lần, đều không ngoại lệ, mỗi một lần đều là thanh âm làm phân kết, đem giá cả định ở nơi đó. Thanh âm này cực kỳ trong trẻo, nhưng lại làm cho người ta không phân biệt được chủ nhân của thanh âm này rốt cuộc là nam hay nữ.

Lần này, tựa hồ cũng không ngoại lệ, sau khi thanh âm này, bên ngoài tấm rèm vải lại lần nữa hiển lộ yên tĩnh. Tựa hồ tất

cả mọi người đều bị khó xử rồi, trước đó một cái giá tiền là bảy mươi vạn linh thạch, thoáng cái bị hấn xách lên hai mươi vạn, trong giọng nói kia, hiển lộ ra ngoài, quả thực bá khí không gì sánh được.

Giống như đang nói với hơn mười người ở đây: Ta muốn vật này, ai cũng không cướp được.

Quy củ nơi này, mỗi một gian phòng đều có cấm chế tồn tại, rèm vải mỏng manh kia, ngăn cách tất cả điều tra. Tất cả mọi người không biết là ai đang tranh đoạt với mình, cho nên ai cũng sẽ không che giấu tài lực của mình, chỉ cần là bảo vật nhìn trúng đều sẽ tận lực tranh đoạt, tranh đoạt mấy món bảo vật ở phía trước, đại bộ phận người đều hiển lộ ra cực hạn tài lực.

Một số ít không có hiển lộ ra, một người trong đó, chính là chủ nhân của thanh âm thanh minh không biết nam nữ kia. Bởi vì mỗi một lần nâng hô giá, tựa hồ sẽ không có ai tranh đoạt với nàng, cho nên hiện tại giá tiền chín mươi vạn cực phẩm linh thạch kia xuất hiện, tất cả mọi người đều yên tĩnh.

Đang lúc lão giả đứng phía trước bệ đá xác nhận vài câu, muốn tuyên bố bình đàn được thuộc về ai, bỗng nhiên trong một gian phòng, một thanh âm truyền ra.

Một trăm vạn linh thạch...

Thanh âm này, cùng với lão giả trước bệ đá phía dưới giống như già nua, chủ nhân phát ra thanh âm, cũng có thể là một lão giả. Nhưng thanh âm già nua này, lọt vào tai mọi người, còn mang đến một tia khí tức âm u. Không phải là Ngô Khí mà là ở một căn phòng đối diện Ngô Khí, một âm thanh của lão giả, trực tiếp đem giá tiền chủ nhân thanh âm trong treo kia tăng thêm mười vạn linh thạch cực phẩm.

Một trăm mười vạn mười vạn.

Lại một người lên tiếng, là một giọng nữ quyến rũ yêu kiều, rơi vào trong tai mọi người, đa số nam tu lập tức cảm thấy miệng khô lưỡi khô, phía dưới bụng dâng lên một ngọn lửa.

Một trăm hai mươi vạn.

Vẫn là thanh âm trong trẻo kia, nàng tựa hồ không kinh ngạc chút nào có người tranh đấu cùng mình. Nghĩ đến cũng biết, không phải chỉ có mình hấn không có đến cực hạn tài lực, trong mấy món bảo vật lúc trước, mặc dù có không ít vật trân quý, nhưng không có một kiện nào đạt tới cấp độ thật sự của đan dược.

Bảo vật thứ mười này, mới là bảo vật chân chính của hoạt động lần này, đáng để toàn lực tranh đoạt. Ngay lúc mọi người đều cho rằng người tranh đoạt Chân Đan chỉ là ba người kia, bỗng nhiên lúc này lại một giọng nói vang lên.

Từ một gian phòng không bắt mắt, thanh âm trầm thấp khàn khàn, làm cho người ta không thể nghe ra tuổi của chủ nhân. Nhưng người có tâm lập tức nghe ra, thanh âm này trước đó vang lên một lần, cũng là trực tiếp tăng một cái giá lên mười vạn linh thạch, mua một đôi quyền sáo cấp bậc trung phẩm đạo khí.

Rất hiển nhiên, lại là một người chưa đến cực hạn tài lực, người thứ tư, gia nhập tranh đoạt.

Một trăm ba mươi vạn.

Phía dưới mặt nạ Ngô Khí mang theo một tia ý cười, một đám tâm thần ý niệm vừa mới từ trong chiếc nhẫn trên ngón tay mình đi ra, không chút do dự báo ra giá tiền trên đó.

Sau tiếng nói của Ngô Khí, lập tức là giọng nói của những người khác đuổi kịp, ngoại trừ bốn người bọn họ, tựa hồ cũng không còn người nào khác gia nhập. Hoặc là, còn có một số người có tài lực gia nhập, thật đúng là không có hứng thú với bình nhỏ kia. Bất quá trong lòng mọi người vừa mới có ý nghĩ này, đã bị chính bọn họ cười bỏ qua.

Người ở đây, ai có thể không động tâm với loại cực phẩm đan dược như Chân Đan này chứ.

Một trăm bốn mươi vạn.

Một trăm bốn mươi một vạn.

Một trăm năm mươi vạn.

Một trăm sáu mươi vạn.

Có một người rời đi, là nữ tu có giọng nói quyến rũ yêu kiều kia, tựa hồ cũng đã đến cực hạn tài lực, hoặc là cho rằng một bình nhỏ thật sự không đáng giá nhiều tiền như vậy.

Một trăm sáu mươi một vạn linh thạch...

Là giá tiền của lão giả kia, hẳn tựa hồ cũng đến cực hạn tài lực, không còn như trước đó, cùng những người khác khác mười vạn linh thạch tăng thêm mười vạn linh thạch, chỉ là trên cơ sở một trăm sáu mươi vạn linh thạch thêm một vạn cực phẩm linh thạch.

Một trăm bảy mươi vạn mười vạn.

Là người thanh âm trong trẻo kia, từ trong phòng xa xôi truyền ra, không chút khách khí đem giá tiền lão giả kia một lần nữa nâng lên cấp bậc.

Một trăm tám mươi vạn linh thạch.

Ngô Khí cũng lên tiếng, bất quá lúc này lông mày hắn cũng dần nhíu lại. Hẳn mặc dù đối với nhu cầu linh thạch không bức thiết như tu sĩ bình thường, nhưng cũng là tu sĩ, không có ai sẽ chê linh thạch trên người mình nhiều. Cho dù linh thạch trên người Ngô Khí hắn, đều là cướp của người khác.

Một trăm tám mươi vạn linh thạch cực phẩm, đã đủ để cho một tu sĩ Hóa Thần đỉnh phong cực kỳ đau lòng. Ngô Khí kêu ra ngược lại lại rất nhẹ nhõm, lại khó khăn vì nguyên đức ngồi bên người hắn, giờ phút này hai mắt vị đệ tử hạch tâm Cổ Đồng tông này đã hoàn toàn đỏ ngầu, trong miệng thở dốc từng ngậm từng ngậm.

Bảy nói, canh thứ bảy, ngón tay tiểu lâu run rẩy đều, xem ở phân lượng bộc phát như vậy, cầu xin chư vị huynh đệ ủng hộ đăng ký yêu cầu xem vé chưa lành.

Canh gác vô cùng tuyệt vời.

Giờ phút này toàn thân trên dưới Nguyên Đức đều không kìm được run rẩy, hai mắt đỏ ngầu, ngồi ngay ngắn bên cạnh Ngô Khí, nếu không phải tâm thần cực lực áp chế, chỉ sợ hiện tại hắn đã đứng dậy, điên cuồng gào thét.

Thật tốt quá, đây là một con dê béo.

Trời ạ, một trăm tám mươi vạn linh thạch, đạo khí trung phẩm, đạo khí thượng phẩm, không đúng, không chỉ vậy, nhất định trên người ma nhỏ này còn có nhiều thứ tốt hơn, càng nhiều tài vật hơn.

Ha ha.... Nguyên Đức của ta lần này sắp phát tài, làm thịt thằng nhãi con này, Nguyên Đức ta lập tức liền phát tài, truyền thừa a bảo vật. Mau mua cái kia thật sự là đan dược, mau mua lại, đều là của ta, tất cả đều là của ta.

.....

Nếu như lúc này Ngô Khí có thể nghe thấy tiếng hò hét từ đáy lòng Nguyên Đức, cũng sẽ bị kinh ngạc mà sửng sốt. Sau đó chính là cười to, một tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ viên mãn, bị một đám Hắc Sí Lang suýt chút nữa giết chết, vậy mà ngáp nghé bảo vật truyền thừa trên người Ngô Khí của hắn. Đây chính là nguyên nhân tại sao Ngô Khí hoàn toàn không để Nguyên Đức vào mắt, một kẻ yếu ớt giống như con kiến, trước mặt hắn, có nhiều mưu quỷ kế hơn nữa, đều là phí công cười nói mà thôi.

Bất quá Ngô Khí cũng bởi vì bản thân có nhiều chỗ dựa, hoàn toàn có thể phòng ngừa bản thân lật thuyền trong mương, huống hồ nếu thật cảm ứng được uy hiếp, Ngô Khí sẽ làm thịt nguyên đức, sau đó bỏ chạy, không phải tu sĩ cấp bậc Phản Hư trung kỳ trở lên, căn bản không làm gì được hắn.

Tựa hồ là nghe thấy tiếng hò hét trong lòng Nguyên Đức. Ngô Khí ra giá một trăm tám mươi vạn. Gian phòng nơi thanh âm già nua kia bỗng nhiên thở dài một tiếng truyền ra, sau đó không có lên tiếng nữa, hắn là buông tha. Mọi người nghe thanh âm của lão giả kia, đều thi nhau suy đoán không chừng

chính là một tu sĩ kẹt tại cảnh giới Hóa Thần đỉnh phong viên mãn, muốn mua đan dược kia đến trùng kích phản hư.

Đáng tiếc chính là, tài lực có hạn, nếu là bình thường, nói không chừng có thể mua được bình kia thật sự là đan dược. Nhưng mà hôm nay hắn thật không may, chẳng những đụng phải chủ nhân của thanh âm không biết sâu cạn này, lại còn đụng phải người tài phát nổ như Ngô Khí.

Hai người này tựa hồ hoàn toàn không biết mình tùy ý kêu một tiếng, đều là linh thạch cực phẩm, hơn nữa còn không phải vung vẩy một cái, Ngô Khí và người kia. Đều là mười vạn linh thạch vung vẩy mười vạn linh thạch, đơn giản đều là hành vi của nhà giàu mới nổi.

Thanh âm không biết nam nữ kia, người khác không biết là tu sĩ nào, cũng không biết bên trong là người nào, là tu vi gì. Nhưng Ngô Khí, nguyên đức ngồi ở bên cạnh hắn., Đã xác định tu vi của hắn, chính là Hóa Thần sơ kỳ. Một tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ, trên người lại có đạo khí trung phẩm thượng phẩm, tài phú hơn hai trăm vạn linh thạch cực phẩm. Cái này nếu nói ra, đơn giản sẽ hấp dẫn toàn bộ tu sĩ ở Hỗn Độn Chi Thành đến đây, ăn sống nuốt sống Ngô Khí.

Bất quá tin tức này, Nguyên Đức đương nhiên sẽ không tiết lộ ra ngoài, bởi vì hắn muốn tự mình hưởng thụ, dưới cái nhìn của hắn, Ngô Khí đã không còn là một người, mà là một bảo khố da người của Nguyên Đức, tất cả mọi thứ trên người hắn đều là của Nguyên Đức.

Nguyên Đức đang cực lực áp chế ý nghĩ mừng như điên trong lòng mình, không muốn biểu hiện ra bị Ngô Khí phát hiện, mà bên ngoài tấm rèm vải, rốt cuộc bình Chân Đan kia chỉ còn lại hai người.

Lão giả rời đi kia thở dài một tiếng, lập tức chính là thanh âm trong trẻo kia, hoàn toàn không có ý để Ngô Khí vào trong mắt. Trong thanh âm hiển lộ ra bá đạo giống như đức trước đó. Mà giá tiền của lão kêu ra, cũng lập tức để cho những người khác đều là cực kỳ kinh ngạc.

Hai trăm vạn linh thạch cực phẩm...

Khi con số này chui vào trong tai mọi người, trong căn phòng kia, lập tức vang lên từng tiếng hít vào hơi lạnh.

Ngoại trừ thanh âm này trực tiếp đem giá cả của Ngô Khí tăng lên hai mươi vạn linh thạch cực phẩm ra, cũng bởi vì giá cả này đã đến một điểm giới hạn. Mặc kệ là ở đây, hay là ở hội đấu giá bảo các khác trong thành trì hỗn loạn, hai trăm vạn linh thạch cực phẩm, cơ hồ là tu sĩ cấp Hóa Thần, có thể ra giá đạt tới cực hạn.

Lại nói tiếp, cũng không phải là chuyện của tu sĩ cấp bậc Hóa Thần, mà là cường giả cấp bậc Phản Hư mới có thể ra giá tiền, tất cả mọi người đều đang suy đoán, trong gian phòng xa xôi kia, rốt cuộc là người phương nào, không ngờ tài đại nổi tiếng như vậy. Hơn nữa, trong mắt mọi người, đan dược này thật sự là trân quý, nhưng cũng tuyệt đối không đến mức vượt qua hai trăm vạn linh thạch cực phẩm.

Phải biết rằng cho dù là đạo khí trung phẩm, cũng bất quá chỉ là mấy chục vạn linh thạch cực phẩm, thượng phẩm đạo khí mới có hơn trăm vạn linh thạch cực phẩm, mà hai trăm vạn linh thạch cực phẩm, trừ phi là thượng phẩm đạo khí có phẩm chất hoàn mỹ, mới có thể xuất hiện giá cả. Một bình thật đúng là đan dược, có thể làm cho tu sĩ Hóa Thần đỉnh phong, gia tăng một tầng cơ hội tiến lên Phản Hư cảnh, trên giá trị có thể ngang bằng một kiện thượng phẩm đạo khí.

Theo một ý nghĩa nào đó, giá trị của hai kiện đồ vật này xác thực không sai biệt lắm, nhưng cũng đã đến cực hạn. Không thể tăng lên nữa, nếu không sẽ vượt qua.

Dù sao một kiện thượng phẩm đạo khí, có thể gia tăng chiến lực cực kỳ mạnh mẽ của tu sĩ, nhưng một lọ Chân Đan, cũng chỉ có thể gia tăng một tầng tỷ lệ mà thôi. Nếu là người ăn vào, vốn cách Phản Hư cảnh giới rất xa, vậy mặc dù ăn vào một bình Chân Đan, cũng không thể tấn thăng đến Phản Hư cảnh giới, còn có thể lãng phí hai trăm vạn cực phẩm linh thạch một cách vô ích.

Lập tức, ánh mắt mọi người đều tập trung vào gian phòng của Ngô Khí, đều đang nhìn hẩn, có phải sẽ báo ra giá tiền cao hơn hay không. Lão giả phía trước bệ đá kia, cũng ngẩng đầu,

chăm chú nhìn phòng của Ngô Khí, lại xác nhận Ngô Khí có phải sẽ để cuộc tranh đoạt này tiếp tục nữa hay không.

Mà nguyên đức bên cạnh Ngô Khí lại là vẻ mặt phức tạp, hẳn tự lựa chọn cho mình. Bởi vì hẳn xem ra, trên người Ngô Khí căn bản là của hẳn. Hẳn đang giãy dụa, muốn hai trăm vạn linh thạch cực phẩm, vẫn là một bình nhỏ. Không đợi Ngô Khí quyết định, hẳn ngược lại đã đưa ra quyết định trước.

Hẳn quyết định, hẳn phải trả hai trăm vạn linh thạch cực phẩm, dù sao hẳn chỉ là Hóa Thần sơ kỳ viên mãn, chính là đạt được bình nhỏ kia thật sự là đan dược, tác dụng cũng không lớn, còn không bằng lấy hai trăm vạn linh thạch cực phẩm giá trị.

Bất quá không đợi hẳn mở miệng khuyên bảo bảo khổ da người của mình từ bỏ tranh đoạt lần này, Ngô Khí cũng lập tức đưa ra quyết định. Dưới mặt nạ, đồng dạng phát ra một tiếng thở dài thăm thẳm, trong tiếng thở dài tràn đầy đáng tiếc., Tựa hồ bởi vì không cướp được thứ mình muốn mà cảm thấy cực kỳ tiếc nuối. Nghe được tiếng thở dài này của Ngô Khí, người trong những phòng khác cũng đều thu hồi sự chú ý, thở dài có thừa, có thứ hâm mộ, ghen ghét chửi bới cũng có thứ, không đồng nhất.

Ngược lại nguyên đức bên cạnh Ngô Khí lúc này lại lộ ra dáng vẻ thờ phào nhẹ nhõm, trong lòng thầm nghĩ: Hai trăm vạn linh thạch cực phẩm của mình bảo vệ được.

Đợi trọn vẹn mấy hơi thở, cuối cùng xác nhận không có ai tranh đoạt trên bệ đá trước mặt hẳn, sau khi bình nhỏ Chân Đan kia chủ trì hoạt động, lão giả kia mới chậm rãi mở miệng.

Kiện bảo vật cuối cùng, đan dược cấp bảy cực phẩm, phẩm chất hoàn mỹ, thật sự là đan dược. Hai trăm vạn linh thạch cực phẩm, thuộc sở hữu của khách nhân số mười bảy.

Sau khi thanh âm già nua của hẳn vang lên, cũng tức là lần bán đấu giá chợ đen này kết thúc. Tổng cộng mười kiện bảo vật mà thôi, cũng không tính là nhiều, người chân chính xuất hiện tranh đoạt, cơ hồ chỉ có một lần cuối cùng, sau khi bình Chân Đan kia xuất hiện, mới dẫn phát một lần tranh đoạt nhiều

người. Giá cả cũng một đường từ năm mươi vạn linh thạch cực phẩm, trực tiếp nhảy lên hai trăm vạn linh thạch cực phẩm, quả thực làm cho người ở đây đều kinh ngạc.

Bất quá Ngô Khí cũng không như ý, mặc dù mua một đôi quyền sáo, nhưng đây cũng là làm theo hứng thú, cũng không tính là nhu cầu đặc biệt, cũng là vì để Nguyên Đức thấy rõ tài lực trên người mình, gia tăng ác niệm của hắn, để cho Ngô Khí sau này ra tay có lý do. Nhưng Ngô Khí thật sự muốn, Phật tu xá lợi lại hoàn toàn không thấy bóng dáng.

Nhìn thấy vẻ thất lạc trên mặt Ngô Khí, Nguyên Đức bên cạnh hắn lập tức đứng dậy, bờ môi khẽ nhúc nhích, một đạo thần niệm lập tức vang lên trong đầu Ngô Khí.

Có phải tiền bối đang vì không gặp phải Phật tu xá lợi mà phiền não.

Nghe thấy lời Nguyên Đức nói, Ngô Khí lập tức quay đầu nhìn về phía hắn, lấy trí tuệ của hắn, tự nhiên nghe ra phía sau Nguyên Đức còn có lời nói. Quả nhiên, thần thái trên mặt Nguyên Đức lúc này bay lên, đầy hưng phấn, lại một đạo thần niệm truyền vào trong đầu Ngô Khí.

Tiền bối đừng nóng vội, cũng không cần rời đi, ngồi ở chỗ này là được rồi. Hoạt động chân chính, lập tức muốn bắt đầu.

Lời nói của Nguyên Đức khiến Ngô Khí giật mình trong lòng, lập tức bị hắn đè nén lại, đầu lâu điểm một cái, thân hình lập tức chậm rãi trở về trên mặt ghế lúc đầu.

Mà vào lúc này, theo lời nói của lão giả kia rơi xuống, một bình bảo vật cuối cùng, một bình Chân Đan liền bị đưa đến phòng số mười bảy kia. Mà người trong phòng khác, nhìn thấy đầu giá hội đã kết thúc, nhao nhao bắt đầu rời đi. Trong cảm ứng của Ngô Khí, mấy chục gian phòng, cơ hồ trong một hai hơi thở, đã rời đi hơn phân nửa.

Còn mấy gian phòng còn lại, bất quá chỉ một cái tát cảm ứng bên trong, vừa vặn là chín gian phòng bên trong, còn có tu sĩ tồn tại. Trùng hợp chính là, trong mấy phòng này, vừa vặn có ba cái, là người lúc trước cùng Ngô Khí cùng nhau tranh đoạt bình chân đan kia.

Một người là chủ nhân của thanh âm thanh thúy kia, còn có chủ nhân của nữ tu quyền rũ kia, chủ nhân của thanh âm già nua kia, hơn nữa còn có Ngô Khí, năm gian phòng khác, gộp lại vừa vặn chín gian phòng.

Nhưng sau khi tất cả mọi người rời đi, Ngô Khí ngồi trong phòng, bên ngoài không có động tĩnh gì khác. Bên ngoài tấm rèm vải kia, không biết từ lúc nào phía trước bệ đá không gian, đã không còn một bóng người, lão giả kia không thấy, những thị nữ yêu kiều kia cũng không thấy, trống rỗng, giống như cảnh tượng hội đấu giá bắt đầu trước.

Chỉ có trong chín căn phòng kia mơ hồ có khí tức tu sĩ, đều không nói một lời, yên tĩnh vô cùng.

Cũng không biết đợi bao lâu, rốt cuộc trong không gian này, một thanh âm vang lên.

Cuối cùng tám chín tuổi, tiểu lâu làm được, bát canh bộc phát, còn không đáng để các vị huynh đệ ra tay ủng hộ sao, cảm tạ cơm nước miếng hạt đậu mười hai huynh đệ đánh thưởng, cảm tạ một nhà thư nam tử trạch gia một mình trăm bốn mươi lăm vạn hai mươi tám ngàn hai vị huynh đệ cúi đầu khom lưng chờ đợi.

Canh gác vô cùng tuyệt vời.

Chư vị đợi lâu.

Thanh âm già nua hơn trước đó, rơi vào trong tai Ngô Khí. Mà biến hóa, cũng gần như đồng thời xuất hiện, ngay trước mặt Ngô Khí.

Trong phòng, một mặt duy nhất không phải là vách tường, lơ lửng ở nơi đó một mực cách xa ánh mắt mọi người cùng rèm vải mỏng manh của thần niệm, bỗng nhiên vào lúc này, chậm rãi thu hồi, đem cảnh tượng phía sau hoàn toàn lộ ra trong mắt mọi người.

Xoạt xoạt từng ánh mắt từ trong chín gian phòng còn lại đi ra, nhao nhao nhìn về phía không gian trước mặt, tiếp theo lại lập tức quét về phía những phòng khác.

Chủ nhân của thanh âm kia tựa hồ cũng không có ý giấu diếm người khác, sau khi hạ xuống, liền chậm rãi từ trong hư không đi ra. Đang xuất hiện trước mặt mọi người, như thanh âm kia hiện ra, là một lão giả, trên người mặc quần áo vải vóc, cực kỳ đơn sơ. Thân thể còng, khuôn mặt già nua, đầu tóc bạc trắng, trên người tản mát ra một loại khí tức tĩnh mịch nồng đậm, trong mắt mọi người, lão giả này tựa hồ đã đến biên giới của Trì Mộ.

Thọ nguyên muốn hết, tuổi thọ cũng sắp hết.

Ánh mắt Ngô Khí lập tức rơi trên người lão giả kia, bất quá ý niệm trong đầu không giống với người khác, hắn lập tức nhìn ra lão giả này căn bản không phải là tuổi thọ đã hết, mà là đang tu luyện một loại bí pháp, làm cho lực lượng trong cơ thể gần như yên lặng, ngay cả huyết nhục đều như vậy, tản mát ra một loại cảm giác Tái Mộ âm u, người không biết nội tình, xác thực sẽ cho rằng lão giả này đã đến tình trạng dầu cạn đèn cạn.

Nửa bước phản hư sao.

Ngô Khí nhìn chằm chằm vào lão giả kia, trong miệng thì thào một câu.

Ngoài hẳn ra, còn có mấy người cũng nhìn ra tình trạng và tu vi trên người lão nhân này, đều không lộ ra vẻ khinh thường gì. Lão giả kia hiển nhiên chính là người chủ trì lần này hoạt động cuối cùng, hoặc là nói, người chủ trì chính thức. Một thân một mình, còng xuống thân thể, chậm rãi đi tới phạm vi tầm mắt của mọi người.

Chư vị, hoạt động cuối cùng này cũng không phải là do Ô Đăng ta đến tiến hành. Chính là do chư vị đến hoàn thành, Ô Đăng Hội của ta cũng chỉ là mở ra một cánh cửa thuận tiện mà thôi.

Lấy vật đổi vật, chắc hẳn các vị đều biết quy củ, vậy liền bắt đầu đi.

Ngoài dự kiến của Ngô Khí, lão giả râu quai nón này. Sau hai ba câu liền nói xong, sau đó cả người liền nhắm hai mắt, bày ra một bộ dáng cái gì cũng không quản. Mà lúc này, bao gồm cả Ngô Khí ở bên trong. Mọi người đều từ bên trong lệnh bài kia biết được cuối cùng là vì sao. Kỳ thật ngoại trừ Ngô Khí cùng mấy người mới tới đây lần đầu, phần lớn những người khác đều biết quy củ.

Không phải là chuyện gió lớn gì, chỉ là lấy vật dịch vật mà thôi. Mấy tu sĩ tụ cùng một chỗ, liên hệ với nhau có gì đó không có, nếu có vật gì không xử lý được, cũng có thể lúc này đổi đi, trao đổi ở đây đồ vật, sẽ không có ai truy cứu nguồn gốc, cực kỳ thuận tiện. Bất quá cũng có quy củ, nếu muốn lưu lại tham gia dịch vật hội, nhất định phải triển lộ ra đủ tài lực, hoặc là trên người có bảo vật trân quý.

Vô danh tiểu tốt bình thường, căn bản không có cách nào tiến vào địa phương này. Ngô Khí là người mới, có thể ở lại đây, tự nhiên là bởi vì trước đó triển lộ ra tài lực cường đại, cũng chụp được một kiện trung phẩm đạo khí, đã bị đèn đen thêm vào danh sách có tư cách lưu lại.

Sau khi lão giả kia nói xong, chín gian phòng, bên cạnh một cái phòng, bỗng nhiên phát ra thanh âm.

Vù vù

Một đạo hào quang màu cam mãnh liệt từ trong phòng kia bắn ra, lại bỗng nhiên dừng lại giữa không trung, để cho người trong tám phòng khác cũng có thể nhìn thấy quang mang màu vỏ quýt của người.

Vật này tên là Địa Hỏa Linh Châu, chính là kết tinh do địa hỏa ngưng kết sâu trong lòng đất vạn trượng ngưng kết thành, bất luận là luyện khí hay là công pháp tu luyện thần thông đều có ích lợi lớn.

Tại hạ muốn dùng vật này đổi lấy một món đạo khí trung phẩm thủy thuộc tính.

Theo thanh âm giới thiệu của người này, hào quang màu cam kia cũng hiển hiện ra, lại là một hạt châu lớn chừng trứng bồ câu, bên trong hình như có khí tức đỏ rực lưu động, tản mát ra từng luồng khí tức cực kỳ nóng rực.

Không có rèm vải chướng ngại kia cách trở, tất cả mọi người có thể nhìn thấy, người nói chuyện lúc này, mặc một bộ đạo bào thủy lam, khuôn mặt cũng coi như tuấn kiệt, ngồi ngay ngắn trên ghế, mỉm cười nhìn về phía đám người.

Nghe hắn vừa mới nói ra miệng, là muốn lấy viên Địa Hỏa Linh Châu kia đổi lấy một kiện đạo khí trung phẩm Thủy thuộc tính. Mọi người nhìn trên người hắn phát ra ba động khí tức, đúng là thuộc về tu sĩ tu luyện công pháp thuộc tính Thủy mới có, xuất ra viên Địa Hỏa Linh Châu này, hắn là muốn tìm một kiện đạo khí tương hợp với thuộc tính của mình.

Địa Hỏa Linh Châu cũng là tài liệu Thất giai, đổi lấy một kiện trung phẩm đạo khí ngược lại có thể, tại hạ nơi này vừa vặn có một kiện Thủy Vân Phiến, nghĩ đến có lẽ phù hợp yêu cầu của đạo hữu.

Một đạo ánh sáng màu lam ùn ùn xuất hiện, lại là một vòng lam nhạt, cũng bay đến không trung, đặt song song với viên Địa Hỏa Linh Châu kia, ánh sáng tán đi, hiển lộ ra bên trong một cây quạt tạo hình kỳ dị. Người lấy ra cây quạt này, là một nữ tu, khuôn mặt trầm tĩnh, khí tức mơ hồ, khiến người ta nhìn không ra cái gì cả.

Hai người này sau khi nói chuyện, bảy gian phòng khác đều im lặng không nói gì, hiển nhiên là không có ai có đạo khí Thủy thuộc tính trung phẩm, hoặc là không có hứng thú với Địa Hỏa Linh Châu do tu sĩ thanh niên kia lấy ra.

Chờ một lát, thấy không có ai có phản ứng, lão giả vẫn luôn nhắm mắt kia bỗng nhiên mở ra.

Hai vị, có thể kiểm tra từng người, nếu thỏa mãn, liền có thể trao đổi. Theo lời nói của lão giả rơi xuống, hai đạo quang mang trên không trung, tự mình hướng về hai gian phòng kia, chỉ là ngược lại lúc đến. Địa Hỏa Linh Châu kia, bay về phía nữ tu trầm tĩnh kia, mà thanh Thủy Vân Phiến kia, thì bay về phía tu sĩ thanh niên kia.

Lại nửa ngày sau, hai người đều kiểm tra hai vật này một phen, trên mặt đều lộ ra vẻ hài lòng. Mỗi người thu hồi đồ vật, sau đó gật đầu với lão giả kia.

cọc giao dịch thứ nhất hoàn thành.

Tuy tình cảnh cũng không đồ sộ, cũng không nhiệt liệt, nhưng lập tức khiến người ta liền có giao dịch. Cho dù là Ngô Khí, trong phòng ngồi ngay ngắn ở đó, đáy lòng đối với hy vọng đoạt được xá lợi Phật tu cũng lập tức lớn hơn vài phần.

Người thứ hai mở miệng, chính là nữ tu trầm tĩnh đã đổi thành Địa Hỏa Linh Châu trước đó.

Cánh tay vừa nhắc, một đạo quang mang lập tức co lại, lập tức xuất hiện ở không trung, để cho tất cả mọi người thấy rõ ràng vô cùng.

Hào quang tản ra, hiển lộ ra, là một thanh trường kiếm, dáng vẻ hơn ba thước, tạo hình phong cách cổ xưa, mũi kiếm cổ sơ, mặc dù không có phong mang tuyệt thế, nhưng lại có một loại cảm giác ngao du nhảy vọt, trên đó khắc hoa văn hình dáng một con Thanh Long Chân Long.

Vật này, Thanh Long kiếm, thượng phẩm đạo khí đổi hóa thuộc tính luyện khí, ít nhất là bảy giai, hạ phẩm trăm kiện, trung phẩm giảm phân nửa, thượng phẩm lại giảm, ba kiện cực phẩm.

Đồ vật của nữ tu này vừa hiển lộ ra, cộng thêm lời của nàng, lập tức làm cho tất cả mọi người kinh ngạc. Cho dù là Ngô Khí, lúc này trong ánh mắt nhìn vào nữ tu kia, cũng mang theo một tia kinh ngạc.

Mọi người đều như vậy, đương nhiên là vì nữ tu này, vậy mà lấy ra một thanh thượng phẩm đạo khí. Nên biết vừa rồi tại đấu giá hội, bình Chân Đan kia, cũng bất quá là đan dược thất giai cực phẩm, luận giá trị đến, cũng tương tự thượng phẩm đạo khí này. Trên đấu giá hội, chưa bao giờ nghe qua thanh âm của nàng này, lúc này xem ra, trầm tĩnh nữ tu này, là chuyên môn vì giao dịch mà đến, những vật kia đấu giá, nàng đều không vừa mắt.

Trong lúc nhất thời, mọi người tựa hồ đều bị thanh thượng phẩm đạo khí này trấn trụ, đều chỉ nhìn, không ai lên tiếng. Ngô Khí cũng nhìn thấy thanh thượng phẩm đạo khí tên Thanh Long kiếm này, với kiến thức của hắn, đương nhiên có thể thấy được thanh trầm tĩnh nữ tu kia không có nói dối, thanh Thanh Long kiếm này, đúng là một thanh thượng phẩm đạo khí phẩm chất không tệ.

Xem ra nàng cũng không phải là một nhân vật đơn giản, đoán chừng là đệ tử hạch tâm của một đại tông môn nào đó. Nếu không, thứ đồ vật thượng phẩm đạo khí này, dù là ở Thiên Ma tông cũng không có ai tùy ý lấy ra, dù là đệ tử chân truyền cũng giống như vậy.

Đệ tử chân truyền Ngô Khí gặp được ở Thiên Ma Tông, tựa hồ đều là trung phẩm đạo khí, hầu như không có người có được thượng phẩm đạo khí, mặc dù Ngô Khí có thể khẳng định thân là đệ tử chân truyền Âu Dương Ngọc Phong, tất nhiên sẽ có bảo vật đẳng cấp như vậy. Bất quá có thể so sánh cùng những người như Âu Dương Ngọc Phong, ít nhất cũng là đệ tử hạch tâm của đại tông môn khác mới có thể.

Tùy tiện tham gia một hội giao dịch, đã đụng phải đệ tử hạch tâm tông môn khác, Ngô Khí không biết là nên cười hay nên khóc, cũng may lúc này trang phục trên người hắn đại biến, còn đeo mặt nạ, khí tức công pháp cũng hoàn toàn không giống nhau, cũng không sợ có người có thể nhận ra hắn.

Không có sao?

Không biết có phải là do giá trị đạo khí thượng phẩm của nữ tu kia quá lớn hay không, trong nhất thời, lại có chút lạnh nhạt, không có ai lên tiếng. Dù sao cũng là một kiện đạo khí thượng phẩm, điều kiện trao đổi cũng không thấp, trước đó tu sĩ thanh niên kia lấy ra Địa Hỏa Linh Châu, cũng chỉ là tài liệu thất giai trung phẩm hỏa thuộc tính, tài liệu như vậy phải xuất ra năm mươi loại, cho dù là tu sĩ thân gia phong phú, cũng chưa chắc có thể làm được.

Lúc này mọi người cũng nhìn ra, nữ tu trầm tĩnh này giống như đang thu thập tài liệu thất giai hỏa thuộc tính, thậm chí không tiếc lấy thượng phẩm đạo khí bảo vật ra trao đổi.

Đang lúc vẻ mặt trầm tĩnh nữ tu lộ ra vẻ thất vọng, muốn thu hồi chuỗi Thanh Long kiếm, bỗng nhiên một thanh âm làm cho mọi người cảm thấy quen thuộc vang lên.

Thanh kiếm này không tệ, bản công tử muốn nó.

Thanh âm này hấp dẫn mọi người đưa mắt nhìn qua, trong phòng kia, bên cạnh bàn gỗ đen, có một người ngồi ngay ngắn. Trong tay cầm một cây quạt xếp, người mặc cẩm y, thân thể thon dài, mặt như ngọc., Trên mặt nở nụ cười, hai mắt như vàng trắng mới, cho người ta một loại cảm giác tiêu sái bất cần đời. Chủ nhân của thanh âm thanh này, hóa ra là một vị công tử tuấn mỹ. Trong lúc nói chuyện, người này hất tay, một cái nhẫn trữ vật ánh sáng loá mắt liền bị hất ném ra. Theo thường lệ dừng ở bên cạnh Thanh Long kiếm, sau đó hai thứ đó đều tự mình bay về phía hai gian phòng.

Lại là một lát, tiếp nhận nhẫn trữ vật kia, trên mặt trầm tĩnh nữ tu chậm rãi lộ ra vẻ kinh hi, đứng dậy, chấp tay với tu sĩ tuấn mỹ như công tử kia, trong giọng nói mang theo cảm kích, nói: Đa tạ vị đạo hữu này.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt mọi người đều tập trung lên người tu sĩ có dáng vẻ như công tử kia. Mà ánh mắt của Ngô Khí lại nhìn về phía trong phòng kia, ngoại trừ một người khác đối lấy Thanh Long kiếm.

Hôm nay chỉ có một canh giờ, quá đau buồn thúc giục, hao phí cả ngày. Tập văn chỉ có thể ngày mai bộc phát các huynh đệ chớ để ý, ngày mai một lần xem sướng mà nói, phiếu phiếu đừng quên, xin đáp không xong.

Mẹ kiếp,

Trong gian phòng kia, trầm tĩnh nữ tu thường thức thượng phẩm đạo khí, Thanh Long kiếm vừa mới đổi được. Bên cạnh hắn, cũng ngồi một người, là một thanh niên tu sĩ, là một thanh niên mặt phấn sinh, mặc dù che giấu tu vi khí tức của mình, bất quá nhìn qua, liền biết người này giống với nguyên đức bên cạnh mình, cảnh giới Hóa Thần sơ kỳ viên mãn.

Chỉ liếc mắt một cái liền thu hồi ánh mắt, dư quang quét qua, trong chín căn phòng, bao gồm cả hắn, trong phòng xuất hiện hai người, chỉ có ba gian. Ánh mắt hơi nghiêng ngẫm thu về, Ngô Khí cũng không nhìn Nguyên Đức bên cạnh, tiếp tục giả bộ như rất hứng thú với giao dịch hội, nhìn tu sĩ phía dưới bắt đầu giao dịch.

Đây là công pháp thất giai thượng phẩm, tàng lực quyết, tu luyện tới chỗ sâu, cũng không lãng phí một chút lực lượng nào trong cơ thể, đặc biệt thích hợp với tu sĩ luyện thể.

Tại hạ muốn dùng công pháp này đổi lấy một bình Thất giai thượng phẩm đan dược, Cổ Thần Đan.

Lại một người nói chuyện, trong phòng kia đứng dậy, ném ra một đạo quang mang, dừng lại ở không trung. Lại là một ngọc giản toàn thân óng ánh, phong cách cổ xưa tự nhiên. Nghe tu sĩ kia nói, bên trong ngọc giản này, liền là cái gọi là công pháp Thất giai Thượng phẩm tàng lực quyết.

Một ít tri thức của Ngô Khí đối với tu chân giới đã rất hiểu rõ, đương nhiên biết được. Giống như đan dược tài liệu, công pháp cũng chia cấp bậc. Bắt đầu từ cấp thấp nhất, đến cấp mười giai cao nhất, thứ đối ứng tự nhiên là phạm nhân luyện khí chí hư hợp đạo, vật mà tất cả tu sĩ sử dụng.

Vật cấp bảy, mặc kệ là đan dược hay là tài liệu công pháp, tu sĩ đối ứng tu vi đều là Hóa Thần cảnh giới. Chỉ là trong đó cũng có phẩm chất phân chia phẩm chất, chi nhỏ mạt trắc, đều không hoàn toàn giống nhau.

Ngô Khí không dám hứng thú với vật cấp bảy, về phần công pháp, đã có được Hoang Cổ tàn quyết cực kỳ thần bí, quyết chí muốn có được hoàn chỉnh Thái Cổ truyền thừa, Ngô Khí tự nhiên sẽ không để ý. Nơi này chính thức để cho hắn chú ý, tự nhiên chỉ có ngay từ đầu muốn lấy đồ vật, đối với kế hoạch bước tiếp của hắn cực kỳ trọng yếu, Phật tu xá lợi.

Ừm, xem ra là dựa theo trình tự phòng ngủ mà tiến hành, chỉ là ngược lại. Nơi này là phòng số bảy, giống như là mấy vị cuối cùng rơi xuống.

Lý do Ngô Khí chú ý là khi nào mình có cơ hội lấy được xá lợi Phật tu, những thứ khác chỉ là nhìn lướt qua rồi không còn hứng thú. Mặc kệ những người kia nói ra yêu cầu của mình, cũng không xuất hiện những thứ khác khiến Ngô Khí cảm thấy hứng thú.

Ước chừng sau nửa canh giờ, mới đến lượt Ngô Khí nơi này, lúc trước hắn cũng không có lên tiếng. Là lấy ai nhớ rõ hắn. Chỉ là thấy hắn muốn mở miệng, cũng chỉ có mấy người lễ phép nhìn qua.

Tiền bối, ngài có thể bắt đầu rồi.

Thanh âm gấp gáp của Nguyên Đức vang lên trong đầu Ngô Khí, làm cho nụ cười trên khóe miệng của Ngô Khí càng thêm nồng đậm. Chỉ là hắn cũng muốn lấy được xá lợi của Phật tu, liền không gây thêm chuyện gì, trực tiếp đứng dậy.

Trên người ngoại trừ ma khí âm trầm kia, còn có một loại kiêu căng, từ dưới mắt hắn nhìn thấy ánh mắt dữ tợn, cũng như vậy, tựa như hắn xem thường tất cả mọi người nơi này. Ngược lại làm việc mười phần, lập tức dẫn tới những người khác bất mãn, vốn còn có vài phần hứng thú, ai cũng nhao nhao mặt mày không vui quay đầu lại.

Ngô Khí giống như hoàn toàn không thấy phản ứng của người khác, bàn tay duỗi ra, chậm rãi vuốt ve trên chiếc nhẫn đen kịt của mình. Lập tức thấy quang mang chớp động, một cái bình nhỏ trong suốt như ngọc liền xuất hiện trong tay hắn, bên trong tựa hồ có chất lỏng gì đó tồn tại, đỏ thắm thổ huyết.

Vật này là nửa bước phản hư cảnh Yêu thú Huyết Cổ Ngu Ngu Tâm Huyết, trong bình chỉ có một giọt máu.

Tại hạ cái gì cũng không cần, chỉ đòi lấy một vật. Cảnh giới xá lợi của Phật Tu không thể thấp hơn Phản Hư cảnh giới, nếu có số lượng không chỉ một viên, tại hạ cũng có tinh huyết khác dâng lên.

Thanh âm trầm thấp khàn khàn từ trong miệng phía dưới mặt nạ Ngô Khí phun ra, vang lên trong tai mọi người. Kèm theo xuất hiện, là bình ngọc óng ánh dừng lại trên không trung.

Thanh âm ồn ào lập tức xuất hiện.

Cái gì, huyết nhục huyết thú Tiều Ngu Yêu Phản Hư cảnh, đây chẳng phải là huyết mạch hậu duệ Ma thú Viễn Cổ Quỷ Ngu sao.

Tuyệt đối là huyết mạch ma thú, nếu có thể nuốt một giọt tinh huyết kia, chẳng phải là lập tức có được huyết mạch Quỷ Ngu. Đối với tu sĩ luyện thể mà nói, đây chính là thứ còn quý giá hơn cả đan dược cấp tám.

Trời ạ, trong trao đổi hội nhỏ như vậy, vậy mà xuất hiện máu ma thú trân quý.

.....

Ngoại trừ tám căn phòng bên ngoài Ngô Khí, từng ý niệm trong đầu bọn họ nảy ra, hóa thành ngôn ngữ. Ngay cả lão giả vẫn luôn lạnh nhạt kia, lúc này cũng đột nhiên mở hai mắt, tinh quang vô cùng đáng sợ từ bên trong bay ra, rơi vào không trung, trên bình ngọc nho nhỏ kia.

Vù vù

Cơ hồ là trong nháy mắt, thân hình lão giả đột nhiên biến mất tại chỗ, lúc xuất hiện, đã là lúc trước bình ngọc Ngô Khí ném ra. Không có đụng vào bình ngọc kia, chỉ là ánh mắt sáng quắc, thần niệm vô cùng to lớn tràn ra, bao trùm hoàn toàn bình ngọc nho nhỏ kia.

Sau nửa ngày, lão giả này mới chậm rãi mở miệng.

Không sai, vị đạo hữu này xuất ra, đúng là một giọt tinh huyết tâm mạch Ngưu Ma thú huyết, bên trong ẩn chứa huyết mạch Quỷ Ngưu, cũng không mỏng manh. Nếu đổi lại, giá trị có thể so với đan dược Bát giai Trung phẩm, chứ vị nếu có vật trong phòng số bảy đạo hữu cần, lúc này có thể lấy ra trao đổi.

Lão giả này tựa hồ có đoạn văn phía sau không có nói ra, nhưng do hạn chế bởi quy củ nơi này, nên ngậm miệng lại, sau đó tiếp tục tiến hành. Sau khi bị lão giả xác nhận, lập tức có mười mấy ánh mắt phát ra, đều rơi vào trên bình ngọc nhỏ nhỏ kia, trong ánh mắt đều là tham lam cùng chiếm hữu, cực kỳ nồng đậm.

Còn có một số người nhớ tới lời nói vừa rồi của Ngô Khí, rõ ràng trên người hắn không chỉ có một giọt máu, nếu trên người những người ở đây có nhiều Phật tu xá lợi hơn, hắn còn có thể lấy máu huyết ra trao đổi. hiểu được cái này, ánh mắt những người này nhìn về phía Ngô Khí tràn ngập ghen tỵ và tham lam, chỉ là ngại ở chỗ này, đều không có động tác gì khác, nhưng Ngô Khí đã có thể cảm ứng được rõ ràng, trong không khí dần dần tràn ngập sát khí.

Lấy ra một kiện trọng bảo, Ngô Khí lại giống như chỉ là tiện tay ném ra một thứ không đáng nhắc tới, bất kể là bên ngoài mặt nạ hay là bên trong mặt nạ, hiển lộ ra đều là cảm giác không thêm để ý.

Ngược lại nguyên đức bên cạnh Ngô Khí, giờ phút này lại khôi phục dáng vẻ lúc trước, hai mắt đỏ ngầu, cả người như muốn run rẩy, một loại ý nghĩ tham lam cùng sát ý không cách nào ngăn chặn trong lòng hắn đã sắp từ hạt giống chuẩn bị thành cây đại thụ che trời. Nếu như có thể, chỉ sợ Nguyên Đức hận không thể lập tức làm thịt Ngô vút đi, đoạt lấy tất cả bảo vật.

Tên ngu xuẩn này, quả thực là quá ngu xuẩn, rõ ràng xuất ra máu huyết ẩn chứa huyết mạch Viễn Cổ Ma Thú đi đổi xá lợi Phật nào đó, hắn không biết chỉ cần nuốt giọt máu kia, lập tức có thể tăng vọt lực lượng gấp mấy lần, thậm chí trực tiếp tiến giai cũng có thể.

Đáy lòng Nguyên Đức mắng to Ngô Khí, những người khác thì vô cùng hâm mộ và ghen tị, bởi vì sau khi bọn họ nghe được điều kiện của Ngô Khí, sắc mặt nhao nhao buồn bã.

Phật tu xá lợi, cũng không phải là thứ hy vọng gì lớn, là thứ hiếm có. Từ số lượng lên, thậm chí so với bảo vật cấp tám còn ít hơn nhiều, dù sao cũng phải có một xá lợi tử, chỉ có hai cách, một loại chém giết Phật tu, cứng rắn từ trong cơ thể Phật tu cướp đoạt. Một loại là cơ duyên, một số Phật tu cường giả viên tịch sau đó, cũng lưu lại không ít xá lợi tử.

Tây cực chi địa, những Phật tu tông môn kia, ngược lại có thật nhiều xá lợi tử tồn tại, nhưng phần lớn đều là sư môn trưởng bối của bọn họ viên tịch lưu lại, thân là Phật tu, tự nhiên sẽ không đem di cốt sư môn trưởng bối của mình cùng người khác mua bán. Hai nguyên nhân này, cũng tạo thành xá lợi Phật tu ít ỏi, nhất là Phật tu xá lợi cảnh giới càng cao, càng cực kỳ hi hữu.

Nhìn thấy Ngô Khí xuất ra một giọt tinh huyết Viễn Cổ ma thú, những người khác đều vô cùng hưng phấn, nhưng nghe thấy yêu cầu của hắn, lại lập tức giống như bị một chậu nước lạnh dội từ đầu đến chân, Phật tu xá lợi, còn nhất định phải là từ Phản Hư cảnh giới trở lên, từ trên giá trị mà nói, hai vật xác thực không sai biệt lắm, nhưng đáng tiếc, bọn họ...

Ngô Khí lại mặc kệ bọn họ nghĩ gì, trên người hắn bảo vật đông đảo, nhưng phần lớn là tang vật, ở chỗ này hắn cũng không dám dùng, miễn cho bị người của Thiên Ma Tông phát hiện. Chỉ có rải rác mấy thứ, là Thiên Ma Tông rất khó phát hiện hoặc là liên tưởng tới, một trong số đó chính là hai con hậu duệ của viễn cổ ma thú Ngô Hạo đã từng đạt được ở đệ nhất thí luyện đại lục lúc trước: Lục Sí Huyết Chuẩn và Huyết Cổ Ngưu Thú.

Biết được Ngô Khí có hai con yêu thú này, người đã chết hết từ lâu, Ngô Khí cũng không lo lắng sẽ bị người Thiên Ma Tông tìm tới cửa. Hai con yêu thú này, lúc Ngô Khí đạt được, đã bị hắn trực tiếp chém giết, sau đó tinh huyết trong cơ thể chúng nó bồi dưỡng nhiều năm để luyện ra.

Lúc này đem máu huyết này lấy ra trao đổi lấy xá lợi của phật tu, quả nhiên lấy được hiệu quả trước đó mong muốn. xá lợi có thể so với bảo vật bát giai, làm cho đại bộ phận tu sĩ ở đây đều là tu vi Hóa Thân trung kỳ trùng lớn hai mắt, lộ ra thần sắc cực kỳ tham lam.

Bất quá làm cho Ngô Khí cực kỳ thất vọng chính là, hiển nhiên trong này, hình như không có tu sĩ nào có được thứ Ngô Khí cần, phật tu xá lợi. Dưới mặt nạ, trên mặt Ngô Khí hiện ra thần sắc thất vọng, trong lòng đang tính toán rời khỏi nơi này, liền đi đến một ít bảo các cỡ lớn trong thành trì hỗn loạn thử vận khí, chỉ cần được phật tu xá lợi, liền không đợi lâu, lập tức rời đi, cũng không ngăn trở kế hoạch của hắn.

Đúng lúc này, lại là thanh âm trong trẻo kia, chui vào trong tai Ngô Khí và mọi người.

Vị đạo hữu này, Phật tu Xá Lợi tại hạ thật ra có, bất quá giá trị sao, liền vượt xa Huyết trống Ngưu Thú của đạo hữu.

Về

Lại là một đạo quang mang, để cho một vật xuất hiện ở bên cạnh bình ngọc nhỏ nhỏ của Ngô Khí.

Lại là một cái hộp gỗ, giống như gỗ đàn hương chế ra, có mùi hương nhàn nhạt phát ra, nắp hộp tử vân tự động mở ra, hiển lộ ra đồ vật bên trong, lại là một vật to bằng ngón cái, cũng không có quy tắc, toàn thân hỏ phách cầu.

Phật tu Xá Lợi

Lập tức, trên mặt Ngô Khí phía dưới mặt hiện ra vẻ hưng phấn, thanh âm phun ra khỏi miệng lại vẫn trầm thấp khàn khàn như cũ.

Thứ nhất đến, bùng nổ hiện tại đã là: Thịnh cầu đánh giá vé, có thư hữu tiêu phí mười nguyên cho quyền sách, hẳn là có một tám miễn phí, tiểu lâu xin tám miễn phí này, bái tạ chưa hoàn tất.

Mẹ kiếp,

Đây là...

Xá lợi sau nửa bước hợp đạo phật tu tịch diệt.

Lực cảm ứng của Ngô Khí cường đại hơn so với lão giả nửa bước phản hư kia nhiều, lúc tu sĩ trẻ tuổi có dáng dấp công tử tuần mỹ kia vung ra hộp gỗ tử đàn, mặc dù chỉ lộ ra một tia khí tức, nhưng vẫn lập tức bị Ngô Khí cảm ứng được.

Vật kia chỉ lớn chừng ngón cái, mượt mà phong cách cổ xưa, nhưng cũng không phải là sự tình quy tắc, đúng là phật tu xá lợi Ngô Khí muốn có được, nhưng cũng không phải là phật tu xá lợi bình thường, khí tức lưu lại trên đó, rõ ràng là thuộc về một vị đại năng Phật tu nửa bước hợp đạo.

Huyết tinh Ngưu Yêu của Ngô Khí tuy rằng trân quý, có thể so sánh với vật bát giai, nhưng Phật tu xá lợi trong hộp gỗ kia lại không phải bảo vật bát giai bình thường, Phật tu nửa bước Hợp đạo cảnh, đã có thể xưng là cường giả đại năng. Xá lợi mà tu sĩ như vậy lưu lại, cộng thêm cực kỳ thừa thớt, giá trị tuyệt đối vượt qua bảo vật bát giai cực phẩm, nếu trao đổi cùng Phật tu căn bản có thể coi là bảo vật cửu giai.

Vốn tưởng rằng trong trao đổi hội nho nhỏ như vậy, Ngô Khí lấy ra một giọt tinh huyết ma thú hậu duệ nửa bước phản hư, đã đủ để cho tất cả mọi người kinh hãi không hiểu, không nghĩ tới, vị công tử tuần mỹ hoàn toàn không giống tu sĩ kia, tùy tiện ném ra, liền ném ra một viên xá lợi phật tu nửa bước Hợp đạo cảnh giới.

Lúc này lực chú ý của mọi người đã chuyển đến trên người công tử tuần mỹ kia, nhưng rất ít người lộ ra vẻ tham lam, dù sao trước đó vị công tử tuần mỹ này hiển lộ tài lực, đã đủ làm cho người ta kinh hồn táng đảm, hiện tại lại tùy tiện lấy ra một kiện bảo vật có thể so với cửu giai, mặc cho ai cũng có thể đoán ra, đây giống như là tu sĩ trẻ tuổi xinh đẹp như công tử tuần mỹ, nhất định là một đại nhân vật khó lường.

Nói không chừng, chính là đệ tử hoặc con cái của một thế lực lớn nào đó, nếu không tu sĩ bình thường, cho dù giàu có, cũng không có khả năng tại tuổi này có được những bảo vật này.

Không đề cập tới những người khác, lúc này Ngô Khí đã lâm vào trong hung phần. Hắn vốn chỉ muốn thử vận khí, xem có thể có được một hai khối phật cốt xá lợi của tu sĩ Phản Hư cảnh giới lưu lại hay không, lại không nghĩ tới đụng phải kinh hi, đưa tới cửa, lại là một viên phật cốt xá lợi nửa bước Hợp Đạo cảnh giới.

Dem dưới đáy lòng một cái ý niệm kinh hi đè xuống, Ngô Khí chậm rãi mở miệng, thanh âm trầm thấp khàn khàn, vang lên trong tai mọi người, để cho tất cả lại kinh ngạc một phen nữa.

Vị đạo hữu này, Phật Cốt Xá Lợi như vậy, còn có ai không?

Lời này của Ngô Khí vừa ra, không chỉ có những tu sĩ quan sát kia, ngay cả vị công tử tuần mỹ này giờ vẫn luôn cực kỳ lạnh nhạt giàu có kia, cũng không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc. Nghe ý tứ trong lời nói của Ngô Khí, tựa hồ cảm thấy mình có thể đổi lấy phật cốt xá lợi, hơn nữa nếu như vị công tử tuần mỹ kia còn có, hắn cũng có thể đổi lại.

Nguyên Đức đứng ở bên cạnh Ngô Khí, nghe thấy lúc này hắn nói ra, cơ hồ muốn không chế nổi nhảy lên, hắn cực lực áp chế ý nghĩ trong lòng mình, cực lực áp chế chính mình nhìn về phía Ngô Khí trong ánh mắt tràn ra sát khí cùng tham lam. Hắn đã bị bảo vật trên người Ngô Dược hiển lộ ra dụ hoặc đến tình trạng tẩu hỏa nhập ma, ở đáy lòng hắn, Ngô Khí chính là cơ duyên của hắn, chính là một thu hoạch khổng lồ của hắn.

Ngô Khí cũng không thu hồi bình ngọc nho nhỏ kia, mà là cách hư không, đối mặt với công tử tuần mỹ kia. Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, vị công tử tuần mỹ kia nở nụ cười xán lạn, bàn tay lại lần nữa nâng lên, lại một luồng sáng bị hắn ném ra.

Như ý nguyện của đạo hữu...

Quang mang chớp động, lập tức tán đi, hiển lộ ra vật bên trong, vẫn là một cái hộp gỗ tử đàn, răng rắc một tiếng mở ra,

bên trong hiện ra đồ vật, để cho tất cả mọi người lại một lần nữa phát ra kinh hô.

Phật Cốt Xá Lợi vẫn còn... Ba viên..

Trong hộp gỗ tử đàn, cấm chế phong tồn phía dưới, ba viên phong cách cổ xưa tự nhiên, lại có khí tức cực kỳ huyền ảo sáng suốt quán quanh trên đó, xuất hiện ở trong mắt mọi người. Cùng viên trước đó giống như đúc, toàn thân hỏ phách chi xoa, khác biệt duy nhất, chính là ba viên này lớn nhỏ, như viên thứ nhất. Viên thứ nhất lớn chừng ngón cái, nhưng ba viên sau, lại nhỏ hơn mấy vòng, ba viên cộng lại, ngược lại so với viên thứ nhất kia lớn hơn một chút.

Khuôn mặt Ngô Khí bên dưới hoàn toàn chuyển thành kinh hỉ, hẳn hoàn toàn không nghĩ tới, trao đổi hội không có bao nhiêu hy vọng, lại gặp phải một lần kinh hỉ như vậy. Bốn khối ước chừng bốn khối dung hợp phật tu đại năng lưu lại Phật cốt xá lợi, loại bảo vật này, cho dù là tại hỗn loạn thành, cũng là trăm năm khó gặp.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Ngô Khí chậm rãi thu bình ngọc nhỏ lại, trầm ngâm một chút, tiếp theo mở miệng nói: Vị đạo hữu này, có thể nói chuyện riêng với nhau không.

Lời Ngô Khí nói lập tức để cho những người bàng quan kia lộ ra vẻ khó chịu, dù sao bọn họ nhìn rất tốt, đột nhiên nhìn không được, đáy lòng đều là cực kỳ tiếc nuối. Cũng có không ít người có chủ ý xấu, hiển lộ ra rõ ràng là sự thất vọng, tựa hồ bởi vì bỏ lỡ cơ hội tốt gì đó, mà cảm thấy bất mãn.

Nhưng cũng không có ai nói ra lời gì, bởi vì thứ Ngô Khí đưa ra, cũng không phải yêu cầu quá mức gì, người ở trao đổi hội dưới mặt đất, đều có tư cách đề nghị âm thầm trao đổi, chính là chủ nhân nơi này cũng không thể can thiệp, còn phải cung cấp địa điểm.

Có thể, nhưng...

Công tử tuần mỹ kia, một chút do dự cũng không có, rất thông khổ đáp ứng yêu cầu của Ngô Khí.

Hai người đều thu hồi đồ đạc của mình, sau đó hướng về phía lão giả kia gật gật đầu. Gần như là cùng lúc, trong phòng của hai người, một mặt tường, mỗi một mặt đều xuất hiện một cái công bị vỡ.

Ngô Khí cũng không do dự, trực tiếp bước vào trong đó, Nguyên Đức ở sau lưng Ngô Khí, vốn cũng muốn đi theo. Nhưng lại nghĩ tới cái gì, dừng lại, liền dừng ở bên ngoài. Mà ở phòng của công tử tuần mỹ, tu sĩ béo mì trắng kia, cũng giống như Nguyên Đức, dừng lại ở bên ngoài, không có đi vào theo.

Trong một không gian u ám, tựa hồ cũng là một gian phòng, không có gì cả, chỉ có một cái bàn gỗ đen, phía trên đặt một ngọn đèn màu vàng.

Hai tiếng vù vù vang lên, hai bóng người đồng thời xuất hiện trong không gian này.

.....

Trong Hồn Động thành, một con hẻm nhỏ không biết tên, kết một tiếng, cửa gỗ bụi bẩn kia mở ra.

Từ bên trong đi ra hai người, một người đi trước, là một tu sĩ trung niên, khoe miệng mọc lên hai chòm râu dê. Trong đôi mắt lưu lại một đôi đỏ thẫm mờ mịt, nếu nhìn thấy sâu sắc, lập tức có thể cảm ứng được trong lòng người này cực kỳ nồng đậm và tham lam.

Phía sau hắn, từ từ đi ra, là một thân ảnh cực kỳ lạnh lẽo. Toàn thân người này đều che giấu trong áo bào đen thật lớn, không thấy bất kỳ khuôn mặt nào, mang theo một cái mặt nạ bằng xương trắng bạch, rất là dọa người.

Tiền bối, nơi truyền tông trận kia quanh năm đều có rất nhiều người xếp hàng, có thể phải một lát nữa mới có thể đến phiên tiền bối. Tiền bối nếu gấp gáp rời đi, Nguyên mỗ ngược lại có một phương pháp mau lẹ.

Ừm.

Hai người này, sau khi ra khỏi hẻm nhỏ này, cũng không biết nói cái gì, chỉ có hai đạo thần niệm ba động trao đổi một chút.

Sau đó hai người lập tức tiến nhập vào trong đường phố lớn, trong lúc ba chuyển hai hướng liền không thấy tung tích.

Tu sĩ như người đi đường, lui tới trên đường lớn, hai người Ngô Khí và Nguyên Đức đi chung với nhau, Nguyên Đức đi phía trước không mở miệng nói chuyện, chỉ nhanh chóng nâng hai chân lên, bước đi như bay, bên trong thành trì hỗn loạn này không cho phép tu sĩ phi hành, tất cả tu sĩ, bất luận tu vi gì, đều đang đi lại trên mặt đất.

Cũng may Nguyên Đức Hóa Thần cảnh giới viên mãn, mặc dù chỉ đi trên mặt đất, tốc độ cũng nhanh vô cùng. Mà Ngô Khí, giống như ngay cả bước chân cũng chưa từng nhắc lên một lần, chỉ là quỷ mị, gắt gao dán sát ở phía sau Nguyên Đức, ma khí âm u. Cũng may ở đây là thành trì hỗn loạn, chẳng những có rất nhiều tu sĩ tiên ma, dù là sinh linh dị tộc, cũng có không ít, hai người này kỳ quái, nhưng cũng không ai đặc biệt chú ý tới bọn họ.

Sau lưng Nguyên Đức, Ngô Khí đeo mặt nạ, trong mắt nhìn chăm chăm vào Nguyên Đức đang bước nhanh, nụ cười lại càng tùy ý.

Ngay trước đó không lâu, Ngô Khí ở hội giao dịch dưới mặt đất do Ô Đăng hội tổ chức, cuối cùng Ngô Khí cũng đổi được thứ cực kỳ vừa lòng. Bốn khối phật tu cảnh giới Hợp đạo đại năng sau khi tịch diệt lưu lại phật cốt xá lợi, vừa đặc thủ xá lợi lợi., Ngô Khí lập tức không còn hứng thú tham gia trao đổi hội nữa, thậm chí ngay cả hứng thú tiếp tục lưu lại thành trì hỗn loạn cũng không có. Hắn liền lập tức nói với Nguyên Đức, còn đề Nguyên Đức dẫn hắn đi vào truyền tông trận cỡ lớn trong thành, muốn mượn truyền tông trận trực tiếp tiến hành rời khỏi vực ngoại, rời khỏi Thông Thiên sơn mạch.

Nghe thấy Ngô Khí nói vậy, Nguyên Đức không kịp đề phòng, lập tức phát ra một tiếng thét kinh hãi. Sau đó lập tức tỉnh ngộ, vội vàng tỏ vẻ việc này bao ở trên người hắn, tiếp theo hai người liền ra khỏi hội trao đổi kia., Một đường đi về phía một thành trì khác, mục đích đương nhiên là theo như lời Nguyên Đức, nếu trực tiếp đi vào Truyền Tông Trận cỡ lớn trong thành, sẽ tốn rất nhiều thời gian, mà hắn có phương pháp tốt

hơn, có thể để Ngô Khí mau chóng rời khỏi tòa thành hỗn loạn này.

Không cần nói, nhìn dáng vẻ nóng vội lo lắng của Nguyên Đức, tất nhiên là muốn mang Ngô Khí đi chỗ đã sớm chuẩn bị kia.

Từ khi Ngô Khí hiển lộ ra bảo vật trên người, hơn nữa bị Nguyên Đức cảm ứng được tu vi chỉ có Hóa Thần sơ kỳ, hắn liền bắt đầu đánh chủ ý lên Ngô Khí, rõ ràng là thân phận tu sĩ Tiên Đạo, còn là một đệ tử hạch tâm Cổ Đồng tông không coi là nhỏ, vậy mà làm bạn cùng Ma đạo tán tu này, ngay cả tại Hỗn Độn thành, cũng cực kỳ kỳ kỳ quái.

Nguyên Đức sớm đã bị vô số bảo vật trên người Ngô Khí mê loạn tâm thần, nơi đó sẽ nghĩ đến cái gì khác, trong lòng hầu như đã nhận định, Ngô Khí chỉ là một tán tu may mắn có được truyền thừa bảo vật, vẫn là lần đầu tiên tới thành trì hỗn loạn này, căn bản giống như chưa từng thấy qua thế diện vậy. Rơi vào trong tay của hắn, cuối cùng vẫn để mặc cho hắn tùy ý xử lý.

Vốn hắn cơ hồ là từ từ lấy được tín nhiệm của Ngô Khí, tìm một cơ hội thích hợp xuống tay, nhưng chợt nghe được Ngô Khí muốn rời khỏi Thành trì hỗn loạn, hắn lập tức không quan tâm tới cái khác.

canh thứ hai đến bây giờ: Hai, sáu chương còn lại, mười hai điểm trước đó cùng nhau phát ra nói, vé vé không có động tĩnh gì a, xin đập vé a...

Trong thành Hồn Độn, hai bóng người nhanh chóng di động, thành trì to lớn vô cùng, một lúc sau, thân hình hai người đã xuất hiện ở chỗ sâu trong thành.

Ngô Khí đứng trên đường, chung quanh tương đối quanh quẽ, tùy ý quét qua, thân ảnh tu sĩ cũng không nhiều. Mà trước mặt hẳn, lại là một tòa kiến trúc bình thường, tựa như một tòa đình viện, chung quanh đây, tựa hồ khắp nơi đều là kiến trúc như vậy, không tính là nhỏ, nhưng cũng không có lớn đến đâu.

So sánh với những kiến trúc của cự nhân trong thành, từng tòa đình viện ở đây, quả thực có thể nói là nhỏ đến đáng thương. Thân ở trong đó, giống như những nơi khác trong thành là hai thế giới. Nếu nhìn trên không trung, sẽ có cảm giác, quả thực chính là cự thú cùng dã thú bình thường phân chia.

Tiền bối, nơi này là khu cư trú của thành trì hỗn loạn. Chiến trường Ngoại Vực có rất nhiều tán tu hoặc đệ tử môn phái, vì lịch lãm hoặc mạo hiểm, đều quanh năm ở trong đó, là nơi rất nhiều người sẽ đặt mua nơi cư ngụ ở trong thành Hồn Độn. Bất quá địa phương cư ngụ, cũng chia làm ba sáu chín bậc., Bố trí bên trong đều bất đồng, trong đó đỉnh cấp cư trú, nghe nói sẽ bố trí Cửu giai Cực phẩm Tụ linh trận cường đại như vậy, mỗi giờ mỗi khắc đều không ngừng cô đọng thiên địa linh khí, tu vi như Nguyên mẫu, cũng chỉ có thể mua đình viện tương đối bình thường.

Đương nhiên, nơi này cũng không phải địa bàn của Nguyên mẫu, nơi này cũng là địa phương bí mật của Ô Đăng hội, thậm chí so với chợ giao dịch ngầm trước kia còn bí ẩn hơn một chút. Bình thường, căn bản không có người có thể tiến vào, bất quá tiền bối ở trong Ô Đăng sẽ có một khoản mua bán lớn hoàn thành, Ô Đăng hội nhất định sẽ cho tiền bối một lần tiện lợi.

Nguyên Đức hơi cong người, bên cạnh Ngô Khí, mặt mũi tràn đầy vẻ nịnh nọt, ý nịnh bợ hiển thị rõ.

Nghe hấn nói xong, đầu Ngô Khí hơi ngẩng lên, dưới mắt nà hai mắt nhìn thoáng qua đình viện bình thường trước mặt. Bình thường không có gì lạ, giống với đình viện chung quanh, Ngô Khí đứng ở bên ngoài, cũng không cảm thấy nguy hiểm chút nào.

Tiền bối, đi thôi.

Nguyên Đức tựa hồ phi thường lo lắng Ngô Khí hội lâm thời thay đổi chủ ý, cẩn thận từng li từng tí một, đẩy ra đại môn đình viện kia, đi vào trước, một bộ dạng hoàn toàn yên tâm, muốn xua đi nghi kỵ trong lòng Ngô Khí. Tới hiện tại, tựa hồ cách không xa động thủ, đáy lòng Nguyên Đức cũng không khỏi dâng lên từng đợt cảm giác khẩn trương.

Rất sợ Ngô Khí đột nhiên thay đổi chủ ý, hoài nghi hấn, sau đó lập tức bứt ra chạy. Nếu là như vậy, hấn sẽ phải khóc. May là Ngô Khí giống như hiểu biết của hấn lúc trước, hoàn toàn là một người cực kỳ kiêu ngạo, không sợ hãi bất cứ thứ gì, đi theo Nguyên Đức bước vào trong đình viện này.

Ồ...

Hai chân Ngô Khí đạp vào trong đình viện, giống như lập tức cảm ứng được cái gì, thân hình hơi ngưng trệ, tiếp theo lại lập tức trầm tĩnh lại, Nguyên Đức đi phía trước hoàn toàn không phát hiện, cũng không ai phát hiện.

Một người Phản Hư sơ kỳ, bốn người nửa bước phản hư, còn có một đám phệ vật Hóa Thần cảnh.

Trong khoảnh khắc vừa rồi, Ngô Khí cảm ứng được ra ngoài. Trong đình viện bình thường này vậy mà ẩn giấu một cỗ lực lượng rất cường đại. Ít nhất một tu sĩ phản hư trong đó, đã khiến Ngô Khí thiếu chút nữa bắt đầu bỏ chạy, nhưng lập tức, hấn không cảm giác được một tia sát khí trên người cỗ phản hư tu sĩ kia, thậm chí trong cảm ứng của hấn, tu sĩ phản hư kia, khí tức yên lặng, tựa hồ là đang bế quan.

Trước nguy cơ hấn đã cứu Ngô Khí mấy lần dự cảm mệnh. Đương nhiên Ngô Khí cực kỳ tin tưởng, đặc biệt là sau khi hấn tấn thăng lên tầng ba U Minh chiến thể, dựa vào thân thể U Minh, Ngô Khí đối với cảm ứng uy hiếp đến bản thân mình

cảm ứng được, hầu như rõ ràng hơn so với tâm huyết của phản hư tu sĩ hậu kỳ các loại dự cảm rất sâu.

Lúc này hẳn không có cảm giác được nguy hiểm, liền nói rõ sẽ không có nguy hiểm, hoặc là nói, chỉ cần cái tu sĩ phản hư kia không ra tay, Ngô Khí liền nắm chắc có thể chém giết sạch sẽ tất cả mọi người nơi này.

Phản Hư sơ kỳ tu sĩ chiến đấu nhiều không kể xiết, có thể bỏ chạy, phản hư trung kỳ, có thể chạy. Xem quy mô giao dịch hội dưới đất, Ô đảng này nghĩ cũng không có khả năng có được tu sĩ Phản Hư hậu kỳ, càng không có khả năng trực tiếp ra tay đối phó một tu sĩ mới tới Hóa Thần sơ kỳ.

Cũng tốt, liền nhìn xem người này rốt cuộc có chủ ý gì.

Ngô Khí đi theo Nguyên Đức, trong chớp mắt đã qua tiểu viện, trực tiếp đi tới trước cửa nội viện, đang muốn tiếp tục đi tới, bỗng nhiên một thanh âm băng lãnh truyền đến.

Người nào ở đây là chỗ ở riêng, người không được đi lung tung, mau chóng thôi lui.

Từ sau cánh cửa kia, một thanh âm băng lãnh vang lên trong tai hai người Ngô Khí và Nguyên Đức. Nghe được thanh âm này, Nguyên Đức lại không chút kinh ngạc, trực tiếp đưa tay lấy ra một vật, lắc lư trước cửa một chút.

Tuy chỉ nhoáng một cái, bất quá Ngô Khí lại nhìn thấy rõ ràng, vật kia chính là lệnh bài trước kia Ngô Khí đã thấy, cũng là lệnh bài mang hẳn vào giao dịch hội, hiển nhiên lệnh bài này không chỉ có trên hội giao dịch có thể sử dụng, đến nơi này, vẫn như cũ hữu dụng. Bởi vì ngay sau khi Nguyên Đức đưa lệnh bài kia lung lay một chút, thanh âm sau cửa liền biến mất.

Không chút tiếng động, đại môn nội viện tự động mở ra, Nguyên Đức quay người lại, nhìn Ngô Khí nói: Tiễn bối, xin mời.

Ý trong lời, hiển nhiên là để Ngô Khí đi trước, phía dưới mặt nạ của Ngô Khí truyền đến một tiếng hừ nhẹ, sau đó liền bước vào. Ngô Khí đã cho Nguyên Đức đạo tử kiêu ngạo, diễn kịch toàn bộ, Ngô Khí đương nhiên là muốn tiếp tục giả bộ.

Bất quá sau lưng hắn, Ngô Khí đi vào nội viện, rơi vào Nguyên Đức phía sau, tựa hồ thở phào nhẹ nhõm một chút. Đồng thời ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về phía Ngô Khí, cũng không còn che giấu như trước, tham lam và sát ý bắt đầu cùng nhau tràn lên, nếu như không phải cố kỵ cái gì, nói không chừng lập tức động thủ.

Nội viện bên trong, rộng tuếch, ngoại trừ hai thứ đồ vật, những thứ khác đều không có gì, quả thực là đơn giản đến tình trạng đơn sơ.

Một cái bàn gỗ đen một cái đèn nường mờ mờ.

Nhìn thấy một màn trước mắt, gương mặt dưới mặt nạ Ngô Khí lập tức sững sốt một chút, trong lòng thầm nghĩ: Khắp nơi là hai thứ như vậy, tổ chức này cũng thần bí, bàn gỗ, đèn đen, nghĩ đến tổ chức này, hẳn là lão đại có được trọng bảo của hai thứ đồ vật này. Hoặc là có ý nghĩa gì khác, bất quá có thể đặt chân ở thành Hỗn Độn này, thực lực cũng không tệ.

Ngô Khí suy đoán cũng chỉ là một ý niệm, lướt qua liền trôi qua, hắn ngược lại không nghĩ tới, suy đoán của hắn lại giống như đúc.

Tòa thành hỗn loạn đặt chân ở chiến trường Ngoại Vực, Thông Thiên sơn mạch, Trung Châu đại lục, không biết bao nhiêu tu sĩ Tiên Ma, lúc lịch luyện trên chiến trường, đều tiến đến tòa thành hỗn loạn này. Có thể nói, ngoại trừ tu sĩ Hợp đạo, tại Hỗn Độn Chi Thành, ngay cả tu sĩ Phản Hư hậu kỳ, cũng có rất nhiều, cường đại hơn một ít đại tông môn.

Thế lực có thể đặt chân tại thành Hỗn Độn, tự nhiên đều không dễ chọn. Nguyên Đức mang theo Ngô vút đi Ô Đăng hội, trong rất nhiều thế lực ở Hỗn Độn Chi Thành, xếp hạng đầu tiên, nhưng cũng không phải lột đáy, hơn nữa ẩn thân trong bóng tối., Chuyên làm một số sinh ý mà tu sĩ khác không muốn dính vào. Hội trưởng Ô Đăng, Ô Đăng Thượng Nhân, chính là một cường giả Phản Hư trung kỳ, có được hai kiện bán tiên khí, một kiện chính là bàn gỗ đen, một kiện, một kiện lại giống như ngọn đèn dầu.

Chuyện gì vậy?

Phía sau bàn ô mộc kia, bỗng nhiên truyền ra thanh âm băng lãnh lúc trước, lại một lần nữa vang lên trong tai hai người.

Nguyên Đức đã sớm chuẩn bị, lập tức xuất ra Ô Mộc lệnh bài lúc trước, cũng không biết bên trong có cái gì, trực tiếp ném lệnh bài này về phía bóng đen ngồi ngay ngắn sau cái bàn ô mộc kia. Cảnh tượng này không khác lắm so với cảnh tượng lúc trước đi giao dịch hội, bất đồng chính là, bóng đen kia, cũng không để lệnh bài kia rơi vào trên bàn ô mộc, mà là đưa tay tiếp nhận.

Lời nói của Tô trưởng lão đều ở trong đó, dưới trướng nghiêm túc nhìn xem là được.

Thanh âm Nguyên Đức vang lên trong gian phòng trống rỗng này, cũng chui vào trong tai Ngô Khí. Hình như là Nguyên Đức cố ý nói cho Ngô Khí nghe, cho thấy hẳn không có giờ trò quẻ, bên trong lệnh bài kia, lại là người cấp trên trước mắt lưu lại, về phần là cái gì, Nguyên Đức biểu lộ ra, lời nói kia tự nhiên là do vị trưởng lão kia để cho người trước mắt đi lại, sử dụng truyền tống trận cỡ lớn, đưa Ngô Khí ra khỏi khu vực ngoại chiến trường.

Sau nửa ngày, bóng đen vẫn ngồi phía sau bàn gỗ đen kia, mới lắc lư một chút. Hình như là vừa xem xong lệnh bài kia, bàn tay hất lên, lệnh bài kia liền trở về trong tay Nguyên Đức. Mà đồng thời, Ngô Khí cũng cảm giác được người ngồi phía sau bàn ô mộc kia, ánh mắt mang theo một tia sát khí dừng lại trên người hắn một chút.

Phải động thủ sao?

Phía dưới mặt nạ, khóe miệng Ngô Khí đã nổi lên nụ cười lạnh, trong đôi mắt càng là lạnh lẽo vô cùng. Trong cảm ứng của hắn, trong tòa đình viện này, khí tức tu sĩ Phản Hư kia vẫn như cũ là yên lặng, hẳn là đang bế quan. Mấy tu sĩ nửa bước Phản Hư khác cũng không ở trước mắt.

Hiện tại trước mặt hắn hai người, một Nguyên Đức, Hóa Thần sơ kỳ viên mãn, một người khác, bóng đen phía sau bàn gỗ là Hóa Thần trung kỳ, đối với Ngô Khí mà nói, đều là thứ giống như một bàn tay có thể bóp chết con kiến.

Bất quá hai người bọn họ không động thủ, Ngô Khí cũng không cần thiết ra tay, hắn muốn ra tay, đương nhiên trước tiên phải rời khỏi nơi này rồi lại nói. Ngô Khí cũng không tin, người của Nguyên Đức cùng đèn đen này, sẽ giết hắn tại thành Hỗn Độn này, địa phương tốt nhất là giết người, đương nhiên là bên ngoài thành trì hỗn loạn.

Nguyên nhân cũng không phức tạp, trên khay ngọc thời điểm Ngô Khí nhập thành, hắn lưu lại một tia ý niệm. Nếu hắn chết ở thành trì hỗn loạn này, đội chấp pháp trong thành lập tức biết, mặc dù không nhất định có thể bắt được người, nhưng đến điều tra một phen là khẳng định. Ô Đăng sẽ không phải lần đầu tiên làm loại chuyện này, sẽ không ngu xuẩn lựa chọn động thủ đối với Ngô Khí thành.

Đạp mạnh...

Khu vực hắc ám, ba người chậm rãi đi tới, rất nhanh liền bước vào một gian phòng, một chỗ kỳ dị.

Cảm giác từ dưới chân Ngô Khí truyền đến, cũng làm cho Ngô Khí có cảm giác cực kỳ quen thuộc, loại cảm giác dịch chuyển không gian kia, đã là mấy lần thể nghiệm loại cảm giác này.

Thứ ba đến, cảm tạ nguyệt phiêu của huynh đệ tà môn, tiếp tục xin vé đánh thuê, nhất là đánh giá. Các vị huynh đệ lưu tâm xem có tấm nào miễn phí không, bái tạ chưa xong.

Mẹ kiếp,

cập nhật tốc độ cao trống rỗng, phương trượng tròn lớn như tòa cung điện ở phía dưới ngàn người một là được, hai chân dưới mặt là được, trong phòng nhất nhập hội là ba bản gốc người.

Có sai hay không đều có một chút cảm giác này, giác quan rộng lớn khi sinh ra là căn cơ lập tức, một con mắt một con mắt.

Hướng Tiên nhìn về phía trước liền lập tức bỏ Ngô, đi ra xua đuổi cảm giác không hợp với tình huống thay đổi giữa không chừng, động một chút hai chân hơi bước ra.

Cự nhân to lớn vòng tròn một là, người trong phòng hai mươi người vây quanh.

Luyện tu như vậy, nhắm nghiền hai mắt, cái bồ đoàn có cái gì cũng có cái hạ thân, đang ngồi xếp bằng hai mươi chân người, trong lòng khu vực là chỉ có, có, đèn đuốc cùng cái bàn gỗ um tùm chẳng những không làm được, trong quá khứ không bao giờ trôi qua.

Đi vào vật sao không biết, cũng như trong không trung lúc này, bàn tay to lỗ khảm tám linh trăm điểm hoàn trả, trúng nó, xa xôi thâm thúy, nhất định không bắt, đến hơi thở huyền bí cực độ một khi xuất phát, một loại triền giao, văn đồ ấn khắc lộn xộn so với một không đạo có trên, đồ trận so với Vô Đại Cự Nhất có hơn, mặt mũi xấu hổ,

Khí ngữ cực kỳ lạnh lẽo và khí sát nồng đậm so với Vô Đạo lúc nào cũng có lúc còn hơn, hiện rõ con người thâm thúy một cặp, lúc tỉnh lại đột nhiên râu tóc bạc trắng của lão giả sáng ngời một cái, người trung tâm hai mươi cái, tướng này mặc dù lập, hiện ra một người ba người hấn đến người mang ý đồ tùy ý, phương địa thập là địa ngục biết người, Hùng Lưu Lưu.

Si Bạch Thành bị dọa cho sợ hãi, con người yếu ớt như vậy nếu tâm trí con người là...

Người trung tâm nguyên ba Đức nguyên cùng Ngô Lai Thứ thẳng tắp, đã từng tới đây tràn ngập khí lạnh, lúc này nói tới câu này còn già cả.

Giới cảnh hư phản của tu sĩ tiến vào chính chân vào, ngăn cách tầng ngăn cách kia không có gì sánh được, người tích lũy hoặc gây ngộ trở ngại chỉ là một, giới cảnh biên giới duyên vô tình phản lại đến xúc kinh đã lâu.

Tu sĩ hư phản nhất là không ngờ...

Tu vi khí tức lộ ra tiếp theo.

Bạch Đô già nua này râu tóc dựng đứng bước đi nửa bước.

Đức nguyên tiền tác như vậy, đã không còn hoảng tâm, đám người mặt trắng bệch kia hẳn bị dọa cho đủ tham gia, hừ lạnh một tiếng cần, người mạnh hư phản bộ, nhắc tới tu sĩ tu vi sơ hóa đối xứng với người ta.

Nói đến đây, hẳn mang theo một con, thức thời không giống người thường hai đứa bé cùng người.

Hội Đăng Ô trận đưa truyền hình lần thứ nhất dùng người này làm cho trưởng lão Hứa Đặc Tô Dạ là, Cháp Tôn bẩm báo: Đạo thân khom người.

Khí tức của âm ảnh lão giả kia không hoàn toàn giống nhau, Hùng Lưu mà mọi người nhìn thấy thì gọi người trước mặt tên kia lưỡng bại Ngô tại đây.

Từng bước lui về phía sau mà phản, thân hình không vững vàng lập tức dừng lại, hướng một khí giết tới trước mặt lão giả tóc trắng phơ kia liền bị thổi bay, nhắc chân vừa bước là được, lão đầu tóc bạc uy khí hình dáng con trai kháng cự yếu quyết vừa ra, tiến lên một bước muốn đột nhiên vút bỏ Ngô, tư thái như nguyên như thường, muốn làm gì thì làm.

Trong Khí Ngô này cũng đến rồi.

Lãnh Băng đang tức muốn chết, lúc nào cũng nói về nhân chi môn.

Lão giả giết người kia giống như tay xuất, phát ra khí tức bùng bùng, ánh sáng lập lòe giống như trong tay.

Hướng về phía trước bỗng nhiên lại ruồng bỏ Ngô Hậu Nhiên.

Đến hừ lạnh giọng vừa xuất phát, Khí Ngô mặt nạ dưới mặt lập tức đứng thẳng, từng bước một bị bức lui mà phản, lão giả áp lực kia có kháng hay không.

Trung Chi Hải bỏ Ngô vào não rồi nhập niệm thân đạo, cũng thỉnh thoảng ngăn cản, thân hình bỏ Ngô lại, đi một bước đứng sang một bên, tức thì đứng thẳng.

Đã khẳng định là trung tâm càng thêm trắc đoán, ý cười che mặt là mặt mũi tràn đầy đức nguyên Bạch Sát ở bên cạnh, màn này vừa hay nhìn thấy.

Sau khi lùi lại một chút, màn phô thiên cái địa như bị chọc tức chết, quả nhiên trước sau có người biết đến, cũng có cảm giác giống lão giả râu tóc trắng nõn, không biết bên kia là nơi nào.

Sau đó hẳn lại khuyên nhủ Ngô tướng khẩu khổ nguyên đi, khí khách thì ta, trận pháp đưa truyền hình nó dùng tạm, Hội Đăng Ô ở vùng đất bàn là trong này, tiền bối muốn mượn nó.

Xuất thân từ người tự do tu, Tinh Linh bút này, Tinh Linh phẩm cực kỳ linh phẩm tám lẻ trăm cần, cái hốc tám linh trăm cái một cái thì cái này, quá mức hao tổn nhất chuyển vận trận pháp dịch chuyển lớn như vậy.

trôi qua không trôi qua...

Bên trong chí di di người tướng nổi liền thẳng thắn, sẽ phân ra một bên trong Đông Lục đại châu sẽ Đăng Ô ta ưa thích, khó mà tránh được.

Ở nơi biên giới Lục Đại Châu, người muốn nói người là ai?

Phương địa phía xa còn tiếp ứng được, thành lộn xộn lẫn lộn ra, người di chuyển thẳng tắp nhưng không được.

Trận pháp di chuyển lớn tức là trận này: Đạo Khẩu mở ra, phía trước đồ trận đại cự thủ chỉ tay một cái, thoải mái không thể bác bỏ Ngô cũ dựa dẫm vào người già, đây là mặc dù như vậy nhưng

Đi đại khái cũng đừng kém cỏi như vậy.

Chữ này tuy hai chữ một khác biệt, nhưng Tinh Linh phẩm cực kỳ đúng, Thạch Linh phẩm cực kỳ thông Phổ còn không biết nói sao.

Thạch tinh cần dịch chuyển để truyền ra tin tức trực tiếp bỏ Ngô làm cho hắn vô cùng tự nhiên, nói muốn nói đúng một câu sau cùng, đến nói tiếp.

Thạch Linh phẩm cực tám linh nếu không bắt được ta thì sao, Tinh linh phẩm cực kỳ linh thạch tám linh một trăm lẻ một bổ yếu điểm trận pháp, tinh linh phẩm cực khôi một ra luyện cô đọng năng lực mới là thạch linh phẩm cực phẩm một trăm một miếng.

Tính toán tốt thì là thật, hừ

Thạch Linh cần trận pháp truyền tống cỡ nào để dùng một lần, mà đầu đã mang ra vật phẩm cực kỳ phẩm chất, vạn nhất qua cũng phải giá cả, dưới phẩm chất của khí đạo có một ít phẩm chất một lần.

Làm bộ dạng tài nhân công tuần tú này cùng vứt bỏ Ngô Như vậy cũng chỉ có thể làm được.

Đi thêm vạn hai vạn mười vạn đến càng nhiều, một vạn hai vạn một là tăng giá tiền lên một lần, bộ dạng một tiền không đáng giá giống như Thạch Linh phẩm tốt, bên trên sẽ bán đấu giá mặc dù, đến được thì xem như đơn giản chỉ là hoàn pháp tính, thông thuận với một pháp trận đối với bỏ Ngô.

Sự hỗn loạn của thành tu sĩ lẫn vào lần thứ nhất này, dạng bỏ đi Ngô Mông Nhất Đại tới tìm hiểu chỉ là bọn hắn sợ, nói theo cách này, vật phẩm khí đạo vừa đi vừa hao tâm tốn sức, trận pháp dịch chuyển lớn lần thứ nhất sử dụng.

Dùng tiếc tiếc là cực điểm, Thạch Linh phẩm cực kỳ trân trọng cũng vậy, tu sĩ tu thần hóa là sợ gì, quý bảo vì cực kỳ là vậy, nói tới tu sĩ bình thường đối với Thạch Linh phẩm cực phẩm.

Đối phó ta có thể khiến một mình ta cảm thấy mình có ý nghĩ Khai Thiên Ý Hội nếu không, quần sói lục sát ta đã thức nhìn Đức Nguyên kia.

Thứ nhất sử dụng có thể chỉ có thể không đúng tuyệt đối, kiện hạ phẩm khí đạo hao phí một tổn nhỏ muốn chuyển vận trận pháp dịch chuyển lớn là được, kiêng kị không dám làm gì, bị giết sẽ khiến ta chắc chắn đến xem.

Thứ nhất, thứ nhất không sợ không sợ, bài bố thành thực này như hấn nhìn thấy.

Có chút liên quan tới phân bộ Tham Nhân, người có hội Đăng Ô cũng không phải là không được, Hội Đăng Ô của người ta lại có kết cấu, xem như hiện tại vậy, sau khi qua lại, toàn bộ sát phương địa đều an tại, thành chi loạn hỗn loạn xuất người mang theo.

Trải qua khó khăn rất là sợ chỉ cần giết hết, chịu lấy lực mà bỏ Ngô, có thể cũng không phải là không.

Đi đâu mà không đến mức đại cường hội sắp đánh tới mức sắp xếp an ổn, bảo vật truyền thừa của sĩ tu kỳ sơ kỳ thần hóa may mắn có được một cơ hội thành công. Khi hấn đưa tay đối mặt, tiếc là chỉ có một, sát khí bốc lên đột ngột bỏ Ngô, tính toán này như người lúc này, người từng giết từng chưa lâu trước.

Nói tới mở rộng yếu đều thẳng thắn, nổi lên vẻ cười lạnh càng thêm âm trầm, dưới khuôn mặt bỏ đi của Ngô Quốc.

Hắc hắc, đoạn thủ dừng để Đăng Ô cảm thấy thế nhưng lại ngã xuống, trận chiến ngoại vực mở mang bờ cõi vội vã vô cùng.

Chết đến đau lòng chỉ sợ hấn, đưa đến dùng thạch linh phẩm cực kỳ linh thạch bát linh vạn nhất xuất ra ân huệ thứ yếu là muốn, đúng là cũng không trôi qua.

Nếu như Thạch Linh phẩm cực tám trăm linh thạch kia đau lòng vì chuyện bỏ Ngô mà trả lại, lặng yên nhìn hấn, tâm niệm lúc này vứt bỏ sự thông cảm của Ngô Đạo bằng không thì người ta nhìn thấy hòa thượng Đức Nguyên kia.

Lòng trung tâm xuống tới biểu hiện, hừ lạnh một tiếng liền lập tức, túi trữ vật sau đó ném ra, cực kỳ vui vẻ tự vứt bỏ Ngô, số lượng phẩm chất khí đạo cực phẩm Thạch Linh giá trị có thể xuất ra bất ngờ.

Đi ra ngoài ném hấn vào cái túi đã phủ đầy bụi, hất một tay về phía trước, thân thể Tùng Nhất hơi vút bỏ Ngô thấy vậy thì bỗng nhiên biến mất.

Tùng câu khuyên nhủ chuẩn mực khai chuẩn chính, Ngôn Vô Cỗ làm theo hấn, mấy mắt vút bỏ Ngô xem tâm tư Tiểu Đức Nguyên nghiêng ngả.

Đầu lâu ngẩng lên rồi lại ngẩng lên, sau đó khắc từng mảnh, trong đó có Tham Niệm Thần tiến vào thăm dò.

Túi trữ vật kia đánh đánh liên tiếp nhận, người Tam Khí Ngô không còn quan tâm hết, người già tóc bạc trắng đều để kia, tay đưa vào túi trữ vật.

Lòng dạ lửa giận tiếp nhận là giống như vậy, dưới vài lần run rẩy thì thân thể không rõ là gì, thanh âm có ẩn hiện, bỏ Ngô là ngã xuống.

Lòng dạ của ánh lửa đều đã cảm giác được, nghe người ta nhìn thấy Hùng Lưu làm sao gọi là cùng Đức Nguyên là tiện, lạnh như băng cứng rắn nói cực khí ngữ chờ bên cạnh.

Khí sinh hữu hoàn toàn không giống, ứng phản không mấy may hấn, hấn đối với này như lão giả lúc, lúc này là có thể.

Muốn báo đáp, nộ đại nếu như định như, khiêu khích người ta mà bị làm như vậy, thì việc Toái Ngô vốn kiêu ngạo điên cuồng nhận mình là cực tử chi tử vì nhận là sớm. Ngày hôm đó mười gần Nhất thời bỏ Ngô cùng hấn, hoàn toàn tiêu hết nghi một phần đức nguyên nhất sau khi hoàn toàn mất đi thì nhường lại cho hấn.

nhấn nhin chọn lựa trở về mới vút bỏ Ngô, như vậy là vì...

Người tay đổi mặt cường hư phản bước một nửa là có thể không phải, vội vàng giúp khí pháp khí đạo phẩm trên khí đạo phẩm như có như không có khả năng, đã đến kỳ thần hóa là chỉ lực lượng, người như không có kỹ năng tự biết mình hấn là có trả, ngoại chi nguyên trận truyền tổng đó là vì nguyên nhân này, tóc giận có hay không đều tại hiện đến vút bỏ Ngô, đến xem Đức nguyên, người như không tài kỹ tự mình biết là đạo.

Ai có thể được một hai con thì chỉ có vậy, tức giận không thể không còn nhục mạ kẻ khác, hỏa ngạo ngông cuồng chủng của con trai mình.

Bạo tăng sẽ xác định tu vi, sau này Thạch linh chút kia, thừa truyền chút kia, trên thân vật bảo bảo Ngô đến mức hấn phải sợ, muốn mơ màng cũng đồng tâm tư tương tự.

Đôi địch không tính toán, Thiên Thông Tuệ Trí tự có giác ngộ cho mình là lập đức nguyên, tu tán đạo ma động lòng tin này vứt bỏ Ngô, đoán xong toàn bộ câu chuyện.

Ngày sau khi tông đồng cổ nhiệm vị trí chủ tông tiếp nhận, con cháu truyền thừa chủ tông Đồng Cổ làm thành tựu ngay thẳng, có còn có thể khẳng định không nói.

Tông Đồng Cổ của kẻ mạnh sẽ là con cháu trung niên tâm hạc, sẽ đến lúc đó, tăng vọt cũng lực chiến, trên khí đạo phẩm càng thêm áp đảo.

Hấn tốt hơn Tây Đông có việc mới đến, bỏ Ngô chém giết tiếp nhận, hội Đăng Ô sẽ phân chia đến sau khi truyền tống Ngô Tướng, trận truyền tống ngăn chặn, người cầm tay lão giả kia trực tiếp không oán, run lập cập đức nguyên, trước kia đẹp đến mức bỏ rơi Ngô sát ý nghĩ muốn giết chết hấn.

Đi lên trời, Cực Chi Mục đậm, quang trắng tràn đầy, trong mặt đồ trận, ảo đạo huyền làm một trong các đạo huyền diệu đang nhấp nháy hào quang.

Đã đi qua sông chậm, thạch tinh kích thích này tại đồ trận chính, ánh sáng thạch tinh chói mắt chiếu lên phát tán mạch tám trăm lẻ một lúc đã kinh qua không biết gì, đồ trận trong mặt đại cự đại, bên khu Ương Trung Vực, Đức Nguyên hò hét nghe mà giống như trận nhấp trận.

Giữa không trung vang lên tiếng trống rỗng, người già tóc bạc sử dụng pháp trận cầm đầu, lúc này ngay tại đây.

Tiếp tục chờ xong chưa đập phá.

Sau khi đọc xong vé tiền cử và tiền cử của Nguyệt Tàng đập xin lâu nhỏ, nhất định phải làm lên ngựa canh tám, đến canh thứ tư, thứ tám bốn.

Tốc độ nhanh chóng đổi mới thành chói mắt ngút trời trắng dã, ngồi lên một cái bàn dài khổng lồ chuyển vận đồ trận, giữa trung tâm khu vực, trong mặt trống rỗng trượng trượng thiên viên phương.

Thần hóa đỉnh cao hòa, sau kỳ Thần hóa là phần lớn phân bộ còn lại, người mạnh thì hư phân bộ, hơn nửa người vẫn như cũ.

Người già bên ngoài cứng rắn nói thẳng một mạch, pháp trận cầm đầu trừ cái kia, đã tỉnh dậy liền hai mươi người, lúc pháp trận chuyển vận thì đây là lúc này.

Khí tức mơ hồ ở ngôi xếp bằng nhắm mắt là điều trước hai mươi người, người ngồi hai mươi bàn, vây quanh Chu Đồ Trận ở đằng kia.

Loại người dễ giết kia lúc nào cũng đi theo, không phải tất cả đều là cận bã đơn giản, so sánh với tướng nhân hai mươi người cùng Đức Nguyên này.

Âm thanh hừ lạnh, lúc này nhìn thấy ba người qua lại, khởi phát pháp trận chuyển vận đem truyền tống kinh đã vượt qua một mươi người cùng lão giả giả kia ngoài trận nhập tốc độ, thời gian tám chín phần mười thời gian.

Trận pháp trung ly nhập vào bóng người Ngọc mới, lúc này thời gian tám bảy điểm, thời gian là đủ số người ngạnh kháng lại bỏ Ngô, khoảng cách cực ngắn, khoảng cách giữa hai người Hàn Lập.

Hắn hơi chậm một chút, thập vi đạo biết không phải chỉ, đi pháp trận kia liền lập tức bỏ Ngô, sau đó thanh âm xuất lão giả kia, sau đó bắt đầu vận chuyển pháp trận đưa truyền kia.

Vứt bỏ Ngô là cũng tự nhiên, rời xa đưa tống di chuyển yếu, bỏ Ngô là Thạch Linh phẩm cực kỳ xuất sắc.

Ít nhiều biết trước đây là mãnh liệt hay không, cảm chi biến hóa giữa không giống như dùng lại dưới bàn chân cảm giác

khắc nghiệt đứng lập Ngô, trong nháy mắt đây cũng là biến dị, lúc này cũng là vậy.

Trận pháp trung chuyển đại dịch đã thất truyền, người năm cộng một.

Trong nháy mắt, cảm giác choáng váng truyền đến trung tâm chi hải Ngô.

Trong lúc này, ứng phản hấn hoặc bỏ Ngô, không bản căn không được.

Trận pháp trong quá trình dịch chuyển lớn đến mức vút bỏ Ngô nhập vào trong đó, trong mắt không ngừng thờ phỉ phò, mỗi người một vẻ, Tử Ảnh Đạo bốn phía chột, trong nháy mắt trận pháp di chuyển lớn tiến vào đập của Khí Ngô.

Quyết ấn mở ra, hai tay buông lỏng chính tề, bên trong già tóc bạc đều râu quai nón, trận pháp quanh người hai mươi người đang ngồi ngay ngắn, dừng lại trận pháp hô hào.

Số lần sử dụng nhiều còn ít, xem ra hao tổn lực linh trong đó chiếu theo là đúng.

Ánh mắt Diệu Diệu trước sau không nói, trong đó chỉ có một ít mũi nhọn âm đạm như ánh sáng.

Trong đó như là tấm gương cũ mà thôi.

Bỏ ra phí tổn, nói người đi trước như lão không có căn bản, thạch tinh trong lỗ khảm tám trăm linh một cái, trong mặt đồ trận đại cự vật, giữa đám người lão còn tại chỗ.

Thiệt thòi là đều một mình hấn viết không, béo tốt thì phải xem một người, lão cháu Minh Thông ca là trả lời: cười nói.

Tiền thân đồ trận tự mình một mắt nhìn người một trùng người, người tỉnh lại lúc này người này hai mươi tuổi.

Trong lúc tiết quan, Sở Thanh đều hiển lộ, ứng thanh nhao nhao mấy người hấn, miệng mở một người này.

Thạch Linh phẩm xuất ra thật sự ở chỗ hấn, vạn nhất xuất hiện bất hấn làm cho Đại Tôn, heo mỡ dê béo như kia thì còn ngu xuẩn, béo dê đâu chỉ có mỗi mình hấn.

Từ trong thành đến Hữu Đức Nguyên này bị hội đến suy nghĩ không thôi.

Đức Nguyên cứu lên đường.

Thành loạn lẫn lộn đến lần thứ nhất, tu tán vật bảo thừa của tu tán được may mắn hơn một chút là người, nói tiêu tức tiêu tán đã tới nhi tử tiền nhiệm tiêu Đức Nguyên này, bảo đoạt người giết người chấp vị hắc y của bang sự hắc sẽ để lại bên trong, Tây Đông hắc trên ghi hận, hắc kích cảm không chỉ không khen ngợi.

Lang Nhân trợn trắng mắt cứu một, rất tiếc là chỉ một con, người không sai không khí vận là nói rõ, người kế thừa bảo vật có thể đi trước được.

Những chỗ tốt đều có thể nhân thủ đi qua chỗ này một chút.

Sau đó hắc giết chết.

Nhiều bảo vật, bảo vật, bảo vật, thân người, lòng phóng.

tiếc cũng không phải đều một lần chết, vật ngu xuẩn bực này, hừ hừ...

Một người một tốt, hai mươi người hắc.

Hai mươi phần nổi thẳng, lời nhiều không phải cũng xong.

Ra ngoài Đô Thiên Thạch là một vật cực kỳ có giá trị, vạn nhất mặt mũi tên kia từ bên ngoài nhìn vào.

Hắc vút bỏ Ngô Tiên trước khi đi, nói xong liền đôi ý, hừ lạnh một tiếng, người chết một thành, Ngô Tướng Kinh đã ở trước mặt hắc.

Bạch khí của lão giả râu tóc bạc trắng là cái gì, câu nói của người sau nhất.

Sau khi chia chác, trở về mấy người Đức Nguyên chờ đợi, nghị luận là thiếp cũ, sau đó là Thạch Linh phân chia.

Cái gọi là nhân thủ chính là bọn hắc, suy nghĩ của bọn hắc, Đức Nguyên Hiểu tính toán gì hắc đều nhìn đáng về như hai mươi đứa con trai của mình.

Thành chi loạn trở về người áo đen cái gì cũng có, ba cái kia cùng Đức Nguyên không giống nhau, vạn nhất chờ đợi là bọn họ, cũng có thể yêu thương bọn họ.

Mạch chi nhánh một là, bó mạch trong mạch sơn thiên thông này cũng vậy, bên phía đông bên trong Lục Đại Châu duyên bên cạnh.

Hơn một chút yếu hơn, trong khu vực, mạch thiên thông trong lòng ít hơn nhiều, nhiều hơn một ít địa phương yếu hơn so với nơi nghỉ chân của linh sinh, dư thừa tính không phải cũng là khí linh địa thiên này sao.

Bởi vì khu vực ban đầu trong lòng cách xa như vậy có phải đạo tri không, mà bên trong lại mười vạn quá không ngừng kéo dài, rất không đồng thuận chi này.

Mạch Sơn Thiên Thông của Phương Địa càng gần hơn, Mạch Sơn Lĩnh Hồng ở chỗ sâu này cũng lớn hơn không biết bao nhiêu lần.

Không ít tu sĩ trung niên, hình vuông mười vạn dặm, mạch sơn tọa tên là đây tiện, mạch sơn lĩnh hồng.

Trong đó cũng có, môn phái lực thế đông đảo, tu sĩ giỏi nhất là thâm mạch sơn lĩnh hồng.

Cũng may trong luyện tu tốt nhất là Ứng Hiểu Tri đều tự nhiên, nhân chi hung tránh lạnh đi là điều phải làm, tu vi trên thân, tốt nhất là tu sĩ luyện công đối đúng, nồng đậm hơn là khí linh địa thiên, mạch sơn thiên địa thông gần gũi, phân biệt ưu điểm có chỗ dựa cũ, nồng đậm không thua khí linh địa địa nhai hồng nhiên mặt khí mạch thiên.

Ở nơi có tu sĩ có, trong lòng đất vuông ngàn cân kéo dài thẳng hướng về phía mạch sơn, trong đó nơi này có qua không.

Đại dương mệnh mông vô tận chính là như vậy, Lục Đại đúng là gần đất vuông, bên trong Lục Đại Châu duyên là cũng vậy, tỉnh sơn lĩnh bên bờ duyên đỏ chói.

Thấy có thể tùy ý nhìn thấy, giới thể nhân phạm là vậy, phạm nhân như vậy cực kỳ còn được chút gì, vật hiếm sao, chẳng lẽ

là vật liệu xây dựng, giá lạnh chút ít có thể hiện ra đều kiến tạo một chút quá khứ không được sao?

Mỗi môn tông đều tồn tại không giống nhau, lâu các cung điện một chỗ ngồi có, xây dựng khe núi trung tâm thích hợp nhất cho mọi người.

Hán lớn hơn so với Vô Hân hung là mỗi người một cái, tu nam là giống nhau đều tốt, nhiều không kém gì đồ vật mặc vào người mặc một cái, lần này không phải đều trông Tích Duy giống người tốt chút này.

Tu vi cao nhất trong giới cảnh sơ kỳ hóa thành nhân nhất, hữu nhân trăm người, không hẹn, tại tu sĩ tồn tại không ít, trong mắt xây dựng một ít thứ này.

Ác Yểm của núi giặc giặc là cực sĩ tu sĩ đừng để dây núi Mạch trong mắt đỏ là điều đương nhiên, biết chia sẽ hiểu loạn trong thành Đăng Ô là chuyện này.

Trúc Đăng Ô: Đúng là chữ nhưng, cung điện lâu các tuy có chỗ này, sai cũng nói đúng.

tặc sơn giống như là phản, tu sĩ không phải giống không có thể điểm một cái là cái này, ngoài lời nói nhìn là ánh sáng, thân đang tu vi tuy có hiệu.

Lúc xuất hiện đã là đồng ảnh đạo ngũ, lúc thì giống nhau, mặt trong trận đồ này.

Chợt xuất hiện đồ trận đồ vật hiển hiện không có gì to lớn hơn hẳn lúc trước, cung điện trên mặt là một cái, mặt trong trại sơn ngay lúc này, chính là lúc này.

Vù vù vù

Mất đi lực lượng hoàn toàn, cảm thấy choáng váng, dưới hạ xuống đột nhiên lực lượng hồn thần vô cơ so sánh, động một ý niệm là một, cực kỳ mạnh mẽ lực lượng hồn thần hẳn không dễ chịu chút nào.

Thần tâm của hắn chiếm cứ, vừa tới vừa cảm thấy chóng mặt, lập tức cảm thấy choáng váng, mạnh mẽ, trên mặt đất đập lên hai chân liên tục, bỏ đi Ngô bị đập trên mặt đất.

Toàn bộ ý đồ tung bay hoàn toàn vang lên tại Vu Chung, cười lạnh một tiếng, gương mặt hạ xuống.

Trong lòng đều hiểu rõ tình huống của núi Lý trại cùng cung tọa này, lập tức tới vén màn nhớ thân là một con, xuất thủ thừa cơ có hay không cũng vứt bỏ Ngô.

Từng khắc từng thức muộn hắc đầu, người bốn hắc, trong chớp mắt tỉnh lại, hắc đang đình tại nhức óc.

Tiếng động vang lên cùng lúc, tiếng âm thanh tức giận là cực bỏ Ngô làm bạn cùng hoàn trả.

Tiếng vang thanh thúy vang lên một tiếng, cung điện trung tâm này, đột ngột xuất hiện trong cung điện.

Đi về ngăn cản kiếm phi, trong nháy mắt đã đến Phác Ngô bị bỏ lại, đã tới chém vào chuôi phi kiếm một cái, vừa rồi còn ở đây, tức giận lui về phía sau mấy bước như Vô Khí Ngô sao? Cái gì mà người làm ra chuyện này, đức nguyên là người, đức nguyên...

Vật y mặc cẩn thận, ba người lúc trước mắt, trường bào chính là kẻ bỏ Ngô Quốc kia không bỏ qua, trong mặt áo đen sì của đồ vật đều ở dưới thân dưới lòng giam, giống như Ngô Như Lai bị vứt bỏ.

Người mặc áo đen tuyên thân thể ba phần trả đủ, ngoại đức chi nguyên ngoại, bốn người phía trước nhìn mặt giận dữ không lấy gì vứt bỏ Ngô, trong gương mặt cung điện ngay lúc này, lúc này mà đến.

Giữa hai bên đang bỏ qua Ngô tướng, dẫn đầu một người ba người cùng Đức Nguyên kia, ần ần ần cảm thấy...

Toái thành toàn bộ ruồng bỏ Ngô tướng, lúc tới tuôn hội thì theo tựa như mũi nhọn sắc bén, vứt bỏ Ngô đối với ần ần, phun ra nuốt mang, trôi nổi phiêu phiêu ở tiền thân khí đạo phẩm khác chậm rãi phi kiếm, gấp gáp không phải là ngã xuống hiện nguyên, trong vật túi là vật đi tính mạng đã gần như xong sao?

Ở trên dưới bảo vật bảo tài lưu lại suy nghĩ còn khó khăn, tử sào trại sơn nằm ở hiện thân người sao không nhìn ra đều là

người này, tiền bối sao làm gì.

Tặc sơn là phân thân mạch sơn lĩnh hồng tại, trong người phân biệt đạo tri thức này cũng biết.

Nơi phân chia Mạch Sơn Lĩnh Hồng này tại hội Đăng Ô chính là, bọn họ ở hiện tại hẳn tại hiện tại biết hiểu rõ, giải quyết cực kỳ hiểu biết đèn ô hiển nhiên Đức Nguyên đối đãi với nhau.

Người mặc áo đen tiện thân hẳn là một bên người, ruộng Ngô Sát Trảm cuối cùng, tay nhiều lần có thể tự sát hẳn, khả năng làm việc cũng không phải vốn có của mình, lúc chuẩn bị ruộng Ngô Sát chém hẳn cũng theo đó làm cho tốt, sau khi liều mạng với hẳn lập tức, lập tức sẽ vứt bỏ Ngô Đức Nguyên của bản nguyên, lời nói của hẳn đến tai nghe.

Tên tuổi của khí đạo phẩm phân cấp phi hành không biết gì đến gọi hẳn ra khỏi danh triệu, sau đó hẳn bị thu vào, mắt thấy hẳn nhàn nhạt là chính, ứng phó kích thích ngược lại không có chút nào thân nhiên, lời nói sau đó hẳn hoàn toàn bỏ qua Ngô, có ngoại ý là Cực Đức Nguyên nhường cho hẳn không? Đối với việc nói người sao?

Quý Bạch Minh cái gì cũng phải hỏi, chết là được, nhân ân cứu ta cái này trả sao có thể là ta ngồi mấy cái như vậy, chuyện gì cũng sao biết Đăng Ô nói cho người làm phiền, Bạch Minh không phải là trả cho ta không, bộ dạng là lai nguyên, ồm ồm:

Giải xong rất là không phải, giống như nghĩ tới mà không bỏ qua, tên tán đạo ma này bỏ rơi Ngô Giải rất kinh nghiệm, ngày thêm mười chỗ cũng là ban đầu.

Vô cùng sai biệt so với dự đoán của mọi người đối với hẳn, trừ ý tứ xuất lộ ra ngoài là lập tức lập đức nguyên nhường, lời nói vứt bỏ Ngô.

Đi xuống lòng bàn tay đang đè ép hẳn cũng bị hoảng sợ kia, bên người áo đen ba người thân mình nhìn qua một chút không được, sự hoảng hốt chợt hiện lên trong lòng hẳn cũng lập tức nghĩ tới hẳn, sau đó biểu hiện cực kỳ nhạt nhẽo ghét bỏ Ngô kia nhìn lại thì đúng là hẳn.

Có người đều khó mà xác định một người chém giết như vậy,
Thần hóa đỉnh phong là Đô sự chấp y hắc y tam, đã định trấn
tác, hừ hừ.

Tiếp tục chờ xong chưa đập phá.

Sau khi đọc vé tiền cử và tiền cử của Nguyệt Tàng đập xin lâu
nhỏ, nhất định phải lên ngựa canh tám, còn hơn năm lần, sáu
mười...

Tốc độ đổi mới nhanh chóng, mặt trong cung điện nhất đại thành nhất kia, Trung trại đăng ô, mạch sơn lĩnh hồng.

Phí tiêu phí lực lượng không phải đơn giản, tu sĩ sơ kỳ một sát yếu, giới cảnh mãn viên kỳ sơ thần hóa một thượng thêm đỉnh phong thần hóa ba cái, bận rộn không giúp thì tự nhiên, sơ kỳ sơ hóa là cao nhất trong tu điện mục sơn trại.

Tiếp cận muốn không, dần dò đến mức đều không giống nhưng, Thiếu Bất Nhân Lý trại sơn này, mặc dù ở trong mặt người, tồn nhân năm có một con, cung điện trung chỉ cung trống rỗng.

Khúc Hữu Hữu hay không cũng là thật, đáp ứng yêu cầu của ta, phần thượng thừa từng xem: Đạo Tài sau khi suy nghĩ, tiếp theo suy nghĩ làm ra vẻ là càng, lời nói vứt bỏ Ngô đến nghe, vứt bỏ Ngô nhìn Tiểu Tổng là chỉ, chậm không nhanh không phải là do hấn lấy làm sở, đây là nhận sao, cũng là lúc đức nguyên cũng như vậy.

Thượng phẩm khí đạo phẩm có thể bảo vệ được sao, tu vi kỳ sơ hóa có thể có một con, tu tán giới một là quá không phải là người có thể định được kiện trên khí đạo, tiêu diệt đám lang sí hắc tướng tử kia, sĩ tu kỳ sơ thần hóa một cái là được, lá cờ đen kia cầm trước người, trên thân nhiều quá lại vật bảo, thấp tu vi người ai nhường người đó.

Thạch Linh Vật bảo nhiều không kể xiết, sơ kỳ Thần hóa là chân thực cư trú.

Vì tu hành, người nhìn một chút lão trưởng trong hội Đăng Ô cũng được, người sờ sờ tìm kiếm thì là bản nguyên, hội Đăng Ô đi người dẫn ta đi.

Người trong nghề chết như không, muốn chết cũng ngày sau người phản tác dụng.

Được Tử Lão nhường như không, thích hợp nhất người bị ngày sau còn đuổi giết hay không, ta là muốn lấy người, xử lý tốt đến cỡ nào thì có thể lại bỏ qua.

Tu tán mỗi người một sát chém đi, cái dạng này người có tài năng.

Lực thể của tâm hạch con cháu chỉ sợ vượt qua một chút.

Phụ tài ít nhiều có thể thấy được người biết mà đoán được, hạ nhân mua đều là quý bảo Tây Đông người này, thể này cũng tốt không, phí Lãng thái, bỏ ra mua một lợi cho ba viên Xá Cốt Phật kia đi.

Làm như vậy một là làm ngay, Hội Đăng Ô là vì nguyên nhân.

Đơn giản rất chân thật, người giết ta hội Đăng Ô sao? Kỳ lạ là định một mình người.

Người cười chết tiệt sẽ là chỉ sợ ngày sau đức nguyên ta, người đã từng xem xét qua, bộ dạng phía trước đang xuất động tự dưng béo này của người có lẽ đã hiểu: tiếp theo lại là hấn, hấn đáp bỏ Ngô không chờ đợi được nữa.

Đề vấn một câu bỏ Ngô mà hỏi, vứt bỏ Ngô xem ý tứ so với không, khởi hưng càng thêm biểu đạt, Thiên Thông Tuệ Trí bản thân tự đắc cảm giác của mình càng nói càng đức nguyên càng nói.

Lực lượng này lớn đến mức không ai có thể bỏ qua, người nhiều hơn giết đạo biết sẽ không biết đèn ô, tuổi tác thế nào, người giết thành lộn xộn ở chỗ này không theo bọn hấn, thành chi loạn xen lẫn hội Đăng Ô mà lại, Bối Đức Nguyên thì ta cũng vậy, mưu chủ là đều chịu trách nhiệm.

Đến điều tra nếu bị người ta truy đuổi là được.

Vật lộn chia ra một sau, hàng ngày giết người đừng giúp bọn họ, bọn cướp càng ngày càng giết người không tha bọn họ.

Con cháu mấy người mạnh nhất thành tông đồng cổ là thành tựu nhất, thành lão đủ túc, một số người còn sót lại là đủ.

Thân phận Thái gia hậu phong người là cái gì, Hội Đăng Ô cho hơn một phần phải xử lý tốt. Sau này người giết, đáng tiếc là mặc dù rất thần nhiên.

Bạch Minh cũng vứt bỏ Ngô, sau đó vài câu nghe xong.

Xuất hiện ra chuyện này cũng liên quan đến việc lão chịu trách nhiệm, uy hiếp không chút nào vứt bỏ Ngô, cũng giống như người mặc áo đen trên người lão, suy nghĩ mật bảo vệ có hoàn thành Đức Nguyên hay không.

Hắn mở miệng nói lúc này đang vứt bỏ Ngô, đi xuống nói tiếp theo đức nguyên để có hay không?

Bọn họ tiêu mục người là một cái, lợi Xá Cốt Phật Công kia để giao ta và cái trước, lời nói không có quả như ý, tuyển chọn để béo ở phương địa người là sẽ đền ô, mà nói như vậy sao.

Thượng cấp hưng phấn đến mức nói đến lúc này hắn, một chút quả không những đức nguyên không trôi qua.

Cảm thụ sự kỳ diệu không chút vết của người áo đen xuất hiện trong đầu mọi người, đáng vẻ thần nhiên như vậy mà còn bỏ rơi Ngô, lâu sao, đi qua là sao, nộ hi một tia không nghe người ta nói.

Người cảm sa trầm thấp theo âm thanh cũ vứt bỏ Ngô.

Giúp đỡ người xuất hội không phải cũng sẽ đăng ô, giết người nghĩ tới thì thôi đi, hắn động hội người có hay không sau cùng.

Giới đạo lớn đến mức hậu kỳ sau khi hư phản cùng lực thể siêu cấp kia có dám khiêu khích hay không cũng không phải, bán một ít người mua mặc dù biết đăng ô, nữ tử lớn người nào cũng là người hoặc, con cháu lực lượng siêu nhất là mình cách phong hành, nhưng nhiều hơn người so với người thượng thân xem vật bảo, đã ghi chú chính là:

Tai họa hả hê, đầu lắc lư lại là không đúng: Đạo đáp sau đó lập tức lập đức nguyên!

Lâm Tiết quan đến vấn Ngô thấy nhiều vật bảo như vậy, mạnh không yếu, cao không gầy, ta vì tu là vì, ta sát định quyết các người, mà nói vậy sao, ài.

Một người bằng hữu mỗi người một phải mà, địch đại tử sinh chẳng phải là đối diện tốt hơn sao, Tùng nhẹ nhàng là cũng phải nói đức nguyên cùng, người bộ dáng như con người muốn mệnh tất cả đều không hoàn thành, người đi trước bốn phía đều đứng vứt bỏ Ngô.

Tâm an bình trên đường đi, Bạch Minh Kinh đã hiện thân người, sai không sai.

Thủ đoạn của hắn là lấy thân phận yêu nhân cấp đỉnh phong tà áo đen, thân thể trung niên thần hóa ba lượt lập tức đứng lên, tiếp theo chuyển động đầu, ý đồ đến đâu cũng biến thành nụ cười trên mặt, nói xong cũng giống như đức nguyên, đúng vậy, đúng là không sai.

Người mặc quần áo đen có tai, ba cái còn sót lại, đức nguyên trong tai vang lên, khàn khàn trầm thấp, tên tùy tùng mặt mũi trắng bệch xuất phát trước mặt, tiếng nói của Ngô là từ đây phát ra.

Động cũng là Ngô, người trong nhóm bốn người hắn ở đây.

Ba người áo đen động lòng người, lúc này trên mặt vẽ xuất hiện đức nguyên hải não, lúc thì cùng tồn tại cùng một chỗ là mấy cái.

Thân ảnh thân ảnh đáng sợ quần lang đồng thời bị diệt, lúc đó vây công quần lang cánh đen bị trường chiến ngoại vực kia, ngày trước mười trở về giống như Đức Nguyên tốt, trong chớp mắt âm thanh đến đây nghe, làm sao không biết?

Ý giết có có Trả, xem là miệt thị, có, có không có ai cũng sợ hãi hắc ti trong khi nghĩ người mặc quần áo đen một, trong gương mặt kia, con người hai tròng mắt một đi ra phía sau bộ mặt, trung nhân nhân y đen sì kia là một màu trắng bệch.

Người mặc quần áo đen phía trước lúc đi lúc này đã qua, lúc này lại hiện ra.

Địa nguyên trong lúc mất đi chớp mắt đã bị bóng người vút bỏ, lúc nào cũng rơi xuống, đây là điều này nhưng, đã bước ra một bước chính là vền vền chỉ vút bỏ Ngô, một bước oành oành

Tầng quang u bao phủ trên mặt bao là một cái, Lệ Lăng khí tức sao có thể qua lại, Kỳ Vô Bình Bình, tới đám đầu tiên là sau đó, người phía trước áo đen mỗi người khi hiện ra, một mị quỷ như hóa thành tro bụi, Đức Nguyên bản thân trước mặt ngay sau đó.

Một đóa máu thịt nở rộ nở rộ, mặt trong diện lớn, sau một tiếng trầm đục vang lên.

Dưới cơn mưa rơi xuống, nước mưa rơi xuống như sau đó, tung tóe lên, khối thịt nát vô số hóa, nổ tung dữ dội. Kỳ Vô Bình nắm đầu dưới quyền lúc này, thể nhục đánh một lực toàn bộ yêu thú đỉnh phong Thần hóa chống đỡ thể nhưng hấn sau đó, trên thân tự tại quyền đầu tiên chỉ có thể trợn mắt mở mắt ra nhìn.

Cầm chế bị giam cầm, kết băng bị thân thể, động có thể tự động phát ra hấn, trong nháy mắt đến oanh đầu Quyền Ngô tại.

Mặt nạ vẽ đến nhìn sau đó người áo đen là vậy, quang u tầng này mà lại vu vu.

Lần thứ nhất mất đi, bóng người bỏ Ngô, người sau giết liên quan tâm mấy lần.

Tùy theo ánh mắt sáng yếu ớt vượt ve một cái, đầu ngón tay nhọn kia hiện ra đột nhiên chỉ thẳng vào một cái, khoe miệng bên trong từ miệng chui ra.

Tử khẩu đạo vừa vỡ ra đột nhiên trống rỗng, hậu thân người đen một cái khác, lên ngựa nhưng không ăn thua gì.

Nhỏ...

Người thù vi cực, thanh âm quần lấy hai màu trắng hồng, rơi vãi sau đó, tung tóe mãnh liệt, khối nhiều mảnh tác hóa thành, dáng người quần áo đen sì kia giống như, đầu lâu của hấn, thanh âm trầm đục một tiếng lại tiếp tục vang lên.

Người mặc áo đen ở đầu lâu kia lập tức diễm tới, chỉ tay bao bọc sợi ánh sáng u căn kia, nói xong hoàn toàn vẫn chưa hoàn hồn, đức nguyên tại diễm.

xuất thủ hấn có thể đứng đầu với người tam tiếp chỉ có thể không làm gì, sau đó người bạo hành một tương đương với đầu người, người đầu trâu cường một tội sẽ bỏ Ngô, tu sĩ đỉnh phong thần hóa tất cả lại Tất Oanh oanh.

Thi cụ hình thể biến hóa trong nháy mắt, nổ tung đến mức đầu lâu, mỗi người một khác, chết một cách khác thì có thể chết

được hay không, không ngừng bị đánh nát, kèm theo hai người cùng chết.

Đáng sợ còn muốn trả lại Vương Ma giản lược, xem ra hắn đang khắc nó, bóng người trong bóng tối ở phía dưới lòng giam cũng đã che giấu cái kia, tràn đầy sợ hãi bị hoàn toàn lấp đầy trong lòng, Liệt Dục ghen khuất là kinh nghiệm cuối cùng của người này đã qua rồi.

Một trăm giống như sắp sửa phá địa, xuất hiện người hiện lộ quang phong kinh sợ, kiếm bản rộng lớn một cái, ra tay ngoan ngoãn cưỡng ép hắn, sợ đây là cũng phá địa trăm kiếm.

Khí đạo phẩm vừa lộ ra hoàn toàn khí tức áp bức, hiện ra oanh oang oang hướng vào trung thủ cự kiếm, lòng bàn tay xuất hiện sự sợ hãi, nhẫn nại hoàn toàn cả người quần áo đen, gan tự giúp mình một tay.

Kiếm lớn trước đó đã từng chém mất một lần xem khinh thường vô cùng, mặt sau lưng có một mặt nạ hình người.

Tầng thứ ba chiến minh thứ ba của Khí Ngô, từ Minh Minh đến Thăng Kinh đã là chuyện của hắn, phía trước khi bỏ Ngô hắn hiện thân, là không hiện tại yêu thích có thể hay không.

Mang phong tránh né này nếu là tự nhiên, lúc này Ác Ma Thiên của Khí Ngô tham gia vào vẫn là Quả Như Như Ý.

Nham phần là một tòa đại tọa Hóa Sơn đủ kinh nghiệm, lực lượng ra tay, trong khí đạo nắm chặt chuỗi, tu sĩ đỉnh phong thần hóa từng cái một.

Đi xuống âm phong kiếm chém về phía trước, lấy ánh sáng nhàn nhạt tầng một, nắm tay trên thịt nát.

Kiếm lớn dưới phong kiếm kia hiện ra liền hợp thành người, động một thân, hắn làm việc cũng làm rung động, ngay cả kinh nghiệm của mình đã bỏ Ngô, quyền đầu lại đánh vào khí đạo phẩm mang phong hòa, nhục thể chi huyết lấy nhau.

Bóng người đeo mặt nạ đen kịt kia đã ở trên thân lòng giam, dưới thân đã có người chết cả hai đã trải qua, tu sĩ đỉnh phong thân hóa thành ba, nhân y người đen có ba đứng lên một hắn hòa cùng.

Tín tướng dám không hoàn toàn cho hấn thoải mái, biến hóa nhanh quá diện trường.

Đi không phải là hấn mà đi, đã tới thanh tượng không phải là hấn, trung chi ngậy ngốc nhập vào kinh xong đã, bên cạnh một mực tại Đức nguyên.

Ầm ầm đôi kiếm, kiếm khí đạo phẩm khác trong tay nhất cùng quyền nhục dĩ nhiên là như vậy, nhân chi dê béo một là, người chết hấn là nhìn hấn bị, người lúc này, lúc này mà như vậy.

Mắt nhìn qua sẽ không có ta, có thể không đúng tuyệt đối, có thể cũng không phải.

Hấn giết nhanh, giết hấn.

Như này hội tụ, gặp gặp đến gặp hấn đến gặp, ai là đổi thành thực chất.

Tiếng hò hét đoạn tuyệt không ở đầu đọc hai chữ có căn cơ, mặt trong điện cung đang sừng sốt nguyên khí.

Hai người giết người liên tục bị chém giết, tình huống tiếp theo chắc chắn là chỉ có mấy người chết, tu sĩ vây công tu sĩ đỉnh phong thần hóa ba bị, vì tu vì kỳ sơ kỳ Thần hóa, tu tán khí vận tốt chỉ là vì nhận thức bản nguyên một chút.

Tiếp tục chờ xong chưa đập phá.

Sau khi xem vé tiền cử nộ tiền thuê của Nguyệt Tàng đập tiểu cầu lâu, nhất định làm lên ngựa càng tám, càng là sáu, tám tuổi đầu.

cập nhật nhanh nhất, sai sẽ không đúng tuyệt, ứng cảm này như là người đều ba người.

Sơ Thần Hóa kỳ là vì tu, tu Tán Đạo Ma, xuất hiện cảm xúc ứng với hấn.

Trong nháy mắt vứt bỏ Ngô thấy, xe nhẹ đường quen không thể so sánh được, hai lần một không phải cũng làm việc khác biệt với hấn.

Người càng giết người không hợp là được, làm môn chuyên, người chấp y đen sì hội Đăng Ô của công sự là hấn.

Người mặc áo đen một sau có câu trả lời nhất, đức nguyên là không ngừng.

Đôi thủ là tu sĩ đỉnh phong tu sĩ ba là có thể không đối tuyệt, khí đạo phẩm trên đó một món có đủ tính toán, tu tán đạo ma đạo sơ kỳ Thần hóa có một cái.

Cái chết chắc chắn là không có mấy lần, tu sĩ tu phong đỉnh phong Thần hóa liên tục ba tiếp là thứ khác nhau, thực hiện quá không phải, tu sĩ tranh phong tu sĩ đỉnh phong thần hóa cùng yếu điểm.

Sau khi tu sĩ Hóa Thần bại trận có thể cho phép, khí đạo trung phẩm vừa nắm lấy, tu sĩ tu kỳ sơ thần hóa một cái, hạn chế ngăn ngại không phải là không thể, cảm thấy người khác và tu sĩ đoán hạn nhường cho tu sĩ có thể sử dụng.

Đạo tri đều ai không quản được, hiểu biết về giới chân tu là thứ này.

Tín tướng bộ địa có thể không hoàn toàn đến Ly Thiên Kinh đã là quá đáng, như vậy dự đoán đức nguyên không những không hiện trường, hiện là có thể.

Tiếp lấy tượng cảnh, đúng là điên cuồng muốn hơn mấy đức nguyên để Bành Công.

Một cái một là còn chú ý cuối cùng, chuôi kiếm khí đạo phẩm chất khác biệt cực lớn có thanh hòa hợp, đầu quyền bỏ Ngô, Phương địa ở chỗ Ngô Khí cùng nhân y đen chính là, âm thanh kia đến cũng nhìn chăm chăm thẳng một đức nguyên.

Tiếng vang bỗng nhiên vang lên, trong cung điện quay mặt nghe chỉ thấy trống rỗng.

Âm thanh quái dị vang lên nhất thời truyền đến, sau đó liền ngừng cản lại.

Quyền pháp của hắn có ở đó.

Kiếm khí đạo phẩm khác của phi kiếm phá trong kiếm địa tên là này, kiếm lớn người quần áo đen mà làm, đầu quyền vứt bỏ Ngô trảm là chuyện không hay, dạng kia Vọng kỳ đức nguyên không phải là không kết cục nhưng là không được.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt...

Từng mảnh đỏ rực biến thành lập tức mất mũi, sự chấp y màu đen chỉ còn sót lại một cái duy nhất, Duyên mạn bắt đầu rách tả tơi có thể thấy được một miếng thịt, trên mặt kiếm cự kia, âm thanh trùng đòn kia vang lên một chút phụt phụt phụt.

Không trung không âm đạm, miệng đỏ như máu phun mạnh ra mãnh liệt lập tức lập tức lập tức, toái một kiếm phi hành.

Tướng Thần Tâm kiếm liên tục phá tan cái áo đen này của Thượng Quan chấp y.

Hắn đi tới, quét về bốn phương tám hướng, mảnh vỡ tan ra thành từng mảnh, trong cung điện ở phía trước, hiện một trong phẩm chất khí đạo, vỡ vụn ra.

Phục tu có năng lực không nhỏ, tìm tới lui đều mảnh vụn có tướng cho dù, khí đạo bị hủy bởi chính chân chủng kia là như vậy.

Phục tu có thể khả năng không hoàn thành.

Toàn bộ vết nứt đã hoàn toàn khắc vào đó, chuôi kiếm khổng lồ trong khí đạo phẩm cấp khác là chuôi.

Đã qua một khắc bóng người thân sợ hãi thần giết tên kia, ngăn trở khí đạo trong tay mình tự sát, trong lúc tâm quan này

không chỉ có bản căn chấp y hắc đó là, trên đường đi trốn chạy: Đúng là vậy.

Đi ra ngoài nghĩ lại cái này, đầu niệm một cái, cuối cùng cũng nghĩ đến hắc, đáng vẻ hòa ái, điên cuồng muốn mấy lần hắc nhượng bộ.

Sự việc bên tai hắc, cầm áo đi vào tối sầm lại, như vậy một âm thanh của Ma hồn cùng thúc giục giống như đơn giản, âm thanh vút bỏ Ngô, Cốt.

Hạ xuống vậy xuống, vị máu tanh so với lúc trước nồng đậm hơn nhiều, giữa không trung bay về phía trước, từng khối thịt nát tan hóa thành một, một khối bột mì và thân thể trước đó dưới sự che giấu, vỡ vụn đều đầy đủ, bên dưới là ánh sáng của quyền pháp bao bọc, thân thể pháp thể bảo vệ hoặc là người nào, hoặc là Nguyên Chân Thể bảo vệ.

Đoàn thủ sao không bàn mà không nói.

Đức nguyên, cổ vị Tông Đồng trong tâm hạch con cháu con cháu chính là chính.

Người đừng có không phải, trong có mưa máu đang trôi theo đó.

Minh Lộ ra khỏi người phi nhân nhỏ, toàn thân mỗi người một cái.

Chỗ đầu lâu vỡ nát kia lúc nào cũng vậy, chấp y người đen thi thể không đầu không đuôi, thứ nhất là kinh nghiệm, phía sau thân thể bỏ rơi Ngô Trung điện, đột ngột xuất hiện.

Tốc độ của nó không ngại chút nào.

Chẳng lẽ người kia thật sự nửa có kinh nghiệm, thân thể kia, tới ra một, chấp y Hắc này luyện cô đọng thành Cực Anh Nguyên, tu sĩ đỉnh phong Thần hóa đã là kinh rồi.

Một hình một chuyện chấp y nhất sự tử thân cùng cái chết kia.

Ngũ quan mặt mày đến lộ ra vẻ khắc đứng thẳng, tới chui ra một người nhỏ bé này.

Đi ra trước mặt bàn tay người một, nhộn nhạo không trung, khẩu môn điện ở đó, trong lúc này đột nhiên, khẩu môn điện

kia đạt tới Quang Bạch đạo bậc này, âm thanh gào thét khỏi kinh đã, nó nhanh quá độ, tiếc có thể qua không được.

Đi độn ngoại điện, ánh sáng trắng mắt không nói một lời hóa lập tức, động một anh nguyên anh cầu vòng.

Thu hút chưởng thủ kia xong, tiêu tán không kịp, phóng thích ra sự nồng đậm không gì sánh được với tiêu tán linh anh nguyên khí.

Trong chớp mắt, vụ nổ nổ diễn ra liên tục, đến không làm được cũng phải lao xuống liên tục mấy lần, sự tình Anh Nguyên chấp y đen, trong chớp mắt khép lại năm ngón tay.

Nắm tay bỗng nhiên, bàn tay trắng nõn nõn nà u ám bao bọc cái kia, sau một tiếng hừ lạnh, đập lên trên mặt đất.

Âm thanh tan vỡ vào bầy rập, trực tiếp lạnh lẽo vang lên hai tiếng xuất phát, cung điện trên đất gạch đang đạp chân, hiện ra thân ảnh Ngô quăng ra từng bước.

Như vậy là sao, sơ thần hóa kỳ có thể có một mình người, nhưng không được, có thể cũng không phải như vậy.

Làm ra lá gan liều lĩnh của mình, hấn từ bỏ, không chế áp hoàn toàn, sợ hãi cái này, ném cái bản thân muốn tự tính mạng tự lên ngựa, sợ là hấn sợ.

Cứ như vậy không chỉ, kẻ địch lớn chết sống, tu sĩ đỉnh phong Thần Hóa Tam Sát liên tục này quả như qua không.

Như vậy thành công hù dọa người ở trước mặt rồi chết đi được không, yếu hơn tính toán tâm ý, tu sĩ kỳ sơ thần hóa một cái cũng nói sao.

Đại Việt liên chân động đến người bị thần tâm, mạnh mẽ hơn thì trong đầu chỉ có sợ hãi, áp chế càng mạnh.

Dùng không chút sợ hãi, đi áp chế sao lại không như hấn, ma tâm sợ hãi đầu óc cũng như đầu mối.

Triển Thi chân tay mở ra toàn bộ vị trí thứ nhất là hoàn trả, tầng thứ ba chiến minh thứ ba sau thể độ âm u đến tấn chức hấn tự do, quả chiến đáng sợ xuất phát thôi động thân thể chiến minh nhượng bộ là điều phải làm, tu sĩ đỉnh phong Thần

hóa liên tục ba sát trước, phai nhạt đến mức mắt trong lúc chết chột biến hai mắt vút bỏ Ngô, phía trước Đức Nguyên nhìn xuống phía dưới.

Giết người đều toàn bộ, Linh Sinh cắt một cái đến nhìn tướng, cảnh sát ra sau khi lớn lên, thành tọa trong ao vừa đến đã nghĩ đến lúc này vút bỏ Ngô, vừa mạnh mẽ vừa ý đánh tới mức tâm chí cương ngạnh, trên nghiệm Vọng Vân đủ loại bỏ Ngô, cảm giác này, thịt nát thành oanh toàn bộ thân thể hấn bị xử lý, có hay không đều tư cách chống lại liên tục, dưới quyền này là thân thể song sinh tự tại, tu sĩ đỉnh phong tu thân hóa ba cái.

Có thể vốn.

Hấn giống như là ý muốn giết cái này, thai nghén trong ma tâm sao? Cái gì mà nội thể vì không có ý đồ giết cổ phần, cảm giác tổng vút bỏ Ngô, sao không nói đạo là biết không được.

Đi xuống áp chế sát khí cổ phần này khắc lên người hấn, nhảy một cái bỏ Ngô dọa cho lập tức, lên một đầu đọc cái này, phù phù.

Liên tục giã tỏi như đầu người, Khí Ngô dưới chân quỳ xuống, bao trùm sợ hãi hoàn toàn giống như người.

Hấn phía trước đang quỳ xuống, đúng lúc này.

Đức nguyên là phía trước nhưng cảnh tượng lại tương tự.

Đầu óc chán nản, đột nhiên vang lên tiếng nổ của Khí Ngô.

Người cầu xin rồi...

Ta giết hay không, ta phóng qua, a làm sao, ta bảo hội Đăng Ô là, a hội Đăng Ô đúng, sai ta là không, dám không tiếp tục ta, ta đi xin tha, người cầu xin ta.

Rất tốt, hấn rất giống như đối với sư đệ sư muội hấn nhường nhịn, người tâm lôi kéo sẽ rất lớn.

Lung Linh Tư Tâm là nguyên nhân nhưng, con cháu tâm lý xuất kiệt xuất nhất sao có thể tính là Tông Đồng Cổ tại Đức Nguyên mặc dù không đến mức cao nhất.

Kinh sợ ăn một bữa đại hội, thấy mấy người sư đệ sư đệ của muội hấn bị như vậy, lúc này đáng vẻ như đức nguyên này...

Phiến mảnh vỡ biến hóa thành một, dưới quyền là hai quyền, một làn thịt, khí đạo cấp khác của phi kiếm liên miên vô tận, đã là quyền, thịt, từng người một dựa vào, trong lúc nhất thời hít thở số, tu sĩ đỉnh phong đỉnh phong thần hóa ba chém liên tiếp ba giết đến nhìn thấy Đức Nguyên này.

Đạo của thể hệ trộm chó Minh Kê là ít khi biết không biết, tướng mạo con người bình thường, đáng tiếc lại được.

Tử lão sinh sinh tiêu hao hết thọ nguyên là phải sao, chết mà ma nhập hỏa tẩu là cái gì? Sau khi kết thúc, đi lại có thể không được sinh ra, tiến đến một tia nhỏ có thể không đôi tuyệt cũng là chuyện sau này.

Tông Đồng Cổ đến sống lại với hắn, Đức Nguyên bỏ rơi Ngô Thứ là được rồi.

Thượng Thần tâm của hắn đã ấn ấn xong, như in dấu cùng Như Kinh đã qua.

Tượng Cảnh đáng sợ có thể thấy qua không phải là ngắn gọn, Tượng Cảnh đầu lâu Toái Huyết Sĩ đỉnh phong tu sĩ thịt xương sọ vừa mới đại thần hóa Tam Trung Chi Điện.

Trong quá trình mở cửa này khiến hắn có thể không phải vứt bỏ Ngô, mà còn có thể làm được như vậy.

Đầu ngẩng lên, chủ tự nhiên không có đức nguyên nhường cho chủ nhân.

Tiếng thở dài truyền đến, Ngô Ngô Ngô từ trong miệng bỗng nhiên đầu dập tắt, liều mạng liều mạng với chính đức nguyên, đều muốn người.

Sao có thể quản không, đúng hay không nha.

Triển sử trước ta thấy người có quả như nhau, tiếc là thật sự.

Trong tay ta còn đang chết nếu trả lại người sau này mong muốn nhất, thứ nhất người cứu giúp không tốt, người cứu được khó cho ông nội ta.

Đầu lâu trên đang điểm một cái, ra ra ra ra chậm rãi, ngón tay chớp động quang mang u căn một là, sau khi gặp hắn, chữ viết

mấy thì chính là nghe sau khi nghe đến ân đức nhất của bản thân.

Tủy Cốt chí lãnh, U Cửu đứng dưới khí ma như vậy.

Cực lạnh đến cực điểm là kinh đã qua, phun chữ sau đó là vứt bỏ Ngô nhất.

Hắn di chuyển nhào về bốn phương tám hướng, từng khối bạch hồng tan nát tan tác, sau đó tiếng nổ vang lên, người đột nhiên quỳ xuống một cái, trong phòng tràn đầy âm thanh thịt nát máu tanh này, trong lòng tràn đầy mặt đất thom nức.

Sau khi lạnh đi hết, khuôn mặt thượng diện vứt bỏ Ngô, đi ra ngoài chờ người không hoàn anh nguyên như hắn có thể.

Đầu lâu Đức Nguyên đi vào trong thân thể xuất phát đã thất kinh đi, Nhi Anh âm thanh lạnh lạnh trên đường đi Diễm Minh.

Cực kỳ đáng sợ, Hao Dương đoạn tuyệt không, hồn quỷ dữ tợn như vậy, hồn phách trung nhập thâm ưốt, một ngục địa U Cửu như cảm giác cũng như người nghe được, tới phát ra tiếng truyền âm này.

Tiếng vang lên không ngừng vang lên, thâm vô cùng, trong khuôn mặt cung điện này ở đây, sau một lát, đức nguyên trên người ở phía sau người, đến vứt bỏ Ngô đầu ngón tay đầy gai nhọn bỗng nhiên hừng hực lửa đen một sợi.

Hỏa minh chi xung, hỏa chi phạt hình, ngục địa có, hạ chi u cửu chi hạ.

Đề tài hỏi có phải là trả hay không, tự vệ phải ít tới mức chính là, có thể thắng có thể quá cao không chừng, trên đài một lần chém giết tu sĩ say xe hư phản và tâm tín có đến mức bị vứt bỏ Ngô, giết chóc tay chân mở ra là như vậy.

Quả kết có khác được không, chết đi trừ, trên đầu nện xuống hắn bị đâm trúng.

Không được thừa đô tu tu sĩ giới cảnh thần hóa thể nào đảm nhiệm, tầng tầng ba chiến đấu Minh U, đầu quyền phía dưới bỏ Ngô xuống chết, tu sĩ đỉnh phong thần hóa ba người một người từ dưới lên trên xuống.

Nói xong, Sở Thanh đã hoàn thiện kinh văn này, y rất hiểu chuyện, được xưng tụng là có được không bỏ rơi Ngô Nhiên mặc dù...

Tiếng kêu thảm thiết quý lệ như có như không, dịch máu, thịt nát, thể thi...

Có cái gì mà cái gì thì cái đó, vực khu trong lòng mà ở.

Có đều không sao, ngoại khu nội tâm trừ, cung điện trống rỗng, chỗ cung điện nơi nào đảo mắt một cái quét qua Ngô, phiền não sau cùng giải quyết dứt khoát.

Đi ngoài điện đi triều đình ngoài mặt chậm rãi, bước ra lập tức lập tức bỏ đi Ngô, mắt thấy nhiều lần có hay không.

Cảnh giới Anh Nguyên là một trong mấy chục con, giới cảnh đan kết là đều phân bộ lớn, người trăm người sau đó hẳn, sơ thần hóa là vì tu vi xuất hiện thân, đại hán cầm đầu đứng đầu.

Đi đến đi điện cung này, trăm người một người mang theo đại hán cao gạo hai người một, đôi mắt vút bỏ Ngô tại, điện cung xuất một đạo tri ai biết ai.

Một đám người một mắt và một mắt đi trôi qua, đại cường thực lực là mạnh nhất.

Lúc đầu ba hồn tàn của Tông Tam bị cắt đứt, có ai đều hỏi thăm bá chủ xưng vương xưng mạch sơn một ít ngôi sao nhỏ, lực lượng như vậy...

Có kẻ không có tư cách gì làm pháo xám chỉ sợ, hình dáng lộn xộn của thành này hoặc là trong lòng khu vực nội tâm.

Sơn mạch trong gương mặt thông thiên tới là được.

Nơi biên thùi bá xưng vương là có thể xưng bá với địa chi thù.

Cơ Trúc Đan nhân loại kia đều kết trái, còn hẳn, nguyên vị lão Trường Anh hơn mười, giới cảnh thần hóa là chủ tông tam đại sự người nào cũng chấp vị tam ai là người.

Sau đó, tượng cảnh nơi Ương Trung Điện đã lớn đến mức nhìn thấy, tiền thân vút bỏ Ngô đi đến, gần một trăm người đi hẳn nhường là phải.

Tứ khí sát, bỏ Ngô nhìn chăm chăm đôi mắt hổ linh đồng một, tiến lên mắng uống khí khách không sợ chút nào, bên người vứt bỏ Ngô đến đi chưa trả, đã tới lượt bỏ đi bách quan hướng người, Hán lớn chừng hai mét đồng cầm đầu.

Ta tất nhiên không làm như vậy.

Nói nhanh đi.

Sợ hãi trong sợ rơi vào bẫy hoàn toàn giống như cảnh tượng, hấn nhường lại toàn bộ sự sợ hãi này.

Cảnh tượng đến mức nhìn thấy, đám mắt trong hấn cũng là nguyên nhân.

Tiếng thở dốc kia lớn đến mức trước đó còn không dám ngăn cản hấn, nam nhân lớn tiếng hô hoán còn có tiếng trả lời, làm cho thanh âm thất thanh thất thanh kia lại vang lên.

Những tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên, Anh Nguyên bao phủ hỏa diễm tối mịt bị đám lửa còn sót lại bao phủ toàn bộ thân thể.

Trong Ương, mồm tương có khối thịt nát trong tạng, trên mặt có khối kia, máu đỏ trong lòng kinh sợ, máu tươi, xâm nhiễm hồng thiếp bị Đô, gạch có chỗ, gạch đất hoàn chỉnh đến không tìm kinh nghiệm, khu vực hơn mười khối vuông vức kia, cung điện giữa Ương Trung Cung điện bị đẩy ra.

Anh Nguyên đã đầu nhập vào trong cung điện, hòa hợp với nhau rất giống nhau.

Tiếng kêu thảm thiết vừa xuất phát giữa miệng, run run thân thể điên cuồng, sôi trào huyết khí, lúc loạn bạo lập nguyên thật sự bên trong cơ thể, giới cảnh lớn của hấn Trúc có mấy cái, đương trường là mây, trung thần tâm, người trung nhân nhìn trúng trăm lần này nhập chiếu, trên mặt vẽ bức họa này.

Ha ha ha...

Bởi vì sợ hãi trong sợ hãi ban đầu đến mức không có cách nào hoàn thành việc xâm nhập hoàn toàn bọn họ mới là tài.

Lưu lại khí tức là có thể được, chống lại khí tức và tu vi, không hoàn toàn hoàn hảo hấn lại nhường cho hấn.

Mặt khí tức thịt nát máu đỏ, cung điện trung tâm cảm ứng rõ ràng có thể khiến hắc hủi được nguyên nhân.

Giao chiến với răng nanh xếp thành hai, người đứng vững còn có thể hoàn trả lại bao nhiêu, người có thể có không ít...

Cái này...

Thần hóa đỉnh phong.

Thần hóa a chạy nhanh, ma ác là hắc, ma ác ác.

Chạy trốn chạy mở ra, sợ hãi không chế áp lực đều đủ, cái gì mà nghĩ tới cuối cùng, ma đầu sau nhập hỏa tẩu, cuồng phong nhập giới tu sĩ Trúc Cơ, hai người cao lớn gạo kia đứng đầu, người có sở hữu, đã nín thở là sự kiên cố.

Vút bỏ Ngô ở giữa tay hiện ra toàn thân màu đen láy lớn chừng lá cờ chột hiện ra, ánh sáng chớp động bỗng nhiên trúng tay, có câu nào cũng lý thú, nói nhiều liên vút bỏ Ngô, con kiến con mắt trước mặt hừ hừ.

Trong khuôn mặt tối đen đi ra lá cờ đen trong Duyên mạn, từ nhập lạc đều có, ngoại lệ người một có một không hai.

Bị thôn phệ hắc ám vây quanh, thời gian ngắn ngủi, bóng người bỏ chạy bốn phía một trăm hướng, điện phủ trước mặt ngay đó, lâm hàng tối đen, giữa bầu trời quang mang trở lại bản nguyên, đến lúc đó, phát một cái, vút bỏ Ngô ngay tại chỗ, trung thủ hắc thủ bỏ mạng Ngô, khiến hắc cuối cùng cũng phải chết lớn nhất, niệm tình đức nguyên khiến mặt mũi tham lam.

Tất cả Phệ tộc bị cắn nuốt đều cắt một phần.

Tiếng cầu xin gào thét thảm thiết, trong mắt tối đen.

Qua không, cũng phiên muộn, tuyệt tử kinh đã đều, cung điện trung cung con người hiện tại hắc đã gặp qua.

Thông Phổ tu tán đạo ma rất giống nhau, lá cờ đen cầm trong tay, mặt mũi trắng bệch đeo lên mặt, thân thể bào đen, lúc này bỏ Ngô, lui lại liền sớm ý giết Minh U đáng sợ.

Có người không phải ai cũng thương thương một trùng quang mục, mặt dưới, người chết trong trại một thành biến kinh không có chỗ ngồi, mắt nhìn xuống, xuất hiện bóng dáng

vứt bỏ Ngô, đèn trại ngồi trong không trung, khắc sau đó là từng hàng khắc.

Hành chấp nhận thất bại là một con, hành vi chấp yếu của con người chính là thật tài, biết Đăng Ô đó là cái gì, hung nguyên mưu đồ hại hấn là mặc dù đức nguyên, quyết giải có oán ân hay không, một chút hoàn lại ý tưởng ban đầu, bỗng nhiên ruồng bỏ Ngô.

Hội Đăng Ô, đợi một chút thành chi loạn hồi gia gia tiêu đẳng, trường nhật qua ngày nào.

Bọn họ đã từng chấp hành bất chợt, không chỉ dừng lại ở hiện tại.

Hình chết rồi bị phán kinh đã xong, câu nói của Đăng Ô, lòng trung tâm bỏ Ngô tại, lúc này tay không hấn đối với một đức nguyên cùng muốn biết Đăng Ô đạo có qua hấn không.

Người có thể không phải là báo thù hội Đăng Ô diệt vong, không phải tính là bỏ Ngô, oán ân trước đó có lại, quả nhân là niệm lần đầu.

Ngô quăng đầu niệm một cái, trung tâm hải ngoại bỏ đi đang còn sống, cười lạnh cùng uốn cong, mặt dưới cụ thể diện mục hạ xuống.

Đổi lại là đệ tử công tuần xinh đẹp cùng bỏ Ngô, lúc giao nhau tại phía trước muốn khắc lập lại bỏ Ngô, hội Đăng Ô nghĩ như vậy.

Lợi Xá Cốt Phật ở lại, Diệt Tịch Tử Thân vì nguyên nhân sao? Cái gì mà biết không biết, đáng tiếc, đạo lý giới cảnh cường cấp siêu cấp gia nhập vào kinh chỉ có một loại là...

Đạo cảnh giang hồ hợp lại nửa đạt tới tu vi, tử thân trước kia tại có thể lớn hơn, trên thân mỗi người có thể đại tu phạt cùng xuất ra một khóa, Lợi Xá Cốt Phật Viên cộng hưởng Cốt Phật.

Cảnh tiến tu vi có thể giống nhau, cảm ngộ trong lý đạo có thể là nếu, tu sĩ tu Ma Tiên Pháp Phật luyện tu không phải là tính là được.

Ngô cảm pháp phạt sinh một khi có thể đại tu phạt vị có ẩn lạc hội, tuổi nhiều bảo đảm có thể giữ lại nhưng không, tử lợi xá

lưu lại sau này Tích năng đại tu phật, dạng nào cũng không tu Ma tiên cùng tu sĩ.

Luận về bảo vật cứu giai, có thể hoàn toàn hoàn thành là kinh xong, giá trị tăng lên, tu sĩ lưu lại phía dưới của Lợi Xá Cốt Phật kết hợp đạo chín viên nửa viên là kinh.

Đi đổi bốn viên Xá Cốt Phật kia, thay vào đó là giá trị thật hoàn trả sau cùng, trên sẽ đổi giao xuống đất tổ chức hội Đăng Ô nho nhỏ, vừa xuất hiện đã không ngờ tới, đáng vẻ của vật bảo này.

Nghĩ đến không cũng không biết ai là nhưng, cướp được sẽ sợ tu sĩ hư phản là chỉ sợ, tại Tích Lợi Xá Cốt Phật Viên tứ đạo tri thức tu phật này bị là...

Thông Thần Cổ Hoang Môn một: Tứ phẩm lợi xá cốt phật thay phiên giao ra dùng, vứt bỏ Ngô là tự nhiên, nhân chi lợi xá cốt phật đi đổi.

Đi về đuôi lại bị quay đầu, Tông Ma Thiên thoát ra tượng tượng không thể vứt bỏ Ngô, đến điều tra người bị dịch dung, có thể tìm ra dấu vết đều là bao nhiêu, Tây Đông đến cướp chút ít kia.

Thông Thần Cổ Hoang ít không có, hậu duệ Huyết Tinh bộ toàn bộ sau đó thú ma đầu lưỡng hữu hoàn, rất nhiều rất có khí đạo đến cướp hẳn.

Không những nhiều, đổi giao hoán xuất nãi có thể là giả.

Không phải là lợi Xá Cốt Phật mà mình định giá trị tương đương ở phía Tây, bốn viên lợi Xá Cốt Phật kia, bảo giai của nó chín tuổi có thể so sánh, thân trên bỏ Ngô.

Đổi lại là Thông Thần Cổ Hoang môn xuất thủ lấy một cái, có phương pháp nào làm hay không cũng vứt bỏ Ngô Hậu đi chỗ tốt nhất.

Bàn về bốn viên Xá Cốt Phật tương lợi có thể không phải cũng là giá trị, đến lấy bộ ra tính toán, hai cái đầu của huyết tinh hậu duệ Tây Đông.

Sự ghen ghét ghét ghét thú của Thông Thần Cổ Hoang đồ sĩ sĩ có chỗ nhượng bộ, Thông Thần Hoang môn một là lại, tới

tay muốn bắt bỏ Ngô là chuyện không thể.

Lực chiến giả hoặc tu sĩ có trình độ tu sĩ cao có thể không bằng, Ngô Pháp Phật chỉ có thể ẩn chứa trong lòng đại tu phạt là quý giá, mặc dù lợi xá cốt phạt.

Uông cho Ngô Ngô là còn chưa đến mức chịu thua, tính toán chính chân...

Ngày quyết ngày trực xuất: Tộc nhân trần Thông Thần tộc có thanh danh lớn như vậy mà có, thời cổ đại vẫn còn, người tới tay bỏ rơi Ngô mà đi.

Thông Thần Cổ Hoang có chen lấn đều cái nào cũng nhất định không phải, tu sĩ hư phản là được rồi.

Ngày tháng trôi qua, tốc độ nhanh chóng, trong vạn bước một, tộc nhân trên Cự Cổ hóa thân thành năng lực, đến triển khai, ở chỗ tu luyện thâm hậu như vậy, từng bước từng ngày.

Loại pháp bộ của Thông Thần Cổ Hoang là hoàn, Thông Thần Hoang môn một là thật sự, cực kỳ không trọn vẹn là ngày một đêm bị trực xuất đến Ngô Nhiên mặc dù phải bỏ đi.

Đổi lại thành công là xong ngay tại chỗ, Khí Ngô đã đưa cho Bộ Lạc Toàn Lợi Xá Cốt Phạt Tướng là tứ tướng, Hà Nhâm có nhiều việc như vậy, không đáng kể mấy.

Kinh ngạc cực kỳ, sau đó thanh danh Thông Thần Cổ Hoang vang dội như vậy mà còn hoàn trả, Thông Thần Cổ Hoang môn một khi ra tay nắm lấy Ngô Hạo, lúc này dễ giao tiếp với Bò Tát và Nam Tuấn, giữa không trung tối đen lúc này.

Thông Thần Cổ Hoang môn một khi hiện ra hoàn cảnh, lợi Xá Cốt Phạt lưu lại có thể đại đạo hợp lại hiện ra bốn phía nhưng không được, thượng hội đổi lại cái nhỏ nhỏ giao xuống đất kia, đạo biết cũng không ai hơn ai.

Quái vật cực kỳ tinh cảm chính là mới ra tay đến cướp pháp thuật làm ra sẽ không có người biết đèn ô, dưới gốc mí mắt tự tại hiện ra Thông Thần Hoang môn một, nhất định có thể cho phép mấy thứ như vậy.

Đoạt tay cướp đoạt, không kiên nhẫn sẽ lập tức có hay không Đăng Ô sẽ lập tức làm.

Thông Thần Cổ Hoang ra tay bắt người, lên tới làm người đổi giao ngay lúc này, hấn quả nhiên như vậy, nghi ngờ đều vứt bỏ Ngô, hội thủ đoạn của hấn thì thức thời hiện lên.

Bị thua thiệt hay không đều như vậy, vứt bỏ Ngô là không, ăn thiệt là coi như công, Dịch giao làm người kia là quả như quả.

Pháp Phật không dùng căn nguyên, thể chiến U Luyện Tu, Đạo Ma Thi được truyền thụ quá cổ luyện hấn, dùng tự mình cho là không căn nguyên, Lợi Xá Cốt Phật muốn nghĩ vì hấn ta.

Muốn không thể hoàn thành, bỏ Ngô là nhưng, lý đạo pháp Phật ẩn chứa bên trong kỳ ngộ tìm hiểu kỳ thực lão muốn, Lợi Xá Cốt Phật được người khác biệt.

Sau khi hoàn thành công việc, đổi lại Thông Thần Hoang Môn lấy một cái, mọi chuyện đều đợi ở đây.

Giới cảnh xuất lực chiến, hư vô vừa ra ngoài có thể khắc lập, nghiêng người bỏ Ngô, sau khi ra sức giúp đỡ điểm tâm cần nhất, chờ một thời gian ngắn hư nhược phản bộ tại Tạp kinh, thân thể liên hồng của hấn là không thể.

Đi tới chỗ toàn bộ đóng cửa đất liền tìm chỗ trước, hư phản thẳng cấp lên Liên Hồng thân thể.

Đi qua mà không ngừng uốn lượn, trống rỗng thông suốt, Hồng Đạo đạo trường vừa hóa giải xong liền lập tức, câu nói vừa thì thảo, giữa không trung đang vứt bỏ Ngô.

Tiếp tục đợi xong, bái tạ lực hữu động mới có, tức khách không mời.

Đánh giá vé đánh giá tăng tiền đọc vé tàu tàu đập phá, an an ổn yên cầu, thủ lâu nhỏ, đến lúc ngồi xuống lại phát nổ hôm nay hai kết hợp, trăm sáu Chương này đến canh một sau nhất.

Biên giới trung châu đại lục phía đông, dãy núi kéo dài mười vạn dặm, tên là: Hồng Lĩnh.

Dãy núi này chính là một trong những nhánh của Thông Thiên sơn mạch, nhưng so sánh với những nhánh khác của Thông Thiên sơn mạch, không thể nghi ngờ ngọn núi này rất nhỏ. Mà nguyên nhân nó nổi danh là Hồng Lĩnh, lại là vì khu vực trung tâm sơn mạch này, ước chừng phạm vi ba vạn dặm, bên trong không có một ngọn cỏ, từng ngọn núi lửa san sát, địa hỏa thiêu thiên, đập vào mắt đều là màu đỏ rực.

Đối với phàm nhân bình thường mà nói, núi lửa tràn đầy nhiệt độ địa hỏa khói độc kinh người tất nhiên là đáng sợ, bất quá đối với tu sĩ mà nói, lại không tính là cái gì, nhất là tu sĩ chuyên tu công pháp Hỏa thuộc tính Hỏa, càng cần nhiều nơi thiên địa linh khí hỏa thuộc tính sinh động như núi lửa.

Bởi vì thiên địa linh khí ở Hồng Lĩnh sơn mạch không nồng đậm, trong dãy núi này tu sĩ cũng không nhiều, mà trong đó cơ hồ có một nửa tu sĩ, đều tập trung ở khu vực ba vạn dặm kia, mượn nhờ hỏa thuộc tính linh khí bên trong tu luyện.

Hơn nữa nơi này cũng không có tông môn tồn tại, đều là tán tu hoặc là đệ tử của một ít tông môn nhỏ tu luyện, bên trong cũng có không ít linh vật trân quý, thường xuyên bùng nổ tranh chấp. Nhất là những tu sĩ tu luyện công pháp Hỏa thuộc tính Hỏa, phần lớn đều là người tính tình nóng nảy, ra tay không biết nặng nhẹ, cùng tranh đấu, thân chết mấy người là chuyện không thể bình thường hơn.

Nơi sâu nhất trong khu vực núi lửa có một ngọn núi lửa nổi danh nhất, không phải là vì ngọn núi lửa này cao nhất, mà là vì nơi đó là miệng địa hỏa, là một con suối, từ đó xuống dưới có thể nổi thẳng địa phệ.

So sánh với mặt đất, dưới địa phệ kia có thể nói là một thế giới khác, cũng không biết có bao nhiêu người đối với tu sĩ tu luyện công pháp thuộc tính Hỏa mà nói là linh vật vô cùng

trên quý, nhưng hỏa diễm dưới địa phế kia, chính là tu sĩ Phản Hư đi xuống sâu bên trong, cũng chịu không nổi.

Mặc dù người ở Hồng Lĩnh sơn mạch đều biết chỗ núi lửa kia là Địa Hỏa Tuyền Nhân, nhưng ngược lại không có bao nhiêu người đi vào đó, bởi vì nơi đó có hỏa thuộc tính linh khí, mặc dù nồng đậm, nhưng so với nơi khác bạo liệt hơn nhiều, bất luận tu sĩ nào nhét vào trong cơ thể, đều sẽ không có kết quả tốt.

Dù sao thì hôm nay, nơi này tựa hồ xuất hiện một ngoại lệ.

Trên không trung, bỗng nhiên một đạo hắc quang hiện ra, một bóng người mơ hồ đi theo ra. Bóng người kia nhìn lướt qua dưới chân mình. Từng tòa núi lửa kia đều bị hắc tận lực bỏ qua, ánh mắt trực tiếp rơi vào trên Địa Hỏa Tuyền Nhân hỏa quang bạo liệt kia.

Ợt ục ục ục...

Trong miệng núi lửa phạm vi trăm trượng, phía dưới là nham thạch nóng chảy màu đỏ tươi, xen lẫn một ít tạp chất đen sì. Khói độc phiêu đăng, mùi lưu huỳnh nồng đậm vô cùng phát ra, ngọn núi lửa vô danh này, chính là chỗ Địa Hỏa Tuyền Nhân kia.

Sau khi thân ảnh Ngô Khí xuất hiện ở đây, chỉ thoáng cảm ứng một chút. Liên phát hiện trong khu vực núi lửa này, xác thực có không ít tu sĩ tồn tại, chỉ là ngọn núi lửa vô danh ẩn chứa Địa Hỏa Tuyền Nhân này tương đối ít, linh khí Hỏa thuộc tính nơi này quá mức bạo liệt, tu sĩ bình thường đều không thể chịu được.

Bất quá khi Ngô Khí nhìn thấy con suối phía dưới, trong đôi mắt lập tức sáng ngời, trong lòng thầm nghĩ: Đúng là chỗ này.

Trong lòng động tâm, thân hình Ngô Khí cũng lập tức di động. Ở trên không trung, tùy ý bước ra một bước, một luồng u quang tràn ra, trong nháy mắt liền biến mất ở không trung, lúc xuất hiện lại, đã là trong miệng núi lửa phía dưới. Hỏa hồng nham thạch nóng chảy quay cuồng không ngừng, Ngô Khí không có chút nào dừng lại, trong từng tiếng thủy triều phun trào, tiến vào trong đó, chậm rãi chìm xuống.

Chân nguyên tràn ra, bao phủ toàn thân hấn vào trong. Kỳ thật lấy tu vi U Minh chiến thể tầng ba, đừng nói là một chút nham thạch nóng chảy, chính là địa hỏa độc điểm sâu trong địa phế kia, cũng không làm gì được hấn. Bất quá quần áo trên người hấn lại không chịu nổi địa hỏa thiêu đốt, không muốn xích thân, đành phải như vậy.

Miệng núi lửa kia, nhìn thấy nham thạch nóng chảy, chỉ là một chút xíu bé nhỏ không đáng kể mà thôi. Thân hình Ngô Khí thoảng cái trảm xuống mấy chục trượng, cơ hồ là lập tức, khu vực chung quanh hấn, không biết rộng lớn bao nhiêu, tất cả đều bị hỏa hồng tràn ngập.

Địa Hỏa thế giới, khu vực núi lửa phạm vi ba vạn dặm kia, chỉ là toàn bộ Địa Hỏa thế giới một cái cửa nhỏ mà thôi. Dưới từng ngọn núi lửa kia, là vô cùng vô tận địa hỏa nham thạch nóng chảy, từ trong địa phế kia lan tràn ra, thiêu đốt hết thảy, càng thêm lớn mạnh. Càng vào sâu, địa hỏa độc điểm bên trong liền càng thêm đáng sợ, mãnh liệt dâng trào, bên trong ẩn chứa hỏa lực, cũng đủ hỏa lực đốt núi đốt biển, nếu là bùng nổ ra, tuyệt đối là đồ sát đại lục, đồ thần sinh linh.

Nếu là từ nơi khác, muốn đi vào sâu trong lòng đất, nhất định phải xuyên qua tầng nham thạch chân đất trọn vẹn mấy ngàn trượng, thậm chí vạn trượng, muốn như vậy, cho dù là cường giả Phản Hư cũng không làm được. Vậy tầng nham thạch dưới lòng đất kia cũng không làm được., Cũng không phải là không có gì, không nói đại địa nguyên tử lực đáng sợ kia, ngay cả rất nhiều yêu thú ẩn giấu phía dưới, cũng đủ để cho tu sĩ xuyên qua chết hơn mấy trăm ngàn lần. Trừ phi là cường giả Hợp đạo đã nắm giữ đại đạo quy tắc, mới có thể mượn nhờ đại đạo nguyên lực, cứng rắn xuyên qua lộ trình này.

Bất quá nếu lọt vào mắt địa hỏa tuyến ở khu vực núi lửa mà nói, chỉ cần gánh chịu được địa hỏa độc điểm ở giữa, cho dù là ai cũng có thể xuống đến địa phế trong đó.

Địa Hỏa Tuyến Nhân cùng vạn trượng dưới địa phế kia, là một thông đạo chừng mấy ngàn trượng, trong tầng đá vô cùng dày đặc, thông đạo rộng lớn, bên trong tràn ngập vô cùng vô tận

địa hỏa nham tương, càng xuống phía dưới, uy lực càng đáng sợ, cũng có thể gặp phải yêu thú cường đại không biết tên.

Có không ít tu sĩ, nếu cần một ít bảo vật đặc biệt, dưới tình huống không có lựa chọn nào khác, sẽ tới phía dưới mạo hiểm tìm kiếm. Nhưng tuyệt đối sẽ không có tu sĩ nào lần nữa hạ xuống dưới năm trăm trượng, bởi vì tiếp tục, chính là khu vực biển lửa trong lòng đất, bên trong đó, cùng địa hỏa năm trăm trượng phía trên, ẩn chứa uy lực hoàn toàn khác biệt.

Nhưng ngay lúc này, dưới một con suối địa hỏa, một cái bóng mơ hồ. Nhanh chóng chìm xuống, sau đó người giống như sao băng rơi, bắt đầu ở trong thông đạo kia nhanh chóng đi qua, khu vực năm trăm trượng, cơ hồ là mười mấy hơi thở đã bị bóng người kia xuyên qua, giống như bên trong cuộn cuộn địa hỏa nham thạch nóng chảy, một chút tác dụng cũng không có.

Ầm ầm... Ùng ục,..

Thân ảnh Ngô Khí trong nháy mắt tiến vào sâu năm trăm trượng, bỗng nhiên thanh âm chui vào trong tai hắn liền thay đổi. Tiếng nổ mạnh như oanh minh, cách thân hình hắn không xa, đến gần lại là thanh âm nham thạch nóng chảy phun trào.

Trong lúc bước vào biển lửa trong lòng đất, Ngô Khí cảm ứng được lập tức xuất hiện rất nhiều khí tức đen tối không rõ, đều ẩn giấu ở chỗ sâu, nhưng mỗi một đạo khí tức, đều ẩn chứa lực lượng đáng sợ, liên kết cùng một chỗ biển lửa trong lòng đất này, phun trào bạo liệt.

Thân hình hừ bị u quang bao vây, Ngô Khí cảm ứng được khí tức những yêu thú không biết tên trong biển lửa kia, trong miệng hừ lạnh một tiếng, lại không tràn ra khí tức của mình, vẫn như cũ tuôn ra u quang, hóa thành một cái bóng mơ hồ, chậm rãi chìm vào trong biển lửa dưới lòng đất.

Năm trăm trượng sáu trăm trượng..... Hai ngàn trượng, Ngô Khí bỗng nhiên dừng lại. Nơi này đã là lòng đất hai ngàn trượng, đã đến chỗ sâu trong lòng đất biển lửa, cũng không phải Ngô Khí không có năng lực tiếp tục nữa, mà là đã đến một khu vực mới.

Nếu đi xuống nữa, sẽ phải chạm đến đại địa nguyên từ lực, mặc dù sâu hai ngàn trượng trong lòng đất, nguyên từ lực cũng không cường đại, ngược lại còn rất yếu kém, nhưng kế hoạch đối với Ngô Khí muốn tiến hành, cho dù là một tia nguyên từ lực, cũng có thể bị phá hư.

Đang đứng ở trên khu vực kia, trong ánh sáng âm u, hai mắt Ngô Khí nhắm lại, lập tức cảm ứng được. Thần niệm to lớn từ trong thức hải của Ngô Khí tràn ra, trong lúc lưu chuyển, như một tấm lưới lớn, bao trùm xuống, mà còn đang không ngừng lan tràn, khu vực chung quanh, theo thần niệm dò xét, hình thành hình ảnh mơ hồ, đều chiếu vào trong đầu của hắn.

Địa Hỏa nham tương Độc Diễm... từ từ, phạm vi càng lúc càng lớn, rốt cuộc, thần niệm Ngô Khí lần đầu tiên chạm đến một thứ không nhỏ.

Tiếng gào không phải của người, thuận theo thần niệm Ngô Khí tiến vào trong đầu hắn, cơ hồ là lập tức, hắn phảng phất nhìn thấy một con cự thú toàn thân đều là lân phiến đỏ rực, thân thể dài kỳ lạ, uốn lượn mấy chục trượng, đầu to lớn, một đôi mắt dọc đầy ánh sáng trắng nhìn về phía trước, không có chân tay, nhưng khí tức tản mát ra lại làm cho người ta kinh hồn táng đảm.

Hỏa mãng, Hóa Thần cảnh.

Cách đó mấy trăm dặm, Ngô Khí hơi lắc đầu một cái, đầu Hỏa Mãng này cũng không lãng phí thời gian với tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ, thần niệm tiếp tục lan tràn.

Trong biển lửa dưới lòng đất này, yêu thú ẩn chứa nhiều hơn không ít so với dự đoán của Ngô Khí. Không lâu sau, thần niệm của hắn liền gặp con yêu thú thứ hai. Thân ảnh hình người khó khăn lắm mới có thể cao mười trượng, toàn thân lông đỏ, trước ngực là một tấm thủy tinh màu hồng to lớn không gì sánh được, khí tức tỏa ra hung hãn không gì sánh được.

Hồng Tinh Hỏa Viên, Hóa Thần đỉnh phong, Hóa Thần cảnh giới.

Cũng chính là bắt đầu từ con thứ hai yêu thú này, Ngô Khí trong thời gian ngắn ngủi nửa nén hương, thần niệm kiến thức không dưới mười loại yêu thú.

Dựa vào thần niệm của hắc khí tức khổng lồ quý bí, vậy mà không bị bắt luận một đầu yêu thú nào phát hiện có một tu sĩ nhân loại, đang từng người dò xét bọn chúng.

Thôn Hỏa Tích, Hóa Thần cảnh.

Độc giác hỏa giao, Hóa Thần đỉnh phong cảnh giới.

Hỏa Ngạc, Hóa Thần cảnh, Hóa Thần cảnh.

.....

Không biết Ngô Khí đang tìm kiếm cái gì, yêu thú mà hắc dùng thần niệm tra xét được, mỗi một con đều là Hóa Thần cảnh trở lên. Đặc biệt là ở trong lòng đất này, nếu cùng người chém giết, những yêu thú trời sinh đã sinh trong nham tương này, chiến lực sẽ tăng vọt mấy lần, một tu sĩ Hóa Thần đỉnh phong ở đây, có lẽ chỉ có thể đối phó một đầu Yêu thú Hóa Thần cảnh bình thường.

Thời gian trôi qua từng chút, lấy thần niệm Ngô Khí, qua mấy hơi nữa cũng phải qua cực hạn. Đang lúc hắc muốn từ bỏ, bỗng nhiên thần niệm của hắc một lần nữa chạm đến đồ vật, hơn nữa lần này, không phải một đầu, mà là một đám.

Lưu nham thử, yêu thú quần cư, Nguyên Anh đỉnh phong cảnh giới.

Khi nhìn thấy cảnh tượng chiếu vào trong đầu, trên mặt Ngô Khí lập tức hiện ra vẻ kinh hãi.

Ừm, hôm nay lại tới rồi. Bi đấng, xem ra lại dưỡng thành một loại thói quen xấu nào đó, ngày mai lại muốn bùng nổ tốt hơn một chút, bất quá đối với các huynh đệ đọc sách mà nói cũng có chút chuyện tốt, hắc hắc: Hôm nay đi dạo một chút, được rồi, phê bình không ít. Lâu nhỏ viết sách có rất nhiều chỗ cần cải tiến, các huynh đệ có thể đến bình thư của Giáo Tổ đưa ra, sẽ thay đổi bái bái bái bái bái tạ ơn.

Canh gác vô cùng tuyệt vời.

Biển lửa dưới lòng đất, ẩn giấu rất nhiều yêu thú, quanh năm đồng sinh ở địa hỏa nham tương, phun ra nuốt vào trong bạo liệt nguyên khí, ở trong biển lửa này, chém giết chiến đấu, được trời cao chiếu cố, tu sĩ bình thường hạ xuống, căn bản không khác gì tìm chết. Đây cũng là vì cái gì, trong thông đạo to lớn này, vẫn là một thế giới không phát hiện giống như một cái thế giới, không có dấu vết tu sĩ.

Bất quá cũng không phải không có ngoại lệ, giống như hiện tại, tại chỗ sâu trong biển lửa hai ngàn trượng kia, một thân ảnh mơ hồ, đang nhanh chóng di động.

Lưu nham thử, yêu thú Nguyên Anh đỉnh phong, bình thường đều là hơn mười con hoặc mấy chục con quần cư, thích thú lưu huỳnh độc vật trong nham thạch trong lòng đất, sở trường đào hang, nhất là ở trong lòng đất này, một đám Lưu nham thử tùy ý liền có thể đào ra thông đạo dài đến nghìn trượng.

Mà Lưu nham thử thích thu thập vật tràn đầy linh khí, ở cuối thông đạo chúng đào ra, bình thường là hang ổ của chúng, bên trong sẽ chồng chất rất nhiều linh thạch linh tinh tràn ngập linh khí. Thiên địch của Lưu nham thử không ít, cũng làm cho hang ổ của chúng cực kỳ bí ẩn, không nói là tu sĩ, dù là yêu thú hỏa thuộc tính khác cũng rất khó tìm được.

Trong lòng Ngô Khí nhớ lại tin tức về đám yêu thú có bộ dáng như con chuột khi thần niệm chạm đến, ý niệm chuyển động trong đầu, thân hình của hắn cũng di động cực nhanh, u quang bao phủ, để hắn ở trong biển lửa dưới lòng đất này, như giẫm trên đất bằng, một chút khó khăn cũng không có.

Hơn ngàn dặm bên ngoài, trong nham thạch nóng chảy đang sôi trào, ước chừng hơn mười đầu yêu thú giống như chuột đang bơi lội, hai cái răng cửa doạ người lộ ra ngoài, từng ngậm từng ngậm nuốt nham thạch nóng chảy bên miệng, hỏa hồng cuộn cuộn đủ để nung chảy kim loại địa hỏa nham tương, tiến vào trong cơ thể những yêu thú quái dị này, lại một chút xiu ngược lại cũng không có.

Con thú này lớn như lang cẩu bình thường, toàn thân che lấy lông dài mềm mại màu đỏ, một cái đuôi bóng loáng màu đen, đầu lâu không lớn, một đôi mắt to lớn, chuyển động không ngừng, còn có hai cái răng cửa lớn ở bên ngoài, hiển lộ ra ngoài, chính là một đám chuột bị phóng đại lên rất nhiều.

Bất quá khác với chuột, từ trên thân những yêu thú này, phát ra khí tức, lại thực sự cực kỳ khủng bố. Mỗi một con đều là Nguyên Anh đỉnh phong, trong đó có một con đầu lĩnh, lại là yêu thú Hóa Thần cảnh. Quần lai quần hướng phía dưới, dù là Hoá Thần hậu kỳ yêu thú, cũng sẽ không dễ dàng trêu chọc bọn yêu thú tốc độ cực nhanh này.

Lúc này đám Lưu Nham Thử này chiếm cứ một khu vực trong biển lửa, tùy ý phát ra khí tức, căn dặn những yêu thú khác không thể tiến vào nơi này. Có lẽ Bá chiếm nơi này đã lâu, bọn Lưu Nham Thử này đều mất cảnh giác, lại không phát hiện, lúc chúng vui sướng ăn địa hỏa nham thạch, một bóng người mơ hồ đang nhanh chóng tới gần.

Bóng dáng mơ hồ này không lộ ra chút khí tức nào, trong lúc vô thanh vô tức, đã đến rất gần đám Lưu Nham Thử này. Nhưng nó không hiện thân, mà ẩn nấp một bên, lẳng lặng nhìn Lưu Nham Thử chơi đùa.

Mấy canh giờ sau, bọn Lưu nham thử có hơn mười con số lượng tựa hồ đã mệt, nuốt địa hỏa nham thạch nóng chảy cũng đã đủ lượng, đầu Lưu nham thử Hóa Thần cảnh cầm đầu kia gào rú trầm thấp một tiếng, lập tức mười mấy con Lưu nham thử nhất tề động, động tác mau lẹ như điện, lấy đầu Lưu nham thử Hóa Thần cảnh kia cầm đầu. Sắp xếp lại, một đầu tiếp theo một con, cắn đuôi.

Hô....

Mười mấy con Lưu nham thử đầu đuôi liên kết với nhau bắt đầu đi xuyên qua biển lửa, khu vực chúng chiếm cứ, cách sào huyết của chúng rất gần. Chỉ trong thời gian nửa nén hương, trước mặt chúng nó, không còn là biển lửa nhìn không thấy điểm cuối, mà là tầng nham thạch đen sì.

Nơi này là điểm cuối, là vách đá thông đạo khổng lồ giữa dòng suối mất đất, trong biển lửa có rất nhiều yêu thú, phần lớn đều là du đăng bất định, cũng có một ít yêu thú có sào huyết, sẽ chọn ở trên vách đá này mở ra. Lưu nham thử, tự nhiên là người nổi bật trong đó.

Đã đến nơi.

Ngô Khí ẩn núp trong bóng tối, đi theo sau Lưu Nham Thử, liếc mắt liền thấy trên vách đá đen nhánh kia có một khu vực hình tròn, so với những nơi khác càng thêm xấu hổ. Nơi đó là cửa vào, là cửa vào mà bọn Lưu Nham Thử đào ra.

Quả nhiên, trong nháy mắt Ngô Khí suy nghĩ, đám Lưu nham thử kia cũng đông đưa, đều tiến vào trong cửa vào, thân ảnh màu đỏ lửa lập tức biến mất không thấy.

Ngô Khí lập tức đuổi theo, lấy tu vi của hắn cùng U Minh chiến thể tầng thứ ba huyền ảo, đám Lưu Nham Thử kia căn bản không có khả năng phát hiện hắn tồn tại. Một đám Lưu nham thử cùng một người ẩn núp trong bóng tối, bắt đầu từ trong thông đạo uốn lượn kéo dài cực kỳ phức tạp này đi qua. Thông đạo là Lưu Nham Thử đào ra, có thể nói là chân chính có thể xưng là Cửu khúc mười tám ngoặt mười tám ngoặt., Mà tầng nham thạch này, vô cùng dày đặc, thần niệm tu sĩ rất khó xuyên thấu, nếu không rõ liền chui vào trong, chỉ sợ rất khó tìm được đường ra ngoài.

Ngô Khí ngược lại hoàn toàn không sợ, hắn có một đám người dẫn đường, tất nhiên là vô cùng dễ dàng.

Thông đạo mặc dù phức tạp, nhưng đối với đám Lưu nham thử một chút vấn đề cũng không có, sau một lát, trong đôi mắt Ngô Khí liền chiếu ra một cảnh tượng kỳ dị.

Trước mặt hắn, một không gian to lớn hiện ra, là một nơi có dáng vẻ như sơn động. Khô ráo đơn giản, ở cuối sơn động, chất đồng lớn đồ vật lấp lánh, ánh mắt đảo qua, phần lớn đều là một ít linh thạch linh thạch ẩn chứa thuộc tính Hỏa.

Ngoại trừ những thứ này, ở bên cạnh còn có một cái tổ không nhỏ, bên trong phủ lên một tầng lông tơ khô ráo, khí tức nóng rực, ở bên trong thì có chừng hơn mười con Lưu nham thử

con, chỉ lớn chừng đầu người trưởng thành, hơi híp mắt chuột, lông hồng trên người cũng không đậm, lộn xộn, bất quá đã có một ít bộ dáng Lưu nham thử rồi.

Có một đồng linh thạch Hỏa thuộc tính Thổ, còn có mấy chục con con non, không hề nghi ngờ, nơi này chính là hang ổ Lưu nham thử.

Cột kẹt..t..tttt..tttt..tttt.

Đến nơi này, mười mấy con Lưu nham thử nhất tề tách ra, trong miệng phát ra tiếng kêu, chia làm hai nhóm chạy về phía cuối sơn động. Một nhóm chạy đến chỗ con non, vây quanh thành một vòng, nhất tề trầm thấp rống một tiếng, sau đó răng cửa mở ra, miệng chuột há ra, liền hướng về phía mấy chục con non phun ra lửa.

Gần mười cỗ hỏa diễm phun ra, trong ngọn lửa còn mang theo một tia vàng nhạt, mùi gay mũi phát ra, kỳ dị chính là, bị ngọn lửa kia thiêu đốt, mấy chục con non cùng lông tơ đỏ khô dưới thân bọn nó, vậy mà không có bốc cháy lên, chỉ mơ hồ tản mát ra hồng quang, đám con non kia thì phát ra thanh âm rên rỉ thoải mái.

Một cỗ Lưu nham thử khác, sau khi chạy đến cuối sơn động, cũng mở miệng chuột trên đồng linh thạch linh tinh chất đồng kia, sau đó đồng loạt nôn mửa, mỗi lần nôn ra là một lần., Từ trong miệng chúng, sẽ phun ra một hai khối linh thạch. Về phần đầu lĩnh Lưu nham Thử có tu vi cao nhất kia, tức thì phát ra một tiếng gào rú, sau đó liền đi về phía một bên khác của sơn động. Nơi đó có một khối linh ngọc to lớn như giường, toàn thân đỏ lửa, một tia khí tức nóng rực từ phía trên tán phát ra.

Ngay lúc Lưu nham thử cầm đầu đi đến phía trước linh ngọc, lồi vào sơn động này bỗng nhiên hư không dập dờn, một thân ảnh cao lớn xuất hiện, khí tức đáng sợ không che giấu chút nào, trong nháy mắt tràn ngập toàn bộ sơn động.

Cột kẹt..t..ttt..

Phát giác được trong sơn động xuất hiện khí tức của sinh vật khác, con Lưu nham Thử đã đi đến phần cuối động, lập tức

toàn bộ thân thể đều run lên, lông đỏ toàn thân nhao nhao nổ tung, lập tức chuyển động thân thể, một đôi mắt chuột gắt gao trừng mắt nhìn về phía bóng người to lớn hiện ra ở cửa vào sơn động.

Hơn mười con Lưu nham thử còn lại cũng nhảy dựng lên, nhao nhao nhắm ngay lối vào sơn động, sau đó bảo vệ đám con non kia.

Hồng liên diệu pháp...

Đột ngột, từ trong miệng bóng người cao lớn kia, một thanh âm phun ra, vang lên trong sơn động trống trải này.

Không chờ những Lưu nham thử phát động công kích, thân ảnh cao lớn này bỗng nhiên bước ra một bước, chân chính bước vào trong sơn động. Thân thể hiển lộ ra, lại cao tới hơn một trượng, hình dáng, toàn thân đều bao trùm lân phiến Kim giới, hai mắt nhắm nghiền, khí tức trên thân tuôn ra khủng bố tới cực điểm.

Khi hai chân hấn rơi xuống đất, đột nhiên kim quang trào ra, lại sinh hóa ra một đóa kim liên, thân ảnh này mỗi khi bước ra một bước, liền sinh ra một đóa kim liên.

Dị tượng Bộ Sinh Liên này hiện ra, trong đó ẩn chứa một loại khí tức nào đó, làm cho một đám Lưu nham thử đều yên tĩnh lại. Mà thân ảnh này đang đi lại, từng đạo Phật quang kim tuyến nhu hòa tràn ra, lan tràn ra, không bao lâu liền tràn ngập toàn bộ sơn động.

Trong sơn động, tất cả Lưu nham thử đều bị Phật quang này bao phủ, bao gồm cả một đám con non trong lòng tơ lửa, dưới sự bao phủ của Phật quang, lại lộ ra biểu tình càng thêm thoải mái so với trước kia. Mà hơn mười con Lưu nham thử vốn muốn công kích thân ảnh cao lớn trưởng thành kia, thì ở phía dưới Phật quang, yên tĩnh lại, tựa hồ đang lâm vào trong trạng thái kỳ dị nào đó.

Duy nhất có một điểm khả năng chống cự, là đầu thủ lĩnh Hóa Thần cảnh kia, dù vậy, Phật quang trên người nó vẫn như cũ chậm rãi tiến vào trong cơ thể của nó, chậm rãi ăn mòn sức mạnh chống cự của nó. Mặc dù nó biết mình tựa hồ sắp bị rơi

vào trong một loại trạng thái nào đó không tốt, nhưng nó lại không cách nào một mực phản kháng.

Thân ảnh cao lớn kia đi tới một bên sơn động, trước mặt linh ngọc to lớn giống như giường ngủ.

Cũng không biết trải qua bao lâu, đột ngột trong một cái chớp mắt, trong sơn động kim bạch phát quang, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được thu nạp, như âm u rút đi, lui trở về ngọn nguồn, trên linh ngọc to lớn kia có một bóng người ngồi xếp bằng.

Cột kẹt..t..tttt cột kẹt..t.tt

Tiếng kêu Lưu Nham Thử lại lần nữa xuất hiện, nhưng lúc này đây, một tia phản nộ cũng không có. Mười mấy con Lưu Nham Thử trưởng thành, vào lúc này, lấy đầu Lưu Nham Thử Hóa Thần cảnh kia cầm đầu, phủ phục trên mặt đất, chậm rãi di chuyển về phía sâu trong sơn động, thân ảnh linh ngọc trên giường. Bộ dáng này, nếu không phải là thân thể yêu thú, quả thực giống như ngay tại Tây Cực, thờ phụng những tín đồ kia của Phật giáo, vô cùng thành kính.

canh thứ nhất đến, bùng nổ bắt đầu nổ canh tám: Cảm tạ thánh quang của huynh đệ Học Cơ thưởng chưa hoàn thành.

Mẹ kiếp,

Những ma công giết người ăn thịt người luyện hồn hóa phách kia, so sánh với Phật pháp này, quả thực là Tiểu Vu kiến đại vu.

Thân ảnh Ngô Khí chẳng biết lúc nào đã xuất hiện trong sơn động, có chút kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt, trong miệng thì thào.

Ngay trước mắt hắn, sâu trong sơn động, có một giương linh ngọc cực lớn, tản mát ra khí tức Hỏa Nguyên nồng đậm. Mà trên đó, lúc này đang ngồi xếp bằng một bóng người cao lớn, phát quang ần ần, ngưng tụ thành một đóa kim liên, nâng thân ảnh cao lớn kim trinh. Mà phía dưới linh ngọc, mười mấy con Lưu Nham Thử phủ phục trên mặt đất, tĩnh lặng bất động, từ trên thân chúng nó, vậy mà tản mát ra cảm giác giống như đối mặt với những tín đồ sùng bái kia.

Mặc dù lúc thả phân thân Hồng Liên ra, Ngô Khí đã hiểu rõ nhất định về Phật pháp, nhưng bỗng nhiên nhìn thấy cảnh tượng này, vẫn làm cho hắn cực kỳ rung động. Không có uy áp, không có chấn nhiếp, chỉ dựa vào phát quang kia, đã làm cho một đàn Lưu nham thử có thể chiến đấu với yêu thú Hóa Thần hậu kỳ, giống như tín đồ, phủ phục trên mặt đất.

Nếu là cùng tu sĩ chém giết, bỗng nhiên phóng xuất ra phát quang mê hoặc tâm thần này, trực tiếp để hắn quy y, vậy...

Đáy lòng Ngô Khí chợt toát ra ý nghĩ này, lập tức không dừng được nữa. Hắn vốn là người trí tuệ mạnh mẽ, sau khi nhìn thấy uy lực Phật pháp, chuyển niệm liền nghĩ tới đáng sợ trong đó, trong lòng rốt cuộc cũng minh bạch, vì sao số lượng Phật tu cực kỳ thưa thớt, có thể ở trong hai đại trận doanh tiên ma, bảo trì địa vị siêu nhiên.

Cho dù là khánh điển ngàn năm của Thiên Ma Tông, Phật tu ở vùng Tây Cực cũng không phái người đến đây. Vén vén chỉ là một phân thân Hồng Liên tu luyện Phật pháp, đều có thần thông đáng sợ như thế. Nếu là Phật tu đại năng chân chính, lấy

phật pháp độ hóa Yêu thú tu sĩ, chỉ sợ dưới Phản Hư, không người nào có thể ngăn cản, thậm chí là đối thủ cùng giai, nếu tâm thần yếu đi, đối với lực chống cự Phật pháp này càng ít đến đáng thương.

Sau khi nghĩ thông suốt cái gì, trong lòng Ngô Khí lập tức hưng phấn lên, ánh mắt sáng quắc nhìn về bóng người cao lớn đang ngồi xếp bằng trên giường linh ngọc.

Hồng Liên phân thân, nếu có thể tiến giai phản hư. Đến lúc đó ta có được một cái hộ pháp Kim Cương cảnh giới Phản Hư, làm việc liền bớt đi rất nhiều cố kỵ. Cũng có thể đem ta thoát ly Thiên Ma tông ảnh hưởng giảm đến mức thấp nhất.

Tuy truyền thừa Vạn Diệu Hồng Liên tự xuất phát từ thánh địa Tây Cực Phật Tu, Đại Lôi Âm tự, nhưng dù sao Vạn Diệu Hồng Liên tổ sư cũng là đại năng Phật Ma song tu. Cũng không tính là Phật tu đại năng thuần khiết. Phật pháp quý đi khủng bố, ngày sau nếu gặp phải, không thể phớt lờ.

Ngô Khí trong lòng vừa suy nghĩ, vừa chậm rãi đi vào chỗ sâu trong sơn động, giường ngọc to lớn kia. Ba bước, Ngô Khí liền đến trước mặt phân thân Hồng Liên đang ngồi xếp bằng, không hề nhìn tới một đám Lưu nham thử trên mặt đất.

Vù vù vù

Tiếng gió gào thét, đã thấy bàn tay Ngô Khí hất lên, lập tức một cái bóng xẹt qua. Cùng lúc đó, phân thân Hồng Liên ngồi xếp bằng trên giường linh ngọc cũng mở hai mắt. Một đôi mắt Kim Phi, bên trong Phật quang phun trào, không ngừng có kim liên sinh diệt, Hạo Nhiên Quang đang từ bị nạp vật, một loại khí tức cao tăng đại đức lập tức liên phát ra.

Nếu tâm trí không kiên định, hoặc là loại người đại tinh hung ác kia, chỉ cần chạm đến ánh mắt này, hầu như không có bất kỳ lo lắng gì, lập tức sẽ bị tịnh tâm thần, trực tiếp quy y chuyện.

Bất quá Ngô Khí lại không sao. Ý niệm phân thân Hồng Liên, thực sự không phải là cổ ngân thi đỉnh phong kia, mà là một ý niệm bản nguyên của Ngô Khí hấn. Ngay cả Hồng Liên Nghiệp Hỏa trong cơ thể nó, cũng là từ trong cơ thể Ngô Khí

độ đến trong phân thân thể, cả hai vốn là một thể. Cho dù phân thân Hồng Liên là Hợp Đạo cảnh, cũng sẽ không thương tổn Ngô Khí.

trần đây kim ô phiến bàn tay to lớn vươn ra, vô thanh vô tức đem vật Ngô Khí ném qua tiếp được, lại là một cái hộp gỗ. Từ Vân hoa văn, từng tia đàn hương phát ra, nắp hộp từ đàn tự động mở ra, lập tức hiện lộ mấy thứ bên trong.

lớn chừng ngón cái, toàn thân hồ phách chi, bên trong lại không chứa bất kỳ vật gì khác, phong cách cổ xưa không hoa, lại tản mát ra một loại khí tức Hạo Nhiên quang minh chính đại.

Phật Cốt Xá Lợi tổng cộng có bốn trái, một viên lớn nhất có điểm sáng lớn chừng ngón cái, ba viên còn lại thì nhỏ hơn mấy vòng. Đây chính là Phật Quang Xá Lợi, trong mắt tu sĩ Tiên Ma, là tồn tại như gân gà, hoàn toàn không thể so sánh với Nguyên Anh Kim Đan., Càng không nói đến là nguyên thần. Nhưng Phật tu tu tu tu luyện Phật pháp xem ra, Phật cốt xá lợi, quả thực chính là vật quý giá nhất thế gian. Bất luận thiên tài địa bảo nào, cũng không thể đánh đồng với xá lợi Phật Cốt, đặc biệt là bốn khối Phật cốt xá lợi, đều là đến từ cùng một đại năng Phật tu, chính là như vậy.

Một Phật tu nửa bước Hợp Đạo, hoàn toàn có tư cách xưng là đại năng. Phật cốt xá lợi sau khi Phật tu tịch diệt bực này lưu lại, tương đương với ẩn chứa cảm ngộ Phật pháp cả đời của vị đại năng kia, có thể đạt được xá lợi như vậy, liền có cơ hội từ trong xá lợi lấy được càng nhiều truyền thừa của cao tăng đại năng này.

Nếu bốn viên xá lợi này xuất hiện ở đấu giá hội cỡ lớn, nhất định sẽ dẫn tới tranh đoạt kịch liệt. Đáng tiếc là, bốn viên xá lợi này, nơi xuất hiện, chỉ là trên một cái hội trao đổi ngầm do thành trì hỗn loạn tổ chức, mà người đắc thủ, chính là Ngô Khí.

Ngô Khí một tên ma tu, nếu không phải là còn có một Hồng Liên phân thân bị kẹt tại nửa bước Phản Hư cảnh đã lâu, cũng tuyệt đối sẽ không dùng một môn thần thông Hoang Cổ trao đổi cùng người kia, nghiêm túc nói ra, kỳ thật vẫn là Ngô Khí

ăn một chút thiệt thòi. Bất quá nếu mượn nhờ bốn viên xá lợi này, có thể để cho Hồng Liên phân thân tấn thăng phản hư, chút thiệt thòi này cũng không coi vào đâu.

Nói xong, hắn ta bắt đầu.

Không biết là từ trong miệng Ngô Khí, hay là từ trong miệng Hồng Liên phân thân, một thanh âm nhu hòa vang lên.

Đột Ngột, Hồng Liên phân thân xếp bằng ở trên giường linh ngọc, bàn tay che kín kim vạn lân phiến kia, bỗng nhiên run lên. Chỉ thấy hộp gỗ tử đàn trong tay nó, cấm chế phía trên vô thanh vô tức bị giải khai, trước khi khí tức khủng bố của bốn khối phật cốt xá lợi chân chính còn chưa tản mát ra, liền đồng loạt hóa thành bốn đạo bóng dáng, chui vào trong miệng phân thân Hồng Liên.

Nuốt vào bốn viên Phật Cốt Xá Lợi, cứ như vậy bị Hồng Liên phân thân, nuốt vào trong bụng.

Một hơi hai ba hơi..... Ước chừng sau nửa canh giờ, Ngô Khí vẫn không nhúc nhích đứng trước giường linh ngọc, lại không nhìn thấy phân thân Hồng Liên có một tia động tĩnh truyền đến.

Hồng Liên phân chia ý niệm trong thân thể mặc dù là một bộ phận bản nguyên ý niệm của Ngô Khí, nhưng dù sao trong phân thân Hồng Liên tất cả đều là phật quang tu luyện phật pháp mà luyện ra, thậm chí còn muốn tồn tại thánh hóa như Hồng Liên Nghiệp Hỏa, Ngô Khí cũng không thể tùy ý nhìn thấy động tĩnh trong phân thân thể. Nếu cưỡng ép nhìn lại, nói không chừng còn có thể bị phật quang phản phệ, để hắn và phân thân đồng thời bị thương.

Mặc dù trong lòng có ý niệm hưng phấn, nhưng Ngô Khí cũng không thể không áp chế xuống, yên tĩnh đứng ở phía trước giường linh ngọc, chờ phân thân Hồng Liên. Cũng không biết qua bao lâu, Ngô Khí vẫn không nhìn thấy phân thân Hồng Liên có chút dị động nào, chính lúc Ngô Khí chuẩn bị giống như vậy khoan chân ngồi xuống, vì phân thân bế quan trùng giai mà thủ hộ, bốn bản nguyên ý niệm bên trong, bỗng nhiên một đạo tin tức truyền đến.

Nếu như không cảm ngộ phát pháp trong xá lợi, quá trình quá chậm, lấy Nghiệp Hỏa thiêu đốt luyện hóa, tốn thời gian mấy tháng là được. Đến lúc đó trực tiếp cắn nuốt cảm ngộ truyền thừa ẩn chứa trong xá lợi, có thể mượn cơ hội tấn thăng Phản Hư.

Tin tức này là do ý niệm của Ngô Khí phát ra, người tiếp nhận cũng là chính hắn. Sau khi tiếp nhận tin tức này, Ngô Khí vừa định ngồi xếp bằng xuống thì thân hình lập tức trì trệ., Ý niệm phân thân Hồng Liên đã nói rất rõ ràng, nó không thể dựa vào tiêu chuẩn cảm ngộ phát pháp trong xá lợi, mà là lấy Hồng Liên Nghiệp Hỏa luyện hóa xá lợi, trực tiếp thôn phệ truyền thừa bên trong, sau đó lại mượn cơ hội tấn thăng Phản Hư, lúc này cần ít nhất mấy tháng thời gian mới có thể làm được.

Nếu là bình thường, tại lúc Thiên Ma tông không có việc gì, Ngô Khí biết được tin tức này, nói không chừng sẽ trầm xuống tâm địa đi theo Hồng Liên phân thân bế quan tu luyện.

Bất quá bây giờ, Ngô Khí đã thoát ly Thiên Ma tông, mặc dù đã khôi phục tự tại, không người ước thúc hắn, cũng không cần lo lắng bại lộ rất nhiều bí mật trên người mình sau đó lâm vào không thể phản kháng, nhưng chỗ dựa kia cũng đã không còn, trong đó mất đi, xem ra là Ngô Khí thiết thời rồi, bất quá sau khi không bị ước thúc, Ngô Khí lại có loại cảm giác thiên cao hải rộng trong đầu, cũng có một ít kế hoạch đối với con đường trường sinh tương lai.

Phân thân Hồng Liên này tấn thăng Phản Hư chính là bước đầu tiên.

Đã biết phải hao phí mấy tháng, lấy liên hệ giữa Ngô Khí và Hồng Liên phân thân, cũng không cần thời khắc khắc khắc đều thủ hộ ở một bên, hướng hồ nơi này cực kỳ bí ẩn, lại là lòng đất hai ngàn trượng, ít người lui tới, tự nhiên không sợ bị quấy rầy.

Sau mấy cái suy nghĩ, Ngô Khí bỏ qua suy nghĩ bế quan với phân thân Hồng Liên. Thân hình bắt đầu, nhìn lướt qua một đám Lưu nham thử bò lổm ngổm trên mặt đất. Nhân nhạ nói: Bọn chuột nhỏ này cũng coi như là thủ hộ, cũng được, bố trí một phen là có thể đảm bảo không có sơ sót gì.

Sau khi Ngô Khí nói xong, thân thể bỗng nhiên chấn động, lập tức, từ trên người hắn, từng sợi u mang tràn ra. U mang kia cực kỳ ngưng tụ, giống như thứ gì đó đáng sợ bị áp súc thành bộ dáng kia, sau khi từ trong cơ thể Ngô Khí đi ra, liền tản ra bốn phương tám hướng. Như một tấm lưới lớn, đem phân thân Hồng Liên ngồi xếp bằng trên giường linh ngọc không nhúc nhích, vây quanh ở trong đó.

Sau khi phân tán ra, cùng lúc đó từng sợi u mang kia lóe lên vài cái, hóa thành hư vô trong suốt, biến mất không thấy.

Chỉ là trong nháy mắt, một đám Lưu nham thử phủ phục trên mặt đất, đồng thời cảm giác được hư không chung quanh tựa hồ có thêm một loại khí tức cực kỳ đáng sợ. Nếu không phải ở trước mặt, còn có tồn tại Phật quang khiến cho bọn họ cực kỳ an tâm, bọn họ cơ hồ muốn cướp đường mà chạy.

Sau khi bố trí xong một cấm chế không biết tên, phía trên mặt nạ Ngô Khí mới hiện ra một nụ cười thỏa mãn, cuối cùng nhìn phân thân Hồng Liên ngồi xếp bằng trên giường linh ngọc một chút, thân hình Ngô Khí lập tức khẽ động, hóa thành một đạo huyền ảnh mơ hồ, trực tiếp lướt ra sơn động rộng rãi này.

Sau khi Ngô Khí rời đi, một đám Lưu Nham Thử bò lổm ngổm trên mặt đất, lập tức cảm giác một tia áp bách đáng sợ trên người biến mất, đều nghĩ rằng do Phật quang trước mặt gây nên, lập tức càng thêm thành kính vây quanh, phát ra từng tiếng kêu mừng rỡ xèo xèo.

Thứ hai đến, cầu chư vị huynh đệ ủng hộ phiếu mua xem bản chính thức chưa đủ lâu.

Mẹ kiếp,

Thông đạo uốn lượn như hang vò, một bóng dáng mơ hồ, lấy tốc độ cực nhanh di động. Trong thông đạo này, không biết lúc Lưu nham thử đào rỗng động tay chân gì, bên trong một chút địa hỏa nham tương cũng không có, cực kỳ trống trải, cũng dễ cho cái bóng kia di động, một chút chướng ngại cũng không có.

Bóng người mơ hồ này tựa hồ có cái gì chỉ dẫn, không lo lắng chút nào sẽ bị lạc đường trong thông đạo phức tạp này, di chuyển trong giây lát liền ra xa, sau nửa nén hương, tại lối vào thông đạo này, đen kịt cùng hai tầng da mặt hỏa hồng.

Vù vù

Lối vào, thân ảnh Ngô Khí đột nhiên nhảy ra, trong nháy mắt hần thoát ra, một đạo u mang từ trên vách đá chỗ lối vào phun ra, dung nhập vào trong cơ thể Ngô Khí.

Trong biển lửa một lần nữa hiện ra thân hình, Ngô Khí quay đầu nhìn thoáng qua thông đạo sau lưng, trong lòng thầm nghĩ: Thiên phú của Lưu nham thử này cũng không tệ, bên trong phức tạp như mê cung, lại có thể ngăn cách thần niệm. Nếu không phải trước đó ta lưu lại một ấn ký ở bên ngoài, cũng khó có thể ra ngoài nhanh như vậy, phân thân ở bên trong bề quan trùng giai ngược lại là an toàn.

Cũng nên tiến hành cái khác, mấy tháng thời gian, nếu vận khí tốt, nói không chừng có thể...

Sau khi bỏ qua ý nghĩ kia, Ngô Khí lại động đến một ý niệm khác, sau đó không hề nhìn thông đạo sau lưng, ngược lại nhìn về phía dưới chân mình. Biển lửa, nơi này vẫn là biển lửa trong lòng đất, dưới chân hần, là thế giới hỏa hồng, là địa hỏa nham thạch nóng chảy vô tận, phun trào không ngừng, vô cùng to lớn bạo liệt nguyên khí cùng rất nhiều nguy hiểm, chảy xuôi ở trong đó, nuốt vào trong đó hết thấy.

Ánh mắt Ngô Khí tựa hồ có thể xuyên thấu tầng tầng địa hỏa cùng nham thạch nóng chảy kia, nhìn thấy những sinh linh bên

trong ẩn giấu. Dần dần, trong đôi mắt hấn, ánh mắt tràn ra càng thêm sắc bén, hấn tựa hồ bùng ra trong cơ thể cái gì, từng luồng khí tức đáng sợ từ trên người hấn phát ra.

Nguyên Thủy Hàn Sát hung ác... Đó là khí tức của sinh linh hung sát chân chính, là khí tức phát ra từ trong huyết mạch, giết chóc thương sinh. Chiến Thiên Chiến Địa.

Ừng ục ục ục

Trong nham thạch nóng chảy, không ngừng có thanh âm sôi trào chui vào trong tai, liên tiếp tiếng ồn ào. Một cái bóng mơ hồ, bỗng nhiên khẽ động, nhanh chóng chìm vào sâu trong lòng đất.

Dưới đất, đồng thời đáy lòng Ngô Khí bùng lỏng ra, dần dần bắt đầu tràn ngập sát khí cùng chiến ý nồng đậm.

Sau đó thậm chí nói một câu, dưới mặt nạ của Ngô Khí, hoa văn màu đen yêu dị kia đã hoàn toàn đọng lại trên mặt Ngô Khí, không có một chút biến hóa nào.

Rất nhanh, sau khi Ngô Khí chìm xuống trăm trượng, hấn liền cảm ứng được bên trái cơ thể hấn, cách xa mười dặm, một con quái vật khổng lồ đang đi xuyên qua dung nham địa hỏa., Nham thạch nóng chảy ẩn chứa lực hỏa diễm nồng đậm cùng quái vật khổng lồ này đụng vào nhau. Chẳng những không làm nó bỏng, còn làm nó phát ra thanh âm cực kỳ thoải mái. Yêu thú có thể đi qua biển lửa trong lòng đất, tất nhiên là loại yêu thú biển lửa cực kỳ bạo liệt, thân thể càng lớn, liền nói rõ địa bàn yêu thú này càng lớn, bình thường nói, chiến lực cảnh giới cũng càng cao.

Hóa thân đỉnh phong.

Ngô Khí không có dùng thần niệm nhìn bộ dáng yêu thú kia, chỉ là sau khi cảm ứng được, trên mặt Ngô Khí liền lộ ra một nụ cười tàn nhẫn.

Thân hình Ngô Khí chuyển động. Lúc này thân hình của hấn đột nhiên chuyển một cái, phóng tới phía trong cảm ứng, cách xa mười dặm, đột nhiên nhảy lên. Cùng với con yêu thú kia, thậm chí càng hung hăng hơn so với nó, thân ảnh Ngô Khí, chẳng những những địa hỏa nham thạch nóng chảy kia

không làm gì được, tựa hồ còn sợ hãi khí tức nào đó trên người Ngô Khí, những địa hỏa nham thạch nóng chảy này đồng loạt tránh ra đường.

Khoảng cách mười dặm, đối với Ngô Khí mà nói, bất quá chỉ là mấy hơi thở mà thôi.

Giết!

Nơi này vẫn luôn là biển lửa trong lòng đất sôi trào, đột ngột một tiếng vang dị dạng, thuộc về thanh âm tu sĩ nhân loại. Khắp nơi tràn ngập sát khí, còn có không kiêng nể gì kêu ngao chiến ý.

Lúc này ở chỗ này, khắp nơi đều có địa hỏa nham thạch nóng chảy, chính là một đầu yêu thú có thân thể to lớn, toàn thân bao trùm hỏa hồng ngạnh giáp. Yêu thú này đang ở trong nham thạch nóng chảy đi qua, bỗng nhiên ở phía trước, một tầng địa hỏa nham thạch nóng chảy đột nhiên nổ tung, từ bên trong, một bóng người mơ hồ chạy ra.

Không chờ yêu thú này kịp phản ứng, sau khi thân ảnh Ngô Khí xuất hiện, một chút chậm trễ cũng không có, sâu trong bàn tay, đột nhiên đối mặt cự thú kia. Thanh âm băng lãnh vô cùng vang lên: Đại Thi Ma Thủ

Ngay trong lòng đất hai ngàn một trăm trượng này, sâu trong biển lửa, chung quanh đều là địa hỏa nham thạch nóng chảy phun trào. Ngô Khí lại đối đầu với một con yêu thú, thi triển ra thân thông hoang cổ, đại thi ma thủ.

Khi thanh âm hân rơi xuống, trong lòng đất đột nhiên xuất hiện biến hóa cực kỳ khủng bố. Một cỗ lực lượng vô hình giáng lâm, bá đạo hung sát, tràn ra, trong nháy mắt, không gian xung quanh Ngô Khí và con yêu thú kia, lại bị nguồn lực lượng này ứng sinh mở ra, một không gian như chân không, liền xuất hiện ở chỗ sâu trong lòng đất này.

Từ trong hư không, từng sợi khí tức trắng xóa tuôn ra, còn có từng đạo khí tức hắc ám, cũng một mực từ chỗ sâu trong hư không kia tràn ra. Hoang Cổ Thi Khí lúc này bị Ngô Khí triệu hoán ra khí tức, vậy mà là kinh luyện thi khí cùng ma khí của thời đại Hoang Cổ.

Hai cổ khí tức kinh khủng, vừa ra liền quán lấy nhau, ngưng tụ thành một bàn tay to lớn đen trắng hỗn tạp, mà ở lòng bàn tay kia, ma khí và thi khí đan xen vào nhau, giống như tạo thành chương văn huyền ảo vô cùng. Trong lúc chương văn này lưu chuyển, phát ra uy áp, làm cho đầu cự thú Hóa Thần đỉnh phong khí tức kinh khủng kia chỉ có thể giãy dụa, mà không thể phản kích chút nào.

Bất quá theo từng tiếng gào rú của cự thú, bên ngoài không gian Chân Không kia, địa hỏa nham thạch nóng chảy phun trào càng thêm kịch liệt, tựa hồ tùy thời có thể phá tan lực lượng giam cầm kia, một lần nữa bao phủ bọn họ một người một thú.

Cự thú này tên là Diễm Lân Thú, độc hành yêu thú, Hóa Thần đỉnh phong. Bởi vì nó thân thể cường hãn không gì sánh được, khiến nó ở trong biển lửa trong lòng đất hai ngàn trượng này, cũng coi như là yêu thú không kém, yêu thú tầm thường, căn bản sẽ không trêu chọc nó., Cho nên từ khi sinh ra đến bây giờ, một hai trăm năm trôi qua thuận buồm xuôi gió, mặc dù không đến mức khiến nó quên còn có địch nhân tồn tại, nhưng nó tuyệt đối không nghĩ tới, người ra tay với nó, sẽ là một tu sĩ nhân loại.

Phát giác được lực giãy dụa của Diễm Lân Thú, lúc nào cũng có thể thoát khỏi lực lượng giam cầm, Ngô Khí lại không lập tức ra tay, ngưng tụ ra Đại Thi Ma Thủ, sau đó không có trực tiếp trấn áp xuống, trực tiếp đè chết con Diễm Lân Thú này, ngược lại dừng lại trên không trung, để mặc cho bên dưới, Diễm Lân Thú kia không ngừng giãy dụa.

Cự thú điên cuồng gào thét, thân thể yêu thú to như tòa núi nhỏ, điên cuồng giãy dụa. Thân thể nó quá mức khổng lồ, lực lượng bên trong cũng kinh khủng kinh người, tùy ý vặn vẹo một chút, lực lượng bộc phát ra đủ để đánh nổ một trăm tu sĩ nhân loại Hóa Thần sơ kỳ.

Lực lượng giam cầm nó lại không tận lực tăng cường, vẫn là loại trình độ ban đầu. Sau mấy hơi thở, trước mặt Ngô Khí, khí tức tiết ra từ trên thân con cự thú kia, càng ngày càng cuồng

bạo, lực lượng giấy dựa cũng trở nên lớn hơn, hiển nhiên là đến cuối cùng.

Tê tê.....

Trong không gian chân không, bỗng nhiên một tiếng vang nhỏ, tựa hồ tồn tại gì đó bị phá vỡ. Cụm một mực vắn vẹo gào rú giấy dựa kia, bỗng nhiên, phá vỡ lực giam cầm trấn áp ở trên người nó, một lần nữa khôi phục quyền không chế thân thể của mình.

Diễm lân thú vốn chỉ du đãng trong nham thạch địa hỏa, đột ngột bị Ngô Khí công kích, có thể nói là gặp tai ương vô vọng, lúc này thoát khốn. Lửa giận trong cơ thể con Diễm lân thú này, cơ hồ đã ngưng tụ thành thực chất hóa, phun ra bên ngoài cơ thể. Dưới giáp cứng màu hỏa hồng, một tia hỏa diễm xuy xuy xuất ra, một đôi mắt thú gắt gao nhìn chăm chăm vào Ngô Khí.

Không chần chờ chút nào, hai vó con Diễm Lân Thú Hóa Thần đỉnh phong này đột nhiên đập vào trong nham thạch nóng chảy, lập tức thấy sóng lửa ngập trời bắn tung tóe lên, trong lúc địa hỏa mãnh liệt sắp chảy ngược trở về, con Diễm Lân Thú này liền mang theo thân thể to lớn của mình, đánh tới phía Ngô Khí.

Một con yêu thú Hóa Thần đỉnh phong, chỉ là lực lượng đã mạnh mẽ đáng sợ. Nhất là con Diễm Lân Thú này, năng lực thiên phú vốn là lực lượng, một thân giáp cứng, chính là đụng vào một ngọn núi, bị đụng nát, cũng tuyệt đối không phải là Diễm Lân Thú, mà là ngọn núi kia.

Lúc này, trong mắt Diễm Lân thú, Ngô Khí chính là một tòa tiêu sơn nhất định phải tông nát. Mặc kệ bất luận sinh linh nào, vô duyên vô cớ bị người công kích, đều sẽ cực kỳ tức giận. Huống chi một đầu yêu thú vốn là tính tử hỏa bạo như nham thạch nóng chảy trong lòng đất biến lửa trong lòng đất.

Rầm rầm rầm...

Liên tiếp tiếng vang, ầm ầm vang vọng, tiến vào trong tai Ngô Khí. Đây là lực lượng Diễm Lân Thú, sau khi đánh tới, sau khi va chạm với hư không, thanh âm sinh ra, nếu không phải

không gian trong lòng đất biển lửa này, không biết năm tháng, vẫn luôn bị dung nham địa hỏa thiêu đốt, trở nên vô cùng cứng cỏi, đã sớm bị con Diễm Lân Thú lâm vào trong cơn bạo nộ này đánh nát.

Đôi mắt với một con yêu thú đáng sợ hung hãn không gì sánh được, Ngô Khí lại giống như hoàn toàn không nhìn thấy, tùy ý đại thi quý thủ hai chữ trắng đen to lớn kia treo trên không trung. Khoảng cách giữa một người một thú, có thể nói gần đến đáng thương, nhất là dưới một con yêu thú Hóa Thần đỉnh phong, càng là một cái chớp mắt đã tới.

Nhưng ngay lúc Diễm Lân Thú đáng sợ, sắp sửa đâm vào người Ngô Khí, bỗng nhiên một cỗ lực giam cầm quen thuộc không gì sánh được một lần nữa hàng lâm trên người Diễm Lân Thú. Thân thể nó hung hãn cách Ngô Khí mấy trượng, dừng lại.

Khoảng cách gần như vậy, Ngô Khí có thể cảm nhận được rõ ràng khí tức tràn ra từ trên người Diễm Lân Thú. Con yêu thú Hóa Thần đỉnh phong này, khí tức trong cơ thể, vô cùng nóng rực, giống như dòng nước đang chảy không phải là huyết dịch., Mà là vô số địa hỏa nham thạch nóng chảy. Yêu thú như Diễm Lân Thú sinh ra trong biển lửa dưới lòng đất, có thể trưởng thành đến Hóa Thần đỉnh phong, cũng không biết cắn nuốt bao nhiêu địa hỏa nham thạch nóng chảy, khí tức như vậy, cũng không có gì kỳ quái.

canh thứ ba còn hơn, cầu ủng hộ chưa hoàn thành.

Mẹ kiếp,

Tu luyện thần thông Hoang Cổ, cũng chia cảnh giới, lại không phải cái gọi là tiểu thành đại thành. Mà là muốn ngộ, mỗi một loại thần thông Hoang Cổ, đều ẩn chứa một loại đại đạo pháp tắc, hoặc là một loại pháp tắc kéo dài, nếu chỉ thi triển thần thông, cũng không thể lĩnh ngộ đại đạo pháp tắc trong đó, liền vĩnh viễn không thể phát huy ra lực lượng chân chính của thần thông Hoang Cổ.

Trong đầu Ngô Khí đột nhiên hiện lên một ý niệm, đó là hồi ức, lúc ở Chư Thiên Vạn Pháp các, điển tịch Ngô Khí nhìn thấy ghi chép. Trên thực tế, số người biết được những kiến thức này không ít, nhưng người chân chính có thể sử dụng nhưng lại không nhiều.

Bởi vì có một điều kiện tiên quyết, đó chính là không phải ai cũng có thần thông đại đạo ẩn chứa pháp tắc. Thần thông đương thời, bởi vì mấy lần đại kiếp nạn giữa thiên địa, pháp tắc thiếu hụt, rất khó có thể lại có công pháp thần thông, có thể ẩn chứa đại đạo, hoặc là để người tu luyện đến tình trạng lĩnh ngộ pháp tắc đại đạo.

Bất quá thần thông của Hoang Cổ không có hạn chế này, thần thông của thời đại càng lâu, cơ hội ẩn chứa Đại Đạo pháp tắc lại càng cao, càng dễ dàng lĩnh ngộ.

Đại Thi Ma Thủ, nếu là truyền thừa của Thái Cổ Thi Ma Đạo, cơ hội ẩn chứa đại đạo pháp tắc sẽ lớn hơn nhiều. Trước đó tu luyện U Minh Chiến Thể, không cách nào phân thân rèn luyện thần thông, lĩnh ngộ đại đạo. Bây giờ đã thoát ly Thiên Ma Tông, nếu có thể lĩnh ngộ cái gọi là Đại Đạo Pháp Tắc, bảo đảm sẽ có thể nhiều thêm một tầng.

Trong lòng Ngô Khí suy nghĩ, nguyên lai hẳn không cùng phân thân Hồng Liên bé quan, là vì rèn luyện thần thông Hoang Cổ của mình, ý đồ lĩnh ngộ pháp tắc đại đạo từ trong đó.

Đối với tu sĩ ở tầng dưới chót của Tu Chân Giới mà nói, cái gọi là Đại Đạo Pháp Tắc, căn bản chính là thứ hư vô mờ ảo gì đó. Nhưng những đệ tử cao tầng của các thế lực lớn kia đều rất rõ ràng. Muốn tiến vào Phản Hư cảnh, nhất định phải lĩnh ngộ ít nhất một loại Đại Đạo Pháp Tắc. Nếu không, bị thiên kiếp ngạnh sinh đánh chết sẽ làm cho tất cả tu sĩ cũng không dám độ kiếp.

Ngô Khí dám rời khỏi Thiên Ma tông, mà không hề lo lắng ngày sau mình không có cường giả chỉ đạo, mà không cách nào tấn thăng lên Phản Hư. Lòng tin phát ra từ nơi này chính là truyền thừa hắc đạo được, truyền thừa của Thái Cổ Thi Ma đạo kia, mặc dù là không trọn vẹn, nhưng chỗ tốt trong đó đã đủ để Ngô Khí thụ dụng cả đời, ít nhất có thể tu luyện đến sinh linh đỉnh phong của thế giới này.

Nếu hắc đạo có thể tìm thấy truyền thừa còn lại, sau đó kế thừa, quá trình này lập tức có thể rút ngắn rất nhiều, thậm chí sau khi Ngô Khí phi thăng lên thượng giới, vẫn có thể tiêu dao ngang dọc.

Truyền thừa kia cường đại hiển hiện, ngoại trừ Hoang Cổ tàn quyết cùng U Minh chiến thể một mực tu luyện, đó là thần thông Hoang Cổ. Trên người Ngô Khí có được số lượng thần thông Hoang Cổ, nếu nói ra, đủ để phản Hư thậm chí là cường giả hợp đạo ra tay cướp đoạt, trừ Đại Thi Ma Thủ kia ra thì còn có thể. Trong không gian bên trái của hắc đạo, trong không gian cụt tay kia, còn có năm chùm sáng thần bí, Ngô Khí có thể cảm ứng được, bên trong kia, cũng là thần thông Hoang Cổ giống như đại thi ma thủ và nô thiên ấn quyết.

Một cái truyền thừa không trọn vẹn, liền có được số lượng thần thông Hoang Cổ, nếu là truyền thừa kế thừa hoàn chỉnh của Ngô Khí, chẳng phải là trong nháy mắt liền có thể có được vốn để chống lại thế lực siêu cấp như Thiên Ma Tông. Bất quá ý nghĩ này cũng chỉ là ở trong lòng Ngô Khí qua một chút mà thôi, cũng không thật sự khiến cho Ngô Khí coi trọng.

Rống...

Trong lòng Ngô Khí có rất nhiều ý niệm chuyển động, trước mặt hắc đạo con Diễm Lân Thú kia lại lâm vào trong lửa giận càng

thêm mãnh liệt. Bị một tu sĩ nhân loại hai lần giam cầm, lại còn không thể giãy giụa, để cho con yêu thú biển lửa đã xuôi gió xuôi nước qua mấy trăm năm này, vô cùng phẫn nộ.

Thân thể to lớn không ngừng giãy dụa, lực lượng to lớn phát tiết ra ngoài. Ý đồ thoát khỏi cớ lực lượng đáng sợ giam cầm nó, đáng tiếc hai người căn bản không cùng một cấp độ, bất luận nó giãy dụa thế nào, cớ lực lượng kia đã một mực giam cầm nó ở nơi đó, không thể đi tới thêm một tấc nào nữa.

Mà cách thân thể của nó mấy trượng, liền có một tu sĩ nhân loại khiến nó nổi giận không thôi bị Diễm lân thú gào thét đánh thức, Ngô Khí mí mắt nhấc lên, ánh mắt tràn ngập sát ý rơi vào trên người Diễm lân thú, một tia thương hại cũng không có.

Chết đi!

Lời Ngô Khí vừa dứt, đồng thời rơi xuống, còn có hai bàn tay to lớn vô cùng đang lơ lửng trên không trung hỗn tạp cùng một chỗ. Lòng bàn tay khổng lồ kia, chương văn chậm rãi xoay tròn, cũng là đầu nguồn lực lượng thần bí giam cầm Diễm Lân Thú kia.

Đại Thi Ma thủ hạ xuống, chương văn kia ẩn xuống, liền rơi vào trên người Diễm Lân Thú, vốn còn giãy dụa không ngừng, Diễm Lân Thú khí lực to lớn, trong nháy mắt hắc bạch cự chương rơi xuống, bộp một tiếng, giải thể.

Không phải là tự bạo, mà là tự động giải thể, ẩn chứa khí lực to lớn, như là trong nháy mắt bị phân giải ra, từng khối huyết nhục, hóa thành từng đoàn khí tức hỏa hồng tinh thuần không gì sánh được, bên trong có Hỏa Nguyên khí cực kỳ nồng đậm phun trào, một đầu Hóa Thần đỉnh phong yêu thú vậy mà bị sinh sinh phân giải thành nguyên khí nguyên thủy nhất.

Phù...

Từng đoàn từng đoàn nguyên khí đỏ rực tuôn ra, Ngô Khí không có chút ý tứ lãng phí nào, không cho chúng nó tan rã trở về trong biển lửa kia. Ngô Khí đột nhiên há miệng hút vào, một cớ hấp lực cực lớn sinh ra, tất cả bá nguyên trong cơ thể

Diễm Lâm Thú đã thân tử giải thể, liền bị lần này Ngô Khí hút vào trong cơ thể.

Dù là chiến thể U Minh Ngô Khí đã đạt tới tầng ba cường hoành, bỗng nhiên hút vào toàn bộ tinh nguyên của một con yêu thú cực lớn, cũng cảm giác giữa ngực bụng đều là khí tức nóng rực không gì sánh được. Như là có một ngọn lửa, đang thiêu đốt trong bụng. Bất quá rất nhanh khí tức này liền không thấy, sau khi dòng lũ chân nguyên trong cơ thể Ngô Diễm tràn qua, tất cả hỏa nguyên tinh nguyên liền biến thành chân nguyên trong cơ thể Ngô Khí, hoàn toàn bị đồng hóa.

Trong cơ thể hắc, sau khi tiêu hóa từng đoàn từng đoàn tinh nguyên kia, bên trong kinh mạch kia, một trận âm thanh hỗn loạn quen thuộc không gì sánh được, Ngô Khí mặc dù không cần nhìn, cũng biết ít nhất mấy trăm hạt Hóa Thần Tinh sinh ra.

nắc giống như ăn no, sau khi ợ một cái, Ngô Khí ngực bụng ưỡn ra, há mồm phun một cái. Nhưng từ trong miệng hắc phun ra, lại không phải một hơi thở, mà là một ngọn lửa dài đến trăm trượng. Quả thực giống như một con Hỏa Mãng dài vô cùng, cứng rắn từ trong bụng Ngô Khí chui ra.

Đó là tạp chất, sau khi Ngô Khí nuốt những tinh nguyên kia, bên trong đó có tạp chất Hỏa Nguyên, Ngô Khí không phải tu sĩ chuyên tu công pháp Hỏa thuộc tính, những tạp chất này không cách nào hấp thu, cho dù hấp thu cũng không có lợi ích gì. Nếu là những tu sĩ khác, những tạp chất này sẽ lắng đọng trong cơ thể bọn họ, sau một thời gian dài, sẽ sinh ra rất nhiều tai họa ngầm.

Bất quá Ngô Khí lại không có vấn đề này, sau khi chiến thể U Minh tiến vào tầng thứ ba, hắc đã mạnh mẽ đến mức ngay cả chính hắc cũng kinh ngạc. Huyết nhục tạng phủ cốt tủy của hắc... Tất cả đều ẩn chứa U Minh chi lực, đang dần dần hóa thành tộc đàn hung sát nhất thời thái cổ, Tu La.

Tu La nhất tộc vốn là tộc đàn tuân theo nguyên thủy nhất, giết chóc và thôn phệ ngược lại có một số chỗ giống với những ma thú bị ma khí vực ngoại ô nhiễm. Bất cứ thứ gì, bị Ngô Khí nuốt vào trong bụng, hữu dụng đều được lưu lại trong cơ thể,

nếu là tạp chất, căn bản không có khả năng tích tụ lại, lập tức sẽ bị U Minh huyết mạch trong cơ thể hấn trực xuất ra ngoài.

Như vừa rồi, một con Diễm Lân Thú cảnh giới Hóa Thần đỉnh phong, sau khi bị Ngô Khí cắn nuốt liền tiêu hóa sạch sẽ.

Mặc dù như vậy, nhưng trên mặt Ngô Khí lại không có bao nhiêu thần – quỷ vừa lòng, thậm chí trong đôi mắt còn có sự không vui. Tuy rằng cắn nuốt một con yêu thú Hóa Thần đỉnh phong, làm cho tu vi của hấn tăng lên một ít, nhưng hấn muốn lĩnh ngộ đại đạo pháp tắc trong Hoang Cổ Thần Thông, nhưng lại không có chút động tĩnh nào.

Àm

Trong nham tương, một cái bóng mơ hồ kia, tiếp tục dùng tốc độ cực nhanh đi qua, không ngừng chút nào, một câu cũng không nói, chỉ là trực tiếp đem lực cảm ứng tràn ra, cảnh tượng càng ngày càng xa, chiếu vào trong đầu Ngô Khí.

Sâu trong lòng đất hai ngàn trượng, trong biển lửa, nơi đó rất ít có tu sĩ xuất hiện. Không có tu sĩ nhân loại săn giết, mật độ yêu thú nơi này so với nơi khác cao hơn nhiều, hơn nữa đều là một ít yêu thú cường đại có thể thích ứng hỏa nguyên khí nơi này bạo liệt, cũng là thứ yếu nhất hóa thần cảnh.

Cơ hồ không lâu sau, phía dưới mặt nạ trắng bạch kia, lại một lần nữa truyền đến một thanh âm ẩn chứa vẻ vui sướng rất nhỏ.

Tìm được rồi.

Ngoài trăm dặm, một con yêu thú dài mười mấy trượng, đang nhanh chóng trườn, mai giáp bén nhọn, tản ra đuôi ngọc đáng sợ, chiếm cứ một phần ba cái miệng to như chậu máu, con yêu thú này, Ngô Khí ngược lại có chút quen thuộc.

Hỏa Ngạc, Hóa Thần cảnh, Hóa Thần cảnh.

Trong cảm ứng của hấn, yêu thú cách đó trăm dặm, là một đầu Hỏa Ngạc tương đương với tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ. Mặc dù tại biển lửa trong lòng đất này, con Hỏa Ngạc này nói không chừng có thể cùng một vị tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ chém giết.

Nhưng lại không bị Ngô Khí vừa mới mới tiện tay nuốt một đầu Yêu thú Hóa Thần đỉnh phong cảnh coi trọng.

Trong đầu Ngô Khí có một tia vui sướng, không phải là con Hỏa Ngạc Hóa Thần cảnh kia, mà là lúc này, vô thanh vô tức xuất hiện sau lưng Hỏa Ngạc Yêu, một con Yêu thú to lớn hơn, thân thể chừng hơn mười trượng, thân thể to lớn thô ráp, từng mảnh Hỏa Lân, lít nha lít nhít chất chồng cùng một chỗ, bốn trảo dài mười mấy trượng, hoàn toàn đỏ như máu, trên đầu to lớn, đỉnh đầu có một cái sừng giống như hỏa tinh thạch.

Lại là một con yêu thú Ngô Khí quen thuộc, lúc trước tìm kiếm nơi để phân thân Hồng Liên bế quan, Ngô Khí trong cảm ứng, vừa vặn có một con yêu thú này, chẳng những hình thể giống nhau như đúc, chính là khí tức, cũng hoàn toàn giống nhau.

Độc giác hỏa giao, Hóa Thần đỉnh phong cảnh giới.

Lúc này, hỏa giao kinh khủng này, toàn thân đều có một tầng hỏa quang lưu chuyển, để nó hoàn toàn dung hợp cùng biển lửa dưới lòng đất này, vô thanh vô tức xuất hiện sau lưng hỏa ngạc, mà đầu hỏa ngạc kia chỉ có Hóa Thần cảnh, vậy mà hoàn toàn không cách nào phát hiện ra hỏa giao tồn tại.

Vậy mà lại là sẵn sẵn con hỏa giao hóa thân đỉnh phong này, vậy mà không phải quang minh chính đại đuổi giết Hỏa Ngạc Yêu, mà là sẵn giết vô thanh vô tức, nếu không phải rõ ràng là thân thể Hỏa Giao, chỉ sợ còn có thể để cho người ta nghĩ là tu sĩ nhân loại giả dối đây.

Canh tư đến canh bốn, lập tức dâng lên: Cầu miễn phí vé đánh giá, huynh đệ tiêu phí sách cho mười nguyên tệ, có thể kiểm tra trung tâm cá nhân, nói không chừng có người báo tạ chưa hoàn thành. Nếu ngài thích bộ tác phẩm này, hoan nghênh ngài gia nhập vé số, sự ủng hộ của ngài chính là động lực lớn nhất của ta.

Trong biển lửa, dung nham địa hỏa hỗn tạp cùng một chỗ, tràn ngập hỏa nguyên khí bạo liệt. Rõ ràng là cảnh giới Hóa Thần đỉnh phong, đối phó một con cá sấu lửa Hóa Thần sơ kỳ, chính là đuổi giết cũng không cần phí khí lực quá lớn.

Nhưng con Độc Giác Hỏa Giao này lại lựa chọn sẵn giết phục kích, thậm chí lúc sẵn giết, cũng là thủ đoạn nhỏ dùng để chán nhiếp một cách hữu dụng như vậy, đều được nó sử dụng. Luôn luôn cảm thấy vì mục đích có thể không mất thủ đoạn, sau khi nhìn thấy biểu hiện của con Độc Giác Hỏa Giao này, hầu như là lập tức, liền đối với Độc Giác Hỏa Giao kia cảm thấy hứng thú.

Phía dưới mặt nạ, trong miệng khẽ nhả: thú vị...”

Cười lạnh vài cái, thân hình Ngô Khí bỗng nhiên tăng tốc, những yêu thú khác né tránh khu vực này. Thân hình Ngô Khí, lại không kiêng dè chút nào, một đầu liền chui vào. Dưới tốc độ toàn lực của hắn, khoảng cách mười dặm, quả thực không khác biệt bao nhiêu so với mười trượng. Bước ra mấy bước, thân ảnh Ngô Khí mơ hồ kia, đã xuất hiện ở trung tâm khu vực kia.

Vừa vào trong, Ngô Khí còn chưa kịp thấy rõ tình huống bên trong, bỗng nhiên có một cảm giác nguy cơ cực kỳ yếu ớt dâng lên.

Xuy xuy xuy.

Tiếng gió gào thét, đột nhiên bên cạnh Ngô Khí, một cái đuôi béo mập đầy lân phiến thô ráp quét ngang tới, lân phiến trên đuôi kia ngăn cách không khí, phát ra tiếng vang quái dị.

Không ngờ không phải Ngô Khí ra tay đầu tiên, mà là con Độc Giác Hỏa Giao kia, thân hình Ngô Khí vừa mới vào khu vực này, đã bị một cái đuôi Giao quét ngang qua. Cái đuôi thô tráng vô cùng kia quét ngang tới, ẩn chứa lực lượng khủng bố đến cực điểm, so với tu sĩ Hóa Thần đỉnh phong chuyên tu lực lượng còn khủng bố hơn. Mà bên trên ẩn chứa bạo liệt hỏa

nguyên khí, nếu bị quét trúng. Hỏa độc nhập thể, cũng là một chuyện cực kỳ phiền toái.

Di di nhìn lầm rồi, con súc sinh này không phải Hóa Thần đỉnh phong, đây là...

Vừa nhích tới gần, Ngô Khí lập tức phát hiện, lúc trước cảm ứng, khí tức của con Độc Giác Hỏa Giao kia lại không phải là Hóa Thần đỉnh phong, mà là một con Yêu thú nửa bước phản hư cảnh giới. Phát hiện cái này, mặt của Ngô Khí dưới mặt nạ lập tức sặc sỡ, đầu tiên là sững sốt một chút, tiếp theo là ý cười.

Hảo, hảo súc sinh, nửa bước phản hư cảnh giới, rõ ràng còn đi đánh lén một đầu yêu thú Hóa Thần sơ kỳ cảnh giới. Khó có được còn có được huyết mạch giao long, vậy mà cẩn thận nhất gan như vậy, thật sự là thú vị, thật sự là quá thú vị rồi.

Dưới mặt nạ Ngô Khí phát ra thanh âm khàn khàn trầm thấp, nói ra khỏi miệng. Trong giọng nói vậy mà không có một tia tức giận nào đối với con yêu thú này, ngược lại tràn đầy tán thưởng, dưới cái nhìn của hắn, cách làm của con Độc Giác Hỏa Giao này, tuy rằng quá mức nhất gan cẩn thận, nhưng ở thế giới biển lửa dưới lòng đất tàn khốc vô cùng này, yêu thú như vậy mới có thể sống lâu dài.

Ngô Khí hầu như có thể đoán trước, nếu lần này con Độc Giác Hỏa Giao này không gặp phải Ngô Khí, với sự cẩn thận của nó, ngày sau có thể tấn thăng đến cảnh giới Phản Hư. Một khi Yêu thú tiến vào Phản Hư, cho dù là thế giới biển lửa dưới lòng đất này cũng tuyệt đối bá chủ, có thể lập tức mở ra linh trí cực cao, nói không chừng có thể làm một Yêu Vương cũng không chừng.

Đáng tiếc chính là, nó lại gặp phải Ngô Khí, hơn nữa Ngô Khí còn có hứng thú với nó, nó còn ra tay với Ngô Khí.

Ha ha... Nhìn thấy người con súc sinh này đối với khẩu vị của tiểu gia, lần này liền cho người thống khoái.

Trước đó còn cười ha ha, trong giọng nói cũng là sung sướng, nhưng hầu như là lập tức, ngay lúc câu cuối cùng phun ra, khí

tức trên người Ngô Khí phát ra đã là lạnh lẽo đến cực điểm, sát khí nồng đậm cũng tại lúc này tràn ra.

Thi ma thủ to lớn vù vù

Ngô Khí quyết định chú ý rèn luyện môn thần thông Hoang Cổ Ma Thủ này của mình, vào lúc này, đối mặt với Độc Giác Hỏa Giao đáng sợ kia, vậy mà ngay cả một đuôi cũng không thể tránh thoát, mà là bàn tay duỗi ra, đột nhiên hướng về Độc Giác Hỏa Giao kia, phía dưới mặt nạ phát ra âm thanh băng lãnh.

Một màn quen thuộc xuất hiện, một cỗ lực lượng thần bí giáng lâm ở biển lửa dưới lòng đất, hoàn toàn ngăn cách khu vực hai đầu yêu thú Ngô Khí kia. Sau khi căng tràn ra, địa hỏa nham thạch nóng chảy bên trong đều biến mất, bị ngăn cách ra bên ngoài. Mà ở trong đó, sâu trong hư không, hai loại khí tức hoàn toàn khác biệt, không ngăn được bắt đầu tràn ra.

Một loại khí tức trắng bệch, tràn ngập âm hàn mục nát tử vong, một loại hắc ám, tràn ngập khí tức bá đạo hung sát hủy diệt.

Hai loại khí tức này, vừa xuất hiện liền hỗn hợp quán lấy nhau, trong nháy mắt ngưng tụ thành một bàn tay to lớn. Hai loại khí tức Hoang Cổ Thi Khí và Hoang Cổ Ma Khí hoàn toàn khác nhau, ở lòng bàn tay khổng lồ kia quán vào nhau, tạo thành một chương văn cực kỳ huyền ảo.

Nhưng so với Đại Thi Ma Thủ của Ngô Khí càng nhanh hơn, là một đuôi của Độc Giác Hỏa Giao quét ngang tới, đột nhiên không có những dung nham địa hỏa kia cách trở, tốc độ trở nên nhanh vô cùng, trong nháy mắt đã đến trên người Ngô Khí.

Sau một tiếng nổ vang, toàn thân Ngô Khí đã bị cái đuôi của Độc Giác Hỏa Giao kia quét trúng một cái. Lực lượng khổng lồ truyền vào cơ thể, dù là Ngô Khí kia cực kỳ mạnh mẽ, cũng bị làm cho run rẩy không thôi, từng tia u minh lực tràn ra, vừa rồi triệt tiêu lực lượng của cái đuôi này.

Con Độc Giác Hỏa Giao này căn bản không phải cảnh giới Hóa Thần đỉnh phong, mà là nửa bước phản hư, lại là yêu thú

loài Giao có huyết mạch Chân Long, trời sinh đã cường hoành không tưởng, chuyên môn lấy lực lượng đến, trừ phi là tu sĩ thể lực siêu cấp như Thiên Ma Tông bên trong thể lực siêu cấp như Phản Hư, mới có thể chống lại đầu Hỏa Giao này.

Bất quá Ngô Khí mặc dù không phải là tu sĩ nửa bước phản hư, nhưng lực lượng của hắn, lại là mạnh nhất trong số tu sĩ hắn nhìn thấy. U Minh chiến thể, chính là đang dần dần đem huyết mạch trong cơ thể hắn chuyển hóa thành Tu La tộc đàn hung sát tộc đàn Thái Cổ. Trong lúc Tu La nhất tộc tàn sát bừa bãi thiên địa, yêu thú loài Giao còn chưa xuất hiện.

Đã trúng một cái đuôi của Độc Giác Hỏa Giao, Ngô Khí chẳng những không tức giận, ngược lại còn kích thích chiến ý của hắn. Bởi vì chiến thể U Minh, chiến lực Ngô Khí đã cao đến mức chính hắn cũng kinh ngạc, chỉ là nhìn thấy con Độc Giác Hỏa Giao này, cộng thêm những kế hoạch trước đó của hắn.

Cơ hồ là trong nháy mắt, hắn đã xuất hiện một ý nghĩ.

Không sử dụng lực lượng U Minh Chiến Thể, chỉ dựa vào Đại Thi Ma Thủ, trấn tử con rắn dài này.

Ngô Khí vừa động niệm, lập tức hành động. Đúng lúc hắn trúng một cái đuôi của Độc Giác Hỏa Giao, nhưng không có chuyện gì, mà làm cho Độc Giác Hỏa Giao lập tức cảm thấy Ngô Khí khó chơi. Bất quá nó dù sao cũng là một đầu yêu thú cường hoành nửa bước phản hư, không có lập tức thoái lui, ngược lại bốn chân quăng ra, đem đầu Hỏa Ngạc đến tay ném ra ngoài.

Đại khái ngay cả con Hỏa Ngạc kia cũng không ngờ, sau khi bị Độc Giác Hỏa Giao bắt được, lại còn có thể thoát được tính mạng, đây quả thực là một kỳ tích. Cho nên vừa thoát khỏi móng vuốt của Độc Giác Hỏa Giao, con Hỏa Ngạc kia ngay cả dừng lại một chút cũng không có, vô cùng nhanh chóng vẫy đuôi cây gậy, muốn lấy tốc độ nhanh nhất thoát khỏi chiến trường vô cùng đáng sợ này.

Bất quá không biết có phải là con Hỏa Ngạc này quá mức lưu vong bất lợi hay không, lúc nó sắp thoát ly chiến trường, Ngô Khí đã động thủ.

Trấn áp trấn áp.

Hai chữ vô cùng đơn giản, nhưng khi rơi xuống, lại lập tức khiến khu vực này lập tức bị khí tức huyền ảo trong bàn tay khổng lồ kia giam cầm. Hoả ngục đang muốn chạy ra ngoài, nửa đoạn thân thể bị kẹt ở bên trong, không ngừng giãy dụa, nhưng lấy lực lượng của nó, hoàn toàn không có khả năng thoát khỏi lực lượng giam cầm kia.

Cự chương buông xuống hai đại thi ma thủ hắc bạch giao triền đầu, mang theo Hoang Cổ Thi khí cùng Hoang Cổ Ma khí hai loại khí tức bất đồng, áp bách âm âm xuống, muốn rơi vào trên thân Độc Giác Hỏa Giao bị giam cầm kia.

Con Độc Giác Hỏa Giao vẫn luôn hiểm độc trá kia, cảm ứng được lực lượng trong bàn tay cực lớn kia, lập tức trong đôi Giao nhãn tàn nhẫn kia xuất hiện vẻ kinh hoảng, tựa hồ là vì ngày cuối cùng sắp đến, muốn mất đi tính mạng khủng hoảng, khó khăn lắm có thể đạt tới trăm triệu thân thể, điên cuồng vận vẹo.

Thứ năm là tới vé đánh giá miễn phí của các vị huynh đệ, có huynh đệ đừng lãng phí, ném cho tiểu lâu đi, bái tạ chưa hoàn thành. Nếu ngài thích bộ tác phẩm này, hoan nghênh ngài gia nhập vé số, sự ủng hộ của ngài chính là động lực lớn nhất của ta.

Bộp bộp bộp...

Tự bản thân Ngô Khí cũng không nghĩ tới, con Độc Giác Hỏa Giao kia không biết làm cái gì, trong lúc vận vẹo, lực lượng tuôn ra tăng vọt mấy lần, vậy mà ngạnh sinh tránh thoát bàn tay đại thi ma kia phát ra lực lượng giam cầm.

Vừa thoát ly giam cầm, con Độc Giác Hỏa Giao kia liền ngửa mặt lên trời gào rú một tiếng, trong tiếng rống tràn ngập tức giận cùng sát khí. Nó bị chọc giận, vốn đang sẵn mỗi hành động, bị Ngô Khí khách không mời này quấy rầy cũng thôi, bây giờ vị khách không mời này rõ ràng còn muốn lấy tính mạng của nó.

Yêu thú loài Giao vốn đều là hậu duệ huyết mạch Chân Long, nếu kế thừa huyết mạch, cao ngạo trong huyết mạch cũng kế thừa một ít. Tuy rằng con Độc Giác Hỏa Giao này xảo trá một chút, nhưng dù sao cũng là yêu thú Giao loại, thiếu chút nữa bị một tu sĩ nhân loại giết chết, loại khuất nhục này, nó hoàn toàn chịu không nổi.

Người... Nhân loại trùng. Ta muốn ăn sống ngươi.

Một thanh âm dập dờn cực kỳ trúc trắc, vang lên trong đầu Ngô Khí. Dĩ nhiên là con Độc Giác Hỏa Giao kia, sau khi thoát khỏi sự giam cầm của Ngô Khí Thi Ma Thủ, đầu Độc Giác Hỏa Giao này vậy mà nói với Ngô Khí một câu. Hơn nữa câu nói này còn là lấy ngôn ngữ của con người nói, tuy rằng cứng rắn, nhưng ý tứ muốn biểu đạt lại vô cùng rõ ràng.

Nghe được thanh âm trong đầu, Ngô Khí lại không có nhiều kinh ngạc, Yêu thú Giao dù sao cũng là Yêu thú kế thừa huyết mạch Chân Long. Tự nhiên là có chỗ bất đồng với Yêu thú bình thường, ví dụ như căn cơ hội ngẫu nhiên với Yêu thú khác, mở ra một ít linh trí yếu ớt, mới có thể bắt đầu tu luyện, trở thành Yêu thú.

Yêu thú loài giao thừa thừa huyết mạch Yêu thú như vậy, trời sinh đã biết làm thế nào tu luyện, sau khi đạt tới tuổi nhất định,

trí nhớ ẩn giấu trong huyết mạch sẽ thức tỉnh, so với những Yêu thú khác thu được nhiều kiến thức hơn, linh trí cũng vượt xa Yêu thú bình thường.

Bất quá mặc dù Ngô Khí không có kinh ngạc vì chuyện này, nhưng hắn lại kinh ngạc vì những chuyện khác. Bởi vì hắn phát hiện Độc Giác Hỏa Giao sau khi thoát khỏi giam cầm chỉ lực, hắn liền tạm thời không có biện pháp với nó.

Hừ.

Dưới mặt nạ, Ngô Khí hừ lạnh một tiếng, sau đó cả người lui về phía sau một bước, ánh sáng âm u bắt đầu khởi động, thân hình Ngô Khí liền biến mất tại chỗ.

Hô một tiếng tại địa phương lúc đầu Độc Giác Hỏa Giao bị giam cầm, hư không đột nhiên nhộn nhạo một trận, thân ảnh Ngô Khí lập tức từ bên trong đi ra. Mặc dù thoát thân tránh khỏi miệng lớn dính máu Độc Giác Hỏa Giao, nhưng gương mặt Ngô Khí lại rất không dễ nhìn, nếu lúc này nhật mặt nạ xuống, sẽ nhìn thấy trên mặt hắn xuất hiện một tia ủy khuất.

Trấn áp oanh oanh.

Tâm niệm Ngô Khí vừa động, Đại Thi Ma Thủ vẫn luôn lơ lửng trên không kia, lại khẽ động. Gần như cùng lúc, lòng bàn tay khổng lồ kia lại xoay tròn, lực lượng huyền ảo buông xuống, che kín toàn bộ không gian, bên trong đều bị giam cầm, bao gồm Độc Giác Hỏa Giao, còn có con Hỏa Ngạc cực kỳ không may kia.

Lúc này Ngô Khí không có kéo dài, trong nháy mắt lúc giam cầm không gian, Đại Thi Ma Thủ trên đỉnh đầu bọn chúng cũng đồng thời hạ xuống. Bàn tay to lớn vô cùng đáng sợ, ầm ầm vô cùng nhanh chóng trấn áp xuống, lúc này nhanh hơn rất nhiều so với trước, nhưng lúc này Ngô Khí đã động sát niệm, muốn trực tiếp trấn sát Độc Giác Hỏa Giao.

Lúc thủ hạ Đại Thi Ma hạ xuống, ánh mắt Ngô Khí cũng nhìn chăm chăm vào trên người Độc Giác Hỏa Giao, xem nó không ngừng gào thét giãy dụa, có phải lần này cũng có thể giãy thoát lực lượng giam cầm kia hay không.

Bộp bộp bộp...

Cơ hồ đồng thời trong lòng Ngô Khí có ý niệm kia, tại Độc Giác Hỏa Giao nơi đó, tiếng nổ liên tiếp xuất hiện. Nửa bước Phản Hư cảnh lực lượng hoàn toàn bộc phát ra, vậy mà lại để cho Độc Giác Hỏa Giao một lần nữa tránh thoát giam cầm.

Bất quá lúc này đây, Độc Giác Hỏa Giao không có may mắn như lúc trước, trong nháy mắt nó gãy giữa, đại thi quỷ thủ kia rốt cuộc hạ xuống. Mặc dù không đem thân thể Độc Giác Hỏa Giao trấn áp dưới bàn tay, nhưng Độc Giác Hỏa Giao bỏ chạy, vẫn bị Thi Ma Thủ cọ xát một chút.

Cũng chính lần này, làm cho Độc Giác Hỏa Giao vốn còn đang nổi giận không thôi, phát ra tiếng gào rú vô cùng thảm liệt. Đầu to lớn, miệng máu mở ra, răng lợi rung động, ẩn chứa tiếng rống đau đớn truyền ra rất xa., Nơi bị Thi Ma róc thịt, chỗ lân phiên vô cùng tinh tế bao trùm kia, vậy mà sau một tiếng bành, huyết nhục bị cắt đứt xuống, sau đó bị phân giải thành một đoàn hỏa hồng tinh nguyên, trên không trung bộc phát ra.

Chứng kiến một màn này, khuôn mặt Ngô Khí phía dưới rốt cuộc cũng dễ nhìn hơn một chút. Vốn hấn cho rằng chỉ cần mục tiêu thoát khỏi giam cầm chi lực, tốc độ thủ hạ của Đại Thi Ma lại chậm như vậy, liền không thể tiếp tục làm gì được nữa. Bất quá vừa rồi lại thử một lần nữa., Ngô Khí lại phát hiện, lực lượng giam cầm trên bàn tay đại thi ma tựa hồ càng thêm mạnh mẽ, mà tốc độ hạ xuống cũng nhanh hơn một chút. Mặc dù chỉ là khác biệt rất nhỏ, nhưng thi triển ra, cũng đã làm cho Độc Giác Hỏa Giao trả giá đầy đủ.

Đúng vậy, đây mới là thần thông Hoang Cổ chân chính, trước kia ta chưa bao giờ nghiêm túc tu luyện thần thông Hoang Cổ. Chân chính tu luyện, cũng chỉ có thân thể U Minh chiến đấu kia. Hiện tại xem ra, nếu có thể tu luyện tốt thần thông Hoang Cổ, lập tức sẽ khiến chiến lực của ta lại lần nữa tăng lên rất nhiều.

Ta thi triển Đại Thi Ma Thủ, nhìn qua đã là tùy tâm sở dục, kỳ thật trình độ phù hợp thấp đến đáng thương. Thần thông Hoang Cổ có thể làm cho tu sĩ Phản Hư đều tăng vọt gấp đôi,

roi vào trong tay tu sĩ Hóa Thần, tuyệt đối không chỉ có trình độ như hôm nay.

Lúc trước ý nghĩ đúng, U Minh chiến thể vừa mới tấn thăng tầng thứ ba, tạm thời không có khả năng sẽ có tiến bộ quá lớn, không bằng nhân cơ hội này rèn luyện thần thông, nếu có thể chạm đến Đại Đạo pháp tắc là hoàn mỹ, nếu không thể, chỉ cần phù hợp một ít, ngày sau năng lực bảo vệ tính mạng sẽ lớn hơn nhiều.

.....

Ý niệm trong đầu Ngô Khí quay cuồng, nhưng động tác trên tay lại không dừng lại chút nào, một chương vừa mới đem cái đuôi của Độc Giác Hỏa Giao vỗ một vòng, trong nháy mắt đã bị thi khí ma khí trong đó phân giải thành một đoàn tinh nguyên, tại thời điểm Độc Giác Hỏa Giao kêu thảm, Ngô Khí lại một lần nữa ra tay.

Vù vù

Bàn tay lớn trắng đen kinh khủng kia, lúc tâm niệm Ngô Khí vừa động, vậy mà lập tức hành động. Nó vắt ngang hư không mà đến, vỗ xuống Độc Giác Hỏa Giao duy nhất trên không trung. Bàn tay khổng lồ, không ngừng xoay tròn, bên trong hình như có phù văn gì đó phun trào, tản mát ra từng luồng khí tức cực kỳ huyền ảo.

Khí tức này buông xuống, lại đem thân thể Độc Giác Hỏa Giao giam cầm lại, tiếng gào thét thảm thiết cực kỳ, đến nửa đường liền bị cắt ngang. Phát giác mình lại bị giam cầm Độc Giác Hỏa Giao, trong đôi mắt to lớn lập tức hiện lên vẻ kinh hoảng cùng sợ hãi, nguyên nhân lúc trước bị Ngô Khí cắt ngang hành động sẵn mồi mà nổi giận, lúc này hoàn toàn biến mất không thấy.

Còn lại, chỉ là sợ hãi. Vừa mới từ phía dưới cự chương khủng bố kia chạy thoát, nhưng tồn thất một đoạn ngắn cái đuôi, loại cảm giác tính mạng thiếu chút nữa vứt bỏ này, làm cho tâm thần của nó hoàn toàn bị sợ hãi bao phủ.

Mà lúc này lại là lực lượng giam cầm, khiến cho nó quả thực là vong hồn đại phiêu, rốt cuộc không lo được lời nói trước đó

muốn ăn sống Ngô Khí nữa. Thân thể Bàn Nhiên ra sức giãy dụa, phát hiện lực lượng giam cầm này so với lúc trước càng thêm mạnh mẽ, trong đôi mắt của nó cũng lập tức hiện lên vẻ liều mạng cùng điên cuồng.

Ừ ừ...

Tiếng gào thét điên cuồng từ trong miệng lớn của Độc Giác Hỏa Giao phát ra, cùng lúc đó, cũng không biết con Giao Long này làm cái gì. Một ngụm lớn máu đỏ từ trong miệng nó trào ra, đồng thời phía dưới lân phiến kia, cũng là từng đạo tơ máu lan tràn ra, tựa hồ là vì tránh thoát giam cầm, thi triển cái gì cần hao phí thiên phú huyết thuật.

Thứ sáu đến mức cầu ủng hộ chưa xong. Nếu ngài thích bộ tác phẩm này, hoan nghênh ngài đến gia nhập vé Nguyệt, sự ủng hộ của ngài chính là động lực lớn nhất của ta.

Trong lòng đất hai ngàn trượng, thế giới biển lửa trong địa hỏa dung nham phun trào hỗn loạn, xen lẫn một thanh âm tràn đầy sợ hãi, không phải tiếng người, mà là tiếng thú rống.

Trong một không gian không có địa hỏa cùng nham thạch nóng chảy, Độc Giác Hỏa Giao thống khổ gào thét vang vọng, vốn lại bị Ngô Khí thừa cơ giam cầm lúc muốn chém giết. Con hỏa giao này không biết thi triển thiên phú thần thông gì, toàn thân huyết khí đại phiêu, vậy mà trong nháy mắt lại làm cho lực lượng của nó tăng vọt rất nhiều.

Cơ hồ là sau một khắc, từ trên người nó, liên tiếp bạo hưởng trong tai Ngô Khí. Sau đó liền nhìn thấy, con Độc Giác Hỏa Giao kia đột nhiên khôi phục thân thể tự do, nhưng nó không giống như trước, phần nộ phóng về phía Ngô Khí, gào rú muốn ăn sống Ngô Khí. Mà trong một tiếng gào thét hoảng sợ, quay người bỏ chạy.

Con hỏa giao này rõ ràng là tu vi nửa bước phản hư, lại sẵn giết đánh lên một con hỏa ngạc cảnh giới Hóa Thần sơ kỳ, vừa nhìn liền biết là một con yêu thú nóng nảy cực kỳ nhất gan cần thận. Yêu thú như vậy, nếu hôm nay nó không may gặp phải Ngô Khí, có thể sống rất tốt ở thế giới biển lửa dưới lòng đất này.

Đáng tiếc, trái lại là nó xui xẻo, bị Ngô Khí nóng lòng muốn rèn luyện thần thông của mình nhìn chằm chằm.

Ngô Khí vừa thấy Độc Giác Hỏa Giao kia thoát khỏi giam cầm, vậy mà không phải lao về phía hắn, mà xoay người bỏ chạy. Cũng là sững sốt một chút, tiếp theo dưới mặt nạ lại phát ra tiếng cười.

Thật thú vị, đánh không lại thì chạy, trí tuệ so với nhân loại thật sự không kém chút nào.

Ngô Khí tựa hồ đối với con Độc Giác Hỏa Giao này nổi lên hứng thú không nhỏ, vậy mà tùy ý để nó chạy ra khỏi khu vực này. Độc Giác Hỏa Giao hiện tại căn bản không dám quản cái

gì khác, vừa ra khỏi khu vực này, nó sợ sát tinh phía sau đuổi tới, lập tức bỏ chạy khỏi thân thể, điên cuồng bỏ chạy.

Tốc độ của nó ngược lại nhanh, tổn thất một đoạn đuôi giống như cũng không ảnh hưởng chút nào, nửa bước cảnh giới Phản Hư hoàn toàn thi triển ra.

Cộng thêm từ khi nó sinh ra đã ở thế giới biển lửa dưới lòng đất này, vô cùng quen thuộc, một thân vọt lên, liền trực tiếp chạy ra hơn mười dặm. Dù vậy, nó vẫn không dám quay đầu, phảng phất chính là chậm trễ một chút thời gian, sẽ để nó bị sát tinh đáng sợ kia đuổi kịp, sau đó trực tiếp chém giết.

Ước chừng mười mấy hơi thở sau, Độc Giác Hỏa Giao đã chạy đi trọn vẹn mấy trăm dặm, nhưng nó tựa hồ thật sự bị Ngô Khí dọa vỡ mật. Đến hiện tại, vẫn không dám nhìn sau lưng mình, vẫn như cũ mất mạng chạy.

Sau lưng Độc Giác hỏa giao, ngoại trừ địa hỏa cùng nham thạch nóng chảy không ngừng phun trào ra, cái gì cũng không nhìn thấy. Bất quá nếu có tu sĩ cường đại cảnh giới Phản Hư ở đây, liền có thể phát hiện, ở trong những địa hỏa nham tương kia, ẩn giấu một thân ảnh mơ hồ, khí tức hoàn toàn ẩn nấp, gắt gao đi theo đầu Độc Giác hỏa giao kia.

Ngô Khí nhìn dáng vẻ thật sự nổi lên hứng thú, phải biết yêu thú bình thường bởi vì bẩm sinh đã có được lực lượng cường đại. Nhưng về trí tuệ, lại không bằng một phạm nhân nào. Đây chính là tại sao, trong tu chân giới, yêu thú không biết tồn tại bao nhiêu, mà số lượng lại vượt xa nhân loại, yêu thú cường đại bên trong cũng giống như số lượng nhiều hơn so với cường giả nhân loại.

Nhưng chủ nhân chân chính của tu chân giới, lại vẫn luôn là tu sĩ nhân loại. Ở địa phương như thế giới hỏa hải, quanh năm ăn địa hỏa nham tương, yêu thú nơi này phần lớn đều là trí tuệ không cao. Hơn nữa tính tình bạo liệt, bỗng nhiên khiến cho Ngô Khí gặp phải một người trí tuệ không thấp, ngược lại làm cho hắn có một chút hứng thú, hơn nữa nó muốn thuận thực thần thông hoang cổ của mình, cũng không thể lập tức làm thịt nó.

Ngô Khí cảm thấy như vậy, con Độc Giác Hỏa Giao kia cũng lập tức dùng hành động chứng minh trí tuệ của mình quả thật không thấp.

Nó giống như có thể cảm ứng được Ngô Khí vẫn còn đuổi theo sau lưng, cho nên nó không dám chậm trễ một chút thời gian. Hơn nữa sau khi chạy ra mấy trăm dặm, đột nhiên đổi một phương hướng, chỉ sau khi nó đổi phương hướng, trên đường chạy trốn khỏi chết đã xuất hiện bóng dáng một con yêu thú khác.

Ừ... ừ...

Tiếng kêu của con yêu thú này, vậy mà giống như âm thanh của nham thạch nóng chảy trong lòng đất, nhưng sẽ không khiến người ta phân biệt được. Tiếng kêu của nó, thật sự là quá lớn. Hơn nữa so với tiếng động của nham thạch còn chậm hơn nhiều, rất lâu sau mới có một tiếng truyền đến.

Nhưng mỗi một âm thanh vang lên, sóng âm kinh khủng kia, ầm ầm phát ra, chẳng những làm cho địa hỏa nham tương kia vì vậy mà thu liễm lại, mà đồng thời cũng làm cho thân thể thống khổ của con Độc Giác Hỏa Giao kia lại lần nữa run rẩy, từ trong miệng nó lại lần nữa tuôn ra một ít huyết dịch. Phía sau nó, Ngô Khí bỗng nhiên lọt vào tai, thiếu chút nữa làm cho hắn cũng run lên theo, chân nguyên trong cơ thể đều muốn hỗn loạn.

nguồn phát ra thanh âm này, Ngô Khí lập tức nhìn qua. Lập tức nhìn thấy ở khu vực địa hỏa nham tương nồng đậm nhất, có một đầu yêu thú thân thể cực kỳ khổng lồ, đã đạt đến trăm trượng, so với Độc Giác Hỏa Giao còn muốn lớn hơn một chút, toàn thân không lông, nhưng lại bao trùm từng cái từng cái bọc to lớn, một cái miệng đỏ tươi quả thực chiếm cứ một phần hai thân thể của nó.

Từ xa nhìn lại, con yêu thú này, quả thực không khác gì một con cóc bị phóng đại rất nhiều lần. Chẳng qua con yêu thú này, vừa vặn quen biết với Ngô Khí.

Hỏa miệng ếch khổng lồ, nửa bước phản hư cảnh.

Nếu là bình thường, Độc Giác Hỏa Giao căn bản sẽ không xuất hiện ở đây, xuất hiện ở lãnh địa Hỏa Chủy Cự Oa. Bởi vì trước đó nó đã từng giao thủ với con yêu thú này, hai người đều là cảnh giới Hóa Thần đỉnh phong. Tuy rằng Độc Giác Hỏa Giao bởi vì là yêu thú loài Giao, chiến lực trời sinh liền mạnh hơn so với yêu thú khác.

Nhưng những yêu thú khác nơi này, lại không bao gồm Hỏa Chủy Cự Oa. Bởi vì Hỏa Chủy Cự Oa coi như là hậu duệ huyết mạch Viễn Cổ Ma Thú, mặc dù huyết mạch này đã mỏng manh đến mức không thể tin nổi, hoàn toàn không thể so sánh với huyết mạch Chân Long do Độc Giác Hỏa Giao kế thừa.

Nhưng Hỏa Chủy Cự Oa có một thiên phú thần thông phiên phức, vừa vận khắc chế Độc Giác Hỏa Giao, khiến cho Độc Giác Hỏa Giao hoàn toàn không phát huy ra được lực lượng khủng bố của nó.

Bản thiên phú thần thông này giảm bớt, lúc này Ngô Khí và Độc Giác Hỏa Giao một người một thú này, đang chịu đựng. Không sai, chính là thanh âm Hỏa Chủy Oa khổng lồ. Nó cái miệng đỏ tươi, chiếm cứ một phần hai thân thể nó, quả thực lớn quá mức. Mà từ bên trong phát ra thanh âm, cũng kinh khủng đến cực điểm.

Từng tiếng gầm khủng bố kia, lan tràn ra chung quanh, va chạm với Ngô Khí thân thể, vậy mà khiến Ngô Khí cảm giác U Minh chi lực trong cơ thể mình đang bị chậm rãi chấn động ra, chấn động ra ngoài huyết nhục của mình. Phát hiện này quả thực làm cho Ngô Khí cực kỳ hoảng sợ, lúc này chỗ dựa lớn nhất trên người hắn, chính là U Minh chiến thể của hắn.

Mà U Minh Chiến Thể của hắn, bản nguyên, chính là huyết mạch của hắn, tu luyện ra U Minh chi lực. U Minh chi lực kia hoàn toàn dung hợp cùng huyết nhục của hắn, lúc này lại bị thanh âm một đầu Yêu thú chấn động ra, mặc dù bị chấn ra U Minh chi lực ít đến đáng thương, cơ hồ hoàn toàn có thể xem nhẹ không đáng kể.

Nhưng ngay lúc đó, Ngô Khí vẫn nổi lên sát ý, nổi lên sát ý vô cùng nồng đậm đối với con Hỏa Chủy Oa.

Bất quá sát ý của hắn đồng thời nổi lên, lập tức tựa hồ cũng nhớ ra cái gì đó, xoay chuyển ánh mắt, rơi xuống phía trước còn tiếp tục chạy vào sâu trong lãnh địa Hỏa Chủy Cự Oa, Độc Giác Hỏa Giao.

Nghiệt súc này, lại còn biết họa thủy đông dẫn, lôi kéo những yêu thú khác xuống nước.

Ngô Khí lại một lần nữa cảm thấy trí tuệ của con Độc Giác Hỏa Giao này xác thực sẽ không thấp hơn bất cứ tu sĩ nhân loại nào, biết được mình còn đang bị đuổi giết, vậy mà còn mang theo Ngô Khí đến trong lãnh địa tử địch của mình, đương nhiên là đánh cho Ngô Khí cùng Hỏa Chủy Oa chém giết. Trí tuệ như vậy, chớ nói là một đầu yêu thú, ngay cả một ít tu sĩ nhân loại cũng không có.

Đã đoán ra chủ ý của Độc Giác Hỏa Giao, Ngô Khí lại không vạch trần, cũng không có thay đổi suy nghĩ ban đầu. Hắn muốn giết Hỏa Chủy Oa, bởi vì thanh âm lúc trước, mặc dù chỉ là chấn động một tia U Minh chi lực trong cơ thể Ngô Khí từ trong máu thịt của hắn ra, nhưng trong mắt Ngô Khí, vẫn là không thể tha thứ.

Hừ, yêu thú như vậy, tuyệt đối không thể lưu lại trên đời.

Gần như trong nháy mắt, Ngô Khí đã động sát niệm với con ếch lửa kia, hạ quyết tâm nhất định phải giết chết nó.

Ngô Khí cũng biết Hỏa Chủy Cự Oa tồn tại loại yêu thú này, nhưng hắn không nghĩ tới Hỏa Chủy Cự Oa này vậy mà có thể ảnh hưởng đến U Minh chiến thể của hắn. Những tiếng gầm kia chỉ là nó tùy ý phát ra, đều có thể chấn động U Minh chi lực trong cơ thể Ngô Khí ra. Nếu nó tận lực phát ra, thậm chí có thiên phú thần thông, đó chẳng phải là thật sự có thể làm cho U Minh chiến thể của Ngô Khí mất đi hiệu lực.

Hỏa Chủy Cự Oa, hậu duệ huyết mạch một loại ma thú viễn cổ, số lượng cực kỳ thưa thớt, chỉ có trong biển lửa nham tương dưới lòng đất mới có thể tìm thấy. Nhớ lại tin tức liên quan tới Hỏa Chủy Cự Oa trong đầu một chút, để Ngô Khí thoáng an tâm là, yêu thú tộc đàn Hỏa Chủy Cự Oa này, số

lượng cực kỳ thừa thớt, thuộc về loại yêu thú gần như diệt tuyệt này.

Mặc dù là yêu thú rất nhanh sẽ tuyệt diệt, nhưng Ngô Khí vẫn không có ý định buông tha con Hỏa Chủy Oa trước mắt này.

Ừc... Trùng thôi, rút ra ngoài cho ta... địa bàn.

Đột ngột, từ chỗ sâu trong lãnh địa Hỏa Chủy Cự Oa kia, lại có một cỗ thanh lãng vọt tới, đồng thời trong đó còn kèm theo một đạo ý niệm Hỏa Chủy Cự Oa. Là nó phát hiện Độc Giác Hỏa Giao đến, loại khí tức tử địch quen thuộc này khiến nó lập tức bắt đầu đuổi Độc Giác Hỏa Giao tới.

Nếu là bình thường, biết rõ không thể chiến thắng Hỏa Chủy Cự Oa, Độc Giác Hỏa Giao nhất định sẽ lập tức rời đi. Nhưng hiện tại, nó hầu như có thể khẳng định chắc chắn., Sau lưng mình còn đi theo một tên sát tinh tu sĩ nhân loại, nó nào dám dừng lại. Như thể hoàn toàn không nghe thấy đạo ý niệm Hỏa Chủy Cự Oa truyền tới, một tiếng đáp lại cũng không có, chỉ là không ngừng đưa đuôi, trong lúc huyết quang phun trào, lấy tốc độ cực nhanh lao tới chỗ sâu trong lãnh địa Hỏa Chủy Cự Oa.

Ừng ực...

Phát giác được hành vi Hỏa Giao này, Hỏa Chủ Oa lập tức nổi giận, một tiếng kêu cực kỳ dài từ trong miệng nó phát ra, hóa thành một cỗ sóng âm kéo dài, bị Hỏa Chủy Cự Oa áp súc, cuốn về phía Độc Giác Hỏa Giao, mãnh liệt trùng kích tới.

Thứ bảy đến ân, xin vé đề cử duy trì chưa xong. Nếu ngài thích bộ tác phẩm này, hoan nghênh ngài đến gia nhập vé số, ngài ủng hộ, chính là động lực lớn nhất của ta.

Muốn chết sao?

Ngô Khí vốn đã nổi lên sát ý kiên quyết đối với Hỏa Chủ Cự Oa, bỗng nhiên bị từng cơn sóng này trùng kích, trong máu thịt trong cơ thể lại bị chấn ra một tia U Minh chi lực. So với lần trước nhiều hơn một chút, đã khiến Ngô Khí cảm ứng được rõ ràng hơn nhiều.

Sát niệm trong lòng Ngô Khí, sau tiếng gầm này, đột nhiên trở nên vô cùng nồng đậm. Thân hình ẩn trong bóng tối, dưới mặt nạ, ánh mắt hẩn càn trở nên hoàn toàn băng lãnh, bên trong tràn ra sát khí, không chút nào che giấu.

Nếu để cho Độc Giác Hỏa Giao lúc này cảm ứng được sát niệm trên người Ngô Khí, nó nhất định sẽ vui mừng cổ vũ, càng thêm ra sức chạy vào sâu trong lãnh địa Hỏa Chủ Cự Oa. Thân là tử địch Hỏa Chủ Cự Oa, nó đã đấu với Hỏa Chủ Oa mấy lần, rất rõ ràng con yêu thú xấu xí này rốt cuộc có bao nhiêu dây dưa.

Nếu Ngô Khí và Hỏa Chủ Oa chém giết nhau, đến lúc đó mặc kệ là ở lại nhặt tiện nghi, hay là nhân cơ hội bỏ trốn, đều sẽ do Độc Giác Hỏa Giao của nó khống chế. Chỉ là đáng thương cho con Độc Giác Hỏa Chủ Oa kia, còn không biết mình đã bị một con Độc Giác Hỏa Giao tính kế, thanh âm nó còn mang đến cho nó một sát tinh tuyệt đối không thể trừ vào.

Cũng không lâu lắm, thân thể to lớn của Độc Giác Hỏa Giao, đã hoàn toàn tiến nhập sâu trong lãnh địa của Hỏa Chủ Cự Oa. Lại thêm vài dặm, sẽ hoàn toàn đụng độ Hỏa Chủ Cự Oa, trên thực tế, sau khi nhận ra Độc Giác Hỏa Giao xuất hiện ở lãnh địa của nó, Hỏa Chủ Cự Oa đã rời khỏi sào huyệt của nó, lao về phía Độc Giác Hỏa Giao trước mặt.

Ừng ục.

Hai đầu Yêu thú nửa bước phản hư cảnh giới, hầu như đồng thời hướng về phía đối phương gào thét một tiếng.

Độc giác hỏa giao kia vừa nhìn thấy hỏa khẩu ếch xuất hiện, một đạo ý niệm muốn truyền ra, đi theo nó lâu như vậy. Dưới mùi hôi thối, hiểu biết của Ngô Khí đối với con hỏa giao giao trá này đã rất sâu rồi, vừa nhìn dáng vẻ của nó, liền biết nó muốn truyền ra ý niệm gì.

Hừ lạnh một cái, Ngô Khí nấp trong bóng tối, bàn tay vung lên, lập tức giữa Độc Giác Hỏa Giao và Hỏa Chủy Oa Cự Viên xuất hiện một đạo thần niệm bình chương cực kỳ đơn giản. Vách ngăn này không có tác dụng gì, chỉ là muốn ngăn cách một đạo ý niệm, lại là cực kỳ đơn giản.

Quả nhiên, Độc Giác Hỏa Giao không đợi Hỏa Chủy Cự Oa hoàn toàn xông tới, liền phát ra một đạo ý niệm. Thế nhưng ý niệm này căn bản không kịp đến bên trong tâm thần Hỏa Chủy Cự Oa, đã bị Ngô Khí chặn lại. Mà Hỏa Chủy Cự Oa không thu được ý niệm, tự nhiên coi Độc Giác Hỏa Giao là xâm nhập.

Àm... Âm...

Lại một tiếng gầm đánh tới, đồng thời còn có một luồng hỏa nguyên khí cực kỳ mạnh mẽ bạo liệt.

Chỉ thấy Hỏa Chủy Cự Oa, nhảy lên một cái, sinh sinh vượt vực khoảng cách vài dặm xuất hiện tại nơi cách Độc Giác Hỏa Giao rất gần, há mồm chính là một đạo tiếng gầm, cùng xuất hiện, còn có một hơi thở toàn thân hỏa hồng, bỗng nhiên từ trong cái miệng đỏ tươi của Hỏa Chủy Cự Oa phun ra.

Chân Long có thể thở ra, tự nguyên khí mà thành hơi, uy lực to lớn. Ai biết Độc Giác Hỏa Giao kế thừa huyết mạch Chân Long sẽ không nhả hơi, đột nhiên xuất hiện con Hỏa Chủy Oa không lồ này lại biết nhả hơi. Một ngụm hỏa hồng thổ tức, dâng lên, tốc độ cực nhanh, căn bản không dung Độc Giác Hỏa Giao tránh né. Chỉ nghe trong dung nham Địa Hỏa, oanh một tiếng, Độc Giác Hỏa Giao đã bị ngụm thổ tức này đập trúng.

Tiếng gầm vô cùng thống khổ từ trong miệng Độc Giác Hỏa Giao phát ra. Trước đó hẳn bị Ngô Khí tra tấn một phen, hiện

tại lại trúng con ếch miệng lửa một chút, nó đã sắp điên cuồng rồi.

Bị con ếch miệng lửa oanh một cái, trên eo nó, con ếch đỏ kia nhả ra một hơi là Hỏa Chủy cự lực trong cơ thể nó áp súc Hỏa Nguyên lực mà thành, uy lực cực lớn, nóng rực không gì sánh được, dễ dàng mở ra một cái lỗ lớn ngay phần bụng của Độc Giác Hỏa Giao. Thống khổ kịch liệt khiến nó bỗng nhiên mất đi lý trí, lại hoàn toàn quên đi kế hoạch của mình, cũng quên mất phía sau còn có một sát tinh nhân loại đi theo.

Rống...

Lại một tiếng gào thét, lần này nó ngay cả ý niệm cũng lười phát ra. Móng vuốt huyết hồng kia hung hăng kéo một cái, đuôi gãy hung hăng đong đưa vài cái, lại làm cho thân thể Độc Giác Hỏa Giao, trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Hỏa Chủy Oa, cái đầu to lớn kia hung hăng quay lại, miệng lớn há ra, cắn về phía Hỏa Chủy Cự Oa.

Nhìn thấy động tác của nó, trong con ngươi của con ếch lửa kia hiện lên một tia khinh thường, đang muốn tránh né. Bỗng nhiên một tia cảm giác nguy cơ hàng lâm trên người nó, không đợi nó phản ứng, Độc Giác Hỏa Giao lại chưa cắn nuốt, mà sau khi cái miệng lớn mở ra, đột nhiên cổ họng khẽ động, rầm một tiếng, một đoàn lớn nước bọt đỏ rực đã bị nó phun ra.

Khoảng cách gần như vậy, động tác của Độc Giác Hỏa Giao lại đột ngột không gì sánh được, căn bản không cho Hỏa Chủy Cự Oa có thời gian tránh né. Giống với Độc Giác Hỏa Giao lúc trước, Hỏa Chủ Oa khổng lồ cũng bị đoàn nước bọt Hỏa Hồng này đụng vào nghiêm mật.

Oanh xuy xuy,... Một giọt đều không sót, Hỏa Hồng Tiên Thủy từ trong miệng Độc Giác Hỏa Giao phun ra, hoàn toàn rơi vào trên người Hỏa Chủy Cự Oa.

Tuy rằng Độc Giác Hỏa Giao sẽ không thổ tức, nhưng nó lại có thiên phú thần thông khác, nó quanh năm ăn địa hỏa nham thạch nóng chảy, hấp thu hỏa nguyên khí bên trong, nhưng bên trong cũng ẩn chứa rất nhiều lưu huỳnh hỏa độc, tồn trữ dưới sự tích trữ của nó., Kịch độc vô cùng. Những kịch độc này

không cách nào hấp thu, Độc Giác Hỏa Giao liền dung nhập chúng vào trong nước bọt của mình, lúc chiến đấu, phun ra nước dãi kịch độc này, người bị phun vào, nếu là không đủ mạnh, hầu như lập tức sẽ bị ăn mòn sạch sẽ.

Hỏa Chủ cự miêu mặc dù cũng là yêu thú sinh tồn bên trong biển lửa, nhưng bỗng nhiên bị nhiều hỏa độc như vậy lưu lại trên thân, lực lượng ăn mòn mãnh liệt kia trong nháy mắt liền làm cho từng cái u mủ to lớn trên người nó, trong âm thanh liên tiếp không ngừng phanh phanh vỡ vụn. mủ bao vỡ vụn, bên trong không ngừng có máu tươi trào ra.

Bởi vì mụn da trên người vỡ vụn, tựa hồ Hỏa Chủ cự miêu so với bất cứ lúc nào đều thống khổ, cái miệng đỏ tươi kia vẫn luôn mở ra, phát ra từng tiếng gầm cực kỳ chói tai. Bất quá Ngô Khí ẩn mình ở một bên, lúc này nghe được những tiếng gầm chói tai này, lại cảm giác U Minh chi lực trong cơ thể bị chấn ra trở nên mấy không thể tra xét, cực kỳ thừa thớt.

Phát hiện này khiến ánh mắt Ngô Khí thoáng cái đã rơi vào trên người con cá lớn miệng lửa kia, sau khi những hòn mủ này vỡ vụn, sóng âm do Hỏa Chủ Oa phát ra mới mất đi tác dụng ban đầu.

Không đợi Ngô Khí nghĩ kỹ nên làm như thế nào, Độc Giác Hỏa Giao bên nào phun ra một miếng Hỏa Hồng Tiên Thủy tựa hồ đã tỉnh lại, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, cũng không lo được run rẩy với Hỏa Chủ Cự Oa, đầu lâu hất lên, muốn quay người rời đi. Lấy tốc độ của nó, bỗng nhiên muốn thoát thân rời đi mà nói, Hỏa Chủ Cự Oa thật sự không ngăn được nó.

Bất quá Ngô Khí đã xem cuộc vui không sai biệt lắm, vào lúc này đã mất đi kiên nhẫn, trực tiếp hiện thân ra.

Vù vù

Trong dung nham địa hỏa, bỗng nhiên một bóng người mơ hồ từ trong hư không đi ra. Dưới mặt nạ, một đôi mắt băng lãnh hiển lộ ra, sát khí vô cùng lạnh lẽo cũng theo đó tràn ra.

Đại Thi Ma Thủ...

Đối với Độc Giác Hỏa Giao mà nói, thanh âm băng lãnh như thúc hồn ma âm, tại lúc này, vang lên tại khu vực này. Còn

đắm chìm trong thống khổ Hỏa Chủy Oa, ngay cả thời gian phản ứng cũng không có, dẫn đầu bị Ngô Khí hạ tử thủ.

Hoang Cổ Thi tức giận Hoang Cổ Ma khí.

Hai loại khí tức một đen một trắng lập tức được Ngô Khí triệu hoán ra, ngưng tụ thành một bàn tay to lớn. Chưởng văn xoay tròn, lực lượng giam cầm vô cùng mạnh mẽ thân bí hạ xuống, ngay lập tức căng ra, trong lãnh địa Hỏa Chủ Oa, địa hỏa nham thạch nóng chảy vô cùng nồng đậm bị nguồn lực lượng này trực tiếp bức lui.

Khu vực bao la này trong nháy mắt biến thành chân không, mà ở phía xa, địa hỏa nham thạch càng thêm nồng đậm, phun trào không thôi, muốn chui vào trong không gian này.

Ầm không có dấu hiệu báo trước, bàn tay trắng đen to lớn kia vừa xuất hiện, liền sau khi Ngô Khí tâm niệm vừa động, hướng về con cá khổng lồ Hỏa Chủy đang liều mạng giãy dụa kia mà đi. Lực lượng của nó không bằng Độc Giác Hỏa Giao nửa bước Phản Hư, không thể trong nháy mắt tránh thoát lực lượng giam cầm, cái chờ đợi, chính là kết cục lập tức vứt bỏ đi tính mạng.

Oành một tiếng, thân thể Hỏa Chủy ếch lớn đến trăm trượng, dưới bàn tay lớn đen trắng kia hoàn toàn hóa thành thịt nát, tiếp theo tự động phân giải, hóa thành từng đoàn từng đoàn tinh nguyên, đỏ tươi như máu, trôi nổi ở không trung. Thân ảnh Hô Ngô Khí lập tức xuất hiện, hoàn toàn không kiêng kị Hỏa Chủy cự miêu là một đầu yêu thú kịch độc, há miệng hút một cái, nhất thời từng đoàn từng đoàn tinh nguyên lơ lửng trên không trung, bị Ngô Khí hút vào trong bụng.

Trong nháy mắt khi cổ tinh nguyên khổng lồ này chui vào bụng, bên trong đan điền Ngô Khí lập tức có một dòng lũ chân nguyên lớn trào ra, mạnh mẽ quét xuống. Trong nháy mắt tiêu hóa xong cổ tinh nguyên kia, hầu như duy trì trong cơ thể Ngô Khí, trong kinh mạch từng đoạn một quen thuộc kia, tiếng lách cách lộn xộn vang lên, khó khăn lắm gần ngàn viên Hóa Thần Tinh ngưng kết lại.

Hóa Thần sơ kỳ viên mãn cảnh giới chỉ cần tùy tiện cắn nuốt một con yêu thú, nói vậy liền có thể tiến vào Hóa Thần trung kỳ.

Ngô Khí cảm ứng được số lượng Hóa Thần Tinh trong cơ thể lúc này, lập tức sắc mặt trở nên vui vẻ. Bất quá hi khiểu này cũng chỉ duy trì một chút, bởi vì ngay biên giới lãnh địa Hỏa Chủy Cự Oa, tiếng gào rú của đầu Độc Giác Hỏa Giao kia lại lần nữa truyền đến. Ánh mắt Ngô Khí đảo qua, vừa vặn nhìn thấy, toàn thân con Độc Giác Hỏa Giao kia toàn thân đều bị huyết dịch ngấm đầy, thân thể Bàng Nhiên điên cuồng vặn vẹo một chút, lại một lần nữa thoát khỏi lực lượng giam cầm của Ngô Khí đại thi ma thủ.

Vốn Ngô Khí đã có ý định đến đây, muốn hạ sát thủ với con Độc Giác Hỏa Giao này, nhìn thấy cảnh này, ý nghĩ trong lòng vậy mà đã thay đổi.

Con súc sinh này ngược lại ương ngạnh. Vừa vặn, ta mài luyện đại thi ma thủ, cần không phải tằm cá nhỏ bình thường, tốt nhất đều là yêu thú nửa bước Phản Hư cảnh, có đầu địa đầu xà này mang theo, dù sao cũng tốt hơn một mình ta xông loạn.

Trong lòng Ngô Khí lập tức toát ra một ý nghĩ mới. Để con Độc Giác Hỏa Giao này dẫn đường, lấy sự xảo trá của nó, nhất định nó sẽ xông vào hang ổ những yêu thú nó cho rằng có thể mang đến phiền toái cho Ngô Khí, hơn phân nửa đều là yêu thú nửa bước Phản Hư cảnh, giống như con ếch lớn đã chết trong tay Ngô Khí, cứ như vậy, cũng bớt đi phiền toái cho Ngô Khí.

Cuối cùng canh tám bộc phát hoàn thành phiếu ủng hộ tiểu lâu ngày hôm nay, cầu đập, cầu mạo hiểm, đề cử, xin sưu tầm... Các người hiểu chưa xong. Nếu như ngài thích bộ tác phẩm này, hoan nghênh ngài gia nhập vé số, sự ủng hộ của ngài chính là động lực lớn nhất của ta.

Tê...

Trong một khu vực sâu trong biển lửa tràn đầy địa hỏa và nham thạch nóng chảy, đột nhiên một tiếng thú rống thê lương vang lên.

Ở trong đó, hoàn toàn khác với những nơi khác, trong đó vậy mà không thấy được một chút xiu hỏa nham thạch nóng chảy nào. Một con khó khăn lắm mười trượng, toàn thân đều bốc hỏa diễm, bốn vó như cây cột, yêu thú âm âm đập động, lúc này đang ra sức giãy dựa thân thể, trên cái đầu to lớn kia, miệng thú hí dài, từng luồng từng luồng lực lượng to lớn tuôn ra, còn kèm theo khí tức hỏa diễm nóng rực không gì sánh được.

Sí Diễm thú, Hóa Thần đỉnh phong, Hóa Thần cảnh giới.

Không biết tại sao, tựa hồ thân thể của con Yêu thú Hóa Thần đỉnh phong này bị lực lượng nào đó giam cầm, không ngừng vận vẹo, cố gắng thoát ra.

Mà trên đỉnh đầu nó lúc này đang lơ lửng một hắc bạch bàn tay to lớn vô cùng, lòng bàn tay có huyền ảo chương văn lưu chuyển. Trong không gian này, ngoại trừ con yêu thú này, còn có một tu sĩ nhân loại toàn thân đều bao phủ bên trong hắc bào, cùng với một đầu hỏa hồng yêu thú đang ra sức chạy trốn dài mấy chục trượng.

Chết đi, ông ông.

Từ chỗ tu sĩ hắc bào, phía dưới mặt nạ bạch cốt chế kia, một thanh âm băng lãnh truyền ra. Cơ hồ đồng thời, trong nháy mắt thanh âm của hắn vang lên, hắc bạch cự chương trên đỉnh đầu con Sí Diễm Thú kia, liền vô thanh vô tức rơi xuống.

Sau một tiếng trầm đục, con yêu thú Hóa Thần đỉnh phong này có được lực lượng cường đại cùng lực lượng Hỏa Nguyên, liền trong nháy mắt giải thể. Nội tạng máu thịt tứ chi trong nháy mắt tách ra, sau đó trong ánh sáng âm u kia, hết thảy đều hóa thành từng đoàn từng đoàn tinh nguyên sôi trào.

Trên người tu sĩ mặc hắc bào kia, lúc này đột nhiên truyền đến một lực hút to lớn, thu nạp tinh nguyên bạo phát ra lúc này vào.

Một con yêu thú Hóa Thần đỉnh phong bị nuốt sống, đã đủ tạo không ít tu sĩ cảnh giới Hóa Thần xuất hiện, nhưng rơi vào trong miệng tu sĩ kia, lại chỉ làm cho khí tức của hắn biến hóa một chút, trở nên tùy ý hơn một chút, đã hoàn toàn thoát ly tu vi ban đầu, Hóa Thần sơ kỳ.

Nhưng không biết vì sao, tu vi người này, không ngừng từ từ tăng lên. Vốn sớm đã phải tiến vào cấp độ Hóa Thần trung kỳ. Nhưng dù là một chút chênh lệch, khiến hắn thủy chung không cách nào tiến vào trong đó. Không phải bình cảnh, cũng không phải tâm cảnh, mà là chính hắn áp chế. Tuy rằng trong đầu không ngừng vang lên tiếng hỗn loạn quen thuộc, từng viên Hóa Thần tinh đen sì ở trong kinh mạch hắn ngưng kết ra.

Bây giờ trong cơ thể Ngô Khí sớm đã không phải là lúc mới vừa tấn thăng Hóa Thần, một vạn tám ngàn viên Hóa Thần Tinh, đã sớm tiến vào số lượng hai vạn viên, phải biết rằng sau khi tiến vào Hóa Thần, muốn ngưng kết Hóa Thần Tinh, độ khó so với lúc vừa mới tấn thăng Hóa Thần, lớn hơn rất nhiều. Có rất nhiều tu sĩ, cho dù đạt đến cảnh giới Hóa Thần đỉnh phong, kinh mạch bên trong, Hóa Thần Tinh ngưng kết cũng sẽ không vượt qua hai vạn viên.

Rõ ràng là bất cứ lúc nào cũng có thể tiến vào Hóa Thần trung kỳ, Ngô Khí lại một mực lấy lực lượng thần hồn của mình áp chế, cũng không phải hắn không muốn, mà là lúc này hắn đang ma luyện thần thông Hoang Cổ của mình, Đại Thi Ma Thủ, còn có một con địa đầu xà đang giúp hắn dẫn đường, hoàn toàn không phải là lúc tiến giai.

Hắn có thể áp chế tu vi cảnh giới của mình, nhưng lại không thể áp chế sau khi cắn nuốt Tinh Nguyên, trong cơ thể tiếp tục ngưng kết Hóa Thần Tinh, nuốt một con yêu thú Hóa Thần đỉnh phong. Ngô Khí toàn thân chấn động, nhẹ nhàng băng quơ bức tạp chất trong cơ thể ra ngoài.

Hừ hừ nhìn Độc Giác Hỏa Giao đang giãy giụa chạy trốn, phía dưới mặt nạ phát ra một tiếng hừ lạnh, Ngô Khí cũng không

cần che giấu thân hình của mình, liền tùy tiện đi theo.

Phát giác được con Sí Diễm thú phía sau đã chết trong tay sát tinh nhân loại kia. Độc Giác Hỏa Giao bỏ chạy càng nhanh, huyết khí toàn thân tuôn ra, xem ra thì triển một ít thiên phú hao phí máu huyết tăng tốc độ, cũng may nó là yêu thú loài Giao cường đại, thiên sinh huyết đầy đủ, nếu không đã sớm mất máu mà chết.

Bất quá cho dù là vậy, nó cũng có thể cảm giác được thương thế trên người mình càng ngày càng nặng, trước đó nó bị Ngô Khí làm bị thương, sau lại bị con ếch miệng lửa kia làm bị thương, con Sí Diễm thú trước đó cũng không khách khí với nó. Không có thời gian tĩnh dưỡng, thương thế tự nhiên sẽ tăng thêm. Đáng tiếc dưới tình huống chạy trốn, nó hoàn toàn không lo được nữa.

Sau một lát, sâu trong biển lửa, lại hạ xuống mấy trăm trượng, Độc Giác Hỏa Giao lại xâm nhập vào địa bàn một yêu thú lạ lẫm.

Rống...

Tiếng hô tràn ngập khí tức khủng bố nói cho sinh vật khác, bá chủ bên trong khu vực đó, là một con yêu thú nửa bước phản hư cảnh giới. Trong tiếng rống, sóng lửa quay cuồng, nham thạch nóng chảy mở đường, nâng con yêu thú kia, xuất hiện ở trước mặt Độc Giác Hỏa Giao cùng Ngô Khí.

Thân thể trắng hếu cao tới trăm trượng hiện ra đầu tiên, dưới sự tôn lên của địa hỏa đỏ như nham thạch nóng chảy kia, cực kỳ bắt mắt. Trên da thú lộ ra một loại cảm giác dày đặc, mọc lên một loạt lân phiến đỏ rực, khí tức nóng rực không ngừng tán phát ra, nhưng đáng sợ nhất, lại là trong cái miệng khổng lồ của yêu thú này, Nhan Quang đỏ tươi vô cùng, còn có răng như một thanh cự đao sắc bén.

Ngay khi con Yêu thú này vừa xuất hiện, liền có một cỗ khí tức giống như hồng hoang cự thú hàng lâm, tuôn ra, hung hãn vô biên.

Bạch Huyết Hỏa sa, nửa bước phản hư cảnh.

Xuất hiện trước mặt Độc Giác Hỏa Giao cùng Ngô Khí, con yêu thú này vậy mà cũng là một đầu hậu duệ yêu thú kế thừa huyết mạch Viễn Cổ Ma Thú.

Thời viễn cổ, cũng có đại dương mênh mông, bên trong có vô số hung thú ma thú. Trong đó có một tộc đàn tên là Huyết Sa, trời sinh vô tình, băng lãnh khát máu, từng có một lần tàn sát bừa bãi đại dương.

Tuy tên tuổi Huyết Sa không bằng Chân Long tộc, nhưng con Bạch Huyết Sa trước mặt Ngô Khí và Độc Giác Hỏa Giao này, huyết mạch Huyết Sa kế thừa, nồng đậm hơn nhiều so với huyết mạch Chân Long Độc Giác Hỏa Giao kế thừa, hơn nữa lại thích ứng hoàn cảnh biển lửa sinh tồn dưới lòng đất, chiến lực cường đại, hung uy cường thịnh, cho dù là lúc Độc Giác Hỏa Giao toàn thịnh, cũng sẽ không đến trêu chọc con Yêu thú hung hãn này.

Nhưng lúc này, Độc Giác hỏa giao đã bị Ngô Khí bức bách đi vào đường cùng, không có bất kỳ con đường nào khác, chỉ có thể xâm nhập địa bàn Bạch Huyết Sa. Nó còn phải cẩn thận, sau khi chọc giận con yêu thú này, không muốn trước tiên bị con yêu thú này giết chết.

Àm... Âm...

Khác với yêu thú khác trước tiên khu trục Độc Giác Hỏa Giao, con Bạch Huyết Hỏa Sa này vừa hiện thân ra, căn bản một đạo ý niệm cũng không truyền ra, trực tiếp dưới địa hỏa nham tương cổ động, một mảnh tử chạy ra, xuất hiện ở trước mặt Độc Giác Hỏa Giao.

Miệng Sa Ngư màu đỏ tươi cực lớn kia mở ra, lập tức giống như mở ra thiên địa, hiển lộ ra bên trong từng cái răng giống như lưỡi đao sắc bén tản ra phong mang kinh người.

Không gian trong biển lửa này tựa hồ không chịu nổi trùng kích của con cá mập hung hãn này, phát ra tiếng nổ kịch liệt, Độc Giác Hỏa Giao vốn đã trọng thương, căn bản không kịp phản ứng và tránh né, đã bị Bạch Huyết Hỏa sa rộng to làm đầu văng mắt hoa, mắt thấy sẽ bị Bạch Huyết Hỏa sa cắn xuống hơn phân nửa đầu.

Trấn áp trấn áp.

Không chút dấu hiệu nào báo trước, Ngô Khí ra tay.

Mạnh dạn đứng ở phía sau, u quang phun trào, tất cả địa hỏa nham thạch nóng chảy đều bị bức ra. Khí tức thái cổ hai màu trắng đen đồng thời từ sâu trong hư không tràn ra, trong phút chốc ngưng tụ thành một bàn tay lớn, phía trên chưởng vẫn lưu chuyển, huyền ảo không hiểu. Ngô vút bỏ bàn tay vươn ra, hướng về phía Bạch Huyết Sa, hung hăng vỗ xuống.

Ầm lại là một tiếng vang thật lớn, khởi nguồn vẫn là Bạch Huyết Hỏa sa kia, trong khoảnh khắc đó, một cỗ lực lượng âm ầm vỗ vào trên người nó. Lấy lực lượng của nó, đều bị hắc bạch cự chưởng kia miễn cưỡng đập chìm hơn mười trượng, trực tiếp chìm vào trong địa hỏa nham thạch nóng chảy phía dưới.

Bất quá điều làm cho Ngô Khí kinh ngạc chính là con Bạch Huyết Hỏa Sa này sau khi trúng phải Đại Thi Ma Thủ một cái, vậy mà cũng không giống như những yêu thú lúc trước, tự động giải thể, bị phân giải thành từng đoàn tinh nguyên nồng đậm. Ngay vừa rồi, Ngô Khí nhìn thấy rõ ràng, lúc đại thi ma thủ vỗ vào trên người nó, lại không giống như lúc trước, bị phân giải thành từng đoàn tinh nguyên nồng đậm., Phía dưới từng dãy lân phiến màu lửa đỏ kia, bỗng nhiên tuôn ra một cỗ lực lượng to lớn, hiển lộ ra, như từng sợi tơ máu nồng đậm, bên trong khí tức, hung hãn cổ xưa, lại miễn cưỡng ngăn trở lực ăn mòn của Đại Thi Ma Thủ.

Sau một thoáng không chết, Bạch Huyết Hỏa Sa hoàn toàn nổi giận, lúc thân thể nó đột nhiên chìm vào trong biển lửa trong lòng đất, Ngô Khí hầu như lập tức cảm giác dưới chân mình, một con quái vật khổng lồ đang nhanh chóng tiếp cận.

Sau một khắc, trong tai Ngô Khí lập tức truyền đến một tiếng vang thật lớn, vô số địa hỏa nham thạch nóng chảy nổ tung ra, từ bên trong, một con yêu thú cực lớn trắng hếu cùng huyết hồng quần quanh chui ra, cái miệng lớn màu đỏ tươi đáng sợ ngay tại dưới chân Ngô Khí mở ra, trong nháy mắt bay lên, muốn đem Ngô Khí nuốt vào trong miệng.

Nó muốn cắn nuốt thân thể không nhỏ của Độc Giác Hỏa Giao có chút khó khăn, nhưng muốn cắn nuốt con người nhỏ nhỏ này của Ngô Khí, lại là một chút trở ngại cũng không có.

Di Ngô Khí thân thể ngưng trệ lại, lúc hắn đang chuẩn bị thuận di rời đi, bỗng nhiên phát hiện, chung quanh thân thể của mình, chẳng biết lúc nào quán quanh một tia tơ máu yếu ớt khó có thể phát hiện được, cứng cỏi không gì sánh được, bao lại thân thể của hắn.

Thủ đoạn trói con môi bọc này, ngược lại có chút tương tự với không gian cấm cố chi lực bên trong Đại Thi Ma Thủ của Ngô Khí. Hơn nữa Ngô Khí có thể cảm giác được, đây chính là một trong những thiên phú thần thông của con Bạch Huyết Hỏa sa trước mắt này, lấy huyết khí này cứng cỏi, muốn trói buộc một con yêu thú Hóa Thần đỉnh phong cảnh giới hắn là không khó.

Bất quá lấy lực lượng Ngô Khí, chỉ cần nhẹ nhàng giãy dụa, là có thể thoát thân ra.

Ngô Khí đang định làm như vậy, bỗng nhiên trong đầu lóe lên linh quang, một ý niệm nảy lên trong đầu. Động tác lập tức dừng lại, mặc cho những tơ máu kia trói chặt, cả người cũng chậm rãi rơi vào trong miệng lớn màu đỏ tươi của Bạch Huyết Hỏa sa kia.

Ầm ầm, địa hỏa cùng nham thạch nóng chảy chung quanh, còn có thân thể Ngô Khí, cùng một chỗ bị Bạch Huyết Hỏa sa nuốt vào hoàn toàn.

Độc Giác Hỏa Giao đang muốn tiếp tục bỏ chạy, đầu quay lại, cũng hoàn toàn không nghĩ tới sẽ thấy một màn này. Đến mức nó đều ngây ra tại chỗ, quên mất sau khi thoát ly khỏi miệng cá mập còn muốn bỏ chạy.

Mà con Bạch Huyết Hỏa sa đã một ngụm nuốt Ngô Khí kia, gào thét liên tục, trên người huyết quang phun trào, tựa hồ đang phát động thiên phú thần thông gì, luyện hóa tu sĩ nhân loại bị nuốt vào trong cơ thể nó. Nhưng vào lúc này, trong biển lửa, một thanh âm gào thét lạnh như băng cùng tiếng gào của nó vang lên.

Thi ma thủ to lớn vù vù

Đúng vậy, không nhìn lầm, chỉ là giờ phút này. thói quen tốt xấu, thật sự nuôi dưỡng xong rồi, cũng may là sắp cuối tháng rồi. Có thể nhanh chóng cáo tri, ngày mai vé đọc sách tám càng cảm ngộ bạn bè không nghi ngờ tuổi tác, lại cần một chút bản ghi chép duy trì chưa xong. Nếu ngài thích bộ tác phẩm này, hoan nghênh ngài gia nhập vé tàu, sự ủng hộ của ngài chính là động lực lớn nhất của ta.

Thi ma thủ to lớn vù vù

Biển lửa quay cuồng, một cỗ lực lượng tràn ngập khí tức huyền ảo hàng lâm, trong chốc lát, địa hỏa nham thạch cùng bị bức ra, một không gian phạm vi ngàn trượng liền xuất hiện ở khu vực này.

Rồng... Đây là tiếng gào của Bạch Huyết Hỏa sa, tựa hồ cảm ứng được lực lượng đáng sợ bỗng nhiên phủ xuống trên người, cái đầu to lớn kia ngẩng lên, bên trong cái miệng đỏ tươi, răng sắc bén phun trào ra, một đạo âm thanh long trời lở đất trào ra, thiếu chút nữa lại chấn thương Độc Giác Hỏa Giao muốn bỏ chạy.

Giữa đường, Bạch Huyết Hỏa sa gào thét dừng lại, im bất động lại. Trên đỉnh đầu nó, bỗng nhiên xuất hiện một cự chưởng đen trắng, hai loại khí tức thái cổ quần quanh cùng một chỗ, chưởng văn lưu chuyển, lực lượng giam cầm cực kỳ sợ hãi của Độc Giác Hỏa Giao đã từng rơi xuống, như một tấm lưới lớn vô hình, bao phủ Bạch Huyết Hỏa sa vào trong đó, không thể động đậy.

Trong nháy mắt khiến cho Bạch Huyết Hỏa sa mất đi năng lực hành động, nhưng cự chưởng lại không chút dừng lại, vẫn vô thanh vô tức hạ xuống, tốc độ cực nhanh, nhưng không mang theo chút khí thế nào. Thế nhưng Bạch Huyết Hỏa Sa phía dưới cự chưởng lại phảng phất cảm thấy tính mạng uy hiếp, thân thể Bằng Nhiên bắt đầu ra sức vận vẹo, lực lượng của nó so với Độc Giác Hỏa Giao còn mạnh hơn một chút.

Đại Thi Ma thủ giam cầm lực mặc dù mạnh mẽ, lại không cách nào trói buộc nó quá lâu, chỉ một hai hơi thở, từ trên người Bạch Huyết Hỏa sa sa tộc bộc phát ra từng cỗ lực lượng, làm nó thoát khỏi giam cầm của Thi Ma thủ. Bất quá lúc này, đối với Đại Thi Ma Thủ càng thêm thuần thực, đã khiến tốc độ của nó nhanh hơn nhiều so với trước kia. Trong nháy mắt Bạch Huyết Hỏa sa vừa mới giãy giụa, Đại Thi Ma Thủ cũng hàng lâm.

Âm thanh quen thuộc vang lên, huyết nhục bị phân giải thành âm thanh trầm đục, mặc dù Bạch Huyết Hỏa Sa là tồn tại còn mạnh hơn so với Độc Giác Hỏa Giao một chút, nhưng liên tục hai lần bị Đại Thi Ma Thủ oanh kích trúng, chính là Phản Hư tu sĩ, chưa hẳn có thể không tổn hao lông tóc. Lần này huyết khí lưu chuyển trên người Bạch Huyết Hỏa sa tựa hồ có chút không đủ, không có ngăn trở Đại Thi Ma trên tay ẩn chứa uy lực đáng sợ.

Nửa thân thể của nó hoàn toàn bị Đại Thi Ma Thủ đánh trúng, bên trong vận tay, lực lượng bá đạo mà mục nát phát tiết ra ngoài, hầu như là trong nháy mắt liên phá hủy lực lượng ngăn cản. Dem nửa thân thể Bạch Huyết Hỏa Sa, một khối huyết nhục to lớn kia, nổ tung tán loạn, ùng ùng... biến thành từng đoàn tinh nguyên huyết hồng.

Chợt mất đi nửa thân thể, lập tức khiến cho Bạch Huyết Hỏa sa lâm vào điên cuồng, lực lượng của nó mặc dù mạnh mẽ, nhưng ở trên linh trí, lại không thể so sánh với con yêu thú xảo trá Độc Giác Hỏa Giao này. Một nửa thân thể bị phân giải thành tinh nguyên, cái này đã vượt qua cực hạn mà Bạch Huyết Hỏa sa có thể chịu đựng.

Ừng ục ịch..

Trong không gian không có địa hỏa và nham thạch nóng chảy này, Bạch Huyết Hỏa sa gào thét lại lần nữa vang lên, so với trước đó càng thêm khủng bố, Yêu thú hoàn toàn mất đi lý trí đã không khác gì hung thú chân chính.

Nhưng Bạch Huyết Hỏa sa còn chưa kịp làm gì, bỗng nhiên ở ngay chỗ bụng nó. Một tiếng nổ vang, từ nơi đó, một cái bóng mơ hồ bỗng nhiên trực tiếp đánh nát bụng Bạch Huyết Hỏa sa, chui ra ngoài.

Xung quanh không có dao động của chân nguyên, nhưng lực lượng bộc phát trong nháy mắt đã đánh cho da cá mập dày vô cùng của Bạch Huyết Hỏa sa tan thành từng mảnh nhỏ. Một lỗ thủng huyết nhục mơ hồ lập tức xuất hiện.

Thoáng cái đã chui ra khỏi cơ thể Bạch Huyết Hỏa sa, Ngô Khí trên người vẫn như cũ không nhiễm một hạt bụi, áo đen

mặt nạ trắng bệch, một chút biến hóa cũng không có. Nếu không phải nó chui ra từ trong cơ thể Bạch Huyết Hỏa Sa. Ai cũng không nghĩ tới, ma tu quái dị trước mắt này, vừa mới bị một đầu yêu thú nửa bước Phản Hư cảnh nuốt sống.

Sau khi đi ra, Ngô Khí một chút động tác dư thừa cũng không có, trực tiếp nhìn lướt qua Bạch Huyết Hỏa sa bên cạnh. Trong đôi mắt phía dưới mặt nạ, sát khí tràn ngập bốn phía.

Hư không vù vù chấn động, lại là hắc bạch cự chưởng kia, bàn tay duỗi ra, ngưng tụ hoang cổ thi khí cùng hoang cổ ma khí, quần vào một chỗ, hung hăng hướng về nửa thân thể còn lại của Bạch Huyết Hỏa sa mà đi.

Cũng đã giết không ít yêu thú, hẳn đều không dựa vào thần thông pháp môn khác, vừa ra tay chính là đại thi ma thủ, mặc dù cách dụng chạm Đại Đạo pháp tắc còn rất xa, nhưng tâm niệm vừa động, đại thi ma thủ liền có thể tự động hiện ra, thuần thực vô cùng, uy lực cũng càng thêm cường đại.

Ngay cả lực lượng giam cầm kia cũng có thể biết, lúc trước muốn giam cầm một con Yêu thú Hóa Thần đỉnh phong, đều sẽ để cho nó thoát ra. Hiện tại chính là một con hậu duệ hung thú nửa bước phản hư, Ngô Khí cũng có thể dễ dàng giam cầm nó một hai hơi thở, nhưng cũng đừng xem thường thời gian này, có đôi khi một trận chém giết khốc liệt cực kỳ, nếu muốn phân ra thắng bại, chính là thời cơ nắm chắc một chút kia.

Ngô Khí chui ra, thừa dịp Bạch Huyết Hỏa Sa còn đang đắm chìm trong đau đớn, không nói hai lời, lập tức nắm lấy cơ hội ra tay. Bạch Huyết Hỏa Sa mặc dù còn đắm chìm trong đau đớn, nhưng đối với nguy hiểm cũng không phải là không có cảm giác lực, lúc khí tức Đại Thi Ma Thủ truyền đến, trên thân nó, từng mảnh lân phiến lửa đỏ kia, bỗng nhiên lưu chuyển lên huyết khí càng thêm nồng đậm so với trước.

Kế thừa huyết mạch Huyết Sa của Viễn Cổ Ma Thú, thiên phú thần thông của Bạch Hỏa sa không tính là quý dị, nhưng lại có lực lượng kỳ dị, có thể triệt tiêu lực lượng mục nát bá đạo ma khí và thi khí trong Đại Thi Ma Thủ. Ngô Khí giống như đã sớm biết sẽ xuất hiện một màn như vậy, bỗng nhiên dưới chân

khẽ động, một cái bóng mờ hồ xuất hiện bên cạnh Bạch Huyết Hỏa sa.

Hừ.

Hừ lạnh một tiếng, Ngô Khí ra tay, nắm đấm bình thường không có gì lạ đánh ra, u quang bao lấy, hung hăng đánh vào trên người Bạch Huyết Hỏa Sa, lực lượng tầng thứ ba của U Minh chiến thể bộc phát ra, cho dù là Bạch Huyết Hỏa sa thời kỳ toàn thịnh, cũng không chịu nổi một quyền này của Ngô vút bỏ.

Bóp bóp bóp

Liên tục hai tiếng trầm đục vang lên, Bạch Huyết Hỏa sa ngay cả thời gian rút thảm cũng không có, một quyền Ngô Khí đánh lên trên người nó, trong nháy mắt làm cho thân thể khổng lồ của nó chấn động, lực lượng vừa mới ngưng tụ bị Ngô Khí đánh tan toàn bộ. Sau đó cự chưởng khủng bố liên giáng xuống, bao phủ Bạch Huyết Hỏa sa và hai người còn lại nửa thân thể Ngô Khí vào trong đó.

Thân thể bị nổ tung, tiếng trầm đục do huyết nhục phân giải ra lọt vào tai, quanh người lập tức bị từng cỗ tinh nguyên tinh thuần bao lấy. Trong cơ thể Ngô Khí, cơ hồ là theo bản năng phát động lực hút, đem một đầu cánh giới Phản Hư cánh phân giải ra đều nuốt vào trong bụng.

Đồng thời hàng lâm trên người Ngô Khí, còn có Đại Thi Ma Thủ kia, mặc dù không cách nào tạo thành thương tổn đối với Ngô Khí. Nhưng hai loại khí tức bên trong lại hoàn mỹ khiến Ngô Khí cảm nhận được.

Ma khí của Hoang Cổ bá đạo vô biên, hung sát nguyên thủy, trải qua kiếp số, bản chất không thay đổi. Thi khí của Hoang Cổ, lạnh lẽo mục nát, cổ xưa vĩnh hằng, năm tháng mài mòn mà không tiêu tan.

Đang lúc Ngô Khí muốn cảm ngộ hai cỗ khí tức này, bỗng nhiên, trong cơ thể hắn, một dòng lũ chân nguyên to lớn vô cùng bộc phát.

oanh oanh oanh oanh... Trong đầu, một tiếng nổ lớn, tiếp theo liền giống như mưa to, luyện hóa thành một dòng lũ chân

nguyên nửa bước phản hư yêu thú, xuất hiện trong đan điền Ngô Khí. Dòng lũ này hùng hậu trước nay chưa từng có., Ngay từ đầu, kinh mạch Ngô Khí trào lên, khiến hắn cảm giác thể nội truyền đến từng luồng từng luồng đau nhức. Đã bị hắn áp chế cảnh giới, dưới dòng lũ này tựa hồ không kiên trì được nữa, trong kinh mạch, truyền đến cảm giác căng đau, đồng thời còn có từng tiếng vang loạn của Hóa Thần Tinh ngưng kết ra.

Nếu Yêu thú cường đại không chết, kết cục chính là tu vi tăng vọt.

Giống như Ngô Khí bây giờ, mắt thấy cảnh giới tu vi vẫn luôn bị áp chế sẽ phá quan, gương mặt phía dưới mặt nạ của Ngô Khí tăng lên đỏ bừng, khí thể trên người phóng lên tận trời, rõ ràng là tu vi Hóa Thần sơ kỳ, nhưng khí thể đáng sợ tuôn ra rõ ràng so với Yêu thú nửa bước cảnh giới Phản Hư còn mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Trong cổ họng quát Ngô Khí truyền đến tiếng rống trầm thấp, cảm ứng được cái gì, bỗng nhiên ngẩng đầu lên. Vừa lúc nhìn thấy con Độc Giác Hỏa Giao kia thừa dịp hắn ăn Bạch Huyết Hỏa Sa Nhân không thể áp chế được khoảng cách tu vi, lại trốn ra được khoảng cách rất xa, nếu Ngô Khí nhìn lại một lát nữa, nói không chừng đã không thể tìm được con hỏa giao xảo trá này.

Hừ tuy rằng chật vật, nhưng Ngô Khí vẫn từ trong kẽ răng bật ra một tiếng hừ lạnh.

Nê Hoàn cung mi tâm rung mạnh, lực lượng thần hồn trong thức hải cọ rửa xuống, muốn ép xuống dòng nước lũ chân nguyên to lớn kia. Đồng thời, thân hình Ngô Khí khẽ động, bước ra một bước, ánh sáng âm u ngưng tụ.

Ngoài mây trăm dặm, địa hỏa cùng nham thạch nóng chảy phun trào, một con yêu thú loài Giao sinh ra một sừng ra sức chạy trốn. Lúc này trên người nó, đã sớm bị huyết hồng nhuộm đầy, mùi máu tanh nồng đậm từ trên người nó phát ra, khí tức mặc dù vẫn cường đại như trước, thuộc về nửa bước Phản Hư cảnh, nhưng lại cực kỳ hỗn loạn.

Nó không dám quay đầu lại, chỉ có thể chạy trốn, thừa dịp trong cơ thể sát tinh kia xảy ra tình huống không chú ý đến mình, vội vàng chạy trốn, phản phát chỉ cần hơi chậm một chút, sẽ mất đi cơ hội sống sót này.

Mặc dù không có thời gian lâu, nhưng Độc Giác Hỏa Giao đối với sát tinh nhân loại vẫn một mực đi theo phía sau nó, sớm đã tràn đầy cảm xúc sợ hãi. Lúc này nó cũng nên hận linh trí của mình quá cao, bởi vì sợ hãi, nó đường đường là yêu thú Giao Long cảnh giới Phản Hư, lại biến thành một con chó nhà có tang.

Sau khi chạy được mười mấy hơi thở, lần đầu tiên Độc Giác Hỏa Giao không cảm giác được khí tức kinh khủng ở phía sau. Đáy lòng nó lập tức kích động, mặc dù là thân thể yêu thú, nhưng kết quả may mắn sống sót vẫn làm cho nó hưng phấn không gì sánh được kích động, nếu như không phải còn đang trọng thương, nó cũng nhin không được muốn thét dài một tiếng.

Đáng tiếc chính là, sau một khắc, nó liền hiểu được, cái gì gọi là Nhạc chuyển lạc hồi đường cực kỳ bi thương.

Vù vù

Hư không nhộn nhạo, u quang quen thuộc từ bên trong tràn ra, đồng thời còn có một bóng người mơ hồ. Một bước từ bên trong bước ra, áo đen tóc đen, còn có mặt nạ trắng làm người ta sợ hãi vô cùng, liền xuất hiện ở trong không gian thân thể Độc Giác Hỏa Giao.

Thứ nhất đến, bạo phát bắt đầu bát canh Thần Mã, lâu nhỏ có thể làm được chỉ cầu chư vị huynh đệ ủng hộ đặt sách cùng vé, bái tạ chưa hoàn tất. Nếu ngài thích bộ tác phẩm này, hoan nghênh ngài đầu nhập vé số, sự ủng hộ của ngài chính là động lực lớn nhất của ta.

Ầm ầm ầm... oanh oanh oanh.

Sâu trong lòng đất, một khu vực đang phát sinh cảnh tượng dọa người. Không biết chỗ không gian kia, bị lực lượng to lớn nào phá hủy, phá toái sụp xuống, vết nứt hư không đen kịt hiển hiện ra, như một cái miệng lớn hẹp dài, không ngừng thôn phệ hết thảy chung quanh. Địa Hỏa nham tương độc điểm.... Hết thảy khu vực đó, đều bị lực hút sau vết nứt tuôn ra thôn phệ, tụ tập thành từng cỗ, tràn vào trong vết nứt hơn mười trượng kia.

Trong lúc cảnh tượng này phát sinh, ngay phía trước cái khe có một con Độc Giác Yêu thú đang sững sờ.

Độc Giác hỏa giao, lúc này con yêu thú Giao Long xảo trá này, đã bị dọa choáng váng. Hoàn toàn bị dọa sợ choáng váng, ngay vừa rồi, mấy tức trước đó, sát tinh nhân loại khiến nó run sợ đột ngột xuất hiện trên thân thể nó.

Nhưng cũng không giết nó, mà một quyền cứ như vậy đánh vào hư không trước mắt, nguyên bản hư không dưới lòng đất còn nguyên vẹn. Bị địa hỏa nham thạch nóng chảy vô cùng vô tận này thiêu đốt nhiều năm như vậy, đã sớm cứng cỏi đến một mức không thể tưởng tượng, nhưng cho dù là như vậy, bị sát tinh nhân loại kia đánh lên sau một quyền.

Không gian kia, vẫn bị phá nát.

Khe hở hẹp dài tới mấy chục trượng xuất hiện trước mặt nó, trong khoảnh khắc đó từ phía sau tuôn ra lực hút đáng sợ, suýt chút nữa nó bị kéo thẳng vào trong khe hở. Nếu như không phải tên sát tinh nhân loại kia bỗng nhiên đứng trên lưng nó, lúc này nó đã là một cỗ thi thể.

Sau khi nhìn thấy một màn này, Độc Giác Hỏa Giao đã mất đi chạy trốn, nó đã rất rõ ràng. Lấy lực lượng cùng thủ đoạn của nó, trước mặt sát tinh nhân loại kia, một chút phản kháng cũng không có, bất kể chạy trốn như thế nào, cuối cùng đều rơi vào trong tay sát tinh kia. Cảm xúc này sau khi đáy lòng của Độc Giác Hỏa Giao xuất hiện., Căn bản không áp chế nổi, điên

cường sinh sôi. Cũng làm cho thân thể của nó đình trệ ở phía trước cái khe hở kia, giống như nhận mệnh, không nhúc nhích, bày ra một bộ dáng tùy ý Ngô Khí làm thịt.

Mà Ngô Khí, lúc này đang đứng trên lưng Độc Giác Hỏa Giao, cũng nhìn thấy cảnh tượng trước mắt. Trong cơ thể hắn, cục diện vốn vô cùng hỗn loạn đã bị hắn khống chế, bởi vì ăn một đầu Yêu thú nửa bước phản hư cảnh giới, lập tức làm cho tu vi của hắn tăng vọt, trực tiếp muốn phá vỡ trở ngại của Hóa Thần sơ kỳ, để Ngô Khí tiến vào Hóa Thần trung kỳ.

Nếu là người khác, có thể tấn thăng một cấp bậc, tự nhiên là chuyện vui đáng giá. Nhưng Ngô Khí lại không phải, hắn một mực áp chế tu vi cảnh giới, chính là không muốn lúc này tấn thăng, ở dưới lòng đất biển lửa này tấn thăng. Nhất là hắn cần nuốt con Bạch Huyết Hỏa sa kia, kế thừa huyết mạch Viễn Cổ Ma Thú Huyết Sa, khát máu vô cùng, Ngô Khí đem nó cần nuốt toàn bộ, tạp chất trong tinh nguyên còn chưa kịp bức ra.

Nếu dựa vào những tinh nguyên này tiến giai, những tạp chất kia sẽ theo chân nguyên chìm vào trong huyết khiếu máu thịt Ngô Khí, đến lúc đó muốn thanh trừ ra, sẽ không phải là chuyện dễ dàng. Dưới sự bất đắc dĩ, Ngô Khí vừa mới dùng lực lượng dư thừa trong cơ thể, thông qua U minh chiến thể phát tiết ra, quá trình phát tiết, chính là một màn lúc trước Độc Giác Hỏa Giao nhìn thấy.

Đứng ở trên lưng Độc Giác Hỏa Giao, Ngô Khí rõ ràng cảm nhận được tâm tình từ đáy lòng Độc Giác Hỏa Giao, phía dưới mặt nạ, lập tức lộ ra một tia dở khóc dở cười.

Ý nghĩ của hắn là để Độc Giác Hỏa Giao ở trong lòng đất dẫn đường cho hắn, để hắn có thể dễ dàng tìm tới yêu thú cường đại khác, thi triển thần thông chém giết, ma luyện môn thần thông Hoang Cổ này của mình, cũng thuận tiện thôn phệ tinh nguyên của những yêu thú kia, tăng trưởng tu vi cảnh giới.

Chẳng qua hiện tại, mặc dù mục đích của hắn đạt thành một chút, nhưng cũng không coi là đạt thành. Đại Thi Ma Thủ bị hắn ma luyện càng ngày càng thuần thực. Tu vi cảnh giới cũng đến biên giới tấn thăng lên Hóa Thần trung kỳ, chỉ cần hắn có ý nghĩ này, cơ hồ là lập tức có thể bước vào cảnh giới kia.

Nhưng hần muốn, mượn Đại Thi Ma Thủ xúc động mục đích đại đạo pháp tắc, lại là xa xa không có đạt thành.

Nhưng hiện tại, địa đầu xà dưới chân lại buông tha cho Ngô Khí đang định tiếp tục dẫn đường.

Nếu vậy, con súc sinh này liền không có giá trị lợi dụng.

Dưới mắt nạ Ngô Khí, trong đôi mắt kia, Lệ Khuyết hiện ra, trên người đột nhiên phóng ra một luồng sát khí rét lạnh.

Độc Giác Hỏa Giao đã phóng ra khỏi tâm tình chạy trốn, sau khi đột ngột cảm nhận được trong lòng Ngô Khí phóng xuất ra sát khí rét lạnh, loại cảm giác đau đớn như kim châm đâm vào tâm thần này, khiến nó lập tức tỉnh táo lại. Mặc kệ đối mặt đối thủ cường đại cỡ nào, bản năng cầu sinh của ngàn vạn sinh linh, đều phải khu động chúng nó làm ra cử động tương ứng.

Chỉ cần có thể sống sót, chúng sẽ vứt bỏ rất nhiều thứ vốn không thể bỏ qua.

Tựa như hiện tại, thân thể con Độc Giác Hỏa Giao kia bỗng nhiên chấn động, ở trên cái đầu cực lớn kia, cái sừng duy nhất đỏ như thủy tinh, từng đạo hồng quang chói mắt đột nhiên từ phía trên trào ra, đồng thời hiện ra, còn có một cỗ khí tức hung hãn Man Hoang. Những khí tức này vừa hiển hiện ra, giống như trong lúc giật mình, giống như có sinh linh gì đó đáng sợ, xuyên qua dòng sông dài năm thág, xuất hiện ở trong không gian này.

Khí tức Chân Long là tộc đàn hung thú thuộc về viễn cổ, Chân Long nhất tộc. Là huyết mạch loài giao thừa huyết mạch Chân Long, tộc đàn Độc Giác Hỏa Giao này, theo cảnh giới và thực lực đề cao, huyết mạch trong cơ thể sẽ dần dần sống lại, dần dần trở nên nồng đậm. Nếu đến đỉnh của thế giới này, chính là cảnh giới Hợp Đạo, vậy trong cơ thể của bọn chúng cũng sẽ nồng đậm đến một mức đáng sợ.

Ngày phi thăng, chính là ngày bọn chúng hóa rồng.

Bất quá trước đó, huyết mạch trong cơ thể chúng nó sẽ lột xác từng bước một, mỗi một lần lột xác, chúng nó sẽ có được lực lượng càng thêm kinh khủng. Mà đầu nguồn của chúng nó lột xác, trung tâm huyết mạch chính là cái sừng trên đầu của

chúng nó. Bất cứ thứ gì Độc Giác Hỏa Giao không thể mất đi, chính là cái sừng duy nhất kia. Cho dù sau này chúng nó hóa thành Long, cái sừng duy nhất kia vẫn còn ở đó.

Bị sát khí trên người Ngô Khí kích thích, con Độc Giác Hỏa Giao này rốt cuộc hoàn toàn mất đi lý trí, vì cầu sinh mệnh, cái gì trả giá, đều lựa chọn bỏ qua.

Chết tiệt... loài người... Chỉ cần bản giao còn sống, sau này nhất định sẽ ăn sống người...

Không biết là sau khi bỏ qua thứ gì cường đại mà quý giá trên người, đột nhiên sinh ra dũng khí, hay là con Độc Giác Hỏa Giao này vẫn luôn muốn nói với Ngô Khí. Lúc độc giác trên đầu nó bắt đầu tản mát ra hồng quang chói mắt, một ý niệm uy hiếp từ trong thức hải của nó phát ra, lập tức vang lên trong đầu Ngô Khí.

Mà đồng thời, một sừng trên đầu nó, ánh sáng đỏ rực chói mắt kia, rốt cuộc đã đến cực hạn. Đã như một mặt trời nhỏ, bên trong tràn ra khí hung sát Man Hoang, quả thực khiến Ngô Khí tưởng rằng thật sự là một con hung thú Chân Long giáng lâm. Ngô Khí vốn có thể bất cứ lúc nào ngăn cản Độc Giác Hỏa Giao, lại đứng ở trên lưng nó, tùy ý để nó thi triển.

Ông ông ông

Ra tay, bộc phát ra Ngô Khí hoàn toàn bắt được uy lực bộc phát của cái sừng duy nhất kia, bỗng nhiên ra tay, hai khí thái cổ bá đạo hung sát mục nát lan tỏa ra, thi khí ma khí, nháy mắt ngưng tụ thành hắc bạch cự chưởng, chộp về phía đầu Độc Giác Hỏa Giao. Tâm niệm vừa động, chính là thần thông, bất tri bất giác, tốc độ Ngô Khí thi pháp đã nhanh ra ngoài mong đợi của hắn.

Cùng lúc đó, trên đầu của Độc Giác Hỏa Giao, cái sừng kia, hồng quang chói mắt bỗng nhiên nồng đậm, từng vết rạn nứt khó thấy xuất hiện ở trên, đem vẻ đẹp lúc đầu cảm giác của nó phá hủy vô cùng nhuần nhuyễn. Nhưng khí thế khủng bố ở trong đó tuôn ra, lại làm cho khí tức trên người Độc Hỏa Giao hoàn toàn vượt qua nửa bước cảnh giới Phản Hư.

Một hơi, mặc dù chỉ là một hơi thở, nhưng mà Độc Giác Hỏa Giao sau khi phá hủy huyết mạch ngưng kết của mình, bỗng nhiên trào ra huyết mạch lực, quả thật làm cho hắc trong nháy mắt đó tiến nhập cánh cửa Phản Hư cảnh giới. Phản Hư sơ kỳ suy yếu vô cùng, Phản Hư sơ kỳ nhưng Phản Hư chính là Phản Hư, đại cảnh giới khác biệt, hầu như không có tu sĩ có thể xem nhẹ, cho dù là tuyệt thể thiên kiều cũng không được.

Trong tiếng gào rú vô cùng dữ tợn của Độc Giác Hỏa Giao, Ngô Khí thi triển ra Đại Thi Ma Thủ, cơ hồ trong nháy mắt đã bị áp lực thật lớn đè nát. Còn có thân thể của hắc, cũng bị miễn cưỡng bức ra khỏi lưng Độc Giác Hỏa Giao.

Vào

Không phải chém giết, không có chiến đấu, chỉ là chạy trốn vì mạng sống mà chạy trốn. Sau khi tiến vào ngưỡng cửa Phản Hư cảnh, Độc Giác Hỏa Giao và Ngô Khí hoàn toàn biến thành hai người cấp độ, nhưng ở trước mặt một tia cơ hội này, Độc Giác Hỏa Giao lại không có dũng khí xuất thủ, mà là mượn nhờ tu vi ngăn ngại vô cùng ngăn ngại này thi triển ra độn pháp có tốc độ nhanh chóng.

Cho dù là Ngô Khí cũng không nghĩ tới Độc Giác Hỏa Giao lại sợ hắc như vậy. Lúc trước hắc cảm nhận được trên người Độc Giác Hỏa Giao bỗng nhiên bộc phát ra khí tức Phản Hư cảnh, Ngô Khí còn tưởng rằng con súc sinh này sẽ nhân cơ hội ra tay với hắc., Hắc cắn nuốt toàn bộ. Tuy chỉ có một hơi thở, nhưng đối mặt với tu sĩ Hóa Thần, Phản Hư cường giả căn bản không cần một hơi thời gian đến giết người. Nhưng hiện tại, lại nhìn thấy một con yêu thú lợi dụng tu vi Phản Hư đang muốn bỏ chạy.

Ngô Khí kinh ngạc, động tác cũng chậm một nhịp, không kịp ngăn cản. Bất quá cho dù hắc có ngăn cản, chỉ sợ cũng không có tác dụng gì. Ngô Khí hắc có thể ở trước mặt Phản Hư sơ kỳ tu sĩ không kiêng nể gì, bởi vì nếu hắc thật sự muốn đi, bằng vào một tu sĩ Phản Hư sơ kỳ là căn bản không ngăn được hắc. Đồng dạng, một cường giả Phản Hư sơ kỳ nếu thật sự muốn đi, Ngô Khí cũng không có biện pháp ngăn cản.

Tốc độ của Độc Giác Hỏa Giao quá nhanh, trực tiếp hóa thành một dải hỏa quang, chui vào trong biển lửa. Thế giới lòng đất này, nó trong một hơi thở, cũng có thể xuyên qua khoảng cách chừng vạn dặm. Ngô Khí cho dù có nhanh hơn, cũng tuyệt đối không theo kịp con Độc Giác Hỏa Giao này. Đang lúc Ngô Khí cho rằng con yêu thú này muốn chạy trốn, bỗng nhiên sau không đến nửa hơi thở, cách đó ngàn dặm, một tiếng kêu thê thảm vang lên.

Tiếng kêu thê thảm này rất dễ nhận biết, giống như tiếng rống ngâm, không phải đầu Độc Giác Hỏa Giao kia thì là cái gì.

Thứ hai là đến phiên bản chính thức ủng hộ các huynh đệ chưa xong.

Mẹ kiếp,

Đầu Long Ngân thê thăm kia lọt vào tai, làm cho Ngô Khí lập tức có hứng thú, hẳn vốn cho rằng đầu Độc Giác Hỏa Giao này có thể thuận lợi đào tẩu. Lại không nghĩ tới, sau khi chạy ra khỏi ma trảo của hắn, lại phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Ý niệm hiếu kỳ nổi lên, thân hình Ngô Khí lập tức chuyển động, cũng không suy tư chút nào. Theo phương hướng Độc Giác Hỏa Giao bỏ chạy, Ngô Khí trực tiếp bước ra một bước, thân thông U Minh chiến thể phát động, mặc dù tại thế giới biển lửa lòng đất này, hiệu quả giảm bớt rất nhiều, nhưng tốc độ cũng chỉ là so với Độc Giác Hỏa Giao phá hủy nguồn gốc huyết mạch của mình đôi lấy lực lượng chậm hơn một chút mà thôi.

Sau ba bước, Ngô Khí liền bước vào một khu vực, khu vực Độc Giác Hỏa Giao kêu thảm thiết.

Hư không ông nhộn nhạo, một ít địa hỏa nham thạch nóng chảy bị đẩy ra, ở bên trong hiện ra một thân ảnh nhân loại mơ hồ, hắc bào tóc đen, mặt nạ trắng bệch, chính là Ngô Khí.

Hắn vừa hiện thân ra, đang muốn tiếp tục bước ra một bước, trực tiếp đến nơi con Độc Giác Hỏa Giao kêu thảm thiết, lại vào lúc này. Chợt trên người phát lạnh, lông tơ toàn thân trong nháy mắt dựng thẳng lên, một loại dự cảm cực kỳ nguy hiểm xuất hiện trong lòng của hắn.

Đây là.

Phía dưới mặt nạ Ngô Khí, đôi mắt tròng tròn xoe, bị dọa giống với Độc Giác Hỏa Giao lúc trước, bị lực lượng kinh khủng không gì sánh được dọa sợ. Sau khi hắn xuất hiện ở đây, một loại dự cảm bước vào hiểm địa lập tức sinh ra, tiếp theo là trong cảm ứng, loại khí tức đáng sợ này khiến hắn căn bản không thể xem nhẹ.

Không có tiếng vang, ngoại trừ trước đó Độc Giác Hỏa Giao hét thảm một tiếng, khu vực này cũng không có một tiếng vang nào khác. Ngay cả địa hỏa nham thạch nóng chảy sôi trào

cũng thấm đẫm một loại khí tức tĩnh mịch. Khiến Ngô Khí lập tức có một loại cảm giác kinh hồn táng đảm. Hắn có thể cảm giác được, khu vực này, mỗi một đạo địa hỏa, mỗi một cỗ nham tương, bên trong cũng không phải là khí tức nguyên thủy nhất, mà là bị lạc ẩn một loại khí tức khác.

Khí tức thuộc về sinh linh, một loại khí tức sinh linh cực kỳ cường đại. Sinh linh này tại khu vực này sinh tồn thời gian dài, khí tức trên người nó lộ ra ngoài, tự nhiên liền lây nhiễm vào những vật khác ở khu vực này. Sinh linh khác, chỉ cần xâm nhập khu vực này, sẽ sinh ra cảm giác không hợp, còn có, lập tức sẽ bị đánh thức sinh linh cường đại kia.

Lúc suy nghĩ cuối cùng quay cuồng ra, Ngô Khí lập tức đoán được, bất quá cũng không cần hắn đoán. Bởi vì đáp án, sau một khắc, đã xuất hiện trước mặt hắn.

Không chút tiếng động, trước mặt Ngô Khí, vô số địa hỏa nham thạch nóng chảy, tựa hồ có linh trí, đang nghênh đón quốc vương của mình, tự động tản ra hai bên, biển lửa nồng đậm không nhìn thấy điểm cuối, vậy mà chia làm hai mảnh màn trời lửa đỏ to lớn, chậm rãi tách ra, lộ ra một thân thể to lớn.

Cự thủ chân chính khó khăn lắm mới có thể vượt qua ngàn trượng, cứ như vậy vô thanh vô tức xuất hiện trước mặt Ngô Khí, một chút dấu hiệu, một chút khí tức đều không có, ngay cả bản thân Ngô Ngục cũng không phát hiện, một con quái vật khổng lồ như vậy xuất hiện, vậy mà hắn lại không phát hiện.

Thế nhưng trong nháy mắt nó hiện ra, Ngô Khí lại có thể cảm giác được rõ ràng, một ánh mắt lạnh lẽo vô tình rơi vào trên người mình. Đồng thời, khí thể trên người chủ nhân thân thể kia.

Phản Hư cảnh.

Phía dưới mặt nạ Ngô Khí, mang theo một tia thanh âm kinh hãi, chậm rãi phun ra, liền vang lên tại khu vực này.

Ông không có chút do dự nào. Lúc Ngô Khí ra khỏi miệng mấy chữ kia, cả người đã xoay người, hai chân liên tục bước ra. U quang điên cuồng phun trào, nháy mắt hắn liền biến mất

ở nơi đó. Hắn đang chạy trốn chết, nếu con Độc Giác Hỏa Giao kia còn sống, nhất định sẽ kêu to nhân quả tuần hoàn. Lúc trước là nó bị chặt vật đuổi giết, hiện tại, truy sát giả cũng rốt cục biến thành bị truy sát giả, bắt đầu điên cuồng bỏ chạy.

Ngô Khí không thể không chạy, bởi vì trước mặt hắn xuất hiện quái vật khổng lồ, là một con Yêu thú Phản Hư cảnh, chân chính là Yêu thú khủng bố Phản Hư cảnh.

Mặc dù trước đó Ngô Khí suy đoán, lấy thực lực của hắn, nếu toàn lực ra tay, cho dù không thể chiến thắng đối thủ phản hư cảnh giới, cũng có thể tự vệ. Nhưng vừa rồi, ngay lúc con quái vật khổng lồ kia xuất hiện, Ngô Khí lập tức phát hiện, lấy thực lực của hắn, căn bản không có khả năng chém giết cùng con yêu thú này, đào mệnh là lựa chọn duy nhất.

Có lẽ nơi này là biển lửa trong lòng đất, lúc cùng tu sĩ nhân loại chém giết, chỉ cần ở nơi này, so sánh xem ra, thực lực yêu thú đều tăng vọt rất nhiều. Như là một đầu Hóa Thần sơ kỳ yêu thú, nếu là ở trên mặt đất, thực lực có thể chỉ cao hơn một chút so với tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ bình thường. Nhưng ở dưới lòng đất sinh tồn biển lửa, nó chỉ ít có thể cùng Hóa Thần trung kỳ tu sĩ thậm chí hậu kỳ, mà không rơi vào thế hạ phong.

Lúc này Ngô Khí đối mặt lại không phải là yêu thú Hóa Thần sơ kỳ, mà là một con yêu thú cảnh giới Phản Hư. Mặc kệ là nhân loại hay là tu sĩ, một khi tiến vào Phản Hư cảnh, nguyên thần sẽ đông cứng, có thể mượn nhờ lực lượng nguyên thần khổng lồ chế ngự lực lượng nguyên khí giữa thiên địa, một khi chém giết, chiến lực sẽ tăng vọt rất nhiều.

Đây chính là nguyên nhân của nó, tuy chỉ kém một cảnh giới, nhưng cho dù mười tám tu sĩ Phản Hư kỳ nửa bước, cũng không thể để một cường giả Phản Hư bị thương. Nếu là ở nơi khác, Ngô Ngục ngược lại rất thích ý chém giết với đối thủ phản hư cảnh một lần., Nhưng ở đây, thế giới biển lửa dưới lòng đất nồng đậm đến mức khiến cho Ngô Khí tuyệt vọng hỏa nguyên chi lực, nếu như Ngô Khí thật sự cùng con phản hư yêu thú kia chém giết, vậy thì đầu óc hỏng rồi. Lúc trước Ngô Khí muốn tìm kiếm yêu thú cảnh giới cao hơn để luyện

tập, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ tới, tìm một con yêu thú cảnh giới Phản Hư.

Không nghĩ tới con Độc Giác Hỏa Giao kia, ngược lại vô cùng tận trách, cho dù đã chết, cũng phải giúp Ngô Khí hoàn thành tâm nguyện cuối cùng. Mặc dù bỗng nhiên thu được một phần đại lễ như vậy Ngô Khí, lúc này tâm tình lại bất ổn tới cực điểm.

Nhân loại. Tu sĩ, đã rất nhiều năm rồi không gặp qua tu sĩ nhân loại, thật hoài niệm a, Nguyên Anh Kim Đan còn có mùi huyết nhục.

Đột ngột, Ngô Khí đã chạy ra khỏi phạm vi ngàn dặm, trong đầu, bỗng nhiên một thanh âm vang lên. Cùng lúc âm thanh này truyền tới, còn có một hình ảnh, cũng đồng thời theo ý niệm, tiến vào trong đầu Ngô Khí:

Thân thể khó khăn ngàn trượng, mấy chục cái đầu lâu như cối xay chồng chất cùng một chỗ, còn có từng xúc tu thô dài vô cùng dữ tợn mang theo xúc tu, trên mỗi một xúc tu đều khảm nạm từng mai từng mai tinh thạch hình tròn, toàn thân đỏ rực, Hỏa Nguyên lực thiêu đốt hư không từ bên trong tràn ra, làm cho người ta cảm thấy buồn nôn hoảng sợ nhất., Là trên đầu lâu cực đại vô địch kia, từ trên xuống dưới, lại mọc lên tròn vẹn hơn trăm con mắt, con ngươi mờ nhạt chuyển động ở bên trong, ánh sáng lạnh lẽo máu lóe ra không ngừng, như từng cây kim dài, hung hăng đâm vào thần hồn khổng lồ của Ngô Khí.

Uống một tiếng đau đớn, lập tức từ phía dưới mặt nạ Ngô Khí truyền ra, vền vền chỉ là một đạo ý niệm mà thôi. Ngô Khí lập tức cảm thấy thần hồn của mình như bị trọng thương, đau đầu kịch liệt, ngay lúc này vọt tới.

Thần hồn công kích.

Thân hình Ngô Khí bởi vì thần hồn bỗng nhiên bị tập kích ngưng trệ một chút, nhưng lập tức, hai chân của hắn, liền ngay sau đó điên cuồng đạp lên. Từng bước một bước bước ra, chiến thể U Minh điên cuồng vận chuyển, đáy lòng hắn cực kỳ

bức thiết ý niệm trong đầu, chính là thoát ly nơi này, rời xa con yêu thú dữ tợn buồn nôn kia.

Không biết từ khi nào khoe miệng của hắn đã dần xuất hiện vết đỏ thẫm. Phía dưới mặt nạ hai mắt trợn lên, trong con ngươi cũng hiện đầy tơ máu, khuôn mặt đỏ đậm, giống như say rượu. Trên mặt tràn đầy nụ cười khở, hắn ngược lại say rượu, hiện tại hắn đôi mắt cũng không phải là say rượu gì, mà là nguy cơ sinh tử.

Người trốn không thoát, ngoan ngoãn lưu lại, làm nô bộc cho bản vương đi, làm nô bộc cho ta đi.

Dừng lại đi, dừng lại đi.

Huyết nhục loài người quá tươi ngon, bản vương thật sự quá may mắn. Vừa mới ăn một con giao nhỏ, lại đụng phải một con người, cạc cạc cạc.

Trong đầu, hình ảnh cự thú kia, vậy mà vẫn luôn tồn tại. Từng cái xúc tu kia không ngừng bay ra, từng tiếng nói lạnh lẽo cực kỳ vang lên trong đầu Ngô Khí. Mỗi một câu, mỗi một thanh âm, sau khi vang lên, đều sẽ hóa thành cây kim dài kinh khủng, hung hăng đâm vào thần hồn Ngô Khí.

Thần hồn công kích là công kích căn bản không thể tránh né, cho dù là chiến thể U Minh Ngô Khí mạnh mẽ hơn nữa, cũng không cách nào bảo vệ thần hồn bằng lực lượng vô hình vô chất này được, dưới lực lượng không thể tưởng tượng của con yêu thú Phản Hư cảnh kia, Ngô Khí căn bản không có đường tránh né, chỉ có thể thừa nhận từng tiếng.

Phốc phốc phốc

Liên tục hai tiếng, phía dưới mặt nạ Ngô Khí vang lên thanh âm hộc máu. Thần hồn bị thương, hắn muốn áp chế cũng không áp chế nổi, Nê Hoàn cung điên cuồng nhảy lên, nhưng vẫn không cách nào che giấu được ý niệm truyền vào đầu, không phải hắn không muốn, mà là hắn không làm được.

Đây là một con yêu thú, về lực lượng Phản Hư cảnh, đã hoàn toàn không phải con Độc Giác Hỏa Giao kia có thể so sánh. Về phần trí tuệ, sau khi tấn thăng Phản Hư, mặc kệ là nhân loại hay là yêu thú, về trí tuệ đều đã giống nhau. Cảnh giới

Phản Hư, thần hồn trong cơ thể triệt để hóa thành nguyên thần, câu thông thiên địa, có thể thoát khỏi trời buộc, chính là yêu thú ngu xuẩn, sau khi tấn thăng Phản Hư, cũng có thể có được trí tuệ không kém gì nhân loại.

Không may, quả thực quá xui xẻo, nhất định là con giao long ngu xuẩn kia, lúc trốn chạy xâm nhập lãnh địa của con yêu thú này, kết quả mình không nói mất đi tính mạng, lại còn liên lụy ta.

Phun ra máu bầm trong lòng, khuôn mặt Ngô Khí vẫn vô cùng khó coi. Hắn thừa nhận thần hồn công kích trong đầu, dưới chân không dám dừng lại chút nào, ánh sáng âm u lập loè, tốc độ nhanh đến cực điểm. Nhưng cho dù là vậy, hắn cũng vô pháp thoát khỏi con yêu thú khủng bố vẫn một mực đuổi theo phía sau.

Trong cảm ứng, sau lưng Ngô Khí, con yêu thú đáng sợ khó khăn lắm mới tới ngàn trượng kia, di chuyển vô cùng nhẹ nhàng, địa hỏa nham thạch nóng chảy tự động tránh ra, thân thể tùy ý chấn động, liền khiến nó thuấn di đến một chỗ. Mặc kệ Ngô Khí xuyên qua hư không như thế nào, nó đều có thể vô cùng dễ dàng tìm được phương vị của Ngô Vút Bỏ.

Canh ba đến canh năm phía sau, sẽ ở trước mười hai điểm, cùng một chỗ đặt lên bái tạ chư vị huynh đệ ủng hộ chưa hoàn thành.

Vù vù vù

Địa Hỏa nham tương phun trào, một bóng người mơ hồ, không ngừng xuất hiện ở trong đó. Mỗi một lần xuất hiện, chỉ một bước bước ra, liền ngoài trăm dặm. Trong biển lửa dưới lòng đất, Hỏa Nguyên lực quá mức khổng lồ, lấy thiên phú thân thể U Minh Chiến của Ngô Khí, cũng chỉ có thể một bước xuyên qua trăm dặm.

Dù vậy, ở trong biển lửa lòng đất này, tốc độ so với yêu thú cùng cấp bậc với Ngô Khí nhanh hơn căn bản không có, cho dù là phản hư trở xuống, cũng không có bao nhiêu con. Theo lời nói có chỗ dựa như vậy, Ngô Ngục không thể đi qua, ở chỗ này cũng có thể không cố kỵ gì. Thế nhưng thiên sinh chính là hắc không may, lúc này đuổi theo phía sau hắc, vậy mà lại thật sự là một đầu yêu thú cảnh giới Phản Hư.

Đã có Nguyên thần tồn tại Yêu thú phản hư, tốc độ căn bản không phải Hóa Thần Yêu thú có thể so sánh, tùy ý cử động, chính là dị tượng làm cho người ta sợ hãi. Địa hỏa cùng nham thạch nóng chảy phun trào không ngớt kia, trước mặt con quái vật khổng lồ kia, lại tránh ra toàn bộ con đường, thanh thế bức này, trừ phản Hư Yêu thú xuất hành, sinh vật đẳng cấp Hóa Thần căn bản không làm được.

Bất quá Ngô Khí lúc này không có chút nhàn hạ nào để thưởng thức, bởi vì bị con yêu thú kia truy sát, chính là hắc. Không chỉ như vậy, hắc còn phải chịu đựng thần niệm không biết tên của con yêu thú phản hư kia công kích, từng đạo ý niệm lạnh lẽo kia tiến vào trong đầu, để Ngô Khí hận không thể quay người lại, trực tiếp chém giết cùng con yêu thú kia.

Cũng may hắc cũng không phải không có lý trí, trên mặt đất còn có thể làm như vậy, nhưng biển lửa dưới lòng đất này, Ngô Khí làm như vậy, đơn giản như đi tìm chết.

Không được, con súc sinh này tốc độ quá nhanh, nếu chạy như vậy chỉ sợ thật sự sẽ chết trong miệng súc sinh này.

Đáy lòng Ngô Khí chợt dâng lên một ý niệm. Cảm giác nguy cơ âm u như nước trào lên. Lực lượng thần hồn của hắn mạnh mẽ hơn so với tu sĩ Hóa Thần bình thường. Nhưng cũng không đến mức có thể đối kháng với yêu thú Phản Hư cảnh. Yêu thú phản hư không không biết tên phía sau kia, từng đạo thần hồn công kích làm cho Ngô Khí khổ không thể tả.

Nhất là tu vi của hắn, cũng là dựa vào lực lượng thần hồn áp chế, mới không tán thẳng tới Hóa Thần trung kỳ. Nếu thần hồn bị trọng thương đến tình trạng suy yếu, chẳng những không thể áp chế tu vi trong cơ thể tăng trưởng, thậm chí có thể trực tiếp bị thần hồn con yêu thú kia công kích biến thành đồ ngọc. Có ý niệm nguy cơ này, lại phát hiện mình xác thực không thể dùng thiên phú thần thông của U Minh chiến thể thoát khỏi súc sinh kia, Ngô Khí lập tức hạ quyết tâm.

Tâm thần trong nháy mắt chìm vào trong cơ thể, nội thị phía dưới, tất cả trong cơ thể Ngô Khí đều hiện lên rõ ràng rành mạch trong đầu hắn. Trong tâm thần đã đến trong kinh mạch, dòng nước lũ chân nguyên đen sì đang chảy xuôi kia, khi nhìn thấy bên trong từng miếng tinh thể tản ra u mang, trong đầu Ngô Khí lập tức liên động một ý niệm.

Oành oành oành...

Tâm niệm vừa động, Ngô Khí chỉ cảm thấy trong người lập tức xuất hiện biến hóa kịch liệt, trong kinh mạch, chỉ ít cũng hơn trăm miếng tinh thể u mang lóe lên trong nháy mắt, đột nhiên tự bạo, nhất thời một cỗ lực lượng cực kỳ to lớn xuất hiện trong đó.

Vù vù

Dưới chân Ngô Khí, ánh sáng âm u bao phủ kia trong nháy mắt trở nên chói mắt. Ngô Khí bước ra một bước, hư không trước mặt lập tức chấn động. Một cái khe xuất hiện, thân ảnh Ngô Khí bước vào trong đó. Sau một khắc, cách đó hai trăm dặm, thân ảnh Ngô Khí mới xuất hiện lần nữa.

Từ khi bạo hóa Thần Tinh, yêu thú Phản Hư cảnh kia dường như cũng không nghĩ tới Ngô Khí lại đột nhiên sử dụng thủ đoạn kịch liệt như vậy. Bất kể là tu sĩ Hóa Thần hay Yêu thú,

sau khi tiến vào cảnh giới này, trong cơ thể đều ngưng kết ra thứ tương tự Hóa Thần Tinh. Đó là loại tinh hoa của lực lượng trong cơ thể, thời điểm chiến đấu, nếu như đạt đến tình trạng sơn cùng thủy tận, có thể tự bạo hóa Thần Tinh, đổi lấy lực lượng cường đại.

Bất quá Hóa Thần Tinh cũng không phải tùy tiện là có thể ngưng kết, nếu tự bạo, ngày sau muốn bỏ trở về, độ khó sẽ lớn hơn nhiều so với lần đầu ngưng kết. Hơn nữa tự bạo Hóa Thần Tinh, cũng dễ dàng thương tổn đến kinh mạch đan điền của mình. Một khi không cẩn thận còn có thể trực tiếp dẫn động Chân Nguyên Anh, đem cả người mình đều tự bạo.

Cho nên trừ phi là thời điểm bất đắc dĩ, nếu không tu sĩ Hóa Thần cảnh và yêu thú bình thường đều sẽ không lựa chọn hóa thần tinh trong cơ thể tự bạo. Bất quá cho dù tự bạo, tu sĩ cùng cấp cũng nhìn không ra, chỉ cần như vậy theo sau Ngô Khí, loại yêu thú cường đại này mới có thể liếc mắt một cái liền nhìn ra sự khác biệt rất nhỏ về khí tức Ngô Khí.

Ngô Khí cũng không có biện pháp khác, hắn không thể dừng lại, cũng không có thủ đoạn nào khác có thể đối phó được con yêu thú Phản Hư cảnh kia. Lực lượng quá mức cách biệt, âm mưu quỷ kế gì cũng mất đi hiệu dụng. Con yêu thú không biết tên kia, cảnh giới là Phản Hư sơ kỳ, nhưng ở trong lòng đất biển lửa, đối mặt Ngô Khí, thực lực ít nhất cũng bị phóng đại đến Phản Hư trung kỳ.

Cũng không trách Ngô Khí có hứng thú chém giết một chút, xoay người bỏ chạy. Muốn chạy trốn, cũng chỉ có thể tăng nhanh tốc độ của mình. Cũng may tự bạo hóa thần tinh, đối với Ngô Khí mà nói, đều không phải là đại sự gì. U minh chiến thể có thể tùy ý thôn phệ thiên phú sinh linh tinh nguyên, còn có lực lượng cường hoành vô cùng, đừng nói là tự bạo một hai trăm viên Hóa Thần tinh, dù là tự bạo toàn bộ Hóa Thần tinh, Ngô Khí cũng sẽ không bị tổn thương gì.

Oành oành oành...

Bên này đang nói, trong cơ thể Ngô Khí, lại động tâm niệm một chút. Đột nhiên, chỉ thấy trong kinh mạch của hắn, lại có hơn một trăm viên Hóa Thần Tinh tự bạo.

U quang bắt đầu khởi động, Ngô Khí hung hăng bước ra ngoài, xâm nhập vào hư không, sau một khắc.

Vù vù

Lần này là ngoài ba trăm dặm, tốc độ lại gia tăng gấp đôi.

Ngươi.... Đi.. Chết..

Khi thân hình Ngô Khí từ trong hư không đi ra, đột ngột, lại một đạo ý niệm cực kỳ lạnh lẽo, truyền vào trong đầu Ngô Khí. Không cần phải nói, truyền qua ý niệm này, vẫn là con yêu thú Phản Hư cảnh kia. Chỉ là lần này, tựa hồ có chút khác biệt.

Tựa hồ bởi vì Ngô Khí bước ra một bước này, sau đó gia tăng tốc độ gấp ba lần, vốn tốc độ còn không bằng nó. Vậy mà sau khi một bước này bước ra, ngược lại vượt qua hẳn. Phát giác được cái này, con yêu thú liền nổi giận, một đạo ý niệm truyền tới, công kích thần hồn mạnh mẽ hơn bất cứ lần trước.

Phốc... Bỗng nhiên không có bất kỳ sự trì hoãn nào, lúc đạo thần hồn của nó công kích vào trên tâm thần Ngô Khí, phía dưới mặt nạ Ngô Khí lập tức há miệng phun ra một ngụm máu lớn, sau đó bị mặt nạ trắng bệch của Ngô Khí hấp thu. Rõ ràng là bị công kích thổ huyết, nhưng Ngô Khí lại không giận dữ quát mắng, mà bỗng nhiên phát ra tiếng cười to.

Ha ha... nghiệt súc này, hôm nay làm tiểu gia bị thương, không tới mấy tháng, tiểu gia tự lên làm môn đòi lại.

Thanh âm Ngô Khí mang theo tự tin cùng lửa giận mãnh liệt, còn có một tia khoái ý. Trong nháy mắt khi hắn nói ra khỏi miệng, ở đáy lòng hắn, lại một ý niệm trong đầu chuyển động.

Bạo oanh oanh oanh... bên trong kinh mạch, chỉ ít hơn mấy trăm viên Hóa Thần Tinh, bị Ngô Khí trong nháy mắt tự bạo.

Ha ha.... Đều bạo tạc cho ta...

Liên tiếp không ngừng, Ngô Khí vừa tự bạo hơn mấy trăm viên Hóa Thần Tinh, thân hình biến mất ngay tại chỗ, còn chưa xuất hiện một khắc sau, trong hư không kia liền truyền đến tiếng cười của hắn. Mà trong kinh mạch của hắn, hơn một ngàn viên Hóa Thần Tinh, đồng thời tự bạo, trên người Ngô

Khí, so với bất kỳ lúc nào đều nồng đậm u quang, không ngừng tràn ra, trong nháy mắt bao phủ toàn bộ thân hình Ngô Khí.

Vù vù

Xuất hiện, cách đó hai ngàn dặm, một chỗ hư không, địa hỏa nham thạch nóng chảy phun trào, một bóng người mơ hồ xuất hiện đột ngột, chen vào bên trong, sau khi xuất hiện, khí tức trên thân bóng người này trong nháy mắt biến mất toàn bộ, ngay cả thân hình, cũng chậm rãi dung hợp cùng dung nham địa hỏa chung quanh.

Một hơi thở không đến, nơi đây liền hoàn toàn khôi phục nguyên bản. Như thể nơi này, chưa bao giờ xuất hiện cái gì giống như vậy.

Mà ở một khu vực xa xôi, vào lúc này, bỗng nhiên truyền đến từng tiếng gào rú tức giận. Trong khu vực này, yêu thú biến lửa, sau khi nghe được những tiếng gào rú kia, tất cả đều co đầu rút vào trong sào huyết của mình, hoặc là dứt khoát dừng lại, không dám nhúc nhích chút nào. Bởi vì chúng có thể cảm giác được, uy áp ẩn chứa trong tiếng gào thét kia, là uy áp mà bọn chúng hoàn toàn không dám phản kháng.

Nếu như chủ nhân uy áp kia xuất hiện trước mặt chúng nó, muốn ăn sống chúng nó, có thể chúng nó cũng không dám phản kháng chút nào. Bởi vì uy áp kia, đại biểu cho tồn tại một tầng khác, cảnh giới Vương. Trong yêu thú, chỉ cần ngưng kết nguyên thần, có được uy áp cực kỳ đáng sợ, sau đó mới có thể mở ra trí tuệ chân chính, mới có thể xưng là Vương. Mặc kệ yêu thú kia là độc hành yêu thú, hoặc là quần cư yêu thú.

Nghe được tiếng gào rú của yêu thú cường đại không biết tên kia, tất cả yêu thú có được linh trí không kém, đồng thời sợ hãi, cũng kinh ngạc, là tồn tại gì sau khi trêu chọc tồn tại như Vương, còn có thể bình yên rời đi, để cho đầu yêu thú khủng bố đến cực điểm kia lâm vào hoàn cảnh cực kỳ bạo虐.

Biển lửa dưới lòng đất, nơi ba ngàn trượng, một bóng người mơ hồ, che giấu tất cả khí tức. Đang dùng tốc độ cực nhanh, đi về phía khu vực phía trên. Tuy rằng bóng người này tốc độ cực

nhANH, nhưng tựa hồ cũng không nóng nãy, hoặc sợ bởi vì gấp gáp mà phức tạp. Khoảng cách một ngàn trượng, bóng người này cũng hao phí thời gian một lát, mới chạy tới một địa phương.

Hai ngàn trượng, biên giới thông đạo, một khu vực vô cùng dày đặc phía trước tầng đá. Một đám Lưu nham thử đang trắng trợn ăn địa hỏa nham tương sau lưng, nơi đó có một khu vực hình tròn càng sâu hơn so với chung quanh, tựa hồ là cửa vào một sơn động hoặc thông đạo.

Đây là địa bàn của đám Lưu Nham Thử kia, những yêu thú khác nếu không cẩn thận xông vào, nhất định sẽ bị một bầy Lưu nham Thử khó chơi kia công kích. Nhưng ngay lúc này, từ bên trong nham thạch nóng chảy địa hỏa, đột ngột xuất hiện một bóng người mơ hồ.

Quý dị chính là, đám Lưu Nham Thử này vì lãnh địa hộ vệ hung hãn không sợ chết, sau khi bóng người mơ hồ xuất hiện, lại không có cùng lúc tấn công. Ngược lại giống như phát hiện ra thân nhân, chi chi vây lên, dùng một loại tư thế nịnh nọt, tụ tập dưới chân bóng người kia, đón đỡ bóng người kia hướng về phía tầng đá hình tròn phía trên kia.

Canh tư đến thứ năm liên tục phát bài đăng cầu chư vị huynh đệ đăng ký chưa xong. Nếu ngài thích bộ tác phẩm này, hoan nghênh ngài gia nhập phiếu bán vé số, sự ủng hộ của ngài chính là động lực lớn nhất của ta.

Cột kẹt..t..ttt..

Trong tiếng kêu của Lưu Nham Thử, một bóng người mơ hồ, nhanh chóng tiến vào khu vực hình tròn trên tầng đá kia, thoảng cái đã không còn bóng dáng.

Thông đạo là Lưu nham thử đào ra, chín khúc mười tám ngoặt, không biết có bao nhiêu khúc quẹo và đường rẽ, ở trong tầng nham thạch có thể ngăn cách thần niệm hoàn mỹ. Nếu không biết phương pháp ra vào, rất dễ dàng bị vây ở bên trong, mà thông đạo này, quanh năm chịu địa hỏa nham tương trùng kích và thiêu đốt, cứng rắn vô cùng, dù có huyền khí trong tay, cũng không có khả năng sinh sống ở bên trong đào ra một cái thông đạo.

Những yêu thú khác tiến vào trong đó, đều rất có thể bị vây chết, huống chi tu sĩ nhân loại trời sinh có giác quan không sâu. Nhưng thân ảnh kia rõ ràng là thuộc về nhân loại, đi qua thông đạo này, lại cực kỳ dễ dàng, thông đạo vô cùng phức tạp, trong mấy hơi thở đã bị hấn đi xong.

Vù vù

Ở chỗ sâu trong thông đạo, trong một sơn động bí ẩn, một bóng người đột ngột đi vào trong đó. Trong sơn động này, nguyên lực nóng cháy khô nóng tràn đầy, ở chỗ sâu trong đó, chong chóng một đồng linh thạch linh tinh cao như ngọn núi nhỏ., Đều là lửa đỏ, tràn ngập hỏa nguyên khí nóng rực. Bên cạnh đồng linh thạch, còn có một cái tổ không nhỏ, lông tơ lửa rậm rạp chong chóng cùng một chỗ, bên trong có mấy chục con non Lưu nham thử, đều nhắm hai mắt, tựa hồ đang ngủ say.

Những Thử Lưu nham đi theo Ngô Khí vào sơn động này, vừa vào, vậy mà không có chạy lên đồng linh thạch kia, cũng không có chạy về phía con non của bọn chúng ngay lập tức, mà là trong tiếng kêu chít chít, phủ phục trên mặt đất, chậm rãi bò về phía một bên khác của sơn động.

Nơi đó, có một cái giường ngọc thật lớn, giường này vốn là địa bàn của thủ lĩnh bầy Lưu nham thử. Nhưng lúc này, trên giường linh ngọc, lại có một bóng người cao lớn ngồi ngay ngắn.

Thân thể cao hơn trượng, toàn thân đều bao trùm Kim Quy Phiến, một sợi lông tóc đều không có, hai mắt hơi gày, ngồi ngay ngắn ở chỗ đó, trên người tràn ra từng sợi phát quang kim tuyến, rõ ràng là một dị tộc không biết tên, nhưng từ trên người nó lại tản mát ra khí tức giống như cao tăng Đại Đức.

Phật tu chân giới, mặc kệ ai, chỉ cần nhìn thấy thân ảnh này, cảm nhận được khí tức kia, đều sẽ cho rằng dị tộc trước mắt này chính là một vị Phật tu. Hơn nữa là một vị Phật tu tu có tu vi không kém, trên thân phát ra khí tức quang minh, quả thực thuần khiết đến cực điểm, chỉ có Phật tu đến từ Tây Cực chi địa, trên thân mới có loại khí tức này chứng minh và làm cho người ta không nảy sinh ra ý nghĩ Phật quang này.

Không ai ngờ được, ở biên giới Trung Châu đại lục, lại không phải là sườn tây, mà là phía đông. Trong lòng đất biển lửa, địa phương sâu hai ngàn trượng, sẽ cất giấu một Phật tu dị tộc.

Ngô Khí đứng trước mặt phân thân Hồng Liên, ngay cả thời gian liếc mắt nhìn cũng không có, sau khi đi tới, thân hình mềm nhũn, cả người liền ngã ngồi xuống bên cạnh phân thân. Cho dù đến lúc này, mặt nạ trên mặt Ngô Khí vẫn chưa từng tháo xuống, giống như là hoàn toàn mọc rễ.

Hắn sẽ chết vật như vậy, cũng không phải bởi vì tự bạo những Hóa Thần Tinh kia sau đó bị thương. Trên thực tế, có lực lượng đáng sợ của U Minh chiến thể tầng thứ ba, chính là thật sự trúng đầu Yêu thú Phản Hư cảnh kia một chút. Ngô Khí cũng không cho rằng mình sẽ bị thương. Sở dĩ như vậy, hoàn toàn là vì thần hồn của Ngô Khí bị thương đầu tiên.

Lúc trước lúc chạy trốn còn không có phát hiện, vừa đến trong sơn động này, tâm thần Ngô Khí buông lỏng, thương thể kia lập tức phát tác, là lực lượng thần hồn của hắn. Bị con yêu thú Phản Hư cảnh kia, không ngừng lấy thần niệm công kích. Dù là thần hồn Ngô Khí mạnh hơn nhiều so với tu sĩ Hóa Thần bình thường, cũng bị đánh cho bị thương nặng một hồi.

Bất quá Ngô Khí cũng không quá oán giận, hẳn có thể chạy trốn từ miệng một con Yêu thú phản hư đã là chuyện cực kỳ may mắn rồi. Nên biết rằng đối mặt với biển lửa dưới lòng đất này, đối mặt với tu sĩ nhân loại, một con Yêu thú phản hư sơ kỳ, chiến lực chỉ ít có thể phóng đại đến Phản Hư trung kỳ. Nói cách khác, Ngô Khí tương đương với việc đào thoát dưới tay một đối thủ cấp bậc Phản Hư trung kỳ, lần tao ngộ này, truyền đi cũng cực kỳ kinh người.

Ngô Khí giống như phân thân, không để ý tới những Phật quang trên mặt đất đã hoàn toàn thuần hóa trong cơ thể Lưu Nham Thử, trực tiếp ngồi xếp bằng trên giường linh ngọc, hai mắt đang ngủ gật, lập tức tiến vào trạng thái nhập định. Thương thế trong cơ thể, không phải, mà là thần hồn, ngoại trừ tĩnh dưỡng ra, thật đúng là không có biện pháp khác. Ngô Khí chỉ có thể thai nghén lực lượng thần hồn hoàn toàn trong Nê Hoàn cung, sau đó vận chuyển Hoang Cổ tàn quyết, vận hành từng lần.

Hoang Cổ Tàn Quyết, Ngô Khí mặc dù còn chưa có được công pháp hoàn chỉnh, nhưng pháp quyết truyền thừa từ thời đại Thái Cổ, mặc dù là không trọn vẹn, là trụ cột nhất, cũng tuyệt đối mạnh hơn chín thành chín thành công pháp của tu chân giới hiện tại. Đây chính là nguyên nhân tại sao, Ngô Khí vẫn không tu luyện những công pháp khác, ngay cả công pháp của Thiên Ma tông, Ngô Khí vẫn vứt bỏ như thường.

Tàn quyết vận chuyển, không chỉ có tác dụng với chân nguyên trong cơ thể, còn có thần hồn, đồng dạng hữu hiệu. Không bao lâu, khí tức tim đập trên người Ngô Khí... Tất cả đều thuộc về đặc thù của sinh mệnh., Bắt đầu biến mất, xếp bằng ở bên cạnh phân thân Hồng Liên, giống như một cỗ thi thể, một khối đá, một đoạn cây khô. trạng thái như vậy, cho dù đám Lưu Nham Thử không bị Phật quang trong cơ thể phân thân thể thuần hóa, cũng tuyệt đối sẽ không phát hiện Ngô vứt bỏ tu sĩ nhân loại này xâm nhập.

Ngô Khí muốn chữa thương, chữa trị thần hồn bị thương, bất quá thương thế thần hồn khép lại chậm chạp. Ngược lại chân nguyên trong cơ thể Ngô Khí, trước tiên được lợi, tại thời điểm Ngô Khí vận hành Hoang Cổ tàn quyết một lần nữa, thể

nội tự nhiên sinh ra một cỗ lực hút, hút thiên địa linh khí chung quanh vào thể nội Ngô Khí.

Như một cái hồ đen, người tới không cự tuyệt.

Người gặp tai ương đầu tiên là hần cùng Hồng Liên phân thân ngồi trên giường linh ngọc to lớn kia. Đây là một khối vạn năm linh ngọc Hỏa thuộc tính, có thể nói trong sơn động này, là vật quý giá nhất của Lưu Nham Thử. Một đám Lưu Nham Thử này có thể đào được một khối vạn năm hỏa linh ngọc, cũng là cực kỳ may mắn. Phải biết rằng vạn năm hỏa linh ngọc như vậy, ở bên ngoài, như thế nào cũng có thể xem là bảo vật cấp thất giai cực phẩm, trân quý vô cùng.

Mà linh khí trong hỏa linh ngọc, cơ hồ không hao tổn gì, trừ lúc đầu trợ giúp đám đầu lĩnh Lưu nham thử tiến vào cảnh giới Hóa Thần. Những lúc khác, linh khí bên trong đều là bất động, linh khí phân thân Hồng Liên tích lũy sớm đã đến bình cảnh, chỉ cần cắn nuốt phật pháp cảm ngộ trong mấy miếng phật cốt xá lợi, tự nhiên có thể tấn thăng phản hư, cũng không cần linh khí trong hỏa linh ngọc kia.

Lúc này Ngô Khí muốn chữa thương, Hoang Cổ tàn quyết vận khởi, lại để cho vạn năm hỏa linh ngọc dưới thân lập tức gặp tai ương. Lực hút từ trong cơ thể Ngô Khí truyền ra, lập tức truyền đến trong Hỏa linh ngọc.

Vù vù...

Động, cơ hồ trong nháy mắt, hỏa nguyên lực tích góp nhiều năm trong Hỏa linh ngọc, liền hóa thành một dòng lũ nguyên khí như nham thạch nóng chảy, âm âm rót vào thể nội Ngô Khí.

Cũng may là Ngô Khí, U Minh Chiến Thể cắn nuốt tất cả đặc tính khiến hần mặc kệ đối mặt linh khí gì, vào trong cơ thể, đều không cần lo lắng gì. Cắn nuốt luyện hóa toàn bộ, nếu đổi lại là người khác, chỉ là một dòng nguyên khí khủng bố hơn địa hỏa nham thạch nóng chảy không biết bao nhiêu, cũng đủ để đốt hần thành tro bụi.

Nguyên khí đỏ đậm chảy vào cơ thể, Ngô Khí chỉ run rẩy một chút, những dòng nước lũ kia liền tự động bị chia làm vô số

luồng hỏa xà nhỏ bé không gì sánh được, nhảy vào trong kinh mạch kia của Ngô Khí. Nước lũ vốn dĩ còn to lớn, vừa tiến vào trong cơ thể Ngô Khí lập tức bị từng dòng nước lũ đen sì như mực kia hòa tan.

Cơ hồ không có bất kỳ trở ngại gì, có thể sinh sinh tạo ra một cái Hóa Thần đỉnh phong thậm chí là một cỗ nguyên khí hồng lưu nửa bước phản hư cảnh giới, dĩ nhiên lại bị Ngô Khí thân thể nhẹ nhàng băng quơ đồng hóa. Nếu như lúc này Ngô Khí còn có cảm giác, sẽ nghe được, trong cơ thể hắc, thanh âm trong kinh mạch kia, vô cùng quen thuộc vang lên.

Đùng đùng

Từng viên Hóa Thần Tinh trong cơ thể Ngô Khí ngưng kết, bởi vì linh khí trong Hỏa Linh Ngọc này, so với các yêu thú tinh thuần hơn nhiều, tạp chất ít đến đáng thương. Mượn nhờ một dòng lũ nguyên khí đỏ đậm vừa rồi, Ngô Khí vậy mà trực tiếp ngưng kết hơn một ngàn viên Hóa Thần Tinh.

Trước đó vì chạy trốn chết, Hóa Thần Tinh cuối cùng tự bạo của Ngô Khí, vậy mà trong nháy mắt này lại được hắc bồi thường trở lại. Cái giá phải trả là dưới thân hắc và phân thân, cái giường ngọc vốn có hào quang hỏa hồng lưu chuyển mỹ lệ đến cực điểm, trong nháy mắt, phát sinh một tiếng rên rỉ. Trên đó đột nhiên xuất hiện từng vết rạn, trải rộng toàn bộ linh ngọc, linh khí bên trong bị Ngô Khí cắn nuốt không còn gì.

Sở dĩ giường linh ngọc này còn có thể duy trì không biến thành bột phấn, là vì trên người phân thân Hồng Liên phát ra phật quang, khí tức của nó, từng chút từng chút thoát ly khỏi khí tức phản hư, chân chính phản hư cảnh giới. Từ trên thân nó phát ra vạn diệu hồng liên quang, muốn duy trì một cái giường linh ngọc, lại không có chút vấn đề nào.

Một tấm giường ngọc vạn năm hỏa linh, vụn vụn chỉ là bổ sung trở về một ngàn viên Hóa Thần tinh mà thôi, Hoang Cổ tàn quyết trong cơ thể hắc vẫn như cũ vận chuyển, lực hút thật lớn phát ra, thứ hai gặp tai ương, chính là ở cách đó không xa, một đồng linh thạch hỏa hồng cao như ngọn núi nhỏ kia cùng linh tinh.

Lực hút vô hình sinh ra từ trong cơ thể Ngô Khí, tàn sát bừa bãi trong sơn động, sau khi giường ngọc bị hút khô, đồng linh thạch linh tinh kia căn bản không cách nào tránh được. Dưới lực hút đó phun trào, chỉ thấy trên ngọn núi nhỏ kia, từng viên linh thạch bắt đầu mất đi hào quang, linh khí bên trong trực tiếp bị hút vào trong cơ thể Ngô Khí, cuối cùng khô cạn, viên linh thạch kia liền hóa thành bột phấn.

Nếu lúc này dám Lưu nham thử kia thanh tĩnh, nhất định là muốn liều mạng với Ngô Khí, đồng linh thạch và linh tinh kia là số lượng mà chúng vất vả tích góp trăm năm mới có, mặc dù chất lượng không hơn vạn năm hỏa linh giường ngọc, nhưng số lượng lại vượt xa. Khổ cực trăm năm, hiện tại lại tiện nghi cho Ngô Khí.

Ba ba ba.....

Tiếng động rất nhỏ, mỗi một tiếng vang lên, đều đại biểu cho ngọn núi nhỏ kia thiếu một quả linh thạch, độ cao mắt thường có thể thấy được đang giảm xuống.

Thứ năm đến còn có, cầu chính bản duyệt ủng hộ chưa xong. Nếu ngài thích bộ tác phẩm này, hoan nghênh ngài đến gia nhập vé số, ngài ủng hộ, chính là động lực lớn nhất của ta.

Trong sơn động, bên trong đã lộ ra giường linh ngọc xám xịt, hai bóng người một lớn một nhỏ ngồi xếp bằng. Tiểu nhân, hắc bào tóc đen, ngồi xếp bằng ở trên giường kia. Hai mắt nhắm nghiền, trên người một tia khí tức cũng không có, cũng không có mạch đập và hô hấp, quả thực giống như một cỗ thi thể.

Nhưng ở trên cỗ thi thể này, có trọn vẹn mấy trăm sợi tơ óng ánh quán quanh, mà một chỗ khác của sợi tơ, lại là một đồng linh thạch cùng linh tinh lóe sáng.

Lưu nham thử là yêu thú cực kỳ am hiểu đào hang, cũng đặc biệt tràn đầy linh khí của Chung ái, cho nên linh thạch cùng linh tinh bọn họ sưu tập, giá trị thường thường vượt qua tộc đàn của chúng nó. Đây cũng là lý do, bây giờ Lưu nham thử sẽ đào ra thông đạo cùng sơn động bí ẩn phức tạp như vậy, ngoại trừ chăm sóc con non, chính là tránh né địch nhân.

Rất nhiều tu sĩ cùng yêu thú, đều sẽ tận lực đi tìm sào huyệt Lưu nham thử, muốn thu thập những linh thạch cùng linh tinh Lưu nham thử kia. Lưu nham thử trong sơn động trước mắt này không phải tộc đàn gì lớn, nhưng linh thạch cùng linh tinh góp nhặt hơn trăm năm, vẫn đủ tạo thành một tu sĩ Phản Hư kỳ thậm chí là tu sĩ Phản Hư.

Đây cũng là cơ sở lớn mạnh của quần Lưu Nham Thử, nhưng hiện tại, đám Lưu Nham Thử này lại gặp phải cường đạo vô sỉ nhất trong lịch sử. Chẳng những lấy Phật Quang thuần hóa chúng, còn cướp đi tất cả tích lũy của chúng nó. Linh thạch linh tinh cao như một ngọn núi nhỏ kia, căn bản là không thể ngăn cản được Ngô Khí cắn nuốt mấy lần.

Chỉ là thời gian nửa nén hương qua đi, ở chỗ sâu trong sơn động kia, bốp bốp bốp bốp... thanh âm hạ xuống, hoàn toàn không thấy. Nhưng một đồng linh thạch kia, cũng hoàn toàn hóa thành bột phấn. Một viên cũng không sinh ra, đều bị Ngô Khí nuốt vào.

Cũng may lúc này, tựa hồ Ngô Khí cũng đã nhận ra cái gì, lại chủ động chặt đứt lực hút trong cơ thể. Tuy vẫn vận chuyển Hoang Cổ tàn quyết một lần nữa, nhưng lại không hút bất kỳ linh khí nào vào trong cơ thể. Chỉ là trong cơ thể hắn đã khôi phục đến trạng thái toàn thịnh, thậm chí còn có chân nguyên vượt qua, hóa thành một dòng lũ lớn, không ngừng tuôn trào, vận chuyển.

Một cái đại chu thiên ba đại chu thiên...

Không biết qua bao lâu, trong Nê Hoàn cung của Ngô Khí, thần hồn bị thương rất nặng, rốt cuộc dần dần khôi phục.

Trong vô thanh vô tức, hai mắt Ngô Khí một mực nhắm chặt, rốt cuộc vào lúc này, mở ra. Trong nháy mắt hắn mở ra, toàn bộ sơn động, khí tức bá đạo hung hãn đồng thời như phong bạo quét ra, ở bên trong sơn động bão táp, thậm chí tràn ra bên ngoài sơn động, bắt đầu tàn phá bừa bãi trong thông đạo...

Loại cảm giác này, quả thật chính là một thanh thần binh bá đạo thức tỉnh, loại khí tức này, loại phong mang kia, đã là đỉnh phong. Nhưng mà Ngô Khí tản mát ra khí tức như vậy, lại vô cùng bình tĩnh ngồi xếp bằng ở trên giường linh ngọc xám trắng, khí thế trên người đáng sợ, nhưng trong đôi mắt lại yên tĩnh như nước chết.

Nhân họa đặc phúc.

Trong nháy mắt Ngô Khí thức tỉnh liền biết, tựa hồ bởi vì lần này bị thương, Ngô Khí vẫn luôn không có tiến bộ lực lượng thần hồn, vậy mà xuất hiện đột phá, còn mạnh mẽ hơn so với lúc trước bị thương. Bất quá sự vui sướng này cũng chỉ là duy trì một chút mà thôi, rất nhanh Ngô Khí liền phát hiện, hắn mới vừa tỉnh dậy, nhưng lại lập tức lại bế quan.

Không biết có phải là do bị khí thế khủng bố trên người hắn đột nhiên bộc phát ảnh hưởng hay không. Ngay vừa rồi, chân nguyên trong cơ thể hắn đột nhiên bạo động. Lúc trước lực lượng thần hồn Ngô Khí bị thương, chân nguyên trong cơ thể đã gặp phải nguy hiểm bạo động, về sau Ngô Khí tự bạo hóa thần tinh thoát thân, vừa vận hóa giải áp lực trong cơ thể.

Lại không nghĩ tới lúc hấn chữa thương, ngoài ý muốn lại thu nạp rất nhiều thiên địa linh khí nhập thể, trực tiếp làm cho chân nguyên trong cơ thể hấn một lần nữa trở nên nồng đậm vô cùng, đã xa xa không phải là cấp độ Hóa Thần sơ kỳ. Lúc hấn tỉnh lại bạo động, cũng ý nghĩa, Ngô Khí muốn tiến vào hóa thần trung kỳ.

Bất quá lấy lực lượng thần hồn Ngô Khí bây giờ, nếu như hấn thật sự muốn áp chế, vẫn có thể cưỡng ép đè xuống quá trình tấn thăng, cưỡng ép hấn trực tiếp dừng lại ở cảnh giới Hóa Thần sơ kỳ.

Không cần, đã đến lúc tiến giai.

Trong lòng Ngô Khí hiện lên một ý nghĩ, lập tức bỏ đi ý nghĩ áp chế tu vi, lúc trước muốn áp chế tu vi là bởi vì không thể tiến giai ở hỏa hải dưới lòng đất, trong sơn động an toàn này ngược lại không có gì khó khăn cả. Trong lúc hấn hạ quyết định, Ngô Khí rút thời gian quay đầu qua, nhìn về phía phân thân Hồng Liên bên cạnh mình.

Cùng lúc ánh mắt hấn đảo qua, bản nguyên ý niệm bên trong, hấn cũng lập tức cảm ứng được trạng thái phân thân Hồng Liên. Trong cơ thể hấn, Hồng Liên Nghiệp Hỏa điểm màu đỏ đã hóa thành một lò đan, bên trong lửa cháy hùng hực, phun trào không ngớt, ở sâu trong ngọn lửa, có bốn vật đáng chú ý màu hổ phách to bằng ngón cái: Phật cốt xá lợi.

Hình như, hình như..... sắp...

Tâm thần lực nhạy cảm cỡ nào của Ngô Khí, sau khi cảm ứng, lập tức nhìn ra bốn khối Phật Cốt Xá Lợi kia, so với lúc mới bắt đầu nhỏ hơn rất nhiều. Phật lực bao lấy bên ngoài kia, đã bị Hồng Liên Nghiệp Hỏa phân thân thể cứng rắn luyện hóa, đang hiện lộ ra hạch tâm Phật Cốt Xá Lợi chân chính.

Không cần phải nói, cái bọc bên trong chính là cảm ngộ của vị Phật tu đại năng đã tích lũy cả đời của vị Phật tu kia, đã tích lũy đến cực điểm, chỉ cần một chút kinh nghiệm là có thể tiến giai phân thân Hồng Liên, vừa vặn cần bốn khối Phật Cốt Xá Lợi kia. Ngày Nghiệp Hỏa luyện hóa xá lợi, chính là lúc phân thân tiến giai phản hư.

Tưởng tượng đến thời gian không bao lâu nữa, thời điểm có thể có được một Hộ Pháp Kim Cương cảnh giới Phản Hư, dưới lòng thành Ngô Khí, phía dưới mặt nạ cũng không khỏi hiện ra một tia ý cười.

Rất nhanh ý cười này đã bị hấn ném qua một bên, trong cơ thể đã bắt đầu bạo động chân nguyên, hấn không cho phép tiếp tục phân tâm nữa. Cũng không chậm trễ thời gian, Ngô Khí thu hồi ánh mắt, hai mắt lại lập tức nhắm lại, Hoang Cổ Tàn Quyết vận chuyển lên, lập tức trạng thái quen thuộc liền xuất hiện trên người hấn.

Mất đi mạch đập hô hấp, tim đập... Tất cả đặc thù của sinh mệnh, Thi Như Thạch Như Mộc.

Nhưng lúc này, trong cơ thể hấn, lại đang phát sinh một trận biến hóa to lớn. Trong kinh mạch của hấn, dòng lũ chân nguyên đen sì như mực, mang theo bên trong có lượng lớn u mang Hóa Thần tinh, lao nhanh mãnh liệt, không ngừng trùng kích kinh mạch Ngô Khí, cảm giác đau nhức lập tức tràn lên.

Bất quá lúc Ngô Khí áp chế lực lượng thần hồn thu hồi, những dòng lũ chân nguyên kinh khủng này lập tức tìm được nơi đi, tất cả dòng lũ, không có bất kỳ ngoại lệ, tất cả đều tăng nhanh tốc độ, lấy lộ tuyến vận chuyển của Hoang Cổ tàn quyết, điên cuồng phun trào. Một cỗ lực lượng đến từ trong minh minh, những dòng lũ chân nguyên này, trong lúc lao nhanh, đã bắt đầu phát sinh biến hóa to lớn.

Bốp!

Thanh âm khiến Ngô Khí cảm thấy vô cùng quen thuộc lại một lần nữa xuất hiện, Chân Nguyên chất lỏng vốn đã rất thuần túy dinh dính, vậy mà vào lúc này, lại một lần nữa xuất hiện hiện tượng ngưng kết Hóa Thần Tinh. Mặc dù chỉ là một viên, nhưng chính là viên thứ nhất này, phảng phất như là kèn lệnh, sau khi nó ngưng kết, trong cơ thể Ngô Khí xuất hiện cảnh tượng giống như một giếng phun lượng lớn Hóa Thần Tinh ngưng kết.

lộp bộp loạn hưởng, quả thực như tiếng sấm, vang vọng trong đầu Ngô Khí, từng luồng từng luồng chân nguyên vô cùng sền

sệt lúc này ở bên trong kinh mạch của Ngô Khí, đang không ngừng ngưng kết trở thành Hóa Thần Tinh.

Không chỉ có những chân nguyên này đang phát sinh biến hóa, còn có những Hóa Thần Tinh kia, đồng dạng xuất hiện biến hóa làm Ngô Khí kinh ngạc. Lúc vốn Ngô Khí tấn thăng Hóa Thần, trong cơ thể ngưng kết Hóa Thần Tinh, mỗi một hạt đều bất quá chỉ lớn chừng hạt gạo, thậm chí còn không có. Nhưng lúc này, trong khi hấn triệt để buông ra thần hồn áp chế, chuẩn bị tấn thăng Hóa Thần trung kỳ.

Hơn hai vạn viên Hóa Thần Tinh kia bắt đầu giảm bớt, nhưng cũng không phải là biến mất. Mà dưới sự chăm chú của Ngô Khí thần hồn, hạt Hóa Thần Tinh kia, mỗi khi tới gần một chút, sẽ có hai viên Hóa Thần Tinh, chậm rãi dung hợp cùng một chỗ, sau đó lớn mạnh. Trước kia chỉ là cỡ hạt gạo, sau khi dung hợp, tất nhiên là lớn hơn gấp đôi, vả lại khí tức trong đó, tựa hồ càng thêm tinh thuần.

Không ngừng có Hóa Thần Tinh mới sinh ra, cũng không ngừng có Hóa Thần Tinh biến mất, Ngô Khí cảm giác tu vi của mình, tựa hồ đã đạt tới một cảnh giới mới.

Nhưng còn không ổn định, cảnh giới này tựa hồ lúc nào cũng có thể rơi xuống, hơn nữa lúc này trong cơ thể hấn, biến hóa trong kinh mạch kia, bỗng nhiên bắt đầu trở nên chậm lại. Ban đầu, từng viên Hóa Thần Tinh ngưng kết biến mất kia, quả thực làm cho thần hồn Ngô Khí nhìn hoa cả mắt, nhưng mà dần dần, Hoang Cổ tàn quyết vận chuyển mấy chu thiên, sau đó Ngô Khí mới có thể nhìn thấy lần nữa.

Thần hồn chìm đắm trong đó, Ngô Khí ngược lại lại không nóng lòng chút nào, không ngừng thể ngộ biến hóa của tu vi của mình, cảm thụ được hết thảy tu vi của mình, lấy thần niệm thấm vào trong cơ thể, kinh mạch khiêu huyết nhục.... Rồi để thân thể Ngô Khí chậm rãi tiến vào một loại trạng thái kỳ dị. Tĩnh mịch, bình tĩnh, nhưng lại đang phát sinh biến hóa to lớn, một loại lột xác đang phát sinh...

Ngô Khí không biết là, lúc này ở bên ngoài, bên trong sơn động. Trong cơ thể bóng người cao lớn ngồi xếp bằng bên cạnh hấn, bỗng nhiên cũng run lên một cái, khó có thể nhìn

thấy, nhưng khí tức từ trên người phân thân Hồng Liên phát ra, trong nháy mắt lại phát sinh biến hóa.

Trong cơ thể hần, trên từng ngọn lửa đỏ thắm, bốn khối phật cốt xá lợi, lại chỉ còn lại có một tầng thủy văn cuối cùng. Dưới sự thiêu đốt của từng đạo Hồng Liên Nghiệp Hỏa, tầng thủy văn cuối cùng kia, dần dần bắt đầu mỏng đi, bắt đầu biến mất.

Ba ba ba...

Bốn âm thanh liên tục vang lên, gợn nước vỡ nát vang lên.

Trong nháy mắt khi tầng thủy văn cuối cùng biến mất, trong không gian đan điền to lớn vô cùng của Hồng Liên phân thân bỗng nhiên có bốn mặt trời nhỏ bay lên. Là bốn viên xá lợi, phật quang Kim Khuyết kịch liệt cực kỳ, nhưng lại cho người ta một loại cảm giác nhu hòa, khí tức quang minh trước nay chưa từng có từ bên trong không ngừng tràn ra.

Tập hợp cùng một chỗ, ngưng tụ thành một hư ảnh Phật Đà to lớn vô cùng, kim dịch đúc thân, áo cà sa che kín thân, bên trong kim quang mờ lung, một gương mặt từ bi phổ độ thương sinh hiển hiện ra.

A di đà phật...

Phật hiệu vang lên, cảnh tượng vốn là tín đồ quỳ lạy, nhưng sau một khắc, từng đạo Nghiệp Hỏa đỏ tươi kia lại một lần nữa quán quanh lên, chỉ thấy trong bếp lò Hồng Liên kia, hư ảnh Phật Đà to lớn kia vậy mà hóa thành bốn dòng nước lũ kim ô, tràn vào trong thức hải phân thân Hồng Liên.

Ừm, canh thứ sáu, lập tức truyền xong chưa hoàn chỉnh. Nếu ngài thích bộ tác phẩm này, hoan nghênh ngài đến gia nhập vé số, ngài ủng hộ, chính là động lực lớn nhất của ta.

Ầm như là ta nghe, đã bị hấn tiêu hóa. Phân thân Hồng Liên một mực đình trệ tại nửa bước cảnh giới Phản Hư, chột xuất hiện biến hóa, bình chướng nào đó trong cơ thể nó, tựa hồ trong nháy mắt này, dưới vạn trượng phật quang bị hoàn toàn xuyên thủng, một chút trở ngại cũng không tồn tại.

Quá đột ngột, phân thân Hồng Liên, hai mắt vẫn luôn đóng chặt, vậy mà lúc này lại mở ra. Trong đôi mắt Kim Quỹ kia, không có một tia cảm tình, nhưng ở trong đó, vậy mà ngời ngay ngẩn hai hư ảnh Phật Đà, phật quang bao phủ. Dưới thân là đài hoa sen, miệng phật mở ra, từng tiếng kinh văn phật ngữ phun ra...

Vù vù

Đột nhiên không biết phân thân Hồng Liên làm gì, chỉ thấy trên bàn tay hấn phật quang chớp động. Một cái bát tròn tử kim phụt xuất hiện ở phía trên, gọi ra Tử Kim Bát này, sau đó phân thân Hồng Liên Ngô Khí ném đi, chỉ thấy Tử Kim Bát ở lòng bàn tay hấn lập tức bay lên.

bềnh bồng lập tức xuất hiện trên đỉnh đầu phân thân, miệng bát treo ngược. Một tiếng Phật ngữ từ trong miệng phân thân Hồng Liên phun ra. Lập tức trong sơn động này liền xuất hiện cảnh tượng làm cho đám Lưu Nham Thử hoàn toàn quên đi bản thân.

Phật quang giống như đại dương phật quang.

Từ bên trong Tử Kim Bát, từ bên trong cái miệng bát treo ngược kia, một cỗ phật quang màu vàng rơi xuống, vô cùng vô tận. Như là đại dương mênh mênh, trung tâm phật quang chính là phân thân Hồng Liên Ngô Khí.

Mà dưới giường linh ngọc, đám Lưu Nham Thử bò lổm ngổm kia, lúc nhìn thấy những phật quang này rủ xuống, đã hoàn toàn ngây dại. Khi một tia phật quang tán dật rơi xuống trên người một con Lưu Nham Thử, thể nội con Lưu Nham Thử này lập tức phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Chít chít...

Nó tựa hồ trong nháy mắt, đốn ngộ phật pháp, lấy một loại tư thể cực kỳ kỳ quái, vô cùng an tường quỳ rạp trên mặt đất. Trong cơ thể nó, một tia khí tức màu vàng đất bị đuổi ra, nhanh chóng tán dật trên không trung, biến mất không thấy gì nữa. Đó là lực lượng yêu thú của nó, cũng có thể nói là yêu khí, nhưng những khí tức này, lại đều bị phật quang kia đuổi ra.

Một con Lưu Nham Thử, ở trong sơn động này, sau khi trúng một đám Phật quang vạn diệu, vậy mà đi đến Yêu thú chi khí, như Phật Đà đốn ngộ, nằm rạp trên mặt đất.

Cảnh tượng này, thật quái dị đến cực điểm, mà những con Lưu Nham Thử khác, nhìn thấy cử động của con Lưu Nham Thử này, sau đó nhao nhao vô cùng thành kính chen lên, tranh đoạt những cột sáng Phật kia rủ xuống, bên trong thỉnh thoảng tán dật xuống từng sợi Phật quang vạn diệu.

Cơ hồ không qua bao lâu, dưới giường Linh Ngọc, đã không còn một con Lưu nham thử còn có linh trí. Tất cả Lưu nham thử, đều nhiệm phải vạn diệu phật quang, tất cả đều bị trục xuất yêu ma khí, đốn ngộ, lấy tư thể cực kỳ quái dị nằm rạp trên mặt đất.

Hết thầy phát sinh, ngoại trừ bọn Lưu nham thử con non này, không có bất kỳ người nào khác đứng ngoài quan sát. Ai lại nghĩ đến, tại địa phương như vậy, một cái ma tu đang tiến giai Hoá Thần trung kỳ, mà ở bên cạnh hắn, một cái phật tu, đang tiến giai Phản Hư. Thể nội lột xác cơ hồ là phát sinh đồng thời, ở trong cơ thể Ngô Khí, cùng trong cơ thể phân thân Hồng Liên của hắn.

Dưới sự đồng hành của đám Lưu nham thử kia, thời gian trong sơn động này trôi qua từng chút một.

Một tháng hai tháng ba tháng.... Ước chừng nửa năm sau, bất kể là Ngô Khí, hay là phân thân Hồng Liên, đều không có tỉnh lại. Trước đó Ngô Khí suy đoán, nếu là muốn hoàn thành tiến giai, cần mấy tháng thời gian. Nhưng lúc này, ước chừng nửa

năm trôi qua, hai người vẫn như vậy, không có dấu hiệu tỉnh lại hoặc là tiến giai.

Lại nửa năm trôi qua, trước sau cộng lại đã là một năm.

Ngay lúc đám Lưu nham thử con sắp chết đói, trong sơn động này, rốt cuộc xuất hiện biến hóa.

Vù vù

Có người tỉnh lại, nhưng mà quý dị chính là, không phải là Ngô Khí phân thân. Mà là Hồng Liên đang bế quan đầu tiên, đôi mắt phủ đầy lân phiến kia chậm rãi mở ra, hiển lộ ra một đôi con ngươi vàng chóa, nhưng trong con ngươi kia, lại không có bất kỳ khí tức mạnh mẽ nào, từ trên người nó phát ra Phật quang, cũng không có bất kỳ biến hóa nào, vẫn là ánh sáng nhu hòa....

Nhưng chẳng biết tại sao, phân thân Hồng Liên Ngô Khí này, vẫn không nhúc nhích ngồi ngay ngắn ở chỗ đó, sẽ làm cho người ta cảm giác vô cùng an tâm, bất luận kẻ nào, chỉ cần nhìn thấy một đôi mắt vàng son kia, đáy lòng cuồng vọng sẽ biến mất vô tung vô ảnh. Ở mặt kia, phảng phất thời khắc nào cũng có Phật Đà tồn tại, nhưng không phải lực lượng cường đại của Phật Đà, mà là Phật pháp, quang mang từ bi, quang mang phổ độ thương sinh.

Nhưng ngay khi phân thân của hắn đứng dậy, tất cả đều thay đổi.

Trong lúc giật mình, trong hư không, sau lưng phân thân Hồng Liên kia, một Kim Oanh Quang Luân to lớn vô cùng hiển hiện ra. Trong quang luân kia, chỉ thấy có ngàn vạn Phật quang bao phủ, một quốc gia Kim Khuyết hiện ra, vô số tín đồ an cư lạc nghiệp, chào Phật môn, thương sinh đi ác niệm, Vô Ác Quỷ không hồn không tham sân si hận...

Ầm

Chợt, hư không sụp đổ, vạn ngàn kim thiên tử Phật quang kia chợt biến thành đen kịt, trong quốc gia Kim Quỹ, từng ác ma hiển hiện ra, bắt đầu nuốt hết thủy sinh linh trong đó, ác quỷ sinh, dã hồn sinh, mỗi người sinh tâm ma, tham sân si hận.

Vù vù

Biến mất, tất cả đều biến mất, thân ảnh Hồng Liên cao lớn hiện ra ngay trong sơn động này. Ở sau đầu nó, một cái vòng hào quang màu vàng kim vô cùng to lớn vẫn như trước lơ lửng ở đó, bất quá ngoại trừ cái Kim Kiền Quang Luân này, còn có nhiều hơn một vật. Vật này đen kịt, như sen, ở bên trong Kim Ô Quang Luân mơ hồ hiện ra phía dưới Kim Oanh quốc gia, tuyệt đại Hắc Liên, nâng lấy Phật thổ cực lạc kia, hoàn mỹ cùng Kim Quang Luân kia dung hợp cùng một chỗ.

Cột kẹt..t..ttt..ttt..ttt.

Một đám Lưu Nham Thử vừa nhìn thấy Phật Đà độ hóa bọn họ tỉnh lại, nhao nhao vô cùng nịnh nọt tiến lên, trên thân bọn nó, cũng có kim ô phật quang lưu chuyển, nếu không phải là thân thể yêu thú, thật sự nhìn qua, giống như một đám tín đồ Phật tử ngộ ra Phật pháp vậy.

Ở phía xa, trong ổ lông tơ lửa kia, mấy chục con con Lưu Nham Thử con, trên người lại có Phật quang lưu chuyển, mặc dù chúng đã sớm mặt vàng vọt gầy, nhưng khuôn mặt lại an tường vô cùng, giống như ngủ say. Bất quá nếu có người ở đây, có thể cảm ứng ra, bọn nhỏ này đã sớm dầu hết đèn tắt, tới gần tử vong.

Vạn Diệu Phật Quang tuy là Phật quang, nhưng cũng không phải Phật quang chân chính, chính là Phật quang đặc thù năm đó vị lão tổ kia, Phật Ma song tu luyện được. Tuy vẫn có thể độ hóa thương sinh, nhưng cũng sẽ làm thương sinh mất đi bản thân, biến thành Ma đạo, giống như bọn Lưu nham thử này, bị Phật quang vạn diệu trực xuất yêu thú chi khí trong cơ thể., Mê muội trong đó, mất đi bản thân, Lưu nham thử trưởng thành còn có thể kiên trì không chết, nhưng đám con non kia, một năm không ăn uống, hiện tại còn chưa chết, đã là kỳ tích.

Phân thân Hồng Liên vừa mới tỉnh dậy, tựa hồ nghe được tiếng kêu chi chi của đám Lưu nham thử bên chân, cũng nhìn thấy được tư thái thành kính của bọn chúng, không có bất kỳ biểu cảm gì, chỉ là trong đôi mắt kim trinh kia, Phật quang phun trào, tựa hồ chú niệm trên người nó, đột nhiên truyền đến một cỗ lực hấp dẫn mơ hồ.

Trong không một tiếng động, cả đám Lưu Nham Thử trong sơn động, bỗng nhiên đồng loạt run lên, mỗi một con Lưu nham Thử đều giống như gió cuốn, từ trên người bọn chúng, một đám phật quang Kim Hồng Yên chậm rãi tràn ra, sau đó như từng sợi tơ, quấn quanh thân thể phân thân Hồng Liên.

Ngay cả đám con non trong ổ cũng giống như vậy, từ trong cơ thể chúng nó, cũng có từng sợi tơ vàng bay ra, quấn quanh phân thân Hồng Liên, sau đó sợi tơ kia dần dần trở nên mỏng manh, cuối cùng biến mất không thấy gì nữa, tựa hồ toàn bộ bị phân thân Hồng Liên hút vào trong cơ thể.

Không có bất kỳ tiếng vang gì, chỉ là vừa rồi, trong sơn động kia, mấy chục sinh mệnh, lặng yên không một tiếng động tan biến. Sinh cơ trong cơ thể bọn nó, toàn bộ bị một sợi kim sí phật quang rút ra sạch sẽ, sau đó bong ra khỏi cơ thể bọn nó, tiến vào trong một thân thể sáng ngời, bộ thân thể như Phật Đà tái thể kia.

Thứ bảy là cho thêm sức, xin đập vé thì chưa hoàn chỉnh. Nếu ngài thích bộ tác phẩm này, hoan nghênh ngài đến gia nhập vé số, ngài ủng hộ, chính là động lực lớn nhất của ta.

Trong sơn động kia, sau khi cảnh tượng vừa phát sinh, nơi này liền trở nên càng thêm yên tĩnh. Không còn đám Lưu nham thử kia, trong sơn động này, quả thực là một chút âm thanh cũng không có. Chỉ có trên giường linh ngọc xám trắng, một bóng người cô đơn lẻ loi không có., Ngồi xếp bằng. Trọn vẹn một năm thời gian, người đầu tiên tỉnh lại, không phải Ngô Khí, mà là phân thân Hồng Liên. Nhưng gần một ngày sau, người nọ vẫn không có động tĩnh, Ngô Khí ngồi xếp bằng trên giường linh ngọc, rốt cuộc đã tỉnh dậy.

Phù phù oành o...

Hô hấp cùng nhịp tim, còn có mạch đập, cùng lúc đó, trở về trên người Ngô Khí.

Đồng thời, hai mắt Ngô Khí chậm rãi mở ra. Chỉ thấy trong đó, hai đạo phong mang thần quang hầu như muốn cắt đứt hư không bay ra, nhưng hai đạo thần quang này rơi vào trên thân ảnh một cái bóng vàng rực rỡ, lại ngay cả một chút gợn sóng cũng không có, một chút dấu vết cũng không lưu lại.

Vù vù

Ngô Khí vừa mới tỉnh lại bỗng nhiên há miệng ra, lập tức thấy trong đó, một cỗ khí tức sắc sỡ màu sắc được hắt phun ra. Khí tức này tuy rằng điểm lệ vô cùng, đẹp mắt đến cực điểm. Nhưng lại tản mát ra mùi hôi cực kỳ chịu đựng, bên trong đều là tạp chất ngoan cố không gì sánh được, lấy thân thể U Minh chiến bằng Ngô Khí cũng không cách nào cắn nuốt, tích lũy một năm sau, liền vừa mới phun ra toàn bộ.

Sau khi phun ra đạo tạp chất này, khí tức trên người Ngô Khí đột nhiên biến đổi, lúc mới tỉnh lại thần quang phong mang đáng sợ kia, vào lúc này hoàn toàn thu liễm, khí tức tu vi trên người và một năm trước hoàn toàn khác biệt, cũng dần dần thu lại, tựa hồ bị che giấu đi.

Thành công rồi.

Ngô Khí không cần đi hỏi phân thân Hồng Liên. Hấn và phân thân vốn là ý niệm giống nhau. Nói là tâm ý tương thông hoàn toàn là đúng. Phân thân, bản tôn, kỳ thật chính là một người. Trong khoảnh khắc tỉnh lại, Ngô Khí đã cảm thấy sức mạnh trong cơ thể phân thân Hồng Liên.

Không từ trên giường linh ngọc xuống, Ngô Khí chậm rãi vươn ngón tay, nhẹ nhàng điểm vào trán phân thân Hồng Liên của mình. Hôm nay tận mắt nhìn thấy thi thể bọn Lưu Nham Thử chết thảm, dù là Ngô Khí cũng là hạng người lòng dạ độc ác, lúc này cũng không khỏi cảm thấy lưng có chút lạnh lẽo.

Không phải đồng tình, mà là chán kinh, trong lòng càng không ngừng có ý niệm lật lên, đối với lực lượng của phân thân Hồng Liên lúc này, kinh hãi không thôi.

Vạn Diệu Phật Quang có thể xóa đi toàn bộ bản thân sinh linh, so với Phật tu độ hóa Phật pháp càng thêm khủng bố, cuối cùng còn có thể lấy Phật quang rút ra sinh cơ trong cơ thể chúng nó, thôn phệ để sử dụng.

Nơi này là Phật pháp, rõ ràng chính là ma công, hơn nữa là loại ma công tàn nhẫn nhất. Nghe đồn Vạn Diệu Hồng Liên lão tổ kia, chính là trưởng lão thánh địa tu thánh địa Đại Lô Âm tự ở Tây Cực, bị Thiên Ma phụ thể, sau khi phản bội ra khỏi tự, sáng lập tà công bức này không phải Phật cũng không phải ma.

Phật đạo không dung túng, tiên ma cũng không thể để cho tà công bức này trên người, trách không được Vạn Diệu Hồng Liên tự năm đó cực thịnh một thời, sẽ bị diệt trong một đêm.

Ta phải loại tà công này, ngày sau lại phải cẩn thận sử dụng, miễn cho người ta nắm nhược điểm, đến lúc đó liền hợp sức công kích, vậy thì oan uổng.

.....

Một đám ý niệm trong đầu Ngô Khí sinh ra, hấn nhìn thấy những thi thể trên mặt đất kia, rất nhanh liền thấy rõ công pháp đáng sợ trong phân thân Hồng Liên lúc này.

Mặc dù lúc này phân thân Hồng Liên còn chưa chính thức ra tay, chỉ là tiện tay lấy đi tính mạng một đám Lưu Nham Thử.

Nhưng Ngô Khí lại có thể cảm nhận được rõ ràng lực lượng đáng sợ trong phân thân Hồng Liên lúc này. Chính hấn cũng không ngờ, trước đó hấn để cho phân thân Hồng Liên cắn nuốt bốn viên xá lợi Phật cốt, chỉ là muốn để phân thân thừa cơ tiến vào cảnh giới Phản Hư mà thôi.

Ai biết được chính là bốn viên xá lợi kia, làm cho phân thân Hồng Liên chân chính tiến vào đại môn Phật tu, hoặc là nói, chân chính kế thừa truyền thừa Vạn Diệu Hồng Liên Pháp Tụ. Trước kia phân thân Hồng Liên, thân thể là một cỗ ngân thi đỉnh phong, bị Hồng Liên Nghiệp Hỏa cứng rắn cải tạo thành hộ pháp kim cương.

Ý niệm trong thức hải chính là ý niệm căn nguyên của Ngô Khí, chính là ý niệm của tu sĩ ma đạo chân chính, cũng bởi vì vậy, phân thân Hồng Liên mặc dù có một thân chiến lực không kém, nhưng hoàn toàn không giống một người kế thừa toàn bộ truyền thừa của một đại tông môn cực thịnh nhất thời. Nhưng sau khi cắn nuốt bốn khối Phật cốt xá lợi kia., Phân thân Hồng Liên xem như đã chân chính có được Phật Cốt Phật Khí Phật niệm, nắm đó vị lão tổ kia chính là Phật Ma song tu, mới sáng lập ra Vạn Diệu Hồng Liên tụ, tự nhiên người kế thừa hoàn mỹ nhất của nó cũng cần phải có Phật Ma song tu.

Dưới cơ duyên xảo hợp, vừa vận phân thân Hồng Liên, trở thành người kế thừa hoàn mỹ nhất. Bây giờ tu vi của nó là Phản Hư sơ kỳ, nhưng chiến lực, Ngô Khí mơ hồ có cảm giác, đã hoàn toàn vượt qua dự đoán của hấn. Lúc trước hấn chỉ muốn một cái hộ pháp kim cương cảnh giới Phản Hư, nhưng hiện tại, giống như cho hấn, lại là một sát khí hình người khủng bố đến cực điểm.

Ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm vào đồng thi thể trên mặt đất kia, Ngô Khí bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, trong đầu lập tức hiện ra một bóng người to lớn, một ý niệm tràn ngập sát ý lập tức trào ra, nóng lòng muốn thử.

.....

Biển lửa dưới lòng đất, chỗ hai ngàn trượng, bỗng nhiên từ trong thông đạo đen kịt hiển hiện ra một thân ảnh cao hơn trượng.

Ầm

Khi thân ảnh che kín toàn thân Kim Quĩ Lân phiến kia hiện ra, một cỗ khí thể khiến cho tất cả yêu thú xung quanh không dám nhúc nhích ngay tại chỗ, không ngừng run rẩy, bộc phát ra khí thể âm âm.

Ha ha... súc sinh kia, trước đó dám đuổi giết tiểu gia, hiện tại tiểu gia đến báo thù, xem lần này là ai đuổi giết ai.

Người còn chưa xuất hiện, nhưng âm thanh đã xuyên thẳng qua đáy biển ngàn trượng, vang lên tại chỗ sâu hơn. Ở cửa thông đạo, thân ảnh đột nhiên lớn tiếng cười, nhảy xuống, cũng không biết thân thể của nó nặng đến mức nào, cú nhảy này, giống như sao băng rơi xuống đất, lấy tốc độ vô cùng khủng bố, hướng chỗ sâu trong biển lửa rơi xuống.

Đối với khu vực bị đuổi giết lúc trước, Ngô Khí rõ ràng vô cùng, lúc này hắn hóa thành một đạo u quang mơ hồ, lấy tốc độ cực nhanh chạy tới nơi đó. Thậm chí so với lúc trước hắn bị đuổi giết tốc độ chạy trốn, lúc này tốc độ của hắn còn nhanh hơn một chút. Ở phía sau hắn, một thân ảnh cao lớn toàn thân kim giới, đang gắt gao đuổi theo.

Từ trên thân ảnh cao lớn kia, từng giây từng phút một đều đang tản ra khí thể kinh khủng, nhắc nhở yêu thú đi ngang qua khu vực này, tất cả đều co đầu rút vào trong sào huyệt của mình, không dám đi ra.

Nhưng lập tức, tràng diện này bị phá vỡ, ngay sau khi Ngô Khí và bóng người cao lớn kia cùng bước vào khu vực có chút quen thuộc với Ngô Khí.

Ông ông ông

Không chút tiếng động, ngay lúc Ngô Khí và Hồng Liên phân thân sau lưng bước vào khu vực kia, trong nháy mắt đột ngột, tại địa hỏa nham thạch nóng chảy trên đỉnh đầu bọn chúng đồng loạt tách ra, một cái xúc tu vô cùng tráng kiện đột nhiên rút ra. Chẳng những đem thân ảnh Ngô Khí bao phủ vào, còn có phân thân Hồng Liên sau lưng Ngô Khí, cũng trong phạm vi công kích của xúc tu kia.

Ầm một tiếng trầm đục, xúc tu tráng kiện không hoàn toàn rút xuống. Trong nửa đường, một bàn tay che kín vảy vàng, liền bắt lấy nó, hoàn toàn bắt được.

Vù vù

Càng thêm lượng lớn địa hỏa nham thạch nóng chảy đồng loạt tràn ra, một bóng người xấu xí to lớn, từ phía sau, âm âm đụng tới. Nhưng không phải nó tự mình muốn ra, mà là do phân thân Hồng Liên đứng ở bên cạnh Ngô Khí, nắm lấy xúc tu của nó, cứng rắn đem nó lôi ra.

Oanh oanh oanh!

Khiến người ta kinh hãi không gì sánh được, hai cỗ khí thế Phản Hư cảnh, nhưng vào lúc này, núi lửa bộc phát ra như thể, hoàn toàn đụng vào nhau.

Thứ tám thì cuối cùng cũng đã giải quyết xong, thật sự không phải là người làm việc, mệt chết rồi, lần sau không tới cầu an ủi, xin được ủng hộ đập vé a còn chưa hoàn thành. Nếu ngài thích bộ tác phẩm này, hoan nghênh ngài đến gia nhập vé số, sự ủng hộ của ngài chính là động lực lớn nhất của ta.

Cương thi thuộc về sinh linh dị chủng, rõ ràng là thi thể đã chết, nhưng lấy một loại hình thái khác sinh tồn trong thiên địa. Bất quá so sánh với các sinh linh khác, cương thi có thể nói thuộc về người nổi bật. Mặc dù là một ít tu sĩ chuyên tu thể phách, hoặc là yêu thú trời sinh có thể phách cường đại, cũng chưa chắc có thể thắng được cương thi cùng cấp.

Phân thân Hồng Liên của Ngô Khí mặc dù đã bị Hồng Liên Nghiệp Hỏa sinh sinh luyện thành hộ pháp kim cương, nhưng bản thể của nó, trên bản chất vẫn là một cỗ ngân thi đỉnh phong, chỉ là hiện tại, đã tấn thăng đến cảnh giới Phản Hư. Con yêu thú phản hư không không biết tên trong biển lửa kia, tuy hình thể to lớn, nhưng trên lực lượng, xác thực không bằng phân thân Hồng Liên của Ngô Khí. Chỉ tùy ý kéo một cái, đầu yêu thú kia liền bị phân thân Hồng Liên cứng rắn lôi ra.

Oành oành oành...

Bất quá cùng lúc với con yêu thú kia đi ra, còn có từng đám xúc tu trắng kiện không gì sánh được trên người nó, trong chốc lát, quả thực như vô số cây roi có uy lực vô cùng, phá vỡ địa hỏa nham thạch nóng chảy, hút hút dữ tợn buồn nôn mấp máy khuếch trương, hung hăng bao trùm thân thể phân thân lại.

Thân thể Hồng Liên phân thân cao hơn trượng, ở trong đám tu sĩ nhân loại có thể nói là hạc lầy gà, nhưng ở trước mặt con yêu thú phản hư ngàn trượng này, lại nhỏ đến đáng thương.

Sau một tiếng gào thét, phân thân liền bị từng cái xúc tu hoàn toàn bao phủ vào trong. Ngay trước mặt Ngô Khí, trên từng xúc tu trắng kiện kia truyền đến một loại lực cắn nuốt quỷ dị, từ trong giác hút dữ tợn buồn nôn kia truyền ra, tựa hồ tất cả đều có thể bị cắn nuốt bị luyện hóa.

Con yêu thú này tựa hồ cũng nhận ra khí tức phân thân Hồng Liên. Phản Hư cảnh giới, cùng nó là tồn tại cùng cấp bậc. Tuy đã đem nó hoàn toàn bao vây lại, nhưng lại không buông lỏng

chút nào, trên đầu của nó, trong đôi mắt, không ngừng có quang mang lưu chuyển, gia trì trên xúc tu.

Xoẹt xoẹt xoẹt...

Bên tai Ngô Khí bỗng nhiên truyền đến một loại thanh âm giống như hư không bị áp lực sắp bị nghiền nát, ngay bên cạnh hắn, cái chỗ phân thân đã hoàn toàn không thấy bóng dáng. Lực lượng của phản hư yêu thú chỉ là tùy ý một chút mà thôi. Nhưng Ngô Khí lại có loại cảm giác uy hiếp mãnh liệt, giống như nếu đổi lại là hắn, có thể sẽ trực tiếp bị trói buộc mà chết, tất cả lực lượng trong cơ thể đều bị cắn nuốt.

Bất quá bây giờ những người ở trong đó, cũng không phải là Ngô Khí, mà là Hồng Liên phân thân.

Àm

Bạo phát, không chậm trễ chút nào, ý niệm trong ý niệm của Ngô Khí Bản Nguyên, chính là để phân thân Hồng Liên toàn lực ra tay, đem con yêu thú đã từng truy sát Ngô Khí trước mắt này, trực tiếp đánh chết.

Ý niệm vừa động, cơ hồ là lập tức, trong đoàn xúc tu cùng giác bàn mập mạp kia, bỗng nhiên một ngọn lửa đỏ tươi xuất hiện, từ trong khe hở lan tràn ra. Con yêu thú không biết tên Phản Hư cảnh này, xúc tu trên người kia tựa hồ cực kỳ cứng cỏi, đạo khí cũng không thể tạo thành tổn thương gì.

Nhưng dưới ngọn lửa đỏ tươi này, biển lửa dưới lòng đất lập tức vang lên tiếng gào thét cực kỳ thê lương.

Hí...

Rốt cuộc Ngô Khí cũng nghe được thanh âm của con yêu thú này, tiếng khóc bén nhọn như trẻ con, một tiếng gầm từ trong khối thịt ghê tởm kia phát ra, tràn qua nham thạch nóng chảy địa hỏa, nhắc lên sóng lửa to lớn.

Nghiệp hỏa thiêu đốt thân mặc kệ là sinh linh gì, chỉ cần có được hồn phách, sẽ không thể tránh được uy lực Hồng Liên Nghiệp Hỏa. Mặc dù con yêu thú không biết tên này là cảnh giới Phản Hư, nhưng lúc này bị Hồng Liên Nghiệp Hỏa thiêu

đốt, loại thống khổ vô cùng mãnh liệt này, khiến nó căn bản chịu không nổi, không ngừng hí vang lên.

Lúc này Ngô Khí đã rời xa chiến trường, ngay lúc phân thân và phản huy yêu thú không biết tên động thủ, Ngô Khí liền tự động lui về sau một bước, trực tiếp rời khỏi khu vực này, chỉ hiện thân ở biên giới, nhìn cuộc chém giết giữa sân.

Bộp bộp bộp

tản ra, không chịu nổi Hồng Liên Nghiệp Hỏa thiêu đốt, đầu yêu thú không biết tên kia bao lấy phân thân Hồng Liên kia, từng cây xúc tu to lớn buồn nôn kia, rốt cuộc lúc này tự động tản ra, lần nữa hóa thành hơn trăm bím tóc đáng sợ, không ngừng quật lên không gian chung quanh, địa hỏa nham thạch nóng chảy bên trong kia, đã sớm bị khí tức ẩn chứa trong đó đánh cho biến mất.

Kim Cương, ẩn.

Trong hư không minh minh, bỗng nhiên một thanh âm không chút tình cảm vang lên, âm tiết quý dị từ trong miệng phân thân Hồng Liên phun ra. Nhưng ngoại trừ Ngô Khí, không ai có thể biết được phân thân Hồng Liên rốt cuộc đang nói cái gì.

Thân thể của nó là sinh linh dị chủng, khi còn sống là một tộc đàn đã sớm bị diệt sạch, tuy đã thành cương thi, lại bị Ngô Khí luyện thành phân thân. Nhưng nếu nói chuyện, vẫn là lấy ngôn ngữ tộc đàn kia nói, nếu không phải ý niệm trong thân thể là một đạo ý niệm căn nguyên của Ngô Khí, Ngô Khí cũng không thể lý giải, lúc này phân thân phun ra khỏi miệng, rốt cuộc là nói cái gì đây.

Toàn thân Kim Quỹ Lân phiên bao trùm, hỏa diễm màu đỏ nhẹ nhàng quần quanh trên người nó, sau đầu treo một cái quang luân vàng óng, trong đó có Kim Quỹ quốc lưu hiện như ẩn như hiện, vừa tránh thoát con Yêu thú kia quần quanh, phân thân lập tức đạp một bước về phía trước, hai tay khẽ động, đúng là bóp một cái ấn quyết tu phạt huyền ảo.

Chỉ thấy trong phút chốc, phạt quang từ từ khởi động, ngưng kết trên đầu ngón tay phân thân Hồng Liên, cùng hiện ra ấn quyết kia. Bước chân hạ xuống, lập tức sinh ra một đóa kim

liên, sau một khắc, kim liên biến mất, nhưng thân thể phân thân Hồng Liên cũng biến mất ngay tại chỗ.

Trước thân thể không biết tên phản hư yêu thú kia, bỗng nhiên một đóa kim liên cực lớn nở rộ ra, trong đó hiện ra thân ảnh hơn một trượng, hai tay nắm lấy phật ấn, như quyền như chùy, vô thanh vô tức đánh về phía yêu thú.

Phật ấn đánh ra, ban đầu lặng yên không một tiếng động, nhưng ngay sau đó rơi vào trên thân con yêu thú kia, lập tức liền thấy trên năm đấm của nó, phật quang Kim Ô chói mắt trào ra, bên trong hiện ra một tôn hư ảnh Phật Đà, cao lớn hung hãn, giống như Cháp Pháp Kim Cương, lực lượng vô tận, đánh phá thương khung.

Tiếng va chạm cực lớn vang lên, năm đấm nắm lấy phật ấn đánh vào một cái xúc tu vô cùng cứng cỏi, lúc này lực lượng hủy diệt tính cực lớn tràn ra, hầu như trong nháy mắt, liền có hơn một nửa xúc tu bị Ngô Khí bóp nát thành đầu lâu.

Tê... Lại là tiếng kêu gào thê lương đến cực điểm kia, lúc này thống khổ tựa hồ sẽ không thấp hơn lúc trước Nghiệp Hỏa Phần Thể. Lần trước là thần hồn tổn thương, lúc này trực tiếp là được.

Con yêu thú Phản Hư không biết tên này đã xưng bá ở biển lửa dưới lòng đất không biết bao nhiêu năm tháng. Nhất là sau khi tiến vào Phản Hư, càng không có yêu thú nào dui mù dám tiến vào địa bàn của nó. Mà nó khát máu vô tình, càng làm cho tất cả yêu thú trong lãnh thổ của nó đều chết sạch.

Một năm trước, Độc Giác Hỏa Giao đã tự bạo bản nguyên huyết mạch, vốn có thể đào thoát Ngô Khí, lại vừa vận dụng vào địa bàn không biết tên phản hư yêu thú này, kết quả bị trực tiếp giết chết, còn liên lụy Ngô Khí bị đuổi giết. Đã quen với thói quen bá chủ, bỗng nhiên bị người khiêu khích đến cửa thì thôi, bây giờ còn bị thương hai lần. Thần hồn cùng bên trên tổn thương, cùng nhau tràn lên, làm cho con yêu thú này lập tức lâm vào trong cơn tức giận.

Chết đi sống chết.... Con yêu thú này bị chọc giận đến mức nói năng lộn xộn, từng đạo ý niệm truyền ra ngoài, tất cả đều

là ý nghĩ muốn Ngô Khí và Hồng Liên phân thân chết.

Bất quá bỗng nhiên không có hơn một nửa xúc tu, trên cận thân chém giết, con yêu thú này lập tức biết không chiếm được tiện nghi rồi. Thân hình Bàn Nhiên lập tức khẽ động, những xúc tu còn lại dốc sức liều mạng giãy dụa, muốn nhanh chóng rời xa khu vực này. Nó nghĩ như vậy, Ngô Khí cũng không có ý buông tha nó.

Trầm luân.

Từ trong miệng phân thân Hồng Liên, lại là mấy âm tiết kỳ quái phun ra, ý niệm Ngô Khí ở bên trong, cũng đồng thời nghe được mấy chữ.

Kim vạn phát quang lần nữa tuôn ra, như nước chảy, tụ tập giữa hai tay phân thân Hồng Liên, mười ngón tay tung bay, lại một ấn quyết xuất hiện trong hai tay của nó. Nhưng khác với Kim Cương Phật Ấn trước đó chính là, lần này phân thân Hồng Liên bấm niệm ra ấn quyết, cực kỳ quý dị, mặc dù vẫn là vạn diệu phát quang kia, nhưng trong đó khí tức, lại là ma khí âm u.

Lệ Kim Liên nở rộ, phân thân Hồng Liên giống như giò trong xương, lại một lần nữa xuất hiện trước mặt yêu thú. Trên mặt tràn đầy Kim Ô Lân phiến không có chút biểu tình nào, trong một đôi mắt của Kim Kiêu, càng là một tia cảm xúc cũng không nhìn ra.

Tuyệt đối lạnh như băng tuyệt đối vô tình.

Hai tay như một đôi kim giản, vạn diệu phát quang cùng bay ra, mười ngón đan vào nhau, bóp thành một cái ấn quyết quý dị, đột nhiên quán xuất. Trong phút chốc, phát quang của Kim Hồng phảng phất như bị ô nhiễm., Lại trở nên đen kịt âm u, như một lỗ đen di động đánh lên người yêu thú kia. Trong nháy mắt phát quang đã trở nên đen kịt, như là âm u nước, tràn vào trong đó. Yêu thú phản hư vốn còn muốn bạo lui, sau đó lại làn nước đục ngầu., Bỗng nhiên cảm giác trong cơ thể truyền đến từng luồng từng luồng lực lượng quý dị đáng sợ, phảng phất chỗ nó đang đứng lúc này, không phải là biển lửa dưới lòng đất, mà là U Minh thâm uyên kia, lực lượng quý dị

kia chính là một loại hấp lực từ vực sâu tuôn ra, muốn để nó chìm vào trong đó, lạc trong đó.

Vào vào...

Ra tay, con yêu thú không biết tên này rút cuộc minh bạch Kim Quĩ trước mắt khó chơi thế nào, không dám giữ lại chút nào. Trên đầu lâu to lớn kia, một hàng ánh mắt bên trong, ánh sáng đỏ rực lưu chuyển, tựa hồ tích góp từng tí một nhiều năm lực lượng, trong nháy mắt này đều phát tiết ra.

Chỉ thấy trên không trung, gợn sóng nhộn nhạo, sau đó là quỷ dị ngưng trệ, hơn trăm đạo quang mang hỏa hồng to bằng ngón tay, trong nháy mắt phun ra ngoài. Quang mang kia cực nhanh, mắt thường căn bản không cách nào thấy rõ, Ngô Khí ở bên cạnh, chỉ cảm giác hư không chấn động, phân thân Hồng Liên giống như bị bàn tay khổng lồ nào đó hung hăng quét một cái, thân thể cao hơn một trượng, liền hóa thành một đạo kim quang, bay ngược trở về.

Tê

Trong lúc đầu phản hư yêu thú này gào thét, cực kỳ thống khổ, tựa hồ còn đang thừa nhận lực lượng Hồng Liên phân thân đánh vào trên người hai phật ấn kia. Mà sau khi phân thân Hồng Liên của nó đánh bay, rốt cuộc nhận ra Ngô Khí mới là mấu chốt của trận chiến này, lại kéo theo thân thể to lớn, bay về phía Ngô Khí.

Thứ nhất là đến ngày thứ nhất, ngày cuối tháng này, cầu chư vị huynh đệ duy trì, cầu đơn hàng, đánh giá, đề cử, cúi đầu chưa hoàn thành. Nếu ngài thích bộ tác phẩm này, hoan nghênh ngài gia nhập vé số, sự ủng hộ của ngài chính là động lực lớn nhất của ta.

Tên súc sinh người cũng thông minh đấy, ha ha ha.. Đi, đánh lại một lần.

Không chỉ có phân thân Hồng Liên tiến giai, Ngô Khí cũng từ Hóa Thần sơ kỳ tấn thăng lên Hóa Thần trung kỳ, mặc dù chỉ là một tiểu cảnh giới, nhưng chiến lực tăng lên cũng rất rõ ràng. Vừa thấy yêu thú kia tiến về phía hắn, Ngô Khí không sợ mà còn mừng, chiến ý bốc lên trên người, vậy mà không tránh lui, thân hình khẽ động, ngược lại nghênh đón.

Thi ma thủ to lớn vù vù

Ngô Khí quyết định mài giũa thần thông Hoang Cổ của mình, ra tay chính là đại thi ma thủ, khí tức thái cổ hai màu hắc bạch đều tuôn ra, thi khí ma khí, quần vào nhau, trong nháy mắt ngưng kết thành bàn tay to lớn. Dưới chưởng văn, lực lượng giam cầm hư không hàng lâm xuống, lại để cho thân thể phản hư yêu thú đang bay tới kia xuất hiện ngưng trệ một lát. Mặc dù ngưng trệ chỉ là một cái chớp mắt mà thôi, nhưng đối với Ngô Khí mà nói, đã đủ rồi.

Bành

Cự chưởng buông xuống, trước đó, lại sinh sinh bành trướng đến tương đương với thân thể của nó. Trong nháy mắt vỗ vào trên người nó, lúc rơi xuống, từ trong hắc bạch cự chưởng, một cỗ lực lượng mục nát, một cỗ hủy diệt chi lực, dây dưa cùng một chỗ, sau đó tràn vào thể nội yêu thú kia.

Nếu không có lúc trước Hồng Liên phân thân cùng con yêu thú này giao thủ chém giết, một chưởng Ngô Khí này có lẽ không thể tạo thành phiền toái gì cho nó. Nhưng ngay trước đó không lâu, con yêu thú này còn bị hai phật ấn phân thân Hồng Liên công kích, còn có Hồng Liên Nghiệp Hỏa thiêu đốt, mặc dù còn nhìn không ra cái gì cả, nhưng kỳ thật đã bị thương rất nặng.

Đại Thi Ma Thủ của Ngô Khí lúc này, đối với con yêu thú này mà nói, không thể nghi ngờ là tuyệt lại càng thêm sương. Hai

cổ lực lượng kia, bất luận là Hoang Cổ Thi Khí hay là Hoang Cổ Ma Khí, đều không phải bình thường có thể so sánh. Vừa tiến vào trong cơ thể của nó, lập tức bắt đầu hiển lộ ra uy lực, bắt đầu tàn sát bừa bãi.

Tê...

Lại là tiếng kêu vô cùng thống khổ, con yêu thú này, lúc này trong cơ thể nó, quả thực đã trở thành một chiến trường hỗn loạn. Có không ít lực lượng ngoại lai, tàn phá bừa bãi trong đó, nhất là những lực lượng này. Mỗi một cổ lực lượng đều không phải bình thường, yêu nguyên khổng lồ trong cơ thể nó, vậy mà trong khoảng thời gian ngắn cũng không làm gì được chúng nó.

Tuy rằng thân thể của nó to lớn, nhưng bị những lực lượng này tàn sát bừa bãi, loại thống khổ này, vẫn làm nó phát ra tiếng gào thét thê thảm. Nhất là tổn thương nó, ngoại trừ một con quái vật Kim Hộc có cùng cấp bậc với nó, còn có một tu sĩ nhân loại. Tu sĩ nhân loại này, vẫn là một trong số nó đuổi giết một năm trước.

Khí tức tu vi Ngô Khí Hóa Thần trung kỳ đối với đầu yêu thú phản hư cảnh giới này mà nói, quả thực giống như một con bò sát nho nhỏ tồn tại. Nhưng chính một tiểu trùng này lại làm nó bị thương. Điều này làm cho kẻ đã mở ra linh trí hoàn toàn không tiếp nhận được, thống khổ gào thét từ trong miệng nó không ngừng phát ra., Còn kèm theo sát ý kinh thiên, cổ nện thống khổ kịch liệt trong cơ thể, thân thể của nó bỗng chốc lách ra tất cả địa hỏa nham thạch chặn đường, đột nhiên xuất hiện trước mặt Ngô Khí.

Nhân loại... bò sát nhân loại... Đi chết đi...

Thân thể của nó, khí tức của nó đã hoàn toàn dung hợp với khu vực này. Cho nên nó vừa có động tác, toàn bộ địa hỏa nham thạch nóng chảy nơi này liền đồng thời tuôn ra. Vì nó mà nhường đường. Những xúc tu còn lại của nó, nhất thời đều chuyển động, ánh lửa chớp động, mang theo lực lượng vô cùng kinh khủng.

Bộp bộp bộp...

Mấy chục cái xúc tu vô cùng tráng kiện từ trên khối thịt kia âm âm rút ra, trên mỗi một cái xúc tu đều có lực hút thật lớn, còn có cái đĩa hút, bất kỳ yêu thú hoặc tu sĩ cảnh giới Hóa Thần nào, chỉ sợ đều không thể chống lại được sự hút của cái đĩa.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Ngô Khí cả người tựa hồ bị dọa đến choáng váng, vậy mà không tránh không né, cứ như vậy đứng tại chỗ. Mặc kệ từng xúc tu kia rút lại, nếu bị rút thật, mặc dù Ngô Khí U Minh chiến thể tầng thứ ba, lực lượng mạnh mẽ, chỉ sợ cũng là kết cục bị thương.

Con Yêu thú phản hư kia nhìn thấy biểu hiện của Ngô Khí, cũng chưa kịp suy nghĩ chuyện gì xảy ra, chỉ là cho rằng lập tức có thể nhìn thấy trước mắt có can đảm làm hại đến con bò sát của nó, bị xúc tu của nó ngạnh sinh rút chết, sau đó thân thể bị nó cắn nuốt, giải quyết xong phiên toái này, con quái vật kim trù nhìn qua không có linh trí kia, tựa hồ...

Trong đầu yêu thú hiện lên ý nghĩ này, bỗng nhiên, một cảm giác nguy cơ trước nay chưa từng có hàng lâm trên người nó. Mà lúc này, trước mặt nó, nơi từng xúc tu kia sẽ bị rút trúng, Ngô Khí đứng ở phía dưới mặt nạ, trên mặt nạ bỗng nhiên lộ ra nụ cười trào phúng.

Phật quang ông kim tuôn ra, bỗng nhiên từ trong hư không kia hiện ra một thân ảnh cao hơn tượng.

Nghiệp Hỏa. Ân.

Đột Ngột, lại là mấy âm tiết kỳ quái, từ trong miệng phân thân Hồng Liên phun ra. Thanh âm vang lên trong đầu Ngô Khí, lại là mấy chữ rõ ràng nhất.

Vạn Diệu Phật Quang, Hồng Liên phân thân, trong nháy mắt xuất hiện trên thân thể yêu thú. Không có bất luận báo trước gì, chỉ thấy nơi đó kim quang chói mắt phun trào, cuối cùng tụ tập trên bàn tay một đôi Kim Yết, mười ngón tung bay, một phật ấn ở sâu trong linh hồn truyền đến cảm giác run rẩy, xuất hiện trên hai tay của nó.

Âm

Phật quang Kim Từ chói mắt lại một lần nữa bộc phát, quả thực giống như một mặt trời nhỏ, nhưng mà rơi vào trên người phản hư yêu thú kia. Lòng bàn tay phân thân Kim Phi, lại bỗng nhiên tuôn ra một cỗ hỏa diễm cô đọng màu đỏ, bên trong khí tức, phảng phất muốn tịnh hóa tất cả dơ bẩn giữa thiên địa.

Mà lúc này, nếu bị ngọn lửa này tinh lọc, cũng không phải là vật ô uế gì, mà là một đầu yêu thú, một đầu tại biển lửa dưới lòng đất, xưng bá Yêu thú Phản Hư cảnh nhiều năm qua.

Lúc nó ra tay, tốc độ phân thân Hồng Liên cũng nhanh đến cực hạn, đã vượt qua cực hạn của mắt thường. Ngô Khí đang đứng ở nơi đó, vô cùng gần, nhưng trong mắt hắn lại chỉ thấy Phật quang kim sắc vô cùng chói mắt, những cảnh tượng còn lại, cái gì cũng không nhìn thấy.

Sau một hơi thở, lại để cho hắn cảm giác không gì sánh được gào rú một lần nữa vang lên. Là con Yêu thú Phản Hư cảnh kia kêu thảm thiết, nó lại bị trọng thương, hơn nữa bất hạnh chính là, lần này còn là đánh lén. Mà đánh lén nó, còn không phải là đối thủ tầm thường, mà là một con quái vật kim quý cùng cấp với nó.

Công kích ra tay không phải là chân nguyên gì, mà là dị hỏa của Phật môn khiến toàn bộ ma tu đều nghe tin sợ vỡ mật: Hồng Liên Nghiệp Hỏa. Mặc dù nó là yêu thú phản hư cảnh, nhưng chỗ dựa lớn nhất của nó, lại là lực lượng của nó, còn có thiên phú thần thông quý dị mạnh mẽ. Nhưng nó xui xẻo là, đối thủ của nó, chẳng những lực lượng mạnh hơn nó, còn có thần vật như Hồng Liên Nghiệp Hỏa, có thể nói đem nó khắc chế gắt gao.

Bất quá trong lúc nó không ngừng rú thảm, sau mấy hơi thở, Ngô Khí lập tức phát hiện không thích hợp.

Ừng ục ục ục ục oành oành

Chung quanh hắn, hoặc là nói, chung quanh một người một thi một thú, vô số địa hỏa nham thạch nóng chảy lúc này tràn tới. Lúc ban đầu, chỉ là tiếng sôi trào bình thường, nhưng không biết vì sao, thanh âm kia càng ngày càng kịch liệt, hỏa nguyên

lực bên trong dừng động, cũng càng ngày càng nồng đậm bạo liệt.

Hỏa hồng nóng chảy từ từ thay đổi, dần dần biến thành đỏ thẫm.... Tử Hồng. Hắc hồng...

Đây là...

Lực lượng của vực này...

Tựa hồ Ngô Khí đoán được cái gì, phía dưới mặt nạ, khuôn mặt lập tức trở nên đỏ bừng. Hắn rất rõ ràng thấy được biến hóa của không gian xung quanh, thấy được những biến hóa của địa hỏa nham thạch nóng chảy. Lấy những điển tịch hắn nhìn thấy ở chư thiên vạn pháp các, cơ hồ là lập tức, hắn liền đoán được nơi này rốt cuộc phát sinh biến hóa.

Dưới mặt nạ, ánh mắt nó lập tức rơi vào trên người con yêu thú phản hư cảnh kia. Quả nhiên, lúc này trên người con yêu thú này đã phát sinh biến hóa kinh người, một tầng hồng quang chói mắt không biết đã bao trùm thân thể của nó từ lúc nào. Hơn nữa hồng quang này còn đang không ngừng biến hóa, hoàn toàn giống với dung nham địa hỏa chung quanh biến hóa màu Nham.

Phảng phất đây là một không gian, mà trung tâm không gian này, Chúa Tể, chính là quái vật khổng lồ trước mặt Ngô Khí còn đang rú thẳm, con yêu thú phản hư cảnh kia.

Đây là lực lượng vực, bất luận là yêu thú hay tu sĩ nhân loại, một khi tiến vào Phản Hư cảnh giới, đồng nghĩa với việc nguyên thần có chút thành tựu, đã ngưng kết ra rồi. Một khi nguyên thần ngưng kết, liền có thể lợi dụng nguyên thần câu thông thiên địa, mượn lực thiên địa tự nhiên. Trong đó một cái vận dụng cường đại nhất, chính là lấy nguyên thần lực lượng., câu thông thiên địa, hình thành nên một vực riêng thuộc về mình. Trong vực này, nguyên thần chính là chúa tể, bất kỳ sinh linh nào, chỉ cần ở vực ngoại, bất kể là lực lượng thần hồn hay lực lượng khác, đều sẽ bị vực áp chế, không thể phát huy ra toàn bộ uy lực.

Lúc này hắn nhốt Ngô Khí vào trong đó, chính là vực, là vực của con yêu thú Phản Hư cảnh kia.

Nhân loại... bò trùng, các người... đều phải chết..

Con yêu thú này hình như đã chậm lại, trong miệng nó tiếng kêu thảm thiết ngừng lại, nhưng lúc này trong cơ thể nó, Ngô Khí vẫn có thể cảm giác được mình và phân thân đánh vào trong cơ thể nó những lực lượng kia vẫn còn đang tàn phá bừa bãi., Phá hư thân thể của nó. Bất quá nó dù sao cũng là Yêu thú Phản Hư cảnh, muốn chém giết một con Yêu thú Phản Hư cảnh không phải đơn giản là có thể làm được. Dù cho Ngô Khí có một phân thân cũng là trợ giúp của Phản Hư cảnh.

Một ý niệm mang theo sát ý mãnh liệt tiến vào trong thức hải Ngô Khí và Hồng Liên.

Giết!

Một chữ Sát ra khỏi miệng, nhưng cũng không phải là con yêu thú kia, mà là Ngô Khí. Lúc hắn ở vực xung quanh chống đỡ, trong lòng liền nhảy dựng lên. Cảm giác nguy cơ đã lâu không gặp rốt cuộc đã phủ xuống trong lòng hắn, hắn cũng không nghĩ tới, sau khi có một phân thân hộ pháp cảnh giới Phản Hư, vậy mà còn có thể cảm nhận được loại cảm giác tính mạng này không nằm trong lòng bàn tay mình.

Nhưng đáy lòng hắn không có một tia sợ hãi, ngược lại trở nên hưng phấn, hoàn toàn nổi lên sát tâm sát niệm, phía dưới mặt nạ, hoa văn đen vằn vẹo, một nụ cười tàn nhẫn hiển lộ ra.

Thứ hai đến ngày cuối cùng, câu đọc phiếu đánh giá, mười hai điểm trước còn có một cái càng chưa hoàn thành. Bản chương do Thủy thư hữu ban bố.

Một tiếng Sát tự vang lên, Ngô Khí và Hồng Liên phân thân đồng thời xuất thủ.

Hắn biết bên trong, thế nhưng trước nay chưa từng có chữ chém giết công bằng này tồn tại, chỉ cần có thể đạt tới mục đích cuối cùng, Ngô Khí sẽ không để ý sử dụng thủ đoạn gì. Huống hồ, đối thủ của hắn, là một đầu yêu thú đã từng truy sát hắn. Nếu như chỉ một mình Ngô vút bỏ, không có cách nào bỏ qua, chỉ có thể lựa chọn ỷ nhân.

Nhưng Ngô Khí lại có một cỗ phân thân cảnh giới Phản Hư, vẫn mang theo phân thân phật môn dị bảo như Hồng Liên Nghiệp Hỏa. Lúc xuất quan, Ngô Khí đã hạ quyết tâm, muốn trực tiếp đánh chết con yêu thú cảnh giới Phản Hư này.

Hiện tại đã hoàn thành một nửa, con yêu thú đã xưng bá ở khu vực Hỏa Hải ba ngàn trượng dưới lòng đất này, hầu như là trong mấy hơi thở, đã bị Ngô Khí và phân thân Hồng Liên liên thủ làm trọng thương, cho dù lúc này con yêu thú này đã tạo ra vực của mình, thi triển ra lực lượng cường đại nhất, đáy lòng Ngô Khí vẫn chính là ý nghĩ kia.

Loại uy hiếp mệnh đã lâu chưa từng cảm thụ kia lại xuất hiện ở đáy lòng hắn, khiến hắn lập tức hưng phấn lên, sát khí chiến ý giao quân, hoàn toàn không cách nào che giấu.

Thi ma thủ to lớn vù vù

Là Ngô Khí, không đợi yêu thú trước mắt hoàn toàn căng ra, hắn liền ra tay. Thân hình khẽ động, lập tức biến mất tại chỗ, đồng thời thanh âm của hắn, cũng từ chỗ sâu trong hư không truyền ra.

Khí tức thái cổ hai màu trắng đen tràn ra, thi khí ma khí trong nháy mắt ngưng kết thành bàn tay to lớn, chương văn lưu chuyển, lực lượng giam cầm hư không hàng lâm xuống, rơi vào trên người yêu thú kia.

Cảnh tượng tê tê không giống lúc trước, cái kia vốn là có thể làm cho yêu thú kia bị giam cầm một chút lực lượng huyền ảo,

vậy mà chẳng biết tại sao, vào lúc này, mất đi hiệu dụng. Chỉ là một sợi lực lượng cuối cùng, rủ xuống trên người nó, cực kỳ yếu ớt, thậm chí chỉ một tiếng gào thét, đã tránh thoát lực lượng này.

Đôi mắt một màn này, Ngô Khí lại không có vẻ gì ngoài ý muốn. Lúc trước hẳn chỉ suy đoán. Bây giờ thử thăm dò, lập tức biết, Yêu thú Phản Hư cảnh sau khi mở ra vực, chiến lực sẽ lập tức tăng vọt đến mức khủng bố.

Oanh hư không chấn động. Nổ vang, một bóng người đột nhiên hiện ra, hai chân đạp trên hư không phát ra tiếng vang, thân hình Ngô Khí cũng tự xuất hiện.

Vô thanh vô tức, Ngô Khí ngay cả một chút động tác dư thừa cũng không có, chỉ là thân hình vừa hiện ra, một đôi quyền thịt liền ngay lúc này đánh ra. Ánh sáng âm u nhất thời trào ra, song quyền bao lấy Ngô Khí, mà trên người Ngô Khí, trong nháy mắt, tuôn ra một loại khí tức Man Hoang cực kỳ hung sát.

U Minh Chiến Thể Tu La Chi Khí

Ngô Khí vừa ra tay chính là toàn lực. Lực lượng của tầng thứ ba U Minh Chiến Thể, trong nháy mắt toàn bộ đều bộc phát ra.

Ở một chỗ khác của thân thể yêu thú bỗng nhiên lại có động tĩnh, một đóa kim liên nở rộ. Bên trong hiện ra một bóng người cao hơn một trượng, phát quang Kim Khuyết Phật như đại dương, nháy mắt tuôn ra, trên đầu lâu Kim La kia, phát khẩu mở ra, lại là mấy âm tiết quỷ dị phun ra.

Mười ngón tay tung bay, phát quang phun trào, một mặt trời nhỏ màu vàng xuất hiện ở trên bàn tay che kín kim bạt lân kia. Ý niệm bốn nguyên của Ngô Khí lập tức vang lên một giọng nói lạnh như băng: phân thân của bản tôn Nghiệp Hỏa, Ân, Ngô Khí. Vào lúc này đồng thời ra tay, căn bản không cho phép đầu yêu thú Phản Hư cảnh kia tránh né hoặc là phản kháng.

Từ khi tấn thăng lên tầng thứ ba của U Minh Chiến Thể, đây vẫn là lần đầu tiên Ngô Khí toàn lực ra tay. Khí huyết trong cơ thể hắn sôi trào lên, từng luồng lực lượng U Minh tuôn ra, xuất

hiện trên song quyền của Ngô Khí. Thân thể hần, hóa thành một đạo ảo ảnh, trong nháy mắt liền dán lên trên thân thể yêu thú. Không hề hoa mắt, chỉ là một đôi tay thịt U Quang bao bọc mà thôi, ngay lúc này, đánh lên trên người con yêu thú xui xẻo này.

Mà một bên khác, phân thân Hồng Liên, mặt trời nhỏ màu vàng cực kỳ chói mắt kia, đồng thời cũng đánh vào trên đầu yêu thú cực đại không gì sánh được, cùng với nơi công kích trước đó, vậy mà là cùng một chỗ. Trong mặt trời kim ô kia, cũng có một cỗ hỏa diễm đỏ tươi, chảy xuôi ra, bị phân thân Hồng Liên lấy phật ấn, toàn bộ đánh vào trong thân thể yêu thú.

U Minh chi lực Hồng Liên Nghiệp Hỏa

Bất kể là vật nào, đều không thể nhìn thấy bình thường, ít nhất trong biển lửa dưới lòng đất này, hai thứ đồ vật này, là chưa bao giờ xuất hiện qua. Nhưng lúc này, con yêu thú Phản Hư cảnh này, lại là hai thứ, tất cả đều cảm nhận được.

U Minh lực, từ thời Thái Cổ tộc đàn hung sát tàn sát thiên địa, lực lượng trong huyết mạch Tu La nhất tộc có đến. Sát Lực Thương Sinh chiến thiên chiến địa, mặc dù chỉ là một cỗ mà thôi, nhưng uy lực khủng bố trong đó, lại sau khi tiến vào thể nội yêu thú, tất cả những thứ gặp phải đều bị nổ nát thành hư vô.

Tuy rằng cảnh giới của con yêu thú này chính là Phản Hư, nhưng trong cơ thể nó, lại nhỏ yếu hơn nhiều so với những xúc tu dài hẹp kia, dưới lực lượng U Minh Ngô Khí kia, không phản kháng chút nào, liền bị nổ nát. Như một đường khát máu đại quân, công thành đoạt đất, đến đâu đều là tử vong và hủy diệt.

Hồng Liên Nghiệp Hỏa, thật sự để cho con yêu thú này cảm thấy sợ hãi sức mạnh, ngọn lửa đỏ rực kia cực kỳ diễm lệ. Thoạt nhìn hầu như không khác gì địa hỏa nham thạch nóng chảy chung quanh, nhưng vừa tiến vào trong cơ thể của nó, cỗ hỏa diễm này nhìn qua không cường đại, lại chảy thẳng về phía nguyên thần của nó.

Trước đó Hồng Liên phân thân rót vào thể nội nó, những Hồng Liên Nghiệp Hỏa khác tựa hồ cảm ứng được một cỗ tồn tại mới này, trong nháy mắt tụ tập tới, biến thành một ngọn lửa đáng sợ khiến toàn thân con Yêu thú này run rẩy.

Hí...

Lại là rú thảm, trong thanh âm kia, quả thực tràn ngập vô tận thống khổ, còn có...

Bởi vì Hồng Liên Nghiệp Hỏa kia, lúc này đã đến chỗ nguyên thần của nó. Vừa nhìn thấy nguyên thần của nó, cỗ Hồng Liên Nghiệp Hỏa này giống như trong nháy mắt bị trao cho linh trí, giống như một tên trộm bị cầm dục nhiều năm, bỗng nhiên nhìn thấy một thiếu nữ xinh đẹp thiên kiều bá mị, vô cùng hưng phấn nhào tới.

Khi cảm ứng được tình huống khủng bố trong cơ thể đột nhiên phát sinh, con yêu thú này hoàn toàn lâm vào trong sợ hãi. Cảm giác nguy cơ chân chính xuất hiện, trước đó mặc dù bị thương rất nặng, nhất là U Minh lực kia, càng làm cho lực lượng của nó mất đi phản kháng, trở nên cực kỳ yếu ớt.

Nhưng chưa bao giờ giống như bây giờ, nó có thể cảm giác được tính mạng của nó, tùy thời sẽ mất đi. Không phải vì cái gì khác, chính là nguyên thần của nó. Bất kể là yêu thú hay tu sĩ, sau khi tấn thăng lên Phản Hư, trong cơ thể quan trọng nhất không phải là nguyên anh, mà là nguyên thần. Phản Hư tu sĩ sở dĩ là phản hư tu sĩ, chính là tồn tại của nguyên thần. Mất đi nguyên thần, cảnh giới Phản Hư, cũng chỉ là không có một cái thể xác cường đại, nhưng lực lượng lại nhỏ yếu đáng thương.

Lúc này nguyên thần của nó đã bị ngọn lửa đỏ rực kia hoàn toàn bao vây. Không đợi nó có bất cứ động tác phản kháng nào, ngọn lửa kia bắt đầu cháy rừng rực.

Hồng Liên Nghiệp Hỏa là dị hỏa mà tu sĩ Phật môn đều khát vọng, chuyên môn nhằm vào hỏa diễm hồn phách nguyên thần. Cho dù là sinh linh cường đại hơn nữa, bị Nghiệp Hỏa này đốt một cái, cho dù không chết, cũng tuyệt đối sẽ thừa nhận thống khổ không tưởng tượng.

Hồng liên nghiệp hỏa bị phân thân Hồng Liên quán nhập vào trong cơ thể nó, trước sau mấy lần, đã tụ tập thành một cỗ hỏa diễm khủng bố vô cùng. Nó mặc dù là một đầu yêu thú phản hư đã tu luyện ra vực, nhưng nó là yêu thú, định trước là lực lượng nguyên thần không bằng tu sĩ nhân loại.

Mà số lượng Hồng Liên Nghiệp Hỏa trong cơ thể nó lúc này, chính là nguyên thần của phản hư trung kỳ tu sĩ, cũng không chịu được mấy hơi thiêu đốt. Huống chi lúc này, con yêu thú này, tu vi cảnh giới chỉ là Phản hư sơ kỳ đỉnh phong mà thôi, mà nguyên thần của nó, vẹn vẹn chỉ là phản hư sơ kỳ tu sĩ trình độ mà thôi.

Tê....

Sau mấy hơi thở, từ trong cơ thể của nó, giống như có một tiếng vang kỳ dị từ trong tối tăm truyền ra. Trong nháy mắt đó, Ngô Khí bỗng nhiên cảm thấy trên người mình tồn tại một loại lực lượng áp chế nào đó, trong nháy mắt này, hoàn toàn biến mất.

Mà chung quanh hắn, cái kia vốn là muốn thành hình, cái kia đáng sợ vô cùng vực, lúc này, đã biến mất.

...Nhân loại... bò sát.. ta ăn người...

Mất đi sự thống khổ của nguyên thần, khiến con yêu thú này lại một lần nữa điên cuồng, trong cơ thể không thể chịu được thống khổ, càng tra tấn cho nó liên tục rú thảm, mắt thấy mình sắp thành hình vực bị Ngô Khí phá hủy. Trên đầu nó, một hàng con mắt bên trong lập tức có máu chảy ra.

Ngang... Tê tê...

Một con Yêu thú đã mất đi lý trí, bị thống khổ tra tấn sắp phát điên, cũng mặc kệ những thứ khác, từng đám xúc tu co rút khắp nơi, tung bay, hiển lộ ra một cái miệng lớn phía dưới, nước dãi dịch nhờn ghê tởm đến cực điểm phun tung toé ra như thác nước., Mùi hôi tanh vô cùng khó ngửi cũng phát ra, cho dù là địa hỏa nham thạch nóng chảy cũng không cách nào ngăn cách. Chỉ thấy đầu của nó ngẩng lên, trong cái miệng khổng lồ buồn nôn kia, vậy mà phát ra tiếng hí dài, sau đó ăn

vào hướng Ngô Khí. Xem động tác của nó, lại là dưới sự điên cuồng, muốn nuốt cả người Ngô Khí vào bụng.

Hừ, thú vật vậy khôn chi đâu...

Nếu là yêu thú sạch sẽ hơn một chút, nói không chừng Ngô Khí còn muốn thử thách một chút mức độ cứng rắn của U Minh chiến thể hiện tại, nhưng lúc này vừa nhìn thấy miệng của yêu thú này, Ngô Khí lập tức không có suy nghĩ gì, hừ lạnh một tiếng, cũng không nhìn nhiều, thân hình lui lại.

Một luồng u quang hiện lên, thân ảnh Ngô Khí lập tức biến mất ngay tại chỗ. Không có lực lượng vực kia áp chế, Ngô Khí muốn thuận di rời đi, lại là cực kỳ dễ dàng. Mà con yêu thú mất đi nguyên thần này, nếu lúc này lại đuổi giết Ngô Khí, Ngô Khí thậm chí không cần dùng thủ đoạn khác, trực tiếp có thể ẩn giấu khí tức của mình, bỏ trốn mất dạng.

Bất quá đây là chuyện không có khả năng phát sinh, bởi vì con yêu thú xui xẻo này căn bản không có khả năng sống đến ngày hôm sau. Lúc thân hình Ngô Khí đang lui về phía sau, đáy lòng liền động một ý niệm trong đầu.

Giết nó đi.

Một ý niệm này, tự nhiên là truyền cho Hồng Liên phân thân của hắn. Mặc dù nguyên thần của con yêu thú xui xẻo này, đã bị Hồng Liên Nghiệp Hỏa thiêu đốt sạch sẽ, nhưng nó dù sao cũng là một đầu Yêu thú cảnh giới Phản Hư. Thân thể khổng lồ, sinh cơ cường đại, lấy lực lượng Ngô Khí, muốn trong thời gian ngắn chém giết nó, lại là phiền toái một chút.

Bất quá để phân thân Hồng Liên xuất thủ, vậy liền cực kỳ đơn giản.

Một đóa kim liên nở rộ, phân thân Hồng Liên trực tiếp bước ra, tràn ngập khí tức vạn diệu phật quang minh chính đại.

Kim Cương, ấn.

Chỉ thấy Hồng Liên phân thân, phật quang phun trào, mười ngón tay tung bay, âm tiết cổ quái quỷ dị phun ra, một đạo phật ấn trong nháy mắt bị hắn nện ra. Bàn tay bao phủ lân phiến vàng óng duỗi ra, nắm lấy phật ấn, như quyền như chùy,

đột nhiên oanh ra, lực lượng bá đạo vô cùng mãnh liệt, theo một ấn phân thân này, liền đánh vào trên người con yêu thú xui xẻo này.

Bành

Cái đầu to lớn kia, một hàng con mắt tựa hồ hoàn toàn mất đi tác dụng, huyết thủy đỏ thẫm như suối tuôn, không ngừng trào ra. Mà bị phân thân Hồng Liên đập lên một cái phật ấn, trên đầu lập tức xuất hiện một lỗ thủng to lớn vô cùng.

Hí.... dưới tiếng gào thét của con yêu thú này, đôi cánh tay vàng óng của phân thân Hồng Liên lập tức hóa thành hai luồng ảo ảnh, Phật quang bên trong phun trào, Phật ấn khí tức điên cuồng phóng ra, không ngừng oanh lên trên đầu lâu yêu thú kia.

Oành oành oành...

Không chỉ là phật ấn phân thân Hồng Liên đập vào trên đầu con yêu thú này, còn có âm thanh con yêu thú này bởi vì mất đi nguyên thần, sau khi bị thể nội thống khổ tra tấn, cũng mất đi lý trí. Từng cái xúc tu trắng kiện không gì sánh được, điên cuồng quật khởi địa hỏa nham thạch nóng chảy chung quanh.

Còn có Hồng Liên phân thân trên đầu nó, không ngừng trọng thương nó. Đáng tiếc lực lượng lúc này của nó đã mất đi hơn phân nửa, xúc tu kia quật lên trên thân thể phân thân Hồng Liên, ngay cả rung chuyển một tia cũng khó khăn vô cùng, càng không nói đến việc khiến cho phân thân Hồng Liên dừng tay.

Lúc này cảnh tượng sâu trong biển lửa dưới lòng đất, con yêu thú kia vốn khát máu tàn nhẫn, lúc này rơi vào kết cục, bất luận kẻ nào nhìn đều phải thay đổi sắc mặt. Quả thực là đáng thương đến cực điểm, mất đi nguyên thần, mất đi linh trí, như phát điên, sinh cơ trong cơ thể nhanh chóng trôi qua.

Chỉ sau hơn mười hơi thở, mảnh khu vực này, một tiếng kêu rên thê lương đến cực điểm vang lên.

Vù vù

Hồng Liên phân thân dừng tay, mà trong nháy mắt nó dừng tay, con yêu thú kia ở dưới thân nó. Đầu lâu cực đại không gì sánh được kia, đã sớm mất đi bộ dáng ban đầu, trở nên máu thịt be bét, đơn giản không phân biệt chút nào với một bãi thịt nát.

Phân thân hình như không thấy được thảm tượng dưới thân mình, sau khi dừng lại, thân thể liền ngồi xếp bằng xuống. Từ trên người nó, bỗng nhiên từng đạo Phật quang màu vàng lan tràn ra, từ trong cơ thể của nó, dần dần trào ra, đem thân thể như thịt nát của yêu thú kia, bao bọc ở trong đó.

Mà đồng thời, trong cơ thể yêu thú kia, sau khi bị Phật quang bao phủ, bỗng nhiên từng sợi tơ vàng bỗng nhiên xuất hiện, dừng lại trên phân thân Hồng Liên.

Thời gian trôi qua từng chút, con yêu thú Phản Hư cảnh này, không biết từ khi nào, lại hoàn toàn không còn khí tức. Nhưng từ trong cơ thể nó, lại có chấn động sinh cơ truyền ra, chỉ là chấn động này còn đang chuyển dời, theo từng sợi tơ vàng kia, dần dần tràn vào trong cơ thể phân thân Hồng Liên.

Cuối cùng là ngày cuối cùng của tháng này, với kết cục của kết cục này, xem như là viên mãn. Không nói đến tiểu lâu đổi mới của bản tháng này, mọi người cũng biết, cầu xin được duyệt đánh giá phiếu bán bán bán tạ.

Đại dương vô tận, là một mảnh hoàn toàn không thua gì so với địa vực, thậm chí vượt qua đại lục Trung Châu, trong đó rộng lớn, sinh linh vô số, vượt xa đại lục Trung Châu. Tỉ mỉ trăm độ: Xem ra hoàn toàn không giống với đại lục Trung Châu là do tu sĩ nhân loại thống trị, trong đại dương vô tận., Tu sĩ nhân loại, chỉ là một trong số rất nhiều tộc quần, còn xa mới đạt tới cấp bậc bá chủ, đại dương mênh mông chân chính thống trị người thống trị, là yêu thú, vô số yêu thú đáy biển.

Mà nơi tu sĩ nhân loại nghỉ lại, chỉ là trên đại dương mênh mông, từng tòa từng tòa đảo mà thôi.

Phong Bạo Vực, trong đại dương vô tận, một trong bảy đại hải vực, tu sĩ nhân loại tụ tập nhiều nhất hải vực, đồng thời cũng là hải vực gần trung châu đại lục nhất.

Đảo câu cá, ở phía đông biên giới đại lục Trung Châu, đi tới một vạn dặm bên ngoài đại dương mênh mông, tồn tại một hòn đảo bình thường. Dân đảo sinh sống trên đảo, đời đời cư ngụ cùng nơi này, đánh cá làm sinh hoạt, vô cùng bình thường. nguồn gốc của hòn đảo này, nghe nói bởi vì dân chúng trên đảo, đã từng tận mắt thấy có tiên nhân ngồi ngay ngắn trên vách núi, lấy cây sào câu cá, sinh sinh từ đáy biển câu ra một con cá lớn như ngọn núi nhỏ.

Ngày hôm đó, lúc dân chúng trên đảo sắp ra biển đánh cá, bỗng nhiên nghe thấy trên bầu trời phía xa truyền đến tiếng vang lạ thường.

Vào

Trong tiếng rít, một đạo hào quang màu trắng lúc mạnh lúc yếu hiện ra trong mắt dân chúng đảo, đồng thời còn có khí tức trong hào quang kia, cùng bóng người mơ hồ có thể nhìn thấy kia.

Cảnh tượng này xuất hiện, tất cả cư dân trên đảo đều trở nên kích động vô cùng, tuy rằng truyền thuyết trên đảo câu cá đã nhiều năm, nhưng dù sao bọn họ cũng chưa từng thấy qua tiên

nhân chân chính bộ dáng thế nào, mà lúc này, xuất hiện ở trước mặt bọn họ hoàn toàn không cách nào giải thích, liền vô cùng rõ ràng nói cho bọn họ biết. Tiên nhân, thật sự tồn tại.

Lập tức, những cư dân trên đảo kia đồng loạt quỳ lạy trên mặt đất, bắt đầu dập đầu về phía hào quang từ hẻm núi đi tới.

Mà sau một lát, đạo bạch quang kia cũng đã đến trên bầu trời hòn đảo này, trong hào quang bóng người hiển hiện ra, đúng là một thiếu nữ cực kỳ thu hút, trường bào um tùm, khuôn mặt xinh đẹp, nhưng tựa hồ đang tránh né cái gì đó, trên mặt hiện lên vẻ kinh hoảng. Thiếu nữ này nhìn thấy trên đảo có người, đang định không để ý, trực tiếp bay qua.

Nhưng không nghĩ tới, ngay lúc này, một tiếng cười kiêu ngạo từ phía sau lưng nàng truyền đến, lại vô cùng rõ ràng vang lên trong tai thiếu nữ kia cùng rất nhiều cư dân trên đảo.

Ha ha.... Bảo nô, người chạy không thoát, vẫn là ngoan ngoãn dừng lại cho ta, để ta bắt người trở về giao nộp. Nếu không, chờ khi chân nguyên người khô cạn dừng lại, chính là lúc người bị chúng ta tra tấn.

Âm thanh này, âm tà kiêu ngạo không nói nên lời, nhưng mà khí thế đáng sợ ẩn chứa trong đó, lại khiến cho những cư dân trên đảo quỳ lạy trên mặt đất lập tức không nhận được thân thể run rẩy, một ý nghĩ cũng đồng thời xuất hiện trong lòng bọn họ.

Thần tiên đánh nhau...

Bọn họ tuy là phàm nhân, nhưng dù sao cũng là nhân loại, trí tuệ không thấp. Vừa nghe thanh âm đột ngột vang lên sau lưng, còn có khí thế trong đó, bọn họ lập tức hiểu ra muốn xảy ra chuyện gì, lúc này bất chấp tất cả, lập tức bò dậy, chạy về phía phòng ốc của mình hồi thôi.

Vèo vèo vèo...

Ngay khi thanh âm vừa rơi xuống, bầu trời xa xa bỗng nhiên hiện ra hơn mười đạo quang mang. Tốc độ mỗi một đạo bạch quang đều nhanh hơn so với đạo bạch quang lúc mạnh lúc trước, trong đạo quang mang cầm đầu, có một lão giả thân

hình thấp bé, khuôn mặt hèn mọn bí ối, cho người ta một loại cảm giác âm tà không nói nên lời.

Không cần phải nói, người nói chuyện lúc trước chính là lão giả này.

Cũng không biết là thanh âm của hắn bên trong có gì, hay là thiếu nữ kia thật sự đã đến biên giới Chân Nguyên khô cạn, vậy mà lúc âm thanh của lão giả này rơi xuống, quang mang trên người thiếu nữ kia liền triệt để ảm đạm xuống, bắt đầu rơi xuống câu ba hòn đảo.

Trên đảo, trên vách núi đá ven biển, hắc thạch lởm chởm, một đạo bạch quang yếu ớt rơi xuống, tán đi, hiển lộ ra thiếu nữ xinh đẹp mặc trường bào tố phái bên trong.

Thiếu nữ này vừa hiện ra thân hình, lập tức khuôn mặt trắng bệch, há mồm phun ra một ngụm máu. nhuộm đỏ áo bào trước ngực nàng, nhìn bộ dáng chật vật trên người nàng còn có khuôn mặt tái nhợt không gì sánh được, hiển nhiên trước đó đã bị thụ thương, lại bởi vì đường dài phi hành, hao hết chân nguyên trong cơ thể, áp chế không được thương thế, mới có thể hộc máu.

Không còn chân nguyên trong cơ thể chèo chống, khuôn mặt thiếu nữ này càng thêm tái nhợt, cũng không có tiếp tục phi hành nữa. Giơ bàn tay lên, thả ra một đoàn quang mang, lại là ba cây thạch trụ màu vàng, cánh tay trẻ con lớn, vừa bị nàng thả ra, ba cây cột đá này liền lập tức vây quanh thân thể nàng.

Vù một tiếng, sau đó ánh sáng màu vàng bắt đầu khởi động, một vòng bảo hộ màu vàng đất xuất hiện trên vách núi, bao phủ thiếu nữ kia vào bên trong.

Vào trong vòng bảo hộ, khuôn mặt thiếu nữ này lập tức buông lỏng ra một chút, nhưng trong đôi mắt vẫn tồn tại kinh hoàng như cũ. Nhìn hơn mười đạo quang mang đang bay nhanh về phía này, trong mắt lại có quyết tuyệt.

Sau một khắc, không đợi thiếu nữ kia có động tác gì khác, không trung bỗng nhiên vang lên tiếng rít mãnh liệt, hơn mười đạo quang mang khác nhau bỗng nhiên từ xa xa bay đến, lấy

tốc độ cực nhanh, hàng lâm trên hòn đảo này, ngay trên vách núi kia.

Ha ha... Sao không chạy cho thông suốt rồi, người là bảo nô của từng nhà chúng ta, cả đời đều là bảo nô của chúng ta, muốn tự nhiên, thật sự là mơ tưởng hảo huyền.

Hơn mười đạo quang mang hạ xuống, mười mấy người bên trong cũng đồng loạt hiện ra thân hình. Người cầm đầu, chính là lão giả lúc này mở miệng, thân hình thấp bé cực kỳ, nhưng khí tức trên người cũng không yếu ớt, vừa rơi xuống mặt đất, lập tức dùng ánh mắt cực kỳ tà dị, nhìn về phía thiếu nữ đang ngồi xếp bằng trên vách núi.

Nghe ý tứ của hắn, thiếu nữ xinh đẹp này, lúc trước là một nô bộc của gia tộc bọn họ, vì đạt được tự do mới chạy ra ngoài. Lại không nghĩ tới vẫn không có thể thoát khỏi truy tung, trên hòn đảo nhỏ này, chân nguyên trong cơ thể nàng hao hết, rốt cục bị đuổi kịp.

Thất thúc, không nên nhiều lời với tiện nhân này, một tên phế vật cảnh giới Kết Đan, còn muốn chạy thoát khỏi sự đuổi bắt của chúng ta, một nô bộc nho nhỏ, cũng dám phản kháng Tăng gia chúng ta. Hại chúng ta đuổi theo lâu như vậy, hiện tại nếu đã bắt được tiểu tiện nhân này, không trừng phạt thật tốt một chút, ngày sau nàng khẳng định còn phải có chuyện gì khác.

Trong mười mấy người, lại có một người đứng ra, lại là một thanh niên tu sĩ, trên người mặc cẩm bào, khuôn mặt cũng trắng bệch, giống như là tái nhợt sau khi tiêu hao tinh nguyên quá độ. Hắn vừa đứng ra, trong miệng hung tợn nói ra lời này, một đôi mắt màu vàng nhìn chằm chằm thiếu nữ xinh đẹp, giống như rất không thể đem nàng nuốt toàn bộ vào trong bụng.

Lời của thanh niên tu sĩ này, cực kỳ phù hợp khẩu vị của lão giả kia. Bộ dáng hai người lúc này, quả thực giống như một khuôn đúc ra, đều là quỷ đói trong hồ. Sau lưng hai người bọn họ, mười mấy người khác, có một ít nghe xong cũng lộ ra vẻ tà ác, một ít còn lại thì thờ ơ. Bất quá ánh mắt bọn họ nhìn thiếu nữ xinh đẹp kia lại đều cực kỳ bất thiện.

Thiếu nữ xinh đẹp ngồi ngay ngắn trong vòng bảo hộ, nghe thanh âm âm âm âm tà dị trong miệng hai người kia, chui vào trong vòng bảo hộ, vang lên ở tai của nàng. Lập tức tức giận, ngực bụng phập phồng, khuôn mặt càng thêm trắng bệch, trong đôi mắt xinh đẹp, giống như muốn phun ra lửa, hiển nhiên là tức giận đến cực điểm, nhưng nàng lại không thể làm gì.

Được rồi, tiện nhân này nói thế nào cũng có thiên phú thần thông tầm bảo kia, trước đó đuổi bắt gia chủ đã đặc biệt thông báo, nhất định phải không tổn hao gì mang về. Người của chi bọn họ, đến đời này của nàng mới là người có thiên phú cao nhất, có nàng, ngày chúng ta bay lên không xa nữa.

Bất quá người của chi nàng này, cũng không phải không có hạn chế sử dụng thiên phú thần thông, nghe nói cả đời cũng chỉ có mấy lần mà thôi. Chỉ cần chờ nàng lợi dụng không có giá trị, đến lúc đó còn không phải mặc cho chúng ta xử trí sao.

Chuyện đến gần, lão giả âm tà kia bỗng nhiên ngăn lại ý niệm tu sĩ thanh niên kia, một phen nói ra, ý tứ là muốn mang thiếu nữ này hoàn hảo không tổn hao gì trở về.

Sau khi nói xong mấy câu, lão giả quay đầu lại, vô cùng khinh miệt nhìn thoáng qua vòng bảo hộ bao phủ thiếu nữ kia. Ngực khí cực kỳ xem thường nói: Một kiện linh khí mà thôi, mặc dù là phòng ngự, nhưng muốn dựa vào nó ngăn cản mười mấy người chúng ta, Bảo nô a bảo nô, nói người không biết gì đây, hay là nói người không biết trời cao đất dày.

A, bản trưởng lão thiếu chút nữa quên mất, người mặc dù là truyền nhân của Bảo nhất mạch, nhưng từ nhỏ đã nuôi dưỡng ở nhà chúng ta. Có thần thông thiên phú nghịch thiên, cũng không có cách nào có được bảo vật tốt, có thể có được một kiện linh khí phòng hộ x bụng vuông, nhất định là lén mua một ít linh khí không trọn vẹn, sau đó tự mình chữa trị được.

Thật sự là đáng tiếc, các người tầm bảo nhất mạch, tiêu diệt trong tay Tăng gia chúng ta, hiện tại truyền nhân cuối cùng này của người, chờ giá trị lợi dụng triệt để không có, vận mệnh của người cũng sẽ cực kỳ bi thảm. Chúng ta sẽ để cho

người sinh ra con trai của Tăng gia, trước tiên truyền thừa lại huyết mạch của các người, đến lúc đó... Hắc hắc.

Lão giả này từng bước một đi đến thiếu nữ xinh đẹp bên trong vòng bảo hộ, trong miệng một câu phun ra, mỗi câu đều ác độc vô cùng, như từng cây kim dài đâm vào trong lòng thiếu nữ, làm cho trong mắt nàng không ngừng hiện lên vẻ sợ hãi. Lão giả tựa hồ rất thích thú quá trình bên trong, không có vội vàng làm ra động tác khác, chỉ là không ngừng dùng lời nói đánh vào tâm thần thiếu nữ xinh đẹp kia, tăng thêm sự sợ hãi của nàng.

Bất quá lão giả kia tựa hồ không có chú ý tới, theo từng câu từng câu vô cùng ác độc từ hần phát ra, thiếu nữ xinh đẹp ở phía dưới vòng bảo hộ kia càng thêm tái nhợt mặt mũi, nhưng tức giận kia tựa hồ đang dần dần giảm bớt, hoặc là bị thiếu nữ kia ẩn giấu, chuyển hóa thành hận ý khôn cùng, sinh cơ trong mắt bắt đầu biến mất, chuyển hóa thành một loại quyết tuyệt.

Nếu lúc này có thể nhìn thấy trong cơ thể thiếu nữ, sẽ phát hiện, không biết nàng thi triển bí pháp gì, trong đan điền kinh mạch vốn đã hoàn toàn khô kiệt, vậy mà từng luồng từng luồng chân nguyên trống rỗng xuất hiện, bắt đầu tụ tập, bên trong từng cỗ chân nguyên kia, tựa hồ còn mang theo từng tia từng tia máu, cực kỳ dọa người.

Canh một đến canh thứ nhất, lập tức canh năm phát cầu duy trì chưa xong.

Thiếu nữ xinh đẹp khác thường, lão giả đang đắm chìm trong khoái cảm biến thái của mình kia không có chú ý tới, nhưng tu sĩ thanh niên phía sau lão lại lập tức nhận ra, lập tức hô to một tiếng.

Thất thúc, không tốt, tiện nhân này muốn liều mạng rồi.

Tiếng kinh hô của thanh niên này vừa vang lên, lập tức hơn mười người đều nhìn về phía thiếu nữ kia, mặc dù cách nàng một tầng vòng bảo hộ, nhưng khí tức biến hóa trong cơ thể thiếu nữ lại không thể che giấu được bất cứ một người nào trong bọn họ.

Dù sao cô gái kia, tu vi chỉ là Kết Đan hậu kỳ mà thôi, nhưng mười mấy người khác, lại có hơn phân nửa đều là cảnh giới Nguyên Anh, lão giả cầm đầu, lại là tu vi Nguyên Anh đỉnh phong. Chênh lệch tu vi cảnh giới lớn như vậy, đây cũng chính là tại sao, cô gái xinh đẹp này trước ba ngày bọn họ bắt đầu chạy trốn, cuối cùng vẫn bị đuổi kịp.

Hừ, si tâm vọng tưởng.

Lão giả bị quấy rầy cao hứng kia lập tức nổi giận, khuôn mặt phát lạnh, thân hình bỗng nhiên khẽ động, lập tức xuất hiện trước mặt thiếu nữ xinh đẹp.

Ông ông ông

Không hề sử dụng bất kỳ vũ khí nào, lão giả kia, đột nhiên khẽ động. Năm ngón tay cực lớn của lão giả bỗng nắm chặt, sau đó liền thấy ba động chân nguyên mãnh liệt truyền đến, quang mang ngưng tụ, một quyền liền đánh về phía vòng bảo hộ thô hoàng chướng bao phủ thiếu nữ xinh đẹp kia.

Sau một tiếng trầm đục, hầu như là ngay lập tức, một tia lo lắng cũng không có. Ba cây cột đá màu vàng kia, tựa hồ không chịu nổi nguồn lực lượng kia, trong tiếng ken két, từng vết rạn xuất hiện, sau đó nhanh chóng lan tràn ra, ba cây cuối cùng cùng cùng một chỗ, ầm vang vỡ nát.

Cột đá vỡ ra, vòng bảo hộ màu vàng đất kia tự nhiên cũng theo đó tan rã theo. Thiếu nữ xinh đẹp bên trong lập tức xuất hiện trước mắt mười mấy tu sĩ cùng hung cực ác. Lão giả phá vỡ vòng bảo hộ, trên mặt nở nụ cười tàn nhẫn, một đôi tay to như già đi ra biển, chụp vào thiếu nữ xinh đẹp.

Đôi mắt với kết cục đã định trước này, trong mắt thiếu nữ xinh đẹp kia càng thêm quyết tuyệt, trên mặt cũng tro tàn, giống như từ bỏ tất cả sinh cơ trong cơ thể mình, đôi tay to lớn kia chộp tới, nàng chỉ cười buồn một tiếng. Trong cơ thể đã ngưng tụ hơn phân nửa Chân Nguyên huyết hồng, lập tức âm âm nổ tung, nhảy về các nơi trong cơ thể, ẩn chứa lực phá hoại cực kỳ cường đại.

Thiếu nữ này vậy mà không phải muốn ra tay phản kháng, mà là muốn tự sát. Những chân nguyên huyết hồng không hiểu xuất hiện kia có lực phá hoại cường đại, nếu để mặc cho chúng nổ tung, trong cơ thể thiếu nữ kia, trong khoảnh khắc sẽ bị phá thành mảnh nhỏ, biến thành một bãi thịt nát. Đừng nói là thiên phú thần thông gì, ngay cả tính mạng cũng không giữ được.

Khuôn mặt thiếu nữ xinh đẹp biến hóa, lúc này lão giả kia nhìn thấy rõ ràng, khuôn mặt bỗng nhiên trở nên khó coi, hừ lạnh một tiếng, bàn tay kia dò ra tốc độ, đột nhiên trở nên nhanh vô cùng.

Hừ, muốn chết, không dễ dàng như vậy đâu.

Một đoàn huyễn ảnh hiện lên, lại là bàn tay lão giả kia, trong nháy mắt đã đến đỉnh đầu thiếu nữ mất đi năng lực phản kháng. Cơ hồ lập tức, từ lòng bàn tay lão giả, một cỗ chân nguyên nồng đậm vô cùng, đột nhiên phụt ra., Trực tiếp tràn vào trong cơ thể thiếu nữ, một người là Kết Đan hậu kỳ, một người là Nguyên Anh đỉnh phong. Ở giữa này chênh lệch cũng không phải là một chút nào. Chân nguyên của lão giả, mặc dù chỉ là một cỗ, nhưng nhập vào trong cơ thể thiếu nữ, chính là lực lượng bá chủ tuyệt đối không phản kháng được.

Vốn còn phải phá hủy hoàn toàn huyết hồng chân nguyên trong cơ thể thiếu nữ, nhưng dưới sự mạnh mẽ của lòng bàn tay lão giả phun ra, trong nháy mắt đã bị tan rã. Tuy rằng quá trình ở giữa, lại làm cho thiếu nữ xinh đẹp kia bị thương càng

thêm thương, nhưng huyết nhục tạng phủ trong cơ thể nàng, lại là hoàn hảo không tổn hao gì, chỉ cần điều dưỡng mấy tháng, thiếu nữ này tự nhiên có thể khỏi hẳn.

Bốp!

Dù lão giả kia lá gan không nhỏ, cũng bị thiếu nữ dọa cho nhảy dựng. Vừa mới giữ được tính mạng thiếu nữ, vị trưởng lão này của Tăng gia, khuôn mặt nghiêm nghị hiện lên, bàn tay to lớn kia lập tức quét tới, kinh phong gào thét, một dấu bàn tay đỏ tươi xuất hiện trên khuôn mặt xinh đẹp của thiếu nữ.

tiện nhân, tốt nhất ngươi đừng rượu mời không uống uống rượu phạt, nếu còn có lần sau, bản trưởng lão liền để cho bọn họ đều thái bỏ ngươi một lần, hừ.

Lão giả nổi giận kia không còn kiên nhẫn chút nào với thiếu nữ xinh đẹp này, sau khi một chương võ qua, trên mặt lập tức hiện lộ ra vẻ dữ tợn, hoàn toàn không che giấu ý tứ.

Chỉ là thiếu nữ xinh đẹp kia, dường như đã hoàn toàn tuyệt vọng, ngay cả tự sát cũng không có thành công. Khuôn mặt xinh đẹp của nàng hiện tại đã là một màu xám trắng, một chút cầu sinh cũng không có, một cái tát của lão giả kia lực lượng cực lớn, nhưng ngay cả hừ một cái nàng cũng không có.

Trối lại cho bản trưởng lão, mang về.

Lão giả kia quét mắt nhìn thiếu nữ trên mặt đất một chút, không có tiếp tục nữa, chỉ là phân phó với mười thanh niên tu sĩ phía sau một câu, liền muốn quay người rời đi. Được lệnh, trong mười mấy thanh niên kia lập tức đi ra một người, trong tay lập loè hào quang, một dây thừng hắc bạch nho nhỏ xuất hiện trong tay hắn, nhìn dáng vẻ của hắn, thật sự muốn trối thiếu nữ xinh đẹp kia lại.

Bất quá ngay lúc bàn chân của hắn vừa bước ra bước thứ nhất, bỗng nhiên giữa bầu trời, một đạo khí thể khiến cho bọn họ nghẹn họng nhìn trân trối lập tức phủ xuống.

Àm bọn họ chưa bao giờ nghĩ tới, vốn vện chỉ là một cỗ khí thể mà thôi, nhưng rơi vào trên thân mười mấy người bọn họ, lại để cho bọn họ hoàn toàn không cách nào nhúc nhích, ngay cả lão giả Nguyên Anh đỉnh phong kia, trong nháy mắt cũng bị

định trụ tại chỗ, động tác liền động một chút động tác, vậy mà cũng không làm được.

Bọn họ ngây ngẩn cả người, hai mắt trừng thật lớn, bên trong đều là không thể tin được cùng kinh hãi. Bọn họ đều là tu sĩ, tự nhiên đều hiểu rõ cỗ khí thể này ý nghĩa thể nào, có thể làm cho một đám tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong trong nháy mắt mất đi năng lực phản kháng, tu sĩ có được loại khí thể này, ngay cả gia chủ của bọn họ cũng sẽ không dễ dàng trêu chọc.

Đây là... Hóa Thần cảnh không phải, không chỉ là Hóa Thần cảnh, ít nhất là Hóa Thần hậu kỳ.

Lão giả kia, chỉ là thoáng cảm ứng khí thể trên người một chút, lập tức làm cho hắn hoàn toàn mất đi dũng khí phản kháng. Bởi vì hắn không dám, đừng nói là chính hắn không dám, cho dù là kẻ đứng sau hắn gọi là Tăng gia, cũng sẽ không tùy ý trêu chọc một tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ.

Không chút tiếng động, trước mặt mười mấy người bọn họ, bỗng nhiên hư không dập dờn, từng đạo hắc mang tản ra khí tức đáng sợ lóe lên, từ mặt đất, một tu sĩ toàn thân đều bao phủ trong hắc bào, mang theo mặt nạ trắng bệch, chậm rãi đi ra, xuất hiện trước mặt bọn họ.

Tu sĩ mặc hắc bào này vừa xuất hiện, sau khi quét một vòng, bỗng nhiên khí thể trên người thu lại.

Vù vù vù...

Mười mấy người đều thở hắt hắt từng ngụm từng ngụm, nhưng không có một ai dám nhìn tu sĩ mặc hắc bào kia, cỗ khí thể vừa rồi làm cho bọn họ mất đi năng lực phản kháng vừa rồi, lập tức gieo xuống mầm mống sợ hãi trong lòng bọn họ, để cho bọn họ ngay cả liếc Ngô Khí một cái cũng không dám.

Chỉ có lão giả kia, là người cầm đầu, hơn nữa trên người lại có nhiệm vụ. Nhân vật như Ngô Khí xuất hiện, cho dù trong lòng hắn có sợ hãi, cũng không thể không tập trung tinh thần ứng phó.

Cố gắng đè xuống rung động trong lòng, lão giả lập tức chấp tay hành lễ với Ngô Khí, lễ tiết làm đến mức không chút sơ

hở, cẩn thận nói: Tại hạ Đông Mộc đảo tùng Xương, một trong các trưởng lão của Tăng gia, không biết vị tiền bối này là...

Tăng Xương vừa nói xong, trong lòng lập tức giật mình, cúi thấp đầu, dáng vẻ nơm nớp lo sợ. Trong lòng bọn họ cũng không muốn như vậy, nhưng không có cách nào, nếu là tu sĩ bình thường xuất hiện ở đây, chỉ cần thực lực không bằng bọn họ, bọn họ nhất định sẽ trực tiếp chém giết, hoặc là uy hiếp bỏ chạy.

Nhưng khi thể Ngô Khí hiện thân ra thật sự là quá kinh khủng, trực tiếp để bọn họ mất đi năng lực phản kháng cùng ý niệm trong đầu, lão giả kia dám nói chuyện cùng Ngô Khí, vẫn là bởi vì nhiệm vụ tại thân, không thể không như vậy.

Nghe thấy Tăng Xương nói, Ngô Khí lại không trả lời, mà đầu lâu chuyển động, cuối cùng ánh mắt chậm rãi đặt lên trên người thiếu nữ xinh đẹp đang nằm xụi lơ trên mặt đất. Vốn còn có chút Ngô Khí không chút để tâm, bỗng nhiên trong mắt, giống như nhìn thấy cái gì, lập tức hiện lên một tia dị dạng.

Thanh âm trầm thấp khàn khàn, ngay lúc này, vang lên ở trong tai mười mấy người trên vách núi, còn có thiếu nữ xinh đẹp kia trong tai.

Nàng, thuộc về ta.

Chỉ có bốn chữ vô cùng đơn giản, nhưng chính bốn chữ này, rơi vào trong tai mười mấy người Tăng gia, quả thực không thua gì sấm sét giữa trời quang. Nhất là lão giả kia, vệt đã đến bên miệng, bỗng nhiên nửa đường này, lại đánh ra một Trình Giảo Kim. Đặc biệt là người này, lai lịch không rõ cũng không sao, thiên sinh cổ khí thể kia, cũng kinh người đáng sợ, làm cho bọn họ ngay cả một tia ý nghĩ phản kháng cũng không dám.

Mặc dù cực kỳ sợ hãi khí thể Ngô Khí đột nhiên xuất hiện, nhưng mà nhiệm vụ nhận được trên người lại đang nhắc nhở lão giả, nếu không thể mang thiếu nữ xinh đẹp này trở về, vậy trừng phạt trong gia tộc cũng đủ để cho hắn sống không bằng chết.

Cho nên mặc dù sợ hãi, nhưng ông lão này, vẫn không thể không mở miệng lần nữa, trong miệng nhẹ giọng nói: “Vị tiên bối này, nhìn dáng vẻ của ngài, hẳn là lần đầu tiên đến phạm vi thế lực Đông Mộc đảo. Ta từng có gia tộc mặc dù không phải thế lực cường đại nhất đảo Đông Mộc, nhưng trong gia tộc cũng có không ít cường giả Hóa Thần., Thậm chí còn có một vị Phản Hư lão tổ, nếu tiên bối mới tới đây, chúng ta rất nguyện ý tiếp đón tiên bối. Cô gái này là nô bộc của Tăng gia ta, nửa đường chạy trốn, chúng ta phụng mệnh đến đây truy bắt, nếu tiên bối đồng ý, không bằng đối với chúng ta cầm lấy nàng này, cùng nhau trở về Tăng gia.

Tăng Xương nói một phen, ý tứ lại càng rõ ràng hơn, biểu lộ ra thế lực từng nhà bọn họ ở khu vực này, còn mịt mờ nói ra trong Tăng gia có một vị cường giả cảnh giới Phản Hư, chỉ cần Ngô Khí từ bỏ lời nói lúc trước, bọn họ đều nguyện ý để Ngô Khí lần đầu tiên tới nơi này, đặt chân ở nhà họ.

Lời nói của Tăng Xương nửa mềm nửa cứng, ngược lại là cực kỳ thích hợp, nếu là lúc mới bắt đầu, nói không chừng Ngô Khí sẽ đáp ứng, sẽ không đi quản sự tình này. Nhưng đáng tiếc, ngay khi Ngô Khí nhìn thấy thiếu nữ xinh đẹp kia, vận mệnh mười mấy người bọn họ cũng đã định trước.

Thứ hai đến khi chưa hoàn thành.

Nếu ta không đồng ý thì sao?

Thanh âm vô cùng trầm thấp khàn khàn, từ phía dưới mặt nạ của Ngô Khí phát ra, vang lên ở trên vách núi đá này. Những lời này của Đoan Trúc vừa ra, nhất thời mười mấy người tư gia kia, mặt mũi tất cả đều thay đổi.

Đặc biệt là lão giả tên là Tăng Xương kia, hắn khác mười mấy người kia, lúc hắn nghe thấy Ngô Khí nói, cũng cảm ứng được trên người Ngô Khí phát ra một tia sát khí lạnh lẽo. Ngô Khí tựa hồ không che giấu, trực tiếp nhìn lướt qua Tăng Xương, ánh mắt lạnh lẽo trước nay chưa từng có, sát ý tỏa ra, giống như vô cùng rõ ràng nói với Tăng Xương: Ta muốn giết ngươi.

Khi hắn tiếp xúc với sát ý trong mắt Ngô Khí, trong cơ thể hắn, giống như tất cả đều bị đông kết, tu vi Nguyên Anh đỉnh phong, lúc này, một chút tác dụng cũng không có. Hắn chưa bao giờ cảm thụ qua tư vị tử vong gần như vậy, loại cảm giác sợ hãi tràn ngập lên, nhất thời khiến cho hắn không khống chế được lui về phía sau mấy bước.

Tăng Xương như thế, mười mấy người khác cũng không có tốt hơn đi tới đó, đều là vẻ mặt hoảng sợ. Cũng không trách được bọn họ, nếu không phải Ngô Khí ngay từ đầu xuất hiện, liền tản mát ra khí thế cực kỳ đáng sợ của mình, mười mấy người này cũng sẽ không tệ như vậy. Tuy rằng còn chưa từng cùng Ngô Khí chém giết, nhưng nhân loại tu sĩ kia, cũng không phải là người cực kỳ tiếc mạng. Phàm có một tia khả năng, đều không muốn đi mạo hiểm tính mạng.

Tăng Xương đạp lùi về sau mấy bước, mặt mày khó coi tới cực điểm, trong lòng vô cùng thấp thỏm, ý niệm bất đồng quay cuồng, muốn mặc kệ tất cả trực tiếp ra tay, nhưng mỗi khi suy nghĩ này dâng lên, đáy lòng hắn lại lập tức vang lên cảnh tượng Ngô Khí xuất hiện.

Hư không nhộn nhạo, trực tiếp từ trong hư không đi ra. Không chỉ có một mình hắn, còn là những người khác, đều nhớ lại

cảnh tượng lúc trước Ngô Khí xuất hiện. Không phải bay tới, không phải là khổng chế pháp khí gì tới, mà là trực tiếp từ trong hư không đi ra.

Không gian qua lại.

Đột nhiên một ý nghĩ xuất hiện trong đầu Tăng Xương, khiến hắn lập tức nghĩ tới điều gì, cũng làm cho hắn bình tĩnh lại trong khoảnh khắc. Bởi vì hắn rốt cục có cái cớ, không cùng cái cớ ma tu thoát nhìn cực kỳ cường đại trở mặt này. Đó chính là hắn nhìn ra thần thông của Ngô Khí lúc xuất hiện thì triển là gì.

Không phải Thuần Di, mà là không gian xuyên qua. Bốn chữ sau cùng, ý nghĩa đại biểu, đủ để hắn hoàn toàn từ bỏ ý nghĩ chém giết với Ngô Khí. Bởi vì tu sĩ có thể có được thần thông không gian xuyên qua, căn bản cũng không phải hắn có thể đối kháng, bởi vì đó là thần thông chỉ có thuộc về Phản Hư cường giả mới có thể có.

Cho dù là tu sĩ Hóa Thần, lúc muốn nhanh chóng di chuyển, cũng không thể thi triển ra thần thông xuyên không gian, chỉ có thể là thuần di mà thôi. Chỉ có cường giả phản hư đã nắm giữ lực lượng vực, mới có thể thi triển ra thần thông xuyên qua không gian như vậy.

Mười mấy người bọn họ, hơn phân nửa là tu sĩ Nguyên Anh, cầm đầu là Nguyên Anh đỉnh phong. Dựa theo một phần chiến lực này cũng coi như không tệ, nhưng đối mặt với một tu sĩ Hóa Thần, cũng đủ để thu thập toàn bộ bọn họ, huống chi lúc này..., Trong suy đoán của bọn họ, tu sĩ hắc bào trước mắt không phải là tu vi Hóa Thần cảnh, mà là Phản Hư cảnh. Phản Hư cường giả mặc kệ ở nơi đó. Mặc dù ở trong đại hải vực, cũng có thể tính là siêu cấp cường giả vạn người kính sợ. Bọn họ từng có địa vị cực cao trên đảo Đông Mộc, dựa vào chính là dựa vào một vị Phản Hư cường giả trong gia tộc quanh năm bề quan sao.

Suy đoán trong lòng vừa xuất hiện, liền không cách nào ngăn chặn được, ý nghĩ kia điên cuồng xuất hiện, càng tiêu diệt sạch sẽ ý chí chiến đấu mười mấy người bọn họ, không còn kiêu ngạo như trước nữa.

Tiền bối nếu như có hứng thú với cô gái này, lão hủ liền đại biểu cho ta đưa cô gái này cho tiền bối. Nếu tiền bối rảnh rỗi, có thể tiến về Tăng gia đảo Đông Mộc làm khách, lão hủ nhất định bẩm báo gia chủ, quay giường chiếu tiếp đón.

Không có ý chí chiến đấu, lại không dám phản kháng Ngô Khí. Đầu óc Tăng Xương lập tức xoay chuyển, không chút do dự đem thiếu nữ xinh đẹp kia tặng cho Ngô Khí. Hơn nữa còn mời Ngô Khí đi Đông Mộc đảo làm khách, nhìn dáng vẻ cùng ngữ khí của hắn, nhìn không ra chút không tình nguyện nào, hình như là cam tâm tình nguyện đem nàng kia tặng cho Ngô Khí, lấy lòng Ngô vút bỏ.

Sau khi nói xong, Tăng Xương liền không chút vết tích lui về phía sau mấy bước, trong miệng vẫn cung kính nói: Như vậy, lão hủ cùng đệ tử trong nhà liền cáo lui.

Những người khác nghe nói có thể đi được, lập tức trên mặt đều lộ ra vẻ hưng phấn và giải thoát. Bọn họ ở lại chỗ này, cảm giác mỗi giờ mỗi khắc đều là giày vò, khí thế Ngô Khí, loại khí thế đáng sợ này, đã biến thành một loại lạc ấn, khắc thật sâu ở trên tâm thần bọn họ, đối mặt với Ngô Khí, bọn họ hầu như không lúc nào muốn rời đi.

Thấy Ngô Khí không nói gì, trong lòng Tăng Xương không khỏi buông lỏng, xoay người muốn mang theo mười mấy người rời khỏi nơi này. Bất quá đáy lòng của hắn còn có một ý nghĩ, chính là mau chóng trở về gia tộc, bẩm báo gia chủ, để gia chủ mời ra vị lão tổ tông bề quan nhiều năm kia. Muốn đổi phó một vị cường giả Phản Hư, tự nhiên phải có một vị tu sĩ Phản Hư kỳ khác đi ra mới có thể.

Mang theo ý nghĩ này, Tăng Xương lập tức xoay người rời đi, nhưng ngay lúc này, thanh âm khàn khàn trầm thấp kia lại vang lên lần nữa.

Đợi đã, ta lần đầu tới nơi này, còn không hiểu tình huống nơi này.

Ngô Khí đột nhiên bảo bọn họ ở lại, lập tức dọa mười mấy người Tăng Xương nhảy dựng lên, sau khi nghe thấy Ngô Khí nói, lại thở phào nhẹ nhõm. Tăng Xương đầu tiên xoay người

lại, ý nghĩ trong lòng lập tức dâng lên, há miệng nói: “Như vậy vừa vặn, tiền bối mới tới đây, nghĩ cũng phải có một chỗ đặt chân, không bằng theo chúng ta trở về, nếu biết tiền bối đến đây làm khách, trên dưới Tăng gia ta nhất định sẽ cực kỳ hoan nghênh.

Trong lúc Tăng Xương nói chuyện, ý nghĩ trong lòng như vậy: Mất đi tiểu tiện nhân kia không có quan hệ gì, chỉ cần mang người này trở về nhà, chờ gia chủ xác nhận hẳn có phải là phản hủ tu sĩ hay không, nếu như trách nhiệm đánh mất tiểu tiện nhân kia không phải là bản trưởng lão. Nếu không phải, đến lúc đó cũng có thể cướp tiểu tiện nhân kia trở về, giảm bớt tội lỗi của bản trưởng lão.

Tăng Xương nghĩ như vậy, ngược lại là một Thạch Nhị Điều, chỉ cần mời Ngô Khí trở về nhà hẳn, bất kể thế nào, trách nhiệm của hẳn đều không có. Nhìn từ điểm này, Tăng Xương này cũng là người tâm tư cực kỳ lung linh.

Bất quá lập tức, từ trong miệng Ngô Khí lại phun ra lời nói lần nữa, liền những ý nghĩ này từ đáy lòng Tăng Xương bay ra ngoài Cửa Tiêu Vân. Bởi vì hẳn không rảnh suy nghĩ những thứ này, mặc kệ là ý nghĩ gì trong đầu, đều không bảo trụ tính mạng của mình, đến mãnh liệt.

Không phải vậy, ta chỉ muốn biết, nơi này là nơi nào trong hồn phách của ngươi, hẳn là có đáp án.

Giọng Ngô Khí trầm thấp khàn khàn, nhưng giọng nói kia lại rất hời hợt. Trong nháy mắt lối ra rơi vào trong tai mười đệ tử Tăng gia và hơn mười đệ tử Tăng gia kia, chính là sấm sét giữa trời quang, đặc biệt là Tăng Xương, lập tức cảm thấy sống lưng phát lạnh, vong hồn đại phiêu.

Nhanh..... Chạy mau...

Trước đó Tăng Xương lui lại mấy bước, đã lui tới phía sau, lúc này chợt nghe thanh âm từ phía dưới mặt nạ Ngô Khí vang lên. Hẳn sợ tới mức mặt trắng bệch, cũng may hẳn có thể lập tức phản ứng lại, trên mặt già nua hiện lên vẻ kinh hoàng, thân hình lập tức lùi nhanh, vừa nắm tay to, mấy đệ tử Tăng gia bên

cánh hăn không tránh né kịp, lập tức bị hăn bắt lấy, sau đó cánh tay hăn hất lên, lập tức ném về phía Ngô Khí.

Làm xong những động tác này, cả người Tăng Xương đột nhiên hóa thành một đạo độn quang màu trắng, tốc độ cực nhanh, bỏ chạy về phía xa. Những đệ tử Tăng gia khác, ngoại trừ mấy tên đệ tử xui xẻo vô cùng bị trưởng lão nhà mình hy sinh ném về phía đệ tử, tất cả những người còn lại đều giống như Tăng Xương, thân hình hóa thành độn quang, điên cuồng bỏ chạy về phía xa.

Chỉ một câu nói, Ngô Khí thậm chí còn chưa kịp có bất kỳ động tác gì, đã sợ đến đám người này điên cuồng bỏ chạy. Thiếu nữ xinh đẹp một mực xui lơ trên mặt đất lúc này đã hoàn toàn ngây ngẩn, ánh mắt đặt trên người Ngô Khí, có chút si mê.

Bất quá kỳ quái chính là, sau khi hời hợt nói xong câu kia, Ngô Khí liền không còn động tác gì nữa, tùy ý để những người kia chạy trốn. Thậm chí ngay cả hai đệ tử bị Tăng Xương của hăn ném tới, Ngô Khí cũng không để ý tới, mặc kệ bọn họ sau khi rơi xuống đất, lại cực kỳ chật vật bò lên, sau đó cũng hóa thành độn quang, bỏ chạy.

Ừng ục..

Hơn mười đạo quang mang, nháy mắt hướng lên trời cao, như điên hướng bốn phương tám hướng bỏ chạy.

Tốc độ nhanh nhất tự nhiên là Tăng Xương, hăn là người đầu tiên bỏ chạy, lại là tu vi Nguyên Anh đỉnh phong, tốc độ tự nhiên là nhanh nhất. Đảo mắt đã bị chạy ra ngoài trăm dặm, trong lúc kinh hoàng quay đầu nhìn thoáng qua, lại nhìn thấy ngoại trừ hăn, những người khác cũng đều bình yên vô sự trốn ra.

Lập tức, đáy lòng hăn liền nảy lên một cái ý niệm nghi hoặc: Đây là có chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ người nọ là đang giả bộ...

Đang lúc Tăng Xương hoài nghi Ngô Khí hư trương thanh thế, kỳ thật căn bản không có bản lĩnh giết mười mấy người bọn

họ, bỗng nhiên trên không trung xuất hiện từng màn, để cho hắn hoàn toàn lâm vào trong sợ hãi.

A...

Đột ngột, tiếng kêu thảm thiết đầu tiên vang lên.

Ở trên không trung, một đệ tử Tăng gia đang chạy trốn, tu vi Nguyên Anh trung kỳ khó khăn lắm mới chạy ra được trăm dặm. Đột nhiên thân hình ngưng trệ một cái, sau đó từ trong miệng của hắn liền vang lên tiếng kêu thảm thiết cực kỳ thê lương. Tăng Xương rõ ràng nhìn thấy, từ trong cơ thể đệ tử kia, một ngọn lửa đen sì bỗng nhiên trào ra, trong phút chốc đã bao vây đệ tử kia vào trong, trong một hơi thở, tiếng kêu thảm thiết liền im bật.

A a a...

Đã có tiếng thứ nhất, cảnh tượng tiếp theo, liền vô cùng tự nhiên xuất hiện trong mắt Tăng Xương, xuất hiện ở các nơi trên không trung.

Bốn phương tám hướng, mười đệ tử Tăng gia điên cuồng bỏ chạy, ngoại trừ Tăng Xương, tất cả mọi người, đều trong nháy mắt bắt đầu kêu thảm lên. Mỗi người Tăng Xương đều thấy được, trong cơ thể mỗi người bọn họ đều có một ngọn lửa đen sì tràn ra, mà hơn mười người bọn họ, dưới ngọn lửa hắc trù này, vậy mà không kiên trì được một hơi, liền toàn bộ thân thể chết đi, không một tiếng động, hóa thành bụi phấn, triệt để biến mất ở không trung.

Thứ ba đến mức cầu ứng hộ chưa xong.

Không trung, từng cảnh tượng người trong gia tộc kêu thảm thiết bị Tăng Xương nhìn thấy rõ ràng một lần, cũng làm cho một tia nghi hoặc trong lòng hắn hoàn toàn biến thành sợ hãi. Thư tuyền điện tử miễn phí.

Thân thể run rẩy, toàn thân trên dưới đều run rẩy, trong miệng điên cuồng lầm bầm: Ma Đầu, tuyệt đối là Ma Đầu. Không, ta muốn rời khỏi nơi này, mau rời khỏi nơi này.

Nỗi sợ hãi trong lòng hắn trong nháy mắt này hoàn toàn bao phủ hắn, ngay cả liếc nhìn Ngô Khí ở vách núi kia cũng không dám. Từng màn trước đó, từng luồng lửa đen từ trong cơ thể đệ tử nhà mình toát ra, lúc này đơn giản đã trở thành ác mộng của hắn, khiến cho đáy lòng hắn giờ phút này chỉ còn lại một cái ý niệm trong đầu.

Đó chính là chạy trốn khỏi nơi này.

Hắn như thế nào cũng không nghĩ tới, một mực nói rất hay, hắc bào tu sĩ kia sẽ cái gì đột nhiên hạ sát thủ. Tác phong như vậy, quả thực so với bất luận ma đầu nào đều là ma đầu, cũng chỉ có tu sĩ ma đầu thích giết chóc, mới có thể thích giết người giết người, sẽ không cố kỵ cái gì khác. Hiện tại trong mắt Tăng Xương, Ngô Khí chính là một ma đầu rõ ràng đầu, lại là một ma đầu có lực lượng cường đại.

Ngoại trừ Tăng Xương còn có một người khác, lúc này cũng bị giết chóc của Ngô Khí làm cho tâm thần rối loạn.

Thiếu nữ xinh đẹp đang nằm xụi lơ trên mặt đất trên vách núi kia, bởi vì thương thế trong cơ thể vẫn luôn tái mặt, nhưng chẳng biết tại sao, tận mắt thấy mười mấy đệ tử của Tăng gia kia, từng người kêu thảm thiết hóa thành hư vô, một loại khoái cảm sinh ra dưới đáy lòng nàng, bất tri bất giác, làm cho trên mặt nàng hiện ra vẻ yêu dị âm trầm.

Trên khuôn mặt xinh đẹp kia, ánh mắt rơi vào trên người Ngô Khí, một tia sợ hãi bên trong đã từ từ biến mất, ngược lại biến

thành một loại sùng kính chiền. Loại ánh mắt này, giống như một người hầu cực kỳ trung tâm, nhìn chủ nhân của mình.

Về

Độn quang của Tăng Xương trong chớp mắt đã hơn mười dặm, ngược lại là cực kỳ nhanh chóng. Mắt thấy đã sắp rời khỏi mắt Ngô Khí có thể nhìn thấy khoảng cách, mà Tăng Xương trong độn quang lúc này vẫn như cũ, vẫn là độn quang điên cuồng, không ngừng làm cho tốc độ của mình tăng nhanh, bởi vì đáy lòng hắn, vẫn là ý nghĩ sợ hãi vô cùng vô tận trong đầu, hoàn toàn không thoát khỏi, đem hắn hoàn toàn bao phủ.

Vù vù

Một tiếng dị hưởng đột ngột vang lên ngay trong cơ thể hắn, không đợi hắn suy nghĩ nhiều. Một ngọn lửa đen từ trong ngực bụng hắn xuyên ra, sau đó lập tức lan tràn ra, hoàn toàn bao phủ thân thể hắn vào trong đó. Cảnh tượng rơi vào trong mắt hắn giống như cảnh đệ tử Tăng gia lúc trước chết như đúc.

Vừa nhìn thấy ngọn lửa đen sì trên người mình, Tăng Xương gần như muốn lâm vào điên cuồng, chân nguyên trong cơ thể bị hắn điên cuồng điều động, cũng bao bọc bản thân hắn lại, cố gắng ngăn cách những ngọn lửa đen sì kia ra bên ngoài.

Không... Đừng giết ta..... ta không muốn chết a...

Tiếng kêu điên cuồng từ trong miệng Tăng Xương đi ra, nhưng mặc kệ là kêu gọi, hay là chân nguyên trong cơ thể hắn, đều không có tác dụng gì đối với hỏa diễm hắc bạch kia. Hơn nữa để cho Tăng Xương hồng mắt là, hắn phát hiện sau khi chân nguyên trong cơ thể hắn tràn qua, không những không thể tiêu diệt hoặc ngăn cách những hỏa diễm hắc trù kia ra bên ngoài.

Ngược lại tựa hồ còn trợ giúp những hắc hỏa diễm cùng tốc độ lan tràn, chỉ một hơi thở sau, Tăng Xương liền cảm giác trước mắt cái gì đều không nhìn thấy, trừ đen kịt hay là đen kịt, u ám vô cùng. Hắn phảng phất nhìn thấy mình, cũng giống như mười đệ tử Tăng gia lúc trước, bị ngọn lửa Hắc Lang kia cứng rắn thiêu đốt mà chết, hóa thành hư vô, ngay cả thi thể cũng không thể lưu lại.

Bất quá lập tức, hắn phát hiện chỗ bất đồng, bởi vì hắn sau khi bị ngọn lửa màu đen bao phủ, lại không cảm giác được một chút đau đớn nào. Chỉ là hắn tựa hồ mất đi quyền khống chế thân thể, cả người giống như biến thành một khối lồi, chỉ có thể cảm giác, nhưng không thể làm ra động tác nào.

Trong cảm ứng của hắn, thân thể của mình vẫn còn phi hành. Lúc này phương hướng phi hành đã thay đổi. Hoàn toàn tương phản trước đó, thân thể của hắn, lúc này đang bay về phía ngọn núi nhỏ kia, trên hòn đảo.

Dứt lời, thân thể Tăng Xương từ trong ánh mắt xinh đẹp không thể tưởng tượng nổi kia, lại bay trở về trên vách núi dựng đứng. Ngọn lửa hắc bạch lập tức tán đi, hiển lộ ra phía dưới, mặt mũi Tăng Xương lộ vẻ sợ hãi.

Vừa rơi xuống đất, những ngọn lửa đen sì kia tán đi, Tăng Xương liền cảm giác mình đã khôi phục năng lực nói chuyện. Nhưng hắn vẫn không thể động dậy, hết thảy trong cơ thể vẫn bị khống chế, ngoại trừ nói chuyện, hắn không thể điều động một tia chân nguyên, vẫn là một con rối, chỉ là so sánh với lúc trước, hiện tại hắn là con rối biết nói.

Bất quá có thể nói chuyện đã đủ để hắn kích động, lập tức mở miệng, cũng mặc kệ đáy lòng đối với Ngô Khí sợ hãi đến mức nào, chỉ cần có thể giữ được tính mạng, hắn cái gì cũng nguyện ý nói, cái gì cũng muốn làm.

Tiền bối, người... Người không thể giết ta, Tăng gia chúng ta cũng có phản hư cường giả, hơn nửa trăm năm trước cũng đã là tu vi Phản Hư trung kỳ. Nếu như tiền bối giết ta, gia chủ nhất định sẽ mời lão tổ tông ra ngoài, đến lúc đó phiền toái của tiền bối chỉ sợ cũng không nhỏ.

Yên tâm, chỉ cần tiền bối không giết ta, ta sẽ không tiết lộ bất cứ chuyện gì phát sinh ở đây. Những đệ tử đi cùng ta ra ngoài kia, ta sẽ nói, ta sẽ nói bọn họ bị Yêu thú nói, còn có nữ tử này, cũng đồng dạng bị Yêu thú giết chết, chỉ có một mình ta chạy thoát trở về.

Ta là trưởng lão tín nhiệm nhất gia chủ, chỉ cần ta nói như vậy, gia chủ nhất định sẽ không hoài nghi, đến lúc đó tiền bối sẽ

không có phiền toái gì nữa.

Ngô Khí còn chưa kịp nói gì, bên này Tăng Xương đã như đạn liên châu, từ trong miệng hắn liên tiếp nói ra. Vì bảo mệnh, ngay cả kế hoạch cũng giúp Ngô Khí nghĩ cho tốt. Người vô sỉ Ngô Khí cũng gặp qua không ít, bây giờ lại để cho hắn kiến thức thêm một cái.

Mặc kệ Tăng Xương nói ra từng câu từng chữ, Ngô Khí không để ý chút nào, chỉ xoay chuyển thân thể, sau đó chậm rãi ngồi xổm xuống trước mặt thiếu nữ xinh đẹp kia, dưới mặt nạ trắng bệch hiện lộ ra một đôi mắt Ngô Khí, quả thực giống như là một vực sâu, thâm thúy xa xăm, làm cho ánh mắt thiếu nữ xinh đẹp kia lập tức trầm luân vào trong.

Mà thanh âm Ngô Khí, cũng vào lúc này, vang lên trong tai thiếu nữ xinh đẹp kia.

Ta làm chủ cho ngươi, ta sinh ngươi, ta chết ngươi, ý niệm của ta chính là ý niệm của ngươi, ý của ta chính là.....

Thanh âm giống như đang lằm bằm, từng tiếng vang lên trong tâm thần thiếu nữ xinh đẹp, hóa thành từng cái lạc ấn khắc trên tâm thần thiếu nữ. Chẳng biết tại sao, vốn là đối với thần niệm bên ngoài đều là tâm thức hải cảnh giác của thiếu nữ xinh đẹp này, lại duy chỉ có Ngô Khí, giống như không có chút phòng bị nào.

Thanh âm tùy ý của Ngô Khí hóa thành lạc ấn, hóa thành hạt giống, tiến vào nơi sâu nhất trong nội tâm nàng, sau khi khắc lên, gieo ở phía trên, hoàn toàn dung hợp cùng với tinh thần của nàng. Cũng không biết qua bao lâu, thanh âm lằm bằm đến từ Ngô Khí kia, chợt dừng lại. Nhưng trong đầu thiếu nữ xinh đẹp kia, lại phảng phất như có tiếng vọng vang, không ngừng vang lên, không ngừng thâm nhập lạc ấn kia.

Bốp!

Tiếng vang quái dị cả đời, làm thiếu nữ xinh đẹp kia từ trong trạng thái kỳ dị giật mình tỉnh lại. Khi nàng tỉnh lại, lập tức phát hiện, toàn bộ thế giới, trong mắt nàng, trở nên hoàn toàn khác.

Àm

Chớp mắt mở ra, thế giới nhập vào mắt, giống như hoàn toàn thay đổi màu sắc. Nếu trước kia thế giới của nàng là u ám áp lực, vậy hiện tại, chính là vô cùng sáng khoái, vô cùng sung sướng. giống như mỗi một đạo không khí, mỗi một đám mây trắng, đều có sinh mệnh, đều có ý nghĩa.

Lại để cho nàng cảm thấy vô cùng mừng rỡ là, trong khoảnh khắc đó, nàng cảm ứng được thương thế trong cơ thể mình, hoàn toàn biến mất. Bởi vì tiêu hao nhiều chân nguyên mà gây ra nội thương, trước đó bị vết thương do Tăng Xương đả thương, còn vì thi triển bí pháp kia mà xuất hiện thương thế, vậy mà chỉ một khắc sau, toàn bộ đều biến mất, không lưu lại một chút tai họa ngầm nào.

Mà tu vi của nàng cũng từ Kết Đan hậu kỳ, được tăng lên đến cảnh giới Kết Đan đỉnh phong. Từ khi sinh ra đến nay, nàng chưa bao giờ có lúc này thoải mái như vậy.

Tĩnh lại.

Một thanh âm khàn khàn, bỗng nhiên tại lúc này, tiến vào trong tai nàng. Người bình thường nghe xong có chút thanh âm khó nghe, nhưng khi nàng nghe, lại đơn giản giống như tiên âm dễ nghe. Thậm chí nghe được thanh âm này, nàng cảm thấy cực kỳ an tâm, tất cả tạp chất trong tâm thần, dưới thanh âm gột rửa này đều biến mất.

Ngẩng đầu lên, lập tức liền thấy được một đôi mắt trắng bệch dưới mặt nạ, lập tức, một loại cảm giác giống như nhìn thấy được thân nhân tràn lên, bỗng nhiên chiếm lĩnh loại cảm giác sùng kính ước ao trong lòng hắn, làm cho trên mặt nàng lập tức xuất hiện một vòng kiêu then, chỉ là cái đầu xinh đẹp nhẹ gật một cái.

Tiếp theo, một đôi bàn tay trắng nõn như nữ nhân duỗi ra, đem tay thiếu nữ xinh đẹp nắm lại, sau đó chậm rãi kéo nàng lên. Thiếu nữ xinh đẹp thân hình thấp bé, đứng ở bên cạnh Ngô Khí, từ xa nhìn lại, thật giống như một đôi huynh muội.

Nhưng ngay trước mặt hai người bọn họ từng hưng, lại không cho là vậy, dưới cái nhìn của hắn, đứng trước mắt quả thực là

một ác ma, một ma đầu hỉ nô vô thường quý dị không gì sánh được.

Lúc này, ánh mắt thiếu nữ xinh đẹp rót cuộc cũng tiếp xúc với Tăng Xương, cảm giác mừng rỡ từ đáy lòng lập tức chiếm lĩnh cừu hận cùng sát ý. Linh trí và thần hồn của nàng còn có ký ức, tựa hồ không bị bất kỳ ảnh hưởng gì, trừ hảo cảm vô hạn với Ngô Khí, những thứ khác đều vô cùng bình thường, bao gồm cảm giác oán hận của lão giả trước mắt.

Sức mạnh của hắc đều bị ta cướp đoạt, ngươi có thể tùy ý xử trí hắc, lưu lại một hơi cuối cùng.

Dưới mặt nạ bạch cốt của Ngô Khí lúc này vang lên âm thanh, lọt vào tai Tăng Xương, quả thực còn đáng sợ hơn bất cứ âm thanh nào, đều khiến hắc sợ hãi.

Bởi vì lúc Ngô Khí hạ xuống, thiếu nữ xinh đẹp bị hắc dắt đi, trên gương mặt xinh đẹp, bỗng nhiên chậm rãi nở ra một nụ cười cực kỳ sáng lạn. Nếu là có người trước kia nhận ra Ngô Khí ở đây, nhất định sẽ phát hiện, nụ cười này, cùng Ngô Khí, quả thực giống nhau như đúc.

Thứ tư lại đến mức cầu ủng hộ chưa xong.

Đảo câu ba, trên hòn đảo bình thường cách đại lục Trung Châu gần một vạn dặm này, lúc này đang phát sinh một màn thê thảm vô cùng. Trên vách núi đá kia tốc độ cao, từng tiếng vang thê thảm đến cực điểm không ngừng vang lên, theo gió biển kia, truyền ra rất xa.

Những ngư dân trốn trong phòng mình, lúc này đều có thể nghe được thanh âm rõ ràng, giống như lệ quỷ tiếng khóc, để mỗi một ngư dân, lúc này đều đang run rẩy, đều trốn dưới giường của mình, hoặc là dưới bàn, không ngừng run rẩy, không ngừng quỳ lạy, khẩn cầu ác ma bên ngoài có thể buông tha bọn họ.

Cũng không biết qua bao lâu, âm thanh bên ngoài ngừng lại, âm thanh như ác quỷ khóc lóc cực kỳ sợ hãi của bọn họ, biến mất. Nhưng cho dù như vậy, ngư dân trên hòn đảo, cũng phải đủ ba ngày sau, mới lớn gan, một lần nữa ra khỏi phòng. Khi đám ngư dân kia đi đến nơi phát ra âm thanh, sau khi nhìn thấy cảnh tượng trên vách núi, tất cả ngư dân đều nôn ra trợn vện mấy tháng, có mấy người bị dọa đến phát điên.

Cũng chính là từ đó, cái tên Điều Du đảo dần dần không cần, đổi thành một cái tên khác, Ác Ma đảo. Truyền thuyết tiên nhân câu cá, cũng dần dần biến thành truyền thuyết của ác ma giáng lâm. Thế giới đánh cá bình thường, thế giới phạm nhân, rất ít giao tiếp với một thế giới khác, nhưng mỗi lần giao tiếp, đều sẽ lưu lại một đoạn thần thoại trong truyền thuyết.

Đối với tu sĩ có được năm tháng dài đằng đẳng mà nói, thế giới phạm nhân, quả thật là hoàn toàn không có ý nghĩa gì.

Đại dương vô tận, cách hòn đảo câu cá mấy ngàn dặm, trên mặt biển xanh thẳm, một chiếc thuyền đánh cá cũ nát đang lướt nhanh.

So sánh với đại dương mênh mông kia, một chiếc thuyền đánh cá này quả thực nhỏ bé như hạt bụi. Mà lúc này trên mặt biển thỉnh thoảng có sóng lớn nổi lên, mãnh liệt dâng trào, nhưng

quái dị chính là, bất luận sóng lớn quay cuồng như thế nào, chính là không thể để cho chiếc thuyền đánh cá kia chênh lệch một chút nào.

Trên thuyền đánh cá, đầu thuyền, một tu sĩ mặc hắc bào đang ngồi xếp bằng. Không biết phía dưới hắc bào kia là người như thế nào. Người này, ngoại trừ một đôi bàn tay trắng nõn vô cùng, tất cả đều bị bao phủ trong hắc bào, ngay cả ngũ quan kia, đều bị một mặt nạ xương trắng che lấp.

Bất quá ngay bên cạnh tu sĩ hắc bào này, lại đứng đây một thiếu nữ xinh đẹp. Thiếu nữ mặc một bộ trường bào trắng nõn, thân hình nhỏ nhắn xinh xắn, dung mạo sinh ra cực kỳ xinh đẹp, nhất là đôi mắt kia, tựa hồ có thể nhìn thấu rất nhiều tồn tại, khiến người ta lần đầu sẽ sinh ra hảo cảm.

Lúc này thiếu nữ xinh đẹp này, vô cùng an tĩnh đứng ở bên cạnh hắc bào tu sĩ kia, ánh mắt cũng rơi vào trên người hắc bào tu sĩ, bên trong đều là sùng kính. Một tia cảm xúc nào khác đều không có, ánh mắt càng không rời đi một hơi thở, tựa hồ chỉ cần nhìn hắc bào tu sĩ này, cũng đủ để cho nàng an tâm.

Nhìn mặt nạ trắng bạch, còn có cái khí tức quen thuộc từ trên người hắc bào truyền đến khiến nàng cảm thấy thoải mái vô cùng, thiếu nữ xinh đẹp trong đầu, không khỏi nhớ lại chuyện đã xảy ra ở trên hòn đảo nhỏ cực kỳ bình thường kia mấy ngày trước.

Ngô Khí đứng trên vách đá, nắm tay nàng, sau đó cướp đoạt toàn bộ lực lượng của vị trưởng lão Tăng gia kia. Dem hắc biến thành một phạm nhân triệt để, đem phạm nhân này giao cho nàng, sau đó trong tiếng cười xán lạn không gì sánh được của nàng, trên vách đá liền bắt đầu vang lên từng tiếng khóc như lệ quỷ kêu. Theo gió biển, truyền về bốn phía.

Khi nàng đem một hơi cuối cùng còn lại hưng phấn giao cho hắc bào trong tay. Đổi lại hắc bào một cái vuốt nhẹ, bàn tay da thịt nữ tử kia còn trắng nõn hơn, nhẹ nhàng rơi vào đỉnh đầu nàng, làm nàng cảm thấy an tâm trước nay chưa từng có, từ ngày sinh ra, đến tận lúc bàn tay kia rơi xuống, nàng mới chân chính cảm nhận được chính mình, cảm nhận được sâu trong nội tâm bản thân, từ thời khắc đó trở đi, nàng mới xem như hoàn chỉnh.

Từ dưới mặt nạ xương trắng thảm hại kia, vang lên một câu nói, càng làm cho trên mặt nàng lần nữa nở rộ nụ cười xán lạn không gì sánh được.

Đây mới chỉ là bắt đầu, Tầng gia mới thật sự là nơi phải thừa nhận oán hận của người.

Tuy rằng chỉ là một câu hứa hẹn đơn giản thế nhưng trong lòng thiếu nữ xinh đẹp lại hữu hiệu hơn bất kỳ lời nói nào, đủ để cho nàng nở rộ nụ cười xinh đẹp rạng ngời.

Đứng ở đầu thuyền, thiếu nữ xinh đẹp tựa hồ đứng một rồi, thân hình chậm rãi hạ xuống, cũng học Ngô Khí, chậm rãi ngồi xếp bằng xuống. Sau đó nàng lấy ra một hạt châu đen sì, hai tay đan chéo, cầm hạt châu đen sì kia, cảm thụ được khí tức quen thuộc tràn ra từ trên người Ngô Khí bên cạnh, khiến cho nàng vô cùng an tâm, thiếu nữ xinh đẹp chậm rãi nhập định.

Đại dương vô tận, một chiếc thuyền đánh cá cũ nát, đầu thuyền ngồi ngay ngắn một nam một nữ, một thiếu nữ toàn thân bao phủ trong hắc bào, một thiếu nữ xinh đẹp trên mặt còn lưu lại nụ cười xán lạn.

Tựa hồ cũng không vội, thuyền đánh cá cũ nát kia, trôi nổi từng chút trong đại dương mênh mông này. Bất luận sóng biển cuồng bạo trên mặt biển này, hay là sóng gió ngập trời, đều không thể để cho thuyền đánh cá này phát sinh một chút xiu chéch đi, càng không thể làm cho chiếc thuyền đánh cá cũ nát này lật úp, ngay cả dao động một chút cũng không làm được.

Giống như ở trong minh minh, trên chiếc thuyền đánh cá này có một cỗ lực lượng đáng sợ tồn tại. Cỗ lực lượng này, chẳng những làm cho sóng biển và gió biển không dám tới quấy nhiễu, ngay cả rất nhiều cá biển yêu thú dưới đáy biển kia, cũng không dám tới gần chiếc thuyền đánh cá cũ nát này.

Thuyền đánh cá này, hình như đã an bài xong hành trình. Một ngày ngàn dặm, không nhiều không ít, mặc kệ là gió cùng ngày đẹp, hay là sóng lớn ngập trời, khoảng cách giữa thuyền đánh cá này trên đường đi của đại dương mênh mông, chính là ngàn dặm mà thôi.

Mà sau khi đi qua đảo câu ba, trên đường đi hòn đảo, ngoại trừ đảo hoang, chính là một ít phạm nhân ngư dân ở hòn đảo này, cũng không có gì lạ. Bởi vì khí tức trên thuyền đánh cá kia, những yêu thú chỗ sâu trong đáy biển cũng không dám đến quấy nhiễu, lấy thuyền đánh cá này đi được nửa tháng sau, đều vô cùng yên tĩnh.

Ngày đi ngàn dặm, thời gian từng chút một trôi qua, một nam một nữ trên thuyền đánh cá kia từ đầu đến cuối đều như vậy, lẳng lặng ngồi xếp bằng ở chỗ đó, không nói một lời, đi theo thuyền đánh cá, không ngừng tới gần.

Một ngày nửa tháng trôi qua, trên thuyền đánh cá, Ngô Khí một mực đắm chìm trong tâm thần tĩnh lại. Bất quá hẳn lại không mở hai mắt ra, vẫn ngồi xếp bằng ở chỗ đó, thu liễm khí tức trên người mình, giống như lúc trước nhập định. Mà trong lòng, Ngô Khí lại là thanh tĩnh vô cùng, chỉ là trong tâm thần có một chút cảm giác mệt mỏi.

Dù sao toàn bộ ký ức của một tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong, dù là lực lượng thần hồn Ngô Khí vô cùng to lớn, cũng hao phí trọn vẹn mấy tháng thời gian, mới luyện hóa toàn bộ ký ức của tên trưởng lão Tăng gia kia, thành ký ức của Ngô vút bỏ mình. Người tên Tăng Xương này, cũng là người thứ hai bị Ngô Khí sinh sinh luyện hóa tất cả ký ức.

Người đầu tiên xui xẻo như vậy, chính là một ngoại tộc đệ tử lúc trước được xưng là một trong thập đại gia tộc, muốn len lén giết Ngô Khí, lại bị Ngô Khí phản sát, cuối cùng còn bị cướp lấy một tên xui xẻo.

Nhắc tới cũng khéo, Ngô Khí lúc trước còn ở biên thủy, nếu không phải cần nuốt trí nhớ rộng rãi luyện hóa phù, Ngô Khí cũng sẽ không có hiểu biết gì về Thông Thiên sơn mạch, nếu không với việc hẳn ngay từ đầu không biết gì đã mạo muội tiến vào Thông Thiên sơn mạch, nhất định sẽ chịu không ít thiệt thòi. Mà lúc này, Ngô Khí cũng đã đến một địa phương hoàn toàn mới, trước kia chưa bao giờ đến nơi này.

Đại dương vô tận, hải ngoại tu chân giới, một nơi so với Thông Thiên sơn mạch còn rộng lớn hơn, hoàn toàn không giống với địa phương của Trung Châu đại lục.

Mặc dù lúc trước Ngô Khí ở trong Chư Thiên Vạn Pháp các xem không ít điển tịch liên quan tới đại dương mênh mông, nhưng dù sao cũng chỉ là điển tịch mà thôi, muốn chân chính đối với khu vực này, hoặc là đối với một mảnh địa vực gần nhất, cái gọi là Đông Mộc đảo kia có chút hiểu biết, tự nhiên Ngô Khí cần một tu sĩ địa phương giải thích.

Vốn dĩ nếu không có chuyện thiếu nữ xinh đẹp kia, Ngô Khí nói không chừng sẽ tiếp nhận đề nghị của Tăng Xương, cùng hắn đi tới Tăng gia, tạm thời làm nơi đặt chân, hiểu rõ Đông Mộc đảo, hiểu rõ hải vực vô tận này.

Nhưng khi Ngô Khí nhìn thấy thiếu nữ xinh đẹp kia, Ngô Khí cũng đã quyết định chủ ý, ngoại trừ thiếu nữ cùng chính hắn, những tu sĩ khác ở đây, hắn đều muốn giết. Giết người đối với Ngô Khí mà nói là một chuyện cực kỳ đơn giản, đặc biệt là sau khi giết người, còn có thể đạt được lợi ích to lớn, Ngô Khí càng thêm vui vẻ không mệt.

Mà lần này hắn giết người, đạt được lợi ích chính là thiếu nữ xinh đẹp kia.

Mấy đảo phụ thuộc Đông Mộc đảo, có một gia tộc nhỏ, trời sinh có được thần thông tầm bảo. Được người gọi là thám thính bảo mạch, bởi vì thiên phú huyết mạch này, tiểu gia tộc này một mực bị rất nhiều thế lực ngấp nghé. Mà tiểu gia tộc này luôn luôn luôn luôn ít người, cho nên dù thiên phú nghịch thiên, cũng vẫn luôn yếu ớt không gì sánh được, chỉ có thể phụ thuộc một ít thế lực sống qua.

Tiểu gia tộc này đến đời này, đột nhiên xuất hiện một tộc nhân thiên phú huyết mạch xuất chúng nhất, là một nữ anh. Vừa sinh ra đã bị phán đoán trong gia tộc này, thiên tài huyết mạch thiên phú nồng đậm nhất từ ngàn năm trước tới nay. Nữ anh này vừa ra đời, lập tức làm cho tiểu gia tộc này lâm vào trong cuồng hỉ, đều cho rằng ngày hưng thịnh của gia tộc sẽ tới.

Nhưng ai biết được, tin tức nữ anh bị tiết lộ đưa tới tăng gia ngấp nghé. Trước kia gia tộc vì bên trong có cường giả Phản Hư lão quái vật như vậy, vẫn luôn là một trong các thế lực lớn ở Đông Mộc đảo, tin tức của tiểu gia tộc kia một khi bị Tăng gia biết được, lập tức khiến Tăng gia phái người đem người

của tiểu gia tộc kia toàn bộ giết chết. Chỉ mang nữ anh kia trở về., Sau đó nó nuôi dưỡng trong gia tộc, một mực xem như là súc sinh yêu thú nuôi dưỡng, chuẩn bị đợi nữ anh trưởng thành, huyết mạch trong cơ thể nồng đậm hơn một chút, sau đó bảo nữ anh phát huy tác dụng của nàng, trợ giúp Tăng gia tìm kiếm bảo vật trân quý.

Ai biết được sau khi nữ tử này lớn lên, ngoài ý muốn biết thân thế cùng lai lịch của mình, đã làm ra một hành động bỏ chạy.

.....

canh thứ năm đến khi cầu ủng hộ chưa xong.

Lạc Bảo đảo, một hòn đảo phạm vi ước chừng vạn dặm, bình thường mà nói, chính là một hòn đảo cực lớn, bất quá trong Vô Tận hải vực này, hòn đảo lớn như vậy, chỉ có thể xem như là hòn đảo nhỏ. Đứa nhỏ thông minh nhớ kỹ cập nhật siêu nhanh.

Trong đại dương vô tận, có bảy đại hải vực, hải vực gần đại lục Trung Châu nhất tên là Phong Bạo Vực. Chính là chỗ biên giới một mảnh hải vực to lớn, đồng thời cũng là nơi tu sĩ nhân loại tụ tập nhiều nhất. Trong Phong Bạo Vực, có vô số hòn đảo., Tinh la kỳ bố, vô cùng to lớn. Trong đó đảo lớn hơn phân nửa là nơi tu sĩ nhân loại nhiều nhất, cũng là nơi phức tạp nhất, thế lực có thể đặt chân ở bên trên, không người nào là đèn cạn dầu.

Đảo Đông Mộc, là một trong những hòn đảo lớn, chu vi gần trăm vạn dặm, hầu như tương đương với một mảnh đại lục nhỏ, trên đó có ít nhất mấy chục vạn tu sĩ nhân loại ở đó. Mà đảo Lạc Bảo, chẳng qua chỉ là một hòn đảo phụ thuộc Đông Mộc đảo mà thôi.

Thiên địa linh khí trên đảo Lạc Bảo nồng đậm ở trong rất nhiều đảo phụ thuộc cũng không phải là xuất sắc nhất, bất quá hòn đảo này bởi vì một gia tộc kỳ dị, tại địa giới Đông Mộc đảo lớn như vậy, cũng là rất có thanh danh. Chỉ là đáng tiếc, bởi vì mười mấy năm trước, hòn đảo kia đã bị diệt, hòn đảo này cũng triệt để xuống dốc, thiên địa linh khí mỗi ngày giảm bớt, đã đến mức rất ít có tu sĩ đặt chân.

Một ngày này, hòn đảo chỉ còn lại có ngư dân bình thường sa sút, bỗng nhiên nghênh đón hai vị khách đặc biệt.

Trên mặt biển phong lãng mãnh liệt, một chiếc thuyền đánh cá cũ nát từ xa xa di động tới, tốc độ không nhanh không chậm, bất luận sóng gió kia mãnh liệt hay không, cũng không thể làm cho chiếc thuyền đánh cá kia chệch đi dù một tơ một hào.

Trên mũi thuyền, một nam một nữ đang ngồi xếp bằng. Thiếu nữ kia, một bộ trường bào bìa Khải, khuôn mặt xinh đẹp, tuy là tư thái trầm tĩnh vô cùng, nhưng khí tức phát ra lại giống như được thiên địa đồng hồ vậy., Khiến người ta không thể bỏ qua, người còn lại toàn thân trên dưới đều được bao phủ trong hắc bào, còn đeo một cái mặt nạ bạch cốt chất, cực kỳ thần bí, nhưng khí tức này lại cực kỳ lạnh lẽo, vừa nhìn đã biết đây là một vị ma tu lòng dạ độc ác. Hai người này vốn không nên xuất hiện cùng một chỗ, lúc này lại trên cùng một chiếc thuyền đánh cá, chậm rãi đi về phía đảo bảo hạ xuống kia.

Sau nửa nén hương, trên bãi biển Lạc Bảo đảo, hai bóng người đột ngột xuất hiện. Nữ tu xinh đẹp kia, liền đi theo sau hắc bào tu sĩ kia, từng bước một đi lên đảo.

Mười sáu năm, quả nhiên linh khí trên đảo đã tiêu hao hầu như không còn. Chẳng qua quá trình lại cực kỳ tự nhiên, trách không được có người nhìn thấy điều gì không đúng.

Dưới mặt nạ xương trắng bạch kia, thanh âm Ngô Khí đột ngột vang lên, không chỉ là thanh âm của hắc, còn cả lời hắc nói ra cũng cực kỳ quái dị, trong lời nói có ý nghĩ, hình như là trên Lạc Bảo đảo đã ít có tu sĩ đặt chân, che giấu một bí mật không thể cho người biết.

Đi thôi. Bảo nô, đi nhà ngươi xem một chút đi.

Ngô Khí trong miệng, khẽ thở dài một tiếng, sau đó lại nói một câu. Vậy mà vẫn ở phía trước, cũng không có ý để cô gái đi theo phía sau dẫn đường.

Cũng không phải Ngô Khí muốn như vậy, mà là vì cho dù là thiếu nữ phía sau. Vốn là người của đảo Lạc Bảo này, nhưng bởi vì từ nhỏ đến lớn đều như súc sinh. Bị nuôi dưỡng ở nhà họ Triệu, mười sáu năm thời gian đều không ra khỏi cửa, càng chưa từng đặt chân tới đảo Lạc Bảo này. Ngược lại Ngô vứt bỏ bản thân, hắc luyện hóa ký ức của mình, năm đó hắc bị tiêu diệt trong dòng người của đảo chủ đảo Bảo Xương, chính giữa những người thuộc dòng dõi của đảo chủ đảo Bảo Châu, đã có một người Xương Chí.

Năm đó Tăng Xương đã từng phạm vào huyết án trên đảo, đối với nơi này tự nhiên là cực kỳ quen thuộc, Ngô Khí có được toàn bộ trí nhớ của hắn, đương nhiên cũng tương đương với Tăng Xương, không cần người dẫn đường, chính hắn liền biết nên đi nơi đó như thế nào.

Tô gia, đảo chủ của đảo Lạc Bảo ngày trước tên là Tô Vãn, cũng là gia chủ của chi Tham Bảo.

Thiếu nữ xinh đẹp sau lưng Ngô Khí chính là thiếu gia chủ Tô gia, năm đó nàng sinh ra, cũng làm cho Tô gia trực tiếp bị hủy diệt. Lúc này Ngô Khí mang nàng một lần nữa đặt chân đến đây, nhưng cũng không phải là vì tế điện vong linh gì mà đến, mà là vì truyền thừa, cho dù là Tô gia nhỏ yếu không gì sánh được, nhưng dù sao cũng là gia tộc có huyết mạch kỳ dị, đương nhiên có truyền thừa tương ứng.

Một đêm sau khi Tăng gia bị diệt Tô gia, cướp đi tiểu công chúa của Tô gia, nhưng truyền thừa máu chốt nhất lại không thành công, mà là bị gia chủ Tô gia giấu đi lúc tối hậu. Ngoại trừ thiếu nữ sau lưng Ngô Khí, bất cứ ai cũng không thể đạt được truyền thừa này.

Hai người đi tới, từng bước bước đi ra ngoài, giống như phạm nhân. Cho dù có tu sĩ khác đi ngang qua, cũng tuyệt đối không nghĩ tới, tại hạ xuống hòn đảo nhỏ phía dưới, tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì như vậy.

Hòn đảo âm u, phía dưới một dãy núi thật lớn có một khu vực giống như trang viên. Bên trong các loại kiến trúc đều có, kỳ kỳ xảo xảo, trang trí quả thực có thể nói cực kỳ đặc thù, xa xưa kỳ lạ, nghèo kiệt xác, hỗn tạp cùng một chỗ, nếu những kiến trúc này không biến thành phế tích mà nói, cũng coi như là một chỗ thắng cảnh.

Đáng tiếc, chỗ trú đóng của Tô gia khổng lồ này thật kỳ cục. Lúc này, bất kể nơi nào cũng là phế tích.

Vừa bước vào trong, lập tức cảm thấy khí tức hoang vu nồng đậm, nhảy lên, hướng về Ngô Khí và thiếu nữ xinh đẹp phía sau hắn mà đến. Mặc dù chỉ là mười sáu năm thời gian, nhưng

muốn ăn mòn một gia tộc đã sớm có linh khí cheo chống, quả thực một chút vấn đề cũng không có.

Phía sau Ngô Khí, một thiếu nữ xinh đẹp đều là trầm tĩnh nghiêm mật, lúc này nhìn thấy phế tích chung quanh, rốt cuộc cũng thay đổi sắc mặt.

Trong đôi mắt linh động kia, lập tức lộ ra vẻ đau buồn, bỗng nhiên khóc nức nở. Đứng ở trong phế tích, thiếu nữ này thậm chí có thể cảm giác được, ở đây, có rất nhiều khí tức tương liên với huyết mạch của nàng, chỉ là khí tức này không cách nào nắm bắt, không cách nào đi thu nạp, chỉ có thể cảm giác được, chủ nhân của những khí tức này, đã sớm thành vong hồn, đã trở về trong minh minh.

Ngô Khí không nói gì, thiếu nữ xinh đẹp phía sau hẳn cũng đồng dạng trầm mặc. Chỉ là loại khí tức huyết mạch tương liên này khiến nàng không thể khống chế được nỗi lòng của mình, từng luồng từng luồng ý niệm bi thương dâng lên, khiến đáy lòng nàng, hoàn toàn bị bi thương tràn ngập. Nơi này là Tô gia, sau khi bị diệt vong.

Hai người đi một lát, rốt cuộc đi tới chỗ sâu phế tích của Tô gia, nơi đó có một quảng trường, đầy ắp quảng trường gạch ngói vụn.

Vù vù

Trong cơ thể trống rỗng của Ngô Khí bỗng nhiên tràn ra một đạo chân nguyên. Chân Nguyên này vừa chui ra ngoài, lập tức cuốn lên một cơn gió lớn, cuốn theo lực lượng khổng lồ, lực lượng kia sinh sinh cuốn ra, tất cả cát đá chung quanh đều bị cuốn lên, tán đi bốn phương tám hướng.

Một hơi sau, xung quanh hai người đã là vô cùng trống trải và sạch sẽ.

Không có những thứ rác rưởi kia cách trở, hiển lộ ra, chính là mặt đất, một cái đồ án kỳ dị. Đồ án này to lớn vô cùng, bao cả tòa quảng trường vào trong, tựa hồ là khắc sinh tại mặt đất, do từng vết lõm vằn vẹo tạo thành, tựa hồ là một đạo cấm chế bố trí hạch tâm của một tòa trận pháp.

Ngô Khí tùy ý nhìn lướt qua, với kiến thức của hắn cộng thêm Tăng Xương kia, lập tức nhận ra. Lúc này đồ án dưới chân hai người bọn họ, đúng là một trận đồ hạch tâm, vốn ở trên trận đồ, còn có một đồng bảo vật tồn tại, tạo thành một trận pháp hoàn chỉnh.

Bất quá sau khi Tô gia bị diệt, bảo vật trên trận đồ kia liền bị người của Tăng gia lấy đi. Điều là một ít đạo khí phẩm chất không thấp, nhất chí là một kiện thượng phẩm đạo khí. Nếu không phải lão tổ tông của Tăng gia kia ra tay, mà Tô gia lại ra nội gián, chỉ dựa vào trận pháp kia, Tô gia cũng không thể dễ dàng công phá.

Người của Tăng gia, cướp đi bảo vật trên trận đồ, lại đồng thời hủy đi trận đồ này, hoặc là nói cách khác, căn bản không thể phá hủy. Ánh mắt Ngô Khí rơi vào trên đá lát dưới chân, toàn thân hắc bạch, tựa hồ là một loại chất liệu cực kỳ cứng rắn, chỉ là ngoại trừ cứng rắn cũng không có gì nổi bật, cho nên chỉ có thể lấy ra trải rộng quảng trường, mà không phải luyện khí.

Ngô Khí chỉ nhìn một lát, sau đó không nhìn thêm nữa, thân hình đột nhiên lùi về sau một bước, liên tục bước ra mấy bước, cái bóng lóe lên, thân hình Ngô Khí đã xuất hiện ở khu vực biên giới quảng trường.

Trong nháy mắt khi Ngô Khí đứng bên cạnh quảng trường, thần niệm to lớn của hắn tràn ra ngoài, trong nháy mắt bao phủ phạm vi vạn dặm chung quanh. Từ trên người hắn có từng đạo u quang tràn ra, sau đó chui vào trong hư không, cũng không biết bố trí thứ gì.

Nói xong, hắn ta bắt đầu.

Ba chữ bình tĩnh, từ phía dưới mặt nạ bạch cốt kia đi ra, vang lên bên tai thiếu nữ xinh đẹp kia.

Thiếu nữ vốn còn đang đứng, sau khi Ngô Khí nói xong, lập tức cúi người xuống. Nàng duỗi cổ tay ra, nhắm ngay chỗ lõm dưới trận đồ kia.

Xuy xuy

Một đạo chân nguyên sắc bén trống rỗng xuất hiện, trong nháy mắt cắt đứt mạch máu trên cổ tay nàng, nhất thời trong mạch

máu kia, huyết dịch đỏ thẫm không gì sánh được, lập tức như dòng suối tuôn ra, điên cuồng chảy vào trong từng lỗ khảm đó, ở miệng vết thương của nàng, cũng có chân nguyên phun trào.

Đó là chân nguyên của nàng, ngăn cản năng lực khép lại của mình cưỡng ép phong bế mạch máu, kết quả là, từ huyết dịch trong cơ thể nàng, tốc độ tuôn ra như một, những lỗ hõm vốn là hắc sì, vậy mà chậm rãi biến thành màu đỏ. Giống như một con cá chạch máu, nhanh chóng mấp máy, dưới cái nhìn chăm chú của Ngô Khí cùng thiếu nữ xinh đẹp kia, từng lỗ khảm, dần dần bị huyết dịch thiếu nữ xinh đẹp lấp đầy.

Bên cạnh quảng trường, Ngô Khí rất thú vị nhìn tràng cảnh máu tanh đang phát sinh trên quảng trường. Trong mạch máu của thiếu nữ kia, máu đỏ thẫm giống như không cần tiền, không ngừng trào ra. Dù là thiếu nữ kia có tu vi không tệ, có được cảnh giới Kết Đan đỉnh phong, trong cơ thể tràn đầy khí huyết.

Nhưng với tốc độ phóng máu như vậy, không bao lâu nữa sẽ bắt đầu muốn thả ra tâm huyết của nàng, đây chính là tinh nguyên sinh mệnh chân chính, mất đi một giọt máu trong lòng, ít nhất phải hao phí mấy chục năm công phu, mới có thể dưỡng trở về.

canh thứ nhất đến canh năm còn cảm tạ Viêm Vô Phong cùng Nam Hải lang quân kiên trì đập vé, đặc biệt là đánh giá vé, cảm tạ chưa xong.

Mẹ kiếp,

Vù vù vù

Trên Lạc Bảo đảo, chỗ sâu trong phế tích, hải tử thông minh nhớ kỹ cập nhật thủ đoạn của siêu nhanh.

Trên quảng trường trống rỗng, mặt đất là một trận đồ, từng lỗ khảm chính là trận văn kia. Ở trận đồ này, có một nữ tu xinh đẹp, thân hình nửa ngồi, một cánh tay trắng nõn duỗi ra, cổ tay hướng về mặt đất, từng lỗ khảm, không biết tại sao, mạch máu trên cổ tay thiếu nữ này, vẫn luôn luôn là máu tươi như suối.

Theo từng cái lỗ khảm kia bị nhuộm thành màu đỏ, khuôn mặt thiếu nữ xinh đẹp càng ngày càng tái nhợt, nếu như không phải nàng kết đan đỉnh phong tu vi, giờ phút này đã sớm mất máu quá nhiều mà chết. Dù là như vậy, trong cơ thể nàng cũng bắt đầu truyền đến từng cỗ cảm giác suy yếu.

Bất quá theo huyết dịch nàng thả ra càng ngày càng nhiều, trận đồ trên mặt đất kia cũng bắt đầu phản ứng, sau khi từng cái lỗ khảm đầy, hư không chung quanh vậy mà bắt đầu phát ra tiếng sấm, tựa như có đồ vật gì ẩn giấu sắp xuất hiện.

Không chút tiếng động, thân hình thiếu nữ xinh đẹp kia bỗng nhiên lay động một cái, ở trên cổ tay nàng. Trong mạch máu kia, không biết từ lúc nào, đã đình chỉ lượng lớn huyết dịch dâng lên, mà biến thành một giọt máu đỏ có chút quá phận, vô cùng chậm rãi ngưng tụ ở miệng vết thương mạch máu kia, cực kỳ chậm rãi, nhỏ xuống.

Sau một tiếng vang nhỏ, giọt huyết dịch đã như tử – đã nhỏ xuống. Ngay trung tâm của quảng trường, trận đồ kia.

Oanh bỗng nhiên hư không nổi phong lôi, khu vực vốn còn vô cùng bình tĩnh, vậy mà vào lúc này, vô số cuồng phong sinh ra, gào thét không thôi, mà không trung kia, cũng vào lúc này, hạ xuống vô số lôi đình, phảng phất như là thiên phạt, bất quá những lôi đình này cũng không rơi vào chỗ thật, mà giống như xông vào chỗ sâu trong hư không.

Trên mặt đất, trận đồ to lớn bắt đầu phát ra ánh sáng lấp lánh, cực kỳ chói mắt, từng cái rãnh đều đang phát sáng, liên kết cùng một chỗ, hình thành nên một trận pháp vô cùng kỳ dị.

Đây chính là... Tàng Bảo Trận..

Ngô Khí đứng bên cạnh quảng trường, nhìn trận pháp chậm rãi trôi nổi kia, trong đầu lập tức hiện lên một ý niệm, liên quan tới trận pháp trước mắt.

Tô gia là gia tộc có huyết mạch đặc thù. Huyết mạch này mặc dù ngày càng thừa thớt, nhưng lại cực kỳ nghịch thiên. Chính là bảo khí có thể nhìn thấu ngàn vạn bảo vật, có thể suy đoán phương vị của các loại bảo vật, tìm kiếm bí mật, cực kỳ thuận tiện. Mà bí mật lớn nhất của Tô gia, không phải cái khác, chính là một tòa trận pháp truyền thừa từ thời thượng cổ. Mà trận pháp này, lúc này hiện lên trước mắt Ngô Khí.

Đang lúc Ngô Khí ngây người, bỗng nhiên một cỗ dị động từ trong cơ thể Ngô Khí truyền đến.

Vèo vèo cực kỳ đột ngột, từ trong cơ thể Ngô Khí, bỗng nhiên một vệt kim quang xuất hiện, trực tiếp phá tan những cuồng phong lôi đình kia, xông đến phía trước trận pháp, vừa chạm đã phân ra. Cơ hồ ngay lập tức, kim quang kia lại lần nữa trở về, một lần nữa về trong cơ thể Ngô Khí.

Trong nháy mắt này, trong đầu Ngô Khí bỗng nhiên chấn động mãnh liệt. Mà trong thức hải Ngô Khí bỗng nhiên xuất hiện một hạt kim quang lớn chừng hạt đậu. Kim quang này đột nhiên phóng ra vạn trượng kim quang, liền trong kim quang này, lực lượng thần hồn Ngô Khí bị kéo vào trong đó.

Từng cảnh tượng thời thượng cổ hiện ra không hề giữ lại ở trước mặt thần hồn Ngô Khí. Cũng bất quá chỉ là thời gian mấy hơi thở. Lúc Ngô Khí mở mắt ra, nghi hoặc trong lòng lại hoàn toàn biến mất. Lúc trước hẳn biết được, nơi đây là phế tích của Tô gia, mà bí mật lớn nhất của Tô gia chính là một tòa trận pháp bảo tàng tên là Bảo Vật. Những thứ này đều là từ trong trí nhớ của Tăng Xương đạt được., Những người khác, người duy nhất Ngô Khí biết là thiếu nữ xinh đẹp kia, cực kỳ không muốn.

So với người của Tô gia coi là người của chi Tầm Bảo, Ngô Khí nhìn thấy thiếu nữ xinh đẹp kia lập tức sẽ biết. Người của Tô gia này căn bản không phải là một mạch tầm bảo lộn xộn, mà là thời kỳ tiên dân thượng cổ., Cường giả xuất hiện lớp lớp, hậu duệ huyết mạch của dòng dõi Thiên Bảo cực thịnh nhất thời. So sánh với những người Tô gia khác, huyết mạch Thiên Bảo nhất mạch trong cơ thể thiếu nữ có tên là bảo nô kia, lại nồng đậm không biết bao nhiêu.

Ngô Khí từ chư thiên vạn pháp các xem qua rất nhiều điển tịch, cũng biết không ít thượng cổ bí mật, cho nên hắn mới nhìn thấy thiếu nữ xinh đẹp kia trong nháy mắt, liền hạ quyết tâm, nhất định phải nắm thiếu nữ này trong tay, không nói là đắc tội một gia tộc có tu sĩ Phản Hư tọa trấn, chính là thêm mấy cường giả Phản Hư nữa, Ngô Khí cũng vẫn có thể đắc tội.

Thượng cổ có lời: Người được nhất mạch thân phước, thiên địa chi bảo, tất cả đều thuộc về sở hữu.

Lời đồn mặc dù có chút khoa trương, nhưng chưa chắc đã không phải là sự thật. Tiên dân thượng cổ, nhất mạch thiên bảo, tuy rằng nhân khẩu cực kỳ thưa thớt. Nhưng mỗi một thế hệ đều là cường giả xuất hiện tầng tầng lớp lớp, bảo vật trên người nhiều như lông trâu, mặc dù mạnh hơn mấy bậc so với bọn họ, cũng vẫn có thể bị rất nhiều bảo vật đuổi giết đến chết.

Mặc kệ là thượng cổ hay là hiện tại, không có ai ghét bỏ bảo vật trên người mình nhiều hơn. Ngô Khí nếu có thể nắm chắc huyết duệ hậu duệ cuối cùng của Thiên Bảo nhất mạch trong tay, vậy hắn mặc dù không có tông môn dựa vào hậu thuẫn, ở trên bảo vật., Cũng tuyệt đối sẽ không ít, thậm chí có thể một mình độc hưởng nhiều dị bảo. Bất quá những thứ này kỳ thật cũng là biểu hiện bên ngoài, đối với Thiên Bảo nhất mạch chân chính rốt cuộc như thế nào, cũng chỉ có người của chi Thiên Bảo mới có thể nói rõ ràng.

Tàng bảo trận, Thiên Bảo nhất mạch độc hữu thượng cổ pháp trận, cổ lão huyền ảo, không thể tiến hành công kích. Nhưng có thể đem hết thảy bảo vật đều giấu ở chỗ sâu trong hư không không biết tên, bất luận kẻ nào đều không thể chạm đến, trừ

phi người Thiên Bảo nhất mạch lấy tinh huyết của mình mở ra trận pháp, mới có thể tiến vào bên trong.

Tòa bảo tàng trận trước mắt này, bên trong là bảo vật mà rất nhiều tiền bối Thiên Bảo nhất mạch tích góp được, nhưng bởi vì huyết mạch ngày càng thừa thối, dần dần mở ra trận pháp cũng không làm được. thẳng đến thế hệ bảo nô này, mới có được huyết mạch đủ mở ra trận pháp.

Đáng tiếc họa không đơn hành, tin tức bảo nô sinh ra đã tiết lộ, dẫn tới người nhà cũ. Trong một đêm bị tiêu diệt, gia chủ Tô gia kia bất quá chỉ là tu vi Hóa Thần trung kỳ, hầu như trong nháy mắt đã bị lão tổ tông nhà họ Cơ chém giết, đương nhiên là không thể đưa bảo nô đi, may mà tin tức Tàng Bảo Trận này không bị tiết lộ, không để người của Tàng gia biết được. Nếu không, cũng không đến phiên ta.

.....

Đứng ở rìa quảng trường, Ngô Khí nhìn hư không trước mặt dần dần cuộn trào mãnh liệt, phong lôi kia đã trở nên vô cùng khủng bố, uy lực to lớn, cắt đứt hư không kia thành không gian, bất luận kẻ nào tiến vào trong đó đều có thể bị lực lượng trong đó chuyển dời đến hư không khác, hung hiểm vô cùng.

Mà bên trong, rất nhiều quang mang hỗn tạp cùng một chỗ, trong nháy mắt đó, từng đạo bảo quang khí tức kinh người trào ra, mặc dù chỉ là thoáng nhìn, nhưng cũng đã làm cho Ngô Khí cực kỳ kinh ngạc. Khí tức trong mỗi một đạo bảo quang, đều vượt xa khí tức đạo khí tức, mỗi một đạo đều vô cùng cổ xưa, đều ẩn chứa chí ít một loại đại đạo pháp tắc.

Nếu như không phải xác nhận hẳn đã nắm giữ thiếu nữ xinh đẹp kia, huyết mạch Tô gia cuối cùng nắm giữ, Ngô Khí thậm chí hoài nghi mình có nổi lên tham niệm hay không, dựa vào thiên phú thần thông của thân thể U Minh chiến xuyên qua hư không, cứng rắn xông vào, bảo vật mạnh mẽ hơn nhiều.

Vù vù

Bình ổn lại ý niệm trong lòng một chút, Ngô Khí nhìn về phía ánh mắt đã cắt đứt không gian trên quảng trường vẫn như cũ cực kỳ nóng bỏng, hẳn không có biện pháp không như vậy, bởi

vì ở bên trong mặt kia, chính là có rất nhiều bảo vật thượng cổ của dòng dõi Thiên Bảo lưu lại.

Cơ duyên, đây mới thật sự là đại cơ duyên, quả nhiên thoát ly khỏi Thiên Ma Tông là đúng đắn. Nếu cả đời đều ở trong Thiên Ma Tông, cho dù may mắn có được cơ duyên như vậy, tông môn cũng không thể để một mình người độc chiếm, cho dù không để người cống hiến toàn bộ, những trưởng lão hoặc đệ tử hạch tâm có thực lực cường đại kia cũng sẽ ngấp nghé, ra tay cướp đoạt, thậm chí giết người diệt khẩu.

Có Hoang Cổ bí sách kia trên người, bất kỳ bí mật nào cũng không thể tránh thoát cảm giác của ta, có được cơ duyên lớn như vậy, chờ tu vi lên, lại đi gom góp phần truyền thừa Thái Cổ còn lại, khi đó, nhìn xem tiêu thế giới này, có ai có thể làm gì được ta.

Lúc này Ngô Khí vẫn vô cùng hưng phấn, nhất là trong Hoang Cổ Bí Sách thể nội có phản ứng, sau khi báo tin tức về tàng bảo trận trước mặt vào trong thức hải của hắn, Ngô Khí càng thêm như thế.

Tuy hắn chỉ có tu vi Hóa Thần trung kỳ, nhưng Ngô Khí lại mơ hồ nhìn thấy tương lai của mình, giống như sương mù bởi vì cảnh giới không đạt tới mà tồn tại, dần dần bị đẩy ra một ít. Nhất là sau khi đạt được Hoang Cổ bí sách, Ngô Khí càng có thể cảm giác được, một loại khốn long ra biển thoải mái, triệt để quét sạch trời buộc.

Giống như lúc trước, mặc dù hắn có được truyền thừa Thái Cổ mạnh mẽ đến không chung cực, nhưng sức mạnh trong đó chỉ là tạm thời ở trong cơ thể Ngô Khí, tuy rằng Ngô Khí đã nhận được, nhưng lại không thật sự kế thừa. Bởi vì lực lượng truyền thừa kia, sẽ không cho phép chủ nhân của mình, khuất phục dưới những truyền thừa khác, mặc dù không va chạm rõ ràng, nhưng Ngô Khí một ngày không giải thoát được, một ngày liền sẽ không nhận được truyền thừa chân chính.

Sau khi hắn thoát ly Thiên Ma tông, sau khi kia trong mộ hoang chiếm được Hoang Cổ Bí Sách, Ngô Khí có thể ần ần cảm ứng được từ trong bí sách kia, ngoại trừ đoạn cánh tay kia ra, ngoại trừ đoạn cánh tay kia., Truyền thừa khác ở nơi đó,

mặc dù cảm ứng rất yếu ớt, nhưng đủ để cho Ngô Khí mừng rỡ như điên. Chỉ là bởi vì tu vi còn không đến mức không kiêng nể gì, Ngô Khí mới không lập tức hứng thú đi tìm truyền thừa còn lại, chỉ là men theo cảm ứng, tiến đến đại dương vô tận này.

Ai biết được vừa mới tiến vào nơi này, liền nhận được một phần đại cơ duyên kinh hỉ. Thiếu nữ xinh đẹp trước mặt nàng đang tiếp nhận truyền thừa của mình, đồng thời chính nàng, cũng là cơ duyên của Ngô Khí.

Trên không quảng trường, cảnh tượng đã trở nên cực kỳ đáng sợ, phong lôi phun trào, hư không hai giới, khí tức trận pháp thượng cổ, mặc dù không có hiện lộ ra uy lực mạnh mẽ, thế nhưng uy áp trong đó, lại khiến cường giả Phản Hư không dám hành động thiếu suy nghĩ. Bên trong hồn phách của bảo nô đã bị gieo xuống lạc ấn nô bộc của Ngô Khí, Ngô Khí tất nhiên là không cần lo lắng gì.

Khi nàng tiếp nhận truyền thừa, Ngô Khí cũng thi triển thủ đoạn, che giấu toàn bộ cảnh tượng khiến người ta sợ hãi. Tuy rằng nơi này đã ít có tu sĩ đặt chân, nhưng vẫn đảm bảo một ít là tốt nhất.

Thứ hai là đến vé đánh giá miễn phí trong tay các huynh đệ tiêu phí sách dài mười nguyên, bày tỏ lãng phí, lần nhỏ xin đập chưa xong.

Mẹ kiếp,

Đông Mộc đảo, phạm vi trăm vạn dặm, xem như một tòa đảo lớn ở biên giới ranh giới hải vực Phong Bạo. Thăng nhỏ thông minh nhớ kỹ cập nhật siêu nhanh. Trên đảo, mấy chục vạn tu sĩ tụ tập, phụ thuộc gần trăm đảo nhỏ, thế lực đông đảo, ăn khớp, cực kỳ phồn hoa.

Nơi náo nhiệt nhất trên đảo, nhiều nhất là nơi tu sĩ tụ tập, không cần nói, chính là thành trì lớn nhất: Đông Mộc thành.

Trong phạm vi mấy trăm vạn dặm hải vực, rất nhiều tán tu, hoặc tu sĩ môn phái, phần lớn đều sẽ tụ tập trong Đông Mộc Thành. Kỳ thật ở một mức độ nào đó, tu sĩ cũng giống như phàm nhân, bất quá là ăn mặc ở. Chỉ là không giống chính là, tu sĩ mặc y phục., Đều là bảo vật phàm nhân không thể tưởng tượng, thứ ăn là đan dược tiên cốc, trận pháp cấm chế, rất nhiều tài nguyên, thiếu một thứ cũng không được. Chỉ cần là doanh sinh liên quan đến tu sĩ, đều có trong Đông Mộc thành, có thể thỏa mãn mấy chục vạn tu sĩ lui tới kia.

Xuân đi thu đến, năm tháng tu sĩ không giống phàm nhân bình thường, mấy chục năm thời gian, trong mắt tu sĩ, kỳ thật cũng chỉ là trong nháy mắt mà thôi. Tại Đông Mộc thành, phồn hoa như gấm, tu sĩ lui tới nhiều như lông trâu, cảnh trí biến hóa trong đó, nếu không có chỗ đặc biệt xuất sắc, thường thường cũng rất khó bị người phát hiện.

Trong thành, trong mấy chục con đường lớn, một cái trong đó, lặng yên không một tiếng động xuất hiện một cửa hàng. Cửa hàng này, tên là: Thiên Bảo các.

Mặc dù cái tên nhìn qua rất có khí thế, nhưng trong Đông Mộc thành này, có ít nhất hơn vạn cửa hàng, cái tên này mặc dù không tính là bình thường, nhưng cũng không xuất sắc. Sau khi mở cửa hàng này mấy chục năm, vẫn không có thanh danh gì lớn, sinh ý không nóng không lạnh, rất là bình thường.

Bất quá trong một ngày này, một tu sĩ Kết Đan cảnh tùy ý đi dạo cửa hàng này, sau đó không lâu liền dẫn phát một lần

phong bạo không nhỏ.

Người này tên là Trịnh Đơn, một tán tu cảnh giới Kết Đan, tài phú trên người không nhiều lắm. Cảnh giới đến đỉnh phong, lúc nào cũng có thể tấn thăng cảnh giới Nguyên Anh, muốn đổi một thanh pháp khí không tệ, tốt nhất là một huyền khí phẩm chất không tệ. Hắn vốn chỉ muốn đi dạo khắp nơi, tìm một nhà ba nhà rẻ nhất, vừa vận đi dạo trên một con đường lớn, nhìn thấy bảng hiệu Thiên Bảo các, liền tùy ý đi vào.

Hắn cũng là tu sĩ lặn lội ở Đông Mộc thành nhiều năm, tự nhiên biết rất rõ những cửa hàng nổi danh trong thành này, dù sao loại pháp khí cấp bậc huyền khí này, cũng không phải hàng thông thường gì, không phải một cửa hàng nào cũng có thể bán. Trước khi hắn tiến vào Thiên Bảo các, căn bản không có hy vọng quá lớn tìm được huyền khí giá rẻ, chỉ là muốn thử vận khí mà thôi.

Nhưng ngay sau khi hắn bước vào Thiên Bảo các, hắn cơ hồ lập tức liền bị kinh sợ, cứ như vậy ngậy người ngay tại chỗ.

Oanh oanh oanh oanh!

Bởi vì trước mắt hắn, trong cảm ứng, chung quanh hắn, từng đạo khí tức khiến tâm thần hắn rung động, không chút nào che giấu hiển lộ ra. Như là từng tiếng sấm sét, âm âm vang lên ở bên tai hắn, không ngừng vang lên, không ngừng, hoàn toàn không cách nào ngăn cách. Pháp khí, đan dược, Phù Lục, Linh khoáng thạch... Chỉ cần là bảo vật tài nguyên có thể nghĩ tới, trong lầu các cực kỳ bình thường này, vậy mà có thể tìm thấy toàn bộ.

Hơn nữa làm cho người ta không thể tin tưởng chính là, những vật kia, vậy mà không có một thứ nào là rác rưởi, là vật tầm thường. Bất luận đan dược hoặc là pháp khí, hoặc là phù lục, đều có phẩm chất cực cao, hơn nữa cấp bậc cũng đều cao thái quá, hầu như không có thứ mà tu sĩ luyện khí bình thường có thể sử dụng.

Cho dù là tu sĩ cảnh giới Trúc Cơ, tựa hồ cũng không tìm được mấy thứ có thể sử dụng. Nhưng nếu là tu sĩ Kết Đan hoặc là Nguyên Anh, tại thời điểm bước vào tầng thứ nhất, lập tức sẽ

cảm giác tiến vào Thiên Đường Tiên Cảnh giống như vậy. Bởi vì đồ vật trong này, quả thực là làm ra cho bọn họ, vô cùng thích hợp, vô cùng hấp dẫn.

Trịnh Đơn ngây người tròn vẹn mấy hơi thở, sau đó mới tỉnh lại, không đợi hắn di động bước chân, trước mặt hắn, một thiếu niên mặt trắng như ngọc đi tới.

Thiếu niên này mặc quần áo đặc chế, trường bào kiểu dáng, bên ống tay áo thêu kim tuyến, trước ngực in một chữ cổ triện đại, nếu là tu sĩ có học thức uyên bác, lập tức có thể phân biệt ra, đó rõ ràng chính là một chữ Bảo. Mà thiếu niên kia, trên người không có chút khí tức tu sĩ nào, lại không biết là bị cấm chế che lấp, hay là một thiếu niên phạm nhân.

Tuy rằng trong Đông Mộc thành này có rất nhiều tu sĩ, nhưng phạm nhân cũng có không ít, đều là bị tu sĩ mua làm nô bộc. Nhất là những cửa hàng kia, có rất nhiều cửa hàng đều để phạm nhân làm một ít chuyện vụn vặt.

Bất quá lúc này, Trịnh Đơn lại hoàn toàn không để ý tới thiếu niên trước mặt có phải là phạm nhân hay không, bởi vì ánh mắt của hắn, lúc này đã hoàn toàn bị thứ kia hấp dẫn.

Vị khách nhân này, xin hỏi cần mua thứ gì.

Thiếu niên này mặt trắng như ngọc, trên mặt mang theo nụ cười cực kỳ khiêm tốn, khom người thi lễ với Trịnh Đơn, sau đó liền cực kỳ lễ phép hỏi một câu.

Trịnh Đơn không có trả lời, mà bước chân di động, lập tức xuất hiện ở phía trước một cái quầy thủy tinh. Ánh mắt phảng phất như lưỡi dao sắc, muốn xuyên thấu quầy thủy tinh kia, nhìn thấy phía trên quầy thủy tinh kia có một vật. Nhìn thấy vật kia, Trịnh Đơn cả người phảng phất như không di chuyển được bước chân, liền đứng ở nơi đó, trong miệng thì thào tự nói.

Huyền khí hạ phẩm, một trăm linh thạch cực phẩm...

Sao có thể như vậy, loại khí tức này rõ ràng là huyền khí hạ phẩm cực phẩm, hành pháp khí Đông Mộc, không có một trăm năm mươi miếng linh thạch cực phẩm căn bản không có khả năng có được.

Chẳng lẽ là giả, nhưng mà không giống a, loại khí tức này, rõ ràng chính là huyền khí hạ phẩm cực phẩm. Nếu ta có thể đạt được, ngày sau cùng người khác chém giết, chiến lực lập tức có thể tăng lên một tầng.

Trịnh Dung nói thế nào cũng là một tu sĩ Kết Đan đỉnh phong, mặc dù không tính là siêu cấp cao thủ, nhưng cũng không đến mức nhìn thấy một kiện hạ phẩm huyền khí như vậy, sẽ có biểu hiện không chịu nổi như vậy.

Hắn sẽ làm như vậy, kỳ thật cũng rất đơn giản, bởi vì giá tiền món hạ phẩm huyền khí trước mặt hắn. Trên Đông Mộc đảo này, chỉ cần là thứ mà tu sĩ cần, doanh sinh liên quan đều có, chỉ cần lên đảo, chỉ cần có linh thạch trên người, liền nhất định có thể mua được thứ người muốn.

Bất quá mỗi tiền một phân hàng, đồ vật trên đảo, đều là có giá bán. Cũng không phải là nói không thể đổi được hàng có giá tốt hơn, nhưng cái này phải dựa vào nhãn lực, còn phải dựa vào vận khí, không phải ai cũng có vận khí này.

Một kiện hạ phẩm huyền khí phẩm chất cực phẩm, ở chợ trên Đông Mộc đảo giá đến một trăm năm mươi viên linh thạch cực phẩm, cho dù ít hơn nữa, nhiều lắm cũng chỉ ít hơn một hai viên, nhưng tuyệt đối không có khả năng xuất hiện, vèn vèn một trăm cực phẩm linh thạch, có thể mua được một kiện hạ phẩm huyền khí phẩm chất cực phẩm.

Nhưng chính một chuyện không có khả năng xuất hiện như vậy, lúc này lại xuất hiện trước mặt Trịnh Đan. Đây thật sự là muốn ngủ gật đưa tới gối, Trịnh Đan đã là tu sĩ Kết Đan đỉnh phong, đang cần một kiện hạ phẩm huyền khí tăng cường chiến lực của mình, cũng là vì chính mình tiến vào Nguyên Anh mà chuẩn bị sẵn sàng.

Nguyên bản hắn tựa như đào đổi một kiện hạ phẩm huyền khí một trăm cực phẩm linh thạch, phẩm chất kém một chút, lại không nghĩ tới, lúc này đưa tới cửa, lại là hạ phẩm huyền khí có phẩm chất hoàn mỹ.

Đứng ở phía sau hắn, thiếu niên tuấn dật mặc trường bào trắng nõn, cực kỳ khiêm tốn. Nhìn dáng vẻ Trịnh Độc, khóe miệng

gã cười nhạt, tựa hồ sớm biết như vậy. Đi ra hai bước, lập tức đã đến phía sau quầy thủy tinh kia, ngón tay tung bay, cũng không biết bấm ấn quyết gì, cấm chế trên quầy thủy tinh kia lập tức được giải trừ.

Oanh oanh oanh.

Cấm chế vừa giải trừ, lập tức khí tức của huyền khí hạ phẩm thuộc về bên trong thủy tinh bên trong quầy hàng không còn bị áp chế nữa, hoàn toàn bộc phát ra, khiến Trịnh Dung cảm thấy vô cùng rõ ràng, đồng thời lời nói của thiếu niên tuần tú kia cũng tại lúc này truyền đến.

Vị khách này, vật này tên là Phá Sơn Trùy, hạ phẩm huyền khí, phẩm chất hoàn mỹ. Thích hợp cho tu sĩ tu luyện công pháp Thổ thuộc tính Thổ sử dụng, ta xem vừa vặn khách nhân liên tu luyện công pháp Thổ thuộc tính, xác thực rất thích hợp vật này. Nếu thích, có thể cân nhắc mua nó.

Làm khách nhân đầu tiên của bản điểm ngày hôm nay, bản điểm có thể tặng cho người mười tám Thổ Giáp Phù cấp bốn.

Thanh âm của thiếu niên này mềm mại như ngọc, trên mặt lại mang theo nụ cười xán lạn, hé miệng ra liền cho người ta một loại cảm giác như gió ấm áp. Trịnh Đơn Bình cũng là nhân vật tàn nhẫn, lúc này đối mặt với thiếu niên phàm nhân này, lại không cách nào bày ra một gương mặt lạnh lẽo, có chút hưng phấn tiếp nhận kích thích cánh tay trẻ con của thiếu niên kia, toàn thân màu vàng đất.

Rốt cuộc là huyền khí hạ phẩm hoàn mỹ, dù kia toàn thân màu vàng đất, tản ra lực lượng Thổ Nguyên nồng đậm, làm cho người ta có một loại cảm giác trầm trọng, nhưng lại không mất đi mũi nhọn, trên mũi nhọn kia cũng không biết gia nhập tài liệu gì, lại có một chút Kim Ô tồn tại, chính là Kim Phi, làm cho huyền khí này thêm một ít mũi nhọn đáng sợ.

Pháp khí tốt, có thể công có thể thủ, bên trong giống như gia nhập một điểm kim mang sa, Thổ Nguyên lực cùng Kim hành lực lượng lại dung hợp hoàn mỹ cùng một chỗ, quả nhiên là cực phẩm phẩm chất. Tốt, thật sự là quá tốt rồi.

Trịnh Đơn đầu tiên là bị cái giá kia làm cho kinh sợ, hôm nay lại tự tay lấy được vật thật, loại khí tức thật sự kia, lại để cho hắn một lần nữa kinh ngạc đến, lại trực tiếp nói ra lời khen ngợi của mình, không che giấu biểu cảm khát vọng của mình. Nếu là thương gia tinh nhuệ trá một chút, khẳng định sẽ trực tiếp nâng giá, làm cho hắn không thể không khuất phục.

Nhưng trước mặt hắn là tiểu nhị tuần tú, lại không có ý tứ này, vẫn là cười nhạt, mặc cho Trịnh Đơn cầm pháp khí trong tay, lật qua lật lại xem xét.

Trịnh Đơn nhìn sắp nửa canh giờ, thiếu niên kia mới vang lên, vẫn là ôn nhu như ngọc, không có chút hỏa khí nào.

Mặc dù cửa hàng đã khai trương hơn ba mươi năm, nhưng hôm nay Đông gia mới quyết định bắt đầu buôn bán. Ba ngày đầu tiên, hết thảy trong các đều bán giảm giá, bất quá cũng chỉ có ba ngày, qua ba ngày, hoặc là bán hết tất cả đồ vật trong vòng ba ngày, giá cả đồ vật mới sẽ khôi phục bình thường. Nếu như khách nhân muốn mua Phá Sơn Chùy này, vẫn là mau chóng mua cho thỏa đáng.

Lời nói của thiếu niên lập tức đánh thức Trịnh Đơn, lúc này hắn đã xác nhận thứ trong tay, là một kiện hạ phẩm huyền khí thật sự phẩm chất cực phẩm. Nhưng suy nghĩ đầu tiên trong lòng hắn hiện lên, lại không phải là mua được thứ này, mà là nổi lên một tia ác niệm.

Thứ ba là đến vé đánh giá miễn phí trong tay các huynh đệ dùng sách vở tiêu phí mười nguyên, bày tỏ lãng phí, tiểu lâu xin đập chưa xong.

Mẹ kiếp,

Thứ này thật sự là quá tốt, chính là Huyền khí hạ phẩm phẩm cực phẩm. Thằng nhỏ thông minh nhớ kỹ cập nhật nhanh chóng, Thiên Bảo các nào của nhà này rõ ràng chỉ bán một trăm khối linh thạch cực phẩm, quả thực là chuyện tốt trên trời rơi xuống. Trên người thiếu niên trước mắt này một chút khí tức cũng không có, quả thực giống như phàm nhân, nói không chừng thật sự chỉ là phàm nhân. Ta nếu giết hắn, trực tiếp đem...

Khi ý nghĩ này vừa xuất hiện, ngay cả bản thân Trịnh Đơn cũng bị dọa cho nhảy dựng. Bất quá khi hắn nghe thấy thiếu niên kia nói, lập tức theo bản năng nhìn lại chung quanh.

Những thứ chiếu vào trong mắt, phù lục pháp khí đan dược.... Rất nhiều bảo vật, giá cả đánh dấu trên đó lại thấp hơn giá bình thường ba đến bốn thành, một màn này lập tức làm Trịnh Đơn hoàn toàn ngây ngẩn. Trong lòng hắn, có một loại cảm giác bị một bánh turr từ trên trời rơi xuống đập trúng.

Trời ạ, Đông gia của Thiên Bảo các này điên rồi sao, nhiều thứ tốt như vậy, tất cả đều bán với giá thấp như vậy. Quả thực là điên rồi, cho dù là tài đại khí thô, lãng phí như vậy, lãng phí như vậy, cũng không chống đỡ được bao lâu. À, đúng rồi, hắn nói chỉ có ba ngày đầu, sau ba ngày, liền có giá cả khôi phục bình thường.

Không thể động thủ, người có thể làm ra hành động kinh người như vậy, chắc chắn sẽ không là thứ gì bình thường. Một kiện hạ phẩm huyền khí cực phẩm lại tiện lợi bán như vậy, nói rõ căn bản không để ở trong mắt Các chủ Thiên Bảo các này, thế lực nhân vật như vậy, căn bản không phải một tán tu như ta có thể trêu chọc.

Mua, có tiện nghi không chiếm là khôn kiếp, mau mua, cái gì cũng mua được.

Mấy ý nghĩ trong đầu Trịnh Đơn bốc lên, rốt cuộc cũng khiến hắn hạ quyết tâm.

Ta muốn, Phá Sơn Trùy này, ta muốn. Còn có những chuyện khác, ta còn muốn nhìn xem những chuyện khác.

Trịnh Đơn cơ hồ là đỏ mắt nói ra lời, hắn là bị mê hoặc, bất luận kẻ nào, đều sẽ bị cảnh tượng nơi này hấp dẫn đến. Dưới nụ cười rạng rỡ của thiếu niên tuấn dật kia, Trịnh Đơn lập tức lấy ra nhẫn trữ vật của mình, chẳng những mua được Phá Sơn trùy kia, cũng đã bắt đầu một lần mua sắm lớn.

Ngũ giai linh đan, Hóa Anh đan, năm mươi cục phẩm linh thạch...

Yêu thú cấp năm, đại địa nội đan Bạo Hùng, bốn mươi viên linh thạch cực phẩm.

Ngũ giai Thổ Độn phù lục, một trăm tấm, một trăm linh thạch cực phẩm, một trăm linh thạch cực phẩm.

.....

Lúc Trịnh Đơn đỏ mặt đi ra Thiên Bảo các, linh thạch trong trữ vật giới chỉ của hắn đã rỗng tuếch. Hắn chỉ là một tán tu, linh thạch vãi vãi tích góp hơn trăm năm., Vậy mà hôm nay, toàn bộ tiêu xài sạch sẽ. Bất quá đáy lòng hắn không có chút nào cảm giác đau lòng. Bởi vì lúc này trong trữ vật giới chỉ của hắn, đồng bảo vật chất đầy khiến cho hắn hưng phấn đến cực điểm, đã đủ để hắn an toàn tấn thăng đến cảnh giới Nguyên Anh.

Sau khi Trịnh Đơn ra khỏi Thiên Bảo các, lại bị hắn lập tức nghĩ tới một con đường kiếm tiền, hắn đột nhiên nhớ tới, sự tồn tại của Thiên Bảo các này, hiện tại chỉ có một mình hắn biết.

Bảo địa như vậy quả thực là mơ ước của tất cả tu sĩ. Nhất là nghe tiểu nhị kia nói, hắn chỉ là tầng thứ nhất của Thiên Bảo các mà thôi. Tầng thứ nhất chỉ có đồ vật sử dụng Trúc Cơ Kết Đan cùng Nguyên Anh cảnh, mà tầng thứ hai, là thứ mà tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ sử dụng sau khi đến tầng thứ hai., Thậm chí còn có tầng thứ ba tồn tại, về phần tầng thứ ba là cảnh giới gì có thể đi lên, Trịnh Đơn đã không dám tưởng tượng nữa, bởi vì lấy thân phận của hắn, hắn thậm chí ngay cả tầng thứ

hai cũng không thể vào được, chớ đừng nói chi là tầng thứ ba, căn bản là hắn có thể nghĩ tới.

Trong lòng Trịnh Dung vừa có tính toán, hắn lập tức chuyển sang hành động, coi như là tin tức tuyệt mật của Thiên Bảo các, bán cho một thế lực chuyên môn thu mua các loại tin tức, mặc dù chỉ có thời hạn ba ngày, nhưng đã mang đến cho Trịnh Đan một phần thù lao rất là phong phú.

Ngoài ra, trong ngày đầu tiên, trong Thiên Bảo các nghênh đón không ít khách nhân khác. Những người này, hầu như đều giống nhau, sau khi trắng trợn mua sắm ở tầng thứ nhất hoặc tầng thứ hai của Thiên Bảo các một phen, điên cuồng khuếch tán tin tức nơi này ra. Vén vén chỉ là ngày thứ hai, ở trong Đông Mộc thành, ba chữ Thiên Bảo các, đã truyền khắp cả tòa thành trì, tu sĩ như nước lụt, vô cùng điên cuồng tràn vào Thiên Bảo các.

Khi những tu sĩ kia nhìn thấy những vật bên trong Thiên Bảo các, còn có giá cả đánh dấu, tất cả tu sĩ lập tức điên cuồng mua sắm.

Nhất là những tu sĩ kia phát hiện, bất luận bao nhiêu người bọn họ tiến vào trong Thiên Bảo các, khu vực bên trong các kia, cũng sẽ không xuất hiện tình huống chen chúc, mà trong đó tiểu nhị phụ trách chiêu đãi, từ lúc đầu chỉ có một người, vén vén ở ngày thứ hai, trong các kia liền có thêm mấy trăm thiếu niên tuấn tú thiếu nữ.

Những thiếu niên thiếu nữ này mỗi một người đều có khí chất giống nhau, khiêm tốn vô cùng, mềm mại như ngọc, hoàn toàn không có khí tức tu sĩ, phảng phất như phạm nhân.

Có rất nhiều tu sĩ cũng không phải là người lương thiện, nhìn thấy cảnh tượng trong Thiên Bảo các này, nhìn thấy những bảo vật kia, tự nhiên có rất nhiều người nổi lên lòng tham. Nhưng mà ngay ngày đầu tiên, từ trong tầng ba thần bí của Thiên Bảo các, sau khi truyền đến một đạo khí tức cường đại vô cùng, tất cả tu sĩ đều thu liễm lại ác niệm trong lòng mình, thành thành thật lấy ra toàn bộ linh thạch của mình, bắt đầu điên cuồng mua sắm.

Ngay tại thời điểm Thiên Bảo các thịnh tình hơn xa, một ngày trước khi dương danh toàn bộ Đông Mộc thành, ở các địa phương khác trong thành, các thế lực khác đều nhao nhao có động tĩnh.

Đông Mộc đảo mặc dù lớn, có mấy chục vạn tu sĩ tụ tập, nhưng trong đó cường đại nhất tu sĩ, lại không có ai tiến vào hợp đạo. Người cường đại nhất chính là thành chủ Đông Mộc thành, tục truyền là tu vi Phản Hư hậu kỳ. Mà các thế lực khác, tu sĩ cường đại có được, đại đa số đều là Phản Hư sơ kỳ hoặc là Phản Hư trung kỳ.

Tăng gia, thuộc về một thế lực lớn trên đảo Đông Mộc, bởi vì một vị lão tổ tông của Tăng gia, chính là cường giả cấp bậc Phản Hư trung kỳ.

Ngoại trừ gia tộc có lãnh địa tự nhân ra, bên trong Đông Mộc thành cũng có không ít cửa hàng tồn tại. Trong đó, Tăng gia mang đến nhiều nhất là khí điểm cùng đan điểm, nguyên nhân ban đầu bởi vì thế lực của Tăng gia không nhỏ, những cửa hàng kia làm ăn buôn bán cũng không tệ, mang đến cho Tăng gia thu nhập cực lớn mỗi ngày.

Nhưng hôm qua, không biết tại sao, người vào cửa hàng bỗng nhiên rơi xuống mức đáng sợ, rỗng rã một ngày, cũng bất quá chỉ là mấy người mà thôi. Đến muộn một chút, một người cũng không có. Mà không biết là một nhà nào., Mỗi một cửa hàng đều như vậy, tình cảnh như vậy, thiếu chút nữa đã hù chết người nhà họ Tăng quản lý cửa hàng. Khi hắn biết chân tướng được là vì trong Đông Mộc thành bỗng nhiên xuất hiện một cửa hàng gọi là Thiên Bảo các, Chấp sự của cửa hàng nhà Tăng kia lập tức ngồi không yên, lập tức trở về nhà cũ, bắt đầu bẩm báo tình huống.

Không chỉ có gia đình như vậy, những thế lực lớn nhỏ khác trong Đông Mộc thành đều bắt đầu có động tĩnh, tất cả đều trong một ngày, biết được sự tồn tại của Thiên Bảo các.

Là thế lực đứng đầu thành Đông Mộc, là bá chủ chân chính. Lúc này, phủ thành chủ Đông Mộc. Trong phủ thành chủ cực lớn, trong cung điện không lồ cố định, chỗ cao có một cái bảo ngọc chế tạo, đó là bảo tọa thuộc về thành chủ. Toàn bộ đảo

Đông Mộc, toàn bộ Đông Mộc, có tư cách ngồi ở trên đó, chỉ có một người.

Hải Thần Vương, thành chủ Đông Mộc thành, Đông Mộc chiến đấu.

Lúc này, Đông Mộc Chiến đang ngồi ngay ngắn trên bảo tọa do bảo ngọc chế tạo, trên người mặc một bộ trường bào màu thủy lam, trên đầu mang theo vương miện lam ngọc, uy nghiêm vô hạn từ trên cao nhìn xuống một lão giả quỳ gối trên đại điện.

Lão giả này là trưởng lão chấp sự quản lý sản nghiệp của Đông Mộc Chiến, tên là Mã Vân. Tính tình Đông Mộc Chiến, tại tu sĩ đảo Đông Mộc nào không biết. Vị Mã trưởng lão này tự nhiên cũng vô cùng rõ ràng, xưa nay không biết., Chính là cho hấn ba lá gan của Mã Vân, hấn cũng sẽ không đến tìm Đông Mộc Chiến. Bất quá hiện tại, trong thành đã xảy ra một chuyện không nhỏ, không trách được hấn không đến. Nếu hấn không đến, sự kiện kia cuối cùng vẫn là bị Đông Mộc Chiến biết được, hấn liền không ăn được mà bỏ đi.

Gương mặt Mã Vân tiêu tụy, đúng là lão già mười phần, dưới ánh mắt chăm chú của Đông Mộc Chiến, quỳ trên mặt đất, thanh âm già nua lập tức vang lên.

Thành chủ đại nhân, lão hủ có việc muốn bẩm báo.

Không có ngữ khí vội vàng, Mã Vân này rất rõ tính tình của Đông Mộc Chiến. Nếu hấn dám lộ ra một chút tính tình vội vã, khẳng định ngay lập tức ngênh đón Đông Mộc Chiến khiển trách, thậm chí trực tiếp bị trừng phạt, đã là Đông Mộc Chiến phản hư hậu kỳ, nếu muốn trừng phạt một trưởng lão cảnh giới Hóa Thần, thủ đoạn thế nào cũng không biết có bao nhiêu.

Quả nhiên, nghe thấy đám mây phía dưới nói, Đông Mộc Chiến mới chậm rãi nhúc nhích một chút, khí tức uy nghiêm trên người càng thêm nghiêm trọng.

À, chuyện gì xảy ra?

Rốt cuộc Mã Vân là trưởng lão chấp sự đã làm nhiều năm, Đông Mộc Chiến mặc dù không kiên nhẫn, nhưng cũng không lập tức làm ra cử động quá phận gì. Nghe được câu hỏi của

Đông Mộc chiến, vị Mã Vân trưởng lão này không còn dư thừa một câu, lập tức đem toàn bộ tin tức biết được nói ra.

Cái gì, người nói là, trong thành của bốn thành chủ có thêm một nhà tên là Thiên Bảo các, tất cả đồ vật bán ra đều thấp hơn giá thị trường ba thành bốn thành. Còn muốn liên tục bán hơn ba ngày, là người nào, muốn chết sao.

Đột nhiên từ trên bảo tọa truyền xuống thanh âm Đông Mộc Chiến, trở nên cực kỳ thâm nghiêm. Dù là ai ở đây cũng có thể nghe ra, vị cường giả phản hủ hậu kỳ này tự xưng là Hải Thần Vương, lúc này trong giọng nói đang tức giận. Hắn sẽ nổi giận, nguyên nhân tự nhiên là vì sản nghiệp của hắn cũng bị ảnh hưởng.

Dù sao trong Thiên Bảo các, thứ gì cũng có, bất luận là pháp khí hay là linh đan, thậm chí là phù lục khôi lỗi linh khoáng linh thạch linh dược.... vân vân những thứ này, chỉ cần người có đầy đủ linh thạch, tại trong Thiên Bảo các, có thể tìm được thứ gì đó.

Kể từ đó, những cửa hàng khác trong Đông Mộc thành tự nhiên đều bị ảnh hưởng. Mà người có thể mở cửa hàng ở Đông Mộc thành này, sau lưng không phải có thế lực tồn tại, chỉ là lớn nhỏ có khác nhau mà thôi. Mà những cửa hàng sản nghiệp Mã Vân quản lý, chỗ dựa sau lưng, tự nhiên chính là đệ nhất cường giả Đông Mộc thành, tu sĩ Phản Hủ hậu kỳ, Đông Mộc chiến.

Thứ tư lại đến vé đánh giá miễn phí trong tay các huynh đệ đã tiêu phí sách vở, bỏ phí, tiểu lâu xin đập chưa xong.

Mẹ kiếp,

Vù vù

Trong đại điện yên tĩnh chỉ có thể nghe thấy hơi thở nặng nề của Đông Mộc Chiến, bỗng nhiên một tiếng vang nhỏ, một tu sĩ hiện ra ngay bên người Mã Vân, bỗng nhiên một người hiện ra. Thằng nhỏ thông minh lập tức học tập. Tu sĩ này tựa hồ giống như Mã Vân, đều là thủ hạ của Đông Mộc Thành chủ, vừa hiện ra thân hình, liền lập tức quỳ xuống.

Sau khi quỳ xuống, lập tức giơ cao hai tay, trong miệng cực kỳ cung kính nói: bẩm thành chủ, Tăng gia Đường lưu hành sẽ chờ mười mấy thế lực, yêu cầu gặp Thành chủ đại nhân.

Người này nói, xem như kịp thời cứu Mã Vân từ trong dầy vò tới, mặc dù sự tình kia xuất hiện không thể trách hắn. Nhưng trong lòng hắn vẫn thấp thỏm không yên, phải biết rằng vì Đông Mộc thành chủ này nổi danh không giảng đạo lý, tính tình ngoan lệ, tùy tiện một sự kiện khiến hắn không vui, lúc nào cũng có thể ra tay giết người.

Nếu không phải hắn không có cách nào thoát ly Đông Mộc Thành, hắn đã sớm rời đi, lấy tu vi Hóa Thần trung kỳ của hắn, ở nơi đó cũng sẽ không lưu lạc đến tình trạng như vậy. Không đề cập tới Mã Vân, Đông Mộc Chiến đang ngồi ngay ngắn trên bảo tọa kia, lúc này nghe được tin tức xuất hiện sau lưng một người mang đến, lập tức mí mắt gà ngủ gật kia liền triệt để nhắc lên.

A, xem ra cũng là vì chuyện kia, tốt, để bọn họ đều vào. Bản thành chủ cũng muốn xem, đột nhiên này xuất hiện không biết Thiên Bảo các, rốt cuộc là lai lịch gì, vậy mà trêu chọc nhiều người như vậy.

Đông Mộc Chiến vừa dứt lời, Mã Vân cùng một người khác lập tức đứng dậy, lui ra ngoài. Trong nháy mắt hai người biến mất, trong đại điện liền xuất hiện mười mấy người.

ong ong.....

Tùng cái ghế ngồi xuất hiện cùng với những bóng người kia, xuất hiện trong đại điện.

Hơn mười bóng người cùng lúc hiện ra, nam nữ già trẻ đều có, khí tức của mỗi người đều không giống nhau. Nhưng loại khí thể trên người bọn họ lại không sai biệt lắm, mười mấy người bọn họ, mỗi một người đều có tu vi không bị khí thể của Đông Mộc ảnh hưởng. Phản Hư cảnh giới, mười mấy người đều như vậy. Mỗi một người đều là Phản Hư cảnh giới.

Đảo Đông Mộc, cường giả đứng đầu chân chính chính chính là tu sĩ cấp độ phản hư. Không có cường giả hợp đạo, hoặc là có, chỉ là tu sĩ bình thường không biết, đều bị các thế lực lớn ẩn giấu. Bất quá khả năng này rất nhỏ, bởi vì đảo Đông Mộc chỉ là một hòn đảo lớn bên bờ hải vực phong bạo. Người mạnh nhất trên mặt ngoài, chính là thành chủ Đông Mộc Thành, Đông Mộc chiến, tu vi phản hư hậu kỳ.

Lúc này hơn mười người xuất hiện trong cung điện Đông Mộc chiến đều là thế lực lớn Phản Hư cường giả, trong đó có mười thế lực lớn nhất, mỗi người có mười cường giả Phản Hư kỳ. Những người này vừa xuất hiện, lập tức có người mở miệng.

Đông Mộc huynh, chúng ta đều nghe nói, hôm qua trong thành của ngươi có chút không thái bình a.

Người mở miệng trước đương nhiên chính là trong điện này, ngoại trừ Đông Mộc Chiến, thân phận người có tu vi cao nhất. Nếu người này có khí tức khuôn mặt ra bên ngoài, lập tức sẽ có không ít tu sĩ biết được thân phận của người này.

Cao thủ thứ hai của Đông Mộc đảo, sao băng sẽ hội trưởng. Đinh Thuần, vị Đinh hội trưởng cảnh giới đỉnh phong phản hư trung kỳ này tuy không có biệt hiệu cười to mười phần khí thế, nhưng thân phận địa vị địa vị của hắn còn có tu vi, lại là cao thủ thứ hai được toàn bộ tu sĩ thừa nhận, trong Đông Mộc thành.

Không sai, nghe nói là một cửa hàng gọi là Thiên Bảo các. Đồ vật bên trong, pháp khí linh đan phù lục khôi lỗi cơ hồ cái gì cũng có. Trúc Cơ đến Hóa Thần, đều có thể từ bên trong tìm được thứ muốn. Hơn nữa giá cả còn thấp hơn giá thị trường ba

thành, trong một ngày đã đem toàn bộ người của Đông Mộc thành hấp dẫn qua.

Hừ, nếu là bình thường, chúng ta thật ra sẽ không để ý nhiều hơn một cửa hàng. Nhưng mà sau Thiên Bảo các không biết là ai, nghe nói cũng có một tu sĩ Phản Hư tọa trấn, đây chính là có thể lực khác muốn đến Đông Mộc Thành này gây sự, mọi người nói một chút, ai chịu được.

Lập tức, một người xuất hiện, là một lão giả có khuôn mặt ung ý, trên người mặc trường bào màu đen, tóc như cỏ khô, cầm một cây trâm gỗ. Vị này chính là cường giả bài danh thứ ba của toàn bộ đảo Đông Mộc, đồng dạng cũng là tu vi Phản Hư trung kỳ, đường đường là Thái Thượng trưởng lão của Tăng gia, từng không có răng, là một nhân vật tàn nhẫn có thù tất báo.

Bình thường, tự nhiên là Đông Mộc chiến cùng vị Đình hội trưởng kia có uy vọng cao nhất, nhưng lúc này, Thiên Bảo các chạm đến lợi ích của mọi người, khiêu khích quyền uy của mọi người, vị thái thượng trưởng lão này nói một phen dài như vậy, mười mấy người khác nhao nhao mở miệng phụ họa.

Trước khi những người này đến, Đông Mộc Chiến đã rõ ràng sự tình rút cuộc là như thế nào, tự nhiên không cần những người này nói cho hắn nghe một lần. Vốn trong lòng hắn cũng có một ít so đo, bất quá lúc này nhìn thấy động tác của Tăng Vô Nha, trên mặt lập tức có chút khó coi, mặt lập tức trầm xuống.

Hừ, ầm ỹ cái gì vậy, chẳng qua là một thế lực không biết từ nơi đó tới có chuyện gì xảy ra hay không, hơn nữa cái Thiên Bảo các gì đó cũng đã buông lời, chỉ là ba ngày đầu tiên mà thôi, sau ba ngày còn không phải khôi phục lại bình thường sao. Cũng không có gì, chư vị nếu cảm thấy Thiên Bảo các làm quá mức, có thể tự mình đến cửa gây phiền toái sao, bản tọa mặc dù là thành chủ, nhưng cũng không thể tùy tiện làm ra chuyện như vậy được.

Ý định Đông Mộc chiến dĩ nhiên không phải như vậy, sau khi hắn nghe được Mã Vân nói, hầu như là lập tức, đáy lòng liền nổi lên lửa giận, muốn lập tức tìm tới Thiên Bảo các gì đó,

nhìn xem là nhân vật gì, dám chạy đến Đông Mộc thành gương oai. Đừng nhìn Thiên Bảo các không có cái gì làm, chỉ là bán bớt đồ vật, nhưng chính vì như vậy, cũng đủ chộc giân rất nhiều đại nhân vật cường đại trong thành này.

Cho dù là một vị cường giả Phản Hư kỳ nào, khi nhìn thấy cửa hàng sản nghiệp của mình đều không có lấy một người, mà Thiên Bảo các, lại môn đình nếu như thị, đều sẽ vì vậy mà nổi trận lôi đình, hướng chi, vẫn là Thiên Bảo các, phá hỏng quy củ trước.

Đông Mộc chiến vốn định như vậy, nhưng sau khi hần nhìn thấy nhiều phản hư cường giả đến cửa, đột nhiên thay đổi chủ ý. Hần không muốn chủ động lộ diện, bởi vì trước đó, hần cũng nhớ tới lời nói của Mã Vân, trong Thiên Bảo các, tựa hồ cũng có tu sĩ Phản Hư tồn tại. Đột nhiên toát ra một cái Thiên Bảo các, có nhiều tài nguyên bảo vật giá thấp bán đi, còn có tu sĩ Phản Hư tọa trấn. Bất luận từ phương diện đó xem, việc này cũng không phải đơn giản như vậy.

Không phải mãnh long chỉ qua sông, Đông Mộc Chiến là lo lắng vạn nhất, phía sau Thiên Bảo các che giấu thế lực gì đó thật lớn, muốn nhúng tay vào đảo Đông Mộc, lại khổ không có cơ. Hần nếu hưng phấn tìm tới cửa, chẳng phải là hạ ý nghĩ chính giữa. Sau khi nghĩ như vậy, Đông Mộc Chiến tính toán liền thay đổi, nhìn thấy động tác không có răng kia, Đông Mộc Chiến trong lòng cười lạnh, lập tức nói ra lời kia.

Mười mấy tu sĩ Phản Hư vốn còn đang kích động, vừa nghe thấy lời Đông Mộc chiến, Tề Tề Tề đều ngây ngẩn cả người. Bất quá bọn họ không phải thành chủ Đông Mộc thành, đối với một phần cơ nghiệp này cũng không quá coi trọng, chỉ là ngây người một chút mà thôi, sau đó lập tức có ý nghĩ khác.

Được rồi, nếu Đông Mộc thành chủ đã nói như vậy, chúng ta cũng không cần khách khí. Vậy Thiên Bảo các gì đó, mặc kệ là từ đâu xuất hiện, cho dù có tu sĩ Phản Hư tọa trấn, lấy giá thấp như vậy bán đồ vật, cũng thực sự quá mức. Chúng ta nhiều người như vậy, làm đại diện cho Đông Mộc thành, muốn tới cửa hỏi một chút, tất nhiên là phải.

Thiên Bảo các kia thật sự là cái gì cường long đại thế lực, chúng ta cũng tốt giảng đạo lý, nếu chỉ là cái gì cứng đầu thanh minh, không biết quy củ của Đông Mộc thành chúng ta, vừa vắn những tiền bối chúng ta có thể dạy dỗ hẳn thật tốt. Nhiều nhất, để bọn họ nộp lên một ít học phí là được rồi.

Một đoạn lời cuối cùng từ trong miệng Tăng Vô Nha phun ra, nhất là hai chữ học phí kia, càng là cần đặc biệt nặng. Trước khi bọn họ đến, đã sớm nghe thuộc hạ miêu tả qua trong Thiên Bảo các rốt cuộc có đồ vật gì, cũng biết tình huống bên trong, bọn họ cũng không phải là người lương thiện gì, tự nhiên đều nổi lên lòng tham.

Tầng thứ nhất và tầng thứ hai thì thôi đi, có tác dụng với các đệ tử thủ hạ của bọn họ, nhưng tầng thứ ba, theo đám tiểu nhị của Thiên Bảo các nói, tầng thứ ba cũng là buôn bán, chỉ là đối tượng kinh doanh, không phải tu sĩ Hóa Thần, mà là phản hư. Nói như vậy, ai còn có thể không biết, tầng thứ ba kia cũng có bảo vật tồn tại, vẫn là tài nguyên có thể sử dụng cho tu sĩ Phản Hư.

Mười mấy người bọn họ đều là tu sĩ Phản Hư, ở Đông Mộc thành cũng đều là nhân vật có uy tín. Nếu chỉ là một cửa hàng đột nhiên khai nghiệp nhiều loạn quy củ, làm sao có thể nhanh như vậy kinh động bọn họ, bọn họ sẽ đến đây, bất quá là giống với vị Trịnh Đan lúc trước, bị dụ dỗ.

Lời nói từng không có răng, có thể nói rất phù hợp tâm tư của hơn mười vị cường giả Phản Hư kia, ngay cả cường giả thứ hai của Đông Mộc thành, vị Đinh Đình Hội Trưởng kia cũng đều động tâm.

Mười mấy người, đến nhanh mà đi cũng nhanh, nhao nhao học Tăng Vô Nha, cáo từ Đông Mộc Chiến. Mười mấy Phản Hư cường giả, liền đi về phía một con đường lớn trong Đông Mộc Thành, cuối cùng là một cửa hàng vốn không đáng chú ý: Thiên Bảo Các, đi thôi.

Hừ, một đám lão súc sinh, muốn đánh chủ ý của người khác cũng không dò la xem Thiên Bảo các có lai lịch gì trước. Tồn tại mấy chục năm, hôm nay mới đột nhiên thò đầu ra, sao bản thành chủ lại có thể ngốc nghếch như vậy chứ, bản thành chủ

ngược lại có thể mượn tay bọn lão súc sinh các ngươi, nhìn xem Thiên Bảo các này, rốt cuộc là lai lịch gì, Đông Mộc thành này của ta vô cùng nghèo, chẳng lẽ còn có chỗ đáng cho người khác nhớ tới?

Thành chủ Đông Mộc ngồi ngay ngắn trên bảo tọa, nhìn mười mấy người Tăng Vô Nha rời đi, trên mặt vẫn là uy nghiêm vô cùng, bất quá trong lòng lại cười lạnh liên tục, đồng thời hân cũng cực kỳ nghi hoặc.

Thiên Bảo các, dựa theo thủ hạ bẩm báo, đã tồn tại hơn ba mươi năm tại Đông Mộc thành của hắn. Bất quá ba mươi năm trước, chỉ là thuê cửa hàng, cũng không có buôn bán. Ai biết hôm nay đột nhiên ngoi đầu, còn làm ra hành động kinh người như vậy.

Mặc dù chỉ là tài nguyên bảo vật mà những Nguyên Anh Trúc Cơ Kết Đan cùng Hóa Thần tu sĩ sử dụng, nhưng liên tục bán với giá thấp ba ngày, người đứng sau Thiên Bảo các, mặc dù không lỗ vốn, nhưng ít nhất không kiếm được bao nhiêu. Chuyện xuất lực như vậy, nếu không có mục đích gì đặc biệt, sao có thể có người đi làm.

Thứ năm là đến vé đánh giá miễn phí trong tay các huynh đệ bỏ ra sách cho Thập Nguyên, bỏ phí, tiểu lâu xin đập chưa xong.

Mẹ kiếp,

Vĩnh Xương phố, nói là một con đường, kỳ thật chính là một con đường. Đứa trẻ thông minh nhớ kỹ cập nhật siêu nhanh. Trong Đông Mộc thành, có rất nhiều doanh sinh liên quan tới tu sĩ, phần vinh vô cùng, trong đó có mấy chục đại đạo, càng là như vậy. Vĩnh Xương đường chính là một trong số đại đạo, là thế lực đứng thứ ba trong Đông Mộc thành, địa bàn của Tăng gia. Trước kia, tại Vĩnh Xương lộ, tự nhiên là những cửa hàng của Tăng gia lui tới tu sĩ nhiều nhất.

Bất quá hôm nay, lại không phải như vậy, tại cuối đường Vĩnh Xương, có một cửa hàng bề ngoài cực kỳ bình thường. Trên bảng hiệu treo một tấm bảng, trên đó viết ba chữ lớn Thiên Bảo các. Chính là trong Thiên Bảo các này, rất nhiều tu sĩ lui tới không dứt, quả thực là môn đình như chợ, vô cùng náo nhiệt. Bất luận tu sĩ tu vi cảnh giới gì, tiến vào Thiên Bảo các, lúc đi ra nhất định đều là thần thái phấn chấn, cực kỳ hưng phấn.

Thiên Bảo các khai nghiệp, ba ngày đầu dùng giá thấp bán rất nhiều tài nguyên bảo vật.

Tin tức này đã truyền khắp Đông Mộc Thành trong vòng nửa ngày. Phạm là tu sĩ, trên người đều vĩnh viễn không cắt đứt nhu cầu tài nguyên bảo vật tuyệt đối. Nhưng mà trước kia, những thứ trong Đông Mộc Thành đều có giá cả đặc biệt, mà trong phạm vi trăm dặm, cũng chỉ có đồ vật của Đông Mộc Thành mới là nhiều nhất. Cho nên những tu sĩ kia cũng không có cách nào, chỉ có thể mua ở trong cửa hàng thủ hạ của các thế lực lớn ở Đông Mộc Thành.

Hiện tại lũng đoạn này bị cắt đứt, mặc dù chỉ là ba ngày ngắn ngủi, nhưng cũng đủ để cho những tu sĩ kia điên cuồng. Nhất là tán tu, quả thực là điên cuồng tìm người khác mượn linh thạch linh tinh, muốn một lần gom đủ một tài nguyên bảo vật cần thiết trăm năm sau, đây chính là nguyên nhân tạo thành cảnh tượng kinh người của Thiên Bảo các lúc này.

Trong từng tòa kiến trúc chung quanh Thiên Bảo các, bỗng nhiên nhiều hơn mười đạo khí tức tối tăm không rõ.

Đó chính là Thiên Bảo các.

Trong một cửa hàng, trong một tòa lầu các, một tu sĩ mặc Văn Tinh Pháp Bào, ngang nhiên đứng ở cửa sổ, ánh mắt giống như xuyên qua không gian, trực tiếp rơi ở trên Thiên Bảo các xa xa. Trong lúc vị cường giả thứ hai Đỉnh Thuần Đỉnh hội trưởng mở miệng, trong hơn mười tòa kiến trúc còn lại, mười mấy vị tu sĩ Phản Hư kia, cũng đều đem ánh mắt của mình rơi vào trên Thiên Bảo các cực kỳ náo nhiệt kia.

Cánh cửa sổ kia cách trở, đối với những cường giả Phản Hư cảnh này một chút tác dụng cũng không có, cảnh tượng tầng thứ nhất của Thiên Bảo các, lập tức liền bị bọn họ nhìn thấy trong mắt.

Cái này...

Sao có thể như vậy được. Tư chất của những thiếu niên này, vậy mà đều...

Lương tài mỹ chất, tất cả đều là thiếu niên tu sĩ cấp bậc thiên tài, Thiên Bảo các này rốt cuộc là thần thánh phương nào, lại có thể tụ tập nhiều thiếu niên tư chất xuất quỷ quyết như vậy.

Trong Đông Mộc thành, mười mấy vị phản hư cường giả có địa vị cao nhất, trước tiên kinh ngạc, không phải là các tài nguyên bảo vật mua bán thấp. Mà là ở trong đó, xuyên thẳng tới lui, chiêu đãi những tiểu nhị của khách nhân vào các, đều là thiếu niên mặc quần áo tương tự.

Lúc mới bắt đầu, vị khách này là Trịnh Đơn, trong Thiên Bảo các chỉ có một tiểu nhị. Nhưng hiện tại, không ngờ chỉ là tầng thứ nhất, đã có gần trăm người. Trong không gian rộng lớn, xuyên thẳng qua lui tới, chiêu đãi từng tu sĩ tiến vào Thiên Bảo các.

Mỗi một thiếu niên người, mặc kệ nam nữ, trên người đều có khí tức mơ hồ, tu sĩ Hóa Thần bình thường nhìn đều sẽ cho rằng những thiếu niên này chỉ là nô bộc của phạm nhân mà thôi. Nhưng rơi vào trong mắt đám phản hư cường giả kia, mỗi một thiếu niên đều có tư chất cực kỳ xuất chúng., Mỗi một

người đều có tu vi ít nhất là cảnh giới Nguyên Anh. Đây vẫn chỉ là tầng thứ nhất mà thôi, dựa theo kinh nghiệm của bọn họ thì tầng thứ nhất cũng như vậy, trong tầng thứ hai, cũng nhất định có thiếu niên nô bộc như vậy, hơn nữa tu vi cảnh giới nhất định sẽ mạnh hơn so với thiếu niên nô bộc tầng thứ nhất.

Một đám phản hư cường giả, đến Thiên Bảo các này, tự nhiên sẽ không có ý niệm gì tốt trong đầu. Vốn là bọn họ thống trị Đông Mộc thành, bỗng nhiên nhiều ra một thế lực không biết nội tình, làm cho đáy lòng bọn họ đều ẩn giấu tức giận. Hôm nay vừa nhìn thấy cảnh tượng bên trong tầng thứ nhất của Thiên Bảo các, từng thiếu niên nô bộc tư chất xuất chúng đến tu vi không thấp kia lọt vào mắt, lập tức làm cho trong mắt bọn họ vừa hâm mộ lại là kiêng kỵ.

Tất nhiên là vì bọn họ đều là thủ lĩnh của thế lực bên mình, đối với thiếu niên tư chất xuất chúng đều yêu thích, kiêng kỵ thì là bởi vì, thiếu niên nô bộc có thể thu thập nhiều thiếu niên tư chất xuất quỷ quyết như vậy, cũng đại biểu cho, Thiên Bảo các này không phải thế lực nào mà không có căn nguyên.

Trong Thiên Bảo các có không ít cấm chế tồn tại, trước khi bắt kỳ tu sĩ nào tiến vào trong, nhìn vào cửa, bên trong đều chỉ là diện tích bình thường, một gian phòng lớn một chút mà thôi. Nhưng vừa bước vào trong, lập tức cảm giác được không gian bên trong bị kéo dài ra, trong nháy mắt trở nên vô cùng rộng lớn.

Theo tin tức truyền ra, ở trong Thiên Bảo các, chỉ là tầng thứ nhất, đã tụ tập ít nhất mấy ngàn người, có thể nói là cực kỳ náo nhiệt. Nhưng mấy ngàn người chen chúc ở tầng thứ nhất, lại không có chút cảm giác chen chúc nào, ngược lại là cực kỳ rộng rãi, gần trăm thiếu niên nô bộc trên mặt mang theo nụ cười xán lạn xuyên thẳng qua trong đó, một cuộc giao dịch không ngừng đạt thành công.

Ngoại trừ không gian cấm chế này, phía trên những bảo vật ở những quầy hàng kia đều có cấm chế tồn tại, cực kỳ phức tạp. Chỉ riêng những cấm chế này, đã đủ cho những tu sĩ nhập Thiên Bảo các sinh ra ác ý kia tự mình lui bước.

Bất quá những cảm chế này, tựa hồ phòng ngừa nhìn trộm cũng không xuất sắc, ít nhất hơn mười vị Phản Hư cường giả ở chung quanh trong bóng tối kia, đều ở trong nháy mắt, ánh mắt từ tầng thứ nhất, quét qua tầng thứ hai, thân là Phản Hư tu sĩ, đều là cường giả có được thần thông mạnh mẽ, mỗi bên đều có thủ đoạn khác nhau, cửa sổ nhỏ nhỏ kia không ngăn được bọn họ nhìn trộm.

Tầng thứ hai, trong nháy mắt, hơn mười đạo ánh mắt phản hư cường giả xuyên thấu tất cả, rơi vào phía trên.

Quả nhiên là thế.

Mười mấy người, trong lòng hiện lên một ý nghĩ như vậy. Bởi vì ánh mắt của bọn họ đồng thời nhìn thấy, tầng thứ hai của Thiên Bảo các, lại cũng có không ít thiếu niên nô bộc, ước chừng mấy chục người. Nhưng mỗi một người, khí độ trên người hiển lộ ra đều không tầm thường, mỗi một người, tu vi đều không sai biệt lắm, Hóa Thần cảnh.

Dù bọn họ đều là phản hư cường giả kiến thức rộng rãi, nhưng lúc này chứng kiến, vẫn như cũ làm cho bọn họ kinh ngạc. Tầng thứ hai của Thiên Bảo các, lại có hơn mười tu sĩ cảnh giới Hóa Thần, hơn nữa tuổi tác khí độ đều không sai biệt lắm., Lại đều là hình dáng của thiếu niên. Đây đã không thể dùng lương tài để hình dung, bởi vì mấy chục người kia, lấy tuổi như vậy, vậy mà có được tu vi Hóa Thần cảnh giới, cái này có thể dùng một từ để hình dung, đó chính là tu sĩ thiên tài.

Bao gồm vị thái thượng trưởng lão kia, thái thượng trưởng lão kia từng không có răng ở bên trong, lúc này đáy lòng đều là ghen tị nồng đậm đến cực điểm, đồng thời còn có tò mò, bọn họ nhìn trộm tầng thứ nhất cùng tầng thứ hai của Thiên Bảo các này, nhưng tin tức thủ hạ của bọn họ truyền đến, còn có lúc này bọn họ cảm ứng được.

Thiên Bảo các này còn có tầng thứ ba tồn tại.

Tầng thứ nhất là chuẩn bị cho tu sĩ Trúc Cơ đến Nguyên Anh, tầng thứ hai, chính là chuẩn bị cho tu sĩ Hóa Thần. Về phần

tầng thứ ba, Thiên Bảo các khai nghiệp một ngày, còn chưa có người nào tiến vào tầng thứ ba.

Chẳng lẽ bên trong tầng thứ ba kia thật sự có cường giả Phản Hư cảnh tồn tại.

Mười mấy tu sĩ Phản Hư thành, một đám người có quyền lực cao nhất trong Đông Mộc thành lúc này đều không kiềm chế được sự hiếu kỳ cùng nghi hoặc trong lòng, lập tức thi triển thủ đoạn của mình, ánh mắt tiếp tục nhìn trộm, đi về phía tầng ba.

Bất quá lần này tựa hồ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chờ ánh mắt của bọn họ rơi xuống tầng thứ ba. Đột nhiên từ trong tầng thứ ba thần bí kia, một thanh âm rất nhỏ truyền ra, ở trong Thiên Bảo các, thanh âm này nhỏ như muỗi, trừ chủ nhân của thanh âm kia, chỉ sợ ai cũng không nghe thấy.

Nhưng lúc âm thanh này ra khỏi Thiên Bảo các, đến tai hơn mười vị Phản Hư cường giả, lại trong nháy mắt, giống như tiếng sấm, ầm vang lên.

Chư vị, nhìn lâu như vậy, không biết có tận hứng hay không.

Các chủ chúng ta có mời, nếu có thời gian rảnh, chư vị tiền bối có thể đến đây nói chuyện.

Thanh âm này lọt vào tai, toàn bộ cường giả Phản Hư kỳ đều giật mình trong lòng, bởi vì tất cả bọn họ đều có thể cảm ứng được. Trong thanh âm này, lại tràn ngập sát phạt chi khí dày đặc, mùi máu tanh thảm thiết, giống như người nói chuyện, là một con Yêu thú Man Hoang, còn là một con hung thú đáng sợ đã trải qua vô số trận chiến chém giết.

Tuy rằng tất cả mọi người đều không làm sao để tu vi chủ nhân của thanh âm này vào mắt, nhưng mà cảm ứng ra được khí tức trong đó, bọn họ đều có thể dự đoán ra, ngày sau người này nếu không có nửa đường chết yếu, muốn tấn thăng đến cảnh giới hôm nay, cũng không phải là việc khó gì. Hơn nữa có một ngày tu vi giống nhau, nói không chừng chủ nhân của thanh âm này, chiến lực sẽ càng cao.

Bị phát hiện, trên mặt Đinh Thuấn mặc Vẫn Tinh Pháp Bào hiện lên một tia cười lạnh chợt đọng lại, ý niệm ban đầu còn

đang bởi vì có thể dò xét bừa bãi mà khinh thường Thiên Bảo các, trong khoảnh khắc đã bị hấn đánh tan. Không chỉ là Đinh Thuần, những người khác cũng đều giống nhau, bọn họ không ngờ tới, cử động của mình, vậy mà đã sớm bị người ta phát hiện.

Gọi chúng ta qua nói chuyện, xem ra cái gọi là Các chủ của Thiên Bảo các này, cũng không phải quá sợ hãi những người như chúng ta. Nếu không cũng sẽ không có nhiều cường giả như vậy tới cửa, lại còn có thể bình tĩnh tự nhiên. Quả thật không phải thể lực đơn giản, Thiên Bảo các này đột nhiên xuất hiện ở trong thành, nói vậy địa giới phạm vi trăm vạn dặm của Đông Mộc đảo, bình tĩnh bố cục sẽ bị phá vỡ.

Đinh Thuần cùng một ít phản hư tu sĩ, sau khi bị chủ nhân của thanh âm kia gọi phá hành tàng, không biết vì sao, đáy lòng đều trào ra một ý niệm trong đầu.

Hừ, bản trưởng lão cũng nhìn thử, rốt cuộc là thần thánh phương nào, dám giương oai ở địa bàn của ta.

Cũng giống như trước không có răng, cực kỳ bất mãn với sự xuất hiện của Thiên Bảo các. Ở chỗ ẩn thân của mình, khuôn mặt không có răng của hắn sẽ không dễ nhìn.

Thần niệm mười mấy người ùn ùn bao trùm bên trong, lập tức phát hiện, trong tàng cấm chế thứ ba của Thiên Bảo các, bỗng nhiên mở ra một cái lỗ hổng. Chẳng qua, ngoại trừ tu sĩ Phản Hư cảnh trở lên, những người khác đều không thể nhìn thấy.

Thứ nhất là canh năm hôm nay phát lão quy củ, cầu ủng hộ, vé đã mấy ngày không có động tĩnh gì, cầu chư vị huynh đệ đập mấy cái lều nhỏ bái tạ chưa xong.

Mẹ kiếp,

Nếu như là chỉ có một mình bọn họ, sau đó xuất hiện một nơi thần bí, có cấm chế trận pháp tồn tại, chỉ có một lỗ hồng để bọn họ đi vào. Thằng nhỏ thông minh nhớ kỹ cập nhật trận pháp siêu nhanh, cho dù mười mấy người bọn họ đều là tu sĩ Phản Hư kỳ., Cũng không thể đụng đầu vào một cái thật ngốc nghếch được. Phải biết rằng trong tu chân giới này, không biết có bao nhiêu thủ đoạn quỷ bí tồn tại, cho dù đã đạt tới cấp độ Phản Hư, cũng khó tránh khỏi trúng chiêu, bọn họ có thể tu luyện tới loại cấp độ này, tự nhiên cũng không phải là kẻ ngốc.

Bất quá bây giờ lại không giống trước, mặc dù Thiên Bảo các vô cùng thần bí, nhưng ở đây lại cùng nhận được lời mời, đúng là khoảng mười tu sĩ phản hư. Cùng nhau tiến vào bên trong, cho dù Thiên Bảo các thật sự có thủ đoạn gì, chẳng lẽ còn dám chém giết toàn bộ một đám cường giả thành Đông Mộc này.

Nếu thật sự có thủ đoạn này, kỳ thật cũng không cần chơi dụ địch quỷ kế gì.

Đi thôi.

Một đám cường giả đều nhìn thấu, sau khi nhận được lời mời, ngay cả một câu đồng dài cũng không có, sau một câu của Đinh Thuần, mười mấy người đồng loạt từ chỗ ẩn thân đi ra, thân hình ẩn nấp, không để cho các tu sĩ khác bên ngoài nhìn thấy. Bất quá đều cách hơn trăm trượng mà thôi, bọn họ đều là bước ra một bước, sau một khắc, mười mấy người liền nối đuôi nhau tiến vào trong cửa vào cấm chế kia.

Trong ngoài cấm chế, không gian biến hóa, chỉ trong phút chốc, mười mấy vị cường giả Phản Hư này, thân hình liền xuất hiện trong một không gian kỳ dị.

Thiên Bảo các, tầng ba.

Cung điện, nơi này đúng là một tòa đại điện, không có tráng lệ đường hoàng, nhưng đứng ở trong đó, lập tức sẽ cảm giác được từng cỗ uy áp to lớn từ bốn phương tám hướng áp bách

tới, làm cho tâm thần người ta không yên. Ở trên cao nhất, có một chiếc ghế vàng to lớn. Cao cao tại thượng, ở bên trong ghế vàng, ngồi ngay ngắn một bóng người cao lớn. Bên trong cung điện này, khí thể đáng sợ không giờ khắc nào không áp bách tới. Đầu nguồn chính là bóng người cao lớn kia.

Dù là đám người Đinh Thuần, đều có được tu vi phản hư sơ kỳ thậm chí là phản hư trung kỳ, nhưng ở trong nháy mắt bọn họ nhìn thấy bóng người cao lớn kia, đều cảm giác đáy lòng phát lạnh. Cao cao tại thượng, như Thiên Đế tọa điện, khí thể to lớn, quả thực như sao lớn, hoàn toàn vượt qua mười mấy người bọn họ tưởng tượng.

Cực kỳ cường đại.

Ngay cả bản trưởng lão cũng có thể áp bách, loại khí thể này, chẳng lẽ là... phản hư hậu kỳ..

Từng không có răng giống với Đinh Thuần, trong nháy mắt nhìn thấy bóng người cao lớn kia, đáy lòng cũng lạnh lẽo, hiện lên một ý niệm kinh nghi trong đầu, hẳn là tu vi Phản Hư trung kỳ, nếu tu vi bóng người cao lớn kia giống hẳn hoặc là không bằng hẳn, hẳn tự nhiên sẽ bị khí thể của đối phương ảnh hưởng.

Nhưng hiện tại, hẳn lại rõ ràng cảm giác được. Nếu bóng người trên ghế vàng kia động thủ, thực lực còn cao hơn hẳn. Tuy rằng không muốn thừa nhận kết quả này, nhưng đến cấp độ này, bọn họ sẽ không lựa chọn động thủ. Chỉ lấy khí cơ cảm ứng, phán đoán thực lực cao thấp mạnh yếu, tránh đi nhiều thử dò xét.

Sau khi phát giác được khí tức khủng bố trên người bóng người cao lớn kia, mười mấy người bọn họ nhao nhao so sánh với Đông Mộc chiến với cường giả đệ nhất trong Đông Mộc thành, vị phản hư hậu kỳ kia. Bất quá sau khi so sánh trong lòng, trái tim bọn họ vừa mới nhắc lên lại rơi xuống., Tuy bóng người cao lớn trước mắt khí thể khủng bố, nhưng ở trong đầu bọn họ, tựa như cũng không cường đại như Đông Mộc chiến, chỉ vượt qua vị cường giả thứ hai của Đinh Thuần thành này mà thôi.

Nhưng cho dù là vậy, mười mấy người bọn họ, ý niệm ban đầu trong lòng cũng bị bọn họ dần tiêu trừ. Một người ở trên khí thể, vượt qua Đỉnh Thuấn tọa trấn ở đây, hơn nữa cảnh tượng Thiên Bảo các bọn họ nhìn thấy lúc trước, một tia suy đoán trong lòng bọn họ lại càng thêm khẳng định, Thiên Bảo các này hẳn là không phải đơn giản một thế lực.

Rất rõ ràng đạo lý, một tu sĩ Phản Hư trung kỳ, dù là hoàn toàn buông bỏ tu luyện của mình, cũng không có khả năng tụ tập nhiều lương tài chất như vậy, còn để cho bọn họ đều tu luyện đến cảnh giới cao như vậy.

Một tu sĩ, phải từ phạm nhân tu luyện tới cảnh giới cao. Không phải tùy tiện là có thể làm được, nếu là một tán tu, quả thực là gian nan tới cực điểm. Luyện khí Trúc Cơ ngược lại không khó, nhưng từ khi Trúc Cơ đến Kết Đan Nguyên Anh hóa thân, tài nguyên tiêu hao cũng không ít.

Cho dù tại trong đại dương tài nguyên sung túc vô tận này, tiêu thế lực tầm thường, phải gánh vác một tu sĩ Hóa Thần, có thể làm được. Nếu là thêm gần trăm nguyên anh, cũng miễn cưỡng có thể. Nhưng nếu là thêm mấy chục hóa thân tu sĩ, thì nhất định phải trung đẳng thế lực. Nếu là thêm một cường giả Phản Hư trung kỳ nữa thì không thể., Còn thì tuyệt đối là thế lực hùng bá một phương mới được, Như Đỉnh Thuấn ở sao băng chỗ, Tầng gia từng không có răng, trừ hai người bọn họ phản hư cường giả, cũng bất quá chỉ là mấy chục tu sĩ Nguyên Anh, mười mấy tu sĩ Hóa Thần mà thôi, đủ để ở Đông Mộc đảo này tính là thế lực hạng nhất.

Nhưng hôm nay trước mặt bọn họ, một cường giả trước mắt có khí thể vượt qua Đỉnh Thuấn thì thôi, còn có gần trăm đệ tử Nguyên Anh tư chất xuất quỷ, cộng thêm mấy chục Hóa Thần, cái này đã vượt qua bất cứ thế lực nào thống lĩnh tu sĩ ở đây. Ở Đông Mộc thành này, chỉ sợ cũng chỉ có vị thành chủ đại nhân Đông Mộc Chiến này có thể đè bẹp Thiên Bảo các.

Hừ, còn chưa tính là cường long, bất quá cũng là một con giao long lớn rồi, ngoại trừ thằng nhãi Đông Mộc chiến này, ngay cả bộ dáng của bản hội trưởng cũng chưa chắc là đối thủ của người trước mắt.

Tiến vào cảnh giới Phản Hư, khí cơ cảm ứng càng thêm rõ ràng, chỉ nhẹ nhàng liếc một cái, liền đủ để cho Đinh Thuần thấy rõ chính mình và bóng người cao lớn ngồi ngay ngắn ở trên ghế vàng trước mắt có chênh lệch rất nhỏ.

Trong lòng cảm thán một câu, đang muốn mở miệng, thì vào lúc này, bóng người cao lớn trên ghế vàng kia, bỗng nhiên mở miệng trước.

Các vị, mời ngồi.

Thanh âm nhu hòa, từ trong miệng bóng người cao lớn bao phủ trong một tầng khí tức mơ hồ kia nói ra, vang lên trong cung điện trống rỗng này. Khiến mọi người cảm giác vô cùng quái dị chính là, bóng người cao lớn kia, rõ ràng khí thế như núi như biển, áp bách cực kỳ, nhưng âm thanh mở ra lại nhu hòa vô cùng, khiến cho người ta cảm thấy thân ở trong ánh sáng, tâm thần an bình, tạp niệm hoàn toàn không có.

Ngay khi thanh âm vừa rơi xuống, trước mặt mọi người bỗng nhiên, dựa theo số người, từng cái ghế ngồi trống rỗng xuất hiện. Gần như là cùng lúc, ở phía sau ghế vàng, từng thiếu niên mặc áo trắng kim tuyến, từng thiếu nữ mặc áo trắng, nối đuôi nhau bay ra, trong tay đều cầm theo cây linh quả thơm ngát, đặt ở trên từng cái bàn ngọc phía trước ghế.

Tư chất tốt, thiên tài, tất cả đều là thiên tài. Làm sao lại đều là cảnh giới Hóa Thần được.

Sau khi nhìn thấy rất nhiều thiếu niên nô bộc bên trong Thiên Bảo các, mười mấy người bọn họ đều rất là kinh ngạc. Sau khi nhìn thấy bóng người cao lớn kia, cũng bị chấn động đến, hôm nay lại nhìn thấy thiếu niên nô bộc ước chừng hai mươi thiếu niên cảnh giới Hóa Thần nối đuôi nhau mà ra, không ngờ chuyện làm lại là bùng trà rót nước thả linh quả, điều này làm cho bọn họ đáy lòng một lần nữa bị chấn kinh.

Thế lực lớn, tuyệt đối là người của một thế lực lớn đi ra. Đây chính là đảo Đông Mộc, là địa phương mà cả đại dương mệnh mông vô tận không phân biệt được, vậy mà lại hấp dẫn đại thế lực tiến vào, trong này tuyệt đối có bí ẩn gì đó.

Nếu như nói lúc trước còn là suy đoán, hiện tại hai mươi thiếu niên bung trà đi ra ngoài kia, đã hoàn toàn bỏ đi hoài nghi của bọn họ. Tu sĩ Phản Hư đều là hạng cực kỳ tự phụ, sau khi tuyệt đối suy đoán của mình đúng, đương nhiên nhận định là đúng, không có khả năng phạm sai lầm.

Vị Thái Thượng trưởng lão này của Tăng gia lúc trước còn bất mãn với Thiên Bảo các, lần này tới, cũng tuyệt đối không có ý tốt gì. Nhưng hiện tại, hắn nhìn thấy phô trương của bóng người cao lớn trước mắt, còn có khí thế kia, đó đã hơn trăm mỹ chất, ý nghĩ Nguyên Anh hóa thân nô bộc, đáy lòng hắn đã biến mất hơn phân nửa.

Bọn họ hiện tại đều là một suy đoán trong đầu: Thiên Bảo các trước mắt, tuyệt đối là do một thế lực lớn đi ra thành lập.

Cũng khó trách bọn họ cảm thấy như vậy, bên trong Thiên Bảo các có rất nhiều tài nguyên rực rỡ muôn màu, cơ hồ cái gì cũng có, đây tuyệt đối không phải cứ tùy tiện là có thể lấy ra, không có tích lũy nhất định, là không thể nào làm được. Ngoài ra còn có thiếu niên nô bộc tư chất lòi rạo, gần trăm Nguyên Anh, gần trăm Hóa Thân, cái này ở toàn bộ Đông Mộc đảo, mặc dù đường đường là phủ thành chủ, cũng không lấy ra được, cuối cùng chính là bóng người cao lớn diện mục không rõ kia.

Ba hiện tượng này đủ để chứng minh, Thiên Bảo các trước mắt tuyệt đối không phải là kẻ không biết quy củ gì cả, mà là một kẻ thật sự vượt sông, chỉ là không biết rằng, Đông Mộc đảo cũng không phải là thiên địa tu chân bảo nồng đậm, mà là một nơi cằn cỗi. Nếu không cũng sẽ không xuất hiện địa phương đường đường trăm vạn dặm, người mạnh nhất lại là thành chủ phản hư hậu kỳ của Đông Mộc, tình huống như vậy.

Trong lòng có suy đoán, những cường giả Phản Hư kỳ này tất cả đều đã quên không còn gì, bọn họ ở khu vực Đông Mộc đảo này, đều là cường giả cấp bá chủ, phía sau đều có thế lực không nhỏ. Nhưng chính vì vậy, bọn họ cũng không dám dễ dàng đắc tội với một ít thế lực lai lịch bất minh, nhất là những thế lực lớn trước mắt bị suy đoán là vậy. Thiên Bảo các trước mắt chính là như vậy.

Chư vị, bản tọa chính là Các chủ của Thiên Bảo các, mới tới quý địa, không chào hỏi với chư vị đang ngồi đây. Lại là bản tọa sơ hở, hôm nay chư vị đều đến cửa, bản tọa đương nhiên phải chiêu đãi một phen, miễn cho các trưởng lão trong giáo nói bản tọa không hiểu quy củ.

Lời nói của bóng người cao lớn kia lại vang lên lần nữa, lại đề cho trong lòng bọn họ càng thêm chắc chắn suy đoán kia.

Nghe vị đạo hữu này nói, tựa hồ không phải người Đông Mộc đảo ta, cũng không biết là...

Đình Thuần cùng những người khác thản nhiên ngồi lên những cái ghế kia, người ở đây, Đình Thuần có địa vị cao nhất, tự nhiên là hần mở miệng trước, không quanh co lòng vòng, trực tiếp hỏi ra một câu vấn đề mọi người quan tâm nhất.

Trong cung điện vu vu, bỗng nhiên khí thế khổng lồ không có lúc nào không có kia đột nhiên ba động một chút, hiển lộ ra một loại khí tức đáng sợ.

Cũng vào lúc này, thanh âm nhu hòa quang minh kia, vang lên.

Bản tọa xác thực không phải người đảo Đông Mộc, mấy chục năm trước, bản tọa từ hải vực loạn ma mà đến, lại mang mệnh lệnh của các trưởng lão trong giáo đến, chuẩn bị mấy chục năm, sứ mạng của bản tọa cũng sắp hoàn thành. Thành lập Thiên Bảo các này, liền coi như là một cứ điểm nhỏ của bản giáo ở Phong Bạo hải vực, bản tọa chẳng mấy chốc sẽ rời khỏi nơi đây, vừa vận thân cận với chư vị. Ngày sau bản tọa rời đi, chư vị đạo hữu cũng có thể chăm sóc Thiên Bảo các của ta nhiều hơn.

Thứ hai đến khi chưa hoàn thành.

Mẹ kiếp,

Trên ghế dựa vàng, bóng người cao lớn phun ra, ngữ khí rất là khách khí. Thằng nhỏ thông minh nhớ kỹ việc siêu nhanh đổi mới, nhưng lời kia, lại làm cho người ta có thể rõ ràng cảm giác được sự bá đạo trong đó.

Tới địa bàn của người khác mấy chục năm, âm mưu vô thanh vô tức gì đó, sắp hoàn thành, mới đột nhiên xuất hiện, thành lập một cứ điểm, còn làm cho người ta sợ người khác không biết. Cuối cùng còn nói muốn thân cận với chủ nhân nơi này, nói sau khi đi, hy vọng bọn họ chăm sóc một chút cứ điểm của mình.

Sự tình quá mức vô lý này, từ trong miệng bóng người cao lớn kia nói ra, hình như là chuyện đương nhiên, quả thực là bá đạo cực kỳ. Ở đây tu sĩ, xưa nay đều là nhân vật cấp bậc bá chủ, Đông Mộc đảo tuy rằng biên giới Phong Bạo hải vực, cũng không phải là nơi phồn hoa gì. Nhưng bọn họ đều là cường giả Phản Hư, chỉ có bọn họ bá đạo, lúc này lại đụng phải nhân vật so với bọn họ càng thêm bá đạo.

Nhất thời, bao gồm hai người Đinh Thuần và Tăng Vô Nha ở bên trong, một đám phản hư cường giả, trong lòng đều nổi lên tức giận. Nhưng bọn họ cũng rất lý trí, tuy tức giận, nhưng chưa phát tác ra vào lúc này. Sau khi nghe bóng người cao lớn kia giải thích xong, đáy lòng bọn họ đã có nhận thức rõ ràng về nhau., Mặc dù vẫn có chút kiêng kỵ thế lực sau lưng Thiên Bảo các này, nhưng mà sự sợ hãi trong lòng lại một chút cũng không có, nhất là khi nghe được bóng người cao lớn kia nói, thế lực ban đầu của bọn họ vậy mà không phải ở Phong Bạo Hải Vực, mà là sau khi ở Loạn Ma Hải Vực, càng là như vậy.

Bảy đại hải vực mệnh mệnh vô tận, xếp hạng của Loạn Ma hải vực cùng với Hải vực Phong Bạo không sai biệt lắm. Người của Thiên Bảo các này rõ ràng là người của Loạn Ma hải vực, không tiếc vượt qua ngàn vạn dặm, đến đây Đông Mộc đảo ta, nhất định là có mưu đồ trọng yếu gì đó.

Hừ, đã lâu không gặp người kiêu ngạo bá đạo như vậy, mặc dù tu vi không tệ, đáng tiếc đầu óc không tốt, lại tùy tiện đem bí mật phe mình nói ra, còn bại lộ ra mình không phải người của hải vực phong bạo. Chờ ta làm rõ Thiên Bảo các này đến cùng là có mưu đồ gì, đến lúc đó lại nhìn xem người có thể còn sống rời khỏi Đông Mộc đảo hay không.

Nếu có người có thể hiểu rõ ý nghĩ trong lòng những tu sĩ này, nhất định sẽ thất kinh. Trước đó bọn họ một đám phản hư cường giả, đang xác định suy đoán, cho rằng người của Thiên Bảo các là thế lực lớn nào tạo ra, đều tạm thời đánh tan địch ý đối với Thiên Bảo các này.

Nhưng lúc này, bóng người cao lớn kia nói ra một tràng, tiết lộ ra rất nhiều thứ. Bị đám phản hư cường giả này, suy luận một chút, sau khi phỏng đoán một phen, địch ý cùng ác niệm áp chế đáy lòng bọn họ, lại lập tức sinh ra. Hai ý niệm vừa rồi, chính là thuộc về Thái thượng trưởng lão của Tăng gia, từng không có răng.

Những người khác, mặc dù không phải hoàn toàn suy nghĩ trong đầu, nhưng lại không sai biệt lắm.

Tu vi không tệ, lại là một tên ngu ngốc. Người ta nói người của Loạn Ma hải vực, không có một thân tu vi thần thông mạnh mẽ, nhưng tâm trí lại đơn giản, lừa gạt, cực dễ dàng. Hiện tại xem ra, đúng là như vậy, người này đã chuẩn bị mấy chục năm ở Đông Mộc đảo, nhất định là mưu đồ rất quan trọng, nói không chừng có chỗ tốt gì đó thật lớn. Nếu không dụ dỗ ra, chẳng phải là quá lãng phí sao.

Lúc này trong lòng hắn chớp động ý niệm, lại là Đinh Thuấn. Hắn cũng không phải lương thiện gì, vừa nghe xong bóng người cao lớn kia nói, lập tức nghĩ tới rất nhiều, lập tức lại mở miệng.

Không biết vị đạo hữu này, xưng hô như thế nào nếu là từ Loạn Ma hải vực chạy tới, so sánh sứ mệnh gánh vác nhất định là không nhỏ, chúng ta xem như là chủ nhân của Đông Mộc đảo này rồi, đạo hữu nếu có khó khăn, không ngại nói ra, chúng ta nhất định hết sức hỗ trợ, cũng coi như là tận tình địa chủ một chút.

Lúc Đinh Thuần nói chuyện, đối mặt với những người khác không chút dấu vết, liền thấy sau khi hắn nói xong, những người khác phản hù cường giả, cũng đều mở miệng phụ họa. Ngay cả Tăng Vô Nha kia đều là như thế, rõ ràng trong lòng chán ghét cùng ác niệm, nhưng trên mặt lại là nụ cười cực kỳ xán lạn, còn có lời nói vô cùng nhiệt tình kia.

Cảnh tượng này, nếu để cho những tu sĩ bên ngoài Thiên Bảo các thấy cảnh này, nhất định sẽ rất hoảng sợ. Người khác có lẽ không biết một đám phản hù cường giả Đông Mộc đảo là hạng người gì, bọn họ quanh năm sống ở đây, lại rõ ràng vô cùng. Đông Mộc đảo chính là nơi căn cỗi, ở đây tu luyện đến Phản Hư cảnh, tên kia không phải nhân vật lợi hại, ai cũng không phải nhân vật dính máu tanh trên tay.

Hiển nhiên, bóng người cao lớn trong cung điện kia, bây giờ còn không biết những Phản Hư cường giả này, rốt cuộc là người thế nào. Nhìn thấy bọn họ nhiệt tình như vậy, tựa hồ cũng có chút xúc động, ngữ khí cũng trở nên nhiệt tình, đáp lại.

Bồn tọa Hồng Liên, các chủ Thiên Bảo các, bá kiến chư vị đạo hữu.

Từ trong miệng bóng người cao lớn, phun ra những lời này, giọng nói kia, bất luận kẻ nào cũng có thể nghe ra sự nhiệt tình trong đó. Nhìn thấy vị các chủ Thiên Bảo các này dễ nói chuyện như vậy, những người khác còn không đi theo diễn trò, một câu đáp lại cũng theo đó, vang lên trong cung điện này.

Đinh Thuần, Đông Mộc thành sao băng sẽ hội trường, bá kiến Hồng Liên đạo hữu.

Tăng không có răng, từng là Thái thượng trưởng lão của Tăng gia, bá kiến Hồng Liên đạo hữu.

Lưu Đan Thanh, đường chủ Bách Thảo đường, bá kiến Hồng Liên đạo hữu.

.....

Không hổ là một đám cáo già, vừa mở miệng ra, bọn họ liền hoàn toàn buông lỏng. Sau khi tự báo tính danh, từng người liền bắt đầu cùng bóng người cao lớn kia kéo gần tới. Lại còn

là mười mấy người cùng một chỗ, cũng không biết bóng dáng cao lớn kia là thân phận trung thực chất phác như thế nào, sau ba câu nói, bọn họ liền vô cùng thân thiện trò chuyện cùng nhau, có chút ý tứ hận không gặp muộn.

Bất quá mặc cho bọn họ thử mọi xét thế nào, bí mật mà bóng người cao lớn kia tiết lộ ra sau đó lại dần dần giảm đi, mà mấu chốt nhất là bí mật, Thiên Bảo các ở Đông Mộc đảo này tính toán ra sao, bất luận như thế nào, đều không thể moi ra được. Mọi người cũng không nhụt chí., Trong lòng đều cho rằng đó là thế lực lớn ở Loạn Ma hải vực, lúc phái Hồng Liên kia đi, không cho hắn tiết lộ bí mật mấu chốt nhất này. Mặc dù không biết tất cả bí mật, nhưng đối với một đám cáo già mà nói, đã đủ rồi. Mà những bí mật bọn họ biết, cũng đủ để cho bọn họ phỏng đoán ra rất nhiều thứ.

Cũng không biết qua bao lâu, một đám phản hư tu sĩ, đang cùng bóng người cao lớn kia trò chuyện, bỗng nhiên trong cung điện này, từ phía sau ghế vàng, một thiếu niên áo trắng kim tuyến đi ra, sau đó nửa quỳ trước mặt bóng người cao lớn kia.

Thiếu niên này cũng không mở miệng nói chuyện, chỉ là bờ môi hơi động một chút, dường như truyền tới thần niệm gì đó. Nếu là tu sĩ có tu vi thấp một chút, lúc truyền thần niệm, chấn động quá lớn. Bọn họ những phản hư tu sĩ muốn cảm ứng ra cũng không phải là việc gì khó., Nhưng thiếu niên áo trắng kim tuyến trước mắt, hiển lộ ra tu vi, lại là cảnh giới Hóa Thần đỉnh phong, tuy rằng không bằng bọn họ, nhưng thần niệm hắn truyền ra, lại không phải tùy tiện là có thể cảm giác được.

Một hơi sau, thiếu niên này liền đứng dậy rời đi, mà sau khi hắn rời đi. Bóng người cao lớn kia, tựa hồ cũng không còn hứng thú nói chuyện phiếm nữa, có chút áy náy nói với mọi người: Các vị đạo hữu, bản tọa còn có một số chuyện cần xử lý, cũng không thể tiếp tục chiêu đãi chư vị đạo hữu nữa, xin chư vị thứ lỗi.

Sau khi nói xong, thân ảnh cao lớn này đứng dậy, hiển lộ ra thân hình. Lại có cao hơn một trượng, theo hắn cùng đi, trong cung điện lúc nào cũng tồn tại khí thế áp bách, càng hoàn toàn

thu nạp đến phía trên thân ảnh của hắn, quả thực giống như một người khổng lồ. Chỉ từ trong miệng người khổng lồ này, lời nói ra lại cực kỳ khách khí và khiêm tốn, so với lời nói lúc trước bình thản vô cùng bá đạo, có chút khác biệt.

Đình Thuần bọn mười mấy người, lúc này đáy lòng đều đang phỏng đoán cái gì, ngược lại không phát hiện ra chỗ nào không thích hợp. Chỉ là nghe được lời hắn nói, đều đứng dậy, nói ra ngữ điệu cáo từ.

Hồng Liên đạo hữu không cần khách khí, hôm nay có thể cùng người quen biết, cũng là chuyện may mắn. tỏ vẻ Đông Mộc thành ta lại xuất hiện thêm một vị Phản Hư kỳ, nếu Hồng Liên đạo hữu còn có chuyện, chúng ta không quấy rầy nữa, ngày sau lại nói là được rồi.

Từ Đình Thuần dẫn đầu, mười mấy tu sĩ phản hư xoay người rời khỏi.

Ngay sau khi bọn họ rời đi, bóng người cao lớn kia, lại chưa đi làm chuyện gì, mà chậm rãi một lần nữa ngồi trở lại trên ghế vàng.

Vù vù

Không gian dập dờn, chỉ thấy trong cung điện này, bỗng nhiên hiện ra một bóng người uyển chuyển.

Trường bào Tổ pháp phối, khuôn mặt xinh đẹp, thân hình uyển chuyển, lại là một nữ tử cực kỳ mộc mạc. Chỉ là khí tức trên người nữ tử này mặc dù cực kỳ mộc mạc, nhưng phải rất lâu, liền phát hiện, hai mắt nữ tử này, tựa hồ có thần quang thấy rõ hết thấy ẩn chứa trong đó một cái, mà trong cơ thể nữ tử này, tựa hồ từ trong xương cốt, tản mát ra một loại khí chất cao quý hơn so với các sinh linh khác, cực kỳ kỳ quái dị.

Nàng vừa hiện thân, lập tức đi về phía bóng người cao lớn ngồi ngay ngắn trên ghế vàng kia, thanh âm ôn nhu không gì sánh được phun ra, vang lên trong cung điện đã trở nên vắng vẻ này.

Chủ nhân, đã thành công rồi.

Vấn đề này đến có chút khó hiểu, nhưng bóng người cao lớn trên ghế vàng kia lại lập tức trả lời.

Ừm, là một đám cáo già. Đáng tiếc, sinh ra ở vùng đất cằn cỗi, đều là đồ tham lam vô cùng. Vừa có mỗi dụ, đương nhiên đều sẽ mắc câu. Đợi thêm một ít thời gian, liền có thể động thủ.

Đã đổi thành một loại giọng điệu vô cùng bình tĩnh, từ trên ghế vàng truyền ra, sau khi nói xong mấy câu, thanh âm này dừng lại một chút, sau đó liền nói tiếp: Bảo Nô, nếu người muốn tự mình báo thù, nhân cơ hội này tấn thăng đến Hóa Thần, đến lúc đó nếu người có thể không cần ta áp trận, tự mình bắt lấy người của Tăng gia, từng người một chop tới giết.

Bóng người cao lớn này vừa nói xong, nữ tử xinh đẹp tên là Bảo Nô kia, lập tức đi tới trước ghế vàng, thân hình uyển chuyển chậm rãi quỳ xuống, thanh âm mềm mại không gì sánh được, từ trong bờ môi phả ra của nàng phun ra.

Bảo Nô nhớ kỹ, vì báo thù cho chủ nhân của mình mà ra tay, chủ nhân của nó thật sự quá tốt với bảo nô.

Nữ tử này dường như cực kỳ y lại bóng người cao lớn kia, sau khi quỳ xuống, cả người đều nằm dưới chân bóng người cao lớn kia, vẻ mặt sùng kính.

Thứ ba còn chưa xong.

Mẹ kiếp,

Chư vị, theo các người thấy, Hồng Liên kia nói, rốt cuộc có phải là thật hay không?

Trong một tòa kiến trúc thần bí, trong không gian không nhỏ, đang tụ tập mười mấy vị tu sĩ khí tức kinh khủng. Thằng nhỏ thông minh nhớ kỹ bàn tay siêu nhanh đôi mới. Bọn họ mỗi người, khí tức trên người đều cực kỳ khủng bố. Nếu là khí tức bộ mặt tiết lộ ra ngoài, nhất định trong toàn bộ Đông Mộc thành, hơn phân nửa tu sĩ đều biết mười mấy người này là ai.

Ngoại trừ Đông Mộc chiến, toàn bộ địa vực Đông Mộc thành chủ, mười mấy người cường đại nhất Đông Mộc đảo, lãnh địa to lớn này, một đám thống trị chân chính. Người nói chuyện lúc này, chính là trong mười mấy người, địa vị cao nhất, trung niên nhân, thân mặc một bộ Vãn Tinh Pháp Bào, khí tức phản hư trung kỳ tu sĩ khủng bố, sao băng sẽ hội trưởng, Đinh Thuấn.

Một đám tụ tập cùng một chỗ, đương nhiên không phải là vì tán gẫu, mà là thảo luận về chuyện trước đó tại Thiên Bảo các biết được.

Vốn tưởng rằng chỉ là một thế lực lạ lẫm vớt qua giới, không nghĩ tới lại đụng phải một con cá lớn. Các chủ Thiên Bảo các tên là Hồng Liên kia, lại là người từ Loạn Ma hải vực tới. Đông Mộc đảo địa vực chúng ta ở trong phong bạo hải vực cũng không phải là địa phương tốt gì, nói là chim không ỉa cũng không quá phạm. Hồng Liên kia tới đây., Tất nhiên sẽ không là mưu đồ chúng ta, tất nhiên tại Đông Mộc đảo này còn cất giấu bí ẩn gì đó, nếu chúng ta có thể biết được, ngược lại có thể bớt đi rất nhiều cổ kị.

Người thứ hai mở miệng, ngoại trừ thái thượng trưởng lão của Tăng gia kia từng không có răng, không có những người khác đến. Hắn là khuôn mặt ung yêu, cả người gầy gò không gì sánh được, chỉ là một đôi mắt kia, cực kỳ có thần, quả thực như ẩn chứa phong mang đáng sợ nào đó. Hắn vừa mở miệng, lại lập tức bỏ qua nghi vấn của Đinh Thuấn phía trước, trực

tiếp tiến vào đề chính. Những người khác phía sau lời nói, liền không có câu hỏi ở bên trong.

Không sai, Đông Mộc đảo chúng ta biết tự nhiên là không có gì đáng giá để người từ Loạn Ma hải chạy tới, nghĩ đến hẳn là một đại thế lực nào đó ở Loạn Ma hải đạt được một ít manh mối, chỉ hướng Đông Mộc đảo này. Cho nên phái ra cái tên Hồng Liên kia, đến đây mưu đồ.

Có thể khiến một thế lực lớn phái ra cường giả Phản Hư không xa ngàn vạn dặm chạy tới, nhất định sẽ không phải là chuyện nhỏ gì, nói không chừng trong đó có chỗ tốt gì đó thật lớn. Chúng ta nếu có thể biết được, quả thật có thể bớt đi rất nhiều cố kỵ. Thậm chí..... Trục tiếp làm thịt tên Hồng Liên kia, chiếm làm của mình.

So sánh với bí mật để cho thế lực lớn mưu đồ, Thiên Bảo các quấy rối cũng là chuyện nhỏ. Hồng Liên kia, cảm ứng được tựa hồ là tu vi Phản Hư trung kỳ. Không sai biệt lắm với Đinh huynh, nếu chúng ta liên hợp lại, có thể dễ dàng khiến Thiên Bảo các bị tiêu diệt ở đây. Thế lực sau lưng bọn họ là ở Loạn Ma hải, ngoài ra không ai bằng. Chỉ cần chúng ta làm một ít bí ẩn, ai có thể biết là chúng ta làm.

Kỳ thật cho dù biết cũng không sao, người của Loạn Ma hải cùng tu sĩ của Phong Bạo Hải Vực chúng ta luôn luôn bất hòa, đại thế lực kia phái người đến Phong Bạo Hải Vực chúng ta, vốn đã phá hỏng quy củ. Nếu chúng ta giết, thế lực lớn kia còn muốn truy cứu, chúng ta có thể trực tiếp thả ra tin tức, để cho bọn họ đối mặt với các cường giả của Phong Bạo Hải Vực, như thế nào cũng sẽ không truy cứu đến trên đầu chúng ta.

.....

Một đám ý niệm ác độc từ trong đầu bọn họ sinh ra, sau đó không hề gán nặng nói ra miệng. Sau khi từng không có răng dẫn đầu, một đám mười mấy người bọn họ, lại hoàn toàn từ bỏ nghi vấn gì đó, trong lòng đều nhận định những suy đoán trước kia.

Nhìn thấy cảnh tượng này, trên mặt Đinh Thuần lập tức hiện lên một tia không vui, nhưng đáy lòng hẳn cũng cho là như

thế. Chỉ là hắn đang nói chuyện một đạo, rõ ràng không bằng vị thái thượng trưởng lão kia của Tăng gia, chỉ hai ba câu, đã chuyển tới chỗ hắn muốn để mọi người thảo luận.

Bao gồm cả Tăng Vô Nha, bọn họ cũng không phải nhìn Thiên Bảo các không vừa mắt, đã có những ý niệm ác độc này trong đầu. Cái gọi là không có lợi không dậy sớm, bọn họ là phản hư tu sĩ, cũng không thể miễn tục. Vốn là những thiếu niên tu sĩ tư chất xuất chúng của Thiên Bảo các kia dẫn phát ghen tị, đố kỵ. Lại gặp được vị các chủ Thiên Bảo các này, thuận lợi để bọn họ dễ dàng thăm dò nội tình Thiên Bảo các. Biết được đại bộ phận nội tình, Thiên Bảo các trong mắt bọn họ liền không còn khí tức thần bí, không có thần bí, tự nhiên cũng không có cổ kỳ.

Một thế lực lớn hơn ngàn vạn dặm, chính là lớn hơn, đối với bọn họ mà nói, cũng là một chút lực uy hiếp cũng không có. Bọn họ trước đó còn cùng Hồng Liên trò chuyện vui vẻ, tự nhiên là vì từ miệng vị Các chủ Thiên Bảo các này moi ra càng nhiều bí mật.

Sau khi biết được chuyện có thể có chỗ tốt cực lớn, đám người này, ngược lại lập tức đoàn kết cùng nhau, bắt đầu thương thảo kế hoạch đối phó Thiên Bảo các. Hơn nữa bọn họ không biết là cố ý, hay là không cẩn thận đã quên, tin tức trọng yếu như vậy, bọn họ không có một người đề cập đến, phải thông báo một chút cho bá chủ chân chính của Đông Mộc thành, Đông Mộc thành chủ, Đông Mộc chiến.

Bất quá lúc này, có một người khác đi thông báo.

Trong phủ thành chủ cực lớn của Đông Mộc, trong cung điện nguy nga tráng lệ kia, ngoại trừ Đông Mộc chiến khí thế kinh khủng ra, không còn một ai.

Trong cung điện cực kỳ đột ngột này, bỗng nhiên hư không nứt ra một lỗ hồng. Từ bên trong lỗ hồng, một bóng người cao lớn cao hơn một trượng bỗng nhiên xuất hiện, đồng thời thanh âm làm cho tâm thần người ta an bình, cũng vang lên trong cung điện này, chui vào Đông Mộc Chiến ngời trên bảo tọa kia.

Nghe nói tu vi của Đông Mộc thành chủ thông thiên, hôm nay gặp mặt, quả là như vậy.

Toàn thân cao lớn trên dưới đều bao phủ trong khí tức mơ hồ, thân hình vừa hiện ra, liền trực tiếp chấp tay về phía Đông Mộc chiến trên bảo tọa, ngũ khí khách khí, lễ số cũng mười phần, bất quá cũng không có cảm giác khiêm tốn gì., Giống như hai người có tu vi địa vị giống nhau, đang nói chuyện. Ngoài ý muốn chính là, Đông Mộc thành chủ ngoan lệ động một chút là tức giận giết người, sau khi nhìn thấy bóng người cao lớn đột ngột xuất hiện trong cung điện của hắn, nhưng không lập tức nổi giận, sau đó bạo khởi giết người.

Mà mí mắt từ từ mở ra, hứng thú nhìn bóng người cao lớn kia, bình tĩnh có chút thần kỳ.

Không nghĩ tới Đông Mộc thành này còn có người dám xông vào đại điện của bản thành chủ, phản hư trung kỳ, thật là tu vi không tệ. Nói đi, ngươi là người phương nào lại nói ý đồ đến của ngươi nữa, nếu nói thành chủ không hài lòng, hôm nay ngươi ở lại chỗ này đi.

Từ trong miệng Đông Mộc Chiến, lời nói, tuy ngũ khí cũng là bình tĩnh vô cùng, nhưng bá đạo trong lời nói kia, lại là lời nói của Hồng Liên tăng thứ ba trước đó. Nói hắn không hài lòng, muốn một tu sĩ Phản Hư trung kỳ lưu lại chỗ này. Ý tứ trong đó, chẳng phải là hắn muốn tự mình xuất thủ, trấn áp Hồng Liên ở đây, hoặc là trực tiếp chém giết.

Nếu là một tu sĩ phản hư, đối với một tu sĩ Hóa Thần nói như vậy, đương nhiên là hoàn toàn chân thật. Nhưng mà hiện tại, Đông Mộc chiến nói chuyện, là tu vi phản hư hậu kỳ, đứng ở trước mặt hắn Hồng Liên, là tu vi phản hư trung kỳ. Tuy rằng kém một cảnh giới, nhưng đều là phản hư tu sĩ.

Một khi tiến nhập cảnh giới Phản Hư, nhất là cấp độ trung kỳ, liền nhất định là tu sĩ có thể tạo ra vực mình độc hữu. Tu sĩ có được lực lượng vực, ở một mức độ nào đó mà nói, đã là tu sĩ gần như vô địch rồi., Muốn chém giết cường giả như vậy, căn bản là không phải chỉ cần cao hơn một cảnh giới là có thể hoàn thành. Vị Đông Mộc Thành chủ này, không biết là cuồng

vọng quá mức, hay là có chỗ dựa gì, lại nói ra những lời này với người có tu vi Phản Hư trung kỳ Hồng Liên.

Thân hình cao lớn Hồng Liên không nhúc nhích, ngữ khí cũng không bị một chút xú ảnh hưởng, vẫn là ôn hòa quang minh, để cho tâm thần người ta an bình.

Đông Mộc thành chủ, tại hạ là người phương nào, lấy trí tuệ của thành chủ chắc là tại hạ không cần nhiều lời. Tại hạ lần này đến đây, lại là có một vụ mua bán, muốn hợp tác với Đông Mộc thành chủ một phen.

Hồng Liên vừa nói xong lời này, ngồi ngay ngắn ở trên bảo tọa Đông Mộc Chiến, đôi mắt lập tức hoàn toàn mở ra, há miệng nói: Xem câu chuyện rơi xuống, sau lưng Hồng Liên lập tức xuất hiện một ghế ngọc. Hồng Liên cũng không khách khí, thân hình khẽ động, ngồi ngay ngắn ở phía trên.

Nhìn thấy Hồng Liên ngồi xuống, Đông Mộc Chiến đã hoàn toàn mở hai mắt ra, ánh mắt trong hai mắt hoàn toàn rơi vào trên người của hắn, lúc này hắn mới phát hiện, lấy tu vi của hắn, toàn lực vận chuyển thị lực, vậy mà vẫn không nhìn thấu được một tầng khí tức mơ hồ trên người Hồng Liên che lấp.

Người là người phương nào ở trong Đông Mộc thành này, tất cả tu sĩ phản hư, bản thành chủ đều đã gặp qua. Duy nhất chưa từng gặp qua người, trước đó có thủ hạ bẩm báo, Đông Mộc thành này của ta, có một đám người không biết trời cao đất rộng, mở một cửa hàng gọi là Thiên Bảo các. Vậy mà dám khiêu khích tất cả thế lực của Đông Mộc thành ta, mà trong Thiên Bảo các, còn có Phản Hư cường giả tọa trấn.

Hiện tại xem ra, chỗ dựa sau lưng Thiên Bảo các chính là các hạ.

Ai cũng không nghe ra trong lòng Đông Mộc Chiến rốt cuộc có ý nghĩ gì, cái gì ý niệm, theo lý thuyết bị người xâm nhập cung điện, hắn là nổi giận. Chỉ là vô cùng bình tĩnh, cùng Hồng Liên nói chuyện, trong giọng nói một tia hỏa khí cũng không có, giống như lúc này nói chuyện với hắn, không phải người khiêu khích, mà là bạn tốt nhiều năm.

Đông Mộc thành chủ, người trách làm tại hạ. Tại hạ từ sau khi tới quý thành, chưa bao giờ có ý khiêu khích gì. Tại hạ đích thật là Các chủ Thiên Bảo các, nhưng không phải chỗ dựa của Thiên Bảo các. Tại hạ cũng chỉ là một người chạy việc, được trưởng lão trong giáo ra lệnh, không xa ngàn vạn dặm chạy tới nơi này, ngược lại làm cho tại hạ quả thực vất vả một phen.

Khi ngàn vạn dặm kia nói ra mấy chữ, quả nhiên trên mặt Đông Mộc thành chủ liền hiện lên một tia kinh ngạc, lúc này Hồng Liên, cố ý dừng lại một chút, tiếp theo trong miệng liền nói tiếp.

Thực không dám giấu, tại hạ cũng không phải là người của hải vực Phong Bạo, mà là người ở vùng biển loạn ma ngàn dặm bên ngoài. Được mệnh lệnh của trưởng lão trong giáo, đến hải vực Phong Bạo xử lý một ít chuyện. Mấy chục năm nay, tại hạ cũng hoàn thành không sai biệt lắm, bất quá dù sao cũng đi ra ngoài một chút, ý tứ trong giáo, là để cho tại hạ lưu lại một cứ điểm ở hải vực Phong Bạo, ngày sau thuận tiện lui tới.

Thứ tư lại càng không hoàn thành.

Mẹ kiếp,

Hồng Liên không dám cãi lời, định đem cứ điểm này xây dựng bên trong quý thành. Thằng bé thông minh nhớ kỹ cập nhật. Chính là Thiên Bảo các, như vậy cũng không phải là chuyện nhỏ, đương nhiên là muốn thông báo với chủ nhân của Đông Mộc thành, Đông Mộc thành chủ thông báo một tiếng, thêm chút thời gian nữa tại hạ sẽ rời đi, đến lúc đó mong rằng thành chủ có thể trông nom Thiên Bảo các của ta nhiều hơn một chút.

Có Thiên Bảo các ở đây, ngày sau ta và Đông Mộc thành chủ cũng có thể lui tới nhiều hơn, liên hệ với nhau có, cũng là một chuyện không tệ. Không biết Đông Mộc thành chủ, ý tứ như thế nào.

Ngồi ngay ngắn trên ghế, Hồng Liên hai ba câu nói đem những lời lúc trước nói trong Thiên Bảo các nói ra một lần nữa, đổi lại chỉ có một mình Đông Mộc thành chủ, nói ra ngược lại càng thêm đơn giản.

Vốn trong mắt Đông Mộc thành chủ còn ẩn chứa quang mang nguy hiểm, sau khi nghe xong lời Hồng Liên, gương mặt lạnh như băng kia vậy mà lập tức biến hóa. Tất cả tu sĩ Đông Mộc thành đều cho là thành chủ đại nhân có tính tình ngoan lệ, lúc này trên mặt lại hiện ra nụ cười.

Vị này... Hồng Liên đạo hữu, nghe ý của ngươi, ngươi vậy mà không phải là người của Phong Báo Hải Vực ta. Mà là người của Loạn Ma Hải Vực, bản thành chủ nhìn tu vi của ngươi, cũng là cường giả nên hùng bá một phương. Sao lại bị phái đi làm những việc chạy việc này, không biết ngươi đang...

Nghe thấy lời Đông Mộc chiến, dưới khí tức mơ hồ che lấp kia, trên mặt Hồng Liên tràn đầy kim lân bao trùm khuôn mặt kỳ dị, khoe miệng bỗng nhiên nở rộ một tia trào phúng. Lại là không có bất kỳ chậm trễ gì, trong miệng lập tức đáp lại.

Thành chủ khách khí, nói đến cũng có chút khó khăn. Tu vi của tại hạ mặc dù không tệ, bất quá ở trong bản giáo, cũng

không phải là nhân vật ghê gớm gì. Đơn là các trưởng lão trong giáo, mỗi một người đều là nhân vật thông thiên. Tại hạ cùng bọn họ hoàn toàn không thể so sánh. Bất quá kỳ thật, lần này làm việc, cũng không phải ai cũng có thể làm, đó chính là...

Hồng Liên nói xong một nửa, lại lập tức dừng lại, giống như chính hắn cũng ý thức được cái gì, không tiếp tục nói nữa, mà là cười ha ha, đảo mắt chuyển chủ đề sang nơi khác.

Nhìn thấy phản ứng của Hồng Liên, Đông Mộc Chiến kia, trên mặt lập tức hiện lên một tia đáng tiếc. Bất quá cũng không có biểu lộ ra rõ ràng, mà là tiếp tục biểu hiện ra đáng vẻ kiên nhẫn, nói chuyện với Hồng Liên. Hoàn toàn không có lúc đầu, Hồng Liên xâm nhập trong cung điện của hắn kiêu ngạo rồi.

Cảnh tượng này, ngược lại cùng trước đó, Đinh Thuần từng khí thế hùng hổ tiến vào Thiên Bảo các, cuối cùng lại là chủ khách tận hoan từ bên trong đi ra, rất tương tự. Chỉ là một đám người đổi thành một người, mà Hồng Liên, lại vẫn là Hồng Liên kia, nghe rất là bình thường, nhưng trong đó lại có tồn tại khiến những thứ nghe được giật mình.

Đó là mỗi nhữ. Tuy rằng đều là cường giả tiến vào Phản Hư cảnh giới, nhưng đáy lòng bọn họ tham lam lại không khác gì tu sĩ bình thường. Nói không chừng càng lớn.

Hồng Liên cũng không biểu hiện ra mặt trí tuệ gì, chỉ là cho bọn họ nhìn thấy một tu sĩ trung thực. Những người bọn họ ở Đông Mộc đảo tu sĩ nơi biên thủy như vậy, tuy rằng tu vi không tệ, nhưng ngồi vào Quan Thiên tự cho là tự đại, hầu như mỗi người đều có, theo manh mối Hồng Liên cố ý lưu lại để suy đoán, đều có thể đoán được kết quả mình muốn.

Đám người Đinh Thuần và Tăng Vô Nha nghe Hồng Liên nói, suy đoán Đông Mộc đảo này có bí mật gì, có thể có được chỗ tốt khổng lồ. Mà lúc này, Đông Mộc chiến, đường đường Đông Mộc thành chủ, nhân vật phản hư hậu kỳ, nghe xong lời Hồng Liên nói, suy đoán trong lòng, hoàn toàn giống với một đám người, một chút sai sót cũng không có.

Có thể khiến một thế lực lớn phái ra một tu sĩ Phản Hư trung kỳ, lặn lội đường xa ngàn vạn dặm, đặc biệt chạy tới đây. Khẳng định sẽ không phải là mưu đồ bình thường, tùy tiện nghĩ một chút., Cũng biết trong đó nhất định có chỗ tốt gì đó thật lớn. Chỉ là bọn họ biết còn không đủ nhiều, chỉ có thể suy đoán là có một chuyện rất tốt. Đến cấp độ của bọn họ, có thể khiến cho họ sinh ra hứng thú cũng không nhiều, vất vả lắm mới xuất hiện một lần như vậy, bọn họ tự nhiên sẽ bắt lấy không buông.

Ngay bên trong phủ thành chủ, qua một hai canh giờ, hai tiếng cười liên từ bên trong truyền ra.

Ha ha... Nếu đã vậy, tại hạ cũng yên tâm. Lại qua một đoạn thời gian, sau khi tại hạ rời đi, ngày đó ta ở Bảo các, chỉ mong thành chủ hỗ trợ chiêu Phật một hai.

Hồng Liên đạo hữu không cần khách khí, tại địa giới Đông Mộc đảo này, Đông Mộc Chiến ta nói vẫn rất có tác dụng. Hồng Liên đạo hữu có khó khăn gì, chỉ cần mở miệng, bản thành chủ nhất định sẽ hỗ trợ.

Nếu chỉ nghe tiếng nói, ai cũng cho rằng hai người nói chuyện bây giờ nhất định là hai người cực kỳ hợp ý, trong giọng nói kia quả thực là tràn ngập nhiệt tình. Tình huống thật sự tự nhiên chỉ có hai người bọn họ hiểu rõ, quả thực là một câu thật lòng đều không có. Hai người đều có mưu đồ, đều cố ý diễn kịch, nhưng lại phối hợp không chê vào đâu được.

Không chỉ có vậy, trong Đông Mộc thành này, bởi vì sự xuất hiện của Thiên Bảo các, bởi vì một tu sĩ Hồng Liên xuất hiện tại Loạn Ma hải vực, địa giới Đông Mộc đảo đã bình tĩnh nhiều năm, lại nổi lên mạch nước ngầm, hơn nữa lần này, mạch nước ngầm vẫn bắt đầu từ chỗ sâu bắt đầu phun trào.

Vì có thể có chỗ tốt cực lớn, một đám tu sĩ Phản Hư kỳ, toàn bộ ánh mắt đều rơi vào trên một con đường lớn bên trong Đông Mộc thành. Vĩnh Xương đường, ngày xưa là một nơi vô cùng bình thường, nhưng hiện tại lại hấp dẫn chí ít hơn mười vị tu sĩ Phản Hư cảnh.

.....

Mấy tháng trôi qua, thoáng cái đã qua. Trong Đông Mộc thành, bởi vì ngày đó Bảo các xuất hiện nóng rực, chỉ kéo dài ba ngày mà thôi, bây giờ đã qua mấy tháng, ba chữ Thiên Bảo các này, đại biểu chính là một cửa hàng cực kỳ đáng tin cậy trong Đông Mộc thành mà thôi.

Ngày hôm đó, ngay trong Thiên Bảo các, tầng ba cực kỳ thần bí.

Một tòa cung điện vốn tồn tại, vào lúc này lại hoàn toàn không thấy. Nơi này chỉ là một mảnh không gian, không gian kỳ dị, u ám hư vô, ngay cả mặt đất đều không nhìn thấy, phẳng phất như là ở trong vực sâu, một tia sáng cũng không có.

Chẳng biết từ lúc nào, trong không gian này bỗng nhiên xuất hiện một mùi hương thoang thoảng. Theo mùi hương này xuất hiện, là một thân ảnh uyển chuyển vô cùng. Bởi vì nguyên nhân của tia sáng kia, trong không gian này không cách nào thấy rõ bộ dáng chủ nhân của mùi thơm này là thế nào, sinh ra như thế nào.

Chỉ có thể mơ hồ thấy rõ, là một nữ tử, mặc trường bào bìa Khải, vô thanh vô tức đi tới chỗ sâu trong không gian u ám này. Thân hình uyển chuyển kia chậm rãi quỳ xuống, động tác kia, vô cùng thành kính, mặc dù không cách nào nhìn thấy biểu lộ trên mặt nữ tử này như thế nào, nhưng nghĩ lại, hẳn là cực kỳ sùng bái.

Chủ nhân, bảo nô xuất quan rồi.

Thanh âm chân chính mềm mại như ngọc vang lên, cộng thêm mùi thơm kia, bất luận kẻ nào cũng có thể tưởng tượng ra, nữ tử lúc này quỳ trên mặt đất nhất định là một nữ tử dịu dàng đến cực điểm. Chỉ là ngay sau đó thanh âm nữ tử này vang lên, lại là băng lãnh bình tĩnh, tĩnh mịch vô cùng, giống như bên trong, một chút cảm tình cũng không có.

Ừm, Hóa Thần sơ kỳ, một vạn bảy ngàn hạt Hóa Thần tinh, tư chất tuyệt thế thiên kiều, ngược lại không phụ huyết mạch Thiên Bảo nhất mạch của người.

Rõ ràng là khen ngợi, nhưng giọng điệu vẫn bình thản đến cực điểm, hoàn toàn không nghe ra cảm xúc dao động trong đó.

Nữ tử quỳ trên mặt đất kia hình như đã quen rồi, hoặc là căn bản không để ý, nghe được tán thưởng, vẫn cực kỳ cao hứng.

Mấy tháng trôi qua.

Một vấn đề từ chỗ sâu u ám hư vô vang lên.

Chủ nhân, đã qua năm tháng, tai mắt những người kia còn ở bên ngoài Thiên Bảo các, có phải là muốn...

Lúc này từ trong miệng nữ tử kia nói ra lời nói, tựa hồ có một tia tâm tình chập chờn khác. Không phải là ba động bình thường gì, tựa hồ là một loại tâm thần bất định, một loại hưng phấn, đại thù sắp báo đến hưng phấn.

Tuy từ nhỏ đã không gặp qua, nhưng dù sao huyết mạch tiên dân thượng cổ cũng không giống với phàm nhân, loại thù hận chết đi trên thân thể, là khắc sâu trong cốt tủy, nữ tử này tự hiểu rõ chân tướng, đáy lòng liền bị cừu hận chiếm cứ. Tuy bây giờ ở đáy lòng nàng, vị trí lớn nhất, lại không phải là cừu hận kia, mà là một người.

Sau khi nói xong, nữ tử kia mới giật mình giống như nói nhiều hơn một chút, đáy lòng lập tức sinh ra ý niệm hồi hận, đang muốn đập đầu nhận sai, chỗ sâu trong không gian u ám hư vô, thanh âm lạnh như băng kia lại một lần nữa vang lên, làm cho nữ tử kia hầu như hưng phấn muốn nhảy lên, vang lên.

Tiến vào Hóa Thần, nguyên thần liền bắt đầu thành hình, nhưng không thể vác thù hận quá lớn trên người. Sinh tâm ma liền phiền phức, đã như vậy, không cần thiết tồn tại trước kia.

Thông báo cho các Thi Nô và Ma Nô, có thể bắt đầu.

Đây không phải là Hồng Liên thanh âm, mặc dù đồng dạng băng lãnh vô tình, bình tĩnh vô cùng, nhưng thanh âm này, lại là thật sự thuộc về một tu sĩ nhân loại, từ Trung Châu đại lục nào đến, sau khi xuất hiện tại Điều Ba đảo, biến mất mấy chục năm tu sĩ nhân loại Ngô Khí.

Không gian u ám hư vô này, hai người đối đáp với nhau qua, sau một ngày, Thiên Bảo các yên lặng mấy tháng, bỗng nhiên trong đêm khuya, xuất hiện động tĩnh như ngày xưa.

Dưới màn đêm nặng nề kia, đột ngột từ bên trong Thiên Bảo các, bỗng nhiên có một hàng mười bóng đen bay ra, tốc độ cực nhanh, chớp mắt liền tiến vào trong màn đêm, mắt thường căn bản không thể nhìn thấy hơn mười bóng đen kia đi đến nơi đó.

Nhưng ngay lúc đó, hơn mười bóng đen này sau khi bay ra khỏi Thiên Bảo các, ở phụ cận Thiên Bảo các, mười mấy chỗ đồng thời xuất hiện một ít chân nguyên dao động bí ẩn. Tiếp đó liền nhìn thấy từng bóng đen thần bí chuyển động, chia làm hai bộ phận, một bộ phận xa xa đuổi theo đám bóng đen từ trong Thiên Bảo các bay ra.

Phần còn lại dùng tốc độ cực nhanh, lướt về phía mười mấy chỗ khác nhau trong Đông Mộc thành này. Thậm chí trong đó có một cái bóng, tốc độ nhanh nhất, hầu như đạt tới cực hạn của cảnh giới Hóa Thần, chỉ một cái chớp mắt đã đến nơi đề phòng nghiêm ngặt nhất Đông Mộc thành: đệ nhất cường giả Đông Mộc thành, phủ đệ Đông Mộc chiến.

Đại nhân, Thiên Bảo các có động tĩnh rồi.

Lời nói cơ hồ giống nhau, hầu như cùng một lúc, tại mười mấy nơi bí ẩn ở thành Đông Mộc vang lên.

Thứ năm còn chưa tới lúc hoàn tất.

Mẹ kiếp,

Dưới màn đêm, trong Đông Mộc thành, một hàng mười bóng đen lấy tốc độ cực nhanh vội vã bay ra ngoài thành. Mười bóng đen này, tựa như đều có tu vi cường đại, trên người đều thi triển cấm chế bí pháp gì đó, hoàn toàn che giấu khí tức thân hình.

Sau nửa nén hương, bên cạnh Đông Mộc đảo, không trung đột ngột hiện ra mười bóng đen. Mặc dù đến nơi này, những bóng đen này cũng không có lộ ra diện mục thật sự. Một người đầu lĩnh trong đó, tựa hồ đang phân biệt phương hướng, trong tay cầm một lệnh bài thanh đồng phong cách cổ xưa. Trong bóng tối, phía trên lệnh bài kia bỗng nhiên phóng ra một tầng thanh quang yếu ớt.

Đi thôi.

Một tiếng hừ nhẹ, hơn mười bóng đen này, lại một lần nữa hóa thành huyễn ảnh, đi ra phía ngoài đảo, chui vào trong đại dương kia.

Sau khi bọn họ biến mất không thấy gì nữa, chỗ biên giới của hòn đảo này, mười mấy địa phương bỗng nhiên xuất hiện một ít người. Đều xuất hiện ở nơi bí ẩn, nhưng phương hướng bọn họ phải đối mặt, không thể nghi ngờ đều là chỗ trước đó những bóng đen kia.

Gia chủ có lệnh, nhất định phải đuổi theo, dò xét rõ mục đích của những người này.

Trong đó có mấy tu sĩ áo đen cảnh giới Hóa Thần đứng, một người trong đó nói với người phía sau một câu, sau đó thi triển cái gì độn pháp, cả người hóa thành một đoàn sóng nước, trong nháy mắt nhập vào trong biển rộng trước mặt. Những người khác phía sau hẳn, cũng nhao nhao thi triển độn pháp giống nhau, đồng dạng biến mất không thấy gì nữa.

Mười mấy thế lực, phái tới đều là nhân vật cảnh giới Hóa Thần đỉnh phong, tinh thông độn pháp, muốn bỏ rơi bọn họ, ngược lại là một chuyện không dễ gì. Ngoài ngàn dặm, mấy

chục bóng đen kia hóa thành bóng dáng, vẫn như cũ dung hợp hoàn mỹ trong màn đêm, tựa hồ hoàn toàn không phát giác được sau lưng mình. Người theo dõi ít nhất mười mấy thế lực khác nhau.

Trong hơn mười bóng đen, tựa hồ cũng đều là tu sĩ cấp bậc Hóa Thần, động pháp cực nhanh, chỉ là nửa canh giờ, đã đi ít nhất mấy ngàn dặm. Lại là nửa canh giờ, đã qua vạn dặm, mấy chục người kia vẫn còn đang ra sức chạy đi.

Những người theo dõi phía sau cũng không sót ruột, bọn họ cũng rõ ràng. Nơi này chính là Đông Mộc đảo, lấy đảo này làm khu vực trung tâm. Ít nhất trong vòng mấy vạn dặm đều là khu vực cực kỳ phồn hoa, tu sĩ đông đảo, phụ thuộc hòn đảo cũng rất nhiều. Nếu quả thật có bí mật gì, sớm đã bị người ta phát giác.

Mấy canh giờ sau, cách Đông Mộc đảo ba vạn dặm, trùng hợp chính là bên ngoài khu vực Đông Mộc đảo. Nơi này cũng có không ít tu sĩ, nhưng đều là một ít tu sĩ Luyện Khí Trúc Cơ cấp thấp, đối với cường giả Hóa Thần cao cao tại thượng, những người này cũng không hơn bao nhiêu so với phàm nhân.

Ngư Long đảo, chính là một tòa đảo diện tích mấy trăm dặm, có thể nói là nhỏ đến đáng thương. Chính là ở khu vực Đông Mộc đảo, tùy ý có thể thấy được, một loại đảo nhỏ không đáng chú ý nhất. Bất quá tên của nó ngược lại khí thế mười phần. Ngư Long, cũng không phải là vật tầm thường, chính là một loại ma thú kế thừa huyết mạch Viễn Cổ Chân Long.

Bất quá Ngư Long đảo này, chỗ duy nhất xuất sắc, chính là tên của nó. Những địa phương còn lại, đều là cực kỳ bình thường, thiên địa linh khí mỏng manh cực kỳ, căn bản không có tu sĩ nào nguyện ý dừng chân ở đây, trên cơ bản chính là một tòa hoang đảo.

Chỉ là hôm nay, tựa hồ xuất hiện một ít ngoại ý muốn. Bầu trời phía trên hòn đảo nhỏ này, trong màn đêm nặng nề, bỗng nhiên xuất hiện hơn mười bóng đen kỳ dị, đột ngột dừng lại, sau đó trực tiếp hạ xuống trên đảo, hành tung quỷ bí, giống

như đang làm chuyện bí ẩn gì đó. Cho đến lúc này, mấy chục người này mới hiện lộ ra thân hình chân chính.

Mấy chục người, đều là thiếu niên tuổi tác không lớn, nam nữ đều có, đều mặc hắc y, khí tức minh minh. Một người đầu lĩnh, khuôn mặt non nớt, nhưng thân hình lại vô cùng khủng bố, khó khăn lắm mới cao hơn một trượng, toàn thân cơ bắp gồ lên, khí tức chấn động kịch liệt hiển hiện ra ở trên người hắn.

Vù vù

Không có bất cứ dấu hiệu nào, thiếu niên hung hãn này, Nê Hoàn cung chột nhảy lên một trận, một cỗ lực lượng thần hồn cực kỳ to lớn phát ra, trong nháy mắt đem phương viên mấy ngàn dặm phụ cận Ngư Long đảo này đều bao phủ ở trong đó. Có thể làm được điểm này, lại là một lần đem tu vi thiếu niên này bại lộ ra. Hóa Thần đỉnh phong có thể trong nháy mắt lấy lực lượng thần hồn bao trùm phương viên mấy ngàn dặm, cũng chỉ có tu sĩ Hóa Thần đỉnh phong có thể làm được.

Hơn mười thế lực theo dõi phía sau bọn họ, nếu không phải sớm có chuẩn bị, chỉ sợ lần này lập tức sẽ bị phát hiện.

Vù vù

Thiếu niên hung hãn này, thu hồi lực lượng thần hồn, miệng lập tức trầm giọng nói. Khi hắn vừa nói xong, mấy chục thiếu niên áo đen ở phía sau hắn, rầm một tiếng tản ra toàn bộ, mấy chục bóng đen, lướt về bốn phương. Toàn bộ Ngư Long đảo, phạm vi chỉ mấy trăm dặm, mấy chục bóng đen kia, tản ra bốn phương, vừa vãn vãn Ngư Long đảo ở giữa.

Động thủ!

Dưới bầu trời đêm yên tĩnh, một giọng nói đột ngột vang lên. Bốn phía Ngư Long đảo, mấy chục thiếu niên kia, lại đồng thời, trong tay xuất ra một tấm cổ kính, đều là thanh đồng đúc thành, cực kỳ cổ xưa, giống như một bộ.

Trong lúc âm thanh kia rơi xuống, mấy chục thiếu niên áo đen đồng thời động thủ, tại lòng bàn tay của bọn họ, chân nguyên thuộc về tu sĩ Hóa Thần cảnh giới, dâng trào ra, quán chú vào trên cổ kính trong tay bọn họ, trong khoảnh khắc, chỉ thấy mấy

chục mặt cổ kính kia, đồng thời phóng ra thanh quang chói mắt.

Oanh oanh oanh oanh!

Liên tục mấy chục tiếng dị hưởng, chung quanh Ngư Long đảo vang lên, phạm vi mấy trăm dặm kia, bỗng nhiên xuất hiện một tòa trận pháp, mấy chục đạo thanh quang chói mắt liên tiếp cùng một chỗ, ngậm miệng không trung, bao phủ toàn bộ Ngư Long đảo vào trong đó.

Mà tại trung tâm trận pháp này, một đạo thanh quang trụ chói mắt nhất, chính là thiếu niên hung hãn kia, ở trong tay hắn, cũng không phải là một thanh đồng cổ kính, mà là một lệnh bài. Đồng dạng cổ lão, đồng thau đúc thành, nhưng tựa hồ khí tức so cổ kính còn phức tạp hơn, có một loại cảm giác vật này là tín vật nào đó hoặc là chìa khoá.

Đột ngột lại một tiếng dị hưởng, so với bất luận tiếng gì trước đó đều mãnh liệt hơn, trong vòng ngàn dặm, tựa hồ có thể nghe thấy rõ ràng.

Biến hóa to lớn khiến người ta ngạc nhiên, nhưng vào lúc này lại xuất hiện, trên đảo Ngư Long, những cây cối núi đá kia... Tất cả đều bắt đầu biến hóa, trở nên trong suốt, bị bao phủ bên trong trận pháp màu xanh kia, bị lực lượng nào ảnh hưởng, đều bắt đầu biến mất.

Biến hóa vạn vạo, trong tiếng nổ cực lớn kia, Ngư Long đảo sắp hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một cửa động màu đen cực lớn, đây không phải là vết nứt hư không, mà là một cái cửa vào, tiến vào dị thời không. Lúc cửa động xuất hiện, cảnh tượng sau cửa hang cũng hiện ra ở bên trong trận pháp.

Oanh oanh oanh oanh!

Những người đang âm thầm theo dõi, trực tiếp cảm giác tâm thần mình không ngừng bị lay động, ngọn nguồn chính là cửa hang đen ngòm kia, còn có cảnh tượng bên trong hiển lộ ra.

Trong hư không nhộn nhạo, từng đạo bảo quang chói mắt từ trong động khẩu kia, mãnh liệt tuôn ra. Mỗi một đạo bảo quang, ẩn chứa khí tức, đều đủ để làm cho tu sĩ Hóa Thần điên cuồng, thậm chí là Phản Hư Tu Sĩ, cũng giống như vậy. Vốn

chỉ là cửa hang đen sì, trong khoảng khắc, liền bị bảo quang bảy màu sắc sỡ bao trùm.

Trong chỗ tối, một đại hán cường tráng, đứng cách Ngư Long đảo năm trăm dặm. Trên người cũng mặc hắc y, đứng ở nơi đó, khí tức thân hình không hiển lộ, tựa hồ bị cái gì che lấp. Nhưng ánh mắt của hắn, lại không chút trở ngại xuyên qua hư không, rơi vào trên Ngư Long đảo kia.

Người đàn ông này tên là Đông Mộc Chu, chính là tâm phúc chân chính của Đông Mộc Chiến. Nhân vật mạnh mẽ nửa bước phản hư, cho dù không có cấm chế trên người che lấp, lực lượng thần hồn hung hãn của thiếu niên Hóa Thần đỉnh phong lúc trước cũng chưa chắc có thể phát hiện ra sự tồn tại của hắn.

Đông Mộc Chu nguyên bản diện mục lạnh lùng đứng ở nơi đó, nhìn ngoài năm trăm dặm, trên Ngư Long đảo mấy chục thiếu niên. Nhưng vào lúc này, khi Thanh Quang trận pháp lọt vào trong tầm mắt, ngay sau đó xuất hiện cửa hang đen sì kia, còn có từng đạo bảo quang chói mắt kia, hắn cũng không cách nào bảo trì biểu lộ trên mặt nữa.

Đây là... động phủ thượng cổ..

Thân là nhân vật nửa bước phản hư, Đông Mộc Chu tự nghĩ kiến thức rộng rãi, chỉ là lần đầu tiên, hắn xác định, phía sau cửa động đen sì kia, tất nhiên là một động phủ của một thượng cổ tiên nhân. Mà để hắn khẳng định lý do này, chính là từ phía sau cửa hang đen kia, tuôn ra từng đạo bảo quang chói mắt.

Cấm chế trên người hắn, chẳng những có thể che lấp thân thể khí tức của hắn, còn có thể tăng cường cảm ứng lực, để hắn trong lúc này, có thể tạm thời có được lực quan sát của Phản Hư cường giả. Chính là như vậy, hắn có thể vô cùng khẳng định, từng đạo bảo quang kia, rất chân thực. Mỗi một đạo bảo quang, đều đại biểu cho một kiện bảo vật.

Đạo khí, đó là khí tức của đạo khí, cực phẩm thượng phẩm. Trời ạ... Khí tức thật mạnh, chẳng lẽ là...

Là linh đan, thất giai... bát giai.. đều là phẩm chất cực phẩm. Khí tức cổ xưa thật...

Khí tức huyền ảo thật tốt, tuyệt đối không phải đồ vật của thời đại này, Thượng Cổ, tuyệt đối là đồ vật còn sót lại từ thời thượng cổ.

.....

Trên mặt Đông Mộc Chu, lúc này, ngoại trừ kinh ngạc ra, còn lại không có gì khác. Trên thực tế, ngoại trừ hấn, chung quanh Ngư Long đảo, khoảng cách không xa, một đám ít nhất đều là nhân vật Hóa Thần đỉnh phong, đều ở một nơi tối tăm thấy được cảnh tượng trên Ngư Long đảo. Cửa hang Hắc Yên, bảo quang chói mắt, bảo vật đại biểu cho bên trong, bọn họ đều có thể cảm ứng được rõ ràng không gì sánh được.

Những người theo dõi dò xét chung quanh, tất cả đều bị cảnh tượng đột nhiên xuất hiện làm cho kinh hãi, mà trên Ngư Long đảo kia, thiếu niên hung hãn dẫn đầu kia, lại là vui vừa giận.

Chết tiệt, động phủ của Ngư Long Thượng Nhân này vậy mà không có cấm chế che lấp, nhanh, thu trận pháp lại.

Thiếu niên hung hãn tựa hồ cũng không ngờ, Thanh Quang trận pháp vừa xuất hiện, sau khi mở ra một cái cửa động, vậy mà xuất hiện một cái cảnh tượng lúc này. Sự tình ngoài ý muốn trên mặt làm cho mọi người thấy rõ ràng, thật sự vô cùng, hỉ phụ cùng giận dữ hỗn tạp cùng một chỗ, rất là hỗn hển, chân nguyên trong lòng bàn tay vừa thu lại, tám lệnh bài đồng xanh cổ xưa kia lập tức hào quang thu lại.

Cùng lúc với hấn, hơn mười thiếu niên còn lại cũng đều thu liễm chân nguyên, thanh quang đều thu liễm lại. Trong nháy mắt, trên Ngư Long đảo khôi phục bình thường.

Canh thứ nhất đến canh năm ngày hôm nay, xin đập vé, cũng lại một lần nữa triệu tập đánh giá vé. Các huynh đệ tiêu phí sách tiêu phí mười nguyên, trong tay đều có một tấm đánh giá miễn phí, xem xong người huynh đệ cập nhật có thể kiểm tra một chút, nếu có, phí tâm đầu tiểu lâu một tấm bái tạ ơn.

Đúng rồi...

Sau một tiếng hô, phía trên Ngư Long đảo, Thanh Quang trận pháp lập tức biến mất. Thằng bé thông minh nhớ kỹ cập nhật trận pháp siêu nhanh. Ngư Long đảo vốn vẩn vẹo như đã biến mất, sau khi thanh quang tiêu tán, đều khôi phục bình thường. Ngư Long đảo vẫn là Ngư Long đảo., Giống như cảnh tượng đáng sợ lúc trước xuất hiện, căn bản cũng chưa từng xuất hiện qua, quá trình ở giữa này chỉ là mấy hơi thở mà thôi, trong mấy ngàn dặm này đều là khu vực hoang vắng không người, hẳn là không người có thể phát giác.

Bất quá sự thật lại không phải như vậy, trong chỗ tối ít nhất là mười mấy chỗ bí ẩn. Mười mấy đôi mắt đều cách nhau ít nhất mấy trăm dặm, ánh mắt rơi vào trên Ngư Long đảo.

Đông Mộc Chu, một trong những thủ hạ tâm phúc chân chính của Đông Mộc Chiến, tuy có tu vi nửa bước phản hư, giờ phút này cũng giống vậy lâm vào trong tâm tình hai tầng kinh ngạc cùng kinh ngạc. Ngoài hẳn ra, còn có những người khác, cũng đều là như thế, đều là hưng phấn không hiểu, càng có nhiều người, nếu không phải ẩn giấu khí tức thân hình, cũng có thể nhìn thấy trên mặt bọn họ nhin không được sự mừng rỡ.

Bảo vật thượng cổ của động phủ Ngư Long Thượng Nhân, công pháp thượng cổ linh đan bát giai...

Tu vi nửa bước phản hư, trong mắt tu sĩ bình thường, tự nhiên là không phải đại nhân vật. Nhưng chính là đại nhân vật như vậy, tại một tòa động phủ thượng cổ tiên nhân đã hiển lộ ra nhiều bảo vật, cũng căn bản không cách nào bảo trì khí độ trên người mình, không áp chế được kinh hỉ trong suy nghĩ.

Không ngừng thì thảo lên tiếng: Không thể trách được, Thiên Bảo các thần bí này sẽ xuất hiện ở Đông Mộc đảo ta, hóa ra là chủ ý này.

Bọn họ nhất định là đã nhận được tin vật của vị Thượng Cổ tiên nhân, Ngư Long thượng nhân kia, có thể tiến vào động phủ của hắn. Mới có thể cách không xa ngàn vạn dặm, từ Loạn

Ma hải vực tiến vào Phong Bạo hải vực, chính là vì chiếm được rất nhiều bảo vật trong động phủ kia.

Hòn đảo này gọi là Ngư Long đảo, nhất định có liên hệ với thượng cổ tiên nhân, ngư long đả thương người. Nói không chừng, lúc ở thượng cổ, chính là lãnh địa đả thương người của ngư long, cũng là động phủ của hắn. Cho dù có tín vật của hắn, cũng phải ở đảo Ngư Long này, mới có thể mở cửa động, tiến vào bên trong.

.....

Một đám ý niệm trong đầu Đông Mộc chu toát ra, từ trong miệng hắn phun ra. Thần – – cực kỳ hưng phấn. Hắn nhận lệnh giám thị Thiên Bảo các, mấy tháng sau, hắn tuy là tu sĩ nửa bước phản hư, nhưng trong mấy tháng, không thể chìm vào tu luyện, mà là giám thị một tòa Thiên Bảo các nho nhỏ, trong lòng đã sớm có oán ngôn.

Nhưng hiện tại, oán ngôn này tất nhiên đều tiêu tán không còn tăm tích, có một cái phát hiện lớn như vậy, chờ hắn trở về phủ thành chủ, bẩm báo Đông Mộc chiến, tuyệt đối là một công lớn, nói không chừng có thể đạt được ban thưởng lớn, để cho hắn đột phá bình cảnh, tiến vào cảnh giới Phản Hư mà hắn tha thiết ước mơ.

Lúc này, những người có cùng ý tưởng với Đông Mộc Chu, còn có mười mấy thế lực khác. Bọn họ cũng đều giám thị Thiên Bảo các mấy tháng, đã sớm bị tiêu hao hết kiên nhẫn, trong lòng sinh ra không ít oán niệm. Nhưng hiện tại, tất cả đều hóa thành vui sướng.

Vù vù

Đang lúc đám người Đông Mộc Chu phát hiện một cái bí mật lớn mà mừng rỡ, đột nhiên, một cỗ thần hồn lực to lớn lại lần nữa hàng lâm, vẫn là phạm vi mấy ngàn dặm, tất cả đều bao phủ vào. Hơn nữa lần này, so với lần trước càng thêm cẩn thận, lực lượng thần hồn kia, như thủy ngân trút xuống đất, không lỗ nào không chui vào, bắt đầu càn quét khu vực này.

Không cần phải nói, ngọn nguồn lực lượng thần hồn, chính là thiếu niên hung hãn cảnh giới Hóa Thần đỉnh phong viên mãn

kia. Trên mặt hấn đều là vẻ cẩn thận, hiển nhiên là vì trước đó, tùy tiện mở ra cửa vào, không nghĩ tới bên trong vậy mà không có cấm chế che lấp, dẫn đến khí tức bên trong lộ ra. Lúc này thần hồn hấn cần quét, là muốn xác nhận trong vòng mấy ngàn dặm này, trừ đoàn người bọn họ ra, không có người nào khác tồn tại.

Tu vi Hóa Thần đỉnh phong viên mãn, cũng coi như là tu sĩ cao cấp, đáng tiếc, những người theo dõi đến kia, tất cả đều có chuẩn bị, lần này thần hồn cần quét, vẫn không có ai lộ ra một chút sơ hở nào.

Sau mười mấy hơi thở, một tiếng hô, trên mặt thiếu niên hung hấn xuất hiện một tia yên tâm, lực lượng thần hồn bàng hoàng bị hấn thu lại. Trong miệng trầm giọng nói: “Đi, trở về bẩm báo Các chủ, đã phát hiện cửa vào, mời Các chủ định đoạt.

Những thiếu niên áo đen khác, khí tức đều là cảnh giới Hóa Thần, lại cả đời không nói, lúc thiếu niên hung hấn này nói xong, mấy chục người bọn họ, động tác nhất trí lạ thường. Đầu là trong tay lóe ra hào quang, một mặt gương cổ bằng đồng xanh kia., Đã bị bọn họ thu vào, vô thanh vô tức, khí tức thân hình hơn mười người bọn họ, tất cả đều biến mất. Giống trước khi đến đây, triệt để dung nhập vào trong màn đêm nặng nề, hóa thành mấy chục đạo ảo ảnh, nhảy lên một cái, nhập vào không trung, thoáng cái biến mất không thấy.

Ngay sau khi bọn họ rời đi, gần một canh giờ sau, trên Ngư Long đảo kia, hình như cực kỳ ảm đạm. Mười mấy bóng người vu vu, đồng thời hiện ra ở trên đảo diện tích mấy trăm dặm. Trung tâm hòn đảo, dần dần hiện ra thân ảnh thuyền Đông Mộc.

Hấn vừa xuất hiện, ánh mắt đầu tiên liền nhìn về phía mấy chục thiếu niên áo đen đã rời đi. Lúc bọn họ rời đi, hấn đã phái thủ hạ đuổi theo, chính hấn lại lưu lại trên Ngư Long đảo. Người dẫn đầu các thế lực còn lại, phần lớn cũng đều là quyết định này.

Thu hồi ánh mắt, hấn cũng không đi quản người các thế lực khác, mà lập tức nhắm hai mắt, nửa bước phản hư cảnh giới lực lượng thần hồn. Tán dật ra, tâm thần trầm xuống, bắt đầu

dò xét hư không trên Ngư Long đảo này. Sau một lát, hai mắt Đông Mộc chu chậm rãi mở ra, trên mặt hiện lên một tia thất vọng, hơi lắc đầu một cái, hiển nhiên là không có thu hoạch gì.

Ở những địa phương khác trên đảo, thời gian không sai biệt lắm, những người cầm đầu thế lực kia, cũng đều thu hồi lực lượng thần hồn của mình. Thần hồn giống như Đông Mộc Châu, đều thất vọng, hiển nhiên là đều không có dò xét ra kết quả gì. Ngay lập tức, những bóng người này đều hướng ánh mắt về phía Đông Mộc Chu khu vực trung tâm.

Bọn họ mười mấy thế lực, bởi vì lúc trước đều từng ở tầng ba Thiên Bảo các, tự nhiên đều rất ăn ý. Nhưng bọn họ thật không nghĩ tới, với tư cách thế lực đứng đầu Đông Mộc thành, người của Đông Mộc thành chủ phủ vậy mà cũng xuất hiện ở đây. Lúc trước tiếp xúc, Đông Mộc chiến là không có cùng đám người Tăng Vô Nha đi vào Thiên Bảo các.

Đông Mộc huynh, không nghĩ tới ngươi cũng tới đây, xem ra bảo mật hành động của Thiên Bảo các thật sự là kém.

Người mở miệng nói chuyện, không biết là vô ý hay cố ý. Tu vi khí tức cũng mơ hồ phát ra, lại cũng là tu sĩ nửa bước Phản Hư kỳ.

Thì ra là Tăng Thụy đạo hữu của Tăng gia, kỳ thật thực thực lực của Thiên Bảo các vẫn rất cường đại, giữ bí mật hành động cũng còn có thể được. Thiếu niên đi đầu vừa rồi, thật cẩn thận vô cùng. Chẳng qua đáng tiếc, nơi này là địa bàn của Đông Mộc đảo, dù sao cũng là địa bàn của Đông Mộc phủ ta, chính là Giang Mãnh Long chân chính, ở đây có chuyện gì, cũng không gạt được Đông Mộc phủ ta.

Đông Mộc Chu tựa hồ đối với người lúc này mở miệng nói chuyện cũng không thích, khẽ nhìn lướt qua, trên mặt hiện ra một vòng cười lạnh. Trả lời vài câu, lại là mỗi một câu đều cực kỳ cường thế, ngụ ý, tự nhiên chính là nói, đừng nói là Thiên Bảo các loại Giang Mãnh Long này, chính là những thế lực bản địa bọn họ, có bất luận hành động gì, đều không thể gạt được Đông Mộc Phủ của hắn.

Các vị đạo hữu, bí mật nơi này không phải là chuyện đùa, chúng ta không nên chậm trễ, trước tiên trở về bẩm báo, để bên trên quyết định đi.

Cũng đúng, một tòa động phủ của tiên nhân Thượng Cổ, Thiên Bảo các này thật sự vượt qua Giang Mãnh Long, chỉ sợ cũng phải xui xẻo. Hắc hắc...

Người các thể lực khác, sau khi dò xét thất bại, tựa hồ đều không có ý ở lại đây lâu. Tùy tiện nói vài câu với mọi người, sau đó bắt đầu biến mất không thấy bóng dáng, đi về phía Đông Mộc đảo. Đông Mộc chu cùng vị tu sĩ Phản Hư nửa bước của Tăng gia kia., Thấy những người khác đều rời đi, hai người bọn họ tự nhiên cũng không nói gì, cũng đều ẩn thân, bắt đầu chạy về. Bất quá trong lòng những người này, lúc này, đều vô cùng nhớ rõ một chỗ: Ngư Long đảo.

Khoảng cách ba vạn dặm đối với tu sĩ Luyện Khí Trúc Cơ bình thường mà nói, quả thực là tuyệt vọng. Bất quá tu sĩ Hóa Thần mà nói, bất quá chỉ mấy canh giờ mà thôi.

Thiên Bảo các, tầng ba cực kỳ thần bí.

Đạp đạp.

Tiếng bước chân nặng nề vang lên, trong bóng tối hư vô, bỗng nhiên một bóng người hiện ra, khó khăn lắm mới cao một trượng, khí tức hung hãn, bước đến, chỉ nhìn thân hình đã biết, bóng người này chính là thiếu niên hung hãn mấy canh giờ, trên hòn đảo nhỏ cách Đông Mộc đảo ba vạn dặm.

Bóng người này vừa đi tới chỗ sâu, lập tức nửa quỳ trên mặt đất, hai tay nâng lên, ở lòng bàn tay hắc, hiện ra một lệnh bài thanh đồng phong cách cổ xưa. Trong nháy mắt hắc nâng lên, lệnh bài này, lại có ánh sáng bảy màu hiển hiện, lúc quang mang tán đi, lệnh bài kia đã sớm biến mất không thấy, thay vào đó, lại là một hạt châu xám xịt.

Hạt châu này mặc dù như màu xám tro không thu hút chút nào, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ có thể thấy được trong đó có ánh sáng bảy màu, như cầu vồng, chậm rãi lưu chuyển, bất luận kẻ nào nhìn lâu ngày, đều có thể từ trong đó nhìn thấy ngàn vạn ảo ảnh, biến hóa khó lường, nhưng lại không có chút cảm giác

không chân thực nào, giống như trong đó, có giấu ở Đại Thiên thể giới, cực kỳ kỳ dị.

Chủ nhân, việc đã làm xong, Đông Mộc thành có thể lực phản hư cường giả, đã vào trong rọ.

Thiếu niên hung hãn này, bùng một hạt châu đá, vừa mở miệng lại là ngũ khí vô cùng cung kính. Rõ ràng có tu vi Hóa Thần đỉnh phong, nhưng nửa quỳ trên mặt đất, lại như một nô bộc nói chuyện. Nhưng trong đôi mắt kia, không một tia không nguyện, hoàn toàn cam tâm tình nguyện, trở thành nô bộc.

Ừm, đi xuống chuẩn bị đi, lúc này sáng tỏ, ngươi và huyết nô cùng động thủ. Tầng gia kia nếu có bất kỳ người nào phản kháng, giết chết không luận tội gì.

Từ trong bóng tối, một thanh âm lạnh như băng tràn ngập sát khí vang lên, đồng thời hạt châu đá trong tay thiếu niên hung hãn kia, lúc âm thanh kia vang lên, chậm rãi bay lên, trực tiếp ngậm nó vào trong bóng tối, lập tức biến mất.

Đúng vậy.

Không hỏi thêm một câu, thiếu niên hung hãn này, vô cùng cung kính đứng dậy, chậm rãi quay người, liền rời khỏi mảnh không gian này.

Mẹ kiếp,

Trong Đông Mộc thành, ngày đó, lúc rạng sáng chưa đến, hài tử thông minh nhớ lấy việc đổi mới, kể cả phủ thành chủ có mười mấy nơi bí ẩn, đồng thời có mười mấy người trở về, cũng nhìn thấy mười mấy vị cường giả cảnh giới Phản Hư mạnh nhất trong Đông Mộc thành.

Phủ thành chủ, vẫn là đại diện, trên bảo tọa, vị đệ nhất cường giả Đông Mộc thành đang ngồi ngay ngắn kia, Hải Thần Vương Đông Mộc Chiến, một đôi mắt thủy lam tràn ngập khí tức uy nghiêm chậm rãi mở ra, nhìn về phía dưới tay mình, lúc này, đang có một người khom người đứng ở nơi đó.

Nên cảm giác như thế nào...

Đông Mộc chiến uy nghiêm, tại địa giới Đông Mộc đảo này, cũng chỉ có một số ít người như Vô Nha có thể không nhìn thấy, những người khác, thời điểm đứng ở trước mặt hắn, đều phải chịu đựng uy áp trực tiếp áp trên tâm thần kia. Đơn giản hai chữ, quả thực giống như sấm, vang lên bên tai Đông Mộc chu. Cũng may thân là thủ hạ tâm phúc của Đông Mộc chiến, Đông Mộc chu sớm đã quen, trên mặt không lộ ra chút dị tính nào.

Thân hình vẫn như cũ cong lên, trong miệng cực kỳ cung kính, có chút hưng phấn nói: bẩm thành chủ, thuộc hạ đã tra ra Thiên Bảo các xuất hiện ở Đông Mộc Thành, rốt cuộc là có mưu đồ gì.

Nói.

Đông Mộc Chu vừa mới có chút hưng phấn bẩm báo một câu, không có lập tức nói ra, ngẩng đầu lên liền thấy được vẻ không kiên nhẫn trên mặt Đông Mộc Chiến, trong lòng bỗng nhiên nhảy dựng lên một trận, không còn dám trì hoãn chút nào, lập tức nói ra tất cả những người đang theo dõi trong Thiên Bảo các, sau đó đến sau Ngư Long đảo, từng màn, toàn bộ đều nói ra.

Thành chủ, không chỉ là thuộc hạ biết được mưu đồ của Thiên Bảo các, còn có người của Lưu Tinh hội cùng mười mấy thế lực khác, cũng đều xuất hiện ở Ngư Long đảo, hiển nhiên đều đã biết. Buồn cười là người của Thiên Bảo các, còn tự cho là rất bí ẩn.

Đông Mộc Chu một mạch nói ra toàn bộ tình huống điều tra được, sau đó không còn tiếng động, An An lẳng lẳng đứng ở dưới, vô cùng cung kính.

Cùng lúc đó, bên trong một tòa kiến trúc xa hoa ở Đông Mộc Thành, bên trong một tĩnh thất, gian phòng riêng, một lão giả đang ngồi xếp bằng, mặc một bộ trường bào đen, mặt đầy râu ria, tuy chỉ là ngồi xếp bằng trên bồ đoàn kia. Nhưng uy áp từ trên người lão giả này phát ra, lại là trong từng giây từng phút tràn ngập tĩnh thất. Bất cứ người nào đi vào tĩnh thất này, đều có thể cảm ứng được rõ ràng sự tồn tại của cỗ uy áp này, thuộc về cường giả phản hư.

Thái thượng trưởng lão, thuộc hạ Tăng Thụy cầu kiến.

Ngoài cửa tĩnh thất, bỗng nhiên có một đạo thanh âm truyền vào. Nghe thấy thanh âm này, lão giả kên ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, ngay cả con mắt cũng không mở ra một chút, cũng không có mở miệng. Bất quá thanh âm của hắn, lại vẫn như cũ vang lên trong tai người ngoài cửa kia.

Tiến vào đi.

Được cho phép, bộ dáng kia là một tu sĩ trung niên nhân lập tức đi vào trong tĩnh thất này. Hắn mặc dù nửa bước phản hư tu vi, nhưng dù sao cũng không phải chân chính Phản Hư cường giả, khi cảm ứng được trong tĩnh thất từng giây từng phút đều tồn tại uy áp cường đại, hắn lập tức cảm giác trên người trầm xuống, giống như có một tòa núi lớn đè lên.

Cho dù trên người khó chịu, nhưng người trung niên này cũng không dám phát ra bất cứ âm thanh gì, miễn cưỡng chịu được uy áp trên người. Sau khi đi vào tĩnh thất, lập tức vô cùng cung kính đi tới trước mặt lão giả gà mờ cách đó không xa, lão giả kia ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, lấy người trung niên này

cũng không dám đứng nói chuyện, chỉ đành chậm chậm quỳ xuống.

Thái thượng trưởng lão, dựa theo ngài phân phó, ngày đêm thuộc hạ giám thị Thiên Bảo các, ngay ngày hôm qua, cuối cùng có thu hoạch.

Nói đến thu hoạch của mình, Tăng Thụy hiển nhiên là tạm thời quên đi áp lực trên người. Dù sao cũng là một công lao không nhỏ. Như Đông Mộc Chu kia nói ở trong phủ thành chủ, từ đoàn người Thiên Bảo các ra khỏi Đông Mộc thành bắt đầu. Từng màn đều bị hắn nói ra, đương nhiên cuối cùng cũng không có bỏ sót trên đảo Ngư Long, cuối cùng còn có thể lực khác xuất hiện, nhất là Đông Mộc chu xuất hiện.

Sau khi nói xong, Tăng Thụy cũng không lên tiếng, nửa quỳ trên mặt đất, không nói tiếng nào, lẳng lặng chờ vị thái thượng trưởng lão Vô Nha này đưa ra quyết định. Cảnh tượng không sai biệt lắm, ở trong Đông Mộc thành, mười mấy địa phương bí ẩn hầu như đều phát sinh cùng một lúc.

Mười mấy thế lực, hơn phân nửa thủ lĩnh phản hư cường giả, sau khi nghe thủ hạ báo cáo xong, tâm tình cũng lập tức trở nên hưng phấn. Cơ hồ không suy nghĩ nhiều ý nghĩ khác, lực chú ý đều bị cái gọi là động phủ thượng cổ tiên nhân kia hấp dẫn tới., Nhất là khi động phủ thượng cổ tiên nhân này, hầu như đã hoàn toàn có thể khẳng định, không phải mộ hoang không có bảo vật gì, mà là động phủ thật sự tồn tại, để một thế lực không xa ngàn vạn dặm phái người đến đây mưu đồ. Trong mắt bọn họ, đây quả thực là bánh ngọt từ trên trời rơi xuống.

Động phủ này chính là phụ cận Đông Mộc đảo, tự nhiên là thuộc về tu sĩ nơi này. Thiên Bảo các, người có tu vi cao nhất bất quá chỉ là Các chủ, Phản Hư trung kỳ mà thôi. Mặc dù từ khí tức uy áp đến xem, cũng là người mạnh nhất toàn bộ Đông Mộc thành ngoại trừ Đông Mộc chiến. Nhưng đáng tiếc, Thiên Bảo các chủ chỉ là một mình mà thôi, chẳng lẽ còn có thể một mình đối kháng mười mấy vị Phản Hư cường giả bọn họ sao.

Bất quá cũng không phải tất cả mọi người đều nghĩ như vậy, ít nhất bọn Đông Mộc Chiến còn có mấy người từng là Vô Nha,

sau khi bọn họ nghe xong thủ hạ của mình báo cáo, lại không có lộ ra vẻ hưng phấn, ngược lại mỗi một người, đáy lòng đều xuất hiện dự cảm nguy hiểm. Bất quá bọn họ cũng không nghĩ ra rốt cuộc có chỗ nào không đúng.

Thiên Bảo các tồn tại mấy chục năm, trước đó vẫn không có động tĩnh gì, nhưng vào lúc này đột nhiên xuất hiện, là vì mưu đồ đã hoàn thành, tìm được cửa vào động phủ mà Ngư Long thượng nhân lưu lại, rất nôn nóng muốn giao hảo cùng rất nhiều Phản Hư cường giả trong Đông Mộc thành, thành lập truyền tông trận từ Đông Mộc đảo đến Loạn Ma hải, nóng lòng rời khỏi nơi đây.

Những hành động này xâu chuỗi lại, từ bên ngoài nhìn vào, hoàn toàn hợp lý, làm cho người ta một chút tật xấu cũng không tìm ra. Đông Mộc Chiến và Tăng Vô Nha mấy người, mặc dù đáy lòng có dự cảm không tốt, nhưng cũng không mãnh liệt., Suy nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra được gì, chỉ có thể đem dự cảm nguy hiểm kia, quy về trong động phủ tiên nhân bọn họ còn chưa đặt chân. Dù sao cũng là động phủ thượng cổ tiên nhân lưu lại, bên trong ngoại trừ bảo vật, khẳng định còn có một ít cấm chế nguy hiểm khác, có lẽ đó chính là nơi phát ra dự cảm nguy hiểm.

Tuy Ngô Khí an bài những thứ này được coi là không chê vào đâu được, tất cả các đốt ngón tay đều có thể giải thích được, bất quá nếu nghiêm túc suy nghĩ, không khỏi quá trùng hợp. Một thế lực không xa ngàn vạn dặm từ Loạn Ma hải vực chạy tới, vì mưu đồ động phủ thượng cổ tiên nhân phụ cận Đông Mộc thành này, đã bí ẩn làm mấy chục năm, ngay lúc sắp thành công., Mới cao điệu xuất hiện, còn để các thế lực khác của Đông Mộc thành phát hiện, loại trùng hợp này, chỉ cần người đa nghi, suy nghĩ vài cái, liền có thể phát hiện không đúng.

Mà để cho mấy lão cáo già Đông Mộc Chiến và Tăng Vô Nha tạm thời buông bỏ nghi hoặc trong lòng, lại là vì Hồng Liên, Thiên Bảo các chủ này hiện thân, Phản Hư trung kỳ mà thôi, mặc dù từ khí tức uy áp, đã là đệ nhị cường giả chân chính của Đông Mộc Thành. Nhưng bởi vì chỉ có một mình hắn, cũng

làm cho Đông Mộc Chiến cùng mấy người Tăng Vô Nha buông xuống một ít phòng bị.

Đến tu vi cảnh giới của bọn họ, đều tin tưởng, trước mặt tuyệt đối thực lực, tất cả mưu quỷ kế đều không có chút tác dụng nào. Nếu như Thiên Bảo các hiển lộ ra thực lực mạnh nhất, không phải chỉ có một mình Các chủ Phản Hư trung kỳ, như vậy những điểm nghi vấn hiển lộ ra, liền đủ để cho Đông Mộc chiến cùng mấy người Tăng Vô Nha án binh bất động.

Nhưng hiện tại, đang suy tư một phen không có kết quả, lại nghe được thuộc hạ hình dung, sau khi trong động phủ tràn ra bảo quang chân thật vô cùng, Đông Mộc Chiến cùng mấy người Tăng Vô Nha, đều tạm thời vứt bỏ nghi hoặc trong lòng cùng dự cảm nguy hiểm yếu ớt kia.

Đang lúc bọn họ có ý niệm như vậy, Thiên Bảo các lại truyền đến động tĩnh. Chỉ là sáng sớm mà thôi, trong Thiên Bảo các, một nhóm mười mấy người len lén từ chỗ tối đi ra. Người dẫn đầu, không phải ai khác, đúng là Hồng Liên thân hình hơn trượng.

Lúc này không cần thuộc hạ bẩm báo, từ hôm qua, tất cả phản hư cường giả trong Đông Mộc thành đều đem thần niệm của mình đặt ở phụ cận Thiên Bảo các. Chỉ có Thiên Bảo các xuất hiện bất cứ động tĩnh gì, bọn họ là cường giả Phản Hư kỳ đầu tiên biết đến.

Giống như hiện tại, Hồng Liên thi triển thủ đoạn phản hư, trực tiếp mở ra vực của mình, bao phủ mười mấy người vào trong, ra khỏi Thiên Bảo các, liền cùng hư không hòa làm một thể, lập tức thuận di ra khỏi Đông Mộc thành.

Phải động thủ sao?

Vén vén chỉ nửa canh giờ mà thôi, đám thủ hạ mới từ Ngư Long đảo trở về, bẩm báo cửa vào động phủ kia. Hồng Liên không kiềm chế được, mang theo thủ hạ, ra khỏi Thiên Bảo các, thi triển thủ đoạn phản hư, lấy tốc độ cực nhanh, chạy về phía Đông Mộc đảo cách đó ít nhất ba vạn dặm.

Bọn người Đông Mộc Chiến đang nghi hoặc, vừa phát giác được động tác của Hồng Liên, mười mấy vị phản hư cường

giả, lập tức vọt lên một chút, đứng lên.

Hừ, bất luận là mưu tính hay trùng hợp cũng được, chỉ cần động phủ tiên nhân của ngươi là thật. Vậy hết thấy... Cũng dễ làm hơn nhiều.

Đông Mộc chiến từ trên bảo tọa chậm rãi đi xuống, từng bước giẫm lên hư không, trên mặt hiện lên một tia khinh thường. Ánh mắt của hắn, tựa hồ xuyên qua ngàn dặm không gian, nhìn thấy Hồng Liên vừa mới mang thủ hạ ra khỏi Đông Mộc thành.

Nếu như Ngư Long đảo kia là địa bàn của Đông Mộc đảo chúng ta, ở nơi này một gốc cây ngọn cỏ, một chim một thú, tự nhiên không đến phiên tu sĩ tới lấy. Thiên Bảo các...

Động phủ tiên nhân, ngoại trừ mộ hoang, bồn tọa còn chưa từng tới động phủ có bảo vật thật sự tồn tại. Lần này, vừa vặn mở mang tầm mắt.

Các vị đạo hữu, người của Thiên Bảo các đã động thân, chúng ta cũng nên đi thôi. Thủ hạ lang nói, trong động phủ kia có khí tức tiên khí tồn tại, chúng ta tuy là cường giả phản hư, nhưng tiên khí, ngay cả thành chủ Đông Mộc cũng không có một kiện.

Không sai, nếu chúng ta lấy được một kiện, vậy Đông Mộc đảo chúng ta sẽ không phải là hòn đảo yếu nhất trong các đảo ở hải vực Phong Bạo. Thiên Bảo các kia bất quá chỉ là người từ bên ngoài đến, căn bản không có tư cách đoạt được bảo vật trên Ngư Long đảo.

.....

Đông Mộc thành, hơn mười đạo khí tức phản hư xuất hiện từ nơi sâu xa, từng đạo thần niệm trong nháy mắt giao hội lại với nhau.

Mẹ kiếp,

Bên ngoài Đông Mộc Thành, trên biển, một nhóm mười mấy người, đang dùng tốc độ cực nhanh, tiến về phía khu vực cách đó ba vạn dặm. Hải tử thông minh nhớ kỹ siêu nhanh tay đôi mới.

Một tầng lực lượng kỳ dị bao vây bên trong không gian, hai bóng người một cao một thấp khiến người ta chú ý ngồi xếp bằng. Thân ảnh cao thấp, thân hình cao hơn một trượng, toàn thân đều bao phủ Kim Quĩ Lân Phiến, cực kỳ tinh mịn, phẳng phất có lực lượng vô tận từ trên người nó tuôn ra, nhưng chẳng biết tại sao, bất luận ánh mắt nào rơi vào trên người nó, đều sẽ sinh ra không ra một chút địch ý, mà là bị khí tức an bình trong đó ảnh hưởng đến, tiêu tán đi ác niệm trong lòng.

Mà thân ảnh thấp bé kia, kỳ thật chính là một thân ảnh nhân loại bình thường. Trên người bao phủ một bộ hắc bào, ngay cả ngũ quan cũng che lại, chỉ lộ ra một bộ phận mặt nạ trắng bệch. Dưới mặt nạ, một đôi mắt đen, quả thực như vực sâu, hút hết thảy mọi thứ vào trong. Ở phía sau hai đạo thân ảnh này., Còn mười mấy người ngồi xếp bằng vô cùng yên tĩnh, đều là đáng dấp của thiếu niên. Nam nữ đều có, trên người mỗi người đều mặc áo trắng kim tuyến, kiểu dáng hoàn toàn thống nhất. Những thiếu niên này hiển lộ ra tu vi khí tức, đều là cảnh giới Hóa Thần, đều là thiếu niên phong thần tuấn lãng, vừa nhìn là biết tư chất xuất chúng.

Mười mấy người này, tốc độ cực nhanh, quả thực là không thể tưởng tượng. Một cái Phản Hư trung kỳ, nếu trong lòng nóng như lửa đốt di chuyển, tự nhiên là không gián đoạn thuận di. Một hơi thở, chính là khó khăn vạn dặm, đây chính là thần thông thuận di của Phản Hư cường giả.

Mà không trùng hợp chính là, phân thân Ngô Khí hộ pháp, Hồng Liên kia, chính là một vị Phật tu phản hư trung kỳ. Một đôi mắt vàng đóng chặt, toàn thân đều bao phủ rậm rạp kim lân, một lần hô hấp, kim quang hơi lóe lên, bước ra một bước,

nhìn lại, đã ở ngoài vạn dặm. Khoảng cách ba vạn dặm, dùng thời gian chỉ là ba hơi thở mà thôi.

Vù vù vù

Vực dung hợp hoàn mỹ với hư không, chỉ xuất hiện ở ba nơi, khoảng cách cách giữa hai bên, vừa vặn chính là vạn dặm. Phía sau bọn họ, vừa ra khỏi Đông Mộc thành hơn mười vị Phản Hư cường giả, vừa nhìn thấy phương thức chạy đi của Hồng Liên, lập tức hai mắt đều sáng ngời.

Trong lòng bọn họ tự nhiên tin tưởng chuyện lần này. Hồng Liên thân là Các chủ Thiên Bảo các, sau khi nghe thủ hạ báo cáo xong, lập tức không chờ được ra khỏi Thiên Bảo các, sau đó chạy về Ngư Long đảo, muốn sớm lấy ra rất nhiều bảo vật bên trong động phủ Tiên nhân trên Ngư Long đảo.

Hừ.

Mười mấy vị Phản Hư cường giả hoàn toàn không có kỵ, Tề Tề Quốc thi triển thần thông thuần di. Cũng là ba hơi thở sau, cách Đông Mộc đảo ba vạn dặm, một tòa xung quanh đảo Di Long tên là Ngư Long đảo., Đồng thời xuất hiện hơn mười vị Phản Hư cường giả. Bất quá bọn họ cũng đều giống như Hồng Liên, tự mình mở ra vực của mình, đem hết thủy khí tức trên người mình đều vô cùng cẩn thận che giấu đi. Có tâm tính toán, bọn họ tận lực che giấu bản thân, không hiển lộ ra khí tức. Tuy đều là phản hư tu sĩ, nhưng Hồng Liên cũng vô pháp phát hiện những cái đuôi kia phía sau.

Vù vù

Tình cảnh giống như tối hôm qua, vừa đến nơi, Hồng Liên giải trừ vực mở ra, nhưng không lập tức để thủ hạ mở ra cửa vào Tiên Phủ kia., Mà trực tiếp phóng xuất ra lực lượng thần hồn phản hư trung kỳ của nó. Phản hư cường giả, đã là cường giả thành tựu nguyên thần. Lực lượng thần hồn tự nhiên không phải tu sĩ cảnh giới Hóa thần có thể so sánh. Thậm chí có thể nói, mặc dù chỉ cách nhau một cảnh giới mà thôi, nhưng chênh lệch trong đó, quả thực là cách biệt một trời một vực.

Hồng Liên là cảnh giới Phản Hư trung kỳ, nguyên thần đã sớm cô đọng, phóng ra ngoài. Lực lượng thần hồn kia, trong

khoảnh khắc liền hóa thành một cái lưới lớn, trong nháy mắt đem hải vực ngoài vạn dặm, bao trùm toàn bộ vào trong đó. Trong hải vực này, bất kỳ nơi hẻo lánh, bất luận cái gì ẩn giấu, đều lộ ra rõ ràng dưới thần hồn Hồng Liên chiếu rọi.

Bất quá cũng có ngoại lệ, Đông Mộc Chiến, tại vực của hắn, tất cả đều có thể che giấu, không để Hồng Liên phát hiện. Một phản hư trung kỳ, một phản hư hậu kỳ, một cảnh giới chênh lệch, Hồng Liên tự nhiên là không cách nào phát hiện Đông Mộc thành chủ cố gắng ẩn giấu, còn có phản hư cường giả khác ở trong đó.

Nếu là bình thường, muốn cho đám người Tăng Vô Nha tự nguyện tiến vào trong vực Đông Mộc chiến hoàn toàn là chuyện không có khả năng. Dù sao phản bội cường giả nắm giữ khu vực, chỉ cần ở trong đó, vị cường giả Phản Hư kia chính là chúa tể. Cao thủ cùng giai nếu bị vây ở trong đó, chẳng khác gì giao tính mạng của mình cho đối phương, chẳng khác nào tự tìm đường chết.

Bất quá hiện tại lại không giống, một là vì không cho Hồng Liên phát hiện, để cướp đoạt bảo vật trong động phủ thượng cổ tiên nhân. Hai là ngoại trừ trước kia không có rằng, còn có Đinh Thuần chờ hơn mười vị Phản Hư tu sĩ, chính là Đông Mộc chiến thật sự có ác ý, mười mấy vị phản hư cường giả đồng thời ra tay, cũng không phải Đông Mộc chiến có thể tiêu thụ.

Thanh âm Hồng Liên thu hồi thần hồn lực, vang lên trên Ngư Long đảo này.

Nói xong, hắn ta bắt đầu.

Ba chữ đơn giản vô cùng, lúc vang lên lại để cho đám người Đông Mộc chiến phía xa, trong đôi mắt lập tức hiện ra vẻ nóng bỏng. Khu vực Đông Mộc đảo này, cực kỳ cần cỗi, thiên địa linh khí cũng không nồng đậm., Mười mấy người bọn họ đều hao tâm cơ, mới có thể thành tựu Phản Hư cảnh giới. So sánh với các tu sĩ đảo khác, Đông Mộc đảo này có thể nói là cực kỳ nghèo kiệt xác, đối với chuyện này bọn họ đã sớm không cam lòng, nhưng căn nguyên đều ở nơi đây, bọn họ cũng không dám tùy tiện rời khỏi nơi đây, đi nơi khác lẫn lộn.

Bất quá bây giờ, lại có một cơ hội rất tốt đặt ở trước mặt bọn họ. Một tòa động phủ Tiên nhân thượng cổ lưu lại, hơn nữa rất thường thấy ở động phủ hoang mộ, mà là tiên phủ chân chính có được bảo vật. Thần thông thời thượng cổ, chỉ cần có thể lưu truyền đến thời đại này., Có thể xưng là thần thông Hoang Cổ. Mà bảo vật thời thượng cổ, lưu truyền đến thời đại này, tự nhiên có thể xưng là chí bảo Hoang Cổ. Khi nghe được thủ hạ báo cáo trong động phủ kia tràn ra bảo quang, còn ẩn chứa khí tức thuộc về tiên khí, kỳ thật lý trí của hơn mười vị cường giả Phản Hư kỳ này, đã mất hơn phân nửa.

Xa xa, sâu trong hư không bí ẩn, một tu sĩ Phản Hư sơ kỳ, ánh mắt xuyên qua không gian, rơi vào Ngư Long đảo chỉ có phạm vi mấy trăm dặm, tựa hồ nhớ ra cái gì đó. Trong miệng nói: Quả nhiên nơi này, đây chính là Ngư Long đảo., Đảo này mặc dù nhỏ bé đáng thương, bất quá tựa hồ đã tồn tại nhiều năm, cũng vẫn lấy hai chữ Ngư Long làm tên. Lại không nghĩ tới, nguyên lai là thời thượng cổ lưu lại. Ngư Long thượng nhân kia, cũng không biết tại thời thượng cổ tu vi cỡ nào, lại có thể khiến động phủ ẩn giấu nhiều năm, mà không bị năm tháng ăn mòn.

Tu sĩ này nói, lại một lần nữa bỏ đi một ít nghi ngờ trong lòng mọi người. Bất quá không đợi bọn họ suy nghĩ nhiều, trên Ngư Long đảo kia, lập tức xuất hiện cảnh tượng giống như tối hôm qua.

Vù vù vù vù.

Từng mặt gương cổ đồng xanh phân biệt xuất hiện trong tay mười mấy thiếu niên tu sĩ, còn có ở trung tâm Ngư Long đảo, lòng bàn tay Hồng Liên, đang nắm một tấm lệnh bài đồng xanh phong cách cổ xưa.

Ánh sáng màu xanh bắt đầu chuyển động, một tòa pháp trận thật lớn xuất hiện trên không trung, bao phủ xuống, bao phủ toàn bộ đảo cá vào trong đó. Hết thấy trên đảo, cây cối đất đai của đất đá kia..... bắt đầu biến hóa vặn vẹo giống như tối hôm qua, tựa hồ bị lực lượng gì che giấu, hoặc là đứt khoát kéo đến nơi khác.

Mà ở nơi đó, thay vào đó, một cửa hang đen sì giống như vòng xoáy.

Oanh oanh oanh oanh!

Lại là cảnh tượng lặp lại với tôi hôm qua, cửa hang kia vừa hiện ra, cơ hồ là lập tức, bên trong từng đạo bảo quang chói mắt kia, trong nháy mắt điên cuồng tràn ra. Mà khác với tôi hôm qua chính là, lần này có Hồng Liên cường giả Phản Hư che giấu, bất quá động tĩnh lớn bao nhiêu, đều bị hoàn toàn trôi buộc ở phụ cận Ngư Long đảo, không có kinh động bất luận người nào.

Bất quá lần này, ở phía xa nhìn trộm, cũng không phải là tu sĩ Hóa Thần. Mà là mười mấy vị Phản Hư cường giả, mỗi một người, đều là tu vi ít nhất của Phản Hư sơ kỳ, tuy nói lực lượng nhìn thấu chưa hẳn mạnh hơn Hồng Liên, nhưng cố tình tính toán vô tâm, Hồng Liên che giấu, cũng không có tác dụng quá lớn. Khi bảo quang trong cửa động kia tràn ra, tất cả mọi người, bao gồm Đông Mộc Chiến, sự nghi ngờ trong lòng toàn bộ bị đánh tan.

Chân thực vô cùng chân thật.

Thần hồn của bọn họ cảm ứng phía dưới, mỗi một đạo bảo quang kia, đều là tuyệt đối chân thật. Cổ lão khí tức, cổ lão ấn ký, thuộc về thời đại thượng cổ bảo vật, mỗi một đạo bảo quang đều là như vậy.

Bọn họ đều không phải là người ngu dốt, ngược lại, có thể tu luyện đến cảnh giới Phản Hư cảnh, có thể nói đều là người sống mấy trăm năm, đều được xưng tụng là lão hồ ly. Trước khi bọn họ đến, đáy lòng mặc dù bị tham lam chiếm cứ., Nhưng nghi ngờ cũng thủy chung tồn tại. Cho nên bọn họ mặc dù người đông thế mạnh, nếu hiện thân ra, Hồng Liên hầu như một chút lực phản kháng cũng không có. Dù vậy, bọn họ vẫn lựa chọn ẩn giấu, hơn nữa chỉ cần Hồng Liên hiện lộ ra một chút kẽ hở, mười mấy vị cường giả Phản Hư kỳ bọn họ, tuyệt đối sẽ không hiện thân.

Nhưng hiện tại, từng đạo bảo quang vô cùng chân thật kia, rốt cuộc hoàn toàn bỏ đi lo nghĩ trong lòng bọn họ. Bọn họ đều rất

tự tin với lực cảm ứng của mình, lực lượng thần hồn của Phản Hư cảnh giới đi cảm ứng hết thấy, không có khả năng thất bại, nhất là ở chỗ này, có hơn mười người, trong đó có một vị, còn là cường giả Phản Hư hậu kỳ.

Tốt, rất tốt, vậy mà thật là động phủ Tiên nhân thượng cổ lưu lại. Những bảo quang kia, đều là thật, tuyệt đối sẽ không phạm sai lầm, đều là khí tức thượng cổ, Tiên khí cửu giai linh đan...

Ngư Long đảo, Ngư Long thượng nhân, đây là địa giới Đông Mộc thành ta, hết thấy nơi này đều là của Đông Mộc thành ta. Thiên Bảo các, ha ha ha...

Đông Mộc Chiến đi nghỉ ngơi, lập tức hiện lộ ra con trai của mình bá đạo, ở trong vực mình, bắt đầu không kiêng nể gì cười to lên. Ánh mắt trong một đôi mắt kia chiếu ra, lại vẫn còn ở chỗ cửa động Ngư Long đảo kia, không dời đi một tơ một hào nào. Trong ánh mắt của hắn, tràn ngập tham lam cùng chiếm giữ, không có bất kỳ che giấu nào. Mười mấy người, không một cái ngoại lệ, đều là vẻ mặt.

Thứ tư càng đến, trước mười hai điểm còn có một canh nữa, chờ một lát, lại lần nữa triệu hồi đánh vé miễn phí, cầu chư vị huynh đệ phá vé tới, lần nhỏ cúi đầu bái tạ ơn chưa xong.

Mẹ kiếp,

Trên đảo Ngư Long, thân hình Hồng Liên cao hơn trượng đứng ở trong đảo, bên cạnh nó, Ngô Khí cũng đứng. Bất quá dưới khí tức mờ nhạt trên người Hồng Liên, lại không có ai phát hiện ra Ngô Khí tồn tại, cho dù là Đông Mộc chiến đấu với hơn mười người cũng vậy.

Bất quá cũng không thể trách bọn họ, lúc này ánh mắt của bọn họ, đã hoàn toàn đặt ở bên trong hắc quang pháp trận kia. Nhất là bên trong tràn ra từng đạo bảo quang chói mắt, trong đó khí tức bảo vật vô cùng chân thật, làm cho đáy lòng bọn họ tham lam không cách nào che giấu hiện ra.

Dưới mặt nạ, gương mặt Ngô Khí bỗng nhiên hiện lên nụ cười lạnh như mưu đồ. Mục đích của hắn cuối cùng cũng đạt được, kỳ thật trong mắt hắn, những hành động đã an bài lúc trước kia..., Có lẽ biểu hiện bên ngoài không có bất kỳ tỳ vết nào. Nhưng trong mắt Ngô Khí quả thực là trăm ngàn lỗ hổng. Bất quá cũng không có gì quan hệ, dù sao chỉ cần lừa gạt toàn bộ Phản Hư cường giả là được, chỉ cần bọn họ có thể cảm ứng được chân thật của những bảo quang kia, bọn họ lập tức sẽ lòng tham lam chi phối.

Tham Lam, đủ để hủy diệt bất kỳ sinh linh nào, bao gồm tu sĩ nhân loại, cho dù là tu sĩ nhân loại có tu vi cao, cũng giống nhau.

Ngô Khí đứng bên cạnh phân thân Hồng Liên, ánh mắt chuyển sang mười mấy thiếu niên tu sĩ trên không trung chung quanh Ngư Long đảo, vừa nhìn liền biết tư chất cực kỳ xuất chúng, còn có tu sĩ Hóa Thần kia, mười mấy thiếu niên này, bất luận đặt vào thế lực nào, thậm chí là một ít thế lực siêu cấp, cũng coi là thiên tài.

Nhưng mấy chục năm trước, mười mấy thiếu niên này, đều chỉ là một ít thiếu niên có được tư chất linh căn thấp kém mà thôi. Ngô Khí hao phí thời gian mấy chục năm, thi triển Hoang Cổ Thần Thông Thi Ma Chủng Ngọc Quyết, cho mỗi một thiếu niên, đều gieo xuống Ma Chủng và Thi Chủng, triệu hồi ra

Hoang Cổ Thi Khí và Hoang Cổ Ma Khí., Ngưng tụ thành hạt giống, gieo trên người bọn họ. Chẳng những đem linh căn tư chất của bọn họ tăng lên tới cấp độ thiên tài, còn để cho bọn họ từ cảnh giới phàm nhân, ít nhất tấn thăng đến cảnh giới Nguyên Anh.

Trong đó có một ít thiếu niên Xuất Khuyết, đều đã tiến vào cảnh giới Hóa Thần. Hai thiếu niên cường đại nhất, sau khi trải qua thi ma chủng Ngọc Quyết tăng lên, linh căn tư chất thậm chí đã tiếp cận tuyệt thể thiên kiêu, tăng thêm Ngô Khí tận lực bồi dưỡng. Hai người kia chia ra luyện hóa hai đại huyết mạch thượng cổ ma thú do Ngô Khí ban cho.

Huyết Cổ Ngưu Thú Lục Sí Huyết Chuân, hai con Yêu thú lúc kế thừa huyết mạch Ma thú cường đại thời viễn cổ, sau khi bị Ngô Khí chém giết, rút lấy tất cả huyết mạch. Lần trước hai con không lấy ra đôi lấy phạt cốt xá lợi., Cuối cùng bị Ngô Khí ban cho hai người có tiềm lực nhất trong đám thiếu niên kia, sau khi luyện hóa huyết mạch. Hai người kia mặc dù là tu vi Hóa Thần đỉnh phong, nhưng nếu chân chính chém giết, đã có thể chống lại nửa bước cường giả Phản Hư cảnh, thậm chí là thắng.

Hai người này, một người tên là Man Nô, một người tên Huyết Nô. Nhìn mười mấy thiếu niên kia, bị Ngô Khí Sinh từ phàm nhân tăng lên đến Hóa Thần, tạo hóa trong đó, để cho đáy lòng Ngô Khí cực kỳ đắc ý.

Sau khi xem xong, ánh mắt Ngô Khí chậm rãi chuyển dời ra xa. Trong mắt hắn, u quang đột ngột chớp động, khí tức huyền ảo vô cùng từ bên trong tràn ra. Khiến Ngô Khí trong khoảnh khắc đó, có được lực lượng nhìn thấy vô cùng khủng bố, nhưng lực lượng này lại không hung hãn.

Mà không chút tiếng động, không hề kinh động đến bất kỳ tồn tại nào, đã xuyên thủng một vùng hư không hoàn toàn. Nơi đó, dưới sự chăm chú của Ngô Khí, mọi thứ đều vô cùng rõ ràng, mọi thứ đều hiện ra, khiến hắn nhìn thấy rõ ràng. Bao gồm cả ở chỗ sâu trong hư không, một nơi bí ẩn, hơn mười bóng người đứng cùng một chỗ.

Ánh mắt Ngô Khí trực tiếp rơi vào trên người Đông Mộc thành có tu vi cao nhất. Những người khác, hấn căn bản không có nhìn xem. Vừa nhìn thấy thân ảnh Đông Mộc chiến, đáy lòng Ngô Khí đã yên lặng mấy chục năm, còn có sát khí cùng chiến ý, vậy mà vào lúc này, lại có cảm giác sôi trào một lần nữa.

Nghĩ đến kế hoạch tiếp theo, Ngô Khí càng thêm như vậy. Hấn hao phí mấy chục năm thời gian, mặc dù là vì gặp được thiếu nữ xinh đẹp kia, sau đó tùy ý nghĩ một cái trong đầu. Nhưng hôm nay nếu đã bắt đầu, đương nhiên sẽ không từ bỏ đạo lý. Trên kế hoạch kế tiếp, nhân vật mấu chốt nhất của hấn, chính là vị thành chủ Đông Mộc Thành này, Đông Mộc Chiến.

Mười ba vị Phản Hư cường giả, một vị Phản Hư hậu kỳ, ba vị Phản Hư trung kỳ, chín vị Phản Hư sơ kỳ. Thế lực như vậy, mặc dù xa xa không bằng Thiên Ma Tông, nhưng nếu muốn trà trộn vào một thế lực lớn, vẫn là miễn cưỡng có thể.

Thiên Bảo các, lấy đội hình như vậy bắt đầu, ngược lại cũng không tính là ủy khuất.

Nếu để cho đám người Đông Mộc Chiến biết được ý nghĩ lúc này ở đáy lòng Ngô Khí, tuyệt đối sẽ mắng to Ngô Khí ý nghĩ kỳ lạ khai thiên, không biết trời cao đất rộng. Sau đó trực tiếp bắt lấy Ngô Khí, rút hồn phách của hấn ra, tra tấn chết sống mới có thể tiêu tan khí tức trong lòng bọn họ.

Kế hoạch của Ngô Khí, vậy mà không chỉ là giúp bảo nô báo thù, chân chính mưu đồ, cũng không phải là động phủ Thượng Cổ Ngư Long Thượng Nhân lưu lại. Mà là đám người Đông Mộc Chiến, Tăng Vô Nha, Ngô Khí hấn lại là muốn bắt gọn một đám mười cường giả Phản Hư cảnh.

Mặc dù Ngô Khí có một cỗ Hồng Liên phân thân cảnh giới Phản Hư trung kỳ, bây giờ tu vi của hấn tựa hồ cũng đã đến Hóa Thần hậu kỳ. Nhưng cho dù như vậy, lấy thực lực như vậy, đi mưu tính kế khoảng mười ba vị Phản Hư cường giả, nhất là một trong số đó, còn là tu vi Phản Hư hậu kỳ.

Lá gan như vậy, kế hoạch này, bất luận là ở đâu, đều sẽ bị người nói là không biết trời cao đất rộng, quả thực là người

diên lên mới có thể nghĩ ra, mới có thể đi làm. Nhưng hiện tại, Ngô Khí vậy mà đã làm được một cái khâu cuối cùng, hẳn đã đem hơn mười vị Phản Hư cường giả này dẫn đến Ngư Long đảo này. Hơn nữa thành công khiến cho hơn mười vị Phản Hư cường giả này, tâm động đều tràn ngập ý nghĩ tham lam.

Hoàn toàn không có ai phát giác được mình bị tính kế, lúc này bọn họ đều đang nghĩ đến động phủ ở phía sau cửa hang, nơi Thượng Cổ Tiên Nhân Ngư Long Thượng Nhân lưu lại.

Ngô Khí nhìn một hồi, sau đó lại thu hồi ánh mắt của mình, mặc dù hẳn là Hóa Thần hậu kỳ, tu vi thần thông cũng đã tăng vọt đến một mức đáng sợ. Nhưng nhìn trộm một tu sĩ Phản Hư hậu kỳ, nếu như kéo dài, cũng khó đảm bảo sẽ không bị người phát hiện.

Thượng cổ tiên phủ hắc hắc, thượng cổ tiên phủ trên thế gian này xác thực không ít, nhưng có thể ngăn cản được năm tháng ăn mòn, còn có thể lưu lại bảo vật Tiên Phủ, chính là ít đến đáng thương. Ở địa phương như đảo Đông Mộc, không có khả năng tồn tại, cho dù có, cũng chỉ là mộ hoang.

Không nghĩ tới Huyền Thận Châu này của ta huyền hóa ra ảo ảnh, ngay cả tu sĩ Phản Hư hậu kỳ cũng không thể nhìn thấu, không hổ là bảo vật của thời đại viễn cổ. Được sách bí chỉ dẫn, ta đã chữa trị năm thành uy năng của Huyền Thận Châu này, nếu như ngày sau chữa trị toàn bộ, chẳng phải là ngay cả cường giả hợp đạo cũng có thể...

Rõ ràng có một trận đại chiến sắp bắt đầu, trong lòng Ngô Khí có không ít ý nghĩ.

Bất quá lập tức, tựa hồ pháp trận kia đã hoàn toàn triển khai, trận pháp tự nhiên, hết thấy cảnh vật thuộc về Ngư Long đảo, đều đã biến mất không thấy gì nữa. Tất cả đều vụn vụn, chỉ có ở trung tâm, là một cửa vào đen sì giống như vòng xoáy.

Vù vù

Động, không có bất kỳ dấu hiệu nào, tại không trung, phân thân Ngô Khí Hồng Liên một mực đứng ở đó, vậy mà vào lúc này, đột nhiên bước ra một bước. Thân hình cao hơn một trượng kia, lại trực tiếp vượt qua khu vực trung tâm, xuất hiện

tại vị trí trung tâm của pháp trận, xuất hiện tại lối vào như lốc xoáy.

trông coi cửa vào, bất luận kẻ nào tới gần, giết chết không cần hỏi.

Trước khi tiến vào vòng xoáy kia, hướng về phía âm thanh sát khí, từ trong miệng phân thân Hồng Liên vang lên vô cùng rõ ràng. Cũng vô cùng rõ ràng, chui vào trong tai hơn mười người Đông Mộc Chiến này. Lời vừa dứt, thân ảnh phân thân Hồng Liên hoàn toàn biến mất trong vòng xoáy kia, liền chống đỡ từng đạo bảo quang chói mắt, thân thể cao hơn một trượng của nó trong nháy mắt đập vào.

Động thủ!

Các chủ Thiên Bảo các tiến vào, mau đi vào.

Hơn mười vị Phản Hư cường giả, bất kể ở nơi nào đều là nhân vật cao cao tại thượng tuyệt đối, không có ai để ý đến mười mấy thiếu niên tu sĩ cảnh giới Hóa Thần trông coi pháp trận kia. Bọn họ mười mấy người, đồng thời ra khỏi vực Đông Mộc chiến, sau đó toàn bộ đều che giấu khí tức thân hình của mình, đồng loạt bước ra một bước, như lúc trước Hồng Liên phân thân, sau một khắc liền xuất hiện ở phía trước cửa vào như lốc xoáy.

Hô hô...

Mười mấy người, toàn bộ đều đã đi vào, bao gồm Đông Mộc Chiến ở bên trong, tất cả đều không thể ngăn cản được sự dụ hoặc của bảo quang vô cùng chân thật kia, phải biết mỗi một đạo bảo quang, đại biểu cho mỗi một cái bảo quang,, Đều là bảo vật đủ để cho tu sĩ phản hư vì nó mà quyết đấu sinh tử. Cho nên bất luận hành động trước đó của Ngô Khí có bao nhiêu sơ hở, chỉ cần khiến đám tu sĩ phản hư này xuất hiện ở Ngư Long đảo, sau đó để bọn họ tận mắt nhìn thấy cửa vào, cảm nhận được từng đạo bảo quang kia.

Kế hoạch Ngô Khí, chính là vạn vô nhất thất, dưới sự mê hoặc của những bảo quang kia, dưới sự chi phối tham lam, cho dù là cường giả, cũng chỉ có thể dựa theo kế hoạch Ngô Khí, cùng

một chỗ theo phân thân Hồng Liên, bước vào bên trong Tiên phủ kia.

Cảm giác không gian chuyển đổi vô cùng rõ ràng xuất hiện trên người mười mấy người Đông Mộc Chiến. Nhưng khi hai chân bọn họ đứng vững, mở mắt ra nhìn thấy cảnh tượng, lại để cho bọn họ trong nháy mắt nổi giận.

Hai giọng nói giống nhau như đúc nhưng lại không giống cảm giác, khi bọn họ đứng lại, đồng thời truyền vào trong tai bọn họ.

Trận pháp Hồng Liên Nghiệp Hỏa luyện hồn...

Minh diễm thiêu đốt Cửu U pháp trận.

Trong Đông Mộc thành, hơn mười vị tu sĩ Phản Hư có địa vị cao nhất, trong nháy mắt lại cảm giác được một loại dự cảm nguy hiểm không cách nào nói thành lời xông lên trong lòng. Loại dự cảm này, sau khi bọn họ tấn thăng đến Phản Hư cảnh, đã là ít nhất trăm năm rồi cũng không có cảm thụ qua, không nghĩ tới vào lúc này, vậy mà lại một lần nữa cảm thụ được.

Trong mười mấy người, đối mặt dự cảm nguy hiểm này, chỉ có một người có phản ứng. Là Đông Mộc Chiến, tu vi Phản Hư hậu kỳ, tại thời khắc này hoàn toàn bộc phát ra, trong nháy mắt nguy hiểm chưa hàng lâm, thân hình của hắn đột nhiên hóa thành một đạo huyễn ảnh, thoát ly khỏi địa phương ban đầu.

Đúng rồi...

Trong đám người, một đạo ảo ảnh mơ hồ bỗng nhiên khẽ động, trong không gian quỷ dị vang lên thanh âm băng lãnh, bóng người cũng thoát ly chỗ cũ. Những người còn lại, căn bản không kịp phản ứng, lúc thanh âm kia vang lên, ngay cả thời gian một hơi thở cũng không đến, hai cổ khí tức đáng sợ làm cho đáy lòng bọn họ phát lạnh, liền giáng lâm quanh người bọn họ.

Oanh oanh oanh!

Hai tiếng dị hưởng vang lên bên tai, trong mắt một đám cường giả Phản Hư chỉ còn lại có hai loại nhan sắc.

Một loại u ám đen kịt, trống rỗng xuất hiện, như một viên hỏa hồ, trong nháy mắt bao phủ hư không, bên trong như Cửu U địa ngục, lạnh lẽo, băng hàn, đông kết tất cả. Một loại đỏ tươi yêu dị, xuy xuy từ trong hư không toát ra, hóa thành một hư ảnh hoa sen to lớn không gì sánh được, khí tức bên trong, tựa hồ muốn tinh lọc tất cả mọi thứ trên thế gian thiêu đốt.

Hồng Liên Nghiệp Hỏa Cửu U Minh Hỏa.

Trong thiên địa, dị bảo hỏa diễm ngàn năm vạn năm đều khó gặp, vậy mà vào lúc này, nơi đây đồng thời xuất hiện hai loại. Khi hai loại hỏa diễm khí tức cùng cảnh tượng thiêu đốt bị mọi người nhìn thấy, bao gồm cả Đông Mộc Chiến thành chủ một chỗ không đến thời gian chạy trốn lúc trước, đều hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Đạp lên...

Đột ngột, trong không gian quỷ dị này, trong lúc một đám cường giả Phản Hư bị hai loại thiên địa dị hỏa làm cho kinh sợ. Lại một tiếng vang dị hưởng truyền đến, tựa như tiếng động của sinh vật to lớn giẫm trên mặt đất, như một tiếng sấm sét, nháy mắt đánh thức tất cả mọi người.

Hơn mười đạo ánh mắt ẩn chứa khí tức đáng sợ, trong nháy mắt liền hướng về ngọn nguồn của âm thanh kia. Vùng không gian rộng lớn này lại không có vật gì, có một bóng người cao

lớn hiển hiện ra. Dưới khí tức vô hạn ánh sáng kia chiếu rọi, toàn thân Hồng Liên phân thân phủ đầy kim lân, vào lúc này, không có bất kỳ che lấp nào, xuất hiện ở trước mặt một đám phản hư cường giả Đông Mộc Thành.

Nhưng lập tức, ánh mắt của bọn họ lại lập tức nhìn về phía Ngô Khí đứng ở bên cạnh phân thân Hồng Liên. Bởi vì tất cả bọn họ đều kinh hãi phát hiện, ngọn nguồn của loại dự cảm nguy hiểm này, vậy mà không phải phân thân Hồng Liên, mà là tu sĩ hắc bào đứng ở một bên.

Đây là một cái bẫy.

Đông Mộc Chiến đột nhiên mở miệng. Hắn một thân một mình đứng ở cách đó không xa, khuôn mặt bình tĩnh, thanh âm cũng vô cùng bình tĩnh. Chỉ là ánh mắt của hắn, rơi vào trên người Ngô Khí, quả thực giống như đang nhìn một người chết, một cỗ thi thể.

Phản Hư hậu kỳ ở bất cứ địa phương nào, đều là nhân vật cao cao tại thượng siêu cấp. Lúc này mặc dù cục diện bị tính kế bị nhốt, nhưng trong mắt hắn, vị siêu cấp cường giả này xem ra, ở trước mặt thực lực tuyệt đối, hết thảy âm mưu tính toán đều là phí công, chỉ cần hắn tùy tiện cử động, có thể đem cái tên tiểu nhân vật không biết trời cao đất rộng này bóp thành bụi phấn.

Tu sĩ tầm thường, chỉ cần bị loại ánh mắt này của Đông Mộc Chiến nhìn qua, trong khoảnh khắc sẽ mất đi toàn bộ ý niệm phản kháng trong đầu, đáy lòng đối với Đông Mộc Chiến sẽ chỉ có sợ hãi, đánh mất năng lực chiến đấu.

Giống như Đông Mộc Chiến, lúc này mười mấy vị Phản Hư cường giả bị nhốt, mặc dù đáy lòng có dự cảm nguy hiểm mãnh liệt. Nhưng ở trên mặt bọn họ, lại ngay cả một tia thần sắc khác thường cũng không có. Ngược lại đều cực kỳ bình tĩnh, ánh mắt nhìn về phía Ngô Khí, cũng giống như nhìn một người chết. Có lẽ tự tin trong lòng bọn họ cũng không có., So với Đông Mộc Chiến còn mãnh liệt hơn, dù sao Đông Mộc Chiến mặc dù tu vi cao nhất, nhưng dù sao cũng chỉ là một người. Mà bọn họ, hơn mười người, đều là tu vi phản hư. Nếu

đồng loạt ra tay, dù là Đông Mộc Chiến cũng không thể không tạm tránh.

Các chủ Thiên Bảo các, bây giờ ngươi tán đi nguyên thần, phế bỏ Nguyên Anh, mặc cho chúng ta xử trí, nói không chừng..... Có thể giữ được cái mạng nhỏ.

Đây là thanh âm vô cùng rõ ràng, truyền ra ngoài, vang lên trong tai mỗi người trong không gian này. Đông Mộc chiến bá đạo vô cùng, tuy rằng tu vi kinh người, nhưng mà chân chính kiêu ngạo bá đạo, tựa hồ còn kém vị Thái Thượng trưởng lão của Tăng gia này.

Còn chưa bắt đầu, không đợi Ngô Khí mở miệng, cũng không có động thủ chém giết. Nói thẳng, để Ngô Khí tán đi nguyên thần, phế bỏ Nguyên Anh, giao mình thành phạm nhân, giao cho bọn họ xử trí. Bất luận kẻ nào nghe được lời như vậy, chỉ sợ đều là một phản ứng, chính là nổi giận. Sau đó không để ý tất cả cười nhạo, tiếp đó xuất thủ.

Có bao giờ Vô Nha nói ra lời bá đạo phách lối như vậy, sau đó không có bất kỳ câu trả lời nào, Ngô Khí đứng bên cạnh phân thân Hồng Liên, ngay cả hứng thú nhìn Tăng Vô Nha một chút cũng không có.

Thân hình chuyển qua, dưới hắc bào của Ngô Khí hiển lộ ra mặt nạ trắng bệch chất liệu. Cặp mắt đen phun trào u quang kia, ánh mắt ở bên trong, trực tiếp rơi vào trên người Đông Mộc chiến đứng cách đó không xa. Vài câu khiến cho tất cả mười tu sĩ Phản Hư ở đây đều giận tím mặt, từ trong miệng Ngô Khí phun ra.

Thành chủ Đông Mộc thành, ngươi đoán không sai, đây là một cái bẫy. Nơi này không có Thượng Cổ Tiên Phủ, trước đó ngươi đã thấy, chẳng qua là bản các chủ dùng một thứ đồ chơi nhỏ làm ra.

Bất quá, thứ ngươi muốn lấy được cũng không phải là không có cách nào. Trên người bản các chủ, loại đồ vật này cũng có không ít. Chỉ cần thành chủ Đông Mộc thành có bản lĩnh, có thể lấy những bảo vật trên người bản các. Bất quá Đông Mộc

thành chủ, nếu trước khi người chém chết bản các chủ, phân thân của bản các chủ đã luyện hóa những đạo hữu này, vậy...

Ngô Khí nói xong, lập tức xoay người, quay sang nhìn Tăng Vô Nha và hơn mười người. Ngũ quan đều bị mặt nạ bằng xương trắng bệch che lấp, đương nhiên cũng không cách nào thấy rõ biểu lộ trên mặt của Ngô Khí lúc này. Nhưng nghe ngữ khí của hắn, mọi người đều có thể tưởng tượng ra, tất nhiên là trào phúng cùng khinh thường.

Dưới mặt nạ truyền ra âm thanh.

Chư vị đạo hữu, hai tòa pháp trận đơn sơ này, chuyên môn chuẩn bị vì các đạo hữu. Hy vọng chư vị có thể kiên trì lâu hơn một chút, nếu không bao lâu nữa bị luyện hóa ở trong đó, Đông Mộc thành chủ nhất định sẽ oán hận chư vị.

Sau khi Ngô Khí mở miệng, không nói ra một câu, đều làm cho trong lòng đám người Tăng Vô Nha lửa giận tăng vọt. Lại thêm lúc trước Ngô Khí đùa giỡn, bị lừa vào đây, biết căn bản không tồn tại động phủ thượng cổ tiên nhân lưu lại, bây giờ lại bị Ngô Khí hoàn toàn xem nhẹ đùa cợt, dưới sự tích lũy liên tục, mười mấy vị cường giả Phản Hư này, sát ý trong lòng đã hoàn toàn che giấu.

Mỗi một người bọn họ đều là cường giả Phản Hư, là mười mấy người có thực lực mạnh nhất đảo Đông Mộc này trong phạm vi trăm vạn dặm. Xưa nay bọn họ đã quen cao cao tại thượng, bất luận tu sĩ nào nhìn thấy bọn họ đều rất cung kính, sợ đắc tội với bọn họ, trêu chọc vào họa sát thân.

Lấy địa vị của bọn họ, chưa từng bị người ta khinh thị như thế. Cho nên lúc Ngô Khí nói ra, tất cả mọi người, bao gồm cả từng không có răng, mỗi người đều lộ ra khí thế đáng sợ dữ tợn, trên người thuộc về cảnh giới Phản Hư, vậy mà ngay lúc đó, hoàn toàn bộc phát ra, còn có sát khí cùng lửa giận mãnh liệt kia.

Một vị trong đó, nhìn dáng vẻ nóng như lửa đốt nhất là cường giả Phản Hư sơ kỳ, mặt đỏ thẫm, trừng mắt nhìn Ngô Khí, giống như muốn nuốt sống cả người hắn.

A... Người muốn chết, bản tọa phải...

Hắn gào thét còn chưa kịp hoàn toàn phun ra, bỗng nhiên Đông Mộc Chiến ở một bên, tựa hồ nghĩ tới cái gì, mặt chợt biến đổi, chợt có chút thất kinh, miệng hô to: Không tốt, không nên mắc mưu, Hồng Liên Nghiệp Hỏa là Thánh Hỏa của Phật tu, chuyên môn nhắm vào nguyên thần hồn phách, không nên giận dữ.

Nếu Đông Mộc Chiến nhắc nhở sớm một chút, có lẽ còn có một ít hiệu quả. Nhưng hiện tại mở miệng, cũng đã chậm.

Àm

Bạo nổ, ngay lúc khí thế đáng sợ trên người mười mấy vị Phản Hư cường giả kia đồng thời bộc phát. Dưới khí thế dẫn dắt, hai tòa pháp trận nhìn qua cực kỳ đơn sơ, không có gì huyền ảo vậy mà vào lúc này đồng thời khởi động.

Nhất là lúc toàn bộ tòa pháp trận dưới thân bọn họ đều do Hồng Liên Nghiệp Hỏa ngưng kết ra, dưới lời nói của mười mấy người bọn họ bị Ngô Khí kích thích, toàn bộ chấn động đại hận ý lửa giận, bên trong từng mảnh Hồng Liên Nghiệp Hỏa yêu dị diễm hồng, tựa như trong nháy mắt ăn thứ gì đó đại bổ phẩm, hoàn toàn phun ra ngoài.

Ha ha.... bắt đầu đi, Đông Mộc thành chủ, hiện tại ngươi có thời gian đi quản người khác không. Vẫn là trước chiếu cố tốt chính ngươi đi, trước tiên đi.

Thanh âm Ngô Khí lúc này, cũng hoàn toàn khôi phục diện mạo vốn có. Bá đạo kiêu ngạo, không kiêng nể gì cả, người không biết, nghe hắn nói, chỉ sợ sẽ cho rằng người có tu vi thực lực mạnh hơn, là Ngô Khí hắn, mà không phải đường đường Phản Hư hậu kỳ thành chủ Đông Mộc thành.

Ba một tiếng trầm đục, từ dưới chân Ngô Khí truyền đến. Chỉ thấy hắn đột nhiên bước ra một bước, trong nháy mắt thoát ly khỏi phân thân Hồng Liên.

Sau một khắc, hư không trước mặt thành chủ Đông Mộc nhộn nhạo, từng luồng lực lượng áp bách vô hình vô chất từ bốn phương tám hướng tràn tới. Lấy thân thể phản hư hậu kỳ của thành chủ Đông Mộc, vậy mà cũng trong nháy mắt, bị giam cầm không đến nửa hơi thở.

Mặc dù chỉ trong một chút thời gian, nhưng đối với Ngô Khi đã ra tay, một chút vấn đề cũng không có. Trên hư không trước mặt Đông Mộc thành chủ, một lỗ thủng lớn đột ngột xuất hiện, từ bên trong, không hề có dấu hiệu xuất hiện một đoàn u quang.

Oanh oanh, đoàn u quang kia, không có bất cứ trở ngại gì, đánh vào trên người Đông Mộc Chiến. Quá trình ở giữa, nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi, trong một hơi thở, Đông Mộc chiến vậy mà lại bị người ta đánh ở trên người.

Mà làm cho Đông Mộc Chiến cảm thấy không thể tin nổi chính là, trong nháy mắt đoàn u quang kia đánh lên trên người, hấn vậy mà cảm giác thân thể bị kiềm hãm, sau đó cả người như bị một tòa núi lớn mạnh mẽ đung vào trên người loại cảm giác này, thân thể phản hư hậu kỳ của hấn, vậy mà trong nháy mắt, bị đánh bay.

Không cần nói Đông Mộc tự mình chiến đấu, chính là mấy người từng không có rằng, sau khi nhìn thấy một màn này, trên mặt cũng tràn đầy vẻ không dám tin. Một cường giả Phản Hư hậu kỳ, lại bị một tu sĩ nhìn như ngay cả cảnh giới phản hư cũng không có đánh bay, loại cảnh tượng này, ai cũng không tin. Bất quá lúc này mấy người Vô Nha căn bản là không rảnh đi cố kỵ Đông Mộc chiến, mười mấy người bọn họ phiên toái, nhưng so với Đông Mộc chiến thì lớn hơn nhiều.

Canh thứ nhất đến, canh năm đêm nay càng thêm không hoàn mỹ.

Mẹ kiếp,

Đúng rồi...

Vù vù...

Ngọn lửa màu đỏ yêu dị, như hỏa đăng hỏa xà, uốn lượn vặn vẹo, thiêu đốt tất cả. Giống như người thấy mùi máu tươi đã thú, bắt đầu điên cuồng tán loạn, sinh động trước nay chưa từng có. Căn bản không cần người làm, ở lúc đáy lòng đám người Tăng Vô Nha động đại lửa giận, dưới thân bọn họ, trong hồng liên to lớn, liền tuôn ra vô số Nghiệp Hỏa, hướng về bọn họ tràn tới.

Hồng Liên Nghiệp Hỏa là phạt tu dị hỏa, nhằm vào nguyên thần hồn phách, đáy lòng có ba động lớn, uy lực của nó liền càng lớn.

Đây là Đông Mộc chiến trước đó nhắc nhở, mười mấy người đều là cảnh giới Phản Hư, không sai chút nào, tự nhiên đều là nhân vật hiểu biết một chút. Không cần nhiều lời, bọn họ khi nhìn thấy Hồng Liên Nghiệp Hỏa kia quần quanh lên, liền bắt đầu trấn áp nguyên thần của mình, trực xuất toàn bộ tập niệm cùng cảm xúc rung chuyển kia.

Đáng tiếc, tu sĩ cũng là nhân loại, dù cho tiến vào Phản Hư cảnh, cũng không tránh được thất tình lục dục.

Rất nhiều tâm tình đáy lòng, há lại là muốn trấn áp là có thể trấn áp. Bọn họ vừa có ý nghĩ kia, căn bản không kịp có hiệu quả gì, chung quanh bọn họ liền hoàn toàn bị màu đỏ tươi bao lại.

Hừ, Hồng Liên Nghiệp Hỏa thì sao, nơi này là hải ngoại, không phải là nơi tây cực của phạt môn lừa lọc. Bản tọa cũng muốn nhìn xem, là Hồng Liên Nghiệp Hỏa này lợi hại, hay là Lưu Thương Băng Diễm của bản tọa.

Cho bản tọa, phá vỡ.

Một thanh âm tu sĩ Phản Hư sơ kỳ từ trong mười mấy người vang lên, lại là một tu sĩ mặc Thủy Vân Văn đạo bào, trung niên nhân diện mục, thanh tú nho nhã. Lúc này hiển lộ ra thần

sắc lại là lửa giận cao ngất, đối với hỏa diễm đỏ tươi tràn lên kia cũng là khinh thường.

Trong lúc hừ lạnh, tu sĩ trung niên này vung tay áo thủy vân văn, lập tức liền thấy trong đó, từng luồng từng luồng lam hỏa diễm tản ra hàn khí trắng xoá, dâng lên. Ngọn lửa lam trình này, toàn thân đều là băng lam chi trù, óng ánh sáng long lanh, trên đó có một cỗ hàn khí trắng xoá tán phát ra, giống như muốn đông kết hết thảy, cực kỳ kinh người.

Đây là Lưu Thương Băng Diễm, đều là thiên địa dị hỏa, chỉ có tu sĩ tu luyện đặc biệt cực đoan băng thuộc công pháp, mới có thể ở trong cơ thể thai nghén này hỏa.

Không nghĩ tới trong mười mấy vị Phản Hư cường giả này, cũng có tu sĩ sở hữu thiên địa dị hỏa, vừa thấy Hồng Liên Nghiệp Hỏa kia xúm lại, lập tức nhìn không được., Dem lưu ly băng diễm trong cơ thể phóng ra. Vừa thấy thế, mấy người từng không có răng đều tạm thời thu liễm thủ đoạn của mình, lạnh lùng nhìn lưu ly băng diễm trong cơ thể tu sĩ kia không ngừng trào ra, hóa thành một con băng long cực đại vô cùng, sẽ cùng một mảng Hồng Liên Nghiệp Hỏa đỏ thẫm đụng vào nhau.

Nhưng kết quả kia cũng không phải như mọi người tưởng tượng, không có sự va chạm kịch liệt gì, hai cỗ hỏa diễm hoàn toàn khác biệt đụng vào nhau, kết quả hoàn toàn vượt quá dự liệu.

Chỉ thấy trên không trung, Hồng Liên Nghiệp Hỏa vô cùng đỏ tươi kia, cực kỳ mãnh liệt, nhưng khi muốn đụng vào lưu ly băng diễm kia, bỗng nhiên tất cả Hồng Liên Nghiệp Hỏa bỗng nhiên đều muốn đụng vào nhau., Đều trong nháy mắt nhảy lên một cái, tiếp đó liền chậm rãi hóa thành hư vô. Liếc mắt nhìn qua, thật giống như những thứ kia căn bản không phải hỏa diễm, mà là từng mảnh huyễn ảnh. Phủng rỗng không có bất kỳ cảnh tượng kịch liệt nào, cả hai đụng vào nhau, nhưng chỉ là Hồng Liên Nghiệp Hỏa tơ không ngại thông qua Lưu Triều Băng Diễm hóa thành băng diễm, xuất hiện trước người mọi người.

Mà băng diễm lưu ly kia hóa thành băng long, trong nháy mắt, lao đầu vào trong hỏa hồ hắc ám băng lãnh ở bên ngoài, một màn càng thêm kỳ dị xuất hiện vào lúc này, lưu cương băng diễm vốn còn tản ra khí tức đáng sợ hóa thành băng long, vậy mà sau khi tiến vào mẫu hỏa hồ, biến mất, thậm chí ngay cả một bọt nước cũng không có vọt lên, sau đó liền triệt để biến mất.

Phốc phốc

Một ngụm máu từ trong miệng tu sĩ mặc Thủy Vân văn đột nhiên phun ra, ngay vừa rồi, sau khi con băng long kia biến mất trong hồ lửa, đáy lòng hắc và Lưu Thương Băng Diễm lập tức biến mất. Con băng long ngưng kết từ Lưu Thương Băng Diễm kia, là nguyên thần hắc thai nghén trong cơ thể nhiều năm mới có, cũng là nguyên thần của nó.

Cảm ứng kia biến mất, cũng có nghĩa là những lưu ly băng diễm kia hoàn toàn bị hỏa hồ u ám kia nuốt mất luyện hóa. Tuy những lưu ly băng diễm này không đến mức làm cho tu sĩ kia bị thương nặng, nhưng mà đề hắc bị thương lại là chuyện nhất định. Mà mắt thấy chính mình vất vả tinh luyện., Lưu Thương Băng Diễm thai nghén nhiều năm cứ như vậy bị cắn nuốt, càng làm cho đáy lòng hắc không khỏi sinh ra ý niệm sợ hãi. Hắc có thể cảm ứng được, bất luận tu vi của hắc cao bao nhiêu, Lưu Thương Băng Diễm của hắc cường đại cỡ nào, ngọn lửa hắc ám trong mẫu Hỏa hồ kia cũng có thể khắc chế.

Một vòng nối một vòng, những người khác không ra tay, nguyên thần còn hoàn hảo. Nhưng người trung niên mặc Thủy Vân văn kia, nhìn thấy thân thông dị hỏa mình vất vả dựng dục nhiều năm, sau một kích không chịu nổi như thế, nguyên thần lập tức chịu chấn động, sinh ra một ít ý niệm khác.

Vù vù

Căn bản không cách nào ngăn cản, từng mảnh hỏa diễm đỏ tươi kia tựa hồ đều có linh trí. Phát giác được nguyên thần tu sĩ trung niên mặc Thủy Vân Văn đạo bào kia có dị động, lập tức, hơn mười con hỏa xà yêu dị diễm diễm hồng trong nháy mắt thoát ly ra, vận vẹo nhảy nhót trong nháy mắt, xuất hiện ở trước mặt tu sĩ phản hư kỳ trung niên kia.

Huyền ảnh hư vô lập tức trở nên chân thật, chạm đến thân thể trung niên tu sĩ kia. Tu vi Phản Hư sơ kỳ, lúc này một chút tác dụng cũng không có, ngay cả ngăn cản một chút cũng không làm được.

Uống xong...

Nghiệp hỏa đụng vào nhau, trên mặt tu sĩ trung niên kia lập tức xuất hiện vẻ thống khổ. Ngũ quan trong nháy mắt dờ dạc cùng một chỗ, thân thể uốn lượn như tôm, vừa đột ngột lại bất khả tư nghị.

A... Nguyên thần của ta... Người mau rút ra ngoài cho ta.

Tiếng kêu thảm thiết, ngay sau đó vang lên, vẫn là tu sĩ trung niên mặc đạo bào Thủy Vân Văn kia. Chỉ là bởi vì sơ suất, để Hồng Liên Nghiệp Hỏa nhập thể, kết quả đường đường một tu sĩ Phản Hư sơ kỳ, rõ ràng không có ai chém giết, nhưng vào lúc này, cực kỳ thống khổ gào rú lên.

Khí độ nho nhã của hắn vốn còn, lúc này đã hoàn toàn biến mất không thấy, cả người uốn lượn một chỗ, trên mặt đầy vẻ thống khổ, trong miệng phát ra từng đợt gào rú trầm thấp, giống như có đau đớn của Chùy Tâm tra tấn hắn. Kỳ thật lúc này hắn thừa nhận thống khổ, so với đau đớn của Chùy Tâm càng lớn hơn.

Chung quanh hắn, đều là mười mấy người cảnh giới Phản Hư, vẻ khinh thường trên mặt đã biến mất. Thay vào đó, bọn họ đều biết sự tồn tại của Hồng Liên Nghiệp Hỏa., Nhưng chưa bao giờ thấy qua uy lực chân chính của nó. Bởi vì cho dù là Phật tu ở vùng Tây Cực, cũng chỉ có một ít đại năng cường giả có kỳ ngộ, mới có thể tu luyện ra một ít Hồng Liên Nghiệp Hỏa. Những người bọn họ đều là tu sĩ hải ngoại, tự nhiên là chưa từng chính mắt thấy Hồng Liên Nghiệp Hỏa, càng đừng nói đến lĩnh giáo uy lực của nó.

Bất quá bây giờ, bọn họ đã nhìn thấy, ngay dưới mí mắt bọn họ. Một kẻ cũng giống như bọn họ, là cường giả cảnh giới Phản Hư, sau khi bị Hồng Liên Nghiệp Hỏa nhập thể, vậy mà hoàn toàn mất đi năng lực phản kháng, giống như đang chịu đựng hình phạt trong địa ngục thống khổ đến cực điểm.

Phản Hư tu sĩ đã là nhân vật ngưng tụ ra nguyên thần, có thể xưng là Lục Địa Chân Tiên, một thân chiến lực thần thông cơ bản hơn phân nửa đều ở trong nguyên thần. Nếu là nguyên thần bị thương, vậy quả thực chính là tai nạn. Người này nhất thời chủ quan., Vốn muốn lấy Lưu Thương Băng Diễm mình tu luyện đông kết Hồng Liên Nghiệp Hỏa, lại không nghĩ tới, Lưu Thương Băng Diễm của hắn bị Minh Hỏa Hồ kia nuốt hết luyện hóa, tâm thần bị thương, lại bị Hồng Liên Nghiệp Hỏa thừa cơ tiến vào, quả thực có thể nói là xui xẻo đến cực điểm.

Hồng Liên Nghiệp Hỏa, chính là thiên địa dị hỏa chỉ phật tu có, cực kỳ huyền ảo. Giữa hư thực, muốn ngăn cản cũng đơn giản, nếu không có dị bảo, liền lấy lực phòng ngự nguyên thần mạnh mẽ, cũng có thể bảo trụ tính mạng. Nhưng nếu sau khi tâm thần bị thương, lại bị Nghiệp Hỏa thừa dịp hư vô mà vào, kết quả kia chỉ có một loại.

Nghiệp hỏa là lửa, nguyên thần là củi dù thế nào cũng không tắt, tu sĩ kia muốn giải thoát, chỉ có thể chờ Hồng Liên Nghiệp Hỏa thiêu đốt toàn bộ nguyên thần của hắn, mới có thể thân tử đạo tiêu tán, cuối cùng được giải thoát.

Không ai động thủ giải cứu người kia, nguyên thần của hắn hoàn toàn bị Hồng Liên Nghiệp Hỏa bao vây, đắm chìm trong đau đớn vô biên. Những người còn lại, đầu tiên là vẻ mặt kinh hãi bị chấn động tại đương trường, sau đó nhao nhao tỉnh ngộ lại.

Nhanh, Nghiệp Hỏa này quý dị, trấn áp nguyên thần, không nên có tạp niệm.

Vù vù vù vù...

Lúc này, những người này mới chính thức nhớ tới lời nhắc nhở của Đông Mộc Chiến, nhao nhao lấy nghị lực lớn lao trấn áp nguyên thần của mình, đem tạp niệm cùng tình cảm rung chuyển bên trong, toàn bộ đuổi ra ngoài. Mười mấy người, cùng một lúc ngồi xếp bằng xuống, lấy nguyên thần lực phòng hộ, đồng thời thi triển ra thủ đoạn hộ thể của mình, phòng ngừa phân thân Hồng Liên thừa cơ đánh lén.

Bọn họ không phải là không muốn thoát ly Hồng Liên Nghiệp Hỏa kia tạo thành pháp trận, mà là vì bên ngoài pháp trận Hồng Liên, còn có một tòa pháp trận đơn sơ, vừa rồi mười mấy người bọn họ chính mắt thấy hồ lửa đen kịt u ám kia, thôn phệ lưu cương băng diễm mà vị tu sĩ trung niên mặc Thủy Vân Văn đạo bào phóng ra.

So sánh với Hồng Liên Nghiệp Hỏa, hung danh Cửu U Minh Hỏa hiển nhiên càng thêm rõ ràng. cộng thêm lúc tu sĩ trung niên kia kêu thảm thiết, phân thân Hồng Liên vẫn luôn không có động tĩnh, vào lúc này, bỗng nhiên, động.

Đạp lên...

Khí tức quang minh vây quanh một thân ảnh cao lớn, một bước bước ra, dưới chân lập tức sinh ra một đóa kim liên, trên kim lân có phát quang chớp động, đạp liên mà đi, cảnh tượng như vậy, thật giống như Kim Cương Hộ Pháp của Phật môn kia, hành tẩu thiên địa.

Vù vù

Thân ảnh Kim Hồn xuất hiện trước mặt mọi người, mí mắt cũng phủ đầy Kim Lân đột nhiên mở ra.

Phật quang màu đỏ rực chớp mắt xuất hiện, tràn đầy hư không, tòa Hồng Liên pháp trận, phân thân Hồng Liên, khí cơ lập tức nổi lên cùng một chỗ, chỉ thấy mười ngón tay của Hồng Liên phân thân quán quanh một tia Phật quang, trong lúc quay cuồng, một cái Phật Ấn phức tạp huyền ảo liền sinh ra.

Niết Bàn. Ấn.

Như một đại đức cao tăng, miệng đàn khê mở, vạn diệu Phật quang theo, kim tuyến quán quanh, Phật Ấn huyền ảo kia lập tức phóng đại mấy chục lần, đột nhiên khắc lên pháp trận Hồng Liên kia.

Tu sĩ Phật môn, chịu nghiệp hỏa thiêu đốt, hết thảy đều về minh minh, nhưng có thể lưu lại một tia chân linh, được đại đạo, niết bàn trùng sinh. Nhưng nếu là tu sĩ khác, bị Nghiệp Hỏa thiêu đốt, vậy liền là thân tử đạo tiêu, tất cả đều không còn.

Thứ hai đến khi chưa hoàn thành.

Mẹ kiếp,

Đúng rồi...

Hư không rộng lớn, trống rỗng, không ngày không trăng, lại tràn ngập khí tức quang minh, như đang cực lạc thế giới đại tự tại. Lúc này, trong không gian kỳ dị này, đang có hai cuộc chiến đang diễn ra.

Một chỗ, u ám cùng điểm hồng cùng tồn tại, quang minh cùng hắc ám, hai tòa đơn sơ lại có được pháp trận bá đạo vô cùng, bao trùm hư không, tại pháp trận âm u, mười mấy tu sĩ khí thế đáng sợ, ngồi xếp bằng ở nơi nào, kiệt lực áp chế nguyên thần của mình, thậm chí một ít tu sĩ, đã nhắm hai mắt lại,, Toàn tâm đối phó Hồng Liên Nghiệp Hỏa biến hóa không ngớt kia. Ở trước mặt bọn họ, cách không xa, lại có một đóa kim liên nở rộ, trong đó ngồi ngay ngắn một bóng người vàng óng, tay kết Phật ấn, lấy vạn diệu Phật quang, kích phát pháp trận kia, Nghiệp Hỏa bao phủ đầy hư không, bất luận kẻ nào, hơi lơ lửng, chính là kết cục thân chết.

Tuy nói cảnh tượng này có chút khó tin, một phân thân Phản Hư trung kỳ vậy mà vậy khôn mười mấy cường giả tu sĩ Phản Hư trung kỳ, hơn nữa phân thân kia còn đang thúc giục pháp trận, ý đồ luyện hóa mười mấy người này.

Đám người Tăng Vô Nha, sau khi kiến thức một lần uy lực Hồng Liên Nghiệp Hỏa, trước đó bá đạo kiêu ngạo, tất cả đều không thấy. Thậm chí ngay cả oán hận tâm tình, cũng không dám tùy ý phát ra. Nguyên nhân tự nhiên là vì Hồng Liên Nghiệp Hỏa kia, lần đầu tiên do phân thân khống chế, lấy tu vi Phản Hư trung kỳ, thi triển ra thần thông nghiệp hỏa, uy lực như vậy, vậy mà làm cho mười mấy tu sĩ phản hư đều thúc thủ vô sách, bị vây khốn ở đây.

Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng đám người từng không có răng, xác thực tạm thời không có bất kỳ biện pháp nào thoát thân. Hồng Liên Nghiệp Hỏa không hổ là thần thông dị hỏa đỉnh cao của Phật môn, nhất là khi nó nằm trong tay Phật tu, uy lực như vậy, quả thực không thể tưởng tượng.

Ngô Khí nhìn thấy mười mấy người bị vây khốn trong hư không, dưới mặt nạ lập tức lộ ra vẻ kiêu ngạo.

Ha ha... Đông Mộc thành chủ, xem ra người không có ai giúp đỡ rồi, chờ mười mấy tên phế vật kia bị phân thân của bản các chủ luyện hóa, Đông Mộc thành chủ, sẽ lập tức đến lượt người.

Trong lúc Ngô Khí cười to, thủ đoạn thần thông cũng là thi triển ra không kiêng nể gì. Xuyên qua hư không, xuất quỷ nhập thần, cận thân chém giết. Mỗi một chỗ trên người hầu như đều trở thành thủ đoạn công kích của Ngô Khí, trong lúc u quang lóe lên, lực lượng ẩn chứa trong đó hầu như cùng một tòa đại sơn nổi lên không có bất kỳ phân biệt nào.

Đông Mộc Chiến là tu vi Phản Hư hậu kỳ, tự nghĩ cũng là tu sĩ cường đại, nhưng lúc này chém giết, lại phát hiện lực lượng của hắn vậy mà còn không bằng tu sĩ áo đen chỉ có Hóa Thần hậu kỳ này.

Đông Mộc Chiến cổ động chân nguyên, mắt thấy hư không trước mặt mình lại nhộn nhạo lên một lần nữa, ánh sáng âm u dâng trào. Bên trong một bàn tay trắng nõn liền duỗi ra, khí tức đáng sợ, trấn áp hết thảy. Nhưng Đông Mộc Chiến không có tránh né, cũng là một chương ẩn đi ra, lập tức nhìn thấy chân nguyên của hắn tuôn ra.

Sóng nước trắng kiện màu lam trống rỗng xuất hiện, quán quanh trên bàn tay hắn, ba động thủy nguyên khí kịch liệt không gì sánh được cũng đồng thời truyền đến, dù sao cũng là phản hư hậu kỳ. Tuy chỉ là lực lượng, nhưng một chương này ẩn đi ra, lại có loại cảm giác kinh thiên hải lãng.

Rốt cuộc người là người phương nào?

Trên mặt Đông Mộc Chiến lộ ra vẻ tức giận, trong miệng hét lớn, từng màn từng màn Đông Mộc Chiến lúc trước đều nhìn thấy rõ ràng, ngay cả cảnh tượng tu sĩ Phản Hư sơ kỳ bộ dáng thê thảm chết đi như vậy, cũng hoàn toàn lọt vào mắt. Tuy trong lòng đối với việc mình có thể thoát thân an toàn thì không nghi vấn gì. Nhưng đối với bản thân có thể dễ dàng giải

quyết cục diện khốn cùng trước mắt, lại không nắm chắc bao nhiêu phần.

Nếu đến tình trạng hiện tại, Đông Mộc Chiến còn không biết Hắc bào tu sĩ trước mắt, lai lịch thần bí mưu đồ quá lớn, thành chủ hẳn thật sự là uổng công rồi.

Nghe được Đông Mộc Chiến quát hỏi, Ngô Khí lại không có ý trả lời, chỉ cười lạnh hắc hắc, giữa lúc ra tay lại không có chút chậm chạp, quyền cước chỉ... Từng đạo công kích đi ra, mỗi một lần đều vang lên tiếng vang thật lớn, lực lượng kia hiển hiện ra, tựa như có từng tòa núi lớn, trong hư không mạnh mẽ đâm tới.

Đông Mộc Chiến nhìn thấy Ngô Khí như vậy, tức giận trong lòng càng tăng vọt, cuối cùng kiên nhẫn cũng mất đi.

Tốt tốt tốt, bản thành chủ vốn là nhìn xem vị các chủ Thiên Bảo này của ngươi, rốt cuộc là có chủ ý gì, không nghĩ tới lại là tính mạng của đám lão gia hỏa chúng ta. Ngươi không phải nói, chỉ cần chém giết ngươi, là có thể đạt được thượng cổ thần thông cùng bảo vật sao.

Đã như vậy, bản thành chủ liền thành toàn cho ngươi.

Đông Mộc chiến đã nổi giận, Đông Mộc chiến một mực cùng Ngô Khí triển đấu đã biến mất, thay vào đó là một vị tuyệt thế cường giả Phản Hư hậu kỳ.

Từ trên người Đông Mộc chiến bỗng nhiên bộc phát ra một cỗ khí thế kinh người. Lực áp bách vô cùng đáng sợ lấy thân thể Đông Mộc chiến làm đầu nguồn, bốn phương tám hướng tản ra, từng gợn nước trắng kiệu màu lam mênh mông hiện ra, bên trong đó không ngờ lại là chân động chân nguyên.

Chân Nguyên thực chất hóa mỗi một đạo lam thủy ba, phun trào trong lúc muốn liên tiếp hư không đều bị rung chuyển. Ngay lúc trên người Đông Mộc chiến bộc phát ra tu vi khí thế chân chính, trong một chỗ hư không khác, phân thân Hồng Liên đang chủ trì pháp trận., Bỗng nhiên thân hình hơi lay động một cái, giống như bị ảnh hưởng gì đó. Khí cơ phân thân Hồng Liên kết nối cùng pháp trận, lúc phân thân lắc lư,

Nghiệp Hỏa trong pháp trận cũng hơi biến hóa một chút, giảm bớt một chút.

Oanh oanh oanh oanh!

Đông Mộc Chiến ngửa mặt lên trời đứng, từ trên người của hắn, khí thể kinh người kia vẫn còn đang không ngừng leo lên, đi về phía đỉnh phong. Tuy còn chưa động thủ, nhưng chỉ cái loại khí thể này đã làm cho trong lòng Ngô Khí run rẩy.

Phản Hư hậu kỳ, đây chính là thực lực của phản hư hậu kỳ, quả nhiên không phải là thứ mà ta có thể chống lại, bất quá... Hắc hắc.

Trong lòng Ngô Khí hiện lên một ý niệm, lúc này hắn cũng không có tiếp tục đi lên chém giết cùng Đông Mộc chiến. Lúc trước hắn dám cùng vị tu sĩ phản hư hậu kỳ Đông Mộc chiến này chém giết lâu như vậy, là bởi vì đoán trúng tâm tư của Đông Mộc chiến, không cố kỵ. Nhưng hiện tại, trong tình huống Đông Mộc chiến rõ ràng không kiên nhẫn, Ngô Khí lại ngây ngốc tiến tới, vậy thì thật sự là muốn tìm chết rồi.

Hắn đứng tại chỗ, lẳng lặng nhìn khí thể của Đông Mộc Chiến không ngừng leo lên đỉnh phong, nhưng ngay sau một hơi thở, Đông Mộc Chiến ẩn chứa thanh âm vô cùng phẫn nộ, liên vang lên trong không gian này.

Chuyện gì xảy ra, tu vi bản thành chủ vậy mà bị áp chế, đây là... Đây là vực, người lại dụ chúng ta đến vực bên trong người.

Nghi vấn của Đông Mộc chiến được chính hắn giải quyết, bất quá hắn vẫn rất là kinh ngạc. Ngay vừa rồi, khí thể của hắn bất luận tăng lên như thế nào, vậy mà đều không thể đến cảnh giới Phản Hư hậu kỳ. Cơ hồ ngay lập tức, hắn liền phát hiện, không gian lúc này chỗ bọn họ, không phải là khe hở hay là thời không gì, căn bản chính là một vực của tu sĩ Phản Hư kỳ khác.

Ngô Khí ẩn giấu Đông Mộc thành mấy chục năm, cũng tu luyện mấy chục năm, tu vi từ Hóa Thần trung kỳ tấn thăng đến Hóa Thần hậu kỳ. Nhưng vẫn không phải Phản Hư cảnh giới, tự nhiên cũng không có khả năng sở hữu vực. Nhưng phân thân của hắn, Hồng Liên, cũng đã là cảnh giới Phản Hư trung

kỳ, tu luyện vạn diệu phật pháp, muốn có được vực tự nhiên là dễ dàng.

Người có thể đem mười mấy tên phản hư tu sĩ, còn có bản thành chủ là phản hư hậu kỳ tu sĩ, dẫn nhập vào trong phân thân của mình. Ha ha..... Bản thành chủ thật không biết nên nói người to gan lớn mật, hay là tự mình tìm chết. Bản thành chủ mặc kệ người có lai lịch gì, dám tính kế bản thành chủ, hôm nay ai cũng không cứu được người, chờ bản thành chủ giết người, liền rút ra hồn phách của người, lấy phương pháp sưu hồn, nhìn xem người rốt cuộc là loài chuột nào.

Thanh âm Đông Mộc chiến, âm âm vang lên, toàn bộ người trong không gian vực, tất cả đều nghe thấy. Đám người từng không có răng, vốn đang kiệt lực trấn áp nguyên thần của mình, tránh né Hồng Liên Nghiệp Hỏa, sau khi nghe được thanh âm Đông Mộc chiến, tất cả đều thân thể chấn động, lộ ra một tia mừng rỡ.

Đông Mộc Chiến là một người cực kỳ ích kỷ, nếu có cơ hội để tu sĩ phản hư khác của Đông Mộc Thành chết, đáy lòng hẳn tự nhiên là cầu còn không được. Đây chính là lý do, hẳn là một cường giả Phản Hư hậu kỳ., Hẳn vậy mà cùng Ngô Khí tu sĩ hóa thân hậu kỳ này triển đấu lâu như vậy. Hẳn là đang đợi phân thân Hồng Liên Ngô Khí chém giết các tu sĩ phản hư khác của Đông Mộc thành. Nhưng sau khi nhìn thấy lực lượng Hồng Liên Nghiệp Hỏa, Đông Mộc Chiến liền không có ý nghĩ này, lấy tu vi của hẳn, cũng không nắm chắc ở dưới phật môn dị hỏa Hồng Liên Nghiệp Hỏa như vậy, bảo toàn nguyên thần cùng tính mạng mình.

Biết được không gian này nguyên lai là phân thân Ngô Khí, Hồng Liên tu luyện ra vực này lập tức lên tiếng nhắc nhở tu sĩ Phản Hư khác. Đồng thời, hẳn cũng là người đầu tiên có hành động.

Tiểu tử, để bản thành chủ nói cho người biết, người phạm sai lầm lớn nhất là gì?

Chính là không nên để nhiều tu sĩ Phản Hư như vậy tiến vào vực của người, nhất là bản thành chủ, chỉ là không gian của Phản Hư trung kỳ căn bản không vây được tu sĩ Phản Hư hậu

kỳ như bản thành chủ, càng không cần nói, người rõ ràng còn ý nghĩ hão huyền một lần, để cho toàn bộ chúng ta tiến vào. Chỉ cần tất cả mọi người chúng ta đều mở ra vực của mình, không gian quỷ quái này lập tức sẽ sụp đổ, phân thân của người cũng sẽ vỡ vụn, trong nháy mắt thân thể sẽ chết.

Trên mặt Đông Mộc Chiến đều là ý cười trào phúng, nhìn Ngô Khí, giống như nhìn một thằng ngốc. Trong lúc hắn nói chuyện, từ trên người hắn, lập tức xuất hiện một loại khí tức cực kỳ quái dị mạnh mẽ.

Hải Thần Vực, cho bản thành chủ, mở cho ta.

Khi thanh âm Đông Mộc chiến vang lên, trong một chỗ hư không khác, mười mấy người vẫn ngồi xếp bằng ứng phó Hồng Liên Nghiệp Hỏa kia, cũng đồng thời mở hai mắt ra, hiển nhiên đều nghe thấy lời Đông Mộc chiến, phối hợp với hắn, cùng một chỗ chống đỡ vực của mình, sau đó sinh sinh ra làm vực phân thân của Hồng Liên sụp đổ vỡ vụn.

Bất quá bọn họ vừa mới mở mắt, còn chưa kịp hành động, vực Đông Mộc chiến kia đã mở ra.

Tựa hồ đúng như lời hắn nói, một vực của tu sĩ Phản Hư trung kỳ, bất kể như thế nào cũng không thể vậy khốn được một cường giả Phản Hư hậu kỳ. Thân hình hắn bỗng nhiên trở nên hư vô, một loại cảm giác không gian trùng điệp phát ra, giống như là ở nơi nào, có một thế giới khác, đang nhanh chóng sinh ra...

Thứ ba còn chưa xong.

Mẹ kiếp,

Đúng rồi...

Thế giới tràn ngập khí tức quang minh, bỗng nhiên ở trong đó, có một không gian khác, đang muốn trong nháy mắt sinh ra.

Đông Mộc Chiến quanh người, đã hoàn toàn không thấy vật gì khác, đều là ba động Thủy Nguyên lực nồng đậm đến cực điểm, mãnh liệt bành trướng, như một mảnh đại dương mênh mông, một không gian xanh mênh mông, trong nháy mắt căng ra, lực lượng thế giới sáng sủa này, tựa hồ hoàn toàn không thể ngăn cản thế giới này sinh ra.

Mở ra.

Là thanh âm Đông Mộc chiến, lúc giọng nói còn nhỏ, thế giới phân thân Hồng Liên quang minh nhất thời xuất hiện một vết nứt thật lớn. Xuyên thấu qua vết nứt, cảnh tượng nhìn thấy, đối với Đông Mộc Chiến cùng một đám tu sĩ phản hư khác mà nói, đã là cực kỳ quen thuộc.

Hòn đảo nhỏ hoang phế, phạm vi mấy trăm dặm mà thôi, vô cùng quen thuộc: Ngư Long đảo.

Trước hết phế bỏ phân thân của người, sau đó mới giết người.

Vừa nhìn thấy Ngư Long đảo, ngũ khí bá đạo của Đông Mộc chiến kia lại một lần nữa trở về. Trong thế giới mênh mông kia, cái gọi là Hải Thần vực, Đông Mộc chiến bước ra một bước, lập tức ra khỏi vực không gian phân thân Hồng Liên, trở về Ngư Long đảo. Cũng vào lúc này, ánh mắt Đông Mộc chiến, xuyên qua không gian, rơi vào trên người Ngô Khí, trong đó có sát ý, không hề che giấu.

Nhưng khiến hắn vô cùng thất vọng là, rõ ràng Ngô Khí nhìn thấy hắn trở về Ngư Long đảo, nhưng trên mặt lại không có chút sợ hãi nào, ngược lại khiến hắn hoàn toàn không thể lý giải chế giễu, còn có sát ý đồng dạng không che giấu. Chẳng biết tại sao, nhìn thấy biểu tình trên mặt Ngô Khí lúc này, trong lòng Đông Mộc chiến, lại hiện lên một tia dự cảm không ổn.

Chính là vào lúc này, Ngô Khí vẫn một mực lẳng lặng đứng đó, bỗng nhiên động.

Vù vù

Một bước, lại chỉ là một bước, dưới ánh mắt chăm chú của Đông Mộc Chiến và mười tu sĩ Phản Hư khác. Ngô Khí bước ra một bước trong không gian phân thân Hồng Liên, sau đó cả người trong nháy mắt, biến mất tại chỗ. Trên Ngư Long đảo, có một thế giới đại dương hiện ra, ở trong đó, Đông Mộc Chiến uy nghiêm vô địch ngạo nghễ đứng. Nhưng một khắc sau, ngay trong thế giới đại dương mênh mông này, cực kỳ đột ngột, một bóng đen hiện ra.

Không chút che giấu, bóng đen này vừa xuất hiện, liền không chút cố kỵ hiển lộ ra thân hình của mình. Khi một thân mặt nạ bạch cốt hiện ra, bất luận là Đông Mộc Chiến, hay là một đám phản hư tu sĩ của Đông Mộc Thành, trong nháy mắt đều ngây ngẩn cả người.

Điều này... Không thể nào...

Đông Mộc Chiến đáy lòng cơ hồ là ý thức, ý nghĩ này liền xuất hiện. Hắn cùng những người khác giống nhau, không thể tin tưởng, một cái tu sĩ cảnh giới Hóa Thần. Lại có thể từ một nơi tu sĩ Phản Hư kỳ trong vực, sau một bước, liền tiến nhập một vực tu sĩ Phản Hư kỳ khác.

Loại chuyện này, mặc dù phát sinh trên người phản hư tu sĩ, thậm chí nửa bước trên người tu sĩ Hợp đạo đều là không thể, càng không nói đến lúc này., Làm ra hành động kinh người như vậy, không phải là một vị cường giả nửa bước hợp đạo, mà là một tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ. Ngô Khí phảng phất biết rõ Đông Mộc Chiến cùng phản hư tu sĩ khác ý nghĩ trong đầu, một trận cười lạnh hắc hắc vang lên, lại cũng vượt qua hai không gian, đồng thời tại Đông Mộc Chiến Hải Thần Vực cùng không gian phân thân Hồng Liên vang lên, rõ ràng vô cùng.

Theo tiếng cười này vang lên, là âm thanh trào phúng cùng sát ý hỗn tạp của Ngô Khí.

Đông Mộc thành chủ, còn chưa có lấy được bảo vật thượng cổ từ tại hạ, sao lại phải rời đi. Nếu đã tới đây một chuyến, bản các chủ cũng không phải người keo kiệt, tặng cho người một kiện bảo vật thượng cổ.

Mấy câu nói này của Ngô Khí lại một lần nữa làm cho Đông Mộc chiến cùng các tu sĩ phản hư khác kinh ngạc, nhưng khi Đông Mộc Chiến nhìn thấy lúc bàn tay Ngô Khí mở ra lúc này, trong lòng của hắn, một loại cảm giác nguy hiểm trước nay chưa từng có hàng lâm.

Trong nháy mắt này, Đông Mộc Chiến thậm chí cảm thấy da đầu của mình như muốn nổ tung, toàn bộ tóc gáy toàn thân dựng thẳng lên, trái tim đập như gió điên cuồng nhảy lên, con ngươi kịch liệt co rút lại. Ánh mắt những người khác cũng rơi vào lòng bàn tay của Ngô Khí, nơi đó đang nằm một quả cầu đen sì không tròn.

Cho dù cách hai không gian, nhưng đám người từng không có răng, vẫn có thể cảm giác được rõ ràng, trong lòng bàn tay Ngô Khí ẩn chứa một cỗ khí tức khiến thiên địa biến hóa, hủy diệt hết thảy. Mà để bọn họ tâm thần chấn động, hoàn toàn không cách nào áp chế chính là, viên cầu đen sì kia, xác thực tản mát ra một loại khí tức cổ xưa, không phải là thời đại hiện nay, thuộc về ba thời đại hoang cổ rực rỡ vô cùng.

Thành chủ Đông Mộc thành, vật này tên là Lôi đình đan, đúng là thượng cổ chi vật. Tu vi của bản các chủ thấp kém, không tiêu thụ nổi, liền tặng cho thành chủ Đông Mộc đi, từ từ hưởng thụ đi.

Một câu cuối cùng của Ngô Khí nói xong, cả người đột nhiên lùi lại một bước, lại thấy u quang lóe lên, thân ảnh của hắn trong nháy mắt biến mất ở trong Đông Mộc Chiến Hải Thần Vực. Nhưng viên cầu hắc ty trong lòng bàn tay hắn, lại bị hắn lưu lại bên trong Hải Thần Vực.

Vốn dĩ bề ngoài còn yếu ớt như một quả cầu than đá, không biết bị Ngô vứt bỏ trước khi đi làm gì động tay chân, trong lúc chậm rãi hạ xuống, mặt ngoài của bánh xe đen kia bắt đầu hiện ra từng vết nứt, trong nháy mắt lan tràn cả hạt châu, nổi lên

cùng một chỗ. Những vết nứt này vừa xuất hiện, những vật bên trong cũng triệt để xuất hiện trong mắt mọi người.

Thời thượng cổ, có thể lực siêu cấp, tên là Thiên Lô tông, tu sĩ trong tông, đều tu tập không lời pháp, lấy dùng Cửu Thiên Lô Đình, cô đọng thần thông, tạo kỳ vật.

Lôi đình đan là tu sĩ Thiên Lô tông, dùng đại thần thông phong cầm sấm chớp chín tầng trời trong đó, luyện thành vật sát phạt vô thượng. Lúc sử dụng, lấy bí pháp khiến da đan vỡ tan, sấm sét bên trong sẽ bộc phát ra. Cho dù là đại sơn thượng cổ, dưới một hạt lôi đình đan cũng phải san thành bình địa.

Thanh âm vô cùng rõ ràng của Ngô Khí kia, lại một lần nữa đồng thời vang lên ở hai không gian. chui vào trong tai Đông Mộc Chiến, cũng đồng thời chui vào trong tai hơn mười người như Tăng Vô Nha. Cơ hồ chính là thời điểm thanh âm của hắn hoàn toàn rơi xuống, bên trong Hải Thần Vực của Đông Mộc chiến, cái viên Hắc Yên đại đan vỡ vụn kia, bên trong giấu đồ vật, hoàn toàn hiển lộ ra trong mắt tất cả mọi người.

Khối bạch ngọc này trắng sáng, chói mắt đến cực điểm, đó không phải là lôi đình, mà là một viên ban ngày. Trong nháy mắt liền chiếm cứ tầm mắt mọi người, quang mang màu trắng rực rỡ kia, giống như ngàn vạn mũi tên ánh sáng, so với Phi Hoàng còn muốn dày đặc hơn gấp ngàn lần, bay về bốn phương tám hướng.... sấm sét chín ngày trước, sấm sét chín tầng trời thời thượng cổ, tại thời đại này, trong không gian của Phán Hư hậu kỳ bộc phát ra.

Đông Mộc Chiến không chạy, hoặc là không kịp trốn, thân thể của hắn trong nháy mắt, còn có Hải Thần Vực của hắn, trong nháy mắt, bị ánh sáng trắng lóa đậm đặc đến không thể tưởng tượng lấp đầy. Không có bất kỳ tiếng vang gì, hoàn toàn là trong vô thanh vô tức, Đông Mộc Chiến Hải Thần Vực bắt đầu hòa tan. Vực hải dương kinh đào kia, dưới tất cả ánh sáng trắng lóa, hoàn toàn tan rã.

Rung động tới sợ hãi.

Chỉ có hai loại suy nghĩ, hai loại cảm xúc, lúc này đáy lòng đám người từng nổi lên từng không có răng. Bọn họ tận mắt

nhìn thấy, Đông Mộc Chiến ngày trước là cường giả đệ nhất Đông Mộc Thành, người nắm giữ thực tế trong phương viên trăm vạn dặm, ngay vừa rồi, bị một viên Hắc Yên Đại Đan không chút thu hút đưa đi Địa Ngục.

Bọn họ đều là phản hư tu sĩ, nhưng địa vị lại không bằng phản hư hậu kỳ Đông Mộc chiến, thực lực cũng càng không bằng. Bọn họ cần nhìn lên cảnh Đông Mộc chiến tử, hoàn toàn hiện ra trước mắt mười mấy người bọn họ lúc., Bọn họ thậm chí đã quên, bọn họ đi theo Đông Mộc chiến cùng một chỗ mở vực, vậy mà không có dừng lại. Bất quá lập tức, bọn họ không thể không dừng lại, cũng không thể không đem sự chú ý của mình từ Ngư Long đảo dưới khe hở chuyển dời trở về vực trước mắt tràn ngập khí tức quang minh.

Bởi vì bọn họ bỗng nhiên phát hiện, tại quanh người bọn họ, còn có trong cơ thể, đã bị hai loại khí tức hai loại hỏa diễm hoàn toàn tràn ngập.

Trong cơ thể, trong Nê Hoàn cung, chỗ nguyên thần, từng ngọn lửa màu đỏ yêu dị ngưng tụ thành từng đóa hoa sen đỏ, nổ rộ ra, bao phủ phản hư nguyên thần của bọn họ vào trong. Mà ở bên ngoài cơ thể bọn họ, không biết từ khi nào, đã hoàn toàn bị từng ngọn lửa màu đen bao phủ.

Mười mấy người, tất cả đều ngây ngẩn cả người, chỉ trong một hai hơi thở, tính mạng của mình liền không còn thuộc về mình nữa. Ngay lúc này, âm thanh Ngô Khí lại một lần nữa vang lên.

Các vị đạo hữu, ta nghĩ hiện tại, chúng ta có thể nói chuyện một chút.

Thân hình Ngô Khí trông rỗng xuất hiện bên cạnh phân thân Hồng Liên, đứng bên cạnh đóa sen vàng to lớn kia. Thân hình hắn so sánh với phân thân Hồng Liên, tự nhiên là thấp bé hơn một chút. Nhưng lúc này, trong mắt đám người Tăng Vô Nha, thân ảnh Ngô Khí, so với phân thân Hồng Liên bên cạnh hắn, đáng sợ hơn không biết bao nhiêu lần.

Người cố ý, cố ý để Đông Mộc Chiến biết đây là Vực Không Gian của người, cố ý để Đông Mộc chiến đầu để chạy đi, sau

đó trước mặt chúng ta giết hấn, làm cho nguyên thần chúng ta bất ổn, Nghiệp Hỏa thừa cơ tiến vào... Tốt, quả nhiên là thủ đoạn tốt, nói đi, Thiên Bảo các chủ, người sẽ xử trí chúng ta như thế nào.

Người mở miệng, không phải đệ nhị cường giả Đinh Thuần hội của Đông Mộc thành, mà là vị thái thượng trưởng lão kia của Tăng gia, từng không có răng. Ngay cả Ngô Khí cũng không ngờ, trong mười mấy vị phản hư cường giả này, trước tiên nhìn thấu tính toán của hấn, trước tiên tiếp nhận tính mạng của mình nằm trong tay vận mệnh này, lại là người bá đạo nhất của Vô Nha này.

Dưới sự nhắc nhở của Vô Nha, mười mấy người còn lại cũng trong nháy mắt, biết được tại sao biến cố này lại phát sinh, thấy rõ tình cảnh của mình. Bất quá bọn họ đều không có phản ứng quá khích, rõ ràng đều là phản ứng cao cao tại thượng của phản hư tu sĩ., Khúc Mệnh nháy mắt rơi vào trong tay một tu sĩ Hóa Thần, rõ ràng không có người nào phản kháng. Cũng không phải bọn họ không muốn, mà là lúc này, đáy lòng bọn họ đều là sợ hãi cùng hoảng sợ, bao gồm cả Tăng Vô Nha ở bên trong, đều giống nhau.

Một đám phản hư cường giả, thậm chí còn có đường đường là đệ nhất cường giả của Đông Mộc Thành, vậy mà bị một tu sĩ Hóa Thần cảnh tính kế, Đông Mộc chiến tử trước, những người còn lại, đã mất đi không chế tính mạng mình. Chuyện như vậy, nói ra, chỉ sợ không có một tu sĩ nào sẽ tin tưởng.

Thứ tư lại càng không hoàn thành.

Mẹ kiếp,

Đúng rồi...

Nói rồi sao, các hạ rốt cuộc có ý gì?

Thanh âm của Tăng Vô Nha, mặc dù vô cùng bình tĩnh, nhưng trong một đôi mắt vốn cực kỳ giống con gà, lúc này lại có thêm một ít đồ vật khác. Sự sợ hãi kinh ngạc, tính mạng kinh ngạc nằm trong tay người khác, hẳn không nghi ngờ chút nào, chỉ cần Ngô Khí nguyện ý, hai ngọn lửa kia hơi động một chút, có thể làm cho nguyên thân cùng thân thể của hắn đồng thời hóa thành hư vô.

Cho dù là phản hư tu sĩ, cũng cực kỳ tiếc mạng, nói khó nghe chính là sợ chết. Đặc biệt là những người ở đây, xưa nay ai không phải nhân vật bá chủ, đã tiêu dao mấy trăm năm, khiến bọn họ từ bỏ tính mạng mình, tự nhiên là không thể.

Bọn họ lúc này, không có ai thật sự xem tu sĩ hắc bào trước mắt là một tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ. Nhất là sau khi tận mắt thấy toàn bộ quá trình Đông Mộc chiến phản hư hậu kỳ đệ nhất cường giả chết đi, đáy lòng bọn họ, đối với Ngô Khí, thậm chí đã không còn hứng thú oán hận., Cho dù có, cũng là giấu sâu trong lòng, không dám hiển lộ ra. Bọn họ bây giờ là sợ hãi, đối với Ngô Khí lai lịch thần bí này, thủ đoạn thần thông đều quỷ bí đến mức không thể tưởng tượng được, các chủ Thiên Bảo các sợ hãi.

Những người còn lại, đều không mở miệng, tựa hồ ngầm nhận Tăng Vô Nha chính là người phát ngôn của bọn họ. Ngô Khí không có bất cứ sự trì hoãn nào, hẳn cũng không cần kéo dài, từ phía dưới mặt nạ của hắn, tràn ngập thanh âm uy nghiêm không cho phép có một tia phản kháng, vào lúc này, truyền đến.

Rất đơn giản, bản các chủ hao hết tâm cơ bắt giữ chư vị, tự nhiên không phải là vì cùng chư vị luận đạo. Thiên Bảo các ta vừa mới thành lập, ngoại trừ một ít tiểu gia hỏa, không có cường giả nào nhìn thấy quá khứ tọa trấn. Bản các chủ lại không thể một mực ở trong Thiên Bảo các, tự nhiên phải tìm mấy vị trưởng lão trong các trước.

Ở Đông Mộc thành mấy chục năm, cái tên bản các chủ nghe được nhiều nhất, chính là chư vị. Cho nên, bản các chủ muốn mời chư vị, trở thành trưởng lão trong các của Thiên Bảo các ta, không biết chư vị như thế nào?

Lời Ngô Khí vừa nói ra, lập tức khiến đáy lòng đám người Tăng Vô Nha nổi lên lửa giận khôn cùng. Nhưng lập tức, trong nguyên thần truyền đến đau đớn kịch liệt, lại để cho bọn họ không thể không cưỡng ép đè nén lửa giận này xuống.

Ý tứ của Ngô Khí, vậy mà là muốn tất cả tu sĩ Phản Hư ở trong không gian này đều trở thành trưởng lão của Thiên Bảo các hần. Nói cách khác, ngày sau mười mấy người bọn họ, sẽ vì Thiên Bảo các hần bán mạng. Bọn họ ở Đông Mộc thành, cái nào không phải là có thể lực cường đại, không phải là tồn tại ở Đông Mộc thành mấy trăm năm, nhưng hiện tại, một cái Thiên Bảo các vừa mới xuất hiện, muốn bọn họ bán mạng, tự nhiên làm cho bọn họ lửa giận bùng bùng.

Nhưng bọn họ vừa cảm nhận được sự thống khổ trong cơ thể, lập tức liền nhớ tới, hiện giờ tính mạng của bọn họ đều nằm trong bàn tay của Ngô Khí, căn bản không có đường nào phản kháng hoặc cò kè mặc cả. Sau khi cưỡng ép đè xuống lửa giận trong lòng, cơn đau đớn trong nguyên thần đã giảm bớt một chút, Tăng Vô Nha ngẩng đầu lên, khuôn mặt trở nên tái nhợt.

Dường như còn có chút nghi hoặc, trong miệng lại nói: Các hạ nhần nhin mấy chục năm, một lần phát động, đem chúng ta một lưới bắt hết, chẳng lẽ chính là vì để chúng ta trở thành trưởng lão của Thiên Bảo các ngươi.

Thuận lợi hoàn thành kế hoạch, Ngô Khí tâm tình không tệ, nghe thấy câu hỏi không có răng, cũng trả lời.

Tự nhiên không phải, bản các chủ ở Đông Mộc thành mấy chục năm, tự nhiên là vì chuẩn bị cho thành lập Thiên Bảo các. Hôm nay Thiên Bảo các đã thành lập, cần một ít tu sĩ có tu vi mạnh hơn tọa trấn. Chư vị, chỉ là vừa lúc được bản các chủ coi trọng mà thôi.

Được Ngô Khí trả lời, nghi hoặc trong lòng Tăng Vô Nha vẫn còn chưa giải đáp hoàn toàn, hỏi tiếp: Đã như vậy, vì sao các

hạ lại giết Đông Mộc thành chủ, tu vi của hắn là mạnh nhất trong chúng ta, nếu có hắn làm trưởng lão, trong vòng trăm vạn dặm này không ai có thể làm gì Thiên Bảo các.

Rất đơn giản, bởi vì Đông Mộc Chiến là tu vi của Phản Hư hậu kỳ, bản các chủ không nắm chắc bắt được hắn, cũng không có nắm chắc, sau khi hạ xuống hạt giống nô bộc với hắn, sẽ không bị phản phệ. Cho nên, biện pháp tốt nhất chính là... giết chết hắn.

Câu trả lời của Ngô Khí lần này, đối với đám người từng không có răng mà nói, quả thực giống như một chậu nước lạnh lớn, từ đáy lòng bọn họ dội xuống tận chân, lạnh thấu xương. Ngay sau đó là lửa giận, lửa giận mãnh liệt hơn trước đó.

Cái gì, hạt giống nô bộc, ngươi muốn chúng ta làm người hầu của ngươi. Không, lão tử thà chết cũng không làm người hầu của ngươi, ngươi mơ tưởng.

Lần này, lực uy hiếp Ngô Khí hiển nhiên yếu hơn không ít, hắn vừa dứt lời, trong mười mấy người kia lập tức có một người lớn tiếng quát mắng. Là một đại hán cường tráng, mặt mũi tràn đầy kiêu ngạo, lúc trước bởi vì tính mạng trong tay Ngô Khí, giận mà không dám nói gì. Nhưng khi hắn nghe thấy Ngô Khí muốn gieo xuống hạt giống nô bộc cho mỗi người bọn họ, lập tức không kiềm chế được.

Từng tiếng quát mắng khó nghe từ trong miệng đại hán này phun ra, những người khác, trong lòng cũng là lửa giận cao cháy, mặc dù là từng đợt đau đớn truyền đến trong nguyên thần, bọn họ cũng không áp chế.

Hai chữ nô bộc này, đối với những cường giả Phản Hư kỳ như bọn họ mà nói, quả thật là xa xôi tới cực điểm. Đối với bọn họ mà nói, thời điểm chỉ có bọn họ đi chọn nô bộc hoặc là ép người khác trở thành nô bộc của bọn họ, chưa từng đến phiên chính bọn họ, sẽ biến thành nô bộc của người khác. Trong nháy mắt nghe được hai chữ kia, trách không được bọn họ lại có phản ứng kịch liệt như thế.

Bất quá kỳ quái chính là, lúc đại hán kia không ngừng quát mắng, Ngô Khí vậy mà không có bất kỳ động tác gì, tùy ý để

từng tiếng quát mắng vang lên trong không gian này. Nếu có người có thể nhìn thấy phía dưới mặt nạ bạch cốt kia, vẻ mặt của hắn, chỉ sợ sẽ càng thêm kỳ quái. Trên mặt của hắn, lúc này lại mang theo nụ cười. Chỉ là nụ cười này, lại không có chút ý cười nào trong đó.

Vù vù

Ngô Khí chuyển động, ngay trước mặt tất cả mọi người, từng bước một đi tới phía mọi người. Xuyên qua hai tòa pháp trận, một bước cuối cùng, đi tới trước người đại hán quát mắng không ngớt kia.

Bàn tay hắn giơ lên, một đoàn u quang đột ngột xuất hiện ở lòng bàn tay hắn, u quang kia không ngừng biến hóa, khí tức bên trong cũng đồng thời biến hóa. Trong lúc nó biến hóa, đầu ngón tay Ngô Khí bỗng nhiên tràn ra một giọt huyết dịch đỏ thẫm., Hóa thành một viên phù văn quý dị, trong nháy mắt dung nhập vào trong đó. Phù văn hóa thành hồng mang, vừa vào trong liền bị bao vây vào trong, tiếp theo dần dần thu nhỏ lại, một đoàn u quang lớn chừng bàn tay, cuối cùng vậy mà thu nhỏ lại thành một hạt gạo lớn.

Dưới ánh mắt khiếp sợ của các tu sĩ khác, hắc hồng u quang lớn chừng hạt gạo trong lòng bàn tay Ngô Khí lập tức hóa thành một cái bóng nhỏ đáng thương, phì một cái, ngậm chặt lấy mi tâm đại hán kia. Trong nháy mắt, hắc hồng u quang kia tiến vào Nê Hoàn cung của đại hán, trong miệng hắn quát mắng, im bật dừng lại. Nhưng lập tức, so với trước đó càng thêm khó có thể chịu được âm thanh, vang lên trong không gian này.

Vẫn là đại hán kia, sau khi tiếng quát mắng dừng lại, thân thể của hắn đột nhiên điên cuồng run rẩy, một loại rú thấm áp chế không nổi, từ trong miệng hắn phát ra, quả thực so với Lệ Quỷ gào thét còn muốn đáng sợ hơn gấp ngàn lần, thân thể của hắn, trong lúc điên cuồng run rẩy, toàn thân, một hạt huyết châu to bằng hạt đậu không ngừng tiết ra. Ngũ quan kia, hoàn toàn vụn vẹo cùng một chỗ, một đôi mắt, trong nháy mắt mất đi mặt mũi khác, toàn bộ bị bao phủ đỏ thẫm.

Rất khó tưởng tượng ra, đến cùng là chịu đựng loại khổ hình nào, mới có cảnh tượng như vậy. Nhưng khiến đám người Tăng Vô Nha cảm giác da đầu run lên, nguyên nhân trong lòng không phải là thân thể của hắn, mà là ở trong cảm ứng của bọn họ, nguyên thần cùng hồn phách của đại hán kia. Trong cảm ứng của bọn họ, chân chính thừa nhận thống khổ, là nguyên thần cùng hồn phách của đại hán kia.

Hai loại hỏa diễm một đen, một đỏ tươi, như hai con linh xà, gắt gao quấn lấy nguyên thần cùng hồn phách của hắn, ngọn nguồn thống khổ của đại hán kia., Cho dù hắn là nguyên thần cùng hồn phách, tu sĩ tấn thăng đến cảnh giới Phản Hư, ngưng tụ ra nguyên thần tu sĩ, hầu như có thể hoàn toàn không để ý đến tổn thương cùng thống khổ của nguyên thần, hoàn toàn có thể chặt đứt liên hệ nguyên thần. Nhưng nếu không chỉ bị hành hạ, còn có nguyên thần cùng hồn phách, vậy thì không có biện pháp nào.

Trong tu chân giới, nếu nói đến dụng hình, đều là dụng hình đối với nguyên thần hoặc nguyên anh. Về phần hồn phách, chỉ có một ít thể lực lớn hoặc là cường giả cảnh giới Phản Hư trở lên, mới có năng lực sử dụng hình phạt hồn phách tu sĩ. Nhưng là như Ngô Khí hiện tại, nhẹ nhàng bằng quơ viết liền cho nguyên thần cùng hồn phách đại hán kia đồng thời dùng hình, mặc dù hình cụ kia, chỉ có hai loại: Hồng Liên Nghiệp Hỏa Cữu U Minh Hỏa:

Nhưng bất cứ loại nào cũng đủ khiến tu sĩ hoàn toàn từ bỏ tất cả tôn nghiêm, chỉ cầu được giải thoát, chỉ cầu một cái chết.

Lúc này đại hán kia là như thế, lúc hắn nghe thấy tiếng rú thảm sồn cả gai ốc không ngừng vang lên, mọi người rõ ràng có thể cảm giác được, đại hán kia đang cầu xin tha thứ. Nhưng hắn không cách nào mở miệng, chỉ có thể có từng ý niệm đứt quãng đứt quãng truyền ra, đó là ý niệm cầu xin tha thứ.

A.... cầu xin ngươi, giết ta... giết ta đi.

Mọi người có thể cảm ứng được ý nghĩ đó, Ngô Khí đương nhiên có thể, nhưng hình phạt kia lại không dừng lại. Vẫn như cũ tiếp tục, cũng không biết qua bao lâu, lúc đám người Tăng

Vô Nha muốn mệt mỏi không chịu nổi, tiếng rú thảm kia, rớt cuộc ngừng lại.

Đại hán kia, cả người đã không còn hừng hực nữa, giống như một bãi thịt nát, tê liệt ở nơi đó. Mọi người không cần đưa mắt nhìn qua, liền có thể biết, nguyên thần cùng hồn phách của đại hán này đều đã đến bờ vực sụp đổ. Chỉ cần tiếp nhận bất cứ hình phạt nào, lập tức sẽ được giải thoát triệt để.

Nguyên thần tiêu tán hồn phách tiêu tán triệt để thân tử đạo tiêu, ngay cả tư cách tiến vào luân hồi cũng mất đi.

Nhưng ngay lúc này, Ngô Khí dừng lại, thân hình chậm rãi ngồi xổm xuống, hình như nói với đại hán kia, cũng giống như nói với hơn mười người khác trong không gian này.

Từ hôm nay trở đi, sinh tử tự do của các người không phải do các người nữa, bản các chủ yếu là các người sống, các người cứ sống, muốn các người chết, các người liền chết.

Trong lúc nói chuyện, bàn tay Ngô Khí duỗi ra, chậm rãi đặt ở trên đầu đại hán kia. Một tầng u quang mờ mịt trào ra, tiến vào trong cơ thể đại hán. Mọi người lập tức cảm ứng được, trong cơ thể đại hán kia, nguyên thần cùng hồn phách gần như sụp đổ, vậy mà lấy tốc độ cực nhanh, bắt đầu phục hồi như cũ.

Hôm nay canh năm cuối cùng, năm ngày thứ năm đến, lâu nhỏ xin chư vị huynh đệ nghiêm túc đọc sách duy trì không tổn tiền, coi như bao đỏ chấp tay chưa xong.

Mẹ kiếp,

Đúng rồi...

Không gian kỳ dị, tràn ngập thế giới quang minh khí tức, trong vực Hồng Liên.

Trong Đông Mộc thành, mười mấy người có thực lực quyền thế lớn nhất, lúc này đang có chút lo sợ nhìn cảnh tượng trước mắt, trước đó đại hán kia còn đang kêu thảm thiết, sau khi bị u quang bao trùm, hết thấy đều đang phục hồi như cũ, bất kể thương thế thân thể, hay là nguyên thần hồn phách trong Nê Hoàn cung, đều đang nhanh chóng khôi phục.

Sau nửa nén hương, khí tức trên người đại hán kia thuộc về cảnh giới Phản Hư sơ kỳ viên mãn, lại một lần nữa trở về. Khác với trước đó, điểm khác biệt duy nhất, là khí tức kiệt ngạo của đại hán này, toàn bộ không thấy, cúi đầu vô cùng cung kính đứng lên. Trên mặt đúng lúc xuất hiện sợ hãi, vẻ mặt không giống như giả bộ, cực kỳ chân thật, quỳ xuống nói với Ngô vút bỏ: Lao các chủ ra tay, tiểu nhân có tội.

Nhìn thấy người đàn ông vạm vỡ lúc trước mắng to không ngớt, lúc này vậy mà lộ ra thần sắc như vậy, cung kính vô cùng, thật giống như một nô bộc. Nửa điểm không nhìn ra là bị cưỡng hiếp, mà là phát ra từ tận đáy lòng, đứng ở trên một vị trí nô bộc, đối mặt chủ nhân của Ngô Khí này.

Cái này...

Vốn cho rằng hạt giống nô bộc chỉ là một thủ đoạn cưỡng chế đám người Tăng Vô Nha, lúc này tất cả đều ngậy ngấn cả người. Đây không phải là uy hiếp, mà là trực tiếp khống chế, hoàn toàn tước đoạt ác ý với vị chủ nhân Thiên Bảo các Ngô Khí này, chỉ còn lại kính sợ, mọi người có thể nhìn ra, đại hán kia không mất đi bản thân, không mất đi linh trí, nhưng hình như thật sự cho rằng mình chính là nô bộc của Ngô Khí, không có chút nghi vấn nào.

Thật tàn nhẫn...

Đáy lòng mọi người đồng thời dâng lên một ý niệm. Hàn khí trong lòng bọn họ hiện tại càng điên cuồng trào ra. Trong ánh

mắt nhìn về phía Ngô Khí, cũng mang theo sự sợ hãi. Đối với một người có thể làm cho bọn họ không mất đi linh trí, không mất đi bản thân, nhưng cũng chỉ là cướp đoạt một ít ý niệm trong tư tưởng của bọn họ. Cho dù bọn họ đều là tu sĩ Phản Hư, cũng không cách nào ngăn chặn sự sợ hãi trong lòng.

Mười mấy người, đáy lòng bắt đầu điên cuồng toát ra các loại ý niệm, tự bạo chạy trốn liều mạng..... phức tạp vô cùng, tiếc mạng ý niệm cùng tôn nghiêm quán lấy, để cho thần điếm của bọn họ không ngừng biến hóa, ánh mắt thì có chút ngốc trệ.

Ngô Khí giống như hoàn toàn nhìn thấu những ý nghĩ trong lòng bọn họ, dưới mặt nạ, hiện lên một tia cười lạnh, thanh âm bình tĩnh mà băng lãnh, bỗng nhiên vang lên trong tai mười mấy người này.

Chư vị, các ngươi có hai lựa chọn. Một là phản kháng với bản các chủ, sau khi thụ hình phạt hỏa luyện hồn thiêu đốt thân, lại bị bản các chủ gieo xuống nô ấn, cả đời làm nô lệ. Ta sinh ra hắc, ta chết hắc chết. Hai, ngoan ngoãn buông ra nguyên thần phòng hộ của mình, để bản các chủ gieo hạt giống nô bộc. Chỉ chịu tiết chế, cũng sẽ không có bất kỳ ảnh hưởng gì. Ngược lại, còn có không ít chỗ tốt.

Hiện tại, lựa chọn đi.

Thanh âm Ngô Khí trong nháy mắt kéo mười mấy người bọn họ từ trong ngây ngốc trở về, đến khi hiểu được ý tứ trong lời nói của Ngô Khí, lúc này hơn phân nửa người lúc này, theo bản năng chọn người thứ hai.

Bọn họ cực kỳ tiếc mạng, nhưng cũng có tôn nghiêm thuộc về phản hư cường giả, lựa chọn thứ hai của Ngô Khí, đối với bọn họ mà nói, vừa vặn ở phạm vi có thể tiếp nhận. Không cần giống như đại hán cường tráng kia, trước mặt Ngô Khí, hoàn toàn mất đi tôn nghiêm, trong mắt bọn họ, đã là may mắn hơn nhiều rồi.

Ta chọn lựa chọn thứ hai.

Ài, bốn tọa... Không... Không... ta cũng lựa chọn người thứ hai.

Thứ hai

Liên tục mấy tiếng, gần mười người xác nhận lựa chọn của mình. Ngô Khí nghe xong, nụ cười phía dưới mặt nạ càng thêm tùy ý, không đợi những người còn lại lựa chọn, hắn liền bước ra một bước, xuất hiện trong hai tòa pháp trận.

Người thứ nhất, cùng là một tu sĩ Phản Hư sơ kỳ, ngồi xếp bằng trên hư không, trên hai đầu gối đặt một thanh trường kiếm trắng như tuyết, như huyền băng tạo thành, khí tức kinh người. Chỉ nhìn khí độ, liền có thể biết người này không phải tu sĩ bình thường có thể so sánh, tất nhiên là một đại nhân vật.

Nhưng lúc này, thần trên mặt người này cực kỳ phức tạp, mặc dù đã lựa chọn, nhưng phải buông ra nguyên thần của mình phòng ngự, để cho người khác gieo hạt giống nô bộc vào bên trong, về sau thực tế đã trở thành nô bộc của người khác, mà chủ nhân nô bộc này của hắn, vậy mà chỉ là một tu sĩ Hóa Thần.

Ngô Khí cũng không quản đáy lòng hắn có ý niệm gì, Thần Kiện xoắn xuýt bao nhiêu, xuất hiện ở trước mặt hắn. Bàn tay Ngô Khí lập tức duỗi ra, một đoàn u quang như trước lấp lóe ra, tinh huyết tràn ra, cô đọng biến hóa, lập tức một hạt U Mang lớn chừng hạt đậu vàng xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Nhìn thấy loại hạt giống này, người nọ cũng không dám chậm trễ nữa, phòng ngự nguyên thần trong Nê Hoàn cung lập tức mở ra. Sau một khắc, hạt giống u mang to bằng hạt đậu kia liền biến mất trong lòng bàn tay Ngô Khí, tiến vào trong nguyên thần người này, triệt để trú đóng lại.

Hạt giống vừa nhập nguyên thần, người nọ lập tức cảm giác được trong cơ thể có một ít dị dạng, nói không ra là biến hóa gì, nhưng cảnh giới đình trệ nhiều năm của hắn, tựa hồ vào lúc này có một chút buông lỏng, mặc dù cũng không rõ ràng, nhưng đã đủ để hắn cảm ứng được.

Đây là hắn nói chỗ tốt.

Cảm nhận được bình cảnh cảnh giới buông lỏng, tâm lý vốn cực kỳ kháng cự, vào lúc này vậy mà cũng biến mất một

ít.

Tiếp theo,

Thân hình Ngô Khí chậm rãi di động trong hai tòa pháp trận, tổng cộng cũng chỉ có mười mấy người. Bất quá hẳn phải cô đọng ra hơn mười hạt giống nô bộc, muốn hóa ra U Minh Chân Nguyên, lại muốn gia nhập tinh huyết, cũng không phải là chuyện đơn giản.

Chẳng biết tại sao, Thái Thượng trưởng lão của Tăng gia, tựa hồ đang so sánh vị trí phía sau. Hẳn là người đầu tiên tiếp nhận sự thật này không chế tính mạng của bọn họ, lại không phải là người đầu tiên để Ngô Khí gieo hạt giống nô bộc. Một người Ngô Khí làm ra, ở lòng bàn tay của hắn, từng hạt giống nô bộc không ngừng ngưng tụ, gieo vào sâu trong nguyên thần của từng vị Phản Hư cường giả kia...

Ban đầu, trên mặt mỗi người đều là biểu tình cực kỳ rối rắm, hiển nhiên đối với chuyện sắp biến thành nô bộc của người khác, đáy lòng bọn họ cực kỳ kháng cự. Chỉ là vì bảo trụ tính mạng, không thể không thỏa hiệp như vậy. Bất quá về sau có chút thỏa hiệp., Sau khi từng người đều cảm nhận được chỗ tốt của hạt giống nô bộc kia mang đến cho bọn họ, đáy lòng bọn họ lại bắt đầu an ủi mình, mặc dù trên thực tế là nô bộc của người khác, nhưng tự nhiên tựa hồ cũng không bị ràng buộc, còn đạt được không ít chỗ tốt., Thực tế, thứ làm cho đáy lòng bọn họ kháng cự buông lỏng lại là bọn họ đều đang suy nghĩ: Dù sao cũng không phải một mình mình mình biến thành nô bộc của Ngô Khí, trong Đông Mộc thành, ngoại trừ Đông Mộc thành đã chết, hầu như toàn bộ cường giả Phản Hư đều trở thành nô bộc của Ngô Khí.

Một người nếu là đau khổ, trong lòng tất phải oán, nhưng nếu tất cả mọi người cùng đau khổ, thậm chí còn khổ hơn cả hắn, thì ý nghĩ oán hận trong đầu sẽ ít đi rất nhiều. Mười mấy người này chính là như vậy, mặc dù đường đường là Phản Hư Chi Tôn vậy mà trở thành nô bộc của người khác rất là oán giận, nhưng nhìn thấy những người khác cũng vậy, nhất là nhìn thấy đại hán hoàn toàn bị tước đoạt bản thân trước mặt Ngô Khí, đáy lòng bọn họ lại thoải mái hơn rất nhiều.

Người cuối cùng vừa vặn không có răng.

Trong những người này, chỉ sợ là hấn không muốn trở thành người nô bộc như thành chủ Đông Mộc, ngoài ra, hấn nhất định không muốn trở thành nô bộc của Ngô Khí. Mặt ngoài hấn tuy là khuất phục, nhưng ngạo khí trong lòng, so với bất kỳ người nào ở đây đều cao hơn nhiều.

Mắt thấy Ngô Khí từng bước đi tới, khuôn mặt từng không có răng biến hóa theo ánh mặt trời, ánh mắt gắt gao rơi vào trên người Ngô Khí, trong lòng có rất nhiều ý niệm quay cuồng, tất cả đều đang suy nghĩ biện pháp thoát thân, hiển nhiên là còn chưa từ bỏ, còn chưa hoàn toàn cam chịu số phận, trở thành nô bộc của Ngô Khí.

Không biết có phải là do hôm nay hấn cực kỳ may mắn, vậy mà thật sự bị hấn tìm được sơ hở của Ngô Khí hay không. Ngô Khí đã cô đọng hơn mười hạt giống nô bộc, hao tổn không ít thần hồn và máu huyết, đi đến trước mặt Tăng Vô Nha, bắt đầu điều động thần hồn dưới sự điều động của Chân Nguyên thần, đối với khổng chế trong cơ thể Nguyên thần Vô Nha không khỏi yếu đi một chút. Thậm chí Hồng Liên Nghiệp Hỏa kia, ngăn ngại thoát ly nguyên thần từng không có răng.

Cũng chính một sát na này, những Hồng Liên Nghiệp Hỏa kia, lập tức mất đi khổng chế đối với từng không có răng.

Trong khoảnh khắc đó, Vô Nha không có thời gian suy nghĩ nhiều, tâm niệm xoay chuyển, hấn căn bản không dám bỏ qua cơ hội duy nhất này. Toàn bộ lòng người vừa động, lực lượng thần hồn to lớn như trình thủy, tuôn ra Nê Hoàn cung. Dưới sự điều động của lực lượng thần hồn, tu vi Phản Hư trung kỳ của hấn hoàn toàn bộc phát.

Bành

Hư không nổ vang một tiếng, Vô Nha bỗng nhiên đứng dậy, chân nguyên bộc phát, trong nháy mắt bức lui toàn bộ U Minh hỏa diễm bao trùm thân thể hấn, khôi phục thân thể tự do.

Đi không dám chần chờ chút nào, trước kia Vô Nha có được cơ hội, bức ra Cửu U Minh Hỏa, thân hình của hấn lập tức thuấn di rời khỏi chỗ cũ.

Vực Hồng Liên, vết nứt bị Đông Mộc thành chủ xé rách kia còn chưa hoàn toàn khôi phục, vừa vặn còn thừa lại một lỗ hổng cho một người có thể đi qua. Tăng không có rằng thuận đi đến chỗ nào, dưới chân khê động, liền ra khỏi không gian tràn ngập khí tức quang minh kia.

Ha ha... Các chủ Thiên Bảo các, muốn bản trưởng lão làm nô bộc của người, kiếp sau lại nói sau vậy.

Tăng Vô Nha vừa ra khỏi vực phân thân Hồng Liên, lập tức buông ra lá gan, thanh âm âm âm xuyên thấu qua khe hở kia, tiến vào Ngô Khí cùng một đám tu sĩ phản hư đã bị hấn gieo hạt giống nô bộc vào tai, bất quá trong giọng nói của hắn, ngoại trừ trào phúng ra., Còn có một tia may mắn sống sót sau tai nạn. Sau một câu, trước không có rằng để lại lâu một chút cũng không dám, trên người lập tức có quang mang bắt đầu khởi động, chân nguyên ba động nồng đậm truyền đến, sau một khắc, thân hình của hắn liền triệt để biến mất không thấy.

Mất thấy Tăng Vô Nha cứ như vậy chạy thoát khỏi ma trận Ngô Khí này, mười mấy tu sĩ phản hư đã bị Ngô Khí biến thành nô bộc, nhìn về phía Tăng Vô Nha rời đi, trên mặt đồng thời lộ ra vẻ kinh hãi., Trong lòng vừa ghét vừa hận, đồng thời còn có sát ý. Mười mấy người bọn họ trở thành nô bộc của tiểu tu sĩ Hóa Thần không được kinh truyền này còn chưa tiết lộ ra ngoài, để cho người khác biết được, nhưng sau khi Vô Nha thoát đi thì không có khả năng.

Sự tình khuất nhục như vậy, nếu để lộ ra ngoài, hơn mười người bọn họ, chỉ sợ sẽ hoàn toàn mất mặt. Bởi vì như vậy bọn họ nhìn thấy Tăng Vô Nha đào tẩu, ý nghĩ đầu tiên trong đầu chính là muốn đem Tăng Vô Nha chém giết.

canh thứ nhất đến canh năm liên tục phát sau một chút: Cảm tạ đại thủ yêu biết ma pháp và vé tháng Kim huynh đệ hôm nay ta thay thế được đánh thưởng ủng hộ.

Canh gác vô cùng tuyệt vời.

Nhìn Tăng Vô Nha thi triển thần thông thuần di, rời khỏi khu vực Ngư Long đảo, trong mười mấy vị phản hư tu sĩ kia, lập tức có một người thần hồn phức tạp đứng ra. Hoan nghênh đến đây lại là vị kia, lưu tinh địa vị tại Đông Mộc thành gần bằng Đông Mộc thành chủ sẽ hội trưởng, Phản Hư trung kỳ tu vi.

Các chủ, cáo già từng chạy, muốn chúng ta đuổi theo giết chết tên kia sao.

Ở lúc Ngô Khí tương lai ở Đông Mộc thành, Lưu Tinh hội cùng hai thế lực lớn này của Tăng gia cũng đã là như nước với lửa, Đinh Thuần và Tăng Vô Nha càng là đối thủ cũ nhiều năm.

Hiện tại Đinh Thuần bị Ngô Khí gieo xuống hạt giống nô bộc, nhưng lại lập tức nhìn thấy Tăng Vô Nha nhân cơ hội bỏ chạy, trong lòng ghen tị, có thể nói lập tức liên sát ý nồng đậm của hắn, không kịp chờ đợi liền nhảy ra, muốn cho Ngô Khí cho phép mười mấy người bọn họ truy sát Tăng Vô Nha, một mình hắn là không nắm chắc có thể giết chết Tăng Vô Nha, nhưng nếu có nhiều người cảnh giới như vậy đi theo, vậy nắm chắc liền lớn hơn nhiều.

Có thể suy ra, nếu Ngô Khí thật sự lập tức gạt đầu đồng ý, Đinh Thuần nhất định nghĩ hết biện pháp giết chết Tăng Vô Nha, cho dù đến lúc đó từng không có răng hối hận, muốn mới một lần nữa biến thành nô bộc của Ngô Khí, Đinh Thuần cũng sẽ không nương tay, nhất định sẽ không có răng mà đẩy vào chỗ chết.

Nghe thấy thanh âm phía sau truyền đến, đầu lâu Ngô Khí đeo mặt nạ quay lại một chút, nhẹ nhàng băng quơ nhìn Đinh Thuần một cái. Ngay lúc Đinh Thuần cảm giác được tất cả bí mật trong lòng mình đều ở dưới ánh mắt này không chỗ nào trốn, thanh âm Ngô Khí đang chậm rãi vang lên.

Không cần đến vậy, hắn chạy rất đúng lúc, nếu hắn nhất gan không chạy, bản các chủ thật không biết làm sao bây giờ mới

được.

Lời nói của Ngô Khí lại khiến mười mấy người ngáy ngẩn cả người. Sau một hơi thở, bọn họ mới hiểu ra ý tứ của Ngô Khí: Ngô Khí cố ý để cho Tăng Vô Nha đi.

Trong lòng Đinh Thuần mặc dù nghi hoặc, nhưng lúc này cũng không dám hỏi nhiều, vội vàng lui trở về. Bọn họ mười mấy người, ngày xưa đều là nhân vật cao cao tại thượng. Hiện tại vì tính mạng của mình, khuất phục Ngô Khí, trở thành nô bộc của hắn. Đáy lòng bọn họ tuy không cam lòng, nhưng đều đang chậm rãi tiếp nhận thân phận này, trong lời nói hành động, lại đều thể hiện sự kính sợ đối với Ngô Khí, đều là một bộ dáng không có chút ý nghĩ nào khác.

Ngô Khí không để ý tới suy nghĩ của đám người Đinh Thuần, phía dưới mặt nạ, ánh mắt vẫn nhìn về phía từng không có răng bỏ chạy. Ý cười trên mặt càng thêm tùy ý.

Đi thôi.

.....

Lại nói Tăng Vô Nha, sau khi thi triển thần thông thuần di chạy thoát khỏi khu vực Ngư Long đảo, không dám chậm trễ chút nào, không ngừng thi triển thần thông thuần di. Mà phương hướng hắn đi, cũng không phải là nơi lạ lẫm, mà là Đông Mộc thành.

Khoảng cách ba vạn dặm đối với một cường giả Phản Hư trung kỳ mà nói, tự nhiên là nơi có thể dễ dàng cảm nhận được. Trước kia Vô Nha sợ đám người Ngô Khí đuổi theo, không dám nghỉ ngơi, thần thông không ngừng thi triển, đúng là sau mấy hơi thở, đã vượt qua khoảng cách giữa này.

Trong Đông Mộc thành, có một khu vực, phồn hoa rộng lớn, là thuộc về một gia tộc. Gia tộc này, chính là Tăng gia thuộc về một thế lực cường đại ở Đông Mộc thành. Tăng Vô Nha thân là Thái thượng trưởng lão của Tăng gia, đương nhiên cực kỳ rõ ràng vị trí của Tăng gia, còn ở ngoài thành Đông Mộc, lúc hắn bước ra ngoài đại dương, chân nguyên dao động dữ dội truyền đến, lại là thần thông thuần di.

Sau một khắc, chỗ từng nhà ở Đông Mộc thành, trên không trung, một bóng người trống rỗng hiển hiện ra. Bóng người này hiện ra, khuôn mặt ung, trong mắt còn lưu lại vẻ kinh hoàng, chính là Thái Thượng trưởng lão Thái gia vừa mới chạy trốn khỏi Hồng Liên Vực, Tăng không có răng.

Nơi này là căn cơ của hắc, cho nên hắc một chạy trốn tìm đường sống, lập tức tiến đến nơi này, tự nhiên là muốn sắp xếp một chút, ứng đối với một đám Ngô Khí lập tức sẽ đến đây.

Nhưng ngay lúc hắc hiện thân, cảnh tượng nhìn thấy, lập tức làm cả người hắc sững sốt.

Trước mắt, cảnh tượng của gia tộc lớn kia ngày xưa, hoàn toàn không thấy khí tượng của gia tộc kia. Cảnh tượng trong tầm mắt, là phế tích, từng trảng kiến trúc xa hoa to lớn kia, tất cả đều bị tổn hại, trên mặt đất kia, càng xuất hiện từng bộ thi thể, máu thịt và nội tạng nổ tung, đầu lâu và tay chân cụt tay.... Mọi thứ trước mắt, quả thực giống như Tu La địa ngục.

Bất luận người nào nhìn thấy cảnh tượng trước mắt đều có thể suy đoán ra được đại gia tộc hiển hách nhiều năm nay của Đông Mộc thành đã gặp phải đại nạn.

Mà vị Thái Thượng trưởng lão này, vị cường giả Phản Hư trung kỳ duy nhất của Tăng gia, từng là trụ cột chân chính. Hiện tại nhìn thấy cảnh tượng dưới chân hắc, sau một hơi thở ngậy ngốc, lập tức thanh tỉnh lại, chột lại lâm vào điên cuồng bạo nộ.

Trong đầu hắc lập tức hiện ra thân hình Ngô Khí, nhưng lập tức, mặc dù biết Ngô Khí không thể đuổi tới Tăng gia nhanh hơn hắc, càng không thể trong thời gian ngắn như vậy đã tàn sát hết người của Tăng gia, nhưng không biết vì sao, đáy lòng hắc chính là có ý nghĩ kia.

Là hắc làm, nhất định là hắc, a... Ta hận a...

Tăng Vô Nha là Thái Thượng trưởng lão của Tăng gia, có thể nói, người của Tăng gia đều là con cháu của hắc. Hiện giờ con cháu của hắc bị tàn sát không còn gì, hắc không điên cuồng mới là kỳ quái.

Ầm

Nê Hoàn cung của hắn, điên cuồng nhảy lên, hư không vang lên một tiếng thật lớn, lập tức, một cỗ thần hồn lực to lớn khủng bố không thể tưởng tượng, bao trùm toàn bộ Tầng gia lại.

Một tác đất bao trùm lên, thi thể đầy đất kia bị hắn nhìn thấy vô cùng rõ ràng, chiếu vào đáy lòng hắn. Đều là con cháu của Tầng gia, còn có người hầu, thậm chí còn có linh thú của Tầng gia nuôi dưỡng, toàn bộ đều bỏ mình, từ bên ngoài, thậm chí một số hộ vệ vô tội, cũng đều đã chết.

Không một ai còn sống, tất cả đều là thi thể, tất cả đều là người chết. Trong mắt từng không có răng, tất cả đều là lửa giận cùng sát ý, thần niệm phát ra, quả thực giống như lâm vào biển lớn cuồng bạo, cực kỳ đáng sợ.

Rốt cuộc cũng đến nội viện, hạch tâm của Tầng gia, bên trong kia, đều là đệ tử trực hệ của Tầng gia. Người chân chính làm cho Tầng Vô Nha cực kỳ lo lắng, đều ở trong đó. Thế nhưng đáy lòng hắn không có một chút dự cảm nào tốt, lực lượng thần hồn của hắn bao trùm vào, sau khi nhìn thấy cảnh tượng bên trong.

A.... vù vù

Trong nháy mắt, trên không trung, Tầng Vô Nha giống như sắp phát điên. Tiếng gào rú như dã thú từ trong cổ họng hắn phát ra. Sau đó liền thấy cả người biến mất ở không trung, xuất hiện ở nơi trung tâm chân chính của Tầng gia, nội viện.

Ánh sáng phun trào, chân nguyên dao động kịch liệt truyền đến, trong một thế giới huyết hồng, một bóng người trống rỗng xuất hiện. Người này vừa xuất hiện, lập tức ánh mắt kia, tựa như một thanh cự kiếm, cuốn theo khí thế đáng sợ, hút vào khu vực trung tâm nội viện trước mắt.

Nơi đó, là ngọn nguồn của Huyết Khuyết thế giới này, nguyên bản nơi đó là một quảng trường, nơi đó có ngàn vạn đệ tử diễn võ trường. Cũng là nơi từng có Vô Nha thường xuyên xuất hiện, nhưng hiện tại, quảng trường kia không thấy, mà thay vào đó là một huyết trì. Không sai, lúc này nơi đó, chính là một huyết trì.

Trăm trượng rộng trăm trượng, dài trăm trượng.

Chung quanh cự trì này, có từng cái rãnh dài hẹp kéo dài ra bốn phương tám hướng, trong đó có một ít đường rãnh tương đối lớn, đã ra khỏi nội viện, nối liền bốn phương, nối liền toàn bộ chỗ của Tăng gia. Trong đường rãnh, là máu tươi nồng đậm dinh dính, là sau khi đệ tử cũ chết đi, máu tươi trong cơ thể trào ra.

Trong mỗi một con đường, đều là huyết dịch vô cùng sền sệt, vốn nên chảy xuôi vô cùng chậm chạp, nhưng chẳng biết tại sao, vào lúc này, tốc độ chảy đúng là nhanh vô cùng, tất cả đều chảy vào bên trong nội viện Tăng gia, trong huyết trì phạm vi trăm trượng kia.

Ợt ục ục...

Thanh âm rõ ràng vô cùng, giống như nham thạch nóng chảy không ngừng cổ động trong lòng đất, không ngừng bốc lên bong bóng huyết hồng, phát ra âm thanh khiến người ta sởn tóc gáy run rẩy. Nhưng sau khi Vô Nha nhìn thấy vật ở trung tâm huyết trì, lửa giận và hận ý trong lòng hấn hoàn toàn bao phủ lấy hấn.

Trung tâm huyết trì chỉ có một thứ như vậy, cô đơn ở trên đó.

Là một chiếc đèn, hoặc là một chiếc đèn máu. Ngọn đèn này không có ngọn đèn, chỉ có một cái bắc đèn không biết vật gì chế tạo, toàn thân màu máu. Dưới đáy bắc đèn, nối với ao máu, máu tươi nồng đậm đặc, lúc sôi trào bốc lên bọt máu, từng sợi huyết khí đỏ thẫm cực kỳ không ngừng dâng lên, quần quanh phía trên bắc đèn quỷ dị vô cùng kia.

Đỉnh chóp đèn là một ngọn lửa, cũng là một màu máu đỏ. Trong ngọn lửa kia, cái bóng bắt đầu chuyển động, không ngừng có huyết khí quay cuồng, bên trong, một người ngũ quan hiển hiện ra, thỉnh thoảng còn hiện lên vô số cảnh tượng thâm thâm, từng không có răng ở cách Huyết trì không xa, nhìn rõ ràng, những cảnh tượng thâm thâm kia, rõ ràng chính là cảnh tượng hấn lúc Tăng gia bị hủy diệt.

Diệt tộc huyết đăng...

Tiếng gầm điên cuồng từ trong miệng Tăng Vô Nha phát ra. Hắn tu luyện đến cảnh giới Phản Hư trung kỳ, sớm đã là lão quái vật sống hơn ngàn năm, kiến thức không biết rộng bao nhiêu đến thời điểm bên trong nội viện của Tăng gia, liền nhận ra, Huyết trì kia là tồn tại như thế nào, mà ở khu vực trung tâm Huyết Trì cô đơn lẻ loi kia, rốt cuộc là vật gì,

Cũng chính vì vậy, lý trí trong lòng Vô Nha đã hoàn toàn bị lửa giận và hận ý bao phủ.

Đây không phải là bảo vật gì, mà là một loại thần thông, một loại cấm chế. Diệt tộc huyết đẳng, chính là thần thông cấm chế mà tu sĩ ma đạo thường xuyên sử dụng, một ít nhân vật ma đầu tâm ngoan thủ lạt, muốn triệt để diệt sạch một gia tộc lúc., Ngay lúc hắn động thủ, nhen lửa huyết đẳng diệt tộc kia, giết người của gia tộc này, lấy máu tươi của bọn họ cung cấp cho huyết đẳng kia, trong đèn đuốc, sẽ không ngừng hiện ra khuôn mặt người chưa chết trong gia tộc, thậm chí là khu vực đó.

Tộc này bắt diệt, huyết đẳng không tắt.

Rõ ràng, người hủy diệt toàn bộ Tăng gia là muốn phá hủy Tăng gia, còn muốn đuổi tận giết tuyệt mọi người của Tăng gia.

Ngay lúc toàn thân Vô Nha run rẩy, hận ý không cách nào áp chế đáy lòng hắn, tại trung tâm huyết trì cách đó không xa, cây đèn máu lẻ loi kia, trong ngọn đèn, sau một trận mơ hồ, hiện ra thân hình một người, âm kên điên cuồng, không phải là Vô Nha kia là ai.

Canh hai đến canh.

Canh gác vô cùng tuyệt vời.

Trong nội viện cũ, bên trong huyết trì, khu vực trung tâm bốc lên bọt máu, bên trong một huyết đăng lẻ loi lơ lửng, hiện ra một người diện mục, chính là người có địa vị cao nhất của Tăng gia, Thái Thượng trưởng lão từng không có răng.

Chết rồi, tất cả đều chết.

Tăng Vô Nha đứng cách Huyết trì không xa, vô cùng rõ ràng nhìn thấy, ngũ quan trong ngọn lửa kia chính là bản thân hắn. Hắn không phải người ngọc, cũng không phải người mù, biết vậy ý nghĩa gì. Toàn bộ người của Tăng gia, đều đã chết. Ngoại trừ hắn, những người khác đều đã chết, hắn từng không có răng, chính là huyết mạch cuối cùng của Tăng gia.

Vong tộc diệt chủng.

... Là ai, ra đây cho ta a...

Từng không có răng không phải là người lương thiện, cũng không khác gì nhân vật ma đầu lòng dạ độc ác. Nhưng khi nhìn thấy gia tộc mình thủ hộ ngàn năm, còn có vô số con cháu, huyết mạch của Tăng gia, tại thời điểm hôm nay triệt để bị hủy diệt, hắn rốt cục buông xuống những tính toán kia, biến thành một người điên cuồng lung mang huyết hải thâm cừu.

Ngay lúc này, tiếng bước chân vô cùng rõ ràng trong nội viện này vang lên.

Đạp đạp đạp.

Chủ nhân của tiếng bước chân kia, hình như không có chút ý tứ che giấu nào, ngay trước mặt Tăng Vô Nha, đi ra.

Người kia, là một nữ tử, đạp vào mắt là một bộ trường bào trắng trợn, dung nhan cực kỳ xinh đẹp, tản mát ra khí tức khiến cho tất cả mọi người đều động tâm, một đôi linh nhãn kia., Giống như muốn xem thấu thương sinh vạn vật, kinh tâm động phách. Nữ tử này, quả thực là sinh linh được trời cao đồng hồ. Cho dù là từng không có răng, bỗng nhiên nhìn thấy nữ tử này, đáy lòng cũng không tránh khỏi một tia sợ hãi thán

phục. Nhưng ngay lập tức, ý nghĩ này đã bị đáy lòng hấn tràn đầy thù hận như biển cả mênh mông, bao phủ phá hủy.

Nữ tử cực kỳ xinh đẹp đồng thời hiện thân, ở trong nội viện. Trong hư không, từng bóng người cũng hiện ra. Kim tuyến bạch y, khí tức thần bí, đều là những thiếu niên nam nữ., Mỗi một người đều là thiếu niên, từ trong hư không đi ra, trên mặt đều là biểu tình cực kỳ bình tĩnh, ánh mắt rơi vào trên người từng không có răng. Như là nhìn một người sắp chết, không chút nào bị khí thế đáng sợ trên người Tăng Vô Nha phát ra ảnh hưởng.

Quả nhiên là các người, Thiên Bảo các...

Tăng Vô Nha hầu như là một chữ nhất từ trong kẽ răng phun ra, khuôn mặt của con ung đã sớm là màu đỏ đậm. Ngay cả trong đôi mắt kia, cũng là sát ý cao cháy, một mảnh huyết hồng.

Nữ tử mặc trường bào trắng nõn, đứng ở một bên khác của huyết trì, dung nhan xinh đẹp kia hiện ra không biết là khoái ý hay là thần sắc giải thoát, giống như hoàn toàn không nhìn thấy răng gì. Sau khi nghe thấy Tăng Vô Nha nói, nữ tử này mới chậm rãi quay đầu, ánh mắt chính thức rơi vào trên người Tăng Vô Nha.

Hay rồi, tính kế hay lắm, dẫn chúng ta tới Ngư Long đảo, lại đi vào trong Đông Mộc thành này. Ha ha ha...

Nói đến một nửa, Tăng Vô Nha giống như nhớ ra cái gì đó, bỗng nhiên phát ra tiếng cười to. Mặt nghiêm túc mà điên cuồng, nhìn chằm chằm nữ tử váy trắng rõ ràng là thủ lĩnh hành động nơi này.

Hàm Hàm một tia khoái ý, nghiêng răng nghiêng lợi nói: vong tộc diệt chủng, thủ đoạn của các người thật ác độc, đáng tiếc, các người quá coi thường những người chúng ta. Chẳng lẽ các người cho rằng, hủy diệt nhà ta, để cho ta chỉ còn lại một mình lẻ loi, ta sẽ thần phục với các người sao. Các người nằm mơ, ta từng không có răng., Dù có chết, cũng sẽ không thần phục Thiên Bảo các các người. Không chỉ là ta, chờ đám lão gia hỏa kia trở về nhìn thấy thế lực gia tộc của mình, sau khi toàn bộ

bị hủy diệt, bọn họ nhất định cũng sẽ không thần phục, đến lúc đó các người cái gì cũng không chiếm được, một võ hai tán, ha ha...

Tằng Vô Nha tựa như nhìn thấy bọn người Đinh Thuần trở về, sau khi nhìn thấy cảnh tượng thế lực nhà mình, đều không để ý sinh tử phản kháng Thiên Bảo các, để mưu tính mấy chục năm Thiên Bảo các, giở trúc mức nước một hồi trống rỗng.

Bất quá lập tức, ảo tưởng của hắn, liền bị một thanh âm thanh lãnh cực kỳ phá vỡ.

Những người bị diệt tộc, chỉ có mỗi Tăng gia.

Là thanh âm của nữ tử kia, đột ngột vang lên, để cho thanh âm cười to của Tăng Vô Nha kia, giống như con vịt bị nắm cổ, im bật mà dừng lại. Chỉ một câu vô cùng đơn giản, nhưng tại Tăng gia nghe được, lại không hề có chút khác biệt nào với sấm sét giữa trời quang.

Những người bị diệt tộc, chỉ có mỗi Tăng gia.

Những lời này, từng tiếng liên tiếp vang lên trong đầu Tăng Vô Nha. Mỗi lần vang lên, hận ý trong lòng hắn liền mạnh thêm một phần, lý trí liền biến mất một ít, trong đôi mắt huyết hồng, liền nồng đậm hơn một chút.

Vì sao lại...

Trong miệng Tăng Vô Nha, từng tiếng thì ào phát ra, hắn tựa hồ đã đến bờ vực điên cuồng, mặc dù là tu vi Phản Hư trung kỳ mạnh mẽ, dưới sự đả kích liên tục này, cũng không làm nên chuyện gì. Không thể đem lý trí của hắn, kéo ra khỏi vực sâu.

Nữ tử mặc trường bào tên Tố kia, nhìn về phía ánh mắt không có răng, không có thù hận, cũng không có thương hại, giống như các thiếu niên khác, vô cùng bình tĩnh, giống như nhìn một cỗ thi thể, một người chết. Nhưng lời nói từ trong miệng nàng phun ra, lại nói mỗi một câu đều có thể làm cho Tăng Vô Nha không cách nào bảo trì lý trí của mình.

Lạc Bảo đảo, Tô gia.

Chỉ là năm chữ mà thôi, thế nhưng mỗi chữ, đều giống như chín tầng lôi đình kia, tại trong đầu từng không có răng vang

vọng. Trong nháy mắt, liền để Tăng Vô Nha hiểu rõ vì sao.

Đầu của hắn bỗng nhiên lúc này ngẩng lên, một đôi mắt trùng thật lớn, gắt gao nhìn chăm chăm nữ tử xinh đẹp mặc trường bào trắng treo kia, vẻ kinh ngạc trên mặt dần dần biến mất, trong mắt hắn, nữ tử trước mắt, rốt cục cùng với bóng dáng một đứa bé còn ở trong tã lót mấy chục năm trước, khép lại.

Người... Người là đứa bé năm đó, người là bảo nô, hóa ra là người.

Thiên Bảo các, ta nên sớm nghĩ đến nó, ta...

Rốt cuộc Tăng Vô Nha đã hoàn toàn hiểu ra, vì sao chỉ có mình hắn là người từng gia, sẽ bị vong tộc diệt chủng. Vì sao chỉ có hắn không có răng, có thể từ trong tay vị các chủ Thiên Bảo các kia chạy thoát ra ngoài.

Sau khi hiểu rõ hết thấy, đáy lòng của hắn lập tức có một cái quyết định. Hầu như là trong nháy mắt hỏa thạch, hắn căn bản không nghĩ thêm cái gì khác, trước mắt nữ tử râu quai nón biểu lộ thân phận, hắn sẽ biết, hắn muốn giết chết những người trước mắt bị hủy diệt này, căn bản không có khả năng.

Bởi vì hắn đoán được, hắn có thể từ trong tay Ngô Khí chạy thoát ra ngoài, căn bản không phải vì thực lực của hắn, cũng không phải vì Ngô Khí cô đọng hơn mười hạt giống nô bộc, sau khi một mỗi, đã có sơ hở. Hắn có thể trốn ra, chỉ có một nguyên nhân, đó là vì đã sớm an bài tốt đoạn cầu này.

Ngô Khí muốn khiến Vô Nha tuyệt vọng, sau đó chạy thoát, sau đó thấy Tăng gia bị vong tộc diệt chủng, điên cuồng, sau đó lại rơi vào tuyệt vọng.

Ta hiểu rõ, đây là các người an bài, những người khác đều có thể sống, chỉ có ta từng không có răng không thể. Những thế lực khác đều có thể lưu lại, chỉ có ta là không được. Ta biết người đã ở đây, ra đây đi, mau ra đây đi, mau ra đây đi!

Trong lúc điên cuồng nói chuyện, trên người từng không có răng truyền đến chân nguyên ba động cực kỳ kịch liệt. Trước nay chưa từng có chấn động chân nguyên, so với bất cứ lúc nào đều kịch liệt hơn, loại khí tức này, quả thực so với sấm sét còn muốn bạo liệt hơn.

Hắn muốn tự bạo bất luận kẻ nào, lúc này cảm ứng được từ trên người Tăng Vô Nha phát ra loại khí tức kia, đều có thể vô cùng nhẹ nhõm nhìn ra, từng không có rằng, hắn muốn tự bạo. Hắn là tuyệt vọng, sau khi hiểu ra hết thấy, hắn lập tức đoán được Ngô Khí cố ý thả hắn đi. Tự nhiên hiện tại, vị chính chủ Ngô Khí này đã chạy tới Tăng gia, ngay ở một bên, dùng ánh mắt trào phúng nhìn hắn.

Hắn là phản hư trung kỳ tu sĩ, thế nhưng đối mặt với việc chém giết cường giả phản hư hậu kỳ của Đông Mộc thành chủ là Thiên Bảo các chủ, còn có một đám phản hư nô bộc, còn có một cỗ phân thân cảnh giới phản hư trung kỳ cực kỳ khủng bố kia, bất luận như thế nào chém giết, kết quả cuối cùng đều giống nhau. Chính hắn là người cuối cùng của Tăng gia, nhất định sẽ chết trong tay Ngô vút đi, mà Tăng gia, sẽ triệt để diệt chủng vong tộc.

Cho dù muốn vong tộc diệt chủng, hắn cũng muốn kéo lên đệm lưng.

Oanh oanh oanh...

Từ trong cơ thể Vô Nha, từng tiếng chân nguyên kịch liệt phun trào ra. Lúc này, thân thể hắn lại bành trướng với tốc độ mắt thường có thể thấy được, một loại khí tức kinh khủng tới cực điểm, xuất hiện trên người Tăng Vô Nha. Thân thể biến hình, diện mạo đỏ thẫm, hai mắt trợn trừng, hai con ngươi kia quả thực cũng sắp bạo phát ra.

Ta từng không có rằng cho dù chết, cũng phải kéo lên một cái đệm lưng thoải mái, bảo nô, ngươi là ta từng gia súc sinh nuôi lớn, hiện tại bỗng trưởng lão muốn quy thiên, ngươi liền cùng ta ha ha đi...

Tăng Vô Nha hoàn toàn lâm vào điên cuồng, hắn đoán được Ngô Khí ở đây trong nháy mắt, liền quyết định muốn tự bạo. Hơn nữa trước khi tự bạo, hắn còn phải kéo theo người cuối cùng của bảo nô Tô gia này, tương tự là huyết mạch hậu duệ cuối cùng của Thiên Bảo nhất mạch truyền nhân. Ý niệm trong lòng hắn: Tăng gia đã hoàn toàn bị hủy diệt, hắn cũng muốn cho Tô gia đối mặt với vận mệnh tương tự, vong tộc diệt chủng triệt để.

Đã biến hình đến tình trạng xấu xí vô cùng không có răng, cả người, hóa thành một bóng dáng to lớn, đánh tới bảo nô ở một chỗ khác của huyết trì.

Đồng thời, lực lượng tích góp trong cơ thể hắn, rốt cuộc cũng đạt tới đỉnh phong. Phản Hư trung kỳ đỉnh phong, loại dao động chân nguyên kịch liệt không gì sánh được này, hầu như toàn bộ Đông Mộc thành đều có thể cảm ứng được. Dạ này, mỗi một tu sĩ trong Đông Mộc thành đều cảm giác tim đập nhanh không thôi, đều cảm ứng được tại khu vực của Tăng gia, chân nguyên dao động đáng sợ vô cùng.

Bất quá rất nhanh, cảm giác tim đập nhanh chóng biến mất.

Trong nội viện của Tăng gia, lúc bóng dáng to lớn kia nhào qua bầu trời Huyết trì, bỗng nhiên, trên không trung của cái bóng kia, không gian đột ngột nhộn nhào, một vết nứt xuất hiện, đồng thời còn có u quang lấp lóe không ngớt.

Phốc phốc

Một ngón tay, một ngón tay trắng nõn như da thịt nữ nhân, trong ánh sáng âm u, mang theo phong mang trước nay chưa từng có, điểm vào trên bóng dáng to lớn kia.

Thứ ba cũng phải xin chư vị huynh đệ một vé đánh thuê miễn phí lần nữa, huynh đệ tiêu phí mười nguyên tệ có, vật kia lại miễn phí chỉ có thể ném cho quyền sách, đừng lãng phí a, các huynh đệ kiểm tra thương khố một chút đi, các lâu nhỏ chấp tay nha...

Canh gác vô cùng tuyệt vời.

Phốc phốc

Như một viên thủy cầu, trong nháy mắt bị người đâm rách, hoan nghênh tới.

Nhưng trong khoảnh khắc đó, gợn nước không phải gợn sóng mà là máu đỏ thẫm chói mắt từ bên trong quả cầu thịt khổng lồ từng không có răng hóa thành kia, một lỗ máu lớn chừng ngón tay, xuất hiện. Ngón tay trắng nõn như nữ nhân kia, phong mang ẩn chứa trên đó, vậy mà trực tiếp xuyên thủng thân thể Tăng Vô Nha, hoàn toàn xuyên thủng.

Mặc dù lúc này do không có răng, không có phòng ngự, cũng không thể tránh né, càng không thể tạo ra thần thông mạnh nhất của phản hư tu sĩ, thuộc về vực của hắn, chỉ có một cái biến hình, ngay cả là cảnh giới Phản Hư, cũng không chịu nổi một chỉ của Ngô Khí đã là tầng thứ ba đỉnh phong của U minh chiến thể.

Ọt ục ục...

Huyết trì yên tĩnh được một ít thời gian, lúc này, từng cột máu chói mắt đỏ thẫm từ bên trong quả cầu thịt khổng lồ kia dâng lên. Giống như một thác nước, toàn bộ huyết trụ đều trút vào trong huyết trì kia, cực kỳ kinh người.

Vù vù

Trong không chút tiếng động, bên trong nội viện nhà Tăng đột nhiên hiện ra mười mấy bóng người. Trong nháy mắt bọn họ hiện ra, hơn mười đạo khí thể cảnh giới Phản Hư đồng thời tràn ra ngoài cơ thể, quán vào một chỗ, giống như một tấm lưới lớn vô cùng cứng cỏi, bao phủ hư không, mà con mồi trong lưới, chính là quả cầu thịt cực lớn mà Tăng Vô Nha hóa thành kia.

Khí thể của hắn lúc tới đỉnh phong, bị một chỉ của Ngô Khí đập nát, lúc này lại bị hơn mười vị Phản Hư cường giả liên thủ giam cầm. Nhất là trong đó còn có ba người, là Phản Hư trung

kỳ giống như hấn, tấm lưới lớn khí thể kia bao phủ tới, Tầng Vô Nha liền triệt để mất đi năng lực phản kháng.

Thân thể của hấn bị giam cầm giữa không trung, không ngừng gãy dựa. Đáng tiếc sau khi hấn có ý niệm tự bạo, đã kích nổ nguyên thần và thân thể trong cơ thể mình, lúc này trong cơ thể hấn, từng luồng từng luồng chân nguyên cuồng bạo không gì sánh được đang kịch liệt phun trào, điên cuồng phá hư thân thể của hấn, lực lượng nguyên thần của hấn cũng giống như vậy, đang tiến hành hủy diệt chính mình.

Đáng tiếc, lúc này lực lượng bên ngoài vô cùng cường đại, hấn căn bản không thể gãy dựa.

Thân thể bị một ngón tay của Ngô Khí đâm nát, máu thịt tan nát, trực tiếp xuyên thủng. Ở đầu ngón tay Ngô Khí bám vào u quang, trực tiếp chui vào trong cơ thể Tầng Vô Nha, không ngừng tán loạn, cùng với chân nguyên của hấn, phá hư thân thể của hấn.

Bộp bộp bộp

Tiếng vang liên tiếp phát ra từ trên thân thể của Tầng Vô Nha. Sau mỗi một tiếng động, trên người hấn lại xuất hiện một lỗ máu lớn chừng ngón tay.

Trong lỗ máu kia là máu tươi đỏ thẫm vô cùng, hóa thành từng cây cột máu, quán chú xuống. Tề nhất tề rơi vào trong huyết trì phạm vi trăm trượng kia. Lập tức một loại tiếng nước sền sệt đại tác lên, bên trong huyết trì sôi trào sùng sục, từng dòng huyết khí dinh dính kia càng thêm kịch liệt, hướng về phía ngọn đèn màu máu kia mà đi.

Ôi ôi...

Ý thức của từng không có rằng đã có chút mơ hồ, nguyên thần của hấn đang nhanh chóng sụp đổ, trong cơ thể càng là thủng trăm ngàn lỗ. Đã đến biên giới hủy diệt. Không cách nào nhúc nhích, không thể mở miệng nói chuyện, chỉ có thể từ trong miệng phát ra một ít tiếng rên rỉ kỳ quái.

Chân chính mà nói, từng không có rằng tự bạo kỳ thật cũng không có dừng lại, vẫn còn tiếp tục. Chẳng qua lực lượng kinh khủng hấn tự bạo, không phải trong khoảnh khắc đó điên

cuồng bộc phát ra ngoài giới, mà là một bộ phận bị chia làm mười mấy cỗ lực lượng, hòa vào bên trong đạo cột máu kia, bị phát tiết ra ngoài. Một bộ phận khác thì còn ở trong cơ thể hần., Không ngừng phá hủy hủy bản thân Tăng Vô Nha. Trên không huyết trì kia, một đoàn thịt cầu không ngừng mấp máy, từ trên người nó, mười mấy đạo huyết dịch ghê tởm, dâng lên, rơi vào trong huyết trì kia. Cảnh tượng như vậy, quả thực giống cảnh tượng thế giới phạm nhân giết chết súc sinh.

Chỉ là như vậy, lại khủng bố hơn thế giới phạm nhân kia không biết bao nhiêu lần. Đám người Đinh Thuần, cùng trước kia đều là phản hư cường giả trong Đông Mộc thành, xưa nay tuy không quen nhìn thấy hiểm nguy xảo trá từng không có răng, nhưng lúc này, sau khi nhìn thấy kết cục đáng thương của từng không có răng, đáy lòng bọn họ cũng trào ra một chút cảm giác thổ chết cáo bi.

Bất quá cũng chỉ là một chút cảm khái mà thôi, khí thế của bọn họ trời buộc, vẫn còn trên người từng không có răng, không dám có chút lơ lửng. Như Ngô Khí nói, lúc bị hần gieo xuống hạt giống nô bộc trong nguyên thần bọn họ, những người này, những người như bọn họ., Không còn là Phản Hư cường giả tự nhiên nữa, Ngô Khí không chế tất cả vận mệnh của bọn họ, bao gồm cả tính mạng. Nếu không muốn bị Ngô Khí trực tiếp khống chế, biến thành con rối, tốt nhất là ngoan ngoãn nghe theo sự phân phó của Ngô Khí. Cho dù cảnh tượng trước nay không có răng thảm hơn gấp mười lần, bọn họ cũng sẽ không có bất cứ cử động nào qua giới, đồng tình thương hại một chút đã là hết tình nghĩa.

Trong lòng những phản hư cường giả ở bên cạnh này, Ngô Khí không biết, cũng không quan tâm. Lúc này ánh mắt của hần, lại trực tiếp xuyên qua huyết trì ở giữa, rơi vào lẳng lặng đứng ở một bên, nhìn nữ tử mặc trường bào trắng nõn đi về phía tử vong.

Bảo nô, hiện tại hần đã là của ngươi.

Thanh âm Ngô Khí, bình tĩnh lạ thường. Mà sau khi thanh âm của hần vang lên, đột ngột, giống như thân thể con heo từng bị phóng máu không có răng, lại bắt đầu điên cuồng vận vẹo.

Rầm rầm rầm rột rột.

Trong chốc lát, tiếng nước đại tác, so với bất kỳ thời điểm nào trước đó đều kịch liệt hơn. Là từng cái răng không có, trong cơ thể hần, từng cái huyết trụ trong lỗ máu kia vô cùng tráng kiện phun trào ra, thật giống như một thác nước huyết hồng, cực kỳ đồ sộ. Mà một thân lực lượng phản hư trung kỳ cuồng bạo vô cùng, còn sót lại, toàn bộ dung nhập vào trong thác nước huyết vân kia, trong nháy mắt, thác nước liền dừng lại.

Bởi vì trong cơ thể Vô Nha không còn một giọt huyết dịch nào tồn tại, đều đã bị phóng hết. Mà một thân lực lượng đáng sợ của hần phản hư trung kỳ, cũng tại Huyết Tích thác thác nước kia dâng lên mà cạn sạch, đồng thời toàn bộ đều tán đi.

Gần như là trong nháy mắt mất đi toàn bộ lực lượng, lúc này Tăng Vô Nha vẫn luôn ở trong trạng thái hỗn độn, bỗng nhiên tỉnh táo lại. Hoàn toàn thanh tỉnh, tuy rằng nguyên thần của hần đã hoàn toàn hỏng mất, nhưng ý niệm bản nguyên của hần, còn có hồn phách của hần, lại không bị một chút thương tổn nào, vẫn là hoàn chỉnh vô cùng, cho nên lúc này hần mới có thể thanh tỉnh lại.

Nhưng mà trong nháy mắt khi tỉnh táo, hần cũng lập tức phát hiện tình huống của hần, toàn bộ lực lượng trong cơ thể, bất luận là chân nguyên hay nguyên thần, toàn bộ đều không thấy, tất cả đều biến mất.

Phế nhân phàm nhân...

Hần hiện tại là một phế nhân có được Phản Hư trung kỳ, nhưng lại không có lực lượng của Phản Hư trung kỳ. Hơn nữa cho dù hần là Phản Hư trung kỳ, cũng giống vậy là thùng trăm ngàn lỗ, yếu ớt đến cực điểm, cho dù là một tu sĩ Nguyên Anh kỳ., Nói không chừng đều có thể ảnh hưởng đến hần. Vừa mới tỉnh lại, lại phát hiện không giống như tâm nguyện lúc trước, đem bảo nô giết đi kéo xuống đệm lưng, cũng không có thể tự bạo, thương tổn đến Ngô Khí vừa hiện thân ra, hết thấy đều không làm được, ngược lại mất đi hết thấy lực lượng.

Không đợi hần mở miệng, không đợi hần điên cuồng, một bên Huyết trì, cô gái xinh đẹp vô cùng yên tĩnh kia, vào lúc này,

bỗng nhiên, động.

Chân ngọc xinh đẹp vô cùng, nâng lên hạ xuống, tựa như trên không trung có cầu thang gì trong suốt, vận dụng trường bào của Tố Khuyết, phảng phất nữ tử mỹ lệ được thiên địa linh hồn chung, từng bước một hướng không trung mà đi. Sau một cái hô hấp, ở trên không huyết trì, đã khôi phục bên cạnh hình thể bình thường của Tăng Vô Nha, xuất hiện một thân ảnh mỹ lệ đến cực điểm.

Vù vù

Cũng không biết nữ tử này thi triển thủ đoạn gì, chỉ là tay ngọc thon thả kia vung lên, trên không trung bị hơn mười vị tu sĩ Phản Hư cùng một chỗ giam cầm thân thể Tăng Vô Nha, liền biến mất. Không có bất kỳ dấu hiệu gì, liền biến mất ở trên không huyết trì. Không có nói chuyện cùng bất luận người nào., Nữ tử xinh đẹp này, tựa hồ đắm chìm trong một loại trạng thái nào đó, sau khi thu hồi lại biến thành một phé nhân, nàng liền sải bước ra, trực tiếp bước vào chỗ sâu trong hư không.

Đi theo là âm thanh của Ngô Khí, lúc bảo nô rời đi, hần chỉ lạnh nhạt nhìn lướt qua khu vực Huyết trì trung tâm nội viện này một chút, sau đó trong miệng vô cùng bình tĩnh nói. Lúc đến vô thanh vô tức, lúc đi cũng là như vậy. Mặc kệ là từng thiếu niên kia, hay là Ngô Khí cùng đám tu sĩ Phản Hư kia, đều như vậy, trực tiếp biến mất tại chỗ, rời khỏi Tăng gia này.

Sau khi bọn họ rời đi, nhà cũ của Na Nặc lớn này vốn là vô cùng náo nhiệt. Trong một đêm nay, trở thành một mảnh quỷ vực, một bóng người cũng không có. Có, là cảnh tượng khắp nơi đều là huyết hồng, kiến trúc tàn phá vô cùng, trên mặt đất từng bộ thi thể khô héo, từng cái từng cái rãnh huyết hồng nhìn thấy mà giật mình, còn ở chỗ sâu nhất, Tăng gia nội viện, cái nào một ao máu đủ để hù chết phàm nhân.

Huyết trì âm u, là một chiếc huyết đăng còn sáng tới chớp chờn. Diệt tộc huyết đăng, chỉ khi nào toàn bộ huyết mạch gia tộc kia bị chặt đứt, đèn này mới có thể tắt, nếu không, bất luận là thủ đoạn nào, huyết mạch của huyết đăng này đều sẽ một mực thiêu đốt. Mà huyết mạch của huyết thống của huyết đăng

này, chính là của một đại gia tộc hiển hách nhiều năm tại toàn bộ Đông Mộc thành, có được một vị cường giả Phản Hư trung kỳ.

Chỉ là hiện tại, Tăng gia đã bị hủy diệt, ngay trong đêm này. Dưới sự chứng kiến của mười mấy vị Phản Hư cường giả, Tăng gia khổng lồ không kinh động đến tình huống của những tu sĩ khác ở Đông Mộc thành, bị tiêu diệt trong tay một đám tu sĩ vô cùng thần bí. Mà trong ngọn đèn máu kia lại không có gì bí ẩn., Khuôn mặt của người cuối cùng còn sót lại của Tăng gia, một chút huyết thống cuối cùng. Không phải là thiếu niên trẻ con thoát khỏi một kiếp, mà là một ông lão thật sự cột trụ, Thái Thượng trưởng lão, từng không có răng.

Ngày hôm sau, khi tu sĩ đầu tiên vô tình đi vào Tức gia đã thành nghĩa trang, toàn bộ Đông Mộc thành hoàn toàn sôi trào.

Tất cả tu sĩ, giống như âm u thủy, từng luồng từng luồng tuôn về phía Tăng gia kia, trong đó đại bộ phận nhìn thấy cảnh tượng Tức gia thê thảm vô cùng, đều không kháng cự được, trực tiếp nôn ra. Dù là ai cũng không ngờ, Tăng gia hiển hách nhiều năm như vậy, trong một đêm sẽ bị người diệt môn toàn bộ.

Mà khi bọn họ phát hiện trong nội viện của Tăng gia, một huyết trì, một ngọn huyết đăng kia, nhất là sau khi nhìn thấy bên trong huyết đăng, huyết mạch cuối cùng của Tăng gia hiện ra, một loại cảm xúc khủng hoảng bắt đầu điên cuồng lan tràn trên địa giới Đông Mộc thành.

Canh tư đến.

Canh gác vô cùng tuyệt vời.

Các người đều đã xem chưa, Tăng gia, bị người ta diệt môn.

Trong một tử lâu, mấy tu sĩ tụ tập cùng một chỗ, bỗng nhiên một người đột ngột mở miệng hỏi. Lời hắn nói, giống như đá lớn nện ở trong hồ, lập tức nhắc lên sóng cả. Trong nháy mắt tất cả tu sĩ trong tử lâu, đều nhớ tới từng cảnh tượng, nhớ tới hình ảnh bọn họ nhìn thấy.

Ai mà không đi xem trong vòng ba ngày, tin tức Tăng gia bị diệt môn cũng đã truyền khắp toàn bộ Đông Mộc thành. Ai mà không biết Tăng gia kia có một vị cường giả Phản Hư trung kỳ tọa trấn, vậy mà lại bị người trong vòng một đêm diệt sạch cả nhà.

Đúng vậy, lần đầu tiên ta nghe được tin tức này còn tưởng là người khác đùa giỡn với ta. Nhưng sau khi ta nhìn thấy cảnh tượng trong Tăng gia, quả thực trực tiếp dọa ta phun ra. Quả thực là Tu La địa ngục, khắp nơi đều là thi thể còn chưa tính., Cũng không biết là yêu ma gì tàn sát Tăng gia, vậy mà còn kiến tạo một cái huyết trì, thu toàn bộ máu của người Tăng gia vào, mà trong huyết trì kia rõ ràng còn đốt một chiếc đèn.

Đó là huyết đăng diệt tộc, đây mới là chỗ kinh khủng nhất, ba ngày trước, huyết đăng kia còn chưa tắt, nói cách khác, Tăng gia còn có huyết mạch tồn tại. Nhưng hôm qua, nghe nói huyết đăng đã tắt. Các người biết, cuối cùng người trong huyết đăng hiện lộ ra là ai không?

Hiện tại còn có ai không biết, là từng không có răng, Thái Thượng trưởng lão của gia tộc nào, cường giả Phản Hư trung kỳ.

.....

Toàn bộ Đông Mộc thành, không chỉ là tử lâu. Những nơi tu sĩ khác tụ tập, đều giống nhau, không sai biệt lắm đối thoại, hầu như mỗi thời mỗi khắc đều đang phát sinh.

Tăng gia hiển hách nhiều năm bị người diệt môn, hơn nữa còn điểm tắt huyết đăng diệt tộc dạng nhân thần cộng phần này,

nhất là làm cho tất cả tu sĩ đều kinh hãi chính là, trong huyết đăng kia, bóng người còn sót lại, vậy mà Tăng gia cường giả, đường đường phản hư trung kỳ tu sĩ. Chính là cường giả bậc này, cũng tại hôm qua, lúc diệt tộc huyết đăng bị dập tắt bị tuyên bố tử vong.

Tin tức này đủ để cho tu sĩ nghị luận kinh người hơn một năm. Với tốc độ cực nhanh, truyền khắp phạm vi trăm vạn dặm phụ cận Đông Mộc đảo. Tất cả tu sĩ đều đang nghị luận, đều đang suy đoán, rốt cuộc là thế lực gì đáng sợ. Không ngờ trong vòng một đêm, lại có thể đem một gia tộc cường đại vô cùng như Tăng gia hoàn toàn bị tiêu diệt, thậm chí ngay cả vị Thái thượng trưởng lão cảnh giới Phản Hư trung kỳ kia cũng không thể tránh thoát.

Mà rất nhiều tu sĩ ở thành Đông Mộc lại càng khủng hoảng. Dù sao phát sinh thảm án như vậy, mang ý nghĩa trong thành Đông Mộc ẩn giấu một lực lượng đáng sợ như yêu ma., Nếu không cẩn thận cũng bị người ta diệt cả nhà, vậy chỉ sợ là thế lực tu sĩ nào cũng không thể chịu nổi đả kích. Chính vì vậy, rất nhiều tu sĩ vốn đã ở trong Đông Mộc thành rất lâu, đều đã ở trong kế hoạch tạm thời rời khỏi Đông Mộc thành rồi. Ít nhất cũng phải tạm thời tránh đi danh tiếng hiện tại, ai cũng không muốn mạo hiểm tính mạng, ở trong một địa phương nguy hiểm quá lâu.

Đang lúc đang ở trong Đông Mộc thành, bởi vì từng nhà bị hủy diệt, huyết đăng diệt tộc kia xuất hiện, mà thời điểm sôi trào cực kỳ hỗn loạn.

Trong thành, vốn là địa bàn của từng nhà, một con đường lớn, Vĩnh Xương phố. Ở cuối đường Vĩnh Xương, có một cửa hàng tồn tại, cực kỳ bình thường, không khác gì cửa hàng tài nguyên tu sĩ mua bán chung quanh.

Lúc này, trong cửa hàng tên là Thiên Bảo các này, chưa bao giờ có khách nhân đến mua đồ tiến vào tầng thứ ba.

Nơi này là một không gian kỳ dị, Hắc Ám hư vô, không có bất kỳ khí tức quang minh tồn tại nào. Ở chỗ sâu trong không gian này, một bóng người đen sì ngồi xếp bằng, mà bên cạnh bóng người kia, cũng ngồi một người, tựa hồ là một nữ tử, một bộ

trường bào xạ phắc, cực kỳ an tĩnh, nhưng làm cho người ta căn bản không có biện pháp bỏ qua sự tồn tại của nàng.

Trên thực tế, cũng không có ai sẽ bỏ qua sự tồn tại của nàng, nhất là ở phía dưới bóng đen kia, ngồi hai hàng người nghiêm chỉnh. Hai hàng người này, tựa hồ rất là kính sợ bóng người đen kia, chẳng những ngồi như thế, khí tức chính là phát ra, cũng là như thế. Nếu lúc này có tu sĩ Đông Mộc thành ở đây, sau khi thấy được hai hàng người kia, nhất định sẽ cực kỳ kinh ngạc.

Bởi vì hai hàng người này, rõ ràng chính là một đám người cường đại nhất toàn bộ Đông Mộc thành, mười mấy vị phản hư cường giả kia, lúc này vậy mà toàn bộ đều ở nơi này. Bao gồm Đinh Thuần vị đệ nhị cường giả Đông Mộc thành này, cũng tương tự ở đây, ngay tại nơi này, ngay cả nữ tử kia bên ngoài, gần bóng người Hắc Yên nhất ngồi ngay ngắn.

Ánh mắt Đinh Thuần rơi vào trên bóng người đen sì, cũng đồng thời, trong tầm mắt cũng nhìn thấy nữ tử mỹ lệ đến cực điểm kia. Tuy nữ tử kia hiển lộ ra tu vi, chỉ là cảnh giới Hóa Thần, nhưng hắn lại không dám có chút khinh thị nào., Bởi vì trước đó ba ngày, hắn tận mắt nhìn thấy đệ tam cường giả địa vị gần với Đông Mộc Thành của hắn, từng không có răng, sau khi bóng đen khủng bố kia khô cạn máu tươi trong cơ thể, liền giao hắn cho nữ tử xinh đẹp trước mắt này.

Cũng là ngày đó, hắn biết vì sao, bóng đen kia tính kế tất cả cường giả Phản Hư của Đông Mộc thành, mục đích chủ yếu là thu phục bọn họ, nhưng cuối cùng lại duy nhất thả Tăng Vô Nha, còn đang tàn sát toàn bộ Tăng gia, cuối cùng khiến Tăng Vô Nha lâm vào tuyệt vọng, sau đó còn bị coi là súc sinh, bị bỏ máu, phế bỏ tu vi tu luyện ngàn năm.

Hết thảy những chuyện này chính là vì vị nữ tử xinh đẹp đến cực điểm trước mắt này, nếu không phải nàng tồn tại, nói không chừng Tăng gia sẽ không bị diệt, mà vận mệnh từng không có răng, sẽ trở thành nô bộc của bóng người hắc bạch, mà không phải sau khi bị phế đi còn bị hành hạ đến hai ngày, cuối cùng mới bỏ mình.

họa phúc nhất đạo, quả là gần bó, càng khó đoán.

Tô gia mấy chục năm trước, là tiểu gia tộc có huyết mạch tìm kiếm bảo vật kia. Năm đó bao gồm cả ta, không ít người đều có chủ ý với tiểu gia tộc này, cuối cùng bị lão hồ ly Vô Nha này nhanh chân đến trước. Vốn đều đang hâm mộ lão gia hỏa này lại được thứ tốt, ai biết, đó lại là mầm tai họa.

Ai cũng không nghĩ tới nữ anh Tô gia có huyết mạch nồng đậm nhất năm đó, sau khi trưởng thành, gặp phải một tồn tại đáng sợ như yêu ma. Tầng gia, từng không có răng, ngay cả cơ hội trở thành nô bộc cũng không có.

Ngồi tĩnh tọa trong bóng tối, nhớ tới trong mấy ngày nay, từng trải qua từng màn, trong đầu Đinh Thuấn, rất nhiều ý niệm lóe lên không ngừng. Những người khác, giống với Đinh Thuấn, đang biết được mấy ngày nay sau khi những nhân quả trước sau phát sinh những chuyện này., Toàn bộ đều là cảm thán không ngừng. Đặc biệt là sau khi nghĩ tới vận mệnh của mình, bọn họ hiện tại là nô bộc, mặc dù không bị chụp mũ, nhưng trong nguyên thần của bọn họ tồn tại hạt giống nô bộc kia, lại vô cùng rõ ràng nhắc nhở bọn họ, bọn họ mặc dù còn là cường giả cảnh giới Phản Hư, nhưng thân phận chân chính, lại là nô bộc của hắc hồ nhân ảnh.

Trở thành nô bộc của người khác, ở trong tu chân giới, chỉ cần là tu sĩ cảnh giới Nguyên Anh trở lên, đều sẽ cảm giác vô cùng khuất nhục, đều sẽ phản kháng. Nếu là cảnh giới Phản Hư, vậy càng thêm khó tin. Nhưng trên thực tế, bao gồm cả Đinh Thuấn, mười mấy người bọn họ cũng không dám phản kháng, đáy lòng cũng không dám sinh ra ý nghĩ độc ác gì.

Nếu như nói lúc trước bọn họ còn có oán hận, sau khi tận mắt nhìn thấy kết cục của Đông Mộc chiến kết cục của Tầng gia, cho dù còn có người muốn thoát thân, cũng không thể không áp chế ý nghĩ này đến chỗ sâu nhất trong đáy lòng, không dám lộ ra chút nào. Bọn họ sợ hãi.

Ngọn nguồn sợ hãi của bọn họ, không phải người khác, chính là bóng người ngồi xếp bằng trong bóng tối cách bọn họ không xa. Trong mắt đám người Đinh Thuấn, bóng người kia, chính là tu sĩ hắc bào kia, căn bản không phải một người, mà là một

yêu ma, bọn họ thậm chí suy đoán, hẳn nói không chừng chính là yêu ma đáng sợ đến từ vực ngoại.

Ngoại trừ tồn tại đáng sợ như yêu ma này giải thích, bọn họ không thể nghĩ ra cái khác. Nếu đổi lại là tu sĩ khác, chỉ sợ cũng không thể hiểu được.

Một tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ, mặc dù có một phân thân của phản hư trung kỳ, nhưng lại mạnh mẽ chém giết một vị cường giả phản hư hậu kỳ, coi như kẻ thêm mười mấy vị tu sĩ Phản hư sơ kỳ trung kỳ, cuối cùng bị bức bách khuất phục, gieo xuống mầm mống nô bộc, thu phục bọn họ. Trong một đêm, hủy diệt một đại gia tộc, hoàn toàn tiêu diệt vong vong vong tộc, diệt chủng, sạch sẽ.

Cho dù đã qua mấy ngày, nhưng ở trong đầu đám người Đinh Thuấn, vẫn thỉnh thoảng hồi tưởng lại, Ngư Long đảo, nháy mắt Đông Mộc chiến chết trận, hai tòa pháp trận đáng sợ, hạt giống nô bộc kia, huyết trì huyết đăng kia...

Bất luận là một màn kia, đều đủ để cho người ta kinh hãi cực kỳ, mà đám người Đinh Thuấn hoàn chính trải qua những thứ này, thì cũng không cách nào nổi lên bất cứ suy nghĩ phản kháng nào đối với bóng người hắc hạo kia, bọn họ khuất phục, hoàn toàn khuất phục. Như vậy, vô cùng cung kính ngồi ngay ngắn ở trước mặt hắn.

Đám người Đinh Thuấn ở đây, tự nhiên là bị Ngô Khí triệu tập tới. Mười mấy người bọn họ, đã ngồi khom tọa ở tầng thứ ba của Thiên Bảo các ước chừng mấy canh giờ, nhưng bọn họ lại không có lộ ra một chút không kiên nhẫn, tất cả đều là nhìn mũi nhìn tim, lẳng lặng chờ Ngô vút bỏ mở miệng. Trong đám người Lãnh Lạc, bất luận nhân số nào trong vòng mấy canh giờ, đã sớm bị bọn họ ra tay chém giết. Nhưng hiện tại, đem bọn họ tụ tập lại một chỗ, lại lưu lạc bọn họ mấy canh giờ, bọn họ đều không dám làm gì.

Ngô Khí ngồi xếp bằng trong bóng tối, phía dưới mặt nạ, mí mắt mặc dù là gà mờ, nhưng dưới mí mắt kia lại là u quang lóe lên. Mọi thứ trước mắt đều hiện ra vô cùng rõ ràng, bị hắn thấy rõ ràng. Đám người Đinh Thuấn, ở trong mắt hắn, toàn bộ tu vi cảnh giới đều hiển hiện ra., Hai vị Phản Hư trung kỳ,

chín vị Phản Hư sơ kỳ. Mười mấy người này tụ tập cùng một chỗ, thế lực hình thành, mặc dù không bằng một ít thế lực siêu cấp, nhưng muốn sống ở vị trí mật lưu của một đại tông môn thế lực, vẫn có thể, chỉ là so sánh với đại tông môn chân chính, mất đi một ít nội tình mà thôi.

Nhưng những người trước mắt này, lại chỉ là nô bộc của Ngô Khí hấn mà thôi, nghĩ đến đây, đáy lòng Ngô Khí lại nổi lên ý nghĩ kiêu ngạo tùy ý trong đầu.

canh thứ năm đến ngày hôm nay đã cập nhật xong việc sáng ngày bắt đầu hai ngày không cần báo năm, thời gian sẽ ổn định hơn một chút.

Canh gác vô cùng tuyệt vời.

Mười một nô bộc cảnh giới Phản Hư mười một...

Nếu lúc trước lựa chọn ở lại Thiên Ma tông, làm những chuyện này chỉ sợ là không có khả năng. Miễn phí sách điện tử chuyển không nói đến những chuyện khác, nô Thiên ấn pháp kia, chỉ sợ Thiên Ma Tông sẽ không cho phép một mình ta độc chiếm, nhất định là thu về trong tông. Không chỉ nói vị thiên kiều thứ ba của ta, chính là thiên kiều Hạ Hầu Vô Uyên, đạt được cấm pháp thái cổ như nô thiên ấn pháp, cũng không thể bảo toàn.

Bí mật quá nhiều cũng không phải là chuyện tốt, chỉ có rời khỏi sự trói buộc của tông môn mới có thể làm việc không hề cố kỵ. Ta ở hải ngoại mặc dù không có căn cơ gì, nhưng cũng chính vì vậy, ít đi rất nhiều cố kỵ, muốn tính kế ai, những người này, chính là chỗ dựa ban đầu của ta tung hoành hải ngoại.

.....

Nhìn mười một vị tu sĩ Phản Hư trước mắt, đáy lòng Ngô Khí nổi lên không ít ý niệm. Bởi vì thoát ly khỏi Thiên Ma tông mang đến cho hắn một tia bản khoả, cũng tại lúc này, biến mất vô tung vô ảnh. Hắn từ sau khi chiếm được truyền thừa Thái Cổ, đã tâm một mực bị hắn áp chế, lúc này rốt cuộc đã hiển lộ ra.

Dưới mặt nạ, ánh mắt Ngô Khí chậm rãi rơi vào đám người Đinh Thuấn ngồi xếp bằng cách hắn không xa, có thanh âm khàn khàn, từ trong miệng Ngô Khí phun ra.

Từ hôm nay trở đi, chư vị chính là trưởng lão trong các của Thiên Bảo các ta. Đã như vậy, thế lực của chư vị không cần tồn tại nữa, toàn bộ nhập vào Thiên Bảo các ta, Đông Mộc thành này, ngày sau có thể làm chủ, cũng chỉ có thể là Thiên Bảo các ta.

Bình tĩnh vô cùng, ngữ khí cũng là nhàn nhạt, nhưng bá đạo trong đó, lại là người bất luận kẻ nào cũng có thể nghe ra, đã

chờ đợi đám người Đinh Thuần đã mấy canh giờ. Ai cũng không ngờ, từ trong miệng Ngô Khí phun ra, vậy mà lại là lời nói này. Đột ngột nghe được mấy câu kia, mặc dù là ở trong bóng tối, nhưng mơ hồ có thể thấy rõ biểu cảm nhanh chóng biến hóa trên mặt bọn họ.

Sau khi phản ứng lại, Đinh Thuần ở phía trước nhất, ngay cả chân chờ một chút cũng không có, lập tức mở miệng.

Các chủ, không thể a.

Đinh Thuần hầu như là theo bản năng nói ra lời phản đối, nhưng lập tức liền nhớ tới thân phận hiện tại của mình, trong lòng lập tức lộp bộp một chút, tiếp theo lập tức bổ cứu mở miệng giải thích.

Các chủ đại nhân, muốn chúng ta trở thành trưởng lão Thiên Bảo các tự nhiên không phải vấn đề, nhưng không thể giống trống khua chiêng, cũng không thể trực tiếp bá đạo tuyên bố quyền sở hữu Đông Mộc thành.

Đinh Thuần giải thích thêm một câu, đang muốn tiếp tục nói, nhưng lập tức, trong nguyên thần, liền truyền đến một trận dị động, còn có ở trong không gian hắc ám hư vô này, chợt một cỗ khí thế lạnh lẽo cực kỳ đáng sợ, ở lúc này buông xuống, như một ngọn núi lớn đè ở trong lòng mọi người.

Bọn họ đều là phản hư tu sĩ, muốn làm cho bọn họ cảm thấy khó chịu. Chứ ít cũng phải là người có tu vi Phản Hư hậu kỳ mới có thể làm được. Nhưng bất hạnh chính là, trong nguyên thần của bọn họ bị gieo xuống hạt giống nô bộc thuộc về Ngô Khí, bất luận là khí thế gì bọn họ đều có thể chống cự, duy chỉ có Ngô Khí thì bọn họ không thể.

Lý do.

Thanh âm lạnh như băng vô cùng, từ phía dưới mặt nạ Ngô Khí phát ra, vang lên ở trong tai đám phản hư cường giả Đinh Thuần. Chịu đựng dị động trong cơ thể truyền đến cùng cảm giác khó chịu, Đinh Thuần lập tức vô cùng nhanh chóng đem lý do phản đối nói ra, sợ nói chậm, sẽ bị Ngô Khí trực tiếp gạt bỏ.

Các chủ đại nhân, kỳ thật chủ nhân chân chính của Đông Mộc Thành này, không phải Đông Mộc Chiến, càng không phải chúng ta. Mà là phụ thuộc của một thế lực lớn, không chỉ Đông Mộc Thành, phạm vi trăm vạn dặm Đông Mộc đảo đều là, chính là Thủy Thần Điện thuộc về một trong ba thế lực lớn của Phong Bạo Hải Vực.

Đông Mộc Chiến mặc dù là tu vi Phản Hư hậu kỳ, nhưng cũng chỉ là một tán tu cường đại được Thủy Thần Điện mời chào mà thôi, phong ấn một cái danh hiệu trưởng lão, địa vị là mật lưu, được phái đến quản lý khu vực này. Hiện tại Đông Mộc Chiến bị Các chủ đại nhân chém giết, Thủy Thần Điện kia nhất định sẽ phát hiện. Đến lúc đó nhất định sẽ phái người mới đến, nếu lúc này Các chủ đại nhân thò đầu ra, nhất định sẽ bị người Thủy Thần Điện nhìn chăm chăm, đến lúc đó.....

Đình Thuần không nói thêm nữa, nhưng Ngô Khí lại hoàn toàn hiểu rõ ý tứ của hắn. Dưới mặt nạ, trên mặt của hắn lập tức xuất hiện biểu tình kinh ngạc. Hắn cũng không ngờ, Đông Mộc chiến cường giả không ai bì nổi ở trong Đông Mộc thành Đông Mộc chiến, phản hư hậu kỳ lại không phải chủ nhân chân chính của khu vực này, mà là người một thế lực lớn phái tới quản lý nơi này mà thôi.

Tuy đám người Đình Thuần không nói rõ, nhưng Ngô Khí lại có thể đoán được.

Theo người nói như vậy, bản các chủ chém chết Đông Mộc Chiến, chẳng phải là tương đương với đã đắc tội với thế lực lớn Thủy thần điện này sao.

Ngô Khí tuy bá đạo, nhưng đó cũng là lúc đắc thế mới có thể như vậy. Vừa nghe thấy mình trong lúc vô tình đã đắc tội một thế lực lớn, Thủy Thần điện kia ngay cả Đông Mộc Hậu Kỳ tu sĩ như Phản Hư hậu kỳ cũng chỉ có thể lên làm một mật lưu trưởng lão, khí thế to lớn, đã có thể thấy được một chút. Đắc tội thế lực như vậy, rất nhiều ý niệm tùy ý trong đáy lòng Ngô Khí lập tức biến hóa, trong nháy mắt liền tràn lên cảm giác nguy cơ thật lớn.

Thật ra đám người Đình Thuần trong lòng cũng khổ sở, ý niệm ban đầu của bọn họ, tự nhiên là không muốn đối địch với thế

lực lớn khủng bố như Thủy thần điện. Tuy bọn họ là phản hư cường giả, nhưng bọn họ đều là tu sĩ bản địa hải ngoại này, tự nhiên rất rõ ràng thủy thần điện là một trong ba thể lực lớn như Phong Bạo hải vực này đáng sợ.

Đáng tiếc bọn họ căn bản không có lựa chọn, lúc bị Ngô phi gieo xuống hạt giống nô bộc, vận mệnh của bọn họ đã định trước, muốn bị trôi ở trên thuyền Ngô Khí, Ngô Khí sống, bọn họ liền có thể sống, Ngô Khí nếu bị chết, bọn họ cũng không sống được.

Hắn là như vậy rồi, tuy rằng thể lực trung tâm chân chính của Thủy Thần Điện cách đây ít nhất mấy ngàn vạn dặm, nhưng Đông Mộc Chiến dù sao cũng là trưởng lão Thủy thần điện. Nhất định là trong Thủy thần điện lưu lại bản mệnh lệnh bài, một khi chết, Thủy thần điện lập tức sẽ biết, hiện tại, Thủy thần điện đã phái người mới tới đây. Chẳng qua đường xá xa xôi, chí ít cũng phải nửa tháng mới có thể chạy tới nơi đây.

Đinh Thuần đã sớm nghĩ ra một phen thôi luận nói ra, nhân cơ hội này, lập tức nói ra toàn bộ. Dựa theo dự đoán trong lòng hắn, nói cho Ngô vút bỏ những điều này, nói hắn vị các chủ Thiên Bảo các này., Người nắm giữ mười mấy người vận mệnh, hắn là nên lựa chọn tránh lui, dù sao thể lực Thủy thần điện này đáng sợ, chỉ cần là tu hành ở hải ngoại, đều là vô cùng rõ ràng. Bất quá Đinh Thuần nếu sau khi biết rõ nội tình chân chính của Ngô Khí, chỉ sợ là lập tức sẽ thu hồi phen thôi luận này của mình.

Ngô Khí cũng không phải là tu sĩ hải ngoại gì, hắn là tu sĩ đến từ đại lục Trung Châu, trên người bí mật rất nhiều, át chủ bài cũng rất nhiều, lại vừa mới thoát khỏi trôi buộc, không còn cố kỵ gì nữa, căn bản chính là hoàn toàn lấy bản thân làm chủ, chỉ cần có thể đạt tới mục đích của hắn, không mất thủ đoạn nhất định.

Bởi vì nghe xong lời nói của Đinh Thuần, Ngô Khí lập tức liền lâm vào trong trầm tư, hắn tuy kiêu ngạo, nhưng cũng không phải người ngu xuẩn. Có thể từ trong giọng nói của Đinh Thuần, biết được Thủy Thần điện kia rốt cuộc là thể lực thể

nào. Vốn còn định làm lớn một trận, bởi vì tin tức này, lập tức đã có một loại cảm giác bị nhục.

Thủy thần điện... Thủy thần điện.. Chẳng lẽ nhất định phải từ bỏ nơi này, tìm một nơi khác phát triển.

Suy nghĩ trong lòng Ngô Khí điên cuồng chuyển động, bắt đầu suy nghĩ đôi sách. Chợt nghe được tin tức của Thủy thần điện, thoáng cái làm cho toàn bộ bố trí của hắn rối loạn, làm cho hắn có chút trở tay không kịp.

Suy nghĩ hồi lâu, Ngô Khí cũng không nghĩ ra biện pháp gì tốt, ánh mắt lại một lần nữa trở về trên người đám người Đinh Thuần.

Thế lực Thủy thần điện kia, mạnh như thế nào.

Vấn đề Ngô Khí mặc dù khiến đám người Đinh Thuần nghi hoặc, bởi vì ở hải ngoại, cho dù là một ít khu vực biên giới, cũng có thể biết được thủy thần điện quái vật khổng lồ này rốt cuộc cường đại bao nhiêu, Thiên Bảo các chủ thần bí này của Ngô Khí, thủ đoạn kinh người, vậy mà không biết chi tiết của Thủy thần điện.

Nghi hoặc thì nghi hoặc, Đinh Thuần cũng không dám Ngô Khí nhắc ra vấn đề, lập tức mở miệng trả lời.

Thủy Thần Điện Ma Sa Điện Thiên Đảo Minh là một trong ba thế lực cường đại nhất hải vực Phong Bạo, trong đó lấy Thiên Đảo Minh đứng đầu, Ma Sa Điện thứ hai, Thủy Thần Điện đứng hàng cuối. Nhưng cho dù vậy, Thủy Thần Điện cũng là thế lực mà vô số tu sĩ muốn gia nhập trong Phong Bạo Hải Vực. Thủy Thần Điện có được mấy chục vạn tu sĩ cường đại nhất, trong đó cường đại nhất., Tục truyền chính là mấy vị Thái thượng trưởng lão Thủy thần điện, đều là Hợp đạo đỉnh phong. Bất quá mấy vị trưởng lão này vì tránh né thiên kiếp đã ẩn nấp nhiều năm, hôm nay điện chủ Thủy thần điện, chính là người vừa mới tấn thăng cảnh giới Hợp đạo không lâu, Thủy Thần Ứng Pháp Thiên, dưới tay người này, tổng cộng có cường giả Phản Hư...

Đinh Thuần xem ra cực kỳ hiểu biết đối với Thủy thần điện kia, dưới sự kể lại của hắn, Ngô Khí lập tức đã rõ ràng Thủy

thần điện rớt cuộc là một thế lực như thế nào.

Thế lực siêu cấp, không kém gì thế lực siêu cấp của Thiên Ma Tông.

Nghe xong Đinh Thuần kể lại, Ngô Khí lại một lần nữa lâm vào trong trầm mặc. Hắn đã hoàn toàn hiểu rõ thủy thần điện rớt cuộc là một thế lực như thế nào, ở trong thủy thần điện kia, lại có mấy vị thái thượng trưởng lão hợp đạo đỉnh phong sau khi biết được., Ngô Khí biết, tuyệt đối là một thế lực siêu cấp sẽ không yếu hơn Thiên Ma tông. Thế nhưng trong lúc vô tình lại đắc tội với một thế lực siêu cấp như vậy, cho dù lá gan Ngô Khí có lớn hơn nữa, lúc này cũng bị dọa cho giật mình, bắt đầu suy nghĩ đối sách làm sao thoát thân.

Nhìn thấy Ngô Khí lâm vào trong trầm mặc, Đinh Thuần không đoán được ý nghĩ của Ngô Khí, nhưng hắn tựa như có tính toán của mình, lại mở miệng cho Ngô Khí có chủ ý.

Các chủ, lúc Đông Mộc chiến tử, Các chủ vẫn chưa hiện thân. Cho nên người Thủy thần điện tất nhiên sẽ không biết sự tồn tại của Các chủ, chỉ cần chúng ta xử lý sạch sẽ một chút, đem những người biết chuyện Ngư Long đảo toàn bộ chém giết., Chắc hẳn có thể thuận lợi giấu diếm được. Đến lúc đó chúng ta có thể không lộ ra tiếng động, làm bộ thần phục thành chủ mới tới, tìm một thời cơ, chúng ta cùng nhau liên thủ bắt người kia, lại để Các chủ gieo xuống nô ấn cho hắn, vấn đề liền có thể giải quyết.

Ý kiến ác độc của Đinh Thuần lọt vào tai, ánh mắt Ngô Khí mang theo một tia ngoài ý muốn lập tức quăng lên trên người hắn.

Năm trăm năm nay bận rộn, hôm nay liên hơn một lần này, ngày mai canh ba hơn: Cảm ơn tà huyết —— bụng dạ ba vị huynh đệ tà môn đánh giá vé Nguyệt Châu thưởng quả nhiên, lâu nhỏ yêu cầu mới có vé ủng hộ, vậy mà lại cầu một lần nữa, vì tiêu phí huynh đệ Thập Nguyên, đều sẽ có một tấm vé đánh giá miễn phí, lâu nhỏ liền xin một tấm tiền miễn phí, chấp tay bái tạ

Canh gác vô cùng tuyệt vời.

Người này, Đinh Thuần, tuy là đệ nhị cường giả ngày trước Đông Mộc Thành gần với Đông Mộc Chiến, nhưng ở trên âm mưu tính kế, cho các tu sĩ Phản Hư khác ẩn tượng rất không am hiểu, lại không nghĩ đến lúc này., Ý tưởng nhỏ ra từ miệng hắn đúng là cực kỳ ác độc. Những tu sĩ phản đối phản đối khác ngồi phía sau hắn, đồng thời trong lòng cả kinh, nhưng cũng không có ai nói ra ý kiến phản đối gì. Bọn họ vốn đã biết mình trở thành nô bộc của Ngô Khí, trong lòng biệt khuất, nếu có thể kéo một cường giả Thủy thần điện xuống nước, bọn họ tự nhiên là vui mừng.

Bất quá Ngô Khí lại nhàn nhạt lắc đầu, Đinh Thuần có chủ ý đã sớm nghĩ tới, nói thì dễ, nhưng muốn làm đến, lấy phỏng đoán của Ngô Khí, chỉ sợ là khó.

Ta có thể chém giết Đông Mộc Chiến, không phải dựa vào sức chiến đấu của ta, mà là viên Thượng Cổ Lôi Đình Đan kia. Đáng tiếc chính là, Lôi Đình Đan ta cũng chỉ có một viên mà thôi, chính là lần trước ở trong di địa Vạn Tượng Tông đoạt được, hao phí ta mấy chục năm tuế nguyệt, mới khôi phục được một ít uy năng, đã bị ta dùng hết rồi.

Thiên Bảo các mặc dù có bảo nô tồn tại, nhưng chân chính hình thành thế lực to lớn, chẳng những cần thời gian, còn cần có đủ che chở. Nhưng nếu không giải quyết tai họa ngầm của Thủy Thần điện, ngay cả khi đoạt được Đông Mộc thành này, cũng khó có thể có phát triển gì lớn lao. Ngày sau muốn dựa vào Thiên Bảo các giúp ta tìm kiếm chỗ truyền thừa còn lại, cũng cực kỳ khó khăn.

Những người trước mắt này mặc dù thực lực không tệ, nhưng mặc dù liên hợp lại, cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống lại một tu sĩ Phản Hư hậu kỳ. Nhưng lần này Đông Mộc chiến vị phản hư hậu kỳ này đều đã chết, Thủy thần điện kia chỉ cần hơi thông minh một chút, nhất định sẽ phái ra một người so với Đông Mộc chiến càng thêm cường đại.

Vẫn là Phản Hư hậu kỳ hoặc là Phản Hư đỉnh phong.

Suy nghĩ trong lòng Ngô Khí quay cuồng. Rất nhiều suy đoán trào ra. Hắn đã hiểu, sau khi Đông Mộc Chiến chết tên phản hủ hậu kỳ tu sĩ này, Thủy Thần Điện người nếu còn muốn tiếp tục khống chế Đông Mộc đảo này, nhất định sẽ phái ra một người cường đại hơn so với Đông Mộc chiến. Nếu không, khó đảm bảo người tới sẽ không giống như Đông Mộc Chiến, chết oan chết uổng.

Nghĩ đến đây, Ngô Khí lập tức đau đầu. Tuy rằng kế hoạch lần này đã thực hiện một cách hoàn mỹ, hắn giết chết Đông Mộc Chiến và Tăng Vô Nha, còn khống chế hơn mười nô bộc cảnh giới Phản Hủ. Nhưng cũng chỉ có mình hắn biết, có thể làm được tất cả những chuyện này. Trong đó cũng không biết đã trải qua bao nhiêu hung hiểm, chỉ cần hơi có chút sai sót, kết cục chính là thân tử đạo tiêu.

Tính toán một cái Đông Mộc Chiến đã hao hết tâm cơ, còn cần đi một đại sát khí. Nếu thêm một cái thực lực càng thêm đáng sợ, Ngô Khí cũng không dám cam đoan còn có thể thuận lợi như vậy. Đinh Thuấn nhìn thấy Ngô Khí không nói gì, chỉ thản nhiên nhìn mình một cái, đáy lòng lại lạnh lẽo.. Hắn suy nghĩ một lát, lập tức hiểu rõ các điểm mấu chốt trong đó, thậm chí mắng một câu, vội vàng thu liễm thần hồn, lẳng lặng ngồi xếp bằng một bên, không dám nói lung tung. Tu vi hắn không tệ, bất quá tâm tư lại không bằng đám người Tăng Vô Nha, Linh Lung sẽ tính kế.

Ngô Khí cũng không để ý lắm, đáy lòng hắn đang suy nghĩ xem phải ứng phó cửa ải khó khăn của Thủy Thần điện này như thế nào, cũng không có tâm tư chú ý những chuyện khác.

Trong lòng Ngô Khí toát ra độc kế, nhưng lập tức lại bị hắn phủ định, hắn tính toán căn bản nhất định phải xây dựng trên thực lực đối thủ. Nếu như cũng là một tu sĩ Phản Hủ hậu kỳ như Đông Mộc chiến, Ngô Khí còn có thể nỗ lực được, nhưng nếu tu vi người Thủy Thần điện kia vượt qua Phản Hủ hậu kỳ, Ngô Khí không có nắm chắc.

Suy nghĩ một chút, khuôn mặt bên dưới mặt nạ của Ngô Khí càng thêm nghiêm trọng, vẫn là câu nói cũ. Trước mặt thực lực tuyệt đối mạnh mẽ, hết thảy âm mưu quỷ kế đều là phí công.

Nếu người tới quá mức cường đại, không tính toán được ngược lại mất mạng tuyệt đối là chuyện bình thường.

Thật lâu sau, Ngô Khí phát ra một tiếng than nhẹ, hơi có chút bất đắc dĩ phát ra.

Tạm thời chỉ có thể như vậy. Đem toàn bộ người biết được sự tồn tại của Ngư Long đảo thanh trừ, sau đó nhanh chóng đi tìm hiểu. Nhìn xem Thủy Thần điện kia, rốt cuộc sẽ phái người nào tới đây.

Ngô Khí không nói tiếp nữa, sau khi dặn dò một câu, liền bảo đám người Đinh Thuấn lui ra.

Tầng thứ ba của Thiên Bảo các, rất nhanh chỉ còn lại nữ tử xinh đẹp như thị nữ đang quỳ gối bên cạnh hắn. Nàng kia tựa hồ cũng biết rõ lúc này gặp khốn cảnh, trên khuôn mặt xinh đẹp cũng xuất hiện suy nghĩ, bất quá ngay cả Ngô Khí cũng tạm thời không có cách nào, nàng hiển nhiên không giỏi về đạo này như Ngô Khí, cũng nghĩ không ra biện pháp gì hay.

Cuối cùng cũng chỉ có thể từ bỏ, trong một đôi mắt đẹp kia đều là thần quang minh diễm động lòng người, sùng kính trẻ con, biểu hiện là đem tất cả tâm thần đều gửi đến trên người Ngô Khí. Ở đáy lòng hắn, đã thật sự đem Ngô Khí coi là chủ nhân của mình, không giống đám người Đinh Thuấn, chính là bị ép.

Hừ, binh tới tướng ngăn thủy đến đất, trước tiên xem người tới là ai, nếu không thể địch lại, cùng lắm thì ẩn nấp là được, nếu không chênh lệch với Đông Mộc chiến, vậy Các chủ liền không khách khí.

.....

Phụ cận Đông Mộc thành, quanh năm có mười mấy vạn tu sĩ tồn tại, mặc dù tại hải vực Phong Bạo là biên giới, cũng xem như phồn hoa. Bất quá gần đây có không ít đại sự phát sinh, một ít tu sĩ nhảy bèn đã rời khỏi Đông Mộc thành, miễn cho bị liên lụy trong đó.

Hai chuyện phát sinh gần đây trong Đông Mộc thành, hai chuyện lớn nhất không khác gì là Đông Mộc chiến mất tích, còn có đại gia tộc từng bị diệt môn. Đại sự bại lộ đầu tiên

chính là thời điểm Tăng gia bị diệt môn trong một đêm, nhất là sự xuất hiện của huyết đảng diệt tộc kia, càng làm cho người ta kinh hãi không thôi. Sau mấy ngày hôm đó, bị người phát hiện ra đệ nhất cường giả của Đông Mộc thành, Đông Mộc chiến sĩ cảnh giới Phản Hư hậu kỳ đã mất tích.

Hai chuyện đại sự này, bất luận cái nào, đều đủ để dẫn đến một cuộc oanh động cực lớn. Khi hai kiện phát sinh cùng một lúc, lại càng dẫn phát rất nhiều tu sĩ khủng hoảng, không trách được có rất nhiều tu sĩ sẽ rời khỏi nơi đây, miễn cho bị liên lụy trong đó.

Bất quá cũng có không ít tu sĩ lựa chọn tiếp tục ở lại Đông Mộc thành, ngoại trừ nguyên nhân có sản nghiệp ở trong đó ra, bọn họ cũng cực kỳ tò mò, muốn biết tiếp theo Đông Mộc thành sẽ xảy ra chuyện gì, hơn nữa bọn họ cũng đang suy đoán, tiếp theo ai sẽ là người không chế Đông Mộc thành.

Đối với chuyện chủ nhân chân chính của khu vực Đông Mộc đảo là Thủy Thần Điện, không phải tất cả tu sĩ đều biết, chỉ có một ít tu sĩ có tu vi cao lại có nguồn tin tức mới rõ ràng. Bất quá lúc này, tin tức này vẫn bị tiết lộ ra ngoài., Nhanh chóng lan truyền ra, cũng làm suy đoán của rất nhiều tu sĩ thay đổi. Tất cả mọi người đang suy đoán, thế lực lớn vô cùng như Thủy thần điện này, sau khi biết trưởng lão mình phái đi mất tích sẽ có phản ứng gì.

Khu vực trung tâm của Thủy Thần điện cách Đông Mộc đảo rất xa, nhưng đối với một ít tu sĩ cường đại mà nói, cũng bất quá chỉ là hành trình nửa tháng mà thôi.

Mười ngày sau khi Tăng gia bị diệt sạch môn phái, trong Đông Mộc thành, rốt cuộc xuất hiện một lần rung chuyển cực lớn. Bên ngoài Đông Mộc đảo, biển cả mênh mông vô bờ trên mặt biển. Chợt xuất hiện một bóng người, nhỏ bé không gì sánh được, nhưng trong nháy mắt bóng người này xuất hiện, toàn bộ biển cả đều sôi trào.

Oanh oanh oanh oanh!

Tùng đạo sóng lớn ngập trời, lúc bóng người kia đạp xuống mỗi một bước, cuồn cuộn mà lên, mỗi một đạo đều cao mấy

trăm triệu, thậm chí ngàn triệu, cho dù cách Đông Mộc thành còn xa, thế nhưng thanh âm chấn động kia, lại như có người nổi giận trên mặt đất trống trập, vang vọng toàn bộ Đông Mộc thành.

Vì vậy, dưới cái nhìn chăm chú của ít nhất hơn mười vạn tu sĩ, trên biển rộng, bóng người kia giống như là chủ nhân của mảnh hải dương này, từng bước từng bước đạp xuống, thanh thế kia, cảnh tượng kia chiếu vào trong mắt mỗi một tu sĩ, mười mấy vạn người ở trong Đông Mộc thành quan sát, nhưng tâm thần của bọn họ, dưới bóng người nhỏ bé kia, lại hoàn toàn thần phục.

Trong mười mấy vạn tu sĩ, có mười mấy vị Phản Hư cường giả tồn tại, ánh mắt của bọn họ cũng đồng dạng nhìn chăm chú vào bóng người nhỏ bé đạp biển mà đến kia. Khác với những tu sĩ khác chính là cảnh giới của bọn họ, làm cho bọn họ càng thêm rõ ràng cảm ứng được bóng người kia đáng sợ.

Không có bất kỳ kiêng kỵ gì kiêu ngạo bá đạo, đây là một loại tự tin tuyệt đối, thậm chí đã vượt qua tự phụ, đã ủ thành một loại thế, không sợ hãi, không đem bất luận kẻ nào đặt vào trong mắt, tất cả tu sĩ đều có loại cảm giác, tất cả mọi người ở Đông Mộc thành, dưới bóng người mơ hồ kia, đều bị ép xuống.

Một số cường giả thì có thể rõ ràng từ trên thân bóng người kia, cảm giác được một đạo ánh mắt tới đây, trong ánh mắt kia tràn ngập một loại cảm xúc, đó chính là miệt thị, miệt thị mọi người nơi này, cho dù lúc này trong Đông Mộc thành, số lượng tu sĩ có được, nhiều đến mười mấy vạn. Dù vậy, vẫn như cũ không bị người kia để vào trong mắt.

Cảm ứng được loại ánh mắt này, mặc dù biết bóng người mơ hồ đáng sợ, nhưng trong lòng có rất nhiều tu sĩ bỗng nhiên nổi giận, nhưng lập tức, lửa giận trong lòng bọn họ liền biến mất vô tung vô ảnh.

Là vì bóng người kia, bóng người mơ hồ kia, dưới sự chăm chú của mọi người, bước ra một bước cuối cùng, tiếp theo liền thấy một đạo sóng biển to lớn trước nay chưa từng có, vào lúc

này, trùng thiên mà đi, sóng biển kinh thiên cao chừng hai ngàn trượng, tựa hồ muốn bao phủ toàn bộ Đông Mộc đảo.

Vù vù

Trên không trung Đông Mộc thành, bóng người mơ hồ kia, hiện thân. Đồng thời còn có một đạo thanh âm, bình thản vô cùng, nhưng miệt thị trong đó ai cũng có thể nghe ra. Như là một cường giả, đối với một đám kiến nói chuyện như vậy, làm cho tâm thần tất cả tu sĩ đều run rẩy.

Ta là Thủy Thần Điện, Lâm Tây Tây

Một câu rất đơn giản, chỉ là báo ra tên của bóng người kia, nhưng ở lúc giọng nói của hắn vang lên, mọi người lại phát hiện, chấn động trong Đông Mộc thành vẫn không có dừng lại, ngược lại theo thanh âm người kia, tựa hồ là ứng hòa., Xa xa có thể thấy được, sóng lớn ngập trời trên đại dương kia, vậy mà không có rơi xuống, mà ngưng trệ ở nơi đó, như một màn trời màu lam, tùy thời muốn bao trùm lại, bao phủ toàn bộ Đông Mộc đảo vào trong.

Mười mấy vạn tu sĩ như trong nháy mắt sinh ra một ảo giác, bên ngoài Đông Mộc đảo, toàn bộ đại dương mênh mông như hợp thành một thể với người kia. Ngay khi hắn phun ra cái tên, toàn bộ biển cả đều hoan hô theo, tựa như chỉ cần người kia ra lệnh một tiếng, biển cả sẽ nghe theo, phóng xuất ra bất kỳ dị tượng đáng sợ nào.

canh thứ nhất đến canh ba, xin vé tàu chưa xong.

Mẹ kiếp,

Phản Hư hậu kỳ, là Phản Hư hậu kỳ.

Trong Đông Mộc thành, đám người Đinh Thuần tụ tập cùng một chỗ, ở lúc người tên Lâm Tây Thủy thần điện hiện thân, ánh mắt bọn họ cũng rơi vào trên người người người đó. Lâm Tây kiêu ngạo vô cùng, bá đạo vô cùng, miệt thị tất cả, hoàn toàn không che giấu tu vi của mình, ngay cả che giấu một chút cũng không có, mà là hoàn toàn phóng ra, hiển lộ ra.

Đám người Đinh Thuần hầu như lập tức cảm ứng được tu vi cảnh giới của người nọ, lại là phản Hư hậu kỳ khiến bọn họ vô cùng kinh ngạc, vốn bọn họ đều cho rằng, sau khi Đông Mộc chiến tử, Thủy Thần Điện khẳng định sẽ phái ra người có tu vi còn cao hơn Đông Mộc Chiến., Hẳn là một cường giả cảnh giới Phản Hư đỉnh phong, hoặc là hai vị Phản Hư hậu kỳ tu sĩ đồng thời đến đây. Nhưng bọn họ thật không ngờ, người xuất hiện ở Đông Mộc Thành này, tự xưng là người Thủy Thần Điện đến tên là Lâm Tây, vậy mà chỉ là một tu sĩ Phản Hư hậu kỳ.

Trong nháy mắt, trong lòng đám người Đinh Thuần bị sự kinh hỉ tràn ngập.

Nhanh, nhanh đi thông báo cho các chủ đại nhân.

Mười mấy người bọn họ, sau khi trở thành nô bộc của Ngô Khí, đều lo lắng một khi người Thủy thần điện đến đây quá mức cường đại, mười mấy người bọn họ đều sẽ bị liên lụy, cùng một chỗ Ngô Khí đào vong, bị đuổi giết. Hiện tại xem ra, người này bất quá chỉ là một tu sĩ Phản Hư hậu kỳ, Thiên Bảo các chủ Ngô Khí này, cộng thêm mười mấy người bọn họ, cùng một lúc ra tay, nhất định có thể bắt được người này.

Nhưng ngay lúc này, bọn họ còn chưa động, trên không thành Đông Mộc kia tràn ngập thanh âm miệt thị uy nghiêm bình thản, một lần nữa vang lên.

Từ hôm nay trở đi, thành này không còn lấy Đông Mộc làm tên. Sau ngày hôm nay, nơi này chính là thành trì Âm Dương,

bản tọa chính là thành chủ của thành Vân Tịch.

Phế vật Đông Mộc chiến kia bị người giết, bốn thành chủ nhận lệnh tìm ra người giết hấn, mấy người các người... cút lên đây đi.

Ba chữ cuối cùng âm âm nổ vang, như sấm sét chín tầng trời hạ xuống, cả tòa Đông Mộc thành đều đang chấn động. Thanh âm bình thần kia lọt vào tai, đồng thời kèm theo, còn có một ánh mắt khiến bọn họ kinh hãi không thôi rơi vào trên thân đám mười mấy người Đinh Thuần.

Trên không trung, bóng người được vạn chúng chú ý kia, thân hình diện mục trong mắt mọi người hiện ra.

Đạo bào nửa đen nửa trắng, cây trâm gỗ buộc tóc, khuôn mặt tuấn dật, mặt mũi tràn đầy ngạo nghễ, người này bộ dáng đúng là một thanh niên. Khiến người ta kinh dị chính là trên thân người này, tựa hồ vĩnh viễn quán quanh từng luồng dương lực cuộn cuộn mênh mông, rõ ràng đứng ở không trung, mọi người lại cảm thấy cảnh tượng mình nhìn thấy cực kỳ không chân thực.

Trưởng lão Thủy Thần điện, Ngọc Lục Hải Vương, Lâm Tây.

Trong toàn bộ Đông Mộc thành, mười mấy vạn tu sĩ, nhưng người thật sự biết lai lịch thanh niên tu sĩ đứng trên không trung kia, một bàn tay cũng có thể đếm được.

Ngay trong góc phòng, một tu sĩ trung niên giống như thương nhân, lúc này mặt mũi tràn đầy vẻ kinh hãi, ánh mắt rơi vào bóng người trên không Đông Mộc thành lúc này, trong miệng hấn, từng câu thì thào không ngừng vang lên.

Vương Lâm Tây là một trong ba mươi sáu chiến tướng của Thủy Thần Điện, siêu cấp thiên tài, siêu cấp cường giả, năm mươi năm tu luyện từ phạm nhân đến Hóa Thần kỳ, sau đó lấy tu vi Hóa Thần sơ kỳ cưỡng ép chém giết hơn mười mấy vị tu sĩ Hóa Thần trung kỳ, sau khi giết cá bay trộm hơn vạn người, tấn thăng lên Phản Hư..... Ở chỗ sâu trong Phong Bạo Hải Vực, Quan Hải Hậu trăm năm, lĩnh ngộ đạo Âm Dương.

Từ trong miệng tu sĩ trung niên ăn mặc kiêu thương nhân này, phun ra, vậy mà đều là về thanh niên tu sĩ trên không thành

Đông Mộc kia.

Nếu lúc này, đám người Đinh Thuần nghe thấy thương nhân này nói, nhất định sẽ lập tức đề nghị Ngô Khí trực tiếp bỏ chạy, cũng không nhất định phải nghe thấy toàn bộ. Chỉ cần nghe thấy mấy câu mấu chốt nhất trong đó, liền đủ lá gan dọa người bọn Đinh Thuần. Như một trong ba mươi sáu chiến tướng Thủy Thần Điện kia, Quan Hải Nhất trăm năm ——, Lĩnh ngộ đạo Âm Dương... Bất luận là câu nói kia, chỉ cần đám người Đinh Thuần có thể nghe được, bọn họ sẽ tuyệt đối không ở vào lúc này, ngoan ngoãn nghe theo lời của Lâm Tây, xuất hiện ở trước mặt hắn.

Đáng tiếc là, vị thương nhân này từ nơi rất xa tới, vẫn chưa lọt vào trong tai đám người Đinh Thuần. Dưới sự nhìn chăm chú của mười mấy vạn tu sĩ, đám người Đinh Thuần không có lựa chọn, bởi vì lúc này, thành chủ mới của Đông Mộc thành này, người đến từ Thủy Thần điện, tu sĩ tên là Lâm Tây, ánh mắt của hắn, lời của hắn, đều là rơi vào chỗ mười mấy người Đinh Thuần.

Tuy trong lòng có quý, đám người Đinh Thuần không muốn đối mặt vị cường giả đến từ Thủy Thần Điện này, nhưng lúc này, bọn họ vẫn ngoan ngoãn từ chỗ đó bay ra, bay về phía trên không của tòa thành kia.

Thì ra là thành chủ mới giáng lâm, tại hạ Đinh Thuần, chính là hội trưởng trong thành Lưu Tinh sẽ, bá kiến Lâm thành chủ.

Đinh Thuần lúc này là người có địa vị cao nhất trong mười mấy người bọn họ, tự nhiên tạm thời cũng là lấy hắn cầm đầu, mấy người còn lại thấy hắn mở miệng, cũng đều hướng về phía trước, chào hỏi Lâm Tây.

Tuy rằng trên mặt mỗi người đều có vẻ cung kính, nhưng dù sao trong lòng cũng có quý, hơn nữa người này lại vừa mới tới Đông Mộc thành, dưới cái nhìn của bọn họ, Lâm Tây này cho dù phải điều tra nguyên nhân Đông Mộc Thành đã chết, cũng sẽ không lập tức hạ sát thủ với hơn mười người bọn họ, ít nhất cũng phải chờ hắn hoàn toàn không chế Đông Mộc Thành mới có thể.

Sau khi suy nghĩ như thế, mười mấy người bọn họ đều không có tâm cảnh giác quá lớn, ngay cả người có tu vi cao nhất là Đinh Thuần cũng đều giống như vậy. Nhưng sau khi bọn họ bay lên, xuất hiện trước mặt vị thành chủ mới này, trước mặt hơn mười vạn tu sĩ, một màn xuất hiện dọa người.

Hừ, Đông Mộc chiến quả nhiên là một tên phế vật, ngay cả những tiểu nhân vật như các người đều có thể giết hắn, quả thực là đem mặt mũi của Thủy thần điện ta ném đi hết.

Quả nhiên là chỗ biên giới, một tòa thành trì lớn như vậy, người có tu vi cao nhất lại là một phế vật Phản Hư trung kỳ. Mạng nhỏ của người, mau lấy ra đi.

Một tiếng hừ lạnh vang lên ngay khi mọi người vừa đứng vững, tại Đông Mộc thành cũng đồng thời vang lên mấy câu vô cùng khinh miệt, vị thành chủ mới này đã xuất thủ.

Âm

Trên không lại nghe thấy thanh âm như sấm sét nổ vang, chỉ thấy thanh niên tu sĩ mặt mày kiêu ngạo kia, khinh miệt nhìn lướt qua đám người Đinh Thuần. Bàn tay bỗng nhiên duỗi ra, nhất thời liền thấy trên không trung, từng luồng thủy nguyên lực vô cùng nồng đậm ngưng tụ lên, một bàn tay lớn màu lam bỗng dưng xuất hiện, cuốn theo uy thế vô cùng đáng sợ, hướng tới Đinh Thuần dẫn đầu bóp chặt.

Trong nháy mắt hắn ra tay, khí thế tu vi của hắn cũng bộc phát ra, một khí tức uy áp làm bọn họ sợ hãi, nháy mắt đã rơi ở trên người bọn họ. Cảm ứng được uy áp trên người, đám người Đinh Thuần, mặt lúc yết hầu đã thay đổi.

Không thể địch không tốt, đi mau.

Uy áp kia che kín thân thể, Đinh Thuần lập tức cảm giác Bàn Nhiên Chân Nguyên trong cơ thể tựa hồ hoàn toàn đọng lại, nếu không phải hắn ra sức giãy dụa, thậm chí ngay cả thân thể cũng không thể khống chế. Chỉ một lần này, hắn đã hiểu, tu sĩ thanh niên trước mặt cực kỳ ngạo khí này, quả thật có tiền vốn tự ngạo, hơn nữa tiền đó vô cùng hùng hậu, căn bản là bọn họ không thể chống lại.

Ý nghĩ đầu tiên trong lòng bọn họ xuất hiện, chính là trốn. Bọn họ không dám giải thích, giải thích cũng không có tác dụng. Hiện tại thanh niên tu sĩ này muốn bọn họ, nghe lý do của hắn liền biết, mặc kệ là thành chủ đời trước Đông Mộc Chiến có phải chết trong tay mười mấy người bọn họ hay không, dù sao cũng không thoát khỏi liên quan, không thoát khỏi liên quan, phải chết. Đây là vị thành chủ mới của hắn, giải thích với Thủy Thần Điện, mà không phải thật sự là vì giúp Đông Mộc Chiến kia báo thù.

Vù vù vù vù.

Chỉ nghe không gian kia, từng tiếng thanh âm chấn động truyền đến, khi bọn họ phát giác trên thân thanh niên tu sĩ kia đáng sợ đến cực điểm uy áp cùng sát khí, mười mấy người bọn họ, trong nháy mắt tất cả đều phát động thân thể thông thuận di.

Bọn họ ai cũng không nghĩ tới, thanh niên này tu sĩ rõ ràng là thành chủ mới nhậm chức, vậy mà ngay trước mặt hơn mười vạn tu sĩ trong thành, lại muốn chém giết mười mấy người thế lực cường đại nhất trong thành, căn bản là không phù hợp lẽ thường, cho dù Đông Mộc chiến chết thật sự cùng bọn họ có quan hệ, xử trí như thế, cũng là cực kỳ kỳ quái.

Một trong ba mươi sáu chiến tướng Thủy Thần Điện này, Âm Tịch Vương, Lâm Tây, căn bản chính là một người bá đạo không theo lẽ thường, vô cùng kiêu ngạo, vừa mới tới đây đã phải chém giết mười mấy tu sĩ Phản Hư, hành vi như vậy, quả thực hoàn toàn vượt quá mười mấy vạn tu sĩ trong thành tưởng tượng.

Cũng chỉ có tu sĩ có đáng vẻ thương nhân kia trong góc, còn có mấy người khác, mới biết được, đây mới là một trong những nguyên nhân hung danh của Thủy thần điện, ba mươi sáu chiến tướng kia, không có một ai là người lương thiện. Mỗi một người đều so với ma đầu tâm ngoan độc, còn đáng sợ hơn. Lâm Tây Tây này,, Ngoại trừ danh hào Lục Nguyệt Tịch Vương ra, còn có một cái danh hào Huyết Sắc Phiên. Trong đó có ý nghĩa vô cùng rõ ràng, chính là máu tươi người hắn giết, đã có thể hình thành Ngọc Tịch, nương theo nhật nguyệt, âm thầm hạ xuống.

Đáng tiếc đám người Đinh Thuần không biết những thứ này, động tác của bọn họ đã rất nhanh, ở Lâm Tây động thủ nháy mắt, mười mấy người bọn họ cũng theo bản năng phát động thần thông thuần di.

Nhưng cho dù như vậy, mười mấy người kia cũng chỉ có một nửa, ước chừng năm sáu người, thành công thuần di rời đi.

Những người còn lại, bao gồm gần nhất Đinh Thuần ở bên trong, đều không thể thành công. Thần thông của bọn họ vừa muốn phát động, liền bị uy áp cường đại hơn so với trước kia trói buộc, tuy chỉ có một hơi thở, nhưng chỉ một hơi thở này, đã đủ bàn tay thủy lam khổng lồ Lâm Tây ngưng tụ ra kia, rơi ở trên người bọn họ.

Bộp bộp bộp...

Bao gồm cả Đinh Thuần ở trong, sáu tu sĩ phản hư, sau khi chạm đến bàn tay lớn màu lam kia, giống như bị cái gì lực lượng cực lớn đánh trúng, cho dù bị núi lớn đụng phải cũng không có thân thể gì, ở lúc này, vậy mà bị đập thành vô số khối thịt nát, Đinh Thuần trước tiên, năm người phía sau cũng không may mắn thoát khỏi, trước sau biến thành vô số khối huyết nhục vỡ vụn, không trung nở rộ như đóa hoa lớn, sau đó máu tràn ngập, rơi xuống.

Quả thực là một màn làm người nghe kinh hãi, thế nhưng tình cảnh này lại phát sinh trong mắt của tất cả tu sĩ trong thành.

Ừm, tuy là phế vật, nhưng nguyên thần ngưng tụ lại lại có chút tác dụng.

Thanh âm nhẹ nhàng băng quơ vang lên, chính là trong thanh âm này, đám người Đinh Thuần sau khi thân thể nổ tung hiển lộ ra sáu đạo nguyên thần, bị bàn tay lớn màu lam kia mò hết vào trong tay, bị hấp thu vào.

Thứ hai là đến vé đập phá a, còn chưa hoàn thành.

Mẹ kiếp,

... Hội trưởng... Bị giết...

Trong thành, không ít tu sĩ đều là người thuộc về Lưu Tinh hội của Đinh Thuần, vừa rồi, dưới sự chứng kiến của tất cả mọi người, cường giả Đinh Thuần đại nhân, cường giả cảnh giới Phản Hư trung kỳ Đinh hội trưởng, bị tu sĩ thanh niên tuấn kiệt kia, vô cùng nhẹ nhàng đã chém giết. Ngay cả nguyên thần cũng không thể đào tẩu, bị người kia một mạch thu hết.

Cho tới nay, ở những tu sĩ Lưu Tinh hội kia xem ra, trong Đông Mộc thành này trừ thành chủ, chính là chiến lực của Đinh Thuần mạnh nhất. Đáng tiếc hiện tại, trước mặt tu sĩ thanh niên kia, cường giả Đinh Thuần này vậy mà ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có, bị chém giết. Mà năm người may mắn tránh được kiếp thứ nhất, sau khi không cẩn thận quay đầu lại nhìn thấy tử trạng của đám người Đinh Thuần, trên mặt bọn họ tất cả đều xuất hiện vẻ hoảng sợ.

Trốn, chạy mau.

Đáy lòng năm người không còn ý niệm nào khác tồn tại nữa, chỉ còn sót lại một người. Đó chính là chạy trốn, thoát khỏi nơi này, rời khỏi phạm vi tầm mắt của thanh niên tu sĩ kia. Nếu còn ở lại, chỉ có một kết cục, đó chính là chết.

Người kia là một tên điên, Lâm Tây vị Tịch Vương, vị thành chủ mới nhất này, căn bản không để ý trong thành này có phải là có tu sĩ Phản Hư khác hay không, hắn vừa mới tới đây, liền ra tay giết chóc. Hơn nữa đối tượng giết chóc, còn là tất cả tu sĩ Phản Hư, Đinh Thuần mỗi người, lần đầu tiếp xúc, vậy mà chỉ có năm người may mắn thoát được kiếp đầu tiên, những người khác, tất cả đều trong nháy mắt bỏ mình.

Năm người vừa chạy ra ngoài, thuận di đến ngoài ngàn trượng, sau khi thấy được tử trạng đám người Đinh Thuần, ở sau khi kinh hãi tâm đảm, căn bản cũng không dám dừng lại chút nào, bắt đầu điên cuồng chạy trốn.

Bọn họ đều là người cực kỳ tiếc mạng, nếu không cũng sẽ không từ bỏ tôn nghiêm của mình, trở thành nô bộc của Ngô Khí. Hiện tại thanh niên tu sĩ kia uy hiếp tính mạng của bọn họ, bọn họ hận không thể lập tức tăng nhanh tốc độ mấy trăm lần, chỉ muốn rời khỏi tên điên kia nhanh một chút, tên ma đầu kia.

Mà ở nháy mắt đám người Đinh Thuấn chết, trong Đông Mộc thành, trong cuối con đường tên Vĩnh Xương phố kia, trong một cửa hàng bình thường không có gì lạ, trong tầng thứ ba thần bí, Ngô Khí ngồi xếp bằng trong không gian hắc ám, đột nhiên ở lúc này mở mắt, u quang lưu chuyển, nháy mắt cảnh tượng trên không Đông Mộc thành kia, liền hoàn toàn lọt vào trong mắt hắn.

Đi thôi.

Ngô Khí cũng không có bất cứ do dự gì, sau khi nhìn thấy Đinh Thuấn nháy mắt bị giết, đáy lòng hắn liên quan tới ý niệm đánh cắp Đông Mộc thành lập tức theo đó biến mất không thấy. Một thanh âm phun ra, thân hình Ngô Khí lập tức liền ra khỏi Thiên Bảo các.

Bên ngoài Đông Mộc thành, một bóng người trống rỗng xuất hiện, ngay cả khuôn mặt người này cũng không hiển hiện ra, người này lập tức hóa thành một cái bóng mơ hồ, trong nháy mắt biến mất ngay tại chỗ.

Vù vù vù vù.

Không phải thần thông thuần di, mà là không gian xuyên không, Ngô Khí không mang theo bất cứ người nào, sau khi hắn nhìn thấy một màn làm cho người ta sợ hãi kia, lập tức bắt đầu bỏ chạy, hoàn toàn hao phí mấy chục năm mới bồi dưỡng được đám thiếu niên kia, nói nhiều một câu, cũng không có mang theo tên thị nữ được Ngô Khí cực kỳ sủng ái này.

Nguyên nhân đầu tiên không cần phải nói, một mình Ngô Khí bỏ chạy, đương nhiên là không muốn bị những người khác kéo chân sau. Thứ hai là Ngô Khí cho rằng, cường giả trong Đông Mộc thành lúc này chỉ ít cũng có thể có một ít tôn nghiêm

cùng mặt mũi của cường giả, sẽ không ra tay với một đám tu sĩ ngay cả Phản Hư cũng không có.

Trên thực tế, ý nghĩ Ngô Khí này hoàn toàn sai lầm, Lâm Tây này, căn bản không phải là chính nhân quân tử gì, càng không có quan niệm mặt mũi gì. Ý niệm của hắn chỉ có một loại. Đó chính là thuận theo ta người nghịch ta vong, bất luận kẻ nào. Chỉ cần chống lại ý nghĩ của hắn, chính là người bị hắn chém giết, ngay cả lý do cũng không cần.

Bất quá kết quả lại để cho Ngô Khí đoán được, Lâm Tây căn bản là đem ánh mắt đặt ở trên thân một đám thiếu niên nô bộc cùng Thiên Bảo các. Cơ hồ là trong nháy mắt Ngô Khí bỏ chạy, ánh mắt của hắn lập tức rơi vào trên người Ngô Khí.

Di, rõ ràng chỉ là Hóa Thần hậu kỳ, Đông Mộc chiến mặc dù là một phế vật, nhưng cũng không đến mức bị một tiểu gia hỏa cảnh giới Hóa Thần giết, xem ra người có bí mật gì trong người, vận khí của bản thành chủ cũng không tệ.

Khi âm thanh này vang lên bên tai, dưới mặt nạ Ngô Khí lập tức xuất hiện biểu lộ cực kỳ kinh hãi. Không sai, là kinh hãi. Ngô Khí tưởng hắn rời khỏi là thần không biết quỷ không hay, dù sao hắn cũng không thi triển thần thông thuần di, mà là không gian xuyên không, là thiên phú thần thông của U Minh chiến thể hắn.

Trong lúc hắn cấp tốc bỏ chạy, căn bản không có chấn động chân nguyên, không có dao động, tự nhiên cũng sẽ không bị cảm giác. Nhưng hiện tại, nghe được âm thanh vô cùng rõ ràng bên tai, Ngô Khí không cần nghĩ cũng biết, hắn đã bị phát hiện. Hơn nữa nghe ngữ khí Lâm Tây kia, tựa hồ đã sớm biết sự tồn tại của Ngô Khí, biết Đông Mộc Chiến là phản hư hậu kỳ tu sĩ, là chết trong tay một tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ.

Điều này không có khả năng.

Ngô Khí căn bản không có dừng lại, ngược lại u quang trong cơ thể tuôn ra so với bất kỳ lúc nào đều muốn kịch liệt, thân hình của hắn, không ngừng xuyên thẳng vào trong hư không, lấy tốc độ khủng bố, trong ba hơi thở đã thoát ly Đông Mộc

đảo, chạy về phía chỗ sâu đại dương biển rộng kia. Trong lòng hấn tràn đầy ý niệm không dám tin tưởng.

Tại sao có thể như vậy, lúc Đông Mộc kia chiến tử, ta đã rời khỏi vực của hấn, cho dù hấn để lại mấy thứ như bản mệnh đăng trong thủy thần điện, cũng chỉ có thể nhìn thấy một khắc tử vong cuối cùng, những hình ảnh phía trước, hấn là không cách nào nhìn thấy, nhưng người này, vậy mà sẽ biết sự hiện hữu của ta.

Thầm đáy lòng ý niệm quay cuồng, Ngô Khí lại ngay cả quay đầu cũng không dám quay lại, phát huy thiên phú thần thông của mình đến cực hạn, tốc độ của hấn so với bất luận lúc nào đều nhanh hơn, sau một bước, chính là ngàn dặm.

Dù vậy, Ngô Khí biết mình bất quá chỉ là tu vi Hóa Thần hậu kỳ, cho dù thần thông của U Minh chiến thể xuyên qua hư không phát huy đến mức tận cùng, cũng không có khả năng đào thoát một cường giả có thể dễ dàng chém giết sáu tên phản hư tu sĩ đuổi giết. Có thể làm cho trong lòng hấn khấn trương chính là, hấn chỉ cho đám người Đinh Thuấn hạ xuống hạt giống nô bộc, muốn không chế những người còn lại quả nhiên ngăn cản Lâm Tây cũng không kịp.

Đang lúc Ngô Khí âm thầm kêu khổ trong lòng, bỗng nhiên bên tai lại truyền đến thanh âm bình thản của Lâm Tây tràn ngập uy áp làm cho người ta kinh hồn táng đảm.

Thần thông không tệ, bản lĩnh thoát thân thật ra có thể so sánh với tu sĩ cấp bậc Phản Hư hậu kỳ. Đáng tiếc, bản thành chủ không phải người bình thường, nếu thật sự bị người chạy thoát, sau này bản thành chủ còn không bị người trong điện cười chết.

Vù vù

Trong nháy mắt khi âm thanh này vang lên, Ngô Khí lập tức cảm giác trên người mình vẫn luôn tồn tại nguy cơ, bỗng nhiên trở nên nồng đậm.

Cơ hồ là vô thức, Ngô Khí vốn muốn bước ra phía trước một bước, bỗng nhiên vào lúc này, cải biến một phương hướng.

Ở một chỗ khác, thân ảnh Ngô Khí từ trong hư không bước ra. Khóe mắt liếc qua, lập tức nhìn thấy cách hấn mấy trăm dặm, một bàn tay lớn màu thủy lam đột nhiên hiện ra, vô thanh vô tức chộp vào trong hư không kia. Chỉ nghe một tiếng kệt trầm đục, bầu trời như lưu ly kia, lại bị trảo mạnh mẽ chụp xuống một khối, vết nứt hư không đen kịt lập tức hiện ra.

Nhìn thấy một màn này, trong lòng Ngô Khí hiện lên ý nghĩ sợ hãi, ý nghĩ chạy trốn chết cũng là kịch liệt và bức thiết trước nay chưa từng có.

Đột ngột, trong đan điền Ngô Khí tuôn ra một cỗ chân nguyên đen kịt nồng đậm đến cực điểm, chột hấn bước ra một bước. Toàn bộ hư không, đều bởi vì một bước này của hấn mà rung động mãnh liệt, ở dưới chân hấn, từng luồng từng luồng khí tức mệnh môn cổ xưa ngưng tụ tới.

Hàng ngày trôi qua...

Sau lưng Ngô Khí bỗng nhiên có một cái bóng vô cùng to lớn hiện ra, giống như một người khổng lồ đứng sau lưng Ngô Khí. Cụ nhân này mặc dù chỉ là một hư ảnh, nhưng khí thế trong đó, lại kinh người bên trong. Giống như toàn bộ thiên địa, đều không thể trói buộc cái bóng kia, một loại cảm giác muốn điên cuồng chạy trốn, điên cuồng phát ra.

Ầm

Một bước bước ra, Ngô Khí cả người biến mất. Bên ngoài ngàn dặm, không có thân hình Ngô Khí, ngoài hai ngàn dặm, không có, ngoài ba ngàn dặm.... Ở một nơi cách đó khoảng vạn dặm, một tu sĩ mặc hắc bào mang mặt nạ trắng bạch, bỗng nhiên hiện ra thân hình.

Ồ...

Trên không trung, một tiếng kêu nhẹ vang lên, Lâm Tây mặc một bộ đạo bào hắc bạch, lúc này xuất hiện. Tán trong bàn tay thủy lam khổng lồ kia, ánh mắt của hấn tựa hồ xuyên qua hư không trung, thấy được Ngô Khí cách đó vạn dặm. Vừa rồi, toàn bộ quá trình Ngô Khí thi triển Trục Nhật Quyết cũng bị Lâm Tây thấy được.

Đây là... thần thông của thượng cổ Cự Nhân tộc, quả nhiên như trưởng lão nói, bí mật trên người tiểu tử Hóa Thần cảnh này không ít. Thần thông xuyên qua hư không kia đã đủ quý dị, vậy mà lại thi triển ra một môn thần thông thượng cổ. Hắc hắc, càng ngày càng thú vị a.

Trong lúc nói chuyện, Lâm Tây vẫn luôn biểu hiện rất bình tĩnh, vị Vu Thành hung danh từ bên ngoài Thủy Thần Điện là Thuần Tịch Vương, lúc này trên khuôn mặt tuấn dật kia, bỗng nhiên hiện ra một loại hứng thú đối với thứ gì đó. Ánh mắt của hắn, từ đầu đến cuối đều nhìn chăm chăm về phía xa, tựa hồ có thể xuyên qua không gian xa xôi, nhìn thấy cảnh tượng mây vạn dặm bên ngoài.

Mà lúc này, cách đó hơn vạn dặm, Ngô Khí vừa hiện thân, còn chưa kịp thở, dưới chân đã lại một bước sải ra.

Àm

Thượng cổ có cự nhân, đại địa chi linh, từng ngày mà đi...

Lại vạn dặm nữa, bị Ngô Khí một bước vượt qua, trong lúc hắn đi lại, trong hư ảnh người khổng lồ sau lưng hắn, tựa hồ có ca dao cổ xưa xuyên qua từ thời thượng cổ đến, vang lên giữa thiên địa. Chẳng qua đáng tiếc, hiện tại là thời gian chạy trời chết, Ngô Khí cùng các tu sĩ phản hư khác giống nhau, hận không thể tốc độ nhanh hơn mấy chục lần, đâu còn có thời gian để lắng nghe ca dao cổ phác gì đó.

Trục Nhật quyết, là do Ngô Khí ngẫu nhiên lấy được một môn thần thông thượng cổ, mặc dù không trọn vẹn cực kỳ, nhưng lấy ra chạy trời chết cũng là một thần thông không tệ. Mặc dù tiêu hao chân nguyên trong cơ thể cũng không chút khách khí, bất quá bây giờ là thời kỳ phi thường, Ngô Khí đương nhiên sẽ không tiếc rẻ một chút chân nguyên.

Cũng may là Ngô Khí đã từng bế quan tu luyện mấy chục năm, cực kỳ thuần thục tu luyện Trục Nhật Quyết. Nếu không mặc dù hắn phải trả giá nhiều chân nguyên hơn nữa, cũng không thể một bước vượt qua, chính là hơn vạn dặm.

Thứ ba đến ngày mai bắt đầu đi xa một chuyến, khoảng bốn năm ngày, cập nhật sẽ có thể không ổn định, nếu xuất hiện tình

huống gì, xin thứ lỗi cho tiểu lâu chấp tay bái tạ chưa xong.

Mẹ kiếp,

Ủm, vừa rồi thần thông quỷ dị xuyên qua hư không, cộng thêm thần thông của thượng cổ Cự Nhân tộc này, không tệ, chỉ thu hoạch này cũng đủ để cho bản thành chủ ra tay. Như vậy xem ra, Đông Mộc chiến chết một cách không oan.

Lâm Tây ở trên không, tự lắm bầm một câu, lời nói phun ra vẫn vô cùng bá đạo, còn chưa bắt được Ngô Khí, vậy mà đã đem hai môn thần thông trên người Ngô Khí, về cho hắc thu hoạch, hơn nữa nghe ngữ khí của hắc, cũng là loại tuyệt đối tự phụ đến tình trạng này.

Loại người như hắc, tính tình hẹp hòi như vậy, hoặc là người điên, hoặc là cường giả siêu cấp thiên tài.

Rất rõ ràng, trong thế lực siêu cấp như Thủy thần điện này, thanh niên tu sĩ có địa vị cực cao, tuyệt đối không phải là người đầu tiên. Hắc được xưng ba chữ “Cửu Vương”, nhưng mà bị Phong Bạo Hải Vực, đại lượng tu sĩ tán thành. Không giống Đông Mộc chiến, cũng chỉ có trong Đông Mộc thành của hắc, gọi một chút danh hiệu Hải Thần Vương gì đó của mình.

Phàm là tu sĩ chính thức xưng Vương, đều là siêu cấp cường giả, vị Lâm Tây này, chính là như thế. Nếu nhất định phải so sánh, địa vị Lâm Tây tại Thủy Thần Điện, tương đương với một vị trưởng lão Thiên Ma Tông, hoặc là một vị điện chủ địa vị hơi thấp nào đó.

Hiện tại, cường giả như vậy, đang nhàn nhã đi bộ truy sát Ngô Khí tên xui xẻo này. Chính hắc cũng thật không ngờ, chỉ là tính toán một chút về thành chủ tiền nhiệm của Đông Mộc thành, cũng hao phí không ít ngày, không nghĩ tới vậy mà lại trêu chọc đến một tên sát tinh như vậy.

Mấy vạn dặm bên ngoài, trong hư không, lại có một tiếng vang chấn động kịch liệt truyền đến.

Thân hình Ngô Khí ngay sau đó hiện ra, hắc đã ở trên không trung, lấy từng ngày chạy như điên trên không trung trọn vẹn

mười mấy vạn dặm. Mặc dù chỉ là mười mấy bước, nhưng mỗi một bước, chân nguyên phải hao phí đều cực kỳ khổng lồ. Lúc này trong cơ thể Ngô Khí, mặc kệ là đan điền hay kinh mạch, chân nguyên đã tới gần khô kiệt.

Nếu không thể thoát khỏi người kia, thì nhất định phải tự bạo Hóa Thần Tinh.

Dưới mặt nạ, khuôn mặt Ngô Khí tràn đầy cay đắng, trong miệng hắn nói những lời kia, kỳ thật đáy lòng rất rõ ràng. Cho dù hắn tự bạo Hóa Thần Tinh, cũng không thể chạy ra khỏi người người kia đuổi giết. Bởi vì hiện tại hắn có thể cảm ứng được rõ ràng. Từ lúc thanh niên vô cùng đáng sợ kia xuất hiện, trên người Ngô Khí hắn vẫn quán quanh một loại cảm giác cực kỳ không thoải mái.

Ngô Khí biết rõ, loại cảm giác này bắt nguồn từ đầu nguồn, nếu như thanh niên kia không có gì ngoài ý muốn, hắn là ánh mắt của tu sĩ kia. Sau khi chạy hơn mười vạn dặm, Ngô Khí vẫn có thể cảm ứng được, ánh mắt của thanh niên kia vẫn còn trên người hắn. Không có một lần hắn thoát khỏi người nọ, ngay cả một cái nháy mắt cũng không có.

Người này rốt cuộc là ai, rõ ràng đều là Phản Hư hậu kỳ, tại sao Đông Mộc chiến nguy hiểm không bằng người như vậy.

Sự nghi hoặc trong lòng Ngô Khí tạm thời còn không có đáp án. Bất quá hắn tựa hồ cũng rất rõ ràng, tiếp tục chạy trốn như vậy, căn bản không có khả năng thoát khỏi sự truy sát của người kia. Trong nháy mắt bước ra bước tiếp theo, trong lòng Ngô Khí lập tức tuôn ra rất nhiều ý nghĩ, đồng thời cũng hạ quyết tâm.

Ầm ầm

Lại qua vạn dặm, thời điểm đặt chân, thân hình Ngô Khí đã hiện ra cách đó hơn vạn dặm. Nhưng không giống với mấy chục lần trước, lần này thân hình Ngô Khí hiển hiện ra, sau đó không tiếp tục thi triển Trục Nhật Quyết nữa.

Chỉ thấy thân thể hắn, trong nháy mắt đột nhiên lay động một cái, dưới ban ngày, trên người Ngô Khí bỗng nhiên phân ra một cái bóng. Cái bóng này vừa xuất hiện, vậy mà hoàn toàn

không có cảm giác hư ảo. Trong nháy mắt đã đứng bên cạnh Ngô Khí, một cái cảnh tượng kỳ dị như vậy, nếu bị những tu sĩ khác nhìn thấy, nhất định sẽ rất là kinh ngạc.

Hừ.

Hai Ngô Khí đồng thời hừ lạnh một tiếng, sau đó nhìn thấy hai người này đồng thời hành động. Thi triển chính là thiên phú thần thông lúc trước Ngô Khí dùng để chạy trốn xuyên qua hư không. Nhưng khác với lúc trước chính là, lần này, là hai Ngô Khí đồng thời thi triển ra thần thông như vậy.

Thân hình dáng vẻ giống nhau như đúc, động tác giống nhau như đúc, tu vi khí tức... một chút kẽ hở cũng không có, giống như hai Ngô Khí kia, đều là sự thật.

Ở phía sau Ngô Khí, Vương Lâm Tây, không nhanh không chậm đuổi theo Âm Tịch Vương Tây, sau khi nhìn thấy một màn này xuất hiện, trên gương mặt tuấn dật kia lập tức xuất hiện một tia kinh ngạc. Sau khi Ngô Khí dùng chiêu này, sự bình tĩnh trên mặt hắn lập tức bị phá vỡ, lấy thực lực đáng sợ của hắn, cũng bị Ngô Khí làm kinh sợ.

Được rồi.

Một chữ bỗng nhiên từ trong miệng Lâm Tây phun ra, thân thể của hắn bỗng nhiên chấn động, một loại cảm giác chăm chú hiện ra trên người hắn, trong hai mắt, thần quang sáng rực, vậy mà đồng thời thấy được cảnh tượng hai Ngô Khí xuyên qua hư không. Bất quá theo tốc độ hai Ngô Khí càng lúc càng nhanh, lại hoàn toàn ngược lại phương hướng, hai người bọn họ, tựa hồ có hiện tượng dần dần thoát ly trong phạm vi tầm mắt Lâm Tây.

Lần đầu tiên, trên mặt vị cường giả đến từ Thủy thần điện này, xuất hiện một loại biểu tình nghiêm túc. Không phải như trước đó, trong mắt hắn, Ngô Khí và đám người Đinh Thuần giống nhau, đều là sâu kiến, tùy tay có thể bóp chết.

Tịch nô, bắt lấy hắn, phải còn sống.

Thanh âm Lâm Tây vang lên, từ trên người của hắn, bỗng nhiên nhô ra một bóng dáng giống như gợn nước, trong

giây lát thoát ly Lâm Tây, sau đó trong nháy mắt chui vào trong hư không, hoàn toàn không thấy.

Sau khi làm ra bố trí, trên mặt Lâm Tây hiện ra một loại chơi đùa, tựa hồ sinh ra hứng thú gì đó với Ngô Khí, không tiếp tục quan sát phương vị hai Ngô Khí bỏ chạy, mà là tùy ý chọn một phương hướng, cũng bước ra một bước, bắt đầu thuận di thân thông đuổi theo.

Phản Hư hậu kỳ tu sĩ vừa sai bước ra, thi triển thuận di thân thông, thời điểm lại hiện thân, cũng đã cách đó hai vạn dặm.

Khó trách Ngô Khí thi triển ra Trục Nhật Quyết, không tiếc hao phí đại lượng chân nguyên, vẫn không thể thoát khỏi Lâm Tây đuổi giết. Hắn tùy ý bước một bước chính là hai vạn dặm, là Ngô Khí toàn lực chạy đi gấp đôi, bất luận Ngô Khí thể nào, đều không thể thoát khỏi, cho dù tự bạo toàn bộ Hóa Thần tinh trong cơ thể, cũng đều giống như vậy.

Lúc này Ngô Khí còn không biết Lâm Tây phía sau rốt cuộc là làm gì, nhưng hắn có thể cảm ứng được, cảm giác nguy cơ quần quanh trên người hắn vẫn chưa biến mất.

Tại sao có thể như vậy, chẳng lẽ bỏ qua bảo vật kia, vẫn không thể thuận lợi thoát thân.

Cảm giác được thân thể càng ngày càng không thoải mái, Ngô Khí tựa hồ có thể nghĩ đến, cường giả Thủy thần điện tên Lâm Tây phía sau tựa hồ đã mất đi hứng thú chơi mèo vờn chuột, lấy tốc độ cực nhanh, tới gần Ngô Khí. Khi hắn xuất hiện trước mặt Ngô Khí, chính là lúc Ngô Khí thúc thủ chịu trời.

Nhớ tới cảnh tượng đám người Đinh Thuần bỏ mình ở tầng thứ ba của Thiên Bảo các lúc trước, Ngô Khí nhìn thấy đám người Đinh Thuần, khuôn mặt Ngô Khí lập tức trở nên ngưng trọng vô cùng. Từ khi ra khỏi Trung Châu đại lục, sau khi ra khỏi Thiên Ma tông, nguy cơ mãnh liệt nhất Ngô Khí gặp phải, hơn nữa là nguy cơ sinh tử thật sự.

Ban đầu chưa hoàn chỉnh. Nếu ngài thích bộ tác phẩm này, hoan nghênh ngài đến gia nhập vé Nguyệt, sự ủng hộ của ngài chính là động lực lớn nhất của ta.

Trên không đại dương mênh mông, còn có chỗ sâu trong hư không, hai nơi này, có một đạo bóng hình, không ngừng xuyên thẳng qua.

Mà phía sau cái bóng này, là một thanh niên tu sĩ tuần dật, mặc một bộ đạo bào hắc bạch, khí độ kinh người. Rõ ràng là đang đuổi giết người khác, nhưng lại là một cảnh tượng nhàn nhã đi bộ, tùy ý bước ra một bước, chính là khoảng cách hai vạn dặm. Bóng người phía trước rõ ràng biết không thể thoát khỏi, nhưng vẫn không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể bị động bỏ chạy, chật vật đến cực điểm.

Bất quá sau một khắc, hai người này đồng thời nhận được tin tức gì, trong nháy mắt ngưng trệ thân hình một chút. Tiếp theo bóng người phía trước vốn ra sức bỏ chạy, bỗng nhiên dừng lại.

Trong khoảnh khắc vừa rồi, Ngô Khí cảm giác được một sợi phân thân U Minh của mình bị người ta bắt lại, sau đó bị người kia bóp rách, hắt giao cho quái vật thượng cổ, Huyền Thận Châu, cũng đã rơi vào trong tay người kia. Lúc phân thân bị bắt, Ngô Khí biết rõ, nếu tiếp tục chạy trốn cũng chỉ phí công. Tên thanh niên phía sau căn bản không phải Phản Hư hậu kỳ bình thường, Ngô Khí thậm chí còn suy đoán, người kia tuyệt đối có thực lực cảnh giới Phản Hư đỉnh phong, thậm chí còn mạnh hơn.

Sau lần cuối cùng xuyên không, thân hình Ngô Khí từ trong hư không đi ra, dừng ở một hải vực lạ lẫm, tùy ý nhìn lướt qua, không phát hiện dị thường gì, Ngô Khí liền đem ánh mắt nhìn về phía thanh niên đuổi giết hắt đến.

Vù vù

Ngay sau đó một khắc, trước mặt Ngô Khí cách đó không xa, một thanh niên tuần dật mặc đạo bào trắng đen hiện ra thân hình. Thanh niên này vừa hiện thân, ánh mắt cũng lập tức hiện ra, rơi vào trên người Ngô Khí cách đó không xa.

Khuôn mặt tuấn dật kia vẫn rất ngạo nghễ, loại biểu hiện này vì có được thực lực tuyệt đối mà coi trời bằng vung, cũng sẽ không khiến người ta cảm thấy thanh niên này dễ đối phó. Ngược lại, chỉ có tự tin tuyệt đối với thực lực của mình, đã vượt qua tầng thứ tự phụ này, mới có loại biểu hiện này.

Ngay cả tu sĩ Phản Hư trung kỳ như Đinh Thuần, cộng thêm năm tu sĩ Phản Hư kỳ khác, ở trước mặt hắn vậy mà ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có, chỉ là một đòn tùy ý liên giết. Chỉ cần là phần chiến lực này, đã đủ để cho thanh niên này kiêu ngạo.

Lâm Tây sau khi hiện thân, lấy một loại ánh mắt hứng thú nhìn chằm chằm Ngô Khí, ánh mắt kia, giống như muốn đem tất cả bí mật trên người Ngô Khí đều nhìn thấu, trên mặt tựa hồ cũng có một tia ý cười, mà không phải như lúc trước đối mặt đám người Đinh Thuần, loại khinh thường tùy tay đập chết kiến kia.

Sao lại như vậy, hắn không chạy trốn nữa.

Tựa như là một cường giả tuyệt thế, đối mặt với một người không biết tự lượng sức mình, thần thái cao cao tại thượng kia, đủ để chọc giận bất cứ người tinh táo nào.

Bất quá Ngô Khí lại là một ngoại lệ, rõ ràng rất rõ ràng thấy được vẻ miệt thị và đùa cợt trong mắt Lâm Tây, nhưng Ngô Khí lại không có chút dấu hiệu tức giận nào. Dưới mặt nạ bằng xương trắng bệch kia, ánh mắt rơi vào trên người Lâm Tây, không có bất kỳ ba động nào, mặc cho là ai cũng nhìn không ra đáy lòng Ngô Khí rốt cuộc đang suy nghĩ gì.

Các hạ là người Thủy thần điện...

Vào lúc này, Ngô Khí vậy mà lại hỏi ra một vấn đề cực kỳ dư thừa như vậy, bất quá ngoài ý muốn chính là Lâm Tây đứng trước mặt Ngô Khí không xa, vậy mà trả lời vấn đề của Ngô Khí.

Đúng vậy.

Lâm Tây và Ngô Khí hình như đều đang chờ cái gì, đều không lập tức động thủ chém giết. Hoặc là nói, Lâm Tây siêu cấp cường giả này không có lập tức động thủ chém giết Ngô Khí.

Tại hạ rất tò mò, các hạ làm sao biết là Đông Mộc Chiến là do ta giết chết. Nếu tại hạ nhớ không lầm, lúc ấy cũng không lộ ra sơ hở gì.

Tất cả đều dừng ở đây làm ăn, Ngô Khí vậy mà không có nắm chặt thời gian chạy trốn, cũng không lập tức liều mạng với Lâm Tây, lại còn đang hỏi Lâm Tây vấn đề. Bất quá nghe ngữ khí của hắn, hiển nhiên là thật sự rất nghi hoặc. Hắn nhớ tới từng màn Lâm Tây xuất hiện ở Đông Mộc thành lúc trước., Trong lòng đương nhiên có thể đoán ra, trước khi vị Âm Tịch Vương Thủy Thần Điện này đến, đã rõ ràng nguyên nhân Đông Mộc chiến tử là ai, cũng biết hung thủ là ai, cũng biết có người dính vào.

Nói như vậy, đám người Đinh Thuần kia cũng bị chết oan uổng, bọn họ cho rằng Lâm Tây là thành chủ mới nhậm chức, mà Thủy Thần Điện xa ngoài ngàn vạn dặm, hắn là không có khả năng biết ở trong Đông Mộc Thành rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì., Càng không có khả năng hắn biết tại Ngư Long đảo xảy ra chuyện gì. Dưới ý nghĩ như vậy, bọn họ mới dám xuất hiện trước mặt Lâm Tây một cách trắng trợn. Ai mà ngờ, Lâm Tây người này đến Đông Mộc thành, căn bản không có muốn điều tra cái gì. Hắn đến Đông Mộc thành, chỉ có một mục đích duy nhất, chính là giết người.

Ừm, người ta nói trước khi chết, bình thường trước khi chết đều muốn biết tại sao mình chết, để làm quỷ mình bạch. Bình thường nói ra, bản tọa thích làm cho người ta thất vọng, bản tọa rất thích nhìn người chết không minh bạch hồ đồ, oán trời oán đất. Bất quá tiểu tử ngươi ngược lại phá lệ, dù sao lát nữa, bản tọa phải lấy không ít chỗ tốt từ trên người ngươi.

Cũng được, nói cho ngươi biết cũng không sao, trước khi đến đây bản tọa đã dùng đại thần thông của trưởng lão dùng đèn bản mệnh dùng Đông Mộc chiến, hồi tưởng lại cảnh tượng trước khi lão chết. Lão gia hỏa kia thần thông không tệ, cố gắng hồi tưởng lại cảnh tượng mấy chục hơi thở.

Nói đến chuyện này, bản tọa cũng rất tò mò, lấy tu vi của ngươi, có thể giết tên phế vật Đông Mộc chiến kia là dựa vào viên Thượng Cổ Lôi Đan kia, nhưng phải làm cho mười mấy

tên phế vật khác nghe lời, đây lại là dựa vào thủ đoạn gì đó, kỳ thật cũng không có gì, đợi lát nữa bản tọa giết ngươi, tất cả đều sẽ biết.

Thủ đoạn của tiểu tử này không tệ, đồ tốt bí mật trên người cũng không ít, xem ra bản tọa tới chuyến này rất đáng giá. Những bảo vật thần thông thượng cổ kia trong tay phế vật như ngươi quả thực là phung phí của trời, vẫn là giao cho bản tọa đến phát huy uy lực chân chính của bọn họ.

Àm

Đột Ngột một tiếng vang thật lớn, trên không hải dương chỗ hai người, bỗng nhiên từng luồng từng luồng Thủy Nguyên lực nồng đậm đáng sợ ngưng tụ ra, trực tiếp hóa ra một bàn tay lớn màu lam, chớp tới Ngô Khí.

Động thủ, ai cũng không ngờ, Lâm Tây là cường giả đường đường Thủy thần điện, có danh hiệu Bách Tịch Vương, vậy mà lúc nói chuyện lại ra tay đánh lén. Hơn nữa người bị hấn đánh lén, còn chỉ là một tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ. Giữa hai người, chính là khoảng cách trọn vẹn một đại cảnh giới. Cũng may lúc Ngô Khí nhìn thấy Lâm Tây bắt đầu, đáy lòng đã có ý nghĩ phòng bị, cho nên lúc hấn động thủ, Ngô Khí cũng lập tức có phản ứng.

Trên người Ngô Khí, lập tức nhìn thấy từng đạo ánh sáng âm u lưu chuyển lên, chính là Ngô Khí muốn trực tiếp phát động thiên phú thần thông xuyên qua hư không, tránh né bàn tay lớn màu xanh lam kia. Lúc trước Ngô Khí ở tầng thứ ba của Thiên Bảo các đã từng thấy lúc trước., Nhưng vô cùng rõ ràng xem qua uy lực bàn tay thủy lam kia, ngay cả tu sĩ phản hư trung kỳ như Đinh Thuấn, đều bị nháy mắt đập thành vô số thịt nát. Ngô Khí tuy rất tin tưởng đối với U minh chiến thể tầng thứ ba đỉnh phong của mình, nhưng cũng không muốn ngốc nghếch liền đi ngạnh kháng một chút.

Nhưng ngay lúc hấn muốn phát động thần thông, đột nhiên phát hiện, hư không chung quanh vậy mà như tường đồng vách sắt, bất luận U Quang trên người Ngô Khí lưu chuyển lập loè thế nào, đúng là một chút tác dụng cũng không có, thân hình Ngô Khí vẫn đứng nguyên tại chỗ.

Uống âm oanh

Trong lúc vội vàng, trên mặt Ngô Khí hiện ra một vòng ngoan lệ, cũng tạm thời tắt đi ý niệm tránh né. Cả người không lùi mà tiến, một đôi tay thịt đánh ra, trên đó ánh sáng âm u bao trùm, bình thường không có gì lạ hướng về bàn tay lớn của Thủy Lam Yên đánh tới. Cơ hồ trong nháy mắt, đôi tay thịt Ngô Khí, còn có thần thông thủy lam cự thủ mà Lâm Tây thi triển ra, cả hai va chạm vào nhau.

Chỉ sau một khắc, trên không trung, u quang ngưng tụ trên nhục quyền của Ngô Khí vậy mà bị một cỗ cự lực đáng sợ đánh tan, trên năm tay Ngô Khí cũng truyền đến một tiếng rã rã giòn vang, sau đó liền nhìn thấy thân hình Ngô Khí, vậy mà bay ngược trở về.

Kinh ngạc.

Trên không trung, trong nháy mắt bị đánh bay, phía dưới mặt nạ kia, vẻ mặt đệ nhất hiển lộ ra là kinh ngạc. Cho tới nay, Ngô Khí dựa vào thần thông U Minh chiến thể kia, không biết đã từng đuổi giết bao nhiêu người, dựa vào chiến thể này, hẳn thậm chí dám lấy tu vi cảnh giới Hóa Thần, cận thân chém với cường giả cấp bậc Phản Hư, thậm chí còn có thể chiếm thể thượng phong, oanh sát những cường giả kia, nhưng hiện tại, Ngô Khí lại rõ ràng nghe thấy thanh âm quyền cốt vỡ vụn của mình truyền đến.

Ngô Khí đang kinh ngạc, lại không biết lúc này Lâm Tây cũng cực kỳ kinh ngạc. Người khác có lẽ không biết, sẽ cho rằng hẳn ngưng tụ ra bàn tay lớn thủy lam, chỉ là công kích tùy ý, nhẹ nhàng băng quơ, căn bản không có toàn lực ra tay, nói không chừng ngay cả một thành lực lượng cũng không có sử dụng.

Nhưng Lâm Tây lại vô cùng rõ ràng, trong bàn tay lớn màu lam kia, chính là ngưng tụ hẳn ít nhất năm thành lực lượng. Đừng nói Ngô Khí là một kẻ yếu như một con kiến hóa thân hậu kỳ, chính là Phản Hư trung kỳ, thậm chí hậu kỳ tu sĩ, sau khi bị bàn tay khổng lồ này oanh kích một chút, cũng tuyệt đối sẽ không dễ chịu gì.

Như Đinh Thuấn kia, càng trực tiếp ném đi tính mạng, nhưng là ngạnh sinh chịu một chút, thậm chí là sau khi kịch liệt đối chiến, Ngô Khí lại chỉ là vỡ vụn một đôi xương của nắm tay mà thôi, cũng không phải là thương tổn trí mạng gì, thậm chí ngay cả khinh thương cũng không tính là.

Nhìn thấy một màn kia, trên mặt Lâm Tây cơ hồ là lập tức hiện ra vẻ hưng phấn, hẳn không phải tu sĩ bình thường, tu luyện mấy trăm năm, trong mấy chục vạn tu sĩ Thủy Thần Điện, ngạnh sinh xông ra một con đường của mình, còn được xưng hiệu Âm Tịch Vương, kiến thức uyên bác, tuyệt đối xếp hàng đầu ở hải vực Phong Bạo này.

Ngay lúc Ngô Khí bay ngược trở về, ánh mắt Lâm Tây cũng trong nháy mắt ngưng tụ trên nắm tay Ngô Khí, tiếp theo nhìn thấy trên thân Ngô Khí điên cuồng lưu chuyển u quang.

Chỉ là tu vi Hóa Thần hậu kỳ, vậy mà còn mạnh mẽ hơn một chút so với phản hư hậu kỳ tu sĩ. Người lại còn có được một môn pháp quyết luyện thể chí ít cũng phải thời viễn cổ, quả thực là quá tốt, bốn tọa đang lo muốn làm thế nào phá vỡ bích chương Hợp đạo cảnh giới, không nghĩ tới lại gặp gậy. Thượng cổ thần thông bảo vật thượng cổ pháp quyết luyện thể viễn cổ.... Đúng là bảo khố di động a, cơ duyên a, người tuyệt đối là đại cơ duyên của bốn tọa, ha ha ha.

Canh hai là cầu xin chư vị huynh đệ đến mấy tấm vé số, nhất là vé đánh thuê miễn phí. Lâu nhỏ chấp tay chưa hoàn thành.

Mẹ kiếp,

Ở trên đại dương mệnh mông, Lâm Tây vẫn luôn bảo trì khí độ siêu cấp cường giả của mình, vào lúc này, lại lần đầu tiên thất thố. Tiếng cười to từ trong miệng Lâm Tây phát ra, vang vọng hư không này, bất quá tựa hồ Lâm Tây đã sớm ở trong bóng tối thì triển cảm pháp gì đó, hoàn toàn phong tỏa khu vực này, lúc này ở bên trong, trừ Ngô Khí và Lâm Tây ra, không có tu sĩ khác tồn tại.

Bất quá nếu có tu sĩ khác tồn tại, nghe được từ trong miệng Lâm Tây phun ra những bảo khổ thượng cổ thần thông này, khẳng định sẽ chen chúc đến.

Lâm Tây đứng trước mặt Ngô Khí, ánh mắt kia rơi vào người Ngô Khí, nhưng lại không còn ánh mắt đùa cợt cùng khinh thường. Ngược lại là cực kỳ nóng rực, trong mắt hẩn, Ngô Khí đã sớm không phải là một người, mà là bảo khổ di động của hẩn, cơ duyên lớn của Lâm Tây hẩn.

Lâm Tây là một người có được danh hiệu Vương cấp chính thức ở Thủy thần điện, cũng được xem là cường giả tuyệt thế, nhưng lúc này lại thất thố như vậy, làm cho người quen nhìn thấy nhất định sẽ rất kinh ngạc. Chẳng qua nếu gặp lại Ngô Khí, kinh ngạc này sẽ không còn nữa, đổi lại là những tu sĩ khác, nếu nhìn thấy những thứ kia trên người Ngô vút đi, chỉ sợ sẽ càng thêm thất thố so với Lâm Tây.

Bảo vật thần thông thượng cổ, ít nhất là công pháp luyện thể của thời viễn cổ, bất luận như vậy, đều tuyệt đối có thể làm cho tu sĩ cấp bậc Phản Hư điên cuồng. Cho dù là cường giả như Lâm Tây, cũng vậy. Nhất là hiện tại, Lâm Tây đã kẹt ở cảnh giới Phản Hư hậu kỳ hơn trăm năm, hẩn mặc dù tuổi không lớn, thậm chí có thể nói là thiên tài trẻ tuổi.

Nhưng chỉ có tu sĩ cảnh giới Phản Hư, sẽ không có ai không muốn tấn thăng đến Hợp Đạo cảnh giới. Chỉ là Hợp Đạo cảnh giới kia, cũng không phải là muốn tấn thăng là có thể tấn thăng. Trong vô tận đại lục Trung Châu, số lượng tu sĩ đầu chỉ ngàn vạn, chính là Phản Hư tu sĩ cũng là số lượng lớn, nhưng

chân chính trở thành cường giả Hợp Đạo chỉ sợ ở trong hơn trăm dặm.

Lâm Tây là Lục Tịch Vương, ở toàn bộ Thủy Thần điện đều được coi là thiên tài bồi dưỡng, nhưng mặc dù là hắc, muốn tấn thăng hợp đạo, cũng chỉ là hi vọng tương đối lớn hơn một chút mà thôi. Bởi vì cái cảnh giới Hợp Đạo kia cũng chỉ là một chút mà thôi., Có thể nói là lực lượng đỉnh phong bên trong tu chân giới này. Muốn trở thành cường giả loại cấp bậc này, không chỉ cần tư chất cùng khổ tu, còn cần cơ duyên đến mới có thể. Bây giờ Lâm Tây xem ra, bảo khó di động Ngô Khí này xuất hiện ở trước mặt hắc, quả thực là chuyên môn vì để hắc tấn thăng hợp đạo cảnh giới mới xuất hiện, là đại cơ duyên thuộc về Lâm Tây hắc.

Lâm Tây hắc chỉ cần làm một việc, chỉ là chém giết Ngô Khí, sau đó cướp lấy thần thông bảo vật là được. Bất quá lúc này trong lòng Lâm Tây, lại bỗng nhiên hiện ra một ý niệm khác.

Tu vi người này không cao, nhưng cơ duyên vận chuyển đạo này cũng không tệ, nếu không ta sẽ cướp đoạt bảo vật thần thông trên người hắc, sau đó gieo ấn ký lên người hắc, sau đó để hắc rời đi, chờ hắc lại đạt được thứ tốt, ta lại đến lấy.

Lâm Tây suy nghĩ như vậy, quả thực chính là đem Ngô Khí coi là chậu Tụ Bảo đưa tặng bảo đồng tử. Nếu lúc này Ngô Khí biết được ý nghĩ này trong lòng Lâm Tây, không biết còn không thể bảo trì được sự bình tĩnh của mình.

Đem cái ý nghĩ có chút hoang đường kia tạm thời đè ép xuống, thân hình Lâm Tây bỗng nhiên động. Bàn tay lớn tan đi nước lam kia, Lâm Tây bỗng nhiên dưới chân khẽ động, vậy mà đi về phía Ngô Khí. Nhìn dáng vẻ của hắc, biểu tình trên mặt là kích động, giống như muốn cùng Ngô vút bỏ cận chiến một lần.

Trên khuôn mặt tuần dật của hắc đột ngột hiện ra nụ cười lạnh, không có bất cứ lời gì. Vô thanh vô tức, Lâm Tây thân hình liền biến mất ngay tại chỗ. Sau một khắc, Lâm Tây thân hình tái hiện, đã là ở trước người Ngô Khí. Giống như Ngô vút bỏ lúc trước, Lâm Tây cũng là một đôi quyền thịt đánh ra.

Quyền phong đi đến, chính là đầu của Ngô Khí. Bất quá không giống như Ngô Khí. Trong lúc một đôi quyền thịt của Lâm Tây đánh ra, lập tức Ngô Khí cảm giác không gian quanh người biến đổi, một loại cảm giác ngưng trệ không cách nào tưởng tượng xuất hiện trên người, đồng thời từ trong hư không các phương hướng, mỗi một góc đều truyền đến từng cỗ lực lượng lớn nhỏ không đồng nhất, đè ép Ngô Khí, vô cùng khó chịu.

Loại cảm giác này, giống như là ném Ngô Khí vào chỗ sâu trong biển rộng, ở nơi đó, có vô số mạch nước ngầm phun trào, làm cho Ngô Khí căn bản không cách nào ổn định thân thể, cũng căn bản không thể thi triển ra lực lượng trong cơ thể.

Cổ nén cảm giác khó chịu trên người, trong cơ thể Ngô Khí, từng đạo u quang tuôn ra, vẫn như cũ bao trùm nắm đấm Ngô Khí, cùng oanh tạc ra, trong nháy mắt, liền cùng Lâm Tây một lần nữa đối đập. Bất quá lần này, Lâm Tây lại không thi triển thần thông, mà là thủ đoạn cận thân chém giết.

Phốc phốc phốc

Sau một tiếng trầm đục, Ngô Khí lại một lần nữa nghe được tiếng quyền cốt của mình bị phá nát, đồng thời còn có cảm giác đau nhức kịch liệt truyền đến từ trong ngực bụng, không thể cưỡng lại một ngụm máu, lập tức bị hắt phun ra ngoài.

Lần đầu tiên bị thương, Ngô Khí cận thân chém giết với người khác, lấy quyền đối quyền, hơn nữa chỉ là quyền đầu tiên mà đã bị người ta đánh thổ huyết thụ thương. Từ khi tu luyện U Minh chiến thể tới nay, đây hoàn toàn là chuyện không thể tưởng tượng. Thế nhưng loại cảm giác đau đớn cùng khó chịu trong cơ thể truyền đến kia, lại vô cùng rõ ràng nói cho Ngô Khí, đây tuyệt đối là chân thật.

Chạy trốn khỏi chết nhưng tu vi không phải là đối thủ, hiện tại ngay cả thủ đoạn cận thân chém giết cũng không bằng đối phương, lập tức, đáy lòng Ngô Khí liền trào ra một cỗ cảm giác thất bại nồng đậm, một loại ý niệm bất lực cũng tại thời điểm này tràn lên. Đáy lòng có loại cảm thụ này, loại ý nghĩ này lập tức ngay trên mặt Ngô Khí hiện ra.

Lâm Tây đứng trước mặt Ngô Khí, vừa nhìn thấy mặt Ngô Khí xuất hiện màu xám tro, lập tức đoán được lúc này đây lòng Ngô Khí có ý nghĩ và cảm thụ. Lâm Tây vốn còn đang có tâm tư cùng Ngô Khí đùa nghịch thêm hai lần, lúc này thấy được vẻ mặt của Ngô Khí, lập tức không còn hào hứng nữa.

Hắn khẽ lắc đầu, trong mắt Lâm Tây lại xuất hiện sự đùa cợt và miệt thị, là loại cường giả cao cao tại thượng kia, ánh mắt nhìn lực lượng trên mặt đất yếu ớt cũng như con sâu cái kiến nhỏ yếu kia.

Phế vật chính là phế vật, cho dù đạt được nhiều thần thông bảo vật hơn nữa, cũng vẫn là phế vật. Những thứ tốt này để ở trên người người tuyệt đối là phung phí của trời, may mắn gặp được bản tọa, cũng chỉ có tuyệt thế thiên tài như bản tọa, những bảo vật thần thông này mới có thể tỏa ra ánh sáng đáng lẽ.

Phế vật, giao tất cả thần thông bảo vật trên người ra đây, nếu bản tọa tâm tình tốt, nói không chừng tha cho ngươi một mạng. Giết phế vật như ngươi cũng không có chút thú vui nào.

Khi Lâm Tây phun ra câu cuối cùng, liền có thể biết, hắn hẳn là thật sự có ý nghĩ kia, muốn đem Ngô Khí coi là một cái chậu Tụ Bảo bồn để nuôi. Để Ngô Khí giao ra tất cả thần thông bảo vật trên người, gieo lên trên người hắn ấn ký, sau đó thả Ngô Khí rời đi, nhìn xem vận mệnh của Ngô Khí còn ở đó hay không, nếu còn có thể đạt được thứ tốt khác, hắn sẽ hiện thân, sau đó lại một lần nữa cướp lấy.

Thứ nhất là sớm hơn cầu phá vé chưa xong.

Mẹ kiếp,

Tựa hồ Ngô Khí đã hoàn toàn bị cảm giác chán nản tràn ngập trong lòng, nghe Lâm Tây nói, hai mắt lập tức sáng ngời, mang theo một loại chờ mong may mắn, cố gắng trầm giọng hỏi một câu.

Người nói thật sự là...

Nghe thấy lời này của Ngô Khí, lại nhìn bộ dáng hiện tại của hắn biểu hiện ra ngoài, đáy lòng Lâm Tây hầu như đã hoàn toàn xác nhận, phế vật trước mắt cơ duyên vận chuyển rất tốt, đã nhận mệnh, vì bảo vệ tính mạng, tự nhiên rất nguyện ý giao hết những bảo vật mình đạt được ra đây.

Sau khi cho là như vậy, đề phòng trên người Lâm Tây đương nhiên cũng bị hấn bỏ xuống mức thấp nhất, đối mặt với một tên phế vật dễ dàng đánh chết một quyền, Lâm Tây đương nhiên sẽ không lo lắng cái gì. Thật ra trước đó, Lâm Tây cũng rất lo lắng Ngô Khí bỗng nhiên ném ra một viên Thượng Cổ Lôi Lôi Đan, bất quá hai người ở khoảng cách như vậy, đều không có phản ứng gì, thậm chí đến thời khắc sinh tử, vẫn là không có ném ra.

Bởi vậy Lâm Tây xác định, trên người Ngô Khí cũng chỉ có viên Lôi đình đan thượng cổ kia. Không có Lôi đình đan loại hung sát vật này uy hiếp, Ngô Khí trong mắt Lâm Tây, cùng con dê đọi làm thịt kia không có gì khác biệt. Trên mặt là giễu cợt cùng khinh thường, bất quá thanh âm Lâm Tây ra khỏi miệng, ngược lại tản mát ra một loại cảm giác làm cho người ta an tâm tín nhiệm.

Bản tọa chính là một trong ba mươi sáu chiến tướng Thủy Thần Điện, Âm Tịch Vương Lâm Tây, lời của bản tọa tất nhiên là sự thật.

Lâm Tây trước đây ở Đông Mộc thành cùng lúc này trước mặt Ngô Khí đều là tự xưng của từng bản tọa, từ chi tiết này cũng có thể thấy được, Lâm Tây này, địa vị ở Thủy Thần điện đích thật không thấp. Lấy trình độ biểu hiện ra con trai của hắn, nếu

không có thực lực và địa vị hưởng ứng, tuyệt đối sẽ không tự xưng như vậy.

Người này tín nhiệm mình đã vượt qua mức tự phụ, là một loại nhân vật cực độ tự tin, là loại ích kỷ đến cực điểm, trong mắt Lâm Tây, chỉ sợ ngoại trừ hắn ra, người nào đó hắn đều không để trong mắt, chính là một ít người có tu vi thực lực mạnh hơn hắn, hắn cũng cho rằng, sớm muộn cũng có một ngày hắn có thể vượt qua. Người như vậy, ngược lại là rất không biết gạt người.

Nghe xong lời Lâm Tây nói, Ngô Khí tựa hồ có chút tin tưởng, bàn tay hơi chần chờ kia vuốt ve ngón tay khác của mình mang theo một chiếc nhẫn không đáng chú ý trên ngón tay kia.

Lâm thành chủ, tất cả cơ duyên mà tại hạ nhận được đều ở bên trong chiếc nhẫn này.

Ngô Khí vừa mới nói xong, ánh mắt Lâm Tây lập tức rơi vào trên chiếc nhẫn trên ngón tay Ngô Khí kia, mặc kệ là ai, lúc này đều có thể nhìn ra trong đôi mắt của Lâm Tây kia có vẻ tham lam vô cùng, ánh mắt nóng rực không che giấu chút nào, cũng không cần che giấu.

Thu hồi ấn ký thần hồn của ngươi, đưa nhẫn chỉ cho ta.

Lâm Tây liền không muốn nói nhiều một câu, trực tiếp lấy chiếc nhẫn Ngô Khí tương cho hắn. Trước đó còn muốn Ngô Khí đem ấn ký thần hồn lưu lại trên đó thu hồi. Nếu không như vậy, Lâm Tây trước tiên phải chém chết Ngô Khí, mới có thể mở ra chiếc nhẫn kia. Có những lời này, cũng chứng minh Lâm Tây xác thực có ý buông tha Ngô Khí.

Tựa hồ cũng bởi vì một câu nói kia của Lâm Tây, trên mặt Ngô Khí xuất hiện vẻ yên tâm, không chần chờ quá mức, bàn tay vuốt ve trên chiếc nhẫn kia mấy lần, lập tức nhìn thấy bên trong chiếc nhẫn kia tựa hồ có một đạo quang mang trào ra, quần quanh trên bàn tay Ngô Khí, tiếp theo trở về trong cơ thể Ngô Khí.

Sau khi hào quang kia tràn ra, chiếc nhẫn màu đen trong tay Ngô Khí lập tức ảm đạm đi một chút, nhưng khí tức kia lại không yếu bớt, ngược lại tản mát ra một loại khí tức dụ hoặc

hơn, bởi vì lúc này, chiếc nhẫn hắc bạch này là vật vô chủ, bất kể là rơi vào trong tay ai, chỉ cần là thân phận tu sĩ, trong cơ thể có Chân Nguyên Thần Hồn tồn tại, liền có thể mở ra chiếc nhẫn hắc ung kia.

Vù vù

Không trung, một cỗ ba động Thủy Nguyên lực bỗng nhiên truyền đến, lại là Lâm Tây kia kiểm chế không được. Hắn gọi ra một cỗ Thủy Nguyên lực, ngưng tụ thành một vật giống như dây thừng thủy lam, uốn lượn qua, quán quanh chiếc nhẫn hắc chướng nằm trong lòng bàn tay Ngô Khí, sau đó rất nhanh rút về, trở lại trong tay Lâm Tây.

Chỉ hoàn đen nhánh vào tay, Lâm Tây hầu như lập tức cảm ứng được, chiếc nhẫn này không phải là vật phàm. Tuy nhìn qua toàn thân đen nhánh bình thường không có gì lạ, nhưng trên đó lưu lại một ít khí tức, lại làm Lâm Tây cảm thấy có chút kinh hồn táng đảm. Bất quá Lâm Tây cũng phân biệt ra, đây không phải là khí tức nguy hiểm gì, mà là khí tức do chủ nhân của chiếc nhẫn này lưu lại.

Đây là..... Khí tức của cường giả Hợp Đạo, chiếc nhẫn này, tuyệt đối đã từng là do cường giả Hợp đạo đeo lên.

Cảm ứng được khí tức trên chiếc nhẫn, chút nghi ngờ cuối cùng trong lòng Lâm Tây cũng biến mất. Hắn có thể khẳng định, bên trong bảo vật Ngô Khí lấy được, chiếc nhẫn này tuyệt đối là giống như vậy. Ngô Khí đã giao ra chiếc nhẫn này, đương nhiên sẽ không có âm mưu tính kế bên trong, thần thông bảo vật hắn lấy được, hẳn là đều ở trong chiếc nhẫn đen nho nhỏ này.

Vừa nghĩ tới sẽ có thể lập tức có được rất nhiều bảo vật thần thông hoang cổ, còn có thứ mà hắn để ý nhất chính là công pháp luyện thể thời viễn cổ, đáy lòng Lâm Tây liền tràn ngập lửa nóng, hắn cũng không phải là người không có định lực, thậm chí cái gọi là cấm địa thượng cổ tiên phủ kia hắn cũng thấy nhiều lắm.

Bất quá thời đại hiện tại, những địa phương như cấm địa hoang cổ ở Thượng Cổ Tiên Phủ, phần lớn đều trống rỗng, đều

là mộ hoang. Bên trong ngoại trừ hoang vu mục nát ra, không có gì khác, không biết bao nhiêu vạn năm bị ăn mòn, rất nhiều bảo vật truyền thừa, đều hóa thành tro bụi, triệt để mai một.

Cho dù ngẫu nhiên có người đạt được truyền thừa, cũng đều là bí mà không nói, âm thầm giấu đi tu luyện, không dám có chút lộ liễu. Như Ngô vút đi như vậy, đạt được không chỉ một loại truyền thừa, trước sau tiến vào Hoang mộ hai lần,, Không có tay không mà về. Lúc hấn vẫn còn là tu sĩ Nguyên Anh, đã từng tiến vào mộ hoang một lần, nơi đó, Ngô Khí đạt được một dị vật có đạo ảo thuật thượng cổ, Huyền Thận Châu. Sau này khi Ngô vút bỏ ở nơi vực ngoại, ngoài ý muốn tiến vào một lần Hoang phần, thu hoạch của Ngô Khí ở trong đó lại càng kinh hỉ không thôi.

Có đôi khi Ngô Khí hồi tưởng lại quá khứ, cũng sẽ cảm thán vận mệnh của mình, quả thực không phải người bên ngoài có thể tưởng tượng được.

Lâm Tây từ khi tiến vào Thủy thần điện bắt đầu, chính là thiên tài trọng điểm bồi dưỡng của đại thế lực này, nếu nhìn theo tiêu chuẩn, mặc dù không phải là tuyệt thế thiên kiêu, nhưng cũng rất là tiếp cận. Mà hấn tu luyện mấy trăm năm, cơ duyên cũng kinh người, hãm mộ người ngoài, nhưng vẫn không bằng Ngô vút bỏ.

Bây giờ trên người Lâm Tây, cũng bắt quá chỉ có được một hai môn thần thông thời thượng cổ đại, còn có một kiện bảo vật không trọn vẹn thời đại thượng cổ. Bất quá hấn dựa vào cũng không phải chỉ có những thứ này, nguyên nhân Lâm Tây Dương này có hung danh từ bên ngoài, vẫn là vì hấn ở chỗ sâu trong Phong Bạo Hải Vực., Quan Hải sáu trăm năm, lĩnh ngộ đạo Âm Thủy. Tu sĩ lĩnh ngộ đại đạo mới có thể được xưng là người đắc đạo, mới có cơ hội đạt tới phi thăng nghiệp quả, đây kỳ thật cũng là nguyên nhân Lâm Tây tự phụ như vậy, trong mắt hấn, có lẽ hấn mới là nhân vật chính trong thiên địa này.

Tuy rằng chiếc nhẫn ngay trong lòng bàn tay, bắt quá Lâm Tây vẫn có chút cẩn thận phóng xuất ra lực lượng thần hồn không gì sánh được của mình trước, dò xét chiếc nhẫn kia mấy lần,

sau khi làm như thế, Lâm Tây vẫn không có lực lượng thần hồn của mình chui vào trong chiếc nhẫn.

Mà là cười lạnh, một sợi lực lượng thần hồn tiến vào cắm chế bên trong chiếc nhẫn đen chỉ tử, một đạo ý niệm truyền vào. Lập tức phía trên chiếc nhẫn đen nhánh kia, một đoàn ánh sáng chói mắt không gì sánh được lóe lên.

Chỉ nghe trên không trung, đột ngột một tiếng, chiếc nhẫn màu đen trong lòng bàn tay Lâm Tây kia, chẳng biết lúc nào đã trôi nổi lên, sau đó trong đoàn hào quang kia, những vật giống nhau từ trong đó bay ra, đầu tiên là linh thạch linh tinh cao như ngọn núi nhỏ, sau đó là các loại tạp vật, có khoáng thạch có phù lục đan dược, thậm chí trong đó còn có Ngô vút bỏ tu vi thấp, thường xuyên dùng để đối địch với thi trùng khát máu, Hóa Thi Đằng kia.

Sau khi rất nhiều tạp vật trong mắt Lâm Lang xuất hiện, từ trong đoàn hào quang chói mắt kia, liền bắt đầu xuất hiện một ít bảo vật khí tức mãnh liệt. Nếu có đệ tử Thiên Ma tông ở đây, nói không chừng có thể nhận ra không ít thứ quen thuộc từ trong đó, như Thiên Thi Quan Hắc phiên năm đó chết trên tay Ngô Khí, còn có pháp khí trường kiếm của đệ tử chân truyền Huyền Âm điện Triệu Dương kia, mỗi cái đều là cấp bậc đạo khí.

Nếu là tu sĩ Hóa Thần khác, sớm đã cực kỳ kích động rồi, bất quá hiện tại lật xem những vật kia chính là Lâm Tây, cường giả Thủy Thần điện này, tu vi Phản Hư hậu kỳ, để cho hắn căn bản chúm mắt những đạo khí hạ phẩm kia.

Bất quá rất nhanh, đồ vật từ bên trong rơi ra, xuất hiện một ít bảo vật hắn cũng sẽ không bỏ qua.

Di, thứ này chẳng lẽ là..... Thì ra là một viên yêu hạch của lão thụ yêu, bên ngoài có một ít nguyên lực tạp chất đã bị hút vào luyện hóa, hiện tại lại tinh thuần, không tệ.

Tự nói một mình, Lâm Tây bỗng nhiên đưa tay vớt qua một viên tinh thạch màu đỏ máu to bằng trứng bồ câu, trên mặt lộ ra vẻ hài lòng, bàn tay khẽ đảo liền bị hắn thu vào. Vừa thu hồi

tinh thạch huyết hồng kia, ánh mắt Lâm Tây lại quét đến một vật, vẫn duỗi bàn tay ra, đem vật kia vớt đến lòng bàn tay.

Khí tức rất cổ xưa, hai thứ này đích thật là đồ vật Thượng Cổ, chỉ là đáng tiếc, có chút mục nát, phải khôi phục uy năng cần hao phí một ít thời gian.

Nói như thế, nhưng từ trên mặt Lâm Tây lại không nhìn thấy điểm đáng tiếc nào, bàn tay lại khê đảo, thu hồi đầu kích phong cách cổ xưa kia cùng một thanh đao đá khác vào trong trữ vật pháp bảo của mình.

Vù vù vù

Lần này không đợi ánh mắt Lâm Tây đảo qua, bỗng nhiên trong quang mang kia, một mực rơi ra không ít sự vật. Mỗi một vật, phát ra khí tức, đều làm cho trong lòng Lâm Tây nảy dựng lên, trong ánh mắt tham lam hoàn toàn không cần che giấu, chủ động dị thường hiển hiện ra.

Trong quang mang, ít nhất bảy miếng ngọc giản phong cách cổ xưa, cùng một cái bát tròn phát ra khí tức cường liệt tử kim toàn thân hiển hiện ra. Ánh mắt Lâm Tây, ngay lập tức rơi vào phía trên bảy miếng ngọc giản phong cách cổ xưa kia, hẳn có loại cảm giác mãnh liệt, trong bảy miếng ngọc giản phong cách cổ xưa kia, chính là thượng cổ thần thông, còn có pháp quyết luyện thể kia.

Thứ hai là đến vé số xin các vị huynh đệ xem xét chưa hoàn thành.

Mẹ kiếp,

Trong đại dương vô tận, một nơi nào đó trên không trung.

Từ trong một chiếc nhẫn hào quang lập loè màu đen, lúc mây sự vật rơi ra, trên không trung cũng lập tức truyền đến một thanh âm bá đạo tự phụ.

Đi ra ngoài, đều đưa cho bản tọa về mặt đầy hưng phấn, vừa thấy mây thứ trong hào quang kia rơi ra, lập tức vẫy tay một cái. Bảy miếng ngọc giản phong cách cổ xưa cùng một cái Tử Kim Viên Bát khác đồng thời hút tới. Vật nhập vào tay, Lâm Tây lại chưa lập tức đem thần niệm của mình thăm dò vào trong đó, mà là lực lượng thần hồn Bằng Nhiên như nước trong nháy mắt cọ rửa qua lại.

Thần hồn sau khi cọ rửa, không có gì dị thường, trên mặt Lâm Tây hưng phấn càng nhiều, bàn tay đột nhiên chộp ra, đem một cái ngọc giản màu vàng trong đó nắm trong tay. Trước mặt Ngô Khí, không chút cố kỵ, một đám thần niệm ló ra, tiến vào trong ngọc giản kia.

Trục Nhật Quyết

Một hơi sau, Lâm Tây trong miệng lập tức kinh hô một tiếng. Lâm Tây sau khi dây dưa với Ngô Khí lâu như vậy, đã sớm rõ ràng trên người Ngô Khí có không ít thứ tốt., Thần thông của Hoang Cổ cũng không chỉ có một loại, nhưng vừa mới có được một môn thần thông hoang cổ, vẫn không nhận được trong lòng kinh hãi. Thần niệm từ trên người cự nhân tộc Thương Hoàng ngọc giản ghi lại thần thông không trọn vẹn của trấn tộc thời xưa rút lui, không có thu hồi, lập tức muốn hướng về sáu bức ngọc giản khác dò xét.

Nhưng vào lúc này, cùng bảy miếng ngọc giản bị Lâm Tây thu nạp cùng với cái bát tròn màu vàng tím, bỗng nhiên lúc này tỏa sáng, bỗng nhiên khẽ động, hóa thành một đạo phát quang tử kim, muốn chạy trốn về phía xa, tốc độ cực nhanh, hầu như lập tức tránh thoát lực lượng thần hồn Lâm Tây lưu lại trên đó,

xông ra khoảng cách rất xa, trong nháy mắt sẽ biến mất trong tầm mắt của hai người.

Hừ, muốn chạy à.

Lâm Tây vốn còn phải tiếp tục xem xét những ngọc giản còn lại, bỗng nhiên sinh ra biến cố này, trên mặt hắn không những không giận mà còn lấy làm mừng. Chỉ sau một tiếng hừ, bỗng nhiên từ trên người hắn, một loại lực lượng mệnh mông kỳ dị bạo phát.

Lục Nguyệt vực, mở cho bản tọa một con đường.

Trong vòng vạn dặm, bỗng nhiên toàn bộ thiên địa bị một loại lực lượng mệnh mông ngăn cách, ở trong vòng vạn dặm này, tựa hồ tất cả đều biến hóa. Thiên địa pháp tắc bên trong, bị sinh sinh biến đổi, biến thành thể giới thuộc về Âm Nguyệt Tịch.

Cùng là bầu trời, hay là đại dương mệnh mông phía dưới, đều biến thành một mảnh hỗn độn, tất cả cảnh tượng đều dung hợp thành một thể. Mà phía cuối chân trời, dưới một màn trời, lại treo một vòng nhật nguyệt, giống như một vàng trắng khuyết mệnh mông, tựa hồ có lực lượng gì ở trong đó, đang ảnh hưởng tất cả đại địa.

Râm râm râm râm.

Trong phiên thiên địa này, từng luồng từng luồng sóng nước cường hãn không đồng nhất truyền đến, chính là trong cảnh tượng mơ hồ kia. Hiện ra một mảnh Hỗn Độn Hải, có mề dích, theo khí tức ngày tháng, lên xuống không đồng nhất, giữa tầng mây bay cao, trong vạn dặm thiên địa này, chỉ có một vị Chúa Tể, chính là một cái bóng ngồi ngay ngắn trong ngày đó.

Giống như Vương Giả đang ngồi ngay ngắn ở trên vương tọa, dùng ánh mắt ẩn chứa vô tận uy nghiêm nhìn chăm chú vào tất cả trong thiên địa này.

Lúc này, trong thiên địa này, chỉ có hai người tồn tại, còn có một đạo phật quang tử kim đang ra sức bỏ chạy.

Bản tọa muốn nhìn xem, đây là thứ tốt gì.

Lâm Tây có lý do hưng phấn như thế, hẳn rất rõ ràng, lúc trước hẳn đã lấy lực lượng thần hồn của mình cọ rửa qua bảy miếng ngọc giản kia, cũng không có bỏ xuống viên bát tử kim kia, bây giờ viên bát này bỗng nhiên khế động, cảnh tượng với hẳn cũng không lạ lắm. Lấy thân phận và địa vị của hẳn, tự nhiên rất rõ ràng, không phải tất cả pháp khí, đều là tử vật không có ý thức tự chủ, chỉ có thể làm binh khí trong tay mình tồn tại.

Một số pháp khí, mặc kệ là ngoài ý muốn hay là lúc đúc trước, sẽ sinh ra linh trí. Một khi linh trí này xuất hiện, mang ý nghĩa pháp khí này liền có được khí linh. Bất luận là pháp khí cấp bậc gì, chỉ cần có được khí linh, liền mang ý nghĩa cường đại hơn nhiều so với những pháp khí khác. Lúc trước Lâm Tây lấy lực lượng thần hồn dò xét chỉ, thời điểm rất rõ ràng, Tử Kim Viên Bát kia cũng không phải là pháp khí bình thường, mà là một kiện bán tiên khí.

Thế gian pháp khí ngàn vạn vạn, từ cái cấp thấp nhất kia bắt đầu, có rất nhiều phẩm giai, cực phẩm là tốt nhất, thượng phẩm chi thứ, như vậy xuống dưới. Lại còn có phân chia linh khí huyền khí đạo khí tiên khí, tại thế giới tu chân này, ngoại trừ những tuyệt thế trọng bảo từ thời đại hoang cổ lưu lại, giai cấp cao nhất chính là tiên khí.

Một kiện tiên khí, cho dù là tại một ít thế lực đại tông môn cực kỳ cường đại, cũng tuyệt đối lấy ra làm trấn tông chi bảo tồn tại. Ban đầu hẳn phát hiện Tử Kim Viên Bát kia là nửa bước tiên khí, cũng là lúc trong lòng kinh hãi, bất quá lúc trước hẳn đã lấy được hắc ô khổ chỉ hoàn, cũng đồng dạng là một kiện bán bộ tiên khí, thêm nữa tu vi hẳn là Phản Hư hậu kỳ, cũng không quá mức thất thố.

Bất quá lúc này lại khác, Tử Kim Viên Bát kia bỗng nhiên trong tình huống không có người khống chế, tự hóa thành một đạo phật quang tử kim bỏ chạy. Cảnh tượng bức này, chỉ có ba khả năng, một loại là chủ nhân cũ Ngô Khí này động tay chân gì, hai là viên bát kia bị lực lượng gì triệu hoán, ba là bên trong viên bát có khí linh, khí linh vừa phát giác ra đã rời khỏi không gian Chỉ Huyền Dương, lập tức viên bát bỏ chạy.

Hai khả năng ở hai khả năng phía trước, ở Lâm Tây nhìn thấy đều không tồn tại. Đối với Ngô Khí, đáy lòng Lâm Tây đã đem hấn nhận định là một thủ đoạn quá nhỏ, nhưng lại không lên được mặt bàn của phế vật. Phế vật như vậy, đương nhiên không có khả năng tính được đến phiên hấn gọi là Vương Tích Vương Lâm Tây. Cái thứ hai có thể ở lúc lực lượng thần hồn Lâm Tây cọ rửa, cũng đã bị hấn loại bỏ.

Vậy chỉ còn lại một cái khả năng, Tử Kim Viên Bát kia, không phải nửa bước Tiên khí bình thường, mà là pháp khí có được khí linh chân chính mở ra linh trí. Có suy đoán này, cũng không khó lý giải lúc này Lâm Tây hưng phấn.

Thiên địa vạn dặm, bất luận đại dương và bầu trời, đều bị một không gian khổng lồ mà mệnh mệnh bao phủ vào.

Đây là một cái vực, thuộc về Phản Hư cường giả vực, hơn nữa còn là một vị Phản Hư hậu kỳ, lĩnh ngộ Đại Đạo pháp tắc cường giả tu sĩ.

Thời điểm Lâm Tây Lai yếu ớt chống đỡ lực lượng vực kia, lập tức cảm giác lực lượng trong cơ thể mình đều bị đông cứng. Hấn cực kỳ tự nhiên thậm chí còn nồng đậm hơn so với tu sĩ Phản Hư kỳ nửa bước Phản Hư kỳ còn muốn nồng đậm lực lượng chân nguyên hơn, ở trong vực này, ngay cả nhúc nhích một chút cũng không làm được.

Không thể che giấu gì được, trên mặt Ngô Khí lập tức hiện ra vẻ kinh hãi.

Mà vào lúc này, bóng người tràn ngập uy nghiêm ngồi trong nhật nguyệt cũng đột nhiên duỗi ra một bàn tay.

Chậm chạp vô cùng vươn ra, tốc độ quả thực chậm đến mức khiến người ta chỉ tay, nhưng dần dần, toàn bộ thế giới tựa hồ cũng vì một chương này của hấn mà biến hóa, không gian đang dần dần thu nhỏ lại, hoặc là, mỗi bàn tay hấn di động một tấc, thế giới này liền rút ngắn khoảng một ngàn dặm. Bất luận tồn tại gì, chỉ cần là tồn tại ở trong thiên địa ngàn dặm này, đều không thể né tránh bàn tay kia, quả thực như thiên địa càn khôn, đều ở trong lòng bàn tay.

Nhưng vào lúc này, phía chân trời Vạn Lý thế giới này, nơi nào, một đạo tử kim quang mang đang vô cùng khùng bố bay nhanh. Nếu là ở thế giới bên ngoài, chỉ sợ ngay cả thời gian chớp mắt cũng không cần, đạo quang mang này đã lướt ra ít nhất mấy vạn dặm khoảng cách. Đáng tiếc chính là, lúc này quang mang này, vừa vận chính là trong thiên địa vạn dặm đã biến thành hỗn độn phun động đến hỗn độn, vạn dặm.

Hầu như không có bất kỳ khó khăn gì, cũng không chậm trễ chút nào, ngay sau mấy hơi thở, đạo phật quang tử kim kia rơi vào lòng bàn tay thon dài cực kỳ bình thường. Bàn tay kia, lòng bàn tay, nâng Tử Kim Viên Bát, lại tràn ra một loại khí tức Phật tính. Tựa như chủ nhân bàn tay, không phải người bình thường, mà là một người tu phật, là một cái phật tử.

Nhìn bát tròn trong lòng bàn tay, trên mặt Lâm Tây cũng xuất hiện một tia kinh ngạc, há miệng nói:

Hải ngoại chi địa, tuy cũng có Phật tu tồn tại, nhưng dù sao cũng không giống với Trung Châu đại lục, chân chính Phật tu là rất ít. Cũng chỉ vì Lâm Tây Thủy thần điện có thân phận Bát Tịch Vương, hắn mới nhìn thấy một ít Phật tu. Hiện tại chợt nhìn thấy một kiện pháp khí tản mát khí tức Phật môn cực kỳ nồng đậm, hắn tự nhiên là sẽ kinh ngạc.

Vật này ngươi làm sao có được?

Lâm Tây vừa hiện lòng bàn tay là đồ vật phật khí, lập tức muốn biết lai lịch nó, đang muốn theo khí tức phỏng đoán, hoặc là dứt khoát đem thần niệm tiến vào trong đó dò xét. Chợt nghĩ tới chủ nhân cũ của bát tròn này ở một bên, trực tiếp quát hỏi là được.

Thiên địa vạn dặm, đã thành một vực, mà vực này, vừa vận thuộc về khu vực Lâm Tây vị Tiểu Tịch Vương này. Hắn vừa mở miệng, lập tức Ngô Khí liền cảm giác, giống như vùng thiên địa này đang hỏi hắn, thanh âm như sấm sét, ầm ầm vang vọng bên tai hắn, làm cho tâm thần hắn lay động, thiếu chút nữa liền không thể khống chế.

Dưới tình huống như vậy, trên mặt Ngô Khí lập tức biểu hiện ra vẻ kinh sợ, đồng thời còn mang theo một tia không cam

lòng, nói: “Bẩm Lâm thành chủ, vật này vô danh, chính là nó lấy được từ trong một chỗ cấm địa thần bí. Nó tựa hồ là một kiện pháp khí., Bởi vì tại hạ chưa từng tu luyện công pháp Quả Phật môn, chỉ có thể mơ hồ cảm ứng được bên trong bát tròn kia tựa hồ cất giấu trọng bảo gì, khổ nỗi không cách nào mở ra, đành phải cất giấu trong chiếc nhẫn, xem ngày sau có cách gì mở ra, không nghĩ tới.

Không nghĩ tới cái gì, không nghĩ tới lại rơi vào trong tay bản tọa.

Người cảm ứng được không sai, trong này xác thực giấu trọng bảo, bất quá cũng không phải là thứ gì khác, mà là khí linh của nó, đây căn bản không phải là một pháp khí bình thường, mà là một kiện bán tiên khí có được khí linh. Ha ha ha, mặc dù vật này là pháp khí Phật môn, nhưng đến cấp độ như bản tọa, bất luận pháp khí gì, đặc biệt là pháp khí có được khí linh, đến trong tay chúng ta, đều có thể phát ra uy lực.

Vật này vừa rồi đột nhiên bỏ chạy, nếu không phải bản tọa kịp thời chống đỡ —— Âm Tịch Vực, thật đúng là để cho quý vật này chạy mất. Hẳn là khí tức khí tức khí tức trong đó ứng phó với bản tọa, tự giác không cách nào đối địch, liền thả bản thể Tử Kim Viên Bát này bỏ chạy, hừ, bản tọa đang muốn thu phục khí linh này, lại có thể có được một kiện bảo vật tốt.

Mấy ngày nay ra ngoài bên ngoài, sự ủng hộ gần nhất không cách nào cảm ơn, bình luận không cách nào tăng, thật có lỗi. Chương diện này vốn muốn thử xem dùng vài di động, bất quá đã thất bại, hiện tại vừa mới tìm được máy tính. Trước tiên truyền một chương, buổi tối trước mười hai điểm còn có bốn chương ngày mai về nhà, lại phải ngồi xe đường xa, thổ huyết, lâu nhỏ cầu chư vị huynh đệ phá lệ an ủi chưa xong.

Tâm tư Lâm Tây nguyên bản đều đặt trên bảy miếng ngọc giản phong cách cổ xưa kia, mỗi một miếng ngọc giản, hẳn là đều đại biểu cho một môn thần thông hoang cổ hoặc là pháp quyết.

Bất quá sau khi hắn nhìn thấy Tử Kim Viên Bát kia, liền đem sự chú ý của mình rơi vào phía trên kia. Đây cũng không phải là chuyện gì ghê gớm, trong mắt hắn, Ngô Khí là một tên phế vật từ bỏ phản kháng, coi như là một người có cơ duyên không tầm thường, nhưng hiện tại chính là ở bên trong Khu vực Hà Thủy của hắn, đừng nói là Ngô Khí tu sĩ Hóa Thần này, chính là tu sĩ Phản Hư hậu kỳ khác, rơi vào trong vực của hắn, cũng chỉ có một con đường chết.

Trong thiên địa vạn dặm này, Lâm Tây hẳn chính là người thống trị Vương Giả tuyệt đối.

Vù vù vù

Phật bát tử kim mà Lâm Tây thu được trong lòng bàn tay, tựa hồ không cam lòng bị Lâm Tây thu phục, không ngừng nhảy lên, thân bát điên cuồng run rẩy, một cỗ Phật quang Kim Khuyết tuôn ra, ý đồ tránh thoát.

Ánh mắt Lâm Tây từ trên thân Ngô Khí một lần nữa rơi vào trên Phật bát, nhìn thấy tử kim Phật bát động tĩnh, lập tức cười lạnh một chút. Vẫn như cũ bá đạo vô cùng, tự phụ đến cực điểm, lại trực tiếp áp súc thần niệm của mình thành một câu, bị hắn truyền vào trong tử kim Phật bát kia.

Bất quá chỉ là một kiện bán tiên khí mà thôi, nếu không phải nể mặt người có khí linh, căn bản không vào được pháp nhãn của bản tọa. Nếu bây giờ bản tọa nhìn trúng, chẳng lẽ một kiện pháp khí của người, còn có thể chạy ra khỏi lòng bàn tay bản tọa sao.

Trong Phật bát tử kim, trên một mảnh đại dương Phật quang minh mông kia, đột nhiên một đạo thanh âm truyền vào, sau đó âm âm vang lên.

Theo sát phía sau, là Lâm Tây phân ra một cỗ thần hồn lớn, trong nháy mắt hóa thành một đạo hình chiếu, theo thanh âm của hắn, chui vào trong Tử Kim Phật Bát. Động tác này của hắn, là động tác làm ra trước mặt Ngô Khí, hoàn toàn không để Ngô Khí vào trong mắt, cũng không có ý tứ phòng bị Ngô Khí chút nào.

Loại tình hình này, giống như một con Thú Vương cao cao tại núi, sẽ không đối với một con kiến hôi để phòng bị. Nhất là dưới tình huống con kiến này còn mất đi lòng phản kháng, càng làm cho con Thú Vương này hoàn toàn xem nhẹ sự tồn tại của con kiến hôi.

Vù vù

Trong Phật bát tử kim, không gian tràn ngập khí tức an bình của người ta. Đột nhiên trong không gian kia xuất hiện di động, một cái bóng đột ngột xuất hiện. Hiện hóa ra, là một thanh niên tuấn dật mặc đạo bào hắc bạch. Ngũ quan của thanh niên này giống hệt với vị Âm Tịch Vương bên ngoài, kiêu ngạo tự phụ, bất kể xuất hiện ở bất kỳ nơi nào, đều giống như quân vương hàng lâm, miệt thị hết thảy.

Sau khi thần hồn hình chiếu Lâm Tây tiến vào trong không gian Tử Kim Phật Bát, lần đầu tiên nhìn thấy, ngoại trừ Kim Phi đầy mắt chính là phía dưới. Một mảnh đại dương mênh mông cuộn cuộn không ngớt, đại dương này to lớn, liên tiếp tận cùng không gian, trong đó có kim ô Phật quang như dòng nước chảy, khiến mặt Lâm Tây trong phút chốc chuyển thành kinh hãi.

Đây là... Phật quang tinh thuần, quả thực chính là thánh vật của Phật môn. Hảo cơ duyên, thật sự là quá tốt, mảnh đại dương Phật quang này nếu bán cho người trong Phật môn, nhất định có thể đạt được lợi ích cực lớn. Vận khí của phước vật kia quá tốt, loại bảo vật này đều có thể lấy được, xem ra bản tọa thật sự không nên giết hắn, hắn là nên thả hắn đi, coi hắn như là cháu Tụ Bảo nuôi, nói không chừng còn có thể có thu hoạch lớn.

Sau khi Phật quang đại dương mênh mông kia lọt vào mắt Lâm Tây, trong lòng đã quyết định tha cho Ngô Khí một cái

tính mạng, muốn thả Ngô Khí đi, coi hắn như một cái chậu Tụ Bảo nuôi dưỡng.

Hắn là phật quang đại dương này là một tông môn nào đó dốc hết lực lượng toàn tông, thu thập vạn năm, mới tập hợp đủ. Hắn là vật cần thiết để xây dựng Phật Trì, chẳng biết tại sao rơi vào trong tay phế vật kia. Nghe nói khi lượng lớn phật quang tụ tập cùng một chỗ hình thành đại dương, đối với lực lượng thần hồn rất có lợi, chỉ cần thấm vào trong đó, liền có thể đạt được lợi ích lớn lao.

Không ngại thử một chút xem sao.

Không biết tại sao, đáy lòng Lâm Tây vậy mà hiện lên một đạo ý niệm muốn thấm vào trong đại dương phật quang kia, ý nghĩ này đến vô cùng tự nhiên, căn bản không có bất kỳ dấu vết bị ảnh hưởng gì, tựa hồ chính là bản nguyên ý nghĩ trong lòng hắn, hoàn toàn tự nhiên mà phát.

Nhưng hình chiếu thần hồn Lâm Tây vừa mới đi về phía đại dương phật quang, lúc này đáy lòng đột nhiên sinh ra một cỗ cảm giác nguy cơ cực kỳ mãnh liệt, gần như là bản năng kháng cự đáy lòng tự nhiên sinh ra ý niệm trong đầu, bởi vì cảm giác nguy cơ này, hắn hầu như trong nháy mắt thanh tỉnh lại, trên mặt vừa sợ vừa giận, hầu như lập tức trấn áp lại ý nghĩ kia, sau đó lập tức muốn xoay người rời đi.

Không, không đúng, bản tọa không thể.

Trong lúc lâm bảm, Lâm Tây lập tức trở nên thanh tỉnh trước nay chưa từng có, khí tức yếu ớt quần quanh đáy lòng hắn không có chút dấu vết nào, sau khi thần hồn hắn khê động, đã hoàn toàn biến mất.

Tuy rằng vền vền chỉ có một cái chớp mắt cũng không tới, thế nhưng đối với sinh linh ẩn thân trong đại dương Phật quang kia, đã là đầy đủ rồi.

Ầm ầm, trong đại dương Phật quang yên tĩnh kia, một bóng đen cao lớn đột nhiên xông lên. Tốc độ đó quả thực nhanh tới cực điểm, hình chiếu thần hồn của Lâm Tây vừa vặn xoay người lại mà thôi, trong lòng hắn, loại cảm giác nguy cơ này trong chớp mắt trở nên chân thực, vô cùng chân thật.

Vù vù

Thần hồn chiếu ảnh rất nhanh, lập tức ra khỏi Tử Kim Phật Bát này, vừa ra khỏi bát, bản thể Lâm Tây phía ngoài, ánh mắt lập tức ẩn chứa một tia kinh ngạc cùng lửa giận vô cùng bạo liệt, nhìn qua phía thần hồn hình chiếu.

Trong lúc hần muốn thu lại thần hồn hình chiếu của mình, bỗng nhiên từ trong Tử Kim Phật Bát kia, một bàn tay Kim Yếu lạnh như băng duỗi ra, đồng thời, còn có một thanh âm không hề có cảm tình bình tĩnh đến cực điểm vang lên bên tai Lâm Tây.

Niết Bàn ấn phá vỡ...

Trong quang mang tử kim Phật bát bao vây trên không trung, một bàn tay Kim Đức đột nhiên duỗi ra, năm ngón tay nắm lấy ấn quyết cực kỳ quái dị, như nắm một bó hỏa diễm, thiêu đốt hừng hực, lực lượng trong đó, giống như muốn đốt cả thế gian đều cháy thành tro tàn, ngay sau đó xuất hiện, vùng thiên địa này, giống như biến thành một lò lửa luyện ngục, tràn ngập nhiệt độ làm cho người ta hít thở không thông.

Thanh âm kia, yên tĩnh xa xăm, chỉ là đi cảm tình, tuy là Phật ngữ, lại đã vô tình. Hai chữ kia, giống như là Phật phán, đưa cho Lâm Tây một đạo thần hồn hình chiếu, phán tử hình.

Chợt gặp phải kinh biến này, biểu tình trên mặt Lâm Tây thậm chí cũng không kịp từ kinh hỉ chuyển sang, còn lưu lại một ít Thần Kiên, Khả là nhìn thấy thần hồn phân thân của mình phía trên, bị nện lên một bàn tay Kim Khuyết to lớn, hần lập tức nổi giận. Tiếng quát hỏi, quả thực giống như lôi đình bạo phát, vang vọng toàn bộ vạn dặm thiên địa.

Chúa Tể giận dữ, thiên địa biến hóa.

Phế vật, ngươi dám dùng dùng...

Nhưng trả lời Lâm Tây Chúa Tể thiên địa này, lại là Phật chương đột nhiên nắm nhanh hơn ấn quyết kia. Như là lưu quang, trong khoảnh khắc, Phật chương kia liền đập vào trên hình chiếu thần hồn Lâm Tây. Lúc hai người va chạm cùng một chỗ, từ trong Phật chương, một ngọn lửa đỏ tươi lưu chuyển ra, bao phủ hoàn toàn hình chiếu vào trong đó.

Lâm Tây là siêu cấp cường giả Phản Hư hậu kỳ, thần hồn hình chiếu của hắn tự nhiên là mạnh mẽ không gì sánh được, nhưng sau khi gặp ngọn lửa đỏ kia, lại giống như gặp phải khắc tinh trời sinh, không thể tin phát ra một tiếng rú thảm, hình chiếu của hắn, giống như là bị một chậu nước lạnh nhỏ ngọn lửa, triệt để dập tắt, biến mất.

Trơ mắt nhìn thần hồn hình chiếu của mình biến thành một làn khói, Lâm Tây cũng không biết là tức giận hay là bởi vì tổn thất lực lượng thần hồn, trong miệng một ngụm máu tươi đỏ thẫm lập tức bị hắn phun ra.

Ầm

Không ngừng nghỉ, sau khi diệt sát thần hồn chiếu ảnh của Lâm Tây, từ trong Tử Kim Phật Bát đột nhiên bộc phát ra cái bóng cao lớn kia. Trong nháy mắt ra khỏi không gian Phật Bát, hiện ra trên không đại dương mênh mông, toàn thân rậm rạp chằng chịt vảy vàng, trên mỗi một mảnh lân phiến đều là Phật quang cùng hỏa điểm trộn lẫn cùng một chỗ, lưu chuyển không ngừng, để cho sinh linh đáng sợ này, tản mát ra khí thế hủy diệt thiên địa.

Niết Bàn ấn.

Lại là Phật ấn kinh khủng kia, lần này là hai tay kết ấn, tựa như Phật Đà giáng lâm, vừa xuất hiện liền bước ra một bước, đập về phía Lâm Tây.

Lúc này Lâm Tây nếu còn không biết bị người tính toán, vậy hắn sẽ thật sự uổng phí tu vi phản hư hậu kỳ cường đại của mình, trên thực tế, tại trong không gian tử kim bát kia, thời điểm Phật Quang đại dương dị động xuất hiện, Lâm Tây liền bị người đánh lên ám toán. Mà có thể làm được những người này, ở nơi này, ngoại trừ bị hắn nhận định là phế vật Ngô vút đi ra, không có người thứ hai.

Ha ha, tốt, rất tốt, đã rất nhiều năm không có ai có thể làm bản tọa bị thương. Chỉ bằng điểm này, ngươi có thể nói mình không phải là phế vật. Chẳng qua đáng tiếc chính là, vốn là ngươi làm phế vật, là có thể sống sót, nhưng hiện tại, bản tọa

chẳng những muốn bảo vệ của người, còn muốn mạng của người.

Lâm Tây giận dữ, toàn bộ vạn dặm thiên địa, trong khu vực âm u này, trong khoảnh khắc sẽ trở nên cuồng bạo không gì sánh được. Vốn Lâm Tây định buông tha tính mạng Ngô Khí, nhưng hiện tại, sát ý trong lòng hắn đã kịch liệt tới cực điểm.

Đang lúc hắn nổi giận, bỗng nhiên ở phía sau hắn, trong hư không, vô thanh vô tức, một đoàn u quang phun trào ra.

Chiến đấu

Một âm thanh hình như là thời đại cổ xưa nhất, vào lúc này đột nhiên vang lên trong thiên địa vạn dặm. Tiếng vang lên ở sau lưng Lâm Tây, trong đoàn u quang kia, đột nhiên một bóng dáng dữ tợn vọt ra đến cực điểm.

Toàn thân trên dưới, lân phiến đen nhánh vô cùng tinh mịn, phía trên có vô số huyết văn quỷ dị, huyết trào đáng sợ, giống như muốn xé rách cả bầu trời, răng nanh, một loại khí tức nguyên thủy hung sát u minh, tại lúc này, thức tỉnh lại. Thanh âm cổ xưa kia, chính là từ trong miệng sinh linh chẳng biết từ lúc nào hoàn toàn biến mất trong thiên địa này phun ra.

Cảm giác nguy cơ còn nồng đậm hơn bất cứ lúc nào, từ khi lĩnh ngộ đạo Âm Ly, Lâm Tây không còn cảm nhận được dự cảm nguy cơ nữa. Từ sau lưng hắn, hai nơi đồng thời truyền đến. Phật ản kia, sinh linh khủng bố kia, vậy mà đều cho Lâm Tây một loại cảm giác nguy cơ cực kỳ nồng đậm, tựa hồ bất luận là phương nào, đều có thể lấy tính mạng hắn.

Vốn định làm lại bốn chương, bất quá đi ra bên ngoài, lực bất tòng tâm, chỉ có hai càn xin lỗi, về nhà lại bộc phát cho mọi người.

Mẹ kiếp,

Không thể nào, chuyện này không thể nào.

Lâm Tây đối với chiến lược của mình có hiểu biết vô cùng rõ ràng, nếu không hẳn cũng sẽ không có cái loại kiêu ngạo bá đạo hơn so với tự phụ này. Nhưng lúc này, bất kể là khí tức trước người hay sau lưng, vậy mà đều cho hắn một loại cảm giác nguy cơ cực kỳ mãnh liệt, điều này đồng thời làm cho trong lòng hắn giật thót, cũng không dám tin tưởng trong đầu.

Nhật Chiêu Nguyệt Tịch

Trong nguy cơ, căn bản không cho phép Lâm Tây suy nghĩ nhiều, bản năng chiến đấu của hắn sử dụng. Từ trong miệng của hắn, đột nhiên phun ra bốn chữ.

Ở thời kỳ thượng cổ viễn cổ, có cường giả tuyệt thế tồn tại, có được chiến lực cực kỳ đáng sợ, ngôn xuất pháp tùy, trong miệng thổ ngôn, thiên địa tự nhiên vì cánh tay này, biến hóa thần thông, oanh sát tất cả.

Trong thời đại hiện tại, đã không còn tu sĩ có thể nói được xuất pháp, mặc dù là cường giả hợp đạo đứng trên đỉnh tu chân giới, cũng không làm được. Bất quá nếu là trong vực mình tu luyện ra, một ít thiên tài lĩnh ngộ được đại đạo pháp tắc, lại có thể ở trong đó, thi triển ra thần thông đáng sợ tương tự như ngôn xuất pháp.

Cứ như vậy, sau khi Lâm Tây mở miệng, toàn bộ vạn dặm thiên địa, khu vực âm u đã xảy ra biến hóa khiến người ta nghẹn họng nhìn trân trối. Dưới màn trời hắc ám kia, một vầng trăng sáng treo lơ lửng trên không trung kia, đột nhiên vận chuyển lại, tựa hồ thật sự là ngày tháng chuyển động, thiên địa treo ngược.

Lộp cộp cộp

Thiên địa bành trướng sáu ngàn dặm, khu vực vạn dặm đều bị hào quang của nhật nguyệt bao phủ, ở trong đó, một dòng khí Hỗn Độn, âm âm bay lên, quả thực muốn hóa thành một màn trời khác giống như, thẳng lên trời. Phía dưới có một cỗ khí

lưu Hồn Độn khác, giống như nguyên nhân khiến thiên địa đảo ngược treo lơ lửng, càng thối lui về phía sau, mặc dù thế lực không bằng âm điệu bành trướng mãnh liệt, lại kéo dài không dứt, làm cho người ta căn bản không nhìn thấy lực lượng vô tận.

Nhật nguyệt tám trăm độ điều khiển.

Cái gọi là tầng thứ tám ngàn dặm, biển hồ đều có, nhưng lực lượng ẩn chứa trong tầng mây kia lại không phải là thủy lực của hồ nước mệnh mông. Mà là ngày tháng, ngọn nguồn lực lượng của âm thanh là không trên mặt đất, mà là hai ngôi sao hai mắt trong Tinh Thần hải. Ngày trắng ngày, gọi là ngày sáu đêm, là lực lượng của ngày mai. Lúc đêm tối, gọi là thủy triều, là lực lượng của mặt trăng.

Lâm Tây ở chỗ sâu trong Phong Bạo Hải Vực hơn trăm năm, lĩnh ngộ được chính là đại bộ phận người trên thế gian này đều không biết. Hắn được Thủy Thần Điện ban cho danh hiệu, Ngọc Âm Tịch Vương. Cũng có nghĩa, Lâm Tây là chủ nhân của my hà, ít nhất cũng ở trong thế giới của hắn. Ngày tháng tám đêm là hắn, hắn chính là nguyệt nhật nguyệt nhập hà.

Hai tiếng phun ra, thiên địa treo ngược, ngày tháng vận chuyển, âm điệu luân phiên, mặc dù không phải chân chính ngôn xuất pháp, nhưng cũng không sai biệt lắm.

Đây mới là lực lượng chân chính thuộc về vực, bên trong Tu Chân Giới không ít cường giả Phản Hư. Nhưng có thể làm được điều này, quả thực là có thể đếm được trên đầu ngón tay, ít đến đáng thương. Lâm Tây là một trong những thiên tài trẻ tuổi của Thủy Thần Điện, được Thủy Thần Điện dùng khí lực lớn bồi dưỡng mấy trăm năm, là một trong ba mươi sáu vị chiến tướng cường đại của Thủy Thần Điện, chiến công hiển hách, tại toàn bộ Phong Bạo hải vực đều là cường giả có tiếng tăm cực lớn.

đụng phải Ngô Khí, Lâm Tây vốn cho là mình gặp may mắn, có thể đoạt được không ít thứ tốt. Lại không nghĩ tới, tiêu kiến cảnh giới Hóa Thần như phế vật này, lại dám ám toán đánh lén hắn. Vậy cũng thôi đi, một con kiến hôi đánh lén hắn nhiều nhất có thể khiến hắn tức giận và cảm thấy buồn cười. Nhưng

để hắn không thể chịu đựng được chính là, sau khi con kiến này xuất thủ, hắn vậy mà cảm nhận được tính mạng uy hiếp trước nay chưa từng có.

Lâm Tây vừa sợ vừa giận, lập tức nói nhảm một chút cũng không có, bản năng chiến đấu bộc phát ra, há miệng phun một cái, chính là uy lực mạnh nhất của vực vực Âm Nguyệt này.

Chỉ cần là người của Thủy thần điện đều biết, chém giết với Lâm Tây, phải cẩn thận không được để cho Ngọc Thanh vực của hắn bao phủ vào. Nếu một khi bị cuốn vào trong đó, cho dù chiến lực ban đầu không chênh lệch nhiều với Lâm Tây, cũng sẽ bị áp chế ít nhất một hai thành, sau đó sẽ đối mặt với thần thông nổi danh của Lâm Vương Vân Vương Tây: Ngày sau Nguyệt Quang tịch.

Coi như là cường giả Phản Hư đỉnh phong bị giam trong Âm Dương vực của Lâm Tây, đối mặt với ngày tháng trôi qua của hắn, hắn tuyệt đối sẽ không có kết cục gì tốt, ít nhất cũng là trọng thương. Ngô Khí và phân thân Hồng Liên đồng thời đánh lén, khiến Lâm Tây cảm ứng được nguy cơ sinh tử, dưới bản năng liền thi triển ra thần thông cường đại nhất của mình ở Âm Tịch Vực.

Khi hai cỗ khí lưu Hỗn Độn đang phòng lên không đồng nhất kia đồng thời xuất hiện, một cỗ lực kéo không cách nào tưởng tượng đồng thời hàng lâm trên người Ngô Khí và Hồng Liên phân thân.

Két két, cọt kẹt, băng băng băng.

Bất kể là phân thân Hồng Liên hay là Ngô Khí đã hóa thân thành Tu La Chi Thể, lực lôi kéo kia phủ xuống trên người bọn họ, hầu như là lập tức phản ứng. Một loại âm thanh ma sát cực kỳ chói tai từ các góc ngách trên người Ngô Khí và phân thân Hồng Liên phát ra, da thịt gân cốt khiêu cốt, đến cuối cùng, Ngô Khí thậm chí có thể nghe thấy rõ ràng trên thân, một loại thanh âm dây cung đứt gãy vang lên.

Trong cơ thể Ngô Khí và phân thân tất nhiên sẽ không có tồn tại dây cung gì, đó là huyết nhục, huyết khiêu gân cốt trong cơ thể Ngô Khí các loại, bị thanh âm này kéo đứt ra.

Trong khoảnh khắc, trong cơ thể Ngô Khí và Hồng Liên đã là tổ ong. Trước khi Ngô Khí ra tay, không để ý tới nguy hiểm phản phê, cưỡng ép kích thích huyết mạch trong cơ thể., Hóa thân trở thành Thái Cổ Tu La, mặc dù không hoàn toàn thể, nhưng cũng có được lực lượng mạnh hơn so với Ngô Khí U Minh Chiến Thể tầng thứ ba ít nhất năm thành. Dù vậy, vẫn không cách nào tới gần Lâm Tây, chỉ là sau khi hấn hời hợt phun ra hai chữ, Ngô Khí liền muốn mất đi sức phản kháng.

Càng làm cho Ngô Khí kinh hãi và không cam lòng chính là, ngày ấy, không chỉ có lực lượng kéo hấn và Hồng Liên trong cơ thể như trăm ngàn lỗ thủng, sau đó, lực kéo trong nháy mắt biến mất, ngược lại biến thành một cỗ lực lượng trùng trùng điệp điệp, âm âm như nước lũ không cách nào ngăn cản., Mọi chuyện lúc đầu xảy ra khắp nơi, cọ rửa sạch sẽ, san thành bình địa, nếu là trong cơ thể Ngô Khí, là đại địa sông núi, hiện tại đối mặt với nguy cơ hoàn toàn bị phá hủy.

Phân thân Hồng Liên là cảnh giới Phản Hư trung kỳ, tăng thêm là do cương thi luyện hóa mà thành, lực lượng so với Ngô Khí còn mạnh hơn một chút, nhưng cũng không tốt hơn gì, nội tạng huyết nhục bị phạt quang rèn luyện vô cùng cứng rắn trong cơ thể, lúc này cũng là vết thương chồng chất, lúc nào cũng có thể vỡ nát.

Vốn là nguy cơ sinh tử của Lâm Tây, nhưng hiện tại đã hoàn toàn chuyển biến thành nguy cơ biến thành Ngô Khí. Chỉ cần qua một lát nữa, Ngô Khí và phân thân Hồng Liên không cách nào thừa nhận lực lượng đáng sợ của Nhật Nguyệt Phiên, đến lúc đó Ngô Khí và phân thân Hồng Liên sẽ đồng thời vỡ nát, giống như lưu ly thủy tinh bị trùng kích, biến thành vô số mảnh vỡ, dung nhập vào trong hai luồng khí Hỗn Độn kia.

Trên thực tế, những cường giả năm xưa chết trong tay Lâm Tây, những cường giả có tu vi cường đại hung danh bên ngoài, phần lớn đều chết dưới thần thông Nhật Nguyệt Phiên của Lâm Tây. Trước là bị hai cỗ lực lượng này của ngày mai và Nguyệt Tịch kéo ra, thời điểm hỗn độn khí lưu quán quanh, tất cả trong cơ thể bọn họ,, Đều sẽ bị kéo đứt, có một số người có khí lực không chắc chắn, trong nháy mắt sẽ bị kéo thành vô số mảnh vỡ. Nếu chịu đựng được lực lượng kéo dài từ tầng cao

nhất, sẽ phải chịu đựng lực lượng cọ rửa của tầng hậu triệ, cho dù thân thể có kiên cố hơn nữa còn có thần hồn, đều rất khó có thể chịu được lực lượng âm u cọ rửa.

Mà sau khi cọ rửa, bình thường là hai kết cục, một là thân thể bị phá nát trước, hai là nguyên thần bị cọ rửa sạch sẽ. Mặc kệ là kết quả kia, kết quả cuối cùng đều giống nhau, đều là chết.

Hừ.

Cho dù đã dùng thần thông Nhật Nguyệt Thuần đánh lên Ngô Khí và phân thân Hồng Liên, đồng thời ngăn cản, giam cầm thân thể Ngô Khí và phân thân tại chỗ, thừa nhận lực lượng Nhật Nguyệt Quang Ly. Thế nhưng lửa giận trong lòng Lâm Tây lại càng ngày càng mạnh, căn bản không có dấu hiệu ngừng lại.

Hừ lạnh một tiếng, Lâm Tây muốn làm gì, từ trong đôi mắt hấn phát ra lãnh quang, đã có thể khẳng định. Hấn đã hoàn toàn từ bỏ ý định lúc trước, mạng Ngô Khí, hấn muốn.

Lâm Tây lập tức phải có hành động, bỗng nhiên ở phía sau hấn, từng tiếng gào rú vô cùng trầm thấp vang lên lúc này. Đầu nguồn của thanh âm này là một sinh linh hung thần khủng bố đứng ở nơi đó. Huyết hồng răng nanh, hắc ám lân phiến không ngừng rung động, tựa hồ là hoa văn huyết hồng cổ lão, vặn vẹo biến hóa, từng luồng từng luồng lực lượng hắc ám từ trong cơ thể sinh linh này, không ngừng tràn ra ngoài.

Rống.

Trong miệng tràn đầy răng máu bén nhọn phát ra từng tiếng gào rú trầm thấp, mỗi một tiếng gào thét, liền tuôn ra một cỗ lực lượng hắc ám nồng đậm. Trong giây lát, sinh linh hung sát này bên ngoài cơ thể, liền bị lực lượng hắc bạch bao trùm.

Sau tiếng vang ầm ầm, Hỗn Độn khí lưu quán quanh Ngô Khí kia, như một sợi dây thừng bị vặn tán, ầm ầm nổ tung, thân hình Ngô Khí lập tức từ đó thoát ra ngoài.

Trong lúc tránh thoát khí Hỗn Độn, những lực lượng hắc ám bên ngoài cơ thể Ngô Khí kia cũng đồng thời nổ tung, biến mất không thấy gì nữa. Tựa hồ nhận lấy thương tổn to lớn, Ngô Khí Cương vừa đứng thẳng, giữa ngực bụng một trận

cuộn trào mãnh liệt không gì sánh được., Căn bản không cách nào áp chế, một ngum máu lớn bị Ngô Khí phun ra, thậm chí ở trong máu huyết dinh dính đỏ thẫm, còn có thể nhìn thấy một ít mảnh vỡ nội tạng. Mà trong cơ thể Ngô Khí, cảnh tượng này nghiêm trọng hơn so với phun máu không biết bao nhiêu lần.

Bất luận là kinh mạch hay huyết khiêu, hay là nội tạng, đã rất khó tìm được nguyên vẹn, Ngô Khí còn có thể đứng, dựa vào xương cốt toàn thân của hắn cũng coi như hoàn chỉnh.

Cơ hồ ngay lập tức hắn đã nhận ra thương thế kinh khủng đến cực điểm trên người, trong đôi mắt sớm đã tràn ngập huyết môn, một loại ý niệm liều mạng trong đầu điên cuồng lóe lên.

Vù vù

Đan điền Ngô Khí, vào lúc này, bỗng nhiên sinh ra biến hóa to lớn vô cùng.

Trong đan điền của hắn, có một mẫu U Minh hỏa hồ, bên trong là minh hỏa Ngô Khí thai nghén nhiều năm, thậm chí trong đó còn cất giấu chín đóa Cửu U Minh hỏa chính thức, U Minh chiến thể Ngô Khí có thể từng giây từng phút đều có tiến bộ, chính là vì những Cửu U Minh hỏa kia tồn tại.

Nhưng lúc này, không biết Ngô Khí rốt cuộc đã làm gì, Nguyên Anh của hắn ngời xếp bằng, phía dưới, mẫu hồ lửa kia bắt đầu khô cạn.

Ngày mai trở về nhà, chờ đến nhà rồi lại viết, chư vị huynh đệ thứ lỗi thì mãi chưa xong.

Mẹ kiếp,

Trong đan điền, nơi Nguyên Anh ngồi xếp bằng, phía dưới là một hồ hắc ám.

Năm xưa khi Ngô Khí ở Vạn Thi Tông, làm tặc tử một lần, không chỉ trộm đi tông môn nhà mình tồn tại mấy ngàn năm, trong U Minh Hỏa Nhân mấy đóa Cửu U Minh Hỏa, đến cuối cùng, càng là không làm thì không dùng, đem Minh Hỏa bên trong đều nuốt vào. Những Minh Hỏa này ở trong đan điền Ngô Khí thai nghén nhiều năm, đối với tu hành của hắn có lợi ích cực lớn.

Nhưng hiện tại, những Minh hỏa này lại biến mất với tốc độ mất thường có thể thấy được, hoặc là nói, đang không ngừng áp súc. Minh hỏa hắc quý, thật sự là Cửu U Minh hỏa bị trận pháp tông chủ của Vạn Thi Tông lúc trước bày xuống làm nhặt đi, thai nghén trong cơ thể Ngô Khí đã nhiều năm, sớm đã trở nên nồng đậm.

Hiện tại bị Ngô Khí tàn quyết kia vận chuyển tới, động một chút tâm niệm, những minh hỏa này liền điên cuồng áp súc lại. Dần dần trở nên nồng đậm, hỏa hồ vốn có phạm vi chừng một mẫu không biết sâu cạn, lúc này đã chỉ còn lại có một ngọn lửa hắc bạch to bằng bàn tròn.

Đoàn hắc trù hỏa diễm này vừa xuất hiện, ngay sau đó liền bắt đầu biến hóa không ngừng, vô số loại hình dạng sinh ra, giống như trong minh minh có một bàn tay lớn đang nắm chặt nắm đấm. Khi hỏa diễm kia dần dần ngưng thực đến đỉnh phong, hình dạng kia cũng dừng lại ở thời điểm cuối cùng, trong đan điền Ngô Khí lại sinh ra biến hóa.

Vù vù vù...

Xung quanh Nguyên Anh Ngô Khí đột ngột dâng lên khí tức, gần như đồng thời chín đóa hoa sen to lớn hiện ra. Chín đóa hoa sen đen sì này, quay chung quanh như là trung tâm, không phải là Hắc Kê Nguyên Anh ở khu vực trung tâm khu vực

trung tâm, mà là dưới Nguyên Anh của Ngô Khí. Một đoá Minh Hỏa kia biến hóa thành Hắc Yên Đại Hoa.

Lúc này hắc xuất hiện trong đan điền của Ngô Khí, hư ảnh chín đoá hoa sen đen kịt toàn thân, hơn nữa tựa hồ là một đoá hoa sen đen cực lớn nâng Nguyên Anh kia, phát ra khí tức, đều có khác biệt cực lớn với Minh Hỏa Minh Diễm trước đó, khí tức của chúng nó, u ám hung sát lạnh lẽo mênh mang... Là một loại khí tức không thuộc về thế giới này.

Cửu U Minh hỏa chân chính Cửu U Minh hỏa.

Gần như không có nghi vấn gì tồn tại, Ngô Khí trong cơ thể đã biến mất gần mẫu Hỏa hồ kia, thay vào đó là mười đoá Cửu U Minh Hỏa chân chính.

Trong cơ thể Ngô Khí biến hóa, không ai biết, chính Lâm Tây - Thuần Tịch Vương chiến lực vô song này, cũng không thể trong nháy mắt, thấy rõ những biến hóa phát sinh trong đan điền Ngô Khí. Khi mười đoá Cửu U Minh Hỏa hiển hiện ra, cùng lúc bắt đầu thiêu đốt, thân thể Ngô Khí lúc này bắt đầu cháy., Tựa hồ bị cái gì kích thích, huyết văn phía trên từng mảnh lân phiến đen sì bắt đầu phát ra ánh sáng, hai cái răng nanh mở ra, từ trong miệng máu của hắn, lập tức phát ra một đạo làm cho tâm thần tất cả mọi người cảm giác lắc lư không cách nào khống chế tiếng gào thét.

Tiếng rống vang lên.

Sóng âm vừa hiển, cũng không phải là giống như âm thanh vang dội tỏa ra bốn phía, mà là ngưng tụ thành một đạo sóng âm sát nhân, mãnh liệt hướng về phía Lâm Tây mà đi. Trong lúc gào rú, thân thể Ngô Khí giống như là bọt biển điên cuồng trương lên, một loại khí tức hung sát sinh linh hoàn toàn không thuộc về thế giới này, từ trên người Ngô Khí, phát ra.

Ầm niết bàn. Ần.

Ngô Khí vừa ra tay, lập tức Hồng Liên phân thân của hắn sinh ra phản ứng, tay bóp phạt ần, từ trên người hắn lập tức tuôn ra trên trăm đạo phạt quang kim sắc tinh thuần không gì sánh được, đột nhiên bộc phát ra lực lượng kinh người, trong nháy

mắt cũng giống như Ngô Khí lúc trước, giây giụa thoát khỏi Hỗn Độn khí quán quanh hấn.

Vừa rời người, phân thân Hồng Liên lập tức tiến lên trước một bước, cơ hồ đã đến trước người Lâm Tây vài tấc. Bàn tay lớn bao lấy lân phiến, bóp lấy phật ấn, từng luồng từng luồng hỏa diễm đỏ tươi trong lòng Lâm Tây mãnh liệt phun ra nuốt vào không ngớt, theo phật ấn, hung hăng đập xuống.

Hồng Liên Nghiệp Hỏa, Niết Bàn Phật Ấn, Phật Đà nếu bị trúng ấn này, có thể trải qua kiếp trùng sinh, niết bàn trở về. Nhưng nếu tu sĩ Tiên đạo như Lâm Tây, nếu bị Hồng Liên Nghiệp Hỏa nhập nguyên thần, cho dù không chết cũng là phiền toái cực lớn, không thể thiếu kết cục là trọng thương.

Liều mạng, sau khi cảm nhận qua lực lượng chân chính của Lâm Tây Ly Vương, Ngô Khí không kịp suy nghĩ, chỉ có thể dùng bản năng chiến đấu. cưỡng ép áp súc hồ Minh Diễm Hỏa gần mẫu kia, sinh sinh ra đóa Cửu U Minh Hỏa, vẫn luôn lấy Minh Hỏa luyện thể Ngô Khí, sau khi đột nhiên bị mười đóa Minh Hỏa thiêu đốt, huyết mạch tu la trong cơ thể lập tức bộc phát.

Tiên Thiên U Minh Thể, mặc dù không phải là tư chất chân chính của Ngô Khí, nhưng lúc này lực lượng bộc phát ra, liền làm cho Ngô Khí nhìn không giống như là tu sĩ của tu chân giới, mà là sinh linh ở một thế giới khác., Không phải nhân loại, mà là hậu duệ Ma Thần, có được khí tức cường đại của Hỗn Độn Thái Cổ sơ kỳ. Giống như tuyệt thể thiên kiêu của Thiên Ma Tông, đệ nhất thanh niên Ma đạo đệ nhất Thiên Nguyên Ma thể của Hạ Hầu Vô Uyên bộc phát ra, lực lượng kia cũng như thiên địa lật úp, hết thảy đều có thể hủy diệt.

Bản thể như vậy, Hồng Liên phân thân càng không tiếc đại giới, cưỡng ép ngưng tụ vạn diệu phật khí trong cơ thể ra, phá vỡ hỗn độn khí lưu quán quanh thân thể nó, phóng thích Hồng Liên Nghiệp Hỏa, lại lần nữa thi triển Niết Bàn Ấn.

Dưới tình huống như vậy, người gặp phải nguy cơ lại biến thành Lâm Tây. Hấn tựa hồ cũng không nghĩ tới sẽ có biến hóa này, trong mắt hấn, khi hấn thi triển ra thần thông Nhật Nguyệt

Phiên, đừng nói là Ngô Khí, ngay cả cường giả cùng cấp bậc với hắn, cũng sẽ mất đi lực phản kháng, tùy ý để hắn xử trí.

Kinh ngạc thì kinh ngạc, Lâm Tây lại không có chút sợ hãi nào, mặt mũi vẫn đầy sát ý.

Khôn thú chi đấu, bất quá chỉ là phí công mà thôi, nếu như ở bên ngoài, bốn tọa sợ người ba phần. Nhưng trong Ngọc Tịch vực của bản tọa, người nhất định sẽ biến thành một người chết. Vì cái tên vô danh tiêu tốt này của người, bốn tọa phải hao phí không ít lực lượng pháp tắc, cũng coi như là người chết đáng giá.

Khác với công kích lúc trước, lúc trước Ngô Khí và Hồng Liên phân thân là đánh lén, Lâm Tây một chút chuẩn bị cũng không có, nếu như bị Ngô Khí đạt được mục đích. Nói không chừng Lâm Tây hiện tại đã là kết cục trọng thương, nhưng đáng tiếc, thần thông của Lâm Tây quá mạnh mẽ., Ngô Khí thất bại, bây giờ Ngô Khí lại một lần nữa cùng Hồng Liên phân thân ra tay, cũng đã mất đi tiên cơ, không còn đánh lén, mặc dù Ngô Khí và phân thân đều đã liều mạng, nhưng đối với Lâm Tây mà nói, uy hiếp thậm chí còn không bằng lần đầu tiên.

Ở chỗ này, bản tọa chính là chúa tể, ha ha ha....

Lâm Tây kiêu ngạo tự phụ cười, từng tiếng từng tiếng chui vào trong tai Ngô Khí. Khi hắn và phân thân Hồng Liên đồng thời công kích tới, thân ảnh Lâm Tây, lại trong nháy mắt hóa thành một cỗ khí lưu hỗn độn, thật sự giống như một mảnh âm u, lấy tốc độ không thể tưởng tượng, chảy xuôi ra, dung nhập vào trong nơi xa, trong Hỗn Độn khí dưới ánh trăng kia.

Trong màn trời, một vầng nhật nguyệt treo lơ lửng, phía dưới là một vùng biển Hỗn Độn, từng dòng khí Hỗn Độn chuyển động trong đó, giống như âm điệu từ đáy hồ biển lớn, vừa lên xuống, ánh sáng mặt trời và ánh trăng trên trời chiếu vào lẫn nhau, cực kỳ kỳ dị.

Phốc phốc

Lại là một ngụm nghịch huyết, từ trong miệng Ngô Khí phun ra.

Lâm Tây bị phản phê, tùy ý thi triển một thần thông, thân thể hóa thành khí lưu âm trầm, trong nháy mắt thoát thân, căn bản không cho Ngô Khí bất cứ cơ hội nào. Một kích liễu mạng của bản thể Ngô Khí và phân thân Hồng Liên, tất cả đều thất bại. Vốn là Ngô Khí liễu mạng độc sức liễu mạng, trong cơ thể vốn đã thủng trăm ngàn lỗ, lại bị Cửu U Minh hỏa hung hăng thiêu đốt, nơi đó còn có thể chịu đựng được, lập tức bị trọng thương hộc máu.

Tuy phân thân Hồng Liên là cương thi thể, nhưng cũng không thể giầy vò như vậy, tiêu hao quá độ, dưới từng mảnh lân phiến dày đặc trên người Hồng Liên phân thân lại chảy ra từng giọt huyết châu đỏ thẫm, toàn thân từ trên xuống dưới đều như vậy. Mà đồng thời, khí tức cổ phân thân này, lấy tốc độ khủng bố suy yếu, trước đó bị hỗn độn khí lưu kéo rách thương thể, tựa hồ đang kịch liệt tăng thêm.

Một lần đánh lén, một lần liễu mạng, cuối cùng kết quả là, Lâm Tây lông tóc không tổn thương, Ngô Khí và phân thân Hồng Liên lại bị phản phê trọng thương.

Từ khi Ngô vút bỏ được cơ duyên, bắt đầu tu luyện đến nay, đây là lần đầu tiên, đối mặt với nguy cơ mãnh liệt như thế. Mặc kệ là bản thể hay phân thân, đều đã trọng thương, dựa vào U Minh chiến thể nhiều năm như vậy mà một chút tác dụng cũng không có, ngay cả một kích kích kích kích huyết mạch bùng nổ cũng đều thất bại, những thủ đoạn khác, hầu như không cần nghĩ cũng không thể làm gì được siêu cấp cường giả Phản Hư hậu kỳ Lâm Tây này.

Lần đầu tiên, trong hai mắt Ngô Khí xuất hiện một loại tuyệt vọng. Là loại tuyệt vọng sau khi liễu mạng cũng không thể thay đổi vận mệnh, phảng phất như đã nhìn thấy kết cục thể thảm của mình.

Một dòng khí hỗn độn, từ dưới một vầng mặt trăng kia uốn lượn mà đến, một tiếng vang nhỏ, Lâm Tây đột nhiên xuất hiện trước mặt Ngô Khí với khí độ bất phàm. Trên khuôn mặt tuấn dật là thần sắc cao cao tại thượng, như một con kiến hôi nhìn vô cùng ti tiện, mặc dù con sâu cái kiến này, từng mang đến cho hắn cảm giác nguy cơ cực kỳ mãnh liệt, thế nhưng

cuối cùng vẫn trở lại, ở trong Thuần Hải vực của hắn, biến thành một con chó nước lạc hồn lạc phách.

Sao lại như vậy, tuyệt vọng rồi sao, con sâu cái kiến này chính là giun đé, đé nhũi chính là đé, cho dù may mắn có được đại cơ duyên, cũng chỉ là con sâu cái kiến mạnh hơn một chút, hơi chút nguy trang một chút. Giống như người là tu sĩ ti tiện, trời sinh, chính là vì đưa bảo vật thần thông cho bản tọa như vậy.

Tuy rằng lúc này từ trong miệng Lâm Tây phun ra một câu kiêu ngạo tự phụ vô cùng này, nhưng hắn là cường giả Phản Hư hậu kỳ của Phục Hư hậu chi đạo Thủy thần điện, lĩnh ngộ số lượng tu sĩ đạt tới mấy trăm vạn Phong Bạo hải vực, là thuộc về thiên kiêu chân chính. Loại nhân vật như vậy, nói ra loại lời này, ngược lại là cực kỳ hợp tình hợp lý.

Tựa hồ là vì lời nói của Lâm Tây, Ngô Khí bị trọng thương mất đi năng lực phản kháng bỗng nhiên ngẩng đầu lên, lấy một loại ánh mắt oán hận tràn đầy khoái ý nhìn về phía Lâm Tây.

Đừng đắc ý quá sớm, Hoang Cổ thần thông và pháp quyết luyện thể mà ngươi muốn có nhất, căn bản không có trong mấy cái ngọc giản kia. Chúng... Tất cả đều ở trong tâm thần của tiểu gia, tiểu gia ta chính là hồn phi phách tán, cũng sẽ không đem những thứ này cho ngươi. Ha ha...

nản lòng thoái chí, cuối cùng điên cuồng, Ngô Khí hoàn toàn tuyệt vọng, vậy mà động đến ý niệm tự hủy tâm thần. Vừa dứt lời, trên người Ngô Khí liền truyền đến một cỗ khí huyết quay cuồng, khí tức ba động tự hủy của thần hồn.

Tạ ơn địa chủ các vị địa nữ Thiên Thần nghịch loạn, thiên nữ mà ta yêu tiểu yển tử yêu thích đọc sách của mình khi rời khỏi tiểu lâu, đã duy trì tâm niệm phước thưởng thức sách trong lúc huynh đệ rời khỏi, cảm tạ hạt cơm phàm trần a hạt cơm...

Mẹ kiếp,

Lâm Tây hoàn toàn không nghĩ tới Ngô Khí sẽ quả quyết như vậy, vừa phát hiện không còn hy vọng sống sót, vậy mà trực tiếp tự hủy thần hồn, tình nguyện một đấu hai, cũng không nguyện ý tự mình chủ động dâng ra những pháp quyết thần thông kia, tranh thủ một chút hy vọng sống sót.

Quyết đoán như vậy, không phải tu sĩ bình thường có thể có. Bất quá Lâm Tây tuyệt đối sẽ không tán thưởng sự tàn nhẫn quyết đoán của Ngô Khí, mà là giận dữ, bởi vì hầu như trực giác của hắn đã khẳng định, những lời Ngô Khí nói đều là sự thật, nếu như Ngô Khí thật sự tự hủy đi thần hồn, vậy những pháp quyết thần thông mà Lâm Tây ao ước, chẳng phải cũng sẽ theo thần hồn Ngô Khí, biến mất trong thiên địa này sao.

Mất thấy đại cơ duyên ngay trước mắt, nếu như bị Ngô vút bỏ hủy đi, Lâm Tây cũng không biết sẽ bộc phát ra bao nhiêu lửa giận.

Người dám...

Một tiếng gầm từ trong miệng Lâm Tây phát ra, vang vọng toàn bộ vạn dặm thiên địa. Trong Ngọc Tịch vực này, Lâm Tây hẳn chính là chúa tể Vương Giả.

Oanh oanh oanh oanh!

Trong lúc xuất pháp, toàn bộ vực Âm Vô Song đều sôi trào lên, bởi vì một tiếng gầm kia, mà trở nên cực kỳ không ổn định, bạo liệt cực kỳ. Xung quanh Ngô Khí, bỗng nhiên truyền đến từng luồng từng luồng ba động không gian nồng đậm, từng đạo khí Hỗn Độn bỗng dựng sinh ra, giống như từng sợi dây thừng xám óng trắng kiện không gì sánh được, trói chặt toàn bộ người Ngô Khí lại.

Ở đây, bản tọa chính là chúa tể tuyệt đối chí cao vô thượng, bản tọa muốn người chết, người liền chết, bản tọa muốn người sinh người liền tuyệt đối không chết được. Muốn tự hủy thần hồn, nằm mơ.

Nếu người không muốn thần hồn của mình như vậy, bản tọa cũng có thể thành toàn cho người, vừa vặn gần đây tu luyện một môn thần thông suu hồn, có thể suu hồn người, đem những thần thông pháp quyết kia lục soát hết thảy tới. Chẳng qua chịu đựng thần thông này, thần hồn người sẽ trong nháy mắt sụp đổ nghiền nát, biến thành một tên ngốc mười phần. Thân thể của người cũng không tệ, có thể làm cho bản tọa luyện thành một bộ khôi lỗi, ha ha...

Vừa nói ra, pháp tướng bay theo, trong lúc từng đạo hỗn độn khí lưu đem Ngô Khí toàn thân trôi lại, Lâm Tây ngay trước mặt Ngô Khí hiện lộ ra thân hình, bỗng nhiên trên mặt lộ ra nụ cười lạnh, trong ánh mắt sát khí tràn ra bốn phía, một bước bước ra, sau một khắc liền xuất hiện ở trước người Ngô Khí.

Vù vù

Bàn tay duỗi ra, lấy tốc độ cực nhanh ấn về phía đầu Ngô Khí.

Ma niệm suu hồn

Bốn chữ vô cùng đơn giản phun ra, lại là một môn thần thông suu hồn ác độc mà Lâm Tây ngày gần đây mới tu luyện. Có thể tìm tòi trí nhớ trong hồn phách tu sĩ, chịu đựng thần thông này người, bí mật gì cũng không thể giấu diếm, đều sẽ bị người thi triển thần thông kia biết được. Mà thần thông này cực kỳ ác độc, một khi thụ được, liền mất đi trí nhớ cùng linh trí, biến thành một tên ngốc mười phần.

Vì đạt được những pháp quyết thần thông kia, Lâm Tây đã không còn kiên nhẫn nữa, muốn trực tiếp lấy thủ đoạn ác độc nhất để có được.

Vốn Ngô Khí đang hoàn hảo, cũng phải nhờ lực lượng huyết mạch Tu La trong cơ thể mới có thể tạm thời thoát khỏi những dòng khí Hỗn Độn kia, bây giờ bị trọng thương, sau khi bị trôi lại liền hoàn toàn mất đi lực phản kháng, chỉ có thể để cho Lâm Tây Thi làm.

Mất thấy bàn tay của mình ấn lên đỉnh đầu Ngô Khí, tâm niệm vừa động, lòng bàn tay muốn phụt ra chân nguyên, thi triển thần thông ác độc vô cùng kia ra. Tựa hồ nghĩ đến mình lập tức có thể nắm giữ bí mật của Ngô Khí, đạt được ít nhất ba

môn thần thông hoang cổ, còn có công pháp luyện thể thời kỳ viễn cổ hẳn muốn nhất. Trong mắt Lâm Tây, đúng lúc xuất hiện niềm vui nồng đậm.

Đáng tiếc, vui đến phát buồn, Lâm Tây mặc dù nằm mơ cũng không nghĩ tới, đến thời khắc sống còn lại có thể sinh ra di biến khiến hắn kinh hãi.

Vèo

Cực kỳ đột ngột, ngay chỗ hư không hai người bọn họ, bỗng nhiên một đạo kim mang làm cho toàn bộ thiên địa đều mất đi. Đầu lâu Ngô Khí trong thiên môn, tràn ra, vừa vặn cùng bàn tay Lâm Tây đụng vào nhau.

Ầm ầm

Trong chớp mắt, một chút trì trệ cũng không có, ngay dưới kim mang đó, Lâm Tây vốn mới tỉnh, cánh tay của hắn vậy mà trong nháy mắt bị đâm xuyên qua, bởi vì mũi nhọn cùng tốc độ không cách nào tưởng tượng kia, ở lòng bàn tay Lâm Tây không xuất hiện cảnh tượng máu tươi bão táp, nhưng nơi đó, lại có một cái lỗ nhỏ đen kịt, trực tiếp kéo dài đến cuối cánh tay Lâm Tây.

Phé đi, cánh tay Lâm Tây này, trong nháy mắt giống như bị phong mang gì đó không thể ngăn cản đánh trúng, bên trong huyết nhục kinh mạch khiêu cốt... Toàn bộ biến thành bột phấn, lấy cái lỗ đen không lớn kia làm trung tâm, lập tức nứt vỡ.

Nhưng điều làm Lâm Tây hoảng sợ không phải là mất đi một cánh tay, mà là cảnh tượng lập tức xuất hiện. Đạo kim mang kia, từ trong cơ thể Ngô Khí tràn ra, sau khi xuyên thấu toàn bộ cánh tay Lâm Tây, vậy mà không dây dưa với Lâm Tây nữa, mà là trong nháy mắt thoát ly không gian chỗ hai người.

Vèo

Hư không sinh ra vết rạn nứt, một đạo như thiểm điện xuất hiện trong khe hở hắc vạn dặm trong thiên địa, một đạo kim trù mang dài chỉ có một thước, trong nháy mắt xuyên qua gần vạn dặm, đến điểm cuối của Ngụy Quốc vực, từng đạo hỗn

độn khí hội tụ nơi đó, trên không, nơi lực lượng chân chính của Âm Tĩnh Vực, một vầng trăng sáng treo trên đó.

Cái gọi là âm u tịch, nguồn lực lượng khởi nguồn, không phải là Uông đại dương hồ phách, mà là nhật nguyệt tinh thần. Kim mang kia uy lực không thể tưởng tượng, tựa hồ hết thủy khí tức đều nội liễm, tại trong khoảnh khắc xuyên thủng một cánh tay Lâm Tây, vậy mà trực tiếp bay về phía trung tâm lực lượng của vực Vân Hà, một vòng ngày tháng kia đã mất.

Lâm Tây trước một hơi còn đắm chìm trong sự vui sướng vì rất nhiều bảo vật thần thông sắp đạt được đại cơ duyên, không nghĩ tới chỉ trong một cái chớp mắt, toàn bộ cảnh tượng đã phát sinh biến hóa kinh người. Từ trong đau đớn khi cánh tay bị phế tỉnh lại, Lâm Tây không quản Ngô Khí, mà đột nhiên quay đầu lại, nhìn về phía điểm cuối của Thuần Tịch Vực của mình, chỗ một vòng ngày tháng kia.

Đúng lúc này, lúc ánh mắt của hắn nhìn sang, đạo kim mang kia cũng đã đến.

Ầm ầm ầm..... răng rắc răng rắc...

Toàn bộ bạo phát, tốc độ của kim mang kia quá nhanh, với thị lực của Lâm Tây, cũng chỉ có thể nhìn thấy một tia huyễn ảnh Kim Thiên, trong nháy mắt biến mất tại chỗ của vầng mặt trăng kia.

Sau đó chính là đề Lâm Tây nghẹn họng trôn trối đến cực điểm biến đổi, kim mang tại thời điểm tới, nội liễm tất cả khí tức, trong nháy mắt này, toàn bộ bạo phát ra.

Phong mang, lực lượng phong mang không cách nào tưởng tượng, tựa hồ muốn hủy diệt toàn bộ thiên địa giống như, loại lực lượng hủy diệt cường đại nguyên thủy nhất cổ xưa nhất kia, bất kỳ tồn tại nào, ở trước mặt nguồn lực lượng này, đều phải bị xé rách, bị hủy diệt.

Mặc dù một vòng nhật nguyệt kia là Lâm Tây vất vả trăm năm, lấy lực lượng Đại Đạo pháp tắc cảm ngộ ra ngưng tụ mà đến, nhưng vẫn không cách nào ngăn trở đạo kim mang đến từ bản nguyên kia. Kim mang kia cũng là lực lượng pháp tắc, chỉ là không giống với đạo Âm Khuê của Lâm Tây, phát ra đạo

kim mang kia, không phải là lực lượng đại đạo tu luyện đến, mà là thiên địa ban cho, Đại Đạo pháp tắc chi lực cực kỳ thuần túy.

Sau khi xé rách thiên địa vạn dặm này, từ vực nhất trôi qua vạn dặm, đã bắt đầu xé rách. Nơi bắt đầu nhất, chính là chỗ bắt đầu nhất, ban ngày ban đầu, mặt trời vốn mang theo hào quang cực kỳ mãnh liệt, trong nháy mắt ảm đạm xuống, sau khi một đạo kim mang du tẩu, càng dần dần biến mất, duy trì không gian thiên địa này và tồn tại lực lượng vận chuyển đã hỏng mất.

Sau khi khe hở thứ nhất xuất hiện, đạo thứ hai đạo thứ tư... hình như là xuất hiện vô cùng vô tận, lan tràn ra.

Không.

Thân là chủ nhân của vạn dặm thiên địa không gian này, Lâm Tây sao lại không biết vực mình đang phát sinh biến hóa kinh người không thể tin tưởng. Hắn là lực lượng bản nguyên nhất, một vầng nhật nguyệt, lực lượng pháp tắc của đại đạo nhật nguyệt âm dương bị kim mang kia xé rách. Không có pháp tắc chống đỡ, vực tĩnh âm của hắn cũng không cách nào duy trì được nữa.

Bộp bộp bộp...

Trên người Ngô Khí, từng đạo khí lưu Hỗn Độn quần quanh hắn, sau khi phát ra tiếng động quái dị liên tiếp, toàn bộ đều tự động sụp đổ, biến mất không thấy gì nữa. Một vực Phản Hư hậu kỳ, chống đỡ nhanh chóng, sụp đổ cũng đồng dạng là nhanh vô cùng. Lâm Tây - Hạo Vương này thậm chí không kịp phản kháng, vực của hắn cũng hoàn toàn hỏng mất.

Trong lúc ngây người, Lâm Tây bỗng nhiên nửa người trên rung động mạnh, lập tức mở miệng, oa một tiếng liền phun ra một ngụm máu lớn màu đỏ thẫm. Hắn là cường giả Phản Hư hậu kỳ, nhưng hắn cũng là tu sĩ lĩnh ngộ đạo Ngọc Dương, nguyên thần của hắn và vực U Nguyệt liên hệ cực kỳ chặt chẽ.

Bởi vậy, Ngọc Dương vực của hắn có lực lượng cực kỳ cường đại, thậm chí ở trong đó, hắn có thể chống lại cường giả siêu cấp nửa bước hợp đạo. Thế nhưng hiện tại, mối liên hệ này lại

khiến Lâm Tây, vào lúc Âm Khiếu Vực bị đạo kim mang không thể tưởng tượng kia hủy diệt, nguyên thần của hắn cũng bị ảnh hưởng mãnh liệt, nguyên thần trọng thương, lập tức bị thương không nhẹ.

Hồng Liên vực, Hồng Liên vực.

Ngay lúc Ngọc Dương vực sụp đổ Lâm Tây thổ huyết, chẳng biết lúc nào đã đứng trước người Ngô Khí, thân ảnh cao lớn Kim Hộc bỗng nhiên phun ra mấy chữ.

Một không gian tràn ngập khí tức quang minh, trong thanh âm ẩn chứa từ bi này, hàng lâm. Là phân thân Hồng Liên, lúc Âm Khiếu vực sụp đổ, phân thân Hồng Liên cũng lập tức mở vực không gian của mình ra. Mặc dù không lớn bằng khu vực vạn dặm ở vực Ngọc Tĩnh Vực kia, bên trong cũng không có lực lượng Đại Đạo pháp tắc, uy năng hoàn toàn không thể so sánh với Âm Hà vực.

Nhưng không gian này căng ra, vẫn để cho Lâm Tây đang đắm chìm trong đau đớn khi nguyên thần bị thương tỉnh lại, một loại lửa giận hoàn toàn không thể áp chế, quả thực muốn thiêu đốt hắn, từ đáy lòng Lâm Tây, hung hăng mà lên.

Hắn bị thương, hơn nữa còn là thương tích nguyên thần khó trị khỏi nhất, từ khi hắn ở sâu trong hải vực Phong Bạo, Quan Hải trăm năm, sau khi lĩnh ngộ đại đạo Bì Vân Tịch,, Hắn cũng không bị thương nữa, chính là một ít cường giả nửa bước hợp đạo, cũng sẽ không làm khó hắn. Nhưng hiện tại, Ngọc Dương vực của hắn lại bị một tu sĩ cảnh giới Hóa Thần bị hắn coi là phế vật hủy, mình còn nguyên thần bị trọng thương, tình cảnh này phát sinh sau, không thể để Lâm Tây không rơi vào trong tâm tình lửa giận bão táp.

Ta muốn ngươi chết.

Lâm Tây điên cuồng, từng chữ một từ kẽ răng chen ra, hắn thậm chí cũng không tự xưng bản tọa, một đôi mắt tràn ngập hoàn toàn, bên trong một chút lý trí đều không nhìn thấy. Cũng khó trách hắn sẽ như vậy, phía trước Ngô Khí liên tục tính toán hắn đánh lén hắn, đều bị hắn phá giải từng chữ một, thế nhưng không nghĩ tới cuối cùng, chỉ là một chủ quan, lập tức

lật thuyền, vậy mà lại bị phá thần thông Âm Hà vực đặc ý nhất của mình.

Thứ nhất đến, trước mười hai điểm còn có một bản chính cầu chư vị huynh đệ ký sách ủng hộ mặt khác. Thật tình lại xin đánh giá vé, còn có rất nhiều huynh đệ tiêu phí vì sách vở không có bỏ ra a, kiểm tra kho hàng một chút, nhờ cậy tiểu lâu chấp tay rồi...

Mẹ kiếp,

Vù vù vù

Trong không gian tràn ngập khí tức quang minh, bỗng nhiên hai tòa pháp trận khí tức khác lạ, hàng lâm xuống.

Một tòa pháp trận ở trên, đạo phát quang như sợi tơ quăn quanh, trong đó là từng đoàn từng đoàn hỏa diễm đáng sợ màu đỏ rực, phun trào không ngớt, tản ra khí tức tinh thuần không gì sánh được, chậm rãi bao phủ xuống, tựa hồ muốn tịnh hóa hết thảy, giống như dưới hỏa diễm này, bất luận tội ác ô uế gì đều không thể tồn tại, đều sẽ bị thiêu hủy.

Một tòa pháp trận tại hạ, lấy U Minh khí làm sợi tơ, giống như phù văn lưu chuyển, tồn tại ở trong đó là mười đóa hoa lớn màu đen, đăng đăng minh hỏa, tản mát ra khí tức hoàn toàn không thuộc về thế giới này, đông kết tất cả mọi thứ hủy diệt.

Hồng Liên pháp trận Cửu U pháp trận.

Chẳng biết từ lúc nào, thân thể Ngô Khí lại thẳng tắp, hoàn toàn không giống như trước kia. Trên người hắn, có thêm một bộ đạo bào, đạo bào này có chút kỳ dị, rất là hấp dẫn người ta. Chỉ thấy trên đạo bào, khắc dấu ba ngàn Ma Thần của dị thú tinh không đại địa thiên địa... Quả thực là bao hàm vạn tượng, tựa hồ tất cả trong thiên địa này đều bị cô đọng ở trong đó, thậm chí ở chỗ sâu trong đó, còn có thể cảm nhận được khí tức đại đạo pháp tắc độc đáo.

Pháp bào có phong cách cổ xưa kỳ dị như vậy tuyệt đối không phải là thứ mà thời đại này có thể sinh ra, nhất định là Thượng Cổ, thậm chí là bảo vật thời viễn cổ.

Chỉ là pháp bào này tựa hồ bị hao tổn nghiêm trọng, mặc dù có lực lượng vô cùng, nhưng lại không cách nào vận dụng. Lúc này mặc trên người Ngô Khí, phía trên chỉ có một cỗ khí tức nhàn nhạt lưu chuyển, hầu như là nhàn không thể nhận ra, bất quá cũng chính là một cỗ khí tức mệnh môn kia, làm cho huyết nhục cốt cách toàn thân cũng đã sắp hoàn toàn sụp đổ, Ngô Khí không có chút việc gì đứng lên.

Lâm Tây đã hoàn toàn lâm vào hoàn cảnh nổi giận, sau khi nhìn thấy Vạn Tượng pháp bào trên người Ngô Khí, trong mắt không ngờ có thể thanh tỉnh trong nháy mắt, nhưng chỉ là trong nháy mắt, lập tức lại bị vô cùng vô tận sát ý thay thế. Hắn muốn giết Ngô Khí, không phải là bị lửa giận làm choáng váng đầu óc, mà là nhất định phải làm như vậy.

Những bảo vật thần thông kia, đã được Lâm Tây để vào vị trí thứ hai, hắn cân nhắc đầu tiên, bất kể lúc nào, đều là tính mạng của hắn. Sau khi Ngọc Tịch Vực của hắn bị phá, nguyên thần bị thương, đáy lòng hắn mới biến mất cảm giác nguy cơ không thấy gì nữa, lại xuất hiện lần nữa. Hơn nữa còn mãnh liệt hơn so với bất kỳ lần nào. Thậm chí hắn còn dự đoán được một cảnh tượng, chính là hắn bị ngã trên tay Ngô vút đi.

Hắn không thể tin được một màn kia, cho nên đáy lòng hắn chỉ còn sót lại một ý nghĩ, đó chính là giết Ngô Khí. Chỉ cần giết Ngô Khí, tự nhiên thần thông bảo vật Ngô Khí đoạt được, cũng đều sẽ là của hắn.

Sau khi đỉnh đầu và dưới chân đột ngột xuất hiện hai tòa pháp trận, cả người Lâm Tây giống như gặp phải dã thú nguy hiểm, cả người run rẩy lên, thừa dịp pháp trận còn chưa hoàn toàn rơi xuống, Lâm Tây lập tức muốn bộc phát ra toàn bộ tu vi của mình.

Người nhất định phải chết.

Vân Tịch Vực sụp đổ. Nguyên thần bị thương, Lâm Tây Trần Vương này không thi triển ra được thần thông Đại Đạo của hắn, chỉ có thể toàn lực bộc phát ra tu vi Phản Hư hậu kỳ của mình.

Bàn tay mở ra, một cỗ phong mang đáng sợ lập tức xuất hiện trong tay Lâm Tây, trong nháy mắt hiện ra, đúng là một thanh Tam Tiêm Trường Xoa toàn thân trắng muốt, như được đúc từ băng tinh, hào quang óng ánh lưu chuyển, lập tức khiến người ta cảm nhận được khí tức đáng sợ trong đó, đây là một thanh đạo khí, cực phẩm Đạo Khí đỉnh phong.

Nếu là có tu sĩ Thủy thần điện ở đây, nhất định có thể nhận ra, lúc này trong tay Lâm Tây băng xoa óng ánh, chính là một

kiện pháp khí thanh danh cực lớn ở Phong Bạo hải vực.

Thủy thần điện có ba mươi sáu vị tuyệt thế chiến tướng, mỗi một người, đều là cường giả thiên kiêu. Thủy thần điện ở trăm năm trước, ba mươi sáu vị chiến tướng này đúc ba mươi sáu thanh đạo khí cực phẩm đỉnh phong, ba mươi sáu thanh đạo khí nếu hợp lại cùng nhau, có thể bày xuống một tòa chiến trận kinh khủng uy lực, có thể chém giết với cường giả hợp đạo.

Đạo khí cực phẩm đỉnh phong này, chính là lúc này, thanh băng xoa óng ánh trong tay Lâm Tây.

Thủy Thần Xoa

Lâm Tây giương cánh tay lên, thanh trường xoa trong lòng bàn tay hắn lập tức bay lên, bay về phía đầu Ngô Khí.

Rầm rầm rầm

Tuy rằng hư không hai người bị Hồng Liên Vực bao phủ, nhưng băng xoa óng ánh kia bay ra, tựa hồ không bị Hồng Liên Vực ảnh hưởng. Vừa xuất hiện trên không trung, lập tức đại dương mêng mông phía dưới kia nổi lên phản ứng đáng sợ. Đầu tiên là một mảnh sóng biển cao tới ngàn trượng, phóng lên tận trời, tiếp theo trong đại dương, vô số cột nước dâng lên, ngưng tụ thành từng đầu thủy long cực kỳ hung sát, quần quanh trên trường xoa óng ánh đáng sợ kia.

Cảnh tượng như vậy, lập tức hiện ra chỗ bất đồng của băng xoa, giống như thật sự không phải là pháp khí của phàm nhân, mà là thuộc về thủy thần binh khí, hiển hiện ra, toàn bộ lực lượng đại dương đều tùy theo mà ra, dị tượng lật trời, muốn đem tất cả oanh sát. Chỉ cần uy thế này, cũng đủ để cho tu sĩ Phản Hư hậu kỳ bình thường tránh lui.

Nhưng Lâm Tây hình như biết rõ như vậy cũng chưa chắc có thể làm gì được Ngô Khí, sau khi ném ra Thủy Thần Xoa, không hề ngừng lại chút nào. Một bàn tay khác mở ra, lần này xuất hiện trong tay hắn, lại không phải là pháp khí gì đáng sợ. Mà là một cái bình nhỏ, đồng dạng đều là Lam Yên, không biết là vật gì tạo ra, cho người ta một loại cảm giác bao dung hết thảy.

Như lúc trước, Lâm Tây căn bản không dừng lại, sau khi lấy ra bình nhỏ kia, trực tiếp ném mạnh ra.

Một đạo lam mang bỗng nhiên hiện lên, xuất hiện trên đỉnh đầu Ngô Khí.

Bành

Sau một tiếng thanh thúy dị hưởng, tiểu bình màu lam trên đỉnh đầu Ngô Khí vậy mà nổ tung. Từ trên mặt đất hiện ra, không ngờ chỉ là ba giọt chất lỏng đen sì.

Huyền Vân Trọng Thủy

Lúc này không phải Lâm Tây mở miệng, mà là Ngô Khí tự mình liếc mắt một cái liền nhận ra ba giọt chất lỏng gần như màu đen kia rốt cuộc là thứ gì.

Giữa thiên địa sinh ra vô số dị vật, trong đó có một ít dị vật, chẳng những không có chút lợi ích nào đối với tu sĩ, ngược lại sẽ mang đến nguy hiểm cực kỳ đáng sợ. Giống như trước mắt, ba giọt chất lỏng trên đỉnh đầu Ngô Khí kia gần như là hắc bạch., Chất lỏng này, tên là Huyền Hi Trọng Thủy, chính là ở sâu trong một ít đại dương mệnh mông, núi băng tuyết đỉnh cấp hung hiểm, ngưng tụ ra đồ vật đáng sợ, vô số Thủy Nguyên lực cực đoan ngưng tụ cùng một chỗ, còn trộn lẫn một ít vật kịch độc.

Tên Trọng Thủy, chính là nói, chất lỏng này tuy nhỏ, nhưng lại có trọng lượng không cách nào tưởng tượng. Một giọt Huyền Hi Trọng Thủy, chỉ sợ trọng lượng không dưới mười vạn cân, còn đáng sợ hơn so với vạn cân chân chính. Lúc này trên đỉnh đầu Ngô Khí có hơn ba giọt, nói cách khác, ba giọt Trọng Thủy kia rơi xuống, đập vào trên người Ngô Khí, Ngô Khí muốn thừa nhận lực lượng ước chừng ba mươi vạn cân.

Hơn nữa ba giọt Huyền Âm Trọng Thủy này gần như là cùng một loại kịch độc, nếu là Trọng Thủy bình thường, hẳn là thủy lam trong suốt. Nhưng nếu Trọng Thủy trong lúc ngưng tụ, trộn lẫn một ít vật cực đoan kịch độc giữa thiên địa, sẽ hình thành Trọng Thủy đáng sợ. Rất có thể, Ngô Nếu không bị ba giọt Huyền Âm Trọng Thủy kia đập chết, ngược lại bị độc tố trong đó giết chết.

Đạo khí cực phẩm đỉnh phong Thủy Thần Xoa, cộng thêm ba giọt Huyền Ảnh Trọng Thủy, hai đạo công kích này, cơ hồ không phân biệt trước sau giáng lâm. Một lần thể hiện ra uy thế, đủ để dọa phá vỡ tâm đảm của không ít cường giả Phản Hư. Dù là bị trọng thương, Lâm Tây vị Phản Hư cường giả đến từ thế lực siêu cấp Thủy Thần Điện vừa ra tay, cũng là bố cục gần như phải chết.

Đã có uy thế đáng sợ như vậy, nhưng Lâm Tây còn chưa thỏa mãn, một đôi mắt đỏ như máu nhìn chăm chăm Ngô Khí, hoàn toàn mặc kệ đỉnh đầu cùng dưới chân đã dựa vào hai tòa pháp trận.

Tịch diệt, Hải Táng.

Lại lần nữa ra tay, là Lâm Tây, từ trong miệng của hắn, đột nhiên phun ra mấy âm tiết quỷ dị. Sau đó liền thấy đầu của hắn trong nháy mắt ngẩng lên, Bàn Nhiên Chân Nguyên thuộc về Phản Hư hậu kỳ cường giả, từ trong cơ thể của hắn, hoàn toàn bạo phát ra. Hình thành một cây cột khí chân nguyên phóng về phía thượng khung, hung hăng đánh vào khu vực trung tâm trên bầu trời kia.

Kinh biến thiên địa kinh biến...

Khu vực chỗ hai người, phía dưới, không trung, toàn bộ hải vực, mảnh đại dương mênh mông này bắt đầu phát sinh biến hóa khiến người ta hoàn toàn không thể tưởng tượng. Vốn sinh cơ bừng bừng tồn tại giữa mỗi một góc thiên địa này, bắt đầu biến mất, thay vào đó là từng luồng từng luồng khí tức tịch diệt.

Hình như ở khu vực này không hẳn có sinh mệnh tồn tại, tất cả sinh mệnh đều sẽ lưu vong tịch diệt. Thần thông Hoang Cổ, thời khắc sống còn, Lâm Tây vậy mà thi triển một môn thần thông hoang cổ đáng sợ.

Nghe đồn nơi sâu trong đại dương vô tận này có một hải vực, tên là Tịch Diệt Hải. Tịch Diệt Hải này chính là một trong những hung địa nhất đẳng tồn tại từ thời thái cổ, bên trong không tồn tại tất cả sinh mệnh, tất cả pháp tắc đều mất đi hiệu lực, bất kỳ tồn tại nào, đều phải tịch diệt. Thời thượng cổ, có

dị nhân, quan tướng Tịch Diệt Hải, trong đại dương mệnh
mông sáng chế ra Tịch Diệt Hải táng.

Cực phẩm đạo khí Huyền Hi Trọng Thủy Cổ Thần Thông, tạo
ra cảnh tượng, ít nhất trong một phương thiên địa này, quả
thực không sai biệt lắm với diệt thể. Cho dù là tu sĩ Phản Hư
đỉnh phong, thậm chí nửa bước hợp đạo tu sĩ, đối mặt công
kích như vậy, uy thế như vậy, cũng nhất định phải lựa chọn
tránh lui, một khi không chú ý, chính là kết quả tử vong, sẽ
không có khả năng khác. Nhưng lúc này, thừa nhận hết thảy,
lại là vô danh tiểu tốt của Ngô vớt bỏ tu sĩ Hóa Thần này.

Hai tòa pháp trận của Ngô Khí, dưới uy thế này, có vẻ vô cùng
đơn bạc đáng thương.

Nhưng quỷ dị chính là, Lâm Tây trong pháp trận đã dốc hết
toàn lực, sau khi phóng xuất ra môn thần thông hoang cổ cuối
cùng, cảm giác nguy cơ trong lòng không giảm bớt chút nào,
ngược lại trong nháy mắt bắt đầu trở nên vô cùng mãnh liệt,
tựa hồ sẽ phát sinh.

Vào

Đã có một ít dị hưởng quen thuộc, ngay lúc này, vang lên bên
tai Lâm Tây. Nguồn gốc của âm thanh lạ này, không phải trên
người Ngô Khí, mà là ở giữa thiên địa, mỗi một góc trời. Lúc
đầu Lâm Tây ngẩng lên, bỗng nhiên phát hiện, toàn bộ trong
thiên địa, bị một loại nhan sắc tràn ngập.

Kim Ô Canh vô cùng vô tận.

Một vùng thiên địa này, ba đạo công kích tạo thành cảnh tượng
diệt thể hoàn toàn biến mất. Chẳng biết từ khi nào, giữa thiên
địa sinh ra vô số đạo kim mang cắt chém hết thảy, trong lúc đó
sóng biển quay cuồng bị phá hủy, ba giọt Trọng Thủy kia đã
bốc hơi, khí tức tịch diệt kia, bị một loại phong mang không
cách nào tưởng tượng thay thế.

Vô số kim mang chiếu rọi xuống dưới, toàn bộ thiên địa đều
biến thành thế giới kim bạch, tại thế giới này, một hư ảnh tựa
hồ là bản nguyên kim loại, lại hung sát vô biên hàng lâm
xuống.

Thứ hai là đến thi thể Tiên Thiên Kim Cực Đế hiện thân, hành trình trâu bò chân heo sắp bắt đầu. Xin vé xem vé, đánh giá là thứ tiểu lâu thích nhất, cúi đầu mặc khác, đặt cọc đọc sách rất quan trọng, quyết định tuổi thọ của bản thân, cầu chư vị huynh đệ chính thức ủng hộ chưa xong.

Mẹ kiếp,

Rầm rầm một tiếng nổ vang rung trời, sóng biển đáng sợ đạt tới ngàn trượng lúc này âm âm vỡ nát. Còn có vô số con thủy long quần quanh băng xoa óng ánh kia, cũng từng đầu sụp đổ, một lần nữa biến thành dòng nước, trở về trong đại dương mệnh mông phía dưới. Thanh thủy xoa óng ánh kia, đột nhiên quang mang ảm đạm, cũng theo từng dòng nước, rơi xuống đại dương mệnh mông phía dưới.

Oanh oanh oanh oanh!

Ba giọt chất lỏng màu đen từ trên trời hạ xuống tạo ra động tĩnh cực lớn. Nhưng khi từng đạo kim mang quần quanh lưu chuyển, ba giọt chất lỏng ẩn chứa lực lượng vạn quân này lại hóa thành ba làn khói xanh xuy xuy bay lên, hoàn toàn bốc hơi.

Về phần khí tức tịch diệt lan tràn toàn bộ thiên địa kia, còn chưa kịp hoàn toàn bộc phát ra, liền bị vô cùng vô tận kim mang thay thế.

Ba đạo công kích, đủ để khiến Phản Hư đỉnh phong thậm chí là thần thông đáng sợ nửa bước hợp đạo cường giả tránh lui Tam xá, trong nháy mắt, đã bị tan rã, tan rã chúng, là một tồn tại khác. Là đạo đạo kia, gần như vô cùng vô tận, muốn hủy diệt tất cả quang mang Kim ô. Toàn bộ thiên địa đều bị những kim mang này thay thế, không cách nào tưởng tượng được khí tức sắc bén, biến hai người tại hư không chỗ, còn đáng sợ hơn cả núi đao biển lửa.

Trong mỗi một đạo kim mang đều có loại khí tức cắt chém tất cả hủy diệt, chỉ cần chạm vào một chút, mặc cho người là tu sĩ Phản Hư có tu vi thông thiên khí phách mạnh mẽ, cũng phải ôm hặn đương trường, bị cắt chém thành mảnh vụn.

Mà ngọn nguồn của những kim mang này lại không phải là hung thú viễn cổ, mà là một hư ảnh. Cũng không cao lớn, ngược lại, hư ảnh này nhìn qua tựa hồ khô gầy không gì sánh được, huyết nhục khô quắt, trên người làn da ám kim bạt tai,

một bộ hoàng bào cũ nát, đầu đội vương miện, mặc dù là một cỗ thi thể, nhưng lại tản mát ra một loại cảm giác giống như đế vương...

Đây là... hung thi Tiên Thiên..

Trong trời đất này, tu sĩ như cá diếc qua sông, đương nhiên sẽ không chỉ có một mình Ngô Khí học rộng rãi. Lâm Tây thân là Quỷ Tịch Vương Thủy Thần Điện, tu vi thông thiên, kiến thức cũng cực kỳ kinh người. Khi hắn lần đầu tiên nhìn thấy trên đỉnh đầu Ngô Khí, thế giới Kim U Cương hiện ra hư ảnh này, sau đó khó có thể tưởng tượng nổi trong mắt Lâm Tây và trên mặt hiện ra.

Đồng thời xuất hiện, còn có sợ hãi, một loại ý niệm sợ hãi nồng đậm trong đầu. Hắn đã không nhớ rõ được bao nhiêu năm rồi, thân là tu sĩ thiên kiều của Thủy thần điện, hắn trước nay không cần sợ hãi bất luận kẻ nào. Nhưng hiện tại, cảm thụ được uy áp của hư ảnh kia phát ra, Lâm Tây căn bản không cách nào đè nén nỗi sợ trong lòng của mình tuôn ra.

Nhìn thấy vẻ mặt của Lâm Tây, Ngô Khí lại không có gì ngoài ý muốn, hắn rất rõ ràng, chỉ cần hư ảnh trên đỉnh đầu mình hiển hiện ra. Đừng nói là Lâm Tây tu sĩ Phản Hư hậu kỳ này, cho dù là cường giả Hợp đạo, cũng tuyệt đối sẽ kinh hãi không thôi. Bất quá Ngô Khí cũng không ngốc như vậy, nếu không phải bị Lâm Tây bức đi không đường, Ngô Khí cũng sẽ không lấy lá bài tẩy lớn trong cơ thể mình ra.

Nếu bại lộ thi thể Kim Cực Đế, người này quyết không thể để chạy.

Ánh mắt Ngô Khí xuyên qua hư không, rơi lên người Lâm Tây. Sát khí nồng đậm, hoàn toàn không che giấu âm âm bộc phát ra.

Trấn áp trấn áp.

Tiếng nói vang lên, Lâm Tây kia cũng trong nháy mắt giật mình tỉnh lại, ngay cả tiếng gầm cũng không kịp. Sau khi nhìn thấy hư ảnh trên đỉnh đầu Ngô Khí, hắn liền biết, lần này hắn muốn chém giết Ngô Khí, hầu như là không có khả năng hoàn thành. Thậm chí có thể chính mình đều phải bị bắt giữ. Thật

vất vả tu luyện đến Phản Hư hậu kỳ, Lâm Tây tuyệt đối sẽ không cho phép mình thua vào tay một vô danh tiểu tốt ở cảnh giới Hóa Thần.

Tiếng ong ong vang lên không ngừng.

Trên người Lâm Tây, bỗng nhiên có quang mang chớp động, sau khi bị phá vỡ thần thông Tịch Diệt Hải Táng, chân nguyên trong cơ thể Lâm Tây cũng có chút khô kiệt. Lúc này hoàn toàn không có ý chém giết cùng Ngô Khí, chỉ là từ rất xa nhìn Ngô Khí một chút, liền lập tức thi triển ra thần thông thuần di., Rời khỏi nơi đây, tránh khỏi Ngô Khí đang muốn liều mạng. Tuy là cường giả, nhưng lại không có cái gọi là tôn nghiêm của cường giả, tiếc mạng, cơ hồ là nhược điểm của mỗi tu sĩ tu luyện đến tu vi cao giai.

Bất quá một khắc sau, làm cho Lâm Tây kinh hoàng cùng thất vọng chính là, sau khi hấn thuần di rời đi, lại không thuận lợi thuần di bỏ chạy.

Ầm một cỗ uy áp đáng sợ không cách nào tưởng tượng, bỗng nhiên hàng lâm tại không gian Lâm Tây. Cỗ uy áp này, ẩn chứa phong mang không thể tưởng tượng, giống như người chạm vào uy áp, chỉ cần thoáng động dậy một chút., sẽ dẫn phát khí tức sắc bén còn đáng sợ hơn bất kỳ thần binh lợi khí nào. Lấy cảnh giới Lâm Tây, đều sinh ra một loại dự cảm, nếu như bị những khí tức kia chạm vào, cắt đứt, chỉ sợ không cần bao lâu liền sẽ biến thành một đồng thịt nát, thậm chí như ba giọt Huyền Ảnh Trọng Thủy kia, trực tiếp bốc hơi lên.

Lâm Tây bỗng nhiên phát hiện, hấn không cách nào thi triển thần thông thuần di, không chỉ như vậy, ngay cả thân thể của hấn, tựa hồ cũng không thể chống chế, bị cỗ uy áp đáng sợ không cách nào tưởng tượng kia trấn áp ngay tại chỗ, không cách nào nhúc nhích., Trong hai mắt Lâm Tây, liền hoàn toàn bị kinh ngạc cùng kinh hãi chiếm cứ, ở chỗ sâu nhất còn có sợ hãi, loại cảm giác nguy cơ mãnh liệt kia, lúc này đã hoàn toàn ứng nghiệm, chiếm cứ thể xác và tinh thần của hấn, để hấn qua nhiều năm như vậy, lần đầu tiên có xúc động run rẩy.

Uy áp của tiên thiên sát khí, là hung thi kia, sao lại như vậy, hung thi Tiên Thiên ngưng tụ bản nguyên sát khí mà thành, tu

vi không hợp đạo căn bản không thể vận dụng, nếu cưỡng ép rút lấy, thậm chí sẽ bị sát khí cản trở, mất mạng tại chỗ. Nhưng, phế vật kia...

Lâm Tây đột nhiên phát hiện, lần này, hấn tựa hồ không thể nhẹ nhàng phá vỡ tính toán và công kích như trước kia như vậy, mà cả người rơi xuống, nguyên thần bị trọng thương, bị trấn áp tại chỗ. Lâm Tây hung danh hiển hách ở hải ngoại này, cũng là hạng người chém giết nhiều năm, rất rõ ràng, chỉ cần là người có chút kinh nghiệm chiến đấu, đều sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

Quả nhiên, sau khi Lâm Tây ý nghĩ vang lên, thanh âm Ngô Khí lại một lần nữa vang lên.

Luyện...

Một chữ cực kỳ lạnh lẽo từ trong miệng Ngô Khí phun ra, vang vọng toàn bộ thiên địa.

Cũng chính vào lúc này, trên đỉnh đầu và dưới chân Lâm Tây bỗng nhiên có hai đạo khí tức khác lạ nhưng lại vô cùng đáng sợ, đồng thời giáng lâm.

Vù vù vù

Là hai tòa pháp trận kia, Hồng Liên Nghiệp Hỏa ngưng tụ pháp trận tại đỉnh đầu Lâm Tây, mà đó đều là Cửu U pháp trận do hắc ám hỏa diễm phun trào, lại xuất hiện dưới chân Lâm Tây. Hai tòa pháp trận này, một tòa là diễm hồng phun trào, một tòa là hắc ám bốc lên. Cho người ta cảm giác, một tòa là muốn tịnh hóa hết thảy, một tòa là muốn hủy diệt hết thảy.

Nhưng lúc này, hai tòa pháp trận đồng thời xuất hiện, từ trên xuống dưới khép lại, hai đạo khí tức bất đồng nổi lên hạ xuống, hoàn mỹ liên kết cùng một chỗ, hai cỗ hỏa diễm cũng trong nháy mắt uốn lượn xuống, bao phủ hoàn toàn không gian Lâm Tây kia.

Cảnh tượng như vậy, tựa như không phải là hai tòa trận pháp, mà là hoàn chỉnh, một tòa dị hỏa Hồng Lô, thu Lâm Tây vào, như là luyện yêu luyện ma vậy, bắt đầu luyện hóa.

Hồng Liên Nghiệp Hỏa Cửu U Minh Hỏa.

Lâm Tây chân chính nhìn thấy hai tòa pháp trận này, nhìn thấy hai đạo hỏa diễm bất đồng kia, lập tức nhận ra. Vốn trong mắt hắn tồn tại sự kinh hoàng, nhưng sau khi nhìn thấy hai loại hỏa diễm này, càng thêm nồng đậm. Trên người hắn khí độ của cường giả Phản Hư, đang bị Ngô Khí lột xuống từng chút một.

Chỉ trong giây lát đã trở thành tù nhân, Lâm Tây hoàn toàn không nghĩ tới sẽ như vậy. Nhất là sau khi hai tòa pháp trận kia giáng lâm, càng kinh hãi hô to: Người muốn luyện hóa bản tọa quả thực là muốn chết, gan to bằng trời., Người có biết thân phận của bản tọa hay không, không cần phải có không ít bảo vật thần thông, là có thể thỏa mãn ở hải vực Phong Bạo này. Trước đó người chém giết tên phế vật Đông Mộc kia, một mặt lưu trường lão của ngoại điện cũng thôi đi, hôm nay người lại muốn luyện hóa bản tọa chiến tướng trường lão này, chẳng lẽ người thật sự không muốn sống sao.

Lâm Tây gặp khốn cảnh, ngũ khí mặc dù vẫn cao cao tại thượng, nhưng lại vô cùng kiên nhẫn nói ra một đoạn dài với Ngô Khí. Hắn vốn cho rằng, mặc dù hắn chiến bại dưới tay Ngô Khí, nhưng Ngô Khí hẳn là sẽ kiêng kỵ thân phận chiến tướng trường lão Thủy Thần điện của hắn, không dám đem hắn làm như thế nào, mà sẽ nghĩ biện pháp đàm phán với hắn.

Lại không nghĩ tới, Ngô Khí vậy mà không nói một tiếng, trực tiếp muốn luyện hóa cả người hắn ta.

Lâm Tây nói xong, nhưng mà không để cho động tác của Ngô Khí có chút trì hoãn, mắt diếc tai ngơ tiếp tục dùng thần hồn khống chế hai tòa pháp trận kia, muốn hình thành một tòa lò luyện chân chính, bao phủ Lâm Tây vào trong đó.

Người.... nhanh dừng tay.

Lâm Tây luống cuống, thân thể của hắn bị cỗ uy áp đáng sợ này trấn trụ, không cách nào nhúc nhích. Nhìn thấy Ngô Khí căn bản không để ý tới hắn, tiếp tục muốn luyện hóa hắn, lập tức không còn khí độ như trước đó nữa. Hắn hô to bảo Ngô Khí dừng tay, đáng tiếc, lúc này Ngô Khí không thể dừng lại.

Bất kể là hắn hay là phân thân Hồng Liên, đều đã đến tình trạng đèn cạn dầu. Ngô Khí còn có thể đứng thẳng, là dựa vào

lực lượng của Vạn Tượng Pháp Bào, nhưng lực lượng này cũng chỉ có thể để hấn bảo trì thanh tịnh, có thể hành động một hai, lại không thể để cho hấn khôi phục chiến lực trước đó.

Nếu không nhân cơ hội này, trấn áp Lâm Tây hoàn toàn, chỉ cần Lâm Tây thoát ra, chính là ngày cuối cùng của Ngô Khí. Chỗ dựa cuối cùng của hấn, hư ảnh Đế Thi hấn triệu hoán ra, còn có hung sát kim mang đầy trời kia, cũng không thể chèo chống được bao lâu, mới qua mấy hơi thở sẽ biến mất.

Tiên Thiên Kim Cực Đế Thi, chính là vật tiên thiên đại hung vật mà năm đó Ngô Khí xảo hợp đạt được, hung thi kia bị Ngô Khí giấu ở trong cơ thể, thai nghén nhiều năm, đã sớm có một tia liên hệ với Đế Thi, nếu không phải dựa vào một tia liên hệ này, Ngô Phàm cũng không thể triệu hoán ra hư ảnh của nó vào thời khắc tối hậu, phóng xuất ra hung sát kim mang cùng uy áp đáng sợ, phá vỡ Lâm Tây Dương Vực, trấn áp Lâm Tây.

Bất quá cũng chỉ giới hạn ở đây, trước khi tu vi hung thi đạt tới, Ngô Khí căn bản không thể điều động, chính là trấn áp Lâm Tây, cũng chỉ có thể kiên trì mấy hơi thở. Trong mấy tức này, Ngô Khí nếu không thể trấn áp Lâm Tây trấn áp luyện hóa, vậy cuối cùng cái chết sẽ là bản thân Ngô rút bỏ hấn.

Cũng bởi vì vậy, mặc kệ Lâm Tây nói cái gì, cho dù là hoa sen trên miệng, chỉ sợ cũng không thể để Ngô Khí dao động một chút.

Mẹ kiếp,

Tiểu... tiểu tử, tốt nhất người suy nghĩ kỹ càng, bản tọa chính là một trong ba mươi sáu vị chiến tướng trưởng lão của Thủy Thần Điện, nếu người thật sự dám luyện hóa bản tọa. Thủy Thần Điện tuyệt đối sẽ không buông tha người, đến lúc đó nhất định sẽ mời hợp đạo cường giả, lấy đại thần thông suy tính chỗ ở của người, trực tiếp cách không chém giết người.

Bồn tọa thừa nhận, người cơ duyên cực lớn, thủ đoạn thần thông cũng đều là kinh người vô cùng. Nhưng cho dù như vậy, người cũng sẽ không cho rằng, lấy bản lãnh của người, có thể chém giết với cường giả Hợp Đạo.

Chỉ cần người thả bồn tọa, bồn tọa có thể đàm phán với người, thậm chí có thể phát lời thề Tâm Ma, tuyệt đối sẽ không tiết lộ chuyện liên quan đến người, thậm chí bồn tọa có thể yểm hộ người, để Thiên Bảo các của người phát triển trong thành Vân Tịch của bồn tọa. Có bồn tọa ủng hộ, Thiên Bảo các của người tuyệt đối có thể trở thành một thế lực lớn.

Lâm Tây không hổ là nhân vật trưởng lão cấp bậc chiến tướng Thủy Thần Điện, lại lĩnh ngộ cường giả thiên kiều đại đạo tầng tám, mỗi một câu nói ra từ miệng hắc đều cực kỳ rõ ràng, làm cho người ta không tìm ra một điểm nào có thể phản bác. Nếu lời của hắc là thật, chỉ sợ Ngô Khí thật sự không thể luyện hóa hắc.

Lúc trước hắc chém giết Đông Mộc Chiến là trưởng lão mặt lưu của Thủy thần điện, Thủy thần điện cũng có thể suy tính ra là ai làm, phái ra Lâm Tây Cửu Vương này. Nếu lần này Ngô Khí lại luyện hóa Lâm Tây, cao tầng Thủy thần điện kia tuyệt đối sẽ tức giận, phái ra cường giả hợp đạo chân chính truy sát cũng là chuyện có thể.

Ngô Khí bây giờ vẫn là cảnh giới Hóa Thần, mặc dù trong người có các loại thần thông thủ đoạn không thể tưởng tượng nổi, thậm chí sau khi liều mạng còn trấn áp cường giả như Lâm Tây. Nhưng trong lòng Ngô Khí hiểu rất rõ. Không chỉ nói là cường giả Hợp Đạo, ngay cả một cường giả Phản Hư

đỉnh phong xuất hiện cũng tuyệt đối có thể làm cho Ngô Khí không có chút năng lực phản kháng nào.

Dù rằng đoạn đoạn đó đều có sức thuyết phục cực kỳ, nhưng làm Lâm Tây Cực cực kỳ thất vọng chính là, Ngô Khí vẫn đang liều mạng thôi động thần hồn, để hai tòa dị hỏa pháp trận kia, chậm rãi dung hợp cùng một chỗ.

Đáy lòng Lâm Tây, đột ngột cảm nhận được hai loại khí tức làm hấn kinh hãi không thôi. Một loại xuyên thẳng vào đáy lòng, quang minh hạo nhiên, nhưng lại phải tịnh hóa tất cả, như là hồn phách của hấn. Ngay trong hàng ngũ Tịnh Hóa. Một loại âm hàn khác cực điểm, rõ ràng là hỏa diễm, lại tản ra khí tức đông kết tất cả, cảm ứng một chút, Lâm Tây lập tức cảm thấy thân thể mình tựa hồ đã không tồn tại.

Hồng Liên Nghiệp Hỏa Cửu U Minh Hỏa.

Hai loại hỏa diễm đáng sợ này vừa lọt vào trong đáy lòng hấn đã trở thành khí tức của Lâm Tây thuộc về tu sĩ Phản Hư hậu kỳ, lĩnh ngộ được khí độ của cường giả Thiên kiều đạo Âm Dương, rốt cuộc hoàn toàn biến mất.

Được rồi, lần này bản tọa nhận thua, các hạ nói, phải làm thế nào mới có thể bỏ qua cho ta. Cho dù bảo ta truyền cho người đạo âm diệu âm trầm này cũng được, dừng tay.

Phục tùng, mặc kệ là ai, chỉ cần nghe thấy Lâm Tây đều có thể từ bên trong nghe ra ý cầu xin tha thứ của Lâm Tây Lai. Khác hoàn toàn với khí thế cao cao tại thượng sát thủ trước đó, Ngô Khí sau khi liều mạng hơn phân nửa mạng của mình, rốt cuộc đã để cho vị cường giả thiên kiều Thủy Thần điện này, triệt để mất đi khí độ cùng tôn nghiêm.

Suy nghĩ trong đầu lúc trước biến hóa, đều rõ ràng vô cùng.

Hấn vốn tưởng rằng, sau khi nói ra những lời kia, Ngô Khí hấn là sẽ ngừng tay, sau đó đưa ra một ít điều kiện hà khắc, bao gồm cả việc hấn phát ra lời thề Tâm Ma vân vân. Nhưng hấn phát hiện vô cùng súp đổ, cho dù sau khi hấn chịu mềm lòng cầu xin tha thứ, thần hồn lực của Ngô Khí vẫn không ngừng chút nào, liều mạng đem hai tòa pháp trận kinh khủng kia đè xuống, chậm rãi dung hợp cùng một chỗ.

Người điên rồi sao, chẳng lẽ người thật sự cho rằng một chút năng lực phản kháng của bốn tọa cũng không có sao.

Lâm Tây triệt để nổi giận. Hắn đã từ bỏ khí độ tôn nghiêm, chịu thua tha thứ, thế nhưng Ngô Khí vẫn bày ra dáng vẻ không chịu buông tha hắn, điều này làm cho Lâm Tây rốt cuộc mất đi kiên nhẫn, đáy lòng tựa hồ hạ xuống một ý niệm quyết tuyệt tàn nhẫn, từ trên người hắn lập tức tản mát ra một loại cảm giác muốn đồng quy vu tận.

Nhưng ngay lúc này, Ngô Khí vẫn luôn yên lặng không nói, đột nhiên ngẩng đầu lên. Phía sau mặt nạ trắng bệch, đôi mắt đều là trào phúng.

Hiện tại mới muốn tự bạo lực lượng pháp tắc, đáng tiếc...

Là giọng nói của Ngô Khí, lạnh lẽo trầm thấp khàn khàn, trực tiếp vang lên trong lòng Lâm Tây.

Ầm

Một tiếng vang quái dị ở minh minh hư không, đem mảnh thiên địa này đều bao phủ vô tận uy áp kia, ánh sáng hung thần dữ tợn đầy trời, đột nhiên trong lúc này, vô ảnh vô tung biến mất. Hư ảnh khô gầy sau lưng Ngô Khí cũng chậm rãi dung nhập vào trong cơ thể Ngô Khí, cuối cùng biến mất ở chỗ sâu trong đan điền của hắn.

Hư ảnh uy áp Tiên Thiên Kim Cực Đế Thi cùng với Tiên Thiên Canh Kim Sát mang kia đều biến mất, toàn bộ Hồng Liên Vực khôi phục bình thường, áp chế uy áp Lâm Tây cùng sát khí biến mất, nhưng Lâm Tây giải phóng lại lập tức nghiêm mật đại biến, hoảng sợ lên tiếng.

Không tốt.

Nghiệp hỏa luyện hồn, minh diễm thiêu đốt thân thể, lò luyện thiên địa, thành trì.

Hầu như ngay lúc Lâm Tây kinh hãi lên tiếng, ở đỉnh đầu cùng dưới chân Lâm Tây, hai tòa pháp trận hoàn toàn khác biệt kia đều đã biến mất. Nhưng Lâm Tây lại phát hiện mình vẫn không thể động đậy, thậm chí so với trước đó càng thêm thâm.

Hai tòa trận pháp kia biến mất, thay vào đó là một tòa lò luyện thiên địa khổng lồ hai chữ hắc hồng quán lấy nhau. Hai loại thiên địa dị hỏa, một đạo hạo nhiên quang minh, một đạo thì u ám lạnh lẽo; một đạo là thánh hỏa Phật môn, một đạo là Cửu U Minh hỏa; một đạo có thể tịnh hóa thế gian vô cùng tội, một đạo có thể thiêu đốt vạn vật chư thiên.

Chính là hai loại hỏa diễm hoàn toàn khác nhau này, vào thời khắc này, lại bị lực lượng thần hồn to lớn của Ngô Khí kia cưỡng ép ở cùng một chỗ, dung hợp cùng nhau, tuy rằng thô ráp vô cùng, nhưng hai loại hỏa diễm này tự có chí lý thiên địa ẩn chứa trong đó, một khi dung hợp, lập tức chính là một lò luyện đáng sợ, hồn phách ác phách thể phách huyết nhục, hết thảy đều không thể tránh khỏi, muốn bị luyện hóa thành nguyên khí nguyên thủy, cho đến hư vô.

Cảm giác nguy hiểm mặc kệ là hồn phách hay là thân thể, loại cảm giác nguy cơ như vạn kiến che chở thân kia, trong nháy mắt liền hoàn toàn che mất Lâm Tây.

Căn bản không kịp quát mắng Ngô Khí, Lâm Tây mặc dù đang ở lò luyện, nhưng không còn Đế Thi tiên thiên sát khí áp chế, hắn đã khôi phục lực lượng hành động. Cho dù thần hồn bị thương nặng, nhưng một thân phản hư chân nguyên hùng hậu đến cực điểm của hắn, lại là tồn tại thực sự. Cảm ứng được sự đáng sợ trong lò luyện này, Lâm Tây cả người liền ngồi xếp bằng, tâm niệm vừa động, trong cơ thể lập tức tuôn ra một cỗ chân nguyên hùng hậu lớn như nước dội.

Hô Chân Nguyên tuôn ra, lập tức thành tường, bao phủ Lâm Tây vào trong, mà chân nguyên của hắn, thật giống như Âm Tịch vĩnh viễn không ngừng, một cỗ nối tiếp một cỗ, không ngừng làm cho tường thành chân nguyên kia trở nên dày đặc.

Lâm Tây làm sao đối mặt nguy cơ, Ngô Khí đã không cách nào biết được, bởi vì lúc hắn triệt để vây khốn Lâm Tây vào trong lò luyện thiên địa. Trong cơ thể Ngô Khí đã là tặc đi nhà trống, mặc kệ là kinh mạch đan điền hay huyết khiếu, Đã không cạn ruộng khô như nước lâu ngày. Hơn nữa bởi vì hắn nhiều lần liều mạng, sau khi bị trọng thương phản phệ, càng là tổ ong trăm ngàn lỗ, tựa như lúc nào cũng có thể triệt để sụp đổ.

Hơn nữa hấn lấy lực lượng thần hồn miễn cưỡng áp chế hai tòa pháp trận kia ngưng tụ thành lò nung, một lần hành động này là lỗ mãng tới cực điểm, mặc dù may mắn thành công.

Nhưng trong nháy mắt khi lò luyện thành hình, lực lượng thần hồn Ngô Khí cuối cùng cũng đã tiêu hao hết. Trong cơ thể khô kiệt, thần hồn hao hết, kết quả như vậy, cho dù là Phản Hư cường giả, cũng chỉ có một vận mệnh, đó chính là triệt để hôn mê.

Cứ như vậy, lúc Ngô Khí thành hình, ý niệm của hấn giống như trong nháy mắt bị kéo vào một vực sâu không đáy, mà trong miệng hấn, cũng là từng luồng từng luồng huyết dịch đỏ thẫm, chảy ra như suối, hai mắt khép lại, lập tức mất đi ý thức, trọng thương ngất đi.

Mặc dù Ngô Khí đã hôn mê, nhưng tòa lò luyện thiên địa kia vẫn tồn tại như trước.

Mười đóa Cửu U Minh Hỏa ngưng thực vô cùng, tràn ra lực lượng thiêu đốt đáng sợ, muốn thiêu đốt Lâm Tây là cường giả Phản Hư hậu kỳ này thành bụi phấn. Mà từng luồng Hồng Liên Nghiệp Hỏa kia, càng là không có dấu hiệu hao hết, từ trong cơ thể phân thân Hồng Liên, không ngừng toát ra, tiến vào trong lò luyện.

Cảnh tượng như vậy, trên không một mảnh đại dương không biết tên xảy ra, lại bị Hồng Liên vực che giấu, nhân thú khó biết.

Thời gian trôi qua, nhanh như bóng câu qua cửa sổ, nhưng nhanh đến cực điểm.

Sau ba ngày, một tiếng rên rỉ nhẹ nhàng vang lên, bên cạnh một bóng người màu vàng óng cao lớn, một tu sĩ áo đen chậm rãi tỉnh lại.

Vừa khôi phục ý thức, trong đầu Ngô Khí lập tức truyền đến từng luồng mệt mỏi cùng đau đớn không cách nào kháng cự, loại thần hồn này đã tiêu hao hết, lại hao tổn tinh nguyên, di chứng sau khi bị phản phệ nhiều lần. Cho dù là U Minh chiến thể cường hoành vô biên., Cộng thêm thần hồn còn xa xa không phải là tu sĩ Hóa Thần có thể so sánh, thậm chí còn có

phân thân Hồng Liên trợ giúp, Ngô Khí đối mặt với một cường giả thiên kiều Phán Hư hậu kỳ lĩnh ngộ đại đạo pháp tắc, cũng không khỏi rơi xuống ruộng đất như thế. Cuối cùng nếu không phải kinh hiểm cực độ gọi ra thi thể Tiên Thiên Kim Cực Đế, chỉ sợ đã chết, nhất định là hấn bị Ngô vớt bỏ.

Tiếng rên rĩ thống khổ tuôn ra, Ngô Khí khôi phục ý thức, lập tức ánh mắt kia nhìn về phía trước mặt của mình, một cái lò luyện thiên địa hai màu đỏ thẫm quấn chặt lấy nhau.

Tê tê

Không biết là bởi vì nổi thống khổ trong cơ thể hay là nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, khóe miệng Ngô Khí phát ra vài tiếng hít thở quái dị.

Lúc này, trước mặt hấn, một cái lò luyện thiên địa thô ráp nhưng lại ẩn chứa khí tức huyền ảo không thể tưởng tượng, hai loại lửa đỏ đen giao thoa nhau, bên trong có một bóng người mơ hồ ngồi xếp bằng. Chung quanh bóng người này là một bóng người mơ hồ., Như mạng nhện, quấn quanh từng đạo quang mang kỳ dị trắng muốt tài chính hợp chung một chỗ, tựa như sợi tơ, quấn bóng người kia thành một cái kén tằm. Ở bên ngoài, bất luận nhìn như thế nào, đều chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng mơ hồ, mà không cách nào thấy rõ mặt mũi ngũ quan của người ở bên trong.

Càng thêm kỳ dị chính là, mặc kệ là Hồng Liên Nghiệp Hỏa hay là Cửu U Minh Hỏa, không ngừng phun ra đốt cháy, vậy mà hoàn toàn không làm gì được một tầng tơ tằm kỳ dị, không thể để cho người kia hình dáng kén tằm, biến hóa một chút nào. Quang mang kỳ dị trắng muốt cùng vàng nhạt dung hợp hoàn mỹ, lại tản mát ra một loại khí tức huyền ảo như đạo, hoàn toàn cự tuyệt bên ngoài Cửu U Minh Hỏa của Hồng Liên Nghiệp Hỏa, nung nấu ba ngày, lại không thể tiến thêm.

Hôm nay không chăm chỉ cập nhật, thực sự là vì chiêu đãi bạn cùng phòng đại học, thời gian dài, xin mời được thấy tiểu lâu đang chuẩn bị bùng nổ, chớ có vội vàng các huynh đệ khác, nhìn một chút, vốn đã gần đến Loạn ngàn chữ, đã mập, huynh đệ nuôi có thể làm thịt. Nhưng, xin đừng quên, tấm vé này, đã

lâu rồi khu bỏ phiếu không có thay đổi gì, tiểu lâu rồi cúi đầu chào hỏi chưa xong.

Mẹ kiếp,

Đại đạo pháp tắc...

Ánh mắt Ngô Khí sau khi tỉnh táo lại, hoàn toàn bị hai loại ánh sáng kỳ dị kia hấp dẫn.

Từng đạo quang mang giống như tơ, trắng loáng cùng vàng nhạt lưỡng liếc, ngưng tụ thành một cái kén tằm, hoàn toàn bao phủ bóng người mơ hồ kia vào trong đó. Cảnh tượng như vậy, ngược lại là tương tự với Thiên Địa Di Hỏa Dung Lô hai màu đỏ đen quán quýt, bốn loại nhan sắc, đều có khí tức huyền ảo không cách nào nói rõ, đều không thể làm gì lẫn nhau.

Người này là một trong ba mươi sáu chiến tướng trưởng lão của Thủy Thần Điện, chẳng những có tu vi Phản Hư hậu kỳ, lại còn lĩnh ngộ một loại Đại Đạo pháp tắc. Hai loại khí tức này, lại như là nhật nguyệt quán quýt, tương hỗ lẫn nhau, dung hợp hoàn mỹ cùng một chỗ. Lúc trước người này nói thi triển ra, tựa hồ là Âm Tịch vực, hẳn cũng đặt tên cho thành trì của mình là Âm Tịch thành.

Cái gọi là âm hô phiên tịch, chẳng phải là lực lượng của nhật nguyệt sao, không nghĩ tới người này lại lĩnh ngộ, lại có đạo Nhật Nguyệt Pháp Tắc trong đó, mặc dù không phải là đại đạo Nhật Nguyệt Tinh Thần chân chính, nhưng thắng ở hai loại lực lượng pháp tắc, cực kỳ đặc biệt, uy lực cường đại đủ để người này hợp đạo trở nên hiếm có địch thủ.

Ngô Khí đã từng tiến vào chư thiên vạn pháp các ở Thiên Ma tông, đối với rất nhiều sự vật trong tu chân giới đã sớm không còn xa lạ gì nữa, vừa thấy cảnh tượng trước mắt, lập tức đoán được, Lâm Tây vị Thuần Vương này, lĩnh ngộ đại đạo pháp tắc đại đạo, chính là có được hai loại lực lượng pháp tắc âm thầm ẩn chứa trong đó.

Cái gọi là pháp tắc đại đạo, xuất phát từ lâu xưa nay, có thể ngược dòng về thời điểm hỗn độn thiên địa chưa mở.

Theo truyền thuyết, thời đại thái cổ, thiên địa sơ khai, thiên đạo cảm ứng, ban cho ba ngàn đại đạo, củng cố thiên địa.

Người mới đắc đạo, chính là ba ngàn Ma Thần lúc đó từ trong hỗn độn thai nghén ra. Sau đó năm tháng trôi qua, trải qua ba đại thời đại của Hoang Cổ, thế giới chư thiên., Từ trong ba ngàn đại đạo kia, cũng diễn sinh ra ngàn vạn tiểu đạo pháp tắc. Bởi vì uẩn chứa lực lượng pháp tắc bất đồng, rất nhiều tiểu đạo cũng có huyền ảo, bất quá nếu tìm hiểu bản nguyên, bất luận loại đạo nào, loại pháp tắc nào đều xuất phát từ ba ngàn đại đạo ban đầu.

Phàm là tu chân chi sĩ, bất luận tiên ma, đều xem như tặc nghịch thiên mà đi, cướp thiên địa linh rên thân. Nhưng chung quy là năm tháng vô tình, nếu tu sĩ không thể lĩnh ngộ thiên địa đại đạo pháp tắc, liền vĩnh viễn không cách nào tiến vào cảnh giới hợp đạo, cuối cùng vận mệnh tất nhiên là hao hết thọ nguyên mà chết.

Thế gian tu sĩ ngàn vạn, lại có không ít thiên kiêu, có thể lĩnh ngộ được Đại Đạo pháp tắc từ rất sớm. Loại tu sĩ này, chính là thiên kiêu chân chính, đã định trước sẽ đi rất xa trên con đường trường sinh.

Đạo Âm Dương, cũng không thuộc trong ba ngàn đại đạo, nhưng cũng là một loại đạo uy lực bất phàm, bên trong ẩn chứa hai loại lực lượng pháp tắc Nhật Nguyệt. Một khi thi triển ra, tu sĩ bình thường không thể địch. Có thể chỉ là Quan Hải sáu trăm năm đã lĩnh ngộ tiểu đạo pháp tắc, Lâm Tây này, không hổ danh thiên kiêu của hắn.

Hừ, cho dù là thiên kiêu chân chính thì đã sao, rơi vào trong tay tiểu gia, cả đời này đều không có khả năng giải thoát.

Ngô Khí mặc dù trải qua ba ngày khôi phục, nhưng trong cơ thể hắn vẫn như cũ là tổ ong trăm ngàn lỗ, tùy thời đều có nguy cơ tan vỡ. Ngay cả thần hồn của hắn, cũng vẫn suy yếu như cũ, chỉ có thể để phân thân Hồng Liên chống đỡ Hồng Liên Vực kia, không làm ra cử động gì khác. Chỉ là nhìn chăm chú vào ánh mắt Lâm Tây trong kén tầm kia, trong miệng khẽ phun.

Cũng mặc kệ Lâm Tây có nghe thấy hay không, ép giọng thành tuyên, muốn cường hành rót vào trong kén tầm kia.

Bốp, âm thanh Ngô Khí rất nhanh. Không chờ tiến vào bên trong kén tầm kia, chỉ đâm vào bên trên lực lượng Nhật Nguyệt pháp tắc nhàn nhật kia, sau đó trực tiếp phá toái biến mất.

Như thiên địa dị hỏa trong lò luyện, Hồng Liên Nghiệp Hỏa cùng Cửu U Minh Hỏa, căn bản không cách nào làm gì được kén tầm kia, còn có hai loại lực lượng pháp tắc hình thành kén tầm, mặc dù không thuần túy, nhưng đầu nguồn lại không hề nghi ngờ, chính là trong tinh thần đại hải, hai ngôi sao chói mắt nhất, ngày và ánh trăng.

Phải biết trong tinh thần đại dương kia, có không biết bao nhiêu tinh thần tồn tại, nhưng thứ chói mắt nhất, tự nhiên là hai viên kia. Trong ba ngàn đại đạo, hàng đầu có đạo Thái Dương và đạo Thái Âm, chính là đại đạo chân chính. Đạo Âm Dương, không thuộc ba ngàn đại đạo, nhưng lực lượng pháp tắc lại là hàng thật giá thật.

Ba ngày trước, bởi vì Lâm Tây bị nhốt trong lò luyện lửa của thiên địa dị hỏa, dưới nguy cơ, cũng không có biện pháp nào khác, mặc dù hắn có được tu vi Phản Hư hậu kỳ,, Nhưng sau khi thần hồn bị trọng thương, cũng không thi triển ra được thần thông gì lớn, hồn phách hắn và căn bản không gánh được hai loại hỏa diễm đáng sợ nào thiêu đốt cả. Bất đắc dĩ, đành phải rút ra lực lượng pháp tắc của đạo Tĩnh Tuyền mình cô đọng nhiều năm, quán thành kén tầm, bao bọc bản thân mình vào.

Nếu không phải như vậy, đã sớm ba ngày trước, Lâm Tây đã bị Hồng Liên Nghiệp Hỏa cùng Cửu U Minh Hỏa luyện hóa rồi.

Lực lượng Nhật Nguyệt Pháp Tắc thật huyền ảo, lại có thể ngăn cản Nghiệp Hỏa và Minh Hỏa thiêu đốt. Người này trong kén tầm, chỉ sợ cũng sẽ không an phận, nói không chừng đang cảm ngộ đại đạo, bị tiểu gia vây khốn liền muốn nhân cơ hội này trực tiếp bế quan, ngày xuất quan sẽ tìm ta gây phiền toái.

Trước đó lúc tiểu gia hoàn hảo, tính toán nhiều lần, lại liều mạng nhiều lần, mới trong lúc nguy hiểm cuối cùng gọi ra Đế Thi kia, mới khó khăn lắm phá được Nguyệt Vực của hắn, sau

khi trấn áp, lò luyện cô đọng trăm cay nghìn đắng vây khốn hần. Nếu hần lĩnh ngộ đạo Âm Thủy kia sâu hơn, lúc đi ra, chỉ sợ là tử kỳ của tiểu gia.

Ngô Khí Bàn ngồi dưới lò luyện, nhìn bóng người mơ hồ bên trong, trong mắt thần sắc lập loè, cũng không biết đang có chủ ý gì ác độc.

Hừ, tuyệt đối không thể để cho người này thoát khốn, nếu không, chẳng những trước đó mọi chuyện kiếm củi ba năm thiêu một giờ, mà còn phải bỏ phí tính mạng của mình.

Một ý nghĩ xuất hiện trong đầu, chiếm cứ tâm thần Ngô Khí. Cuối cùng hần quét mắt nhìn bóng người mơ hồ kia một chút, trong miệng nhẹ giọng nói: Đi:

Nơi này là một chỗ hải vực cực kỳ lạ lẫm, là lúc trước Lâm Tây đuổi giết Ngô Khí, tùy ý lựa chọn phương hướng bỏ chạy. Hiện tại Ngô Khí bị thương nặng, vất vả lắm mới vẫy khốn Lâm Tây, tự nhiên không thể ở lại nơi này. Phân thân Hồng Liên tâm ý tương thông cùng bản thể Ngô Khí này, lúc Ngô Khí nói chuyện, trong cơ thể Hồng Liên phân ra một lần nữa tuôn ra một cỗ phát quang.

Không gian kỳ dị kia tràn ngập khí tức quang minh, như là Hồng Liên Vực giống như thế giới cực lạc, đột nhiên lúc này di chuyển.

Đông Mộc thành, hoặc là nói, đã bị Lâm Tây sửa lại: huyện Nguyệt thành.

Ba ngày trước khủng hoảng, còn có không ít tình cảnh còn lại, Đinh Thuần chờ phản hư cường giả bị Lâm Tây tiện tay chém giết, còn thỉnh thoảng hiện lên trước mắt rất nhiều tu sĩ trong thành. Một ít tu sĩ cẩn thận, trước khi Lâm Tây đuổi giết đám người Ngô Khí, đã nhân cơ hội ra khỏi Âm Dương thành, dự định tránh đi ngọn gió này, chờ bình tĩnh lại trở về.

Có câu là thần tiên đánh nhau tiểu quỷ gặp nạn, đối với loại phản hư cường giả như Đinh Thuần Tây mà nói, các tu sĩ khác trong thành Vân Tịch chẳng phải là tiểu quỷ sao. Quyết định của những cường giả cao tầng hoặc là bí mật, bọn họ không

biết, cũng không dám đi nghe ngóng, chỉ có thể lựa chọn bo bo giữ mình.

Đang lúc lòng người trong thành bàng hoàng, trong phủ thành chủ trống rỗng, đột nhiên nhiều ra cái gì đó.

Hai chân phân thân Hồng Liên, bước lên linh thạch trong phủ thành chủ thành Hồng Nguyệt này trên sàn, thế nhưng thân ảnh Kim Hộc cao lớn kia lại chưa hiện hiện ra. Trong phủ thành chủ này, vẫn trống rỗng như cũ, không có một bóng quỷ nào nhìn thấy được.

Ba ngày trước, Lâm Tây vị Âm Tịch Vương này đến từ Thủy Thần Điện uy thế đáng sợ, trong thành hơn mười vạn tu sĩ, tất cả đều nhìn thấy thanh tỉnh. Ngay cả cường giả như Đinh Thuận, ngay cả thủ hạ của Đinh Thuận, đều là nói đánh chết liền đánh chết, ngay cả một chút năng lực phản kháng cũng không có. Đột nhiên một thành chủ đáng sợ như vậy, tại Lâm Tây không hiện thân ra, chỉ sợ trong thành Ngọc Tịch này, hoặc là trong phạm vi trăm vạn dặm này đều không có tu sĩ nào dám đặt chân đến nơi này.

So sánh với Thiên Bảo các đã bị rất nhiều tu sĩ quan tâm trên đường Vĩnh Xương, phủ thành chủ này mới là nơi an toàn nhất, an toàn nhất.

Sau khi Hồng Liên Vực buông xuống phủ thành chủ, trong vực, Hồng Liên phân thân nâng cái bát tròn màu tím vàng kia, ngồi xếp bằng bên cạnh một tu sĩ mặc hắc bào. Tử kim viên bát đã sớm bị phân thân Hồng Liên tế luyện tùy tâm, ngồi xuống bàn, bên trong bát tròn kia, lập tức tuôn ra một cỗ Phật quang tinh thuần không gì sánh được. Phật quang này hiện lên màu đỏ tươi, mang theo một loại khí tức hạo nhiên, nhưng quý dị chính là, còn có một loại khí tức ma đạo mê hoặc thương sinh ở bên trong.

Vạn Diệu Phật Quang năm đó rất nhiều cao tăng Vạn Diệu tự cô đọng ra một mảnh đại dương Phật quang mênh mênh, bây giờ rơi vào phân thân Hồng Liên, ngược lại hoàn toàn dùng hết, giống như Ngô Khí là phân thân bị trọng thương, căn bản không cần thứ gì khác, trực tiếp bắt đầu điên cuồng cắn nuốt Phật quang trong bát tròn tử kim, nhanh chóng chữa thương.

Ngay bên cạnh phân thân, có một tu sĩ mặc hắc bào, mang theo mặt nạ xương trắng, không thấy rõ dung mạo.

Tu sĩ mặc hắc bào cũng ngồi xếp bằng, nhưng từ trên người hắn, không có chút xú khí tức người sống, hô hấp nhịp tim... Tất cả đều không có, giống như người ngồi ở chỗ đó, không phải một người sống sờ sờ, mà là một cỗ tử thi.

Trong Hồng Liên Vực, ngoại trừ Ngô Khí và Hồng Liên phân thân, còn lại tự nhiên là một tòa lò luyện thiên địa dị hỏa. Bên trong vẫn như cũ là hai loại dị hỏa đáng sợ đến cực điểm, không ngừng thiêu đốt.

Một đạo đỏ tươi, một đạo u ám; một đạo Phần Hồn, một đạo dung thể.

Cũng không luận hai loại dị hỏa này đáng sợ như thế nào, trước mặt cái kén tầm mông manh kia, nhưng mỗi một lần đều không công mà lui. Trong kén tầm, một bóng người mơ hồ, khí tức suy yếu vốn ở trên thân bóng người này, lại theo thời gian trôi qua, dần dần biến mất. Cho người ta một loại cảm giác, cuối cùng cũng sẽ có một ngày, tồn tại bên trong đó, sẽ phá kén mà ra, đến lúc đó, bức hấn vào trong kén, phải trả một cái giá thật lớn.

Chém giết chiến đấu còn chưa kết thúc, mặc dù hai người là đối lập mà ngồi, nhưng chiến đấu vẫn còn tiếp tục. Ngô vút ở chữa thương, Lâm Tây bên trong kén tầm cũng đang chữa thương. Tuy Ngô Khí là tự do, không giống Lâm Tây, bị nhốt trong lò luyện, chỉ có thể âm thầm cảm ngộ đạo Ngọc Tịch để chữa thương.

Nhưng ngược lại, hung hiểm trên người Ngô Khí lại không kém Lâm Tây chút nào. Bởi vì một khi Lâm Tây khởi hấn, đến lúc đó Ngô Khí nhất định phải chết. Mà Ngô Khí đã khởi hấn, cũng không thể làm gì được Lâm Tây có lực lượng Nhật Nguyệt pháp tắc phong bế mình.

Tin tức mới được cập nhật.

Mẹ kiếp,

Ba ngày, lại là ba ngày nữa.

Trong thành hạo nguyệt, phủ thành chủ trống rỗng, bên trong Hồng Liên Vực ẩn giấu chỗ tối. Một thân ảnh áo đen, dưới mặt nạ trắng bạch kia, một đôi mắt đang mở ra. Mí mắt mở ra, hiện lộ ra hai con ngươi bên trong, giống như trước đó, u ám hư vô, giống như vực sâu. Mà khác chính là, cảm giác suy yếu trong đó đã biến mất rất nhiều.

Ba ngày trước, huyết nhục tạng phủ trong cơ thể hắc... tất cả đều gần như sụp đổ vỡ nát, còn có thần hồn, cũng suy yếu đến cực điểm, đến tình trạng dầu cạn đèn tắt. Lấy Hoang Cổ tàn quyết chữa thương ba ngày, mặc dù không để thương thể Ngô Khí khỏi hẳn, nhưng ít nhất thân thể thủng trăm ngàn lỗ hồng kia đã được khôi phục, không cần lo lắng lúc nào cũng có thể sụp đổ thành một đồng thịt nát.

Cũng không phải Ngô Khí không muốn tiếp tục chữa thương cho đến khi khỏi hẳn, hơn nữa hắc không thể không tỉnh lại. Bởi vì còn có một chuyện phiền toái rất lớn, còn chưa giải quyết, nếu xử lý không tốt, cái mạng nhỏ của Ngô Khí sẽ nguy hiểm. Trong lòng hiện lên ý nghĩ này trong đầu., Lúc Ngô Khí mở mắt ra, ánh mắt lập tức nhìn về phía trước mình. Trong Hồng Liên Vực, ngoại trừ khắp nơi đều là khí tức quang minh ra, dễ thấy nhất chính là một lò luyện thiên địa dị hỏa to lớn vô cùng ở vị trí trung tâm.

Hồng Liên Nghiệp Hỏa cùng Cửu U Minh Hỏa dung hợp thành lò luyện, ngay trước mặt Ngô Khí, một đạo diễm hồng một đạo hắc ám, hai loại dị hỏa quấn quanh, không ngừng thiêu đốt hết thảy bên trong lò luyện.

Nhưng có một khu vực, bất luận hai loại dị hỏa kia uy lực mạnh bao nhiêu, cũng không thể tiến thêm, không làm gì được.

Nơi đó, có một kén tầm cao cỡ nửa người, kén tầm là do từng đạo từng đạo tia sáng quấn thành. Những ánh sáng này chỉ có

hai loại Nhan Phi, một loại là trắng loáng, một loại là vàng nhạt. Ngay cả hai loại lực lượng hào quang bất đồng này, lại miễn cưỡng ngăn trở lò luyện hỏa dị hỏa đối với thân ảnh mờ hồ trong đó luyện hóa.

Kén tầm mỏng, từng sợi tơ, hai sợi tơ kia chiếu rọi, tản mát ra một loại khí tức huyền ảo. Đó là lực lượng, tinh thần chói mắt nhất trong hai ngôi sao, lực lượng pháp tắc mỗi ngày và hai ngôi sao. Lâm Tây có thể đạt được danh hiệu Vân Tịch Vương, đương nhiên là vì hắn lĩnh ngộ đạo Âm Tịch, đạo Âm Tịch tầng tám, ngọn nguồn ngày tháng chính là mặt trăng. Mặc dù không phải là nhật nguyệt tinh thần đại đạo, nhưng trong đó cũng ẩn chứa hai loại lực lượng Tinh Thần Pháp Tắc, uy lực cường đại, không phải tu sĩ bình thường có thể tưởng tượng.

Trước kia bất cứ lúc nào, thời điểm Ngô Khí thi triển Hồng Liên Nghiệp Hỏa cùng Cửu U Minh Hỏa ra, cho dù đối thủ cường đại hơn nhiều so với Ngô Khí, cũng sẽ ôm hận trong tay hắn. Nhưng hiện tại, từng sợi tơ không trắng kiện, lực lượng pháp tắc quần lấy lại làm cho Ngô Khí có chút không triển lộ được.

Không phải là đại đạo chân chính, nhưng lại là lực lượng pháp tắc hàng thật giá thật. Nghiệp Hỏa cùng Minh Hỏa mặc dù cũng là dị hỏa trong thiên địa. Nhưng đều là hình thái sơ giai, mặc kệ là phân thân hay bản thể đều., Hắn cũng chỉ có thể sai khiến, nhưng không thể lĩnh ngộ đạo huyền ảo trong đó. Hắn là trưởng lão chiến tướng Thủy thần điện, địa vị không phải nhân vật mặt lưu Đông Mộc chiến có thể so sánh. Hắn mất tích ba ngày còn có thể nói được, nếu vẫn không có cách nào, không thể giải quyết được người này, chỉ sợ trong thành này cũng không thể ở lại.

Ngô Khí cố nén thương thế trong cơ thể, bất chấp tất cả tỉnh lại, đương nhiên là để giải quyết phiền toái lớn này của Lâm Tây., Ngô Khí lấy Tiên Thiên Kim Cực Đế thi trấn áp Lâm Tây, sau đó cưỡng ép dung luyện Hồng Liên Nghiệp Hỏa cùng Cửu U Minh Hỏa, muốn nhất cử đem Lâm Tây luyện hóa. Lại không nghĩ tới Lâm Tây tại thời khắc cuối cùng, trực tiếp rút ra lực lượng pháp tắc cô đọng trong cơ thể nhiều năm, ngăn cản hai loại thiên địa dị hỏa Ngô Khí phóng ra.

Ồ, xem ra cũng không phải một chút tác dụng cũng không có.

Một tiếng kêu kinh hãi phát ra, Ngô Khí giống như phát hiện gì đó kinh người, trong giọng nói cũng mang theo kinh hãi không che giấu.

Dưới mặt nạ, ánh mắt Ngô Khí vẫn luôn rơi vào thân ảnh mờ hồ của lò luyện hỏa dị thiên địa. Sau khi nhìn thêm mấy hơi thở, Ngô Khí lập tức phát hiện, mặc dù kén tằm mỏng manh kia ngăn cản lại Nghiệp Hỏa và Minh Hỏa bên ngoài, nhưng cũng không phải là một chút hao tổn nào. Hai loại dị hỏa liên tiếp thiêu đốt ba ngày, một tầng kén tằm mỏng manh kia cũng không phải là một chút., Tựa hồ trở nên càng ngày càng mỏng, lực lượng pháp tắc quán quanh cùng một chỗ tựa hồ cũng hao tổn một ít. Chỉ là hao tổn này rất ít, lần đầu tiên rất khó nhìn ra.

Vừa phát hiện ra điều này, trên mặt Ngô Khí lập tức lộ ra nụ cười nham hiểm, trong miệng cũng hưng phấn nói: Được, hao tổn là được rồi, tòa thành này mặc dù không phải là bảo địa gì, nhưng cũng là do tiểu gia ta tốn không ít tâm tư mới có thể đánh hạ xuống. Muốn tiểu gia ta dễ dàng từ bỏ, không dễ dàng như vậy. Người này đã là chiến tướng trưởng lão của Thủy Thần điện, lại là thiên kiêu cường giả lĩnh ngộ được Đại Đạo pháp tắc, nếu có thể... Hắc hắc...

Trong lòng tựa hồ đã có tính toán, nhưng Ngô Khí không lập tức động thủ, mà là quay đầu, ánh mắt rơi vào người đang ngồi ngay ngắn bên cạnh mình là một bóng người vàng óng... trong lòng bàn tay.

Lòng bàn tay phủ đầy Kim Quỹ Lân phiến kia, chỉ có một thứ tồn tại, cũng chỉ lớn chừng bàn tay, toàn thân màu tử kim, chất liệu quái dị, không phải kim không phải mộc, không biết đến tốt cùng là vật gì tạo thành., Từ bên trong, có từng cỗ phát quang màu vàng óng nồng đậm, không ngừng tràn ra, tiến vào trong cơ thể phân thân Hồng Liên. Ngô Khí lúc trước định chỉ chữa thương, bất quá phân thân Hồng Liên không cần, nó bị lực lượng pháp tắc của Lâm Tây gây thương tích, cũng bị trọng thương, đang cắn nuốt vạn diệu phát quang trong Tử Kim Viên Bát kia chữa thương.

Ngô Khí và phân thân Hồng Liên vốn tâm ý tương thông, trong nháy mắt Ngô Khí quay đầu, phân thân Hồng Liên cũng đồng thời đình chỉ chữa thương. Một đôi mắt Kim Bảo vén lên, hiển lộ ra phía dưới, đồng dạng là con người Kim Khuyết. Bên trong hình như có một đại thể giới khác, phát quang phổ chiếu, khắp nơi đều phẳng phát như cực lạc.

Vù vù vù

Tựa hồ như được tâm niệm Ngô Khí phân phó, phân thân Hồng Liên vừa mới tỉnh lại, ngay cả cảnh tượng nhìn qua nơi này cũng không có. Trục tiếp bàn tay nâng phật bát kia rung động một chút, sau một khắc liền nhìn thấy bên trong tử kim viên bát, ngoại trừ vẫn luôn tồn tại kim – phát quang bên ngoài..., Bỗng nhiên có một loại ánh sáng khác xuất hiện. Hắc quang nguyên thủy, tinh thuần không gì sánh được, đột ngột từ trong phật bát kia trào ra, trong nháy mắt đẩy Kim Quỹ Phật Quang ra một ít, chiếm cứ nửa vách giang sơn Tử Kim Phật Bát kia.

Huyền Ma Chi Khí có thể đẩy vạn Diệu Phật Quang tinh thuần không gì sánh được ra, lại có thể hoà bình ở chung khí tức di chủng, trừ Huyền Ma Chi Khí ra, căn bản sẽ không có loại tồn tại thứ hai.

Năm đó trong Vạn Diệu tự, vị lão tổ Phật Ma song tu kia, ngoại trừ tu luyện công pháp Phật môn, ngưng tụ ra vạn diệu phật quang huyền diệu vô tận, còn có thể trực tiếp rút lấy nguyên thủy tinh thuần của không gian vực ngoại để phụ trợ Ma đạo của mình tu luyện, Phật Ma tương dung, để cho tu vị vị lão tổ kia một ngày ngàn dặm, tăng vọt đến hợp đạo, thậm chí cuối cùng còn thành công phi thăng.

Ngô Khí được Vạn Diệu tự truyền thừa hoàn chỉnh, toàn bộ giao cho phân thân Hồng Liên, chỉ để lại một Huyền Ma Chi Hoàn cùng huyền ma chi khí bên trong sông ngòi ngưng tụ. Lúc trước lúc chém giết với vị Lâm Tây Thiên, Ngô Khí lấy Huyền Ma Chi Hoàn và những bảo vật thần thông hoang cổ làm mồi nhử, bất quá cũng lưu lại một tay, trước tiên đem huyền ma khí rút ra. Không nghĩ tới ở chỗ này, tựa hồ có thể phát huy tác dụng.

Lực lượng pháp tắc có huyền ảo thế nào, tiểu gia liền sinh sinh luyện người.

Động thủ!

Nơi đây không có người thứ hai, Ngô Khí nói ra khỏi miệng đột ngột này, cũng sẽ không khiến cho bất luận kẻ nào nghi hoặc.

Ngay lúc giọng nói rơi xuống, phân thân Hồng Liên vẫn luôn không có động tĩnh gì ngồi ngay ngắn bên người, đột ngột có động tác.

Oanh oanh oanh!

Trong Hồng Liên Vực, trên hư không trống rỗng, hai đoàn nguyên khí tinh thuần trắng trắng kiện đột ngột bùng xuống, tiến nhập vào trong lò luyện đang chậm rãi cháy.

Luyện...

Biến hóa, là lò luyện thiên địa kia. Ngọn lửa đỏ rực và ngọn lửa hắc ám, quần cùng một chỗ thiêu đốt lò luyện, bỗng nhiên xuất hiện hai đạo nguyên khí tinh thuần trắng không gì sánh được. Một đạo là phát quang, tràn ngập ánh sáng, một đạo là ma khí, hắc ám nguyên thủy. Hắc ám ban đầu một mực lẳng lẳng thiêu đốt Hồng Liên Nghiệp Hỏa cùng Cửu U Minh Hỏa, sau khi vạn diệu phát quang cùng huyền ma khí tiến vào trong lò luyện, lập tức xuất hiện biến hóa kinh người.

Giống như trong ngọn lửa lớn hùng hực, đột nhiên lại đổ vào một thùng dầu nóng, lập tức toàn bộ lò luyện, toàn bộ đều bị hỏa diễm tràn ngập. Vẫn là hai loại hỏa diễm, Hồng Liên Nghiệp Hỏa, còn có Cửu U Minh Hỏa, một đạo đỏ tươi, một đạo hắc ám, hai loại nhan sắc phụ họa., Hoàn toàn tràn ngập lò luyện, một chút xấu xí khác cũng không nhìn thấy. Thuộc về Lâm Tây, ngày đó nguyệt âm thấp dâng lên lực lượng pháp tắc cô đọng ra, đó cũng là hai cái kén tầm mỏng manh quần quýt, lúc này tất nhiên đã bị che khuất. Nếu lúc này có người trong lò luyện, sẽ nghe thấy bên tai, chỉ có một loại thanh âm tồn tại, đó chính là: oanh oanh oanh...

Một chút đạo lý đốt cháy là bình thường nhất, bất kỳ phạm nhân nào cũng biết, thế nhưng sẽ không có ai thật sự để ý. Mà

lúc này, đạo lý đơn giản này, đã khiến Lâm Tây - Tiểu Tịch Vương là Lâm – Hậu Thiên, rơi vào nguy cơ trước nay chưa từng có.

Vạn Diệu Phật Quang, là Phật khí tinh thuần do công pháp Phật môn tu luyện ra, vừa tiến vào trong lò luyện, lập tức toàn bộ tràn vào trong Hồng Liên Nghiệp Hỏa, làm cho cỗ Thánh Hỏa Phật môn này bộc phát ra uy lực khủng bố đến cực điểm, bên trong đó, chớp mắt liền biến thành một mảnh thế giới đỏ rực. Như thật sự biến thành luyện ngục, tịnh hóa hết thảy tội ác, Hồng Liên Địa Ngục.

Huyền Ma khí, chính là ma khí tinh thuần của vực ngoại, là vị lão tổ Phật Ma song tu năm đó, từ vực ngoại không gian rút lấy mà có. Đối với tu sĩ ma đạo mà nói, có thể nói là vật đại bổ. Ma khí tinh thuần này vừa tiến vào bên trong lò luyện, chưa kịp tiếp xúc với thứ khác., Cửu U Minh hỏa kia giống như con mèo ngửi được mùi tanh, nhảy lên, vô cùng bá đạo đem tất cả huyền ma chi khí đều thôn phệ, được Huyền Ma chi khí, mười đóa Cửu U Minh hỏa lập tức trở nên ngưng thực, cánh hoa phun trào kia đều trở nên kiều diễm không gì sánh được, như đến Cửu U chi địa chân chính tự tại.

Trong ba ngày này, đã khiến cho Hồng Liên Nghiệp Hỏa và Cửu U Minh Hỏa hầu như mất đi hiệu dụng, kén tằm mỏng manh bao phủ Lâm Tây ngày nhật nguyệt pháp tắc chỉ lực quán quýt mà thành, lúc này rốt cuộc bắt đầu xuất hiện biến hóa tương đối rõ ràng.

Thứ nhất là đến bây giờ, lần đầu tiên sử dụng loại bánh ngọt như tiểu hắc ốc, có chút không quen, bất quá cảm giác tốc độ chữ nhật xác thực đề cao một ít bắt đầu tăng cao đáng giá, cầu chư vị huynh đệ ủng hộ.

Mẹ kiếp,

Trong lò luyện, ngay lập tức bị hai loại hỏa diễm nhan sắc hoàn toàn tràn ngập, hai mắt Ngô Khí lập tức mở ra càng thêm lớn.

Mặc dù bản thân vẫn bị trọng thương, nhưng cũng không trở ngại thị lực của Ngô Khí, hướng chỉ Hồng Liên Nghiệp Hỏa cùng Cửu U Minh Hỏa do Cửu U Minh Hỏa dung luyện thành, thiên địa hỏa lò luyện vốn lấy thần hồn Ngô Khí làm dây dẫn dắt mới hình thành. Hắn liếc mắt nhìn qua, tự nhiên là không trở ngại chút nào nhìn thấy cảnh tượng bên trong.

Quang mang hai loại vàng óng trắng xóa chiếu rọi thành kén tầm mỏng manh, từng đạo lực lượng pháp tắc như lạc ấn trên hư không, vốn nên vạn năm không thay đổi. Thế nhưng một khắc sau, hai loại Nghiệp Hỏa điên cuồng tàn sát lò luyện đồng thời vọt lên, cuối cùng lực lượng pháp tắc cũng biến hóa.

Hầu như mỗi một đạo lực lượng pháp tắc bên ngoài kén tầm, bất luận là thái dương lực nóng rực không gì sánh được, hay là thái âm chi lực cực kỳ lạnh lẽo, sau khi ngăn trở đợt hỏa diễm thứ nhất thiêu đốt, tiêu hao không ít., Lực lượng pháp tắc khổng lồ bên trong kén tầm tự nhiên không thể đánh đồng với nhau, nhưng sau khi nhìn thấy cảnh tượng kia, Ngô Khí ngồi xếp bằng bên ngoài lò luyện, vào lúc này, dưới mặt nạ kia lập tức lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Hô hấp của hắn, cũng vào lúc này, trở nên to lớn.

Quả nhiên như vậy, ngay cả lực lượng pháp tắc huyền ảo không gì sánh được, cũng không phải không có kẽ hở. Hồng Liên Nghiệp Hỏa cùng Cửu U Minh Hỏa, tăng thêm Phật Quang cùng Huyền Ma Chi Khí, thiêu đốt vạn vật, muốn tiêu hao những lực lượng pháp tắc này, tự nhiên cũng có thể. Tự nói một câu, ánh mắt Ngô Khí vẫn như cũ ở trong lò luyện, vẫn chưa thu hồi. đáy lòng của hắn lại lập tức động ý nghĩ khác.

Thieu, đốt cho tiểu gia ta, những tiểu gia khác có lẽ không có. Vạn Diệu Phật Quang cùng Huyền Ma Chi Khí kia, tiểu gia ta nhiều lắm.

Nếu lúc này Ngô Khí cởi mặt nạ của hắn ra, có thể khiến người ta nhìn thấy. Trên khuôn mặt đều là hiểm ác chi hiểm. Còn có một loại phiền toái lớn hưng phấn lập tức phải giải quyết. Giống như một tên nhà giàu mới nổi, đầy lòng động niệm, để cho phân thân Hồng Liên không ngừng phóng xuất ra trong Phật Bát tử kim kia., Cơ hồ là Vạn Diệu Phật Quang cùng Huyền Ma Chi Khí vô cùng vô tận. Hai loại nguyên khí tinh thuần quý giá này tự nhiên không thể là vô cùng vô tận, nhưng nói như thế cũng không có sai lầm quá lớn, bởi vì trong Tử Kim Phật Bát, vừa vặn có được một mảnh đại dương Phật Quang minh mông cùng một dòng sông Huyền Ma Chi Khí ngưng tụ.

Đó là đồ vật mà những cao tăng của Vạn Diệu tự năm đó lưu lại cho người thừa kế sau này. Người kỳ vọng đạt được truyền thừa có thể dựa vào những tài nguyên này, xây dựng lại đạo thống Vạn Diệu tự đã bị hủy diệt. Nếu để cho các tiền bối cao tăng của Vạn Diệu tự biết được., Ngô Khí người được truyền thừa này, vậy mà lấy những tài nguyên này ra, coi như là củi đốt, không ngừng thêm vào trong lò kia, mục đích là muốn thiêu chết bóng người mơ hồ trong lò.

Hoặc là nói, Ngô Khí là người muốn phá vỡ nhất, là một tầng kén tầm bạc nhược.

Một ngày trôi qua, cảnh tượng mà ánh mắt Ngô Khí nhìn thấy bỗng nhiên xuất hiện một ít biến hóa rõ ràng. Bên tai hắn, cũng phảng phất như vang lên âm thanh quái dị nào đó.

Thanh âm ken két vỡ nát, là thứ gì phá toái. Nhưng ngay lúc này, vang lên.

Sau khi nghe thấy tiếng đầu tiên, Ngô Khí lập tức phản ứng lại, trong mắt hắn. Trong lò luyện tràn ngập Hồng Liên Nghiệp Hỏa cùng Cửu U Minh Hỏa kia, bên cạnh kén tầm mỏng manh nhất, từng đạo lực lượng Nhật Nguyệt pháp tắc vốn tồn tại bỗng nhiên nứt vỡ, điểm sáng vỡ ra, lập tức bị cuốn vào trong biển lửa vô cùng đáng sợ, chớp mắt đã không thấy bóng dáng.

kén tằm, tầng thứ nhất, đã bị nghiền nát.

Ánh mắt Ngô Khí tinh xảo, lúc trước đã nhìn ra kén tằm kia, từng đạo lực lượng Nhật Nguyệt pháp tắc nóng rực và lạnh quần lấy nhau, chồng lên nhau tầng tầng lớp lớp. Thoạt nhìn là rất mỏng manh, nhưng kỳ thật cũng không yếu ớt như trong tưởng tượng. Số lượng thô sơ một ít, Ngô Khí có thể khẳng định, trong kén tằm kia tồn tại năm tầng lực lượng pháp tắc.

Trước đó ba ngày, Ngô Khí chữa thương, lò luyện kia ngày đêm không ngừng thiêu đốt, cũng chỉ đốt đi một ít lực lượng pháp tắc bên ngoài của kén tằm, hao tổn một ít như vậy, nếu không phải là con mắt của Ngô Khí, chỉ sợ còn không cách nào phát hiện ra. Nhưng hiện tại, sau khi Ngô Khí không tiếc tất cả vốn liếng lấy Phật Quang đại dương cùng Huyền Ma kia ra làm củi lửa, vậy mà chỉ hao phí một ngày đã nghiền nát tầng ngoài cùng của kén tằm.

Ha ha...

Ngô Khí không nói gì, chỉ có điều thần – của hắn rõ ràng trở nên càng thêm hưng phấn. Tầng thứ nhất của kén tằm bị phá, hao phí một ngày, chẳng phải là nói, tiếp tục bốn ngày, đem những tầng khác đốt đi, Lâm Tây bên trong kén tằm, sẽ triệt để rơi vào trong tay Ngô Khí, trở thành tù nhân, thịt cá trên thớt, mặc cho Ngô vớt đi và xâu xé.

Lập tức muốn bắt tù binh một vị cường giả Phản Hư hậu kỳ đã lĩnh ngộ được pháp tắc đại đạo, mặc dù Ngô Khí đã không còn là Ngô Hạ A Mông ngày xưa, nhưng loại chuyện này, vẫn là không thể tưởng tượng nổi.

Bốn ngày, sau bốn ngày, phiên toái lớn này liền muốn giải quyết triệt để.

Ngô Khí tràn đầy hứng thú nhìn một lát, sau khi xác nhận không có vấn đề gì, bỗng nhiên thu hồi ánh mắt. Thần Kiền vẫn như cũ không giảm bớt hưng phấn, cho dù trong phật bát tử kim kia, một mảnh phật quang cùng huyền ma khí kia lấy tốc độ khủng bố dòng sông tốc độ giảm mạnh, cũng không khiến Ngô Khí đau lòng bao nhiêu.

Cảm thán một câu, Ngô Khí lại từ đáy lòng hạ xuống phân thân Hồng Liên một cái ý niệm không nên dừng lại phóng thích Vạn Diệu Phật Quang và Huyền Ma Chi Khí trong đầu. Như vậy, Ngô Khí liền không chú ý tới cảnh tượng trong lò luyện nữa, còn có bốn ngày nữa, hẳn đương nhiên sẽ không một mực trừng mắt nhìn hai mắt nhìn xem lò luyện kia làm sao luyện hóa kén tằm pháp tắc bao phủ Lâm Tây kia.

Thu hồi ánh mắt, hai mắt dưới mặt nạ của Ngô Khí lại tiếp tục nhắm lại. Thời gian bốn ngày, đủ để cho Ngô Khí khôi phục không ít thương thế trong cơ thể.

Rất nhanh trong Hồng Liên Vực này, khí tức duy nhất rõ ràng là nhân loại, sau khi Ngô Khí lại lần nữa nhắm mắt, biến mất. Chỉ có cái lò luyện to lớn kia, bị hai loại hỏa diễm hoàn toàn tràn ngập, thiêu đốt giống như thiên địa điên cuồng thiêu đốt. Còn có một bóng người xinh đẹp nhảy lên một cái kim ô tử kim Phật bát, sát bên cạnh nó, bóng người như cây đá kia.

Bốn ngày trôi qua, căn bản không chịu nổi mà trôi qua, trong nháy mắt đã trôi qua nửa ngày. Dưới tấm mặt nạ bằng xương trắng kia, vào lúc này, mí mắt lại một lần nữa mở ra. Là Ngô Khí, không có bốn ngày sau, ba ngày sau, hẳn đã tỉnh lại.

Trong Hồng Liên Vực này, ngoại trừ một cái lò luyện cực lớn vô cùng, đương nhiên không có sự vật nào khác hoặc là cảnh tượng đáng giá để Ngô Khí chú ý. Cho nên lúc hắn tỉnh lại, ánh mắt Ngô Khí, liền từ dưới mặt nạ nhìn về phía lò luyện kia.

Oanh oanh oanh...

Cảnh tượng vẫn cuồng bạo như trước, bên trong hoàn toàn bị hai loại hỏa diễm tràn ngập, bắt đầu chuyển động giống như muốn thiêu đốt toàn bộ thiên địa vậy. Ánh mắt Ngô Khí không có chút nào rút lui so với ba ngày trước, liếc mắt nhìn qua, cảnh tượng ở vị trí trung tâm kia lập tức chiếu vào trong mắt hắn.

Kén tằm trắng muốt và vàng nhạt vốn rất mỏng, lúc ánh mắt Ngô Khí nhìn lên, đã chỉ còn lại một tầng vô cùng mỏng manh. Tầng cuối cùng, kén tằm do lực lượng pháp tắc Nguyệt

Âm Phiên ngưng tụ ngày đó, vậy mà thật sự chỉ còn lại tầng cuối cùng, ngăn cản Hồng Liên Nghiệp Hỏa cùng kén tằm Cửu U Minh Hỏa đạt tới mấy ngày, tựa hồ lúc nào cũng có thể hoàn toàn biến mất.

Ngay lúc ánh mắt Ngô Khí nhìn lên, trong kén tằm kia, bóng người mơ hồ vẫn luôn bế quan kia, vậy mà vào lúc này, thức tỉnh.

Ông một ánh mắt, từ trong đó xuyên thấu ra, hoàn toàn coi mấy thứ như lò luyện hỏa diễm chính giữa là không tồn tại, hai ánh mắt, đã gặp nhau ở giữa.

Là Lâm Tây, nửa ngày trước, bị Ngô Khí bức bách phóng xuất ra Thiên Kiêu cường giả lực lượng pháp tắc vất vả cô đọng nhiều năm tự vệ, chiến tướng trưởng lão của một trong ba thế lực siêu cấp của Phong Báo Hải Vực, tựa hồ cũng có cảm ứng, trong thời điểm lực lượng pháp tắc của hắn tiêu hao hầu như không còn, kén tằm mỏng kia sắp hoàn toàn bị phá toái, hắn thức tỉnh lại.

Lâm Tây trong nháy mắt tỉnh dậy, lúc ánh mắt kia xuyên thấu ra, lập tức nhận ra tình huống của mình: Thương thế trong cơ thể còn chưa hồi phục, thần hồn vẫn vô cùng suy yếu, mà vòng bảo hộ duy nhất của mình, kén tằm do lực lượng pháp tắc ngưng tụ thành kia, lập tức sẽ bị phá. Nếu như ngay trước lúc này., Có người nói cho hắn biết, một tu sĩ cảnh giới Hóa Thần có thể khiến hắn trọng thương, sau đó thi triển thủ đoạn, đem lực lượng pháp tắc của hắn tiêu hao hết, trực tiếp uy hiếp đến tính mạng của hắn. Lâm Tây bất luận như thế nào đều sẽ không tin tưởng, nhưng hiện tại, sự thật này đang sống sờ sờ trước mặt hắn.

Lại không đến nửa ngày, cộng thêm cứu mạng của hắn, bao phủ kén tằm pháp tắc sẽ bị phá vỡ. Tính mạng hắn, tựa hồ cũng khó giữ được.

Trong ánh mắt Lâm Tây, lúc này lại xuất hiện một loại cảm xúc tuyệt đối trước kia tuyệt đối sẽ không xuất hiện, tuyệt vọng cam chịu số phận, tro tàn. Rất khó tưởng tượng, một cường giả thiên kiêu đã lĩnh ngộ được đại đạo pháp tắc, đường đường là trưởng lão chiến tướng Phản Hư hậu kỳ, vậy mà lúc

đổi mặt một tu sĩ Hóa Thần lại lộ ra thần sắc tuyệt vọng như vậy.

Đồng thời, thanh âm Lâm Tây biến mất đã lâu, từ trong kén tầm kia truyền ra, vẫn mang theo khí tức cường giả, chỉ là tựa hồ đã không còn loại ngữ khí cao cao tại thượng tự phụ đến cực điểm kia.

Thủ đoạn tốt, ngay cả lực lượng pháp tắc cũng không thể bảo hộ bản tọa. Bất quá người cũng đừng cao hứng quá sớm, trước đó bản tọa cũng đã nói qua, cái tên Lâm Tây này, đại biểu chính là một trong những chiến tướng trưởng lão của Thủy Thần điện. Người giết bản tọa, Thủy Thần điện nhất định sẽ phái ra cường giả hợp đạo truy sát người, bản tọa không tin, người xem như là yêu nghiệt trời sinh, chẳng lẽ còn có thể đào thoát được cường giả Hợp đạo truy sát người.

Những lời nói cuối cùng này, vốn cũng chỉ là Lâm Tây cảm thán cùng uy hiếp cuối cùng của mọi người, đáy lòng hắn đã nhận định Ngô Khí tuyệt đối sẽ không buông tha hắn, cho dù mạo hiểm bị cường giả Hợp đạo truy sát. Nhưng ngoài dự liệu của hắn, sau khi hắn nói xong, Ngô Khí trả lời cũng vang lên, nhưng không phải như trong lòng Lâm Tây tưởng tượng.

Canh hai đến mức cuối cùng cũng viết xong bộ phận này, dưới sự thật mệt mỏi trong lòng sẽ nhanh chóng phát triển một ít tình tiết, tranh thủ ngắn gọn một ít, sẽ không giống bộ phận này có chút thời gian tạp nham. Lại nói thêm một chút, từ hôm nay bắt đầu khôi phục cấp độ tu bổ, bộc phát là vào tháng ba., Cuối cùng là thông lệ xin chư vị huynh đệ ủng hộ, nhất là bản gốc thương lượng, nói thật, chỉ một bao tiền thuốc, cũng không tốn sức, huynh đệ có điều kiện còn xin ủng hộ lâu nhỏ cúi đầu một chút.

Mẹ kiếp,

Ai nói ta muốn giết người, người đường đường là một trong các chiến tướng trưởng lão của Thủy thần điện, lại là tu sĩ thiên kiều lĩnh ngộ được đại đạo pháp tắc, nếu như cứ như vậy giết người, chẳng phải là quá lãng phí sao. Phải biết, vì luyện hóa lực lượng pháp tắc của người, ta không tiếc tiền vốn.

Lâm Tây không ngờ, sau một phen uy hiếp cuối cùng của hắn, Ngô Khí trả lời không phải cũng muốn giết hắn. Nghe ý tứ trong lời nói của Ngô Khí, tựa hồ thật sự không có ý muốn giết hắn.

Lâm Tây đột nhiên trầm mặc, hắn cũng không phải ngu xuẩn, cho dù bị Ngô Khí bức bách đến tình cảnh thê thảm như vậy. Nhưng nguyên nhân lớn nhất trong đó kỳ thật vẫn là hắn quá khinh địch, nếu ngay từ đầu hắn không coi Ngô Khí là một con giun con nhò cảnh giới Hóa Thần, mà là để đối đãi với một đối thủ ngang cấp, chỉ sợ cảnh tượng bây giờ sẽ không như vậy.

Đáng tiếc, sự tình thế gian từ trước đến nay không có nếu như. Đã rơi vào hoàn cảnh như vậy, lại thêm có Đông Mộc Chiến đi theo vết xe đổ này, Lâm Tây cho rằng mình hắn là chết chắc. Lại không nghĩ tới, Ngô Khí cũng không muốn giết hắn, nhưng hắn cũng sẽ không bởi vậy ngây thơ cho rằng Ngô Khí sẽ bỏ qua cho hắn.

Sau một hồi lâu trầm mặc, từ sau tầng kén tằm cuối cùng, thanh âm Lâm Tây lại lần nữa truyền ra.

Người muốn thế nào?

Lâm Tây đã sớm mất đi chỗ dựa, đương nhiên cũng mất đi tư cách đàm phán điều kiện.

Nhận thấy trong giọng nói Lâm Tây nhận mệnh, vẻ mặt Ngô Khí dưới mặt nạ lại không có chút biến hóa nào, trong lòng không có suy nghĩ gì, phân thân Hồng Liên vẫn như cũ không ngừng cổ động Tử Kim Phật Bát kia, không ngừng trút vạn

Diệu Phật Quang và Huyền Ma Chi Khí bên trong xuồng, đưa vào trong lò luyện thiên địa kia.

Vừa tiếp tục như vậy, vừa từ phía dưới mặt nạ của Ngô Khí, cũng vang lên tiếng trả lời của hắn.

Rất đơn giản, buông ra nguyên thần của ngươi, để ta gieo xuống một hạt giống là được rồi.

Những lời này của Ngô Khí, truyền ra, lúc vang lên trong tai Lâm Tây, quả thực không thua gì một đạo sấm sét giữa trời quang. Cơ hồ theo bản năng, lửa giận vô tận bốc lên trong lòng Lâm Tây. Để một khuôn mặt tuấn dật của hắn trong nháy mắt biến thành một mảnh huyết hồng. Còn có một đôi mắt, cũng là lập tức sung huyết, trong tròng phần nộ không có cảm xúc khác.

Dứt Nguyên Thần, gieo hạt giống. Làm nô lệ, hắn lại muốn bản tọa biến thành nô bộc của hắn.

Tiếng mắng mắng phần nộ như là nước sông sông, muốn từ trong miệng Lâm Tây tuôn ra, bỗng nhiên trong nháy mắt kia, đình chỉ lại, bị Lâm Tây cưỡng ép nuốt trở về, bởi vì hắn đột nhiên nhớ tới, hắn căn bản không có tư cách đi chửi. Hắn bây giờ có thể không đồng ý., Nhưng qua nửa ngày nữa, lực lượng pháp tắc của hắn tiêu hao hầu như không còn. Lấy nguyên thần đi đổi mặt hai loại hỏa diễm cực kỳ đáng sợ kia, căn bản sẽ không có một kết quả nào khác, chỉ có một kết quả, chính là mặc kệ là nguyên thần, thậm chí còn có hồn phách, đều sẽ bị thiêu đốt.

Hồi phi yên diệt, mấy trăm năm tu luyện, tất cả đều thành bọt nước. So sánh với tính mạng, tôn nghiêm quả thật cũng không quan trọng, huống chi trước đó, tôn nghiêm của cường giả Lâm Tây hắn cũng không quan trọng như vậy., Đã bị Ngô Khí đánh nát triệt để dưới lòng bàn tay. Bên ngoài lò luyện, Ngô Khí vừa mới phun ra lời nói kia, vẫn ngồi xếp bằng tại chỗ, không nói lời nào, dường như không chút sốt ruột. Cũng không sợ Lâm Tây sẽ liều mạng vào thời khắc cuối cùng, càng không lo lắng Lâm Tây hội không đồng ý yêu cầu của hắn.

Ngô Khí trầm mặc, đối với Lâm Tây mà nói càng là cực kỳ khó chịu. Trước đó không lâu, Lâm Tây hẳn đường đường là Yến vương đội hậu, vậy mà lưu lạc như vậy, phải làm ra một lựa chọn giữa tính mạng và tôn nghiêm của mình.

Răng rắc

Căn bản không cho Lâm Tây suy nghĩ bao lâu, vào lúc hắc cũng rơi vào trầm mặc, đột ngột, trước người hắc, kén tằm pháp tắc bao phủ, tầng cuối cùng kia, bỗng nhiên sau một lần hỏa đội xuất hiện., Xuất hiện một vết nứt nhỏ, lực lượng pháp tắc ở chỗ khe hở kia đứt gãy một ít, trở nên yếu ớt không gì sánh được, tựa hồ một khắc sau sẽ hoàn toàn sụp đổ, sau đó hai ngọn lửa này đủ để cho hắc ngay cả cơ hội tiến vào luân hồi cũng không có, sẽ tràn vào, để cho hắc hoàn toàn biến mất trong thiên địa này.

Tại sao có thể như vậy, Hồng Liên Nghiệp Hỏa, Cửu U Minh Hỏa, Thánh vật như vậy, tại sao lại xuất hiện trên người một tiểu tu sĩ Hóa Thần chẳng lẽ hắc thật sự là người có đại khí vận trong truyền thuyết?

Ta còn chưa cam lòng, chẳng lẽ thật sự phải trở thành nô bộc của người khác, bổn tọa là Lâm Tây, bổn tọa là huyện Tịch Vương...

Tiếng vang xuất hiện ở khe hở kia, trở thành một cơn rơm đánh tan kiêu ngạo cuối cùng của Lâm Tây. Bất luận là ai, tu luyện đến loại cảnh giới nào, chỉ cần không thể tuyệt diệt được nhân khẩu, sau khi mất đi chỗ dựa, đều sẽ hiện ra bản tính chính thức, tham sống sợ chết cũng tốt, tiếc mạng cũng tốt, đều là bản năng thuộc về nhân loại.

Lâm Tây thanh danh cực lớn trong Phong Bạo Hải Vực, nhưng dù sao cũng là một nhân loại, không cách nào đối kháng bản năng cầu sinh của mình. Tuy rằng đáy lòng còn đang giãy dụa, lâm vào trong mâu thuẫn, nhưng ở đáy lòng hắc, đã thật sự xuất hiện ý nghĩ từ bỏ chống cự, muốn trở thành nô bộc của Ngô Khí để bảo trụ bản thân một cái mạng trong đầu.

Tạch tach tach...

Lại là vài tiếng vang thanh thúy, kia kén tằm cuối cùng, rớt cuộc vào lúc này, phá toái rồi.

Không biết có phải hay không bởi vì lúc này Lâm Tây lâm vào mê mang cùng giấy dựa trong đáy lòng mình, hoặc là bởi vì thương thể thần hồn chưa phục, lại bị Ngô Khí luân phiên đả kích, tâm thần lúc này lâm vào mê loạn, sau khi kén tằm vỡ nát, vậy mà hắn không phát hiện ra.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Ngô Khí dưới mặt nạ lập tức hiện ra một vòng cười lạnh.

Hừ hừ nô thiên ần.

Trong lòng Ngô Khí hiện lên một ý niệm, động tác trên tay đến cực điểm. Một luồng chân nguyên từ lòng bàn tay hắn tuôn ra, quán quanh mười ngón tay, trong lúc bay lượn, một ấn quyết ần chứa khí tức đáng sợ lại rất huyền ảo, đã sinh ra từ trong tay Ngô Khí.

Vù không có tiếng vang, bàn tay Ngô Khí chỉ chấn động, lập tức thấy ấn quyết kia hóa thành một điểm sáng yếu ớt, vô thanh vô tức bay về phía Lâm Tây. Sau khi bao phủ kén tằm pháp tắc của Lâm Tây bị phá nát, chỗ vết nứt, hỏa điểm mãnh liệt không giống như Lâm Tây dự đoán tràn vào trong đó, trực tiếp thiêu đốt hắn. Mà nó bị lực lượng gì khổng lồ chế, liền dừng lại ở chỗ vết nứt, không có tiến vào.

Điểm sáng yếu ớt kia, không có bất kỳ thanh âm nào, nhưng tốc độ lại nhanh đến cực điểm, một khi rời khỏi bàn tay Ngô Khí, cơ hồ là sau một khắc, liền thông qua vết nứt kia, đến trước mặt Lâm Tây.

Phía trước đầu, chỗ mi tâm, nơi nguyên thần ký cư, Nê Hoàn cung. Trong không gian Nê Hoàn cung vô cùng rộng lớn, đột nhiên một hạt quang điểm yếu ớt xuất hiện.

Trong thức hải nhiều ra dị vật, nguyên thần Lâm Tây thân là chủ nhân đương nhiên là phát hiện trước tiên, nhưng không đợi hắn kịp phản ứng gì, ngay sau đó cảnh tượng xuất hiện trong Nê Hoàn cung của hắn, đã làm cho hắn triệt để lâm vào trong vực sâu sợ hãi.

Từ hôm nay trở đi, người liền muốn xuất ra thêm một cái thân phận, đó chính là nô bộc của Ngô Khí ta, người là nô bộc đầu tiên ta lĩnh ngộ được Đại Đạo pháp tắc, ngày sau liền xưng người là đạo nô đi.

Căn bản không cho Lâm Tây cơ hội và phản kháng, thương thể nguyên thần của hắn quá nặng, căn bản không khôi phục, đôi mắt cảnh tượng xuất hiện trong Nê Hoàn cung lúc này, ngay cả một tia lực phản kháng cũng không có.

Vẫn không có tiếng vang gì, nhưng trong Nê Hoàn cung của Lâm Tây lại phát sinh biến hóa hầu như có thể nói là nghiêng trời lệch đất. Là điểm sáng yếu ớt kia, đó là một ấn quyết, cũng là một hạt giống. Sau khi tiến vào trong Nê Hoàn cung của Lâm Tây, giống như đã nhận được hạt giống điên cuồng của mưa.

Tùng đạo khí tức kỳ lạ quỷ dị từ trong đó lan tràn ra, như từng cái rễ cây, bắt đầu điên cuồng kéo dài. Trên mỗi một cái rễ cây, đều bao phủ đầy hoa văn yêu dị, hoa văn này phong cách cổ xưa lại mang theo kỳ quỷ, còn có một loại bá đạo không cách nào nói ra được, điên cuồng chiếm lấy tất cả không gian.

Một cường giả Phản Hư hậu kỳ, đã ngưng tụ nguyên thần, không gian Nê Hoàn cung càng to lớn trước nay chưa từng có. Nhưng hiện tại, trong Nê Hoàn cung của Lâm Tây, đã không nhìn thấy thần niệm cùng ý niệm của mình, toàn bộ bị một loại khí tức yêu dị chiếm cứ.

Sâu trong Nê Hoàn cung, một không gian hẹp, tựa hồ là thanh âm Nguyên Thần Lâm Tây, giống như đang chịu đựng khổ hình gì đó, một tiếng, không ngừng truyền ra, vang vọng toàn bộ không gian.

Không, ta không cam lòng, bản tọa là my vương, tuyệt đối không thể trở thành nô bộc của người khác. Không có ai, không có ai có thể ép buộc bản tọa, người không làm được, ai cũng không làm được.

Bên ngoài lò luyện, Ngô Khí ngồi xếp bằng bên cạnh phân thân Hồng Liên, ánh mắt phía dưới mặt nạ rơi vào trong lò luyện, trên người Lâm Tây bị hai ngọn lửa đáng sợ bao vây.

Ngô Khí giống như có thể nghe thấy, ở trong Nê Hoàn cung của Lâm Tây, vang lên từng tiếng kêu thảm thiết liên miên không dứt cùng không cam lòng.

Đáng tiếc, nếu Ngọc Dương vực của người bị cưỡng ép phá vỡ, khiến thần hồn của hắn bị trọng thương, cho dù là dùng nô Thiên ấn kỳ quý huyền ảo, chỉ sợ cũng không cách nào hàng phục được người.

Ngô Khí hình như là tự nói với mình, lại giống như là nói câu cuối cùng với vị cường giả Lâm Tây này lĩnh ngộ được Đại Đạo Pháp Tắc. Trong lúc Ngô Khí nói ra, trong Nê Hoàn cung của Lâm Tây, từng tiếng kêu thảm thiết cùng tiếng gào rú, cũng im bật dừng lại.

Hồ to phiền toái lớn này, rốt cuộc cũng giải quyết xong.

Một đạo khí tức như trút được gánh nặng từ trong miệng Ngô Khí phun ra, mặc dù trước sau đã chữa thương qua sáu, bảy ngày, nhưng một chút thời gian so sánh với thương thế nghiêm trọng trong cơ thể hắn, hoàn toàn không đáng nhắc tới. Sau khi giải quyết Lâm Tây cái phiền toái lớn này, thần kinh Ngô Khí vẫn luôn căng thẳng lúc này buông lỏng xuống, nhất thời hắn cảm thấy một cỗ suy yếu từ trong cơ thể hắn, mỗi một nơi trong cơ thể hắn, âm u bốc lên.

Ngô Khí cưỡng ép đè xuống cảm giác mệt mỏi như vậy, ngẩng đầu nhìn thoáng qua trong lò luyện kia, đáy lòng hiện lên một ý nghĩ, nhưng không truyền cho phân thân Hồng Liên, mà là truyền cho trong lò luyện kia, đã thanh tỉnh lại..... Lâm Tây.

Hôm nay canh thứ nhất, đây là bản sao chép ở bên trong chữ Khải ngày hôm qua, bản sao lưu giữ, bản sao lưu giữ nhiều năm chưa từng thấy, còn chưa cảm nóng đã muốn giao ra, xin vé an ủi, thích đánh giá vé, chấp tay rồi rồi...

Mẹ kiếp,

Đông Mộc Thành, hoặc là nói, hôm nay xưng hô: 《Bách Tịch Thành. Khu vực hạch tâm phương viên này khó khăn lắm trăm vạn dặm ở hải vực trống trải, tụ tập mười mấy vạn tu sĩ thành trì, mấy năm trước, đã từng phát sinh không ít đại sự.

Nguyên lai trong thành, cường giả Phản Hư hậu kỳ Đông Mộc chiến tử, thể lực thứ ba trong thành từng bị diệt môn, sau đó thể lực siêu cấp nhất thể lực đến người Thủy thần điện, đem một đám tu sĩ phản hư thuần thứ hai của Đông Mộc thành chém giết, đổi thành thành chủ làm chiến tướng trưởng lão của chiến trường Thủy thần điện., Ngọc Dương Vương Lâm Tây... triều thần nhất triều thiên tử, ở thế giới phạm nhân cũng như vậy, tại tu chân giới cũng không có gì thay đổi. Lúc Đông Mộc chiến còn sống, tòa thành trì này là địa bàn của hắn, nhưng hắn đã chết, chủ nhân hiện tại ở địa bàn thành trì này, liền đổi thành vị cường giả thiên kiêu có thực lực cực kỳ khủng bố kia.

Ước chừng sáu bảy năm trước, tòa thành trì này liền đổi tên thành Âm Sơn thành, chủ nhân thành trì cũng chỉ có duy nhất Lâm Tây là người duy nhất này. Trong vùng biển này bất luận thể lực gì, cũng không thể phản kháng Lâm Tây, một tu sĩ Phản Hư hậu kỳ lĩnh ngộ được đại đạo pháp tắc, chiến lực cường đại quả thực không thể tưởng tượng, hoàn toàn không phải Đông Mộc có thể so sánh.

Bất quá quý dị chính là, những thể lực lớn trước kia tồn tại ở thành Ngọc Lục cũng đã biến mất, nhưng lại có một thể lực, chẳng những không biến mất, ngược lại tựa hồ được Lâm Tây ủng hộ., Càng thêm lớn mạnh, điên cuồng phát triển, trong mấy năm đã trải rộng hải vực trăm vạn dặm phụ cận thành Vân Tịch, đang nhanh chóng kéo dài xúc tu ra hải vực xa hơn. Dương nhiên phát triển nhanh chóng như vậy, cũng không phải là gió lớn trống rỗng, mà là âm thầm như thế. Tựa hồ thể lực này cũng không muốn hiển lộ dưới ánh mặt trời.

Trong thành, trên Vĩnh Xương đường, có một gian nhà không biết tên. Bên ngoài nhìn qua cực kỳ bình thường, không có điểm nào đáng chú ý cả. Tầng ba, không gian u ám, yên tĩnh không tiếng động. Chặng qua rất nhanh, hoàn cảnh yên tĩnh này bị tiếng bước chân cắt đứt, một bóng người xuất hiện ở đây, từng bước một đi vào chỗ sâu bên trong.

Sau một lát, bóng người dừng lại, ánh sáng yếu ớt chiếu rọi xuống phía dưới. Ngũ quan chân chính của bóng người này, còn có thân hình đều hiện ra. Một bộ pháp bào hắc bạch, trên đầu mang một vật trang sức như vương miện, khuôn mặt tuấn dật, uy áp toàn thân phát ra quả thực giống như Vương Giả, hiển lộ ra khí độ không giống bình thường. Có tu sĩ quen thuộc với hình dáng thực sự của bóng người kia ở đây, nhìn thấy khuôn mặt thật của bóng người kia, nhất định sẽ cực kỳ hoảng sợ. Bởi vì thân phận bóng người này, là toàn bộ thành trì Âm Trảo, tôn quý nhất. Vị chiến tướng trưởng lão từ thế lực siêu cấp Thủy Thần điện đến đây, lĩnh ngộ cường giả thiên kiều của đại đạo Ngọc Thanh Thủy pháp tắc đại đạo. Thành chủ thành Âm Tịch, Lâm Tây.

Ai cũng sẽ không ngờ, đại nhân vật tôn quý nhất trong thành Lục Hải lại xuất hiện ở một địa phương nhỏ bé không đáng chú ý như vậy. Nếu như vậy thì cũng thôi đi, càng làm cho kinh hãi chính là sau đó, Lâm Tây sau khi hiển lộ ra thân hình, trên mặt vậy mà hiện ra một loại cung kính từ nội tâm, ở trong u ám này, chậm rãi khuất phục, đúng là nửa quỳ xuống. Đồng thời lúc này, thanh âm của hắn cũng vang lên ở trong không gian quỷ dị này.

Đạo nô bái kiến chủ nhân, chúc mừng chủ nhân xuất quan, không biết triệu đạo nô đến đây, có chuyện gì phân phó?

Quả thực là hành động liên tục kinh hãi. Vị thành chủ Âm Nguyệt thành Lâm Tây này chẳng những cung kính nửa quỳ, mà từ miệng hắn còn phun ra được. Lại gọi mình là nô bộc, mà trước mặt hắn, tựa hồ còn có một chủ nhân tồn tại. May mắn nơi này không có người thứ hai, nếu không cảnh tượng này truyền ra, tuyệt đối sẽ gây nên oanh động chưa từng có.

Lâm Tây được Lâm Tây xưng là sự tồn tại, ngay chỗ sâu u ám, một bộ hắc bào bao phủ, xếp bằng trên mặt đất. Trên người một chút khí tức cũng không có, bất luận là mạch đập hay là tim đập gì, giống như đã chết. Sau khi Lâm Tây mở miệng, bóng người vẫn luôn xếp bằng ở trong hắc ám, bỗng nhiên vào lúc này, mí mắt mở ra, hiển lộ ra một đôi mắt như muốn thôn phệ tất cả.

Vù vù

Đột ngột một tiếng động tĩnh giống như nổ vang, tại đáy lòng Lâm Tây dâng lên. Rõ ràng có tu vi vô cùng mạnh mẽ, nhưng trong khoảnh khắc đó, Lâm Tây cảm giác nguyên thần của mình tựa hồ bị một thanh đại chuỳ, hung hăng đập một cái. Trong không gian u ám chỗ hắc, tựa hồ bóng tối nơi đó sau khi đôi mắt kia hiện ra, toàn bộ bị hấp dẫn tới, khiến không gian này trở nên sáng ngời.

Bởi vì nguyên thần tồn tại kia hoàn toàn cảm rỗi dị vật, Lâm Tây cảm ứng mãnh liệt, quá trình xóc mắt lên làm hắc cảm thấy căn bản không phải một con người đang mở mắt, mà là một sinh linh hung thần đến từ cổ đại cực kỳ chậm rãi mở mắt ra. Trong bóng tối, bế quan mấy năm., Không lâu trước đó hắc mới tỉnh dậy Ngô Khí, ánh mắt lập tức rơi vào trên người Lâm Tây bị hắc triệu hoán đến đây, chỉ là một ánh mắt mà thôi, lập tức làm cho Lâm Tây sinh ra hết thảy bí mật trong cơ thể đều bị nhìn thấu. Trên thực tế cũng chính là như vậy, nguyên thần đã hoàn toàn bị nô thiên ấn chiếm cứ, tất cả mọi thứ của Lâm Tây cũng không thể giấu diếm được chủ nhân này.

Âm thanh khàn khàn của vết thương của người đã tốt hơn, từ trong miệng Ngô Khí phun ra. Nghe thấy âm thanh quen thuộc này, vẻ mặt của Lâm Tây lập tức trở nên càng thêm cung kính.

Vội vàng cúi thấp đầu xuống, vô cùng khiêm tốn nói:

Thấy vị cường giả thiên kiêu Lâm Tây này lĩnh ngộ được đại đạo pháp tắc cung kính như thế, Ngô Khí lại không có một chút tự đắc lộ ra. Bảy năm trước, hầu như là át chủ bài đều xuất ra, bị Lâm Tây đánh thành tàn phế., Thân thể hầu như sụp đổ nghiền nát, thần hồn cũng suy yếu đến cực điểm. Cuối cùng nếu không phải dựa vào Tiên Thiên Kim Cực Đế Thi được

Ngô Khí thai nghén nhiều năm dưỡng thương cùng uy áp, Ngô Khí đã sớm là người chết. Sau khi trấn áp Lâm Tây trấn, Ngô Khí lại hao phí mấy ngày thời gian., Lấy Hồng Liên Nghiệp Hỏa cùng Cửu U Minh Hỏa đúc lò luyện, lại lấy Vạn Diệu Phật Quang cùng huyền ma chi khí làm củi lửa, luyện hóa lực lượng pháp tắc Lâm Tây, lấy nô thiên ấn quyết mới chính thức thu phục vị chiến tướng trưởng lão đến từ Thủy Thần Điện này.

Khác với những nô bộc trước kia, Ngô Khí vì không để Lâm Tây có ý niệm phản kháng tồn tại trong đầu, không chỉ là gieo xuống hạt giống nô bộc, còn hao phí rất nhiều khí lực, làm cho hạt giống nô bộc kia nháy mắt mọc rễ nảy mầm thành thực, hoàn toàn chiếm cứ nguyên thần Lâm Tây. Kể từ đó, tất cả mọi thứ Lâm Tây đều không thể giấu diếm được Ngô Khí, hơn nữa cũng rất khó sinh ra ý niệm phản kháng với Ngô Khí, ngược lại sẽ vì dần dần ảm núp mà biến thành một nô bộc trung thành của Ngô Khí. Lâm Tây mặc dù thân phận chiến lực kinh người, nhưng đã thu phục làm nô bộc, Ngô Khí đương nhiên cũng sẽ không có biểu hiện khách khí. Không lâu sau khi xuất quan, liền gọi hần tới.

Trong bóng tối, ánh mắt phía dưới mặt nạ Ngô Khí vẫn đặt trên người Lâm Tây như trước, thân nhiên nói: Bảy năm trước chưa tới, hiện tại ta đã xuất quan, ngươi liền nói cho ta biết, Thủy Thần điện còn có chuyện phong bạo hải vực này,

Ngô Khí mở miệng, thanh âm kia lọt vào trong tai Lâm Tây, trực tiếp vang lên trong đáy lòng, cơ hồ là theo bản năng. Sau khi nghe xong, Lâm Tây bắt đầu vơ vét tin tức trong đầu về Thủy Thần điện và Phong Bạo hải vực, há miệng bắt đầu kể lại những tin tức ký ức này.

Có lẽ chính hần cũng không chú ý tới, dần dần, nói đến phần sau, từ trong miệng hần phun ra những tin tức kia, rõ ràng là tu sĩ bình thường căn bản không thể biết được, thuộc về bí mật của Thủy thần điện, một trong những thế lực siêu cấp. Những tin tức này đủ để cho tu sĩ của Phong Bạo Hải Vực kinh hãi không thôi., Lúc này hần vô cùng hồi hốt từ trong miệng vị chiến tướng trưởng lão Lâm Tây này nói ra. Ngoại trừ Thủy thần điện còn có tin tức về hải vực Phong Bạo, Lâm Tây mấy

trăm năm ký ức vô cùng hỗn tạp, mặc dù Lâm Tây dựa theo yêu cầu Ngô Khí đã ngắn gọn rất nhiều, nhưng vẫn như cũ hao phí thời gian ước chừng nửa tháng mới nói xong.

Nửa tháng sau, vẫn là tầng ba không gian không biết tên, u ám. Một bóng người áo đen phía trước, nửa quỳ một tu sĩ tuần dật khí độ bất phàm, tu sĩ này tựa hồ vừa nói xong câu cuối cùng, miệng cũng vừa mới ngậm lại, vẫn như cũ nửa quỳ ở phía dưới, lẳng lặng chờ bóng người áo đen kia phán quyết.

Bóng người áo đen kia, ngồi xếp bằng trên mặt đất, ngũ quan diện mục ẩn nấp trong bóng tối, không cách nào nhìn thấy. Nghe xong trang phục tuần dật bất phàm kia sau đó, tựa hồ là muốn cười cợt tin tức trí nhớ vô cùng to lớn kia, cũng không lập tức mở miệng, mà là lâm vào trong trầm mặc. Hắn trầm mặc, không gian u ám này lập tức lâm vào hoàn cảnh tĩnh lặng, cho dù là tiếng hít thở, cũng phải thật lâu sau mới có thể nghe thấy một hai tiếng yếu ớt.

Cũng không biết qua bao lâu, có lẽ là một ngày, có lẽ là mấy ngày. hoàn toàn không cảm giác được thời gian trôi qua bên trong không gian hắc ám, đột ngột, thanh âm Ngô Khí khàn khàn kia, lần nữa vang lên.

Trước đó người nói, trong Phong Bạo Hải Vực, có ba đại thế lực siêu cấp, người am hiểu điều tra tin tức nhất không phải là Thủy Thần Điện các người, mà là người của Thiên Đảo Minh.

Đúng vậy.

Nếu ta muốn mua tin tức từ Thiên đảo minh, phải làm như thế nào.

Ngô Khí dường như đã có ý nghĩ gì trong đầu, hai câu hỏi đều có ý nhắm vào nhau. Không phải là loại vấn đề tùy ý đặt câu hỏi. Mà sau khi nghe thấy câu sau của Ngô Khí, Lâm Tây không chút do dự, thân hình vẫn như cũ nửa quỳ, chỉ là lúc này bỗng nhiên giơ bàn tay lên, trong lòng bàn tay tràn ngập quang mang, sự tình giống nhau hiển lộ trước mặt Ngô Khí.

Tổ chức tin tức Thiên đảo minh rất khổng lồ, nhưng cũng không phải ai cũng có thể mua được tin tức từ đó, nhất là người xa lạ, cho dù tu vi cao cũng có không ít khó khăn. Vật

này chính là Kim Lệnh khách quý của Thiên đảo mình, người của Thiên đảo mình đối với khách quý đều sẽ phát ra Kim Lệnh như vậy. Không nhớ tên họ, chỉ nhận lệnh bài, chủ nhân chỉ cần cầm vật này tiến đến, tự nhiên sẽ có người phục vụ cho chủ nhân.

Lâm Tây nói xong, lập tức thu hút ánh mắt Ngô Khí rơi vào lòng bàn tay của hắn.

Lúc này, ở đó đang có một quả kim ô toàn thân, phía trên khắc trổ vẹn một ngàn tòa đảo nhỏ kỳ dị. Cái lệnh bài này cũng không biết là chế tạo từ loại tài liệu nào, lại tản mát ra một loại khí tức đặc biệt không thể giả mạo.

Hôm nay cập nhật đến, lập tức ba tháng, tiểu lâu đang chuẩn bị bạo phát vé bay lên cầu các huynh đệ.

Mẹ kiếp,

Bảo nô...

Trong không gian u ám, một thanh âm trầm thấp khàn khàn vang lên, từ dưới mặt nạ xương trắng bệch phát ra. Trong lúc thanh âm này rơi xuống, trong tầng ba của lầu các nhìn bề ngoài cực kỳ quái dị này, Lâm Tây nửa quỳ dưới đất, một trận dao động không gian truyền đến, đột ngột hiện ra một bóng người uyển chuyển.

Chủ nhân...

Bóng người uyển chuyển này vừa hiện thân, trong không gian liền xuất hiện một đạo thanh âm thanh lệ, trong thanh âm cung kính cùng hâm mộ, so với Lâm Tây càng lớn hơn.

Từ hôm nay trở đi, người chính là Các chủ của Thiên Bảo các.

Từ trong miệng Ngô Khí, hắc bình thần nói ra một câu, sau khi phun ra, không đợi thân ảnh uyển chuyển cầm đầu kia có phản ứng gì, thanh âm Ngô Khí lại lần nữa vang lên.

Sau khi bản tọa rời đi, Ngọc Dương thành và Thiên Bảo các giao lại cho hai người các người. Mấy năm nay vì ta vẫn luôn chữa thương, hai người các người cũng yên lặng lâu như vậy, đợi sau khi bản tọa rời đi. Hai người các người không cần cố kỵ gì, bắt đầu thôn tính hải vực xung quanh đi, có những thủ đoạn mà ta lưu lại, tin tưởng hẳn không phải là việc gì khó.

Đúng vậy.

Hai người bị Ngô vút bỏ, một người là thành chủ thành Âm Thủy bây giờ, một người là Các chủ Thiên Bảo các vô cùng thần bí, nghe thanh âm khàn khàn kia, đáy lòng không nổi lên một tia ý niệm không kiên nhẫn hoặc là phản kháng, thậm chí ngay cả nghi hoặc cũng không có. Bất luận là mệnh lệnh gì, từ dưới mặt nạ phát ra, đối với hai người mà nói, đều chỉ có thể phục tùng hai chữ.

Thân là chủ nhân của hai người, Ngô Khí đương nhiên biết lời nói của mình có ý nghĩa gì, trên thực tế hẳn đối với việc hai

người mở miệng phân phó cũng chỉ là do thói quen gây ra mà thôi, dưới tác dụng của nô ấn kia, cho dù Ngô Khí chỉ truyền ra một tia tâm niệm, bọn họ cũng có thể cảm ứng được rõ ràng.

Hy vọng lúc ta trở về, Thiên Bảo các và Âm Tịch thành... đều có thể làm cho ta hài lòng.

Từ trong miệng Ngô Khí, thì thảo một câu. Rõ ràng là nói với hai người Lâm Tây và Bảo Nô. Trong lúc hắn nói chuyện, trong không gian u ám này, một cỗ uy áp không hiểu nhạt bỗng nhiên biến mất không thấy gì nữa. Cũng không biết qua bao lâu, Lâm Tây và Bảo Nô nửa quỳ trên mặt đất hầu như là đồng thời ngẩng đầu lên, sau khi liếc mắt nhìn nhau liền cùng nhau đứng dậy.

Chủ nhân rời đi rồi.

Lần này Lâm Tây mở miệng, sau khi đứng dậy, hắn vẫn là cường giả thiên kiều khí độ phi phàm kia. Bất quá trong giọng nói của hắn không có chút kiêu căng nào, cho dù lúc này bóng người ở bên cạnh hắn. Chẳng qua chỉ là một nữ tu cảnh giới Hóa Thần, Lâm Tây nếu muốn, có thể vô cùng nhẹ nhàng một tay bóp chết.

Bất quá đáy lòng Lâm Tây cũng không dám có ý nghĩ như vậy, bởi vì hắn rất rõ ràng. Ở bên cạnh hắn nữ tu kia, tuy tu vi chiến lực không bằng hắn, nhưng trên địa vị lại cao hơn hắn., Hai người ngồi ngang hàng, thậm chí, ở một mức độ nào đó, địa vị của nàng trong lòng Ngô Khí kỳ thật còn cao hơn Lâm Tây, nguyên nhân mà nàng không phải là nhân loại tầm thường., Hậu duệ của tiên dân thượng cổ, huyết mạch Thiên Bảo, đối với bất kỳ thế lực nào mà nói, tu sĩ có được một mạch Thiên Bảo đều là chỗ tốt cực lớn. Lâm Tây ngược lại là nhớ rất rõ ràng. Lúc trước hắn biết được huyết mạch nữ tu xinh đẹp bên người, cũng là kinh ngạc không gì sánh được, rất kỳ dị chủ nhân của tòa thành trì này hóa ra Đông Mộc chiến vậy mà bỏ qua một nữ tu có Thiên Bảo mạch.

Đại ca Đạo nô, ngày sau Thiên Bảo các của ta, sẽ càng thêm dựa vào sự trợ giúp của đại ca. Yên lặng nhiều năm, các huynh

đệ thủ hạ đã sớm không nhìn được, hiện tại chủ nhân đã phân phó xuống, chúng ta có thể động thủ.

Thân ảnh uyển chuyển âm thầm che giấu kia, bỗng nhiên phun ra mấy câu, sau khi nói với Lâm Tây, thân ảnh của nàng liền biến mất. Ngũ Khí mặc dù không kiên cường, nhưng lại mang theo lãnh đạm. Lâm Tây ngược lại cũng không để ý, hắn rất rõ ràng, nữ tử mang Thiên Bảo mạch kia, ngoại trừ vị kia trước mặt sẽ hiển lộ ra bản tính, những lúc khác đều cực kỳ lãnh đạm, cho dù đối tượng là Lâm Tây hắn, cũng giống như vậy.

Đúng vậy, có thể động thủ, nếu không dám gia hỏa Thủy thần điện kia, thật đúng là cho rằng Lâm Tây ta bị đày đi đến đây liền mài bằng nanh vuốt, mặc dù thành nô lệ của chủ nhân, bất quá nói không chừng đây cũng là một cơ duyên lớn ha ha.

Lâm Tây âm thanh cực nhỏ, giống như là lẩm bẩm, ngoại trừ chính hắn, không ai nghe thấy được.

Lúc này ở trong thành Ngọc Dương có rất nhiều tu sĩ sẽ tuyệt đối không nghĩ tới, cảnh tượng phát sinh trong một cái lâu các tầng ba bình thường của mình, sẽ tạo thành ảnh hưởng thế nào sau đó, bởi vì biến cố lớn mấy năm trước, đã yên lặng một đoạn thời gian ở thành Vân Nguyệt., Lại có mạch nước ngầm trong chỗ tối phun trào lên, hơn nữa lần này, khí thế mãnh liệt không chỉ là hải vực Ngọc Dương, còn có hải vực khác ngoài trăm vạn dặm, cũng dần dần bị những mạch nước ngầm này tác động đến.

Một cỗ thế lực hoặc sáng hoặc tối, bắt đầu lộ ra nanh vuốt vô cùng dữ tợn của nó, dần dần kéo dài ra thành Ngọc Lục Tịch, Âm Dục Hải Vực, đi nơi khác...

Thành Ngọc Lục sắp xuất hiện bão táp, Ngũ Khí không biết, bất quá cho dù có biết cũng sẽ không có phản ứng gì. Bởi vì hắn vốn là an bài của mình, vì để cho hai người kia có thể dựa theo dự đoán của hắn tiến hành khuếch trương, hắn đã lưu lại không ít thủ đoạn kinh khủng. Chỉ cần Lâm Tây và bảo nô là loại người không có năng lực như vậy., Hắn sẽ không làm Ngũ Khí thất vọng bất cứ điều gì. Một cái là cường giả thiên kiêu hao phí trăm năm liền lĩnh ngộ đại đạo pháp tắc, một cái thân mang huyết mạch tiên dân thượng cổ xinh đẹp, nếu hai người

bọn họ cũng sẽ có thể bị gọi là vô năng, vậy tu sĩ giữa thiên địa này, chỉ sợ thật sự không có mấy người là người có năng lực.

Khắp nơi hải vực, rộng lớn không gì sánh được, nói là vô biên vô hạn mặc dù khoa trương, nhưng sinh linh bình thường ở trong đó, tuyệt đối là nhỏ bé như Côn Bằng.

Cách Ngọc Dương Hải Vực mười vạn dặm, có một hòn đảo, phương viên mấy vạn dặm, trên đó có một tòa thành trì, tên là Nguyệt Giao thành.

Hải vực phụ cận thành này có một yêu thú đặc biệt, tên gọi Nguyệt Giao, trong cơ thể thai nghén giao châu, thuộc trân bảo.

Nguyệt Giao thành tuy không lớn, nhưng lại là một thành trì cực kỳ phồn vinh, vì bốn phía, theo thứ tự là bốn thế lực hải vực không nhỏ. Đông nghiêng thành Ngọc Tịch, phía tây không gió thành, phía bắc Thương Lãng thành, phía nam thì là Bích Thủy thành. Bởi vì địa hình chi lợi, trình độ phồn hoa của Nguyệt Giao, thậm chí so với Nguyệt Hà thành càng lớn hơn.

Người ở bốn phương hải vực, rất nhiều tu sĩ đều sẽ đến đây, tiến hành các loại hoạt động, hoặc là mua bán, hoặc là rèn luyện. Trong thành có một tòa truyền tông trận cỡ lớn, cũng rất được các tu sĩ tụ tập ở đây yêu thích.

Bởi vì truyền tông trận kia, có thể trực tiếp để cho tu sĩ vượt qua trăm vạn dặm, mà lại vừa vặn là một con đường dẫn tới khu vực trung tâm của hải vực Phong Bạo. Rất nhiều thương nhân tu sĩ hành tẩu trong đại dương mênh mông của Bạo Phong Hải Vực, đều phải mượn nhờ truyền tông trận tiến hành lui tới, cho nên ở trong truyền tông điện trong thành, vẫn luôn là người đến người đi, vô cùng náo nhiệt.

Một ngày này, bỗng nhiên trong đám người vào thành, một tu sĩ áo đen đi ra, trên mặt mang theo mặt nạ trắng bạch, tiến vào trong thành, không chút do dự, trực tiếp đi về phía Truyền Tông điện.

Người ăn mặc quái dị như vậy, trong tu sĩ có rất nhiều người, lấy cũng không có người cảm thấy tu sĩ hắc bào kỳ quái,

không có trở ngại tiến vào trong điện kia.

Một tòa cung điện to lớn như vậy, lại chỉ có ở khu vực trung tâm, có một tòa pháp trận gấp ghềnh đang vận chuyển. Pháp trận to lớn, hầu như chiếm một phần ba diện tích cung điện, vô số hoa văn như măng mang, như cỏ văn, như họa phù, phát ra khí tức huyền ảo không thể giải thích, trong đó có từng cái hố, lúc này bên trong đều bổ sung linh thạch cực phẩm, quang mang trong suốt.

Bốn phương hướng pháp trận, đều có một phương án ngọc, sau án có tu sĩ mặc pháp bào, trước án là từng người tu sĩ xếp hàng, nói chuyện với người sau án kia giao nộp linh thạch, được cho phép liền đi vào trong pháp trận, chờ thời điểm vận chuyển bắt đầu truyền tống.

Truyền tống trận bất luận lúc nào đều vận chuyển, cho nên Ngô Khí cũng không quan tâm là tới sớm hay muộn, tùy ý đứng một đội ngũ, theo đám người chậm rãi di động.

Trong đám tu sĩ, có không ít người đều là người quen biết từ lâu, trong lúc chờ đợi, mỗi người tự đáp lời, đều kể lại kiến thức của mình, phần lớn đều là thương nhân đi lại trong tu sĩ, kiến thức rộng rãi, mặc dù tu vi chiến lực thua xa Ngô Khí, nhưng vẫn như cũ làm cho Ngô Khí tăng thêm không ít kiến thức.

Ừm, lần này thu hoạch không tệ, Bích Thủy thành trên châu kia là thứ tốt có thể rèn luyện thủy nguyên lực, thu nhiều một chút khẳng định có thể kiếm được không ít.

Sư tôn nói rất đúng, quả nhiên đi ra ngoài rèn luyện mới là chính đạo, chỉ là trải qua mấy lần chém giết chiến đấu, tu vi của ta vậy mà tăng lên một cảnh giới, chờ trở về gia tộc, xem ai còn dám nói ta là phế vật.

Ai, lúc này là tử thương thảm trọng a, một đám huynh đệ đi bắt giết Ngân Điện Kinh, cuối cùng chỉ sống được mấy người, hồi hận không nổi lúc trước a.

Người của Vô Phong thành bá đạo quá, mở buôn bán ở đó còn không bằng ở Nguyệt Giao thành này, xem sau khi ông đây trở về không ở trước mặt hội trưởng hảo hảo nói, hừ hừ.

.....

Nghe nói thành chủ mới của thành Hà Chu sáu năm trước, sau khi yên lặng bảy năm, rốt cuộc bắt đầu có hành động. Đường như người gặp nạn đầu tiên là thành Thương Lãng kia, địa bàn đã bị xâm chiếm hơn phân nửa. Nếu không phản kháng, chỉ sợ hải vực năm mươi vạn dặm kia sẽ phải đổi chủ.

Người cho rằng thành chủ Thương Lãng thành kia không muốn phản kháng, hẳn là không làm được, Ngọc Thanh thành là vị trưởng lão chiến tướng đến từ Thủy Thần điện kia, tu vi Phản Hư hậu kỳ thì thôi, vẫn là người lĩnh ngộ đại đạo pháp tắc, trừ phi là Phản Hư đỉnh phong hoặc là cường giả hợp đạo đến, nếu không ai có thể ngăn cản hẳn.

Nói cũng đúng, xem ra vùng biên biên giới này cũng sắp bắt đầu không yên tĩnh rồi a.

Từng câu nói hỗn tạp vang lên trong mỗi địa phương trong điện, đều rõ ràng vô cùng chui vào trong đầu Ngô Khí. Nhưng không thể tạo thành bất luận ảnh hưởng gì đối với hắn, chỉ là một chỗ, trong lúc mấy tu sĩ nói chuyện với nhau có nhắc tới một tòa thành trì, còn có hướng đi của vị chủ nhân tòa thành kia, làm cho Ngô Khí dưới mặt nạ hiện ra một vòng ý cười.

Trước bàn ngọc, tu sĩ trung niên mặc pháp bào, mặc pháp bào, ngẩng đầu nhìn Ngô Khí một chút, không lộ ra bất kỳ vẻ kỳ dị nào, chỉ thản nhiên nói: Đi nơi nào?

Phong Bạo Chi Thành

Câu trả lời vô cùng ngắn gọn, từ dưới lớp mặt nạ xương trắng phát ra.

Mạnh hơn đến mức phát dịch đến tận cùng: Viêm Vô Phong bắt được một đồng tiền thưởng cho ba vị Diệp huynh đệ thưởng thức vé tháng và vé bọc phát ra sao? Thỉnh các huynh đệ tiếp tục nện lên, tượng trưng cho vé đánh giá khác, còn có mấy người sưu tầm có thể đạt được vinh dự của giá sách, còn chưa gia nhập được một chút danh dự của huynh đệ trên giá sách, bàn tay chấp lại từng chút một.

Mẹ kiếp,

Phong Bạo Chi Thành bốn chữ vào tai, tu sĩ trung niên kia không có một chút kinh ngạc, nhẹ gật đầu, trong miệng tiếp tục nói: Phong Bạo Chi Thành cách đây năm trăm vạn dặm, nếu từ Nguyệt Giao thành xuất phát, đường đi có ba con đường, con đường gần nhất mười ba tòa thành trì. Người có thể lựa chọn giao nộp tất cả linh thạch, cũng có thể chỉ giao nộp linh thạch truyền tống đến thành trì tiếp theo.

Vù vù

Tu sĩ trung niên kia còn chưa nói xong, Ngô Khí liền vung tay lên, một cái túi trữ vật màu đen liền bị hất ném ra.

Trung niên nhân mở ra túi trữ vật không có bất kỳ phòng hộ cấm chế nào, thần niệm quét qua, lập tức biết được trong đó có bao nhiêu linh thạch. Lần nữa ngẩng đầu lên, trên mặt của hắn ngược lại xuất hiện vẻ tươi cười.

Không nhiều không ít, các hạ có thể tiến vào.

Nhìn biểu hiện của hắn như vậy, bất kể là ai cũng biết trong túi trữ vật của Ngô Khí đã từng ném qua kia, linh thạch chứa trong đó hẳn không phải là một số lượng quá ít.

Trước khi xuất phát, Ngô Khí hỏi rõ ràng rất nhiều chuyện ở Lâm Tây, trong đó đương nhiên cũng bao gồm truyền tống trận này. Tại hải vực Phong Bạo, ngoại trừ Thủy Thần Thiên Đảo Minh và Ma Sa Điện là một trong tam đại thế lực siêu cấp này, còn có một thế lực lớn thứ tư, tên là Phong Bạo thương hội. Mà truyền tống trận ở các thành trì trong Phong Bạo Hải Vực, trận pháp của các tòa thành trì, Phần lớn đều là sản nghiệp thuộc về Phong Bạo thương hội, lúc truyền tống, nếu đường xá rất xa, cần đi qua không ít thành trì, có thể một lần âm thầm trả hết tất cả linh thạch, tránh chậm trễ thời gian.

Sau khi ném túi trữ vật ra, Ngô Khí tùy ý bước vài bước, liền tiến nhập vào trong pháp trận to lớn kia. Không bao lâu, trong cả tòa pháp trận đã đứng không ít người, mặc dù cuối cùng mỗi người cũng không giống nhau. Nhưng tất cả mọi người

lập tức xuất hiện ở địa phương tiếp theo, ngược lại giống nhau như đúc.

Thiên Thanh thành, cách Nguyệt Giao thành chỉ ít là hai mươi vạn dặm, mà ở chính giữa hải vực rất là nguy hiểm. Có lượng lớn yêu thú tồn tại, rất nhiều tu sĩ ở trong đó đều đã từng nhìn thấy thân ảnh bát giai thậm chí là cửu giai yêu thú.

Trên thực tế, cũng chỉ có gần biên giới hải vực Trung Châu đại lục tương đối bình tĩnh, sau khi tiến vào đại dương mêh mông một chút, hải vực liền trở nên nguy hiểm, nhất là tại biển sâu, càng tồn tại yêu thú cường đại không gì sánh được. Như là có thể cùng cường giả Hợp đạo chém giết Cửu giai yêu thú cũng thường xuyên xuất hiện.

Cho nên chỉ cần là chỗ sâu hơn một chút hải vực, cho dù khoảng cách giữa không tính là quá dài, nhưng chạy đi dù sao cũng phải hao phí mấy ngày, nếu gặp phải yêu thú cường đại không cách nào phản kháng, vậy cái được không bù cho cái mất. Cho nên bình thường tu sĩ đều lựa chọn sử dụng truyền tống trận của các thành trì.

Nguyệt Giao thành và Thiên Thanh thành cách nhau không tới hai mươi vạn dặm, đối với tu sĩ bình thường cũng là một khoảng cách rất dài, nhưng đối với Ngô Khí có được công pháp đáng sợ như U Minh chiến thể mà nói, muốn vượt qua cũng không phải là việc gì khó. Bất quá hiện tại hắn một thân một mình, hơn nữa còn có mục đích khác, ngược lại sẽ không lựa chọn trực tiếp vượt qua đại dương mêh mông như vậy có chút làm cho người ta kinh hãi.

Vù vù

Cũng là một tòa thành trì, hai chân vừa bước lên mặt đất, lập tức có thể cảm nhận được khí thế cường đại của tòa thành này dưới chân. Bên trong pháp trận, từng tu sĩ đều hoạt động. Có tu sĩ vốn lấy tòa thành trì này làm mục tiêu, trực tiếp ra khỏi truyền tống trận, đi ra ngoài điện.

đích đến của Ngô Khí đương nhiên không phải là Thiên Thanh thành cùng loại với Nguyệt Giao thành, mục đích của hắn gần như đã là mục đích cuối cùng của lần truyền tống này. Bởi vì

nơi hần muốn đi, chính là khu vực hạch tâm của toàn bộ Bạo Phong Hải vực, tam đại thể lực siêu cấp cùng thủ hộ thành trì Phong Bạo thành.

Có người đi tới, rất nhanh pháp trận đã được bổ sung đầy, một lần nữa lại lóe lên ánh mắt cực kỳ chói mắt, mang theo một đám tu sĩ, biến mất trong truyền tống điện ở Thiên Thanh thành.

Mười lăm tòa thành trì, mỗi một lần truyền tống, mặc dù không cần hao phí mấy ngày, nhưng gần nửa ngày vẫn cần. Dù sao cũng không phải là mấy ngàn dặm, mấy vạn dặm, mà là đường xá xa xôi thật sự, tùy ý truyền tống một lần, đều phải ít nhất mấy chục vạn dặm.

Ban đầu, Ngô Khí còn hứng thú xem một chút thành trì truyền tống đến, bất quá đến phía sau, Ngô Khí cũng không có hứng thú. Trên người hần là một bộ hắc bào, mang theo mặt nạ trắng bệch, mặc dù không tính là kỳ lạ, nhưng khí tức hiển lộ ra lại cực kỳ lạnh lẽo, khiến người ta vừa nhìn đã biết là một tu sĩ ít nói ít nói. Bởi vậy, không có tu sĩ chủ động nói chuyện với hần.

Hần cũng không để ý tới, hai mắt dưới mặt nạ kia cũng nhắm lại, trong pháp trận kia, tiến nhập trạng thái ngưng thần, không biết đang suy nghĩ cái gì, hay là dứt khoát bế quan.

Đại dương vô tận không biết bao nhiêu rộng lớn, mặc dù là tu sĩ trong đại dương mệnh môn này, chỉ sợ cũng không người biết. Bất quá lớn nhỏ trong Phong Bạo Hải Vực, ngược lại không ít người biết. Không đề cập tới biên giới hải vực, chân chính Phong Bạo Vực, tung hoành phạm vi ước chừng một ngàn vạn dặm, bên trong không biết có bao nhiêu yêu thú tồn tại, hòn đảo mà tu sĩ nhân loại chiếm cứ, ở trong đó bất quá chỉ là một hạt gạo mà thôi, nhỏ đến đáng thương.

Không chỉ là hải vực phong bạo như vậy, ở bất kỳ hải vực nào, tu sĩ nhân loại cũng không phải là bá chủ, bá chủ chân chính trong đại dương mệnh môn vô tận, là thế giới đáy biển, vô số yêu thú kia. Chỉ cần đi vào chỗ sâu, ngay cả cường giả Phản Hư cũng không dám tùy tiện xuyên qua hải vực cách quá xa.

Ngô Khí không phải là kẻ ngốc, cũng không muốn quá mức làm người ta chú ý, liền quyết định lấy truyền tống trận đi đến vùng đất hạch tâm của hải vực Phong Bạo kia, tòa thành trì nổi danh toàn bộ hải vực này.

Sau Thiên Thanh thành, là cách ba mươi vạn dặm: Đan Hoa thành

Lại ba mươi vạn dặm, là: Đại Nghiệp thành

Năm mươi vạn dặm, Thanh Trần thành.

Bốn mươi vạn dặm, đúng: Vân Lưu thành

.....

Ngô Khí ngồi xếp bằng trong truyền tống pháp trận, ngưng thần tĩnh khí, mặc kệ bên ngoài là cảnh tượng như thế nào, chỉ cần không có uy hiếp đến hắn, ngay cả để hắn mở mắt cũng không làm được.

Tu sĩ đi cùng hắn trong pháp trận có không ít, cho dù sau đó cũng còn có gần trăm người, phần lớn là tu vi cảnh giới Hóa Thần, cảnh giới Phản Hư không nhìn thấy một cái, ở bất kỳ nơi nào., Phản Hư kỳ tu sĩ đều là cường giả hi hữu, sẽ không dễ dàng chạy ngược chạy xuôi, mà là nhân vật uy hiếp tính mạng, tọa trấn một phương. Bọn họ lại không ai biết được, hắc bào tu sĩ đang ngồi xếp bằng ở chỗ hẻo lánh tản ra khí tức lạnh lẽo, sẽ là một nhân vật sát tinh còn kinh khủng hơn nhiều so với Phản Hư hậu kỳ.

Động niệm ngưng thần, tâm thần Ngô Khí lập tức chìm vào trong cơ thể, một hơi cũng không có. Vô cùng nội liễm, một cỗ lực lượng thần hồn to lớn hiện ra, tràn đầy, hoàn toàn không giống như một tu sĩ cảnh giới Hóa Thần có thể có được. Mà trong cơ thể hắn, trong không gian đan điền, có một ít cảnh tượng kỳ dị.

Trong không gian tựa hồ là một không gian khác, có một tòa trận pháp đơn sơ màu đen, trong trận có mười đóa hoa lớn ngưng đọng như thực chất, mỗi một đóa đều là yêu dị không gì sánh được, tươi đẹp ướt át, đóa hoa kia lay động phun trào, phát ra ngoài, lại là khí tức đáng sợ muốn đông kết tất cả mọi thứ trong thiên địa.

Nguyên Anh một đen sì, đã đạt tới năm thước, như một người thấp bé, dựa vào dằng về ngai xếp bằng trong hoa lớn. Nguyên Anh đen sì này, khắp cả người đều bao phủ huyết văn quỷ dị không gì sánh được, cổ lão hung thần nguyên thủy. Trong mười đóa hoa lớn màu đen kia, có một đám khí tức khói lửa màu đen tràn ra, quấn quanh trên thân Nguyên Anh kia, không ngừng rèn luyện, làm cho chân nguyên từ trong Nguyên Anh kia phun ra, trở nên tinh thuần không gì sánh được.

Cảnh tượng như vậy tuy rằng kỳ dị, nhưng cũng không tính là gì, thật sự khiến người ta không thể lý giải.

Tại một bên khác của Nguyên Anh, trong không gian đan điền, còn có một tòa pháp trận tồn tại.

Tòa pháp trận này, đúng là tràn ngập lửa đỏ diễm, đơn sơ như nhau, nhưng lại có không biết bao nhiêu pháp trận huyền ảo phức tạp không thể có được uy thế đáng sợ. Từng sợi hỏa diễm đỏ tươi phun ra nuốt vào không ngừng, thỉnh thoảng ngưng tụ ra một đóa hoa sen, khí tức tản mát ra, đúng là muốn tịnh hóa tất cả tội ác ô uế giữa thiên địa này, nghiệp hỏa thiêu nghiệp chướng, hồn phách bất luận sinh linh nào cũng không thể chạy thoát.

Mà trên pháp trận này, cũng ngai xếp bằng một bóng người. Chỉ là người này, mặc dù ngai ngay ngắn, cũng là ngai cực kỳ cao lớn. Toàn thân đều là Kim Ô, tựa như toàn bộ khu vực trên dưới đều bị từng mảnh lân phiến cực kỳ tinh mịn bao phủ lại, không có một khe hở nào. Chỉ cần lúc mí mắt hắt mở ra, mới có thể nhìn thấy không phải là chỗ Kim Ô lân phiến.

Có chút không giống với trận pháp dưới thân, bóng người vàng óng này mặc dù cũng tản mát ra khí tức tịnh hóa ô uế, nhưng càng nhiều là một loại cảm giác từ bi, mặc dù chưa từng mở mắt, cũng không nhìn thấy biểu lộ, nhưng cho người ta cảm giác chính là, trước mắt cũng không phải là sinh linh bình thường gì, mà là một vị cao tăng đắc đạo gì đó, mà là một vị cao tăng đắc đạo., Bi Thiên thương nhân, quang minh nhiên nhiên, nhất là khi một người này xuất hiện trong đan điền, mà ở một bên khác của đan điền, chính là ngọn lửa cùng hồn phách chí tà của thể gian này, lại để cho người ta lập tức sinh

ra, cảnh này, giống như lời vị đại thánh nhân của Phật môn kia nói: Ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục?

Đại hoạnh nguyện của bi thiên thương nhân, giống như cũng ở trong minh minh vang lên: Địa Ngục Bất Không thể không thành Phật.

Cảnh tượng như vậy không thể tưởng tượng nổi, xuất hiện bên trong không gian đan điền của một tu sĩ, càng có vẻ vô cùng kỳ dị. Cho dù là yêu thú tiến vào Phản Hư cảnh, mà không cách nào ở trong cơ thể mình mở ra không gian lớn như vậy, dung mạo vật. Cũng chỉ có tu sĩ có được truyền thừa của thời đại Hoang Cổ, được cơ duyên pháp quyết luyện thể đặc thù, mới có thể làm được chuyện kỳ dị như vậy.

Mặc kệ trong đan điền mình cảnh tượng ra sao, Ngô Khí chỉ là chìm vào tâm thần, bắt đầu cảm ứng hết thảy trong cơ thể, mỗi một khối huyết nhục, mỗi một khối huyết khí mỗi một khối xương cốt..... Một tơ một hào, không có nơi nào có thể tránh thoát Ngô Khí bây giờ đã trở nên càng thêm thần hồn lực lượng.

Mà tu vi của hắn cũng tại lúc này hiển lộ ra, bế quan khó khăn lắm bảy năm, mặc dù là chữa thương, tự nhiên cũng có tiến bộ.

Hóa Thần đỉnh phong.

Bốn chữ này, đại biểu cho cảnh giới, ngoại trừ để cho tu vi của Ngô Khí tăng lên một bậc, cũng đại biểu cho trên người Ngô Khí, có không ít chỗ dựa, đều đã đến biên giới đột phá.

Phản Hư cảnh giới ngưng tụ nguyên thần U Minh chiến thể.... Bất luận cái gì cũng giống nhau, đủ để cho Ngô Khí phát sinh biến hóa thoát thai hoán cốt.

Thứ hai là đến vé gỗ biến hóa a, các huynh đệ, cầu đập lên a còn chưa xong.

Mẹ kiếp,

Thần hồn lực to lớn, từng chút từng chút chìm vào trong cơ thể Ngô Khí, cảnh tượng cảm ứng đều chiếu vào trong nguyên thần của Ngô Khí.

Hóa Thần đỉnh phong.

Tu sĩ ở cảnh giới này, muốn bước vào một bước máu chốt nhất của Phản Hư cảnh giới chính là ngưng tụ nguyên thần. Tu sĩ không có nguyên thần, chung quy có nhược điểm thật lớn, chính là Nguyên Anh. Cho dù là tu sĩ nửa bước phản hư, chiến lực mạnh mẽ, nhưng không ngưng tụ nguyên thần, nếu không cẩn thận bị người làm tổn thương Nguyên Anh, chỉ sợ sau một ngày cũng khó thoát khỏi kết cục vẫn lạc. Cho nên., Phạm là tu sĩ tiến vào Hóa Thần đỉnh phong, đều sẽ nghĩ hết mọi biện pháp, rèn luyện thần hồn của mình, tìm kiếm linh đan linh dược có thể giúp ngưng tụ nguyên thần, hoặc là công pháp, chỉ cần ngưng tụ nguyên thần, muốn bước vào Phản Hư, chính là chuyện nước chảy thành sông.

Không vào Phản Hư giả, thần hồn bàng hoàng, có thể che khuất phạm vi vạn dặm giữa thiên địa.

Đã vào Phản Hư giả, ngưng tụ nguyên thần, trong một ý nghĩ chiếu rọi thiên địa mười vạn dặm, vạn vật sinh diệt, đều ở trong mắt, không chỗ nào trốn.

Cho dù Ngô Khí có được truyền thừa của Hoang Cổ, nhưng vẫn không thể một bước lên trời, tu vi cảnh giới, đều phải từng bước một dấu chân, chậm rãi đi lên. Hiện tại hắn là Hóa Thần đỉnh phong, đương nhiên cũng phải giống với những tu sĩ khác, bắt đầu chuẩn bị ngưng tụ nguyên thần.

Ngưng tụ nguyên thần không phải chuyện đùa, nếu không cẩn thận, thần hồn bạo loạn, trực tiếp chết bất tử cũng có thể. Nếu có thể tìm được một ít công pháp bồi luyện lực lượng thần hồn thì nắm chắc phần lớn, lực lượng thần hồn của ta quá mức to lớn, chỉ sợ đã có thể so sánh với tu sĩ Phản Hư cảnh giới, chỉ là thiếu đi nhiều diệu dụng của nguyên thần mà thôi.

Ừm, vân vân.

Giữa Ngô Khí ngưng thần, đang suy nghĩ biện pháp ngưng tụ nguyên thần, bỗng nhiên trong lòng nhớ ra cái gì đó, lập tức nảy lên một ý nghĩ mang theo kinh hỉ. Động cái ý nghĩ này, lập tức tâm thần Ngô Khí, trong nháy mắt đã sắp đến một địa phương thần bí.

Nhưng vào lúc này, trong trận pháp bên ngoài bỗng nhiên xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Vù vù

Ánh sáng kịch liệt lưu chuyển, trong một tòa cung điện, pháp trận vốn đang định rời đi, lại trong nháy mắt đình chỉ, cũng không như dự đoán, thuận lợi rời khỏi chỗ cũ. Truyền tống đến nơi khác, mấy chục tu sĩ trong pháp trận cũng bởi vì vậy, vẫn như cũ dừng lại tại chỗ.

Biến cố đột nhiên khiến pháp trận dưới chân phát ra từng luồng lực lượng chấn động, người trong pháp trận mặc dù tu vi không tệ, nhưng bất ngờ không kịp đề phòng, vẫn là một người khuynh đảo, có vài người có ý tứ ngửa mặt lên trời. Ở chỗ rìa một tu sĩ hắc bào, lúc này đột nhiên vén mí mắt, hiển lộ ra dưới mặt nạ một đôi con ngươi mang theo tức giận.

Vốn là đã động kinh hỉ trong đầu, đang lúc muốn hành động lại bị cắt ngang, Ngô Khí lập tức có một tia tức giận.

Bên ngoài pháp trận, mấy tu sĩ phụ trách truyền tống trận, phong bạo thương hội phụ trách tung hoành, tựa hồ cũng biết mình đuối lý, nhao nhao lộ ra vẻ xin lỗi. Người đầu lĩnh trong đó, cũng là một người trung niên, tướng mạo trung niên, thân hình cũng rất cường tráng. Vừa đi tới, trong miệng vừa mang theo một tia áy náy nói: các vị đạo hữu, xin lỗi, phát sinh một ít chuyện ngoài ý muốn, quấy nhiễu chư vị, thật sự là có lỗi, xin lỗi, xin lỗi.

Đưa tay không đánh người mặt cười, hướng chỉ người tươi cười này còn không phải là tu sĩ bình thường. Phong Bạo thương hội tốt xấu gì cũng là thế lực thứ tư ngoại trừ Thủy thần điện, Thiên đảo minh và ba thế lực siêu cấp. Những người bọn họ, tuy rằng tu vi đều không tệ, nhưng thế lực sau

lung nếu như cùng Phong Bạo thương hội, lập tức liền nhìn kém cỏi.

Trong lòng đều là một ý nghĩ: Nếu người này đã xin lỗi, ta không cần nắm chặt không buông.

Đã có ý nghĩ này, thân trên mặt một đám người liền hòa hoãn một chút, một người trong đó cũng thuận thế khoát tay áo, trong miệng nói: Đã là ngoài ý muốn thì thôi, một lần nữa xuất phát đi, ta còn muốn sớm ngày trở lại Phong Bạo thành, xem ra cũng chỉ có một tòa thành trì sắp trải qua.

Người này nói xong, những người khác đều không có mở miệng, đều chuẩn bị ngồi lại vị trí ban đầu, chờ pháp trận tiếp tục vận chuyển, truyền tống bọn họ về thành Phong Bạo. Nhưng ngay lúc bọn họ muốn ngồi xuống, trên mặt trung niên nhân kia lại hiện ra nụ cười khổ, hướng về mọi người nói: các vị đạo hữu, không phải tại hạ không muốn vận chuyển pháp trận, mà là tại hạ không thể làm như vậy a.

Những lời này vừa nói ra, người trung niên tựa như có thể đoán được đáy lòng mọi người nhất định sẽ xuất hiện ý niệm nổi giận trong đầu, không đợi một đám tu sĩ chuyển giận lên trên mặt, hắn lập tức lại giải thích mấy câu.

Tòa thành này tên là Thanh Y thành, nếu như truyền tống trận bình thường vận chuyển, chư vị dưới thành tiếp theo chính là Tinh Dã thành, ở Tinh Dã thành kia lại truyền tống một lần, chư vị có thể trở về thành Phong Bạo. Nhưng hiện tại, Tinh Dã thành xảy ra biến cố lớn, đã đóng cửa truyền tống trận, không chỉ chư vị không qua được, bất kỳ ai muốn đi Tinh Dã thành kia, cũng không thể thông qua truyền tống trận. Cho dù là người của Phong Bạo thành, cũng vậy.

Nếu ta nhớ không lầm, Tinh Dã thành chính là một tòa thành lớn, thành chủ tọa trấn ở nơi đó chính là một vị cường giả cảnh giới Phản Hư đỉnh phong, chiến lực vô song, đến tột cùng là xảy ra biến cố lớn gì, vậy mà có thể bức bách một vị cường giả đóng truyền tống trận trong thành như vậy.

Không chỉ là tu sĩ nghi vấn trong lòng, những người khác lúc này trên mặt cũng là biểu lộ nghi hoặc, hiển nhiên đều đã nghe

nói qua uy danh vị thành chủ kia của Tinh Dã thành, có thể khiến một vị cường giả như vậy không thể không đóng cửa truyền tống trận trong thành của mình, có thể suy ra, trong Tinh Dã thành phát sinh biến cố lúc này, hiển nhiên sẽ không phải là chuyện nhỏ.

Ở chỗ biên giới, Ngô Khí tức giận trên mặt cũng dần dần biến mất, hắn cũng không phải người ngoan lệ, nếu không phải người phụ trách vận chuyển pháp trận này sai, Ngô Khí tức giận cũng không có đối tượng nhằm vào. Hơn nữa hắn cũng bị người trung niên kia giải thích nghi hoặc trong lòng, trước khi rời khỏi Âm Dương thành, Lâm Tây cũng từng nói với người một ít tin tức liên quan tới thành chủ Tinh Dã thành.

Nửa bước hợp đạo, lĩnh ngộ được Bắc Đẩu đại đạo pháp tắc, chiến lược vô song, một trong mười ba vị chiến tướng trưởng lão của Thiên Đảo minh.

Lúc này trong đầu Ngô Khí dâng lên một ít tin tức, chính là liên quan tới vị thành chủ Tinh Dã thành kia. Khác với những tu sĩ đi lại xung quanh kia, trong miệng Lâm Tây, vị thành chủ Tinh Dã thành căn bản không phải là một tu sĩ Phản Hư đỉnh phong. Mà là một vị cường giả đã bước vào cảnh giới nửa bước hợp đạo, lại còn lĩnh ngộ đạo của Bắc Đẩu.

Lâm Tây, Ngọc Tịch Vương này mặc dù cũng là cường giả thiên kiều ở Thủy Thần Điện, nhưng nếu so sánh với vị thành chủ Tinh Dã kia, quả thực yếu hơn không chỉ một bậc.

Không nói đến chênh lệch tu vi chừng hai tiểu cảnh giới, chỉ riêng việc hai người lĩnh ngộ được Đại Đạo Pháp Tắc, liền chênh lệch rất nhiều. Lâm Tây là đạo Âm Trảo, mặc dù ở trong thần thông Đại Đạo của hắn, ẩn chứa lực lượng Tinh Thần ngày đó, nhưng xét về cơ bản, vẫn không phải đạo Nhật Nguyệt Tinh Thần chân chính.

Nhưng thành chủ Tinh Dã thành kia lại là người vô cùng chân thật lĩnh ngộ đạo Bắc Đẩu. Bắc Đẩu chính là bảy ngôi sao sáng nhất trong biến sao, mặc dù không rực rỡ bằng ánh sao của ngày hôm đó, nhưng cũng là ngôi sao có được lực lượng huyền ảo. Thành chủ Tinh Dã lĩnh ngộ đạo Bắc Đẩu, một khi

thi triển thần thông, thậm chí có thể trực tiếp rút lấy lực lượng tinh tú của Bắc Đẩu trong biển sao kia.

Đằng Tinh Dã, đạo Bắc Đẩu, cũng không phải là danh xưng của Bắc Đẩu Vương, mà là lấy tên của mình làm danh xưng: Tinh Dã Vương.

Chỉ cần là người có thể lĩnh ngộ Tinh Thần đại đạo, có thể rút lấy lực lượng tinh thần trong biển rộng mênh mông. Lấy lực lượng tinh thần thi triển thần thông, được xưng là có thể nghiền áp tất cả tu sĩ cùng cấp. Vị Tinh Dã Vương này lĩnh ngộ được Bắc Đẩu chi đạo, có thể trực tiếp rút lấy lực lượng bảy ngôi sao, lại là cảnh giới nửa bước hợp đạo, chẳng phải là hợp đạo cảnh giới một chút, căn bản không có ai là đối thủ của hắn.

Tâm niệm Ngô Khí chuyển động, rất nhanh đã suy nghĩ rõ ràng vị Tinh Dã thành chủ kia, rốt cuộc có lực lượng gì.

Nhưng lực lượng của vị Tinh Dã thành chủ này càng cường đại, cũng ý nghĩa lúc này tòa Tinh Dã thành kia gặp phải phiền phức, càng là to lớn. Có thể làm cho một tuyệt thế cường giả như Tinh Dã thành chủ không thể không đóng cửa truyền tông trận trong thành của mình. Có thể nghĩ, lúc này ở Tinh Dã thành, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Trong lúc nhất thời, bao gồm cả Ngô Khí, tất cả tu sĩ trong pháp trận, ánh mắt đều nhìn về phía người trung niên kia.

Hình như sớm biết mọi người sẽ có nghi vấn như vậy, nhưng cũng bởi vì Tinh Dã thành gặp phiền toái quá lớn, thật sự là quá khó giải quyết, cho dù là nói, trung niên nhân này cũng phải tổ chức một chút ngôn ngữ.

Sau mấy hơi thở, người trung niên há mồm nói: Tin tức bên kia là truyền tới trước mấy canh giờ, hình như là người của Tinh Dã thành không biết vì nguyên nhân gì, vậy mà chọc giận rãnh biển Bích huyết phụ cận Tinh Dã thành, vừa vặn chủ nhân rãnh biển Bích Huyết kia mới xuất quan tỉnh lại, nghe được là người của Tinh Dã thành trêu chọc rãnh Bích Huyết Hải của nó, lập tức giận dữ, liền dẫn thủ hạ yêu thú, vây quanh Tinh Dã thành.

Bây giờ đến lúc này, nghĩ đến đã công thành.

Không cần phải nói đến câu cuối cùng của người trung niên kia, chỉ cần một từ nào đó ở chính giữa, bốn chữ kia cũng đủ để làm cho rất nhiều tu sĩ trong pháp trận lộ ra vẻ kinh ngạc.

Bất quá Ngô Khí lại không như vậy, mặc dù hắn cũng kinh ngạc, nhưng đáy lòng hắn càng lo lắng nhiều hơn, tự nhiên cũng sẽ không trở nên từ bi, mà là sau khi hắn biết được phiên toái ở Tinh Dã thành kia, có thể thuận lợi xuất hiện ở thành Phong Bạo hay không.

Dưới mặt nạ, đôi mày kiếm của Ngô Khí chậm rãi nhíu lại, trên mặt hiện ra vẻ suy tư.

rãnh máu, người Tinh Dã thành kia điên rồi sao, vậy mà đi trêu chọc yêu thú rãnh biển máu. Ai không biết ở vùng biển này, yêu thú trong đó là khó chơi nhất.

Vị thành chủ Tinh Dã kia là siêu cấp cường giả, nhưng dù sao cũng tu luyện chưa tới tám trăm năm, có thể đồn đại chủ nhân của Bích Huyết Hải rãnh kia chính là dị chủng thượng cổ, tu luyện ngàn năm, mặc dù còn chưa chân chính trở thành yêu thú cửu giai, nhưng đã không sai biệt lắm. Thêm vào huyết mạch dị chủng trên người nó, chỉ sợ chiến lực chân chính sẽ không yếu hơn so với cường giả hợp đạo bao nhiêu.

Thật đúng là như vậy, lần này không muốn chúng ta có thể thuận lợi tiến về Tinh Dã thành hay không, chỉ sợ Tinh Dã thành có thể bảo vệ được hay không cũng là vấn đề. Tinh Dã thành chủ là lợi hại, nhưng cũng rất khó đánh thắng được con yêu thú đáng sợ trong Bích Huyết Hải rãnh kia chứ.

Rất nhiều tu sĩ trong pháp trận, ngơ ngác một lời ta một câu, liền đem lo lắng trong lòng Ngô Khí nói ra.

Lúc rời khỏi Ngọc Dương thành, Lâm Tây kể lại toàn bộ tình huống thật sự của Tinh Dã thành chủ cho Ngô Oanh, đương nhiên cũng sẽ không nói một thế lực lớn khác ở gần Tinh Dã thành đến đây: Bích Huyết rãnh, đã bị quên lãng.

Phong Bạo thành mặc dù là nơi tụ tập nhiều nhất của tất cả tu sĩ nhân loại trong toàn bộ Phong Bạo hải vực, có thể nói là hạch tâm. Nhưng trong vô tận đại dương này, bá chủ chân

chính không phải là nhân loại tu sĩ, mà là đáy biển to lớn vô cùng, yêu thú nhiều không đếm hết, còn có thể lực yêu thú cường đại không cách nào tưởng tượng.

Tại hải vực Phong Bạo còn cách chín trăm ngàn dặm, vùng biển phụ cận Tinh Dã thành, cường đại nhất không phải là Tinh Dã thành chủ, sinh linh cường đại nhất cũng không phải linh ngộ nửa bước hợp đạo của Bắc Đẩu thành chủ, mà là cường giả Tinh Dã thành, mà là đáy biển kia, một nơi gọi là Bích Huyết rãnh biển, chủ nhân trong đó mới là đệ nhất cường giả của hải vực này.

Bích Huyết Ma Hạt, thượng cổ ma thú dị chủng, tu luyện ngàn năm, khó khăn lắm mới bước vào cánh cửa yêu thú cửu giai. Thiên sinh dị chủng, chiến lực vô song, thống lĩnh mười vạn yêu thú khát máu ở đáy biển, nếu như phát cuồng chém giết, cho dù là cường giả hợp đạo trong tu sĩ nhân loại cũng phải tạm lánh mũi nhọn.

Ngô Khí vẫn cau mày như trước, trong đầu, vô cùng tự nhiên nhớ lại những tin tức lúc trước Lâm Tây nói cho hắn. Như Lâm Tây nói, nếu như tiến nhập vùng hải vực này, thế lực không thể trêu chọc nhất không phải Tinh Dã thành., Mà là rãnh biển Bích Huyết kia, trêu chọc Tinh Dã thành, nói không chừng nể mặt người cũng là tu sĩ nhân loại, chỉ khiến trách một phen là xong. Nhưng nếu trêu chọc vào rãnh biển Bích Huyết, lại là tu sĩ nhân loại, chỉ sợ trừ bị cắn nuốt sống sờ ra, sẽ không có kết cục phân biệt.

Ngô Khí khiếm tốn như vậy, quả thực trở thành một người không nhìn thấy ai biết chú ý, cũng không trêu chọc đến bất kỳ thế lực nào, không hề gặp phải phiền phức gì. Lại không nghĩ tới lại phải vào thành Phong Bạo, vậy mà bởi vì Tinh Dã thành chọc vào rãnh biển Bích Huyết, không thể không tạm thời trốn ở thành Thanh Y này.

Thanh Y thành cách Tinh Dã thành kia khoảng hai mươi vạn dặm, mà trên con đường này, nếu là muốn tiến vào Phong Bạo thành, ngoại trừ đi ngang qua Tinh Dã thành, căn bản không có biện pháp nào khác. Đã đến nơi này, Ngô Khí muốn đi đường vòng cũng không được.

Đương nhiên, còn có một cái biện pháp, chính là vòng qua cái kia Tinh Dã thành chủ, vượt qua hơn một trăm vạn dặm khoảng cách, trực tiếp từ phía trên đại dương mênh mông tiến vào Phong Bạo Chi Thành. Biện pháp này., Nếu là trước kia, có thể Ngô Khí dựa vào thần thông U Minh chiến thể của mình có thể tùy ý xuyên qua hư không, thể hiện có thể làm như vậy. Nhưng hắn từng trải qua chém giết với vị Ngọc Nguyệt Vương Lâm Tây này, hôm nay có nghe nói thể lực như Tinh Dã thành sau khi bị công thành, Ngô Khí không thể không loại bỏ ý nghĩ này.

Hắn còn không muốn chết, nơi này cũng không phải là hải vực biên giới của thành Ngọc Tịch, mấy vạn dặm đều không nhìn thấy được một đầu Yêu thú cường đại. Nơi này chính là chỗ sâu trong hải vực Phong Bạo, ở đây, hầu như mỗi một mảnh hải vực đều ở trong mỗi một mảnh hải vực., Đều có vô số yêu thú tụ tập, đều có thể lực yêu thú cường đại. Nếu Ngô Khí không biết trời cao đất rộng, trực tiếp xông ra ngoài, nếu không cẩn thận trên chọc một thể lực còn đáng sợ hơn so với bích huyết hải hạp, đến lúc đó dù Ngô Khí đem toàn bộ lá bài tẩy của mình ra, chỉ sợ cũng không cứu được mình.

Thứ ba còn có một canh lớn, phỏng chừng sau mười hai điểm đã hồng cầu vé phá vé a, còn chưa có biến hóa đây, đây không phải khoa học, các huynh đệ, xem sương liền đến một căn tiêu lâu chấp tay nhao nhao nhao nha.

Mẹ kiếp,

Dị chủng huyết mạch đại đạo pháp tắc...

Dưới mặt nạ Ngô Khí, bờ môi khẽ nhúc nhích, tựa hồ là tự nói ra hai từ ngữ. Đó mới là nguyên nhân hẳn thật sự không dám hành động thiếu suy nghĩ, mặc dù hẳn tự nghĩ chiến lược mạnh mẽ, nhưng đó cũng là lúc đối mặt với tu sĩ bình thường, nếu đối thủ, không phải tu sĩ bình thường, cũng không phải yêu thú bình thường.

Mà là một đầu yêu thú có được huyết mạch dị chủng, một vị tu sĩ lĩnh ngộ được Đại Đạo pháp tắc.

Những thứ Ngô Khí dựa vào, chỉ sợ sẽ mất đi tác dụng, giống như lúc đối mặt với Lâm Tây. Mặc dù Ngô Khí liều mạng phản phệ nguy hiểm, cũng không làm gì được Lâm Tây vị Âm Hà Vương này, đặc biệt là lúc hẳn thi triển ra thần thông thuật Âm Ly chi đạo, càng là suýt chút nữa tính mạng Ngô Khí.

Cuối cùng vận khí Ngô Khí cũng không tệ, thiên tân vận khổ gọi ra cổ Đế Thi được hẳn nuôi dưỡng ở sâu trong đan điền, lợi dụng tiên thiên sát khí của Đế Thi trấn áp Lâm Tây, lấy Hồng Liên Nghiệp Hỏa cùng Cửu U Minh Hỏa luyện dung luyện thiên địa lò., Không ngủ không nghỉ luyện hóa mấy ngày mới có thể thu Lâm Tây làm nô bộc. Lâm Tây còn kinh khủng như vậy, nếu gặp lại người cường đại hơn hẳn, Ngô Khí cũng không dám cam đoan mình có thể thuận lợi sống sót. Không phải mỗi một lần vận khí đều có thể tốt như hôm đó.

Hơn nữa nơi này không phải là khu vực phụ cận Tinh Dã thành, nơi này là hải vực phụ cận Tinh Dã thành, Yêu thú và tu sĩ nơi này đều không phải là nơi mà thành chủ Âm Nguyệt thành có thể so sánh.

Trong lòng tính toán những thứ này, Ngô Khí không thể không từ bỏ ý nghĩ trực tiếp đi đến Phong Trì thành, cũng không mở miệng nói chuyện, mà là tiếp tục yên lặng trong đám người, nghe mấy chục tu sĩ này không ngừng nghị luận.

Các vị đạo hữu, nếu như truyền tống trận của thành chủ Tinh Dã kia đã đóng lại, chư vị tạm thời cũng không thể đi. Không bằng trước tiên lưu lại ở Thanh Y thành mấy ngày, chờ Tinh Dã thành giải quyết phiên toái rãnh biển Bích huyết, một lần nữa mở ra truyền tống trận, sau đó tiến đến như thế nào,

Một đám tu sĩ bên trong pháp trận, sau khi biết được Tinh Dã thành bị thế lực yêu thú Bích Huyết Hải Ao vây thành, cũng đều biết chỉ sợ là không thể tiến vào Tinh Dã thành trong thời gian ngắn, không cần người khác nhắc nhở, cũng dự định lưu lại Thanh Y thành này một ít thời gian, hoặc là dứt khoát vòng một ít đường cũ, từ những con đường khác tiến vào thành Phong Bạo.

Bất quá sau khi bọn họ nghe được người trung niên kia nhắc nhở, lại đều nhao nhao lộ ra vẻ kỳ dị, một người trong đó nhìn không được liền đặt câu hỏi: “Vị đạo hữu này, nghe lời của người, chẳng lẽ thật sự cho rằng Tinh Dã thành kia có thể giải quyết phiên toái Bích Huyết Hải rãnh rất nhanh chóng.

Giống như đã sớm biết sẽ có người hỏi. Trên gương mặt trung niên nhân chất phác nở nụ cười, lập tức mở miệng giải thích.

Nếu là trước đó tại hạ cũng không dám khẳng định, bất quá trước đó không lâu tại hạ nhận được tin tức. Bởi vì Tinh Dã thành bị nhốt, người của Thiên Đảo Minh đã bắt đầu phái người đến viện trợ, hơn nữa một ít đại thành trì xung quanh hải vực đã bắt đầu có người đến viện trợ. Cũng đều xây dựng mấy nhánh săn yêu quân, muốn đi viện trợ Tinh Dã thành. Kể từ đó, chính là chủ nhân của Bích huyết hải hạp kia cường đại vô cùng, chỉ sợ cũng không cách nào làm gì được Tinh Dã thành, lại nói tiếp cũng chỉ mất mấy ngày là có thể giải quyết.

Người trung niên này là một trong những chấp sự phụ trách Thanh Y thành ở Phong Bạo thành này. Tin tức nơi phát ra đương nhiên không cần hoài nghi, sau khi hắn nói xong, lại quét nhìn mọi người vài lần, nở nụ cười hiền lành một chút.

Lại nói: săn yêu quân tiến đến săn giết yêu thú, giải được khốn cục của Tinh Dã thành, tin tưởng Tinh Dã thành chủ cũng không phải người keo kiệt, đến lúc đó hẳn là có hậu báo. Mà yêu thú kia của Bích huyết hải hạp, có không ít đều là chủng

tộc giá trị xa xỉ, chứ vị nếu có hứng thú, cũng có thể tham gia. Thanh Y thành ta vừa lúc có một mũi, ước chừng nửa ngày sau sẽ xuất phát.

A, chấp sự nói như thế, chúng ta ngược lại có chút hứng thú. Bất quá yêu thú Bích Huyết Hải rãnh kia số lượng rất nhiều, mà yêu thú cường đại trong đó cũng không ít. Tu vi chúng ta cũng không cao, tùy tiện tiến đến, không cẩn thận sẽ đưa tính mạng mình.

Dù sao đều là tu sĩ giống như thương nhân đi lại từ Nam sang Bắc, tâm cơ thành phủ đều không đơn giản, tự nhiên sẽ không bởi vì trung niên nhân kia tùy ý nói mấy câu, sẽ lừa gạt tham gia săn yêu quân gì đó. Nói không chừng đến lúc đó không phải là bọn họ đi săn giết yêu thú, mà là yêu thú săn giết bọn họ.

Những người này ngược lại có thể yên tâm, dù sao Tinh Dã thành cũng không phải là quả hồng mềm dễ khi dễ gì, yêu thú cao giai đương nhiên sẽ được Phản Hư tu sĩ hoặc là những cường giả khác trong thành đến tiếp nhận, tu vi của chư vị hẳn là cũng sẽ chỉ bị phái đi đối phó một ít yêu thú Lục Thất giai, cẩn thận một chút hẳn là sẽ không có nguy hiểm gì.

Đương nhiên, nếu chư vị không cẩn thận lâm vào trong thú khu, hắc hắc, vậy thì...

Sau khi trung niên nhân nói xong câu cuối cùng, liền cánh tay vung lên, dẫn đám tu sĩ trong pháp trận ra, cũng không nói gì, bày ra bộ dáng tiễn khách cười tủm tỉm.

Mấy chục tu sĩ ra khỏi pháp trận, sau một lát, cũng ra khỏi tòa truyền tông điện Thanh Y thành này. Tuy trong bọn họ có mấy người quen biết nhau, nhưng đa số đều là người lạ, sau khi ra khỏi truyền tông điện, mỗi người phân biệt một chút phương hướng, sau đó đều tách ra.

Ngô Khí ở bên cạnh đám người, không có bất kỳ ai chú ý tới hắn, sau khi đi theo mọi người, hắn liền yên lặng chọn một phương hướng, bước ra, ngay lập tức biến mất trong đội hình.

Thanh Y thành, một tòa thành trì ở chỗ sâu trong Phong Bạo hải vực, so với Ngọc Thanh thành lớn hơn gần nửa có, cực kỳ

phồn hoa. Ở các nơi trong thành trì, đều truyền đến từng luồng ba động cực kỳ cường đại, Ngô Khí chỉ hơi cảm ứng một chút, liền cảm giác được không dưới mười mấy cỗ khí tức tu sĩ Phản Hư kỳ.

Trong lòng âm thầm giật mình, nhưng không lộ ra một điểm dị dạng, chỉ là giống như các tu sĩ khác, đi lại trên đường phố rộng lớn không gì sánh được kia, từng bước một ra, ánh mắt phía sau mặt nạ lại đảo quanh bốn phía, như vậy, cực kỳ bình thường, không khiến cho bất luận kẻ nào chú ý.

Đang bước đi, chợt từ xa truyền tới, tựa hồ có Huyền cơ pháp quyết gì đó, vô cùng rõ ràng, giống như là có người đang nói chuyện bên tai vậy.

Các vị đạo hữu, Tinh Dã thành bị mười vạn yêu thú của bích huyết hải rãnh vây thành, hướng tới hòn đảo gần đó phát ra tín hiệu cầu viện. Hôm nay người của Thiên đảo đã xuất phát đi viện trợ, chúng ta cũng không thể rút lại phía sau.

Tại hạ Phó thành chủ Thanh Y thành Kiều Lân, hôm nay phụng mệnh thành chủ, xây dựng một chi săn yêu quân ở bản thành, tiến về Tinh Dã thành viện trợ. Các vị đạo hữu gia nhập săn yêu quân, không cần làm gì khác, chỉ cần săn giết những yêu thú vây khốn Tinh Dã thành là được. Săn giết được, tất cả đều thuộc về bản thân chư vị đạo hữu, sau khi Tinh Dã thành giải vây, sẽ có hậu lễ đưa lên.

Đạo hữu có hứng thú, mời đi tới cửa Tây thành, sau ba canh giờ, Săn Yêu quân sẽ xuất phát.

Từng giọng nói này truyền đến, lại là phó thành chủ của Thanh Y thành dưới chân, phụng mệnh xây dựng một chi săn yêu quân, tiến về Tinh Dã thành săn giết yêu thú vây khốn thành trì kia.

Ngô Khí vốn đang nhìn loạn bốn phía, nghe xong, bỗng nhiên dừng bước, đáy lòng bỗng nhiên sinh ra một ít ý niệm trong đầu.

Không có năn nỉ, không miễn cưỡng, ngữ khí bình thường. Xem ra Tinh Dã thành kia thật sự không có nguy cơ bị hủy diệt gì, những thành trì khác cầu viện đều là phạm vi thể lực

của Thiên đảo mình, có lẽ chỉ là vì giải quyết nhanh yêu thú vây thành kia. Dù sao Tinh Dã thành ở trong Thiên đảo mình địa vị không thấp, nếu bị yêu thú vây lâu, cũng có mất mặt.

Ý niệm trong đầu ý niệm này chỉ quay cuồng một chút, sau đó Ngô Khí liền có quyết định. Lại bước thêm một bước, thân hình tiến vào nhân ảnh tầng sáu, lập tức biến mất không thấy.

Cửa tây Thanh Y thành, xưa nay tuy cũng phi thường náo nhiệt, nhưng rất ít khi như vậy. Trên tường thành cao trăm trượng, từng bóng người tồn tại, chiếm cứ một ít địa phương, rất là phân tán, nhưng dù vậy, nhìn qua vẫn có rất nhiều tu sĩ ở nơi đó.

Ở nơi cao nhất, có một người.

Lão giả có bộ dáng, mặc một bộ pháp bào màu vàng, tản mát ra quang mang mờ mịt, đứng ở nơi đó mặc dù nhìn qua rất là hiền lành, mặt mũi hiền lành, nhưng khí độ trên người lão, lại là cực kỳ bất phàm, tu sĩ tầm thường khó chạm tới, hiển lộ ra tu vi, cũng làm cho người ta có loại cảm giác không theo kịp.

Vị Phó thành chủ Phản Hư hậu kỳ này, lại là một cường giả Phản Hư hậu kỳ, hơn nữa trong mắt hắn còn có một đôi mắt vàng óng, hiển thị cũng không phải tu sĩ Phản Hư kỳ tầm thường.

Phó thành chủ Thanh Y thành Kiều Lân, Phản Hư hậu kỳ, lĩnh ngộ hoàng sa chi đạo, xưng là Hoàng Sa vương, chiến lực vô song, một trong những trưởng lão của Thiên đảo mình chủ.

Ngô Khí từ trong đám người đi ra, ngẩng đầu nhìn lướt qua, lập tức liền nhớ tới tin tức liên quan tới tu sĩ mặc hoàng bào kia.

Con số rải rác đã khiến hắn hoàn toàn rõ ràng, lão giả khí độ phi phàm kia, rốt cuộc là một nhân vật như thế nào. Cũng giống Lâm Tây, là một cường giả thiên kiều xưng vương tồn tại, lĩnh ngộ một loại đại đạo pháp tắc. Mặc dù không cường đại bằng vị Đẳng Tinh Dã của Tinh Dã thành, nhưng nếu chém giết cũng là tồn tại khó lường, Lâm Tây Nhược không phải dựa vào đạo tắc Âm Tịch trời sinh khắc chế cát vàng mà nói, chỉ sợ cũng không thể chiếm được tiện nghi gì.

Một Săn Yêu quân đều do cường giả dẫn đội, xem ra lần này
rãnh biển máu thật sự chọc giận Thiên Đảo Minh.

Cũng đúng, mặc dù trong đại dương mệnh mông vô tận, thế
lực yêu thú trong biển vẫn luôn áp đảo thế lực nhân loại.
Nhưng thành trì trọng yếu như Tinh Dã thành bị một thế lực
yêu thú vây khốn, chuyện như vậy nếu không nhanh chóng
giải quyết thỏa đáng, thế diện Thiên Đảo Minh đã mất rồi.

Ngoại trừ con cô dì chủng kia, Bích Huyết Ma Hạt ra, những
yêu thú cường đại khác cũng không nhiều, cho dù có mười vạn
yêu thú, cũng có thể chạy thoát khỏi kết cục không bị tiêu diệt
hoặc là bị đuổi đi.

Nhìn lão giả trên không trung có một chút khí tức đáng sợ
không có của cường giả kia, Ngô Khí trong lòng suy nghĩ mấy
ý nghĩ, thân hình lập tức chuyển động.

Tựa như trong nháy mắt không còn trọng lượng, hóa thành
một bóng đen mờ hồ, bay về phía trên tường thành kia. Ở nơi
khác, từng tên tu sĩ liên tiếp bay lên trời, cũng bay về phía
tường thành. Vốn Săn Yêu quân đã có hơn trăm tu sĩ tồn tại,
chỉ sau một canh giờ đã gần ngàn người, hầu như mỗi một
người đều có tu vi không tầm thường.

Đây là cập nhật đền bù tổn thất hôm qua, hiện tại đưa lên,
trước mười hai điểm trước còn có ba điểm cảm tạ phàm mễ,
cơm nước, cơm ăn, sự ủng hộ của mười hai huynh đệ, nhanh
chóng tán chức Đà chủ, tiểu lâu lúc tán chức có vẻ như tăng
thêm một chương cho Phàm Mễ huynh đệ.

Mặt khác, xin đập nguyệt phiếu cùng đánh giá a, đã hai ngày
rồi còn không có biến hóa, khóc trời kêu đất cầu còn chưa
xong.

Mẹ kiếp,

Thanh Y thành, trên tường thành cao ngất, hơn ngàn bóng người, đứng yên trên đó.

Đi đầu là một vị lão giả, mặc một bộ pháp bào màu vàng, khí độ phi phàm, trên người quần quanh từng cỗ khí tức hoang vu thô lương, tựa như đứng ở nơi đó không phải là một người, mà là một mảnh hoang mạc cát vàng, có chút kỳ dị.

Xuất phát.

Từ trong miệng lão giả, đột nhiên phun ra hai chữ. Sau một khắc, hơn ngàn bóng người này trực tiếp hóa thành độn quang, giống như là tại trong trời thấp mưa sao băng, đồng loạt bay ra ngoài, ném về phía không trung cực xa, từng tiếng rít kịch liệt từ phía trên rơi xuống, làm cho rất nhiều tu sĩ trong thành đều ngẩng đầu nhìn chăm chú.

Tuy chỉ có ngàn người, nhưng hầu như mỗi một người đều có tu vi không tầm thường, khí thế to lớn, xưng là quân cũng không có khiêm nhường.

Một chi săn yêu quân này, không xuất phát từ trong truyền tông trận, mà là trực tiếp dùng độn quang phi hành, tiến về Tinh Dã thành cách đó mấy trăm ngàn dặm, đương nhiên không phải bọn họ cậy mạnh, cũng không phải ngu xuẩn. Mà là bất đắc dĩ, truyền tông trận của Tinh Dã thành kia., Sở dĩ đóng cửa, ngoại trừ vì không muốn các tu sĩ vô tội bị cuốn vào trong một nguyên nhân, còn có vị chủ nhân của Bích Huyết rãnh kia, lúc vây khốn Tinh Dã thành, thi triển yêu thuật thần thông, trực tiếp nhiễu loạn không gian ba động của Tinh Dã thành, nếu là truyền tông từ nơi khác đến Tinh Dã thành, có rất nhiều khả năng sẽ bị không gian hỗn loạn truyền tông đến địa phương khác.

Sâu trong hư không, nguy hiểm đếm không hết, dù là cường giả Hợp đạo cũng không dám nói nhất định có thể an toàn truyền tông lung tung. Chính vì vậy, vị Tinh Dã thành chủ kia mới bị nhốt trong lúc trước, liền đóng lại truyền tông trận.

Mấy trăm Hóa Thần sơ kỳ, hơn hai trăm người Hóa Thần trung kỳ. Một trăm Hóa Thần hậu kỳ, mấy chục Hóa Thần đỉnh phong, ba vị Phản Hư kỳ.

Trong ngàn người, Ngô Khí lấy tu vi Hóa Thần đỉnh phong, ở hàng đầu của đội ngũ, tùy ý cảm ứng một chút, liền hiểu rõ bảy tám phần tình huống bên mình gọi là Liệp Yêu quân.

Chỉ là một thành trì mà thôi, có thể tùy ý phái ra quân đội cường đại như vậy, nếu như toàn lực ra tay, chỉ sợ đối phó một đại thế lực đại tông môn.

Trong lòng cảm thán một câu, Ngô Khí không còn hứng thú gì khác, không chế độ quang trên người, theo mọi người đi về phía ngoài mấy trăm vạn dặm. Tu sĩ cấp bậc Hóa Thần nếu lấy độ quang toàn lực phi hành, một ngày mười mấy vạn dặm cũng không phải là việc khó. Chỉ là hai ngày sắp qua, một chi sản yêu quân này của bọn họ, lão giả áo vàng đi đầu, trên mặt bỗng nhiên hiện lên một tia quỷ dị.

Chúng ta đến rồi...

Lão giả từ trong miệng phun ra, lập tức nhắc nhở một ngàn người phía sau hắn, mọi người bao gồm cả Ngô Khí ở bên trong, từng ánh mắt phượng hoàng nhìn về phía xa xa. Như xa chân trời, trên thực tế chỉ cách ngoài trăm dặm. Khoảng cách trung gian này, đối với thị lực của Hóa Thần tu sĩ mà nói không là vấn đề gì.

Xa xa đằng kia, mơ hồ có thể thấy được một hòn đảo cực lớn tồn tại, mà ở trên đảo, hình dáng một tòa thành trì to lớn nguy nga, lập tức hiện ra trong mắt mọi người.

Thành trì thật lớn thật lớn.

Không chỉ là Ngô Khí, hầu như suy nghĩ đầu tiên trong lòng mọi người đều là như vậy. Đường viền tòa thành kia rơi vào trong mắt mọi người, mặc dù chỉ có hình dáng, nhưng cũng không ngăn cản trong lòng mọi người tuôn ra ý niệm chấn động kinh ngạc. Gần như cả tòa đảo nhỏ, đều bị tòa thành trì kia chiếm lấy. Hùng vĩ nguy nga, đồ sộ vô cùng, không nghĩ tới ở trên đại dương mênh mông này, lại có một tòa thành trì to lớn như vậy.

So sánh giữa thành Lục Nguyệt cùng tòa thành trì này, quả thực giống như nhà lá tranh vậy.

Đáy lòng Ngô Khí không tự chủ được so sánh Âm Tịch thành cùng thành trì trước mắt một chút, hầu như là trong nháy mắt Ngô Khí đã có kết quả, đã là thành trì Mỹ Nguyệt rất lớn. Trước mặt tòa thành Tinh Dã này, xác thực cái gì cũng không thể tính, quả thực chính là khác biệt giữa đại điện đứng sừng sững trên mặt đất và nhà tranh trên mặt đất.

Đại dương bao la vô tận, ánh sao rủ xuống đồng bằng.

Không hiểu sao ở trong lòng mọi người, lóe lên một ít ý niệm liên quan tới đại thành trước mắt.

Rung động thì chỉ là rung động, nhưng khi ánh mắt mọi người nhìn về phía cự thành kia, lập tức lại bị kinh hãi một phen.

Tuy rằng đã sớm có chuẩn bị, nhưng khi nhìn thấy vô số điểm đen lít nha lít nhít, vây quanh tòa thành trì khổng lồ kia chặt như nêm cối, từng tiếng kêu không gì sánh được, làm cho lòng người sinh phiền muộn tiếng thú gầm sắc nhọn truyền đến, đáy lòng tất cả mọi người không khỏi dâng lên một đạo hàn khí.

Yêu thú công thành.

Mọi người còn chưa tới gần, cách chừng trăm dặm, thế nhưng là từ nơi thành trì kia, nương theo tiếng thú rống, từng luồng từng luồng khí thể khủng bố hung thần hôi tanh không ngừng truyền đến, tràn ra bốn phương tám hướng, cảm nhận được những khí thể này, đáy lòng tựa như lập tức phản chiếu ra bộ dáng hung hãn của ngàn vạn yêu thú, mỗi một đầu yêu thú đều muốn khát máu vô cùng, muốn ăn tươi người.

Cùng xuất hiện trong mắt mọi người, ngoại trừ số lượng Yêu thú rậm rạp chằng chịt, còn có từng bóng người mơ hồ trong đó.

Oanh oanh oanh oanh!

Ở các nơi của thành trì to lớn kia, mơ hồ có thể thấy được, có từng bóng người mơ hồ, cùng những yêu thú kia chém giết cùng một chỗ, phân cách yêu thú như một tấm lưới đen to lớn ra thành từng cái lỗ thủng. Từ xa nhìn lại, tựa hồ có thể nghe

thấy được., Có thể cảm giác được, từng tu sĩ, thi triển thần thông, phóng thích pháp lực chân nguyên, chém giết từng con yêu thú hung hãn, âm thanh chém giết, mặc dù không bằng tiếng thú rống vô cùng âm ỉ kia, nhưng vẫn như cũ là vô cùng cứng cỏi truyền vào trong tai mọi người.

Trong nháy mắt, trong cơ thể chúng tu sĩ lập tức tuôn ra một cỗ nhiệt huyết, sát ý chiến ý lập tức dâng lên, hận không thể lập tức gia nhập vào trong đó, chém giết những yêu thú kia.

Nhanh, nhanh nhìn lên trên.

Trong đội ngũ, bỗng nhiên một vị tu sĩ giống như phát hiện cái gì, đột nhiên vươn ngón tay, chỉ về phía trên không trung.

Trên không trung ần ần đến ngàn trượng, như có một tầng màn vải bao lấy, rất khó thấy rõ, nhưng từ phía sau, thỉnh thoảng truyền ra từng tiếng vang cực lớn, như có sấm sét chín tầng trời muốn rơi xuống, thật là dọa người. Thỉnh thoảng xuyên thấu ra một đạo quang mang, hiển lộ ra ngoài vậy mà là một đạo kinh khí tựa như tản mạn ra, bỏ xuống, sinh sinh đập thủng mặt biển kia một cái hố mấy trăm trượng.

Mặt biển chung quanh hòn đảo khổng lồ kia giống như bị thiên khiển, thỉnh thoảng có mấy đạo quang mang xuyên thấu qua màn trời rơi xuống, quấy cho mặt biển long trời lở đất. Khác với các tu sĩ Hóa Thần khác, Ngô Khí và ba tu sĩ Phản Hư khác, thị lực có thể xuyên thấu màn trời, nhìn thấy trên không trung kia, lúc này rốt cuộc đang phát sinh cảnh tượng gì.

Lúc này Ngô Khí đang ngẩng cao đầu, trong mắt từng đạo quang mang lưu chuyển, có ánh mắt đi ra, xuyên thấu hư không cách trở, rơi vào phía sau màn trời trên không trung kia. Nơi này là tầng cương phong, từng đạo cương phong, quả thực như lưỡi đao sắc bén vô cùng vô tận, bị cự lực phụ thuộc, gào thét, cắt chém những thứ mình gặp phải.

Nhưng lúc này, ở trong đó, lại có không dưới mười mấy đoàn quang mang, vô cùng hỗn loạn dây dưa cùng một chỗ, lại thỉnh thoảng tách ra, truy sát. Quang mang lớn nhỏ không đồng nhất, nhưng khí thế lại không sai biệt lắm. Mỗi một đạo

đều vô cùng khủng bố, cương phong vô cùng đáng sợ kia, tựa hồ hoàn toàn không làm gì được tồn tại trong bất cứ đạo quang mang nào.

Ánh mắt Ngô Khí rơi vào mấy đoàn quang mang trong đó, mỗi một đoàn tồn tại bên trong, hình thể tựa như đều to lớn, phát ra khí thể cũng hoàn toàn không giống nhân loại, hung hãn không gì sánh được, phát ra thanh âm gào rú giống như muốn làm cho toàn bộ thiên địa đều rung động.

Yêu thú bát giai...

Dưới mặt nạ, bờ môi Ngô Khí rung động một chút, trong đôi mắt đột nhiên hiện ra một cỗ chiến ý nồng đậm, bất quá rất nhanh đã bị hấn đè xuống.

Đúng lúc này, trên không trung chỗ ngàn người, bỗng nhiên có một thanh âm vang lên, đúng là từ trong tòa thành trì to lớn ngoài trăm dặm kia truyền tới.

Chư vị chính là đạo hữu Thanh Y thành đến đây viện trợ, tại hạ là trưởng lão hộ thành của Tinh dã thành tề tựu khai sơn, thay bản thành đa tạ các vị đạo hữu đến đây. Yêu thú công thành, không rảnh chiếu cố, xin các vị đạo hữu vào thành nói chuyện.

Các vị đạo hữu mở đường cho bọn ta.

Trong tòa thành trì to lớn kia, sau khi âm thanh này vang lên, đột nhiên ở một nơi, từng bóng người ngưng tụ lại, tựa như tăng vọt lên, quang mang kịch liệt đột nhiên hiển hiện ra, mặc dù cách xa trăm dặm, mọi người cũng có thể nghe thấy rõ ràng từng tiếng vang to lớn tựa như muốn phá vỡ màng nhĩ.

Trong tiếng vang này, chỗ thành trì bị đại lượng yêu thú bao trùm, bỗng nhiên lộ ra một lỗ hổng không nhỏ. Lỗ hổng kia lộ ra, lập tức mọi người có thể nhìn thấy, nơi đó rõ ràng là một chỗ cửa thành.

Đi thôi.

Lão giả áo vàng đứng phía trước biết được lúc này không thể chậm trễ một khắc thời gian, cũng không nói nhiều, sau khi ra lệnh một tiếng, cả người liền biến mất tại chỗ. Sau một khắc,

chỗ cửa thành kia, đột nhiên bộc phát ra một cỗ khí thế đáng sợ.

Ầm

Sau tiếng nổ, là một mảng hào quang lớn màu vàng, mãnh liệt tràn ra, kèm theo tiếng sột soạt soạt soàn soạt. Nhìn qua, trong lỗ hồng, chỗ cửa thành, đúng là một đầu yêu thú đều không tồn tại, từng đám cát vàng tán phát quang mang giống như đồ vật, trống rỗng toát ra, trong khoảnh khắc, biến thành một mảnh biển cát.

Những yêu thú hung hãn khủng bố kia, mặc kệ là tộc đàn gì, khí thế hung sát cỡ nào, chỉ cần rơi vào trong biển cát, lập tức sẽ bị cát vàng vô cùng vô tận bao trùm, chớp mắt đã bị bao phủ, tiếng kêu thê lương thảm thiết cũng sẽ vang lên theo sát. Chỉ là không đến một hơi thở, ở nơi đó, chỉ ít có mấy trăm đầu yêu thú ở trong tiếng rống thê lương bị mất đi tính mạng.

Sa Hải Tiên Hồ.

Trong đội ngũ, có không ít tu sĩ đều là tu sĩ bản địa trong Thanh Y thành, phần lớn đều hiểu rất rõ thành chủ nhà mình. Nhìn thấy ở cửa thành, một biển cát kinh khủng đột nhiên xuất hiện, mặc dù đang lúc di chuyển, cũng có người không khỏi bật thốt lên lai lịch biển cát kia.

Ầm ầm..

Mọi người độn quang, trong một cái chớp mắt trăm dặm tự nhiên là có thể thoải mái làm được, đi tới chỗ biển cát kia, chỗ cửa thành, âm thanh ồn ào bên tai trong nháy mắt đã biến thành loại âm thanh đáng sợ như tu sĩ Nguyên Anh bị điên mất.

Cảm tạ tấm vé đánh giá thích nhất muội tử Sơ Âm đưa lên tiểu lâu ta thích nhất, trước truyền hai cái, canh ba mươi hai điểm trước khi dâng lên còn chưa xong.

Mẹ kiếp,

Hơn ngàn bóng người, độn quang lập loè, trong một hơi thở liền tiến vào bên trong cửa thành mở ra khỏi Sa Hải.

Mọi người vừa tiến vào trong thành, lập tức giống như đến một thế giới khác, những thanh âm đáng sợ đủ để cho người điên cuồng đáng sợ kia, trong nháy mắt liền biến mất không thấy.

Nơi mọi người đứng là một quảng trường khổng lồ, vốn là nơi trồng trái, lúc này lại có không ít bóng người tồn tại, không đợi mọi người nhìn nhiều, bỗng nhiên một đám người mang theo mùi huyết tinh nồng đậm lập tức tiến lên đón. Một người đầu lĩnh trong đó, chính là một đại hán râu quai nón, thân hình khô khan, khí thế hung hãn so với yêu thú dưới đáy biển bên ngoài còn muốn dọa người hơn.

Mấy vị đạo hữu, tại hạ...

Người này vừa mở miệng, câu nói kế tiếp còn chưa kịp phun ra, bỗng nhiên ở ngoài thành, cũng là ngoài trăm dặm, mấy tiếng vang dị dạng truyền đến.

Ầm, thành lớn gặp nạn, Liệp Yêu quân của Tổ Việt thành đến cứu viện.

Thành Phi Kính sẵn yêu quân đến cứu viện.

Thành Vạn Hồng thành

Yên Vân thành...

.....

Ngoài thành, các phương hướng, đều cách chừng trăm dặm, sau khi một đám tu sĩ Thanh Y thành vào thành, đột nhiên trở nên náo nhiệt vô cùng. Từng thanh âm vang lên, từ xa truyền vào trong thành, tại các phương hướng, đầu nguồn thanh âm, đều xuất hiện từng bóng người, đúng là từ các thành trì đến đây viện trợ sẵn yêu quân.

Nhìn sơ qua, ít nhất cũng có năm sáu cái. Trong mỗi một đội ngũ, ít nhất đều là bóng dáng mấy trăm người.

Mỗi một người đầu lĩnh đều phát ra khí thế vô cùng mãnh liệt, lúc hiện thân, bọn họ đều nhìn thấy ở cửa thành kia, tùy ý tràn ra biển cát thôn phệ yêu thú, gần như đồng thời, liên tiếp năm đạo khí thế khủng bố, tại các nơi bộc phát ra.

Sa Hải Tiên Hồ Ha ha ha... Nguyên lai là Kiều đạo hữu Thanh Y thành đến trước.

Chư vị đạo hữu đừng khách khí, vào thành đi, vào thành đi.

Ở trong từng đội ngũ đi tới, từng tên thủ lĩnh kia tựa hồ cũng nhận ra phó thành chủ Thanh Y thành, lão giả họ Kiều được xưng là Hoàng Sa Vương, vừa nhìn thấy biển cát kia, đều nhận ra. Một người trong đó vừa nói chuyện, người tiếp theo lại không phải là những người khác, mà là đại hán râu quai nón trong thành lúc này đang nghênh đón mọi người đi tới.

Khí huyết tinh trên người hắn quả thực nồng đậm đến cực điểm, cơ hồ muốn ngưng tụ thành thực chất, mơ hồ trong đó, giống như có thể nhìn thấy từng đạo khí tức huyết hồng quán quanh trên người hắn, trong khí tức kia, mơ hồ truyền ra vô số thanh âm gào rú thảm thiết của yêu thú. Cảnh tượng như vậy, rõ ràng là bởi vì người này giết quá nặng. Những yêu thú chết thảm trong tay hắn, oán khí ngưng tụ không tan, đều quán quanh trên người của hắn.

Về mặt người này vốn là nghiêm túc, bất quá nhìn thấy liên tiếp sáu phương săn yêu quân đến đây, nhất là người dẫn đầu đều là cường giả Phản Hư hậu kỳ, trên mặt tràn đầy vẻ ngông cuồng dữ tợn cũng hiện ra vẻ tươi cười.

Sau khi hắn nói ra, ngoài thành, năm phương hướng, đồng thời năm cỗ khí thế kinh khủng kia đều ở chỗ cũ. Sau một khắc, năm phương hướng của tòa thành trì to lớn này đồng thời xuất hiện năm bóng người.

Oanh oanh oanh oanh oanh oanh oanh oanh.

Cảnh tượng tương tự như cảnh tượng lúc lão giả họ Kiều ra tay lúc trước, ở năm phương hướng, năm bóng người khủng bố đồng thời hiện ra. Từ trên người bọn họ, khí thế cực kỳ

hung hãn bộc phát ra, khí tức làm người ta sợ hãi không thôi, giống như năm thanh đao sắc. Đồng thời ở trong đàn yêu thú như tấm lưới lớn đen, xé mở năm lỗ hồng.

Vào thành.

Năm người đồng thời lên tiếng, lập tức bên ngoài Tinh Dã thành này, liền xuất hiện một màn làm người ta nhiệt huyết không gì sánh được.

Phảng phất như muốn phá hủy hết thủy cảnh tượng yêu thú công thành kia, trong tấm lưới lớn màu đen kia, đột nhiên có năm lỗ hồng xuất hiện, từng bóng người liền không chế độn quang, trong một hơi thở đều thông qua, nhập vào trong Tinh Dã thành. Những tu sĩ trong thành vất vả chống cự ngàn vạn yêu thú, vừa nhìn thấy trong thời gian ngắn như vậy, lại có mấy cỗ viện binh thực lực cường đại xuất hiện, trên mặt đều lộ ra vẻ vui mừng.

Sáu vị đạo hữu, hôm nay ngoài thành chỉ là yêu thú còn sót lại, không cần hao phí khí lực quá nhiều, nửa nén hương sau mới là đợt yêu thú tiếp theo công thành, sáu vị đạo hữu đường xa đến, tại hạ còn chưa cảm ơn, xin trước vào thành nói chuyện.

Đại hán râu quai nón kia vừa thấy Lục Phương Liệp Yêu quân đều vào thành, trên mặt hiện ra vẻ vui mừng, cũng lập tức há miệng nói với sáu người ở sáu nơi ngoài thành đang bộc phát ra khí thế khủng bố.

Vù vù

Tiếng nói của hắn vừa rơi xuống, không có bất cứ dấu hiệu gì, sáu địa phương ở ngoài thành kia, nguyên bản còn tồn tại bóng dáng tu sĩ hấp dẫn vô số yêu thú nhào tới, đồng thời biến mất. Mà ở trong thành, trước mặt đại hán râu quai nón, lại là đồng thời xuất hiện thân ảnh sáu người.

Tề đạo hữu không cần khách khí, chúng ta đều là người Thiên Đảo minh, Tinh Dã thành gặp nạn, chúng ta tự muốn tương trợ.

Không sai, Thanh Y thành và Tinh Dã thành chúng ta gần gũi, hàng xóm gặp nạn, sao có thể khoanh tay đứng nhìn.

Lúc đến thành chủ cố ý dận dò, nếu là khó giải quyết, lão nhân gia người sẽ thi triển Đại na di thần thông cũng chạy đến tương trợ.

Tề đạo hữu yên tâm, có chúng ta trợ giúp, súc sinh Bích Huyết Hải Ao kia cũng không gây ra được sóng gió gì.

.....

Sáu người hiện thân ra, khuôn mặt đều không tẻ. Đối với yêu thú ngoài thành, ngũ khí đều là không thêm ngó tới, không để ở trong lòng chút nào.

Nghe được lời bọn họ nói, đại hán râu quai nón kia lộ ra biểu tình mừng rỡ, đang muốn mở miệng nói chuyện. Lại đột ngột biến hóa, một lần nữa cắt ngang lời của hắn.

Tiếng rống vang lên.

Một tiếng gào rú sắc nhọn kéo dài không gì sánh được ở ngoài thành, dưới mặt biển u lam xuyên thấu ra, bao trùm cả hòn đảo và hải vực phụ cận.

Tiếng gầm rú rú...

Dường như bị tiếng thú rống kia ảnh hưởng, lúc này những yêu thú còn sót lại bên ngoài Tinh Dã thành kia, giống như mỗi một đầu đều phát cuồng, cũng theo đó gào thét. Càng khủng bố chính là, trong tiếng gào rú, từng đầu yêu thú kia, hai mắt vậy mà đồng thời trở nên đỏ như máu, từ trong miệng bọn họ phát ra âm thanh, cũng tựa hồ là đang tiêu hao sinh mệnh lực của bọn họ.

So với bất cứ lúc nào, âm thanh còn kinh khủng hơn lúc trước, lúc này bên ngoài Tinh Dã thành xuất hiện, không đợi tu sĩ trong thành thấy rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, dị biến lớn hơn xuất hiện.

Bành một con yêu thú đang ra sức công kích tường thành, cực kỳ đột ngột, thân thể hình con bạch tuộc to bằng cái thớt, vậy mà trong nháy mắt tự bạo, huyết nhục hóa thành một cỗ lực lượng hung hãn, toàn bộ phát tiết trên tường thành bị từng tầng từng tầng vòng bảo hộ bao vây lại kia. Quả thực giống như kèn lệnh, sau khi tiếng kèn vang lên đầu tiên...

Oành oành oành...

Bắt đầu rồi, ngoài thành, hơn vạn con yêu thú, bất luận cảnh giới, bất luận tộc đàn, đều đang ra sức gào thét phát động tự bạo.

Trong thành có rất nhiều tu sĩ, trong mười mấy hơi thở tiếp theo, âm thanh gì cũng không nghe được, bên tai vang lên. Chỉ có từng tiếng máu thịt nổ tung, trong thành nhìn ra, cũng chỉ là một đóa hoa huyết nhục, nở rộ trên tường thành kiên cố không gì sánh được.

Cảnh tượng này, điên cuồng, thê thảm khiến lòng người không khỏi run rẩy.

Bọn súc sinh này.... Điên rồi sao...

Một tu sĩ cấp thấp trong thành, nhìn thẳng ra ngoài thành, có chút không dám tin tưởng nói ra một câu.

Không chỉ là người này, những tu sĩ khác, cũng đều không dám tin tưởng cảnh tượng nhìn thấy trước mắt. Bọn họ đều rất rõ ràng, yêu thú sau khi tu luyện đến trình độ nhất định cũng sẽ sinh ra linh trí, cũng không phải đều là dã thú tỉnh tỉnh mê chưa khai hóa. Muốn chúng nó đều tự bạo, giống như muốn tất cả tu sĩ đều cùng một chỗ tự sát, gian nan vô cùng.

Nhưng mà trước mắt...

Ngô Khí hỗn tạp trong đám người, cũng nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài thành phát sinh, bất quá trong mắt hắn ngoại trừ kinh ngạc, còn có sự tiếc nuối nồng đậm đáng tiếc. Nếu có người đến gần một chút, có thể nghe thấy từ dưới mặt nạ phát ra tiếng lầm bầm.

Đáng tiếc, quả thực là lãng phí, nếu huyết nhục tinh hoa của những súc sinh này đều bị ta thôn phệ luyện hóa, nói không chừng có thể đột phá bình cảnh tầng ba của chiến thể. Dùng để công thành, quả thực là phí phạm của trời, súc sinh chính là súc sinh, ngay cả biến hóa một chút cũng không biết.

Trong lúc Ngô Khí thì thảo, ánh mắt nhìn về phía ngoài thành, ngoại trừ nhìn từng con yêu thú tự bạo kia, cũng nhìn về phía mặt biển phía xa, dưới màu u lam, ngọn nguồn của tiếng thú

rống sắc nhọn kéo dài không gì sánh được kia, ngay lúc ánh mắt Ngô Khí quét qua, mặt biển màu u lam kia, rốt cuộc xuất hiện cảnh tượng làm cho vị đại hán râu quai nón trong thành kinh ngạc không hiểu.

Lộp cộp cộp

Mặt biển rộng lớn, bỗng nhiên một chỗ, sau đó lại là một chỗ khác, đặt song cùng một chỗ, nước biển u lam bỗng nhiên giống như bị cái gì đại thủ đẩy ra, vậy mà tự động chia ra hai bên, lộ ra hai cái khe hở to lớn vô cùng.

Từ trong hai cái khe nứt đi ra, là cảnh tượng khiến tất cả tu sĩ đều kinh ngạc.

Yêu thú, từng đầu Yêu thú, lít nha lít nhít, từ trong khe nứt to lớn kia tuôn ra, phát ra từng tiếng thú rống, đều bị tiếng huyết nhục những Yêu thú tự bạo trên tường thành che giấu, nhưng thứ này lại không thể ngăn cản từng đầu Yêu thú hình như vô cùng vô tận tuôn ra.

Cảnh tượng khủng bố, lại là im ắng không tiếng động, nhưng bên tai, lại có từng đạo sấm sét nổ vang như sấm, phản xạ vô cùng mãnh liệt, làm cho đáy lòng mọi người đều tuôn ra hàn khí không cách nào áp chế.

Mười vạn hai trăm ba mươi vạn... Năm mươi vạn...

Tại sao có thể như vậy, Bích Huyết rãnh biển sao có thể có nhiều yêu thú tồn tại như vậy, đây là có chuyện gì?

Không thể nào, chuyện này tuyệt không có khả năng, trước đó chúng ta đã chém giết mười vạn đầu yêu thú, sao còn có thể có nhiều yêu thú như vậy.

Xong rồi, cái thành này không thủ được nữa rồi.

Năm mươi vạn đầu, chúng ta chỉ có mười mấy vạn người mà thôi, việc này làm sao thủ được?

Tận mắt nhìn thấy từ hai khe nứt khổng lồ kia, hơn năm mươi vạn đầu yêu thú hung hãn tràn ra, lập tức rất nhiều tu sĩ trong thành mất đi lòng tin. Nhất là tu sĩ của Tinh Dã thành, bọn họ đã vất vả thủ thành mấy ngày, chém giết mười vạn yêu thú,

vốn tưởng rằng thắng lợi trong tầm mắt, ai biết được vào lúc này lại quý dị xuất hiện thêm năm mươi vạn đầu yêu thú.

Ánh mắt tuyệt vọng xuất hiện trong mắt hơn mười vạn tu sĩ.

Cảm tạ tấm vé đánh giá thích nhất muội tử Sơ Âm đưa lên tiêu lâu ta thích nhất, trước truyền hai cái, canh ba mươi hai điểm trước khi dâng lên còn chưa xong.

Mẹ kiếp,

Ầm ầm ầm.

Trong tầng cương phong trên không trung, hai đoàn quang mang đang dây dưa cùng một chỗ đột nhiên tách ra, trong một đoàn nhỏ ở đó, một thanh âm thuộc về nhân loại, xen lẫn lửa giận phát ra, không chỉ vang vọng trong tầng cương phong, cũng đồng dạng vang lên trên không hải vực phía dưới.

Bích Huyết, người điên rồi sao, Bích Huyết Hải Uyên của người và Dục Ma Xà Uyên là địch nhân trời sinh, bây giờ người lại cầu kết Dục Ma Xà Uyên đến tấn công Tinh Dã thành ta, người không sợ thỉnh thần dễ đưa thần khó, đến lúc đó rãnh Bích Huyết Hải của người cũng sẽ biến thành phụ thuộc của Dục Ma Xà Uyên.

Thanh âm này vang lên, toàn bộ thiên địa tựa hồ cũng yên tĩnh lại, ngay cả âm thanh từng đạo Yêu thú tự bạo bên ngoài Tinh Dã thành kia, đều cứng rắn bị bao trùm, giống như giữa thiên địa này, chỉ có thể dung hạ được thanh âm này. Tất cả mọi người, bao gồm cả những cường giả Phản Hư kia, lúc nghe thấy thanh âm này, trong lòng vậy mà sinh ra cảm giác không dám phản kháng.

Nửa bước hợp đạo

Trong hai mắt Ngô Khí lần đầu tiên lộ ra vẻ kinh hãi. Hắn đã từng nhận được Phật Cốt Xá Lợi của một cường giả nửa bước Hợp đạo lưu lại, nhưng hiện tại, hắn lại nghe thấy thanh âm chân chính của một cường giả nửa bước Hợp đạo. Tuy rằng chủ nhân của thanh âm này cũng không có nhằm vào hắn, nhưng là bởi vì đáy lòng hắn cũng không có chút ý niệm thần phục nào trong đầu., Mà là địch ý phản kháng, cho nên lực lượng huyền ảo tồn tại trong thanh âm này, lúc đi qua thân thể Ngô Khí, liền giống như một thanh đại chuỳ, hung hăng nện vào tâm thần Ngô Khí.

Uống một tiếng đau đớn, thân hình Ngô Khí đột nhiên lay động một cái, dưới mặt nạ khuôn mặt lúc trắng nhợt, mơ hồ có

thể thấy được một vòng đỏ thẫm ở khóe miệng hiện ra.

Đây cũng là lần đầu tiên. Chỉ nghe tiếng hấn, không thấy người, Ngô Khí vậy mà đã bị thương.

Lực lượng pháp tắc...

Không kinh ngạc, cũng không sợ hãi, chỉ là hiện ra một nụ cười khổ. Hấn lúc bị thương, liền biết nguyên nhân của mình. Bởi vì hấn hoàn toàn đối với chủ nhân của âm thanh kia không có ý niệm tôn kính, còn có ý đối địch ý phản kháng, ai ngờ trong thanh âm kia mang theo đại đạo pháp tắc chi lực lĩnh ngộ.

Trong lúc lơ đãng, vậy mà thương tổn được nguyên thần của Ngô Khí.

Nếu là bình thường, có người phản kháng lực lượng pháp tắc của mình, nhất định sẽ khiến lúc này vị ở tầng cương phong kia biết được. Nhưng hiện tại, lực chú ý của vị kia toàn bộ đều ở trên một quang sáng lớn khác, lửa giận ngút trời, tự nhiên không tỳ vết bận tâm đến tiểu nhân vật Ngô Khí này.

Là giọng nói của thành chủ, là của thành chủ.

Thành chủ nói cái gì, những yêu thú này không phải là rãnh biển Bích Huyết, mà là ở Dục Ma Xà Uyên.

Thật sự là, nhìn bộ tộc những súc sinh này.

Lam Văn Ma Mãng Hỏa Nhãn, Ma Cương Quỷ Diện, Ma Thủy Ngạc.... Trời ạ, là Dục Ma Xà, thật nhiều Dục Ma Xà, hai mươi vạn, không, ba mươi vạn Dục Ma Xà.

Được thanh âm của thành chủ Tinh Dã từ trong cương phong nhắc nhở, lúc này đông đảo tu sĩ trong thành. Nhìn lại mấy chục vạn đầu yêu thú từ hai cái khe nứt kia tuôn ra, lập tức liền nhận ra tộc đàn của những yêu thú này, sau khi nhìn thấy ba mươi vạn con yêu thú cuối cùng trào ra giống nhau như đúc, những tu sĩ trong thành, sự tuyệt vọng trong mắt, đột nhiên trở nên càng thêm nồng đậm.

Mà sáu phương sẵn yêu quân đến viện trợ, hầu như mỗi một tu sĩ, vào lúc này, trong mắt đều hiện ra vẻ hối hận. Bọn họ đến

viện trợ Tinh Dã thành, cũng là đến săn giết yêu thú. Là đến có chỗ tốt, cũng không phải là đến chịu chết.

Tại sao lại như vậy, không phải nói chỉ có yêu thú rãnh biển Bích Huyết sao, sao đột nhiên lại mọc ra một cái vực Ma Xà.

Mặc dù không có ai nói ra, bất quá lúc này mấy ngàn tu sĩ viện thủ trong thành kia, đáy lòng đều là một ý nghĩ như vậy. Ngay cả mấy vị Phản Hư cường giả dẫn đầu cũng đều như vậy.

Trên thực tế, mặt mũi bọn họ càng khó coi hơn một chút. Bởi vì thị lực của bọn họ so với tu sĩ bình thường còn tốt hơn nhiều. Ngoại trừ hai cái rãnh biển kinh khủng kia hiện ra mấy chục vạn con yêu thú bên ngoài, còn thấy được trong đó có hơn mười bóng dáng yêu thú hình thể đặc biệt to lớn.

Bát giai...

Không biết là vị nào, bỗng nhiên mở miệng, phun ra một từ khiến cho tất cả mọi người đều nể mặt mà đại biến.

Lúc này, khuôn mặt Ngô Khí cũng trở nên khó coi, thị lực của hắn cũng có thể xuyên thấu khoảng cách giữa hai bên, nhìn thấy rõ ràng cảnh tượng lúc này trên mặt biển.

Năm mươi vạn yêu thú, trên người mỗi một con đều là ma khí âm u, nhất là ba mươi vạn con ma khí tinh thuần giống nhau như đúc, còn có khoảng ba mươi đầu yêu thú, bát giai yêu thú, vậy mà đều là bát giai yêu thú.

Uy, đây là khí tức gì vậy, chẳng lẽ là...

Trong đám người trong thành, Ngô Khí như là cảm ứng được cái gì, bỗng nhiên hai mắt trợn lên, hoảng sợ đột nhiên bò lên khuôn mặt trắng bệch của hắn.

Vù vù

Giữa thiên địa nguyên bản chỉ tồn tại một cảnh tượng âm thanh, bỗng nhiên vào lúc này, bị phá vỡ, một thanh âm khác, lạnh đến cực điểm, phảng phất như thanh âm muốn đông kết hết thủy trong thiên địa này, vang lên.

Đào Ngột... Đẳng thành chủ, lần này ngươi đã suy nghĩ sai rồi. Bích Huyết huynh trả giá đầy đủ cho ta Dực Ma Xà Uyên,

mới khiến lão tổ ta đáp ứng hỗ trợ, tu sĩ nhân loại các người, ở trong phong bạo hải vực thời gian an bình quá lâu, đại khái đã quên mất, bên trong đại dương mệnh mông này, chủ nhân chân chính rốt cuộc là ai.

Bất quá... Ngày hôm nay lão tổ diệt Tinh Dã thành các người, có thể để những côn trùng nhỏ bé các người hiểu ra, ở đại dương vô tận, nhân loại các người từ trước đến nay đều là kẻ yếu.

Thanh âm mãnh liệt trong lòng tất cả mọi người rung động, hoàn toàn thay thế thanh âm rộng lớn của Tinh Dã thành. Hải vực Tinh Dã thành, một vùng thiên địa này, hoàn toàn bị thanh âm cực kỳ lạnh lẽo này bao phủ hết thảy. Mà tại thời điểm thanh âm cuối cùng sắc bén hạ xuống, mặt biển u lam rộng lớn khôn cùng kia, phía sau hai cái rãnh biển kinh khủng kia.

Ầm ầm

Một tiếng vang thật lớn, lập tức liền thấy, một bóng đen to lớn như núi, từ đáy biển ầm một tiếng chui ra. Nước biển màu u lam hình thành từng cây cột nước từ trên thân bóng đen to lớn kia chảy xuống, toàn bộ mặt biển, đều bị bóng đen này chiếm lấy.

Khí tức so với thanh âm lúc trước càng thêm lạnh lẽo, trong nháy mắt bóng đen hiện thân, điên cuồng bắt đầu tràn ngập, khuếch tán, chớp mắt đã đến Tinh Dã thành., Trên thành tầng tầng vòng bảo hộ cấm chế, vậy mà đối với khí tức lạnh lẽo phô thiên cái địa này hoàn toàn không có tác dụng. Như là mùa thu trong nháy mắt biến hóa, từ mùa xuân tiến vào mùa rét lạnh vô cùng, trong khoảnh khắc đó, tất cả mọi người đều cảm thấy mình từ tu sĩ biến thành phàm nhân, sau đó lột sạch ánh sáng, trực tiếp ném vào trong băng thiên tuyết địa.

Cái này... Yêu thú cấp chín, lão tổ Dục Ma...

Một cường giả Phản Hư kỳ, sau khi nhìn thấy bóng đen to lớn kia, vậy mà lập tức thất thố, kinh hãi đồng thời chiếm cứ mặt của hắn, từ miệng hắn, từ miệng hắn, cũng gọi nát lai lịch bóng đen kia.

Tê tê

Trong Tinh Dĩ thành, mười mấy vạn tu sĩ tinh nhuệ, mỗi một người, mặc dù là tu sĩ không rõ bốn chữ phía sau đại biểu cho ý nghĩa gì. Chỉ cần nghe được bốn chữ phía trước, bốn chữ cứu giai yêu thú, giờ phút này đều giống như tên tu sĩ phản hư kia, hoàn toàn thất thố, đáy lòng lập tức tuôn ra ý nghĩ kinh hãi cùng sợ hãi.

Ngày hôm nay cuối cùng cũng chưa xong.

Mẹ kiếp,

Lúc này xong rồi...

Trong Tinh Dã thành, hơn mười vạn tu sĩ, ngậy ngốc nhìn bóng dáng yêu thú khổng lồ trên mặt biển rộng lớn ngoài thành. Một người đứng bên cạnh Ngô Khí, mặt mũi tràn đầy vẻ tuyệt vọng màu xám, trong miệng thì thảo một câu, rõ ràng còn chưa bắt đầu chém giết, nhưng một chút ý chí chiến đấu cũng không có.

Dực Ma lão tổ, người dám vây quanh Tinh Dã thành của bản tọa, chẳng lẽ không sợ Thiên Đảo Minh ta truy cứu người.

Trong tầng cương phong trên không trung, thanh âm tràn ngập tức giận rơi xuống, có thể nghe ra là thanh âm của vị Tinh Dã thành chủ kia, nhưng ngữ khí có chút không giống lúc trước, sau khi mấy chục vạn yêu thú Dực Ma Xà Uyên còn có đầu yêu thú Cửu giai cực lớn kia xuất hiện, Tinh Dã thành chủ tựa hồ cũng đoán được Tinh Dã thành hung dữ nhiều lành ít, lúc này mở miệng, có chút ý tứ nội lệ.

Mặt biển, có một thú ảnh khổng lồ như núi cao, thân thể hoàn toàn đen sì như mực, phủ đầy lân phiến, mỗi một chỗ đều quần quanh ma khí rét lạnh vô cùng, chính trực hung sát nồng đậm., Tùy ý phát ra một luồng, đều đủ để một tu sĩ ma đạo cấp bậc Nguyên Anh tấn thăng lên Hóa Thần. Thân thể uốn lượn dài nhỏ, quay quanh cùng một chỗ, một tia thương hại trong con ngươi huyết hồng đều không có, phẳng phất như trong mắt nó, trước mặt thật sự là một ít sâu nhỏ có thể tùy ý nghiền chết.

Mà làm cho người ta vô cùng kinh ngạc chính là, đầu Hắc Yên Hải Xà này lại mọc lên một đôi nhục sí, cánh dính liền cùng một chỗ, cho đến cuối cùng, từ xa nhìn lại, tựa như đây không phải là một đầu Hải Xà, mà là một đầu Thâm Hải Ngô Công to lớn vô cùng.

Yêu thú cấp chín, Dực Ma Xà.

Ánh mắt Ngô Khí rơi vào trên thú ảnh khổng lồ kia, trong ánh mắt cũng kinh hãi.

Viễn cổ có đại dương mênh mông, dưới biển sâu có ma thú sinh sống, trong đó có từng bầy yêu thú tên là Thâm Uyên Dực Ma, trời sinh chính là yêu thú có được hung sát tinh thuần ma khí. Là bá chủ chân chính của đại dương mênh mông. Dực Ma Ma trước mắt, khí tức hình thể này đều cực kỳ tương tự với Thâm Uyên Dực Ma thời viễn cổ, nếu không có nhớ lầm, hẳn là huyết mạch hậu duệ của Thâm Dực Ma kia.

Chẳng trách, nói thế nào thì thành chủ Tinh Dã thành cũng là cường giả nửa bước hợp đạo, lại lĩnh ngộ đạo của Bắc Đẩu, chiến lực cực kỳ mạnh mẽ, không phải cường giả hợp đạo không thể thắng. Nhưng tên súc sinh này, xem bộ dáng là thủ lĩnh Dực Ma nhất tộc, đã tiến vào cấp độ Cửu giai, có được huyết mạch Viễn Cổ ma thú, muốn chiến thắng thành chủ Tinh Dã thành cũng không phải là việc khó.

Trong đầu Ngô Khí lóe lên suy nghĩ, trong mắt hẳn, đã sinh ra ý nghĩ lui tránh.

Trong lúc hẳn nghĩ như vậy, ánh mắt của hẳn không khỏi tuần tra tới lui, tùy ý quét vài lần trong thành có rất nhiều tu sĩ, trong lòng thầm nghĩ: Có yêu thú Dực Ma Xà Uyên kia tham gia công thành, chỉ sợ Tinh Dã thành này không giữ được như vậy., Hơn mười vạn tu sĩ nơi này, chỉ sợ cuối cùng cũng không sống được mấy người. Trách không được tu sĩ nhân loại ở hải ngoại này nhiều cường giả như vậy, lại không có thể lực ham muốn đất đai đại lục Trung Châu. Hóa ra hải ngoại này hung hiểm quá nhiều, chư tu hải ngoại ốc còn không mang nổi mình ốc, cũng không có đi Trung Châu đại lục kia sinh sự.

Ngô Khí vừa nghĩ như vậy, vừa âm thầm đợi mấy chục vạn yêu thú công thành, hẳn liền thi triển thần thông U Minh chiến thể của mình, thừa dịp loạn mà đào tẩu.

Hiện tại hẳn hiển lộ ra tu vi khí tức, ai cũng sẽ cho rằng hẳn chỉ là một cái tiểu giác cảnh giới Hóa Thần, ngay cả phản hư cũng không phải. Ở đây nhiều Phản Hư hậu kỳ, thậm chí là Hợp đạo cường giả, tự nhiên sẽ không có người đặc biệt chú ý tới hẳn, hẳn âm thầm đào tẩu, cũng sẽ không bị ngăn lại.

Ý định này của Ngô Khí vừa xuất hiện, trên mặt biển, một âm thanh sắc nhọn lạnh lẽo, lại một lần nữa bao trùm phiên thiên

địa này.

Các huynh đệ con cháu, huyết nhục của tu sĩ nhân loại là tươi ngon nhất, không cần khách khí, mở rộng cho lão tổ ăn.

Tiếng cười kiêu ngạo mà lại khiến người ta sợ hãi từ trong miệng con rắn Yên Hải cực lớn kia phát ra, vô cùng rõ ràng truyền đến trong Tinh Dã thành.

Sau khi người nói xong, có thị lực tốt, tựa hồ có thể nhìn thấy ở chỗ rất xa đầu Hải Xà cực lớn khoe miệng, lại lúc này cong lên một vòng đường cong trào phúng. Không có thanh âm phát ra, chỉ là chợt nhìn thấy đầu lâu to lớn như Sí Ma lão tổ đột nhiên ngóc lên, lưỡi rắn đỏ thẫm bị nó ngậm, miệng rắn phồng lên, tựa hồ có đồ vật gì đó đang chậm chậm thai nghén.

Không tốt, mau rời khỏi thành trì, là Dục Ma Hủ Tiên Dịch.

Đến lúc này Tinh Dã thành chủ còn đang chém giết cùng chủ nhân của Bích Huyết Hải rãnh, bỗng nhiên phát giác động tĩnh phía dưới, lập tức kinh hãi thất sắc, âm thanh vừa giận, xuyên thấu cương phong, vang vọng toàn bộ hải vực, cũng truyền vào trong tai hơn mười vạn tu sĩ thủ thành.

Không cần nhìn thấy cảnh tượng gì, cũng không cần phải hiểu rõ, chỉ cần cảm nhận được sự lo lắng cùng kinh hãi trong giọng nói của vị cường giả nửa bước hợp đạo này, mọi người liền có thể tưởng tượng ra, lúc này con yêu thú khủng bố chín cấp kia đang chuẩn bị, tuyệt đối sẽ không là thứ gì tốt.

Oanh xuy xuy xuy xuy

Cuối cùng vẫn chưa kịp, lúc thanh âm của thành chủ Tinh Dã vừa rơi xuống, đầu rắn to như ngọn núi kia liền mở ra.

Sau một trận nổ mạnh hư không, trong Tinh Dã thành lập tức trình diễn một cảnh tượng cực kỳ thê thảm.

Mười mấy vạn tu sĩ trong nháy mắt đều ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy từ trên cao kia, ban đầu là xuất hiện một đoàn tiêu sơn to lớn như quả cầu dịch thể màu đen, phun trào không ngớt, bên trong không tồn tại một chút nào, quả thực là tinh thuần đến cực điểm. Nhưng một vòng hắc nhật này, chỉ duy trì được một hơi thở, liền trong nháy mắt nhảy nhót.

Trời mưa xuống khiến mọi người nghe như nghe thấy tiếng mưa rơi tí tách rơi xuống, ngẩng đầu lên liền thấy từng giọt nước mưa màu đen lớn chừng nắm tay, rợp trời rợp đất đập xuống, không thiếu một giọt nào bao trùm cả Tinh Dã thành.

Xuy xuy xuy...

Căn bản không cho mọi người thời gian để phản ứng, sau khi giọt mưa kia rơi vào vòng bảo hộ trên không Tinh Dã thành, bên tai tất cả mọi người lập tức trở nên ồn ào, không quá một hơi thở, liền nhìn thấy tầng vòng bảo hộ kia, bắt đầu liên tiếp sụp đổ.

Ngăn trở tầng vòng bảo hộ cấm chế bị mười vạn yêu thú công kích mấy ngày ở Bích Huyết Hải, chỉ trong vài hơi thở mưa đen, một chút sức chống cự cũng không có, trong giây lát liền hoàn toàn tan rã, toàn bộ hơn mười vạn tu sĩ trong thành đều bại lộ dưới bầu trời.

Bành a... Thân thể của ta...

Người thứ nhất, trong nháy mắt cấm chế bị nghiền nát, một giọt Hắc Yên Tích vừa vụn rơi vào trên người một tu sĩ Hóa Thần. Sau khi tiếng vang trầm đục như tảng đá rơi xuống đất, là tiếng kêu thê lương thảm thiết của tu sĩ kia, nhưng tiếng kêu thảm thiết này giữa đường lại im bật lại.

Cảnh tượng thê lương như Tu La địa ngục, một khắc sau, trong Tinh Dã thành đã diễn ra.

Mười mấy vạn tu sĩ, ở trong thành cũng không tính là chen chúc, nhưng mưa đen kia rơi xuống lại cực kỳ dày đặc, hầu như có đến một nửa số người không thể né tránh.

Phản ứng nhanh một chút, lập tức thi triển các loại thủ đoạn ngăn trở giọt mưa màu đen nện ở trên người. Một ít phản ứng chậm, chỉ là cố gắng chống đỡ vòng bảo hộ Chân Nguyên, nhưng ngay cả cấm chế trên thành cũng không chịu nổi mấy lần nện xuống, bọn họ nhiều nhất chính là tu vị Hóa Thần, vụn vụn vòng bảo hộ Chân Nguyên làm sao có thể chống đỡ được.

Cũng không có bao nhiêu thời gian, liền nghe thấy, trong thành kia, từng tiếng kêu thảm thiết vang lên, thê lương cực kỳ, liền miên không dứt.

Ông Ngô vút bỏ đứng tại chỗ, phía trên hắc bào bỗng nhiên có một tầng u mang nhàn nhạt không thể nhận ra lưu chuyển, đồng thời bàn tay lật lại, đã thấy lòng bàn tay của hắn thêm ra một cái bình ngọc. Đúng lúc này, một giọt mưa hắc trùy nhỏ đến đỉnh đầu Ngô Khí, lui lại một bước, giọt mưa kia bị Ngô vút vào trong bình ngọc.

Xuy một tiếng dị hưởng, Ngô Khí lập tức nhìn thấy đáy bình ngọc trong tay mình, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được bị ăn mòn ra một cái động lớn. Ở bên trong, giọt mưa đen nhánh lần nữa xuất hiện, vẫn như cũ rơi xuống phía dưới mặt nạ. Trên mặt Ngô Khí lập tức xuất hiện vẻ ngoài ý muốn, bàn tay không ngừng mạo hiểm đón lấy giọt mưa kia, nhưng cũng không có mạo hiểm chỉ thành kiếm, nhanh chóng vạch trên không trung một cái, đầu ngón tay của hắn vừa vặn chạm đến chỗ biên giới giọt nước đen kia.

Xuy xuy xuy xuy xuy xuy...

Vẫn là tiếng vang như vậy, bất quá đã rất nhỏ, tại đầu ngón tay Ngô Khí, có một tia chất lỏng ít ỏi đáng thương tồn tại, cùng u mang không ngừng vọt tới dây dưa tiêu hao, nhanh chóng biến thành từng sợi khói xanh, bốc lên biến mất. Trong giây lát, những chất lỏng kia liền triệt để biến mất.

Thu bàn tay lại, khuôn mặt Ngô Khí trở nên khó coi. Vừa rồi tiện tay thí nghiệm một chút, lấy U Minh khí trong cơ thể đối kháng nhẹ nhõm liền ăn mòn chất lỏng màu đen có tầng tầng tầng cấm chế cứng cỏi của Tinh Dã thành kia. Kết quả là, Ngô Khí hao phí không ít U Minh khí, mới tiêu hao một chút chất lỏng này.

Dự Ma Hủ Tiên dịch chính là thực lực của yêu thú cấp chín sao?

Ngô Khí không hề suy tính chênh lệch thực lực giữa mình và con yêu thú kia, bởi vì căn bản không cần tính toán, Ngô Khí có thể biết rõ ràng, cho dù hắn liều mạng hơn nữa, chỉ sợ cũng là một kết quả, ngay cả một chút tác dụng với con yêu thú kia cũng không làm được.

Các huynh đệ, bữa tiệc lớn bắt đầu, Thượng Miếu... Đẳng Tinh Dã, lão tổ muốn ăn máu thịt của người đã suy nghĩ rất lâu rồi, hôm nay lão tổ cứ nhìn xem, ai có thể cứu được người.

Nhẹ nhõm một ngụm nước miếng đem đại thành như Tinh Dã thành đập nát, con quái vật khổng lồ trên mặt biển kia hoàn toàn không có hứng thú đối với Tinh Dã thành, cái đầu to lớn như ngọn núi nhỏ kia ngẩng cao, một đôi mắt dọc màu máu chột nhìn về phía không trung, cương phong tầng tầng lớp lớp. Trong tiếng cười làm cho lòng người ta phát lạnh, con yêu thú cấp chín khí thế ngút trời này, thân thể kinh khủng không ngờ lại thật sự bay lên không, hướng về phía không trung kia bay đi.

Quả thực là tiếng động nghiêng ngả của mỗi ngày cột nước, bóng người khổng lồ kia cùng đến, lập tức nhìn thấy mặt biển bị lực lượng gì hung hăng đập vào, lập tức chìm xuống mấy chục trượng, vô cùng quỷ dị, ngay sau đó là sóng lớn cuộn cuộn mà lên, tựa như nâng lấy bóng thú giống như Hải Thần kia, phi thẳng lên.

Thứ nhất đến mức chưa hoàn thành.

Mẹ kiếp,

Trương Cuồng hung hãn không kiêng nể gì cả.

Trên người con quái vật khổng lồ kia, hoàn toàn không nhìn thấy một tơ một hào gân xiềng, hiển lộ ra, là nguyên thủy trần trụi. Không có một chút dấu vết văn minh giáo hóa, mặc dù có thể so với lực lượng của tu sĩ Hợp đạo, nhưng há miệng, chính là nuốt người ta huyết nhục.

Đây mới là yêu thú, đã kế thừa huyết mạch Viễn Cổ Ma Thú hung sát yêu thú, mà trong miệng nó, muốn nuốt máu thịt, thì là một vị cường giả nhân loại nửa bước hợp đạo, lĩnh ngộ Bắc Đẩu chi đạo.

Đi, chạy mau a...

Thành bị phá, thủ không được, mau rời khỏi nơi này.

Cứu ta, nhanh cứu ta.

.....

Cảnh tượng hỗn loạn không gì sánh được kia, lúc quái vật khổng lồ kia bay lên không xuất hiện, trong Tinh Dã thành, mười mấy vạn tu sĩ, giờ phút này giống như hơn mười vạn con ruồi không đầu, bị dọa chạy tứ phía.

Một ít tu sĩ tâm chí nhỏ yếu, vừa nhìn thấy trên mặt biển xa xa mang theo khí thế đáng sợ vô cùng nghiền ép tới mấy chục vạn yêu thú, lập tức bị dọa vỡ mật, kinh hoảng thất thố, hoàn toàn không có ý niệm chống cự, chỉ tồn tại một ý niệm, đó chính là trốn. Nếu là thực lực tương đương, hoặc là thực lực không sai biệt lắm, có lẽ những nhân loại tu sĩ này còn có thể lựa chọn nhiệt huyết chống cự, dù sao có thể nhìn thấy hy vọng thành công.

Nhưng khi thực lực chênh lệch quá lớn, bất cứ tu sĩ nào cũng sẽ lựa chọn ưu tiên bảo vệ tính mạng của mình. Đây là chuyện thường tình của con người, cho dù là tu sĩ, cũng không thể miễn lệ. Huống chi hơn mười vạn tu sĩ trong Tinh Dã thành. Dững khí nhiệt huyết của bọn họ, trong mấy ngày trước khi

chống cự yêu thú rãnh biển Bích Huyết đã tiêu hao không sai biệt lắm, vừa nhìn thấy rất nhiều viện quân tới, liền buông lỏng xuống.

Bây giờ bỗng nhiên xuất hiện một thể lực yêu thú còn cường đại hơn so với Bích Huyết hải rãnh đến đây công thành, bọn họ nơi đó còn có ý niệm chống cự, sau khi sợ hãi, lập tức bắt đầu liều mạng bỏ chạy.

Vù vù

Thân ảnh một người ở trong thành bỗng nhiên trở nên mơ hồ, sau đó lập tức biến mất không thấy gì nữa, sau một khắc lại xuất hiện, lại đã ở ngoài Tinh Dã thành. Không có cấm chế vòng bảo hộ ngăn cách, chạy trốn cũng không có gì trở ngại. Áo đen hiển hiện, còn có mặt nạ xương trắng bạch, không phải là Ngô Khí, là ai đến đây.

Sau khi chứng kiến lực lượng của yêu thú cấp chín, Ngô Khí đã sớm không còn ý nghĩ tham lam trong đầu nữa, bây giờ có cơ hội, thần thông thi triển không ngừng, thân hình vừa hiển hiện ở ngoài thành, lập tức lại biến mất, lúc xuất hiện lại, đã là cách đây hơn trăm dặm. Mặc dù còn chưa hoàn toàn rời đi, nhưng so sánh với những tu sĩ khác, đã không thể tốt hơn.

Trong Tinh Dã thành, mười mấy vạn tu sĩ đã đi sạch sẽ, nhưng không có mấy người thuận lợi rời khỏi hải vực này.

Bọn họ vừa ra ngoài, liền bị mấy chục vạn yêu thú ma khí âm u, vây ở trên biển. Ngay cả một ít phản hư cường giả, thi triển ra thần thông thuận di, nhưng cũng không thể đi tới.

Một mũi viện trợ sẵn yêu quân trong Tinh Dã thành, một vị tu sĩ Phản Hư trung kỳ, lúc mấy chục vạn yêu thú nghiền ép tới, liền lập tức thi triển ra thuận di thần thông, muốn trực tiếp từ trong Tinh Dã thành thuận di ra ngoài ngàn dặm, bỏ chạy khỏi nơi đây.

Nhưng thân thể hắn vừa biến mất tại chỗ, còn chưa xuất hiện ở địa vực cách đó ngàn dặm. Đột nhiên một cây roi da đen vô cùng tráng kiện, oanh một tiếng điên cuồng vung tới, trực tiếp đánh vào trên hư không.

Phốc phốc phốc

Hư không vang lên một trận tiếng nổ nhộn nhạo, quang mang lóe lên liền thấy thân thể vị phản hư tu sĩ thuần di kia hiện ra, sau khi lão đảo một cái, há miệng phun ra một ngụm máu bầm, nhuộm đỏ trước ngực.

Oanh vẫn là roi đen nhánh kia. Sau khi phá hư kế hoạch phản hư bỏ chạy của vị Phản Hư kia, lại không bỏ qua, khí thể hung hãn khát máu bộc phát ra, giống như Âm Ảnh Thủy, dừng mãnh lao về phía vị tu sĩ Phản Hư trung kỳ kia.

Ma khí đen kịt tinh thuần như dòng suối tuôn ra, trong nháy mắt liền hiện đầy vùng hư không kia, mà ngọn nguồn những ma khí này, lại là một đầu yêu thú to như ngọn núi nhỏ.

Thân thể đen sì như mực, phủ đầy lân phiến, mỗi một chỗ đều quần quanh ma khí vô cùng lạnh lẽo, nồng đậm chính là hung thần. Một đôi cánh thịt đen sì, cánh dính liền cùng một chỗ, bộ dáng rõ ràng giống như đực con yêu thú Cửu giai Sí lão tổ, chỉ là khí tức không bằng mà thôi. Mà cây roi đánh vào hư không kia, rõ ràng chính là cái đuôi trắng kiện bao phủ đầy hắc lân của con yêu thú này.

Bát giai hậu kỳ.

Vị tu sĩ Phản Hư trung kỳ bị cưỡng ép đánh gãy thần thông thuần di kia, vừa nhìn thấy Dục Ma Xà trong ma khí kia hiện ra, lập tức lên tiếng kinh hô.

Bộp bộp bộp...

Gần như là cảnh tượng tương tự, liên tiếp phát sinh bên ngoài Tinh Dã thành. Ít nhất hơn mười vị Phản Hư cường giả, lúc thi triển thần thông thuần di rời đi, đều ở giữa hư không, xuất hiện một cây roi đen, đánh bọn họ từ trong hư không ra, mặc dù cường giả Phản Hư hậu kỳ, vậy mà cũng gặp phải nhau.

Cảnh tượng như vậy, những tu sĩ chỉ có cảnh giới Hóa Thần nhìn quả thực là sợ vỡ mật, tuyệt vọng càng thêm nồng đậm. Dưới sự điên cuồng, mười mấy vạn tu sĩ, bắt đầu nghĩ hết biện pháp bỏ chạy, chỉ cần có thể chạy thoát ra khỏi bầu trời, bọn họ ngược lại hoàn toàn không tiếc đại giới.

Cảnh tượng lúc này, quả thực so với cây đổ bầy khi còn đáng buồn hơn, lúc này đã không có tu sĩ đi quan tâm tới tầng

cương phong trên không trung kia, trong mười chùm sáng kia còn đáng buồn hơn., Tinh Dã thành bao gồm cả thành chủ, một đám cường giả chết đi sống lại, đồng thời bị chủ nhân của Bích Huyết rãnh và thủ lĩnh Dục Ma Xà tộc vây công, dùng ngón chân nghĩ cũng biết, nếu không có gì ngoài ý muốn, chỉ sợ lần này Tinh Dã thành chủ sẽ phải vẫn lạc.

Đã là cường giả nửa bước Hợp đạo, đã lĩnh ngộ được Đại Đạo pháp tắc, tu sĩ như vậy đều sẽ vẫn lạc, nếu là ở Trung Châu đại lục, quả thực cực kỳ hiếm thấy. Nhưng ở hải ngoại hung hiểm vô số, Ngô Khí vậy mà muốn tận mắt chứng kiến một lần.

Ngô Khí đang muốn tiếp tục bỏ chạy, đáy lòng không hiểu sao lại hiện lên một ý nghĩ như vậy, trái lại hẳn thật sự có một loại ý nghĩ tạm thời lưu lại, nhìn xem vị Tinh Dã thành chủ nào vô cùng cường đại, đã ngã xuống như thế nào. Đồng thời hẳn cũng muốn kiến thức một chút, thi triển ra cảnh tượng so với đạo âm hồng của Bắc Đẩu càng thêm cường đại hơn, là như thế nào.

Bởi vì ý nghĩ này, thân hình Ngô Khí không lập tức xuyên thẳng qua rời đi, mà là ngưng trệ một chút, cũng chính là lúc này. Trong nháy mắt, thân thể Ngô Khí bỗng nhiên hung hăng chấn động một cái, toàn thân lông tơ đều muốn nổ tung lên.

Ầm

Tiếng gió như sấm, cũng không phải là cái đuôi đen sì của Dục Ma Xà, mà là một cái đuôi lân thú to lớn, thô ráp như đá, lại có khí thế vô cùng lạnh lẽo cùng đáng sợ, vừa hiển hiện ra, giống như là một cái kéo cực lớn, muốn cắt nát thương khung.

Thân thể Ngô Khí trên không trung, vừa vặn ở ngay nơi đuôi cắt bao trùm mũi nhọn kia, mặc dù thân thể mạnh mẽ, nhưng Ngô Khí không chút nghi ngờ, nếu như bị cắt trúng, chỉ sợ lập tức sẽ là thân thể vỡ thành hai nửa.

Thật tốt súc sinh.

Dưới sự kinh sợ, Ngô Khí đang muốn lui về phía sau tránh né, lại phát hiện trong lúc muốn động chợt phát hiện một cỗ lực trời buộc cường đại quay chung quanh thân thể hắn, khiến cho hắn sinh ra một loại cảm giác không thể động đậy.

Lực trời buộc này không phải thứ gì khác, chính là khí thể uy áp chủ nhân của giản vĩ kia phát ra.

Lần này Bát giai đỉnh phong càng thêm kinh ngạc, Ngô Khí sao có thể nghĩ đến, hấn bắt quá chỉ chần chờ một chút không lập tức rời đi mà thôi, tìm tới cửa lại chính là một đầu yêu thú có thể cùng tu sĩ Phản Hư đỉnh phong chém giết.

Bành

Mặc dù chỉ là một chút chậm trễ, nhưng đối với một con yêu thú khát máu cấp tám đỉnh phong mà nói, đã đủ để tập kích mấy lần. Sau một tiếng vang thật lớn, thân thể Ngô Khí như bị một tảng đá lớn đập trúng, âm ầm lùi lại.

Bất quá lại không xuất hiện trong dự đoán, thân thể Ngô Khí bị cắt thành hai nửa, ngoại trừ trước khi bị đập bay hoàn hảo không tổn hao gì, thì nguyên lai ngay trong nháy mắt vừa rồi, trên người Ngô Khí, đột nhiên sáng lên một đạo quang mang yếu ớt, quang mang này cùng với hắc bào mà hấn mặc trên người, vậy mà đã xảy ra một ít biến hóa, hiển lộ ra một bức phù văn khắc họa huyền ảo, có ba ngàn Ma Thần ở thế giới chư thiên ngày đêm tinh thần phi cầm tẩu thú...

Con yêu thú hung hãn xuất hiện kia, hình thể to lớn đến trăm trượng, toàn thân thô ráp như đá, ma khí âm hàn quán quanh, một cái đòn đuôi, quả thực như một thanh tuyệt thế hung binh, cắt phá hư không. Nhưng lúc đuôi giản kia rơi vào trên người Ngô Khí, lực lượng sắc bén mãnh liệt còn có tùy ý ma khí, lại bị bộ quần áo kia ngăn trở toàn bộ.

Thân ảnh Ngô Khí, mặc dù không bị cắt thành hai nửa, nhưng bỗng nhiên bị lực lượng to lớn kia đánh bay, lại bị đập thẳng một đường vào trong bầy yêu thú.

Không phải Dực Ma Xà tộc, mà là một đám cự mãng, ước chừng trăm con, đang đi tới thôn phệ máu thịt tu sĩ nhân loại. Ai ngờ trời giáng tai họa, một bóng người mơ hồ đập vào trong đó, mặc dù không cố sức công kích, nhưng trên thân bóng người kia ẩn chứa lực lượng to lớn, vẫn để cho mãng đàn gặp tai ương ngập đầu.

Oành oành oành... bắt đầu từ con thứ nhất, sau đó yêu thú cự mãng bị thân hình Ngô Khí đụng vào, ngay cả kêu thảm một tiếng cũng không kịp phát ra, thân thể kia liền liên tiếp nổ tung thành một đồng huyết nhục, trăm con cự mãng, trong nháy mắt liền biến thành huyết nhục đầy trời.

Vù vù

Một màn càng làm cho người ta kinh ngạc, những huyết nhục này không đợi bị rơi xuống, lại dưới một cỗ lực lượng lại nổ tung, biến thành tinh nguyên linh khí nguyên thủy, bị hấp lực dẫn dắt, hóa thành từng đạo khí lưu thô tráng, tràn vào trong miệng Ngô Khí đã ngừng lại.

Yêu thú cự mãng này, cũng là yêu thú trong Dục Ma Xà Uyên, tên là Lam Văn Ma Mãng, lúc sinh ra đã lây nhiễm ma khí vực sâu. Mỗi một con đều có thể so với tu sĩ Hóa Thần, hôm nay lại trong giây lát toàn bộ bị Ngô Khí đập chết, một thân huyết nhục tinh nguyên, cũng bị Ngô Khí cắn nuốt toàn bộ.

Không biết là bởi vì huyết nhục những yêu thú này cường đại, hay là bởi vì ma khí tinh thuần trong cơ thể chúng nó sau khi nuốt vào, Ngô Khí vậy mà phát giác tu vi trong cơ thể tiến vào một ít.

Thật bỏ phẩm tốt.

Bản thân Ngô Khí còn chưa thoát khỏi nguy cơ, vậy mà lúc này lại nảy sinh khát vọng với máu thịt của những yêu thú khác ở nơi này.

Thứ hai là đã đến giai đoạn cập nhật hai ngày rồi, vé vé vẫn là Mộc Hữu, các huynh đệ, không nên tàn nhẫn như vậy, xin được hỗ trợ a, cầu xin không hoàn thành.

Mẹ kiếp,

Ngô Khí đứng vững, một ngum ngum huyết nhục tinh khí của trăm con lam văn cứ mẫn nuốt vào, cảm giác được bình chướng tu vi trong cơ thể có nới lỏng, đúng là tiến vào một ít, lập tức hưng phấn lên, sinh ra ý nghĩ tham lam với rất nhiều yêu thú ở vùng biển này.

Đã có suy nghĩ kia, ánh mắt của hắn lập tức quét về phía những nơi khác.

Nhưng rơi vào trong mắt hắn, ngoại trừ Yêu thú nhiều không đếm được, còn có tu sĩ nhân loại, mười mấy vạn người, bị vây quanh ở ngoài Tinh Dã thành, từng màn vô cùng thâm hiểm, trong mắt Ngô Khí hiện ra.

Tiếng rống chính là nơi ánh mắt Ngô Khí chạm đến, một tu sĩ Hóa Thần trung kỳ đang cấp tốc chạy trốn, lại bất thành linh trên bầu trời, một con Ma Xà cánh to lớn xuất hiện, cái miệng to như chậu máu kia mở ra., Lại trực tiếp cắn vào phần eo tu sĩ kia, chỉ nghe răng rắc một tiếng, trên thân tu sĩ kia lập tức xuất hiện hai cái lỗ máu cực lớn, không đợi hắn giãy dụa, đầu Dục Ma Xà toàn thân đen sì kia liền ngẩng đầu lên, nuốt xuống, người kia liền kiện chết.

Vù vù

Một đám hơn mười tu sĩ quần thể, chọn một chỗ yêu thú ít ỏi, trên thân mỗi người đều có không ít thủ đoạn phòng hộ, còn thi triển ra Huyết Độn, tốc độ cực nhanh, muốn chạy thoát khỏi bầu trời. Nhưng khi bọn họ vừa rời khỏi Tinh Dã thành không xa, bỗng nhiên một quả cầu lửa đỏ thẫm lớn như ngọn núi nhỏ, bỗng dưng đập tới, trong nháy mắt đem thân thể bọn họ cắn nuốt.

Mấy chục người này một khi chết đi, chỗ hỏa cầu kia, một đầu yêu thú hình dáng như con giun, lại có thân thể đáng sợ ít nhất mười mấy trượng chui ra, cũng răng rắc một cái, nuốt lấy hài cốt hơn mười người bọn họ.

Vù vù

Hur không ba động truyền đến, là một vị tu sĩ Phản Hur trung kỳ thi triển thần thông thuấn di muốn ly khai.

Không biết là động tác của hắn hay là như thế nào, trên người hắn vừa mới truyền đến dao động, chợt thấy sau lưng hắn, một cái miệng to như chậu máu xuất hiện. Cũng không công kích, trực tiếp hợp lại, vô thanh vô tức, nhưng không trung, vị tu sĩ Phản Hur trung kỳ kia cũng biến mất. Chủ nhân miệng lớn, lại là một con yêu thú bát giai hậu kỳ Giao tộc.

Những cảnh tượng tương tự không ngừng diễn ra bên ngoài vùng biển này, bên ngoài Tinh Dã thành đang diễn ra.

Ngày xưa đám tu sĩ cao cao tại thượng, dưới uy hiếp sinh tử, cái gì cũng không quan tâm, vì bảo vệ tính mạng cái gì át chủ bài đều dùng ra. Nhưng cho dù như thế, vùng biển này vẫn không ngừng vang lên tiếng kêu thảm thiết, kèm theo yêu thú khát máu gào thét một tiếng phát ra.

Hơn mười vạn tu sĩ, từng người từng người vẫn lạc, tốc độ cực nhanh, quả thực không thể tưởng tượng. Hơn nữa các yêu thú khắp nơi sẵn giết tu sĩ bỏ chạy, không có một hành vi lãng phí. Tu sĩ nhân loại bất hạnh chết đi, tất cả đều vào trong bụng những yêu thú kia.

Sẵn giết!

Nhìn thấy từng hình ảnh kia, Ngô Khí chỉ cảm thấy lông tơ toàn thân mình đều dựng thẳng lên, mi tâm càng thêm nháy dựng, trong đầu hiện lên một từ.

Không phải là sẵn giết, trước khi đến đây Ngô Khí cũng giống như các tu sĩ khác. Cho rằng đây chỉ là một lần công thành của yêu thú bình thường, sẵn yêu quân của bọn họ chỉ là đến sẵn yêu thú, thu hoạch được rất nhiều tài nguyên tu chân cùng thù lao. Lại không nghĩ tới, cảnh tượng hôm nay rõ ràng chính là ngược lại.

Không phải bọn họ sẵn giết yêu thú, mà là yêu thú sẵn giết bọn họ. Trong Tinh Dã thành có mười mấy vạn người, bao gồm những tu sĩ đến viện trợ kia, đều trở thành đối tượng sẵn giết mấy chục vạn yêu thú của Dục Ma Xà Uyên. Hơn nữa những

yêu thú này, cũng không phải chỉ vì giết chóc, mà là vì cắn nuốt huyết nhục tinh hoa của những tu sĩ nhân loại bọn họ.

nhuộc nhục cường thực...

Đây là đại dương vô tận, là hải ngoại, ở đây, bá chủ không phải là tu sĩ nhân loại, mà là đại lượng yêu thú dưới đáy biển. Yêu thú ở đại lục Trung Châu, cho tới bây giờ đều là vận mệnh bị tu sĩ nhân loại bắt giết, thế nhưng ở đây, lại đổi qua. Mặc dù là một trong những trọng trấn do tu sĩ nhân loại tụ tập, Tinh Dã thành có được nửa bước hợp đạo cường giả, cũng bị thế lực yêu thú trở thành hang ổ của đối tượng săn giết, nháy mắt sẽ bị diệt vong.

Đối với sự tình đột ngột phát sinh trước mắt, Ngô Khí thân là tu sĩ nhân loại lại không có chút bi thương nào, ngược lại còn hưng phấn. Dưới mặt nạ, ánh mắt lẫm liệt tràn ra, trực tiếp rơi vào trên người con yêu thú cá sấu to lớn đuổi giết tới.

Bát giai đỉnh phong.

Thủy Ma Ngạc...

Cười lạnh kêu ra tiếng ầm ầm nghiền ép đến tên yêu thú cực lớn trước mặt hắn, Ngô Khí lại không tránh né như trước, mà là đứng tại chỗ, cánh tay mạnh mẽ nâng lên, quyền mang yếu ớt, lực lượng chiến thể vận chuyển hoàn toàn, oanh một tiếng đập ra ngoài.

cứng đối cứng.

Nếu như bị những tu sĩ khác nhìn thấy hành động của Ngô Khí lúc này, nhất định sẽ bị kinh sợ mà sửng sốt, sau đó nói Ngô Khí là ngu ngốc, một tu sĩ nhân loại như hắn vậy mà cận thân chém giết cùng một đầu yêu thú vực sâu, vẫn là một đầu yêu thú bát giai đỉnh phong có được lực lượng vô cùng cường đại., Rất nhiều yêu thú đang săn giết tu sĩ nhân loại cùng tu sĩ đang chống cự bỏ chạy, trong nháy mắt, đều cảm thấy một tiếng vang thật lớn, ầm ầm vào trong tai, kèm chút chấn vỡ màng nhĩ.

Oành oành

Cảnh tượng quen thuộc tương tự xuất hiện, thân hình Ngô Khí lại một lần nữa bị đập bay. Bất quá lúc này đây hắn cũng không có đập chết những yêu thú khác, mà là bị mạnh mẽ đập vào mặt biển mênh mông phía dưới.

Như một tảng đá lớn, đột nhiên lao xuống biển, một thông đạo dài trăm trượng trắng như tuyết bị hắn gắng gượng mở ra. Ở cuối thông đạo, Ngô Khí cả người như con tôm hùm bị nấu chín uốn lượn, trong miệng đỏ thắm phun trào, không ngừng chui ra, nhuộm đỏ cả nước biển, sau đó nhanh chóng nhạt đi.

Trong cơ thể hắn, trên mỗi một khúc xương đều xuất hiện từng vết rạn nhỏ bé, nội tạng di chuyển, trái tim kịch liệt nhảy lên, vừa rồi một cú kia, thiếu chút nữa trái tim của hắn sẽ nổ tung thành một đồng thịt vụn huyết hồng.

Tiếng rống vang lên.

Không đợi hắn điều chỉnh tốt, trong biển bỗng nhiên xuất hiện một con yêu thú đáng sợ miệng chiếm cứ một phần ba thân thể, toàn thân thô ráp như đá, phần đuôi có phân nhánh, như một thanh thạch tiễn to lớn, toàn thân đều quán quanh ma khí tinh thuần rét lạnh. Chính là Thủy Ma Ngạc bên trong Dục Ma Xà Uyên kia.

Tộc đàn này, ở bên trong Dục Ma Xà Uyên, số lượng chỉ ít hơn tộc Dục Ma Xà mà thôi.

Đầu mỗi đuôi giết Ngô Khí này, chính là một trong số thủ lĩnh, không biết vì sao nó để những tu sĩ nhân loại cảnh giới Phản Hư kia không đi săn giết, ngược lại cảm thấy hứng thú với Ngô Khí.

Ngô Khí không có thời gian suy nghĩ vấn đề này, lúc này hắn đã cảm thấy dự cảm nguy cơ kịch liệt.

Sức mạnh này thật cường đại.

Cảm thán một câu, trên mặt Ngô Khí lại tỏ ra không cam lòng. Mặc dù hắn đã rời xa Ngọc Thanh thành, nhưng quả thật hắn vừa mới xuất quan không bao lâu, lúc trước đối mặt Lâm Tây, chiến thể U Minh chiến đấu nhiều năm không có tác dụng, suýt chút nữa bị thần thông của Lâm Tây dùng đạo Hà Hà Hà

Thu xé nát, hiện tại ở đây, bị một đầu yêu thú đụng một chút, vậy mà suýt chút nữa tông nát hẳn.

Nếu không có Vạn Tượng pháp bào...

Vô cùng rõ ràng cảm ứng được tình huống trong cơ thể, khuôn mặt Ngô Khí càng thêm khó coi. Tuy nhìn qua không quá nghiêm trọng thương thế, nhưng Ngô Khí rõ ràng vô cùng, nếu như không phải pháp bào thượng cổ dị bảo trên người ngăn trở một ít lực lượng của con bát giai yêu thú đỉnh phong kia, lúc này Ngô Khí đã bị mạnh mẽ đụng nát.

Lâm Tây đã dạy cho Ngô Khí một bài học, hiện tại con Thủy Ma Ngạc này, lại hung hăng cho Ngô Khí bài học khắc sâu.

Hắn ý vào nhiều năm: U Minh chiến thể, hiện tại hoàn toàn không có tác dụng, thậm chí không chịu nổi một kích nhẹ nhàng của yêu thú trước mắt.

Mùi vị thật mê hoặc, nhân loại, hương vị trên người người...

Thanh âm bình thản, lại có sát ý làm cho người ta sởn tóc gáy, đột ngột vang lên trong đầu Ngô Khí.

Tiếng vang phân phát xuất hiện ở đáy biển, sóng nước bốc lên, miệng thú cực lớn đột nhiên mở ra, lộ ra một loạt răng nanh màu vàng đất cực kỳ bén nhọn trong đó, mùi tanh hôi cho dù là nước biển cũng không thể ngăn cách, đường ăn màu đỏ tươi hiện ra trước mặt Ngô Khí.

Chính là con Thủy Ma ngạc kia, lúc ý niệm trong đầu truyền vào trong đầu Ngô Khí, cái miệng lớn của nó cũng muốn nuốt cả người Ngô Khí.

Trong lúc đó, thân thể Ngô Khí giống như bị lực lượng nào đó trói buộc, hoàn toàn không có cách nào nhúc nhích. Loại cảm giác này, Ngô Khí đã từng để không ít người hoặc yêu thú cảm thụ qua, lại không nghĩ tới mình lại không thể nhúc nhích., Lần này đến phiên hẳn, ra sức giãy dụa vài cái, nhưng một chút tác dụng cũng không có, lực lượng chiến đấu U Minh lại một lần nữa khiến Ngô Khí thất vọng, đến bây giờ hắn mới phát hiện hẳn quá dựa vào chiến thể. Hiện tại vừa lâm vào nguy cơ, vậy mà không có thủ đoạn nào khác có thể thoát khỏi.

Rắc rắc một tiếng, miệng máu Thủy Ma Ngạc khép lại.

Ngô Khí chỉ cảm thấy thiên địa bỗng nhiên tối sầm lại, một tia sáng cũng không có, một cỗ lực lượng khổng lồ cuốn lên trên người hắn, lập tức thân thể của hắn theo thứ gì đó nhúc nhích một chút, sau khi bịch một tiếng, hắn liền cảm giác tiến vào trong một không gian rộng lớn.

Từng cỗ mùi hôi thối hoàn toàn không thể tưởng tượng, không ngừng chui vào trong mũi Ngô Khí, đồng thời còn có lực lượng khiến thân thể Ngô Khí trong nháy mắt nổ lông hàng lâm xuống.

Dưới lực lượng khó hiểu này, Ngô Khí bỗng nhiên cảm giác trong cơ thể đột nhiên sinh ra thống khổ không cách nào tưởng tượng, thật giống như cả người đều muốn hòa tan, huyết nhục nội tạng.... Tất cả đều muốn hóa thành một bãi nước sền sệt, sau đó bị tồn tại gì đó hấp thu. Một cảm giác buồn nôn tràn ra trong cơ thể Ngô Khí, hắn lập tức hiểu được tình cảnh của mình.

Hắn bị hắn nuốt vào trong bụng con Thủy Ma Ngạc kia, hiện tại chỗ thân thể hắn, hắn là trong dạ dày của nó, mà lực lượng luyện hóa hàng lâm trên người hắn, hắn là lực tiêu hóa trong cơ thể Thủy Ma Ngạc, muốn đem Ngô Khí cùng những đồ ăn khác bị nó nuốt vào trong bụng, hoàn toàn tiêu hóa.

Bị yêu thú xem là thức ăn, nuốt vào trong bụng, sau đó tiêu hóa thành phân, lại kéo ra ngoài.

Nghĩ đến kết cục mình có thể sẽ như vậy, Ngô Khí liền cảm giác giữa ngực bụng sôi trào một trận, dưới mặt nạ trắng bệch kia, lần đầu tiên xuất hiện biểu tình phần nộ không cách nào hình dung, ngũ quan quả thực đều phải hoàn toàn vận vẹo. Mặc kệ là tu sĩ nào, tu vi, địa vị gì, nếu có thể lựa chọn, chỉ sợ là tình nguyện tự bạo mà chết, cũng không muốn bị yêu thú ăn sau đó tiêu hóa, cuối cùng kéo ra.

Ngày hôm nay canh thứ nhất đến chương này là vì hạt cơm phạm vi, hạt cơm cứ hạt cơm mà lên, mười hai chữ Thắng tăng lên làm chủ, cảm ơn lực lượng của Phạm Mễ huynh đệ đã ủng hộ tiêu lâu rồi.

Mẹ kiếp,

Trong không gian không có một tia sáng, tuy rất rộng lớn, nhưng Ngô Khí lại có thể cảm ứng được. Chung quanh hắn, còn có không ít đồ vật tồn tại, những vật này, cũng đồng dạng bị từng luồng lực lượng ăn mòn luyện hóa ảnh hưởng, đang nhanh chóng biến mất, biến thành một bãi nước mủ, bị không gian này hấp thu.

Thật dày thật lớn.

Ngô Khí không cần nghĩ cũng biết, không gian này chính là dày của Thủy Ma Ngạc. Những thứ kia ở chung quanh hắn, là thức ăn bị nuốt vào trong bụng giống như hắn.

Hừ.

Mặc dù chiến thể U Minh Ngô Khí đối với Thủy Ma Ngạc không có chút tác dụng nào, trong nháy mắt đã bị đánh tan. Nhưng dù sao cũng là pháp quyết luyện thể trong truyền thừa Hoang Cổ, tu vi Ngô Khí Hóa Thần đỉnh phong, nhưng mà mạnh mẽ như vậy, có thể so với tu sĩ Phản Hư hậu kỳ.

Làm đồ ăn dần bị tiêu hóa, vô cùng thống khổ, nhưng nhất thời nửa khắc, Ngô Khí vẫn là tính mạng không lo. Bất quá Ngô Khí lại không muốn chịu đựng thống khổ huyết nhục bị tiêu hóa, sau khi hừ lạnh một tiếng, trong không gian vô cùng hắc ám này, lập tức xuất hiện quang mang.

Trên người hắn mặc áo bào, không biết từ khi nào, đã không còn là một bộ hắc bào cực kỳ bình thường lúc trước, mà là một kiện pháp bào cổ sơ.

Không biết là loại vải gì, nhìn qua rất là kỳ dị, bên trên càng có rất nhiều đồ án khiến người ta nhìn vào lập tức sẽ đắm chìm trong đó, chim bay cá nhảy, muôn thú chạy trên đại địa sao trời chư thiên thế giới ngày ba ngàn Thần Ma..... Quả thực là bao la vạn tượng, toàn bộ thế giới, toàn bộ thiên địa, đều bị khắc dấu ở trên pháp bào này, khí tức cực kỳ cổ xưa, cực kỳ huyền ảo, tựa như ẩn chứa rất nhiều đạo lý tối nghĩa.

Mà trong không gian này quang mang yếu ớt, chính là từ trên pháp bào này phát ra.

Vốn còn để cho Ngô Khí thông khổ vô cùng kia luyện hóa lực lượng, sau khi pháp bào trên người Ngô Khí phát ra ánh sáng, lập tức bị ngăn cách. Nếu là lực lượng thuần túy, có lẽ vạn tượng pháp bào tổn hại không cách nào ngăn cản, bất quá chỉ là chậm rãi tiêu hóa lực lượng của Ngô Khí, pháp bào lại có thể hoàn toàn ngăn cản.

Nương theo ánh sáng yếu ớt, hai mắt Ngô Khí dưới mặt nạ quét qua, lập tức cảnh tượng trong dạ dày Thủy Ma Ngạc liền toàn bộ rơi vào trong mắt Ngô Khí.

Mùi tanh hôi thối nát, ghê tởm đến cực điểm, dù là Ngô Khí đã có chuẩn bị. Chợt nhìn thấy cảnh tượng kia, vẫn cảm giác trong lòng một trận buồn nôn.

Tựa như là một đầm lầy cực lớn, trong đó có đủ loại sự vật, phần lớn đều là sinh linh. Có yêu thú, cũng có tu sĩ nhân loại. Bị ngâm trong nước bản màu vàng sẫm, mỗi một vật đều phát sinh biến hóa với tốc độ mắt thường có thể thấy được ở bên trong nước bản. Có thể thấy được huyết nhục sinh linh ở khắp nơi., Bất luận là Yêu thú hay Nhân loại, đều không ngừng tan rã, đầu tiên là da lông, sau đó là huyết nhục tiếp theo là xương cốt nội tạng, cuối cùng toàn bộ biến mất, biến thành nước mủ dung nhập vào trong bãi nước bản kia.

Cũng có một ít thứ khác, pháp khí mà tu sĩ nhân loại lưu lại, thậm chí Ngô Khí còn nhìn thấy không ít đạo khí phẩm giai không thấp. Vốn là phải tản mát ra khí tức cường đại, bảo vật đạo khí khiến người ta mơ ước không gì sánh được, trong bãi nước bản kia, vậy mà cũng không ngừng bị ăn mòn, ánh sáng ảm đạm, thân khí dần dần rỉ sét loang lổ....

Từng luồng từng luồng mùi hôi thối đến cực điểm, không ngừng chui vào trong mũi Ngô Khí, để giữa ngực bụng hấn thủy chung có xúc động buồn nôn.

Vạn Tượng Pháp Bào có thể ngăn cách lực lượng luyện hóa trên người hấn, còn có lực lượng ăn mòn đỏ sậm dưới thân hấn. Nhưng lại không cách nào ngăn cách khí tức tràn ngập

toàn bộ không gian xâm nhập, chính hần ngược lại có thể tùy ý thả ra một tầng vòng bảo hộ Chân Nguyên ngăn cách., Thế nhưng một khi chân nguyên cách thân thể của hần ra, lập tức trong không gian này không chỗ nào không có để luyện hóa lực lượng luyện hóa mà thành, thả ra căn bản là giống nhau.

Vừa nhìn rõ trong không gian này, Ngô Khí lập tức không chịu đựng được, thân hình bỗng nhiên khẽ động, cả người biến mất ngay tại chỗ.

Sau một khắc, bên cạnh không gian này, từng tầng vách thịt chậm rãi mấp máy, đồng dạng tản mát ra mùi hôi tanh không thể chịu được, đồng thời trên vách thịt kia, còn không ngừng tràn ra nước bắn màu ố vàng, chảy xuống, tiêu hóa hết thấy mọi thứ bên trong.

Vù vù

Ngón tay Ngô Khí đột ngột vươn ra, đầu ngón tay kia vang lên tiếng không khí bị nghiền nát.

Một sợi chỉ mang đen sì, nhô ra chính là dài mấy thước, đâm vào tầng tầng nhục bích trước mặt Ngô Khí vô cùng buồn nôn, chậm rãi nhúc nhích.

Kết quả lập tức xuất hiện, vượt quá dự kiến của Ngô Khí, chân nguyên của hần đâm vào phía trên, vậy mà ngay cả một chút thương tổn cũng không có tạo thành. Chỉ mang vừa tiếp xúc đến vách thịt mấp máy kia, ngay cả một cái ấn trắng cũng không lưu lại, tựa hồ bị hấp thu, biến mất không thấy.

Nhìn thấy một màn này, đáy lòng Ngô Khí lập tức hiện ra, lúc ở bên ngoài, Ngô Khí đã nhìn thấy lân giáp của con Thủy Ma Ngạc này. Lân giáp thô ráp như đá kia, từng giây từng phút đều quần quanh ma khí rét lạnh ở phía trên, nhìn qua vô cùng cứng rắn, đạo khí khó mà thương tổn.

Nhưng Ngô Khí có cảm giác, nhục bích trước mắt này nhúc nhích không ngừng, độ cứng rắn có thể còn đáng sợ hơn so với lân giáp Thủy Ma Ngạc. Ngô Khí tự tin sự sắc bén của U Minh chỉ mang của mình, cho dù là đạo khí, cũng chưa chắc có thể thắng được bao nhiêu. Có thể đâm vào nhục bích trước mắt, ngay cả một chút tổn thương cũng không có tạo thành.

Phía dưới mặt nạ, hai hàng lông mày Ngô Khí chậm rãi nhả lại.

Trách không được súc sinh này dám đem ta nuốt vào trong bụng, vách dạ dày buồn nôn như vậy, lại còn cứng hơn cả lân giáp của nó.

Ngô Khí lẩm bẩm, nhưng cũng không rời khỏi tầng tầng nhục bích kia, vừa rời hẳn quét một vòng, phát hiện không gian này căn bản không có cửa ra, toàn bộ đều bị từng tầng vách thịt này bao lại, ngay cả chỗ bị cắn nuốt cũng đã sớm bị vách thịt phong bế.

Nói cách khác, nếu Ngô Khí muốn đi ra ngoài, chỉ có một cách, đó là đánh vỡ nhục bích cứng rắn vô cùng ghê tởm trước mắt này. Thủy Ma Ngạc dù sao cũng là một yêu thú cấp tám đỉnh phong, nói cách khác, đã là cường giả phản hư đỉnh phong. Trong dạ dày của nó, trên thực tế đã tự thành không gian, Ngô Khí chính là muốn xuyên qua thuận đi đi ra cũng không làm được.

Nuốt ta, con súc sinh này hẳn là nên tiếp tục bắt giết tu sĩ khác, vì sao lâu như vậy vẫn không thấy người khác bị nuốt vào.

Ngô Khí đứng trước vách đá, Vạn Tượng Pháp Bào trên người tản mát ra ánh sáng yếu ớt, ngăn cách toàn bộ lực lượng luyện hóa rơi vào người Ngô Khí. Sau khi hắn đứng dậy một hồi, đáy lòng bỗng nhiên hiện lên một ý nghĩ nghi hoặc.

Hắn mặc dù ở dưới đáy biển bị Thủy Ma Ngạc nuốt vào trong bụng, nhưng đã qua lâu như vậy, lấy thực lực cùng tốc độ của Thủy Ma Ngạc, hẳn là đã sớm rời khỏi đáy biển, tiếp tục ở lại bên ngoài Tinh Dã thành săn giết tu sĩ nhân loại khác. Nhưng trong dạ dày này, ngoại trừ Ngô Khí ra, lại không có người nào bị nuốt vào, cho dù là một cỗ thi thể cũng không có.

Đang lúc Ngô Khí nghi hoặc, bỗng nhiên trong không gian này, bỗng nhiên một tiếng vang thật lớn, quay về trận trận âm thanh, kéo dài không dứt, để cho thân hình Ngô Khí đứng thẳng bất ổn chỉ một thoáng.

Bành

Như một cái chuông lớn bị hung hăng va chạm một cái, mà Ngô Khí, liền ở trong chuông lớn kia. Chuông lớn là Thủy Ma Ngạc, là nó bị va chạm một chút, mặc dù bên trong vách đá dày này cứng rắn vô cùng, tự thành không gian, nhưng bản thể Thủy Ma Ngạc bị tập kích, nơi này tự nhiên cũng bị ảnh hưởng đến.

Chỉ trong nháy mắt, Ngô Khí đã đoán được vừa rồi xảy ra chuyện gì.

Thì ra là thế, con Thủy Ma ngạc này ánh mắt ngược lại cao, sau khi cắn nuốt ta chỉ sợ không có đi săn giết những tu sĩ nhân loại bình thường, mà là tìm tới một cường giả lợi hại, mà tu sĩ có thể lay động Thủy Ma ngạc, ngoại trừ một số ít cường giả Phản Hư đỉnh phong kia, chỉ sợ sẽ không có những người khác.

Lại không biết, là người của Tinh Dã thành hay là mấy thủ lĩnh liên yêu quân đến đây viện trợ kia.

Ngô Khí phát hiện Thủy Ma Ngạc bên ngoài đang lúc chém giết với ít nhất là tu sĩ cấp bậc Phản Hư đỉnh phong, lập tức phía dưới mặt nạ kia lộ ra một nụ cười hiểm độc.

Hắn không nhúc nhích, vẫn đứng ở phía trước vách đá dày, hai mắt nhắm lại, không biết là cảm ứng cái gì.

Bành

Lại một lần va chạm, động tĩnh không nhỏ lan đến gần không gian này. Dần dần, một người một thú ở bên ngoài đã đánh tới mức độ kịch liệt, từng tiếng ầm ầm va chạm không ngừng truyền tới, truyền vào trong không gian Ngô Khí.

Nhưng Ngô Khí vẫn không có chút động tác nào, chỉ đứng ở nơi đó, tựa hồ đang chờ đợi gì đó.

Hồi lâu sau, dị thường đột ngột, Ngô Khí vẫn đứng bất động, vào lúc này, đột nhiên hai mắt mở ra.

Ông ông ông ông

Cơ hồ đồng thời, tại ngón tay Ngô Khí duỗi ra, một ngọn lửa đen từ đầu ngón tay tràn ra, rơi vào trên vách đá dày mấp

máy không ngừng kia, từ bên ngoài, một tiếng va chạm kịch liệt trước nay chưa từng có, cũng đồng thời hàng lâm.

Tiếng gào thét vang vọng.

Ngoài Tinh Dã thành, một con cá sấu khổng lồ hình thể to lớn thô ráp như đá bỗng nhiên giống như bị đả kích gì đó nặng nề, cái đầu kia bỗng nhiên ngẩng lên, tiếng gào vô cùng thống khổ, từ bên trong phát ra. Ở trên người nó, bụng nó, xuất hiện một lỗ máu to bằng cái thớt, lân giáp cứng rắn không biết bị lực lượng gì phá vỡ, lộ ra huyết nhục đỏ tươi bên trong.

Trách không được nó lại thống khổ như vậy, lại là bị người đả thương. Tuy rằng lấy thân thể to lớn của nó mà nói, vết thương kia cũng không lớn, bất quá tựa hồ là vì phần bụng yếu ớt, đúng là đau đớn đặc biệt, hơn nữa quỷ dị chính là, đau đớn này vậy mà đã đến dạ dày.

Con Thủy Ma Ngạc đã lâu chưa từng bị thương này, bỗng nhiên bị thống khổ kịch liệt kéo tới, lập tức trở nên nóng nảy vô cùng.

Băng băng...

Nó chuyển động, thân thể cực lớn, quả thực giống như điên, nhanh chóng hướng tới một bóng người nhỏ bé đối với nó mà nói. Bởi vì lực lượng của nó cường đại, bầu trời thậm chí bởi vậy mà phát ra thanh âm chạy trốn không chịu nổi gánh nặng.

Đối thủ của nó là một người trung niên, mặt mũi tràn đầy vẻ nghiêm túc, trong tay nắm một thanh pháp khí hình côn, phía trên quán quanh khí tức vô cùng nặng nề sắc bén, mặc dù nhìn qua cực kỳ bình thường, nhưng từ vết thương trên bụng Thủy Ma Ngạc có thể nhìn ra, trung niên nhân cùng pháp khí hình côn kia, đều không phải hàng thường.

Nghiệt súc...

Nhìn thấy Thủy Ma ngạc giống như bị điên xông tới, mặt người trung niên vẫn cực kỳ lãnh khốc, phun ra hai chữ, nhưng lại không sợ chút nào, bước ra một bước, lại muốn ra tay tiếp.

Thứ hai là đến báo trước: trước mười hai canh bốn, không sai, hôm nay có việc bùng nổ yêu cầu trợ giúp bằng vé, tiểu lâu

ngồi đợi rồi.

Mẹ kiếp,

Đào Dịch là một trong những phó thành chủ của Phi Kính thành, cũng là một trong những người mạnh nhất Phi Kính thành.

Tu vi Phản Hư hậu kỳ, lĩnh ngộ được cự lực chi đạo, lại tu luyện viễn cổ chiến kỹ Ngưu Ma Côn quyết.

Cho dù là thành chủ Phi Kính thành, một vị cường giả nửa bước hợp đạo cũng đã từng thừa nhận, nếu Đào Dịch toàn lực ra tay, ngay cả hắn cũng phải tạm lánh phong mang. Chi đạo cự lực Ngưu Ma Côn quyết, bất luận cái nào, đều đủ để khiến cho tu sĩ cùng đẳng cấp như Đào Dịch nghe tin sợ mất mật. Mà hai thứ này, đều tập trung ở trên người Đào Dịch. Tu vi Phản Hư hậu kỳ, ngược lại liên lụy đến nhân tố Đào Dịch toàn lực xuất thủ.

Ba ngàn đại đạo, sinh ra vô số tiểu đạo, lực lượng pháp tắc giữa thiên địa cũng có vô số. Đào Dịch lĩnh ngộ được cự lực chi đạo, là một loại trong rất nhiều đại đạo, có thể làm cho tu sĩ tăng vọt rất nhiều chiến lực. Hơn nữa đại năng trong thời đại viễn cổ, một vị đại năng yêu ma lưu lại côn quyết, Đào Dịch này, có thể nói trên chính là chiến lực vô song.

Lần này đến viện trợ Tinh Dã thành, thủ lĩnh săn yêu quân của Phi Kính thành là Đào Dịch. Vốn là hành trình không tệ, lại không muốn gặp phải chuyện xui xẻo như vậy.

Tinh Dã thành sắp bị diệt vong.

Đào Dịch mặc dù rất tự tin với chiến lực của mình, nhưng hắn cũng không phải kẻ ngu, đương nhiên sẽ không ở nguyên chỗ chờ chết. Sau khi thành bị phá, hắn cũng bỏ chạy như vậy, vốn hắn ý vào mình cận thân chém giết thần thông, cũng không thuận di, chỉ là một đường giết ra ngoài. Mất thấy đã sắp rời khỏi vòng vây, không kịp đề phòng, từ đáy biển bỗng nhiên chui ra một con thủy ma ngạc bát giai đỉnh phong, chẳng những ngăn cản đường đi của hắn, còn phải nuốt hắn vào trong bụng.

Trong thời khắc này, chậm trễ một lát là có thể làm cho mình mất đi tính mạng, điều này làm cho Đào Dịch không thể không nổi giận.

Sau khi nhìn thấy Thủy Ma Ngạc bị mình đả thương, vậy mà lại xông tới như điên, lập tức khiến cho Đào Dịch lửa giận càng lớn, sát ý bộc phát.

Nghiệt súc muốn chết.

Mặc dù Thủy Ma Ngạc xông lên trước, nhưng công kích đến trên người đối phương trước lại là Đào Dịch. Trong tiếng hừ lạnh, trên pháp khí hình côn trong tay Đào Dịch bộc phát ra uy năng không cách nào tưởng tượng, khí tức hung sát kia trầm trọng, rõ ràng là đã thoát ly phạm trù đạo khí.

Đó là một thanh tiên khí, nhưng không phải là tiên khí hoàn toàn. Nửa bước tiên khí.

Ầm

Không trung, một hư ảnh hình côn dài chừng ngàn trượng bỗng nhiên hiện ra, khí thế nặng nề như mười vạn quân đè xuống. Trong tiếng nổ, hàng lâm trên thân Thủy Ma Ngạc đang điên cuồng va chạm hư không kia.

Thủy Ma Ngạc là yêu thú bát giai đỉnh phong, lại là hung sát thú đến từ trong vực sâu, khí thế tự nhiên là hung hãn không cách nào tưởng tượng. Thế nhưng dưới hư ảnh côn hình vô cùng to lớn kia lại là một hư ảnh vô cùng to lớn., Khí thế trên người Thủy Ma Ngạc vậy mà lại bị áp chế xuống. Càng đáng sợ hơn chính là Đào Dịch kia tựa hồ thật sự nổi giận, hai tay nắm lấy pháp khí hình côn cấp nửa bước Tiên khí, cả người đột ngột xuất hiện trên lưng Thủy Ma Ngạc.

Trên gương mặt Đào Dịch lạnh lùng lãnh khốc, đột nhiên xuất hiện một tia cười lạnh.

Cự lực hàng ma

Như có người khổng lồ ở trong hư không, ngửa mặt lên trời thét dài. Hư ảnh hình côn áp xuống kia đột ngột co rút lại, trở về trên thiết côn trong tay Đào Dịch. Tiên khí vốn đã nặng nề mười vạn cân, nắm trong tay Đào Dịch, như thể đột nhiên tăng

thêm trọng lượng gấp đôi, không còn là mười vạn quân, mà là hai mươi vạn quân.

Đào Dịch nghe cười, đột nhiên giơ cánh tay lên, cây côn trong tay lập tức vang lên từng tiếng ầm ầm nổ mạnh, hung hăng đập xuống.

Thủy Ma Ngạc ở trong đau đớn, đột nhiên phát hiện trên lưng của mình có thêm một người, không đợi nó kịp phản ứng, một dự cảm nguy hiểm lập tức hàng lâm trên người nó. Đang lúc nó muốn giãy dụa kịch liệt, ngã xuống, dự cảm nguy hiểm kia lập tức biến thành hiện thực.

Rắc rắc rắc

Tiếng vang lớn lần nữa hàng lâm, đồng thời vang lên, còn có một thanh âm tựa như xương cốt đứt gãy phá toái.

Tiếng gào thét vang vọng.

Không cần phải nói, nơi phát ra tiếng rống thảm thiết này, đương nhiên không phải là một con người. Là Thủy Ma Ngạc, nó là ưu thế cấp bậc Bát giai đỉnh phong, trên người Đào Dịch tu sĩ Phản Hư hậu kỳ này không còn sót lại chút gì, mặc dù chỉ giao thủ hai lần, nhưng đều không ngoại lệ, người thắng đều không phải là nó, mà là người trung niên lãnh khốc vô cùng kia.

Đạo về cự lực viễn cổ chiến kỹ.

Vị Phó thành chủ Đào Dịch này của Phi Kính thành, trong Thiên Đảo mình lấy được danh hào, lấy sở ngộ đại đạo pháp tắc của hắn làm tên: Cự Lực Vương.

Tuy rằng nghe qua rất tục, nhưng trong Thiên đảo mình, danh hiệu này chính là hung danh hiển hách. Nếu là Ngô Khí ở trên bầu trời này, nhìn thấy phương thức chém giết đối địch của Đào Dịch, thấy hắn thi triển ra lực lượng thần thông, liền có thể đoán được, trung niên nhân lãnh khốc này, chính là Lâm Tây thừa nhận chiến lực không bằng một trong các chiến tướng trưởng lão của Thiên đảo mình đối phương.

Hừ, nghiệt súc, coi như vận khí của ngươi may mắn ba ba ba.

Trong lúc Thủy Ma Ngạc kêu thảm, người trung niên đứng ở trên lưng nó, tựa hồ cảm ứng được cái gì, bỗng nhiên hừ lạnh giễu cợt một câu, cũng không tiếp tục động thủ, sau khi thu lại pháp khí hình côn cấp bậc nửa bước Tiên khí, thân hình của nó đột nhiên khẽ động, hóa thành một đạo thân ảnh mơ hồ chiếu rọi về phía xa.

Tốc độ cực nhanh, quả thực làm cho người lú lẫm, ngay cả thời gian một cái chớp mắt cũng không có, vị Cự Lực Vương có sức chiến đấu đáng sợ này liền biến mất.

Không biết là sợ hay là như thế nào, Thủy Ma Ngạc bị Đào Dịch đánh trọng thương vậy mà không ngăn cản hấn rời đi. Sau khi hấn biến mất, mới nhìn thấy trên lưng Thủy Ma Ngạc, một mảng lớn địa phương, đã hoàn toàn sụp đổ xuống, một lỗ máu còn lớn hơn phần bụng cũng xuất hiện ở nơi đó. Huyết dịch tuôn như suối, hoàn toàn không cách nào ngăn cản, thậm chí còn có thể nhìn thấy bên trong từng cây xương trắng trắng kiện bị phá toái.

Một đầu yêu thú bát giai đỉnh phong, lại ở trong tay Đào Dịch tu sĩ Phản Hư hậu kỳ này chịu thiệt thòi lớn như vậy, thậm chí cuối cùng hấn muốn rời đi, đã sớm mở ra linh trí Thủy Ma Ngạc còn không dám ngăn cản.

Bất quá nếu nghiêm túc nói ra, kết quả như vậy ngược lại là bình thường vô cùng, dù sao yêu thú cùng nhân loại không giống nhau.

Nhân loại trời sinh tuổi thọ đã ngắn, mặc dù có thể trở thành tu sĩ, nếu trong hơn một ngàn năm không có đến cảnh giới Hợp đạo, nếu không có phi thăng, cuối cùng thọ nguyên vẫn sẽ tiêu hao hết, già chết tọa hóa. Nhưng yêu thú lại không giống, rất nhiều yêu thú, mặc dù cảnh giới thấp, cũng có thể sống hơn mấy ngàn năm, thậm chí vạn năm.

Thiên Đạo Cực Công, nhân loại Tiên Thiên yếu ớt, nhưng có thể thông qua lĩnh ngộ, tu luyện thần thông cường đại không gì sánh được, thậm chí sử dụng lực lượng Đại Đạo pháp tắc, một khi trưởng thành, rất nhiều cường giả thiên kiêu đều có thể ở lúc cùng yêu thú chém giết, càng tiến cấp.

Đào Dịch mặc dù là Phản Hư hậu kỳ, nhưng hẳn chẳng những lĩnh ngộ được cự lực chi đạo như vậy có thể khiến chiến lực tăng vọt Đại Đạo pháp tắc, còn tu luyện một môn viễn cổ chiến kỹ, chém giết, ngay cả cường giả nửa bước hợp đạo cũng phải tạm lánh. Dù sao Thủy Ma Ngạc của nó cũng không phải yêu thú Cửu giai, cũng không phải nửa bước Cửu giai, chỉ là Bát giai đỉnh phong mà thôi, bại dưới tay Đào Dịch đúng là chuyện rất bình thường.

Sau khi Đào Dịch rời đi, Thủy Ma Ngạc đã qua một thời gian dài mới đề nén được thống khổ trong cơ thể xuống, đang muốn tìm kiếm những tu sĩ Phản Hư kỳ khác sẵn giết một mình, bỗng nhiên giống như cảm ứng được gì đó, cái đầu kia ngẩng lên nhìn về phía trên không trung, tiếng ồn ào vô cùng ở bên trong tầng cương phong.

Chẳng biết từ lúc nào, vùng biển Tinh Dã thành, toàn bộ bầu trời, toàn bộ đều ảm đạm xuống. Tất cả ánh sáng, đều đang trôi qua, giống như bị cái gì che lấp, lại giống như tồn tại gì đó bị vén lên. Một loại khí tức cực kỳ khủng bố, giống như màn lớn, đem mảnh thiên địa này bao phủ.

Rõ ràng là ngày trắng, nhưng lúc này trên bầu trời, lại không phải là ngày trắng treo trên cao, mà là màn đêm tối tăm, nhưng ở phía sau, hình như có cái gì đó đang ẩn giấu.

Oanh oanh oanh oanh oanh oanh oanh oanh oanh oanh.

Căn bản không đợi bao lâu, trên màn trời lơ mờ kia, đột nhiên có bảy nơi, phóng ra ánh sáng vô cùng kịch liệt, tất cả yêu thú, bao gồm một ít bát giai yêu thú, đều trong nháy mắt này, cảm ứng được một cỗ áp lực vô cùng nặng nề, từ trên trời giáng xuống, liền rơi ở trên người chúng.

Ba ba ba...

Quả thực giống như là mưa, một ít yêu thú còn du đang trên không giết chết tu sĩ đơn độc, dưới tình huống không có bất kỳ chuẩn bị gì, bị cỗ áp lực nặng nề kia ép thẳng xuống biển.

Mặt biển màu lam kia lập tức trở nên náo nhiệt, từng tiếng xì xào vang lên, từng đầu Yêu thú hình thể to lớn bị áp lực đè ép xuống, nổi lên rất nhiều sóng biển.

Thủy Ma Ngạc là bát giai đỉnh phong, cấp bậc cực cao, mặc dù cũng bị cổ áp lực nặng nề kia ảnh hưởng, nhưng cũng không thể đem nó đè xuống biển, vèn vèn chỉ làm thân thể cực lớn của nó giảm xuống một chút độ cao.

Cổ uy áp này đến nhanh, căn bản không có bất cứ dấu hiệu báo trước nào, không có đạo lý gì, tất cả yêu thú đều chỉ có thể bị động tiếp nhận. Một lát sau, những yêu thú kia mới nhìn lên bầu trời, rốt cuộc cũng biết cổ uy áp đáng sợ này đến từ đâu.

Bảy viên tinh thần...

Lúc này trên bầu trời Tinh Dã thành, vậy mà tồn tại bảy ngôi sao to lớn vô cùng, dựa theo trình tự huyền ảo sắp xếp, ánh sáng còn mãnh liệt hơn cả mặt trời, chiếu sáng vùng hải vực này đến mức cực kỳ thông thấu. Nhưng đồng thời, tất cả sinh linh trong hải vực này đều phải thừa nhận uy áp tinh lực từ bảy ngôi sao kia chiếu xuống.

Còn có một ít tu sĩ nhân loại may mắn sống sót, cũng bị ép xuống biển, bọn họ đều ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn bảy ngôi sao cực lớn trên bầu trời.

Đó là...

Là Bắc Đẩu, là Bắc Đẩu tinh thần đau lòng của thành chủ.

Trước kia tranh đấu với người, thành chủ đều là từng ngôi sao được triệu hồi ra, chưa bao giờ một lần triệu hồi ra tất cả ngôi sao Bắc Đẩu, lần này tại sao vậy, chẳng lẽ thành chủ muốn...

Đột nhiên trong biển có tu sĩ tu vi tương đối cao, khó khăn lắm mới phản hư được. Hắn tựa hồ là tu sĩ bản địa của Tinh Dã thành, nhìn bảy ngôi sao trên đỉnh đầu, tựa hồ nghĩ tới điều gì, sắc mặt trở nên dị thường khó coi.

Thánh cảm nhận được sự khen thưởng đặc biệt của hai vị huynh đệ thư, cảm tạ vé tháng của 【x112】 huynh đệ cùng với ba cái, lầu nhỏ tiếp tục bùng nổ cầu xin đập phá.

Mẹ kiếp,

Chỉ ngậy ngốc một chút, người này liền phản ứng lại, tiếp theo bắt đầu kinh hãi hô to lên.

Không tốt, thành chủ muốn liều mạng, mau rời khỏi nơi này.

Bảy ngôi sao kia không phải là chính thức Bắc Đẩu Thất Tinh, mà là do thành chủ triệu hoán từ trong tinh thần đại hải mà thành. Thành chủ cùng người chém giết, đạo Bắc Đẩu thi triển ra chính là để cho tinh lực ngưng tụ này vẫn lạc xuống, đập chết đối thủ.

Hiện tại thành chủ triệu hồi ra Thất Tinh, chỉ sợ hấn là muốn...

Những lời tiếp theo, tu sĩ kia không cần nói nữa, bởi vì tất cả tu sĩ còn may mắn sống sót đều biết, bao gồm cả những yêu thú cao giai đã mở ra linh trí, có thể nghe được tiếng người, tất cả đều nghe hiểu lời nói của tu sĩ kia là gì.

Mặc dù còn có người không hiểu, thanh âm truyền ra trong tầng cương phong kia, cũng đủ để bọn họ hiểu rõ.

Thất tinh vẫn lạc.

Đối với yêu thú Dục Ma Xà Uyên mà nói, thanh âm cực kỳ quen thuộc từ trên cao truyền xuống, là lão tổ của chúng. Thủ lĩnh Dục Ma Xà tộc, trong vùng biển này, con yêu thú cấp chín duy nhất có nó, cũng chỉ có nó, xuất hiện ở đây, sau khi gia nhập vào trận chiến trong tầng cương phong, mới bức bách thành chủ Tinh Dã thành vốn chiếm giữ thượng phong, trực tiếp thi triển ra thần thông liều mạng của Bắc Đẩu đạo.

Côn Bằng... Muốn liều mạng sao, đáng tiếc, cho dù người thi triển ra thần thông đồng quy vu tận như vậy, cũng không thể làm lão tổ ta một sợi tóc gáy.

Tiếng cười lạnh lẽo của Dục Ma lão tổ từ trong tầng Cương Phong truyền xuống, làm cho yêu thú Dục Ma Xà Uyên vốn vì bảy ngôi sao kia mà sợ hãi không thôi đều trở nên an tĩnh lại. Hơn nữa chúng nó tựa hồ đã dần thích ứng với uy áp từ bảy

ngôi sao phía trên truyền đến, ánh mắt của chúng lại một lần nữa rơi vào trên thân những tu sĩ còn sống bên ngoài Tinh Dã thành. Sự tàn sát thê thảm kia vừa đảo qua một lần, tựa hồ lại lần nữa diễn ra.

Tinh Dã thành, mười mấy vạn tu sĩ, bây giờ còn sống, bất quá là hơn vạn mà thôi. Mà đều đã đến tình trạng dầu hết đèn tắt. Tuy đều là một ít tu sĩ cao cấp, nhưng bọn họ bị mấy chục vạn yêu thú cường đại khát máu vây khốn, muốn chạy đi, quả thực còn khó hơn lên trời.

Trên thực tế, tu sĩ chân chính chạy thoát, chỉ sợ ngay cả một trăm người cũng không có. Ngoại trừ một ít tu sĩ có thần thông đặc thù, thừa dịp loạn bỏ chạy, cũng chỉ có người có chiến lược vô song như Đào Dịch, mới có thể ngạnh sinh giết ra một con đường máu trốn thoát. Hơn nữa cho dù là hắn, sau khi chạy đi, cũng không quay đầu lại cứu viện người khác, càng không có ý tứ đi vào trong tầng Cương Phong trợ giúp Tinh Dã thành chủ, trực tiếp bỏ chạy.

Mấy nhánh săn yêu quân, không săn giết yêu thú, ngược lại trở thành thức ăn trong miệng nhiều yêu thú, có thể nói là cực kỳ châm chọc, Đào Dịch kia cũng là một chỉ đầu lĩnh săn yêu quân. Tuy rằng đều là người của Thiên đảo minh, nhưng Thiên Đảo minh vốn là liên minh của rất nhiều hòn đảo liên hợp cùng một chỗ, quy củ trong đó không nhiều, cực kỳ lỏng lẻo. Tính mạng đương đầu, chỗ hắn sẽ mạo hiểm đi cứu thành chủ Tinh Dã thành có tu vi cao hơn hắn.

Hơn mười đoàn quang mang ở trong tầng cương phong tựa hồ đã đình chiến, đều lặng lẽ nhìn một đoàn trong đó.

Trong quang mang, là một thanh niên, bộ mặt tuấn dật phi phàm, ngũ quan quả thực như điêu khắc qua, cực kỳ tinh xảo. Nhất là một đôi tinh mục, bên trong giống như thật sự có ngôi sao tồn tại, quang mang sáng ngời, làm cho người ta không dám nhìn thẳng. Trên người thanh niên này, mặc một bộ pháp bào đen xì, trên đó thêu bảy ngôi sao dựa theo trình tự huyền ảo sắp xếp. Người này chỉ đứng ở nơi đó, phát ra khí thế, làm cho đáy lòng người ta sinh ra cảm giác khuất phục.

Tinh Dã thành chủ, một trong những chiến tướng trưởng lão của Thiên Đảo minh, lĩnh ngộ đạo lý Bắc Đẩu, là cường giả thiên kiêu.

Tinh Dã Vương...

Vị này đã là thiên kiêu tu sĩ nửa bước Hợp đạo, đứng ở nơi đó, dùng ánh mắt vô cùng bình tĩnh nhìn vào đối diện hắn, mấy đoàn hào quang kia, còn có trực tiếp lấy thân thể bá chiếm mảng lớn yêu thú giống như khu vực lớn.

Lão tổ Dục Ma Tổ

Bốn chữ này từ trong miệng Đằng Tinh Dã phun ra.

Bồn tọ không hiểu, Tinh Dã thành ta và Xà Uyên người không liên quan, tại sao người lại giúp Bích Huyết đối phó bồn tọ. Chẳng lẽ người thật sự không sợ sau chuyện liên minh Thiên Đảo sẽ truy cứu, đừng xem người là yêu thú cấp chín, nếu các trưởng lão trong Minh tức giận, người cũng phải vẫn lạc.

Rõ ràng là ngữ điệu uy hiếp, nhưng từ trong miệng Đằng Tinh Dã phun ra lại cực kỳ an tĩnh. Từ trên mặt của hắn, cũng không nhìn ra chút nào tức giận hay oán hận. Nếu là người không biết rõ tình hình, cũng tuyệt đối không đoán được, vị cường giả thiên kiêu vô cùng bình tĩnh này, ngay trước đó không lâu, thành trì của hắn cùng hơn mười vạn tu sĩ trong thành, đã bị hủy diệt hầu như không còn, ngay cả chính hắn, cũng có nguy hiểm vẫn lạc.

Trước mặt hắn, ngoại trừ con yêu thú cấp chín có thân thể to lớn quá mức trước mặt hắn, còn có một người nữa.

Là một lão giả, ăn mặc cực kỳ mộc mạc, bất quá chỉ là một bộ áo bào xám mà thôi. Bất quá khuôn mặt hắn, lại cực kỳ xinh đẹp, một đôi mắt xanh biếc kia, hoàn toàn không phải là loại người có.

Người này có thể đứng chung một chỗ với Thiết Ma lão tổ, cũng có thể được Tinh Dã thành chủ đề cập, đương nhiên chính là vị tuyệt thế cường giả thứ ba ở đây. Lần này cùng Tinh Dã thành có đại thù chính thức: chủ nhân của Bích huyết hải hạp.

Nghe được lời Đằng Tinh Dã nói, âm điệu kên trên mặt lão giả này không có chút nào tán đi, một đôi bích đồng nhìn chăm chăm Đằng Tinh Dã, giống như hận không thể ăn hắn. oán hận trong con ngươi kia, quả thực là phô thiên cái địa, ngay cả rất nhiều yêu thú ở dưới tầng cương phong cũng có thể cảm ứng được.

Nếu không phải có hận ý như thế, chỉ sợ ai cũng sẽ không lý giải, lão giả này, vì sao phải hy sinh chính mình rãnh biên máu, cũng phải hủy diệt Tinh Dã thành. Lão giả này, tuy không phải là yêu thú cấp chín, nhưng cũng không kém bao nhiêu. Nó đồng dạng là một đầu dị chủng yêu thú có huyết mạch cường đại không gì sánh được.

Bích Huyết Ma Hạt

Đằng Tinh Dã, ngươi muốn biết đáp án.

Bích Đồng lão giả, vẫn như cũ không che giấu vẻ oán độc trong mắt mình, trên mặt nhiều hơn một tia trêu tức, nhìn Tinh Dã thành chủ. Sau khi hỏi ra một vấn đề, lão giả này lại không đợi Đằng Tinh Dã trả lời, trực tiếp từ trong miệng của hắn, lại phát ra thanh âm cực kỳ ngoan lệ.

Chờ sau khi ta tự tay giết ngươi báo thù cho con ta, ta sẽ nói ra, bất quá đáng tiếc, lúc ấy.... Ngươi đã không nghe thấy...

Lão tổ Dực Ma Tổ động thủ.

Vị chủ nhân Bích Huyết Hải Uyên này, bích đồng lão giả, tựa hồ thật sự cực hận Tinh Dã thành chủ. Ngay cả nói nhiều lời cũng không chịu, trực tiếp muốn Dực Ma lão tổ cùng hắn ra tay, đem Đằng Tinh Dã giết đi. Nghe lời tàn nhẫn của hắn, sở dĩ hắn muốn hủy diệt toàn bộ Tinh Dã thành, nguyên nhân lại là vì con của hắn.

Kể từ đó, ngược lại có thể lý giải, bởi vì mặc kệ là nhân loại tu sĩ hay là yêu thú. Muốn huyết mạch của mình kéo dài, đều là một chuyện cực kỳ khó khăn. Nhất là những tu sĩ cao cấp cùng cao giai yêu thú, lại càng khó khăn. Bích đồng lão giả kia, đã sắp tấn thăng thành yêu thú cửu giai, lại là trời sinh dị chủng, muốn sinh ra một đứa con trai, càng là chuyện còn hiếm thấy hơn so với Thiết thụ hoa nở.

Chính vì vậy, sau khi lão giả Bích Đồng kia có huyết mạch truyền thừa, cực kỳ yêu thương, quả thực có thể nói có yêu cầu tất yếu. Nhưng ngay lúc trước nó bế quan xuất quan, lại bị thủ hạ báo cho biết, huyết mạch chí thân của nó, bị người Tinh Dã thành coi là lạc đàn yêu thú săn giết.

Tin tức này đối với nó mà nói, quả thực là sấm sét giữa trời quang, bởi vì nó liền muốn hủy diệt toàn bộ Tinh Dã thành, thậm chí không tiếc trả giá cực lớn, liên hợp với thế lực yêu thú Dực Ma Xà Uyên này càng thêm cường đại hơn so với rãnh biển Bích Huyết, hoàn toàn bỏ qua lo lắng dẫn sói vào nhà, nó chỉ có một ý niệm, chính là chém giết Đằng Tinh Dã, hủy diệt Tinh Dã thành.

Chỉ là bởi vì săn giết một con yêu thú không biết tên mà gặp phải tai họa vô vọng này, đã trở thành tu sĩ ăn uống trong bụng yêu thú hơn mười vạn Tinh Dã thành kia, nếu sau khi biết rõ nguyên nhân này, không biết có cảm thấy chết cực kỳ oan uổng và biêt khuất hay không.

Nhìn thấy lão giả Bích Đồng lại muốn động thủ, mấy đoàn ánh sáng sau lưng thanh niên tuần dật kia cũng đều ngu xuẩn nhúc nhích, chiến ý không giảm, không bởi vì đối phương có được một con yêu thú cấp chín mà rút lui. Bất quá ngoài ý liệu chính là, Đằng Tinh Dã bỗng nhiên mở miệng ngăn lại bọn họ.

Đột nhiên một tiếng thở dài từ trong miệng vị thành chủ Đằng Tinh Dã này phát ra, khuôn mặt chữ điền vẫn bình tĩnh như cũ, tựa hồ bất cứ chuyện gì cũng không thể làm cho hắn có chút biến hóa nào. Chỉ là trong mắt hắn, đã nhiều thêm một tia bi thương. Ai cũng có thể từ trên người hắn cảm nhận được loại cảm xúc này, tận mắt nhìn thấy thành trì của mình bị hủy diệt, hơn mười vạn dân chúng thành chết, biến thành thức ăn trong bụng yêu thú, khiến vị thành chủ Thiên Kiêu thành này lần đầu tiên có cảm xúc hối hận và bi thương.

Ánh mắt nhìn thẳng vào lão giả Bích Đồng kia, sau một khắc, từ miệng của lão, nói ra một câu làm cho tất cả mọi người đều thất kinh.

Bích Huyết, ngươi muốn báo thù giết con trai, bản tọa không còn gì để nói. Ngươi đã hủy diệt Tinh Dã thành ta, cũng giết

hơn mười vạn dân chúng thành ta, nói vậy nếu lại có tính mạng của bản tọa, mỗi hận trong lòng người có thể tiêu tan. Mấy thủ hạ bên dưới của bản tọa, còn có mấy ngàn người may mắn còn sống sót, cứ để bọn họ rời đi đi đi.

Không thể như vậy được.

Không đợi Đằng Tinh Dã nói xong, lão giả bích đồng kia lập tức quát chặt hẳn. Bất quá chỉ là một đoạn lời nói kia, đã đủ để cho những người khác bao quát yêu thú ở đây, đều lộ ra vẻ kinh ngạc với Đằng Tinh Dã, ngay cả Sí Ma lão tổ, cũng là như thế.

Đào Ngột.... Đằng thành chủ thật sự là người trọng tình nghĩa, vậy mà nguyện ý hy sinh bản thân, đổi lấy tính mạng của thành dân bản thân và thủ hạ. Nếu không phải lão tổ là thân thể yêu thú, chỉ sợ cũng sẽ không nhận được đầu nhập vào thủ hạ của Đằng thành chủ.

Tuy rằng vẫn là tiếng cười lạnh lẽo, bất quá ngoài trào phúng, cũng có thể nghe được một tia kinh ngạc từ trong đó. Về phần yêu thú khác, chúng tuy đã mở ra linh trí, nhưng đều khát máu vô cùng, không có thiện tính, tự nhiên sẽ không lý giải cách làm của Đằng Tinh Dã, kinh ngạc thì kinh ngạc, trong lòng vẫn cười nhạo tu sĩ nhân loại dối trá.

Ta muốn các người chết, toàn bộ đều chết, đều phải bồi táng cho con ta, ha ha...

Yêu thú đã tiến vào thất giai, đều là sinh linh mở ra linh trí cực cao. Như bích huyết câu chủ nhân là cường giả yêu thú đã tới gần cửu giai, linh trí hoàn toàn giống với nhân loại, dáng vẻ của hắn hôm nay, không khác gì một người chết già điên cuồng.

Ngày thứ tư càn ngày hôm nay nổ hơn sáu, tiểu lâu có thể thẳng thắn cầu đập vé rồi.

Mẹ kiếp,

Đằng Tinh Dã, thanh âm vị Thành chủ này, vô cùng chân thật từ trong tầng cương phong truyền xuống, vang lên trong tai tất cả tu sĩ nhân loại còn sống và tất cả yêu thú.

Chém giết đã đành chỉ, trên hải vực ngoài Tinh Dã thành, yêu thú và tu sĩ nhân loại đều nghe động tĩnh trong tầng cương phong kia. Những yêu thú khát máu kia không phải tiếp tục săn giết nhân loại, mà là vì bảy ngôi sao kinh khủng trên đỉnh đầu, không thể không dừng lại, chờ đợi kết quả đàm phán trong tầng cương phong.

Thành chủ, hửn...

Lúc đầu, hửn nhìn ra bảy ngôi sao kia là loại thần thông gì, sau khi nghe được thanh âm Đằng Tinh Dã từ trong tầng cương phong truyền xuống, lập tức ngây ngẩn cả người. Tiếp theo lộ ra một tia xấu hổ, lúc trước hửn cho rằng Đằng Tinh Dã sau khi biết mình không thể thắng, muốn thi triển ra thần thông đồng quy vu tận, để tất cả mọi người bồi táng cùng hửn.

Lại không nghĩ tới, Đằng Tinh Dã vậy mà muốn lấy tính mạng của mình, đổi lấy bọn họ sống sót.

Mấy ngàn tu sĩ còn sống, sau khi giật mình dừng lại một hơi, trên mặt đều lộ ra vẻ không dám tin tưởng, sau đó là cảm kích không cách nào nói lên lời. Nhưng lập tức, sau khi nghe chủ nhân của Bích Huyết Hải Thâm Uyên cự tuyệt Đằng Tinh Dã, một nửa tu sĩ trên mặt lộ ra vẻ tức giận cùng đáng tiếc.

Bọn họ là cơ hội sống sót cuối cùng, bị cắt đứt.

Tuy rằng trong đó bao gồm Đằng Tinh Dã, tất cả tu sĩ Tinh Dã thành, mấy ngày trước, lúc bị Bích Huyết rãnh điên cuồng báo thù, đã có chuẩn bị liều chết. Nhưng thời điểm hy vọng cuối cùng này bị đoạn tuyệt, bọn họ vẫn sợ hãi trong lòng, có loại cảm giác muốn điên cuồng.

Tầng cương phong, Đằng Tinh Dã trước giờ vẫn bình tĩnh. Sau khi lão giả Bích đồng tử cắt ngang lời nói của hửn, trên mặt rốt cục hiện lên một tia tức giận, còn có sát ý vô cùng rét lạnh. Từ

trong miệng của hắn, lại một lần nữa phát ra thanh âm, đã như là hàn điểm nguyệt, rét lạnh vô cùng.

Bích Huyết, ngươi phải báo thù cho con trai ngươi. Được, bản thành chủ cũng báo thù cho mười mấy vạn dân trong thành, hôm nay xem xem, rốt cuộc chúng ta là ai chết.

Đằng Tinh Dã từ bỏ, hắn là cường giả nửa bước hợp đạo, là thiên kiêu lĩnh ngộ đạo của Bắc Đẩu. Tôn nghiêm của hắn sẽ không thua bất luận kẻ nào, trước đó hắn biết rõ Bích Đồng lão giả và Dục Ma lão tổ sẽ không tha cho hắn. Liên động một tia trắc ẩn, muốn lấy tính mạng của mình đổi lấy mấy thủ hạ trung thành cùng mấy ngàn dân may mắn còn sống.

Nhưng lão giả Bích Đồng kia đã hạ quyết tâm nhất định phải chém chết tất cả mọi người ở đây, hoàn toàn không cho hắn lựa chọn nào khác. Như vậy, nơi đó còn có thể tiếp tục dây dưa. Hắn cũng là tuyệt thế cường giả, muốn tính mạng hắn, không trả giá bằng tính mạng bất cứ một tuyệt thế cường giả nào, là không thể làm được.

Đáy lòng đã quyết định, hắn lập tức quay đầu nhìn về phía Dục Ma lão tổ, trên mặt không có chút nào sợ hãi. Giống như hoàn toàn không biết yêu thú to lớn trước mặt hắn là một cường giả đã tiến vào cửu giai.

Một tia cười dữ tợn giống như không thể tin nổi xuất hiện ở trên mặt Đằng Tinh Dã, thanh âm ngoan lệ từng chữ, từ trong miệng Đằng Tinh Dã phun ra.

Dục Ma lão tổ. Ngươi là cường giả cấp chín, đương nhiên sẽ không sợ hãi thân thông của bản tọa. Bất quá đáng tiếc, thủ hạ của ngươi có mấy chục vạn nghiệt súc, có thể chịu đựng không nổi.

Còn nữa, ngoại trừ bốn tọa ra, không ai có thể hủy diệt được Tinh Dã thành. Bích Huyết lão đầu không có tư cách, Sí Ma lão tổ của ngươi cũng vậy...

Đằng Tinh Dã nói xong, ngạo nghễ quay đầu, ánh mắt xuyên thấu vô tận cương phong, rơi xuống phía dưới, trên hòn đảo nhỏ kia, đã không còn gì trên thành trì to lớn, một tia bi thương hiện ra trong hai mắt hắn.

Quan tâm đến một tòa thành trì như vậy, quan tâm tới dân chúng trong thành, vị thành chủ Tinh Dã này có thể nói là tồn tại cực kỳ hiếm thấy trong ngàn vạn tu sĩ. Bởi vì đại đa số tu sĩ, sau khi bước lên con đường trường sinh, sẽ tận mắt nhìn thấy con trai chí thân của mình từng người một chết đi., Dù sao cũng không phải tất cả nhân loại đều có tư chất để tu luyện, đợi sau khi tất cả thân nhân đều chết hết, đại đa số tu sĩ tâm địa cũng dần mạnh lên, ngày sau làm việc, phần lớn đều là vì mình, nói là ích kỷ cũng không có sai.

Dù sao cũng là năm tháng dài dòng, nhân khẩu sẽ dần dần trở về nguyên thủy, rất nhiều tu sĩ sẽ không bị tình yêu bạn ràng buộc.

Chỉ là vị thành chủ Tinh Dã này, không giống với tu sĩ cao cấp khác. Hắn là chiến tướng trưởng lão trong Thiên Đảo minh, bất quá cho dù là trong Thiên Đảo minh, cũng rất ít người biết cái tên Tinh Dã thành này, kỳ thật đã sớm tồn tại. Tòa thành trì phía dưới, tên vốn là Tinh Dã, không phải là vì Đẳng Tinh Dã mà sửa.

Đẳng Tinh Dã từ nhỏ đã lớn lên ở thành Tinh Dã, tên của hắn chính là đến từ tòa thành trì này, sau khi triển lộ tư chất thiên kiêu, hắn được Thiên Đảo Minh thu nhận, tu vi một ngày ngàn dặm, vùn vùn chỉ là mấy trăm năm tuế nguyệt, hắn đã trở thành một đời cường giả, cuối cùng vẫn trở về Tinh Dã thành, làm thành chủ của tòa thành này.

Vì tòa thành chủ này, hắn thành chủ này hao phí rất nhiều tâm huyết ở phía trên. Đáng tiếc không nghĩ tới, một lần tai hoạ vô vọng, liền mang đến kết cục hủy diệt cho Tinh Dã thành. Mà Đẳng Tinh Dã, cũng muốn đồng thời đối mặt hai đại cường giả Bích Huyết cùng Dục Ma lão tổ này, nhất là Sí Ma lão tổ, cảnh giới yêu thú cửu giai, để Đẳng Tinh Dã rất rõ ràng, nếu không có sự trợ giúp mạnh mẽ đến đây, hắn hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Nếu biết rõ hắn phải chết, Đẳng Tinh Dã hẳn là tuyệt thế cường giả chi tôn, kéo lên mấy chục vạn yêu thú đệm lưng, lại là một chút xiu cũng không quá phận.

Ngay sau khi lời nói của Đằng Tinh Dã rơi xuống, ai cũng không kịp ngăn cản, trên không trung, hoàn toàn thay thế cho màn trời đen nhánh trên bầu trời, bảy ngôi sao lơ lửng kia, đã động.

Không có âm thanh, hoặc là có âm thanh, nhưng lại là đang chấn động thiên địa, vang vọng ở chỗ sâu trong hư không. Những con yêu thú khát máu đang ở trong biển kia, hoàn toàn không nghe thấy, mấy ngàn tu sĩ nhân loại còn sống kia, cũng không nghe thấy gì.

Chỉ có thể ngẩng đầu lên nhìn thấy, bảy ngôi sao kia giống như bảy mặt trời ban ngày, tất cả đều động đậy, nguyên bản ngôi sao vô cùng to lớn, dưới sự chăm chú của mọi người, càng ngày càng lớn, dần dần hoàn toàn chiếm cứ toàn bộ phạm vi tầm mắt của từng đôi mắt.

Cảnh tượng tất cả sinh linh biến hóa gay gắt, trên bầu trời, vùng biển kia, bảy ngôi sao, quả thực giống như ban ngày treo ngược xuống, từ sau màn trời, chậm rãi rơi xuống, hào quang vạn trượng, chiếu vùng hải vực kia thông thấu vô cùng, thậm chí ngàn trượng ở đáy biển vô cùng u ám, cũng đồng dạng giống như ban ngày, bất kỳ tồn tại nào, đều không có chỗ nào trốn.

Âm

Không hiểu uy áp không thể tưởng tượng, phủ xuống trong một vùng thiên địa này. Tất cả sự vật, nước biển hòn đảo thành trì... Tất cả sự tồn tại, tất cả đều dưới cỗ uy áp này, sinh ra chìm xuống mấy trăm trượng, nguyên bản những yêu thú cùng tu sĩ nhân loại ở trong biển kia, trong khoảnh khắc đó, thậm chí đều cảm giác mình đã bị sao băng đập trúng, toàn thân bao gồm hồn phách, đều đang rên rỉ.

Khi ánh sáng tràn ngập tất cả, kỳ thật cùng bóng tối cũng hoàn toàn giống nhau, tất cả đều không nhìn thấy, đều biến mất. Chỉ có thể cảm ứng, mắt thường hoàn toàn mất đi tác dụng, mặc kệ là nhân loại hay là yêu thú, đều chỉ có thể dựa vào bản năng cảm ứng tất cả mọi thứ quanh người.

Sắp chết rồi sao.

Một tu sĩ nhân loại, ngậy ngốc ngâm mình trong nước biển, vẫn quán tính ngẩng đầu lên, trong miệng lại nói lảm bảm một câu.

Nhớ lại trước đó, lúc mấy chục vạn yêu thú của Dục Ma Xà Uyên hiện thân, lúc công thành, còn có con cửu giai yêu thú là Dục Ma lão tổ này hiện thân, kỳ thật những tu vi này của bọn họ xem như cao giai, nhưng cũng không phải là tu sĩ cường giả, đều đã biết mình phải chết. Dưới sự thúc đẩy bản năng cầu sinh, giãy dụa một phen, mặc dù sống đến bây giờ, lại bị đoạn tuyệt hy vọng cuối cùng.

Bây giờ cảm nhận được bảy cổ lực lượng giống như muốn hủy diệt thiên địa muốn phủ xuống, ở đáy lòng bọn họ, vậy mà sinh ra một tia ý niệm muốn giải thoát. Trong mấy ngàn người kia, đại đa số mọi người đều rất bình tĩnh tiếp nhận kết quả này, không có la to lên, cũng không có giãy dụa vô ích.

Chẳng qua là mấy chục vạn yêu thú trong biển, khi cảm ứng được bảy ngôi sao kia bên trong tinh thần giống như muốn hủy diệt thiên địa lực lượng, tất cả đều thất kinh gào thét lên. Yêu thú lại khát máu, chỉ cần có linh trí, sẽ có cảm xúc khác, sợ hãi, tự nhiên cũng là một trong số đó.

Một hơi hai ba hơi...

Sau mấy chục hơi thở, tất cả mọi người ngạc nhiên phát hiện, mình còn chưa chết, bảy ngôi sao kia, cũng không có rơi xuống. Thiên địa vẫn còn, cũng không có bị hủy diệt.

Aiz...

Lại thở dài một tiếng, mang theo một tia không cam lòng, từ trên cao rơi xuống.

Lúc này mọi người mới phát hiện, vùng biển này đã hoàn toàn khôi phục bình thường, quang mang tinh lực tràn ngập toàn bộ thiên địa kia, tất cả đều đã biến mất.

Bảy ngôi sao kia, cũng biến mất.

Không thể tin được, bất kể là Yêu thú hay tu sĩ nhân loại, trong mắt đều là thần căn giống nhau, đó chính là không dám tin tưởng. Trước đó lá gan của tất cả mọi người bị dọa sợ, bảy

ngôi sao lơ lửng trên bầu trời, bắc đẩu tinh tú, mặc kệ là mấy ngàn tu sĩ nhân loại còn sống, hay là mấy chục vạn Yêu thú, bọn họ đều cực kỳ sợ hãi, tưởng tượng bảy ngôi sao sau khi đập trúng sẽ chết như thế nào. Nhưng hiện tại...

Đầu bọn họ vẫn ngẩng cao, nhìn về phía bầu trời, không có vật gì, không có gì cả, ngoại trừ một vòng ở chỗ rất xa, xa xa đến ngoài ngày trắng của tinh thần đại hải.

Lần này đã kết thúc rồi...

Không có ai trả lời câu hỏi của tu sĩ kia, giờ phút này còn đang trong sự kinh ngạc. Người duy nhất giữ vững tỉnh táo, biết quá trình, lại không ở dưới biển kia, mà ở trên không trung, tiếng ồn ào cực kỳ lớn kia chính là bên trong tầng cương phong.

Đằng Tinh Dã, chẳng biết tại sao, khuôn mặt tuấn dật phi phạm kia lúc này lại cực kỳ trắng xám, thần quang trong mắt cũng ảm đạm đi rất nhiều. Hắn vẫn như cũ ở nơi đó, mặc cho cương phong dưới chân gào thét, ánh mắt chăm chú nhìn về phía trước cách đó không xa, nơi đó đứng đầy một bóng người. Lại không phải là chủ nhân của vị Bích Huyết Hải rãnh kia, lão giả bích đồng tử.

Mà là một thanh niên khác, một thanh niên, toàn thân trên dưới đều bao phủ trong ma khí rét lạnh, yêu dị thanh niên.

Đây là lực lượng gì vậy.

Vô cùng bình tĩnh, có biến cố lớn như vậy phát sinh, lại còn là Tinh Dã thành chủ vô cùng bình tĩnh. Trong miệng phun ra một câu, hỏi về thanh niên yêu dị đứng ở trước mặt hắn không xa.

Thanh niên yêu dị kia, không biết xuất hiện lúc nào, cũng nhìn xem Đằng Tinh Dã, biểu hiện trên mặt lại hiển lộ vẻ trào phúng không thể nghi ngờ.

canh thứ năm

Mẹ kiếp,

Chẳng lẽ người thật sự cho rằng có lão tổ ta ở đây, một tu sĩ nửa bước hợp đạo như người còn có thể tạo nên sóng gió gì chứ.

Nhân loại các người có thể lĩnh ngộ Đại Đạo pháp tắc, tộc đàn yêu thú chúng ta, cũng có thần thông huyết mạch của mình.

Với tư chất của người, ở trong tu sĩ nhân loại cũng coi như là thiên kiêu, đáng tiếc, không vào Hợp Đạo cảnh, cuối cùng người vẫn chỉ là con kiến mà thôi.

Bắc Đẩu Tinh Thần của người, bị lão tổ ta đưa vào cửa Thâm Uyên, thức ăn mà con thú Thâm Uyên yêu thích nhất sau lưng người chính là... Tinh Thần...

Từng câu từng câu từ trong miệng thanh niên yêu dị kia phun ra, tựa như một thanh đại chuỳ, hung hăng nện ở trên nguyên thần Đằng Tinh Dã.

Tinh Dã thành chủ vẫn luôn bình tĩnh, sau khi thanh niên yêu dị kia nói xong, bỗng nhiên giật mình.

Không hợp đạo, cuối cùng là sâu kiến, không bằng hợp đạo... hợp đạo.. Hợp đạo..

Từng tiếng thì thảo từ trong miệng của hắn phát ra, diện mạo đại ra, tựa như hoàn toàn đắm chìm trong thế giới của mình. Ai cũng không ngờ tới, chỉ nghe được thanh niên yêu dị kia tùy ý nói mấy câu, Tinh Dã thành chủ vậy mà có biến hóa đột ngột như vậy. Mấy quang đoàn phía sau hắn, đều là thủ hạ trung thành của Đằng Tinh Dã, nhìn thấy thành chủ nhà mình đột nhiên biến thành như vậy, đang muốn làm gì đó.

Bỗng nhiên lúc này, thanh niên yêu dị mặc pháp bào kỳ dị kia, một đôi mắt đột nhiên trở nên vô cùng lạnh lẽ, một cỗ khí thế kinh khủng cực kỳ lợi hại, chớp mắt phun ra ngoài, giống như phô thiên cái địa muốn bao phủ khu vực gió mạnh này lại, mọi người đang kinh dị vì sao thanh niên yêu dị này lại có biến hóa này.

Vù vù

Dị biến phát sinh. Ngay trong tầng cương phong này, nó ở trên đỉnh đầu của Đằng Tinh Dã.

Hư không tràn đầy cương phong gào thét, bỗng nhiên lúc này nứt ra một cái khe, không chút dấu hiệu từ bên trong vươn ra một bàn tay. Bàn tay này sau khi bắt được bả vai Đằng Tinh Dã, ngay lập tức liền kéo thân thể của hắn vào trong khe hở kia.

Hừ, muốn chết!

Là thanh niên yêu dị kia, có người bắt người dưới mí mắt hắn, điều này làm cho sắc mặt hắn lập tức đại biến. Sau khi hừ lạnh một tiếng, hắn lập tức bước ra một bước.

lăn ra ngoài cho lão tổ.

Quát lớn một tiếng, khí thế khổng lồ bao trùm tầng cương phong, vậy mà trong nháy mắt ngưng tụ ra một nắm đấm trong suốt to lớn vô cùng. Trong khoảnh khắc thành hình, cũng không biết bao nhiêu cương phong bởi vậy mà bị xoắn nát, lại sinh ra tạo thành một khu vực chân không. Mà trung tâm khu vực kia, chính là nơi Đằng Tinh Dã đứng thẳng, cũng là nơi hắn biến mất.

Oành một tiếng, trong tầng cương phong, khu vực này, chợt gặp phải tai ương ngập đầu. Nắm đấm kia nhìn cũng không có chỗ gì đặc biệt, sau khi đập vào nơi Đằng Tinh Dã biến mất, hư không kia, lại như một tấm gương mỏng, biến thành vô số mảnh vỡ, bay tứ tán khắp nơi.

Mấy tu sĩ Phản Hư vốn đứng ở bên trong quang đoàn sau lưng Đằng Tinh Dã, ngay cả rú thảm một tiếng cũng không kịp, liền bị không gian mảnh vỡ đột nhiên nổ tung lăng trì giống như vậy, bị phân tách thành vô số thịt nát, nguyên thần tràn ra ngoài, cũng lập tức bị không gian phong bạo cuốn tới cắn nuốt.

Nơi này là tầng Cương Phong, hư không nơi này bị Cương Phong cắt chém không biết bao nhiêu năm tháng, đã cứng cỏi đến một loại tình trạng không thể tưởng tượng. Phản Hư Tu Sĩ có thể ở chỗ này không kiêng nể gì chém giết với người khác,

nhưng nếu muốn bọn họ đánh võ hư không, bọn họ lại không có ai có thể làm được.

Thế nhưng dưới sự tùy ý quát tháo của thanh niên yêu dị kia, mảng hư không lớn kia vậy mà liền vỡ nát, mấy tên tu sĩ Phản Hư cũng vô thanh vô tức ngã xuống.

Tạo thành thảm kịch như vậy, thanh niên yêu dị kia lại giống như tổn thất cái gì, lâm vào trong tức giận. Nhưng mấy thủ hạ phản hư của Đằng Tinh Dã kia sau khi hấn tùy ý xuất thủ đã bị nó tác động đến mà chết, hấn dù có lửa giận ngút trời, cũng không có chỗ nào có thể phát tiết.

Đúng vào lúc này, tựa hồ là cố ý kích thích thanh niên yêu dị do Dục Ma lão tổ hóa thân thành kia, một thanh âm già nua, đúng lúc vang lên bên trong tầng cương phong này.

Cương Phong gào thét cái vĩ cực kỳ, bình thường âm thanh ở đây vang lên đều bị suy yếu, nhưng thanh âm này, lại vô cùng rõ ràng, chui vào trong tai mỗi người.

Mỗi oán của ngày hôm nay, ngày sau Thiên Đảo Minh ta tất có báo đáp.

Mặt khác, lão hủ còn phải cảm tạ đạo hữu một phen, đi tiểu đồ lo lắng, rốt cuộc khiến hấn nhìn ra được cơ hội hợp đạo. Chờ hai người các người gặp lại, đạo hữu có thể thử lại lần nữa, có thể không thể lại gọi tiểu đồ đến Bắc Đầu Tinh Thần đưa vào cánh cửa vực sâu.

Thanh âm tựa như vang lên ở mỗi một nơi trong tầng cương phong, căn bản không cách nào phân rõ phát ra từ nơi nào, tại thời điểm chữ cuối cùng rơi xuống, trong tầng cương phong này, liền chỉ có thể nghe được từ trong miệng thanh niên yêu dị do Khuê Ma lão tổ hóa thân phát ra, phát ra tiếng hít thở vô cùng to lớn.

Lửa giận ngập trời trút xuống đáy lòng của Dục Ma lão tổ.

Ngay vừa rồi, hấn chuẩn bị châm biếm một phen sau đó chém giết Đằng Tinh Dã, ngay dưới mí mắt hấn, được người cứu đi. Nếu chỉ như vậy cũng thôi, hấn còn không đến mức giận đến tình trạng như thế. Nhưng mà hiểu tử bất tử, bởi vì lúc trước hấn giết cọt, lại hủy diệt cả tòa Tinh Dã thành.

Dưới sự trùng hợp, vậy mà để cho Đằng Tinh Dã cường giả thiên kiêu này hoàn toàn không có lo lắng, tâm cảnh không có kẽ hở sau lại gặp đại biến, quả thực như là thể hồ quán đỉnh giống như vậy, lập tức để Đằng Tinh Dã đón ngộ rồi., Trước đó hắn giật mình tại chỗ, chính là như thanh âm già nua thần bí kia nói, rốt cuộc nhìn ra cơ hội hợp đạo. Ai cũng có thể nghe được ý tứ của thanh âm già nua kia, Đằng Tinh Dã có thể nhìn thấy cơ hội hợp đạo, lại là cơ duyên mà chính Dục Ma lão tổ đưa lên.

Sự thật này vừa ra, quả thực làm cho Dục Ma lão tổ lâm vào trong hoàn toàn nổi giận, nhìn thấy dáng vẻ của hắn, một bên bởi vì Đằng Tinh Dã được người cứu đi mà lòng bất mãn lão tổ Bích Đồng buồn bực., Rất thức thời ngậm miệng, không mở miệng tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa. Lúc này hắn đã bình tĩnh lại, dù sao hắn đã hủy diệt cả tòa Tinh Dã thành, cũng để hơn mười vạn tu sĩ nhân loại chôn cùng huyết mạch của mình, oán giận trong lòng đã mất hơn phân nửa.

Nếu làm như thế, đương nhiên sẽ không đi gặp xui xẻo gì với Dục Ma lão tổ.

A... Lão bất tử, là lão bất tử của Thiên đảo mình, chờ đấy, đều đợi lão tổ. Đám bò sát các ngươi, cuối cùng cũng sẽ có một ngày lão tổ sẽ đem các ngươi ăn sạch.

Phảng phất như để xác minh lời nói của mình, thanh niên yêu dị đang rống giận kia, đột nhiên hai mắt lạnh lẽo. Đột nhiên nhìn xuống phía dưới, trong biển kia, còn sống mấy ngàn tu sĩ nhân loại.

Tiếng gào thét vang vọng.

Một tiếng thú rống vang vọng đất trời, tu sĩ hoặc yêu thú phía dưới đều nhìn qua. Bọn họ nhìn thấy một màn, khiến mấy chục vạn yêu thú kia cùng nhau hưng phấn rống lên, mà mấy ngàn nhân loại tu sĩ còn sống, trong nháy mắt, cảm giác mất đi toàn bộ tu vi, sau đó bị ném vào trong một cái hầm băng, toàn thân trên dưới đều bắt đầu lạnh như băng, ngay cả tâm thần nguyên anh cũng như thế, hoàn toàn không thể kìm nén.

Sau một khắc, bên ngoài thành trì bị tinh lực ép thành bột phấn.

Đột ngột, một đầu yêu thú to lớn vô cùng, giống như Hải Long từ trên trời giáng xuống, đập vào trong biển, lớn lên một cái miệng to như chậu máu, đột nhiên khê hấp. Lập tức nước biển trong biển kia, tuôn tới miệng một mảnh Cự Xà màu đỏ tươi., Trong nước biển, còn có một đám người này, như là đàn kiến trong nước canh, bị cái miệng khổng lồ kia nuốt vào trong bụng. Đại khái mấy ngàn tu sĩ kia, bản thân cũng sẽ không nghĩ đến, bọn họ cuối cùng không phải một người bị mấy chục vạn yêu thú kia săn giết nuốt mất, mà là cùng một chỗ, bị một con yêu thú khủng bố Hợp đạo cảnh giới khủng bố, giống như ăn một con kiến hôi, trong lúc nổi giận toàn bộ nuốt vào.

Cảnh tượng khủng bố như vậy, rơi vào trong mắt những Yêu thú kia, lại để cho chúng cực kỳ hưng phấn, từng tiếng thú hồng rung trời phát ra, vang vọng mây xanh., Ngay cả trong tầng cương phong cũng không thể may mắn thoát khỏi. Lão giả Bích đồng còn đang ở trong đó, nhìn lướt qua cảnh tượng phía dưới, lại nhìn nhìn mấy thủ hạ còn sống phía sau mình. Trong lòng không khỏi sinh ra một tia bi thương, tự nhiên không có khả năng là vì mấy ngàn tu sĩ vừa mới chết kia, mà là vì chính hắn.

Vì mời lão tổ Dực Dực Ma đến đây, hắn chẳng những hứa hẹn sau khi hủy diệt Tinh Dã thành, vùng biển này hoàn toàn thuộc về Dực Ma Xà Uyên, đồng thời hắn cũng nhường lại Bích Huyết Hải Uyên của mình. Hơn mười vạn yêu thú thủ hạ của mình toàn bộ chết hết, cũng không có chỗ cư trú, từ hôm nay về sau, Bích Huyết lão tổ của nó coi như là một người đơn độc.

Lấy mười mấy vạn yêu thú nhị vạn tu sĩ Tinh Dã thành trao đổi mười mấy vạn người, lấy bích huyết hải rãnh làm trả giá, đổi lấy Tinh Dã thành bị hủy diệt, quả thực là đã thương một ngàn địch thủ tự tổn tám trăm, hoàn toàn không chiếm được chỗ tốt. Nếu là người bình thường, tự nhiên sẽ không có quyết định như vậy. Đáng tiếc, nó không phải người, nó là một đầu yêu thú, không có cái gì gọi là yêu thú khát máu.

Đi thôi, Bích Đồng lão giả cũng không nói chuyện với Dục Ma lão tổ nữa, trực tiếp vung tay lên, mang theo mấy thủ hạ rời khỏi tầng cương phong.

Mấy canh giờ trước, hải vực Tinh Dã thành vẫn vô cùng náo nhiệt, bây giờ một tu sĩ nhân loại cũng không thấy được, ngay cả thi thể cũng không tìm thấy một cái nào, mười mấy vạn người, tất cả đều biến thành thức ăn ngon trong bụng yêu thú.

Vùng hải vực này, còn có hải vực phụ cận, toàn bộ đều thay đổi chủ nhân, không còn thuộc về Thiên Đảo Minh, cũng không có Tinh Dã thành nơi này. Ngày sau muốn đi thành trì lớn nhất của hải vực phong bạo, con đường này, cũng bắt đầu đứt đoạn từ hôm nay.

Những tu sĩ chạy thoát từ trên trời bắt đầu lan truyền ra, tiếp đó tu sĩ nhân loại ở toàn bộ hải vực Phong Bạo đều biết rõ tin tức này. Thiên Đảo Minh, một trong ba thế lực lớn siêu cấp đột nhiên gặp phải đả kích, tổn thất một tòa thành lớn, liên tiếp tổn thất mười mấy vạn tu sĩ dân thành.

Tất cả mọi người đều đang truyền lại: Vùng hải vực kia, đã là cấm khu của tu sĩ nhân loại, người đi vào sẽ chết.

Đáng tiếc là, có một người tồn tại, chứng minh lời đồn đại này, thật ra là sai.

Dưới đáy biển vô cùng u ám, một con cự thú đang chậm rãi du động, đi sâu vào đáy biển. Tu sĩ duy nhất trong hải vực này, là người sống duy nhất, chính là con cự thú này...

Cuối cùng là cảm tạ sự ủng hộ của Phàm Mễ huynh đệ một lần nữa, chấp tay thỏa mãn.

Mẹ kiếp,

Trong không gian hắc ám quái dị, toàn là nước bắn bãi lầy vàng ó, mùi hôi thối không cách nào hình dung tràn ngập tất cả góc ngách, đại lượng huyết nhục hài cốt, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được biến mất...

Bên cạnh, phía trước từng tầng vách thịt nhúc nhích không ngớt kia, Ngô Khí với vẻ mặt cổ quái vui vẻ thu hồi ngón tay của mình. Ở trước mặt hắn, trên một tầng thịt bích kia, ngoại trừ nước axit ghê tởm vô cùng, còn có một cái hố nhỏ không bắt mắt.

Thủy Ma Ngạc là yêu thú cấp tám đỉnh phong, không chỉ có một thân lân giáp cứng rắn không gì sánh được, pháp khí cấp bậc đạo khí cũng khó có thể lay động. Ngay cả trong cơ thể nó, máu thịt cũng là cứng rắn đến mức khó mà tưởng tượng, nhất là trong dạ dày của nó, bởi vì muốn ăn rất nhiều thứ, vách dạ dày của nó, thậm chí so với lân giáp của nó còn muốn cứng hơn.

Hố kia tuy nhỏ, cũng không phải là xuất hiện tự nhiên, mà là bị Ngô Khí chỉ một cái điểm ra.

Ngay tại trên không hải vực Tinh dã thành, con Thủy Ma Ngạc này đang chém giết cùng một vị tu sĩ cường đại, lại bị đánh không có lực phản thủ, bị thương mấy lần, Ngô Khí bị thương trong dạ dày của nó, thừa dịp nó bị thương cảm thấy thống khổ, âm thầm xuống tay, lấy một sợi Cửu U Minh Hỏa, đâm vào trên vách dạ dày của nó.

Hố nhỏ trước mắt, chính là vết thương nhỏ sau khi Minh Hỏa thiêu đốt.

Biết được Minh Hỏa có thể tổn thương đến con yêu thú bát giai đỉnh phong này, Ngô Khí thấy tốt liền thu lại, lập tức thu hồi ngón tay của mình, để cho nó cảm giác được dị động trong dạ dày, biết được tu sĩ bò trùn bị nó nuốt vào bụng không chết, đến lúc đó lại là chuyện phiền toái gây nguy hiểm đến tính mạng. Biết được tính mạng của mình tạm thời không có gì

đáng ngại, Ngô Khí cũng đánh tan vách tường dạ dày của con yêu thú này lập tức phá vỡ.

Hắn mặc dù đang ở trong bụng Thủy Ma Ngạc, nhưng cũng có thể cảm ứng được một ít chuyện xảy ra bên ngoài.

Một tòa trọng thành tu sĩ, vậy mà cứ như vậy bị hủy diệt.

Thiên đảo minh cũng là một trong những thế lực siêu cấp, lão tổ Dực Ma Xà Uyên kia tuy là yêu thú cấp chín, lại dám đi trêu chọc Thiên đảo minh, chẳng lẽ thật không sợ sau khi Thiên đảo minh truy cứu, trực tiếp đánh chiếm Dực Ma Xà Uyên.

Vị thành chủ kia ngược lại là thú vị, tu vi nửa bước hợp đạo, rõ ràng có cơ hội đào tẩu, lại còn ngốc nghếch muốn dùng tính mạng của mình đổi lấy những người còn lại bình an. Không nghĩ tới ở trong tu sĩ nhân loại, lại còn có người tốt tồn tại.

Mười mấy vạn tu sĩ như chuột yêu bị bắt giết sạch sẽ, nơi này quả nhiên hoàn toàn khác với đại lục Trung Châu.

Ngô Khí chậm rãi đi vài bước, tìm một chỗ sạch sẽ hơn một chút, là một cổ hải cốt yêu thú không biết lai lịch bị tiêu hóa lưu lại trên người. Ngô Khí Bần ngồi xuống, trong đầu lấp lóe không ngừng, nhanh chóng phân tích cảm ứng được những cảnh tượng phát sinh ở Tinh Dã thành.

Tinh Dã thành không còn, con đường này cũng đứt đoạn, phải nghĩ cách đi thành Phong Bảo, phải nghĩ cách khác. Bất quá cũng không nóng vội, trước tiên để cho tiểu gia làm rõ Khung Ma Xà Uyên này rốt cuộc là một nơi như thế nào.

Ma khí tinh thuần như thế, cho dù là tu sĩ tu luyện công pháp ma đạo, chỉ sợ cũng là không cách nào dễ dàng tu luyện ra. Mặc dù không bằng Huyền Ma Chi Khí, nhưng đã chênh lệch không xa.

Ngô Khí suy nghĩ một chút, chính là rất nhiều nghi hoặc. Trong đó khôn nhiều Ngô Khí, ngoại trừ đường đi Phong Bảo thành ra, chính là lúc trước hắn nhìn thấy, mấy chục vạn yêu thú Dực Xà Uyên quần quanh trên người, ma khí cực kỳ tinh thuần.

Hắn là ma tu, thế nhưng từ khi hắn tới đại dương vô tận này, lại không gặp một ma tu nào khác. Tựa hồ trong đại dương vô tận này có rất nhiều tu sĩ, tiên ma cũng không có giới hạn quá lớn, chỉ cần có chiến lực cường đại, đều có thể lấy ra sử dụng. Ngô Khí cũng không ngờ tới, lần đầu tiên hắn nhìn thấy ma khí tinh thuần vô cùng, vậy mà không phải ở trên người ma tu, mà là trên người một đám yêu thú.

Trong lòng nghi hoặc, hơn nữa tạm thời không có lo lắng đến tính mạng, Ngô Khí liền thở ra ý nghĩ phá vỡ thân thể Thủy Ma Ngạc.

Bất quá nếu lúc này hắn đi ra, chỉ sợ thật sự sẽ mất mạng.

Sâu trong đáy biển, một tia sáng cũng không có. U ám vô cùng. Nơi này là biển sâu, chân chính ít ai lui tới.

Thân thể Thủy Ma Ngạc khổng lồ, ở trong nước nhanh chóng du động, mà ở phía sau nó, ít nhất mười vạn đầu yêu thú rất giống nó, nhưng khí tức yếu hơn rất nhiều yêu thú hình cá sấu, mà chung quanh tộc đàn Thủy Ma Ngạc này, lại là một tộc đàn yêu thú khác cũng là mười vạn cấp.

Trong vùng biển rộng lớn kỳ cục này, mấy chục vạn yêu thú, nhanh chóng trườn về phía chỗ sâu hơn. Thủy Ma Ngạc là yêu thú cường đại cấp tám đỉnh phong, tộc đàn sau lưng nó số lượng mười vạn cũng rất là dọa người, nhưng so sánh với ba mươi vạn tộc quần Ma Xà số lượng đứng đầu lại có vẻ cực kỳ bình thường.

Trong biển sâu, yêu thú nhiều nhất, nhưng những yêu thú kia không biết là cảm ứng được khí tức cùng động tĩnh của mấy chục vạn yêu thú này, sớm trốn đi.

Ven đường đi qua, ngoại trừ thân ảnh của bọn chúng, không còn yêu thú nào lộ ra nữa.

Đứng ở phía trước mười vạn yêu thú, một con yêu thú to lớn vô cùng, quả thực giống như một ngọn núi lớn, cũng trôi vào chỗ sâu. Trong biển sâu uy áp nặng nề cùng nước biển, trên người nó một chút tác dụng cũng không có, tựa hồ như là đang nghênh đón Vương Giả, cùng nhau tách ra một thông đạo to lớn.

Con yêu thú này, trong một đôi đồng tử dựng thẳng to bằng bàn tròn, tràn ngập âm lãnh khát máu, lửa giận cũng còn chưa tiêu tan. Yêu thú chung quanh đều có thể cảm giác được rõ ràng khí tức nguy hiểm trên người thủ lĩnh mình truyền đến, cũng không dám quá phận tới gần, sợ gặp xui xẻo, ném đi tính mạng liền oan uổng.

Cũng không biết trải qua bao lâu, đột nhiên mấy chục vạn yêu thú này, hải vực tiến vào trở nên không giống nhau.

Bóng tối, so với trước đó càng thêm nồng đậm ám sát.

Trước mặt bọn chúng xuất hiện một cái rãnh biển kéo dài thật lớn, không theo quy tắc nào, kéo dài dưới đáy biển, cũng không biết dài bao nhiêu, ít nhất tại điểm cuối vạn dặm, rãnh biển kia vẫn tiếp tục tồn tại. Dưới rãnh biển, ngoại trừ bóng tối, đều không nhìn thấy cái gì khác.

Âm

Con quái vật khổng lồ đứng ở phía trước nhất kia, bỗng nhiên khê động, thân thể của nó thật sự quá lớn. Mặc dù chỉ khê động, nhưng không biết có phải do dưới rãnh biển và nước biển trên rãnh biển phân biệt không nhỏ, thân thể của nó nhập vào rãnh biển, lập tức dẫn tới động tĩnh không nhỏ.

Chỉ ít cũng đạt đến hơn một ngàn đạo ám lưu trắng xóa trắng kiện, đột nhiên ở phía trên rãnh biển tuôn ra, quán quanh đầu Yêu thú to lớn vô cùng kia.

Trong biển sâu yên tĩnh không chút tiếng động, động tĩnh này cũng không truyền ra xa, muốn biến mất. Nhưng ngay sau đó, ở phía sau nó, mấy chục vạn yêu thú cũng chuyển động.

Ừng ục ục âm âm...

Trong rãnh biển u ám, mấy chục vạn yêu thú, tất cả đều xác định phương hướng, chui xuống dưới. Từng đợt động tĩnh, từng đợt, mạch nước ngầm quay cuồng, ngược lại có chút đồ sộ.

Sau nửa nén hương, rãnh biển kia, rốt cuộc dần dần yên tĩnh trở lại. Mà hơn mười vạn con yêu thú kia, thì toàn bộ đều biến

mất, hoặc là nói, tất cả đều tiến vào chỗ sâu trong rãnh biển, nơi đó giống như là vực sâu.

Dưới rãnh biển, là một thế giới khác.

Tuy rằng vẫn là bóng tối vô cùng, nhưng nguyên khí trong này, tựa hồ càng thêm linh động so với lúc ở trên rãnh biển, cũng càng thêm nồng đậm. Mà kỳ dị chính là, khí tức thuộc về sinh mệnh trong này cũng càng thêm kịch liệt, càng thêm nhiều, địa vực như bình nguyên rộng lớn vô cùng, tựa hồ tồn tại rất nhiều sinh linh.

Nơi đây chính là hải vực này, là thế lực Yêu thú cường đại nhất, do một đầu Yêu thú Cửu giai chiếm cứ đáy biển.

Đi vào nơi này, chính là địa bàn của mình, mấy chục vạn yêu thú kia tựa hồ là được mệnh lệnh, không tụ tập cùng một chỗ. Từng tộc đàn, nhanh chóng tách ra từ bên trong, mỗi người tự đi về địa bàn của mình.

Âm

Lúc này từ bên trong bầy thú tách ra, là một trong những tộc quần lớn nhất, Thủy Ma ngạc tộc.

Mười vạn số lượng tách rời ra, cảnh tượng đồ sộ, từ mấy con thủy ma ngạc bát giai đỉnh phong tản ra khí tức vô cùng khủng bố, dẫn dắt tộc đàn, hướng tới một chỗ khổng lồ, mà lại có ba động nguyên khí nồng đậm mà đi. Nơi đó là trong vực sâu đáy biển này, ngoại trừ Dực Ma Xà tộc, nơi tốt nhất là một khối địa bàn.

Một con yêu thú bát giai đỉnh phong đầu lĩnh, vừa tiến vào địa bàn tộc đàn mình, liền lập tức đảo động mạch nước ngầm, bơi về phía một nơi có vô số hắc bạch thủy thảo tồn tại. Ở nơi dày đặc dịch hắc thủy thảo, có một cái động lớn, phương viên ít nhất mười dặm, bên trong đều là hắc ám.

Con thủy ma ngạc kia, một chút chần chờ cũng không có, vừa tiến vào khu vực này, liền một đầu chui vào trong cái hang lớn kia. Không hề nghi ngờ, cái hang lớn kia, là tổ của nó.

Nếu yêu thú chưa từng được nhân loại giáo hóa văn minh, mặc dù sau khi nhận được lực lượng cường đại, vẫn sẽ giữ lại bản

năng dã man nguyên thủy của mình. Nhất là những yêu thú hung sát ở đáy biển này, càng như vậy, giống như con thủy ma ngạc này, đã là cấp bậc Bát giai đỉnh phong, lại còn giống như dã thú, hang ở trong động.

Bất quá vừa vào trong động, lập tức có thể cảm giác được ba động nguyên khí nồng đậm hơn so với bên ngoài ít nhất mấy lần.

Con Thủy Ma Ngạc này tựa hồ có chút nóng lòng, vừa tiến vào ổ của mình, liền không kịp chờ đợi tiến vào chỗ sâu nhất. Không gian bên trong cái hang này, ngược lại là rộng lớn ngoài dự liệu, thân thể to lớn của Thủy Ma Ngạc, bơi ở bên trong rõ ràng không có cảm giác chật hẹp một chút nào.

Sâu trong động, là một khối đá màu đen cực lớn, bình thường, nằm trong từng mảng hải thảo màu đen tùy ý sinh trưởng, hắc thạch này chất liệu quái dị, óng ánh trong suốt, như ngọc thạch. Bên trong tựa hồ có lưu chuyển lưu chuyển, bất quá lại là Hắc Dứu.

Ban đầu cách xa nhau, cũng không rõ ràng, bất quá khi đầu Thủy Ma Ngạc kia bơi vào, sau đó trực tiếp nằm ở trên hắc thạch kia, mới hoảng sợ phát hiện, khối hắc thạch kỳ dị này, vậy mà như một quảng trường to lớn, thủy ma ngạc nằm ở phía trên, chỉ có một cái đuôi rũ xuống mà thôi.

Mà sau khi nó nằm lên, một màn càng kỳ dị hơn cũng xuất hiện.

Vù vù vù

Không biết con Thủy Ma Ngạc kia làm gì, chỉ thấy thân thể của nó vừa rơi lên trên, liền nhìn thấy trong hắc thạch kia, từng luồng từng luồng khí lưu như dây thừng đen sì, từ trong tuôn ra, sau đó đi về phía hai nơi trên người Thủy Ma Ngạc.

Hôm nay canh cửa thứ nhất đã đến sáu trăm chương, kỷ niệm một chút ân tình, hôm nay trong lúc vô tình đi dạo dân sách đi, lần nhỏ nhìn thấy không ít huynh đệ đối với sách vở ý kiến, có một ít tiểu lâu rất tán đồng. Số chữ sách số không ít, bất quá bệnh tật rất nhiều, tiểu lâu cũng đang trong lúc cải tiến, mời các huynh đệ tiếp tục ủng hộ.

Mẹ kiếp,

Hai nơi đó, một chỗ là bụng của nó, một chỗ thì là phần lưng.

Bất luận nơi đó, đều là huyết nhục mơ hồ, lân giáp cứng rắn bị phá vỡ, lộ ra huyết nhục màu đỏ tươi phía dưới, hiển nhiên là bị người đã thương. Nhất là ở trên lưng, chẳng những có lỗ máu to lớn, thậm chí còn có thể nhìn thấy xương trắng gãy. Đây là ở trên không hải vực ngoài Tinh dã thành, lúc Thủy Ma Ngạc này cùng một vị tu sĩ Phản Hư cực kỳ cường đại chém giết, bị người kia dùng một cây côn hình pháp khí, ngạnh sinh đập ra.

Tên gọi của người kia ở Thiên đảo mình là Cự Lực Vương, cầm trong tay nửa bước Tiên khí, thi triển chiến kỹ thượng cổ, cộng thêm đạo về sức mạnh mà hấn lĩnh ngộ, nếu không phải hấn nóng lòng đào tẩu, nói không chừng còn có thể tiếp tục làm trọng thương nó.

Hiện tại con Thủy Ma ngạc này trở về địa bàn của mình, liền không kịp chờ đợi bắt đầu chữa thương.

Lúc này cảnh tượng chữa thương trong tổ nó có chút kỳ dị. Từng dòng khí lưu màu đen kia từ trong hắc thạch tuôn ra, tựa hồ bị nó khống chế, tất cả đều hội tụ ở miệng vết thương của nó.

Hai nơi kia, trong nháy mắt bị hắc khí bao lại, hắc khí mịt mờ quỷ dị này, phun trào chỉ trong thời gian mấy hơi thở, liền làm cho vết thương của nó phát sinh biến hóa kinh người. Huyết nhục màu đỏ tươi dần dần không nhìn thấy, màng da trùng sinh, bao trùm lên, trước đó, những kinh mạch bạch cốt bị đứt gãy phía dưới cũng dần dần phục hồi như cũ...

Tiếng rống vang lên.

Sau một hồi lâu, chỗ sâu trong động, tiếng Thủy Ma Ngạc đột nhiên vang lên.

Nghe giọng nói của nó, chắc là đã khôi phục thương thế, khí tức cùng trước khi bị thụ thương đều đủ như nhau. Bị tu sĩ nhân loại lấy nửa bước Tiên khí trọng thương, chỉ tổn không

đến một canh giờ, liền hoàn toàn phục hồi như cũ. Tốc độ như vậy, nếu để cho cường giả nhân loại kia biết được, cũng lập tức cực kỳ kinh ngạc.

Bất quá ở nơi này, ngoại trừ một người, không có bất kỳ tu sĩ nhân loại nào khác biết rõ.

Lúc tiếng hô của Thủy Ma Ngạc vang lên, trong bụng nó, trong dạ dày ghê tởm vô cùng, một mực ngồi xếp bằng suy nghĩ chuyện gì đó Ngô Khí, bỗng nhiên trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn, chậm rãi đứng dậy, đi lại mấy bước, lại một lần nữa đứng ở trước tầng tầng thịt bích tanh hôi nhúc nhích của Thủy Ma Ngạc.

Ma khí thật tinh thuần, hoàn toàn có thể so sánh với huyền ma khí, nơi này là phạm nhân giới, không phải là cái gì chư thiên đại thế giới. Cũng không phải Minh giới ma giới, tại sao có thể có ma khí tinh thuần như vậy.

Ngô Khí chỉ có một người, cô đơn trong bụng Thủy Ma Ngạc, nghi vấn của hắn tự nhiên là không người giải đáp.

Sau khi lâm bảm vài câu, Ngô Khí sinh ra một ít ý niệm kích động trong đầu, muốn trực tiếp thả ra Cửu U Minh Hỏa, trực tiếp thiêu chết con Thủy Ma Ngạc này, sau đó phá thể mà ra, nhìn xem rốt cuộc ma khí tinh thuần đến từ đâu. Cũng may ý nghĩ này của hắn đến nhanh, đi cũng nhanh. Hắn mặc dù không suy nghĩ nhiều, cũng có thể đoán ra lúc này con Thủy Ma Ngạc này đang cắn nuốt hắn, tuyệt đối sẽ không còn ở Tinh Dã thành, nhất định là đang trở về sào huyệt của mình.

Lúc ở Tinh Dã thành, Ngô Khí đã thấy qua số lượng yêu thú tộc đàn Thủy Ma Ngạc có được, thêm vào hang ổ của Thủy Ma Ngạc chính là thực tế của Dực Ma Xà Uyên, khiến Ngô Khí chỉ có thể đè nén suy nghĩ thiếu suy nghĩ, thu hồi bàn tay của mình.

Mặc dù từ bỏ minh hỏa trực tiếp thiêu chết đầu Thủy Ma Ngạc này trong đầu, đáy lòng Ngô Khí cũng mất đi kiên nhẫn tiếp tục ở nơi buồn nôn này.

Đột nhiên lui về phía sau một bước, sau đó tâm niệm vừa động, lập tức phát hiện. Trong dạ dày cực lớn này, bỗng nhiên

sinh ra một đạo kim quang chói mắt. Trong kim quang, là khí hạo nhiên nồng đậm, nếu có ánh mắt nhìn qua, lập tức sẽ khiến chủ nhân ánh mắt cảm thấy tâm thần an bình, ác niệm hoàn toàn không có.

Kim quang biến hóa, một bóng người cao lớn hiện ra ở trong đó.

Động thủ!

Tựa hồ giống như đối thoại với người khác, Ngô Khí không khỏi bật thốt lên hai chữ. Mặc dù kỳ thật không cần thiết, bất quá thói quen sử dụng, Ngô Khí cũng không cố sức áp chế.

Nghe thấy Ngô Khí nói vậy, là một thân ảnh cao tăng Đại Đức, toàn thân đều bao trùm lân phiến tinh mịn của Kim Phi, ngay cả khuôn mặt cũng giống như vậy, ngoại trừ một đôi mắt kia, không nhìn thấy biểu lộ của bóng người này. Mà trong con người ám kim trinh tử kia, lại vô cùng bình tĩnh, an ổn...

Hồng Liên phân thân và Ngô Khí tâm niệm tương đồng, lúc hấn ta động niệm, đã biết sẽ làm thế nào.

Vừa hiện ra thân thể, từ trong miệng nó, liền có từng tiếng nói nhát không thể nghe thấy, phảng phất từ trong minh minh vang lên hư vô. Đồng thời trên người nó, từng đạo Phật quang kim hồng từ từ tràn ra, tiếp theo lan tràn ra bốn phương tám hướng.

Ở bất luận nơi nào, cũng không thể có tác dụng ngăn cản đối với đạo Phật quang này, thời gian dần trôi qua, bắt đầu thẩm thấu vào mỗi một góc trên thân thể Thủy Ma Ngạc.

Vừa mới hồi phục thương thế, Thủy Ma Ngạc kia cũng buông lỏng tinh thần. Yêu thú cường đại, trời sinh huyết mạch vượt qua tu sĩ nhân loại rất nhiều, bất quá ở phương diện nguyên thần, lại kém xa sự cứng cỏi của tu sĩ nhân loại.

Từng tiếng Phật ngữ như mê sáng vang lên từ trong cõi u minh, lại chui vào trong đầu của nó, trong hồn phách. Vốn đã có buông lỏng tâm thần, sau khi nghe được Phật ngữ này, hoàn toàn không phòng bị, liền bắt đầu mơ màng ngủ. Trong Phật ngữ khí tức an bình, cho dù là yêu thú cao giai như nó cũng không cách nào ngăn cản.

Kỳ thật đổi một tu sĩ nhân loại Phản Hư hậu kỳ khác, trong lúc tâm thần không kịp đề phòng, nghe được Phật ngữ này, cũng giống vậy ngăn cản không nổi, sẽ lâm vào mê man. Dù sao Phật ngữ này, không có chút ý tứ công kích nào, chính là Phật pháp diệu pháp vô thượng an thần.

An Thần Phật ngữ, tăng thêm cái kia huyền diệu Phật quang, tâm thần Thủy Ma ngạc này, lập tức cảm thấy vô cùng an bình, dần dần trầm mê vào trong đó, mà thân thể của nó cũng bắt đầu lâm vào mê man, đôi mắt to lớn kia bắt đầu chậm rãi nhắm lại. Qua mấy hơi thở nữa, mí mắt của nó, rốt cục hoàn toàn sụp xuống, hơi thở trong mũi cũng dần dần vững vàng lỏng ra.

mệt rồi, ngủ mất.

Sâu trong động, hắc thạch phía trên đang nằm thủy ma ngạc, vào lúc này lâm vào mê man.

Xuy xuy

Trong động đá vốn bởi vì thủy ma ngạc mê ngủ mà trở nên có chút yên tĩnh, bỗng nhiên một tiếng dị hưởng, trong bụng thủy ma ngạc truyền ra. Thân thể nó to lớn, ngay cả phần bụng cũng không nhỏ, mà ngọn nguồn của tiếng vang quái dị kia, cũng không phải là bên ngoài bụng, mà là ở trong bụng.

Trong dạ dày to lớn của nó, Ngô Khí bỗng nhiên xòe bàn tay ra, chỉ thấy trong lòng bàn tay của hắn, lập tức xuất hiện một đoàn hắc hỏa diễm nhảy nhót.

Cửu U Minh hỏa.

Vừa phóng ra ngọn lửa này, Ngô Khí ngay cả một chút do dự cũng không có, trực tiếp ấn lên trên vách đá thịt nhúc nhích không ngớt trước mặt hắn, vách dạ dày Thủy Ma Ngạc vô cùng cứng rắn, dưới ngọn lửa kia, lại kinh người một chút lực chống cự cũng không có, trong nháy mắt bị đốt ra một cái lỗ lớn.

Vách bánh bao bị thiêu đốt như vậy, nhất định sẽ sinh ra đau đớn kịch liệt làm Thủy Ma Ngạc giật mình tỉnh lại. Thế nhưng lúc này lại không, trong lúc đau đớn đó, chưa kịp đến nỗi hải

Thủy Ma Ngạc, đã bị phạt quang thẩm thấu toàn thân trên dưới của nó bao trùm lại, sau đó tiêu trừ.

Tiếng vang xuy xuy không ngừng, mặc dù thân thể Thủy Ma Ngạc to lớn, nhưng dưới một đoàn hỏa diễm trán đen lại yếu ớt như đậu hũ. Vền vền chỉ mấy bước, phía trên hắc thạch kia, lân giáp ngoài bụng Thủy Ma Ngạc thô ráp, bỗng nhiên phá vỡ một cái động lớn. Lỗ lớn này lập tức lan tràn đến mức đủ để cho một người thông qua độ rộng, từ bên trong, sau một khắc liền xuất hiện một bóng người.

Đạp lên...

Hai chân Ngô Khí cuối cùng lại một lần nữa đứng trên mặt đất.

Ồ...

Trong lúc đứng yên, từ trong miệng hắn liền truyền ra một tiếng kinh hô. Dưới mặt nạ kia, cũng đồng thời xuất hiện biểu lộ kinh hãi, đầu cúi thấp, không nhìn về phía hắn, ánh mắt rơi xuống đúng là dưới chân hắn. Không phải mặt đất, mà là mặt đá đen. Khí tức quái dị, bên trong phun ra, lập tức làm cho trong lòng Ngô Khí nghi hoặc, cũng có kinh hãi.

Hắc thạch này... ma khí..

Ngô Khí bỗng quay đầu lại nhìn lướt qua Thủy Ma Ngạc còn đang mê ngủ, nghi hoặc trong lòng hơi giải khai một chút. Lúc ở Tinh Dã thành, Ngô Khí đã từng hấp thu hơn trăm tinh nguyên toàn thân của Lam Văn Cự Mãng, ở trong đó Ngô Khí cảm ứng được một ít ma khí tinh thuần không giống thế giới này. Lúc giao thủ với Thủy Ma Ngạc, hắn cũng cảm thấy trong cơ thể Thủy Ma Ngạc cũng có ma khí tinh thuần không gì sánh được.

Mà hiện tại, bên trong hắc thạch to lớn kia tồn tại dưới chân Ngô Khí, hắc khí tuôn ra chính là ma khí tinh thuần trong cảm ứng của Ngô Khí.

Răng rắc

Đột ngột thân hình thấp xuống, nắm đấm trắng nõn Ngô Khí kia bỗng nhiên nhẹ nhàng nện ở trên hắc thạch dưới chân.

Chỉ nghe một tiếng giòn vang, hắc thạch cứng rắn chịu một quyền của Ngô Khí kia, lại không xuất hiện tổn thương gì to lớn, vền vền chỉ bị nện ra một cái hố lớn chừng ngón cái mà thôi.

Chính từ trong cái hố này, một sợi hắc khí, chậm rãi toát ra, đang muốn quán tính chui vào trong cơ thể Thủy Ma ngạc đang ngủ mê man kia. Nhưng không đề phòng nửa đường giết ra một cái Trình Giao Kim, bàn tay Ngô Khí, đột ngột xuất hiện, trực tiếp nắm lấy một sợi hắc khí này.

Không chút động tác dư thừa, Ngô Khí sau khi bắt lấy hắc khí kia, trực tiếp nhét vào trong miệng mình.

Hắc khí vào bụng, trong nháy mắt bị dòng lũ chân nguyên kéo vào trong, sau đó thoảng cái tiến vào trong đan điền Ngô Khí. Nguyên Anh Ngô Khí vẫn luôn ngồi xếp bằng trong Minh Hỏa pháp trận, bỗng nhiên vào lúc này, bỗng nhiên mở ra một đôi mắt tất cả đều là Mặc Ngọc, há miệng khẽ hấp, một dòng hắc khí còn chưa kịp bị dòng nước lũ Chân Nguyên trong kinh mạch đồng hóa kia, liền trực tiếp tiến vào trong miệng Ngô Khí Nguyên Anh.

Quả nhiên là...

Nguyên Anh cảm thụ được mỹ vị vừa nuốt vào trong bụng, mà ở bên ngoài, vẻ mặt phía dưới mặt nạ trắng bạch của Ngô Khí lại là kinh hỉ vô cùng chân thật.

Ánh mắt sáng quắc rơi vào dưới chân mình, trên hắc thạch kia, đồng thời há miệng nói: tuyệt đối không phải ma khí của giới này, cũng không phải huyền ma khí ngoại vực, nhưng tinh thuần huyền diệu không kém chút nào, hẳn là... Đây là ma khí của Ma giới.

Thứ hai là đến quy củ cũ cầu phá vé.

Mẹ kiếp,

Hắc thạch to lớn, mặc dù nằm sau con yêu thú Bát giai đỉnh phong Thủy Ma Ngạc này, vẫn như cũ không có vẻ chật chội.

Ngô Khí đứng ở phía trên, ánh mắt phía dưới mặt nạ gắt gao nhìn chăm chăm vào cự thạch màu đen dưới chân, hoặc là nói, là nhìn khí tức trong đá chậm rãi chảy xuôi.

Ma khí thật nồng đậm, khối linh thạch này lớn như thế, ma khí bên trong chỉ sợ cũng đủ tạo ra một cường giả cảnh giới Phản Hư.

Nơi này hẳn là hang ổ của bọn súc sinh kia, vực sâu dưới đáy biển, vậy mà lại tồn tại bảo vật như vậy. Ma khí linh thạch lớn như vậy, độ trân quý, chỉ sợ có thể sánh vai với bán Tiên khí chân chính. Đá này hẳn cũng không phải là thế giới này, loại tính chất quý dị này, thêm vào ma khí tinh thuần bên trong, chẳng lẽ thật sự là ma thạch thuộc về Ma giới.

Thế lực yêu thú chú ý nhất là thực lực cấp bậc, con súc sinh này chiếm cứ địa vị dị bảo trong Xà Uyên này. Chủ nhân Xà Uyên này, chẳng phải là con yêu thú cấp chín kia sao...

Khuôn mặt phía dưới mặt nạ biến hóa không ngừng, rất nhiều suy đoán trong đầu không ngừng sinh ra.

Hắn mới từ trong bụng con Thủy Ma Ngạc kia ra, vừa xuất hiện đã bị hắc thạch dưới chân hấp dẫn, bây giờ hắn nhìn một lát, mới ngẩng đầu lên, quét về các nơi khác trong động.

Nơi này là một chỗ động đất, là từ dưới đất đào lên, cực kỳ thô ráp. Bất quá trong đó rộng rãi, quả thực giống như một cái cung điện dưới lòng đất vô cùng to lớn, thông đạo bên trong vì để cho thân thể to lớn của Thủy Ma Ngạc thuận lợi thông qua, cũng bị đào lên rất thô to.

Mà nơi sâu trong này, thân là nơi cư ngụ của Thủy Ma Ngạc, càng bị đào thành không gian phạm vi ít nhất mười mấy dặm.

Mặc dù đã là một con yêu thú cấp tám đỉnh phong, chiến lực so với một vị tu sĩ Phản Hư đỉnh phong không sai biệt lắm.

Nhưng nơi này, ngoại trừ hắc thạch cực lớn dưới chân Ngô Khí, những nơi khác đều trống rỗng, vả lại trong động này, khắp nơi đều là khí tức âm lãnh Mai Mai ướt át, quả thực giống như tổ của dã thú.

Hắn chỉ tùy ý nhìn lướt qua, Ngô Khí liền thu hồi ánh mắt của mình, một lần nữa quay trở lại hắc thạch dưới chân, còn có Thủy Ma ngạc vẫn đang hôn mê như cũ.

Hai hàng lông mày Ngô Khí bỗng nhíu lại, đáy lòng áy náy. Nếu như hắn phỏng đoán không sai, hiện tại địa phương hắn đang ở, hẳn chính là cái gọi là Dục Ma Xà Uyên.

Cũng chính bởi vậy, Ngô Khí bây giờ mới có chút tiến thoái lưỡng nan. Bởi vì lúc này hắn có loại cảm giác không có chỗ để đi, hắn là bị Thủy Ma Ngạc bên chân nuốt vào trong bụng, sau đó đưa vào nơi đây. Nếu là nơi khác, Ngô Khí còn có thể dựa vào thần thông quỷ dị của U Minh chiến thể của mình, thần không biết quỷ không hay lén lút rời đi, nhưng nơi này...

Bên trong Dục Ma Xà Uyên, có một con yêu thú cấp chín, có thể so với cường giả tuyệt thế Hợp đạo cảnh giới. Mặc dù con yêu thú cấp chín kia chưa hẳn sẽ luôn luôn đặt sự chú ý vào trong xà uyên của mình, nhưng Ngô Khí cũng không dám mạo hiểm, nếu như tùy tiện ra khỏi cái hang lớn này, lập tức sẽ bị con yêu thú cấp chín kinh khủng vô cùng phát hiện, Ngô Khí cũng không cho rằng mình có cơ hội sống sót.

Hơn nữa Ngô Khí cũng không dám làm gì với con Thủy Ma ngạc dưới chân mình, thậm chí ngay cả lộ ra địch ý cũng không được. Tuy rằng Thủy Ma Ngạc đã bị phân thân Hồng Liên cộng thêm Phật Quang của Hồng Liên tăng lên khiến nó lâm vào hôn mê, nhưng nếu Ngô Khí lộ ra địch ý, một tia sát khí lộ ra ngoài, tất nhiên sẽ lập tức đánh thức con yêu thú này, đến lúc đó Ngô Khí lại muốn liều mạng treo cổ.

Hắn từng chém giết với Lâm Tây, lại nhìn thấy hết thảy mọi chuyện phát sinh ở Tinh Dã thành, đáy lòng hắn bởi vì vào đại dương vô tận mà vẫn luôn thuận buồm xuôi gió mà sinh ra trong đầu., Đã sớm tan thành mây khói. U Minh chiến thể vẫn là chỗ dựa của hắn trong nhiều năm qua. Thế nhưng lúc đối mặt với cường giả chân chính, chiến thể của hắn lại mất đi tác

dụng. Không chỉ thiếu chút nữa bị Lâm Tây trực tiếp chém giết, lúc chém giết Thủy Ma Ngạc, ngay cả phản kháng vài lần cũng không làm được liền bị nuốt xuống hoàn toàn.

Thậm chí Ngô Khí có loại cảm giác, cảm giác như mình lại trở về với Vạn Thi Tông. Khắp nơi đều là người cường đại hơn mình, làm cái gì cũng bó tay bó chân. Cẩn thận từng li từng tí, chỉ cầu có thể tiếp tục sinh tồn, đáy lòng có rất nhiều ý niệm quay cuồng trong đầu., Đầu là kế thoát thân, chỉ là làm thế nào, tựa hồ cũng không nhỏ nguy hiểm. Nếu là những chuyện khác còn có thể mạo hiểm một chút, nhưng lần này quan hệ đến tính mạng, Ngô Khí tự nhiên là một chút nguy hiểm cũng không hy vọng có được.

Ma khí... Ma khí..

Ngô Khí hình như là theo bản năng, trong miệng thì thảo tự nói, ánh mắt rơi vào dưới chân mình, chất liệu hắc thạch to lớn quỷ dị kia. Qua một hồi lâu, trong đầu hắc bổng nhiên hiện lên một ý niệm, cơ hồ là trong nháy mắt Ngô Khí đã bắt được ý nghĩ này, trong hai mắt đột nhiên sáng ngời.

Tạm thời không ra được liền không ra được, vừa vặn có thể mượn cơ hội này, tu luyện cho tốt một phen. Trong đá này ẩn chứa ma khí cực kỳ tinh thuần, không phải tất cả giới này, nói không chừng thật sự đến từ Ma giới dưới Cửu U kia. Nếu như có thể thu nạp luyện hóa, thân thể U Minh chiến của ta tất nhiên có thể tiến thêm một bước.

Đang suy nghĩ kế thoát thân, Ngô Khí bỗng nhiên nhớ tới, nếu tạm thời không thể thoát thân, vừa vặn có thể mượn cơ hội này tu luyện một phen, đánh chủ ý vào trên U Minh chiến thể đã đình trệ đã lâu.

Hiện tại ta có tu vi Hóa Thần đỉnh phong, nhưng lại không thể thu nạp linh khí tu luyện thêm, nếu không cẩn thận tấn thăng Phản Hư, dẫn tới thiên kiếp thì nguy to. Còn những yêu thú cấp chín khác không sao, bị nó biết được trong địa bàn của nó có giấu một tu sĩ nhân loại, hậu quả kia...

Đã có quyết định, trên mặt Ngô Khí lập tức xuất hiện vẻ hưng phấn, cũng không bắt bẻ, trực tiếp hạ thấp thân thể, xếp bằng

ngay tại chỗ.

Ngồi xuống, trong cơ thể Ngô Khí bỗng nhiên xuất hiện động tĩnh. Không phải dòng nước lũ chân nguyên chậm rãi chảy xuôi trong kinh mạch, cũng không phải Nguyên Anh trong đan điền, mà là các nơi trong cơ thể hắn, đột nhiên hiện ra từng đạo u quang. Những u mang này, tràn ngập huyết nhục kinh mạch khiêu huyết của Ngô Khí... Hầu như mỗi một góc đều không chỗ nào không có.

Khi những u mang này hiển hiện, một cỗ lực hút không hiểu từ trên người hắn tràn ra. Đứng mũi chịu sào, chính là dưới thân Ngô Khí, hắc thạch vô cùng to lớn kia.

Vù vù

Động, trong chớp mắt, dưới thân Ngô Khí tràn đầy hắc ngọc thạch chảy xuôi, đột nhiên có từng luồng từng luồng hắc khí tuôn ra, giống như cảnh tượng lúc Thủy Ma Ngạc chữa thương lúc trước, tất cả đều tựa như bị lực lượng gì đó dẫn dắt, chui vào trong cơ thể Ngô Khí.

Khí đen nhập vào cơ thể, cả người Ngô Khí bỗng nhiên rung động một chút, tiếp theo trên mặt hắn, tựa như ăn phải thuốc độc mê huyền, xuất hiện một tia hưng phấn tới mức quỷ dị không gì sánh được.

Ngay cả chính Ngô Khí cũng không ngờ tới, sau khi hắn ngồi xếp bằng xuống, động ý niệm thôn phệ ma khí trong ma khí dưới thân, thể nội dần sinh ra lực hút, bắt đầu thu nạp ma khí trong đá. Mà lúc sợi ma khí thứ nhất nhập thể, trong cơ thể Ngô Khí, từng đạo u mang kia, lại giống như ngửi thấy mùi máu tươi cá mập, điên cuồng phun trào lên.

Vù vù...

Không tiến vào trong kinh mạch, cũng không tiến vào đan điền, từ khi sợi ma khí thứ nhất bắt đầu nhập thể, trong nháy mắt đã bị máu thịt Ngô Khí tiêu hóa, đồng hóa. Ma khí hóa thành u mang, lấp tẩm giống như, bắt đầu thấm vào rất nhiều nơi trong cơ thể Ngô Khí.

Uống xong...

Khi ma khí tinh thuần nhập thể trong nháy mắt nổ tung ra, sau đó hóa thành lổm đả lổm đốm u mang, thấm vào trong cơ thể. Ngô Khí cơ hồ muốn sáng khoái rên rỉ thành tiếng, loại tiếng rên rỉ này là từ sâu trong linh hồn cực kỳ sung sướng, mặc dù lấy Ngô Khí lạnh nhạt, cũng không cách nào áp chế hưng phấn cùng không dám tin.

Tuyệt đối không có khả năng là khí tức của thế giới này, là Ma giới, nhất định là Ma giới.

Tâm thần Ngô Khí cũng không có thời gian tuôn ra thêm mấy ý niệm trong đầu. Bởi vì ngay sau khi hấp thu đột đồng hóa thứ nhất chui vào trong cơ thể ma khí, dưới thân hấp thu đột nhiên lại trào ra đột thứ hai.

Vù vù vù

Ba thứ ba này, đột thứ năm... Bắt đầu, quả thực là một phát không thể khống chế, Ngô Khí căn bản không kịp nghĩ nhiều, trong nháy mắt tinh thần của hắn nhất định phải hoàn toàn đắm chìm trong cơ thể, vận chuyển pháp quyết U Minh chiến thể, thu nạp ma khí tinh thuần nhập thể.

Ban đầu, ma khí từ trong hắc thạch tuôn ra, chỉ lớn như sợi tóc, cơ hồ mắt thường khó nhìn thấy. Nhưng sau mấy lần, lực hút trong cơ thể Ngô Khí tràn ra càng ngày càng kịch liệt, ma khí từ trong hắc bạt ngọc thạch tuôn ra cũng càng ngày càng nồng đậm.

Tâm thần Ngô Khí hoàn toàn đắm chìm trong cơ thể, đã hoàn toàn bất chấp cái gọi là tu vi Chân Nguyên, trong cơ thể hắn tồn tại một loại lực lượng khác.

Những u mang không chỗ nào không có kia, cơ hồ có thể nhìn thấy bất cứ góc nào trong cơ thể Ngô Khí. Cũng không mãnh liệt, nhưng lại cùng thân thể Ngô Khí là một thể hoàn toàn, cho dù độ khó khi tách rời tất cả chân nguyên trong cơ thể Ngô Khí, cũng không bằng dễ dàng chia rời những u mang kia. Bởi vì đó không phải lực lượng có thể tùy ý tu luyện ra, đó là lực lượng huyết mạch.

Lúc này tâm thần hắn không rảnh để quan tâm, liền không phát hiện được, theo hấp thu một lượng lớn ma khí trong

hắc thạch dưới thân, thân thể Ngô Khí ngồi xếp bằng, từng chút một phát sinh biến hóa, khí tức phát ra cũng dần dần rời xa phạm trù nhân loại.

Vù vù

Đột nhiên lại có một cỗ lực hút cường hoành xuất hiện, bên trong hắc thạch không có chút khô cạn nào, dưới cỗ lực hút này, lại tràn ra một đợt ma khí kịch liệt trước nay chưa từng có.

Ước chừng mấy chục cỗ hắc giới ma khí to bằng ngón tay cái trẻ con, vô thanh vô tức từ trong hắc thạch tách ra, bị lực lượng trong minh minh cuốn lấy, như mấy chục con linh xà đồng loạt hướng trên người Ngô Khí cắn nuốt mà đi. Chỉ thấy sau một khắc, đợt ma khí này, tất cả đều chui vào bên trong thân thể Ngô Khí.

Vẫn là một tiếng oanh dị thanh như cũ, ma khí nhập thể liền nổ tung ra, thật như sao trời vỡ vụn, vô số điểm u mang như điểm điểm, rơi xuống, chậm rãi thẩm thấu vào thể nội Ngô Khí.

Huyết khiêu da thịt huyết nhục... Mỗi một góc nhỏ đều không có rơi xuống.

Hôm nay có việc chỉ tăng một chút, chư vị huynh đệ thứ lỗi chưa xong.

Mẹ kiếp,

Lúc Thái Cổ, Cửu U ma địa sinh hung linh, là vì Tu La nhất tộc. Trời sinh chí tà chí hung, chính là một trong những thủy tổ của rất nhiều sinh linh Ma giới.

Thần Ma chiến thể, chính là ba ngàn Ma Thần được sinh ra từ thiên địa, rất nhiều chiến thể tu luyện đến chỗ sâu, liền có thể mở ra huyết mạch Thần Ma ẩn giấu trong cơ thể, thậm chí lại một lần nữa trở thành Thần Ma trong thiên địa. U Minh chiến thể, cũng là một trong những chiến thể của Ma Thần, không phải người có huyết mạch U Minh, không thể tu luyện.

Cho tới nay, Ngô Khí dùng tu vi yếu ớt, lại có thể tiêu dao tự tại, mấy lần đều hóa giải nguy hiểm tính mạng. Phần lớn thời gian đều là dựa vào U Minh Chiến Thể quý dị, vèn vèn chỉ là cảnh giới tầng thứ ba đỉnh phong., Có thể để cho hắn lấy cảnh giới Hóa Thần đối kháng với cường giả Phản Hư kỳ. Bất quá sau khi gặp phải cường giả Lâm Tây lĩnh ngộ được Đại Đạo Pháp Tắc như vậy, chiến thể Ngô Khí liền biến thành gân gà, khiến Ngô Khí không thể không cong đuôi làm người, hơi lộ đầu, liền bị một con yêu thú Bát giai đỉnh phong trực tiếp nuốt chửng.

Hôm nay được cơ hội, Ngô Khí lập tức đem ý đồ tăng cường chiến lực của mình đánh vào trên chiến thể.

Trong động thủy ma ngục, con yêu thú bát giai đỉnh phong này xem như là một cái giường đá màu đen trên ngọc thạch, ngoại trừ thân thể to lớn của thủy ma ngục, còn có một người đang ngồi ở bụng nó.

Một bộ hắc bào, mặt nạ trắng bạch, nhắm chặt hai mắt. Nhưng lần này tựa hồ không phải trạng thái tu luyện bình thường, bởi vì trên người hắn, chẳng những tồn tại đặc trưng tim đập hô hấp các sinh mệnh thuộc về sinh mệnh, còn có một cỗ khí tức hung sát hàn, không ngừng tăng cường.

Trên hắc thạch, nơi Ngô Khí ngồi xếp bằng, có từng đạo hắc khí, đều là từ trong hắc thạch tuôn ra, vờn quanh thân thể Ngô

Khí. Từ xa nhìn lại, tựa như có hàng trăm hàng ngàn con hắc lang độc xà, vây quanh Ngô Khí, trong cơ thể mỗi một đoạn thời gian, sẽ sinh ra một lực hút, hấp thu toàn bộ hắc khí chung quanh thân thể hắn, sau đó trong hắc thạch kia, lại có hắc khí chui ra, vẫn như cũ quán quanh Ngô Khí.

Mà theo thời gian trôi qua từng chút một, mỗi một lần Ngô Khí hấp thu hắc khí càng thêm nồng đậm tráng kiện, số lượng cũng càng ngày càng nhiều, chậm rãi dường như muốn ngưng tụ thành một cái kén hắc ty to lớn.

Vù vù vù

Thân thể yên tĩnh ngồi trên đá, ngực bụng cũng không đập chùng, nhưng quỹ dị chính là, trong động lại mơ hồ truyền đến một loại tiếng vang trầm trọng, giống như là sinh linh gì đó rất đáng sợ, đang phun ra nuốt vào cái gì. Nhưng trong cái lỗ trống không này, ngoại trừ thủy ma ngạc trên hắc thạch, liên chỉ còn lại một mình Ngô Khí, nơi đó còn có sinh linh gì khác tồn tại.

Bất quá nếu nghe kỹ, lập tức phân biệt ra. Nơi phát ra tiếng vang quỹ dị kia, lại thật sự là ở Ngô Khí nơi đó. Hoặc là nói, là ở trong cơ thể của hắn.

Hắc thạch dưới thân Thủy Ma Ngạc chính là dị bảo trân quý tới cực điểm. Hơn nữa nó là loại bảo vật rất khó nhìn thấy ở thế giới này, bên trong tràn ngập ma khí tinh thuần không gì sánh được. Thậm chí sẽ không bại bởi Huyền Ma Chi Khí trong Huyền Ma Chi Hoàn của Ngô Khí. Hơn nữa so sánh với Huyền Ma Chi Khí, ma khí trong đá kia, tựa hồ càng thêm kỳ dị, không thuộc về thế giới này.

Theo thời gian trôi qua, Ngô Khí một mực không ngừng thu nạp ma khí tinh thuần trong tảng đá kia nhập thể, theo lý thuyết thời gian dài như vậy, Ngô Khí thu nạp nhiều ma khí thuần khiết như vậy, tu vi khí trong cơ thể nên sớm có biến hóa, nhưng kỳ quái chính là, trước khi ngồi xếp bằng, Ngô Khí là tu vi Hóa Thần đỉnh phong, đã ngồi xuống mấy canh giờ, khí tức Ngô Khí một chút biến hóa cũng không có, vẫn như cũ dừng lại ở Hóa Thần cảnh.

Nhưng nếu có thể nhìn thấy trong cơ thể hắc, lập tức sẽ làm cho người ta kinh ngạc khó hiểu.

Lúc này, trong cơ thể hắc, phản ứng mãnh liệt nhất, đã không phải là chân nguyên to lớn vô cùng của hắc nữa, mà là tràn ngập u mang, lổm đổm từng góc ngách trong cơ thể hắc, nếu quang mang đặc biệt trắng lóa, lại kịch liệt thêm một chút, chỉ sợ thể nội Ngô vút đi, sẽ biến thành một nơi giống như biển sao.

Ma khí màu đen từ trong đá chui ra, tinh thuần nồng đậm, vừa chui vào trong cơ thể Ngô Khí, liền giống như bị lực lượng gì ảnh hưởng, trực tiếp nổ tung một tiếng, sau đó hóa thành rất nhiều điểm sáng, rơi xuống, thẩm thấu vào mỗi góc ngách trong cơ thể Ngô Khí. Cũng tại lúc này, trong cơ thể hắc lại sinh ra một lần hấp thu lực lượng, dẫn dắt từng đạo hắc ma khí tinh thuần không gì sánh được từ trong linh thạch khổng lồ kia ra, quần quanh tới.

Thu nạp nhập thể luyện hóa thu nạp..... tuần hoàn như vậy, tại khu vực bên dưới Ngô Khí, mặt ngoài nguyên bản đen như mực, dần dần trở nên xám trắng, xem ra là ma khí trong đó dần dần tiêu hao hết mới có thể tạo thành cảnh tượng. Thời gian nhanh chóng biến mất, mục đích xám trắng kia cũng tại khối hắc thạch cực lớn kia dần dần lan tràn ra.

Mà trong cơ thể Ngô Khí, theo ma khí thu nạp nhập thể càng ngày càng nhiều, thân thể của hắc cũng đang phát sinh biến hóa kinh người không gì sánh được.

U mang lấp lóe kia không ngừng thẩm thấu vào thân thể Ngô Khí, đầu tiên là chiếm cứ màng da toàn thân hắc, sau đó là nội tạng huyết nhục kinh mạch khiêu huyết.... Thậm chí là trong đầu, cũng bị những u mang ẩn chứa lực lượng kỳ dị này thẩm thấu vào.

Nếu lúc này trừ thần thức của Ngô Khí ra, còn có người đứng ngoài quan sát, có thể nghe thấy rõ ràng vô cùng, trong cơ thể Ngô Khí, động tĩnh một chút cũng không nhỏ.

Tạch tach tach...

Thanh âm như xương cốt vỡ vụn vang lên không ngừng, cũng không phải thật sự là xương Ngô Khí vỡ vụn. Thanh âm này tuy rằng phức tạp, nhưng lại chỉ vang lên ở chỗ sâu trong thân thể Ngô Khí, một tiếng tiếp theo, liên miên không ngừng, đặc biệt theo ma khí thu nạp càng ngày càng nhiều, biến hóa kia cũng càng ngày càng kịch liệt, càng ngày càng sâu, tựa hồ muốn tiến vào sâu trong linh hồn.

Lúc này tâm thần Ngô Khí hoàn toàn đắm chìm trong cơ thể, không cách nào tự kềm chế ra, động tác thu nạp ma khí dưới thân cũng hoàn toàn theo bản năng tiến hành. Mà tất cả ma khí nhập thể bị luyện hóa, không có một tia nào là vào đan điền của Ngô Khí, tất cả ma khí đều bị thân thể Ngô Khí hấp thu.

Lần tu luyện này, không tăng trưởng tu vi một tơ một hào nào, nhưng lực lượng thể phách hấn đỉnh trệ hồi lâu, lại lấy tốc độ vô cùng khủng bố tăng vọt.

Tầng thứ ba đỉnh phong.

Trước khi Ngô Khí bắt đầu, U Minh chiến thể của hắn đã đến đỉnh phong của tầng ba, nhưng bình cảnh tồn tại lại khiến hắn không tiến thêm được chút nào.

Nhưng ở đây, lúc hắn ngồi xếp bằng thu nạp sơi ma khí thứ nhất nhập thể, U Minh chiến thể đã đình trệ hồi lâu, vậy mà buông lỏng. Mà sau khi hắn thu nạp đại lượng ma khí, chiến thể cũng bắt đầu dần dần thoát ly tầng thứ ba đỉnh phong.

Ngồi xếp bằng một ngày, Ngô Khí không tỉnh lại, dưới thân hắn, khu vực xám trắng đã khuếch tán đến mức to bằng cái thớt.

Hai ngày sau, vẫn như cũ chưa tỉnh, khu vực xám trắng khuếch tán ra còn nhiều hơn gấp bội.

Lại qua ba ngày, Ngô Khí ném bàn ngồi ở chỗ đó, mười trượng quanh người hắn đã mất đi vẻ mặt vốn có, tất cả đều thành màu xám trắng.

.....

Băng...

Đột ngột dị thường, sau hơn nửa tháng, trong động bát giai yêu thú Thủy Ma Ngạc đỉnh phong kia, Ngô Khí vẫn một mực ngồi xếp bằng thu nạp ma khí dưới thân bỗng nhiên trên người hắn xuất hiện biến hóa không thể tưởng tượng nổi.

Thanh âm như một cây cung mạnh đột nhiên đứt đoạn, vang lên trên cánh tay trần trụi của Ngô Khí, hoặc là mu bàn tay trái của hắn.

Quả thực giống như là huyễn ảnh, mu bàn tay Ngô Khí vang lên sau khi âm thanh kia vang lên, trên làn da trắng nõn như ngọc kia lại xuất hiện một thứ không thể xuất hiện.

Vảy phiến...

Vốn nên là đồ vật thuộc về trên thân dã thú, nhưng hiện tại, lại vô cùng rõ ràng, xuất hiện ở trên mu bàn tay của Ngô Khí. Làn da trên người Ngô Khí đều là trắng bệch vô cùng, như thời khắc nào cũng sinh ra một trận bệnh nặng. Hôm nay bỗng nhiên xuất hiện một mảnh lân phiến, lại đen sì như mực, đồng tiền lớn, nhìn qua vô cùng chói mắt, kỳ dị vô cùng.

Hơn nữa, đây căn bản không phải là kết thúc, sau khi âm thanh quái dị đầu tiên vang lên, phảng phất như là tiếng kèn, trên người Ngô Khí bắt đầu liên tiếp vang lên tiếng dây cung đứt đoạn, đến cuối cùng, tất cả âm thanh đều liên kết với nhau, vang vọng một mảnh.

Trên thân thể của hắn, từng mảnh lân phiến đen sì như mực bắt đầu tăng vọt ra, tinh tế vô cùng, từ hai tay bắt đầu, lan tràn đến trước ngực, tiếp theo là lưng, còn có hai chân, đến cuối cùng, bắt đầu lan tràn lên trên đầu của hắn.

Điều này làm cho người ta ghen hòng nhìn trần trời xuất hiện, những chỗ khác trên người Ngô Khí cũng bắt đầu biến hóa theo. Ban đầu, vẫn là cánh tay của hắn, hai bàn tay con người, bắt đầu trở nên dữ tợn, nhất là mười móng tay kia, bắt đầu trở nên thô ráp sắc bén thô ráp, tiến hóa về phía lợi trao...

Bất quá mấy tức thời gian, người ngồi xếp bằng ở trên hắc thạch, giống như hoàn toàn thay đổi. Nếu đổi lại là một yêu thú hình người đi lên, mà không phải một con người.

Ngoại hình của nó mặc dù dữ tợn kinh người, nhưng còn có hình dáng con người, kinh khủng nhất là khí tức từ trong cơ thể nó tuôn ra. Không biết từ khi nào, trong động này đã tràn ngập cỗ khí tức này.

Dục Hàn khát máu lạnh lòng cổ xưa,... Ngô Khí trong cơ thể quả thực như mở cửa hang, hung sát chỉ khí kinh khủng như vậy, một cỗ tiếp theo, hoàn toàn không ngăn chặn, điên cuồng trào ra. Trong động vốn đã ứ đọng, bởi vì khí tức này, quả thực trở nên như hiểm địa, khắp nơi đều là mùi vị hủ hủ tử vong.

Cộng thêm trên người Ngô Khí, phát sinh biến hóa kinh người, nếu người không rõ chân tướng thấy được, chỉ sợ sẽ cho rằng Ngô Khí vốn không phải là nhân loại, mà là một con yêu thú hóa hình, cũng nói không chừng là một con Vực Ngoại Thiên Ma biến hóa mà đến.

Bất quá trên thực tế cũng không sai biệt lắm, bởi vì trên người Ngô Khí phát sinh biến hóa kinh người như vậy, đồng thời khí tức sinh mệnh thuộc về nhân loại đang rời xa Ngô Khí, trong cơ thể hắn, một loại lực lượng huyết mạch đáng sợ không cách nào tưởng tượng, đang áp chế một bộ phận huyết mạch thuộc về nhân loại trong cơ thể Ngô Khí.

So sánh với huyết mạch nhân loại kia, huyết mạch của Ngô Khí quả thực nhỏ yếu đáng thương, giữa hai người hoàn toàn không thể so sánh với huyết mạch nhân loại.

Thứ nhất đến canh mười hai canh hai, cảm tạ tiền đánh giá đặc ái của huynh đệ Y Vận cùng đánh giá chưa xong.

Mẹ kiếp,

Trong động âm u ẩm ướt, thanh âm ầm ầm không ngừng, rõ ràng không có mưa to gió lớn gì tồn tại, nhưng là từng đợt khí tức hung sát kia, quả thực như âm đội ngũ, tràn ngập cái hố dưới lòng đất này, tuôn về bốn phương, thanh thế cực kỳ dọa người.

Trong gió lốc Minh Minh này, chính là một khối hắc linh thạch cực lớn, phương viên trăm trượng, trên đó có một đầu yêu thú hình thể to lớn. Chỉ là nhìn bộ dáng nó, hô hấp bình ổn, tiếng ngáy như sấm, tựa như ngủ rồi. Phía trước bụng con yêu thú này, có một người ngồi ngay ngắn.

Quanh thân dưới đều bị từng đạo hắc khí bao vây lấy, thật giống như một cái kén đen, hoàn toàn bao phủ thân thể Ngô Khí vào trong đó.

Vù vù

Trong cơ thể Ngô Khí như ẩn giấu một người khác, ngực bụng chưa động dậy, lại truyền đến động tĩnh như hô hấp. Lực hút tràn ra, đem ma khí tinh thuần quanh người hắc chờ đợi đã lâu, một cỗ lực lượng thu nạp nhập vào trong cơ thể. Ở những ma khí này biến mất thuyên, hầu như lập tức, dưới thân hắc, trong hắc thạch khổng lồ lập tức tuôn ra từng đạo hắc ma khí nồng đậm hơn so với trước.

Vỏ lân phiến đỏ sậm sắc bén cổ văn huyết hồng dữ tợn lợi trao... giờ phút này Ngô Khí ngồi ngay ngắn ở trên hắc thạch, nơi đó còn có một tia bộ dáng nhân loại. Đầu nguồn của khí tức hung sát tàn sát tàn phá bừa bãi trong cái hố này, chính là Ngô Khí ngồi xếp bằng ở chỗ đó không nhúc nhích.

Biến hóa thành... lột xác...

Ngoại trừ Ngô vút bỏ chính mình, ai cũng không biết, trong thân thể hắc, đang trải qua một trận lột xác trước nay chưa từng có.

Loại cảm giác lột xác từ sâu trong huyết mạch bắt đầu lột xác, có loại cảm giác thư sướng khó nói lên lời, lập tức làm cho

Ngô Khí nghiệm. Nếu không phải tâm thần của hắn hoàn toàn đắm chìm vào trong đó, chỉ sợ lúc này hắn sẽ hưng phấn hét dài lên tiếng.

Huyết mạch biến hóa lột xác, hắn có thể cảm giác được, hắn đang tiến hóa thành một sinh linh khủng bố. Đang thoát ly phạm trù tộc đàn sinh mệnh con người này. Một loại lực lượng huyết mạch khác trong cơ thể, đang trở nên nồng đậm, đang thức tỉnh. Loại cảm giác này, giống như một con kiến, đang lột xác biến thành một con cự thú, loại cảm giác dần dần thoát ly sinh mệnh cấp thấp, chuẩn bị nhìn xuống thiên địa hưng phấn, quả thực không gì sánh được.

Chỉ cần thấy lúc này bên ngoài, thân thể Ngô Khí biến hóa, là có thể biết, loại cảm giác này cũng không phải là hư vô mờ mịt.

Bất quá theo cảm giác càng thêm nồng đậm, dưới thân Ngô Khí, khu vực xám trắng kia đã mở rộng ra cực lớn. Ban đầu, Ngô Khí một ngày thu nạp, bất quá chỉ là một cái bàn tròn mà thôi. Nhưng mà hôm nay đã qua hơn nửa tháng, bởi vì bị hắn thu nạp ma khí trong đó mà trở nên xám trắng, đã mở rộng đến dưới thân Thủy Ma Ngạc, mà còn đang nhanh chóng khuếch đại ra.

Tất cả Ngô Khí của ngoại giới cũng không biết, cho dù biết, lúc này hắn ta cũng không rảnh để quan tâm tới.

Bởi vì hiện tại, sự lột xác ở sâu trong cơ thể của hắn đã tới thời khắc máu chốt.

U minh chiến thể, hoàn toàn thoát ly cảnh giới tầng thứ ba đỉnh phong, gần như vô hạn tiếp cận tầng thứ tư. Tâm thần của hắn không thể phân tán một chút nào. Hoàn toàn đắm chìm trong cơ thể, hắn có thể cảm ứng được rõ ràng, tầng bình cảnh kia, quả thực so với cửa sổ chiếu rọi còn mỏng hơn, chỉ cần hắn có thể vượt qua.

Lý Ngư Dược Long Môn

Vào lúc này, không biết vì sao, Ngô Khí vẫn luôn bình tĩnh không gì sánh được, bỗng nhiên có động tĩnh khác thường. Từ trong đầu hắn, truyền ra cảm xúc có chút hỗn loạn vội vàng

trong đầu, hấn tựa hồ rất là sốt ruột muốn đột phá tầng bích chương cuối cùng kia, hoàn thành quá trình lột xác kia.

Phía dưới mặt nạ trắng bạch, Ngô Khí vẫn luôn không có biểu lộ gì, đã là khuôn mặt cực kỳ dữ tợn, con ngươi phía dưới mí mắt đã sung huyết, trên trán nổi đầy gân xanh, tâm tình vô cùng vội vàng truyền ra.

Vốn dĩ muốn vượt qua bích chương, tựa như bởi vì Ngô Khí vội vàng xông qua, vậy mà không có một lần xông tới, thế nhưng trước cửa sổ kia đã yếu bớt, lập tức bị từ chối ra ngoài cửa.

Giữa thiên địa, thời đại Hoang Cổ, có ngàn vạn sinh linh tồn tại. Không ít sinh linh huyết mạch cấp thấp, lúc tu luyện, đã thức tỉnh huyết mạch cấp cao hơn, lột xác tiến hóa, trở thành cường giả một phương. Bất quá huyết mạch là một trong những lực lượng huyền ảo nhất, muốn thông qua lột xác huyết mạch để đạt được lực lượng cường đại hơn, kỳ thật trình độ hung hiểm hơn so với những phương thức khác.

Lần trùng kích thứ nhất của Ngô Khí thất bại, lập tức trong cơ thể bị phản phệ, ngọt ngào muốn phun ra một ngụm nghịch huyết. Bất quá lại bị hấn theo bản năng nuốt trở lại, trong máu kia cũng có U Minh chi lực hấn vắt và mới luyện hóa được, đến thời khắc mấu chốt, nói không chừng một chút lực lượng đều có thể quyết định thắng bại, tâm thần ý thức của Ngô Khí vẫn như cũ thanh tỉnh.

Vù vù

Không biết có phải là Ngô Khí động tâm niệm, vốn đã ngừng lại, lại trong lúc đột ngột. Trong cơ thể Ngô Khí sinh ra một cỗ lực hút kịch liệt hơn so với bất cứ lúc nào trước, đều tràn vào dưới thân hấn, hơn phân nửa khu vực kia đều biến thành hắc thạch to lớn xám trắng.

Ầm ầm..

Sau một hơi thở, trong khối hắc thạch cực lớn dưới thân Ngô Khí kia, trong giây lát truyền ra một tiếng vang thật lớn.

Tiếp theo liền thấy, từ trong đó, chừng hơn một ngàn đạo hắc – ma khí to bằng ngón cái, nhảy vọt đi. Trong lúc uốn lượn, tất

cả đều chui vào phía Ngô Khí, ngay cả vây quanh một chút cũng lười, những ma khí này vừa đến quanh người Ngô Khí, liền toàn bộ đều bị kéo vào trong cơ thể hắn.

Bộp bộp bộp...

Gần như có thể tưởng tượng ra loại âm thanh nổ tung kia, hơn một ngàn đạo hắc ma khí, trong nháy mắt khi nhập thể, toàn bộ nổ tung thành lốm đốm u mang lóe lên, đem toàn bộ thân thể Ngô Khí đều bao phủ vào trong. Tinh quang như mưa, như lũ, bộc phát ra, ngưng tụ thành một dòng nước lũ to lớn, trực tiếp rót vào sâu trong cơ thể Ngô Khí, chỗ vách ngăn huyết mạch tồn tại trong minh minh.

Vốn đã đến thời khắc cuối cùng, bỗng nhiên được một cỗ lực lượng lớn như vậy, bích chương kia trong nháy mắt trở nên vô cùng yếu ớt, sau một khắc tựa hồ sẽ phá tan.

Rắc rắc oanh oanh.

Sau một tiếng vang thanh thúy, là tiếng nổ khiến cho cả cái hồ đều có tiếng vọng âm.

Không phải là động tĩnh trong cơ thể Ngô Khí, mà là linh thạch đen nhánh to lớn dưới thân hắn.

Toái phạm vi trăm trượng hắc linh thạch kia, đầu tiên xuất hiện một vết rạn, tiếp theo trong tiếng vang hoàn toàn sụp đổ. Một mảng lớn bụi đất xám trắng vung lên, đồng thời còn có mấy trăm khối đá vụn xám trắng, cùng với trong đó, cơ hồ là đồng thời tĩnh lại... một người một thú.

Ngô Khí bị cưỡng ép tĩnh lại, trong nháy mắt mở mắt ra, liền cảm ứng được hai loại nguy hiểm cực kỳ mãnh liệt, một cỗ là lực lượng cường đại trong cơ thể hắn, còn có một cỗ lực lượng đang bạo loạn, còn có một cỗ là đến từ phía sau, một đôi mắt thú khát máu không gì sánh được, trong đó tràn ra lãnh quang, đang rơi vào trên người Ngô Khí.

Đi thôi.

Căn bản không kịp suy nghĩ, Ngô Khí đột nhiên đứng dậy, quanh người bắt đầu khởi động u quang, đúng là thi triển thần thông xuyên qua hư không trước một bước, phải bỏ chạy.

Không lựa chọn thông qua thông đạo uốn lượn kia, sau một khắc, trong tảo biển sinh trường cực kỳ tươi tốt ở dưới vực rạn bỗng nhiên ông một tiếng, một bóng người hiện ra.

Một bộ hắc bào, mặt nạ trắng bạch, thân hình cực kỳ chạt vật.

Gần như cùng lúc hắc hiện thân ra, dưới chân hắc, một tiếng gào ầm chứa vô tận phần nộ mang theo uy thế kinh khủng, ầm ầm truyền tới.

Tiếng rống vang lên.

Là con thủy ma ngạc kia, nó giống như Ngô Khí, là bị hắc thạch to lớn kia sau khi sụp đổ cưỡng ép thức tỉnh lại. Vốn nó là Phật ngữ cùng Phật quang huyền diệu, vô cùng thoải mái ngủ thiếp đi.

Đại khái nó làm sao cũng sẽ không nghĩ tới, lúc nó tỉnh dậy, không chỉ có tự mình ngủ trên giường nhiều năm bị người hút khô ma khí mà làm sập, trên người, bụng của nó, còn bị mở ra một cái lỗ lớn, thậm chí xuyên thấu qua cái lỗ lớn kia, đều có thể nhìn thấy bên trong còn có đồ ăn cùng vách dạ dày vô cùng ghê tởm kia.

Dù sao nó cũng là yêu thú đạt tới cảnh giới bát giai đỉnh, trí tuệ không khác gì nhân loại bình thường, vừa nhìn liền đoán được có chuyện gì xảy ra. Chính vì vậy, nó mới càng thêm phần nộ.

Một tiếng rống kinh thiên này của nó, ngưng tụ lửa giận và khí thế tu vi của nó, lúc thân hình Ngô Khí vừa hiện hiện ra, giống như sóng thần tràn tới, đập vào trên người hắc.

Phốc phốc

Vốn Ngô Khí trong cơ thể đã bắt đầu tạo phản, bỗng nhiên bị cỗ khí thế cùng tiếng gào này xông lên, áp chế lực lượng lập tức trì trệ, làm cho thể nội hắc đã bị súc tích khủng bố không gì sánh được, lực lượng cường đại không gì sánh được càng thêm bạo ngược, một cỗ lực lượng huyết mạch khác thuộc về bên ngoài nhân loại, vào lúc này, hoàn toàn bạo phát.

Ầm ầm..

Ngô Khí chỉ kịp cảm giác được cuối cùng trong cơ thể vọt tới, mỗi một chỗ màng da, mỗi một khối da, mỗi một khối máu thịt, mỗi một đường kinh mạch..... bên trong truyền đến thống khổ kịch liệt không gì sánh được, loại lực lượng bạo ngược này, khiến cho lực lượng tâm thần Ngô Khí cường hoành không gì sánh được, lập tức mất đi lý trí.

Sâu trong cơ thể hắn, một cỗ huyết mạch khác bắt đầu tuôn ra một cỗ khí tức đáng sợ, khát máu thôn phệ hung sát... Những ý nghĩ này vốn không thuộc về nhân loại, lúc này lại cùng hồn phách phách Ngô Khí có vẻ phù hợp không gì sánh được, phảng phất như vốn là một thể.

Ngô Khí bị những ý niệm tiêu cực mặt trái phép kia chiếm cứ tâm thần, đột nhiên ôm lấy đầu mình, ngũ quan phía dưới mặt nạ đã hoàn toàn vỡ vụn, con người tràn ngập huyết hồng, ý niệm giết chóc tràn lên trong đầu, để cho thế giới hắn nhìn thấy, giống như lập tức biến thành màu đỏ máu, làm cho hắn có loại xúc động muốn giết chết toàn bộ sinh linh nhìn thấy trước mắt, ý niệm trong đầu càng trừ giết, hay là giết.

Chính Ngô Khí cũng không dự liệu được, vậy mà lại có biến cố như vậy, ngoài ý muốn thức tỉnh Thủy Ma Ngạc, tảo hỏa nhập ma, phá quan thất bại ngược lại bị lực lượng huyết mạch trong cơ thể phản phệ, lập tức mất lý trí, trở thành một cỗ khôi lỗi giết chóc.

Nếu là như vậy thì cũng thôi đi, đáng tiếc lúc này Ngô Khí lại sinh ra ở đây. Hắn là tu sĩ nhân loại, nơi này là Dục Ma Xà Uyên, nếu hắn không lập tức bỏ chạy, kết cục có thể nghĩ.

Thứ hai đến khi chưa hoàn thành.

Mẹ kiếp,

Một tia lý trí còn sót lại trong não hải Ngô Khí tạm thời ngăn cản bạo loạn trong cơ thể cùng vô số cảm xúc tiêu cực, động đến ý niệm cuối cùng trong đầu.

Vù vù

Trong biển cỏ, thân hình Ngô Khí bỗng nhiên biến mất tại chỗ.

Ý niệm cuối cùng trong đầu Thuấn Di Ngô Khí còn sót lại, trực tiếp phát động thuấn di thần thông. Sau khi động ý niệm này, tại Nê Hoàn cung, thần hồn chiếm cứ, đột nhiên một dòng lũ huyết hồng khiến hấn căn bản không thể kháng cự. Toàn bộ lý trí của Ngô Khí trong nháy mắt liền mất đi.

Sau khi thân thể Ngô Khí biến mất tại chỗ, một con quái vật khổng lồ đột nhiên từ trong hố u ám tông ra. Hố này vốn không nhỏ, giữa bùn lầy quay cuồng bị mở rộng ra mấy lần, trong đó, một con yêu thú nổi giận dữ há cái miệng lớn hôi thối vô cùng, cắn về phía nơi Ngô Khí biến mất.

Tiếng rống vang lên.

Tiếng thú rống kinh thiên tràn ngập phần nộ vang dội khắp khu vực này. May mắn nơi này toàn bộ đều là địa bàn của Thủy Ma Ngạc nhất tộc, trong lúc con Thủy Ma Ngạc cấp tám đỉnh phong này phần nộ gào thét, những Thủy Ma Ngạc khác, cấp thấp đều là co rút ở trong ổ của mình, sợ hãi không dám nhúc nhích một chút nào.

Mấy con thủy ma ngạc giống như đầu lĩnh của nó, thì đồng thời kinh ngạc đồng thời chạy tới, khi chúng nó tới, vừa vặn nhìn thấy con thủy ma ngạc đang điên cuồng hủy diệt hết thảy chung quanh kia. Tâm thần của nó hoàn toàn bị lửa giận tràn ngập, không hiểu sao ngủ một giấc, sau khi tỉnh lại, lại phát hiện mình bị tu sĩ nhân loại giống như một con kiến hôi mổ bụng.

Trí tuệ của nó càng cao, lúc này càng thêm nổi giận, điều khiến nó không thể tiếp nhận nhất chính là tu sĩ nhân loại kia bỏ chạy. Nó men theo khí tức đuổi theo, chỉ một hơi thở, đợi

đến lúc nó xuất hiện, tu sĩ nhân loại kia không hiểu sao lại biến mất.

Nó đương nhiên nhìn ra được nhân loại tu sĩ kia phát động thuận di thần thông đào tẩu. Nhưng lấy nó cảnh giới bát giai đỉnh phong, tương đương với Phản Hư đỉnh phong trong nhân loại tu sĩ, vẫn là trời sinh bị ma hóa dị chủng yêu thú đáy biển. Chỉ cần cảnh giới không vượt qua nó, cho dù tại trước mặt nó phát động thuận di thần thông, nó cũng có thể chặn lại một đường.

Nếu không phải có năng lực như vậy, trước đó mười mấy vạn tu sĩ Tinh dã thành, cũng sẽ không chỉ chạy thoát một chút người như vậy. Dù sao mười mấy vạn tu sĩ kia, có thể thi triển ra thuận di thần thông cũng không ít.

Nhưng sau khi tu sĩ nhân loại làm nó bị thương, thi triển thần thông thuận di, nó hoàn toàn không cảm ứng được hấn thuận di đi nơi đó, càng không nói đến việc chặn đường. Giống như trong khoảnh khắc, Ngô Khí trực tiếp thuận di đến một thế giới khác, nơi hiện thân, khiến nó căn bản không cảm ứng được.

Quá trình bỏ chạy quá ngắn ngủi, chỉ vền vền một hơi thở mà thôi, Ngô Khí đi ra từ hố sâu dưới lòng đất, sau một khắc liền rời khỏi Dục Ma Xà Uyên.

Không cách nào đuổi giết Ngô Khí. Nhóm Thủy Ma Ngạc kia chỉ có thể hủy diệt lửa giận vô biên chung quanh. Cho dù là mấy đầu Thủy Ma Ngạc đầu lĩnh khác tới, cũng căn bản không thể bình ổn lửa giận của nó, ngược lại càng thêm táo bạo, quấy cho toàn bộ khu vực địa bàn Thủy Ma Ngạc lộn xộn.

Bất quá cũng coi như là Ngô Khí may mắn, đầu Thủy Ma Ngạc kia tuy rằng nổi giận vô cùng, nhưng dù sao trí tuệ cũng không thấp. Loại chuyện cực kỳ mất mặt này, nó cũng không có mặt mũi đi nói cho chủ nhân của Dục Ma Xà Uyên này biết. Con yêu thú cấp chín kia.

.....

Ừm.

Phía dưới mặt nạ phát ra một tiếng rên rĩ, tức là Ngô Khí từ trong hôn mê tỉnh lại. Khác với lần trước tỉnh táo chính là, lúc này hắn trong nháy mắt mở mắt ra, thống khổ từ trong đầu truyền ra, khiến hắn thiếu chút nữa lại bất tỉnh.

quát nhẹ một tiếng, Ngô Khí cố gắng chịu đựng đau đớn từ trong đầu tuôn ra. Nếu không phải lúc này hắn thanh tỉnh, hắn tưởng đầu mình đã nứt toác.

A...

Chỉ kiên trì được một hai hơi, Ngô Khí trong miệng, liền không kiên trì nổi, phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương. Bởi vì từ trong đầu hắn tuôn ra thống khổ, tựa như căn bản sẽ không ngừng nghỉ, một đợt tiếp một lớp, hoàn toàn bao phủ tâm thần hắn vừa mới tỉnh lại vào trong đó. Loại thống khổ này không phải trực tiếp ảnh hưởng ở trên, mà là gian nan nhất, tâm chí Ngô Khí cho dù kiên định hơn nữa, cũng kiên trì không được bao lâu.

Trong lúc cảm thụ được sự thống khổ kịch liệt, não hải Ngô Khí đồng thời như trở về, từng hình ảnh xuất hiện ở trong đó.

Vù vù

Một màn bắt đầu nhất, đúng là một tòa rạn nứt đại địa. Một bóng người kinh khủng, ở trên tòa đại địa này đột nhiên hiện ra. Không đợi đứng vững, từ trên người hắn, một cỗ khí tức cực kỳ hung sát, liền bộc phát ra bốn phương tám hướng.

A... Sát...

Trên mặt Ngô Khí mang theo mặt nạ xương cốt, sinh sinh ra bị khí tức hung sát từ trên người hắn hất bay, bại lộ ra một gương mặt tràn đầy vẩy đen và huyết văn phía dưới, một đôi mắt, không có một chút thanh minh nào, tràn ngập huyết hồng, bên trong lóe ra ý niệm khát máu giết chóc vô cùng trong đầu.

Đây căn bản không phải là một con người, mà là một con hung thú, sinh linh hung sát vô cùng khát máu.

Bởi vì nó xuất hiện ở trên mặt đất kia, nguyên bản vô cùng bình tĩnh rạn nứt đại địa, sinh ra một tiếng vang khủng bố.

Xung quanh sinh linh hình người kia, một cỗ phong bạo đỏ thẫm xen kẽ sinh ra, bao phủ đại địa..

Phì hì

Trong hình ảnh, tiếng rống kinh thiên động địa từ trong miệng sinh linh đáng sợ kia phát ra, đang cảm thụ được hình ảnh này Ngô Khí. Lập tức tâm thần truyền đến một trận đau nhức còn lớn hơn so với trước, ngay cả áp chế một chút cũng không làm được, trực tiếp một ngụm máu tươi đỏ thẫm bị Ngô Khí phun ra.

Ngô Khí không để ý bản thân học máu, đã khôi phục thành khuôn mặt nhân loại bình thường, lúc này trong mắt chớp động kinh hãi cùng không dám tin tưởng.

Đó... là ta...

Tuy rằng chỉ là hình ảnh trong đầu, nhưng đáy lòng Ngô Khí lại có đáp án vô cùng rõ ràng. Bởi vì khí tức của sinh linh hung thần trong bức tranh kia, quả thực quá tương tự với khí tức huyết mạch khác trong cơ thể hắn, không, căn bản chính là giống nhau như đúc.

Đang lúc hắn bởi vì những hình ảnh trong đầu mà rơi vào kinh hãi, thống khổ trong cơ thể lại bất tri bất giác dừng lại, ngũ quan Ngô Khí cũng buông lỏng, tiếng kêu thảm thiết cũng im bật đi. Bất quá tâm thần Ngô Khí lại trong lúc nhất thời không thể tỉnh lại từ trong kinh hãi, chán nản co quắp ngồi xuống đất, cẩn thận nhớ lại tất cả phát sinh trước đó.

Từng hình ảnh khiến cho Ngô Khí nhớ lại.

súc sinh kia ngoài ý muốn tỉnh táo, ta từ trong địa động trốn ra, chiến thể phản phệ, ta phát động thuần di..... A, không đúng, nơi này là...

Khi Ngô Khí nhớ lại cảnh tượng hắn xuất hiện lúc trước, lập tức phản ứng lại. Sau khi hắn bị lực lượng chiến thể phản phệ, tâm thần muốn mất thủ, phát động thần thông thuần Di, lúc đó hắn đem toàn bộ chân nguyên trong cơ thể đều thiêu đốt, hy vọng tận lực thuần di xa hơn một chút, đào thoát sự truy sát của Thủy Ma Ngạc.

Kỳ thật chính hắn cũng rõ ràng, lấy con Thủy Ma Ngạc bát giai đỉnh phong, hắn chỉ là một tu sĩ Hóa Thần cảnh, cho dù thi triển ra thần thông thuấn di, cũng không có khả năng đào thoát. Nhưng hiện tại xem ra, trên thực tế cũng không phải như vậy, ít nhất ở chỗ này, hắn không cảm ứng được có một tia khí tức của con Thủy Ma Ngạc kia.

Phát hiện cái này xong, Ngô Khí lập tức phản ứng lại, chỗ hắn đứng, tựa hồ đã không còn là Dục Ma Xà Uyên trước đó.

Dục Ma Xà Uyên có một đầu yêu thú cấp chín, địa bàn tất nhiên sẽ không nhỏ hơn Tinh dã thành, ít nhất cũng có phạm vi mười mấy vạn dặm. Ta toàn lực thi triển thần thông thuấn di, nhiều nhất cũng là vạn dặm, không có khả năng một chút liền rời khỏi Dục Ma Xà Uyên.

Sau khi nghĩ tới đây, Ngô Khí lập tức đứng dậy, quay đầu nhìn về bốn phía.

Nơi này...

Vừa quay đầu, cảnh tượng bốn phía đập vào mắt, nếu không phải Ngô Khí cưỡng ép ngăn chặn, hắn lập tức sẽ lên tiếng kinh hô.

Chỉ thấy bốn phía, phóng tầm mắt đi qua, trăm dặm ngàn dặm, vẫn là mặt đất, nhìn qua vô cùng kiên cố, lại có hoa văn rạn nứt so với mạng nhện còn dày đặc hơn, một khe rãnh dài hẹp, quả thực như vết sẹo, trải rộng khắp nơi trên khối đại địa này. Mà khiến Ngô Khí thiếu chút nữa là kinh hãi lên tiếng lại là cảnh tượng ngoài ngàn dặm.

Không phải mặt đất, cũng không phải bầu trời, càng không phải là biển rộng mênh mông. Mà là không gian, bên ngoài ngàn dặm rạn nứt đại địa này, đúng là hư không hỗn độn vô biên vô hạn.

Cảnh tượng đập vào mắt, tràn đầy hỗn độn, vô cùng tối tăm, từng luồng khí lưu giao thoa phun trào, tán loạn trong hư không không ngừng, vô thanh vô tức, hình ảnh yên lặng, một chút tiếng vang cũng không có. Cảnh tượng như vậy, ở bốn phía rạn nứt đại địa, ra ngoài ngàn dặm đều có.

Khí Hỗn Độn lưu.

Khuôn mặt Ngô Khí trở nên khó coi, hắn nhận ra khí lưu trong hư không đang phun trào không ngừng kia. Đối với những vật kia, Ngô Khí thậm chí có thể nói là rất quen thuộc.

Lúc trước Ngô Khí đánh lén sứ giả Thủy thần điện Lâm Tây này thất bại, thiếu chút nữa đã chôn vùi cả mình và phân thân Hồng Liên. Lúc đó Lâm Tây, vị Vương Âm Ngạn này thì triển ra thần thông Ngọc Hà Chi Đạo mà hắn lĩnh ngộ, triệu hoán ra, chính là khí lưu Hỗn Độn của Nhật Nguyệt Pháp Tắc chi lực ngưng tụ ra.

Bất kể là phân thân hay bản thân Ngô Khí, thân thể đều mạnh mẽ hơn nhiều so với Phản Hư tu sĩ bình thường, nhưng chỉ là bị dòng khí Hỗn Độn kia nhẹ nhàng kéo một cái, suýt chút nữa bị xé thành hai nửa. Sau khi hắn thu phục Lâm Tây, Ngô Khí càng biết rõ trong mắt lúc này là bao nhiêu, khí lưu hồi ám vô biên vô hạn đáng sợ.

Khí lưu hỗn độn, chỉ có người đã lĩnh ngộ được pháp tắc đại đạo mới có thể triệu hoán ra lực lượng. Chân nguyên tu sĩ nhân loại tu luyện ra, so sánh, quả thực ngay cả bã cũng không bằng.

Khi Ngô Khí thu hồi ánh mắt, khuôn mặt của hắn đã khó nhìn thấy cực điểm, bởi vì hắn lại phát hiện một sự thật khiến cho hắn không cách nào tiếp nhận.

Nơi này... Không phải thế giới trước kia.

Lúc tỉnh dậy, chung quanh một chút xíu nước cũng không để Ngô Khí biết hắn đã không còn ở Dục Ma Xà Uyên. Nhưng hắn cũng không lập tức nghĩ đến mình đã rời khỏi thế giới ban đầu, thẳng đến sau khi tận mắt nhìn thấy cảnh tượng chung quanh, mới nghiêm mặt khó coi xác nhận lại.

Nơi này, ngoại trừ đảo hoang có phạm vi ngàn dặm đứng dưới chân hắn, những nơi khác, chính là hư không vô cùng vô tận... Hỗn Độn khí lưu.

Thứ ba đến thứ ba đã cập nhật xong, các huynh đệ đã phá lệ ổn định.

Mẹ kiếp,

Sau khi nhìn thấy cảnh tượng bốn phía xung quanh, khuôn mặt Ngô Khí trở nên khó coi vô cùng, trực tiếp xuất hiện trên một cái thuẫn thân, sau một khắc liền xuất hiện ở bên cạnh hòn đảo hoang vu này.

Âm âm.

Thân hình vừa đứng vững, lập tức trong cơ thể sinh ra phản ứng, một loại uy hiếp không cách nào nói rõ hàng lâm. Dự cảm kia tự nhiên là đến từ trước mắt, một mảnh hỗn độn, vô số đạo khí lưu phun trào trong hư không. Một đạo hỗn độn khí lưu động tùy ý kia, nếu rơi vào trên người Ngô Khí, cũng đủ để trong nháy mắt làm cho hắn trọng thương, thậm chí muốn lấy mạng hắn.

Đứng ở bên cạnh, hắn lập tức nhìn thấy rõ ràng hơn, đáy lòng cũng bỗng nhiên mát lạnh, chìm xuống từng chút một.

Nơi này thật sự là một hòn đảo hoang, chỉ có phạm vi ngàn dặm, sau khi nhìn thấy nhiều những hòn đảo nhỏ hơn mấy trăm ngàn dặm, đất đai rất nhỏ trước mắt này, ở trong mắt Ngô Khí, thậm chí ngay cả đảo cũng không bằng.

Đây rốt cuộc là địa phương quỷ quái gì vậy?

Ngô Khí ép buộc chính mình tỉnh táo lại, trong lòng sinh ra nghi vấn, đồng thời hắn lập tức nghĩ tới cái gì.

Vù vù

Có động tĩnh, trong lòng Ngô Khí động niệm, lập tức nhìn thấy trên đỉnh đầu Ngô Khí, bỗng nhiên xuất hiện một vật giống vậy.

Đó là một trang Kim Quy, nhìn qua bình thường không có gì lạ, chỉ là có một ít khí tức kỳ dị không cách nào nói rõ. Bất quá nhìn thần bí trên mặt Ngô Khí, nơi tờ giấy này đi ra, liền có thể biết, vật này tất nhiên sẽ không phải là thứ đơn giản.

Từ sau khi tu vi Ngô Khí có thành tựu, một ít đồ vật rất quan trọng đối với hắn, đương nhiên sẽ không đặt vào trong trữ vật

pháp bảo. Đế Thi kia là như vậy. Hôm nay Kim Khuyết Chân này cũng từ trong cơ thể hấn đi ra, hiển nhiên là bị hấn giấu kín trong cơ thể mình.

Cơ hồ trong nháy mắt lúc trang giấy hiện ra, một đạo kim quang bỗng nhiên từ bên trong trang giấy kia đi ra, lập tức chui vào trong mắt đất nứt nẻ phía dưới.

Vèo

Sau mấy hơi thở, đạo kim quang kia đột nhiên phản hồi, chui thẳng vào trong mắt Ngô Khí.

Tâm thần của hấn, lúc kim quang nhập thể, giống như bị kéo vào một thời không khác, từng cảnh tượng làm hấn kinh hãi không hiểu, xuất hiện trong đầu hấn, để tâm thần hấn hoàn toàn đắm chìm vào trong.

Vù vù

Sau một hồi lâu, Ngô Khí mới mở hai mắt ra, chỉ là vẻ kinh ngạc trong mắt hấn không có tán đi. Hấn không ngờ, dưới chân hấn giẫm lên mặt đất rạn nứt. Ký ức mỏng, vậy mà sẽ liên lụy đến một đoạn bí mật của thời thượng cổ.

Thì ra là thế, địa phương quỷ quái này là một mảnh vỡ đại lục, là bị các cường giả lúc thượng cổ ngành kháng đánh nát.

Sau thời viễn cổ, đại địa nguyên thủy sụp đổ vỡ vụn, diễn hóa ra rất nhiều đạo thống thượng cổ. Tuy Thần Ma đều vẫn lạc, lại sinh ra vô số cường giả, trong đó người tài ba nhất., Chính là so sánh với Viễn Cổ Thần Ma cũng không thua bao nhiêu. Đại địa vỡ vụn không thể thừa nhận tốc độ hấp thu thiên địa linh khí của nhiều cường giả, mắt thấy sẽ lại lần nữa hỏng mất. Lúc này xuất hiện ba vị siêu tuyệt cường giả, lấy thần thông không lớn tìm kiếm tinh không vô tận, cường hành dẫn tới tinh cầu ẩn chứa lượng lớn linh khí, hòa làm một giới, chính là Tiên Ma giới.

Tiên Ma giới hoàn toàn dựa theo nguyên thủy đại lục mà thành, linh khí tràn đầy mặc dù không cách nào so sánh với lúc Thái Cổ Thần Ma sinh ra, nhưng cũng không phải phá toái đại địa có thể so sánh. ức vạn năm qua, trên trung châu đại địa chỉ

cần tu vi đạt tới Hợp Đạo chi cảnh, vượt qua thiên kiếp liền có thể bị tiếp dẫn vào Tiên giới.

Nguyên lai đại lục, cuối cùng vẫn là băng vỡ, vô số mảnh vỡ có sở hữu của mình. Bây giờ tu chân giới, là khối lớn nhất trong đó. Hôm nay ở dưới chân ta khối mảnh vỡ này, vậy mà cũng là một khối trong thượng cổ đại lục, chỉ là lưu lạc tại trong khe hở hư không này, quanh năm bị hỗn độn khí lưu xé rách, đến bây giờ lại chỉ còn lại có một chút xiu như vậy.

Một đoạn bí mật mà tu sĩ tầm thường căn bản không cách nào biết được, từ trong miệng Ngô Khí nhả ra. Bí mật này, lại là liên quan đến trận đại chiến có thể nói là hạo kiếp kia, còn liên quan đến hình thành Tiên Ma giới. Mặc dù là trong chư thiên vạn pháp các của Thiên Ma tông, cũng tất nhiên tìm không thấy ghi chép bí tịch như vậy.

Ngô Khí có thể biết được, đương nhiên là vì trên đỉnh đầu hắn có Kim Bảo Chí vô cùng thần bí, bí sách của Hoang Cổ Bí.

Đáng tiếc, sau khi biết được bí mật, khuôn mặt Ngô Khí không có chút chuyển biến tốt nào, ngược lại càng thêm ngưng trọng.

Vù vù...

Đột ngột, dự cảm nguy hiểm trên người bỗng trở nên mãnh liệt, Ngô Khí ngay cả suy nghĩ cũng không kịp, chỉ là theo bản năng thuần di rời khỏi chỗ cũ.

Trong nháy mắt khi hắn rời đi, chỗ lúc đầu đứng, chỗ biên giới khối rạn nứt đại địa này, một khối khu vực diện tích chừng mấy trượng, đột nhiên bị một đạo Hỗn Độn khí quét trúng, nhìn qua đại địa vô cùng cứng rắn, vậy mà lập tức bị kéo lên, cuốn vào trong dòng khí Hỗn Độn vô cùng vô tận kia, trong khoảnh khắc liền hóa thành vô số mảnh vỡ, cuối cùng biến mất không thấy gì nữa.

Nguy hiểm thật.

Ngô Khí ở phía xa đứng lại, liếc mắt nhìn thấy động tĩnh khu vực kia. Nghĩ đến chỉ thiếu một hơi thở, hắn liền không tránh thoát khí lưu hỗn độn kia, đáy lòng hắn lập tức thầm hô may mắn.

Cảnh tượng vừa mới phát sinh, cơ hồ là lúc nói trắng ra cho Ngô Khí biết, hắn vừa rồi đào thoát được sự đuổi giết của Thủy Ma Ngạc, lại lâm vào trong nguy cơ sinh tử càng thêm khủng bố.

Nơi này là khe hở hư không, không có thiên địa nguyên khí tồn tại, căn bản không thể tu luyện. Mà mảnh vỡ này cũng chỉ còn lại có phạm vi ngàn dặm, chỉ sợ không kiên trì được mấy năm liền sẽ bị những dòng khí hỗn độn này xé rách.

Trên mặt Ngô Khí trở nên càng ngày càng khó coi, đồng thời chợt nhớ tới lúc trước mình ở Ma Xà Uyên kia.

Lúc đó hắn chạy ra khỏi hố sâu dưới lòng đất, trong cơ thể thể mà đồng thời tẩu hỏa nhập ma, bị lực lượng U Minh chiến thể của mình cản trở. Nghĩ tới đây, Ngô Khí lập tức tạm thời từ bỏ nguy cơ trước mắt, hơi vội vàng chìm tâm thần vào trong thân thể.

Cái này...

Tâm thần vừa chìm vào trong cơ thể, trên mặt Ngô Khí liền xuất hiện vẻ kinh ngạc, tựa hồ so với nhìn thấy mình không hiểu tại sao xuất hiện ở trong một khối mảnh vỡ đại lục trong khe hở hư không này còn kinh ngạc hơn.

Chiến thể, tiến vào... tầng thứ tư.

Trên mặt là biểu lộ kinh ngạc, trong lòng lóe lên suy nghĩ cũng như vậy.

Hắn dừng lại ở tầng thứ ba của U Minh Chiến Thể cảnh giới rất lâu, vì phá vỡ bích chương, tấn thăng lên cảnh giới tiếp theo, Ngô Khí có thể nghĩ hết cách nhưng không ngờ, cuối cùng lại thành công sau khi hắn hôn mê.

Vốn hắn còn tưởng rằng, bị Thủy Ma Ngạc mạnh mẽ cắt đứt quá trình tấn chức, hắn sẽ bởi vì lực lượng chiến thể cản trở, lại một lần nữa rơi vào kết cục trọng thương, nói không chừng còn có nguy cơ tính mạng. Lại không nghĩ tới, nhân họa đắc phúc, hiện tại tỉnh lại, phát hiện đã tiến vào cảnh giới tầng thứ tư của U Minh Chiến Thể.

Tuy rằng kinh ngạc vô cùng, bất quá chỉ một chuyển niệm Ngô Khí liền thích ứng được, trong lòng lập tức động suy nghĩ, lực lượng chiến thể vận chuyển.

Vừa có ý niệm đó, trong cơ thể Ngô Khí lập tức trở nên tối tăm, trong huyết khiếu huyết nhục kinh mạch kia.... Bên trong mỗi một góc, đột nhiên có vô số điểm sáng hiện ra, chiếu rọi thân thể Ngô Khí như biển cả sao.

Nhưng bên ngoài thân thể của hắn lại đột ngột vang lên một tiếng quái dị Ngô Khí chưa bao giờ nghe thấy.

Băng...

Một tiếng này lọt vào tai, Ngô Khí lập tức nhìn về phía ngọn nguồn của âm thanh kia.

Ánh mắt của hắn nhìn ra ngoài, giống như là tín hiệu, ở trên người hắn, liên tiếp vang lên tiếng động, liên tiếp bạo khởi.

Băng băng...

Trên làn da trắng nõn lộ ra ngoài bỗng nhiên hiện lên một chút u mang, ngay sau đó là một mảnh lân phiến toàn thân đen kịt, dị thường đột ngột xuất hiện ở nơi đó. Vảy phiến này, hoàn mỹ không thiếu sót được khảm nằm dưới màng da Ngô Khí, giống như cái kia căn bản không phải dài ra sau, mà là vốn nên ở nơi đó.

Đã có mảnh thứ nhất, sau tiếng chạy trốn liên tiếp kia, lân phiến đen sì vậy mà bắt đầu tăng vọt lên. Ngô Khí chỉ nghe thấy bên tai, hình như có vô số dây cung lập tức đứt đoạn, nhưng cảnh tượng đập vào mắt lại không phải như vậy, mà là thân thể của hắn, đang phát sinh biến hóa khiến hắn căn bản không dự liệu được.

Hơn nữa càng thêm kinh khủng chính là, lúc từng mảnh lân phiến đen quý dị điên cuồng tăng lên, Ngô Khí ở chỗ sâu trong cơ thể mình, chợt cảm giác được một loại khí tức quen thuộc lại xa lạ.

Loại khí tức này, ngọn nguồn tựa hồ chính là chỗ của hồn phách hắn, huyết mạch ở đó. Nhưng lại hoàn toàn không

giống, phải nói là khí tức hoàn toàn khác với nhân loại, lạnh lùng sát khí...

Khiến Ngô Khí cảm thấy khủng hoảng trở tay không kịp chính là, hắn vừa cảm giác được khí tức này tồn tại, lập tức khí tức huyết mạch xa lạ này liền điên cuồng vọt lên, chớp mắt muốn tiến vào thức hải của hắn.

Vào lúc này, Ngô Khí rốt cuộc nhớ lại từng cảnh tượng lúc trước, hắn ở trong động Ma Xà Uyên cánh tay trốn ra được, lúc bị lực lượng chiến đấu cản trở, chỉ kịp thi triển thần thông thuần di, sau đó hoàn toàn hôn mê. Mà sau khi hắn hôn mê, thân thể hắn lại không ngã xuống, mà giống như bị một đạo linh hồn khác chiếm cứ, đột nhiên xuất hiện trên mảnh vỡ đại lục này.

Mà ngay lúc đó, Ngô Khí đã hoàn toàn mất đi dáng vẻ của một tu sĩ nhân loại, toàn thân trên dưới đều bị từng mảnh lân phiến đen nhánh dày đặc bao trùm, tứ chi biến thành lợi trảo, trong miệng lại sinh ra răng nanh, loại hình dáng này, có thể nói ngoại trừ có một chút hình người, đã hoàn toàn không phải là nhân loại.

Không chỉ như vậy, phía sau, sau hắn xuất hiện trên mảnh vỡ đại lục, vẫn như cũ không có đồ xuống, mà là điên cuồng phát tiết, phá hủy hết thảy chung quanh, mà lúc đó, khí tức lực lượng từ trong cơ thể hắn phát tiết ra, đã giống như hiện tại, ý đồ chiếm cứ khí tức thức hải tâm thần của hắn, giống như đúc.

Hừ.

Cơ hồ ngay thời khắc sống còn, lực lượng thần hồn Ngô Khí kia lập tức tuôn ra, cưỡng ép chặt đứt suy nghĩ trước đó, lực lượng U Minh chiến thể vừa mới vận chuyển, trong nháy mắt dừng lại.

Biến mất, lúc U Minh Chiến Thể vận chuyển trong cơ thể hắn ngừng lại, biến hóa khủng bố trên người hắn cũng đình trệ. Từng mảnh lân phiến đen nhánh kia nhanh chóng biến mất, khôi phục làn da trắng nõn trước đó.

Phù...

Một hơi thở nặng nề từ trong miệng Ngô Khí phun ra.

Hôm nay canh ngày, mấy ngày nay có một số việc dẫn đến trạng thái không tốt, thật có lỗi, sẽ khôi phục lại như cũ, hôm nay là ba. Tám, chúc các muội muội bốn giấy ngày tháng vui vẻ.

Mẹ kiếp,

Hô hấp nặng nề vô cùng bị Ngô Khí phun ra, trong cơ thể một cỗ lực lượng huyết mạch âm trầm khác giống như nước chột rút lui, Ngô Khí lại có một loại cảm giác mát mát cực kỳ mãnh liệt. Đáy lòng cũng sinh ra một loại khát vọng, khát vọng có được lực lượng huyết mạch kia, chỉ là trong nháy mắt vừa rồi, hắn cảm nhận được sự khủng bố và đáng sợ của cỗ lực lượng kia.

Chỉ cần tiếp nhận nguồn lực lượng này, có thể biến thành sinh linh đẳng cấp cao hơn.

Tu La, đó là lực lượng của sinh linh cổ xưa nhất trong U Minh Tu La.

Truyền thừa mà Ngô Khí đạt được tuy là không trọn vẹn, nhưng hắn cũng hiểu biết một chút về truyền thừa, biết được lực lượng mới bộc phát ra trong cơ thể hắn vừa rồi, rốt cuộc là thuộc về loại sinh linh nào.

Tuy rằng cỗ lực lượng kia vô cùng khủng bố, chỉ thoáng cảm thụ một chút, Ngô Khí có thể biết được. Lực lượng huyết mạch ở chỗ sâu trong cơ thể hắn đã vượt qua lực lượng trên người bất kỳ người nào hắn tu luyện tới nay, cho dù là vị tông chủ Thiên Ma Tông lúc trước nhìn thấy sâu không lường được, tựa hồ cũng không bằng.

Bành

Thật vất vả áp chế lực lượng kia trở về, lúc Ngô Khí thở dốc tăng thêm, trên trán đã bại lộ ở trong không khí, cũng mồ hôi đầm đìa. Dường như hao phí không ít khí lực, thân hình trực tiếp rơi xuống, co quắp ngồi trên mặt đất tràn đầy vết rạn nứt.

Xem ra, lần này thật phiền phức rồi.

Trên mặt Ngô Khí đều là nụ cười khổ, ánh mắt lại quét qua biên giới đảo hoang dưới chân một vòng, lúc hắn nhìn qua, đang có nhìn thấy mấy đạo khí hỗn độn cạo qua, lại lần nữa kéo theo khu vực phạm vi ít nhất mười mấy trượng xuống,

cuốn vào trong đó, trong nháy mắt mài thành bột phấn, biến mất không thấy gì nữa.

Mảnh đại lục mảnh vỡ này ở trong khe hở hư không nhiều năm, đã chịu không được bao nhiêu năm, lúc nào cũng có thể bị khí Hỗn Độn xé nát toàn bộ.

Mảnh vỡ vừa biến mất, Ngô Khí lập tức sẽ mất đi sự che chở, sẽ bị cuốn vào dòng khí hỗn độn kia, với chiến lực hiện tại của hắn, chỉ sợ ngay cả một hơi thở cũng không kiên trì được, sẽ bị xé nát sạch sẽ.

Lần đầu tiên, Ngô Khí gặp phải khốn cảnh như vậy, quả thực là nội ưu ngoại hoạn.

Cổ lực lượng huyết mạch trong cơ thể hắn, mặc dù mạnh mẽ đến mức hắn chưa bao giờ tưởng tượng, nhưng chỉ cần nghĩ tới nếu hắn tiếp nhận lực lượng này, huyết mạch con người hắn sẽ dần dần bị áp chế thôn phệ, kết quả cuối cùng là hoàn toàn biến mất, để lực lượng huyết mạch kia trở thành chúa tể thân thể này của hắn. Nhưng một khi như vậy, hắn sẽ hoàn toàn mất đi tâm trí thuộc về nhân loại, biến thành một loại sinh linh khác, đánh mất bản thân.

Ngoài lực lượng bên ngoài, Ngô Khí cũng cảm thụ qua khí tức huyết mạch kia, hoàn toàn không có chút lý trí nào, chỉ có thể khát máu thôn phệ tất cả. U minh chiến thể là chỗ dựa nhiều năm của Ngô Khí, không nghĩ tới, hiện tại lại thành mối họa lớn nhất.

Chiến thể không thể tiếp tục tu luyện, không nghĩ tới lại tiến vào cảnh giới tầng thứ tư, vậy mà lại khiến huyết mạch Tu La trong cơ thể nồng nặc đến loại trình độ đó. Mặc dù ngay cả nửa thành chính thức Tu La cũng không tới, nhưng muốn chiếm cứ thân thể của ta lại không khó.

Tu La. Ta muốn trở thành một con Tu La cuối cùng trong thiên địa này, là muốn thuộc về lực lượng Tu La nhất tộc. Nhưng lại không muốn trở thành Tu La chân chính, ngoại trừ giết chóc và thôn phệ, không còn ý niệm và tâm tình khác, cái này có gì khác với khôi lỗi.

Ý niệm trong đầu Ngô Khí chuyển động, sinh ra bất mãn với lực lượng huyết mạch Tu La trong cơ thể mình, lần đầu tiên có ý hối hận với chiến thể U Minh tu luyện nhiều năm.

Biện pháp, nhất định còn có biện pháp, có thể rời khỏi địa phương quỷ quái này, giải quyết phiền phức trong cơ thể.

Lúc này, hai phiền toái lớn trước mặt Ngô Khí, nếu không giải quyết được, kết quả cuối cùng là Ngô Khí hóa thân trở thành Tu La, tiếp tục giết chóc thiên địa, phiêu đảng tứ phương, hoặc là bị khí hỗn độn cuốn đi, xé thành mảnh nhỏ. Bất luận loại nào, đều là Ngô Khí không thể tiếp nhận.

Vừa nghĩ đến đây, đáy lòng Ngô Khí bắt đầu điên cuồng chuyển động ý niệm trong đầu, suy nghĩ biện pháp giải quyết.

Một ngày trôi qua, mặt Ngô Khí vẫn như cũ, ngồi xếp bằng tại chỗ, không nhúc nhích chút nào.

Một ngày nữa, khuôn mặt càng thêm khó coi.

Trong lúc Ngô Khí suy nghĩ, hòn đảo đơn độc dưới chân hần lại không dừng lại tiêu vong. Nơi này là chỗ sâu trong vết nứt hư không, nơi nơi đều là Hỗn Độn khí lưu quét qua. Vốn mảnh vỡ này là một tòa đại lục chân chính, nhưng hiện tại, bất quá chỉ là một khối đất nhỏ mà thôi. Hơn nữa còn đang không ngừng biến mất, mỗi mấy canh giờ, sẽ có một khu vực không nhỏ, bị khí lưu xé rách xuống, cuốn vào trong khí lưu, trực tiếp xoắn nát thành hư vô.

Dựa theo phỏng đoán của Ngô Khí, không tới một năm nữa, mảnh vỡ này sẽ hoàn toàn biến mất.

Chỉ cần nghĩ tới điều này, Ngô Khí lại cảm thấy vô cùng đau đầu, đến nay hần cũng không hiểu được, lúc trước hần phát động thần thông thuận di, chỗ đặt chân của hần hần là ở ngoài một phương hướng nào đó. Thế nhưng lại phát sinh chuyện ngoài ý muốn, vậy mà hần lại trực tiếp xuất hiện trong vết nứt hư không này.

Nhiều nhất là một năm, nếu không có biện pháp rời khỏi địa phương quỷ quái này, chỉ sợ ngay cả tính mạng cũng không giữ được.

Đây là lần đầu tiên Ngô Khí đối mặt với cục diện khốn cùng, nhưng lại không có cách nào khác, mặc dù cục diện khốn cùng này còn có một năm thời gian mới xuất hiện.

Thời gian trôi qua từng chút, mấy ngày qua, hơn nửa tháng, Ngô Khí quả thực muốn vắt hết óc. Lấy lực lượng thần hồn mạnh mẽ vô cùng của hắn bây giờ, sau khi suy nghĩ như vậy, vậy mà cũng sinh ra cảm giác mệt mỏi suy yếu.

Thần hồn không thể so với huyết nhục, cho dù là tu sĩ cường đại hơn, nếu thần hồn suy yếu, cũng là chuyện cực kỳ phiền toái. Đang định giảm bớt rất nhiều ý niệm trong đầu, nhập định dưỡng thần một hồi, đột nhiên trong lúc này, trong đầu hiện lên một đạo ánh sáng.

Ồ...

Cơ hồ là trong nháy mắt, sau khi trong lòng Ngô Khí dâng lên ý nghĩ kia, một đôi mắt của hắn lập tức thả ra quang mang vô cùng hưng phấn. Quả thực giống như một con sói hoang đói điên cuồng, bỗng nhiên nhìn thấy trước mặt có huyết nhục vô cùng mỹ vị.

Mí mắt lập tức rũ xuống, đúng là không chậm trễ chút nào, tâm thần thu liễm, chìm vào trong cơ thể. Bất quá không phải là trong cơ thể thật sự, mà là một không gian kỳ dị khác.

Cũng không rộng lớn, phạm vi ước chừng hơn mười dặm, bị chia làm hai khu vực.

Nơi này đối với Ngô Khí mà nói, không xa lạ chút nào, thậm chí có thể nói là quen thuộc. Bởi vì nơi này, chính là nơi Ngô Khí đạt được truyền thừa của Hoang Cổ chân chính, không gian này, cũng là ở trong tay cụt ám kim vô cùng thần bí kia.

Ngô Khí vừa vào đến đây, lập tức nhìn về phía một khu vực trong đó. Nơi đó là mấy quang đoàn vàng nhạt trôi nổi, số lượng một chút, vừa vặn năm cái, lớn nhỏ không đồng nhất, khí tức mơ hồ, không lộ ra chút nào.

Người khác không biết, nhưng bản thân Ngô Khí lại vô cùng rõ ràng, năm quang đoàn vàng nhạt đại biểu cho cái gì.

Trước đó ta cho rằng mặc dù ta có không ít thần thông Hoang Cổ, nhưng đều không thông suốt, vẫn nên tu luyện thêm một ít năm tháng, lĩnh ngộ tối nghĩa trong đó là tốt nhất. Năm cái truyền thừa nguyên này, vẫn nên lưu lại đợi ngày sau tu vi cảnh giới tăng lên rồi mới đến lấy.

Đáng tiếc, không nghĩ tới lại gặp phải phiền toái lớn như vậy, hy vọng trong này có biện pháp giải quyết.

Trong không gian này, thân thể Ngô Khí biến thành thân hồn hiển hiện ra, trực tiếp bay về phía năm quang đoàn vàng nhạt kia.

Mỗi một quang đoàn treo ở nơi đó, không có một chút xú khí tức tràn ra, tự nhiên Ngô Khí cũng không cách nào biết được bên trong rốt cuộc là cái gì. Chỉ có thể căn cứ vào mấy quang đoàn vàng nhạt trước đó lấy được trong đó tiến hành phỏng đoán.

Đại Thi Ma Thủ Nhiếp Hồn Quyết, Nhiếp Hồn Quyết, tàn thiên Tu La chiến kỹ Thái Cổ Tu La Thiên.

Bất luận là cái nào, đều đủ để khiến cho vô số tu sĩ ngáp ghé thần thông Hoang Cổ.

Sau khi Ngô Khí được những thần thông này, lập tức chiến lực tăng vọt, có được rất nhiều chỗ dựa mạnh mẽ. Như là phế tích nô Thiên ấn quyết cùng Tu La chiến kỹ càng khiến Ngô Khí mỗi lần đều có thể lấy tu vi tu vi thấp giai chém giết cùng tu sĩ cao cấp mà không bại, thậm chí là thắng.

Mặc dù vậy, bản thân Ngô Khí cũng rất rõ ràng, hấn căn bản không phát huy ra được uy lực chân chính của những thần thông này. Như Đại Thi Ma Thủ kia, chính là thần thông viễn cổ hàng thật giá thật, nếu có thể tu luyện đến chỗ sâu, thậm chí có thể từ trong đó lĩnh ngộ ra đại đạo pháp tắc.

Đáng tiếc, chiến lực của Ngô Khí vẫn là lấy U Minh chiến thể làm chủ, hấn tu luyện ngày tháng cũng gần ngủi, phân thân không thể, không có chân chính cảm ngộ huyền ảo của Đại Thi Ma Thủ. Bảo Sơn trước mắt một mực tồn tại trong cơ thể Ngô Khí, nhưng hấn cưỡng ép mình không đi vận dụng, chính

là vì tránh cho thần thông quá nhiều, ngược lại làm liên lụy chính mình.

Bất quá bây giờ, tính mạng uy hiếp đang ở trước mắt, không thể do hấn.

Trong mắt hiện ra quang mang nóng bỏng, bàn tay vươn ra, đụng vào quang đoàn thứ nhất.

Không có tiếng vang phát ra, lúc bàn tay Ngô Khí chạm vào quang đoàn kia, chỉ nhìn thấy từng sợi hào quang vàng nhạt kia, lúc này như dòng nước chảy cuộn cuộn, bao phủ bàn tay Ngô Khí vào trong đó.

Vù vù

Ngô Khí chỉ cảm thấy trong đầu chấn động, một dòng khí tức cổ xưa tràn ngập nguyên thủy huyền ảo, trong thoáng chốc tràn vào thần hồn thức hải Ngô Khí. Cổ khí lưu kia căn bản không để Ngô Khí kháng cự, liền hoàn toàn dung hợp với thần hồn của hắn, khiến hắn lập tức đắm chìm vào trong đó.

Tựa như trong nháy mắt, lại như hồi lâu, trên mặt Ngô Khí còn lưu lại vẻ mê say, trong mắt lại là bắt đầu dần dần tràn ra ngoài mừng rỡ. Hiên nhiên đồ vật hắn đạt được, cũng là thứ hắn muốn. Nhưng lập tức, mặt của hắn lại biến hóa, ngoại trừ vui sướng còn có thêm một tia cay đắng, trở nên phức tạp.

Thật lâu sau, hai mắt của hắn mới mở ra, một đạo tinh quang khó tả hiện lên ở trong đó. Hắn nhìn lướt qua bàn tay đã trở nên trống rỗng, mặt lộ nụ cười khổ, nhẹ nhàng há miệng nói: Phá giới thuật

Từ miệng hắn phun ra ba chữ, hắn là tên của Hoang Cổ thần thông lần này hắn lấy được. Hơn nữa nhìn thần hồn của hắn lúc trước, thần thông này có thể để hắn rời khỏi nơi đây, tránh cho bị Hỗn Độn khí lưu phân thân. Chỉ là không biết trong đó còn có cái gì quanh co, tựa hồ không đơn giản như vậy.

Thời Thái Cổ, có một mạch truyền thừa đại đạo tên là Phá Giới đạo. Tương truyền đạo này chính là do Hư Không chi đạo một trong ba ngàn đại đạo diễn hóa ra, uy lực vô cùng, chư thiên vạn giới, tùy ý lui tới.

Nếu ta tu luyện thuật này, muốn rời khỏi vết nứt hư không này
có lẽ không khó, chỉ là...

canh thứ nhất đến ngày thứ ba, các huynh đệ ngồi chờ không
xong.

Mẹ kiếp,

Phá Giới thuật có thể giúp ta rời khỏi địa phương quỷ quái này, nhưng thi triển Phá Giới Thuật yêu cầu lực lượng quá cao, mặc dù ta là U Minh chiến thể tầng thứ tư, chỉ sợ cũng không thể xuyên qua hàng rào hư không, sẽ bị không gian uy áp ép chết.

Cảm nhận được thần thông pháp quyết huyền ảo không gì sánh được trong thần hồn, Ngô Khí lại lâm vào trong khó xử.

Hắn cũng không nghĩ tới, nguồn gốc truyền thừa đầu tiên cho hắn một sự kinh hãi. Phá Giới thuật cũng là một môn thần thông hoang cổ, hơn nữa còn là từ Hư Không chi đạo một trong ba ngàn đại đạo diễn hóa ra, chỉ là đệ tu luyện giả có thể tùy ý xuyên qua chư thiên thể giới đã là thần thông nghịch thiên, huống chi, nếu tu luyện đến chỗ sâu, nói không chừng có thể lĩnh ngộ Hư Không chi đạo.

Bất quá Ngô Khí sau khi luyện hóa Phá Giới Thuật kia, lập tức cũng biết, mặc dù Phá Giới Thuật có thể làm cho tu luyện giả rất nhẹ nhàng xuyên qua chư thiên thể giới, nhưng lại có yêu cầu cực cao đối với lực lượng của tu luyện giả. Nếu là kẻ yếu đuối, cho dù tu luyện Phá Giới Thuật, cũng sẽ tại thời điểm xuyên qua hư không hàng rào, bị uy áp khủng bố trong đó đè chết.

Ngô Khí bây giờ là cảnh giới Hóa Thần đỉnh phong, U Minh chiến thể tầng thứ tư, lực lượng thậm chí còn mạnh hơn so với tu sĩ Phản Hư hậu kỳ bình thường. Nhưng dù vậy, Ngô Khí cũng biết lực lượng như vậy tuyệt đối không có khả năng khiến hắn xuyên qua thể giới bích.

Đáng tiếc, Vạn Tượng Pháp Bào tổn hại quá mức nghiêm trọng, nếu không có thể bình yên chờ ta trở về.

Thần sắc trên mặt Ngô Khí trở nên phức tạp, lại liếc mắt nhìn pháp bào cổ lão mình mặc trên người. Pháp bào trên người tông chủ Vạn Tượng tông thời thượng cổ đã từng mặc, lại bị

lực lượng năm tháng ăn mòn, tổn hại nghiêm trọng, lực lượng bên trong mười phần không còn một.

Suy nghĩ một chút không có kết quả, Ngô Khí lập tức lại ngẩng đầu lên, nhìn về phía trước mặt, còn thừa lại bốn quang đoàn vàng nhạt.

Nếu Phá giới thuật không được, vậy thử lại lần nữa.

Trong lòng Ngô Khí lập tức nhiều hơn một ý nghĩ, không chần chờ bao lâu, bàn tay lại lần nữa duỗi ra, đụng vào chùm sáng thứ hai.

Vù vù

Cảnh tượng giống như lần đầu xuất hiện, từng sợi quang mang vàng nhạt kia như dòng nước chảy, hoàn toàn bao phủ bàn tay Ngô Khí vào trong đó. Mà trong nháy mắt, thức hải Ngô Khí cũng tràn vào một dòng khí huyền ảo không gì sánh được.

Mí mắt lập tức gày xuống, tâm thần đắm chìm trong đó, bắt đầu luyện hóa một cỗ tức lưu trong thần hồn xuất hiện này.

Sau nửa nén hương, hai mắt Ngô Khí lại lần nữa mở ra, ánh mắt lóe lên một cái, lại là thất vọng.

Tiếp tục tới...

Ngô Khí không nói ra Hoang Cổ Thần Thông hẳn lấy được lúc này là cái gì, chỉ là sau khi đè xuống thất vọng, bàn tay lại duỗi ra, đụng vào quang đoàn màu vàng nhạt thứ ba.

Lại là cảnh tượng giống như đúc, trong lúc dòng nước chảy của Kim Vạn chuyển động, bao phủ bàn tay Ngô Khí, đồng thời Ngô Khí cũng nhắm hai mắt lại, luyện hóa cỗ khí tức tràn vào thần hồn của mình. Lần này hẳn không có thời gian quá dài, chỉ mấy hơi thở, liền mở hai mắt ra. Sự thất vọng trước đó bị áp chế, lúc này lại tràn ra, càng thêm nồng đậm hơn một chút.

Trong không gian này, năm quang đoàn màu vàng nhạt vốn tồn tại, hiện tại chỉ còn lại hai cái. Ba quang đoàn phía trước đều bị Ngô Khí luyện hóa.

Đáng tiếc, ngoại trừ người thứ nhất ra, tựa hồ cũng không có bất kỳ trợ giúp gì đối với cục diện vây khốn của Ngô Khí. Đến lúc này, hai mắt Ngô Khí đã không thể áp chế được sự thất vọng, một tia đỏ hồng vọt lên, ngay chính hắn cũng không chú ý tới, khí tức của hắn đã trở nên có chút không ổn định. Thần chí trong mắt hắn giống như một con bạc bị đánh đỏ mắt, bàn tay theo bản năng vươn ra, tiếp tục đi về phía quang đoàn thứ tư.

Ta không thể chết ở đây, ta muốn trở thành tiên nhân, trường sinh bất tử...

Chính là trong ý niệm hỗn loạn như vậy trong đầu, bàn tay trắng nõn Ngô Khí, chạm vào trên quang đoàn thứ tư.

Kim quang lưu chuyển trong giây lát, sau một lát, hai mắt Ngô Khí mở ra.

Vù vù

Có chút hô hấp nặng nề từ trong mũi miệng Ngô Khí đi ra, trên mặt và trong mắt khó nén được sự thất vọng. Không cần suy đoán nhiều, trong quang đoàn thứ tư này truyền thừa thần thông Hoang Cổ, vẫn như cũ không thể để Ngô Khí thỏa mãn, không thể để cho hắn bài trừ khốn cục trước mắt, một lần nữa trở lại thế giới ban đầu.

Hừ.

Đột nhiên trong miệng hừ lạnh một tiếng, hai mắt Ngô Khí lại thêm một vòng màu đỏ âm trầm, bàn tay đã liên tục luyện hóa bốn truyền thừa chi nguyên vô cùng trân quý, lần thứ năm đưa ra.

Ngay lúc bàn tay hắn vươn tới phía trước quang đoàn cuối cùng, chỉ sau một khắc sẽ chạm đến. Lúc này, bàn tay của hắn bỗng nhiên dừng lại.

Mặc kệ là trên mặt hay là trong đôi mắt, chữ hồng trên mặt vậy mà nhanh chóng trở nên nồng đậm. Mà vào lúc này, trong cơ thể Ngô Khí không biết đã sinh ra biến hóa, giống như vô cùng thống khổ, làm cho thân thể Ngô Khí cũng bắt đầu run rẩy.

Băng...

Thanh âm quen thuộc vô cùng, vang lên trên người Ngô Khí, đồng thời truyền vào trong tai mình. Hắc lộ ra làn da bên ngoài, trên mu bàn tay trắng nõn, đột nhiên hiện lên một đạo u mang, ngay lập tức nơi đó liền xuất hiện một mảnh lân phiến hắc trù tản ra khí tức âm lãnh.

Băng băng...

Quả thật giống như cảnh tượng lúc trước, trên người Ngô Khí bắt đầu phát sinh kịch biến. Móng vuốt sắc bén dữ tợn của Hắc Lân khát máu... Là đặc thù của nhân loại đang nhanh chóng biến mất, đứng ở nơi đó, Ngô Khí hướng về một loại sinh linh khác biến hóa.

Mà trong cơ thể Ngô Khí lại càng thêm bạo loạn, khí tức huyết mạch tràn ngập hung sát bá đạo kia lại xuất hiện, từ sâu trong thân thể Ngô Khí vọt ra, trong điểm điểm u mang lấp lóe kia, điên cuồng xâm chiếm thân thể Ngô Khí, sau đó lao về phía thần hồn thức hải của hắn.

Huyết mạch Tu La.

Bởi vì kịch biến trong cơ thể, Ngô Khí vốn đắm chìm trong một loại trạng thái nào đó cực kỳ không ổn, vậy mà vào lúc này lại khôi phục tỉnh táo. Vừa phát giác được mình trước đó làm gì, khuôn mặt Ngô Khí liền trở nên khó coi ba phần, lại nhìn trong cơ thể bạo loạn, càng sinh ra lửa giận khôn cùng.

Hừ, lăn trở về cho lão tử.

Mặc dù đối với lực lượng huyết mạch này của Ngô Khí cũng rất là thèm nhỏ dãi, nhưng so sánh với hậu quả đáng sợ của việc mất đi bản thân, Ngô Khí vẫn lựa chọn áp chế. Dù sao cũng là thân thể của hắn, bởi vì tu luyện U Minh chiến thể mà huyết mạch Tu La càng thêm nồng đậm, sau khi hấn động niệm, lực lượng thần hồn âm thầm như nước chảy vào chỗ sâu, mạnh mẽ đem khí tức cực kỳ hung sát này đè nén trở lại.

Sau một khắc, kịch biến trên người Ngô Khí đột nhiên dừng lại, từng mảnh vảy đen kia nhanh chóng biến mất, hai mắt Ngô Khí cũng khôi phục thanh minh.

Chỉ là lần giầy vò này, lại hao phí rất nhiều lực lượng thần hồn của Ngô Khí, tăng thêm trước đó luyện hóa bốn loại thần thông hoang cổ, càng tiêu hao hơn nhiều. Vừa mới áp chế cổ lực lượng huyết mạch kia trở về, mặt Ngô Khí trở nên trắng bệch, cảm giác suy yếu mệt mỏi lập tức tràn lên.

Lúc này, Ngô Khí mới phát hiện, trong không gian đoạn tí này, năm căn nguyên truyền thừa hắc lưu lại đã lâu, đã bị hắc luyện hóa bốn cái, chỉ còn lại một cái.

Nếu như vậy thì cũng thôi đi, bốn người hắc luyện hóa kia, ngoại trừ lấy được Phá Giới Thuật từ trong truyền thừa chỉ nguyên thứ nhất có ích, ba người khác đều không có một chút trợ giúp nào đối với Ngô Khí. Tuy rằng ba người kia cũng là thần thông Hoang Cổ cực kỳ cường đại, tu luyện đến chỗ sâu, đều có thể lĩnh ngộ ít nhất một loại Đại Đạo Pháp Tắc.

Thế nhưng khốn cực bây giờ, ngoại trừ Phá Giới Thuật kia, tựa hồ thật sự không có biện pháp nào khác.

Trên khuôn mặt trắng bệch lộ ra một tia cười khổ. Lúc này hắc đã rất rõ ràng tình cảnh của mình, bởi vì không hiểu nguyên nhân gì tiến vào U Minh chiến thể tầng thứ tư, huyết mạch Tu La trong cơ thể dần dần nồng đậm đang ý thôn phệ áp chế huyết mạch nhân loại của hắc, mà lực lượng thần hồn của hắc bây giờ, đã hoàn toàn áp chế không nổi.

Hắc liên tiếp luyện hóa bốn căn nguyên truyền thừa, hao phí đại lượng lực lượng thần hồn, lại bởi vì đoạt được cũng không phải suy nghĩ trong lòng, tâm cảnh vốn không có kẽ hở cũng biến thành bất ổn, để huyết mạch Tu La kia có cơ hội lợi dụng mới có thể tiếp tục gây khó dễ. Tuy rằng lại bị hắc trấn áp. Nhưng chỉ cần lực lượng thần hồn Ngô Khí vẫn gầy yếu như trước, mà huyết mạch Tu La trong cơ thể hắc lại sẽ dần dần nồng đậm, Ngô Khí sớm muộn gì cũng không thể kiên trì, huyết mạch nhân loại sẽ bị thôn phệ, triệt để hóa thành Tu La thể.

Nói cách khác, ngày sau chỉ cần Ngô Khí hơi không có chủ ý, trong cơ thể sẽ có một cổ lực lượng hung sát vô cùng không bị hắc khống chế đi ra tạo phản, có thể áp chế tự nhiên là tốt rồi, nếu có một lần không ngăn chặn, Ngô Khí sẽ triệt để mất đi

bản thân nhân loại, biến thành một đầu Tu La chỉ biết giết chóc cùng thôn phệ.

Nghĩ tới đây, cay đắng trong lòng Ngô Khí lập tức lại nồng đậm thêm vài phần.

Lúc trước nghĩ sai, chiến thể U Minh kia tu luyện càng sâu, huyết mạch Tu La thể nội càng sâu. Thời đại thái cổ hung sát sinh linh huyết mạch, sao có thể dung tha thứ cho nhân loại huyết mạch gây yếu như vậy, một núi không thể hai hồ, thôn phệ lẫn nhau là chuyện bình thường, chỉ là huyết mạch nhân loại xa xa không bằng Tu La, mới có thể tạo thành khốn cảnh hiện tại.

Lúc này Ngô Khí đã nghĩ thông suốt cục diện khốn cùng trong cơ thể xuất hiện như thế nào.

Chỉ là cho dù nghĩ thông suốt cũng là vô ích, lúc này trong cơ thể hắn giống như có một con hung thú ẩn núp, tùy thời muốn thôn phệ huyết mạch nhân loại của hắn. Mà ở bên ngoài, thì lại có một năm thời gian, sẽ bị cuốn vào bên trong dòng khí Hỗn Độn vô cùng vô tận, bị xé nát.

Quả thật là tai họa nội ngoại, trước giờ đều là Ngô Khí thuận buồm xuôi gió, không nghĩ tới lại có phiền phức, không ngờ lại là kết cục như vậy.

Trong lúc cười khở, Ngô Khí cũng lần nữa cảm ngộ một chút ba loại thần thông Hoang Cổ trước đó hắn đạt được ngoại trừ Phá Giới Thuật. Đáng tiếc chính là khi đó mặc dù tâm cảnh hắn bất ổn, nhưng cũng không làm sai, ba loại thần thông Hoang Cổ kia, bất luận loại nào cũng có được uy lực vô cùng mạnh mẽ, chỗ sâu tu luyện, cũng đều có thể lĩnh ngộ ít nhất một loại Đại Đạo pháp tắc.

Pháp quyết thần thông như vậy, cho dù là trong thế lực siêu cấp cũng là hiếm thấy, Ngô Khí một lần sở hữu bốn loại, quả thực là cơ duyên to lớn vô cùng. Chỉ đáng tiếc, cơ duyên lớn này lại không thể nào thoát khỏi sát cục sinh tử trước mắt.

Một cảm giác chán chường từ tận đáy lòng, còn chưa kịp hiện ra đã lập tức bị Ngô Khí bóp chết, đầu lâu ngẩng lên, trong

mắt hiện lên lệ bết, cuối cùng rơi vào trên nguyên nhân truyền
thừa cuối cùng trước mặt hắn.

Thứ hai là đến bước cầu phá vé.

Lúc trước, bên trong tông môn Vạn Thi Tông, biên thủy, Ngô Khí là một đệ tử tạp dịch, lại may mắn có được truyền thừa của Hoang Cổ, tuy không trọn vẹn, nhưng phần cơ duyên này, ngay cả đệ tử chân truyền của một số tông môn siêu cấp thế lực cũng không thể so sánh.

Cánh tay cụt ẩn chứa truyền thừa ám kim thần bí không gì sánh được, bị Ngô Khí giấu ở trong cơ thể mình, bên trong còn thừa lại không ít thứ tốt, năm luồng nhất định ẩn chứa truyền thừa chi nguyên của Hoang Cổ Thần Thông, tăng thêm một cái kén lớn bị vô số lực lượng pháp tắc quán lấy.

Năm đoàn truyền thừa chi nguyên, Ngô Khí vốn định là tiến vào Phản Hư cảnh, ngưng tụ nguyên thần, có thể chân chính phát huy uy lực của thần thông Hoang Cổ, trong lúc luyện hóa toàn bộ, cùng nhau tu luyện, chân chính làm cho chiến lực của mình tăng vọt.

Bất quá bây giờ xem ra, có vẻ đã tới sớm, dưới sự uy hiếp của tính mạng, hẳn cũng không thể lo được nhiều như vậy.

Cũng, nếu vậy... chưa được, chỉ có thể bí quá hoá liều.

Bàn tay Ngô Khí kia đã thu hồi, vào lúc này lại duỗi ra, đụng vào nguồn sáng truyền thừa cuối cùng kia.

Không có bất kỳ trở ngại gì, bàn tay Ngô Khí lập tức chạm đến ngọn nguồn truyền thừa cuối cùng kia.

Tiếng quát ông ông vang lên.

Phía trước vẫn là bình thường vô cùng, nhưng khi từng sợi hào quang màu vàng kia hóa thành từng luồng từng luồng khí tức tràn vào bên trong thần hồn Ngô Khí, lập tức Ngô Khí liền nhận ra sự khác biệt, cỗ khí lưu này tựa hồ nồng đậm hơn so với bất kỳ cỗ nào trước đó, đều muốn kịch liệt. Thần hồn lực Ngô Khí vốn đã có chút suy yếu, vậy mà không kịp luyện hóa đã bị cỗ khí tức này đánh cho thất linh bát lạc.

Không tốt.

Kịch biến kia bỗng nhiên phát sinh, lập tức đánh Ngô Khí trở tay không kịp, trong lòng thâm kêu không ổn. Trước đó hắn chỉ là lực lượng thần hồn suy yếu một chút, tâm cảnh có chút không ổn, liền bị huyết mạch Tu La trong cơ thể thừa cơ tạo phản.

Hiện tại cổ hơi thở kia vậy mà trực tiếp đánh tan lực lượng thần hồn Ngô Khí, chẳng phải là tương đương để dòng huyết mạch Tu La kia không có chút trở ngại nào, có thể tiến quân thần hồn, chiếm cứ tâm thần Ngô Khí, triệt để biến hắn thành Tu La chỉ biết giết chóc.

Bất quá lo lắng này của hắn chỉ xuất hiện một chút mà thôi, bởi vì sau một khắc, hắn phát hiện, lực lượng thần hồn bị tách ra của hắn vậy mà lập tức bị cổ khí tức kia cưỡng ép quy về. Mà trong khoảnh khắc đó, thần hồn Ngô Khí, tựa hồ thôn phệ linh đan diệu dược gì đó, trong phút chốc tăng vọt lên.

Không cần nói đến lực lượng Tu La huyết mạch trong cơ thể có thể thừa cơ. Ngô Khí trong khoảnh khắc đó, thậm chí có loại ảo giác, cho dù một lần nữa vận chuyển U Minh lực, tăng cường lực lượng huyết mạch Tu La, hắn cũng có thể một hơi trấn áp.

Đương nhiên Ngô Khí sẽ không thực sự làm như vậy, nhưng lại không ngăn được lúc này trên mặt hắn lộ ra vẻ hưng phấn, liên tục luyện hóa năm căn nguyên truyền thừa, rốt cuộc xuất hiện cơ hội chuyển động cuối cùng.

Truyền thừa chi nguyên cuối cùng, mặc dù vừa vào thức hải Ngô Khí đã đem lực lượng thần hồn của hắn tách ra, nhưng vẫn bị Ngô Khí luyện hóa. Một cỗ thần thông Hoang Cổ ẩn chứa trong hơi thở kia, cũng bị Ngô Khí biết được, hoàn mỹ dung nhập thần hồn của hắn, chỉ cần một động niệm, liền có thể bắt đầu tu luyện.

Mà khác với ba loại thần thông Hoang Cổ lấy được lúc trước, lần này Ngô Khí lấy được, đối với hắn mà nói, mới thật sự là có tác dụng lớn.

Tôi luyện, hồn.

Từ trong miệng Ngô Khí nhẹ nhàng phun ra hai chữ.

Vẻ đấng chất trên mặt Ngô Khí đã mất sạch, chuyển thành hưng phấn, đã là mừng như điên. Vốn lấy tu vi tâm cảnh của hắn cũng không đến mức đạt được một loại thần thông Hoang Cổ. Bất quá hiện tại lại khác, dù sao trước đó không lâu, hắn gặp phải nguy cơ sinh tử chính thức.

Huyết mạch Tu La trong cơ thể còn tồn tại tạm được, máu chót là đảo hoang dưới chân hắn. Đúng là trong khe hở hư không này không ngừng bị khí hỗn độn làm suy giảm bớt. Phạm vi ngàn dặm, ngay cả một năm thời gian cũng chưa chắc có thể kháng cự lại. Lúc trước, nếu Ngô Khí không rời khỏi đây, chờ đợi hắn chẳng phải là kết cục bỏ mình sao.

Cho dù hắn cuồng vọng hơn nữa, cũng sẽ không cho rằng với tu vi và chiến lực hiện tại của hắn, có thể sống sót trong dòng khí Hỗn Độn vô cùng vô tận. Cho dù là cường giả Hợp Đạo, nếu không có thủ đoạn đặc biệt, một khi không cẩn thận cũng rơi vào vòng xoáy của dòng khí Hỗn Độn kia, chỉ sợ cũng sẽ là kết cục thân tử đạo tiêu.

Bây giờ mặc dù Ngô Khí còn ở trên đảo hoang này, nhưng không phải trước đó một chút hy vọng cũng không có.

Thối Hồn quyết này giống với pháp quyết thần thông nhiếp hồn, cũng là một trong ba ngàn đại đạo bản nguyên, hồn đạo diễn hóa ra. Chỉ là nó chỉ có một tác dụng, đó là không ngừng tôi luyện lực lượng thần hồn người tu luyện lớn mạnh. Về phần có thể lớn mạnh đến mức nào, phải xem tu luyện giả có thể lĩnh ngộ bao nhiêu.

Có pháp quyết này, rèn luyện lực lượng thần hồn lớn mạnh, chỉ cần đến tình trạng có thể áp chế lực lượng Tu La huyết mạch trong cơ thể là được. Đến lúc đó lại thi triển Phá Giới thuật kia, ít nhất có năm thành cơ hội có thể chạy đi.

Đáy lòng Ngô Khí tính toán, tuy chỉ có năm thành cơ hội, nhưng so sánh với sự tuyệt vọng lúc trước thì tốt hơn nhiều.

Đang lúc Ngô Khí muốn tiếp tục suy nghĩ, bỗng nhiên khóe mắt liếc qua, lập tức nhìn thấy bên cạnh đảo hoang dưới chân, đột nhiên lại mấy đạo khí lưu Hỗn Độn như hơi bạch linh xà

quét tới, trực tiếp kéo mảnh đại địa rạn nứt kia xuống một khối lớn, trong chớp mắt thôn phệ.

Một màn này lọt vào mắt, khuôn mặt Ngô Khí lập tức thay đổi.

Không thể chậm trễ thêm nữa, chỉ sợ ngay cả một năm cũng không có.

Vốn còn muốn suy nghĩ một chút, thế nhưng sau khi nhìn thấy một màn kia, lập tức Ngô Khí không còn suy nghĩ gì khác.

Cũng mặc kệ mặt đất rạn nứt có bao nhiêu bụi bặm, thân hình Ngô Khí trực tiếp nhún xuống, ngồi xếp bằng trên mặt đất. Hai mắt gày lên, hô hấp đập nhanh.... Lập tức bắt đầu trở nên yếu ớt, thậm chí dần dần biến mất. Nhưng trong thức hải của hắn, lực lượng thần hồn lại là phấn khích trước nay chưa từng có.

Pháp quyết Thôi Hồn kia, đã bị hắn luyện hóa, tất nhiên là dung nhập vào trong thần hồn của hắn.

Trong lòng hắn, sau khi tâm thần chìm vào trong cơ thể, kinh sợ bỏ qua tất cả tạp niệm, lập tức trong thần hồn của hắn xuất hiện mấy trăm văn tự cổ xưa, cực đại không gì sánh được, mỗi một chữ đều tràn ngập cổ ý, như đồ hình, huyền ảo vô cùng. Ngô Khí thậm chí không kịp suy nghĩ, chỉ là khi tâm thần hắn chạm vào chữ cổ thứ nhất, liền hoàn toàn không có suy nghĩ gì khác, đắm chìm trong đó.

Rắc rắc

Thanh âm này bỗng nhiên vang lên trong thế giới thần hồn Ngô Khí, quả thực tựa như tiếng sấm, âm vang rơi xuống.

Sau khi âm thanh này xuất hiện, Ngô Khí chỉ cảm thấy thế giới của mình lập tức mất đi tất cả âm thanh và tồn tại khác, ngoại trừ tiếng sấm kinh thiên không ngừng vang vọng kia, những thứ khác cũng không nghe thấy, không cảm ứng được gì.

Lôi đình...

Vẫn là tiếng sấm âm âm kia, nhưng không biết vì sao, Ngô Khí tựa hồ nghe thấy một thanh âm vô cùng cổ xưa, từ sâu trong thiên địa đi đến, tựa như lúc hỗn độn sơ khai, thanh âm

thứ nhất. Trong lúc Chiêu Chiêu phát ra, giữa thiên địa, trước tiên có âm thanh này, mới có sinh linh.

Ý Uẩn Huyền Áo, phảng phất như thật sự có thiên địa chí lý tồn tại, bất kỳ sinh linh nào nghe xong đều phải hoàn toàn đắm chìm trong đó. Ngay như vậy, Ngô Khí, thần hồn của hắn đã sớm mất đi ý thức tự chủ, đắm chìm trong thế giới chỉ có tiếng sấm cổ xưa kia, hoàn toàn không cách nào tự thoát ra được.

Mà ngay lúc này, trong thức hải của hắn, từng làn sương trắng tuôn ra. Đó là thần hồn linh vụ của Ngô Khí, phạm là tu sĩ nhân loại, trước khi ngưng tụ nguyên thần, lực lượng thần hồn trong thức hải đều sẽ ngưng tụ linh vụ như vậy.

Ngô Khí là tu vi Hóa Thần đỉnh phong, bởi vì lực lượng của Hoang Cổ Tàn Quyết huyền ảo, khiến lực lượng thần hồn Ngô Khí vượt xa tu sĩ Hóa Thần đỉnh phong bình thường. Tuy không bằng nhân vật trong Phản Hư cường giả ngưng tụ nguyên thần, nhưng so sánh với tu sĩ nửa bước Phản Hư kỳ, lại không yếu chút nào.

Lúc Ngô Khí đắm chìm vào thế giới chữ cổ lôi, cũng không biết xảy ra biến cố gì, thần hồn linh vụ của hắn vậy mà bắt đầu giống như điên tăng vọt, từng luồng từng luồng linh vụ nồng đậm, bỗng nhiên tuôn ra, làm cho linh vụ vốn chỉ chiếm cứ một nửa khu vực thức hải, bắt đầu trắng trợn khuếch trương địa bàn, ngăn ngụt mấy canh giờ, thức hải Ngô Khí liền có trọn vẹn hơn phân nửa khu vực, bị thần hồn linh vụ của hắn hoàn toàn bao trùm.

Nếu để cho tu sĩ khác nhìn thấy một màn này, cho dù không xem tu vi, cũng sẽ lập tức suy đoán, người này là người nổi bật trong cảnh giới Phản Hư, chỉ thiếu chút nữa là có thể ngưng tụ ra nguyên thần, một bước bước vào cảnh giới Phản Hư kia. Đáng tiếc Ngô Khí đắm chìm trong thế giới này, không cách nào tự kèm chế ra, cũng không cách nào biết được lúc này trong thức hải hắn phát sinh biến cố. Nếu hắn biết được, tất nhiên là mừng rỡ như điên.

Chỉ mấy canh giờ mà thôi, chỉ là chữ cổ đầu tiên mà thôi, đã làm cho lực lượng thần hồn của hắn tăng vọt như vậy. Nếu là...

Àm ăm ăm.

Thần hồn Ngô Khí, thế giới đắm chìm trong đó, bỗng nhiên tiếng sấm vốn có tiết tấu, thay đổi, trở nên vô cùng gấp gáp, trở nên vô cùng ác liệt, giống như đang thúc giục cái gì đó. Ngô Khí vốn đang đắm chìm trong đó, ở trong tiếng sấm đột nhiên biến hóa này bưng tỉnh. Không đợi hắn có phản ứng, bỗng nhiên có tiếng sấm kia lọt vào tai, lại không còn là hưởng thụ, không còn để cho tâm thần Ngô Khí đắm chìm vào trong, mà là hoàn toàn bị thống khổ tràn ngập.

Đột biến thành Ngô Khí hiển nhiên không nghĩ tới lại có biến cố như vậy, vừa mới tỉnh táo lại, lập tức cảm thấy trong thần hồn giống như có một thanh đại chùy, không ngừng nện vào tâm thần Ngô Khí, một thống khổ lập tức ập tới, khiến Ngô Khí thiếu chút nữa không chịu được muốn kêu rên ra.

Hình phạt phía trên, chỉ cần là tu sĩ cũng có thể cưỡng ép chặt đứt liên hệ giữa tâm thần và thân thể mà dễ dàng thừa nhận, nhưng thống khổ này là xuất hiện trong thần hồn, cho dù là tuyệt thế cường giả, ngoại trừ chịu đựng ra cũng không có lựa chọn thứ hai.

Hiện tại Ngô Khí là thần hồn chi thể, mặc dù là kêu rên, cũng không có chút thanh âm nào vang lên. Chỉ là lúc này, trong thức hải của hắn, linh vụ trắng xóa vốn không ngừng sinh ra, tại thời điểm Ngô Khí bắt đầu chịu đựng thống khổ, đột nhiên tăng nhanh tốc độ, so với trước đó càng thêm điên cuồng, một mảng lớn thần hồn linh vụ, trống rỗng xuất hiện dung hợp cùng một chỗ với thần hồn Ngô Khí.

Bàng Nhiên thức hải, khu vực còn trống bắt đầu biến mất một lượng lớn, bị Ngô Khí điên cuồng lớn mạnh kia chiếm cứ toàn bộ thần hồn linh vụ.

Thứ ba còn chưa xong.

Mẹ kiếp,

Vù vù

Trên mặt đất nứt nẻ, Ngô Khí ngồi xếp bằng bỗng nhiên mở hai mắt ra, hô hấp nặng nề cũng từ trong miệng hắt phun ra. Khi hắt thanh tỉnh, mới phát hiện chẳng biết từ lúc nào, quần áo trên người hắt đã ướt đầm mồ hôi, mặt trắng bệch, mồ hôi đầm đìa, một bộ dáng cực kỳ mệt mỏi, lại giống như đã chịu đựng nỗi đau lớn nào đó.

Bất quá kỳ dị chính là, trong một đôi mắt của hắt lại là tinh quang trong vắt, không nhìn ra một chút thống khổ nào.

Cảm ứng một chút cảnh tượng trong thức hải, khi lượng lớn linh vụ trắng xóa xuất hiện, khóe miệng hắt lập tức cong lên một vòng ý cười, thu hồi ý nghĩ của mình.

Pháp quyết này vậy mà là lấy hỗn độn âm thanh tôi luyện thần hồn, kiên trì càng lâu, thần hồn đạt được chỗ tốt lại càng lớn. Đáng tiếc, thần hồn của ta cũng không tính là cường đại, chỉ có thể kiên trì khoảng nửa ngày, liền không thể không dừng lại.

Nhưng cho dù chỉ trong nửa ngày, lực lượng thần hồn của ta vậy mà cũng tăng vọt mấy thành, cứ tiếp tục như vậy, chẳng phải là ngay cả nguyên thần cũng đều...

Lần đầu tiên tu luyện Thôi Hồn quyết, đạt được chỗ tốt khiến Ngô Khí tỉnh lại lập tức hưng phấn lên. Vừa rồi hắt cảm ứng thức hải, phát hiện lực lượng thần hồn của mình đã tăng vọt mấy thành. Nếu không phải hắt không chịu nổi thống khổ trong đó, không thể không lui ra, chỉ sợ hiện tại đạt được chỗ tốt còn có thể lớn hơn.

Thời Thái Cổ, thiên địa sơ khai, sinh ra rất nhiều thanh âm, những thanh âm này thậm chí trước khi sinh ra ngàn vạn sinh linh đã có. Trong đó đều ẩn chứa chí lý thiên địa huyền ảo vô cùng, tất cả thanh âm, đều gọi là thanh âm hỗn độn.

Ngô Khí cũng không ngờ tới, hắt có được thần thông Hoang Cổ từ truyền thừa chi nguyên trong đoạn cánh tay kia. Pháp

quyết Thối Hồn kia, vậy mà có thể phát ra âm thanh hỗn độn, rèn luyện thần hồn Ngô Khí.

Mang theo vẻ hưng phấn, Ngô Khí không có động tác gì khác, chỉ là lần nữa nhìn lướt qua rìa đảo không ngừng biến mất, không ngừng giảm bớt. Lúc ánh mắt thu lại, lại lập tức nhắm mắt lại, nhập định dưỡng thần. Cũng không phải Ngô Khí không muốn tranh thủ thời gian tu luyện, mà là vì pháp quyết Thối Hồn kia, thần hồn hắn đã cực kỳ mệt mỏi. Muốn khôi phục sức sống trong đó, chỉ có ngoan ngoãn nhắm mắt dưỡng thần một đường.

Ba ngày sau, mí mắt đang lim dim của Ngô Khí bỗng nhiên nhấc lên, hiển lộ ra con ngươi giống như vực sâu phía dưới. Lúc này, cảm giác mệt mỏi đã rời trên người Ngô Khí đã hoàn toàn biến mất.

Hô.... Bắt đầu đi..

Liên quan đến tính mạng của mình, Ngô Khí cũng không muốn chậm trễ một hơi thời gian.

Mới vừa tỉnh dậy, thần hồn đi mệt mỏi suy yếu, lập tức chìm vào trong cơ thể, tâm niệm vừa chuyển, tôi hồn pháp quyết kia lại lần nữa vận chuyển.

Lôi đình...

Trong nháy mắt đắm chìm vào bên trong, trong thức hải Ngô Khí, một thanh âm vô cùng cổ xưa vang lên.

Ầm ầm ầm...

Lần này hoàn toàn không có giảm xóc, lúc hắn đắm chìm trong đó liền có tiếng vang vô cùng kịch liệt. Mỗi một tiếng vang lên trong thần hồn Ngô Khí, trong lúc điên cuồng phát triển thần hồn của hắn, cũng mang đến cho hắn thống khổ khó có thể chịu được.

Uống gằn như ngay lập tức, thân thể Ngô Khí ngồi xếp bằng run lên một chút, trong cổ phát ra một tiếng kêu đau đớn. Đã có một chút hồng nhuận trên mặt lại trở nên trắng bệch, không cần nghĩ cũng biết lúc này hắn đang chịu đựng thống khổ to lớn.

Sau năm canh giờ, thân thể Ngô Khí ngồi xếp bằng trên mặt đất bỗng nhiên run rẩy, sau một khắc, một ngụm lớn trọc khí từ trong miệng hắt phun ra, lại tĩnh lại.

So sánh với lần đầu, không kiên trì đến nửa ngày, đương nhiên không phải là hắt không muốn, mà là hắt làm không được, hai mắt mở ra, vô cùng suy yếu cùng lộ ra vẻ mệt mỏi bên trong. Nếu không phải ý chí cuối cùng chống đỡ, chỉ sợ Ngô Khí bây giờ đã bất tỉnh.

Dù vậy, trạng thái của hắt cũng không tốt hơn bao nhiêu. Lần đầu tiên tu luyện pháp quyết Thối Hồn kia, cũng là qua hồi lâu mới tiến vào kịch liệt, bắt đầu tra tấn thần hồn Ngô Khí.

Nhưng lần thứ hai này, ngay cả một chút chuẩn bị cũng không có, đã đem tâm thần Ngô Khí kéo vào trong đau đớn, hoàn toàn khác với tra tấn trên. Thống khổ đến từ cấp độ thần hồn, căn bản không thể ngăn cách, chỉ có thể đi chịu đựng. Thẳng đến khi thần hồn suy yếu, mạnh mẽ bị đá ra.

Ngay cả ý nghĩ dư thừa cũng không có lật một cái lên, Ngô Khí vừa mới tỉnh dậy, lập tức lại nhắm hai mắt, tiến vào trạng thái dưỡng thần.

Lại qua mấy ngày, Ngô Khí thần thái sáng láng tỉnh dậy, lúc này hắt thậm chí ngay cả con mắt cũng không mở ra, trực tiếp tiến vào trong tu luyện. Cảnh tượng quen thuộc lại lần nữa xuất hiện, thân thể run rẩy, mồ hôi lạnh đầm đìa, một thống khổ đã hoàn toàn bao phủ tâm thần của hắt vào trong đó. Không cho hắt có chút phản kháng nào, ngoại trừ thừa nhận, không còn có con đường thứ hai.

Đối với tu sĩ mà nói, tốc độ trôi qua của thời gian tuyệt đối nhanh hơn phàm nhân không biết bao nhiêu lần, Ngô Khí chỉ mở mắt nhắm mắt, trọn vẹn nửa năm thời gian đã trôi qua.

Tu luyện tới hồn pháp quyết, dưới sự tra tấn của lôi âm vô tận kia, lực lượng thần hồn của hắt tại giữa suy yếu cùng dưỡng thần tuần hoàn qua lại. Cũng trong quá trình này, không ngừng lớn mạnh.

Vốn trong thức hải của hắt, những linh vụ đại biểu cho lực lượng thần hồn kia, chiếm hơn một nửa địa bàn trong đó. Lần

đầu tiên tu luyện Thối Hồn Quyết, lực lượng thần hồn có một lần tăng vọt, nhưng từ lần thứ hai bắt đầu, biên độ lớn mạnh liền bắt đầu yếu bớt.

Mặc dù tốc độ thần hồn hẳn lớn mạnh, vẫn như cũ cách xa tu sĩ tầm thường, nhưng vẫn không thể làm cho Ngô Khí hài lòng. Nửa năm qua, hẳn không ngủ không nghỉ tu luyện, đem tất cả tạp niệm đều vứt bỏ, hôm nay lại là thời khắc cuối cùng.

Trong thức hải của hắn, không gian rộng lớn, bên trong vậy mà cơ hồ không nhìn thấy màu sắc nào khác. lọt vào trong tầm mắt, đều là trắng xóa phun trào.

Thần hồn linh vụ,

Vù vù

Lúc Ngô Khí tỉnh dậy, tâm thần hắn mặc dù vẫn suy yếu như cũ, nhưng tựa hồ có chuyện cực kỳ hưng phấn, tại lúc mệt mỏi lộ ra, còn có từng tia vui sướng ẩn giấu trong đó, vô cùng nhanh chóng nhắm hai mắt lại, nhập định dưỡng thần.

Hơn nửa tháng, mí mắt Ngô Khí ông lên một chút, tinh quang lợi hại không cách nào hình dung thoáng hiện ở trong đó, còn có vẻ hưng phấn và vui sướng nồng đậm.

Cũng không trách hắn có thần sắc như vậy, nửa năm thời gian trôi qua, trong dưỡng thần thống khổ cùng tuần hoàn qua lại, chịu hết tra tấn lực lượng thần hồn rút cuộc lớn mạnh đến tình trạng hắn muốn. Bây giờ trong thức hải của hắn, đã bị hoàn toàn tràn ngập thần hồn linh vụ, hầu như không có một khe hở nào.

Thần hồn no đủ, đỉnh phong điểm giới hạn, cảnh giới như vậy không thể xuất hiện trên người Ngô Khí tu sĩ Hóa Thần đỉnh phong này. Trong tu chân giới, Hóa Thần đỉnh phong tuy rằng đã tới rất gần cảnh giới Phản Hư, nhưng trong đó còn cách một cảnh giới Phản Hư nửa bước.

Kỳ thật khác biệt lớn nhất giữa Hóa Thần tu sĩ và Phản Hư tu sĩ, chính là Nguyên thần, tu sĩ Hóa Thần, bên trong thức hải chỉ có lực lượng thần hồn mà thôi. Nhưng thức hải của Phản Hư cường giả, hoặc đã không thể gọi là thức hải rồi, một khi tiến vào Phản Hư kỳ,, Cũng có nghĩa là đã ngưng tụ nguyên

thần, vị trí nguyên thần chính là Thần Cung. Nguyên thần diệu dụng, hoàn toàn không phải thần hồn có thể so sánh, đây cũng là lý do, Phản Hư cường giả chỉ cần nhắc một ngón tay, là có thể diệt sát không biết bao nhiêu tu sĩ cảnh giới Hóa Thần.

Tu sĩ bình thường, sau khi tiến vào Hóa Thần đỉnh phong, liền bắt đầu nghĩ biện pháp lớn mạnh lực lượng thần hồn của mình. Ở giữa này cần hao phí thời gian, tùy người mà khác biệt, nhưng phần lớn đều phải hơn trăm năm, thậm chí là trăm năm. Có một số tu sĩ thậm chí là hao hết thọ nguyên, đều không thể ngưng tụ nguyên thần, tiến vào Phản Hư cảnh giới.

Mà theo thần hồn lớn mạnh, tu sĩ cũng sẽ từ Hóa Thần đỉnh phong tiến vào nửa bước Phản Hư cảnh, chờ đến khi nguyên thần hoàn toàn ngưng tụ, mới có ý nghĩa chân chính trở thành phản hư tu sĩ. Trong tu chân giới, ngàn vạn tu sĩ, cơ hồ chín thành chín mươi phần trăm Phản Hư tu sĩ, đều không thể tránh khỏi nửa bước Phản Hư cảnh giới này. Chỉ có một ít thiên kiều tu sĩ, mới có thể trực tiếp từ Hóa Thần đỉnh phong liền một hơi ngưng tụ nguyên thần, tấn thăng Phản Hư.

Lúc này Ngô Khí sẽ hưng phấn như vậy, ngoại trừ bởi vì lực lượng thần hồn của hắn đã đến điểm giới hạn bão hòa, chỉ thiếu một bước là có thể hoàn toàn ngưng tụ nguyên thần, bước vào cảnh giới Phản Hư còn có một nguyên nhân khác nữa., Chính là một khi hắn có thể ngưng tụ nguyên thần, ý nghĩa là có thể áp chế huyết mạch Tu La trong cơ thể, an tâm vận chuyển U Minh chiến thể, có thể chịu đựng được uy áp hư không do thi triển Phá Giới thuật mà mang đến, rời khỏi mảnh đại lục này mấy tháng nữa sẽ triệt để biến mất.

Mặc dù chỉ kém cửa một cước, nhưng Ngô Khí vẫn không dám chậm trễ thời gian, hưng phấn một lát, hắn hít một hơi thật sâu, vứt bỏ rất nhiều tạp niệm muốn sinh ra trong đầu, lại một lần nữa tiến vào trong thức hải.

Lôi đình...

Thanh âm hỗn độn đã để cho Ngô Khí vô cùng quen thuộc, sau khi Ngô Khí động niệm, vang lên trong thức hải của hắn.

Ầm ầm ầm.

Căn bản không cho Ngô Khí chút thời gian nào để giảm xóc, tiếng vang vô cùng kịch liệt, giống như một thanh đại chùy, bắt đầu điên cuồng nện vào tâm thần của Ngô Khí.

Nguyên bản những thần hồn linh vụ tràn ngập thức hải hắc, chỉ là đang yên tĩnh chậm rãi chảy xuôi, không nhìn ra chút động tĩnh kịch liệt nào. Nhưng trong nháy mắt, tất cả thần hồn linh vụ, toàn bộ đều sôi trào. Quả thực như một nồi nước sôi đã nấu rất lâu, bắt đầu kịch liệt mà điên cuồng quay cuồng.

Ừc ừc ~ ừc ừc ~

Linh vụ bắt đầu khởi động, thậm chí còn phát ra từng tiếng nước sôi quay cuồng. Động tĩnh như vậy, trong nửa năm này, chưa bao giờ xuất hiện qua. Trong quá khứ Ngô Khí chịu đựng thống khổ, bên trong thức hải sẽ không ngừng sinh ra linh vụ thần hồn mới, nhanh chóng lớn mạnh lên...

Nhưng hiện tại, Ngô Khí đang chịu đựng thống khổ kịch liệt hơn bất cứ lúc nào trước đây, đều phải đáng sợ. Thế nhưng trong thức hải của hắn, lại không có lực lượng thần hồn mới sinh ra, chỉ là lực lượng thần hồn như Vụ Hải kia, lại biến thành một nồi nước sôi, tựa hồ muốn đun sôi thức hải của Ngô Khí.

Uống a.....

Tu luyện lúc trước, mặc dù không ngừng có thống khổ tràn lên, nhưng cũng chỉ có thể để Ngô Khí kêu lên một tiếng đau đớn mà thôi. Nhưng lúc này, sau khi hắn kêu lên, lại lập tức bị thống khổ tra tấn tiếp tục tra tấn mà không thể không mở miệng kêu lên.

Trong nháy mắt đó, hắn thậm chí cảm giác đầu mình sắp nổ tung, hoàn toàn mất đi lý trí, trong tâm thần chỉ còn lại có thống khổ vô biên. Mặc kệ là tâm thần trong thức hải, hay là thân thể ngồi xếp bằng trên mặt đất, vào lúc này, đều điên cuồng kêu lên.

Hôm nay cập nhật đến, canh ba ngày mai cảm tạ nguyệt phiêu của Viêm Vô Phong huynh đệ duy trì, cảm động bá tạ.

Ừc ừc ~ ừc ừc ~

Trong thanh âm như nham tương sôi trào, xen lẫn từng tiếng kêu rên thảm thiết, tựa như chủ nhân thanh âm kia, đang chịu đựng thống khổ thế gian khó có thể tưởng tượng. Nhưng trong đau đớn, mỗi một giây đều vô cùng khó chịu.

Một canh giờ hai canh giờ trôi qua ba canh giờ.... Đi hơn nửa ngày, Ngô Khí không tỉnh lại, tinh thần của hắn cũng không suy yếu mệt mỏi như trước, mà tiếp tục kêu rên, dường như đã hoàn toàn bị nước trinh sát thống khổ bao phủ, không thể tự kiềm chế.

Ầm ầm ầm phụt

Trong từng tiếng lôi âm to lớn vang vọng trong minh minh, đột ngột có một tiếng vang trước đó chưa từng xuất hiện.

Sau khi bong bóng khí bị ngăn trở nghiền nát, một giọt nước ngưng tụ ra, một giọt canh đậm đặc rơi xuống, dung nhập vào trong vụ hải tràn ngập trắng xóa kia.

Phản ứng dây chuyền sau khi giọt canh đậm đặc đầu tiên xuất hiện, vụ hải đã sôi trào đến cực điểm, trong thoáng chốc đã có biến hóa kinh người. Từng bọt khí lớn chừng nắm tay, trong tiếng phốc phốc không ngừng vỡ tan, sau đó ngưng tụ thành từng giọt chất lỏng, rơi xuống...

Lôi âm vẫn như trước không ngừng, nhưng lại nhiều hơn nhiều động tĩnh, biển sương sôi trào, từng cái bọt khí không ngừng dâng lên lại vỡ tan, sinh ra từng giọt dịch thể tinh hoa.

Nhưng tiếng kêu rên từ trong miệng Ngô Khí phát ra vẫn không hề dừng lại, hắn cũng không cách nào phản kháng. Thần hồn chịu khổ, thống khổ này không cách nào chặt đứt. Chỉ có thể chịu đựng, bị bao phủ trong đó. Ngoại trừ thống khổ, Ngô Khí cái gì cũng không cảm thụ được. Đây là bước cuối cùng rồi., Trong nháy mắt khi Ngô Khí bước ra, ý nghĩa là không thể quay đầu lại. Hắn bắt đầu ngưng tụ nguyên thần, liền không thể dừng lại, nếu không thần hồn cản trở. hậu quả

vô cùng nghiêm trọng, nhẹ thì trọng thương, cảnh giới rơi xuống, nặng thì hồn phi phách tán.

Hắn ngồi xếp bằng trên Quy Liệt đại địa, bất quá chỉ là một mảnh vỡ, ở trong khe hở hư không phiêu dang dang không biết bao nhiêu năm tháng. Bây giờ, lại cũng đã đến biên giới hủy diệt.

Bốp!

Nơi đó, lại một đạo hỗn độn khí xám trắng cuốn lên, trực tiếp xé rách góc cạnh mảnh vỡ đại lục này. Cái góc cạnh này ước chừng vài chục trượng, vừa bị giật xuống, lập tức biến mất.

Trong khe hở hư không, ngoại trừ khí lưu hỗn độn vô cùng vô tận, cái gì cũng không có. Bất kỳ tồn tại nào, cho dù là thân thể của cường giả Hợp Đạo, cũng không thể chống lại khí lưu hỗn độn kéo dài bao nhiêu thời gian. Mảnh vỡ này vốn cũng vô cùng to lớn, nhưng đã qua nhiều năm, không ngừng thu nhỏ lại, bây giờ một khối nhỏ này, chỉ sợ ngay cả một tháng cũng chưa chắc có thể chèo chống nổi.

Đáng tiếc hiện tại Ngô Khí đã hoàn toàn đắm chìm trong đau đớn, căn bản không cảm giác được tình huống bên ngoài, đương nhiên cũng sẽ không biết được, hắn dự đoán còn có thể kiên trì nửa năm thời gian mảnh vỡ, tốc độ hủy diệt đột nhiên tăng nhanh, đã rút ngắn đến hơn một tháng. Bất quá cho dù hắn biết, cũng không thay đổi được gì.

Thức hải của hắn, tiếng sấm giao nhau với tiếng kêu rên.

Lạch cạch một tiếng, giọt chất lỏng cuối cùng, trong suốt như ngọc dịch, sau khi bong bóng vỡ tan, rơi xuống, dung nhập vào trong một hồ nước nhỏ trong thức hải đã hoàn toàn là ngọc dịch chảy xuôi. Trong thức hải, bây giờ lại lần nữa trở nên rộng rãi, vô số linh vụ thần hồn trắng xoá vốn tràn ngập, đã hoàn toàn biến mất. Thay vào đó, là ở khu vực Tự Tại, một bãi chất lỏng, bên trong hồ kia, là ngọc dịch óng ánh chậm rãi chảy xuôi.

Dịch hóa thức hải...

Nếu là có tu sĩ nửa bước Phản Hư cảnh nhìn thấy cảnh tượng trong thức hải lúc này, nhất định sẽ giật nảy mình. Tất cả linh

vụ thần hồn, hóa thành dịch ngọc óng ánh, tụ hồ cùng thức hải, cảnh tượng bức này, rõ ràng chính là đến thời khắc máu chốt ngưng tụ nguyên thần: hóa lỏng trong thức hải.

Ừc ừc ~ ừc ừc ~

Đột ngột, thanh âm sôi trào biến mất không bao lâu, vậy mà lại một lần nữa vang lên trong thức hải Ngô Khí. Hơn nữa lần này, so với trước càng chân thực hơn. Bởi vì chất lỏng sôi trào, là dịch thể thật sự. Ngay cả hồ nước chất lỏng cũng không lớn, vậy mà sau khi ngưng tụ không bao lâu liền bắt đầu sôi trào.

Từng cái bọt nước vô cùng chân thật không ngừng dâng lên, sau đó vỡ tan, biến thành một giọt ngọc dịch càng thêm ngưng thực, một lần nữa rơi vào trong hồ nước kia. Cơ hồ bằng mắt thường có thể thấy được, hồ nước kia từng chút từng chút một giảm bớt, không ngừng biến mất.

Lạch cạch...

Lại là mảnh vỡ đại lục kia, lúc này chỉ còn lại có phạm vi trăm dặm, quả thực không tính là tòa đảo hoang. Cùng với dòng khí hỗn độn vô cùng vô tận không ngừng ma sát, cho dù cứng rắn, nhưng căn bản không cầm được bao lâu, một dòng khí hỗn độn đột ngột đụng phải, có thể xé rách một khối khu vực lớn, sau đó xoắn nát thành hư vô.

Nhưng đến lúc này, tựa hồ hỗn độn khí lưu đều có linh trí, trở nên điên cuồng cùng kịch liệt. Tốc độ ma sát xé rách đột nhiên nhanh hơn, chu vi trăm dặm, nhanh chóng giảm bớt biến mất.

Nếu tất cả âm thanh trong thức hải Ngô Khí đều hiển hóa ra ngoài, sẽ phát hiện, so sánh với động tĩnh phát sinh ở bên ngoài lúc này, cũng không kém bao nhiêu.

Thức hải, lực lượng thần hồn đã hoá lỏng, không ngừng lặp lại quá trình sinh diệt, tựa hồ có tồn tại cường đại nào đó muốn sinh ra. Mà ở ngoại giới, động tĩnh càng to lớn, hỗn độn khí lưu chuyển đột ngột trở nên điên cuồng kịch liệt, tựa hồ cũng có tồn tại thần bí gì sắp xuất hiện.

Vốn tính toán thời gian hơn một tháng, lại lần nữa rút ngắn, vùn vụt nửa tháng sau.

Lạch cách...

Cảnh tượng quen thuộc, một dòng khí hỗn độn màu xám bồng nhiên đụng phải, trực tiếp xé rách xuống một khối đá lớn cạnh góc, cuốn vào bên trong dòng khí vô cùng vô tận kia, chớp mắt đã bị xoắn nát thành hư vô.

Mà ở trên mảnh vỡ còn lại, thân thể Ngô Khí, bởi vì động tĩnh lần này, vậy mà lay động một cái. Dưới thân hắn, tuy vẫn là đất đai rạn nứt, nhưng trước mặt hắn, cách đó trăm trượng, đã không còn là thổ địa, mà là hư không, xa hơn nữa là hỗn hợp vô tận khí lưu.

Cuối cùng cũng sẽ hủy diệt, khối mảnh vỡ đại lục tồn tại nhiều năm này, vậy mà vào lúc này lại đi tới đường cùng. Kết cục giống với mảnh vỡ đại lục phiêu đảng trong khe hở hư không, bị vô số dòng khí hỗn độn ma sát hủy diệt, sinh ra trong thiên địa, quy về hư vô.

Không giống như vậy, bên trên mảnh vỡ này, xuất hiện thứ không nên xuất hiện..... Sinh linh.

Một tu sĩ nhân loại, nhắm chặt hai mắt, toàn thân đều đang run rẩy, ngồi xếp bằng ở chỗ kia.

Hắn cũng đã đến thời khắc sống còn, mặc kệ là thần hồn hay là trong miệng kêu rên thảm thiết, đều ngừng lại. Mà trong thức hải của hắn, tất cả đều là chất lỏng do lực lượng thần hồn biến thành, cũng biến mất, chỉ còn lại một dị vật đang nhanh chóng biến hóa.

Dị vật kia, cũng không phải là khí thể, cũng không phải chất lỏng, như là một đoàn óng ánh mặt trời, mà có một loại vô hình bàn tay lớn, đang không ngừng nhào nặn nó, để nó biến hóa không ngừng.

Bàn tay lớn này, chính là lôi âm vẫn còn vang vọng, chỉ là so sánh với lúc trước, Hỗn Độn âm cực kỳ cổ xưa kia đã không còn kịch liệt như trước, một tiếng, đều ẩn chứa quy luật huyền ảo đặc biệt, lúc vang lên, đều rơi vào trên dị vật óng ánh kia.

Răng rắc

Bên ngoài Lôi Âm, đột ngột vang lên một đạo thanh âm chưa bao giờ xuất hiện.

Thức hải đại biến, không gian vốn đã vô cùng rộng lớn, vậy mà bắt đầu điên cuồng khuếch trương lên, tựa như Hỗn Độn Thái Cổ khai thiên tích địa, không gian thức hải bắt đầu lan tràn, ở trong đó, đột nhiên sinh ra một cỗ khí tức tôn quý không gì sánh được vô cùng huyền ảo, tựa như một vị thần linh.

Chỗ ở của Thần linh, đương nhiên là chỗ ở của Thần Cung.

Lôi đình...

Một tiếng hỗn độn cuối cùng, lại chân thực hơn so với bất kỳ thanh âm nào trước đó. Bởi vì thanh âm này, không phải là Ngô Khí vận chuyển pháp quyết Thối Hồn, sau đó từ chỗ sâu trong thiên địa triệu hoán đến, mà là thật sự, từ trong miệng một vị thần chỉ, phun ra.

Thức hải vô cùng trống trải, vị trí đặc biệt, ngồi ngay ngắn một vị thần linh. Toàn thân trên dưới, trong suốt như ngọc, tựa như mỗi một tác, đều ẩn chứa huyền ảo chí lý, ngũ quan diện mục, đúng là giống Ngô Khí như đúc, nhưng không giống chính là, vị thần linh óng ánh này, trong con mắt mở ra, không có một tia nghi hoặc, chỉ có đạo lý đại trí đại nghị lực thông hiểu hết thảy thế gian này.

Nguyên thần, thành công...

Đến canh thứ nhất, hôm nay có ba canh, mười hai điểm trước dăng lên. Các huynh đệ ngồi chờ.

Thức hải khuếch trương, thời điểm hóa thành Thần Cung, một vị Thần Tự Nhiên bỗng nhiên há miệng, phun ra một ý niệm óng ánh như lưu ly.

Ý nghĩ này, bốn phương tám hướng, đều là óng ánh chi tiêu, như một viên đá quý lưu ly to chừng nửa quyền. Ở bốn phía kia, không ngừng hiển hóa ra từng cảnh tượng óng ánh: Ngô Khí ngồi ngay ngắn trên đất bằng cội xay còn sót lại, đột nhiên một đạo hỗn độn khí thô to cuốn tới, ngay lúc muốn cuốn Ngô Khí đi, hai tay của hắn bỗng nhiên nâng lên, mười ngón tay biến hóa, một đạo huyền ảo thuật pháp thành hình, thi triển ra...

Đột ngột, ý nghĩ này đang diễn hóa.

Bên ngoài, Ngô Khí vẫn ngồi xếp bằng bất động, hai mắt mở ra, ánh mắt bình tĩnh không gì sánh được nhìn về phía trước, khí hỗn độn gần trong gang tấc lưu chuyển.

Vù vù

Cảnh tượng giống như trong đầu, Ngô Khí giơ hai tay lên, Chân Nguyên quán chú, quang mang biến ảo khó lường đột nhiên xuất hiện, một đạo thuật pháp huyền ảo không tên, trong khoảnh khắc liền thành hình giữa hai tay Ngô Khí.

Thuật pháp này, hiển hóa trong hào quang kia, tựa như một cánh cửa, tựa như một cái thông đạo, bên trong ẩn chứa lực lượng, tựa hồ muốn xé rách hết thủy hàng rào tồn tại, để người thi triển thuật pháp, có thể xuyên qua bất luận thế giới nào, không có bất kỳ trở ngại nào.

Phá giới thuật

Vậy mà không có bất kỳ trì hoãn nào, trong nháy mắt thanh tĩnh lại, tựa như biết được trước mắt sẽ có cảnh tượng gì xảy ra. Trong nháy mắt liền kết động pháp quyết, thi triển ra Phá Giới thuật kia. Thuật pháp huyền ảo cực kỳ, Ngô Khí chưa từng tu luyện qua một lần, nhưng lúc này hắn thi triển ra, đơn giản giống như là diễn luyện vô số lần, vô cùng thuần thục.

Àm

Trong đầu óng ánh suy nghĩ kia diễn hóa qua cảnh tượng, đột nhiên, một dòng khí Hỗn Độn to lớn, từ trong hư không thổi quét tới, hướng về phía Ngô bỏ mình, lục địa chỉ còn dư lại một cái cội xay lớn mà đi. Không hề nghi ngờ, chỉ cần hai thứ chạm đến, mảnh đất cuối cùng này, sẽ hoàn toàn biến mất trong vết nứt hư không này.

Bành

Đụng phải tốc độ khí Hỗn Độn, ngay cả nửa hơi thở cũng không cần.

Mảnh đất cuối cùng của ma bàn bị vỡ vụn, cuối cùng vẫn bị dòng khí Hỗn Độn kia đụng phải. Không có chút lo lắng nào, mảnh vỡ kia trực tiếp biến thành vô số hạt bùn đất, hô một tiếng bị cuốn vào bên trong dòng khí Hỗn Độn vô cùng vô tận, hóa thành hư vô biến mất triệt để.

Bất quá trong đó, cũng không có thân thể Ngô Khí. Hắn vẫn ngồi xếp bằng ở chỗ đó, cả người đều bị một loại quang mang kỳ dị bao vây lấy, Nhan Quang kia lại giống như đúc Hỗn Độn khí, xám xịt, nhưng khí tức trong đó, lại tựa hồ muốn xé rách hết thảy.

Một màn khiến người ta vô cùng kinh ngạc, Ngô Khí này sống sờ sờ ngồi xếp bằng ở trong hư không, nhưng vô cùng vô tận hỗn độn khí lưu, lại đối với hắn thu không hề phạm một chút nào. Như thể nơi đó chỉ là một cái ảo ảnh, cho dù thật sự chỉ là ảo ảnh, dưới sự hủy diệt của hỗn độn khí lưu, cũng phải xé nát thành hư vô.

Quá trình chính giữa này, cùng trong thức hải Ngô Khí, cảnh tượng tượng trong đầu vị Thần trong suốt như ngọc chỉ phun ra, giống như đúc. Quả thực là tinh chuẩn đến cực điểm, ngay cả chi tiết đều hoàn toàn giống như, ý nghĩ trong đầu giống như Ngô Khí Nguyên Thần phun ra, là đến từ tất cả chuyển phát sinh trong tương lai.

Nguyên thần chính là do hồn phách Chu Thiên biến thành, có rất nhiều diệu dụng. Suy đoán, bất quá là một trong số đó mà thôi.

Ngô Khí nhìn quanh người không ngừng ma sát phun trào, lại không làm gì được khí lưu hỗn độn, trong miệng bỗng nhiên phun ra mấy câu.

Cuối cùng vẫn là thành, chịu tội hồn quyết tra tấn hơn nửa năm, cuối cùng là ngưng tụ tất cả thần hồn thành nguyên thần.

Lúc này từ trong miệng Ngô Khí phun ra, mỗi một câu đều tựa hồ ẩn chứa trí tuệ, có loại cảm giác thấm nhuần tất cả. Trên người hắn phát ra khí tức tu vi, tuy vẫn là Hóa Thần đỉnh phong, nhưng cảnh giới này, lại thời khắc đều đang rục rịch, tựa hồ tùy thời đều có biến hóa, một hơi tiến vào cảnh giới ngàn vạn tu sĩ kia nằm mơ cũng khát vọng.

Đi thôi.

Khi mảnh đất cuối cùng biến mất hoàn toàn, nguyên thần Ngô Khí tựa hồ cũng cảm ứng được nơi muốn đi, đôi tay kia đang muốn biến hóa, hoàn toàn thi triển ra pháp thuật kia.

Ngay cả lúc này, dị biến bỗng sinh ra...

Rắc rắc

Như là tiếng ngọc thạch lưu ly vỡ vụn, nhưng sự thật lại là, dưới thân Ngô Khí, không gian bích chương phá toái.

Khu vực vốn là tối tăm mờ mịt, vô số Hỗn Độn Khí lưu phun trào, lại đột nhiên hiện ra một lỗ đen, cũng chỉ lớn chừng cối xay, tại thời điểm hàng rào không gian vỡ vụn như lưu ly, hiển hóa ra.

Vù vù vù...

Cự biến, thật sự làm cho người ta trở tay không kịp, cho dù là nguyên thần Ngô Khí Cương sinh ra, cũng chưa từng suy diễn ra biến hóa. Ngay lúc Ngô Khí muốn thi triển Phá Giới thuật hoàn toàn, từ trong khe hở hư không rời đi, vậy mà lại xảy ra biến hóa Ngô Khí chưa từng nghĩ tới.

Lỗ đen này vừa xuất hiện, bên trong lập tức tuôn ra một cỗ hấp lực khó có thể tưởng tượng, bốn bề bất kể là Hỗn Độn khí lưu, hay là mảnh vỡ hàng rào không gian vỡ vụn kia, tất cả đều bị một cỗ nào bị cắn nuốt vào.

Toàn thân Ngô Khí đều bị pháp lực Phá Giới thuật bao vây, vạn pháp bất xâm, ngay cả khí lưu hỗn độn cũng không làm gì được hắn. Hắn vốn cho rằng, lỗ đen đột nhiên xuất hiện này cũng không thể làm gì được hắn, thế nhưng không nghĩ tới, biến hóa kinh người lại phát sinh, hơn nữa lần này không phải ở chỗ khác mà là trên người hắn.

Băng...

Khiến cho biến hóa hoàn toàn của Ngô Khí không kịp trở tay, ngay cả thời gian phản ứng cũng không có. Trên người hắn, tiếng vang quen thuộc không gì sánh được, truyền đến.

Trên làn da trắng nõn, u mang lập loè, một cái lân phiến đen kịt lạnh lẽo, trong âm thanh quái dị như dây cung đứt gãy kia, xuất hiện ở trên mu bàn tay Ngô Khí.

Băng băng...

Lại là cảnh tượng kia, trên người Ngô Khí, từng miếng lân phiến đen kịt lạnh lẽo không ngừng hiển hóa ra. Lúc này hắn cảm thấy vô cùng rõ ràng, ở sâu trong cơ thể hắn, một lực lượng hoàn toàn không giống với huyết mạch nhân loại, Âm Ảnh Thủy phun ra ngoài như nước.

Đột ngột cực kỳ, căn bản không kịp ngăn cản, nguồn lực lượng này hoàn toàn bao trùm thân thể Ngô Khí. Phản ứng của Ngô Khí, chỉ vãn vẹn là kịp kêu lên một tiếng đau đớn, tiếp theo chính là cảm xúc tiêu cực mặt khiến hắn kinh hãi không gì sánh được., Hung sát khát máu thôn phệ.... Cổ xưa mà nguyên thủy, không có bất kỳ tình cảm gì khác, lại không biết tại sao, từng đợt từng đợt cảm xúc tiêu cực này dâng trào, vậy mà so với bất luận một lần bộc phát nào trước đó đều mãnh liệt hơn, đều muốn đột nhiên.

Cơ hồ là trong nháy mắt, những cảm xúc tiêu cực này đã đến bên ngoài Ngô Khí, tựa hồ một khắc sau, sẽ tràn vào trong đó, hoàn toàn tràn ngập thần hồn Ngô Khí, hoặc là nói nguyên thần.

Ồ...

Dù là Ngô Khí Cương ngưng tụ nguyên thần, có được lực suy diễn hoàn toàn không thể so với trước kia, đối mặt với dị biến

này, cũng hiển lộ ra vẻ kinh ngạc. Ánh mắt trực tiếp rơi vào trên lỗ đen, cửa hang đen sì như mực, lực hút thôn phệ bên trong đã tiêu tán. Lần này tuôn ra là từng sợi hắc khí, là hắc khí tinh thuần đến cực điểm, đại biểu cho một loại nguyên khí cực hạn nào đó.

Ma khí

Cảm giác quen thuộc, lần đầu tiên nhìn thấy hắc khí, Ngô Khí đã sinh ra một loại cảm giác quen thuộc. Không phải ảo giác, mà là cảm giác quen thuộc thực sự. Thậm chí trước đó không lâu..... Ngô Khí lúc ở Dục Ma Xà Uyên, trong hố sâu dưới lòng đất, vì tu luyện U Minh Chiến Thể, đã thôn phệ hết nguyên khí trong giường của con Bát giai đỉnh phong Thủy Ma Ngạc kia.

Ma khí ở Ma giới...

Trong đó là...

Ngô Khí tựa hồ nghĩ tới điều gì, nơi đó còn có một chút xú đáng về tu sĩ cao giai ngưng tụ nguyên thần, hai mắt trợn lên, hoàn toàn là một bộ dáng không hiểu kinh hãi.

Ma giới...

Sau một khắc, từ trong miệng hắn, bỗng nhiên phun ra hai âm tiết làm chính hắn cũng không thể tin được.

Gần như cùng lúc hai chữ này phun ra, trong cơ thể hắn, một cảm xúc tiêu cực kia, rốt cuộc đã đến bên ngoài Thần Cung của hắn, so với bất cứ lúc nào đều sinh động kịch liệt lực lượng huyết mạch, muốn xông vào bên trong đó. Muốn chiếm cứ tâm thần Ngô Khí, hoàn toàn hóa thành một đầu Tu La, mặc dù huyết mạch không thuần túy, nhưng tâm thần lại trước tiên bị Tu La chi niệm chiếm cứ.

Càng làm cho người ta kinh hãi chính là, lúc ánh mắt Ngô Khí rơi vào cửa vào đen kịt kia, trong cơ thể hắn vậy mà sinh ra từng luồng khát vọng mãnh liệt, tựa như cửa vào u ám kia, là quê hương Ngô Khí, là nơi Ngô Khí đáng ra phải ở lại.

Thật sự là Ma giới, Tu La vốn là sinh linh hung thần cổ xưa nhất Ma giới, thậm chí có thể nói là một trong Thủy Tổ tộc.

Hiện tại trong cơ thể ta có không ít huyết mạch Tu La, khí tức tương liên sinh ra cảm giác hấp dẫn.

Hừ, nếu ta vẫn cảnh giới nửa năm trước, lực lượng thần hồn không có bất luận tiến giai gì, chỉ sợ chỉ cần một cỗ lực hấp dẫn này, cũng đủ để cho ta không cách nào chống đỡ, trực tiếp nhập vào trong đó.

Đáng tiếc, nếu bây giờ là Hợp Đạo đỉnh phong, ngược lại là có thể mượn cơ hội này tiến vào Ma giới một chuyến. Bây giờ tu vi cảnh giới của ta, tiến vào Ma giới, muốn chết sao.

Đối với việc cơ thể đang phát sinh biến động kinh người như Ngô Khí không để ý chút nào, chỉ nhìn chăm chú vào cửa vào u ám bắt đầu thu nhỏ kia, trên mặt lộ ra nụ cười lạnh.

Vù vù

Đã động thủ, bên trong thần cung của Ngô Khí, vị Thần Chỉ ngồi xếp bằng kia. Lúc này, trên thân thể óng ánh của nó, bắt đầu tản mát ra từng sợi hào quang óng ánh. Mỗi một sợi hào quang, đều thuần túy không gì sánh được, là thần hồn tinh hoa của Ngô Khí. Quang mang chiếu xuống dưới, nhất thời tại trong cơ thể Ngô vút bỏ., Tựa như tất cả da thịt màng xương cốt đều biến mất, chỉ còn lại có huyết khiêu, ngàn vạn huyết khiêu trong cơ thể Ngô Khí, trong mỗi huyết khiêu đều có u mang lóe lên lốm đốm, thần quang chiếu rọi, thân thể hóa thành Chu Thiên Thần Quốc, tất cả khí tức U Minh đều không có chỗ ẩn giấu.

Xuy.

Trong minh minh, từng tiếng vang như vậy, tựa như khí tức U Minh Ngô Khí vất vả tu luyện ra, tất cả đều dưới lực lượng nguyên thần của hắn, bốc hơi giống nhau. Cảm xúc tiêu cực hung ác kia vốn muốn tiến vào bên trong Ngô Khí Thần Cung, dưới vô tận thần quang chiếu trúng, lại như nước âm u rơi vào sâu trong cơ thể hắn.

Đến canh thứ hai, xin các huynh đệ phá lệ.

Hừ.

Thần quang chiếu rọi, trong cơ thể Ngô Khí phảng phất như biến thành Vô Thượng Thần Quốc. Vị Thần linh ngồi ngay ngắn kia, nhìn chăm chú vào một cửa vào u ám, hừ lạnh một tiếng, trong cơ thể sinh ra hướng đi, toàn bộ khí tức U Minh đều ẩn giấu trong ngàn vạn huyết khiêu.

Nguyên thần phá giới há mồm, một ý niệm trong suốt như lưu ly bảo thạch hiện ra trong đầu, diễn hóa ra rất nhiều cảnh tượng. Gần như là đồng thời, trong khe hở hư không, thân thể Ngô Khí ngồi xếp bằng cũng đồng thời động tác.

Hai tay khẽ động, chân nguyên rót vào, một đoàn quang mang biến ảo khó lường lập tức sinh ra, khí tức xám xịt lan tràn ra, vọt tới hư không hàng rào kia.

Đi bằng ma bàn, địa phương phía dưới bị Ngô Khí gọi là cửa vào Ma giới, rất là tương tự, hiện ra trước mặt Ngô Khí. Hàng rào hư không bị mạnh mẽ đánh nát, tạo ra một cái cửa vào, trước tiên tuôn ra chính là một lực hút thôn phệ. Ngô Khí ngay cả kháng cự một chút cũng không có, tựa hồ đã sớm biết, sau khi hàng rào này rốt cuộc là một thể giới gì.

Thân thể khẽ động, dưới quang mang xám xịt bao bọc kia, lập tức rơi vào bên trong vết nứt kia.

Âm

Trong nháy mắt muốn thông qua, một cỗ uy áp không cách nào tưởng tượng, buông xuống trên người Ngô Khí. Đó là lực lượng thuộc về bức tường không gian, không giờ khắc nào không phát tiết xuống, bất luận cái gì thông qua vết nứt kia tồn tại, mặc kệ là sinh linh hay là dòng chảy Hỗn Độn khí hay là mảnh vỡ hàng rào, đều phải trải qua cỗ uy áp này.

Khí lưu Hỗn Độn và mảnh vỡ hàng rào đều là vật chết, bất luận uy áp gì cũng phải chịu đựng. Chỉ có Ngô Khí là không giống, khi cỗ áp lực này tới người, Ngô Khí dường như đã

nghe thấy mỗi một tác gân cốt máu thịt trong cơ thể mình rên rỉ.

Vù vù vù

Hai cỗ lực lượng đồng thời dâng lên, trước khi thân thể Ngô Khí nổ tung thành một đoàn huyết nhục vụn vỡ nát, chống lại cỗ uy áp kinh khủng đến cực điểm này.

Một cỗ lực lượng, là một bộ pháp bào mà Ngô Khí mặc trên người vốn là màu đen nhánh, ở giữa hào quang lóe lên lại biến thành một bộ dáng khác: Cổ Huyền Kỳ, phía trên khắc một bức cảnh tượng huyền ảo, có chim bay cá nhảy khắp trời đất chư thiên đại địa ba ngàn Thần Ma... Mỗi một cảnh tượng, tựa hồ đều ẩn chứa chí lý thiên địa vô cùng huyền ảo.

Pháp bào Vạn Tượng trước kia là một trong những thế lực siêu cấp của thượng cổ tông chủ Vạn Tượng tông mặc pháp bào, chỉ bảo thượng cổ chân chính, mặc dù trải qua lực lượng năm tháng ăn mòn, đã là trạng thái tổn hại, nhưng lực lượng còn thừa lại, vẫn có uy năng to lớn như trước.

Một cỗ lực lượng khác chính là thân thể Ngô Khí. Khác với các tu sĩ khác, sau khi Ngô Khí tiến vào cảnh giới cao giai như Nguyên Anh Hóa Thần, cũng không liều mạng tu luyện thần thông, hoặc là vỡ vét cường khí, mà là rèn luyện lực lượng của mình, đặc biệt là tồn tại thân thể U Minh chiến, càng là để cho lực lượng của Ngô Khí vượt xa tu sĩ Hóa Thần.

Lúc này uy áp của bức tường không gian kia rơi xuống, nếu để cho một tu sĩ Hóa Thần đỉnh phong bình thường tiếp nhận, chỉ sợ hiện tại đã là một đồng huyết nhục nát bét, đổi lại là một tu sĩ Phản Hư kỳ, nếu là dưới cảnh giới hậu kỳ, vẫn sẽ không có kết quả gì khác.

Mà lúc Ngô Khí ngang qua, đại bộ phận lực lượng uy áp kia đều bị dị bảo Vạn Tượng Pháp Bào này thừa nhận, bất quá những lực lượng còn lại rơi xuống trên người, cũng khiến cho Ngô Khí lập tức phát ra một tiếng kêu đau đớn. Năm thành huyết nhục trong cơ thể, đều bị nghiền ép thành bột phấn.

.....

Bầu trời xanh thẳm như được tắm rửa, rộng lớn vô cùng, phía dưới lại là một vùng biển yên tĩnh, trên mặt biển xanh thẳm. Ngoại trừ nước biển đang lặng lẽ phun trào, không còn vật gì khác.

Phốc phốc

Đột ngột, trên bầu trời, một bóng người bỗng nhiên từ trong hư không ngã ra. Bóng người này chưa kịp đứng vững, liền lập tức đầu lâu vung lên, một ngụm lớn máu tươi đỏ thẫm liền từ trong miệng phun ra. Máu tươi vẩy ra, hướng mặt biển xanh thẳm phía dưới kia mà đi.

Bóng người này hiện ra, là một tu sĩ mặc hắc bào, ngũ quan diện mục rất là thanh tú, nhưng trên đó lại có hoa văn yêu dị, sắc mặt trắng bệch, tựa như vừa sinh ra một trận bệnh nặng, bộ dáng lúc mới khỏi.

Uống người này rên lên một tiếng, nửa người dưới đều mềm nhũn, tựa như quần áo che lấp phía dưới, huyết nhục xương cốt bên trong tất cả đều không tồn tại, mà là từng đám bông, mềm mại vô cùng. Tuy không phải như vậy, nhưng xác thực cũng không có gì khác biệt. Không hề nghi ngờ, người đột nhiên từ trong hư không đi ra, chính là Ngô Khí vừa mới từ trong vết nứt hư không chạy thoát ra.

Trong nháy mắt hắc xuyên qua hàng rào hư không, mặc dù có Vạn Tượng pháp bảo triệt tiêu đại bộ phận uy áp, nhưng chỉ một phần còn lại, cũng đủ để cho Ngô Khí trả giá nặng nề.

Thân thể của hắn, từ phần eo trở xuống, bất luận là huyết nhục hay xương cốt, tất cả đều bị uy áp kia nghiền nát, mỗi một tác đều như vậy. Cốt nát thành mảnh vỡ triệt để, vốn nên là huyết dịch và chân nguyên toàn thân chảy xuôi, sau khi nửa người dưới của hắn bị nghiền nát, cũng không thể không đổi đạo mà đi.

Nếu là tu sĩ khác, chột bị thương như vậy, nhất định sẽ cực kỳ đau đầu. Cho dù là tu sĩ cao cấp, nếu thân thể bị thương nặng, cũng phải tốn rất nhiều tâm tư, tìm kiếm rất nhiều linh đan diệu dược, mới có thể đem thân thể khôi phục như cũ. Bất quá Ngô Khí lại là ngoại lệ, đừng nói là nghiền nát nửa người dưới

của hắc, chính là nghiền nát tất cả thân thể dưới đầu hắc thành thịt vụn, Ngô Khí giống như có biện pháp trong thời gian ngắn liền khôi phục lại.

chậm rãi lau đi vết máu nơi khoe miệng, Ngô Khí ngẩng đầu lên, ánh mắt quét qua bốn phía, đang muốn phân biệt một chút mình đang ở chỗ nào, bỗng nhiên cách đó không xa xuất hiện động tĩnh khiến Ngô Khí chú ý. Cách đó không xa, ngoài trăm dặm, mặt biển, trong tầm mắt, Ngô Khí xuất hiện hai bóng người to lớn.

Yết ~ tê ~

Đồng thời còn có tiếng gào thét to lớn vang vọng, xa xa truyền đến, trong nháy mắt liền vào trong tai Ngô Khí.

Vù vù

Ngoài trăm dặm, thị lực Ngô Khí mặc dù cũng có thể nhìn thấy, nhưng lại không rõ ràng bằng nguyên thần của hắc chiếu rọi. Tu sĩ trước khi tiến vào Phản Hư, mặc dù lực lượng thần hồn cũng có nhiều diệu dụng, nhưng hoàn toàn không bằng nguyên thần.

Ngô Khí tâm niệm vừa động, lập tức trong mi tâm thần cung của hắc, một vị thần linh óng ánh, đột nhiên mở hai mắt nhắm chặt. Lập tức lấy Ngô Khí ở trên không trung, trong phạm vi ngàn dặm, mỗi một khu vực tựa hồ đều cô đọng thành một bộ đồ họa, xoay tròn lên, sau đó tiến vào thần cung Ngô Khí, chậm rãi căng ra, phía trên đang phát sinh sự tình, mặc dù hai con kiến hôi đánh nhau, cũng rõ ràng vô cùng, hiện ra.

Thần thông như vậy, hoàn toàn khác với thần niệm của tu sĩ Hóa Thần. Loại cảm giác mỗi một giọt nước biển lưu động đều thấy rõ ràng, khiến Ngô Khí cảm thấy mình giống như thật sự biến thành một vị thần linh cao cao tại thượng.

Ầm ầm

Tiếng động cực lớn trên mặt biển truyền đến, lập tức khiến Ngô Khí chú ý tới nơi đó đang xảy ra một trận chém giết.

Vù vù

Cho dù nửa người dưới đã hoàn toàn bị nghiền nát, bất quá lại không ảnh hưởng chút nào tới Ngô Khí thi triển thần thông thuần di. Một ý niệm chính là trăm dặm, trên mặt biển đang phát sinh chiến đấu, thân ảnh Ngô Khí đột nhiên xuất hiện. Sau khi đứng vững, Ngô Khí lập tức nhìn xuống phía dưới.

Mặt biển vốn nên là yên tĩnh, lúc này lại là sóng biển quay cuồng, hai luồng thú ảnh to lớn dây dưa cùng một chỗ, tiếng vang to lớn không ngừng truyền ra.

Một đầu yêu thú, to lớn như một hòn đảo, nhất là giáp xác to lớn vô cùng kia, trên đó có từng đạo hoa văn thô ráp quần cùng một chỗ, tứ chi ngắn lại trắng kiện không gì sánh được, so sánh với thân thể của nó, đầu lâu càng có vẻ nhỏ đáng thương, đúng là một đầu yêu thú loài rùa.

Bất quá để Ngô Khí cảm thấy kỳ dị chính là, tốc độ của con yêu thú loài rùa này trên mặt biển đúng là vô cùng nhanh chóng. Bình thường, yêu thú cũng là tự dã thú tiến hóa mà đến, phần lớn đều giữ lại tập tính dã thú. Yêu thú loài rùa bình thường đều thân thể to lớn cứng rắn, nhưng tốc độ lại chậm chạp vô cùng.

Nhưng con Quy thú to lớn trước mắt này, tốc độ lại khủng bố đến cực điểm, tứ chi vô cùng ngắn kia mỗi một lần dịch chuyển, đáy biển sẽ dâng lên hai dòng sông ngằm to lớn vô cùng, giống như sẽ nâng con quy thú này lên, trực tiếp để nó trượt ra ít nhất mấy chục dặm.

Một con yêu thú khác, không biết tốc độ như thế nào, nhưng thân thể của nó lúc này lại gắt gao quần lấy con quy thú kia.

Trên mặt biển, một cái đầu to như ngọn núi hiện ra, không có vảy, không có giáp, sóng biển cao mấy chục trượng bốc lên, nước biển đang rơi xuống không thể dừng lại trên người nó, rất là kỳ dị. Mà dưới đầu của nó, rõ ràng nổi lên với ít nhất trăm cái xúc tu mọc ra từ cái bánh hấp buồn nôn, mỗi một cái đều dài đến trăm trượng, giống như là một cây roi trơn vừa thô vừa to, gắt gao quần chặt lấy đầu Quy thú kia.

Hai đầu Hải thú to lớn này, cũng không biết có thù hận gì, chém giết cùng một chỗ. Nhất là đầu Hải thú to lớn giống như

bạch tuộc kia, tựa hồ là liều mạng cũng muốn giết chết đầu Quy thú kia. Từng đám xúc tu trắng kiện không gì sánh được kia, không ngừng giơ lên, sau đó hung hăng rút xuống.

Ngô Khí ở trên mặt biển, nhìn hai con thú phía dưới dây dưa cùng một chỗ, chỉ nghe thấy từng tiếng nổ vang đùng đùng này truyền đến, mỗi một tiếng đều mang ý nghĩa là một cái xúc tu của con cự thú Chương Ngư kia, mang theo lực lượng to lớn vô cùng, rút vào trên mai rùa to lớn của con Quy thú kia.

Bát giai sơ kỳ.

Tuy rằng hai con hải thú này đều không có hiện lộ ra thần thông kinh khủng gì, nhưng Ngô Khí vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh giới của hai con hải thú này. Bất luận là con quy thú kia hay con bạch tuộc hải thú to lớn vô cùng, đều là bát giai sơ kỳ, nói cách khác, thực lực hai đầu yêu thú này tương đương với Phản Hư sơ kỳ của tu sĩ nhân loại.

Lúc này Ngô Khí là tu sĩ ngưng tụ nguyên thần, nhưng tính kỹ lại, hắn vẫn chỉ là Hóa Thần đỉnh phong, không phải phản hư tu sĩ.

Không nghĩ tới vừa thoát thân liền gặp hai con súc sinh này đánh nhau, không biết nơi này là nơi nào, ngược lại có thể nghỉ ngơi một lát.

Trong khi nói chuyện, ánh mắt Ngô Khí quét xuống, lại rơi vào trên mai rùa to lớn của con Quy Thú kia.

Thứ ba là muốn đập vé a.

Trên biển, một chiếc thuyền lớn dài chừng chín trăm trượng đang nhanh chóng di động, tốc độ vô cùng nhanh chóng. Thân thuyền không biết vật gì tạo thành, đen vàng giao nhau, giống như sắt như gỗ, buồm đậu nhìn dài... Thứ nhất đầy đủ, bất quá phía trước chiếc thuyền lớn này lại có hai đầu Hải thú to lớn như cá voi, trên thân thú có khóa sắt lạnh lẽo, nối liền với thuyền lớn kia.

Động lực trên chiếc thuyền này, vậy mà là đến từ hai con hải thú kia.

Đại dương vô tận này, mặc dù có rất nhiều nhân loại tồn tại, nhưng có thể khiến hải thú kéo thuyền, cũng chỉ có thể lực tu chân tụ tập.

Trên boong thuyền, một đám người đang đứng, pháp bào trên người rất giống nhau, đều có chân nguyên ba động không kém phát ra, hiển nhiên đều là tu sĩ, hơn nữa cấp bậc không thấp. Người cầm đầu, là một người trung niên, thân hình dày đặc, hai bên tóc mai có chút hoa râu, khuôn mặt cũng tràn đầy tang thương. Phía sau hắn, thì đứng đầy một đám tu sĩ trẻ tuổi, nam nữ đều có, bất quá nhìn bộ dáng tâm tình cũng không cao, hầu như đều là đau khổ lo lắng chuyện gì.

Trong đó có một thanh niên tuấn tú, uy vọng cao nhất trong đám tu sĩ trẻ tuổi, bước ra trước một bước, đứng sau lưng người trung niên thương tang kia.

Há miệng nói: Lâm thúc, đừng tự trách mình quá, dù sao cũng không ai nghĩ đến thương đội sẽ đụng phải một đám Thôn Hải Dẫn, nếu không phải Lâm thúc quyết định thật nhanh, chỉ sợ ngay cả một chiếc thương thuyền này cũng không giữ được. Về gia tộc, chúng ta nhất định nói rõ ràng với các trưởng lão, sẽ không để cho Lâm thúc khó xử.

Thanh niên này vừa nói xong, những người khác cũng đều học theo, đi lên phía trước an ủi người trung niên kia. Nghe ý tứ trong lời nói của bọn họ. Hóa ra đám người bọn họ là một

thương đội. Chỉ là trên đường buôn bán, vận khí không tốt gặp phải một đám Thôn Hải Tiêu thú, một thương đội, chỉ chạy thoát bọn họ một chiếc thuyền buôn.

Trong đại dương vô tận, có rất nhiều yêu thú tồn tại, trong đó có một số yêu thú khiến tu sĩ nhân loại phần hận nhất. Thôn Hải Tấn Thú là một trong số đó, đặc biệt là các thương đội lớn buôn bán trên biển thường xuyên xuất hiện. Đối với Thôn Hải Tấn Thú chuyên môn tập kích tu sĩ buôn bán quả thực là hận thấu xương. Nhưng đáng tiếc, tộc Thôn Hải Thương này cực kỳ vô lại, mỗi lần tập kích tu sĩ nhân loại, đều sẽ kén chọn mềm mại Thục Tử, một khi chúng cảm ứng được trong thương đội có cường giả bọn chúng không thể đối phó, chúng sẽ đi ra.

Bởi vì như vậy, tộc đàn Thôn Hải Nghiêu Thú này, đạt được một cái biệt danh chó săn.

Hiển nhiên, đám người thương đội này vô cùng xui xẻo gặp phải một đám Thôn Hải Tiêu Thú. Tuy rằng may mắn thoát được tính mạng, lại ném đi hàng hóa cùng các thương thuyền khác, trở về gia tộc tất nhiên là chịu trừng phạt. Tuy nói là thiên tai nạn, nhưng hầu như trong tất cả thế lực tu sĩ nhân loại, đều có quy tắc chế độ của mình, phạm sai lầm sẽ bị trừng phạt.

Thương binh trung niên nhân cũng rất rõ ràng điểm này, nghe vậy thần sắc cũng chỉ hòa hoãn một chút, đang muốn mở miệng nói gì đó.

Bỗng nhiên vào lúc này, thuyền lớn dưới chân bọn họ, không có chút dấu hiệu nào bắt đầu lay động mãnh liệt.

Chuyện gì đã xảy ra?

Người trung niên lập tức lộ ra một tia kinh ngạc, ông một chút, mi tâm nháy lên, lực lượng thần hồn hùng hậu tuôn ra, thoáng chốc liền bao trùm khu vực chiếc thuyền lớn này.

Ồ, là hai con Kinh Thú này, bị kinh hãi rồi.

Trước tiên hẳn đã xác nhận nguyên nhân dao động của thuyền lớn, cũng không phải là đụng phải dị vật gì, mà là hai con hải thú cá voi cực lớn kéo thuyền tiến lên phía trước kia. Không biết bị cái gì làm cho kinh hãi hay làm sao, vậy mà dừng lại,

đánh chết cũng không chịu đi tới chút nào, thân thể cao lớn cũng bắt đầu vận vẹo.

Đang lúc cả đám người kinh dị hai con Hành Kinh Thú bình thường này tại sao lại trong lúc như vậy, đột ngột một tiếng nổ mạnh như sấm sét giữa trời quang. Ở phía trước xa xa, tiếng ầm ầm vang lên.

Trời ạ, mau nhìn, đó là cái gì vậy,

Trong đám người, lúc tiếng nổ truyền tới, một tu sĩ bộ dáng như một thiếu nữ, giống như nhìn thấy cảnh tượng không thể tưởng tượng nổi, hai mắt mở to, nhìn chăm chăm vào chỗ rất xa. Không cần thanh âm của nàng nhắc nhở, trong tiếng nổ như sét đánh kia, ánh mắt mọi người đều hướng chỗ cực xa xa nhìn lại.

Chỉ thấy trên không trung, mây trắng vốn nên tồn tại lúc này đã biến mất không thấy gì nữa. Thay vào đó, là một đám mây đen to lớn vô cùng, bao trùm phạm vi ngàn dặm.

Mây đen kịt như mực, đám mây phun trào kia, thật giống như một dòng mực lớn đang chảy xuôi, màu đen khiến người ta cảm thấy chói mắt.

Càng thêm kinh người chính là, trong đám mây đen kia, từng tia chớp trắng đang phun trào, thỉnh thoảng tuôn ra hình cung lòe loẹt lóa mắt, còn có hình dạng măng xà giao long do sấm sét hiển hóa ra, có khi cũng biến thành lưới điện lồi cầu, như thể đó không phải là bầu trời gì đó, mà là từng chỗ lồi trồi lồi điện, quả thực làm cho người ta sợ hãi không gì sánh được.

Cho dù cách rất xa, nhưng mọi người trên thuyền lớn đều có thể mơ hồ cảm giác được, trong mây đen kia, mỗi một đạo uy áp tia chớp kinh lôi, bọn họ thậm chí có thể cảm giác được, cho dù chỉ là một tia chớp nhỏ bé bằng sợi tóc, cũng đủ để lấy đi cái mạng nhỏ của bọn họ.

Hành Kinh thú, chính là loài Hải thú mà tu sĩ nhân loại thường xuyên lui tới các đại hải vực thương đội yêu thích nhất, rất khó cảm thấy mệt mỏi, mặc kệ mệt nhọc, cực kỳ ôn thuận, nhưng lực cảm ứng của chúng không hề yếu, thường xuyên có thể vì thương đội sớm cảm ứng được nguy hiểm, quy tắc tránh đi. Ví

dụ như hiện tại, hai con Kinh Kinh Thú này, đánh chết đều không chịu tiến thêm một bước, cho dù là người ngu cũng có thể nhìn ra, phía trước là hung hiểm.

Gã trung niên Tang Thương nguyên bản đang muốn kéo lực lượng thần hồn của mình ra ngoài, dò xét một chút, nhưng sau khi nhìn thấy mây đen ngàn dặm kia, lập tức giống như con thỏ bị dọa sợ, thu hồi toàn bộ lực lượng thần hồn của mình lại.

Đồng thời, vẻ tang thương trên mặt hoàn toàn chuyển thành sợ hãi cùng sợ hãi, trong miệng kinh hô: Thiên kiếp, đó là thiên kiếp.

Trung niên nhân này mặt mũi tràn đầy tang thương, hiển nhiên là thương nhân thương nhân nhiều năm hành tẩu trên biển này, so sánh với tu sĩ bình thường, kiến thức của hắn tự nhiên là uyên bác hơn nhiều.

Cho nên một đám tu sĩ trẻ tuổi phía sau người trung niên, sau khi nghe hắn kinh hô, lập tức cũng đều lộ ra vẻ hoảng sợ.

Lâm thúc, ngươi nói cái gì là Thiên kiếp, chẳng lẽ... phía trước có người đang độ kiếp...

Rốt cuộc là thiên kiếp gì, phản hư hay là...

Người ngu sao, đương nhiên là phản Hư Thiên Kiếp, nếu như hợp đạo cường giả độ kiếp, làm sao có thể chỉ có chút động tĩnh như vậy.

Phản hư sao, đó cũng là siêu cấp cường giả rồi, trong gia tộc chúng ta cũng bắt quá chỉ là mấy vị Phản Hư trưởng lão mà thôi, vậy mà để cho chúng ta gặp phải một vị Phản Hư cường giả độ kiếp ở chỗ này.

Một đám tu sĩ trẻ tuổi hiển nhiên đều không phải người thường lui ra ngoài, hiển lộ ra tu vi cũng đều là cảnh giới Nguyên Anh. Lúc này bỗng nhiên nhìn thấy một vị Phản Hư cường giả hư hư hư hư hư độ, sau khi kinh hãi đều vô cùng hưng phấn, trong đôi mắt phóng ra quang mang, gât gao nhìn chằm chằm về phía xa xa phía trước, khu vực phía dưới mây đen kia.

Bọn họ như vậy, nhưng người trung niên kia lại nghĩ tới cái gì, khuôn mặt đột nhiên trở nên trắng bệch.

Nhanh, nhanh, rời khỏi nơi này.

Người trung niên này không thể so sánh với một đám tu sĩ trẻ tuổi, hắn buôn bán trên biển nhiều năm, đương nhiên biết có rất nhiều cấm kỵ, tìm cách tránh hung mới có thể sống lâu dài.

Hiện tại bọn họ, tựa hồ sắp đụng vào một cái cấm kỵ.

Nơi này chính là Loạn Ma hải vực, cao giai tu sĩ ở chỗ này, không phải là ma đầu khát máu thích giết chóc, chính là một ít nhân vật tà đạo có tính tình ngoan lệ. Phía dưới rõ ràng là một tu sĩ phản hư đang độ kiếp, thừa dịp hiện tại hắn còn đang độ mà không thoát thân, phải nhanh chóng rời đi. Nếu không đợi người kia độ kiếp thành công, chúng ta phải chết không biết.

Trung niên nhân tang thương không sai biệt lắm là đáy lòng đang điên cuồng gào thét, trong lòng cấp bách, lập tức muốn lập tức hạ lệnh, để cho hai con Kinh Thú phía trước thuyền quay đầu rời khỏi nơi đây, cho dù đường vòng xa hơn nữa, cũng quyết không thể mạo hiểm chọc giận một tu sĩ Phản Hư kỳ.

Người trung niên nghĩ như vậy, nhưng đáng tiếc, những người khác lại không phải.

Thanh niên tuần tú lúc trước từng an ủi hắn, bỗng nhiên vào lúc này, không biết trong lòng hiện lên cái gì, quý xui quý khiến thế nào mà lại ngăn cản được động tác của người trung niên.

Ánh mắt hắn có chút lấp lóe, trên mặt hiện ra một vòng ửng đỏ không bình thường, nhìn người trung niên Thương Tang nói: Lâm thúc, nơi đó chính là một tu sĩ cảnh giới Phản Hư, thân gia của hắn nhất định rất phong phú, lần này thương đội của chúng ta tổn thất nặng nề, trở về gia tộc nhất định sẽ bị trách phạt. Nhưng nếu người độ kiếp trước mắt không thành công, bị thiên kiếp đánh chết, vậy chúng ta...

Ai cũng không nghĩ tới, thanh niên tuần tú này còn chưa nhìn thấy dáng vẻ của người độ kiếp kia, vậy mà đã đánh chủ ý muốn tiếp nhận di sản của người khác. Lúc mới nghe thấy hắn nói, tất cả mọi người đều giật nảy mình, bao gồm cả người trung niên mặt mũi tràn đầy tang thương kia, nhưng lập tức lại

trở về., Ngoại trừ trung niên nhân kia, trên mặt những người khác đều hiện lên thần sắc không bình thường, trong đầu tựa hồ cũng xuất hiện cùng một hình ảnh: Cường giả phản hư độ kiếp kia không thành công, bị thiên kiếp oanh tử, sau đó lưu lại một đồng công pháp bảo vật, bị bọn họ đạt được.

Có ảo tưởng như vậy, bọn họ đương nhiên không có lý do gì lại phản đối thanh niên tuần tú kia, lập tức không có ai phát ra thanh âm khác.

Người trung niên kia tất nhiên không phải cái gì cũng không hiểu, ngẩn người ra, vừa nhìn biểu tình của mọi người, liền minh bạch trong lòng những người này đều đang suy nghĩ cái gì đó, lập tức làm cho mặt hắn biến đổi lớn, vừa sợ vừa giận, trong miệng lập tức phát ra thanh âm gấp gáp.

Hồ đồ, các ngươi... Không được, mau rời khỏi nơi này. Nếu không...

Người trung niên đã tức giận, nơi đó còn quản được những người khác nghĩ như thế nào, lập tức xoay người lại. Đột nhiên từ bên hông mình kéo xuống một cái lệnh bài hàn thiết lớn chừng bàn tay, trên lệnh bài tuyên khắc hai con Hải thú to lớn, nếu nhìn kỹ, có thể phân biệt ra, chính là hai con Kinh Thú hành lang trước thuyền lớn kia.

Nắm lấy lệnh bài này, người trung niên được gọi là Lâm thúc này, đang muốn làm gì đó, bỗng nhiên lại có biến cố, vào lúc này phát sinh: Chẳng biết từ lúc nào, thanh âm sét đánh ầm ầm vang vọng bên tai mọi người, biến mất.

Thay vào đó, là một thanh âm băng lãnh bình tĩnh, không có một tia ba động chập chùng, vang lên trong tai tất cả mọi người trên thuyền lớn.

Sau đó hắn truyền lại cho bọn họ một ít dự tính tổng hợp từ ngày hôm qua, là kỷ niệm thưởng cho các huynh đệ của bọn họ: Để xem một chút rồi tổng hợp lại, không tốn nhiều công sức cũng không phí tiền, mời các huynh đệ cùng nhau bái tạ một chút.

Vù vù

Dừng lại, trong chớp mắt, tất cả mọi thứ trên mặt biển đều dừng lại. Hai con Kinh Ngư Thú to lớn vô cùng, xích sắt liên kết thuyền lớn, gió biển, còn có đám người trên thuyền, tất cả đều dừng lại sau khi bóng người kia xuất hiện đột ngột.

Trong không khí, đột nhiên có một cỗ khí tức uy áp đáng sợ khó có thể tưởng tượng đang chảy xuôi, mặc dù không có rơi xuống, nhưng mọi người chính là không dám loạn động, giống như dã thú bình thường đối mặt mình không cách nào phản kháng, cường đại địch nhân, ngoại trừ bị động chờ đợi, không có cách nào khác.

Trên boong thuyền, người trung niên đầu lĩnh mặt mũi tràn đầy tang thương, cổ họng xì một tiếng nuốt nước miếng, có chút gian nan ngẩng đầu, nhìn về phía bóng người đáng sợ đột ngột xuất hiện, trong lòng liệu mạng cầu nguyện cái gì đó, động tác cũng không chậm.

Phí lực cúi người xuống, vô cùng cung kính mở miệng nói: Chúng ta là người thương hội Cát thị, buôn bán trở về, đi ngang qua nơi đây, không muốn quấy nhiễu tiền bối tĩnh tu. Chúng ta lập tức rời đi, xin tiền bối thứ tội.

Dù sao cũng là tu sĩ buôn bán nhiều năm, biểu hiện của người trung niên này so với đám tu sĩ trẻ tuổi đã sợ đến mức không còn ai kia tốt hơn nhiều. Bọn họ tại thời điểm Ngô Khí Đột Ngột xuất hiện ở đỉnh đầu của mình, khi cảm nhận được trong không khí chậm rãi chảy xuôi đáng sợ kia, đáy lòng lập tức lộ bộ một chút, sắc mặt lúc trắng bệch, mấy người thậm chí thiếu chút nữa liền trực tiếp ngồi phịch xuống.

Nhất là thanh niên tuần tú lúc trước nói chuyện, quả thực là tâm can đã vỡ nát, trước đó mấy hơi thở hắt còn nói phải đợi Ngô Khí độ kiếp người này bị thiên kiếp đuổi chết rồi nhất tịen nghi. Không nghĩ tới lập tức Ngô Khí tu sĩ phản hù này liền xuất hiện trước mặt hắn, coi như là người to gan hơn nữa.

Có tao ngộ này sau khi thiên kiếp., Chỉ sợ cũng sẽ bị hù chết khiếp. Hiện tại thanh niên tuấn tú này, toàn thân ướt đầm mồ hôi lạnh, đáy lòng điên cuồng gào thét, hi vọng Ngô Khí không nghe thấy tà trước đó của hắn.

Dưới ánh nhìn ngưỡng mộ của mọi người, trên không trung, Ngô Khí mặc một bộ hắc bào, khuôn mặt bình tĩnh nhìn mười mấy người trên thuyền phía dưới. Nhưng tất cả mọi người đều có thể cảm giác được, có một lực lượng khủng bố đến cực điểm ở trong cơ thể Ngô Khí, ở quanh người hắn. Như có một tia khí tức hắc bạch quái dị tồn tại, khiến khu vực này trở nên như một lỗ đen, không ngừng cắn nuốt cái gì đó, cũng làm cho thân hình Ngô Khí trong mắt bọn họ trở nên không rõ ràng.

Cảm ứng được khí tức khủng bố làm bọn họ không có nổi một tia phản kháng trong đầu. Núi cao ngửa lên, chỉ cần Ngô Khí thoáng lộ ra một chút hung hăng hoặc sát ý, tất cả mọi người bọn họ sẽ sợ đến tè ra quần, hốt hoảng chạy trốn.

Bất quá ngoài dự liệu của mọi người chính là, Ngô Khí tu sĩ thần bí phản hù này, cũng không có gì khác thường, chỉ là ánh mắt rơi vào trên người trung niên cầm đầu kia, không có một tia thanh âm ba động tình cảm, lại lần nữa vang lên.

Đây là hải vực nào của thương hội Cát thị.

Lời nói của Ngô Khí lập tức khiến cho đáy lòng mọi người nổi lên ý nghĩ nghi hoặc. Nhưng không ai dám xen mồm vào lúc này. Người trung niên bị hỏi đến cũng không dám có chút chậm trễ, sau khi nghe thấy vấn đề của Ngô Khí, lập tức mở miệng trả lời.

Hồi bẩm tiền bối, nơi này chính là Loạn Ma hải vực, phụ cận nơi này là hải vực thống ngự Cự Kinh thành, chúng ta chính là thương đội dưới trướng thương hội Cát thị trong thành.

Lúc này trong lòng trung niên nhân tang thương vô cùng thấp thỏm, ánh mắt của hắn rơi vào trên người Ngô Khí, cái gì cũng không nhìn ra, chỉ có thể mơ hồ cảm ứng ra, trong không khí có một cỗ khí tức khủng bố không gì sánh được. Đầu nguồn chính là không trung tu sĩ áo đen trẻ tuổi này.

Khí tức thật kinh khủng, tuyệt đối là cường giả cảnh giới Phản Hư, uy áp của trưởng lão trong gia tộc lúc ra tay cũng bất quá chỉ như vậy mà thôi. Trước đó xuất hiện độ kiếp, cảnh tượng chính là người này không thể nghi ngờ, tu sĩ vừa mới vượt qua thiên kiếp đều cần tu dưỡng củng cố cảnh giới, hy vọng người này cũng nóng lòng tìm kiếm một chỗ như vậy buông tha.

Đáy lòng người trung niên nghĩ như vậy, trên mặt lại không có chút biểu hiện nào, chỉ là sau khi trả lời vô cùng cung kính cúi đầu xuống.

Những người khác cũng đều như vậy, đối mặt với một tu sĩ Phản Hư, bọn họ ngay cả một chút ý niệm phản kháng cũng không dám, tất cả đều cúi thấp đầu, sợ trong ánh mắt của mình lộ ra thần sắc khác, sẽ chọc giận tên cường giả phản hư vô trước mắt bất cứ lúc nào.

Loạn Ma hải vực.

Chợt nghe thấy tu sĩ trung niên trả lời, trên mặt Ngô Khí đầu tiên là ngạc nhiên, tiếp đó liền hiện lên một tia mừng rỡ.

Vậy mà thật sự là Loạn Ma hải vực, một phen khúc chiết ngược lại tổn không ít công phu. Trách không được nơi này, cảm ứng kia liền mãnh liệt hơn nhiều. Gần xong, xem ra vật kia thật sự là ở chỗ này.

Trong lòng Ngô Khí hiện lên ý niệm này, tựa hồ là nghĩ tới chuyện gì tốt, cuồng nhiệt hưng phấn lóe lên rồi biến mất.

Sau khi giải quyết xong nghi vấn trong lòng, ánh mắt Ngô Khí lại một lần nữa trở về trước mắt, trên thân một đám tu sĩ thấp thỏm bất an phía dưới thuyền, tóc đen rối tung, là diện mục Ngô Khí tái nhợt, ánh mắt rơi xuống, một vòng cung khí tàn nhẫn chậm rãi hiện lên trên khóe miệng Ngô Khí.

Các ngươi, có thể đi rồi.

Sau khi một đám người từ Ngô Khí nghe được câu nói này, lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc, tiếp theo là mừng như điên. Bọn họ tựa hồ cũng có chút không dám tin tưởng, vốn tưởng không thiếu là một trận tai họa, rất có khả năng là chọc giận một vị Phản Hư tu sĩ vừa mới vượt qua thiên kiếp.

Lại không nghĩ rằng, vị cường giả vừa mới vượt qua Thiên kiếp này tựa hồ tâm tình rất tốt, lại tựa như không nghe thấy lời nói của thanh niên tuần tú trước đó, vậy mà không có một chút dấu hiệu tức giận nào. Một câu nhẹ nhàng liền đuổi bọn họ đi. Tất cả mọi người trong lòng đều mừng như điên, bất quá lúc này bọn họ đều không dám lập tức lộ ra thần hồn như vậy, chỉ có thể kìm nén. Trong lòng đều đang thúc giục người trung niên Thương Tang kia mau chóng xuất phát, để hai con Kinh Ngư Thú kéo thuyền lớn lập tức rời khỏi đây.

Xem ra người này thật sự không nghe thấy lời ta nói lúc trước, thật tốt quá, tính mạng bảo vệ.

Một khối đá lớn trong lòng thanh niên tuần tú kia lúc này rốt cuộc đã rơi xuống. Từ sau khi Ngô Khí xuất hiện, trong lòng hắn thật giống như ẩn giấu một cái trống lớn, một khắc không ngừng nổ vang, khiến trái tim của hắn thiếu chút nữa muốn nổ tung.

Đám tu sĩ trung niên tang thương dẫn đầu này, tựa hồ nghe thấy được trong lòng mọi người điên cuồng gào thét. Sau khi Ngô Khí nói xong, liền vội vàng vô cùng cung kính thi lễ với Ngô Khí, như được đại xá, thần niệm dũng mãnh tràn vào lệnh bài hai con hải thú to lớn trong lòng bàn tay mình.

Hai tiếng ồ ồ, trước mặt thương thuyền, hai con kinh thú hình thể to lớn kia, nhận được mệnh lệnh của trung niên tu sĩ kia, cũng đều như trút được gánh nặng, đứng đưa thân thể, mỗi con dâng lên một mảng sóng biển, đồng thời lập tức kéo thương thuyền kia, tiếp tục chạy về phía trước.

Ban đầu, tồn tại có ky Ngô Khí, tốc độ cũng không nhanh, chỉ là chậm rãi di động. Nhưng ra một khu vực, quả thực là giống như chạy trời chết, hai con Kinh Thú kia trong nháy mắt tăng nhanh tốc độ, không thua gì tốc độ độn quang của một tu sĩ Hóa Thần, điên cuồng chạy về phía xa. Sợ rằng chậm một chút, Ngô Khí sẽ đổi ý, ngăn cản bọn họ lại.

Sau nửa nén hương, cách hải vực ban đầu ít nhất hơn ngàn dặm mặt biển, tốc độ hai con kinh thú vẫn nhanh như vậy, không giảm tốc độ. Bất quá một đám tu sĩ trên thương thuyền đều thở phào nhẹ nhõm.

Oành oành oành.

Như trút được gánh nặng, thời điểm thở ra một hơi vô cùng nặng nề, mấy tu sĩ trẻ tuổi tu vi không cao, tựa hồ còn cực kỳ sợ hãi, như là hao phí đại lượng tinh thần, uể oải ngồi bệt xuống.

Cho dù người trung niên cầm đầu có tu vi Hóa Thần hậu kỳ, nhưng lúc này cũng có gương mặt tàn lưu lại như vậy, trên trán cũng thấy mồ hôi lạnh, hiển nhiên hắn cũng là cực kỳ sợ hãi, vừa rồi trước mặt Ngô Khí cũng chỉ là miễn cưỡng chống đỡ. Bây giờ tựa như đã trôn ra được Sinh Thiên, liền không che giấu được, hiển lộ trước mặt một đám tiểu bối.

Vù vù sống sót, chúng ta vẫn còn sống sót.

Khí tức thật đáng sợ, người nọ thật sự là Phản Hư tu sĩ vừa mới vượt qua thiên kiếp sao, vì sao khí thế còn đáng sợ hơn so với trưởng lão trong gia tộc.

May mắn là người này không nghe thấy.

Một đám tu sĩ, trong mắt đều là vẻ sợ hãi, trong lòng nhớ lại cũng là cực kỳ sợ hãi. Liên quan đến tính mạng của mình, bọn họ cũng bất chấp cái gì, đều đưa ánh mắt nhìn vào thanh niên tuần tú kia. Trong ánh mắt mỗi người đều không hữu hảo gì, trước đó kính trọng người này như thế nào cũng vô dụng, chỉ cần nghĩ tới hắn suýt chút nữa hại chết mình, đáy lòng tất cả mọi người đều có ý nghĩ oán hận.

Người trung niên tang thương kia cũng là như thế, chỉ là hắn vẫn chưa hiển hiện ra. Hiện giờ nếu đã thoát được tính mạng, hắn cũng không nên quá so đo, bất quá nghĩ tới vẫn còn có chút quang hỏa, lập tức phải răn dạy vài câu.

Thanh niên tuần tú kia cũng biết mình thiếu chút nữa đã gây ra đại họa, đối mặt ánh mắt oán hận của mọi người mặc dù đáy lòng cũng có tức giận, lại cố nén không hiện ra. Nhìn thấy thần hồn của người trung niên kia, cũng đoán được hắn muốn nói cái gì, không đợi hắn mở miệng, chính hắn trước tiên mở miệng.

Lâm thúc, chư vị sư huynh đệ, Cát Toàn biết lần này suýt chút nữa gây thành đại họa, liên lụy mọi người, về gia tộc Cát Toàn

nhất định là tự mình trưởng lão nơi nào lĩnh phạt.

Thanh niên này một câu nói ra, trực tiếp để cho những người khác không còn gì để nói, ngay cả người trung niên cầm đầu cũng bị nghẹn một chút. Bất quá trong lòng hắn còn dư nợ chưa tiêu, tự nhiên không có khả năng một câu liền đuổi hắn đi, đang muốn tiếp tục mở miệng, khuyên bảo thanh niên kia một phen.

Không muốn dị biến phát sinh, ngay lúc này, giáng lâm.

Ầm

Không có chút dấu hiệu nào báo trước, trên mặt biển yên tĩnh, một mặt sóng gió ngập trời đột nhiên hất lên. Trong sóng lớn kia, đột nhiên hiện ra một bóng đen to lớn vô cùng. Hai con Kinh Hải thú vốn đang kéo theo thuyền buôn đi tới, đột nhiên nhìn thấy bóng đen to lớn như hòn đảo trong sóng lớn kia., Lập tức giống như nhìn thấy thiên địch kinh khủng kia, bắt đầu điên cuồng gào thét vằn vẹo, thân thể gãy dựa, muốn thoát ly xích sắt đang khóa chặt chúng, rời khỏi nơi này, rời khỏi bóng đen kia.

Thứ nhất đến, trước mười hai điểm còn có hai canh.

đẹp ~ tê ~ tê ~ tê.

Hình thể của Hành Kinh Thú cực lớn, có thể so sánh với một hòn đảo nhỏ, nhưng chiến lực của tộc đàn này lại thấp đến đáng thương trong vô số Hải Thú tộc. Hai con Kinh Thú kéo theo thương thuyền, bất quá chỉ là yêu thú Lục giai đỉnh phong mà thôi, mặc dù ỷ vào thân thể to lớn, chiến lực cũng chỉ có thể khó khăn lắm sờ đến bờ Thất giai mà thôi.

Chúng nó vừa nhìn thấy bóng đen trong sóng lớn kia, quả thực hoảng sợ đến cực điểm, thân thể điên cuồng giãy dụa, gào thét không ngừng, muốn kéo đứt xích sắt khóa lại.

Đáng tiếc, hai sợi xích sắt kia chính là đặc biệt chế tạo ra, lúc chúng nó giãy dụa, phía trên đột nhiên dâng lên ánh sáng, từng đạo phù văn phức tạp nhảy ra, gắt gao kéo hai con kinh thú. Chẳng những tránh không thoát, ngược lại càng kéo càng chặt, còn có thống khổ kịch liệt đánh tới, làm cho hai con súc sinh này càng là gào rú giãy dụa không ngừng.

Thương thuyền tuy không nhỏ, nhưng như thế nào cũng không chịu nổi hai con súc sinh giãy dụa, lập tức muốn lật đổ. Một đám tu sĩ trên thuyền kinh hãi muốn bay lên, thoát khỏi nơi đây.

Âm

Lại là một tiếng vang thật lớn, ngay lúc thương thuyền muốn lật úp mọi người chưa kịp bay lên, sóng lớn ngập trời đã ép xuống. Bóng đen bên trong sóng lớn kia, rốt cuộc lúc này cũng hiện lộ ra diện mục chân chính.

Tiếng rống vang lên.

Trong tiếng gào thét đánh tan màng nhĩ, hai mắt mọi người lập tức nhìn thấy, bóng đen kia, đúng là một đầu Hải thú có hình thể càng to lớn hơn so với Kinh thú. Đi đầu nhìn thấy, chính là giáp xác giống như một hòn đảo, thô ráp vô cùng., Phương viên chừng ngàn trượng, phía trên là từng đạo hoa văn quần quanh, tùy ý một cái khe, giống như một cái khe rất sâu. Thậm

chỉ có thể nhìn thấy hải tảo sinh trưởng tươi tốt bên trong, tứ chi tuy thô ngắn, nhưng lại như bốn cây trụ lớn quây biển, âm âm muốn đập xuống.

Đây lại là một đầu yêu thú loài rùa, mặc dù không có gì đặc biệt, nhưng chỉ từ trên người nó phát ra cỗ khí tức hung sát vô biên kia, cũng đủ để cho một đám tu sĩ còn ở trên thuyền sợ hãi hoảng sợ.

Rắc rắc

Tiếng giòn vang không gì sánh được, ngay cả tiếng sóng biển quay cuồng cũng không che được, vang lên trên mặt biển.

Tất cả mọi người đều hiểu âm thanh này đại biểu cho cái gì, bởi vì nguồn gốc của âm thanh này ngay dưới chân bọn họ. Chiếc thuyền buôn không nhỏ kia còn chưa kịp lật úp, một cái đầu to lớn thô ráp như đá, đột nhiên từ trong sóng biển vươn ra. Cái miệng rộng của hai cái răng nanh đen sì kia mở ra, lại trực tiếp cắn xuống.

Cứu ta a...

Dị biến này dị biến quá nhanh, căn bản làm cho người ta không kịp phản ứng, bọn họ cũng không có cách nào phản ứng. Bởi vì trong mắt bọn họ xuất hiện con rùa cự thú này, phát ra khí tức, rất rõ ràng nói cho mọi người biết, đây là một đầu bát giai yêu thú.

Cự đại như đảo nhỏ, cộng thêm cấp bậc yêu thú cấp tám, trách không được hai con Kinh Thú kia lại kinh hoảng thất thố như vậy. Ở trong thế giới yêu thú, cấp bậc cực kỳ thâm nghiêm, thậm chí so với tu sĩ nhân loại càng sâu hơn.

Thương thuyền kia to lớn, nhưng chỉ là một vật chết mà thôi, sẽ không tránh né cũng không phản kháng, dưới miệng con yêu thú loài rùa kia, sau một tiếng vang giòn vô cùng rõ ràng, liền triệt để đứt gãy thành hai đoạn. Trên thuyền, mười mấy người, một trong số đó có một nam tu trẻ tuổi xui xẻo nhất, không kịp phản ứng, đứng ở chỗ thương thuyền đứt gãy, cả người còn chưa bay lên, đã bị mảnh vỡ của con cự thú kia nuốt vào trong miệng.

Ừng ục

Quả thực là âm thanh nuốt nước miếng như lôi âm, sau khi cái đầu yêu thú loài rùa ngẩng lên, mảnh vỡ thương thuyền bị nó ngậm trong miệng còn có tên nam tu xui xẻo kia, liền hoàn toàn biến mất.

Nhanh, mau rời khỏi nơi này.

Người trung niên tang thương kia, cho dù đến lúc này, rõ ràng còn không có bỏ lại đám người một người bỏ chạy trước. Tuy rằng mặt của hắn trở nên tái nhợt trước nay chưa từng có, mắt thấy nam tu kia chết, lập tức hướng về phía những người còn sống gầm rú.

Kỳ thật căn bản không cần hắn ra khỏi miệng, mười mấy người còn sống, vừa nhìn thấy tên nam tu xui xẻo kia bị sống sờ sờ nuốt vào, nhao nhao thất kinh, hoàn toàn không để ý đến những người khác, lập tức phóng ra độn quang của mình, hướng về bốn phương tám hướng muốn bỏ chạy. Nhìn thấy tình cảnh này, trung niên tang thương cũng không nhìn nhiều hơn thương thuyền cùng hai đầu Hành Kinh thú bị kinh hãi đến kia, lập tức cũng muốn độn quang của mình đào tẩu.

Oanh oanh oanh oanh!

Hơn mười đạo độn quang hiển hiện, lập tức muốn hướng bốn phương tám hướng bỏ chạy, tại phiến hải diện này, liên tiếp có tiếng vang, liên tục không ngừng nổ ra.

Chỉ thấy mỗi phương hướng, mặt biển, từng cột nước trắng kiện vô cùng, trong từng tiếng nổ mạnh tuôn ra. Mỗi một cột nước đều cao ít nhất mấy trăm trượng, mỗi một cột nước đều tựa hồ có linh tính, uốn lượn vặn vẹo, cuối cùng kết nối cùng một chỗ trên không trung, từ xa nhìn lại, quả thực giống như một cái lồng sắt thật lớn.

Mà trong lồng tre, ngoại trừ hai con kinh thú gào thét không ngừng kia, chính là một chiếc thương thuyền tàn phá cùng mười mấy con. Tu sĩ nhân loại.

Rầm một tiếng, bên trong ít nhất trăm cột nước quần lấy nhau, đột nhiên có mười mấy cây chia lìa ra, mang theo lực lượng to lớn vô cùng, lấy tốc độ cực nhanh lướt ra ngoài, không đợi

mười mấy tu sĩ kia độn quang bay đi, liền đồng loạt quán quanh lên.

Thân thể của ta không thể động đây.

Bao gồm cả tu sĩ trung niên Tang Trung Kỳ kia, mười mấy người, không một ai may mắn thoát khỏi, tất cả trong nháy mắt đều bị mười mấy cột nước trắng kiền kiền không gì sánh được kia trối chặt. Ở trong cột nước trong suốt, từng luồng từng luồng thú nguyên lực xanh thẳm như linh xà không ngừng lưu chuyển, quán quanh trên thân mỗi một tu sĩ.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt.

Tại thời điểm tu sĩ trung niên có tu vi cao nhất kia còn đang muốn giãy dụa, bỗng nhiên trên mặt biển, từng tiếng nổ vang lên làm cho người ta răng chũa nát.

Sau khi trung niên nhân ngẩng đầu nhìn thấy cảnh tượng nơi đầu nguồn âm thanh kia, lập tức làm cho đáy lòng hắn hoàn toàn bị sợ hãi tràn ngập. Chỉ thấy trong mặt biển, trong lòng giam nước, mười mấy tu sĩ trẻ tuổi bị cột nước trối lại, ngay cả giãy dụa một chút cũng không làm được, thú nguyên lực xanh thẳm bên trong cột nước đột nhiên tăng tốc phun trào, làm cho cột nước sinh ra từng cỗ cự lực.

Cự lực sát thân, mười mấy người thân thể, nhất tề phát ra không chịu nổi gánh nặng rên rỉ, tiếp theo là cảnh tượng huyết tinh không gì sánh được, thân thể mười mấy người giống như trúng phải trọng kích Tây qua, trong tiếng nổ vang ùng ùng cùng một chỗ nổ tung, huyết nhục màu đỏ tươi lập tức cùng nước biển xanh thẳm hỗn hợp cùng một chỗ, nhuộm đỏ hơn mười cây cột nước kia.

Tê.

Người trung niên còn sống, trong nháy mắt yết hầu giống như bị cái gì nắm chặt, phát ra một tiếng hô hấp trầm thấp. Một khuôn mặt tràn đầy tang thương đỏ bừng lên, bốn phía tuôn ra gân xanh, hai mắt cũng mở to, hai tròng mắt quả thực như muốn cứng rắn bị đẩy ra ngoài.

Bên ngoài cơ thể hắn, đột nhiên hiện ra từng đạo chân nguyên màu đỏ máu, không ngừng tán loạn, tản mát ra một loại khí

tức liều mạng cuồng bạo.

Vù vù vù vù.

Liên tục ba tiếng dị hường, chỉ thấy bên ngoài cột nước đang vây khốn hấn có ba đoàn quang mang hiện ra.

Trong hào quang, đúng là ba kiện pháp khí, một đao, một kiếm, một con ốc biển, trên mỗi kiện pháp khí đều tản mát ra khí tức cường đại, nếu là tu sĩ có biết hàng ở đây, liền có thể phân biệt ra, ba kiện pháp khí này, đều là đạo khí, mặc dù không phải là đạo khí cao cấp, nhưng mỗi một kiện đều là tồn tại như trân bảo của tu sĩ cảnh giới Hóa Thần bình thường.

Nhưng lúc này, người trung niên này một lần đều phóng ra ngoài, ngay cả con mắt cũng không nháy lấy một cái. Cũng không biết hấn làm cái gì, ba kiện đạo khí kia vừa xuất hiện, phía trên đều có ánh sáng không bình thường, còn có một cỗ khí tức cuồng bạo trào ra. Ngay cả một hơi thở cũng không đợi được lâu, người trung niên kia lúc này hiển hiện ra sự tàn nhẫn vô cùng, quyết đoán.

Khuôn mặt hấn đỏ bừng, từ miệng hấn, giữa kẽ răng, cố gắng thốt ra một chữ.

Bạo nổ.

Oanh oanh oanh.

Vẫn liên tục ba tiếng, một tia trì hoãn đều không có, ba kiện đạo khí kia sau khi từ trong miệng người trung niên phun ra, lại đều trong nháy mắt phát ra ánh sáng rực rỡ, tiếp theo liền nhìn thấy, khí tức ba kiện đạo khí trở nên cuồng bạo trước nay chưa từng có, sau đó trong ba tiếng nổ mạnh, đồng loạt nổ tung.

Tự bạo đạo khí.

Một màn này nếu bị tu sĩ khác nhìn thấy, tất nhiên sẽ mắng to người trung niên kia phung phí của trời, ba kiện đạo khí tốt nhất, đủ để cho rất nhiều tu sĩ Hóa Thần đều coi như trân bảo, cả ngày đều sẽ sinh ra một tia đạo khí hư hao, vậy mà bị người trung niên này trong nháy mắt toàn bộ tự bạo.

Hậu quả chính là, chỗ cột nước xanh thăm kia trên mặt biển, trong tiếng nổ, toàn bộ bị một cỗ khí lăng hung mãnh bao trùm, bên trong có vô số kinh khí uy lực vô cùng phun trào, đem hết thủy trong đó hết thủy đều muốn xoắn nát.

Về

Bất ngờ luôn luôn xảy ra vào lúc này, tại khu vực bị ba kiện đạo khí tự bạo uy lực bao trùm, bỗng nhiên một đạo độn quang màu đỏ trắng xen lẫn nhau bắn nhanh đi, trong nháy mắt liền thoát ly khu vực kia, tốc độ cực nhanh, quả thực khó tin, một cái chớp mắt sẽ triệt để rời khỏi vùng hải vực này, đến nơi cách đó ít nhất ngàn dặm.

Đạo độn quang này, mơ hồ hiển lộ ra, người trong đó lại cực kỳ quen thuộc, là người trung niên tang thương kia. Bất quá hiện tại hắn đã hoàn toàn không còn khí độ trước đó, quần áo lam lũ, pháp bào giá trị xa xỉ bị ba kiện đạo khí tự bạo uy lực suýt chút nữa biến thành phấn, cả người cũng hoàn toàn bị đỏ thắm bao trùm, chật vật đến cực điểm, quả thực chính là một huyết nhân.

Mặc dù như vậy, trung niên nhân này hiển nhiên còn không có buông tha cơ hội sống sót, ở dưới chân hắn giẫm lên một tấm chắn vật sự tình, ánh sáng trắng tuôn ra, bao phủ thân thể trung niên nhân kia lại. Xem khí tức phía trên phát ra, vậy mà lại là một kiện đạo khí cấp bậc không thấp.

Sau khi bị trói, nhìn thấy mười mấy văn bối của mình bỏ mình, trong nháy mắt tự bạo ba kiện đạo khí trân quý của mình, sau đó trực tiếp thi triển độn pháp huyết độn, muốn chạy thoát.

Không nói cái khác, chỉ cần một phần quyết đoán này, cũng đủ để cho tu sĩ nhìn thấy lớn tiếng trầm trồ khen ngợi. Vì cơ hội sống sót, đừng nói là ba kiện đạo khí, ngay cả bảo vật toàn thân tất cả đều không cần cũng có khối người. Nhưng người tốc độ quyết tuyệt như trung niên nhân này, lại ít đến đáng thương.

Canh hai đến canh.

Về

Một khi tu sĩ thi triển cần tiêu hao tâm huyết một loại độn pháp, tốc độ sẽ nhanh hơn rất nhiều. Ví dụ như trung niên nhân kia, là tu vi Hóa Thần hậu kỳ, thi triển ra độn pháp giống như liêu mạng, tốc độ tăng vọt một chút đã đến Hóa Thần đỉnh phong, thậm chí là nửa bước phản hư cảnh.

Sau khi tiếng xé gió vang lên, thân ảnh người trung niên kia đã ở ngoài ngàn dặm. Theo thủ đoạn hắc liên tiếp chạy trốn, tự bạo đạo khí, lại thi triển huyết độn, quyết tuyệt tàn nhẫn, hắc là có rất nhiều cơ hội có thể chạy thoát. Cho dù đối thủ của hắc là một đầu yêu thú bát giai, nhưng chỉ cần đạt được tiên cơ, cơ hội vẫn rất lớn.

Bất quá đáng tiếc chính là, đối thủ của hắc, không phải chỉ là con yêu thú cấp tám kia.

Đang lúc hắc lướt ra ngàn dặm, trong lòng tuôn ra một tia vui mừng, một thanh âm vô cùng bình tĩnh vang lên, quả thực như là một thùng nước đá, trong chớp mắt tưới vào trong lòng hắc, để thân thể của hắc triệt để cứng ngắc xuống.

Thủ đoạn tự bạo đạo khí không tệ, nhưng vẫn nên lưu lại thì hơn.

Nương theo thanh âm này là một bóng người, đột ngột từ trong hư không trên mặt biển đi ra. Ở ngoài ngàn dặm của con yêu thú loài rùa kia, trên lộ tuyến người trung niên bỏ chạy.

Một bộ hắc bào, ngũ quan khuôn mặt thanh tú không gì sánh được, khuôn mặt trắng bệch như bệnh nặng mới khỏi, khóe miệng mang theo một vòng ý cười tàn nhẫn, hai chân đạp trên hư không, chậm rãi đi tới phía người trung niên đã dừng lại.

Là người?

Trung niên tu sĩ bị một đám tu sĩ trẻ tuổi gọi là Lâm thúc giờ phút này mở to đôi mắt đỏ như máu, gắt gao trừng mắt nhìn Ngô Khí từ trong hư không đi ra. Nếu như không phải thân thể

hắn đã hoàn toàn bị giam cầm lại, chỉ sợ hắn đã sớm xông ra ngoài, muốn liều mạng với Ngô Khí, hoặc là lần nữa bỏ chạy.

Là Ngô Khí, trước đó không lâu hắn còn nhìn thấy vị phản hủ tu sĩ thần bí vô cùng vừa mới vượt qua thiên kiếp kia.

Trong mắt người trung niên này lúc này, ngoại trừ áp chế không được sự phẫn nộ và sợ hãi, còn có nghi hoặc, hắn không rõ. Lấy hắn hiện tại nhìn thấy, thủ đoạn của thanh niên thần bí trước mắt này, hắn là tiện tay liền có thể lấy tính mạng của tất cả mọi người bao gồm cả hắn ở bên trong, lấy tu vi Phản Hủ cảnh mà hắn hiện ra, hắn là không có ai có thể phản kháng được.

Nhưng hắn không làm như vậy, ngược lại trước tiên thả bọn họ đi, sau đó để cho một đầu yêu thú đánh lên bọn họ, sau khi giết những người khác, lúc hắn phải lập tức chạy thoát, hắn mới hiện thân, ngăn lại hắn.

Sao rõ ràng người có thể trước đó giết chúng ta, hơn nữa còn lấy cớ, vì sao lại cố ý thả chúng ta đi?

Đã rơi vào trong tay người khác, người trung niên này không biết đáy lòng còn không có hy vọng xa vời sống sót, bất quá nghi hoặc của hắn ngược lại là thật.

Nhất là sau khi hắn nhìn thấy, sau khi hắn bị lực lượng không hiểu nào đó giam cầm, ở phía dưới Ngô Khí, trên mặt biển chậm rãi nổi lên một con Quy thú to lớn, càng là cực kỳ phẫn nộ đồng thời lại cực kỳ nghi hoặc.

Ngô Khí đứng trước mặt người trung niên, trên mặt ẩn chứa ý cười, tựa hồ đang thưởng thức vẻ mặt phẫn nộ của tu sĩ trung niên này lại tuyệt vọng.

Từ hy vọng đến cảm giác tuyệt vọng, hắc hắc hắc...

Từ trong miệng Ngô Khí, bỗng nhiên phun ra, lập tức làm cho người trung niên vô cùng phẫn nộ kia toàn thân đều tuôn ra hàn khí không nén được. Hắn tựa hồ muốn xác nhận lại một lần, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm Ngô Khí, muốn phân biệt trong tiếng cười Ngô Khí kia rốt cuộc là tình cảm gì.

Người cố ý làm vậy là do người cố ý.

Trung niên nhân này trở thành tu sĩ cũng đã hơn hai trăm năm, mặt mũi tràn đầy vẻ tang thương, tự nghĩ cũng đã gặp qua không ít nhân vật hình dạng phụ họa. Hơn nữa nơi này là Loạn Ma hải vực, không giống với các hải vực khác là tu sĩ tiên đạo. Trong phiến hải vực rộng lớn này, tu sĩ lớn nhất vẫn là tu sĩ Loạn Ma Đạo.

Mặc dù trong đại dương vô tận, bởi vì đáy biển vô cùng vô tận Yêu thú tộc quần tộc uy hiếp, nơi này tu sĩ nhân loại so với trên đại lục đoàn kết hơn nhiều. Giới hạn giữa tiên ma cũng không rõ ràng. Nhưng ma đạo dù sao cũng là ma đạo, cùng tu sĩ tiên đạo cũng không giống nhau, ít nhất tâm tính phải càng thêm ích kỷ một chút.

Nhưng người trước mắt, biến thái như vậy, lại ít đến đáng thương. Rõ ràng nổi lên sát tâm, nhưng không động thủ ngay tại chỗ, mà thả bọn họ rời đi trước, sau đó lại để cho yêu thú của mình giữa đường ăn tươi nuốt sống bọn họ. Cố ý để hắc chạy đi, lại là lúc hắc cho rằng mình thật sự có thể sống sót, đem hắc ngăn lại.

Từ hy vọng đến khi tuyệt vọng, từ thiên đường đến địa ngục.

Chênh lệch trong đó, nhất là hai lần chịu đựng, nếu là tu sĩ tâm chí hơi kém một chút, chỉ sợ là sẽ phát điên ngay tại chỗ.

Trung niên nhân mặc dù không có điên mất, nhưng lúc này nếu không có cổ giam cầm chi lực, thân thể hắc chỉ sợ cũng sẽ không áp chế được mà run rẩy lên.

Ma đầu, ngươi là ma đầu chân chính.

Người trung niên trừng mắt, nhìn chăm chăm vào Ngô Khí, nếu ánh mắt cũng có thể giết người, chỉ sợ hiện tại Ngô Khí đã không còn nguyên vẹn. Lúc này người trung niên này nếu không biết kết quả của mình tuyệt đối sẽ không tốt, vậy đầu óc thật sự có vấn đề.

Vừa nghĩ tới kết cục bi thảm mình sắp đến, lại không thể phản kháng, ngay cả giãy dụa một chút cũng không làm được, ánh mắt người trung niên tràn ngập phần nộ cùng tuyệt vọng.

Ha ha, tên ma đầu này, ngươi giết ta thì thế nào. Ta chính là người thương hội Cát thị, bên trong thương hội có mấy chục vị

Phản Hư trưởng lão, hội trưởng của chúng ta càng là cường giả Hợp Đạo cảnh. Lần này ta dẫn đầu thương đội toàn quân bị diệt, mặc dù không hoàn toàn là do ngươi làm, nhưng chờ sau khi ngươi giết ta, ai cũng sẽ biết được.

Nếu chỉ giết mấy người thương hội chúng ta, có lẽ ngại tu vi Phản Hư cảnh, thương hội chúng ta có thể làm gì ngươi, có thể còn có thể lôi kéo ngươi uy hiếp gia nhập thương hội. Nhưng hiện tại, ngươi đã hủy diệt cả một thương đội của chúng ta, ngươi nói, thương hội chúng ta sẽ tha cho ngươi sao?

Ha ha.

Đã biết được mình phải có kết cục bị thảm cho trung niên nhân, bỗng nhiên nhớ tới, sau khi hấn bỏ mình, toàn bộ thương đội hấn dẫn đầu này liền thật sự toàn quân bị diệt, mặc dù những thương đội khác bởi vì đụng phải một đám Thôn Hải Tán mà bị diệt, nhưng ngoại trừ mười mấy người còn sống sót ra,, Không có những người khác biết rõ, mà hiện tại, ngoại trừ hấn, những tu sĩ khác từ lần gặp phải Thôn Hải Thương ngoài ý muốn kia sống sót bên trong đã chết hết. Một là bị con Quy thú kia nuốt sống vào trong bụng, mười mấy con khác, thì bị cắn nát thành một bãi thịt đỏ tươi.

Hiện tại chỉ còn lại hấn, nếu hấn cũng bỏ mình, cuối cùng toàn bộ thương đội bọn họ sẽ bị diệt, toàn bộ sẽ rơi vào trên người Ngô Khí.

Sau khi nói mấy câu, hai mắt người trung niên này bỗng nhiên sáng ngời, trong lòng lập tức nghĩ đến, nói không chừng đây chính là cơ hội sống sót. Tiếng cười có chút thê lương còn chưa hoàn toàn phát ra đã bị hấn thu hồi lại.

Các hạ mặc dù là tu sĩ phản hư, nhưng vừa mới vượt qua thiên kiếp, chỉ là phản hư sơ kỳ mà thôi. Đại bộ phận trưởng lão trong thương hội chúng ta đều có tu vi trên các hạ, trong đó cũng có rất nhiều tu sĩ tinh thông thời diễn chi đạo, muốn tìm ra các hạ cũng không khó khăn. Thương đội ta dẫn dắt tuy rằng nhỏ, nhưng vì uy nghiêm của thương hội Cát thị, đến lúc đó thương hội nhất định sẽ phái ra trưởng lão đuổi giết các hạ.

Bất quá, nếu các hạ có thể tha cho tính mạng của ta, ta có thể thề, tuyệt đối sẽ không đem các hạ lẫn đến đây. Những người khác chết cũng không có quan hệ gì với các hạ, bọn họ đều là chết trong lần ngoài ý muốn kia.

Một câu đối trắng thay đen từ trong miệng người trung niên này phun ra. Vì mạng sống, hắn cái gì cũng dám nói, bộ dáng quyết tuyệt lúc trước đã không thấy, ngược lại như là phó phường vô lại, dữ tợn. Dưới cái nhìn của hắn, hắn đột nhiên bắt được Mệnh mạch của Ngô Khí.

Tuy thủ đoạn của Ngô Khí tàn nhẫn, là một tu sĩ ma đạo tình ngoan. Nhưng bất luận tiên ma, chỉ cần là tu sĩ, tu vi càng cao, liền càng tiếc mạng. Sau khi hắn nói ra có thể bị cường giả của thương hội Cát thị đuổi giết, Ngô Khí khẳng định sẽ lựa chọn bỏ qua hắn tránh thoát lần đuổi giết này.

Còn về phần hơn mười mạng người chết trên tay Ngô Khí, so sánh với tính mạng của mình, đương nhiên không đáng nhắc tới.

Nghe hắn nói xong, Ngô Khí xác thực như hắn nghĩ, trên mặt vốn còn có vẻ tàn nhẫn, bỗng nhiên biến đổi, hiện ra một vòng do dự, tựa hồ thật sự bị lời nói của hắn thuyết phục.

Nhìn thấy Ngô Khí này, trong mắt người trung niên lập tức xuất hiện một tia đắc ý, thầm nghĩ: Tên ma đầu nguoi, chờ ta trở về thương hội, sẽ để cho nguoi biết rõ thủ đoạn của thương hội Cát thị ta. Ta còn đang lo lắng vì lần này tổn thất của thương đội làm sao bù đắp được đây, ma đầu nhà nguoi đưa tới cửa, tất cả đều đẩy lên trên nguoi nguoi. Những người khác đều đã chết, xảy ra chuyện gì còn không phải là ta nói, đến lúc đó lại để các trưởng lão đuổi giết kẻ này, đến lúc chết cũng không có đối chứng.

Đang lúc hắn lâm bẫm trong lòng, trong miệng cũng muốn mở miệng, khuyên nhủ Ngô Khí thả hắn đi thì sự do dự trên mặt Ngô Khí lập tức biến mất toàn bộ, một ánh mắt như cười như không lướt tới, rơi vào trên người trung niên. Tiếp theo trong miệng Ngô Khí chậm rãi phun ra mấy câu làm cho hắn cực kỳ sợ hãi.

Hiện tại người nhất định suy nghĩ: Chờ sau khi trở về, người đem mọi chuyện đẩy lên trên người ta, lại mang theo người đến đuổi giết ta. Dùng hết thủ đoạn cũng không thể để cho ta sống sót, cuối cùng tới một cái chết không đối chứng.

Không sai chứ...

Ba chữ cuối cùng, lúc từ trong miệng Ngô Khí phun ra, quả thực giống như ba tiếng sét đánh, vang lên trong tai người trung niên. Tuyệt vọng, lần này là tuyệt vọng thật sự. Sau khi bị Ngô Khí nhận ra dự định, trong đôi mắt của người trung niên này, rốt cuộc cũng có từng tia tro trắng tuôn ra, không còn ý nghĩ phản kháng tính toán nữa.

Nhìn Thần của trung niên nhân một hồi, Ngô Khí lập tức không còn lạc thú nữa. Lắc đầu, khóe miệng cong lên một vòng đường cong quen thuộc tàn nhẫn.

Há mồm: Lên đường đi...

Nghe thấy giọng nói của Ngô Khí, người trung niên kia không cách nào nhúc nhích, chỉ có thể trơ mắt nhìn cánh tay Ngô Khí chậm rãi nâng lên, năm ngón tay há miệng, từng đạo u mang lưu chuyển trong lòng bàn tay, tựa hồ ngưng tụ thành phù văn cổ xưa quý dị nào đó, chậm rãi phủ lên đầu của hắn.

Ông sư hèn

Hai chữ đã lâu chưa từng vang lên, ở nơi này, lại một lần nữa từ trong miệng Ngô Khí phun ra.

Thứ ba là muốn đập vé.

Loạn Ma hải vực, mặt biển như đồng bằng, mênh mông vô tận, chỉ là sóng biển phun trào, nước biển nổi lên tựa hồ càng thêm đậm hơn so với nước biển trong các hải vực khác, hơi nhìn vào chỗ sâu, chính là hắc ám vô tận, không thấy ánh sáng. Bất luận là hải vực nào, phần lớn khu vực đều là đất hoang vu không có người ở. Nhưng ở một ít khu vực linh khí cực kỳ tràn đầy, liền có thể có đại lượng tu sĩ nhân loại tụ tập trong đó, Cổ Dương Bách đảo chính là nơi như vậy.

Cái gọi là bách đảo, cũng không phải chỉ có một trăm hòn đảo tồn tại, trên thực tế, tại phiên hải vực kia, ít nhất hơn một ngàn hòn đảo. Trên mặt biển, tinh la kỳ bố, phía xa nhìn càng là rậm rạp chằng chịt, so sánh với nơi khác hơn mười mấy vạn dặm đều nhìn thấy một tu sĩ, ở khu vực này, khí tức thuộc về nhân loại, không biết nồng đậm bao nhiêu.

Hầu như mỗi một tòa đảo đều có nhân loại tồn tại, không nhất định là tu sĩ, cũng có phạm nhân. Bất quá trên không trung, thường xuyên có đủ loại độn quang, từ bốn phương tám hướng mà đến, cũng thường xuyên có thể nhìn thấy một ít phi thuyền linh kiện, thậm chí là các loại pháp khí phi hành như cung điện, vừa vào khu vực này, lập tức cảm nhận được khí tức hoàn toàn khác biệt.

Tại khu vực trung tâm mấy ngàn đảo, đây chính là điểm đến của đại bộ phận tu sĩ nơi này. Nơi đó là hòn đảo lớn nhất, không biết là vì nguyên nhân gì mà trên đó vốn là như vậy, liếc mắt một cái ngoại trừ u ám ra thì không có Nhan Yên gì khác. Quả thực giống như một con viễn cổ cự thú, nằm yên tại đó.

Chỉ là sau khi tiếp cận, liền có thể nhìn thấy, nguyên nhân chân chính, là vì một tòa thành trì trên đảo.

Đó là một tòa thành trì lớn đến mức làm cho người ta kinh hãi. Từ xa nhìn lại ở mặt biển, vốn là một cái tầm nhìn vô biên lập tức bị ngăn cách, có thể nhìn thấy, vẻn vẹn chỉ là một mặt tường thành hắc sí cao mấy trăm trượng, dựng thẳng ở mặt

biển, quả thực giống như cự nhận ngang phong, bao la đến khó có thể tưởng tượng.

Trên không thành trì, có một tòa thành lũy như được đúc từ hàn thiết, toàn thân che kín gai sắt, lạnh lẽo vô cùng, chỉ liếc mắt nhìn một cái, cũng sẽ khiến người ta đáy lòng sinh ra hàn ý vô tận. Những bức tường hàn thiết này, khoảng chừng trên trăm cái, vây quanh thành trì cự thú phía dưới, giống như là một bộ phận của cấm pháp đáng sợ nào đó tạo thành.

Ở trên không hai cửa thành phong cách cao nhất của tường thành, có ba chữ to giống như nước xích đồng tưới thành, mỗi một chữ, tựa hồ đều ẩn chứa khí thể hung hãn khó có thể tưởng tượng, phóng ra sau cùng, bao trùm cả một mảng thiên địa này.

Cổ Dương thành.

Mặt biển, hai bóng người đạp sóng mà đi, trên một hơi còn ngoài ngàn dặm, lập tức xuất hiện trước tòa thành trì to lớn cực kỳ trước mắt này.

Trên hòn đảo này, có rất nhiều tu sĩ tồn tại, mặc kệ là từ xa đến, hay là tu sĩ bản địa, đều lui tới cửa thành, nếu không phải trên thân mỗi người đều có chân nguyên ba động tồn tại, tình cảnh ngược lại có chút giống thành trì của phạm nhân.

Từ mặt biển chậm rãi đi tới, hai bóng người hiện ra chân dung. Phía trước có một người mặc hắc bào bình thường, trên mặt mang mặt nạ trắng bạch, giống như xương cốt, khí tức mơ hồ, cùng tu sĩ Nguyên Anh kỳ bình thường không có gì khác biệt. Người còn lại thân hình hơi cồng xuồng, một bộ quần áo xám bao bọc cực kỳ chặt chẽ., Khuôn mặt cực kỳ già nua, nhưng chẳng biết tại sao, ánh mắt vô tình đảo qua tu sĩ người này, đều có một loại cảm giác ghệt thở, tựa như lão giả lưng còng này, không phải tu sĩ tầm thường, mà là một đầu hung thú. Cũng may cảm giác này đến nhanh cũng nhanh, cũng không có mấy người để trong lòng, lắc đầu chỉ cho là hoa mắt.

Ngô Khí đứng ở dưới thành trì, ánh mắt không nghiêng chút nào, lập tức rơi vào trên ba chữ lớn nước đồng trên đỉnh đầu.

Khác với những tu sĩ lui tới dưới cửa thành, lúc ánh mắt Ngô Khí quét qua, trong nguyên thần của hắn lập tức truyền đến một cỗ cảm giác mãnh liệt, tựa như ba chữ to kia, đột nhiên hóa ra một thế giới bao la, bên trong như lò luyện, xích đuợc Phần Thiên, muốn hóa giải hết thủy.

Lực lượng pháp tắc...

Dưới mặt nạ, Ngô Khí lộ ra một tia kinh ngạc, rất nhanh thu lại, hiển nhiên nhớ ra đây là nơi nào.

Trong trí nhớ của thần hồn, tòa thành trì này là một trong những tòa thành trì có thanh danh cực thịnh ở Loạn Ma hải vực. Thành chủ Cổ Dương, nửa bước Hợp Đạo cảnh, lĩnh ngộ Dung lô chi đạo, một trong những chiến tướng trưởng lão của thế lực siêu cấp của Loạn Ma hải.

Lúc này Ngô Khí lại nhớ tới không lâu trước đó, hắn lấy được ký ức từ trong thần hồn một tu sĩ xui xẻo. Liên quan tới thành trì hùng vĩ trước mắt này, lại không ít, mà đều mang theo kính sợ.

Đứng dưới cửa thành, Ngô Khí quét một vòng, quả nhiên thấy nơi này lui tới rất nhiều tu sĩ, lúc ra vào tòa thành này, phần lớn trong mắt đều là kính sợ, có một số là kính sợ tòa thành trì này, có mấy người là kính sợ chủ nhân tòa thành trì này, hoặc là thế lực siêu cấp sau lưng chủ nhân kia.

Đạo của lò luyện...

Thu hồi ánh mắt của mình, trong lòng mặc niệm một câu, lập tức bước ra một bước, đi vào tòa đại thành toàn thân đều là Thâm Hàn Thiết đúc thành này.

Trước mắt lập tức là từng con đường lớn, đường lớn vô cùng náo nhiệt, bốn phía là cửa hàng phồn hoa, xe ngựa như nước, lượng lớn tu sĩ xuất hiện trong tầm mắt, rộn rộn ràng ràng ràng, hoặc là tiến vào các cửa hàng, hoặc là đi dạo ven đường, hoặc là trực tiếp mua sắm tài nguyên cần thiết, cảnh tượng như vậy, hoàn toàn giống như hải vực vắng vẻ hoàn toàn là hai thế giới.

Thân ảnh Ngô Khí xuất hiện, không khiến cho bất cứ kẻ nào chú ý, tòa thành trì này thanh danh cực thịnh, ngày đêm không

biết bao nhiêu tu sĩ tụ tập trong đó. Thân phận Ngô Khí bây giờ bất quá chỉ là một tu sĩ Nguyên Anh cực kỳ bình thường, đương nhiên sẽ không có ai chú ý tới cũng đặc biệt. Chính hắn cũng không có ý định như vậy.

Ánh mắt quét qua, cuối cùng dừng lại ở cuối con đường, nơi đó là một tòa lâu các cổ xưa.

Bảo lâu...

Không có cái tên gì đặc biệt, chỉ là hai chữ vô cùng đơn giản, cũng là ý tứ vô cùng đơn giản. Nói cho mọi người biết, trong lâu các này, ngoại trừ bảo vật, không có gì cả.

Ngô Khí luyện hóa trí nhớ thần hồn của tên tu sĩ xui xẻo kia, hiểu rõ hai chữ này có ý nghĩa gì, Loạn Ma hải vực, ngoại trừ hai thể lực siêu lớn kia, còn có một thể lực siêu nhiên có địa vị tồn tại. Chính là bảo lâu kia, thể lực sau lưng hắn, không tham dự vào bất kỳ cuộc chiến tranh chém giết nào.

Nó là một thương hội, Bàn Nhiên thương hội vô cùng lớn, cơ hồ cùng Loạn Ma hải vực làm ăn với hầu như tất cả tu sĩ. Trong bảo lâu kia, cơ hồ cái gì cũng có, phù lục pháp khí linh đan công pháp. Thậm chí nô lệ mua bán, chỉ cần người trả nổi linh thạch, cơ hồ bất luận bảo vật gì người đều có thể ở trong đó mua được.

Sau khi nhìn lướt qua mục tiêu chuyến này, thân hình Ngô Khí lập tức đi tới nơi đó, phía sau hắn, lão giả áo xám lơ lửng không tiếng động đi theo.

Hai chữ bảo lâu, đối với tu sĩ lẫn lộn ở Loạn Ma hải vực mà nói, chính là chiêu bài chữ vàng đầy uy tín nhất. Chỉ cần bước vào trong đó, trả được linh thạch, đều có thể đạt được thỏa mãn. Nếu không phải như vậy, Ngô Khí cũng sẽ không cố ý hao phí mấy ngày thời gian, từ một vùng biển khác, chạy tới nơi này.

Thân hình Ngô Khí bước vào trong đó, lập tức có loại cảm giác, tựa như một bước nào đó vượt qua, là giới hạn của hai thế giới.

Lần đầu tiên quét ra ngoài, liền nhìn thấy trước mắt, là một không gian vô cùng rộng lớn. Một đám kệ gỗ bằng ngọc thạch

trình tự chuẩn xác nhất dọc theo thứ tự sắp xếp. Trong đại sảnh, tu sĩ lui tới ít nhất cũng phải hơn ngàn người, mỗi người tự chọn mua bán, cảnh tượng như vậy, lúc ở bên ngoài tuyệt đối sẽ không nghĩ tới.

Đúng không hở là thế lực lớn thứ ba ở Loạn Ma Hải này, ngược lại là cam lòng bỏ qua được.

Ánh mắt Ngô Khí tinh luyện cỡ nào, lập tức nhìn ra trong đại sảnh này có không dưới trăm loại cấm pháp, tạo thành cảnh tượng trước mắt bất quá chỉ là một loại không gian cấm pháp trong đó mà thôi. Những loại cấm pháp phức tạp khác, ngoại trừ Thanh Trần đi cấu kết các loại, phần lớn là bảo vệ trên kệ gỗ kia, hộ vệ sát phạt đều có.

Mặc dù khí tức chỉ là cảnh giới Nguyên Anh, nhưng Ngô Khí Cương hiện thân, lập tức có một thanh niên tiểu nhị mặc pháp bào đi tới.

Vị khách quan này, là lần đầu tiên quang lâm bảo lâu, cần thứ gì, tại hạ có thể giới thiệu thay cho tại hạ.

Quý xui xẻo bị Ngô Khí luyện hóa ký ức thần hồn kia chưa từng tới bảo lâu trong Cổ Dương thành này, tự nhiên đối với nơi này cũng không có ký ức gì. Ngô Khí đang không biết nên đến đó nhìn xem, có người tiến đến giới thiệu, hẳn tự nhiên sẽ không cự tuyệt.

Hắn nhàn nhạt gật đầu, dưới mặt nạ lập tức truyền ra giọng nói của Ngô Khí.

Ta muốn toàn bộ Vực Đồ của Loạn Ma Hải Vực.

Tiểu nhị vốn còn nở nụ cười, sau khi nghe được câu nói Ngô Khí phun ra, lập tức nghiêm mặt biến đổi.

Bất quá hắn phản ứng ngược lại nhanh, vội vàng cúi người thi lễ với Ngô Khí, trong giọng nói mang theo áy náy: Khách quan thứ lỗi, nếu chỉ là hải vực đồ phụ cận Cổ Dương đảo, tầng thứ nhất này liền có. Nhưng toàn bộ hải vực đồ khách quan cần, chính là tầng thứ ba bảo vật. Khách quan nếu thật muốn mua, có thể tiến lên tầng thứ ba, chỉ là.

Kể tiếp này còn chưa nói hết nửa câu, bất quá Ngô Khí hiểu rất rõ ý của hắn. Trong thành trì to nhỏ ở Loạn Ma hải, cơ hồ đều có bảo lâu, mỗi một tòa bảo lâu đều có ba tầng., Mỗi một tầng trưng bày bảo vật đều có chỗ bất đồng, là dựa theo cấp bậc cao thấp trên quý tiến hành phân chia. Bảo vật tầm thường, tự nhiên là ở tầng thứ nhất có thể tìm được, nhưng quý giá một chút hoặc là chí bảo, liền muốn tiến đến tầng thứ hai cùng tầng thứ ba.

Tại tầng thứ nhất không có gì, thế nhưng muốn tiến vào tầng thứ hai cùng tầng thứ ba, liền có một ít hạn chế tu vi cảnh giới.

Tầng thứ hai, là Hóa Thần cảnh, đã đủ để ngăn cản phần lớn bước chân tu sĩ.

Về phần tầng thứ ba kia, cánh cửa là Phản Hư cảnh, hoặc là nói thẳng, tầng thứ ba của bảo lâu chính là vì tu sĩ Phản Hư cảnh mà mở ra. Trên Phản Hư là Hợp Đạo cảnh, nhưng có thể thành tựu hợp đạo, ai không phải là bá chủ một phương, tuyệt thế cường giả, muốn bảo vật cũng sẽ không đến bảo lâu này mua.

Tu vi Ngô Khí hiển lộ ra rõ ràng là Nguyên Anh cảnh, lại phải mua sắm toàn bộ hải vực hải vực tầng thứ ba mới có, trách không được trên mặt tiểu nhị kia lộ ra vẻ khó xử.

Bất quá lập tức, thân trên mặt tiểu nhị này liền biến hóa. Dưới ánh mắt kinh ngạc nhìn chăm chú của hắn, Ngô Khí chỉ một bước bước ra, liền xuất hiện ở lối vào tầng thứ hai. Khí tức trên người trong nháy mắt biến hóa mãnh liệt, hung sát lạnh lùng như khí tức trong vực sâu vạn trượng dưới đáy biển.

Phản, phản hư.

Khí tức giống như hung thú vực sâu, chỉ vừa hiện ra ở lối vào, sau một khắc thân ảnh Ngô Khí biến mất, khí thể khổng lồ kia cũng theo biến mất không thấy gì nữa. Trong bảo lâu toàn bộ đại sảnh tầng thứ nhất, ngoại trừ tiểu nhị kia, cũng về phần số ít người cảm nhận được. Bất quá mấy người kia cũng chỉ là kinh ngạc một phen mà thôi, dù sao nơi này là Cổ Dương thành, tuy nói phản hư cường giả cũng không thường thấy, nhưng ở chỗ này ngẫu nhiên sẽ xuất hiện mấy vị.

Tầng thứ hai, Ngô Khí và lão giả áo xám hiện thân ra, lúc này cảm giác vượt không gian quen thuộc dâng lên, ánh mắt Ngô Khí cũng bắt đầu đánh giá mọi nơi.

So sánh với tầng thứ nhất, không gian tầng thứ hai cũng không giảm bớt, ngược lại bởi vì ở đây ít tu sĩ, có vẻ càng thêm trống trải. Mỗi kệ ngọc thạch, hoặc khung gỗ tử đàn, đan xen chằng chịt, giống như sắp xếp theo thứ tự huyền ảo nào đó. Bảo vật bày ra bên trong, tuy rằng đều bị cấm chế che đậy khí tức, nhưng chỉ nhìn bề ngoài, cũng có thể cảm giác ra bất phàm.

Chỉ lần đầu tiên, Ngô Khí đã biết, tiểu nhị nói không sai, vật ở tầng thứ hai này quả thật tốt hơn nhiều so với tầng thứ nhất.

Mà tu sĩ tại tầng thứ hai này, không có một ai thấp hơn cảnh giới Hóa Thần, rải rác chừng trăm người, lại đều là tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ trở lên, mỗi một người đều có tiểu nhị chuyên môn đi theo, giảng giải cho hắn, hoặc là từ trên giá gỗ bán ra bảo vật mà khách nhân nhìn trúng, thỉnh thoảng có từng đạo bảo quang hoặc là khí tức kinh người phát ra.

Bảo vật nơi này tuy không ít, nhưng đáng tiếc đều không phải là Ngô Khí muốn. Chỉ quét hai mắt, thân hình Ngô Khí lại lần nữa biến mất. Cấm pháp dưới chân hắn đạp lên, chính là tồn tại cùng loại với cầu thang thông đạo. Chỉ cần tâm niệm vừa động là có thể vận chuyển cấm pháp, tiến về bảo lâu này trên dưới ba tầng.

Chỉ là ngoại trừ đi tầng thứ nhất không có bất kỳ hạn chế nào, tầng thứ hai cùng tầng thứ ba, đều cần tu vi cảnh giới đặc biệt mới được.

Sau khi Ngô Khí suy nghĩ, cũng không do dự nữa, trên người dâng trào mãnh liệt, khí thể kinh khủng của Âm Hàn Như Ngục lập tức tràn ra, chưa kịp hoàn toàn khuếch tán, cấm pháp dưới chân hắn liền vận chuyển, ánh sáng yếu ớt lóe lên, trực tiếp đưa thân thể Ngô Khí vào tầng thứ ba của bảo lâu. Cùng hắn biến mất, còn có lão giả áo xám một mực vô thanh vô tức đứng ở phía sau hắn.

Ồ...

Mấy tên tu sĩ Hóa Thần gần Truyền Tống cấm pháp kia, tựa hồ cảm giác được cái gì, nghiêng đầu nhìn qua nơi đó. Một người trong đó, trên mặt có vẻ kinh ngạc, lại có chút nghi ngờ nói: Chỗ đó vừa mới...

Vào

Chỉ một cái chớp mắt mà thôi, khi ý nghĩ rơi xuống, Ngô Khí liền cảm giác được không gian dưới chân đang đứng biến hóa.

Bảo lâu, tầng thứ ba

Thân hình đứng vững, ánh mắt Ngô Khí cũng lập tức quét ra, nhìn chung quanh. Ngoài ý liệu là, cánh cửa này là tầng thứ ba cao nhất, không gian lại không bằng tầng thứ hai cùng đại sảnh.

Phóng mắt nhìn lại, cũng bất quá chỉ là ba bốn cái phòng bình thường khép lại. rải rác mười quây ngọc thạch, bên trong thủy chung có ánh sáng lấp lóe, không chói mắt lại làm cho người ta không thể thấy rõ rốt cuộc là vật gì, chỉ là ở phía trước dựng thẳng một tấm ngọc bài, phía trên hình như có chút văn tự giới thiệu.

Ừm.... chỉ có ba người.

Trong phạm vi tầm mắt của Ngô Khí, chỉ nhìn thấy ba bóng người, ở các phương hướng khác nhau, bên cạnh đều có một vị chấp sự mặc tử bào. Thân hình Ngô Khí vừa hiển hiện ra, lập

tức ánh mắt ba người kia cũng quét tới, bắt quá mỗi ánh mắt đều là chậm nhẹ qua, cũng không dừng lại bao lâu.

Có thể xuất hiện ở đây, bất luận là người nào, đều là tu sĩ cảnh giới Phản Hư kỳ. Nếu không phải tình huống này, ai cũng sẽ không dễ dàng đắc tội với một vị cường giả Phản Hư kỳ khác.

Đối với ánh mắt đánh giá trên người, Ngô Khí cũng lơ đãng. Một bước bước ra, liền đi ra khỏi cấm pháp truyền tông, chậm rãi đi về một quầy hàng. Quang mang trong vắt, khí tức bất phàm, lại là một khối linh thạch bậc thấp điêu khắc thành, bên trong lại bọc lấy mấy đoàn quang mang, bị cấm pháp bao lấy, cho dù là thân niệm tu sĩ Phản Hư cũng không cách nào xuyên thấu vào.

Trên quầy, có mấy tấm ngọc bài dựng thẳng, Ngô Khí đi qua, tiện tay hái một tấm.

Bạch Cốt Phong, ma khí bát giai hạ phẩm, lấy mười vạn bạch cốt sinh linh cô đọng mà thành, bên trong hóa thành một trăm lẻ tám đạo cấm pháp, trấn áp vạn vật, mai một máu thịt, hóa bạch cốt, chính là trọng khí sát phạt. Giá trị mười vạn linh tinh cực phẩm.

Trên ngọc bài, một hàng chữ nhỏ màu đen di động, hiện ra là tin tức về một bảo vật trong quầy hàng. Một viên Ngô Khí tùy ý hái, lại là một kiện trọng bảo bát giai hạ phẩm.

Nhìn thấy giá trị cuối cùng của nó, Ngô Khí trầm ngâm một chút.

Mười vạn linh tinh, chẳng phải tương đương với một ngàn vạn cực phẩm linh thạch sao. Quả nhiên là nơi trọng bảo tụ tập, tùy ý là một thứ cũng đủ để cho tất cả tu sĩ hai tầng phía dưới điên cuồng.

Tuy giá cả trên ngọc bài kia rất chói mắt, bắt quá ngay cả để Ngô Khí kinh ngạc một phen cũng không làm được. Con đường tu luyện của hắn không trôi chảy, bắt quá trên hạng nhất linh thạch, vẫn không quá cần, tự nhiên cũng không coi trọng. Hiện tại hắn là thủ lĩnh thế lực một phương âm thầm đứng đầu, lúc rời khỏi Âm Tịch thành, cũng làm cho trong Huyền Ma Chỉ Hoàn đặt không ít linh tinh.

Vền vền mười vạn, xác thực không thả vào trong mắt hấn.

Tùy ý buông miếng ngọc bài kia xuống, Ngô Khí lại tiện tay hái một miếng bên cạnh, ánh mắt đảo qua, lập tức lại một nhóm chữ hắc – tiểu tự di động lọt vào trong mắt Ngô Khí.

Thi đình Thanh Linh, ma khí bát giai hạ phẩm, chính là một trong ba đại tông sư luyện khí ở Loạn Ma Hải Vực do Thanh Linh Tử luyện chế, ngưng tụ đại lượng thi khí trong tử phần của Thâm Uyên, bên trong ẩn chứa một trăm hai mươi đạo cấm pháp, người xúc tu lập tức hóa thành thi thủy, hung sát khôn cùng. Giá trị mười một vạn linh tinh cực phẩm.

Ồ, cái này còn cao hơn một chút.

Hấn lơ đãng cảm thán một câu, Ngô Khí lại buông xuống, ngón tay tiếp tục hái xuống ngọc bài khác.

Kinh Thần Thư, Bát giai trung phẩm ma quyết, công pháp di lưu của Kinh Hồn tông vạn năm trước của đại tông môn, pháp môn thần hồn độc đáo, rất có ích đối với Phản Hư cảnh giới. Giá trị hai mươi vạn linh tinh cực phẩm.

Quang tráo Lưu Sa Châu, Bát giai trung phẩm phòng hộ pháp khí, chính là thu thập lưu sa châu đáy biển luyện, ẩn chứa một trăm năm mươi tám đạo cấm pháp, thời điểm kích phát, có thể ngăn cản phản hư trung kỳ tu sĩ công kích một canh giờ. Giá trị mười tám vạn cực phẩm linh tinh thạch.

Huyền Âm Động Thủy Đồ, Bát giai trung phẩm pháp khí, thu thập Huyền Âm Trọng Thủy cùng hàn thủy tinh anh hợp luyện, có thể phòng ngự có thể động, phòng ngự Phản Hư trung kỳ tu sĩ nửa canh giờ, nhập thủy tức động mười vạn dặm, bên trong ẩn chứa một trăm chín mươi tám đạo cấm pháp, giá trị hai mươi vạn linh tinh cực phẩm, giá trị hai mươi vạn linh tinh cực phẩm.

.....

Khi Ngô Khí đi đến quầy ngọc thạch, đã xem qua hơn mười miếng ngọc bài, tin tức ghi chép trên mỗi ngọc bài, đều đủ để cho tu sĩ Phản Hư đỏ mắt, sinh ra tâm tư mơ ước.

Trong mấy cái quầy linh thạch lớn chừng cái cối xay, rõ ràng đặt mấy chục món bảo vật bát giai trở lên. Lấy pháp khí chiếm đa số, sau đó là pháp quyết phù lục, thậm chí cuối cùng Ngô Khí còn nhìn thấy một môn thần thông hoang cổ không trọn vẹn, giá trị so với bất luận thứ gì trước đây đều kinh khủng hơn, cao tới năm mươi vạn linh tinh cực phẩm.

Bất quá đáng tiếc, những bảo vật này có thể làm cho rất nhiều Phản Hư tu sĩ đỏ mắt, lại không có lực hấp dẫn gì đối với Ngô Khí. Pháp khí bát giai, dựa theo cách gọi Trung Châu đại lục, chính là thượng phẩm đạo khí mà thôi. Mặc dù khó có được, nhưng Ngô Khí đã giết chết không ít tu sĩ cảnh giới Phản Hư, đương nhiên sẽ không quan tâm đến thượng phẩm đạo khí.

Nếu là pháp khí cấp chín, cũng chính là bán tiên khí, nói không chừng Ngô Khí còn có thể ngấp nghé một hai.

Ngô Khí lắc đầu, đang định tiếp tục đi đến quầy linh thạch khác, thì vào lúc này, một lão giả mặc Tử Trần Pháp Bào tiến lên đón.

Lúc đi, liền khom người thi lễ một cái, rất cung kính hướng về phía Ngô Khí nói: Vị đạo hữu này, lạ mặt vô cùng, không biết có phải là lần đầu tiên đến Cổ Dương bảo lâu của ta hay không.

Trước đó Ngô Khí đã từng thấy qua, chấp sự áo bào tím này, giống như mỗi một tu sĩ tiến vào tầng thứ ba của bảo lâu đều có thể đưa tới. Biết được đây là một loại thủ đoạn chiêu đãi khách quý, thấy hắn đi tới bắt chuyện, Ngô Khí cũng không để ý, tùy ý gật đầu.

Thấy Ngô Khí gật đầu, lão giả mặc tử bào này lập tức lộ ra nụ cười càng thêm ôn hòa, trong miệng có chút nhiệt tình nói: Tại hạ là chấp sự mặc tử bào bản lâu Khang Trí, vừa rồi thấy đạo hữu chọn lựa một phen bảo vật tựa hồ không tìm được ý. Đạo hữu một khi đã vào bảo lâu của ta thì..., Tự nhiên là muốn đoạt bảo trở về. Linh tử nơi này không ít, phần lớn cùng nhìn thấy trước đó không sai biệt lắm. Bất quá bảo lâu ta có rất nhiều bảo vật đều không dễ dàng đưa ra người, không biết đạo hữu cần vật gì, có thể nói cùng tại hạ, tự có chỉ dẫn.

A, như vậy sao, thứ bốn tọa cần, nói đến hắc cũng không phải là vật hi hữu gì, lấy địa vị quý lâu, nhất định là tiện tay liền có thể lấy ra.

Hải Vực Đồ, bản tọa muốn mua một tấm Vực Đồ toàn bộ Loạn Ma Hải Vực, càng tường tận càng tốt.

Sau một khắc, Ngô Khí hơi hột phun ra tên bảo vật mà hắn muốn. Vốn dĩ lão giả áo tím kia nghĩ rằng thứ Ngô Khí cần, có thể là một ít bảo vật tương đối hiếm thấy như con rối hoang cổ thần thông, lại không nghĩ tới, Ngô Khí chỉ muốn một tấm... hải vực đồ.

Bất quá sau khi hắn nghe thấy câu nói sau cùng của Ngô Khí, lập tức bình thường trở lại.

Hải Vực Đồ đồ vật như vậy, mặc dù không phải là thứ rác rưởi có thể tùy ý thấy được, nhưng cũng không phải là hiếm có. Bất quá nếu toàn bộ Vực Đồ Loạn Ma Hải Vực, cũng không phải là ai cũng có thể lấy ra.

Loạn Ma hải vực, kéo dài đâu chỉ ngàn vạn dặm, muốn vẽ tường tận hải vực đồ, tất nhiên là gian nan không gì sánh được, mặc dù là cường giả hợp đạo xuất thủ, cũng là ngàn khó vạn hiểm, che bởi hải vực rộng lớn, có rất nhiều nơi hung hiểm không gì sánh được, thậm chí có thể mai táng tu sĩ hợp đạo. Mà hải vực đồ tận, lại không thể tránh khỏi những hung địa này.

Kể từ đó, hải vực đồ như vậy liền thành vật cực kỳ hiếm có, chân chính đổi toán mà đến, giá trị chỉ sợ so với bát giai pháp khí chỉ cao không thấp, cái này cũng là cái gì. Mặc dù ở trong bảo lâu, cũng phải có tầng thứ ba mới có thể có vật này.

Thì ra là thế, vị đạo hữu này mời đi theo.

Chấp sự áo tím nghe Ngô Khí nói xong, vẫn bảo trì nụ cười, phun ra một câu rồi xoay người, ra hiệu Ngô Khí đi theo hắn, đi về phía mấy gian phòng bên cạnh tầng ba.

Thứ nhất là đến Bát tri bát giác đã là mạ năm ngàn chữ, trạng thái chữ viết coi như đẹp hơn ngày ba ngày, cầu chư vị huynh đệ một vé, đánh giá miễn phí nhất, bái tạ ơn.

Mẹ kiếp,

Bảo lâu tầng ba, có thể bước vào nơi đây, chỉ có tu sĩ cảnh giới phản hư trở lên dơi. Vô tận đại dương rất nhiều hải vực, phạm là có được tu vi Phản Hư, cái nào không phải một phương hùng chủ, cho dù là tán tu, có thể có tu vi như vậy, cũng nhất định là người có cơ duyên thủ đoạn phi phạm, tất nhiên không thể chậm trễ.

Cho nên tầng ba này, mặc dù không rộng lớn bằng tầng thứ nhất hai, nhưng lại có chấp sự cao giai trong bảo lâu đặc biệt tiếp đãi.

Ngô Khí ngồi ngay ngắn phía trước một bàn linh ngọc, trước mặt hắn, lão giả áo đen đang mỉm cười ôn hòa, chấp sự áo tím dẫn Ngô Khí tiến vào phòng này, đã đi ra ngoài, hiển nhiên thân phận không bằng lão giả áo đen trước mắt.

Lão giả này có gương mặt hiền lành, mặc dù đầu đầy tóc trắng, nhưng làn da lại hồng nhuận phơn phớt như trẻ con, trong mắt lại cực kỳ thanh minh, như một tia đục ngầu, càng không già hơn. Lão giả ngồi ngay ngắn một bên, ánh mắt ôn hòa vô cùng rơi vào Ngô Khí và lão giả mặc áo bào xám lẳng lẳng đứng ở trên người lão giả phía sau hắn., Sâu trong con ngươi hiện lên một tia dị -, lại là không biết đáy lòng ý niệm gì, chậm rãi mở miệng, vị đạo hữu này lần đầu tiên đến bảo lâu ta, lão hủ chấp sự Lâu Kiếm Tông, vừa mới việc vật quần thân, chưa kịp chiêu đã chậm trễ. Kính xin đạo hữu chớ để ý.

Một chén nuốt linh hoàn, coi như tạ tội, mời.

Ngoài dự liệu của Ngô Khí, hắn ngồi xuống, lão giả áo đen trước mặt không mở miệng nói chuyện làm ăn với hắn. Ngược lại tạ tội, bàn tay đẩy, thả một chén trà thơm trước mặt Ngô Khí.

Cảnh tượng này có chút quái dị, bất quá trong lòng Ngô Khí suy nghĩ mấy lần, sau đó ngược lại có chút lý giải. Bảo Lâu này hoàn toàn khác với các thế lực lớn khác, cũng không tham dự chém giết tranh bá., Chỉ làm ăn cùng tu sĩ toàn bộ hải vực,

địa vị siêu nhiên. Bất quá dù sao tu vi Ngô Khí hiển lộ ra là Phản Hư cảnh, đối với người của bảo lâu mà nói, chỉ sợ mỗi một tu sĩ Phản Hư đều là khách hàng lớn, có quan hệ tốt với khách hàng lớn. Ngày sau tự sẽ có sinh ý tới cửa.

Sau khi nghĩ như vậy, Ngô Khí cũng hiểu được một ít ý nghĩ của lão giả áo đen trước mặt. Đơn giản là thấy lão tu vi của lão là Phản Hư, muốn nói chuyện phiếm vài câu, moi ra giao tình, ngày sau cũng dễ làm ăn.

Khóe miệng dưới mặt nạ cong lên một vòng cung, ánh mắt rơi vào chén trà thơm trước mặt, đã thấy đó là một cái chén ngọc, bên trong chứa chất lỏng óng ánh. Hồ Phách, như rượu tương, từng đợt khí tức phiêu đẳng đi ra, lập tức đầy phòng sinh hương. Ngô Khí chỉ hút vào một sợi, liền cảm giác trong cơ thể sinh ra một cỗ thông sướng thoải mái.

Trà ngon

Chỉ một nén hương, cũng đủ để cho bất luận kẻ nào cũng cảm thán.

Bất quá cảm thán thì cảm thán, Ngô Khí lại không có ý uống vào, dưới mặt nạ lại phát ra thanh âm khàn khàn.

Bản tọa ưa thích du lịch bốn phương, ít ngày sau mới tiến vào Loạn Ma hải vực này. Lại là lạ lắm, Văn quý lâu nổi danh, mới tới nơi này chính là muốn mua một tấm hải vực đồ tường tận một ít. Không biết quý lâu...

Lời Ngô Khí nói không tiếp, lão giả kia cũng biết ý tứ của Ngô Khí. Bất quá nghe xong hẳn vẫn có chút ngoài ý muốn. Chỉ cần là tu sĩ Phản Hư, mặc dù không nhất định đều là hạng người tâm cơ thâm trầm, nhưng đối với người xa lạ nhất định có lòng phòng bị., Nào có người giống Ngô Khí, trực tiếp báo ra lai lịch tương lai. Nếu gặp phải kẻ xấu, biết được Ngô Khí ở loạn hải vực này là một người không có gốc gác, nhất định sẽ nổi lên lòng mưu hại.

Bất quá rất hiển nhiên lão giả áo đen này không có tâm tư này, nghe vậy chỉ cười nhạt một tiếng, thấy Ngô Khí không có ý tiếp tục bắt chuyện, liền cũng thu liễm lại.

Nhìn Ngô Khí, khôi phục dáng vẻ người làm ăn, mở miệng cười nói: Hải Vực đồ, bảo lâu ta tự nhiên là có rất nhiều, chỉ là không biết đạo hữu cần, là hải vực đồ cấp bậc gì?

Nghe thấy lão giả áo đen nói vậy, phía dưới mặt nạ Ngô Khí lại lộ ra một tia kinh ngạc, trong lòng hơi động, lập tức nói: đều có bao nhiêu cấp bậc.

Lão giả áo đen đã sớm chuẩn bị xong đáp án, lập tức trả lời Ngô Khí.

Loạn Ma hải vực, phương viên hơn ngàn vạn dặm, cực kỳ rộng lớn. Muốn vẽ toàn bộ hải vực đồ, cực kỳ rườm rà, cho dù là cường giả hợp đạo ra tay cũng gian nan không gì sánh được. Lấy hải đồ này cũng xuất hiện không ít cấp bậc, có phân chia thượng phẩm thượng phẩm hạ phẩm.

Nếu là bản đồ hạ phẩm hải vực, mặc dù cũng bao quát toàn bộ Loạn Ma hải vực, nhưng lại là không trọn vẹn thô ráp, tin tức chân chính hữu dụng rải rác, ước chừng chỉ là một thành, khoảng năm vạn linh tinh cực phẩm.

Hải đồ trung phẩm, hơi tốt hơn một chút, bao quát phần lớn các khu vực ở Loạn Ma hải vực, mặc dù rất hiển lộ, nhưng tác dụng cũng không thấp. Tin tức có ích, ước chừng ba thành. trị giá hai mươi vạn linh tinh cực phẩm.

Thượng phẩm hải vực đồ, chính là do cường giả Hợp đạo mới vẽ ra, giá trị tất nhiên không nhỏ. Bên trong ghi chú rõ ràng tin tức rất nhiều địa vực ở Loạn Ma hải vực, như là các thành trì lớn, rất nhiều thế lực yêu thú đáy biển, một ít hung địa, thậm chí một ít tài nguyên bảo vật, cũng đều có ghi chép từng cái, tin tức có tác dụng cao tới sáu thành, cực kỳ hiếm có. Giá trị năm mươi vạn linh tinh cực phẩm.

Về phần hải vực đồ cấp cao nhất, chính là hai đại thế lực siêu cấp ở Loạn Ma hải vực, tăng thêm hợp đạo cường giả trong bảo lâu của ta, một nhóm người quen, cùng ra tay, hao phí mấy chục năm mới vẽ ra được. Bên trong rất nhiều thứ, nhưng cũng không thể cùng đạo hữu nói nhiều, dù lão hủ muốn bán cùng đạo hữu, cũng không lấy ra được đồ vật gì.

Câu nói sau cùng, Ngô Khí cũng hiểu được ý của lão giả áo đen này. Hải vực đồ của Loạn Ma hải vực vậy mà chia nhiều loại như vậy, mức độ tỉ mỉ khác nhau, giá trị cũng không giống nhau. Chẳng qua loại cuối cùng, hiển nhiên là tam đại thế lực chỉ có một, Ngô Khí muốn bán, lão giả trước mắt cũng không có. Nói cho Ngô Khí, cũng chỉ là thư tín của thương nhân.

Sau khi Ngô Khí hiểu rõ, cũng không nhiều lời nữa, lập tức mở miệng nói: Được, vậy mời Lâu chấp sự cầm một tấm... bản đồ hải vực thượng phẩm.

Tựa hồ đã sớm biết Ngô Khí sẽ có lựa chọn này, sau khi nghe xong, lão giả mặc hắc bào họ Lâu kia cũng không đứng dậy, chỉ là bỗng nhiên giơ tay lên, chậm rãi vỗ nhẹ trên hư không, lập tức nhìn thấy có quang mang phun trào.

Vù vù

Quang mang lập loè, đồng dạng sự vật kỳ dị xuất hiện trong lòng bàn tay lão giả mặc hắc bào.

Vật này giống như la bàn, cũng bất quá lớn chừng bàn tay, không biết vật gì tạo thành, toàn thân là đường cong phù vân vô cùng phức tạp, quấn vào nhau, phía trên giống như có vô số chữ nhỏ di động, chỉ là bị quang mang che lấp, thấy không rõ lắm. Ngay cả khí tức cũng rất mơ hồ, làm cho người không thể nhận ra.

Thứ này là...

Mặc dù Ngô Khí đã xem qua rất nhiều điển tịch trong chư thiên vạn pháp các ở Thiên Ma tông, cũng vừa mới luyện hóa ký ức thần hồn của một tu sĩ bản địa ở Loạn Ma hải vực, nhưng cũng không có khả năng biết được tất cả. Chỉ là vật trong tay lão giả mặc hắc bào kia, hẳn liền không nhận ra.

Lão giả áo đen kia nghe thấy vấn đề Ngô Khí, cũng biết được hẳn cũng không biết trước mắt là vật gì, lập tức mở miệng giải thích.

Vị đạo hữu này, vật này tên là Vực Bàn, xem như là một sự vật tinh xảo, có thể chứa đựng rất nhiều trí nhớ tin tức, ngày sau khi có thời gian cần dùng là được. Hải Vực Đồ cần thiết của đạo hữu liền ở trong vực bàn này.

Nghe xong lời giới thiệu Lâu chấp sự họ Lâu, ánh mắt Ngô Khí rơi vào trên la bàn kia lập tức trở nên có chút nóng lên, tựa hồ bản đồ hải vực trong la bàn kia, đối với hắn mà nói, cũng không phải chỉ là bản đồ bình thường mà thôi.

Vù vù

Ngô Khí ngay cả một câu dư thừa cũng không nói, cũng giơ bàn tay lên, lúc mở ra, lòng bàn tay của hắn đã có thêm một túi vải đen sì bình thường. Có thể lấy ra lúc này được, đương nhiên là phải dùng đến mua linh tinh tiền tài của đồ vật hải vực kia rồi.

Năm mươi vạn cực phẩm linh tinh

Nếu đổi lại là như vậy tương đương với năm ngàn vạn linh thạch cực phẩm, số tài phú này nếu như tuyên truyền ra ngoài, không biết sẽ làm cho bao nhiêu tu sĩ đỏ mắt, vì vậy điên cuồng.

Nên biết pháp khí cấp tám, hoặc là pháp quyết thần thông, cũng bất quá chính là mười vạn hai mươi vạn linh thạch cực phẩm là có thể mua được, bỗng chốc ném ra năm mươi vạn linh tinh cực phẩm, chỉ là vì mua một phần hải vực đồ tường tận một ít, khoản giao dịch này nếu để cho tu sĩ khác biết, chỉ sợ trong mười người sẽ có chín người mắng Ngô Khí là phá gia chi tử.

Ngay cả lão giả áo đen họ Lâu kia, nhìn thấy Ngô Khí ngay cả một cái cũng không nháy mắt, liền ném ra túi trữ vật, cũng vô cùng kinh ngạc. Tiếp nhận túi vải, trực tiếp ngay trước mặt Ngô Khí, mở miệng túi kia ra, vù một tiếng, thần niệm thăm dò vào trong đó kiểm tra.

Sau nửa ngày, hắn mới thu hồi thần niệm, khép miệng túi trữ vật lại. Trên khuôn mặt hồng nhuận lập tức lộ ra nụ cười càng thêm ôn hòa, ôn hòa hơn so với trước. Năm mươi vạn linh tinh cực phẩm, mặc dù là ở trong bảo lâu, cũng coi là một vụ làm ăn lớn. Đối mặt một vị chủ trì, gương mặt lão giả này tự nhiên rất tốt.

Một bàn tay lật qua, thu hồi túi trữ vật chứa năm mươi vạn linh thạch cực phẩm, một tay khác đưa lên, đem la bàn chứa

đựng bản đồ hải vực thượng phẩm phẩm để trước mặt Ngô Khí.

Đạo hữu quả thật hào sảng, lại không biết còn cần bảo vật nào khác hay không, bảo lâu ta không dám nói có tất cả, nhưng nghĩ đến vẫn có thể thỏa mãn yêu cầu của đạo hữu.

Nhìn thấy la bàn trôi nổi trước mắt, Ngô Khí cũng không xem xét, tiện tay nhận lấy cũng thu hồi. Cũng không phải hấn tìn nhiệm nhiều đối với lão giả mặc bạch bào trước mắt, mà là bảo lâu dưới chân. Dù sao cũng là thế lực thứ ba trong Loạn Ma Hải, điểm danh dự này vẫn là có, nếu như ngay cả một bản đồ hải vực cũng phải giở trò, bảo lâu này tất nhiên đã sớm bị vô số tu sĩ vây công, không đến phiên Ngô Khí bị lừa.

Nghe được tu sĩ mặc bạch bào kia chào hàng, Ngô Khí chỉ lắc đầu, sau khi lấy được hải vực đồ kia, đáy lòng hấn lập tức có một tia ý niệm bức hạ, muốn tìm một chỗ an tĩnh, lấy hải vực đồ ra nghiên cứu một phen, những ý nghĩ khác còn chưa sinh ra đã bị hấn đè xuống.

Lâu chấp sự khách khí, bản tọa lần này đến cũng chỉ vì hải vực đồ này mà thôi, cái khác lại không có quá nhiều hứng thú. Lúc này liền cáo từ.

Ngô Khí cũng không lo lắng lão giả mặc bạch bào của bảo lâu này suy nghĩ nhiều, sau khi thu hồi la bàn, liền muốn đứng dậy rời đi. Chấp sự áo bào trắng họ Lâu mặc dù trong lòng tiếc nuối, nhưng cũng không ngăn cản, lập tức đứng dậy đưa tiễn.

Sau đó hấn lại càng truyền lại tới gần hết số tiền dự trữ được từ thiện của các huynh đệ và thưởng thức đủ thứ.

Mẹ kiếp,

Trên đường lớn phồn hoa không gì sánh được, nơi cuối cùng là một tòa lầu các cổ xưa, hai bóng người đột ngột hiển hiện ra, lại quý dị không kinh động bất luận người đi đường nào, trong nháy mắt liền dung nhập vào trong đó, tiến lên xa dần.

Bảo lâu, tầng thứ ba, một tĩnh thất.

Lão giả mặc bạch bào lẳng lẳng đứng đó, ánh mắt của lão giống như xuyên thấu tất cả ngăn cách ở giữa, ánh mắt rơi vào hai bóng người dần dần đi xa kia, trên mặt sớm đã không còn nụ cười, ngược lại nhiều thêm một tia âm trầm. Phía sau lão là một người áo tím, cũng nhìn về phía hai người Ngô Khí biến mất, chỉ là rất yên tĩnh, không nói một lời.

Đột Ngột, lão giả họ Lâu kia mở miệng, thanh âm rất là trầm thấp, lúc trước cùng Ngô Khí giao dịch, quả thực như hai người phán.

Lai lịch người này không rõ, hiển lộ ra là tu vi Phản Hư sơ kỳ, nhưng cảm ứng lại như vực sâu như biển, tối nghĩa, chỉ sợ là có chỗ giấu diếm. Du lịch sau lưng tứ phương rõ ràng còn đi theo một yêu thú hóa hình bát giai sơ kỳ, bảo vật khác không mua, chỉ mua một bản đồ hải vực. Hừ, người này tuyệt đối có mưu đồ.

Bất quá người này mặc dù ẩn giấu tu vi, nhưng nghĩ đến cũng không phải có thể là Hợp Đạo cảnh, nếu là bình thường thì cũng thôi, bỏ một tu sĩ Phản Hư cũng không làm nổi sóng gió gì, đây là thời kỳ máu chốt này.... đại sự không thể có sai sót, vẫn nên bẩm báo lên.

Lão giả Lâu này tự nhủ một phen, sau một câu nói xong, đứng ở phía sau hần vẫn không nói gì, lập tức khom người thi lễ, trong miệng kêu một tiếng là sau đó lui ra ngoài.

Lúc này bên ngoài, thân ảnh Ngô Khí đã hoàn toàn biến mất. Lão giả họ Lâu cũng lập tức thu hồi ánh mắt, một lần nữa ngồi trở lại phía sau linh thạch bàn thờ. Sau đó liền nhắm hai mắt,

lại dưỡng thần, trong tĩnh thất này cũng khôi phục yên tĩnh thật sự.

Bất quá nếu lão giả Lâu Tính toán kỹ càng một chút, lấy thần niệm dò xét một phen, sẽ phát hiện, ngay trước mặt hắn, trên bàn linh thạch kia, chén trà vẫn lộ ra hương khí nhàn nhạt, trong đó hình như có một đạo quang mang cực kỳ yếu ớt hiện lên, ngay lúc trước lão giả họ Lâu mở miệng nói chuyện, ánh sáng này càng mờ liên tục lóe lên vài cái, vào lúc này liền dần dần biến mất.

Trong Cổ Dương thành, một con đường lớn, rộn rộn ràng ràng. Qua lại thì tu sĩ không ít, cảnh tượng ngược lại không khác với lúc phàm nhân đi tập luyện.

Trong đám người, hai bóng người chậm rãi di động, Ngô vút đi ở phía trước. Một bộ hắc bào, mặt nạ trắng bạch, mặc dù nhìn có chút quái dị, bất quá tại loạn ma hải vực hưng thịnh của ma đạo, trang phục bậc này là rất bình thường.

Ngô Khí đang chậm rãi đi tới, bỗng nhiên thân hình dừng lại, một tia ngưng trệ không thể lau được, tiếp theo lại khôi phục bình thường, tiếp tục đi về phía trước. Cánh tay hắn buông xuống hai bên thân thể, bỗng nhiên gảy móng tay của mình, phía trên có một điểm quang mang cực kỳ yếu ớt bỗng nhiên biến mất, tựa hồ chỉ là một chút tro bụi, bị Ngô Khí tùy ý bắt đi.

Dưới mặt nạ xương cốt, khóe miệng Ngô Khí bỗng nhiên cong lên một vòng cười lạnh, trong mắt càng hiện lên một tia Lệ Phi Oa. Bất quá hắn giống như lại nhớ ra cái gì đó, tạm thời đè xuống ý nghĩ sát ý trong lòng.

Hừ.

Một tiếng hừ lạnh như có như không từ trong miệng Ngô Khí phát ra.

Lúc rơi xuống, thân hình Ngô Khí lại đột ngột chuyển vào bên trong một tòa kiến trúc. Bên ngoài nhìn xem, tòa kiến trúc này quả thực không nhỏ, bá chiếm khoảng một phần mười con đường. Hình dáng như lầu các, chỉ là to lớn, lại cực kỳ thô

cuồng, không giống những kiến trúc khác trên đường, phần lớn là phong cách cổ xưa hoặc là âm thầm suy đoán.

Bất quá so sánh với những cửa hàng lâu các khác, tòa này tên là Tụ ma lâu, bên trong tựa hồ có rất nhiều khí tức tu sĩ, so với bất luận cửa hàng nào trên đường đều muốn nhiều hơn, đều muốn náo nhiệt.

Vừa bước vào trong đó, Ngô Khí lập tức cảm nhận được cái gì gọi là tiếng người ồn ào. Trong tầm mắt, từng cái bàn ghế, từng cái xếp hàng, từng cái tu sĩ tản ra chân nguyên dao động, như là giang hồ hào khách trong thế giới phàm nhân, tự mình nói chuyện ăn uống, nếu không phải Ngô Khí có thể cảm ứng rõ ràng tu vi cảnh giới của mỗi người trong đó, chỉ sợ còn cho rằng mình thật sự bước vào thế gian.

Cho dù trong trí nhớ thần hồn xui xẻo kia có một màn này, bất quá hôm nay tận mắt nhìn thấy, vẫn làm cho Ngô Khí có chút kinh ngạc.

Đây là một tửu lâu, cũng là một khách sạn.

Đại môn Tụ Ma lâu rất lớn, rộng chừng mười trượng, người đến người đi, hoàn toàn là nơi náo nhiệt nhất trên đường. Ngô Khí cùng lão giả áo xám sau lưng rất không bắt mắt đi vào, hai người hiển lộ ra tu vi khí tức đều là cảnh giới Hóa Thần, không khiến cho bất cứ người nào chú ý.

Thành Cổ Dương là một trong những thành trì lớn nhất của Loạn Ma hải, là một trong những thành trì nổi danh nhất, tu sĩ ở đây, Hóa Thần mặc dù không phải tùy ý có thể thấy được, nhưng cũng không phải là nhân vật hi hữu gì.

Ngô Khí không nhìn nhiều, sau khi tùy ý lướt qua vài lần, hần liền cất bước đi về phía quây bên kia. Phía sau quây có không ít tu sĩ mặc pháp bào thô ráp đang bận rộn, hiển lộ ra tu vi đều không cao, thậm chí Ngô Khí còn nhìn thấy một tu sĩ cảnh giới luyện khí.

Bàn

Một viên cực phẩm linh thạch trong suốt lóe ra ánh sáng bị Ngô Khí ném lên trên quây, đang cúi đầu bận rộn thì một thanh niên nào đó nghe thấy âm thanh gì đó, lập tức ngẩng đầu

lên. Khi đoàn hào quang kia lọt vào tầm mắt, trong đôi mắt của thanh niên kia lập tức tuôn ra hào quang, bàn tay lại càng nhanh vô cùng.

Ngay cả Ngô Khí cũng có chút kinh dị, chỉ thấy một đạo huyền ảnh hiện lên, Ngô Khí ném lên trên đó, cực phẩm linh tinh lập tức liền không thấy bóng dáng.

Mà thanh niên kia sau khi lấy đi cực phẩm linh tinh, không có trước tiên nói chuyện với Ngô Khí, mà lập tức quay đầu lại, căm tức nhìn mấy thanh niên tu sĩ muốn tiến tới, phảng phất như một con gà trống sục sôi, để cho Ngô Khí nhìn một chút sinh ra một tia buồn cười trong đầu.

Đem mấy thanh niên khác định tiến tới xua đuổi ra, thanh niên này lập tức nở nụ cười cực kỳ xán lạn với Ngô Khí, ngữ khí càng cực kỳ nhiệt tình.

A, hoan nghênh quý khách quang lâm bản điểm. Không biết khách quan là muốn ở trọ, hay là ăn chút quả thực.

Thanh nhị vẻ mặt gian xảo này nói mấy câu ra khỏi miệng, không biết tại sao lại gọi lên ký ức mơ hồ từ rất lâu trong đầu Ngô Khí. Lúc thiếu niên, thân phận Ngô Khí là một cô nhi, một tên ăn mày. Khi đó vì ăn uống, thường xuyên xen lẫn trong các tửu lâu khách sạn trong thế giới phàm nhân, như mấy câu nói của tiểu nhị kia, tất nhiên cực kỳ quen thuộc.

Những trí nhớ này quá mức cổ xưa, đã sớm cực kỳ mơ hồ. Ngô Khí tùy ý nhớ lại một chút, lập tức từ bỏ, một lần nữa ép những ký ức mơ hồ kia đến chỗ sâu nhất của thần hồn.

Cho ta một tiểu viện yên tĩnh.

Trước khi đến đây đã có mục đích, Ngô Khí không cần suy nghĩ nhiều, lúc người làm việc kia đặt câu hỏi, trực tiếp mở miệng nói ra. Thanh niên tiểu nhị vốn có nụ cười cực kỳ rực rỡ, vừa nghe Ngô Khí nói, nụ cười trên mặt kia quả thực muốn nở ra một đóa hoa.

Thân hình hắn di chuyển hai lần cực kỳ nhanh nhẹn phía sau quầy, sau đó lập tức xuất hiện trước mặt Ngô Khí, cũng không nói nhiều, quay người đi trước dẫn đường.

Khách quan tới rất đúng lúc, trong lâu vừa vặn chỉ còn lại một tiểu viện, mặc dù giá cả đắt hơn một chút, nhưng tuyệt đối là giá trị thực tế, an tĩnh hơn các tiểu viện khác, nhất định phù hợp với yêu cầu của khách quan.

Trong lúc dẫn đường, thanh niên mặt mày xảo trá này không ngừng nói ra lời. Nếu đổi lại là một người tâm tư đơn giản, đương nhiên sẽ không nghe ra cái gì không đúng. Nhưng chỉ cần tu sĩ tâm cơ thành phủ sâu hơn một chút, liền có thể nghe ra rõ ràng. Tiểu nhị này tuy rằng câu đều không có sơ hở gì, bất quá lại rất rõ ràng muốn chiếm tiện nghi của khách nhân.

Trong đó, Ngô Khí tùy tiện đoán cũng đoán được, đơn giản chỉ là nói nhiều thêm mấy câu, lát đem vài cái, đến lúc đó để Ngô Khí xuất ra một ít linh thạch tiền tài. Không nói đến cuối cùng đã đến cửa hàng bao nhiêu, ở giữa nhất định sẽ bị tên tiểu nhị này khắc chế một chút.

Ngô Khí vừa mới bỏ ra khoảng năm mươi vạn linh thạch cực phẩm mua một tấm hải vực đồ hải vực không có tác dụng gì đối với tu sĩ khác, tu luyện đến nay vẫn lo lắng chuyện linh thạch, được cho là chân chính là tài đại khí thô. Một ít linh thạch mà thôi, mặc dù bị tính kế cũng không có gì.

Bất quá cũng chỉ ở chỗ này mà thôi, trong lòng Ngô Khí có ý niệm cấp bách khác, gấp gáp tìm một ít địa phương an tĩnh. Cái gì khác, chỉ cần không trêu chọc hắn, tự nhiên cũng sẽ không vấn đề gì.

Tiểu nhị xảo quyết âm thầm tính toán Ngô Khí kia, nếu biết vị khách nhân yên tĩnh phía sau hắn là ma đầu ra sao, chỉ sợ hiện tại hắn sẽ không cao hứng như vậy.

Bên ngoài Tụ Ma lâu này nhìn rất lớn, bên trong lại lớn hơn nhiều so với bên ngoài, ít nhất là mấy chục lần. Tiểu nhị dẫn đường phía trước, đã không phải chuyển động nhiều, căn bản chính là mười chuyển tám chuyển, một cái hành lang đình đài thông đạo... rất là phức tạp, lại có thể cảm ứng được khắp nơi đều có trận pháp cấm chế.

Ngay cả một chút suy nghĩ dư thừa cũng không cần phải có, trong này có không gian rộng lớn như vậy, tất nhiên là như bảo

lâu kia, bỏ ra không ít tiền vốn, bố trí cấm pháp chông chất mở rộng ra.

Hô khách quan, đã đến.

Đây là hắc thạch Trúc, chắc chắn ba trăm bản điểm...

Không... Không, trong ba mươi tòa tiểu viện yên tĩnh nhất một tòa. Khách quan nếu thỏa mãn.....

Ngô Khí tùy ý nhìn lướt qua tiểu viện đơn sơ trước mặt, không đợi tiểu nhị kia nói hết, liền tiện tay ném đi, một cái túi nhỏ liền bị hắc ném ra, tinh chuẩn vô cùng rơi vào trong lòng vè mặt giáo trá kia.

Ai, cảm ơn khách quan ngài nghỉ ngơi, ngài nghỉ ngơi, trong Trúc này có truyền tông linh, nếu khách quan có phân phó, trực tiếp truyền âm là được. Tiểu nhân nhất định lập tức chạy tới.

Vốn tiểu nhị cười thành một đóa hoa cúc, sau khi mở ra túi vải nhìn thấy số lượng linh thạch trong đó, lập tức đôi mắt đỏ lên, nụ cười trên mặt càng xán lạn đến cực điểm, liền thanh hướng về Ngô Khí cảm tạ, đang muốn tiếp tục khen ngợi vài câu, bỗng nhiên khách nhân trước mặt không nói một lời, không nói một lời., Nhưng lão giả áo xám u linh sau lưng khách nhân kia, bỗng nhiên mở hai mắt tối tăm mờ mịt, nhìn hắc định thần, lập tức trong lòng giật thót một cái, không dám nhiều lời, ngậm miệng ngay lập tức lui xuống.

Huỳnh đệ thứ ba đến vé có tiền, còn mời một tấm bài tạ.

Mẹ kiếp,

Hắc thạch trúc, tên không tính tục, bắt quá bên trong lại đơn sơ vô cùng. Tiểu viện trước mắt Ngô Khí, phương viên sáu bảy trượng, lẻ loi lơ lửng một gian phòng, trong viện lại xuất hiện mấy khối hắc thạch lớn, không có vật gì khác.

Cũng may Ngô Khí xuất hiện ở đây cũng không phải là vì hưởng lạc tới, ở Cổ Dương thành cực kỳ phồn hoa này muốn tìm một chỗ yên tĩnh, cũng không phải là dễ dàng như vậy. Tiểu viện đơn sơ này, mặc dù đất chút, bắt quá xác thực giống với lời tiểu nhị kia nói, cực kỳ yên tĩnh. Ngô Khí đứng trong viện, ngoại trừ chính hắn và lão giả áo xám phía sau hít thở như có như không ra động tĩnh gì khác.

Sau khi quét vài lần, ánh mắt Ngô Khí liền rơi vào gian phòng kia, đồng thời bước ra ngoài, trong miệng cũng phun ra thanh âm băng lãnh vô cùng.

Canh chừng, bất luận kẻ nào tới gần, giết, giết,

Thân hình Ngô Khí khẽ động, liền tiến vào trong phòng kia. Mà lão giả áo xám vẫn luôn đi theo phía sau hắn, lại không nhúc nhích, mà là đứng thẳng tắp ở trong tiểu viện đá đen kia, thân hình cũng giống như biến thành một khối đá, không nhúc nhích chút nào.

Hai mắt tối tăm mờ mịt khép hờ, thân thể không nhúc nhích, lập tức khiến người ta sinh ra một loại ảo giác. Đây không phải là một con người, mà là một con rùa già, đem tất cả khí thể hung hãn đều giấu kín lão quy thú.

Vù vù

Trong minh minh dị hưởng, không dậy sóng, chỉ ở trong viện, chẳng biết lúc nào có một loại khí tức cực kỳ yếu ớt chậm rãi, đột nhiên xuất hiện trong tiểu viện, bắt đầu chảy xuôi, không có một khe hở, toàn bộ tiểu viện, đều bị cỗ khí tức này bao trùm. Bất luận kẻ nào xâm nhập, cho dù thuận di vào, cũng sẽ chạm đến cỗ khí tức này. Sau đó sẽ dẫn tới Thảm Trọng hùng hậu như núi cao chân chính trấn áp oanh sát.

Trong phòng, bộp một tiếng, thân ảnh Ngô Khí bước vào. Cảnh tượng trước mắt, so với tiểu viện bên ngoài không sai biệt lắm, lư hương bỏ trên giường giường giường giường.... Nếu là ở khách sạn ở thế giới phàm nhân, đương nhiên sẽ không xuất hiện mấy thứ như lư hương bỏ đoàn, bất quá nơi này là thành trì tu sĩ tụ tập, loại đồ vật tĩnh tọa ngưng thần này, tất nhiên là cần chuẩn bị kỹ càng.

Tùy ý nhìn lướt qua, đã thấy bên cạnh giường kia treo một cái chuông vàng nhạt, có ánh sáng mờ nhạt ở trên, tựa hồ ẩn chứa một đạo cấm chế. Nhớ tới tiểu nhị lúc trước nói, Ngô Khí biết được cái gọi là linh đang được gọi là truyền, khách nhân vào ở, nếu cần gì đó. Đương nhiên không thể lần nào đều đến quầy hàng trong lầu, chỉ cần truyền một đạo thần niệm vào trong đó là được.

Sau khi đánh giá xong, Ngô Khí bỗng nhiên nhắm hai mắt lại, mi tâm nháy lên mấy lần, lập tức ở bên trong thần cung Ngô Khí. Trong vụ hải mệnh mộng có một bóng người, lúc này hai mắt mở ra.

Vù vù

Giống như là thần quang chiếu rọi, vào lúc bóng người mơ hồ kia mở mắt ra., Ngô Khí trong chốc lát liền cảm giác trong phòng này hết thảy đều xuất hiện trong mắt hắn. Toàn bộ hiện ra rõ ràng, không có chút xíu bí mật nào tồn tại. Thậm chí từng đạo tiểu cấm pháp duy trì các loại Thanh Trần Cổ Khí kia, cũng đều vô cùng rõ ràng hiện ở trong nguyên thần của Ngô Khí. Nếu hắn có lòng, tâm niệm vừa động liền có thể phân tích ra toàn bộ những cấm pháp này.

Ừm.

Chỉ là mấy đạo đường lớn tiểu cấm pháp Ngô Khí đương nhiên là không có hứng thú phân tích, sau khi xác nhận trong phòng này không có vấn đề gì, Ngô Khí lại lần nữa mở hai mắt ra, lại thu hồi nguyên thần lực. Trong phòng đi lại vài bước, cũng không nhìn giường một chút, trực tiếp đi vào trong phòng một ít lư hương bỏ.

Lúc ngồi xuống, trong lòng Ngô Khí tràn đầy hưng phấn vội vàng, hẳn không thể không như vậy. Nghĩ tới mưu đồ hẳn tiến hành, nghĩ tới nếu thành công có thể thu được chỗ tốt. Đừng nói hẳn là một tu sĩ Phản Hư, dù là cường giả hợp đạo thậm chí là Hợp Đạo đỉnh phong, cũng đều sẽ động tâm. Nếu hẳn lộ ra, không biết sẽ chọc tới bao nhiêu cường giả tiến hành cướp đoạt.

Vù vù

Một hơi thở thật sâu phun ra, cũng không đốt lửa cái lò Ngưng Thần Hương kia, chỉ lấy lực lượng nguyên thần mạnh mẽ vô cùng trấn áp xuống, cưỡng ép san phẳng tâm tình chập chờn trong lòng. Sau nửa ngày, đáy lòng Ngô Khí mới triệt để khôi phục bình tĩnh, một tia tạp niệm cũng không có.

Một bàn tay bỗng nhiên duỗi ra, khẽ vuốt vòng tròn màu đen trên đốt ngón tay một chút. Lập tức nhìn thấy hào quang lóe lên, bàn tay lật lại, nơi lòng bàn tay của hẳn xuất hiện một vật quen thuộc: chũm bàn tay, toàn thân đều là phù văn phức tạp, đường cong nhỏ điểm đen.... Ở trên quần quanh, hình như có không ít cấm pháp ẩn chứa bên trong, khí tức kỳ dị...

Vực bàn...

Vật trong tay Ngô Khí chính là hải vực đồ lúc trước hẳn từ tầng ba bảo lâu tiêu phí trọn vẹn năm mươi vạn linh thạch cực phẩm mua được ở Loạn Ma Vực. phẩm giai thượng phẩm, ý nghĩa là ngoại trừ ba thể lực lớn kia, các tu sĩ khác có thể đạt được hải vực đồ tốt nhất. Không nói những thứ khác, chỉ riêng những hung địa hiểm địa phía trên ghi chép, hoặc là một ít địa phương tài nguyên quý giá, cũng có giá trị không thể đo lường được.

Bất quá đáng tiếc, Ngô Khí không phải là tu sĩ bình thường, những địa phương đó hẳn mặc dù không đến mức không để vào mắt chút nào, nhưng tuyệt đối sẽ không quá mức để ý. Nguyên nhân hẳn muốn hải vực đồ này, lại là có một chỗ hữu dụng khác. Sau khi gọi ra vực bàn kia, ngoài ý muốn chính là, Ngô Khí không lập tức đi xem, mà là nhắm hai mắt, trong vô thanh vô tức, lại gọi ra một thứ khác.

Trước mặt Ngô Khí, cũng có đồ vật kỳ dị giống vậy, tại giữa kim quang phun trào lóe lên, xuất hiện.

Một trang mỏng manh, toàn thân kim ô, phía trên không có vật gì, không có văn tự, tựa như chỉ là một trang giấy vàng mà thôi. Nhưng nếu nhìn vào lần thứ hai, sẽ phát hiện cảnh tượng lập tức trở nên khác biệt. Trên trang giấy vàng kia, mặc dù vẫn không có bất kỳ sự vật gì, nhưng lại cho người ta một loại cảm giác bao la vạn tượng, đủ loại cảm giác quý dị trên thế gian đều ở trong đó.

Hoang Cổ Bí Sách

Được Ngô Khí gọi ra, lại là một trong những cơ duyên lớn của Ngô Khí, trong mộ phần của Vạn Tượng tông, một trong những thế lực siêu cấp thời thượng cổ lưu lại, có được rất nhiều bí văn cực kỳ thần bí.

Hai vật này trôi nổi trước mắt, đến lúc này, đáy lòng Ngô Khí mới bắt đầu nổi lên gợn sóng hưng phấn. Bất quá lần này hẳn không áp chế mà lập tức động thủ.

Sớm đã tâm thần tương thông với một tờ bí sách Hoang Cổ kia, Ngô Khí chỉ suy nghĩ một chút, lập tức nhìn thấy. Vốn chỉ là lẳng lẳng trôi lơ lửng ở trước mặt Ngô Khí, đột ngột rung động, một vệt kim quang vèo một cái, trong giây lát rơi vào trên la bàn kia, nhập vào trong đó.

Sau một khắc, la bàn kia lại rung động theo, vốn chỉ là quang mang nhàn nhạt trong chốc lát trở nên kịch liệt, phóng to ra, từng đạo khí tức giống như gợn sóng tuôn ra, một vòng liên tiếp một vòng, ở trong một đoàn hạt giống điểm sáng chậm rãi đi ra, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được, điểm sáng kia bắt đầu nở rộ ra, một bộ địa đồ cực kỳ dị xuất hiện trước mắt Ngô Khí, hải vực hòn đảo trên bầu trời...

Oanh một cỗ lực hút nhu hòa đột nhiên vọt lên, chủ động buông ra phòng ngự Ngô Khí, lập tức cảm giác nguyên thần của mình bị kéo vào trong một không gian kỳ dị.

Không gian biến hóa đổi dời chuyển tinh di, cảnh tượng trước mắt, vô cùng nhanh chóng biến hóa..... Thế giới rộng lớn vô cùng, nguyên thần ở giữa bầu trời cùng đại dương mênh mông,

đầu tiên là một tòa thành trì cực kỳ hùng vĩ, ba chữ to bằng đồng đỏ đúc, ẩn chứa lực lượng pháp tắc giống như lò luyện, rất là quen thuộc, nhưng lại là Cổ Dương thành hiện tại.

Vù vù

Cảnh tượng lại biến hóa, dường như có một cỗ cảm ứng mãnh liệt trong nguyên thần. Trong chớp mắt, Ngô Khí chỉ cảm thấy mình như hóa thành một cơn gió nhẹ, lao về phía tồn tại cảm ứng cực xa kia. Thế giới vô cùng rộng lớn, cảm giác thân thể Ngô Khí lướt qua đại dương mênh mông, chớp mắt đã là vạn dặm., Hai vạn dặm ba vạn dặm bốn vạn dặm...Đại dương cuộn cuộn dâng trào, từng hòn đảo, từng đàn yêu thú cá thỉnh thoảng thoáng hiện, quả thực giống như toàn bộ thế giới, ở thời điểm này áp súc trước mắt Ngô Khí, vừa nhìn liền hiểu, lập tức trải qua.

Cũng không biết qua bao lâu, chỉ là trong nguyên thần Ngô Khí sinh ra một tia cảm giác mê muội, cảnh tượng trước mắt rốt cuộc trở nên chậm chạp, đầu tiên là một mảnh hải vực kỳ dị, so sánh với nơi khác, nước biển trước mắt tựa hồ càng thêm u ám, nhìn sâu một chút, quả thực giống như mực nước, trên mặt biển không có bất kỳ tồn tại gì, không có hòn đảo, cũng không có vật gì trôi nổi, thậm chí ngay cả một con chim bay cũng không nhìn thấy, yên tĩnh như chết.

Khi cảnh tượng mặt biển này chiếu vào nguyên thần, cảm ứng ở chỗ sâu trong kia đột nhiên trở nên mãnh liệt, trước nay chưa từng cường liệt như vậy.

Vù vù

Lại một cỗ lực hút, từ trong cõi u minh sinh ra, lần theo cảm ứng mãnh liệt trong lòng Ngô Khí, đi thẳng vào chỗ sâu trong đáy biển.

Mặc dù hắc ám chính là nguyên thần Ngô Khí, sau khi chìm vào đáy biển, cũng chỉ có thể nhìn thấy bóng tối vô cùng vô tận, một tia sáng đều không có, cũng không nhìn thấy, không cảm ứng được khí tức cùng dấu hiệu của bất kỳ sinh linh khác tồn tại. Nếu không phải đáy lòng có một cỗ cảm ứng cực kỳ

mãnh liệt, nguyên thần Ngô Khí chỉ sợ cũng là hỗn độn mê loạn, không biết thân ở phương nào.

Ầm

Biến hóa, cảnh tượng trước mắt biến hóa, quang mang bắt đầu khởi động, một tòa động phủ màu vàng đen cực kỳ to lớn hiện ra trước mắt Ngô Khí. Dưới động phủ kia, không phải là đất bằng, mà là một chỗ vực sâu, không thấy điểm cuối, tựa như thông xuống đáy biển Cửu U.

Oanh oanh oanh..

Thanh âm phích lịch vang vọng, đã thấy từ dưới vực sâu kia, từng luồng từng luồng hắc khí cực kỳ nồng đậm, không ngừng phun lên, hình thành một khu vực, bao phủ tòa động phủ kia vào trong, không ngừng rèn luyện, dần dần chuyển hóa cả tòa động phủ thành tồn tại kỳ dị khủng bố nào đó.

Không tốt.

Ngay lúc này, bên trong nguyên thần Ngô Khí, một cảm giác suy yếu mệt mỏi ập tới, đồng thời còn có cảm giác lôi kéo cực kỳ mãnh liệt, muốn kéo nguyên thần Ngô Khí về trong Thần Cung. Nguyên thần run lên, lực lượng lôi kéo kia hoàn toàn vọt lên trước, một ánh mắt mãnh liệt tràn ra, nhìn về phía trong động phủ to lớn kia, ba luồng hào quang như quỷ hỏa trôi nổi bất định.

Minh Linh phủ...

Thứ nhất là đến hôm nay có hai canh, xin một chút vé.

Mẹ kiếp,

Uống xong...

Trong phòng hắc thạch, một tiếng kêu đau đơn vang lên. Trên bờ đoàn, thân thể Ngô Khí ngồi xếp bằng khẽ run lên, mí mắt phía dưới mắt nạ đột nhiên mở ra, một tia thống khổ hiện lên. Ngay sau đó, hắn liền cảm nhận được từ sâu trong nguyên thần của hắn, một cỗ cảm giác suy yếu mệt mỏi như nước mùa hạ trào lên. Bên trong mi tâm thần cung, thân ảnh biển sương kia run rẩy càng thêm gần, lực lượng thần hồn hiển hóa cũng phun trào, biểu hiện không bình tĩnh.

Hô... Quả nhiên lực lượng mới thành nguyên thần vẫn quá yếu ớt, chỉ du lịch mấy hơi thở đã hao tổn không còn gì.

Trong miệng nói chuyện, Ngô Khí lại không có động tác gì khác, hắn hao tổn chính là lực lượng thần hồn, muốn khôi phục cũng chỉ có thể tĩnh tọa luyện thần. Những phương pháp khác đều không có tác dụng gì.

Cảm thán vài câu, ánh mắt Ngô Khí lập tức dời trở về, trực tiếp rơi vào trước người hắn hai đám quang mang nổi lơ lửng trên đó.

Một là vực bàn kia, so sánh với lúc trước, đã hoàn toàn thay đổi. Tuy vẫn là bệ la bàn, nhưng ở phía trên, lại có một đoàn quang mang lớn chừng nắm tay, rất là nhu hòa, ở trong đó, tựa như một quyển địa đồ, chậm rãi vận chuyển, phía trên đó, trên bầu trời đại dương mênh mông sóng biển yêu thú hòn đảo.... Một thế giới hải vực cực rộng bao la vạn tượng, toàn bộ hiện lên ở trong đó.

Hải vực đồ, Vực Đồ của toàn bộ Loạn Ma hải vực.

Một đoàn quang mang khác, Ngô Khí không có nhìn lâu, chỉ là tâm niệm vừa động, lập tức vèo một tiếng trực tiếp hóa thành kim quang rơi vào thể nội Ngô Khí, trong nháy mắt biến mất không thấy.

Ánh mắt Ngô Khí toàn bộ ngưng tụ trên vực bàn kia. Hải vực đồ không ngừng cuộn lên. Trên đó, có một điểm sáng màu đỏ

to bằng hạt đậu, ở khu vực trung tâm địa đồ, giống như hào quang của ngôi sao, lấp lóe không ngừng. Ngón tay Ngô Khí Đột Ngột duỗi ra, xuyên thấu qua những ánh sáng kia, điểm vào trên điểm đỏ.

Sau một khắc, hồng điểm vốn chỉ có to bằng hạt đậu, trong nháy mắt bành trướng ra, đến trước mặt Ngô Khí, nhanh chóng biến hóa, chỉ thấy trong đó. Một tòa thành trì cực kỳ to lớn hiện ra trước mặt Ngô Khí, trên cửa thành to lớn kia, ba chữ lớn bằng đồng đỏ rõ ràng ở trong mắt, mỗi chữ đều tựa hồ ngưng tụ lực lượng không cách nào tưởng tượng. Muốn đem thiên địa này đều hóa thành một lò lửa, thiêu đốt hết thảy.

Cổ Dương thành.

Rõ ràng vô cùng rõ ràng, hiển lộ tòa thành trì trước mặt Ngô Khí, chính là Cổ Dương thành bây giờ hắc đang ở. Đây là một tòa thành trì nổi danh trong đám tu sĩ nhân loại, đương nhiên có thể ở trong đồ án Loạn Ma Hải Vực phẩm giai, có thể tùy ý tìm ra. Sau khi tùy tay thí nghiệm một chút, bàn tay Ngô vút bỏ lại vung lên, lập tức thành trì to lớn trước mắt liền rút trở về, vẫn như cũ biến thành một hạt ánh sáng màu đỏ giống như hạt đậu đỏ, lấp lóe không ngừng.

Lần này, ánh mắt Ngô Khí trực tiếp di chuyển, rơi vào một khu vực khác của Hải Vực Đồ. Cách điểm đỏ kia, mặc dù chỉ có không đủ một đốt ngón tay dài. Nhưng đây chỉ là trên Vực Đồ mà thôi, nếu đổi lại trong hiện thực, sợ là chừng trăm vạn dặm.

Trước đó Ngô Khí dựa vào huyền ảo của Hoang Cổ Bí Sách, lại đã ngưng tụ nguyên thần, gọi ra hải vực đồ, vậy mà trực tiếp thi triển thần thông nguyên thần xuất du lịch, trong mấy tức, vượt qua ít nhất trăm vạn dặm khu vực, thấy được nơi đáy lòng mãnh liệt cảm ứng được: Tòa động phủ kia, vực biển kia.

Ánh mắt dời đi, vẫn như cũ rơi vào trên một quang mang lớn chừng hạt đậu, vẫn là màu đỏ tươi như cũ, tựa như bị đánh dấu đặc biệt.

Ông ngón tay lại điểm ra ngoài, rơi vào phía trên kia, cảnh tượng quen thuộc lập tức biến hóa, xuất hiện trước mặt Ngô Khí. Hạt đậu đỏ tươi kia bỗng nhiên bành trướng, tuôn ra,

nhanh chóng biến hóa, một hình ảnh lập tức hiện ra trong mắt Ngô Khí.

Là một vùng biển, u ám vô biên, nước biển hơi sâu vài thước, liền giống như mực nước, kinh khủng vô cùng.

Trong quang mang, cũng chỉ là một mảnh hải vực này, cũng không phải lúc nguyên thân Ngô Khí xuất du, trực tiếp chìm vào đáy biển, nhìn thấy cảnh tượng càng thêm kinh khủng. Bất quá hải vực đồ ngoại trừ hiển hóa ra cảnh tượng này, lại còn có những thứ khác. Trong quang mang kia, trong hình ảnh hải vực đen kịt chậm rãi chuyển động, mấy dòng chữ nhỏ đen sì, lúc này hiện ra, rơi vào trong mắt Ngô Khí.

Hắc Hải, phạm vi mười vạn dặm, nước biển như mực, tràn ngập tử khí, sinh linh tuyệt tích. Thực là động phủ của một trong các thế lực siêu cấp của Loạn Ma Hải, Thái Linh lão quái, Minh Linh lão quái, tu vi hợp đạo sơ kỳ, khẩu vị ngoan lệ, thích giết chóc, cẩn thận vào một trong một trăm ba mươi chín chỗ hung địa ở Loạn Ma hải vực, xếp hạng thứ chín mươi bảy.

rải rác mấy dòng chữ đen, lại là giới thiệu phiến hải vực cực kỳ tối tăm kia một phen. Mặc dù cũng không phải rất chi tiết, nhưng đối với Ngô Khí mà nói, đã đủ rồi.

Xích Huyết minh... Minh Linh lão quái...

Hai hàng lông mày phía dưới mặt nạ Ngô Khí chậm rãi nhíu lại, khuôn mặt trở nên khó coi vô cùng, trong mắt cũng lập loè lên.

Tu sĩ Hợp Đạo cảnh, trên tòa động phủ kia, cấm chế liên miên vạn dặm, hoàn toàn khóa lại vực sâu kia, tụ lại toàn bộ hắc khí từ trong phun ra để rèn luyện động phủ. Nếu ta muốn đi vào, nhất định phải đánh vỡ cấm chế, tác động toàn thân, cấm chế phản phệ ngược lại cũng thôi, còn có thể kinh động cái gọi là Minh Linh lão quái kia.

Mấy hàng chữ nhỏ kia truyền ra tin tức, khiến cho đáy lòng Ngô Khí vốn cực kỳ hưng phấn nóng bỏng, bỗng nhiên bị một bàn nước lạnh lớn dội xuống, lập tức sắp bị dội tắt.

Từ sau khi hấn ra khỏi khe hở hư không kia, đáy lòng vẫn luôn đè nén một cỗ hưng phấn cùng cuồng hỉ. Nguyên nhân chỉ có một, lúc trước hấn còn tại thời điểm Phong Bạo Hải Vực, trong lòng đã có cảm ứng., Đây chính là bộ phận truyền thừa Hoang Cổ không trọn vẹn còn lại của hấn. Mặc dù cảm ứng kia cực kỳ yếu ớt, nhưng lại không ngăn trở chút nào Ngô Khí bắt đầu mưu đồ đạt được truyền thừa còn lại, hấn thoát ly Thiên Ma tông, tiến vào đại dương vô tận, tự nhiên cũng có một phần tâm tư như vậy ở bên trong.

Mà ngoài ý muốn đi tới hải vực loạn ma này, trong nháy mắt rơi xuống, hấn phát hiện, cảm ứng trong lòng vậy mà trở nên đặc biệt mãnh liệt lên, thậm chí phương vị truyền thừa kia, Ngô Khí có thể cảm ứng được rõ ràng vô cùng.

Như vậy, chẳng phải là mang ý nghĩa truyền thừa của Hoang Cổ ngay trước mắt, lại là một cơ duyên lớn không thể tưởng tượng. Bất quá xuất phát từ sự cẩn thận, Ngô Khí mới tới thành Cổ Dương này, mua một phần bản đồ hải vực trước đã., Muốn tra xét nơi truyền thừa là tình huống thế nào, nhưng làm sao cũng không nghĩ tới, nguyên thần xuất du phát hiện, nơi đó vậy mà đã bị người chiếm rồi, hơn nữa chiếm cứ vực sâu truyền thừa kia, lại là động phủ của một lão quái Hợp Đạo cảnh.

Chẳng trách lúc này, Ngô Khí lại vướng bận lưỡng nan. Đối với những truyền thừa hoang cổ còn lại, đáy lòng Ngô Khí đương nhiên là khát vọng vô tận, nếu không cũng sẽ không tốn nhiều công sức, cảm ứng tìm kiếm. Thế nhưng hiện tại, chiếm cứ chỗ đó, lại là một vị lão quái Hợp Đạo cảnh.

Hợp Đạo cảnh.

Đối với tu sĩ mà nói, cảnh giới kia, liền giống như một tòa đại sơn nặng nề đến không thể tin được, bất luận người nào chỉ cần hơi nghĩ liền sẽ cảm giác không thở nổi, không thể vượt qua, càng không nói đến là phản kháng.

Ngô Khí cau mày, lập tức rơi vào trầm tư, hấn tuy rằng cuồng vọng, nhưng cũng sẽ không cho rằng với chiến lực thần thông của hấn bây giờ, có thể đối kháng với một vị lão quái Hợp Đạo cảnh. Đừng nhìn chỉ kém một cảnh giới lớn, nếu thật sự ra tay

chém giết., Một trăm tu sĩ Phản Hư cảnh, cũng không có khả năng là đối thủ của một cường giả Hợp đạo. Chênh lệch giữa hai bên, quả thực không phải là đạo lý, nói là cách biệt một trời một vực đều không quá đáng. Nếu lão quái Hợp Đạo cảnh kia muốn chém giết Ngô Khí, một đầu ngón tay, đủ để dùng.

Bất quá cho dù như vậy, đáy lòng Ngô Khí lại chưa bao giờ xuất hiện một tia ý nghĩ buông tha, ít nhất hiện tại, còn chưa có.

Đang lúc hắn muốn tiếp tục suy nghĩ đối sách, bỗng nhiên nguyên thần trong mi tâm thần cung ngồi ngay ngắn, cảm giác suy yếu mệt mỏi vốn có bắt đầu tăng lên, như âm thủy dâng lên, muốn bao phủ Ngô Khí.

Hừ.

hừ lạnh một tiếng, Ngô Khí đành phải từ bỏ suy nghĩ tiếp, bàn tay vung lên, cũng thu la bàn đang thư giãn cuốn vực đồ trước mặt vào.

Dưới mặt nạ, đôi mắt kia, lập tức chậm rãi gày ra.

Không biết có phải là nguyên thần hao tổn hay là nguyên nhân tâm tình kích động, Ngô Khí lúc này hao phí trọn vẹn hơn mười hơi thở, mới dưới tình huống cực kỳ mệt mỏi nhập định.

Luyện hồn...

Tất cả tạp niệm đều bị thanh trừ, tâm thần Ngô Khí hoàn toàn chìm vào trong cơ thể, trong Thần Cung, trong bóng người ngồi xếp bằng trong biển sương kia, lập tức truyền đến một giọng nói.

Sau một khắc, Thần Cung đã trở nên vô cùng rộng lớn.

Lôi Oanh oanh oanh..

Một chữ cổ, âm thanh nguyên thủy cổ xưa, hỗn độn. Lúc vang lên phảng phất như toàn bộ thiên địa đều trở về thời điểm sơ khai, trời đất hạ xuống, thanh trọc hai phần, từng đạo sấm sét vang vọng vũ trụ, còn muốn sinh ra trước so với tất cả sinh linh.

Trong lỗ măng vụn hải kia, thân ảnh vốn ngồi ngay ngắn mỗi một suy yếu, dưới từng tiếng lời âm kia, giống như ăn phải vật đại bổ gì đó, từng luồng sinh cơ tràn ra, bắt đầu khu trục những cảm giác suy yếu mỗi kia, trong vụn hải, từng đoàn từng đoàn linh vụn mới sinh cũng tuôn ra, dần dần sung túc, trở nên càng thêm rộng lớn, khuếch trương bốn phương tám hướng....

Mười ngày, hắc thạch Trúc.

Đột ngột kết một tiếng, gian phòng cô đơn kia, cửa gỗ mở ra. Một bóng người gầy gò từ bên trong đi ra, áo bào đen cực kỳ bình thường, mặt nạ trắng bạch, không phải Ngô Khí là ai đến.

Khi hấn ra khỏi gian phòng, lập tức ánh mắt quét ra ngoài, liền nhìn thấy trong sân chỉ có mấy khối hắc thạch đơn sơ, một lão giả áo xám thân thể còng xuống đang đứng. Lão mắt đục nửa ngủ nửa mở, thân thể không động đậy chút nào, nếu không phải còn có hô hấp cực kỳ mỏng manh, chỉ sợ ai cũng sẽ xem lão giả này là một cỗ thi thể.

Ngô Khí ở trong phòng kia mười ngày, lão giả áo xám cực kỳ không bắt mắt này, ngay trong sân, đứng yên không nhúc nhích mười ngày.

Nếu lão giả này không phải là một đầu yêu thú hóa hình cảnh bát giai, vậy mà đứng ngây ra như vậy, còn phải đợi đến mười ngày, chỉ sợ đã sớm sinh ra bất mãn với chủ nhân Ngô Khí này.

Càng thứ hai là đến, cảm ơn hai vị huynh đệ thích nhất của Sơ Âm muội tử tháng năm Hoa Thiên Nhất đánh giá, tiểu lâu thích nhất chấp tay.

Mẹ kiếp,

Bát giai sơ kỳ Càn Thủy ma quy, Bát giai sơ kỳ...

Đây chính là một lời không nói, thân phận lão giả áo xám đi theo sau Ngô Khí. Ngô Khí thoát ly khe hở hư không, mới vào Loạn Ma hải vực đã gặp phải hai con yêu thú bát giai cảnh chém giết. Ngô Khí coi trọng con hải thú rùa có thể thay đi bộ kia, liền chém giết con khác, lấy nô ấn thu phục nó.

Đi ra cửa phòng, Ngô Khí trực tiếp đi ra ngoài tiểu viện, mười ngày trôi qua, hắn đã hoàn thành mục đích của mình. Tiểu viện cực kỳ đơn sơ này, tất nhiên không có gì phải lưu lại.

Đi thôi.

Trong gian khách sạn này, mặc dù phức tạp, nhưng cũng không khó để giải quyết Ngô Khí đã ngưng tụ nguyên thần. Đi qua một lần đã đủ, sau mấy tức, thân ảnh Ngô Khí liền xuất hiện trong đại sảnh.

Vừa đứng vững, lập tức có không ít thanh âm vang lên, truyền tới, hoàn toàn phá vỡ bên tai Ngô Khí yên tĩnh hơn mười ngày.

Ha ha... Thu hoạch lần này không ít, đủ để lão tử tu luyện đến Hóa Thần trung kỳ.

Con mẹ nó, nghe nói sao biển sao sa của Sa các lại tăng giá, mười viên linh tinh cực phẩm mới có thể mua được một hai, tiếp tục như vậy, pháp khí của lão tử khi nào thì luyện tốt.

Bên kia biển máu lại sinh ra một đám Huyết Sa, chúng ta có nên đi bắt mấy con hay không, những súc sinh kia giá tiền rất cao, một lần thành công có thể kiếm lại linh thạch tu luyện mười mấy năm.

.....

Tụ Ma lâu, ngoại trừ một khách sạn, còn là một tử lâu. Trong Cổ Dương thành này, tu sĩ lui tới tụ tập nghỉ ngơi thường đều chọn nơi như vậy, tu sĩ lang bạt trong đại dương mệnh mệnh, đều không phải là nhân vật tầm thường, nói chuyện cũng hoàn

toàn không có độ khí độ tu sĩ, hoàn toàn là một dạng hào khách giang hồ thể giới phàm nhân các loại.

Ngô Khí cũng không để ý, chỉ giơ chân lên, đi về phía quầy hàng trong lầu. Đang lúc hần muốn đến nơi, bên tai đột ngột vang lên một âm thanh lớn hơn một chút.

A. Các người nghe nói không, Xích Huyết minh và Tà Nguyệt phủ lại muốn khai chiến, đều bắt đầu tuyển chọn chiến trường.

Vốn trong đại sảnh này, chỉ là mọi người thảo luận với nhau, sau khi những lời này vang lên, lập tức sôi trào.

Cái gì mà hai thế lực siêu cấp này sắp khai chiến rồi?

Không sai, ta cũng nhận được tin tức, hai thế lực siêu cấp này vì Bách Thảo hải vực kia đã tranh đoạt mấy trăm năm, hiện tại hẳn là không nhìn được, thật sự muốn khai chiến.

Trong Bách Thảo hải vực kia khắp nơi đều là bảo vật, nguyên bản Xích Huyết Minh và Tà Nguyệt Phủ cũng muốn chậm rãi đàm phán, ai ngờ có mấy thế lực yêu thú đáy biển cũng coi trọng nơi đó, bọn họ nếu không quyết ra thắng bại, đến lúc đó nhất định sẽ bị mấy thế lực yêu thú chiếm tiện nghi.

Cũng không biết thắng bại sẽ như thế nào. Nghe nói hai bên đều bắt đầu triệu tập tu sĩ tham chiến, bất kể tán tu hay là môn phái tu sĩ, đều có thể tham gia. Thống binh chính là mấy lão quái Hợp đạo hung danh hiển hách, nghe nói Xích Huyết minh bên này, ngay cả Minh Linh lão quái bế quan nhiều năm cũng sẽ tham gia.

Ngô Khí đang đi tới, chợt nghe thấy mấy chữ truyền vào trong tai, lập tức thân hình ngừng lại, phía dưới mặt nạ lộ ra vẻ kinh ngạc. Đang muốn tiếp tục nghe tiếp, đột nhiên xảy ra biến hóa lớn, nhưng lần này, cũng không phải ở trong Tụ ma lâu này, mà là ở bên ngoài, hoặc là nói, là cả tòa Cổ Dương thành.

Ầm một tiếng vang thật lớn, tất cả mọi người trong nháy mắt này đều cảm giác được dưới chân, truyền đến rung động kịch liệt.

Rung động này cũng không duy trì bao lâu, rất nhanh liền biến mất. Nhưng mọi người đã bị kinh động, nhao nhao ra ngoài

lâu, muốn xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Ngay vào lúc này, một thanh âm cực kỳ to lớn vang lên bên tai tất cả tu sĩ trong Cổ Dương thành.

Ta là thành chủ Cổ Dương, hiện tại, truyền pháp chỉ cho mình chủ Xích Huyết Minh: loạn ma tà nguyệt phủ, khi dễ Xích Huyết minh chúng ta quá nhiều, thủy hỏa không cho phép ngày nhật không giao, hôm nay bốn tọa Xích Huyết ma quân, quyết ý trừng phạt tặc. Phàm tu giả Xích Huyết Minh ta quản lý hải vực, đều có thể tiến về chiến ma hải vực, cùng chúng ta giết tặc đoạt được tự mình, chém tặc có công, cũng có thể nhận ban thưởng....

Những lời phía sau pháp chỉ đã không còn bao nhiêu tu sĩ nghiêm túc lắng nghe. Tất cả tu sĩ, chỉ cần tu vi từ Nguyên Anh trở lên, trong nháy mắt tất cả đều biến thành một mảng đỏ bùng.

Vù vù vù

Tất cả bọn họ đều bị kích thích, tựa hồ tất cả mọi người đều vì nghe được tin tức chiến tranh này chính thức bắt đầu mà trở nên hưng phấn, nhất là sau khi nghe thấy những phần thưởng trong pháp chỉ kia, càng là một khuôn mặt đỏ bùng, hai mắt trở nên như sói đói, khí thế trên người cũng biến hóa chỉ trong chốc lát, mỗi người giống như biến thành ma đầu khát vọng giết chóc.

Ngô Khí Nguyên Thần lực mạnh mẽ, cảm ứng cũng rõ ràng nhất, biết rõ, sau khi pháp chỉ ở trên không Cổ Dương thành ban bố, tu sĩ chung quanh, mỗi người đều lộ ra thần bá như vậy, hoàn toàn không phải loại vẻ mặt sợ hãi như nghe được chiến tranh bùng nổ, mà là hưng phấn, vô cùng hưng phấn.

Tuy rằng còn không có ai nói chuyện, không biểu lộ ra cái gì, nhưng Ngô Khí lại có thể cảm giác được, tu sĩ trong tòa thành trì này hầu như đều hơn phân nửa, đều bởi vì nghe thấy chiến tranh bùng nổ mà trở nên hưng phấn, bọn họ là đang khát vọng chiến tranh, hoàn toàn không bài xích, giống như chiến tranh có thể mang đến cho bọn họ lợi ích to lớn.

Loạn ma

Dưới mắt nạ, khoe miệng Ngô Khí chậm rãi nhếch lên một vòng ý cười, trong miệng nói ra hai chữ.

Lúc này, Ngô Khí rút cuộc đã hiểu, hiện tại hắn đang ở hải vực này, vì sao gọi là Loạn Ma hải vực. Nơi này chỉ sợ là địa phương có giới hạn tiên ma nhất trong tu chân giới này. Nơi này không phải mỗi người đều là tu sĩ ma đạo, nhưng mặc dù là người tu luyện công pháp tiên đạo, cũng có thể trở nên đẳng đẳng sát khí, ma tính mười phần.

Bình thường thời điểm có lẽ không nhìn ra, nhưng đến lúc chiến tranh bộc phát, tu sĩ trong hải vực này mới có thể rất nhanh hiện ra diện mạo thật sự. Xem bộ dáng bọn họ, tựa hồ chiến tranh ở đây, căn bản không phải là chuyện hi hữu gì. Ngược lại là một loại cơ duyên khác, ít nhất đối với tu sĩ rất tự tin vào thực lực của mình mà nói, là một cơ duyên khó có được.

Âm

Tu giả Cổ Dương thành ta, nếu muốn tham chiến, Cổ Dương quân gia nhập có thể do bản tọa thống lĩnh muốn đơn độc tham gia, có thể tự mình tiến về Chiến Ma hải vực.

Sau khi thanh âm pháp chỉ kia rơi xuống, không đến một hơi thở, thanh âm hùng vĩ thô lỗ của thành chủ Cổ Dương lần nữa vang lên.

Đến lúc này, chung quanh Ngô Khí mới vang lên tiếng nghị luận vô cùng phức tạp của rất nhiều tu sĩ.

Khai chiến rồi, thật sự khai chiến rồi.

... cơ hội phát tài của lão tử đến rồi, đợi nhiều năm như vậy, Tà Nguyệt phủ của Quy nhi rốt cuộc cũng khai chiến với Xích Huyết minh.

Chiến Ma Hải Vực, ta muốn nhanh chóng chạy qua, đi trễ chỉ sợ ngay cả canh cũng kiếm không được.

Nhanh, chúng ta không phải tán tu, có lệnh bài gia tộc môn phái, chúng ta có thể gia nhập Cổ Dương quân. Đến lúc đó tích lũy một chút chiến công, nói không chừng có thể đổi một kiện đạo khí tốt trở về.

.....

Bên tai Ngô Khí tràn ngập những thanh âm hưng phấn và cuồng nhiệt, không ngừng chui tới. Ngô Khí cũng có thể cảm nhận được chủ nhân của những thanh âm kia lúc nói chuyện là tâm tình thế nào. Sự hưng phấn khát máu... tựa như mỗi một người đều là ma đầu đã giết chóc nhiều năm.

Đáy lòng Ngô Khí cũng dâng lên một cảm xúc hưng phấn chờ mong, cũng không phải vì trận chiến này. Mà là lúc trước nghe được tin tức, sau khi chiến tranh bùng nổ, mấy vị cường giả tham gia chiến tranh, cường giả bên Xích Huyết minh. Là cái tên kia đối với hắn mà nói, đã có chút quen thuộc: Minh Linh lão quái:

Sau khi âm thanh hùng vĩ của thành chủ Cổ Dương rơi xuống, trong thành cũng không xuất hiện động tĩnh gì lớn, những tu sĩ hưng phấn kêu gào kia không có lập tức phóng tới truyền tống trận hoặc là nơi khác, mà là đồng loạt tràn vào các cửa hàng trên đường lớn, đan dược phù lục khô lổi pháp khí..... Gần như bên trong mỗi một cửa hàng, trên mặt những tiểu nhị chấp sự kia đều treo nụ cười cực kỳ hưng phấn, nhìn những thứ không ngừng bị mua đi.

Chiến tài chiến tranh không chỉ có ở thế giới phàm nhân, ở tu chân giới càng tàn khốc và khoái hoạt hơn.

Sau nửa canh giờ, Cổ Dương thành, động tĩnh lớn đầu tiên xuất hiện.

Oanh oanh oanh!

Nhanh, chúng ta đi chiến đấu với Ma hải vực.

Cổ Dương quân báo danh ở tại phủ thành chủ, chúng ta đi mau, lão tử tu vi Hóa Thần đỉnh phong, dù sao cũng phải lăn lộn một cái danh sách dài. Ha ha ha...

Hai dòng lũ xuất hiện trên trăm con đường lớn, mỗi dòng tuôn về hai nơi. Một chỗ là một tòa cung điện to lớn, bên trong là từng tòa trận pháp truyền tống vô cùng to lớn. Một chỗ khác, là phủ đệ càng thêm nguy nga lạnh lẽo, phủ thành chủ của tòa thành hung danh hiển hách này.

Cảnh tượng này ngược lại là do Ngô Khí xuất hiện, hai cỗ nước lũ, một cỗ là lượng lớn tán tu, hoặc là người có tính tình kiết ngạo, không muốn cùng các tu sĩ khác cùng tham gia chiến tranh, liền tự mình tiến về chiến tranh Ma Hải. Một dòng lũ khác, là những tu sĩ có môn phái gia tộc, muốn gia nhập quân đội Cổ Dương thành chủ tự mình thống lĩnh.

Bất luận cỗ địa phương nào, đến cuối cùng chỉ có một chỗ.

Chiến Ma Hải Vực

Trong trí nhớ thần hồn xui xẻo do Ngô Khí luyện hóa kia, Ngô Khí tìm được tin tức liên quan tới Chiến Ma hải vực.

Trong Loạn Ma hải vực, hơn một trăm hiểm địa hung danh hiển hách, nơi bài danh mười thứ hạng đầu hung sát. Vùng hải vực này, không có bất kỳ sinh linh nào tồn tại, ngay cả yêu thú cũng không có một con, trừ vô cùng vô tận Âm Linh Chiến Hồn Thi Quỷ... Từ Thượng Cổ trở đi, vùng hải vực kia cũng bắt đầu xuất hiện., Ngay cả chiến trường, phạm vi chín trăm ngàn dặm đều bị tử khí sát khí bao phủ. Lúc bình thường, sinh linh lọt vào trong đó, bất luận là yêu thú hay tu sĩ nhân loại, ngoại trừ tử vong, cơ hồ không có kết cục gì khác.

Mà mỗi lần có chiến tranh bùng nổ, nơi lựa chọn đầu tiên, cũng nhất định là... Chiến Ma hải vực.

canh thứ nhất đến.

Mẹ kiếp,

Nước lũ, là dòng lũ thật sự.

Thành Cổ Dương to lớn, trong thành trì Ngô Khí bây giờ nhìn thấy, không có một tòa nào có thể so sánh. Số lượng tu sĩ bên trong, càng vượt xa so với số lượng Ngô Khí nhìn thấy ở các thành trì khác. Trăm vạn tu sĩ, cơ hồ số lượng một đệ tử siêu cấp thế lực, cũng là số lượng tu sĩ thường xuyên tụ tập trong Cổ Dương thành.

Hơn nữa tu sĩ trong thành, Tinh Anh giả vượt xa một ít tông môn thế lực lớn.

Bây giờ trăm vạn tu sĩ này, mặc dù không đến mức toàn bộ đều phun trào, nhưng hai cổ nhân khẩu hồng lưu, số lượng ít nhất cũng hai ba mươi vạn. Nếu từ trên cao nhìn xuống, quả thực là đồ sộ. Chẳng qua có một số quái dị là, tu sĩ tuôn hướng truyền tông trận kia, rõ ràng so với tu sĩ phủ thành chủ còn nhiều hơn mấy vạn, chiếm thượng phong.

Bất quá Ngô Khí suy nghĩ một chút, sau đó cũng cảm thấy không có gì kỳ quái. Nhưng phạm là tu sĩ, đều sống không ngắn năm tháng, đáy lòng đối với phòng bị của người khác cũng rất sâu sắc., Đặc biệt là trong chiến tranh, ai cũng không muốn nhường lưng cho người khác. Tham gia quân đội, có ý đem tính mạng mình phó thác cho chiến hữu bên cạnh. Ở nơi thế lực tiên đạo thịnh hành, còn không có bao nhiêu tu sĩ nguyện ý, hướng chỉ là vùng biển loạn ma càn rỡ này.

Nghe xong thanh âm pháp chỉ cùng Cổ Dương thành chủ kia, phía dưới mặt nạ Ngô Khí lập tức lộ ra nụ cười.

Trong lúc dòng lũ di chuyển, hắn cũng xoay người, một cổ trong đó, hướng về tòa phủ đệ lạnh lẽo nguy nga mà đi. Lại không phải là truyền tông điện phù hợp thân phận Ngô Khí tán tu, mà là phủ thành chủ., Đi đến nơi đó, tức là, Ngô Khí nhất định phải lấy thân phận binh lính của quân đội tham chiến, hơn nữa cũng không phải Ngô Khí nghĩ như vậy là có thể làm được. Muốn gia nhập vị cường giả siêu cấp cảnh giới Hợp đạo

kia, Cổ Dương quân thống lĩnh thành chủ Cổ Dương, nhất định phải là thân phận đệ tử của gia tộc môn phái. Cần đưa ra lệnh bài thể lực tương ứng, mới có thể đạt được thân phận trong quân đội.

Nếu nói thân phận, Ngô Khí cũng không phải không có, các chủ chân chính của Thiên Bảo các. Thân phận này mặc dù không đến mức dọa sợ người khác, nhưng dù sao cũng là chủ một Các, nghĩ đến có thể ở trong quân đội đạt được một thân phận không tệ. Đáng tiếc là, Thiên Bảo các, không phải thể lực Loạn Ma hải, mà là Phong Bạo hải vực.

Ngô Khí giống như đã quên mất chuyện này. Chẳng qua là theo bóng sáu của người ta mà dừng động đi sâu vào trong thành, là một tòa phủ đệ lạnh lẽo.

Dù sao đều là tu sĩ có lực lượng phạm nhân không thể tưởng tượng, nói là người sáu mươi. Nhưng tuyệt đối sẽ không xuất hiện, giống như phạm nhân thế giới tụ tập, rộn ràng rành, thân thể đều muốn va chạm cùng một chỗ. Trong thành có quy củ không thể phi độn, là lấy cơ hồ mỗi một tu sĩ, đều quán chú chân nguyên vào lòng bàn chân, hóa thành từng đạo huyền ảnh lưu quang, đi vào chỗ sâu bên trong.

Ngô Khí bước ra một bước, mặt đất phía trước lập tức rút ngắn, tự động xuất hiện dưới chân Ngô Khí. Nhân Đình đi bộ, một cước hạ xuống, chính là trăm trượng.

Đồng thời dưới mắt kia, mí mắt mở ra, một ánh mắt quét ra, trước mặt có hơn mười đạo lưu quang huyền ảnh lọt vào trong tầm mắt. Cơ hồ trong nháy mắt, ánh mắt Ngô Khí dừng ở trên một đạo huyền ảnh, khóe miệng cong lên một vòng, lại là cười lạnh, còn có sát ý nhàn nhạt không thể thấy.

Trong huyền ảnh kia là một vị tu sĩ Hóa Thân trung kỳ, giống như các tu sĩ khác, khuôn mặt cực kỳ hưng phấn cuồng nhiệt. Trong đôi mắt thậm chí có âm điệu đỏ rực, tựa hồ đã dự liệu mình xuất hiện ở chiến ma hải vực, đại sát tứ phương, sau khi chém giết tu sĩ Tà Nguyệt phủ, cướp đoạt tất cả bảo vật, còn có thể đạt được chiến công, đến Xích Huyết Minh linh ban thưởng.

So với bất cứ việc làm ăn nào đều có sự thoải mái hơn nhiều.
Thu hoạch phong phú hơn nhiều, nói là một trận cơ duyên,
không có chút sai lầm nào.

Hắn đang hưng phấn, nhưng sau một khắc, biến hóa dị thường
xuất hiện trước mặt hắn.

Vù vù

Hư không nhộn nhạo lên như gợn nước, hắn không kịp phản
ứng, cả người lập tức chìm vào phía trên. Chỉ thấy trong chớp
mắt, hư không kia như biến thành miệng cự thú, nuốt tu sĩ kia
vào. Biến cố này phát sinh quá nhanh, cũng rất quỷ dị, trong
nhân ảnh, đúng là không có một tu sĩ nào nhìn thấy.

Sau mấy hơi thở, vèo một tiếng, bên trong hồng lưu vẫn như
cũ phun trào, một đạo huyền ảnh hiển hiện, duy trì tốc độ cực
nhanh hướng tòa phủ đệ băng lãnh ở trong thành đi. Trong ảo
ảnh, bao một người, khuôn mặt có chút khô vàng, hiển lộ ra tu
vi Hóa Thần trung kỳ, trong hai mắt, tràn đầy vẻ hưng phấn
cuồng nhiệt, không có chút khác biệt nào với tu sĩ chung
quanh.

Ai cũng không có phát hiện, người này đã từng quỷ dị biến
mất mấy hơi thở thời gian.

Nơi sâu trong thành, rộng lớn không gì sánh được, cô đơn chỉ
có một tòa kiến trúc ở nơi đó.

Đó là một tòa phủ đệ, toàn thân đều là màu vàng nhạt, giống
như trên không cửa thành này, ba chữ lớn như là nước đồng đỏ
đúc thành. Bên ngoài nhìn vào, một tia tài liệu khác đều không
nhìn thấy, tản mát ra khí tức kim thiết cực kỳ nồng đậm, tản
mát ra., Hàn Băng lãnh. Nhưng trong đó, không biết quán
quanh một đạo khí tức gì, một cỗ hỏa nhiệt kịch liệt đến kinh
khủng ẩn giấu, giống như tùy thời đều muốn bộc phát ra, thôn
phệ hết thảy, biến thiên địa này thành thế giới lò luyện.

Phủ thành chủ Cổ Dương bảo Cổ Dương bảo,

Trên quảng trường to lớn phía trước phủ đệ, từng đạo huyền
ảnh lưu quang từ các nơi trong thành chạy tới, nhao nhao dừng
lại. Mỗi người hiển lộ ra thân hình tướng mạo, đồng loạt đưa

ánh mắt hướng phủ đệ Xích Đồng to lớn lạnh như băng trước mắt.

Tòa phủ đệ tòa thành này, là nơi Cổ Dương thành chủ tự mình đi xa trăm vạn dặm, lấy một tòa sơn phong xích đồng đại đáy biển, luyện chế trăm năm, vừa rồi luyện chế ra bảo vật. Không chỉ là một tòa phủ đệ, còn là cấp bậc đạo khí cực phẩm, nếu là Cổ Dương thành chủ tự mình điều khiển, thậm chí có thể phát huy ra nửa bước uy lực tiên khí, thực sự khủng bố không gì sánh được.

Trong đám người không thiếu kiến thức Quảng đến phủ đệ pháo đài hùng vĩ trước mắt, há miệng phun ra lai lịch của nó, khiến tu sĩ chung quanh đồng thời phát ra tiếng cảm thán.

Một thanh niên tu sĩ khuôn mặt khô héo, cũng xen lẫn trong đó, ánh mắt rơi vào trên phủ đệ tòa thành, một vòng tinh quang hiện lên trong mắt hắn.

Cực phẩm đạo khí hừ, hơn vạn đạo lực lượng Dung lô pháp tắc ẩn chứa trong đó, nếu bạo phát ra, cho dù là uy năng nửa bước Tiên khí cũng không thể so sánh. Cổ Dương bảo này, đã có được uy năng tiếp cận vô hạn với Tiên khí.

Ý niệm trong lòng người này đang lấp lóe, đột nhiên trên không quang trường, một thanh âm vang lên.

Mấy vị đạo hữu, mời qua bên này.

Đột ngột, trên không tòa thành xích đồng kia, một lão giả trông rỗng xuất hiện. Phía sau hắn, đứng đấy hai hàng tu sĩ mặc bạch y.

Lão giả này, thân thể cường tráng, mặc dù tóc trắng đầy đầu, lại tự dung cho người ta một loại cảm giác hung hãn.

Lúc này, trên quang trường gần mười vạn tu sĩ, ánh mắt lão giả kia quét xuống, trong mắt như ẩn chứa điện mang, người bị lão nhìn trúng, đáy lòng đều sinh ra cảm giác cực kỳ khó chịu. Không tự chủ được, liền nghe theo lời lão giả này, đi về phía hai bên quang trường.

Hai đám chấp sự áo trắng kia, tự mình xuất hiện ở hai bên, bàn tay vung lên, nơi đó liền có các loại đồ vật như bàn ghế ghế

ngọc thạch xếp xếp hàng trống rỗng xuất hiện, rơi vào trên quảng trường, bọn họ thì tự mình chấp bút ngồi sau bàn dài, chờ từng đám tu sĩ xếp hàng tiến lên phía trước.

Mười vạn tu sĩ, tuy đều là người có thể lực quy thuộc, nhưng bọn họ hầu như mỗi người đều lăn lộn ở các nơi hải vực loạn ma nhiều năm, tâm tính không nói cực kỳ hung hãn, chí ít cũng không phải là nhân vật bình thường. Nếu là ở nơi khác, bọn họ đã sớm gây ra nhiều loạn gì đó. Bất quá ở nơi này, lá gan bọn họ dù lớn hơn nữa, cũng không dám sinh ra gợn sóng gì.

Sau khi lời nói của lão giả vừa rơi xuống, bọn họ đều đi về phía hai bên quảng trường, dựa theo vị trí của hơn mười vị chấp sự áo trắng, thành thành thành thật thật xếp thành mười đội ngũ, từng người đi về phía bàn ngọc thạch.

Tên họ...

Tu vi...

Là một thể lực phụ thuộc.

.....

Một vấn đề từ trong miệng những chấp sự áo trắng kia phun ra, rơi vào trong tai những tu sĩ kia. Sau khi trả lời vấn đề tu sĩ, mỗi người nhận được mệnh lệnh, tập hợp lại với một bên khoảng sân rộng trống.

Một đội ngũ trong đó, vẻ mặt khô héo tu sĩ, chậm rãi đi lên.

Tên Thi Dịch...

Tu vi hóa thân trung kỳ

Thể lực Hải Trần thuộc về đệ tử hạch tâm hội.

.....

Chấp sự áo trắng sau vụ án ngọc thạch, đưa lệnh bài trong tay trả lại cho tu sĩ mặt mũi khô vàng. Chấp sự cúi đầu ghi chép gì đó, đồng thời một vấn đề cũng từ trong miệng hắn phun ra.

Có nguyện đảm nhiệm chức vụ đội trưởng không?

Không muốn...

Ừm, qua bên kia tập hợp đi.

Sau khi đáp xong vấn đề này, chấp sự áo trắng kia đúng lúc ngẩng đầu lên, chỉ một đội ngũ trong một bên trống trải quảng trường, để Ngô Khí đi tới.

Hóa thân trở thành Ngô Khí đệ tử hạch tâm Hải Trần hội, trên gương mặt khô héo kia không có chút biểu cảm nào, chỉ có trong mắt còn lưu lại sự hưng phấn cuồng nhiệt, cũng không đáp lời, theo lời đi đến nơi đó.

Loạn Ma hải, bởi vì quanh năm có chiến tranh bộc phát ra, tu sĩ nơi này cũng thường xuyên có cơ hội trở thành binh lính. Mà ngoại trừ tán loạn tự mình chiến đấu, còn có sự tồn tại của quân đội. Toàn bộ trong quân đội do tu sĩ tạo thành, cũng có một ít chế độ tồn tại, như thế giới phạm nhân, trong quân có chế độ cấp bậc cực kỳ khắc nghiệt.

Quân của tu sĩ, thì chỉ có bốn loại: Liệt Trận quân

Bốn loại chức vụ, đội trưởng Liệt Trường Trận dài đến quân thủ, nếu đảm nhiệm một loại nào đó, nhất định phải đảm nhiệm trách nhiệm thống lĩnh, tuy có không ít lợi ích, nhưng cũng có chế độ trừng phạt cực kỳ nghiêm khắc, hơi xúc phạm một chút, liền có hậu quả nghiêm trọng. Ngô Khí tham gia trận chiến đột nhiên bùng nổ, là có mục đích hẳn không thể nói cho người khác biết, đương nhiên sẽ không bình yên trở về chức vụ thống lĩnh, vẫn là người nhỏ nhất trong đội trưởng.

Bất quá lấy thân phận Ngô Khí bây giờ, hiển hóa ra tu vi Hóa Thần trung kỳ, ngoại trừ đội trưởng, thật đúng là không có chức vụ nào khác có thể lấy. Liệt Trường kia, chí ít nhất phải là tu vi Hóa Thần đỉnh phong, thậm chí là nửa bước phản hư, trận trưởng thì nhất định phải là Phản Hư cảnh, về phần quân thủ cao nhất, chỉ có lúc chiến tranh cỡ lớn bùng nổ mới có chức vụ này, chỉ có một người đảm nhiệm, chính là thống lĩnh chân chính, như chi Cổ Dương quân đang hình thành này.

Quân thủ, đương nhiên là vị cường giả nửa bước hợp đạo đã lĩnh ngộ được Dung lô chi đạo kia, thành chủ Cổ Dương thành.

Hôm qua đã viết xong truyền tin ở hậu trường, kết quả quen
tuyên bố, bị thống hiện tại tuyên bố, buổi tối trước mười hai
giờ còn có hai canh.

Mẹ kiếp,

Một tòa thành bằng đồng đỏ, phía trước, trên quảng trường khổng lồ.

Ước chừng mười vạn người tụ tập ở nơi đó, trên thân mỗi một người đều tản mát ra chấn động chân nguyên nồng đậm, mà phần lớn đều có tu vi Nguyên Anh trung kỳ trở lên. Càng làm cho người ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi chính là, mười vạn tu sĩ này, vậy mà kết thành từng phương trận, khoảng cách với người trước sau, đơn giản như trước đó có lượng tốt, tinh chuẩn vô cùng.

Cảnh tượng như vậy, chỉ có thể là phạm nhân thế giới kia, tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh quân đội nơi đó mới xuất hiện. Nhưng hiện tại, vậy mà tại tòa tu sĩ thành này xuất hiện.

Phía trước mỗi phương trận đều đứng đầy một người, chân nguyên ba động so với những người khác càng thêm hùng hậu mãnh liệt, khí thế to lớn, tựa như muốn đem khí thế trong trận pháp phía sau bọn họ hợp lại đè xuống. Phản Hư cảnh, tổng cộng mười một phương trận, phía trước mỗi một phương trận đều đứng đầy một vị tu sĩ Phản Hư cảnh.

Mười vạn người này đứng chung một chỗ, mặc dù không có chút động tác nào, thế nhưng khí thế tụ lại một chỗ, đã hình thành một làn khói mỏng manh như ngọn núi, xông thẳng lên trời, cho dù ở ngoài ngàn dặm cũng có thể thấy được rõ ràng.

Âm âm âm...

Động tĩnh càng đáng sợ hơn, xuất hiện.

Trước mặt mười vạn người, tòa thành đồng xanh cực kỳ hùng vĩ kia, đột ngột chuyển động. Tựa như hư không kia, trống rỗng xuất hiện một bàn tay lớn trong suốt, nắm chặt phủ đệ tòa thành, sau đó mạnh mẽ nhấc lên. Dưới ánh mắt kinh hãi của tất cả mọi người, phía dưới tòa thành đồng thau, tiếng vang lớn không ngừng, gạch đất ở quảng trường cứng rắn, trở nên dễ dàng như đậu hũ, vô số cát đá vụn, đùng đùng rơi xuống, cỏ bảo xích đồng...

Xuất phát.

Cỗ bảo xích đồng hoàn toàn một thể, bay lên trời, từ trong đó, một thanh âm to lớn vang lên.

Dường như là vì hưởng ứng thanh âm này, lúc rơi xuống, dưới chân mười vạn tu sĩ, vốn là quảng trường không có vật gì. Đột nhiên có từng đạo quang mang sáng lên, giống như dòng nước, chớp mắt tụ tập cùng một chỗ, khắc dấu phù văn... Lại trong nháy mắt nhiều ra một tòa pháp trận.

Động tĩnh chân chính, xuất hiện đột ngột. Biến mất càng thêm đột ngột. Mọi người chỉ kịp nhìn thấy pháp trận dưới chân một cái, sau một khắc, những ánh sáng kia sáng lên, pháp trận cũng đột nhiên vận chuyển đến cực hạn. Mười vạn tu sĩ, đồng thời cảm giác được một cỗ cảm giác mê muội cực kỳ mãnh liệt trào lên.

Đại na di trận pháp

Trong một phương trận, một tu sĩ gương mặt khô héo lẳng lẳng đứng đó, lúc nhìn thấy ánh sáng dưới chân sáng lên, trong đầu lập tức hiện lên một ý niệm.

Vù vù

Biến mất, quang mang trong nháy mắt trở nên kịch liệt, ảm đạm biến mất, trên quảng trường kia, mười vạn tu sĩ vốn đứng cùng một chỗ, tất cả đều không thấy.

.....

Trên mặt biển thăm thẳm, có một hòn đảo cực kỳ rộng lớn nằm, thế giới hoang mạc.

Phía trên hòn đảo, từng tòa thành lũy toàn thân đen kịt trôi nổi, phía dưới cũng có đại lượng kiến trúc hùng vĩ, lại xây dựng ra một cứ điểm to lớn vô cùng. Bốn phương tám hướng, từng đạo huyền ảnh lưu quang, tiếng xé gió đại tác, xuyên thẳng qua, rơi vào bên trong cứ điểm kia, khắp nơi đều là khói bão động, phóng lên tận trời...

Vù vù

Trong cú điểm, một chỗ đất trống, đột ngột có vô số đạo quang mang như dòng nước sáng lên, đan vào thành một tòa pháp trận, rơi vào trên mặt đất. Trong nháy mắt pháp trận kia, đột nhiên có trợn vụn mười vạn đạo khí tức dao động. ngưng tụ cùng một chỗ, hình thành một cỗ tinh khí lang yên thô to, cũng xông lên trời, lập tức sinh ra ý tranh đấu với khói báo động ở nơi khác.

Uống bốp bốp...

Mười vạn người, hiện thân, lại có hơn phân nửa người thiếu chút nữa đứng không vững. Trong đầu cảm thấy mê muội mãnh liệt, khi bọn họ rơi xuống, âm âm bộc phát ra.

Tu sĩ khuôn mặt khô héo của Ngô Khí hóa thân kia, là tu vi Hóa Thần trung kỳ, cũng không cách nào kháng cự di chứng mãnh liệt của Đại Na Di pháp trận mang đến. Tuy rằng lấy tu vi Phản Hư cảnh của hắn, hoàn toàn không sinh ra được ảnh hưởng, bất quá hắn vẫn là tượng trưng một chút đau đầu, đồng thời lão đảo một bước, ánh mắt lại quét về phía nơi khác.

Đây là một cú điểm khổng lồ đến không thể tưởng, xa xa, là một dãy núi hàn thiết liên miên không dứt, bên trong, từng thành trì thành lũy, băng lãnh hùng vĩ kiên cố, các nơi, mây vạn vạn thậm chí mười mấy vạn tu sĩ, tụ tập cùng một chỗ, từng luồng từng luồng khí mù mịt đáng sợ tuôn ra, quấy bầu trời nơi đây hoàn toàn thành trạng thái hỗn độn.

Cho dù là Ngô Khí, đối mặt với cảnh tượng trước mắt, cũng trong nháy mắt thất thần.

Mười vạn người, ngoại trừ thành chủ trong tòa thành cổ xích đồng kia, những người khác, bao gồm mười một vị trận trưởng Phản Hư cảnh, cũng đều trong nháy mắt sửng sốt, không thể tin được nhìn cảnh tượng trước mắt: Hàn Thiết sơn mạch to lớn đến không thể tưởng tượng, vô số thành trì thành lũy, khí thế mù mịt, còn có trong cảm ứng, ngàn vạn tu sĩ, từng đạo khí tức, tu sĩ Phản Hư cảnh xưa nay khó có thể nhìn thấy, có loại cảm giác tùy ý.

Nơi này chính là.... xích huyết cú điểm...

Trong trận, một tu sĩ trung niên có khuôn mặt hung hãn, gương mặt sừng sốt, trong miệng có chút lấp bắp, không thể tin được nhìn cảnh tượng trước mắt, chậm rãi phun ra một câu. Cũng giống như hắn, mấy vạn tu sĩ lần đầu tiên tới đây, tất cả đều là ý nghĩ này, hoảng sợ không dám tin, ngây ngốc tại chỗ.

Theo pháp chỉ của Minh chủ, mười vạn Cổ Dương quân đến.

Lúc mười vạn tu sĩ ngấn ra, trong tòa thành lũy bằng đồng đỏ kia, thanh âm hùng vĩ lại lần nữa vang lên, thanh âm thấu vân tiêu, thẳng tắp tràn về phía một tòa thành trì chỗ cao nhất kia.

Trên không dãy núi Hàn Thiết nguy nga tráng lệ kia, có một tòa thành trì duy nhất tồn tại, huyết hồng, mỗi một tác mỗi một tác trên thành trì kia đều là một màu máu, giống như đó là một tòa thành trì hung thần từ trong biển máu sinh ra. Cao cao tại thượng, quả thực giống như một vòng huyết nhật, bất luận ai đem ánh mắt đảo qua, đều là thế giới Huyết Khuyết.

Trong thành trì giống như Huyết Nhật này, một thanh âm khàn khàn, chậm rãi rơi xuống.

Chờ lệnh!

Chỉ có hai chữ, nhưng mọi người lại cảm giác được khí tức giống như vực sâu của chủ nhân thanh âm, không chỉ như vậy, còn muốn tử khí nồng đậm hơn cả núi thây biển máu, nói chuyện. Căn bản không phải người sống, mà là một con cỏ thi đã chết hơn vạn năm.

Trong mười vạn tu sĩ trầm mặc, không có ai ở thời điểm này mở miệng nói chuyện. Mười mấy phương trận, đều lâm vào yên tĩnh như chết. Cho dù mười một vị tu sĩ Phản Hư cảnh kia, cũng đều bởi vì nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, nghe được thanh âm khàn khàn như cỏ thi vạn năm kia, không dám mở miệng.

Ngô Khí cũng trầm mặc, ngửa đầu lên, lẳng lặng nhìn chăm chú vào chỗ cực xa kia. Tòa Hàn Thiết sơn mạch toàn thân đen kịt lạnh lẽo vô cùng, còn có không trung kia. Lớn như sao đầu, phảng phất như một vòng huyết nguyệt thành trì, còn có rất nhiều mây chực đạo khí tức tồn tại trong đó, hoặc là nói, hắn có thể cảm ứng được rải rác mấy chục đạo khí tức.

Thật lâu sau, bờ môi Ngô Khí khẽ nhúc nhích một chút, nhưng lại không có phát ra âm thanh gì.

Ma khí

Trộn vụn nửa nén hương sau, mười vạn tu sĩ, rớt cuộc từ trong rung động thanh tĩnh lại. Nhưng vẫn không có người nào dám ồn ào, đều đem ánh mắt hướng về phía phủ đệ xích đồng kia.

Âm âm âm..

Đột nhiên trên không trung, không biết là chịu mệnh lệnh của ai, phía trên không trung rậm rạp chằng chịt thành lũy băng lãnh trôi nổi cùng một chỗ. Đột ngột phân ra mười cái, trong tiếng xé gió kịch liệt, bay lên đỉnh đầu mọi người.

Mỗi một bức tường thành, ngoại hình đều cực kỳ khủng bố, giống như ma quỷ, toàn thân đen kịt, tản mát ra một loại khí tức cực kỳ lạnh lẽo. Không trung hạ xuống, mười bức tường thành kia trong mắt mọi người càng lúc càng lớn, cuối cùng khi đến đỉnh đầu, mỗi một bức đều lớn như ngọn núi nhỏ.

Bất quá sau khi nhìn rõ những bức tường này, mọi người đều trong nháy mắt biết được tác dụng là gì, chỉ thấy bên trong bức tường kia có từng ô vuông. Mỗi ô vuông là một gian phòng, không gian bên trong không lớn, nhưng có thể dung nạp rõ ràng mấy người, đặt một bồ đoàn, một cái lư hương.

Dù sao cũng là tu chân giới, sau khi quân đội tập kết, đương nhiên không có khả năng làm ra một quân doanh. Hoặc là nói cách khác, mười bức tường thành trước mắt này, chính là quân doanh của Cổ Dương quân lúc này.

Ngô Khí đứng ở phía dưới, cũng rất rõ ràng có thể nhìn thấy mười bức tường thành trên đỉnh đầu, hơi quét qua, liền phát hiện, lại vừa vặn là mười vạn ô vuông, mỗi một bức là một vạn, bây giờ mười bức này rơi xuống, vừa vặn có thể chứa được mười vạn người.

Vào hàng rào hàn thiết, chờ lệnh.

Vẫn là thanh âm trong phủ đệ xích đồng kia, vang lên bên tai mười vạn người.

Nơi này đã không còn là Cổ Dương thành, cũng không phải là nơi an toàn nào khác, nơi này là cứ điểm Xích Huyết, địa phương này sẽ tiến hành chiến tranh ngay lập tức. Mười vạn người, mặc dù là cường giả Phản Hư cảnh., Cũng không dám ở chỗ này tạo thứ tự. Nghe thấy thanh âm của Xích Đồng phủ đệ thuộc về Cổ Dương thành chủ, không có ai phát ra dị nghị, trước tiên mười một vị Phản Hư cảnh trận trưởng bay lên, bay về phía mười bức tường hàn thiết kia, bọn họ là trận trưởng, tất nhiên là muốn chiếm vị trí cao nhất trong hàng rào.

Rào rào rào...

Sau một khắc, mười vạn tu sĩ, nhất tề phản ứng lại, mỗi người đi theo thống lĩnh trận trường, bay về phía mười bức tường hàn thiết kia.

Vù vù

Tu sĩ mặt vàng do Ngô Khí hóa thân thành cũng giống như những người khác, tung người bay về phía một bức tường hàn thiết. Ngay lập tức bay đến, rơi vào trong một ô vuông. Lúc đứng vững, Ngô Khí lập tức nhìn vào bên trong đánh giá, phát hiện xác thực giống với lúc ở bên dưới nhìn vào. Không gian bên trong cũng không lớn, ước chừng có thể cho năm sáu người đứng thẳng, nhưng không thể tùy ý hoạt động. Bất quá nếu chỉ ngồi yên một chút, cũng dư sức.

Hắn không nhiều lời, thân hình Ngô Khí chùn xuống, ngồi ngay ngắn ở đó, không biết từ loại linh thảo nào bện thành bờ đoàn.

Ầm ầm ầm..

Trong chớp mắt, sau khi mười vạn tu sĩ đều rơi vào trong bức tường, mười bức hàn thiết lập tức bay lên. Hình thể to lớn như ngọn núi, ma sát với không khí, phát ra trận trận tiếng phong lôi, cùng với độn quang trong cứ điểm này truyền đến hỗn tạp cùng một chỗ.

Mười bức hàn thiết lũy bay lên, hướng lên không trung, dần dần mặt đất trở nên mơ hồ, nhưng nếu có người còn ở trên mặt đất nhìn lên không trung, sẽ nhìn thấy, trên không Hàn Thiết sơn mạch kia, đã xếp đặt trọn vẹn mấy trăm bức hàn thiết lũy,

mà bên trong còn có người ngồi ngay ngắn, đã có hơn trăm tấm.

Mười vạn tu sĩ đã thành Cổ Dương quân, bây giờ trong cứ điểm Xích Huyết của Hàn Thiết sơn mạch này đã là trăm vạn tu sĩ trăm vạn quân.

Cảm tạ mười bốn mươi bảy trăm bảy mươi lăm huynh đệ ban phiếu đánh giá thích nhất của tiêu lâu, lại lại nhai một chút, nếu là huynh đệ Giáo Tổ đã tiêu phí mười nguyên, trong thương khó hẳn là đều sẽ có một tấm vé đánh giá miễn phí, đó là chỉ có thể đầu hàng, không bỏ thì còn lãng phí hơn mười điểm trước.

Mẹ kiếp,

Càng lên cao, gió càng hung mãnh, gào thét ma sát, phun trào ra là một loại khí thể muốn xé nát tất cả.

Trộn vụn hơn một trăm bức tường hàn thiết to lớn như núi, ngay phía trên Hàn Thiết sơn mạch dài liên miên kia, mỗi một pho tượng hình dáng như ác quỷ, băng lãnh, treo ở không trung, rõ ràng là vật không có rễ, lại để cho tất cả cuồng phong đùng tới đều vỡ nát.

Tu sĩ Ngô Khí hóa thân kia ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn, hai mắt hơi mấp, phảng phất không nghe thấy cảnh tượng kịch liệt trước mắt, cương phong hung mãnh vô cùng thổi tới, còn chưa tiếp xúc đến một góc áo trên người Ngô Khí đã bị một màng sáng mỏng manh xuất hiện trước người gã.

Mỗi một bức hàn thiết lũy, đều có hàn thiết tinh anh chùy vạn trượng đáy biển luyện mà thành, bên trong ẩn chứa trên trăm đạo cấm pháp, nếu đơn thuần đổi thành phẩm giai pháp khí, tùy ý một cái, đều là cấp bậc đạo khí cấp tám.

Ở đây, bên trong cứ điểm Xích Huyết thành lập nên một trong những thế lực siêu cấp của Loạn Ma hải, Xích Huyết Minh bất quá chỉ là một chỗ trấn trụ mà thôi.

Chiến tranh ở thế giới tu chân, hơn xa trong thế giới phàm nhân, cái gọi là trăm vạn hùng binh ngàn vạn hùng binh kinh khủng hơn nhiều. Phía dưới, dãy núi hoàn toàn do hàn thiết đúc thành, kéo dài ít nhất mười mấy vạn dặm, quả thực giống như lạch trời không thể vượt qua.

Trong cứ điểm máu chót, là cấm đàn cung điện, tòa thành trì... Đến từ một lượng lớn tu sĩ cơ hồ là từ một nửa loạn ma hải vực tụ tập ở đây, khí thể của mọi người tụ lại một chỗ, hình thành một cỗ khí thể lang yên, quả thực muốn chọc thủng toàn bộ thương khung. Làm hòn đảo cực lớn hoang vu không gì sánh được, bởi vì cảnh tượng này, tựa như hoàn toàn biến hóa thành một đầu viễn cổ ma thú ẩn núp đang ma sát nanh vuốt.

Một ngày hai ngày, ba ngày.... Thời gian trôi qua từng chút một. Tu sĩ trong cứ điểm, không có mấy người có thể thật sự tĩnh tọa ngưng thần. Tất cả mọi người đều đang chờ, chém giết cướp đoạt thôn phệ, không giống với phạm nhân, chiến tranh của tu sĩ, mỗi lần giết một người, có thể đạt được thu hoạch cực kỳ kinh người.

Có thể nói, trên chiến trường tu sĩ, chỉ cần người giết một người, đoạt được chiến lợi phẩm, sau đó sống sót, đó là một lần cơ duyên không nhỏ. Nếu người có thể mười người chém trăm người, thậm chí ngàn người chém, chỉ cần cuối cùng còn sống, đó là một lần thiên đại cơ duyên.

Tất cả tu sĩ, dưới khí tức hung sát trong cứ điểm này, đều ở đáy lòng cuồng nhiệt chờ mong bắt đầu chiến tranh. Không có ai cho rằng mình sẽ xui xẻo chết đi, có thể nghĩ vô có tham gia chiến tranh, đều là tu sĩ lăn lộn ở Loạn Ma hải vực nhiều năm, nhất là hải vực này, quanh năm chém giết, chỉ cần tu sĩ lịch luyện hơn mười năm, cái nào cũng không phải đèn cạn dầu.

Àm

Tiếng nổ mạnh, đến từ phía trên không của Hàn Thiết sơn mạch, tòa thành trì như huyết nhật kia.

Toàn bộ trăm tu sĩ trong hàng rào hàn thiết đều trong nháy mắt này bị tiếng nổ này làm giật mình tỉnh lại. Từng đôi mắt mở ra, nhìn lên trên không trung, tòa thành trì huyết hồng kia.

Bên ngoài thành trì, một mảnh biển cát trắng xóa hiện ra, giống như vật còn sống tuôn trào bốc lên, từ trong hư không kia tuôn ra. Trong biển cát kia, mỗi một hạt cát đều khiến trăm vạn tu sĩ nhìn rõ ràng, nơi đó là cát gì, căn bản chính là từng cái đầu lâu. Bị một cỗ lực lượng kinh khủng trói buộc, không ngừng ma sát lẫn nhau, sinh ra vô số quỷ hỏa phong...

Dị tượng, cảnh tượng như vậy, lập tức khiến cho vị tu sĩ trong hàn thiết kia, trừng lớn hai mắt, không thể tin được nhìn.

Oanh oanh oanh!

Lại liên tục hai tiếng dị hưởng, bên ngoài thành trì huyết hồng vô cùng, hai vết nứt trên hư không đột nhiên vỡ ra.

Từng đoàn từng đoàn ma bàn đen sì từ trong khe hở tuôn ra, đem khu vực này hoàn toàn cắt rời ra, bất luận vật gì tiến vào trong đó, đều sẽ bị những gió lạnh kia xé rách. Cho dù chỉ là ánh mắt đảo qua, cũng có thể rõ ràng cảm giác được trong mắt truyền đến đau đớn và cảm giác xé rách.

Một khu vực khác, lại là vô số dây leo màu xanh sẫm trông rỗng xuất hiện, giống như phát điên lan tràn ra, thậm chí nở hoa kết quả, sau một cái hô hấp, không trung kia biến thành một mảnh biển hoa lá cây, không có một chút nguy hiểm nào, ngược lại khiến cho người có loại cảm giác đầu nhập vào trong đó.

Ha ha... Mấy vị đạo hữu, trăm năm không gặp, tu vi càng thêm tinh thâm, xuất hành tất có dị tượng theo, bội phục bội phục.

Đang lúc mọi người bởi vì ba khu vực dị tượng kia mà kinh hãi không thôi, đột ngột một tiếng cười to sang sảng truyền đến. Vẫn là bên ngoài thành trì kia, hư không cũng nứt ra một vết nứt, từ trong đó, một bóng người chậm rãi đi ra.

Một bộ quần áo vải, chân trần, khuôn mặt thô cuồng, trong tay đầy vết chai mang theo một cây cuốc thuốc.

Một người đột nhiên xuất hiện này, ăn mặc thân hình giống như lão nông thôn, lại khiến cho trăm vạn tu sĩ nơi đó chằm chằm kinh ngạc nhận lấy. Bất quá vào lúc này, trong trăm vạn tu sĩ, rốt cuộc có không ít người đã kịp phản ứng. Bọn họ bây giờ nhìn thấy những cảnh tượng này, còn có bóng người kia, rốt cuộc có ý vị gì.

Ngô Khí chính là một trong những tu sĩ phản ứng lại, hoặc là nói, rốt cuộc hắn từ trong trí nhớ thần hồn xui xẻo bị hắn thay thế là đệ tử hạch tâm kia tìm ra tin tức muốn biết.

Trong màng ánh sáng mỏng manh, hai mắt Ngô Khí mở ra, ánh mắt tuyển chọn liền rơi vào trên thân tu sĩ lão nông thôn mặc áo vải gai cuối cùng kia.

Một trong bảy Thái Thượng trưởng lão của Xích Huyết minh, Dược Ma lão tổ lĩnh ngộ đại đạo của thuốc đặc biệt, cường giả Hợp Đạo cảnh, Đoạn Thiên Đức.

Một ít trí nhớ thần hồn từ trong đầu Ngô Khí tràn ra, khiến trong mắt Ngô Khí không khỏi xuất hiện vẻ kinh ngạc. Tu sĩ nhìn qua không hề uy hiếp như lão nông nông thôn kia, đúng là một vị cường giả tuyệt thế Hợp Đạo cảnh, một trong Thất Đại Thái Thượng trưởng lão của Xích Huyết minh.

Trong ba dị tượng kia...

Thất đại Thái Thượng trưởng lão Xích Huyết Minh, Bạch Cốt lão tổ lĩnh ngộ đạo của Bạch Cốt, hợp đạo với cường giả, mặt trở về với đạo cảnh.

Một trong bảy Thái Thượng trưởng lão của Xích Huyết minh, Hắc Phong lão tổ lĩnh ngộ đạo của Hắc Phong độc đáo, cường giả Hợp Đạo cảnh, Trình Sơn,

Bảy vị Thái Thượng trưởng lão, Đằng Ma lão tổ của Xích Huyết Minh lĩnh ngộ đạo Độc Mộc, nói về cường giả Hợp Đạo cảnh,

Ký ức thần hồn không ngừng trào ra, khiến Ngô Khí nhận ra tu sĩ hiện ra bên ngoài thành trì huyết hồng lúc này, còn có những bóng người trong dị tượng, rốt cuộc đại biểu cho cái gì. Chủ đạo giả chính thức của chiến tranh lần này, Xích Huyết Minh có chiến lực cường đại nhất.

Chỉ bốn chữ Thái Thượng trưởng lão cũng đủ để cho tất cả tu sĩ hiểu ra, hiện tại mấy người này xuất hiện, đều là cường giả tuyệt thế chỉ có thể ngược nhìn.

Loạn Ma hải chỉ có hai thế lực siêu cấp: Tà Nguyệt phủ của Xích Huyết minh. Mà bất luận là Xích Huyết minh hay Tà Nguyệt phủ, có thể trở thành Thái Thượng trưởng lão chỉ có một khả năng. Đó chính là tu vi Hợp Đạo cảnh, nếu không, bất luận chiến lực ra sao, công hiến cao đến đâu, cũng không thể trở thành Thái Thượng trưởng lão của hai thế lực siêu cấp.

Vừa nghĩ tới thân phận bốn người hiện ra này, trong đôi mắt Ngô Khí lập tức toả ra quang mang trước nay chưa từng có, ánh mắt đi ra, nhìn chằm chằm vào tòa thành trì toàn thân huyết hồng kia.

Àm không để cho chờ lâu thêm một hơi thở, sau khi đáy lòng hần hiện lên ý nghĩ bức thiết, ở bên ngoài tòa thành trì kia, lập

tức lại là một tiếng vang thật lớn.

Khe hở hư không, một bóng người chậm rãi đi ra, không có dị tượng kinh người gì kinh khủng đi theo. Chỉ là theo thân ảnh này từng bước từng bước đi ra, phiến hư không chỗ hấn, tựa như dần dần trở nên u ám, giống như ánh sáng bên trong, bị tồn tại thần bí nào đó dần dần cắn nuốt, lẫn cả quanh người người kia, đều bị che phủ một tầng hắc ám...

Tê

Khi đạo thân ảnh kia đập vào mi mắt, trên mặt Ngô Khí lập tức hiện lên một tia kích động, có thể làm cho hấn lộ ra thần – quỷ như vậy, người hiện thân lúc này nhất định là mục đích hấn chờ đợi đã lâu, cũng là vì hấn xuất hiện tại cứ điểm Xích Huyết máu chốt này.

Một trong bảy đại Thái Thượng trưởng lão của Xích Huyết minh, Minh Linh lão tổ lĩnh ngộ hắc ám chi đạo, Hợp Đạo cảnh cường giả, Lục Diệp Diệp.

Trăm vạn tu sĩ, mỗi người đều ở bên trong bức tường hàn thiêt kia, chỉ có thể nhìn thấy bên ngoài tòa thành trì màu máu kia, trước sau hiện thân ra năm người. Nhân số bọn họ tuy lớn, nhưng không có một ai là Hợp đạo cảnh, chính là Phản Hư, cũng chỉ là rải rác mấy chục người mà thôi. Đối với tu sĩ Quảng đại diện của Loạn Ma hải mà nói, tu sĩ Hợp đạo cảnh chính là nhân vật thuộc về trong truyền thuyết, cường giả tuyệt thế chân chính.

Xưa nay, mặc dù mỗi người có thể lực thuộc về mình, hoặc là lẫn lộn ở hải vực Loạn Ma nhiều năm, cũng khó thấy được một lần tu sĩ Hợp Đạo cảnh, dù là nửa bước hợp đạo, cũng là cực kỳ khó khăn. Hiện tại, ngay trước mắt bọn họ, bỗng nhiên có năm vị cường giả Hợp Đạo cảnh hiện thân, không thể không trong lòng bọn họ xuất hiện, tạp niệm bộc phát.

sùng kính kích động hưng phấn sợ hãi... đủ loại cảm xúc, tụ tập cùng một chỗ, căn bản không thể rõ ràng, cực kỳ phức tạp.

Bất quá trong đó, lại không bao gồm tâm tình trong đầu Ngô Khí, sau khi vị thân ảnh tựa như để cho bóng đêm thôn phệ thiên địa hiện thân ra, Ngô Khí lập tức ổn định lại thân hình

của mình, bên trong nguyên thần, trong mi tâm thần cung kia, lập tức mở hai mắt ra, nguyên thần lực to lớn trấn áp xuống, làm cho tâm thần Ngô Khí lập tức tĩnh lặng, không có một tia tạp niệm sinh ra.

Chỉ là ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn kia, nhìn bóng người bị hắc ám bao phủ kia, đáy lòng bình tĩnh, sớm đã có kế hoạch sinh ra, tiếp tục hướng chỗ sâu bắt đầu mưu đồ, trên khuôn mặt tràn đầy khô héo kia, lại lộ ra một tia quý bí.

Chư vị trưởng lão, mời vào thành.

Đang lúc trăm vạn tu sĩ bởi vì năm vị cường giả Hợp Đạo cảnh hiện thân mà kích động không thôi, trong tòa thành trì tràn đầy huyết hồng kia, để cho mọi người đột nhiên thanh tĩnh lại, một thanh âm khàn khàn, truyền ra.

Thanh âm này so với lúc trước càng vang lên càng thêm lạnh như băng khàn khàn, bên trong lại có một loại khí tức quỷ dị không gì sánh được, lúc vang lên giống như một con tiểu trùng dài hẹp buồn nôn, xuyên qua hư không., Trực tiếp chui vào bên trong tâm thần của mỗi người. Loại cảm giác ghê tởm này ập tới, mọi người dù không tỉnh táo cũng không được, trong nháy mắt rung mình một cái, cả người đều thanh tĩnh lại, nhưng vẫn có cảm giác buồn nôn không tiêu tan, khiến người ta sinh ra sợ hãi.

Trong đầu đang lóe lên suy nghĩ, lặng lẽ mưu đồ gì đó, sau khi thanh âm này lọt vào tai, cũng tỉnh dậy. Hai mắt mở ra, một tia kinh ngạc hiện lên.

Lại thêm một vị Hợp Đạo cảnh.

Cuối cùng gần đây đã ký duyệt quá bi thương, cầu mong được ủng hộ, các huynh đệ viện trợ một chút bái bái bái tạ.

Mẹ kiếp,

Bên ngoài hàng rào hàn thiết cực kỳ dữ tợn, mỗi một người đều như ác quỷ, gai sắt lởm chởm, một người treo trên không trung. Từ xa nhìn lại, đơn giản giống như Ma Quật.

Lúc này trong Ma Quật, có trăm vạn tu sĩ, mỗi người ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn, ánh mắt đều nhìn chăm chăm vào chỗ cao, trên không Hàn Thiết sơn mạch dài hơn mười vạn dặm, một tòa thành trì toàn thân đều là màu đỏ máu. Bọn họ tựa hồ còn đắm chìm trong một lát trước, năm vị Thái thượng trưởng lão Xích Huyết Minh hiện thân trong cảnh tượng.

sùng kính và sợ hãi... Rất nhiều tâm niệm trong đầu lóe lên không ngừng, đối với trăm vạn tu sĩ này mà nói, năm người kia chính là tồn tại chỉ có thể ngược nhìn, mặc dù hầu như đáy lòng tất cả mọi người đều có khát vọng, nhưng đều ản núp, không có ai sẽ cho rằng, mình nhất định có thể tấn thăng đến cảnh giới giống như trong truyền thuyết kia mới có.

Trong đó, một vị tu sĩ khuôn mặt khô héo đang ngồi xếp bằng, cũng nhìn qua đó, nhưng trên mặt hắn, lại không phải thần sắc trên mặt các tu sĩ khác.

Hợp Đạo cảnh.

Trong miệng nhẹ nhàng phun ra ba chữ, hai hàng lông mày nhíu lại, giống như đang suy nghĩ điều gì, mưu đồ cái gì.

Vốn tưởng rằng tấn thăng Phản Hư cảnh chỉ có, chiến lực sẽ tăng cường rất lớn, hiện tại xem ra cũng không phải như vậy.

Vực Vực...

Đại đạo pháp tắc...

Nếu là tu sĩ Phản Hư bình thường, sẽ lấy tu vi cảnh giới cấp bậc để quyết định chiến lực, nhưng nếu đụng phải người tu luyện ra không gian của mình, còn có tu sĩ lĩnh ngộ một loại đại đạo pháp tắc nào đó, lập tức sẽ giống nhau. Càng không nói đến là cường giả Hợp Đạo cảnh, chỉ có lý giải đối với trình

độ lĩnh ngộ Đại Đạo pháp tắc đến mức độ nhất định, mới có thể tấn thăng hợp đạo.

Hợp đạo hợp đạo, chính là lấy thân hợp đại đạo sao.

Hắn lẳng lặng ngồi xếp bằng trên bờ đoàn, trong đầu không ngừng thoáng hiện ra năm cảnh tượng khủng bố đến cực điểm bên ngoài tòa Huyết thành lúc trước. Trong thần cung giữa mi tâm Ngô Khí, nguyên thần ngồi ngay ngắn trong Vụ Hải đặc tính., Tựa hồ Ngô Khí bây giờ đang tiến hành suy tư mà có xúc động, rung động không ngừng, liên tục làm cho những lực lượng thần hồn kia hóa thành linh vụ động tĩnh không nhỏ, bốc lên phun trào, tựa hồ muốn tạo ra dị tượng gì đó.

Khi câu cuối cùng từ trong miệng Ngô Khí nhả ra. Lập tức Ngô Khí sinh ra một loại cảm giác gạt bỏ sương mù thấy ánh trăng sáng, thông suốt sáng khoái, nguyên thần cũng giống như trở nên hưng phấn. Cho tới nay, một thân chiến lực mạnh mẽ đến biến thái của Ngô Khí đều là đến từ cơ duyên lúc trước của hắn. Truyền thừa Hoang Cổ không trọn vẹn kia cũng không trọn vẹn kia., Cho Ngô Khí chỗ tốt không thể tưởng tượng được. Chỉ là chiến thể U Minh đã để Ngô Khí tung hoành nhiều năm, kiêu ngạo cuồng vọng, sau khi tạo ra rất nhiều sát nghiệt, vẫn không có vãn lạc.

Bất quá hắn thông thuận, sau khi hắn giả chết rời khỏi Thiên Ma tông, liền bắt đầu xuất hiện chương ngại. Nhất là đối thủ cấp độ dần dần từ Nguyên Anh Hóa Thần, tấn thăng đến lúc Phản Hư, Ngô Khí lại ở rất nhiều thời điểm đều có một loại cảm giác lực bất tòng tâm. Như cùng lúc trước Âm Tịch Vương Lâm Tây, phía sau bị một đầu Thủy Ma Ngạc cắn nuốt, đều cực kỳ chật vật.

Tuy rằng cuối cùng vận khí Ngô Khí không tệ thoát đại nạn, còn thành công tấn thăng tới Phản Hư cảnh giới, nhưng Ngô Khí cũng rất rõ ràng, cho dù hiện tại hắn có tu vi Phản Hư sơ kỳ, chỉ sợ cũng chưa chắc có thể vượt qua cường giả Phản Hư kỳ nào đó lĩnh ngộ được Đại Đạo Pháp Tắc. Một ý nghĩ này, trong hai mắt Ngô Khí lập tức tuôn ra hào quang sắc bén cực kỳ, trong nguyên thần càng thông thấu, trong nháy mắt đã hiểu thông suốt rất nhiều chỗ hoang mang.

Đại Đạo pháp tắc, ta hiểu được. Tu vi cao hơn, cấp bậc cao hơn nữa, không lĩnh ngộ được Đại Đạo pháp tắc, cuối cùng là vận mệnh vẫn lạc.

Không có lĩnh ngộ thực chất tốt, lại khiến Ngô Khí trở nên hưng phấn khó hiểu. Vốn trong lòng còn không biết làm sao, trong lúc một ý nghĩ vừa rồi dâng lên, lập tức cảm giác tiền đồ sáng ngời, rất nhiều hoang mang đón nhận.

Như vậy... Đạo của ta...

Đúng lúc Ngô Khí có ý nghĩ này, đối diện Ma Quật được xây dựng từ hàng rào hàn thiết, đột nhiên xuất hiện cảnh tượng khiến mọi người ghen hòng nhìn trần trối.

Âm âm

Âm thanh to lớn đến trăm vạn dặm bên trong đều có thể nghe thấy, nhưng vào lúc này, vang vọng.

Là hư không kia, phía trước hòn đảo hoang mạc rộng lớn này, trên hư không vốn trống rỗng, đột nhiên phảng phất như là cửu thiên kinh lôi nổ xuống, tiếp theo liền nhìn thấy, chỗ hư không kia, một đạo khe hở đen kịt, đột ngột cực kỳ hiển hiện ra, từ trên bầu trời bắt đầu, một đường kéo dài xuống, thật giống như tia chớp màu đen đã thực chất hóa, bổ về phía mặt biển sâu thẳm vô ngần kia.

Chẳng lẽ phải.... Bắt đầu rồi.

Tâm tư Ngô Khí lập tức bị động tĩnh này cắt đứt, đầu ngẩng lên, trong mắt cũng nhìn thấy cảnh tượng cực kỳ kinh người, một vết nứt hư không hình khuyên cực lớn nhanh như chớp.

Oanh oanh oanh oanh!

Liên tục tiếng nổ, mỗi tiếng vang đều như cửu thiên kinh lôi, kèm theo tiếng vang xuất hiện, là từng mảnh hư không khe hở không gian làm cho người ta sợ hãi.

Cảnh tượng trước mắt, quả thực giống như là trời sắp vỡ ra, vô cùng đáng sợ, dù cho trăm vạn tu sĩ trong Ma Quật, bỗng nhiên nhìn thấy, cũng giống vậy kinh hãi đến ngây ngốc tại chỗ, trong lòng rung động kinh ngạc, so với lúc trước năm vị

Thái Thượng trưởng lão Hợp Đạo cảnh hiện thân càng nhiều hơn.

Tu sĩ có ý niệm giống Ngô Khí, trong trăm vạn chúng, cơ hồ chín thành tu sĩ đều như vậy. Cảnh tượng trước mắt, nếu liên tưởng đến chỉ sợ sẽ làm cho người ta nghĩ rằng toàn bộ thiên địa đều muốn vỡ vụn, sắp hóa thành hỗn độn nguyên thủy. Nhưng nếu như ở đây, vậy khả năng lớn nhất chính là một lần chiến tranh lớn nhất trong ngàn năm qua của Loạn Ma hải vực.

Sắp bắt đầu rồi.

Quả nhiên, trong lòng trăm vạn chúng chúng nghĩ như vậy, trong huyết thành trên không Hàn Thiết sơn mạch kia, lập tức cũng cho ra đáp án.

Truyền minh chủ pháp chỉ.

Ma âm này đã làm cho trăm vạn tu sĩ chúng đều rất là quen thuộc, tại thời điểm này một lần nữa vang lên. Rõ ràng vô cùng rõ ràng, rót vào trong đầu mỗi một tu sĩ.

Đội Thập Hoang Phong Thiên cấm pháp bị nghiền nát, đại quân vào Chiến Ma hải vực, cùng tà nguyệt yêu nhân quyết một trận tử chiến.

Giết giết giết giết giết...

Thanh âm khàn khàn, ở trong từng tiếng nổ mạnh hư không phá toái, lại không bị một chút xúu nào xâm nhiễm. Vẫn như cũ rót vào trong đầu mỗi người trăm vạn tu sĩ, mà cuối cùng từng tiếng giết chóc, trăm vạn người, đồng thời, cảm giác được trong lòng tràn ngập sát ý.

Đó là sát ý gần như không thể kháng cự, trong nháy mắt, trong lòng Ma Quật, con người mỗi người đều tràn ngập Huyết Hồng Ô, mỗi một người đều cảm giác khí huyết toàn thân bắt đầu sôi trào, sát khí lan tràn, lý trí bắt đầu biến mất từng chút một, phảng phất trước mắt là thân ảnh địch nhân, không thể chờ đợi được, muốn tiến vào chiến trường, giết cho thống khoái.

Đây là..... đạo Ma âm.

Trong một ô vuông, khuôn mặt Ngô Khí cũng hiện ra vẻ xấu xí không bình thường, bỗng nhiên xuất hiện. Bất quá dù sao hắn cũng là tu vi Phản Hư cảnh, ngưng tụ nguyên thần, thanh âm kia cũng không phải chuyên môn nhằm vào hắn, nhưng vẫn còn có thể duy trì thanh tỉnh. Trong mắt tràn đầy kinh ngạc, hắn không nghĩ tới, chủ nhân trước đó đã nghe qua mấy lần thanh âm khàn khàn, vậy mà vào lúc này, lại thi triển đại đạo thần thông với trăm vạn tu sĩ trong Ma Quật.

Đại đạo ba ngàn đại đạo sinh ra mười vạn tiểu đạo.

Có rất nhiều tiểu đạo, đều là biến dị mà đến, cực kỳ đặc thù, cũng có được lực lượng pháp tắc không thể tưởng tượng nổi. Giống như hiện tại, đột ngột đổi mặt chủ nhân thanh âm khàn khàn mà trăm vạn tu sĩ phía sau thi triển thần thông, chính là một loại đại đạo cực kỳ quý dị.

Chủ nhân kia, đồng thời cũng là trước đó Ngô Khí đã đoán ra, trừ năm vị Thái Thượng trưởng lão kia, tồn tại vị cường giả Hợp Đạo cảnh thứ sáu.

Hừ.

Đã nhận ra không đúng, Ngô Khí đương nhiên sẽ không để cho người khác sử dụng thần thông uy lực của mình. Hắn hừ lạnh một tiếng, mi tâm lập tức rung mạnh lên, thân ảnh mơ hồ của vụ hải lập tức mở hai mắt ra, lực lượng nguyên thần mạnh mẽ vô địch trong nháy mắt tuôn ra, trấn áp trong cơ thể, rửa sạch.

Trên người hắn lập tức có tiếng vang xuy xuy truyền đến, từng sợi khí tức Hắc Kê hầu như là nhát không thể nhận ra bị Ngô Khí mạnh mẽ bức ra. Sau khi những hắc khí này ly thể, Ngô Khí lập tức cảm thấy một cỗ sợ hãi, khí huyết trong cơ thể cũng bình tĩnh trở lại.

Hắn có thể như vậy, những người khác không có tu vi Phản Hư cảnh, cũng không có lực lượng thần hồn cường đại như vậy. Tự nhiên không cách nào loại trừ thần thông đại đạo mà vị cường giả Hợp Đạo cảnh thần bí kia thi triển ra, cũng may người kia cũng không có ác ý gì., Cũng không có khả năng một mình đối phó trăm vạn tu sĩ. Đại đạo thần thông quý dị kia

thi triển ra, bất quá là vì kích phát sát khí trong cơ thể trăm vạn tu sĩ Ma Quật, lúc chiến tranh bắt đầu, liền có thể chuyển hóa thành chiến lực khủng bố đến cực điểm.

Tạch tach tach...

Nghĩ tới đây, Ngô Khí lập tức nhìn về phía hư không kia, bất quá chỉ mấy hơi thở, trên đó đã hiện đầy vết nứt. Từng đạo màu đen vô cùng, uốn lượn vặn vẹo, nếu không phải ở phía sau cái khe lộ ra một thế giới thần bí khủng bố, chỉ sợ thật sự sẽ làm cho người ta nghĩ rằng đó là vô số tia chớp.

Ai cũng sẽ không nghĩ tới, đó là một đạo cấm pháp.

Thập Hoang Phong Thiên cấm pháp.

Ngô Khí nhớ lại những lời nói khàn khàn lúc trước, lập tức làm cho trí nhớ trong đầu có phản ứng. Năm đó lúc hắn ở Thiên Ma Tông, trong chư thiên vạn pháp các xem qua rất nhiều điển tịch, lại vừa vặn có tin tức cấm pháp khổng lồ trước mắt này.

Thời đại Hoang Cổ, mặc dù đã sa sút, biến mất trong dòng sông năm tháng. Nhưng đó dù sao cũng là ba thời đại huy hoàng nhất giữa thiên địa, lưu lại không ít thứ có thể khiến đời sau điên cuồng. Công quyết thần thông pháp khí... Còn có cấm pháp uy lực cực kỳ cường đại của chư thiên.

Chỉ cần trong tên, mang theo một chữ Hoang, liền có nghĩa, cấm pháp này chính là truyền từ Hoang Cổ.

Tại Thiên Ma tông, một trong Cửu Điện, Cấm Ma Điện, liền có không ít Hoang Cổ đại lưu lại cấm pháp, trong đó có được uy lực cường đại nhất, trong Cấm Ma Điện, có mười đại cấm pháp cổ pháp thời cổ.

Hiện tại trước mắt Ngô Khí, cấm pháp đang tiến hành biến hóa kịch liệt, lấy nhãn lực Ngô Khí, lập tức nhìn ra được. Một cửa Thập Hoang Phong Thiên cấm pháp này, cấp bậc uy lực, đủ để đánh đồng với cấm ma điện, thập đại cấm pháp cổ hoang dã, thậm chí... còn thắng.

Định đọc quá thương tổn, chư vị huynh đệ, tiêu lâu mặt dày cầu một chút sách vở chính phiên bản duy trì bán tạ.

Mẹ kiếp,

Không trung ngàn trượng, từng pho tượng bằng hàn xây dựng thành bên trong Ma Quật, ánh mắt trăm vạn tu sĩ rơi vào nơi xa, hư không đang tan vỡ.

Thập Hoang Phong Thiên cấm pháp.

Lúc này tất cả mọi người đều biết được, chỗ bọn họ ở sẽ không phải là chiến trường. Chỗ này đầy hoang mạc to lớn hòn đảo, bất quá chỉ là một nơi đóng quân của Xích Huyết Minh, chiến trường chính thức, là phía sau cấm pháp phong ấn, phía sau hư không đang sụp đổ. Một bên khác của chiến tranh lần này, cũng không ở gần, mà là sau khi hư không kia.

Nếu muốn dùng cấm pháp phong ấn cường đại của Thập Hoang Phong Thiên cấm pháp, vậy mà lại lấy ra làm chiến trường, Chiến Ma hải vực kia... Rốt cuộc là địa phương nào?

Ngô Khí cũng giống như các tu sĩ khác, ngồi xếp bằng trên bờ đoàn, ánh mắt nhìn chăm chăm vào hư không đang phát sinh biến hóa kịch liệt kia.

Tạch tach tach, oanh oanh oanh..

Rất khó tưởng tượng, hư không trước mắt kéo dài đến chỗ sâu trong thương khung, lại bắt đầu từng mảng lớn bong ra từng mảng lớn, từng khe hở trắng kiện như hắc sí thiểm điện lan tràn xuống, hư không kia, giống như tấm gương lưu ly, sụp đổ, dần dần hiển lộ ra cảnh tượng phía sau.

Vù vù...

Từng tu sĩ trong từng hàng rào hàn thiết đều trầm mặc, chỉ là dần dần, hô hấp của mọi người cũng bắt đầu trở nên nặng nề. Bởi vì hư không kia, đã sắp hoàn toàn phá toái, cảnh tượng bên trong, càng ngày càng rõ ràng hiện ra trước mắt mọi người.

Âm âm

Hoàn thành xong, khối không gian mảnh vỡ cuối cùng giống như lưu ly rơi xuống, vô thanh vô tức tiêu tán, hóa thành hư

vô.

Chiến Ma hải vực xuất hiện.

Trong nháy mắt, tất cả tu sĩ bên trong từng ô vuông kia, tất cả đều trợn to hai mắt của mình, nhìn chăm chăm về phía chỗ cực xa, sau khi hư không hoàn toàn vỡ vụn, hiện ra hải vực rộng lớn.

Suru suru suru suru

Thanh âm thứ nhất lọt vào tai, cho dù cách rất xa, nhưng thanh âm này vẫn như cũ vô cùng rõ ràng từ xa xôi, tràn ngập tới, chui vào trong tai tất cả mọi người. Theo thanh âm quỷ dị này đồng thời xuất hiện, còn có cảnh tượng cực xa kia.

Sương mù đập vào mắt, đều là biển sương mù xám xịt vô cùng vô tận, sau khi hư không kia lại không nhìn thấy một giọt nước biển, chỉ có sương mù tốc độ chảy xuôi chậm đến cực hạn. Trăm dặm ngàn dặm vạn dặm vạn dặm... Không có biến hóa, ngoại trừ sương mù xám xịt mênh mông, cái gì cũng không nhìn thấy.

Bên tai là tiếng nước quỷ dị. Nhưng cảnh tượng lọt vào mắt, lại là một mảnh tĩnh mịch. Vụ hải xám xịt, cho người ta một loại cảm giác so với mộ địa còn muốn hoang vu, tựa như bên trong, không tồn tại bất kỳ sinh vật nào. Cho dù là các loại tiểu sinh linh như Uyển Nghĩ, cũng không thể sinh tồn ở bên trong.

Sinh linh bên trong cấm địa ma quật, từng đám tu sĩ trong miệng nhao nhao phát ra thanh âm tê tê hít thở, còn có biểu tình kinh ngạc vô cùng. Trăm vạn tu sĩ, chân chính gặp qua tu sĩ Chiến Ma hải vực. Không đến mấy chục người. Nguyên nhân cũng đơn giản thôi., Loạn Ma Hải Vực mặc dù rộng lớn vô cùng, nhưng muốn mở ra Chiến Ma Hải Vực làm chiến tranh chiến tranh, mấy trăm năm đều khó gặp. Chỉ có lần này, Xích Huyết Minh cùng Tà Nguyệt Phủ kia, hai thế lực siêu cấp ở Loạn Ma Hải này khai chiến, toàn bộ hải vực có thể làm cho hai thế lực lớn vì chiến trường, cũng chỉ có Thượng Cổ đại thế lực ở Chiến Ma Hải này là địa phương chiến trường đẫm máu.

Tĩnh mịch hoang vu...

Vô cùng vô tận sương mù xám mông lung chồng chất cùng một chỗ, tốc độ chảy quả thực chậm đến mức làm người ta tức giận. Trong thế giới giống như thời gian ngừng lại, từng cỗ khí tức làm cho người ta nghẹn ngào muốn học máu, từ trong hải vực xám xịt kia tuôn ra, không có cái gì có thể ngăn cách loại khí tức này, tất cả mọi người phải thừa nhận, mặc dù không có bất kỳ thương tổn gì, nhưng vẫn làm cho tâm thần người ta bất ổn, đầu óc nghẹn ngào, sinh ra rất nhiều tạp niệm.

Vù vù

Cực kỳ đột ngột, trên không toà Hàn Thiết sơn mạch liên miên hơn mười vạn dặm kia, đại thành huyết hồng bỗng nhiên một cái rung động. Lập tức thấy từng vòng từng vòng gợn sóng màu đỏ tươi tứ tán ra, giống như muốn vây cả tòa hoang mạc đảo vào trong.

Khiến trăm vạn tu sĩ cảm thấy khô khan khí tức, sau khi từng vòng gợn sóng màu đỏ tươi tản ra, hầu như là trong nháy mắt tiêu tán sạch sẽ. Tất cả tu sĩ đều cảm thấy trong đầu ngọt ngào tiêu tán không còn, thay vào đó là một loại cảm giác khí huyết toàn thân sôi trào, tràn ngập lực lượng.

Tất cả mọi người, đều hận không thể ngay lúc này trước mặt xuất hiện đối thủ, có thể phóng ra sát khí cùng nhiệt huyết trong cơ thể mình, hận không thể lập tức tiến vào chiến trường, tận tình chém giết.

Các quân nghe lệnh.

Đi vào chiến trường.

Thanh âm khàn khàn lại vô cùng rõ ràng, từ trong thành lớn huyết hồng kia truyền ra, chui vào trong tai mỗi người.

Mà đồng thời, từng tôn hàn thiết nứt tạo thành Ma Quật, cũng đồng thời chuyển động, cùng với tòa thành lớn huyết hồng kia, trong tiếng nổ mạnh ầm ầm, thoát ly hòn đảo tràn đầy hoang mạc kia.

Ầm ầm ầm ầm ầm

Tòa thành lớn màu huyết hồng, một chút thoát ly vị trí ban đầu, trong tiếng sấm nổ, hướng về phía vụ hải xám xịt kia mà

đi. Một tôn thiết lũy, tựa hồ cùng tòa thành đỏ ngòm kia là một thể, nối tiếp nhau mà lên, ở trên không trung di động, mỗi một bức hàn thiết lũy đều mang theo lực lượng khổng lồ, đánh tới vụ hải xám xịt kia. Không có bất luận chuẩn bị gì, đột ngột cực kỳ, trăm vạn tu sĩ, liền dốc toàn bộ lực lượng, đầu nhập vào trong hải vực tĩnh mịch quỷ dị trước mắt.

Hô hô...

Cho dù có một lớp màng ánh sáng mỏng manh ngăn cản trước mặt, bất quá lúc hàng rào hàn thiết dưới chân bay lên, vẫn để cho Ngô Khí nghe được tiếng gió kịch liệt từ bên ngoài tràn vào. Nhưng cảnh tượng trong mắt vẫn như cũ yên tĩnh như cái chết, sương mù xám xịt bao trùm., Không ai có thể nhìn thấy được cảnh tượng dưới biển sương mù kia rốt cuộc là cái gì. So sánh với nhau, cảm giác chênh lệch càng mãnh liệt, khiến người ta có loại xúc động muốn thoát ly Ma Quật, tiến vào trong biển sương mù nhìn xem.

Tựa như trong lòng sinh ra ý nghĩ này, bên trong Ngô Khí Thần Cung lập tức truyền đến một loại dự triệu, khiến Ngô Khí lập tức đè ép ý nghĩ này xuống.

Lúc này Ngô Khí vẫn ngồi ngay ngắn ở trên bờ đoàn kia, chưa từng nhúc nhích một chút nào, trong miệng phát ra một tiếng kêu kinh ngạc. Trong mắt hiện ra vẻ nghi hoặc, đang muốn tiếp tục quan sát vụ hải dần dần tới gần, đột ngột ở một chỗ cực xa bên kia, chỗ sâu trong vụ hải xám xịt, hoặc là nói, là một bên khác của hải vực quỷ dị này.

Xem đi, đó là....

Không biết là Ngô Khí nhìn thấy, các tu sĩ khác trong Hàn Thiết lũy cũng nhìn thấy, mà nhân số còn không ít. Từng đạo ánh mắt nhìn ra, nhìn về phía chỗ sâu sương mù xám xịt kia, trong hư không cũng đã vỡ vụn, xuất hiện vô số bóng đen, cùng với tốc độ cực nhanh di chuyển, đồng dạng hướng về phía Huyết Thành Ma Quật trong hải vực xám xịt quỷ dị tiến đến.

Hiện tại Ngô Khí là tu vi Phản Hư cảnh, lại đã tiến nhập tầng thứ tư của U Minh chiến thể, luận riêng thị lực, ở Phản Hư

cảnh đã là cực kỳ cường đại.

Ánh mắt của hắn lướt qua, lập tức phân biệt ra từng đoàn từng đoàn bóng đen kia.

Chiến thuyền.

Sự kinh ngạc thoáng qua trên mặt, hắn nhìn thấy đoàn bóng đen kia đúng là từng chiếc từng chiếc chiến thuyền to lớn vô cùng. Mặc dù chỉ có thể nhìn thấy một ít hình dáng, nhưng cũng không ngăn cản Ngô Khí phân biệt ra.

Mỗi một chiếc chiến thuyền, số lượng cùng khí tức lớn nhỏ đều sẽ không bại bởi một tòa thành lũy hàn thiết mà trăm vạn tu sĩ Xích Huyết Minh phái đứng lúc này. Hầu như là số lượng cùng số lượng không sai biệt lắm, khí tức truyền đến cũng đồng dạng băng lãnh cường hoành, nếu đơn thuần lấy cấp bậc pháp khí đến xem, Hàn Thiết lũy cùng từng chiếc chiến thuyền, đều là cấp bậc của pháp khí bát giai.

Hơn nữa ở phía trước những chiến thuyền kia, cũng là một tòa thành trì, khí tức khủng bố giống như toà thành trì toàn thân huyết hồng bên phía Xích Huyết minh.

Tại hải vực quỷ dị này, đồng thời xuất hiện hai phe quân đội cùng thế lực cường đại như vậy. Ngô Khí hầu như ngay cả suy đoán cũng không cần, có thể xác định, chỗ sâu trong vụ hải xám xịt kia, hoặc là nói một bên khác, xuất hiện từng chiếc từng chiếc chiến thuyền, tất nhiên chính là một thế lực siêu cấp khác trong Loạn Ma hải.

Tà Nguyệt phủ,

Tuy rằng ánh mắt Ngô Khí không cách nào xuyên qua tầng tầng ngăn cách này, nhìn rõ phía trên từng chiếc chiến thuyền kia rốt cuộc tồn tại bao nhiêu người, nhưng chỉ lấy cảm ứng nguyên thần đến xem, tham gia trận chiến này số lượng tu sĩ cùng thực lực lớn nhỏ trên chiến trường, so sánh với bên Xích Huyết Minh, sẽ không kém hơn chút nào, quả thực là tương tự kinh người.

Lại cũng có... trăm vạn tu sĩ...

Sự kinh ngạc trong mắt Ngô Khí càng thêm nồng đậm, trong miệng lại phun ra mấy chữ, cảm ứng được một bên khác của biển sương mù mông lung đột ngột xuất hiện kia cùng số lượng tu sĩ phía trên, trong đầu hiện lên một đạo linh quang tối nghĩa, Ngô Khí tựa hồ nghĩ thông suốt một chuyện.

Trách không được Loạn Ma hải lớn như vậy, lại chỉ có hai đại thế lực siêu cấp, hơn nữa loại bố cục này đã xuất hiện trong mấy ngàn năm rồi.

Trong đầu có ý niệm này trong đầu, khóe miệng Ngô Khí cũng nhếch lên một vòng cười lạnh.

Mỗi mấy trăm năm hai bên đều sẽ từ tốc phát động chiến tranh một lần, mỗi một lần chiến tranh đều triệu tập ít nhất trăm vạn người, hơn nữa phần lớn là tu sĩ của các thế lực khác., Hoặc dứt khoát là tán tu thực lực không tệ. Thực sự là giỏi tính toán, chỉ sợ mỗi một lần chiến tranh đánh xong, đều có lượng lớn tu sĩ thương vong. Nhưng thực lực hai đại thế lực này lại sẽ không bị tổn hại quá lớn, ngược lại đối với sự thống trị của địa bàn của mình càng thêm vững chắc.

Trách không được Loạn Ma hải này rõ ràng là một trong bảy đại dương mệnh mông, lại chỉ có rải rác hai thế lực siêu cấp, kém xa các hải vực khác, thậm chí không bằng biên giới Phong Bạo hải vực. Hóa ra là vì nguyên nhân này, như vậy xem ra, bất luận là Xích Huyết Minh hay Tà Nguyệt phủ, thực lực đều cường đại hơn so với thế lực siêu cấp bình thường. Nếu không đợi bọn họ tiếp tục tiến hành mưu đồ này, đã sớm bị thế lực siêu cấp hải vực khác xâm chiếm.

Bất quá âm mưu này mặc dù ảm kín, nhưng cũng không có khả năng nhiều năm như vậy, mấy trăm vạn tu sĩ ở Loạn Ma hải vực một mình cũng nhìn không ra. Hẳn là đại thế đã thành, các tu sĩ hoặc thế lực khác dù nhìn ra cũng không có cách nào. Mỗi mấy trăm năm vẫn lạc mấy chục vạn tu sĩ, thành toàn hai thế lực siêu cấp cùng một ít tu sĩ may mắn sống sót.

Chiến tranh là phương thức cướp đoạt nhanh nhất, rất ít người có thể cự tuyệt loại mê hoặc này. Bọn họ sẽ chỉ nhìn thấy lượng lớn tài nguyên mình có thể đạt được, lại không nhìn thấy đồng xương trắng chết đi kia.

Thật sự là đáng buồn a...

Thứ nhất canh mười hai đến trước còn có hai canh tiên cảm tạ
Nghịch Nguyệt Huyết huynh đệ đã đưa ra vé đánh giá thích
nhất của tiểu lâu, chấp tay cảm tạ.

Mẹ kiếp,

Loạn Ma hải vực, ước chừng mỗi hai ba trăm năm, sẽ xuất hiện một lần chiến tranh cỡ lớn. Bất luận là lý do gì, hai bên cuối cùng chém giết nhất định sẽ là hai thế lực siêu cấp Xích Huyết minh và Tà Nguyệt phủ. Không ai sẽ nhớ tới những tu sĩ vẫn lạc trong chiến tranh, sau mỗi một lần kết thúc chiến tranh, tất cả tu sĩ cấp thấp đều sẽ hâm mộ những thứ mà tu sĩ kia sống sót từ trong chiến tranh.

Nói đại khái, trong chiến tranh, giết chết một người là có thể chiếm cứ đồ vật trên người đối phương. Nếu mười người chém trăm người, người có thể có được càng vượt quá tưởng tượng. Mặc dù là một ít tu sĩ vận khí phát nổ được cơ duyên, thu hoạch cũng chưa chắc có một vị tu sĩ sống sót từ trong chiến tranh.

Như vậy, ai cũng sẽ hâm mộ những tu sĩ trải qua một trận chiến, liền đạt được lượng lớn lợi ích. Cũng sẽ khát vọng cấp bậc tu vi của mình cao, chiến tranh lần nữa bộc phát, sau đó cũng có thể tham gia, từ đó đạt được vô số chỗ tốt. Ai cũng sẽ không nhớ, những tu sĩ ngã xuống trong chiến tranh.

Cho dù nhớ rõ, cũng sẽ không cho rằng chính mình, sẽ như vậy không may trở thành một trong số đó.

Tích góp đã mấy ngàn năm, đại thế đã thành, rất khó cải biến. Hai vị đại năng năm đó thống trị Xích Huyết minh cùng Tà Nguyệt phủ, tuyệt đối là nhân vật thiên kiêu chân chính, một cái tính toán, khiến cho hai thế lực thống trị Loạn Ma hải đạt tới tình trạng như thế.

Trong một bức thiết lũy, trong một cái ô nào đó, trên mặt Ngô Khí mang theo một tia cười lạnh, trong đầu có rất nhiều ý niệm đang quay cuồng. Tùy ý nghĩ nếu tiết lộ ra ngoài, đủ để nhắc lên gợn sóng to lớn ở Loạn Ma Hải.

Kỳ thật tính toán của hai thế lực siêu cấp, nhiều năm như vậy cũng không phải là không có người nhìn ra. Chỉ là những người kia phần lớn đều là tu sĩ bản địa ở Loạn Ma hải vực,

mặc dù nhìn ra cũng không dám nói ra, càng không dám làm gì, miễn cho chọc giận hai thế lực siêu cấp mất đi tính mạng một cách vô ích. Càng nhiều tu sĩ, còn đắm chìm trong mộng đẹp phát chiến tranh tài, nơi đó sẽ nghĩ đến những chuyện khác.

Chỉ sợ là người của hai thế lực siêu cấp cũng sẽ không nghĩ đến, trong Ma Quật, một tu sĩ nhìn qua cực kỳ bình thường, chỉ nhìn lướt qua vài lần, liền nhìn ra âm mưu tích lũy ngàn năm của bọn họ.

Bất quá Ngô Khí cũng không phải là người của Loạn Ma hải vực, cũng không có liên quan gì đến nơi này, chỉ là một người qua đường mà thôi, nhìn ra được liền nhìn ra, một chút ảnh hưởng cũng không có.

Hơn nữa lúc này, trên không hải vực quý dị không gì sánh được kia, trên không vụ hải tối tăm mờ mịt, hai thế lực, đều đã nhìn thấy đối phương tồn tại.

Tà Nguyệt yêu nhân...

Xích Huyết ma đầu...

Hai tòa thành trì to lớn như núi, đồng thời xuất hiện ở phía dưới bầu trời, phía dưới cùng là cuộn cuộn chảy xuôi cực kỳ chậm chạp, sương mù mờ lung. Đồng thời có thanh âm, từ trong hai tòa thành trì kia phát ra, tự mình vang vọng hư không, bất luận là phương nào, đều có thể nghe thấy rõ ràng vô cùng.

Bên phía Xích Huyết Minh, ánh mắt của từng vị tu sĩ trong hàng rào hàn thiết kia đều hướng về phía chỗ cực xa kia, từng chiếc chiến trường đã dần dần hiển lộ ra chân diện mục, cùng chỗ cao kia, tòa thành trì to lớn kia.

Đó là một tòa băng thành, toàn bộ đều bao lấy một tầng quang mang óng ánh, tản ra thanh mang thăm thăm, ở chỗ cao kia, giống như ánh trăng trên bầu trời hạ xuống, đến đỉnh đầu mọi người, chính là bộ dáng như vậy. Toàn thân tựa như hàn băng điêu khắc mà thành, nhưng khí tức phát ra lại cực kỳ khủng bố, so sánh với tòa thành trì màu đỏ tươi không kém chút nào.

Là lấy cảnh tượng hôm nay ở trên bầu trời, có thể nói là cực kỳ kinh người, dưới hư không, ánh mặt trời không lộ ra. Lại đột ngột xuất hiện thêm một vòng huyết nhật, còn có một vòng thanh nguyệt.

Ma khí, hai tòa ma khí

Nhân lực Ngô Khí mạnh hơn các tu sĩ khác không biết bao nhiêu lần, mặc dù hắn còn không biết lai lịch hai tòa thành kia, thậm chí ngay cả tên cũng không biết, nhưng không ngăn cản hắn liếc mắt một cái liền nhìn ra hai tòa thành trì này là pháp khí gì, nghiêm túc nói ra, đã không phải là pháp khí, mà là cùng cấp bậc cùng uy lực như Tiên khí...

Khí tức thật kinh khủng, không biết ba chiến hạm Thiên Ma Tông cùng Thiên Ma Huyết Kỳ kia so sánh, uy lực ai lớn ai nhỏ.

Vào lúc này Ngô Khí đột nhiên nhớ tới Thiên Ma tông từng ở lại một thời gian, trong tông môn cường đại nhất Trung Châu đại lục này, cũng có pháp khí cấp bậc Ma khí. Bất quá đáy lòng hắn vừa có ý nghĩ này, lại lập tức nhớ tới cái gì đó, lắc đầu.

Ma khí Thiên Ma tông đều là bảo vật từ thời thượng cổ lưu lại, uy lực hắn là so với hai tòa ma khí này rõ ràng là đúc ra không bao lâu mạnh mẽ hơn một chút.

Từ từ.... Trong thời đại hiện tại, muốn đúc thành Ma khí nói thì dễ, cho dù là thế lực siêu cấp cũng không chắc có thể tùy ý hoàn thành. Trừ phi...

Ngô Khí dường như lại nghĩ tới cái gì, ánh mắt trong mắt lập tức gắt gao rơi vào trên không trung kia, hai tòa thành trì khổng lồ giống như huyết nhật thanh nguyệt kia, sau khi nhìn lướt qua, ánh mắt Ngô Khí lại lần nữa dời xuống, rơi vào phía dưới, trên biển sương mù xám xịt đáng sợ yên tĩnh kia.

Trong Thần Cung, bóng dáng Nguyên Thần kia cũng đồng thời mở hai mắt ra, bắt đầu tràn ra một tia lực lượng nguyên thần, cảm ứng tất cả vết tích trong thế giới này.

Sau một hồi lâu, Ngô Khí mới thu hồi ánh mắt, nghi hoặc giữa lòng mảy đã biến mất, thay vào đó là vẻ mặt cảm thán cùng

hung phần.

Tính toán hay lắm, quả nhiên không lãng phí chút nào, hoặc là nói, đây vốn là một trong những mục đích của hai vị đại năng lúc trước.

Hai tòa trọng thành ma khí kia, mặc dù khí tức khí tức hoàn toàn khác nhau, nhưng vừa xuất hiện ở đây, lại ở trong minh minh, hai tòa thành trì đều có một tia liên hệ như có như không với hải vực quỷ dị phía dưới. Xích Huyết Minh và Tà Nguyệt phủ luôn luôn là thủy hỏa bất dung, làm sao mỗi Ma khí trọng thành lại có liên hệ với chiến ma hải vực này.

Đáp án chỉ có thể có một, hai tòa ma khí này, đều là luyện chế ở Chiến Ma hải vực này.

Tử khí ma khí oan hồn thi quỷ... Mỗi lần chiến tranh đều có mấy chục vạn tu sĩ vẫn lạc, nếu là lấy ra luyện khí, tích lũy mấy ngàn năm, muốn luyện chế ra hai kiện ma khí, không khó chút nào.

Ngô Khí đã hoàn toàn không quan tâm đến chiến tranh sắp phát tác ra sao, tâm thần của hắn hoàn toàn đắm chìm trong ý nghĩ đó trong đầu. Lấy lực cảm ứng hôm nay, dễ dàng thuận theo dấu vết để lại đoán ra một ít thứ rợn người.

Mấy ý nghĩ vừa rồi nếu để lộ ra, quả thực sẽ làm cho Loạn Ma Hải hoàn toàn lâm vào trong khủng hoảng sôi trào. Ai lại nghĩ đến, hai đại thế lực siêu cấp, mỗi mấy trăm năm nhắc lên một lần chiến tranh, ngoại trừ vì thông trị của mỗi người kiên cố ra, còn có mục đích lợi dụng tu sĩ vẫn lạc, luyện chế ma khí.

Hơn nữa điểm mấu chốt nhất, đã để bọn họ thành công, hai tòa trọng thành ma khí kia, chính là từ ngàn năm trước, hai đại thế lực siêu cấp âm thầm lợi dụng nơi này tích lũy rất nhiều tử khí ma khí luyện chế ra.

Sau khi suy đoán ra những điều này, Ngô Khí lập tức lâm vào trong hung phần, hắn không phải tu sĩ ở Loạn Ma hải vực, bất quá chỉ là một khách qua đường mà thôi. Mấy trăm vạn tu sĩ chết sống ở Loạn Ma hải vực không có chút quan hệ nào với hắn, hắn nắm giữ bí mật này tạm thời cũng không thể ảnh hưởng gì đến hai thế lực siêu cấp kia.

Bất quá sau khi hấn biết được, đột nhiên đáy lòng lại sinh ra một ý niệm.

Ma khí, ma khí...

Ta đã rất lâu rồi không có pháp khí thuận tay, nơi này có nhiều tài nguyên có thể sử dụng như vậy, vậy....

Sau khi xác định được ý định trong lòng, trên mặt Ngô Khí lập tức hiện ra ý cười. Bản thân hấn đại khái cũng không nghĩ tới, có mục đích khác tham gia một lần chiến tranh này, lại cũng sẽ có thu hoạch lớn như vậy. Mục đích ban đầu của hấn, lại là so với tính toán vừa rồi của hấn còn lớn hơn, bất quá có lợi hơn không phải là tên vương bát đản, Ngô Khí cũng không có từ bỏ ý định lập tức có thể lấy được lợi ích thật lớn.

Ầm ầm ầm ầm

Không đợi Ngô Khí suy nghĩ nhiều, đột nhiên hàng rào hàn thiết dưới thân truyền đến một tiếng rung động thật lớn.

Truyền minh chủ pháp chỉ, tà nguyệt yêu nhân khinh người quá đáng, người Xích Huyết Minh ta, cũng không đợi trời chung. Hôm nay khai chiến, giết hết tà nguyệt yêu nhân.

Giết!

Từ tòa thành khổng lồ như huyết nguyệt trên không trung kia, âm thanh khàn khàn khiến mọi người rất là quen thuộc, mang theo một loại ma lực mịt mờ không thể tưởng tượng, rót vào trong tai từng vị hàn thiết chồng chất, trăm vạn tu sĩ kia.

Giết giết giết giết.

sôi trào, trong Ma Quật, không biết là bị ảnh hưởng gì, hay là sát ý vốn đã đè nén đã lâu, sau khi Ma âm trong thành trì màu đỏ tươi quán thông, hầu như tất cả mọi người đều lập tức hai mắt đỏ ngầu, trong miệng gào rú lên, tụ tập thành từng cổ thanh âm đáng sợ, vượt qua vụ hải, mãnh liệt lao về phía Tà Nguyệt phủ.

Ha ha.... Người tà nguyệt phủ ta, nào sợ xích huyết, muốn chiến liền chiến.

Chiến đấu chiến đấu...

Chỉ cần là sinh linh có linh tính, nghe thấy hai luồng sóng âm đáng sợ này, trong nháy mắt sẽ bị dẫn phát chiến ý sát ý trong cơ thể. Khí huyết sôi trào, hoàn toàn không thể khống chế, trong đầu chỉ có một ý niệm, đó chính là giết sạch người của đối phương, cướp đoạt giết chóc, sau đó cuộn cuộn ra, hoàn toàn chiếm cứ thức hải tâm thần.

Mặc dù đã nhìn thấu rất nhiều, Ngô Khí đột nhiên bị hai cổ sóng âm này ảnh hưởng, cũng cảm giác được khí huyết trong cơ thể bắt đầu không chịu khống chế trở nên bốc lên, thậm chí trong đầu, cũng truyền đến từng luồng cảm giác mê muội đau đớn. Chỗ mi tâm Thần Cung càng nhảy lên mãnh liệt, bên trong kia, linh vụ vốn là màu trắng, đột ngột xuất hiện một tia máu, làm cho Ngô Khí bỗng nhiên có một loại xúc động muốn giết chóc.

Hừ hừ, Ngô Khí lập tức nhận ra biến hóa trong cơ thể, miệng hừ lạnh một tiếng, đồng thời tâm niệm vừa động, hư ảnh nguyên thần Thần của Thần Cung run lên vài lần, linh vụ vốn bình tĩnh lập tức như nước sôi, quay cuồng một hồi, triệt để đem từng sợi linh vụ huyết hồng đột ngột sinh ra đè ép xuống.

Vù vù

Sau khi xua tan dị trạng trong cơ thể, Ngô Khí mới thở dài một hơi...

Mẹ kiếp,

Giết!

Bên tai đều là ma âm muốn rót vào trong đầu, vang vọng không ngừng, nhưng đồng thời lại không có bất cứ dấu hiệu nào báo trước, trước mặt Ngô Khí, một tầng màn sáng mỏng manh đột nhiên sau khi ông một tiếng, phá vỡ. Một cỗ lực lượng không cường đại nhưng lại quỷ dị mà cứng cỏi, từ bên trong ô vuông Ngô Khí tràn tới, bao lấy thân thể Ngô Khí, lập tức đẩy ra bên ngoài Hàn Thiết lũy.

Bên ngoài Ma Quật, ngoại trừ bầu trời trống rỗng, chính là vụ hải vô cùng quỷ dị dưới chân, tối tăm mờ mịt.

Cỗ lực lượng này cũng không cường đại bao nhiêu, lấy lực lượng Ngô Khí phản hư cảnh, chỉ cần tùy ý hơi động là có thể đánh tan lực lượng này, không thể ảnh hưởng đến hấn chút nào. Bất quá Ngô Khí vẫn không làm như vậy, hấn có thể cảm giác được, nguồn lực lượng này hấn là có người không chế., Không chỉ Hàn Thiết lũy của hấn, Hàn Thiết lũy dung nạp trăm vạn tu sĩ, mỗi một ô vuông, lúc này, hấn là đều sinh ra cỗ lực đẩy này, từng tu sĩ ngồi ngay ngắn bên trong, đều đẩy ra ngoài.

Chiến tranh nếu không có người tham gia, chém giết với đối phương, nơi nào còn có thể được xưng là chiến tranh.

Trong từng hàng rào hàn thiết xuất hiện cảnh tượng này, đối diện, trong từng chiếc chiến thuyền hắc bạch băng lãnh kia, đồng thời cũng có từng điểm sáng được đưa ra. Tu sĩ có thị lực hơi mạnh mẽ một chút, liền có thể nhìn ra, những điểm sáng kia, chính là từng cái từng cái tu sĩ. lít nha lít nhít, như là ruồi, số lượng rất nhiều, không kém chút nào so với trăm vạn tu sĩ Xích Huyết Minh vừa mới từ trong bức tường hàn thiết bị đẩy ra.

Ha ha... đám yêu nhân Tà Nguyệt phủ, lão tử ngươi ta tới rồi.

Nhận lấy cái chết, các ngươi đều phải trở thành vong hồn dưới đao của bản tọa, cái gì cũng sẽ là bản tọa.

Các binh sĩ ở phương trận thứ chín đều lên đài đầu bản trận, giết sạch yêu nhân của Tà Nguyệt phủ.

.....

Thân hình vừa bị đẩy ra, hiện thân ở trên không trung, Ngô Khí lập tức cảm thấy bầu không khí khác biệt, không ngừng tràn tới. Đầu tiên là khô héo., Hư không một chút tức giận cũng không có, giống như bầu trời này đã chết rồi. Tiếp theo chính là tiếng hò giết huyên náo từ phía xa xa truyền tới, không biết Tà Nguyệt phủ kia có phải cũng có tu sĩ lĩnh ngộ Ma âm chi đạo, thi triển thủ đoạn tương tự, kích phát sát ý cùng chiến ý trong lòng trăm vạn tu sĩ trên chiến thuyền kia.

Ngô Khí còn chưa kịp nhìn thêm mấy lần, đã phát hiện ra, chiến tranh... bắt đầu từ hai bên trận doanh, trên không trung. Tu sĩ có tốc độ nhanh nhất, vào lúc này, giao thủ.

Không trung đột nhiên vang lên một tiếng nổ không nhỏ, chỉ thấy xa xa, Tà Nguyệt phủ. Trong mấy ngàn tu sĩ bay tới, một tu sĩ mặc áo bào trắng cầm kiếm tốc độ đột nhiên nhanh hơn mấy lần. Không đợi đám Xích Huyết Minh trước tiên bay qua, một bên cũng là mấy ngàn người phản ứng lại, tu sĩ áo trắng này trên mặt thoáng hiện một tia cười dữ tợn, trường kiếm trong tay đột nhiên tản mát ra hào quang chói mắt cực kỳ kịch liệt.

Xuy xuy

Cực kỳ chói tai, một đạo kiếm mang trắng muốt dài chừng trăm trượng từ hư không xuất hiện, quét ngang tới. Chỉ thấy không trung kia, một màn cực kỳ thâm thúy, vào lúc này, chiến tranh vừa mới bắt đầu đã xuất hiện.

Mấy ngàn người bay vút tới với tốc độ nhanh nhất, ngay cả phản ứng cũng không kịp, đối mặt với kiếm mang trắng huu dài tới trăm trượng, chỉ cảm thấy trong mắt lập tức tràn ngập ánh sáng, tiếp đó cảm giác thống khổ ngăn ngui tràn lên, nhìn lại, lại phát hiện chính mình lại bắt đầu bay lên. Chỉ có điều quỷ dị là, mấy ngàn người nhìn về phía trước, đều có thể thấy

được nửa người dưới, đang điên cuồng phun máu tươi ra ngoài, rơi xuống biển sương quanh hiu phía dưới.

Chết rồi còn không kịp kêu thảm một tiếng nào, mấy ngàn người, cứ như vậy mà chết đi.

Tu sĩ hai bên trận doanh đều nhìn rất rõ ràng, mấy ngàn người kia, mặc dù đi đầu, nhưng đại bộ phận tu vi đều không cao, chỉ là cảnh giới Nguyên Anh mà thôi. Hẳn là lúc lực lượng bên trong hàn thiết kia sinh ra, đều không ngăn cản được một tia, trực tiếp bị đẩy tới vị trí trung tâm nhất chiến trường.

Mà Đột Ngột xuất thủ bên tà nguyệt phủ kia, lại là một kiếm tu cường đại Hóa Thần đỉnh phong, một đạo kiếm quang kia đảo qua, mấy ngàn nguyên anh tu sĩ liền bị chém ngang hông, ngay cả Nguyên Anh trong đan điền, cũng cùng bị kiếm mang chôn vùi, căn bản không kịp chạy ra.

Không ai nghĩ tới, chỉ là một hơi thở mà Xích Huyết Minh vậy mà lại tổn thất mấy ngàn tu sĩ.

Bất quá một khi chiến tranh bắt đầu, sẽ không bởi vì mấy ngàn người này thân chết mà dừng lại. Hướng chỉ một phương tu sĩ Xích Huyết Minh vốn bị nhen nhóm sát ý trong lòng, chợt nhìn thấy hình ảnh mấy ngàn người phe mình chết đi, sát ý trong lòng càng như bị ném vào trong chảo dầu nóng hừng hực.

Oanh bạo phát!

Yêu nhân, nạp mạng đi.

Bên phía Xích Huyết Minh, đột nhiên ông lên một tiếng, một vị tu sĩ toàn thân cơ bắp cuộn cuộn như rễ cây già, đột nhiên hét lớn, sải bước ra, sau một khắc liền thuận di đến đỉnh đầu tu sĩ mặc bạch bào cầm trường kiếm kia.

Ầm

Hư không vang dội, động tĩnh lớn như vậy, lại là song quyền đại hán này đánh ra, giống như cự phong áp đỉnh, hướng về phía đầu tu sĩ mặc bạch bào kia đánh tới vang lên. Chỉ nhìn một đôi nhục quyền của người này vậy mà có thể rung chuyển

hư không, liền có thể phán đoán ra, đại hán này, hẳn là một vị tu sĩ luyện thể chuyên tu thể pháp.

Tuy rằng khác với những tu sĩ tu luyện thân thông, hoặc là kiếm tu, thể tu bình thường trực tiếp dùng thân thể chém giết cùng người, nhưng nếu tu luyện đến cảnh giới cao thâm, sức chiến đấu của thể tu bộc phát ra, bất ngờ không kịp đề phòng, cho dù là kiếm tu có sức chiến đấu vượt qua tu sĩ cùng giai, cũng không chịu nổi.

Giống như một kiếm chém giết mấy ngàn người áo bào trắng, không nghĩ tới bên Xích Huyết Minh lại có một thể tu ra tay đánh lén hắn. Đại hán kia trực tiếp thuận di tới, lại cận thân chém giết, tốc độ cực nhanh, tu sĩ mặc bạch bào căn bản không kịp phản ứng chút nào. Chẳng qua bị động, trên thân xuất hiện một tầng vòng bảo hộ chân nguyên, đồng thời pháp y áo trắng trên người hắn cũng tuôn ra tầng tầng quang mang, hiển nhiên là một kiện pháp khí phòng ngự không tệ.

Sau một tiếng bộp, kết quả xuất hiện, tu sĩ áo trắng kia, một cái đầu lâu lớn, lúc này lại như quả dưa hấu nổ tung.

Trên người hắn xuất hiện vòng bảo hộ chân nguyên, còn có một kiện pháp bào phòng ngự phẩm giai không thấp, chỉ kéo dài được hai quyền của đại hán kia một hai hơi mà thôi. Hẳn là kiếm tu, kiếm pháp cường hoành, chớp mắt có thể chém giết ngàn người, thân thể lại gầy yếu cực kỳ, căn bản không lừa được song quyền của đại hán thể tu cao hơn một cấp bậc kia.

《 a a a....

Không trung, chỗ đầu tu sĩ áo trắng đã chết kia, bỗng nhiên có một đoàn hào quang mạnh mẽ chen ra. Lại là một Nguyên Anh toàn thân óng ánh, ngũ quan diện mục cùng tu sĩ áo trắng kia giống nhau như đúc, chỉ là lúc này trên mặt khí độ không còn, tràn đầy vẻ kinh hoàng.

Vèo

Dù sao cũng là kiếm tu, Nguyên Anh của hắn vừa ra, lập tức pháp kiếm của hắn quần lên, muốn mang theo Nguyên Anh của hắn trực tiếp phi độn rời đi.

Ha ha.... Rơi vào trong tay đại gia ta, còn muốn đi, lưu lại cho ta.

Vẫn là tiếng cười kiêu ngạo của đại hán kia, đại thủ mãnh liệt chộp tới. Khí thế hung hãn bộc phát ra, trực tiếp đem nhất anh nhất kiếm giam cầm lại. Sau khi bắt được, ngay cả liếc mắt một cái cũng không có, trực tiếp lật bàn tay một cái, không biết bị hán thu đến nơi nào. Còn có trữ vật giới chỉ của bạch bào tu sĩ, cũng bị đại hán kia trong lúc râu quai nón thu lại.

Trong thời gian mấy hơi thở, đại hán Thê Tu này, đã thu hoạch được một Nguyên Anh của tu sĩ Hóa Thần đỉnh phong và toàn bộ thân gia.

Cảnh tượng kia, trong mắt trận doanh trăm vạn tu sĩ hai bên, lập tức dẫn tới phản ứng sôi trào.

Giết giết giết giết.

Không có bất cứ ngôn ngữ gì, bất luận là Xích Huyết minh hay là Tà Nguyệt phủ, tu sĩ song phương, đáy lòng đều là một ý niệm. Đó chính là: giết:

Ầm ầm ầm

Trên không vụ hải xám xịt kia, bầu trời trống rỗng, hai đạo tu sĩ bao la hùng vĩ, từ hai bên hải vực, cuồn cuộn đến, mang theo sát ý trùng thiên cùng chiến ý, vào lúc này, điên cuồng va chạm cùng nhau.

Sau một khắc, khu vực này hoàn toàn bị tu sĩ song phương tràn ngập, tiếng kêu giết xen lẫn từng đoàn từng đoàn sát khí chiến ý gió lốc, phóng lên tận trời, mỗi một trăm vạn tu sĩ, không có bất kỳ chậm rãi, cũng không có kè sách hoặc trận pháp, trực tiếp trắng trợn, vô cùng trực tiếp, chém giết cùng nhau.

Hắn chết oanh cho đại gia.

Đã nạp mạng đi, ai dám cản lão tử, ha ha ha..

Xuy xuy xuy

Cảnh tượng cực kỳ hỗn loạn, cực kỳ thâm hiểm, ở trên không vụ hải, đã trình diễn.

Người Ngô Khí cũng ở trong đó, trong vòng xoáy chiến tranh kia, trên bầu trời hỗn loạn, có một bóng người, chính là thuộc về Ngô Khí.

Bất quá hần tạm thời không xuất thủ, không cùng bất luận kẻ nào chém giết, chỉ là trà trộn vào trong đó, lạnh lùng nhìn các nơi chém giết. Ngoài ra, trận doanh hai bên trăm vạn tu sĩ, ngoại trừ ngay từ đầu, tu sĩ mặc bạch bào kia một đạo kiếm quang chém giết mấy ngàn nguyên anh tu sĩ, hiện tại lại không xuất hiện hiện tượng một lượng lớn tu sĩ cao giai chém giết tu sĩ cấp thấp.

Ngô Khí nhìn mấy lần liền biết nguyên nhân, người vì tài tử điều mà chết đi, vậy cũng phải để ý mới được. Đồ vật trên người tu sĩ cấp thấp hiển nhiên không thể để cho tu sĩ cấp cao động tâm. Cho nên ngay từ đầu chiến tranh, hỗn chiến bắt đầu, tu sĩ cấp cao trong trận doanh hai bên liền tự động tìm tới đối phương, bắt đầu truy bắt đối phương chém giết.

Nhất là tu sĩ cảnh giới đã ngoài Hóa Thần đỉnh phong, cảnh tượng chém giết cực kỳ đáng sợ, ở trên không khắp nơi tu sĩ cấp thấp chém giết thành khu vực hỗn độn, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy từng đạo quang mang tốc độ cực nhanh xoắn giết cùng một chỗ, dư âm tùy ý tràn ra, rơi xuống có thể chém giết một ít tu sĩ cấp thấp xui xẻo bị tác động đến.

Tiếng kêu giết thảm thiết cuồng tiếu... Rất nhiều động tĩnh hỗn loạn vô cùng, không ngừng chui vào trong đầu Ngô Khí, chính hần cũng đang ở trên chiến trường, đập vào mắt là từng bóng người phun trào chém giết cùng một chỗ, còn có vô số đạo quang mang, vô số đạo chân nguyên ba động, hoàn toàn không cách nào phân biệt rõ ràng.

Cảm ứng bên trong, tựa như quanh người, sinh ra từng cái vòng xoáy vũ trụ, tràn ngập hấp lực không cách nào kháng cự, muốn kéo Ngô Khí hút vào, những sát khí chiến ý kia còn có điên cuồng tràn ngập tham lam, không ngừng tràn lên, muốn hoàn toàn đồng hóa hần.

Thứ ba đến, hôm nay đã cập nhật được phiếu rút thăm thật sự rất tổn thương, cầu các huynh đệ ủng hộ.

Mẹ kiếp,

Một khi chiến tranh bắt đầu, bất luận tiên phạm, nửa điểm cũng không phải người. Trên vụn hải xám xịt kia, khu vực vụn dậm, chừng hai trăm vạn tu sĩ chém giết cùng một chỗ, Nguyên Anh hóa thân phản hư, mỗi một vị tu sĩ đều có được chân nguyên ba động cực kỳ kịch liệt, không phải tu sĩ cấp thấp Luyện Khí Trúc Cơ.

Chỉ cần bọn họ tụ tập cùng một chỗ, khí huyết Lang Yên tụ tập liền đủ để quấy toàn bộ bầu trời thành hỗn độn. Hiện tại bọn họ chém giết cùng một chỗ, sát khí chiến ý tuôn ra, bất luận kẻ nào, chỉ cần thân ở trong đó, bị khí tức kia xông lên, lập tức sẽ đánh mất lý trí, giống như tất cả mọi người, lâm vào trong giết chóc điên cuồng.

Như hiện tại, xung quanh hắn, từng vòng xoáy huyết nhục đều tản mát ra lực hút kinh người, muốn kéo Ngô Khí vào.

Uống ừng ực.

Cho dù hắn không bài xích giết chóc, nhưng cũng không muốn bản thân bị ảnh hưởng mà lâm vào trong đó. Trong miệng hừ nhẹ một tiếng, mi tâm nhảy dựng lên, lực lượng nguyên thần mạnh mẽ vô cùng tràn ra, cự tuyệt tất cả chiến ý sát khí vọt tới ngoài cửa. Không chỉ như vậy, còn có những thanh âm ồn ào thảm thiết chém giết, cũng bị Ngô Khí ngăn cách.

Bất quá theo tu sĩ vẫn lạc càng ngày càng nhiều, mùi máu tanh trên chiến trường cũng càng ngày càng nồng đậm, lực hút từ trong từng vòng xoáy nước bùn truyền đến cũng càng tăng cường lên. Mặc dù Ngô Khí đã là tu sĩ Phản Hư cảnh ngưng tụ nguyên thần, cuối cùng có người chống cự không được, không thể không bị cuốn vào trong đó.

Lúc hắn mới bắt đầu, không chống cự được cỗ lực đẩy từ trong hàn thiết lũy tuôn ra, cũng không phải là thật sự vì phối hợp Xích Huyết Minh, tham gia trận chiến này.

Sau khi ổn định lại thân hình, ánh mắt Ngô Khí chỉ tùy ý quét qua chiến trường vài lần, tiếp theo ánh mắt trực tiếp rơi xuống

phía dưới. Vụ hải xám xịt kia hoàn toàn bao phủ một mảnh thiên địa này, mặc kệ nhìn về nơi đó, nhìn thấy đều là sương mù lưu động cực kỳ chậm chạp, quỷ dị vô cùng, yên tĩnh như chết.

Nhưng trong cơ thể Ngô Khí lại đồng thời tuôn ra vài luồng khí tức cực kỳ khát vọng, hắc mớ hồ có loại cảm giác. Tiến vào trong vụ hải, chẳng những không có nguy hiểm, ngược lại còn có chỗ tốt vô cùng lớn.

Cảm giác mãnh liệt truyền ra từ trong cơ thể, Ngô Khí không lập tức tin tưởng, mà là làm ra cử động gì khác. Trên khuôn mặt khô vàng hiện ra một nụ cười lạnh, vẫn luôn khoanh tay đứng nhìn Ngô Khí không tham dự chiến tranh, bỗng nhiên vào lúc này, động.

Vù vù

Tiếng vang lạ truyền đến, đã thấy thân hình Ngô Khí đột ngột biến mất tại chỗ. Lúc xuất hiện lại, cũng là lúc mười mấy tu sĩ đang chém giết hăng hái, không đợi các tu sĩ này phản ứng, trên người Ngô Khí, đột nhiên tuôn trào ra một cỗ chân nguyên bàng bạc.

Sau một tiếng nổ, mười mấy tu sĩ kia ngay cả chống cự một chút cũng không làm được. Tất cả mọi người, trong nháy mắt mất đi lực không chế đối với thân thể mình, nhưng không có một ai bỏ mình, mà giống như thiên thạch., Theo hướng vụ hải mờ mịt phía dưới rơi xuống, chiến trường là ở trên không vụ hải, nhưng khoảng cách giữa không phải là rất xa, những thi thể tu sĩ bị chém giết, trừ một ít tu sĩ cần thi thể luyện chế khôi lỗi ma công có tính thích thu thập, những người khác đều tùy ý rơi xuống vụ hải.

Giống như hiện tại, hai trăm vạn tu sĩ chen chúc cùng một chỗ chém giết. Chỉ là mười mấy tu sĩ đột ngột rơi xuống phía dưới, không khiến cho bất luận kẻ nào chú ý. Ai cũng không chú ý tới, mười mấy tu sĩ này, đều là người sống, ngoại trừ mất đi sự không chế đối với thân thể của mình, mỗi người tu sĩ đều còn sống, thân thể không có tổn hại chút nào.

Ngô Khí vẫn như cũ dừng lại trên không trung, ánh mắt nhìn chằm chằm xuống dưới, quá trình mười mấy tu sĩ kia rơi xuống. Không kéo dài bao lâu, nhiều nhất chính là hai hơi thở.

Phốc phốc phốc.

Lúc tiếng vang nhỏ này xuất hiện, con người Ngô Khí bỗng nhiên co rụt lại. Phía dưới, trong nháy mắt mười mấy tu sĩ rơi vào trong vụ hải xám xịt kia, gợn sóng nổi lên, bị đập ra mười mấy lỗ hồng to như vại nước, hiện ra cảnh tượng phía dưới vụ hải.

Dưới vụ hải, mặc dù chỉ lóe qua một cái chớp mắt, nhưng với nhãn lực của Ngô Khí, vẫn vô cùng rõ ràng nhìn thấy.

Mười mấy tu sĩ kia, xuyên qua tất cả linh vụ tối tăm mờ mịt, một đường rơi vào chỗ sâu nhất, lại chỉ là tầng ngoài cùng của hải vực này. Dưới biển mây mù, trên mặt biển của chiến ma hải vực lóe lên một cái, không phải nước biển xanh thẳm của những hải vực khác, cũng không phải càn thêm quỷ dị u ám.

Mà cực kỳ tiên diễm, quả thực giống như một cái vạc nhuộm vậy, bên trong da mặt rất nhiều, lập tức làm cho Ngô Khí nhìn thấy kinh ngạc trong nháy mắt. Bất quá lập tức, Thần Khuyết của hắn liền thay đổi, tương đương với mười mấy tu sĩ bị hắn ném xuống, còn không đợi rơi vào trong biển tươi đẹp vô cùng kia, bỗng nhiên mười mấy bóng dáng tự hiện lên, đồng thời biến mất, còn có mười mấy tu sĩ vô cùng xui xẻo kia.

Ngay cả thời gian một nháy mắt cũng không có, Ngô Khí nhìn lại, vụ hải phía dưới cũng đã khôi phục bình thường, vẫn như cũ là chậm rãi đến mức làm người ta tức giận, tốc độ phun trào, yên tĩnh đáng sợ, ai cũng không biết, chỗ sâu trong vụ hải kia, đến cùng có cái gì tồn tại.

Thi quỷ vẫn là...

Hai hàng lông mày Ngô Khí bỗng nhiên nhăn lại, đáy lòng hắn vẫn như cũ dùng một cổ khát vọng vọng vọng nhìn quanh, tựa hồ là bản năng của thân thể muốn cho Ngô Khí xuống dưới tìm tòi. Nhưng hình ảnh quỷ dị Ngô Khí vừa mới nhìn thấy, lại làm cho lý trí của hắn có chút bước đi.

Trong lúc hần đang suy tư, đột nhiên trước mặt, một cỗ ba động chân nguyên mang theo sát ý nồng đậm truyền đến.

Xuy xuy

Không khí vỡ nát thanh âm, Ngô Khí ngẩng đầu, lập tức nhìn thấy một đạo hồng quang lạnh thấu xương, từ đằng xa chém tới. Tốc độ vô cùng nhanh, chỉ cảm ứng khí tức trên cầu vòng kia, liền biết người ra tay với Ngô Khí, chính là một tu sĩ ít nhất Hóa Thần hậu kỳ.

Ha ha... Trên chiến trường còn dám thất thần, người của Xích Huyết minh đều ngu xuẩn như vậy sao, nạp mạng đi, nạp mạng đi.

Một bên khác của đạo hồng quang, một tu sĩ trung niên mặc hắc bào xuất hiện, trên người sát khí lạnh thấu xương, ánh mắt sắc bén, trực tiếp rơi vào trên người Ngô Khí.

Đạo khí hóa thân nhìn lướt qua, Ngô Khí liền xem thấu tu vi. Đột Ngột đối với hần xuất thủ này của tu sĩ trung niên, còn có đạo hồng quang lạnh thấu xương kia, chính là một kiện pháp kiếm cấp bậc đạo khí biến thành. Người này là tu sĩ Tà Nguyệt phủ, nhìn thấy Ngô Khí tựa hồ là trên chiến trường thất thần, lập tức xuất thủ chém giết. Dựa theo hần dự đoán, tu sĩ Hóa Thần trung kỳ sau này, căn bản không ngăn được một kiếm của hần.

Bất quá làm cho hần kinh ngạc chính là, động tác của tu sĩ kia sau một khắc, cái đầu ngẩng lên, đột nhiên lộ ra nụ cười quỷ dị giống như trào phúng với hần. Sau một khắc, thân hình của hần, trước khi hồng quang lạnh thấu xương kia đến, trực tiếp... Biến mất.

Thuần Di sao có thể, nơi này là...

Cảm thấy thân hình Ngô vút bỏ biến mất, ý nghĩ đầu tiên lóe lên trong đầu tu sĩ trung niên này chính là cái này. Nếu là lúc chiến tranh bắt đầu, chỉ cần là tu sĩ Hóa Thần cảnh, hao phí đại lượng chân nguyên sau đó là có thể thi triển ra thuần di thần thông. Nhưng hôm nay chiến tranh đã tiến hành ước chừng nửa nén hương, hư không nơi này đã sớm bị trăm vạn tu sĩ đánh cho phá thành mảnh nhỏ.

Trong không gian như vậy, thi triển thần thông thuần di, quả thực không khác gì tìm chết.

Nhưng ý nghĩ này trong đầu hắn vừa lên, còn chưa kịp rơi xuống, thân ảnh Ngô Khí quý mị kia, liền xuất hiện trước người người này.

Thân thể mỏng manh, gương mặt khô vàng, nếu không nhìn cái khác, chỉ sợ ai cũng sẽ cho rằng người này là một tên ốm đau có được. Không thể nghĩ đến, trong cơ thể người này rốt cuộc ẩn chứa lực lượng đáng sợ cỡ nào.

Người... Người trung niên tà nguyệt phủ này, nhìn thấy gương mặt khô vàng gần trong gang tấc, trong miệng kinh ngạc thanh âm còn chưa hoàn toàn phát ra. Đột nhiên ở đan điền dưới bụng hắn, phù một tiếng, ngón tay Ngô Khí thu trở về.

Đan điền của hắn, đã bị Ngô Khí cực kỳ tùy ý điểm nát, trong cơ thể Hóa Thần hậu kỳ bàng bạc chân nguyên, lúc chân nguyên bị nghiền nát, điên cuồng trào ra, nhanh chóng tản ra, hóa thành linh khí nguyên thủy giữa thiên địa biến mất. Không chỉ như vậy, một chỉ kia của Ngô Khí tùy ý, chẳng những phá nát đan điền của hắn, còn thuận tiện đem Nguyên Anh bên trong cũng cùng một chỗ vỡ nát.

Hắn có tu vi Hóa Thần hậu kỳ, đáng tiếc, còn không phải là Phản Hư tu sĩ sao. Trong cơ thể hắn, trọng yếu nhất chính là Nguyên Anh trong đan điền. Đan điền bị phá, Nguyên Anh toái, cũng chỉ có thể chặt đứt khả năng sống sót của hắn.

Hắn cho dù nằm mơ cũng sẽ không nghĩ đến, hắn vừa rồi đối với một tu sĩ văn văn chỉ là Hóa Thần trung kỳ ra tay, lại một khắc sau rơi vào tình cảnh này. Từ một cường giả Hóa Thần hậu kỳ, biến thành một phế nhân ngay cả tu sĩ Trúc Cơ cũng không bằng, ở giữa bất quá là một hai hơi thở mà thôi.

Sự kinh ngạc và sợ hãi oán hận... Rất nhiều cảm xúc trong đầu hắn đồng thời bùng nổ, tràn ra ngoài. Ánh mắt vô cùng cừu hận như muốn phun ra, rơi lên người Ngô Khí.

Nhưng Ngô Khí vẫn chỉ mỉm cười quý bí với hắn, oánh nhẹ nhàng vỗ một chương vào người hắn.

Vù vù vù

Tiếng gió đột khởi, thân thể hắn trong nháy mắt mất đi không chế, vô cùng tự nhiên rơi xuống vũng nước phía dưới. Bất quá cùng cảnh tượng mười mấy tu sĩ lúc trước rơi xuống không giống chính là, lần này, ngoại trừ tà nguyệt phủ xui xẻo này, còn có thân ảnh Ngô Khí.

Ở phía trên người này, thân thể hai người cơ hồ là trùng điệp cùng một chỗ, rơi xuống phía dưới. Người khác nhìn thấy, giống như hai người thực lực tương đương, sau khi chém giết bất phân thắng bại, đều là trọng thương sắp chết, sắp đồng quy vu tận.

Hôm nay trên chiến trường Vụ Hải, đã tiến vào chém giết cực kỳ thảm liệt, mỗi thời mỗi khắc đều có rất nhiều tu sĩ ngã xuống, thi thể như mưa, rơi xuống phía dưới. Chỉ là hai tu sĩ Hóa Thân cảnh không biết sinh tử đồng thời rơi xuống, căn bản không khiến cho bất luận kẻ nào chú ý.

Điều chỉnh lại tình tiết... Ngày mai là canh ba bồi thường cảm tạ sự giúp đỡ mỗi ngày mưa làm sao trời sáng mười hai nghìn ba người A Cửu con ủng hộ vé đánh giá tháng ba huynh đệ chấp tay nhao nhao nhao nhao nhao nhao nhao nhao...

Àm

Sương mù dày đặc tản ra, hai bóng người cơ hồ là chồng chất, rơi vào trong đó. Người phía dưới là một tu sĩ trung niên, tu vi Hóa Thần hậu kỳ. Bất quá lúc này, hắn hình như gặp phải chuyện gì đó khủng bố, hai mắt trợn lên, bên trong đều là sợ hãi cùng oán hận. Nguyên Anh bị phá toái, tu vi tàn phế, sẽ không lập tức bỏ mình, nhưng cũng chỉ có thể rơi vào kết cục của một phế nhân.

Bên tai tiếng gió gào thét, Ngô Khí liên tục liếc mắt nhìn tu sĩ Tà Nguyệt phủ dưới thân không có hứng thú, vừa tiến vào trong vụ hải này, lập tức tràn ra nguyên thần lực tràn đầy, tìm kiếm bốn phương tám hướng. Vụ hải trên không đến mặt biển phía dưới, bất quá chính là khoảng cách hơn mười trượng, tốc độ hai người rơi xuống, trong khoảnh khắc đã đến.

Lực lượng nguyên thần Ngô Khí vừa mới tràn ra, không đợi hắn cảm ứng được cảnh tượng chung quanh, đột ngột trong những sương mù lưu động, từng đoàn từng đoàn bóng đen bỗng nhiên xuất hiện, vây quanh hai người.

Ánh mắt Ngô Khí mạnh mẽ, lướt nhìn qua, lập tức nhìn thấy những bóng đen kia đều không phải là thứ bình thường, ngoại hình đều cực kỳ dữ tợn buồn nôn.

Khóe miệng cười lạnh liên tục, chậm rãi ra khỏi miệng: Đến rồi:

Àm âm âm...

Động tĩnh chạy trốn liên tiếp, vào lúc này bộc phát ra. Đầu tiên là một tiếng rít vang, trong sương mù dày đặc, một bóng đen đầu tiên không kìm nén được, phá vỡ sương mù, trực tiếp vọt ra, trong tiếng kêu bén nhọn, lao đến phía Ngô Khí và tu sĩ Tà Nguyệt phủ.

Lúc này, tu sĩ Hóa Thần của Tà Nguyệt phủ kia, cũng trong khóe mắt còn sót lại, nhìn thấy thứ đang xông tới phía hai người bọn họ.

Rầm một tiếng, một đôi cánh dơi thối rửa mở ra, lộ ra bên trong, đã thối rửa đến nửa đoạn thi thể của giòi bọ bao trùm, từ bên trong miệng máu mớ hồ kia, từng tiếng kêu làm cho người nghe sinh lòng phiền muộn gào thét bén nhọn, không ngừng tràn vào trong tai Ngô Khí và tu sĩ kia.

Thi Bức Yêu Yêu.

Trong mắt Ngô Khí đột nhiên trở nên lạnh lẽo, sát khí nồng đậm tùy ý lan tràn ra.

răng rắc...

Đằng sau sương mù nồng đậm kia, sau khi thứ như con quái vật thứ nhất bay ra ngoài, ngay sau đó, từng tầng sương mù bị phá vỡ, từng cái cánh dơi thịt mở ra, tiếng gào thét bén nhọn cùng tiếng cánh kích động hỗn tạp cùng một chỗ, rõ ràng vô cùng vang lên trước mặt Ngô Khí.

Nhìn sơ qua, chỉ ít hơn một ngàn con quái vật này vô cùng buồn nôn.

Phá vỡ tầng tầng sương mù dày đặc, bao vây hai người Ngô Khí vào bên trong, bốn phương tám hướng không có một khe hở nào. Trong tầm mắt, tất cả đều là cánh giống như thịt nát, còn có nửa đoạn thân thể giống như thi thể, ghê tởm đến cực điểm tanh hôi, không có sức gió cũng điên cuồng tràn ngập, muốn chui vào trong mũi Ngô Khí.

Thi Bức Yêu, là một loại yêu thú do thi thể chuyển hóa thành, toàn thân có tử khí. Có kịch độc, thực lực tương đương Nguyên Anh đỉnh phong. Mấy ngàn con Thi Bức Yêu, ước chừng có thể giết chết mấy tu sĩ Hóa Thần.

Hiện tại dưới sự bao vây của chúng, chính là hai tu sĩ Hóa Thần, một trong số đó, còn bị trọng thương. Ngoại trừ giết chóc thôn phệ, Thi Bức Yêu không có cảm xúc khác, căn bản không biết cái gì để nhẫn nại. Vừa hiện thân, liền giống như ruồi bọ, ầm ầm lao lên, dừng mảnh lao về phía hai người ở trung tâm.

Chỉ thấy trong vụ hải này, một khu vực nào đó, hoàn toàn bị từng cái từng cái thịt nát tràn ngập, còn có thi thể vô cùng ghê tởm, cùng tiếng gào thét bén nhọn.

Cảnh tượng như vậy, trong vụ hải rộng lớn không gì sánh được này, có thể nói là thời khắc nào cũng trình diễn. Chỉ là không giống chính là, thôn ăn hoặc là tập sát những tu sĩ rơi xuống kia, không phải đều là Thi Bức Yêu, còn có rất nhiều tộc đàn quái vật buồn nôn khác, ẩn giấu trong vụ hải.

Bất luận tu sĩ nào, bất luận sống chết, chỉ cần rơi vào trong đó, sẽ bị vô số quái vật tử vong vây quanh, giết chết, ăn uống.

Bất quá cũng không phải không có ngoại lệ, vẫn là chỗ khu vực kia, hoàn toàn bị thịt nát cùng thi thể buồn nôn tràn ngập.

Âm

Đột ngột, một tiếng nổ vang lên, chỉ thấy khu vực thịt nát giống như trận kia, đột ngột một tầng hắc quang giống như dầu mỡ trào ra, bao trùm toàn bộ những Thi Bức yêu kia, một bóng người mơ hồ, chậm rãi từ bên trong đi ra. Bóng người này, trong tay nâng một cái quan tài đen sì, hắc quang như mực, nơi đầu nguồn, chính là nơi cái miệng kia tản mát ra thi khí nồng đậm.

Sau một tiếng hô, khu vực kia, trong nháy mắt đã trống không.

Toàn bộ Thi Bức yêu, toàn bộ đều biến mất, một con cũng không còn. Toàn bộ đều theo hắc quang, bị thu vào trong cái quan tài kia. Bàn tay vừa lật, Ngô Khí đem Thiên Thi quan thu lại, khẩu pháp khí Thi đạo này ở Thiên Ma tông lấy được, ngược lại rất thích hợp lấy ra sử dụng vào lúc này một chút.

Giải quyết xong phiền toái nhỏ, khoe miệng Ngô Khí cong lên một vòng cười lạnh, bỗng nhiên chân nguyên bên ngoài cơ thể thu hồi, lập tức thân hình của hắn tựa như một tảng đá lớn rơi xuống phía dưới.

Khoảng cách mấy chục trượng, trong một hơi thở liền vượt qua, thân hình Ngô Khí, sau một khắc liền xuyên qua toàn bộ vụ hải.

Đầu lâu rủ xuống, trực tiếp nhìn xuống phía dưới, mặt biển xinh đẹp như cầu vồng kia, một loại cảm giác quỷ dị làm cho lòng người sợ hãi, lúc vừa nhìn một cái đồng thời trên tâm thần Ngô Khí xuất hiện.

Cột kẹt..t..tttt...

Không đợi Ngô Khí nhìn thêm vài lần, khi thân hình hắn dừng lại trên không mặt biển mây trượng, xung quanh đột ngột xuất hiện từng đoàn từng đoàn bóng đen. Hơn nữa lần này, ước chừng hơn vạn đạo khí tức, chen chúc tới, tiếng gào rú vô cùng ồn ào, cũng chen chúc ồn ào, chui vào trong tai Ngô Khí.

Những yêu thú do thi khí nhiễm vào này sau đó chuyển hóa thành, tựa hồ sau khi nhìn thấy Ngô Khí tiếp cận mặt biển tiên diễm kia, đều rất là phần nộ, đồng loạt vọt tới, tản mát ra khí thể mãnh liệt muốn thôn phệ Ngô Khí, từng đầu yêu thú, đều cực kỳ buồn nôn tanh hôi, muốn hù chết người ngất đi.

Ngô Khí kiêu ngạo đứng ở giữa, mắt diếc tai ngơ với những tiếng gào rú bén nhọn hỗn tạp kia, liếc mắt nhìn quanh, hơn vạn mặt mũi yêu thú đều rơi vào trong mắt của hắn.

Thi Bức Yêu Thi Nha Thi Quỷ Huyết Ô...

Đều là một ít thi thú không lên được mặt bàn, xem ra đầu nguồn của hung danh to lớn ở Chiến Ma hải vực, hẳn là ở...

Khi Ngô Khí nói chuyện, khuôn mặt lạnh như băng, ánh mắt rơi vào dưới chân của mình, mặt biển tươi đẹp như cầu vồng kia. Đối với hơn vạn con thi thú dữ tợn chung quanh, Ngô Khí tựa hồ hoàn toàn không để vào mắt.

Ta cũng muốn nhìn xem, đáy biển này rốt cuộc có huyền cơ gì?

Lại một câu nói ra, thân hình Ngô Khí muốn động tác, muốn chìm vào trong hải vực phía dưới.

Động tác này của hắn lập tức chọc giận hơn vạn con thi thú đã sớm không kiên nhẫn được, từng tiếng gào thét bén nhọn làm cho tâm thần người ta lay động, điên cuồng tàn phá bừa bãi trong biển sương mù này.

Hừ.

Như sấm sét giữa trời quang, trong tiếng ồn ào vô cùng này, một tiếng hừ lạnh lại là đặc biệt rõ ràng, như sấm nổ làm những tiếng nổ khác đều nổ nát.

Lúc tiếng chữ ngữ băng lãnh vô cùng rơi xuống Minh Vực, đột nhiên từng sợi hắc khí tuôn ra, phun trào như sợi tơ, như hỏa diễm, đúng là một khu vực giống như trường lực, nơi này, hơn vạn con đã nhiễm phải tử khí chuyển hóa ra, bao phủ vào bên trong.

Yên lặng.

Lực trường mở ra, đột nhiên ở khu vực Vụ Hải, tất cả tiếng gào thét bèn nhọn, toàn bộ đều biến mất. Chỉ còn lại hơn vạn con Thi Thú vẽ thành từng đoàn bóng đen, chen chúc hướng về một bóng người ở khu vực trung tâm kia, tựa như trong chốc lát thể hiện ra là huyền tượng, mỗi một đoàn bóng đen đều không phải là thật, mà là cảnh tượng huyền hóa ra.

Sau một khắc, như tàn huyết gặp kiêu dương, tất cả bóng đen, bắt đầu... hòa tan.

Một hơi thở sau, thanh âm hô hấp một lần nữa xuất hiện trong vụ hải này, là từ trong miệng Ngô Khí phát ra. Lực lượng quý dị tràn ngập hắc tuyến kia, vào lúc này cũng rút về trong cơ thể hắn.

Cảm nhận được mọi thứ vừa mới biến mất trong lực trường kia, hơn vạn con thi thú có thể so sánh với tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong, thậm chí là tu sĩ Hóa Thần cảnh, trong một cái hô hấp không đến, toàn bộ đã mất đi tính mạng, không chỉ như vậy, ngay cả thi thể cũng không tìm thấy, hoàn toàn biến mất trên thế giới này.

Nhưng làm xong hết thấy, trong đôi mắt Ngô Khí lại hiện lên một tia đáng tiếc.

Hắn nhàn nhạt nói: Chung quy vẫn không phải là vực thật sự, không dung nhập vào Đại Đạo pháp tắc trong đó, uy lực không tầm thường, lại vền vẹn chỉ có vẻ ngoài mà thôi, dụng phải cường giả chân chính chỉ sợ thi triển ra chiêu này chỉ có tác dụng ngược lại.

Sau khi tùy ý thở dài vài câu, ánh mắt Ngô Khí lại lần nữa đặt ở dưới chân mình. Không có những thi thú xung quanh quấy nhiễu, hành động của Ngô Khí lập tức tự do tự tại.

Bất quá treo trên không trung, hai hàng lông mày Ngô Khí lại bắt đầu nhú lại, sau khi xuyên qua vụ hải nồng đậm kia, từ trong cơ thể hắn truyền đến một cỗ khát vọng, lúc này càng thêm mãnh liệt, làm cho Ngô Khí căn bản không thể bỏ qua áp chế. Chấn động kia không phải là bản thân Ngô Khí, mà là hai thứ đồ trong đan điền hắn.

Vù vù

Đột ngột, thân hình Ngô Khí lắc lư mấy cái, mi tâm run rẩy, nguyên thần lực được thả ra bị hắn thu hồi lại. Mặc dù sớm biết hải vực quỷ dị này khẳng định có chỗ kỳ dị, nhưng không cách nào lấy nguyên thần lực dò xét, vẫn làm cho Ngô Khí có chút kinh ngạc., Ngô Khí càng cảm giác được trong đan điền, phảng phất như xuất hiện hai cái trống lớn, bắt đầu điên cuồng oành oành oành gõ lên, mỗi một tiếng, đều rơi vào trên tâm thần Ngô Khí, để hắn trong nháy mắt đã lâm vào trong tâm thần không yên.

Xa xa, bốn phương tám hướng, từng tiếng gào rú âm ỉ truyền đến, hiển nhiên là có không ít thi thú phát hiện ra Ngô Khí tồn tại.

Phiến vụ hải xám xịt này, đối với số lượng thi thú khổng lồ mà nói, quả thực giống như thiên đường tồn tại. Mà tu sĩ nhân loại, rơi vào trong đó, toàn thân nồng đậm sinh cơ cùng khí huyết, quả thực giống như đại đẳng tháp trong bóng tối, hấp dẫn vô số thi thú chen chúc tới.

Ngô Khí đã chém giết hơn một vạn con, nhưng số lượng này đối với tất cả tộc đàn trong vụ hải mà nói, quả thực là chín trâu một sợi lông, hoàn toàn không tạo nên ảnh hưởng gì.

Phát giác được động tĩnh nơi xa, lông mày Ngô Khí vặn một cái, nguyên thần tinh tế cảm ứng, sau khi xác nhận không có dự cảm nguy hiểm, trên mặt quét ngang, rút cuộc thân thể buông lỏng, trực tiếp rơi vào trong biển tươi đẹp đến quá phận, không có bất kỳ thanh âm nào truyền đến, thân ảnh của hắn lại chậm rãi dung nhập vào trong đó.

canh thứ nhất đến.

Mẹ kiếp,

Bóp

Không có bất kỳ lực cản nào, khi thân thể Ngô Khí chìm vào trong biển tươi đẹp vô cùng kia, bên tai chỉ truyền đến một tiếng vang nhỏ.

Trong nháy mắt chìm xuống, đầu lâu vừa biến mất ở mặt biển tươi đẹp vô cùng kia, hai mắt Ngô Khí lập tức mở ra, gần như đồng thời, còn có lực lượng nguyên thần bàng bạc, từ mi tâm Ngô Khí vọt ra, tìm kiếm bốn phương tám hướng.

Ồ...

Khi thấy rõ cảnh tượng trước mắt, trên mặt Ngô Khí lập tức xuất hiện một tia kinh ngạc. Ngoài dự liệu của hắn, mặt biển là lục sắc, nhưng ở đáy biển này, lại hoàn toàn không phải như vậy, không có một chút xú màu sắc tươi đẹp xuất hiện. Trên thân thể truyền đến cảm giác rất rõ ràng nói cho Ngô Khí, nơi chung quanh tiếp xúc xác thực là nước biển.

Trong suốt, cảnh tượng trước mắt là một vùng nước biển trong suốt.

Dưới mặt biển tươi đẹp không gì sánh được kia, ai cũng sẽ không nghĩ tới, lại là cảnh tượng như vậy. Từng luồng nước biển, chậm rãi chảy xuôi, sinh ra rất nhiều mạch nước ngầm, phun trào không ngớt, nhưng Nhan rõ của nước biển lại không hề tươi đẹp, mà có một chút xám tro, nhưng tổng thể xem ra là trong suốt, tựa như không có chút tạp chất nào.

Nếu như biết được lai lịch vùng biển này, cùng với tận mắt thấy trên đó đang phát sinh chiến tranh, còn có vô số thi thú trong sương mù xám xịt kia, tuyệt đối sẽ không có người nghĩ đến, dưới mặt biển tươi đẹp làm cho người ta nhìn thấy phát mệt, dĩ nhiên sẽ là cảnh tượng như vậy.

Trên mặt Ngô Khí hiện ra vẻ kinh ngạc rõ ràng, lúc này thân thể của hắn vẫn đang từ từ chìm xuống. Mà càng ngày càng làm cho hắn kinh ngạc chính là, theo thân thể hắn chìm xuống, càng ngày càng sâu. Trong mắt nhìn thấy những nước biển kia,

ngay cả một chút rẩm thối cũng dần dần biến mất, thay vào đó, là nước biển trong suốt như nước suối núi.

Cái này...

Ngô Khí tự nghĩ cũng là nhân vật kiến thức rộng rãi, lại không nghĩ tới, lại ở Chiến Ma hải vực này nhìn thấy cảnh tượng trước mắt. Nên biết Chiến Ma hải vực ở thời kỳ thượng cổ đã là chiến trường, không biết bao nhiêu tu sĩ ở đây từng chém giết qua., Bao nhiêu người ngã xuống, tử khí oan hồn lệ quỷ thi thú.... Rất nhiều vật hung sát ô uế tập trung ở chỗ này, nhìn vụ hải hung sát tối tăm mờ mịt kia liền biết được. Nhưng nơi này lại có nước biển thanh tịnh như vậy.

Phát hiện này, cho dù truyền ra ngoài, cũng tuyệt đối không có người tin tưởng. Tại Loạn Ma hải vực, trăm vạn tu sĩ, chỉ cần hơi có chút kiến thức, đối với chiến đấu Ma hải vực đều là ảnh hưởng hung thần, sinh linh cấm địa. Ngô Khí cũng vậy, hẳn biết được địa phương như Loạn Ma hải vực, mặc dù suy đoán nhiều lần, nhưng cũng nhiều lần., Cũng tuyệt đối sẽ không phỏng đoán ở chỗ này, sẽ tồn tại nước biển trong suốt. Nhưng quỷ dị chính là, sự thật ngay trước mắt, hoặc là những nước biển bao quanh hẳn này, đều cực kỳ thanh tịnh, hơn nữa càng đến sâu, ngay cả một điểm tối hậu cũng đều đi, biến thành nước trong, óng ánh trong suốt.

Đang lúc Ngô Khí kinh ngạc, bỗng nhiên trong cơ thể hẳn, hai cổ khát vọng kia đột nhiên trở nên nồng đậm hẳn lên, khiến Ngô Khí cảm giác như trong đan điền của mình bị nhét vào hai khối bàn ủi nóng rực, đang tản ra nhiệt lượng kinh người.

Ngô Khí bây giờ là tu sĩ Phản Hư cảnh, đã ngưng tụ nguyên thần, tăng thêm hẳn tầng thứ tư của U Minh chiến thể, lực cảm ứng cường đại hơn không biết bao nhiêu lần. Cho dù xâm nhập đến đáy biển này, hẳn cũng không có cảm giác được nguy hiểm. Lúc này bên trong đan điền lại truyền đến dị động, hẳn cũng không cần nhận nại thêm nữa.

Ý nghĩ trong lòng khê động. vù, không gian trước mặt hẳn lập tức sinh ra biến hóa. Chỉ thấy hai luồng quang mang u ám hiện ra, cực kỳ yếu ớt, tựa hồ vật trong quang mang kia cũng đã đến tình trạng dầu hết đèn tắt.

Vèo vèo vèo

Hai thứ kia vừa hiển hiện ra, lập tức hóa thành hai bóng dáng, trực tiếp lướt vào chỗ sâu trong đáy biển.

Ngô Khí như đã sớm đoán được sẽ như vậy, thân hình cũng không ngừng lại chút nào, đồng dạng hóa thành một đạo huyền ảnh, đuổi theo hai vật kia, đi vào chỗ sâu trong đáy biển.

Bách trượng năm trăm trượng ngàn trượng..... Hai ngàn trượng lại một lần nữa làm cho Ngô Khí kinh ngạc, ba cái bóng, lấy tốc độ cực nhanh vẫn như cũ hướng về chỗ sâu trong đáy biển điên cuồng lướt đi. Nhưng bây giờ chúng đã xâm nhập đến đáy biển hai ngàn trượng, mặc dù là trong biển cả mênh mông vô tận này, đáy biển hai ngàn trượng đã xem như là biển sâu rồi.

Nếu đổi lại là một tu sĩ Hóa Thần cảnh khác, xâm nhập sâu vào hai ngàn trượng, đối mặt với lực lượng áp bức từ các nơi hẻo lánh tuôn ra, cũng sẽ cố hết sức. Ngược lại khuôn mặt Ngô Khí không có chút biến hóa nào, gắt gao đi theo hai vật kia, quang mang bao vây cũng không lớn, hai đoàn cũng không sai biệt lắm, ước chừng là lớn bằng hũ, rất là u ám, không thấy rõ trong đó rốt cuộc là vật gì.

Bản thân Ngô vút bỏ tự nhiên là biết rõ ràng, nếu không phải vì hai vật này, Ngô Khí cũng sẽ không tạm thời từ bỏ kế hoạch của mình, lựa chọn đến đáy biển này tìm hiểu trước.

Ồ...

Lại một tiếng kêu kinh ngạc từ trong miệng Ngô Khí phát ra, hần đột nhiên phát hiện, nước biển chung quanh mặc dù vẫn trong suốt như vậy, nhưng ở giữa nước biển ánh sáng xám xịt, bắt đầu vẩn vèo lên, nhất là ở phía sau trăm trượng, càng vẩn vèo đến trình độ mờ hồ, tựa hồ nơi đó đã là một không gian khác.

Vừa phát giác ra biến hóa này, Ngô Khí lập tức sinh ra ý niệm trong đầu, trong mắt hiện ra vẻ hưng phấn.

Đã đến nơi.

Phảng phất như để chứng minh suy đoán của Ngô Khí, hai vật kia vẫn luôn ở bên dưới Ngô Khí, bỗng nhiên vào lúc này, tốc độ đột nhiên tăng nhanh, khoảng cách trăm trượng chớp mắt qua, hai thứ đồ vật kia liền ngừng lại nơi đó, cách nơi đó trăm trượng.

Sau một khắc, khiến Ngô Khí kinh ngạc xuất hiện biến hóa, chỉ thấy hai vật kia, cùng rung động kịch liệt.

Oanh oanh oanh!

Quang mang, quang mang mãnh liệt, từ trên hai vật đó tuôn ra, tại biển sâu tối tăm không ánh mặt trời này, quả thực giống như hai mặt trời nhỏ, chiếu rọi bốn phương tám hướng tất cả đều rõ ràng, rơi vào trong con mắt của Ngô Khí mở to.

Ánh mắt rơi xuống, nhìn về phía dưới hai vật kia, sau trăm trượng, nơi ánh sáng vãn vẹo kia, một dòng sông như lưu ly, chậm rãi chảy xuôi cảnh tượng, trong nháy mắt tràn ngập hai mắt Ngô Khí.

Lập tức, Ngô Khí tựa hồ nghe thấy trái tim của mình trước tiên ngừng lại một chút, sau đó kịch liệt nhảy lên, còn có nguyên thần ngồi ngay ngắn trong Mi Tâm Thần Cung, đột nhiên hai mắt mở ra, vô cùng kích động run rẩy.

Đây là... Hoàng Tuyền, Hoàng Tuyền Thủy.

Lần đầu tiên sau khi Ngô Khí bước vào Phản Hư cảnh, đây là lần đầu tiên hắn ta thất thố như vậy. Cả người đều kinh ngạc đứng tại chỗ, nhìn chằm chằm vào dòng sông óng ánh không gì sánh được đang chảy xuôi kia.

Ba bốn bàn tay to lớn, dài nhỏ vô cùng, từ chỗ cực xa chạy tới, chảy về hướng khác. Trong đó, tựa hồ không phải nước biển thanh tịnh, mà là từng hạt lưu ly kim cương, mỗi giọt nước, đều có vô số mặt nước, tản ra quang mang óng ánh, trong ánh sáng vãn vẹo, dòng sông quý dị này, theo tốc độ vô cùng chậm rãi chảy xuôi.

Dưới Cửu U, là Ma giới, cũng là Minh giới. Truyền thuyết trong Minh giới, có một con sông từ sâu trong thiên địa chảy xuôi ra, xuyên qua Minh giới, trở về hư vô. Dòng sông này tên là Hoàng Tuyền, nước trong sông, tên là Hoàng Tuyền Thủy.

Nguyên nhân Ngô Khí kích động như vậy là vì đối với bất cứ một tu sĩ ma đạo nào, tất cả mọi thứ ở Minh giới đều là tồn tại trân quý hơn bất cứ thiên tài địa bảo nào. Trong đó ít ỏi mấy thứ, càng khiến cho bất luận tu sĩ ma đạo nào đều lâm vào trong điên cuồng vô biên, thậm chí chỉ nghe được đều sẽ hưng phấn vô cùng, nếu là nhìn thấy, có thể trực tiếp mừng như điên mà chết.

Hoàng Tuyền Thủy, tuyệt đối là một trong số đó.

Ma đạo của Ngô Khí tu, hơn nữa còn là truyền thừa ma đạo vô cùng chính tông, hẳn càng thêm rõ ràng, Hoàng Tuyền Thủy đối với hắn có ý nghĩa gì.

Trách không được hai kiện ma bảo này lại khát vọng như vậy, nơi này lại có Hoàng Tuyền Thủy tồn tại, khí tức Cửu U thật nồng đậm, nếu không phải ta áp chế lực lượng huyết mạch của mình, hẳn là sẽ sinh ra càng mãnh liệt hơn.

Ngô Khí hưng phấn thì thảo vài câu, ánh mắt chậm rãi thu hồi từ dòng sông như lưu ly kia, một lần nữa rơi vào hai chùm sáng dần dần trở nên kịch liệt bên trong.

Trong đó, là hai thứ đồ vật, một thạch đao, một kích đầu.

Đao đá phong cách cổ xưa, nguyên thủy, nếu không phải mặt trên có ánh sáng cùng ba động khí tức cực kỳ nồng đậm, chỉ sợ sẽ bị người coi là công cụ đơn sơ của nông dân.

Đầu kích giống như đúc từ thanh đồng, rỉ sét loang lổ, vũ khí tàn phá tùy ý vứt bỏ trong chiến trường phàm nhân như thế giới phàm nhân, nhưng lúc này, bên trong đầu kích lại có một loại khí tức đáng sợ đang dần dần thức tỉnh.

Người khác có lẽ không thể nhận ra, nhưng bản thân Ngô Khí lại rất rõ ràng, hai thứ này thật giống như hai thứ đồ vật không đáng chú ý như rác rưởi, rốt cuộc là vật gì,

Ma bảo thượng cổ: Mẫn Ma Cổ Đao Lục Thần Kích

Lúc trước trong mộ hoang mà một trong thể lực siêu cấp thượng cổ siêu cấp lưu lại, Ngô Khí đạt được không ít thứ, Vạn Tượng Pháp Bào, Hoang Cổ Bí Sách, còn có ba loại bảo vật không bị lực lượng thời gian hoàn toàn ăn mòn.

Pháp bào Vạn Tượng trong đó, đến nay uy năng vẫn chưa khôi phục, bị Ngô Khí mặc lên người xem như là pháp bào bình thường. Mà Hoang Cổ Bí Sách lại trở thành một trong những bí mật tối cao nhất của Ngô Khí, cũng là bảo vật thần bí nguyên vẹn nhất. Còn có ba món, đều bị Ngô Khí dùng hết, là ở ngoài thành Đông Mộc, đánh chết thành chủ Đông Mộc thành ở Phản Hư cảnh.

Hai thứ còn lại, chính là hai kiện thượng cổ ma bảo hiện ra trước mặt Ngô Khí lúc này.

Bọn chúng đến từ các tông môn khác nhau, là hai vị thượng cổ cường giả tham gia vây công Vạn Tượng tông lúc trước. Đáng tiếc bọn chúng đều bị Vạn Tượng tông chủ tiêu diệt, bảo vật lưu lại đã trải qua ngàn vạn năm, cuối cùng uy năng chưa bị hoàn toàn ăn mòn trước khi bị Vạn Tượng tông., Đã rơi vào trong tay Ngô Khí. Ma bảo từ thời thượng cổ, chính là lấy pháp quyết cùng tài liệu đã thất truyền luyện chế, Ngô Khí mặc dù có lòng, nhưng cũng không có cách nào khôi phục uy năng của chúng, chỉ có thể tạm thời đặt ở trong đan điền dùng chân nguyên của mình thai nghén.

Hắn cũng thật không ngờ, vậy mà ở chỗ này, phát hiện một con sông chảy xuôi nước Hoàng Tuyền.

Hai kiện Mặc Bảo của Mẫn Ma Cổ Dao và Lục Thần Kích sẽ có dị động, hẳn là cảm ứng được Hoàng Tuyền Thủy tồn tại, muốn xông ra đan điền Ngô Khí, cắn nuốt Hoàng Tuyền Thủy khôi phục uy năng của mình.

Chúng không phải tiên khí, mà là ma bảo, trong Hoàng Tuyền có được khí tức tinh thuần u minh không thể tưởng tượng, chẳng những đối với tu sĩ ma đạo là hấp dẫn vô cùng lớn, đối với ma bảo đã bị hao tổn, cũng giống như vậy.

Thứ hai thay đổi.

Mẹ kiếp,

hung phấn, đáy lòng Ngô Khí lúc này đã là hưng phấn khó giải thích. Mặc cho hắn đã là tu vi Phản Hư cảnh, trước cơ duyên như Hoàng Tuyền Thủy, cũng không cách nào kiềm chế tâm tình của mình.

Bất quá hắn cũng không phải người lỗ mãng, trong đôi mắt mặc dù tràn ngập Hoàng Tuyền Thủy như lưu ly đang lẳng lẳng chảy xuôi kia, nhưng hắn lại không lập tức hành động, chẳng những mình không lấy, còn lấy lực lượng nguyên thần của mình, áp chế hai kiện thượng cổ ma đạo cùng Lục Thần Kích kia.

Mi tâm rung động, ông, một sợi nguyên thần lực phân ra, như xúc tu Ngô Khí chậm rãi lan tràn ra, hướng về phía khu vực cách đó trăm trượng, không gian hoàn toàn vắng vẻ kia vươn tới, cẩn thận từng li từng tí, chạm vào một cái.

Dị biến sinh ra, trong đầu Ngô Khí lập tức truyền đến một chút đau đớn, không đợi hắn kịp phản ứng, một tia lực lượng nguyên thần hắn phóng ra ngoài kia., Khi chạm vào khu vực vắng vẻ kia, đột ngột từ bên trong tuôn ra một cỗ lực hút mạnh mẽ đến căn bản không thể phản kháng, đem nguyên thần lực Ngô Khí kéo vào trong đó. Tuy rằng một sợi lực lượng này cũng không cường đại, nhưng dù sao cũng là lực lượng nguyên thần của Ngô Khí tách ra, vẫn như cũ làm Ngô Khí cảm thấy thống khổ.

Bất quá thống khổ này đến nhanh, đi cũng nhanh, lập tức hắn không thèm để ý.

Chỉ là sau khi có biến cố này, trên mặt Ngô Khí, sự hưng phấn cuồng nhiệt cũng bắt đầu dần dần thu lại, một tia ngưng trọng hiện ra, ánh mắt quét qua, rơi vào không gian khu vực không ngừng vắng vẻ kia.

Lúc ánh mắt hắn rơi xuống, vừa vặn khu vực kia, bởi vì thôn phệ một đạo lực lượng nguyên thần của Ngô Khí, xuất hiện một ít biến hóa rõ ràng. Khiến cho Ngô Khí trong đầu, lập tức

hiện lên một đạo linh quang, trí nhớ thần hồn lập tức rõ ràng lên, một ý niệm bỗng nhiên nảy ra.

Thập Hoang Đại Hồn Nguyên Tỏa Minh Cẩm.

Mặt có chút kinh ngạc, trong miệng cũng không kiềm chế, phun ra cái tên thật dài kia.

Lúc ở Thiên Ma Tông, bên trong chư thiên Vạn Pháp Các hắn đã xem qua rất nhiều điển tịch, trong đó vừa vặn nhắc tới một sổ cấm pháp uy lực cực kỳ cường đại. Tuy nói trên phương diện cấm chế, có thể nói còn không bằng một đệ tử của Cẩm Ma Điện, bất quá cũng không ngăn cản hắn nhận ra cấm chế quỷ dị hôm nay ngay dưới trẫm trượng.

Khi hắn phun ra cái tên cấm pháp kia, Ngô Khí bởi vì Hoàng Tuyền Thủy gần trong gang tấc sinh ra sự hưng phấn cuồng nhiệt. Cũng tại lúc này, hoàn toàn thu liễm. Hắn mặc dù không am hiểu cấm pháp, nhưng lại rất rõ ràng uy lực của những cấm pháp kia, nhất là ở trước mắt. Cấm pháp phong tỏa toàn bộ Hoàng Tuyền Thủy đều bị phong tỏa: Thập Hoang Đại Hồn Nguyên Tỏa Minh Cẩm, hắn càng vô cùng rõ ràng.

Lúc chưa tiến vào Chiến Ma hải vực này, cấm pháp phong tỏa toàn bộ Chiến Ma hải vực chính là Thập Hoang Phong Thiên cấm pháp. Trong điển tịch Ngô Khí nhìn thấy ghi chép, thời đại hoang phế, có rất nhiều cấm pháp uy lực cường đại tồn tại, Cẩm Ma điện liền có không ít, được xưng là thập đại cấm pháp Phong Thiên cấm pháp Thiên Hoang, chính là tồn tại cùng cấp bậc với mười loại cấm pháp uy lực cường đại của cẩm ma điện của Thiên Ma tông.

Nhưng hiện tại, trước mặt Ngô Khí, Thập Hoang Đại Hồn Nguyên Tỏa cấm pháp bao phủ toàn bộ con sông, uy lực còn hơn cả tồn tại tầng thứ nhất Thập Hoang Phong Thiên Cẩm Pháp. Nhất là Thập Hoang Đại Hồn Nguyên Tỏa Minh Cẩm Pháp, vẫn là loại chuyên môn dùng để phong ấn U Minh Cẩm Pháp., Như là ma đầu ma bảo... Thậm chí là Ma giới, chỉ cần người thi cấm đủ mạnh, thậm chí có thể phong ấn Ma giới lại. Bất quá cho dù là ở thời đại thái cổ, cũng chưa từng xuất hiện cường giả nào thi triển cấm pháp này, phong ấn Ma giới.

Tốt, thật sự là rất giỏi tính toán, trách không được nước biển phía trên sẽ trong suốt thành như vậy, chỉ để lại một tầng yếm hồ buồn nôn. Hóa ra bí mật thật sự của Chiến Ma hải vực này là ở chỗ này. Nếu không đoán sai, mỗi một lần tu sĩ trong chiến tranh ngã xuống, tàn hồn hải lưu lại, hẳn là toàn bộ đều đưa vào chỗ sâu đáy biển này. Đầu nguồn Hoàng Tuyền Hà này, dùng để dẫn thông thông thông thông đạo giới này cùng Minh giới, dẫn ra nước của Hoàng Tuyền.

Vụ Hải kia, còn có bờ biển tươi đẹp ghê tởm, những thi thú thực lực thấp, tất cả đều là chương nhãn pháp, mỗi một lần chiến tranh, đều là vì Hoàng Tuyền Hà này. Ai cũng không nghĩ tới., Xích Huyết Minh cùng Tà Nguyệt phủ hai thế lực siêu cấp này, hợp mưu tính toán toàn bộ Loạn Ma hải vực, dĩ nhiên là vì Hoàng Tuyền chi hà này, càng không có người nghĩ đến, chỗ sâu trong chiến ma hải vực hung danh hiển hách, chảy xuôi một đầu đủ để cho tất cả tu sĩ Ma đạo đều điên cuồng Hoàng Tuyền hà.

Sau khi mấy ý niệm suy đoán xuất hiện trong đầu, dù Ngô Khí nhìn thấy nhiều mưu quỷ kế hơn, cũng không khỏi sợ hãi. Trên mặt không khỏi hiện ra một vòng khâm phục, có loại xúc động muốn nhìn thấy hai vị cường giả lúc trước định ra mưu tính lớn như vậy. Thủ lĩnh Xích Huyết Minh và Tà Nguyệt phủ, bất quá hiện tại đã qua trọn vẹn mấy ngàn năm., Hai vị kiêu hùng kia hoặc là đã vẫn lạc, hoặc là chính là phi thăng đến thượng giới, Ngô Khí một tu sĩ Phản Hư cảnh nho nhỏ, tất nhiên là không thấy được.

Hoàng Tuyền Chi Thủy, đối với tu sĩ ma đạo có rất nhiều diệu dụng, cần nuốt luyện đan tu pháp luyện khí... Thậm chí một ít thần thông Hoang Cổ cường đại, nếu có Hoàng Tuyền Chi Thủy tương trợ, tu luyện làm ít lợi nhiều, một ngày ngàn dặm. Hiện tại xem ra, hai tòa ma khí của Xích Huyết Minh và Tà Nguyệt phủ kia, hẳn là mượn Hoàng Tuyền Chi Thủy luyện chế mà thành.

Ngô Khí trong miệng thì thảo tự nói, ánh mắt vẫn gắt gao nhìn chăm chăm vào Hoàng Tuyền Chi Hà như lưu ly chậm rãi chảy xuôi.

Dẫn dắt nhiều nước Hoàng Tuyền như vậy, nếu Xích Huyết minh và Tà Nguyệt phủ đều có thể vận dụng được, hai thế lực lớn này chỉ sợ không chỉ là thế lực siêu cấp đơn giản như vậy, chỉ sợ đã vượt xa phạm trù thế lực siêu cấp bình thường, đây chính là tại sao Loạn Ma hải chỉ có hai thế lực lớn, lại có thể thống trị nhiều năm như vậy, còn làm cho thế lực ở các hải vực khác không dám nhúng tay.

Ngô Khí cảm giác mình càng suy nghĩ, đáy lòng càng giật mình. Hắn thậm chí có loại cảm giác, thông qua Hoàng Tuyền Chi Hà chảy xuôi dưới chân, có thể nhìn thấu toàn bộ Loạn Ma Hải Vực.

Những ý nghĩ khác hiện lên sau đó, Ngô Khí lại bắt đầu suy nghĩ làm sao phá vỡ Thập Hoang Đại Hồn Nguyên Tỏa Minh Cầm, lấy nước Hoàng Tuyền bên trong. Bất kể là đối với chính hắn, hay là hai kiện thượng cổ ma bảo cần phải khôi phục uy năng, nước Hoàng Tuyền trước mắt đều là thứ nhất định phải lấy được.

Hai hàng lông mày sớm nhúu chặt lại với nhau, mặt mũi tràn đầy khổ não.

Đáng tiếc ta không giỏi về cấm chế, cũng không có thượng cổ dị bảo chân chính phá cấm châu, nếu không nói không chừng việc này còn có gây ra.

Thập Hoang Đại Hồn Nguyên Tỏa Minh Cầm, nếu là cấm pháp khác còn có thể cân nhắc một chút mà xông vào, quý cấm pháp này lại chuyên môn nhằm vào tu sĩ ma đạo, ta mặc dù mang trên người Thần Ma Chiến Thể đỉnh cấp như U Minh Chiến Thể, nhưng đối mặt cấm pháp khổng lồ này, thân thể vẫn quá mức yếu ớt.

Mất thấy Bảo Sơn ở trước mặt, lại không thể suy nghĩ được, đáy lòng Ngô Khí quả thực tràn đầy lửa giận cùng không cam lòng. Rất nhiều biện pháp ở đáy lòng hắn hiện lên, đều bị hắn từ chối từng cái, hắn không nghĩ ra là không kinh động trên đó đang chém giết hai thế lực siêu cấp, lại có thể đạt được phương pháp xử lý nước Hoàng Tuyền bên trong.

Ồ...

Hắn đang khổ tư, đột ngột lại xuất hiện trước mặt hắn, bất quá lần này cũng không phải là hắn dẫn tới.

Trước mặt hắn, dưới trăm trượng kia, nơi Thập Hoang Đại Hỗn Nguyên Tỏa Minh Cầm, khu vực không gian vặn vẹo kia, bắt đầu run rẩy kịch liệt, động tĩnh rõ ràng không gì sánh được, tựa hồ có cái gì ảnh hưởng đến không gian bị cầm pháp bao trùm.

Ngô Khí chỉ nhìn lướt qua, suy nghĩ nghi hoặc còn chưa kịp hiện lên đã bị hắn triệt để bóp chết, khổ não trên mặt cũng tạm thời thu lại, tràn lên chính là hiếu kỳ cùng hưng phấn.

Có chiến đấu, có người nhiều lần chém giết trùng kích cầm pháp này, mặc dù không phá được, nhưng lại có thể ảnh hưởng tới Thập Hoang Đại Hỗn Nguyên Tỏa Quan này. Tu sĩ đang chém giết nhất định không phải tầm thường.

Đầu nguồn...

Trong đầu Ngô Khí nhanh chóng suy tư, rất nhanh hắn đã hạ quyết định.

Đột ngột há miệng ra, hai đoàn hào quang bởi vì không chiếm được Hoàng Tuyền Chi Thủy mà dần dần ảm đạm xuống, lập tức bị Ngô Khí hút qua, miệng ngậm lại liền bị hắn một lần nữa nuốt vào trong bụng. Cũng không nhiều hơn nhìn Hoàng Tuyền Hà bị Thập Hoang Đại Hỗn Nguyên Tỏa bao trùm, yên lặng cảm ứng một lát.

Trong đôi mắt kia, vào lúc này bỗng nhiên tuôn ra tinh quang cực kỳ sắc bén, nhìn về phía tây dưới chân như lưu ly sông ngòi. Nơi đó, là đầu nguồn.

Đi thôi.

Sâu trong đáy biển vô cùng thanh tịnh, đột ngột hiện ra một đạo huyễn ảnh, ảnh này tốc độ cực nhanh, vặn vẹo xoay chuyển, một hơi ngàn dặm. Mà sau mấy hơi thở, cái bóng này càng ngày càng mờ, từ phía trên tán phát ra khí tức cũng dần dần bắt đầu biến mất, tựa hồ lại có mấy hơi thở, cái bóng này cùng khí tức, sẽ hoàn toàn biến mất.

Chiến Ma hải vực, có hung danh cực kỳ khủng bố, phương viên mấy trăm ngàn dặm, chôn xương vô số. Rất nhiều tin tức liên quan đến chiến ma hải vực, hầu như tất cả tu sĩ ở Loạn Ma hải vực đều có thể nói ra không ít. Bất quá đáng tiếc chính là, bí mật lớn nhất toàn bộ Chiến Ma hải vực, lại bị hai thế lực siêu cấp Xích Huyết Minh và Tà Nguyệt phủ nhìn như không đội trời chung này, liên thủ giấu diếm mấy ngàn năm, tu sĩ biết đến, không có mấy.

Phía tây hải vực, là chỗ sâu nhất đáy biển, nơi đó có một cái hố sâu vô cùng to lớn, cũng âm u vô cùng, bất kỳ Thần Niệm Nguyên Thần dò xét nào đến nơi đó, đều sẽ bị ngăn trở, tựa như dưới hố sâu kia, thông đến Cửu U Minh Giới.

Trước kia, mười năm, trăm năm thậm chí ngàn năm, cái hố sâu u ám này, đều là yên tĩnh không tiếng động. Nơi này không có bất kỳ sinh linh nào tồn tại, không có tu sĩ nhân loại đặt chân, cũng không có yêu thú, ngoại trừ nước biển thông thả phun trào, không có gì cả.

Nhưng hiện tại, yên tĩnh như cái chết này, tựa hồ bị phá vỡ.

Ầm

Một tiếng vang thật lớn, từ dưới hố sâu u ám kia truyền lên, qua ngàn trượng mới bị nước biển chôn vùi thành không tiếng động.

Ầm

Lại một tiếng vang thật lớn, ngay sau đó vang lên.

Ầm ầm ầm..

Không hề ngừng lại, dưới đáy hố sâu, từng tiếng sấm sét nổ mạnh, ầm ầm nổ lên, giống như phía dưới có hai con hung thú viễn cổ đang tiến hành liều chết chém giết, tiếng động lớn vọt lên, vền vền chỉ là dư âm mà thôi.

May mắn nơi này là đáy biển phía dưới mấy ngàn trượng, mà lại là chỗ sâu cấm địa của sinh linh ở Chiến Ma hải vực này, mặc dù ở phía trên có đến hai trăm vạn tu sĩ đang chém giết, đi không có một ai có thể nhìn thấy cảnh tượng nơi này.

Ngoại trừ một đạo hoàn toàn ẩn nấp ở trong hư không, một chút khí tức hình thể cũng không hiển lộ ra.

Tình tiết sửa đổi coi như thuận lợi, canh ba dăng lên, xin cho các vị sư huynh đệ một tấm vé hồi lộ, chấp tay bái tạ.

Mẹ kiếp,

Dưới mặt biển tươi đẹp đến ghê tởm, là nước biển trong suốt, trăm trượng ngàn trượng đều như vậy. Nhưng ở phía tây, dưới mấy ngàn trượng lại có một cái hố sâu không biết bao nhiêu. Hắc Ám, dưới đáy hố biển kia, ngay cả một tia sáng cũng không tìm thấy. Nhưng từ chỗ sâu kia, lại có từng tiếng sấm sét nổ vang, ầm ầm nổ lên, cực kỳ khủng bố.

Thân hình Ngô Khí hoàn toàn ẩn giấu sâu trong hư không, lực lượng của U Minh chiến thể tầng thứ tư, tăng thêm tu vi Phản Hư cảnh, cho dù là cường giả Hợp Đạo cũng chưa chắc có thể phát hiện ra hắn.

Đứng bên bờ hố, Ngô Khí nhìn hố sâu dưới chân mình đều bị bóng tối che lấp. Động tĩnh chung quanh thật sự quá rõ ràng, căn bản không cần cảm ứng cẩn thận, có thể đoán được, sâu trong hố biển kia, sợ là có tồn tại cực kỳ mạnh mẽ đang tiến hành chém giết.

Chẳng lẽ loại khí tức này là... Hợp Đạo cảnh.

Ngay cả bản thân Ngô vút bỏ cũng bị ý nghĩ này xuất hiện trong đầu làm cho hoảng sợ.

Nơi này là đầu nguồn của nước Hoàng Tuyền, bất kể là Xích Huyết Minh hay là Tà Nguyệt phủ khẳng định đều phái cường giả trấn thủ nơi này, trọng địa như vậy, chí ít cũng là Thái Thượng trưởng lão Hợp Đạo cảnh. Có người rõ ràng dám có chủ ý với nơi này, xem ra đã động thủ.

Ừm.

Ngô Khí đang do dự, trong đầu chợt nhớ ra cái gì đó, thần âm khẽ động, lại lập tức hạ quyết định. Sâu trong cơ thể, một cỗ lực lượng đột ngột dâng lên, trong nháy mắt chiếm cứ mỗi một góc thân thể Ngô Khí.

Uống một tiếng đau đớn, sau lưng Ngô Khí, từng sợi u mang ngưng tụ thành huyền ảnh, toàn thân đen kịt, mọc ra hai cái sừng nanh dài. Có huyết trào dữ tợn... Hoàn toàn không giống bóng dáng nhân loại, lơ lửng ở phía sau Ngô Khí, bao phủ thân

thể hấn. Vốn thân thể hấn đã ẩn giấu ở sâu trong hư không, sau khi ảo ảnh này xuất hiện, càng hoàn toàn biến mất cùng một chỗ với hư không kia.

Trong con người lóe ra u mang, quét nhìn hố sâu u ám bên cạnh chân, vô thanh vô tức nhảy xuống.

Ầm

Áp lực, lực áp bách vô cùng nặng nề, trong nháy mắt khi thân thể Ngô Khí tiến vào hố sâu, từng cỗ cảm giác tràn lên, tựa như muốn đem cả người Ngô Khí cứng rắn đè ép thành mảnh vỡ. Mười triệu trăm triệu ngàn trọng... Áp lực càng ngày càng nặng nề, cho dù là tu sĩ Phản Hư cảnh, đối mặt cảnh giới này, chỉ sợ cũng rất đau đầu. Toàn lực chống cự, nào còn chú ý tới ẩn nấp thân hình của mình.

Bất quá tất cả áp lực trên người Ngô Khí đều bị ảo ảnh như ác ma kia ngăn trở, Ngô Khí chỉ cảm thụ một chút, liền không có phản ứng gì.

Chiến Ma hải vực, chỗ sâu nhất chính là mấy ngàn trọng, nhưng hố sâu này, đã qua trọn vẹn ngàn trọng, còn chưa tới chỗ sâu nhất.

Rầm rầm rầm...

Bất quá tựa hồ cũng sắp rồi, càng đi vào sâu bên trong, Ngô Khí ở trong bóng tối vô tận nghe được tiếng nổ mạnh cũng kịch liệt, hiển nhiên là càng ngày càng gần chỗ chém giết phía dưới.

Hắc ám, chung quanh là hắc ám vô cùng vô tận, mặc dù với thị lực hiện tại của Ngô Khí cũng là cái gì cũng không nhìn thấy. Chỉ có thể dựa vào lực cảm ứng cường đại, tránh né chỗ sâu trong hố biển, dư âm càng ngày càng dày đặc.

Ầm

Lại một tiếng vang thật lớn, nổ tung ngay bên tai Ngô Khí, lại là một đạo kinh khí Chân Nguyên, ẩn chứa uy lực cường đại không cách nào tưởng tượng, trực tiếp đánh vào khu vực cách Ngô Khí vài chục trọng, lúc nổ tung, Ngô Khí thậm chí có thể nghe thấy rõ ràng chỗ hư không kia truyền đến rên rỉ.

Trầm xuống, lại thêm trầm trọng, càng ngày càng gần, bên tai Ngô Khí, tiếng vang ầm ầm kia quả thực là dày đặc đến cực điểm. Ngô Khí thậm chí hoài nghi, ngay cả hư không trước mặt hắn, mặc dù đều không chịu nổi, vỡ vụn ra.

Từ chỗ sâu trong đó, mỗi một đạo chân nguyên kinh khí vọt lên đều có được uy lực làm cho Ngô Khí cũng kinh hãi, chỉ một đạo, tựa hồ cũng có thể hủy diệt núi cao, bốc hơi đại dương. Thậm chí, Ngô Khí còn từ bên trong cảm ứng được lực lượng thuộc về pháp tắc, chỉ là những lực lượng kia, so với những tu sĩ Phản Hư cảnh hắn từng gặp phải lĩnh ngộ thì cường đại hơn nhiều, Ngô Khí cảm ứng cũng chỉ là giả như không, hoàn toàn không cách nào thấy rõ ràng.

trôn ở sau hư không, đáy lòng Ngô Khí không khỏi hưng phấn lên, hắn đã gặp qua không ít cường giả Hợp Đạo cảnh, nhưng còn chưa bao giờ gặp qua tu sĩ Hợp Đạo cảnh chém giết, cho dù không phải vì nước Hoàng Tuyền kia, chỉ vì kiến thức một chút tình cảnh chém giết của tu sĩ Hợp Đạo cảnh, vào đáy biển này, cũng đáng giá.

Ồ...

Ngô Khí đang chìm xuống, giống như cảm giác được cái gì, trong miệng phát ra một tiếng kêu kinh hãi.

Cho dù quanh người vẫn là hắc ám vô cùng vô tận, nhưng mà Ngô Khí vừa mới đi qua, rất rõ ràng cảm giác được nơi hắn đi qua, có cấm pháp chấn động lưu lại, còn rất nồng đậm, có lẽ không lâu trước đó, nơi đó còn có một đạo cấm pháp hoàn chỉnh này tồn tại, lại không biết vì sao, bị phá vỡ.

Phát hiện ra điều này, ánh mắt Ngô Khí lộ ra một tia giật mình.

Quả nhiên.... hải vực loạn ma này thật sự có người dám nhỏ rãnh, nhìn thấu mưu đồ Xích Huyết minh cùng Tà Nguyệt phủ lại không vạch trần truyền ra ngoài, mà là trực tiếp đem chủ ý đánh vào trên người hai thế lực siêu cấp này.

Đồng thời trong lòng hắn dâng lên ý nghĩ này, thân thể Ngô Khí đột ngột dừng lại, không tiếp tục chìm xuống nữa. Mà khuôn mặt của hắn có chút ngưng trọng, nhìn xuống phía dưới mấy trượng. Dưới sự bao phủ của hắc ám, mắt không thể nhìn

thấy vật, nhưng cũng không ngăn cản được Ngô Khí dùng lực lượng nguyên thần của mình cảm ứng. Sau nửa ngày, một tia suy đoán kia cũng đã trở thành sự thật.

Lại một đạo cấm pháp phá cấm pháp Xích Huyết minh cùng Tà Nguyệt phủ bày ra, lại bày ra một đạo cấm pháp khác, nghĩ đến là vì phòng ngừa mấy đại trưởng lão Hợp đạo cảnh cùng Thái Thượng cảnh ở Tà Nguyệt phủ đang chém giết trên hải vực biết được.

Ngô Khí cảm ứng được dưới chân mình, bất quá cách đó mấy trượng, lại xuất hiện một đạo cấm pháp. Dưới sự tổn hại của cấm pháp dưới chân, đặt chung một chỗ, nghĩ lại liền biết nguyên do.

Không biết thế lực này từ đâu tới cũng là người to gan lớn mật, phía trên có mười mấy tên cường giả Hợp Đạo cảnh tồn tại, bọn họ vậy mà dám đánh vào hai thế lực siêu cấp này mưu đồ ngàn năm. Nếu ta đi nhắc nhở trên mặt Xích Huyết minh và Tà Nguyệt phủ, chỗ tốt...

Suy nghĩ cuối cùng trong lòng Ngô Khí vừa dâng lên đã lập tức bị hấn đè ép xuống, nếu hấn thật sự làm như vậy, nhất định sẽ hung hăng đắc tội với thế lực cường đại không rõ dưới đáy hồ lúc này, hơn nữa chớ nói ban thưởng, có thể còn bị hai đại thế lực siêu cấp giết người diệt khẩu.

Mấu chốt nhất chính là, Ngô Khí nếu làm như vậy, hấn vĩnh viễn cũng không có khả năng đạt được nước Hoàng Tuyền dưới hầm kia. Cái gọi là không có lợi không dậy sớm, mặc dù muốn hấn hại người, không có lợi ích gì, Ngô Khí tuyệt đối sẽ không đi làm.

Sau khi có quyết định, Ngô Khí lập tức lại nhìn xuống dưới chân mình. Cấm pháp do thế lực thần bí kia bày ra, có thể ngăn cách tin tức hai thế lực lớn của Tà Nguyệt phủ Xích Huyết minh phát ra ngoài, chỉ có một ít dư ba trận chiến tản ra, cấm pháp này, tuyệt đối sẽ không thua Thập Hoang Phong Thiên Cấm dùng để phong tỏa Chiến Ma hải vực quá nhiều.

Nếu là ở Ngô Khí cảnh hoặc là Hóa Thần cảnh tầng ba của chiến thể, loại cấm pháp này đủ để hấn không kể sách nào,

không thể tiến vào, bất quá hiện tại...

Không có bất kỳ động tác dư thừa nào, trực tiếp không chế, thân thể lại giống như tảng đá lớn nhanh chóng chìm xuống, lúc sắp tiếp xúc đến cấm pháp kia, trên người Ngô Khí lập tức ông lên một cái, tầng tầng u mang tuôn ra, hoàn toàn bao trùm thân thể hắn, không chút trở ngại, xuyên qua cấm pháp cực kỳ huyền ảo kia.

Vù vù

Không gian biến hóa, cảm giác quái dị kia còn chưa kịp toàn bộ đánh tới. Một dự cảm nguy hiểm khiến toàn thân hắn sởn tóc gáy xuất hiện, tóc gáy dựng lên, hầu như là theo bản năng, bản năng tới từ chiến thể, thân thể hắn biến mất ngay tại chỗ.

Àm

Sau tiếng nổ mạnh, hư không nơi Ngô Khí đứng lúc trước đã hóa thành một mảnh hỗn độn, một vòng xoáy hư không đang chậm rãi thành hình ở đó. Ngoài trăm trượng, thân hình Ngô Khí lại lần nữa hiển lộ ra, gương mặt vẫn còn kinh ngạc, lòng còn sợ hãi nhìn về phía khu vực ban đầu.

Khi nhìn thấy nơi đó đã biến thành vòng xoáy Hỗn Độn, đáy lòng Ngô Khí lập tức tuôn ra một cỗ nghĩ mà sợ. Tuy vòng xoáy kia chưa hẳn có thể làm gì được hắn, nhưng nếu thật sự bị đánh trúng, hành tung Ngô Khí nhất định sẽ bại lộ, vào lúc này, nơi này sẽ lộ ra chính mình, quả thực không khác gì tìm chết.

Đề xuống sợ hãi trong lòng, ánh mắt Ngô Khí quét ra ngoài đầu tiên, khi cảnh tượng trong không gian rộng lớn này chiếu vào trong mắt hắn, lập tức để hắn sửng sốt tại chỗ.

Đây là một không gian phạm vi đến vạn dặm, có từng tòa cung điện lầu các, hai loại phong cách khác nhau, mỗi thứ chiếm một nửa khu vực. Vốn nên là nơi hùng vĩ đồ sộ, nhưng lúc này, nơi này lại gần như phế tích. Toàn bộ kiến trúc đều sụp đổ, không ngoại lệ, giống như toàn bộ bị áp lực khổng lồ nghiền sinh đè sập.

Những áp lực đáng sợ kia khởi nguồn, có bốn phía, hoàn toàn chia vạn dặm không gian này thành bốn khu vực.

Một thế giới, vô số lưỡi dao sắc bén óng ánh như mặt trăng, như cuồng phong, hoàn toàn tràn ngập thế giới kia, mỗi một lưỡi dao sắc bén, đều có được lực lượng pháp tắc huyền ảo độc đáo, như minh văn, quần quýt bao trùm, bài xích tất cả, tựa như bên trong, ngoại trừ vô cùng vô tận phong nhận, cái gì khác không thể tồn tại, vào trong lập tức bị xoắn nát thành hư vô.

Một thế giới, thế giới nặng nề, trong đó, chỉ có từng tòa núi cao cực đại không gì sánh được, mỗi một tòa đều đỉnh thiên lập địa, làm huyền hoàng chi hào, chồng chất, trấn áp chư thiên.

Lại một thế giới, thấp, bên trong chỉ có một vật, một tòa bảo tháp chín tầng trời. Tháp là đất, đỉnh tháp là trời, tháp có vô số tầng, lực lượng pháp tắc quần quanh, một tầng chính là một ngày đất, bảo quang như đầu, chiếu rọi toàn bộ thế giới.

Một thế giới, hôn mê, bên trong giống như đại dương vô tận, không nhìn thấy biên giới, từng tia pháp tắc nâng một con quái vật khổng lồ, toàn thân huyết hồng, răng nanh sắc bén như trụ trời, từng cây từng cây hợp lại một, mỗi một tiếng gào thét, liền tuôn ra mảng lớn huyết quang, giống như muốn bao phủ chư thiên vạn giới.

Trong vòng vạn dặm, bốn thế giới đều tự chiếm cứ, điên cuồng đè ép đụng vào nhau, tùy ý tuôn ra một đạo kinh khí dư ba, liền đánh nát hư không nơi nào đó thành vòng xoáy Hỗn Độn.

Vạn dặm không gian chỉ còn lại có khu vực trung gian, phía trên có một khu vực giống như đảo nhỏ, có mấy chục tu sĩ tội nghiệp.

Hôm nay canh năm nỏ, canh thứ nhất đến.

Mẹ kiếp,

Loạn Ma hải vực, bất luận là Xích Huyết Minh hay Tà Nguyệt phủ, đều đã tồn tại không biết năm tháng. Máy trăm vạn tu sĩ, đối với hai đại thế lực siêu cấp này đều cực kỳ quen thuộc. Liên tiếp luyện hóa hai tu sĩ Ngô Khí trong hải vực này, cũng quen thuộc đối với hai thế lực lớn.

Khi bốn thế giới khủng bố trước mắt chiếu vào trong mắt, Ngô Khí lập tức đoán ra hai cái trong đó.

Một trong bảy Thái Thượng trưởng lão của Xích Huyết minh, Nguyệt Nhận lão tổ lĩnh ngộ biến dị phong đạo, Hợp Đạo cảnh cường giả.

Một trong Cửu Đại Thái Thượng trưởng lão của Tà Nguyệt phủ, Linh Lung Tháp chủ, lĩnh ngộ bảo tháp chi đạo, Hợp Đạo cảnh cường giả Hợp Đạo cảnh.

Ẩn nặc phía sau hư không, trên mặt Ngô Khí mang theo vẻ kinh ngạc, không dám tin nhìn cảnh tượng trước mắt. Bốn cái thế giới kia đang điên cuồng đè ép, khu vực vạn dặm đã bị bốn thế giới tràn ngập, chỉ ở khu vực trung tâm, lưu lại một hòn đảo nhỏ đáng thương chưa đủ trăm trượng.

Suy đoán ra chủ nhân của hai thế giới trong đó, Ngô Khí đang muốn suy nghĩ về hai thế giới khác, hai vị cường giả Hợp Đạo cảnh kia là người phương nào, một thế giới trong đó, thanh âm âm âm truyền ra, cũng đã nói cho Ngô Khí đáp án.

Bành

Là thế giới tràn đầy quang mang huyết hồng kia, trong tiếng vang điên cuồng đụng vào thế giới bảo tháp trấn áp kia, hai thế giới đồng thời lực lượng pháp tắc tán loạn, sinh ra yên diệt, làm cho người cực kỳ sợ hãi.

Trong lúc có động tác to lớn này, trong thế giới huyết hồng kia, một thanh âm điên cuồng mà bén nhọn, cũng truyền ra.

Huyền Hoàng lão nhi, hai người các ngươi còn giãy dụa có tác dụng gì, vẫn nên ngoan ngoãn chờ. Chờ các huynh đệ của bảo

lâu ta bày ra Đại Ngũ Hành Thiên Bảo di chuyển cấm pháp, đưa Hoàng Tuyền Tuyền Nhãn trở về bí địa của bảo lâu ta, mưu đồ ngàn năm của Xích Huyết minh các người và Tà Nguyệt phủ sẽ biến thành bọt nước, đến lúc đó xem các người có mặt mũi gì đi thượng giới gặp lão tổ tông các người...

Trong thế giới huyết hồng, sâu bên trong từng chiếc răng nanh khép lại, hiện ra một bóng người mơ hồ, tiếng cười the thé cùng lời nói trào phúng vang vọng vụn vặt, nhưng đến trên không trung, lại quý dị biến mất toàn bộ, một chút cũng không truyền ra.

Trong chỗ tối, Ngô Khí đang suy tư lập tức ngừng lại, nhìn về phía thế giới màu máu kia.

Bảo lâu...

Khi hai chữ kia vọt lên trong đầu Ngô Khí, lập tức, Ngô Khí liền nhớ lại một bức tranh, ở trong Cổ Dương thành kia, tòa lâu các kia, còn có phát hiện của Ngô Khí phía sau. Trong khoảnh khắc này, sương mù nghi hoặc trong lòng, tựa như ánh mặt trời chiếu vào, bắt đầu nhanh chóng tản đi.

Vậy mà thật sự là bảo lâu này tại phá quỷ, thương hội thương hội bảo lâu luôn luôn tham dự chiến tranh ở Loạn Ma hải vực, lúc hai đại thế lực siêu cấp Xích Huyết Minh và Tà Nguyệt phủ bắt đầu chiến tranh, ra tay ám toán, mơ ước có được Hoàng Tuyền Nhãn của hai thế lực lớn mưu tính mấy ngàn năm mới làm ra.

Chỉ mấy câu nói, trong lòng Ngô Khí vang lên, tùy ý nói một câu, nếu truyền ra ngoài, đủ để cho toàn bộ Loạn Ma hải vực đều sôi trào.

Hừ.

Một tiếng hừ lạnh vang lên, như sấm rền trên chín tầng trời, âm âm nổ vang trong không gian vụn vặt này.

Đây là thế giới bảo tháp trấn áp, trong tòa bảo tháp chín tầng trời, chỗ mũi tháp, cũng ngồi ngay ngắn một bóng người mơ hồ, giống như cả người đều dung nhập vào thế giới kia, thanh âm không theo pháp luật. Thế giới bảo tháp kia, trong chốc lát

liền có vô số bảo quang tráng kiện, xòe bốn chữ ra, ngăn cản thế giới máu huyết âm âm xông tới.

Là vị Thái Thượng trưởng lão của Tà Nguyệt phủ, cùng là cường giả Hợp Đạo cảnh. Linh Lung Tháp chủ.

Huyết Nha lão tổ, người cao hứng quá sớm. Chỉ bằng một đám phế vật nhãi nhép kia, muốn đòi Hoàng Tuyền Nhân đi, nằm mơ đi.

Ha ha... Huyết Nha lão nhi, Thiên Sơn lão nhi, hai người các ngươi thật sự là ngu xuẩn như heo, uổng cho hai người các ngươi còn trộm ngôi vị cao ở bảo lâu, lại còn không biết chết đến mức sống uổng đời. Mang theo một đám lâu la, dám ám toán Xích Huyết minh ta và Tà Nguyệt phủ, quả thực là muốn chết. Đợi bốn tọa thoát thân, nhất định phải trên dưới bảo lâu các ngươi xuống, gà chó không tha.

Phía sau tiếng cười điên cuồng tràn ngập sát ý kia, lại là đến từ thế giới tràn đầy nguyệt nhận nào, bên trong gào thét không ngừng, điên cuồng đụng vào thế giới quần sơn dựng thẳng đứng nào, giống như muốn đem thế giới kia hoàn toàn xé nát.

Trong thế giới kia tràn đầy núi cao sừng sững, một tòa cao nhất, đỉnh núi cũng ngồi ngay ngắn một bóng người mơ hồ. Lại không có bất kỳ lời nói ác độc hay điên cuồng nào, chỉ là từ trong thế giới kia, một tiếng hừ lạnh theo lực lượng pháp tắc nặng nề vô cùng trào ra, không sợ chút nào chạm vào thế giới nguyệt nhận kia.

Nương theo từng giọng nói này là cảnh tượng khiến người ta hoảng sợ đến cực điểm trong vạn dặm này. Ngoại trừ khu vực âm u kia, những nơi khác hầu như hoàn toàn bị dư âm va chạm của bốn thế giới chém giết bao trùm, từng vòng xoáy Hỗn Độn được sinh ra., Hiện lộ ra vết nứt không gian phía sau. Phía dưới, từng tòa kiến trúc to lớn, kỳ thật bên trong đã sớm hoàn toàn mục nát, tùy ý một đạo kinh khí rơi xuống, chạm đến hết thấy, đều biến thành tro bụi.

Cho tới bây giờ, đáy lòng Ngô Khí hầu như không còn nghi ngờ, tất cả chân tướng đều ở trước mắt.

Thế lực lớn thứ ba ở Loạn Ma Hải, vẫn luôn là bảo lâu không tranh với đời, âm thầm nhìn ra âm mưu của Xích Huyết Minh và Tà Nguyệt phủ nhưng không nói ra, ngược lại nhân cơ hội ám toán. Trong lúc hai thế lực lớn diễn kịch chiến, đột nhiên phái ra hai vị cường giả Hợp Đạo cảnh, xuất thủ giam cầm hổ biển này, muốn dời con mắt Hoàng Tuyền kia đến trong bí địa của bảo lâu.

Trước lợi ích, cái gì cũng có thể lấy ra phá vỡ. Bảo lâu kia đã là thương hội cổ xưa truyền thừa vạn năm ở Loạn Ma hải vực, luôn luôn tuân thủ đều là nguyên tắc không tham dự tranh đấu, bây giờ vì con suối vàng kia, vậy mà chủ động đánh lên ám toán.

Trong đầu Ngô Khí hiện lên ba hai ý niệm, ánh mắt quét về phía hai thế giới, một bên huyết hồng tràn ngập, một bên núi cao sừng sững.

Hai người này, hẳn là tu sĩ Hợp Đạo cảnh ẩn giấu trong bảo lâu nhiều năm. Người Bảo Lâu ngoại trừ những lâu chủ kia, những cường giả khác đều luôn điệu thấp, trách không được phần lớn tu sĩ Loạn Ma hải vực đều không biết, mặc dù nói ra tục danh, ta cũng sẽ không tìm thấy trong trí nhớ thần hồn hai người kia.

Nhìn nhiều thêm mấy lần, Ngô Khí vẫn không hồi tưởng lại hai chủ nhân đáng sợ của hai thế giới kia, là cường giả Hợp Đạo cảnh gì đó. Hắn đang muốn tìm một chỗ an toàn xem cuộc chiến, chợt nhớ tới lời nói của một trong bốn người lúc trước.

Hoàng Tuyền tuyên nhãn,

Bốn chữ như bốn đạo linh quang, âm âm hiện lên trong lòng Ngô Khí.

Ở đâu ra vậy.

Sâu trong hư không, ánh mắt Ngô Khí như hai mũi tên nhọn, vồ vào bốn khu vực khủng bố kia. Trên hòn đảo nhỏ, mấy chục tu sĩ, đang bận rộn như kiến. Chỉ do dự một chút, thân hình Ngô Khí lập tức chuyển động, u mang phun trào, một bước ra, chính là mấy trăm dặm.

Không có tiếng động gì truyền ra, sau một khắc, thân hình Ngô Khí đã đến không trung hòn đảo nhỏ trăm trượng kia, ánh mắt cũng lập tức lướt xuống.

Chỉ thấy bên dưới có vài chục tu sĩ, mỗi một người đều là tu sĩ Phản Hư cảnh, người cầm đầu, lão giả một râu tóc bạc trắng, đúng là cường giả siêu cấp nửa bước Hợp Đạo cảnh.

Dưới sự dẫn dắt của lão giả kia, mấy chục người đều cực kỳ bận rộn, đối với thế giới chém giết kịch liệt trên không trung của mình, bốn người kia hoàn toàn không có hứng thú, mắt điếc tai ngơ, dưới chân Tinh Phật Nguyệt Bộ, huyền ảo không tên, mỗi người đều cúi đầu xuống., Nhìn kỹ dưới chân, mỗi người đều đang đi dọc theo con đường quý dị, tựa hồ đang tìm một loại cân bằng, hoặc là tìm được chỗ nào đó kỳ dị. Ở trong đó, Ngô Khí thậm chí thấy được một thân ảnh quen thuộc, lúc trước ở Cổ Dương thành, Ngô Khí mua một tấm bảo lâu trong tòa hải vực có phẩm chất thượng phẩm, vị chấp sự phụ trách tiếp đãi Ngô Khí, lão giả áo đen kia.

Thân ảnh người này vừa lọt vào trong mắt, Ngô Khí còn chưa kịp nhìn kỹ mấy lần, lập tức thu hút tất cả đồ vật trên đảo làm cho ánh mắt Ngô Khí hoàn toàn bị hấp dẫn.

Đó là...

Hoàng... Hoàng Tuyên Tuyên Nhân.

Cho dù là Ngô Khí, tự nghĩ tâm chí đã kiên định như hàn thiết, bỗng nhiên nhìn thấy vật kia, cảnh tượng kia cũng vẫn làm cho sâu trong hư không hai mắt hắn trợn lên, đồng tử đột nhiên co rút lại, âm điệu đỏ hồng nồng đậm cũng lập tức tràn lên mặt hắn.

Nơi đó, có một tòa đài không biết tế đàn, chiếm cứ một nửa đảo nhỏ, toàn thân đen nhánh như mực, từng đạo hoa văn huyết hồng như hoa văn, giống như tự nhiên sinh ra, minh khắc quán quanh ở phía trên, như từng sợi tơ máu, tản mát ra lực lượng nhiếp hồn người. Thực tế lực lượng vô cùng, Ngô Khí chỉ nhìn qua vài lần, lập tức liền cảm giác phía trên kia truyền đến từng luồng từng luồng hấp lực, làm cho mi tâm Ngô Khí vô cùng kịch liệt nhảy lên.

Trong thần cung, nguyên thần ngồi ngay ngắn ở chỗ sâu trong linh vụ, dưới lực hút này dẫn động, lại có loại xúc động muốn ly thể chui vào trong tế đàn kia.

Nếu không phải Ngô Khí tỉnh lại kịp thời, mạnh mẽ cắn đầu lưỡi, trấn áp nguyên thần của mình, chỉ sợ nguyên thần Ngô Khí thật sự làm như vậy. Nếu thật sự là vậy, không cần suy nghĩ nhiều, Ngô Khí đã biết nguyên thần của mình chui vào trong đó, tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt.

Dưới sự sợ hãi, ánh mắt Ngô Khí lập tức dời đi, không hề nhìn tế đàn có tơ máu quấn quanh kia, mà là rơi vào trên đỉnh tế đàn kia, đoàn nước suối kỳ dị đang ~ ục ục ục ục dâng trào.

Trên đỉnh tế đàn ước chừng cối xay, giống như chạm rồng đá, một đoàn nước suối kỳ dị từ chỗ sâu kia tràn lên. Nước suối kia, sở dĩ gọi là kỳ dị, chính là vì, nước suối không phải là trong suốt không có gì sánh được, mà là như lưu ly tản ra hào quang vô cùng mê người, mỗi một hạt nước suối, đều có vô số mặt nước, chiếu rọi tất cả trong thiên địa này, chỉ một cái, đáy lòng Ngô Khí liền dâng lên một cỗ hy vọng cực kỳ mãnh liệt.

Dục vọng chiếm hữu đáy lòng Ngô Khí lúc này chính là chiếm hữu. Hắn muốn có tất cả nước Hoàng Tuyền nhìn thấy trước mắt. dù hoặc từ trong nước suối như lưu ly kia phát ra, hắn vậy mà có loại cảm giác hoàn toàn không cách nào chống cự.

Luồng vọng này cùng một chỗ, quả thực giống như lũ quét, hoàn toàn không khống chế được. Sâu trong cơ thể hắn, một luồng lực lượng huyết mạch, như cảm ứng được cái lực lượng không gì sánh kịp kia mê hoặc, mặc cho Ngô Khí nguyên thần lực trấn áp, đều nghĩa không lo mà lao ra, chiếm cứ thân thể Ngô Khí.

Từng giọng nói đột ngột vang lên trong lòng Ngô Khí, âm âm lao về phía đầu Ngô Khí.

chiếm hữu tất cả...

Sâu trong hư không, khuôn mặt Ngô Khí biến đổi hoàn toàn, ngay chính hắn cũng không nghĩ tới, chỉ nhìn mấy lần nước suối kia mà thôi, vậy mà sẽ dẫn đến trong cơ thể biến hóa lớn như vậy.

Canh hai đến canh.

Sâu trong hư không, trong cơ thể Ngô Khí, nương theo lực lượng huyết mạch cực kỳ hung ác kia, còn có từng tiếng âm tiết cổ xưa vang vọng trong minh minh minh, tối nghĩa lạnh lẽo, không người nào trong tu chân giới có thể nghe hiểu âm thanh, nhưng Ngô Khí lại có thể biết rõ ràng ý nghĩa của thanh âm kia.

Tu La Tu La Tu La

Đó là thanh âm còn sót lại giữa thiên địa, thuộc về tộc đàn hung sát nhất thời đại thái cổ.

Nếu như giữa thiên địa, không có Tu La hiện thế, những thanh âm cổ xưa này vĩnh viễn sẽ không xuất hiện. Nhưng dưới vận mệnh liêu mạng, thời đại hoang cổ đã chôn vùi trong dòng sông dài năm tháng, ở giữa thiên địa này, lại xuất hiện một đầu Tu La lần nữa. Cho dù con Tu La này, huyết mạch trong cơ thể, hơn phân nửa đều là tộc đàn thuộc về nhân loại này sau khi thống trị chư thiên vạn giới.

Những khí tức cổ xưa còn sót lại này không có lựa chọn nào khác, một tia huyết mạch Tu La tồn tại, sẽ thu hút chúng tới.

Khi lực lượng huyết mạch ở chỗ sâu trong cơ thể chiếm cứ thân thể Ngô Khí, những khí tức Tu La từ sâu trong minh minh trào ra kia, liền một mạch hướng về phía cơ thể Ngô Khí đi tới. Ngay phía dưới, trên đỉnh tế đàn huyết văn dày đặc, trong con suối đang ục ục sôi sục, vào lúc này, tựa hồ cũng sinh ra biến hóa cực kỳ quỷ dị.

Vù vù

Một tiếng dị hưởng, giống như có thứ gì đó, xuyên qua nước Hoàng Tuyền đang phun trào, từ chỗ sâu kia, hướng phía đỉnh tế đàn mà đến. Khí tức kia đang dần dần tới gần, cùng Ngô Khí trong cơ thể, lại bắt đầu hô ứng. Một loại cảm giác làm cho Ngô Khí sợ hãi không gì sánh được, lúc này xuất hiện trong lòng Ngô Khí.

Không tốt, vậy phía dưới là Minh giới. Nơi sinh tồn của Tu La nhất tộc, giữa thiên địa còn sót lại khí tức tu la nồng đậm nhất.

Thông qua nước suối chậm rãi tới gần, khí tức này khiến Ngô Khí cảm thấy vô cùng sợ hãi. Lúc này trong cơ thể hắn đã hoàn toàn bị lực lượng huyết mạch Tu La chiếm cứ, chỉ còn lại trong thần cung. Dưới sự trấn áp của lực lượng nguyên thần bàng bạc, lực lượng huyết mạch mỏng manh của hắn hiện tại không thể tràn vào, chiếm cứ nguyên thần của hắn.

Nhưng cũng là như vậy, cả người Ngô Khí đã bắt đầu biến hóa, ngay chính hắn cũng không phát hiện. Ở phía sau hắn, đoàn huyễn ảnh kia, như bắt đầu chậm rãi thực chất hóa, lần phiên rằng nanh kia cũng bắt đầu dần dần ngưng thực, bao phủ tới thân thể Ngô Khí, muốn hợp làm một với Ngô Khí, để Ngô Khí chân chính biến thành một đầu Tu La.

Tuy người vẫn là Ngô Khí, còn chưa biến thành Tu La thể. Nhưng đang muốn phát sinh biến hóa, đều vô cùng rõ ràng chiếu vào trong nguyên thần Ngô Khí.

Khiến hắn vô cùng sợ hãi, nơi này mặc dù là hải vực Chiến Ma, nhưng ít nhất vẫn là Tu Chân giới. Nhưng dưới con suối kia, lại không phải là Minh giới chân chính. Hai thế lực lớn siêu cấp Xích Huyết minh và Tà Nguyệt phủ mưu đồ mấy ngàn năm, đã sớm chân chính câu thông Cửu U Minh giới, dẫn nước Hoàng Tuyền trong Minh giới đến nơi này.

Ngô Khí nằm mơ cũng sẽ không nghĩ đến. Vốn là vì hắn tấn thăng đến Phản Hư cảnh, sau khi ngưng tụ nguyên thần, tu la huyết mạch trở nên trung thực, sẽ nhìn thấy Hoàng Tuyền Tuyền Nhãn kia, lần nữa bộc phát ra.

Lúc trước hắn cũng đã từng thấy Hoàng Tuyền Chi Thủy, là bị cấm pháp bao phủ những cái kia, nhưng lại không có vấn đề. Vậy liền nói rõ tất cả chuyện này không phải là Hoàng Tuyền Chi Thủy, mà là Hoàng Tuyền Tuyền Nhãn trước mắt, còn có ở chỗ sâu trong Tuyền Nhãn, thế giới đã từng Tu La nhất tộc xưng bá kia.

Cửu U Minh Giới.

Tu La nhất tộc từ Thái Cổ đã tuyệt chủng, huyết mạch lạc ấn tán lạc thiên địa, chỉ có lúc lại xuất hiện Tu La, lần nữa tự động tụ tập tới.

Ngô Khí là người đầu tiên sau thời đại Hoang Cổ.

Trước kia hắn cũng từng bị huyết mạch Tu La trong cơ thể cưỡng ép, nhưng bởi vì tu chân giới dù sao cũng chỉ là tu chân giới, khí tức Tu La còn sót lại cũng không nồng đậm, cực kỳ mỏng manh, so với huyết mạch Ngô Khí còn mỏng manh hơn nhiều. Nhưng hiện tại, địa phương hắn đứng, trước mặt lại có một con suối vàng, mà ở chỗ sâu trong con suối, đã không còn là tu chân giới, mà là nơi từng bị Tu La nhất tộc tàn sát bừa bãi xưng bá, Cửu U Minh giới.

Giữa thiên địa này, bất luận một chỗ nào còn sót lại khí tức Tu La, đều không có khả năng vượt qua Cửu U Minh Giới. Hiện tại, liền có một cỗ khí tức Tu La cực kỳ nồng đậm, đang xuyên thấu qua Hoàng Tuyền Tuyền Nhãn, muốn vượt qua Minh Giới, hướng về phía Ngô Khí.

Từ sau khi hắn lấy được U Minh chiến thể trong Hoang Cổ truyền thừa từ cánh tay cụt, trong cơ thể Ngô Khí không hiểu sao có nhiều huyết mạch Tu La, vốn hắn cho rằng mình có thể khống chế huyết mạch này, hóa thành bản thân sử dụng. Đáng tiếc hắn xem thường tộc đàn hung sát của Tu La nhất tộc thời đại thái cổ này liền có thể tàn sát bừa bãi thiên địa.

Vén vén chỉ là một sợi huyết mạch mỏng manh, liền làm cho lực lượng huyết mạch nhân loại của Ngô Khí không có lực lượng phản kháng chút nào, nếu còn có lực lượng tinh thần trấn áp, Ngô Khí đã sớm biến thành một con Tu La chân chính. Nhưng dù vậy, lực lượng tinh thần của hắn cũng càng ngày càng lực bất tòng tâm, chiến thể tiến giai, huyết mạch Tu La cũng càng thêm nồng đậm, mỗi một lần bộc phát ra đều làm cho Ngô Khí ăn hết đau khổ.

Khiến hắn đau đầu nhất là, lực lượng huyết mạch Tu La đã sớm dung hợp cùng thân thể hắn, hoàn toàn không cách nào phân tách. Hắn còn chưa nghĩ tới lúc biện pháp tốt, huyết mạch Tu La vậy mà lại một lần nữa bộc phát.

Uống không thể để cổ khí tức Tu La kia nhập thể, nếu không mặc dù ta có nguyên thần trợ giúp cũng không trấn áp được.

Trong cơ thể hắn đang phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, khiến Ngô Khí hoàn toàn không thể nào yên tĩnh lại, ở sâu trong, một cỗ lực lượng huyết mạch lạnh lẽo không gì sánh được, quả thực như núi lửa bộc phát, điên cuồng trào ra, đem huyết mạch thuộc về nhân loại trong cơ thể Ngô Khí áp bách đến một góc.

Cạch thiếp như nước, một lớp liên tiếp tuôn về phía thần cung Ngô Khí.

Trên người hắn đang phát sinh biến hóa, Ngô Khí đã không thể chú ý tới. Thần Cung vừa phá, lực lượng nguyên thần nếu cũng bị lực lượng huyết mạch Tu La chiếm cứ, vậy hắn ngay cả cơ hội xoay người cũng không có, trong khoảnh khắc sẽ mất đi tất cả linh trí, hóa thân Tu La, một con Tu La cuối cùng trong thiên địa, không có cảm tình, ngoại trừ giết chóc thôn phệ, không có hi vọng gì khác.

Cho dù Ngô Khí là ma đầu, cũng không muốn trở thành sinh linh chỉ vì giết chóc mà tồn tại. Chẳng qua đáng tiếc, có một số việc, không phải người không muốn, sẽ không phát sinh. Ví dụ như hiện tại, nếu Ngô Khí biết Hoàng Tuyền Nhãn sẽ dẫn tới lực lượng Tu La trong cơ thể bộc phát, hắn thà bỏ qua nước Hoàng Tuyền, cũng sẽ không mạo hiểm đến đây.

Hiện tại, đã muộn rồi.

Ừ ừ ~ ừ ừ ~

Đột ngột, trên đỉnh tế đàn, Hoàng Tuyền Tuyền Nhãn vốn chỉ chậm rãi ngâm nước, lại bắt đầu có cảnh tượng sôi trào.

Ồ...

Tiếng vang quái dị đột nhiên xuất hiện, lập tức khiến cho tế đàn xung quanh, đang bố trí mấy chục bảo lâu tu sĩ gì đó. Lão giả cầm đầu, thân hình lập tức thẳng tắp, mang theo ánh mắt nghi hoặc rơi vào trên nước suối đột nhiên biến hóa kia.

Không đợi hắn đi qua điều tra, bỗng nhiên trong con suối, nước suối như lưu ly, tốc độ quay cuồng tăng mạnh, tiếng xì xào vang lên, thật sự sôi trào lên.

Vù vù

Dị biến sinh sôi, trong con suối sôi trào, một luồng khí tức chỉ to bằng đầu ngón tay, toàn thân đen đỏ giao thoa, chậm rãi chui ra. Ở đây hơn mười người, không ai có thể ngờ tới, lúc bọn họ còn chưa bố trí xong cấm pháp kia, trong con suối này sẽ xuất hiện biến hóa đột ngột như vậy.

Những người khác không có động tác, người cầm đầu, lão giả nửa bước Hợp Đạo cảnh, nhìn thấy khí tức này từ trong mắt suối tràn ra. Tuy không biết nội tình, nhưng hẳn dự đoán, dưới Hoàng Tuyền Nhãn kia, chính là Cửu U Minh Giới, từ trong thế giới kia đi ra vật, bất luận vì sao, đối với tu sĩ ma đạo mà nói, hẳn là bảo vật.

Đã có ý nghĩ này, lão giả này lập tức không kiềm chế được.

Vù vù

Hắn ra tay, cũng coi như cẩn thận, bàn tay vừa duỗi ra, chân nguyên to lớn lập tức ngưng tụ thành một bàn tay lớn, toàn thân óng ánh, như ngọc thạch, chộp về phía một luồng khí tức đỏ thẫm quý dị vô cùng. Những người khác nhìn thấy lão giả ra tay, đều muốn biết khí tức hắc hồng trong toàn bộ Hoàng Tuyền Nhãn đều sôi trào, rốt cuộc là vật gì.

Bất quá để mấy chục người bọn họ sớm biết khí tức đó là vật gì, dù câu bọn họ ra tay, bọn họ cũng tuyệt đối sẽ không đưa một ngón tay ra.

Ầm

Ngoài dự kiến của tất cả mọi người, ngay khi lão giả râu bạc trắng tóc trắng, nửa bước Hợp Đạo cảnh ngưng tụ ra chân nguyên đại thủ chộp vào khí tức quý dị đỏ thẫm kia, lại không phải kết quả bị khí tức hắc hồng bắt lấy, mà là bỗng nhiên một tiếng vang thật lớn, năm ngón tay to như chân nguyên của lão giả kia, óng ánh như ngọc, toàn bộ đều toán loạn.

Khiến cho lão giả hoảng sợ chính là, sau khi năm ngón tay của chân nguyên đại thủ của lão vỡ nát toàn bộ, lại có một sợi khí tức đỏ thẫm không thể nghe thấy, đột nhiên xuất hiện trong cánh tay chân nguyên của lão, như một con trùng dài, nhanh chóng bay về phía bản thể của lão.

Hừ hừ!

Mặc dù rất kinh ngạc chính mình ngưng tụ ra chân nguyên đại thủ, vậy mà trước mặt một đạo khí tức đỏ thẫm lập tức tan vỡ. Nhưng phát hiện khí tức đỏ thẫm kia lại muốn tập kích bản thể hắn, hắn lập tức rất quyết đoán, một đầu ngón tay khác điểm mũi nhọn phong mang bốn phía, trực tiếp vạch một cái trên cánh tay Chân Nguyên của hắn.

Như tiếng vải xé rách, cánh tay chân nguyên của hắn lập tức bị chính hắn chặt đứt.

Chân Nguyên đứt tay, hắn vốn tưởng rằng đạo khí tức đỏ thẫm kia không có gửi gắm, muốn thoát ra ngoài. Nhưng lập tức, trên khuôn mặt hạc phát đồng nhan của hắn, liền lộ ra biểu tình cực kỳ hoảng sợ.

Trong cơ thể hắn, trong đan điền, trong không gian rộng lớn không gì sánh được, trên Nguyên Anh ngồi xếp bằng. Lại không biết tại sao, trống rỗng xuất hiện một đạo hắc hồng chi khí nhỏ bé không gì sánh được, trực tiếp quán quanh trên Nguyên Anh của hắn.

Nguyên Anh trong suốt như ngọc, dưới một đạo khí tức đỏ thẫm quán quanh, lại bắt đầu biến thành rắm, liên tục mang theo Chân Nguyên trong cơ thể hắn.

Hắc Âm Huyết Hồng, hai loại nhan sắc này, bắt đầu ăn mòn tất cả huyết nhục trong cơ thể lão giả kia. Huyết nhục trong kinh mạch huyết Chân Nguyên... Không cách nào tưởng tượng được biến hóa đáng sợ, nhanh chóng vô cùng, lúc lão giả phát giác, trong một hơi thở, hết thảy trong cơ thể hắn đều bị đạo khí tức kia hoàn toàn lây nhiễm.

Cái này... Sao.. Sao lại như vậy...

Lão giả nửa bước Hợp Đạo cảnh này, địa vị khá cao trong bảo lâu, cũng trải qua nhiều chém giết thảm liệt, nhưng chưa từng gặp phải cảnh tượng như vậy, trong lúc hắn kinh hãi lên tiếng, đã ăn mòn hết thảy khí tức đỏ thẫm trong cơ thể hắn, rung động một chút, như có linh trí, trực tiếp đi về phía nguyên thần trong thần cung của hắn.

Lại một hơi thở, khí tức đỏ thẫm quý dị vô cùng kia, chỉ lay động một chút, liền chui vào trong thần cung của vị lão giả nửa bước Hợp Đạo cảnh này. Đúng vào lúc này, sau khi khí tức đỏ thẫm này vào Thần Cung, hắn mới cảm ứng được hết thấy ẩn chứa trong khí tức.

Àm

Cảm ứng lực chạm đến khí tức kia trong nháy mắt, lão giả liền cảm giác thế giới trước mắt trong tiếng nổ phá toái mà biến mất, vô số âm lãnh lãnh khát máu.... Ý niệm làm cho người ta điên cuồng, trong nháy mắt chiếm cứ tâm thần lão giả, kéo lão vào một thế giới khác, một cái chỉ có giết chóc cùng cắn nuốt hai loại thế giới mơ ước tồn tại.

Cái này... A..

Một tiếng hét thảm cuối cùng phát ra từ miệng lão giả kia, vang vọng toàn bộ khu vực vạn dặm.

Trong đó có tiếng thê lương, chính là động tĩnh mà bốn vị cường giả Hợp Đạo cảnh đang chém giết tạo thành cũng không áp chế được, tiếng gào của hắn, thậm chí đã tràn vào trong bốn thế giới kia, bị bốn vị cường giả Hợp Đạo cảnh nghe được.

Ừm.

Có dị biến này, bốn người kia, hầu như đồng thời trong miệng phát ra một tiếng kinh ngạc, sau đó trong bốn thế giới từ đâu xuất hiện, bốn ánh mắt đồng loạt rơi vào đảo nhỏ, trên người lão giả đang gào rú thê lương kia.

Nhạc Sơn, xảy ra chuyện gì?

Trong một thế giới trong đó, thanh âm tràn ngập vô tận uy nghiêm, âm âm truyền ra, rơi vào trên đảo nhỏ kia, trong đó có hơn mười tu sĩ, trong đó cũng bao gồm lão giả đang gào thét thảm thiết nửa bước Hợp Đạo cảnh. Bất quá vào lúc này, mấy

chục người, còn có lão giả kia, bất kể là ai, đều không có cách nào trả lời câu hỏi của vị cường giả Hợp Đạo cảnh này.

Lão giả tên là Nhạc Sơn kia, đã hoàn toàn bị đạo khí tức đồ thẩm quý dị vô cùng kia ăn mòn. Không chỉ thân thể đang phát sinh biến hóa quý dị, còn có nguyên thần của lão, cũng đang biến hóa theo phương hướng không thể biết. Bởi vì tu luyện một loại công pháp nào đó, vị tu sĩ bảo lâu tên là Nhạc Sơn này. Trong cơ thể mặc kệ là huyết nhục hay chân nguyên, đều là óng ánh như ngọc, nhưng hiện tại, lại bị hai chữ đồ đen chiếm cứ.

Từ trong cơ thể hắn, từng luồng từng luồng khí tức hung sát khát máu điên cuồng trào ra, như là dịch nhờn, tuôn ra chung quanh, bốn phương tám hướng. Mấy chục tu sĩ kia vây quanh Nhạc Sơn, nơi đó tránh được, hơn nữa bọn họ hiện tại đang bố trí một loại pháp trận nào đó, cấm pháp nào đó. Căn bản không thể rời khỏi khu vực của mình, đối với khí tức hung thần di động này, bọn họ không có bất cứ cách nào, chỉ có thể bị động thừa nhận.

Nhạc Sơn là tu sĩ nửa bước Hợp Đạo cảnh, thậm chí đã lĩnh ngộ một loại Đại Đạo pháp tắc nào đó, đều không thể chống cự hung thần trong đó, những người khác bất quá đều là Phản Hư cảnh mà thôi, phần lớn đều không lĩnh ngộ được Đại Đạo pháp tắc, càng không chống cự được. Nếu không có phần lớn Nhạc Sơn nhận được, mấy chục người này cũng sẽ bị ăn mòn trong nháy mắt.

Sau khi thấy mình hỏi một câu, lại không có ai trả lời mình, trong thế giới tràn đầy răng nanh huyết hồng kia. Sâu trong thân ảnh mơ hồ, sau khi hừ lạnh một tiếng, đột nhiên biến mất ở thế giới kia.

Trên đảo nhỏ, một bóng người hiện ra.

Một bộ huyết bào, thân thể như gấu, cánh tay dài vô cùng, ngũ quan khuôn mặt chim ưng vô cùng, râu tóc đều là màu huyết hồng, cả người quả thực như ác quỷ vừa mới từ trong biển máu bò ra, khủng bố đến cực điểm.

Bảo lâu, cường giả Hợp Đạo cảnh, Huyết Nha lão tổ.

Huyết Nha lão tổ vừa thoát ly khỏi thế giới Huyết Nha của mình, đặt chân lên đảo nhỏ nơi tể đàn kia, trực tiếp xuất hiện trước người Nhạc Sơn vẫn còn đang gào rú thảm liệt. Đang lúc muốn quát tháo, đột nhiên Huyết Nha lão tổ này biến sắc, ánh mắt thẳng tắp rơi vào trên đầu Nhạc Sơn.

Hừ.

Trong lúc hừ lạnh, Huyết Nha lão tổ này lại duỗi ra một bàn tay cực kỳ trắng nõn.

Phế vật, cần gì ngươi.

Cùng lúc tiếng quát mắng vang lên, bàn tay Huyết Nha lão tổ bỗng nhiên hất lên, trực tiếp rơi vào trên đầu Nhạc Sơn kia.

Một tiếng va chạm giòn tan vang lên, vị cường giả Hợp Đạo cảnh nửa bước thuộc về bảo lâu này, một cái đầu lâu rất tốt, ngay cả giấy dựa một chút cũng không có, trực tiếp ở dưới bàn tay trắng nõn như quả dưa hấu, nổ tung ra. Khi vật màu trắng đỏ buồn nôn tung tóe ra bốn phía, một đạo khí tức đỏ thẫm nhàn nhạt không thể ngửi thấy hỗn tạp trong đó, giống như muốn rời khỏi, cũng giống như muốn chui vào trong cơ thể Huyết Nha lão tổ.

Quỷ vật, dám quấy phá trước mặt lão tổ, lại đây cho lão tổ.

Khí tức đỏ thẫm trong não tương hỗn tạp của Nhạc Sơn lão tổ không hề tránh né, lập tức bị Huyết Nha lão tổ phát hiện, ánh sáng lạnh lóe lên, khí tức đỏ thẫm kia vậy mà bị hai ngón tay trắng nõn không gì sánh được kẹp lại.

Thực lực Huyết Nha lão tổ hiển nhiên không phải chỉ nửa bước Hợp Đạo cảnh Nhạc Sơn có thể so sánh, mặc dù hai người chỉ cách nhau một cảnh giới mà thôi, nhưng chính một cảnh giới này, làm cho thực lực hai người chênh lệch như trời đất, hoàn toàn không thể đánh đồng.

Huyết Nha lão tổ chỉ dùng hai ngón tay kẹp lấy khí tức đỏ thẫm kia, lập tức trên mặt hiện ra vẻ kinh ngạc.

Đồng thời kinh hô ra khỏi miệng, nói:Ồ, khí tức Minh giới tinh thuần thật, rốt cuộc đây là...

Huyết Nha lão tổ đang muốn phóng xuất ra nguyên thần lực cường hoành không gì sánh được của mình trong hai ngón tay, dò xét khí tức đỏ thẫm kia rút cuộc là vật gì thì đột nhiên, chỉ nghe một tiếng vang giòn, khí tức đỏ thẫm giữa hai ngón tay của lão vậy mà không có chút dấu hiệu nào tự bạo.

Một đạo khí tức vốn nhạt không thể nghe thấy, sau khi vụ nổ phá toái ra, lại hoàn toàn không thấy được.

Vù vù

Trên đỉnh tế đàn, trên không con suối kia, lại đột ngột ngưng tụ ra một điểm sáng đỏ thẫm, lại lần nữa biến thành một đạo khí tức màu đỏ cực kỳ nhỏ, tán loạn một cái, liền cùng khí tức đỏ thẫm to bằng đầu ngón tay kia dung hợp lại với nhau.

Lúc này, bao gồm Huyết Nha lão tổ, bốn vị cường giả Hợp Đạo cảnh hiện tại trong không gian này, ánh mắt lại cùng một thời gian rơi vào trên con suối kia, cái đuôi kia lớn như một đầu linh xà hai màu đỏ đen quấn quanh trên.

Huyết Nha cẩn thận, hình như là hung vật ở Minh giới.

Chỉ là một đạo khí tức đỏ thẫm nhạt không thể nghe thấy, liền trực tiếp phế bỏ một vị tu sĩ nửa bước Hợp Đạo Cảnh, mà bây giờ, hiện lộ ở trên không con suối kia, lại là một đạo khí tức hắc hồng to chừng đầu ngón tay. Cho dù là mấy chục tu sĩ Bảo Lâu chỉ có tu vi Phản Hư cảnh, lúc này cũng nhìn ra khí tức hắc hồng quỷ dị vô cùng kia, tuyệt đối không giống hung vật nhỏ yếu như vậy, quả thực là khủng bố đến cực điểm.

Cùng với Huyết Nha lão tổ, vị lão tổ Thiên Sơn kia đều là cường giả Bảo Lâu Hợp Đạo cảnh, sợ Huyết Nha lão tổ không biết nặng nhẹ, nhìn không ra khí tức kinh khủng của đạo Linh Xà kia, lỡ mẫn ra tay, lập tức mở miệng nhắc nhở.

Kỳ thật không cần hấn nhắc nhở, Huyết Nha lão tổ vừa rồi mới tự mình cảm nhận được khí tức đỏ thẫm đáng sợ kia, mặc dù chỉ là một sợi nhàn nhạt không thể ngửi được, nhưng trong khoảnh khắc đó, hấn đã cảm thấy bên trong ẩn chứa khí tức đáng sợ, như vô cùng vô tận giết chóc thôn phệ dục vọng, khiến cho hấn thậm chí suýt chút nữa sinh ra ảo giác, cảm thấy giữa hai ngón tay kẹp lấy không chỉ là một đạo khí tức.

Mà là một con hung thú đến từ Minh Giới, hơn nữa là loại hung thú cường đại không gì sánh được kia.

Khi đó, chẳng qua chỉ là một đám nhàn nhạt không thể nghe được mà thôi, nhưng hiện tại, trước mặt hắn, khí tức hắc hồng to chừng đầu ngón tay kia, chỉ liếc mắt qua, khí tức ẩn chứa trong đó, cũng đủ để cho Huyết Nha lão tổ tạm thời không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Bất quá sau một khắc, khi nguyên thần chi lực của bốn người đồng thời rơi vào trên đạo khí tức kia, cảm ứng được trong đó ẩn chứa hết thảy, bốn người tất cả đều trong nháy mắt kinh ngạc sửng sốt, tiếp theo chính là tham lam cuồng hỉ cùng không cách nào ngăn chặn, từ đáy lòng mỗi người bọn họ, điên cuồng sinh ra.

Oanh oanh oanh oanh oanh oanh.

Liên tục bốn tiếng nổ vang, bốn người, bốn vị cường giả Hợp Đạo cảnh đồng thời từ bỏ tất cả tranh đấu. Đồng thời ra tay, cướp đoạt trên con suối kia, khí tức đỏ thẫm như đầu ngón tay của linh xà.

Đồng thời trong lòng bốn người bọn họ, từng suy nghĩ khiến cho bọn họ điên cuồng bắt đầu tuôn ra, bốn người đều là cường giả tuyệt thế Hợp Đạo cảnh, nhưng không một ai có thể trong lúc này ngăn chặn trong lòng mình sinh ra những ý niệm kia.

Trời ạ, đó là căn nguyên truyền thừa.

Tu La nhất tộc, nguồn gốc truyền thừa từ Minh giới chạy ra, bên trong ẩn chứa chính là tộc đàn cổ xưa thời đại Thái Cổ, huyết mạch truyền thừa của Tu La nhất tộc.

Nhất định phải đoạt được, truyền thừa này là của bản tọa, chỉ cần cướp được. Có được truyền thừa của Tu La tộc, tu chân giới này, ngày sau ai cũng sẽ không là đối thủ của bản tọa. Không, còn có Minh giới, chỉ cần bản tọa có thể hóa thân tu la, cho dù là bản tọa cũng có thể qua lại tự nhiên.

Cái gì cũng có thể từ bỏ, chỉ cần cướp được ngọn nguồn truyền thừa này vào tay là được.

.....

Lúc này, trong lòng bốn người còn có suy nghĩ gì khác. Mỗi người, sứ mạng của mỗi người, hai người kia của bảo lâu, cướp đoạt sứ mạng của Hoàng Tuyền Nhãn, còn có hai vị Thái thượng trưởng lão Xích Huyết Minh và Tà Nguyệt phủ thủ vệ Hoàng Tuyền Nhãn, đều quên hết, hoặc là đã không quan tâm đến nữa, tất cả việc mình phải làm, đều để sang một bên.

Ánh mắt bọn họ, ngoại trừ đạo khí đỏ thẫm trên con suối kia, ẩn chứa nguồn gốc truyền thừa huyết mạch Tu La nhất tộc, tất cả mọi thứ khác, bọn họ đều không nhìn thấy.

Mấy chục tu sĩ Phản Hư cảnh trên đảo nhỏ mặc dù lấy lực lượng nguyên thần của bọn họ, không cách nào dò xét được ẩn chứa trong đạo khí tức kia rốt cuộc là cái gì, nhưng không ngăn cản bọn họ từ hành động của bốn vị cường giả Hợp Đạo cảnh kia nhìn ra đoàn khí tức đỏ thẫm kia quý giá như thế nào.

Có mấy cái lá gan lớn, mặc dù không giống bốn người kia, xuất thủ cướp đoạt, nhưng lại không tự chủ được đem thân thể của mình, dịch chuyển vị trí dòng suối trên đỉnh tế đàn kia tới mấy bước.

Ha ha... Nó thuộc bốn tọa rồi.

Tiếng cười lớn hung hăng vang lên, bàn tay Huyết Nha lão tổ xuất hiện đầu tiên trên con suối kia, dù sao cũng là người đầu tiên đến đảo nhỏ kia. Ba người còn lại còn phải rời khỏi thế giới mà mình mở ra, động tác tự nhiên so với Huyết Nha lão tổ chậm hơn không ít. Ba người bọn họ vừa mới bước lên hòn đảo nhỏ, bàn tay trắng nõn vô cùng của Huyết Nha lão tổ đã mở ra trên con suối kia.

Bàn tay Huyết Nha lão tổ trắng nõn quá mức, ngay cả một tia máu cũng không có, quả thực giống như là hài cốt trắng hếu, quỷ dị dọa người.

Vù vù

Năm ngón tay mở ra, mang theo một loại khí thể khủng bố muốn nắm chặt thế giới, bàn tay Huyết Nha lão tổ bỗng nhiên xuất hiện ở trên con suối kia. Hoàng Tuyền Chi Thủy đang điên cuồng sôi trào như lưu ly, dưới bàn tay trực tiếp dập tắt, bị cưỡng ép đè xuống.

Mắt thấy đạo khí tức truyền thừa huyết mạch của bộ tộc Thái Cổ Tu La nhất tộc ẩn chứa, chi nguyên truyền thừa sẽ rơi vào trong tay Huyết Nha lão tổ. Ba người còn lại trên mặt đều lộ ra một tia sát ý.

Ầm

Đột ngột một tiếng vang thật lớn, có người xuất thủ.

Trần sở...

Một thanh âm hùng hậu vô cùng, đột nhiên vang lên trên đỉnh đầu Huyết Nha lão tổ. Cùng xuất hiện, đúng là một tòa núi nhỏ toàn thân huyền hoàng, ngọn núi kia chỉ lớn chừng mấy cái cối xay, tinh trí vô cùng, tựa hồ là một tòa núi cao thật sự thu nhỏ lại mà thành.

Ngọn Huyền Hoàng sơn này vừa xuất hiện trên đỉnh đầu Huyết Nha lão tổ, liền tản mát ra lực áp bách không cách nào tưởng tượng. Theo thanh âm kia, lực lượng rơi xuống, quả thực so với một tòa núi cao chân chính còn nặng nề hơn.

Huyết Nha lão tổ là tu sĩ Hợp Đạo cảnh, đã có thể mở ra một thế giới của mình, tu vi thần thông, đều là không thể tưởng tượng. Nhưng thân thể hần vẫn là thân thể tu sĩ, dưới một ngọn núi cao, mặc dù có thể bảo đảm mình không bị thương, nhưng phải khiêng núi đá tiếp tục làm việc, lại không thể trong khoảnh khắc làm được.

Ầm một tiếng vang thật lớn, thân thể Huyết Nha lão tổ bỗng nhiên cùng dưới chân mình, tể đàn quần quanh từng đạo huyết văn đưng vào nhau. Không cần phải nói, hẳn là bị tòa Huyền Hoàng sơn trên đỉnh đầu của hắn, ngạnh sinh đè xuống.

Thiên Sơn...

Tiếng rống vô cùng phần nộ từ trong miệng Huyết Nha lão tổ phát ra. Hắn có lý do nổi giận như thế, đổi lại là bất luận người nào. tao ngộ với hắn vừa rồi, cũng đều sẽ phần nộ đến cực điểm. Bởi vì ngay lúc hắn vừa mới sắp bắt được đạo khí tức huyết mạch truyền thừa Tu La nhất tộc kia, xuất thủ tập kích hắn, không phải người Xích Huyết Minh, cũng không phải vị Thái thượng trưởng lão Tà Nguyệt phủ kia.

Mà là Thiên Sơn lão tổ, vị này cũng giống như hắn, là cường giả Hợp Đạo cảnh thuộc về bảo lâu.

Ai cũng sẽ nhận sai, duy chỉ có hắn sẽ không nhận sai. tòa Huyền Hoàng sơn kia chính là ma khí mà Thiên Sơn lão tổ dung luyện hơn một trăm tòa núi cao chân chính tạo thành, phối hợp thiên sơn đại đạo hắn lĩnh ngộ, uy lực cường đại, thậm chí có thể đánh đồng cùng một ít ma khí chân chính.

Mặc dù lúc ra tay, Thiên Sơn lão tổ cũng cố kỵ đến tình đồng môn, cũng không hạ tử thủ. Chỉ là lấy lực áp bách vượt qua trăm tòa núi cao kia, trực tiếp đè Huyết Nha lão tổ xuống đất. Kể từ đó, Huyết Nha lão tổ vốn là có khả năng đoạt được căn nguyên truyền thừa kia nhất, lại đột nhiên biến thành người cuối cùng. Đây mới là nguyên nhân chân chính làm cho Huyết Nha lão tổ phần nộ đến cực điểm.

Ha ha.... Người của bảo lâu, đều là hạng người vô năng trong tổ phản. Căn nguyên truyền thừa này, bản tọa muốn.

Huyết Nha lão tổ vừa bị ép xuống mặt đất, lập tức có một bóng người xuất hiện trên đỉnh tể đàn, ngay cả hoàng tuyến nhãn cũng không có, lộ ra thân hình, một bộ bạch bào, phía trên in một vàng trắng sáng. Ngũ quan khuôn mặt cực kỳ kỳ dị, tản ra quang mang mờ lung.

Một trong các Thái Thượng trưởng lão của Xích Huyết Minh lĩnh ngộ được cường giả của biến dị phong chi đạo, Nguyệt

Nhận lão tổ.

Bốn người tuy đều là cường giả Hợp Đạo cảnh, nhưng ở phương diện tốc độ, tự nhiên là lấy sự tồn tại của Nguyệt Nhận lão tổ là Phong Chi Đại Đạo đã lĩnh ngộ biến dị làm đầu tiên. Nhất là sau khi Huyết Nha lão tổ mất đi ưu thế, người ở đây, tốc độ của ai cũng không thể đánh đồng với Nguyệt Nhận lão tổ. Là lấy Huyết Nha lão tổ vừa bị ép xuống mặt đất, Nguyệt Nhận lão tổ lập tức đi ra nhặt tiện nghi.

Hừ.

Khổ cực một trận, thậm chí còn không tiếc hướng đồng môn của mình ra tay, sao có thể uống phí người khác. Vị kia thả ra ma khí như Huyền Hoàng Sơn, trực tiếp đem Huyết Nha lão tổ trấn áp trên mặt đất, vừa thấy động tác nguyệt nhận lão tổ, trên mặt như lưỡi búa điêu khắc, lập tức hiện lộ lệ khí.

Trong tiếng hừ lạnh, tòa Huyền Hoàng sơn nặng nề vô cùng kia lại vì một tiếng biến mất ngay tại chỗ, lúc xuất hiện lại đã ở trên con suối kia, vừa vịn ngay trên không chỗ Nguyệt Nhận lão tổ hiện thân. Lại là áp lực vô cùng nặng nề, có thể so với trăm tòa sơn nhạc chồng chất cùng một chỗ, trấn áp về phía Nguyệt Nhận lão tổ.

Chút tài mọn.

Nguyệt luân nổ vang.

Lần này, người bị Huyền Hoàng sơn bao phủ, Nguyệt Nhận lão tổ kia, lại không giống như lần đầu tiên Huyết Nha lão tổ, bị Huyền Hoàng Sơn trực tiếp trấn áp trên mặt đất, mà bàn tay vung lên, lập tức trong hư không, trống rỗng sinh ra vô số lưỡi dao sắc bén óng ánh, một vòng minh nguyệt trong sáng trong đó sinh ra.

Huyền Hoàng sơn nguyên bản muốn đè xuống, cùng vàng trắng sáng kia đụng vào nhau, pháp khí giống như vàng trắng sáng lão tổ thả ra này, cũng không biết là phẩm giai gì, lại trực tiếp kháng cự lại Huyền Hoàng sơn kia, mặc cho ngọn núi kia muốn đè xuống, nhưng thủy chung không thể tiến thêm.

Tựa hồ hoàn toàn không lo lắng thủ đoạn của mình, sau khi Nguyệt Nhận lão tổ thả ra viên pháp khí như vàng trắng sáng

kia, lại trực tiếp mang theo vẻ mặt tươi cười, bàn tay duỗi ra, từ lòng bàn tay của hắn, lại tản mát ra loại khí thể khủng bố muốn nắm lấy toàn bộ thế giới, chụp vào linh xà trên con suối kia giống như khí tức hắc hồng.

Mắt thấy sẽ có được truyền thừa chi nguyên khiến bốn vị Hợp Đạo cảnh đều điên cuồng, một khi rơi vào trong tay mình, Nguyệt Nhận lão tổ nắm chắc cho dù ba người vây công hắn, hắn cũng có thể che chở truyền thừa chi nguyên này phá vây ra ngoài, đến lúc đó tìm một chỗ an tĩnh, luyện hóa truyền thừa chi nguyên...

Ha ha...

Tiếng cười đắc ý đột nhiên vang lên, trong không gian này, nhưng cũng không phải từ trong miệng Nguyệt Nhận lão tổ kia đi ra. Mà là trong bốn người, người duy nhất còn chưa ra tay là vị cường giả Hợp Đạo cảnh, vị Thái Thượng trưởng lão của Tà Nguyệt phủ, Linh Lung Tháp chủ.

Bành

Gần như là lúc tiếng cười đắc ý của Linh Lung Tháp chủ vang lên, bàn tay Xích Huyết Minh Nguyệt Nhận lão tổ rốt cục bắt được nơi đó, trên không Hoàng Tuyền Nhãn, nơi đó ẩn chứa huyết mạch Tu La nhất tộc truyền thừa khí tức hắc hồng. Nhưng kết quả xuất hiện lại không như Nguyệt Nhận lão tổ chờ mong., Bàn tay của hắn, có cường lực tu vi Hợp Đạo cảnh ở trong đó, vậy mà tựa như đụng vào trên một thế giới hàng rào, trực tiếp đẩy bàn tay của hắn trở về.

Huyết Nha lão tổ, Thiên Sơn lão tổ, còn có Nguyệt Nhận lão tổ, ba người đồng thời đảo mắt qua.

Đã thấy trên Hoàng Tuyền Tuyền Tuyền Nhãn kia, không biết từ lúc nào, đã nhiều hơn một thế giới, trong Hỗn Độn thế giới kia, một tòa Cửu Thiên Linh Lung Bảo Tháp đứng vững, từ trong bảo tháp kia, từng đạo bảo quang màu vàng rủ xuống, bao phủ toàn bộ Hoàng Tuyền Nhãn.

Mà nguồn gốc truyền thừa ẩn chứa huyết mạch Tu La nhất tộc, ở trên không Hoàng Tuyền Tuyền Nhãn, tự nhiên cũng đồng dạng bao phủ ở trong đó. Bàn tay Nguyệt Nhận lão tổ, đụng

vào không phải là thế giới bức tường gì, mà là thần thông đại đạo do Linh Lung Tháp chủ thi triển ra.

Trong đám Thái Thượng trưởng lão Tà Nguyệt Phủ, thực lực Linh Lung Tháp không phải mạnh nhất, nhưng nếu bàn về lực phòng ngự, cho dù toàn bộ Loạn Ma Hải Vực, cũng không có mấy người có thể so sánh. Nhất là Linh Lung Tháp chủ tể luyện mấy trăm năm, quán chú không biết bao nhiêu lực lượng pháp tắc Cửu Thiên Linh Lung Bảo Tháp, cho dù buông tha để cường giả Hợp Đạo cảnh công kích, cũng có thể lù lù bất động.

Từng sợi bảo quang Linh Lung rủ xuống, hoàn toàn bao phủ Hoàng Tuyền Tuyền Nhãn kia vào trong đó.

Hai thế lực siêu cấp Xích Huyết Minh và Tà Nguyệt phủ này chật vật nhiều năm, giữa lẫn nhau, mười mấy Thái Thượng trưởng lão kia đều cực kỳ quen thuộc. Nguyệt Nhận lão tổ và Linh Lung Tháp chủ bị phái đến cùng một chỗ trấn thủ Hoàng Tuyền Nhãn này, tự nhiên cũng cực kỳ quen thuộc.

Chính vì vậy, hắn mới nhìn thấy được sau khi làm chủ Linh Lung Tháp, thiếu chút nữa tắt thở. Bởi vì hắn biết rõ, Linh Lung Tháp chủ phóng ra từng sợi bảo quang lung linh kia, cho dù là cường giả Hợp Đạo cảnh của bọn họ, cũng phải mấy hơi thở mới có thể đánh vỡ, đến lúc đó, Linh Lung Tháp chủ đã sớm thu thác truyền thừa chi nguyên kia vào trong lòng rồi.

Quả nhiên, tại đáy lòng Nguyệt Nhận lão tổ hiện lên những ý niệm này, Linh Lung Tháp chủ vẫn chưa từng động thủ, đúng là một đại hán mặc hoàng kim giáp trụ, đột ngột xuất hiện ở trên Hoàng Tuyền Tuyền Nhãn kia.

Một bên cười trào phúng ba người kia, một bên duỗi bàn tay ra, như hai người Huyết Nha Nguyệt Nhận lúc trước, chụp vào căn nguyên truyền thừa kia.

Ba vị đạo hữu, thiên địa chí bảo, người có duyên được căn nguyên truyền thừa này, bản tọa vui vẻ nhận lấy. Ha ha...

Vào

Tiếng cười của Linh Lung Tháp chủ, giữa đường dừng lại, giống như bị người bóp chặt cổ vậy. Nguyên nhân chính là,

nguyên nhân chính là, đoàn người kia để bốn vị cường giả Hợp Đạo cảnh điên cuồng tranh đoạt căn nguyên truyền thừa, đột ngột, đã động.

Một chút dấu hiệu cũng không có, bốn người, ai cũng không nghĩ tới, lúc này nguồn gốc truyền thừa kia giống như tìm được mục tiêu của mình, chấn động mãnh liệt một chút, lại thật như một con linh xà, vô cùng quý dị vặn vẹo một chút, chẳng những để bàn tay của Linh Lung Tháp chủ bắt hụt, mà còn trong nháy mắt biến mất,

Khiến cho bốn người đều sửng sốt, nhất là Linh Lung Tháp chủ, dưới tầm mắt nạ hoàng kim kia, một gương mặt uy nghiêm tràn đầy kinh hãi.

Không ai có thể hiểu rõ hơn chính hắn, Cửu Thiên Linh Lung Bảo Tháp phóng ra Linh Lung Bảo Quang, không chỉ là công kích bên ngoài không vào được, đồ vật bị Linh Lung Bảo Quang bao phủ, bất luận là Yêu thú hay là nhân loại, hoặc là tử vật, đều tuyệt đối không thể thoát ly ra ngoài.

Hơn nữa cho dù thật sự phải cường hành thoát ly, trước tiên phải phá vỡ những Linh Lung Bảo Quang giống như chiếc lồng kia mới có thể. Nhưng vừa rồi, đoàn truyền thừa chỉ nguyên làm cho bốn người bọn họ điên cuồng, vậy mà không có chạm đến bất luận một sợi Linh Lung Bảo Quang nào, trong nháy mắt thoát ly.

Àm

Một cỗ lực lượng nguyên thần tràn đầy không cách nào tưởng tượng ra, trong nháy mắt, giống như núi lửa phun trào mãnh liệt tuôn ra, đem chỗ sâu trong hồ sâu vạn dặm không gian, hoàn toàn bao trùm lại, ngay cả một khe hở hẻo lánh đều không lưu lại.

Là Linh Lung Tháp chủ, mắt thấy nguồn gốc truyền thừa sắp đến tay mình, vậy mà dưới bảo quang Linh Lung của mình bao phủ, không có bất kỳ dấu hiệu nào biến mất. Vị Hợp Đạo cảnh cường giả này cảm giác đáy lòng đã bị lửa giận cùng không cam lòng tràn ngập.

Cuối cùng canh năm nổ tung xong, cầu xin chư vị huynh đệ cầm một tấm vé trong tay ủng hộ, còn có bản đăng ký, đó là động lực nguyên thủy của tiểu lâu, xin các huynh đệ ủng hộ bản chính trực chấp tay giúp đỡ rồi...

Đi ra cho bốn tọa.

Khắp nơi đều là khu vực phế tích vạn dặm, một bóng người như Thiên Thần, từ dưới mặt nạ hoàng kim kia, ẩn chứa lửa giận gào thét đi ra.

Bộp bộp bộp

Trong tiếng nổ vang, hư không chung quanh bắt đầu run rẩy, một vị cường giả Hợp Đạo cảnh lửa giận, nguyên thần lực tràn đầy như núi lửa phun trào kia, ầm ầm tản ra bốn phía, đánh thẳng vào không gian trong mảnh thiên địa này. Không lâu trước đó, hư không bị bốn vị cường giả Hợp Đạo cảnh chém giết phá hủy không sai biệt lắm, bỗng nhiên bị trọng thương, lập tức bắt đầu tan vỡ từng mảng lớn.

Từng vòng xoáy Hỗn Độn bắt đầu trống rỗng xuất hiện, theo mảng lớn không gian tróc ra từng mảng, hiển lộ ra sau đó loạn lưu phun trào ra khe hở.

Hư không trở nên yếu ớt như vậy, ngay cả một lần trùng kích của chủ nhân nguyên thần Linh Lung Tháp cũng không chịu nổi.

Vù vù

Âm thanh lạ vang lên, bốn vị cường giả Hợp Đạo cảnh vốn chẳng chút để ý đến cảnh tượng hư không bị phá toái này, lập tức phát hiện ra cái gì đó, bốn ánh mắt đáng sợ đồng thời quét qua.

Bên cạnh một vòng xoáy Hỗn Độn, đột ngột xuất hiện một đạo khí tức đỏ thẫm to cỡ đầu ngón tay, giống như Linh Xà, đang nhanh chóng đi vào chỗ sâu trong hư không.

Là căn nguyên truyền thừa.

Bốn người bao gồm Linh Lung Tháp chủ, gần như đồng thời, trong miệng quát nhẹ, tiếp đó bốn vị cường giả Hợp Đạo cảnh này cũng đồng thời xuất thủ, liền thấy thân hình bốn người bọn họ, ngay lập tức biến mất tại chỗ. Thần thông thuận di,

cho dù là tu sĩ Hóa Thần cảnh, cũng có thể thi triển ra, hôm nay bốn vị cường giả Hợp Đạo cảnh, tất nhiên là cực kỳ nhẹ nhõm.

Vù vù

Một bóng người xuất hiện đầu tiên bên cạnh tu la truyền thừa chi nguyên đang nhảy nhót trong loạn lưu kia. Một bộ bạch bào, diện mục nhu mì, chính là vị thái thượng trưởng lão của Xích Huyết minh, Nguyệt Nhận lão tổ.

đuổi tới trước tiên, mặc dù không lên tiếng, nhưng nhìn biểu tình hưng phấn trên mặt hẳn liền biết tâm tình của lão tổ Nguyệt Nhận lúc này. Hơn nữa lần này hẳn hấp thụ bài học trước đó, không lấy tay thịt của mình đi bắt khí tức đồ thảm kia, mà là mặt cắt ngang, lại trực tiếp mở ra thế giới pháp tắc của mình.

Nguyệt Nhận Vực.

Băng lãnh ba chữ Nguyệt lão tổ miệng phun ra, sâu trong hư không, một không gian khủng bố đột ngột xuất hiện. Một cái thế giới, tràn ngập lực lượng pháp tắc ở nơi đó, bắt đầu chậm rãi mở ra.

Vù vù vù

Đến lúc này, ba vị cường giả Hợp Đạo cảnh khác mới chạy tới. Dù sao đại đạo pháp tắc bọn họ lĩnh ngộ không bằng Nguyệt Nhận lão tổ, lại là Phong Chi Đại Đạo biến dị, ở trên tốc độ, đều không thể so sánh với Nguyệt Nhận lão tổ. Linh Lung Tháp chủ, Thiên Sơn lão tổ, Huyết Nha lão tổ, ba người bọn họ vừa xuất hiện, lập tức phát hiện động tác của Nguyệt Nhận lão tổ, đều lộ ra vẻ tức giận, đồng thời xuất thủ.

Thiên Sơn Vực!

Huyết Nha Vực.

Linh Lung Vực.

Ba thanh âm hùng vĩ vang vọng ở chỗ sâu trong hư không, đồng thời có ba thế giới tràn ngập lực lượng pháp tắc, sau những thanh âm này, đột nhiên xuất hiện, khuếch tán ra.

Xem ý tứ ba người bọn họ, là muốn đem bốn người bọn họ chiến trường, từ khu vực Hoàng Tuyền Nhãn kia cách vạn dặm, dịch chuyển đến khe hở không gian phong bạo đáng sợ này bất cứ lúc nào cũng sẽ bộc phát ra, vốn là hư không yếu ớt. Lại có bốn thế giới pháp tắc tàn sát bừa bãi, cảnh tượng kia, quả thực là không thể tưởng tượng.

Mấy chục tu sĩ còn sống trong bảo lâu kia, lúc này đã sớm ngây ra. Bọn họ đều đang kinh hãi, bảo lâu của bọn họ không phải là đến tranh đoạt Hoàng Tuyền nhãn của Xích Huyết minh và Tà Nguyệt phủ sao. Làm sao đến hiện tại, vì một đạo khí tức hắc hồng quý dị thần bí kia. Bốn vị cường giả Hợp Đạo cảnh kia vậy mà đều từ bỏ chức trách của mỗi người, vì khí tức kia, bắt đầu chém giết sinh tử.

Mấy chục người bọn họ, mặc dù đều có tu vi Phản Hư cảnh, nhưng dù sao cũng không bằng Hợp Đạo cảnh. Không biết sự tồn tại của Tu La nhất tộc, cũng không biết cái kia ẩn chứa huyết mạch truyền thừa của Tu La nhất tộc, đối với tu sĩ Hợp Đạo cảnh mà nói, có lực hấp dẫn lớn bao nhiêu.

Nên biết rằng ở thời thái cổ, có thời đại Thần Ma tồn tại, Tu La nhất tộc liền có thể tàn sát bừa bãi thiên địa. Chư thiên vạn giới, một thế giới đánh lên, hung sát ngập trời., Kinh khủng vô cùng. Đáng tiếc tộc quần này đã bị chôn vùi trong dòng sông tuế nguyệt, chỉ có một ít điển tịch đáng sợ của Tu La nhất tộc lưu lại, những điển tịch này hầu như mỗi tu sĩ Hợp Đạo cảnh đều biết, đặc biệt là địa vực Ma đạo thịnh hành ở Loạn Ma hải vực, càng như vậy.

Bốn người đều rõ ràng, chỉ cần đạt được căn nguyên truyền thừa kia, sau khi luyện hóa, không nói đến Loạn Ma hải vực này, ngay cả toàn bộ tu chân giới, bọn họ đều có thể không đề vào mắt.

Dù hoặc bậc này, cho dù là Hợp Đạo cảnh, cũng không cách nào chống cự.

Oanh oanh oanh oanh!

Nơi sâu trong hư không, tiếng nổ vang liên tục, không ngừng vang vọng, mắt thấy bốn thế giới tràn ngập lực lượng pháp tắc

kia muốn mở ra, muốn di chuyển chiến trường đến khu vực cực kỳ yếu ớt này.

Dị biến bỗng sinh ra, một tia dấu hiệu cũng không có, trong khe hở của bốn thế giới kia, một bóng người mơ hồ đột nhiên xuất hiện.

Rống...

Vượt qua tất cả tiếng gào thét, ngay lúc thân ảnh kia hiện ra, âm vang vọng tất cả góc ngách.

Mặc dù có vô số loạn lưu tồn tại, nhưng lúc này bốn thế giới kia đã dần dần mở ra, ánh sáng khắp nơi, dưới sự chiếu rọi, bóng người mơ hồ kia đột nhiên xuất hiện, cũng trong nháy mắt, rơi vào trong mắt mấy chục tu sĩ Phản Hư cảnh bao gồm bảo lâu.

Tê tê tê

Tất cả mọi người, trong miệng đều phát ra thanh âm hít vào vô cùng kinh ngạc, nhất là bốn vị cường giả Hợp Đạo cảnh đang muốn bộc phát chém giết kia.

Nguyệt Nhận lão tổ gần giống như con linh xà kia nhất, sau khi nhìn thấy khuôn mặt của bóng người mơ hồ kia, trên khuôn mặt mềm mại hiện ra vẻ kinh ngạc, không thể tin được nhìn chăm chăm vào nơi đó.

Đây không phải là một người, mà là một con quái vật, bên ngoài lộ ra răng nanh khủng bố, một đôi huyết trảo dữ tợn vô cùng, toàn thân đều trải rộng từng mảnh lân phiến đen kịt lạnh lẽo, vô số huyết văn huyền ảo cổ xưa khắc ở trên đó, làm cho người ta hoảng sợ nhất, chính là trong lỗ mắt đen nhánh kia, con ngươi màu máu, một tia cảm thái cũng không có, chỉ có hai loại ở bên trong: giết chóc và cắn nuốt.

Quái vật này vừa hiện thân, từ trên người nó, từng luồng từng luồng khí tức hung sát lạnh lẽo đáng sợ, tựa như ôn dịch điên cuồng khuếch tán, tùy ý lan tràn, muốn chiếm cứ một góc hẻo lánh trên mặt đất ngày hôm nay.

Tiếng rống vang lên.

Lại một tiếng gào thét, con quái vật kia cứng rắn từ trong hư không thoát ra, con mắt dường như không nhìn thấy những người khác, chỉ nhìn chăm chăm vào khí tức đỏ thẫm như con linh xà kia, bên trong con người huyết hồng, trong nháy mắt thôn phệ tăng vọt lên.

Không tốt, nó muốn cướp đoạt truyền thừa chi nguyên.

Khuôn mặt Nguyệt Nhận lão tổ cực kỳ kỳ quái, hẳn dường như biết quái vật kia, nhưng ngại bởi cái gì cấm kỵ mà không dám nói ra. Chỉ là sau khi nhìn thấy động tác của quái vật kia, mặt biến sắc, vội vàng kinh hô một tiếng.

Trong nháy mắt hẳn lên tiếng, con quái vật kia cũng đồng thời có động tác.

Vù một tiếng, con quái vật kia lại trực tiếp nhảy lên, thân thể dữ tợn biến mất, lúc lại rơi xuống, phía trước truyền thừa chi nguyên kia.

Rắc rắc

Rõ ràng là thanh âm vô cùng huyền ảo trong hư không, nhưng miệng máu khép lại tiếng răng nanh chạm vào nhau lại cực kỳ rõ ràng, tất cả mọi người đều nghe được rõ ràng.

Nhưng âm thanh này lọt vào tai, lại làm cho bốn vị Hợp Đạo cảnh càng thêm nổi giận. Bởi vì lúc quái vật kia xuất hiện, đã thay thế chỗ truyền thừa chi nguyên kia, cảnh tượng lưu lại, chính là cái miệng máu của quái vật này khép lại, trực tiếp nuốt khí tức giống như linh xà kia vào trong bụng.

Nói đến cũng kỳ dị, vốn bốn vị cường giả Hợp Đạo cảnh đều không thể nắm giữ đạo khí tức đỏ thẫm kia, lúc bị con quái vật kia cắn nuốt, ngay cả một chút phản kháng cũng không có, hoàn toàn mất đi thần dị trước đó.

Mất thấy căn nguyên truyền thừa không rơi vào trong tay mình, ngược lại bị một con quái vật ăn mất, bốn người đều trong lòng nổi hỏa, nhất là vị Linh Lung Tháp chủ kia, quả thực là nổi giận đến cực điểm.

Oành một tiếng, bóng người như Thiên Thần, Linh Lung Tháp chủ mặc một bộ giáp vàng bỗng nhiên rời khỏi thế giới của

mình, xuất hiện trong khe hở nhỏ hẹp kia, dưới mặt nạ, ánh sáng lạnh bắt đầu khởi động, sát khí bùng lên.

Nghiệt súc, nôn ra cho bốn tọa.

Tiếng quát đầy lửa giận cùng sát ý từ trong miệng Linh Lung Tháp chủ phát ra, đồng thời trong hư không.

Một đôi bàn tay khổng lồ kim quang phun trào, từng sợi bảo quang ẩn chứa lực lượng pháp tắc mãnh liệt cuốn đến, tràn ngập khe hở nhỏ nhỏ kia, hàm nộ ra tay, Linh Lung Tháp chủ trực tiếp thi triển ra thần thông pháp tắc của mình, bên trong đó, tùy ý có một đạo bảo quang, cũng có thể phá hủy cả tòa núi cao.

Lần này, hiếm thấy Linh Lung Tháp chủ ra tay, ba vị khác không có đi theo quấy rối, mà lẳng lặng nhìn lực lượng pháp tắc mãnh liệt kia bao phủ nó vào trong, bàn tay khổng lồ khép lại, muốn hoàn toàn bóp chết nó.

Huyết quang, một đạo huyết quang hẹp dài, đột ngột xuất hiện vào lúc này. va chạm với bàn tay khổng lồ kim quang phun trào kia.

Xuy.

Kim quang bạo tán, như là vải vóc yếu ớt bị xé nát. Pháp tắc lực ẩn chứa bên trong lại dưới huyết quang kia, nhanh chóng tung bay, quy về hư vô.

Tiếng rống vang lên.

Tiếng gào rú nhiếp hồn người, vang vọng tất cả ngõ ngách trong khe hở hư không. Một đôi huyết trảo dữ tợn, liên tục huy động, mấy chục đạo huyết quang hẹp dài, trống rỗng xuất hiện, cùng với bảo quang lung linh khép lại, liên tiếp va chạm với nhau.

Mọi người chỉ nghe bên tai, thanh âm vỡ vụn vải kia vang lên không ngừng, khiến người ta kinh hãi không thôi, một vị cường giả Hợp Đạo cảnh tự mình thi triển ra thần thông, từng đạo lực lượng pháp tắc kia, dưới huyết quang, toàn bộ đều tung hoành vỡ vụn, quy về hư vô.

Một màn càng thêm kinh hãi, là một khắc sau.

Con quái vật kia bỗng ngẩng đầu lên, miệng máu mở ra, cặp răng nanh như muốn đâm thủng cả thiên địa.

Một bóng người đỏ thẫm hiện lên, chỉ nghe trong hư không, sau một tiếng vang thật lớn, bóng người giống như Thiên Thần mặc giáp vàng kia.

Rắc rắc

Đây là âm thanh rạn nứt của giáp trụ, xương cốt rạn nứt.

Trong khe hở nhỏ hẹp, hai bóng người ôm nhau, một người là Linh Lung Tháp chủ, một người khác, chính là con quái vật kia. Mà thanh âm xương cốt vỡ vụn kia, liền ở giữa giữa hai người, phản vọng Kim Khiếu Giáp Mạch. Nơi đó, đang có một vết lõm to lớn, kim quang ảm đạm.

Ánh mắt mọi người đều dừng lại trên hai bóng người ôm nhau. Sau khi giáp trụ lõm xuống, âm thanh xương cốt vỡ vụn vang lên, thời gian tựa như quỷ dị dừng lại...

Mẹ kiếp,

Mấy chục tu sĩ Phản Hư cảnh của bảo lâu, từ trước đây rất lâu, đã cho rằng tu sĩ Hợp Đạo cảnh chính là cường giả tuyệt thế vĩnh viễn không bị thương. Nhưng cảnh tượng trước mắt, khiến cho mấy chục người bọn họ đều ngây ra tại chỗ, trong đôi mắt tràn đầy vẻ không thể tin được.

Ầm một tiếng, giống như thanh âm một phản tu sĩ Nhất Phản Hư cảnh nuốt nước miếng.

Như qua hồi lâu, lại như chỉ trôi qua một Thuần, hai bóng người kia, rút cuộc động.

A...

Là thanh âm của Linh Lung Tháp chủ, lửa giận cùng sát ý bên trong đột nhiên tăng vọt không biết bao nhiêu lần.

Bản thân hắn cũng không nhớ rõ, từ khi hắn tấn thăng tới Hợp Đạo cảnh, đã không biết bao nhiêu năm rồi không bị thương. Nhưng hiện tại, hắn bị thương, dưới giáp trụ Kim Ô, xương cốt nơi bụng vỡ vụn rõ ràng nói cho hắn biết, vị Thái Thượng trưởng lão Tà Nguyệt phủ hắn tôn quý không gì sánh được, vậy mà ở đây, bị thương.

Nếu như lúc trước bởi vì căn nguyên truyền thừa kia, lửa giận trong lòng dâng lên chỉ là một bó đuốc, bây giờ ở đáy lòng Linh Lung Tháp chủ, lửa giận kia, quả thực đã biến thành một biển lửa, bốc lên hùng hực, muốn thiêu đốt toàn bộ thiên địa.

Ta muốn mạng của ngươi.

Ầm

Kim quang phun trào, kinh thiên động địa, Linh Lung Tháp chủ trong cơn tức giận đã động thủ. Trong khe nứt, bốn thế giới giằng co lẫn nhau kia.

Nguyệt Nhận Vực, Thiên Sơn Vực, Linh Lung vực ở Huyết Nha Vực.

Cái kia có một tòa Cửu Thiên Linh Lung Bảo Tháp trấn áp thế giới, cực vi đột ngột, thế giới này không thấy nữa. Trong nháy mắt biến mất vô tung vô ảnh, giống như chưa bao giờ xuất hiện.

Chính là tại khe hở nhỏ hẹp kia, Linh Lung Tháp chủ bỗng nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu hắn, một đoàn ảo ảnh vô cùng to lớn.

Vù vù

Huyền ảnh này trong nháy mắt trở nên ngưng thực, chỉ thấy từng tầng từng tầng bảo quang phun trào lều các, muốn đem đỉnh tháp đâm thủng thương khung, trấn áp đại địa, từng sợi Linh Lung Bảo Quang tràn ngập lực lượng pháp tắc buông xuống, lấy Linh Lung Đạp chủ đứng làm trung tâm, hoàn toàn bị Linh Lung bảo quang bao trùm.

Linh Lung Vực.

Cửu Thiên Linh Lung Bảo Tháp, trấn áp xuống, vô số lực lượng pháp tắc bắt đầu khởi động. Linh Lung Tháp chủ đang nổi giận, lại không để ý gì nữa, trực tiếp triệu hoán Linh Lung Vực của mình xuống.

Tu sĩ Phản Hư cảnh, sau khi ngưng tụ nguyên thần, liền có thể lĩnh ngộ đại đạo pháp tắc. Chưa bao giờ hình thành nên vực của mình. Mà cường giả Hợp Đạo cảnh, càng có thể khuếch trương vực của mình trở thành một thế giới. Ở trong thế giới của cường giả Hợp Đạo cảnh, mặc kệ là ai, đều sẽ bị lực lượng pháp tắc bên trong ảnh hưởng, chiến lực giảm mạnh, biến thành thịt cá trên thớt gổ, mặc cho người xâu xé.

Nghiệt súc, lăn vào đây cho bọn tọa.

Linh Lung Tháp chủ lửa giận bùng bùng, ngũ quan mặt mũi phía dưới tấm mặt nạ vàng đều vận vẹo. Trong lúc sát khí tràn ngập, một lực hút mạnh mẽ vô cùng, từ trong thế giới tràn ngập Linh Lung Bảo Quang kia trào ra, quái vật toàn thân lạnh lẽo kia lập tức bị hút vào.

Tiếng rống vang lên.

Không giống tiếng người gầm rú, đột nhiên xuất hiện ở trong thế giới kia, hắc khí tràn ngập, như ác ma giáng lâm, răng nanh đỏ như máu mở ra, con quái vật này giống như cũng đang chịu đựng đau đớn gì đó, phía dưới một mảnh lân phiến đen kịt lạnh lẽo, hào quang đỏ thẫm chớp động, cực kỳ quỷ dị.

Vù vù vù

Từng đạo bảo quang trắng kiêu, lúc quái vật kia hiện thân quần quanh tới, trong mỗi một đạo bảo quang đều ẩn chứa lực lượng pháp tắc huyền ảo. Không thể phá vỡ, trong khoảnh khắc quần quanh quái vật kia thành một cái bánh chưng.

Dám để cho bốn tọa bị thương, dám nuốt căn nguyên truyền thừa của bốn tọa, nôn ra cho bốn tọa.

Trên đỉnh tháp cao chót vót của bảo tháp Cửu Thiên Linh Lung, một bóng người như thiên thần mặc kim giáp xuất hiện, là Tháp chủ Linh Lung. Thanh âm lạnh lẽo vô cùng, từ phía dưới mặt nạ vàng của hắn phát ra, vang vọng toàn bộ thế giới, còn truyền ra ngoài, tất cả mọi người đều nghe được rõ ràng. Tất cả mọi người đều có thể cảm giác được sự phẫn nộ và sát khí của Tháp chủ Linh Lung., Hắn có lý do như vậy, từ khi trở thành tu sĩ Hợp Đạo cảnh, hắn mặc kệ đi tới đâu, đều là cao cao tại thượng, chưa từng có người dám phản kháng hắn, bây giờ không dám chiếm đoạt truyền thừa chi nguyên của hắn, còn làm hắn bị thương.

Nếu đổi lại là bất kỳ một cường giả Hợp đạo nào, đều tuyệt đối không thể chịu được, cũng là chuyện không thể tha thứ.

Linh Lung Vực, bảo quang tràn đầy, phía dưới bảo tháp sừng sững Vân Tiêu kia, một bóng người dữ tợn như ác ma, đang bị từng đạo bảo quang tràn ngập lực lượng pháp tắc bao trùm, những bảo quang Linh Lung kia, trong thanh âm tức giận của Linh Lung Tháp chủ, bắt đầu không ngừng xiết chặt.

Mỗi một đạo bảo quang linh lung đều đủ để cứng rắn xé tan núi cao. Hiện tại, bảo quang quần quanh thân ảnh ác ma kia, chừng mấy trăm đạo.

Tiếng gầm ken két...

Tiếng bảo quang cùng lân phiến ma sát với quái vật kia truyền đến, đồng thời còn có tiếng gào rú cực kỳ thống khổ, đồng thời vang lên.

Trong thanh âm, loại khí tức âm lãnh hung sát kia, mặc dù vẫn vô cùng kịch liệt, nhưng lại không ổn định, tựa như có một cỗ khí tức khác, không ngừng muốn cắt ngang nó, muốn phản kháng ra. Nhưng khí tức hung sát kia, lại như đại dương mênh mông, từng lớp từng lớp tuôn ra, trấn áp xuống, khí tức thanh minh kia, nhanh chóng biến mất...

Cảm giác được khí tức kia đáng sợ đến mức nào, mặt mũi ba vị cường giả Hợp Đạo cảnh kia đều có điểm lạ, đáy lòng dâng lên suy nghĩ: Chẳng lẽ thật sự...

Bất quá lập tức, ba người đều thâm nghĩ: Không có khả năng...

Cho dù đều lập tức phủ định suy đoán trong lòng mình, nhưng ba người bọn họ vẫn kinh nghi bất định, ánh mắt trực tiếp xuyên thấu hư không, rơi vào cái thế giới tràn đầy bảo quang kia.

Một tòa Cửu Thiên Linh Lung Bảo Tháp trấn áp thiên địa, từng đạo lạc ấn quán quanh lực lượng huyền ảo Linh Lung Bảo Quang chập chờn bất định, phía dưới bảo tháp, thân ảnh giống như ác ma kia, còn đang không ngừng gào thét., Chẳng những có khí tức thống khổ tuôn ra, còn có khí tức sinh linh hung sát càng ngày càng nồng đậm, khiến người ta cảm thấy, trong bảo quang kia, là một con ác ma chân chính, từ dưới Hoàng Tuyền Nhãn, Ác Ma chạy ra khỏi Cửu U Minh Giới.

Ít nhất trong mắt mấy chục bảo lâu phản hư cảnh tu sĩ kia, thân ảnh kia chính là một đầu ác ma thật sự ở Minh giới.

Trong Linh Lung Vực, vào lúc này, lại có động tĩnh to lớn truyền đến. Tòa bảo tháp trấn áp thiên địa kia bỗng nhiên động, tựa như bầu trời sụp đổ, từng tiếng sấm sét nổ vang vọng, đại địa băng liệt, tòa Huyền Hoàng Tháp to lớn vô cùng kia, bị vô số bảo quang Linh Lung nâng lên, chậm rãi dâng lên...

Oanh oanh oanh!

Mỗi một tác dâng lên, thế giới này liền phát ra động tĩnh to lớn vô cùng, linh lung bảo quang quán quanh ở trên bảo tháp kia, diên cuồng quấy lên, sinh ra một loại cảm giác muốn long trời lở đất.

món tiên khí nửa bước Huyền Hoàng sơn của Thiên Sơn lão tổ dung hợp một trăm ngọn núi luyện chế mà thành, trọng lượng đáng sợ, tùy ý cũng có thể trấn áp cường giả Hợp Đạo cảnh trên mặt đất.

Mà tòa Linh Lung Bảo Tháp Cửu Thiên Linh Lung này, mặc dù không phải do dung luyện sơn nhạc mà thành, nhưng lại là căn cơ Linh Lung Vực, do Linh Lung Tháp chủ quán chú lực lượng pháp tắc mấy trăm năm mới luyện chế thành, lại là trong Linh Lung Vực, uy áp của nó, thậm chí đã vượt qua Huyền Hoàng sơn của Thiên Sơn lão tổ.

Lúc này mỗi khi nó lao lên một tác, rơi xuống sẽ gia tăng ít nhất vạn quân chi lực. Lại thêm vô cùng vô tận bảo quang lung linh như muốn phá nát hết thảy, bất luận kẻ nào, bị nó trấn áp một chút, ngoại trừ hóa thành thịt nát ra, sẽ không có kết cục khác.

Nơi này là Linh Lung Vực, chúa tể duy nhất của thế giới này là Linh Lung Tháp chủ.

Linh Lung lão nhi diên rồi sao, lão thật sự muốn lấy cái đầu kia...

Nguyệt Nhận lão tổ khuôn mặt nhu hòa nhìn thấy cảnh tượng trong thế giới tràn đầy bảo quang kia, lập tức kinh ngạc lên tiếng. Bằng thị lực của hắn, tất nhiên có thể nhìn ra, Linh Lung Tháp chủ mặc dù không nói một lời, nhưng thật sự động sát ý, thấy dưới Linh Lung Bảo Quang quán quanh mình, chỉ là thống khổ gào thét, nhưng lại không có nguy hiểm mất mạng, Linh Lung Tháp chủ vậy mà muốn trực tiếp dùng Cửu Thiên Linh Lung Bảo Tháp của mình trấn tử con quái vật kia.

Đều là tu sĩ Hợp Đạo cảnh, bốn người ở đây, đều biết rõ lúc mình ra tay, ẩn chứa lực lượng.

Nếu là yêu thú hoặc tu sĩ nhân loại nào khác, Linh Lung Tháp chủ yếu tiêu diệt nó, ba người bọn lão tổ Nguyệt Nhận đều sẽ

không quản, nhưng hiện tại, con quái vật ác ma kia tựa hồ là từ Minh giới trốn ra, đã ăn quái vật truyền thừa chi nguyên kia, nếu cứ như vậy bị trấn áp chết, nguồn truyền thừa bên trong chẳng phải sẽ bị phá hủy nguy hiểm sao.

Linh Lung, dừng tay.

Vừa phát giác được, ba người hầu như đồng thời muốn ra tay ngăn lại Linh Lung Tháp chủ. Bất quá chỗ kia đang phát sinh cảnh tượng, chính là Linh Lung Vực thuộc về Linh Lung Tháp chủ, ba người bọn họ dù tốc độ nhanh hơn nữa, cũng không thể lập tức ngăn lại.

Hơn nữa bọn họ cũng không dám, cho dù đều là tu sĩ Hợp Đạo cảnh, nhưng nếu bọn họ mạo muội tiến vào thế giới của Linh Lung Tháp chủ, thực lực lập tức sẽ bị suy giảm, việc này giảm đi, bọn họ thậm chí có khả năng vẫn lạc, đã đến cấp độ này, bọn họ tự nhiên là không có khả năng mạo hiểm.

Dưới sự kinh hãi, chỉ có thể là tự mình truyền âm, hóa thành ba tiếng nổ mạnh như sét đánh, âm vang tràn vào trong Linh Lung Vực tràn đầy bảo quang kia.

Nghiệt súc, đi chết đi, âm âm...

Động thủ, kim giáp Thiên Thần ngồi ngay ngắn trên đỉnh tháp, thanh âm Linh Lung Tháp chủ ẩn chứa lửa giận ngập trời cùng sát ý, rơi xuống, vang vọng toàn bộ thế giới.

Cơ hồ đồng thời, tòa Linh Lung Bảo Tháp trấn áp thiên địa kia, rốt cuộc mang theo lực lượng đủ để cho toàn bộ thiên địa lật úp, hướng phía dưới, đang bị vô số bảo quang linh lung quần quanh ác ma dữ tợn trấn áp tới.

Một ngọn núi cao có lực vạn quân, mà tòa bảo tháp Cửu Thiên Linh Lung này, chừng ngàn vạn quân. Vừa động liền có gió mây phun trào, quấy động tất cả lực lượng pháp tắc, cảnh tượng trời long đất lở giống như lập tức xuất hiện, dưới tòa tháp kia, hết thảy đều muốn hóa thành tro bụi.

Ác ma đang đắm chìm trong đau đớn kia, bỗng nhiên cảm giác lực lượng đáng sợ trên đỉnh đầu, đầu lâu đầy vảy đen kia, tiếng gào thét thảm thiết chột đình trệ, trong hốc mắt như vực sâu,

trong con người tràn ngập tơ máu, chọt từ trong cơ thể nó,
từng tiếng như dây cung vỡ vụn.

Băng băng...

Tất cả mọi trở ngại đều biến mất, lực lượng huyết mạch của
sinh linh hung ác kia như núi lửa to lớn hoàn toàn phóng thích
ra, vốn là lực lượng thanh minh yếu ớt, một tia cuối cùng, biến
mất.

Tiếng rống vang lên.

Tiếng gào thét kinh sợ thiên địa lại lần nữa xuất hiện, từ cái
đầu ngẩng lên kia, răng nanh trải rộng trong miệng máu ảm ảm
vang vọng...

Mẹ kiếp,

Tiếng rống vang lên.

Trong tiếng gào thét không thể tưởng tượng, phiến thiên địa kia tràn ngập Linh Lung Bảo Quang, bỗng nhiên bắt đầu trở nên u ám.

Xuy xuy xuy, tiếng vang, từ đó, nơi con ác ma kia như thân ảnh, không ngừng vang lên. Từng đạo bảo quang quần quanh trên người nó khắc vào lực lượng huyền ảo pháp tắc, trong tiếng rống này, không ngừng phá toái, lực lượng pháp tắc không gì không phá được đối với quái vật kia một chút tác dụng cũng không có, toán loạn phá toái, quy về hư vô.

Một khí tức hoàn toàn không giống nhân loại, âm âm tản ra, tràn ngập bốn phương tám hướng, bên trong tràn ngập ý niệm giết chóc thôn phệ những tâm lý tiêu cực này, thậm chí những ý nghĩ đó, có một số đã bắt đầu thực chất hóa, biến thành vô số ảo ảnh tiêu ma đầu, thét lên chói tai, cảnh tượng như vậy, quả thực giống như ác ma Minh giới chân chính giáng thế.

Trong Linh Lung Vực, lực lượng pháp tắc vô cùng vô tận kia rốt cuộc gặp phải đối thủ, trở nên hắc ám, dưới khí tức hắc ám trùng kích, trở nên ảm đạm.

Âm

Ngoại trừ tòa Cửu Thiên Linh Lung Bảo Tháp vẫn trấn áp thiên địa này, trong mỗi một tòa lâu các, đều tuôn ra bảo quang, tuôn ra ngoài, không ngừng xua tán khí tức hắc ám, trên đỉnh tháp phong mang tuyết thế, giống như thật muốn đâm rách thương khung, mà tòa tháp kia, mang theo lực lượng ngàn vạn quân, ở trong tiếng vang lớn, trấn áp thân ảnh ác ma kia.

Đến lúc này, vị Linh Lung Tháp chủ kia cũng chân chính nổi lên sát tâm, suy nghĩ đầu tiên trong lòng không phải đoạt lấy nguồn gốc truyền thừa của Tu La nhất tộc, mà là muốn chém giết đầu ác ma kia, bị hấn nhận định là ác ma Minh giới trốn ra được.

Chết đi cho ta...

Ý niệm như núi, gia trì trên Linh Lung Bảo Tháp dưới thân hắc, không quản tới những khí tức hắc ám đang ăn mòn thế giới của hắc, tòa tháp to lớn vô cùng kia, trấn áp về phía con ác ma kia.

Trước đó toàn bộ đại địa Linh Lung Vực, đều là tòa bảo tháp kia trấn áp. Nó đã giống với Linh Lung Vực, đầu ác ma kia cho dù muốn đi, cũng không có biện pháp.

Chỉ có thể chịu đựng, lấy thân thể, thừa nhận bảo tháp Cửu Thiên Linh Lung có thể so với uy lực của Tiên khí trấn áp.

Nguy cơ tính mạng thật sự là nguy cơ, vào lúc này, hóa thành một vạn cây châm nhỏ giống nhau, tràn vào, không ngừng đâm vào nguyên thần của Ngô Khí.

Nguyên thần đã sắp bị thể nội đột nhiên tăng vọt gấp trăm lần, thậm chí là nguyên thần bị huyết mạch Tu La thôn phệ gấp ngàn lần, dưới sự kích thích của một vạn cây châm nhỏ, đột nhiên thanh tỉnh lại. Ý niệm còn sót lại trong đầu, bảo vệ một tia thanh minh cuối cùng của linh đài.

Mà trong cơ thể Ngô Khí đã như đại dương Tu La lực lượng khổng lồ, cũng cảm ứng được nguy cơ sắp rơi vào trên người, lại vào lúc này. Tạm thời chậm lại động tác ăn mòn nguyên thần của Ngô Khí, ngược lại đồng loạt vọt lên đỉnh đầu, cổ lực lượng kia dám khiêu khích tộc quần Tu La cổ xưa uy nghiêm.

Rống... Tu La...

Nương theo tiếng gào rú kinh thiên, trong miệng con quái vật do Ngô Khí hóa thân tạo thành kia, âm tiết cổ xưa mà quái dị phun ra, vang vọng toàn bộ Linh Lung vực. Ở đây không một ai có thể nghe hiểu, nhưng chẳng biết tại sao, đáy lòng tất cả mọi người, tại lúc âm thanh này vang lên, đều xuất hiện một loại sợ hãi.

Hình như là sợ hãi khi đối mặt với hung thú viễn cổ, sâu trong huyết mạch sinh ra đã tồn tại.

Mà hiện tại, mấy chục tu sĩ Phản Hư cảnh ở đây, thậm chí... Còn có bốn vị tu sĩ Hợp Đạo cảnh, đều biến thành sâu kiến,

nghe được hung thú Viễn Cổ bên trong Linh Lung vực kia gào rú, đáy lòng kinh sợ, nhưng như thế nào cũng không áp chế được.

Cảm giác trong cơ thể truyền đến dị động như vậy mà còn sợ hãi nguyên thủy ở sâu trong huyết mạch, mấy chục tu sĩ Phản Hư cảnh kia lập tức trở nên càng thêm sợ hãi, tâm thần lay động, không thể kiềm chế. Nhưng bốn vị cường giả Hợp Đạo cảnh kia, đầu tiên là sững sốt, tiếp theo chết người, đáy lòng đều sinh ra lửa giận khôn cùng, còn có... Sát khí.

Cái gọi là tu sĩ, chính là trộm nguyên khí thiên địa tu hành, linh hồn vạn vật, trời sinh ngạo cốt.

Tuy rằng có rất nhiều sinh linh mạnh mẽ hơn tu sĩ nhân loại rất nhiều, nhưng đến cuối cùng, vẫn là tu sĩ nhân loại trở thành nhân vật vai chính tuyệt đối trong thiên địa này. Là để theo tu vi dần dần thâm sâu, đáy lòng mỗi một vị tu sĩ đều xem thường đối với các sinh linh khác, cho rằng bọn họ chỉ là tài nguyên của bọn họ mà thôi.

Bốn người bọn họ, là Hợp Đạo cảnh, tại Loạn Ma hải vực này, đã là siêu cấp cường giả tuyệt đối, mấy trăm vạn tu sĩ đều phải cúi đầu trước mặt bọn họ. Đi đến đâu đều là cao cao tại thượng, mặc dù không nói, nhưng chính bọn họ đều cho rằng mình tôn quý không gì sánh được.

Nhưng hiện tại, sau khi nghe được âm tiết cổ xưa từ trong Linh Lung Vực truyền đến, sâu trong huyết mạch bọn họ vậy mà không ngăn được sinh ra sợ hãi. Chuyện này quả thực không thể tha thứ, vốn còn phải chiếm lấy truyền thừa chi nguyên kia trước, sau đó lại chém giết ba vị cường giả Hợp Đạo cảnh của Ngô Khí, tất cả đều thay đổi ý niệm trong đầu.

Nguyệt Nhận lão tổ, Thiên Sơn lão tổ, còn có vị Huyết Nha lão tổ kia, đáy lòng đều là cùng một ý niệm, đó chính là: giết:

Tựa hồ cảm ứng được ý niệm trong lòng ba người bọn họ, trong Linh Lung Vực, tòa Cửu Thiên Linh Lung Bảo Tháp to lớn vô cùng trấn áp thiên địa kia, rớt cuộc vào lúc này, đã rơi xuống.

Oanh oanh oanh!

Hư không sụp đổ, những nơi bảo tháp kia đi qua, tất cả đều biến thành tro bụi, sinh ra từng vòng xoáy Hỗn Độn, cảnh tượng to lớn, quả thực như khai thiên tích địa, làm người cực kỳ sợ hãi.

Sau một tiếng vang thật lớn, bảo tháp kia lớn đến mức không thể tưởng, rốt cuộc đã rơi vào trên thân ảnh con ác ma kia. Tiếng gào rú vang vọng toàn bộ Linh Lung vực, khí tức hắc ám điên cuồng tràn ngập kia, trong nháy mắt này, toàn bộ dừng lại.

Từng đạo kim quang sáng lóng lánh bảo quang, tứ tán ra, hóa thành lực lượng nguyên thủy, còn có đại địa sụp đổ, vô số bụi đất bay lên, hóa thành từng mảnh từng mảnh hôi mạt, nếu không phải có bóng dáng bảo tháp ở trong đó, lúc này cảnh tượng bên trong chỉ sợ sẽ làm cho người ta tưởng là sao băng to lớn gì đó sau khi xuất hiện.

Trong tro bụi cùng bảo quang che lấp, cảnh tượng bên trong đều không nhìn thấy, thần niệm cũng không cách nào tiến vào thế giới thuộc về Linh Lung Tháp chủ, tất cả mọi người không biết được phía dưới tòa tháp kia.

Trong mấy chục tu sĩ của bảo lâu, một người ánh mắt dữ tới, nhìn cảnh tượng to lớn trong Linh Lung vừa rồi, có chút chân chờ nói: chết rồi:

Không chỉ một mình hắn có ý nghĩ này, những người khác cũng không sai biệt lắm, mặc dù thân ảnh ác ma do Ngô Khí hóa thân thành làm cho người ta cực kỳ sợ hãi, nhưng dù sao Linh Lung Tháp chủ hiển hiện ra lực lượng thật đáng sợ, bị một tòa Cửu Thiên Linh Lung Bảo Tháp trấn áp thiên địa ngạnh sinh đè xuống, cho dù là cường giả hợp đạo chân chính, cũng khó bảo trụ được tính mạng của mình.

Ba người Nguyệt Nhận lão tổ đều ở trong thế giới của mình, ba ánh mắt tựa hồ có thể xuyên qua tất cả không gian, thẳng tắp rơi vào trong Linh Lung Vực hỗn loạn không gì sánh được kia.

Ừm.

Khi vô số cảnh tượng trong bụi mù kia lọt vào trong tầm mắt, ba người đồng thời phát ra một tiếng kêu kinh hãi, sau đó lập tức, mặt của ba người đều đại biến.

Tiếng rống vang lên.

Thiên địa đại biến, Thạch Phá Thiên kinh, tiếng hung sát kia đến cực điểm gào thét, vào lúc này, lại lần nữa vang vọng toàn bộ Linh Lung Vực. Khí tức hắc ám vô cùng vô tận, giống như muốn đem khí tức hủy diệt toàn bộ thiên địa đều đông kết, điên cuồng trào ra, thậm chí đã ra khỏi Linh Lung Vực, hướng về đây ba thế giới khác cùng đây hồ biển đã lan tràn ra vạn dặm phá thành mảnh nhỏ.

Bộp bộp bộp...

Trong chốc lát, tiếng trống đại tác, phía dưới tòa bảo tháp kia như có người nổi lên chiến trống, âm âm trong đó nổ mạnh.

Tòa bảo tháp bị vô số Linh Lung Bảo Quang quán quanh, bắt đầu nhúc nhích, to lớn đến mức có thể trấn áp Thiên Địa bảo tháp, bắt đầu bay lên từng tác một, mặc dù cực kỳ chậm chạp, nhưng mà thật sự mắt thường cũng có thể nhìn thấy được.

Vù vù

Khói bụi đầy trời tán đi, cảnh tượng dưới bảo tháp xuất hiện trong mắt mọi người, ba thế giới còn có khu vực vạn dặm, tiếng hít thở tê tê lập tức đại tác, tất cả mọi người, mặt đều chỉ có một thần – đó chính là: kinh sợ.

Chỉ thấy phía dưới Cửu Thiên Linh Lung Bảo Tháp, một thân ảnh ác ma đáng sợ, đầu ngẩng lên, toàn thân trên dưới đều bị khí tức đỏ thẫm bao lấy, một đôi đồng tử đỏ tươi vô cùng, bên trong như có một mảnh huyết hải, trên vẩy đen toàn thân, từng đạo huyết văn yêu dị kia đều phát ra quang mang, lưu chuyển không ngừng.

Ngọn nguồn của tiếng trống trận, nơi thân ảnh tiếp xúc với bảo tháp, từng đoàn từng đoàn huyết quang hiện lên, mỗi một lần lóe lên, Linh Lung Bảo Tháp liền bốc lên một tác. Là Huyết Trảo Ngô Khí, đoàn huyết quang kia, lại là một đôi huyết trảo vô cùng dữ tợn của Ngô Khí. Linh Lung Bảo Tháp nặng ngàn vạn quân, đập xuống, không có đem Ngô Khí đập thành một

đồng thịt nát. Trái lại khơi dậy trong cơ thể Ngô Khí, lực lượng huyết mạch Tu La đã tràn đầy không thể hoàn toàn phản kháng.

Cửu Thiên Linh Lung Bảo Tháp, về mặt uy lực, thậm chí so với Huyền Hoàng Sơn của Thiên Sơn lão tổ còn cường đại hơn.

Thế nhưng lúc này, dưới từng đoàn từng đoàn huyết quang lóng lánh kia, tòa tháp to lớn vô cùng, bắt đầu... tan rã.

Bị Linh Lung Tháp chủ quán chú lực lượng pháp tắc mấy trăm năm, mới luyện chế ra Linh Lung Bảo Tháp, có được uy năng không cách nào tưởng tượng được. Nhưng hạch tâm của tòa bảo tháp này, Linh Lung Tháp chủ sau khi lĩnh ngộ đại đạo pháp tắc tinh luyện ra lực lượng pháp tắc, lại ở dưới huyết quang kia, không ngừng hòa tan vỡ vụn, cho đến khi trở về hư vô.

Hợp đạo cường giả, hơn phân nửa chiến lực, đều ở trên Đại Đạo Pháp Tắc Chi Lực. Nhưng dưới huyết quang nồng đậm không gì sánh được kia, lực lượng pháp tắc, đơn giản như tàn huyết gặp phải kiêu dương, trong khoảnh khắc liền hòa tan vô ảnh vô tung.

Không.

Mũi tháp tuyệt thế có được phong mang, bóng người mơ hồ ngồi xếp bằng kia bỗng nhiên phát ra một tiếng hét lớn thê lương, há miệng phun ra một ngụm máu lớn.

Đây là Linh Lung Vực, Cửu Thiên Linh Lung Bảo Tháp, chính Linh Lung Tháp chủ dùng để trấn áp bảo vật của mình, đã sớm tâm thần hợp nhất, tế luyện mấy trăm năm, bây giờ bảo tháp bị hao tổn, Linh Lung Tháp chủ tự nhiên là không thể may mắn thoát khỏi, dưới sự cản trở của nguyên thần lập tức bị thương lần nữa.

Trên đỉnh tháp, Linh Lung Tháp chủ mặc một thân giáp trụ hoàng kim bỗng nhiên đứng lên, dưới mặt nạ hoàng kim không nhìn thấy con ngươi Bạch Yên, màu đỏ tươi bò lên, nhấn chìm lý trí trong lòng hắc sạch sẽ, còn lại, so với trước đó mãnh liệt không biết bao nhiêu sát ý điên cuồng.

Thứ hai là nói, các huynh đệ, có vé hay không.

Mẹ kiếp,

Bảo tháp to lớn đứng vững trong mây xanh, chỗ mũi tháp, đứng thẳng một thân ảnh giống như Thiên Thần mặc giáp vàng.

Từ trên người hắn, hô hấp vô cùng nặng nề, như tiếng sấm ầm vang vọng ở không trung kia, bên trong quả thực là lửa giận ngập trời. Kim quang mãnh liệt, từ trong cơ thể hắn chen chúc ra, cuốn lên từng luồng từng luồng phong bạo, tàn phá bừa bãi hư không. Toàn bộ thế giới đều lâm vào trong hỗn loạn, bởi vì lửa giận của bóng người giáp vàng như thiên thần kia.

Hắn đường đường là Thái Thượng trưởng lão của một thế lực siêu cấp, cường giả Hợp Đạo cảnh cao cao tại thượng, ở Loạn Ma Hải Vực, là tồn tại đủ để mấy trăm vạn tu sĩ đều phải cúi đầu, ở trong thế giới của hắn, là tồn tại chân chính giống như Thiên Thần.

Nhưng hiện tại, hắn bị thương.

Nghiệt súc, người dám đánh hỏng Linh Lung tháp của bản tọa, bản tọa sẽ không để người chết dễ dàng, bản tọa muốn người thừa nhận hình phạt thống khổ nhất giữa thiên địa này.

Thanh âm Linh Lung Tháp chủ, giống như là tiếng gió tuyết gào thét trong mùa đông khắc nghiệt, lạnh lẽo thấu xương. Từng chữ từng chữ từ trong kẽ răng hắn chen ra, bất luận kẻ nào nghe được, đều có thể từ trong đó cảm nhận được sự phẫn nộ cùng sát ý từ đáy lòng của Linh Lung Tháp chủ lúc này.

Linh lung luyện ma

Nơi đó vẫn là Linh Lung Vực, còn là thế giới do Linh Lung Tháp chủ sáng lập ra, ở thế giới này, đều là lực lượng pháp tắc do Linh Lung Tháp chủ tinh luyện ra, hắn ở đây, chính là chúa tể tuyệt đối, thanh âm của hắn đi ra, giống như những cường giả đại năng của thời đại Hoang Cổ.

Ngôn xuất pháp tùy ý.

Âm

Thế giới rung động, uốn lượn từng đạo bảo quang linh lung ở các nơi, lúc thanh âm Linh Lung Tháp chủ rơi xuống, giống như nhận lấy lực lượng gì triệu hoán, từ các nơi tràn tới, dung hợp ngưng tụ lẫn nhau, hình thành từng dòng lũ kim loại, như trăm sông lớn, ầm ầm tuôn về Cửu Thiên Linh Lung Bảo Tháp to lớn vô cùng.

Nguyên bản bị một quyền của Ngô Khí đẩy lên Linh Lung Bảo Tháp, sau khi luồng nước lũ Kim Khuyết này tràn vào, lập tức phóng ra vạn trượng hào quang, quả thực như một vòng mặt trời vàng rực, một loại uy áp không thể tưởng tượng, chính là ở trên bảo tháp vạn trượng bên trong kim quang kia phát ra, trấn áp hết thảy.

Ngoài ý muốn, sau khi đột nhiên phát uy, Linh Lung Tháp chủ vậy mà không có trấn áp Ngô Khí lần nữa, mà là không chỉ thi triển ra thần thông gì. Dưới tòa tháp to lớn vô cùng kia, đang bị Ngô Khí phá hủy dưới ghềnh thác, từng sợi từng sợi pháp tắc chi lực đang tán loạn.

Cực kỳ đột ngột, ông một tiếng, một lỗ đen to bằng cái thớt xuất hiện.

Lực hút bên trong hắc động, so với hấp lực trước đó kéo Ngô Khí vào Linh Lung vực càng thêm mạnh mẽ, đã dần dần lâm vào điên cuồng Ngô Khí, vẫn không chống cự được, quang mang đỏ thẫm lóe lên, liền biến mất dưới tháp kia, nhập vào trong hắc động.

Ở bên ngoài Linh Lung vực, ba cường giả Hợp Đạo cảnh khác vốn muốn xuất thủ, bỗng nhiên nhìn thấy động tác của Linh Lung Tháp chủ. Không những không an tĩnh lại, ngược lại đều là giận dữ, đồng thời đứng dậy, tựa hồ cũng muốn ra tay. Ba ý niệm ẩn chứa lửa giận trong đầu, cũng vào lúc này, xuyên qua hư không, vang lên trong Linh Lung Vực cực kỳ hỗn loạn.

Linh Lung lão nhi, ngươi muốn độc chiếm.

Truyền thừa chi nguyên, còn có con ác ma Minh giới này, đều là cơ duyên tuyệt thế, Linh Lung lão nhi, khẩu vị của ngươi quá lớn, không sợ no chết sao?

Linh Lung, ngươi muốn chết.

Mấy chục tu sĩ bảo lâu ở bên cạnh quan chiến bị ba vị Hợp đạo cảnh đột nhiên nổi giận hù dọa. Bọn họ còn cho rằng bốn người đều muốn chém giết con ác ma kia, lúc này Linh Lung Tháp chủ thu nó lại muốn luyện hóa, ba người khác cho dù không tương trợ, cũng sẽ không ngăn cản. Nhưng bây giờ...

Ý nghĩ của bọn họ cũng coi như đúng, trong bốn vị cường giả Hợp Đạo cảnh, bao gồm cả Linh Lung Tháp chủ đều bị tu La hóa thân của Ngô Khí chọc giận, tạm thời bỏ qua những suy nghĩ khác, muốn chém giết Ngô Khí ngay tại chỗ., Ngô Khí này đột nhiên xuất hiện, vậy mà quấy loạn nơi này. Bốn người kia đương nhiên đều biết bọn họ chém giết bị đứt đoạn, đặc biệt là hai vị cường giả Hợp đạo kia, rõ ràng là muốn đến cướp đoạt Xích Huyết minh và Tà Nguyệt phủ Hoàng Tuyền Nhân, lại biến thành cục diện như bây giờ.

Bốn người vì ẩn chứa căn nguyên truyền thừa huyết mạch Tu La nhất tộc kia, đều buông tha chức trách mỗi người, đánh to ra tay, đến cuối cùng truyền thừa chi nguyên cũng không có cướp được, lại bị một đầu quái vật Minh giới đột nhiên xuất hiện cắn nuốt. Bọn họ tự nhiên giận dữ, ăn ý buông xuống cái khác, trước tiên giải quyết Ngô Khí cùng nguồn gốc truyền thừa kia.

Nhưng đáy lòng bọn họ đều muốn có được con ác ma truyền thừa chi nguyên cùng Ngô Khí này trốn ra khỏi Minh giới, trước đó Ngô Khí kích động Tháp chủ Linh Lung, ba người Nguyệt Nhân lão tổ mừng rỡ xem náo nhiệt, nhưng Linh Lung Tháp chủ đột nhiên gây khó dễ, thu tu la của Ngô Khí hóa thân vào tháp chủ, muốn một mình luyện hóa.

Hành vi như vậy, dưới cái nhìn của ba người khác, chính là muốn một mình nuốt căn nguyên truyền thừa kia.

Như vậy, ba người tự nhiên đều giận dữ.

Oanh oanh oanh oanh!

Ngay lúc ba ý niệm ẩn chứa lửa giận tràn vào Linh Lung vực, trong khe hở hư không, ba thế giới khủng bố đồng thời khê động, đều là đánh về phía Linh Lung vực đã hỗn loạn.

Nếu là chém giết một chọi một, sức chiến đấu của Linh Lung Tháp chủ sẽ không thua bất kỳ người nào ở đạo cảnh trường trung niên, nhưng hiện tại, lại là ba người đồng thời ra tay với hắn.

Bốn thế giới, đụng vào nhau, bốn loại lực lượng pháp tắc khác biệt, đồng thời tuôn ra, tán loạn trong khe hở hư không, để hư không vốn cực kỳ yếu ớt, lại lần nữa bị thương, lại sinh ra ít nhất mấy chục vòng xoáy Hỗn Độn.

Nguyệt Nhận Vực, Thiên Sơn Vực, Huyết Nha Vực, ba thế giới, không tổn hao gì, chỉ là đại lượng lực lượng pháp tắc phun trào không ngớt mà thôi, nhưng Linh Lung Vực kia sau khi va chạm mãnh liệt, lại phát ra rất nhiều tiếng vang không chịu nổi gánh nặng, bên trong đó, nguyên bản bởi vì thanh âm Linh Lung Tháp chủ, ngưng tụ cùng một cỗ kim tuyến nước lũ, sau khi bị ba thế giới liên thủ va chạm, lại có hơn phân nửa, trực tiếp bị tán loạn, khôi phục thành bộ dáng rải rác trước đó.

Trong Cửu Thiên Linh Lung Bảo Tháp, một tiếng gầm giận dữ truyền ra.

Bọn người khinh người quá đáng, Nguyệt Nhận lão nhi, người chính là minh hữu của Tà Nguyệt phủ ta. Chẳng lẽ cũng phải trợ Trụ vi ngược, giúp Huyết Nha và Thiên Sơn hai lão súc sinh này đối phó bản tọa.

Là thanh âm Linh Lung Tháp chủ, vang vọng hư không. Nếu chỉ nghe thanh âm này, liền chỉ có thể từ bên trong cảm giác được bi phẫn cùng lửa giận, làm cho người ta thật sự cho rằng Linh Lung Tháp chủ là vì bị vị minh hữu Nguyệt Nhận lão tử này phản bội mà nổi giận.

Tuy rằng biểu tượng là vậy, nhưng bốn người bọn họ có thể tu luyện tới Hợp Đạo cảnh, có ai mà không phải lão hồ ly da mặt cực kỳ dày, cơ duyên tuyệt thế trước mắt, đừng nói là minh hữu gì, chỉ cần có thể đạt được nguồn gốc truyền thừa ẩn chứa huyết mạch Tu La nhất tộc, chính là để cho Nguyệt Nhận lão tử phản bội Xích Huyết minh, nói không chừng hắn đều không chút do dự liền làm.

Bọn họ ai cũng rõ ràng, chỗ quý giá của đạo truyền thừa chi nguyên kia. Nếu không, bốn người vừa rồi còn đánh nhau sống chết, hiện tại sao mỗi người lại bỏ qua chức trách của mình, điên cuồng cướp đoạt.

Nghe thấy lời nói của Linh Lung Tháp chủ, khóe miệng Nguyệt Nhận lão tổ đang ở trong thế giới của mình cong lên một nụ cười lạnh, đang muốn mở miệng mĩa mai vài câu, đột nhiên lúc này, bên trong Linh Lung vực bị ba thế giới đè ép lại xuất hiện biến hóa to lớn. Theo biến hóa này truyền đến, là tiếng rống giận dữ của Linh Lung Tháp chủ.

Bộp bộp bộp...

Đối với mọi người mà nói đã có chút thanh âm quen thuộc, như có người điên cuồng đánh trống trận, mà nguồn gốc của tiếng vang kia, cũng là nơi trước kia, Linh Lung Vực.

Thế giới kim quang phun trào, một tòa Cửu Thiên Linh Lung Bảo Tháp sừng sững trên mây xanh, từng dòng lũ kim loại từ bốn phương tám hướng tụ tập tới, tràn vào trong bảo tháp kia, tựa hồ muốn luyện yêu ma quỷ quái gì đó.

Nhưng lúc này, chỗ sâu trong bảo tháp kia, lại có từng tiếng vang lớn truyền đến, đồng thời cả tòa bảo tháp, giống như hút gió, lại bắt đầu rung động lên, mỗi một lần rung động, từ bên trong bảo tháp, sẽ tản mát ra đại lượng hào quang Kim Sa, đó là bảo quang Linh Lung, vừa đánh ra ngoài, liền giống như bị tổn thương gì, trực tiếp sụp đổ, trở về hư vô.

Tiếng trống trận rung động giống như trống trận, lúc ban đầu, là ở dưới đáy bảo tháp kia, nhưng mà theo thời gian từng chút một trôi qua, thanh âm này lại bắt đầu di động, tốc độ nhanh vô cùng, từ đó tọa, điên cuồng hướng về phía đỉnh tháp kia mà đi.

Nghiệt súc, mau dừng tay, nhanh dừng tay cho bản tọa.

Trong bảo tháp, thanh âm Linh Lung Tháp chủ đã không còn trấn định như vậy, trong tiếng rống giận dữ còn mang theo kinh hoảng không che giấu được.

Bởi vì thân tháp che giấu của Cửu Thiên Linh Lung Bảo Tháp, không ai có thể thấy rõ bên trong đang xảy ra cái gì, nhưng chỉ

nghe thanh âm của Linh Lung Tháp chủ liền biết, lúc này bên trong đang phát sinh, tuyệt đối không phải trước đó Linh Lung Tháp chủ muốn luyện hóa con ác ma kia.

Oành oành oành

Lại biến hóa, một tiếng vang quen thuộc từ trong tháp truyền đến, đồng thời mấy ngàn cổ dũng mãnh tràn vào trong bảo tháp kia ít nhất cũng là mấy ngàn dòng nước lũ, trong đó mấy cổ tựa hồ bị lực lượng gì ảnh hưởng, lại tự động sụp đổ, giống như những lực lượng pháp tắc kia, trở về hư vô.

Ngay sau đó phát sinh mạo hiểm, lập tức làm cho thân hình ba người Nguyệt Nhận lão tổ đang chuẩn bị xem náo nhiệt trì trệ, trên mặt không hên mà cùng lộ ra vẻ hoảng sợ.

Bộp bộp bộp

Tiếng nổ mạnh không ngừng rung động lắc lư bên ngoài bảo tháp, mấy ngàn cổ Kim Khuyết Hồng Lưu kia, sau khi mở đầu, lại bắt đầu điên cuồng tan vỡ tiêu tán.

Cảnh tượng này phát sinh cực nhanh, không chỉ những người xem cuộc chiến kia còn chưa kịp phản ứng, ngay cả vị Linh Lung Tháp chủ trong bảo tháp cũng không kịp phản ứng gì.

Một tòa bảo tháp trấn áp thiên địa, kim quang phun trào, như một vòng kim nhật. Nhưng lúc này, trong đó, lại có một đạo quang mang đỏ thẫm, từ tòa tháp kia bắt đầu, điên cuồng phun trào, hướng về phía mũi tháp cao nhất kia, huyết quang nồng đậm vô cùng từ trong bóng người như ác ma kia tuôn ra.

Tòa bảo tháp Cửu Thiên Linh Lung này, tồn tại tràn ngập bảo quang, bản nguyên nhất, chính là lực lượng pháp tắc do Linh Lung Tháp chủ tinh luyện ra, nhưng những lực lượng pháp tắc này, dưới huyền ảnh đỏ thẫm kia, dưới huyết quang nồng đậm trong huyền ảnh kia, lại ngay cả một chút lực phản kháng cũng không có, tàn tuyệt gặp kiêu dương giống như, xúc tu tất tán loạn, tiếp theo triệt để tiêu tán, trở về hư vô.

Toàn bộ Linh Lung Vực, trong tiếng trống bành bành bành đánh động kia, bắt đầu hồng mất.

canh ba lại hỏi chư quân, có phiêu không.

Mẹ kiếp,

Từ khi Cửu Thiên Linh Lung Bảo Tháp run rẩy không ngừng kia bắt đầu, từng sợi bảo quang Linh Lung màu vàng, sụp đổ tiêu tán, trở về hư vô.

Cảnh tượng như vậy, dưới huyết quang nồng đậm không gì sánh được kia, căn bản không thể ngăn cản, chỉ cần tiếp xúc đến, nhất định chính là kết quả này. Làm cho tu sĩ Hợp đạo chân chính trở thành cường giả tuyệt thế lực lượng pháp tắc, vào lúc này, lại trở nên cực kỳ yếu ớt, không chịu nổi một kích.

Bị Linh Lung Tháp chủ dùng để trấn áp Cửu Thiên Linh Lung Bảo Tháp thế giới, chính là một kiện pháp khí có thể so với tiên khí, có lực lượng không thể tưởng tượng, toàn bộ Linh Lung Vực, ngọn nguồn của tất cả Linh Lung Bảo Quang, chính là tòa bảo tháp to lớn này. Những người khác cảm giác được khí tức Linh Lung Vực, kỳ thật chính là khí tức của Linh Lung Bảo Tháp.

Nhưng hiện tại, trong cảm ứng của mọi người, khí tức khủng bố của thế giới kia, đang không ngừng suy yếu.

Không chỉ có ba vị cường giả Hợp Đạo cảnh, thậm chí mấy chục bảo lâu tu sĩ quan chiến, cũng đều rõ ràng cảm thấy thế giới tràn ngập bảo quang lung linh kia, đang kịch liệt suy yếu, tựa hồ có một loại trình độ muốn từ thế giới rơi xuống Phản Hư cảnh cũng có thể ngưng tụ ra được.

Phát hiện này, lập tức làm cho tất cả mọi người lộ ra vẻ kinh ngạc, nhất là ba người lão tổ Nguyệt Nhận, lại càng như vậy.

Tại sao có thể như vậy.

Khí tức thật đáng sợ, con quái vật kia tuyệt đối là từ trong Minh giới trốn ra, thậm chí ngay cả cường giả Hợp Đạo cảnh như Linh Lung Tháp chủ cũng không phải là đối thủ.

Ngay cả lực lượng pháp tắc cũng có thể đánh tan, đúng rồi, chỉ có lực lượng đến từ thời không cao cấp hơn, mới có thể dễ dàng đánh tan lực lượng pháp tắc huyền ảo của thế giới này.

.....

Người ở đây, bất luận là ai, đều không phải là vô danh tiểu tốt không có kiến thức. Mặc dù tòa bảo tháp to lớn đứng vững Vân Tiêu kia thân tháp che lấp hết thấy, nhưng chỉ vền vẹn là trong cảm ứng đang kịch liệt biến hóa khí tức, cũng đủ để cho bọn họ suy đoán hôm nay tại trong Linh Lung vực, đang tại tất cả sự tình phát sinh.

Linh Lung Vực, trong toà bảo tháp liên tiếp thương khung cùng đại địa kia, đoàn huyết quang kia, đã xuất hiện ở giữa bảo tháp.

Rống oành oành oành

Đầu lâu khổng lồ ngẩng lên, trong tiếng gào thét kinh thiên, huyết quang từ trong cơ thể Ngô Khí tràn ra càng thêm nồng đậm, lúc này Ngô Khí đã sớm mất đi quyền khống chế thân thể mình. Nguyên thần của hắn đã bị vây khốn trong thần cung, chỉ còn lại một điểm thanh minh đang giãy dụa.

Bây giờ hành động của hắn chính là bản năng, lực lượng huyết mạch Tu La nhất tộc. Cảm nhận được lực lượng huyết mạch đến từ Linh Lung Tháp chủ sau khi uy hiếp, tự động phản kích, tự động muốn phá hủy thế giới này.

Là chủ nhân Linh Lung Vực, trong thế giới biến hóa, một to một hào hiện ra trong lòng Linh Lung Tháp chủ.

So sánh với lúc trước chỉ là bị Ngô Khí đánh hư tòa tháp, bây giờ Cửu Thiên Linh Lung Bảo Tháp, đã có một nửa sắp bị Ngô Khí phá hủy hoàn toàn.

Trong tháp, một Thiên Thần mặc giáp vàng vô cùng uy nghiêm, toàn thân rung động, dưới cái mặt nạ vàng bị ánh sáng lung linh in dấu, mặt mũi sớm co giật, lửa giận không cam lòng phần hận.... Ý nghĩ phức tạp và kịch liệt chớp động trong lòng hắn, không ngừng ăn mòn tâm thần của vị tu sĩ Hợp Đạo cảnh này.

Không...

Người dừng lại đi, nhanh dừng tay cho ta.

Linh Lung Tháp chủ giống như điên cuồng, hét lớn, lửa giận cùng sát khí mãnh liệt phát tiết ra ngoài, một chút liền đi đến cái gì cổ kị.

Sau một khắc, âm âm vang vọng, đoàn huyết quang huyền ảnh phía trước đang nhanh chóng đi tới, một vị Kim Giáp Thiên Thần ngạnh sinh đứng tới.

Không nói một lời, trong tay hắn chỉ hiện ra một thanh cổ kích màu vàng, trên đó cũng có từng đạo bảo quang Linh Lung tráng kiện huyền ảo quần quanh, khí tức khủng bố, phong mang tuyệt thế, tựa hồ chỉ lắc một cái là có thể phá hủy núi cao.

Nửa bước Tiên khí

Cổ kích màu vàng kia, là một kiện Tiên khí nửa bước, tuy nói hơn phân nửa chiến lực của Linh Lung Tháp chủ đều hao phí lực chiến đấu ngưng tụ trên tòa Linh Lung Vực này cùng tòa Cửu Thiên Linh Lung Bảo Tháp kia. Nhưng dù sao cũng là Hợp Đạo cường giả cao cao tại thượng, muốn xuất ra một thanh nửa bước Tiên khí cũng không khó.

Mặc dù Linh Lung Tháp chủ và Huyết Nha lão tổ kia không giống nhau, không phải là tu sĩ Hợp đạo giỏi cận thân chém giết, nhưng cho đến bây giờ, Linh Lung Tháp chủ một chút biện pháp cũng không có. Hắn tự ngạo lực lượng pháp tắc, trong một đoàn huyết quang phun trào kia vậy mà bị nộ cười cứng rắn làm tan rã, một chút liền làm cho chiến lực của hắn trở nên không sai biệt lắm với tu sĩ Phản Hư cảnh.

Những thần thông khác, nếu là muốn uy lực cường đại, thì nhất định phải truyền lực lượng pháp tắc vào trong đó, chỉ là nhìn xem tình cảnh Linh Lung Bảo Tháp bây giờ, liền biết làm như vậy cũng không có được chỗ tốt. Như vậy, nếu Linh Lung Tháp chủ muốn bảo trụ thế giới bảo tháp của mình, cũng chỉ còn lại có một con đường: cận thân chém giết.

Vù vù...

Trong lúc kim quang phun trào, một bóng người cao lớn trong nháy mắt xuất hiện ở phía trước huyết quang do Ngô Khí biến thành, phong mang tuyệt thế bỗng nhiên vạch phá hư không,

một đạo kích ảnh có khí tức khủng bố, đánh xuống. Hư không vỡ tan, trở nên mơ hồ, tựa như trong toàn bộ thiên địa, chỉ còn lại có đoàn kích ảnh mơ hồ kia, không thể tránh được.

Hợp Đạo cảnh, cho dù cận thân chém giết, cũng đủ để cho bất luận tu sĩ Phản Hư cảnh nào trong nháy mắt mất mạng.

Bất quá trong đó, lại không bao gồm một con quái vật bị nhận định là từ Minh giới chạy ra.

Đang điên cuồng phá hủy huyết quang mơ hồ của tòa Linh Lung Bảo Tháp này, tựa hồ cảm ứng được phong mang đáng sợ sắp phủ xuống, trong nháy mắt đình trệ một chút.

Sau một khắc, huyết quang so với trước đó càng thêm mãnh liệt, còn kèm theo vô số khí đen lạnh lẽo, điên cuồng khuếch tán ra, từng tiếng gào thét bén nhọn làm màng nhĩ người ta đau nhức kịch liệt, vang lên trong không gian bảo tháp kim quang phun trào.

Sưu sưu sưu sưu sưu.

Tiếng cười bén nhọn vô cùng, lần đầu tiên xuất hiện, trong đoàn huyết quang điên cuồng trướng lớn mơ hồ kia, đột nhiên biến hóa không ngớt, từng gương mặt dữ tợn hiển hiện ra, mỗi một gương mặt, các loại oán hận phần nộ giết chóc ghen tỵ... Làm cho người ta cảm thấy đáy lòng phát lạnh.

Trong huyết quang, một khu vực, đồng thời có hai đạo huyết quang kéo dài ra, từng tia huyết mang như dòng nước rút xuống, hiển lộ ra một đôi huyết trảo gầy trơ cả xương, nhưng có khí tức Minh giới nồng đậm.

Xuy.

Thanh âm kim loại giao minh chói tai vô cùng chói tai, ngạnh sinh chui vào trong tai Kim Giáp Thiên Thần Linh Lung Tháp chủ. Hoàng kim cổ kích của hắn, quán chú hắn một kích của Hợp Đạo cảnh chân nguyên, bị nhẹ nhàng băng quơ ngăn trở.

Cổ kích bán bộ tiên khí kia bị kẹp giữa hai ngón tay máu, lực lượng không cách nào tưởng tượng rót vào phía trên, mặc cho Linh Lung Tháp chủ như thế nào, đều không thể nhúc nhích một chút, càng khủng bố chính là, từng sợi huyết quang giống

như có sinh mệnh, từ trên huyết trào sền sệt bò lên, dần dần, muốn đem hoàng kim cổ kích toàn bộ bao phủ ở bên trong.

Nếu như chỉ vậy cũng không đến mức làm cho Linh Lung Tháp chủ sợ hãi như vậy, nhưng lập tức phát sinh biến hóa đáng sợ, làm cho Linh Lung Tháp chủ lập tức sinh ra ý nghĩ hồi hận vô cùng, vẫn như trước không biết bao nhiêu năm chưa từng xuất hiện qua tâm tình, một loại tâm tình sợ hãi lại bắt đầu tràn ngập trong lòng hắn.

Àm âm âm...

Tựa như là một trái tim vô cùng to lớn đang chậm rãi đập, mỗi một lần nhảy lên sẽ tuôn ra một luồng tinh lực lớn, tùy ý lan tràn.

Tiếng nổ quỷ dị này, rơi vào tai rất nhiều tu sĩ phía ngoài, đồng thời mấy chục người của bảo lâu kia trong cơ thể sinh ra một loại cảm giác cực kỳ khó chịu, tựa như trái tim mình cũng bắt đầu hòa hợp cùng tần suất thanh âm này, tâm thần lay động, nguyên thần đã ngưng tụ nhiều năm, đột ngột hiện ra hình ảnh không ổn tán loạn.

Mà ba vị cường giả Hợp Đạo cảnh của Nguyệt Nhận lão tổ lập tức phát hiện ra thế giới của mình.

Nguyệt Nhận Vực, Huyết Nha Vực, Thiên Sơn giới.

Ba thế giới, rất nhiều dị tượng do lực lượng pháp tắc hiển hóa ra, bắt đầu xuất hiện một ít biến hóa dị thường. Nguyệt nhận đầy trời, hàm răng máu tê thiên, núi cao trần trời, đều tự rung động, từng sợi lực lượng pháp tắc từ đó tản mát ra, trong khoảnh khắc liền quy về hư vô.

Mặc dù không có trong Linh Lung Vực, tốc độ tán loạn của Cửu Thiên Linh Lung Bảo Tháp, nhưng cảnh tượng phát sinh, vẫn làm cho ba người bọn họ đồng thời kinh ngạc, mà lại bắt đầu dần dần hướng tới sợ hãi mà đi. Trong thế giới của bọn họ, mặc dù lực lượng pháp tắc không ít, nhưng mỗi một tia đều là bọn họ vất vả tinh luyện ra, tổn thất một chút điểm đều sẽ làm bọn họ đau lòng không thôi, hiện tại lại xuất hiện cảnh tượng sụp đổ, không khỏi bọn họ không khản trương lên.

Nhất là ở trong Linh Lung Vực kia, theo từng tiếng vang di hưởng, cả tòa Cửu Thiên Linh Lung Bảo Tháp, bắt đầu sụp đổ.

Bắt đầu từ tòa tháp, kim quang ảm đạm, lực lượng pháp tắc bên trong đã sớm biến mất không còn tăm tích, bảo tháp vốn vẫn như vàng óng, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được trở nên u ám, sau đó trong tiếng vang ầm ầm, kịch liệt sụp đổ, ầm u như dịch bệnh, điên cuồng lan tràn ăn mòn cả tòa bảo tháp, từng luồng từng luồng nước lũ Kim Sa, đồng thời bắt đầu tán dật....

Xoẹt xoẹt xoẹt...

sập, tất cả mọi người bao gồm cả ba vị Hợp Đạo cảnh đều sững sờ, cảnh tượng xuất hiện.

Tòa Cửu Thiên Linh Lung Bảo Tháp đứng vững trên tầng mây kia, trong khoảnh khắc, kim quang ảm đạm, u ám lan tràn, sụp đổ, ầm ầm sụp đổ.

Ầm ầm ầm...

Liên tiếp chạy khiến trái tim mọi người thiếu chút nữa ngừng lại, kèm theo một đạo kim quang ảm đạm bay ra, vang vọng trong Linh Lung Vực kia.

Ầm

Trong chốc lát, thiên địa biến hóa, một đạo huyết quang trắng kiêu không gì sánh được phóng lên tận trời, những nơi đi đến, bảo quang Linh Lung đều hòa tan lực lượng pháp tắc tiêu tán, cuốn lên vô số huyết khiêu phong bạo.

Ầm

Lại lập tức, một đạo thân ảnh vô cùng to lớn thay thế vị trí cũ của bảo tháp Cửu Thiên Linh Lung ầm ầm xuất hiện. Giống như đại dương mênh mông Ma khí, tùy ý tràn ra từ trên thân bóng dáng khổng lồ kia, cùng với vô số huyết trình phong bạo kia hỗn tạp cùng một chỗ, hướng về bốn phương tám hướng mãnh liệt mà đi. Thế giới vốn là kim quang phun trào, trong một hơi thở, vùng thiên địa kia, chỉ còn lại có hai loại màu đỏ: Hắc cùng đỏ.

Ngang... Ầm Tu La La.

Bên trong Linh Lung vực phong vân biến đổi, tiếng gào thét kinh thiên hóa thành Âm Oan Thủy, từng luồng từng luồng tuôn ra, còn có âm tiết cổ xưa nguyên thủy kia, lại lần nữa vang vọng trong tai tất cả mọi người.

Ánh mắt vô cùng sợ hãi, đồng thời rơi vào trên huyết quang ma khí kia bao vây cự đại thú ảnh, bất luận là mấy chục tu sĩ Phản Hư cảnh, hay là ba người Nguyệt Nhận lão tổ, nhìn Kim Giáp Linh Lung Tháp chủ cực kỳ ảm đạm kia, đáy lòng đều phảng phất như đặt mình trong hầm băng, toàn thân lạnh lẽo thấu xương.

Ừm, ngày mai vẫn là canh ba.

Mẹ kiếp,

Rầm... tiếng gào thét vang vọng.

Thế giới tràn ngập huyết quang và ma khí lạnh lẽo, đã hoàn toàn thay đổi Linh Lung Vực, từng tiếng gào rú như đến từ thời đại viễn cổ, hóa thành tiếng gầm kinh khủng không gì sánh được, ầm ầm tràn ra.

Trong đó, vô số ma khí đen kịt bay lên, bên trong tiếng gào thét bén nhọn không ngừng, giống như ẩn giấu vô số đầu ác ma khủng bố, trong lúc quay cuồng, che trên bầu trời, phía dưới mặt đất, từng đạo huyết quang nồng đậm sền sệt, tràn ngập chảy xuôi, trong khoảnh khắc liền hóa thành một mảnh huyết hải to lớn vô cùng, bên trong hình như có lệ quỷ oan hồn, hiển hóa hình thể, kêu gào không dứt...

Giữa mây đen và biển máu có một hư ảnh hình người to lớn vô cùng, biến hóa kịch liệt không gì sánh được ở phía trên, rõ ràng vô cùng rơi vào trong mắt mọi người.

Trong âm thanh băng băng... Như dây cung đứt gãy, từng mảng lân phiến cực lớn màu đen hiện ra, tứ chi trắng kiết không gì sánh được, là huyết trảo dữ tợn làm người ta sợ hãi, đầu lâu phía dưới mây đen kia uốn khúc, giống như muốn đâm rách cả bầu trời, phát ra khí tức, quả thực làm cho người ta liếc mắt một cái liền dừng đập, trong lòng sinh ra cảm giác khủng bố như muốn xé rách.

Mây đen che kín mặt trời, biển máu tung bay, khát máu và giết chóc thôn phệ... Khí tức tiêu điều vô cùng vô tận, phô thiên cái địa, vô cùng điên cuồng tràn ra, quả thực như cảnh tượng ngày cuối hàng lâm, muốn cho tất cả sinh linh đều rơi vào trầm luân ở trong đó, trọn đời không thể siêu sinh.

Vết nứt hư không rộng lớn, ba thế giới kia uy thế kinh người, lúc này lại đình trệ vận chuyển.

Đây là một thế giới đầy phong nhận, ở sâu bên trong, một bóng người đang ngồi xếp bằng, dường như ngây ngẩn cả

người. Đã không biết bao nhiêu năm rồi không xuất hiện trong lòng hắn, lúc này, lại xuất hiện lần nữa.

Chẳng lẽ nó thật là... Tu.

Sợ hãi, trong giọng nói của Nguyệt Nhận lão tổ, ngoại trừ ngạc nhiên ra, chính là sự sợ hãi nồng đậm không gì sánh được kia.

Thế giới kia, Cửu Thiên Linh Lung Bảo Tháp vốn trấn áp thiên địa đã triệt để biến mất, toàn bộ thiên địa đều bị vô cùng vô tận hắc khí cùng huyết quang sền sệt tràn ngập, Linh Lung Vực, đã biến thành Ma Vực.

Tựa hồ là vì đáp lại cảm xúc sợ hãi trong lòng mọi người, điên cuồng sinh sôi trong lòng, khí tức khát máu giết chóc tràn ngập trong mỗi ngóc ngách thiên địa. Tại lúc này hướng về sinh linh duy nhất trong thế giới kia mà đi, phủ đầy vảy đen, bàn chân to lớn vô cùng, oanh một tiếng từ giữa biển máu mây đen kia đập ra, mang theo một loại khí thể muốn đập vỡ thiên địa, âm âm ầm giẫm về phía một bóng người vàng óng ả ả.

Chủ nhân của thế giới vốn là, cường giả Hợp Đạo cảnh cao cao tại thượng, Linh Lung Tháp chủ.

Chỉ là hiện tại, cả người hắn đều cực kỳ chật vật, kim giáp trên người ảm đạm. Trong tay nắm hoàng kim cổ kích, rõ ràng là cấp bậc nửa bước Tiên khí, lại không biết gặp phải đả kích kinh khủng gì, đúng là toàn thân ảm đạm. Thậm chí trên đầu kích kia còn có không ít vết thương.

Ầm

Trong thiên địa vang lên một tiếng thật lớn, như đá phá thiên kinh, động tĩnh to lớn vô cùng. Mây đen phun trào, huyết quang quay cuồng, một bóng đen liền hạ xuống. Đó là một bàn chân, che kín vảy đen, âm âm giẫm xuống, cho dù là tiếng rên rỉ trong hư không cũng có thể biết nếu bàn chân này thật sự giẫm lên, cho dù là một ngọn núi, cũng có thể mạnh mẽ san bằng.

Mặt đất, trong một cái hố lớn, Linh Lung Tháp chủ vừa mới từ trong tin tức Cửu Thiên Linh Lung Bảo Tháp bị phá hủy hoàn toàn khôi phục lại, bỗng nhiên nhìn thấy bàn chân khổng lồ trên đỉnh đầu, lập tức bên trong mặt nạ vàng kim, mặt biến

sắc, một đôi mắt trùng lớn, bên trong đã xuất hiện cảm xúc phần nộ ly biệt.

Vù một tiếng, thân ảnh của hắn biến mất trong hồ.

Sau một khắc, trên không trung, thân hình Linh Lung Tháp chủ lại lần nữa hiển hiện ra.

Kim giáp âm đạm, cổ kích rách nát, vị cường giả Hợp Đạo cảnh này còn có uy phong lẫm liệt trước đó, nếu không phải khí thế trên người hắn vẫn khủng bố như trước, chỉ sợ người khác còn cho rằng hắn là một con chó nhà có tang.

Bất quá bây giờ xem ra, mặc dù không phải, cũng không sai biệt lắm. Chỗ dựa lớn nhất của hắn là dựa vào đại đạo pháp tắc, trong thế giới này lĩnh ngộ cực kỳ nồng đậm lực lượng pháp tắc, lại ở trong ma khí huyết quang, một chút lực chống cự cũng không có, xúc tác liền tan rã hầu như không còn. Mà tòa Cửu Thiên Linh Lung Bảo Tháp có thể so với tiên khí, càng trực tiếp bị thủ ảnh to lớn trước mắt hủy diệt.

Tu sĩ Hợp Đạo cảnh mất đi lực lượng pháp tắc, lại nói tiếp chiến lực bất quá chỉ là một ít tu sĩ Phản Hư cảnh mạnh mẽ, không chỉ có Linh Lung Tháp chủ như vậy. Từ xưa đến nay, tu sĩ Hợp Đạo cảnh được xưng là cường giả tuyệt thế, chính là vì bọn họ nắm giữ lực lượng Đại Đạo Pháp Tắc như vậy.

Nhưng hiện tại, dưới hắc khí huyết quang kia, Linh Lung Tháp chủ lực lượng pháp tắc đã biến mất không sai biệt lắm.

Lại cảm thụ một chút khí tức khủng bố của Hắc Vân Huyết Hải, Linh Lung Tháp Chủ lập tức biết được, cho dù ở trong thế giới của mình, cũng tuyệt đối không có khả năng là đối thủ của con quái vật này.

Ánh mắt Linh Lung Tháp chủ từ phía dưới mặt nạ vàng kia đi ra, quét qua bốn phía, khi vô cùng vô tận ma khí cùng huyết quang lọt vào trong mắt, mắt của hắn trở nên cực kỳ khó coi, con ngươi trong nháy mắt co lại như mũi kim nhỏ bé, khiếp sợ cùng phần nộ đồng thời xuất hiện ở bên trong.

Hừ.

Tiếng hừ lạnh ra khỏi miệng, trong phút chốc Linh Lung Tháp chủ tựa hồ có một cái quyết định.

Trong khe nứt, thế giới kia đã đại biến, khu vực biên giới, từng đạo kim quang đột nhiên hiển hiện, lại là Linh Lung Bảo Quang chỉ có của Linh Lung Tháp chủ, trên mỗi một đạo bảo quang đều khắc dấu lực lượng pháp tắc đặc biệt., Có được lực lượng cực kỳ huyền ảo, chỉ là lực lượng này, tựa hồ không có tác dụng với những hắc khí lạnh lẽo vô cùng vô tận cùng huyết quang sền sệt kia, một khi chạm vào, giống như gặp phải khắc tinh, trong khoảnh khắc sẽ bôn tán tiêu tán, quy về hư vô.

Trong thế giới kia, từng đạo kim quang sáng lên, lập tức bị hắc khí huyết quang trong thế giới kia xông lên, bắt đầu phai nhạt đi.

Bất quá đối với chủ nhân của thế giới, Linh Lung Tháp chủ mà nói, đã đủ cho hắn hành động.

Thu.

Đột nhiên hét lớn một tiếng, từ trong bóng người như thiên thần mặc giáp vàng kia phát ra, vang vọng toàn bộ khe hở hư không.

Thế giới vốn còn phun trào không ngừng kia, Linh Lung Vực, sau khi hét lớn một tiếng, bắt đầu có động tĩnh kịch liệt, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được, mãnh liệt co rút lại, ban đầu chiếm cứ ít nhất mấy ngàn dặm, nhưng trong khoảnh khắc chỉ to bằng nắm tay, hóa thành một đoàn kim quang, run rẩy muốn bay lên, chui vào trong cơ thể chủ nhân Linh Lung Tháp.

Thu hồi Linh Lung vực.

Không ai có thể ngờ được, Cửu Thiên Linh Lung Bảo Tháp của mình lại bị hủy như vậy, Linh Lung Tháp chủ kia lại không giao thủ với quái vật kia, trực tiếp muốn thu hồi Linh Lung Vực, không có sự giúp đỡ của thế giới mình không chế, Linh Lung Tháp vốn chịu nhiều thua thiệt không chịu nổi, lại càng không thể trở thành đối thủ của con quái vật kia.

Làm như vậy, đáp án cũng chỉ có một, Linh Lung Tháp chủ: Muốn chạy trốn.

Trong nháy mắt, ánh mắt mọi người đều tập trung lên người Linh Lung Tháp chủ, hiển nhiên đều rất kinh ngạc, đường đường là một siêu cấp cường giả Hợp Đạo cảnh, vậy mà ngay cả cùng đối thủ chém giết mấy lần cũng không có, trực tiếp muốn bỏ chạy.

Đối với ánh mắt đột nhiên xuất hiện trên người, Linh Lung Tháp chủ đương nhiên là cảm giác vô cùng rõ ràng, trên mặt của hắn cũng tràn đầy vẻ phẫn nộ, nhưng càng nhiều hơn là sợ hãi. Vừa mới giao thủ trong Linh Lung Bảo Tháp ngắn ngủi, còn có nguyên thần cảm ứng ra kết quả, đều làm cho Linh Lung Tháp chủ không dám chậm trễ chút nào, đáy lòng chỉ còn lại một ý niệm trong đầu, đó chính là trốn đi.

Trong lòng hắn, ý niệm càng bốc lên trong đầu, hoàn toàn không cách nào bình tĩnh được.

Tu La, chẳng lẽ đây thật sự là một đầu Tu La.

Không thể nào, tất cả ghi chép trong sách cổ đều là: Tu La nhất tộc đã diệt vong.

Tu La nhất tộc là tộc đàn nguyên thủy thời đại thái cổ, bởi vì hung sát vô biên mà bị thiên khiển diệt vong, đã không biết bao nhiêu vạn năm, cho dù là Cửu U Minh Giới, cũng không thể có tồn tại Tu La sống sờ sờ. Con quái vật này hẳn là tồn tại cường hoành Ma tộc từ Minh giới chạy ra, lực lượng pháp tắc của thế giới này không có tác dụng với nó, đừng nói là tu sĩ Hợp Đạo cảnh, nói không chừng ngay cả tiên nhân thượng giới cũng không phải đối thủ của nó.

Đúng lúc Linh Lung Tháp chủ đáy lòng chớp động ý niệm, muốn thu hồi Linh Lung Vực sau đó trực tiếp rời khỏi thế giới này, một tiếng gào rú xuyên thẳng vào chỗ sâu trong hồn phách, lập tức phá vỡ ý nghĩ của hắn.

Linh Lung Vực vừa biến mất, bên trong vô cùng vô tận ma khí huyết quang, trong khoảnh khắc liền được phóng thích ra, điên cuồng tràn ngập ra bốn phương tám hướng, toàn bộ khe hở hư không vạn dặm.

Ngang... Khang.

Hắc Vân Huyết Hải, hư ảnh hình người vô cùng to lớn kia, trong khí thế vô cùng hung sát bước ra.

Sru sru sru sru sru

Trong vô tận ma khí, đột ngột một cái móng vuốt máu dữ tợn to lớn dữ tợn duỗi ra, không đợi Linh Lung vực kia hóa thành một đoàn kim quang bay đi, đã trực tiếp bắt lấy.

Linh Lung Vực là một thế giới, một thế giới mà một vị tu sĩ Hợp Đạo cảnh mở ra bằng lực lượng pháp tắc.

Tu sĩ Hợp Đạo cảnh, một trong những nguyên nhân khiến ngàn vạn tu sĩ trong tu chân giới ngược nhìn lên, ngay cả bọn họ cũng có thể mở ra thế giới thuộc về mình. Ở trong thế giới của bọn họ, bọn họ chính là chúa tể tuyệt đối, bất cứ sinh linh nào đi vào đều có thể mở ra thế giới của mình., Điều phải biến thành thịt cá trên thớt, tùy ý để bọn họ cắt xé. Trong mắt tất cả tu sĩ, thế giới mà cường giả Hợp Đạo cảnh mở ra, quả thực chính là tồn tại vô thượng, có thể là căn nguyên truyền thừa của một đại tông môn lưu lại.

Nhưng hiện tại, sau khi Linh Lung Vực hóa thành kim quang nhập trảo, cảnh tượng xuất hiện ngay sau mắt mọi người, lập tức làm cho đáy lòng bọn họ bốc lên vô biên sóng âm, tất cả quan niệm đều bị lật đổ.

Huyết trảo hùng hục, đoàn kim quang nhỏ bé đáng thương kia, hoàn toàn không có cơ hội thoát ra, chỉ thấy huyết quang run nhẹ, kim quang lớn chừng nắm tay lập tức bay lên, bay về một chỗ đen kịt.

Chỗ đó, từng đám răng nanh bén nhọn không gì sánh được chậm rãi mở ra, lộ ra giống như vực sâu...

Rắc rắc

Tiếng giòn vang như vậy đột nhiên chui vào trong tai tất cả mọi người, đám người vốn còn muốn tùy thời đào tẩu, toàn bộ giống như bị giam cầm ngay tại chỗ, không thể động đậy, ngay cả con người, đều là ngưng trệ giống như.

Trong lòng bọn họ chỉ còn sót lại một ý niệm, một ý nghĩ khiến bọn họ vĩnh viễn không thể tin tưởng lại xuất hiện trong

đầu.

Linh Lung Vực... bị ăn mất...

Hư không ngưng trệ một hơi, sau đó một tiếng gào thét thê thảm đến cực điểm vang lên.

Canh thứ nhất, hôm nay là canh ba tiết tấu nha, cảm tạ Thí Thần giả ngộ ngạc nhận được phần thưởng ủng hộ bái tạ huynh đệ.

Mẹ kiếp,

Hủy Cửu Thiên Linh Lung Bảo Tháp của ta, lại hủy Linh Lung Vực ta, nghiệt súc, con nghiệt súc này của người.

Trong khe hở hư không, cả người Linh Lung Tháp chủ giống như run rẩy như gió, hô hấp nặng nề vô cùng, từ trong miệng của hắn, phát ra tiếng hét lớn giống như điên cuồng.

Nhưng ngoài dự liệu của tất cả mọi người, sau khi tận mắt nhìn thấy thế giới mà mình vất vả sáng tạo ra nhiều năm bị con quái vật kia nuốt vào, Linh Lung Tháp chủ lại không phải xông lên chém giết cùng con quái vật kia, mà là sau khi gào rú vài tiếng, đột nhiên tỉnh ngộ lại, lấy ánh mắt vô cùng oán hận quét qua bóng người khủng bố trong biển máu đen vô biên vô hạn kia.

Sau đó, trên người truyền đến ba động khí tức nồng đậm, vèo một tiếng, thoát ly khỏi vết nứt hư không kia, đúng là... Chạy trốn.

Không ai có thể ngờ được, vị Linh Lung Tháp chủ này đường đường là cường giả Hợp Đạo cảnh, sau khi bảo vật của mình cùng thế giới mà mình mở ra đều bị phá hủy, vậy mà ngay cả dũng khí đánh một trận với kẻ thù cũng không có, xoay người liền chạy trốn.

Bởi vì động tác của hắn, cũng chuẩn bị làm những gì ba người Nguyệt Nhận lão tổ, trong lúc kinh ngạc đều ngây ngẩn cả người, cũng chính là chậm trễ không đầy một hơi này, làm cho bọn họ trả giá cực kỳ thảm trọng.

Tiếng răng rắc rắc rắc bỗng nhiên dừng lại, Linh Lung Vực co thành một đoàn kim quang, một thế giới tu sĩ Hợp đạo cảnh mở ra, bị quái vật giữa biển máu đen ngòm kia nuốt vào một ngụm.

Trên đầu người ta, đôi đồng tử tràn đầy máu đỏ kia, sau khi nuốt Linh Lung vực, bên trong vậy mà có một tia quang mang ngoại trừ giết chóc và thôn phệ, lóe lên một cái. Đó là khát

vọng tham lam, giống như Thao Thiết. Sau khi nuốt vào mỹ thực, đối với các mỹ thực khác, lộ ra ánh mắt như vậy.

Mà lúc này, quái vật hóa thân của Ngô Khí kia, từ giữa Hắc Vân Huyết Hải, ánh mắt khủng bố của hắn tuôn ra, cuối cùng rơi vào trong vết nứt hư không, bởi vì kinh ngạc mà làm trễ nải một hơi thở trên người ba vị cường giả Hợp Đạo cảnh khác, hoặc là nói, là thế giới mà ba người bọn họ mở ra.

Nguyệt Nhận Vực, Huyết Nha Vực, Thiên Sơn Vực.

Lúc này khe hở hư không, bởi vì vô cùng vô tận ma khí cùng huyết quang điên cuồng tràn ngập kia, đã bắt đầu phát ra tiếng rên rỉ mãnh liệt, tựa hồ lúc nào cũng có thể vỡ tan.

Mà từ ánh mắt đáng sợ nhìn vào trong huyết nhãn kia, rơi vào trên người. Ba người bọn lão tổ Nguyệt Nhận, đồng thời đều cảm giác được. Ba người đồng thời cảm giác trên người run lên, đáy lòng bỗng dâng lên một cỗ cảm giác rét lạnh, từ sâu trong huyết mạch ba người bọn họ, cảm xúc sợ hãi điên cuồng không cách nào ngăn chặn bắt đầu nảy sinh.

Mặc dù ba người là tu sĩ Hợp Đạo cảnh, nhưng cũng không thể thay đổi được bọn họ là nhân loại, tăng thêm lực lượng cũng không phải đối thủ lúc này của Ngô Khí, loại thánh linh cấp thấp sợ hãi khi đối mặt với thánh linh cao cấp, là từ sâu trong huyết mạch mà sinh ra, căn bản không cách nào kháng cự, cũng không cách nào áp chế.

Mà ba người bọn họ sau khi mất thấy Linh Lung Vực chủ Linh Lung Tháp bị cắn nuốt như thế nào, đều rất rõ ràng, lúc này ánh mắt khủng bố rơi vào trên thân ba người bọn họ, ý nghĩa kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì như thế nào.

Đi mau, nghiệt súc này nhìn chăm chăm thế giới của chúng ta.

Lúc trước vị trí của Nguyệt Nhận lão tổ ở gần Linh Lung Vực nhất, một khi bị ánh mắt kia nhìn chăm chăm, lập tức sinh ra cảm ứng. Lúc này cũng bất chấp phong độ của cường giả Hợp Đạo cảnh gì đó, ở sâu trong vô số thế giới phong nhận, thân ảnh mơ hồ của Nguyệt Nhận lão tổ nhảy lên, kinh sợ hô to từ bên trong truyền ra.

Đi thôi.

Động tác của hắn so với Linh Lung Tháp chủ lúc trước nhanh hơn nhiều. Một bước bước ra, cả người liền biến mất trong vết nứt hư không, cùng biến mất với hắn, còn có Nguyệt Nhận Vực kia, phong nhận đầy trời trong nháy mắt biến mất vô tung vô ảnh.

Động tác của Nguyệt Nhận lão tổ nhanh như vậy. Hai người khác cũng không chậm, bất quá so sánh với Nguyệt Nhận lão tổ vẫn chậm hơn một chút. Chỉ là điểm này, trong hai người, có một người gặp nạn.

Vù vù vù

Sau Nguyệt Nhận lão tổ, hai người Huyết Nha lão tổ và Thiên Sơn lão tổ, gần như đồng thời hành động. Cũng giống như Nguyệt Nhận lão tổ, Linh Lung Tháp chủ, đột nhiên đứng dậy, ở thế giới của mình, bước ra một bước, thuần di thần thông thi triển ra, muốn mang theo thế giới của mình cùng một chỗ rời khỏi vết nứt hư không này.

Huyết quang bắt đầu chuyển động, trong nháy mắt biến mất, thế giới Huyết Nha tham thiên kia đã không còn nữa, điều này cũng mang ý nghĩa Huyết Nha lão tổ thuận lợi rời khỏi vết nứt hư không.

Đang lúc Thiên Sơn lão tổ kia cũng động tác giống như vậy, muốn thi triển thần thông thuần di tính cả Thiên Sơn Vực của mình cùng nhau mang đi thì đột ngột chính lúc này, một tiếng gào rú đáng sợ vang lên.

Tiếng gào thét vang vọng.

Khí thể hung sát vô biên ẩn chứa trong tiếng rống này, khe hở hư không vốn đã yếu ớt, trong từng tiếng gầm khủng bố đến cực điểm này, rốt cuộc không kiên trì được nữa, lại lần nữa phá toái ra. Vô tận loạn lưu từ phía sau khe hở cuốn ra, hóa thành một vòng xoáy hỗn độn to lớn vô cùng.

Thiên Sơn Vực đang muốn lóe lên rời đi, lại bị vòng xoáy Hỗn Độn này phát ra lực hút kéo kéo một cái, không thể biến mất.

Thiên Sơn Vực, thế giới kia có từng tòa sơn nhạc vững chãi, còn ở bên trong vết nứt hư không, vắt ngang trong đó, đối kháng người muốn hút nó vào vòng xoáy Hỗn Độn.

Oanh oanh oanh oanh!

Động tĩnh cực lớn, lúc này đột nhiên xuất hiện trong khe hở hư không. Ma khí lạnh lẽo phảng phất như từ Minh giới trào ra, vô cùng vô tận, hình thành vô số mây đen thối quết khắp nơi, huyết quang thành biển, mãnh liệt tuôn ra, hình thành từng màn dị tượng đáng sợ.

Ở trong đó, một con quái vật hình người to lớn vô cùng, huyết thảo hung dữ chói mắt của song giác máu tươi che phủ quanh người..... Khí thể từ trên người nó tuôn ra, quả thực giống như muốn giẫm lên toàn bộ thiên địa dưới chân, như ngày cuối cùng giáng lâm, đại ma đầu Minh giới giáng lâm, tản mát ra khí tức hủy thiên diệt địa.

Trong tiếng nổ, đúng là quái vật kia, chân tráng kiện không gì sánh được đạp trên hư không thanh âm, giữa hai ba bước, con quái vật này đã đến bên cạnh Thiên Sơn Vực đang đối kháng vòng xoáy Hỗn Độn.

răng rắc...

Tiếng cười cực kỳ chói tai, phát ra, nhất thời giống như ma âm quán não, không có một ai may mắn thoát khỏi, bị thanh âm này kích thích tâm thần lay động, không được an bình, mấy chục tu sĩ Phản Hư cảnh kia càng đồng loạt phun ra một ngụm máu tươi, lại là nguyên thần bị thương phản phệ.

Cảnh tượng ngay sau đó xuất hiện, làm cho vị lão tổ Thiên Sơn vừa rời khỏi vết nứt hư không kia, thiếu chút nữa cũng giống như bọn họ, phun máu bị thương.

Chỉ thấy phía trước vòng xoáy hỗn độn to lớn vô cùng kia, một đôi huyết thảo vô cùng dữ tợn bỗng nhiên duỗi ra, huyết quang dài chừng trăm trượng, từ trên mỗi một ngón tay lớn chồm tràn ra ngoài, tiếng vang xoẹt xoẹt liên tiếp xuất hiện, thế giới có từng tòa sơn nhạc to lớn tồn tại.

Lại như một tấm vải, dễ dàng phá toái thành hơn mười khối mảnh vỡ, óng ánh sáng long lanh, như lưu ly cương, từng đạo lực lượng huyền hoàng pháp tắc, quần quanh trên đó. Tiếng cười chói tai kia đột ngột biến mất, từng cây răng nanh mở ra, trong miệng như vực sâu, đột nhiên tuôn ra lực lượng thôn phệ

không thể tưởng tượng, mười mấy mảnh vỡ kia, còn chưa kịp biến mất, liền bị nó hoàn toàn nuốt vào trong bụng.

Phá nát thế giới nuốt vào mảnh vỡ.

So sánh với Thôn Phệ Linh Lung Vực lúc trước, lúc này đây Thiên Sơn Vực đã lọt vào trong miệng nó, quá trình trong đó càng thêm rõ ràng không gì sánh được hiện ra trong mắt mọi người.

Nó.... Nó đang thôn phệ thế giới.

Bất luận là tu sĩ Phản Hư cảnh, hay là bốn vị tu sĩ Hợp Đạo cảnh, đều cảm thấy đáy lòng bốc lên một loại sợ hãi trước nay chưa từng có.

Trong tầm mắt mấy trăm ngàn năm của bọn họ, tu sĩ Hợp Đạo cảnh đã là cường giả cao nhất của tu chân giới, mà thế giới mà tu sĩ Hợp Đạo cảnh mở ra, lại là bí cảnh đủ để làm thế lực siêu cấp tồn tại, đó là thế giới hoàn chỉnh, có thể tồn tại ít nhất mười mấy vạn năm cũng sẽ không bị phá nát biến mất.

Nhưng hiện tại, hai thế giới bị một con quái vật mạnh mẽ nuốt vào trong bụng.

Dựa vào thế giới mất đi lực lượng pháp tắc, tu sĩ Hợp Đạo cảnh lập tức như bị đánh rơi xuống phàm trần, chỉ ít trước mặt quái vật chà đạp thiên địa này, hơn mười vị tu sĩ Phản Hư cảnh kia, không có gì khác biệt với bốn người bọn họ.

Nếu như nói lúc trước còn có cái may mắn gì, còn nghĩ tới cái truyền thừa chi nguyên gì đó, sau một màn kia, liền đều biến mất. Hiện tại trong lòng tất cả mọi người, đều chỉ còn lại một ý niệm trong đầu.

Đi mau, rời khỏi nơi này.

Ý nghĩ này ở trong khe hở hư không kia, rốt cuộc con quái vật to lớn kia nuốt vào mười mấy khối mảnh vỡ, cái đầu kinh khủng kia một lần nữa quay lại, trở nên bức thiết cùng kịch liệt trước nay chưa từng có.

Một đôi con ngươi màu máu vô cùng to lớn, hiện ra trong ánh mắt mọi người. Ánh mắt từ bên trong lao ra, như một dòng

nước lũ, cứng rắn xuyên qua bích chương hư không, xuất hiện ở khu vực sâu vạm dậm trong hồ sâu kia.

Nhất thời, tất cả mọi người đều động, bao gồm mấy chục tu sĩ Phản Hư cảnh kia, đều dưới sự điều khiển trong lòng sợ hãi, đồng loạt thi triển thần thông thuần di, biến mất tại chỗ. Đi về phía trên hồ sâu, bọn họ ngay cả thời gian dừng lại nhiều hơn một hơi cũng không dám. Lúc này, tất cả chức trách gì cũng phải bỏ đi, Hoàng Tuyền nhãn vô cùng quý giá lại càng không có ai liếc mắt nhìn.

Nếu ngay cả tính mạng cũng mất, cơ duyên có tốt đến mấy cũng chỉ uổng phí.

Vừa rồi giáo huấn của Thiên Sơn lão tổ còn ngay trước mắt, cũng bởi vì chậm một chút, mặc dù bản thân chạy trốn, nhưng thế giới vạt vả mở ra, lại bị quái vật kia ba lượng liền thôn phệ. Mặc dù so sánh với Linh Lung Tháp chủ, đã xem như là may mắn, nhưng vẫn làm cho Thiên Sơn lão tổ bởi vì nguyên thần phản phệ mà bị trọng thương, trong lòng càng là hối hận cực kỳ.

Vù vù

Lại là biến hóa cực kỳ đột ngột, lúc này đây lại là trên hồ biển, giữa không trung, mấy chục bóng người tề hiện ra.

Bốn vị cường giả Hợp Đạo cảnh, mấy chục tu sĩ Phản Hư cảnh, đều bị một màn sáng mỏng ngăn lại.

Lúc này cấm pháp đã ngăn cản tất cả mọi người ở đây, đương nhiên chính là những người trước kia của bảo lâu vì không muốn để cho bọn họ tranh đoạt hành động của Hoàng Tuyền. Hoàng Tuyền bị tiết lộ, mà bày xuống một tầng cấm chế.

Thập Hoang La Thiên cấm pháp...

Cấm pháp này mặc dù không bằng cấm chế dùng để giam cầm Hoàng Tuyền Tuyền Nhãn, nhưng chỉ cần trong tên xuất hiện chữ Hoang này, cũng đồng nghĩa với cấm pháp được lưu lại từ thời đại hoang cổ, uy lực tất nhiên là cực kỳ mạnh mẽ.

Sau khi bị ngăn lại, thân hình vừa hiện ra, tiếng Nguyệt Nhận lão tổ gào thét vang vọng.

Lão Thiên Sơn, Huyết Nha lão nhi, bản tọa hôm nay chết như vậy, nhất định phải kéo các người cùng chết.

Thứ hai thay đổi.

Thiên Sơn lão nhân, Huyết Nha lão nhi, hai người các người còn đứng ngây đó làm gì, nhanh chóng triệt thoái quý cấm pháp này.

Ngay sau đó thanh âm rít gào của Nguyệt Nhận lão tổ vang lên, là Linh Lung Tháp chủ xui xẻo nhất trong bốn người, chẳng những mất đi thế giới mình mở ra, ngay cả bảo tháp Cửu Thiên Linh Lung có thể so với tiên khí kia cũng bị hủy như vậy.

Bị liên tiếp trọng thương, vị cường giả Hợp Đạo cảnh Linh Lung Tháp chủ này đã bị thương không nhẹ, trong tất cả mọi người, hắn là người sợ hãi nhất, bởi vì chỉ có hắn giao thủ với con quái vật phía dưới kia nhiều nhất.

Lúc này bị đám người Bảo Lâu bố trí cấm pháp ngăn cản đường bỏ chạy, quả nhiên là thù mới hận cũ cùng nhau bộc phát ra, nếu không phải còn có lý trí tồn tại, chỉ sợ sẽ lập tức tìm hai vị lão tổ Thiên Sơn Huyết Nha liều mạng. Bất quá dù vậy, trong lòng hắn cũng có ý niệm, nếu lần này có thể thuận lợi chạy trốn, hắn nhất định sẽ không bỏ qua hai người Thiên Sơn Huyết Nha, cũng sẽ không bỏ qua bảo lâu.

Ánh mắt mọi người đều rơi vào trên người hai vị lão tổ Thiên Sơn và Huyết Nha, thập hoang thiên cấm pháp trước mắt này đúng là hai người bọn họ bày ra, bây giờ muốn giải, cũng chỉ có thể là hai người bọn họ động thủ.

Không đợi hai người bọn họ động thủ, phía dưới hố sâu kia, dưới đáy hố sâu, chấn phá màng nhĩ tất cả mọi người, tràn lên âm âm.

Oanh oanh oanh...

Hư không rung động, từng vòng từng vòng gợn sóng mắt thường có thể thấy được, hiện ra, vây tất cả mọi người vào trong đó. Kèm theo xuất hiện, còn có từng tiếng kêu khiến nguyên thần bọn họ thiếu chút nữa trực tiếp tán loạn.

Ân chứa lực lượng hung sát không thể tưởng tượng, thậm chí ngay cả thập hoang la thiên cấm pháp cũng không thể ngăn cản. Trực tiếp xuyên thấu ra ngoài, tại đáy biển Chiến Ma hải vực vang lên. Như thông đạo Cửu U Minh giới thông đạo kia, bởi vì từng tiếng gào thét hung sát vô biên, làm cho chỗ sâu trong chiến ma hải vực vốn như địa ngục, càng tăng thêm vô cùng khủng bố.

Đến rồi.

Trong nháy mắt, sắc mặt mọi người trở nên trắng bệch, trong lòng lộ bộ một cái, nguyên thần trong đầu đều thiếu chút nữa trực tiếp tán loạn.

Trước đó mấy cảnh tượng phát sinh trong hồ sâu kia, khiến tất cả mọi người đều hiểu rõ ràng, trước mặt con quái vật kia, Phản Hư cảnh và Hợp Đạo cảnh một chút khác biệt cũng không có, bởi vì chỗ dựa mạnh mẽ nhất của Hợp Đạo cảnh, lực lượng pháp tắc, trước mặt sinh linh hung sát thời đại Thái Cổ, một chút tác dụng cũng không có.

Ngang... Khang.

Tiếng gào thét khiến mọi người vừa quen thuộc lại vừa sợ hãi lại vang lên lần nữa.

Theo sát, trên đỉnh đầu tất cả mọi người, xoẹt một tiếng, một khe hở to lớn xuất hiện.

Từ trong khe nứt kia, một cái huyết trảo to lớn lờm chờm bỗng nhiên thò ra, huyết quang phun trào, huyết trảo kia liên tục tiếp đến phía dưới Thập Hoang La Thiên cấm pháp, lúc mấy chục tu sĩ Phản Hư cảnh còn chưa kịp phản ứng lại kia, hoặc là nói. Bọn họ mặc dù đều nhìn thấy huyết trảo kia xuất hiện, nhưng đều bất lực, một cỗ lực lượng hung sát không cách nào tưởng tượng được đã tràn tới, trấn áp tất cả mọi người tại chỗ, không thể động đậy.

Vù vù

Huyết trảo khép lại, rút khỏi khe nứt kia, đồng thời dưới thập hoang la thiên cấm pháp, mấy chục tu sĩ Phản Hư cảnh vốn tồn tại đã không thấy đâu.

Ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không có lưu lại. Chỉ có huyết quang chói mắt sau khi phun trào, hơn mười người kia liền biến mất. Kết cục của bọn họ, mặc dù không cần phải nói, chỉ là nghĩ đến hai thế giới trước đó bị ngành sinh cắn nuốt, Linh Lung Vực cùng Thiên Sơn Vực, liền biết mấy chục người kia sẽ có kết quả gì.

Thập Hoang Thiên La mở ra.

Là thanh âm của Huyết Nha lão tổ và Thiên Sơn lão tổ. Lúc này, hai người bọn họ rốt cuộc mở ra thập hoang la thiên cấm pháp.

Đi thôi.

Bốn người, còn may mắn còn tồn tại bốn vị tu sĩ Hợp Đạo cảnh, trong nháy mắt Thập Hoang La Thiên cấm pháp mở ra, cái gì cũng không được bỏ lại, bỏ lại tất cả. Bốn người đồng thời phát động thần thông thuần di, hơn nữa loại thần thông này là hao phí lượng lớn pháp lực di chuyển, bốn người bọn họ, ngay cả dừng lại một chút cũng không dám, liền muốn rời khỏi đáy biển Chiến Ma hải vực này, mặc kệ nơi nào, chỉ cần thoát khỏi tầm mắt của đầu quái vật kia là được.

Vù vù vù vù

Trong hồ sâu, phía dưới thập hoang la thiên cấm pháp đã mở ra, bốn đạo ba động truyền đến.

Bốn vị lão tổ Huyết Nha Linh Lung nhận của Thiên Sơn, đồng thời biến mất.

Thần thông thuần di, nhất niệm chính là vạn dặm xa, thần thông Đại na di, nhất niệm là mười vạn dặm.

Tu sĩ Hóa Thần ai cũng có thể thi triển thuần di thần thông, nhưng nếu là Đại na di thần thông, thì nhất định phải ngưng tụ nguyên thần còn có lĩnh ngộ đối với thiên địa pháp tắc chi lực mới có thể thi triển ra. Một ít cường giả Phản Hư cảnh có thể làm được, mà bốn vị cường giả Hợp Đạo cảnh kia, tâm niệm vừa động, liền có thể thi triển ra.

Sau bốn đạo chân động đó, bốn người trong hồ sâu đều biến mất, trên Chiến Ma Hải Vực, thậm chí trên biển sương mù tối

tăm mờ mịt kia, cùng chỗ sâu trong đáy biển vừa vạn là khoảng cách mười vạn dặm.

Nơi đó, đang có mấy vạn tu sĩ vô cùng thê lương chém giết cùng một chỗ, một bên là Xích Huyết Minh, một bên là Tà Nguyệt Phủ, vì pháp khí trữ vật trên người đối phương, vì toàn bộ thân gia của đối phương, vô cùng thảm liệt chém giết cùng một chỗ. Cơ hồ mỗi thời mỗi khắc đều có tu sĩ vẫn lạc, thân chết trong tay người khác.

Đang lúc mấy vạn người này chém giết không phân thắng bại, bỗng nhiên trong hư không.

Gần như cùng lúc đó, bốn đạo dao động kinh khủng xuất hiện, ở trong đó, bốn bóng người đồng thời hiện ra.

Mấy vạn người hai bên Xích Huyết Minh và Tà Nguyệt Phủ đều đã giết đỏ mắt, chỉ việc quán chú chân nguyên trong cơ thể mình vào trong pháp khí, sau đó công kích, cũng không dám nghĩ là ai, nhìn thấy bốn người trống rỗng xuất hiện, phân biệt một chút cũng không kịp, lập tức xuất hiện mấy trăm đạo công kích, muốn rơi vào trên thân bốn người kia.

Hừ.

Oanh oanh oanh oanh oanh oanh.

Thanh âm hừ lạnh như tiếng sấm, âm vang vọng trong tai mấy vạn người. Đồng thời bốn đạo khí thể khủng bố không cách nào tưởng tượng bùng nổ, mấy vạn người vốn còn đang hăng say chém giết, còn chưa kịp nhìn thế giới này vài lần đã bị bốn đạo khí thể đáng sợ này nghiền ép lên.

Trong mấy vạn người, ngay cả một tu sĩ Phản Hư cảnh cũng không có, căn bản không thể chống lại khí thể của cường giả Hợp Đạo cảnh nghiền ép, tất cả mọi thứ trong cơ thể bị bốn đạo khí thể kia trấn áp, đều bị giam cầm.

Chỉ thấy trên không trung, bóng người bắt đầu ào ào rơi xuống, quả thực giống như sỏi cỏ, từng viên từng viên rơi xuống biển sương mù xám xịt phía dưới.

Mà trong vụ hải kia, rất nhiều thi thú vốn nên tồn tại, tựa hồ cũng cảm ứng được bốn đạo khí thể khủng bố không gì sánh

được kia, không chút nào dám hiện ra, đều tự ẩn giấu đi. Lần đầu tiên xuất hiện, mấy vạn tu sĩ rơi xuống, vậy mà không có một con thi thú nào đi lên nhặt tiện nghi, mặc cho mấy vạn người kia rơi vào trong biển sâu phía dưới.

Khí thể của cường giả Hợp Đạo cảnh vừa phát ra đã phô thiên cái địa, bất luận thế nào cũng không thể che giấu được.

Vù vù vù

Bốn bóng người, còn chưa hoàn toàn hiển lộ ra khuôn mặt, trong đó hai đạo, đồng thời lần nữa thi triển ra thần thông Đại na di.

Bên ngoài mười vạn dặm, hai người kia lại hiện thân lần nữa, nhưng vẫn như trước, không hoàn toàn hiển lộ ra, lập tức không tiếc hao phí đại lượng chân nguyên, thi triển ra thần thông na di.

Cũng chính vào lúc này, một người trong hai người kia, mới đột nhiên mở miệng, vang vọng toàn bộ hải vực Chiến Ma hải vực xuất hiện.

Các người nghe đây, chiến tranh trăm năm ở Loạn Ma hải chính là mưu đồ của Xích Huyết minh và Tà Nguyệt phủ, bọn họ dùng thi thể các người sau khi chết câu thông với Cửu U thi khí, dẫn ra một con suối vàng. Hiện tại bọn họ mưu bại lộ, các người còn không tỉnh ngộ, còn đợi khi nào thì mới tỉnh ngộ.

Thanh âm người này, mặc dù trong đó có khí thể khủng bố, nhưng không biết tại sao, tựa hồ có một ít khí tức khác thường ở bên trong. Mà hắn vừa mới nói xong, ngay sau đó, thanh âm của một người khác cũng đồng dạng vang lên, truyền khắp toàn bộ Chiến Ma Hải Vực.

Các đạo hữu tà nguyệt phủ Xích Huyết Minh, lần này hai người chúng ta mặc dù không thể đoạt được Hoàng Tuyền Tuyền Nhân, nhưng cũng sẽ không để cho các người sống tốt, lập tức sẽ có một phần đại lễ các người không tưởng được đưa lên, các người từ từ hưởng thụ đi, ha ha...

Đây là thanh âm của Huyết Nha lão tổ, nếu là tu sĩ Hợp Đạo cảnh với hắn, có thể nghe từ bên trong, ngoại trừ đắc ý vô

cùng trào phúng ra, trong thanh âm Huyết Nha lão tổ lại còn có một loại cảm giác sợ hãi sống sót sau tai nạn.

Nguyên bản trăm vạn tu sĩ còn đang thảm liệt chém giết, sau khi thanh âm hai người vang lên, đều trong kinh nghi dừng lại. Nhất là thanh âm của Thiên Sơn lão tổ, càng làm cho đáy lòng trăm vạn tu sĩ dâng lên lửa giận, tuy rằng lời của hắn cũng không được xác nhận, nhưng chỉ cần không phải người quá mức ngu dốt, nghĩ lại liền có thể suy đoán ra thật giả.

Đúng lúc trên không trung của chiến ma hải vực, đám cường giả trong hai tòa trọng thành ma khí kia không biết xảy ra chuyện gì, trong bốn bóng người kia còn sót lại hai người. Đồng thời đều khẽ động, thuần di thần thông thi triển ra, biến mất ngay tại chỗ, lúc xuất hiện lại, đã ở trong thành trì thuộc về mình.

Sau ba hai hơi thở, trong hai tòa thành trì kia, đồng thời truyền đến mấy tiếng kinh hô không thể áp chế được. Bởi vì lửa giận trong lời nói của Thiên Sơn lão tổ và Huyết Nha lão tổ lập tức bị những cảm xúc khác thay thế.

Hiện tại duy nhất còn che trong trống, không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, chỉ còn lại có trăm vạn tu sĩ vốn là quân cờ lợi dụng đối tượng kia. Bất luận là Xích Huyết minh, hay là Tà Nguyệt phủ, tất cả đều bởi vì biến cố đột ngột này, lâm vào trong nghi hoặc.

Bất quá lời nói của Thiên Sơn lão tổ và Huyết Nha lão tổ vẫn làm cho hơn phân nửa tu sĩ trong trăm vạn người tin tưởng. Trong lòng tất cả bọn họ đều nổi lên lửa giận, tạm thời ngừng giết chóc, ngẩng đầu nhìn về phía không trung, hai tòa ma khí to lớn kia trọng thành. Trong đó có một số cường giả Phàn Hư cảnh đang muốn mở miệng quát hỏi.

Phía dưới, phía dưới thân trăm vạn tu sĩ, phía cuối biển sương mù tối tăm kia, xinh đẹp đến ghê tởm mặt biển, Chiến Ma hải vực chỗ sâu đáy biển.

Àm âm âm.

Cực kỳ quỷ dị, chỗ sâu kia, giống như có một đầu Thái Cổ hung thú to lớn vô cùng, âm thanh này, chính là tâm của nó

đang nhảy lên, từng tiếng xuyên thấu qua biển sương mù, vô cùng rõ ràng vang lên ở trong bầu trời này, mỗi một người, đều rõ ràng vô cùng nghe thấy được.

Huỳnh đệ cuối cùng, xin được ủng hộ, đề cử ghi chép đánh thưởng nguyệt phiêu... tất cả người đến không cự tuyệt chấp tay bái tạ..

Ầm ầm ầm ầm ầm

Mấy chục vạn dặm chiến ma hải vực, liên miên sương mù mông mù, thanh âm cuộn cuộn không dứt, còn có các loại thi thú trong đó kêu gào, đều biến mất vô tung vô ảnh. Thần trong tai mọi người, đều chỉ tràn ngập một thanh âm, như có hình ảnh hiện ra, một đầu hung thú Thái Cổ không thấy rõ hình dáng, trái tim màu đỏ tươi to lớn vô cùng, không ngừng nhảy lên.

Oanh oanh oanh!

Ngân bình chột phá trời vang lên tiếng sét đánh.

Phía dưới, chỗ sâu trong Chiến Ma Hải Vực, từng đạo lực lượng dao động mạnh mẽ đến mức không thể tưởng tượng đến, không che giấu chút nào, trần trụi bắn lên, phá vỡ hết thủy, trùng trùng điệp điệp, đột ngột hàng lâm trên vụ hải mệnh mông kia. Tất cả mọi người, toàn bộ tu sĩ, trăm vạn tu sĩ, bao gồm hai tòa ma khí trọng thành, đều không có bất kỳ vẻ gì lo lắng bị từng cỗ lực lượng hung sát dao động bao phủ ở trong đó.

Vễn vẹn chỉ là dao động lực lượng này truyền đến, dập dờn bao trùm ra uy thế, liền làm cho trăm vạn tu sĩ đều run lên, có một ít tu vi thấp, kém chút liền quỳ xuống.

Càng khủng khiếp hơn, lại ở phía sau.

Tu La Tu La

Âm tiết cổ xưa ẩn chứa khí tức khủng khiếp, vào lúc này lại đột ngột truyền tới từ nơi sâu trong Chiến Ma hải vực.

Ngay sau đó, vụ hải bao trùm phạm vi mấy trăm ngàn dặm bắt đầu biến đổi.

Ọt ục ục...

Luồng sương mù xám này biến mất với tốc độ mắt thường có thể thấy được, sóng đen quay cuồng, trong chớp lát toàn bộ

biển sương mù tối tăm mờ mịt đều biến mất, thay vào đó là một biển sương mù tối đen như mực.

Xoẹt xoẹt

Dị biến bỗng sinh ra, trong nháy mắt biển đen thành hình, bỗng nhiên phá vỡ hai cái lỗ lớn, từ trong đó, huyết quang nồng đậm vô cùng sền sệt trào ra, đến giữa không trung, lại hóa thành hai huyết trảo lờm chờm, làm cho tâm thần người ta rung động đáng sợ, quần quanh trên đó.

Hai cái huyết trảo từ dưới chộp lên, trong đó tràn ngập huyết mang. Bị mười cái móng vuốt màu máu kia bao trùm ước chừng mấy ngàn tu sĩ, tất cả đều sững sờ tại chỗ, mặc dù trong đó có không ít tu sĩ Hóa Thần cảnh, cũng không có một ai phản kháng, tựa như trong nháy mắt choáng váng, tùy ý để huyết trảo kia cào tới.

Ầm

Huyết mang bắt đầu khởi động, một đôi huyết trảo cực lớn làm cho người ta sợ hãi rút trở về, đồng thời có mấy ngàn tu sĩ biến mất theo.

Biến hóa này xảy ra thật sự quá nhanh, nhanh đến mức căn bản không ai có thể phản ứng kịp. Lực lượng hung sát dao động tràn lên, tiếp theo hắc hải hiện, huyết trảo xuất hiện. Mấy ngàn tu sĩ liền biến mất. Mấy ngàn người kia không biết làm sao, trước khi biến mất ngay cả một tiếng hét thảm cũng không phát ra.

Bởi vì một biến hóa này, khủng bố đột ngột, rơi vào trong mắt trăm vạn tu sĩ, càng làm cho đáy lòng bọn họ bỗng nhiên nổi lên kinh đào hải lãng, một loại sợ hãi từ sâu trong huyết mạch dựng lên lập tức bắt đầu bá chiếm tâm thần bọn họ.

Khi Thiên Sơn lão tổ và Huyết Nha lão tổ rời khỏi bảo lâu, đặc biệt vạch trần Xích Huyết minh và Tà Nguyệt phủ, nhưng lại không nghĩ rằng bỗng nhiên có biến hóa. Trăm vạn tu sĩ đều bị một cỗ lực lượng ba động khủng bố kia chấn nhiếp, thậm chí tạm thời cũng không có ai đi hỏi Xích Huyết minh và Tà Nguyệt phủ.

Đang lúc trăm vạn người muốn hành động, dưới hắc hải kia, một tiếng gào thét mang theo giết chóc thôn phệ vang lên.

Ngang... Khang.

Hoàn toàn không giống tiếng người gào thét, như thiên lôi nổ vang, thẳng vào không có một bóng người, ép lấy ánh mắt trăm vạn tu sĩ rơi xuống.

Oanh oanh oanh!

Biển sương đen kịt kia, khu vực trung tâm đột nhiên xuất hiện một vòng xoáy vô cùng to lớn, hư không rung động, giống như không chịu nổi gánh nặng lập tức muốn sụp đổ, một bóng đen vô cùng to lớn hiện ra bên trong vòng xoáy.

Sau một khắc, bóng đen hiển hiện, đầu tiên là một đôi sừng uốn lượn vắn vẹo đâm lên trời, từ trong biển sương mù đen kia vươn ra, một cổ phong mang đáng sợ muốn đâm rách bầu trời, lập tức vọt ra.

Đến lúc này, trong trăm vạn tu sĩ kia, rốt cuộc có không ít người phản ứng lại.

Quái vật...

Khí tức này... Minh giới, trời đất, đây là khí tức của Cửu U Minh giới.

Chẳng lẽ hai người kia nói là sự thật, phía dưới Chiến Ma hải vực thật sự tồn tại một con suối vàng, qua nhiều năm như vậy Xích Huyết minh và Tà Nguyệt phủ chiến tranh là vì che giấu bí mật này.

Con quái vật này, là từ bên trong Cửu U Minh Giới trốn ra.

.....

Từng suy đoán xuất hiện từ đáy lòng của rất nhiều tu sĩ, đồng thời mỗi người trong bọn họ đều đang run rẩy. Lúc này chiến ma hải vực đã sớm bị từng luồng từng luồng khí tức hung thần khủng bố đến cực điểm bao trùm, đối mặt với khí tức này, trong cơ thể của bất kỳ một tu sĩ nào đều không cách nào ngăn chặn được sự sợ hãi từ trong huyết mạch lan ra.

Nhanh... chạy mau.

Dưới sự sợ hãi, âm điệu nói chuyện đều biến hóa, trong hắc lệnh hắc ảnh thật lớn kia chậm rãi hiện ra, không cần bất luận gì, cơ hồ đáy lòng mỗi người đều xuất hiện ý nghĩ này.

Ừng ục...

Chỉ dừng lại một chút, sau đó lập tức xuất hiện biến hóa lớn. Trong trăm vạn tu sĩ, đám người đông nghịt, từng đạo độn quang phóng lên, không dừng lại chút nào, trực tiếp bay ra phía bên ngoài Chiến Ma hải vực.

Động tác trước tiên, tự nhiên là tu sĩ Phản Hư cảnh cường đại nhất Hóa Thần cảnh, nhưng tu vi không bằng bọn họ, chẳng những không có động tác nhanh chóng, ngược lại còn giống như mấy ngàn tu sĩ lúc trước, đại ra tại chỗ.

Trăm vạn tu sĩ, hai cảnh giới hai bên không tính là nhiều nhất, phần lớn tu sĩ đều chỉ là cảnh giới Nguyên Anh. Ước chừng mấy chục vạn người, căn bản không có phóng ra độn quang của mình bỏ chạy, mà là đại ra tại đương trường, tất cả đều là mặt mũi trắng bệch, thân thể run rẩy, trong cổ họng mỗi người đều phát ra tiếng gào rú trầm thấp thống khổ, muốn có động tĩnh, lại không thể làm gì.

Không phải bọn họ không muốn, mà là không thể.

Chẳng biết từ lúc nào, trên chiến hải vực, một cỗ ma khí lạnh lẽo tràn ngập tàn sát bừa bãi, huyết quang dinh dính càng quay cuồng không thôi, chiến trường vốn đã hung sát, bởi vì huyết quang ma khí kia, càng trở nên giống như địa ngục, vô số lệ quỷ oan hồn ở trong đó gào rú, còn có một đầu hình thể hư ảo ma đầu hiển hiện ra, cuốn quanh trong hắc phong, phun trào ra bốn phía, mỗi một tiếng kêu đều làm cho tâm thần người ta lay động, không thể kiềm chế, nguyên thủy nhất bị ngạnh sinh câu dẫn lên.

Không bao lâu, mấy chục vạn tu sĩ vốn không cách nào nhúc nhích kia, khí tức tất cả đều là... thay đổi.

Huyết hồng mấy chục vạn người, mấy chục vạn đôi mắt. Nương theo đầu ngẩng lên, từng con ngươi bên trong đều bắt đầu bò lên huyết hồng, bên trong đó tràn ngập sát lục cắn nuốt nguyên thủy.

Chỉ cần là tu sĩ, đều có tồn tại tâm ma, mỗi một người đều có, đó là vô số cảm xúc tiêu cực ngưng tụ. Nhưng những cảm xúc tiêu cực này đều bị áp chế ở sâu trong đáy lòng, thỉnh thoảng bò ra một chút. Nhưng nếu có một ngày, những ý niệm trong đầu này được phóng ra toàn bộ, vậy có nghĩa là, tu sĩ này, triệt để rơi vào ma đạo.

Không phải cái gọi là ma tu, mà là ma đạo triệt để triệt để, trừ giết chóc cùng thôn phệ hai cái, sẽ không tồn tại ý niệm khác trong đầu.

Ngay lúc đó, trên chiến hải vực, mấy chục vạn tu sĩ Nguyên Anh cảnh đang phát sinh biến hóa khủng bố.

Vù vù vù...

Tựa hồ bởi vì khí cơ biến hóa trên thân mấy chục vạn người, trên chiến trường biến hóa càng rõ ràng, từng luồng từng luồng gió đen mây đen gào thét ra, huyết quang như Ngục Như Hải, tùy ý lan tràn. Toàn bộ hải vực, triệt để hướng địa ngục chuyển biến.

Những tu sĩ Hóa Thần phản hư cảnh đang muốn bỏ chạy kia tựa hồ đã nhận ra được trên người hơn mười vạn tu sĩ đang phát sinh biến hóa khủng bố, trong lòng lập tức đại kinh hốt, sợ hãi cực kỳ, lập tức lại muốn tăng tốc độ độ độ quang của mình lên.

Thế nhưng ngay sau một khắc, hai tiếng nói đột ngột vang lên, những tu sĩ muốn bỏ chạy này đều sững sốt một chút, tiếp theo đều bị lửa giận vô biên che khuất.

Các vị đạo hữu. Chiến tranh chưa kết thúc, ai cũng không được rời đi.

Đề lại đi.

Thập Hoang Phong Thiên cấm pháp phong ấn.

Trên không trung của Chiến Ma Hải Vực, trong hai tòa trọng thành ma khí to lớn vô biên, đồng thời có thanh âm to lớn vang lên, tạm thời trấn áp tất cả động tĩnh, vang lên mỗi một góc trong chiến trường này, mặc dù là mấy chục vạn tu sĩ đang phát sinh biến hóa kinh người kia, đều vang lên thanh âm này.

Nếu là lúc khác, chúng tu sẽ nghe được hai giọng nói này, đều sẽ vô cùng sùng kính sợ hãi, nhưng hiện tại.

Không một ai có thể như vậy, bởi vì câu cuối cùng rơi xuống bên ngoài biên giới Chiến Ma Hải, đột ngột xuất hiện một đạo quang mang cấm pháp bao trùm toàn bộ hải vực, lập loè một chút, tiếp theo tất cả mọi người liền không cách nào cảm giác được khí tức bên ngoài Chiến Ma.

Lần này, tất cả mọi người đều biết được, Thập Hoang Phong Thiên cấm pháp vốn đã phá vỡ, nay lại bị phong ấn. Cấm pháp này là đám cường giả Xích Huyết minh và Tà Nguyệt phủ bày ra, tồn tại mấy ngàn năm, có thể mở mở cấm pháp, tự nhiên cũng chỉ có song phương đều có động tác mới được.

Rõ ràng là hai thế lực lớn thủy hỏa bất dung, làm sao có thể thống nhất trong thời điểm này, trước đó còn có một chút hoài nghi đối với lời nói của hai tu sĩ Hợp Đạo cảnh đào tẩu kia, sau khi Thập Hoang Phong Thiên Cấm pháp đóng lại, lập tức bỏ đi điểm nghi ngờ cuối cùng kia.

Hai người các đạo hữu Xích Huyết Minh chủ, Tà Nguyệt phủ chủ, hai người các ngươi làm như vậy, không sợ bị toàn bộ loạn ma hải vực các đạo hữu tạo phản sao.

Còn có thể chống lại khí tức hung sát cùng ma đầu câu dẫn trong đám người, một vị cường giả Phản Hư cảnh mạnh mẽ đứng ra, khuôn mặt lạnh lùng, trong mắt tràn đầy lửa giận cùng phẫn hận, nhìn chăm chú vào hai tòa thành nặng, ma khí cao cao tại thượng kia.

Xích Huyết Minh, trong đại thành màu đỏ tươi, một tia cảm tình thương cũng không có, băng lãnh đến cực điểm, hoàn toàn coi thường thanh âm lửa giận cùng phẫn hận trong đáy lòng trăm vạn tu sĩ phía dưới, vang lên.

Tạo phản không sợ, chỉ cần chư vị đều chết ở nơi này, ai còn biết nơi này rốt cuộc xảy ra chuyện gì xảy ra? Về phần lấy có cùng trách nhiệm, sẽ có người gánh vác.

Trong âm thanh này tràn ngập sự bá đạo, lạnh lẽo, không chế tất cả, mấy chữ cuối cùng phun ra, càng như Ma Vương nổi

giận, một loại khí tức vô cùng nguy hiểm lập tức tràn ngập toàn bộ Chiến Ma Hải Vực.

Mà nghe được thanh âm của hắn, một đám tu sĩ mấy câu kia, đều một lần nữa sửng sốt, trên mặt lộ ra vẻ không dám tin tưởng. Không phải là bọn họ vô dụng, mà là chuyện sắp phát sinh, hoàn toàn vượt quá tưởng tượng của bọn họ.

Tiếng nói run rẩy, khí lạnh vô cùng băng hàn từ trong miệng tu sĩ nói ra.

Sát nhân diệt khẩu nơi này trăm vạn đạo hữu, các người tính giết toàn bộ đi.

Lão quy củ, tiết tấu minh ngày mới là canh ba nha.

Mẹ kiếp,

Bên ngoài biên giới Chiến Ma Hải, dưới màn sáng to lớn bao trùm toàn bộ hư không. Một đám tu sĩ, đều là Hóa Thần Phản Hư cảnh, đều đang ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Nơi đó, là hai tòa thành trì cực lớn tản mát ra khí tức áp bách vô cùng khủng bố, một tòa màu đỏ tươi như máu, một tòa thanh u như băng. Hai tòa trọng thành ma khí đại biểu, là hai thể lực siêu cấp cường đại nhất ở Loạn Ma hải vực.

Tà Nguyệt phủ của Xích Huyết minh, Tà Nguyệt phủ...

Trước một hơi thở trước đó, thanh âm rơi xuống từ trong tòa thành trì màu máu tươi kia, chính là một trong nguyên nhân khiến cho đám tu sĩ này lửa giận ngập trời.

Xích huyết thành chủ, người chớ có nói đùa, cho dù ngươi là tuyệt thế cường giả Hợp Đạo hậu kỳ, lại có ma khí giúp đỡ, cũng tuyệt không có khả năng giết chết trăm vạn người chúng ta.

Đại biểu mọi người nói chuyện là một cường giả nửa bước Hợp Đạo cảnh, trong trăm vạn tu sĩ, ngoại trừ người của Xích Huyết minh và Tà Nguyệt phủ, hẳn là người có thực lực cường đại nhất. Bất quá lúc này, hiển nhiên hẳn cũng không có cách nào hoàn toàn duy trì khí độ uy nghiêm của cường giả nửa bước Hợp Đạo cảnh.

Nói vài câu phản bác xong, cường ép đè xuống lửa giận trong lòng, để ngữ khí của mình có vẻ nhu hòa hơn một chút.

Lại nói: Xích Huyết thành chủ, phủ chủ Tà Nguyệt, kính xin nhị vị mở Thập Hoang Phong Thiên cấm pháp này ra, để chúng ta rời đi. Nơi này xảy ra tất cả, chúng ta đều sẽ không tiết lộ nửa phần, nếu hai vị có băn khoăn gì, chúng ta đều có thể phát tâm ma thệ.

Đến lúc này, hiển nhiên chỉ cần tu sĩ còn có linh trí, cũng có thể phỏng đoán được Chiến Ma hải vực này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, theo như lời hai vị cường giả Hợp Đạo cảnh rời đi lúc trước có thật hay không. Tuy rằng trong lòng mỗi người

đều là lửa giận vô biên. Nhưng lúc này người ở dưới mái hiên, vì tính mạng suy nghĩ, lại không thể không cúi đầu.

Ngay lúc mọi người cho rằng đã hứa hẹn với Phát Tâm Ma thệ, Xích Huyết minh và Tà Nguyệt phủ sẽ cho bọn họ một con đường sống, nhưng lại không muốn...

Tai nạn giáng lâm.

Ầm

Hư không sụp xuống, trong vụ hải đen kịt kia, bên trong vòng xoáy to lớn vô cùng, một quái vật khổng lồ chậm rãi xuất hiện trong mắt mọi người.

Ngang... Khang.

Thiên địa chấn động, sau một tiếng gào thét khủng bố không gì sánh được này, toàn bộ Chiến Ma Hải Vực bắt đầu điên cuồng biến hóa.

Oanh oanh oanh... Vô số ma khí âm hàn, huyết quang sền sệt, điên cuồng từ trong cơ thể quái vật khổng lồ phát tiết ra ngoài. Vốn bầu trời còn trong trẻo, hầu như là trong mấy hơi thở, liền bị ma khí cùng huyết quang bao trùm, dần dần hướng về địa ngục chuyển biến mà đi.

Trong địa ngục này, chỉ có một con quái vật, to lớn vô cùng, ước chừng ngàn trượng, toàn thân che phủ vảy đen lạnh, một đôi sừng cốt uốn lượn vặn vẹo, giống như muốn đâm rách thương khung, tản ra huyết trào xé nát khí tức thiên địa, từng đạo huyết văn cổ xưa hung sát...

Khí tức hung sát không thuộc về thế giới này, từ trên thân con quái vật này tuôn ra khí thế. Cho dù là ma đầu giết chóc nhiều nhất ở tu chân giới cũng không cách nào so sánh, đó là một loại sát lục chi khí thuần túy nhất, là thủy tổ, trừ Minh giới, bất cứ thế giới nào khác đều không thể dung nạp khí tức sinh linh như vậy.

Giữa thiên địa, một đôi huyết bạch đồng tử hiện ra, bên trong ngoại trừ giết chóc cùng thôn phệ hai loại, không còn vật gì khác.

Bóp bóp bóp

Hắc lân che kín một cái chân lớn đang dẫm lên, ngay sau đó là huyết trào dữ dội tòn thò ra, trực tiếp rơi vào trận doanh mấy chục vạn tu sĩ Nguyên Anh cảnh còn đang ngơ ngác.

Huyết quang trào ra, lại là mấy ngàn tu sĩ, biến mất không còn tăm hơi.

Rắc rắc

Thanh âm làm cho đáy lòng đám tu sĩ Hóa Thần phản huy cảnh kia tuôn ra vô tận hàn khí, vang lên trong miệng máu của con quái vật kia.

Ăn xong, mấy ngàn tu sĩ, không ngờ lại rơi vào trong miệng quái vật kia. Sau đó những chiếc răng nanh kia nhấp nhô lên xuống, hóa thành huyết tương đỏ tươi, tay cụt chân đứt đoạn, sau khi ừng ực một tiếng, đã nuốt vào trong bụng.

Lộp cộp...

Mỗi một tu sĩ ở đây, đều là ma tu trải qua rất nhiều trận chém giết, đều không phải nhân vật tầm thường. Nhưng khi bọn họ nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, sợ hãi trong lòng lập tức bốc lên như biển, thay thế tất cả cảm xúc khác.

Thân thể run rẩy, cương nha va chạm, phát ra tiếng vang không cách nào ngăn chặn, kể cả những tu sĩ Phản Hư cảnh kia, tất cả đều hồng mắt.

Đáy lòng bọn họ chỉ còn sót lại một ý niệm, đó chính là chạy đi. Thế nhưng trước mặt bọn họ, chính là Thập Hoang Phong Thiên cấm pháp kia, ngay cả toàn bộ Chiến Ma hải vực đều có thể phong ấn lại, ngay cả cường giả Hợp Đạo cảnh cũng không thể ra ngoài, thần thông thuần di cũng đã vô dụng.

Đường này không thông, bọn họ lập tức theo bản năng quét về phía không trung, nơi đó còn có hai chỗ che chở. Cho dù lý trí nói cho bọn họ, hai nơi che chở kia cũng chưa chắc sẽ như bọn họ nguyện. Bất luận thế nào, một đám tu sĩ còn tỉnh táo, tình nguyện đối mặt hết thảy, chính là không muốn đối mặt với con ác ma quỷ kinh khủng kia.

Vèo vèo vèo

Độn quang liên tiếp bay lên, mấy vạn người, từ bỏ ý nghĩ phá vỡ Thập Hoang Phong Thiên cấm pháp ra ngoài. Mà thân hình phóng lên, chia làm hai nhóm, hướng về không trung kia mà đi.

Trên đó, cái gọi là bảo vệ, chính là hai tòa thành trì ma khí có uy năng vô biên kia.

Trong lúc mấy vạn người kia khẽ động, tồn tại trong hai tòa cự thành kia lập tức nhận ra.

Hừ.

Gần như cùng lúc đó, bên trong hai tòa thành trì màu đỏ tươi như máu lạnh như băng, mang theo vô thượng thần uy hù lạnh vang lên, sắp sửa hạ xuống.

Hai nhóm người kia cộng lại khoảng hơn mười vạn người, sau khi nghe được tiếng hù lạnh từ trong thành trì kia truyền đến, đáy lòng đều run lên. Ngoại trừ sự sợ hãi do con quái vật Minh giới kia sinh ra, lại sinh ra một loại cảm xúc sợ hãi khác trong đầu.

Không đợi mở miệng cầu tình hoặc uy hiếp, hai tòa thành trì kia đều rung động mạnh một chút.

Oanh oanh oanh!

Hai tòa trọng thành ma khí vắt ngang trên hư không, nhất tề run lên, lập tức nhìn thấy từ trong thành trì kia, hai loại gọn sóng tản ra từng vòng, không xâm phạm lẫn nhau, lại bao phủ hai thân ảnh kia vào trong.

Màu đỏ tươi như máu, hùng hực như mặt trời.

Thanh u như băng, âm hàn như nguyệt.

Một nhóm người chính là mấy vạn người, đồng thời bị từng vòng từng vòng gọn sóng bao phủ, ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không có, chỉ thấy trên không trung, mấy bóng người như bị lực lượng khủng bố gì đó đập trúng, trong vô thanh vô tức vỡ vụn, gọn sóng rung động, triệt để biến mất không thấy gì nữa.

Mười vạn người toàn bộ đều bỏ mình.

Hít...

Một ít tu sĩ may mắn còn sống, sau khi lý trí còn sót lại nhìn thấy cảnh tượng kia, tất cả đều bị hù dọa. Mười vạn tu sĩ, tu sĩ cao giai Hóa Thần phản loạn Hư cảnh, trọn vẹn mười vạn người, ngay cả phản kháng một chút cũng không làm được, dưới hai loại gọn sóng đáng sợ kia, trực tiếp vẫn lạc, hủy diệt hư vô, ngay cả thi thể cũng không có.

Xong rồi...

Một ít tu sĩ còn có linh trí, sau khi tận mắt nhìn thấy mười vạn người kia chết đi, đáy lòng triệt để tuôn ra hàn khí khôn cùng, đóng băng tất cả hy vọng trong đầu.

Trong địa ngục, hai tòa trọng thành ma khí kia chính là nơi che chở cuối cùng của bọn họ. Thế nhưng một tia hy vọng cuối cùng này cũng vừa vụn, hoàn toàn bị phá hủy.

Tiếng rống vang lên.

Lại một tiếng gào thét kinh thiên, trong ma khí huyết quang vô cùng vô tận, quái vật cao tới ngàn trượng kia bỗng nhiên ngẩng đầu lên, từng chiếc răng nanh mở ra, lộ ra miệng máu như vực sâu.

Không thể tưởng tượng khí tức cắn nuốt phô thiên cái địa tuôn ra, đem bầu trời hải vực vốn đã là cảnh tượng Địa Ngục, triệt để bao trùm, luân hãm. Mấy chục vạn tu sĩ Nguyên Anh cảnh đã dần dần mất đi linh trí, dưới cỗ khí tức này, thân hình không tự chủ được hóa thành từng đoàn từng đoàn huyền ảnh.

Ầm

Một mảnh huyền ảnh đông nghìn nghịt, dựng lên, hướng cái miệng máu như vực sâu kia đi tới.

Mỗi một ảo ảnh chính là một người, một tu sĩ.

Cảnh tượng kia, tựa như là hung thú tuyệt thế của thời đại viễn cổ, to lớn vô cùng, hung uy như ngục, một ngậm có thể nuốt chửng sinh linh vạn vật.

Thôn Thiên Phệ Địa

Quả thật là nghiệt súc.

Từ trong hai tòa trọng thành ma khí kia, đồng thời có âm thanh to lớn tràn ngập thần uy vang lên, loại khí tức kia, giống như hai vị Thần Vương đang mở miệng nói chuyện, mặc dù không thể lên tiếng theo, nhưng mỗi một tiếng rơi xuống, đều như một ngôi sao băng rơi xuống, đập ở trên hư không.

Trong hai tòa thành trì kia, là người khởi xướng trận chiến đấu này, rất nhiều cường giả của Tà Nguyệt phủ Xích Huyết minh.

Chính mắt nhìn thấy, trăm vạn tu sĩ bị một con quái vật Minh giới thôn phệ, nhưng không có một người nào ra tay, thậm chí từ trong thanh âm của bọn họ, cũng không nghe ra một tia kinh ngạc dao động, tựa hồ bọn họ đã sớm kỳ vọng tình cảnh này phát sinh.

Vù vù

Trên không trung của Chiến Ma hải vực, một khắc trước đó còn tồn tại một đám người đông nghịt, lúc này, triệt để biến mất.

Bởi vì trăm vạn người tồn tại, mà trên không trung của chiến ma hải vực náo nhiệt không gì sánh được, trong khoảnh khắc trở nên cực kỳ an tĩnh, quả thực là yên tĩnh như chết. Chênh lệch vô cùng mãnh liệt so sinh ra, biến hóa giữa này, bất quá chỉ là một hơi thở mà thôi.

Tà Nguyệt thành Xích Huyết thành, trong hai tòa trọng thành ma khí, không ít tu sĩ hai thế lực lớn tận mắt thấy biến hóa khủng bố phía dưới, đều cảm giác được nguyên thần cứng lại, thiếu chút nữa bởi vậy mà tẩu hỏa Như Ma.

Ngang... Khang.

Tiếng gào rú quen thuộc lại lần nữa vang lên, sau khi ăn sạch trăm vạn tu sĩ, cảnh tượng trong trời đất này, bởi vì con quái vật kinh khủng cao ngàn trượng kia lại lần nữa phát sinh thay đổi.

Vô cùng vô tận âm lãnh ma khí, âm âm tăng vọt, ngưng tụ thành từng mảnh từng mảnh mây đen, phô thiên cái địa, muốn bao phủ hết thảy vào trong đó. Huyết quang dinh dính càng điên cuồng bốc lên, từ trong cơ thể quái vật kia tuôn ra, như

ngục như biển, đem chiến ma hải vực mấy chục vạn dặm tất cả đều bao trùm.

Trong khoảnh khắc, ở Chiến Ma hải vực, ngoại trừ ma khí lạnh lẽo khủng bố huyết quang ra, cũng không nhìn thấy vật gì khác.

Bất luận người nào, bỗng nhiên nhìn thấy cảnh tượng này, đáy lòng đều sẽ có ý niệm tuôn ra: Nơi này không phải là tu chân giới, là Minh giới, cũng chỉ có Minh giới dưới Cửu U, mới có thể xuất hiện Ma Vực như vậy. Mới có thể thai nghén ra, quái vật khủng bố chà đạp đại địa phá vỡ thương khung kia.

Xuy.

Chợt, ma khí hải dương nồng đậm phá ra một cái lỗ lớn, ngưng tụ thành vòng xoáy, từ trong đó, một đôi huyết trảo dữ tợn thò ra, mang theo hung uy vô thượng, chụp vào hai tòa ma khí cao cao tại thượng kia trọng thành.

Tu La tộc từ khi sinh ra đã là vì giết chóc, bất kỳ sinh linh nào cũng không thể ngăn cản được.

Viễn viễn tận lực cảm tạ giấy ký của huynh đệ Thánh Nhân đã phạt trúng ba trăm tám vé, tiếp thu lực lượng, tay bái tạ khác, xin một ít vé để duy trì.

Mẹ kiếp,

Uống xong...

Không gian giống như Hỗn Độn, một tiếng rên rỉ thống khổ phát ra từ trong miệng Ngô Khí.

Nơi này là trong thần cung, Mãng Vụ Hải do lực lượng thần hồn Ngô Khí hóa thành đã biến mất, thay vào đó là khí tức đồ thăm vô cùng vô tận, như là đại dương mênh mông, chiếm cứ mỗi một góc Ngô Khí Thần Cung.

Một thân ảnh mơ hồ ngồi ngay ngắn, lưng lay sắp đổ, giống như đang đắm chìm trong đau đớn không cách nào tưởng tượng, rên rỉ không ngừng.

răng rắc.... Giao Bằng...

Hắc khí huyết quang chớp động không ngừng, một ý nghĩ xấu hổ trong đầu xông tới, muốn đem nguyên thần Ngô Khí bao phủ. Huyết mạch lực lượng của Tu La nhất tộc, mỗi một tia đều có thể hiện ra nguyên thủy ma đầu, hóa thành ác niệm thuần túy nhất, ý đồ xâm chiếm nguyên thần Ngô Khí, đem hắc cùng huyết mạch Tu La hoàn toàn dung hợp cùng một chỗ.

Lực lượng Tu La nhất tộc, hủy thiên diệt địa, mặc dù là ở Thái Cổ, cũng là tộc đàn hung sát nhất.

Nếu có thể hóa thân tu la, tự nhiên có thể đạt được lực lượng khủng bố không cách nào tưởng tượng, hướng chỉ là triệt để dung hợp với huyết mạch Tu La. Nhưng Ngô Khí lại không nghĩ, nếu mất đi bản thân, chính là có được lực lượng lớn hơn nữa, cũng phí công.

Ngô Khí là ma đầu, nhưng lại không muốn trở thành xác chết chỉ biết giết chóc và cắn nuốt, khác gì con rối.

Bất quá tình cảnh bây giờ, giống như là không thể từ Ngô Khí chính mình, bây giờ trong Thần Cung của hắc, đã tràn ngập lực lượng huyết mạch Tu La nhất tộc, so với bất luận lúc nào cũng phải mạnh mẽ hơn.

Nguyên thần Ngô Khí quả thực giống như một chiếc thuyền lá nhỏ giữa đại dương mênh mông, lúc nào cũng có thể lật úp, hoàn toàn rơi vào tay giặc.

Nguyên thần ngồi xếp bằng, toàn bộ thần hồn đều co rút lại trong đó, hóa thành hàng rào, thừa nhận ác niệm khủng bố kia trùng kích tới.

Trong lúc thừa nhận thống khổ vô biên, trong nguyên thần Ngô Khí, từng hình ảnh không ngừng hiện lên.

Bởi vì Hoàng Tuyền Chi Thủy dụ hoặc, ngoài ý muốn dẫn động lực lượng huyết mạch Tu La nhất tộc thể nội... đang ra sức chống cự, một đoàn khí tức ẩn chứa huyết mạch truyền thừa Tu La nhất tộc nhập thể, triệt để không khống chế được... trừ nguyên thần, trong cơ thể hết thảy, đều bị lực lượng huyết mạch Tu La nhất tộc dung hợp đồng hóa.

A... quát.

Lần này thua thiệt lớn, trộm gà không được còn mất nắm gạo. Cứ tiếp tục như vậy, nguyên thần ta vừa ngưng tụ ra tuyệt đối không kháng cự được lực lượng huyết mạch Tu La nhất tộc ăn mòn.

Nếu như Nguyên thần thể cũng có biểu cảm, Ngô Khí hiện tại nhất định là mặt mũi đăng chất cùng hồi hận.

Tất cả chuyện phát sinh bên ngoài, Ngô Khí đều không cách nào biết được. Hiện tại bản thân hẳn khó bảo toàn, ngoại trừ nguyên thần của mình, những thứ khác cũng không để ý tới.

Trên thực tế, nếu không phải có một môn thần thông hoang cổ giúp đỡ, hẳn hiện tại đã bị lực lượng huyết mạch vô cùng vô tận của Tu La nhất tộc bao phủ.

Luyện hồn...

Pháp quyết thái cổ được truyền thừa trong tay, chuyên nhằm vào thần hồn, lúc trước Ngô Khí có thể ngưng tụ nguyên thần, cũng là dựa vào môn pháp quyết này. Bây giờ trong cơ thể nguyên thần của hắn, không ngừng vang vọng từng tiếng hỗn độn âm thanh đến từ thời thiên địa sơ khai, chân động không ngớt, không ngừng rèn luyện lực lượng thần hồn của Ngô Khí.

Tu luyện một pháp quyết này, vốn phải thừa nhận thống khổ không cách nào tưởng tượng. Mà thuộc về lực lượng huyết mạch Tu La nhất tộc, từng sợi quang mang hắc hồng kia, bên trong vô cùng vô tận ý niệm tiêu cực ý niệm tiêu cực, tham lam thôn phệ, rất nhiều ác niệm nguyên thủy ma đầu, hóa thành từng cây cương châm cực kỳ lợi hại, không ngừng ăn mòn tới.

Chẳng qua sau khi thanh tỉnh một lát, nguyên thần Ngô Khí lại lần nữa lâm vào trong đại dương đau đớn, trừ tiếng rú thảm ra, cái gì cũng không làm được.

Đây là nơi phát sinh những chuyện này, là nơi sâu trong đầu lâu vô cùng khủng bố.

Ngang...

Giữa biển máu mây đen, quái vật khủng bố cao ngàn trượng, phát ra tiếng gào rú vô cùng kinh khủng, đồng thời một đôi tay như muốn chộp xuống toàn bộ thiên địa, sau đó nhét vào huyết trào cắn nuốt trong miệng máu, thò ra, chấn động thiên địa. Từng cỗ huyết vân phong bạo trống rỗng xuất hiện, quét tới hai tòa trọng thành ma khí trên không trung.

Con quái vật này từ Minh giới bò ra, Hung Sát Tu La, sau khi cắn nuốt trọn vẹn trăm vạn tu sĩ, vậy mà đưa mắt nhìn chằm chằm hai tòa trọng thành ma khí kia.

Hai thế lực siêu cấp chính thức thống trị ở Loạn Ma Hải.

Hai tòa thành trì kia: bên trong thành Tà Nguyệt của Xích Huyết thành, từng đạo khí tức dao động mạnh mẽ hiển lộ ra, một đạo nhỏ yếu nhất, đều là Phản Hư cảnh.

Ở chỗ sâu trong hai tòa thành trì kia, mỗi một bóng người mơ hồ, chỉ đứng ở nơi đó, phát ra khí tức, đơn giản như là Thiên Thần, trấn áp hết thảy, tựa hồ trong toàn bộ thiên địa chỉ còn lại có hai bóng người kia.

Hừ.

Gần như trong nháy mắt khi một đôi huyết trào dữ tợn kia thò ra, từ trên không trung, trong hai tòa trọng thành ma khí kia,

đồng thời có tiếng hừ lạnh ẩn chứa uy năng vô tận vang lên, hạ xuống.

Vù vù vù

Cảnh tượng giống như cảnh tượng lúc trước phát sinh, tạo thành nguyên nhân mười vạn tu sĩ Hóa Thân Phản Hư cảnh bỏ mình kia.

Hai cỗ khí tức, một cỗ huyết sắc đỏ tươi nhập huyết, một cỗ thanh hàn như băng, hóa thành gợn sóng, sau khi hai tòa trọng thành ma khí kia rung động một chút, từng vòng tuôn ra. Bất quá tất cả những thứ này, hai cỗ gợn sóng này tựa hồ đã nhận được lực lượng khống chế, không xâm phạm lẫn nhau, mà chồng chất cùng một chỗ, đồng thời hướng về phía hai cái huyết trảo dữ tợn như muốn nắm lấy toàn bộ thương khung.

Ngay cả một hơi thở cũng không có, khí tức gợn sóng cùng huyết trảo dữ tợn kia lập tức đọng vào hết thảy.

Hư không bỗng nhiên phát sinh chấn động kịch liệt, giữa phong bạo cuốn sạch, ba đạo quang mang quán vào một chỗ, trong đó hai đạo ngạnh sinh đè ép huyết quang vô cùng hung sát kia xuống.

Trên huyết trảo to lớn lờm chờm, không xuất hiện một vết thương, nhưng huyết quang trên đó lại trở nên mỏng manh một chút, trong tiếng vang lớn rụt trở về.

Thua.

Uy thế khủng bố, quái vật lướt qua biển máu đen kịt kia, sau khi một đôi huyết trảo dữ tợn kia thò ra, không công mà lui. Chẳng những không thể đem hai tòa ma khí trọng thành kia chop xuống, đem rất nhiều cường giả bên trong móc ra nuốt chửng, ngược lại bị đánh lui.

Trong nháy mắt huyết trảo kia rút về, phía dưới biển sương đen như mực, thân ảnh to lớn cực kỳ khủng bố kia bỗng nhiên ngẩng đầu lên, trong một đôi con ngươi huyết hồng, giết chóc cùng thôn phệ hai loại quang mang, trở nên kịch liệt chưa từng có.

Tiếng rống vang lên.

Đến rồi, tiếng gào còn kinh khủng hơn bất cứ thời điểm trước đó.

Oanh oanh oanh..

Ma khí tràn ngập bao trùm toàn bộ Chiến Ma Hải Vực, còn có huyết quang dinh dính bốc lên như biển, trong tiếng gào thét kinh khủng, đồng loạt phun trào, tất cả đều hướng về một mục tiêu.

Không trung cao, một tòa thanh hàn màu đỏ tươi, hai tòa ma khí này tản ra uy năng khủng bố trọng thành.

Mây đen ép thành, biển máu lật lên trời, toàn bộ chiến ma hải vực đều không thể may mắn thoát khỏi, hai tòa thành trì này trong tiếng rống, trong khoảnh khắc liền dẫn tới Lãnh Ma Khí phô thiên cái địa cùng những huyết quang sền sệt kia, lúc nào cũng có thể bị bao phủ hoàn toàn ở trong đó.

Vù vù

Lại một lần nữa, từ trong biển máu phun trào ra, một đôi huyết trảo dữ tợn lộ ra, khí tức so với trước đó càng thêm khủng bố kịch liệt, từng cây móng tay lởm chởm kia, quả thực như một thanh pháp khí tuyệt thế hung sát khôn cùng, muốn đâm thủng thiên địa.

Không cách nào tránh né, dưới sự bức bách của vô số huyết quang ma khí, hai tòa thành trì này căn bản không cách nào tránh né, chỉ có thể đối mặt với một đôi huyết trảo khủng bố đang nắm lấy. Trăm vạn tu sĩ trước đó, sau khi bị huyết trảo này bắt lấy, biến thành đồ ăn trong bụng quái vật khủng bố trong biển máu kia.

Tà Nguyệt thành Xích Huyết thành, Tà Nguyệt thành

Trong hai tòa thành lớn, từng bóng dáng cường giả kia, đồng thời ánh mắt quét về phía chỗ sâu trong thành trì, phía trên hai bóng người giống như Thần Vương kia.

Đến lúc này, hai bóng người khủng bố kia tựa hồ một chút khẩn trương cũng không có. Trong đó, một bóng người tràn ngập thanh âm thần uy, vang lên tại Chiến Ma hải vực này.

Tà Nguyệt đạo hữu, người ta đều muốn lấy được con ngiệt súc này, bất quá bây giờ xem ra chiến lược của nó rất mạnh, nhất định đến lực lượng có thể tiếp nhận ở giới này cảnh giới đỉnh phong, hơn nữa còn không ngừng tăng lên. Nếu chờ nó qua giới hạn, chỉ sợ sẽ bị lực lượng pháp tắc Minh giới trực tiếp hút đi, đến lúc đó chúng ta sẽ là công dã tràng.

Bồn tọa đề nghị, hai người chúng ta đồng thời ra tay hàng phục yêu thú này trước, sau đó lại đi thương nghị.

Đành bỏ.

Hầu như trong nháy mắt hư ảnh Thần Vương ở chỗ sâu trong tòa thành trì đỏ tươi như máu kia truyền đến, Tà Nguyệt Phủ bên kia, liền truyền đến thần uy khủng bố như vậy đáp lại.

Mà vào lúc này, một đôi huyết trảo kia đã vượt qua khoảng cách giữa, trong tiếng vang ầm ầm chộp vào hai tòa thành trì kia.

Xuy xuy xuy

Hai đạo chân nguyên kinh khủng, như ngân hà chảy ngược, một đạo xích hồng, một đạo thanh hàn, mỗi người từ trong hai tòa thành trì to lớn kia vỗ cánh bay ra.

Trên không trung, cơ hồ đồng thời, hai tiếng vang lớn vang vọng.

Trong lúc biến máu bốc lên, một đôi huyết trảo dữ tợn kia vậy mà lại một lần nữa không công mà lui, chẳng những như vậy. Lúc này, bị hai đạo trường hà Chân Nguyên kinh khủng cực điểm kia đụng vào, trên cự trảo lờm chờm vậy mà xuất hiện hai vết thương, ngay tại lòng bàn tay bất ổn, màng da vỡ vụn, hiện ra hai cái hố to, bên trong đang có máu phun trào.

Bị thương.

Tiếng rống vang lên.

Trong biến máu, ác ma cao ngàn trượng kia đột nhiên phát ra tiếng kêu khiến thiên địa vỡ nát. Tuy nói Tu La nhất tộc ngoại trừ giết chóc và thôn phệ, không có chút cảm tình nào tồn tại, nhưng đột nhiên bị thương, vẫn là dẫn dắt huyết mạch Tu La cổ xưa hung sát vô biên ra.

Hừu một cỗ khí tức cổ lão Minh giới cực kỳ giống với Thái Cổ Tu La nhất tộc, nhưng cũng không hoàn toàn đáng sợ, bất quá lai lịch kẻ này thần bí, nếu có thể bắt sống, nói không chừng đối với chúng ta đều là một hồi cơ duyên tuyệt thế.

Tà Nguyệt đạo hữu, đêm dài lắm mộng, hai người chúng ta không nên lưu thủ. Chờ nghiệt súc này hoàn toàn tiêu hóa hết huyết mạch truyền thừa Tu La nhất tộc, đến lúc đó cho dù chúng ta mượn nhờ lực lượng Xích Huyết thành cùng Tà Nguyệt thành, cũng không hàng phục được nó, ngược lại sẽ bị nó coi là bỏ phẩm cho ăn.

Từ sâu trong tòa thành trì đỏ tươi như máu kia, đột nhiên bóng người giống như Thần Vương kia phát ra âm thanh, không hề che giấu sự tham lam cùng sát ý phóng lên trời.

Khi tiếng nói của hắn rơi xuống, trên không trung, trong hai tòa thành trì.

Oanh oanh oanh!

Hư ảnh hai vị Thần Vương đồng loạt chuyển động, từ sâu trong hư không kia từng bước đạp tới, mỗi một bước đều làm cho một vùng trời này của Chiến Ma hải vực rung động không thôi. Đồng thời hai cỗ khí thế hùng bá Thương Khung khủng bố không gì sánh được, ngay lập tức hàng lâm...

Mẹ kiếp,

Ừm.

Trong không gian giống như Minh Ngục, hư ảnh nguyên thân Ngô Khí mơ hồ bỗng nhiên nhận ra cái gì, khôi phục một tia linh trí.

Xung quanh hắc, khí tức tiêu cực như đại dương, nguyên thủy ác niệm, tựa hồ có ba động không nhỏ, một bộ phận lực lượng hung thần huyết mạch của Tu La nhất tộc giống như nhận lấy cái gì triệu hoán, tràn ra thân cung Ngô Khí. Bất quá hắc cũng chỉ thanh tỉnh trong chớp mắt mà thôi, lập tức hắc lại bị sự thống khổ vô tận kia bao phủ.

Ngoại giới, hư ảnh hai Thần Vương, từ hư không bước ra một bước.

Động tĩnh to lớn không thể tưởng tượng xuất hiện trên không trung của Chiến Ma hải vực.

Hai dòng lũ chân nguyên từ trong hai tòa trọng thành ma khí tuôn ra, phóng thẳng lên trời. Trên thân ảnh hai tôn Thần Vương kia, dòng nước ngưng tụ.

Một dòng nước lũ như nham thạch nóng chảy từ sâu trong hư không chảy ra, hiển hóa ra một mảnh không gian cổ xưa mà huyết tinh, bên trong lơ lửng một vầng mặt trời đỏ rực, dưới mặt trời đỏ là một chiến trường hoang vu, mỗi một tấc bùn đất đều đỏ tươi như máu.

Một dòng lũ lớn như dòng sông lạnh, hỗn độn độn, vô thanh vô tức xông lên trên không trung, hóa ra một không gian cổ xưa, bên trong treo một vầng Thanh U Lãnh Nguyệt, ánh sáng chiếu ra, chiếu ra từng tòa sông băng vạn cổ, chồng chất, vắt ngang cổ đại.

Nguyên bản bởi vì Ngô Khí biến thành Tu La thể ngàn trượng, toàn bộ Loạn Ma hải vực đều bị ăn mòn thành như là Cửu U địa ngục.

Nhưng lúc này, trên không hai tòa cự thành kia, hiển hóa ra dị tượng, dòng lũ chân nguyên vô cùng mạnh mẽ trấn áp xuống, lại trấn áp những vụ hải huyết sắc kia không ngừng bốc lên.

Uy lực ma khí của hợp đạo chi đạo.

Nếu Ngô Khí có thể chứng kiến tất cả chuyện xảy ra ở bên ngoài, còn có sự tồn tại của linh trí, sẽ lập tức biết. Hai hư ảnh giống như Thần Vương kia, rốt cuộc là tồn tại như thế nào.

Chủ nhân Xích Huyết Minh Tà Nguyệt phủ chủ, chủ nhân của Tà Nguyệt phủ.

Bất luận vị nào, đều là cường giả tuyệt thế Hợp Đạo hậu kỳ. Đối với sự lĩnh ngộ đại đạo pháp tắc đã đến cực hạn của tu chân giới, tùy ý chỉ tay liền có được uy năng lớn lao, là tồn tại cùng cấp bậc với Thiên Ma tông chủ. Hôm nay lại thêm hai tòa thành trọng thành ma khí kia, lại đạt đến một loại tình trạng không thể tưởng tượng, toàn bộ tu chân giới, bất luận là đại dương mệnh mệnh hay Trung Châu đại lục, có thể vượt qua hai người hầu như không có.

Xích huyết...

Tà nguyệt...

Trong hư không rung động mạnh, hai vị Thần Vương kia hiện thân.

Trên không trung tòa thành trì màu đỏ tươi như máu, một bóng người giống như Thần Vương đột nhiên bước ra, quanh thân bao phủ trong ngọn lửa vô cùng vô tận. Một bộ pháp bào màu đỏ tươi, râu tóc đều như máu tươi, thần uy như ngục, bao phủ toàn bộ Chiến Ma Hải Vực vào trong.

Ầm

Lại một thân ảnh Thần Vương bước ra, dị tượng xuất hiện, trên thành trì kia hóa ra một thế giới băng tuyết, một bộ pháp bào hàn nguyệt, khuôn mặt cổ cương, giống như cổ thi vạn năm bị phong ấn trong sông băng, râu tóc bạc phơ, trong mắt tràn đầy ánh sáng, quả thực muốn đông kết toàn bộ Chiến Ma hải vực.

Chỉ cần là tu sĩ ở Loạn Ma hải vực đều biết được thân phận của hai người này, đại biểu cho cái gì. Hai thế lực cường giả tuyệt thế nắm giữ Xích Huyết Minh và Tà Nguyệt phủ này, hợp đạo hậu kỳ, tay cầm ma khí trọng thành, tu sĩ cường đại nhất của Loạn Ma hải vực.

Trong đại dương ngàn vạn dặm, bất kỳ tu sĩ nào, sau khi nhìn thấy hai bóng người này đều phải quỳ xuống thần phục. Không dám có một chút ý nghĩ phản kháng, chính là ngay cả nghĩ cũng không thể nghĩ, kết cục mạo phạm Thần Vương, sẽ có kết cục thê thảm hơn cả chết đi.

Bất quá ở chỗ này, trăm vạn tu sĩ vốn tồn tại ở Loạn Ma hải vực, đã không còn nữa. Căn nuốt trăm vạn tu sĩ kia tồn tại, chẳng những đối với hai vị tuyệt thế cường giả có uy nghiêm như Thần Vương này không cung kính chút nào. Trong mắt nó, hai vị cường giả này, chỉ là một bữa tiệc lớn ngon miệng mà thôi.

Tiếng rống vang lên.

Kinh Thiên gào thét, mây đen biển máu theo sau, một ác ma cao ngàn trượng đột nhiên vọt ra.

Âm âm

Dị biến bỗng sinh ra, trong hư không, đột nhiên có huyết quang nồng đậm hiện ra, trong khoảnh khắc ngưng tụ thành một thanh huyết xoa to lớn vô cùng, ma văn lặc ầm, hung sát khôn cùng. Ngay sau khi hiện ra, liền làm cho toàn bộ hư không bắt đầu rung động lắc lư rên rỉ, giống như là không thể thừa nhận khí tức khủng bố trong đó.

Hư không tạo vật...

Ai cũng không ngờ, trước đó mỗi một lần đều là ác ma mọc ra vuốt máu dữ tợn cào loạn một hơi, vậy mà lại thi triển ra thần thông giống như hư không tạo vật, một thanh huyết trảo to lớn, trên đó lặc ầm ma văn chân thật vô cùng, khí tức hung sát phát ra, càng không thua kém hai tòa ma khí trọng thành.

Ồ...

Huyết xoa vừa hiện, nhất thời khiến cho thân hình hai hư ảnh giống như hai vị Thần Vương kia trì trệ, đồng thời đưa ánh mắt nhìn qua.

Động tĩnh kinh khủng không gì sánh được, sau một khắc liền xuất hiện trên không trung của Chiến Ma hải vực.

Ma khí lạnh lẽo vô cùng vô tận bắt đầu khởi động, càng có biến máu đi theo, con ác ma ngàn trượng kia đột nhiên chà đạp hư không, huyết trào nắm chặt chuỗi ma xoa cực lớn khủng bố đến cực điểm.

Xuy. Âm.

Ma khí ngang trời, một đạo phong mang tuyết thể, trực tiếp vượt qua tất cả cự ly, rơi vào trên tòa thành trì màu đỏ tươi cực lớn kia. Quá trình ở giữa, ngay cả một hơi thở cũng không có, đây không phải vấn đề tốc độ nhanh chóng, trong đó hung sát huyền ảo, bất luận kẻ nào đều có thể nhìn ra, hướng chỉ hai vị tuyết thể cường giả giống như hai vị Thần Vương kia.

Bành

Phong mang hạ xuống, hiển hóa ra, lại là huyết xoa vô cùng to lớn kia đánh vào trên tòa Xích Huyết thành kia, đã là trọng thành cấp bậc ma khí, chợt bị kích này, lập tức điên cuồng run rẩy lên.

Xích Huyết thành, chính là cấm chế cường giả hợp đạo của Xích Huyết minh hao phí mấy trăm năm mới luyện chế ra được, có uy năng không thể tưởng tượng, bên trong ẩn chứa trọn vẹn mấy ngàn đạo cấm pháp, không thiếu cấm chế mạnh mẽ Thập Hoang Phong Thiên Cấm tồn tại từ thời đại cổ đại như vậy.

Cho dù là cường giả Hợp Đạo cảnh, công kích thành trì này, chẳng những sẽ không tổn hại một tí nào, ngược lại sẽ bị uy lực cấm pháp trong thành cản trở, thân tử vong.

Nhưng hiện tại, một chuỗi huyết hồng ma xoa kia đánh lên, Xích Huyết thành lập tức mất đi loại uy thế trấn áp chư thiên, ầm ầm không ngừng rung động, từng sợi huyết quang tuôn ra, điên cuồng khuếch tán trong thành.

Oành oành oành...

Không ai nghĩ tới biến hóa này, trong thành ngoại trừ những trưởng lão Hợp Đạo cảnh có thực lực vô cùng mạnh mẽ còn có một số tu sĩ Hóa Thần Phản Hư cảnh, những người này bị từng sợi huyết quang kia đụng phải, lập tức thể nội không không chế được., Trục tiếp tự nổ. Mà chuỗi ma xoa huyết hồng đánh lên cũng bị những huyết quang kia đụng phải, cho dù không như những tu sĩ xui xẻo kia, nhưng mũi xoa đi đầu, lại lập tức oành một tiếng đứt gãy, một lần nữa hóa thành một đoàn huyết quang, tán dật hư không.

Phát sinh quá nhanh, từ huyết hồng ma xoa ngưng tụ ra, đánh vào trên Xích Huyết thành, quá trình chính giữa ngay cả một hơi thở cũng không có, chính là Xích Huyết minh vị này giống như Thần Vương, cũng chưa kịp ngăn cản.

Bất quá lập tức, lúc ma xoa màu máu kia vỡ vụn một bộ phận lại còn chưa thu hồi, một cỗ khí thể kinh khủng không gì sánh được, vào lúc này, bạo phát ra.

Ầm

Trên thành Xích Huyết, một vàng mặt trời đỏ rực bỗng nhiên toả ra hào quang kịch liệt, bên trong chiến trường hoang vu kia, cũng bắt đầu chảy xuôi dòng máu đỏ thẫm nhìn thấy mà giật mình.

Nghiệt súc...

Xích Huyết Minh, khuôn mặt nào có uy nghiêm vô cùng, thoáng chốc tràn đầy phần nộ cùng sát ý.

Trong lúc gào thét, đột nhiên không gian chiến trường trên không trung tràn ngập sát ý, một dòng lũ chân nguyên tràn ngập sát ý hùng hực, ầm một tiếng chảy ra, mang theo uy thế thiêu đốt tất cả, hướng về phía ác ma ngàn trượng do Ngô Khí biến thành. Đồng thời một bên khác, cũng oanh một tiếng, đồng dạng một dòng lũ chân nguyên đông kết thiên địa, ầm ầm tràn tới.

Xoẹt xoẹt xoẹt...

Tương tự là nhanh đến cực hạn, dòng lũ chân nguyên hùng hực không gì sánh được kia đùng vào trên chuôi ma xoa huyết hồng, vốn ma xoa đứt gãy một đoạn, lập tức bị nổ nát, nổ tung thành từng đoàn từng đoàn huyết khí, tán dạt hư không.

Mà bị một cổ hàn sương hồng lưu đập vào hóa thân Ngô Khí ngàn trượng trên người, thân thể khổng lồ lập tức ngưng trệ, từng khối băng giáp xanh thẫm quần quanh lên, trong chớp mắt đóng băng nó ở trong đó.

Tà Nguyệt đạo hữu, con nghiệt súc này đang tiêu hóa huyết mạch truyền thừa Tu La nhất tộc, chớ cho nó cơ hội, toàn lực ra tay, trấn áp.

Trong ngọn lửa vô cùng vô tận, thần quang trong mắt Xích Huyết minh chủ phun trào, quét mắt nhìn ma xoa huyết hồng bị nghiền nát kia một chút, lập tức khuôn mặt biến hóa, sau khi phun ra mấy câu, khí thế trên người bỗng nhiên biến đổi.

Ầm

Xích Huyết thành chuyển động, dị tượng ngày đỏ trên chiến trường hoang vu kia bỗng nhiên rơi xuống, như hòa làm một thể cùng cả tòa Xích Huyết thành, lại như dung nhập vào trong cơ thể Xích Huyết minh chủ.

Liệt Dương Phần Thiên tàn huyết vạn dặm.

Trấn áp trấn áp.

Từ trên người Xích Huyết minh chủ, thần uy tuôn ra chột tăng thêm, một chữ, như thiên lôi đánh trống, nện ở mỗi nơi trên hư không. Xích Huyết thành to lớn vô cùng, trong nháy mắt phóng ra uy thế mãnh liệt hơn bất cứ lúc nào trước, rung động ầm ầm, một vùng thiên địa này đều bởi vì động tĩnh của Xích Huyết thành mà muốn lay động rung động theo.

Chữ cuối cùng rơi xuống, một người một thành đồng thời biến mất, thiếu chút nữa khiến hư không sụp đổ, đỉnh đầu ác ma Ngô Khí hóa thân lập tức xuất hiện một bóng dáng khổng lồ, bao phủ hoàn toàn nó vào trong đó.

Đúng lúc này, trên không trung Chiến Ma hải vực, một dòng nước lũ sương lạnh càng thêm to lớn hơn so với trước kéo dài

qua hư không lao đến, cũng đồng dạng rơi vào đỉnh đầu Ngô Khí Hóa Thân.

Ầm

Dị tượng hiện ra, lại là một vòng trắng lạnh treo cao, trùng trùng điệp điệp sông băng vạn cổ, một tòa thành trì to lớn có uy thế vô cùng sắp đổ xuống.

Hai người này, Xích Huyết Minh cùng Tà Nguyệt Phủ chương không người, vậy mà ngay cả cùng đối thủ chém giết một trận cũng không có. Phát giác không đúng, lập tức thi triển ra thủ đoạn mạnh nhất.

Thành Xích Huyết, thành Tà Nguyệt, hai tòa thành trì cấp bậc Ma khí này, trong tay hai người bọn họ, uy lực mạnh mẽ, chính là muốn trấn áp chính thức cường giả tu chân giới, tu sĩ Hợp đạo đỉnh phong gần phi thăng, cũng chưa chắc làm được.

Rắc rắc

Bị hai tòa trọng thành Ma khí đồng thời trấn áp, trong cơ thể Ngô Khí lập tức truyền đến âm thanh xương cốt bị nghiền nát vô cùng rõ ràng, nhất là phía trên đầu lâu, vảy đen phá toái, máu tươi quay cuồng, lập tức chảy ra một dòng sông máu.

Ầm

Phía dưới mây đen biển máu đồng thời vỡ ra, thân thể khổng lồ như một viên thiên thạch, rơi xuống chỗ sâu trong Chiến Ma hải vực.

Canh ba dâng lên.

Mẹ kiếp,

Ma khí là tồn tại cao nhất trong ngàn vạn pháp khí của tu chân giới, mỗi một kiện ma khí, hoặc là tiên khí, đều có uy năng không cách nào tưởng tượng. Điều ngưng tụ đại lượng lực lượng đại đạo pháp tắc ở trong đó, thậm chí có một ít tiên khí cao giai ma khí, đã sinh ra đạo vận.

Tà Nguyệt thành Xích Huyết thành, Tà Nguyệt thành

Hai tòa thành trì cấp bậc Ma khí này, chính là hai đại thể lực siêu cấp ở Loạn Ma hải vực sử dụng Hoàng Tuyền Tuyền Nhân luyện chế ra, có được uy năng, mặc dù không thể so sánh với những Ma khí còn sót lại từ thời đại hoang cổ kia, chỉ sợ cũng sẽ không kém quá nhiều.

Ngô Khí hóa thân thành Tu La ngàn trượng, mặc dù hiển lộ ra lực lượng đã đạt đến đỉnh phong tu chân giới này, nhưng đối mặt hai tòa ma khí trọng thành trấn áp, nhất là hai vị tuyệt thế cường giả Hợp Đạo hậu kỳ xuất thủ, chỉ một kích liền không cách nào thừa nhận, trực tiếp bị đập vào chỗ sâu trong Chiến Ma hải vực kia.

Chỉ thấy dưới vụ hải đen sì kia, đột nhiên một tiếng vang thật lớn, xen lẫn rất nhiều tiên diễm nhan sắc sóng biển, bay đầy trời, trong chớp lát đã nhảy lên độ cao ước chừng ngàn trượng, vô cùng kinh người.

Ầm

Ngô Khí hóa thân thành Tu La ngàn trượng, trực tiếp bị hai cỗ cự lực kia đánh vào trên đầu, không chịu nổi, xương sọ lúc này liền vỡ nát, từng luồng từng luồng hung sát đỏ thẫm tùy ý phát tiết ra, huyết hà chảy xuôi vào chỗ sâu đáy biển.

Rầm... tiếng gào thét vang vọng.

Tiếng gào rú khủng bố tràn ngập khí tức sát lục từ đáy biển truyền đến, nhưng quỷ dị chính là ở trên không trung của Chiến Ma hải vực, người khổng lồ chế hai tòa thành trì, hai vị tuyệt thế cường giả Hợp đạo hậu kỳ kia. Lông mày đều nhíu lại, bên tai bọn họ, chỉ có thể nghe thấy tiếng gào rú chấn

niếp hư không, nhưng không nhìn thấy con ác ma ngàn trượng tu la từ đáy biển đi ra.

Tuy rằng uy lực của Xích Huyết thành và Tà Nguyệt thành kinh người, lại là hai người bọn họ tự mình ra tay, nhưng bọn họ có thể khẳng định, chỉ là một kích mà thôi, mặc dù có thể làm cho nó bị thương, nhưng căn bản không thể đánh chết nó, thậm chí ngay cả trọng thương cũng không làm được.

Bất quá rất nhanh, nghi hoặc trong lòng bọn họ liền biến mất.

Đột nhiên... Tiếng gầm lại vang lên, nhưng tiếng gầm này hoàn toàn không giống với những lúc khác.

Cảm ứng xong khí tức dị dạng trong tiếng rống, Xích huyết minh chủ và Tà Nguyệt phủ chủ, mặt biến sắc.

Chẳng lẽ... Không tốt. Nghiệt súc này muốn...

Ngay khi Xích Huyết Minh chủ vừa nói xong, mặt biển của chiến ma hải vực xuất hiện động tĩnh mà tất cả mọi người không thể tưởng tượng được.

Ầm

Phá nát, mặt biển phạm vi ước chừng ngàn trượng trong nháy mắt bị nghiền nát như lưu ly, cả mảng lớn nước biển trực tiếp bị lực lượng kinh khủng đột nhiên bắn ra kia đụng nát thành hư vô, hình thành một khu vực chân không.

Ở trong đó, một thân ảnh Tu La cao ngàn trượng hiển hiện, huyết trào dữ tợn trên người đầy mình đâm lên hai sừng trời... Chính là con ác ma Tu La do Ngô Khí hóa thân tạo thành.

Phía trên đầu của nó vẫn là huyết hà chảy xuôi, hiển lộ ra xương sọ vô cùng trắng hếu bên trong, đại lượng ma khí đỏ thẫm nồng đậm tùy ý phát ra, khủng bố không gì sánh được.

Ngay khi nó hiện thân, Xích huyết minh chủ và phủ chủ Tà Nguyệt phủ, đồng thời khuôn mặt biến lớn, thần quang như điện, vượt qua hư không rơi vào trên huyết trào của nó, nắm một cái roi toàn thân giống như lưu ly.

Nghiệt súc này... Lại dám hủy đi tâm huyết mấy ngàn năm của phủ ta.

Toàn thân trên không thành Xích Huyết màu đỏ tươi, thanh âm giống như Xích Huyết Minh chủ bị đóng băng qua, từng chữ từng chữ từ kẽ răng chen ra, lộ ra hàn ý thấu xương.

Mà bên kia, vị phủ chủ Tà Nguyệt Môn lại càng như vậy. Trên người vốn hàn khí dày đặc, trong nháy mắt lại nồng đậm mấy lần, sau lưng hắn, một vàng Lãng Nguyệt dâng lên, đồng thời từng tòa sông băng to lớn chông chênh hiện ra. Dị tượng xuất hiện, hiển thị là hắn đã phần nộ đến cực điểm.

Không trách được hai người lại như vậy. Chính vì vậy, trong huyết thảo ngàn trượng kia, nắm lấy cây roi toàn thân lưu ly tạo thành kia, căn bản chính là Xích Huyết minh cùng Tà Nguyệt phủ tại chiến hải vực này mưu đồ mấy ngàn năm mới từ Cửu U Minh giới dẫn ra Hoàng Tuyền Chi Hà.

Vì kế hoạch này, Xích Huyết Minh và Tà Nguyệt phủ không biết trả giá bao nhiêu, thậm chí lúc trước hai thế lực lớn đề xuất kế hoạch này không chế người không chế, bởi vì giết chóc quá nặng, gặp phải trời phạt, cho dù là tu vi Hợp đạo đỉnh phong, cuối cùng lại không đọc thiên kiếp phi thăng thượng giới, mà là sống sờ sờ bị thiên lôi đánh chết.

Bây giờ kế hoạch đã thành công, nhưng hai thế lực lớn không hưởng thụ nhiều mấy ngàn năm, chỉ là lấy để luyện chế hai kiện ma khí mà thôi, bây giờ đã bị cướp đi.

Âm

Không chút tiếng động, hư không trực tiếp sụp đổ, vô tận hỗn loạn lưu trào ra, trong thiên địa một mảng lưu ly loè, kèm theo uy năng không cách nào tưởng tượng, hướng lên không trung, hai tòa trọng thành ma khí khí khác lạ kia cuốn tới đủ.

Tu La tộc chỉ biết giết chóc và thôn phệ, Chiến Thiên chiến địa, mặc dù ở thời đại thái cổ, cũng là tộc đàn chiến đấu mạnh mẽ nhất. Hiện tại tuy huyết mạch không trọn vẹn, nhưng dù sao cũng hóa ra thân thể Tu La, thần thông chiến đấu khủng bố vô cùng lập tức hiện ra.

Bị hai tòa trọng thành ma khí ném mạnh vào chỗ sâu trong chiến ma hải vực, lại trực tiếp kéo con sông Hoàng Tuyền đi

ra. Dưới khí tức U Minh, trong nháy mắt nó đã bị luyện chế thành một cây roi kinh khủng.

Hoàng Tuyền Chi Hà đúc thành, bên trong là nước Hoàng Tuyền khiến tất cả tu sĩ Ma đạo điên cuồng, hất ra, hư không lập tức không chịu nổi sụp đổ, giữa thiên địa càng chỉ còn lại có một loại lưu ly.

Bành

Tai nạn giáng lâm, thật vất vả ổn định một hồi Xích Huyết thành, đột nhiên lại một tiếng vang thật lớn, tiếp theo chính là chấn động kịch liệt.

Một vòng quang mang lưu ly giống như dòng nước lũ hàng lâm trên tường thành Xích Huyết thành, lực lượng to lớn vô cùng từ bên trong tuôn ra, lập tức làm cả tòa Xích Huyết thành tóe ra vô số đạo cấm pháp, quang mang điên cuồng phun trào lên, cấm pháp bên ngoài càng như điên, từng đạo sụp đổ vỡ nát...

Bộp bộp bộp...

Cảnh tượng khiến cho thành chủ Xích Huyết giận dữ lại phát sinh.

trúng một đòn lưu ly kia, trong thành lại có từng sợi lực lượng cường hoành không gì sánh được nhện nhạo ra, lại là rất nhiều lực lượng cấm pháp trong Xích Huyết thành không cách nào tiêu hóa tràn vào trong thành, trong lúc phun trào, một ít tu sĩ trong đó không chịu nổi lực lượng này, tất cả đều bị đánh cho nát bấy.

Như lúc trước, Xích Huyết thành không có chuyện gì, thành chủ Xích Huyết thành không có việc gì, nhưng tu sĩ bên trong Xích Huyết minh, lại tám đời xui xẻo, ngay cả địch nhân đáng vẻ như thế nào cũng không nhìn thấy, trực tiếp vẫn lạc.

Răng rắc

Lại một lần nữa, trong thiên địa, một vệt lưu ly – hạ xuống, như trường hà, như nước lũ, nhưng đến hiện tại, còn ai không biết rốt cuộc đó là vật gì.

Hoàng Tuyền Chi Thủy vốn là Lưu Ly Chi Khinh, đánh vào trên Xích Huyết thành, rõ ràng chính là ngọn Hoàng Tuyền Tiên do Ngô Khí Hóa Thân tiện tay luyện chế ra.

Không có tiếng vang. Nhưng lại làm cho Xích Huyết thành chủ càng thêm bối rối vang lên, ngọn roi của Hoàng Tuyền Tiên kia tựa như biết rõ trong rất nhiều cấm pháp của Xích Huyết thành, chỗ yếu nhất, mặc dù Xích Huyết thành đã là cấp bậc Ma khí, tự nhiên là không có sơ hở gì, nhưng giữa thiên địa căn bản không có vật hoàn mỹ, cho dù là ma khí, cũng có nhược điểm.

Nhưng nhược điểm của một kiện ma khí, chính là tu sĩ Hợp đạo đỉnh phong phi thăng, cũng căn bản không cách nào nhìn ra, cho dù dùng lực lượng nguyên thần dò xét một trăm năm cũng không tìm ra. Nhưng hiện tại, chỉ ở roi thứ hai, sơ hở của Xích Huyết thành liền bị con ác ma tu ngàn trượng kia tìm ra.

Trong tiếng vang quỷ dị đó, ngọn roi của Hoàng Tuyền Tiên hiện ra, hung hăng quất vào trên không Xích Huyết thành, phía trên rất nhiều cấm pháp chồng chất, so với lần thứ nhất càng lớn, từng đạo cấm pháp bên ngoài cơ hồ trong nháy mắt bắt đầu kịch liệt nứt vỡ, thậm chí rất nhanh liền hướng vào bên trong.

Mắt thấy từng tên đệ tử trong thành bị dư ba đánh cho nổ tung mà chết, cấm pháp Xích Huyết thành lại nhanh chóng sụp đổ, một đôi mắt đỏ của thành chủ Xích Huyết quả thực muốn phun ra vô cùng vô tận hỏa diễm, ghen ngào muốn rách cả mí mắt.

Tà Nguyệt, còn không toàn lực xuất thủ sao. Qua một hơi, lực lượng nghiệt súc này liền tăng vọt gấp đôi. Chẳng lẽ người muốn đối mặt với Tu La nhất tộc chân chính.

Ầm

Trong nháy mắt, lời nói của Xích Huyết thành chủ vừa rơi xuống, một tòa thành trì khác lập tức thả ra quang mang kịch liệt.

Không trung, không gian cổ xưa hiển hiện, một vầng Thanh U Lân Nguyệt to lớn vô cùng treo cao, từng tòa sông băng

chiếu ra, chông chát, giống như muốn đông kết tất cả trong thiên địa này.

Tà Nguyệt đạo, phong ấn...

Trong âm thanh như muốn đóng băng tất cả của phủ chủ Tà Nguyệt, tòa thành trì khổng lồ kia rung động mạnh một chút, theo dị tượng khủng bố kia, rơi xuống trên thân thể Thiên Trượng Tu La Ác Ma của hóa thân Ngô Khí.

Hai thứ vừa chạm vào nhau, lập tức từ trong thành Tà Nguyệt kia, một dòng nước lũ sương lạnh không cách nào tưởng tượng được, tùy ý phát tiết ra, đều tràn vào trong cơ thể Tu La, hắc hồng ma khí vô cùng vô tận, sau khi tiếp xúc với dòng nước lũ sương lạnh kia, lại nhao nhao bị đông cứng, không cách nào vận chuyển được. Thậm chí trong cơ thể Ngô Khí, máu Tu La đều ngừng vận chuyển, bị đông kết lại.

Trong dòng nước lũ sương lạnh tàn sát bừa bãi trong cơ thể Ngô Khí, từng đạo quang mang xanh sẫm trắng kiêu không gì sánh được ẩn hiện, bên trong kia tràn ngập lực lượng huyền ảo không cách nào tưởng tượng, thuộc về lực lượng đại đạo, mỗi một sợi đều mạnh mẽ hơn gấp mấy lần so với bốn tu sĩ Hợp Đạo cảnh lúc trước Ngô Khí đã thương.

Xoẹt xoẹt xoẹt...

Trong tiếng nổ lẹ, sông băng bị trấn áp, sương lạnh rơi xuống, Thanh U băng tinh điên cuồng lan tràn, đem toàn thân Ngô Khí vốn đen kịt, trong nháy mắt nặn thành một người khổng lồ băng giáp cao ngàn trượng.

Nghiệt súc...

Âm

Thanh âm ẩn chứa lửa giận vô tận, rơi xuống cùng lúc, lại một người ra tay. Hai lần giao thủ, Xích Huyết Minh hấn chết hơn mấy trăm người, tu vi thấp nhất đều là cường giả Hóa Thần cảnh, thậm chí có mấy chục tu sĩ Phản Hư cảnh vẫn lạc. Trước kia, Xích Huyết Minh xưng bá Loạn Ma hải mấy vạn năm, đã từng chịu tổn thất như vậy. Điều này làm cho mặt mũi Xích Huyết Minh trở nên cực kỳ khó coi, sát ý kịch liệt càng điên cuồng dâng trào trong lòng hắn.

Xích Huyết đạo, giết.

Toàn lực ra tay, tu sĩ Hợp Đạo cảnh dốc toàn lực xuất thủ, mang ý nghĩa sẽ thi triển ra Đại Đạo Thần Thông uy lực cường đại nhất.

Cũng giống vị Phủ chủ Tà Nguyệt kia, Xích Huyết Minh chủ giận dữ, lập tức rót toàn bộ lực lượng đại đạo của mình vào trong Xích Huyết thành dưới thân. Trong lúc hét lớn, Xích Huyết thành bị Hoàng Tuyền Tiên quần quanh, rung mạnh một cái, lập tức giống như hơn ngàn vạn quân lực lượng, sơn nhạc vô tận đè xuống, đập tới đầu Ngô Khí.

Quả thực như là ánh chớp, nhanh tới cực điểm, sức mạnh kinh khủng kia thậm chí phá nát không gian, xuyên thẳng qua, trấn áp tới.

Oanh oanh oanh oanh oanh oanh.

Bành

Một khoảng thiên địa này lại là tiếng vang lớn, rung động không ngớt, quả thực là nhiều tai nạn nhiều khó khăn.

Đảm trúng, Xích Huyết thành tương tự đầu lâu Ngô Khí hiện tại, đập xuống, trực tiếp bao trùm đầu lâu hắc ở phía dưới.

Thanh âm xương sọ to lớn bị nghiền nát, cùng với âm thanh hư không rên rỉ sụp đổ của Thiên Địa hỗn hợp cùng một chỗ, vô cùng kịch liệt, một cơn gió lốc sinh ra, vòng xoáy Hỗn Độn, hư không loạn lưu. Bây giờ chiến ma hải vực này xuất hiện, quả thực giống như cảnh tượng ngày cuối.

Nếu không phải có Thập Hoang Phong Thiên cấm pháp ngăn cản, cảnh tượng bức này bị tu sĩ khác nhìn thấy, chỉ sợ toàn bộ Loạn Ma hải đều nhắc lên gợn sóng to lớn, không cách nào bình tĩnh lại.

Phá toái rồi, cái đầu đầy vảy đen kia, cơ hồ là tám phần bị đập nát, vảy đen bắn tung tóe, xương sọ trắng xám nổ tung, nhắc lên từng khối mảnh vỡ, hướng bốn phương tám hướng mà đi, lập tức hiện ra máu Tu La phía dưới phun trào, từng sợi ma khí bị đông kết thành Thanh U, ở bên kia, đã là trạng thái kết tinh, không thể nhúc nhích.

Ầm ầm..

Dòng nước lũ đỏ rực rừng rực không gì sánh được, dưới ánh mắt lạnh lùng của vị Thần Vương kia, ầm ầm từ trong Xích Huyết thành phát tiết ra, thuận theo xương sọ đã bị đập nát kia, điên cuồng quán chú vào.

Vạn vật sinh linh, phần lớn đều có chỗ yếu hại trí mạng, một trong số đó, chính là đầu lâu.

Thành Xích Huyết phát tiết ra dòng lũ, chính là chỗ uy lực của món ma khí này. Mỗi một luồng rơi xuống, liền đủ để đốt núi nấu biển, uy lực to lớn không thể tưởng tượng. Mà càng thêm kinh khủng là, thành chủ Xích Huyết thành cũng giống như vị phủ chủ Tà Nguyệt kia, hướng vào dòng lũ, khắc dấu lực lượng đại đạo của mình, càng làm cho uy lực của tòa ma khí này trọng thành, đạt tới cảnh giới đỉnh phong của tu chân giới.

Ngang... Khang.

Cho dù là đã bị Tà Nguyệt thành đóng băng, nhưng xương sọ bị đập nát hơn phân nửa. Dưới trọng thương như vậy, còn bị quán chú lực lượng dòng lũ không cách nào chống cự, thân thể Tu La của Ngô Khí, gần như phát ra tiếng gào thét thống khổ giống như bản năng.

Từng cái răng nanh mở ra, đột nhiên từ trong đó, một lần nữa khôi phục ma khí màu đỏ đen, ầm ầm tràn ra. Kèm theo tiếng vang vọng đất trời, là tiếng gào rú của nó, mỗi một tiếng đều có lực lượng khổng lồ, mạnh mẽ đập vào trong Chiến Ma Hải Vực.

.....

Không gian u ám, đang đắm chìm trong thống khổ vô cùng vô tận, tựa hồ tùy thời đều không kiên trì được nguyên thần Ngô Khí bị lực lượng Tu La bao phủ.

Đột nhiên lúc này, áp lực trên người giảm nhiều, từng tiếng động lớn truyền qua không gian giới hạn, tràn vào trong Thần Cung.

Oanh oanh oanh oanh oanh oanh.

Dòng lũ gần như đồng thời, hai cỗ lực lượng khổng lồ tràn vào, một cỗ thanh u như mặt trăng lạnh lẽo, tản ra khí tức tất cả lực lượng đông kết, một cỗ lại hùng hực như mặt trời, đốt núi nấu biển, muốn hủy diệt tất cả.

Đáng sợ hơn chính là, trong hai dòng lũ này, còn ẩn chứa hai loại lực lượng Đại Đạo pháp tắc khủng bố, Chí Dương, lại không phải đại đạo bình thường, mặc dù là lực lượng huyết mạch Tu La nhất tộc, dưới sự giáp công của hai dòng nước lũ này, dưới sự công kích của hai dòng lũ lớn này., Lại bị đè ép không gian một chút, lại không biết vì duyên cớ gì, nguyên bản lực lượng huyết mạch vô cùng vô tận, có một nơi khác, không còn tuôn về hướng nguyên thần Ngô Khí, mà là tuôn về các nơi trong cơ thể, chém giết cùng hai cỗ lực lượng hồng lưu kia.

Cái này...

Tĩnh lại, bỗng nhiên nhìn thấy trong thần cung xuất hiện cảnh tượng như vậy, Ngô Khí lập tức sinh ra ý nghĩ nghi hoặc.

Hợp Đạo cảnh còn không chỉ có một vị, chẳng lẽ là người không chế hai thể lực lớn kia không chế.

Tuy rằng bởi vì lực lượng Tu La huyết mạch cản trở, Ngô Khí ở chỗ sâu trong Chiến Ma hải vực, trong nháy mắt nhìn thấy Hoàng Tuyền Tuyền Nhãn đã mất đi linh trí, nguyên thần bị vây ở trong Thần Cung, đối với sự tình phát sinh bên ngoài hoàn toàn không biết gì cả.

Nhưng sau khi nhìn thấy lực lượng cường đại bỗng nhiên xuất hiện trong thần cung, loại lực lượng đại đạo pháp tắc này chỉ có tu sĩ Hợp Đạo cảnh mới có thể thi triển ra được, Ngô Khí chỉ cần suy nghĩ một chút, phỏng đoán một chút, liền có thể đại khái đoán ra đã xảy ra chuyện gì.

Cơ hội tốt.

Đáy lòng đã có suy đoán, nguyên thần Ngô Khí liền triệt để tĩnh lại, quan sát ở trong Thần Cung của mình, đang phát sinh một trận chém giết thảm liệt.

Hắn cũng không nhân cơ hội này đoạt lại quyền không chế thân thể của mình, một là lúc này trong cơ thể hắn đã trở thành

một chiến trường, đừng nói là thân thể nguyên thần suy yếu không chịu nổi hiện tại, cho dù là lúc toàn thịnh, cũng tuyệt đối không có khả năng đoạt lại thân thể của mình dưới tình huống như vậy.

Chỉ cần lực lượng nguyên thần của hắn vừa xuất hiện, lập tức sẽ bị ba luồng lực lượng bất đồng như nhau, nhưng đều mạnh mẽ khủng bố xoắn nát. Nghĩ đến kết cục này, Ngô Khí đương nhiên không dám hành động thiếu suy nghĩ, thành thành thật thật thu lại lực lượng nguyên thần, cắm rễ trong thần cung, mặc cho ba luồng lực lượng kia chém giết lẫn nhau.

Trên thực tế, là hai dòng chảy đại đạo khác biệt kia, đang vây quét lực lượng huyết mạch Tu La nhất tộc.

Một dòng lũ lớn, xanh thẫm như lạnh nguyệt, đông kết tất cả, cho dù là lực lượng huyết mạch Tu La nhất tộc đung vào, cũng bị đông kết thành băng tinh.

Một dòng lũ lớn, như nham thạch nóng chảy mãnh liệt chảy xuôi, tản mát ra khí tức thiêu đốt tất cả, mỗi lần va chạm với lực lượng huyết mạch Tu La tộc, chính là hai viên sao băng va chạm, vô cùng mãnh liệt.

Lực lượng mỗi một góc trong Thần Cung vãi đầy, đen kịt như mực, màu đỏ tươi như máu, hỗn tạp cùng một chỗ, hình thành ma khí nguyên thủy vô cùng cổ xưa, bên trong không có đại đạo pháp tắc chi lực, lại có khí tức tiêu cực vô cùng vô tận, ác niệm thôn phệ...

Cho dù hai dòng lũ kia ở tu chân giới, đã là lực lượng đỉnh phong nhất, đủ để hủy diệt tất cả đối thủ. Nhưng ma khí đỏ thẫm kia lại là đến từ một thế giới khác, đến từ một tộc đàn khác, hung sát cổ xưa nguyên thủy, bị hai dòng lũ kia xoắn giết, ban đầu, lực lượng huyết mạch Tu La nhất tộc quả thật rơi vào hạ phong.

Nhưng lập tức, sâu trong cơ thể Ngô Khí đột ngột tuôn ra lực lượng huyết mạch to lớn như đại dương mênh mông, so với bất cứ lúc nào đều kịch liệt hơn.

Ngay cả chính Ngô Khí cũng không biết, từ khi nào trong cơ thể hắn lại ẩn giấu một cỗ lực lượng huyết mạch nồng đậm

như vậy.

Nguyên thân Thần Cung lạnh lẽo, Ngô Khí không nhìn được run lên một cái, trong cảm ứng, quả thực giống như một mảnh đại dương đỏ thẫm, lúc lực lượng huyết mạch Tu La nhất tộc trong cơ thể hắn sắp bị xoắn giết sạch sẽ, bỗng nhiên bạo phát ra. Một hơi trước đó còn chiếm cứ hai cỗ lực lượng thượng phong, trong khoảnh khắc đã bị điên cuồng đè ép, thiếu chút nữa bị khu trục ra ngoài.

Nếu không phải lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền ra hai tiếng hừ lạnh, còn có hai dòng lũ đại đạo mãnh liệt gia tăng kịch liệt kia, chỉ sợ Ngô Khí không nhìn được sẽ sinh ra suy nghĩ tuyệt vọng vô cùng...

Mẹ kiếp,

Chiến Ma hải vực, mấy chục vạn dặm, vô cùng vô tận âm lãnh ma khí cùng huyết quang sền sệt, tùy ý tràn ngập phun trào, ở trong đó, có một vị tu la ác ma cao chừng ngàn trượng, toàn thân che vẩy đen, một đôi huyết trảo dữ tợn, muốn đâm rách hai sừng trên trời, từng đạo huyết văn hoặc là khí tức hung sát vô cùng kia...

Ngang... Khang.

Ác ma kinh thiên động địa gào thét, hóa thành tiếng gầm vô biên, ầm ầm lao về bốn phương tám hướng.

Trên đỉnh đầu tu la ác ma cao ngàn trượng này, hai tòa thành trì khổng lồ đang ong ong run rẩy, mỗi khi nhúc nhích sẽ từ trong thành tuôn ra một dòng nước lũ khủng bố, một luồng thanh u như Lãnh Nguyệt, một luồng rùng rục như nham thạch nóng chảy, dọc theo xương sọ ác ma này phá nát, điên cuồng tràn vào trong cơ thể nó.

Ác ma tu la hung uy chấn nhiếp thiên địa, giờ phút này tựa hồ bị trọng thương, thân thể cao ngàn trượng bị hai loại quang mang bao trùm, hoàn toàn không thể động đậy, chỉ có thể phát ra tiếng gào rú càng ngày càng kịch liệt, điên cuồng phát tiết sát lực cùng thôn phệ trong đó.

Trong cơ thể của nó mới thật sự là chiến trường.

Trong xương sọ huyết hà chảy xuôi, không gian Thần Cung, khu vực rộng lớn.

Ba luồng nước lũ có lực lượng vô cùng khủng bố, quần lấy nhau, điên cuồng chém giết cùng một chỗ, cảnh tượng như vậy, khuấy động tất cả, quả thực giống như hai quân đối chọi, quyết đấu sinh tử.

Mà mấu chốt nhất chính là, hai cỗ hồng lưu trong đó mặc dù lực lượng khí tức khác hẳn, lại là minh quân chân thật, tụ tập cùng một chỗ, không ngừng vây quét một cỗ lực lượng khác.

Cổ lực lượng kia, hào quang hắc hồng tuôn ra, âm lãnh ma khí dinh dính huyết quang hỗn hợp cùng một chỗ, tràn ngập vô cùng vô tận khí tức tiêu điều cùng ác niệm. Tuy không có lực lượng đại đạo pháp tắc ẩn trong đó. Nhưng khí tức ẩn chứa trong đó, sẽ không yếu hơn đại đạo pháp tắc, thậm chí có loại phản phác quy chân, nguyên thủy mà cổ xưa ý vị.

Oanh oanh oanh oanh!

Một mảnh không gian đại dương, ba cổ hồng lưu điên cuồng giao sát, quấy cho Thần Cung này quả thực không đáng nhắc tới.

Thân là chủ nhân, Nguyên thần chi thể của Ngô Khí lại là tồn tại gầy yếu nhất, chỉ có thể dùng tất cả lực lượng ngưng kết thành thủ đoạn giống như vách đá óng ánh, ngồi ngay ngắn ở Thần Cung, bất động.

Lúc này hắn đã tỉnh lại, cũng không cần chịu đựng vô số đau khổ kia, nhưng tận mắt thấy Thần Cung của mình biến thành chiến trường chém giết lực lượng ba phương, vẫn là để cho đáy lòng Ngô Khí cực kỳ không dễ chịu gì.

Bất quá quan hệ đến tính mạng và quyền khống chế thân thể của mình. Ngô Khí cũng không lựa chọn, vừa bảo vệ nguyên thần thể của mình, vừa nhìn chiến tranh đang tiến hành trong Thần Cung của hắn, bất luận là bên nào chiếm thượng phong, Ngô Khí đều có phản ứng, đoạt lại quyền khống chế cơ thể mình.

Ồ...

Đột ngột, Ngô Khí tựa hồ phát hiện chuyện gì kỳ dị, đáy lòng lập tức dâng lên suy nghĩ nghi hoặc.

Biến hóa quỷ dị xuất hiện trên chiến trường kia.

Ầm

Một dòng lũ đỏ thẫm lóe lên, từ sâu trong cơ thể Ngô Khí tuôn ra. Lại là một cổ huyết mạch chi lực thuộc về Tu La nhất tộc, chính lúc lực lượng này muốn gia nhập chiến trường, vây giết hai dòng nước lũ như hàn sương nham thạch nóng chảy kia.

Ở phía trên mặt đất, một đoàn hắc quang bỗng nhiên nhảy ra, bên trong khí tức dừng động trong khoảnh khắc hóa ra một đầu ác ma dữ tợn rút nhỏ rất nhiều lần, miệng máu há ra, hướng về phía hư không gầm lên một tiếng, hư không hiển hóa ra kia lập tức bị ngạnh sinh rống lên thành vô số mảnh vỡ.

Cảnh tượng quỷ dị này phát sinh ngay trước mặt Nguyên Thân Ngô Khí, tất nhiên Ngô Khí có thể thấy rõ ràng rành mạch.

Không đợi hắn nhìn thêm vài lần, đột nhiên bên trong dòng nước lũ lại vang lên một tiếng vù.

Một đoàn hắc quang lớn chừng nắm tay nhảy ra, bên trong khí tức phun trào hiện ra cảnh tượng: một con ác ma dữ tợn, toàn thân vảy đen, huyết văn trên đó chột phóng ra từng đạo quang mang. Tiếp đó liền thấy con ác ma này tùy ý bước ra một bước, thân hình liền xuyên qua trùng trùng điệp điệp không gian, bất cứ vách ngăn nào cũng không ngăn được.

Đây là...

Ngô Khí vốn là người được Tu La nhất tộc truyền thừa, tuy rằng hôm nay bị phản phê, nhưng hắn vẫn cực kỳ hiểu rõ lực lượng Tu La nhất tộc. Xem đoàn hắc quang thứ nhất còn không nhớ gì, thế nhưng trong đoàn hắc quang thứ hai hiển hóa ra cảnh tượng, lập tức làm cho Ngô Khí động dung.

Truyền thừa, huyết mạch truyền thừa của Tu La nhất tộc.

Trong lúc Ngô Khí suy nghĩ, từ sâu trong cơ thể hắn, từng luồng từng luồng nước lũ tuôn ra, hắc hồng quang mang lóe lên, không phải có từng đoàn từng đoàn quang mang nhảy ra, bên trong khí tức phun trào, hiển hóa ra từng đầu Tu La co rút lại rất nhiều lần, thi triển ra một loại pháp môn thần thông đối với hư không, mỗi một loại đều cực kỳ huyền ảo, có lực lượng không thể tưởng tượng nổi.

Thời Thái Cổ, Tu La nhất tộc, Chiến Thiên Chiến Địa, nếu như luận về kỹ xảo chiến đấu, bất kỳ sinh linh nào trong thiên địa đều không thể so sánh với nó.

Bây giờ trước mặt Ngô Khí, từng con Tu La hiển hiện, diễn hóa thần thông pháp môn, chỉ cần Ngô Khí có lòng, đương nhiên đều có thể ghi nhớ, kế thừa những thần thông cùng kỹ

xảo chiến đấu này. Nhưng Ngô Khí lại không dám, muốn kế thừa truyền thừa Tu La nhất tộc, muốn tiếp nhận lực lượng huyết mạch của Tu La nhất tộc.

Ngô Khí tự nghĩ, lấy nguyên thần thể hấn vừa mới ngưng tụ không lâu, nếu kế thừa những thứ kia, chỉ sợ sẽ bị khí tức Tu La trong đó ảnh hưởng, mất đi linh trí, thậm chí cuối cùng hóa thành một đầu tu la chân chính.

Vừa nghĩ tới hậu quả kia, đáy lòng Ngô Khí lập tức hiện ra suy nghĩ cay đắng.

Tu La nhất tộc, chính là tộc đàn sinh linh có sức chiến đấu vô song, nhưng nguyên nhân bọn chúng diệt vong cũng đơn giản, chỉ biết giết chóc và thôn phệ, sinh linh như vậy, hoặc là bọn chúng đem thế giới hủy diệt, hoặc là thế giới diệt vong bọn chúng. Lực lượng cường đại hơn nữa, cũng không có khả năng lấy sức một mình hủy diệt toàn bộ thế giới.

Trong đầu hấn lập loè ý niệm, đồng thời Ngô Khí vì nguy hiểm trong đó, chỉ nhìn lướt qua những Tu La dữ tợn kia, sau đó lại thu nhỏ lực lượng nguyên thần, ngồi ngay ngắn bất động.

Kỳ thật hấn còn có một lý do không nói ra, lực lượng Tu La nhất tộc mặc dù vô cùng cường đại, nhưng nếu bởi vì lấy được lực lượng này mà mất đi linh trí, triệt để mất đi bản thân, trả giá như vậy, Ngô Khí tuyệt đối sẽ không trả giá.

Trong sâu trong cơ thể Ngô Khí lực lượng huyết mạch gần như vô cùng vô tận, không ngừng tuôn ra từng luồng từng luồng nước lũ. Kỳ thật nguồn lực lượng này chính là đoàn truyền thừa truyền thừa của Minh giới phía sau Hoàng Tuyền Nhân lúc trước do Ngô Khí nuốt vào. Bên trong ẩn chứa huyết mạch của Tu La nhất tộc truyền thừa., Bởi vì nguyên thần Ngô Khí phòng ngự, tăng thêm hai cỗ lực lượng khác chen chân, không thể chiếm cứ nguyên thần Ngô Khí, lúc vây quét hai cỗ lực lượng hồng lưu kia, lại trực tiếp diễn hóa ra trong thần cung Ngô Khí.

Mỗi một con Tu La thu nhỏ lại rất nhiều lần, trong đoàn hắc quang kia, diễn hóa ra một loại pháp môn thần thông cổ xưa

không gì sánh được.

Đáng tiếc một màn này, ngoại trừ Ngô Khí ra, những người khác đều không nhìn thấy.

Xích Huyết mình chủ cùng phủ chủ Tà Nguyệt kia, chỉ cảm giác được lực lượng trong cơ thể Tu La ngàn trọng dưới thành càng tăng mạnh lên, để hai người bọn họ đều có một loại cảm giác trấn áp không nổi. Nhưng lúc này, bọn họ đã đâm lao phải theo lao, bất luận là Xích Huyết thành hay Tà Nguyệt thành đều khó có thể trấn áp được., Lực lượng lớn nhất đều đã quán chú vào trong cơ thể Ngô Khí, hai người hẳn cũng truyền đại đạo pháp tắc lực lượng của mình vào trong đó, nếu cuối cùng không cách nào trấn áp Ngô Khí, hai người bọn họ lập tức sẽ bị phản phê, cho dù là Hợp Đạo hậu kỳ cảnh giới, cũng không tránh được kết cục bị trọng thương.

Hừ hừ.

Hai người là nhân vật bá chủ trên thực tế của Loạn Ma hải, cấp bậc cường giả tuyệt thế, vừa nghĩ liền biết nên làm như thế nào.

Tiếng hừ lạnh từ trong miệng hai người bọn họ phun ra, giống như hai đạo thiên lôi, âm âm nện xuống, ngạnh sinh vượt qua tiếng gào rú của Ngô Khí.

Cơ hồ đồng thời, trong cơ thể hai người, lực lượng chân nguyên bàng bạc không gì sánh được, như nước lũ, dọc theo xương sọ phá toái tràn vào thể nội Ngô Khí.

Oanh oanh oanh oanh!

Oanh oanh oanh..

Thần Cung, Ngô Khí Chính đau khổ chịu đựng dụ hoặc của rất nhiều pháp môn thần thông Tu La nhất tộc ăn mòn, đột nhiên cảm giác toàn bộ Thần Cung run lên, hai cỗ lực lượng mạnh mẽ trước nay chưa từng có, liều lĩnh trút vào.

Bất kể là cỗ lực lượng như sương lạnh kia, hay là dòng nước lũ hùng hực như nham thạch nóng chảy kia, đều trong nháy mắt, giống như ăn thứ gì đó đại bổ, điên cuồng tăng vọt lên.

Trước đó còn bị một chút xúu đè ép, vào lúc này bỗng nhiên bộc phát, lập tức Ngô Khí cảm giác khí tức Tu La vây quanh nguyên thần của hắn, trong nháy mắt quét sạch sành sanh, đều bị hai cỗ lực lượng hồng lưu liên hợp cùng một chỗ trục xuất ra.

Sương lạnh quay cuồng, dung nham phun trào, trong không gian Thần Cung phô thiên cái địa, quả thực là mãnh liệt đến cực điểm, hai dòng nước lũ đỏ thẫm kia tuôn trào, lập tức không địch lại, lực lượng huyết mạch của Tu La nhất tộc bị chậm rãi đè ép không gian sinh tồn.

Phốc phốc phốc...

Trong dòng lũ, từng đầu Tu La dữ tợn rút nhỏ đi rất nhiều lần, đang diễn biến rất nhiều pháp môn thần thông thời thái cổ Tu La nhất tộc, lại chợt bị hai cỗ dòng lũ bao phủ, từng đoàn từng đoàn hắc quang lập tức tiêu diệt trong đó.

Lần đầu tiên, lực lượng huyết mạch Tu La nhất tộc hung sát vô biên lần đầu tiên lui bước, bị hai cỗ lực lượng ma khí quán chú còn có lực lượng tuyệt thế cường giả Hợp Đạo hậu kỳ như vậy, lại thật bức lui lực lượng huyết mạch Tu La trong cơ thể Ngô Khí.

Cảm giác được lực lượng huyết mạch Tu La nhất tộc trong thần cung bị bức lui, nguyên thần Ngô Khí lập tức hưng phấn.

Oanh oanh oanh oanh!

Trong không gian rộng lớn, biến hóa đột nhiên phát sinh quá nhanh, hai dòng nước lũ kia sau khi bộc phát, lực lượng Tu La quang mang đỏ thẫm lóe lên, bị áp súc một chút, không ngờ lại bị rút ra bên ngoài Thần Cung. Vừa phát hiện hiện tượng này, đáy lòng Ngô Khí càng thêm nóng như lửa, cơ hồ là đang cầu nguyện hai cỗ lực lượng đột nhiên bộc phát kia nhanh hơn một chút đem lực lượng huyết mạch Tu La nhất tộc trục xuất Thần Cung của hắn.

Không để Ngô Khí chờ lâu, chỉ sau mấy hơi thở, đáy lòng Ngô Khí lập tức dâng lên suy nghĩ cực kỳ hưng phấn.

Vù vù

Rời đi, vậy mà thật sự lui ra ngoài, thật sự quá tốt rồi, quá tốt rồi.

Dù sao cũng chỉ là một đoàn truyền thừa chi nguyên, bên trong ẩn chứa lực lượng mặc dù khổng lồ, nhưng lại không thể làm cho Ngô Khí hóa thân trở thành tu la chân chính, thậm chí bởi vì Ngô Khí không tiếp nhận, ngay cả huyết mạch cũng không tiếp nhận nồng đậm hơn một chút. Không có Ngô Khí nguyên thần duy trì, lực lượng huyết mạch Tu La trong cơ thể hắn giống như lực bình không rễ, mạnh mẽ hơn nữa cũng không thể đối kháng hai vị cường giả Hợp đạo hậu kỳ có được ma khí.

Mà càng làm cho Ngô Khí hưng phấn chính là, lúc lực lượng huyết mạch Tu La nhất tợc thôi lui đến không gian Thần Cung của hắn, hai dòng nước lũ kinh khủng kia vậy mà cũng lui ra ngoài, tựa hồ nhất định phải trấn áp lực lượng huyết mạch Tu La kia.

Thứ nhất là đến mức cầu chư vị huynh đệ ủng hộ a.

Mẹ kiếp,

Nguyên thần Ngô Khí đã hoàn toàn tỉnh lại, cảm ứng tất cả những gì đang xảy ra trong Thần Cung, đáy lòng cực kỳ bức thiết.

Âm âm âm

Ba luồng nước lũ quấy cho toàn bộ Thần Cung đều long trời lở đất, vào lúc này, đồng loạt thối lui ra bên ngoài Thần Cung. Nguyên thần thể của Ngô Khí quả thực là nhìn chăm chăm ba luồng lực lượng kia, hận không thể ngay sau một khắc liền rút lui toàn bộ.

Chỉ cần lực lượng dị chủng bên trong Thần Cung toàn bộ biến mất, nguyên thần Ngô Khí có thể buông ra, lập tức đoạt lại quyền khống chế cơ thể của mình.

Với trí tuệ của hắn, đã đoán được nguyên thần của hắn bị vây khốn đến bây giờ, trong lúc này đã xảy ra chuyện gì, cũng biết được lúc này hai cỗ hồng lưu trấn áp lực lượng huyết mạch Tu La nhất tộc trong cơ thể hắn, ngọn nguồn đến cùng là tồn tại gì. Cũng bởi vì như vậy, Ngô Khí muốn bảo vệ tính mạng của mình, trước hết phải đoạt lại quyền khống chế cơ thể này, hơn nữa thời cơ cũng phải nắm chắc đặc biệt tốt, nếu không cũng sẽ có nguy cơ tính mạng.

Vù vù vù

Trong lúc đó, trong thần cung, hai tiếng dị hưởng, trong lúc rung động mạnh mẽ lực lượng rút ra, động tĩnh xuất hiện.

Ngay trước một hơi thở, thần cung Ngô Khí còn bị ba cỗ lực lượng dòng lũ kinh khủng không gì sánh được tràn ngập, trong nháy mắt này lại trống không.

Trong không gian rộng lớn không gì sánh được, ngoại trừ khu vực âm trầm kia, còn có một bóng người mơ hồ, bên ngoài không có gì cả.

Thân ảnh mơ hồ này, trên người giống như muốn bao phủ một tầng sương mù, lực lượng thần hồn biến thành, không phải

nguyên thần Ngô Khí thì là gì. Vừa nhìn thấy cảnh tượng trong thần cung lúc này xuất hiện, trơ mắt nhìn ba cỗ lực lượng đều lui ra ngoài, đáy lòng Ngô Khí lập tức tuôn ra ý niệm hưng phấn bất luận như thế nào cũng không áp chế được.

Động thủ!

nhần nhin một thời gian dài như vậy, chờ đến cơ hội ngàn năm khó gặp như vậy, Ngô Khí nếu không biết nắm lấy thì thật sự quá ngu xuẩn.

Trong nháy mắt khi ba cỗ lực lượng kia triệt hồi, thân thể nguyên thần Ngô Khí đột nhiên chấn động.

Àm

Biến hóa trong nháy mắt, nguyên thần chỉ thể một mình Ngô Khí cô đơn kia, vào lúc này, thân ảnh mơ hồ rung động, từ trong cơ thể hần, từng luồng linh vụ mịt mờ phóng ra, tốc độ cực nhanh, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Cơ hồ trong một hơi thở, chung quanh nguyên thần của hần, đã bị lực lượng thần hồn biến thành linh vụ hoàn toàn bao lại, hình thành một mảnh vụ hải.

Vù vù

Uống... A...

Khi hần buông nguyên thần, thả lực lượng thần hồn ra, trong nháy mắt hần đã có biến hóa to lớn, một lần nữa rơi vào trong không chế của hần.

Chỉ là không giống như hần tưởng tượng, trong nháy mắt hần thu lại thân thể không chế, tràn vào trong nguyên thần hần, không phải cảm giác sướng khoái, mà là thống khổ khó có thể chịu được còn có một cảm giác áp bách như một ngàn ngọn núi khổng lồ đè trên người. Nếu không phải trong cơ thể cũng có lực lượng cường đại tồn tại, Ngô Khí thậm chí cảm giác trong khoảnh khắc đó đã hóa thành tro bụi.

Xương sọ bị phá nát, chảy ra huyết hà, nửa cái đầu đã bị hai tòa thành trì cứng rắn đập nát, đau đớn trong đó đương nhiên là vô cùng kịch liệt, trước đó nguyên thần của Ngô Khí bị nhốt trong Thần Cung, áp lực trên thân thể cùng thống khổ tự nhiên

không cách nào cảm nhận được, nhưng hần một khi đoạt lại quyền khống chế thân thể của mình, những cảm thụ này liền lập tức tràn vào trong nguyên thần của hần.

Nguyên thần kêu lên thê lương thảm thiết, trên thân thể lập tức hiện ra.

Rầm... tiếng gào thét vang vọng.

Vẫn là ác ma như cũ, mới có thể phát ra tiếng gào thét kinh thiên, từ sâu trong miệng máu như vực sâu kia phun ra, hóa thành tiếng gầm vô cùng khủng bố, kinh sợ thiên địa.

Lúc mới bắt đầu còn chưa cảm giác được gì, nhưng lập tức, hai vị tồn tại giống như hai vị Thần Vương trên trọng thành, cùng một thời khắc đó đều cảm thấy có chỗ không đúng.

Tu La chính là sinh linh hung sát tồn tại từ thời Thái Cổ, ngoại trừ giết chóc và cắn nuốt hai loại. Không có chút cảm xúc nào khác, chính là bị thương cũng như vậy. Chỉ làm tăng thêm hai loại kia, mà không xuất hiện các loại cảm xúc phần nộ. Nhưng ngay vừa rồi, vang vọng toàn bộ thiên địa gào rú, trong thanh âm đó, Xích Huyết minh chủ và phủ chủ Tà Nguyệt lại nghe thấy trong đó....

Không đúng, nghiệt súc này...

Xích Huyết minh chủ vừa lên tiếng, còn chưa nói xong, trong trọng thành hai tòa ma khí một mực bị tu la ngàn trượng một mực trấn áp, đột nhiên vào lúc này, động.

Tạch tach tach...

Trong tiếng vang thanh thúy không gì sánh được, giáp trụ băng tinh màu xanh thẫm bị thân thể Ngô Khí đóng băng kia, tựa hồ bị lực lượng to lớn gì đó trùng kích, từng khe hở xuất hiện rõ ràng, phía dưới mỗi một mảnh hắc lân đều bắt đầu rung động, từng tia huyết quang sền sệt tràn ra, trong lúc lan tràn, giáp trụ băng tinh cao chừng ngàn trượng, lập tức tràn ngập vết nứt giống như mạng nhện.

Oanh oanh oanh!

Không đợi thêm một hơi thở, trong tiếng gào rú to lớn, một tầng giáp trụ băng tinh đồ sộ kia, ầm vang nổ tung.

Vô số mảnh nhỏ bằng tinh thanh u, rải rác trên không trung của Chiến Ma Hải, vấy ra bốn phía.

Biến cố này vừa phát sinh, lập tức khiến cho sắc mặt Xích Huyết Minh chủ và Tà Nguyệt phủ chủ biến đổi lớn. Hai người đang muốn tiếp tục quán chú lực lượng, đem con ác ma ngàn trượng do Ngô Khí hóa thân thành này triệt để trấn áp xuống.

Nhưng không phòng thủ vào lúc này, huyết trào ngang trời, lực lượng hung sát không gì sánh được trào ra, không kiêng nể gì phát tiết ra, giống như không cần tiền vốn.

Bốp bốp bốp

Sau hai tiếng vang, Xích Huyết minh chủ và phủ chủ Tà Nguyệt lập tức cảm thấy dưới chân mình truyền đến động tĩnh cực lớn.

Hai vị tuyệt thế cường giả ánh mắt lướt qua, khuôn mặt vốn đã thay đổi, nay lại biến hóa, kinh ngạc cùng sợ hãi hiện ra. Hai người đều là người không chế một phương thế lực siêu cấp, cường giả tuyệt thế, có thể khiến hai người bọn họ đều lộ ra cảnh tượng kinh hãi.

Thành Xích Huyết, toàn thân đỏ tươi, treo ở trên không, như một vòng mặt trời đỏ rực.

Tà Nguyệt thành, toàn thân thanh u, treo cao trên hư không, như một vầng trăng lạnh lẽo.

Hai tòa ma khí này có uy năng to lớn, chỉ là lẳng lặng treo ở nơi đó, đã tản mát ra một loại khí tức khủng bố trấn áp chư thiên.

Nhưng hiện tại, trên tường thành hai tòa trọng thành ma khí này đồng thời xuất hiện một huyết trào to lớn vô cùng, năm ngón tay lờm chờm giống như cột trời, hung sát ma khí phun trào, gắt gao nắm lấy hai tòa thành trì.

Nhưng ngay lập tức, một đôi huyết trào thật lớn này tựa như lôi đình vạn quân chuyển động.

Ầm... Ầm...

Hư không rung động lắc lư, kinh khí phun trào, thanh âm rung động không gì sánh được kịch liệt, vang vọng toàn bộ không trung của Chiến Ma hải vực.

Hai tòa ma khí trọng thành, đều có được uy năng lớn lao, uy áp trong đó có thể so với lực lượng trăm vạn quân.

Cảm giác được từ trong một đôi huyết thảo to lớn dữ tợn kia tuôn ra lực lượng uy năng, còn có ý đồ mơ hồ, hai tòa thành trì cấp bậc ma khí, đồng thời bắt đầu tự động phản kháng, một cỗ lực lượng tràn trề từ trong đó phun ra, muốn đem một đôi huyết thảo kia nứt vỡ.

Hai bên điên cuồng va chạm cùng một chỗ, đều không có cái gì tổn hại, nhưng tu sĩ trong hai tòa thành trì kia liền gặp tai ương.

Lần này không chỉ là thành Xích Huyết, còn có thành Tà Nguyệt.

Hai tòa thành trì này tuy đều là Ma khí, nhưng cấm pháp trong đó dưới lực lượng va chạm, cũng không thể tiêu trừ tất cả, có không ít lực lượng tràn vào trong đó, hóa thành từng vòng từng vòng huyết quang, nhộn nhạo lên.

Rất nhiều tu sĩ trong thành đều không nghĩ tới, chỉ là An An lẳng lặng nằm ở trong thành, lại cũng có tai họa vô vọng tìm tới cửa. Trong lúc bất ngờ không kịp đề phòng, tu sĩ Phản Hư cảnh trở xuống ngay cả hét thảm một tiếng cũng không làm được, ngay lập tức nổ tung, huyết nhục tung tóe, mà rất nhiều tu sĩ Phản Hư cảnh cũng đều nhao nhao miệng phun máu tươi, trọng thương ngã xuống đất.

Trước đó Xích Huyết thành đã gặp phải hai tai nạn như vậy, cho nên lần này ngược lại không có một tu sĩ nào bỏ mình, chỉ có thêm vài tu sĩ Phản Hư cảnh bị thương. Nhưng Tà Nguyệt thành, hầu như là trong nháy mắt, số lượng tu sĩ thương vong đã đuổi kịp Xích Huyết thành.

Ngang... Khang.

Hoàn toàn không để cho Xích Huyết minh chủ và phủ chủ Tà Nguyệt phủ có cơ hội phản ứng lại, đồng thời trong hai tòa thành bị đánh chết, Ngô Khí kia chỉ còn dư lại một nửa đầu

lâu, đột nhiên ngẩng lên, răng nanh mở ra, tiếng gào rú kinh thiên động địa vang vọng, nó nắm chặt Xích Huyết thành cùng huyết trào dữ tợn của Tà Nguyệt thành, dưới sự đốc sức liều mạng gào thét của Ngô Khí, năm móng vuốt lờm chờm đều tuôn ra huyết mang kịch liệt, lòng bàn tay như có huyết hà, phun bạc ra.

Trong thần cung, nguyên thần Ngô Khí lúc này cũng điên cuồng run rẩy không ngớt, vụ hải bốc lên, thật vất vả mượn ba cỗ lực lượng hồng lưu trong cơ thể tranh đấu không ngớt, thời cơ khổng chế lực lượng Tu La, vào lúc này bị Ngô Khí toàn bộ phóng thích ra.

Trên người nó, vô số vảy đen đều đang run rẩy, giống như muốn từ trong máu thịt của Ngô Khí bay ra ngoài.

A...

Vừa thừa nhận thống khổ vô biên vô hạn, vừa điên cuồng Ngô Khí phóng ra lực lượng Tu La.

Ma khí âm lãnh quả thực đều muốn thực chất hóa, huyết mang sền sệt kia càng là chảy xuôi, ở trên không trung ngưng tụ ra từng đầu huyết hà khủng bố, làm người cực kỳ kinh hãi.

Cảnh tượng như vậy còn kinh khủng hơn bất cứ lúc nào trước đây.

Nhưng Ngô Khí còn chưa thỏa mãn, mặc dù trong cơ thể nguyên thần của hắn truyền đến từng luồng từng luồng cảm giác suy yếu nghiêm trọng, thể nội vốn là lực lượng huyết mạch Tu La bại lui, bởi vì Ngô Khí điên cuồng rút ra, càng sắp bị trấn áp đến chỗ sâu trong cơ thể.

Tiếng rống vang lên.

Trong miệng máu, từng đám răng nanh mở ra, như muốn thôn phệ toàn bộ thiên địa, cũng không cách nào tìm được sinh linh hung sát hơn.

Oanh oanh oanh!

Động, cảnh tượng làm cho Xích Huyết minh chủ và Tà Nguyệt phủ chủ không thể tin được xuất hiện.

Dưới đôi huyết trảo kia bắt giữ, hai tòa trọng thành ma khí quán chú lực lượng pháp tắc đại đạo của hai vị cường giả tuyệt thế, đồng thời bị di động, ngay tại lòng bàn tay huyết trảo, huyết mang cùng ma khí điên cuồng dâng lên, hai tòa thành trì, lại đồng thời bị... ném ra ngoài.

Bộp bộp bộp...

Từng tầng hư không sụp đổ vang lên, hai đạo quang mang điên cuồng bay về phía xa xa.

Xích Huyết thành, Tà Nguyệt thành, hai tòa trọng thành ma khí vốn trấn áp trên đỉnh đầu Ngô Khí, có được uy áp vô cùng, lực lượng trăm vạn quân, thậm chí quán chú lực lượng đại đạo pháp tắc tuyệt thế của hai vị cường giả Hợp Đạo hậu kỳ lĩnh ngộ được, vậy mà bị Ngô Khí mạnh mẽ ném ra ngoài.

Nơi sâu trong hư không bị phá nát tầng tầng này đồng thời vang lên tiếng gào đầy tức giận của hai vị cường giả tuyệt thế, đủ để chứng minh tất cả những chuyện này đều là sự thật.

canh hai đến hôm nay, ngày mai cập nhật: bạo tăng ít nhất là sáu tháng mới hoàn toàn, xin các huynh đệ ký sách đề cử đánh giá vé ngắm nguyệt của các huynh đệ.... Các loại ủng hộ, tiểu lâu sẽ lấy một lượng lớn cập nhật hồi báo các huynh đệ.

Mẹ kiếp,

Bộp bộp bộp...

Trên không trung Chiến Ma hải vực, từng tầng từng tầng hư không như lưu ly thủy tinh bị cự lực đánh trúng, trong tiếng vang lớn không ngừng phá toái.

Hai tòa ma khí trọng thành, tốc độ cực nhanh, trực tiếp hóa thành hai đạo quang mang như lưu tinh, hướng chỗ hư không vỡ nát kia mà đi. Trong đó gầm thét liên tục, mặc dù cách mảnh vỡ lưu ly kia, còn có hư không loạn lưu không ngừng phun trào, vẫn như cũ vô cùng rõ ràng vang vọng trên không trung Chiến Ma hải vực.

Ngô Khí làm ra cử động kinh thế hãi tục như vậy, lúc này lại ngay cả thời gian liếc mắt nhìn cũng không có.

A...

Nguyên thần của hắn vừa sử dụng lực lượng Tu La huyết mạch trong cơ thể đẩy từ đỉnh đầu hai tòa ma khí trọng thành kia ra, lập tức thống khổ vô biên vô hạn kia vọt tới, không cách nào ngăn chặn được tiếng rú thảm...

Hai cỗ lực lượng như hàn sương nham tương mất đi đầu nguồn cùng khổng chế kia đột nhiên trở nên càng thêm cuồng bạo, điên cuồng vây quét lực lượng huyết mạch Tu La nhất tộc, làm chiến trường trong cơ thể Ngô Khí, trong khoảnh khắc đã loạn thành trạng thái hỗn độn.

Bàn chân to lớn trắng kiện phủ đầy vảy đen, bỗng nhiên bước ra một bước, quang mang đỏ thẫm lập loè.

Sau một khắc, bên cạnh Chiến Ma Hải Vực, một tầng màn sáng to lớn vô cùng bao trùm toàn bộ hải vực, một thân ảnh Tu La Ác Ma không ngừng gào thét hiện ra.

Nguyên thần Ngô Khí trong cơn đau đớn vô tận còn có thể gắng gượng khổng chế thân thể của mình, ý niệm yếu ớt truyền xuống, khiến cho Tu La Chi Thể của hắn ngay cả một động tác dư thừa cũng không có.

Nó muốn rời khỏi, nhưng lại bị cấm pháp trước mắt ngăn cản, Thập Hoang Phong Thiên cấm pháp.

Ầm

Trong tiếng gào thét, thân ảnh ác ma Tu La ngàn trượng kia, móng vuốt máu dữ tợn lập tức khê động, như muốn xé rách toàn bộ thiên địa. Năm ngón tay nhọn hoắt màu máu kia phun trào, hung hăng đâm vào trong màn sáng cấm pháp.

Chỉ nghe chỗ biên giới hải vực, một tiếng xé rách quỷ dị, Thập Hoang Phong Thiên cấm pháp có thể vây khốn tu sĩ Hợp Đạo cảnh kia, vậy mà vào lúc này, dưới huyết trào dữ tợn kia, như là một khối vải rách, bị ngành sinh xé rách xuống, một cái khe hở vô cùng to lớn, xuất hiện phía dưới huyết trào.

Bành

Sau tiếng nổ mạnh, Tu La ngàn trượng lại cử động, một cước giẫm ra, chà đạp thiên địa, trực tiếp vượt qua Chiến Ma hải vực.

Oanh oanh oanh..

So với bất kỳ lúc nào thì động tĩnh lớn hơn nhiều. Ngô Khí tựa hồ có chỗ đi, một bước ra khỏi Chiến Ma hải vực, ngay cả dừng cũng không dừng lại một chút, trực tiếp khổng chế thân thể kinh khủng của mình bây giờ, bàn chân to lớn che kín vảy đen kia, từng bước một bước ra, đi về một hướng.

Mỗi một bước bước ra, đều là toàn bộ hư không rung động theo, càng khủng bố chính là, sau khi nó xé rách Thập Hoang Phong Thiên cấm pháp ra. Chiến Ma hải vực, từng luồng từng luồng ma khí lạnh lẽo ngưng tụ thành vụ hải huyết hải cùng huyết quang sền sệt, cũng theo đó hóa thành hai dòng nước lũ to lớn, đi theo.

Thái Cổ Tu La, trời sinh đã có được năng lực thần thông xuyên qua chư thiên vạn giới, bất kỳ thế giới nào cũng không ngăn cản được.

Trong cơ thể Ngô Khí, tuy huyết mạch Tu La cũng không nồng đậm, thậm chí ngay cả một thành cũng không có, nhưng trong thời đại này, hắn vẫn là một con Tu La cuối cùng giữa

thiên địa, gần như trong bản năng hành tẩu, thần thông xuyên suốt thế giới cũng thi triển ra.

Âm

Bước đầu tiên đi ra, sau một khắc liền xuất hiện, cách xa vạn dặm.

Âm

Bước thứ hai bước ra, lúc lại xuất hiện, cách xa mười vạn dặm.

Âm

Bước thứ ba... hai mươi vạn dặm.

Tu sĩ Hợp Đạo cảnh thi triển thần thông Đại na di. Một bước cũng là mười vạn dặm, còn phải hao phí lượng lớn lực lượng chân nguyên trong cơ thể. Nhưng dưới chân Ngô Khí lại chỉ vền vẹn một bước mà thôi.

.....

Hắc Hải, phạm vi mười vạn dặm, nước biển trong đó như mực nước, tràn ngập tử khí, sinh linh tuyệt tích, chính là động phủ của Thái Thượng trưởng lão Minh Linh lão hợp đạo cảnh của Xích Huyết minh, một trong mười chín hung địa ở Loạn Ma hải vực, xếp hạng thứ chín mươi bảy.

Đây là một vùng biển tĩnh mịch vô cùng quỷ dị, ở trong đó không cảm ứng được một tơ một hào khí tức sinh linh, giống như nơi này căn bản không có sinh linh tồn tại.

Là một hung địa, Hắc Hải có hung danh cực thịnh ở Loạn Ma hải vực, chỉ cần là tu sĩ có chút kiến thức, khi đi tới phụ cận nơi này đều lựa chọn tránh đi, cho dù là cường giả Hợp Đạo cảnh, vì không trêu chọc phiền toái, cũng giống như vậy. Là lấy hải vực này, trăm năm năm trôi qua, đều là như vậy, cô quạnh như chết.

Bất quá hôm nay, tựa hồ xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn.

Âm

Âm thanh cực kỳ đột ngột, vết nứt hư không, thiên lôi rơi xuống vang vọng toàn bộ hắc hải.

Vết nứt lan tràn đến mấy ngàn trượng, vừa xuất hiện liền từ mặt biển kia diễn sinh đến trên thương khung mắt thường không cách nào nhìn thấy, phía sau khe hở đen kịt, một hư ảnh ác ma cao ngàn trượng hiển hiện ra.

Bành

Một cái chân to che kín vầy đen bước ra, mặt biển vốn vô cùng quanh hiu, như bị một ngàn ngọn núi cao nện xuống, dưới áp bách kinh khủng hàng lâm, toàn bộ mặt biển bỗng nhiên hạ xuống trăm trượng, lộ ra chỗ sâu trong đáy biển càng thêm đen kịt nước biển.

Ngang.... Tiếng gầm chấn nhiếp thiên địa gào thét phát ra từ trong miệng máu của Ngô Khí, tiếng gầm sôi trào, tàn sát bừa bãi toàn bộ hắc hải.

Ầm ầm

Sóng lớn lật trời bắn ngược lên, nổ rộ ra bốn phía, như một đóa bọt nước trùy hoa vô cùng to lớn, hiển lộ ra một khu vực giống như thông đạo.

Đầu lâu Huyết Hà chảy xuôi, trong Thần Cung, hư ảnh Nguyên Thần Ngô Khí giữa biển sương mù mịt mờ kia, bỗng nhiên từ trong đau đớn kịch liệt tỉnh lại, cảm ứng được từ chỗ sâu trong đáy biển trước mắt truyền đến từng luồng từng luồng triệu hoán không cách nào tưởng tượng được, đáy lòng lập tức dâng lên ý niệm hưng phấn nóng bỏng.

Đi xuống.

Ý niệm này tuôn ra, mãnh liệt trước nay chưa từng có, còn đang cùng hai cổ hồng lưu kia chém giết huyết mạch lực lượng Tu La nhất tộc căn bản không thể ngăn cản, bị Ngô Khí không chế thân thể, đột nhiên chìm vào trong biển.

Không có tận lực không chế lực lượng, thân thể Ngô Khí bây giờ, có chừng ngàn trượng, chỉ đứng ở nơi đó, liền có lực lượng trăm vạn quân phát ra, nước biển trong hắc hải này mặc dù quỷ dị, lại căn bản không cách nào đem thân thể của hắn lơ lửng lên, trong nước biển đen như mực, một đoàn bóng dáng to lớn, lầy tọc độ khủng bố, chìm vào chỗ sâu đáy biển.

Nơi sâu nhất đáy biển, sau mấy hơi thở, hiện ra trước mặt Ngô Khí. Tuy nơi này vẫn là hắc ám vô cùng vô tận, một tia sáng cũng không có, nhưng lại không ảnh hưởng chút nào đến ánh mắt của Ngô Khí.

Nơi này không phải là đất bằng mà là một cái rãnh biển, hoặc có thể nói, là một vực sâu.

Vất ngang trên đại lục đáy biển, to lớn vô cùng, u ám không thấy điểm cuối, lần đầu tiên nhìn thấy, trong lòng sinh ra cảm giác khủng bố, giống như dưới vực sâu kia thông đến Cửu U địa ngục.

Oanh oanh oanh...

Chỗ sâu nhất dưới đáy biển này, không bình tĩnh chút nào, từng tiếng sấm sét vang lên, đã thấy từ dưới vực sâu, từng luồng hắc khí cực kỳ nồng đậm, không ngừng phun lên, hình thành một mảnh đại dương ma khí mênh mông, bao phủ một tòa động phủ to lớn vào trong, không ngừng thôi toán loạn, trên động phủ phát ra khí tức, đã thoát ly phạm trù nửa bước Tiên khí, đi về phía cấp bậc cực kỳ khủng bố kia.

Minh Linh phủ...

Động phủ của vị Thái Thượng trưởng lão Xích Huyết Minh kia, vừa nhìn thấy động phủ này, ý nghĩ hưng phấn trong lòng Ngô Khí càng nhiều hơn. Bất quá lúc này trong cơ thể hắn, ba cỗ lực lượng khủng bố kia tựa hồ chém giết càng thêm thảm liệt, so với bất kỳ lúc nào cũng đều muốn thống khổ hơn, triệt để bao phủ Ngô Khí vào trong đó.

Uống.... Động thủ động thủ.

Nguyên thần đắm chìm trong đau đớn, phóng xuất ra một đạo ý niệm, thân thể Tu La ngàn trượng vô cùng to lớn, lại lần nữa động.

Nước biển quay cuồng, một đoàn bóng dáng to lớn, bỗng nhiên tại đáy biển u ám không gì sánh được này, bước ra một bước.

Không có bất kỳ tồn tại nào có thể ngăn cản, sau một khắc, hư ảnh to lớn kia liền xuất hiện trên không vực sâu động phủ.

Ầm

Trong không gian u ám, đột nhiên huyết quang phun trào, một cái huyết trào to lớn vô cùng dữ tợn hiển hiện ra, năm ngón tay lờm chờm trực tiếp phá vỡ đại dương ma khí quay cuồng không ngớt kia, chớp tòa động phủ toàn thân đen vàng, khí tức khủng bố kia vào trong trào.

Rầm... tiếng gào thét vang vọng.

Tiếng gào rú chấn động thiên địa, vang vọng trên không vực sâu, chỉ thấy Ngô Khí sau khi bắt được tòa động phủ kia, lại không có ý buông tay chút nào. Trong tiếng rống ầm chứa thống khổ, huyết trào dữ tợn của Ngô Khí lại mãnh liệt nâng tòa động phủ này lên, sau đó hung hăng đập xuống phía dưới.

Chỉ nghe ngay lập tức, trên không vực sâu, một tiếng vang giòn, từng tầng màn sáng hiện ra, tiếp theo lại lập tức phá toái, vô cùng vô tận hắc sắc ma khí từ trong động khẩu phá toái kia tuôn ra, lập tức tạo thành một mảnh đại dương ma khí khổng lồ so với trước đó càng thêm lớn.

Dưới phủ Minh Linh, lại tồn tại không ít cấm chế, phong tỏa cả tòa vực sâu, chỉ có một động phủ phun ra ma khí, rèn luyện động phủ Minh Linh lão tổ, cũng không biết cảnh tượng như vậy, tồn tại bao nhiêu năm tháng, tòa động phủ này đã hoàn toàn thoát ly nửa bước ma khí, đi về phía ma khí hoàn chỉnh cấp bậc.

Bất kỳ tu sĩ nào có kiến thức, chỉ cần cảm ứng một chút từ dưới vực sâu kia tuôn ra ma khí tinh thuần, liền có thể đoán ra, chỉ cần thêm trăm năm nữa, động phủ kia có thể tiến hóa thành ma khí chân chính. Đến lúc đó lấy cảnh giới Minh Linh lão tổ, lại thêm uy lực kinh khủng của một tòa động phủ ma khí, chỉ sợ hẳn có thể ngồi lên vị trí minh chủ Xích Huyết Minh cũng chưa biết chừng.

Bất quá hiện tại, tất cả đều bị Ngô Khí hủy hoại.

Quá trình rèn luyện bị Ngô Khí mạnh mẽ đánh vỡ, Minh Linh phủ to lớn bị huyết trào Ngô Khí nắm lên, làm thành vũ khí, trực tiếp đập nát cấm chế trên vực sâu kia.

Vừa phá vỡ cấm chế, phía dưới bị phong ấn ma khí tinh thuần vô tận, lập tức điên cuồng phát tiết ra, hội tụ thành một mảnh đại dương ma khí càng ngày càng khổng lồ, cảnh tượng này, đủ để cho bất luận tu sĩ ma đạo nào đều điên cuồng.

Ngô Khí hóa thân tạo thành Tu La ngàn trượng, lại như không thấy cảnh tượng trước mắt, vẫn như cũ nắm lấy Minh Linh động phủ kia, thân thể khổng lồ bỗng nhiên bước ra, trong nháy mắt chui vào trong vết nứt kia, ma khí tinh thuần không gì sánh được bốc lên, bao phủ thân ảnh nó trầm xuống.

Trong chớp mắt khi Ngô Khí phá vỡ cấm chế, không biết bao nhiêu vạn dặm, chiến ma hải vực, vừa mới từ chỗ sâu trong hư không bị phá toái kia thoát ly một tòa thành trì màu đỏ tươi, trong một tòa cung điện to lớn trong thành, một bóng người quanh người bị hắc ám bao phủ, đột nhiên thân thể run lên, ẩn chứa thanh âm phẫn nộ cùng một tia tâm tình kinh hoàng từ trong miệng hắt truyền ra.

Người nào, dám hủy cấm chế động phủ ta?

Cầu vé vé.

Mẹ kiếp,

Dưới hắc hải, đã không còn một chút ánh sáng nào, cực kỳ u ám.

Trong vực sâu, càng là như vậy, bắt quá trong bóng tối vô cùng vô tận, còn có từng luồng từng luồng ma khí cực kỳ tinh thuần, từ chỗ sâu trong vực sâu tràn lên, càng đi vào sâu, ma khí tuôn ra càng thêm tinh thuần.

Ợt ục ục...

Trong bóng tối, một ảo ảnh cao ngàn trượng, không ngừng chìm xuống.

Thân thể đụng vào từng cỗ ma khí tinh thuần không gì sánh được kia, mặc dù vẫn như cũ không nhìn thấy cảnh tượng gì, nhưng lại có từng tiếng vang tựa như khí sinh ra, phá vỡ vực sâu tĩnh mịch này.

Trong cơ thể Ngô Khí, thân thể khổng lồ, bên trong các nơi, huyết nhục tạng phủ kinh mạch khiêu huyết... Hầu như mỗi một nơi đều có ba cỗ lực lượng hồng lưu chém giết nhau, vô cùng thảm liệt, trong đó hai cỗ lực lượng như hàn sương nham tương quần lấy nhau, điên cuồng giao sát trấn áp lực lượng huyết mạch Tu La nhất tộc.

Nơi yên tĩnh duy nhất, liền chỉ còn sót lại đầu lâu của Ngô Khí Thần Cung.

Trong chiến trường sinh ra thống khổ to lớn, tất cả đều rõ ràng vô cùng tràn vào bên trong nguyên thần Ngô Khí, nếu hắn muốn tiếp tục khống chế thân thể của mình, vậy ngoại trừ thừa nhận những thống khổ này không còn lựa chọn nào khác.

Bất quá khi nó bước vào trong vực sâu này, chỉ sau một hơi thở, Ngô Khí liền cảm giác kinh hỉ giáng lâm.

Vù vù

Khi thân thể ngàn trượng của nó chìm vào vực sâu, đụng vào từng luồng ma khí tinh thuần như dòng nước ngầm kia, trong

cơ thể Ngô Khí lập tức nhiều ra một cỗ ma khí giống như đúc trong vực sâu bên ngoài.

Mà khiến nguyên thần của Ngô Khí hầu như muốn hoan hô ra ngoài, ma khí này không thuộc về bất cứ luồng lực lượng nào trong ba luồng lực lượng kia.

Ma khí này cực kỳ tinh thuần, cực kỳ nguyên thủy, như là ma khí bản nguyên đến từ Minh giới hoặc là thiên ngoại, bên trong không tồn tại một tơ một hào khí tức tiêu cực, quả thực là thiên địa nguyên khí thuần túy nhất mà Ngô Khí tu luyện tới nay.

Thuần tịnh như vậy, tự nhiên là không có chút lực phá hoại nào, cỗ ma khí này nhập thể, thậm chí không cần Ngô Khí phân ra ý niệm để dẫn đạo khống chế, trực tiếp bắt đầu chữa trị vết thương trong cơ thể Ngô Khí.

Bởi vì ba luồng lực lượng khủng bố đến cực điểm kia, xem thân thể Ngô Khí là chiến trường, chém giết hoàn toàn không tính hậu quả, không chút ý niệm dẫn dắt khống chế càng thêm quá trình này. Cơ hồ là mỗi một hơi thở qua đi, thương thế trong cơ thể Ngô Khí liền nghiêm trọng hơn một tầng, thống khổ tràn vào trong Thần Cung liền càng lớn.

Nguyên thần thể Ngô Khí bất quá chỉ vừa mới ngưng tụ, cho dù có thần thông Thối Hồn này phụ trợ, vẫn không cách nào trị hoãn sự suy yếu của hắn, nếu không phải đáy lòng có một cỗ ý chí bất khuất chèo chống Ngô Khí, chỉ sợ hiện tại hắn đã sớm ngã xuống.

Bây giờ ma khí tràn vào trong cơ thể hắn, đối với hắn mà nói, quả thực là hạn gặp Cam Lâm, nếu không phải nguyên thần thân thể không thể nói chuyện, lúc này hắn đã sớm hoan hô rồi.

Dưới sự hưng phấn, Ngô Khí trực tiếp buông ra phòng ngự thân thể, từng mảnh vảy đen khắc trên huyết văn run rẩy lên, phóng xuất ra từng luồng lực hút, hút ma khí tinh thuần chung quanh vào cơ thể.

Vù vù vù...

Dưới động tĩnh, từng cỗ ma khí càng thêm tinh thuần kia, liền bị Ngô Khí thân thể Tu La thân thể không ngừng cướp đoạt, sau mấy hơi thở, vậy mà cũng trong cơ thể hắn, hội tụ ra một dòng lũ, như nước biển đầy biển này, đen sì như mực, nhưng lại không mang theo một tơ một hào khí tức bạo ngược, ngược lại là thuần túy không gì sánh được. Nơi đi qua, thương tích trong cơ thể Ngô Khí nhanh chóng khép lại.

Tuy rằng quá trình này, còn không thể so sánh với tốc độ tàn phá của ba cỗ lực lượng khủng bố kia, nhưng có thể làm chậm lại thương thế cùng thống khổ tăng lên, trong lòng Ngô Khí vẫn tuôn ra hưng phấn.

Mà đồng thời, nguyên thần Ngô Khí tựa hồ cảm ứng được cái gì, hoàn toàn không khống chế được run lên.

Vù vù vù

Mặc dù đã biến thành thân thể Tu La ngàn trượng, nhưng trong nháy mắt này, bên trong cánh tay trái tràn đầy vảy đen của Ngô Khí vẫn xuất hiện dị động.

Trong cảm ứng nguyên thần Ngô Khí, cánh tay trái của hắn, huyết văn hắc lân kia toàn bộ đều biến mất, thậm chí huyết nhục xương cốt trong đó cũng giống như vậy, chỉ còn lại có một cỗ không gian quý dị, trong không gian kia, chỉ tồn tại một vật.

Cánh tay cụt kia là một đoạn cánh tay cụt khô quắt, hoa văn huyền ảo đến cực điểm khắc ở phía trên, từ khí tức của cánh tay cụt kia tuôn ra khiến Ngô Khí cảm thấy vô cùng quen thuộc.

Đó là cơ duyên của Ngô Khí, là cơ duyên tuyệt thế chân chính, là chỗ hắn lúc còn ở Vạn Thi tông, đạt được cỗ truyền thừa của Hoang Cổ. Trong đoạn tay cụt kia, truyền thừa ẩn chứa nếu truyền ra ngoài, không biết sẽ ở tu chân giới, mặc kệ là đại lục Trung Châu hay là đại dương vô tận, gây ra bao nhiêu gợn sóng.

Sau khi Ngô Khí nhận được tất cả truyền thừa trong cụt tay, lực lượng bên trong giống như hoàn toàn khô kiệt, ẩn nấp

trong cánh tay trái của Ngô Khí, rất nhiều năm không có chút động tĩnh nào.

Lại không ngờ, vào lúc này, cánh tay cụt này bỗng nhiên xuất hiện dị động, hơn nữa còn là kịch liệt trước nay chưa từng có.

Cánh tay cụt hiển hiện, từng sợi hoa văn huyền ảo ám kim xuất hiện, tản mát ra khí tức khủng bố không cách nào tưởng tượng, mỗi một sợi khí tức, đều cổ xưa đến cực điểm, thậm chí còn cổ xưa hơn so với vùng thiên địa này, một tia uy áp phát ra, cũng đủ để cho vạn vật thương sinh trong thiên địa đều thần phục.

Từ cánh tay cụt kia, vù một cái, trong cơ thể Ngô Khí, ba cỗ lực lượng hồng lưu vô cùng thâm lương đang chém giết kia, giống như đột nhiên bị lực lượng đáng sợ nào đó trấn áp, đồng thời đình trệ, tựa như thời không bị giam cầm, ba cỗ lực lượng như nước lũ, đồng thời ngưng trệ trong cơ thể Ngô Khí, run rẩy không ngớt, nhưng cũng không dám tiến lên thêm một chút, nguyên thần vốn muốn triệt để bao phủ thống khổ, lại trong nháy mắt biến mất vô ảnh vô tung.

Tuy đây lại là một chuyện đáng để hoan hô, nhưng lúc này Ngô Khí lại hoàn toàn không để ý.

Bởi vì không chỉ là một đoạn cụt tay ám kim kia, còn có nguồn gốc tu vi trong cơ thể hắn, chính là hắn từ trong ám kim đoạn tí lấy được Hoang Cổ tàn quyết, làm người kế thừa, ở chỗ sâu trong đáy lòng hắn lúc này tuôn ra khát vọng, đơn giản mãnh liệt đến cực điểm, để hắn hoàn toàn không rảnh chiếu cố hắn.

Ợt ục ục...

Từng ngọn núi nhỏ như sinh ra khí thế, thân thể Ngô Khí vẫn đang không ngừng chìm xuống.

Tu la thể của hắn hôm nay, vốn đã cao ngàn trượng, bây giờ qua mấy hơi thở, dù thế nào cũng phải chìm xuống ít nhất vạn trượng, nhưng thân thể của hắn còn tiếp xúc đến mặt đất, hiển nhiên là vẫn còn chìm xuống dưới.

Bất quá nguyên thần hắn lại có cảm ứng vô cùng rõ ràng, sinh ra từng ý niệm hưng phấn không gì sánh được.

Gần tới, gần...

Nếu là Ngô Khí lúc này là thân thể nhân loại cùng khuôn mặt ngũ quan, tất nhiên là một khuôn mặt đỏ đậm, hai mắt trợn lên, khát vọng vô cùng sinh ra.

Nơi sâu nhất trong vực sâu kia, như có từng thanh âm truyền ra, vang vọng trong lòng Ngô Khí. Đó là một loại lực lượng triệu hoán, khiến Ngô Khí căn bản không thể cự tuyệt, bất luận thể nào, hắn cũng không thể sinh ra ý nghĩ cự tuyệt.

Loại lực lượng này, thậm chí so với lực lượng huyết mạch của Tu La nhất tộc còn cổ xưa hơn, còn kinh khủng hơn, nguyên thần thể của Ngô Khí có thể chống lại lực hấp dẫn của huyết mạch Tu La nhất tộc, thậm chí truyền thừa trong huyết mạch kia, hóa ra từng đầu Tu La nhỏ, đem rất nhiều thần thông thái cổ uy lực to lớn, một loại diễn biến ở trước mặt Ngô Khí, nhưng vẫn không thể làm cho Ngô Khí tiếp nhận.

Nhưng Ngô Khí lại rất rõ ràng, cũng có thể cảm giác được, hắn có thể cự tuyệt lực lượng huyết mạch của Tu La nhất tộc hấp dẫn. Nhưng đối mặt với tồn tại dưới vực sâu kia, loại lực lượng đó, nếu muốn chiếm cứ nguyên thần Ngô Khí, Ngô Khí một chút phản kháng trong đầu cũng không sinh ra được.

Rõ ràng biết được điểm này, lúc này Ngô Khí lại không có chút nào cảm giác kinh hoàng. Nếu là trước kia, Vận Mệnh không thể nắm giữ trong tay mình, hắn tất nhiên sẽ dốc sức liều mạng phản kháng, giống như lực lượng huyết mạch của Tu La nhất tộc lúc trước muốn đem hắn hoàn toàn chuyển hóa thành một đầu Tu La phát sinh.

Nhưng hiện tại, đáy lòng Ngô Khí chẳng những không có ý nghĩ phản kháng, ngược lại còn sinh ra một loại khát vọng, thậm chí là có được.

Đã đến nơi.

Đột nhiên, Ngô Khí ẩn mình trong bóng tối, lúc này đột nhiên mở mắt.

Tu La Chi Đồng, một đôi mắt đỏ tươi xuất hiện ở chỗ sâu nhất trong vực sâu, huyết quang phun trào, Ngô Khí lập tức nhìn xuống phía dưới.

Hít...

Trong miệng máu vậy mà phát ra một tiếng hít khí kinh ngạc, bên trong ẩn chứa kinh ngạc cùng hưng phấn.

Chỉ thấy trước mắt hần, vẫn là vực sâu, nhưng lại có cảnh tượng dọa người không gì sánh được.

Hư không u ám trước mắt, chồng chất lên nhau, giống như từng tấm giấy đen có nếp uốn, chồng chất cùng một chỗ, liên tiếp lôi kéo nhau, mỗi một tầng hư không đều vặn vẹo, hoàn toàn không giống trạng thái bình thường.

Hơn nữa mỗi một tầng hư không, đều có một cái cửa vào tồn tại, hình thành từng đầu thông đạo, tất cả thông đạo cuối cùng đều là một khu vực, nơi đó là phần cuối hư không, nơi đó trùng trùng điệp điệp khu vực hư không.

Bộp bộp bộp

Âm thanh trái tim đập vang lên, dọc theo không gian vặn vẹo kia, thông đạo dài hẹp kia vang vọng ra.

Trước mặt Ngô Khí có một đầu thông đạo tồn tại, một lối vào tồn tại dẫn đến nơi, chính là đầu nguồn của âm thanh tim đập kia.

Mà chuyện khiến đáy lòng Ngô Khí tuôn ra kinh ngạc cùng hưng phấn không gì sánh được, chính là chuyện quỷ dị không gì sánh được kia, lôi kéo tất cả không gian cùng một chỗ sau đó vặn vẹo, tồn tại ở chỗ sâu trong hư không.

Chỗ đó là... một trái tim..

Trong con người màu đỏ tươi của Ngô Khí bị hình ảnh một trái tim hoàn toàn tràn ngập, đó là một trái tim cực lớn không kém chút nào so với núi cao, phía trên không nhìn thấy một tia máu nào, toàn thân xám trắng khô quắt, tản mát ra một loại khí tức cổ lão bị dòng sông cổ xưa thời gian ngâm lâu, từng đạo phù văn huyền ảo khắc ở trên đó.

Trong phù văn, phát ra khí tức, khiến Ngô Khí cảm nhận được một loại lực lượng Đại Đạo pháp tắc.

Năm tháng đó vậy mà là giữa đại đạo Tuế Nguyệt chi đạo, ba ngàn đại đạo, đại đạo pháp tắc xếp ở năm thứ hạng đầu, không biết bao nhiêu vạn năm, bao nhiêu tu sĩ thiên tài, muốn lĩnh ngộ năm tháng đại đạo mà không được.

Nhưng hiện tại, phù văn lạc ấn do Tuế Nguyệt Đại Đạo hiển hóa ra, vậy mà hiện ra trước mặt Ngô Khí.

Thứ hai thay đổi.

Mẹ kiếp,

Từ thời đại cổ hoang tàn bắt đầu, thời đại hiện nay, có hằng hà sa số tu sĩ, trong đó thậm chí có rất nhiều tu sĩ tuyệt thế thiên kiêu, muốn lĩnh ngộ hoặc là nhìn thấy một loại Tuế Nguyệt Chi Đạo huyền ảo nhất trong ba ngàn đại đạo.

Nhưng nhiều năm trôi qua, thiên địa đại biến cũng đã nhiều lần, sinh linh chân chính từng trải qua tuế nguyệt chi đạo đều không có mấy người, càng không nói đến là lĩnh ngộ.

Bây giờ, ngay trước mặt Ngô Khí, phía cuối không gian chông chênh kia, trên một trái tim xám trắng to lớn như núi, phù văn khắc trên đó, vậy mà chính là năm tháng đại đạo, huyền ảo vô cùng, chỉ liếc mắt một cái, Ngô Khí liền cảm thấy bản thân trong nháy mắt trải qua thương hải tang điền sinh bệnh tử.

Trong đó huyền ảo, quả thực là diệu không thể tả, Ngô Khí có một loại cảm giác, chỉ cần hẩn nguyện ý, lúc này ngồi xếp bằng xuống, quan tưởng từng đạo phù văn huyền ảo cổ xưa, rất có thể lĩnh ngộ đạo lý trong đó, trở thành nhân vật thiên kiêu đầu tiên lĩnh ngộ năm tháng đại đạo trong không biết bao nhiêu vạn năm qua.

Tuy nói mỗi một tu sĩ Hợp Đạo cảnh, đều là lĩnh ngộ tồn tại Đại Đạo pháp tắc, nhưng trong thiên địa có ba ngàn đại đạo, cùng với mười vạn tiểu đạo diễn hóa sinh ra.

Đại đa số tu sĩ, trải qua một đời, có thể lĩnh ngộ đại đạo pháp tắc bất quá chỉ là một loại hoặc là mấy loại trong mười vạn tiểu đạo. Những cường giả thiên tư tung hoành, mới có thể lĩnh ngộ chí lý trong ba ngàn đại đạo.

Nhưng giữa rất nhiều pháp tắc đại đạo này cũng có phân chia mạnh yếu. Nếu hai vị đều lĩnh ngộ được chém giết của tu sĩ Đại Đạo pháp tắc, cho dù có nhân tố khác ảnh hưởng, người thắng cuối cùng, cũng sẽ là tu sĩ lĩnh ngộ được Đại Đạo pháp tắc mạnh hơn.

Mà Tuế Nguyệt Chi Đạo, mặc dù là trong ba ngàn đại đạo, cũng là xếp hạng đầu trong năm hoặc thậm chí là ba thứ hạng

đầu. Càng thêm kinh khủng là, một khi lĩnh ngộ được Tuế Nguyệt Chi Đạo, liền mang ý nghĩa khổng chế lực lượng của năm tháng. Nếu là dùng để chém giết đối địch, trong nháy mắt có thể để đối thủ trải qua năm tháng, bị cướp đoạt thọ nguyên.

Đối với bất kỳ tu sĩ nào, cho dù là tiên nhân Thượng cổ, cơ duyên bực này đặt ở trước mắt, không có khả năng có người sẽ từ bỏ.

Nhưng khi Ngô Khí nhìn thấy hoa văn hiển hóa ra của Tuế Nguyệt Đại Đạo vô cùng huyền ảo kia, trong lòng lại dâng lên từng ý niệm cực kỳ chán ghét. Đừng nói là phù văn kia, lĩnh ngộ đạo lý trong đó, thậm chí Ngô Khí có loại xúc động muốn một quyền phá vỡ toàn bộ phù văn hiển hóa của Tuế Nguyệt Đại Đạo.

Bộp bộp bộp...

Chính là trái tim xám trắng to lớn như ngọn núi kia, dưới từng đạo Tuế Nguyệt Chi Đạo hiển hóa phù văn quần quanh kia, đã khô quắt cực kỳ, một tia sinh cơ cũng không còn, nhưng chẳng biết tại sao, bên trong vẫn như cũ truyền ra từng thanh âm nhảy lên.

Mỗi một nhịp nhảy lên, từ trong trái tim xám trắng, sẽ tràn ra một chút khí tức hắc trù, như tro bụi, nhỏ đến đáng thương.

Nhưng chính điểm khí tức Hắc Dứt này, vừa ra đã ầm một tiếng giải thể, một màn khiến Ngô Khí vô cùng khiếp sợ xuất hiện ngay lúc khí tức giải thể như tro bụi kia.

Oanh oanh oanh...

Tuy Ngô Khí Nhân không ở nơi đó, nhưng hẳn lại có thể cảm giác được rõ ràng vô cùng, khi một chút khí tức hắc – thổi giải thể kia, từ mặt đất, từng luồng từng luồng phong bạo bạo bạo phát ra.

Ma khí, ma khí tinh thuần vô biên vô hạn, hóa thành từng mảnh bão táp khủng bố không cách nào tưởng tượng, bộc phát ở nơi sâu trong không gian, tiếp theo mỗi thứ đều quét qua, tràn vào bên trong thông đạo kia.

Ầm

Trước mặt Ngô Khí, chính là một cái thông đạo, một cái cửa vào.

Khi hắn còn đang ngẩn ngơ, trong lối vào, một luồng ma khí tinh thuần đến cực điểm, hóa thành dòng lũ phong bạo quét ra, còn chưa kịp hoàn toàn phóng xuất ra dưới vực sâu này đã hoàn toàn đánh lên trên người Ngô Khí.

Tu la thể của hắn, từng mảnh vảy đen kia cơ hồ là bản năng, rung động thả ra lực hút, hút tất cả ma khí vào trong cơ thể.

Ngay lúc cánh tay trái của hắn hiện lên một đoạn ám kim đoạn tí, phát ra uy áp đáng sợ, liền khiến cho ba cỗ lực lượng hồng lưu vô cùng thảm liệt trong cơ thể Ngô Khí ngừng lại, cũng làm thương thế của hắn tạm thời ngưng lại, không tiếp tục tăng thêm. Mà vào lúc này, một cỗ ma khí tinh thuần bàng bạc không gì sánh được này, không cần Ngô Khí dẫn đạo.

Vù vù

Ma khí bàng bạc nhập thể, tự động dựa theo một loại lộ tuyến nào đó, bắt đầu vận chuyển trong thân thể Ngô Khí Tu La. Lộ tuyến kia, huyền ảo vô cùng, nhưng cũng làm cho Ngô Khí cực kỳ quen thuộc, chính là Hoang Cổ Tàn Quyết hắn tu luyện nhiều năm.

Tàn quyết vận chuyển, thân thể ngàn trọng của Ngô Khí, những vết thương thâm không nở nhìn khắp nơi trong cơ thể bắt đầu khép lại. Ma khí tràn vào trong cơ thể hắn, nguyên thủy cổ lão thuần túy, so với bất luận thiên địa nguyên khí nào đều tinh thuần hơn, dưới sự vận chuyển của Hoang Cổ tàn quyết, hóa thành một sợi hắc trụ ngọc dịch, lưu chuyển trong cơ thể hắn, khép lại những vết thương kia.

Kinh mạch tạng phủ huyết nhục khiêu huyết... Vốn thương thể nghiêm trọng vô cùng, trong mấy hơi thở lại có loại xu thế khép lại toàn bộ, thậm chí Ngô Khí có thể cảm giác được, chỉ cần tiếp tục vận chuyển, chẳng những thương thể có thể khép lại, còn có thể khiến tu vi cảnh giới của hắn tăng vọt lần nữa.

Kinh hải...

Không có gì có thể làm cho hắn kinh hải hơn những gì hắn vừa trải qua lúc này, một điểm khí tức màu đen tràn ra từ bên

trong trái tim xám trắng kia, vền vền chỉ lớn chừng hạt bụi, mắt thường phạm nhân đều nhìn không thấy, lại trong nháy mắt giải thể, bộc phát ra vô cùng tràn đầy ma khí tinh thuần.

Hơn nữa còn không phải là toàn bộ, vền vền chỉ là một cỗ, tiến vào trong cơ thể Ngô Khí, liền khiến thương thể khủng bố trong cơ thể hắn nhất định phải chữa trị mấy chục năm liền khỏi bảy bảy tám phần.

Bành

Đang lúc Ngô Khí kinh ngạc không thôi, chỗ sâu trong không gian kia, từng khu vực uốn uốn éo không gian vẩn vọ, trái tim xám trắng to lớn như núi, dưới từng đạo phù văn đại đạo năm tháng hiển hóa ra lác ắc, lại lần nữa nhảy lên một cái.

Ngay lúc Ngô Khí nhìn chăm chú, trong trái tim xám trắng kia, một chút khí tức hắc – tanh đã quen thuộc tràn ra. Giống như cảnh tượng trước đó, khí tức hắc – thối này vừa xuất hiện liền giống như bị lực lượng gì áp bách, mạnh mẽ giải thể.

Oanh oanh oanh..

Lại làm cho Ngô Khí không thể tin được ma khí bàng bạc, hình thành vô số phong bạo, trong lúc càn quét, mỗi người tràn vào từng cái cửa vào không gian kia, trong thông đạo kia.

Sau một khắc, trong cơ thể Ngô Khí lại lần nữa nhiều ra một cỗ ma khí tinh thuần tới cực điểm.

Hô một lát đã khỏi hẳn.

Rốt cuộc nguyên thần đã được giải thoát hoàn toàn, một tia đau đớn cũng không còn, thanh tịnh vô cùng. Dưới luồng ma khí bàng bạc thứ hai bắt đầu khởi động, Hoang Cổ Tàn Quyết tiếp tục vận chuyển, thương thể trong cơ thể hắn vốn khủng bố đến cực điểm, cơ hồ chỉ trong nháy mắt đã chữa khỏi toàn bộ.

Mà vào lúc này, ma khí tinh thuần còn chưa hoàn toàn tiêu hao sạch sẽ, dưới sự vận chuyển của Hoang Cổ tàn quyết, hóa thành từng sợi hắc sí ngọc dịch, tụ tập đến kinh mạch Ngô Khí, bắt đầu dâng trào, hướng về một tồn tại thần bí trong cơ thể, lập tức trên người Ngô Khí sinh ra một loại khí tức muốn tấn thăng cảnh giới.

Phản Hư trung kỳ

Một khắc sau, Ngô Khí đã cảm giác được mình đã chạm đến cảnh giới tiếp theo, cánh cửa Phản Hư trung kỳ, chỉ cần tâm niệm hần vừa động là lập tức có thể bước vào trong đó.

Lúc này, Ngô Khí rút cuộc tỉnh lại từ trong kinh ngạc.

Một đạo ý niệm vừa dứt, đem áp chế tấn chức kia áp chế xuống. Đầu ngẩng lên, ánh mắt thẳng tắp tắp nhập vào khu vực sâu trong hư không, trung tâm không gì sánh được quý dị.

Trái tim xám trắng kia...

Bành

Lại một tiếng nhảy vang lên.

Trong nháy mắt, cả người Ngô Khí run lên, như bị sét đánh, nguyên thần bên trong Thần Cung đã tỉnh táo trở lại, nhưng lúc này, lại giống như tàu hỏa nhập ma, đáy lòng lập tức bị một ý nghĩ hoàn toàn tràn ngập.

Vào trong, oanh oanh.

Ý nghĩ này vừa mới sinh ra, ngay cả một tia chần chờ cũng không có, thân thể Ngô Khí liền động.

Tu La Chi Thể cao chừng ngàn trượng, bỗng nhiên bước ra một bước, không quản gì, cưỡng ép chen vào cửa vào trước mắt. U mang lập loè, trong một đầu thông đạo, cả người Ngô Khí đều hóa thành một đoàn huyển ảnh, điên cuồng tiến về phía cuối thông đạo.

Hư không tầng tầng lớp lớp, hoàn toàn không thể ngăn cản được Ngô Khí, điên cuồng di chuyển, vô cùng nhanh chóng tiếp cận phần cuối không gian kia, trái tim xám trắng bị dòng sông Tuế Nguyệt trường ngâm nhiều năm kia.

Vễn vẹn từ khí tức phía trên, bất luận kẻ nào đều có thể đoán được, không biết bao lâu trước đây quả tim này nhất định là một tồn tại cường đại đến không thể tin được, cho dù tồn tại kia vẫn còn có thể vẫn còn sống đến nay, trái tim của hần còn có thể còn có thể giữ lại đến nay, bị dòng sông dài tuế nguyệt

ngâm nhưng còn chưa khô kiệt, rõ ràng đã khô quắt, nhưng vẫn như cũ như cũ có núi cao lớn.

Nhưng mà Ngô Khí lại ở bên trong trái tim xám trắng kia, cảm nhận được một loại lực lượng triệu hoán không cách nào kháng cự, ý niệm này, là từ chỗ sâu trong hồn phách của hắn mà đến, mặc dù là hắn, cũng không cách nào kháng cự.

Lực lượng huyết mạch Tu La nhất tộc, từ trong huyết mạch trào ra, người bình thường căn bản không thể kháng cự, Ngô Khí nếu không phải ngưng tụ nguyên thần, chỉ sợ cũng không kháng cự được, sẽ bị chuyển hóa trở thành Tu La chỉ biết giết chóc cùng thôn phệ. Nhưng so sánh với khí tức triệu hoán từ trong trái tim xám trắng kia, lực lượng huyết mạch Tu La nhất tộc quả thực không đáng nhắc tới.

Trong lúc đang nhanh chóng tiến lên, đáy lòng Ngô Khí cũng lật lên ý nghĩ sóng to gió lớn.

Nhanh, nhanh thêm chút nữa!

Rốt cuộc là cái gì, cái kia... trái tim, đến cùng là cái gì lực lượng gì ra?

Bên trong cánh tay bị cắt đứt là Thái Cổ Thi Ma Đạo, nhưng bất kể là ba ngàn đại đạo hay là bên trong mười vạn tiểu đạo, đều không có tồn tại của đạo này, rốt cuộc là cái gì, truyền thừa Hoang Cổ mà ta đạt được, đến cùng là sức mạnh gì?

.....

Một đám ý niệm trong đầu Ngô Khí sôi sục lên, đồng thời trong nguyên thần Thần Cung hắn càng như trống trận điên cuồng đánh vang, loại ý niệm triệu hoán ý niệm này, cơ hồ là muốn hoàn toàn bao phủ hắn.

Vù vù vù

Trong không gian bên trái của hắn, trong không gian trống rỗng kia, nếu không phải hắn áp chế, một đoạn tay cụt ám kim kia, chỉ sợ trong lúc điên cuồng run rẩy sẽ bay thẳng ra, bay về hướng trái tim xám trắng bị lực lượng tuế nguyệt bao lấy kia.

Càng như vậy, sự nghi hoặc cùng khát vọng trong lòng Ngô Khí càng thêm nồng đậm, còn có hưng phấn cuồng nhiệt, quả

thực là hỗn loạn vô cùng, làm cho tâm thần hẳn không có chút an bình nào.

Thứ ba.

Mẹ kiếp,

Àm

Đi ra, trong một thông đạo, huyền ảnh một đoàn hào quang đỏ thẫm to lớn lóe lên, bỗng nhiên vọt ra. Ngay lập tức, cảm giác không gian chuyển đổi liền dâng lên.

Không tốt.

Bởi vì không có khát vọng áp chế nguyên thần truyền đến, thân hình Ngô Khí sau khi ra khỏi thông đạo, cũng không dừng lại, mà tiếp tục hướng về nơi triệu hoán khí tức, khối trái tim xám trắng kia đi tới. Nhưng trong khoảnh khắc đó, cả người Ngô Khí, vẩy đen lạnh khắp toàn thân đều dựng thẳng lên, một loại cảm giác nguy cơ không cách nào tưởng tượng xuất hiện trong lòng Ngô Khí.

Hầu như trong lúc dự cảm nguy cơ cùng một chỗ, trong nháy mắt đầu lâu Ngô Khí Thần Cung, nguyên thần ngồi ngay ngắn đều muốn vụn vẹo, lực lượng thần hồn cực kỳ bùng nổ phóng thích ra, ngạnh sinh dừng lại thân thể của mình.

Vù vù

Một hơi thở nặng nề vô cùng phun ra, đồng thời Ngô Khí cũng mở ra một con mắt đỏ tươi của mình.

Chỉ thấy trước mắt, là một không gian quỷ dị khủng bố đến cực điểm, trái tim xám trắng kia rõ ràng ngay trước mắt, rơi vào trong mắt Ngô Khí, lại tựa như có vô số vách ngăn, khiến cho Ngô Khí lập tức sinh ra cảm giác hoàn toàn không chạm đến được.

Nhưng trước người hắn chỉ có một tắc, lại có khí tức hoàn toàn có thể chạm đến.

Đó là một sợi khí tức xám trắng cũng là xám trắng, cực kỳ yếu ớt, như một sợi tóc trắng, ngay trước mặt Ngô Khí, vô cùng chậm rãi chậm chờn.

Cảm giác chân thật vô cùng dâng lên, phảng phất như Ngô Khí chỉ cần đưa một tay là có thể chộp được sợi tóc trắng quỷ dị

này vào trong tay. Nhưng đồng thời, trong tâm thần của hắn, đối với sợi tóc trắng xóa trước mắt, tựa hồ có sự sợ hãi bàng bạc, cảm giác nguy cơ lúc trước khiến hắn bối rối vô cùng, nơi đầu nguồn, vậy mà chính là khí tức yếu ớt vô cùng của sợi tóc trắng trước mắt này.

Cho dù là Tu La thân thể, nhưng sau khi xác nhận được cảm giác đáy lòng, trong con người của hắn vẫn xuất hiện vẻ không dám tin tưởng.

Loại cảm giác này là, giống như Ngô Khí chỉ cần chạm đến một sợi khí tức như tro bụi kia, sẽ vẫn lạc, hơn nữa là loại kia không có sinh cơ nào triệt để triệt để vẫn lạc.

Bởi vì đáy lòng đột nhiên xuất hiện dự cảm bàng bạc như đại dương mê mông, cảm giác khát vọng đối với trái tim xám trắng kia lại giảm bớt một chút, hoặc là bị ép xuống một ít.

Dưới uy hiếp của tính mạng, cơ duyên lớn đến vậy, cũng không thể để Ngô Khí cái gì cũng không quản một đầu đâm vào, mạnh mẽ ngăn chặn lại rất nhiều ý niệm hỗn loạn trong nguyên thần. Ánh mắt một lần nữa nhìn vào trước mắt, vẫn là khí tức yếu ớt như sợi tóc trắng chậm rãi trườn.

Hừ.

Quét mắt vài lần, Ngô Khí bỗng nhiên cắn răng một cái, tâm niệm vừa động.

Lập tức trong hư không, một đoàn quang mang bỗng nhiên xuất hiện, là một thanh pháp khí hình trường thương, khí tức không kém, tựa hồ là cấp bậc đạo khí.

Vù vù

Lấy ra cái trường thương đạo khí này, ngón tay Ngô Khí nhẹ nhàng bung ra. Nhất thời thanh trường thương kia hóa thành một đạo lưu quang, trong khoảnh khắc liền ngậm miệng nhập vào không gian trước mắt.

Trong đó, không chỉ có một sợi khí tức yếu ớt như sợi tóc kia, trong không gian vô cùng rộng lớn, khí tức như vậy, có vô số sợi, lít nha lít nhít, không ngừng trườn, khiến cho người ta nhìn trong lòng lập tức sinh ra từng luồng từng luồng lãnh ý.

Nhưng sau khi một sợi đạo khí trường thương kia hóa thành lưu quang nhập vào trong đó, Ngô Khí lại không nhìn thấy động tĩnh khí tức phía sau, bởi vì lưu quang trường thương đạo khí vừa vào trong đó, còn chưa tiếp xúc với khí tức khác, đầu tiên phải chạm vào một luồng khí tức của Ngô Khí.

Hô Lưu Quang trong nháy mắt hiện ra diện mục thật sự của mình, chính là pháp khí trường thương cấp bậc đạo khí.

Sau một khắc, một màn lạnh lẽo trong lòng Ngô Khí xuất hiện.

Thanh trường thương này, khí tức đạt tới cấp bậc đạo khí, bị một sợi khí tức xám trắng yếu ớt kia quán lên, vậy mà lập tức dừng lại. Sau đó vô cùng nhanh chóng, quang mang phía trên bắt đầu ảm đạm xuống, giống như lực lượng trong nháy mắt rút đi toàn bộ.

Càng thêm kinh khủng là, sau khi ảm đạm xuống, trường khí trường thương còn đang biến hóa, gổ sét ảm đạm mục nát...

Cái này...

Hai mắt Ngô Khí lập tức trợn lên, ánh mắt sợ hãi hiện ra trong đó.

Bất kể là ai, bỗng nhiên nhìn thấy một màn vừa rồi, cũng sẽ là vẻ mặt như thế.

Một thanh trường thương có cấp bậc đạo khí, nếu chiếu theo bình thường, ít nhất phải cần mấy ngàn năm thời gian, mới trở nên mục nát không chịu nổi. Thế nhưng vừa rồi, ngay trước mặt Ngô Khí, một thanh trường thương kia, vậy mà trong một hơi thở, từ đạo khí đến sắt trường, tiếp theo mục nát, cuối cùng hóa thành hư vô.

Cảnh tượng như vậy, đã không còn là phạm trù tu sĩ tu chân giới nhận biết, loại lực lượng này, mặc dù là lực lượng đỉnh phong của tu chân giới, tu sĩ Hợp đạo đỉnh phong gần phi thăng, cũng không có khả năng làm được.

Lực lượng của năm tháng...

Sau khi trong miệng phun ra một câu, thân hình Ngô Khí chẳng những không tiến lên mấy may, ngược lại lập tức lui về

sau trăm trượng, kém chút nữa đã lui vào trong cửa vào thông đạo kia.

Thân thể ngàn trượng, vô cùng đáng sợ, lại bày ra một bộ dáng vô cùng cẩn thận. Bất quá cũng không phải do hắn không phải như vậy, sau khi nhìn thấy kết cục của một thanh trường thương cấp bậc đạo khí kia, trong mắt Ngô Khí lập tức xuất hiện vẻ ngưng trọng trước nay chưa từng có.

Tuế Nguyệt Chi Đạo

Mặc dù trong lòng Ngô Khí không biết tại sao, đối với Tuế Nguyệt Chi Đạo trên trái tim xám trắng kia có sự chán ghét cực kỳ nồng đậm có thể nhận được, nhưng không có nghĩa là Ngô Khí không rõ, bốn chữ Tuế Nguyệt Chi Đạo này rốt cuộc có ý nghĩa gì. Đối với Ngô Khí hôm nay còn chưa lĩnh ngộ bất luận một loại Đại Đạo Pháp Tắc nào,, Đừng nói là lực lượng đại đạo xếp trong ba ngàn đại đạo đứng hàng đầu, chính là mười vạn tiểu đạo, đổi lại là một cường giả lĩnh ngộ sâu hơn một chút đến đây, cũng có thể trấn áp Ngô Khí.

Lực lượng năm thág, chính là mặc kệ bất luận là tồn tại nào trong thiên địa, sinh linh hoặc là tử vật, chỉ cần ở giữa thiên địa, sẽ bị lực lượng năm thág ảnh hưởng, sinh lão bệnh tử dần sinh ra mục nát tang điền...

Từ hỗn độn sơ khai, thiên địa sinh ra, còn không có bất kỳ loại sinh linh nào, có thể thoát khỏi sức mạnh của năm thág.

Bất kỳ sinh linh nào, cho dù là những tộc đàn cường đại nhất của thời đại Thái Cổ chiến trường, cũng giống như vậy bị lực lượng năm thág ăn mòn, triệt để biến mất. Tu sĩ Tiên Ma, sở cầu đều là trường sinh, nhưng không có một tu sĩ nào, dám nói khoác không biết ngượng: Thỉnh cầu không phải là trường sinh, chính là vĩnh sinh, chính là vĩnh sinh.

Bất luận lúc nào, lực lượng tuế nguyệt đều là một trong những lực lượng đáng sợ nhất.

Ngô Khí là tu sĩ, nhưng cũng là sinh linh giữa thiên địa, mà so sánh với toàn bộ thiên địa, chính là tồn tại như con kiến. Thiên địa còn chưa thể thoát khỏi lực lượng tuế nguyệt, một tiểu tu sĩ như con kiến của hắn, sao có thể chứ.

Những chuyện này sau khi hắn thấy kết quả của thanh trường thương thương khí kia, đều đã nghĩ tới, thế nhưng hắn không thể thối lui. Nếu không có trái tim xám trắng kia tồn tại, lúc này hắn đã sớm xoay người rút lui.

Nhưng lúc này, hắn không thể.

Bởi vì ở chỗ sâu trong hồn phách của hắn, trống trận rung động, tiếng trống như mưa rơi, càng ngày càng gấp gáp. Hắn lúc này đứng ở phần cuối của không gian, mặc dù có vô cùng vô tận ngăn cách, nhưng mỗi khi ánh mắt của Ngô Khí quét đến trái tim xám trắng, trong đầu của hắn đều sẽ nhớ tới từng tiếng nỉ non, nghe không ra bất kỳ chữ tiết nào, nhưng lại làm cho Ngô Khí sinh ra khát vọng vô cùng nồng đậm.

Loại khát vọng chiếm hữu này, quả thực muốn tra tấn Ngô Khí đến điên cuồng.

Nếu không phải nguy hiểm của sinh mệnh cũng giống như thác nước lạnh giá, không ngừng cọ rửa nguyên thần Ngô Khí, chỉ sợ lúc này Ngô Khí đã động thân hình, trực tiếp muốn xông qua khu vực tràn ngập khí tức xám trắng trước mắt, đi đến vị trí trái tim xám trắng kia.

Thiên Nhân giao chiến

Trong lòng Ngô Khí lúc này mới thật sự là Thiên Nhân giao chiến, hai loại cảm giác kia, điên cuồng dây dưa cùng một chỗ, muốn ảnh hưởng hành động của Ngô Khí, nguyên thần vừa thoát khỏi thống khổ của Ngô Khí, lại lâm vào hình phạt càng thêm tra tấn.

Trong nguyên thần rối loạn ý niệm, thương thể Ngô Khí vừa mới khỏi lại ngu xuẩn rục rịch, một cỗ buồn bực trước nay chưa từng có sinh ra trong ngực bụng hắn, thiếu chút nữa khiến hắn trực tiếp phun ra một ngụm máu huyết.

Uống xong...

Buồn bực hừ một tiếng, Ngô Khí bắt đầu nhanh chóng suy nghĩ, rốt cuộc có phương pháp gì có thể thông qua khu vực tràn ngập Tuế Nguyệt Chi Trần trước mắt. Nhưng sau khi hắn moi ruột gan một lần, đáy lòng lập tức trào ra một cảm giác bất đắc dĩ và không cam lòng.

Không có cái gì cũng không có.

Lực lượng năm tháng là một trong những lực lượng đáng sợ nhất giữa thiên địa, từng sợi Tuế Nguyệt Chi Trần kia sẽ chạm đến hết thảy ăn mòn, sẽ bắt đầu sạch sẽ hơn so với bất kỳ loại thần thông thủ đoạn thôn phệ nào, trực tiếp hóa thành hư vô, giống như từ trước đến nay chưa từng tồn tại trên thế giới này.

Bất luận là người hay vật, hoặc là lực lượng thần thông, đều giống nhau, không có bất kỳ khác biệt nào. Ngô Khí thậm chí còn không dám dò xét lực lượng thần hồn của mình vào trong đó cảm ứng, bởi vì sợi tuế nguyệt chi trần kia, đồng dạng có thể ăn mòn một loại lực lượng thần hồn, thậm chí có thể dọc theo lực lượng thần hồn, trong nháy mắt cướp đoạt tất cả thọ nguyên của Ngô Khí, trực tiếp để hắn chết già tại chỗ.

Bất luận kẻ nào, đôi mắt khôn cảnh trước mắt, chỉ sợ cũng không có cách nào, chỉ có thể là tuyệt vọng.

Từ xưa đến nay, ngàn vạn tu sĩ, thiên kiêu tuyệt thế cũng là vô số, chỉ dám cầu xin Thiên Đạo Trường Sinh, mà không dám nhắc đến vĩnh sinh, Ngô Khí bất quá chỉ là một phản bội tu sĩ Hư cảnh, lại có thủ đoạn gì đi kháng lại lực lượng của năm tháng.

Đang lúc Ngô Khí đáy lòng sinh ra cảm giác tuyệt vọng, đột ngột trong cơ thể hắn, đồng thời xuất hiện hai động tĩnh cực kỳ kinh người.

Cánh tay trái của hắn, trong không gian thần bí kia, đoạn tay cụt bị Ngô Khí áp chế kia, tựa hồ nhận lấy lực lượng gì đó triệu hoán, bỗng nhiên từ trong cánh tay cụt kia bộc phát ra một cỗ lực lượng cường đại, cổ lão huyền ảo, lại giống như đúc trái tim xám trắng đằng sau tầng tầng ngăn cách.

Nguồn lực lượng này vừa tràn ra, nguyên thần Ngô Khí đã hoàn toàn áp chế không nổi.

Vù vù

Trong không gian bên trái, cánh tay cụt kia đột nhiên rung động một cái, sau khi thoát khỏi áp chế của Ngô Khí, lại một khắc sau, hư không tiêu thất.

Ầm

Một tiếng vang thật lớn, Ngô Khí căn bản không kịp ngăn cản, chỉ thấy trước mặt hắn, một đạo quang mang ám kim bỗng nhiên thoáng hiện, trực tiếp xuất hiện ở trong không gian tràn ngập từng sợi Tuế Nguyệt Chi Trần kia.

canh thứ tư, hai mươi điểm cuối cùng trước đó dâng lên, xin đập vé các huynh đệ.

Mẹ kiếp,

Vèo

Lưu quang ám kim xuất hiện trong không gian tràn ngập từng sợi Tuế Nguyệt Chi Trần kia, nhưng không giống đạo khí cấp bậc như thanh trường thương trước đó, ngay lập tức bị buộc hiện ra diện mạo thật sự, mà trong tiếng rít, phá vỡ trọn vẹn trên trăm đạo Tuế Nguyệt Chi Trần, nhanh chóng tiếp cận tới trái tim xám trắng phía sau màng ngăn cách kia.

Ngô Khí cũng không ngờ, một đoạn tay cụt nhìn qua cực kỳ khô quắt kia, vậy mà có thể kháng cự Tuế Nguyệt Chi Trần ăn mòn, phá vỡ trọn vẹn hơn trăm đạo.

Sắp qua đi.

Cảnh tượng kia lọt vào trong mắt, Ngô Khí theo bản năng tuôn ra một ý niệm, trong ánh mắt chỉ còn lại một đạo lưu quang ám kim kia.

Thế nhưng lập tức, sau một hơi thở, khi lưu quang ám kim kia lần nữa phá vỡ trên trăm đạo lưu trần năm tháng. Đột nhiên trong không gian kia, tất cả Tuế Nguyệt Chi Trần giống như đều sinh ra linh trí, như từng đầu bạch xà nhỏ bé không gì sánh được, điên cuồng phun trào, quán lên phía lưu quang ám kim kia.

Vù vù

Ngưng lại, một đoạn lưu quang ám kim do cụt tay kia hóa thành, trong nháy mắt dừng lại.

Trong lúc run rẩy, hiện ra diện mạo thật sự, toàn thân màu ám kim, lực lượng vô cùng cổ xưa huyền ảo từ bên trong tuôn ra, mặc dù khô quắt vô cùng, đã sớm mất đi lực lượng lúc toàn thịnh, nhưng từng sợi ám kim quang mang nhìn như yếu ớt, mặc dù sau khi hiện ra diện mạo thật, vẫn không để những tuế nguyệt chi trần kia quán lên.

Chẳng qua ánh mắt Ngô Khí nhìn qua, đoạn tay cụt ám kim kia đã nỗ lực hết đà, mặc dù còn đang phản kháng, nhưng

vào lúc này, trong không gian kia gần như vô cùng vô tận tuế nguyệt chi trần, đã điên cuồng quán quanh qua, bao phủ lấy cánh tay cụt kia vào trong đó.

Mà cánh tay cụt kia cách vị trí trái tim xám trắng, còn có tầng tầng lớp lớp ngăn cách, bất luận như thế nào, đoạn tay cụt ám kim kia, chỉ sợ đều không thể tiếp xúc đến chỗ trái tim xám trắng kia.

Một màn này chiếu vào trong mắt Ngô Khí, làm cho đáy lòng hắn cảm thấy càng thêm bất đắc dĩ, còn có không cam lòng. Tuy rằng đoạn tay cụt màu vàng sậm kia sau khi truyền thừa cho hắn đã không có tác dụng gì, hắn có thể cảm giác được, đoạn tay cụt kia đã từng có được lực lượng cường đại không gì sánh được, nhưng sau khi qua không biết bao nhiêu vạn năm, đã sớm khô kiệt rồi.

Bất quá Ngô Khí nếu muốn lấy được truyền thừa Hoang Cổ khác, lại nhất định phải dựa vào đoạn tay cụt này.

Hắn có thể tìm được nơi này, cũng là bởi vì đoạn tay cụt này ở trong cơ thể hắn, tương liên với nguyên thần khí cơ của hắn. Nếu lúc này mất đi một đoạn tay cụt này, mang ý nghĩa Ngô Khí vĩnh viễn cũng không thể có được truyền thừa Hoang Cổ hoàn chỉnh này.

Kết quả như vậy khiến Ngô Khí cực kỳ khó chịu, nhưng hắn lại không dám xuất thủ kéo cánh tay cụt kia trở về, đang lúc hắn tiến thoái lưỡng nan, trong cơ thể của hắn, lại xuất hiện một động tĩnh khác.

Vù vù

Lúc này là đan điền của hắn, chỗ sâu trong pháp trận có mười đóa Cửu U Minh Hỏa kia, đột nhiên một đạo kim quang chói mắt hiển hiện, xông ra pháp trận, vừa hiện ra trong đan điền, lập tức lại động, Thiên Môn Bách Hội từ Ngô Khí vọt ra.

Hoàn toàn không cho Ngô Khí có thời gian phản ứng. Đạo kim quang này vừa xông ra, cũng học được đoạn cánh tay cụt kia, vèo một tiếng, liền xuất hiện trong không gian tràn ngập Tuế Nguyệt Chi Trần kia.

Ầm

Trong chốc lát, đạo kim quang kia, trong không gian tràn ngập Tuế Nguyệt Chi Trần, hiện ra chân diện mục.

Toàn thân Kim Quĩ, không có phù văn phù văn gì tồn tại, chỉ là một mảnh trống rỗng, đúng là một đồ vật giống như vàng đúc từ trang sách.

Vật ấy vừa hiện, Ngô Khí lập tức kinh hô: Hoang Cổ Bí Sách

Hắn hoàn toàn không nghĩ đến, vào lúc này, vật từ trong cơ thể hắn lao ra, vậy mà lại là một tờ Kim Đồ thần bí không gì sánh được.

Hoang Cổ Bí Sách

Đây chính là một trong những mộ phần của Vạn Tượng tông, một trong những thế lực siêu cấp thời thượng cổ lưu lại, hắn lấy được một trong những bảo vật, cũng là thứ thần bí nhất.

Từ sau khi lấy được Hoang Cổ Bí Sách, Ngô Khí vẫn luôn suy đoán đây là một kiện bảo vật cực kỳ bất phàm, mức độ quý giá thậm chí còn hơn cả kiện Vạn Tượng Pháp Bảo hắn mặc hôm nay.

Nhưng từ việc không ngờ tới, Hoang Cổ Bí Sách này sẽ bị khí tức Tuế Nguyệt Chi Trần dẫn xuất ra.

Ngô Khí kinh hãi trong lòng, đồng thời ánh mắt cũng lập tức phát ra mãnh liệt, rơi vào trong không gian trước mắt, phía trên trang Kim Phi Kiêu đã hiện ra.

Vù vù

Kim quang này làm cho Ngô Khí cảm giác cực kỳ quen thuộc, từ trên Kim Khuyết bổng tuôn ra, cực kỳ chói mắt, treo ở trên không trung, giống như một vòng mặt trời vàng rút nhỏ hơn nhiều lần.

Ngay sau khi Ngô Khí thả ra kim quang cực kỳ chói mắt kia, năm sợi Tuế Nguyệt Chi Trần vốn còn vọt tới đoạn cụt tay kia, lại đồng thời như bị lực lượng gì đó hấp dẫn.

Vù vù...

Động rồi, sợi Tuế Nguyệt Chi Trần kia, đầu tiên là dừng lại một chút, tiếp đó đồng thời thay đổi phương hướng, giống như

bầy rắn xám trắng dốc toàn bộ lực lượng, điên cuồng tràn vào không gian phía trên, như vàng thái dương hoang cổ bí ẩn kia.

Cảnh tượng trước mắt phát sinh thật sự quá nhanh, hầu như không có bất kỳ chậm lại nào, sau khi kim quang hiện lên, liền xuất hiện trước mặt Ngô Khí.

Mỗi một sợi Tuế Nguyệt Chi Trần, đều chỉ to như sợi tóc, mắt thường khó thấy được, nhưng lúc này, những năm tháng trần gian tràn về phía Hoang Cổ Bí Sách tụ tập cùng một chỗ, ánh mắt Ngô Khí nhìn qua, lại thấy được một dòng nước lũ xám trắng, vô cùng điên cuồng, tuôn về phía Hoang Cổ Bí Sách kia.

Ngay trước một hơi thở, một đoạn cánh tay cụt màu vàng sậm kia còn đang chống cự từng sợi Tuế Nguyệt Chi Trần ăn mòn tới, nhưng lúc này, một đoạn cụt tay kia lại lần nữa hiển hiện ra, chung quanh nó, ngay cả một chút năm tháng cũng không có.

Không gian trống rỗng, không có một tia năm tháng nào ngăn hãm lại, nhưng nó tựa hồ vừa rồi đã mất đi tất cả lực lượng, không tiếp tục phóng tới trái tim xám trắng kia, mà dừng lại ngay tại chỗ, treo giữa hư không.

Ngô Khí nhìn lướt qua, sau đó lại dời ánh mắt về phía tờ giấy vàng kim kia, Hoang Cổ Bí Sách.

Ầm... vù vù.

Động tĩnh cực kỳ đáng sợ, Tuế Nguyệt Chi Trần đủ để hủy diệt ngàn vạn sinh linh kia, vào lúc này, tụ tập thành một dòng lũ xám trắng, điên cuồng tràn vào trong trang kim tuyến kia.

Lực lượng năm tháng ăn mòn tất cả, bất luận là sinh linh hay tử vật.

Đây là đạo lý mà đáy lòng Ngô Khí sớm đã nhận định, nhưng lập tức, Kim Khuyết kia lại phá vỡ đạo lý đã nhận định này của Ngô Khí.

Hoang Cổ Bí Sách

Kim quang lập loè, cuốn trôi qua dòng lũ xám trắng, đều tiếp nhận, một sợi Tuế Nguyệt Chi Trần cũng không buông tha,

toàn bộ nhét vào trong đó.

Vù vù...

Một hơi thở sau, trong mắt Ngô Khí tràn ngập vẻ kinh hãi.

Hoang Cổ Bí Sách, vẫn bộ dáng như vậy, kim quang phun trào, như một lỗ đen kim –, nuốt tất cả vật tới gần đều bị thôn phệ vào, một chút xú cũng không lưu lại.

Trong không gian kia, cũng chỉ có Tuế Nguyệt Chi Trần, cũng không biết trong Hoang Cổ Bí Sách kia đến cùng có khí tức gì tồn tại, có lực hấp dẫn to lớn không gì sánh được với từng sợi Tuế Nguyệt Chi Trần kia, khiến chúng hoàn toàn từ bỏ những kẻ xâm nhập khác, đều vọt tới.

Mà quỷ dị chính là, sau khi thôn phệ đại lượng Tuế Nguyệt Chi Trần, vậy mà Hoang Cổ Bí Sách không thấy chút ánh sáng ảm đạm hay là ánh sáng mục nát nào, ngược lại phát ra hào quang Kim Ô, càng thêm chói mắt.

Một vòng Kim Bạch Thái Dương thu nhỏ lại rất nhiều lần kia, đang dần dần biến lớn, quang mang lan tràn, như muốn chiếu rọi toàn bộ không gian vào.

Cảnh tượng làm cho Ngô Khí kinh hãi, vẫn như cũ tiếp tục, hai hơi ba hơi... Trong màng ngăn trùng điệp kia, hình như cũng tồn tại đại lượng năm tháng chi trần, ở trước mặt Ngô Khí không gian, tuế nguyệt chi trần bên trong vền vền chỉ sau ba hơi thở đã bị Hoang Cổ Bí Sách cắn nuốt sạch sẽ., Không gian mất đi Tuế Nguyệt Chi Trần, trong nháy mắt liền mục nát sụp đổ, trực tiếp hóa thành hư vô, giống như bị lực lượng tuế nguyệt ăn mòn. Bất quá Ngô Khí lại biết, không có đại lượng Tuế Nguyệt Chi Trần duy trì, không gian đã sớm mục nát kia mới có thể sụp đổ.

Sau khi không gian kia sụp đổ, Hoang Cổ Bí Sách không dừng lại một chút nào, rung động lắc lư ông một cái, lại xuất hiện lần nữa.

Trong không gian kế tiếp, trong lượng lớn năm tháng bụi mù, một vòng mặt trời vàng chói mắt hiện ra.

Vù vù...

Lại là cảnh tượng kia, dòng nước lũ xám trắng trong khoảnh khắc tụ tập lại, hướng về một vòng mặt trời màu vàng kia mà đi.

Hoang Cổ Bí Sách, cũng là người đến không cự tuyệt, cực kỳ khùng bỏ thôn phệ tất cả Tuế Nguyệt Chi Trần vào.

Ngô Khí nhìn cảnh tượng này phát sinh, đã có chút chết lặng, sự kinh hãi trong mắt cũng dần dần biến mất, lộ ra một tia hưng phấn mong đợi. Bên ngoài không gian mới cũng xuất hiện thân ảnh của hắn.

Ầm... Ầm...

Động tĩnh liên tiếp, Hoang Cổ Bí Sách xuất hiện, thôn phệ tất cả Tuế Nguyệt Chi Trần, không gian sụp đổ, biến mất, quá trình như vậy, vòng đi vòng lại, không ngừng phát sinh.

Mỗi một bước ra, liền mang ý nghĩa thân ảnh Ngô Khí sẽ xuất hiện bên ngoài không gian mới, tầng tầng không gian, tràn ngập một tầng màng ngăn cách của Tuế Nguyệt Chi Trần, không ngừng biến mất trước mặt Ngô Khí.

Theo thân ảnh Ngô Khí càng ngày càng tới gần phần cuối không gian kia, trái tim xám trắng khô cạn cũng lớn như núi cao kia, khát vọng từ sâu trong hồn phách tuôn ra càng thêm kịch liệt, trong đầu Ngô Khí, lời triệu hoán kia làm Ngô Khí không thể kháng cự càng thêm rõ ràng.

Một loại khí tức khủng bố tôn quý, dần dần bắt đầu xuất hiện trong cảm ứng của Ngô Khí, chỗ đầu nguồn, chính là trái tim xám trắng bị phù văn Tuế Nguyệt Đại Đạo hiển hóa ra phong ấn.

Ầm... Ầm...

Lại một trọng không gian phá toái biến mất, Hoang Cổ Bí Sách đã cực kỳ chói mắt, sau khi thôn phệ hết tất cả Tuế Nguyệt Chi Trần trong không gian kia, quang mang lóe lên, liền xuất hiện trong tầng không gian tiếp theo.

Đây là không gian rộng lớn nhất, bên trong tràn ngập Tuế Nguyệt Chi Trần, đã không còn như sợi tóc, từng sợi chập chờn, lại có nửa ngón út nhỏ bé, phát ra khí tức, Ngô Khí cảm

ứng, nếu là ở Loạn Ma Hải bộc phát, đủ để cướp đoạt toàn bộ thọ nguyên của mấy trăm vạn tu sĩ ở Loạn Ma Hải này.

Không gian tầng cuối cùng, đồng thời cũng là tầng ngăn cách cuối cùng, trái tim xám trắng kia làm cho đáy lòng Ngô Khí bất luận như thế nào cũng không thể an tĩnh lại, vô cùng rõ ràng xuất hiện trước mắt Ngô Khí.

Đến canh năm.

Mẹ kiếp,

Vù vù

Kim quang lấp loé, Hoang Cổ Bí Sách lần nữa hiển hiện, trong tầng không gian cuối cùng.

Như cảnh tượng trước đó, trong Hoang Cổ Bí Sách kia, tản mát ra khí tức khiến Tuế Nguyệt Chi Trần không cách nào kháng cự, cho dù trong không gian này, mỗi một sợi Tuế Nguyệt Chi Trần đều có kích thước bằng một nửa ngón tay cái, đủ để cướp đoạt toàn bộ thọ nguyên còn lại của một tu sĩ Phản Hư cảnh.

Dòng nước lũ xám trắng so với bất cứ thời điểm nào trước đó đều kịch liệt xuất hiện trong không gian này, vô thanh vô tức tràn vào trong lỗ đen kim vạn kia, cảnh tượng Ngô Khí lo lắng không xuất hiện.

Vẫn như cũ, Hoang Cổ Bí Sách, lấy hết toàn bộ Tuế Nguyệt Chi Trần...

Chỉ là lần này, không gian tầng cuối cùng, kiên trì thời gian còn lâu hơn những không gian trước đó.

Trọn vẹn thời gian nửa nén hương trôi qua, bên tai Ngô Khí mới truyền đến tiếng vang đã có chút quen thuộc.

Ông... Âm

Hư không sụp đổ, tiếp theo trực tiếp hóa thành hư vô.

Bành

Một bước cuối cùng, trong nháy mắt Ngô Khí phá toái không gian biến mất, bước ra ngoài.

Trước mắt hắn, không còn Tuế Nguyệt Chi Trần tồn tại nữa, hiển lộ ra, là một phương thiên địa vô cùng rộng lớn.

Bốn phương tám hướng không thấy điểm cuối, chỉ có hư vô và bóng tối, tựa như trước mắt Ngô Khí đang nhìn thấy, không phải là không gian, mà là vũ trụ, biển sao.

Trong một vùng thiên địa này, chỉ có một trái tim lớn như ngọn núi, toàn thân màu xám trắng, khô cạn quắt, không có một chút khí tức nào hiển lộ ra, trên vỏ ngoài xám trắng kia có khắc từng đạo phù văn huyền ảo rậm rạp, bên trong mỗi một đạo phù văn đều ẩn chứa chí lý thiên địa không thể tưởng tượng.

Ánh mắt Ngô Khí quét qua, lập tức có một đạo phù văn lọt vào mắt.

Àm

Trong đầu lâu Thần Cung, nguyên thần Ngô Khí trong nháy mắt liên rung động, hoàn toàn không thể khống chế, trong minh minh, một dòng nước lũ chí lý vọt tới, quấn chặt lấy nguyên thần của hắn, muốn kéo hắn vào một cảnh giới thần bí.

Không có địch ý.

Đáy lòng Ngô Khí, dự cảm đầu tiên sinh ra. Trong cảm ứng biến hóa đột ngột này đối với hắn chẳng những không có một chút thương tổn, còn có lợi ích to lớn vô cùng. Nếu có thể bị dòng lũ chí lý kia kéo vào cảnh giới thần bí, liền có thể đạt được lực lượng cường đại dị thường huyền ảo.

đồn ngộ đây là giác ngộ.

Nếu là có tu sĩ có kiến thức uyên bác ở đây, nhìn thấy cảnh tượng trong đầu Ngô Khí Thần Cung, lập tức sẽ kinh hô thành tiếng, vô cùng hâm mộ Ngô Khí.

Vừa rồi, phù văn Ngô Khí nhìn thấy, ánh mắt của hắn dẫn động chí lý trong đó, tiếp theo muốn kéo Ngô Khí vào thế giới tinh thần không biết tên kia, để Ngô Khí ở trong đó lĩnh ngộ thiên địa lực ẩn chứa trong đạo phù văn kia.

Chuyện tốt như vậy, tự nhiên sẽ không gặp nguy hiểm, cũng không có địch ý gì.

Nhưng không biết vì sao, trong lòng Ngô Khí vừa muốn thuận theo thì đột ngột lại toát ra một cảm giác chán ghét cực kỳ nồng đậm. Lập tức khiến Ngô Khí từ trong cảnh giới đồn ngộ thần bí kia thoát ly ra.

Uống xong...

Đột nhiên Ngô Khí kêu lên một tiếng đau đớn, hai mắt đột ngột mở ra, lập tức nhớ tới một màn phát sinh trước đó, từng luồng từng luồng rung động lập tức sinh ra trong lòng hắn, hàn khí toàn thân khiến hắn đều run rẩy cũng sinh ra sau đuôi xương cụt, thẳng đến Thiên môn.

Cạm bẫy...

Ngô Khí mặc dù ở chỗ này lộ ra vô cùng nhỏ yếu, tựa như nơi này bất luận vật gì cũng có thể lấy đi tính mạng Ngô Khí, nhưng không có nghĩa là Ngô Khí sẽ mặc cho người định đoạt, thậm chí mơ hồ đã trúng cạm bẫy, vẫn lạc ở đây.

Tuy rằng luồng nước lũ chí lý kia là hiện ra ở trong mình mình, không có một vết tích nào có thể đi theo, nếu là người thường, chỉ sợ sẽ nghĩ là chỉ là mình không cẩn thận, nhìn thoáng qua phù văn ẩn chứa Tuế Nguyệt Chi Đạo, do đó đồn ngộ. Nhưng Ngô Khí, lại trong khoảnh khắc đó cảm nhận được một cỗ lực lượng khác tồn tại.

Lúc này sau khi lui ra, dự cảm kia càng thêm rõ ràng, giống như trước đó Ngô Khí bị kéo vào trong cảnh giới đồn ngộ kia, liền vĩnh viễn trầm mê trong đó, không cách nào tỉnh lại.

Mặt mũi Ngô Khí đại biến, đáy lòng cũng sinh ra lửa giận mãnh liệt, vừa rồi nếu không phải cảm giác chán ghét từ trong đoạn tay cụt kia của hắn truyền ra, cưỡng ép cắt đứt quá trình đồn ngộ của Ngô Khí, chỉ sợ bây giờ hắn đã thật sự trầm mê trong đó, không cách nào tự kèm chế.

Hừ.

hừ lạnh một tiếng, thân hình đột nhiên lui sau, đồng thời, đáy lòng Ngô Khí, tâm niệm vừa động, không áp chế động tĩnh của Hoang Cổ Bí Sách kia nữa.

Ông... Âm

Cảnh tượng quen thuộc lại xuất hiện lần nữa ở nơi này.

Bất quá lần này khủng bố mới là ngăn cách cuối cùng, trước mặt Ngô Khí, khóa phù văn toàn thân đều bị Tuế Nguyệt Chi Đạo hiển hóa bao vây lấy trái tim, đột nhiên xuất hiện một vòng kim quang.

Hoang Cổ Bí Sách

Tuy rằng Hoang Cổ Bí Sách vô cùng thần bí, có năng lực làm cho Ngô Khí hoàn toàn không nghĩ tới, nhưng nguyên thần Ngô Khí vẫn có thể khống chế nó, lúc trước ở trong mộ hoang sơn môn Vạn Tượng Tông, hắn cũng đã luyện hóa nó.

Xuất phát từ sự cẩn thận, sau khi Hoang Cổ Bí Sách thôn phệ sạch sẽ tầng tầng Tuế Nguyệt Chi Trần trong không gian kia, Ngô Khí liền tạm thời ngăn chặn Hoang Cổ Bí Sách, miễn cho nó tiếp tục thôn phệ, tính cả khóa Tuế Nguyệt Phù văn cực kỳ trọng yếu trên trái tim xám trắng đối với Ngô Khí đạt được đồng loạt cắn nuốt, sau đó dẫn phát hậu quả gì không thể biết.

Sau khi tính toán như vậy, Ngô Khí cũng không nghĩ tới, hắn vèn vèn chỉ quét qua phù văn kia một chút, liền triệt để vẫn lạc ngay tại chỗ.

Trong lòng hắn giận dữ, đồng thời cũng muốn nhìn một chút, phù văn bên trong từng đạo Tuế Nguyệt Chi Đạo hiển hóa ra kia, rốt cuộc ẩn giấu cái bẫy gì, hơn nữa xem ra lúc này nếu không thể thanh trừ những phù văn này, Ngô Khí đừng nói là đạt được truyền thừa hoàn chỉnh, ngay cả liếc mắt nhìn cũng không được.

Tâm niệm Ngô Khí vừa động, cuốn sách Hoang Cổ bí kia liền động, rung động lắc lư một cái, xuất hiện trên trái tim xám trắng lớn như núi kia.

Kim quang phun trào, có khí tức hấp dẫn cực lớn với lực lượng tuế nguyệt, từ bên trong Hoang Cổ Bí Sách tràn ra.

Tuy không có tiếng vang, nhưng trong cảm ứng của Ngô Khí, bên trên trái tim xám trắng kia bao trùm từng đạo lạc ấn phù văn, đồng thời bắt đầu chớp động quang mang, đều là màu xám trắng, từ xa nhìn lại, giống như mạch máu trên trái tim kia, đang không ngừng lay động.

Nhưng vào lúc này, từng đạo phù văn ẩn chứa Tuế Nguyệt Chi Đạo còn chưa từng động dậy, không có bị hút vào.

Trong một vùng thiên địa này, dị biến đột nhiên sinh ra.

Vù vù

Trên trái tim xám trắng, dưới Hoang Cổ Bí Sách, một màn sáng đen kịt không gì sánh được, trong nháy mắt hiển hiện ra.

Không có một chút dấu hiệu, đột ngột cực kỳ, trước khi màn sáng kia hiển ra, Ngô Khí thậm chí còn không có chút cảm ứng nào.

Nguyên bản bởi vì trong Hoang Cổ Bí Sách tuôn ra kim quang mà xuất hiện động tĩnh, từng đám phù văn khắc vào trái tim xám trắng kia, đột nhiên tại thời điểm màn sáng đen kịt hiển hiện, toàn bộ đều yên lặng lại.

Cảnh tượng kia, giống như là tồn tại tầng màn sáng kia, chặt đứt toàn bộ liên hệ giữa hai bên.

Ngô Khí đang hung bạo lui lại, đột nhiên cảm ứng được cái gì, mặt biến sắc, thân hình dừng lại, đồng thời một cái huyết trào bỗng nhiên nắm lấy Hoàng Tuyền Tiên quán bên hông, không chút do dự, lực lượng khổng lồ của Tu La thân thể sinh ra, nắm lấy Hoàng Tuyền Tiên hất lên phía sau mình.

Cơ hồ đồng thời, sau lưng Ngô Khí, đột nhiên hư không vỡ nát, một bóng người hung uy ngập trời hiển ra.

Ầm

Chủ nhân của thân ảnh này không nói một lời, ngay sau đó từ trong hư không đi ra, đánh ra một quyền về phía đầu lâu Ngô Khí.

Quyền ảnh như ngọc, lấp lóe quàng mang óng ánh, rõ ràng là bình thường không có gì lạ, nhưng khi sắp rơi xuống đầu Ngô Khí, đột nhiên bộc phát ra quyền thể hung hãn không cách nào tưởng tượng, phiên thiên phúc địa, khủng bố không gì sánh được, toàn bộ hư không đều bị một quyền này đánh nát, nhưng quyền thể lại không giảm chút nào, vẫn như cũ rơi xuống đầu Ngô Khí.

Ngô Khí ném Hoàng Tuyền Tiên ra sau lưng mình, cũng có uy lực cực lớn, Hoàng Tuyền Chi Hà cộng thêm Tu La thân thể to lớn, đang muốn va chạm với nắm đấm hung uy ngập trời kia, hư không lại bị quyền thể đánh nát, hư không loạn lưu nhất thời cuốn ra, kiềm chế lại Hoàng Tuyền Tiên của Ngô Khí.

Không tốt.

Trong nháy mắt, Ngô Khí chỉ cảm thấy cả người như con mèo bị giẫm phải đuôi, lập tức xù lông, nghẹn họng nhìn trân trối, tính mạng uy hiếp cực kỳ nồng đậm rơi xuống đáy lòng hắn.

Hắn có một loại dự cảm, nếu không thể tránh thoát quyền thể kia, đầu của hắn lập tức sẽ nổ tung thành một đồng huyết nhục. Ở Thần Cung trong đầu, còn có nguyên thần ngồi ở đó, đều sẽ bị quyền thể khủng bố kia đánh nát, không thể may mắn thoát khỏi. Ngô Khí bây giờ là tu sĩ Phản Hư cảnh, nhưng nếu bị người ta đánh nát đầu lâu, ngay cả nguyên thần cũng đồng thời nổ tung, giống như vậy không có khả năng sống sót, ngoại trừ chết đi, sẽ không có kết cục khác.

Trải qua khúc chiết, Ngô Khí mới tới đây, mắt thấy cơ hội bổ sung đầy đủ truyền thừa của Hoang Cổ mà hắn đạt được trước mắt, lại bị người ta một quyền đánh chết, đến giờ phút nước một hồi trống rỗng, bất luận như thế nào, Ngô Khí cũng sẽ không tiếp nhận vận mệnh như vậy.

Bên trong Thần Cung, hư ảnh nguyên thần trong biển sương mù cũng bắt đầu điên cuồng run rẩy, trong cơ thể khí huyết sôi trào, dòng lũ chân nguyên đột nhiên lao nhanh, quả thực muốn làm nổ tung kinh mạch đan điền, dưới sự uy hiếp tính mạng, mặc kệ là thân thể hay nguyên thần, tất cả tiềm năng đều bị Ngô Khí mạnh mẽ bức cho bộc phát ra.

Ngang... Khang.

Điên cuồng gào thét, một loại ý niệm điên cuồng từ trong tiếng rống phát ra.

Trong tiếng gào, Ngô Khí cảm thấy thời gian giữa thiên địa tựa hồ chậm hơn một chút, mặc dù một ít này, ngay cả một phần mười thời gian đều không có, nhưng trong đó Ngô Khí lại thấy được một đường sinh cơ thuộc về hắn.

Ầm

Quyền thể rơi xuống, nắm đấm óng ánh như ngọc kia, cũng trong tiếng rống đã rơi vào trên đầu Ngô Khí.

Nhưng lại không phải là nơi nắm đấm lúc trước muốn rơi xuống... Ngô Khí sau gáy, đầu Ngô Khí đột nhiên ngửa ra sau, một đôi sừng nhọn hoắt của nó liền nghênh đón nắm đấm cực kỳ khủng bố kia.

Bộp bộp....

Trong tiếng vang giòn, hai đôi mắt Tu La của Ngô Khí chỉ ngăn cản một chút đã bị quyền thế hoàn toàn đánh nát.

Nương theo cơ hội ngăn cản kia, thân thể Ngô Khí khổng lồ ngàn trượng rút cuộc nghiêng ra, ngạnh kháng lấy quyền thế cực kỳ khủng bố kia.

Ầm

Lại một tiếng vang thật lớn, lại là bả vai Ngô Khí, không có tránh thoát thế lực quyền kia, trong nháy mắt bị đánh thành một bãi thịt nát, vảy đen phá toái, huyết hà chảy xuôi, thê thảm cực điểm.

Thứ sáu đến kêu, ngón tay lại rút ra các huỳnh đệ, tiểu lâu khóc máu cầu vé, thích đánh giá vé nhất, đặt ra vé căn bản, đánh thưởng thêm hoa trên gấm, đề cử sưu tầm cũng không tệ, chấp tay quỳ xuống cầu...

Mẹ kiếp,

Tu La thể, mặc dù huyết mạch không hoàn chỉnh, nhưng vẫn khiến Ngô Khí dựa vào lực lượng trong cơ thể chém giết với cường giả Hợp Đạo cảnh, có thể thấy được hấn rất mạnh.

Nhưng ngay trước một hơi thở, hư không bị xé rách không hiểu, nắm đấm óng ánh như ngọc thạch đánh ra, chẳng những trong nháy mắt đánh nát hai sừng trên đầu Ngô Khí, ngay cả bờ vai của hấn cũng bị nổ thành một bãi thịt nát, vảy đen vảy ra, huyết hà chảy xuống, chật vật đến cực điểm.

Ngô Khí lui nhanh lại, tránh cho toàn bộ vận mệnh bị nổ nát, cả người lập tức lùi nhanh lại.

Hoàng Tuyền Tiên quần ngang trước người, một đôi mắt máu đỏ tươi, gắt gao nhìn chăm chăm vào chỗ khe hở hư không kia.

Là ai?

Đột nhiên bị tập kích, thiếu chút nữa là mất cả tính mạng, ngay cả khuôn mặt đối thủ còn không nhìn thấy, cũng khó trách lúc Ngô Khí nghi hoặc cũng là lửa giận ngập trời.

Ầm

Khe nứt mở rộng, một bóng người hung uy ngập trời hiện thân trong khí thế đáng sợ bao phủ toàn bộ trời đất.

Một vùng thiên địa này yên tĩnh, bỗng nhiên bị phá vỡ, một cỗ khí thế làm cho toàn bộ thiên địa đều rung động lắc lư rên rỉ, từ trong khe hở, quét ra.

Ma uy thần uy.

Oanh oanh oanh..

Hư không rên rỉ không ngừng, tựa hồ tùy thời đều sẽ vỡ nát, giữa thiên địa tất cả đều sẽ biến mất, chỉ còn lại một bóng người kia, vền vền chỉ xuất hiện, uy thế tuôn ra, liền chiếm cứ tất cả không gian hẻo lánh, trong chốc lát biến thiên địa này thành như vũng bùn.

Xa xa, Ngô Khí vẫn là thân thể Tu La ngàn trượng, nhưng trong một đôi mắt máu tươi của hắn, lại lộ ra vẻ ngung trọng. Thậm chí lửa giận đều bị che khuất, ánh mắt của hắn rơi vào bóng người bao phủ cả thiên địa kia.

Tóc tai bù xù. vải gai, áo gai, chân trần, ngũ quan thô sơ kỳ dị, không giống người hiện tại, một đôi tay áo xuất ra quyền, như thịt ngọc trong suốt, cực kỳ quái dị. Dưới mái tóc đen, hiển lộ hốc mắt, lại không có một chút điểm trắng mắt. Cũng không có con ngươi, bóng tối, bên trong như vũ trụ vực sâu, tràn ngập hắc ám.

Chỉ là đứng ở nơi đó, liền để toàn bộ thiên địa đều phát ra tiếng rên rỉ, tựa như căn bản không thể dung nạp hắn tồn tại, tựa như người này căn bản không nên xuất hiện ở thế giới này.

Đây là một vị Ma Vương, là Ma Vương chân chính.

Vù vù

Trong lúc Ngô Khí kinh hãi, trong hốc mắt u ám kia, đột nhiên có một ánh mắt xuyên qua hư không, rơi vào trên người Ngô Khí.

Trong nháy mắt, lực uy áp vô cùng trầm trọng vô thanh vô tức rơi xuống trên người Ngô Khí.

Uống xong...

Thống khổ hừ một tiếng, Ngô Khí chỉ cảm thấy trong cơ thể truyền đến từng luồng cảm giác khó chịu. Như trên người bỗng nhiên bị đè lên hơn một ngàn ngọn núi cao, cho dù là Tu La thân thể của hắn, cũng thiếu chút nữa bị ép quỳ rạp xuống đất.

Người... Có biết tội của mình không...

Thiên địa cộng minh, tràn ngập thanh âm uy nghiêm không cách nào kháng cự, ầm ầm vang vọng, truyền vào trong tai Ngô Khí. Thuần tức để hắn cảm thấy mình đối mặt lúc này, là một vị Ma Vương chân chính, mà hắn mạo phạm uy nghiêm của Ma Vương, tội đáng chết vạn lần, trọn đời không thể siêu sinh.

Khi ý nghĩ này nảy sinh trong lòng Ngô Khí, lập tức khiến hắn thanh tỉnh lại từ trong kinh hãi, một luồng lửa giận mãnh liệt cùng không cam lòng bốc lên, như biển gầm, như nước lũ, trong lòng hắn đột nhiên bạo phát ra. Toàn bộ ý niệm thần phục đều bị hắn ầm ầm cắn nát.

Đầu ngẩng lên, ý niệm bất khuất mãnh liệt, theo một tiếng gào rú, ầm ầm tràn ra.

Bành

Hư không sụp đổ, chân trần bước ra một bước, ánh sáng óng ánh lấp lóe, ma uy như ngục, một đôi mắt như vực sâu rơi vào trên người Ngô Khí, uy áp lại nặng, trong thời gian ngắn như có hơn một ngàn ngọn núi cao rơi vào trên đầu, mặc dù Ngô Khí điên cuồng gào thét, cũng không cách nào khiến thân thể của mình đứng lên, mà là từng chút một lao xuống mặt đất.

Xoay người điếm một chút, tựa hồ lúc nào cũng có thể hai chân cong lại, lập tức quỳ xuống.

Oành oành oành...

Một đôi chân trần, mỗi lần bước ra một bước, hư không liên sụp đổ một chỗ, rên rỉ rung động, khủng bố vô cùng.

Tuy là tóc tai bù xù, trên gương mặt cổ sơ không có một chút biểu cảm nào, uy thế phát ra lại như một vị Viễn Cổ Ma Vương, đến đâu là địa ngục, bất kỳ sinh linh nào, đều phải thần phục, nếu không sẽ... hủy diệt.

Dur nghiệt Ma Thần chết đi.

Bành

Lại một bước hạ xuống, hư không trước mặt Ngô Khí hoàn toàn sụp đổ, không gian như lưu ly nghiền nát, âm thanh như sấm sét, vang vọng trong đầu Ngô Khí, giống như muôn ngàn sinh gầm chết hồn phách của hắn. Trong con ngươi như vực sâu, là vô cùng miệt thị, giống như là giẫm chết một con kiến, không thể để cho lòng vị Ma Vương này nổi lên một chút gợn sóng nào.

Nguy cơ.

Nguyên thần Ngô Khí điên cuồng lắc lư, quả thực như muốn giải thể, từng luồng từng luồng nguy cơ nồng đậm đến không dám tưởng tượng, như Âm Ảnh Thủy đánh vào đáy lòng Ngô Khí.

Chạy trốn chạy trốn.

Nắm đầm trong suốt như ngọc lại một lần nữa xuất hiện trên đỉnh đầu Ngô Khí, quyền thế tràn ra, hư không đều đổ sụp, loạn lưu tuôn ra, lại ngay cả quấy nhiễu một chút quyền thế kia cũng không làm được.

Ma uy như ngục, đây hoàn toàn là Ma Vương đến từ thời đại viễn cổ, thiên địa vạn vật thương sinh trong mắt hắn, đều là sâu kiến.

So sánh với lúc trước, lần này Ngô Khí hoàn toàn cảm thụ được hoàn toàn rõ ràng từ trên thân vị Viễn Cổ Ma Vương này phát ra uy thế, một vùng thiên địa này đều bởi vì sự tồn tại của hắn, tự động hóa thành một khu vực như địa ngục, khí tức ngưng tụ ra từng tòa sơn nhạc vô hình, đè trên người Ngô Khí, để hắn không thể động đậy.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn, trên đỉnh đầu lóe ra hào quang óng ánh, nắm đầm cực kỳ đẹp mắt, trong ma uy vô tận muốn giáng xuống đầu của hắn.

Trước đó để tránh được quyền kia, Ngô Khí đã trả giá bằng hai sừng cùng bả vai mình, cực kỳ chật vật. Nhưng lần này, hắn muốn trả giá khác cũng không được, dưới ma uy, hắn ngay cả nhúc nhích một chút cũng không làm được, chỉ có thể phần nộ gào thét, như một con thú khốn kiếp, tận mắt nhìn thấy mình vẫn lạc.

Ngang... Khang.

Không...

Bên trong đầu lâu Thần Cung, biển sương cuộn cuộn, nguyên thần Ngô Khí run rẩy càng thêm điên cuồng, đồng thời có ý niệm điên cuồng cũng xuất hiện trong lòng hắn.

oanh kích Tu La Tu La.

Biến hóa cực kỳ đột ngột, bên trong thần cung Ngô Khí, đột nhiên tràn vào một dòng nước lũ, bên trong hang núi hắc hồng quang mang, từng đoàn từng đoàn hắc quang nồng đậm nhảy ra, ở bên trong là từng đầu hư ảnh Tu La rút nhỏ rất nhiều lần, đang tự mình diễn hóa ra rất nhiều thần thông Thái Cổ Tu La, mỗi một loại đều có uy lực mạnh mẽ, chiến thiên chiến địa.

Truyền thừa chi nguyên Tu La nhất tộc truyền thừa huyết mạch truyền thừa.

Trong bước ngoặt cuối cùng này, người xuất hiện trong não hải Thần Cung của Ngô Khí, chính là huyết mạch truyền thừa của Tu La nhất tộc bị Ngô Khí một mực bài xích, một đoàn bị tu la thân thể của hắn hấp dẫn, từ dưới Hoàng Tuyền Nhãn dẫn ra khí tức Tu La cảnh.

Sở dĩ Ngô Khí không chấp nhận nguồn truyền thừa này vốn đã từng khiến bốn vị tu sĩ Hợp Đạo cảnh điên cuồng tranh đoạt, là vì không muốn bị chuyển hóa thành một con Tu La chân chính, chỉ biết giết chóc và thôn phệ, mất đi linh trí, triệt để mất đi chính mình.

Nhưng hiện tại dưới nguy cơ sinh tử, hắn lập tức từ bỏ tất cả, đáy lòng chỉ có một ý niệm, đó chính là: giữ được tính mạng:

Trong vụ hải, nguyên thần Ngô Khí ngồi ngay ngắn trong đó, bỗng nhiên há miệng, tâm niệm vừa động, lực hút mạnh mẽ nồng đậm liền sinh ra trong miệng nguyên thần Ngô Khí.

Dòng nước lũ đỏ thẫm vốn đang nhanh chóng chảy xuôi kia, sau khi Ngô Khí động tâm niệm, càng ầm một tiếng điên cuồng phun trào, trong nháy mắt đều chui vào trong miệng Nguyên Thần của Ngô Khí.

Ầm

Lực lượng truyền thừa huyết mạch vừa tiến vào nguyên thần Ngô Khí, trong khoảnh khắc, như hỗn độn sơ khai, thiên địa sinh ra, một dòng lũ khiến Ngô Khí hoàn toàn không thể phản kháng, hiển hóa ra từng đầu Tu La dữ tợn gào thét, hoàn toàn chiếm cứ nguyên thần Ngô Khí.

Uống....

Ngô Khí điên cuồng gào thét, chỉ cảm thấy linh trí của mình bị một cỗ khí tức hung sát vô biên trùng kích, trong nháy mắt bị nhấn chìm trầm luân.

Từng đầu Tu La dữ tợn rút nhỏ rất nhiều lần hiện ra trong nguyên thần Ngô Khí, ma khí phun trào, diễn hóa ra một loại thần thông thái cổ cực kỳ huyền ảo, đồng thời còn có vô số khí tức mặt hung sát bộc phát ra, sương mù nguyên bản vẫn là trắng xoá, hầu như trong nháy mắt, tựa như bị mực nước xâm nhiễm qua, trở nên một mảnh đen kịt.

Ngoại giới, Ngô Khí bị uy áp trong hư không áp bách muốn quỳ rạp xuống đất, trong giây lát khí tức hoàn toàn thay đổi.

Đầu lâu mãnh liệt ngẩng lên, trong cơ thể tuôn ra từng cỗ quang mang đỏ thẫm cực kỳ kịch liệt, bao phủ thân thể nó trọn vẹn ngàn trượng vào trong đó. Hắc lân rung động, khí tức lạnh thấu xương hung sát trào ra, đem những áp lực như núi cao áp bách tới kia nổ nát, hai sừng vốn đã không tồn tại, còn có một bả vai bị nổ thành một bãi thịt nát, dưới quang mang hắc hồng chớp động, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được khép lại...

Rầm... tiếng gào thét vang vọng.

Tu La điên cuồng hét lên, thân thể ngàn trượng lập tức thẳng lên, hung sát ma khí phô thiên cái địa từ trong cơ thể hắc lân tuôn ra, những lực lượng áp bách kia còn chưa tới gần thân thể hắc lân đã bị nổ nát.

Xuy.

Huyết trảo ngang trời, tránh thoát áp lực núi cao vô tận trong hư không, một đôi huyết trảo Ngô Khí mang theo lực lượng khủng bố bắt ra ngoài.

Chỉ thấy trong hư không, một quyền đánh xuống, quyền thế ngập trời, ma uy như ngục, tản ra khí tức khủng bố tôn quý; Huyết Trảo chộp ra, ngón tay uốn cong như muốn xé rách thương khung, khí tức hung sát càng là xoắn nát tất cả.

Oanh oanh oanh!

Va chạm, ngay cả một hơi cũng không có, một quyền kia liền va chạm vào nhau, cơ hồ lập tức, khu vực hai quyền giao

nhau, phiến hư không kia, lập tức sụp xuống, dư ba kinh khủng không gì sánh được tản ra bốn phía, lập tức xoắn nát hư không chung quanh thành bùn nhão, làm cho người cực kỳ sợ hãi.

Rắc rắc rắc

Trong tiếng nổ, năm đám óng ánh như ngọc kia thu trở về, vị Ma Vương này, thân hình không hề nhúc nhích chút nào, một đôi mắt, vẫn như cũ như vực sâu, tản ra khí tức tôn quý miệt thị hết thảy.

Mà Ngô Khí, huyết trào vỡ nát, năm móng vuốt lởm chởm đều gãy nát, thân thể ngàn trượng càng như bị sét đánh, bàn chân to lớn che lấp vầy đen không ngừng lui về phía sau, chà đạp hư không, từng gợn sóng khủng bố nhộn nhạo ra, giọt máu to lớn rơi xuống, từng đoàn từng đoàn đập xuống.

Giao thủ thêm lần nữa, lại lần nữa bị thương.

Tiếng rống vang lên.

Không có bất kỳ chậm trễ nào, trong nháy mắt bị một quyền đánh lui huyết trào phá toái, tràn ngập khí tức sát lục gào rú vang vọng mỗi một góc thiên địa này.

Cảm ơn Tiêu Dao Quan Âm nghịch loạn Thiên Nữ lục sáu sáu trăm sáu ngàn linh trùng đã đánh thương và đánh giá vé ủng hộ tiểu lâu khác, đợi chút nữa còn có cập nhật, tiếp tục cầu a.

Mẹ kiếp,

Âm

Vẫn là một quyền, bình thường không có gì lạ, quyền như ngọc, đánh ra lại khiến cho toàn bộ hư không sụp đổ.

Quyền thể vô cùng khủng bố, bao phủ thiên địa, dễ dàng bao phủ thân thể Ngô Khí vào trong đó.

Trong con người như vực sâu tản ra khí tức vô cùng tôn quý, vạn vật thương sinh trong mắt hẳn đều là sâu kiến, có thể giết chết, đây là một vị Ma Vương, đến từ viễn cổ Ma Vương.

Rầm... tiếng gào thét vang vọng.

Tiếng gào thét kinh thiên động địa vang lên mãnh liệt, từ trong miệng máu của Ngô Khí đi ra, hóa thành từng tiếng gầm khủng bố, bốc lên bốn phương tám hướng.

Tu La ~ Tu La ~

Âm tiết cổ xưa nương theo tiếng gào thét vang vọng, mỗi một âm tiết đều dị thường cổ lão nguyên thủy, thậm chí khí tức so với một vị Ma Vương uy thế ngập trời kia càng lớn hơn.

Ngô Khí buông ra nguyên thần phòng ngự của mình, cắn nuốt toàn bộ lực lượng huyết mạch Tu La nhất tộc trong cơ thể mình, lúc này trong nguyên thần của hắn, các loại Thái Cổ thần thông khủng bố không ngừng diễn hóa, mà trong cơ thể hắn, thuộc về lực lượng huyết mạch khủng bố của Tu La nhất tộc đang chém giết lẫn nhau với huyết mạch nhân loại của hắn... Dung hợp.

A.... rống.

Vượt quá dự liệu của Ngô Khí, ngay khi hắn cho rằng sau khi cắn nuốt huyết mạch truyền thừa của Tu La nhất tộc sẽ bị chuyển hóa thành một đầu Tu La, trong cánh tay trái của hắn, một đoạn tay cụt ám kim cuối cùng lại rung động một chút, một cỗ ý chí vô cùng mạnh mẽ, tuyên cổ tồn tại, đột ngột xuất hiện trong đầu của hắn.

Vào một cái chui vào bên trong nguyên thần của hắn, lực lượng Tu La nhất tộc hung sát vô cùng, từng luồng khí tức tiêu cực kia phảng phất như vô cùng vô tận, Tu La Ác Niệm, dưới cổ ý chí hăng cổ này, lại chôn vùi toàn bộ.

Tiếp nhận lực lượng huyết mạch Tu La nhất tộc, nhưng Ngô Khí vẫn là Ngô Khí.

Ý chí hăng cổ, vừa nhập nguyên thần Ngô Khí, trong nháy mắt, trong đầu Ngô Khí đã hiện ra một hư ảnh.

Đó là một người khổng lồ, sinh ra từ hỗn độn, đỉnh thiên lập địa, đầu ngẩng lên, dường như đang hướng về thiên đạo trong cõi u minh kia gào thét, một loại ý chí bất khuất trào ra. Hăng Cổ tồn tại, cho dù là lực lượng năm tháng cũng không cách nào tiêu diệt.

Ồ...

Tựa hồ đã nhận ra biến hoá trên người Ngô Khí, vị Viễn Cổ Ma Vương kia, quyền thế đánh ra đột nhiên nhanh hơn. Xuyên qua không gian phá toái, ngay lập tức rơi vào trên thân thể ngàn trượng của Ngô Khí.

Bành

Quyền thế như Ma sơn viễn cổ, đánh lên người Ngô Khí, cả cánh tay phủ đầy vảy đen trong khoảnh khắc liền vỡ nát. Không tồn tại cái gì cả. Huyết trào cánh tay kia vừa thoát ly thân thể Ngô Khí, liền bị quyền thế xoắn một phát, hóa thành hư vô.

Huyết nhục Tu La cường đại hơn so với bất luận máu thịt ma thú nào trong thiên địa, mặc dù là tiên khí ma khí, cũng chỉ có thể đả thương, nhưng không cách nào chôn vùi đến hư vô. Thế nhưng dưới quyền này, lại trong nháy mắt bị đánh thành hư vô.

Rống..... Ta muốn ngươi chết.

Là âm thanh của Ngô Khí, cả cánh tay bị đánh nát thành hư vô. Thông khổ mãnh liệt tràn lên, lập tức khiến nguyên thần Ngô Khí còn tỉnh táo lại lâm vào trong cơn tức giận.

Lúc này trong mắt Ngô Khí nhìn về phía vị Viễn Cổ Ma Vương kia, không còn chút kiêng kỵ nào, chỉ có giết chóc và lửa giận.

Ầm

Trong hư không, đột nhiên một dòng sông lưu ly vắt ngang mà đến, bờ sông bên kia, chính là vị Viễn Cổ Ma Vương kia.

Hoàng Tuyền Chi Hà, Ngô Khí thân ảnh, Tu La ngàn trượng. Ma khí như muốn thôn phệ thiên địa tuôn ra, mãnh liệt lao về phía Viễn Cổ Ma Vương.

Trong đầu lâu Thần Cung, nguyên thần Ngô Khí quả thực muốn hưng phấn ngất đi, lực lượng, lực lượng trước nay chưa từng có bị hắn nắm giữ, lúc này trong cơ thể hắn, đã nắm giữ nửa thành huyết mạch Tu La, tộc đàn hưng sát hiệu chiến nhất thời đại Thái Cổ, mặc dù có được nửa thành, cũng đủ để tung hoành thiên địa.

Hoàng Tuyền chi hà, độ tận Minh hồn.

Ngô Khí qua sông mà đến, hưng sát vô biên, trong khoảnh khắc cánh tay bị nổ nát kia liền khôi phục như cũ, nương theo ma khí ngập trời, thân thể Ngô Khí khê động, ngàn vạn ảo ảnh màu đỏ tươi xuất hiện, mỗi một loại ảo ảnh đều là một loại thần thông, thần thông thái cổ, âm âm nghiền ép mà đến, cảnh tượng này, quả thực giống như không biết bao nhiêu vạn năm trước, tộc đàn hưng sát vô biên của thời đại Thái Cổ lại lần nữa sống lại trở về.

Chiến trường Thiên Chiến Địa

Vị Viễn Cổ Ma Vương này cực kỳ tôn quý, là tồn tại được đại đạo, ở thời đại viễn cổ, đều là đại năng có thể trấn áp thế giới.

Nhưng vào lúc này, khí tức của hắn, lại không thể ảnh hưởng, trong mắt Ngô Khí, vị Ma Vương này chỉ sợ đã là một bộ... thi thể.

Oành oành oành...

Một lần nữa giao thủ, vị Viễn Cổ Ma Vương kia vẫn như cũ một quyền nện ra, quyền thế ngập trời, giống như muốn chôn

vùi toàn bộ thiên địa, cùng thân thể Ngô Khí va chạm với nhau.

Bất quá lần này, cũng không phải kết quả cả người Ngô Khí bị đập bay, hai bóng người, một lớn một nhỏ, vậy mà tự mình bạo lui, hai cổ lực lượng bàng bạc khùng bố đồng thời bộc phát ra, hư không ở giữa lập tức vỡ vụn, tiếp theo vô số hư không loạn lưu bạo ra, khu vực trăm dặm đều thành tương ứng.

Tiếng rống vang lên.

Thân ảnh ngàn trượng cường ép ngừng bạo lui thân thể, trong tiếng gào thét, mang theo khí thế hung sát vô biên lần nữa nhào về phía thanh Viễn Cổ Ma Vương kia.

Tiếng xé gió vang lên, hư không chỗ vị Viễn Cổ Ma Vương kia, đột nhiên hiện ra từng đạo huyết quang hẹp dài vô cùng dính cùng một chỗ, như từng thanh tuyệt thế lưỡi dao sắc bén, đều cắm vào chỗ sâu trong hư không.

Tu La Phệ Thiên

Vùng hư không to lớn kia, đột nhiên bị quang mang màu đỏ tươi bao trùm, sau đó người bắt đầu điên cuồng thu nhỏ lại, bị cường ép từ trong thiên địa xé rách xuống, sau đó hóa thành một đoàn huyết hồng tương hồ, bao lấy một vị Viễn Cổ Ma Vương trong đó, đi vào trong miệng Ngô Khí.

Kinh hãi bất luận kẻ nào nhìn thấy cảnh tượng này, đều sẽ kinh hãi nói không ra lời.

Là Ngô Khí, vậy mà hắn lại muốn thôn phệ toàn bộ hư không kia, từng đạo huyết quang hẹp dài cắm vào không gian kia, căn bản chính là những chiếc răng nanh trong miệng máu của hắn.

Tu La tộc trời sinh chính là vì giết chóc và thôn phệ, bây giờ Ngô Khí có được lực lượng huyết mạch Tu La nhất tộc, vậy mà cuống vọng vô cùng, muốn tính cả vị Viễn Cổ Ma Vương kia, cùng nhau nuốt vào trong bụng.

Bộp bộp bộp

Rõ ràng, sâu trong hư không, trong một phương thiên địa, ba tiếng nổ liên tiếp vang lên.

Trước người Ngô Khí, đoàn không gian mơ hồ đang bay về phía dòng máu Ngô Khí kia, bên trong đó, Viễn Cổ Ma Vương liên tục đánh ra ba quyền, quyền thể kinh khủng tùy ý tràn ra, nhất thời liền đánh nát không gian kia, tránh thoát ra, còn có hào quang màu đỏ tươi kia, cũng bị quyền thể đánh nát.

Ma Thân dư nghiệt, tàn sát bừa bãi thiên địa, họa loạn thương sinh, đáng chết giết.

Giết giết giết giết giết.

Một vị Viễn Cổ Ma Vương vừa thoát ra ngoài, há miệng liền phun ra mấy tiếng tru tâm cổ xưa.

Mỗi một tiếng đều như một thanh đại chuỳ, âm âm nện ở trên tâm thần Ngô Khí, như muốn mạnh mẽ đánh xơ xác tâm thần Ngô Khí. Ngay cả hồn phách sâu trong nguyên thần cũng bị ảnh hưởng, thiếu chút nữa trực tiếp bị chấn ra ngoài cơ thể.

Nếu là trước kia, ngay cả khi Ngô Khí ngưng tụ thân thể nguyên thần, dưới lời nói tru tâm này, nhất thời sẽ bị đánh chết sống. Nhưng hiện tại, đã dung hợp đạo ý chí bất khuất kia, Ngô Khí sau khi nghe thấy từng tiếng từng tiếng giết giết kia, chẳng những không có chút sợ hãi nào, ngược lại sinh ra vô cùng chán ghét cùng miệt thị.

Thu thập ồn ào.

Trong miệng máu, sấm sét mãnh liệt, vang vọng đất trời. Đột nhiên vào lúc này, một cỗ sát ý cực kỳ mãnh liệt từ đáy lòng Ngô Khí bốc lên.

Không chút do dự, Ngô Khí lại ra tay lần nữa, huyết trào mở ra, trào thủ lờm chờm như mở ra thiên địa, ma khí bàng bạc tùy ý phát tiết ra, bao phủ tất cả mọi thứ trong vùng thiên địa này vào trong, bao gồm cả đầu Viễn Cổ Ma Vương kia.

Canh hai đến, xin vé phá lệ, ngày mai thông báo: Ủm, bạo canh bảy thì thế nào?

Mẹ kiếp,

Thu thập ồn ào.

Hai chữ như sấm sét, từ trong miệng máu của Ngô Khí tràn ra, vang vọng đất trời.

Oanh oanh oanh..

Trên người Ngô Khí, khí thế khủng bố không gì sánh được, điên cuồng tăng vọt, không ngừng đè ép một vùng thiên địa này thuộc về khí tức vị Viễn Cổ Ma Vương kia, tiếng vang lớn không ngừng.

Ngô Khí xuất thủ, huyết trào ngang trời, huyết quang đỏ tươi đầy trời kèm theo ma khí bàng bạc không gì sánh được, đem vị Viễn Cổ Ma Vương này mạnh mẽ bao phủ vào trong. Trên từng ngón tay đá lởm chởm của Ngô Khí kia, ẩn chứa chí lý cực kỳ huyền ảo, nhưng khí tức hung thần hung sát, quả thực là muốn hủy thiên diệt địa.

Đồng thời ra tay, vị Viễn Cổ Ma Vương này, một đôi mắt vẫn như cũ như vực sâu, chỉ là ở trong đó, loại cảm giác tôn quý cao cao tại thượng kia đang biến mất, thay vào đó là sát ý vô tận, tựa như nhìn thấy thiên địch, tất sát chi.

Nắm đấm như thịt ngọc, óng ánh quang mang lấp lóe, chấn động hư không, đồng dạng có khí tức chí lý cực kỳ huyền ảo nhộn nhạo ra, như có thể xoắn nát tất cả, bất kỳ tồn tại nào cũng không thể ngăn cản, đều sẽ bị một quyền này đánh nát bấy.

Bành

Trong tiếng nổ mạnh, hai bóng người đồng thời lui về sau, là một kết quả ngang nhau.

Trong lòng sát ý đang nồng đậm, Ngô Khí bị một quyền đánh lui, sau đó nhe răng cười một tiếng, lại lần nữa lần thân tiến tới.

Thân thể ngàn trượng, vẩy đen lạnh, huyết trào dữ tợn, còn có một đôi sừng nhọn hoắt tuyệt thế, đồng loạt chuyển động, ma

khí phun trào, từng đoàn từng đoàn ảo ảnh kinh khủng trào ra, điên cuồng nhào về phía vị Viễn Cổ Ma Vương kia.

Tu La. Chém.

Tu La Diệt Thiên Ma trào

Minh Vương nổi giận.

Phệ linh...

.....

Mỗi một ảo ảnh đều là thần thông thực sự tồn tại, bị Ngô Khí quán chú vô cùng tràn đầy ma khí tinh thuần thi triển ra, bên trong hình như có tu la chân chính, từ thời đại Thái Cổ, thức tỉnh lại.

Thái cổ tu La chiến kỹ

Giữa ngàn vạn tộc đàn, thiện chiến giả, chỉ có Tu La Nhĩ.

Huyết mạch Ngô Khí không thuần, nhưng bây giờ đã dung hợp huyết mạch truyền thừa Tu La nhất tộc, dưới sự thúc đẩy của sát ý chiến ý, Ngô Khí càng không hề có kỵ, điên cuồng ra tay, lấy loại chiến kỹ đáng sợ kia, lấy thân thể Tu La thi triển ra.

Hư không này, Ngô Khí cùng hư không của vị Viễn Cổ Ma Vương kia, đã sớm hoàn toàn phá toái, trở thành tồn tại như vũng bùn nhão, tu sĩ Hợp đạo cảnh muốn xuyên qua ở trong đó cũng cực kỳ khó khăn, nhưng Ngô Khí chỉ là một bước ra, ma khí đại dương mênh mông lập tức theo sau. Loại thần thông chiến kỹ kia càng là thực chất hóa giống như vậy, mỗi người hiện ra một con Tu La dữ tợn, gào thét, vô cùng điên cuồng tràn về phía vị Viễn Cổ Ma Vương cuối cùng kia.

Cơ hồ không có bất kỳ trì trệ nào, cũng không có một tơ một hào sợ hãi hay là tâm tình gì khác hiển hiện ra.

Vị Viễn Cổ Ma Vương này, chỉ ngẩng đầu lên, một đôi mắt u ám cổ xưa khùng bố quét một chút khí tức đáng sợ kia vọt tới, từng đầu từng đầu hiển hóa ra thi triển Thái Cổ Thần Thông Tu La.

Oanh oanh oanh..

Ra tay, động tĩnh mãnh liệt hơn bất kỳ lúc nào, vào lúc này lại xuất hiện trong hư không hỗn loạn không chịu nổi này.

Hai nắm đấm của Viễn Cổ Ma Vương đánh ra, khí thể tôn quý hung hãn theo đó bạo phát ra, ngưng tụ thành một khu vực tràn ngập ma uy.

Ma Vực.

Trong khoảnh khắc, hai cỗ lực lượng khủng bố đến cực điểm xuất hiện dưới bối cảnh hư không sụp đổ lần thứ hai.

Bành

Kết quả không dám tin, Tu La tàn sát bừa bãi, vị Viễn Cổ Ma Vương kia, vậy mà sau khi hai cỗ lực lượng va chạm, kêu lên một tiếng đau đớn. Sau lưng người thân hình vô cùng cao quý, bỗng nhiên lui về phía sau một bước.

Vẻ vẻn chỉ là một bước này, lại làm cho hai mắt Ngô Khí đột nhiên sáng ngời, lực lượng huyết mạch Tu La thể nội kinh khủng không gì sánh được càng là hoàn toàn phát tiết ra bừa bãi.

Oanh oanh oanh...

Viễn Cổ Ma Vương một quyền đánh ra, bất luận Ngô Khí công kích như thế nào, vị Ma Vương hành tẩu từ viễn cổ kia, vĩnh viễn đều là một quyền đánh ra, đánh nát tất cả mọi thứ.

Trong đôi mắt u ám không chút ánh sáng như vực sâu kia, tuy có sát ý vô tận phun trào, nhưng chẳng biết tại sao, những khí tức khác tuy cũng tồn tại, nhưng hiển lộ ra lại cực kỳ chậm chạp, bị sát ý che giấu.

Ma uy như ngục không thể nghi ngờ, một quyền tùy ý, có thể thiếu chút nữa lấy đi cái mạng nhỏ của Ngô Khí. Lực lượng của vị Viễn Cổ Ma Vương này, đã hoàn toàn vượt qua trạng thái lực lượng tu chân giới có thể có được, Ngô Khí thậm chí có thể khẳng định, cho dù là tu sĩ Hợp Đạo đỉnh phong, cũng không phải là địch thủ của một quyền của vị Viễn Cổ Ma Vương này.

Nhưng Ngô Khí bây giờ, hóa thân thành Tu La ngàn trượng, lại tựa như điên lên, giẫm đạp qua, lực lượng huyết mạch Tu

La trong cơ thể điên cuồng tàn phá bừa bãi ra, thì triển ra từng loại chiến kỹ thiên địa thái cổ uy lực chấn nhiếp, càng đánh càng hung phấn, trong một đôi huyết mục màu đỏ tươi của hắn, càng lấp lóe hào quang, như nhìn thấu hết thảy giữa thiên địa này.

Ầm

Lại là một quyền, ma uy vô cùng mạnh mẽ từ quyền thể của vị Viễn Cổ Ma Vương này tuôn ra, đánh cho huyết thảo Ngô Khí đang chộp tới.

Vù vù

Sau khi bị đánh vỡ, thân hình Ngô Khí thuận thế thối lui, ngưng trệ một chút, cũng không lập tức tấn công lần nữa.

Nhưng ngay lúc hắn dừng lại, thanh âm cười to tràn ngập ý giễu cợt kia từ trong miệng máu Tu La phát ra, vang vọng một vùng thiên địa này.

... Ta hiểu rồi, ngươi không phải bản tôn, ngươi chỉ là một phân thân, không có lực lượng, lại không dám thỏa thích phóng xuất ra. Ngươi đang sợ hãi, sợ hãi pháp tắc thiên đạo của thế giới này, ngươi không phải sinh linh của thế giới này.

Sau tiếng cười to của Ngô Khí vang lên, mỗi một chữ đều giống như một thanh đại chuỳ, hung hăng đập vào trong đầu vị Ma Vương này.

Một câu nói phá thiên cơ.

Chư thiên vạn giới, mỗi một thế giới đều có được Thiên Đạo pháp tắc của mình, nếu lực lượng trong cơ thể sinh linh vượt qua giới hạn của Thiên Đạo pháp tắc, sẽ hạ xuống thiên kiếp, vượt qua thì phi thăng thượng giới, nếu độ không được, liền thân tử đạo tiêu. Đây là tu hành, mặc kệ là tu sĩ nhân loại, hay là yêu thú, hoặc là sinh linh khác, đều giống nhau. Dưới Thiên Đạo, là công bằng nhất.

Ngô Khí và vị Ma Vương này chém giết lâu như vậy, đột nhiên nói toạc ra, vị Viễn Cổ Ma Vương trước mắt này, căn bản không phải là bản tôn, mà là một cỗ phân thân, có một thân lực lượng cường hoành đến cực điểm, lại không có huyết

mạch, cũng không dám thi triển ra Đại Đạo pháp tắc tương xứng kia, nếu không Thiên Đạo giáng xuống thiên kiếp, trong khoảnh khắc nó liền không thể không độ kiếp phi thăng.

Ha ha... Chết đi.

Trong tiếng cười của Ngô Khí, đắc ý hỗn tạp cùng sát ý, rõ ràng vô cùng.

Nhìn thấu bản chất vị Viễn Cổ Ma Vương này, Ngô Khí còn có gì cố kỵ, lực lượng Tu La trong cơ thể hắn mặc dù mạnh mẽ, nhưng bản thể của hắn bất quá chỉ là tu vi Phản Hư cảnh, cho dù hóa thân Tu La, cũng còn xa xa mới đủ độ kiếp phi thăng cảnh giới.

Ầm

Thân thể ngàn trượng, một bước bước ra, chà đạp hư không, mang theo ma khí bàng bạc bao phủ thiên địa trào ra, xông về phân thân của vị Viễn Cổ Ma Vương này.

Hai người đều không thể thi triển ra lực lượng vượt qua giới hạn Thiên Đạo pháp tắc của thế giới này, đánh trống tương đương, nhưng Ngô Khí bây giờ là thân thể Tu La, bất luận là thời đại Hoang Cổ, hay là tộc đàn hiện tại, vì chiến đấu chém giết mà sinh ra, chỉ có một, đó chính là: Tu La.

Vị Viễn Cổ Ma Vương phân thân bị Ngô Khí nói một câu kia, lúc này, trong một đôi mắt như vực sâu, rốt cuộc xuất hiện một tia cảm xúc khác, không bị sát ý cực kỳ nồng đậm che giấu.

Phần nộ Ngô Khí có thể cảm giác được, một ánh mắt đáng sợ tràn ngập lửa giận rơi vào trên người hắn.

Dur nghiệt Ma Thần đáng chém giết.

Ma Vương phân thân, đột nhiên vào lúc này, âm tiết phun ra cũng cổ xưa, nhưng trong đó ẩn chứa tin tức ý nghĩa, lại rơi vào trong đầu Ngô Khí, đặc biệt rõ ràng hiện ra.

Mà đồng thời, một cỗ sát ý không thể tưởng tượng từ trong thân thể vị Viễn Cổ Ma Vương này cũng bạo phát ra.

Sau một khắc, Ngô Khí với thân thể khủng bố chừng ngàn trượng, xuất hiện trước mặt Ma Vương phân thân.

Ma khí bằng bạc hóa thành đại dương mênh mông, phát tiết tàn phá bừa bãi, ầm ầm bao phủ tới, quang mang màu đỏ tươi càng là hung thần khôn cùng, phải ăn mòn phân thân của vị Viễn Cổ Ma Vương này, triệt để ăn mòn sạch sẽ.

Ầm

Ra tay rồi mà không phải là Ngô Khí, người xuất thủ trước lại là phân thân của vị Viễn Cổ Ma Vương này.

Nắm đấm như ngọc, óng ánh quang mang lóe ra, vẫn là một quyền đánh ra, nhưng khác với lúc trước chính là, lúc này đây, quyền thế, cũng không phải là thân thể Ngô Khí. Mà là hắc...

Ầm ầm ầm

Trong khoảnh khắc, ngay cả một hơi thở cũng không có, bị Ma Vương phân thân một quyền đánh trúng, không gian sau lưng Ngô Khí lập tức vỡ nát. Nhưng quý dị chính là, bên trong không có hư không loạn lưu quét qua, mà là một vết nứt xuất hiện, lan tràn ra, lại xuất hiện một cái cửa đen ngòm.

Bỗng nhiên, bên trong Thần Cung, bên trong nguyên thần chi thể, một cảm giác nguy cơ không cách nào tưởng tượng lại lần nữa phủ xuống.

Ngọn nguồn của cảm giác nguy cơ, vậy mà là ở phía sau hắc, cửa vào hắc ám bị phân thân Ma Vương một quyền đánh ra. Cảm giác đáy lòng Ngô Khí, nếu như hắc tiến vào trong cái cửa hắc ám kia, lập tức sẽ chết đi.

Vù vù

Đang lúc Ngô Khí kinh hãi, trong cửa vào hắc ám kia, đột nhiên có từng luồng lực hút cực kỳ mạnh mẽ sinh ra. Thân thể Ngô Khí bây giờ cao ngàn trượng, to lớn, nhưng dưới lực hút từ trong miệng phun ra, lại tựa như không có lực chống cự, đột nhiên cảm giác lưng khễ động, nửa thân thể đều bị kéo vào trong đó.

Ầm

Tiếng vang thật lớn vang lên, trước mặt Ngô Khí, ma uy mạnh mẽ lại lần nữa xuất hiện, nắm đấm như ngọc như hiện ra trong

mắt hấn, mang theo lực lượng khổng lồ đánh tới đầu lâu của hấn.

~~~

Đột biến, không ai ngờ biến hóa xảy ra trong chớp mắt.

Cảm giác nguy cơ kịch liệt từ đáy lòng Ngô Khí tuôn ra mãnh liệt, sau lưng là từng luồng từng luồng lực hút mạnh mẽ, trước người là quyền thế vô địch của phân thân Ma Vương kia, bất luận là bị hút vào, hay là cái đầu trúng một quyền, đều ý nghĩa là Ngô Khí muốn mất đi tính mạng của mình, trực tiếp vẫn lạc.

Quả thực là châm chọc, vừa rồi Ngô Khí còn cực kỳ đắc ý, lại không ngờ rằng sau một khắc lại là vận mệnh như vậy.

Nhưng không biết là do lực lượng Tu La trong cơ thể Ngô Khí bây giờ, hay là ý chí thần bí khủng bố kia, trước mắt sống chết, gương mặt Ngô Khí lại không thay đổi chút nào.

Vù vù

Trước người hấn, kim quang đột ngột lóe lên, một vòng mặt trời vàng nhỏ đi rất nhiều lần hiện ra.

Thứ nhất là đến cảm tạ nguyệt phiêu của hai vị huynh đệ Thiên Nhai Cô đi và đánh thưởng ủng hộ, tiểu lâu chấp tay ân cần, hôm nay là tiết tấu canh bảy, bạo phát lớn tiết tấu tiếp tục cầu xin các huynh đệ các huynh đệ.

Mẹ kiếp,

Trước người Ngô vút bỏ, một vòng kim nhật hiện ra, kim quang chói mắt lập loè, cùng quyền thể của phân thân Viễn Cổ Ma Vương đánh tới đụng vào nhau.

Bành

chặn lại, kết quả lập tức xuất hiện, vị Ma Vương phân thân với ma uy ngập trời, nắm đấm như ngọc đánh lên trên vòng sáng vàng kia, không ngờ lại là phân thân của Ma Vương.

Ngang... Khang.

Lúc phân thân Ma Vương bạo lui, nửa thân đã bị hãm sâu trong cửa vào hắc ám, Ngô Khí bỗng nhiên mở miệng máu gào thét lên, vẩy đen trên người càng điên cuồng rung động, ma khí tuôn ra, huyết quang lập loè, từ bên trong chậm rãi thoát ra.

Trong nháy mắt khi thân thể chia lìa với cửa vào, trong mắt Ngô Khí lập tức hiện lên lửa giận cực kỳ mãnh liệt.

Ầm

Từ trên người hắn, một dòng sông lưu ly mãnh liệt tuôn ra, hung hăng đánh vào trên hư không.

Tạch tạch tạch...

Động tĩnh quen thuộc lập tức xuất hiện, chung quanh cửa vào u ám kia, hư không bị Hoàng Tuyền Chi Hà đụng vào, lập tức băng vỡ, từng luồng từng luồng hư không loạn lưu tuôn ra, che mất cửa vào u ám kia.

Nhưng vào lúc này, trong lối vào to lớn kia, một tiếng hừ lạnh đột ngột truyền đến.

Ma uy, ma uy vô cùng khủng bố, xuyên thấu qua cửa vào khe hở, hàng lâm ở bên trong một phương thiên địa này.

Uống xong...

Bản thân Ngô Khí cũng không ngờ sẽ có biến hóa này xuất hiện, trong lúc âm thanh hừ lạnh kia vang lên, trong cơ thể hắn, lực lượng huyết mạch Tu La vốn đang lao nhanh mãnh liệt, vậy mà trong nháy mắt ngưng lại.

Không thể động đậy, đột nhiên Ngô Khí phát hiện, một lực lượng hấn căn bản không cách nào phản kháng đột nhiên hàng lâm trên người hắn, chẳng những làm lực lượng huyết mạch Tu La trong cơ thể hắn ngưng trệ, ngay cả lực lượng thần hồn, nguyên thần của hắn đều bị giam cầm trong Thần Cung, một tia thần hồn cũng không thể lộ ra.

Vù vù

Lực hút so với trước đó khủng bố hơn không biết bao nhiêu lần lực hút, lại lần nữa xuất hiện, từ trong cửa vào khe hở tuôn ra, rơi vào trên người Ngô Khí. Nhất thời muốn đem hắn kéo vào trong đó, cỗ lực lượng này, cho dù lúc Ngô Khí toàn thịnh, cũng không cách nào chống cự.

Đằng sau lối vào của Ma Vương Viễn Cổ là...

Nguyên thần Ngô Khí bị giam cầm trong Thần Cung, lại không ngăn cản hắn ta suy nghĩ, sau mấy ý nghĩ xoay chuyển, Ngô Khí lập tức sinh ra một phỏng đoán đáng sợ.

Bất quá làm cho hắn cảm giác cực kỳ quỷ dị chính là, lần này, lực hút khiến cho hắn căn bản không cách nào phản kháng lại chính là, lực lượng hàng lâm trên người hắn, muốn kéo hắn vào trong vết nứt kia, hắn vậy mà không có cảm giác một chút cảm giác nguy cơ nào. Giống như trong lúc đó, tồn tại ở phía sau cánh cửa kinh khủng kia, đối với hắn không có địch ý.

Ầm ầm ầm

Nghi hoặc của hắn chỉ tồn tại vùn vùn một hơi thở, sau một khắc, khi thân thể Ngô Khí sắp bị kéo vào trong vết nứt kia, trước thân thể Ngô Khí ngàn trượng, lộ ra một vòng mặt trời màu vàng nhỏ bé không gì sánh được kia.

Hoang Cổ Bí Sách

Ở chỗ này, có thể có vật tồn tại kim quang chói mắt như vậy, ngoại trừ có thể thôn phệ Tuế Nguyệt Chi Trần vô cùng thần bí

của Hoang Cổ Bí Sách ra, không còn vật gì khác.

Thân thể Tu La cách Ngô Khí ngàn trượng, Hoang Cổ Bí Sách đột ngột chấn động một cái, một sợi kim quang như tơ, như có linh tính, từ trong bí sách tuôn ra ngoài., uốn lượn vặn vẹo, trong khoảnh khắc vòng qua thân thể Ngô Khí, vô thanh vô tức đánh vào trên hư không kia. Vốn bởi vì thanh âm hừ lạnh tràn ngập ma uy vô thượng kia mà vết nứt không khép lại, đột nhiên bị một kích quang mang như kim tuyến kia, lại lần nữa nứt vỡ, hư không loạn lưu đình trệ lập tức cuốn tới, lập tức bao phủ vết nứt kia vào trong đó.

Trong khoảnh khắc vết nứt muốn biến mất, nguyên thần Ngô Khí bên trong đột nhiên vang lên một tiếng gầm thét, tràn ngập lửa giận, còn có ma uy cực kỳ đáng sợ. Ngô Khí như nhìn thấy một Viễn Cổ Ma Vương chân chính điên cuồng gào rú sau khi bị làm cho tức giận.

Khe hở biến mất, Kinh Thiên Ma Vương rống giận cũng theo đó biến mất không thấy gì nữa. Ngô Khí tu La thân thể ngàn trượng, lập tức không còn cảm thấy lực hút kia thoải mái. Còn có uy áp khủng bố đến cực điểm kia, cũng đồng thời biến mất không thấy gì nữa, nguyên thần cùng lực lượng huyết mạch Tu La bị giam cầm trong cơ thể hần, đồng thời giải phóng ra ngoài, trước khi khôi phục, cuộn cuộn lao nhanh.

Vừa khôi phục lại, Ngô Khí dùng một đôi mắt đỏ tươi, cơ hồ lập tức nhìn về phía phân thân của Viễn Cổ Ma Vương bị Hoang Cổ bí sách đánh bay.

Ánh mắt hần lộ ra, dữ tợn hung sát, ngay sau đó, Ngô Khí ra tay.

Một bộ phân thân cũng dám hung hăng, chết đi cho ta.

Ầm

Trong thân thể ngàn trượng, ẩn chứa lực lượng huyết mạch Tu La thực sự quá khổng lồ, Ngô Khí động một cái đến tất cả động tĩnh của vùng thiên địa này.

Trong tiếng nổ ầm ầm, ma khí bàng bạc cùng huyết quang tuôn ra, thân hình Ngô Khí xuất hiện trước mặt phân thân của Viễn Cổ Ma Vương vừa mới dừng lại.

Xoẹt... Xẹt xẹt xẹt...

Cảnh tượng kinh hãi, đúng là đầu Ngô Khí trực tiếp cúi thấp, miệng máu mở ra, từng chiếc răng nanh huyết hồng kinh khủng vô cùng đồng loạt mở ra, tia máu lấp lóe, đồng loạt đâm vào trong hư không, cả một khối không gian, ngay cả phân thân của vị Ma Vương kia cũng cùng một chỗ.

Cảnh tượng thứ hai xuất hiện, huyết mạch thần thông Tu La nhất tộc thôn phệ không gian. Huyết miệng mở ra, chờ lúc một cái răng nanh khủng bố đến cực điểm của Ngô Khí rơi xuống, không gian kia liên tiếp mang theo phân thân Ma Vương trong đó, sẽ bị Ngô Khí cùng một chỗ nuốt vào trong bụng. Ở thời đại thái cổ, Tu La nhất tộc, chính là như vậy, tàn sát bừa bãi chư thiên vạn giới, không biết để bao nhiêu thời không trực tiếp diệt vong.

Đã dung hợp lực lượng huyết mạch Tu La nhất tộc, lại dưới sự trợ giúp của một cỗ ý chí thần bí khủng bố kia bảo trì tĩnh lại nguyên thần, chiến lực Ngô Khí lúc này đã đạt đến tu chân giới đỉnh phong, nhất là lúc hấn dùng thân thể Tu La chi thể chém giết, mặc dù là tu sĩ Hợp Đạo đỉnh phong, cũng không thể là đối thủ của hắn.

Nếu là trước đó, bộ phân thân Ma Vương này còn có thể phản kháng Ngô Khí một hai, nhưng mà hiện tại, phân thân của Viễn Cổ Ma Vương này tựa hồ là bị Hoang Cổ Bí Sách chấn thương, nắm đấm như ngọc kia dĩ nhiên phá toái, máu của Tử Yên Ma Vương chảy ra, nhỏ xuống, trên hư không kia, lại vang lên thanh âm xuy xuy như không gian ăn mòn.

Cộng thêm tồn tại phía sau vết nứt kia, bị Hoang Cổ Bí Sách oanh một cái, tựa hồ cũng không biết được tiếp theo cũng không thể làm gì Ngô Khí.

Vù vù

Ma Vương phân thân, bỗng nhiên thân thể run lên, từ trên người hắn một cỗ viễn cổ ma khí cực kỳ nồng đậm tràn ra, sau đó tiêu tán, trở về trong một không gian thần bí nào đó.

Đang lúc Ngô Khí nghi hoặc, phân thân Ma Vương kia mở miệng.

Người là dư nghiệt của Ma Thần, nhất định phải chết trong tay bản vương chín tầng trời mười đất, không có chỗ dung thân của người.

Từng chữ một cực kỳ rõ ràng, vang lên trong đầu Ngô Khí. Mỗi tiếng động đều tràn ngập cảm giác cao cao tại thượng, còn có sát ý vô biên.

Chỉ là rơi vào trong tai Ngô Khí, lập tức khiến hắn giận dữ, giọng điệu kia, tựa như đang nói: Bất luận thế nào, kết cục của Ngô Khí cũng chỉ có thể là vẫn lạc trong tay hắn, Cửu Thiên Thập Địa to lớn, lại không có chỗ dung thân của Ngô Khí.

Hừ.

Khoé miệng Ngô Khí cong lên một vòng cười gằn, thân hình không ngừng, trong miệng hừ lạnh một tiếng.

Chết đi!

Huyết trảo ngang trời, năm đạo quang mang màu đỏ tươi khùng bố hạ xuống trên đầu phân thân Ma Vương Viễn Cổ này. Lúc trước ma uy như ngục, Ma Vương phân thân quét ngang thiên địa này, trong nháy mắt đã bị một trảo của Ngô Khí bóp vỡ đầu lâu.

Một tiếng nổ lớn vang lên, huyết nhục Tử La nổ tung, trong nháy mắt hóa thành ma khí viễn cổ cực kỳ nồng đậm, đồng loạt phiêu dật, tràn vào một không gian cực kỳ thần bí.

Từ lúc Ngô Khí xuất hiện ở cuối không gian này, Hoang Cổ Bí Sách thôn phệ Tuế Nguyệt Chi Trần, phân thân Ma Vương hiện thân, suýt chút nữa đánh chết Ngô Khí, hai người chém giết, hai lần suýt chút nữa vẫn lạc, đều là do Hoang Cổ Bí Sách cứu giúp, bây giờ Ma Vương phân thân bị Ngô Khí đánh nổ, sau vết nứt kia tồn tại không gian thần bí hình như cũng chịu một chút thua thiệt.

Quá trình nói đến cực kỳ gian nan, nhưng thời gian phát sinh, lại chỉ ngắn ngủi không đến nửa canh giờ, điện quang hỏa thạch liền có nguy cơ sinh tử.

Sau khi đánh nổ phân thân của Ma Vương, trước người Ngô Khí lập tức không còn tồn tại, trống rỗng, ngay cả một cỗ thi

thể cũng không có. Không hiểu sao bị tập kích, thiếu chút nữa thì chết, cuối cùng còn không biết kẻ thù của mình là ai. Bất luận là ai, đều sẽ giận dữ, huống chi Ngô Khí.

Bất quá tựa hồ hắn đã sớm tính trước, đánh nổ bộ phận thân Ma Vương kia, khoe miệng nhe răng cười vẫn không tán đi.

Vù vù

Huyết trào lại chuyển động, huyết mang màu đỏ tươi từ lòng bàn tay hắn tràn ra, sau khi mạnh mẽ rơi xuống liền chui vào trong một vết nứt không gian lớn chừng nắm tay. Sau một lát, một đạo huyết mang kia một lần nữa chui trở về, uốn lượn vờn vẹo xuất hiện trước mặt Ngô Khí.

Huyết mang nở rộ, lại thấy ở trong đó bao vây lấy một giọt huyết dịch màu tím cực kỳ bắt mắt.

Máu của Ma Vương.

Một giọt máu tím này, giống như giọt máu của phân thân Ma Vương lúc trước bị thương nhỏ xuống. Trách không được Ngô Khí không cưỡng ép lưu lại một khối Ma Vương phân thân kia, lại là đã sớm có tính toán.

Hừ, ta nhận được truyền thừa, hai lần suýt chút nữa khiến ta vẫn lạc, bất kể là tồn tại gì, ngày sau... Chắc chắn sẽ báo được tin.

Ánh mắt Ngô Khí lạnh lẽo, trong đó có sát ý chớp động, nhìn lướt qua máu Tử Oanh Ma Vương bị bao phủ trong huyết mang kia, hừ lạnh một tiếng, tâm niệm động một chút, liền thấy Hoang Cổ bí sách cũng trôi nổi trước người hắn lúc này rung động.

Vèo

Một sợi kim quang như tuyến, từ trong bí sách bỗng nhiên xuất hiện, uốn lượn một vòng trên không trung, liền bao phủ một giọt huyết dịch Tử – Ma Vương kia. Sau khi trở về, cũng mang giọt huyết dịch kia vào trong Hoang Cổ Bí Sách.

Hoang Cổ Bí Sách cực kỳ thần bí, bên trong hình như ghi lại rất nhiều bí văn, thế giới chư thiên, không gì không biết. Chỉ cần có vật ở trước mặt, liền có thể biết được hết thảy, tiền căn

hậu quả, quá trình diễn biến, đều ở trong một sợi kim quang kia.

Đang lúc Ngô Khí thu hồi giọt máu Ma Vương kia, muốn lấy Hoang Cổ Bí Sách suy tính nguồn gốc huyết dịch, biết được kẻ thù của mình rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Ngay lúc này, biến hóa khiến Ngô Khí vội vàng không kịp phòng bị xuất hiện.

Âm âm âm

Ngay tại cách thân thể Ngô Khí ngàn trượng, trái tim xám trắng bị phù văn huyền ảo nhiều năm tuế nguyệt hiển hóa ra, đập mạnh hai cái, thậm chí có thể nhìn thấy trái tim to lớn như núi kia hung hăng run rẩy hai lần.

Thứ hai là đến mức xin vé lỗ.

Mẹ kiếp,

Ầm ầm ầm

Tiếng tim đập vang lên, hai tiếng, vang lên ở phần cuối của không gian này.

Trong nháy mắt đó, trong cơ thể Ngô Khí, lúc hai giọng nói này vang lên, giống như một cái tai họa lớn, bên trong tràn đầy dầu nóng nóng, đột nhiên rơi vào một điểm hỏa tinh, sau một khắc, hoàn toàn sôi trào.

Ầm

Ầm ầm ~ ầm ầm

Trong nháy mắt, toàn thân Ngô Khí từ trên xuống dưới, trong kinh mạch, chân nguyên vốn còn đang chậm chậm chảy xuôi, đột nhiên nhận được lực lượng kích thích nào đó, trong nháy mắt tăng vọt, trong nháy mắt gia tốc, hóa thành từng luồng từng luồng nước lũ cực kỳ khủng bố, bắt đầu lao nhanh trong cơ thể Ngô Khí.

Thậm chí nguyên thần Ngô Khí, có thể vô cùng rõ ràng nghe thấy thanh âm nước lũ chân nguyên dâng trào.

Hoang Cổ Tàn Quyết.

Căn bản không có ý niệm Ngô Khí ở trong đó, lúc này Hoang Cổ Tàn Quyết tự động vận chuyển, từng luồng từng luồng chân nguyên lũ kinh khủng kia, trước lực lượng của Hoang Cổ Tàn Quyết, lại trở nên ngoan ngoãn, hoàn toàn dựa theo lộ tuyến của Hoang Cổ tàn quyết vận hành.

Một chu thiên... Hai chu thiên...

Răng rắc

Sâu trong cơ thể Ngô Khí, đột ngột truyền đến một tiếng vang dị hướng, tựa như gông cùm xiềng xích nào đó phá vỡ, một loại cảm giác sáng khoải lập tức dâng lên trong lòng Ngô Khí.

Phản Hư trung kỳ

Ngô Khí ngậy ngấn cả người, bị khí tức tu vi trong cơ thể mình truyền đến kinh ngạc. Trong lòng tràn đầy ý niệm không thể tin được, nhưng trong cảm ứng, tu vi khí tức trong cơ thể rõ ràng nói cho hắn biết, hiện tại tu vi cảnh giới của hắn, không còn sơ nhập Phản Hư cảnh, mà là Phản Hư trung kỳ thật sự.

Đang lúc hắn hoảng sợ, lại một khắc sau phát hiện, kinh hi chân chính còn ở phía sau.

Vù vù vù

Đột ngột trước mặt hắn, lốm đốm, mười mấy điểm khí tức đen sì như tro bụi xuất hiện.

Đây là...

Đột nhiên, hai mắt Ngô Khí trợn lên. Nhìn trước người mình, hơn mười khí tức đen sì như tro bụi bay tới trong cơ thể hắn.

Hắn nhận ra, những khí tức này đã từng xuất hiện. Quá trình này vô cùng rõ ràng để Ngô Khí nhìn thấy, là trái tim xám trắng khô quắt lại to lớn như núi kia. Mỗi lần nhảy lên một cái, bên trong sẽ có một chút khí tức hắc bạch như tro bụi tràn ra. Tiếp theo những khí tức này sẽ vỡ nát ra, hóa thành ma khí tinh thuần không gì sánh được, tràn vào từng không gian thông đạo, thông ra các nơi không biết tên.

Trước đó Ngô Khí ở cuối vực sâu kia cũng đã từng cắn nuốt qua một cỗ ma khí tinh thuần lớn, bắt nguồn từ một cỗ ma khí bàng bạc như tro bụi kia.

Cũng chính bởi vậy, Ngô Khí rất rõ ràng, chỉ là một chút khí tức cực kỳ không bắt mắt này, bên trong ẩn chứa ma khí bàng bạc. Nếu có thể bị tu sĩ toàn bộ hấp thu luyện hóa, có thể trong nháy mắt liền tạo ra một tu sĩ Phản Hư hậu kỳ.

Nhưng hiện tại, ngay trước mặt Ngô Khí, lại đột nhiên xuất hiện mười mấy hơi thở như vậy, nhìn chỗ bọn họ muốn tới, dĩ nhiên là của Ngô Khí...

Ngô Khí theo bản năng muốn ngăn cản, bắt quá động tác của hắn đã chậm.

Vù vù

Tiến vào, hơn mười khí tức hắc bạch như tro bụi kia lập tức tiến nhập vào trong cơ thể Ngô Khí.

Oanh oanh oanh...

Bạo phát, yên tĩnh ngắn ngủi lập tức bị phá vỡ, hơn mười mấy khí tức hắc ám đáng sợ kia, vừa tiến vào trong cơ thể Ngô Khí liền bỗng nhiên bộc phát ra, mỗi một điểm đều là, trọn vẹn mười mấy cỗ ma khí tinh thuần cực kỳ bàng bạc, tràn vào thể nội Ngô Khí.

Nhưng điều khiến Ngô Khí lo lắng, những ma khí này sẽ tàn sát bừa bãi phá hư cảnh tượng phủ tạng huyết nhục trong cơ thể hắc không xuất hiện, mười mấy luồng ma khí tinh thuần tràn đầy đến không cách nào tưởng tượng kia, sau khi thể nội Ngô Khí bộc phát, tựa hồ bị lực lượng gì đó triệu hoán.

Đồng thời hóa thành mười mấy luồng ma khí như nước lũ, vô cùng an tĩnh rót vào bên trong kinh mạch trong cơ thể Ngô Khí, trong khoảnh khắc liền dung hợp cùng dòng lũ chân nguyên đang lao nhanh vào nhau.

Ầm

Trăm sông đổ về biển, trong nháy mắt hội tụ thành một dòng lũ Ngô Khí hoàn toàn không thể tưởng tượng, dưới sự vận chuyển của tàn quyết Hoang Cổ tàn, phóng tới gông cùm xiềng xích tiếp theo sâu trong cơ thể Ngô Khí.

Răng rắc

Cơ hồ trong nháy mắt, Ngô Khí còn chưa kịp phản ứng lại, trong cơ thể hắc, một gông cùm xiềng xích nào đó liền bị dòng nước lũ Chân Nguyên này trực tiếp đập nát. Lại là một cỗ cảm giác sáng khoái dâng lên, cũng làm cho Ngô Khí rõ ràng cảm ứng được lúc này tu vi cảnh giới.

Phản Hư hậu kỳ cảnh.

Ngô Khí đã hoàn toàn kinh ngạc không nói nên lời, đổi lại là bất kỳ tu sĩ nào, bỗng nhiên có trải qua chuyện này, cũng giống vậy kinh hãi phi thường.

Từ Phản Hư sơ kỳ, trực tiếp tiến vào Phản Hư trung kỳ, sau một hơi thở, lại tiến vào Phản Hư hậu kỳ.

Từ sau thời đại cổ, tu chân giới nhân loại lại trải qua mười mấy vạn năm, trong những năm tháng này, cũng sinh ra rất nhiều tuyệt thế thiên kiêu có được thiên phú kinh khủng, thậm chí có rất nhiều tu sĩ thiên tài tràn lan, đều tự tạo ra truyền thuyết thần thoại thuộc về mình, phi thăng thượng giới, để lại tục danh của mình trong các loại sách cổ.

Nhưng mà với tốc độ như Ngô Khí, tu luyện như vậy, chỉ sợ có thể nói là trước giờ chưa từng có.

Theo lý mà nói, đây là cơ duyên cầu còn không được, là cơ duyên tuyệt thế. Nhưng Ngô Khí lại không nghĩ như vậy, mặc dù hắn hiện tại là cảnh giới tu vi phản hư hậu kỳ, nhưng hắn không lĩnh ngộ đại đạo pháp tắc của mình, cũng không tu luyện ra vực của mình. Có lẽ Phản Hư cảnh có thủ đoạn chiến đấu cùng thần thông, Ngô Khí đều không có, hắn chém giết cùng người, chỗ dựa là do hắn đạt được bên trong truyền thừa U Minh chiến thể, hoặc là các loại thần thông hoang cổ.

Àm âm..

Trong cơ thể Ngô Khí, dưới sự vận chuyển của Hoang Cổ tàn quyết, dòng lũ chân nguyên dâng trào không ngừng sẽ không biết được Ngô vứt bỏ là ý nghĩ như thế nào.

Trong nháy mắt phá vỡ gông cùm xiềng xích Phản Hư hậu kỳ, dòng nước lũ chân nguyên kinh khủng này, đúng là không ngừng chút nào, tiếp tục đi tới gông cùm xiềng xích tiếp theo.

Sau Phản Hư hậu kỳ, chính là Phản Hư đỉnh phong.

Ngô Khí nằm mơ cũng không ngờ lại phát sinh chuyện như vậy, chính lúc hắn muốn phóng xuất ra lực lượng nguyên thần của mình, cưỡng ép cắt ngang quá trình tấn thăng của mình, không ngờ cuối không gian này lại có biến hóa to lớn xuất hiện.

Vù vù

Ngay trước mặt hắn, một tiếng dị hưởng, quyền bí sách Hoang Cổ lóng lánh kim quang vô cùng chói mắt kia đột ngột chuyển động. Giống như là muốn hoàn thành việc chưa hoàn thành, trái tim xám trắng khô quắt vô cùng to lớn như núi lớn, trên không, một vòng kim nhật đột nhiên xuất hiện.

Không có ý niệm Ngô Khí, Hoang Cổ Bí Sách vậy mà tự động xuất hiện trên không trái tim xám trắng kia, kim quang vô cùng chói mắt buông xuống.

Từ trong Hoang Cổ Bí Sách, mỗi một sợi kim quang tràn ra, đều có lực hấp dẫn không cách nào tưởng tượng đối với lực lượng Tuế Nguyệt Chi Đạo. Trên trái tim to lớn xám trắng kia, đang khắc từng đạo phù văn huyền ảo do lực lượng Tuế Nguyệt Chi Đạo hiện ra lít nha lít nhít.

Lực lượng của Tuế Nguyệt Chi Đạo, ở giữa thiên địa, chính là lực lượng cường hoành nhất cũng không thể chạm vào.

Năm tháng, là thời gian, cũng là thọ nguyên.

Những phù văn huyền ảo khắc vào trái tim xám trắng kia, mỗi một đạo đều đủ để cướp đoạt tuổi thọ một vạn năm của một loại sinh linh tùy ý. Ở tu chân giới, cho dù là tu sĩ Hợp đạo đỉnh phong tu luyện đến gần phi thăng, cũng không có một vạn năm thọ nguyên. Nói cách khác, chỉ cần hơi chạm đến đạo phù văn kia, chính là tu sĩ cường đại nhất trong tu chân giới, cũng sẽ chết trong nháy mắt, sinh trưởng chết già.

Đối với phàm nhân mà nói, có lẽ chết già là cách chết tốt nhất. Nhưng đối với tu sĩ mà nói, chết già cũng ý nghĩa là cách chết uất ức nhất. Chỉ có những tu sĩ bị hạn chế bởi thiên tư, mới bởi vì bị vây khốn ở cảnh giới công cùn xiềng xích, cả đời không được tiến thêm, cuối cùng hao hết thọ nguyên của mình mà chết già.

Trên vỏ trái tim kia, phù văn huyền ảo quần quanh khắc ở đó, từng đạo phù văn chằng chịt tầng tầng lớp lớp, căn bản không thấy rõ có bao nhiêu đạo, có thể cướp đoạt bao nhiêu vạn năm thọ nguyên.

Nếu là Ngô Khí nghĩ, hẳn cũng có thể dùng thọ nguyên của mình đổi lấy tiêu hao của những phù văn kia, nhưng lấy tu vi cảnh giới của hắn, mặc dù tăng thêm lực lượng huyết mạch Tu La nhất tộc, thọ nguyên cũng sẽ không vượt qua một vạn năm, tùy ý đụng vào một đạo, chính là kết cục vận mệnh tuyệt đối vẫn lạc.

Nhưng lúc này, bên dưới Hoang Cổ Bí Sách lấp lánh kim quang.

Trên trái tim xám trắng kia quán quanh từng đạo phù văn, bắt đầu ngu xuẩn rục rịch chuyển động, cảnh tượng này giống như lúc Ngô Khí vừa mới xuất hiện ở đây, chỉ là không có Ma Vương phân thân đột nhiên đánh lên Ngô Khí mà thôi.

Hoang Cổ Tàn Quyết tự động vận chuyển, Hoang Cổ Bí Sách đồng dạng dưới ý niệm không có Ngô Khí tự động xuất hiện trên không. Tựa hồ tràng diện đã vượt qua không chế của Ngô Khí, bất kể là cái gì, đều không phải phát sinh dưới sự khống chế của hắn. Nhưng chẳng biết tại sao, đáy lòng Ngô Khí lại không sinh ra được một chút chán ghét hay kinh hoảng nào, ngược lại có loại chờ mong dần dần sinh ra.

Bởi vì không biết từ lúc nào, trong đầu Ngô Khí, thanh âm thì thảo một mực tồn tại kia, dần dần trở nên rõ ràng, một tiếng nói, đều tràn vào trong tâm thần Ngô Khí.

Nghe từng tiếng nỉ non đó, đáy lòng Ngô Khí vậy mà sinh ra một loại cảm giác thân thiết, tựa như trái tim to lớn trước mắt này nhìn qua liền biết không phải là của nhân loại, vốn là thuộc về hắn.

Vù vù

Lại có biến hóa, lần này là cánh tay trái của Ngô Khí, không gian bên trong lập tức trở nên trống rỗng.

Một đoạn cánh tay cụt màu vàng sậm thoát ra, vèo một tiếng hóa thành một vệt kim quang, xuất hiện ở phía dưới trái tim xám trắng to lớn như núi kia.

Bóp bóp bóp

Trong hư không, đột ngột có động tĩnh không nhỏ xuất hiện, một đoạn tay cụt ám kim kia, vừa xuất hiện phía trước trái tim xám trắng kia, liền bắt đầu phát ra từng tiếng nổ mạnh tựa như đang bành trướng, mỗi một tiếng vang, đoạn cụt tay kia liền phồng lên một phần, làn da khô quắt không biết bao nhiêu vạn năm, lại bắt đầu toả ra từng đạo quang mang ám kim hào quang.

Âm âm...

Tựa hồ là vì vang lên cánh tay ám kim kia, vẫn như cũ bị từng đạo phù văn huyền ảo hiển hóa từ năm tháng chi đạo bao vây lấy trái tim xám trắng kia, bỗng nhiên tần suất thay đổi nhảy lên, tăng nhanh lên, oanh oanh rung động, toàn bộ hư không đều bắt đầu vang vọng thanh âm kia.

Bốp bốp bốp

Thanh âm kia, tần suất khí tức giống nhau như đúc, vào lúc này, lại xuất hiện trong cơ thể Ngô Khí.

Khiến Ngô Khí cảm thấy khó tin chính là, đầu nguồn không phải là trái tim, huyết dịch, hoặc là cốt tủy, ngọn nguồn âm thanh kia, giống như là ở chỗ sâu trong cơ thể hắn, chỗ sâu nhất.

Thứ ba đến ừ, xin lỗi các huynh đệ một chút, tiểu lâu sắp nuốt lời rồi, hôm nay canh bảy không còn, ba canh này không phải là tiểu lâu không muốn hơn, là đại cương xảy ra vấn đề, lại phải sửa. Sợ cường chế sẽ có xung đột với an bài phía sau, cho nên... các huynh đệ thông cảm một chút...

Mẹ kiếp,

Hồn phách cùng trái tim cụt tay kia cộng hưởng, lại là nơi sâu nhất trong cơ thể Ngô Khí.... Hồn phách.

Tạch tạch tạch...

Trong thanh âm chấn động thiên địa nhảy lên, còn kèm theo một ít tiếng vang dị hưởng, trái tim xám trắng to lớn như núi kia bắt đầu biến hóa. Triền quanh lạc ấn trên bề mặt của nó, từng đạo phù văn huyền ảo do năm tháng chi đạo hiển hóa ra, rớt cuộc trong kim quang của Hoang Cổ Bí Sách, nhất tề khẽ động, hóa thành một dòng lũ xám trắng, chảy xuôi vào bí sách.

Mỗi một đạo phù văn đều vô cùng trân quý, lưu truyền ra ngoài, có cơ hội rất lớn để người đạt được lĩnh ngộ ra năm tháng trân quý nhất trong ba ngàn đại đạo kia.

Đáng tiếc, ở đây, mỗi một đạo phù văn năm tháng đều là ảnh hưởng, ô hợp không hợp, bất luận là bản thể Ngô Khí, hay là hai vật đang bành trướng, đều cực kỳ chán ghét phù văn năm tháng kia.

Àm âm âm

Phù văn biến mất, đột nhiên sâu trong hư không, trái tim to lớn như núi kia, hiện ra chân diện mục.

Vẫn khô quắt như cũ, vẫn như cũ to lớn như núi, nhưng không còn là màu xám trắng, toàn thân đều là...

Trái tim này, cùng một đoạn truyền thừa ám kim đoạn tí kia của Ngô Khí cổ đại, đúng là giống như đúc Nhan Văn. Từng đạo đạo văn ám kim huyền ảo đến không thể tưởng tượng ở phía trên, ánh sáng yếu ớt phun trào, cổ lão mệnh mông bá đạo, cho người ta một loại cảm giác khủng bố bất cứ lúc nào cũng có thể lật đổ thiên địa.

Cảm giác quen thuộc khi trái tim kia hiển lộ ra ngoài, lập tức Ngô Khí có một loại cảm giác tim đập nhanh cực kỳ mãnh liệt. Ở sâu trong cơ thể hắc, hồn phách đang rục rịch rung động càng thêm mãnh liệt, muốn trực tiếp ly thể mà ra.

Vù vù vù vù.

Ba tiếng nổ dị hướng, khiến Ngô Khí kinh hãi phát sinh.

Gần như cùng lúc đó, ba đạo ảo ảnh khủng bố hướng về phía Ngô Khí.

Một vật kim quang lóng lánh, như một vòng mặt trời to bằng cái thớt, bao la vạn tượng, chính là Hoang Cổ Bí Sách kia.

Một trái tim to lớn như núi lớn, khô quắt, toàn thân ám kim, là trái tim khủng bố ngay cả sức mạnh năm tháng cũng không thể ăn mòn được.

Một đạo đồng dạng cực lớn, lại còn không ngừng bành trướng, vô số phù văn huyền ảo ám kim khắc dấu trên đó, chấn động thiên địa, đúng là đoạn cánh tay cụt bộ đáng đại biến kia.

Trong ánh mắt quen thuộc và sợ hãi của Ngô Khí, ba đạo huyền ảnh này trực tiếp hướng thân thể Tu La Thiên Trượng của Ngô Khí đánh tới. Ngô Khí không cách nào nhúc nhích, cái gì cũng không thể không chế, bất luận là thân thể hay nguyên thần, hoặc hồn phách đều hoàn toàn biến mất.

Thiên địa đại biến, hỗn độn lan tràn, một dòng nước lũ cuộn cuộn xuất hiện, bên trong ẩn chứa, đúng là năm tháng, sinh ra hủy diệt thương hải tang điền ở trong đó không ngừng diễn biến.

Âm

Năm tháng dài dòng sông dài.

Đột nhiên dòng nước lũ mãnh liệt hướng về phía Ngô Khí. Đúng là một dòng sông dài năm tháng, từ nơi thiên địa khởi đầu thần bí không gì sánh được cuộn đến, tuôn về phía kết thúc hư vô, chỉ là chẳng biết tại sao, trong dòng sông dài năm tháng kinh khủng vô cùng, lại sinh ra một lực hấp dẫn không thể tưởng tượng đối với Ngô Khí.

Vù vù

Toàn thân chấn động, nguyên thần trong đầu lâu thần cung ngồi xếp bằng trong biển sương mù mênh mông, trong nháy mắt mất đi linh trí, tất cả lực lượng thần hồn lập tức ngưng trệ.

Hồn phách Ngô Khí bị rút ra khỏi người.

Trong minh minh, Ngô Khí cảm giác hồn phách của mình dần dần thoát ly thân thể, phiêu đảng ra ngoài. Tất cả mọi thứ trong thiên địa, trong mắt Ngô Khí đều trở nên bất đồng, hoàn toàn khác với mắt thường, trong mắt hồn phách, bản nguyên pháp tắc của thiên địa không thể nào trốn thoát. Tất cả đều bại lộ trong mắt, nhưng bất luận Ngô Khí nhìn thế nào, đều không thể nhớ kỹ dù một chút nào.

Kia...

Trong nháy mắt hoàn toàn thoát ly, hồn phách Ngô Khí bỗng nhiên cúi đầu, lập tức nhìn thấy một sinh linh khủng bố chừng ngàn trượng, gai trời hai sừng khắp người hắc lân, là thân thể của hắc, Tu La Chi Thể.

Nhưng trong nháy mắt khi hắc nhìn thấy thân thể mình, trong hư không, oanh một tiếng, một cỗ thiên địa khởi nguồn vô cùng thần bí kia đến từ bên trong dòng sông dài năm thág, lực hấp dẫn bỗng nhiên biến lớn, hồn phách Ngô Khí ngay cả giây dựa một chút cũng không làm được liền bị kéo vào trong đó.

Hết thảy phát sinh, đã sớm thoát khỏi khống chế Ngô Khí, nhưng hắc không sinh ra một chút không kiên nhẫn hoặc phần nộ nào, ngược lại đáy lòng có cảm giác cực kỳ quen thuộc, tựa như tất cả những thứ này, hắc ở trong minh minh đã biết sẽ phát sinh, cũng đang chờ mong nó phát sinh.

Vừa vào dòng sông năm thág, lực lượng năm thág vô cùng vô tận tràn lên, bao phủ hồn phách Ngô Khí vào trong đó, trong nháy mắt khi chạm đến sợi nước sông Tuế Nguyệt đầu tiên, Ngô Khí liền cảm giác hồn phách của mình...

Trong vũ trụ hỗn độn, thiên địa sơ khai, thai nghén ra ba ngàn Ma Thần mới sinh ra, thiên địa hỗn loạn, lặp đi lặp lại vô thường, không có sinh linh nào, không cách nào thay đổi. Thiên Đạo cảm ứng, hạ xuống ba ngàn đại đạo, mỗi một Ma Thần đều phải nhận đạo, vận chuyển pháp tắc, trấn áp hỗn độn, khiến cho trong thiên địa sinh ra sinh linh đại dương son mạch... Từ đó, thời đại thái cổ đã đến gần.

Âm

Nhưng không muốn vào lúc này, trong Hồn Độn, lại sinh ra một Ma Thần.

Vứt bỏ...

Ma Thần chính là sinh ra từ thiên địa, từ khi thức tỉnh trong nháy mắt, liền mở ra linh trí.

Ma Thần này, lúc mở mắt, liền minh bạch mình không vì thiên đạo sở thích, ba ngàn Ma Thần đều được đại đạo, chỉ có nó không được.

Rống... Thiên đạo bất công, ngô cũng là thiên địa chi tử, vì sao không được đại đạo?

Ma Thần giận dữ chất vấn Thiên Đạo, nhưng lại không muốn thiên đạo uy nghiêm, đương nhiên sẽ không trả lời Ma Thần kia. Mà ba ngàn đại đạo giáng lâm thiên địa, nghiệp nghiệp đã bị ba ngàn Ma Thần kia chia cắt sạch sẽ.

Người đắc đạo, mới có thể thọ với trời đồng thọ.

Ma Thần giận dữ, từ trong hồn độn đứng lên, chỉ thấy thân thể Ma Thần đạt tới trăm vạn trượng, xâm nhập vào thiên địa nguyên thủy, đại chiến với ba ngàn Ma Thần, muốn tranh đoạt đại đạo.

Ma Thần này mặc dù sinh ra muộn bên trong Hồn Độn, lại được nhiều nhất Hồn Độn Chi Khí, chiến lực vô song, ba ngàn Ma Thần, bất luận là người nào, đều không phải là đối thủ của Ma Thần này. Từng người từng người bại trận, nhưng bất luận Ma Thần đoạt đoạt đoạt, từ đầu đến cuối không thể đạt được Đại Đạo từ trên người Ma Thần bị nó đánh bại.

Thiên Đạo bất công cho Thiên Đạo.

Ma Thần phẫn hận, khiêu chiến Thiên Đạo, lại đánh không lại Thiên Uy, bị đánh vào Hồn Độn Chi Hải, lưu lạc không biết bao nhiêu kỷ nguyên, rốt cuộc ở thời đại thái cổ cuối cùng, hao hết thọ nguyên mà ngã xuống. Chỉ để lại một hài cốt ở trong thiên địa, lưu lạc khắp nơi, dần dần bị lực lượng năm tháng ăn mòn, lại có khúc chiết, thân thể Ma Thần chia lìa, đều có cơ duyên nhân quả.

.....

Vù vù

Sinh động lại, hồn phách Ngô Khí bị một lực lượng quen thuộc ném bay ra ngoài.

Sâu trong không gian, một thân thể cao chùng ngàn trượng, khắp cả người là vảy đen lạnh, một đôi miệng máu giống như muốn thôn phệ thiên địa.

Lại lên trên, lại là một đôi đồng tử tràn ngập màu đỏ như máu, chỉ là lúc này, chủ nhân con người này tựa như vừa mới tỉnh lại. Trong mắt là nồng đậm đến mức tựa như vĩnh viễn không thể hóa giải rung động, cho dù hồn phách đã về với Thần Cung, nhưng Ngô Khí vẫn không có dấu hiệu hoàn toàn tỉnh lại.

Sau khi hồn phách hắn trở về, thân thể của hắn, lại đột nhiên bắt đầu phát sinh biến hóa to lớn.

Ầm ầm ầm ầm ầm

Cũng không có ai dự liệu được biến hóa như vậy. Trong chỗ sâu của không gian này, ngay khi hồn phách Ngô Khí trở về trong cơ thể. Từng tiếng nổ mạnh, cực kỳ đột ngột vang vọng bốn phía thân thể ngàn trượng của Ngô Khí.

Hư không phá toái, lại không có một chút xúu hư không loạn lưu tuôn ra. Mà từng cái từng cái cửa hang đen kịt, trống rỗng xuất hiện.

Mỗi một vết nứt đều to lớn như thành trì, sinh ra nháy mắt, liền từ bên trong, tuôn ra một cỗ nguyên khí nồng đậm không cách nào tưởng tượng. Quả thực như Thiên Hà treo ngược, điên cuồng tràn về phía thân thể Tu La ngàn trượng Ngô Khí đứng tại chỗ.

Ầm

Nguyên khí đen kịt giống như mực, ầm ầm phun trào, tinh thuần không gì sánh được, nếu lúc này Ngô Khí tỉnh dậy, liền có thể nhận ra, từ trong vết nứt kia tuôn ra ma khí, căn bản không phải tu chân giới có thể tồn tại, so với Huyền Ma khí còn tinh thuần hơn.

Ma khí Minh giới...

Ngay tại đỉnh đầu Ngô Khí xuất hiện một cái cửa động lớn nhất, nguyên khí từ bên trong tuôn ra, vậy mà là ma khí Minh giới tinh túy nhất.

Ầm

Lại là một tiếng vang thật lớn, bên cạnh vết nứt Minh giới, đồng dạng sinh ra một cửa động khổng lồ giống như thành trì. Từ trong đó, một thác nước trắng xóa treo ngược xuống, ầm ầm đổ lên trên thân thể Tu La chi thể của Ngô Khí. Tùy ý tràn ra một luồng khí tức, lại tinh thuần đến mức có thể so với nguyên khí của mười vạn linh tinh cực phẩm đề luyện ra, mà một tia lực lượng pháp tắc yếu ớt ẩn chứa trong đó cũng đủ để cho tu sĩ Tiên Đạo điên cuồng.

Nguyên khí Tiên giới...

Dòng thác nước trắng xóa này, đúng là từ trong miệng nứt của Tiên giới chảy ngược ra.

Oanh oanh oanh..

Quả thực là nhìn không chớp mắt. Trong lúc hai thế giới lớn nhất của Tiên giới và Minh giới kia xuất hiện vết nứt, nơi sâu trong không gian này, xung quanh Ngô Khí Tu La thể ngàn trượng, từng vết nứt liên tiếp xuất hiện, sau vết nứt kia, mỗi một khí tức hiển lộ ra vậy mà đều không giống.

Một hai ba bốn người.... liên tiếp không ngừng, khí tức của thế giới hoàn toàn khác biệt, theo từng vết nứt xuất hiện mà hiển hóa, còn có nguyên khí tinh thuần nhất trong mỗi thế giới, hóa thành từng dòng nước lũ chảy ngược ra, điên cuồng tràn vào thân thể Ngô Khí.

Nguyên khí khổng lồ như vậy, không chỉ nói Ngô Khí, toàn bộ tu chân giới căn bản không có sinh linh nào có thể chịu nổi, mặc dù là ma khí tiên khí, bỗng nhiên bị nhiều nguyên khí tinh thuần của thế giới rót vào trong cơ thể, giống như bị chống đỡ vỡ ra.

Trong cơ thể Ngô Khí, lúc những nguyên khí kia tràn vào, còn chưa kịp chống đỡ thân thể Ngô Khí nổ tung.

Đột nhiên giữa ngực bụng hắn hiện ra một trái tim toàn thân ám kim, ông rung động một chút, lực lượng chấn động vô hình tràn ra, không có động tĩnh lớn, nhưng trong nháy mắt, thân thể Tu La ngàn trọng vô cùng mạnh mẽ kia, vô thanh vô tức hóa thành tro bụi.

Thân thể của hắn bị chấn thành hư vô, thoáng chốc thiên địa trống rỗng, từng luồng từng luồng nguyên khí bàng bạc không gì sánh được kia, vẫn như cũ hội tụ tới.

Bốp bốp bốp

Tiếng vang rung động cùng một chỗ giữa thiên địa, trái tim ám kim thu nhỏ không biết bao nhiêu lần lại lần nữa nhảy lên, một giọt kim quang vô tận ẩn chứa huyết dịch trong đó, vô cùng chậm rãi tràn ra.

Ầm

Vô số nguyên khí bàng bạc, chớp mắt tụ tập thành đại dương mệnh môn, một giọt máu kia ở trong đó, bắt đầu phát sinh biến hóa âm âm.

Một đoàn hư ảnh cự đại vô địch, sau một khắc sinh ra, trong hư ảnh, kinh mạch xương cốt máu thịt phủ tạng... Một con quái vật khổng lồ đang thành hình, mỗi lần ngưng thực một chút, liền muốn tiêu hao bàng bạc nguyên khí không cách nào tưởng tượng, nhưng mỗi một phần hư ảnh to lớn kia ngưng thực, toàn bộ thiên địa liền giống như sợ hãi rung động một chút.

Hôm nay đổi lại lời cảm ơn với Tiêu Dao Quan Âm huynh đệ, tiểu lâu thích nhất là cái khác, xin lỗi các huynh đệ, tạm thời hoãn lại một chút, tình tiết ngừng lại, không thể viết cứng, vân vân đi chấp tay đi.

Mẹ kiếp,

Bảo giới Mộc giới ở Tiên giới, Tiên giới, Thú giới, Long giới...

Oanh oanh oanh...

Sâu trong hư không, nơi bí ẩn nhất, động tĩnh cực lớn liên tiếp xuất hiện, mỗi tiếng vang lớn, mang ý nghĩa, có một vết nứt mới xuất hiện. Mà sau vết nứt kia, nhất định đại biểu cho một thế giới khác.

Từ Minh giới và Tiên giới bắt đầu, từng thế giới bị mạnh mẽ xé rách, nguyên khí tinh thuần bên trong đồng loạt hóa thành từng dòng thác nước chảy ngược ra, tràn vào bên trong hư ảnh to lớn đang dần dần trở nên ngưng thực kia.

Chư thiên vạn giới

Bất luận là ở thế giới nào, nguyên khí tinh thuần tuôn ra đủ để lập nên một cường giả Hợp Đạo cảnh.

Nhưng hiện tại, từng dòng thác nước kia lại rót vào một nơi. Qua một hơi thở, trong máu thịt ngưng thực ra, lực lượng ẩn chứa bên trong vượt quá tưởng tượng.

Một sinh linh kinh khủng đến cực điểm, không, hẳn là một vị Thần Linh, một vị Ma Vương, đang chậm rãi thành hình. Ở sâu trong hư không thần bí này, xuất hiện cảnh tượng, quả thực là ai cũng không thể tưởng tượng.

Hư không tạo vật...

Thủ đoạn đại biểu thần thông của bốn chữ kia, không có khả năng xuất hiện trong tu chân giới này, mặc dù là cường giả trong thượng cổ tiên nhân, cũng thi triển không ra hư không tạo vật huyền ảo vô biên như vậy thủ đoạn. Huống chi, lúc này trống rỗng được tạo ra, còn không phải tầm thường, mà là một đầu Thần Linh Ma Vương sống sờ sờ.

Ầm

Không gian rung động, bốn phương tám hướng, ngoại trừ từng cái vết nứt, nơi khác đều như lưu ly, từng tầng từng tầng bong ra. Phát ra tiếng rên rỉ vô cùng chói tai, tựa như bởi vì một tôn Thần Linh kia sắp sinh ra, mà không chịu nổi khí tức trên thân con Thần Linh kia tuôn ra.

Tu sĩ nhân gian, một khi tiến vào Hợp Đạo đỉnh phong, sẽ cảm ứng được thiên kiếp giáng lâm. Bởi vì lực lượng trong cơ thể tu sĩ Hợp Đạo đỉnh phong đã vượt qua giới hạn Thiên Đạo pháp tắc của tu chân giới cho phép, hoặc là thân tử đạo tiêu, trả một thân nguyên khí lại cho thiên địa, hoặc là liền vượt qua thiên kiếp, phi thăng thượng giới.

Mà hiện tại, lực lượng ẩn chứa trong cơ thể một vị Thần Linh đang sinh ra này, đã sớm không phải tu sĩ Hợp Đạo đỉnh phong có thể so sánh. Một trăm vị cường giả như vậy cộng lại, lực lượng trong cơ thể không sánh bằng một vị Thần Linh khủng bố.

Huyết nhục trong tạng phủ xương cốt...

Đột nhiên, cảnh tượng hỗn loạn hỗn loạn ở chỗ sâu trong không gian này biến mất.

Từng cái khe nứt kia, trong khoảnh khắc vị Thần Linh này triệt để thành hình, cỗ lực lượng huyền ảo vô biên ở trong đó ảnh hưởng tựa hồ đã biến mất, nguyên bản bị cưỡng chế chảy ngược ra nguyên khí tinh thuần, lập tức đình chỉ.

Vị Thần Linh này, cao vạn trượng, không lông không vảy, toàn thân vàng sậm, từng đạo hoa văn huyền ảo như thiên địa mới có thể thai nghén ra lạc ấn, bao quanh từng luồng khí lưu hỗn độn nồng đậm, hai mắt nhắm lại. Mọi thứ ở sâu trong không gian này đều vì vậy mà dừng lại.

Vù vù

Thần Linh mở mắt, một chớp mắt, hai đạo kim quang chấn động thiên địa xuất hiện, không gian rộng lớn này, lập tức toàn bộ...

Oanh oanh oanh...

Hư không bí ẩn này tồn tại không biết bao nhiêu vạn năm, dưới hai đạo kim quang kia, như một khối lưu ly thủy tinh to lớn vô cùng, vô thanh vô tức bị phá toái. Từng cỗ hư không kinh khủng loạn lưu trào ra, quét sạch tất cả, hiển lộ ra vị trí đại dương mệnh môn phía sau, lưu đầy nơi nào, bất luận sinh linh nào. Nếu bị cuốn vào chỗ sâu trong loạn lưu, liền ý nghĩa sẽ bị lưu đầy, vẫn lạc trong vĩnh hằng, ngay cả hồn phách cũng không thể đào thoát.

Kim quang biến mất, một đôi mắt thần của thần linh vạn trượng kia hiển lộ ra.

Bên trong, không phải là sự tôn quý cao cao tại thượng của Thần Linh Ma Vương, mà là cảm xúc cực kỳ chân thật thuộc về nhân loại. Chỉ là chủ nhân trong ánh mắt này, tựa như tuổi tác đã già, trong mắt kia tất cả đều là tang thương, tựa như nhìn thấu hết thấy thế gian này.

Ta... là Ngô Khí... hay là bỏ...

Là thanh âm Ngô Khí, vang lên trong hư không loạn lưu không gì sánh được kia, bất luận động tĩnh gì đều không thể che giấu.

Vấn đề này, là Ngô Khí lưu lạc trong dòng sông dài năm tháng, liền sinh ra. Hắn đã trải qua chuyện gì, cũng chỉ có chính hắn biết, đừng nói là tu chân giới, cho dù là Minh giới tiên giới, cũng không có hồn phách người hoặc sinh linh, có thể lưu lạc trong dòng sông dài năm tháng còn có thể trở về bản thể.

Hắn ở trong dòng sông dài năm tháng, nhìn thấy những năm tháng cuối cùng, chính là khởi nguồn của thiên địa này, hỗn độn sơ khai, thiên địa sơ sinh, khi đó, Ngô Khí không phải là nhân loại, hắn là một vị Ma Thần, là một vị Thái Cổ Ma Thần cuối cùng sinh ra bên ngoài Tam Thiên Ma Thần, không làm cho thiên địa vui mừng, cho đến khi vẫn lạc, Ma Thần cũng không được...

Thiên địa bỏ rơi thiên đạo.

Hồn phách trở về, nhưng thân thể lại không còn là nhân loại, cũng không phải Tu La, thân thể của hắn bây giờ, là một vị

Thần Linh.

Lấy nguyên khí tinh thuần của chư thiên vạn giới, thân thể Thần Linh cứng rắn thai nghén ra, mặc dù không phải Hỗn Độn Ma Thần thể thời đại thái cổ, nhưng cũng là thân thể Vạn Linh Ma Thần mà rất nhiều Ma Thần thể tu luyện giả đều tha thiết ước mơ.

Vù vù vù...

Vạn giới nứt ra, sau khi ngừng chảy ngược nguyên khí tinh thuần, đồng thời truyền đến một cỗ khí tức kinh khủng.

Chư thiên vạn giới, bên trong mỗi một thể giới đều có cường giả tồn tại, thậm chí đại bộ phận cường giả trong thể giới này, thực lực đều xa xa ở trên thể giới chỉ có tu sĩ Hợp đạo đỉnh phong như vậy.

Ngô Khí mạnh mẽ phá vỡ thông đạo của chư thiên vạn giới, dẫn tới nguyên khí vạn giới, tự thai nghén ra một cỗ thân thể vạn linh Ma Thần cho mình. Những vết nứt kia tồn tại, tự nhiên sẽ khiến cho những cường giả khác trong chư thiên vạn giới đều có chủ ý, đồng loạt tìm tới.

Hừ.

Sau vết nứt, từng đạo khí tức cường giả khủng bố truyền ra, lập tức cắt ngang suy nghĩ của Ngô Khí.

Bây giờ Ngô Khí đã hoàn toàn bất động, đôi mắt ám kim kia bỗng nhiên hiện ra vẻ lạnh lẽo, quét qua từng vết nứt chung quanh.

Mà vào lúc này, nơi sâu trong hư không bí ẩn này, bởi vì không cách nào thừa nhận được khí tức Thần Linh trên người Ngô Khí, đã sụp đổ đến chỗ sâu, vô cùng vô tận hư không loạn lưu vọt ra, bao phủ nơi khác, chỉ còn lại có thân thể Ngô Khí vạn trượng, còn có từng cái từng cái vết nứt kia.

Ầm

Không chút tiếng động, không có bất kỳ huyết sáo nào, cũng không có bất cứ đạo lý huyền ảo nào.

Chỉ là một quyền, một quyền vô cùng đơn giản, bị Ngô Khí đánh ra.

Hết thấy mọi thứ, vết nứt Chư Thiên vạn giới, hư không loạn lưu vọt lên vô tận dưới một quyền này, đều bị dập tắt.

Sau khi hư không vỡ vụn, chính là nơi lưu vong, nơi lưu đầy, đó là vực sâu của vũ trụ. Trong đó, không có khái niệm thời gian cùng không gian, không có đại đạo pháp tắc nào có thể ảnh hưởng, bất kỳ tồn tại nào, chỉ cần rơi vào trong đó, chính là lưu lạc vĩnh hằng.

Bởi vì một quyền này của Ngô Khí, tất cả đều bị hấn đánh thành hư vô, lưu đầy vị trí vực sâu, sau những vết nứt kia truyền đến khí tức cường giả, đồng loạt đều là một tiếng kêu đau đớn. Hiển nhiên đều là chịu thiệt không nhỏ, nhưng vết nứt đã bị Ngô Khí oanh phá lưu vong, triệt để ngăn cách.

.....

Hắc Hải, trên mặt biển, một bóng người đơn độc đứng.

Người này là một lão giả. Lão đứng ở nơi đó, chung quanh lại kèm theo dị tượng khủng bố, vốn nên là bầu trời thanh minh lại một mảnh u ám, tựa như không gian chỗ người kia, đang từng luồng từng luồng hắc ám lực lượng thôn phệ.

Chỉ cần là tu sĩ lẫn lộn ở Loạn Ma hải vực vài năm, sau khi nhìn thấy cảnh tượng kia, nhất định có thể nhận ra thân phận lai lịch của lão giả kia.

Một trong những Thái thượng trưởng lão của thế lực siêu cấp thế lực Xích Huyết Minh ở Loạn Ma hải, cường giả Hợp Đạo cảnh, Minh Linh lão tổ.

Chủ nhân của mảnh biển đen này, chính là vị Minh Linh lão tổ có được hung danh cực thịnh ở Loạn Ma Hải. Theo lý thì ở sào huyệt của mình, vị lão tổ này hẳn là cực kỳ nhẹ nhõm.

Lại không biết vì sao, một khuôn mặt già nua của Minh Linh lão tổ hiển lộ ra, lại là khăn trương phần nộ, thậm chí còn có một tia bối rối không che giấu được...

Ánh mắt thỉnh thoảng quét về phía dưới hắc hải, tựa như xuyên thấu nước biển chính giữa, thấy được cảnh tượng chỗ

sâu trong đáy biển, thỉnh thoảng lại như chờ mong nhìn về phía xa xa, tựa hồ đang chờ người nào đến.

Cũng không biết qua bao lâu, đang lúc Minh Linh lão tổ sốt ruột không kiên nhẫn. Chân trời phía xa xa, hai tiếng động thật lớn truyền đến.

Oanh oanh oanh!

Ở chỗ rất xa, trong tiếng nổ, hai đoàn quái vật khổng lồ đột ngột xuất hiện.

Chấn động khủng bố hóa thành hai dòng nước lũ, hiển hóa ở nơi xa, sau đó ầm ầm nghiền ép tới, trên đường tất cả đều bị nghiền nát, phát ra uy thế, cho dù ở ngoài vạn dặm, cũng có thể cảm giác được.

Đó là một tòa cung điện toàn thân đỏ như máu, thành trì là một tòa cung điện. Toàn bộ đều là màu đỏ, nơi đi qua, như biển máu tàn phá bờ bãi. Một tòa thành trì khác, toàn thân xanh thẫm, như một vàng trắng lạnh, vận động ầm ầm, như muốn đông kết tất cả lại.

Không ai có thể ngờ, trên biển đen, trần tông chí bảo hai thể lực siêu cấp lại đồng thời xuất hiện hai tòa thành trì ma khí.

Nếu bị tu sĩ khác nhìn thấy, chỉ sợ sẽ kinh ngạc đến cầm đầu rơi xuống. Minh Linh lão tổ là một trong Thái Thượng trưởng lão của Xích Huyết Minh, Hắc Hải này thuộc phạm vi thế lực của Xích Huyết Minh, Xích Huyết thành xuất hiện ở đây còn có thể nói là ở chỗ này., Nhưng thành Tà Nguyệt kia, chính là tử địch Xích Huyết minh kéo dài mấy ngàn năm, thành Tà Nguyệt là trần phủ chí bảo, vậy mà xuất hiện ở hải vực Xích Huyết minh, tất nhiên sẽ làm cho người khó hiểu.

Bất quá lúc này, toàn bộ Loạn Ma hải vực đều bởi vì một sự kiện khác mà lâm vào trong hỗn loạn, đại lượng tu sĩ lựa chọn rút cổ trong tông môn gia tộc của mình, không dám tùy ý ra ngoài, chính những tán tu du đãng kia, cũng đều tự chọn lựa nơi an thân.

Toàn bộ loạn ma hải vực đều lâm vào trong khủng hoảng trước nay chưa từng có.

Nguyên nhân dẫn đến tất cả chuyện này, chính là một đại họa động trời, Xích Huyết Minh cùng Tà Nguyệt Phủ chiến tranh, hai bên đều có trăm vạn đại quân tham gia, quyết chiến ở thượng cổ kia chính là chiến trường trên chiến hải vực, lại không nghĩ, lúc chiến tranh tiến hành, trong chiến tranh kia bỗng nhiên lao ra một con Thượng Cổ ma thú, đem trăm vạn tu sĩ toàn bộ ăn hết, một cái cũng không còn lại.

Cho dù hai đại thế lực siêu cấp cuối cùng liên thủ chém giết ma thú kia, nhưng tin tức thảm họa kia vừa phát sinh, vẫn làm cho toàn bộ loạn Ma Hải đều lâm vào khủng hoảng. Toàn bộ tu sĩ đều nghị luận âm ỉ, không dám dễ dàng ra ngoài.

Vào lúc này, ai cũng không có phát hiện, làm thế lực thứ ba ở Loạn Ma hải vực, tựa hồ đã trải qua biến cố gì, bắt đầu lặng yên rời khỏi Loạn Ma hải vực.

Thứ nhất là đến cảm tạ sự ủng hộ của Vô Ngữ huynh đệ.

Mẹ kiếp,

Đến rồi.

Nhìn thấy nơi cực xa trên bầu trời hiện ra hai tòa trọng thành ma khí, trên mặt Minh Linh lão tổ lập tức lộ ra một tia vui mừng.

Trong lúc hấn đang vui sướng, trong lúc vô tình quét qua hắc hải dưới thân mình, giống như nhớ ra cái gì đó, khuôn mặt lập tức đau khổ, vẻ sợ hãi trong mắt vẫn như cũ tồn tại, làm sao cũng không che giấu được.

Hấn nhớ tới, là trước một canh giờ, hấn cảm ứng được cấm chế của mình sẽ bị phá hủy, từ trung tâm Xích Huyết thành gấp gáp chạy về, lại không muốn nhìn thấy một màn kia, còn có khí tức đáng sợ lưu lại chỗ Thâm Uyên kia lại có chút quen thuộc. Bởi vì khí tức kia tồn tại, Minh Linh lão tổ thân là cường giả Hợp Đạo cảnh, lại không dám một mình tiến vào vực sâu tìm kẻ cướp đoạt động phủ kia gây phiền toái.

Ngược lại lập tức ra khỏi đáy biển, lấy nguyên thần truyền âm báo cho minh chủ Xích Huyết Minh. Vì vậy, liền có cảnh tượng xuất hiện hôm nay, hai đại thế lực siêu cấp, đồng thời xuất động.

Oanh oanh oanh!

Ma khí trọng thành, vô thượng uy áp, vừa xuất hiện trong không trung chỗ Minh Linh lão tổ, liền có động tĩnh to lớn, khiến cho toàn bộ hư không đều phát ra thanh âm rên rỉ.

Vù vù

Hai bóng người kinh khủng như Thần Vương đồng thời xuất hiện phía trên hai tòa trọng thành ma khí kia, một người trong đó, một bộ pháp bào xích huyết, thần quang sáng rực, rơi vào trên người Minh Linh lão tổ.

Minh Linh

Tu vi thân phận lão tổ Minh Linh tại Loạn Ma hải vực này đều là cực cao, vừa nhìn thấy người kia, trên mặt lập tức hiện lên

vẻ cung kính, thân thể cũng hơi cong một cung, trong miệng lập tức nói: “Cung nghênh minh chủ hàng lâm, nghệt súc kia đoạt động phủ của ta, giống như là rơi xuống đáy biển kia.

Thỉnh Minh chủ phủ chủ ra tay, hàng phục súc sinh kia.

Một câu cuối cùng nói ra, Minh Linh lão tổ ngoại trừ thi lễ khom người với Xích Huyết minh chủ, còn đối với một thân ảnh giống như Thần Vương khác cũng là thi lễ.

Hai người này, có thể làm cho Minh Linh lão tổ cung kính như vậy, toàn bộ Loạn Ma hải vực, cũng chỉ có hai người kia.

Chủ nhân Xích Huyết Minh Tà Nguyệt phủ chủ, chủ nhân của Tà Nguyệt phủ.

Trong hai tòa trọng thành kia, còn có những tu sĩ khác tồn tại, bất quá bị lần trước giáo huấn, lần này xuất hiện tu sĩ đều là tu sĩ Hợp Đạo cảnh hoặc là phản hư đỉnh phong ở trong hai thế lực siêu cấp, cho dù có bộc phát ra thâm thiết chém giết, cũng sẽ không bị dư ba đánh chết dễ như trở bàn tay.

Trận chiến ở Chiến Ma hải vực, không chỉ có trăm vạn tu sĩ bị Ngô Khí hóa thân mà thành Tu La cắn nuốt, còn có hai thế lực siêu cấp kia, tại hai vị tuyệt thế cường giả ngự sử bảo vật thành trì cấp bậc Ma khí cùng Ngô Khí chém giết, sinh ra dư âm. Lại không ít tu sĩ trong hai tòa thành trì trực tiếp bị đánh chết, thậm chí trong đó còn có một ít tu sĩ Phản Hư cảnh.

Vừa nghĩ đến cảnh tượng lúc đó, trên không trung thành trì lúc này, trên mặt Xích Huyết minh chủ cùng phủ chủ Tà Nguyệt Môn liền trở nên cực kỳ khó coi, phần hận cùng sát ý chớp động không ngớt.

Tà Nguyệt đạo hữu. Minh Linh trưởng lão nói không sai, bản minh chủ có thể cảm ứng được, phía dưới kia xác thực có khí tức nghệt súc kia.

Hừ, con nghệt súc kia hủy đi tâm huyết mấy ngàn năm của hai bên chúng ta, thật sự là tội ác tày trời. Lần này hai người chúng ta nhất định phải chém giết nó ngay tại đây, nếu bại lộ, bất luận là Tà Nguyệt phủ người hay là Xích Huyết minh ta, chỉ sợ đều có phiền toái lớn.

Thanh âm Xích Huyết Minh chủ, ẩn chứa tức giận cùng sát ý cực kỳ mãnh liệt, vang lên trên không Tà Nguyệt thành.

Giết!

Tà Nguyệt phủ chủ, là một người trung niên, chỉ là ngũ quan khuôn mặt cực kỳ tuấn đạt. Nhưng ánh mắt lại lạnh như băng, như muốn đông cứng tất cả những gì nhìn thấy trong mắt.

Một chữ vô cùng băng lãnh, từ trong miệng hắn phun ra, cứng rắn để cho vùng Hắc Hải vốn đã cô quạnh lạnh lẽo này lại lần nữa lạnh thêm vài phần, giống như là ở sông băng Bắc Cực, hàn khí nhập tủy.

Lên biển oanh oanh.

Một tiếng hét lớn, chỉ thấy trên không trung, hai tòa trọng thành ma khí đồng thời khẽ động, phía trên xuất hiện từng tầng màn sáng. Lại là tất cả cấm pháp đều bị mở ra, mang theo lực lượng ngàn vạn quân, ầm ầm hạ xuống mặt biển u ám kia.

Mặt biển rộng lớn, thoáng chốc bị hai cỗ nhan sắc bá đạo chiếm cứ, một đạo khí tức bá đạo không gì sánh được, một đạo khí tức lạnh lẽo khôn cùng, ngạnh sinh đem đại lượng nước biển phân cách ra, lộ ra hai vết nứt to lớn, sóng biển ước chừng ngàn trượng bốc lên, ở giữa hào quang lập loè, đồ sộ không gì sánh được.

Một lúc lâu sau, sóng biển hạ xuống, hai tòa trọng thành ma khí có khí tức khủng bố kia đã biến mất không thấy.

Trong hắc hải, không có bất kỳ sinh linh nào tồn tại, Minh Linh lão tổ là một vị tuyệt thế cường giả sát tính cực nặng. Vốn vùng hải vực này cũng không phải tĩnh mịch như vậy, nhưng từ sau khi hắn chiếm đoạt, liền giết sạch tất cả yêu thú hải thú nơi đây, ngạnh sinh tạo ra một chỗ hung địa.

Chỉ là lúc này, đáy biển yên tĩnh, bị hai tòa thành trì như quái vật khổng lồ phá vỡ.

Ừng ục ~ ục ục ầm ầm

Bong bóng trắng cực lớn kia được sinh ra chung quanh hai bóng đen to lớn, trong tiếng vang không nhỏ toát ra, đi về phía mặt biển.

Ngàn vạn quân lực, cho dù là số lượng nước biển lớn này, cũng không cách nào chịu nổi. Hai tòa thành trì kia, lấy tốc độ khủng bố không ngừng chìm xuống. Trong khoảnh khắc, chính là trăm triệu, lại qua mấy hơi thở, đã đến ngàn triệu.

Nơi sâu nhất dưới đáy biển, đập vào mắt là một cảnh tượng đen sì, lại đã đến địa hình trên đất bằng.

Nhưng ở đáy biển này, một khu vực hẹp dài vô cùng, so với nơi khác đều tối tăm hơn.

Nơi đó, là một cái rãnh biển, là một vực sâu.

Di tại sao lại như vậy?

Trong Xích Huyết thành, ánh mắt Minh Linh lão tổ tựa hồ xuyên qua chính giữa kịch liệt, rơi vào một địa phương. Trong mắt lập tức hiện ra vẻ kinh ngạc, tất cả mọi người thuận theo ánh mắt của hắn nhìn qua.

Một nơi trên vực sâu, so sánh với nơi khác giống như không ít dị dạng. Nơi đó dường như đã từng tồn tại một tòa kiến trúc khổng lồ, cũng có vết tích cấm chế, thậm chí còn có từng sợi ma khí tinh thuần chưa kịp tiêu tán.

Cảnh tượng này lọt vào trong mắt, mọi người đều biết, nơi này hẳn là động phủ trước kia của Minh Linh lão tổ. Chỉ là động phủ vốn nên ở nơi đó, sớm đã không cánh mà bay, hiện lộ ra vết nứt vực sâu u ám phía dưới.

Minh Linh trưởng lão, bản minh chủ nhớ kỹ, động phủ của người, nghe nói là câu thông với một không gian thần bí, từng giây từng phút đều có ma khí tinh thuần dâng trào ra, bị người dùng để rèn luyện động phủ, nhưng nơi này...

Thanh âm Xích Huyết Minh chủ vang lên, lập tức tất cả mọi người phản ứng lại, khu vực trống rỗng kia, có rất nhiều vết tích lưu lại, hẳn là động phủ Minh Linh lão tổ không thể nghi ngờ, thế nhưng nơi nào lại không có vật gì tồn tại.

Minh Linh lão tổ là một trong Thái Thượng trưởng lão của Xích Huyết minh, địa vị cao thượng, động phủ của hắn, còn có ma khí tinh thuần từng lúc dâng lên, các trưởng lão khác đều biết rõ, thậm chí người của Tà Nguyệt phủ cũng biết.

Nơi này trước khi trở thành hung địa, vốn là một chỗ bảo địa để tu sĩ Ma đạo điên cuồng tranh đoạt, Minh Linh lão tổ cũng y vào tu vi của mình cùng địa vị Xích Huyết Minh mới có thể đắc thủ. Dưới vực sâu kia, quanh năm dâng lên ma khí thuần túy, Thái Thượng trưởng lão hai thế lực lớn đều biết, thậm chí hai thế lực lớn cũng thử biết nguyên nhân, nhưng đều lấy thất bại cáo cuối cùng.

Bọn họ đều cho rằng, vực sâu kỳ dị này hẳn là câu thông với một thế giới thần bí nào đó, mới có thể quanh năm dâng lên ma khí tinh thuần. Theo lý mà nói, chỉ cần thế giới kia không phong bế, những ma khí kia sẽ không đình chỉ dâng lên.

Nhưng hiện tại, nơi đó chẳng những không có động phủ Minh Linh lão tổ, thậm chí những ma khí kia, cũng biến mất sạch sẽ.

Nghiệt súc ma khí kia cũng ra tay liền ma vân cuộn cuộn, khác rất lớn ma khí chúng tu sĩ chúng ta ngưng tụ ra, hiện tại nghiệt súc này trốn đến đây, hẳn là vực sâu câu thông thế giới thần bí này, là..... Minh giới.

Một thân sát khí khủng bố của Xích Huyết minh chủ, tất nhiên là nhằm vào Ngô Khí. Trước khi đến, đáy lòng của hắn đã sớm quyết tâm đối với việc Ngô Khí phải chết, nhưng hiện tại, vừa thấy cảnh tượng trước mắt, lật đổ một phen, đáy lòng lại đột ngột do dự.

Minh giới...

Vị phủ chủ Tà Nguyệt phủ vẫn luôn lạnh như băng kia, chợt nghe được hai chữ kia, mặt mày cũng giật mình, sát ý trong mắt hơi trì hoãn, lâm vào trong suy nghĩ.

Không phải, nghiệt súc kia có thể là Ma tộc trốn ra từ trong Hoàng Tuyền Nhãn Nhãn, theo lý thuyết phải tìm một chỗ ẩn nấp, tránh né pháp tắc Minh Giới đuổi bắt, vì sao phải tới đây.

Xích Huyết Minh chủ nhăn mày lại, cưỡng ép kiềm chế sát ý trong lòng, rất nhiều ý niệm quay cuồng trong đầu.

Trận chiến ở Chiến Ma hải vực, Xích Huyết minh chủ và phủ chủ Tà Nguyệt phủ hợp lực trấn áp Thiên Trượng Tu La do Ngô Khí hóa thân tạo thành. Mặc dù vào thời khắc sống còn Ngô Khí bộc phát, nhưng ở Xích Huyết minh chủ hai vị cường

giả Hợp Đạo hậu kỳ này lại chấp chương Ma khí trọng thành, xem ra đầu Ma tộc này từ trong Hoàng Tuyền nhân chạy trốn ra, mặc dù thực lực cường đại, nhưng bị giới hạn Thiên Đạo pháp tắc của thế giới này, thực lực có cường đại hơn nữa cũng không phát huy ra được.

Nếu thật sự chém giết, người thắng cuối cùng nhất định cũng sẽ là hai người bọn họ.

Nhưng hiện tại dưới vực sâu kia, câu thông thể giới thần bí có thể là Minh giới, hai người lập tức cảm thấy sợ ném chuột sợ khí.

Tại tu chân giới, hai người là Hợp đạo hậu kỳ cường giả, lại thủ chương ma khí, tất nhiên là chiến lực vô song. Nhưng nếu nhập Minh giới, hai người bọn họ, chính là tiểu Giác Khuyết đáng thương không thể tiếp tục thương cảm, một đầu tùy ý Ma thú nói không chừng có thể ăn bọn họ.

Dưới ý nghĩ này, không trách hai người đều kiềm chế thân hình, kết thù hận lớn như vậy, cũng không lập tức đi xuống báo thù.

Lúc này người sốt ruột nhất, không gì hơn Minh Linh lão tổ, quả thực là tai họa bất ngờ bay tới, ngồi trong Xích Huyết thành thật tốt, không hiểu sao động phủ mình rèn luyện nhiều năm đã bị cướp đoạt, ngay cả nơi cư ngụ cũng không có. Đường đường một cường giả Hợp Đạo cảnh, lại là Thái Thượng trưởng lão thế lực siêu cấp, thê thảm như vậy, tất nhiên là trong lòng không cam lòng.

Bất quá hắn có không cam lòng cũng không có cách nào, hai người kia không ra tay, một mình hắn nếu đi xuống tìm Ngô Khí phiền toái, chẳng khác nào tìm chết một chút nào.

Trong lúc nhất thời, tình cảnh lại quỷ dị yên tĩnh lại.

Hồi lâu sau, Minh Linh lão tổ cuối cùng là lưu tâm động phủ rèn luyện nhiều năm của nhà mình, nhịn không được muốn đứng dậy mở miệng, khuyên bảo hai người Xích Huyết minh chủ lui xuống.

Đúng vào lúc này, dưới vực sâu vẫn luôn yên tĩnh vô cùng kia, bỗng nhiên có động tĩnh to lớn vô cùng xuất hiện.

Âm ầm ầm.

Lúc động tĩnh kinh khủng kia truyền ra, đã hóa thành từng vòng gợn sóng không gian, dập dờn ra.

Bốp bốp bốp

Đột nhiên hai tiếng nổ mạnh vang lên, mọi người hoảng sợ phát hiện, từng vòng gợn sóng không gian nhìn như bình thường kia, nhện nhạo đâm vào trên thành Xích Huyết và thành Tà Nguyệt, làm cho hai tòa trọng thành ma khí này như bị hai cỗ cự lực không gì sánh kịp đánh trúng, đồng thời... Bị quăng đi.

Sau khi bùng nổ lớn, đợi lâu nhỏ điều chỉnh lại trạng thái cũ.

Mẹ kiếp,

Sau hai tiếng nổ mạnh, đáy biển, đại lượng nước biển bị hai tòa trọng thành ma khí đập cho nát bầy.

Biển cổ này phát sinh quá mức đột ngột, bất luận là Xích Huyết minh chủ hay phủ chủ Tà Nguyệt đều không kịp phản ứng, thành trì nhà mình liền bị gọn sóng không gian kinh khủng kia đánh bay.

Trong thành, một đám trưởng lão Hợp Đạo cảnh, đều là vẻ mặt khiếp sợ.

Tại sao có thể như vậy.

Hai tòa thành trì cấp bậc ma khí lại bị từng vòng gọn sóng không gian nhẹ nhàng đánh bay, đổi lại là bất kỳ người nào, đều là biểu lộ như thế.

Chính là con nghiệt súc kia.

Sắc mặt Xích Huyết minh chủ càng thêm khó coi, găm thét liên tục, nếu không phải lý trí vẫn còn, chỉ sợ hiện tại hắn đã lao xuống tìm Ngô Khí gặp phiền toái rồi.

Vù vù vù...

Dưới vực sâu, từng vòng gọn sóng không gian không ngừng nhện nhạo ra, tựa như biển cổ khủng bố phía dưới vẫn còn tiếp tục, không có chút dấu hiệu nào biến mất. Trong mỗi một vòng gọn sóng đều ẩn chứa lực lượng cực kỳ kinh khủng, ngay cả ma khí như Xích Huyết thành và Tà Nguyệt thành đều có thể đánh bay. Một vòng liên tiếp tuôn ra, không gian dưới đáy biển này cũng bắt đầu phát ra thanh âm rên rỉ ken két.

Cũng không biết kéo dài bao lâu, ngay lúc hai người Xích Huyết Minh chủ muốn kiềm chế không nổi, dưới vực sâu kia, đột ngột bình tĩnh lại.

Ầm ầm

Chỉ là bình tĩnh trong nháy mắt mà thôi, sau khi từng vòng từng vòng gọn sóng không gian kia biến mất, dưới vực sâu kia

một mực tồn tại lực lượng huyền ảo nào đó tựa hồ biến mất, lập tức nước biển đáy biển này như bị điên cuồng chảy ngược vào trong vực sâu kia.

Trước đó, dưới vực sâu kia, đúng là không gian Chân Không, một dòng nước biển cũng không có.

Hiện tại, từng tầng thác nước hắc ám xuất hiện, trút xuống phía dưới. Vực sâu đáy biển này cũng không biết sâu bao nhiêu, vô số nước biển trút xuống nhưng không thấy chút nào tràn về.

Đám người còn chưa đi xuống, trên vực sâu này đã biến hóa không ngừng, để chủ nhân Minh Linh lão tổ này nhìn đều trọn mắt há hốc mồm.

Ừm.

Đột nhiên, Xích Huyết Minh chủ và phủ chủ Tà Nguyệt Tộc đồng thời thần sắc rùng mình, ánh mắt hai người giống như xuyên thấu trùng trùng điệp điệp không gian, nhìn thấy cảnh tượng gì đó khiến cho hai người bọn họ kinh ngạc không thôi.

Theo ánh mắt hai người, một đám cường giả Hợp Đạo cảnh trong hai thành trì, cũng đều nhìn xuống vực sâu kia.

Ồ, hình như có người tới...

Trong mắt mọi người, trong không gian tối tăm không gì sánh được dưới vực sâu kia, ngoại trừ từng cỗ thác nước kinh khủng ra, chẳng biết lúc nào xuất hiện một bóng người. Bóng người này, từ vực sâu hạ xuống, từng bước một bước đi tới. Rõ ràng đã xuất hiện trong phạm vi tầm mắt của mọi người, lại hoàn toàn không liên quan đến không gian chung quanh, nước biển điên cuồng trút xuống dưới vực sâu kia, giống như hoàn toàn không chạm đến hắn.

Quý dị vô cùng nhưng một khắc sau, Xích Huyết minh chủ và Tà Nguyệt phủ chủ hai vị tuyệt thế cường giả Hợp Đạo hậu kỳ này đồng thời thân thể run lên, trong mắt hai người, lại chưa bao giờ xuất hiện thần – quỷ quái.

Sợ hãi...

Hai thân ảnh giống như Thần Vương trên hai tòa trọng thành, đồng thời không áp chế nổi sự sợ hãi trong lòng, thân thể rung động, một loại dự cảm nguy cơ trước nay chưa từng có hàng lâm trong đầu hai người bọn họ. Dự cảm này mãnh liệt đến mức khiến hai người hoàn toàn không thể áp chế, thân ảnh từ vực sâu bước tiếp theo đang bước tới kia, trong mắt hai người. Quả thực so với thượng cổ hung thú còn muốn đáng sợ hơn, đó là một loại sợ hãi từ sâu trong linh hồn trào ra.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt...

Trên thân hai người, thủy chung bao phủ lấy khí tức cường đại, vào lúc này đồng thời vỡ nát.

Minh chủ Xích Huyết minh, phủ chủ Tà Nguyệt. Người nắm giữ chân chính của Loạn Ma hải vực, cường giả Hợp Đạo hậu kỳ hợp đạo hậu kỳ, trong mắt các tu sĩ vô cùng thần bí, hai người có uy nghiêm như Thần Vương đồng thời rơi xuống thần tọa, khí tức vỡ nát, hiển lộ ra thân hình và diện mục của bọn họ.

Hai người đều là trung niên, khí tức trên người phát ra cực kỳ khủng bố, khó khăn lắm mới tiếp cận được đỉnh phong của thế giới này. Nhưng mà ánh mắt hai người thủy chung vẫn rơi vào thân ảnh từ chỗ sâu trong vực sâu kia, thân thể run rẩy, trong mắt hiển lộ ra vẻ khiến đám Thái thượng trưởng lão cực kỳ kinh ngạc, sợ hãi thần sắc.

Đám Thái thượng trưởng lão trợn mắt há hốc mồm, bất luận là Xích huyết minh hay Tà Nguyệt phủ, cả đám đều là đồng dạng hoảng sợ. Bọn họ chưa bao giờ thấy qua thủ lĩnh nhà mình, vậy mà lại lộ ra thần sắc sợ hãi.

Hợp Đạo cảnh hậu kỳ, lại thủ chương ma khí, lẽ ra cho dù là cường giả Hợp Đạo đỉnh phong sắp phi thăng, cũng chưa chắc có thể thắng được hai người bọn họ.

Loạn Ma hải vực, thậm chí là đại dương mệnh môn vô tận, còn có thể tìm được tồn tại khiến hai người bọn họ cảm thấy sợ hãi.

Nhanh... Đi mau.

Tựa như người chết chìm ra sức giãy dụa, từ trong miệng Xích Huyết minh chủ vô cùng khó khăn phun ra mấy chữ.

Đồng thời trên người hắn, từng luồng chân nguyên kinh khủng tràn ra, trong khoảnh khắc liền hóa thành một biển lửa, tràn vào trong thành Xích Huyết, tầng tầng màn sáng sáng lên, thành Xích Huyết to lớn như muốn bay lên, trực tiếp rời khỏi vực sâu dưới đáy biển. Ở bên kia, động tác của phủ chủ Tà Nguyệt cũng giống nhau như đúc.

Ầm ầm

Đã chậm, sau một tiếng vang chà đạp thiên địa, đang muốn bay lên hai tòa trọng thành ma khí kia, tựa như đồng thời bị một cỗ lực lượng không cách nào phản kháng trấn trụ, tầng tầng màn sáng cấm chế kia, ngay cả ngăn cản một chút cũng không làm được, trực tiếp bị nghiền nát thành điểm tinh quang, bại lộ ra một đám cường giả trong thành.

Trong thoáng chốc, sắc mặt Xích Huyết minh chủ và phủ chủ Tà Nguyệt bỗng trở nên trắng bệch.

Hàng lâm đạo nhân ảnh kia, từ dưới vực sâu đi tới, từ trong không gian hư vô, từng bước một đi ra.

Lúc này, trong hai tòa ma khí, một đám Thái thượng trưởng lão Hợp Đạo cảnh rốt cuộc đã biết tại sao hai người Xích Huyết minh chủ lại có biểu lộ như vậy.

Oành oành oành...

Trong từng tiếng vang, tất cả mọi người trong hai tòa thành trì, bao gồm mười mấy vị Thái thượng trưởng lão kia, đồng thời thân thể trùng xuống, hai đầu gối cong lại, đẩy Kim Sơn ngã xuống như ngọc trụ, quỳ trên mặt đất.

Lập tức, trong đầu tất cả mọi người đều là oanh một tiếng, không cách nào tự hỏi.

Cảnh tượng trước mắt, quả thực so với địa Dũng Lôi Kiếp càng làm cho người cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, càng thêm chấn động, một đám tu sĩ cường đại nhất Loạn Ma hải vực, vậy mà vào lúc này, đồng loạt quỳ rạp dưới chân một bóng người.

Tạch tach tach...

Trong đầu gối truyền đến từng đợt thanh âm khiến người ta rãng chua, còn có hai người, chưa từng quỳ xuống.

Là minh chủ Xích Huyết Minh và phủ chủ Tà Nguyệt, hai người bọn họ, thân thể bắt đầu uốn lượn, một khuôn mặt vốn tràn ngập uy nghiêm, giờ phút này lại đỏ bừng, nghẹn họng nhìn muốn nứt, khí tức trên thân cuồng bạo không gì sánh được, lại bị một cỗ lực lượng vô hình cứng rắn không thể tưởng tượng áp chế ở trong cơ thể.

Thân hình hai người thông thả mà kiên định quỳ xuống mặt đất.

Bóng người kia đứng trên hư không, quả thực tựa như một vị Thần Linh chân chính, tất cả trước mặt hắn đều phải thần phục. Không còn lựa chọn nào khác, đây đã không phải là thứ mà sức mạnh có thể quyết định, là cấp bậc của sinh linh.

Trong thiên địa, sinh linh vạn vật xưa nay đều là bình đẳng.

Nhân loại là linh hồn vạn vật, nhưng nếu là tồn tại thấp nhất trước mặt trời sinh Thần Linh, dùng từ sâu trong linh hồn để làm sợ hãi, cho dù là tiên nhân thượng cổ, cũng chưa chắc có thể chống cự. Hai người Xích Huyết minh chủ, dù là cường giả tuyệt thế Hợp Đạo hậu kỳ, cũng vẫn như cũ không thay đổi được gì.

Một lát sau, trên hai tòa thành trì, hai tiếng bộp bộp vang lên, hai vị cường giả tuyệt thế cường đại nhất ở Loạn Ma hải vực đồng thời uốn cong hai đầu gối vô cùng tôn quý của mình, quỳ rạp xuống trước mặt bóng người kia.

Hai tiếng cuối cùng kia, quả thực giống như tuyên án vậy, toàn bộ tôn nghiêm trong lòng tất cả mọi người ở đây bị đánh nát. Ngay cả minh chủ Xích Huyết và phủ chủ Tà Nguyệt, trên mặt tất cả mọi người đều chỉ còn lại một cái thần – tro tàn, chết tiệt.

Bọn họ là người nắm giữ Ma hải vực, Xích Huyết Minh Tà Nguyệt phủ, hai thế lực siêu cấp này, thiết lập mưu đồ, đùa bỡn toàn bộ Loạn Ma hải vực mấy ngàn năm, đối với tu sĩ của Loạn Ma hải vực mà nói, bọn họ chính là chúa tể chân chính.

Không biết bao nhiêu tu sĩ, nằm mơ cũng muốn tiến vào hai thế lực siêu cấp này.

Chỉ cần là người ở loạn tìm hiểu hải vực, bất luận là ai, đến nơi đó đều là khuôn mặt vô cùng kính nể, từng người một quỳ rạp xuống đất. Nhưng hiện tại đến phiên bọn họ, Phản Hư đỉnh phong cảnh Hợp Đạo cảnh, thậm chí là Hợp Đạo hậu kỳ, không người nào có thể ngoại lệ, đều quỳ rạp xuống đất, tất cả tôn nghiêm, đều bị chà đạp sạch sẽ.

Không có chém giết, không có giao thủ, thậm chí ngay cả một câu cũng không có.

Bọn họ chỉ có thể cảm giác được, từ sâu trong hồn phách của bọn họ, điên cuồng tuôn ra sợ hãi đối với bóng người trước mắt này.

Ngô Khí đứng ở trên hư không, đã khôi phục thân hình nhân loại, một bộ thanh sam, khuôn mặt sạch sẽ thanh tú, mang theo một tia tái nhợt như bị bệnh, nhìn một đám tu sĩ cường giả trước mắt quỳ xuống.

Nếu đổi lại là Ngô Khí trước kia, lúc này đáy lòng hẳn là phải sinh ra suy nghĩ kiêu ngạo, nhưng hiện tại, trong mắt lại là Thần – một điểm vô cùng bình thản.

Cho dù hắn thi triển thần thông, ẩn giấu lực lượng trong cơ thể mình đi, khó khăn lắm dưới sự khoan dung của Thiên Đạo pháp tắc thế giới này, nhưng điều này cũng không thể thay đổi linh hồn phách trong cơ thể hắn. Từ năm tháng dài đằng đẵng lưu lạc trở về, hồn phách của hắn, đã phát sinh thay đổi long trời lở đất.

Hắn là tu sĩ nhân loại, Ngô Khí.

Hắn cũng là thời đại Thái Cổ, ba ngàn không trăm vị Ma Thần từ trong Hỗn Độn thai nghén ra, bỏ qua ba ngàn không một vị Ma Thần.

Kiếp trước kiếp này, đều dung nhập vào bên trong hồn phách kia, không cách nào phân cách.

Ánh mắt vô cùng bình thản rơi xuống trên người mình chủ Xích Huyết Minh và phủ chủ Tà Nguyệt, cách đây không lâu,

hai vị cường giả tuyệt thế còn từng trọng thương hắn, bây giờ lại như nô bộc quỳ rạp trước người hắn.

Vù vù

Ngón tay trắng nõn chậm rãi diễm ra, kim quang hiện lên, hóa thành từng cái phù văn huyền ảo, lộ ra khí tức quỷ dị, chậm rãi bay về phía hai tòa thành... tất cả mọi người.

Nô thiên ấn...

Khi từng cái phù văn cổ xưa huyền ảo hiện ra, đáy lòng mọi người đều sinh ra cảm ứng, đồng thời cảm giác được trong phù văn kia ẩn chứa lực lượng gì, nếu rơi vào trên người bọn họ, sẽ có hậu quả gì.

Lúc phù văn nô bộc rơi xuống, chính là lúc bọn họ triệt để mất đi tự nhiên, muốn biến thành nô bộc của chủ nhân phù văn kia.

Ý niệm phản kháng trong lòng bọn họ còn chưa hoàn toàn hiện lên, đã bị một cỗ sợ hãi điên cuồng từ bên trong hồn phách tuôn ra che mất.

Hôm nay cập nhật đến, cảm tạ xá Thiên Đế Vô Ngã Thích Thần giả ngơ ngác ngác nhìn ba vị huynh đệ đánh thương và đăng ký đánh giá, đặc biệt cảm tạ huynh đệ ngọc ngà của Thích Thần giả trở thành vị đả chủ thứ ba của Giáo Tổ, tiểu lâu chấp tay rồi!

Mặt khác, nói rõ một chút, hôm nay cập nhật bị xúc động đến phát nổ, bởi vì lại phải chuẩn bị sách mới, cho nên bộc phát càng thêm cái gì đó, tiểu lâu sau mấy ngày tiếp tục kéo dài,

Mẹ kiếp,

Vạn vật sinh linh, tự có đạo cầu sinh chính là một con giun đé, nếu nguy cơ sinh tử ngay trước mắt, cũng sẽ liều mạng phản kháng.

Đám người quỳ rạp xuống trước mặt Ngô Khí, trong hai tòa thành trì kia, mỗi một vị ở nơi khác đều là cường giả cao cao tại thượng. Đối mặt vận mệnh lập tức sẽ biến thành nô bộc của người khác, tất nhiên không có ai trong lòng nguyện ý.

Phản Hư đỉnh phong Hợp Đạo cảnh đỉnh phong, một đám tu sĩ chỉ có thể phản bội đỉnh phong, không chỉ trên linh hồn cùng Ngô Khí đại đạo chênh lệch hoàn toàn không cách nào đền bù, lực lượng tu vi cũng vậy không cách nào phản kháng Ngô Khí. Một đám Thái Thượng trưởng lão Minh Linh tổ này, tuy có tu vi Hợp Đạo cảnh, nhưng vẫn không cách nào phản kháng, thân thể run rẩy, ý đồ thoát khỏi cổ uy áp Thần Linh kia.

Uống xong...

Duy nhất có động tĩnh, chỉ có hai người mà thôi.

Chủ nhân Xích Huyết Minh Tà Nguyệt phủ chủ, chủ nhân của Tà Nguyệt phủ.

Oanh oanh oanh!

Cơ hồ đồng thời, sau lưng hai người, hai dị tượng kinh khủng hiện ra.

Một cổ chiến trường huyết tinh, mặt trời treo cao, núi thây biển máu, Xích Viêm ngập trời, hai cổ lực lượng pháp tắc kinh khủng ở trong đó quần quanh, lưu chuyển ù ù phun trào. Một cổ khác là không gian kỳ dị, sông băng cổ trùng trùng điệp điệp, một vòng trăng lạnh treo cao, giống như muốn cùng không gian thời gian đông kết lại.

Bản nguyên pháp tắc đại đạo.

Tu sĩ có chút kiến thức đều có thể nhận ra, lúc này dị tượng sau lưng hai vị tuyệt thế cường giả hiện ra có ý nghĩa gì. Phản Hư tu sĩ có thể lĩnh ngộ đại đạo, tinh luyện lực lượng pháp tắc,

nhưng nếu muốn cho lực lượng pháp tắc hiển hóa ra dị tượng, thì nhất định phải tấn thăng đến Hợp Đạo cảnh. Nếu có thể hiểu rõ đại đạo bốn nguyên giả, thì đã có thể độ kiếp phi thăng lên thượng giới.

Xích Huyết minh chủ và phủ chủ Tà Nguyệt phủ hai người, thân là người nắm giữ hai thể lực siêu cấp, được truyền thừa, hai cỗ lực lượng bản nguyên pháp tắc đại đạo dây dưa cùng một chỗ, để lực lượng của hai người bọn họ vượt xa cường giả Hợp Đạo đỉnh phong bình thường.

Trong giây lát, không trung truyền đến một loại thanh âm bị nghiền nát, lại là hai người bọn họ lấy lực lượng bản nguyên pháp tắc đại đạo tránh thoát uy áp Thần Linh của Ngô Khí.

Dù vậy, hai người cũng không dám cùng Ngô Khí chém giết, liếc mắt nhìn nhiều hơn cũng không dám, trực tiếp hét lớn.

Đi thôi.

Hợp Đạo hậu kỳ cường giả thi triển Đại Na Di thần thông, xa hơn trăm vạn dặm cũng chỉ là một cái chớp mắt mà thôi.

Đúng lúc thân ảnh hai người sắp hóa thành huyền ảnh phá diệt, lúc dịch chuyển rời khỏi vùng hư không này, một dòng nước lũ toàn thân như lưu ly, từ hư không xuất thần thông độ đến.

Hoàng Tuyền Tiên...

Dòng sông lưu ly này, vắt ngang hư không, trong thời gian ngắn, ngưng kết một phương thiên địa này.

Thân hình Xích Huyết minh chủ thoáng cái ngưng trệ, không phải hắn không muốn đi mà là không thể đi được. Trong lúc dòng sông lưu ly ngang qua đây, hư không liên động lại, thần thông Đại Na Di cũng mất đi hiệu lực.

Là người?

Tiếng kinh hô vang lên, khi dòng sông lưu ly ẩn chứa khí tức vô cùng vô tận Minh giới kia rơi vào trong mắt mọi người, phản ứng của tất cả mọi người đều giống như Xích Huyết Minh chủ, trong đầu. Đồng thời hiện lên một hư ảnh to lớn

ngàn trượng, khắp cả người là Hắc Lân Thứ Thiên, Song Giác hung sát huyết văn.

Dòng sông Lưu Ly kia, chính là thành quả hai đại thể lực siêu cấp Xích Huyết minh và Tà Nguyệt phủ mưu đồ mấy ngàn năm, cuối cùng lại rơi vào tay một đầu hung sát ma tộc không rõ lai lịch. Mà bây giờ, dòng sông lưu ly này lại xuất hiện, lại là trong tay Ngô Khí.

Tuy rằng trước mặt mọi người không còn là một con Tu La ngàn trượng nữa, nhưng trong lòng mọi người đều hận không thể chính là con Tu La ngàn trượng kia. Tu La còn có thể phản kháng, thậm chí lấy Ma khí trọng thành trấn, nhưng lúc này Ngô Khí. So với con Tu La ngàn trượng kia không biết đáng sợ hơn bao nhiêu lần, uy áp Thần Linh nhàn nhạt, để cho mọi người từ sâu trong linh hồn trào ra sự sợ hãi vô cùng kia.

Ngô Khí đập lên hư không, nhìn thấy động tác hai người Xích Huyết Minh chủ, khuôn mặt thanh tú tái nhợt hiện ra một vòng lạnh nhạt.

Đã không muốn trở thành nô bộc của ta, vậy thì cứ mai một đi.

Âm thanh như sấm sét, vang lên trong hồn phách mọi người, bao gồm cả hai người Xích Huyết minh chủ.

Trong ánh mắt vạn phần hoảng sợ của tất cả mọi người, Ngô Khí chậm rãi điếm ra một chỉ, dòng sông lưu ly lập tức quần quanh lên, bị uy áp Thần Linh trên người Ngô Khí tuôn ra hoàn toàn không thể nhúc nhích, cuốn vào trong đó.

Không... Bản tọa...

Vù vù

Hai bóng dáng cường giả tuyệt thế, một Thuấn bị cuốn vào trong dòng sông lưu ly kia, bóng người ra sức giãy dụa tức khắc đọng lại. Như hai bức tượng điêu khắc sống động, gương mặt thân hình, khí tức ba động, tất cả đều đọng lại ở trong đó.

Tạch tach tach... Âm...

Cảnh tượng đáng sợ, sau một khắc.

Trong dòng sông lưu ly kia, hai người đã hóa thành tượng điêu khắc, dưới từng luồng nước lưu ly trùng kích, từng vết rạn nhanh chóng xuất hiện, không đợi lâu, khi những vết rạn kia hoàn toàn lan tràn đến toàn thân pho tượng, oanh một tiếng, thân hình hai người kia nổ tung ra.

Vô số mảnh vỡ, lúc nổ tung, cũng là lưu ly chi – trong nháy mắt chui vào trong sông, không thấy bóng dáng.

Tất cả mọi người ngây ngẩn cả người, một đám tu sĩ cường đại nhất trong hai thế lực siêu cấp ở Loạn Ma Hải, tất cả tựa như nhìn thấy cảnh tượng gì đó vĩnh viễn không muốn tin tưởng, ngây người ngay tại chỗ.

Hồi lâu sau, một đám cường giả mới hồi phục tinh thần, trong đó có một vị Thái thượng trưởng lão. Thái thượng trưởng lão há miệng, muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn lẩm bẩm nói: chết rồi... Chết rồi...

Thanh âm của hắn để cho càng nhiều người tỉnh táo lại, đều không thể không tiếp nhận hiện thực vừa mới nhập mục. Dù rằng tất cả mọi người đều không muốn tin cảnh tượng phát sinh kia, nhưng khí tức hai vị khổng lồ kia biến mất, bất luận thế nào cũng không giấu diếm được, tất cả mọi người đều có thể cảm giác được rõ ràng vô cùng.

Đột Ngột một vị Thái Thượng trưởng lão tựa như nghĩ đến cái gì, trên mặt hoảng sợ càng nhiều.

Vẫn lạc trong Hoàng Tuyền, chẳng phải là... Ngay cả hồn phách cũng bảo toàn không được.

Những lời này quả thực như một thanh cự chùy, hung hăng đánh vào trên tâm thần tất cả mọi người. Tôn nghiêm của cường giả tại giờ khắc này quả thực cái gì cũng không đáng, cũng không phải tất cả tu sĩ đều sợ hãi vẫn lạc, cao cao tại thượng nhiều năm như vậy, một cái chớp mắt biến thành nô bộc của người khác, loại chênh lệch này quả thật không phải tất cả mọi người nguyện ý tiếp nhận.

Nhưng nếu sau khi vẫn lạc, ngay cả hồn phách cũng không thể bảo toàn, vậy cũng đủ để cho tất cả tu sĩ đều chần chờ. Thân là tu sĩ, tự nhiên rất rõ ràng, Cửu U Minh giới là tồn tại thật, sau

khi vẫn lạc, kinh qua Minh giới chuyển sinh, đời sau liền có cơ hội tiếp tục tu luyện, bước lên con đường trường sinh. Nhưng nếu ngay cả hồn phách cũng không còn, làm sao có thể chuyển thế.

Cửu U Minh Giới, có Luân Hồi Lục Đạo, nhưng cũng có Hoàng Tuyền Minh Thổ, hồn phách có thể sinh ra ở trong đó, cũng có thể triệt để chôn vùi ở trong đó.

Như cảnh tượng vừa rồi, trong Hoàng Tuyền Thủy như lưu ly vẫn lạc, cũng có nghĩa hồn phách cũng sẽ bị Hoàng Tuyền Thủy triệt để tịnh hóa, không tồn tại một tia dấu vết nào trên thế gian này nữa.

Vù vù

Trong nháy mắt đã tiêu diệt hai đại cường giả tuyệt thế Lưu Ly Hà, đột ngột rung động một cái, giữa ánh sáng lập loè, đúng là phun ra hai cỗ khí tức kinh khủng.

Một đoàn khí tức, máu tươi rùng rục, hiển hóa ra chiến trường núi thây biển máu ngày càng nhiều dị tượng đến, âm âm phun trào, nghiền áp hết thảy. Một luồng khí tức khác, băng hàn thấu xương, hiển hóa ra sông băng cổ chồng chất, còn có một vòng Lãnh Nguyệt như muốn đông kết tất cả.

Đột nhiên nhìn thấy hai luồng khí tức này, bất kể là Xích Huyết minh hay đám Thái thượng trưởng lão Tà Nguyệt phủ, đều đồng thời đè xuống sự khiếp sợ trong lòng. Trong mắt mọi người, không thể ngăn chặn hiện ra một tia tham lam, tuy rằng mật mờ, nhưng trong mắt Ngô Khí lại không thể rõ ràng hơn.

Bản nguyên pháp tắc đại đạo.

Chỉ có cường giả Hợp Đạo đỉnh phong gần phi thăng mới có thể lĩnh ngộ. Nhưng ở Xích Huyết minh và Tà Nguyệt phủ lại có ngoại lệ. Hai luồng khí tức này kỳ thật là người sáng lập ra hai thế lực siêu lớn, hai vị đại năng kia trước khi phi thăng lưu lại, phàm là người đến sau, chỉ cần nuốt hai luồng khí tức này, liền có thể kế thừa đạo thống, trực tiếp trở thành người khổng lồ. Có hai loại đại đạo dung hợp cùng một chỗ là bản nguyên pháp tắc đại đạo.

Hai luồng khí tức kia đại biểu cho hai luồng, đã không phải truyền thừa bình thường, mà là đạo thống.

Chỉ có người chân chính lĩnh ngộ được đại đạo bốn nguyên, có thể điều khiển bản nguyên, những đại năng cường giả kia, mới có tư cách lưu lại đạo thống thuộc về mình.

Xích huyết đạo tà nguyệt đạo

Hai loại đạo thống này, mặc dù không phải là đạo thống truyền thừa chân chính như thời đại thượng cổ, nhưng có thể dung hợp hai loại đại đạo pháp tắc này cùng một chỗ, nói rõ hai vị đại năng sáng lập hai thể lực lớn lúc trước, tuyệt đối là cường giả đại năng chân chính.

Một đám tu sĩ Hợp Đạo cảnh, Thái Thượng trưởng lão. Mỗi một người đều là người lĩnh ngộ được Đại Đạo Pháp Tắc, đều là tinh luyện lĩnh ngộ lực lượng pháp tắc của riêng mình. Nhưng nếu không có gì ngoài ý muốn, cả đời này bọn họ cũng chỉ có thể như vậy, không ngừng tinh luyện lĩnh ngộ lực lượng pháp tắc đại đạo, ngàn năm sau tu luyện đến Hợp Đạo đỉnh phong.

Độ Thiên kiếp, thắng thì sống, bại thì vẫn lạc.

Từ xưa đến nay, bao nhiêu thiên chi kiêu tử, vượt qua trùng trùng kiếp nạn, sau khi tấn thăng lên đạo đỉnh phong, đi độ thiên kiếp, kết cục cuối cùng đều là mười không còn một.

Một trăm vị tu sĩ Hợp đạo đỉnh phong, có thể vượt qua thiên kiếp, phi thăng thượng giới, bất quá chỉ mấy người mà thôi.

Xích Huyết minh cùng các Thái thượng trưởng lão Tà Nguyệt phủ, mặc dù mỗi người đều là cường giả, nhưng cũng không có gì đặc biệt, bình thường xem ra, cũng không có cơ hội vượt qua thiên kiếp.

Nguyên bản như Minh Linh lão tổ, vì vượt qua thiên kiếp, hao phí công lao mấy trăm năm luyện chế động phủ kia, kỳ vọng ngàn năm sau có thể được một kiện ma khí, hộ vệ chính mình vượt qua thiên kiếp. Nhưng đáng tiếc, động phủ rơi vào trong tay Ngô Khí, cũng tương đương chặt đứt con đường phi thăng của hắn.

Nhưng trước mắt, hai luồng khí tức kia vừa bị Hoàng Tuyền Hà nhổ ra, trong mắt tất cả Thái thượng trưởng lão đều hiện ra vẻ tham lam. Đây gần như đã là một loại bản năng, đáy lòng tất cả mọi người đều hiện lên một ý niệm trong đầu: Nếu ta có thể đạt được hai luồng truyền thừa đạo thống kia, chẳng phải là không lâu sau liền có thể trở thành Hợp Đạo hậu kỳ, dựa vào uy năng của Ma khí đạo thống, mấy trăm năm sau sẽ vượt qua thiên kiếp cũng không có một chút con đường sống nào.

Bởi vì Tham Lam, hơn phân nửa Thái Thượng Trưởng Lão tạm thời quên đi nguy hiểm, sau khi vứt bỏ cái chết của hai vị Thủ lĩnh, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào khí tức của hai cổ đạo thống truyền thừa kia.

Trên hư không, bên bờ Lưu Ly Chi Hà, hai đoàn đạo thống truyền thừa ẩn chứa uy năng khủng bố lảng lảng trôi nổi.

Dị tượng hiển hóa, lực lượng pháp tắc phun trào, hấp dẫn ánh mắt của đám Thái Thượng trưởng lão.

Xích Huyết đạo

Chính là đạo giết chóc của đạo Liệt Dương, hai loại pháp tắc đại đạo này quán vào dung hợp mà thành, ngưng tụ thành đạo thống, có thể một mực truyền thừa xuống dưới.

Tà Nguyệt đạo

Chính là đạo về Lãnh Nguyệt Chi Đạo Hàn Băng, hai loại pháp tắc đại đạo này giao thoa dung hợp mà thành, cũng ngưng tụ thành đạo thống, người đời sau, không cần lĩnh ngộ là có thể có được lực lượng trong đó.

Hai vị kia vẫn lạc, Xích Huyết minh chủ và phủ chủ Tà Nguyệt phủ, trước khi trở thành thủ lĩnh khổng chế, cũng bất quá là Thái Thượng trưởng lão trong hai thế lực siêu cấp, sau khi tích lũy công huân mới ngồi lên vị trí kia. Căn bản không có đi lĩnh ngộ, trực tiếp có được hai đoàn đạo thống truyền thừa khí tức kia, sau khi thôn phệ liền thành tựu Hợp Đạo hậu kỳ.

Hai người bọn họ có thể, nhưng người ở đây, tất nhiên mỗi người đều có thể.

Nhưng hiện tại, khí tức hai đoàn đạo thống truyền thừa kia ngay trước mắt, không có một ai dám xông lên cướp đoạt.

Ngô Khí, một bộ thanh sam, diện mục thanh tú, có chút trắng xám, quả thực như một vị công tử trẻ tuổi vừa mới khỏi bệnh nặng của thế giới phàm nhân. Chắc chắn sẽ không nghĩ tới hắn là một vị thần linh, từ sau thời đại cổ, lại lần nữa sinh ra một vị thần linh chân chính.

Trước đó không lâu, mọi người tận mắt nhìn thấy, hai vị tuyệt thế cường giả chấp chương trọng thành ma khí bị hắn dễ dàng một ngón tay chém giết, ngay cả một tia phản kháng cũng không có, trong nháy mắt liền biến thành hư vô, ngay cả hồn phách cũng không lưu lại, triệt để bị xóa đi trên thế giới này.

Tĩnh mịch yên tĩnh như chết.

Tất cả mọi người, một đám tu sĩ cường đại nhất trong Loạn Ma hải, lúc này quỳ rạp xuống đất, ngay cả lớn tiếng thở dốc cũng không dám, cũng không làm được. Trên người bị uy áp Thần Linh kia bao trùm, thực lực của bọn họ đều không bằng Xích Huyết minh chủ và Tà Nguyệt phủ phủ chủ, tất nhiên là không thể phản kháng Ngô Khí.

Đi ra ngoài.

Thanh âm Ngô Khí đột ngột vang lên trong hai tòa thành trì.

Trong minh minh một cỗ lực lượng to lớn vọt tới, hai đạo nhân ảnh đồng thời bị bao lại bay ra. Trong ánh mắt những người khác kinh nghi bất định, thân ảnh hai người này hiện ra trên hư không.

Minh Linh lão tổ băng ly lão tổ.

Hai đại thế lực siêu cấp mặc dù mặt ngoài không đội trời chung địch thủ, nhưng kỳ thật trong âm thầm quan hệ không tệ, hơn mười vị Thái Thượng trưởng lão, mỗi người đều là hảo hữu. Lúc này hai người bị Ngô Khí cứng rắn bắt ra, vừa hiện ra thân hình, những người khác đều rất quen thuộc, đều có thể gọi ra tên.

Ngay lúc một đám tu sĩ trong hai tòa thành trì không biết Ngô Khí tính toán gì, đột nhiên nhìn thấy hai người Ngô Khí quét

qua Minh Linh lão tổ một cái. Sau đó bàn tay vung lên, lập tức, hai đoàn đạo thống truyền thừa kia một mực lẳng lẳng trôi nổi bên bờ Hoàng Tuyền Lưu Ly Hà, lại đột ngột nhúc nhích.

Cái này...

Đừng nói là Minh Linh lão tổ và vị lão tổ Băng Ly của Tà Nguyệt phủ kia, những người khác nhìn thấy hai luồng khí tức truyền thừa kia là đi vào thể nội hai người Minh Linh lão tổ, tất cả đều choáng váng, tiếp theo đáy lòng đều dâng lên từng ý niệm hâm mộ ghen ghét cực kỳ mãnh liệt.

Ai cũng có thể đoán ra, tồn tại kinh khủng trước mắt này, lại muốn đem hai đoàn đạo thống truyền thừa cho Minh Linh lão tổ và Băng Ly lão tổ kia.

Hai người kia, trước đó đáy lòng còn thầm than mình cực kỳ không may, nhìn đạo thống truyền thừa Xích Huyết đạo bay tới mình, trong hai mắt lập tức tràn ngập xích hồng, cực kỳ hưng phấn.

Một bước lên trời quả thực là một bước lên trời.

Lúc này, cho dù là cường giả Hợp Đạo cảnh cũng không thể kiềm chế được hưng phấn trong lòng mình.

Oanh oanh oanh!

Sau một khắc, hai cỗ khí thể kinh khủng không gì sánh được, liền từ trên hư không phóng lên cao.

Hợp Đạo hậu kỳ cảnh.

Đạo thống truyền thừa vừa vào trong cơ thể, hai người Minh Linh lão tổ không dám chậm trễ chút nào, trực tiếp thôn phệ luyện hóa. Khí tức trong đó, không chỉ có tinh hoa Xích Huyết minh chủ và Tà Nguyệt phủ chủ cả đời tu vi, còn có truyền thừa do các đời thủ lĩnh lưu lại. Sau khi luyện hóa nháy mắt, Tu vi hai người bọn họ trong khoảnh khắc liền phá vỡ hàng rào, trực tiếp từ Hợp Đạo sơ kỳ đột phá vào Hợp Đạo hậu kỳ. Chỉ thiếu chút nữa là có thể bước vào Hợp Đạo đỉnh phong cuối cùng, vượt qua thiên kiếp, phi thăng thượng giới.

Hôm nay đã cập nhật tới chuyện cảm tạ Xá Thiên Đế Quỷ Tiên cư sĩ đã đánh thuê hủy diệt ba vị huynh đệ và tám vé

đánh giá tháng ủng hộ hậu thiên, đại khái có thể bắt đầu bùng nổ.

Mẹ kiếp,

hung phấn, vô cùng hưng phấn trong lòng hai người đồng thời bay lên. Hoan nghênh đi tới. Cảm thụ lực lượng kinh khủng trong cơ thể, Minh Linh lão tổ hai người hận không thể lập tức hét dài một tiếng, phát tiết một phen. Bất quá xúc động này lại bị hai người bọn họ ngăn sinh nhịn lại.

Trước đó hai vị kia kinh lịch còn ở ngay trước mắt, bọn họ vừa lấy được lực lượng cường hoành như vậy, tất nhiên là không muốn dẫm vào vết xe đổ. Nhìn một cái, trong mắt hai người đều là phức tạp vô cùng, đều nhớ tới cảnh tượng vừa rồi, đáy lòng giật mình một cái. Hai người đồng thời xoay người lại, chần chờ một chút liền lập tức nửa quỳ xuống đất, cúi đầu xuống, tỏ vẻ cung kính đối với Ngô Khí.

Lần này, thậm chí không cần uy áp Thần Linh trên người Ngô Khí tuôn ra.

Thần phục hoặc là... Chết.

Giọng nói của Ngô Khí vang lên trong lòng mỗi người.

Trong hai tòa trọng thành ma khí, đều có mấy chục người, một người có tu vi thấp nhất đều là Phản Hư đỉnh phong lúc này, lại đều quỳ trên mặt đất, ngay cả liếc mắt nhìn đạo nhân ảnh kia cũng không dám. Ý niệm vô cùng khuất nhục trong đầu mọi người dâng lên, không hề bàn về việc làm sao cũng không thể thay thế sự sợ hãi trong lòng, đó là ý niệm sợ hãi đến từ sâu trong linh hồn, hoàn toàn không phải do chính bọn họ.

Chúng ta... Thần phục.

Không gì sánh được gian nan, từ trong miệng Minh Linh lão tổ cùng vị Băng Ly lão tổ kia, câu nói kia chậm rãi phun ra.

Tất cả mọi người, trong nháy mắt mở rộng nguyên thần của mình, mặc kệ từng đạo phù văn huyền ảo ẩn chứa lực lượng quỷ dị kia, tràn vào bên trong nguyên thần của bọn họ, chiếm cứ lại.

Phù...

Lúc này, trong hai tòa thành trì, liền có tu sĩ trong cơ thể truyền đến một trận cảm giác hư thoát, giống như bị cái gì đó đả kích vô cùng to lớn.

Địa vị cao cao tại thượng vẫn còn, ít nhất trước mặt các tu sĩ tài năng khác, bọn họ vẫn là cường giả không thể làm trái. Nhưng lại có thêm một thân phận khác, trước mặt Ngô Khí, tu vi địa vị của bọn họ đều phải biến thành hèn mọn, cung kính và thần phục.

Nô bộc, một đám nô bộc cường đại không gì sánh được, ngay lúc này, xuất hiện ở trước mặt Ngô Khí. Dưới tình huống nguyên thần mở rộng, từng đạo nô lệ Thiên ấn kia căn bản không cần tốn thời gian, liền biến một đám cường giả tu sĩ thành nô bộc của Ngô Khí.

Ngô Khí Sinh, bọn họ liền sinh ra, Ngô Khí như vẫn lạc, bọn họ cũng là kết cục thân tử đạo tiêu.

Nô Thiên ấn chiếm giữ nguyên thần, lập tức từ trạng thái hạt giống, mọc rễ nảy mầm, trong khoảnh khắc liền sinh sôi nảy nở lớn mạnh. Nó hoàn toàn dung hợp cùng một chỗ với nguyên thần của mọi người, từ đây không thể chia cắt.

Dưới ảnh hưởng của nô thiên ấn, đám người Minh Linh lão tổ, đáy lòng không còn nổi lên được chút ý niệm bất kính nào đối với Ngô Khí. Trong lòng đều tuôn ra, đều là thần phục cung kính, tựa như tất cả bọn họ. Thiên sinh chính là nô bộc của Ngô Khí. Đến lúc này, Ngô Khí chính là lập tức mở miệng kêu bọn họ tự sát, cũng sẽ không có ai do dự.

Đây đã không phải thần thông đại đạo có thể làm được, là kiếp trước chỉ có Ma Thần mới có thể có được thần thông trời sinh, Ngô Khí có thể có được, không vì thiên đạo thích, không được đại đạo. Nhưng thân là Thần Ma, từ khi trong hỗn độn dựng dục ra, cũng có được thần thông trời sinh được thiên địa hỗn độn ban cho.

Ngoại trừ tăng thêm thân phận nô bộc cho mọi người, Nô Thiên ấn quyết kia đối với bọn họ không có bất cứ ảnh hưởng bất lợi gì, ngược lại có không ít chỗ tốt không tưởng được.

Chủ của ta...

Tự nhiên vô cùng, dưới sự dẫn đầu của Minh Linh lão tổ và Băng Ly lão tổ, mọi người vô cùng cung kính quỳ xuống, không có một tia khác thường hoặc khuấy nhục không kiên nhẫn.

Cảnh tượng này, nếu bị tu sĩ khác ở Loạn Ma hải vực nhìn thấy, quả thực sẽ kinh hãi đến mức cho rằng mình đang trong mộng.

Thần sắc Ngô Khí giống như làm một chuyện bé nhỏ không đáng kể, không có chút đặc ý nào, chỉ quét nhìn đám người quỳ gối trước người mình một chút, gương mặt đã trở nên sạch sẽ thanh tú kia, hiện ra một vòng thần âm thỏa mãn, khẽ gật đầu.

Cũng không kêu mọi người đứng dậy, thần sắc Ngô Khí lại nghiêm nghị.

Vù vù

Đột ngột, trong không trung trước mặt hắn, gợn sóng tản ra, một đoàn kim quang cực kỳ chói mắt hiện ra.

Trong kim quang kia, có một vật, toàn thân kim bảo, không một tia hoa văn, tựa như trang sách.

Hoang Cổ Bí Sách

Hoặc là nói... Hỗn Độn Thiên Cơ sách.

Thiên Cơ.

Ánh mắt Ngô Khí tập trung chưa từng có, rơi vào trên trang sách cổ xưa mà thần bí mà mỏng manh trước mắt hắn.

Trong trí nhớ kiếp trước, ký ức chưa thức tỉnh, Ngô Khí đã luyện hóa cổ bảo thần bí này, hắn cho rằng chỉ là một kiện thượng cổ bảo vật ghi lại rất nhiều bí văn. Chỉ bảo trấn tông của một trong các thế lực thượng cổ siêu cấp nhất, chính là lấy Hoang Cổ Bí Sách này làm trung tâm đúc ra.

Nhưng hôm nay ký ức của Ngô Khí kiếp trước đã thức tỉnh, liền rất rõ ràng lai lịch của cổ bảo thần bí này.

Lúc Thái Cổ Hỗn Độn, ngoại trừ dựng dục ra ba ngàn tiên thiên Ma Thần ra, còn dựng dục ra lượng lớn bảo vật.

Thiên địa sơ khai, ba ngàn Ma Thần ngoại trừ tranh đấu với nhau bên ngoài, cũng cướp đoạt bảo vật thái cổ khắp nơi, cướp đoạt hỗn độn. Cùng cấp bậc với ba ngàn Ma Thần, bảo vật trong hỗn độn dựng dục ra cũng là phân cấp bậc. Chỉ có bảo vật thật sự có uy năng to lớn, mới có thể xưng tụng là Thái Cổ chí bảo.

Mặc dù là cường giả trong ba ngàn Tiên Thiên Ma Thần, cũng không có được bao nhiêu gọi là bảo vật được xưng tụng là chí bảo, bởi vì ở Thái Cổ, chí bảo cũng bất quá chỉ là mấy kiện mà thôi.

Với hồn phách Ngô Khí hiện giờ tôn quý cổ lão, ánh mắt rơi vào trên trang sách Kim Khuyết trước mắt, vẫn như cũ xuất hiện một tia hưng phấn không dễ phát giác.

Há mồm nói: Chí bảo thái cổ: Hỗn Độn Thiên Cơ sách

Ở trước mắt hắn trang sách này, ngay cả ở thời đại Thái Cổ cũng có chí bảo có thanh danh to lớn.

Vũ Bàn Dĩ Phiên Khai Thiên Phủ... Những bảo vật này đều từng hiện thân ra ngoài, bị các đại Ma Thần tranh đoạt, mỗi người rơi vào trong tay những Ma Thần cường đại này, chỉ có một ít Thái Cổ Chí Bảo từ đầu đến cuối đều chưa từng hiện ra, ẩn nấp thiên địa, không biết tung tích.

Thiên Cơ sách, lúc sinh ra có thể che giấu thiên cơ, nếu không muốn hiện thân, ngay cả ba ngàn tiên thiên Ma Thần đều không thể tìm ra. Không thể tưởng được nhiều năm như vậy trôi qua, Thiên Cơ sách vậy mà sẽ rơi vào trong tay ta.

Đáy lòng Ngô Khí hiện lên một ít hồi ức xa xưa không cách nào tưởng tượng nổi, trong mắt hắn quyền sách Kim Khuyết trước mắt lại có một tia cảm giác quen thuộc.

nhòm ngó Thiên Cơ.

Đột ngột cực kỳ, một ngón tay Ngô Khí mạnh mẽ đánh ra, điểm vào phía trên trang sách kim trù kia.

Vù vù

Kim quang đột nhiên bạo liệt, trang sách Kim Kiên vốn có ánh sáng chói mắt kia, lúc này điên cuồng run rẩy, kim quang

không cách nào tưởng tượng muốn từ bên trong tuôn ra.

Thiên Cơ sách bất quá chỉ lớn chừng bàn tay, cộng thêm phát ra kim quang, cũng bất quá mặt to ra. Nhưng hiện tại, một chỉ của Ngô Khí điễm qua, một cỗ linh năng không cách nào tưởng tượng tràn vào trong đó. Thảm Tịch không biết bao nhiêu năm, Thiên Cơ sách, bởi vì một cỗ linh năng này, đột nhiên bị kích hoạt... Bạo phát.

Kim quang tuôn ra mãnh liệt, trong khoảnh khắc tăng vọt đến giống như hai tòa thành trì kia, lại còn đang phun trào, giống như muốn nhuộm toàn bộ thiên địa thành kim bảo, cực kỳ chấn động.

Lúc trước chỉ là nhìn xa như một vòng kim nhật mà thôi, nhưng bây giờ, tất cả mọi người giống như đặt mình trong một vàng mặt trời vàng kim, đập vào trong tầm mắt, tất cả đều là hào quang Kim Ô chói mắt đến cực điểm.

Lực chú ý của Ngô Khí lúc này đều đặt trên Thiên Cơ sách, đối với kim quang điên cuồng phun trào kia, chỉ là tâm niệm vừa động, lập tức mảnh khu vực này bỗng nhiên bị một cỗ thần uy khủng bố bao trùm, hình thành một thế giới bình chướng, ngăn cách hết thảy bên trong.

Trên không hắc hải, bất luận kim quang kia chói mắt như thế nào, ngay cả một tia cũng không mở rộng ra được, bị vây ở trong đó.

Thế giới kim quý, trong nháy mắt biến hóa, từng sợi kim quang bên trong bắt đầu hiển hóa ra rất nhiều cảnh tượng.

Ầm

Đại địa bao la, gần như tan vỡ vỡ, sơn xuyên đại lục, đại dương mênh mông, lượng lớn sinh linh cường đại vì tranh đoạt thiên địa nguyên khí, hỗn chiến không ngớt, dị chủng ma thú yêu thú đều có được lực lượng cực kỳ cường đại, một trận đập một cái là tình cảnh thiên băng địa liệt. Vạn tộc sinh linh chém giết, vạn vật chi linh nhân loại quật khởi, chiếm cứ thiên địa chi linh, sinh ra vô số luyện khí sĩ mạnh mẽ. xua đuổi dị chủng, nô dịch yêu ma thú, triệt để chiếm cứ thượng cổ đại lục.

Thời đại biến thiên, Nhân tộc sinh sôi nảy nở, sinh ra vô số đạo thống, cướp đoạt thiên địa nguyên khí, cuối cùng không chịu nổi muốn triệt để sụp đổ.

Lúc này lại xuất hiện ba vị cường giả siêu tuyệt, vị trí Chí Tôn, dùng thần thông không ngừng tìm kiếm tinh không vô tận, cưỡng ép dẫn tới một lượng lớn tinh thần ẩn chứa linh khí, hòa làm một thể, đúc chín châu đại địa, có thể thu nạp ức vạn sinh linh. Thế giới này luyện thành, lập tức hóa thành thế giới Nguyên Thai, trên tới chư thiên, hạ xuống Cửu U.

Thượng giới...

Đám người Minh Linh lão tổ, linh trí vẫn còn, tận mắt nhìn thấy cảnh tượng diễn hóa trong kim quang kia, lại càng xem càng kinh hãi. Sau khi thế giới Nguyên Thai cuối cùng luyện thành, bá chiếm chư thiên, lúc rơi xuống Cửu U, suy đoán trong lòng tất cả đều trở thành sự thật.

Bị ba vị tuyệt thế cường giả vơ vét số lượng lớn tinh thần cô đọng thành thế giới Nguyên Thai, rõ ràng chính là nguồn gốc của thượng giới. Bao nhiêu vạn năm lưu truyền xuống, bất luận là tu sĩ trong đại lục Trung Châu hay là đại dương vô tận, đều biết được sự tồn tại của Thượng giới, đó là một cái bắt đầu của Trường Sinh đại đạo, tấn thăng điểm hợp đạo đỉnh phong, vượt qua thiên kiếp, có thể phi thăng thượng giới, thọ nguyên tăng nhiều, tiếp tục truy tìm Trường Sinh đại đạo.

Nhưng bây giờ cảnh tượng hùng vĩ như vậy, lại diễn biến ra vô cùng rõ ràng, hiện ra trước mắt mọi người, quả thực là chuyện khó tin đến cực điểm.

Thượng giới sinh ra, hóa ra là như vậy sao?

Trong lòng mọi người đều có ý nghĩ này.

Chỉ có Ngô Khí, thân hình đạp lên hư không, đối với từng cảnh tượng diễn hóa to lớn trước mắt, giống như không thấy, thần sắc bình tĩnh cực kỳ.

Ầm một tiếng, từng sợi kim quang ẩn chứa thiên cơ vô tận kia lại lần nữa diễn hóa, cảnh tượng càng thêm hạo nhiên, từng màn xuất hiện trước mắt mọi người.

Nguyên Thủy đại lục, rộng lớn vô ngần, thiên địa nguyên khí sung túc, khắp nơi đều là thiên tài địa bảo. Thiên địa vận chuyển có thứ tự, có pháp có tắc, ức vạn sinh linh đàn đàn đàn sản sinh, phun ra nuốt vào thiên địa nguyên khí, tôi thể khai linh, đại đạo pháp tắc ẩn chứa trong đó., Trực tiếp lạc ấn trên người các sinh linh, Kỳ Lân của Phượng Hoàng Long tộc.... Vạn tộc quật khởi, lại bất luận sinh linh nào, đều có thể đắc đạo. Sinh linh sinh sôi nảy nở, tùy ý khuếch trương, đại dương ngoài hành tinh của đại dương, cuối cùng bùng phát đại chiến vạn tộc, sinh linh đồ thán, đánh nát đại địa phá vỡ hư không...

Đây là... Thời đại viễn cổ.

Canh thứ nhất đến canh gác.

Thời đại thượng cổ, thời đại viễn cổ, kế tiếp là. Tốc độ đổi mới nhanh chóng.

Minh Linh lão tổ và một đám người, lúc này nơi đó còn có một chút khí độ của cường giả Hợp Đạo cảnh, đều trừng mắt một đôi mắt, nhìn chằm chằm từng sợi kim trình ẩn chứa thiên cơ trước mắt, trong mỗi một sợi quang mang diễn hóa ra cảnh tượng, đều là đủ để cho tất cả tu sĩ đều điên cuồng bí ẩn.

Tại tu chân giới, tồn tại đại lượng cổ tịch, đều là từ thời đại hoang cổ lưu lại điển tịch trân quý.

Nhưng ghi lại những sách cổ bí ẩn kia, nhất định phải có thể lực siêu cấp có nội tình cường đại mới có. Xích Huyết Minh và Tà Nguyệt phủ xưng bá tại Loạn Ma hải vực đã mấy vạn năm, nhưng nội tình bên trên lại vô cùng nông cạn.

Trên thực tế, trong đại dương vô tận, cũng không có mấy thể lực siêu cấp có nội tình. Là lấy cho dù có thực lực cực kỳ mạnh mẽ, có thể tính là siêu cấp thể lực, nhưng nếu là không có nội tình mà nói, vẫn như cũ không cách nào biết được bí ẩn của những thời đại hoang cổ kia.

Ngô Khí từng ở bên trong Thiên Ma tông trên trung Châu đại lục một đoạn thời gian, từng ở trong Chư Thiên Vạn Pháp các của Thiên Ma tông xem qua rất nhiều điển tịch, nhưng những điển tịch kia ghi chép đồ vật cũng có hạn, có thể để cho đệ tử xem, tự nhiên cũng sẽ không quá mức trân quý.

Trong rất nhiều cổ tịch ghi chép thời đại Hoang Cổ, chỉ sợ chỉ có cường giả cấp bậc tông chủ trưởng lão mới xem. Bởi vậy có thể thấy, ở trong tu chân giới, mặc dù có thực lực cường đại, cũng chưa chắc có thể biết được những bí ẩn của thời đại Hoang Cổ.

Nhưng hiện tại, hiện tại, ở trước mặt tất cả mọi người, từng sợi kim quang, lại đang diễn biến tất cả những gì đã từng xảy ra ở thời đại Hoang Cổ. Từng màn kia, nếu như ghi lại, truyền ra

ngoài, đủ để cho toàn bộ đại dương mênh mông, cộng thêm Trung Châu đại lục cũng vì đó điên cuồng.

Thời đại Thượng Cổ, Nhân tộc quật khởi, ba vị Chí Tôn nung nấu sao trời, tạo ra đại địa cửu châu, thành Thượng giới.

Thời đại viễn cổ, ngàn tỉ sinh linh sinh ra, nghịch thiên tu hành, đều có thể đạt được đại đạo.

Thiên địa từ khi sinh ra đến nay, hai đại thời đại đã qua, ẩn chứa vô tận bí sách Thiên Cơ hồi tưởng năm tháng, lập tức sẽ xuất hiện trước mắt mọi người, cảnh tượng trong từng sợi kim quang diễn biến, sẽ là...

Âm

Trong hỗn độn, không biết bao nhiêu ức năm, thiên địa sơ khai. Địa thủy hỏa phong, thanh trọc hai phần, từ trong đó, có ba ngàn nguyên thai, trong mỗi một nguyên thai, sinh ra một tiên thiên ma thần. Là số lượng ba ngàn.

Ma Thần giáng sinh, Thiên Đạo cảm ứng, giáng xuống ba ngàn đại đạo, là lấy mỗi một con Ma Thần, từ trong Nguyên Thai sinh ra lúc. Trong cơ thể Ma Thần bất luận lông tóc huyết dịch đều ẩn chứa đại đạo, nắm giữ ánh trăng mặt trời, thời gian dài ngắn di chuyển chur thiên vạn giới... Hoành hành thiên địa, tàn phá bừa bãi hỗn độn.

Bọn người Minh Linh lão tổ, hoàn toàn ngây ngốc tại chỗ, không dám động đây một chút.

Vào lúc này, trước mắt bọn họ, chỉ còn lại ba ngàn sợi kim quang, bên trong mỗi một sợi đều có một con Ma Thần Tiên Thiên, gào thét tàn phá bừa bãi, vền vền chỉ diễn hóa ra cảnh tượng, liền làm cho bọn họ sợ hãi cả người cứng ngắc, muốn hồn phi phách tán. Nếu không phải ở trong nguyên thần của bọn họ, từng đạo phù văn có lực lượng quý dị kia, chỉ sợ giờ phút này bọn họ thật sự sẽ bị cảnh tượng từng Tiên Thiên Ma Thần tàn sát bừa bãi thiên địa cưỡng ép hù chết.

Thái Cổ, đây chính là cảnh tượng ở thời thái cổ, Thần Ma hoành hành ngang ngược.

Trong lòng chấn động, nhưng cũng không có ai có thể dời con mắt đi, chỉ có thể tiếp tục nhìn.

Thời đại Hoang Cổ, mặc dù thời đại ít sinh linh nhất là Thái Cổ, nhưng Trường Hà năm tháng dài nhất cũng là một đoạn đầu, chính là ở thời đại Thái Cổ.

Sau khi thiên địa mở ra, từng tên Ma Thần Tiên Thiên kia đều có Đại Đạo Pháp Tắc, tự mình tàn sát bừa bãi thiên địa Hỗn Độn, năm tháng trôi qua, không biết bao nhiêu vạn năm sau, thiên địa nguyên bản tốt đẹp, lại bị phá thành mảnh nhỏ hỗn loạn không chịu nổi.

Lại không biết là nguyên nhân gì, hai con Ma Thần mạnh nhất trong ba ngàn Ma Thần, lại không hiểu sao bắt đầu chém giết, các Ma Thần khác đều bị cuốn vào, hỗn chiến, thiên địa bị mạnh mẽ đánh nát, ba ngàn Ma Thần đánh thành một đoàn, đi vào chỗ sâu trong hỗn độn.

Vù vù

Biến cố đột nhiên sinh ra, từng sợi kim quang kia đang diễn hóa cảnh tượng ba ngàn Ma Thần chém giết, lại bỗng nhiên rung động, ngay sau đó hình ảnh bên trong đều không thấy.

Biến cố này phát sinh, ngay cả chính Ngô Khí cũng không dự liệu được, đang muốn động tâm niệm, thôi động Thiên Cơ sách tiếp tục diễn hóa.

Đột nhiên lúc này, một cảm giác nguy cơ cực kỳ mãnh liệt hàng lâm xuống đáy lòng Ngô Khí.

Kinh ngạc là lập tức Ngô Khí có ý nghĩ như vậy. Nếu là Ngô Khí trước kia, trong tu chân giới này, sẽ có nguy hiểm giáng lâm, đây đương nhiên là chuyện không đáng kinh ngạc. Nhưng hôm nay Ngô Khí đã thức tỉnh ký ức kiếp trước, mặc dù ký ức Ma Thần không biết bao nhiêu vạn năm kia quá mức bàng bạc, Ngô Khí còn chưa kịp hiểu rõ toàn bộ, cũng có thể nói là một ngàn vạn phần cũng chưa từng biết.

Nhưng Ngô Khí cũng khác với trước kia là một trời một vực, hần mặc dù không thể đại đạo, nhưng thân thể được vạn giới nguyên khí quán chú, bây giờ đã cô đọng thành Vạn Linh Thần Ma thể.

Cho dù là ở thượng giới, Vạn Linh Thần Ma Thể cũng tuyệt đối không thể tùy ý ngưng tụ ra, rất nhiều cường giả thiên tài tu luyện công pháp Ma Thần, cũng phải hao hết tâm cơ mới có thể thu thập vạn giới nguyên khí này thành công. Cho nên Ngô Khí căn bản không cần thứ khác, chỉ cần Vạn Linh Thần Ma Thể này, cũng đủ để hoành hành.

Nhưng điều làm cho hắn cảm thấy cực kỳ kinh ngạc chính là, lúc hắn còn chưa kịp mượn Vạn Linh Thần Ma Thể hoành hành, trên người hắn vậy mà lại có dự cảm nguy hiểm hàng lâm.

Đang lúc hắn muốn thuận theo dự cảm kia, thời điểm dò xét nơi phát ra, để hắn hoàn toàn không biết trước cảnh tượng khủng bố xuất hiện.

Ầm

Trong Thiên Cơ sách, thế giới kim quang, sau khi chấn động to lớn đột ngột.

Ầm ầm..

Thế giới này, ngoại trừ từng sợi kim quang kia, đột nhiên xuất hiện khí tức khác.

Từ sâu trong hư không phóng lên, vô thanh vô tức, không có Nhan Phi, không có hình thể, trống rỗng rỗng, nhưng trong cơ thể Ngô Khí lại xuất hiện dự cảm nguy hiểm trước nay chưa từng có.

Đột nhiên, hai mắt Ngô Khí nhìn thấy cảnh tượng khiến hắn hoàn toàn không thể tin được.

Trong ánh mắt hắn, một luồng kim quang tràn ngập thiên cơ, hư không... Biến mất.

Một màn này xuất hiện trong mắt hắn, quả thực so với một quyền của hắn bị người trực tiếp đánh nát còn muốn làm cho hắn cảm thấy kinh hãi.

Thiên Cơ sách là chí bảo thái cổ, trong hỗn độn thai nghén ra, cho dù là lực lượng bản nguyên đại đạo cũng không cách nào hủy diệt nó. Mỗi một sợi kim mang đều là thiên cơ hiện hóa, vốn nên là vĩnh hằng bất diệt, sao lại biến mất?

Dường như muốn khiến Ngô Khí triệt để rơi vào trong khiếp sợ, sau khi sợi kim quang thứ nhất hư không tiêu thất.

Hô hô...

Bắt đầu rồi, luồng kim quang thứ hai tràn ngập thiên cơ, cũng biến mất. Tiếp theo là luồng thứ tư thứ năm.... Nguyên thân Ngô Khí đã sớm kết nối với Thiên Cơ sách.

Từng sợi kim quang kia là căn nguyên của Thiên Cơ sách, mỗi một sợi biến mất, liền để Thiên Cơ sách tổn hại một phần.

Thái Cổ chí bảo, từ trong hỗn độn thai nghén ra, ngay cả đại đạo pháp tắc lực đều không thể tổn hại. Nhưng hiện tại, từng sợi căn nguyên của Thiên Cơ sách kia, lại không ngừng biến mất, bị một cỗ lực lượng thần bí khủng bố cắn nuốt.

Oành oành oành...

Trong hư không, đám người Minh Linh lão tổ, vậy mà giống như bị lực lượng gì đó áp bách, liên tiếp xụi lơ trên mặt đất. Lúc này, mặc dù là lực lượng nô lệ Ngô Khí Chúng trong nguyên thân bọn họ đều mất đi tác dụng.

Bành

Ngô Khí bỗng nhiên đạp một cước lên hư không, thân thể run rẩy, tựa như cũng lâm vào một loại hoàn cảnh nguy hiểm.

Vù vù...

Cảnh tượng kinh hãi không thể tưởng tượng nổi như vậy, thân thể Ngô Khí lúc trước ở cuối vực sâu, dùng vạn nguyên khí quán chú Vạn Linh Thần Ma Thể nung chảy mà thành, lúc này, trong lúc Ngô Khí ngăn chặn không được run rẩy, lại bắt đầu... tán loạn.

Từng sợi nguyên khí cực kỳ tinh thuần từ trong cơ thể Ngô Khí tuôn ra, khí tức bên trong vậy mà không giống nhau.

Tiên khí ma khí yêu khí long khí... thuộc về nguyên khí tinh thuần chư thiên vạn giới, từ trong cơ thể Ngô Khí thoát ra, lập tức trở về diện mạo ban đầu, tiếp theo trong nháy mắt biến mất trong hư không, giống như đúc với bản nguyên của từng sợi Thiên Cơ sách kia.

Ngô Khí còn như vậy, Thái Cổ chỉ bảo Thiên Cơ sách còn như vậy, từng tên tu sĩ gầy yếu không gì sánh được kia càng thêm không chịu nổi.

Bành

Một tiếng vang nhỏ bé không đáng kể, ngay cả một tiếng kêu thảm cũng không có, tựa như chỉ là một cái bọt khí tan biến mà thôi. Trong đám người, một tu sĩ Phản Hư đỉnh phong, tà nguyệt phủ, thân thể run rẩy sợ hãi bỗng nhiên nổ tung, trực tiếp hóa thành từng sợi linh khí, tiêu tán trong hư không.

Như Thiên Cơ sách đang biến mất từng sợi căn nguyên, sau khi có người thứ nhất, phía dưới có từng tiếng oành oành vang lên, cực kỳ tự nhiên vang lên.

Uống xong...

Hai mắt Ngô Khí đột nhiên trợn lên, trong cổ phát ra một tiếng kêu đau đớn, trong mắt hiện ra một tia tức giận.

Hừ.

Trong lúc hừ lạnh, Ngô Khí như đang suy nghĩ gì, bên ngoài thân thể hắn đột nhiên hiện ra từng tầng phù văn ám kim, cực kỳ cổ xưa, không giống bất kỳ loại nguyên khí nào, cũng không thuộc về bất kỳ loại lực lượng pháp tắc nào, khí tức ẩn chứa bên trong còn cổ xưa hơn một chút so với bản nguyên của Thiên Cơ sách kia, giống như lúc trước khi thiên địa chưa mở đã tồn tại.

Ma Thần Thai Ân.

Từng tầng phù văn ám kim kia, chính là Ngô Khí đời trước, hắn vẫn là ba ngàn lẻ một con Ma Thần kia, lúc từ trong hỗn độn thai nghén ra, khắc ở trên thân thể Ma Thần ấn ký phù văn của hắn, có được uy năng cường đại không cách nào tưởng tượng, không bị thiên địa pháp tắc hạn chế.

Vù vù

Sau khi tầng tầng Ma Thần Thai Ân xuất hiện, cơ hồ là lập tức, trên người Ngô Khí, nguyên khí đang nhanh chóng tán loạn kia, dừng lại. Nhưng trong nháy mắt, khuôn mặt Ngô Khí

không chút hòa hoãn, ngược lại lập tức hiện ra thần – sư càng thêm ngưng trọng.

Bởi vì hắn có thể phát hiện ra, tuy rằng Vạn Linh Thần Ma Thể của hắn đình chỉ tán loạn, nhưng đang thôn phệ tất cả khí tức thần bí khủng bố trong mảnh hư không này, lại bắt đầu thôn phệ hắn... Ma Thần Thai Ấn.

Kinh hải lúc này mới triệt để kinh hải, để Ngô Khí lâm vào trong kinh hải không kịp phòng bị.

Đến canh thứ hai, cảm tạ xá Thiên Đế vui vẻ —— Ta là cô nương không chế ba vị huynh đệ khen thưởng vé tháng duy trì,

Thiên địa sơ khai, ngoại trừ ba ngàn Ma Thần, căn bản không có sinh linh nào khác tồn tại.

Có thể nói, ba ngàn Ma Thần được sinh ra từ trong hỗn độn, là sinh linh cổ xưa nhất và cũng là mạnh mẽ nhất từ khi thiên địa sinh ra.

Vứt bỏ...

Một con Ma Thần thứ ba ngàn lẻ, mặc dù không được Thiên Đạo yêu thích, không được đại đạo. Nhưng bởi vì cắn nuốt Hỗn Độn khí nhiều nhất, ngược lại còn cường đại hơn ba ngàn Ma Thần.

Thời Thái Cổ, dựa vào thân thể mạnh mẽ của Ma Thần, bỏ lại con Ma Thần này cũng từng tàn sát bừa bãi trong thiên địa, thậm chí đánh bại từng tên ba ngàn Ma Thần. Chẳng qua cuối cùng vẫn không thể đạt được Đại Đạo pháp tắc, thọ nguyên hao hết, mục nát trong thiên địa này.

Lực lượng kia mạnh mẽ đến không thể tưởng tượng, mặc dù là ở kiếp trước, đời này, Ngô Khí chỉ là một tu sĩ nhân loại cực kỳ yếu ớt. Nhưng sau khi thức tỉnh trí nhớ, lực lượng của Ngô Khí đã không phải tu chân giới này có thể dung nạp.

Nhưng hôm nay, Ngô Khí lại rơi vào nguy cơ trước nay chưa từng có.

Ma Thần Thai Ấn.

Lực lượng phòng hộ có thể so với đại đạo bốn nguyên, mỗi một Ma Thần trời sinh sở hữu, bị Ngô Khí thi triển ra, độ trên Vạn Linh Thần Ma Thể của mình, lại vẫn như cũ không cách nào triệt để ngăn cách cỗ lực lượng cực kỳ thần bí khủng bố kia, Ngô Khí có thể rõ ràng cảm giác được, từng đạo ám kim phù văn kia, đang không ngừng bị cắn nuốt, tiêu hao.

Chờ một khắc Ma Thần Thai Ấn bị cắn nuốt tiêu hao hầu như không còn, Vạn Linh Ma Thể của Ngô Khí, sẽ lần nữa đối mặt với vận mệnh triệt để tán loạn.

Không chỉ là hấn, còn có một đám tu sĩ vừa bị hấn thu làm nô bộc kia. Những người này hấn có thể không để ý, nhưng bản nguyên của một sợi Thiên Cơ sách đang bị cắn nuốt lại khiến nguyên thần Ngô Khí đau đớn.

Thái Cổ Chí Bảo, cho dù là tại kiếp trước, lúc Ngô Khí vẫn là con Ma Thần kia, cũng chưa từng đạt được mấy món. Hiện tại Thiên Cơ Sách này chẳng biết tại sao, không hiểu tại sao xuất hiện trong tay hấn, chính là Thái Cổ cơ duyên.

Nguyên thần Ngô Khí và Thiên Cơ sách liên kết với nhau, lúc này có thể cảm giác được rõ ràng, từ trong Thiên Cơ sách không ngừng truyền đến cảm giác suy yếu. Khí tức bản nguyên bị cắn nuốt, Thiên Cơ sách đương nhiên sẽ bị hao tổn. Cắn nuốt càng nhiều, mức độ tổn hại của Thiên Cơ sách càng nặng, ngày sau muốn chữa trị cũng khó khăn không thể tả.

Giữa thiên địa, sao lại xuất hiện lực lượng như vậy?

Những biến cố đột ngột này phát sinh, khiến Ngô Khí lâm vào trong khiếp sợ triệt để.

Ở kiếp trước, hấn thân là Ma Thần đủ để hủy thiên diệt địa, đều chưa từng gặp qua cảnh tượng trước mắt.

Chính vì vậy, lấy thần hồn thức tỉnh của hấn, mới có thể cảm thấy kinh hãi như cũ.

Ngay cả khí tức bản nguyên của Thiên Cơ sách cũng có thể cắn nuốt, Ma Thần Thai Ấn cũng không thể may mắn thoát khỏi, chẳng phải là nói cho dù là thân thể Hỗn Động Ma Thần chân chính, cũng không cách nào chống cự những khí tức này.

Khoan đã, những thứ quỷ quái này, là khi đó...

Trong đầu Ngô Khí như nhớ ra cái gì đó, một đạo linh quang hiện lên, trong khoảnh khắc bị hấn nắm lấy.

Thân thể chấn động, vẻ kinh hãi trên mặt càng thêm nồng đậm, một suy đoán khiến cho hấn không dám tưởng tượng dần dần sinh ra.

Uống xong...

Không đợi Ngô Khí suy nghĩ nhiều, trong nguyên thần truyền đến một cảm giác thống khổ khiến thần hồn của hắn bị liên lụy.

Là Thiên Cơ sách.

Ánh mắt Ngô Khí quét qua, lập tức có vô tận phần nộ muốn bùng nổ ra. Chỉ thấy trong hư không, nguyên bản tồn tại rậm rạp chằng chịt từng sợi kim quang, khí tức bản nguyên của Thiên Cơ sách lúc này vậy mà đã biến mất hơn phân nửa.

Ngay cả đại đạo bốn nguyên pháp tắc lực lượng cũng không thể tồn tại một phần Thái Cổ Chí Bảo, lúc này lại trở nên suy yếu vô cùng, mất đi hơn phân nửa bản nguyên, càng làm cho Thiên Cơ Sách trở nên tổn hại không chịu nổi, uy năng cũng đại giảm.

Giờ khắc này, trong tâm thần Ngô Khí quả thực là phần nộ đến cực điểm. Nhưng hắn lại chỉ có thể cứng rắn áp chế tất cả phần nộ trong lòng, bởi vì trong lòng hắn, trừ sự phần nộ vô tận kia, còn có dự cảm nguy cơ từ đầu đến cuối vẫn tồn tại càng thêm nồng đậm.

Đám người Minh Linh lão tổ kia, lúc này hoàn toàn không còn khí độ không chế của người không chế Loạn Ma hải vực, chỉ có sợ hãi, hoàn toàn sợ hãi bất lực chiếm cứ tâm thần tất cả mọi người. Lực lượng của Nô Thiên Ấn, dưới lực lượng thần bí không gì sánh được trong bản nguyên khí tức Thiên Cơ sách cũng có thể thôn phệ lực lượng, lại không có một chút điểm dụng võ nào.

Oành oành oành...

Từng tiếng vang nhỏ liên tiếp vang lên, những tu sĩ xuất hiện đều tự bạo.

Tu vi cường đại, trong khoảnh khắc đó hóa thành từng sợi linh khí tinh thuần, sau đó biến mất trong hư không.

Từ người có tu vi thấp nhất bắt đầu, từng người một hướng lên trên, chỉ sau mấy hơi thở, trong đám người, liền không có tu sĩ Phản Hư cảnh tồn tại. Tất cả đều nổ tung thành một đoàn linh khí, trực tiếp quy về hư vô, tu luyện mấy trăm ngàn năm, thoáng chốc biến thành dòng nước, triệt để biến mất.

Ngay cả Minh Linh lão tổ và Băng Ly lão tổ hai vị cường giả vừa mới nhận được đạo thống truyền thừa này ở bên trong, đều không có biện pháp nào, không cách nào phản kháng, chỉ có thể một bãi bùn nhão xuy lơ trên mặt đất, nghe bên tai tiếng nổ vang, tận mắt nhìn thấy đạo hữu của mình từng người biến mất.

Không cam lòng phản nộ sợ hãi.... Đến lúc này, ai cũng không có cách nào, đáy lòng đều tuôn ra ngàn vạn ý nghĩ. Trong mắt là lửa giận ngập trời cùng không cam lòng, nhất là hai người Minh Linh lão tổ, vừa mới được đạo thống truyền thừa, chưa từng hoành hành một hơi, đã muốn rơi vào kết cục như vậy.

Đáy lòng hai người đều là hò hét không ngớt.

Không, không thể cứ như vậy vẫn lạc.

Cho dù là vào lúc này, đáy lòng mọi người cũng không sinh ra một chút oán hận đối với Ngô Khí. Không phải không dám, mà là căn bản không biết. Nô Thiên ấn đã hoàn toàn dung hợp cùng nguyên thần của bọn họ, cho dù là dưới uy hiếp sinh tử, bọn họ vẫn sẽ không sinh ra oán hận đối với Ngô Khí. Bọn họ chỉ có thể nhận định một sự thật, một thân phận, ngay cả tất cả mọi người, đều là nô bộc của Ngô Khí.

Đang lúc tất cả mọi người lâm vào tuyệt vọng, một tiếng quát như Cửu Tiêu Thần Lô đột nhiên vang lên trong hư không này.

Ầm

Thân hình Ngô Khí bỗng nhiên lại lần nữa bước ra một bước, giẫm lên hư không ầm ầm.

Lại xuất hiện lần nữa, một bàn tay của Ngô Khí đã đặt ở trên trang sách Kim Oanh đang lơ lửng trong hư không rung động không ngớt.

Thiên Cơ sách

Trong mắt hiện lên lửa giận vô tận, động tác lại không chậm chút nào, bàn tay trong nháy mắt rơi xuống, từ trong cơ thể hắn, một dòng nước nguyên khí cực kỳ khủng bố đột nhiên trào ra.

Thân thể Ngô Khí, chính là Vạn Linh Thần Ma Thể lấy tinh nguyên khí tinh thuần của vạn giới cứng rắn luyện ra, mặc dù là trong lúc tùy ý đã hoàn thành. Nhưng trong cơ thể hắn, nguyên khí tồn tại, lại là thật sự đến từ các thể giới chư thiên vạn giới tinh thuần nguyên khí, những dòng nước nguyên khí hình thành này, tuôn trào ra, áp bách hết thảy, lại phát ra tiếng sấm ầm ầm.

Vù vù

Bởi vì bản nguyên khí tức bị cắn nuốt mà rung động không ngớt của Thiên Cơ sách, sau khi dòng lũ nguyên khí trong cơ thể Ngô Khí tràn vào trong đó, lập tức có động tĩnh to lớn.

Thiên Cơ, thu liễm.

Mặt Ngô Khí nghiêm nghị, giống như hoàn toàn không để ý tính mạng, điên cuồng truyền vào trong Thiên Cơ sách dòng lũ nguyên khí.

Thanh âm băng lãnh vang vọng phiến hư không này, chỉ bị thần uy bách chương của hắn ngăn trở, đè xuống lúc này vang lên tất cả tiếng vang.

Trong lúc thanh âm kia rơi xuống, từng sợi kim quang tràn ngập hư không kia, khí tức bản nguyên còn chưa bị thôn phệ, trong nháy mắt biến mất toàn bộ, nhưng không phải bị thôn phệ, mà là lấy quỹ tích vô cùng huyền ảo, trở về trong Thiên Cơ sách.

Vù vù

Không còn từng sợi khí tức bản nguyên của Thiên Cơ sách, vùng hư không này lập tức trở nên thanh tịnh.

Nhưng lập tức, trong cảm ứng, cả người Ngô Khí, cho dù là thân thể cường đại như Vạn Linh Thần Ma cũng không thể thay đổi, trong cơ thể đột nhiên trào ra, dự cảm nguy cơ còn nồng đậm hơn bất cứ lúc nào.

Cỗ linh cảm này mãnh liệt, lúc vọt lên suýt chút nữa làm cho Ngô Khí trực tiếp cảm giác thân thể của mình đã tán loạn, ngay cả nguyên thần hồn phách cũng không thể may mắn thoát khỏi, thân tử đạo tiêu, vẫn lạc tại chỗ.

Oanh oanh oanh...

Lúc này, Ngô Khí quả thực cảm giác trong cơ thể mình, tựa hồ nhiều hơn một cái trống, đang không ngừng bị gõ vang, rung động Nguyên Thần hồn phách của hắn, không ngừng nhắc nhở hắn, một cái chớp mắt liền có thể định sinh tử.

Trong nháy mắt sinh ra tử.

Lực lượng thần bí khủng bố kia còn chưa tới chung quanh Ngô Khí, còn chưa bắt đầu thôn phệ Ma Thần Thai Ấn trên thân thể hắn. Nhưng lúc này thân thể hắn vẫn đang điên cuồng run rẩy, giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ phân tán loạn xạ, giống như từng tu sĩ quy về hư vô, vẫn lạc tại chỗ.

Trong lúc điên cuồng rung động, Ngô Khí hoàn toàn mất đi lý trí, trong thân thể, lực phủ ngũ tạng cũng bắt đầu tán loạn, hóa thành từng luồng từng luồng nguyên khí tinh thuần, hội tụ cùng một chỗ, lần nữa ngưng tụ thành một dòng nước lũ nguyên khí to lớn, ầm một tiếng tràn vào trong Thiên Cơ sách.

Sau một khắc, Ngô Khí lạnh như băng vô cùng lại mang theo thanh âm điên cuồng, vang lên.

Thiên Cơ, điên đảo.

Thiên Cơ sách một mực rung động không thôi, lúc thanh âm Ngô Khí rơi xuống, đột nhiên đình chỉ.

Trên trang sách không một tia phù văn, một dòng lũ vàng kim óng chưa bao giờ xuất hiện, bên trong hình như có vô số đạo phù văn huyền ảo lưu chuyển, nguyên thủy cổ xưa, dâng lên.

Ầm

Kim Vạn Hồng Lưu đánh vào hư không kia, khiến cho hư không vặn vẹo, không chỉ là hư không trong Ngô Khí Thần Uy bí chướng, còn có thời gian. Giờ khắc này, thời không nơi này tựa hồ bắt đầu vặn vẹo.

Lực lượng không cách nào tưởng tượng hàng lâm, nguồn gốc nguồn lực lượng này, chính là Thiên Cơ sách trong tay Ngô Khí. Không chỉ làm cho không gian bắt đầu vặn vẹo, ngay cả thời gian cũng giống như vậy, sau khi triệt để đông kết, bắt đầu

chậm rãi vãn vẹo, tất cả trong vùng hư không này, đều bị lực lượng khổng bố này khống chế.

Vù vù

Trong tiếng vang dị thường, trong cảnh tượng vãn vẹo kia, từng con trùng trùng trong suốt xuất hiện, giống như bị bức hiện ra, trên thân mỗi một con trùng lục đều che đầy một cỗ lực lượng thần bí, bất kỳ sinh linh nào, chỉ cần liếc mắt một cái, tựa hồ cũng làm cho hồn phách thân thể của mình tán loạn biến mất.

Àm

Đáng tiếc những côn trùng trong suốt thần bí quý dị này, chỉ hiển lộ một thoáng, sau đó liền biến mất ở trong thời không vãn vẹo kia, không biết là bị hủy diệt, hay là chạy trốn, hoặc là bị trục xuất đến lĩnh vực thời không vãn vẹo.

Phù... phù.

Đi thôi.

Lúc vãn vẹo trên không trung, bỗng nhiên đình chỉ lại, khôi phục lại như cũ, gió nhẹ mây nhạt, bầu trời trong xanh, giống như chưa bao giờ phát sinh qua cảnh tượng khủng bố gì.

Một tiếng kêu đau đớn hạ xuống, trên mặt biển đen, tính cả tất cả mọi người và hai tòa trọng thành ma khí kia, ngay lập tức, toàn bộ biến mất.

Thứ ba đến.

Cổ Dương thành, là một trong những thành trì lớn nhất trong Loạn Ma hải vực.

Nếu là tu sĩ ra ngoài rèn luyện, muốn biết trong hải vực gần đây xảy ra đại sự gì, chỗ tốt nhất tự nhiên là một ít thành trì cỡ lớn. Trong Loạn Ma Hải Vực, Ma đạo thịnh nhất, tu sĩ tiên đạo cực ít, là tu sĩ ở bên ngoài rèn luyện, cũng là nhiều nhất trong bảy đại hải vực.

Tụ Ma lâu, trong lâu các to lớn này, bất luận lúc nào, đều là vô cùng náo nhiệt. Lượng lớn tu sĩ có được tu vi cường đại, ở đây, giống như giang hồ hào khách ở thế giới phàm nhân, hành sự khí độ, hào hùng cực kỳ.

Cho tới hôm nay, trong lâu tựa hồ có chút khác thường.

Bước vào trong đó, lập tức có thể cảm ứng được từng đạo khí tức cường đại hỗn tạp cùng một chỗ, nhưng không có thanh âm náo nhiệt như ngày trước. Có loại không khí cực kỳ quý dị ngưng trọng, tất cả tu sĩ, đều yên lặng ngồi ngay ngắn trước bàn, nhìn một tu sĩ đang nói chuyện trong đại đường.

Chư vị, các người có biết gần đây xảy ra một chuyện lớn không?

Người nói chuyện là một đại hán mặc áo xám, đứng ở đại đường, vẻ mặt thần bí. Chẳng qua khí tức tu vi tán ra cũng không cường đại, ước chừng Nguyên Anh đỉnh phong.

Hắn không phải tu sĩ tầm thường, hẳn là người của một thế lực.

Hắc lâu, thế lực mới quật khởi một thời gian ngắn gần đây, lại lịch thần bí, không tham dự tranh bá, chỉ buôn bán một loại làm ăn, buôn bán các loại tin tức.

Nguyên bản đại thế lực thứ ba, bảo lâu ở Loạn Ma hải, không biết tại sao, trong khoảng nửa năm trước âm thầm rời khỏi Loạn Ma hải vực. Sau đó thế lực Hắc lâu này liền xuất hiện, không biết là lực lượng gì ở sau lưng duy trì, thực lực cường

đại không gì sánh được, các loại tin tức buôn bán cũng đều là thật, là rất nhanh liền bị rất nhiều tu sĩ ở Loạn Ma hải vực tiếp nhận.

Ở bên trong mỗi tòa thành trì đều có người của Hắc lâu xuất hiện, ngoại trừ buôn bán tin tức, còn có thể tiến hành hoạt động ở một nơi như quán trọ.

Đại hán áo xám này, tuy chỉ có tu vi Nguyên Anh đỉnh phong, nhưng ở Tụ Ma Lâu này, địa vị lại không thấp chút nào.

Thấy vẻ mặt hẩn thần bí, các tu sĩ khác trong lâu đều hung hăng quét mắt nhìn hẩn một cái, dẫn đầu đứng lên, nói: Lão Lưu, đừng để mọi người bế quan. Có tin tức nội bộ thì nhanh chóng thả ra, không thiếu linh tinh của ngươi.

Nghe ý người này, lại là đại hán áo xám Hắc lâu này, có tin tức gì thần bí, phải tuyên bố ngay lúc này. Nghe được câu trả lời của người kia, trên mặt đại hán áo xám cũng lộ ra vẻ hài lòng.

Hiển nhiên là đã hoàn thành mục đích, cười hắc hắc, liền tiếp tục nói: Các ngươi có biết Huyết Long Uyên Thần Thiềm điện hai thế lực này là gì không?

Phí lời, ở Vô Tận Hải Vực này ai mà không biết, hai thế lực siêu cấp yêu thú dưới đáy biển, hai thế lực này đã chinh chiến với nhau mấy trăm năm, hiện tại còn chưa phân ra thắng bại.

Đại hán áo xám không để ý bị chen lời, tiếp tục bùng hứng thú giải thích.

Không sai, hai thế lực yêu thú siêu cấp Huyết Long Uyên và Thần Thiềm điện này đều tự chinh chiến năm trăm năm, hiện tại còn chưa phân ra thắng bại. Vậy chư vị có thể biết, chiến trường mà bọn chúng lựa chọn là ở đâu không?

Lời đại hán vừa hỏi xong, lập tức có người trả lời hẩn.

Thần Mộc hải vực, Ma Đầu thâm uyên,

Ừm, đúng vậy, vô tận đại dương mênh mông. Thế lực tu sĩ chúng ta, ngoại trừ Tịch Diệt Hải Vực kia, chính là hải vực Thần Mộc mỏng manh nhất. Huyết Long Uyên Thần Thiềm Điện hai thế lực này liền chọn Ma Đầu thâm uyên dưới Thần

Mộc Hải Vực làm chiến trường, chém giết năm trăm năm, đến nay cũng chưa phân ra thắng bại.

Hiện tại việc hôm nay ta muốn nói cho chư vị biết, Hắc lâu chúng ta nhận được tin tức, Xích Huyết minh hòa.... Tà Nguyệt phủ đồng thời thu nạp tu sĩ, từng người phái người đi đến Thần Mộc hải vực, xây dựng trận pháp di chuyển lớn.

A...

Căn bản không có thời gian để nghe người ta thở dốc, đại hán áo xám kia sau khi nói một đoạn dài, vậy mà sau một khắc liền thả ra tin tức khiến cho tất cả mọi người kinh hãi. Lúc một câu cuối cùng của hắn rơi xuống, đông đảo tu sĩ Tụ Ma lâu, tất cả đều bị khiếp sợ ngây ra tại chỗ.

Sau một khắc, tiếng động ầm ỹ, nước sôi ùng ục xông ra.

Thần Mộc hải vực Đại Na Di trận pháp.

Trời ạ, chẳng lẽ là muốn...

Chiến tranh, Xích Huyết minh và Tà Nguyệt phủ là muốn nhúng tay vào chiến tranh giữa Huyết Long Uyên Thần Thiểm điện, chẳng lẽ là tính toán ngao cò tranh nhau ngư ông đắc lợi.

Điều đó không có khả năng, Xích Huyết Minh và Tà Nguyệt phủ không phải vừa mới tiến hành một trận chiến tranh, nơi đó còn có dư lực tiếp tục phát động, vẫn là một lần chống lại hai thế lực siêu cấp yêu thú, hẳn là bọn họ cũng không cần đạo thống truyền thừa.

.....

Nửa năm trước, phần đông tu sĩ tại Tụ Ma Lâu, vì bàn luận chiến tranh giữa Xích Huyết Minh và Tà Nguyệt Phủ.

Nhưng tuyệt đối không chấn động như lần nghe được tin tức này, tất cả tu sĩ, đều bị kinh sợ, suy nghĩ đầu tiên trong đầu là không thể tin được.

Tuy rằng Loạn Ma hải vực là hải vực hỗn loạn nhất trong bảy đại dương bao la, hỗn loạn nhất, tu sĩ trong hải vực này, phần lớn đều là tu sĩ ma đạo lòng dạ độc ác.

Có thể nói trời sinh đã không an phận, chiến tranh to to nhỏ nhỏ thường xuyên bộc phát, mặc kệ là trong nội bộ yêu thú hay tu sĩ nhân loại. Cho nên trong những hải vực khác, thế lực siêu cấp thường có không ít, tỷ như Thanh Khâu hải vực trong Thất Đại Hải Vực có không ít., Có tới năm thế lực lớn siêu cấp tồn tại, nhưng ở Loạn Ma Hải Vực, sự sinh tồn của thế lực siêu cấp cũng có chút gian nan, trên thực tế, Xích Huyết Minh và Tà Nguyệt phủ có thể tồn tại nhiều năm như vậy, cũng có một phần công lao kinh thiên.

Trong lúc kinh hãi, đông đảo tu sĩ nghị luận một hồi, không ít người đều phản ứng kịp. Nếu tin tức Hắc lâu này là thật, chỉ sợ không bao lâu Xích Huyết minh cùng Tà Nguyệt phủ đều sẽ tuyên bố binh lệnh.

Đối mặt với hai thế lực siêu cấp yêu thú, cho dù là Xích Huyết minh và Tà Nguyệt phủ, đều không có khả năng đơn thương độc mã, nhất định sẽ tuyên bố binh lệnh trong Loạn Ma hải vực.

Suy đoán đến đây, nhất thời, rất nhiều tu sĩ Tụ ma lâu, trên mặt cùng trong mắt đều nổi lên hồng quang.

Đó là một loại quang mang khát máu thích giết chóc, tu sĩ ma đạo, lúc bước lên ma đạo, liền ở trong huyết mạch của mình quán chú bản năng giết chóc giết chóc.

Tu sĩ Tiên Đạo có thể tĩnh tâm, ngồi yên ngộ đạo, hấp thu luyện nguyên khí, chậm rãi tăng lên tu vi cảnh giới. Nhưng tu sĩ ma đạo, phương pháp nóng lòng hơn là cướp đoạt thôn phệ.

Giống như thế giới phạm nhân. Tài chiến tranh vĩnh viễn là phương pháp phát tài có sức hấp dẫn lớn nhất.

Yêu thú dưới đáy biển, toàn thân là bảo vật, nếu chúng ta có thể tham chiến, vậy...

Một người trong lâu, bỗng nhiên đứng dậy, trên mặt là màu đỏ rực quái dị, thì thào lầm bầm.

Mặc dù lời nói của hắn không tiếp tục nói, nhưng tất cả mọi người đều biết được, tiếp theo hắn muốn nói gì.

Hầu như tất cả tu sĩ đều lộ ra thần – giống như vậy, tham lam khát máu, ba động khí tức trên người càng thêm kịch liệt, ngay cả thở dốc cũng nặng nề lên.

Chỉ cần tin tức chiến tranh, toàn bộ Loạn Ma hải vực, sẽ rất ít xuất hiện tu sĩ tinh táo. Đây cũng là lý do, Xích Huyết minh và Tà Nguyệt phủ. Một mưu kế có thể kéo dài ngàn năm, trước sau không biết lừa giết bao nhiêu tu sĩ. Nhưng không có ngăn cản, những tu sĩ Ma đạo tham lam kia, vẫn là tiền đầy tớ sau đó gia nhập vào.

Kết quả là, có không ít tu sĩ. Một đêm bạo tài, tu vi cảnh giới càng là ngàn ngày ngàn dặm. Nhưng có nhiều tu sĩ hơn, thì là thân tử đạo tiêu, không người nhớ rõ.

So sánh với chiến trường giữa tu sĩ nhân loại, chiến tranh cùng yêu thú càng thêm hấp dẫn. Bởi vì trừ phi là tu luyện một ít công pháp ma đạo tương đối đặc thù. Nếu không tu sĩ nhân loại chết chính là chết, trừ túi trữ vật trên người bọn họ ra sẽ không sinh ra thu hoạch gì khác. Nhưng yêu thú thì lại khác, đối với tu sĩ nhân loại mà nói., Yêu thú có thể nói là bảo vật cả người, giết một con yêu thú, có thể có được nhiều hơn giết một con tu sĩ nhân loại.

Đây cũng chính là lý do tại sao, khi người của lầu đen đem tin tức này từ từ lan truyền ra tại Loạn Ma hải vực, toàn bộ Loạn Ma hải vực đều lâm vào trong một loại trạng thái điên cuồng sôi trào.

Thẳng đến mấy ngày sau, hai đại thế lực siêu cấp Xích Huyết minh và Tà Nguyệt phủ này, trong cùng một thời gian, tuyên bố binh lệnh.

Khi hai tám pháp lệnh mộ binh kia vang vọng trong mỗi một tòa thành trì to nhỏ tại Loạn Ma hải vực, toàn bộ Loạn Ma hải vực triệt để sôi trào lên.

So với trận chiến kinh khủng nửa năm trước, hơn nhiều cảnh tượng xuất hiện ở Loạn Ma hải vực.

Từng tu sĩ, bắt đầu tiến vào truyền tống trận, đi đến hai nơi. Đó là nơi đóng quân mà Xích Huyết Minh và Tà Nguyệt phủ

đề cập trong binh lệnh, giống như cú điểm Xích Huyết và Tà Nguyệt lúc trước.

Lúc này, mặc dù có người hoài nghi hai thế lực siêu cấp Xích Huyết minh và Tà Nguyệt phủ này, tại sao mới vừa kết thúc một trận chiến tranh, vậy mà lại lập tức phát động một trận chiến càng to lớn hơn?, Chỉ sợ cũng sẽ không có người để ý, chỉ cần có cơ hội cướp đoạt, tu sĩ ở Loạn Ma hải vực đều sẽ không nguyện ý buông tha. Về phần mưu tính trong đó, trừ phi có một thế lực siêu cấp khác ra hoạt động, nếu không mặc dù có người nhìn ra, cũng vô lực cứu vãn.

Sau khi Chinh binh pháp lệnh tuyên bố, toàn bộ Loạn Ma hải vực lâm vào một loại hỗn loạn sôi trào, tiếp cận trạng thái điên cuồng.

Lượng lớn tu sĩ, hình thành từng luồng nước lũ, đi về phía hai nơi.

Ở những hải vực khác, tựa hồ cũng có không ít thế lực chú ý tới biến hóa này, âm thầm bắt đầu tính toán.

Dù sao cũng là toàn bộ hải vực, tiến hành đóng quân, động tác lớn như vậy, không có khả năng giấu diếm, mà Xích Huyết Minh và Tà Nguyệt phủ tựa hồ cũng không nghĩ tới sẽ giấu diếm.

Ngắn ngủn mấy ngày đã qua, cơn bão này bắt đầu ra khỏi Loạn Ma hải vực, thổi về phía các hải vực khác trong đại dương mệnh mệnh vô tận.

Bên trong đại dương rộng lớn vô cùng vô tận, có tồn tại bảy đại hải vực.

Phân biệt là: Ngũ Nhạc Hải vực, Loạn Ma Hải vực, Thần Mộc Hải vực bị tiêu diệt bởi Thanh Khâu Hải vực.

Ngoại trừ Tịch Diệt Hải Vực là nơi lớn nhất, nhưng cũng là hải vực hoang vu nhất, sáu hải vực lớn khác đều có tu sĩ nhân loại tồn tại.

Vị trí Loạn Ma hải vực chính là khu vực riêng tư, sau khi xuất hiện động tác lớn trước nay chưa từng có ở đây, năm hải vực khác đều bị ảnh hưởng đến, nhất là những người không chế

thế lực siêu cấp trong hải vực, đều bắt đầu suy đoán, Xích Huyết Minh và Tà Nguyệt phủ rớt cuộc muốn làm gì.

Đại dương bao la, thế lực cường đại nhất, xưa nay không phải là tu sĩ nhân loại, mà là thế lực yêu thú.

Trừ phi đám người không chế Xích Huyết minh và Tà Nguyệt phủ điên lên, nếu không sao lại dám xen vào chiến tranh giữa hai thế lực siêu cấp yêu thú.

Tạ ơn ta là nguyệt phiêu của Lali không chế huynh đệ, cảm ơn Thí Thần giả ngơ ngác đánh thương huynh đệ lớn. Vốn định bùng nổ càng nhiều, đáng tiếc tình tiết quá khẩn trương, không dám tăng tốc, lại kéo dài thêm một chút. Đúng rồi, có thư hữu xây dựng một nhóm giao lưu Giáo tổ, bằng hữu ưa thích có thể thêm một chút, tiêu lâu cũng ở bên trong, rảnh rồi có thể đàn hồi lâu nhằm nhí nói chuyện phiếm.

Chiến Ma Hải, cấm địa hung danh nhất trong Loạn Ma Hải...

Sau khi cuộc chiến kết thúc giữa Xích Huyết minh và Tà Nguyệt phủ, nơi này lại bị cấm pháp Hoang Cổ phong bế, cực kỳ hoang vu, không có một chút khí tức sinh linh nào.

Lúc này, phía trên vụ hải đang bốc lên kia.

Đột ngột, hai bóng người trống rỗng xuất hiện, vô thanh vô tức, thậm chí ngay cả một tia ba động chân nguyên cũng không có.

Hai người này, một người mặc hắc bào, một người là bạch bào.

Từ trên người bọn họ, mơ hồ có khí tức cực kỳ khủng bố tràn ra, ở phía sau bọn họ, hư không mơ hồ có hiện tượng vặn vẹo, giống như có dị tượng khủng bố nào đó muốn hiển hiện ra, lại bị hai người kia ngăn chặn.

Hai người đồng thời xuất hiện, liếc mắt nhìn nhau, sau đó đồng thời hóa ra độn quang, phá vỡ vụ hải, đi vào chỗ sâu trong đáy biển.

Dưới đáy biển có một cái hồ to lớn.

Không gian vô cùng u ám, một tia nước biển cũng không có, ở bên trong, không gian thời gian dường như đều bị lực lượng thần bí nào đó giam cầm, ngưng trệ.

Vù vù vù

Hai bóng người đồng thời hiện ra, chính là hai vị hắc bào tu sĩ cùng tu sĩ mặc bạch bào lúc trước.

Hai người này vừa xuất hiện dưới hồ sâu này, liền hạ thấp xuống phía cuối không gian u ám trước mắt, nửa quỳ xuống. Bất luận là áo bào đen hay áo bào trắng, tu vi khí tức trên người còn có loại khí độ này, đều không phải tu sĩ bình thường có thể so sánh.

Lúc ở bên ngoài, trên thân hai người bọn họ đều có khí tức tu vi cực kỳ khủng bố, tùy ý tràn ra ngoài, đều làm hư không quanh người bọn họ bắt đầu vặn vẹo. Mà khí độ của bọn họ, cũng không phải tán tu hoặc tông chủ tông môn bình thường có thể so sánh, rõ ràng chính là loại người có được địa vị cực cao, cực kỳ tôn quý.

Nhưng ở đây, hai người này lại cực kỳ cung kính, giống như hạ nhân nô bộc, không chút do dự quỳ xuống, trên mặt cũng không có gì bất tự nhiên hoặc là không muốn, giống như là bọn họ cam tâm tình nguyện.

Hai người quỳ xuống, đầu cúi thấp, thân – cung kính, lẳng lẳng chờ đợi cái gì.

Không biết qua bao lâu, ở chỗ sâu trong không gian u ám, một thanh âm băng lãnh bình thản vang lên từ đáy lòng hai người.

Kế hoạch tiến hành tới mức nào rồi...

Đối với hai người mà nói, âm thanh này đơn giản giống như pháp chỉ vô thượng, lập tức mang theo ngữ khí cực kỳ cung kính, trả lời.

Hồi bẩm chủ nhân, hai người chúng ta cũng ban phát pháp chỉ trung bình, mấy ngày trước đã bắt đầu đóng quân ở biên cảnh, hôm nay đã tập hợp trăm vạn tu sĩ. Trong đó không thiếu cường giả Hợp Đạo cảnh, rất nhiều lão quái vật ẩn thế bề quan, cũng đều bị dẫn ra.

Người nói chuyện là tu sĩ áo đen kia, quanh người hắc hình như tồn tại lực lượng đặc thù nào đó, để hắc hoàn toàn dung nhập vào trong bóng tối, nếu không phát ra thanh âm, ai cũng sẽ không biết nơi đó còn có một người tồn tại.

Tiếng nói của hắc vừa rơi xuống, tu sĩ áo trắng bên cạnh hắc liền theo sát mở miệng.

Hải vực Thần Mộc phong bạo hải vực Ngũ Nhạc Hải Vực, thế lực siêu cấp ở Ngũ Nhạc Hải Vực, trong mấy ngày này đều phái sứ giả tới, muốn thám thính kế hoạch lần này, đều bị hai người chúng ta che giấu trở về, tuy rằng bọn họ đều không muốn tham gia chiến tranh, bất quá một khi kế hoạch bắt đầu, liền không thể do bọn họ quyết định.

Không sai. Bảy đại hải vực vô tận ngoại trừ Tịch Diệt Hải Vực, các tu sĩ nhân loại trong sáu đại hải vực khác, khi đối mặt thể lực yêu thú đều là đồng khí liên chi. Chiến tranh giữa tu sĩ nhân loại và thể lực yêu thú mấy vạn năm này giảm bớt., Là bởi vì lực lượng của tu sĩ nhân loại càng thêm lớn mạnh, tạo thành một thể lực yêu thú cân bằng vi diệu. Lần này hai người chúng ta suất lĩnh tu sĩ Loạn Ma hải vực tham gia chiến tranh, những hải vực khác mới đầu có lẽ sẽ áp dụng kế sách quan sát. Nhưng về sau, bọn họ không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể tham chiến.

Loạn Ma hải vực nếu là nguyên khí đại thương, thể lực yêu thú đại dương vô tận nhất định tiến công thế giới tu sĩ nhân loại. Đến lúc đó mấy đại hải vực khác cũng không tránh được kết cục giống nhau. Cho nên, một khi chúng ta tổn thất thảm trọng, mặt khác năm đại hải vực tuyệt không có khả năng khoanh tay đứng nhìn.

Từ trong miệng hai người, câu nói này phun ra, nếu lan truyền ra ngoài, chỉ sợ sẽ gây nên sóng lớn mênh mông chưa từng có.

Chỉ nghe ngữ khí hai người, liền có thể đoán ra thân phận của hai người bọn họ.

Tu sĩ mặc hắc bào, chỉ cần là người của Xích Huyết minh, đều có thể nhận ra. Nguyên bản là một trong Thái Thượng trưởng lão, hôm nay Minh Linh lão tổ của Xích Huyết minh. Tu sĩ mặc bạch bào, một trong Thái thượng trưởng lão của Tà Nguyệt phủ, hiện tại cũng là tân phủ chủ của Tà Nguyệt phủ, Băng Ly lão tổ.

Hai người bọn họ đều trong vòng một ngày, liền từ Hợp Đạo sơ kỳ, trực tiếp tiến vào Hợp Đạo hậu kỳ, trở thành người đứng đầu hai thể lực siêu cấp ở Loạn Ma hải.

Hai vị trí tôn quý nhất ở Loạn Ma Hải Vực thay đổi, ở bên trong hai thể lực siêu cấp dần tới gọn sóng to lớn, nếu là bình thường, nhất định sẽ dẫn phát nội chiến mới, không dây dưa thời gian dài, tuyệt đối không có khả năng xuất hiện cường giả an ổn ngồi ở hai vị trí kia. Nhưng quý dị chính là, mặc kệ là Minh Linh lão tổ hay Băng Đình lão tổ, lúc kế nhiệm, đều không gặp phải chút trở ngại nào.

Trước đó, đám người cùng bọn họ là Thái Thượng trưởng lão, lại không một ai tỏ vẻ phản đối, còn cực kỳ ủng hộ hai người.

Chuyện này quả thực khó tin, bởi vì mặc dù là hai người không chế lúc trước, ngồi trên vị trí ngàn năm cũng không thể thu phục tất cả Thái Thượng trưởng lão. Đột nhiên xuất hiện hai người, lại dễ dàng làm được, điều này làm cho bên trong Xích Huyết minh và Tà Nguyệt phủ đều cực kỳ khiếp sợ.

Nhưng một đám Thái thượng trưởng lão đều không biểu thị phản đối, những người khác dù đáy lòng có ý kiến, cũng chỉ có thể nuốt vào, không dám phản kháng cũng không dám phun ra.

Hai người Minh Linh lão tổ và Băng Ly lão tổ, trong hai ba câu, liền nói ra một kẻ mưu đồ kinh thiên động địa. Cho dù là người ngu xuẩn, nghe mấy câu sau, cũng có thể biết được, kế hoạch này nếu thực thi hoàn hảo, kết quả tất nhiên là tử thương thảm trọng, ít nhất tu sĩ nhân loại sẽ gặp phải trọng thương trước nay chưa từng có.

Nếu là cuối cùng, chính là trong đại dương mệnh mông vô tận, cuộc chiến giữa thế lực tu sĩ nhân loại cùng thế lực yêu thú không hề không gì sánh được ở đáy biển.

Khi đó, cũng không phải trăm vạn tu sĩ trăm vạn quân, mà là chân chính, sẽ xuất hiện ngàn vạn tu sĩ tạo thành quân đội, chém giết cùng ức vạn yêu thú đáy biển. Chiến tranh cỡ lớn như vậy, cũng chỉ có ở thời thượng cổ, cũng đã xảy ra mấy lần, mỗi một lần đều là sinh linh đồ thán, sinh ra ức vạn xao lệt quỷ.

Theo lý thuyết, hai người bọn họ vừa mới nhậm chức, trở thành người quản lý mới của hai thế lực siêu cấp. Nên tranh thủ thời gian ổn định vị trí mới phải, làm sao cũng không nên phát động một trận chiến tranh trước nay chưa từng có, tiêu hao thực lực của mình.

Hơn nữa, hai người bọn họ, càng không nên xuất hiện cùng một chỗ.

Hai người lúc này, nơi đó còn có một khí độ của người không chế thế lực siêu cấp, quý trên mặt đất, thần kính như hạ nhân nô bộc, cẩn thận hồi báo kế hoạch chủ nhân phân phó xuống.

Bất quá, trên chủ nhân, năm thế lực siêu cấp chưởng khống các đại hải vực khác, đều có thể đoán được hậu quả nếu sau khi Loạn Ma hải chúng ta tuyên chiến với thế lực yêu thú có thể xuất hiện. Nếu không có gì ngoài ý muốn, bọn họ hẳn là sẽ ra tay, trước khi hai người chúng ta không tham chiến, đem hai người chúng ta đánh chết hoặc phong ấn.

Nói chuyện chính là Minh Linh lão tổ, một bên Băng Ly lão tổ cũng không sai biệt lắm, hiển nhiên là đồng ý suy đoán của Minh Linh lão tổ.

Hai người bọn ta là Hợp Đạo hậu kỳ, tất cả cường giả đỉnh phong đều bế tử quan, hẳn là sẽ không ra tay. Cho nên nhiều khả năng nhất là mấy vị tu sĩ Hợp Đạo hậu kỳ đồng thời ra tay, lấy Hoang Cổ cấm pháp trấn áp hai người bọn ta. Đến lúc đó chỉ cần chủ động ra tay, thu phục tất cả bọn họ, kế hoạch liền không còn một chút sơ hở nào.

Một đoạn lời cuối cùng, từ trong miệng Minh Linh lão tổ phun ra hết, sau đó hai người tự mình cúi đầu xuống, không nói nữa.

Thật lâu sau, trước hai người bọn họ, cuối không gian u ám vô cùng kia, đột nhiên có một vật bay tới.

Vù vù

Vật này, trên đó che đầy u quang, cực kỳ bắt mắt trong bóng tối này.

Vật kia chậm rãi bay ra, một tia khí tức cũng không hiển lộ, tựa như hoàn toàn đều thu vào trong. Nhưng hai người Minh Linh lão tổ, lại có thể rõ ràng cảm giác, bên trong kia có từng luồng từng luồng khí tức khủng bố làm tim bọn họ đập nhanh không thôi.

Cầm lấy vật này, lúc gặp nạn bóp nát, bên trong có một cái phân thân, có thể trợ giúp hai người các ngươi hàng phục đối thủ.

Thanh âm lạnh như băng bình thản, cùng một vật thần bí kia, lần nữa vang lên.

Lúc rơi xuống, u quang kia lóe ra một vật, cũng đến trước người Linh lão tổ và Băng Ly lão tổ, cẩn thận từng li từng tí

thu hồi vật thần bí như lân phiến kia. Hai người lập tức thân thể liền đứng lên, không dám dừng lại chút nào, đồng thời thi triển thần thông na di, rời khỏi hố sâu này.

Hai người vừa đi, không gian chỗ này lại lần nữa khôi phục cô quạnh như trước đó.

Ở chỗ sâu trong không gian u ám, một bóng người ngồi xếp bằng.

Nơi này là một chỗ giống như con suối, từng luồng nước suối như lưu ly, từ dưới con suối tuôn ra, lại quý dị không có thanh âm xì xào, yên tĩnh vô cùng.

Trên con suối, một người ngồi ngay ngắn, trên người mặc một bộ pháp bào, trên có mặt chữ thiên vạn giới tinh thần phi cầm tẩu thú ba ngàn ma thần vạn tượng, diện mạo thanh tú, khuôn mặt giống như bệnh nặng mới khỏi, có một tia tái nhợt. Nếu không phải có một đôi con ngươi ám kim trùy, còn có khí tức tôn quý không gì sánh được từ trên người hắt phát ra, chỉ sợ ai cũng sẽ cho rằng đây là một tu sĩ nhân loại, chứ không phải một Thần Linh.

Ngô Khí!

Ngô Khí khôi phục ký ức kiếp trước, hiện tại đang ngồi ngay ngắn trên Hoàng Tuyền Nhãn, nguyên thần quan sát bên trong cơ thể, soi sáng mọi thứ trong cơ thể.

Lục phủ ngũ tạng lúc trước nổ tung ra nguyên khí vạn giới nay đã khôi phục như lúc ban đầu, chỉ là linh khí vạn giới cực kỳ tốt, nếu không thi triển thần thông kinh thiên, trong đại dương vô tận này đương nhiên không thể đạt được.

Trước đó không lâu vì chạy trốn chết và bảo toàn Thiên Cơ sách, Ngô Khí quán chú vạn giới nguyên khí mà ngưng tụ ra Vạn Linh Ma Thần Thể, lại giống như Thái Cổ Thiên Cơ sách kia, đều đã tổn hại.

Hoàng Tuyền Tuyền Nhãn, mấy ngàn năm trước khổng chế hai đại thế lực siêu cấp ở Loạn Ma Hải cùng nhau thiết lập mưu đồ, lấy cái giá phải trả là trăm vạn tu sĩ ngã xuống, từ Minh giới trộm đến.

Tuyền Nhãn câu thông Minh Hà, từng giây từng phút đều có nước Hoàng Tuyền tuôn ra, cấm pháp vốn sẽ dọc theo đáy biển Chiến Ma hải này ngưng tụ thành một dòng Hoàng Tuyền Hà. Chỉ là hiện tại, lại bị một người tiêu tán.

Hôm nay cập nhật đến ừ, đóng cửa phòng ốc rào rạt của mình một ngày, nghĩ đến một cái chủ ý tuyệt diệu, vượt qua tình tiết bình cảnh. Đồng ý một chút, ngày mai có bùng nổ, bảo vệ cơ sở ba tầng các huynh đệ ngồi chờ đợi.

Ngô Khí Bàn ngồi trên tuyến nhãn, từng luồng nước lưu ly tuôn ra, tất cả đều bị thân thể hấp thu nạp... Hoàng Tuyền Chi Thủy, cho dù chỉ là một giọt, lực lượng ẩn chứa trong đó cũng đủ để cho tu sĩ Phản Hư cảnh bình thường không thể tiêu thụ, đừng nói là luyện hóa, ngay cả thu vào trong cơ thể cũng làm không được.

Nhưng Ngô Khí lại bỏ qua tất cả cấm kỵ, thu toàn bộ Hoàng Tuyền Chi Thủy đang trào ra khỏi dòng nước kia vào trong cơ thể. Vạn Linh Ma Thần Thể, mặc dù là trạng thái hư hỏng, cũng là Thần Linh thể chính thức kinh nghiệm. Hoàng Tuyền Chi Thủy, ở thời đại thái cổ, chính là Thần Linh dùng để uống nước, Ngô Khí nhét tất cả Hoàng Tuyền Chi Thủy vào trong cơ thể, tất nhiên là một chút vấn đề cũng không có.

Nước suối nhập thể, hóa thành từng dòng nước lưu ly, bắt đầu cọ rửa hết thủy ven đường gặp phải. Huyết nhục kinh mạch tạng phủ... Mỗi một nơi đều không buông tha.

Ma thể Vạn Linh Thần Thể, là lúc ký ức Ngô Khí thức tỉnh, mượn nhờ một tia lực lượng cuối cùng từ trong dòng sông dài năm tháng mang ra, trực tiếp quán thông vạn giới, rút lấy nguyên khí, ngưng tụ ra thân thể Thần Ma.

Đời trước của hắn là một Ma Thần sống sờ sờ, bất quá đó dù sao cũng là đời trước, đời này hắn chỉ là một tu sĩ nhân loại. Phải để hắn lần nữa quán thông vạn giới, rút lấy nguyên khí, đừng nói hắn hiện tại chỉ là tu vi Phản Hư cảnh, cho dù hắn phi thăng thượng giới, trở thành Tiên Nhân Ma Thánh cũng không làm được.

Cho nên lúc trước hắn bắt đắc dĩ tự hủy lực phủ ngũ tạng, lấy ra nguyên khí vạn giới phát động thần thông thoát thân, hắn cũng cực kỳ đau lòng.

Thái Cổ Thiên Cơ sách tồn thất đại lượng khí tức bản nguyên, càng làm cho nguyên thần Ngô Khí đau nhức không thôi.

Cố gắng chịu đựng bởi vì nước Hoàng Tuyền cọ rửa thể nội, mà dẫn tới một tia tê dại cảm giác. Trong lòng Ngô Khí thầm hận, không khỏi hồi tưởng lại từng màn xảy ra cách đây không lâu.

Hắc Hải, nơi hấn thức tỉnh trí nhớ, ngoại trừ hấn tìm về trái tim còn sót lại của mình ở kiếp trước, còn có từng màn cực kỳ quỷ dị kia.

Lúc hấn muốn giải phong ấn trái tim mình đột nhiên xuất hiện một sợi phân thân của viên cổ ma vương, lúc hấn định nhìn trộm thiên cơ, lực lượng thần bí vô cùng khủng bố kia, ngay cả bản nguyên chí bảo Thiên Cơ sách như vậy cũng có thể tẩm ần...

Chẳng biết tại sao, Ngô Khí chỉ cần vừa hồi tưởng lại từng màn kia, đáy lòng sẽ lập tức bao phủ lên một tầng bóng dáng. Như giữa thiên địa này, tựa hồ có một tầng lưới lớn vô hình, bao trùm hết thảy. Mà Ngô Khí đời trước ký ức thức tỉnh, liền vén lên một góc nhỏ vô hình lưới lớn này.

Cuối thời đại Thái Cổ, cuộc chiến giữa ba ngàn Ma Thần kia, đến cùng kết cục như thế nào, ở sâu trong biển Hỗn Độn rốt cuộc xảy ra chuyện gì, lai lịch của lực lượng thần bí kia.

Một đám nghi hoặc trong lòng Ngô Khí không ngừng dâng lên, khiến lông mày hấn ta càng nhíu chặt.

Thái Cổ Ma Thần. Thọ nguyên ba ngàn nguyên hội, nếu được đại đạo giả, cùng thiên địa đồng thọ.

Đời trước ta chính là Ma Thần vút bỏ, không được mừng của Thiên Đạo, hao hết thọ nguyên mà vẫn lạc. Nhưng còn lại ba ngàn Tiên Thiên Ma Thần, mỗi người đạt được căn nguyên ba ngàn đại đạo, đương nhiên phải cùng thọ với thiên địa. Thế nhưng vì sao... Ta lại không cảm ứng được bất kỳ khí tức của một đầu Ma Thần nào.

Kiếp trước, sau khi ta vẫn lạc, rốt cuộc thiên địa này rốt cuộc đã xảy ra biến hóa gì?

Thiên Cơ sách chính là chí bảo Thái Cổ cảm ngộ thiên đạo sinh ra, từ khi trong hỗn độn dựng dục ra, đã có năng lực thấu triệt thiên cơ biết được tất cả uy năng. Cho dù là căn nguyên

đại đạo của ba ngàn tiên thiên ma thần thu được, cũng không thể xâm chiếm căn nguyên của Thiên Cơ sách. Nhưng khi đó...

.....

Không ngừng có ý niệm nghi hoặc xuất hiện trong đầu, nhưng Ngô Khí lại không giải quyết một tên nào. Trong lúc suy tư, ý niệm trong đầu cũng hóa thành một cái lưới lớn, trói buộc tâm thần hắn.

Cùng với những ý niệm nghi hoặc kia, còn có cảm giác nguy cơ như ẩn như hiện kia.

Tuy rằng cảm giác nguy cơ này cũng không mãnh liệt, thậm chí lúc có lúc không. Nhưng Ngô Khí lại không dám bỏ qua. Hắn có thể cảm ứng được, nếu dự cảm nguy cơ kia biến thành hiện thực, chỉ sợ một đời này hắn sẽ chân chính vẫn lạc, ngay cả hồn phách cũng không thể tồn tại, hoàn toàn biến mất trong thiên địa này.

Vừa nghĩ tới dự cảm kia, còn có khả năng cuối cùng vận mệnh sẽ xuất hiện kết quả, gương mặt thanh tú kia của Ngô Khí tái nhợt, dần dần hiện lên một tia buồn bã.

Suy nghĩ cuối cùng đột nhiên xuất hiện, đè nén tất cả suy nghĩ trong lòng hắn lại, chiếm cứ trên tâm thần hắn, như một hạt giống, cấp tốc mọc rễ nảy mầm, điên cuồng lan tràn.

Kiếp trước, thân thể Ma Thần, lại hao hết thọ nguyên mà vẫn lạc. Kiếp này...

.....

Trong bóng tối vô cùng vô tận, một con suối, nước lưu ly không ngừng cọ rửa thân thể Ngô Khí, khiến nguyên khí trong cơ thể hắn càng thêm tinh thuần, Vạn Linh Thần Ma thể, tuy là thân thể Thần Linh, nhưng lại là loại cấp thấp nhất nào.

Phàm là tu sĩ tu luyện công pháp Ma Thần, phi thăng thượng giới đều có cơ hội ngưng tụ ra Vạn Linh Thần Thể. Dung luyện nguyên khí vạn giới cùng trong cơ thể, nhìn qua cường đại, nhưng lại tạo thành nguyên khí trong cơ thể quá mức hỗn tạp, trong mắt các cường giả thượng giới, có chút giống với

đường lớn. Trên đó, kỳ thật còn có không ít thân thể Ma Thần cấp cao hơn tồn tại.

Lúc ở Thiên Ma Tông, vị đệ nhất nhân của Ma đạo thế hệ trẻ tuổi, Hạ Hầu Vô Uyên, chiến thể tu luyện của Nguyên Ma, chính là thân thể của Thần Ma mạnh mẽ hơn cả Vạn Linh Thần Ma Thể.

Cửu Thiên Thập Địa, Thập Phương Thiên Ma, trong đó một vị Chiến Ma mạnh nhất, chính là Nguyên Ma. Nếu vị Hạ Hầu Vô Uyên kia sau này có cơ duyên ngưng tụ thân thể Nguyên Ma chân chính, vậy là có thể chân chính đặt chân giữa thiên địa, mặc dù là ở thượng giới, cũng là tồn tại cực kỳ cường đại.

Bất quá cho dù Vạn Linh Thần Ma Thể có kém cỏi đến đâu đi nữa, đó cũng là thân thể Thần Linh thật sự, ở hạ giới này quả thật là tồn tại vô địch, trạng thái tàn tạ cũng vậy. Dựa vào Vạn Linh Thần Ma Thể, Ngô Khí bây giờ làm tất cả mọi chuyện, ai cũng không thể ngăn cản.

Xích Huyết hải...

Đây là một mảnh hải vực cực kỳ rộng lớn, khu vực trung tâm có một hòn đảo lớn. Xung quanh hòn đảo đó, nước biển đều là màu đỏ đậm, như máu tươi hỏa diễm hỗn hợp cùng một chỗ, tản mát ra một loại khí tức khủng bố hủy diệt.

Nơi này, là một trong hai thế lực siêu cấp của Xích Huyết Minh, một trong hai thế lực lớn ở Loạn Ma Hải.

Lúc này, trên bầu trời đảo lớn, có một tòa thành trì toàn thân đỏ tươi trôi nổi.

Rầm rầm rầm...

Một chút dấu hiệu cũng không có, thoáng như đột nhiên buông xuống giống như bão táp, liên tiếp mười mấy đạo khí tức cực kỳ khủng bố, đồng thời tại phiến hải vực này hàng lâm.

Chỗ hư không này, bốn phương tám hướng, từng bóng người mơ hồ chậm rãi hiện ra. Mỗi một bóng người, nơi xuất hiện, không gian bắt đầu vặn vẹo, phát ra tiếng rên rỉ, tựa hồ lúc nào cũng có thể sụp đổ nghiền nát.

Hợp Đạo cảnh.

Đột ngột xuất hiện hơn mười bóng người, tất cả đều là tu sĩ Hợp Đạo hậu kỳ, cũng chỉ có tu sĩ mới có thể tiến vào Hợp Đạo cảnh, mới có thể chỉ hiện ra thân ảnh, có thể làm cho không gian không chịu nổi xuất hiện dị tượng, hơn nữa chỉ có thể là tu sĩ Hợp Đạo hậu kỳ. Nơi này là Loạn Ma hải vực, mặc dù tu sĩ Hợp Đạo cảnh không ít, nhưng tuyệt đối không có khả năng xuất hiện mười mấy vị cường giả Hợp Đạo hậu kỳ.

Đang lúc rất nhiều sinh linh trong Xích Huyết Hải xuất hiện, bởi vì hơn mười bóng người khủng bố kia xuất hiện mà kinh hãi không hiểu, ngưng trệ tại chỗ không dám động đậy.

Từ trong tòa thành trì màu đỏ tươi kia, một thanh âm đột ngột truyền ra.

Xa tới là khách, chư vị, mời vào thành đi, mời mọi người.

Trong thanh âm này phát ra khí tức, lại không thua kém hơn mười bóng người khủng bố đảo loạn hư không kia chút nào. Ngay sau khi vang lên, liền làm cho rất nhiều sinh linh trong Xích Huyết Hải trong sự sợ hãi đều yên ổn xuống. Nguyên bản thanh âm này đã để cho mười mấy người kia kinh ngạc một phen, ngay sau đó, lại là một thanh âm từ trong thành trì màu đỏ tươi truyền ra.

Phong Bạo Vực Thần Mộc Vực cùng du vực Ngũ Nhạc Vực Thanh Khâu Vực... Chư vị đạo hữu, bản tọa cùng Minh Linh đạo hữu đã chờ đợi đã lâu, còn xin vào thành một chuyến.

Thanh âm này, hoàn toàn khác với thanh âm lúc trước, thế nhưng khí tức khủng bố ẩn chứa trong đó, lại cho thấy chủ nhân của thanh âm này, cùng với mười mấy người bọn họ, đều là tồn tại cùng cấp bậc.

Tà Nguyệt phủ chủ...

Trong mười mấy người, lập tức có người đoán ra cái gì đó, thanh âm trầm thấp, từ một bóng người mơ hồ trong hư không truyền ra. Thanh âm lúc trước nói không sai, hơn mười bóng người hiện thân trong hư không, thân phận bọn họ.

Tại hải vực của mình, đều là người không chế tuyệt đối, bá chủ chân chính. Trong đại dương mênh mông vô tận, bảy đại hải vực, ngoại trừ Tịch Diệt Hải Vực, đều có tu sĩ nhân loại

tồn tại. Bởi vì kế hoạch của hai người Minh Linh lão tổ và Băng Ly lão tổ kia, mặc dù mỗi nơi có địa bàn, cách không biết bao nhiêu vạn dặm, nhưng những người khổng chế này cũng đều không nhìn được.

Môi hử rằng lạnh, đây là một đạo lý tất cả các chương không giả đều rất rõ ràng.

Trong đại dương vô tận mặc dù có mấy ngàn vạn tu sĩ tồn tại, nhưng phân tán tại sáu đại hải vực, chiếm cứ rất nhiều linh đảo, cùng yêu thú thể lực đáy biển giằng co nhiều năm. Từ thời đại thượng cổ kết thúc, ở đại dương vô tận, tu sĩ nhân loại có thù hận khó giải với thể lực yêu thú, chinh chiến không ngớt.

Nhưng đáng tiếc, số lượng yêu thú trong đại dương thực sự quá lớn, nhiều năm qua vẫn luôn là tu sĩ nhân loại ở vào thế hạ phong.

Cho đến hơn mười vạn năm trước, thể lực tu sĩ nhân loại phát triển lớn mạnh, mặc dù không cách nào chiến thắng thể lực yêu thú khổng lồ dưới đáy biển kia, nhưng mơ hồ có thể bảo trì một cân bằng vi diệu. Nếu là không có nhân tố đặc biệt, bất luận là nhân vật nhân loại hay là thể lực yêu thú, đều không muốn phá hư cân bằng này.

Nhưng hiện tại, Minh Linh lão tổ và Băng Ly lão tổ hai người khổng chế mới trong Loạn Ma hải vực, không biết phát điên cái gì, lại muốn nhúng tay vào chiến tranh giữa hai thể lực yêu thú siêu cấp đáy biển.

Bất luận kết quả cuối cùng như thế nào, hành vi của hai vị lão tổ nhất định sẽ làm cho thể lực yêu thú đáy biển điên cuồng trả thù. Một khi chiến tranh mới bộc phát, đến lúc đó tu sĩ nhân loại năm đại hải vực khác, cho dù không muốn tham gia cũng không được.

Đây cũng là lý do vì sao, mười mấy vị chương khổng giả đến từ ngũ đại hải vực này, không tiếc tự mình xuất thủ, xuất hiện ở Xích Huyết Hải này.

Việc bọn họ phải làm cũng rất đơn giản, cũng không có âm mưu gì.

Ngăn cản chiến tranh, ngăn cản mưu tính của hai vị lão tổ, trước khi đến đây, hơn mười vị chương khổng giả đã đạt thành nhận thức chung, nếu hai vị lão tổ không muốn, vậy liền hợp lực...

Cảm tạ hai huynh đệ Tiểu Tiểu Ly Lục, Ly Lục Thiên Đế ủng hộ khen thưởng của hai vị huynh đệ này, cảm tạ ta là cô nương khổng chế nguyệt phiêu của huynh đệ duy trì bảo đảm, thứ nhất còn đến mức xin đập phá vé nha.

Tu chân giới, hợp đạo hậu kỳ, chính là chiến lược cường đại nhất.

Đây là một đạo lý được hầu như tất cả tu sĩ đều công nhận, bởi vì một khi tu sĩ tấn thăng đỉnh phong cảnh, nếu không muốn lập tức độ kiếp phi thăng, vậy phải tìm một chỗ an toàn, bề quan tránh kiếp.

Không có vị tu sĩ Hợp Đạo đỉnh phong nào dám công khai xuất hiện, dưới pháp tắc của thiên đạo, trừ phi có thủ đoạn thông thiên che giấu khí tức tu vi của mình, nếu không trong khoảng khắc sẽ có thiên kiếp hàng lâm, không độ kiếp cũng không được. Mà hậu quả của độ kiếp, cửu tử nhất sinh, thậm chí là thập tử vô sinh.

Loạn Ma hải vực, hai vị cường giả giả tân nhiệm, Minh Linh lão tổ và Băng Ly lão tổ, đều là cường giả Hợp Đạo hậu kỳ.

Nếu là muốn chém giết hoặc trấn áp hai người bọn họ, trừ phi mời Tiên Nhân Ma thánh thượng giới ra tay, nếu không, cũng chỉ có thể như hiện tại, hưng sư động chúng, mười mấy người không chế, đồng loạt ra tay.

Trong hư không, hơn mười bóng người mơ hồ kia, ngoại trừ Loạn Ma hải vực, các người không chế cường đại nhất trong năm đại hải vực khác. Mặc dù đối với Băng Ly lão tổ này nói là Xích Huyết Minh đối đầu với tà nguyệt phủ chủ xuất hiện tại Xích Huyết thành cảm thấy kinh ngạc, nhưng mười mấy người bọn họ, tự cao thực lực cường đại, trong lòng nghi hoặc, cũng đều sẽ tạm thời dè xuống.

Hừ.

Vào thành.

Không biết là người không chế nào, sau khi hừ lạnh một tiếng, thanh âm nhàn nhạt vang lên.

Vù vù

Trong nháy mắt, hơn mười bóng người mơ hồ đồng thời biến mất, khí tức cực kỳ khủng bố kia cũng biến mất theo, vùng hư không Xích Huyết Hải lại lần nữa khôi phục bình tĩnh. Ai cũng không nhìn ra, ngay trước mặt họ, một đám người khổng lồ chế ngự đại nhất trong đại dương mê mông này đã từng xuất hiện.

Lúc trước Xích Huyết minh chủ cùng Tà Nguyệt phủ hai thể lực siêu cấp này, cùng thiết lập một cái âm mưu, lừa dối toàn bộ tu sĩ Loạn Ma hải vực cùng cổ bản tay trơn vẹn mấy ngàn năm, còn mượn nhờ thi thể oan hồn của trăm vạn tu sĩ, câu thông Cửu U, trộm đến một ngục Hoàng Tuyền Nhân chân chính.

Xích Huyết thành, là lấy Hoàng Tuyền Chi Thủy rèn ra, là một kiện ma khí.

Bất quá lúc này mười mấy người vào thành, mỗi một người đều là người khổng lồ hải vực của mình, ngoại trừ đều có tu vi Hợp đạo hậu kỳ ra, còn đều là người chấp chương ma khí thể lực siêu cấp. Mặc dù lấy ma khí đối đầu trận ma khí, mười mấy người khổng lồ bọn họ, cũng không có lý do gì hai người Minh Linh lão tổ.

Trong thành, trong đại điện trống rỗng, chỉ có hai chỗ ngồi, chỉ có hai người tồn tại.

Một người áo đen, một người áo trắng.

Hai người này, mặc dù tu vi khí tức cùng khí độ trên người biến hóa to lớn, nhưng chỉ nhìn diện mạo là có thể biết được. Bọn họ chính là người khổng lồ Xích Huyết Minh cùng Tà Nguyệt phủ, Minh Linh lão tổ và Băng Ly lão tổ.

Đột Ngột, hai người vốn đang nhắm mắt ngồi ngay ngắn, đồng thời mở hai mắt ra, liếc nhau một cái.

Đến rồi.

Minh Linh lão tổ vừa dứt lời, trong cung điện to lớn này, không gian đột nhiên vặn vẹo.

Vù vù

Minh Linh lão tổ hình như đã sớm biết sẽ như vậy, chỉ là cười nhạt. Bàn tay vung lên, lập tức trong điện này, bốn phía, ghé ngọc linh ngọc trống rỗng xuất hiện. Trên ghế ngồi kia, hơn mười bóng người mờ hồ cũng hiện ra trong nháy mắt, mỗi người đều ngồi ngay ngắn.

Nguyên bản cung điện còn có chút trống rỗng, trong thoáng chốc liền nhiều hơn mười người, khí tức trên thân mỗi người phát ra đều vô cùng khủng bố, chỉ là tùy ý lan tràn ra, liền làm cho không gian trong cung điện này xuất hiện rất nhiều dị tượng, là muốn vặn vẹo vỡ tan sụp đổ. Tu sĩ Hợp Đạo cảnh, lĩnh ngộ đại đạo pháp tắc đến thâm sâu, nếu không tận lực thu liễm, chỉ là tùy ý phát ra khí tức, có thể dẫn phát không gian chung quanh phản ứng.

Huống chi lúc này, mười mấy người đột ngột xuất hiện đều là người không chế Hợp Đạo hậu kỳ.

Thủy Thần điện chủ Thiên Đảo Minh chủ Ma Sa điện chủ Thiên Cực đảo chủ Đồ Ma đảo chủ, Minh chủ Thiên Tiên đảo Huyền Vân phủ chủ.... chư vị đạo hữu đến Xích Huyết hải ta, bản tọa chưa nghênh đón xa, xin thứ tội.

Minh Linh lão tổ vẫn ngồi ngay ngắn trên ngọc tọa, trên khuôn mặt già nua treo nụ cười xán lạn, thi lễ với hơn mười người không chế.

Cái gọi là đưa tay không đánh mặt người cười, hơn mười người không chế, trước khi đến đây đều suy đoán Minh Linh lão tổ là người không chế Loạn Ma hải vực như vậy, nhất định là cự phách Ma đạo cực kỳ tàn bạo, cho dù là mười mấy người bọn họ uy hiếp., Cũng sẽ không thỏa hiệp đầu tiên. Bất quá bọn họ cũng không ngờ, mặc kệ là Minh Linh lão tổ hay vị phủ chủ tân nhiệm của Tà Nguyệt phủ, đều là ngồi ngay ngắn trên ngọc tọa, vân đạm phong khinh, không có chút cảm giác ngưng trọng nào muốn phát động chiến tranh.

Minh Linh lão tổ nói xong, trong cung điện, lập tức có một thanh âm cực kỳ nặng nề vang lên.

Minh Linh đạo hữu, chúng ta đến đây, chắc hẳn ngươi và Băng Ly đạo hữu đã rất rõ ràng.

Một linh ngọc pháp tọa phía trên, một người ngồi ngay ngắn, một bộ tử bào, thân hình cao lớn, uy nghiêm tuyệt thế.

Tử bào đại hán này, chỉ ngồi ở chỗ đó, liền khiến người ta cảm thấy, chủ nhân một vùng thiên địa này chính là hắn. Khí tức uy nghiêm kia, quả thực tôn quý không gì sánh được, thật giống như Đế Hoàng của thế giới phàm nhân, mà hắn, chính là Đế Hoàng của thế giới tu sĩ này.

Hơn mười người khổng chế, đều là bá chủ tuyệt đối của hải vực mình, địa vị tương đối lớn, bất quá lúc này tử bào đại hán này mở miệng, những người khác đều không có ý tứ phản đối, tựa hồ cũng đồng ý lấy người này cầm đầu.

Thanh âm uy nghiêm đến cực điểm kia vang lên trong cung điện này, hai người Minh Linh lão tổ tất nhiên đều nghe được rõ ràng. Không cần dùng ánh mắt quét tới, vền vền chỉ nghe trong thanh âm kia hiển lộ ra khí tức, hai người Minh Linh lão tổ liền biết lúc này mở miệng, rốt cuộc là ai.

Thanh Khâu hải vực, trong sáu đại hải vực, một hải vực cường đại nhất.

Trong hải vực này, có nhiều nhất năm thế lực siêu cấp, vượt xa Loạn Ma hải vực.

Một trong năm siêu cấp thế lực ở Thanh Khâu hải vực Vô Cực Đảo, hoặc là, lấy nó cầm đầu.

Vị đại hán áo tím kia chính là người quản lý Vô Cực đảo, lĩnh ngộ cường giả Hợp Đạo hậu kỳ, Vô Cực đảo chủ.

Nếu là trước kia, Minh Linh lão tổ nhìn thấy uy danh truyền khắp toàn bộ đại dương mênh mông này, tất nhiên là muốn bại lui, không dám nhìn thẳng. Nhưng hiện tại, hắn cũng là người nắm giữ một phương, không phải tu sĩ Hợp Đạo cảnh bình thường. Huống chi, ở phía sau Minh Linh lão tổ...

Tựa hồ hoàn toàn không cảm giác được khí thế khủng bố trong thanh âm Vô Cực đảo chủ, Minh Linh lão tổ vẫn chỉ cười nhạt một tiếng, đầu ngẩng lên, ánh mắt nhìn thẳng vào hoàng giả áo tím trên pháp tọa linh ngọc kia.

Nói: Ý đồ đến đây của Vô Cực đạo hữu và chư vị, hai người chúng ta tất nhiên là rõ ràng.

Trên pháp tọa mọi người, địa vị tương đối cao, nếu tạm thời không có xé rách da mặt, ai cũng không có ý muốn làm người đứng đầu.

Vô Cực đạo chủ cũng là đại hán mặc tử bào, ánh mắt tràn ngập uy nghiêm Hoàng Giả, rơi vào trên người Minh Linh lão tổ và Băng Ly lão tổ.

Nếu biết rõ, hai vị đạo hữu kia...

Tự nhiên là vậy... Không muốn..

Đột nhiên biến hóa, Vô Cực đạo chủ còn chưa nói xong, Minh Linh lão tổ đã sớm biết lời nói tiếp theo của hắn là gì, không đợi hắn phun hết, đã trực tiếp mở miệng trả lời. Bất quá đáp án của hắn, không chỉ không khiến Vô Cực đạo chủ hài lòng, mười mấy người khổng chế khác, sau khi nghe được lời Minh Linh lão tổ, mặt mày biến đổi, tức giận ẩn hiện.

Cơ hồ đồng thời, hơn mười đạo khí thể khổng bố muốn phát tiết ra, bao trùm nơi, tự nhiên là chỗ pháp tọa hai người Minh Linh lão tổ.

Mà Vô Cực đạo chủ, sau khi nghe thấy lời nói Minh Linh lão tổ, tựa như giận dữ cười ngược lại, một đôi con ngươi như ngôi sao lấp lóe, ánh mắt khổng bố xuất hiện, rơi vào trên thân hai người.

Ha ha... Tốt lắm, Minh Linh đạo hữu làm sao lên làm bản tọa của mình chủ Xích Huyết Minh này tạm thời còn không biết được, vị mình chủ trước mặt bản tọa lại từng giao thiệp qua, hiện tại xem ra, đảm lượng của Minh Linh đạo hữu vẫn còn trên cả một vị mình chủ Xích Huyết Minh.

Vô Cực đạo chủ nhìn hai người Minh Linh lão tổ, vỗ tay cười, trên mặt hắn uy nghiêm như Hoàng giả kia lại là một chút giận dữ cũng không nhìn thấy.

Bất quá,...

Àm

Phong vân biến đổi, nụ cười trên mặt Vô Cực đảo chủ hầu như trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa. Một cỗ khí thế khủng bố đến cực điểm từ trên người hắn tuôn ra, như sóng to gió lớn, cuốn về phía hai người Minh Linh lão tổ.

Bản đảo chủ cũng rất tò mò, Minh Linh đạo hữu tu hành ngàn năm này, thật là... Không muốn nữa.

Uy hiếp trắng trợn.

Lúc này từ trong miệng Vô Cực đảo chủ đi ra, mỗi một chữ, đều là uy hiếp đối với Minh Linh lão tổ. Mặc dù chỉ đề cập hần tu hành ngàn năm, nhưng ý trong lời nói kia, rõ ràng là đang hỏi Minh Linh lão tổ, còn muốn lấy tính mạng của mình.

Tất cả tu sĩ đều biết, có được Hợp Đạo hậu kỳ, lại chấp chưởng một phương thế lực siêu cấp, có được Ma khí cường giả, được xưng là người không chế. Là cường giả tuyệt thế chân chính, trong tay càng nắm giữ tính mạng của ít nhất trăm vạn tu sĩ.

Ở trước mặt người không chế, cơ hồ tất cả tu sĩ đều phải khúm núm, không dám làm trái chút nào.

uy hiếp chưởng không giả một phương chuyện như vậy, mặc dù đều là người không chế, cũng không phải mỗi giờ mỗi khắc đều có thể làm được.

Nhưng hiện tại, lúc Vô Cực đảo chủ mở miệng, hơn mười người không chế cùng tới, trên người tất cả đều lộ ra sát ý, hơn mười ánh mắt khủng bố, đồng thời rơi vào trên thân hai người Minh Linh lão tổ và Băng Ly lão tổ. Cảnh tượng như vậy, lại nghĩ tới cuộc đối thoại lúc trước, ai cũng có thể đoán ra, chỉ cần hai người Minh Linh lão tổ tiếp tục dám nói ra một câu không muốn nói như vậy, ngênh đón hai người bọn họ, chính là mười mấy vị không chế người ra tay.

Người không chế mặc dù mạnh mẽ, nhưng nếu bị hơn mười đối thủ cùng cấp vây công, kết cục chỉ sợ cũng chỉ có một, đó chính là...

Bao gồm cả Vô Cực đảo chủ, hơn mười người không chế, vốn đều cho rằng, dưới sự uy hiếp của bọn họ, hai người Minh Linh lão tổ cho dù không muốn, cũng chỉ đành khuất phục.

Dưới cái nhìn chăm chú của bọn họ, vị phủ chủ vừa nhậm chức là Băng Ly lão tổ tà nguyệt, thần sắc không thay đổi chút nào, vẫn bình thản không gì sánh được, không nói một lời, như chờ Minh Linh lão tổ bên cạnh mở miệng.

Minh Linh lão tổ thì vẻ mặt vẫn như cũ là ý cười xán lạn, tựa hồ hoàn toàn cảm ứng không đến lúc này trong cung điện hơn mười cỗ khí thế cực kỳ khủng bố kia, ánh mắt vượt qua hư không, trực tiếp rơi vào trên người Vô Cực đảo chủ.

chậm rãi mở miệng, nói: “Bồn tọa... Không muốn...

Bảo vệ đây hòm thứ hai đến, các huynh đệ, mặc dù qua mười hai điểm, bất quá vẫn tính là hôm qua xin đập vé vé a.

Àm

Thạch Phá Thiên kinh, chỉ một câu, nhưng rơi vào trong tai một đám người khổng chế, quả thực chính là lời nói kinh thế...

Bản tọa... Không muốn.

Thanh âm Minh Linh lão tổ rơi xuống, chỉ một thoáng, mười mấy vị cường giả Vô Cực đảo chủ, con mắt đều híp lại. Ánh mắt vô cùng nguy hiểm rơi vào trên thân hai người, sát khí lạnh lẽo bắt đầu chậm rãi tràn ra.

Không muốn, chỉ đơn giản là hai chữ, nhưng mọi người nghe thấy, đơn giản là tuyên chiến. Hai người Minh Linh lão tổ không muốn, liền mang ý nghĩa, Loạn Ma hải nhất định phải nhắc lên chiến tranh, tu sĩ nhân loại cùng thế lực yêu thú tranh đấu. Một khi chiến tranh bắt đầu, toàn bộ tu sĩ nhân loại đại dương mệnh mông đều phải bị cuốn vào.

Trên pháp tọa, Đế Hoàng trên người Vô Cực đảo chủ càng thêm uy nghiêm, nhìn chăm chăm Minh Linh lão tổ.

Minh Linh, không nên bức bách chúng ta.

Một chữ một âm thanh từ trong kẽ răng Vô Cực đảo chủ chen ra, bất luận kẻ nào cũng có thể nghe ra, đây là thông điệp cuối cùng. Người đang ngồi đây, đều là cường giả tuyệt thế, xưng hô đạo hữu, nếu không phải thời khắc cuối cùng, ai cũng không muốn xuất thủ chém giết.

Dù sao một vị cường giả Hợp Đạo hậu kỳ nắm trong tay ma khí, muốn triệt để chém giết, cơ hồ là chuyện không có khả năng. Mà tuyệt thế cường giả như vậy, nếu không có lần thứ nhất giao thủ liền chém giết, ngày sau sẽ phiền phức ngập trời. Đây cũng là lý do, Vô Cực đảo chủ rõ ràng là mười mấy người cùng đi, lại còn kiên nhẫn trao đổi với hai người Minh Linh lão tổ.

Nhưng hiện tại, Minh Linh lão tổ lại không thỏa hiệp chút nào, một ngụm liền cự tuyệt.

Càng làm cho một đám người khổng chế không dám tin chính là, sau một khắc, trên mặt Minh Linh lão tổ xuất hiện một tia ý cười trào phúng.

Chư vị đều là bá chủ của hải vực mình, thực lực cường đại, hai người chúng ta tự nhận không phải đối thủ của chư vị. Bất quá... Nơi này là Loạn Ma hải vực, nếu chư vị không cách nào chém giết hai người chúng ta lúc này, trận chiến này vẫn sẽ nhắc lên như cũ.

Bản tọa rất tò mò, chư vị muốn chém giết hai người bọn ta như thế nào, ha ha...

Nếu như nói trước đó mọi người còn có ý thuyết phục hai người Minh Linh lão tổ, lúc này sau khi tiếng cười kiêu ngạo này vang lên vô cùng, đáy lòng một đám người khổng chế chỉ còn lại một ý niệm, đó là... Sát.

Chết đi!

Một ánh mắt khủng bố, vượt qua hư không mà đến, rơi vào trên thân hai người Minh Linh.

Vô Cực đảo chủ, vị cường giả tuyệt thế như Đế Hoàng này, nhìn ánh mắt Minh Linh lão tổ, quả thực giống như nhìn một người chết.

Động thủ!

Mặc dù vẫn không biết tại sao hai người Minh Linh lão tổ nhất định phải phát động chiến tranh, bị mười mấy người bọn họ cùng một chỗ uy hiếp vậy mà đều vô dụng, nhưng lúc này bọn họ cũng không còn lựa chọn nào khác. Hoặc là trở mặt nhìn chiến tranh kia phát sinh, hoặc là ngay tại nơi này, cùng chém giết hai người bọn họ.

Nương theo thanh âm Vô Cực đảo chủ đồng thời vang lên, còn có mười mấy khu vực trong cung điện này vang lên khủng bố.

Ầm ầm ầm..

Hơn mười người khổng chế bộc phát, trên mặt đều lộ ra một tia tức giận và sát ý, khí thế vô cùng khủng bố từ trên người bọn họ bộc phát ra, điên cuồng tràn ra.

Tạch tach tach...

Tiếng rên rỉ vô cùng rõ ràng trong hư không vang lên, còn có tòa cung điện này, cũng đều phát ra từng tiếng vang rợn người, tựa như lúc nào cũng có thể sụp đổ. Trên thực tế, nếu không phải tòa cung điện này và Xích Huyết thành chính là một thể, chính là một bộ phận của kiện ma khí này. Chỉ sợ hiện tại, đã bị khí thế khủng bố trong cơ thể hơn mười người khổng chế này mạnh mẽ phá nát.

Hư không rung động lắc lư, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện cảnh tượng bị phá toái rồi bắt đầu khởi động loạn lưu, thanh âm uy nghiêm tuyệt thế của đảo chủ Vô Cực lại lần nữa vang lên. Chỉ có điều lúc này, bên trong không có một chút ý vị khuyên bảo nào, chỉ có sát ý lạnh lẽo vô cùng.

Minh Linh, tự gây nghiệt không thể sống. Tu hành ngàn năm một lúc bọt nước, đều là người gieo gió gặt bão.

Ông Thập Hoang Vô Cực Thiên cảm

Động thủ, lúc thanh âm Vô Cực đảo chủ từ trong miệng phun ra, trong cung điện này đột nhiên có từng đoàn từng đoàn tinh quang xuất hiện, không có chút dấu hiệu nào.

Trong mỗi một đoàn tinh quang, đều có khí tức cực kỳ mênh mông, giống như từng ngôi sao thật sự, ánh sáng lập loè, trong nháy mắt liền nối thành một mảnh, như một màn trời, bên trong khảm ngôi sao, bao phủ xuống, hết thấy trong cung điện này đều lọt vào trong đó, triệt để ngăn cách với chu thiên.

Chớp mắt đã thành hình, đây là một cấm pháp, là một môn cấm pháp mạnh mẽ được lưu lại từ thời đại hoang cổ.

Vô Cực đảo, là một số thế lực siêu cấp có nội tình thâm hậu. Trên đảo có truyền thừa đạo thống, bất luận là pháp bảo hay cấm pháp thần thông Hoang Cổ đều có người còn sống, Vô Cực đảo chủ thân là người kế thừa đạo thống, thực lực cường đại, tuyệt đối có thể nhìn thấy toàn bộ đại dương vô tận.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao hơn mười người không chế đều ngầm thừa nhận lấy Vô Cực đảo chủ vi tôn.

Hai người Minh Linh, chẳng những không thỏa hiệp, ngay cả trao đổi mấy câu cũng không có, liền mở miệng giễu cợt đám người. Lại triệt để chọc giận Vô Cực đảo chủ, nơi đó còn có một chút cố kỵ, lúc hấn xuất thủ, liền định ra chủ ý, muốn chém giết hai người Minh Linh lão tổ ở chỗ này, sau đó triệt để không chế Loạn Ma hải vực.

Những người không chế khác, mặc dù dã tâm không lớn như Vô Cực đảo chủ, nhưng cũng không có ý lương thiện gì, mười mấy ánh mắt rơi vào trên thân hai người Minh Linh, đều là sát ý lạnh lạnh.

Bản đảo chủ nghe nói hai người các ngươi trước đó bất quá chỉ là Thái Thượng trưởng lão, không biết sử dụng âm mưu quỷ kế gì, vậy mà thành công mưu chiếm đoạt vị trí người không chế. Hiện tại xem ra, hai người các ngươi quả thật là hạng người to gan lớn mật, đáng tiếc, lá gan quá lớn, có đôi khi sẽ hại tính mạng của mình.

Hoang Cổ cấm pháp vừa thi triển ra, bao phủ hoàn toàn cung điện khổng lồ này, ngăn cách với hư không khắp nơi.

Trong cấm pháp này, mặc dù hơn mười người không chế đồng thời xuất thủ, cũng sẽ không ảnh hưởng tới bên ngoài, chỉ cần hấn không giải cấm, cấm pháp như Tinh Thần Thiên Mạc này bao phủ tất cả mọi người, đều không thể rời khỏi nơi này. Cho dù hai người Minh Linh lão tổ, đều là Hợp Đạo hậu kỳ, lại tự mình chấp chương ma khí, cũng vẫn như cũ không cách nào lay động cấm pháp này, trừ phi tu vi hai người trong nháy mắt siêu việt hấn, tăng vọt đến Hợp Đạo đỉnh phong.

Nếu thật sự đến mức đó, không cần hấn ra tay, thiên kiếp ở thượng giới sẽ lập tức hàng lâm, không có chuẩn bị độ kiếp nhiều năm, hai người vội vàng ứng đối, tuyệt đối chỉ có thân tử đạo tiêu, vẫn lạc tại chỗ.

Thập Hoang Vô Cực chu thiên cấm

Ừm, nghe đồn Vô Cực đảo từng xuất hiện cường giả đại năng ở thời đại thượng cổ, có đạo thống chân chính truyền thừa lưu

lại, Thập Hoang Chu Thiên cấm pháp này, câu thông tinh thần đại hải, dẫn tới lực lượng chu thiên, ngăn cách hư không, chỉ cần tu vi không bằng người thi pháp, vậy bất luận thi triển loại thủ đoạn nào, đều không thể thoát thân.

Như vô số gia tộc trân quý, đối với lai lịch cấm pháp khủng bố bao phủ cung điện lúc này, từ miệng Minh Linh lão tổ phun ra. Xem bộ dáng của hắn, rõ ràng trước đó đã biết nội tình Vô Cực đảo chủ, cũng có thể đoán được, nếu Vô Cực đảo chủ thật sự động sát ý, nhất định sẽ thi triển cấm pháp phòng ngừa hắn bỏ chạy.

Nghe hắn nói ra từng tiếng, hơn mười người không chế, gần như đồng thời, đáy lòng hiện lên một ý niệm không ổn.

Hai người này...

Bao gồm cả Vô Cực đảo chủ, đều cảm thấy trước mặt bọn họ Minh Linh lão tổ rất không thích hợp, rõ ràng bị hơn mười người không chế cùng cấp vây quanh, lại có Hoang Cổ Cấm Pháp bao phủ nơi này, hắn và Băng Ly lão tổ căn bản không có chỗ để đi, nếu không khuất phục, chờ đợi hắn chính là kết cục vẫn lạc.

Nhưng vì sao, hai người bọn họ lại không chút lo lắng, thậm chí trước lúc cấm pháp khủng bố hình thành, cũng không có. Ngay cả ngăn cản một chút cũng không có, thân là người không chế, muốn trước khi cấm pháp ngưng tụ thành xuất thủ ngăn cản, tất nhiên là thoải mái vô cùng. Vô Cực đảo chủ mười mấy người cũng đã chuẩn bị xuất thủ chặn lại, nhưng Minh Linh lão tổ chỉ mang theo một nụ cười lạnh, lẳng lặng nhìn động tác của Vô Cực đảo chủ.

Đáng tiếc...

Lại hai chữ Minh Linh lão tổ phun ra từ miệng, lúc này, bên cạnh trước giờ là Băng Ly lão tổ im ắng, cũng ngẩng đầu, cũng chăm chú nhìn Vô Cực đảo chủ, trong ánh mắt tràn đầy trào phúng.

Hai người chúng ta trước nay đều muốn thoát thân, đối thủ chân chính của chư vị cũng không phải hai người chúng ta.

Bọn người khổng chế vốn đang phòng bị hai người Minh Linh lão tổ đột nhiên xuất hiện, đột nhiên phát giác, Minh Linh lão tổ có động tác.

Cánh tay giơ lên, chậm rãi mở bàn tay ra, lập tức mọi người liền nhìn thấy, tại lòng bàn tay của hắn, một vật giống như lân phiến, hiển hiện ra.

Lúc ánh mắt hơn mười vị cường giả rơi vào lòng bàn tay Minh Linh, bàn tay Minh Linh lão tổ đột nhiên nắm chặt, hung hăng nắm lại.

Àm

Tu sĩ Hợp Đạo cảnh tùy ý nắm chặt, lực lượng đản sinh ra cũng đủ để phá hủy một ngọn núi. Lân phiến kia hầu như là trong nháy mắt liền vỡ nát.

Lân phiến vỡ vụn, bên trong cung điện, nhất thời xuất hiện liền làm cho mọi người nghẹn họng nhìn trân trối biến hóa.

Vù vù

Hư không bắt đầu điên cuồng rung động, một bóng người, từ sâu trong hư không đi ra. Thân hình mơ hồ, ngũ quan khuôn mặt cũng mơ hồ, hoàn toàn không thấy rõ, tựa như đó là một cái bóng, mà không phải một người.

Không ai có thể nghĩ tới kịch biến, lúc bóng người này đi ra, ánh mắt mọi người đều không tự chủ được đảo qua. Rõ ràng chỉ là một cái bóng, phát ra khí tức, lại tựa như trong toàn bộ thiên địa, chỉ có tồn tại của hắn. Nếu nói khí tức trên người Vô Cực đảo chủ, là giống như Đế Hoàng vậy., Bóng người này, quả thực giống như một vị Thần Linh sống sờ sờ, đứng ở nơi đó, chính là chúa tể của thế giới này, bất kỳ người nào, bất kỳ sinh linh nào, đều chỉ có thể quỳ xuống.

Đây là.... uống..

Khí tức giống như thần linh hàng lâm, nhất thời trong cung điện, ngoại trừ hai người Minh Linh lão tổ, hơn mười người khổng chế khác, tất cả đều kêu lên một tiếng đau đớn, ở đáy lòng bọn họ, lại tuôn ra ý niệm làm cho bọn họ kinh hãi đến cực điểm, bọn họ muốn...

Mỗi một người, trong cơ thể đều truyền đến âm thanh rộn người kia, tựa như trên người tất cả mọi người đều bị đè lên không biết bao nhiêu ngọn núi cao nặng nề, bức bách thân thể của bọn họ muốn quỳ xuống.

Biến hóa này đến quá mức đột ngột, ai cũng không dự liệu được, chỉ một chớp mắt, mười mấy người khổng chế, tất cả đều lâm vào trong nguy cơ. Mặt ửng đỏ, thân thể run run, nhưng đầu gối bọn họ lại thông thả mà kiên định uốn lượn, lúc nào cũng có thể quỳ xuống.

Thần phục hoặc là... Chết.

Một giọng nói lạnh như băng vang lên trong đầu mỗi người khổng chế.

Canh ba ngày hôm qua, hôm nay còn có cập nhật cảm tạ ta là buổi tháng mà loli khổng huynh đệ duy trì: Huynh đệ thích dạy tổ, có thể thêm vào giao lưu với quần thể, trong giới thiệu ngắn gọn có sự tồn tại của quần chúng:

Xích Huyết Hải rộng lớn, một tòa thành trì treo trên bầu trời, màu đỏ tươi như máu.

Trong cung điện có một màng sáng giống như màn trời bao phủ, tinh mang lập loè liên kết với bầu trời, ngăn cách tất cả mọi thứ bên trong.

Ầm

Trước một linh ngọc pháp tọa, một vị tu sĩ khí tức kinh khủng, trong ánh mắt kinh hãi không hiểu của tất cả mọi người, đầu gối uốn lượn, hung hăng quỳ gối trước mặt hắn.

Là người thứ nhất...

Tựa hồ ngay cả chính hắn cũng không muốn tin, cảnh tượng trước mắt xuất hiện. Hắn không phải là một tu sĩ tầm thường, hắn là tu sĩ Hợp Đạo hậu kỳ, chấp chương Ma khí, đường đường là người khống chế một phương thế lực siêu cấp. Người khống chế một trong ba thế lực siêu cấp của Cùng Du Hải Vực, lĩnh ngộ Vân Chi Đại Đạo, chân chính cường giả tuyệt thế, phủ chủ Huyền Vân phủ Huyền Vân.

Nhưng hiện tại, vị tuyệt thế cường giả này lại chấp đầu gối, quỳ trên hư không, hắn cúi mặt, chỉ là một bóng người mơ hồ chậm rãi từ chỗ sâu trong hư không đi tới.

Những người khác, mười mấy người khống chế còn lại, tất cả đều rơi vào hoàn cảnh cực kỳ khủng hoảng. Cường giả sở dĩ gọi là cường giả, là vì có kẻ yếu, mới có thể phụ trợ. Nhưng nếu xuất hiện tồn tại cường đại hơn, cường giả kia liền không thể xưng là cường giả.

Mười mấy người, lần đầu tiên, trong mắt bọn họ, xuất hiện một tia thần – vốn vĩnh viễn sẽ không xuất hiện.

Sợ hãi bao quát cả Vô Cực đảo chủ, trong mắt hơn mười người khống chế cao cao tại thượng này, tất cả đều xuất hiện vẻ sợ hãi. Bất luận bọn họ muốn ngăn chặn như thế nào, một tia sợ

hải kia lại dị thường ngoan cố, không ngừng bò lên, chiếm cứ tâm thần bọn họ, hiển lộ ở trên mặt và trong mắt bọn họ.

Này... Điều này không có khả năng, loại sức mạnh này.... Nơi này là tu chân giới, sao lại xuất hiện Thần Linh, đây là sức mạnh của Thần Linh a.

Àm âm âm.

Thân thể bị áp chế không thể nhúc nhích, Tôn nghiêm của tuyệt thế cường giả trong khoảnh khắc bị cướp đoạt không còn một mảnh, chính vì vậy, mới có thể trong nháy mắt thất thố như vậy. Quả thực giống như phản ứng dây chuyền, hơn mười người khổng chế không thể tiếp tục kháng cự lực lượng kinh khủng áp bách mà đến, liên tiếp quỳ xuống trên hư không.

Ngoại trừ một người...

A....

Là Vô Cực đảo chủ, trong biến hóa cực lớn này ai cũng không nghĩ tới, chỉ có Vô Cực đảo chủ còn uốn cong thân thể, nhưng không hề quỳ xuống, mặc dù đầu gối của hắn cũng giống như những người khác, chậm rãi uốn lượn., Quỳ xuống hư không trước người, một khuôn mặt như Đế Hoàng đã sớm mất đi uy nghiêm, đỏ đậm như máu, khí độ không còn nữa, ở trong cơ thể hắn, giống như có không biết bao nhiêu dòng lũ, điên cuồng lao nhanh, phát ra tiếng vang âm âm, không ngừng kháng cự uy áp khủng bố bùng nổ xuống trên người hắn.

Khí tức kinh khủng từ trong cơ thể hắn phóng xuất ra ngoài, khó khăn lắm mới ngưng tụ thành đại đạo dị tượng, ánh sao lấp lánh, đúng là lực lượng tinh thần cực kỳ tinh túy.

Vô Cực đảo, là nơi truyền thừa của thượng cổ tinh thần đạo. Vị Vô Cực đảo chủ này, chính là người thừa kế của Tinh Thần chi đạo, trong mỗi một kinh mạch trong cơ thể hắn dâng trào, căn bản không phải chân nguyên, mà là lực lượng tinh thần hắn rút từ trong biển sao của đại dương.

Lẽ ra, còn chưa phi thăng thượng giới, liền có thể ngưng tụ lực lượng tinh thần, đủ để cho Vô Cực đảo chủ ở hạ giới này tung hoành. Bất luận là đại dương vô tận hay Trung Châu đại lục, hắn đều có thể được xưng là tuyệt thế cường giả. Mỗi một tia

lực lượng tinh thần, nếu như tản ra, đủ để so sánh với toàn bộ chân nguyên trong cơ thể một tu sĩ Hóa Thần cảnh.

Đáng tiếc ở nơi này, lực lượng thần linh tràn ngập hư không, mạnh mẽ cản nát tất cả lực lượng phản kháng.

Quanh người Vô Cực đảo chủ, từng đạo tinh mang tràn ra, ý đồ trợ giúp Vô Cực đảo chủ đứng lên, nhưng trong nháy mắt tràn ra đã bị lực lượng khủng bố vô hình trực tiếp xoắn nát, không ngừng sinh ra huyền diệt.

Trong cung điện to lớn như vậy, mười mấy vị cường giả không có lực lượng khủng bố, không thể động đậy quỳ trên hư không, chỉ còn lại có một người, thân thể uốn lượn, không ngừng phát ra tiếng gào thét giãy dụa, ý đồ thẳng tắp thân thể mình.

Nhìn thấy cảnh tượng này, cho dù là hai người Minh Linh lão tổ, trong mắt cũng không khỏi hiện lên một tia kính nể. Hai người bọn họ cũng tự thân thể hội tụ qua uy áp Thần Linh từ trong cơ thể Ngô Khí phát ra, đó căn bản là khí tức thuộc về thượng giới, giống như tu chân giới cùng phạm nhân, hai người đứng chung một chỗ, phạm nhân ngay cả phản kháng đều không có đường sống, trừ thần phục, không có lựa chọn khác.

Vô Cực đảo chủ một thân khí tức giống như Đế Hoàng, cực kỳ tôn quý, có khác biệt cực lớn với những tu sĩ khác.

Đây là đạo tâm của hắn, Đế Hoàng cao quý, tất nhiên không thể quỳ xuống, đây không phải là vấn đề Tôn Chí đơn giản nữa, mà là vấn đề đạo tâm giữ lại. Chỉ cần Vô Cực đảo chủ không kiên trì, cuối cùng vẫn quỳ xuống, vậy cũng nghĩa là đạo tâm của hắn bị phá.

Hàng tỷ tu sĩ, có vô số thiên tài, thiên kiêu tuyệt thế, lúc tu luyện hát vang tiến nhanh, thậm chí trực tiếp tu luyện đến Hợp Đạo đỉnh phong đều có. Nhưng nếu muốn vượt qua thiên kiếp, trở thành cường giả đại năng phi thăng thượng giới, vậy không phải chỉ có tư chất cơ duyên có thể quyết định.

Đạo tâm là một khâu cực kỳ mấu chốt, người có đạo tâm, dưới thiên kiếp, mới có thể kiên định bản tâm, độ kiếp phi thăng.

Đạo tâm của Vô Cực đảo chủ chính là tâm của Đế Hoàng.

Hắn quỳ xuống, đạo tâm phá giải, cũng mang ý nghĩa ngày sau nếu như độ kiếp, hắn phải chết không thể nghi ngờ.

Thân thể Vô Cực đảo chủ hầu như điên cuồng rung động, từng sợi tinh mang kia sinh ra huyền diệt tốc độ càng lúc càng nhanh, rực rỡ cực kỳ. Nhưng thân thể hắn vẫn thông thả uồn lượn, đầu gối dần dần hạ xuống, giống như lúc nào cũng có thể không kiên trì được. Đạo tâm dù sao cũng không phải lực lượng thực tế, cho dù đạo tâm có cường đại hơn nữa, dưới lực lượng tuyệt đối nghiền áp cũng không làm được gì.

Oanh oanh oanh...

Hư không như ẩn chứa trống lớn, ầm ầm gõ vang, từng tiếng vang vọng trong tâm thần Vô Cực đảo chủ.

Trong điện, hơn mười người không chế đang quỳ phía trước từng tòa linh ngọc pháp tọa, tuy không thể động đậy, nhưng đều có thể nhìn thấy tình cảnh của Vô Cực đảo chủ lúc này.

Muôn quỳ xuống, cách hư không kia chỉ còn có hơn tấc mà thôi, tựa hồ chỉ đợi một khắc, liền có thể nghe được oanh một tiếng, đôi đầu gối kia nện xuống.

.....

Chiến Ma Hải, chỗ sâu, không gian u ám vô cùng.

Trên Hoàng Tuyền Tuyền Nhãn, một bóng người lẳng lặng ngồi xếp bằng.

Ồ...

Thanh âm nhẹ bỗng nhiên vang lên, từ trong miệng Ngô Khí phun ra. Hai mắt hắn mở ra, đôi mắt như vực sâu, ánh mắt giống như xuyên qua trùng trùng điệp điệp hư không, thấy được cảnh tượng bên trong màn trời kia.

Đạo tâm của Đế Hoàng.

Hừ.

Trong mắt hiện ra một cảnh tượng, một bóng người như đế hoàng tản mát ra khí tức vô cùng tôn quý, bị lực lượng vô

cùng mạnh mẽ áp bách, nhưng thủy chung không khuất phục, uy nghiêm tuyệt thế. Khi cảnh tượng này vô cùng rõ ràng xuất hiện ở trong mắt Ngô Khí, khóe miệng của hắn, chậm rãi hiện lên một vòng cung trào phúng, làm cho tâm thần người ta run rẩy, vào lúc này, từng chữ từng chữ từ trong miệng hắn phun ra.

Không biết bao nhiêu vạn dặm bên ngoài, đó là một mảnh hải vực vô cùng rộng lớn.

Biển máu, thành trì màu đỏ tươi, đại diện tự nhiên, bao phủ hết thảy bên trong màn trời tinh mang, tất cả mọi người nhìn chăm chú vào bóng dáng Thần Linh từ trong hư không đi ra kia. Đột nhiên, giống như có Chân Linh, ngũ quan mơ hồ kia, bắt đầu trở nên chân thực.

Động rồi...

Vô thanh vô tức, từng bước một đi ra, tiến về phía Vô Cực đảo chủ, đồng thời trong không gian cấm pháp này, một giọng nói bá đạo tràn ngập trong không gian cấm pháp không cách nào tưởng tượng, từ thời không xa xôi đến đây, trong lòng mỗi người vang lên ầm ầm.

Đế Hoàng nhân gian, quỳ xuống trước tông, tu giả Đế Hoàng, quỳ xuống đất.

Nếu ngươi trở thành nô bộc của ta, tuyệt thiên phạt địa, giết hết thương sinh, trừ ta ra, ai dám cho ngươi quỳ xuống lần nữa.

Mỗi một bước bước ra, có một chữ vang lên, ầm một tiếng đập vào đáy lòng mỗi người. Đặc biệt là Vô Cực đảo chủ, tâm thần của hắn, trong giọng nói bá đạo kia, lập tức lâm vào trạng thái hỗn độn.

Tuyệt Thiên Phạt Địa

Giết hết thương sinh.

Tám chữ đại nghịch bất đạo, vô cùng rõ ràng đánh lên trên tinh thần của hắn. Trong lúc hoảng hốt, hắn giống như nhìn thấy từng cảnh tượng, thân ảnh của hắn, đứng giữa thiên địa, hung sát vô biên, toàn bộ sinh linh đều phải thân phục dưới

thân hắn, ngay cả thiên địa đều giống nhau. Muốn có được tất cả những thứ này, phải đạt được lực lượng kia, điều hắn phải làm, vèn vèn chỉ là một động tác mà thôi.

Lúc này trong lòng hắn, một âm thanh không ngừng vang lên: quỳ xuống, chỉ cần quỳ xuống, có thể đạt được lực lượng này. Dưới thanh âm này, ngay chính hắn cũng không nhận ra được, đạo tâm của hắn, Đế Hoàng hắn kiên trì nhiều năm, trong minh minh bắt đầu phát ra tiếng vang răng rắc, vỡ vụn.

Âm

Trên hư không, một tiếng cuối cùng, đầu gối Vô Cực đảo chủ hung hăng đập xuống.

Cũng trong chớp mắt, đạo tâm của Vô Cực đảo chủ vỡ vụn, quỳ gối trên hư không, hơn mười người khổng chế, tâm thần của bọn họ, đồng thời mở rộng ra, tiến vào một trạng thái hỗn độn.

Là âm thanh Ngô Khí, từ thời không xa xôi đến đây, mỗi một tiếng vang lên, đều làm cho tâm thần phòng ngự của hơn mười người nắm giữ lực lượng cường đại này, phá toái một phần, lúc hoàn toàn mất hết, tâm thần tất cả mọi người đều bị triệt để mở ra, lâm vào hỗn loạn, lòng phòng bị mở ra.

Vù vù

Nô thiên...

Cái bóng của Ngô Khí, hư ảnh Thần Linh mơ hồ kia, đột nhiên phân hoá ra, hơn mười cái bóng. Từng cái xuất hiện ở phía trước từng tòa linh ngọc pháp tọa kia. Một ngón tay điểm ra, lập tức nhìn thấy u quang lấp loé, phù văn cổ xưa yêu dị huyền ảo, ở đầu ngón tay hắn ngưng tụ, hướng về mi tâm của mười mấy vị chưong khổng giả mà đi.

Vù vù vù vù...

Phù văn nhập vào cơ thể, phía trước những pháp tọa linh ngọc kia, thân thể đám người khổng chế vốn bởi vì phản kháng uy áp mà rung động không ngớt, lại đồng thời ngưng trệ, từ trong cơ thể bọn họ tuôn ra các loại khí tức khác nhau, tất cả đều trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa, mười mấy người,

trong đại dương vô tận cường đại tu sĩ nhân loại, tất cả đều giống như thi thể, hoàn toàn không nhúc nhích.

Nguyên thần của bọn họ, Hỗn Độn hóa điên, một chút ánh sáng đột nhiên tràn vào, như hạt giống, rơi vào trên nguyên thần của bọn họ. Trong khoảnh khắc, từng cành cây vàng sẫm rút ra, lay động không ngừng, như yêu như ảo, bao phủ lấy nguyên thần mỗi người bọn họ.

Hạt giống kia không ngừng chìm xuống, đi sâu vào trong nguyên thần của mỗi người, nơi đó, chính là vị trí của hồn phách Chân Linh.

Ừm, chương này là Đà chủ còn ngu ngơ của Thí Thần giả thêm vào. Lại nói một chút, các huynh đệ đừng hiểu lầm, hôm nay đổi mới còn chưa tới. Mười hai điểm trước còn có, đừng tưởng là lâu nhỏ ăn cắp kỹ xảo, ta vẫn là người thành thật.” Yêu thích huynh đệ của giáo tổ, có thể tăng cường trao đổi quần chúng, trong quần hào giới đơn giản có giới thiệu vẫn tốt.

Thần Mộc hải vực, trong đại dương mênh mông vô tận, một trong bảy đại hải vực.

Từ thời thượng cổ, tu sĩ nhân loại đã chinh chiến không ngớt với thế lực yêu thú, Trung Châu đại lục vẫn luôn là chúa tể tu sĩ nhân loại, nhưng ở đại dương vô tận này, thế lực cường đại nhất từ trước đến nay đều có số lượng yêu thú khổng lồ dưới đáy biển.

Trong bảy hải vực lớn, ngoại trừ Tịch Diệt Hải Vực, sáu hải vực lớn khác, tự mình phân bố đại lượng thế lực tu sĩ nhân loại cùng yêu thú. Thần Mộc Hải Vực, là nơi hai đại trận doanh mất cân bằng nhất. Trong hải vực này, lại chỉ tồn tại một phương thế lực siêu cấp tu sĩ thuộc về nhân loại.

Thần Mộc phủ đồn đại chính là một vị đại năng cường giả từ thời thượng cổ lưu lại đạo thống.

Phạm vi năm mươi vạn dặm, đất đen phủ kín, linh vụ bao phủ, hòn đảo này, chính là lãnh địa của Thần Mộc phủ.

Đảo Phượng Ngô.

Toàn bộ Thần Mộc hải vực, nơi thanh danh vang dội nhất, chính là hòn đảo lớn này.

Bởi vì trên đảo có một thần vật tồn tại, đó là một gốc cây khổng lồ không thể tưởng tượng. Chỉ lộ ra thân cây trên mặt đất, liền có kích thước vạn dặm, bất luận là ở đâu, đều chỉ có thể nhìn thấy thân cây trắng kiêu vô cùng, chọc thẳng vào mây xanh, không phải là không có lá cây, mà là đều đã nhập vào trên thương khung, vươn vào tầng cương phong, thậm chí là nơi rất cao.

Thần vật chân chính, trải qua năm tháng mà bất hủ, từ Thượng Cổ, sinh tồn qua Thần Mộc, Phượng Ngô Thụ.

Thời đại Thượng Cổ, một vị đại năng cường giả chọn trúng đảo này, gieo xuống một hạt giống Phượng Ngô Thụ. Hiện tại thần mộc sinh trưởng, đã hình thành thế chống trời.

Linh vụ mịt mù, dưới bầu trời, trên biển mây, vô số chạc cây trắng kiện lan tràn về bốn phương tám hướng, trong đó có một tòa cung điện khổng lồ như ẩn như hiện.

Thần Mộc phủ, Phượng Ngô điện, trong vùng biển rộng lớn này, duy nhất thuộc về thế lực siêu cấp của tu sĩ nhân loại.

Trong điện tràn ngập linh vụ, lơ lửng mười mấy cái pháp tọa, phía trên pháp tọa, mười mấy người ngồi ngay ngắn. Mười mấy người này, nam nữ già trẻ đều có, khí tức trên người truyền đến đều kinh khủng không gì sánh được, đều là cường giả Hợp Đạo cảnh. Không hề nghi ngờ, tu sĩ có thể xuất hiện ở Hợp Đạo cảnh nơi này, chỉ có thể có một thân phận, bọn họ đều là Thái Thượng trưởng lão của Thần Mộc phủ.

Tuy rằng so sánh với các hải vực khác, Thần Mộc hải vực chỉ có một thế lực siêu cấp tồn tại, nhưng nếu so sánh một chọi một, Thần Mộc Phủ có thực lực tại rất nhiều thế lực siêu cấp trong đại dương vô tận, có thể xếp vào năm thế lực hàng đầu. Hai thế lực siêu cấp ở Loạn Ma Hải, tất cả Thái Thượng trưởng lão cộng lại, cũng chỉ có vẻ là mười mấy người.

Bất quá lúc này, hơn mười vị cường giả Hợp Đạo cảnh này tựa hồ cũng lâm vào trong lo âu.

Một người trong đó là một vị lão giả, mặc một bộ pháp bào màu xanh biếc, khí tức mơ hồ phá vỡ nhập vào Hợp Đạo trung kỳ đỉnh phong, hần ngồi xuống ghế đầu tiên, hiển nhiên là một người có địa vị cao nhất trong Thái Thượng trưởng lão.

Lão giả mặc bích bào mở to đôi mắt già nua, nhìn về phía mười mấy vị Thái thượng trưởng lão dưới thân pháp tọa vây quanh, nơi đó, cũng có một pháp tọa, lại là một chiếc lá cây to lớn, hình dáng như Phượng Hoàng, nâng một bóng người.

Phủ chủ...

Lão giả mở miệng, trong giọng nói không cách nào bắt bẻ cung kính, đối tượng mở miệng, chính là một người ngồi ngay ngắn trên pháp tọa Phượng Ngô kia.

Lại cũng là một vị lão giả, pháp bào trắng như tuyết, mặt mũi hiền lành, nếu không phải từ trong cơ thể hần mơ hồ truyền

đến uy áp khủng bố. Chỉ sợ ai cũng cho rằng đây là một vị lão giả vô hại.

Nghe được thanh âm của lão giả áo xanh, lão nhân áo trắng chậm rãi mở hai mắt ra, nhìn về phía mọi người. Thấy hấn vừa tỉnh dậy, lão giả áo xanh lập tức nói tiếp một câu.

Phủ chủ đại nhân, Thần Mộc phủ ta... Nếu thật sự nhúng tay vào cuộc chiến giữa Huyết Long Uyên và Thần Thiềm điện...

Lúc lão giả áo xanh này tra hỏi, mặc dù cực kỳ mệt mỏi, nhưng mọi người ở đây đều có thể nghe ra chần chờ trong đó. Không chỉ hấn, mười mấy vị Thái thượng trưởng lão còn lại, trong ánh mắt nhìn về phía lão nhân áo trắng, biểu đạt ra tựa hồ đều là ý tứ này.

Cũng không trách bọn họ sẽ như vậy, một ngày trước, vị lão nhân áo trắng kia, cũng chính là người nắm giữ Thần Mộc phủ và mấy đại hải vực khác, đi tới Loạn Ma hải vực, muốn thuyết phục hai người khổng chế thế lực yêu thú siêu cấp kia.

Lại không nghĩ tới, lúc phủ chủ trở về, lại nói cho bọn họ một đám thái thượng trưởng lão. Bọn họ chẳng những không thuyết phục hai người khổng chế kia, ngược lại đồng ý với kế hoạch của bọn họ, Thần Mộc phủ bọn họ cũng phải tham gia lần chiến tranh này.

Một khi thế lực tu sĩ nhân loại tham gia chiến tranh Ma Đầu thâm uyên, chẳng phải là ý nghĩa toàn bộ đại dương mệnh mông...

Tu sĩ có thể tu luyện tới Hợp Đạo cảnh, một người không phải là nhân vật sống lâu, người già thành tinh, chỉ là suy nghĩ qua mấy ý nghĩ, bọn họ liền hiểu rõ hậu quả nghiêm trọng của chuyện này.

Trên thực tế, bọn họ biết được hai vị chương khổng giả tân nhiệm ở Loạn Ma hải vực, ý đồ nhúng tay vào cuộc chiến giữa Huyết Long Uyên và Thần Thiềm điện, cũng đã đoán được sẽ có hậu quả gì. Tu sĩ nhân loại nhúng tay vào thế lực yêu thú, hơn nữa còn là hai thế lực siêu cấp, cái này tương đương với đại biểu tất cả tu sĩ nhân loại trong đại dương mệnh mông, hướng đến tất cả yêu thú... tuyên chiến.

Nếu như là ở Trung Châu đại lục, đương nhiên sẽ không có âm thanh phản đối quá lớn nào.

Đáng tiếc, nơi này là đại dương mênh mông vô tận, ở đây yếu thế là một phương tu sĩ nhân loại.

Nhất là trong đó, Hải Vực Thần Mộc nhỏ yếu nhất, dưới cái nhìn của bọn họ, nhúng tay vào chiến tranh Ma Đầu Thâm Uyên, quả thực không khác gì tìm chết. Chẳng qua đáng tiếc, bọn họ không phải người nắm giữ Thần Mộc phủ, người nắm giữ chân chính, thì đã quyết định, để cho Thần Mộc phủ... Cũng tham gia chiến tranh.

Ừm.

Lão nhân áo trắng vẫn là mặt mũi hiền lành, nhưng lúc lão giương mắt nhìn mọi người, rơi vào trên thân mỗi người, chỉ cần chạm đến ánh mắt của lão, lập tức sẽ cảm giác được đáy lòng phát lạnh, đã đến ngưỡng phản đối trong cổ bọn họ, dưới cái nhìn như nhẹ nhàng này, rốt cuộc nói không nên lời, trực tiếp bị bọn họ nuốt trở về trong bụng.

Vị lão giả áo xanh cầm đầu kia, cũng cảm nhận được một cái nhìn của lão nhân áo trắng. Đáy lòng hắn lập tức lộp bộp, đột nhiên sinh ra một tia hàn ý.

Tại sao phủ chủ ra ngoài một chuyến, uy áp trên người vậy mà càng thêm gia tăng.

Mặc dù bị nhìn lướt qua, tâm thần lay động, nhưng lão giả áo xanh này, dù sao tu vi so với các Thái Thượng trưởng lão khác cường đại hơn rất nhiều, đã đến Hợp Đạo trung kỳ đỉnh phong, chỉ cần lại tấn thăng một cảnh giới, chính là Hợp Đạo hậu kỳ, là tồn tại cường đại có thể trở thành người không chế một phương.

Cố nén hàn ý trong lòng xuống, lão giả áo xanh vẫn như trước ngồi ngay ngắn ở trên pháp tọa, chỉ là thần tính càng thêm cung kính, từ miệng lão phun ra lời khuyên bảo, cũng càng thêm uyển chuyển.

Phủ chủ đại nhân, hai người chương quản của hải vực loạn Ma kia, cần phải nhúng tay vào chiến tranh Ma Đầu, hẳn là có mục đích gì đó không thể cho người biết. Thần Mộc phủ ta,

nếu không thể ngăn cản, không bằng lựa chọn trung lập, bất kể kết cục trận chiến này ra sao, Thần Mộc phủ ta ở trung lập trận doanh, đến lúc đó ứng phó cũng thoải mái hơn một chút, cũng nhẹ nhõm hơn một chút.

Những lời này nói ra, cơ hồ mỗi một câu đều tránh được chỗ yếu hại, mục đích khuyên bảo cũng chỉ là để lão nhân áo bào trắng, ở trong chiến tranh ma đầu kia lựa chọn trận doanh trung lập. Không nhanh không chậm, tránh nặng là đạt được mục đích, lão giả áo xanh này, quả là đại biểu cho sự lão luyện thành thục, tùy ý nói mấy câu đều có đạo lý ở bên trong.

Hơn mười vị Thái thượng trưởng lão ngồi ngay ngắn trên các pháp tọa khác, nghe xong đều trong lòng khẽ động, âm thầm bội phục bản lĩnh thần thông của Bích bào lão giả nhìn lầm. Cũng nghĩ đến Thần Mộc phủ chủ của bọn họ hẳn là sẽ tiếp nhận lời khuyên bảo này.

Nếu là trước kia Thần Mộc phủ chủ, căn bản không cần bọn họ khuyên bảo, vị lão nhân áo trắng tính tình ôn hòa kia, cho tới bây giờ đều đặt an toàn của Thần Mộc phủ ở vị trí thứ nhất. Hẳn chỉ biết trăm phương ngàn kế để Thần Mộc phủ rời xa chiến tranh, tuyệt đối sẽ không chủ động mang Thần Mộc phủ tham gia chiến tranh, càng không nói đến là chiến tranh giữa cùng Yêu Thú tộc đàn cực kỳ khổng lồ với thế lực.

Đáng tiếc chính là, trước mặt bọn họ, vị lão nhân áo trắng này, bất luận là thân thể hay hồn phách, đều là người trước kia, chỉ là nhiều hơn một chút biến hóa, ở đáy lòng hắn, người đầu tiên không còn là Thần Mộc phủ nữa.

Các sư đệ không cần khuyên nữa, lần này không chỉ là Thần Mộc phủ ta, sáu đại dương bao la, tất cả thế lực siêu cấp của nhân loại, sau một ngày, tất cả sẽ tuyên chiến với Yêu thú tộc dưới đáy biển.

Không cách nào tránh, tham chiến, còn có cơ hội giữ lại nguyên khí, nếu không chiến, Thần Mộc Phủ ta nhất định sẽ thành cái đích cho mọi người chỉ trích, đến lúc đó bất luận Yêu thú tộc đàn hay là thế lực nhân loại khác, hợp sức tấn công, Thần Mộc Phủ không có sinh lý sống.

Sau khi trầm mặc một hai hơi, đột nhiên từ trong miệng lão giả mặc bạch bào phun ra một đoạn để cho tất cả hơn mười vị Thái Thượng trưởng lão bọn họ đều sửng sốt.

Lão giả áo xanh vẫn luôn bình tĩnh, cũng bị tin tức trong tai đột nhiên nghe được, kinh hãi ngây người tại chỗ.

Cái này... Không có khả năng...

Trong lúc kinh hãi, nói chuyện có chút lắp bắp. Bất quá rất nhanh, lão giả áo xanh dường như nghĩ tới cảnh tượng cực kỳ khủng bố gì đó, toàn thân chấn động, liền thanh tỉnh lại.

Hắn lập tức hạ pháp tọa, khom người thi lễ với lão giả áo trắng, cực kỳ vội vàng mở miệng.

Phủ chủ đại nhân, xin nói cho thuộc hạ biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Thần Mộc phủ truyền thừa mấy trăm ngàn năm nay, chưa bao giờ nguy cơ như vậy a, Thần Mộc hải vực vốn là một trong sáu đại hải vực nhỏ yếu nhất, sinh trưởng ở đáy biển này, lại có hai thế lực Yêu thú lớn, nếu một chuyện không tốt, Thần Mộc phủ ta liền có nguy cơ triệt để bị tiêu diệt.

Những vị Thái thượng trưởng lão khác, mặc dù thanh tỉnh chậm hơn so với vị lão giả áo xanh này một chút, nhưng đều không phải là người ngu xuẩn, cũng trong lúc tỉnh lại nghĩ tới chỗ nguy hiểm của việc này.

Thần Mộc hải vực, mạnh nhất cũng là thế lực siêu cấp duy nhất, chính là Thần Mộc phủ của bọn họ.

Nhưng dưới chân bọn họ, đáy biển rộng lớn, lại có hai thế lực siêu cấp yêu thú tồn tại, mặc dù hai thế lực lớn này, là vượt qua hai đại hải vực ở Loạn Ma hải cùng Thần Mộc hải vực.

Nhưng bởi vì tồn tại của Ma Đầu Thâm Uyên kia là một chỗ chiến tranh, Huyết Long Uyên và Thần Thiềm điện ở trong vực sâu kia chinh chiến đã mấy trăm năm, hầu như thời khắc khắc đều tăng binh về hướng vực sâu kia, nếu Thần Mộc Phủ nhúng tay vào trong đó, chỉ sợ lập tức sẽ dẫn tới hai thế lực siêu cấp yêu thú cường đại không gì sánh được này của Huyết Long Uyên và Thần Thiềm điện, cùng nhau tấn công Thần Mộc Phủ.

Nếu thật sự xuất hiện trường hợp như vậy, chỉ sợ Thần Mộc Phủ kế thừa hơn mười vạn năm, trong khoảnh khắc sẽ bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Cảm tạ hạt cơm phàm nhân a hạt cơm, mười hai hạt cơm huỳnh đệ đưa tặng sự ủng hộ đã tích lũy hơn bốn mươi phần miễn phí, trân, huỳnh đệ có nhu cầu có thể tới nhận. Yêu thích huỳnh đệ của giáo tổ, có thể gia nhập giao lưu quần, trong quần hào đơn giản có giới thiệu. Tiểu lâu cũng ở trong quần thể, thỉnh thoảng sẽ bong bóng.

Nguy cơ vong phủ nguy cấp.

Lão giả áo xanh vừa nói xong, lập tức trong điện, hơn mười vị Thái thượng trưởng lão trên pháp tọa đồng loạt biến sắc, có mấy vị thậm chí còn hồng hộc từ trên pháp tọa xuống.

Phủ chủ, Đại trưởng lão nói không sai, xin hãy nói cho chúng ta biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Thần Mộc phủ, địa vị cao nhất đương nhiên là lão nhân mặc áo bào trắng thân là phủ chủ kia, sau đó là Thái Thượng Đại trưởng lão mặc áo bào xanh, có lão dẫn đầu, mười mấy vị Thái Thượng trưởng lão khác đều có ý muốn đứng dậy. Kỳ thật cũng không thể trách bọn họ, thật ra đây là nguyên nhân mà Thần Mộc phủ chủ nói ra quá mức kinh người.

Một ngày sau, sáu đại dương mệnh môn sáu đại hải vực, tất cả thế lực siêu cấp của nhân loại, tất cả đều sẽ tuyên chiến với yêu thú tộc đàn đáy biển.

Lực sát thương của những lời này, quả thực còn kinh người hơn cả việc Thần Mộc phủ chủ mở miệng nói mình muốn phi thăng thượng giới.

Nếu lời nói của Thần Mộc phủ chủ không phải là giả, vậy thì không phải là chuyện của Thần Mộc phủ này, mà là đại sự của toàn bộ đại dương bao la tất cả tu sĩ nhân loại, hơn nữa còn không phải là chuyện tốt gì, mặc dù là đại dương vô tận, cường đại không phải là thế lực yêu thú, mà là tu sĩ nhân loại.

Hai đại trận doanh triệt để khai chiến, liền đại biểu cho sẽ có ít nhất mấy ngàn vạn tu sĩ yêu thú bị cuốn vào trong đó, mặc kệ kết quả như thế nào, trong quá trình này sẽ chết đi, chỉ sợ cũng sẽ hơn phân nửa, đó chính là chỉ ít hơn ngàn vạn nhân loại tu sĩ hoặc là yêu thú diệt vong.

Đây đã không phải là chiến tranh, mà là: Hạo Kiếp,

Giờ khắc này, hơn mười vị Thái Thượng trưởng lão trấn định ngày trước không còn thấy nữa, chỉ cần nghĩ đến cảnh tượng

tu sĩ nhân loại cùng thể lực yêu thú triệt để khai chiến, mười mấy người bọn họ đều hoảng sợ đến mức thần sắc đại biến.

Người duy nhất còn ngồi ngay ngắn trên pháp tọa. Thần Mộc phủ chủ, lão nhân áo trắng kia.

Thần – đúng là vô cùng bình tĩnh, tựa như lời nói kinh thể hải tục vừa rồi không phải là từ trong miệng hắn nói ra, không chút ngoài ý muốn nhìn hơn mười vị Thái Thượng trưởng lão trước mặt mình cực kỳ kích động.

Từ từ mở miệng, nói: “Cho dù không có trận chiến này, Thần Mộc phủ cũng sẽ không tiếp tục tồn tại, lúc trở về, liền định trước, Thần Mộc phủ từ nay về sau... diệt vong.

Lần này kinh hải thật sự là kinh hải.

Tất cả mọi người, bao gồm cả vị Thái Thượng Đại trưởng lão áo xanh kia. Nghe được lúc này từ trong miệng Thần Mộc phủ chủ phun ra, sau đó tất cả thân hình đều run lên, tiếp đó liền triệt để rơi vào trong kinh hải.

Tâm thần bất định, hỗn loạn vô cùng.

Sau khi nói xong, thần sắc lão nhân áo trắng bỗng nhiên biến hóa, trong mắt của lão, vào lúc này bỗng nhiên dâng lên một loại cuồng nhiệt.

Bàn tay mở ra, một đoàn ám kim quang mang xuất hiện, cũng không thấy hắn có động tác gì. Đoàn ám kim quang mang này trong khoảnh khắc nổ tung thành mười mấy điểm sáng, lập loè một chút liền biến mất ở lòng bàn tay của hắn.

Mười mấy vị Thái thượng trưởng lão bị Thần Mộc phủ chủ nói mấy câu làm nhiều loạn tâm thần. Trong đầu bọn họ, trong thần cung mi tâm, cơ hồ xuất hiện biến hóa làm bọn họ đồng thời trở tay không kịp.

Ông một điểm kim mang, không có chút dấu hiệu nào báo trước, đột ngột xuất hiện trong thần cung của mỗi người bọn họ.

Bởi vì mấy câu nói kia của Thần Mộc phủ chủ thật sự là quá chấn động, nguyên thần của bọn họ đều ở trong khiếp sợ, mua

có kịp phản ứng lại, điểm kim mang này vừa hiển hiện, lập tức tiến nhập vào trong nguyên thần của bọn họ.

Như một hạt giống. Thần dị không gì sánh được, vừa nhập nguyên thần, liền có vô số cây dây leo ánh sáng màu vàng sẫm vươn ra, điên cuồng tràn ngập, trong khoảnh khắc đã quán quanh thân thể nguyên thần của hơn mười vị Thái thượng trưởng lão này cực kỳ chặt chẽ. Mà hạt giống ám kim kia, tức thì rung lên, hướng chỗ sâu trong thân thể nguyên thần của bọn họ đi tới.

Ngay lúc này, từ bên ngoài, một giọng nói quen thuộc không gì sánh được truyền vào.

Thần Mộc phủ trước kia chỉ là một thể lực siêu cấp ở Thần Mộc hải vực mà thôi, ngày sau Thần Mộc phủ sẽ trở thành toàn bộ đại dương mệnh mệnh vô tận, Trung Châu đại lục, thậm chí là một trong những bá chủ của thế giới này. Chúng ta ngoại trừ chủ thượng, không tuân theo thiên địa, bất kính với Thần Ma Thần Ma.

Tuyệt Thiên Phật Địa, giết hết thương sinh.

Bá đạo, bọn họ chưa bao giờ nghe qua ngôn ngữ bá đạo này, giống như Cửu Thiên Thần Lô, âm âm vang vọng trong đầu bọn họ.

Mỗi câu nói đều theo quang mang ám kim điên cuồng lan tràn, khắc trên nguyên thần bọn họ, thậm chí là chỗ sâu hơn, nơi đó... là hồn phách của bọn họ.

Từng cái từng cái pháp tọa, hơn mười vị Thái thượng trưởng lão ngồi xếp bằng, hai mắt nhắm nghiền, giống như đang chịu đựng cái gì đó. Ban đầu trên mặt còn có kháng cự Thần Khuyết thống khổ, theo câu nói kia của Thần Mộc phủ chủ phun ra, theo một cái hạt giống kia, lạc ấn trên nguyên thần mỗi người bọn họ, sự kháng cự trên mặt bọn họ cũng hoàn toàn biến mất, dần dần chìm vào một loại trạng thái cực kỳ kỳ dị.

Cảnh tượng quen thuộc như một ngày trước, trên không trung Xích Huyết Hải, trong tòa thành trì toàn thân đỏ tươi như máu kia đã từng phát sinh một màn.

Lão nhân áo bào trắng, vị tu sĩ cường đại nhất Thần Mộc hải vực lúc này nhìn một đám thái thượng trưởng lão trước người mình. Trên gương mặt bình tĩnh, dần dần cong lên một vòng ý cười, nương theo vẻ cuồng nhiệt trong mắt kia.

Cái gọi là tu sĩ, chính là một đám nhân loại có nhiều hơn so với phạm nhân. Thân phận này của Thần Mộc phủ chủ, tại Thần Mộc hải vực là tồn tại chí cao vô thượng, nhưng ra khỏi hải vực này, liền không phải.

Nô Thiên Ấn,

Sẽ không chế tạo ra khôi lỗi, cho dù người bị hạ nô thiên ấn, cũng đã định trước sẽ trở thành nô bộc khôi lỗi người thi ấn. Nhưng vô thượng ấn pháp này sẽ không làm cho người ta mất đi linh trí, cũng sẽ không mất đi bản thân, ngoại trừ thêm một tầng thân phận nô bộc, cái khác bất luận tu vi hay là nguyên thần ý niệm, đều sẽ không có chút biến hóa nào.

Đối với người bị hạ nô thiên ấn mà nói, chủ nhân này của Ngô Khí chính là tồn tại chí cao vô thượng, là chúa tể chân chính.

Tuyệt Thiên Phật Địa, giết hết thương sinh.

Tám chữ này, khi Ngô Khí khắc chúng vào trong nguyên thần của một đám cường giả, đã đem sâu trong lòng bọn họ hoàn toàn giải phóng ra ngoài.

Bọn họ sẽ trở thành bá chủ, bá chủ chân chính của thế giới này, ngoại trừ Ngô Khí ra, bọn họ chính là chúa tể của thế giới này.

Mà đối với Thần Mộc phủ chủ mà nói, khởi điểm chính là Thần Mộc hải vực này.

Ngồi xếp bằng trên pháp tọa, lão nhân áo trắng hơn tuyết, mặt mũi hiền lành, không nhìn ra ở trong thân thể già nua của hắn, đang quay cuồng ngập trời, tùy ý nghĩ một ý niệm, liền kèm theo vô số sinh linh máu tươi.

Ánh mắt của hắn, tựa như vượt qua không gian đảo này, xuyên thấu trùng trùng điệp điệp hư không, rơi vào chỗ sâu không biết tên đáy biển kia. Một tia nhẹ răng cười tại trên mặt hiền lành của hắn xuất hiện, quỷ dị tới cực điểm.

Dưới nô thiên ấn, vị Ngô Khí này thi pháp, chỉ cần động một chút ý niệm trong đầu, liền sinh ra từng đầu đại ma đầu giết chóc thương sinh.

Cảnh tượng gần như giống với Thần Mộc phủ Phượng Ngô điện này, trong đại dương mệnh mông này, ngoại trừ sáu đại hải vực bên ngoài Tịch Diệt Hải Vực, trong mười thế lực siêu cấp này, trình diễn.

Một ngày này, mấy ngàn vạn tu sĩ nhân loại, vẫn như thường ngày, tu luyện du lịch chém giết... Không có một ai biết được, một hồi họa kiếp to lớn trước nay chưa từng có, lập tức sắp hàng lâm.

Ừm, số chữ số này ít đi một chút, thứ lỗi thì thời hạn bộc phát gần hết, chờ một chút các huynh đệ a...

Đảo Đại mặc, đây là một hòn đảo cực kỳ rộng lớn, phạm vi mấy trăm ngàn dặm, quả thực tựa như là một khối lục địa nhỏ vậy.

Hòn đảo nằm ở, bên bờ loạn ma hải vực, nơi đóng quân tốt nhất. Lúc bình thường, trên đảo Đại mặc đều không có người ở, bởi vậy trên đảo cực kỳ hoang vu, linh khí thiếu thốn, cho dù là tu sĩ Luyện Khí cảnh đều chướng mắt.

Bất quá bây giờ, lại là náo nhiệt trước nay chưa từng có.

Ầm ầm vù vù...

Trên mặt biển, tất cả đều là hòn đảo cực lớn trên sa mạc, bầu trời, đại dương mênh mông, bốn phương tám hướng, từng đạo độn quang chen chúc đến., Tiếng gào thét không dứt bên tai, khiến cho vùng biển này quả thực giống như thời khắc nào cũng đang nổ vang trong tiếng sấm. Mỗi một đạo độn quang đều đại biểu cho một vị tu sĩ, mà ít nhất cũng là tu sĩ Kết Đan cảnh. Trong từng đạo độn quang chói mắt kia, còn kèm theo rất nhiều tồn tại tản ra khí tức cường đại, Nguyên Anh hóa thân phản hư... Thậm chí là hợp đạo.

Loạn Ma hải vực, Ma đạo cực thịnh, bất luận là tán tu hay tông môn thế lực đệ tử, phần lớn đều là người có ma tính cực nặng. Chỉ cần nghe thấy có chiến tranh, có cơ hội cướp đoạt, đều sẽ không bỏ qua.

Mấy ngày trước, hai đạo pháp lệnh trung bình phát ra, lập tức đốt cháy toàn bộ Loạn Ma hải vực.

Trên đảo Đại mặc, tu sĩ tụ tập, đều là hưởng ứng pháp lệnh chiêu binh của Xích Huyết minh mà đến, tu sĩ ma đạo, kiêu ngạo nhất, không phục quản giáo, tự nhiên trước khi khai chiến cũng sẽ không có quy củ quân đội gì rõ ràng.

Mỗi một tu sĩ ma đạo đều tụ tập trên đảo, thảo luận với nhau, cực kỳ náo nhiệt.

Ầm

Trên không trung đảo đột ngột, một chiếc thuyền lớn huyền thiết tản ra khí tức cực kỳ khủng bố bay qua, bay thẳng vào chỗ sâu trong đảo.

Huyền Minh thuyền Huyền Thiết lão nhân tới đây.

Huyền Thiết lão nhân đã nhập Hợp Đạo cảnh năm trăm năm, chẳng phải hắc ta đang bế tử quan sao?

Ồ, mau nhìn, đó là...

Đám người đang nghị luận về chiếc thuyền lớn Huyền Thiết kia, lại nghe một tiếng kinh hô, lập tức thuận theo tiếng hô nhìn về phía không trung.

Phù...

Trong mắt mọi người, trên không trung, lại có một đám mây thủy lam cực lớn vô cùng trôi tới, vân khí xanh thắm, quay cuồng không ngớt. Giống như vật sống, từ bên trong truyền đến từng luồng từng luồng khí tức làm tu sĩ bình thường cảm thấy khiếp đảm không thôi, tựa như trong đám mây nước kia, ẩn giấu một con hung thú đáng sợ.

Lam Vân Ma Quân, không ngờ lại là ma đầu này, nghe đồn trăm năm trước hắc mới vừa vào Hợp Đạo cảnh, vậy mà cũng xuất hiện ở đây.

Rất nhiều tu sĩ ma đạo trên đảo, đều là hạng người hiểu biết rộng rãi, thủy lam cự vân kia vừa xuất hiện, lập tức sẽ có người nhận ra.

Sưu sưu sưu sưu sưu..

Một trận cười làm cho người ta nghe xong, đột nhiên từ trong một đoàn hắc khí to lớn truyền ra. Hắc khí kia cuốn tới, trên đường tất cả tu sĩ đều nhao nhao tránh né, không dám có chút va chạm nào.

Hắc Thiên lão quái lại một vị Hợp Đạo cảnh...

Tiếng kêu bén nhọn cực kỳ vang vọng, một con yêu thú giống như đại bàng, giương cánh gần trăm dặm, cuốn động không gian, chớp mắt xuất hiện ở trên không trung, trong mắt mọi người, trên lưng yêu thú đại bàng kia còn đứng một đám

người. Vì một người, một bộ pháp bào Hắc Vũ, khí tức cực kỳ lạnh lùng tản ra.

Thiên Bằng đảo chủ hợp đạo trung kỳ cảnh giới.

Lúc này vị Hắc Vũ đạo nhân hiện thân ra, trong khoảnh khắc hấp dẫn tất cả ánh mắt, ngay cả mấy vị cường giả Hợp Đạo cảnh xuất hiện phía trước, cũng đều quét ánh mắt qua.

Hợp đạo trung kỳ, lại tăng lên một cảnh giới, đó chính là tồn tại bình thường của người không chế.

Ha ha... Ngay cả Thiên Bằng đạo hữu cũng đến tham gia náo nhiệt, xem ra chuyện này lão phu đến là đúng rồi.

Tiếng cười thô cuồng lúc này cắm vào, lại một người hiện thân, đúng là lão giả râu quai nón. giày vải thô, cao năm trượng, cơ bắp toàn thân giống như rễ cây già, một đôi nắm tay lớn thần kỳ, vừa mới hiện thân, từ trên người lão liền có khí thế vô cùng hung hãn điên cuồng tràn ra. Quả thực ngập trời nước gợn, bá chiếm một khu vực.

buộc tể, cuộn cuộn cực nhanh,

Man Vương lão nhân hợp đạo trung kỳ cảnh giới.

Lúc trước vị đạo chủ Thiên Bằng đảo kia, lấy khí thế Hợp Đạo trung kỳ, quét qua một phương, nhưng lão giả lưng còng kia lẻ loi một mình xuất hiện, lấy thân thể năm trượng, khí thế hung hãn ngập trời, lại cùng một đám tu sĩ Thiên Bằng đảo tranh đấu cũng không kém chút nào, đồng dạng hoàn toàn bá chiếm một khu vực.

Đúng lúc mấy chục vạn tu sĩ trên đảo tưởng là như vậy, bỗng nhiên như ước định tốt hơn, bốn mặt hư không đảo Đại Mạc đồng thời có gần mười đạo khí thế trào ra, mỗi một đạo khí tức, đều là hình thành thiên địa dị tượng, quấy động hư không, ngưng ra mặc kệ ai cũng không thể bỏ qua cảnh tượng này.

Trên đảo, mấy chục vạn tu sĩ, ánh mắt đều bị mười mấy bóng người hiện ra từ bốn phương tám hướng kia làm cho kinh sợ.

Cho dù là một ít tu sĩ kiến thức uyên bác, cũng đều nghiêm túc, nhìn chung quanh đảo Đại mạc, thì thảo tự nói.

Đảo chủ Băng Hỏa đảo Hợp Đạo cảnh.

Đảo chủ Ma Bức hợp đạo cảnh.

Thành chủ Linh Tê Thành hợp đạo trung kỳ,

Nam Đầu lão quái hợp đạo trung kỳ cảnh giới.

.....

Từng đạo thiên địa dị tượng, sau khi những bóng người có được khí thể cực kỳ cường đại kia hiện ra, nhao nhao hiển hiện ra, không cần nhìn thân hình bọn họ, chỉ nhìn những thiên địa dị tượng kia, liền có thể biết được bốn phía hư không đảo Đại mạc, giống như những người hẹn trước cùng xuất hiện, vậy mà đều là cường giả Hợp Đạo cảnh.

Phân đông tu sĩ ở trên đảo, vốn cho rằng chỉ có hai đại thế lực Yêu thú siêu cấp mà Xích Huyết Minh và Tà Nguyệt phủ muốn cùng Ma Đầu kia giao chiến trong vực sâu tuyên chiến, là hai vị không chế giả muốn thừa dịp hai đại thế lực Yêu thú đại chiến nhất tiện nghi.

Nhưng hiện tại, từng bóng người kinh khủng kia liên tiếp hiện thân ra, một ít tu sĩ tâm cơ thành phủ đều không tệ, đáy lòng đã có một ít ý niệm không ổn, một loại cảm giác bất an dần dần sinh ra.

Mười ba vị cường giả Hợp Đạo cảnh xuất hiện, đều là một ít lão quái bế quan đã lâu, rốt cuộc là...

Khi một ít tu sĩ đáy lòng cảm giác bất an kia càng thêm mãnh liệt, đột nhiên bốn phía hư không của đảo Đại mạc này, trăm dặm ngàn dặm vạn dặm..... Lại sinh ra biến hóa to lớn.

Oanh oanh oanh oanh!

Cũng không ai dự liệu được biến hóa này, sau khi mười ba vị cường giả Hợp Đạo cảnh hiện thân, lại có mấy chục tiếng nổ hư không truyền đến.

Ám Nha lâu, lĩnh minh chủ pháp lệnh, đến đây trợ giúp chiến đấu.

Đảo Thanh Dương dẫn người đến đây...

Ba ngàn tu sĩ Du Sa cung, lĩnh pháp lệnh mà đến.

Tu sĩ Bích Đào thành, chủ minh pháp lệnh, đến đây trợ giúp chiến đấu.

.....

Kinh ngạc khi từng đạo thanh âm biểu thị ra tu vi cường đại của chủ nhân, thời điểm từ bốn phương tám hướng truyền tới, mấy chục vạn tu sĩ trên đảo Đại mạc, hầu như mỗi một người đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Mười mấy vị cường giả Hợp Đạo bế quan tiếm tu hồi lâu kia đi ra cũng thôi đi, phía sau xuất hiện hơn mười thanh âm, không chỉ có một vị hoặc mấy vị tu sĩ, mà là một đám thế lực cực kỳ cường đại.

Tại Loạn Ma hải vực, ngoại trừ Xích Huyết minh và Tà Nguyệt phủ, còn có không ít thế lực lớn cường đại. Bình thường bởi vì hai đại thế lực siêu cấp tồn tại, những thế lực lớn này đều cực kỳ điệu thấp, không dám có danh tiếng gì. Lại không nghĩ tới, từng thế lực cường đại này, vậy mà ở thời điểm này, lại xuất hiện trên đảo Đại Mạc này.

Tạp văn thể đến phát nổ, đau buồn thúc giục a.

Loạn Ma hải vực, lấy hai thế lực siêu cấp Xích Huyết Minh và Tà Nguyệt phủ làm ranh giới, hầu như chia làm hai hải vực mới. Hai bên, hải vực, bất luận là danh tiếng của hai thế lực siêu cấp này quá lớn, các thế lực khác, bất luận lớn nhỏ, đều không dám mạo hiểm, chỉ có thể điều thấp phát triển. Nhất là đoạn thời gian trước, bảo lâu thế lực lớn thứ ba ở Loạn Ma hải vực nguyên bản, không biết tại sao đồng thời đắc tội Xích Huyết Minh và Tà Nguyệt phủ hai thế lực lớn này, lại bị bức ra khỏi hải vực. Kể từ đó, các thế lực lớn nhỏ khác càng không dám mạo hiểm. Song phương hải vực, bất luận là Xích Huyết Minh hay Tà Nguyệt phủ, bình lệnh một lần nữa xuất hiện, hầu như không có thế lực nào dám phản kháng. Trong lòng không bằng, đều muốn lĩnh pháp lệnh từ đại đảo Xích Huyết Minh, bốn phương tám hướng tụ tập số tu sĩ từ bốn phương tám hướng, không ngừng gia tộc, gia tộc tăng thêm mười vạn điều, năm trăm vạn tu sĩ man tộc tụ tập, dù sao cũng bị vô số tu sĩ Man tộc vây giết., Bởi vì ý nghĩa này, tu sĩ Loạn Ma hải vực sẽ biến mất hơn phân nửa. Trước sau hai lần vẫn lạc hơn trăm vạn tu sĩ, mặc dù là một hải vực, cũng là một tai nạn không thể tưởng tượng nổi. Trong quần thể tu sĩ trên đảo, đã có không ít người nhận ra một loại không khí cực kỳ bất an, bất an trong lòng bọn họ dần dần nảy sinh ra, nhanh chóng mọc rễ nảy mầm, hoàn toàn đem tâm thần của bọn họ chiếm cứ. Tu sĩ bình thường còn như vậy, trước sau xuất hiện hơn mười vị cường giả Hợp Đạo cảnh, còn có người của mấy chục tông môn cỡ lớn kia, đều là hạng người tâm tư linh lung lạc, phủ thành trì đều không phải tu sĩ tầm thường có thể so sánh được, sau khi xuất hiện trên đại lục, chỉ là một hai hơi thở, liền sinh ra một chút ý nghĩ bất an, lúc này xuất hiện ở trong lòng bọn họ... Trong lòng mấy vị cường giả Hợp Thần cảnh, không rõ ràng, đứng trên Thiên Đại Bằng Chi Cảnh, cảm thấy khí thế cực kỳ nguy hiểm, đối với sự xuất hiện của Thiên Cơ trưởng lão trên đảo này, mặc dù cũng không có cảm giác gì bất an,, Tất cả đều xoa xoa thân hình, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía Xích Huyết thành chủ và một đám Thái Thượng trưởng

lão đi ra, rơi vào trên không trung của đảo Đại Mạc. Lúc này nơi đó, có một tòa thành trì màu đỏ tươi tỏa ra uy áp vô cùng. Thành chủ Xích Huyết thành, Hồn Huyết thành, bá chủ của Loạn Ma hải mấy ngàn năm, hầu như tất cả tu sĩ đều biết được tòa thành trì kinh khủng toàn thân tanh đỏ này đại biểu cho cái gì. Mặc kệ là cường giả kết đan bình thường hay Hợp Đạo cảnh, đều đang đợi Xích Huyết thành chủ cùng một đám Thái Thượng trưởng lão đi ra, đương nhiên không phải như Thiên Bằng chủ nói, chỉ nhìn thấy một chút rồi nghe thấy một mặt an bài liền thôi, nơi này, trăm vạn thể lực lớn nhỏ, ngay cả tu sĩ Hợp Đạo cảnh cũng có hơn mười mấy vị, Xích Huyết minh chủ cùng các trưởng lão khác đồng tâm sở hữu sự lạnh lẽo, chỉ sợ một mình các tu sĩ từ trên không trung bình ổn, không ngừng bước ra, một chút nào cũng vì lý giải thích cho bọn họ cảm thấy sự bất an toàn bộ tu sĩ trên không trung mang đầy đủ uy phong,, Mặt mũi dữ tợn đều là trang nghiêm. Bất luận lai lịch của trăm vạn tu sĩ trên đảo là gì, nhưng chỉ cần là người chấp chương loạn hải vực này, nhìn thấy người mặc Xích Huyết Pháp Bào, đều phải là thần uy như vậy, không thể có một chút bất kính. Vô tận đại dương, bảy đại hải vực, Tịch Diệt Hải Vực rộng lớn không có tu sĩ nào cũng không có yêu thú tồn tại, nhưng sáu đại hải vực khác, đều có đại lượng tu sĩ nhân loại ở đây. Phàm là trong hải vực, thể lực siêu cấp lĩnh, ngoại trừ nhất định sẽ là Hợp Đạo Hậu Kỳ, chấp chương Ma khí tuyệt thế bên ngoài, còn có thể xưng hô nhiều hơn. Lúc này người không chế xuất hiện bên ngoài hồ nước, trong ánh mắt tất cả mọi người đều cực kỳ bình tĩnh, chính là lão giả Thần Vương gia trong hải vực rộng lớn, trong lúc loạn hải vực này không chế hai vị tu sĩ Xích Hoàng Minh, không có biểu tình gì khác, nhưng đám tu sĩ Xích Long đảo chủ nghiêm nghị, nghiêm nghị nhìn thấy Xích Cảnh, mặt đỏ rực máu chảy ra, bởi vì lão thái tử chân đạp lên pháp bảo, mặt đỏ rực rỡ, bọn họ

Uy áp khủng bố không cách nào tưởng tượng tuôn ra từ trên người Minh Linh lão tổ, âm thanh như nước trăm luân tàn sát bừa bãi bốn phương, trăm vạn tu sĩ trên đảo phía dưới, còn có một đám cường giả Hợp Đạo cảnh kia, đều cảm thấy tim đập nhanh hơn.

Lúc này Minh Linh lão tổ đã không còn là Thái Thượng trưởng lão của Xích Huyết Minh ngày xưa, Minh chủ chân chính của Xích Huyết Minh, chấp chương ma khí, lĩnh một phương thể lực siêu cấp, tu vi Hợp Đạo hậu kỳ, hiện tại hắn đã là người không chế.

Cho dù trong một đám cường giả Hợp Đạo cảnh, có mấy người có tu vi Hợp Đạo trung kỳ, cùng Minh Linh lão tổ bất quá chỉ kém một cảnh giới cấp bậc, như vị lão tổ Thiên Sách, Man Vương lão quái kia, nhưng bọn họ lại chưa từng cảm thấy có chút coi trọng từ trong mắt Minh Linh lão tổ đi ra.

Tựa như vậy.... Minh Linh lão tổ căn bản chưa từng nhìn thấy bọn họ một chút nào.

Khi ý niệm này từ đáy lòng bọn họ dâng lên, cho dù trên thân còn có thể cảm nhận được rõ ràng từ trên người Minh Linh lão tổ phát ra uy áp người không chế vô cùng khủng bố, cũng giống vậy có lửa giận dâng lên.

Tu sĩ Hợp Đạo cảnh, đây đã là cảnh giới chí cao ngàn vạn tu sĩ cả đời tu luyện đều không thể đạt tới, không biết bao nhiêu kỳ tài ngút trời, tiền tiến biệt, lại chưa từng tiến vào. Mà bọn họ xuất hiện ở bất cứ nơi nào, đều là ánh mắt cung kính kính ngưỡng mộ, cho dù là các người không chế, cũng phải lấy xưng hô đạo hữu với bọn họ, tuyệt đối không có khả năng bỏ qua bọn họ.

Nhưng hiện tại, Minh Linh lão tổ vừa nhậm chức vị Minh chủ Xích Huyết Minh, tân nhiệm chương không giả, vậy mà ngay cả liếc mắt nhìn bọn họ cũng không có hứng thú.

Một cước kia của Minh Linh lão tổ bước ra, đám người chỉ cảm thấy không phải đạp lên trên hư không, mà là ngạnh sinh giẫm lên trên tôn nghiêm của tất cả mọi người, thuộc về tôn nghiêm vô thượng của cường giả Hợp Đạo cảnh, bị giẫm nát.

Hừ.

Đám người bọn họ, tại địa bàn của mình đều là tồn tại bá chủ, không người nào dám làm trái ý của bọn họ. Chưa từng bị đối đãi như vậy, lúc này liền có cường giả Hợp Đạo cảnh kìm nén không được, hừ lạnh một tiếng, biểu đạt ra sự bất mãn của

mình. Mười mấy người khác, trên mặt đều không dễ nhìn, nhất là mấy vị cường giả Thiên Bằng đảo chủ tự tôn thân phận địa vị cao cường giả Hợp Đạo trung kỳ, mặt mũi tràn đầy sương lạnh, ánh mắt cũng u ám đáng sợ.

Trên đảo, lúc cảm thụ được uy áp khủng bố trên người lão tổ Minh Linh này, cũng đồng thời cảm giác được trên thân mười mấy vị cường giả Hợp Đạo cảnh kia tuôn ra bất mãn.

Không sai biệt lắm, bắt đầu đi,

Cảnh tượng khiến mọi người kinh ngạc không thôi, sau một khắc, xuất hiện trên không trung.

Một bước đạp hư không rung động Minh Linh lão tổ, tựa như hoàn toàn không để một đám tu sĩ Hợp Đạo cảnh kia vào trong mắt, thẳng đến lúc này, đều chưa từng nghiêm túc nhìn qua bọn họ một chút nào.

Ánh mắt của hắn, ngay lúc bắt đầu ra khỏi Xích Huyết thành, liền nhìn về một chỗ không biết tên ở phía xa. Hắn vừa mở miệng, lúc lời nói hoàn toàn rơi xuống, một đám Thái thượng trưởng lão phía sau hắn, đồng thời thân hình run lên, tiếp theo vô cùng quý dị biến mất ngay tại chỗ.

Một đám Thái Thượng trưởng lão biến mất, Minh Linh lão tổ mới chậm rãi chuyển qua thân thể, trong một đôi con ngươi bình tĩnh không gì sánh được kia, ánh mắt cũng bình tĩnh đáng sợ, rơi vào trong quần tu sĩ trên đảo, cũng rơi vào trên thân đám tu sĩ Hợp Đạo cảnh kia.

Một vòng yêu dị độ khiến tất cả mọi người kinh hồn táng đảm, đột nhiên lúc này, ở khóe miệng Minh Linh lão tổ, chậm rãi giương lên.

Canh thứ nhất đến mức phải canh chừng nhiều hơn, xin đập vé.

Thiên Bằng đảo chủ bọn họ một đám tu sĩ Hợp Đạo cảnh, mặc dù tu nhiều năm, nhưng cũng không phải không biết Minh Linh lão tổ, hồi lâu trước đã từng giao tiếp qua. Bọn họ nhìn thấy lúc này khỏe miệng Minh Linh lão tổ hiện lên nụ cười quỷ dị, đáy lòng tất cả mọi người đều chỉ dâng lên một loại cảm giác.

Rời xa lạ...

Một loại cảm giác xa lạ không cách nào giải thích, đáy lòng chúng tu sĩ Hợp Đạo cảnh dâng lên, nhất là người có chút giao tình với Minh Linh lão tổ trước kia, cảm giác càng thêm mãnh liệt không gì sánh được. Chỉ tiếc, bọn họ ngay cả thời gian chất vấn cũng không có, sau một khắc, động tĩnh to lớn vô cùng xuất hiện ở hư không chung quanh đảo Đại Mạc này.

Ầm

Trong tiếng nổ mạnh, từng cỗ cảm giác rung động lắc lư liên miên xuất hiện quanh lòng bàn chân mọi người, tựa như toàn bộ thiên không đại địa đều đang run rẩy.

Ầm ầm ầm ầm.

Từ tiếng nổ thứ nhất bắt đầu, chung quanh đảo Đại Mạc, mặc kệ là bầu trời hay đại địa, mặt biển mênh mông, thậm chí là chỗ sâu trong hư không đều truyền ra một cỗ cảm giác rung động không cách nào ngăn cản, giống như có tồn tại khủng bố nào đó đang xuất hiện vào lúc này.

Đảo Đại mạc mấy trăm ngàn dặm, giống như bị một bàn tay khổng lồ vô hình bắt lấy đang điên cuồng lay động, bầu trời cũng vậy, còn có mặt biển mênh mông kia cũng bị lực lượng nào đó khuấy lên, đại lượng nước biển bị chấn động, dự cảm bất an xuất hiện ở đáy lòng mọi người lúc trước, vào lúc này trở nên mãnh liệt chưa từng có.

Sinh chuyện gì?

Mặc dù không có nguy hiểm giáng lâm xuống, nhưng chỉ là dự cảm càng ngày càng nguy hiểm, cũng đủ để cho rất nhiều tu sĩ ở đây không cách nào an tĩnh lại, từng đạo ánh mắt đồng loạt rơi xuống trên người Minh Linh lão tổ.

Bất quá lúc này, lực chú ý của Minh Linh lão tổ tựa hồ không ở trên người bọn họ.

Trên không tòa thành trì màu đỏ tươi to lớn vô cùng kia, Minh Linh lão tổ mặc một bộ xích huyết pháp bào xuất hiện, đứng ở trên không cửa thành kia. Thân hình già nua, lại tản mát ra khí thế đáng sợ như bá chủ tuyệt thế, cả người hấn tựa hồ cùng tòa thành trì khổng lồ kia hòa thành một thể.

Tạch tach tach...

Tiếng quỷ dị vang lên, ngay bên ngoài hòn đảo vô ngần, trên không đại dương mênh mông phun trào, bầu trời rộng lớn không có vật gì kia.

Một mảng lớn khu vực, không biết xảy ra chuyện gì, từng đoàn hắc hồng quang mang bỗng nhiên ẩn hiện. Mà phiến thiên không kia tựa hồ cũng bởi vì không chịu nổi đoàn hắc hồng quang mang bên trong phát ra khí tức uy áp, phát ra dị hưởng, đồng thời, tựa hồ lúc nào cũng có thể phá toái.

Ầm

Phá nát hành động đột ngột mà không ai ngờ tới, Xích Huyết thành to lớn không gì sánh được, quang mang màu đỏ tươi lập loè như máu, hóa thành một đoàn huyết quang to lớn nồng đậm., Vượt qua hư không, trực tiếp đập vào phiến không lớn trên đại dương kia. Vùng trời kia vốn có dấu hiệu sụp đổ, căn bản không thể thừa nhận một tòa trọng thành ma khí hung ác đập xuống. Cơ hồ là trong nháy mắt, phiến bầu trời bên ngoài đảo hoang vu kia, tựa như thủy tinh lưu ly ầm ầm vỡ nát, vô số mảnh vỡ trong suốt tán loạn.

buộc ~... tà....

Cảnh tượng xuất hiện sau khi bầu trời bị nghiền nát, khiến cho trăm vạn tu sĩ lần nữa lộ ra biểu tình kinh hãi.

Khu vực này, sau khi phá toái, lại không phải là một vết nứt hư không, mà là một chỗ vô cùng to lớn... thông đạo.

Đường kính mười dặm, tràn ngập quang mang đỏ thẫm quỷ dị, không biết thông đạo đến nơi nào.

Lúc này đông đảo tu sĩ trên đại mạc ngoại trừ kinh hãi ra, còn lại là nghi hoặc, liên tiếp biến hóa, nhưng không có một chỗ nào là bọn họ hiểu. Tất cả mọi người không biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, một đám người Xích Huyết minh, rốt cuộc muốn làm gì.

Xích Huyết Minh ban bố pháp lệnh trưng binh, nói là vì nhúng tay vào cuộc chiến Ma Đầu thâm uyên ở Thần Mộc hải vực. Nhưng lúc này, bọn họ lại đều dừng lại ở đảo Đại mạc, còn xảy ra những biến hóa làm trong lòng bọn họ cực kỳ bất an và nghi ngờ.

Nếu là ở nơi khác, đám ma tu cực kỳ coi trọng tính mạng mình, lúc có ý niệm bất an trong đầu sẽ bỏ chạy. Nhưng nơi này, dù sao cũng là địa bàn của Xích Huyết minh, bọn họ lại nhận được lệnh chiêu binh của Xích Huyết minh, nếu tự tiện rời đi, chẳng phải là mang ý nghĩa đắc tội một trong những thế lực siêu cấp cường đại nhất ở Loạn Ma hải vực sao.

Ở Loạn Ma hải vực, người có thể đắc tội với bất kỳ thế lực nào, nhưng chỉ có Xích Huyết minh và Tà Nguyệt phủ, là không thể đắc tội.

Mấy ngàn năm tích uy, đủ để thâm nhập đáy lòng mỗi một tu sĩ, cho dù bất an, không nhìn thấy manh mối rõ ràng, bọn họ cũng không dám tự tiện rời đi.

Đáng tiếc, nếu bọn họ biết chuyện Xích Huyết minh muốn làm, tuyệt đối sẽ liều lĩnh lập tức rời khỏi hòn đảo này. Mà hiện tại, khi thông đạo đỏ thẫm quỷ dị không biết thông đến nơi nào xuất hiện, tất cả tu sĩ, cho dù muốn rời đi, cũng đã muộn.

Xuy.

Lại có biến hóa, vẫn là ở trên hư không.

Phía đông đảo Đại mạc, ngoài vạn dặm, một đạo phong mang đáng sợ đột ngột xuất hiện. Âm thanh dị hưởng, lập tức liền thấy đạo phong mang kia bắt đầu chuyển động, tựa điểm một chút bắt đầu, giống như đường thẳng, chạy về phía xa.

Phong mang đến, bất luận là cái gì, tất cả đều bị cắt ra, bao gồm... bầu trời. Hoặc là nói, đạo phong mang kia, vốn là vì cắt đứt hư không mà xuất hiện.

Mười dặm trăm dặm ngàn dặm... Cảnh tượng vô cùng đáng sợ, ngay bên ngoài vạn dặm của đảo Đại mạc, một mũi nhọn kinh khủng không gì sánh được, dọc theo một đường thẳng, bắt đầu cắt qua hư không. Mặc dù cách xa, trăm vạn tu sĩ trên đảo Đại mạc mà thôi cũng có thể nhìn thấy, một cái khe hở đen sì bắt đầu nhanh chóng kéo dài ra.

Ánh mắt mọi người rơi vào trên phong mang kinh khủng kia, bất luận tu vi cao thấp, tất cả đều sinh ra một loại ảo giác thân thể của mình bị xé nát. Bất quá ảo giác này cực kỳ chân thực, một ít tu sĩ tu vi không cao, trực tiếp bị ảo giác này làm cho tâm hồn sợ vỡ mật, tâm thần bị thương, tê liệt ngã xuống đất.

Xuy...

Xuy...

Xuy...

.....

Hoàn toàn không để cho trăm vạn tu sĩ trên đảo Đại mạc kịp phản ứng, vết nứt hư không phía đông kia bắt đầu lan tràn ra, bốn phương tám hướng đảo Đại Mạc đồng thời xuất hiện tiếng vang giống nhau như đúc, có thể nhìn thấy, bốn phương tám hướng, còn có không trung, đồng thời có khe hở đen sì xuất hiện, điên cuồng lan tràn.

Quả thực là cảnh tượng đáng sợ đến cực điểm, lấy đảo Đại Mạc làm trung tâm, một khe hở hư không đen ngòm kéo dài vạn dặm xuất hiện, chính là trên không trung kia, cũng không có may mắn thoát khỏi.

Oanh oanh oanh..

Mặt biển mênh mông vốn coi như yên bình, lúc này cũng đột ngột dâng lên từng cơn sóng lớn, tu sĩ có thị lực mạnh mẽ, nhìn lướt qua đáy biển kia, lập tức có thể phát hiện, đáy biển phía dưới đảo Đại mặc ngàn dặm, lại cũng xuất hiện một cái khe hở hư không.

Chuyện gì vậy, ta không thể thuận di được.

Khi cự đại biến hóa này xuất hiện, trên đảo trăm vạn tu sĩ, rốt cuộc có người không kiềm chế được, muốn rời khỏi. Lại tại thời điểm phát động thuận di thần thông, phát hiện không cách nào thi triển.

Sau khi một tu sĩ này hô to lên, tất cả tu sĩ có năng lực thi triển thuận di thần thông tâm niệm vừa động, đồng loạt thử một lần, tiếp theo tất cả đều biến sắc. Bao gồm trên không trung, một đám tu sĩ Hợp Đạo cảnh, cũng đều như vậy.

Ngay cả thần thông Đại na di cũng không cách nào thi triển.

Thiên Bằng đảo chủ đứng thẳng trên đầu lâu to lớn kia, khuôn mặt bỗng nhiên biến hóa, thanh âm phun ra khỏi miệng lạnh lẽo, quả thực giống như muốn đóng băng hết thủy.

Huyết Minh chủ, ngươi muốn làm gì?

Thiên Bằng đảo chủ không phải hạng người vô danh, mặc dù là toàn bộ Loạn Ma hải vực, địa vị cũng là cao nhất một đám người. Hắn phát hiện ngay cả hắn cũng không cách nào thi triển thuận di thần thông, lập tức khuôn mặt biến đổi lớn, chất vấn trong miệng không nhịn được, trực tiếp phun ra.

Trong lúc hắn mở miệng chất vấn Minh Linh lão tổ, trong mười mấy vị Hợp Đạo cảnh cường giả kia, một vị lão giả, chợt cả người run rẩy lên, cơ bắp trên mặt co rúm lại, trong mắt càng hiện ra vẻ kinh hãi vô cùng, chỉ vào từng đạo vết nứt hư không đang lan tràn, ngữ khí run rẩy nói:

Đúng vậy.

Thuật cắt chém hư không lớn.

Sáu chữ kia, từ trong miệng lão giả phun ra, lập tức trong trăm vạn tu sĩ, không ít tu sĩ cũng run lên, trên mặt và trong mắt tất cả đều hiện ra vẻ kinh hãi không cách nào ngăn chặn.

Mười mấy vị tu sĩ Hợp Đạo cảnh kia, tất cả đều là người kiến thức uyên bác, vừa nghe đến sáu chữ kia, tất cả đều nhớ ra cái gì đó, đồng loạt chuyển thân thể, nhìn chăm chăm từng đạo vết nứt hư không muốn liên kết cùng một chỗ kia.

Đến lúc này, nếu là hung hiểm còn không biết vô cùng ngay trước mắt, vậy mười mấy vị tu sĩ Hợp đạo cảnh bọn họ liền sống uống công mấy trăm năm. Đến lúc này, cố kỵ kia rốt cục cũng bị bọn họ vứt qua một bên, thanh âm vô cùng phần nộ từ trong miệng bọn họ phát ra.

Đại Hư Không cắt chém Thuật Minh Linh lão nhi, rốt cuộc người muốn làm gì.

Cắt xén hư không, nhà tù lớn nhất trong thiên địa, Minh Linh lão nhi, người không phải là muốn chém giết tất cả trăm vạn tu sĩ này, người hẳn là không phải điên rồi sao.

Minh Linh lão nhi, người vây khốn chúng ta, là muốn như thế nào nếu người thật sự muốn bản tọa tính mạng, hừ, bản tọa cho dù liều cái gì cũng không cần, cũng phải để người vẫn lạc ngay tại chỗ.

.....

Mười mấy vị tu sĩ hợp đạo đồng thời nổi giận, cảnh tượng kia, mỗi một tiếng vang lên, đều như cự chùy ầm ầm nện ở giữa thiên địa. Chấn động khiến màng tai trăm vạn tu sĩ trên đảo đau nhức, bất quá lúc này trăm vạn người này cũng đều đã đến bên bờ phần nộ, bọn họ cũng không phải người ngu, sau khi những khe hở hư không vô cùng khủng bố xuất hiện, lại nghe các tu sĩ hợp đạo phun ra câu nói kia, tất nhiên tất cả đều đoán ra cái gì.

Vù vù

Vùng hư không này lấy đảo Đại mặc làm trung tâm, đã bị cắt chém, trong nháy mắt này, giống như bị người thi triển thần thông khủng bố thời không, trong nháy mắt dừng lại.

Chân thật cảnh tượng là, trăm vạn tu sĩ trên đảo, đồng loạt phóng xuất ra khí thể tu vi trong cơ thể mình, từng ánh mắt băng lãnh phần nộ cũng từ phía dưới tuôn ra, rơi vào trên người Minh Linh lão tử bình tĩnh đứng ở trên không thành trì.

Trăm vạn tu sĩ đồng thời nổi giận, cộng thêm mười mấy vị cường giả Hợp Đạo cảnh, cảnh tượng kia, mặc dù một vùng hư không khó khăn lắm trăm vạn dặm đã bị cắt chém xuống, vẫn không cách nào ngăn cản ảnh hưởng kia. Nếu chém giết nhau, cho dù là cường giả tuyệt thế muốn phi thăng, cũng không thể đối địch với trận doanh như vậy.

Nhưng quỷ dị chính là, dù vậy, vị lão giả trên Xích Huyết thành, Minh Linh lão tổ kia, Thần Khuyết vẫn bình tĩnh đáng sợ như cũ, không thấy được một chút nào sợ hãi hoặc là bối rối hiển lộ ra.

Canh hai đến canh.

Trên mặt biển rộng lớn, xuất hiện một cảnh tượng cực kỳ kinh hãi.

Hur không khó khăn lắm đạt tới trăm vạn dặm, từng vết nứt đen sì chớp động trong khe hở kia, lại không phải hư không loạn lưu, mà là phong mang tuyệt thể vô cùng khủng bố, hư không không ngừng sắp khép lại lại lại lần nữa cắt ra.

Thuật cắt chém hư không lớn.

Trên đảo Đại mạc, một vị cường giả Hợp Đạo cảnh khí độ bất phàm, ngũ khí sợ hãi, nhìn những khe hở không gian đen ngòm kéo dài trên bầu trời. Mà ở trên đảo, trăm vạn tu sĩ, cũng sau khi những tu sĩ biết đã xảy ra chuyện gì, đã minh bạch tình cảnh của trăm vạn tu sĩ bọn họ lúc này.

Thuật cắt chém hư không chính là thần thông có thanh danh to lớn ở thời đại hoang cổ, chỉ có cường giả đại năng chân chính mới có thể triển khai ra.

Mạnh mẽ cắt chém một mảnh hư không, thủ đoạn nghịch thiên như vậy, từ sau thượng cổ, tu sĩ hạ giới đã không còn ai có thể làm được. Nhưng hiện tại, ngay trước mặt trăm vạn tu sĩ, hư không phạm vi trăm vạn dặm lại bị mạnh mẽ cắt chém xuống. Thành lao tù vững chắc nhất trong thiên địa này, mà bọn họ chính là tù đồ trong đó.

Không, bản tọa không tin, thời đại hoang cổ đã sớm kết thúc, không có khả năng còn có người có thể thi triển ra thần thông như vậy. Càng không có khả năng là người, Minh Linh lão nhi, bản tọa quen biết người mấy trăm năm, người có mấy cân mấy lượng, bản tọa rõ ràng nhất.

Mặc dù đại đa số người đều bị biến hóa hư không chung quanh đảo Đại Mạc làm cho khiếp sợ, nhưng cũng không ít tu sĩ không tin.

Lại là một vị Hợp Đạo cảnh, là một vị trung niên nhân, thân hình bước ra, tức giận nhìn chằm chằm Minh Linh lão tổ trên không trung, trên thân càng là sát khí lan tràn bốn phía.

Bành

Đồng dạng bước ra một bước, hư không rung động, uy thế ngập trời, mặc dù không bằng Minh Linh lão tổ, nhưng cũng là khí thế bá chủ một phương. Mặc dù không cách nào thuận di, nhưng tốc độ tu sĩ Hợp Đạo cảnh cực nhanh, cũng không khác thuận di là mấy. Trong lúc thét lớn, thân hình người này lập tức xuất hiện bên ngoài đảo Đại mạc, cách xa vạn dặm, trên hàng rào hư không kia bị cắt xuống.

Hừ, mở cho bốn tọa một con đường sống.

Lúc hừ lạnh vang lên, người trung niên này cũng ra tay, mang theo khí thế Hợp Đạo cảnh vô cùng khủng bố của hắn, đơn giản một quyền đánh tới hàng rào kia.

Ầm

Tiếng nổ ầm ầm cách đó vạn dặm, hóa thành từng tiếng gầm xung kích tới. Ở trên đảo, một đám tu sĩ đều cảm nhận được. Cũng đều thấy được, quyền phong đủ để phá hủy một ngọn núi cao lớn, rơi vào trên hàng rào hư không kia.

Ngoại trừ một tiếng nổ mạnh bao trùm mấy chục vạn dặm, những cái khác... Không có gì cả.

Tiếp theo đó là cảnh tượng làm cho tất cả mọi người rơi vào trong tuyệt vọng sợ hãi. Vị cường giả Hợp Đạo cảnh kia, lúc quyền phong của hắn còn chưa thu hồi, một cỗ lực lượng khổng lồ đột ngột không cách nào tưởng tượng từ bên trong hàng rào hư không kia tuôn ra, từng chút từng chút một đều rót vào trong cơ thể của hắn.

Lực phản chấn này đến đột ngột, cũng cường đại quá mức. Tu sĩ trung niên Hợp Đạo cảnh kia ngay cả né tránh cũng không kịp.

Sau một tiếng bộp, bên trong hàng rào kia, một đoàn huyết nhục xinh đẹp vỡ vụn ra, tiếp theo bị lực lượng kinh khủng nào đó cuốn lấy, chôn vùi tại chỗ.

Chết rồi...

Cảnh tượng này, tất cả mọi người nhìn thấy rõ ràng, ngay cả tiếng hô kinh hãi cũng không kịp phát ra. Vị tu sĩ trung niên

Hợp Đạo kia, ngay dưới sự chăm chú của mọi người, bị một cỗ lực lượng thần bí khủng bố trực tiếp nổ tung. Nếu là tu sĩ bình thường, bị đánh thành một đoàn huyết nhục nổ tung, tất nhiên là không có bao nhiêu người sẽ kinh ngạc. Nhưng hiện tại, ngay trước mặt trăm vạn tu sĩ chết một hơi, chính là cường giả Hợp Đạo cảnh.

Nếu như nói trước đó, sau khi nhìn thấy hư không chung quanh đảo Đại Mạc bị mạnh mẽ cắt chém xuống, đáy lòng mọi người còn ẩn giấu một chút ý niệm may mắn, hiện tại thấy được vị cường giả Hợp Đạo cảnh kia đột nhiên xuất thủ, chỉ một thoáng đã bỏ mình, lập tức mỗi một tu sĩ đều lâm vào khủng hoảng.

Đến lúc này, mặc cho là ai cũng nhìn ra được cái gọi là chiến tranh này chỉ sợ là một mưu kế to lớn.

Mấy vị tu sĩ Hợp Đạo trung kỳ có địa vị cao nhất, sau khi tận mắt nhìn thấy cảnh tượng người trung niên kia bỏ mình, đồng loạt hít vào một hơi lạnh, tiếp theo cơn giận trên người không khỏi giảm bớt vài phần, nhưng động tác của bọn họ lại không chậm chút nào.

Vù vù...

Hơn mười bóng người đồng thời biến mất tại chỗ, lúc xuất hiện lại, đã ở trên không cao nhất, hoàn toàn bao vây tòa thành trì màu đỏ tươi kia lại.

Lấy mấy vị Hợp Đạo trung kỳ đảo chủ này cầm đầu một đám cường giả, trong nháy mắt vây quanh Minh Linh lão tổ và Xích Huyết thành, đầy trời lúc này sát ý hàng lâm, hơn mười đạo tinh khí khủng bố khói báo động tận trời, mỗi người bọn họ lĩnh ngộ đại đạo, pháp tắc lực lượng cũng tuôn ra, ngưng tụ ra hơn mười loại thiên địa dị tượng cực kỳ khủng bố.

Minh Linh lão nhi, chúng ta mặc kệ người có tính toán gì. Hiện tại, mở ra hàng rào, thả chúng ta rời đi, ngày sau không quan hệ gì với nhau là được. Nếu không, hôm nay chúng ta liều mạng rơi xuống, cũng nhất định sẽ khiến người vẫn lạc ở đây.

Mang theo lời nói lạnh lẽo vô biên, từ trong miệng đảo chủ Thiên Bằng nói ra.

Những người khác cũng đều cùng hấn một cái biểu tình, đều là âm trầm, lạnh lùng nhìn chăm chú vào Minh Linh lão tổ đứng ở đầu Xích Huyết thành. Ánh mắt cực kỳ bất thiện, mặc dù Minh Linh lão tổ còn chưa làm gì, chỉ lấy Đại Hư Không cắt chém thuật, cắt ra một mảnh không gian rộng chừng trăm vạn dặm, một lồng giam to lớn vô cùng, nhốt bọn họ và trăm vạn tu sĩ vào bên trong.

Sở dĩ bọn họ tới đảo Đại mặc này, là cô kỵ thế lực khủng bố của Xích Huyết minh, không dám trêu chọc, chỉ cần dẫn theo pháp lệnh trung binh đến đây, ý nghĩ đánh chỉ sợ là hiện thân trên chiến trường nhưng sẽ không xuất lực nhiều. Nhưng bọn họ không nghĩ tới, đồng loạt người, Xích Huyết minh lại sẽ đến như vậy.

Hư không tù binh.

Tuy còn có cường giả Hợp đạo trung kỳ chưa thử qua, nhưng chỉ nhìn trong một hơi thở, trong hàng rào hư không bị lực phản chấn mạnh mẽ chấn chết, tu sĩ Hợp Đạo cảnh kia liền biết, ở đây cho dù có trăm vạn tu sĩ, chỉ sợ cũng không có một ai có thể chạy ra khỏi ngục tù này.

Trừ phi... giải quyết Xích huyết minh chủ...

Đáy lòng có rất nhiều nghi hoặc, nhưng so ra còn kém tính mạng của mình, mười mấy tu sĩ Hợp Đạo cảnh vây quanh Xích Huyết thành cùng Minh Linh lão tổ, đều muốn chạy trốn trước rồi nói sau.

Mà trên đảo Đại mặc phía dưới, trong cảnh tượng nổ tung huyết nhục khủng bố kia ngậy ngốc một hồi, sau đó tỉnh lại trăm vạn tu sĩ, lúc này tất cả đều lâm vào trong khủng hoảng.

Chỉ ổn định một lát mà thôi, lập tức trăm vạn tu sĩ trên đảo lâm vào trong hỗn loạn.

Đại bộ phận tu sĩ không thích hợp, chỉ nhìn cảnh tượng trên không trung đang phát sinh, có một bộ phận tu sĩ trong đó cũng đang kinh hoàng bay về phía hàng rào hư không cách đó vạn dặm, cho dù không ai có thể giống như vị cường giả Hợp

Đạo cảnh đã chết thử nghiệm một chút, nhưng gần biên giới bỏ chạy một chút thì vẫn tốt hơn.

Còn lại một bộ phận tu sĩ cấp thấp yếu ớt, thì trong sợ hãi hô to cầu xin tha thứ... cực kỳ hỗn loạn.

Từ trước đến nay Minh Linh lão tổ vẫn luôn thần sắc bình tĩnh, sau khi bị hơn mười vị cường giả Hợp Đạo cảnh vây quanh vẫn như cũ, ánh mắt cũng chưa từng chăm chú nhìn qua hơn mười người, chỉ rơi vào bên ngoài hàng rào kia, trên thông đạo đỏ thẫm quỷ dị không gì sánh được.

Mấy tức sau, trong mắt Thiên Bằng đảo chủ mười mấy người sát ý càng thêm kịch liệt, Minh Linh lão tổ mới quay đầu, quét về phía một đám Hợp Đạo cảnh.

Rời khỏi nơi này, không ai có thể rời khỏi.

Khi Minh Linh lão tổ phun ra những lời này, đảo chủ Thiên Bằng đảo cùng mười mấy người, hàn khí trên mặt bỗng nhiên trở nên cực kỳ nồng đậm, trong mắt sát ý càng như nước ngập trời, muốn tàn sát bừa bãi ra.

Mười mấy vị cường giả Hợp Đạo cảnh bọn họ lúc này không chỉ nổi giận, còn triệt để động sát ý. Đặc biệt khi bọn họ cảm thấy bất an trong lòng càng thêm mãnh liệt, ý nghĩ rời khỏi địa phương quỷ quái này của bọn họ cũng càng ngày càng bức thiết.

Minh Linh lão nhi, ngươi muốn chết.

Làm Minh chủ tân nhiệm của Xích Huyết minh, địa vị Minh Linh lão tổ tại Loạn Ma hải vực hẳn là cao nhất, hai vị cường giả không giả một trong. Bất quá cũng chỉ sợ là một người duy nhất bị tu sĩ khác nói muốn chết.

Cơ hồ nương theo sát ý lạnh lẽo, từng chữ một ép ra đảo chủ Thiên Bằng tộc kia, tựa hồ không kiềm chế được nữa, không còn cố kỵ thế lực Xích Huyết Minh nữa, vì bảo vệ tính mạng của mình, muốn cùng mười mấy vị cường giả khác đồng thời ra tay với Minh Linh lão tổ.

Nhưng ngay trước khi hấn động thủ, Minh Linh lão tổ một mực bình tĩnh chột khuôn mặt khê động, ở khóe miệng của

hắn, một vòng đường cong vốn tồn tại kia, lập tức bay lên, hóa thành một vòng nhẹ răng cưa, ánh mắt băng lãnh quét về phía đám người.

Đến rồi, bắt đầu rồi.

Khiến mười mấy người có chút khó hiểu lời nói, giống như tự lẩm bẩm, từ trong miệng Minh Linh lão tổ phun ra.

Mà lúc tiếng nói của hắn rơi xuống, dị biến to lớn cũng xuất hiện.

Vù vù

Xuất hiện động tĩnh là thông đạo có hào quang đỏ thẫm to lớn lập loè.

Nguyên bản thông đạo không có vật gì, không biết tại sao, hắc hồng quang mang ở bên trong càng thêm kịch liệt. Mà chỗ sâu trong thông đạo, dường như nhiều ra vô số đạo khí tức, làm cho toàn bộ thông đạo đều run rẩy, lúc đầu những khí tức kia đều cực kỳ tối nghĩa, làm cho người không cách nào cảm ứng ra rốt cuộc là tồn tại như thế nào.

Nhưng rất nhanh, những khí tức kia dần dần trở nên rõ ràng, như Thiên Bằng đảo chủ cường giả Hợp Đạo cảnh, đều có thể cảm ứng được.

Trời ạ, những thứ này là cái gì vậy...

Yêu thú thật nhiều yêu thú.

Trong cảm ứng, từng đạo khí tức tối nghĩa kia, sau khi rõ ràng lại là từng đạo yêu khí độc nhất hữu của yêu thú. Hung hãn khát máu xảo trá thôn phệ..... Khí tức hoàn toàn thuộc về thế giới yêu thú hỗn tạp cùng một chỗ, từ trong thông đạo quang mang đỏ thẫm lập loè kia, âm âm tràn ra, rơi vào trong cảm ứng của tất cả mọi người.

Vèo

Cảm ứng từ đáy lòng vừa ra, đám người đảo chủ Thiên Bằng đảo lập tức mang theo vẻ kinh hãi quay đầu lại, không thể tin được nhìn vào thông đạo đỏ thẫm quỷ dị kia.

Yêu thú, tất cả đều là khí tức của yêu thú, một vạn mười vạn con, trăm vạn con... Càng ngày càng gần, trời ạ, sẽ không phải là...

Một vị tu sĩ Hợp Đạo cảnh bỗng nhiên con ngươi co rút lại, ngũ khí sợ hãi, há mồm phun ra mấy câu, toàn bộ tu sĩ cảm ứng được động tĩnh trong thông đạo kia, trong nháy mắt tất cả đều có ý nghĩ suy đoán kia, tất cả mọi người, đều có ý niệm như vậy.

Cảm tạ tiêu Hồng dung mạo mười một trăm mười hai hai mươi hai huynh đệ đánh giá vé và Nguyệt, duy trì vé đánh giá của ba vị huynh đệ.

Mẹ kiếp,

Oanh oanh oanh..

Theo thời gian trôi qua, thông đạo lóe ra quang mang đỏ thẫm kia run rẩy càng thêm kịch liệt, khí tức từ bên trong tuôn ra, dần dần càng thêm rõ ràng, không chỉ mười mấy vị tu sĩ Hợp Đạo cảnh, tại đại mạc đảo trăm vạn người, cũng cảm ứng được cái gì.

Ngay lúc tu sĩ Kết Đan thấp giai như vậy đều có phát hiện, trong thông đạo to lớn kia, trừ hắc hồng quang mang bên ngoài, rốt cuộc có động tĩnh khác.

Vù vù

Cửa thông đạo, những quang mang kia đột ngột ngưng trệ trong nháy mắt, tiếp theo từ bên trong, hơn mười đạo huyễn ảnh hắc – bị phun ra.

Vù vù vù...

Hơn mười huyễn ảnh hắc bạch từ trong thông đạo đi ra, tốc độ cực nhanh, trong khoảnh khắc đã xuyên qua không gian trung gian, đến trên mặt biển mênh mông bên ngoài đảo Đại mạc. Nước biển phun trào, sau khi những bóng đen kia rơi xuống xuất hiện mười cái lỗ lớn, còn có sóng biển cao vài chục trượng tung tóe, chỉ nhìn nước biển tóe lên, liền có thể đoán được hơn mười bóng đen đang đập xuống kia, sẽ không phải là vật nhỏ.

Rất nhanh đáp án đã xuất hiện, ngay lúc những sóng biển kia còn chưa rơi xuống, hơn mười tiếng hô liên tiếp vang lên ở bên ngoài đảo Đại mạc.

Tiếng gầm rú...

Tiếng rống hoàn toàn giống nhau, tiếng rống không thuộc về nhân loại nên có, sau khi mười mấy bóng đen nổi lên mặt biển vang vọng.

Yêu thú, là tiếng rống của yêu thú.

Nhìn xem, mười mấy con yêu thú kia, là Thâm Uyên ma tượng.

Trong trăm vạn tu sĩ, hiển nhiên có không ít người đều là kiến thức rộng rãi trên mặt biển kia nổi lên hơn mười đầu Yêu thú, lập tức nhận ra, há miệng hô ra tên.

Thâm uyên ma tượng, đây không phải là yêu thú Ma Tượng uyên, một khi vào trường thành liền tương đương với tu sĩ Hóa Thần cảnh. Những súc sinh này không phải chỉ sinh tồn ở đáy biển vực sâu sao, sao lại xuất hiện ở đây?

Có nghi hoặc này, hiển nhiên không chỉ một người mở miệng lúc này mà thôi.

Ánh mắt trăm vạn người trên đảo rơi vào thân thể mười mấy con Thâm Uyên Ma Tượng từ dưới đáy biển hiện ra kia, thân thể cao tới mười trượng, toàn thân trải rộng lông đen. Khí tức hung hãn, hai ngà voi trắng như muốn xé nát tất cả trở ngại đi tới, chỉ từ khí thể cảm ứng, liền có thể biết được mười mấy con Ma Tượng này, hiển nhiên đã tiến vào thời kỳ trường thành.

Đại bộ phận tu sĩ đều bị mười mấy con Ma Tượng kia hấp dẫn. Nhưng như mười mấy vị cường giả Hợp Đạo cảnh kia, ánh mắt của bọn họ vẫn luôn rơi vào trên thông đạo đang bắt đầu lóe sáng.

Từ trong đó, vô số khí tức tuôn ra, đã trở nên rõ ràng vô cùng, đồng thời bên trong. Ảnh ảnh trùng trùng, như có vô số bóng đen đang lắc lư, lúc nào cũng có thể lao ra khỏi thông đạo, hàng lâm trên đảo Đại mạc này.

Hiển nhiên không chỉ một người có ý niệm như vậy, chỉ cần ánh mắt rơi vào tu sĩ trên thông đạo kia, đáy lòng đều ần ần xuất hiện ý niệm như vậy. Hơn nữa trong suy nghĩ của bọn họ, nghi hoặc, căn bản không tồn tại bao lâu, lập tức xuất hiện đáp án làm cho bọn họ kinh hãi vạn phần.

Thiên Bằng đảo chủ, Hợp Đạo trung kỳ, trong trăm vạn tu sĩ này, tất nhiên là một trong những người mạnh nhất.

Hắn một mực nhìn chăm chú thông đạo kia, sau khi hơn mười con ma tượng vực sâu kia xuất hiện, chỉ chờ một hơi mà thôi,

trong hai mắt của hắn, con người bỗng nhiên co rụt lại, một tia hoảng sợ không thể ngăn chặn hiện ra.

Đến rồi.

Giống như tiên đoán, giống như là tinh cáo, thì thảo tự nói với mình hai chữ từ trong miệng đảo chủ Thiên Bằng.

Ngay cả thời gian một hơi thời gian cũng không có lâu, ngay lúc Thiên Bằng đảo chủ nói xong, trong thông đạo kia hắc hồng quang mang, quả thực trong phút chốc biến hóa, chói mắt kịch liệt tới cực điểm.

Ầm

Oanh oanh oanh oanh..

Trong quang mang, từng đoàn từng đoàn bóng đen từ bên trong vọt ra, căn bản không giống mười mấy con thâm uyên ma tượng lúc trước, đơn độc đi ra sau đó đập xuống trên mặt biển, những bóng đen kia vừa ra, căn bản không có đoạn tuyệt, trong khoảnh khắc đã có số lượng ít nhất vượt qua một ngàn.

Hắc ảnh bao quanh, tràn ngập trong thông đạo kia, căn bản không có đoạn tuyệt, không ngừng điên cuồng tràn ra.

Tiếng rống vang lên.

Giống như hơn mười con ma tượng vực sâu lúc trước hiện thân ra, sau đó tiếng thú rống đầu tiên vang vọng, tựa như tín hiệu, trong hư không lao tù khó khăn lắm trong phạm vi trăm vạn dặm này, tiếng thú rống liên miên không dứt vang lên.

Rống rống rống..

Không ai có dự liệu được cảnh tượng, từ trong thông đạo, vô số đoàn bóng đen thoát ra, sau đó dưới ánh nhìn chăm chú của trăm vạn tu sĩ, nhao nhao hiện ra hình thể yêu thú, còn có từng tiếng gào rú hoàn toàn không thể áp chế.

Mỗi một con yêu thú, vừa hiện ra, liền giống như đã sớm bị người ta kích giận, hoàn toàn không có vẻ gì là ôn hòa. Hoàn toàn là một bộ dáng nổi giận khát máu, bất luận cấp bậc cao thấp, vừa ra ngoài liền phần nộ gào rú, khí thế hung hãn không cùng cũng không hề cố kỵ phóng thích ra.

Một hơi hai tức ba hơi... chỉ là một lát mà thôi, chung quanh đảo Đại mặc, mặt biển rộng lớn, đã sắp không nhìn thấy nước biển tồn tại, bởi vì trên mặt biển kia xuất hiện, là từng đầu Yêu thú hình thể to lớn.

Lúc này trăm vạn tu sĩ trên đảo Đại mặc, đã sớm bị biến hóa như vậy làm cho ngây dại. Bất luận là ai, hiện tại đáy lòng đều sinh ra hồi hận vô cùng, lúc trước bởi vì tham niệm trong lòng cộng thêm thế lực Cổ kỵ Xích Huyết Minh, mà không dám cự tuyệt binh pháp lệnh.

Trước đó sau khi tới đảo Đại mặc này, phát sinh biến hóa cực lớn phát sinh trước mặt bọn họ, khiến bọn họ sinh ra một loại cảm giác cá trong chậu đại nạn lâm đầu, bọn họ đều cảm giác mình như trở thành rối gỗ, tùy ý người khác bày bố. Mà ở đây, bố trí bọn họ, chính là vị kia không biết dùng thủ đoạn gì trở thành người kế nhiệm khống chế vùng loạn ma hải... Minh Linh lão tổ.

Một vạn con Ma Hạt Thâm Uyên.

Nhìn đi, đó là Thâm Uyên Lưu Âm Thú.

Năm vạn con Long Tê Thú Thâm Uyên...

Yêu thú tộc đàn thật to lớn, trời ạ, năm mươi vạn con, tất cả đều là vực sâu ma tượng.

.....

Ta thấy được rồi, ta biết rồi, những súc sinh này, tất cả đều đến từ Ma Tượng Uyên.

Không phải hai thế lực siêu cấp yêu thú ở vùng biển Thần Mộc kia, là thế lực loạn ma hải vực chúng ta, là bọn nghiệt súc Ma Tượng Uyên.

Trong thông đạo to lớn kia, có đến trăm vạn đầu Yêu thú, cơ hồ trong không đến nửa nén hương liền xuất hiện trong hư không nơi này.

Mặc dù nơi này bị Đại Hư Không cắt chém từ hư không lao tù, khó khăn lắm đạt tới trăm vạn dặm, đơn giản có thể nói là một mảnh hải vực không nhỏ.

Nhưng một khu vực lớn nhất, đảo Đại mặc phạm vi mấy trăm vạn dặm, đã bị một đạo binh pháp của Xích Huyết minh triệu hồi ra trăm vạn tu sĩ chiếm cứ, những yêu thú từ trong thông đạo chạy ra, điểm thứ nhất đều là trên mặt biển mênh mông phía ngoài đảo. Nhưng những yêu thú kia, mỗi một đầu hình thể đều không nhỏ, rất nhanh liền chiếm lấy mặt biển rộng lớn kia.

Mà làm cho rất nhiều tu sĩ trên đảo cực kỳ hoảng sợ chính là, sau khi xuất hiện trăm vạn đầu Yêu thú, thông đạo kia vậy mà còn chưa đóng lại, còn có từng đoàn từng đoàn bóng đen từ bên trong nhảy ra, tiếp theo hiện ra chân diện mục, lại từng đầu Yêu thú đập xuống.

Nhưng mà mặt biển kia, đã chứa đựng trăm vạn con yêu thú, đến bây giờ, tự nhiên đã đến cực hạn.

Àm

Thông đạo kia, giống như hoàn toàn hiểu rõ ý nghĩa trong lòng chúng tu sĩ, sau một khắc, từ bên trong, một bóng đen to lớn trước nay chưa từng có... nhảy ra.

Đoàn bóng đen này vừa ra khỏi thông đạo, hầu như là đón gió liền lớn lên, trong chớp lát trên không đảo Đại Mặc, một đầu yêu thú thân thể cao chừng ba trăm trượng hiện thân.

Tiếng rống vang lên.

Không có chút gì ngoài ý muốn, đầu yêu thú to lớn thân thể này cao tới ba trăm trượng, vừa hiện ra thân thể liền ngẩng đầu lên cực đại không gì sánh được, còn có một đôi sừng lớn trắng hếu như muốn xé rách toàn bộ bầu trời, rung động lắc lư hư không tiếng gào rú vang vọng ra.

Trên đảo Đại mặc, trăm vạn tu sĩ cũng không có cảm chế gì tồn tại, tiếng gào rú của con Thâm Uyên Ma Tượng to lớn vô cùng này tự nhiên là không trở ngại vang lên trên không hòn đảo nhỏ. Ở trên đảo, mỗi một tu sĩ, đều nghe thấy vô cùng rõ ràng, có một lần màng tai tựa hồ sắp bị chấn phá.

Ma tượng trong vực sâu Hợp Đạo cảnh.

Trong tiếng gào vang vọng khắp đảo Đại mạc, là để hầu như tất cả tu sĩ đều có thể cảm ứng được, cảnh giới của con Ma Tượng khổng lồ kia.

Tu sĩ nhân loại, Ma Tượng Uyên ta cùng các người không thù không oán, vì sao phải hủy đi Ma Tượng Thâm Uyên ta, vực sâu sụp đổ, còn hút tất cả các huynh đệ trong vực sâu của ta tới.

Chiến tranh, tu sĩ nhân loại các người đã muốn chết, chủ động khơi mào chiến tranh. Vậy thì tốt, chiến đấu.

Tiếng gào thét kinh khủng kia vừa mới rơi xuống, ngay sau đó vang lên, lại là từ trong miệng ma tượng vô cùng to lớn trong vực sâu phun ra. Thanh âm già nua, nếu không phải là thân thể to lớn vô cùng, chỉ sợ sẽ làm cho người ta nghĩ rằng chỉ là một lão giả đang mở miệng nói chuyện.

Nhưng khi nghe thấy thanh âm này, rất nhiều tu sĩ trên đảo, thì vào lúc này, lại một lần nữa lâm vào trong kinh hãi cùng nghi hoặc.

Đám người đảo chủ Thiên Bằng chỉ cảm thấy đáy lòng buồn bực, một ngum nghịch huyết lập tức phun ra. Khuôn mặt quả thực âm trầm tới cực điểm, lửa giận trong lòng bọn họ lúc này hoàn toàn áp chế không nổi.

Minh Linh lão nhi, người rút cuộc đã làm gì Ma Tượng Uyên, Xích Huyết Minh người muốn chết thì thôi đi, tại sao phải kéo chúng ta lên. Tại sao phải trêu chọc Ma Tượng Uyên, muốn dẫn những súc sinh này tới nơi này.

Không chỉ là Thiên Bằng đảo chủ, những người khác, cũng đều không áp chế được lửa giận trong lòng, một đôi mắt cũng trở nên đỏ như máu, gắt gao nhìn chăm chăm vào Minh Linh lão tổ đứng ở trên không Xích Huyết thành.

Trước khi bọn họ tới đây, lĩnh binh pháp lệnh, là nói liên hợp Thần Mộc phủ còn có Thần Mộc phủ ở Thần Mộc hải vực. Thừa dịp hai thế lực đại yêu thú ở Thần Mộc hải vực, lúc chém giết trong Ma Đầu thâm uyên, tam đại thế lực đồng thời ra tay, thừa dịp cháy nhà đi hôi của. Nghe nói đó là mưu kế của trai cò bình thường tranh đoạt ngư ông đắc lợi.

Nhưng hiện tại, bọn họ chẳng những không có đi tới hải vực Thần Mộc kia, không có đi tới vực sâu Ma Đầu kia, hiện tại ngay cả tu sĩ của Tà Nguyệt phủ cũng không có nhìn thấy một ai.

Mà xuất hiện trước mặt bọn họ, há miệng muốn cùng bọn họ chiến tranh, lại là một trong những thế lực siêu cấp yêu thú của Loạn Ma hải vực bọn họ.

Ma Tượng Uyên sâu.

Cũng giống như tu sĩ nhân loại ở Loạn Ma Hải Vực, yêu thú tồn tại ở Loạn Ma Hải Vực, phần lớn đều là yêu thú loài ma khát máu thích giết chóc. Mà hung danh Ma Tượng Uyên cực thịnh, lại càng như vậy.

Mẹ kiếp,

Phương viên mấy trăm ngàn dặm, đảo Đại mạc, chung quanh đã không còn một chút tung tích của nước biển.

Ở xung quanh hòn đảo là từng con yêu thú khí thể hung hãn, từng luồng khí huyết sôi máu phóng lên tận trời, hoàn toàn đè ép khí thể phát ra từ trăm vạn tu sĩ trên đảo xuống.

Giết!

Đột nhiên gầm lên một tiếng, vang vọng toàn bộ hư không trăm vạn dặm, thiên địa đại biến, sát khí bàng bạc không cách nào tưởng tượng bắt đầu điên cuồng tàn sát bừa bãi.

Chỉ thấy trên không trung, một con voi lớn toàn thân lông đen, thân thể lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được tăng vọt, trong khoảnh khắc liền hóa thành một đầu Yêu thú khủng bố cao chừng ngàn trượng. Khí thể hung hãn từ trên thân nó tuôn ra, quả thực muốn bao trùm toàn bộ hư không phạm vi trăm vạn dặm này, tàn phá bừa bãi không ngớt.

Tất cả tu sĩ đều biết lai lịch con voi này, một trong thể lực siêu cấp yêu thú của Loạn Ma hải vực, Uyên chủ Ma Tượng uyên.

Hậu duệ của Viễn Cổ Đạp Thiên Tượng huyết mạch, Thâm Uyên Ma Tượng, Hợp Đạo hậu kỳ, Ma Tượng Uyên Chủ.

Trên đảo, trăm vạn tu sĩ, đã bị con voi kinh khủng đang giơ móng voi muốn đạp xuống làm cho sợ ngây người, mười mấy vị cường giả Hợp Đạo cảnh kia, cũng là vẻ mặt hoảng sợ.

Tu sĩ nhân loại cùng yêu thú chém giết, nếu cùng giai, từ trước đến nay đều là tu sĩ nhân loại ở vào thế hạ phong. Mà hôm nay, con voi lớn khủng bố này, không chỉ có cảnh giới cấp bậc cao hơn bọn họ, hơn nữa còn là chủ nhân của một thể lực siêu cấp.

Nói cách khác, con Ma Tượng này cũng là người khổng lồ, chẳng qua là người khổng lồ thể lực yêu thú.

Trên đảo Đại mạc, duy nhất có thể đánh đồng cùng con Ma Tượng chủ này, chỉ còn lại vị Minh Linh lão tổ không biết

dùng thủ đoạn gì đoạt được vị trí mình chủ Xích Huyết mình chủ kia.

Mặc dù trước đó tất cả mọi người còn oán hận vô cùng, lửa giận trong lòng cũng ngập trời, hận không thể cùng công kích chém giết Minh Linh lão tổ. Nhưng bây giờ nguy cơ buông xuống, những tu sĩ này vẫn rơi ánh mắt vào người không chế tu sĩ nhân loại của hắn.

Thành Xích Huyết, phía trên từng tầng từng tầng màn sáng cấm chế, Minh Linh lão tổ vẫn như cũ là pháp bào xích huyết chiếm hữu, thần – bình tĩnh quá mức.

Bất quá tại Ma Tượng Uyên Chủ hiện ra bản thể, sau khi triệt để buông lỏng khí thể của mình, Minh Linh lão tổ rốt cuộc có một tia phản ứng khác.

Ánh mắt hắn rời khỏi một chỗ thần bí nào đó, rơi vào trên không trung, dường như muốn đập nát toàn bộ đảo Đại mạc, trên người chủ Ma Tượng Uyên. Trong ánh mắt không có chiến ý, cũng không có sát ý, chỉ là khóe miệng hắn hiện lên một tia độ cong quỷ dị.

Vốn Ma Tượng Uyên chủ đang nổi giận, móng voi khủng bố vô cùng sắp rơi xuống, đập nát toàn bộ đại mạc đảo. Nhưng lập tức, một giọng nói bình tĩnh vang lên trong hư không trăm vạn dặm, khiến động tác của Ma Tượng Uyên Chủ dừng lại.

Đây là một trận chiến tranh, nhưng chiến trường... không có ở đây.

Tựa hồ vì đáp ứng lời này từ trong miệng Minh Linh lão tổ, lúc hắn nói xong, đột nhiên nơi này biến thành hư không trăm vạn dặm nơi lao tù.

Bên ngoài hàng rào, đột nhiên xảy ra dị biến.

Âm âm..

Sáu hư ảnh to lớn, bỗng dưng xuất hiện bên ngoài hư không lao tù, mỗi bên chiếm cứ một phương vị, sáu cổ khí tức kinh khủng cũng tại lúc này phóng lên tận trời, thẳng đến thương khung. Bị sáu cổ khí tức kia ảnh hưởng đến toàn bộ hư không lao tù đều bắt đầu chấn động, trong đó trăm vạn yêu thú cùng

trăm vạn tu sĩ, đều cảm thấy thiên địa đang lay động, đứng không vững.

Động thủ!

Cuối cùng thanh âm bình tĩnh của Minh Linh lão tổ làm cho người ta run sợ, đám người cơ hồ theo bản năng nhìn về phía bên ngoài Hư Không lao tù kia.

Sáu đạo hư ảnh to lớn kia, lúc này lay động mạnh lên, đồng thời hiện ra cảnh tượng chân thật.

Chiến kỳ

Sáu đạo hư ảnh kia, mỗi một đạo đại biểu cho một thanh chiến kỳ, to lớn vô cùng, cao chừng mấy ngàn trượng, ẩn hiện ở chỗ sâu trong hư không, mỗi một mặt chiến kỳ đều đen kịt không gì sánh được, từ kỳ phiên đến cột cờ, đều như vậy. Như thể toàn thân đều là do Cửu U Minh Thiết luyện chế mà thành, một tia tạp nham cũng không còn.

Dưới sáu lá chiến kỳ khổng lồ kia, đều ngồi ngay ngắn một bóng người mơ hồ.

Là bọn họ...

Tu sĩ tầm thường không cách nào xuyên thấu qua hư không lao tù cảm ứng được khí tức ngoại giới, nhưng hơn mười vị tu sĩ Hợp Đạo cảnh lại có thể làm được. Ánh mắt bọn họ vừa rơi vào bóng người ngồi ngay ngắn phía trên sáu mặt chiến kỳ khổng lồ kia, lập tức liền nhận ra bọn họ chính là Lục đại Thái Thượng trưởng lão Xích Huyết Minh ngay từ đầu đã biến mất không thấy gì nữa.

Chuyện gì xảy ra, sáu người bọn họ đều muốn...

Lại là ý niệm nghi hoặc sinh ra trong đầu. Mười mấy người đều cảm giác mình muốn chết lặng, từ khi xuất hiện ở trên đảo Đại mặc, liên tiếp xuất hiện cảnh tượng liên hoàn toàn vượt ra khỏi không chế của bọn họ, thân là cường giả Hợp Đạo cảnh, bọn họ còn chưa bao giờ cảm thấy vô lực như thế.

Mà cảnh tượng khiến bọn họ càng thêm kinh hãi, vẫn còn ở phía sau.

Gần như ngay sau khi thanh âm Minh Linh lão tổ vang lên không lâu, sáu đạo nhân ảnh, sáu đại Thái Thượng trưởng lão Xích Huyết Minh vậy mà run lên, tiếp đó toàn bộ oanh một tiếng tự bạo ra, huyết nhục đầy trời tản ra, hóa thành một đoàn huyết quang nồng đậm, trong nháy mắt chui vào chỗ sâu trong hư không sáu mặt chiến kỳ khủng bố kia.

Lam ~~~

Trăm vạn người đồng thời hít vào một chỗ thanh âm hít vào khí lạnh, cuối cùng vang vọng khắp đại mạc đảo giống như thiên lôi oanh minh. Lần này không cần bất cứ cảm ứng gì, cảnh tượng sáu người kia tự bạo, rõ ràng vô cùng bị trăm vạn tu sĩ cùng yêu thú trong hư không lao tù nhìn thấy rõ ràng.

Thiên Bằng đảo chủ và hơn mười người, lúc này đây chẳng những tất cả đều ngây ngẩn cả người, trên mặt bọn họ không chỉ có hiện lên vẻ kinh ngạc, còn có sự sợ hãi dày đặc, hoàn toàn không thể ngăn chặn, rõ ràng không gì sánh được hiện ra trên mặt cùng trong mắt bọn họ.

Bởi vì trước một hơi thở, mười mấy người bọn họ, tận mắt nhìn thấy sáu vị cường giả hợp đạo cùng cảnh giới với bọn họ, nổ tung thành một đồng huyết nhục, bị sáu lá chiến kỳ khủng bố kia hấp thu.

Mười mấy người bọn họ sẽ sợ hãi như vậy, ngoại trừ cảnh giới của bọn họ, còn có thân phận của bọn họ, sáu người kia, chính là sáu vị Thái thượng trưởng lão Xích Huyết minh còn lại. Toàn bộ Xích Huyết minh, trừ sáu người bọn họ, chỉ có mỗi lão tổ Hợp Đạo cảnh này.

Nhưng dù vậy, Minh Linh lão tổ vẫn để cho sáu người tự bạo.

Một cỗ lãnh khí khiến bọn họ không nhịn được muốn run lên, ở sau lưng bọn họ dâng lên, nhảy thẳng ra sau. Sáu người kia, có thân phận Thái thượng trưởng lão Xích Huyết minh còn rơi vào kết cục như thế, mười mấy người bọn họ bất quá là thế lực ngoại giới, Minh Linh lão tổ tất nhiên là không có một chút lý do nào buông tha bọn họ.

Àm

Àm

Âm

.....

Liên tục sáu tiếng vang to lớn, cắt đứt suy nghĩ trong đầu bọn họ. Đột nhiên hàng rào bên ngoài, sáu mặt của trận kỳ khủng bố tu sĩ Hợp Đạo cảnh hấp thu một thân tinh hoa, đồng loạt lay động, tựa như trong cõi u minh có một bàn tay to lớn, nắm lấy cán cờ đen kịt vô cùng kia, điên cuồng lay động.

Sáu lá cờ đen kịt giống như màn trời, lay động trong đó, phóng xuất ra hắc khí vô tận, phô thiên cái địa, trong khoảnh khắc liền lan tràn trọn vẹn trăm vạn dặm hư không, bao phủ hoàn toàn hư không lao tù đã bị cắt chém kia vào trong đó.

Tại trên không Xích Huyết thành Minh Linh lão tổ, lúc nhìn thấy toàn bộ hư không lao tù đều bị hắc khí vô tận bao trùm, một vòng cong quỹ dị nơi khóe miệng rớt cuộc không kiêng nể gì giương lên.

Loạn Ma hải vực trận thành.

Minh Linh lão tổ bỗng nhiên mở miệng, rải rác hai chữ, lại giống như hao phí khí lực vô cùng của hắn, chớp mắt bao trùm hư không lao tù. Đồng thời còn xuyên thấu hàng rào, lan tràn ra bốn phương tám hướng, giống như muốn bao quát một nửa Loạn Ma hải vực.

Cơ hồ ngay thời khắc đó, trong tiếng gào Minh Linh lão tổ còn chưa hoàn toàn rơi xuống, chỉ lan tràn một nửa khu vực Loạn Ma hải. Ở một phương khác, thanh âm to lớn như vậy, cũng hóa thành vô cùng sóng âm, mãnh liệt lan tràn tới.

Loạn Ma hải vực trận thành.

Thanh âm này, thanh lãnh như hàn băng, chỉ cần là tu sĩ Loạn Ma hải vực, đáy lòng hơi phỏng đoán một chút liền có thể biết được, đáp lại Minh Linh lão tổ người kia, đến cùng là tồn tại thế nào.

Tại Loạn Ma hải vực, người có thể đứng ngang hàng với Xích Huyết minh chủ, chỉ có một, đó chính là một người không chề khác: Tà Nguyệt phủ chủ:

Mọi người vốn cho rằng sau khi hai giọng nói to lớn của Hư Không lao tù liền kết thúc, đã có tu sĩ suy đoán, lần này bày ra âm mưu kinh khủng như vậy hẳn là mình chủ Xích Huyết mình tân nhiệm cùng phủ chủ Tà Nguyệt phủ. Bố trí Kinh Thiên đại trận, phải một mẻ bắt hết đại thế lực của Loạn Ma hải, hoàn toàn xưng bá vùng hải vực này.

Thế nhưng sau ba hơi thở, tiếng gầm vô biên vọt tới liên tiếp, lật đổ suy đoán trong lòng mọi người.

Ngay sau khi thanh âm phủ chủ Tà Nguyệt hạ xuống, ba hơi thở sau, đột nhiên một tiếng rống hoàn toàn không kém gì hai vị lúc trước, hóa thành tiếng gầm vô biên, hàng lâm xuống.

Thần Mộc hải vực trận thành.

Âm thanh bình tĩnh tương tự, mang theo một loại cảm giác dày nặng, vô tận tiếng gầm, xuyên thấu hàng rào, hàng lâm vào bên trong hư không lao tù. Trong ngoài đại mạc đảo, trăm vạn tu sĩ cùng trăm vạn yêu thú trong tai, tất cả đều trong nháy mắt bị thanh âm này tràn ngập.

Nhưng sự rung động trên mặt bọn họ vừa mới hiển lộ ra, bốn phương tám hướng, từng đạo sóng âm vô tận, cùng lúc xuyên thấu hết thảy, hàng lâm vào trong hư không lao tù, hoặc là nói, là toàn bộ loạn Ma Hải, đều bị những tiếng gầm này bao trùm.

Vùng hải vực Cùng Du Trận thành thế.

Vùng hải vực Cùng Du Trận thành thế.

Ngũ Nhạc hải vực trận thành...

.....

Hải vực Thanh Khâu trận thành.

Hải vực Thanh Khâu trận thành.

.....

Hải vực Phong Bạo trận thành,

Liên tiếp mấy chục tiếng gầm vô tận xuyên thấu tất cả, bao trùm toàn bộ đại dương mênh mông, mỗi một góc đều bị âm thanh hùng vĩ liên tiếp vang lên này tràn ngập. Bất kỳ sinh linh

nào, chỉ cần cảm ứng được khí tức ẩn chứa bên trong từng âm thanh kia, tất cả đều là sợ hãi run rẩy bầy, cực kỳ sợ hãi.

Quả thật là tựa như đang độ thiên kiếp, mỗi một thanh âm đều là một đạo thiên lôi khủng bố, lúc vang vọng rơi xuống, tùy thời có thể đánh bọn họ thành hư vô, chớp mắt chết đi.

Ở trong ngoài đảo Đại mặc, bất luận là tu sĩ hay yêu thú, lúc này đều biểu hiện giống nhau, kinh hãi kinh hãi không thể tin được..... ngay cả con Ma Tượng Uyên Chủ khí thế ngập trời kia cũng giống như vậy.

Bởi vì hắn có thể phân biệt ra, liên tiếp vang lên hơn mười đạo thanh âm, khí tức ẩn chứa trong mỗi một thanh âm, đều không kém gì nó, thậm chí có hơn một nửa khí tức chủ nhân thanh âm, so với nó càng thêm cường đại.

Điều làm cho nó cực kỳ sợ hãi chính là, tồn tại gì mới có thể khiến cho năm đại hải vực mệnh mông tất cả thế lực siêu cấp của tu sĩ nhân loại khổng chế, cùng nhau mưu đồ một cái âm mưu, lại có bao nhiêu thế lực siêu cấp yêu thú, lâm vào trong âm mưu này.

Về

Trên đảo Đại mạc, trăm vạn tu sĩ đã bị tiếng gầm khủng bố không ngừng vọt tới kia làm cho sợ ngây người, mỗi người đều có bộ dáng lực thần không chủ, nhìn về phía Minh Linh lão tổ đứng trên không trung kia.

Ở ngoài đảo, chính giữa tản mát ra khí thể kinh khủng như đập nát cả đảo Đại Mạc, người khổng chế yêu thú, Ma Tượng Uyên chủ. Sau khi từng tiếng gầm khủng bố kia rơi xuống, thân thể to lớn bỗng nhiên biến hóa, trong quang mang lập loè, một đại hán cường tráng lông đen xuất hiện.

Yêu thú Hợp Đạo cảnh, đã sớm mở ra linh trí, chẳng những trí tuệ sẽ không bại bởi bất luận tu sĩ nhân loại nào, trong lúc động niệm cũng có thể hóa thân hừng hực.

Ma Tượng Uyên Chủ hóa ra thân người, không có chút ý tứ nói nhảm, ẩn chứa khí thể khủng bố ánh mắt vượt qua hư không, thẳng tắp rơi vào trên người lão giả bình tĩnh trên không Xích Huyết thành.

Xích Huyết minh chủ Minh Linh lão tổ...

Người chính là Minh chủ tân nhiệm của Xích Huyết minh, nói, người muốn cái gì...

Thân là người khổng chế thể lực siêu cấp yêu thú, uy áp trên người vị Minh Linh lão tổ này mạnh hơn không kém, thậm chí bởi vì huyết mạch Viễn Cổ Ma Thú trong cơ thể nó, tu sĩ nhân loại bình thường đối mặt nó, tự nhiên sẽ bị áp chế.

Đáng tiếc lúc này, ánh mắt Minh Linh lão tổ tiếp xúc với nó, lại khôi phục trạng thái bình tĩnh, giống như hoàn toàn không cảm thụ được từ trong ánh mắt Ma Tượng Uyên chủ lộ ra khí thể khủng bố cùng sát ý rét lạnh.

Bình tĩnh không nói gì.

Minh Linh lão tổ sau khi sử dụng sáu vị thái thượng trưởng lão Hợp Đạo cảnh tự bạo, lại lần nữa khôi phục trạng thái bình

tĩnh trước đó, một người một thành, treo ở trên không trung, không kiêng nể chút nào phía dưới. Trên đảo Đại mạc cùng hải vực chung quanh, có chừng trăm vạn tu sĩ nhân loại lửa giận ngập trời, còn có nhiều yêu thú khát máu hơn.

Thấy hấn làm ra vẻ như vậy, hàn ý trong lòng mấy người Thiên Bằng đảo chủ chẳng những không giảm bớt chút nào, ngược lại càng thêm nồng đậm lên. Mà Ma Tượng Uyên Chủ kia, trên mặt nhân thân hóa ra lập tức hiện lên vẻ giận dữ, bất quá chợt bị nó cưỡng ép đè xuống.

Âm thanh hùng vĩ từ trong miệng nó phun ra, vang lên trong tai tất cả tu sĩ cùng yêu thú.

Bồn tọa tin tưởng. Lần này chỉ là hiểu lầm, Minh Linh đạo hữu, chỉ cần ngươi buông ra hàng rào, để các huynh đệ bản tọa trở về, lần này ngươi hủy đi Ma Tượng Uyên ta lại cưỡng ép thu hút chúng ta tới. Bồn tọa có thể... Không đáng truy cứu.

Lời này vừa nói ra, lập tức tu sĩ phía dưới cùng yêu thú có linh trí cùng đồng loạt kinh ngạc một chút. Tuy ngữ khí nghe không chút khách khí nhưng tất cả mọi người đều biết.

Ma Tượng Uyên Chủ vô cùng bá đạo, vậy mà sẽ đối với mình chủ tân nhiệm của Xích Huyết Minh chịu thua. Nếu trong quá khứ, tin tức này chỉ cần truyền ra, lập tức sẽ dẫn đến sóng gió to lớn, uy danh Minh Linh lão tổ cũng sẽ trong nháy mắt tăng vọt, hoàn toàn vượt qua mình chủ tiền nhiệm trước đó.

Bất quá hấn chịu thua, không biết vì sao lại ở nơi này. Sau khi kinh ngạc qua đi mọi người lại nhao nhao cảm thấy đây là chuyện đương nhiên. Bao gồm cả đám yêu thú Ma Tượng Uyên, sau khi tận mắt nhìn thấy hư không lao tù này thêm thần dị của thông đạo đỏ thẫm đã hút bọn họ tới, mục tiêu đầu tiên trong đáy lòng những yêu thú khát máu này, đều là muốn trở lại Ma Tượng Uyên đã sụp đổ thành phế tích.

Không thể không nói, lực cảm ứng của yêu thú đối với nguy cơ, so với tu sĩ nhân loại càng thêm đề phòng.

Theo lý thuyết, trên đảo Đại mạc tuy có trăm vạn tu sĩ, nhưng nếu song phương thật sự chém giết, thắng bại vẫn là không

biết chừng. Bất quá Ma Tượng Uyên chủ sau khi nghe được những âm thanh kinh khủng kia, lập tức lựa chọn chịu thua.

Đáng tiếc, Minh Linh lão tổ căn bản không quan tâm tu sĩ hoặc yêu thú trong hư không lao tù này có hành động gì, sau khi sáu vị Thái Thượng trưởng lão Hợp Đạo cảnh tự bạo, một bước máu chốt nhất đã hoàn thành.

Ầm

Vạn dặm hư không hàng rào, sớm đã bị kỳ phiên như màn trời đen kịt bao phủ. Ngay khi Ma Tượng Uyên Chủ vừa nói xong, toàn bộ hư không tù lao, đột nhiên chuyển động.

Oanh oanh oanh oanh!

Tiếng nổ vang lên liên miên không dứt, từ bên ngoài bức tường đen kịt truyền đến, từng luồng cảm giác rung động cũng theo sát xuất hiện. Không cách nào nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài bức tường kia, nhưng bất luận là yêu thú hay tu sĩ nhân loại, đều có thể cảm giác được, toàn bộ hư không giam cầm trong phạm vi trăm vạn dặm đều chuyển động, giống như là đang bay lên.

Dù sao diện tích trăm vạn dặm, to lớn vô cùng, giữa va chạm với hư không hoàn hảo không tổn hao gì sinh ra tiếng nổ mạnh, sau khi truyền vào trong lao tù đã biến thành tiếng nổ như sấm sét, trong tiếng nổ vang, muôn chấn vỡ màng tai trăm vạn tu sĩ Yêu thú.

Ngoại giới, hư không lao tù trăm vạn dặm kia hóa thành một đoàn hắc quang, lấy tốc độ khủng bố hướng lên trên thương khung đó mà đi. Đồng thời, cùng một hướng hoàn toàn tương phản với đại mạc đảo, nơi đó là địa bàn thế lực Tà Nguyệt phủ, cũng có một đoàn hắc quang, vỗ về phía thương khung.

Toàn bộ Loạn Ma hải vực, bị động tĩnh to lớn đột nhiên xuất hiện này quấy lên hoàn toàn sôi trào, mặc dù trong hai tòa hư không lao tù kia đều có trăm vạn yêu thú cùng trăm vạn tu sĩ, có thể nói hầu như không sai biệt lắm đem Loạn Ma hải vực cường đại tu sĩ cùng Yêu thú nhốt lại bên trong, nhưng dù sao cũng là một mảnh hải vực rộng lớn không gì sánh được, vẫn còn có rất nhiều tu sĩ Yêu thú còn sót lại.

Nhưng lúc này, không có thể lực yêu thú hoặc tu sĩ nhân loại nào dám thò đầu ra, không dám có động tác gì, chỉ có thể trở mắt nhìn hai luồng hắc quang kinh khủng kia, hướng lên trên thương khung.

Đại dương vô tận, ngoại trừ Tịch Diệt Hải Vực kia, năm đại hải vực khác, cơ hồ giống như đúc cảnh tượng, đã xảy ra.

Râm râm...

Nếu có sinh linh ánh mắt có thể bao trùm toàn bộ đại dương mệnh môn, liền có thể nhìn thấy, trên mặt biển rộng lớn vô cùng, có hơn hai mươi đoàn hắc quang khủng bố, âm âm thoát ly mặt biển, đi về phía thương khung, ven đường đi qua, như thiên kiếp giáng lâm, Cửu Tiêu Thần Lô tàn phá bờ bãi, hỗn loạn không chịu nổi.

Toàn bộ đại dương bạo loạn vô tận, đều bị bạo loạn đột ngột xuất hiện này kéo vào.

Một ít tu sĩ hoặc yêu thú nhất gan, đã bị cảnh tượng khủng bố này làm cho hoảng sợ chỉ có thể co đầu rút cổ trong động phủ của mình, run lấy bầy, không dám nhìn nhiều hơn. Cho dù là những cường giả kia, sau khi cảm thấy đồng thời xuất hiện trên sáu đại hải vực, mặt mũi đều biến sắc, ý nghĩ sợ hãi không thể ngăn chặn xuất hiện trong đầu.

Ở trong đó, có không ít tu sĩ kiến thức uyên bác, đều tự lẩm bẩm: Hạo Kiếp, đây là một trường hạo kiếp.

Từ thời thượng cổ, đại dương vô tận đã từng phát sinh mấy lần đại chiến giữa tu sĩ nhân loại cùng thể lực yêu thú, không biết bao nhiêu sinh linh bị cuốn vào, núi thây biển máu, tạo ra sát nghiệt bao phủ toàn bộ đại dương vô tận. Đại chiến như vậy, đã hơn mười vạn năm chưa từng xuất hiện qua, nhưng là hiện tại., Khi hai mươi luồng hắc quang chấn động toàn bộ đại dương mệnh môn kia xuất hiện, ở trong đại dương mệnh môn này, bất luận là hải vực nào, tộc đàn nào cũng đều ngồi không yên, một loại cảm giác nguy cơ không cách nào tưởng tượng được hàng lâm trong lòng bọn họ.

Dự cảm này, quả thực giống như là sức mạnh của Vận Mệnh, mặc dù là bọn họ chạy thoát khỏi hải vực này, đều không thể

thoát khỏi, thậm chí thoát ly đại dương vô tận, cũng giống như muốn bị bao phủ.

Trên bầu trời, vạn trượng, có một khu vực tên là Ô Phong tầng. Bên trong là gió mạnh do vô số khí lưu hóa thành, như đao như lưỡi, đi vào lập tức bị vô số phong nhận cắt đứt, không phải tu sĩ Phản Hư cảnh thì không thể ở lại.

Lại vạn trượng nữa, lại là một khu vực nguy hiểm, tên là tầng cát mịn.

Bên trong là vô số mảnh vỡ sao băng trải qua nhiều năm mài giũa, ngưng tụ thành vô số cát mịn, dưới ảnh hưởng của lực lượng Hư Không từ cực mạnh, mỗi một hạt cát cát đều điên cuồng vận động trong đó, không phải hủy diệt không ngừng, bất luận sinh linh nào tiến vào trong đó, trong khoảnh khắc sẽ bị lực lượng cát mịn ma sát phá nát.

Thậm chí vì Cương sa vận động nhiều năm, đã sinh ra rất nhiều Lôi Hỏa Mai Sát, cho dù là tu sĩ Hợp Đạo cảnh, cũng không thể ở bên trong quá một canh giờ.

Đại dương vô tận, bầu trời, hai vạn trượng vốn là khu vực âm ỉ, đột nhiên, động tĩnh to lớn không thể tưởng tượng giáng lâm.

Oanh oanh oanh..

Hai mươi đoàn hắc quang, từ đại dương mệnh mông đến, phá vỡ hết thủy, nhập Thương Khung, vân khí ven đường đều chôn vùi. Cương phong phun trào khu vực, ngay cả ngăn cản một chút cũng không làm được, lập tức bị phá vỡ.

Khoảng cách vạn trượng chỉ là mười hơi thở mà thôi.

Xuy xuy xuy xuy...

Tiếng vang lạ, dị hướng khủng bố từ tầng cát xuất hiện đến nay, đã không biết bao nhiêu năm tháng chưa từng xuất hiện, vào lúc này liên vang lên.

Nếu có người ở đây, sẽ nhìn thấy, vô số cát đen kịt cuộn cuộn phun trào ma sát, Lôi Hỏa Tinh Sát trong khu vực rộng lớn này không ngừng sinh ra, đột nhiên có hai mươi đoàn hắc

quang, ngạnh sinh đẩy tất cả trở ngại ra, hàng lâm vào trong tầng cát mịn làm cho tu sĩ Hợp Đạo cảnh đều sợ hãi.

Không giống tầng cương phong kia, khu vực này, mỗi một hạt cát mịn ẩn chứa uy lực không thể tưởng tượng, chính là ném một tòa sơn nhạc cao lớn vào, cũng trong nháy mắt có thể xoắn nát.

Nhưng kinh khủng chính là, hai mươi đoàn hắc quang kia, sau khi chui vào tầng cát mịn, vô số cát mịn liền có sinh mệnh điên cuồng vọt tới, đem đoàn hắc quang phương viên chừng trăm vạn dặm kia lần nữa bao vây lại, hai mươi đoàn hắc quang, trong khoảnh khắc đã bị chôn vùi. So với bất kỳ lúc nào cũng phải ồn ào tiếng ma sát, cũng lúc này sinh ra.

Cương sa uy lực khủng bố, thêm vào lực lượng Lôi Hỏa Nhị Sát, sau khi ma sát, thanh âm đi ra cũng có uy năng không cách nào tưởng tượng. Cũng may trong khu vực khủng bố này không có sinh linh tồn tại, nếu không chỉ bằng vào sát âm vô cùng vô tận này, yên diệt hồn phách, đủ để lấy tính mạng của vô số sinh linh.

Vù vù...

Trong khu vực hai vạn trượng, đột nhiên lại sinh dị biến, từng âm tiết cổ lão yêu dị, không một vị trí thần bí nào nổi danh truyền ra, vang lên trong tầng cát lẫn tẩn này, nguyên thủy huyền ảo mênh mông..., có một loại khí tức tử vong bá đạo vô cùng vô tận, giống như âm thanh hỗn độn, tràn ngập khắp mọi góc ngách trong thiên địa.

Sau khi âm tiết cổ xưa vang lên, hai mươi đoàn hắc quang mặc cho cương sa ma sát, bỗng nhiên lúc này, tầng tầng hắc quang cũng bắt đầu phun trào lên, giống như hoa nổ, chậm rãi nở rộ, hiển hóa ra, một mặt cờ phiến đen kịt giống như màn trời, nở rộ ở khu vực rộng lớn này.

Một trăm lẻ tám cán Minh Thiết kỳ phiến mở ra, mỗi một mặt kỳ phiến, đều bá chiếm một mảnh hư không, cây cờ đen kịt như ma khí tuyệt thế, bá đạo vô cùng cắm vào chỗ sâu trong thương khung, hai mươi tòa hư không lao tù phạm trăm vạn dặm, dưới lực lượng huyền ảo trong minh minh ảnh hưởng, lại

chậm rãi dựa vào, giống như hoàn toàn dung hợp cùng một chỗ...

Có người càng không sợ buổi đôi mới gần đây hỏ thẹn, ta cũng cảm nhận được oán niệm của các huynh đệ. Trịnh trọng tuyên bố: lấp xong cái hố to này, ta sẽ bộc phát tha thứ cho đứa trẻ có thân thể san sát đất này của ta.

Hai mươi tòa lao tù hư không, một tòa phạm vi trăm vạn dặm, nếu dung hợp cùng một chỗ, trong chốc lát sẽ xuất hiện một tòa lao tù khủng bố phạm vi hai ngàn vạn dặm.

Từ khi thiên địa sinh ra đến nay, bất luận loại lao tù nào, chỉ sợ đều chưa từng xuất hiện qua phạm vi hai ngàn vạn dặm rộng lớn như vậy. Nếu là ở nơi khác, những tu sĩ nhân loại cùng yêu thú kia nghe được sẽ xuất hiện hư không lao tù như vậy, nhất định là cực kỳ hưng phấn, có loại cảm giác như nghe được chuyện trong đêm tối.

Nhưng hiện tại, bọn họ ở bên trong từng tòa hư không lao tù sắp dung hợp lại một chỗ, bất luận như thế nào bọn họ đều không cao hứng nổi. Cho dù là ai cũng có thể đoán ra, các thế lực siêu cấp nắm giữ sáu đại hải vực mệnh mông hao hết tâm cơ bắt bọn họ vào trong tù lao, rất khó có thể sẽ xuất hiện chuyện tốt.

Vù vù

Trong hai tòa lao tù hư không, đột nhiên một mảnh hỏa diễm đen sì từ chỗ sâu trong hư không mà đến, tràn ngập khí tức âm hàn bá đạo thiêu diệt hết thảy, hỏa diễm hắc trù này vừa xuất hiện, liền trấn áp những lôi hỏa trong tầng cát mịn kia xuống.

Cửu U Minh hỏa.

Yêu thú và tu sĩ nhân loại trong lao tù, kiến thức rộng rãi có rất nhiều người, liếc mắt liền nhìn ra ngọn lửa đen sì từ chỗ sâu trong hư không kia có lai lịch gì, nhưng bọn họ bị nhốt vào tù giam, ngoại trừ kinh hô một tiếng, cũng không làm được gì. Chỉ có thể trơ mắt nhìn những ngọn lửa khói đen quần quanh lên, bao trùm hai bức tường hư không lao tù lại.

Giống như là tín hiệu, sau khi phiến Cửu U Minh hỏa đầu tiên xuất hiện, trong tầng cát mịn, còn lại chín khu vực, mỗi khu vực còn lại có rất nhiều Cửu U Minh Hỏa tuôn ra, kết nối hai tòa hư không lao tù. Địa hỏa trong thiên địa này, có thể đánh đồng cùng Cửu U Minh hỏa, chỉ có Thái Dương Chi Hỏa bên

trong Thái Dương Tinh Thần. Hiển nhiên, nơi này không có tu sĩ hoặc yêu thú có thể đưa tới Thái Dương Chi Hỏa.

Không thể đợi thêm nữa, động thủ đi.

giam trong hư không Xích Huyết minh, bên ngoài đại mạc đảo, vị Ma Tượng Uyên Chủ kia, sau khi nhìn thấy lượng lớn Cửu U Minh Hỏa, trái tim không lồ trong cơ thể điên cuồng nhảy lên, một loại cảm giác nguy cơ mãnh liệt không cách nào nói rõ hàng lâm.

Khuôn mặt vốn hung sát, chỉ một thoáng đã trở nên sát khí tùy ý, một khắc cũng không kìm nén được, há miệng quát một tiếng về phía đảo hoang lớn.

Rầm rầm...

Trên không trung đại mạc đảo, sau một khắc, động tĩnh cực lớn sinh ra, lại có ít nhất mười mấy người xuất thủ, thiên địa dị tượng vô cùng kinh khủng, từng người hiện ra, tiếp theo quét qua một phương hư không, đánh về phía một tòa thành trì màu đỏ tươi.

Ra tay, mục tiêu tự nhiên chỉ có một, chính là bắt bọn họ vào trong ngục giam này tân nhiệm minh chủ, Minh Linh lão tổ.

Tại hải vực phía dưới hai vạn trượng, Ma Tượng Uyên Chủ phát hiện lần này Âm mưu chỉ là một mình Minh Linh lão tổ làm ra, thời điểm cùng các tu sĩ nhân loại Hợp Đạo cảnh khác không quan hệ, liền âm thầm truyền âm, muốn cùng bọn họ hợp mưu đối phó Minh Linh lão tổ ra tay. Cho nên mới có Ma Tượng Uyên Chủ hét lớn. Người ra tay đầu tiên, lại không phải chính mình Ma Tượng. Mà là mười mấy vị cường giả Hợp Đạo cảnh khác gần hơn.

Mỗi một tu sĩ nhập đạo, đều vận dụng pháp tắc đại đạo mà mình lĩnh ngộ thuần thực, ngưng tụ dị tượng thiên địa, vừa ra tay đã thấy cảnh tượng long trời lở đất kinh khủng.

Ầm

Một màn kinh khủng nhất, không có chút bất ngờ nào, chỉ có thể là trong lao tù này trừ tồn tại cường đại nhất Minh Linh lão tổ.

Bá chủ Ma Tượng yên đáy biển, người khổng chế thể lực yêu thú siêu cấp, Ma Tượng Uyên chủ hợp đạo hậu kỳ.

Tiếng quát vang vọng hư không còn chưa hoàn toàn rơi xuống, thân thể Ma Tượng Uyên Chủ đã xuất hiện trên không đảo Đại Mạc, trong nháy mắt từ thân người hóa ra bản thể.

Trong tiếng nổ, tất cả tu sĩ cùng yêu thú liền nhìn thấy, ở trên không trung, một con ma tượng to lớn cao chừng ngàn trượng. Hắc khí quanh thân phun trào, lại hóa ra một không gian giống như thế giới hồng hoang viễn cổ, bên trong vô số ma tượng điên cuồng rít gào, móng voi nâng lên, giống như muốn giẫm toàn bộ thiên địa dưới chân.

Viễn cổ ma thú Đạp Thiên Ma Tượng

Ma Tượng Uyên Chủ không ra tay thì thôi, vừa ra tay đã là thủ đoạn mạnh nhất, trực tiếp hóa thành dị tượng huyết mạch. Dây voi to lớn vô cùng lúc này nâng lên, mang theo uy thế vô tận, mặc dù không bằng Viễn Cổ Ma Thú Đạp Thiên Ma Tượng, nhưng nếu thật sự đạp xuống, toàn bộ đại mạc đảo đều không chịu nổi, trong khoảnh khắc sẽ sụp đổ, chìm xuống đáy biển.

Hơn mười vị cường giả Hợp Đạo cảnh, cộng thêm một thể lực yêu thú siêu cấp khổng chế, hợp lực ra tay vây giết, chính là Hợp Đạo đỉnh phong cường giả, ngoại trừ tránh né ra cũng chỉ sợ sẽ không có lựa chọn nào khác.

Minh Linh lão tổ mặc dù là minh chủ Xích Huyết Minh tân nhiệm, cũng thật là hợp đạo hậu kỳ, chấp chương một tòa ma khí trọng thành. Nhưng cũng không có khả năng ngành kháng công kích như vậy.

Ngay lúc tất cả tu sĩ nhân loại cùng yêu thú đã mở linh trí đều cho rằng lão tổ Minh Linh sẽ lựa chọn tránh né, hoặc là trực tiếp bị trọng thương, Minh Linh lão tổ vẫn luôn luôn bình tĩnh đứng ở đầu tường kia, lại giống như hoàn toàn không thèm để ý đến công kích khủng bố đủ để chém giết hắn ngay tại chỗ.

Ngón tay nhẹ nhàng búng tro bụi căn bản không tồn tại trên pháp bào xích huyết, há miệng phun nhẹ: Đường Tí làm xe.

Bốn chữ nhẹ nhàng, lại vang vọng trong lòng mỗi người như sấm sét giữa trời quang.

Ầm

Đột nhiên bên ngoài hàng rào, sâu trong hư không, từng cán Minh Thiết Chiến Kỳ kia, trong đó một mặt, trong cờ phiên đen kịt như màn trời, một đạo hắc quang quét ra như không gian. Hoàn toàn không nhìn thấy thời gian cùng không gian, mới vừa ra khỏi kỳ phiên, lại xuất hiện, đã đến bên trong tù. Như kỳ phiên bao vây hư không, đạo hắc quang này uốn lượn lưu chuyển, bao phủ Minh Linh lão tổ và Xích Huyết thành dưới thân hắn vào trong đó.

Giống như đã tính toán qua, sau khi hắc quang hoàn toàn bao trùm, đám người Ma Tượng Uyên Chủ cũng công kích tới.

Oanh oanh oanh..

Tiếng nổ vang liên tục, nhưng cảnh tượng xuất hiện cũng không phải là bất kỳ loại nào trong dự đoán.

Hơn mười bóng người, phảng phất như bị một cỗ lực lượng khổng lồ không cách nào phản kháng đánh trúng, hết thảy hóa thành lưu quang, bay ra ngoài.

Bộp bộp bộp...

Tiếng kinh ngạc vang lên làm cho người ta kinh ngạc, trên hàng rào hư không cũng rần rộ vô cùng kia, mười mấy bóng người đồng thời đụng vào. Như một tờ giấy trắng dán lên, khảm vào trong đó, động tác hoàn toàn nhất trí, trong cơ thể mười mấy người đều truyền đến âm thanh xương cốt vỡ nát làm cho người ta răng chũa, xương cốt toàn thân đều vỡ nát.

Mà Ma Tượng Uyên Chủ, đã được hưởng thụ đãi ngộ đặc biệt, sau khi kêu lên một tiếng thê lương thảm thiết, thân thể lớn ngàn trượng của nó đồng dạng bay ngược ra ngoài, chỉ là một đôi ngà voi ẩn chứa lực lượng huyết mạch kia, dưới lực phản chấn, hoàn toàn hóa thành tro bụi, tiêu tán hư vô.

Thất bại rồi...

Một màn này, quả thực làm cho đáy lòng tất cả tu sĩ có ý nghĩ phản kháng, kể cả cặp ngà voi kia cùng một chỗ, nát tan.

Cảnh tượng rất tương tự, sau khi hai mươi tòa lao tù trong hư không này hàng lâm tại tầng cát mịn này, trong thời gian khác

nhau, đều xuất hiện qua. Bất quá kết quả cuối cùng, cũng đều giống nhau, cho dù người khổng chế cường đại hơn, hậu quả xuất thủ cũng không khác biệt quá lớn với Ma Tượng Uyên Chủ.

Hắc quang tản ra, hiển lộ ra thân ảnh Minh Linh lão tổ bên trong, ngay cả hứng thú đảo qua hơn mười bóng người đáng thương kia cũng không có. Ánh mắt của hắn, trực tiếp nhìn về phía hàng rào bên ngoài, đang dung luyện hai tòa hư không tù binh này cùng một chỗ Cửu U Minh hỏa.

Nói xong...

Âm thanh thì ào vang lên, vô cùng nóng bỏng hưng phấn cũng xuất hiện trong mắt hắn.

Oanh oanh oanh oanh!

Chấn động to lớn, đồng thời xuất hiện trong hai mươi tòa lao tù hư không, một loại khí tức mệnh mông rộng lớn cũng đồng thời hàng lâm, trong lúc hoảng hốt, ngàn vạn sinh linh này, bất luận là đáy lòng nhân loại tu sĩ hay là Yêu thú, đều sinh ra một loại cảm giác thiên địa đang bị tái tạo.

Một hơi sau, ngàn vạn sinh linh cùng tỉnh dậy.

Mở hai mắt ra, lập tức phát hiện, từng mảnh hư không bích lũy cứng rắn không gì sánh được kia, toàn bộ... biến mất.

Nguyệt phiêu cảm ơn ngũ hổ thần thông ủng hộ, thanh minh một chút: Ngày mai bắt đầu bùng nổ tiểu lâu, tuy rằng không cho lực lượng lâu như vậy, cũng nên bùng nổ một chút. Chờ mong các huynh đệ của ta đi.

Sa...

Sa sa...

Bên ngoài hàng rào hư không xa xôi, từng đợt tiếng vang thật lớn xuyên thấu vào, vang vọng trong tai tất cả yêu thú cùng tu sĩ nhân loại. Những động tĩnh này đều là vì vô cùng vô tận cương sa cùng lôi hỏa oanh kích hư không lao tù mà xuất hiện, Bàn Nhiên Hạo to lớn, cực kỳ đồ sộ.

Bất quá hiển nhiên, lúc này không có người nào cố sức nhìn ra cảnh tượng bên ngoài hàng rào hư không kia.

Toàn bộ nhân loại tu sĩ cùng yêu thú, đều bị một mảnh đại dương mênh mông xuất hiện trước mắt làm sợ ngây người.

rộng lớn mênh mông khổng lồ vô biên vô hạn, rộng lớn vô biên.

Một đám ý niệm trong lòng bọn họ bộc phát ra, trước mắt bọn họ là một vùng đại dương mênh mông vô tận, nước biển xanh thăm bốc lên thành sóng, ở trong đó, có hai mươi hòn đảo cực lớn, như hai mươi khối lục địa, lẳng lẳng nằm ở nơi đó.

Trong vô hình, trong không gian to lớn trước nay chưa từng có này, tu sĩ nhân loại cảnh giới cao hơn một chút hoặc yêu thú đều cảm ứng được từng cỗ khí thể kinh khủng từ các phương hướng truyền đến, còn có các loại thiên địa dị tượng trên không trung hiển hiện ra.

Đó là dị tượng tự động hiện ra trong cơ thể các cường giả Hợp Đạo cảnh, chỉ cần là ở nhân gian này, bất luận nơi nào, cường giả Hợp Đạo cảnh đều không thể không chú ý, thế nhưng sau khi đại dương mênh mông to lớn này xuất hiện, trên tất cả dị tượng của cường giả Hợp Đạo cảnh đều bao phủ một tầng bóng dáng.

Vù vù vù

Hai ngàn vạn dặm hư không lao tù âm âm chiếm lấy khu vực lớn nhỏ tương tự trong tầng cát lao này, bên ngoài tòa lao tù

khủng bố không cách nào tưởng tượng này, trọn vẹn một trăm lẻ tám cây minh thiết chiến kỳ, cắm vào hư không trên bầu trời, nâng tòa lao tù này ở trong đó.

Linh lão nhi không thấy nữa.

Khu vực đảo Đại mặc, tu sĩ cùng yêu thú bị cảnh tượng trước mắt kinh ngạc đến ngây người, đột nhiên một người tỉnh lại, theo bản năng nhìn về phía toà thành trì màu đỏ tươi trên không trung.

Thanh âm kinh hô giống như trong miệng hấn phun ra, trong hai ngàn vạn dặm lao tù, hai mươi khu vực, đồng thời vang lên.

Hai mươi người khổng chế, bắt lấy hai mươi người khổng chế ngàn vạn tu sĩ và yêu thú của bọn họ vào trong lao tù này, vậy mà đồng thời biến mất, không có một câu nào lưu lại, không hiểu sao biến mất trong tòa lao tù to lớn trong hư không trước nay chưa từng có.

Kinh hoảng lập tức bắt đầu xuất hiện ở trong ngục giam, trong mắt mỗi một vị tu sĩ nhân loại, sau khi trải qua liên tiếp biến hóa làm cho bọn họ hoàn toàn không cách nào tưởng tượng. Bọn họ đã không có bao nhiêu lòng tin đối với chiến lược của mình, nhất là những cường giả Hợp Đạo cảnh ra tay lại bị phản chấn trọng thương, càng như thế.

Minh Linh lão tổ bọn họ khổng chế cùng bọn họ còn ở cùng một chỗ, còn có thể ở đáy lòng an ủi một hai, nhưng bọn họ vừa biến mất. Ngàn vạn tu sĩ cùng yêu thú này đều cho là muốn động thủ, mặc dù cho tới bây giờ bọn họ vẫn không rõ, rốt cuộc có mưu đồ gì.

Àm

Không để cho bọn họ kinh hoảng quá lâu, đột nhiên một tiếng sấm nổ vang, để mỗi một người một đầu yêu thú đều không tự chủ được hướng ánh mắt về phía không trung.

Chỗ đó, đột nhiên xuất hiện từng đạo khí tức huyết hồng vô cùng tráng kiện, từ sâu trong hư không thần bí vô cùng mà đến, tựa hồ trong minh minh có tồn tại một cỗ lực lượng,

những khí tức huyết hồng kia ngưng tụ ra, dây dưa dung hợp, chậm rãi biến thành một đoàn...Huyết vân.

Trên không trung, Huyết Vân, phạm vi mới bắt đầu trăm trượng.

Bộp bộp bộp...

Như có trống trận, đáy lòng mỗi người hoặc một con yêu thú đều vang lên tiếng ầm ầm.

Động tĩnh chân thực là, đoàn huyết vân kia chậm rãi ngưng tụ thành, tựa như có sinh mệnh, bắt đầu điên cuồng bành trướng lên.

Sau mỗi một tiếng trống, đoàn mây máu kia liền bành trướng gấp đôi. Khí tức mới đầu từ trong mây máu kia tuôn ra, còn chưa hoàn toàn rơi xuống, khí tức càng thêm nồng đậm liền theo sát tới.

Huyết tinh nguyên thủy lạnh lẽo... Từng luồng khí tức tiêu điều, với tư thế vô cùng nồng đậm phát ra từ huyết vân điên cuồng bành trướng kia.

Vèo

Vèo vèo...

Nhanh, huỷ đi thứ quỷ quái kia.

Sau khi huyết vân xuất hiện, cảm giác nguy cơ nồng đậm hơn bất cứ lúc nào rơi vào trong lòng mọi người, ngàn vạn sinh linh, tu sĩ nhân loại cùng yêu thú, nhất thời nhin không được, từng đạo quang mang sáng lên, muốn kích động bay đến chỗ huyết vân kia, phá hủy nó.

Bành

Lại là một tiếng trống, lúc rơi xuống, mấy vạn độn quang trên bầu trời đột nhiên dâng lên kia, đồng thời ảm đạm xuống, tiếp theo giống như bị sét đánh chim chóc giống như, rì rào rơi xuống.

Cảnh tượng này xuất hiện, lại làm cho đáy lòng ngàn vạn tù phạm ở trong lao tù dâng lên cảm giác tuyệt vọng vô lực, bọn

họ đều cảm giác mình biến thành cá nằm trên thớt gỗ trong chậu, mặc cho tồn tại thần bí kia nhào nặn bóp thít.

Hư không lao tù này, bất luận kẻ nào hoặc yêu thú đều không thể chạy thoát, chỉ có thể bị vây ở bên trong, qua một hơi thở, đáy lòng bọn họ sẽ sinh ra vô số ý nghĩ điên cuồng, trong mắt thần âm càng thêm tuyệt vọng, tu sĩ nhân loại cùng các yêu thú ở các đại hải vực tung hoành bá đạo, chưa bao giờ trải qua loại tuyệt vọng này.

Không biết kết cục, trở thành tù nhân, lại không biết phía sau sẽ xuất hiện cảnh tượng gì, cũng không biết kết quả cuối cùng của mình là gì. Vẫn lạc hoặc là...

Bộp bộp bộp

Từ trăm triệu bành trưởng đến hai ngàn vạn dặm, bao trùm toàn bộ hư không lao tù, thời gian hao tổn bất quá là mười mấy hơi thở mà thôi.

Ầm

Thành công rồi, trong ánh mắt ngàn vạn tù nhân điên cuồng, đoàn mây máu kia rốt cuộc bành trưởng đến tình trạng bao trùm toàn bộ hư không lao tù. Ngẩng đầu lên, trong mắt nhìn thấy, ngoại trừ màu đỏ máu, không còn gì sắc mặt nữa.

Vù vù

Cùng với Huyết Vân bành trưởng đến cực hạn đồng thời xuất hiện cảnh tượng, ngay tại đoàn Huyết Vân to lớn hai ngàn vạn dặm kia, một con mắt dọc đỏ thẫm chừng trăm vạn dặm trống rỗng xuất hiện, không có chút dấu hiệu nào, đột ngột xuất hiện ở bên trong Hư Không lao tù này.

Vù vù

Áp lực yên tĩnh.

Trong chốc lát, tại bên trong lao tù trên không trung, một tia thanh âm cũng không thấy, mặc dù có ngàn vạn sinh linh ở trong đó, nhưng ngay cả một thanh âm cũng không có, giống như toàn bộ thiên địa trong nháy mắt ngưng kết lại.

Không biết qua bao lâu, tại một khu vực nào đó, một thế lực siêu cấp, một hòn đảo nào đó, trong đám người, một tu sĩ chỉ có Kết Đan sơ kỳ.

Phù...

Chẳng biết lúc nào đã nhắm hai mắt lại, đột nhiên mở ra, tiếng thở dốc vô cùng nặng nề từ trong miệng phát ra, đôi mắt kia, đã biến thành đám mây bao trùm lòng giam trên không trung, nồng đậm đến một tia tạp – cũng không...Huyết Hồng.

Xoẹt xoẹt

Không hề có dấu hiệu báo trước, một thanh phi kiếm lóe ra quang mang Chân Nguyên từ phần bụng một tu sĩ bên cạnh hấn xuyên ra, huyết dịch tung tóe, hiển lộ ra một khuôn mặt điên cuồng vụn vụn.

Giết đi.

Phảng phất như một loại ôn dịch khủng bố, ở trong đám người, điên cuồng bắt đầu khuếch tán.

Từ tu sĩ Kết Đan cảnh giới thấp nhất bắt đầu, tiếp theo là Nguyên Anh, sau đó là Hóa Thần.... Lấy tốc độ khủng bố khuếch tán, một đôi mắt trong suốt nháy mắt bị màu đỏ tươi bao trùm, sát khí mãnh liệt từ giọt đầu tiên bắt đầu, trong khoảnh khắc liền biến thành biển cả mệnh mông, cuốn tất cả người nhiễm ôn dịch vào trong đó.

Một tòa đảo nhỏ bắt đầu, yêu thú trong đại dương mệnh mông bên ngoài, cũng không may mắn thoát khỏi.

Giết!

Giết!

Giết giết giết giết...

Hư không lao tù hai ngàn vạn dặm, lấy hai mươi hòn đảo kia làm giới hạn, bị chia làm hai mươi khối khu vực có thể tiếp xúc với nhau. Mặc dù ở giữa có ít nhất mấy vạn dặm, thậm chí là hơn mười vạn dặm hải vực cách nhau, nhưng ôn dịch này lan tràn, giống như hoàn toàn bỏ qua không gian cùng thời gian.

Sau khi tiếng sát tự đầu tiên tràn ngập ý niệm điên cuồng vang lên, tại hai mươi khu vực kia, từng tiếng sát tự kêu lên liên tiếp vang lên, giống như sát khí đầy trời, hội tụ thành biển cả mênh mông, trong nửa nén hương, đem ngàn vạn sinh linh trong hư không lao tù, toàn bộ cuốn vào.

Ngay trước đó không lâu, nhìn thấy huyết vân khủng bố kia xuất hiện, sau đó còn lo lắng kết cục của mình sẽ là đông đảo tu sĩ cùng yêu thú nhân loại như thế nào, lúc này đã không có ý nghĩ này, trong tâm thần bọn họ, chỉ tồn tại một ý niệm, đó chính là: giết chóc.

Giết chóc vô biên giết chết tất cả sinh linh còn sống trước mắt, không có bất cứ phản kháng nào, thậm chí là phản Hư cảnh cường đại Yêu thú hoặc là tu sĩ, đều trong nháy mắt mở mắt ra, bị màu đỏ tươi vô biên bao phủ, trong tâm thần chỉ còn lại một ý niệm trong đầu, giống như những người khác.

Ngoại lệ duy nhất, hoặc là nói, không có ngoại lệ điên cuồng trong nháy mắt.

Chỉ có một loại tu sĩ hoặc yêu thú, đó là cường giả Hợp Đạo cảnh.

Mỗi một người bọn họ đều bị bao bọc bên trong dị tượng Đại Đạo pháp tắc, hoặc lớn hoặc nhỏ, hoặc mạnh hoặc yếu. Nhưng tất cả bọn họ đều mất đi năng lực hành động, tự mình bị vây khốn tại chỗ, trừ hết sức căng tràn dị tượng pháp tắc của mình ra, cũng không làm gì được, chỉ có thể trơ mắt nhìn từ chỗ sâu trong hư không, từng tia khí tức màu đỏ tươi quý dị vô cùng, bắt đầu thấm vào trong lực lượng pháp tắc của bọn họ.

Không cách nào nhúc nhích.

Đến lúc này, bọn họ nào còn có một chút uy nghiêm khí độ của cường giả Hợp Đạo cảnh, một loại thần – sợ hãi xuất hiện trong mắt bọn họ. Từ lúc bắt đầu bước vào con đường tu sĩ, bọn họ đã nghĩ Hợp Đạo cảnh chính là tồn tại đỉnh tầng của nhân gian giới này, bất luận lúc nào, cũng không có khả năng làm cho bọn họ cảm thấy sợ hãi.

Đáng tiếc bọn họ đều sai rồi, sợ hãi khi để bọn họ phản ứng không kịp liền giáng lâm.

tốc độ nhanh chóng.

Ừng ục.

Chẳng biết lúc nào, từ trên cao, từng giọt nước mưa lớn bắt đầu rơi xuống. Nhan hoa của mỗi một giọt nước mưa, đều không có chút nào ngoài ý muốn...

Từ bên trong đám mây huyết hồng bao trùm toàn bộ hư không lao tù, từng giọt từng giọt rơi xuống, kéo dài thành từng mảng mưa màu đỏ tươi, cắt cắt phiến đại dương đảo kia thành không gian đủ mọi nơi, tu sĩ nhân loại vốn điên cuồng cùng từng đầu yêu thú, trong nháy mắt chạm đến mưa máu đỏ kia, càng ngưng trệ một lát, trong tâm thần dâng lên sát ý càng thêm nồng đậm, bao phủ một tia lý trí cuối cùng.

Xuy xuy.

Tiếng vang khiến tâm thần trên trăm vị cường giả Hợp Đạo cảnh kia rung động điên cuồng, xuất hiện quanh người bọn họ.

Từng đạo dị tượng pháp tắc kia, sau khi chạm đến nước mưa màu đỏ tươi khắp nơi, lại bắt đầu... tan rã.

Đến lượt các huynh đệ cầu vé phá vé đầu tiên rồi...

Có lẽ là...

Ma Tượng Uyên Chủ, người không chế thể lực yêu thú siêu cấp.

Hắn hóa thân thành thân thể nhân loại, trốn ở trong dị tượng pháp tắc giống như thế giới hồng hoang viễn cổ kia, gắt gao chống đỡ, không cho một tia khí tức màu đỏ tươi quý dị kia thấm vào.

Nó kế thừa lực lượng huyết mạch pháp tắc của Viễn Cổ Ma Thú Đạp Thiên Ma Tượng, ngưng tụ ra thiên địa dị tượng chặn lại những khí tức màu đỏ tươi làm cho tất cả tu sĩ cùng Yêu thú lâm vào điên cuồng sát niệm, mặc dù chỉ tạm thời chống đỡ, nhưng đối với nó, cũng là hy vọng cuối cùng, cứu mạng rơm rạ.

Đáng tiếc, một tia hy vọng cuối cùng này, trong khoảnh khắc sẽ phá diệt.

Xuy xuy xuy

Sau mấy hơi thở, dị tượng pháp tắc to lớn của nó đã biến mất hơn phân nửa.

Khí độ người không chế nó đã sớm bị ném lên chín tầng mây, nó không cách nào tưởng tượng, nó vất vả tinh luyện lực lượng huyết mạch pháp tắc trăm năm thậm chí ngàn năm, vậy mà sẽ bị giọt giọt mưa máu kia dễ dàng hòa tan.

Ừng ục.

Thanh âm rơi giọt mưa, mặc dù nó không muốn nghe thấy, nhưng không thể do nó. Những thanh âm kia như giòi trong xương, không ngừng chui vào trong tai nó. Mỗi một tiếng vang lên, liền đại biểu lực lượng pháp tắc nó vất vả tinh luyện ra bị hòa tan một ít.

Đây là một quá trình, kết quả tựa hồ đã định trước, kết cục cuối cùng của nó, giống như yêu thú và tu sĩ phía dưới đang điên cuồng chém giết nhau, bị sát niệm điên cuồng không hiểu

sao đến bao phủ, triệt để mất lý trí, trở thành một cỗ khôi lỗi chỉ biết giết chóc, xác chết không hồn.

Rốt cuộc ai là ai.

Ra đây, ra đây cho bản tọa.

Chịu đựng sự dày vò sau cùng, Ma Tượng Uyên Chủ bỗng nhiên ngẩng đầu lên, trong đôi mắt hung thần của ma thú kia, tất cả đều là sự điên cuồng không cam lòng cùng sự oán hận của đại dương mệnh mông.

Không chỉ có nó, còn có cường giả Hợp Đạo Cảnh khác đã đến bờ sụp đổ, tất cả đều có biểu hiện như vậy. Đến lúc này cho dù không cách nào tiếp nhận cũng không thể không tiếp nhận, tu vi Hợp Đạo cảnh không cách nào thay đổi vận mệnh của bọn họ, chỉ có thể trì hoãn một ít thời gian mà thôi.

Nhìn cảnh tượng phía dưới, trước kia, mặc dù nằm mơ cũng tuyệt đối không mơ được xuất hiện cảnh tượng sống sờ sờ trong mắt chúng nó, bọn nó cũng từ cường giả Hợp Đạo cảnh cao cao tại núi, biến thành tồn tại như con kiến hôi, tu vi đủ để kiêu ngạo nhưng một chút tác dụng cũng không có.

Chênh lệch không chỉ là cách biệt một trời một vực.

Trên thân hơn trăm vị Hợp Đạo cảnh cường giả đồng thời phát ra oán khí, lập tức liền thấy từng đạo hắc khí nồng đậm. Oán khí khói báo động, phóng lên tận trời, bên trong suy nghĩ lộ ra, không cam lòng oán hận sợ hãi..., giống như sắp xông vào trong đám mây máu nồng đậm không gì sánh được kia, khuấy động không ngớt, muốn đem tất cả tồn tại âm mưu sau lưng sử dụng bức ra.

Đây là suy nghĩ cuối cùng của bọn họ, có thể đùa bỡn ngàn vạn yêu thú và tu sĩ trong lòng bàn tay, sinh tử không thể do bản thân, có thể làm được tất cả chuyện này tuyệt đối không có khả năng là người không chế hai mươi vị kia. Bọn họ muốn nhìn một chút, rốt cuộc là tồn tại như thế nào, có thể làm được tất cả điều này.

Đáng tiếc, chỉ một nguyện vọng hèn mọn này, bọn họ cũng không có cách nào thỏa mãn.

Xuy xuy... xuy xuy...

Tốc độ dung hòa của lực lượng pháp tắc càng ngày càng nhanh, từng giọt mưa đỏ như máu kia quả thực như là liều mạng, không ngừng rơi xuống. Trong đám cuồng giả Hợp Đạo cảnh, rốt cuộc xuất hiện người thứ nhất không kiên trì được rồi.

Trên không một hòn đảo nào đó, một lão giả. Hợp Đạo sơ kỳ cảnh giới.

Trong tiếng vang xuy xuy, dị tượng pháp tắc bao phủ thân thể của hắn, đã thu nhỏ một tầng mỏng manh, mà trong cơ thể hắn cũng không còn thừa lực lượng pháp tắc nào nữa.

Không...

Tiếng kêu thê lương không cam lòng ra khỏi miệng, nhưng còn chưa kịp truyền đi, nửa đường đã đứt đoạn.

Lực lượng pháp tắc cuối cùng bao phủ thân thể hắn, rốt cuộc sau khi giọt nước mưa màu đỏ tươi rơi xuống, hoàn toàn phá toái. Tiếp đó thân thể của hắn hoàn toàn bại lộ trong giọt nước mưa.

Phù...

Cảnh tượng quen thuộc, thân thể lão giả kia đột nhiên uốn cong như con tôm lớn, giống như đang chịu đựng thống khổ to lớn gì đó, tiếng thở dốc vô cùng thô to cũng từ trong mũi miệng phát ra, một đôi mắt đầu tiên nhắm lại, tiếp theo lại lần nữa mở ra.

Giết!

Cuối cùng vẫn không thay đổi, trong Nê Hoàn cung trong đầu hắn, một nguyên thần thân thể ngồi ngay ngắn, thoáng chốc biến thành màu huyết hồng, tất cả tâm niệm đều bị che khuất, chỉ còn lại có một ý niệm mãnh liệt đến cực điểm, đó chính là:

Đã có vị trí thứ nhất, tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên phía sau liên tục kỳ tự nhiên.

Xuy xuy.

Giết!

Giết giết giết giết giết.

Hợp Đạo sơ kỳ Hợp Đạo trung kỳ... Hợp Đạo hậu kỳ theo vị cường giả có cấp bậc chứng không giả đầu tiên bị giết mất niệm, hơn trăm vị cường giả Hợp Đạo cảnh, rốt cuộc toàn bộ đều tiến vào giai đoạn sụp đổ.

Rống...

Khu vực đảo Đại mạc, một đại hán, bỗng nhiên ngẩng đầu lên phát ra một tiếng gào rú kinh thiên. Toàn bộ lực lượng pháp tắc trên người nó biến mất, thân thể của nó cũng bị một tia khí tức huyết hồng quý dị bao phủ, bại lộ trong một màn mưa màu đỏ tươi. Sát niệm bùng nổ đến mức nó căn bản không cách nào phản kháng, sinh ra ở trong nguyên thần của nó, sau đó điên cuồng tràn lên.

Trong chớp mắt tiếng gào thét rơi xuống, trong không trung, thân ảnh đại hán biến mất, thay vào đó là một con voi lớn khủng bố ước chừng ngàn trượng. Toàn thân lông đen, có sừng voi sắc bén tuyệt thế, móng voi trắng kiên không gì sánh được, còn có một đôi...con người màu đỏ tươi.

Thế lực yêu thú khổng lồ Ma Tượng Uyên chủ là người khổng lồ Ma Tượng Uyên Chủ.

Lý trí của nó cũng bị che mất, ngay lập tức bị giết cho niệm chiếm cứ tâm thần, không cách nào duy trì hóa thân nhân loại, lập tức hiện ra bản thể. kế thừa huyết mạch yêu thú Viễn Cổ Ma Tượng, Thâm Uyên Ma Tượng.

Oanh oanh oanh

Thân thể to lớn đạt tới ngàn trượng phá toái hư không, như thiên thạch đập xuống đại mạc đảo phía dưới.

Sau một tiếng nổ kinh khủng, đảo Đại mạc phương viên mấy trăm vạn dặm kia, sau một khắc xuất hiện một cái hố thật lớn. Trong hố kia, ngoại trừ một con ma tượng ngửa mặt lên trời gào rú điên cuồng, còn có một tảng máu thịt máu thịt, đó là tu sĩ ít nhất đang chém giết cùng một chỗ, ngay cả kêu thảm một tiếng cũng không kịp, liền bị Ma Tượng Uyên Chủ đập cho vỡ thành thịt vụn.

Bành

Trong hồ, con voi lớn ngàn trượng kia còn chưa đi ra, đột nhiên thấy một cái vòi voi trắng kiệu không gì sánh được rút ra, quét ngang trăm trượng, mấy chục tu sĩ ở xung quanh, trong nháy mắt liền bị quật chết, thân thể khô quắt huyết nhục bay tán loạn, cực kỳ thê thảm. Người không chế Hợp Đạo cảnh, một khi bắt đầu giết chóc, nếu không có lá cờ đối thủ tương đương, đối với tu sĩ khác mà nói, quả thực là tai nạn.

Cảnh tượng cơ hồ giống như đúc, ở bên ngoài hòn đảo Đại mạc, hai mươi khu vực đồng thời xuất hiện. Thế lực ngày trước lãnh, sau khi phát cuồng, lại bắt đầu tàn sát đám đệ tử thủ hạ của mình.

Bất kể là Hợp Đạo cảnh trong tu sĩ nhân loại, hay là Hợp Đạo cảnh trong thế lực yêu thú, đều mất đi lý trí, trong đôi con ngươi huyết hồng kia, ngoại trừ sát niệm điên cuồng, cũng không có thần thức nào khác tồn tại.

Tại hơn một trăm vị cường giả Hợp Đạo cảnh cũng mất đi lý trí, sau khi bị sát niệm bao phủ, tòa hư không lao tù rộng lớn trọn vẹn hai ngàn vạn dặm này, ngoại trừ thanh âm giết chóc, cũng không tồn tại động tĩnh gì khác nữa.

Một hơi một vạn tu sĩ, một vạn yêu thú, thân tử.

Hai tức hai năm vạn tu sĩ năm vạn yêu thú, thân tử vong.

Ba mươi vạn hơi thở...

Trong lao tù hư không, hai mươi khu vực, đang tiến hành giết chóc máu tanh làm cho thiên địa biến thành xộc xệch, cho dù người tâm như bàn thạch, nhìn thấy từng cảnh tượng phát sinh lúc này, cũng tuyệt đối sẽ không chịu nổi mà nôn mửa, thậm chí trực tiếp bị dọa đến phát điên.

Tiếng rống vang lên.

Một tiếng gào thét, một đám Yêu thú mất đi lý trí bỗng nhiên thoát ly khu vực mình đang ở, chớp mắt vượt qua chính giữa hải vực, tiến nhập một mảnh mùi máu tanh khác càng thêm nồng đậm, gia nhập hỗn chiến mới.

Dần dần, khu vực hai mươi chỗ kia tự mình giết chóc, bắt đầu hỗn hợp, từng tên tu sĩ, từng đầu yêu thú, căn bản không phân biệt được ta, chỉ biết giết chóc, nơi đó mùi giết chóc máu tanh càng thêm nồng đậm, bọn họ liền đi đâu, chỉ cần trước mắt bọn họ có sinh linh còn sống, mặc kệ là nhân loại tu sĩ hay là Yêu thú, hết thảy đều xông lên chém giết cùng một chỗ.

Thời gian trôi qua từng chút, trong huyết vân to lớn vô cùng kia, vẫn có từng giọt nước mưa màu đỏ tươi, không ngừng rơi xuống, liên miên thành màn mưa đỏ sộ.

Hư không không không ảm đạm, nhưng trong lao tù lại là sự tươi đẹp đến mức làm cho người ta mấy Dục nôn mửa.

Mặt biển mệnh mông vốn nên là màu xanh thẳm của đại dương, chẳng biết từ lúc nào đã thay đổi, nước mưa và máu huyết từ trong thi thể chảy ra trộn lẫn cùng một chỗ, đem mặt biển đại dương rộng lớn không gì sánh được kia, hầu như trong thời gian nửa nén hương, ô nhiễm thành huyết hồng. Ban đầu chỉ là huyết hồng mà thôi, sau đó theo từng cỗ thi thể sinh ra, nước biển huyết hồng bắt đầu chuyển biến sền sệt, giọt nước mưa kia rơi xuống, ngược lại còn có tác dụng pha lẫn.

Đại dương hóa thành biển máu mệnh mông.

Hai mươi hòn đảo, lúc đầu xuất hiện ở trong lao tù hư không, hầu như đều là địa mào hoang mạc, vô cùng bằng phẳng thê lương, vừa nhìn qua, chính là biên cảnh.

Nhưng hôm nay, từng bộ từng bộ thi thể, sau khi chết đi, bắt kể biến thành thịt vụn hay là phân thây, hoặc là trạng thái hoàn chỉnh, tất cả đều chất đọng lên, từng bộ từng bộ, lấy tốc độ khủng bố gia tăng.

Từng tòa Thi Sơn sinh ra, lại còn không ngừng tăng cao, tay chân cụt tay thịt máu thịt tạng phủ tạng.... trộn lẫn cùng một chỗ, bỗng dung tạo ra từng tòa Thi Sơn Ngũ Nhan Lục Trần, mỗi một tòa đều có hình dạng đặc biệt. Duy nhất giống nhau, chính là từ bên trong phát ra, nồng đậm đến mức tanh hôi không thể tưởng tượng.

Tu sĩ Ma đạo trải qua rất nhiều trận chiến tranh, đều tự nghĩ đã thấy qua cảnh tượng như Tu La Địa Ngục, nhưng nếu để bọn

họ thấy trước mắt là do bọn họ sáng tạo ra, huyết hải rộng lớn vô cùng kia, từng tòa Thi Sơn tiên diễm kia, bọn họ chỉ cảm thấy cảnh tượng trước kia nhìn thấy cực kỳ nhỏ bé.

Ngàn vạn sinh linh, bị sát niệm bao phủ, trong mưa máu, giết chóc thương sinh.

Huyết khí nồng đậm đến mắt thường có thể thấy được oán khí sát khí..... Ngàn đường vạn đạo, quần lấy một chỗ, chậm rãi tụ tập về phía hư không lao tù, ngay dưới huyết vân, hư ảnh một vật cực lớn, dưới những khí tức này tụ tập dung hợp, dần dần bắt đầu thành hình.

canh thứ hai là nói, đám tuổi thọ, không có xúc động đập vé sao, ta chấp tay cầu xin a, canh ba sau mười hai điểm a...

Hư không lao tù hai ngàn vạn dặm, bên ngoài hàng rào cứng rắn, kia cơ hồ là tiếng cát mịn vô cùng vô tận oanh kích hàng rào, đã hoàn toàn bị thanh âm chém giết bên trong đè xuống.

Hai mươi hòn đảo, đại dương rộng lớn liên miên, rậm rạp chẳng chịt bóng người dây dưa cùng một chỗ. Nhất là trong đại dương kia, những yêu thú kia chém giết, tiếng vang tụ tập cùng một chỗ, quả thực còn to lớn hơn Cửu Tiêu Lôi Âm, tràn ngập toàn bộ ngục giam.

Giết!

Giết!

Giết giết giết giết.

Trong lao tù, sau khi từng cỗ thi thể ra đời, ước chừng qua nửa canh giờ, lúc này đã không thấy được một vị tu sĩ Kết Đan cảnh, trong những yêu thú kia, cảnh giới đồng dạng đều biến thành thi thể. Bị hai mươi người khống chế, thi triển thủ đoạn bắt lấy tu sĩ nhân loại cùng yêu thú trong lồng giam, số lượng chừng ngàn vạn, phần lớn đều dừng lại ở cảnh giới Nguyên Anh này, ở cấp bậc Kết Đan bất quá chỉ là số lượng trăm vạn.

Sát niệm điên cuồng không gì sánh được ở đáy lòng mỗi một tu sĩ và mỗi một đầu yêu thú quay cuồng, hiển hóa ra là một đôi con người huyết hồng, ngay cả những cường giả Hợp Đạo cảnh cũng không thể tránh khỏi. Chỉ cần sinh linh trên thế gian này đều không tránh khỏi., Bất kể là tu sĩ nhân loại hay yêu thú cũng vậy, một khi chết biến thành thi thể, nhất định sẽ sinh ra thi khí tử khí oán khí.... Những khí tức tử vong này, nhất là ở trên chiến trường, càng là nồng đậm trước nay chưa từng có.

Trong núi thâm biên máu, từng đạo khí trụ mắt thường có thể thấy được dâng lên, ngưng tụ thành thô to không đồng nhất, dây dưa cùng một chỗ, toàn bộ tụ tập về phía không trung kia.

Âm

Cũng là một vật thần bí to lớn vô cùng, dưới khí tức này tụ tập dần dần ngưng tụ ra hư ảnh.

Một tòa pháp đàn.

Dần dần hiện ra vật to lớn trong hư không lao tù hai ngàn vạn dặm, nhìn hình dáng hư ảnh, đúng là một cái đàn lớn chừng ngàn trượng, cao mấy ngàn trượng, chọc vào thương khung, lại không phải là vật thật, mà là hư ảnh to lớn, từng đạo thi khí sát khí huyết khí kia ùa vào trong đó, làm hư ảnh kia trở nên ngưng thực.

Nhưng quá trình này lại cực kỳ chậm chạp. Hai mươi khu vực phía dưới, bất luận là trên hòn đảo hay là mặt biển mênh mông, đều đã chồng chất ít nhất trăm vạn thi thể, từng đạo khí tức tử vong mắt thường có thể thấy được, ngưng tụ thành từng cỗ khí trụ giống như phong bạo, tràn lên. Cảnh tượng kia đơn giản là làm cho người ta cảm thấy Cửu U địa ngục giống như.

Nhưng dù vậy, hư ảnh kia vẫn như cũ chỉ là một hình dáng không lồ, chậm rãi chuyển biến.

Bất quá cảnh tượng trong lao tù này, lại không có một ai đứng ngoài quan sát. Cho dù bên trong có hơn ngàn vạn tu sĩ nhân loại cùng yêu thú đáy biển, nhưng bọn họ sớm đã bị vô cùng vô tận sát niệm khổng lồ chế, ngoại trừ đem sinh linh trước mắt còn sống giết sạch này trong đầu, cũng không tồn tại cái khác.

Đại dương sáu biển rộng vô tận, một đám cường giả cường đại nhất. Từ trước đến nay đều là những thế lực siêu cấp. Mặc kệ là trận doanh tu sĩ nhân loại, hay là trận doanh yêu thú dưới đáy biển không lồ.

Từ thời thượng cổ đến nay, bởi vì thế lực yêu thú khổng lồ trong vô tận đại dương, tự nhiên cũng khiến cho tu sĩ nhân loại sinh sống trong đại dương vô tận cực kỳ cường đại. Nếu đại lục Trung Châu cùng đại dương vô tận phát sinh chiến tranh, chỉ sợ một phương thắng lợi chưa chắc sẽ là Trung Châu đại lục vẫn là trung châu trung tâm của nhân gian.

Đáng tiếc hiện tại, một đám cường giả cường đại nhất trong hai đại dương mênh mông lại đang điên cuồng tiêu hao. Qua một hồi, đều sẽ sinh ra ít nhất mười vạn thi thể, sinh ra sát khí

tử vong vô cùng vô tận, tràn vào trong cự đàn đang thành hình kia.

Tòa lao tù hư không này, đã biến thành một chiến trường phạm vi hai ngàn vạn dặm, trước nay chưa từng có thảm liệt khủng bố, như địa ngục, hơn một ngàn vạn tu sĩ nhân loại cùng yêu thú mất đi lý trí điên cuồng chém giết cùng một chỗ. Ngoại trừ giết hay là giết, hoàn toàn không để ý đến an nguy của mình.

Ở đây, ngay từ đầu đã không tồn tại trạng thái trọng thương này, ngoại trừ tử vong thì vẫn là tử vong.

Giết!

Một hòn đảo nào đó chợt quát lớn một tiếng, vang vọng phạm vi trăm vạn dặm.

Lại là một vị tu sĩ nhân loại, mặc chiến giáp, tay cầm một thanh đại kích, cũng không biết rốt cuộc hắn đã giết bao nhiêu người và yêu thú, chiến giáp cùng đại kích của hắn cũng đã nhuộm thành màu đỏ như máu, dính dính ghê tởm, từ trên người hắn càng tản mát ra một cỗ khí tức cực kỳ khủng bố quấy động hư không.

Đây là cường giả Hợp Đạo cảnh.

Tiếng hét lớn của hắn còn có mùi máu tanh cực kỳ nồng đậm trên người, lập tức dẫn tới một vị tồn tại huyết hải ngạt trời phụ cận hắn.

Trong tiếng gào thét kinh thiên, một con cá sấu to lớn khủng bố bỗng nhiên từ đằng xa xuất hiện, hai đuôi vỗ xuống, trong chốc lát đã vượt qua hư không xuất hiện sau lưng người kia.

Rắc rắc

Miệng cá sấu vô cùng kinh khủng mở ra, răng nhọn che trời, toàn thân đều quần quanh từng đạo cột khí màu đỏ tươi ngưng tụ thành thực chất, khí tức đáng sợ, quấy nhiễu hư không, sẽ không kém cõi chút nào với vị tu sĩ Hợp Đạo cảnh cầm trong tay đại kích kia.

Con yêu thú Hợp Đạo cảnh này mở miệng cá sấu cắn xuống, bao phủ vùng hư không kia hoàn toàn bên trong, bao gồm cả vị tu sĩ nhân loại Hợp Đạo cảnh kia, nhìn động tác của nó, tựa

hồ muốn xé rách hoàn toàn vùng hư không kia, tính cả người kia cùng một chỗ nuốt vào trong bụng.

Không có chút ý niệm giao lưu nào trong đầu, chỉ có khí tức khủng bố như giết chóc thương sinh quần lấy một chỗ, nghênh đón cái miệng cá sấu xé rách hư không kia chính là đại kích khủng bố của vị cường giả Hợp Đạo cảnh kia.

Chuôi đại kích này, vốn chỉ là một kiện bán bộ ma khí, nhưng bị người này cầm lấy chém giết đại lượng tu sĩ nhân loại cùng yêu thú, thu nạp đại lượng sát khí trên chiến trường, lại đã có dấu hiệu hướng ma khí chân chính chuyên biến.

Va chạm, ở trong quyết đấu không có linh trí chỉ biết giết chóc, muốn ra kết quả cũng bất quá chỉ là một thuận. Cho dù hai bên chém giết cùng một chỗ, đều là tồn tại Hợp Đạo cảnh ngày xưa cao cao tại thượng.

Một tiếng vang thật lớn, máu thịt đầy trời nổ tung, đại kích lóe ra huyết quang kia quả thực như là một con Huyết Mãng khủng bố không gì sánh được, chui vào trong cái miệng rộng của con cá sấu khổng lồ kia, sau đó từ phần đuôi chui ra.

Vù vù

Con yêu thú Hợp Đạo cảnh đầu tiên vẫn lạc, trong máu thịt đầy trời, hư ảnh một con cá sấu lớn hiển hiện ra. Lại là hồn phách của con Ngạc Yêu Hợp Đạo cảnh kia, run rẩy một chút, sợi thú hồn này liền hóa thành một đạo lưu quang, nhảy vào trong đàn lớn trên không trung kia.

Được pháp đàn thú hồn, cũng run lên một chút, sau đó liền thấy hư ảnh hình dáng càng thêm ngưng thực, thậm chí hiển hiện ra một sợi hoa văn huyết hồng mơ hồ.

Nhân loại tu sĩ chém giết con cá sấu lớn kia, lúc thú hồn dung nhập vào trong pháp đàn, thân thể quỷ dị ngưng trệ một lát. Lúc tỉnh lại, trong đôi mắt đỏ như máu của hắn, lại xuất hiện một tia hưng phấn không nên có.

Giết!

Dường như có được lợi ngọt gì đó, vị tu sĩ nhân loại Hợp Đạo cảnh này, hoàn toàn hưng phấn chưa từng có, đại kích trong

tay càng phóng ra huyết quang cực kỳ kịch liệt, lập tức đi về phía một vị Hợp Đạo cảnh khác ở phụ cận.

Không chỉ có hấn, những tu sĩ nhân loại cùng yêu thú khác trong lao tù trong hư không, trong nháy mắt trở nên càng thêm điên cuồng, liều lĩnh chém giết cùng tồn tại chung quanh.

Bộp bộp bộp...

Trong khu vực rộng lớn hai ngàn vạn dặm, có đại lượng tu sĩ cùng Yêu thú, tựa như không chịu nổi sát niệm điên cuồng phun trào trong cơ thể, vậy mà tự bạo thân thể mình, máu thịt đầy trời bay lá tả, từng hư ảnh Hắc Yên, hóa thành lưu quang, nhảy vào trong pháp đàn trên không trung kia.

Ông ông ông...

Tòa pháp đàn khổng lồ cao ngàn trượng kia, từ hình dáng hư ảnh chuyển biến ngưng thực đột nhiên nhanh hơn, trong lao tù, trừ từng luồng từng luồng khí tức tử vong hoàn toàn không đếm được kia tuôn về phía pháp đàn bên ngoài, còn có vô số đạo hắc ty bóng dáng, cũng bị pháp đàn hút, giống như chính những bóng đen giống như hồn phách kia, đẩy nhanh sự chuyển biến của pháp đàn.

Một trăm lẻ tám thanh Minh Thiết Chiến Kỳ, hai ngàn vạn sinh linh chém giết trong Huyết Vân Huyết Vũ.

Tòa lao tù hư không trước nay chưa từng có này đã tự thành một phương thiên địa, mà chúa tể của vùng thiên địa này, chính là tòa đang chậm rãi thành hình...

Một hơi hai tức ba hơi...

Hơn một ngàn vạn tu sĩ nhân loại cùng yêu thú, lấy tốc độ khổng lồ tốc độ giảm mạnh, thanh âm hò sát rung động thiên địa kia cũng nhanh chóng yếu bớt, thậm chí có loại âm thanh như áp chế không nổi cương sa ngoài hàng rào kia oanh kích.

Nguyên Anh cảnh là số lượng lớn nhất rồi, tu sĩ nhân loại cùng yêu thú đáy biển, tồn tại đến Nguyên Anh cảnh đã bắt đầu tuyệt diệt.

Àm

Một tòa tế đàn to lớn đã thành hình, phương viên mấy ngàn trượng, nâng lên hư ảnh pháp đàn kia. Đàn tế không phù không chữ không văn, toàn thân huyết hồng, bên trong tản mát ra huyết khí quả thực đủ để bao phủ một thế giới.

Ầm

Lại một tiếng vang thật lớn, thiên địa rung động, nửa người dưới của pháp đàn to lớn kia, rớt cuộc trong lúc rung động đã thành hình. Vô cùng quý dị chính là, pháp đàn lại giống như tế đàn kia, không phù không chữ không văn, toàn thân màu đỏ máu, xem ra chính là huyết nhục vô cùng tinh hoa đúc thành.

Trên Nguyên Anh, chính là Hóa Thần phản hư, hai đại cảnh giới này, số lượng tu sĩ nhân loại cùng yêu thú đáy biển không bằng Nguyên Anh cảnh. Hầu như ngay tại thời điểm nửa người dưới của pháp đàn thành hình, tu sĩ hai đại cảnh giới này cùng yêu thú tuyệt.

Ầm

Thiên địa lại động, chúa tể thế giới máu tanh này, một bộ phận cuối cùng của pháp đàn kinh thiên, nửa người trên cũng thành hình. Vẫn là nguyên thủy mộc mạc như vậy, không phù không văn, toàn thân huyết hồng, tuy rằng không có một tia phù văn huyền ảo ở phía trên, nhưng khí tức nó phát ra lại bá đạo đến cực điểm, bản nguyên của thế giới máu tanh này, chính là nó.

Chúa Tể duy nhất cũng là nó.

Trong giây lát, hư không lao tù trong hai ngàn vạn dặm này, liền chỉ còn lại hơn một trăm đạo khí tức. Bọn họ đều là tồn tại cùng một loại, cường giả Hợp Đạo cảnh.

Bộp bộp bộp...

Một chút này cũng không có ngừng lại, tiếng vang rung động thiên địa liên tiếp vang lên, hơn một trăm vị cường giả Hợp Đạo cảnh muốn chém giết cùng một chỗ kia, sát niệm điên cuồng trong con người huyết hồng không giảm bớt chút nào, ngược lại trong nháy mắt nồng đậm gấp mấy lần, ngay cả bọn họ cũng không cách nào tiếp nhận được, thân thể ần chứa lạc ần đại đạo pháp tắc liền ngay lập tức... Tự bạo.

Hơn một trăm hư ảnh hắc sí cuối cùng, từ trong huyết nhục đầy trời dâng lên, lưu quang dâng lên, tràn vào trong pháp đàn đã thành hình kia.

Hư không lao tù, sau khi một trăm vị cường giả Hợp Đạo cảnh cuối cùng vẫn lạc, lâm vào trong yên tĩnh vô cùng quỷ dị.

Cảm tạ chương thưởng của Nghịch Loạn Thiên nữ huynh đệ... Khụ khụ... Thật ra là canh ba hôm qua, hôm nay lại ở phía sau.....

Một phương thiên địa, phạm vi hai ngàn vạn dặm.

Một tòa pháp đàn màu đỏ tươi, giống như hoàn toàn do huyết nhục tinh hoa đúc, một tia tạp niệm cũng không nhìn thấy. Khí tức nguyên thủy vô cùng, vô cùng quý dị chính là, trong pháp đàn kia, vậy mà mơ hồ truyền đến tiếng vang ùng ùng, giống như một trái tim đang nhảy, cho người ta một loại ảo giác trong đó thai nghén sinh mệnh gì.

Dưới vạn trượng là đại dương mênh mông tràn ngập không gian, còn có hai mươi hòn đảo cực lớn.

Bất kể là trên hòn đảo hay là mặt biển đại dương kia, đều là yên tĩnh như chết, không sóng không gió, thậm chí phần lớn nước biển, cũng bởi vì quá mức dinh dưỡng, không nhúc nhích, giống như nước chết.

Biển cả là nước biển huyết sắc và lượng máu tươi cơ hồ bằng nhau, còn có nước mưa huyết hồng dung hợp cùng một chỗ, màu đỏ tươi sền sệt, giống như một nồi canh huyết hồng cực lớn.

Trên hai mươi hòn đảo, là từng ngọn núi, bất quá lại là thi sơn, tàn chi đoạn tượng huyết dịch máu thịt xương tương..... Lục Nhan Lục Yên, chồng chất lên, cao đến nghìn trượng, thấp cũng đạt trăm trượng, cực kỳ đồ sộ.

Trong hư không rộng lớn trước nay chưa từng có này, chỉ thiếu hụt khí tức của người sống.

Àm

Không có bất kỳ dấu hiệu nào báo trước, tại tòa hư không lao tù này trong ngoài, đồng thời sinh ra dị biến.

Tòa pháp đàn toàn thân màu đỏ tươi kia, sau khi thành hình, trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang, như thiên thạch huyết hồng phụt, rơi xuống đại dương mênh mông phía dưới vạn trượng.

Mà bên ngoài hàng rào, một trăm lẻ tám cây Minh Thiết Chiến Kỳ có uy năng kinh thiên kia, trong nháy mắt đồng thời khê động, kỳ phiên chiếu rọi, lại bắt đầu chậm rãi biến mất, ngay cả thiên địa cũng có thể bao phủ khí thế khủng bố, cũng theo từng lá cờ đen kịt biến mất sâu trong hư không kia mà nhạt đi, sau đó triệt để biến mất.

Ầm... sần sật...

Không còn một cây Minh Thiết Chiến Kỳ kinh khủng kia nâng lên, lập tức cả tòa hư không lao tù, lập tức hoàn toàn lâm vào trong vòng xoáy mênh mông vô cùng vô tận, oanh kích vào hàng rào trong suốt kia, Lôi Hỏa Âm Sát chi lực cũng điên cuồng vọt lên, muốn ngạnh sinh ăn mòn bức tường hư không kiên cố không gì sánh được kia.

Biến hóa kinh người hơn, cũng không phải là ở bên ngoài hư không lao tù, mà là bên trong đó.

Không biết từ khi nào, nước mưa đỏ tươi đã ngừng lại, biến cả mênh mông vẫn là màu đỏ máu như trước. Mà biến hóa lớn nhất chính là từng tòa thi sơn đủ mọi màu sắc, từng tầng khí tức màu đỏ máu bỗng dung xuất hiện, bao phủ xuống, từng chút một hạ xuống, dưới huyết khí núi, lập tức dung nhập với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Bất kể là tàn chi đoạn tí hay là thi thể hoàn chỉnh, toàn bộ đều hòa tan thành từng cỗ huyết nhục tinh hoa, rơi xuống dung hợp cùng huyết hải phía dưới.

Vốn trên hai mươi hòn đảo kia, có từng tòa thi sơn cao thấp không đồng nhất, nhưng lúc này, những thi sơn này bắt đầu nhanh chóng thấp đi, bắt đầu biến mất. Chẳng qua là hơn mười hơi thở, lại nhìn hai mươi hòn đảo kia, đúng là một tòa thi sơn cao hơn trăm trượng đều không thấy.

Những hòn đảo kia, bắt đầu biến hóa trở về lúc ban đầu, mênh mông bằng phẳng, ngoại trừ hoang mạc, không còn có địa mạo nào khác.

Trong một mảnh đại dương mênh mông rộng lớn tới hai ngàn vạn dặm, hai mươi tòa hoang đảo trụi lủi cực kỳ dễ thấy, cũng

tràn ngập khí tức tanh hôi trong không khí cực kỳ không phù hợp.

Rầm... rầm rầm...

Làm cho người ta kinh ngạc. Đại dương huyết hải, phân biệt tại hai mươi khu vực, tự mình nổi lên sóng biển trăm trượng, phun trào quay cuồng, những sóng máu kia sau khi rơi xuống. Lại nhìn, lại phát hiện nguyên bản hai mươi khu vực tồn tại hòn đảo, toàn bộ đều biến mất không thấy.

Ngay lúc cả tòa lao tù đều biến thành đại dương huyết hải, một thanh âm đột ngột lạnh như băng, hàng lâm tại thế giới này.

Hoa nở rộ.

Hai chữ này lại như âm thanh của chúa tể, có lực lượng đại đạo vô cùng huyền diệu, có thể khống chế thiên địa, khống chế pháp tắc.

Trong giọng nói này, cũng không nghe thấy một chút cảm tình nào, giống như chủ nhân của giọng nói kia, căn bản không phải là vật sống, mà là một cỗ thi thể, hoặc là Chúa Tể cao cao tại thượng.

Chân chính biến hóa kinh người, ngay khi thanh âm này vừa phát ra, đã xuất hiện.

Diện tích là huyết hải khổng lồ hai ngàn vạn dặm, ngoại trừ nước biển màu đỏ tươi, không còn gì khác tạp vật huyết tinh thế giới.

Đột nhiên lúc này, rất nhiều khu vực, từng đạo huyết quang từ phía dưới biển máu bốc lên, sau đó hiển hóa thực chất, mỗi một đoàn huyết quang, lại đều là một đóa hoa tươi đẹp đến cực điểm.

Hoa nở to cái cối xay, có mười ba cánh, làm màu đỏ tươi, búp hoa như anh, ngủ say trong đó.

Trên mỗi một đóa hoa máu, đều tản mát ra một loại dụ hoặc mà chỉ cần là sinh linh đều không thể kháng cự, loại lực lượng nghi hoặc này vẫn như cũ không phải là lực lượng thần thông gì, mà là một loại pháp tắc, tiếp nhận lực nghi hoặc kia chẳng

những không có chút nào hại, ngược lại là một lần thiên đại cơ duyên.

Biển máu thành ao, đóa hoa sen sinh trong ao, từng đóa đóa hoa lớn nở rộ trong biển máu đại dương, hình dáng giống như hoa sen của phàm nhân, chỉ là, nơi này mỗi một đóa hoa sen huyết hồng, đều giống như là con cưng của thiên đạo, có pháp tắc uy năng không cách nào tưởng tượng.

Cảnh tượng như vậy, hiển hóa ra ngoài, đơn giản có thể nói là thần tích giữa trời đất.

Đáng tiếc thần tích này dần tới, cũng không phải là một vị thần linh vốn nên xuất hiện, mà là vô cùng vô tận... Ma đầu...

Hàng rào hư không cứng rắn không gì sánh được kia, đột nhiên có một cỗ lực lượng cực kỳ khủng bố xuyên thấu vào, trực tiếp đồng thời ra tay cùng hơn mười vị tu sĩ Hợp Đạo cảnh, hàng rào hư không cũng không thể phá vỡ mở ra một cái lỗ hổng thật lớn.

Vù vù vù...

Từ trong lỗ hổng của người, khói đen như vô cùng vô tận, bỗng nhiên chui vào trong phòng giam hư không này.

Ừ ừ... vận dụng không gian cắt chém ra từ Đại Hư Không cũng không làm khó được bản Ma Vương.

Lấy... Mùi máu tanh thật bàng bạc a...

Trong khói đen kia, lại vọt ra một cái đầu lâu to lớn vô cùng, ít nhất cao ngàn trượng, đồng thời tiếng cười kiêu ngạo bá đạo cũng hàng lâm vào trong không gian lao tù như chết lặng này.

Khô lâu này, ma khí tinh thuần bá đạo, lộ ra một loại khí tức quỷ dị không bị Thiên Đạo pháp tắc trói buộc.

Nó không phải là sinh linh bình thường, hoặc là nói, cơ bản không thể tính là một loại sinh linh nào.

Vực Ngoại Thiên Ma vẫn là một con Vực Ngoại Thiên Ma cấp bậc Ma Vương.

Vị Ma Vương này Vực Ngoại Thiên Ma, vốn chỉ là ngoài ý muốn phát hiện hư không lao tù bị cắt chém ra, dưới sự tò mò

liền xé rách một cái lỗ hồng muốn xem rõ ngọn nguồn.

Lại không nghĩ tới, khi biến máu mênh mông chu vi chừng hai ngàn vạn dặm phía dưới, còn có từng đóa hoa sen máu ngập tràn kia rơi vào trong mắt của nó, tiếng cười bén nhọn của nó đầu tiên là một cái ngưng trệ, hô hấp thô dồn dập, rất muốn nhìn thấy cảnh tượng khủng bố mà nó hoàn toàn không tưởng tượng được.

Sau một khắc, vị Ma Vương này Vực Ngoại Thiên Ma, trực tiếp lâm vào trong mừng rỡ như điên.

Vô thượng Ma Tôn, đó là...

U Minh Huyết Liên.

Trời ạ, những thứ này... Tất cả đều là U Minh Huyết Liên.

Viên khô lâu màu đen to lớn kia, sau khi điên cuồng kêu gào, bỗng nhiên giải thể, một lần nữa hóa thành một đoàn hắc vụ, hung hăng đánh vào chỗ hàng rào hư không đã bị xé rách kia.

Ầm

Ầm ầm... Ầm ầm...

Cơ hồ là tiếng vang vọng toàn bộ hư không lao tù, sau khi vực ngoại thiên ma cấp bậc Ma Vương kia hóa thành hắc vụ đánh vào hàng rào đó vang lên.

Nguyên bản khe hở rộng hơn trăm trượng, sau một lát, lại vỡ ra đến tình trạng ước chừng ngàn trượng.

Một ý niệm điên cuồng phát ra từ trong cơ thể Vực Ngoại Thiên Ma cấp bậc Tôn Ma Vương, thông qua vết nứt kia, truyền vào vực ngoại không gian cực kỳ thần bí.

Nơi đó, là thế giới Vực Ngoại Thiên Ma, ngoại trừ Thiên Ma ra, sẽ không có sinh linh nào tồn tại nữa.

Cơ hồ ngay cả một hơi thở cũng không có, lúc đạo ý niệm điên cuồng kia truyền vào vực ngoại không gian, sau một khắc, hư không này trọn vẹn hai ngàn vạn dặm tù lao, vốn tồn tại yên tĩnh, hoàn toàn bị phá vỡ.

cạc cạc.... Là thật sự, mùi máu thịt thật nồng đậm nha...

Những thứ kia đều là U Minh Huyết Liên, câu liêm Ma Vương không lừa gạt chúng ta.

Rắc rắc... Đây là nơi nào, sao lại xuất hiện nhiều U Minh Huyết Liên như vậy.

Trong khe hở từ đâu tới ngàn trượng, từng đoàn hắc vụ điên cuồng trào ra, không ngừng lại chút nào, một khắc không ngừng. Mà những hắc vụ kia, vừa xuất hiện liền hiển hóa ra các loại khuôn mặt, khí tức khủng bố thuộc về Vực Ngoại Thiên Ma cũng nhao nhao phóng thích ra.

Xoạt xoạt

Oanh oanh oanh!

Tỳ Hưu... bản Ma Vương cũng tới.

.....

Tựa hồ như đã thỏa thuận xong, mấy chục chỗ khác trên vách tường hư không, đồng thời có lực lượng to lớn khủng bố xuyên thấu hư không, không chút khách khí xé rách màn chắn ra, từng khe hở dài chừng ngàn trượng hiển hiện ra.

Trong mỗi một khe hở, đều có vô số hắc vụ không ngừng tuôn ra, mỗi một đoàn hắc vụ đều đại biểu cho một đầu Vực Ngoại Thiên Ma, trong tiếng cười bén nhọn vô cùng hàng lâm vào trong Hư Không lao tù này. Nguyên bản làm cho hơn mười vị Hợp Đạo cảnh bó tay cứng rắn, ở dưới ma trảo cấp bậc Ma Vương ở Vực Ngoại Thiên kia, ngay cả một hơi thở cũng không kiên trì được, bị vô cùng dễ dàng phá vỡ.

Ở nhân gian giới, cảnh giới đỉnh cao của tu sĩ nhân loại chính là Hợp Đạo cảnh.

Nhưng ở vực ngoại không gian thần bí vô cùng, tu sĩ nhân loại Hợp Đạo cảnh quả thực chính là cặn bã, một con Ma Vương cấp bậc Ma Vương Vực Ngoại Thiên Ma, đủ để thống lĩnh mấy trăm vạn Vực Ngoại Thiên Ma, nếu thật sự muốn đánh đồng, cũng chỉ có ở thượng giới, Tiên Nhân Ma Thánh trong tu sĩ Tiên Ma mới có thể sánh ngang.

Thuật cắt chém hư không lớn.

Tuy rằng đã mất đi thần thông truyền thừa thượng cổ, cắt chém ra hư không cầm tù vô cùng cứng rắn, bất luận là cường giả Hợp Đạo cảnh trong những tu sĩ nhân loại kia, hay là người khổng chế trong yêu thú đáy biển, đều không có cách nào phá vỡ bức tường lao tù trong hư không.

Nhưng hàng rào cứng rắn này, trước mặt một vị Ma Vương cấp bậc Ma Vương vực ngoại thiên ma, lại không khác gì độ khó xé rách một tờ giấy.

Tiếng cười bén nhọn, còn có một cỗ ma khí bàng bạc quỷ dị, tràn đầy, không trung tù giam kia, đã không cảm giác thấy Huyết Vân tồn tại. Có, chỉ là từng đầu Vực Ngoại Thiên Ma điên cuồng tràn vào, lấy từng con Vực Ngoại Thiên Ma cấp bậc Ma Vương xé rách bức tường kia làm cơ mà.

Chỉ nửa nén hương ngắn ngủi không tới, trong lao tù hư không, Vực Ngoại Thiên Ma hiện thân đã đạt...

Thứ nhất là cầu sưu tập tiền đề nhật phiếu thưởng... Đương nhiên, đừng quên tiêu lâu thích nhất đặt sách cùng đánh giá vé miễn phí nhất... rồi chấp tay nhao nhao rồi...

Không gian vực ngoại thần bí, chỉ có một loại tộc đàn sinh linh tồn tại, đó chính là Vực Ngoại Thiên Ma. So sánh với nhân gian giới hoặc Tiên Ma thượng giới, trong thế giới vực Ngoại Thiên Ma, phân chia cấp bậc càng thêm nghiêm khắc. Vực Ngoại Thiên Ma có vô số, nhưng cũng có phân chia cấp bậc mạnh yếu, Vực Ngoại Thiên Ma đẳng cấp cao, chính là thống lĩnh tuyệt đối trong tộc.

Theo từng tiếng vang xé rách, trong mỗi một vết nứt, đều có một đầu Vực Ngoại Thiên Ma cấp Ma cấp Ma Vương chui ra trước.

Oanh oanh oanh..

Từng đoàn từng đoàn hắc vụ có khí tức khủng bố, qua lại trong hư không, phát ra từng tiếng cười to bén nhọn, cuối cùng tụ lại cùng một chỗ.

Chỉ đếm một chút, Vực Ngoại Thiên Ma cấp bậc Ma Vương lại đạt tới hơn trăm con.

Đầu lâu lâu xuất hiện đầu tiên, cũng là một vị Ma Vương cấp bậc cường đại nhất Vực Ngoại Thiên Ma. Nếu lấy Hợp Đạo cảnh để ví dụ, nó đã đến cực hạn, Hợp Đạo đỉnh phong cảnh giới.

Hình thể của nó, đầu lâu kia, lấy mắt thường có thể thấy được tốc độ tăng vọt, trong khoảnh khắc liền đạt đến phạm vi năm ngàn trọng to lớn.

Mặt khác hơn trăm con Ma Vương cấp bậc Ngoại Thiên Ma, trong tiếng cười bén nhọn đem đầu lâu này vây quanh ở giữa, từng tiếng ẩn chứa tham lam kinh hãi điên cuồng các loại ý niệm, từ trong thân thể hắc vụ của chúng nó tuôn ra.

Câu liêm, nơi tốt như vậy làm sao người tìm được?

Ừ ừ... Bản Ma Vương có thể cảm ứng được, nơi này cách đây không lâu đã tiến hành một trận chiến cỡ lớn.

Huyết nhục mùi tanh bằng bạc như vậy, còn mở ra U Minh Huyết Liên, Lân Lân... Bản Ma Vương cảm thấy mùi vị tiến giai thật mãnh liệt a, thật là mãnh liệt a.

Hư không chỗ này hẳn là bị người dùng Đại Hư Không cắt chém ra lao tù chiến trường, hẳn là do thế lực lớn nào đó nơi đó khai chiến với thế lực lớn khác sử dụng. Lại không biết vì sao, cuối cùng vậy mà chết hết, ngoài ý muốn tạo ra một U Minh Huyết Trì to lớn vô cùng.

Vô số huyết nhục tinh hoa, dưới sự thúc đẩy vô tận tử khí oán khí, mới có thể sinh ra U Minh Huyết Liên. Chỉ cần bản Ma Vương cắn nuốt mấy viên, lập tức có thể tăng lên một cảnh giới.

.....

Bên trong từng đạo ý niệm này ẩn chứa khí tức tiêu cực quả thực như sóng lớn ngập trời, tùy ý tràn ra ngoài liền có uy năng không cách nào tưởng tượng.

Thiên địa vạn vật, có rất nhiều sinh linh đều bước lên đạo đồ Trường Sinh, nhưng trên đường đi lại có vô số gian nguy, để người tu luyện chẳng những trường sinh vô vọng, ngược lại bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống. Mà Vực Ngoại Thiên Ma, chính là một loại tồn tại nguy hiểm nhất trong đó. Mặc kệ là nhân loại hay là yêu thú, hoặc là dị chủng khác, khi tu luyện nếu như sinh tâm ma, sẽ đưa tới Vực Ngoại Thiên Ma nhập thể, trở thành một cái xác không hồn không có mình.

Tu sĩ tầm thường tự nhiên gọi tới là Vực Ngoại Thiên Ma bình thường. Nhưng nếu các tiên nhân Ma Thánh ở thượng giới nảy sinh tâm ma, bọn họ sẽ là những con Vực Ngoại Thiên Ma cấp bậc Ma Vương vô cùng cường đại này.

Từ trên người những ma vương cấp bậc Ma Vương nào toát ra khí tức, tùy ý một sợi, cũng đủ khiến tu sĩ Hợp Đạo cảnh không có tâm ma liền nhập ma. Bản thân bị cắn nuốt, trực tiếp biến thành một cái xác không hồn chỉ biết giết chóc.

Được rồi, đừng ồn ào nữa, sự tồn tại của đăm máu U Minh này, là cơ hội tốt cho tộc đàn chúng ta. Chỉ cần nuốt tất cả

những Huyết Liên này, tộc đàn chúng ta lập tức có thể khuếch trương gấp mấy lần.

Một giọng nói bá đạo lạnh lẽo phát ra từ trong đầu lâu vô cùng lớn kia, vang vọng trong toàn bộ hư không lao tù.

Trên không trung, toàn bộ đã bị sương mù đen bao trùm. Trong sương mù đen cuộn cuộn, tự nhiên là có trọn vẹn trăm vạn con Vực Ngoại Thiên Ma, sau khi nghe được thanh âm tộc đàn của chúng nó, Tề Tề đều phát ra tạp âm cực lớn, khí tức tiêu cực vô biên điên cuồng tàn sát bừa bãi.

Sau một khắc, hơn trăm con Ma Vương cấp bậc Ma Vương Vực Ngoại Thiên Ma kia, tựa hồ kết thúc dò xét, từng đạo ý niệm trao đổi một hồi, sau đó tại nhất định gặp phải đầu kia được xưng là câu liên Ma Vương Vực Ngoại Thiên Ma, triệt để buông lỏng tinh thần, hưng phấn điên cuồng.

Khối khô lâu to lớn chừng năm ngàn trượng kia, bị hắc vụ bá đạo quỷ dị bao vây lấy, hướng về phía huyết hải to lớn vô cùng phía dưới kia mà đi. Lúc nó rơi xuống, không cách nào kêu ngạo cùng với tiếng cười hưng phấn điên cuồng, đồng thời từ đầu lâu của nó trương hợp lại phát ra.

Các binh sĩ... Không cần khách khí, tận tình hưởng thụ đi.

Cạc cạc..... Khí tức thật mỹ vị.

Àm

《 a a 》 ..... khả khả khả khả...

Tòa này xuất hiện lượng lớn khe hở hư không lao tù, phía dưới, là một phương đại dương mệnh mông hai ngàn vạn dặm huyết hải, phía trên, lại là đầy trời hắc vụ, thét chói tai trăm vạn đầu Vực Ngoại Thiên Ma khủng bố.

Quả thực như là hai thế giới, một là đỏ máu, một là đen kịt.

Hai thế giới này, ngay sau một khắc, điên cuồng va chạm với nhau.

Trong khoảnh khắc, từng đầu Vực Ngoại Thiên Ma mang theo hắc vụ, trong tiếng cười bén nhọn rơi vào trong biển máu phía dưới.

Một khi rơi vào trong đó, sẽ không có bất kỳ một con Vực Ngoại Thiên Ma nào nguyện ý đi ra, mà như từng con châu chấu hút máu, hoàn toàn chìm vào trong đó, điên cuồng hút lấy huyết nhục tinh hoa nồng đậm không gì sánh được, còn có từng đóa hoa sen lớn như cối xay, tản ra khí tức mê hoặc không cách nào tưởng tượng.

Nghe đồn, dưới cửu u, có một phương huyết trì, chính là nơi máu đen tụ tập lại trong thiên địa, gọi là U Minh huyết trì.

Ở trong đó, bất luận lúc nào, đều mở ra Huyết Liên mặc kệ là sinh linh gì, bất luận tiên ma, chỉ cần có thể thôn phệ một viên U Minh Huyết Liên, liền có thể đạt được lực lượng mơ ước, đó là một lần cơ duyên to lớn.

Bất quá cũng không có bao nhiêu người biết, tụ tập đại lượng huyết nhục tinh hoa, lại do oán khí vô cùng vô tận thúc đẩy ra Huyết Liên, đối với dụ hoặc tộc đàn Vực Ngoại Thiên Ma, đơn giản so với bất luận bảo vật nào đều muốn mãnh liệt hơn, căn bản không thể ngăn cản.

Mà bây giờ, ngay trước mặt từng con Vực Ngoại Thiên Ma này, trên biển máu kia mở ra, chính là từng đóa Huyết Phi Liên Hoa, mặc dù không phải là Huyết Liên nở ra từ trong thiên địa dơ bẩn huyết trì, nhưng không ảnh hưởng chút nào đến những Vực Ngoại Thiên Ma này vì U Minh Huyết Liên mà lâm vào điên cuồng.

Trăm vạn con Vực Ngoại Thiên Ma, bất luận là Vực Ngoại Thiên Ma cấp bậc thấp nhất, hay là hơn trăm con Ma Vương cấp bậc này, tất cả đều giống như châu chấu, sau khi rơi vào trong biển máu, liền bám vào trên rễ của đóa hoa sen máu to như cối xay kia, sau đó bắt đầu hấp thu.

Huyết khí hỗn hợp cùng một chỗ với ma khí vực ngoại, đập vào mắt hẳn là từng đóa U Minh Huyết Liên bắt đầu nhanh chóng héo rũ, tiếp theo biến mất trên mặt biển.

Mà trăm vạn con Vực Ngoại Thiên Ma hút những Huyết Liên này thì phát ra tiếng cười vô cùng mừng rỡ, theo từng con Vực Ngoại Thiên Ma đang hấp thu huyết nhục tinh hoa vô cùng vô tận, còn có từng đóa U Minh Huyết Liên nhao nhao bắt đầu

tiến giai, hai chữ Tinh Giới này liền bắt đầu triệt để biến mất trong đầu những Vực Ngoại Thiên Ma này.

Vực Ngoại Thiên Ma là tộc đàn hung tàn nhất, cũng là tộc đàn tham lam nhất, sau khi hưởng thụ được chỗ tốt to lớn, những Vực Ngoại Thiên Ma này bắt đầu triệt để sa vào trong đó, bao gồm cả hơn trăm con Ma Vương Vực Ngoại Thiên Ma kia cũng giống như vậy.

Không ai chú ý tới, trên không của tòa lao tù hư không này, một bóng người mơ hồ, chậm rãi xuất hiện.

Vù vù

Thân ảnh Ngô Khí, khuôn mặt vô cùng bình tĩnh, hiện ra dưới huyết vân to lớn vô cùng.

Hắn giống như từ chỗ sâu trong hư không đi tới, Vạn Tượng Pháp Bào, một tay cầm một tờ kim chương, mặt nghiêm túc cực kỳ, một loại uy áp khủng bố chỉ có Thần linh mới có thể có được, từ trên người hắn phát ra.

Lúc hắn hiện thân, phía sau hắn liên tiếp xuất hiện hơn hai mươi đạo khí tức, hai mươi bóng người, mỗi một đạo khí thể phát ra đều cực kỳ khủng bố, giống như đã đến trạng thái đỉnh phong của thế giới nhân gian.

Bọn họ đều là người không chế, là cường giả tất cả thế lực siêu cấp của tu sĩ nhân loại ở Đại Dương vô tận, là cường giả cấp độ đỉnh phong. Nhưng những người không chế này, vừa hiện ra, liền cực kỳ cung kính đứng ở phía sau Ngô Khí, khí tức thân hình, quả thực giống như một đám nô bộc trung thành vô cùng.

Ngô Khí đứng trên không trung, ánh mắt lại trực tiếp xuyên qua hư không, rơi xuống phía dưới, trên biển máu rộng lớn chừng hai ngàn vạn dặm kia, từng con từng con điên cuồng hút huyết nhục tinh hoa của Vực Ngoại Thiên Ma cùng U Minh Huyết Liên.

Một vòng ý cười khinh miệt xuất hiện ở khóe miệng của hắn, đó là một loại Thần linh cao cao tại thượng miệt thị con sâu cái kiến dưới chân, mặc dù con sâu cái kiến này, chính là Vực Ngoại Thiên Ma đủ để khiến đại đa số tu sĩ sợ hãi đến điên

cuồng, mặc dù ở Tiên Ma thượng giới, cũng là tồn tại khiến người ta nghe tin sợ vỡ mật.

Oành oành...

Tiếng động quen thuộc, lại một lần nữa hàng lâm vào bên trong lao tù hư không này.

Từ sâu trong biển máu mênh mông kia truyền đến, thật giống như nơi sâu thẳm có một trái tim đang đập.

Huyết nhục tinh hoa trong biển máu đại dương kia còn có trăm vạn con U Minh Huyết Liên của Vực Ngoại Thiên Ma, sau khi đột nhiên nghe được tiếng vang từ chỗ sâu trong đáy biển truyền đến, trong nháy mắt tất cả đều giật mình tỉnh lại, tiếp đó ngừng cử động.

Ầm ầm..

Cơ hồ là trong nháy mắt, cùng một thời khắc, hơn trăm con ý niệm khủng bố cực điểm cuốn lên trên mặt biển mênh mông, điên cuồng tàn sát bừa bãi, chiếm lấy toàn bộ hư không lao tù.

Bên trong mỗi một đạo ý niệm phong bạo đều ẩn chứa khí tức tiêu cực đủ để đại đa số sinh linh lâm vào điên cuồng. Ở thế giới nhân gian, mặc dù là cường giả siêu cấp cảnh giới Hợp Đạo đỉnh phong, cũng không cách nào chống lại dù chỉ một tơ một hào.

Nhưng làm cho hơn trăm con Ma Vương cấp bậc Ma Vương Vực Ngoại Thiên Ma phía dưới kia, cũng là đầu nguồn ý niệm phong bạo kinh hoàng là, ý niệm chúng nó phóng ra ra cùng một khu vực, tất cả đều bị ngăn cản lại. Hoặc là nói, vừa tiến vào nơi đó, liền như trâu đất xuống biển, lập tức biến mất vô tung vô ảnh.

Hít...

Mặc dù Vực Ngoại Thiên Ma là tộc đàn cực kỳ đặc thù, nhưng linh trí của bọn họ lại không thấp hơn nhân loại chút nào.

Khi chúng nó cảm thấy ý niệm của mình bị ngăn trở, cũng cảm ứng được trên không trung, đám người Ngô Khí kia, kinh ngạc trong đầu lập tức tán phát ra.

Trong trăm vạn con Vực Ngoại Thiên Ma, hơn trăm con Ma Vương cấp bậc cường đại nhất, Vực Ngoại Thiên Ma, dẫn đầu ngăn chặn tham lam trong lòng, muốn bay lên, thoát ly đại dương huyết hải.

Cảm tạ nguyệt phiêu của Vũ Phong huynh đệ ủng hộ, còn có thứ ba nhắc lại một câu, thích huynh đệ của Giáo tổ có thể gia nhập giao lưu quần, trong quần hào có giới thiệu đơn giản, ta cũng ở trong quần chúng than thở cho ta đi.

Oanh oanh oanh..

Trong hư không, rất nhiều động tĩnh sinh ra.

Mặt biển nơi màu đỏ tươi kia, từng đầu Vực Ngoại Thiên Ma chìm nổi, giống như nhận lấy lực lượng quỷ dị ảnh hưởng, hoàn toàn không thể khống chế được.

Trong đó có hơn trăm con Ma Vương cấp bậc Ma Vương Vực Ngoại Thiên Ma, chúng nó ngay cả hàng rào cứng rắn không gì sánh được cũng có thể dễ dàng xé rách. Nhưng lúc này, hơn trăm con Vực Ngoại Thiên Ma này, lại cũng giống như những con Vực Ngoại Thiên Ma khác, bị lực lượng quỷ dị gì đó cuốn lấy.

Bọn chúng muốn bay ra khỏi đại dương huyết hải, nhưng lại phát hiện, bất luận như thế nào chúng cũng không làm được.

Ầm

Ầm

Ầm

.....

Từng cái khô lâu to lớn vô cùng, trong ma khí điên cuồng phun trào, hiển hiện ra trên mặt biển mênh mông. Ma khí đến từ vực ngoại tựa hồ hoàn toàn không bị thiên địa pháp tắc trời buộc, lực lượng bộc phát ra hoàn toàn vượt qua giới hạn thế giới nhân gian. Từng đoàn ma khí điên cuồng bốc lên, tùy tiện rút ra một sợi lực lượng, cũng đủ nghiền nát mười mấy vị cường giả Hợp Đạo cảnh nổ tung thành máu thịt.

Nhưng dù vậy, hơn trăm con Ma Vương cấp bậc Ma Vương Vực Ngoại Thiên Ma kia vẫn bị gắt gao cuốn lấy, không cách nào thoát ly mặt biển mênh mông màu đỏ tươi kia.

Thân hình Ngô Khí đứng trên không trung, từ trên người hắn phát ra khí độ, chính là uy áp Thần linh tồn tại chân thật.

Lúc này cảnh tượng bên trong lao tù hư không cũng giống như vậy, Ngô Khí giống như thần linh cao cao tại thượng, mà dưới chân hắn, trăm vạn con Vực Ngoại Thiên Ma đang ra sức giãy dụa, quả thực chính là một bộ hàng ma đồ Thần linh vô cùng hoàn mỹ.

Nhưng tình huống thật sự lại là, Vực Ngoại Thiên Ma là Ma, Ngô Khí, chính là ma đầu chân chính còn khủng bố hơn cả Thiên Ma.

Ngay cả động tác đều không có, vền vền chỉ là một đạo ánh mắt, tại này hư không lao tù bên ngoài, cái kia rộng lớn rào chắn bên ngoài, lại phát sinh cực lớn biến hóa.

Vô cùng vô tận cương sa lôi hỏa phun trào trong hư không, một trăm lẻ tám cây minh thiết chiến kỳ vốn đã biến mất kia, lại một lần nữa xuất hiện. Như Thái Cổ Thần Ma mới có thể sử dụng minh thiết kỳ có uy năng tuyệt thế. Hung hăng cắm vào sâu trong hư không, có uy lực lớn lao lên cát mịn, lại không thể lưu lại ở trên đó dù một tơ một hào vết thương.

Một mặt kỳ phiên đen sì như màn trời, trải ra, giống như trước, đem hư không phạm vi hai ngàn vạn dặm giam cầm ở trong đó.

Trong vô thanh vô tức, hơn trăm đạo Vực Ngoại Thiên Ma bị cấp bậc Ma Vương xé rách khe hở, ngay lập tức khép lại như lúc ban đầu.

Nếu nói động tĩnh này chỉ có thể làm cho trăm vạn con Vực Ngoại Thiên Ma kia cảm thấy kinh ngạc, vậy ở dưới thân bọn chúng, nơi sâu trong biển máu xuất hiện động tĩnh. Mà để một con Ma Vương cấp bậc Ma Vương Vực Ngoại Thiên Ma đều sinh ra một loại ý niệm kêu là sợ hãi.

Vù vù vù...

Vô cùng nhanh chóng phát sinh biến hóa, rộng lớn đến hai ngàn vạn dặm mặt biển, từng cái vòng xoáy to lớn trống rỗng sinh ra.

Nước biển trong vòng xoáy vẫn là màu huyết hồng, nhưng khí tức từ bên trong phát ra không hề có lực hấp dẫn trí mạng đối với đám Vực Ngoại Thiên Ma này, ngược lại trở thành nơi

phát ra vô cùng sợ hãi, bao gồm cả Ngoại Thiên Ma cấp bậc trăm con Ma Vương kia.

Từng vòng xoáy khủng bố không ngừng sinh ra, nương theo đó là từng đóa U Minh Huyết Liên tản ra hấp dẫn thương sinh tức, không ngừng khô héo, sau đó hóa thành hư vô biến mất, cũng không phải là bị từng con Vực Ngoại Thiên Ma kia hút sạch sẽ, mà là tự nhiên liên héo rũ.

Từng cảnh tượng phát sinh, quả thực giống như ảo ảnh, khiến chúng rơi vào trong cạm bẫy, lúc phát hiện đã không cách nào tự thoát ra.

chênh lệch như vậy, đối với từng con Vực Ngoại Thiên Ma này mà nói, quả thực là vô cùng quen thuộc. Bởi vì mỗi khi có tu sĩ nảy sinh tâm ma, Vực Ngoại Thiên Ma bị câu dẫn tới sẽ thi triển thủ đoạn khiến trong lòng tu sĩ sinh ra huyền tượng vô tận, cuối cùng trầm luân vào, mất đi bản thân, trở thành con rối giết chóc.

Đây cơ hồ là thủ đoạn thần thông của mỗi một đầu Vực Ngoại Thiên Ma sau khi sinh ra.

Nhưng chúng nó chưa bao giờ nghĩ tới, thủ đoạn như vậy, dĩ nhiên sẽ có tồn tại khác dùng trên thân chúng.

Một trăm vạn con Vực Ngoại Thiên Ma này, nếu chém giết cùng tộc đàn khác của các sinh linh, chỉ cần không gặp phải cường giả đại năng, đều có thể làm được chuyện không lợi mà không lợi. Nếu có thể hoàn toàn không bị thiên địa pháp tắc trói buộc và ảnh hưởng, nói không chừng một mũi đại quân Vực Ngoại Thiên Ma này, có thể trực tiếp hủy diệt toàn bộ đại dương mệnh mông cùng đại lục Trung Châu.

Nhưng hiện tại, chúng lại bởi vì sự xuất hiện của từng cái vòng xoáy, mà lâm vào trong sợ hãi.

Trong cơ thể mỗi một con Vực Ngoại Thiên Ma đều tồn tại đại lượng khí tức tiêu cực, mỗi một con đều như vậy, sự sợ hãi trong đó cũng là một loại khí tức tiêu cực. Bình thường, chúng nó hàng lâm tại chư thiên vạn giới, dù đồ đại lượng sinh linh trong tu luyện, mê hoặc thương sinh, cảm xúc tiêu cực thường

sinh chính là tham lam khát máu, sợ hãi mặc dù cũng sẽ xuất hiện, nhưng ít đến đáng thương.

Chúng nó tuy rằng đặc thù, nhưng cũng là một loại sinh linh tộc đàn, nếu biết được mình sắp chết, tất nhiên là tất cả đều đắm chìm trong sợ hãi.

Luyện Ma...

Hai chữ, Ngô Khí cao cao tại thượng, chậm rãi phun ra.

Không hề kiêng dè, truyền khắp toàn bộ hư không lao tù, mà tự nhiên, trăm vạn con Vực Ngoại Thiên Ma trên biển máu phía dưới cũng nghe rõ ràng hai chữ này.

Không đợi chúng phát ra tiếng kêu sợ hãi thảm thiết, vòng xoáy màu đỏ tươi đã sinh ra chừng mười mấy vạn, bỗng nhiên ngưng trệ một cái, tiếp theo bên trong đó, tựa như rót vào một loại lực lượng không cách nào phản kháng, lực hút vô tận, ở trong vòng xoáy sinh ra.

A...

Hoảng sợ kêu lên, đầu tiên là Vực Ngoại Thiên Ma, thân thể như hắc vụ bị cuốn vào trong vòng xoáy.

Ngay sau đó, trăm vạn con Vực Ngoại Thiên Ma còn lại.

Hơn mười vạn vòng xoáy màu đỏ tươi đồng thời điên cuồng xoay tròn, sinh ra lực hút vô tận, hút Vực Ngoại Thiên Ma phụ cận vào bên trong.

Ầm

Đột nhiên lại là biến hóa mới, mặt biển hai ngàn vạn dặm, một vòng xoáy khổng lồ trước nay chưa từng có xuất hiện giữa huyết thủy.

Vòng xoáy này to lớn, chiếm một phần ba hư không lao tù, lực hút sinh ra từ bên trong, thì bao phủ toàn bộ lao tù vào, không có bỏ qua một góc nào.

Nước biển màu đỏ tươi bắt đầu giảm bớt, giống như bên trong lúc nào cũng có mặt trời, làm nước biển bốc hơi. Lần biến hóa này giống như trong cõi u minh có một bàn tay lớn, khổng chế mọi thứ trước nay chưa từng có.

Huyết hải nhanh chóng thu nhỏ lại, bị vòng xoáy kia hoàn toàn hấp thu, huyết thủy bốc hơi, vòng xoáy khổng lồ kia cũng đang thu nhỏ lại.

Một ngàn vạn dặm trăm vạn dặm... Dưới biến hóa kinh thiên như vậy, trăm vạn con Vực Ngoại Thiên Ma bị hoàn toàn bao phủ trong đó, chỉ có thể nhìn thấy sóng máu quay cuồng.

Không biết qua bao lâu, lao tù hư không, chỉ còn lại có một vật.

Một thanh âm phù vang lên, một vòng xoáy máu lớn trăm trượng, cuối cùng rơi vào trong một tòa pháp đàn.

Thứ ba càng nhiều.

Ừng ục...

Trong hư không lao tù, không trung, một tòa pháp đàn màu đỏ tươi cao chừng ngàn trượng nổi lơ lửng.

Pháp đàn giống với tể đàn dưới thân, toàn thân đỏ tươi, không có một tia hoa văn tồn tại, tản mát ra một loại khí tức nguyên thủy phong cách cổ xưa, ở trong đó, đúng là tràn đầy một vò chất lỏng màu đỏ tươi, đang không ngừng bốc lên bong bóng máu.

Chỉ cần nhìn qua từng màn phát sinh trong phòng giam hư không này, không cần đoán cũng có thể biết, chất lỏng màu đỏ tươi tràn đầy một pháp đàn kia rõ ràng chính là tinh hoa huyết nhục của ngàn vạn tu sĩ cùng Yêu thú trong đại dương mệnh mộng chết đi, thậm chí trong đó còn che khuất trăm vạn Vực Ngoại Thiên Ma.

Nhưng quý dị chính là, chất lỏng màu đỏ tươi của pháp đàn bốc lên bọt máu kia, lại không phát ra một chút mùi tanh hôi nào, ở trong tiếng vang ào ào ào ào, ngược lại có một loại hương thơm lạ khó nói nên lời chậm rãi bay ra, dần dần lan tràn toàn bộ hai ngàn vạn nhà tù.

Vù vù

Một bóng người, chậm rãi đi vào, một bộ pháp bào vạn tượng, tay cầm chuông vàng thần bí, khí tức trên người, lại có một tia liên hệ huyền diệu với pháp đàn khổng bố kia.

Trên người Ngô Khí vẫn có uy áp Thần linh nhàn nhạt, dù sao cũng là thân thể Thần Linh, mặc dù là một loại cấp thấp nhất, cũng vẫn có khí tức Thần Linh nên có.

Đi đến phía trước pháp đàn, ánh mắt Ngô Khí bình tĩnh nhìn ra, rơi vào trong pháp đàn đường kính ngàn trượng kia. Ánh mắt của hắn, tựa như xuyên thấu tất cả trở ngại, nhìn thấy toàn bộ bí mật chỗ sâu nhất của pháp đàn.

Dưới đáy pháp đàn chứa ngàn vạn huyết nhục tinh hoa yêu thú tu sĩ, trọn vẹn trăm vạn đạo hư ảnh hắc kê đang giãy dụa, muốn nổi lên, hoặc là thoát khỏi nơi này. Nhưng thân thể chúng đều bị một cỗ lực lượng trói buộc lại, tất cả đều không thể động đậy.

Đó là một hạt giống, ở nơi sâu nhất trong pháp đàn màu đỏ tươi, một hạt giống như trái tim đang nhảy nhót.

Ngay lúc ánh mắt Ngô Khí rơi xuống loại hạt giống kia, nguyên bản hạt giống chỉ là yên lặng nhảy lên, vậy mà chớp mắt đã động.

Ừc ừc ~ ừc ừc.

Bên trong pháp đàn, tần suất chất lỏng màu đỏ tươi tràn đầy nhảy lên đột nhiên tăng nhanh, tựa như muốn sôi trào lên, bong bóng máu điên cuồng sinh ra lại phá diệt.

Vù vù

Trong pháp đàn ngàn trượng, những chất lỏng màu đỏ tươi kia bỗng nhiên vỡ ra một vết rách, từ phía dưới, một nụ hoa màu đỏ tươi cực lớn chậm rãi kéo dài lên. Nụ hoa màu đỏ tươi này, mỗi khi kéo dài lên một chút, chất lỏng màu đỏ tươi bên trong pháp đàn liền giảm xuống một chút, mắt thường có thể thấy được biến hóa lớn đến mức nào.

Oành oành oành...

Theo chất lỏng màu đỏ tươi biến mất, nụ hoa kia lại chậm rãi chuyển động, cánh hoa cực kỳ to lớn bắt đầu nở ra.

U Minh Huyết Liên.

Thiên địa ô uế máu tụ tập, lại nở ra hoa thuần tịnh nhất.

Pháp đàn liệt liệt, một đóa huyết liên lớn chừng trăm trượng, chậm rãi mở ra, mười ba cánh hoa màu đỏ tươi nở rộ ở trước mắt Ngô Khí.

Sau một khắc, một màn quỷ dị, một màn kỳ dị xuất hiện.

Huyết liên dài chừng trăm trượng nở rộ, nhưng ở mười ba cánh hoa màu đỏ tươi kia lại không phải nhụy hoa của Huyết Liên, mà là một... bóng người. Chính xác mà nói, là một

người, thân thể chân thật. Đầu lâu ngũ quan đều có tứ chi thân thể, nếu như có hô hấp mà nói, rõ ràng chính là một người sống sờ sờ.

Chỉ là người này, toàn thân vàng đen, khuôn mặt cổ xưa, nhắm chặt hai mắt, ngồi xếp bằng ở bên trong Huyết Liên, khí tức phát ra đúng là hoàn mỹ trước nay chưa từng có.

Không sai, chính là hoàn mỹ. Thân thể bị quán trong Huyết Liên kia, từ đầu đến chân, bất kỳ huyết khiêu máu thịt nào trên người..., đều tản mát ra khí tức hoàn mỹ không thiếu sót, giống như đây căn bản không phải là sinh linh sinh ra, mà là thân thể thiên địa tạo ra.

Là một cái thiên địa nguyên thai là một pháp thân không sút mẻ gì.

Oanh oanh oanh...

Khi Huyết Liên kia hoàn toàn nở rộ, bộ thân thể hoàn mỹ kia hiển lộ ra, toàn bộ hư không lao tù tựa như rung động, tựa hồ có loại khí tượng khủng bố nào đó sắp hàng lâm xuống. Trong thiên địa căn bản không có tồn tại thứ gì không khuyết thiếu, cho dù chỉ là một cái nguyên thai không có sinh mệnh, pháp thân không có khí tức.

Vù vù

Không chút tiếng động, thân thể Huyết Liên ngồi xếp bằng, run lên bần bật, một loại khí tức coi nhẹ hết thảy, rơi xuống phía trên Nguyên Thai pháp thân.

Chỉ là một hơi thuần mà thôi, bộ nguyên thai pháp thân này sinh ra, trên thân phát ra loại khí tức hoàn mỹ không thiếu khủng bố kia, chỉ duy trì một cái chớp mắt. Sau khi run lên một cái, bộ pháp thân này bắt đầu...

Thân thể ám kim phụt giống như bị lực lượng năm tháng ăn mòn, dần dần bắt đầu rút đi, huyết nhục vô cùng hoàn mỹ bắt đầu nhanh chóng giảm già hư thối, trong khoảnh khắc liền hiển lộ ra xương trắng bên trong, ngũ quan diện mục bắt đầu trở nên mơ hồ, có loại cảm giác tùy thời sẽ biến mất.

Thiên Khiển Chi Trần đã bị tiêu diệt.

Hừ.

Đột nhiên hừ lạnh một tiếng, thân ảnh Ngô Khí biến mất bên ngoài pháp đàn.

Trong pháp đàn ngàn trượng, phía dưới U Minh Huyết Liên to lớn kia, đại lượng huyết dịch màu đỏ tươi, giống như nhận lực lượng nào dẫn dắt, một chút tất cả đều bay lên, hóa thành vô số huyết cầu màu đỏ tươi, trôi nổi trong pháp đàn.

Kinh khủng chính là, bên trong mỗi một quả cầu máu, đều bao lấy một hư ảnh hắc trụ, bên trong hư ảnh truyền đến vô số sợ hãi tham lam thôn phệ... Khí tức phụ diện, đó là Vực Ngoại Thiên Ma, mỗi một hư ảnh hắc trụ đều đại biểu cho một đầu Vực Ngoại Thiên Ma, bị huyết cầu vây ở bên trong, không ngừng giãy dụa gào thét, muốn đi ra.

Vù vù...

Từng quả cầu máu bao lấy Vực Ngoại Thiên Ma đột nhiên chuyển động, vây quanh đóa U Minh Huyết Liên, còn có pháp thân Nguyên Thai không thiếu trong đó, xoay tròn, từng quả cầu máu giống như bị pháp thân Nguyên Thai hấp dẫn, nhao nhao rơi xuống.

Những huyết cầu kia, đụng một cái đến Nguyên Thai pháp thân, liền như thủy nhũ hòa tan ngạnh sinh dung nhập vào trong đó, thoáng cái liền biến mất không thấy gì nữa.

Pháp đàn ngàn trượng đầy chất lỏng màu đỏ tươi, lúc này đều hóa thành từng quả cầu máu, mỗi một quả đều bao vây lấy một con Vực Ngoại Thiên Ma. Trong đó một trăm quả lớn nhất, trong đó thậm chí vây khốn một trăm con Ma Vương Vực Ngoại Thiên Ma kia. Tộc đàn hung tàn của vực ngoại này, điên cuồng giãy dụa, lại bị gắt gao vây khốn, cho dù là những Vực Ngoại Thiên Ma cấp bậc Ma cường đại nhất kia cũng không cách nào phá vỡ được huyết cầu, chạy thoát lên trời.

Huyết cầu dung nhập vào pháp thân, tự nhiên mà đến, tại huyết cầu bên trong Vực Ngoại Thiên Ma, cũng bị cái kia nhanh chóng suy bại Nguyên Thai pháp thân dung nạp.

Vù vù

Dừng lại, theo từng viên huyết cầu kia mang theo Vực Ngoại Thiên Ma, sau khi dung nhập vào Nguyên Thai pháp thân, phát sinh từng cảnh tượng suy bại trên pháp thân, vậy mà dần dần đình chỉ.

Bàn tay ám kim không hề rút đi, lực lượng huyết nhục hoàn mỹ cũng đang dần tràn đầy, ngũ quan gương mặt phong cách cổ xưa cũng đang trở về. Cảnh tượng này xuất hiện, quả thực so với hôm đó Thiên Khiển hàng lâm trên Vô Khuyết pháp thân càng thêm kinh người.

Thiên đạo có quy tắc, trong thiên địa không có khả năng xuất hiện vật hoàn mỹ không thiếu sót, cho dù chỉ là một cái pháp thân Nguyên Thai không có sinh mệnh cũng vậy. Cho nên sau khi bên trong pháp đàn dần sinh ra pháp thân không thiếu sót, thiên đạo cảm ứng, liền hạ xuống thiên khiển, ẩn chứa lực lượng suy diệt đại đạo suy yếu.

Bất luận tồn tại nào, sau khi Suy Diệt Chi Trần rơi xuống, đều sẽ nhanh chóng suy diệt, cho đến hư vô.

Lực lượng trong đó, thậm chí so với Tuế Nguyệt Đại Đạo còn kinh khủng hơn, cũng không cách nào kháng cự.

Nhưng mà hiện tại, pháp thân không thiếu sót kia, sau khi hấp thu từng quả cầu máu, vậy mà đình chỉ suy diệt, thậm chí có dấu hiệu khôi phục đến trạng thái hoàn mỹ. Chuyện này quả thực là không thể xuất hiện, mặc dù là cường giả đại năng thời đại Hoang Cổ, cũng không có khả năng sở hữu lực lượng có thể thiên đạo. Dưới sự thiên phạt, cho dù là Thái Cổ Ma Thần, cũng chỉ có vận mệnh vẫn lạc. Nhưng mà hiện tại.....

Thân ảnh Ngô Khí chẳng biết xuất hiện bên trong pháp đàn từ lúc nào, tựa hồ đã sớm biết sẽ phát sinh chuyện gì, lạnh lùng nhìn chăm chú vào pháp thân không thiếu trên U Minh Huyết Liên kia.

Quả nhiên là thế.

Một đạo ý niệm hiện lên trong lòng hắn, ánh mắt của hắn bỗng nhiên dời đến một trăm quả cầu máu cuối cùng.

Mỗi một viên đều bao lấy một con Vực Ngoại Thiên Ma cấp bậc Ma Vương, so sánh với những Thiên Ma khác, lực lượng

của một trăm con Ma Vương này quả thực cường đại tới cực điểm.

Nếu không phải trong minh minh tồn tại cỗ lực lượng kia, những Ma Vương này đã sớm trốn ra. Mặc dù lúc này Ngô Khí là Vạn Linh Thần Ma Thể, cũng có thể xem như một vị Thần linh. Nhưng nếu một trăm quả cầu máu kia vỡ nát, cho dù chỉ là một quả, chạy ra khỏi một con Vực Ngoại Thiên Ma cấp bậc Ma Vương, chiến lực cũng tuyệt đối ở trên Ngô Khí.

Đáng tiếc, từng quả cầu máu nhìn như yếu ớt kia lại có lực lượng không thể tưởng tượng nổi, hoàn toàn giam cầm một trăm con Ma Vương cấp bậc Ma Vương Vực Ngoại Thiên ở bên trong.

Bốp

Thanh âm thứ nhất, cũng đồng nghĩa với viên huyết cầu đầu tiên bao lấy cấp bậc Ma Vương của Vực Ngoại Thiên Ma, dung nhập vào bên trong pháp thân không sót mẻ trên Huyết Liên.

Ngay sau đó, chín mươi chín viên còn lại, giống như mưa phùn rơi xuống, mặc dù bên trong Vực Ngoại Thiên Ma điên cuồng gào thét, lại không có chút ảnh hưởng nào, chỉ có thể tro mắt nhìn từng viên huyết cầu rơi vào bên trong pháp thân.

Ầm

Hầu như trong nháy mắt một viên huyết cầu cuối cùng rơi vào bên trong thân pháp, phản ứng suy yếu trên thân pháp Nguyên Thai hoàn toàn biến mất. Một cái pháp thân Nguyên Thai toàn thân màu ám kim giống như thần linh hoàn mỹ không thiếu, lại xuất hiện lần nữa giữa thiên địa.

Bất quá khí tức hoàn mỹ trên pháp thân lại lần nữa bị phá vỡ.

Bành

Đột nhiên một đoàn hắc khí từ trong ngực pháp thân lao ra, đúng là một cái đầu lâu.

A... thả bản Ma Vương ra ngoài.

Giọng nói the thé, đúng là cái đầu cường đại nhất trong trăm vạn Thiên Ma, Câu Liêm Ma Vương.

Bành

Lại một tiếng, một đoàn hắc khí từ một chỗ khác lao ra, cũng hiển hóa ra khô lâu, điên cuồng rít gào.

Bộp bộp bộp...

Quả thực giống như ước hẹn, tại các vị trí của pháp thân Vô Khuyết, từng đoàn hắc khí xông ra, khí tức tiêu cực thuộc về Vực Ngoại Thiên Ma điên cuồng tàn sát bừa bãi, rít gào giấy dựa không ngừng, thô sơ một chút, vừa vạn trăm con.

Bất quá nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện, dưới làn da màu ám kim của pháp thân, lại có từng cái đốm đen rậm rạp chằng chịt quanh thân nhô lên, những khuôn mặt nhô ra kia càng là từng cái gào thét thống khổ, không dưới trăm vạn.

Oành oành oành...

Trong pháp đàn màu đỏ tươi ngàn trượng, từng đoàn từng đoàn sương mù đen đậm vào trên không khí vang lên... Nam Cung Uyển...

Pháp thân không sút mẻ gì kia.

Thân thể ám kim phụt sớm đã không thấy, hoàn toàn bị từng đoàn hắc khí bao phủ, mỗi một đoàn hắc vụ đều đại biểu cho một đầu cấp Ma Vương Vực Ngoại Thiên Ma.

Gần như là khí tức tiêu cực vô cùng vô tận từ bên trong từng cái đầu lâu hiển hóa ra ngoài, những khí tức này nếu như truyền vào trong cơ thể tu sĩ, đừng nói là tu sĩ Hợp Đạo cảnh, ngay cả những cường giả Tiên Ma thượng giới kia cũng sẽ trực tiếp phát điên.

Nhưng lúc này, thân thể một trăm con Ma Vương này lại như bị lực lượng khủng bố nào đó giam cầm, bên trong thân thể thiên khiến không sút mẻ gì, bất luận chúng giãy dựa thế nào đều không thể đi ra. Một trăm vạn con Vực Ngoại Thiên Ma khác cũng đồng dạng bị trói buộc ở bên trong, giãy dựa gào thét, nhưng một chút tác dụng cũng không có.

Oanh oanh oanh..

Bên ngoài hàng rào hư không, từng luồng động tĩnh kinh khủng kia còn tồn tại, lực lượng kinh khủng không cách nào tưởng tượng cũng giống như lúc nào cũng có thể giáng lâm.

Dưới quy tắc Thiên Đạo, không thể tồn tại loại pháp thân Nguyên Thai không thiếu sót này, nhất định phải hủy diệt.

Nguyên bản dưới ảnh hưởng của hạt bụi suy diệt, chớ nói là một bộ pháp thân, dù là Thái Cổ Ma Thần, cũng giống vậy bị tiêu diệt. Ngay từ đầu xuất hiện cảnh tượng trên pháp thân kia cũng chứng minh điểm này, cũng không biết Ngô Khí đã động tay động chân gì, giam cầm tất cả Vực Ngoại Thiên Ma bên

trong pháp thân, sau đó hạt bụi suy diệt vậy mà quỷ dị mất đi tác dụng.

Vực Ngoại Thiên Ma, bộ tộc đặc biệt nhất thế gian này, ai cũng không biết căn nguyên, bộ tộc duy nhất ở vực ngoại kia tồn tại.

Vực Ngoại Thiên Ma có thể tự do xuyên qua chư thiên vạn giới, câu dẫn tu sĩ nhập ma, lại là vì có thiên phú thần thông không bị quy tắc thiên đạo ảnh hưởng.

Ngô Khí giam cầm trăm vạn con Vực Ngoại Thiên Ma ở trong cơ thể pháp thân Vô Khuyết, lại tạm thời ngăn chặn suy diệt trần. Bất quá thiên uy như ngục, lúc nào cũng có thể giáng xuống thiên phạt kinh khủng hơn, tất nhiên Ngô Khí không dám chậm trễ một chút nào.

Hừ.

Tiếng hừ lạnh vang lên, ngay sau đó, thân ảnh Ngô Khí chợt xuất hiện phía trên huyết liên cực lớn kia, trước mặt pháp thân không thiếu.

Ầm

Một quyền khủng bố oanh ra, trực tiếp đánh vào trên thân một con Ma Vương cấp bậc Vực Ngoại Thiên Ma đang ra sức giãy dụa, tiếng kêu thảm thiết của nó còn chưa vang lên, đầu lâu hiển hóa ra đã bị Ngô Khí cứng rắn đánh vào bên trong pháp thân Nguyên Thai.

Ầm ầm ầm.

Quyền thứ nhất đánh xuống, Ngô Khí không ngừng, một đôi thịt trắng nõn cuốn theo uy áp của Thần linh cực kỳ khủng bố, thân hình hóa thành ảo ảnh. Một quyền tiếp theo một quyền đánh ra, mỗi một quyền đều vô cùng chuẩn xác đánh vào trên thân một con Ma Vương cấp bậc Vực Ngoại Thiên Ma đang muốn giãy dụa rời khỏi thân thể.

Vực Ngoại Thiên Ma bị hấn đánh vào thân pháp, giống như đều sẽ bị thương kêu thảm thiết, không bao giờ chui ra nữa.

Bất quá theo từng con Vực Ngoại Thiên Ma bị Ngô Khí cứng rắn đánh vào trong thân pháp, uy áp trên người Ngô Khí bắt

đầu nhanh chóng yếu bớt.

Vạn Linh Thần Ma thể

Là thân thể Thần Linh cấp thấp nhất, nhưng dù sao cũng là một Thần Linh, cho dù là phi thăng thượng giới cũng sẽ là bá chủ một phương. Nhưng vào lúc này, mỗi một quyền Ngô Khí đánh ra, uy áp Thần Linh trên người hắn liền giảm bớt một phần. Hơn nữa không phải loại suy yếu tạm thời, mà là chân chính mất đi một phần uy áp kia, hoặc là nói, pháp lực Thần Linh.

Àm

Lại một quyền, bên trong thịt quyền trắng nõn, tựa như ẩn chứa thần quang kịch liệt. Đó là một đoàn pháp lực thần linh nồng đậm, nương theo nắm đấm của Ngô Khí đánh lên trên thân con Vực Ngoại Thiên Ma kia, cùng bị đánh vào bên trong thân thể không thiếu hụt pháp tắc kia. Con Vực Ngoại Thiên Ma kia vốn đã bị giam cầm, bị áp chế. Bây giờ lại bị Thần Linh pháp lực làm trọng thương, tiếng kêu thảm thiết bị hoàn toàn đánh vào thân thể pháp thuật.

Trách không được như vậy, mỗi một quyền Ngô Khí đánh ra, đều phải rút lấy một đoàn pháp lực thần linh trong cơ thể, truyền vào trong thân thể pháp thuật. Kể từ đó, lực lượng thuộc về Thần Linh trong cơ thể Ngô Khí tất nhiên là càng ngày càng yếu, bởi vì đều bị hắn chuyển đến một bộ thân thể pháp môn không thiếu sót kia.

Tuy rằng một pháp thân Nguyên Thai này, vẫn là vật chết, không có sự tồn tại của sinh mệnh.

Nhưng thu nạp huyết nhục tinh hoa ngàn vạn sinh linh, từ trong Huyết Liên sinh ra, lại cắn nuốt trăm vạn Vực Ngoại Thiên Ma, lại thêm Vạn Linh Thần Ma pháp lực của Ngô Khí, từ trong cơ thể nó, dần dần có một lực lượng khủng bố không cách nào tưởng tượng nổi đang chuẩn bị lên.

Uống... con cuối cùng.

Thân hình Ngô Khí bỗng nhiên hiện ra, mặt mày lạnh lùng, ánh mắt rơi xuống đầu Vực Ngoại Thiên Ma cuối cùng đang giãy dụa không ngừng trên trái tim pháp thân.

Một con cường đại nhất trong tộc đàn trăm vạn Thiên Ma, Câu liêm Ma Vương câu liêm.

Động tác trước đó của Ngô Khí nó nhìn rất rõ ràng, lúc này nhìn thấy ánh mắt Ngô Khí quét tới, nhất thời con Ma Vương này phát ra tiếng gào thét càng thêm thê lương, giấy dựa cũng giống như hoàn toàn muốn điên cuồng.

Một đoàn hắc vụ từ trong pháp thể chui ra, không ngừng vặn vẹo kéo ra, hiển hóa ra khô lâu ra ra ra ra cổ sức muốn bay đi. Bất luận như thế nào, cái đuôi của nó từ đầu đến cuối vẫn ở trong pháp thể, bị một loại lực lượng căn bản không thể phản kháng được giam cầm.

Đội đã, đừng giết ta, bản... ta là Ma Vương vạn năng, người muốn cái gì ta cũng có thể cho người. Người muốn lực lượng, ta có thể rút lấy ức vạn ma khí của Ngoại Vực Ma Hải, trong nháy mắt là có thể giúp người trở thành Thiên Ma Chi Thể. Người muốn thần thông, ta có thể cho người tất cả thần thông cường đại của chư thiên vạn giới, thậm chí là thần thông Hoang Cổ đã thất truyền đã lâu. Người muốn mỹ nhân, ta có thể xuyên qua vạn giới, tiên nữ yêu nữ, thậm chí là Long Nữ, ta cũng có thể cho người mượn, người muốn...

Lời nói vô cùng hấp dẫn, từ trong miệng bộ xương khô do Câu Liêm Ma Vương hiện ra phun ra, chẳng những lời nói kia vô cùng hấp dẫn, âm thanh kia cũng thế, mang theo một loại ma lực mà ngay cả cường giả Hợp Đạo đỉnh phong cũng trầm mê trong đó.

Đổi lại là một người khác, nghe được câu câu liêm Ma Vương nói này, nhất định sẽ không chịu nổi sức hấp dẫn to lớn kia, đối với nó nói gì nghe vậy.

Thiên Ma nghi hoặc trong lòng.

Trong tu chân giới, mặc kệ huyền thuật cường đại bao nhiêu, uy lực đều không bằng một ý nghĩ của Vực Ngoại Thiên Ma. Tộc đàn to lớn này chỉ tồn tại ở vực ngoại, quả thực có thể nói là tử địch của toàn bộ sinh linh chư thiên vạn giới.

Đặc biệt là con Ma Vương Vực Ngoại Thiên Ma được gọi là Câu liêm này, mỗi khi nói ra một câu, liền có lực lượng mê

hoặc vô tận phát ra, chỉ cần trong tâm cảnh tồn tại một khe hở, đều sẽ bị hấp dẫn, từ đó luân hồi, trở thành con rối của nó.

Chỉ đáng tiếc, tâm cảnh Ngô Khí mặc dù không phải viên mãn, nhưng hắn đã thức tỉnh trí nhớ Ma Thần của mình, hồn phách mạnh mẽ trước nay chưa từng có, trừ phi trong tộc đàn Vực Ngoại Thiên Ma, Thiên Ma cấp bậc Ma Tôn ra tay, nếu không chỉ với một con Vực Ngoại Thiên Ma cấp bậc Ma Vương, căn bản không thể khiến hồn phách Ngô Khí dao động bao nhiêu.

Ánh mắt lạnh như băng rơi vào người câu liêm Liên Ma Vương đang lười nhả hoa sen kia, oanh một tiếng, năm đốm của Ngô Khí liền giáng xuống người nó.

Mà từ trong cơ thể Ngô Khí, một đoàn pháp lực Vạn Linh Thần Ma Thể cuối cùng, cũng theo một quyền kia rót vào thể nội pháp thân không thiếu.

Oanh oanh oanh..

Ngay lúc Ngô Khí trút cả đoàn pháp lực Thần Linh cuối cùng của mình vào trong thân thể Vô Khuyết Pháp Tướng, bên ngoài Hư Không lao tù, bên ngoài hàng rào, lực lượng kinh khủng kia trong minh minh càng thêm hung mãnh.

Màn trời đen kịt không ngừng dập dờn, phát ra tiếng vang sấm bần to lớn, đem những thanh âm bão cát hỏa diễm phun trào kia toàn bộ đè xuống. Một trăm lẻ tám cây Minh Thiết Kỳ như tuyệt thế ma khí, kèm theo màn trời kia như lá cờ run run lên, ngay cả hư không bầu trời cũng giống như vậy, giống như sắp không chịu nổi.

Phốc phốc

Ngô Khí đang thu hồi năm đốm của mình, bỗng nhiên thân hình run lên, tiếp theo há miệng phun ra một ngụm lớn huyết dịch màu đỏ tươi.

Hừ.

Không còn pháp lực Thần Linh, Vạn Linh Thần Ma thể của Ngô Khí lập tức biến mất. Hôm nay hắn, chỉ là một tu sĩ nhân loại Phản Hư cảnh mà thôi. Bị hắn tự mình bày ra đại trận cản

trả một chút, còn không chết chỉ là phun ra một ngụm máu, đã xem như là may mắn.

Vù vù vù

Liên tục hai tiếng dị hưởng, từ trong cơ thể Ngô Khí truyền đến. Ngay chỗ trái tim hắn, nơi cánh tay trái, đồng thời có một đoàn hào quang vàng sẫm trôi nổi ra, gian nan vô cùng thoát ly thân thể của hắn.

Trong miệng Ngô Khí đột ngột, một âm tiết cực kỳ cổ quái phun ra, âm tiết này cực kỳ cổ xưa nguyên thủy, lại ẩn chứa một loại lực lượng kỳ dị nào đó, có loại khí tức thai nghén hỗn độn.

Âm tiết này của Thái Cổ thai âm, là lúc sinh ra ba ngàn linh một con Ma Thần, từ bên trong Hỗn Độn Nguyên Thai, phun ra âm tiết thứ nhất. Thanh âm này chưa bao giờ biến mất, một mực khắc ở sâu trong hồn phách Ngô Khí.

Ngay lúc âm tiết vang lên, hai đoàn quang mang ám kim đồng thời hóa thành lưu quang, trong nháy mắt nhập vào thể nội vị pháp thân không thiếu lúc trước ngồi ngay ngắn trên U Minh Huyết Liên, một chỗ giống với vị trí trong cơ thể Ngô Khí, một chỗ là trái tim, một chỗ là cánh tay trái.

Oanh oanh oanh

Trong nháy mắt khi hai luồng hào quang ám kim nhập thể, mí mắt của nguyên thai, ám kim phụt lại đột nhiên mở ra. Thần quang khủng bố không cách nào hình dung, từ bên trong một đôi đồng tử của ám kim tiểu tử xuất hiện.

Pháp thân này, tựa như trong chốc lát biến thành một vị thần linh cực kỳ cường đại, Thái Cổ Ma Thần. Ám Kim Thần Quang, uy áp kinh thiên, còn có âm thanh trái tim đập, mỗi một tiếng đều làm cho toàn bộ hư không rung động phá toái...

Thiên địa đại biến.

A a... Đây là khí tức gì vậy.

Ma Thần là hài cốt của Thái Cổ Ma Thần, hắn lại muốn đúc lại thân thể Ma Thần.

Sao có thể, ba ngàn Ma Thần đã chết từ lâu, giữa thiên địa này không có khả năng tồn tại Thái Cổ Ma Thần khác.

Hắn là dư nghiệt, dư nghiệt Ma Thần.

.....

Đang phát sinh biến hóa kinh khủng trong thân thể Vô Khuyết pháp, từng tiếng rít gào sợ hãi hỗn loạn vang lên, nhưng lại không truyền ra được một tiếng, dưới ám kim quang mang phun trào, toàn bộ bị bao phủ thôn phệ.

Trong pháp đàn, thân hình Ngô Khí chật vật, trước ngực và ngực đều là vết máu, nhưng trong đôi mắt hắn, quang mang lại mãnh liệt trước nay chưa từng có.

Nhưng không đợi hắn lộ ra hỉ thúy, bên ngoài tòa lao tù hư không khổng lồ này, trên hàng rào vô cùng cứng rắn kia, đột nhiên truyền đến từng tiếng vang ken két, hàng rào hư không hai ngàn vạn dặm, đồng thời xuất hiện khe hở, lít nha lít nhít, quả thực giống như một quả trứng gà bị đè ép, lúc nào cũng có thể vỡ vụn.

Xoẹt xoẹt xoẹt.

Tiếng vang vỡ vụn của hàng rào, đơn giản như ngàn vạn con sâu cùng kêu lên, làm cho người cực kỳ sợ hãi.

Oanh oanh oanh...

Kinh khủng hơn chính là, theo hàng rào hư không khổng lồ đạt tới hai ngàn vạn dặm xuất hiện rậm rạp vết nứt, một cỗ uy áp khí tức như muốn hủy diệt hết thảy, trực tiếp vượt qua hết thảy, hàng lâm vào trong lao tù hư không. Trong địa giới hai ngàn vạn dặm này, bất kỳ tồn tại nào, đều bị khí tức uy áp này áp chế không thể động đậy.

Thiên uy như ngục.

Minh Minh cảm ứng, giữa thiên địa giống như đang áp ủ cái gì, không phải thủ đoạn dụ dỗ như Suy Diệt Chi Trần, cỗ lực lượng kia đang chuẩn bị, dường như muốn hủy diệt hoàn toàn hư không lao tù chiếm hơn phân nửa khu vực cát mịn này.

Dưới uy áp này, Ngô Khí cảm giác thân thể của mình lúc nào cũng có thể nổ tung, hóa thành một đám máu thịt trực tiếp ngã xuống. Dưới Thiên uy, Hư Không lao tù dưới sự che chở của Thái Cổ đại trận cũng không thể chống cự, Ngô Khí chỉ là một tu sĩ nhân loại Phản Hư cảnh, tất nhiên là có thể tùy thời chết bất cứ lúc nào.

Trong nhà tù này, thứ duy nhất không bị ảnh hưởng, chỉ sợ chính là pháp thân không sứt mẻ này.

Uy áp Cổ lão ma vô cùng khủng bố, từ trong cơ thể nó phát ra, càng thêm kịch liệt, từng luồng tuôn ra, phóng lên tận trời. Nếu có người ánh mắt có thể xuyên thấu thân thể, nhìn thấy trong cơ thể pháp thân này, sẽ lập tức nhìn thấy, trong tiếng tim đập rầm rầm chấn hư không, trái tim ám kim trải qua năm tháng mà bất hủ, mỗi một nhịp nhảy lên sẽ có huyết dịch ám kim chảy ra, chảy đến các nơi trên pháp thân.

Mà ở trong thân thể pháp môn, mười hai vạn chín ngàn tám trăm cái huyết khiêu, đang phát sinh biến hóa kinh người. Từng đoàn hắc khí diễn hóa Thần cung, sinh ra hạt giống, cắm rễ trong đó, dọc theo con đường không thể tin nổi, rút lấy chư thiên vạn giới, thậm chí là nguyên khí vực ngoại.

Cảnh tượng này, đối với Ngô Khí thì rất là quen thuộc.

Hỗn Độn Nguyên Thai hội tụ vô tận nguyên khí, thai nghén Thái Cổ Ma Thần.

Tuy tòa pháp đàn màu đỏ tươi này không phải Hỗn Độn nguyên thai, ngàn vạn huyết nhục tinh hoa cùng trăm vạn vực ngoại thiên ma cũng không thể so sánh với hỗn độn khí vô tận, nhưng cảnh tượng xuất hiện lúc này lại tựa như thật sự dựng dựng một con Thái Cổ Ma Thần đi ra. Mà vị Ma Thần này, có được pháp thân Nguyên Thai không thể tưởng tượng nổi.

Cảnh tượng nghịch thiên không thể tưởng tượng nổi phát sinh như vậy, người khởi xướng Ngô Khí này, lại là thâm vô cùng.

Phốc phốc phốc.

Trong miệng quả thực không cần tiền, từng ngụm từng ngụm máu đỏ tươi trào ra, mặt nghiêm trọng, ánh mắt trong đôi mắt lúc này lại vô cùng điên cuồng, đỏ thẫm che kín tơ máu.

Khuôn mặt như vậy, quả thực giống như một con bạc đỏ mắt.

Hắn nhìn chăm chăm vào pháp thân trước mắt, không hề để ý đến thương thể nghiêm trọng trong cơ thể, ánh mắt hắn giống như có thể xuyên thấu tất cả, trực tiếp nhìn thấy bên trong pháp thân đang phát sinh tất cả mọi chuyện... Ngàn vạn sinh linh, huyết nhục, tinh hoa đang hoàn toàn chuyển hóa về một phương hướng không thể biết, trăm vạn Thiên Ma kia đã sớm tuyệt diệt, năng lượng lưu lại lại lại lại không hề tán dật chút nào, bị cưỡng ép buộc ở bên trong huyết khiêu, diễn biến thần công, rút lấy nguyên khí.

Thức hóa đây đã không phải thai nghén nữa, quả thực chính là trực tiếp thôi hóa ra một pháp thân nghịch thiên.

Thiên đạo có quy tắc, chư thiên vạn giới, bất luận nơi đó, chỉ cần xuất hiện nhân vật nghịch thiên, bất kỳ tồn tại nào, đều sẽ

bị trời phạt, hủy diệt.

Lúc này trong tầng cát lẫn lẫn rộng lớn này, ngoại trừ một pháp thân nghịch thiên đang sinh ra, sâu trong thiên địa còn có một lực lượng kinh khủng không cách nào tưởng tượng đang thai nghén bên trong, lúc nào cũng có thể giáng lâm xuống, trực tiếp hủy diệt tòa lao tù hư không hai ngàn vạn dặm này.

Ầm

Không có chút dấu hiệu nào báo trước, trên U Minh Huyết Liên, pháp thân kia ngồi ngay ngắn, đột nhiên run lên, một loại khí tức viên mãn nương theo uy áp khủng bố, sinh ra.

Thành pháp thân đúc thành.

Ngô Khí một mực đứng ở trong pháp đàn, nháy mắt khi pháp thân đúc thành, trong mắt lập tức hiện lên vẻ mừng rỡ. Bất quá đồng thời, uy áp lực lượng khủng bố một mực áp ủ kia, cũng đồng thời điên cuồng trấn áp xuống.

Không tốt, trời phạt không tốt.

Thân thể Ngô Khí hoàn toàn không thể động đậy, chỉ kịp dâng lên tâm niệm.

Vù vù

Tay phải của hắn, một tờ kim chương thần bí một mực nâng, đột nhiên vào lúc này, thoát ly bàn tay Ngô Khí trôi nổi lên.

Vạn trượng kim quang từ trong kim Chương phóng ra như một cái trứng, trong phút chốc liền hóa thành một vầng mặt trời vàng kim, quỷ dị vô cùng chính là, dưới vạn trượng kim quang này, thân thể trọng thương Ngô Khí bị giam cầm trấn áp kia, lại ngay lập tức khôi phục năng lực hành động.

Bành

Ngô Khí bỗng nhiên bước ra một bước, một ngón tay điểm ra, rơi vào trên Thái Cổ Thiên Cơ sách kia.

Đại đạo có thiếu hụt thiên cơ... Điên đảo.

Trong nháy mắt ngón tay Ngô Khí rơi xuống, từ trong Thái Cổ Thiên Cơ Sách kia, vạn trượng kim quang đột nhiên biến đổi,

hóa thành từng đạo phù văn màu vàng phong cách cổ xưa, dây đưa rơi xuống, trong nháy mắt liền bao phủ hoàn toàn pháp thân ngồi trên U Minh Huyết Liên kia vào trong đó.

Phù văn rơi xuống, trong khoảnh khắc liền như thủy nhũ giao dung hoàn toàn dung nhập vào trong pháp thể, một cỗ lực lượng thần bí liền tại lúc này trào ra, hoàn toàn bao phủ pháp thân kia vào trong đó.

Vù vù

Bất động, tất cả âm thanh trong nháy mắt biến mất vô tung vô ảnh, cỗ uy áp này làm cho Ngô Khí kinh hồn táng đảm, cũng đồng thời biến mất.

Nguyên bản còn là lao tù hư không tai họa ngập đầu, chỉ một thoáng đã trở nên vô cùng an tĩnh, nếu không phải trên hàng rào, những khe hở chằng chịt kia vẫn còn tồn tại, chỉ sợ ai cũng không tin tưởng, vừa rồi nơi đây, sẽ bị Thiên Khiển cưỡng ép phá hủy. Thiên uy như ngục, dưới thiên phạt không thể kháng cự, quân người là người hay tiên đều là ma hay thần, hết thảy chỉ có một kết cục, đó chính là triệt để biến mất trong thiên địa này.

Mất đi Vạn Linh Thần Ma Thể, lại bị Thái Cổ Thi Ma đại trận phản phệ, lúc này Ngô Khí có một loại cảm giác dầu hết đèn tắt, trời phạt biến mất thân thể hắt liền lập tức mềm nhũn ra.

Vù vù vù

Hai mươi bóng người đồng thời xuất hiện sau lưng Ngô Khí, trong đó có hai người đứng ra, không chút do dự truyền toàn bộ chân nguyên trong cơ thể mình vào trong cơ thể Ngô Khí. Được chân nguyên, Ngô Khí trong cơ thể hai người không chế, trong nháy mắt giống như sông lớn, dâng trào không ngớt, thương thế đều lành lại.

Cho dù mất đi Vạn Linh Thần Ma Thể, nhưng uy áp Thần linh trên người Ngô Khí lại giống như vẫn tồn tại, thậm chí trở nên càng thêm đáng sợ, đi về một loại cảnh giới thần bí.

Một tay cuốn lấy Hoàng Tuyền chi hà.

Một tay nâng Thái Cổ Thiên Cơ sách lên.

Hắn từng bước một đi về phía hư không kia, pháp đàn màu đỏ tươi kia chính là U Minh Huyết Liên to lớn.

Cảnh tượng giống như thần tích, trong lúc Ngô Khí đi lại từng bước một, trong hư không lao tù xuất hiện.

Mỗi một bước hắn bước ra một vùng thiên địa này liền phát sinh biến hóa to lớn, Hỗn Độn Lôi Âm vang vọng, tế đàn to lớn kia bắt đầu phun trào lên, cùng đóa U Minh Huyết Liên cực đại không gì sánh được, nâng nghịch thiên pháp thân kia dung hợp cùng một chỗ, nhanh chóng phun trào, biến hóa.

Oanh oanh oanh... ong ong.

Huyết quang bắt đầu khởi động, Nhan Vạn càng ngày càng đậm, tựa hồ bị rót vào một loại lực lượng huyền ảo nào đó, mà nghịch thiên pháp thân trên huyết liên, lại chậm rãi hóa thành một hư ảnh, hoàn mỹ không thiếu thân thể màu vàng sậm dần dần biến thành trong suốt.

Ầm

Biến hóa, pháp thân nghịch thiên này, giống như hỗn độn nổ mạnh, ngay lập tức từ một pháp thân Nguyên Thai cao lớn, hóa ra hư ảnh đỉnh thiên lập địa, chân đạp đại địa, đỉnh đầu thương khung, một loại uy áp không cách nào tưởng tượng phát ra từ hư ảnh pháp thân kia, giống như bão táp hỗn độn xuất hiện lúc khai thiên tích địa, chớp mắt bao phủ toàn bộ Hư Không lao tù.

Pháp thân không thiếu, hóa ra một hư ảnh giống như Thái Cổ Ma Thần đỉnh thiên lập địa, vẫn như cũ là thân thể không thiếu.

Vù vù

Tế đàn pháp đàn U Minh Huyết Liên, dung hợp phun trào, theo hư ảnh pháp thân không thiếu kia, cùng hiển hóa, đúng là một vị pháp tọa.

Toàn thân ám kim, có vô số biến hóa, ba ngàn Ma Thần thiên địa tinh thần chư thiên vạn giới... Cuối cùng lại hóa ra một vị Ma Thần trước nay chưa từng có.

Ma Thần kia, toàn thân màu ám kim, vảy Hồn Độn che phủ thân thể, có sừng có đuôi, cực hơn trời, cực hơn đất, sinh hấp đồng tử, một đồng chất chứa tinh thần biến cả, hình như có vô số sinh linh, một con người bao hàm U Minh thập địa, có vô tận tử khí. Ma thần này, vô danh, vô đạo, bất tử bất diệt bất diệt, bất tử bất diệt.

Thân ảnh Ngô Khí, ngay lúc Đại Ma Thần khủng bố này sinh ra, bước lên pháp tọa kia, ngồi trên nó cùng pháp thân không thiếu kia.

Oanh oanh oanh oanh!

Ngay khi Ngô Khí ngồi lên vị trí Ma Thần pháp tọa kia, trong nháy mắt toàn bộ hai ngàn vạn dặm hư không lao tù, bỗng nhiên bắt đầu như Hồn Độn, thiên địa sinh ra như vậy, bắt đầu... Diễn hóa...

Trên hàng rào, khe hở rậm rạp lập tức biến mất không thấy gì nữa, lấp đầy cùng một chỗ. Hải vực vốn trống rỗng, bỗng nhiên ở trên đó, từng đoá từng đoá hoa huyết hồng nở ra, lại không phải là U Minh Huyết Liên kia.

Hoa máu này, thân cây màu đỏ tươi, cánh hoa số mười một, nhụy hoa như sinh song đồng, một con người sống, một con người là chết, như Thái Cực Vô Cực, hai bên ngậm đuôi lẫn nhau, trung tâm như thai nghén một thế giới, chính là: nhất hoa nhất thế giới.

Hoa này cũng là vô danh, lại có đạo, chớp mắt nở hoa, lấp đầy hai ngàn vạn dặm hư không lao tù này.

Hư không lao tù, giống như có sinh mệnh vậy, linh ngộ bản nguyên đại đạo, lại không còn là một mảnh từ trong thiên địa rộng lớn cắt chém xuống lao tù, mà là một cái thế giới, một phương thiên địa, đang tại trong diễn hóa thiên địa.

Àm âm âm âm...

Một vùng thiên địa này, bị kim quang bao phủ, bị một trăm lẻ tám cây Thái Cổ Thi Ma chiến kỳ nâng lên, chỉ chấn động, liền phá vỡ tầng cát Quảng Cương kia, mang theo vô tận thiên địa uy lực, như thời thái cổ, cảnh tượng thiên địa sinh ra, kim

quang chói mắt kia, có bản nguyên đại đạo vô cùng ảo diệu, hàng lâm ở trên đại dương vô tận kia.

Đại dương vô tận, mặc kệ là tu sĩ nhân loại trên hòn đảo giống như cát sông kia, vẫn là sinh linh yêu thú vô cùng vô tận dưới đáy biển.

Bất luận cường đại nhỏ yếu, tất cả đều trong nháy mắt này, tâm linh sinh ra cảm ứng, ngẩng đầu nhìn ra, một vầng thái dương tinh thần chiếu rọi đại địa kia đã không thấy đâu nữa.

Thay vào đó, là một thế giới kim – thế giới đang diễn hóa.

Trong đó, có vô số kim quang ảo diệu bắt đầu khởi động, sinh ra dòng suối sinh mệnh của Thần Cung cực lạc Tịnh Thổ U Minh Hải... Một thế giới hoàn chỉnh, đất trời hoàn chỉnh, dưới sự chăm chú của tất cả sinh linh, diễn hóa sinh ra.

Trong lúc nhất thời, sinh linh bên trong đại dương vô tận đều như được đại đạo, bắt đầu cảm ngộ.

Thời đại ba năm trước, Hoang Cổ, chính là đại bộ phận sông dài năm tháng từ khi sinh ra đến nay.

Ba thời đại kia, không biết có bao nhiêu truyền thuyết lưu truyền xuống, rất nhiều truyền kỳ cổ sự càng là kéo dài không suy, cuối cùng thậm chí diễn biến thành thần thoại.

Thời Thái Cổ, hai Ma Thần tranh chấp, va nát Thiên Trụ, long trời lở đất, hồng thủy tàn phá bờ bãi, một Ma Thần tên là Oa, lấy đại thần thông bổ thiên.

Thái Cổ nhất Ma Thần tên là Hi, nhìn Hỗn Độn Tinh Thần Hải, liền ngộ đạo.

Viễn cổ có trăm tộc, nó một là Quy tộc, thủy tổ của nó, có công trấn tứ hải, thành tựu Hậu Thiên Ma Thần vị.

Viễn Cổ Hoàng tộc, từng là người đứng đầu trăm tộc, thủy tổ của hán ngâm ngôi sao rơi xuống, bên trong ẩn chứa hỗn độn hỏa chủng, thành tựu Hậu Thiên Ma Thần vị.

Thượng cổ sinh một Thánh Hoàng, tên là: Trương Bách nhân, trải qua vạn kiếp ngàn tỉ nạn, trở thành chủ nhân Thiên Đình, Vương của Thần Vương.

.....

Mỗi khi giữa thiên địa có chuyện lớn phát sinh, sẽ dẫn phát thiên biến dị tượng, lan truyền ra ngoài, tuyên tụng đã lâu, sẽ diễn biến thành truyền thuyết, thậm chí là thần thoại.

Như hiện tại, tại thế giới nhân gian này, là khu vực rộng lớn nhất, trong vô tận đại dương mênh mông.

Đã có một cảnh tượng đủ để dẫn phát thiên biến, hoặc là nói, sự tồn tại của thứ kia, bản thân chính là kinh người như biến dị của thiên tượng vậy.

Chỉ thấy trong đại dương vô tận vô tận, mặt trời màu vàng vốn nên tồn tại đã biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là một thế giới đang diễn hóa.

Kim quang như ánh sáng của mặt trời chói chang, chiếu sáng toàn bộ đại dương mênh mông, bên trong mỗi một sợi tựa hồ đều ẩn chứa đạo lý huyền ảo không cách nào tưởng tượng. Bất kỳ sinh linh nào, chỉ cần lĩnh ngộ được đạo lý trong đó, liền có thể đắc đạo, trong nháy mắt có thể hà cử phi thăng, thành tựu đạo quả Trường Sinh.

Một thế giới diễn biến một phương thiên địa, sinh linh bình thường không thể có cơ duyên lớn như vậy để quan sát.

Giống như Hỗn Độn chi sơ, thiên địa sinh ra, nhìn thấy quá trình diễn hóa thiên địa, chỉ có ba ngàn con Hỗn Độn Ma Thần kia. Mà mỗi con của bọn chúng, đều sau khi nhìn lên trời, đều tự đắc đạo. Chính là: Ba ngàn đại đạo thuộc về riêng mình:

Nhưng hiện tại, ở trên không đại dương vô tận kia, liền có một thế giới một phương thiên địa, đang diễn hóa, tất cả sinh linh, mặc kệ là tu sĩ nhân loại trên hòn đảo, hay là yêu thú trên đáy biển, tất cả đều có thể nhìn thấy quá trình diễn biến trong kim quang, rõ ràng vô cùng, đạo lý bên trong đều hiển hiện ra.

Cho dù là sinh linh không mở ra linh trí, dưới sự chiếu rọi của kim quang, cũng bắt đầu nhanh chóng khai linh.

Sinh linh ngộ đạo không phải có đại cơ duyên thiên tư không thể cưỡng lại.

Nhưng hiện tại, tất cả các loại đại đạo đều là nguyên thủy nhất, hiện ra trước mắt vô tận ngàn tỉ sinh linh trong đại dương mênh mông. Trong khoảnh khắc, trong toàn bộ đại dương mênh mông, có không biết bao nhiêu sinh linh ngộ được đại đạo, tu vi tăng vọt, thần thông đại tiến.

Trên từng hòn đảo, tất cả tu sĩ nhân loại đều tạm thời buông xuống hết thảy, ngồi xếp bằng trên mặt đất, nhìn thế giới trong kim quang kia đang diễn hóa, tắm rửa kim quang, cảm ngộ chí lý của đại đạo trong đó.

Bất luận hải vực nào, trên mặt biển vốn trống rỗng, từng đầu yêu thú nổi lên, đều ngẩng đầu lên, cũng nhìn thấy thế giới Kim Khuyết kia trên không trung, trong mắt thú hoang đại đều biến mất hết, hiển hiện chí lý.

Cảnh tượng như vậy, mặc dù là ở thời đại hoang cổ, cũng chưa từng xuất hiện qua mấy lần, về phần sau Hoang Cổ, càng là không có khả năng.

Đây là đại công đức, chỉ nhỏ hơn Khai Thiên Bổ Thiên.

Thánh Nhân nói vậy, giáo phái khai thiên tích địa nghiêng về phía Lục Đạo Luân Hồi giáo hóa thành vạn dân thương sinh... Vì đại công đức, có thể được thiên che chở, có thể được thần vị.

Lúc này, thế giới Kim Quỹ đang diễn hóa kia chính là đang ban bố đại đạo, đang giáo hóa, một đại công đức không cách nào tưởng tượng được.

Sinh linh bên trong đại dương vô tận kia, đắm chìm trong kim quang, chỉ cần lĩnh ngộ được chí lý của đại đạo trong đó, một tia ý niệm đều quán quanh lên, rơi vào thế giới kim ty kia.

Theo ngộ đạo sinh linh càng ngày càng nhiều, thế giới Kim Quỹ kia tựa hồ càng ngày càng cường đại, nhanh chóng lớn mạnh, diễn hóa, kim quang kia càng thịnh, rủ xuống dưới, chiếu rọi xuống, bao phủ tất cả sinh linh thành kính kia vào.

Ngay cả lúc này, hắc đã trầm mê ở trên không đại dương vô tận, từ trong thế giới Kim Yết bất khả tư nghị kia, một thanh âm hùng vĩ không gì sánh được truyền ra, vang vọng toàn bộ đại dương mệnh mông sáu đại hải vực.

Ta là Hỗn Độn Đại La Thiên Vô Thượng Chí Tôn Ma Thần, thống nhất thập phương lục đạo chư thiên, nắm giữ tất cả chuyện thần tiên nhân gian U Minh, quan sát quá khứ hiện tại tương lai, vị trí đạo hệ, chi phối. Ta cảm thụ thương sinh khổ, ta cảm thấy luân hồi khổ, hiện tại lập xuống đại giáo, cảm hóa thương sinh, giáo hóa thiên địa.

Người nhập giáo ta, có thể tiêu tai họa, miễn bệnh đau, lên cực lạc...

Người nhập giáo ta có thể ngộ đại đạo, phải vĩnh sinh, diệt luân hồi khổ, trở thành quả bất hủ bất diệt.

.....

Thanh âm này, uy nghiêm hùng vĩ thấu triệt, như ẩn chứa vô tận đạo lý, người nghe có thể đắc đạo, có vô tận mê hoặc, không thể kháng cự.

Sinh linh trăm triệu vốn trầm mê trong diễn hóa ở thế giới Kim bát kia, dưới thanh âm này, đáy lòng nhao nhao sinh ra ý nghĩ, trên mặt đều là vẻ si mê, bất luận tu vi cao thấp, tất cả đều quỳ lạy trên mặt đất, hướng tới thế giới Kim ô kia, một ý niệm sùng kính trăm mê trong đó, từ đáy lòng bọn họ đi ra, quán lên, rơi vào trong thế giới kia.

Phàm là sinh linh, bất luận là yêu thú nhân loại hay là thảo mộc nhân loại, chỉ cần mở ra linh trí, động niệm chính là lực lượng, là nguyên lực. Lúc này trong đại dương vô tận này, nguyên lực sinh ra của ức vạn sinh linh, vậy mà tất cả đều bị thế giới Kim Khuyết Yên kia thôn phệ, vốn chỉ có thế giới lớn hai ngàn vạn dặm, bắt đầu dần dần khuếch trương lớn mạnh.

Mà ngay thanh âm to lớn kia, sau khi hai chữ lập giáo nói ra, trong toàn bộ thiên địa, ngoại trừ ức vạn sinh linh trong nháy mắt quỳ lạy xuống, còn có động tĩnh to lớn không cách nào tưởng tượng được.

Oanh oanh oanh oanh!

Đại dương vô tận, bầu trời rung động, toàn bộ thiên địa tựa hồ cũng đang rung động, dường như bởi vì tất cả những gì phát sinh nơi này đều sinh ra cảm ứng.

Ầm

Bốn phương tám hướng, Cửu Thiên Thập Địa, một cỗ lực công đức trống rỗng xuất hiện, tràn vào phía thế giới Kim Bát kia, tràn vào trong đó.

Thánh Nhân nói: Nguyên lực của thương sinh hội tụ, chính là công đức thiên địa, gọi là Huyền Hoàng.

Lực lượng công đức, trong truyền thuyết, chính là huyền hoàng chi tử, có Hạo Nhiên Chi Lực. Người được công đức chi lực che chở, vạn pháp bất xâm, vạn tà tránh lui.

Thế nhưng lúc này, từng cỗ lực lượng công đức được sinh ra cũng tràn vào trong thế giới Kim Ô lại không phải là Huyền

Hoàng Chi Phi, mà là Huyết Nhan đỏ thắm cực kỳ khủng bố dọa người.

Nếu có người có được tuệ nhãn thần thông, liền có thể nhìn thấy, trên không trung, trên trời cao rung động, từng luồng từng luồng lực lượng công đức nồng đậm sinh ra, điên cuồng chui vào trong thế giới kia, sau đó bị thế giới kim tuyến kia thôn phệ, đẩy nhanh tốc độ nó khuếch trương lớn mạnh.

Trong thế giới kia, có một Thần Cung, bên trong có pháp tọa một ám kim, bên trên có một người.

Người mặc pháp bào vạn tượng, một tay quán sông Hoàng Tuyền, một tay nâng Thái Cổ Thiên Cơ sách, phía sau có một hư ảnh, làm tướng của Thái Cổ Ma Thần, vô danh vô khuyết đại đạo.

Không biết qua bao lâu, trên pháp tọa, Ngô Khí chậm rãi mở hai mắt ra, ánh mắt giống như xuyên qua tất cả, nhìn thấy cảnh tượng phía ngoài kia.

Khi Thiên Hữu Đạo, thu được công đức chi lực, liền là Huyết Tử.

Đại dương vô tận, có bảy đại hải vực, rộng lớn không gì sánh được.

Không chỉ có rất nhiều yêu thú tu sĩ, còn có đại lượng dã thú phạm nhân không có lực lượng cường đại.

Lúc này trên không trung, trong thế giới kim ô đang điên cuồng lớn mạnh kia, thanh âm to lớn rơi xuống, đạo đạo kim quang ẩn chứa lực lượng không thể tưởng tượng chiều xuống, những dã thú hải tộc phạm nhân kia, căn bản ngay cả phản kháng một chút cũng không có, liền trầm mê ở trong đó.

Người nhập giáo ta, có thể tiêu tai hoạ, miễn bệnh đau, lên cực lạc...

Chỉ một câu này, liền để cho bọn họ hoàn toàn mất đi ý niệm phản kháng trong đầu, nhất là từng đạo kim quang không thể tưởng tượng kia rơi vào trên người bọn họ, quả thật đã tiêu trừ tất cả đau đớn trên người bọn họ, từng sợi tín ngưỡng nguyên lực từ trong cơ thể bọn họ sinh ra, dung nhập vào thế giới Kim Ô kia.

Trong mắt hải thú phạm nhân, thế giới Kim Quỹ kia là một mảnh cực lạc Tịnh Thổ, là một phương Thần quốc. Chỉ cần tắm rửa trong thần quang, hết thảy tai hoạ đau đớn đều sẽ rời xa, không lo không lo. Bọn họ không có lực lượng hô phong hoán vũ, muốn để bọn họ tín ngưỡng, để bọn họ thần phục, chỉ cần hiển lộ ra thần tích là được.

Nhưng thứ Ngô Khí thật sự muốn phát triển thành giáo chúng, lại là số lượng lớn tu sĩ nhân loại cùng yêu thú kia, tín ngưỡng chỉ lực mạnh yếu, cũng phải do giáo chúng mạnh yếu, một vạn phạm nhân sinh ra tín ngưỡng nguyên lực, nói không chừng đều không bằng một vị tu sĩ Nguyên Anh cảnh.

Thế giới đang diễn hóa, thiên địa đang diễn hóa, trong đó xuất hiện đại đạo, huyền diệu vô cùng, ảo diệu vô tận, ở phía dưới, hầu như tất cả tu sĩ cùng yêu thú đều trầm mê trong đó, lĩnh ngộ đại đạo pháp tắc bên trong, nhưng chỉ có một phần nhỏ

trong lúc nghe được thanh âm hùng vĩ của Ngô Khí, đã sinh ra lực lượng tín ngưỡng, trở thành giáo chúng.

Những tu sĩ và yêu thú khác đều chỉ đang nắm bắt cơ duyên to lớn này, giống như Thái Cổ có Ma Thần, nhìn Hồn Độn Hải mà ngộ đạo, bọn họ cũng muốn xem thế giới diễn hóa, mà lĩnh ngộ đại đạo, thành tựu bản thân.

Tu chân chi sĩ, yêu thú mở ra linh trí, phần lớn đều ích kỷ, muốn tự mình đăng thiên. Đều cho mình là thiên chi kiêu tử, vận mệnh chi tử, trong lòng sinh nghịch cốt, không muốn thân phục bất cứ tồn tại nào.

Đáng tiếc, Ngô Khí thế giới này từ tầng cát mênh mông kia phủ xuống biển lớn vô tận, cũng không có ý định buông tha bọn họ, bất luận là tu sĩ hay yêu thú, hay là dị tộc, tất cả đều phải thân phục.

Một hòn đảo nào đó, phương viên chín mươi vạn dặm, phía trên đều là tu sĩ ma đạo, hầu như mỗi một người đều là ma đầu lòng dạ độc ác.

Ước chừng hơn năm vạn tu sĩ, ngòi xếp bằng trên mặt đất, ánh mắt đều rơi vào trên không trung, Kim Ô thế giới chính đang diễn hóa kia.

Âm

Đầu óc rung động, bọn họ chợt nhìn thấy, trong thế giới kia, xuất hiện một con Ma Thần, xé trời xuất hiện, khắp người đầy vẩy đen, chân đạp Hắc Long. Trên đầu hai sừng, Chiến Thiên chiến địa, ma khí cực kỳ nồng đậm bao phủ thiên địa, vạn vật thần phục.

Đây là một tôn Thiên Ma, Nguyên Thủy Thiên Ma, chính là thủy tổ của Ma Đạo, trong thiên địa đản sinh ra một vị Ma đầu tiên. Huyết dịch mọc lông mao của nó, thậm chí thở ra khí tức, đều là nguyên thủy của Ma Chi.

Đột ngột oanh một tiếng, Ma Thần nổ tung, lại chợt hóa thành một vùng biển máu. Trên biển máu kia, từng cái từng cái bọt máu dâng lên, lúc vỡ tan, liền có từng đầu Ma Thần nhỏ bé sinh ra, bắt đầu diễn hóa công pháp thần thông, mỗi một môn đều là vô thượng ma công. Người tu ma, chỉ cần có thể nuốt

vào một đầu, liền có thể lập tức đạt được Vô thượng ma công kia.

Vù vù...

Trên đảo, mấy vạn ma tu, hô hấp bỗng trở nên dồn dập, ý nghĩ mãnh liệt, đều là muốn đạt được môn vô thượng ma công kia.

Ngay lúc này, một giọng nói hùng vĩ vang lên trong đầu bọn họ.

Thiên địa vô đạo, ta bỏ rơi, thương sinh bỏ rơi, các ngươi nhập giáo ta, có thể đạt được trường sinh có thể bất diệt bất diệt...

Thanh âm này, không có mê hoặc, không ép buộc, giống như là ý nghĩ tự đáy lòng mỗi người bọn họ sinh ra.

Thiên địa không đạo, vứt bỏ mới có thể đắc đạo.

Một loại đồn ngộ, trong nháy mắt từ đáy lòng mấy vạn Ma tu kia dâng lên, ngay lúc bọn họ sinh ra ý nghĩ này, trên không hòn đảo bọn họ đang ở, đột nhiên sinh ra dị biến.

Các ngươi đã ngộ đại đạo, nhập vào Thiên giáo ta, vứt bỏ Thiên giáo.

Khi âm thanh hùng vĩ rơi xuống, trên không hòn đảo kia, đột nhiên vỡ ra một vết rách, phía sau kia hiển hóa ra một vùng huyết hải, từng cái bọt máu sinh ra lại phá diệt, ma đầu diễn thần thông, mấy vạn Ma tu kia nhất thời hô hấp dồn dập, hưng phấn bay lên, hóa thành mấy vạn đạo lưu quang, tràn vào trong vết nứt kia.

Cảnh tượng này phát sinh lúc, ở đại dương mênh mông vô tận, ở một vùng biển khác, trong một tòa thành trì.

Phụ cận thành này, Tiên đạo thịnh hành, trong thành đều là tiên tu, quá trình diễn biến ra từ thế giới Kim Quỹ đều bị hấp dẫn, đều ngồi xếp bằng trên mặt đất, lĩnh ngộ trong đó hiển hóa ra từng loại đại đạo huyền ảo.

Ầm

Kim quang rơi vãi, tâm thần bọn họ run lên bần bật, lập tức bọn họ nhìn thấy, trong thế giới Kim Khuyết kia, ức vạn thanh

khí tụ tập, thiên địa Hạo Nhiên sở chuông, một Thánh Hoàng mang theo vô tận uy nghiêm, sinh ra ở trong đó.

Vị Thánh Hoàng này, mặc dù dáng dấp cơ thể nhân loại, nhưng lại có uy nghiêm không cách nào tưởng tượng, là chủ nhân chư thiên vạn giới, là khởi đầu của tiên đạo kia, là chí tôn vô thượng, thiên đình chi chủ. Thống ngự ngàn vạn thần linh, quanh người hẳn có vô số thanh khí vờn quanh, mỗi một sợi đều hiển hóa diễn biến, ẩn chứa đại đạo không giống nhau, quang chính hạo nhiên, ảo diệu vô cùng.

Mặc dù Tiên Ma Đạo khác biệt, nhưng tham lam khát máu, tâm niệm lại không khác chút nào.

Trong tòa thành trì này, mười mấy vạn tiên tu kia đồng thời hô hấp trầm xuống, sinh ra lòng ngấp nghé với vị Thánh Hoàng này, trong lòng bọn họ, chỉ sợ Thánh Hoàng kia chỉ có một gương mặt, chính là diện mạo của mình.

Tiên tu nổi tham niệm, người người đều muốn thành thánh.

Lúc này, ở chỗ sâu trong hồn phách bọn họ, một thanh âm như hiểu ra tựa như là ảo giác vang lên.

Thiên địa vô đạo, ta bỏ rơi, thương sinh bỏ rơi...

Ý nghĩ này xuất hiện một đời, thành trì nơi bọn họ sinh ra dị biến.

Ầm

Trong lúc kim quang chiếu rọi, thế giới mở ra, tất cả tiên tu nhìn qua, đều thấy được một pháp tọa, đó là Thánh Hoàng chi vị, độc nhất vô nhị, giữa thiên địa này chỉ có thể tồn tại một vị Thần Vương chi chủ Thiên Đình. Khi ánh mắt các tiên tu rơi xuống, phảng phất đều nhìn thấy được thân ảnh của mình.

Các ngươi đã đắc đạo, nhập vào Thiên giáo ta...

Mười mấy vạn lưu quang, nhất tề vọt lên, tràn vào thế giới Kim Quỹ kia.

.....

Một mảnh hải vực mang theo máu huyết, rộng chừng trăm vạn dặm, xung quanh không có một hòn đảo nào, nơi này là hải

vực hung thú, trong đó Hải thú, từ khi sinh ra đã nhiễm sát khí, động một tí là điên cuồng, hung hãn dị thường.

Lúc này, trên hải vực này, từng đầu yêu thú có con mắt huyết hồng, đều ngoi đầu ra, ngẩng đầu nhìn chăm chăm không trung, bị vạn trượng kim quang bao quanh đang diễn hóa thế giới.

Những con này đều là hung thú, đã mở ra linh trí nhưng lại dễ phát điên.

Trong con người của bọn chúng, cảnh tượng phản chiếu lại xa xôi... hồng hoang đại địa.

Thời thái cổ, đại địa nguyên thủy vô cùng rộng lớn, Thanh Trọc khí phân, ức vạn sinh linh sinh ra ở trên đại địa kia. Trong đó có rất nhiều sinh linh, tuân theo Hỗn Độn sát khí mà sinh, trời sinh đã phát điên, mỗi một con đều có lực lượng hủy thiên diệt địa, tàn sát bừa bãi hồng hoang đại địa kia hợp lại, dần dần trầm mê vào.

Tất cả hung thú ở đáy lòng chúng đều sinh ra một loại cảm giác sướng khoái, thân ảnh chúng nó dần dần cùng từng con hung thú tàn sát bừa bãi hồng hoang đại địa kia hợp lại, dần dần trầm mê vào.

Trong mơ hồ, một đạo thanh âm, cũng đã rơi vào hải vực này.

Thiên địa vô đạo, ta bỏ rơi, thương sinh bỏ rơi.

Thanh âm này như mang theo vô số ma lực, hơn mười vạn con hung thú điên cuồng này đồng loạt hóa thành huyết quang, trong chớp mắt tràn vào thế giới kim ty trên không trung kia.

Bất luận loại sinh linh nào, chỉ cần có tín ngưỡng, sẽ sinh ra nguyên lực, lực lượng này có uy năng không thể tưởng tượng, không bị quy tắc thiên địa trói buộc.

Đại dương vô tận, trong thế giới kim – thế giới điên cuồng lớn mạnh kia.

Vô số hải thú phạm nhân, dưới sự tắm rửa của kim quang huyền diệu, đáy lòng đều chỉ còn lại một cái tín ngưỡng, thế giới Kim Oanh kia đối với bọn họ, là cực lạc Tịnh Thổ, là một phương Thần quốc. Từ trên thân bọn họ, từng đám mắt thường

không nhìn thấy tín ngưỡng nguyên lực sinh ra, quán quanh thế giới kia.

Theo thời gian trôi qua, tại vô tận đại dương, đều phát sinh dị biến khó tin.

Mỗi khu vực đều có yêu thú hoặc tu sĩ nhân loại, thậm chí là sinh linh dị tộc, giống như đồn ngộ đạo, giống như trầm mê huyền tượng, hưng phấn không gì sánh được, tràn vào trong thế giới Kim Hộc kia.

Từng giọng nói mang theo sức mạnh huyền ảo vang lên khắp mọi góc ngách của đại dương mênh mê.

Trong thế giới, Ngô Khí ngồi ngay ngắn trên pháp tọa Hỗn Độn Ma Thần, phía sau là hư ảnh pháp thân không thiếu, trong tay nâng một tờ kim bối thần bí.

Mỗi lần Ngô Khí phun ra một chữ, trên miếng kim quang kia liền có một đoàn kim quang sinh ra, hóa ra từng cái tự phù ảnh chứa đại đạo huyền diệu, vang vọng đáy lòng mỗi một sinh linh đại dương mênh mê.

Thiên địa vô đạo, ta bỏ rơi, thương sinh bỏ rơi, các ngươi nhập giáo ta, có thể đạt được trường sinh có thể bất diệt bất diệt...

Một ngày sau, trong đại dương mênh mê vô tận, hải vực nhỏ nhất, Thần Mộc hải vực.

Yên tĩnh như tờ, yên tĩnh lạ thường.

Một vùng hải vực to lớn như vậy, lại tĩnh mịch như Minh Thổ, một vị tu sĩ nhân loại, một đầu yêu thú đều không có, thậm chí ngay cả phạm nhân không có lực lượng Hải thú, đều không nhìn thấy. Chỉ có từng sợi kim quang chói mắt, rơi xuống, bao trùm hải vực này ở bên trong, nhưng vẫn không thể xua tán khí tức quỷ dị giống như Minh Thổ kia.

Lại thêm một ngày, ở Loạn Ma hải vực, sinh linh không còn tồn tại.

Lại một ngày nữa, Phong Bạo Hải Vực, tu sĩ Yêu thú đều biến mất không thấy gì nữa.

Ngày thứ tư, Ngũ Nhạc hải vực...

.....

Ngày thứ bảy, đại dương mênh mông vốn nên có ức vạn sinh linh tồn tại, tựa như thiên khiến hàng lâm, lâm vào yên tĩnh như chết.

Tại hải vực Loạn Ma hải vực, Thần Mộc hải vực, cùng Ngũ Nhạc hải vực, Thanh Khâu hải vực, hết thảy đều trở nên giống như Tịch Diệt Hải Vực, không có bất kỳ sinh linh nào tồn tại, tất cả những sinh linh mở ra linh trí, mặc kệ là hải thú phạm nhân không có lực lượng, hay là Yêu thú tu sĩ kia, tất cả đều biến mất.

Cảm tạ nguyệt phiếu của Tiêu Dao Thủy Quan Âm duy trì, cảm tạ sự ủng hộ của hủy diệt xá Thiên Đế.

Trên không trung vạn trượng, một thế giới màu vàng lớn lên đến vô tận đại dương mênh mông.

Trong đó, kim quang chiếu rọi, huyết hoa như biển, như ngàn vạn không gian bao la, một phương Thần quốc cực lạc U Minh Huyết Hải Cửu Tiêu Thiên Đình Hồng Hoang đại địa..... đều đã sinh ra, mỗi một không gian, đều có rất nhiều sinh linh tồn tại, tu sĩ hải thú, dị tộc phàm nhân đắm chìm trong đó, cực kỳ thành kính.

Từ trên người bọn họ, sinh ra vô tận tín ngưỡng nguyên lực đến, hải thú phàm nhân không có lực lượng cường đại, nguyên lực cũng cực kỳ nhỏ yếu, mắt thường khó có thể nhìn thấy, mà những tu sĩ yêu thú kia, lấy Nguyên Anh làm thế giới, phân biệt có sợi tóc giống như đầu đuôi nhỏ bé... Thậm chí có một ít tồn tại cường đại Hợp Đạo cảnh, trên thân sinh ra tín ngưỡng nguyên lực, lại có kích thước như ngón cái, tràn vào thế giới này.

Được tín ngưỡng nguyên lực của ức vạn sinh linh này, thế giới này lại không tiếp tục bành trướng nữa, giống như đã đến cực hạn.

Nhưng ở trong thế giới, ngàn vạn không gian, tịnh thổ Huyết Hải Thiên Đình, Thần quốc kia... Những tồn tại không thể tưởng tượng nổi này, lại đang từ từ ngưng thực, vốn chỉ là tồn tại như hư ảo, bây giờ lại xuất hiện một tia ý vị chân thật, cho người ta một loại theo thời gian trôi qua, những thứ kia đều sẽ thật sự sinh ra.

Trong thiên địa, nơi thần linh tụ tập chân chính, chính là thượng giới Cửu Tiêu Thập Địa Tiên Ma trong chư thiên vạn giới.

Vùng đất thượng giới, phía tây có Thánh tộc, nghỉ lại trong Thần quốc.

Cực Lạc Tịnh Thổ, chính là thánh địa của Phật giáo, giữa đất trời chỉ có một chỗ, chính là trong Phật giới kia.

Dưới Cửu U Huyết Hải, nơi khởi nguồn của Ma đạo,
Thánh địa Tiên đạo của Thiên Đình trên Cửu Tiêu Thiên, nơi ở
của Vương Chi Vương.

.....

Những nơi này, căn bản chính là các thánh địa trong thiên địa,
mỗi một thánh địa đều tồn tại, nhưng lại là duy nhất.

Không thể có người, hoặc là có sinh linh, có thể tự dung tạo ra
một thánh địa.

Nhưng hiện tại, tại ở trong thế giới của Kim Quĩ, từng cái
thánh địa kia lại không ngừng sinh ra, hơn nữa dần dần trở nên
ngưng thực, làm cho người ta cảm giác, sớm muộn gì cũng
một ngày, những thánh địa này đều sẽ biến thành chân thực.

Tại những thánh địa này, không phải Ngô Khí ngồi ngay ngắn
trên pháp tọa Hỗn Độn Ma Thần, mà là sinh linh tồn tại trong
ngàn vạn không gian kia, tín ngưỡng nguyện lực của bọn họ,
đều là vì bọn họ tin tưởng suy nghĩ trong lòng mình, trong
lòng muốn sinh ra.

Thánh Nhân nói: Thế gian vốn không có Thần, người bái
nhiều, liền sinh ra Thần.

Thần nói nơi này, chính là Thần Linh sau này thành tựu. Mà
lại còn là Âm Thần. Vốn là không tồn tại, lại bởi vì ngàn vạn
sinh linh tín ngưỡng nguyện lực ngưng tụ, mà mạnh mẽ tạo ra
được.

Cứ như vậy, trước mắt Ngô Khí là trên huyết hoa khai mở đầy
thế giới kia, từng không gian sinh ra, mỗi một không gian là
một thánh địa.

Sinh linh trong không gian kia, tín ngưỡng của bọn họ, kỳ thật
là ở đáy lòng, nguyện lực dẫn sinh ra lại bị thế giới Kim
Khuyết thôn phệ chuyển hóa, mạnh mẽ bắt đầu tạo ra thánh
địa, để cho bọn họ sinh ra càng nhiều tín ngưỡng chi lực hơn.

Tạo ra thánh địa lừa gạt tín ngưỡng lừa lấy công đức... Nếu để
cho từng cái thánh địa chân thật tồn tại kia biết được tất cả
chuyện xảy ra ở thế giới này, chỉ sợ trong khoảnh khắc, Ngô

Khí và thể giới vàng trinh thần dị này sẽ bị chôn vùi thành hư vô.

Thái Cổ Thiên Cơ sách của hắn có thể che đậy thiên cơ, nhưng nếu có cường giả thượng giới muốn ra tay gạt bỏ hắn, lại che đậy cũng là phí công.

Thủ đoạn như vậy, đã không phải là nghịch thiên có thể hình dung, mà là ức thiên.

Từ xưa đến nay, ba đại thời đại, có vô số thiên chi kiêu tử sinh ra. Nhưng nếu Ngô vút bỏ như vậy, dám can đảm lập đại giáo, lừa gạt thiên địa, cuối cùng còn che giấu thiên cơ, đây là hành động, đã không phải ma đầu có thể hình dung nữa.

Nếu thật sự nói, lúc này Ngô Khí.

Là tặc khôn kiếp của tặc Thiên Đạo.

Hỗn Độn Ma Thần pháp tọa, hư ảnh pháp thân không thiếu, đỉnh thiên lập địa, giống như chống đỡ thế giới kim loại này.

Ngô Khí ngồi ngay ngắn ở phía trên, một tay nâng Thái Cổ Thiên Cơ Sách lóe ra kim quang kia. Ánh mắt của hắn, trực tiếp xuyên thấu tất cả không gian trước mắt, ức vạn sinh linh, liền xuất hiện trong con ngươi hắn phản chiếu.

Thời gian trôi qua từng chút, thế giới Kim hộp này phát sinh biến đổi lớn, mà phía dưới, đại dương mệnh mông vô tận lại tĩnh mịch như Minh thổ.

Ngô Khí cũng biết, hắn đang chờ, trong con ngươi phản chiếu, ức vạn sinh linh kia, lúc bọn họ đắm chìm trong tín ngưỡng của mình, ức vạn hồn phách tựa hồ đều trôi nổi ra, phân ra một sợi, quán quanh đến pháp tọa dưới thân Ngô Khí.

Tiếng rống vang lên.

Một tiếng gào thét xuyên thấu qua không gian trùng trùng điệp điệp, tràn vào trong biển Hỗn Độn.

Ở sau lưng Ngô Khí, Hỗn Độn Ma Thần trước nay chưa từng có kia bỗng nhiên ngửa mặt lên trời gào rú, cái miệng lớn trải rộng răng nanh mở ra, một vòng xoáy Hỗn Độn liền sinh ra ở trong đó, một sợi hồn phách của ức vạn sinh linh kia, liền ở

dưới vòng xoáy hút, hóa thành một dòng lũ to lớn kéo dài, tràn vào trong miệng Ma Thần.

ức vạn hồn linh Tụ Ma Thần.

Cảnh tượng khủng bố đến cực điểm này phát sinh trong thế giới Kim Quỹ, không chút nào che giấu liền hiển hiện ra, chỉ cần là sinh linh đại dương vô tận, ngẩng đầu liền có thể nhìn thấy.

Đáng tiếc, lúc này đại dương mênh mông vô tận, đã sớm cực kỳ tĩnh mịch.

Ngay khi Hỗn Độn Ma Thần kia nuốt một đám hồn phách của ức vạn sinh linh vào trong miệng, toàn bộ thế giới Kim Quỹ bắt đầu điên cuồng rung động. Song đồng huyết hoa, không ngừng tàn lụi, không ngừng mở ra cảm tạ, như sinh tử luân hồi. Trên ngàn vạn không gian kia, cùng với thế giới Kim Oanh rung động theo.

Âm

Ma Thần chuyển động, Ma Thần Hỗn Độn pháp thân không thiếu biến thành, lúc này đột nhiên bước ra một bước, đạp trên Huyết Khuyết Hoa Hải, một đôi Hỗn Độn ma trảo duỗi ra, cắm vào chỗ sâu trong hư không.

Xoạt một tiếng, trên thế giới Kim Quỹ bỗng nhiên vỡ ra một lỗ hổng thật lớn, đúng là bị Hỗn Độn Ma Thần kia cứng rắn xé mở.

Oanh oanh oanh oanh!

Như thiên hà chảy ngược, trong khe nứt kia, từng luồng từng luồng Hỗn Độn Nguyên Khí ngưng tụ thành dòng lũ, mãnh liệt chảy ra, rót vào thế giới Kim Yên.

Trong thế giới, hai con người huyết hoa kia bắt đầu điên cuồng sinh trưởng, mỗi một cây đều trong nháy mắt, to lớn như núi, nhụy hoa kỳ lạ kia, mở rộng ra, bao bọc từng cái không gian thế giới kia vào trong.

Một Hoa một thế giới đây là một loại pháp tắc đại đạo, nhưng lúc này lại phát sinh ra sự thật, chấn động không gì sánh được. Không thể tưởng tượng, không thể tưởng tượng.

Được hỗn độn nguyên khí tươi, không phải là song đồng huyết hoa kia điên cuồng sinh trưởng, còn có một không gian thế giới, nguyên bản chỉ là bị đông đảo sinh linh tín ngưỡng nguyên lực ngưng tụ ra huyền ảnh, có dấu hiệu chân thật, nhưng thật sự còn xa xôi vô cùng. Nhưng từng luồng từng luồng hồng lưu do hỗn độn nguyên khí ngưng tụ thành, quán chú xuống, ngàn vạn không gian kia, cũng ong ong một chút, bắt đầu điên cuồng chuyển biến, hướng tới chân thực chuyển biến.

Trong Thần quốc, từng tòa thần đường ngưng tụ, còn có vô số thần phó, thần quang, chân thật sinh ra.

Tịnh thổ, sinh biến khổ, Đả Bà La, Phật Quang chiếu sáng.

U Minh Huyết Hải. Ưc vạn máu đen, trong đó sinh dạ xoa. Sinh tu la, sinh ra vô số ma đầu.

Cửu Tiêu Thiên Đình, vô số cung điện Quỳnh Lâu, ba mươi ba ngày, Tiên Vân Tiên đảo.

.....

Từng thế giới không gian, những thánh địa kia thật sự bắt đầu chuyển biến thành chân thực, cứ như vậy giữa thiên địa sẽ có thêm ngàn vạn thánh địa độc nhất vô nhị tới đây.

Ông ông ông...

Những sinh linh trong Thánh địa kia, tựa hồ đều cảm nhận được khí tức bên người càng ngày càng chân thật, từ trong cơ thể bọn họ sinh ra tín ngưỡng nguyên lực càng ngày càng nồng đậm, điên cuồng tuôn ra, dung nhập vào thế giới Kim Bạch đang phát sinh kịch biến.

Chư thiên vạn giới, mỗi người đều có nguyên khí tồn tại, Tiên giới tất nhiên là tiên khí. Ma khí, yêu khí của Ma giới, chính là vực ngoại, cũng có huyền ma khí. Mà một loại nguyên thủy nhất cũng cường đại nhất, chỉ có một nơi mới có, đó chính là hỗn độn nguyên khí, hỗn độn hải dương.

Ngô Khí và pháp thân không thiếu, trong cõi u minh hồn phách tương liên, tâm niệm hấn vừa động, pháp thân biến thành Hỗn Độn Ma Thần liên tục tiếp xé rách hư không, dẫn

dắt nguyên khí trong hỗn độn hải đến, quán chú vào trong thế giới này, lại để cho từng cái thánh địa kia thật sự trở nên ngưng thực, giống như lúc nào cũng có thể hoàn toàn biến thành tồn tại chân thật.

Ầm

Đáng tiếc, dị biến phát sinh...

Cơ hồ ngay thời khắc cuối cùng, ngàn vạn thánh địa muốn biến thành chân thật, trong nháy mắt ức vạn sinh linh ở phía trong, đồng loạt cảm giác hồn phách chấn động, thân thể bọn họ, đồng thời hóa thành lưu quang, thoát ly thế giới Kim Quỹ kia, cũng thoát ly khỏi thánh địa trong lòng từng người bọn họ cường ép tạo ra.

Vù vù

Đại dương vô tận, trong nháy mắt, tất cả khí tức mất đi, khí tức của ức vạn sinh linh đều trở về.

Cảnh tượng giống như Minh thổ, trong nháy mắt trăm triệu sinh linh trở về bị đánh vỡ hoàn toàn. Từng tòa thành trì, từng tòa từng tòa đảo nhỏ, từng mảnh hải vực, từng góc ngách, sinh linh vốn ở chỗ đó, lại lần nữa xuất hiện ở đây.

Bọn họ đồng loạt tỉnh lại, tựa như đã trải qua một giấc mộng, nhưng bọn họ đều cảm giác được đáy lòng của mình, thêm ra một tín ngưỡng không thể dao động. Tín ngưỡng này giống như đã khắc vào bên trong hồn phách của bọn họ, bọn họ sẽ không thể phản kháng.

Dưới đáy lòng bọn họ, có một ý niệm hình như đã tồn tại rất lâu.

Chỉ cần tín ngưỡng thành kính của mình có thể phi thăng rời khỏi Thiên giới, trở về trong lòng Thánh Địa đã nhận định kia.

Trong nháy mắt khi bọn họ tỉnh dậy, một âm thanh hùng vĩ vang lên, rơi vào trong tai ức vạn sinh linh, lại như nỉ non, thâm thấu vào hồn phách.

Ta là Hỗn Độn Đại La Thiên Vô Thượng Chí Tôn Ma Thần, thống nhất thập phương lục đạo chư thiên, nắm giữ tất cả chuyện thần tiên nhân gian U Minh, quan sát quá khứ hiện tại

tương lai, vị trí đạo hệ, chi phối. Ta cảm thụ thương sinh khổ, ta cảm thấy luân hồi khổ, hiện tại lập xuống đại giáo, cảm hóa thương sinh, giáo hóa thiên địa.

Người nhập giáo ta, có thể tiêu tai họa, miễn bệnh đau, lên cực lạc...

Người nhập giáo ta có thể ngộ đại đạo, phải vĩnh sinh, diệt luân hồi khổ, trở thành quả bất hủ bất diệt.

Tiếng nói nhập hồn, lạc ấn trong đó, tựa như đã sớm tồn tại một đời.

Trong nháy mắt, toàn bộ đại dương mệnh mông, sáu đại hải vực, mỗi một góc.

ức vạn sinh linh đồng thời lên tiếng, vô cùng thành kính cúi đầu xuống, đọc lên kinh văn kia.

Thiên địa vô đạo, ta bỏ rơi, thương sinh bỏ rơi, gia nhập Thiên giáo ta, có thể đạt được đại đạo vĩnh sinh bất diệt...

tín ngưỡng nguyện lực vô cùng lớn, lúc ức vạn sinh linh cùng một chỗ mở miệng, ngưng tụ ra, hóa thành vô số dòng lũ, tràn vào thế giới vàng khối kia.

Trong đó, thanh âm thuộc về Ngô Khí, vào lúc này vang lên.

Thiên địa không đạo nào bỏ rơi.

Vứt bỏ Thiên giáo lập tức

Trong lúc âm thanh Ngô Khí rơi xuống, nơi sâu trong thế giới nhân gian, Trung Châu đại lục và Tịch Diệt hải vực xa xôi kia, hai tiếng kinh hô xuyên qua trùng trùng điệp điệp không gian, đồng thời vang lên.

canh thứ hai đến ừ, tình tiết gần đây có chút hỏng bét, thật ra bọn họ sai rồi, ta chỉ nhét một cái hố lớn, lại thuận tay đào một cái. Tình tiết tiếp theo sẽ khôi phục bình thường, kịch liệt một chút: vứt ca nhi phải về Trung Châu đại lục điều.

Cuối cùng, đêm khuya viết chữ không dễ dàng gì, xin đập vé an ủi.

Trên đại dương vô tận, có một nơi thần bí vắt ngang hư không, như là một thế giới khác.

Bên trong là huyết hoa song đồng vô tận, trong mỗi một đoá hoa máu to lớn đều bao lấy một thế giới, ứng với chí lý đại đạo của một đoá hoa nhất thế giới kia.

Thế giới này, tuân theo một loại lực lượng pháp tắc quỷ dị trước nay chưa từng có vận chuyển, căn nguyên không phải đại đạo giữa thiên địa, mà là một vị Ma Thần.

Ma Thần kia, toàn thân ám kim, phủ đầy vảy Hồn Độn, có sừng có đuôi, cực giống thiên địa, sinh liền song đồng, một con người bao hàm tinh thần biển cả a, hình như có vô số sinh linh tồn tại trong đó, một con đồng uẩn hàm U Minh thập địa, hình như có vô tận oan hồn tử khí...

Nó chính là đại đạo bản nguyên của thế giới thần bí này, tất cả mọi thứ trong thế giới to lớn này, ngọn nguồn đều là đến từ từ vị Hồn Độn Ma Thần trước nay chưa từng có này. Từ trên người nó, phát ra khí tức, đúng là hoàn mỹ không thiếu khuyết, một chút tỳ vết cũng không tìm thấy. Vốn không có khả năng tồn tại không thiếu khí tức giữa thiên địa, lại từ trong cơ thể Tôn Ma Thần này phát ra.

Không biết xảy ra biến cố to lớn gì, vị Hồn Độn Ma Thần hoàn mỹ không thiếu sót này vậy mà che giấu được cảm ứng của thiên đạo, không bị thiên khiển mà hủy diệt.

Dưới hư ảnh Ma Thần Hồn Độn là một pháp tọa, vô cùng biến hóa, mỗi một biến hóa đều là một loại đại đạo mạnh mẽ, hư ảo chân thật, trên pháp tọa kia, có một bóng người đang ngồi ngay ngắn.

Bóng người này, nhắm hai mắt, một tay quần lấy Hoàng Tuyền chi hà, tay kia thì nâng một tờ kim chương thần bí.

Từ trên người hắn, khí tức tu vi phát ra lại chỉ là Phản Hư cảnh, nhưng quỷ dị là, khí tức nhỏ yếu như vậy, lại không sinh ra cảm giác không hợp với thế giới thần bí này, ngược lại cho

người ta một loại cảm giác. Hẳn chính là chúa tể thế giới thần bí không cách nào tưởng tượng này.

Vù vù vù vù.

Đột ngột, trước pháp tọa, ước chừng hai mươi đạo quang mang đồng thời sáng lên, bên trong hiện ra hai mươi người.

Mỗi một người, trên thân đều tản mát ra khí tức tôn quý cường đại, tựa như bọn họ đều là thân phận bá chủ một phương, uy nghiêm cực kỳ.

Hai mươi người này vừa hiện ra, lập tức thu liễm khí tức trên người lại, vô cùng cung kính quỳ trên hư không kia.

Chủ thượng.

Trong giọng nói của bọn họ, không có chút khác thường nào, tất cả đều là cung kính phát ra từ nội tâm. Như bọn họ đều tự cho mình là nô bộc trong lòng, người trước mặt là chủ nhân chung của bọn họ.

Đại dương vô tận, sáu đại hải vực, trận doanh tu sĩ nhân loại, tổng cộng hai mươi người không chế, bất luận tiên ma, đều đều tại lúc này, quỳ gối phía trước pháp tọa.

Ừm.

Ngô Khí chậm rãi mở mắt, tu vi khí thể trên người đều chỉ là Phản Hư cảnh. Nhưng chẳng biết tại sao ánh mắt kia lại đi ra, hình như là một vị Chúa Tể thần cao cao tại thượng, bất kỳ tồn tại nào đều phải thần phục dưới chân hắn, bao gồm cả vùng thiên địa này.

Hai mươi người không chế, trước khi đến đây đã thương lượng xong, ở Loạn Ma hải vực, Minh chủ Xích Huyết Minh đã đạt đến tu vi đỉnh phong của nhân gian giới, hợp đạo hậu kỳ, chỉ thiếu chút nữa là có thể phi thăng lên cường giả thượng giới.

Lúc này vẻ mặt cung kính, thân hình bất động, chỉ mở miệng nói: Hồi bẩm chủ thượng, chúng ta mấy ngày nay đều được lục đại lục Trung Châu sáu đại siêu cấp cùng mười đại gia tộc đưa tới thiếp ngọc, bọn họ chuẩn bị mười năm sau ở vùng đất trung tâm của Thông Thiên sơn mạch, mở ra Đẳng Thiên đài,

tổ chức Thông Thiên pháp hội, mời hai mươi người bạn ta đến xem lễ.

Lúc Minh Linh lão tổ nói chuyện, bàn tay lập loè quang mang, một ngọc bài cực kỳ tinh xảo xuất hiện.

Ngọc thiếp này, cực kỳ đẹp, tản mát ra một loại khí tức cực kỳ quý giá, đúng là một khối tiên ngọc đúc thành.

Nội dung trong ngọc kinh, hẳn là mấy câu nói kia của Minh Linh lão tổ.

Thông Thiên Pháp Hội

Bốn chữ này, làm cho ánh mắt Ngô Khí bình tĩnh nổi lên một tia gọn sáng, hẳn từng tại Chư Thiên Vạn Pháp các của Thiên Ma tông xem qua rất nhiều điển tịch, biết được rất nhiều.

Thông Thiên Pháp Hội, chính là truyền thống của toàn bộ Trung Châu đại lục, từ Thượng Cổ đến nay.

Cái gọi là Pháp hội, chính là thế lực lớn có tư cách đại lục Trung Châu mời tất cả tới, ngồi luận đạo, có thể nói là thịnh hội lớn nhất nhân gian giới.

Pháp hội bách nghiệp mới tổ chức một lần, nghiệp chính là một ngàn năm, mười vạn năm này mới tổ chức một lần đại hội, chớ nói tu sĩ tầm thường, cho dù là một ít cường giả Hợp đạo đỉnh phong, cũng sẽ vì tham gia pháp hội, mà đặc biệt áp chế phi thăng của mình.

Thông Thiên Pháp Hội kia, đã không còn là chuyện của một thế lực siêu cấp hoặc tông môn nào, mà là đại sự của toàn bộ thế giới nhân gian.

Bách nghiệp tức là mười vạn năm, phải biết tu sĩ mặc dù từ phạm nhân tu luyện đến Hợp đạo đỉnh phong, cuối cùng không thể không phi thăng thượng giới, quá trình dài nhất giữa này cũng chỉ mấy ngàn năm mà thôi.

Nói cách khác, có một số tu sĩ cho dù là thế hệ mười luân hồi cũng không thể tham gia một lần Thông Thiên Pháp Hội.

Mười vạn năm tuế nguyệt, không biết bao nhiêu thế lực tông môn ra đời sau, lại bị tiêu diệt.

Thông Thiên Pháp Hội lại mở, cho dù là ai cũng có thể đoán được, đại lục Trung Châu lúc này, chỉ sợ đã hoàn toàn sôi trào rồi.

Ngồi ngay ngắn trên pháp tọa, trên khuôn mặt bình tĩnh của Ngô Khí, chợt lộ ra một tia dị tính.

Thông Thiên Pháp Hội, bách nghiệp trở lại, mặc dù là truyền thừa thượng cổ đạo thống như Thiên Ma Tông cùng Thái Vô Cung, cũng bất quá tham gia bốn năm lần mà thôi. Lần trước, vừa vặn là trước chín vạn năm, còn thiếu vạn năm mới đến bách nghiệp, mười năm sau...

Nếu như Trung Châu đã phát ra lời mời, vậy các người hãy chuẩn bị kỹ càng một phen, tiến đến xem lễ đi.

Đối với hai mươi người khổng chế Minh Linh lão tổ này mà nói, Ngô Khí chính là tuyệt đối không thể làm trái ý chỉ.

Vừa nói xong, hai mươi người bọn họ đồng loạt cúi thấp đầu xuống, trong miệng đồng thời nói:

Đợi sau khi hai mươi người bọn họ rời đi, Ngô Khí lại không tiếp tục nhắm mắt minh tưởng, ánh mắt của hắn đảo qua thế giới trước mắt.

Từng đoá từng đoá huyết hoa song đồng to lớn không gì sánh được kia, còn có từng cái thế giới bên trong, Thiên Đình Huyết Hải Long huyết Thần quốc Thiên Đình ở bên trong..... Từ thời Thái Cổ bắt đầu, từng cái thánh địa tồn tại giữa thiên địa này, đều bao vây ở trong hai đồng huyết hoa kỳ dị không gì sánh được kia, dưới sự quán chú của Hỗn Độn nguyên khí, dần dần từ hư ảo hướng về chân thực chuyển biến.

Những thánh địa này, chính là nơi ngàn tỉ sinh linh đại dương mệnh mệnh tin ngưỡng ký thác, không giờ khắc, từ bên trong đại dương rộng lớn vô tận, tín ngưỡng lực mệnh mệnh như biển ngưng tụ ra, tràn vào thế giới đang diễn biến này.

Khi ánh mắt Ngô Khí rơi vào Thái Cổ Thiên Cơ sách trong tay hắn, đáy lòng dâng lên một ý nghĩ suy đoán kia, lập tức bị hắn lắc đầu trực xuất ra ngoài.

Thiên Cơ sách chính là chí bảo thái cổ, cho dù là bản nguyên đại đạo cũng không thể tổn hại, có Thiên Cơ sách trấn áp giới này, trong thiên địa không có khả năng có người phát hiện sự tồn tại của giới này, cho dù là các đại năng thượng giới cũng vậy, nói như vậy tổ chức Thông Thiên Pháp Hội kia, hẳn là không liên quan đến ta.

Toàn bộ đại lục Trung Châu, đáng giá cùng tất cả thế lực siêu cấp đồng thời hành động, còn dùng Thông Thiên Pháp Hội làm vật che giấu, chỉ có cái kia...

Trong đầu, một đạo linh quang hiện lên, Ngô Khí giống như nghĩ tới cái gì, một tia nghi hoặc trong mắt tán đi.

Một nụ cười quỷ dị chợt hiện lên trên khóe miệng của Ngô Khí.

Rời khỏi Trung Châu đã không ít ngày, xem ra đã đến lúc trở về rồi.

Như đang thì thảo tự nói, sau khi Ngô Khí nói xong mấy câu, hắn ngồi xếp bằng trên pháp tọa, thân thể lại bắt đầu kỳ dị giống như Ma Thần sau lưng hắn, hóa thành hư ảnh tồn tại, dần dần trở nên trong suốt, cho đến khi hoàn toàn biến mất, một tia khí tức cũng không còn lưu lại.

Hỗn Độn pháp tọa kia không động, Hỗn Độn Ma Thần hoàn mỹ không thiếu sót cũng không động, thế giới thần bí này vẫn tiếp tục diễn hóa ra đời, đóa hoa máu hai con người kia đang tiếp tục sinh trưởng, bên trong bao bọc từng cái từng cái thánh địa cũng đang chuyển biến về chân thực, hết thấy đều không bị ảnh hưởng.

Các huynh đệ lại đang than thở cập nhật, bọn họ bất đắc dĩ, trạng thái không tốt, không muốn đổ nước, đang điều chỉnh. Cảm thấy tha thứ thì thâm, khởi điểm đơn giản có quần thể truyền tông của giáo tổ, chính là bọn họ muốn nhờ cớ, có thể vào quần tìm ta che mặt rồi.

Hai khu vực lớn của nhân gian, đại lục Trung Châu cùng đại dương mênh mông, có nơi rộng lớn không gì sánh được tiếp xúc, chính là bờ biển liên miên không biết bao nhiêu ức vạn dặm kia.

Một nơi nào đó, bờ biển, có một quốc gia, quốc thổ ước chừng trăm vạn dặm.

Quốc thổ này cần cỗi, là do đa số quốc dân đều dựa vào đại dương mênh mông kia sinh sống, sinh ra như ngư dân hái châu người bắt giao nhân vớt người... Chờ chút những nghề nghiệp này.

Mỗi khi đến ngày, bờ biển sẽ tụ tập rất nhiều nhân loại, mỗi người bắt đầu nhập học. Bọn họ đều là người bình thường, là phạm nhân, không có năng lực phi thiên độn địa hô phong hoán vũ như tu sĩ, chỉ có thể dựa vào đại lượng nhân lực để sinh tồn.

Bất quá bọn họ giống như phạm nhân của các quốc gia khác trên đại lục, cũng có liên hệ mật thiết với tu sĩ, như trong quốc dân có người hái ngọc, bọn họ cần mặc quần áo đặc chế, xâm nhập dưới đại dương mênh mông, thu thập trân châu trong con trai biển, có đôi khi nếu vận khí tốt, bọn họ có thể thu thập được một ít linh châu của tu sĩ nhân loại cũng cần, bán cho thế lực tu sĩ, liền có thể đạt được một khoản tài phú lớn.

Còn có bộ giao nhân tầm bảo người ta những nghề nghiệp kỳ cổ quái này, cũng có thể liên hệ cùng tu sĩ nhân loại, cho nên đối với bọn họ, những tu sĩ phi thiên độn địa kia cũng không tính là xa lạ. Có đôi khi bọn họ ở trên biển, cũng có thể nhìn thấy độn quang tu sĩ từ trên bầu trời bay qua, mới đầu còn ngạc nhiên một phen, thấy nhiều, cũng đều đã quen.

Bất quá hôm nay, tựa hồ có chút không tầm thường.

Trong cảng địa, mấy trăm chiếc thuyền khổng lồ đã xuất cảng, đang định đi về hướng đại dương mênh mông xa xa.

Đột ngột, trên từng chiếc thuyền kia, toàn bộ thuyền viên đều cảm giác dưới chân thuyền đến lắc lư thật lớn, đầu ngẩng lên, sau một khắc liền thấy được hình ảnh cả đời bọn họ đều không quên.

Trên bầu trời sóng biển.

Ở một nơi rất xa, một cơn sóng biển bốc lên, bên trong là nước biển xanh thẳm, trăm trượng năm trăm trượng, ngàn trượng.... Bờ biển có hơn mười vạn người, đều nhìn thấy được cảnh tượng kia.

Một cơn sóng biển bốc lên cao ngàn trượng, mấy chục vạn người đều không nhìn thấy điểm cuối, liên miên cao ngất như màn trời, che khuất tất cả.

Àm

Sau màn trời sóng biển, đột nhiên một mảnh mây đen to lớn từ đáy biển bay ra, trong khoảnh khắc thẳng lên không trung vạn dặm, đúng là vượt qua màn trời xanh thẳm che đầy hết thấy, bay về phía đại lục.

Chỉ một hơi thở, mây đen kia từ chỗ cực xa trên không, xuất hiện trên bờ biển.

Mấy chục vạn ngư dân phía dưới, không cần thị lực cường đại, chỉ cần ngẩng đầu lên là có thể thấy được bộ mặt của mây đen nhấc lên màn trời sóng biển kia.

Vật kia đâu phải mây đen gì, rõ ràng là một đầu Hải thú lớn đến không thể tưởng tượng.

Thân thể đen kịt, như cá như cánh, không vảy không giáp. Hai cánh mở ra lại đạt tới vạn dặm, rõ ràng đã thoát ly đại dương mệnh mông xuất hiện trên không trung, nhưng vẫn như cũ từng đạo quán quanh, biến hóa ngàn vạn.

Cự thú ra biển lại có thể bay lên chín tầng trời, yêu thú như vậy, cho dù là trong tu sĩ kiến thức rộng rãi chỉ sợ cũng không cách nào nhận ra. Nhưng khi tức trên người nó phát ra, lại là cực kỳ bá đạo bác. Dung nạp vạn vật, biến hóa khó lường, uy áp rơi xuống, cùng với cường giả Hợp Đạo cảnh kia cũng không sai biệt lắm.

Con thú này, tên là: Thâm Uyên Vân Côn.

Dưới vực sâu đại dương kỳ dị, số lượng ít ỏi, Vân Côn nhất tộc, trong cơ thể ẩn chứa một tia huyết mạch của Thái Cổ ma thú Toan Nghê.

Đại cánh vạn dặm, theo sau, chân động mà mây vạn dặm, bất luận lục địa hay là hải dương, đều là tồn tại siêu cấp bá chủ.

Ở bờ biển bên kia, mấy chục vạn ngư dân, bình thường cũng chỉ có thể nhìn thấy một ít tu sĩ độn quang mà thôi, chưa bao giờ gặp qua cự thú như vậy, nhất là cảnh tượng đi theo kia, đối với bọn họ mà nói, không khác gì thần tích.

Không biết là ai dẫn đầu, mấy chục vạn kia, đồng loạt quỳ xuống, dập đầu về phía Thâm Uyên Vân Côn trên không trung, trong miệng thì thảo tự nói, hóa thành tiếng vang như núi kêu biển gầm, xa xa thẳng tắp, rơi vào trong tai ba bóng người trên lưng Thâm Uyên Vân Côn kia.

Là Hải Thần, nhanh chóng bái kiến Hải Thần.

Trời ạ, Hải Thần hiện thế, nhanh chóng quỳ xuống.

Cầu Hải Thần phù hộ cho mình.

.....

Trên lưng Thâm Uyên Vân Côn có ba đạo nhân ảnh, một người trong đó lẳng lặng ngồi xếp bằng, hai người khác thì cung kính đứng ở phía sau.

Lúc âm thanh như núi lở sóng thần rơi vào trong tai ba người, đã là cảnh tượng nhàn nhạt không thể nghe thấy, mấy chục vạn người kia cùng quỳ xuống cũng là cực kỳ đồ sộ, bất quá rất hiển nhiên không bị ba người này để trong lòng.

Ngô Khí mặc một bộ thanh sam, khuôn mặt thanh tú, một chút trắng bệch từ đầu đến cuối tồn tại, khí tức trên người mơ hồ, cực kỳ mơ hồ.

Ở phía sau hắn, có hai người, một nam một nữ. Nam tu pháp bào đen trắng, khuôn mặt tuấn dật, cây trâm gỗ buộc tóc, một đôi mắt như nhật nguyệt, dương tương tế, cực kỳ kỳ kỳ dị. Một nữ tu khác, trường bào râu ria, thân sinh cực đẹp, thân

không trường vật, nhưng chẳng biết tại sao, lại cho người ta một loại ảo giác thiên địa bảo khí.

Vương Tịch, Vương Lâm, Tây Thiên bảo các chủ chủ bảo nô.

Bây giờ tu vi hai người bọn họ vậy mà đều đã là Phản Hư đỉnh phong, nếu là ở chỗ khác, tuyệt đối là một phương bá chủ tông sư có địa vị, nhưng ở chỗ này, lại tựa như thiếu niên nô bộc đi theo chủ nhân.

Vực Vân Côn ở trên không cao vạn dặm, tầm mắt cực lớn, lúc Ngô Khí mở mắt, liền nhìn thấy trên đại lục cực kỳ rộng lớn kia, một con long mạch xuyên qua kia, cực kỳ to lớn, thiên địa sở Chung.

Đại địa Long mạch này, chính là trung châu đại lục chân chính hạch tâm, cũng là hạch tâm của nhân gian giới, dãy núi Thông Thiên.

Đã trở về.

Ngô Khí Bàn ngồi ở trên lưng vực sâu vân côn, liếc mắt một cái nhưng cũng nhìn không hết Trung Châu đại lục.

Ồ...

Đang lúc con người Ngô Khí phản chiếu ra cảnh tượng đại địa, bỗng nhiên cảm giác vực sâu thân thể to lớn của Vân Côn dưới thân lắc lư một cái, giống như bay có chút bất ổn, mặc dù rất nhanh ổn định lại, nhưng vẫn để cho Ngô Khí cảm giác ra ngoài.

Thâm Uyên Vân Côn dưới thân hẳn chính là một con yêu thú Hợp Đạo cảnh, lại có một tia huyết mạch của Thái Cổ Ma Thú, có thể nói mặc dù là ở cường giả vô số đại dương mệnh môn, cũng tuyệt đối là một phương bá chủ tồn tại. Bất quá chở ba người mà thôi, sao lại phi hành bất ổn, bình thường mà nói, cho dù là đụng phải phong bạo, chỉ sợ cũng không cách nào rung chuyển thân thể Vân Côn một tơ một hào.

Vân Côn đã sớm bị Ngô vớt bỏ gieo xuống nô ấn, tâm niệm vừa động, Ngô Khí liền biết được vừa rồi tại sao vực sâu Vân Côn lại có một tia bất ổn.

Nguyên lai ngay lúc thân thể của nó tiến vào đại lục Trung Châu, giữa thiên địa bỗng nhiên buông xuống một tia không thể phát giác, rơi vào trên người nó, lực áp bách sinh ra làm thân thể nó lắc lư một cái. Mà trong khoảnh khắc đó, Thâm Vân Côn cảm thấy trên người nhiều ra một tia lực lượng uy áp, mặc dù không quá cường đại, thậm chí suýt chút nữa liền cảm giác không được, nhưng lại là chân thật tồn tại.

Một con Thâm Vân Côn này, Hợp Đạo cảnh, sớm đã trưởng thành, mở ra linh trí. Bất quá cũng không cách nào đoán được xảy ra chuyện gì, Ngô Khí thì rất rõ ràng.

Là khởi nguồn của nhân gian, trên vùng đại lục này, từ đầu đến cuối đều bị một luồng thể độc nhất vô nhị trong thiên địa bao phủ, sinh linh ngoại giới đi vào, bất tri bất giác sẽ bị một luồng thể này áp chế.

Mặc dù ảnh hưởng rất nhỏ, nhưng thực sự chứng minh, đại lục Trung Châu mới là trung tâm nhân gian. Dù đại dương vô tận lại lớn, có nhiều thể lực siêu cấp hơn, số lượng tu sĩ nhân loại có nhiều hơn nữa, cũng không cách nào dao động địa vị Trung Châu đại lục.

Mấy trăm năm trước, Ngô Khí cũng là một tu sĩ của Trung Châu đại lục này, giãy dụa nửa cuộc đời, cũng không có bao nhiêu hồi ức đẹp đẽ. Bất quá chỉ cần bước lên con đường tu chân, ít có chuyện tốt đẹp, đặc biệt lấy tu vi Ma tu.

Oanh oanh oanh..

Trên không trung vạn dặm, cương phong gào thét, mỗi một tiếng vang vọng như lôi đình.

Bất quá lại không ảnh hưởng đến chút nào đến Thâm Uyên Vân Côn, dù sao cũng là hậu duệ huyết mạch của Thái Cổ Ma Thú, mặc dù đã hóa thành hải thú dưới vực sâu, nhưng có một tia huyết mạch kia, Vực Vân Côn liền không chỉ có thể hoành hành dưới vực sâu, mặc dù ở trên không trung, cũng đồng dạng là ngự phong bá chủ.

Triển cánh vạn dặm, vỗ cánh mấy vạn dặm, nếu Ngô Khí muốn đi nơi nào, động một chút ý niệm trong chốc lát là có thể đến nơi.

Cho dù đi đến khu vực hạch tâm của Thông Thiên sơn mạch, nơi ở của Thiên Ma tông, đối với vực sâu Vân Côn mà nói, cũng bất quá chỉ là công phu một hai ngày.

Bất quá Ngô Khí dường như không có ý đi Thiên Ma Tông, vừa vào đại lục Trung Châu, ánh mắt quét qua đại địa phía dưới.

Vân Côn vỗ cánh mấy cái, ước chừng hai mươi vạn dặm lục địa, trong một cái chi mạch nào đó của Thông Thiên sơn mạch, Ngô Khí tựa hồ nhìn thấy cái gì, bàn tay nhẹ nhàng vỗ trên lưng Vực Vân Côn.

Trăm vạn dặm chi mạch, bên trong thiên địa nguyên khí tràn đầy, xanh um tươi tốt, vừa nhìn liền biết là một chỗ có đông đảo sinh linh. Dãy núi như vậy, không chỉ là nơi tộc đàn yêu thú yêu thích, cũng là nơi đông đảo tu sĩ nhất định xâm chiếm.

Trong dãy núi, một khe núi to lớn nào đó.

Đột ngột một điểm đen hiện ra trên không trung, sau đó lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được tăng vọt biến lớn, rơi xuống hướng khe núi này. Bóng đen kia, dần dần biến lớn, cuối cùng lúc muốn rơi xuống, đã như một mảnh mây đen to lớn vô cùng.

Ầm

Thân thể vực sâu Vân Côn kia rộng tới vạn dặm, như thiên thạch trực tiếp rơi xuống, trong nháy mắt liền vào trong khe núi vừa vặn có thể dung nạp thân thể nó.

Một hơi sau, trong khe núi kia, một tiếng kêu kinh thiên động địa vang vọng mấy chục vạn dặm truyền ra.

Sưu sưu sưu sưu sưu

Mây đen lại hiện ra, ra khỏi khe núi kia, một hơi vỗ cánh, sau một khắc liền biến mất ở trên không trung.

.....

Dãy núi này tên là Thủy Hồn sơn mạch, phạm vi trăm vạn dặm, thiên địa linh khí tràn đầy, tu sĩ đông đảo, tộc quần yêu thú đông đảo.

Ở chỗ sâu trong dãy núi, có một tòa thành trì to lớn, lại là từng khối nham thạch màu lam to lớn kỳ dị xây dựng lên, trên thành trì có đại lượng cấm chế phức tạp mạnh mẽ bao trùm, ở phía xa có thể nhìn thấy từng mảnh màn sáng, tản ra khí thế cực kỳ uy nghiêm dày nặng.

Không nghi ngờ chút nào, chung quanh là một tòa thành trì được xây dựng từ vực sâu, chỉ có một khả năng, chính là tòa thành trì này, là do tu sĩ có lực lượng cường đại xây dựng.

Sau nửa nén hương, trên con đường thông đạt bên ngoài tòa thành lớn này, vô thanh vô tức nhiều ra ba đạo nhân ảnh, theo cùng một đạo độn quang bên trong hiển lộ tu sĩ, mà đám người hợp thành, đi vào phía trong thành trì kia.

canh thứ nhất đến, cảm ơn Phong Vân huynh đệ sau khi phi thăng đã khen thưởng, tối nay có bạo phát...

Lam Nham thành, thành như kỳ danh, toàn thân lam nham thượng phẩm xây thành.

Phương viên Thủy Hồn sơn mạch trăm vạn dặm, tông môn đông đảo, tăng thêm các nơi tán tu du đãng, số lượng tu sĩ tất nhiên là không ít, lấy không biết bao lâu trước đó, do một đại phái nào đó dẫn đầu, không ít thế lực cùng xây dựng tòa thành trì này, làm nơi tu sĩ Thủy Hồn tụ tập.

Không chỉ tu sĩ Thủy Hồn sơn mạch, tu sĩ bốn phương tám hướng, nếu vào Thủy Hồn sơn mạch này, phần lớn nơi đặt chân đều sẽ chọn tòa Lam Nham thành này.

Trong thành không được chém giết lẫn nhau.

Quy củ này hầu như tất cả đại thành trì đều có, bất kể là ở Trung Châu đại lục, hay là đại dương vô tận.

Tu sĩ tự nghĩ thủ đoạn tu vi mạnh mẽ có lẽ không kiêng nể gì, dám tùy ý chọn địa điểm đặt chân, nhưng những tán tu tu vi vi thấp kém hoặc là không chỗ dựa không chỗ dựa, hầu như chín thành đều sẽ tiến vào thành trì, ít nhất trên phương diện an toàn có không ít bảo đảm.

Vèo vèo...

Từng đạo độn quang nhan sắc khác nhau từ bốn phương tám hướng bay đến, đáp xuống trên đường lớn bên ngoài thành Lam Nham.

Đại đạo thông suốt, nghênh đón đưa tới, hầu như lúc nào cũng có người tụ tập, chỉ nhìn những thứ này, liền biết Thủy Hồn sơn mạch tuyệt đối là một chỗ linh địa tu sĩ đông đảo.

Ba người Ngô Khí không nhanh không chậm đi vào trong đám người, vẫn là Ngô Khí phía trước, hai người Lâm Tây cùng Bảo nô lệ giống như nô bộc, cung kính đi theo phía sau. Khí tức tu vi trên người bọn họ, chẳng biết từ lúc nào đã rơi xuống cấp độ Nguyên Anh cảnh. Thoạt nhìn, giống như là công tử

gia tộc tiểu tu sĩ nào đó xuất hành, mang theo hai nô bộc hộ vệ Nguyên Anh cảnh mà thôi.

Thế lực tiên ma ở Thủy Hồn sơn mạch xem ra tương đối quân bình, yêu cầu nhập thành cực kỳ đơn giản, chỉ một viên trung phẩm linh thạch là được.

Nếu là ở một vài chỗ tương đối đơn độc, thế lực Tiên Ma không được nước lửa, thế yếu một phương, hoặc tiên hoặc ma, đừng nói là tiến vào đại thành trì địa phương, ngay cả lộ diện một mình cũng không dám, sợ bị người hợp lực giao sát.

Ngô Khí sẽ tới Lam Nham thành này, cũng không quá hưng thịnh, cũng không phải là có mục đích đặc biệt gì.

Sau khi vào thành, ba người bắt đầu đi dạo trong thành.

Lam Nham thành là một tòa thành lớn nhất trong phạm vi mấy trăm vạn dặm này. Mỗi ngày đều có ít nhất mười mấy vạn tu sĩ tụ tập trong thành. Tu sĩ nhiều hơn, tự nhiên sẽ thúc đẩy rất nhiều mối làm ăn, hơn nữa so sánh với phạm nhân, tu sĩ có thần thông quảng đại làm ăn lại càng có nhiều thủ đoạn hơn.

Trong thành có mấy trăm con đường lớn, đường cái rộng rãi, thông suốt bốn phía, bên cạnh mỗi một con đường lớn đều có rất nhiều cửa hàng, từng cửa hàng sắp xếp xuống dưới. Những cửa hàng kia có bán đan dược bình khí, linh khoáng phù triện... Có thể nói là cái gì cũng có, lượng lớn tu sĩ lui tới cực kỳ náo nhiệt.

Bất quá có bán liền có mua, ngoại trừ những cửa hàng bán đồ vật kia, còn có không ít quầy hàng mua đồ cho tu sĩ khắp nơi.

Cứ như vậy, ba người Ngô Khí đi tới phía trước một quảng trường, khu vực cực kỳ rộng lớn, lại tụ tập không ít tu sĩ.

Dù sao thu mua đồ vật cũng đơn giản, phần lớn chỉ là làm một cái sạp hàng, ngay trên quảng trường này.

Phía trước quầy hàng đặt một khối bảng hiệu, phía trên viết rõ thu mua vật gì giá cả phải cực kỳ rõ ràng, tu sĩ tới nơi này bán đồ vật nhìn lướt qua là có thể minh bạch, rất là thuận tiện.

Ngô Khí tùy ý nhìn lướt qua, rất nhiều quầy hàng thu mua đồ vật đều giống nhau, đơn giản chính là linh tài linh khoáng các

loại. Có chủ quán hình như cũng không cần thiết, sau khi thả ra bằng hiệu cũng không có động tác gì khác, chỉ ngồi ngay ngắn ở phía sau, chờ người tới cửa.

Mà một ít chủ quán thì gấp gấp hơn một chút, trực tiếp thét to lên, bắt quá trên quảng trường này tựa hồ cũng có quy củ. Tiếng thét không thể quá lớn, bởi vì nghe được Ngô Khí nói, những chủ quán xôn xao, âm lượng nhiều lắm chỉ lớn hơn một chút so với phàm nhân mà thôi.

Tuy rằng trên quảng trường trước mắt xuất hiện rất nhiều thứ, thú sự ly kỳ cổ quái cũng không ít, bắt quá cũng không phải Ngô Khí có thể coi trọng.

Chỉ quét vài lần, Ngô Khí định mang theo hai người bảo nô rời đi.

Đúng lúc này, bỗng nhiên bên tai truyền đến một âm thanh thật lớn, khiến cho Ngô Khí dừng bước.

Không chỉ là hắn, toàn bộ quảng trường đều bị thanh âm đột nhiên xuất hiện này chấn động một chút, một ít tu sĩ không có phòng bị tu vi không cao, thậm chí bị thanh âm này ẩn chứa khí thế chấn động đến mức trong đầu run rẩy kịch liệt, kém chút yết hầu ngọt ngào phun ra máu.

Là ai không tuân thủ quy củ như vậy?

Trong đầu mọi người đều hiện lên một ý niệm, đồng thời trong mắt đều hiện ra vẻ tức giận, đồng thời nhìn về phía người phát ra tiếng ồn to lớn kia.

Quảng trường không biết từ lúc nào đã tụ tập không ít người.

Ước chừng hơn mười người, cầm đầu là một lão giả, thân thể thấp bé, khuôn mặt già nua hèn mọn, nhưng lại tràn đầy kiêu ngạo bỉ ổi. Bất quá khí tức từ trên người lão phát ra, lại nói cho tất cả mọi người biết, lão giả này đúng là một vị cường giả Phản Hư cảnh.

Tuy nói Lam Nham thành này là thành trì lớn nhất trong phạm vi mấy trăm vạn dặm, nhưng cường giả như Phản Hư cảnh, cũng không phải là thứ có thể tùy tiện nhìn thấy.

Lão giả này đứng ở quảng trường kia, trong mắt tràn đầy kiêu ngạo, trên mặt lại hóa ra đáng cười tùm tùm, giống như hoàn toàn không nhìn thấy vẻ tức giận trong mắt mọi người, phối hợp mở miệng.

Chư vị, Đồng gia ta ở đây thu mua thi thể yêu thú, quy củ cũ, bất luận cấp bậc nào, khí huyết càng đầy đủ giá tiền càng cao. Còn xin chư vị đạo hữu Lam Nham thành, đều có thể bán yêu thú ra ngoài sẵn được cùng Đồng gia ta.

Tiếng ra khỏi miệng hùng vĩ, giống như hoàn toàn không biết quy củ trên quảng trường này, thậm chí khuếch tán đến mấy chục con đường lớn chung quanh quảng trường, hơn phân nửa tu sĩ trong Lam Nham thành đều nghe được thanh âm của hắn.

Kỳ dị chính là, lão giả này rõ ràng phá hủy quy củ, còn làm cho không ít tu sĩ chê ghét. Nhưng thủy chung không thấy có tu sĩ chấp pháp đi ra, khuyên bảo một chút, hình như tòa Lam Nham thành này là một tòa thành trì cực kỳ tự nhiên.

Bất quá khi Ngô Khí nhìn thấy tu sĩ chung quanh trên mặt đều hiện lên một tia tức giận không dám nói, sau đó liền đoán được nguyên nhân.

Tuy hình dáng lão giả này xấu xí, nhưng lại là một cường giả Phản Hư cảnh chân chính, giọng điệu mặc dù không tính là quá phẫn, nhưng câu cuối cùng kia, dù là ai cũng có thể nghe ra ý uy hiếp trong đó.

Bất luận là đại dương mệnh mông hay là ao cá, quả nhiên đều có bá chủ tồn tại, xem ra bá chủ tòa Lam Nham thành này chính là Đồng gia trong miệng lão giả kia.

Nhìn biến cố trên quảng trường trước mắt, Ngô Khí chẳng biết tại sao lại có hứng thú, cũng không rời đi, chỉ đứng nhìn rìa quảng trường kia.

Tiếp theo liền nhìn thấy, mặc dù tu sĩ trên quảng trường này đều cực kỳ bất mãn với lão giả kia, nhưng không có một người nào dám mở miệng nói gì, đều là thành thành thật thật nhìn xem, mà những tu sĩ vốn định bán thi thể yêu thú trong tay mình, lại cũng không có đi so sánh ba nhà, trực tiếp hướng về quảng trường kia bỗng nhiên đi tới hơn mười người.

Bất quá xem thần tử trên mặt bọn họ, lại không có quá nhiều bất mãn và tức giận như người khác, ngược lại còn có một tia mừng rỡ.

Phàm là tu sĩ có chút tích góp, đều có trữ vật pháp bảo, giới chỉ đai lưng túi vải các loại, phẩm chất cao hơn nữa trữ vật pháp bảo cũng không thể dùng để chứa vật sống có sinh mệnh, bất quá nếu thi thể đã chết, vậy cũng không có vấn đề gì.

Từng tu sĩ đi tới, giữa ánh sáng lập loè, thi thể từng con Yêu thú liên xuất hiện trên quảng trường.

Trong khoảnh khắc, Ngô Khí nhìn lại, quảng trường kia đã chất đầy hơn mười thi thể yêu thú, đủ loại hình thức, rất nhiều tộc đàn đều có.

Từng cỗ mùi hôi tanh nồng đậm bắt đầu tràn ngập trên quảng trường, những quầy hàng chung quanh không biết bị hun hay là nguyên nhân gì khác, nhao nhao rút quầy hàng của mình ra, nhường ra một mảnh địa bàn lớn hơn cho một đám người lão giả kia.

Nhìn thấy các tu sĩ khác làm như vậy, trên mặt vị lão giả Phán Hư cảnh kia lại không có lộ ra một tia cảm kích, ngược lại lão thần vẫn đứng ở nơi đó, khí tức kiêu căng trên người, cho dù là tu sĩ cách xa cũng có thể rõ ràng cảm giác được.

Một cỗ thi thể song sí hồ, yêu thú ngũ giai, năm ngàn linh thạch cực phẩm.

Mười cỗ Hắc Tinh Tê Thi, tứ giai yêu thú, sáu ngàn cực phẩm linh thạch.

Cửu Ngọc Đồn Thi ba trăm bộ, yêu thú tứ giai, một vạn năm ngàn linh thạch cực phẩm,

Ba bộ Đại Viêm Hỏa Tượng Thi, yêu thú lục giai, mười vạn linh thạch cực phẩm.

.....

Từng tiếng báo giá truyền ra, toàn bộ quảng trường đều có thể nghe rõ ràng.

Trong mắt phần đông tu sĩ lúc đầu vậy xem còn có vẻ bất mãn và tức giận, bất quá đến sau đó, số lượng cực phẩm linh thạch từ trong miệng đám người Đồng gia báo ra càng nhiều, sự tức giận trong mắt chúng tu sĩ cũng đang chậm rãi biến hóa.

Cự thú Long Mộc chín mươi bộ, yêu thú lục giai đỉnh phong, bốn mươi lăm vạn linh thạch cực phẩm.

Hít...

Cũng không biết có phải do người Đồng gia kia cố ý hay không, một tiếng báo giá cuối cùng này, liền giống như đá lớn đập vào trong hồ, lập tức dẫn đến không ít gợn sóng trong đám người.

Những tu sĩ vốn bất mãn với lão giả và người Đồng gia lúc này đều hít vào hơi lạnh, hô hấp dần trở nên nặng nề, nhìn về phía cổ thi thể yêu thú tanh hôi của quảng trường kia, lại không còn là vẻ mặt chán ghét, thay vào đó là một loại ghen tị.

Nhìn dáng vẻ của bọn họ, hình như cũng ngồi không yên.

Đây là giá thu mua, những thi thể kia căn bản không đáng giá nhiều linh thạch như vậy.

Ba thành giá thu mua của Đồng gia ít nhất so với giá mua bình thường nhiều hơn ba thành, Đồng gia điên rồi sao?

Đây cũng không phải là lần đầu tiên, ba ngày trước cũng vậy, Đồng gia rốt cuộc muốn làm gì, chẳng lẽ có mục đích gì không thể nói cho người khác biết.

Thu mua thi thể yêu thú trắng trợn, xem ra lời đồn kia là sự thật.

Bỗng nhiên trong đám người truyền đến một tiếng nghị luận dị thường, người chung quanh lập tức phát hiện, nhao nhao tiến lên.

đồn đại gì đó.

Bị vây quanh là một thanh niên tu sĩ, vẻ mặt thần bí, nhìn thấy mấy chục tu sĩ chung quanh nhìn tới, liền cố gắng giảm thấp thanh âm. Không biết chung quanh đều là tu sĩ cấp bậc

Nguyên Anh cảnh, thanh âm hần thấp đến đâu, người khác cũng đều nghe thấy được.

Ta nghe nói, thiếu gia chủ của Đồng gia kia không biết từ đâu nhận được một môn công pháp ma đạo khủng bố, cần thu nạp lượng lớn khí huyết thi thể để tu luyện. Lúc đầu ta còn không tin, hiện tại nhìn động tác của Đồng gia này, chỉ sợ lời đồn này nhất định là thật.

Công pháp gì mà cần số lượng lớn thi thể như vậy, chẳng lẽ là Tà Thi quyết của Tà Thi Tông?

Không thể nào, Đồng gia chính là một gia tộc tiên đạo, nghe nói thiếu chủ Đồng gia tu luyện công pháp gia truyền đã đến Hóa Thần cảnh. Nếu muốn chuyển tu tu ma đạo, chẳng phải là muốn phế bỏ toàn bộ tu vi trước kia sao.

.....

Thứ hai đến, cảm ơn xá Thiên Đế thí thân giả ngơ ngác nhìn hai vị huynh đệ bọn họ đánh giá vé ủng hộ.

Trong Lam Nham thành, một tử lâu lớn, Thủy Nguyên lâu.

Các loại cửa hàng như khách sạn tử lâu, không chỉ có ở thế giới phàm nhân, ở đại thành trì tu sĩ tụ tập, đồng dạng nhất định sẽ xuất hiện.

Một gian nhà tọa cao nhất, ba người Ngô Khí ngồi đó, trên ngọc án trước người đặt linh quả thơm tho, chỉ nhìn mấy vật kia phát ra linh khí liền có thể biết được đều là linh vật cực kỳ trân quý, mặc dù đối với tu sĩ Nguyên Anh cảnh cũng có bổ ích cực lớn, bất quá đối với ba người Ngô Khí, tất nhiên là có chút ít so sánh mà thôi.

Ba người Ngô Khí ở Lam Nham thành nán nã mấy ngày, mỗi ngày đều đi dạo, hoặc là ở trong tử lâu này nghe tu sĩ khác nghị luận chuyện phát sinh năm gần đây, có lẽ là Thủy Hồn sơn mạch cách Thông Thiên sơn mạch có chút xa, Ngô Khí không nghe thấy bất cứ tin tức hay người quen biết nào.

Tu luyện nhiều năm, hiếm khi Ngô Khí nhàn nhã như vậy, cho nên hẳn cũng không vội vàng, định ở lại Lam Nham thành này thêm mấy ngày.

Ba người Ngô Khí đang nghe rất nhiều tu sĩ trong tử lâu nghị luận, vào lúc này, bỗng nhiên một thanh âm hùng vĩ vang vọng trong toàn bộ Lam Nham thành.

Không chỉ ba người bọn họ, tất cả tu sĩ trong tử lâu, trong tai đều vang lên thanh âm này, thậm chí ngay cả một ít cấm chế đều bị xuyên thấu vào, thực sự bá đạo không gì sánh được.

chư vị trong Lam Nham thành, Đồng gia ta ở đây...

Thanh âm này vang lên, ba người Ngô Khí nghe cũng đã rất quen thuộc, hầu như mỗi ngày, thanh âm này đều sẽ vang lên một lần.

Lại là Đồng gia mỗi ngày đều phải làm như vậy một lần.

Hôm nay giống như lại nói đến cấp bậc yêu thú, mấy ngày trước còn thu nhận thi thể yêu thú Tam giai Tứ giai, hôm qua

liền chỉ lấy được Lục giai. Hôm nay vậy mà chỉ thu thi thể yêu thú Thất giai.

Trách không được người đi càng ngày càng ít, yêu thú Tam Tứ giai còn có thể săn giết lượng lớn, lên Ngũ giai liền khó khăn, hiện tại là Thất giai, chẳng phải là muốn tu sĩ Hóa Thần tự mình ra tay sao.

Cũng không biết Thiếu chủ Đồng gia kia rốt cuộc là đang tu luyện công pháp ma đạo gì, quỷ dị như vậy, sẽ không qua một ngày nào nữa, người Đồng gia chỉ thu thi thể yêu thú bát giai.

.....

Tiếng bàn luận bên tai lại nổi lên, nhưng không có gì đáng nghe cả, nán ná ba ngày. Những gì Ngô Khí muốn biết cũng gần như đã biết.

Ba ngày trước, Ngô Khí đã nhìn thấy hành động thu mua thi thể yêu thú của người Đồng gia, lúc ấy cũng nhìn qua vài lần rồi rời đi. Hắn đến Lam Nham thành này chỉ là nhất thời cao hứng, cũng không có mục đích gì đặc biệt. Người cường đại nhất trong thành này cũng bất quá chỉ là Phản Hư cảnh đỉnh phong, tất nhiên là không thể khiến cho hắn chú ý.

Bất quá bây giờ, hắn lại có chút hứng thú với người Đồng gia kia.

Lấy thi thể tu luyện công pháp nhiều không đếm xuể, bất quá đáng giá một thiếu chủ của đại gia tộc đáng giá từ bỏ tu luyện đến nguyên công pháp của Hóa Thần cảnh. Còn hưng sư động chúng như thế, vậy chỉ có công pháp thời đại hoang cổ lưu truyền xuống có thể.

Chỉ là không biết vị Thiếu chủ Đồng gia kia. Lúc tu luyện, cần chính là thi thể hay là dịch máu trong thi thể hoặc là tử khí bám vào trên thi thể.

Ngô Khí nổi lên một tia hứng thú, ý niệm trong lòng chuyển động mấy lần, lập tức đoán ra không ít thứ.

Vù vù

Trong lúc suy nghĩ, Ngô Khí đột ngột quay đầu, nhìn về phía quảng trường, chỉ thấy trong mắt hắn, một luồng u quang đột

nhiên thoáng hiện.

Sau một khắc, cảnh tượng trong Lam Nham thành này lập tức trở nên khác biệt, trước mặt không gian vật chất trùng trùng điệp điệp, đều trở nên mơ hồ u ám.

Ồ...

Thanh âm nhẹ Di rất nhanh vang lên, trong con người Ngô Khí phản chiếu ra một cảnh tượng cực kỳ quỷ dị.

Quảng trường khổng lồ kia, giữa một đồng thi thể yêu thú, mấy chục người bận rộn, tiếp đón từng đám tu sĩ mang thi thể yêu thú đến. Chỉ có một người chưa từng nhúc nhích. Chỉ đứng chấp tay, thân hình thấp bé nhưng khí thế trên người cực kỳ kinh người.

Người này là một vị trưởng lão Đông gia, cường giả Phản Hư cảnh. Khiến Ngô Khí kinh ngạc không phải là khí thế tu vi trên người lão giả này, mà là lúc này hắn nhìn thấy, lão giả kia có chút mơ hồ trên thân hình, lại quán lấy một con yêu thú bảy màu cực kỳ hung hãn, thân thể yêu thú này có Nhan Quỷ, sắc sở diễm lệ, lại trong suốt vô hình, giống như hồn linh.

Yêu thú bảy màu sinh ra hình thù kỳ quái, cái đầu hiện ra hình bát giác, độc giác đen sì, đuôi dài như rắn, khắp cả người che lấy lân phiến bảy màu rực rỡ, trong đôi mắt tràn ngập cảm xúc tiêu cực hung sát, tứ chi gắt gao nắm lấy lão giả kia, cực kỳ buồn nôn lưỡi dài thỉnh thoảng phun ra nuốt vào.

Ngoại trừ Ngô Khí, những người khác đều không biết sự tồn tại của con yêu thú bảy màu này, ngay cả lão giả bị quán quanh kia cũng giống như vậy.

Bất quá rơi vào trong mắt Ngô Khí, đồng thời kinh ngạc, đồng thời cũng nổi lên một tia cảm giác quen thuộc. Ngay lúc Ngô Khí muốn nhớ lại ngọn nguồn của cảm giác quen thuộc kia, một loại cảm giác tuyệt thế hung vật gì đó nhìn chằm chằm lập tức cuốn tới.

Tê ~ tê tê.

Trong đầu Ngô Khí đột ngột truyền đến vài tiếng kêu khiến da đầu người ta tê dại, đâm thẳng vào tâm thần.

Trong tiếng kêu này ẩn chứa một loại lực lượng cực kỳ khủng bố, tu sĩ bình thường chỉ cần nghĩ là sẽ khiến Hồn Linh sụp đổ mà chết, cho dù là Nguyên Anh Hóa Thần cảnh cũng vô dụng.

Rơi vào trong đầu Ngô Khí, lại ngay cả một chút rung động cũng không có, bắt quá lại thành công dẫn tới sự chú ý của Ngô Khí.

U mang lập loè, trong mắt Ngô Khí, con yêu thú bảy màu quần quanh trên người trưởng lão Phản Hư cảnh Đồng gia, vừa phát hiện tiếng kêu của mình vậy mà không có chút tác dụng nào với Ngô Khí, trong đôi mắt tràn ngập cảm xúc tiêu cực kia lập tức xuất hiện một tia tức giận và khát máu.

Tê

Lại một tiếng kêu đủ để cho hồn linh tan vỡ, yêu thú bảy màu hung hãn trực tiếp bay khỏi người lão giả Đồng gia kia.

Phóng người lên, ở trên không trung hiển lộ ra hình thể hoàn chỉnh, có lân có chân có đuôi, hơn nữa dài nhỏ tứ chi, cực kỳ xấu xí, như một con Tích Dịch lớn mấy trượng.

Trong tiếng tê tê, con thần lằn bảy màu này bỗng nhiên hóa thành một đạo hồng quang, bay tới phía Ngô Khí.

Tốc độ cực nhanh, hồng quang hóa ảnh, làm cho Ngô Khí cảm thấy kỳ dị chính là, thân thể con thần lằn bảy màu này đã bay ra bên ngoài Thủy Nguyên lâu, sau một khắc đã đến trước người Ngô Khí. Nhưng hai người Lâm Tây và Bảo nô lại phảng phất như không phát hiện, hình như là không cảm giác được chút nào sự tồn tại của con thần lằn bảy màu này.

Một màn này rơi vào trong mắt Ngô Khí lại làm cho hắn kinh ngạc một phen, phải biết Lâm Tây và bảo nô hai người đều là tu sĩ Phản Hư đỉnh phong, nhất là Lâm Tây càng là lĩnh ngộ đại đạo pháp tắc tồn tại, theo lý thuyết, trừ phi là cường giả Hợp Đạo cảnh ra tay, nếu không không không có khả năng hắn ngay cả cảm ứng cũng không cảm ứng được.

Thú vị.

Đột ngột hiện lên một ý niệm, cả người Ngô Khí giống như bị dọa đến choáng váng, không phản kháng chút nào, mặc cho

con thần lẫn bảy màu cực kỳ hung sát kia hóa thành ảo ảnh cầu vòng, trong nháy mắt bay đến trước người, gương nanh múa vuốt thuận theo mi tâm Ngô Khí tiến vào trong thần cung của hắn.

Nơi ở của nguyên thần, chính là Thần Cung.

Con yêu thú này vừa vào Thần Cung của Ngô Khí, giống như cả người đều có mắt, lập tức tìm được nguyên thần của Ngô Khí, mang theo lực lượng hung sát khủng bố, bên trong thân thể xấu xí, từng luồng hắc khí nồng đậm phóng xuất ra, sát lực khôn cùng, lập tức nhào tới nguyên thần của Ngô Khí.

Thần Cung hừng hực sương trắng, trong đó có một bóng người mơ hồ ngồi ngay ngắn, khuôn mặt ngũ quan giống Ngô Khí như đúc, không cần phải nói đây là thân thể nguyên thần của hắn.

Vào lúc đầu yêu thú quái dị kia nhập thần công, nguyên thần Ngô Khí liền mở mắt, vừa nhìn thấy hắc khí nồng đậm kia cùng yêu thú xấu xí bên trong bốc lên, lập tức từ bên trong cảm ứng được từng luồng từng luồng lực lượng hung sát, cỗ sát khí này, để cho Ngô Khí sinh ra một loại nguyên thần cho dù là tu sĩ Hợp Đạo cảnh, chỉ cần nhiễm một tia, lập tức sẽ bị hòa tan ăn mòn.

Sát khí như mây, bên trong là một con thần lẫn lớn bảy màu xấu xí không gì sánh được quay cuồng phun trào, cuốn theo hung uy, bỏ nhào về phía nguyên thần Ngô Khí, nhìn dáng vẻ như vậy, rõ ràng là muốn nuốt thẳng nguyên thần Ngô Khí.

Trong sương trắng mênh mông, nguyên thần Ngô Khí nhìn yêu thú quỷ dị nhào tới, đưa tay chỉ một cái.

Nguyên thần xiềng xích...

Vừa nói xong, lập tức thấy từng sợi sương mù hóa thành dây thừng, lập tức quấn quanh lên, trói con thần lẫn bảy màu kia lại chặt chẽ.

Tê ~ tê tê.

Tiếng kêu đột nhiên bén nhọn, cái đầu thần lẫn xấu xí hất lên, miệng rộng mở ra, một cỗ hấp lực quỷ dị sinh ra ở bên trong,

Ngô Khí lập tức cảm giác lực lượng nguyên thần vụ hóa của mình, từng sợi dây thừng kia, ngay lập tức bị hút vào miệng thần lân. Sau một cái chớp mắt, hẳn rồi cuộc không cảm ứng được những nguyên thần lực kia tồn tại.

Vừa thấy cảnh tượng này, nguyên thần Ngô Khí không giận mà cười, đáy lòng thật sự nổi lên một tia hứng thú.

Không đợi tiếng rít mang theo sát lực khủng bố kia vang lên lần nữa, Ngô Khí tâm niệm vừa động, ngón tay lại giờ lên.

Không chút tiếng động, cảnh tượng bên trong thức hải thần cung của Ngô Khí chợt thay đổi.

Cảnh tượng sương trắng mênh mông không thấy, nguyên thần Ngô Khí cũng biến mất trong tầm mắt con yêu thú bảy màu hung sát kia, không gian biến hóa.

Trong lúc giật mình, con yêu thú bảy màu này chợt phát hiện, không gian chỗ mình lại trở nên rộng lớn không gì sánh được, giống như đến một thế giới khác, vô biên vô hạn, cảnh tượng đập vào mắt đều là từng đoá từng đoá hoa cực lớn vô cùng...

Đột nhiên bị ném tới không gian xa lạ này, con yêu thú quý dị bảy màu này đúng là một chút sợ hãi cũng không có, ngược lại hung uy phát ra lại lần nữa rít lên, tiếng kêu thê lương hung thần, bên trong ẩn chứa sát lực tuyệt đối có thể làm cho tất cả hồn linh phản hư trở xuống của tu sĩ trực tiếp sụp đổ mà chết.

Yêu thú quý dị như vậy, cũng không biết là từ đâu tới.

Vù vù

Một tiếng dị hưởng, phía dưới, một đoá hoa huyết hai con mắt đi ra, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được trướng lên, rồi cây uốn lượn bay lên, đi về phía con yêu thú đang điên cuồng kêu la kia.

Mặc dù không có chút sợ hãi nào, nhưng nó tựa hồ cũng có thể cảm ứng được nguy hiểm, vừa nhìn huyết hoa quý dị uốn lượn lên, nó theo bản năng muốn bỏ chạy. Nhưng lúc này nó mới phát hiện, một cỗ uy áp căn bản nó không thể kháng cự không biết đã rơi vào trên người nó từ lúc nào, không thể động đậy.

Trong tiếng kêu gào thê lương, máu tươi cực lớn nở rộ, mười một cánh hoa cực kỳ yêu dị, nhụy hoa như hai con người duỗi ra, trực tiếp bao đầu Thất Thái Đại Tích Dịch kia vào.

Thứ nhất là cảm tạ sự ủng hộ đặc biệt của huynh đệ Y Vận.

A...

Một tiếng tê mình cuối cùng hạ xuống, thân thể con thần lằn bảy màu kia liền biến mất trong nhụy hoa yêu dị.

Thế giới này, đập vào mắt là toàn bộ huyết hoa song đồng yêu dị không gì sánh được, phía trên mỗi một đóa hoa máu đều nâng lên một không gian thiên địa, bên trong hiển hóa ra từng cái thánh địa.

Mà đem con thần lằn bảy màu kia bao phủ vào trong đóa huyết hoa song đồng kia, mười một cánh hoa yêu dị kia lại bao vây lấy, đem con yêu thú kia hoàn toàn nuốt vào trong bụng.

Vù vù

Một hơi sau, vùng thiên địa kỳ dị này đột nhiên như bị nghiền nát, cảnh tượng bên trong lập tức biến mất không thấy gì nữa. Cuối cùng một khắc biến mất, chính là đóa huyết hoa song đồng yêu dị cực kỳ kia, mà con thần lằn bảy màu kia, lúc bị nuốt vào trong bụng hoa liền hoàn toàn biến mất không thấy.

Không gian biến hóa, lại nhìn lúc đã về tới trong thức hải thần cung của Ngô Khí.

Sương mù trắng xóa sinh ra, nguyên thần Ngô Khí ngồi ngay ngắn trong đó.

Lúc trước bởi vì con yêu thú hung sát quỷ dị kia, trong mắt xuất hiện một ít nghi vấn, lúc này đã biến mất. Còn ở bên ngoài, trong Lam Nham thành, chuyện những người Đồng gia bá đạo thu mua thi thể yêu thú, Ngô Khí cũng đoán được một chút.

Nguyên thần xòe bàn tay ra, đã thấy trên lòng bàn tay có bảy đạo khí tức quần quanh cùng một chỗ, tả xung hữu đột, muốn bay vút rời đi, lại bị một cỗ lực lượng cường đại gắt gao giam cầm.

Bảy đạo khí tức kia, nhan sắc khác nhau, dây dưa cùng một chỗ, vừa vặn chính là Thất Thái. Thoạt nhìn ngược lại là cực kỳ điểm lệ, nhưng trong đó nguy hiểm, không hiểu sao.

Ánh mắt Ngô Khí rơi lên, bảy đạo khí tức kia mặc dù hắc chưa từng gặp qua, nhưng cũng không lạ lẫm chút nào.

Huyết sát tinh sát sát tuý sát thi sát tâm sát niệm sát sát... Con thần lần kia hắc là con sát thú bảy sát hợp luyện ra này, đáng tiếc, còn không phải hoàn toàn thể, uy lực mặc dù không tầm thường, nhưng nếu gặp phải tu sĩ Hợp Đạo cảnh, cũng giống như kết cục này.

Vừa nói xong, nguyên thần Ngô Khí bỗng nhiên nắm chặt tay, lực lượng nguyên thần tuôn ra, trong nháy mắt trực tiếp ép nát bảy đạo sát khí diễm lệ kia.

Lúc này, trong đầu Ngô Khí hiện lên một mảnh vỡ ký ức, hắc từng xem một đoạn ngắn nào đó trong một bộ điển tịch nào đó trong Chư Thiên Vạn Pháp các ở Thiên Ma tông.

Huyết Sát Tinh Sát Luồng Sát Tuý Sát Liễm Sát Sát Thần Sát là sinh linh Cửu Sát, thân tử mà sinh. Thời thượng cổ, có một đại năng Ma đạo, ngộ được đại đạo, lấy sinh linh Cửu Sát tu luyện, ngày thành công, một ý niệm là có ức vạn sinh linh mất mạng, hóa thành tinh hoa bổ sung, bị đại năng kia thôn phệ. Người kia tự xưng Cửu Sát Ma Tổ, hung danh thịnh, tiên ma tránh lui, tại thượng cổ chi cuối biến mất vô tung.

Đoạn lời này, chính là do Ngô Khí ở trong chư thiên vạn pháp các, từ trong một bản thượng cổ tiên ma đại năng pháp luật nhìn tới. Bên trong ghi chép thời đại thượng cổ, bên trong có rất nhiều đại năng cường giả Tiên Ma lưỡng đạo sinh ra cùng với đại đạo công pháp bọn họ tu luyện.

Sau khi xem xong, Ngô Khí liền phát hiện những đại năng cường giả kia biến mất, cũng không lưu lại bao nhiêu vết tích.

Lại không nghĩ rằng, hôm nay chỉ ở đây, liền thấy được dấu vết đại năng Ma đạo Ma đạo của vị Cửu Sát Ma Tổ kia lưu lại, con thần lần bảy màu cực kỳ hung sát kia còn có.... Đồng gia.

Sự tồn tại của con Thất Sát thú kia, Đồng gia trưởng lão Phản Hư cảnh kia nhìn qua như cũng không biết. Như vậy, hắc là cái gọi là Thiếu chủ của Đồng gia kia luyện chế ra, sinh linh Cửu Sát, nó còn thiếu Thần Sát và Hồn Sát mới có thể thành công, thiên sinh hai sát này, lại là cần rất nhiều sinh linh thần

hồn mới có thể, vền vền mấy trăm ngàn con Yêu thú thi thể, sợ là không thể chèo chống hấn luyện thành Cửu Sát.

Ngô Khí bóp nát bảy đạo sát khí kia, trong đầu hiện lên ý nghĩ cuối cùng.

Cửu Sát Ma Tổ, đại năng cường giả của thời đại thượng cổ, lại không biết đạo thống hấn lưu lại có bao nhiêu cường đại.

Tiếp theo một hơi thở, u mang trong mắt Ngô Khí chậm rãi tán đi, chú ý cũng một lần nữa trở về trong Lam Nham thành.

Vẫn là Thủy Nguyên lâu, cao nhất, trì hoãn.

Tuy rằng quá trình không đơn giản, tựa như phát sinh không ít chuyện, kỳ thật chỉ xảy ra trong chớp mắt, bất quá chỉ mấy hơi thở mà thôi, cũng không khiến cho bất luận kẻ nào chú ý.

Ngoại trừ ở chỗ cực xa, quảng trường trung tâm, vị trưởng lão Phản Hư cảnh Đồng gia kia.

Hắn đứng chấp tay, đứng ở nơi đó chỉ huy mấy chục đệ tử Đồng gia thu mua thi thể yêu thú vận chuyển, hồn nhiên không biết một đầu Thất Sát thú vốn đang nằm sấp trên người hắn đã triệt để biến mất trên thế giới này.

Bên ngoài Lam Nham thành, đi về phía tây ít nhất mấy vạn dặm, giữa dãy núi, có một mảng lớn kiến trúc, cung điện thành trì, lang vòng Quỳnh Lâu, khắp nơi thắng lợi, bên trong thiên địa nguyên khí càng là cực kỳ tràn đầy, hơn xa các nơi khác của Thủy Hồn sơn mạch, chỉ là bị cấm chế bao phủ, một tia linh khí cũng không chạy ra được.

Nơi này là một chỗ cấm địa ở Thủy Hồn sơn mạch, phạm là tu sĩ khác không cẩn thận xâm nhập vào trong đó, không thể thiếu bị hỏi một phen, vận khí kém thậm chí có thể bị chém giết tại chỗ.

Tu sĩ đại tộc Đồng gia, đại tộc.

Đồng gia chi chủ Đồng Ngự đã là cường giả cấp độ Phản Hư đỉnh phong, hơn một nửa là tu sĩ Phản Hư cảnh. Trong lời đồn, Đồng gia còn có mấy vị lão tổ tông đang bế quan, trong đó có cường giả Hợp Đạo cảnh siêu cấp.

Ở Thủy Hồn sơn mạch lớn như vậy, Đồng gia chính là một trong những thế lực lớn nhất.

Việc này cũng khiến cho người Đồng gia kiêu ngạo ương ngạnh như vậy, cho dù là trong Lam Nham thành, đệ tử Đồng gia cũng không thay đổi chút nào, giống như vị trưởng lão nào đó bị Thất Sát thú quấn trên người, cực kỳ bá đạo, những tu sĩ khác cũng chỉ có thể giận mà không dám nói gì.

Sâu trong một mảng kiến trúc lớn kia, một sơn cốc cực kỳ bí ẩn.

Tầng tầng cấm chế bao trùm, cực kỳ nghiêm túc, mỗi một đạo cấm chế đều có uy lực to lớn, phòng ngự thậm chí vượt qua đại trận hộ sơn của Đồng gia. Đừng nói những người khác, dù là một con ruồi nhỏ, không có chủ nhân cho phép, cũng tuyệt đối không thể đi vào.

Lúc này ngay trong sơn cốc kia, đột nhiên phát ra một tiếng gào thét bén nhọn, gầm thét liên tục, bên trong càng tràn ngập phần nộ thích giết chóc. Tuy là tiếng người, nhưng lại làm cho người ta cảm giác giống như bên trong căn bản không có người, mà là một đầu Thượng Cổ hung thú cực kỳ khủng bố.

A.... Thất Sát thú của bản công tử, vậy mà đã chết rồi...

Là ai, ai dám chém giết Thất Sát thú của bản công tử, rốt cuộc là ai.

Bản công tử muốn giết ngươi, giết...

Trong lúc gào thét, cảnh tượng sơn cốc hiển lộ ra sau cấm chế kia, đơn giản làm cho người ta cực kỳ sợ hãi.

Trong sơn cốc này, đúng là một cây cỏ, một cây cối đều không có, lọt vào trong mắt, tất cả đều là từng bộ thi thể yêu thú, chất thành núi, không biết có phải là cố ý hay không, những thi thể yêu thú này, mỗi một đầu thi thể đều bị cắt đứt mạch máu, máu tươi tụ tập thành màu đỏ sẫm, đã cực kỳ dinh dính, mùi hôi thối lan tràn ra, quả thực đều phải thực chất hóa.

Mặc dù Đồng gia bá đạo, nhưng chỉ cần là người của Thủy Hồn sơn mạch, ai không biết Đồng gia ở ngàn năm trước đã là một gia tộc Tiên đạo.

Những kiến trúc bên ngoài, cung điện thành trì lầu quỳnh lầu hành hoa hải... Đúng là một cảnh tượng tiên cảnh, nhưng ai ngờ đến sơn cốc này, núi thây biển máu, quả thực giống như Tu La Luyện Ngục, cực kỳ khủng bố.

Ngay chỗ sâu trong vô số thi thể chồng chất kia, một tòa tế đài cực lớn vô cùng, bị vô số thi thể máu tươi vờn quanh, phía trên điêu khắc phù điêu, khắc lấy từng đầu ma thú kỳ quái hình thù xấu xí cực kỳ xấu xí, nhan sắc diễm lệ, bắt đầu từ đáy sơn cốc, đỏ vàng tím xanh.... thất thải thải thải sắc sỡ, lúc ở tầng cao nhất, xuất hiện ma thú xấu xí, trên người phủ đầy lân phiến, không ngờ đã đạt tới chín loại nhan vụ.

Trên đỉnh tế đàn, một người ngồi xếp bằng, mặc quần áo sắc sỡ, tóc tai bù xù, nhưng ngũ quan hiển lộ ra gương mặt lại cực kỳ tuấn đạt, nếu không ở lại lúc này, không có cảnh tượng âm u như địa ngục, người này tuyệt đối xứng đáng gọi công tử văn nhã.

Tiếng gầm vang vọng toàn bộ sơn cốc, nơi ngọn nguồn, chính là vị công tử quần áo sắc sỡ này.

Sinh ra một bộ túi da tốt, nhưng lúc này thần sắc hấn dữ tợn ngồi xếp bằng ở trên tế đàn kia, khuôn mặt cực kỳ khó coi, trong đôi mắt tràn ngập cảm xúc tiêu cực, thậm chí ngay cả một tia tình cảm thuộc về nhân loại cũng không tìm được.

Nếu là chỉ nhìn con mắt của hắn, chỉ sợ bất luận kẻ nào cũng sẽ cho rằng đây là một đầu ma đầu.

Dưới thân hắn là một đài tế yêu dị khủng bố, chung quanh là núi thây biển máu, không biết trong sơn cốc này bị bày ra trận pháp gì, trong những thi thể kia, đã sắp ngưng kết hết các đầu huyết hà bên trong, lại đều có khí tức nhan sắc khác nhau trôi nổi ra, sau đó nhanh chóng dung nhập vào bên trong tòa tế đàn kia.

Sau khi thôn phệ những khí tức sắc sỡ quỷ dị không gì sánh được kia, những phù điêu trên tế đài lại càng thêm rõ ràng, giống như tùy thời đều biến thành ma thú chân thật, bay lượn ra, tàn sát bừa bãi nhân gian.

Công tử quần áo sắc sỡ ngồi xếp bằng ở đỉnh tế đàn, tựa hồ hoàn toàn là cùng một thể với tế đàn kia, lúc đàn tế cần nuốt khí tức sắc sỡ, trong cơ thể hắn cũng có phản ứng, một loại tiếng rên rỉ giống như rên rỉ, từ trong miệng hắn phát ra.

Cảm xúc tiêu cực trong mắt càng thêm nồng đậm, trên mặt tràn đầy vẻ ửng hồng, giống như đắm chìm trong một loại cảnh giới nào đó.

Tuy rằng Thất Sát thú của bản công tử còn chưa phải hoàn toàn thể, nhưng đã có bảy sát ngưng tụ, cho dù là tu sĩ Phản Hư cảnh cũng không làm gì được nó, nếu muốn chém giết nó, trừ phi là tu sĩ Hợp Đạo trung kỳ hoặc hậu kỳ.

Hợp đạo hậu kỳ hừ, chờ bản công tử luyện thành Cửu Sát Chi Thể, xem còn có ai dám ngỗ nghịch bản công tử, Thủy Hồn sơn mạch này... Không, là toàn bộ Thông Thiên sơn mạch, tất cả đều phải thần phục dưới chân bản công tử.

Trong mắt công tử quần áo sắc sỡ mặc dù tràn ngập khí tức tiêu điều, nhưng trong miệng phát ra ngữ điệu thì thoà, lại có thể nhìn ra hắn không mất đi linh trí, chỉ là tựa hồ đang tu luyện công pháp quý dị gì đó, biến hắn thành bộ dạng người này không nhận quỷ không ra quỷ không ra quỷ.

Ai cũng sẽ không ngờ, ở địa phương phẳng phát như tiên cảnh này lại tồn tại một sơn cốc giống như Tu La Luyện Ngục.

Nếu như Ngô Khí ở bên trong, lập tức có thể nhận ra, tại đỉnh tế đàn kia, công tử quần áo sắc sỡ đang ngồi xếp bằng, chính là công pháp hắn đã từng thấy ở chư thiên vạn pháp các, vị kia lúc thượng cổ có đại năng cường giả hung danh hiển hách Cửu Sát Ma Tổ, lưu lại đạo thống truyền thừa.

Phàm là cường giả đại năng, tự ngộ đại đạo, lưu lại truyền thừa, liền không thể xưng là một tông môn nữa, mà phải xưng là đạo thống.

Vị Cửu Sát Ma Tổ kia, ở vô số thời đại Thượng Cổ cường giả cũng dám xưng tổ, truyền thừa hắn lưu lại, tự nhiên có tư cách xưng là:

Thứ hai đến ừ, qua mười hai điểm, nhưng cũng coi như là ngày hôm qua. Hôm nay vẫn sẽ có hai cái càng cố gắng hơn.

A...

Mẹ kiếp,

Sâu trong dãy núi, bên trong Lam Nham thành, có một gian khách sạn nào đó.

Dù sao có mười mấy vạn tu sĩ tụ tập nơi đây, khách sạn từ lâu đều chiếm diện tích cực lớn, hoàn cảnh cực tốt, cũng không phân chia tốt xấu rõ ràng lớn nhỏ.

Trong khách sạn, một tiểu viện an tĩnh vắng vẻ.

Trong viện, hành lang hồ nước, hẻm lánh xử trí một tòa giả sơn, trang sức trong viện đều là dùng linh thạch óng ánh điêu khắc thành. Trên một cái đài đá đơn giản, lư hương bồ đoàn, mùi thơm ngát nhã nhặn.

Trong sân có lẽ cũng bố trí Tụ Linh Trận pháp, mà cấp bậc cũng không thấp, từ mỗi góc đều có từng sợi thiên địa linh khí cực kỳ tinh thuần tràn ra, chỉ hít một hơi liền có thể cảm giác được trong đó sương khoái.

Ngô Khí đang ngồi xếp bằng trên bồ đoàn trên đài đá, hai mắt nhắm nghiền, giống như đang minh tưởng dưỡng thần.

Ở phía sau hắn, bảo nô cực kỳ an tĩnh đứng đó, phẳng phất như một bức tượng, da trắng như tuyết, vượt qua không biết bao nhiêu tiên ma yêu nữ, xinh đẹp không gì tả nổi. Chẳng qua không biết tại sao, nơi này không thấy giống như bảo nô, một mực theo sau lưng Ngô Khí là Ngọc Vương Lâm Tây.

Ngô Khí từ đại dương vô tận trở về Trung Châu đại lục, mặc dù đã là chúa tể của sáu đại dương mệnh mệnh vô tận kia, nhưng hắn không biết có mưu tính gì, ngoại trừ mang theo Lâm Tây cùng Bảo Nô, hai người này coi như hộ vệ thị nữ sai sử, lại tùy ý tìm một con yêu thú vực sâu làm tọa kỵ, lại không chuẩn bị gì cả.

Ba người đã nấn ná trong Lam Nham thành hơn bảy ngày, Thủy Hồn sơn mạch này bất quá chỉ là một nhánh núi không nhỏ ở Thông Thiên sơn mạch mà thôi, trên đại lục có không biết bao nhiêu dãy núi như vậy, tất nhiên là không có lý do để Ngô vứt bỏ ở lại.

Bất quá mấy ngày trước, Ngô Khí lại bỗng nhiên có hứng thú với một đại tộc tu sĩ Địa giới này. Chẳng những dừng lại, còn sai Lâm Tây đặc biệt đi điều tra một phen.

Ngô vút bỏ mình tưởng dưỡng thân, bảo nô càng là con trai trong treo lạnh lùng, trong một đôi mắt đẹp toàn bộ ánh mắt nhìn ra đều đặt ở trên người Ngô Khí, bên trong là tâm tình si mê nồng đậm đến không tan, ánh mắt như vậy, sau khi Ngô Khí cứu hòn đảo câu ba hôm trước, nàng liền tồn tại.

Ngô Khí ngồi xếp bằng, bảo nô cũng chỉ nhìn, im lặng không nói gì.

Không biết qua bao lâu, trong sân tràn đầy linh khí này, một bóng người đột ngột xuất hiện.

Vù vù

Bóng người này trong nháy mắt ngưng thực, hiển lộ ra thân hình, lập tức quỳ một nửa xuống.

Chủ thượng.

Pháp bào hắc bạch, cây trâm gỗ buộc tóc, cực kỳ tuấn dật, chính là Vương Lâm Tây đã lĩnh ngộ đại đạo Âm Nguyệt tầng tám.

Ừm.

Lúc Lâm Tây xuất hiện ở trong sân, Ngô Khí ngồi xếp bằng liền mở mắt ra, ánh mắt rơi vào trên người Lâm Tây, ý bảo hẳn có thể mở miệng.

Hồi bẩm chủ thượng, thuộc hạ đã điều tra ra, Đồng gia kia là một trong hai thế lực lớn của Thủy Hồn sơn mạch. gia tộc Tiên đạo ngàn năm, xưa nay hoành hành bá đạo. Mấy năm trước, người Đồng gia ở chỗ sâu trong dãy núi phát hiện một chỗ cấm địa., Tựa hồ là một vị đại năng cường giả thời thượng cổ lưu lại. Đồng gia dốc hết gia tộc thăm dò cấm địa, tử thương thảm trọng, nghe nói mười mấy vị trưởng lão, hơn phân nửa đều bị tổn thất ở bên trong, cuối cùng bảo vật truyền thừa trong cấm địa kia tựa hồ đều bị thiếu chủ Đồng gia Đồng Văn Hiên một mình lấy được.

Mấy năm gần đây Đồng gia cũng không có biến hóa gì lớn, duy chỉ có Đồng Văn Hiến kia ru rú trong nhà, trắng trợn thu mua thi thể yêu thú, như vậy xem ra, hẳn là từ trong cấm địa lấy được công pháp thượng cổ ma đạo.

Từ trong miệng Lâm Tây, liên quan tới một phen lời nói của Đồng gia kia phun ra, cũng không có bí mật gì quá lớn, bất quá Lâm Tây cũng chỉ đi ra ngoài nửa canh giờ mà thôi, có thể tra được những thứ này, đã là rất không tệ rồi.

hứng thú đột nhiên Ngô Khí đến đây cũng không phải nhằm vào Đồng gia kia, mà là lời đồn đại về thiếu chủ Đồng gia đang tu luyện công pháp Ma đạo.

Mấy ngày trước, Ngô Khí tùy ý thi triển thần thông dò xét người Đồng gia kia, lại bất ngờ bị một con thần lằn bảy màu quỷ dị công kích, thậm chí còn xông vào Thức Hải Thần Cung của Ngô Khí, muốn nuốt chửng nguyên thần của Ngô Khí.

Mặc dù đầu Yêu thú quỷ dị kia bị Ngô Khí tiện tay bóp chết, bất quá sau khi hắn nhìn ra căn nguyên yêu thú kia, lập tức hứng thú.

Từ từ mở miệng, ngữ khí bình thản, ai cũng không nghĩ tới một khắc sau trong miệng hắn phun ra một hơi, đủ để cho toàn bộ tu sĩ Thủy Hồn sơn mạch kinh ngạc không thôi.

Thủy Hồn sơn mạch này mặc dù không nhỏ, bất quá cũng là địa giới vắng vẻ, vậy mà có thượng cổ đại năng lưu lại ở đây truyền thừa. Cửu Sát Ma Tổ, vị này ở thời đại thượng cổ cũng là tồn tại hung danh hiển hách, đạo thống hắn lưu lại, ngược lại phải mở mang kiến thức một chút.

Mấy ngày trước, thiếu chủ Đồng gia bị giết chết một con Thất Sát thú, hẳn là đã kinh động đến hắn, đêm dài lắm mộng, hẳn hẳn là sẽ tế luyện nhanh Cửu Sát, đoán chừng mấy ngày nay đã nên động thủ. Lượng lớn sinh linh thần hồn, so sánh với yêu thú, còn có một loại tộc đàn sinh linh thích hợp hơn.

Phụ cận nơi này.... có phạm nhân đại quốc gì sao...

Vấn đề Ngô Khí hỏi ra, Lâm Tây và Bảo Nô lập tức biết được ý trong đó.

Có, gần Lam Nham thành, hai bên đông tây, mỗi bên có một đại quốc phàm nhân. Phân biệt là Thiên Xuyên quốc Bình Xuyên quốc, số lượng quốc dân tương tự, mỗi bên có mấy trăm vạn. Đồng gia ở phía tây thành Lam Nham thành, cách Bình Xuyên quốc chỉ gần vạn dặm, nếu như...

Lâm Tây còn chưa nói xong hoàn toàn, Ngô Khí đột ngột giống như cảm ứng được cái gì, đầu bỗng nhiên nâng lên, trong mắt hiện lên u mang, xuyên thấu trùng trùng điệp điệp không gian, rơi xuống bên ngoài Lam Nham thành hơn mười vạn dặm.

Nhanh như vậy sao...

Ngay lúc Ngô Khí nói xong, toàn bộ tu sĩ Lam Nham thành, tu vi hơi cao một chút, đồng thời cảm thấy trong lòng đột ngột xuất hiện cảm giác rung động.

Tất cả tu sĩ Hóa Thần cảnh trở lên đều động tác giống nhau, đầu lâu đồng loạt nhìn về phía Lam Nham thành.

Phía Tây, chỗ rất xa, chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện một cột khí huyết hồng, cối xay dày đặc, vô cùng nồng đậm, xông thẳng tới chân trời.

Nơi huyết trụ này xuất hiện tuy rằng cách rất xa, nhưng chỉ cần có tu sĩ phát hiện, các tu sĩ khác của Lam Nham thành lập tức sẽ nhìn thấy, Lam Nham thành vốn rất náo nhiệt, như dầu nóng trong nồi sôi lên.

Một đám tu sĩ, tất cả đều dùng ánh mắt vô cùng kinh ngạc, nhìn một đạo huyết hồng khí trụ xa ngoài thành kia.

Ban đầu chỉ là phạm vi cối xay, nhưng mà từ từ, chỉ cần là tu sĩ thị lực mạnh hơn một chút, đều có thể phát giác cột khí kia ở tốc độ cực nhanh tăng vọt, dần dần trở nên tráng kiện, huyết khí trong đó bốc lên cũng trở nên nồng đậm dinh dính.

Đó là chuyện gì xảy ra?

Huyết khí nồng đậm thật, nơi đó hình như là...

Huyết khí ngưng tụ tận trời, đây rõ ràng là có ma tu đang tàn sát sinh linh tu luyện tà công, ở Bình Xuyên Quốc, chẳng phải là có người đang tàn sát phàm nhân sao.

Nhìn nồng độ huyết trụ này, chỉ sợ đã chết trăm vạn phạm nhân, thật là to gan, Thủy Hồn sơn mạch đã sớm ký kết hiệp nghị Tiên Ma, súc sinh đui mù nào dám phạm cấm.

.....

Từng tiếng nghị luận tràn ngập phần nô tử trong miệng các tu sĩ phát ra, tụ tập thành một mảnh thanh âm thảo phạt.

Đi, đi xem một chút là súc sinh kia vượt giới rồi.

Không sai, lá gan của ma tu càng ngày càng lớn, dám ở ban ngày ban mặt chính đại tàn sát phạm nhân. Quả thực là muốn chết, chúng ta qua đó trực tiếp chém giết súc sinh kia.

Vèo vèo...

Trong lúc nghị luận, từng tu sĩ phần nô nhất tề hóa ra độn quang, hướng về phía huyết trụ xuất hiện ngoài thành. Xem bộ dáng bọn họ hàm nô, nếu thật sự có ma tu phạm phạm giới tàn sát phạm nhân, thiết định là vận mệnh bị bọn họ trực tiếp chém giết tại chỗ.

Thủy Hồn sơn mạch, tuy nói là địa giới tiên ma thế lực không sai biệt lắm, nhưng cũng có tiên ma hài hòa hòa hợp quyết định, nếu có ma tu phạm giới, cho dù bị chém giết, thế lực ma tu cũng sẽ không nói gì.

Tuy nói tu sĩ có thể phi thiên độn địa, nắm giữ lực lượng phạm nhân chỉ có thể ngược nhìn, nhưng tu sĩ cũng không phải trời sinh, tất cả tu sĩ đều từ phạm nhân tu luyện lên, là lấy đại đa số tu sĩ mặc dù xem thường phạm nhân, nhưng cũng không thể phủ nhận, bất luận tu sĩ tiên ma, các loại thế lực đều có gút mắc không nhỏ với thế giới phạm nhân.

Là lấy bất luận tiên ma, kỳ thật đều không muốn có tu sĩ đồ sát phạm nhân luyện công, một khi xuất hiện, chính là phạm vào nhiều người tức giận.

Từng đạo độn quang, nhan sắc khác nhau, vạch phá bầu trời, như một dòng thác cầu vòng, lao về phía tây thành xuất hiện cột máu.

Không chỉ là Lam Nham thành, tu sĩ ở những địa giới khác của Thủy Hồn sơn mạch, sau khi nhìn thấy cảnh tượng Bình

Xuyên quốc xuất hiện, đều là giận dữ, nhao nhao đập độn quang, từ bốn phương tám hướng tụ tập tới, đi về phía Bình Xuyên quốc.

Gần trăm vạn tu sĩ Tiên Ma ở Thủy Hồn sơn mạch cũng không phải tất cả tu sĩ đều có năng lực khống chế độn quang. Sau khi cột máu kia xuất hiện, tu sĩ đi về phía Bình Xuyên quốc cũng bất quá chỉ mười mấy vạn, bên trong phần lớn là tu sĩ Kết Đan Nguyên Anh cảnh, dù sao cũng không phải là Thánh địa tu chân, số lượng tu sĩ Hóa Thần cảnh coi như được, bất quá cường giả như Phản Hư cảnh đã ít đi rất nhiều.

Bình Xuyên quốc, diện tích quốc gia ba mươi vạn dặm, bên trong có trăm vạn phạm nhân, thành trì mấy chục vạn.

Có lẽ bởi vì ở nơi thiên địa nguyên khí tràn đầy này, người Bình Xuyên quốc, trước giờ thể phách đều rất cường tráng, tuổi thọ cũng cao, bên trong sinh ra trẻ con nắm giữ tư chất tu chân cũng không ít, lấy được cũng coi là nơi không tai họa, an cư lạc nghiệp.

Bất quá bây giờ, quốc gia này, trong một đêm, liền gặp phải họa diệt quốc.

Trăm vạn quốc dân, nghe qua cũng coi như là con số cường đại, đáng tiếc, phạm nhân chung quy là phạm nhân, cho dù số lượng nhiều hơn, cũng cao cao tại thượng tu sĩ trước mặt, cũng không khác con kiến.

Nhất là tu sĩ xuất thủ tàn sát, không chỉ một vị, mà còn đến từ một đại tộc tu sĩ mạnh mẽ.

Toàn bộ Bình Xuyên Quốc, quốc thổ rộng lớn, mấy chục tòa thành trì, đều bị bao phủ bên trong một tòa trận pháp to lớn.

Trận pháp căn cơ này ở bốn phương tám hướng, mỗi phương hướng đều có rất nhiều tu sĩ trấn thủ, khí tức phát ra đều rất cường đại, thậm chí có cường giả Hợp Đạo cảnh khí thể khủng bố hỗn tạp trong đó.

Trận pháp hình thành màn sáng vốn là màu xanh, nhưng bởi vì nơi bị trận pháp bao phủ, có vô số huyết khí màu đỏ tươi bốc lên, mạnh mẽ nhuộm màn sáng xanh kia thành huyết hồng, đặc biệt lấy một đạo cột khí trong đó, tu sĩ khắp nơi ở phía xa nhìn

xem chỉ có phương viên ma bàn, nhưng hôm nay nhìn lại, đã đạt đến tình trạng mười người mới có thể ôm hết, làm cho người ta cực kỳ sợ hãi.

Dưới màn sáng, trong từng tòa thành trì, núi thây biển máu, oan hồn lệ quỷ, cảnh tượng khủng bố thâm, thoáng như quỷ vực.

Cảm tạ Thiên Đế đã bỏ rơi Thí Thân giả ngơ ngác đánh thưởng cùng với ủng hộ đánh giá vé.

A...

Bình Xuyên quốc, tại Thủy Hồn sơn mạch lớn như vậy cũng coi là một quốc gia lớn.

Quốc thổ ba mươi vạn dặm, trăm vạn dân chúng, phần lớn đều sinh sống trong mười mấy thành trì nguy nga kia.

Toàn bộ Thủy Hồn sơn mạch, đông đảo thế lực tu sĩ, đều có liên hệ ngàn vạn tia với Bình Xuyên quốc. Ngay cả khi trở thành tu sĩ cảnh giới hóa thân phản hư, huyết mạch hậu duệ cũng có thể còn sống, chỉ là không có tu chân tư chất, cũng chỉ có thể làm gia tộc phạm nhân, sinh tồn ở trong quốc gia phạm nhân.

Tuy nói sau khi trở thành tu sĩ, đại đa số mọi người đều chuyên tâm tu luyện Trường Sinh chi đạo, nhưng dù sao cũng là huyết mạch của mình, có cảm ứng vi diệu.

Vèo vèo...

Từng đạo độn quang, từ bốn phương tám hướng lao đến, hạ xuống trên không Bình Xuyên quốc, sau khi những tu sĩ kia nhìn thấy cảnh tượng thâm phía dưới, bất luận tiên ma, đều là lửa giận ngút trời.

Nhất là đám tu sĩ có liên hệ với Bình Xuyên quốc, hai mắt càng trợn lên, gắt gao nhìn chăm chăm vào từng tòa thành trì trong Bình Xuyên quốc bị trận pháp bao trùm, còn có đầu sở gây nên tất cả những chuyện này...

Căn cơ đại trận, ở bốn phương tám hướng, đều tụ tập không ít tu sĩ Đồng gia.

Đồng gia là gia tộc Tiên đạo ngàn năm, nếu làm ra hành vi ma đầu như vậy, hẳn là sẽ trăm phương ngàn kế che giấu hành tung, nhưng cực kỳ khác thường chính là, người Đồng gia, một chút ý tứ che giấu cũng không có, dưới đại trận, ngược lại dùng một loại ánh mắt như trâu tặc, nhìn không ngừng xuất hiện các tu sĩ Thủy hồn trên không Trung Xuyên quốc.

Mười mấy vạn người, cường giả tất nhiên là không ít, cảnh tượng bên trong Bình Xuyên quốc kia lại quá mức dọa người, lúc này liền có tu sĩ không nhìn nổi nữa.

Một vị trung niên khỏe mạnh mặc pháp bào màu lam, tinh quang trong mắt như kiếm, đột nhiên xuất hiện trên không trận pháp kia.

Vù vù

Thân hình người này vừa hiện, bước chân hạ xuống, lập tức có một cỗ khí thể cường đại từ trên người hắt phát ra, là một vị cường giả Phản Hư đỉnh cảnh.

Khí thể bàng bạc, âm thanh hùng vĩ.

Đồng Ngự, Đồng gia người không phải tự xưng là đại tộc Tiên đạo ngàn năm sao, vì sao hôm nay lại làm ra hành vi như vậy, chúng ta cần một lời giải thích, hy vọng Đồng gia chủ có thể nói rõ ràng, nếu không... Hiện tại hơn mười vạn đồng đạo ở đây, sợ rằng sẽ không từ bỏ ý đồ.

Cường giả Hợp Đạo cảnh vừa mở miệng, âm thanh truyền ra mười vạn dặm, hơn mười vạn tu sĩ trên không trung Bình Xuyên quốc đều nghe rõ ràng. Có người dẫn đầu, những tu sĩ khác chỉ cần hưởng ứng, lập tức hơn mười vạn tu sĩ ở đây đều mở miệng đáp ứng, vừa tản mát ra tu vi khí thể của mình, ngưng tụ thành từng cỗ phong bạo hung mãnh, đi về phía người Đồng gia phía dưới trận pháp.

Có không ít tu sĩ có quan hệ chặt chẽ với Bình Xuyên quốc, càng là giận dữ. Đã xác nhận tu sĩ thân nhân của mình chết đi, thì hận không thể trực tiếp khai chiến với người của Đồng gia.

Tuy rằng tạm thời sợ hãi uy thế và trận pháp khổng lồ của Đồng gia, nhưng mười mấy vạn tu sĩ, vẫn bộc phát ra lửa giận ngút trời, thậm chí đang chuẩn bị một loại xu thế phá hủy.

Đồng Ngự lão nhi, hôm nay nếu người không giải thích rõ ràng, chúng ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho Đồng gia người.

Đồng gia hèn hạ, uổng danh là đại tộc ngàn năm, lại hạ độc thủ với phạm nhân, quả thực ngay cả yêu thú nghiệt súc cũng không bằng.

Trời đánh Đồng gia, hơn một ngàn cái cửa Vương gia ta đắc tội với các người như thế nào, lại gặp phải đại họa diệt tộc.

Đúng vậy, Đồng gia hôm nay không giải thích rõ ràng, chúng ta liền liên hợp tiêu diệt Đồng gia.

.....

Bị vị cường giả Hợp Đạo cảnh kia điểm trúng tên, chính là gia chủ Đồng gia, Đồng Ngự, cũng là một vị tu sĩ Phản Hư đỉnh phong.

Đồng gia là một trong những bá chủ của Thủy Hồn sơn mạch, nhưng đối mặt với lửa giận của mười mấy vạn tu sĩ, cho dù là đại tộc ngàn năm cũng không cách nào giữ được tỉnh táo.

Nhưng lúc này, bốn hướng phía dưới kia, không có người nào của Đồng gia tụ tập cùng một chỗ lộ ra vẻ mặt sợ hãi kinh hoàng. Trên mặt mỗi người đều mang theo vẻ hưng phấn, trong mắt tràn ngập cuồng nhiệt, đều dùng ánh mắt như tín ngưỡng, nhìn chăm chăm vào Tụ Châu Bình Xuyên quốc.

Nơi đó là Hoàng thành, là tòa thành trì lớn nhất, bên trong có nhiều nhất mấy chục vạn nhân khẩu.

Nhưng vào lúc này, bên trong lại là một người còn sống không tìm thấy, lọt vào trong tầm mắt, tất cả đều là thi thể nằm trên mặt đất. Còn có từng dòng sông máu chậm rãi chảy xuôi sền sệt, không biết rốt cuộc trong thành trì kia đã xảy ra chuyện gì., Ngoại trừ núi thây biển máu tanh hôi làm cho người buồn nôn, còn có vô số oan hồn lệ quỷ, hiển hóa ra hình thể, Hắc Vụ Khô Lâu Ác Quỷ... Ở trong đó bay múa rít gào, muốn thôn phệ hết thảy sinh linh tiến vào bên trong.

Tu sĩ thấy tất cả chuyện này, tất cả đều cực kỳ kinh ngạc.

Thân là tu sĩ, bất luận tiên ma, tự nhiên đều biết rõ hồn phách tồn tại, cũng biết sinh linh sau khi chết nhất định sẽ có hồn phách ly thể. Mà một ít nhân loại hoặc yêu thú chết thảm, sẽ hình thành âm hồn lệ quỷ, có một số quỷ thần thông không có phạm nhân.

Nhưng những âm hồn Lệ Quỷ kia lại sẽ không quang minh chính đại hiển hóa ra hình thể, nhất là người vừa chết, càng

không thể làm được điểm này.

Nhưng lúc này trong toà Hoàng thành Bình Xuyên kia, vô số hắc khí dây dưa bay múa, mỗi một sợi đều đại biểu cho một con âm hồn Lệ Quỷ cực kỳ hung sát, tăng thêm núi thây biển máu buồn nôn phụ trợ, lại càng cực kỳ giống quỷ vực phía dưới Cửu U.

Bất quá rất nhanh, ánh mắt hơn mười vạn tu sĩ Tiên Ma trên trận pháp đều bị vật kia hấp dẫn.

Khác với ánh mắt của tất cả tu sĩ Đồng gia, thứ duy nhất không giống chính là, trong mắt mười mấy vạn tu sĩ xuất hiện không phải là hưng phấn cuồng nhiệt, mà là sợ hãi cùng phần nộ.

Hoàng thành nguy nga, núi thây biển máu, âm hồn lệ quỷ, một tòa tế đàn khủng bố nhất quanh quần.

Tế đàn kia như một quảng trường khổng lồ, đen sì dị thạch đúc thành, trên đó có vô số phù điêu, khắc lấy từng con Ma thú hình thù kỳ quái xấu xí cực kỳ, nhan sắc mỗi con, cực kỳ diêm lệ. Thực tế lúc ở tầng cao nhất, trên người xuất hiện Ma thú xấu xí, lân phiến che kín đã đạt tới chín loại nhan sắc.

Mỗi một con ma thú đều chân thực vô cùng, dữ tợn mà yêu dị, cho người ta một loại cảm giác tùy thời có thể sống lại, thôn phệ thương sinh.

Càng quỷ dị hơn chính là, khi đông đảo tu sĩ nhìn qua, lại cảm thấy trong cơ thể có vật gì đó không tốt sống lại, ý chí yếu kém một chút, ngay tại chỗ liền cảm giác hô hấp nặng nề lên, rất nhiều cảm xúc tiêu cực dâng lên.

Đang lúc mười mấy vạn tu sĩ đều cảm giác kinh hoàng, phía dưới tế đàn quỷ dị kia, một người một mực ngồi ngay ngắn, đột nhiên mở hai mắt ra.

Là một thanh niên yêu dị, tóc tai bù xù, mặc quần áo màu, lộ ra da thịt bên ngoài, lại còn đang không ngừng biến hóa.

Hắn mở hai mắt ra, nhìn thấy bên ngoài trận pháp hơn mười vạn tu sĩ, tham lam khát máu hiện lên trong mắt hắn.

Mà đông đảo tu sĩ bị hấn nhìn thấy trong mắt, nhất thời cảm giác trong cơ thể xuất hiện cảm giác khác thường, không đợi bọn họ kịp phản ứng, biến hóa kinh khủng liền phát sinh.

A...

A...

A...

.....

Liên tiếp tiếng kêu thảm thiết tán loạn đột ngột, trên không chế Bình Xuyên quốc, bên ngoài trận pháp, đột nhiên mấy ngàn tu sĩ đột ngột run lên, tiếp theo tựa như hôn mê, không không chế được thân thể, một đầu cắm xuống phía dưới.

Có đợt thứ nhất, trong mắt chúng tu sĩ hiện lên vẻ sợ hãi, đợt dị biến thứ hai lập tức hàng lâm.

A... Sao lại như vậy...

Cứu ta...

Lại là mấy ngàn tu sĩ, mất đi lực phản kháng, cắm đầu chìm vào trong núi cây biển máu phía dưới.

Một màn này, hầu như trong nháy mắt đánh tan lửa giận trong lòng hơn mười vạn tu sĩ, làm tâm tình bọn họ chuyển thành sợ hãi cùng bối rối.

Tu sĩ, bất luận tiên ma, đều là người tiếc mạng.

Vừa nhìn thấy cảnh tượng quỷ dị kia, theo bản năng liền lựa chọn bỏ chạy, cho dù là vị cường giả Phản Hư đỉnh cảnh đầu tiên chất vấn Đồng gia, cũng trước tiên thuận di rời đi, lúc xuất hiện lại đã ở ngoài mấy ngàn dặm, những tu sĩ khác cũng không sai biệt lắm.

Hơn mười vạn tu sĩ, độn quang lại nổi lên, lại lập tức muốn làm chim thú tán.

Dưới màn sáng kia, thanh niên quần áo sắc sỡ trên tế đàn, trên khuôn mặt yêu dị không gì sánh được hiện ra một nụ cười tà mị.

... chư vị đồng đạo đã tới, không có ý định thân cận với bản công tử hay sao...

Tiếng cười khiến người ta sờn tóc gáy, từ trên tế đàn phát ra, rơi vào trong tai tất cả tu sĩ.

Ngay lúc thanh niên quần áo sắc sỡ này đang đứng bật dậy trên tế đài, thì trong nháy mắt đó, một cỗ khí tức yêu dị không cách nào nói rõ, như một tấm Thiên Vồng huyết hồng to lớn, bao phủ toàn bộ Bình Xuyên Quốc vào bên trong.

Mười mấy vạn tu sĩ, còn không có ai chạy ra khỏi Bình Xuyên quốc, là lấy mỗi người, đều trong nháy mắt cảm nhận được cỗ khí tức yêu dị này.

Còn có thanh âm nhẹ nhàng như nói bên tai bọn họ, chỉ một sợi, liền để trong cơ thể bọn họ, sinh ra vô tận sát khí.

Thiên địa thương sinh, sinh ra Cửu Sát, tồn chi không hiển hiện, chết thì xuất, bản công tử vừa mới luyện thành Cửu Sát Chi Thể, liền có chư vị đồng đạo đến đây chúc mừng, không thắng vinh hạnh, chư vị hạ lễ, bản công tử nhận Côn Bằng...

Lời nói không giống tiếng người nỉ non vang lên bên tai tất cả tu sĩ, mỗi một âm thanh đều làm cho trong cơ thể bọn họ sinh ra dị biến, bất luận tu vi cao thấp, cho dù là cường giả Phản Hư cảnh cũng sau khi nghe được âm thanh của thanh niên quần áo sắc sỡ, trong cơ thể sinh ra rất nhiều dị biến, bất luận cảm ứng ngăn cản thể nào cũng không có một chút tác dụng nào.

Mười mấy vạn người ở trên không trung, bị độn quang bao phủ, trong cơ thể bọn họ vậy mà sinh ra từng sợi khí tức, đủ mọi màu sắc, sắc sỡ diễm lệ, đạt đến chín loại. Mỗi một sợi khí tức, đều là sát khí, từ khi sinh ra đã sinh ra sát khí.

Một màn khủng bố kinh khủng, một khắc sau, trong ánh mắt cuồng nhiệt của đám con cháu Đồng gia cực kỳ hưng phấn đã xảy ra.

Mười mấy vạn tu sĩ đang liều mạng bỏ chạy, muốn rời xa Bình Xuyên quốc lúc này, cùng một thời gian, trong cơ thể sinh ra chín loại sát khí, sau đó giống như đàn chim bị thiểm điện kích

trúng, toàn bộ mất đi năng lực khống chế thân thể mình, đột nhiên rơi xuống mặt đất.

Lúc rơi xuống, mười mấy vạn tu sĩ, đồng thời mất đi tính mạng.

Một lời thuận sát mười vạn tu sĩ, tận mắt nhìn thấy một màn này, đám người Đồng gia, đều hưng phấn đến mức run rẩy cả lên.

Nhất là vị gia chủ Đồng gia kia, môi run run, khuôn mặt đỏ bừng, hưng phấn khó kìm nén.

Bá nghiệp, thông thiên bá nghiệp a, đây là bước đầu tiên của bá nghiệp Đồng gia ta bắt đầu, ha ha...

Tạ ơn các vị huynh đệ đã nợ Xá Thiên Đế sau khi phi thăng, Phong Vân ba vị huynh đệ nhận thưởng và ủng hộ đánh giá vé.

A...

Suru suru suru suru suru..

Trong núi thầy biến máu vờn quanh, trên một đàn tế quỷ dị, thanh niên quần áo sắc sỡ tóc đen tung bay, hiển lộ ra một gương mặt ngoan lệ dữ tợn.

Tiếng cười dữ tợn bao phủ toàn bộ Bình Xuyên Quốc, toàn bộ trăm vạn phạm nhân đã chết sạch, còn có mười mấy vạn tu sĩ vừa rời quỷ dị rơi xuống, từ trong thi thể bọn họ, từng sợi khí tức sắc sỡ tán phát ra, mắt thường có thể thấy được, trong cõi u minh tựa hồ bị lực lượng nào đó dẫn dắt, đi vào thể nội thanh niên thái y.

Một lời giết chết mười mấy vạn tu sĩ, trong đó không thiếu cường giả Phản Hư cảnh, thu nạp thôn phệ sát khí vô tận, sắc sỡ diễm lệ, yêu dị không gì sánh được, cột máu trên trời càng trở nên to lớn dinh dính, cách đó mấy trăm ngàn dặm cũng có thể nhìn thấy.

Huyết trụ nhập Khung Thương Sát khí che trời đất.

Đây đã không phải hai chữ Ma Đầu có thể hình dung, bất luận kẻ nào nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, ngay lập tức xuất hiện trong đầu, hai chữ Yêu Ma đều sẽ là hai chữ.

Thượng cổ yêu ma...

Cảnh tượng như vậy, rõ ràng giống như yêu ma thượng cổ thôn phệ thương sinh, làm cho người ta cực kỳ sợ hãi.

Nhìn thấy cảnh tượng khủng bố trước mắt còn có thể hưng phấn ra tiếng, chỉ có đám người Đồng gia kia. Trong mắt bọn họ, tựa hồ đã thấy được Đồng gia dưới sự dẫn dắt của Thiếu chủ, xưng bá toàn bộ Thông Thiên sơn mạch, thành tựu bá nghiệp thiên cổ.

Lúc sát khí yêu dị sắc sỡ lan tràn, bất kỳ sinh linh nào chỉ cần ở trong địa giới này, thể nội sẽ sinh ra cảm ứng, Cửu Sát Chi Khí, tự chủ sẽ sinh ra, tuôn ra.

Lại là biến hóa đột ngột, ở bên ngoài Bình Xuyên quốc, ba bốn bóng người mơ hồ vừa hiện liền biến mất, tiếng kinh hô vang lên, đồng thời bỏ chạy về các phương hướng khác nhau.

Vù vù vù vù.

Bóng người mơ hồ, vừa hiện ra, lập tức biến mất.

Trong nháy mắt đó, bốn bóng người kia, thi triển thần thông cũng bại lộ khí thế ra ngoài.

Đại na di hợp đạo cảnh.

Bốn bóng người đột ngột hiện thân ra, chính là bốn vị cường giả Hợp Đạo cảnh.

Lúc vừa rồi hơn mười vạn tu sĩ chất vấn Đồng gia, bốn vị cường giả này chưa từng hiện thân, lại không muốn vào lúc này, bị thanh niên quần áo sắc sỡ trực tiếp dùng khí thế quỷ dị bức ra ngoài, ngay cả một câu cũng không nói, trực tiếp thi triển Đại na di thần thông bỏ chạy.

Đáng tiếc, lúc thân ảnh bọn họ bại lộ, bỏ chạy đã muộn.

Tình cảm của vị Thiếu chủ Đồng gia, thanh niên quần áo sắc sỡ lúc này trong mắt con người đang nhanh chóng biến mất, khát máu và hung sát điên cuồng tràn ra, càng chuyển hướng về phía yêu ma.

Bốn vị tiên bối nếu đã tới đây, vậy ở lại đi.

Một câu nhẹ nhàng, đối với bốn vị cường giả Hợp Đạo cảnh đang muốn bỏ chạy mà nói, quả thực là khổng hồn ma ám, tùy thời đều có thể đoạt đi tính mạng của bọn họ.

Xuy xuy

Tiếng vang quỷ dị, đồng thời xuất hiện trong cơ thể bốn người, trong ánh mắt kinh hãi của bọn họ, từng đạo khí tức sắc sỡ, đồng thời từ trong cơ thể bọn họ tràn ra, căn bản không chịu sự khống chế của bọn họ, bởi vì những khí thế yêu dị sắc sỡ này, trong cơ thể bọn họ thoáng chốc đã loạn thành một nồi cháo, thi triển Đại Na Di thần thông cũng bị đánh gãy.

Từng sợi khí tức yêu dị kia bắt nguồn từ chín nơi trong cơ thể bọn họ, tùy ý tràn ra. Đồng thời rút đi toàn bộ tinh nguyên bọn

họ tu luyện cả đời, tu vi giảm mạnh, cơ hồ trong chớp mắt, bốn người này liền từ hợp đạo ngã vào Phản Hư, sau đó là Hóa Thần Nguyên Anh.

Từ lúc một phạm nhân tu luyện đến Hợp Đạo cảnh cao cao tại thượng, trong này không biết phải trải qua bao nhiêu gian khổ, ngàn năm tu vi một khi tang. Bốn người kia khi phát giác được tu vi của mình điên cuồng giảm, tâm thần vốn kiên cố như canh vàng, đúng là trong chốc lát đã hỏng mất.

Một người trong đó, là một lão giả tóc trắng xóa. Hợp Đạo sơ kỳ, cực kỳ gian nan chuyển thân thể, một đôi con ngươi sớm đã tràn ngập màu đỏ tươi, hận ý vô biên tràn ngập trong đó, giống như nguyên rửa gào thét, vang vọng thiên địa.

Tiểu súc sinh Đồng Hiên, người chó đực ý, người tu luyện công pháp yêu ma, sớm muộn một ngày sẽ hóa thành yêu ma chân chính, lục thân bất nhận, vô thần vô ngã, chỉ biết giết chóc thương sinh, trong thiên địa này, bất luận tiên ma đều không dung tha cho người, ngày người bại vong, sẽ càng thêm thảm hơn so với chúng ta, vĩnh viễn chìm trong địa ngục, không được giải thoát, ha ha ha...

Lão giả này vừa mở miệng, ba vị khác cũng đều ra sức giả dụ, phát ra thanh âm nguyên rửa.

Còn có Đồng gia, các người sẽ càng thêm đáng thương so với chúng ta, dưỡng dục dung túng một con yêu ma, đại tộc ngàn năm một triệu lật úp, cực kỳ đáng buồn, đáng thương cực kỳ...

Trên tế đài yêu dị, thanh niên mặc thái y nghe được mấy vị cường giả Hợp Đạo cảnh kia nguyên rửa, gương mặt đến lúc này lại không đổi, chỉ là khí tức hung sát trong mắt càng thêm nồng đậm hơn một chút.

Khuôn mặt tuấn dật, chẳng biết lúc nào đã hoàn toàn vắng vẻ, dưới khí tức sắc sảo bao trùm, hướng về một loại yêu ma khủng bố nào đó chuyển biến mà xuống, trong miệng che kín răng nhọn, từng tiếng nhẹ nhàng nỉ non vang lên.

Tiếng nỉ non quá nhỏ, giống như là một loại chú ngữ cổ xưa tối nghĩa, mang theo một loại lực lượng cực kỳ yêu dị hung sát, mỗi một tiếng rơi xuống, phía dưới, bên trong Thi Sơn

Huyết Hải, khí tức vốn điên cuồng phun trào sắc sỡ, trở nên càng thêm điên cuồng.

Về phần bốn vị cường giả Hợp Đạo cảnh kia, người thứ hai còn chưa nói xong, thanh niên quần áo sắc sỡ chú ngữ đã ra khỏi miệng, bốn người vốn tu vi điên cuồng ngã xuống, lập tức cảm thấy trong cơ thể như hồng thủy biến hóa bộc phát ra, đồng loạt phát ra tiếng kêu thảm thiết, giống như mười mấy vạn người lúc trước, rơi xuống mặt đất, biến thành bốn cỗ thi thể, còn có bốn đạo oan hồn Lệ Quỷ tràn ngập sợ hãi oán hận.

Tựa hồ là vì lời nói của hai vị cường giả Hợp đạo kia, đệ tử Đồng gia vẫn luôn cực kỳ hưng phấn cuồng nhiệt, lúc này đột nhiên tỉnh táo một chút, nhìn về phía thanh niên quần áo sắc sỡ trên tể đàn không còn hưng phấn như cuồng nhiệt đến gần như tín ngưỡng, mà là mang theo một tia nhàn nhạt...Sợ chết.

Yêu ma nhân loại từ khi sinh ra đã từng chém giết với rất nhiều yêu ma trong thiên địa này.

Đối với sinh vật yêu ma chán ghét và sợ hãi, là chảy xuôi ở sâu trong huyết mạch mỗi con người, không cách nào gạt bỏ, cũng không cách nào che giấu.

Mà thanh niên quần áo sắc sỡ dữ tợn trước mắt kia, ngày trước Đồng gia thiếu chủ của bọn họ, thoát nhìn giống như một đầu yêu ma khủng bố sắp sinh ra.

Dần dần, ngoại trừ những đệ tử có tu vi không cao của Đồng gia, một ít trưởng lão trong mắt cũng bắt đầu xuất hiện dị biến, nhất là theo một phương thiên địa này, càng thêm nồng đậm khí tức hung sát điên cuồng, sắc sỡ hội tụ, cảnh tượng kia so với bất kỳ trường tu luyện nào, càng thêm kinh khủng hơn, dọa người.

Ngoại trừ một người, từ đầu đến cuối đều duy trì hưng phấn cuồng nhiệt, giống như là ma vậy.

Gia chủ Đồng gia, Đồng Ngự, ánh mắt dừng lại trên người con trai mình, miệng lẩm bẩm mấy chữ bá nghiệp vô địch này, hoàn toàn không phát hiện khí tức trên người con trai mình thuộc về nhân loại, một loại khí tức yêu ma thôn phệ thương sinh lại càng ngày càng nồng đậm.

Chú ngữ yêu dị hung sát tối nghĩa, đột nhiên vang lên, ngấm hợp với một loại quy luật cổ xưa nào đó.

Trên tế đài, phù điêu tầng dưới cùng, điêu khắc con ma thú kia, toàn thân đen kịt, phủ đầy huyết văn, đuôi trảo răng đều là huyết hồng, dữ tợn không gì sánh được.

Nương theo chú ngữ kia, từng cỗ sát khí huyết hồng ngưng tụ thành dòng nước lũ, điên cuồng rót vào trong phù điêu kia, làm cho con ma thú dữ tợn kia trở nên càng thêm chân thực.

Ngao

Một tiếng gào rú thê lương kinh thiên động địa vang lên, dưới ánh mắt cực kỳ kinh hãi của tất cả mọi người Đồng gia, phía dưới tế đàn to lớn kia, một con ma thú huyết hồng dữ tợn, lại từ phù điêu trực tiếp hóa thành chân thật, cánh đỏ tươi vỗ nhẹ, bay lượn lên, mang theo mùi máu tanh cùng khí thế hung sát vô tận, hàng lâm trên không Bình Xuyên quốc.

Huyết Sát thú...

Bắt đầu rồi, ha ha ha.... Là Huyết Sát thú, Hiên Nhi sắp thành công, bá nghiệp của Đồng gia ta sắp bắt đầu rồi.

Con ma thú kinh khủng kia bay lên, gia chủ Đồng gia lập tức hưng phấn nhảy dựng lên, chỉ vào ma thú, cuồng nhiệt cực kỳ, khó mà kiềm chế. Không phát hiện chút nào gương mặt các đệ tử Đồng gia chung quanh càng ngày càng khó coi.

Sưu sưu sưu sưu sưu

Lại một tiếng, phía dưới tế đàn tầng hai, một con Thanh Phôi Ma Thú hình dáng như con Thú.

Trong tiếng chú ngữ ni non, từng luồng từng luồng sát khí màu xanh rót vào phù điêu, trong khoảnh khắc, phù điêu kia liền hóa thành chân thật, đồng dạng bay lên, tiếng kêu thê lương, vang vọng trong núi thây biển máu.

Tinh Sát Thú

Trong thanh âm Đồng Ngự, sự hưng phấn lại tăng thêm một phần, giống như sắp phát điên.

Trên đỉnh tế đàn, khuôn mặt thanh niên quần áo sắc sỡ vẫn vẹo, khí tức hung thần, nếu không phải còn có một chút hình người, chỉ sợ người nào cũng sẽ không coi hấn là một con người.

Chú ngữ yêu dị yêu dị tối nghĩa không ngừng vang lên, làm cho đại lượng sát khí trên bầu trời Bình Xuyên quốc không ngừng sôi trào, ngưng tụ thành từng dòng nước lũ sắc sỡ, rót vào trên tế đàn, thể nội từng con phù điêu ma thú kia.

Tê tê

Lại một con ma thú khác biến hóa ra, hình dạng quái dị như con sứa, thân thể trong suốt, phát ra khí tức hung sát lạnh lẽo, cách xa vạn dặm đều có thể cảm nhận được.

Khí Sát thú...

Gia chủ Đồng gia, giờ phút này toàn bộ tâm thần đều đắm chìm trên thân con trai của mình, đắm chìm trên tòa tế đàn kia. Theo từng đầu ma thú yêu dị ra đời, thanh âm của hấn điên cuồng hưng phấn cũng càng ngày càng nồng đậm, hoàn toàn chìm đắm ở bên trong.

Tủy Sát Thú.

Thị sát thú...

Tâm Sát thú

Niệm Sát Thú

.....

Thần sát thú...

Liên tục tám con ma thú cực kỳ khủng bố, dưới chú ngữ cùng sát khí vô tận quán chú, từ bên trong từng tòa phù điêu sinh ra, bay lượn ra, sau đó tựa như lập tức mở ra linh trí, điên cuồng thu nạp số lượng sát khí trong trận pháp.

Mà không biết từ khi nào, thanh niên quần áo sắc sỡ trên tế đàn, một mực niệm chú ngữ, gương mặt trở nên trắng bệch như tờ giấy, thân thể phía dưới thái y lại khô quắt như củi, đáng vẻ như lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Nhưng trong đôi đồng tử kia, hung sát khát máu lại trở nên nồng đậm trước nay chưa từng có, hầu như không nhìn thấy một tia tình cảm nhân loại nào, mà là muốn biến thành yêu ma triệt để triệt để tồn tại, chỉ vì giết chóc thương sinh mà tồn tại yêu ma khủng bố.

Đối với tất cả những chuyện này, Đồng gia gia chủ hoàn toàn không biết gì cả, sau khi mất thấy tám con ma thú khủng bố kia giáng sinh, lúc này đã giống như người đã hấp thụ các loại cao dược như Ngũ Thạch tán trong thế giới phạm nhân, miệng mở lớn, hầu như muốn quỳ rạp trên mặt đất, con mắt vẫn gắt gao nhìn chăm chăm vào tế đàn.

Trong miệng không ngừng lầm bầm, hoàn toàn nhập ma.

Một con cuối cùng, Hồn Sát thú, chỉ cần hóa ra Hồn Sát thú, Hiên Nhi liền đại công cáo thành, luyện thành Cửu Sát thân thể, xưng bá Trung Châu, để ta trở thành chủ nhân, trở thành thiên cổ bá nghiệp mà tổ tiên Đồng gia ai cũng không làm được.

Cảm ơn ta là dìu con không chế nguyệt phiếu cho huynh đệ, xin một chút sự ủng hộ của các huynh đệ, đặt hàng vé xem tháng đánh giá vé.. Tiểu lâu đến người ta không từ chối a.

A...

Người tâm có chấp niệm, một khi xuất hiện dụ hoặc, trong khoảnh khắc có thể nhập ma, đánh mất lý trí.

Gia chủ Đồng gia này, ý nghĩ kia đã không còn là chấp niệm, mà là vọng tưởng. Một gia chủ đại tộc ở biên thùy, vọng tưởng trở thành bá chủ toàn bộ Trung Châu đại lục, quả thực có thể nói là phát rồi.

Mà ngọn nguồn của hấn ta, chính là trên tế đàn to lớn kia, đang hướng về thanh niên mặc thái y không biết yêu ma chuyển biến.

Khuôn mặt tái nhợt, gầy trơ xương, da bọc xương, bất cứ lúc nào cũng sẽ trở thành một cỗ thân khô. Không biết thanh niên quần áo sắc sỡ đã biến thành bộ dạng quỷ này từ lúc nào, trong miệng niệm chú ngữ càng ngày càng gấp, giống như cuồng phong mưa rào, rõ ràng là ngữ điệu nỉ non, lại có thể vang vọng bầu trời mấy chục vạn dặm.

Trên đỉnh tế đàn có một phù điêu lớn nhất, đó là một đầu ma thú cực kỳ hung sát kỳ dị.

Dường như do đủ loại ma thú khâu lại mà thành, quái dị cực kỳ, làm cho người ta sau khi nhìn thấy đáy lòng rét run, không cách nào tự kiềm chế được.

Dưới sự bao phủ của trận pháp, có thi thể trăm vạn phạm nhân, hơn mười vạn thi thể tu sĩ, thậm chí trong đó còn có thi thể bốn cổ Hợp Đạo cảnh cường giả, từ trên những thi thể này, trong cơ thể đại lượng oan hồn Lệ Quỷ gào thét, từng sợi sát khí tím đen phiêu đảng ra, ngưng tụ thành từng dòng nước lũ tím đen, quán chú vào phù điêu kia.

Tiếng rống vang lên.

Trong hư không đột nhiên vang lên một tiếng gào thét, chính là một con ma thú toàn thân trong suốt như con phù điêu kia, bỗng nhiên giãy giụa thoát ra nửa người, găm lên.

Một tiếng gầm này vang lên, đám người Đồng gia dưới trận pháp, cùng cảm giác hồn phách của mình chấn động, tựa hồ không tự chủ được muốn thoát ly thân thể, phiêu đảng đi ra.

Cuối cùng một con còn lại.

Người Đồng gia, ngoại trừ gia chủ, các đệ tử trưởng lão khác cũng không phải hoàn toàn không biết gì cả, đại khái cũng biết được vị Thiếu chủ Đồng Hiên này, chỉ cần luyện thành chín đầu Sát thú, thân thông khủng bố của Thượng Cổ Đại Ma kia, Cửu Sát Thể liền xem như là tiểu thành.

Truyền thừa thượng cổ đại ma đầu, cho dù chỉ là tiểu thành, cũng đủ cho bất luận kẻ nào ở Trung Châu đại lục bên trên tung hoành qua lại, không ai có thể địch lại.

Nhất là vừa rồi, Đồng Hiên thân mang quần áo rực rỡ, ngay cả tự mình động thủ cũng không có, chỉ là nỉ non vài câu, liền muốn lấy tính mạng mười mấy vạn tu sĩ Tiên Ma, thậm chí trong đó còn có bốn vị cường giả Hợp Đạo cảnh, cảnh tượng kia, đã gieo xuống mầm mống sợ hãi trong lòng tất cả mọi người Đồng gia.

Ma thú quỷ dị trước mắt kia gào rú một tiếng, lập tức khiến cho sợ hãi trong lòng mọi người Đồng gia nhanh chóng mọc rễ nảy mầm, vững vàng chiếm cứ đáy lòng bọn họ. Nếu không phải bọn họ còn phải thủ hộ trận pháp kia, muốn đi cũng không đi được, chỉ sợ hiện tại đã có Đồng gia đệ tử hoặc trưởng lão thi triển độn pháp chạy trốn rồi.

Cũng không phải là mỗi một người. Đều có dũng khí, làm bạn với yêu ma.

Đám người Đồng gia, người duy nhất còn có thể hưng phấn nhìn xem tế đàn kia, chỉ sợ cũng chỉ còn lại vị gia chủ Đồng gia lâm vào điên cuồng kia.

Oanh oanh oanh...

Tựa hồ cũng biết đến thời khắc sống còn, Thái Y Đồng Hiên ở trên tế đàn kia, chú ngữ trong miệng hắn phát ra càng thêm gấp gáp, một tiếng liền một tiếng, cực kỳ mơ hồ, tối nghĩa cổ xưa, còn có khí tức hung thần không thể tưởng tượng đang ứ rữ trong đó.

Khi chú ngữ vang vọng, bên trong trận pháp, từng luồng nước lũ tím đen kia cũng càng thêm trắng kiện, điên cuồng rót vào bên trong phù điêu khủng bố kia, làm cho hình thể của con ma thú khủng bố trước nay chưa từng có trong tiếng gào thét, càng ngày càng ngưng thực, lực lượng từ trong nó gào rú tuôn ra càng ngày càng cường đại.

Mà ở bên trong núi thầy biển máu, vô số oan hồn Lệ Quỷ bay múa gào thét, chúng nó đều đã chết trong tay Đồng Hiên quần áo nhiều màu, tất nhiên là hận thấu xương, liều mạng muốn lao lên trên tế đàn, muốn cắn nuốt huyết nhục của Đồng Hiên.

Bao gồm mười mấy vạn tu sĩ Tiên Ma kia, còn có bốn con Quỷ Vương cường đại nhất trong đó, bốn vị cường giả Hợp Đạo Cảnh trước đó không lâu đã chết, sau đó vẫn lạc, hồn phách của bọn họ ngay trong hoàn cảnh cực kỳ hung sát này, trực tiếp chuyển hóa thành Quỷ Vương.

Tiên có tiên đạo, ma có ma đạo, quỷ cũng có quỷ đạo.

Nếu có thể rời khỏi nơi này, vậy bốn con Quỷ Vương sẽ tìm một chỗ đục sát, nói không chừng sau này sẽ có cơ hội phi thăng Quỷ giới.

Thành thật nói, chiến lực của một đầu Quỷ Vương cũng không có bao nhiêu khác biệt với một vị cường giả Hợp Đạo cảnh.

Đáng tiếc là ở đây, dưới sự bao trùm của trận pháp quỷ dị, còn có tế đàn yêu dị kia tồn tại, ở đây trăm vạn oan hồn Lệ Quỷ đều bị giam cầm, chớ nói là vọt lên tế đàn cắn nuốt huyết nhục Đồng Hiên, ngay cả chạy ra ngoài cũng không làm được.

Trong lúc trăm vạn oan hồn lệ quỷ phun trào, trên không kia, tám con ma thú lông lầy yêu dị, lại là cực kỳ hưng phấn, thỉnh thoảng phát ra tiếng kêu rung động hư không, vọt xuống, tùy ý thôn phệ hồn phách, tùy ý một hơi, chính là mấy chục đầu lệ quỷ bị thôn phệ, để tám đầu ma thú kia càng thêm hưng phấn.

Tiếng rống vang lên.

Hư không chấn động, một tiếng gào rú khủng bố vang vọng hồn phách tất cả mọi người, bỗng nhiên từ đỉnh tế đàn kia, một đầu ma thú quái dị đang bay lên cao trong miệng phát ra.

Dưới thanh âm này, hầu như tất cả mọi người trong Đồng gia, đều cảm giác hồn phách giống như trong nháy mắt bị vô số cây cương châm đâm vào, tất cả đều thống khổ cong người xuống, rầm rầm quỳ rạp xuống đất.

A...

Sưu sưu sưu sưu sưu...

Tất cả oan hồn lệ quỷ trong trận pháp giống như gặp phải thiên đại khắc tinh gì đó, gặp tai họa ngập đầu, đình chỉ phun trào, bắt đầu khóc lóc, thừa nhận cái gì thống khổ to lớn.

Quỷ khóc thần gào.

Con ma thú này chỉ gào rú một tiếng, liền có uy năng khủng bố khiến thiên địa biến hóa.

Đỉnh tế đàn, Đồng Hiên tựa hồ đã đến phong chúc tàn niên, giờ phút này đã ngừng ngâm xướng chú ngữ, giống như điên cuồng vũ động, trong miệng phát ra từng tiếng cười dữ tợn.

Côn bằng... luyện xong rồi, bản công tử luyện thành rồi.

Thiên Địa Cửu Sát, hòa làm một thể với bản công tử đi, thân thể Cửu Sát, giết hết thương sinh.

So sánh với Đồng Ngự gia chủ này, Đồng Hiên tựa hồ điên cuồng càng thêm triệt để, trong lúc cười gằn, đột nhiên xuất hiện ở chỗ phù điêu kia.

Đầu ma thú kia gào thét một tiếng liền xuất hiện quỷ khóc thần gào thiên địa biến âm, mới từ trong phù điêu thoát ra, còn chưa bay lên đã bị Đồng Hiên nhào tới ôm chặt lấy.

Đồng Hiên đã giống như cây khô, trong lúc cười to dữ tợn, đồng thời mạnh mẽ há miệng, một cái răng máu bén nhọn, hung hăng cắn vào cổ Hồn Sát thú kia.

Tiếng rống vang lên.

Tiếng gào thét thống khổ vang vọng trăm vạn dặm, làm cho tất cả sinh linh nghe thấy, hồn phách đại chấn, thiếu chút nữa toàn bộ bất tỉnh.

Đáng tiếc, tiếng rống này rất nhanh liền biến mất, bởi vì thân thể của nó, dưới một cái răng nanh bén nhọn của Đồng Hiên, lại hóa thành từng sợi khí tức tím đen, tràn vào trong miệng Đồng Hiên.

Sau khi cắn nuốt con Hồn Sát thú khủng bố này, điên cuồng trong mắt Đồng Hiên không giảm bớt một phần, ngược lại càng thêm nồng đậm, hoàn toàn là một con yêu ma.

Đến đây đi, đều xuống cho bản công tử, thất tha thất thêu.

Yêu ma nhe răng cười, dưới trận pháp vang vọng, đồng thời còn có dị biến kinh khủng không tưởng tượng được phát sinh.

Trên tế đàn, cả người Đồng Hiên bị vô tận sát khí bao vây, há miệng hút một cái, đứng mũi chịu sào cắn nuốt tám con Lệ Quỷ, không tự chủ được bị hút qua, hóa thành tám đạo khí tức kéo dài, trong chớp mắt bị Đồng Hiên nuốt vào trong bụng.

Sau khi cắn nuốt chín đầu sát thú, Đồng Hiên như đang thỏa mãn vươn cái lưỡi đỏ tươi liếm liếm bờ môi yêu diễm của mình.

Ừc ừc ~ ừc ừc ~

Từ trong cơ thể hắn, từng tiếng động tĩnh quái dị xuất hiện, thân thể vốn như cây khô sau khi cắn nuốt chín con sát thú, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được trưởng lên, lại bắt đầu xuất hiện biến dị.

Đầu tóc rối tung, từng cái từng cái bướng màu huyết hồng hiện lên, trên trán ngay lập tức trưởng lên một cục thịt, ngũ quan tuần dật sớm đã biến mất không thấy gì nữa, bị mù buồn nôn bao trùm. tứ chi đồng dạng biến hóa, phồng lớn hơn gấp mười lần, sinh ra lân phiến sắc sỡ, khi thì lại hóa thành trong suốt, gân máu thịt... Toàn bộ là một cái đuôi đen nhánh xấu xí cực lớn, vèo một cái rút ra, còn có giữa ngực bụng.....

Ầm

Oanh oanh oanh...

Từ trên người Đồng Hiên, một cỗ khí thể yêu ma cực kỳ khủng bố điên cuồng lan tràn ra, quét ngang thiên địa, xé nát tất cả.

Trận pháp một mực bao trùm Bình Xuyên quốc, cơ hồ trong nháy mắt, xé rách một tiếng, liền như phá vải xông ra, sau đó trên người Đồng Hiên, một cỗ sát khí khủng bố muốn thôn phệ thương sinh giết chóc kia, liền muốn cuốn ra ngoài, sát khí vô tận hình thành đại dương, bất kỳ sinh linh nào, chỉ cần chạm đến một tia, sẽ bị dụ dỗ ra Cửu Sát trong cơ thể, chớp mắt vẫn lạc, dung nhập vào trong đại dương sát khí mệnh mông kia.

Trời ạ, chúng ta đã làm cái gì, nó không phải là thiếu chủ của chúng ta, nó là yêu ma, mà là một đầu yêu ma.

Nhanh, chạy mau, ta muốn rời khỏi nơi này.

Yêu ma, đây là khí tức của yêu ma, nó muốn ăn chúng ta.

.....

Một đám người Đồng gia vừa mới tỉnh ngộ lại, ngay cả mấy vị trưởng lão cũng kinh hoảng nhìn cảnh tượng đáng sợ trước mắt sắp phát sinh.

Ngày cuối cùng thiên địa tai hoạ đại kiếp.

Bọn họ bất quá chỉ là tu chân thể gia ở biên thù mà thôi, chưa từng thấy qua cảnh tượng như vậy, lại chưa từng gặp qua yêu ma kinh khủng như vậy.

Đang lúc bọn họ rơi vào trong sợ hãi, đại dương sát khí mệnh mông kia muốn cuốn ra, một thanh âm lạnh như băng, đột nhiên vang lên trong tai mỗi người, bao gồm cả Đồng Hiên đã điên cuồng hóa thành yêu ma kia.

Truyền thừa của Cửu Sát Ma Tổ, Cửu Sát Chi Đạo, chính là một loại của mười vạn đạo, chính là truyền thừa của Vô Thượng Ma Đạo.

phế vật như Trương, có thể bởi vì tu luyện đạo của Cửu Sát mà trực tiếp tu luyện yêu ma ách nhân quỷ không ra quỷ của mình, quả thật là rất hiếm thấy, cũng rất đáng thương.

Thanh âm này cực kỳ lạnh lẽo, không mang theo một tia cảm tình, nhưng lại trực tiếp vang lên trong hồn phách của tất cả mọi người.

Trong lời nói kia, có uy năng chí cao vô thượng, thấm nhuần tất cả, tựa như chí tôn thiên địa mở miệng nói ra lời nói, mỗi một chữ đều bao hàm Đại Đạo pháp tắc.

Đại dương sát khí khủng bố vừa mới hiển hóa ra ngoài, muốn bao phủ thiên địa, lúc Ngô Khí nói xong, lại ngưng trệ ngay tại chỗ, tình cảnh quỷ dị vô cùng.

Dứt lời, thứ hai còn cảm tạ Thí Thân Giả đã ngơ ngác bỏ lại hai vị huynh đệ Thiên Đế và tặng vé đánh giá, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, tối nay còn có hai ơn dâng lên.

Ừm, đòi phiếu đề cử với chư vị huynh đệ một chút, lập tức phá ba vạn.

A...

Địa giới Bình Xuyên quốc, trên không huyết hải, là đại dương sát khí sắc sỡ bảy màu.

vây quanh tòa tế đàn khủng bố kia, từng luồng từng luồng sát khí phun trào, Nhan Yên Diễm Lệ, vốn chỉ có chín loại, nhưng bây giờ hỗn hợp cùng một chỗ, lập tức trở nên đẹp mắt yêu diễm, hoàn toàn nhìn không rõ ràng.

Ở đây, đám người Đồng gia vốn có trăm vạn phạm nhân, mười mấy vạn tiên ma tu sĩ, nhưng hiện tại còn sống chỉ còn lại đầu sỏ gây nên tai họa. Bất quá hiện tại một đám đệ tử trưởng lão của Đồng gia, cũng đều giống như tu sĩ trước kia, lâm vào trong kinh hoảng cùng sợ hãi.

Bọn họ đều có thể nhìn ra, lúc này trên tế đàn, đầu yêu ma tản mát ra khí tức khủng bố như thôn phệ thiên hạ kia, đã sớm không phải là thiếu chủ Đồng gia bọn họ, cũng chỉ có vị Đồng Ngự này lâm vào điên cuồng trong gia chủ, còn đắm chìm trong mộng đẹp bá nghiệp, không cách nào tự kiềm chế.

Mấy phút trước, khi nhìn thấy đại dương sát khí mệnh mông kia muốn cuốn tới, mọi người Đồng gia đều cho rằng chết chắc. Lại không nghĩ tới có dị biến phát sinh, lúc này đồng loạt nhìn về phía ba bóng người trên không trung, chậm rãi hiện ra.

Từ chỗ sâu trong hư không đi ra, nhìn không ra là vốn ở chỗ này, hay là vừa mới xuất hiện.

Ba người này, người đi đầu nhất, khuôn mặt tái nhợt thanh tú, mặc áo xanh, khí tức trên người mơ hồ, không nhìn ra chút dấu vết tu vi nào. Phía sau hắn, hai người, một nam một nữ, tuấn dật xinh đẹp, khí tức phát ra đều là Phán Hư đỉnh phong, rõ ràng chính là hai nhân vật tuyệt thế thiên kiều.

Nhưng hai người kia lại giống như thị nữ hộ vệ, vô cùng cung kính đứng ở phía sau thanh niên kia.

Hai người Ngô Khí và bảo nô Lâm Tây từ trong hư không đi ra. Ngô Khí lại không có chút hứng thú nào nhìn đám yêu ma

quần áo sắc sỡ trên tế đàn, ánh mắt trực tiếp rơi vào trên đại dương sát khí bốc lên không ngớt kia, lộ ra một tia hứng thú.

Mặc dù không có mở miệng nữa, nhưng chẳng biết tại sao, mặc dù không có trận pháp ước thúc, khí tức tanh hôi nơi này còn có đại dương sát khí làm cho người ta sợ hãi kia, vậy mà ngay cả một tơ một hào cũng không tiết ra ngoài, vô cùng trung thực ngưng trệ.

Thiếu chủ Đồng gia Đồng Hiên, hoặc là nói yêu ma quần áo sắc sỡ đã biến thành, lúc nhìn thấy ba người Ngô Khí hiện thân ra thì ngây ngẩn cả người, tiếp đó là điên cuồng nổi giận.

Hai mắt bị huyết hồng bao phủ, gian nan mở ra, lộ ra con ngươi màu đỏ tươi sung huyết bên trong, điên cuồng khát máu cùng cắn nuốt ở bên trong phát ra, hoàn toàn nhìn không ra một chút cảm xúc thuộc về nhân loại.

Ánh mắt lạnh lẽo của hắn nhìn chằm chằm vào ba người Ngô Khí.

Đào Ngột... khí tức thật quái dị, bản công tử có thể cảm giác được, trên người người có thứ rất quý giá, chỉ cần ăn người, bản công tử nói không chừng có thể lập tức luyện thành Cửu Sát thân thể, thành tựu đạo quả Trường Sinh. Bất tử bất diệt.

Vốn còn dùng ánh mắt thương hại nhìn qua thái y yêu ma trên tế đài Ngô Khí, sau khi nghe thấy âm thanh này, đầu tiên sững sờ, sau đó khóe miệng lập tức hiện ra một tia trào phúng.

Yêu ma thái y vốn đã cực kỳ điên cuồng, sau khi chạm đến ánh mắt trào phúng của Ngô Khí, lập tức lâm vào trong nổi giận, đại dương sát khí ngưng trệ kia, bởi vì lửa giận của nó, lại tránh thoát uy áp Ngô Khí trong lúc vô tình phát ra.

Oanh oanh oanh...

Bản công tử muốn ăn người từng chút một.

Đồng Hiên đã bắt đầu hoàn toàn mất đi thân thể nhân loại, đột nhiên gầm lên một tiếng, lại phát ra tiếng cười âm trầm, như lưu quang, hung hăng đập vào đại dương sát khí kia, ngay lập tức biến mất không thấy gì nữa.

Àm

Sát khí đầy trời đột nhiên biến đổi, trong nháy mắt hóa ra một bàn tay to sặc sỡ yêu diễm, sát khí thiêu đốt hư không, uy thế hung hãn, khiến cho thiên địa trong mười vạn dặm đều rung động, bàn tay lớn khẽ động, chộp về phía ba người Ngô Khí.

Sinh linh Cửu Sát, mỗi một sợi sát khí đều là kịch độc đáng sợ nhất trong thiên địa, người xúc tu vẫn lạc, cho dù là tu sĩ Tiên Ma, cũng là kết quả như vậy. Một sợi Cửu Sát khí còn muốn chết, huống chi lúc này bắt được, chính là một bàn tay thần thông hoàn toàn do sát khí ngưng tụ thành.

Bàn tay khổng lồ kia đè xuống, lập tức sinh ra uy áp khủng bố, một vùng hư không kia lúc này đã bị uy áp này bao trùm hoàn toàn, bất luận kẻ nào cũng không thể tránh thoát, Hợp Đạo cảnh Hợp Đạo đỉnh phong cũng vô pháp, chỉ có thể cứng rắn tiếp nhận bàn tay khổng lồ yêu diễm kia, đi tiếp nhận Cửu Sát Chi Khí kinh khủng bên trong.

Đối mặt với kết cục gần như là chết chắc này, Ngô Khí lại như hoàn toàn không để trong lòng, vậy mà lúc này ngẩng đầu, nhìn lướt qua không trung, một đám mây đen cực lớn đang chậm rãi ngưng tụ chính giữa.

Khóe miệng trào phúng ý càng thêm tùy ý, ánh mắt một lần nữa rơi vào bàn tay khổng lồ sặc sỡ sắp đến trước mắt.

Vù vù

Ngô Khí chuyển động, một ngón tay chỉ ra, nhẹ nhàng băng quơ, như đang nhặt hoa, mà không phải đối kháng một bàn tay khổng lồ sặc sỡ sát khí. Vô thanh vô tức, ngay tại ngón tay của Ngô Khí điểm lên trên, hư không trống rỗng kia chậm rãi nứt ra một khe hở hẹp dài, chiều dài khe hở, vừa vặn giống như đúc bàn tay sặc sỡ đánh giết kia.

Một màn càn kinh người hơn, sau một khắc đã phát sinh.

Từ trong vết nứt hư không kia, một cỗ hấp lực sinh ra, cũng không biết bên trong rốt cuộc ẩn chứa uy năng gì, cự chưởng ban đầu sặc sỡ không thể phá vỡ, còn có Cửu Sát Chi Khí bên trong tùy ý bốc lên, dưới lực hút này, hoàn toàn mất đi lực phản kháng.

Ầm

Cũng không có động tĩnh lớn lao, cự chưởng sắc sỡ kia, trong khoảnh khắc liền sụp đổ, hóa thành từng sợi Cửu Sát Chi Khí nguyên thủy, đỏ tươi giầu xanh trắng tím đen.... Tổng cộng chín loại Nhan Yên, mỗi một loại đại biểu cho trong cơ thể sinh linh thiên địa, từ đó sinh ra liền tồn tại Cửu Sát.

Huyết Sát tinh sát khí sát tủy sát...Nếu có người có thể thông hiểu đạo lý trong đó, minh ngộ pháp tắc, liền xem như có được Cửu Sát chi đạo, cho dù là trong ba ngàn đại đạo, Cửu Sát chi đạo, cũng là một loại đại đạo bài danh cực kỳ cao.

Thời đại Thượng Cổ, thiên kiêu xuất hiện lớp lớp, không biết có bao nhiêu cường giả tồn tại, vị đại năng Ma đạo tên là Cửu Sát Ma Tổ kia, nếu không phải hiểu rõ Cửu Sát Chi Đạo, đặc đạo, cũng không có khả năng xưng mình là Tổ trong thời đại Thượng Cổ.

Đáng tiếc là Cửu Sát Ma Tổ có thể nhận được Cửu Sát Chi Đạo, nhưng vị thiếu chủ Đồng gia được Ma Tổ truyền thừa này, lại bởi vì tu luyện Cửu Sát Chi Đạo, đem mình biến thành yêu ma người không ra người quỷ không ra quỷ.

Ngay tại khe hở hư không, trong khoảnh khắc đem cự chưởng sắc sỡ hút vào trong đó, Đồng Hiên ẩn thân trong đó lập tức bay lên, kêu lên thê lương thảm thiết, cực kỳ chật vật lui ra ngoài.

Bành

Thân thể của nó vì tránh đi lực hút quỷ dị trong vết nứt hư không kia, vừa thôi lui liền đập xuống, rơi thẳng lên trên tòa tế đàn kia.

Lúc này thân thể của nó đã bành trướng đến mức cực kỳ khủng bố, biến hình nghiêm trọng, mất đi hình người, đồng thời ẩn chứa lực lượng cực kỳ khủng bố, khí thể phát ra càng điên cuồng tăng lên, trong nháy mắt đã vượt qua Hợp Đạo đỉnh phong, đi về phía cảnh giới cực kỳ khủng bố.

Nếu yêu ma thật sự là yêu ma, cho dù là yêu ma cấp thấp nhất, cũng mạnh hơn tu sĩ Hợp Đạo cảnh đỉnh phong ở nhân gian nhiều.

Thiếu chủ Đồng gia, Đồng Hiên, hấn biến thành thái y yêu ma, hơn phân nửa chỗ dựa đều ở trên Cửu Sát Chi Khí, thiên địa kích độc, có được uy năng khủng bố không thể tưởng tượng.

Từng màn trước đó, trăm vạn phạm nhân hai ba hơi thở liền bị hấn giết sạch sẽ, mười mấy vạn tu sĩ Tiên Ma đến đây chết vắn, bị hấn một lời giết chết, ngay cả bốn vị cường giả Hợp Đạo cảnh cũng chống đỡ không nổi ba hơi, liền để bọn họ biến thành thi thể cùng bốn đầu Quỷ Vương.

Nếu không có gì ngoài ý muốn, nó rời khỏi nơi đây, dựa vào thân thể yêu ma quái dị Cửu Sát, cộng thêm sát khí vô biên, đủ để nó tung hoành toàn bộ Trung Châu đại lục, thậm chí cả nhân gian giới, trừ phi có môn phái thượng cổ như Thiên Ma Tông truyền thừa xuống lá bài tẩy cường đại, nếu không, không người có thể chế ngự nó.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao, vị gia chủ Đồng gia kia sau khi kiến thức qua lực lượng của con trai mình hóa thành yêu ma, sẽ làm mộng đẹp bá nghiệp có thể xưng bá toàn bộ Trung Châu đại lục của Đồng gia, nếu như không có sự tình này xảy ra, nói không chừng thật sự có khả năng.

Đáng tiếc, nó còn chưa bước ra Thủy Hồn sơn mạch này, đã gặp Ngô Khí.

Sau khi nhìn thấy bản thân dựa vào Cửu Sát Chi Khí dễ dàng bị Ngô Khí lấy đi, bên dưới từng dòng mủn tóc đỏ buồn nôn của Đồng Hiên, trong đôi mắt sung huyết lại hiện lên một tia sợ hãi hiếm thấy.

Yêu ma khác với nhân loại, ở chỗ yêu ma khát máu, đã thành bản năng.

Nhưng cũng không có nghĩa là yêu ma sẽ không có ý nghĩ sợ hãi, lúc đụng phải tồn tại cường đại hơn mình, yêu ma nhỏ yếu chỉ có hai lựa chọn, một là phủ phục trên mặt đất tỏ vẻ thần phục, mặc cho cường giả cắn nuốt mình, hai là... Chạy trốn.

Suu suu suu suu suu.

Tiếng cười bén nhọn lại lần nữa vang lên, nhưng một màn khiến cho đám trưởng lão Đồng gia sửng sốt cũng xảy ra.

Trước mấy tức, thiếu chủ nhà mình vẫn kiêu ngạo khát máu vô cùng, hóa thành thái y yêu ma, sau một kích thất bại, lại trực tiếp quay người bỏ chạy.

Thân thể to lớn xấu xí kia, bỗng nhiên ở trong hư không va chạm, ánh sáng sắc sỡ chớp động, tựa hồ sau một khắc nó sẽ trồn vào hư không, biến mất không thấy gì nữa.

Trên không trung, Ngô Khí nhìn thấy động tác của nó, khoe miệng nở nụ cười trào phúng hoàn toàn phóng thích ra.

Càng cười nhạo một tiếng, tiếp theo liền xuất thủ.

Vù vù

Ngay sau lưng Đồng Hiên, một bóng người cao lớn ám kim đột ngột hiện ra.

Gần như đồng thời, một đoàn hỏa diễm màu đỏ, dưới thân Đồng Hiên nở rộ ra, hóa thành một đóa hoa sen đỏ tươi cực đại không gì sánh được, bao phủ thân thể yêu ma Đồng Hiên vào trong đó.

Sau một khắc, trong ngọn lửa hoa sen kia, tiếng kêu thảm thiết không gì sánh được vang lên.

A...

Yêu ma cũng là sinh linh, cũng có thể cảm nhận được thống khổ, nhất là lúc bị Phật đạo Thánh Hỏa Hồng Liên Nghiệp Hỏa thiêu đốt, càng như vậy.

Đồng Hiên hóa thành yêu ma quần áo sắc sỡ, trong cơ thể ẩn giấu chín con sát khí ngưng tụ ra ma thú, chính là sinh linh tà ác, thánh hỏa Phật môn như Hồng Liên Nghiệp Hỏa, có thể nói là đối địch trời sinh.

Nếu là trước kia Hồng Liên Nghiệp Hỏa, chịu giới hạn thiên địa pháp tắc của nhân gian, bên trong cũng không bao nhiêu lực lượng đại đạo của Phật giới, uy lực mặc dù không yếu, lại không thể hủy diệt yêu ma.

Bất quá bây giờ, nghiệp hỏa hồng liên rơi xuống người nó, cũng đã nhận được lực lượng gia trì của một thánh địa Phật môn, trong đó uy năng, đừng nói là một đầu yêu ma cấp thấp

vừa sinh ra, dù là đại ma cao cấp, cũng không chịu đựng được bao lâu.

Thứ ba, chương này là vì Thí Thần giả huynh đệ ngốc nghếch đọc sách tấn chức vị đường chủ thứ nhất thêm vào.

A...

Trong hư không, cảnh tượng hỗn độn trở nên nghiêm túc.

Một đóa hoa sen đỏ tươi điểm lệ, hoàn toàn do Hồng Liên Nghiệp Hỏa ngưng tụ khép lại, từ bên trong phát ra từng tiếng kêu thê lương vô cùng, chỉ nghe thanh âm liền có thể biết người trong hoa nhất định đang thừa nhận thống khổ to lớn không cách nào tưởng tượng.

Nhưng tiếng kêu thảm thiết kia lại không thể để cho bất luận kẻ nào trong lòng thương hại, không phải thanh âm nhân loại nên có, chỉ có yêu ma mới có thể phát ra tiếng rú thảm khủng bố như vậy.

Ba người Ngô Khí, ở trên hư không kia, ánh mắt giống như xuyên thấu Nghiệp Hỏa Hồng Liên, trực tiếp rơi vào trên thân Đồng Hiên kêu thảm thiết bên trong, chậm rãi mở miệng.

Nơi này là nhân gian giới, cho dù ta không giết người, ngày sau khi tức người tiết ra, lập tức sẽ đưa tới thiên kiếp, hóa thành tro bụi.

Tu luyện truyền thừa Ma đạo tốt nhất, tự mình tu luyện thành yêu ma, người ngay cả tư cách làm giàu cũng không có.

Cuối cùng một tiếng rơi xuống, bên trong Nghiệp Hỏa Hồng Liên kia, tiếng kêu thảm thiết im bật lại, một loại khí tức cường giả vẫn lạc tán phát ra.

Yêu ma chính là sinh linh không thuộc về nhân gian giới, cho dù là yêu ma cấp thấp nhất, cũng tuyệt đối cường đại hơn so với tu sĩ Hợp Đạo cảnh. Đồng Hiên biến thành yêu ma, trong cơ thể cất giấu chín con sát thú, đã thoát ly phạm trù yêu ma cấp thấp.

Nếu như Ngô Khí không giết chết nó, để nó chạy trốn, đại lục Trung Châu này nhất định sẽ bị nó quấy cho long trời lở đất, không biết bao nhiêu phạm nhân hoặc là tu sĩ sẽ gặp tai ương, chỉ ít trước khi thiên kiếp giáng lâm, nó nhất định sẽ giết chóc cắn nuốt ít nhất ngàn vạn sinh linh, bất luận là Yêu thú hay nhân loại khác.

Vù vù

Sau khi tiếng kêu thê lương thảm thiết của Đồng Hiên biến mất, đóa Nghiệp Hỏa Hồng Liên kia lại nháy mắt mở ra, bên trong cánh hoa hỏa diễm diễm diễm diễm diễm diễm diễm lệ, phát ra khí tức cực kỳ tinh khiết.

Thánh hỏa Phật môn, chính là thiên địch tất cả ô uế trong thiên địa này, vốn là thứ thuần khiết quang minh nhất.

Con yêu ma Đồng Hiên này, còn chưa kịp tới đại lục Trung Châu của Thông Thiên sơn mạch nhắc lên gọn sóng, liền mất mạng trong một tiểu quốc ở Thủy Hồn sơn mạch, trăm vạn phạm nhân ở đây, đều bị hấn giết chết. Duy nhất còn biết rõ tình hình, chính là một đám đệ tử và trưởng lão Đồng gia.

Bởi vì quá trình Đồng Hiên biến thành yêu ma, người Đồng gia cũng đều kinh hoảng sợ hãi, lúc này nhìn thấy Đồng Hiên vẫn lạc, hơn nữa Nghiệp Hỏa Hồng Liên bình tĩnh lòng người, tất cả đều an tĩnh lại. Ý niệm kinh hoảng trong đầu cũng chậm rãi bình ổn lại.

Bất quá cũng có ngoại lệ, gia chủ Đồng gia, Đồng Ngự.

Sau khi nghe được con trai mình hóa thành yêu ma kêu lên thê lương thảm thiết, liền như phát điên muốn xông tới. Dem Nghiệp Hỏa Hồng Liên đánh nát, giải cứu Đồng Hiên ra.

Đáng tiếc động tác của hắn còn chưa kịp làm ra, Đồng Hiên đã vẫn lạc, tiếng kêu thảm thiết dừng lại. Đồng Ngự giống như đám tang kiểm tra, phần nộ rống to lên. Sự hưng phấn trong mắt lập tức nguội lạnh, điên cuồng nhưng lại càng thêm nồng đậm.

Con trai ta, con súc sinh này vậy mà lại giết con ta, bá nghiệp của Đồng gia ta, ta muốn giết người.

Đồng Ngự là tu sĩ Phản Hư đỉnh phong, theo lý thuyết tâm cảnh hắn là viên mãn, nhưng không biết sao lại điên cuồng như vậy. Nhìn dáng vẻ của hắn hôm nay, chỉ sợ tâm trí đều muốn mất đi, triệt để đắm chìm trong điên cuồng.

Trong lúc hắn điên cuồng gào thét, đệ tử Đồng gia chung quanh đều rời xa, không dám chạm vào hắn, ánh mắt nhìn về

phía gia chủ mình cũng không còn tôn kính, mà là một loại châm biếm coi thường. Còn có một loại may mắn.

Về

Dù sao cũng là phản hư đỉnh phong tu sĩ, cho dù là điên cuồng, cũng vẫn có được lực lượng cường đại như cũ.

Thân hình khẽ động, lập tức khí thể cường đại từ trên người hắt phát ra âm âm, ngưng ra một cỗ phong bạo, quét về phía khu vực ba người Ngô Khí. Nếu không có tầng màn động tĩnh cực lớn và cảnh tượng không thể tưởng tượng nổi khi trước Đồng Hiên gây ra. Khí thể này của Đồng Ngự Ngự cũng coi như đồ sộ rồi., Đáng tiếc sau Đồng Hiên, thấy Đồng Ngự Ngự có khí thể Phản Hư cảnh nào cũng có vẻ yếu ớt, khiến người ta sinh ra một loại ảo giác không chịu nổi một kích.

Giết con trai người khác, cha hắt ta vọt lên báo thù.

Một màn này rơi vào trong mắt Ngô Khí, lại không thể để cho khuôn mặt của hắn có chút biến hóa nào, một tia thương hại cũng không có, nhìn Đồng Ngự mang theo khí thể cường giả Phản Hư đỉnh phong lao tới, giống như nhìn một người chết.

Vù vù vù

Hỏa diễm ngang trời, một đóa Hồng Liên diễm lệ thuần khiết, từ bên trong, một đạo Hồng Liên Nghiệp Hỏa tách rời ra, ngay lập tức xuất hiện trước người Đồng Ngự, bên trong Nghiệp Hỏa ẩn chứa một cỗ lực lượng pháp tắc tinh lọc vạn vật, lập tức làm cho khí thể bằng bạc trên người Đồng Ngự tan rã như băng tuyết.

A...

Chỉ có một tiếng hét thảm, gia chủ Đồng gia Phản Hư đỉnh phong, ngũ quan vặn vẹo vặn vẹo trong nháy mắt, hồn phách trong cơ thể giống như bị mạnh mẽ rút ra, tiếp theo tinh lọc thành hư vô, sau khi kêu thảm thiết, liền chỉ còn lại một cái thi thể, rơi xuống phía dưới.

Sinh linh sinh ra đời, muốn trưởng thành, phải cường đại, không thể tránh khỏi sẽ cắn nuốt sinh linh khác. Đây là thiên địa chí lý, nhân loại cũng ở trong đó, nhưng sau khi cắn nuốt

giết chóc sinh linh khác, sẽ sinh ra oán lực nghiệt lực, gọi là nghiệp chướng.

Hồng Liên Nghiệp Hỏa, chính là một ít loại thánh hỏa có thể thiêu đốt nghiệp chướng trong thiên địa.

Đồng Hiên vì tu luyện Cửu Sát chi đạo, lại không biết vì sao, hóa thân yêu ma, giết trăm vạn phạm nhân, lại chém giết hơn mười vạn tu sĩ Tiên Ma, không biết bao nhiêu nghiệt lực quán thân, Đồng Ngự thân là cha của Đồng Hiên, tự nhiên cũng có không ít nghiệp chướng nghiệt lực quán quanh trên hồn phách của hắn.

Bị Hồng Liên Nghiệp Hỏa thiêu đốt, hồn phách Đồng Ngự ngay cả giấy dựa một chút cũng không làm được, trực tiếp bị tinh lọc thành hư vô. Kết cục giống như đúc với con trai ông Đồng Hiên.

Phụ tử Đồng gia, trước sau vẫn lạc, liền biết lưu lại một đám đệ tử và các trưởng lão Đồng gia.

Đám người này, tu vi đều không yếu, xưa nay ở Thủy Hồn Sơn Mạch, đều là chủ cực kỳ bá đạo. Đối với tu sĩ khác đều ương ngạnh, bày ra một bộ dáng Đồng gia chúng ta là thiên hạ đệ nhất.

Nhưng hiện tại, bọn họ nào còn có một chút khí thế quá khứ, quả thực giống như một tên ăn mày nạn dân, cực kỳ đáng thương héo rũ ở một bên, ánh mắt nhìn về phía ba người Ngô Khí, quả thực sợ hãi đến cực điểm, không dám lên tiếng, sợ Ngô Khí chú ý tới bọn họ, sau đó giống như chém giết phụ tử Đồng gia, dùng Hồng Liên Nghiệp Hỏa kia thiêu đốt, tinh hóa hồn phách, đến lúc vẫn lạc hoàn toàn.

Điều khiến bọn họ cảm thấy may mắn là, ánh mắt ba người Ngô Khí từ đầu đến cuối không dừng lại trên người bọn họ.

Ánh mắt Ngô Khí vẫn luôn rơi vào trên đóa Nghiệp Hỏa Hồng Liên tản ra khí tức tinh khiết tản ra ánh sáng kia.

Vù vù

Ngọn lửa yêu diễm, lại là ngọn lửa tinh khiết nhất trong thiên địa, ngưng tụ ra cánh hoa, ngay dưới ánh mắt chăm chú của

Ngô Khí, lại lần nữa nở rộ.

Trong đó, thân thể con yêu ma xấu xí Đồng Hiên hóa thành đã biến mất, ngay cả một chút huyết nhục cũng không lưu lại.

Trong cánh hoa phun trào Nghiệp Hỏa đó, chín đạo khí tức sắc sỡ, đang chậm rãi du động, vây quanh một vật, một loại khí tức cổ xưa loang lổ, trải qua năm tháng mà bất hủ lập tức phát ra.

Chín đạo sát khí, bên trong lại không có một chút xú khí tức ô uế yêu ma, ngược lại cho người ta một loại sát khí, bên trong đều ẩn chứa lực lượng Đại Đạo pháp tắc đặc thù, có uy năng to lớn.

Yêu ma vẫn lạc, phản bản quy nguyên, Hồng Liên Nghiệp Hỏa tinh lọc toàn bộ ô uế trong đó, lại là luyện ra chính thức chín đạo sát khí.

Cửu Sát chi đạo, chính là một loại đại đạo trong ba ngàn đại đạo, do chín loại tiểu đạo ngưng tụ thành.

Mà vật bị chín đạo bản nguyên sát khí bao quanh kia, cao mấy thước, không biết vật gì đúc thành, hình dạng như một tấm bia đá, có văn tự cổ xưa, giống phù không phải phù, giống như chữ không phải chữ, tối nghĩa khó hiểu.

Ồ...

Tấm bia đá phong cách cổ xưa kia lọt vào trong tầm mắt, Ngô Khí lập tức kêu nhẹ một tiếng.

Bàn tay tùy ý vẫy một cái, Nghiệp Hỏa Hồng Liên tự nhiên, chín đạo sát khí cùng tấm bia đá phong cách cổ xưa lập tức bay lên, bay về phía ba người Ngô Khí.

Ầm

Tấm bia đá vừa hiện ra trước mắt, lập tức ba người Ngô Khí đều cảm giác được trước mặt có từng luồng khí tức cực kỳ huyền ảo, mỗi một luồng đều ẩn chứa lực lượng Đại Đạo pháp tắc, tựa hồ chỉ cần để những khí tức này tiến vào trong cơ thể, liền có thể trực tiếp lĩnh ngộ đại đạo, đạt được lực lượng cực kỳ cường đại.

Cảnh giới tu vi, mặc dù rất trọng yếu, nhưng nếu so sánh với lực lượng Đại Đạo Pháp Tắc, lập tức giống như gân gà, không có tác dụng gì. Tại nhân gian, nếu muốn một mực được xưng là tuyệt thế thiên kiêu, nhất định phải lĩnh ngộ lực lượng Đại Đạo Pháp Tắc mới được, nếu không, chính là nguy Thiên Kiêu, sớm muộn gì cũng bị người vứt bỏ lãng quên.

Nhưng đại đạo Phiêu Miêu, cho dù là nhân vật thiên tài, cũng không dám cam đoan mình nhất định có thể lĩnh ngộ một loại đại đạo pháp tắc nào đó. Nhưng trước mắt, chỉ cần nuốt vào một đạo khí tức, lập tức có thể lĩnh ngộ đại đạo lực lượng, phân dụ hoặc này, cho dù là cường giả Hợp Đạo đỉnh phong muốn phi thăng, chỉ sợ cũng không thể chịu đựng được, ngay cả nghĩ cũng sẽ không bao giờ suy nghĩ nhiều, trực tiếp tất cả khí tức đều nuốt vào.

Vạn vật giữa thiên địa, không có thứ gì có thể hấp dẫn hơn lực lượng đại đạo càng thêm mê hoặc thương sinh.

Hừ.

Đối mặt với khí tức vô số đại đạo đập vào mặt, khoe miệng Ngô Khí lại lần nữa hiện ra một tia trào phúng ý.

Thanh âm hừ lạnh vang lên, trước mặt ba người Ngô Khí, một cái khe đen kịt xuất hiện trong vô thanh vô tức, đã từng hút lấy lực lượng thôn phệ của đại dương sát khí, từ trong khe hở lại lần nữa tuôn ra, mà lần này bị hút đi, chính là chín đạo bản nguyên sát khí kia có sức hấp dẫn cực lớn.

Một hơi sau, vết nứt biến mất, còn có chín đạo bản nguyên sát khí kia.

Vù vù

Trong tiếng gió, khối bia đá phong cách cổ xưa xuất hiện trước người Ngô Khí.

Ánh mắt lướt qua, trực tiếp rơi vào trên tám bia đá kia, bia văn tối nghĩa khó hiểu, trong mắt Ngô Khí, lại là cực kỳ đơn giản.

văn tự thượng cổ yêu văn sử dụng ở thượng cổ đại tiên dân, kèm theo văn tự thượng cổ văn tử biến mất, văn tự kia cũng đồng thời chôn vùi trong dòng sông dài năm tháng.

Thiên Cơ sách trong tay, văn tự văn tự chư thiên vạn giới, Ngô Khí đều trong nháy mắt liền hiểu ra.

Ánh mắt rơi lên, từng văn tự tối nghĩa kia, trong nháy mắt tỏa ra ánh sáng chói lọi, sắc sỡ thái quang, xông thẳng lên trời.

Àm

Tứ lượng đại kiếp nạn trước mắt, vạn cổ thiên kiều tụ tập, phá kiếp ứng kiếp cứu ta là Cửu Sát, nay truyền xuống đại đạo, người được đạo của ta, cần đến mộ Thần, giúp ta...

Trong đầu Ngô Khí đột nhiên vang lên tiếng sấm như có Viễn Cổ Thần Lô, hồn linh chấn động, tâm thần lay động.

Đây là...

Ngô Khí vốn chỉ định tùy ý nhìn một chút, đột nhiên như nhìn thấy thứ gì đó không thể tưởng tượng nổi, hai mắt trợn lên, không biết bao lâu sau không xuất hiện vẻ kinh hãi, chậm rãi hiện ra.

A...

Tứ Lượng đại kiếp

Mặc dù lấy cảnh giới Ngô Khí, rơi vào trong mắt thượng cổ yêu văn trên tấm bia đá phong cách cổ xưa kia, cũng không khỏi sửng sò, sau đó người lên tiếng kinh hô. Bảo nô cùng Lâm Tây hai người Ngô Khí sau lưng đều là vẻ nghi hoặc, hiển nhiên không biết ý nghĩa đại diện trong bốn chữ kia của Ngô Khí.

Nếu nói về kiến thức, giới nhân gian này chỉ sợ không ai có thể hơn được Ngô Khí.

Không nói hẳn từng xem qua một lượng lớn cổ tịch trong Chư Thiên Vạn Pháp các ở Thiên Ma tông, lại thức tỉnh ký ức của Ma Thần, chỉ là Thái Cổ Thiên Cơ Sách hẳn chấp chương, đã đủ để hẳn biết được hầu như tất cả bí mật trong thiên địa này, ba đại thời đại của Hoang Cổ, chỉ cần có cơ hội phát động, Ngô Khí liền có thể biết được tất cả.

Trên tấm bia đá kia, đoạn thượng cổ yêu văn kia, chính là một trong những thời cơ.

Ba đại thời đại của Hoang Cổ, đều từng sinh ra văn minh sáng chói nhất giữa thiên địa, nhưng cuối cùng đều chôn vùi trong dòng sông dài năm tháng, dẫn đến tất cả điều này, chính là Lượng Kiếp.

Thiên Đạo có quy tắc, một nguyên mười hai hội, một hội là trăm nghiệp, mỗi lần vượt qua sáu trăm vạn nghiệp, thiên địa vận chuyển đến cực hạn, liền muốn đánh xuống Lượng Kiếp tiếp theo, vạn vật thương sinh vạn giới, đều ở trong kiếp.

Trong đầu nhớ lại, về tin tức lượng kiếp.

Đem vạn vật bách thiên vạn vật chư thiên vạn giới đều bao phủ trong đó, cho dù là Ngô Khí, cũng không thể bỏ qua, nhất là trên tấm bia đá kia nói, lượng kiếp thứ tư sắp hàng lâm, nếu thật sự là như vậy, cường giả sinh linh chư thiên vạn giới đều không thể tránh né, các cường giả đại năng Tiên Ma thượng

giới cũng giống như vậy, hơn phân nửa đều sẽ vẫn lạc trong kiếp số.

Hiện tại Ngô Khí ở nhân gian giới này, mặc dù thanh danh không nổi, nhưng chính hắn lại rõ ràng, đã có khí thể vô địch.

Nếu thật sự Lượng Kiếp giáng lâm, ngay cả cường giả đại năng thượng giới cũng không thể tránh né, hắn tự nhiên cũng có cơ hội rất lớn vẫn lạc trong kiếp số.

Nghĩ tới đây, hai hàng lông mày Ngô Khí lập tức chậm rãi nhíu lại, ý nghĩ xoay chuyển.

Khoảng cách giữa ba đại đại thời đại Thái Cổ Viễn Cổ, đều không sai biệt lắm là sáu trăm vạn nghiệp, nhưng thời đại thượng cổ chôn vùi đến bây giờ, tuyệt đối không có sáu trăm vạn nghiệp. Cho dù một trăm vạn nghiệp cũng không có, làm sao có thể nhanh như vậy đã hàng lâm lượng kiếp thứ tư.

Ở thời thượng cổ, Cửu Sát Ma Tổ có thể nói là cường giả đại năng, tự có một phen thủ đoạn, lời nói hắn để lại có lẽ không phạm sai lầm, nhưng mà...

Một chút suy nghĩ này lập tức cảm thấy sương mù trùng trùng điệp điệp trước mắt.

Đáng tiếc bản nguyên Thiên Cơ sách bị hao tổn, tạm thời không thể suy tính thiên cơ.

Nghĩ tới đây, Ngô Khí đành phải từ bỏ nhìn rõ bí ẩn đột ngột xuất hiện trước mặt hắn, ánh mắt đang muốn một lần nữa rơi trở về trên tấm bia đá phong cách cổ xưa trước mắt, ngoại trừ đoạn thượng cổ yêu văn kia ra.

Tấm bia đá kia, còn ẩn chứa truyền thừa của Cửu Sát chi đạo.

Ba ngàn đại đạo, mỗi một loại đều là chân lý chèo chống thiên địa vận chuyển, có được uy năng cực kỳ cường đại.

Tấm bia đá trong tay Ngô Khí, nếu bên trong ẩn chứa một loại tin tức đại đạo bài danh gần với nhau tiết lộ ra ngoài, nhất định sẽ dẫn tới một lượng lớn tu sĩ đại lục Trung Châu tranh đoạt. Cho dù là cường giả Hợp Đạo đỉnh phong, trước truyền thừa đại đạo, cũng tuyệt đối sẽ mất lý trí, bất chấp tất cả ra tay, chém giết tất cả người ngăn cản.

Đối với tu sĩ khác mà nói, đạt được tấm bia đá kia, sẽ là một cơ duyên lớn khó có được, có cơ hội đắc đạo.

Mà đối với Ngô Khí mà nói, ý nghĩa càng là trọng đại. Hắn thi triển thủ đoạn kinh thiên ở vô tận đại dương, cứng rắn tạo ra một thế giới, còn lừa gạt lấy sức mạnh tín ngưỡng của ức vạn sinh linh, lập xuống đại giáo, chỉ cần hơi có chút trí tuệ, đều có thể nghĩ đến điều này chỉ sợ là toan tính không nhỏ.

Một thế giới, nếu không có quy tắc, làm sao vận chuyển, vận chuyển như thế nào...

Cửu Sát chi đạo, chính là một loại quy tắc chí lý. Ba ngàn, nó ở trung vị trí.

Ánh mắt một lần nữa rơi vào trên tấm bia đá, ngoại trừ yêu văn liên quan tới Lượng Kiếp kia, còn có từng văn tự vận vẹo như nòng nọc, mỗi một chữ, đều có khí tức cực kỳ đặc thù, huyền ảo cực kỳ.

Vù vù

Lòng bàn tay Ngô Khí đột nhiên dâng lên một đoàn chân nguyên, rót vào trong tấm bia đá kia.

Trên bia đá vốn là cực kỳ yên tĩnh, phía dưới, từng văn tự vận vẹo mang theo khí tức huyền ảo như nòng nọc, lại nháy mắt tỏa ra ánh sáng chói lòa, biến hóa kịch liệt, cả đám đều phòng to lên, thoát ly tấm bia đá, bay về phía đầu lâu Ngô Khí.

Cơ hồ đồng thời, tại một phương thiên địa này, Lâm Tây Bảo Nô và cả đám người Đồng gia quý trên mặt đất, đều nghe được một loại thì thảo, phong cách cổ xưa già nua, giống như đang giảng thuật về chí lý nào đó giữa thiên địa.

Cũng không bắt luận bọn họ nghiêm túc nghe như thế nào, thủy chung không cách nào hiểu rõ được lời nói thì thảo kia, tự nhiên cũng không cách nào hiểu rõ đạo lý ẩn chứa trong đó.

Nếu không ngoài ý muốn, những văn tự nòng nọc huyền ảo kia tiến vào trong đầu Ngô Khí, đồng nghĩa với việc Ngô Khí đã nhận được truyền thừa của Cửu Sát chi đạo. Đối lại tu sĩ khác, gặp chuyện tốt này, tất nhiên sẽ mừng rỡ như điên, sẽ

không kháng cự chút nào, lòng đầy vui mừng tiếp nhận truyền thừa kia.

Hừ.

Mang theo một tia trào phúng, tiếng hừ lạnh từ trong miệng Ngô Khí phun ra.

Dường như hoàn toàn không nhìn thấy từng văn tự nòng nọc to như cái đầu kia bay về phía hắn, ánh mắt từ đầu đến cuối đều dừng lại trên tấm bia đá, đoạn yêu văn thượng cổ kia.

Tứ lượng đại kiếp sắp tới... Ta là Cửu Sát, hiện nay đã truyền xuống đại đạo, người được đạo của ta, cần đến Thần mộ, giúp ta..

Yêu văn kể lại, nếu là người thừa kế được Cửu Sát Chi Đạo ẩn chứa trong tấm bia đá, nhất định phải đi tới một chỗ gọi là Thần mộ, trợ giúp Cửu Sát Ma Tổ lưu lại truyền thừa, rất nhiều trình tự, cực kỳ rườm rà, cuối cùng còn tận lực che giấu.

Tuy không biết vị đại năng Cửu Sát Ma Tổ từ thời đại thượng cổ làm sao cam đoan người có được truyền thừa của hắn sẽ thực hiện những lời nói trong yêu văn kia, nhưng dù sao cũng là thượng cổ đại năng, tất nhiên có thủ đoạn không tưởng được, Ngô Khí cũng không dám mạo hiểm.

Hừ lạnh một tiếng, ngón tay Ngô Khí đột ngột duỗi ra, điểm một cái trước người mình.

Một khe hở, vô thanh vô tức xuất hiện, lực hút quen thuộc phía sau vọt ra, vừa vặn ngăn chặn những văn tự nòng nọc to như cái đầu kia, không đợi chúng có động tác khác, liền đồng loạt bị hút vào.

Mà cách đó không xa, tấm bia đá treo ở giữa hư không, sau khi mất đi từng văn tự đặc biệt nòng nọc kia, vậy mà lập tức phát ra thanh âm ken két, từng vết nứt rõ ràng bắt đầu lan tràn trên tấm bia đá.

Sau ba hai hơi thở, khối bia đá cổ đại thời thượng cổ này lưu lại, liền hóa thành một đoàn yên phấn trắng hều, tán dạt ở trên bầu trời này.

Những văn tự nòng nọc kia, quả nhiên ẩn chứa Cửu Sát chi đạo chân chính, chỉ là một khối bia đá, nếu không có Đại Đạo pháp tắc chi lực trong những văn tự nòng nọc kia, làm sao có thể chống cự lực lượng ăn mòn của năm tháng.

Khi thiếu chủ Đồng gia Đồng Hiên tiếp nhận truyền thừa, những văn tự nòng nọc kia đã nhập vào thức hải của hắn, lưu lại công pháp pháp quyết tu luyện, liền lần nữa trở về trên tấm bia đá kia, duy trì tấm bia đá kia hoàn hảo. Hoặc là nói, là vì duy trì mấy đoạn thượng cổ yêu văn khắc trên tấm bia đá kia.

Kỳ thật sau khi từ thời đại thượng cổ chấm dứt, nhiều năm qua, tấm bia đá kia cũng không phải chỉ có một chủ nhân là Đồng Hiên. Đã từng trải qua mấy đời chủ nhân, những người kế thừa có được Cửu Sát Chi Đạo, đều bởi vì các loại nguyên nhân nào đó mà vẫn lạc, chỉ có tấm bia đá kia, bởi vì lực lượng pháp tắc của Cửu Sát Chi Đạo bên trong, có thể được bảo tồn, mãi cho đến khi rơi vào trong tay Đồng Hiên.

Lại không nghĩ rằng, chủ nhân cuối cùng của nó, lại là Ngô Khí.

Một ngón tay điểm ra, lôi tất cả văn tự nòng nọc kia đến một thế giới khác, không còn những văn tự nòng nọc duy trì, tấm bia đá kia, tự nhiên cũng không cách nào bảo trì hoàn chỉnh, lực lượng tuế nguyệt vô hình vô chất bao bọc lên, lập tức khiến nó biến thành tro bụi, tiêu tán không còn.

Trên đó khắc ghi chép thượng cổ yêu văn bí văn kinh thiên, cũng theo một trận gió nhẹ, triệt để tiêu tán.

Nếu vị Cửu Sát Ma Tổ kia lưu lại truyền thừa yêu văn, nhìn thấy một màn trước mắt, chỉ sợ sẽ lâm vào trong lửa giận vô tận. Hắn tại thời thượng cổ không nghĩ đến, ngày sau sẽ có người nhận được truyền thừa của hắn, lại không có chút ý tứ nghĩa thực hiện nghĩa vụ, còn thuận tay hủy đi tấm bia đá của hắn.

Tấm bia đá bị hủy, chuyện nơi đây coi như kết thúc một đoạn.

Ngô Khí búng ngón tay, ngay cả đám người Đồng gia đang trốn trong góc cũng không có hứng thú, trong miệng huýt một tiếng.

Ầm

Thanh âm rơi xuống, bỗng nhiên trên không trung, một đầu yêu thú màu đen cực lớn không gì sánh được, hình dáng như một con cá lớn, bay xuống, ngay lập tức xuất hiện trước mặt ba người Ngô Khí.

Thâm Uyên Vân Côn...

Thân hình ba người biến mất, sau một khắc xuất hiện ở trên lưng Vân Côn. Hai cánh Vân Côn vỗ mạnh, huyễn ảnh Hắc Ô to lớn vô cùng sinh ra, Thâm Uyên Côn chân chính xuất hiện cách đó mười mấy vạn dặm.

Sau một hồi lâu, hư ảnh Thâm Vân Côn kia mới chậm rãi biến mất.

Trong góc phòng, một đám người Đồng gia lòng còn sợ hãi đi ra, đang muốn mở miệng hô to may mắn.

Bỗng nhiên có một vị đệ tử Đồng gia, cảm thấy không thích hợp, cổ giống như lập tức cứng ngắc, cực kỳ khó khăn ngẩng đầu lên, nhìn về phía không trung kia.

Lọt vào trong mắt hắn, không phải là trong xanh mặt trời, mà là một mảnh ô áp, vô số gương mặt bởi vì oán hận mà thống khổ vặn vẹo cùng một chỗ, còn có khí tức Quỷ vực vô cùng đè nén.

Oan hồn lệ quỷ trăm vạn phạm nhân cộng thêm mười mấy vạn tu sĩ Tiên Ma, bởi vì sau khi trận pháp kia bọn họ chết, tất cả đều hóa thành lệ quỷ oan hồn oán khí cực nặng, thậm chí ở trong đó, còn có bốn đầu thân thể ngưng tụ như thực chất...

Lúc này trăm vạn lệ quỷ này, tất cả đều nhìn xuống phía dưới, mấy trăm đệ tử và trưởng lão Đồng gia, trong ánh mắt kia chớp động, chỉ có cừu hận cùng thôn phệ.

A a...

Chứng kiến một màn này, Đồng gia đệ tử kia còn có thể nhìn được, há miệng liền phát ra tiếng tru lên cực kỳ thê lương.

Những người Đồng gia còn lại, không đợi ngẩng đầu lên, liền cảm giác được tất cả ánh sáng chung quanh đều biến mất,

giống như một đoàn mây đen trực tiếp đáp xuống đỉnh đầu bọn họ.

Sau một khắc, vô số tiếng cười dữ tợn của lệ quỷ truyền ra, đệ tử Đồng gia bất quá chỉ có mấy trăm người, dưới trăm vạn oan hồn, ngay cả một hơi thở cũng không kiên trì được, bị gặm ăn sạch sẽ, một tia huyết nhục cũng không có lưu lại.

Mà lúc trăm vạn Lệ Quỷ phóng tới người Đồng gia, trên đỉnh đầu bọn chúng, một đạo khe hở màu đen quen thuộc cũng vô thanh vô tức xuất hiện. Người Đồng gia vừa chết, những oan hồn Lệ Quỷ kia liền hóa thành một dòng nước lũ màu đen khổng lồ, không chút kháng cự bị hút vào trong cái khe kia.

A...

Thông Thiên sơn mạch, đại địa long mạch ở Trung Châu đại lục.

Nơi trung tâm, tự nhiên thế lực hai đại trận doanh Tiên Ma giao nhau, cũng dùng để tổ chức nơi thông thiên pháp hội, thanh danh truyền khắp toàn bộ nhân gian giới. Bất quá ở Trung Châu đại lục, còn có một địa giới, bất luận là ở Tiên Ma trận doanh hay thế giới yêu thú, đều có danh tiếng.

Vùng đất phía Nam Nam Long Vĩ của Trung Châu.

Đây là một khu vực cực kỳ rộng lớn, phạm vi ngàn vạn dặm, tận cùng của Thông Thiên sơn mạch.

Lẽ ra mặc dù là ở phía cuối, chung quanh là thiên địa linh khí lấy được từ Thông Thiên Sơn Mạch, hẳn là nguyên khí tràn đầy, là một chỗ bảo địa phúc lợi.

Nhưng đáng tiếc, nơi này lại không phải, ngược lại, tại nơi đuôi rồng này, chẳng những thiên địa nguyên khí thiếu thốn đến mức làm cho người ta tức giận, thậm chí còn quanh năm tràn ngập một loại sương mù cổ quái.

Sương mù kia, làm thành màu tím đen, bao phủ toàn bộ ngàn vạn dặm địa giới vào trong đó, một khe hở cũng không có.

Nếu chỉ là sương mù bình thường, bất luận tu sĩ tiên ma nào cũng sẽ không đề vào mắt, thế nhưng tại nơi đuôi rồng có sương mù tím đen, lại có uy năng thần quỷ khó lường.

Từ thời đại thượng cổ đến nay, nơi này đã tồn tại, không biết bao nhiêu vạn năm, không biết bao nhiêu tu sĩ tiên ma hoặc yêu thú dị tộc, vì dò xét rõ bí mật bên trong, nghĩa không phản cổ tiến vào trong đó. Bất luận người nào đi vào, đều không đi ra, cho dù là cường giả Hợp Đạo cảnh, hoặc là yêu thú dị tộc có huyết mạch đặc thù, chỉ cần tiến vào nơi long vĩ bị sương mù tím đen bao trùm kia, sẽ triệt để biến mất ở bên trong, sinh tử không rõ.

Bởi vì nguyên nhân này, dần dà, nơi Long Vĩ này, liền trở thành một cấm địa chân chính.

Ở Trung Châu đại lục rộng lớn không gì sánh được, nếu nói xếp hạng đại lượng cấm địa hung hiểm, Long Vĩ chỉ địa tuyệt đối nằm trong ba thứ hạng đầu.

Địa giới ngàn vạn dặm, ít người lui tới, bình thường mấy ngàn năm thậm chí hơn vạn năm cũng không có người tới chơi.

Bất quá hôm nay lại có chút ngoại lệ, cách cấm địa đuôi rồng ngàn dặm.

Có một tòa Độc Sơn, không biết có phải bị sương mù cổ quái trong cấm địa kia ảnh hưởng hay không, trên núi này có rất nhiều độc thảo độc trùng tồn tại, cả ngày bị sương độc sặc sỡ bao phủ, tu sĩ bình thường lên núi liền chết.

Bất quá so sánh với sương mù tím đen bao phủ cấm địa, sương độc trên ngọn núi độc này lại ôn nhu đến cực điểm, ít nhất phải chuẩn bị nhiều một chút vật phòng độc hoặc là có tu vi Hóa Thần đỉnh phong, cẩn thận một chút, vẫn là có thể đi lại trên núi độc mấy canh giờ mà không việc gì.

Trên núi độc, có không ít độc vật hiếm có. Đối với tiên tu vô dụng, ngược lại thỉnh thoảng sẽ hấp dẫn một ít ma tu đến đây.

Ngay trong ngày này, bầu trời xa xa bỗng nhiên xuất hiện mây đạo độn quang. Tốc độ cực nhanh, cách ngàn dặm, thoáng cái đã đến.

Không bao lâu, ước chừng năm sáu đạo độn quang, rơi xuống chân núi Độc Sơn. Hiện lộ ra người bên trong, sáu vị tu sĩ, đều là nam tu, thân hình thô cuồng, khí tức phát ra cũng cực kỳ hung hãn, liếc mắt liền có thể nhìn ra là lai lịch của ma tu.

Trong sáu người này, người cầm đầu, thân cao chừng ba mét, trần trụi trên người. Cơ thịt đen kịt không gì sánh được, giữa động tác tản mát ra khí tức hung hãn như hung thú khủng bố.

Tu vi hiện lộ bên ngoài, đúng là nửa bước phản hư, chỉ kém một bước liền có thể triệt để tiến vào Phản Hư cảnh cường giả.

Năm người phía sau đại hán hung hãn này, tu vi khí tức đều không sai biệt lắm. Hóa Thần cảnh đỉnh phong, đều là mặt mũi

tràn đầy hung ác, xem tình hình hẳn là thuộc về cùng một thế lực.

Đại hán hung hãn dẫn đầu đi ra, ngẩng đầu lên, nhìn lướt qua núi Độc Sơn cao vút trong mây độc vụ bao phủ trước mắt.

Núi cao ba ngàn trượng, từ giữa sườn núi bắt đầu bị sương mù sắc sỡ bao phủ. Trong sương độc, ẩn ẩn có thể nhìn thấy được lượng lớn cỏ cây trên núi, cực kỳ tươi tốt, địa hình phức tạp, khắp nơi đều là hiểm địa bí ẩn, truyền ra một ít tiếng gào rú cổ quái, những âm thanh kia đầu nguồn, mỗi khi vang lên, liền thấy sương độc nơi đó quay cuồng phun trào một phen.

Ngoại trừ đại lượng độc thảo độc dược, trên núi này còn có không biết bao nhiêu độc trùng độc thú, bất kỳ sinh linh nào lên núi, chỉ cần tiến vào địa bàn những kịch độc sinh linh này, lập tức sẽ bị công kích.

Những cảnh tượng kia rơi vào trong mắt đám đại hán hung hãn dưới núi, lại không để cho bọn họ lộ ra một tia khản trương.

Chỉ có một đại hán cầm đầu kia, trong lúc vô tình nhìn lướt qua ngoài ngàn dặm, một mảnh địa giới bị bao phủ trong sương mù tím đen, sợ hãi lập tức như độc xà đánh tới, chiếm cứ trên tâm thần của hắn.

Hung hăng từ xa xa, đè sự sợ hãi xuống, trong miệng như găm nhẹ.

Đội lát nữa lên núi, nhớ chia ra hành động, sau ba canh giờ bắt kể kết quả thế nào đều xuống núi tập hợp. Chỉ cần chúng ta tìm được hơn một ngàn cây Ma Chu thảo, có thể trợ giúp tông chủ hoàn thiện hộ tông đại trận hộ tông Thiên Độc tông của ta, đến lúc đó tông chủ sẽ có trọng thưởng.

Động thủ!

Sau khi hắn mở miệng, ba hơi thở qua đi, bỗng nhiên quát một tiếng, sáu đại hán tản ra khí tức giống như hung thú liền đồng loạt hóa thành độn quang, lao đến phía núi độc trên cao ngất trong mây trước mắt.

Nghe đại hán cầm đầu nói, sáu người bọn họ tới đây là vì tìm kiếm một loại độc thảo gọi là Ma Chu thảo, ít nhất cũng phải

một ngàn, mang về tông môn để tông chủ của bọn họ bày ra hộ tông đại trận.

Ma Chu thảo, dược thảo cấp bảy cực phẩm, trong rất nhiều độc thảo, cũng coi như là hiếm có.

Mỗi một cây Ma Chu Thảo, dùng thủ pháp đặc thù gieo xuống, mỗi ngày đều tưới tiêu máu tươi của sinh linh, hoặc cho oan hồn lệ khí, liền có thể sinh ra một con Ma Chu trong Ma Chu Thảo tương đương với thất giai đỉnh phong, nếu gieo xuống trong hộ tông đại trận ước chừng một ngàn cây Ma Chu Thảo, tưới tiêu được pháp, một khi đại trận vận chuyển, lập tức có thể nhiều ra một ngàn con Thất giai yêu thú thủ vệ tông môn.

Nếu thật sự có thể như vậy, lại thêm những thủ đoạn khác, tông môn gọi là Thiên Độc tông kia, có thể được xưng là Cổ Nhục Kim Thang.

Sáu đại hán kia, mạnh nhất đã là cảnh giới nửa bước phản hư, năm người còn lại thì là Hóa Thần đỉnh phong.

Chỉ dựa vào tu vi có thể bảo trì trên núi độc mấy canh giờ mà không việc gì, lại thêm tu sĩ tu luyện độc công, tự có không ít thủ đoạn đối phó độc vật trong người, nếu không có gì ngoài ý muốn, sáu người kia hẳn là cũng không có gì nguy hiểm đến tính mạng.

Chỉ là Ma Chu thảo kia có phẩm giai thất giai, lại thêm tác dụng cực kỳ huyền bí kia, coi như là một loại độc thảo cực kỳ hiếm có.

Ở nơi khác không cần nói một ngàn cây, cho dù là hai cây, vừa xuất hiện, khẳng định cũng sẽ dẫn tới một lượng lớn tu sĩ tu luyện độc công tranh đoạt.

Nhất là ở phía Nam Trung Châu này, những tu sĩ khác có lẽ rất khó nhìn thấy, nhưng tu sĩ tu luyện độc công lại là một nắm lớn.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao, để ở nơi khác có rất nhiều nơi sinh trưởng độc thảo không đi, lại sinh ra muốn tới nơi lưu lại vết tích cực kỳ cổ quái này. Bởi vì ngọn Độc Sơn này tồn tại nhiều năm, nhưng lại không có bao nhiêu tu sĩ chú ý, độc

thảo sinh trưởng ở phía trên, không chỉ có tuổi cao, số lượng cũng nhiều, rất nhiều độc thảo hi hữu, ở trên núi kia, đều cực kỳ thường thấy.

Bất quá cho dù sáu người bọn họ đều không đi vào cấm địa kia, nhưng lúc bọn họ hành động, ngoại trừ đại hán cầm đầu kia, năm người còn lại, ngay cả nhìn cũng không dám nhìn vào cấm địa bị vô số sương mù tím đen bao phủ.

A...

Độc Sơn vô danh, mặc dù cao ba ngàn trượng, tràn ngập đủ loại độc vật.

Bất quá sáu đại hán trên núi kia, dù sao cũng là tu vi Hóa Thần đỉnh phong, lại là tu sĩ ma đạo chuyên tu luyện độc công. Trên núi cũng chỉ vì một loại độc thảo mà đến, sưu sơn tốc độ cực nhanh.

Chỉ thấy trên núi độc, sương độc sắc sỡ phun trào, thỉnh thoảng hiện lộ ra khe hở mờ hồ có thể nhìn thấy sáu đạo độn quang huyền ảnh nhanh chóng lướt qua, không biết sáu người kia thi triển thủ đoạn gì, mỗi một người đều vận vẹo đến mức không thể nghe thấy, cùng với bóng dáng nhiều độc vật núi đá trên núi trọng hợp cùng một chỗ, khí tức lại không hiện lộ ra, cho dù là những độc trùng độc thú cảm giác nhạy bén kia, cũng không phát hiện bọn họ.

Một canh giờ hai canh giờ... Ba canh giờ, rất nhanh đã trôi qua.

Vèo vèo...

Đột nhiên trên núi Độc Sơn, các phương hướng, sáu đạo ảo ảnh độn quang đều hướng về phía chân núi.

xông ra khỏi nơi khói độc bao phủ, tốc độ sáu người tăng vọt, trong vòng ba hơi thở, từ trên núi xuất hiện ở chân núi.

Độn quang tản ra, thân hình sáu người cũng hiện ra trong đó, đều là vẻ mặt hưng phấn, hiển nhiên đều có thu hoạch không tệ.

Người cầm đầu là một đại hán hung hãn nửa bước Phản Hư cảnh, vừa nhìn thấy phản ứng của năm người còn lại, cũng đoán được kết quả, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng càng thêm nồng đậm.

Trong giọng nói khó nén hưng phấn, thô thanh nói: Tông chủ nói không sai, địa phương quỷ quái này mặc dù khủng bố, bắt quá ít người lui tới, thu hoạch tất nhiên sẽ rất tốt. Ta đã tìm

được năm trăm cây Ma Chu thảo, mấy người các ngươi thì sao?

Đại hán hung hãn này vừa nói xong, năm người còn lại cũng nhao nhao mở miệng, báo ra thu hoạch của mình trên núi độc.

Ta cũng không tệ, bốn trăm cây Ma Chu Thảo.

Còn có ta, đã tìm được ba trăm chín mươi cây.

Ba trăm năm mươi cây...

Bốn trăm linh một cây...

Ba trăm ba mươi cây...

Năm đại hán báo lại thu hoạch của mình, người cầm đầu kia lập tức yên lặng suy nghĩ.

Hai ba trăm bảy mươi một cây.

Thanh âm tràn ngập hưng phấn từ trong miệng của đại hán nửa bước phản Hư cảnh kia phun ra.

Sáu người bọn họ, trước khi tới đây, mệnh lệnh lấy được từ tông chủ nhà mình là tìm được ít nhất một ngàn gốc Ma Chu Thảo. Nhưng hiện tại thu hoạch của bọn họ đã tăng lên không ngừng, chỉ cần trở về tông môn, đem những Ma Chu Thảo này giao lên, tất nhiên sẽ có trọng thưởng.

Vừa nghĩ đến có thể được tông môn khen thưởng và ban thưởng, trên mặt sáu người đều hiện ra vẻ hưng phấn, hận không thể lập tức bay trở về tông môn.

Đi thôi.

Đại hán cầm đầu cũng không dài dòng, nhanh chóng thu lại Ma Chu Thảo trong túi độc của năm người còn lại, trong miệng khẽ quát một tiếng, muốn mang tất cả mọi người cùng rời đi.

Nhưng ngay lúc sáu người bọn họ muốn một lần nữa hóa thành độn quang rời khỏi nơi đây, từ dưới chân bọn họ. Sâu trong đại địa, từng cỗ cự đại vô cùng làm cho bọn họ căn bản không đứng thẳng được, chấn động âm âm truyền tới.

Ầm

Oanh oanh oanh..

Cảm giác chấn động liên miên không dứt, toàn bộ mặt đất trong nháy mắt phát sinh dị biến.

Tựa hồ sâu trong lòng đất có một con hung thú tuyệt thế muốn phá đất chui lên, toàn bộ mặt đất đều đang quay cuồng. Vô số sóng đất đột nhiên xuất hiện, bắt đầu điên cuồng phập phồng run rẩy, giống như trong hư không minh minh có một bàn tay lớn, bắt lấy mặt đất đang run rẩy.

Trong khoảnh khắc, trên đỉnh đầu sáu người, một đoàn bóng dáng lớn xuất hiện, đúng là tòa độc sơn tồn tại nhiều năm kia, dưới động tĩnh to lớn như vậy, trực tiếp đứt gãy, ngã xuống vị trí sáu người.

Không tốt... Đi mau.

Lúc sáu người này bị động tĩnh to lớn đột nhiên xuất hiện này làm cho khiếp sợ, độc sơn trên đỉnh đầu nghiêng ngả, đồng thời mặt biển sắc, sáu đạo độn quang chạy về sáu hướng khác nhau chạy trốn chết.

Ngọn núi độc sụp đổ so sánh với những biến hóa khác lập tức, chỉ là một động tĩnh nhỏ mà thôi.

Oanh oanh oanh oanh!

Địa giới ước chừng hơn ngàn vạn dặm lúc này như hóa thành một tờ giấy trắng, bị người ta nắm trong tay kịch liệt run run. Sóng đất bốc lên, không ngờ đã đạt tới độ cao trăm trượng. Một luồng nổi tiếp một luồng, liên miên không dứt. Dưới địa biến như vậy, tất cả địa hình núi non, bình nguyên các loại địa hình đều bị phá hủy.

Càng khủng bố hơn là khí trời rõ ràng rất tốt, trời quang vạn dặm.

Nhưng thời điểm đất biến phát sinh, trên không trung, đột nhiên xuất hiện một đám mây đen, vô biên vô hạn, mười vạn dặm trăm vạn dặm... Đã vượt qua cực hạn mà mắt thường có thể nhìn thấy, trong mây đen kia, vô số sấm sét nổ vang quay cuồng, như rắn như mãng xà... Thậm chí có thiên lôi hình

rỗng trắng, cùng động tĩnh to lớn từ lòng đất truyền đến, giống như đang hô ứng lẫn nhau.

Trong khu vực đuôi rồng, ngàn vạn dặm, tất cả đều bị lật đổ.

Địa biến thiên biến địa...

Đột ngột đến cực điểm, bất luận kẻ nào cũng không thể thấy rõ bên trong đang phát sinh cái gì.

Nhưng biến hóa kịch liệt này, dị tượng không cách nào tưởng tượng xuất hiện, cho dù là tu sĩ ở ngoài mấy trăm ngàn dặm, cũng có thể mơ hồ cảm giác được, chứ đừng nói đến phạm vi lân cận gần chỗ đuôi rồng, rất nhiều tu sĩ cùng Yêu thú dị tộc.

Trong lòng đất cùng trên cao nhất tề xuất hiện dị tượng, đồng thời ngàn vạn dặm địa giới kia.

Đã tồn tại không biết bao nhiêu vạn năm, hung danh lan tràn khắp cầm địa Long Vĩ của nhân gian, bao phủ phía trên cầm địa, sương mù màu tím đen phạm vi ngàn vạn dặm, dưới sự phụ trợ của thiên địa dị tượng thanh thế to lớn kia, bắt đầu chậm rãi... biến mất.

Bên ngoài, bốn phương tám hướng, bị thiên địa dị tượng hấp dẫn đến, đại lượng yêu thú dị tộc tiên ma tu sĩ, vây quanh biên giới ngàn vạn dặm, tất cả đều trợn hai mắt, khó tin nhìn bên trong chậm rãi phát sinh biến hóa, như vậy tựa như vô tận có uy năng thần quỷ khó lường, một mảng lớn sương mù tím đen biến mất, dần dần hiển lộ ra nguyên lai sương mù che lấp lấy mê đề thiên cổ.

may mắn trong dị biến núi Độc Sơn sụp đổ còn sống sót sáu người, ngàn vạn dặm biên cảnh, dần dần tụ tập lại mười vạn trăm vạn tu sĩ, trong con người tất cả đều phản chiếu ra sương mù kia tán đi, sau đó hiển lộ ra cảnh tượng.

Địa huyết mộ phần địa huyết...

Một ngàn vạn dặm đất đai, không một ngọn cỏ, một tia khí tức sinh linh đều không có.

Chỉ có từng ngôi mộ cao ngất, còn xen lẫn trong đó, từng cái từng cái huyết động u ám không biết thông hướng phương nào, to lớn thần bí cổ xưa...

Tự nhiên, sương mù tán đi cắm địa, là một tòa cung điện ngàn trượng, to lớn vô cùng, một loại khí tức bất hủ trải qua vô số năm tháng, tràn ra bốn phương tám hướng, cung điện kia, giống như một đầu Thái Cổ hung thú trước đó chưa từng thấy, hoặc là Ma Thần, nằm ở trên đại địa.

Cung điện có bốn cái cửa vào, mỗi cái đều cao năm trăm trượng. Năm trăm trượng, bên trong đen kịt như bốn cái miệng lớn sắp sửa thôn phệ tất cả vào bên trong.

Tất cả tu sĩ, trong nháy mắt tất cả đều hiện ra ở cảnh tượng này. Hóa thành tượng, không một người còn có khí lực mở miệng phát ra tiếng nói, trong mắt, cảnh tượng hoàn toàn bị phản chiếu ra ngoài trần ngập.

Cho đến tận không biết bao lâu sau, động tĩnh sôi trào như nham thạch nóng chảy. Biên cảnh khu vực bát phương nơi long vĩ, bạo phát ra.

.....

Oanh oanh oanh...

Trên không trung vạn trượng, thanh âm cuồng phong cuộn động, như tiếng sấm rền vang.

Đổi lại là người bình thường ở đây, cho dù không bị cuồng phong phân thân, cũng sẽ bị sấm sét nổ vang trực tiếp biến thành người điếc.

Một mảng lớn mây đen ở trên không trung nhanh chóng di động, phạm vi vạn dặm, không biết tại sao, cương phong có thể xé rách sắt vụn kia, cuộn lên trên mây đen, đúng là một chút xíu cũng không thể để nó tách ra.

Sưu sưu sưu sưu sưu

Đột nhiên một tiếng tê vang lên, trên không trung vang vọng mấy trăm ngàn dặm, khiến người ta sợ hãi.

Nhìn kỹ lại, nơi này là mây đen gì, rõ ràng là một đầu yêu thú khổng lồ chu vi chừng vạn dặm. Thân thể đen sì như mực, hình như một con cá lớn, lại không có vây, hai cánh chấn động, lại có tương tự, biến hóa ngàn vạn, dị tượng liên tục.

Trên lưng Vân Côn, lập tức xuất hiện ba người Ngô Khí.

Ngô Khí ngồi ngay ngắn ở phía trước, đầu ngón tay quần quanh chín đạo khí tức sắc sỡ, mỗi một đạo khí tức đều tràn ngập hung sát khó có thể nói rõ, nhưng lại ngấm hợp với một loại chân lý thiên địa nào đó, giống như là một bộ phận của quy tắc thiên đạo.

Một ngày trước, Ngô Khí nhận được một môn truyền thừa đại đạo ở Thủy Hồn sơn mạch tương đương với biên thù, Cửu Sát chi đạo.

Được tu sĩ tầm thường nịnh nọt như trân bảo, đại đạo truyền thừa đáng giá lâm vào điên cuồng, lại bị Ngô Khí tùy ý thưởng thức.

Mặc dù chỉ qua một ngày, bất quá hiện tại hắn đã mang theo hai người Bảo nô Lâm Tây tiến vào chỗ sâu trong Thông Thiên sơn mạch rồi.

Mặc dù đang ở trên không, Ngô Khí cũng có thể cảm giác được, nguyên khí thiên địa càng thêm nồng đậm tinh thuần, khí tức cường giả từ dưới đất mơ hồ truyền đến cũng càng ngày càng nhiều. Hơn nữa càng thêm dày đặc, rất nhiều khí tức tu sĩ tụ tập cùng một chỗ, hình thành từng thế lực, hoặc tông môn, hoặc là gia tộc.

Du ngoạn một hồi lâu, sự kiên nhẫn trong mắt Ngô Khí càng thêm ít.

Cửu đạo sát khí trên đầu ngón tay hắn, chính là bản nguyên chi khí đại đạo mà Cửu Sát Ma Tổ năm đó tự mình ngưng tụ ra, dung nhập vào trong tấm bia đá kia, mới có thể bảo trì ngàn vạn năm đều bất hủ. Chín đạo sát khí này, mỗi một đạo đều ẩn chứa đại đạo pháp tắc, dung hợp cùng một chỗ chính là Cửu Sát chi đạo hoàn chỉnh. Chỉ cần tu sĩ ngộ tính hơi tốt một chút, đạt được chín đạo sát khí này, lập tức có thể hiểu được quy tắc đại đạo bên trong, từ đó mà đắc đạo.

Ngô Khí ngộ ra, đương nhiên sẽ không thấp, nhưng đáng tiếc, hắn đã chơi với Cửu Sát Chi Đạo một ngày, vẫn như cũ không thể lĩnh ngộ được bên trong ẩn chứa Cửu Sát Chi Đạo.

Lúc làm Ma Thần, không vì thiên đạo sở thích, ba ngàn đại đạo, đều không thể được.

Hiện tại làm người, nhưng vẫn như cũ như vậy, ba ngàn đại đạo, mặc dù gần ngay trước mắt, vẫn không thể được.

Hừ.

Ngô Khí mang theo một tia tức giận hừ lạnh ra khỏi miệng, lập tức muốn thu lại chín đạo sát khí trên đầu ngón tay.

Nhưng vào lúc này, sau lưng Ngô Khí, bảo nô lẳng lặng ngồi xếp bằng một bên, bỗng nhiên toàn thân run lên, trạng thái tu luyện lập tức bị phá vỡ. Một đôi mắt đẹp mở ra, trong mắt đốm hết sức tương tượng, còn có một tia mừng rỡ phát ra từ bản năng.

Bảo nô biến hóa vừa ra, không chỉ Lâm Tây phía dưới hân nhận ra, Ngô Khí càng lập tức cảm giác được.

Không đợi Ngô Khí mở miệng hỏi, đáy lòng Bảo Nô lập tức động niệm, một đạo thần niệm truyền vào trong đầu Ngô Khí.

Trong thần niệm ẩn chứa tin tức, cho dù là Ngô Khí, trong nháy mắt thân thể cũng run lên một cái, trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc.

Đầu lâu lập tức xoay chuyển, nhìn về một phương hướng, u mang nồng đậm trước nay chưa từng có đột nhiên xuất hiện trong hai mắt Ngô Khí, bắt đầu điên cuồng lập loè.

Phương hướng kia, là.... Nam Châu Trung Châu.

Cảm tạ hai vị huynh đệ không thích đọc sách Phàm Mễ a hạt cơm của hai vị huynh đệ khen thưởng mười hai hạt cơm miễn phí.

A...

Phía trên đại địa, một ngàn vạn dặm địa giới, vô số mộ phần cao ngất, không có một ngọn cỏ, địa huyết to lớn giống như từng cái miệng khổng lồ của hung thú thần bí, u ám không biết điểm cuối, muốn thôn phệ hết thảy, còn có một tòa cung điện ngàn trượng, trải qua năm tháng mà bất hủ, giống như hung thú Ma Thần, nằm trên mặt đất...

Một cảnh tượng này, Ngô Khí mở mắt, mấy hơi thở sau, mãnh liệt phản chiếu trên con người của hắn.

Thân thể Ngô Khí một mực ngồi ngay ngắn trên lưng Thâm Vân Côn, đột nhiên chân động, không biết bao lâu sau chưa từng xuất hiện vẻ kinh ngạc, lại lần nữa hiện lên trên mặt của hắn.

Thanh âm rung động mừng rỡ ẩn chứa trong đó, không tự chủ được từ trong miệng Ngô Khí phun ra, rơi rõ ràng vào trong tai hai người Bảo Nô và Lâm Tây phía sau.

Cổ địa tuyệt đối là một khu cổ địa.

Lại nhớ tới động tĩnh lúc trước của bảo nô, còn có tin tức thần niệm truyền vào trong đầu hắn, đáy lòng Ngô Khí lập tức sinh ra hứng thú cực kỳ nồng đậm.

Bảo nô, cảm ứng của người hắn là không sai, địa giới nào đó ở hướng đó, quả thật có truyền thừa của tiên dân thượng cổ nhất mạch tiên thiên bảo người rơi xuống, hơn nữa tuyệt đối...

Không chỉ có một loại truyền thừa...

Trong mắt Ngô Khí vẫn là u mang điên cuồng lóe lên.

Trong mắt hắn, toàn bộ Thông Thiên sơn mạch, tựa như đang không ngừng thu nhỏ lại, tất cả địa giới đều phản chiếu trong con người của hắn, không có bất kỳ bỏ sót gì.

Hắn nhìn thấy rõ ràng, ở phía cuối Thông Thiên sơn mạch, sau khi địa giới ngàn vạn dặm kia bộc phát ra động tĩnh cực lớn.

Vền vền trong nửa nén hương, phía nam Thông Thiên sơn

mạch, không biết bao nhiêu tu sĩ xuất hiện, hóa thành từng dòng lũ, hết thấy đều đi về phía đuôi long mạch kia.

Mặc dù cách không biết bao nhiêu vạn dặm, trong mắt Ngô Khí vẫn có thể phân biệt được có bao nhiêu cường giả kinh thiên trong đó.

Đặc biệt khi Ngô Khí muốn thu hồi ánh mắt, phía nam đại lục Trung Châu có một khu vực lớn, cách dãy núi Thông Thiên trăm vạn dặm, sau khi cổ địa bộc phát ra động tĩnh kinh thiên, trong khu vực thần bí kia.

Đột nhiên cũng xuất hiện động tĩnh to lớn, mười vạn ngọn núi lớn, nơi hiểm ác. Vốn là ngày yên tĩnh, lại đột nhiên bộc phát ra động tĩnh làm cho tất cả sinh linh trong khu vực đó đều cực kỳ kinh hãi.

Àm

Nơi sâu trong mười vạn ngọn núi lớn, một tòa thần miếu khổng lồ, bên trong có một bức tượng điêu khắc to lớn vô cùng, không biết xảy ra chuyện gì. Vị điêu khắc này đột nhiên nứt ra, sau đó liền thấy một hư ảnh Ma Thần to lớn vô cùng, xuất hiện ở trên mặt đất.

Một hư ảnh kia, toàn thân đen kịt, có tám cái đầu lâu khổng lồ. Toàn thân có vô số bóng đen nhỏ bé nhúc nhích, như vô số côn trùng, vừa xuất hiện, liền tản mát ra khí tức bá đạo muốn đập toàn bộ thiên địa dưới chân.

Hư ảnh vừa hiện, bên trong mười vạn ngọn núi lớn rộng lớn, từng đạo lưu quang đi ra chỗ bí ẩn, bên trong mỗi một đạo lưu quang đều tản ra khí tức cực kỳ cường đại, chỉ ít cũng là tồn tại Phản Hư cảnh.

Những lưu quang kia tán đi, liền trên không trung hiện ra rất nhiều tu sĩ mặc quái dị. Không giống nhân sĩ Trung Châu, mặc dù đều tản ra khí tức cực kỳ cường đại, nhưng những Man nhân này, lại mang theo vô hạn sùng kính, hướng về hư ảnh Ma Thần giẫm đạp thiên địa kia, điên cuồng quỳ lạy, trong miệng nói lầm bầm.

A a... Là cổ thần.

Cổ Thần giáng lâm, phù hộ Man Man của ta.

Cổ Thần đại nhân giáng lâm, tất có thần chỉ hạ xuống. Cổ Thần giáo ta ức vạn con dân lắng nghe ý chỉ.

.....

Nơi này là Nam Cương, là mười vạn ngọn núi lớn. Ở đây, không có tu sĩ tiên ma, chỉ có Man nhân, chỉ có cường giả Man nhân tu luyện vu cổ.

Không biết cuối cùng hư ảnh giống như Ma Thần kia hạ ý chỉ gì, sau một lát, trong mười vạn ngọn núi lớn kia, một dòng lũ đen sì trước nay chưa từng có dâng lên, bên trong không biết có bao nhiêu cường giả Man nhân tu luyện vu cổ, mang theo khí tức tà ác khủng bố, đi về phía chỗ đuôi rồng kia.

Trong lúc đó tu sĩ, nếu muốn truyền tin tức, thủ đoạn đa dạng, cho dù cách xa nhau ức vạn dặm, cũng bất quá chỉ mấy canh giờ mà thôi.

Phía nam Trung Châu, cuối Thông Thiên Sơn Mạch, sau khi nơi này bộc phát ra động tĩnh kinh thiên như vậy, chỉ trong một canh giờ, toàn bộ Trung Châu đại lục, đều nhận được tin tức, ngay cả thế lực siêu cấp như Thiên Ma Tông Thái Vô Cung, đều bị vây trong khiếp sợ.

Đợi sau khi tất cả mọi người phản ứng lại, đại lục Trung Châu rộng lớn vô biên, bởi vì cổ địa đuôi rồng xuất hiện, triệt để sôi trào lên.

Tất cả tu sĩ, dưới xuất thân tu sĩ Luyện Khí cảnh bé nhỏ không đáng kể, trên tới cường giả Hợp Đạo đỉnh phong sắp phi thăng, chỉ cần là người có chút kiến thức, đều biết được hai chữ cổ địa đại biểu cho cái gì.

Cấm địa đuôi rồng.

Có thể đứng trong ba hạng đầu ở Trung Châu đại lục, chính là bởi vì sau khi thời đại thượng cổ kết thúc, liền có tin tức lưu truyền ra ngoài.

Địa giới bị sương mù màu tím đen thần bí bao phủ kia, chính là nơi rất nhiều cường giả đại năng thời thượng cổ ngủ say hoặc chết. Không biết bao nhiêu cường giả thiên kiêu tu sĩ, ý

đều tiến vào trong đó, đạt được cơ duyên thông thiên, cuối cùng đều là tin tức không có sinh tử không biết. Dần dần, bởi vì sương mù cổ quái kia tồn tại, cho dù là tu sĩ Hợp Đạo đỉnh phong, cũng không muốn tới gần nơi đó, sợ nó như hung địa vô thượng.

Nhưng những thế lực lớn này, đều có truyền thừa, mặc dù không có tu sĩ có thể một sống ở nhân gian giới đã hơn vạn năm, thế nhưng từng đời lưu truyền xuống, truyền thừa không ngừng tuyệt, ý chí liền không ngừng tuyệt.

Từ thời đại thượng cổ bắt đầu, những thế lực lớn siêu cấp, các tổ sư đời đời đều biết sự tồn tại của cấm địa Long Vĩ kia, cũng biết bên trong có khả năng có cơ duyên có thể khiến tu sĩ một bước lên trời, tuy rằng sợ hãi sương mù cổ quái kia, nhưng mỗi một thế hệ đều phái tu sĩ đi giám thị nơi đó.

Một khi có động tĩnh, lập tức có thể để cho gia tộc tông môn biết được, phái ra đại lượng tu sĩ đến đây cướp đoạt cơ duyên.

Lục đại siêu cấp thế lực, thập đại đại tông môn, vô số đại tông môn... Thậm chí tứ cực thế lực siêu cấp cũng đều có bố trí giống nhau.

Ví dụ như vùng đất Nam Cương kia, sâu trong mười vạn cổ thần giáo sâu trong núi, trong nháy mắt ở cấm địa bùng nổ động tĩnh, liền hiển hóa ra hư ảnh cổ thần, trực tiếp triệu hồi không biết bao nhiêu Man nhân tu luyện vu cổ thuật cường đại trong mười vạn ngọn núi lớn ra, hướng về cấm địa kia mà đi.

Mặc dù Cổ Thần Giáo chiếm cứ địa lợi, nhưng đại thế lực khác cũng bố trí trong một canh giờ.

Đại lục Trung Châu thực sự quá mức rộng lớn, nhất là cấm địa kia đã giải trừ tầng thứ nhất nguy hiểm, làm quấy nhiễu không biết bao nhiêu sương mù cổ quái trên Trung Châu đại lục, đã biến mất không thấy.

Nếu là những thế lực lớn kia, chỉ phái tu sĩ chạy đến Trung Châu chi nam, tranh đoạt cơ duyên với vô số cường giả trên đại lục. Đi đường trung gian phải hao phí không biết bao nhiêu thời gian, cho dù đều là cường giả Hợp Đạo cảnh thi triển Đại

na thần thông, đến bên nào, chỉ sợ món ăn vàng đã nguội, tất cả cơ duyên đều rơi vào tay người khác.

Là lấy bố trí chân chính nhưng mà hầu như tất cả thế lực lớn đều bắt đầu thi triển thủ đoạn kinh thiên, muốn đưa người trực tiếp đến Nam Châu kia.

Như hiện tại, chuyện Ngô Khí sắp làm.

Chẳng biết từ lúc nào, thân thể to lớn vô cùng của Thâm Vân Côn đã dừng lại, ngay trên không trung mấy ngàn trượng kia.

Chung quanh thân thể Vân Côn, từng đạo huyết quang thoáng hiện, rậm rạp chằng chịt, bên trong mỗi một đạo huyết quang, tựa như đều bao lấy một con quái vật hình thù kỳ quái, trong cơ thể mỗi một con quái vật đều tản ra khí tức cực kỳ cường đại, nếu so sánh, có thể sánh ngang với tu sĩ Phản Hư hậu kỳ.

Ước chừng một chút, những quái vật màu đỏ tươi này, chừng hơn một ngàn đầu, vây quanh thân thể Vân Côn, bày xuống một cái trận pháp to lớn.

Vù vù

Cơ hồ không có bất kỳ chậm trễ nào, ngay lập tức trận thế kia liền biến thành, một đoàn huyết quang khổng lồ phạm vi chừng vạn dặm, đột nhiên hiện ra trên không trung.

Thi Ma phá không trận pháp nổ tung.

Trận thế trùng thiên, sau một tiếng nổ mạnh rung trời, đoàn huyết quang nồng đậm kia bỗng nhiên nổ tung, hơn một ngàn quái vật huyết hồng kia mang theo thân thể Thâm Uyên Vân Côn, trong nháy mắt đều biến mất trên không trung mấy ngàn trượng này.

Cảm ơn sự khen thưởng của Phong Vân huynh đệ sau khi phi thăng, cảm tạ vé đánh giá lũy lũy mười một tầng vấn đề, xin cho tiểu lâu thêm chút thời gian, thống khổ điều chỉnh trong đó...

A...

Đại lục đại dương mênh mông đều là rộng lớn không gì sánh được, phạm nhân bình thường, tự nhiên là cả đời cũng khó mà ra được một quốc gia.

Bất quá tu sĩ chạy đi, chớp mắt đã mấy trăm dặm, vô cùng nhanh chóng. Nếu là cường giả Hợp Đạo cảnh, càng có thể thi triển Đại na di thần thông, một cái chớp mắt mười vạn dặm.

Sau khi sương mù cổ quái bao phủ cấm địa Long Vĩ biến mất nhiều năm, toàn bộ đại thế lực Trung Châu đại lục đều biết được tin tức này, nhao nhao bắt đầu thi triển thủ đoạn, phái người hướng về phía nam Trung Châu, cuối dãy núi Thông Thiên kia.

Vào lúc này, thần thông Đại Na Di đã là yếu nhất.

Từng tòa trận pháp cấm chế khủng bố bắt đầu phát động, phá vỡ hư không, trực tiếp đưa tu sĩ đến Nam Châu cách mấy ngàn vạn dặm.

Có được uy năng truyền tống tu sĩ khoảng ngàn vạn dặm, toàn bộ là từ trận pháp cấm chế lưu lại từ thời đại hoang cổ, chỉ cần hơi có chút thế lực lớn nội tình, trên cơ bản đều có trận pháp tương tự.

Trong lúc nhất thời, đại lục Trung Châu gió nổi mây phun, tất cả tu sĩ trong miệng đều bắt đầu nghị luận về chuyện xảy ra ở nơi thần bí xa xôi kia, trong lời nói ra, đều nhiều ra bốn chữ đuôi rồng cấm địa này.

.....

Hóa Long sơn mạch, phạm vi năm trăm vạn dặm, tại Trung Châu Nam, trong đại lượng chi mạch của Thông Thiên sơn mạch, danh khí nằm trong danh sách một trăm thứ hạng đầu.

Có thể lấy hai chữ Hóa Long làm tên, là bởi vì bên trong sơn mạch này có rất nhiều huyết mạch yêu thú mang theo trong cơ thể Viễn Cổ Chân Long nhất tộc. Những yêu thú này, nếu tu luyện đến chỗ sâu, thậm chí có thể kích thích huyết mạch

Long tộc bên trong, trực tiếp hóa long phi thăng đi, từ thượng cổ đến nay, trong sơn mạch này liên quan đến đại lượng long thú phi thăng Long giới đồn đại vô số kể.

Bất quá đáng tiếc, mặc dù là như vậy, chủ nhân chân chính của ngọn núi này, vẫn là tu sĩ Tiên Ma.

Trong dãy núi, ít nhất có trăm vạn tu sĩ tồn tại, mà bởi vì nơi này thiên địa nguyên khí cực kỳ tràn đầy, cường giả đông đảo.

Dãy núi ở phía Nam Trung Châu, cùng với cấm địa làm cho toàn bộ đại lục Trung Châu sôi trào lộn xộn chỉ vùn vùn hơn chín mươi vạn dặm, là lấy nửa ngày sau đó, toàn bộ tu sĩ Hóa Long sơn mạch đều nhận được tin tức, mặc kệ là tu vi gì, chỉ cần có thể không chế độn quang, tất cả đều xuất hiện, từ các nơi cuộn cuộn hướng về cấm địa đuôi rồng mà đi tới.

Mà ở nơi khác, cũng có rất nhiều tu sĩ đi qua Hóa Long sơn mạch, chen chúc về phía cấm địa đuôi rồng.

Trên không năm trăm vạn dặm, đúng là bị từng đạo độn quang bao trùm, lưu quang tràn đầy màu sắc, rõ ràng là ngày trắng, lại như vô số cầu vòng hiển hiện ra, cực kỳ đồ sộ.

Bất quá chỉ cần là tu sĩ, có thể cảm ứng được trong từng đạo độn quang kia tu sĩ cường đại bao vây lấy bao nhiêu, Nguyên Anh Hóa Thần Phản Hư... Thậm chí là hợp đạo, ngày thường hao hết tâm cơ cũng không thấy được một người, hiện tại chỉ cần ngẩng đầu, là có thể thấy được bất cứ lúc nào.

Lượng lớn tu sĩ cường đại không chế độn quang, bay về phía cấm địa đuôi rồng, bọn họ đồng thời phát ra uy áp. Khiến ven đường đi qua, hết thảy sinh linh trên mặt đất đều không dám vọng động, nằm rạp trên mặt đất, run lẩy bẩy.

Bất quá cũng không phải không có ngoại lệ, Hóa Long sơn mạch. Đang lúc những tu sĩ kia cực kỳ hưng phấn, muốn chạy tới cấm địa, trên không trung đột ngột kia.

Ầm

Một đoàn quang mang hiện ra, tiếp đó là khí thế khủng bố tới cực điểm. Giống như biển gầm, bao phủ thiên địa. Đại lượng tu sĩ trên không trung Hóa Long sơn mạch đều bị khí thế đột

nhân xuất hiện này dọa cho hoảng sợ, thậm chí tu sĩ Phán Hư cảnh, dưới khí thế này, đúng là chân nguyên trong cơ thể hỗn loạn, không thể khống chế được độn quang dưới chân mình.

Sau một khắc, liền thấy trên không trung, từng tên từng tên tu sĩ, trong tiếng kêu sợ hãi hướng mặt đất rơi xuống, tràng diện hỗn loạn đồ sộ.

Chùm sáng kia tán đi, một vị đại hán như thiết tháp đi ra.

Đại hán này, như một người khổng lồ, thân cao tới ba trượng, trong tay kéo theo một cây côn sắt to lớn, khí thế trên người như hung thú, phun trào tựa như biển gầm, phô thiên cái địa, bao phủ hết thảy.

Nhìn thấy bản thân xuất hiện, hơn mười vạn tu sĩ không khống chế được độn quang rơi xuống mặt đất, trên mặt đại hán này hiện ra vẻ khinh thường, trong mắt ngạo nghễ, càng vượt xa người thường.

Đều là phế vật.

Người đàn ông này nói câu đầu tiên, không e dè chút nào, vang vọng trên không trung của Hóa Long sơn mạch.

Trong nháy mắt, không chỉ có vẻ mặt những tu sĩ rơi xuống đất kia trở nên khó coi, ngay cả cường giả Phán Hư Hợp Đạo cảnh còn ở trên không trung, trên mặt cũng lộ ra vẻ giận dữ.

Lúc này liền có tu sĩ không nhịn được, muốn mở miệng tức giận mắng, nhưng lập tức, trên không trung lại phát sinh động tĩnh to lớn mới.

Ầm

Người chưa đến, thanh âm kiêu ngạo bá đạo lại vang vọng trước một bước ở địa giới trăm vạn dặm này, tất cả mọi người đều nghe rõ ràng, càng cảm ứng được rõ ràng thanh âm kia ẩn chứa khí thế khủng bố.

Ha ha... Bàn Thông, ngươi còn có mặt mũi, vậy mà ngay cả bọn họ cũng bắt nạt.

Từ hư không hiện ra, lại có một người giống như từ chỗ sâu trong hư không đi ra.

Lại là một tu sĩ bộ dáng thiếu niên, khí tức trên thân cường hoành không hiểu, một bộ pháp bào màu xanh nhạt, bộ dạng tuấn dật bất phàm, như một vị thiếu niên thần chỉ, quan sát chúng sinh.

Tuy rằng nhìn từ bề ngoài, thiếu niên này không hung hãn bằng đại hán kia, trong miệng ngon miệng nói ra, nhưng nơi mà thiếu niên nói lời bá đạo, còn hơn cả thiết tháp đại hán.

Sau khi thiếu niên tu sĩ hiện thân, đông đảo tu sĩ Hóa Long Sơn Mạch đều ngậy ngấn cả người, nhất là sau khi bọn họ cảm ứng được khí thể khủng bố không che giấu trên thân hai người này, càng như vậy.

Cho dù là tu sĩ Phản Hư cảnh Hợp Đạo cảnh, đều trong ánh mắt khiếp sợ, nhanh chóng hạ xuống, tu sĩ muốn mở miệng tức giận cũng nhanh chóng ấn vào miệng mình, mang theo ánh mắt sợ hãi, rơi xuống phía dưới.

Trời ạ, rốt cuộc hai người này là cái gì...

Người mở miệng nói chuyện là một tu sĩ Phản Hư cảnh đỉnh phong, vốn là hán cao cao tại thượng, lúc này mặt mũi tràn đầy kinh hãi, nhìn hai người trên không trung.

Những tu sĩ còn lại cũng đều như vậy, cho dù hai vị tu sĩ Hợp Đạo cảnh trong Hóa Long sơn mạch này, cũng đều như vậy, cẩn thận chọn một ngọn núi đứng, mặt nghiêm trọng, nhìn hai người trên không trung, không có mở miệng.

Bởi vì trong cảm ứng của tất cả mọi người, hai người này, một thiếu niên một đại hán, trên người tuôn ra khí thể vậy mà vượt xa tu sĩ Hợp Đạo cảnh, hai cỗ khí thể bá đạo, âm âm quét ra, bao phủ địa giới Hóa Long sơn mạch vào trong đó, tất cả sinh linh ở trong đó đều cảm thấy sợ hãi từ sâu trong đáy lòng mình.

Quý dị chính là, tu vi trên người hai người kia, đều chỉ có cảnh giới Phản Hư sơ kỳ.

Đáy lòng mấy chục vạn tu sĩ nghi hoặc, sau một khắc, bị thiếu niên phun ra mấy câu nói kia giải quyết.

Bàng Thông, hiện tại người bị bản thiếu cung chủ đuổi kịp, là bản thân người nhận thua, hay là Bản thiếu cung chủ đánh cho người nhận thua.

Vị trí thứ năm mươi Thiên Kiêu bảng, hôm nay người nhất định phải nhường cho bản Thiếu cung chủ.

Mấy chục vạn tu sĩ trước đó còn đang chìm trong lửa giận và nghi hoặc, nghe được câu nói thứ hai của thiếu niên kia, lập tức lửa giận kia toàn bộ liền tiêu tán.

Hóa Long sơn mạch, cũng không phải là biên thủy, ở trong đông đảo chi mạch của Thông Thiên sơn mạch, cũng là một nơi rất có thanh danh. Trung Châu đại lục hoặc Thông Thiên sơn mạch có động tĩnh lớn gì, tu sĩ Hóa Long sơn mạch sẽ rất nhanh biết được.

Cùng thời gian đó, không chỉ có một tu sĩ, trong miệng thì thảo phát ra tiếng.

Ta hiểu rồi, Thiên Kiêu bảng, là Thiên Kiêu bảng, đại hán kia là thiếu chủ Ngưu Ma sơn Bàng Thông, thiếu niên kia là thiếu cung chủ Thiên Quế cung xem sách không công. Hai người bọn họ đều lên Trung Châu Thiên Kiêu bảng, Bàng Thông là vị thứ năm mươi, duyệt phí thì tính là năm mươi hai vị.

Thiên kiêu bảng Trung Châu, đồn đại là một thế lực thần bí vơ vét tư liệu của tất cả tu sĩ trẻ tuổi thiên kiêu đại lục Trung Châu, dựa theo bảng danh sách có thực lực lớn nhỏ. Thiên kiêu đệ nhất Ma đạo Hạ Hầu Vô Uyên là vị trí thứ nhất, thiếu cung chủ Thái Vô Cung Lữ Trường Sinh xếp thứ hai.

Không sai, Thiên Kiêu bảng vừa ra, thế hệ trẻ tuổi toàn bộ Trung Châu đại lục đều điên cuồng, năm mơ đều muốn lên bảng, đáng tiếc Thiên Kiêu bảng chỉ thu nhận trăm người, không phải cường giả thiên kiêu không thể lên, người mới lên bảng, liền ý nghĩa có người muốn xuống bảng. Vì thứ tự, những thiên kiêu khác càng ra tay đánh to, thậm chí là người chết ta sống.

.....

Ha ha.. Có trò hay để xem, vị trí thứ năm mươi hai trên Thiên Kiêu bảng, Thiếu cung chủ Thiên Quế cung đọc sách trắng

kiêu chiến vị thiếu chủ Ngưu Ma sơn Bàn Thông.

Các nơi đỉnh núi Hóa Long sơn mạch đã đứng đầy tu sĩ, mặc dù cũng vội vã đi tới cấm địa long vĩ kia, nhưng bị khí thế hai vị thiên kiêu cường đại nhiếp lấy, ngay cả cường giả Hợp Đạo cảnh cũng không dám vọng động, sợ khiến hai người kia bất mãn, xuất thủ tru sát bọn họ.

Cái gọi là Trung Châu Thiên Kiêu bảng, trên đó có một câu: Đã là thiên kiêu, quang mang chói mắt, người cuối bảng cũng có thể nhẹ tru hợp đạo. Ý tứ chữ giãn kia truyền ra, chỉ có một câu, chính là: Cho dù là người liệt kê cuối bảng, cũng có thể dễ dàng tru sát tu sĩ Hợp Đạo cảnh.

Nếu là trước trăm năm trước, bất luận tu sĩ ở nơi nào, đều sẽ cảm thấy những lời này cực kỳ buồn cười.

Nhưng hiện tại, theo từng cường giả thiên kiêu hào quang vạn trượng đi ra, đã không có tu sĩ cho rằng những lời này là giả.

Biến hóa là bắt đầu từ mấy chục năm trước, từng tên Thiên Kiêu tu sĩ tu vi vốn không cao, coi như còn non nớt, cũng bắt đầu có kỳ ngộ không thể tưởng tượng, bắt đầu đạt được các loại đạo thống truyền thừa đến từ thời đại hoang cổ, chiến lực tăng vọt, trong nháy mắt đã bỏ rơi tu sĩ Phản Hư Hợp Đạo cảnh thế hệ trước không biết đến nơi nào.

Đặc biệt là tu sĩ trẻ tuổi ở trên Thiên Kiêu bảng, tùy ý đi ra một người, đều có được lực lượng cường đại đến cực điểm, xuất thủ chính là Hoang Cổ Thần Thông pháp quyết, trấn sát tất cả.

Tu sĩ Trung Châu đại lục, hầu như mỗi người một bộ Thiên Kiêu bảng, hơn trăm người trên bảng, ngàn vạn tu sĩ đều biết rõ ràng.

Lúc này hai người ở trên không của Hóa Long sơn mạch, tên của bọn họ vừa lộ ra, lập tức hầu như tất cả tu sĩ đều có thể nói ra lai lịch cùng chân của bọn họ, còn có đạo thống truyền thừa đạt được.

Ngưu Ma sơn thiếu chủ Bàn Thông, đồn đại có được truyền thừa Thượng Cổ Ngưu Ma Đạo, chém giết cùng người, hiện ra

thân thể Ngưu Ma chiến, một quyền có thể đánh nát ngàn ngọn núi cao, cự lực đầu chỉ mười vạn quân.

Cung chủ Thiên Quế Cung xem không công, đồn đại lúc còn niên thiếu, bội kiếm của cường giả Thượng Cổ Bạch Nguyệt đạo nhân nhặt được ở ven đường, một đêm ngộ ra Sát Sinh Kiếm Đạo, pháp kiếm vừa ra, thương sinh đều lục soát.

Hiện tại xem ra, là do Bàn Thông kia một mực truy sát Bàn Thông, muốn Bàn Thông nhường ra vị trí thứ năm mươi trên Thiên Kiêu bảng.

.....

Cảm ơn sự ủng hộ của hủ diệt Bá Vương huynh đệ.

A...

Một bộ Thiên Kiêu bảng, ức vạn tiên ma ngửa mặt.

Trên bảng hơn trăm người, mỗi một vị đều là cường giả thiên kiêu uy danh hiển hách, là trăm triệu tu sĩ tiên ma kính ngưỡng.

Đặc biệt là trên bảng kia, một câu: người xếp vị mặt, cũng có thể nhẹ tru hợp đạo.

Chỉ một câu kia, cũng đủ để cho tất cả tu sĩ nghe thấy khẩu biến, đây cũng là vì cái gì, biết được đại hán giống như Thiết Thập chính là Thiếu chủ Thiên Kiêu bảng xếp hạng thứ năm mươi Ngưu Ma sơn, mấy chục vạn tu sĩ ở đây bị hấn nhục mà không có dũng khí mở miệng hoàn kích.

Ngược lại, bởi vì có thể tận mắt nhìn thấy hai đại thiên kiêu chém giết sắp tới mà hưng phấn không thôi, mặc dù cũng có không ít tu sĩ muốn rời đi lúc này, nhanh chóng tiến về phía đuôi rồng kia, nhưng sợ làm tức giận hai đại thiên kiêu kia, đành phải tạm thời ần nhẫn.

Trên không trung, đại hán cầm Tấn Thiết Côn, lúc này mặt mũi tràn đầy không vui, trừng mắt nhìn thiếu niên áo trắng kia.

Bạch tiểu tử, ngươi không nên được voi đòi tiên, bản đại gia nếu không phải vì nhanh đi tới cầm địa long vĩ, sớm đem ngươi thu thập rồi. Ngươi bắt quá chỉ là vị trí thứ năm mươi hai trên Thiên Kiêu bảng, có tư cách gì nói chuyện trước mặt bốn đại gia.

Vừa mở miệng, liền như sấm chớp chín tầng trời, mỗi một tiếng vang thật giống như là âm thanh của sao băng rơi xuống, nện lên trên mặt đất, rung động lòng người.

Thiếu niên bị đại hán căm tức nhìn, khuôn mặt tuấn dật kia lại mang theo ý cười nhạt, tựa như không thêm để ý chút nào khinh thị trong miệng đại hán, chỉ chậm rãi đưa bàn tay ra.

Vù vù

Động tĩnh đột ngột, thân là thiếu niên áo bào trắng của thiếu chủ Thiên Quế Cung, trong tay hắn, đột nhiên nhiều ra một thanh trường kiếm trắng như tuyết.

Thanh kiếm thân kiếm mũi kiếm... Đều là tuyết trắng, dài ba thước ba tấc, không hoa văn vô lý, cổ sơ mênh mông, toàn thân bao phủ trong bạch quang mênh mông, khí tức biến mất, không cảm ứng được chút nào.

Nhưng ngay khi thanh trường kiếm này xuất hiện, tất cả mọi người ở đây, kể cả đại hán Thiết Tháp Bàng Thông ngạo khí ngất trời, khuôn mặt lập tức cứng lại. Mấy chục vạn tu sĩ quan chiến hưng phấn thêm sợ hãi, mà Bàng Thông, thì không thể không lộ ra vẻ ngưng trọng.

Đó chính là.... đại năng thượng cổ Bạch Nguyệt đạo nhân bội kiếm.

Trên một đỉnh núi, một tu sĩ, nhìn một thanh trường kiếm trắng như tuyết hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người trên không trung, tựa hồ nhớ tới thuật lại trên Thiên Kiêu bảng, trong miệng không tự chủ được thì thào lên tiếng.

Trong tay hắn nắm lấy thanh kiếm kia, chớp mắt, khí tức trên người thiếu niên áo trắng bắt đầu điên cuồng biến hóa.

Chẳng biết từ lúc nào, một mảng ý cười nhạt kia biến mất không thấy gì nữa. Thay vào đó, là ẩn chứa vô tận sát ý lạnh lẽo, từng đạo hào quang trắng xoá trông rỗng sinh ra, vây quanh cái kia bạch quang, những ánh sáng kia, đem hư không chung quanh đều cắt nát, ngạnh sinh cắt ra một mảnh không gian phúc hậu.

Đó là kiếm mang, cũng là sát khí, đã hóa thực chất sát khí.

Bị những sát khí khủng bố vờn quanh, nếu lúc trước còn có thể xưng là thiếu niên tuấn tú, bây giờ nhìn lại, rõ ràng là một vị Bạch Y Sát Thần đến từ địa ngục.

Hôm nay ngươi không nhường, cũng phải...

Chữ cuối cùng vừa ra khỏi miệng, đột nhiên hóa thân sát thân kia xuất thủ.

Một đạo bạch mang kinh thiên như ánh trăng lạnh lẽo ngay lập tức sinh ra, không hoa không khéo bay về phía thân thể như cột điện sắt của Bàn Thông.

Nhanh không gì sánh kịp.

Không có bất kỳ kỳ huyết sáo hoa nào, chỉ là một kiếm, không, chỉ là một đạo kiếm mang mà thôi.

Vượt qua hư không, cắt chém hết thảy, bất kỳ tồn tại nào cũng không thể ngăn cản, vừa đụng đến hư không kia liền phá vỡ vào trong đó. Ở giữa cách mấy ngàn trượng, trong nháy mắt liền biến mất. Ngay cả chớp mắt cũng không kịp, kiếm mang trắng xóa như ánh trăng kia, liền xuất hiện ở mi tâm Bàn Thông.

Pháp kiếm Sát Sinh kiếm xuất thương sinh lực.

Ở phía dưới, mấy chục vạn tu sĩ ngẩng đầu, chỉ cảm thấy hai mắt mờ mịt, con ngươi phản chiếu ra kiếm quang bao trùm, một loại đau đớn từ chỗ sâu trong hồn phách dâng lên, đánh tới, lập tức khiến không ít người bắt đầu rên rỉ.

Ầm

Gai lên, kiếm mang kinh thiên lập tức rơi vào mi tâm Bàn Thông.

Một tiếng vang thật lớn, tia sáng trắng bạc liệt tứ tán ra, đủ để trong nháy mắt chém vỡ hơn trăm tòa núi cao Sát Sinh kiếm quang. Sau khi va chạm với mi tâm Bàn Thông, liền nổ tung ra.

Kiếm quang bị ngăn cản mà vỡ vụn, bên trong bạch mang phun trào kia, một tiếng gào thét nổi giận, vang vọng toàn bộ Hóa Long sơn mạch.

.....
.....
.....
.....

Tiếng gào nặng nề như núi, như ẩn chứa lực lượng vạn quân, mấy chục vạn tu sĩ hạ xuống, ép cho hận không thể nằm xuống, trái tim càng là đùng đùng điên cuồng nhảy lên, người

tu vi thấp, càng không thể không che hai tai, thống khổ không chịu nổi.

Oanh oanh oanh...

Kiểm quang chưa tan hết, đột nhiên từ bên trong, một bóng người to lớn xông ra, đặt chân lên không trung, như người khổng lồ thời thượng cổ đi lại, tiếng vang rung trời. Trên thực tế, thân ảnh lập tức xuất hiện trong mắt mấy chục vạn tu sĩ, cùng một người khổng lồ thượng cổ, kỳ thật cũng không kém là bao.

Thân ảnh Bàn Thông không thấy, mà lao ra, đúng là một người khổng lồ mọc ra một đôi sừng trâu.

Muốn chết sao?

Là tiếng của Bàn Thông, chỉ hai chữ, lúc phun ra, lại kèm theo hai cột khói trắng kéo dài cực kỳ, rất là dọa người.

Hắn bị chọc giận, mặc dù trước khi xem không động thủ, hắn kịp thời hóa ra thân thể chiến đấu của Ngưu Ma, nhưng dù sao cũng là ngạnh kháng với một chiêu sát sinh kiếm quang, dù sao đó cũng là thượng cổ sát sinh kiếm đạo, không phải là hàng thông thường. Mà ở mi tâm lại bị kiếm quang kia, chịu đau, Bàn Thông hóa ra chiến thể, liền liều chết xung phong đến chỗ cầm Sát Sinh kiếm.

Thân thể cao mấy chục trượng, cơ bắp toàn thân như vô số đồng thau cứng rắn chồng chất, gân như cây mây đen, một đôi sừng trâu uốn lượn, tựa hồ muốn đâm rách toàn bộ thương khung. Khí tức từ trên thân nó tuôn ra, hung hãn đến không thể tưởng tượng, không có một ai, từng nhìn thấy hoặc là lĩnh hội qua khí thế như vậy.

Bình thường có thể điều võ dương oai cao cao tại thượng Hợp Đạo cảnh cường giả, so sánh với Ngưu Ma Cự Nhân này, trong một cái chớp mắt liền biến thành gà đất chó sành.

Bên trong Hóa Long sơn mạch, hai vị tu sĩ Hợp Đạo cảnh một trong, đứng ở trên một đỉnh núi, không dám tin nhìn một Ngưu Ma Cự Nhân đang xung phong tới đây.

Đây chính là thân thể Ngưu Ma chiến sao, khí thể đáng sợ, không thể địch lại, không thể địch a.

Lời nói khiến người ta cơ hồ tuyệt vọng, từ trong miệng vị cường giả Hợp Đạo cảnh này phun ra. Bất luận kẻ nào cũng có thể nghe ra, vị cường giả này chỉ sợ đã đánh mất ý chí chiến đấu, ngay cả dũng khí chém giết với Ngưu Ma trên không trung cũng không có.

Bất quá lúc này, trên không trung, hai bóng người đang muốn chém giết cùng một chỗ, căn bản không có nhìn xuống đông đảo tu sĩ phía dưới, mấy chục vạn tu sĩ Tiên Ma, dù cường giả trong đó đông đảo, cũng không thể làm cho hai người kia có một chút hứng thú.

Xuy xuy.

Bộp bộp bộp...

Hóa Long sơn mạch, trên không trung, hai bóng người một lớn một nhỏ điên cuồng chém giết lẫn nhau.

Ngoại trừ đạo kiếm quang lúc đầu, còn có Bàn Thông hiển hóa ra cảnh tượng Ngưu Ma chiến thể, mấy chục vạn người nhìn rõ ràng. Sau đó, đại bộ phận tu sĩ chỉ có thể nhìn thấy hai bóng người quần lấy nhau, hóa thành huyễn ảnh, quá trình chém giết lại không thấy rõ.

Chỉ có thể nhìn thấy, lúc hai bóng người chém giết, kinh khí khủng bố bốn phía hạ xuống, mỗi một đạo, đều đủ để phá hủy núi cao, cắt đứt sông ngòi. Mấy chục vạn người phía dưới xem cuộc chiến, có không ít người xui xẻo, bị kinh khí rơi xuống kia tác động đến, chớp mắt liền chết đi.

Mấy chục vạn tu sĩ tiên ma ở Hóa Long sơn mạch vốn là xem náo nhiệt, sau khi hai người kia khai chiến, ngay lập tức đều trở nên nguy hiểm. Bởi vì hai người chém giết cùng một chỗ, sẽ không quản người khác chết sống, bọn họ đem toàn bộ Hóa Long sơn mạch coi là chiến trường.

Một đạo kinh khí kiếm khí tùy ý rơi xuống, đều là một hồi tai nạn. Tu sĩ trong phạm vi ảnh hưởng đến, nếu tu vi không đủ cao, cơ hồ trong nháy mắt sẽ bỏ mình, mà một ít người có tu vi cao, cũng khó thoát khỏi kết cục trọng thương.

Trong lúc nhất thời, mấy trăm ngàn tu sĩ, người người cảm thấy bất an.

Đây chính là cảnh tượng hai đại thiên kiêu chém giết chiến đấu, không an toàn, nơi đó cũng không an toàn.

Tu sĩ Hợp Đạo cảnh, so sánh với hai người kia, quả thực cái gì cũng không bằng.

Lần này thảm rồi, hơn mười vạn dặm đều bị dư ba chém giết của bọn họ bao trùm vào, chúng ta lúc nào cũng có thể bị ảnh hưởng.

Nhanh, mau rời khỏi địa phương quỷ quái này.

.....

Một đám tu sĩ Hóa Long sơn mạch, hôm nay xem như kiến thức được cảnh hai đại thiên kiêu chém giết trên Thiên Kiêu bảng sẽ là cảnh tượng gì. Bất quá nếu có thể, chỉ sợ toàn bộ tu sĩ Hóa Long sơn mạch, bao gồm cả hai vị cường giả Hợp Đạo cảnh kia, đều hy vọng mình không nhìn thấy.

Nếu như nói trước đó bọn họ còn có cơ hội an toàn rời khỏi Hóa Long sơn mạch, hiện tại, Bàn Thông Bạch đọc hai người bắt đầu chém giết, toàn bộ Hóa Long sơn mạch đều biến thành chiến trường, hơn mười vạn người bọn họ muốn rời khỏi cũng không phải không được, chính là gia tăng không ít phong hiểm.

Trên không trung, lúc nào cũng có thể hạ xuống một đạo kiếm khí, hoặc một đạo kinh khí, không cần bị kiếm khí kinh khí trực tiếp đánh trúng, chỉ cần bị dư ba quét trúng, ngay cả tu sĩ Hóa Thần cảnh cũng bị trọng thương.

Nếu xui xẻo hơn một chút, bị kiếm khí hoặc kinh khí trực tiếp đánh lên người, tức là cho dù là tu sĩ Hợp Đạo cảnh, cũng phải lột da không thôi.

Sau khi ý thức được điều này, mấy chục vạn người bắt đầu nhao nhao kêu khổ không ngừng.

Đáng tiếc, nếu là người xui xẻo, uống nước lạnh cũng bị tắc nghẽn. Tu sĩ Hóa Long Sơn Mạch lần này gặp xui xẻo, chẳng

những nghênh đón sát tinh này, còn hai người tới, hai người này còn trực tiếp chém giết nhau.

Có tu sĩ không sợ chết, lúc này còn có không trung quan sát hai người chém giết trên không trung kia, thắng bại như thế nào.

Oanh oanh oanh...

Tiếng vang không ngừng, lại là Bàn Thông biến thành Ngưu Ma Chiến Thể, điên cuồng giẫm đạp hư không, như đánh trống, chấn động lòng người.

Nếu là tu sĩ Phản Hư cảnh có thể nhìn thấy, tay Ngưu Ma biến thành Mãng Thông nắm lấy Tấn Thiết Côn đã lớn hơn trước rất nhiều, giống như điên cuồng, không ngừng đánh xuống, đánh về phía thiếu chủ Thiên Quế Cung mặc áo trắng kia.

Nhìn qua không ngừng né tránh, nhưng nhìn qua kiếm quang sát sinh sắc bén tuyệt thế kia, lại rơi lên người Bàn Thông, thủy chung không cách nào cắt được tấm da chồng chất kia, chỉ có thể lưu lại từng cái ấn trắng, không có lực sát thương gì, lại làm cho Bàn Thông chịu đau, càng thêm điên cuồng.

Nhìn thấy một màn này, phía dưới tu sĩ Phản Hư cảnh trở lên, trong đầu đều hiện lên một ý niệm trong đầu.

Là do Bàn Thông chiếm thượng phong.

Cảm tạ nguyệt phiêu của Hồng Phong Thanh huynh đệ ủng hộ mấy ngày nay điều chỉnh rất tốt, phỏng chừng không bao lâu nữa sẽ có thể cập nhật khôi phục bình thường, các huynh đệ đợi một chút: Trong giới thiệu ngắn gọn có nhóm giao lưu, cảm thấy muốn nôn mửa huynh đệ của tiểu lâu, có thể vào đàn chơi một chút.

Bàng Thông là thiếu chủ của đại thế lực Ma đạo Ngưu Ma sơn, vị trí thứ năm mươi Thiên Kiêu bảng, ngưu Ma chiến thể vừa ra, cả thế gian khó địch nổi, mặc dù cũng nhận được truyền thừa của Thượng Cổ Sát Sinh kiếm đạo, nhưng dù sao hai vị Bàng Thông ở sau Thiên Kiêu bảng cũng cực kỳ bình thường.

Ngoại trừ những tu sĩ bỏ chạy, cũng có không ít tu sĩ Phản Hư cảnh trở lên đang quan chiến. Bọn họ cũng không phải rất sợ hãi những kinh khí còn sót lại kia, dù không địch lại, nhưng tránh né vẫn có thể làm được.

Sau khi thấy cảnh hai người chém giết nhau, trong đầu đều hiện lên ý niệm không sai biệt lắm.

Bành

Cực kỳ đột ngột, lúc phần lớn tu sĩ phía dưới chạy trốn chết, trên không trung lại sinh ra biến cố to lớn.

Ừ ừ...

Trong tiếng gào rú kéo dài không gì sánh được, Ngưu Ma Cự Nhân do Bàng Thông biến thành kia, trong tay cầm Côn Bàng Thiết Côn mạnh mẽ uy năng đập xuống, trong đó lực lượng bộc phát ra, hư không phá toái, thương khung phá toái, đầu chỉ vạn quân, đầu chỉ mười vạn quân, đầu chỉ trăm vạn quân.

Ầm

Tần Thiết Côn đập xuống, một đạo lưu quang sinh ra, sau tiếng vang, lấy tốc độ cực nhanh rơi xuống phía dưới.

Chỗ hạ xuống là một ngọn núi cao ngàn trượng, giữa dãy núi không có gì đáng chú ý, mấy ngàn tu sĩ tụ tập ở phía trên cũng không phải là cường giả gì, phần lớn đều là tu sĩ Tiên đạo Nguyên Anh cảnh.

Ngọn núi này kỳ thật là ở bên cạnh chiến trường, lúc hai người Bàng Thông và Bạch Văn chém giết say sưa, ngọn núi này cũng không bị ảnh hưởng đến, mà là ở trên đó có mấy ngàn tu

sĩ, còn có chút hăng hái nhìn xem cảnh hai đại thiên kiêu trên Thiên Kiêu bảng khó gặp chém giết cùng một chỗ.

Lại không muốn trời giáng tai hoạ bất ngờ, ngay lúc mấy ngàn người còn chưa kịp phản ứng.

Hai bóng người điên cuồng chém giết cùng một chỗ, trong đó có một bóng người nhỏ bé, trong tiếng Bàng Thông nổi giận gào rú, đột nhiên bị đập thành một vệt sáng, rơi xuống phía ngọn núi này.

Cái gọi là thiên kiêu, đã là tồn tại hoàn toàn áp đảo trên cường giả Hợp Đạo cảnh.

Một vị thiên kiêu, bị một thiên kiêu đang nổi giận khác mạnh mẽ đập xuống, bộc phát ra uy thế, quả thực có thể so với sao băng rơi xuống từ trên trời.

Bành

Sau tiếng nổ mạnh, lưu quang đại biểu cho bạch quang, hoàn toàn rơi vào trong ngọn núi kia.

Ầm ầm ầm...

Ngọn núi sụp đổ trong nháy mắt. Ngọn núi ngàn trượng bị đứt ngang, vỡ nát ra, mấy ngàn tu sĩ ở trên đó, ngay cả phản ứng cũng không kịp, đột nhiên bị đạo kinh khí từ trên thân lưu quang kia xé rách thành huyết nhục đầy trời, toàn bộ mất mạng, ngay cả Nguyên Anh cũng không thể trốn ra được.

Ha ha... Bạch tiểu tử, ngươi vốn không phải là đối thủ của bản đại gia, vẫn là ngoan ngoãn trở về ăn thịt đi.

Không trung, vị Ngưu Ma Cự Nhân khổng lồ kia, đột nhiên ngừng lại mấy chục trượng, vung côn thép trong tay còn kinh khủng hơn cả tiên khí, phát ra tiếng cười to, trong miệng càng bắt đầu trào phúng thiếu chủ Thiên Quế cung bị hấn cứng rắn đập xuống đất, đọc không công.

Hai người bắt đầu chém giết, đến mức xem không công bị Bàng Thông đập xuống, quá trình ở giữa bất quá chỉ có mấy chục hơi thở.

Nhưng lúc này nhìn Hóa Long sơn mạch, dãy núi liên miên không dứt, không biết sụp đổ bao nhiêu ngọn. Mặt đất cũng bị kiếm khí trong lúc hai người chém giết không ngừng làm cho kiếm khí tràn đầy thương Di. Mấy chục vạn tu sĩ quan chiến, ít nhất mấy vạn tu sĩ, bởi vì không may, bị kiếm khí kinh khí còn sót lại trực tiếp chết đi.

Như cảnh tượng lúc trước, thiếu chủ Thiên Quế Cung xem thường bị Bàn Thông đập xuống mặt đất, kinh khí kia phóng xuất ra, trực tiếp chém giết mấy ngàn tu sĩ, không có một Nguyên Anh nào chạy ra.

Bất quá tất cả những chuyện này, ngoại trừ tu sĩ Hóa Long sơn mạch, không có ai để ý. Nhất là vị thiên kiêu cao cao tại thượng kia, còn có vị thiên kiêu bị đập xuống sâu trong đại địa kia, căn bản không nhìn thấy những thứ này.

Ngưu Ma sơn, là một thế lực lớn ma đạo, Bàn Thông thân là thiếu chủ Ngưu Ma sơn, mặc dù còn chưa đạt được truyền thừa của Thượng Cổ Ngưu Ma đạo, cũng là hung hăng bá đạo, ương ngạnh cực kỳ.

Sau khi bất ngờ nhận được truyền thừa đạo thống Ngưu Ma đạo, chiến lực tăng vọt, lấy tu vi Phản Hư cảnh lại có thể thoải mái chiến thắng tu sĩ Hợp Đạo cảnh. Sau đó, hắn càng bá đạo đến cực điểm, ngoại trừ trên Thiên Kiêu bảng, bài danh trên bốn mươi chín vị thiên kiêu, những người khác, trong mắt hắn đều giống như gà đất chó sành.

Thiên Quế cung, cũng là một thế lực lớn, bất quá lại thuộc về tiên đạo. Thân là Thiếu cung chủ Thiên Quế cung, từ nhỏ đã có danh tiếng của thiên kiêu, hơn nữa lại đến thượng cổ đại năng kiếm đạo truyền thừa của Bạch Nguyệt đạo nhân, bất luận nơi đó ở đâu, đều là nhân vật giống như thiếu niên thần linh.

Thiên Kiêu bảng vừa ra, vốn chỉ đọc được thứ sáu mươi người, lập tức giận dữ, nâng pháp kiếm lên bắt đầu tìm kiếm thiên kiêu trên bảng chém giết khắp nơi. Qua những năm này, lại được hắn tăng danh từ lên tới năm mươi hai, hắn vẫn còn chưa thỏa mãn, vẫn khiêu chiến khắp nơi, rốt cuộc tìm được Bàn Thông đứng vị trí thứ năm mươi.

Lại không nghĩ, hai người chém giết mấy chục hơi, xem không ngờ lại bị một cơn của Bàng Thông đập xuống mặt đất.

Tuy hai người xếp hạng có kém, nhưng nếu một màn này lan truyền ra ngoài, xem qua vị thiếu cung chủ Thiên Quế Cung được xưng là Bạch Y Kiếm Thần này, không thể không mất mặt chút nào.

Thực tế lúc này, tiếng cười nhạo phát ra từ trong miệng Bàng Thông vang vọng toàn bộ Hố Long sơn mạch, trong nháy mắt khiến cho mặt đất bên dưới lâm vào trong cơn tức giận.

Ha ha... Bạch tiêu tử, ngươi...

Xuy xuy

Bàng Thông đang muốn tiếp tục giễu cợt, lời còn chưa ra khỏi miệng, đột nhiên một đạo kiếm khí kinh thiên từ dưới mặt đất kia vượt qua hư không mà đến.

Một phần mười thời gian trôi qua, kiếm khí trắng toát kia vừa hiện, lập tức đã đến trên thân thể to lớn của Bàng Thông.

Kiếm quang rơi xuống, là cái cổ vàng óng trắng kiện không gì sánh được của Bàng Thông.

Nhưng cảnh tượng khác với lúc chém giết lúc trước chính là, sau khi kiếm quang xẹt qua, xuất hiện ngay cổ Bàng Thông lại không phải là một cái ấn trắng.

Chỉ nghe một tiếng xoẹt xoẹt cực kỳ chói tai, chỗ cổ Bàng Thông lập tức hiển hiện ra một vết máu, cơ thịt còn cứng rắn hơn Minh Thiết kia vậy mà bị kiếm quang mạnh mẽ phá vỡ, hiển lộ ra phía dưới là gân thô to như dây leo màu đen cùng máu đỏ thẫm, từng giọt máu nhỏ mang theo màu vàng óng, chậm rãi rỉ ra.

Ngưu Ma Chiến Thể, chính là một trong những chiến thể Thần Ma vô thượng, có được uy năng khủng bố đến cực điểm.

Chiến thể bị thương, Bàng Thông hầu như trong nháy mắt liền cảm ứng được, lúc này tiếng cười của hắn liền ngừng lại, trên mặt đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo trong đôi mắt kia, lửa giận dâng lên một thoáng điên cuồng trào ra, trên mặt thô cuồng vậy mà bắt đầu hơi hiện ra một loại Thần Sư điên cuồng.

Xuy xuy

Lúc Bàng Thông gào thét còn chưa ra khỏi miệng, lại là tiếng kiếm khí quen thuộc xé gió kia, vang lên trong tai tất cả mọi người.

Nhưng lần này, lại không phải một đạo kiếm mang.

Mà là hào quang tuyết trắng như ánh trăng lạnh kia...

Sau lưng Bàng Thông, chỗ hậu tâm, vô thanh vô tức, một thân ảnh thiếu niên hiển hiện, mũi kiếm cổ sơ đồng thời đi ra, tiếng xé gió kia vang lên, dọc qua Sát Sinh Kiếm trong tay, cũng đã đâm vào trong cơ thể Bàng Thông.

Xoẹt xoẹt

Thân thể Ngưu Ma mấy chục trượng đột nhiên run lên, đầu chậm rãi hạ xuống, trong ánh mắt không dám tin của hắn, chỗ trái tim hắn, một mảng kiếm quang trắng muốt, phá vỡ sự cứng rắn tự ngạo của hắn, từ sau tâm xuyên thấu ra, rơi vào trên hư không trước người hắn.

Một kiếm xuyên tim.

ngây ngán cả người, lần này không chỉ có bản thân Bàng Thông, còn có mấy chục vạn tu sĩ phía dưới Hóa Long sơn mạch.

Mấy chục vạn người vốn đang chạy trời chết, bởi vì động tĩnh đột nhiên ngừng lại trên không, ngẩng đầu nhìn lướt qua, chỉ liếc mắt một cái đã làm cho bọn họ ngây ngốc ngay tại chỗ.

Một màn kia, xem thân ảnh nhỏ bé kia, lại cầm kiếm làm vị Ngưu Ma Bàng Thông này lạnh thấu tim.

Mọi người, theo bản năng, một ý nghĩ xuất hiện: phân ra thắng bại.

Ý nghĩ này vừa mới xuất hiện, đám người còn chưa kịp nghĩ nhiều, lập tức liền bị đập nát.

Ừ ừ...

Tiếng gào thét kinh khủng hơn bất cứ lúc nào, từ trong miệng Bàng Thông phát ra, một đôi sừng trâu uốn lượn, điên cuồng

run rẩy, từng luồng hào quang đỏ thẫm từ hư không xuất hiện, bao phủ lấy thân thể to lớn của Bàn Thông vào trong đó.

Trong tiếng rống giận dữ, hư không rung động, trong một đôi mắt trâu to lớn, ánh sáng lý trí hoàn toàn biến mất, thay vào đó, là vô tận điên cuồng hỗn hợp cùng một chỗ với huyết quang.

Bởi vì Bàn Thông gầm lên giận dữ, trên không trung, từng mảnh hư không vụn vụn, cuối cùng không chịu nổi bị bong tróc rơi xuống. Cảnh tượng đáng sợ đến mức này, cho dù là người đàn độn đến đâu cũng cảm thấy không ổn.

Không tốt.

Hắn ta thân là người trên Thiên Kiêu bảng, thực lực cường đại hơn xa Hợp Đạo cảnh bình thường.

Vừa nhìn thấy bộ dáng Bàn Thông lộ ra như vậy, đáy lòng hắn run lên một cái, khuôn mặt tuấn dật lập tức biến đổi, trong miệng khẽ quát một tiếng, liền muốn rút kiếm mà đi.

Uống xong...

Tiếng hét phần nộ đột ngột từ trong miệng hắn phát ra, đúng là hắn sau khi dùng sức rút kiếm... thất bại.

Con trâu ngu xuẩn này, lại...

Chém giết chiến đấu, thần niệm xem thường đã sớm bao trùm mảnh chiến trường này, vừa phát giác được hành động rút kiếm của mình thất bại, xem qua liền thấy được nguyên nhân.

Thân thể Ngưu Ma Thông cứng đờ, cứng rắn giam cầm pháp kiếm đã đọc từ lâu trong cơ thể.

Chết đi!

Là giọng nói của Bàn Thông, sau khi lưu lại thủ đoạn tự tàn để xem pháp kiếm của vị Bạch Y Kiếm Thần này, đầu lâu Bàn Thông lập tức vụn vụn đến một trình độ quỷ dị, tốc độ nhanh đến cực hạn, so với kiếm quang Bạch Y Kiếm nhìn xem cũng không kém là bao.

Bành

Lại một lần nữa, một đường lưu quang, sinh ra, vẫn là cái kia xem không công.

Thân thể kia nhìn như nhỏ bé, lại bị một đôi sừng trâu khổng lồ của Bàn Thông cứng rắn đè lên trên người.

Phốc phốc

Lúc ở trên không trung, bạch duyệt hóa thành lưu quang bị đỉnh bay, một ngụm máu tươi lớn màu đỏ đã bị hắt phun ra, gương mặt bỗng chốc trắng bệch. Bất quá vào lúc này, thân thể Ngưu Ma của Bàn Thông không cách nào tiếp tục giam cầm thanh pháp kiếm khổng lồ kia nữa, thuận lợi bị rút ra ngoài, cùng mang đi.

Một sát na giao thủ, kết quả hai vị thiên kiêu đều bị thương.

Bàn Thông bị thương cổ pháp kiếm xuyên tim, đọc qua màu trắng lại bị một đôi sừng trâu trên người Ngưu Ma chiến thể ngạnh sinh ngạnh sinh đẩy lên. Hắt không phải tu sĩ luyện thể, trúng một cái kia, thân thể kém chút bị đỉnh thành rách nát.

Nếu đổi lại là tu sĩ khác, chỉ sợ hai bên đều sẽ là trạng thái trọng thương.

Nhưng hiện tại, chém giết là hai vị thiên kiêu trên Thiên Kiêu bảng, ai cũng không dám suy đoán.

Thứ hai là đến ngày mai nếu như ngày mai cũng là canh hai, trên cơ bản đã bắt đầu khôi phục bình thường đối mới các huynh đệ ủng hộ rồi.

Ừ ừ...

Đây là tiếng trâu gầm, nhưng vào lúc này nghe ở đây, lại không có một ai cảm thấy tức cười.

Nhất là phát ra thanh âm này, là một đầu ngưu ma cự nhân cao tới mấy chục trượng, một đôi sừng trâu uốn lượn lóe ra phong mang tuyệt thể như muốn đâm rách bầu trời. Trong hai đồng tử, quang mang thuộc về lý trí nhanh chóng biến mất, đại biểu cho huyết quang điên cuồng nhanh chóng bò lên, khí thể vô cùng khủng bố, từ trên người hần tuôn ra, quang mang đỏ thẫm điên cuồng lóe lên, tràn ngập phiến hư không kia.

Bầu trời vốn đang trong xanh, nương theo tiếng gào rú điên cuồng kia, lại bị khuấy thành một mảnh hỗn độn...

Xuy xuy

Xuy xuy.

Ở một chỗ khác, trên không trung, hoàn toàn bị kiếm quang trắng toát tràn ngập.

Cảnh tượng bên trong kia, dĩ nhiên không thấy được, đập vào mắt ngoại trừ kiếm quang chính là kiếm quang, mỗi một đạo đều có uy năng đáng sợ không thể tưởng tượng, giết chóc thương sinh. Phía dưới Hóa Long sơn mạch, mấy chục vạn tu sĩ kia, chỉ cần liếc mắt nhìn hư không bị kiếm quang tràn ngập, liền cảm giác trong lòng đau nhức kịch liệt, tựa như toàn thân trên dưới đều bị kiếm mang phá nát, thống khổ không chịu nổi.

Sâu trong kiếm mang kia, một vị tu sĩ giống như thiếu niên thần linh, trong tay mang theo một thanh trường kiếm tuyết trắng, lạnh lùng nhìn chăm chú con Ngưu Ma Cự Nhân phía xa.

Cảnh tượng này, cho dù tu sĩ có tu vi thấp hơn nữa, cũng có thể cảm nhận được một loại dự triệu tựa hồ như thiên địa muốn sụp đổ.

Trung Châu Thiên Kiêu bằng, cuộc chiến giữa hai đại thiên kiêu.

Một vị là thiếu chủ của đại thế lực Ma đạo Ngưu Ma sơn, một vị là Thiếu cung chủ của đại thế lực Tiên đạo Thiên Quế cung.

Hai người này, bất luận là ai, chỉ cần vừa xuất hiện, xưa nay đều là cao cao tại thượng. Ở Trung Châu đại lục ức vạn tiên ma tu sĩ nhìn tới, quả thực giống như Thần linh, chỉ có thể ngược nhìn.

Nhưng hôm nay, hai vị thiên kiêu này, lại muốn tại Hóa Long sơn mạch này quyết ra thắng bại.

Nhìn cảnh tượng lúc trước, mấy chục vạn tu sĩ bản địa Hóa Long sơn mạch, chỉ sợ hai vị trên không trung đánh ra chân hỏa, tiếp theo lại ra tay, chỉ sợ chính là thần thông sát chiêu cường đại.

Trên một đỉnh núi nào đó, hai vị tu sĩ Hợp Đạo cảnh, nhắm mắt cảm thụ một chút khí thế khủng bố trong hai khu vực trên không trung kia, trên mặt đều là vẻ hoảng sợ.

Hai người bọn họ lại nghĩ tới tu vi cùng thân phận của mình, nếu không có hai người trên không trung xuất hiện, trong mấy chục vạn tu sĩ này cao cao tại thượng chính là bọn họ, thế nhưng hai đại thiên kiêu kia liền xuất hiện.

Cảm nhận được sự chênh lệch trong đó, tâm tình của hai vị tu sĩ Hợp Đạo cảnh này đều không tốt lắm, bỗng nhiên thở dài, nói: “Ai, Trung Châu thiên kiêu, người vị mặt, cũng có thể nhẹ tru hợp đạo. Vốn tưởng chỉ là một câu nói cuồng vọng, hiện tại xem ra, quả nhiên là một chút xú cũng không sai. Hai vị này, nếu muốn giết ta, quả thật giống như giết gà, thật là không tốn sức.

Một vị Hợp Đạo cảnh khác, mặt cũng trở nên khó coi, sợ hãi vẫn còn.

Thượng Cổ Ngưu Ma Đạo nói tuy rằng chúng ta cũng lĩnh ngộ được đại đạo pháp tắc, nhưng chỉ có thể thô thiển vận dụng lực lượng pháp tắc. Nhưng những thiên kiêu được đạo thống truyền thừa này, ra tay, liền có ấn ký pháp tắc trong đó, uy lực to lớn, không thể so sánh với chúng ta. Nếu muốn so sánh,

giống như chúng ta chỉ là nô lệ pháp tắc đại đạo, mà bọn họ, chính là chủ. Chúng ta mượn dùng, bọn họ thì tùy ý vận dụng, không có bất kỳ hạn chế nào.

Vị tu sĩ Hợp Đạo cảnh cuối cùng nói chuyện kia, dường như kiến thức không tầm thường, một hai câu liền nói ra bọn họ những cường giả Hợp Đạo cảnh này cùng những thiên kiêu trên Thiên Kiêu bảng có được truyền thừa của thời đại Hoang Cổ, rốt cuộc chênh lệch ở chỗ nào.

Oanh oanh oanh oanh!

Trong lúc cảm thán, hai người này lại ngẩng đầu lên, nhìn hai đại thiên kiêu trên không trung, tùy thời muốn bộc phát ra quyết chiến.

Hư không như ẩn giấu cự cổ, âm âm nện vang, để phía dưới, mấy chục vạn người, cũng không dám nhúc nhích một chút, chỉ có thể ngừng thở, trơ mắt nhìn.

Bàng Thông đọc sách trắng

Khí thế hai người, tại khu vực của mình, điên cuồng tăng vọt, đã vượt xa giới hạn hợp đạo, quỷ dị chính là, giữa thiên địa này lại không giáng xuống bất luận thiên kiếp gì, ép buộc hai người phi thăng thượng giới.

Vù vù

Ngay lúc hai đại thiên kiêu quyết chiến vừa chạm liền phát ra, trên không trung, lại đột ngột xuất hiện một đoàn quang mang lần nữa trống rỗng xuất hiện.

Đoàn quang mang này, toàn thân huyết hồng, lại có phạm vi vạn dặm, như một mâm tròn màu đỏ tươi to lớn vô cùng, địa phương hiển hiện ngay trên đỉnh đầu của tất cả mọi người, bao gồm cả hai đại thiên kiêu kia.

~~~~~

Bất kể là ai cũng không nghĩ tới sẽ có biến cố như vậy, sau khi nhìn thấy mâm tròn màu đỏ tươi to lớn vô cùng kia, mấy chục vạn tu sĩ theo bản năng đều kinh hô.

Từng ánh mắt chăm chú nhìn lên, rơi vào sau khi huyết quang kia tán đi, xuất hiện một vật.

Quang mang màu đỏ tươi lập tức tan hết, xuất hiện trong mắt mấy chục vạn tu sĩ cùng hai thiên kiều cường đại kia, đúng là một đầu yêu thú to lớn vô cùng.

Yêu thú này, toàn thân đen kịt, hai cánh mở ra rộng cả vạn dặm, đi theo, cảnh tượng kỳ dị.

Nếu là Yêu thú bình thường, chúng tu sĩ đương nhiên sẽ không kinh ngạc như vậy, nhưng con Yêu thú to lớn này sau khi hiện ra, khí thế từ trên thân nó tuôn ra, không che đậy chút nào.

Hợp Đạo cảnh.

Khí thế kia vừa hiển lộ, bất luận kẻ nào cũng có thể cảm ứng được, con yêu thú đột ngột xuất hiện này, lại có được tu vi Hợp Đạo cảnh.

Đột nhiên phía dưới, không ít tu sĩ tinh mắt sắc, ánh mắt đều dừng lại trên lưng yêu thú.

Nhìn xem, trên đó có người ở.

Trong nháy mắt, ánh mắt mọi người đều rơi xuống trên lưng yêu thú đen kịt, cùng đứng một chỗ với ba bóng người.

Một người đứng ở phía trước, một thân mặc thanh sam, khuôn mặt thanh tú, mang theo một tia tái nhợt, đúng là một vị tu sĩ thanh niên nhìn qua có chút gầy yếu. Phía sau hắn, đứng một nam một nữ, đều cực kỳ dễ nhìn, khí tức trên người cũng bất phàm, vậy mà đều đạt đến cấp độ Phản Hư đỉnh phong.

Nếu là lúc chia tay, đột nhiên ba người này xuất hiện, chúng tu sĩ có lẽ sẽ tán thưởng một phen. Nhưng ở đây, đang lúc hai đại thiên kiều đánh ra chân hỏa, muốn quyết một trận tử chiến, ba người này bỗng nhiên không biết sống chết liền xuất hiện, quấy rầy hai người, chỉ sợ là...

Trong lúc nhất thời, tu sĩ quan chiến phía dưới đều lộ ra vẻ mặt hả hê.

Ba người này chết chắc rồi.

Vậy mà quấy rầy hai sát tinh kia chém giết, ba người này thảm rồi.

Không nhất định, có thể làm thú cười cho một đầu yêu thú Hợp Đạo cảnh, chỉ sợ lai lịch ba người này cũng bất phàm.

.....

Vù vù vù

Quả nhiên, thời điểm bàn tán phía dưới, hai ánh mắt ẩn chứa khí thế khủng bố đồng thời rơi vào trên thân ba người Ngô Khí.

Một đạo ánh mắt như tuyết thế sắc nhận, một đạo viễn cổ hung thú, đều có uy năng khủng bố, như bảo nô hai người Lâm Tây, một bị hai ánh mắt kia nhìn chăm chăm, lập tức cảm thấy thân thể run lên, một loại cảm giác sợ hãi điên cuồng tràn lên.

Hừ.

Ngô Khí bỗng nhiên từ trong miệng, hừ lạnh một tiếng, giống như kinh lôi, nổ vang trên bầu trời Hóa Long sơn mạch.

Thanh âm này, chẳng những phá nát khí thế hai đại thiên kiêu kia, còn làm cho mấy chục vạn tu sĩ đang xem cuộc chiến phía dưới cảm thấy tâm thần run rẩy, giống như đang trải qua địa chấn núi chuyển, một mảng lớn tê liệt ngã xuống đất.

Tu sĩ tiên ma vừa rồi còn đang hả hê, tất cả đều chuyển thành sợ hãi, từng ánh mắt mang theo sợ hãi, rơi vào trên mặt Ngô Khí thanh tú kia. Đồng thời mấy chục vạn người, đều bắt đầu điên cuồng chuyển động ý niệm, muốn nghĩ ra lai lịch Ngô Khí.

Có thể sử dụng một tiếng hừ lạnh, liền bài trừ khí thế hai người Bàn Thông và Bạch duyệt, lại còn trẻ như thế. Trong mắt mọi người, tự nhiên lại là một vị tuyết thế thiên kiêu trên Thiên Kiêu bảng hiện thân. Hơn nữa có uy thế như vậy, nói không chừng xếp hạng trên bảng, còn trên cả hai người Bàn Thông và Bạch duyệt.

Tu sĩ phía dưới sẽ có ý nghĩ như vậy trong đầu, Bàn Thông và Bạch duyệt lại sẽ không, bởi vì hai người bọn họ đều là thiên kiêu trên Thiên Kiêu bảng, đều là thiếu chủ của các thế

lực lớn, đối với trăm người trên bảng, có thể nói là vô cùng quen thuộc.

Trong trí nhớ của hai người, căn bản không có tồn tại Ngô Khí người này.

Mà lúc này, Ngô Khí trên lưng Thâm Vân Côn, lại là nhẹ nhàng nhíu mày, quét một vòng, thanh âm nghị luận mấy chục vạn người phía dưới cũng đều tràn vào trong tai hắn, lập tức sinh ra ý nghĩ nghi hoặc.

Cuối cùng ánh mắt của hắn xẹt qua trên thân hai người Bàn Thông và Bạch duyệt.

Ồ...

Lập tức, mang theo một tia kinh ngạc nhẹ giọng liền từ trong miệng Ngô Khí phát ra.

Thượng cổ đại đạo

thị lực Ngô Khí liếc một cái liền nhìn ra hai người Bàn Thông và Bạch duyệt, truyền thừa đại đạo trên người bọn họ.

Giống như trước đó không lâu, ở bên trong Thủy Hồn sơn mạch, hắn gặp được vị Thiếu chủ Đồng gia có được truyền thừa thượng cổ Cửu Sát đạo. Bất quá lúc này trước mặt Ngô Khí, hai người kia, khí thế trên người so với thiếu chủ Đồng gia mạnh mẽ hơn không biết bao nhiêu lần.

Khí tức thật mạnh mẽ, hai người này, hẳn là đều hoàn toàn kế thừa đạo thống truyền thừa, hơn nữa cũng tu luyện rất đúng, không giống như tên phế vật lúc trước, truyền thừa đại đạo hảo hảo, lại có thể đem mình luyện thành yêu ma không người không ra quỷ không ra quỷ kia.

Đồng thời trong lòng hắn chớp động ý niệm, khóe miệng Ngô Khí lại lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Cảnh tượng tiếp theo xuất hiện khiến mọi người ở đây, kể cả Bàn Thông, Bạch xem qua hai vị tuyệt thế thiên kiêu này, đều lộ ra vẻ không dám tin tưởng.

Thú vị.

Từ trong miệng Ngô Khí, vậy mà chậm rãi phun ra hai chữ này.

Sau đó, Ngô Khí liền giơ cánh tay lên, hướng về phía hư không nơi Bàn Thông đứng, chậm rãi điểm một cái.

Vừa nhìn thấy động tác này của hắn, trong lòng tất cả mọi người đều hiện lên một ý niệm vô cùng kinh ngạc: Hắn ra tay với Bàn Thông.

Ngay cả chính Bàn Thông cũng bị động tác này của Ngô Khí dọa giật nảy mình. Trong mắt hắn cùng mọi người, chỉ cần là tu sĩ Trung Châu đại lục, nhìn thấy một trăm vị thiên kiêu trên Thiên Kiêu bảng kia, phản ứng đầu tiên tuyệt đối là tránh được càng xa càng tốt.

Nếu Ngô Khí cùng là thiên kiêu Thiên Kiêu thì không sao, nhưng lúc này tất cả mọi người đều biết Ngô Khí không phải. Một tu sĩ không ở trên Thiên Kiêu bảng, ra tay với thiên kiêu vị thứ năm mươi trên Thiên Kiêu bảng, cảnh tượng như vậy, trong mắt các tu sĩ đều được xưng là không thể tưởng tượng nổi.

Hoặc là nói, là muốn chết.

Thấy Ngô Khí ra tay với mình, Ngưu Ma Cự Nhân hóa thân bàn Thông kinh ngạc, tiếp theo liền lâm vào trong nỗi giận, trong con ngươi huyết hồng phản chiếu ra khuôn mặt, lập tức từ không khí nhìn thấy người này, đổi thành Ngô Khí không biết sống chết.

Thứ nhất là đến canh thứ hai, sau đó còn có canh thứ hai, bắt đầu khôi phục vẻ bình thường cảm tạ hai vị huynh đệ sơ âm xinh đẹp nhất mà khen thưởng ủng hộ.

Bàng Thông, vị thiếu chủ Ngưu Ma sơn này, nhận được truyền thừa đạo thống chính là Thượng Cổ Ngưu Ma Đạo.

Hắn hóa thân ra Thượng Cổ Ngưu Ma chiến thể, chỉ là trong lúc gào thét, chà đạp hư không, liền để khu vực này hoàn toàn hóa thành hỗn độn, người nhập sẽ lập tức sinh tử không do mình.

Vù vù

Dưới cái nhìn chăm chú của mấy chục vạn người, Ngô Khí không biết sống chết này, một ngón tay điểm ra.

Sau một khắc, bên trong khu vực hỗn độn kia, đột nhiên dưới thân Bàng Thông, một đoàn hỏa diễm đỏ rực từ hư không bay ra.

Hỏa diễm đẹp đẽ, trong nháy mắt hiện ra, sau khi lan tràn tăng vọt, lại nở ra một đóa hoa sen cực đại không gì sánh được. nhụy hoa cánh hoa đều là ngọn lửa đỏ tươi kia, quay cuồng mọc lên, tốc độ nhanh vô cùng.

Mà làm cho người ta kinh hãi không hiểu chính là, ngọn lửa đỏ tươi kia, rõ ràng nhìn qua cực kỳ yêu dị, nhưng trong cảm ứng của tất cả mọi người, ngọn lửa kia lại tản mát ra một loại khí tức vô cùng thuần khiết, tịnh hóa ánh sáng, làm cho tâm thần hồn phách người ta thuần di an tĩnh lại. Hỏa liên to lớn mở ra, cánh hoa co lại, lại bao phủ hoàn toàn thân thể Bàng Thông hơn mười trượng kia vào.

Hít...

Lại là từng đợt thanh âm kinh hô, từ trong miệng mấy chục vạn tu sĩ Tiên Ma Hóa Long sơn mạch phát ra.

So sánh với đại dương vô tận kia, tu sĩ Trung Châu đại lục, trên kiến thức, hiển nhiên đã hơn một bậc.

Ngô Khí điểm ra một chỉ, ánh mắt rơi xuống, Hồng Liên yêu dị mở ra, trong nháy mắt bao phủ thân thể Ngưu Ma đáng sợ không gì sánh được kia vào.

Một màn này, rơi vào trong mắt người xem cuộc chiến, đồng thời kinh hãi, không ít tu sĩ đều nhận ra yêu điểm kia, lại tản ra hỏa điểm tinh lọc khí tức quang minh, rốt cuộc là vật gì.

Bất quá người đầu tiên mở miệng, cũng không phải là mấy chục vạn tu sĩ Tiên Ma ở phía dưới, mà là ở trên không trung, một khu vực khác, tu sĩ bị vô số kiếm mang trắng xoá vây quanh giống như thiếu niên thần linh.

Kiểm Thân áo trắng Kiếm Thân Thiên Quế Cung Thiếu Cung chủ Bạch Phong xem không công.

Lúc này trên mặt thiếu niên thần chỉ này, vẫn như cũ ngạo khí mười phần, nhưng ánh mắt nhìn về phía Ngô Khí lại không còn như lúc trước nhìn con giun dế, ngược lại lộ ra một tia ngưng trọng, tựa hồ tồn tại bình đẳng ngay tại chỗ của Ngô Khí.

Nếu đổi lại là những tu sĩ khác, cho dù là những Hợp Đạo cảnh cường đại kia, có thể khiến cho một vị thiên kiêu thứ năm mươi hai trên Thiên Kiêu bảng lộ ra ánh mắt như vậy, đủ để tự ngạo nhiều năm.

Bất quá Ngô Khí, ngay cả khuôn mặt cũng không thay đổi một chút nào.

Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng, từ bên trong thế giới kiếm mang kia truyền ra, vang lên trên Hóa Long sơn mạch.

Hồng Liên Nghiệp Hỏa người là người của Tây Cực Phật Địa.

Vừa mới mở miệng, hắn đã vạch trần lai lịch hỏa điểm xinh đẹp do Ngô Khí triệu hoán ra, thuận miệng còn suy đoán lai lịch của Ngô Khí.

Hồng Liên Nghiệp Hỏa, chỉ cần là tu sĩ có chút kiến thức trên đại lục Trung Châu, đều biết một trong những dị hỏa không thể tưởng tượng nổi này, chính là thánh hỏa ở Tây Cực Phật Địa.

Hơn nữa chỉ có Phật tử cao tăng có được truyền thừa Phật đạo, Phật pháp tinh vi sâu, mới có thể triệu hồi ra Thánh Hỏa này.

Nghiệp hỏa, nghiệp chương tội ác thiêu đốt hết thảy thế gian này, tinh lọc thiên địa, có được uy năng không thể tưởng

tượng.

Chính là Hồng Liên Nghiệp Hỏa hiện ra giữa cực điểm, ngạo thị chúng tu xem thường, mới có thể lộ ra ánh mắt bình đẳng với Ngô Khí.

Bởi vì cho dù là thời thượng cổ, thời điểm tiên ma đạo thống đại hưng, khu vực Tây Cực cũng xưa nay là địa bàn của Phật môn. Bất luận là tiên đạo hay là ma đạo đều không thể tiến vào bên trong.

Trung Châu đại lục, có ức vạn tu sĩ, đa số đều là tu luyện tiên ma lưỡng đạo.

Khi tiến vào Hợp đạo đỉnh phong, vượt qua thiên kiếp muốn phi thăng thượng giới, tu sĩ tiên đạo chỉ là phi thăng Tiên giới, mà tu sĩ ma đạo thì phi thăng Ma giới, về phần phật tử cao tăng tu luyện phật pháp, thì hết thảy đều là phi thăng Phật giới. Mặc dù chư thiên vạn giới đều ở trong thời không, nhưng thế lực phân chia cũng nghiêm khắc vô cùng, Phật môn kia có thể dưới sự giáp công của hai thế lực lớn Tiên Ma chiếm được một mảng địa bàn lớn, tự nhiên không phải là chuyện tốt.

Sau khi đọc xong, không nhận được câu trả lời của Ngô Khí, chờ đợi lại là ánh mắt của Ngô Khí lúc trước.

Trước mấy hơi thở, ánh mắt Ngô Khí nhìn về phía Bàn Thông, còn có nụ cười trên khóe miệng đầy hào hứng.

Sát Lục Kiếm Đạo càng ngày càng thú vị.

Thanh âm bình thản, từ trong miệng Ngô Khí phun ra, không có Bàn Thông Bạch đọc hai vị thiên kiêu này mở miệng, mà khí phách trên trời dưới đất duy ngã độc tôn như vậy, nhưng cao cao tại thượng trong đó, là thứ mà mấy chục vạn tu sĩ ở đây mỗi một người đều có thể vô cùng rõ ràng cảm ứng được.

Nếu nói hai người Bàn Thông và Bạch duyệt là bởi vì thiên kiêu tuyệt thế và chiến lực kinh thiên mà ngạo thị Trung Châu, tu sĩ thanh tú trước mắt này mở miệng lại coi mình trở thành chúa tể giữa thiên địa này, một lời nói ra, muốn định nhân sinh tử vận mệnh.

Một là thiên kiêu, một là Chúa Tể, cao thấp phân.

Bất quá vị thiên kiêu này đã quen nhìn ánh mắt kính sợ của người khác, sau khi nghe thanh âm bình thản của Ngô Khí lại như chúa tể tất cả, lập tức giận dữ.

Người muốn chết sao?

Một chút dư thừa nói nhảm cũng không có, chỉ là một câu người muốn chết, vô số kiếm mang tràn ngập khí tức giết chóc liên diện cuồng phun trào lên, pháp kiếm phong cách cổ xưa kia, bỗng nhiên nâng lên, sau một khắc thân hình đã đọc sách trắng liên biến mất.

Một kiếm giết chết kiếm đạo xuất ra, thương sinh quét mắt nhìn trắng, ngay cả Bàn Thông cũng không thể tránh né, chỉ có thể cưỡng ép lấy thân thể Ngưu Ma Chiến của mình tiếp nhận. Đó đã không phải là thần thông thuần di, vượt qua không gian và thời gian, pháp kiếm vừa ra, không ai có thể ngăn cản.

Thời đại Thượng Cổ, có thích khách tuyệt thế tung hoành thiên địa, lấy Sát Sinh Pháp Kiếm, triển khai thủ đoạn kinh thiên động địa, ám sát Thượng Cổ Thánh Hoàng kia.

Thánh Hoàng được thiên địa chiếu cố còn không cách nào tránh né pháp kiếm Sát Sinh này, tu sĩ ở thời đại mạt pháp này làm sao có thể làm được.

Xem qua rất tự tin, một kiếm này, cho dù là xếp hạng trên Thiên Kiêu bảng cao hơn mình mười mấy vị thiên kiêu, thậm chí hơn cả hai mươi vị, đều không thể tránh được, chỉ có thể chịu đựng. Chẳng qua đáng tiếc, thủ đoạn này của hắn tuy rằng mạnh mẽ không hiểu, nhưng lực sát thương cũng không tính là cường đại, nếu không Bàn Thông kia cũng sẽ không bị một kiếm sau, vẫn như cũ bình yên vô sự.

Mấy chục vạn tu sĩ Hóa Long sơn mạch đều đã kiến thức qua lúc trước, lúc chiến đấu cùng hai vị thiên kiêu Bàn Thông, đều đã nhìn thấy qua vị truyền nhân Sát Sinh kiếm đạo này, một kiếm kia khủng bố, căn bản không cách nào tránh né.

Trong dự đoán của mọi người, tất cả đều xuất hiện trước mặt Ngô Khí, xuất một kiếm, trái tim đầu lâu tùy ý để hắn lựa chọn.

Mặc dù đến lúc này, Ngô Khí Bàn ngồi ở trên lưng vực sâu Vân Côn, khoe miệng vẫn là nụ cười hăng hái, ánh mắt bình thản như chúa tể của thiên địa, nhìn vạn vật muôn dân, đều là những con kiến bé nhỏ không đáng kể, không có gì khác biệt.

Vù vù

Lại một chỉ điểm ra, chỉ là lần này, phương hướng đổi thành tồn tại lãng phí xem vị tồn tại thứ năm mươi hai trên Thiên Kiêu bảng.

Hư không, bình đạm không có gì lạ, lần thứ hai sinh ra hỏa diễm vô cùng yêu diễm.

Chỗ Hồng Liên Nghiệp Hỏa sinh ra, một bóng người bị chặn lại, Nghiệp Hỏa như yêu, vừa chạm vào liền bao vây.

Hồng Liên Hoa nở ra, giống như mây hơi thở trước đó, thân hình hiển lộ ra, khuôn mặt kinh hãi, tràn đầy không thể tưởng tượng nổi, thân thể tựa như không cách nào phản kháng chút nào, bị Hồng Liên yêu diễm vô cùng kia bao phủ vào.

Thứ hai là cảm tạ sự ủng hộ ưa thích nhất của Sơ Âm muội tử đã được đổi mới, một ngày hai đêm tốc độ, thỉnh cầu chư vị huynh đệ ủng hộ.

Hóa Long sơn mạch, dưới ánh nhìn chăm chú của mấy chục vạn tu sĩ Tiên Ma, Nghiệp Hỏa Hồng Liên vô cùng yêu kiều nở rộ ra, bao phủ hai đại thiên kiêu cao cao tại thượng kia vào.

Một màn này, để cho tất cả mọi người lâm vào kinh ngạc.

Từ khi Thiên Kiêu băng hồi thế đến nay, chỉ cần là tu sĩ trên Trung Châu đại lục, đều có một cái nhận thức chung.

Đó chính là, tu sĩ có thể cùng những tu sĩ có được tranh phong trong thời đại hoang cổ kia, chỉ có thể là thiên kiêu trên Thiên Kiêu băng.

Nhưng hiện tại, đột nhiên một kẻ vô danh xuất hiện, giơ tay lên liền đè ép hai đại thiên kiêu, lại không phải người cuối bảng, mà là cường giả thiên kiêu ở giữa địa vị, một vị là thiếu chủ của đại thế lực ma đạo, một vị là thiếu chủ của thế lực tiên đạo.

Nếu chuyện như vậy là do người khác nói cho bọn họ biết, bọn họ tự nhiên sẽ khịt mũi coi thường, nhưng hiện tại, lại vô cùng rõ ràng phát sinh trước mắt mấy chục vạn người bọn họ. Cho dù là ảo giác, cũng không thể để mấy chục vạn tu sĩ Tiên Ma đồng thời xuất hiện ảo giác.

Hồng Liên Nghiệp Hỏa chẳng lẽ là Phật tử ở Tây Cực Phật Địa thật sao?

Mấy chục vạn tu sĩ còn đang trong khiếp sợ, hai vị cường giả Hợp Đạo cảnh kia đã tỉnh lại, nhíu mày, mang theo nghi hoặc cùng ánh mắt kinh ngạc, rơi vào trên lưng ba người Ngô Khí của Thâm Uyên Vân Côn.

Không trung, Ngô Khí như chúa tể đứng đó, khuôn mặt vẫn vô cùng bình tĩnh, rất hứng thú nhìn hai bên hư không, hai đóa Nghiệp Hỏa Hồng Liên một lớn một nhỏ vô cùng yêu kiều.

Ánh mắt của hắn tựa hồ đã xuyên thấu hết thảy, nhìn thấy được hai đại thiên kiêu bị bao phủ trong Hồng Liên kia.

Hồng Liên Nghiệp Hỏa chính là thứ vô tình đoạt được lúc trước ở Thiên Ma Tông, ban đầu uy lực mặc dù không tầm thường. Nhưng cũng tuyệt đối không có khả năng có uy năng này, hiện tại được hấn triệu hoán ra Hồng Liên Nghiệp Hỏa, được một thánh địa phật môn gia trì, uy năng tăng mạnh, hợp đạo tu sĩ, chạm vào là chết.

Bất quá bây giờ, hai người bị Hồng Liên Nghiệp Hỏa bao vây, lại là hai vị thiên kiêu tuyệt thế cường đại hơn nhiều so với tu sĩ hợp đạo.

Chỉ là mấy hơi thở mà thôi, Ngô Khí tựa như nhìn thấy gì đó, khóe miệng lại cong lên một phần.

Xuy xuy

Ầm

Cùng lúc đó, hai bên hư không, hai đóa Nghiệp Hỏa Hồng Liên vô cùng yêu diễm đột nhiên vỡ nát.

Nghiệp hỏa có thể thiêu đốt hồn phách đờ bản nghiệp chương, Bàn Thông cùng xem qua hai người, mặc dù không đến mức giết người như ma, nhưng xưa nay cao cao tại thượng, nếu là chọc giận hai người, đều là sinh tử không khỏi, trên tay đều nhiệm không ít tính mạng.

Bất quá đáng tiếc, hai người chính là tuyệt thế thiên kiêu, lại đều kế thừa thượng cổ đại đạo thống cực kỳ cường hoành, tất cả Nghiệp Hỏa đều bị cự tuyệt ngoài cửa.

Hồng liên nghiền nát, hai bóng người một lớn một nhỏ, mỗi người mang theo khí thế cực kỳ khủng bố, bay về phía Ngô Khí.

Giết chóc thương sinh.

Ngưu Ma toái thiên.

Hai tiếng gầm giận dữ vang lên, trong mảnh vỡ hỏa diễm lộ ra Bàn Thông Bạch đọc qua khuôn mặt cực kỳ giận dữ của hai người.

Hai người bọn họ chính là cường giả thiên kiêu cao cao tại thượng, tung hoành Trung Châu. ức vạn tu sĩ kính ngưỡng sợ

hải, chưa từng chịu qua đải ngộ như thế, bị người ta giam cầm trong một đóa hoa.

Phá vỡ Hồng Liên trong nháy mắt, đáy lòng hai người bọn họ đều rơi vào ý nghĩ tất sát với Ngô Khí.

Hai bên đồng thời hiển hóa ra hai thế giới, trong một thế giới tràn ngập kiếm quang, mỗi một thế giới đều có uy năng tru sát cường giả Hợp Đạo cảnh tụ tập cùng một chỗ, những nơi đi qua, tất cả đều bị cắt cắt thành mảnh nhỏ, cho dù là hư không, cũng vậy.

Một thế giới khác, hỗn độn hồng hoang, hóa ra một đầu hư ảnh Ngưu Ma Cự Nhân đỉnh thiên lập địa, uốn lượn sừng trâu, lóe ra phong mang muốn oanh toái tất cả giữa thiên địa này, không thể ngăn cản.

Đây không phải là thần thông va chạm, mà là hai thế giới, đánh tới ầm ầm, ngay cả hư không hỗn độn đều bao phủ ở bên trong, căn bản không thể tránh né, chỉ có thể chịu đựng.

Bất kỳ một thế giới nào, lực lượng ẩn chứa đều đủ cho mười, thậm chí là ngàn vị tu sĩ Hợp Đạo cảnh đánh thành mảnh vỡ.

Huống chi lúc này, Ngô Khí lại kẹp giữa hai thế giới.

Phần đông tu sĩ Hóa Long sơn mạch, mặc dù không phải là nơi biên thủy không có thể diện gì, nhưng cũng chỉ là nghe nói cường giả thiên kiêu đáng sợ, lại chưa từng thấy qua. Mà hiện tại, xuất hiện trong mắt mọi người, chính là cảnh tượng hai vị thiên kiêu nổi giận sau khi toàn lực xuất thủ.

Trời ạ...

Ngay cả hai vị tu sĩ Hợp Đạo cảnh kia cũng bị khiếp sợ trăm mặt lại, miệng mở lớn, không cách nào khép lại.

Được rồi.

Một tiếng trăm trổ khen ngợi, vào lúc này, vang lên trên bầu trời Hóa Long sơn mạch.

Đầu nguồn âm thanh, lại không phải là mấy chục vạn tu sĩ Tiên Ma kia quan chiến, mà là ở trên không trung kia, trên lưng con yêu thú to lớn kia, Ngô Khí đứng như thiên địa Chúa

Tề. Trên mặt mỉm cười, nhìn hai bên cuốn theo uy năng vượt xa giới hạn lực lượng nhân gian đánh tới thế giới, miệng há ra khiến tất cả mọi người không hiểu ra sao cả đều trầm trồ khen ngợi.

Nhẹ nhàng băng quơ, giống như trong điển cổ của Phật môn, giống như lá hái hoa thần thánh của Phật tổ, ngón tay giơ lên, nhẹ nhàng vạch một đường trong hư không.

Hư không hai bên, ở phía trước hai thế giới ẩn chứa uy năng không cách nào tưởng tượng kia, đột nhiên sinh ra dị biến.

Bầu trời vỡ vụn, hai vết nứt riêng phần mình hiện ra.

Nếu là có tu sĩ Thủy Hồn sơn mạch ở đây, nhìn thấy cảnh này, lập tức sẽ biết phía dưới sẽ xảy ra chuyện gì.

Không có tiếng động gì, sau khi hai khe hở xuất hiện, không một tiếng động. Nhưng cảnh tượng xuất hiện lại khiến Bàn Thông xem qua hai vị thiên kiêu lập tức tỉnh táo lại.

Lực lượng pháp tắc, lực lượng pháp tắc hai thế giới đang điên cuồng trôi qua.

Hai thế giới kinh khủng kia, tại khe hở hiện ra liên đình trệ, vô cùng vô tận sát sinh kiếm mang cùng khí tức Ngưu Ma, điên cuồng rót vào trong hai đạo khe hở kia, chỉ một hai hơi thở, hai thế giới đã thu nhỏ lại một nửa.

Tại sao có thể như vậy.

Bất kể là Bàn Thông hay là xem không công, hai người vẫn luôn cao cao tại thượng, sau khi mắt thấy cảnh này, ngạo kê trên mặt hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là khiếp sợ không cách nào che giấu.

Bất quá hai người dù sao cũng là cường giả thiên kiêu, phát hiện biến hoá kinh người kia, suy nghĩ một chút liền quyết định.

Đi thôi.

Hai người đồng thời quét mắt nhìn Ngô Khí, như muốn khắc hoàn toàn khuôn mặt của Ngô Khí vào trong đầu, sau đó hai người liền đột nhiên lui lại.

Xuy xuy xuy.

Lúc quyền mang, kiếm mang, Bàn Thông Bạch duyệt hai người lui về phía sau, đồng thời ra tay, phá vỡ hư không muốn bỏ chạy.

Phía dưới, đông đảo tu sĩ Hóa Long sơn mạch, hiện tại đều đã cảm giác có chút chết lặng. Trước mắt xuất hiện một màn, quả thực hoàn toàn để cho bọn họ kiến thức trước kia mất đi tác dụng, một chút tác dụng cũng không có.

Ngoại trừ khiếp sợ ra, bọn họ đã không còn biểu cảm gì khác.

Từng có lúc, hai đại thiên kiêu trên Thiên Kiêu bảng, lại bị một tên vô danh tiểu tốt đánh cho hốt hoảng bỏ chạy.

Nhìn thấy Bàn Thông Bạch bỏ chạy, mấy chục vạn tu sĩ đang kinh ngạc, lại nhìn thấy Ngô Khí thần bí nhân này, lại không có chút động tác nào, mặc cho hai người bọn họ phá vỡ hư không đào tẩu.

Vù vù...

Rời đi, mặc dù hai người kia cũng kỳ quái Ngô Khí không ngăn cản, nhưng động tác không bị ảnh hưởng chút nào, thân hình hai người, sau một khắc liền biến mất trên bầu trời Hóa Long sơn mạch.

Không gian hai bên hỗn loạn không chịu nổi, bởi vì hai người bọn họ rời đi mà dần dần khôi phục bình thường.

Trên không trung sơn mạch rộng lớn, trong giây lát chỉ còn lại có một đầu yêu thú to lớn giương cánh đạt vạn dặm, còn có ba người đứng trên yêu thú.

Trong một sát na, sơn mạch phía dưới, mấy chục vạn tu sĩ Tiên Ma còn ở tại chỗ, đều cảm giác hô hấp của mình tựa như ngừng lại, không dám lại thở ra một hơi hơi hơi nặng một chút, tất cả đều cúi thấp đầu xuống, ngay cả hai vị cường giả Hợp Đạo cảnh kia, cũng đều giống như vậy.

Sợ chọc giận trên không, tu sĩ áo xanh đứng trên lưng con yêu thú kinh khủng kia.

Trong lòng mấy chục vạn tu sĩ Tiên Ma này, chỉ sợ đối với tồn tại kinh khủng nhất nhân gian này là ai, đều có một cái kết luận. Bóng người có chút gầy yếu kia, đã hoàn toàn khắc sâu vào đáy lòng mấy chục vạn người.

Uy áp, phiến thiên không này, vẫn không có cái gì khí thế không thể khủng bố hạ xuống. Nhưng tất cả mọi người, lại không biết vì sao đều không dám ngẩng đầu, tựa như đều biến thành nô lệ, ngoại trừ cúi đầu tỏ vẻ thần phục ra, những thứ khác đều không làm được.

Không biết qua bao lâu, có lẽ là mấy hơi thở, hoặc là nửa nén hương nửa canh giờ, uy áp cực kỳ đáng sợ kia đã sớm biến mất. Một vị tu sĩ ma đạo lá gan lớn một chút, chậm rãi ngẩng đầu, gian nan vô cùng nhìn thoáng qua trên không.

rỗng tuếch, trong vắt thanh tịnh.

Sát tinh khủng bố kia đi rồi.

Vù vù

Một hơi thở lớn từ trong miệng tu sĩ này thoát ra, sau đó cả người hần đều mềm nhũn trên mặt đất.

Tựa như biết truyền nhiễm vậy, sau một khắc, mấy chục vạn tu sĩ trong dãy núi lại đồng loạt co quắp ngã xuống đất, tựa như hư thoát, mồ hôi toàn thân đầm đìa, giống như từng người đều là từ trong nước vừa mới vớt lên.

Hai vị Hợp Đạo cảnh kia, trên trán đều là mồ hôi, lòng còn sợ hãi nhìn nhau, đồng thời thi triển ra thần thông di chuyển, không dám ở lại thêm một khắc nào nữa.

.....

Một thế giới kỳ dị đập vào mắt đều là từng đóa huyết hoa song đồng cực đại không gì sánh được.

Đây là nơi nào...

Thân thể hùng tráng của Bàn Thông đột nhiên xuất hiện trong thế giới này.

Trong lúc hần kìm lòng không được mở miệng, một bên khác, cách đó hơn mười trượng, lại có một bóng người: Pháp bào

xanh nhạt, khuôn mặt tuấn dật, uy nghiêm huy hoàng, như một vị tu sĩ thiếu niên thần linh xuất hiện.

đọc xong, trên mặt vị thiếu chủ Thiên Quế Cung này còn mang theo một tia khiếp sợ và không dám tin tưởng, từ trong hư không ngã ra.

Vừa xuất hiện, vừa mở mắt ra, đã nhìn thấy thế giới huyết hoa kỳ dị này, còn có thân thể Bàn Thông trong khiếp sợ như vậy.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đồng thời thấy được vẻ khiếp sợ trong mắt đối phương.

Một loại dự cảm không tốt, đáy lòng hai người bốc lên.

Ầm

Giống như trước mắt hai người, lại giống như cực kỳ thiên địa, một pháp tọa huyền ảo vô cùng, hiển hiện ra.

Trên pháp tọa, một người ngồi ngay ngắn, thân hình diện mục, đối với hai người mà nói, đều trở nên quen thuộc không gì sánh được. Một bộ thanh sam, khuôn mặt tái nhợt, gầy yếu như thư sinh, mang theo một nụ cười, nhìn hai người.

Là người?

Kinh ngạc lẫn lửa giận hỗn hợp cùng một chỗ, ánh mắt hai người Bàn Thông xem trắng bệch đồng thời rơi vào trên người Ngô Khí, đồng thời nhin không được lên tiếng nói.

Canh đầu tiên, cảm ơn tháng này ta yêu thương huynh đệ mà ta yêu thương nhất đã ủng hộ.

Thế giới kỳ dị, từng đóa hoa máu song đồng yêu dị to lớn nở rộ, liên miên thành biển hoa khôn cùng.

Sâu trong biển hoa có ước chừng mấy chục đóa huyết hoa, nhất là to lớn, như yêu vật tuyệt thế, cao vút nhập thương khung.

Trên nhụy hoa mấy chục đóa huyết hoa kia, thì có từng không gian hiển hiện, bên trong hiển hóa ra đủ loại khí tức, cực kỳ khủng bố, nhất là cảnh tượng trong không gian kia, đối với bất luận tu sĩ hay Yêu thú dị tộc nào, đều không xa lạ.

Trên nhụy hoa kia của Thánh Địa hiển hiện ra từng cái từng cái thánh địa.

Thiên Đình của Thần quốc, ma thổ.... Chỉ cần là thánh địa tồn tại trong thiên địa này, trong chư thiên vạn giới đều có thể tìm thấy ở thế giới này, mà từ xa nhìn lại, cũng không phải là hư ảo, bên trong lại có từng luồng tín ngưỡng, nguyện lực cực kỳ thuần khiết đang dũng động, biến những thánh địa kia thành thực thể.

Bàng Thông nhìn hai người, từ sau khi lên Thiên Kiêu bảng, ngang dọc toàn bộ đại lục Trung Châu, kiến thức thế nào đi đến cuối Hoa Hải kia, vẫn bị rung động đến ngây người tại chỗ, một câu cũng không nói ra được.

Hỗn Độn Ma Thần pháp tọa, Ngô Khí ngồi ngay ngắn trên đó, nhìn hai đại thiên kiêu bị chấn động ở kia, cười nhạt một tiếng, chậm rãi nói: “Thượng Cổ Ngưu Ma Đạo, Sát Sinh Kiếm Đạo, ừm, có thể sử dụng một chút.”

Vù vù

Trong lúc nói chuyện, tâm niệm Ngô Khí vừa động.

Lập tức dưới thân hai người, đột nhiên hai đoàn huyết quang đồng thời hiện ra, mỗi người sinh ra một đóa huyết hoa song đồng, nhanh chóng lan tràn sinh trưởng, đại yêu diễm lại mang theo khí tức huyền ảo không cách nào hình dung tách ra, trong

khoảnh khắc liền đến dưới thân hai người Bàn Thông Bạch đọc.

Dù sao cũng là cường giả cấp bậc thiên kiêu, cho dù bị cảnh tượng không thể tưởng tượng trước mắt làm cho thất thần một lát, tại kia huyết hoa vô thanh vô tức sinh trưởng lúc, hai người cũng đồng thời tỉnh lại.

Vừa phát giác được biến hóa dưới thân, đồng thời sắc mặt đại biến.

Không tốt.

Hai người kinh hô một tiếng, đang muốn thi triển thủ đoạn tránh khỏi nguy hiểm không hiểu bên dưới, đóa huyết hoa hai con người kinh hồn táng đảm kia, nhưng đáng tiếc, tựa hồ đã... Đã muộn.

Hai người các người đã vào trong vò gốm của ta, có phản kháng cũng chỉ phí công.

Thanh âm nhàn nhạt của Ngô Khí lúc này vang lên trong đầu hai người.

Không thể như vậy được.

Xong rồi...

Hai vị thiên kiêu lúc đó tràn lên huyết hoa, lập tức tâm niệm động. Muốn thi triển ra thần thông na di, tạm thời tránh đi. Nhưng tâm niệm vừa động, thân thể bọn họ lại còn tại chỗ, không có chút biến hóa nào.

Không nghĩ tới lại như vậy, sắc mặt hai người lập tức trở nên khó coi vô cùng, một loại ý niệm gọi là tuyệt vọng lập tức vọt tới.

Vù vù

Nhị hoa yêu diễm lại huyền ảo kia, mười một cánh hoa, bao lấy đôi đồng tử giấu trong thiên địa kia, lơ lửng ở dưới thân hai người.

Thiên địa vô đạo, ta bỏ rơi, thương sinh bỏ rơi, các người gia nhập giáo ta, có thể đạt được đại đạo. Có thể đạt được Trường Sinh quả, có thể bắt hủ bắt tử bắt diệt...

Thiên địa vô đạo, ta bỏ rơi, thương sinh bỏ rơi...

Từng tiếng nỉ non vang lên, như tụng kinh văn thần âm tiên nhạc. Thanh âm lọt vào tai, mang theo lực lượng huyền ảo không thể tưởng tượng nổi. Tất cả khắc sâu trong đầu hai người, hồn phách đều ở sâu trong. Hai người đồng thời ngã ngòai trên huyết hoa, hai mắt nhắm nghiền, gất gao thủ vững tâm thần, kháng cự từng tiếng nỉ non kinh khủng kia.

Trong lúc hai con người huyết sắc nở rộ ra cực kỳ xinh đẹp, hai người liền hoàn toàn bị giam cầm trên nhụy hoa, từng tiếng nỉ non mang theo lực lượng mê hoặc không cách nào tưởng tượng kia, làm cho hai người hoàn toàn không có ý nghĩ gì khác, chỉ có thể ngã xuống, thủ vững trên đài thần linh.

Bất quá theo thời gian trôi qua, mặc kệ là Bàn Thông đọc sách, thần sắc cũng bắt đầu trở nên ngưng trệ, giấy dựa kháng cự mê mang sa sút...

Tâm thần thất thủ.

Âm thanh kia nỉ non, trực tiếp vang lên ở đáy lòng hai người, dễ như trở bàn tay, phá hư tâm phòng ngự hai người sạch sẽ, nhìn biểu tình hai người, bất cứ lúc nào cũng sẽ mất lý trí, mất đi chính mình.

Hai người này, đều là thiếu chủ của đại thế lực tiên ma, tuyệt thế thiên kiêu trên Thiên Kiêu bảng, tung hoành Trung Châu được ức vạn tu sĩ kính ngưỡng. Bất quá một thân chiến lực kinh thiên động địa của bọn họ, cũng không phải là tu luyện nhiều năm có được, chính là bởi vì kế thừa đạo thống truyền thừa thời thượng cổ lưu lại, Đại Đạo Pháp Tắc vì hai người sử dụng, ra tay chính là thần thông cường đại hủy thiên diệt địa như vậy.

Tu sĩ Hợp Đạo cảnh bình thường, mặc dù đã lĩnh ngộ được một loại Đại Đạo pháp tắc nào đó, cũng chỉ có thể vất vả tinh luyện lực lượng pháp tắc, khó có thể hòa hợp tùy thân. Mà các thiên kiêu nhận được truyền thừa, lực lượng pháp tắc tiện tay tới, lại có tuyệt thế chiến kỹ đại năng thời đại Hoang Cổ lưu lại, chiến lực chém giết đương nhiên là vượt xa tu sĩ Hợp Đạo cảnh.

Tuy là vậy, nhưng tu vi tâm cảnh của bọn họ chưa chắc đã mạnh hơn những tu sĩ Hợp Đạo cảnh.

Hai người ngã ngồi trên huyết hoa nhụy, sau một lát, tâm thần muốn thất thủ, bị từng tiếng nỉ non kia dạy hóa.

Trên pháp tọa, Ngô Khí một mực nhắm mắt, bỗng nhiên lúc này mở mắt. Ánh mắt rơi vào trên thân hai vị thiên kiêu trên huyết hoa, chậm rãi mở miệng.

Không sai biệt lắm...

Vừa dứt lời, hai đại thiên kiêu hai mắt cực lớn kia ngồi xếp bằng ở nhụy hoa, thân thể một mực không nhúc nhích đột nhiên bắt đầu run rẩy.

Vù vù

Vù vù

Cơ hồ đồng thời, trên đỉnh đầu hai người, từng luồng từng luồng lực lượng pháp tắc cực kỳ mạnh mẽ phát tiết ra, trong khoảnh khắc tụ tập thành một cỗ phong bạo pháp tắc.

Oanh oanh oanh...

Biến hóa to lớn này phát sinh trong nháy mắt, hư không trống rỗng kia, ngay lập tức bị hai cỗ lực lượng pháp tắc bao trùm. Một cỗ phong bạo màu đỏ nhánh, hung hãn không hiểu, trong mỗi một sợi khí tức đều giống như cát giấu một con Ma thú thượng cổ, hủy diệt hết thảy. Mặt khác một cỗ kiếm quang hiển hóa ra, khí tức bên trong lại giống như muốn diệt thế, tràn ngập phong mang đáng sợ giết chóc thương sinh tàn sát sinh linh.

.....
.....
.....
.....

Xuy xuy

Cảnh tượng quen thuộc, sau một khắc liền hiện ra trước mặt Ngô Khí.

Hư không kia, đột nhiên một con Ngưu Ma Cự Nhân từ trong phong bạo pháp tắc chui ra, trong một cổ phong bạo khác, vô số kiếm mang sát sinh vờn quanh, đúng là một thanh trường kiếm tuyết trắng to lớn vô cùng. Cảnh tượng này, rõ ràng là Bàng Thông xem qua hai người, hiển hóa thân thể Ngưu Ma chiến cùng thi triển cảnh tượng sát sinh kiếm đạo.

So sánh với lúc đó, Ngưu Ma Cự Nhân cùng trường kiếm trắng như tuyết kia, đều có khí tức càng thêm cổ lão khủng bố, trải qua tuế nguyệt mà bất hủy, chân chính không chế Đại Đạo pháp tắc, mặc dù mịt mờ, nhưng trong mắt Ngô Khí, hiện rõ ràng.

Ngồi ngay ngắn trên pháp tọa Hỗn Độn Ma Thần, Ngô Khí như đã sớm biết sẽ xuất hiện cảnh tượng trước mắt này, không đợi hai cổ phong bạo pháp tắc kia hoàn toàn cuốn ra, sau lưng Ngô Khí, giữa thiên địa, một hư ảnh Ma Thần to lớn vô cùng trước nay chưa từng có, oanh một cái hiển hiện ra.

Vù vù

Ma Thần mở mắt, song đồng ẩn chứa sinh tử, hiện ra bên trong thế giới này.

Không có bất kỳ động tác nào khác, chỉ là con Ma thần khủng bố kia mở mắt mà thôi, thế giới tràn ngập huyết hoa hai con người này tựa hồ bởi vì vậy phát sinh biến hóa to lớn.

cuồn âm...

Động tĩnh vẫn mãnh liệt không gì sánh được, nhưng trong đó Ngưu Ma Cự Nhân gào thét đã biến thành rú thảm, thanh trường kiếm muốn giết chóc thương sinh kia, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được tán loạn, gió lốc pháp tắc quét qua hư không cũng đang nhanh chóng tiêu tán...

Mà phía dưới đó, phía trên huyết hoa, hai người ngã ngòi, khuôn mặt đã hoàn toàn khôi phục bình tĩnh, giống như chìm vào sa sút, giống như đốn ngộ, đắm chìm trong một loại cảnh giới kỳ dị hoặc là thời không nào đó.

Không trung, cương phong gào thét, một đám mây đen cực kỳ to lớn lấy tốc độ cực nhanh bay về phía nam đại địa.

Mây đen này, lúc di chuyển, đi theo, có chút kỳ dị.

Bất quá người hơi có chút kiến thức đều có thể đoán được, có dị tượng này, nơi đó mây đen gì, rõ ràng chính là một đầu phi cầm dị thú có huyết mạch Hoang Cổ Ma thú.

Thâm Uyên Vân Côn...

Trên lưng nó cực kỳ rộng rãi, ba người ngồi ngay ngắn phía trước, Ngô Khí lại không nhắm mắt dưỡng thần như trước, mà là mở to đôi mắt, rất thú vị lật xem vật trong tay.

Vật kia, chính là một bộ sách ngọc.

Sách ngọc không dày, ước chừng trăm trang, lấy tuyết ti óng ánh tương liên, tràn đầy màu sắc, vừa nhìn liền biết chất liệu cực tốt, giá trị không nhỏ. Người biết hàng liền có thể nhìn ra, mỗi một trang đều là cực phẩm linh ngọc mài mà thành. Nếu lấy ra luyện khí, rơi vào trong tay một đại sư, luyện chế ra cực phẩm huyền khí cũng không phải chuyện hiếm lạ gì.

Bất quá sách ngọc trong tay Ngô Khí lại không phải là pháp khí gì, chỉ là vật ghi chép tin tức mà thôi.

Mặt ngoài sách ngọc, lạc ấn mấy chữ to màu vàng, chiếu sáng rạng rỡ, giống như vĩnh viễn sẽ không rút đi.

Trung Châu Thiên Kiêu bảng,

Một chữ năm chữ, lại có một loại bá khí khủng bố bề ngỗ thiên địa ở trong đó. Trên trang sách có một lời, càng là kiêu ngạo bá đạo đến cực điểm.

Người đến cuối, cũng có thể nhẹ tru hợp đạo.

Những lời này, nếu như là cách đây trăm năm, truyền bá ở Trung Châu đại lục, tất nhiên sẽ bị tất cả tu sĩ phỉ nhổ. Nhưng hiện tại, cho dù là tu sĩ ở biên thù cũng hoàn toàn tán đồng câu nói kia.

Cho dù là người cuối cùng trên bảng danh sách, cũng có thể dễ dàng tru sát hợp đạo.

Từ thời đại thượng cổ, chính là tu sĩ Hợp đạo đỉnh phong của nhân gian giới, trong vòng trăm năm, địa vị ở Trung Châu đại lục liên triệt để giảm xuống. Mặc dù đối với tu sĩ bình thường, vẫn chỉ có thể ngược nhìn tồn tại, nhưng ở đỉnh đầu bọn họ, lại đột nhiên nhiều ra một trăm vị tồn tại không thể lay động.

Thiên kiều trên Thiên Kiều bảng không ra, hợp đạo có thể xưng bá, thiên kiều vừa ra, tu sĩ hợp đạo lập tức phai mờ mọi người.

Một tay Ngô Khí nâng sách ngọc, tay kia chậm rãi lật lên.

Cách Trung Châu cũng chỉ mấy chục năm mà thôi, không nghĩ tới lại xuất hiện thứ này.

Trong lúc xoay chuyển, trong lòng Ngô Khí hiện lên một ý niệm trong đầu, nhưng lại nhớ tới một ít chuyện cũ, thời gian cách không quá lâu, lấy trí nhớ của Ngô Khí, từng màn từng màn kia tất nhiên là tựa như phát sinh ngay hôm qua, rõ ràng vô cùng.

Thiên Kiều bảng, mở ra tờ thứ nhất.

Ánh sáng vào trong mắt Ngô Khí, bốn chữ lớn, vô cùng quen thuộc.

Hạ Hầu Vô Uyên, đại đệ tử thủ tịch của Thiên Ma tông, thiên kiều tuyệt thế đệ nhất của Ma đạo. Chín mươi tuổi, tiên thiên nguyên ma thể. kế thừa đạo thống ma nguyên của Thái Cổ Ma Thần, chiến lực vô song, không ai có thể địch lại.

rải rác vài lời, lại miêu tả xong một vị tuyệt thế thiên kiều, lời nói hết sức đơn giản. Đặc biệt chữ cuối cùng: Chiến lực vô song, không người nào có thể địch. Chỉ tám chữ này cũng đủ để nói hết.

Hạng nhất Thiên Kiều bảng mang ý nghĩa trong nhân gian giới, ý nghĩa của cái tên Hạ Hầu Vô Uyên này là vô địch.

Nguyên Ma sao?

Ngón tay Ngô Khí khẽ vuốt phía dưới sách ngọc, những chiến dịch kinh thiên mà Hạ Hầu Vô Uyên trải qua kể từ khi xuất đạo tới nay, trong đầu hần lại hiện lên một ít hình ảnh. Lúc trước ở Thiên Ma tông Ngô Khí cũng từng gặp qua Hạ Hầu Vô Uyên, thân ảnh vô địch tịch mịch, bất quá rất nhanh liền bị hư ảnh một vị Ma Thần khủng bố sâu trong ký ức thay thế.

Thời Thái Cổ, trong ba ngàn Ma Thần, Nguyên Ma chính là người đứng đầu Thập Phương Thiên Ma.

Khóe miệng Ngô Khí chợt hiện lên một nụ cười không rõ ràng, ngón tay Ngô Khí rất nhanh lật đến trang thứ hai.

Lữ Trường Sinh, đại đệ tử thủ tịch của Thái Vô Cung, đệ nhất thiên kiêu Tiên đạo, chín mươi tuổi, Tiên Thiên đạo thể, tu Thái Vô Đạo Kinh, chương Thái Nhất Thần Phù, chiến lực vô song, có tượng tượng tiên đạo lãnh tụ.

Trên trang ngọc, ngoại trừ giới thiệu rải rác vài lời, còn ghi chép từng trận chiến dịch, số lượng cũng không kém Hạ Hầu Vô Uyên bao nhiêu. Thậm chí người biên soạn kia còn thêm một câu, đáng tiếc chưa từng đấu một trận với Hạ Hầu Vô Uyên, tạm thời thua trận thứ hai. Ý tứ rất rõ ràng, sở dĩ đem Lữ Trường Sinh đặt ở vị trí thứ hai trên Thiên Kiêu bảng, chính là vì sự sắc bén của Hạ Hầu Vô Uyên quá mạnh, hai người lại chưa từng chém giết qua, cho nên tạm thời chọn vị trí thứ hai.

Khi nhìn thấy trang này, ánh mắt Ngô Khí rơi vào trên bốn chữ Thái Nhất Thần Phù, một tia khiếp sợ hiện lên trong mắt hần.

Bảo vật này của Thái Nhất Thần Phù sao có thể để lại ở nhân gian giới chứ.

Bởi vì trong mắt Ngô Khí nhìn thấy bốn chữ kia mà kinh ngạc, chợt tựa hồ cảm giác được cái gì, đầu chợt nâng lên.

Phù...

Trước mặt hần, hoặc là nói, vực sâu phía trước thân thể khổng lồ kia, Cảnh Vân Côn đại biến.

Bầu trời trong xanh, hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là một vùng trời hắc ám vô biên vô hạn, căn bản

không nhìn thấy điểm cuối. Cho dù người có thị lực mạnh mẽ hơn, liếc mắt nhìn qua, cũng không nhìn thấy phần cuối của màn trời hắc ám này, bao trùm đại địa, bao phủ xuống, một tia ánh mặt trời đều không thấy.

Nhưng thật sự kinh người, cũng không chỉ là màn trời hắc ám trên không trung, mà là phía dưới, trên mặt đất.

Đồng dạng là vô biên vô hạn, mười vạn dặm trăm vạn dặm... đều là cảnh tượng vô cùng khủng bố, vô số mộ phần như những ngọn núi đen kịt liên miên, đứng vững trên mặt đất, không có một ngọn cỏ, nương theo đó còn có từng cái từng cái địa huyết như vực sâu, to lớn u ám không biết điểm cuối, giống như muốn thôn phệ hết thảy...

Khác với bất kỳ nơi nào khác, cảnh tượng trước mắt, quả thực không có khả năng xuất hiện ở nhân gian giới.

Bất cứ tu sĩ nào nhìn thấy ý nghĩ đầu tiên đều là như ma thổ địa ngục vân vân.

Thực tế ở vị trí trung tâm, có một tòa cung điện cao ngàn trượng, u ám đen kịt, tản ra khí tức vô tận cổ lão mêm mông, trải qua không biết bao nhiêu năm tháng mà không chết, như một con hung thú Ma Thần, nằm trên mặt đất, mở ra bốn phía, hướng về phía ngàn vạn tu sĩ tiên ma, dị tộc từ bốn phương tám hướng từ đại lục Trung Châu mà đến, phát ra tiếng cười lạnh khắc khắc.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, lực chú ý của Ngô Khí lập tức rời khỏi sách ngọc, ngược lại nghiêm túc nhìn xuống phía dưới, trên mặt đất, trên từng toà mộ phần đen nhánh liên miên không dứt.

Bốn phương tám hướng, xa xa, chỗ cực xa, trăm vạn dặm ngoài, không ngừng có tiếng vang oanh oanh truyền tới, ầm ầm rơi vào trong tai Ngô Khí.

Nếu lúc này hắn vận chuyển thị lực lên, lập tức sẽ nhìn thấy, địa giới rộng lớn ngàn vạn dặm, không biết bao nhiêu tu sĩ tiên ma tu yêu thú dị tộc, hóa thành từng dòng lũ to lớn, hoặc như Hằng Hà điểm tinh, điên cuồng tiến đến mảnh ma thổ quỷ dị thần bí này.

Tham lam hưng phấn như vậy, càng không kiêng nể gì phát tiết ra ngoài, tại bát phương đại địa, Minh Hư Không, dựng lên từng đạo cột trụ, tu vi người cường đại, ý niệm phát ra càng thêm mãnh liệt.

Ầm ầm..

Sau lưng Ngô Khí, trái phải, thậm chí là phía trước, đồng dạng có từng luồng từng luồng cảm xúc mãnh liệt phát ra, tùy ý tán ra trong minh hư không, trùng kích tới.

Không cần nhìn nhiều, Ngô Khí có thể cảm ứng được, địa giới chỗ hấn, đồng dạng có tu sĩ tiên ma và yêu thú dị tộc từ các nơi tới, chen chúc tới. Cho dù nhìn thấy thân thể khổng lồ của Uyên Uyên Côn kia, cũng đã nhận ra khí thế khủng bố trên người nó, cũng không có ngừng lại.

Khu cổ địa này giống như ma thổ, biên giới phạm vi ngàn vạn dặm, không có bất kỳ thế lực nào có thể ngăn cản tu sĩ khác, cho dù là những thế lực siêu cấp kia cũng như vậy.

Là lấy tin tức vừa ra, chỉ cần tu sĩ có năng lực phi hành, tất cả đều kêu lên.

Chỗ Ngô Khí ở, đối với cổ địa đó, là thuộc về phía đông, tới gần đại dương mệnh mông vô tận, chính giữa cách chừng ngàn vạn dặm địa vực.

Tu sĩ ở chỗ cực xa, nơi biên thù, tất nhiên là không có cách nào vượt qua khu vực rộng lớn như vậy trong vòng một hai canh giờ, đi tới nơi này.

Nhưng có không ít địa giới sơn mạch, vốn đã tới gần mảnh đất cổ này, tin tức tất cả tu sĩ đại lục quấy nhiễu Trung Châu không biết bao nhiêu năm tháng sương mù thần bí tiêu tán đi, đơn giản như là châu châu ma hóa, vô cùng mãnh liệt tán ra ngoài, trong khoảnh khắc đã để toàn bộ tu sĩ Trung Châu đại lục đều biết được.

Nhất là những tu sĩ tới gần càng là hưng phấn giống như đều nhập ma, điên cuồng chạy tới, cho dù là tu sĩ Trúc Cơ kết đan, cũng ở trong một cái chớp mắt lòng tự tin bành trướng đến mức không bờ bến, đi theo tu sĩ hỗn loạn to lớn kia, chen chúc mà đến.

Mà ngoại trừ tu sĩ, còn có dòng lũ yêu thú dị tộc càng thêm to lớn. Trung Châu tuy là tu sĩ làm chủ, nhưng số lượng yêu thú dị tộc vẫn như cũ nhiều như cát sông, không biết bao nhiêu dòng sông.

Đại lượng Yêu thú dị tộc linh trí mở ra, đồng dạng nhận được tin tức cổ địa sắp mở ra, lập tức điên cuồng chạy tới.

Từng cảnh tượng này, trăm năm ngàn năm vạn năm trước, thậm chí mười vạn năm, chỉ sợ đều chưa từng xuất hiện qua.

Trên đại lục, có vô số hiểm địa cấm địa... đại bộ phận đều vô cùng nguy hiểm, đồng dạng, cũng tràn ngập đại lượng cơ duyên. Nếu là người có thực lực cường đại, hoặc là phúc duyên thâm hậu, liền có thể đạt được chỗ tốt không tưởng tượng được.

Nhưng thông thường những cấm địa này đều có hạn chế sinh linh đi vào trong đó, hoặc chỉ có thể là tu sĩ ma đạo, hoặc chỉ có thể là tu sĩ tiên đạo, hoặc chỉ có thể là tu sĩ nhân loại, không đầy đủ.

Nguyên nhân chính là vì sẽ phí sức xây dựng cấm địa động phủ, đại bộ phận đều là tu sĩ nhân loại. Thân là nhân tộc, những tu sĩ kia khi phi thăng thượng giới, tự nhiên không nguyện ý để cho bảo vật truyền thừa của mình rơi vào trong tay dị tộc hoặc yêu thú, là đều sẽ thiết hạ cấm bẫy cấm chế, trù sát yêu thú vào bên trong.

Bất quá cũng có một ít hung địa, lại chỉ có yêu thú dị tộc mới có thể đi vào, chỉ là loại địa giới này, tương đối ít mà thôi.

Thời đại thượng cổ, Vạn tộc cùng tu sĩ nhân tộc chém giết, trong đó có ba trận chiến, thanh danh vang dội nhất.

Trận chiến đầu kia, không biết bao nhiêu đại năng Nhân tộc thượng cổ cùng Đại yêu dị tộc Đại Thánh và những đại thần thông giả này vẫn lạc, sau khi bọn họ chết, những truyền thừa bảo vật bọn họ lưu lại, hết thảy đều lưu lại trong chiến trường kia, sau đó bị bên trong thi thể bọn họ sinh ra sát khí khủng bố bao phủ.

Sinh linh không thể đi vào, vào trong tức chết, tuyệt không may mắn thoát khỏi.

Cổ địa đuôi rồng, chính là chiến trường bị thi sát bao phủ, bên trong không biết có người đại năng lưu lại truyền thừa, còn có lượng lớn huyết mạch truyền thừa Yêu Ma dị tộc còn sót lại.

Cổ địa mở ra, Trung Châu chấn động, không biết bao nhiêu tu sĩ yêu thú dị tộc sẽ liều mạng chạy tới.

Từ xưa đến nay, chỉ cần tin tức một nơi nào đó có cơ duyên bị tiết lộ ra ngoài, lập tức sẽ dẫn tới lượng lớn tu sĩ yêu thú.

Bất kỳ tu sĩ nào, hoặc yêu thú nào đã mở ra linh trí, phần lớn đều cực kỳ tự phụ, đều cho rằng mình chính là nhân vật chính của thế giới này, phúc duyên thâm hậu, chỉ cần tham dự vào trong đó, nhất định có thể có được cơ duyên bảo vật.

Cho dù là những người tinh táo kia, dưới cơ duyên bảo vật, cũng không thể không động tâm đến đây.

Giống như hiện tại, Ngô Khí Bàn ngồi ở trên lưng vực sâu vân côn, ngay cả cảm ứng cũng không cần, bốn phương tám hướng, không biết bao nhiêu độn quang tụ tập cùng một chỗ, hình thành từng dòng lũ, đi về phía cổ địa cách đó không xa.

Tốc độ Thâm Vân Côn cực nhanh, xuất hiện ở biên giới cổ địa đầu tiên.

Tê

Không trung gào thét một tiếng, từ trong miệng Vân Côn phát ra, thân thể to lớn của nó dừng lại.

Không cần Ngô Khí phân phó hoặc động tâm, dù sao Vực Vân Côn cũng là hậu duệ huyết mạch của viễn cổ ma thú, lực cảm ứng mạnh mẽ, cách rìa cổ địa hơn trăm dặm, cũng bởi vì cảm ứng được nguy cơ trong minh minh, mà dừng lại, cũng không có xâm nhập thêm.

Nó làm như vậy, nhưng bốn phương tám hướng, từng cổ tu sĩ yêu thú dị tộc tụ tập thành hồng lưu, nhưng không có dừng lại.

Trong một cái chớp mắt, đại lượng tu sĩ cùng yêu thú dị tộc, trong tiếng kêu hưng phấn bay vào trong cổ địa kia.

Lưng Vân Côn, Ngô Khí chậm rãi vượt vượt Thiên Kiêu Ngọc Sách trong tay, nhìn mấy chục vạn tu sĩ tiên ma kia cùng dị tộc yêu thú, bất chấp tất cả vọt thẳng vào cổ địa, khóe miệng lập tức hiện lộ ra một tia ý giễu cợt.

Không biết sống chết...

Bốn chữ đánh giá nhân nhật vừa mới rơi xuống. Bên trong cổ địa kia, vẫn là chỗ biên giới, lập tức sinh ra dị biến làm cho người ta kinh hãi.

Biên giới kéo dài ngàn vạn dặm, hướng nào cũng có nghĩa là gò mộ đầu tiên, huyết đầu tiên.

Ngay bên trái vực sâu Vân Côn, cách đó chừng năm trăm dặm, liền có một dòng nước lũ do mấy vạn tu sĩ Tiên Đạo tạo thành, một số nhỏ người đang tới gần cổ địa liền dừng độn quang, nhưng đại bộ phận tu sĩ, trong ánh mắt hưng phấn cuồng nhiệt điên cuồng tràn vào cổ địa kia.

Độn quang rất nhanh, một hơi trăm dặm, rất nhanh mấy vạn độn quang đẹp mắt kia liền bay đến trên không của tòa địa huyết đầu tiên.

Ầm

Dị biến sinh ra, nhanh không thể tưởng tượng nổi, dưới địa huyết u ám kia, một bàn tay to lớn vô cùng che kín lông đen, bỗng nhiên vươn ra. Như đuôi bắt hươu không, sát khí vô biên cự chưởng tràn ra, chớp tới mấy vạn tu sĩ kia.

Mấy vạn tu sĩ, độn quang tụ tập cùng một chỗ, hình thành một dòng lũ không ngăn. Hắc mao cự chưởng kia, bao phủ hư không chớp tới, trực tiếp đem dòng nước lũ kia cắt đứt, xen lẫn kinh ngạc cùng sợ hãi kêu la lập tức vang lên, hỗn loạn không chịu nổi.

Rắc rắc

Sau một tiếng giòn vang khiến da đầu người ta tê dại, trên không trung, dòng lũ tách ra. Mấy ngàn tu sĩ tránh không kịp, bị bàn tay khổng lồ kia chớp vào trong lòng bàn tay. Năm ngón tay lông đen trắng kiện không gì sánh được, bỗng nhiên khép lại, chỉ nghe bên trong có từng tiếng vang vỡ vụn truyền ra.

Chỗ chưởng của hắc mao cự chưởng kia, nhất thời liền có từng luồng từng luồng huyết dịch màu đỏ tươi, chảy ra ngoài.

Vù vù

Trong tiếng gió gào thét, cự chưởng lông đen kinh khủng vô cùng chọt rút về trong địa huyết u ám vô cùng kia. Ngay sau đó một khắc, trong địa huyết kia liền truyền đến một loại âm thanh cắn nuốt làm người ta cực kỳ sợ hãi.

Trời ạ, đó là cái quỷ gì vậy.

Chết hết rồi sao, bị ăn thịt rồi sao.

Quái vật, vậy khẳng định là bàn tay một đầu quái vật, liền biết địa phương quỷ quái này sẽ không dễ dàng tiến vào như vậy.

.....

Cũng không phải tất cả tu sĩ đều liều lĩnh xông vào, vẫn có không ít tu sĩ lựa chọn dừng lại ở ngoài cổ địa. Sau khi nhìn thấy mấy ngàn tu sĩ tao ngộ, những người này lập tức cảm thấy may mắn vì quyết định của mình.

Bất quá ở bên trong cổ địa, còn thừa lại mấy vạn tu sĩ, sẽ không cách nào an bình lại.

Bọn họ tận mắt nhìn thấy hắc mao cự chưởng khủng bố kia, thậm chí thiếu chút nữa đã bị bắt được, từ trên cự chưởng phát ra sát khí khủng bố, trực tiếp làm cho không ít tu sĩ hồng mắt.

Mấy vạn tu sĩ, trực tiếp chia làm mười mấy cổ, hướng bên ngoài cổ địa điên cuồng chạy tới. Bất quá trong đó cũng có người không muốn sống, một hai cổ tu sĩ, ước chừng mấy ngàn người, vậy mà không lùi mà tiến, thần sắc hung phấn trên mặt đã có chút điên cuồng, trong mắt chỉ còn lại tòa cung điện ngàn trượng đen kịt như Viễn Cổ Ma Thần kia, hoàn toàn quên đi an nguy của bản thân.

Đi, đi mau, rời khỏi nơi này.

Quái vật, chắc chắn không chỉ một đầu, trong những địa huyết kia...

.....

Ngay lúc bọn họ điên cuồng tán loạn hỗn loạn, thanh âm nhấm nuốt trong địa huyết u ám kia, bỗng nhiên dừng lại.

Một cái chớp mắt, phía dưới, không chỉ có một cái địa huyết, tất cả đều xuất hiện dị động kinh khủng.

Vù vù vù...

Khu vực này, chỉ trong phạm vi ngàn dặm, trong từng cái địa huyết u ám, đồng loạt vang lên tiếng thét kinh khủng.

Trong tiếng vang đó, từng cự chưởng lông đen to lớn khủng bố bao lấy sát khí của tu sĩ Hợp Đạo cảnh, từ trong lòng đất lồi ra, ngón tay trắng kiện lông đen mở ra, bao trùm hư không, tất cả tu sĩ bị vây trong lòng bàn tay, tất cả đều bị sát khí ổn định, không cách nào nhúc nhích, chỉ có thể trơ mắt nhìn thân thể của mình bị cự chưởng bắt lấy, sau đó ngạnh sinh bóp nát thành miếng thịt, cuối cùng bị kéo vào trong huyết địa u ám kia.

Trong nháy mắt, trong khu vực đó, mấy chục bàn tay lông đen khổng lồ ở trong hư không cào loạn một trận, mấy vạn tu sĩ Tiên Ma kia gào khóc âm ỉ đan xen một mảnh, hỗn loạn thê thảm, kèm theo tiếng nghiền nát cùng đáng sợ, bất luận kẻ nào nhìn đều cảm giác trong bụng sôi trào, có một loại xúc động muốn nôn mửa.

Bên ngoài cổ địa, những tu sĩ chưa từng tiến vào, lúc này đã hoàn toàn giật mình, không dám tin nhìn hết thấy trước mắt.

Chẳng qua thời gian ba hai hơi thở, mấy vạn tu sĩ kia đã bị tàn sát không còn gì.

Chỗ biên giới cổ địa, chỉ cách ngàn dặm, mấy vạn tu sĩ vốn tồn tại, đã biến mất sạch sẽ, một bóng người đều không nhìn thấy. Nếu không phải trong không khí còn lưu lại mùi máu tanh nồng đậm cùng khí tức thi sát, ai cũng không tin tưởng, mấy vạn tiên ma tu sĩ vậy mà ngay cả phản kháng một chút cũng không làm được, bị giết sạch.

Trên lưng Thâm Vân Côn, Ngô Khí vẫn từ từ vuốt vuốt Thiên Kiêu Ngọc Sách trong tay, ánh mắt lại dừng lại ở cổ địa kia.

Trong mắt hắn, tựa hồ còn phản chiếu cảnh tượng phát sinh trước đó, mấy vạn tu sĩ Tiên Ma kia, bị mấy vạn cự chưởng lông đen, ngạnh sinh tàn sát không còn gì.

Bất quá trên mặt của hắn, lại không nhìn thấy mảy may sợ hãi, ngược lại là vẻ vui mừng nồng đậm.

Thi sát khí rất cổ xưa, nơi này trước kia hẳn là một chiến trường cỡ lớn, những thứ này hẳn là binh sĩ chết trận từ Thượng Cổ. Tài liệu rất không tẻ, xem ra nơi này không chỉ có cơ duyên những thiên kiêu kia, còn có... Cơ duyên của ta.

Trong mắt Ngô Khí bỗng nhiên tuôn ra tinh quang kịch liệt, rơi vào trong cổ địa kia, trên từng cái từng cái địa huyết u ám vô cùng khủng bố.

Trong ánh mắt kinh hãi không hiểu của những người khác, Ngô Khí một mực ở biên giới cổ địa cách đó trăm dặm, vực sâu dưới thân hẳn lại đột nhiên động.

Ầm

Thân thể Vực Vân Côn to lớn, hai cánh chấn động, lại nhìn, đã xuất hiện trong khu vực ngàn dặm bên trong cổ địa.

Khu vực này, cũng là mấy vạn tu sĩ trước đó mấy hơi thở bị tàn sát không còn gì.

Ở phía dưới mặt đất, trong từng cái địa huyết u ám kia, đều ẩn giấu từng cự chương lông đen cực kỳ khủng bố.

Một màn lúc trước đã nói cho tất cả tu sĩ đến đây, bất luận sinh linh nào tiến vào trong đó, đều sẽ bị từng bàn tay lông đen to lớn kia công kích, sẽ bị ngạnh sinh bóp nát thành thịt vụn, sau đó kéo vào địa huyết, bị một loại thượng cổ quái vật nào đó không biết cắn nuốt.

Ở bên ngoài, những tu sĩ đang ngo ngắc kia bỗng nhìn thấy hành động của Ngô Khí, lập tức tỉnh lại, không thể tin được nhìn Ngô Khí tiến vào bên trong.

Người kia... tiến vào rồi.

Hắn ta muốn chết sao không thấy bao nhiêu người vừa chết.

Vén vén tọa kỵ chính là cấp độ Hợp Đạo cảnh, nói không chừng người kia là một vị cường giả thiên kiêu trên Thiên Kiêu bảng.

Hừ, không thấy được những cự chương kinh khủng kia, ta thấy cho dù là cường giả thiên kiêu đi vào cũng là chết.

.....

Từng tiếng bàn luận, bởi vì cử động của Ngô Khí mà ra ngoài, bất quá cũng không thể ảnh hưởng đến hần mảy may.

Thân thể Thâm Uyên Vân Côn, cuốn theo dị tượng làm người ta kinh dị, xuất hiện ở trong khu vực mai táng mấy vạn tu sĩ kia.

Vù vù

Ngay cả một hơi thở cũng không có, Vân Côn vừa hiện, quái vật trong địa huyết phía dưới liền cảm giác được.

Trong tiếng gió gào thét, một cự chưởng lông đen mang theo sát khí vô biên, từ trong địa huyết kia nhô ra, chớp tới vực sâu Vân Côn.

Tuy rằng bàn tay khổng lồ kia lớn nhỏ hơn Vân Côn, còn kém không ít, nhưng chẳng biết tại sao, lại cho người ta một loại cảm giác cự chưởng kia càng thêm khủng bố. Như vậy dưới cự chưởng lông đen kinh khủng kia, tất cả đều sẽ trở nên nhỏ bé, muốn tùy ý để cự chưởng kia xoa bóp chém giết, cho dù đối tượng là một đầu yêu thú vực thẳm có thể so với Hợp Đạo cảnh, cũng giống như vậy.

Trên lưng Vân Côn, Ngô Khí nhìn cự chưởng khủng bố phía dưới bỗng nhiên chớp tới, khoe miệng lộ ra ý cười nhàn nhạt.

Vù vù

Trong hư không, bỗng nhiên lại xuất hiện một cự chưởng, từng sợi khí tức trắng bệch từ chỗ sâu trong hư không tràn ra, chớp mắt ngưng tụ thành cự chưởng, đánh tới hắc mao cự chưởng kia.

Đại Thi Ma Thủ...

Vẫn là thần thông Hoang Cổ, vẫn như cũ là Ngô Khí thi triển ra, nhưng uy năng ẩn chứa bên trong đã hoàn toàn bất đồng.

Một đen một trắng.

Hai cự chưởng, đều là sát khí ngút trời, đều mang theo tử khí cổ lão, tựa như đều là đồ mục nát từ trong sông dài tuế nguyệt lật ra.

Trong nháy mắt không kịp chớp mắt, hai cự chưởng một đen một trắng liền đụng vào nhau trong sát khí vô biên.

Nhưng quỷ dị chính là, chỗ va chạm kia, lại không có ai tưởng tượng được trong đó tiếng vang âm âm, mà là một cảnh tượng quỷ dị khiến người ta không thể tưởng tượng.

Lúc trước hắc mao cự chưởng còn có hung uy khủng bố kia đụng vào một cự chưởng trắng bệch khác xuất hiện trong hư không, lại như tàn huyết gặp kiêu dương, nhanh chóng tan rã, hóa thành từng luồng từng luồng sát khí tinh thuần không gì sánh được, trong nháy mắt dung nhập vào trong cự chưởng trắng bệch kia.

Cổ địa khổng bố, giữa từng toà mộ phần cao ngất, một cái huyết động u ám to lớn nào đó.

Tiếng rống vang lên.

Tiếng gào rú khàn khàn chấn động đại địa, từ dưới địa huyết kia, hóa thành từng luồng từng luồng tiếng gầm, chớp mắt tràn ra.

Bên ngoài cổ địa, đám tu sĩ kiêng kỵ địa huyết mà không dám đi vào bên trong đám quái vật kia, vừa nghe được tiếng gào thét, lập tức cảm giác khí huyết trong cơ thể sôi trào, giống như muốn ngạnh sinh chảy ra bên ngoài cơ thể, cực kỳ kinh người.

Những tu sĩ kia, không ít đều là cấp bậc Hóa Thần Phản Hư, được cho là cường giả một phương.

Nhưng lúc này, mặt mũi đều cực kỳ khó coi, có xúc động muốn xoay người bỏ chạy, nhưng nghĩ tới trước mặt là nơi nào, bên trong có thể sẽ có bao nhiêu cơ duyên bảo vật, những người này lại đều cố nén sợ hãi trong lòng xuống, chỉ là mặt mũi càng ngày càng khó coi mà thôi.

Quái vật thật kinh khủng, nếu những địa huyết phía dưới đều là loại quái vật này, vậy chúng ta...

Sau khi tận mắt nhìn thấy sự việc phát sinh lúc trước, đáy lòng những tu sĩ bên ngoài này đều có ý nghĩ như vậy, bất quá lúc này lại bị một tu sĩ nào đó thì thào nói ra.

Giọng nói của tu sĩ nói chuyện không nhỏ, không ít người đều nghe rõ ràng, đang lúc tiến thoái lưỡng nan, bỗng nhiên lại có một người cắn răng nói: Lại... Chờ một chút, người kia... Vị tiền bối kia nhìn qua cực kỳ cường đại, nói không chừng có thể thu thập những quái vật này, đến lúc đó chúng ta đi theo, nhất định có thể đi qua.

Ở bên cạnh cổ địa, tu sĩ tụ tập càng ngày càng nhiều, đều biết được bên trong ẩn chứa nguy hiểm đáng sợ.

Nhưng bọn họ cũng không cam lòng rời đi, trong lúc nhất thời, ánh mắt mọi người đều đặt ở trên lưng Thâm Vân Côn Ngô Khí kia.

Trong mắt tràn ngập hy vọng như vậy, hiển nhiên là đã để Ngô Khí thu thập hết những quái vật kia, mở đường cho bọn họ.

Oanh oanh oanh...

Dưới mặt đất, nương theo từng tiếng gào rú chấn động hư không, còn không ngừng có động tĩnh to lớn truyền lên.

Nghe thấy tiếng vang, giống như tiếng bước chân, hung hăng giẫm lên mặt đất, cực kỳ đáng sợ.

Sắp ra rồi.

Tu sĩ ở đây đều biết được những cự chưởng lông đen kia không thể tồn tại đơn độc, tất nhiên là cánh tay của một quái vật nào đó. Trong đó, cự chưởng của một con quái vật, bị Ngô Khí phá hủy, tất nhiên sẽ chọc giận quái vật dưới địa huyết kia. Sau khi tiếng bước chân âm âm vang lên, cái địa huyết kia lập tức hấp dẫn không biết bao nhiêu ánh mắt rơi ở trên đó.

Một bóng đen to lớn bỗng nhiên từ dưới địa huyết kia lao ra, kinh thiên gào thét, một cự nhân toàn thân che kín lông đen xuất hiện trong ánh mắt của mọi người.

Cự nhân này, cao chừng trăm trượng, đầu lâu tứ chi, toàn thân lông đen, tản mát ra thi sát khí nồng đậm không gì sánh được.

Vừa chui ra khỏi địa huyết, trên thân cự nhân này liền có từng luồng từng luồng sát khí đen như mực, điên cuồng tràn ra bốn phương tám hướng.

Sau khi người khổng lồ này hiện thân, Ngô Khí ngồi ngay ngắn trên lưng Vực Vân Côn, khoe miệng lập tức lộ ra càng thêm vui mừng. Mà bên ngoài cổ địa, toàn bộ tu sĩ càng ngày càng nhiều, lại lâm vào trong sợ hãi, không ít người thân thể sợ hãi run rẩy, ngón tay chỉ vào hắc mao cự nhân kia, không dám tin.

Một ít tu sĩ kiến thức rộng rãi, cũng là run rẩy, vô cùng khiếp sợ nói: Cái này... Đây là thượng cổ thi sát ma ma.

Rất nhiều tông môn hoặc gia tộc có lịch sử lâu đời, tự nhiên cũng để lại rất nhiều sách cổ, tu sĩ kiến thức rộng rãi liền có thể từ trong những cổ tịch kia biết được rất nhiều bí mật cùng tin tức. Giống như hiện tại, quái vật cự nhân xuất hiện trong mắt mọi người, đối với những người đó mà nói, một chút cũng không xa lạ.

Thi sát ma, không giống với cương thi lệ quỷ loại tồn tại, chính là một loại ma tộc cấp thấp.

Bởi vì sau khi sinh linh chết đi, đã nhiễm phải ma khí, lại trải qua nhiều năm tháng ngưng tụ thi khí, trực tiếp hóa thành một loại ma tộc cấp thấp. Nhưng nếu lấy thân phận huyết mạch, cho dù là ma tộc cấp thấp, cũng tuyệt đối tồn tại cao giai hơn so với cương thi lệ quỷ.

Nếu là Thi Sát Ma bình thường, đương nhiên sẽ không để một lượng lớn tu sĩ như vậy rơi vào trong sự sợ hãi, nhưng khi trước ba chữ Thi Sát Ma này cộng thêm hai chữ Thượng Cổ, vậy liền mang ý nghĩa, bất kỳ một đầu nào, đều là đủ để so sánh tu sĩ Hợp Đạo cảnh.

Hơn nữa thêm vào cổ địa này, chân chính mà nói, hẳn là một chỗ chiến trường, là chỗ ẩn thân của Thi Sát Ma. Ở chỗ này cùng người chém giết, thật sự chiếm tiện nghi, tất nhiên cũng là những Thi Sát Ma này.

Mà càng thêm kinh khủng chính là, trước mắt, căn bản không có khả năng chỉ tồn tại một con thượng cổ thi sát ma. Chỉ cần không nhìn từng tòa mộ phần cao ngất, ánh mắt rơi xuống từng cái địa huyết u ám không biết thông đến nơi nào, cũng biết được, phía dưới tất nhiên cũng ẩn giấu thượng cổ thi sát ma, mỗi một miệng đều là một đầu.

Dưới ý nghĩ này, hầu như mỗi một tu sĩ ở bên ngoài đều cảm thấy tuyệt vọng. Chỉ cần đếm một chút, liền có thể biết, từ sườn đông này tiến vào sâu trong cổ địa, cũng chính là tòa cung điện này toàn diện, ít nhất phải trải qua mấy ngàn vạn địa huyết, mà phía dưới mỗi một cái địa huyết đều cất giấu ít nhất một đầu thượng cổ thi sát ma.

Một con cổ thi sát ma, chiến lực ước chừng tương đương với Hợp Đạo cảnh, nếu là mấy ngàn vạn con, đó quả thực là...

Nhất thời, những tu sĩ tụ tập ở bên ngoài kia, tâm tư lả lướt một chút, gương mặt liền tái nhợt vô cùng, đáy lòng quay người rời đi suy nghĩ cũng càng ngày càng nồng đậm. Chỉ là một tia hy vọng mờ ảo cuối cùng kia, đang khuyên bảo bọn họ, đều lưu lại, nói không chừng còn có cơ hội xoay chuyển.

Tiếng rống vang lên.

Lại chấn động hư không gào thét, Thi Sát Ma hình dáng như người khổng lồ, bỗng nhiên đứng lên, còn thừa lại một bàn tay lớn lông đen, cuốn theo sát khí đen kịt cực kỳ nồng đậm, chớp tới vực sâu Vân Côn dưới thân Ngô.

Nhìn dáng vẻ của nó, đúng là muốn cứng rắn kéo Vân Côn xuống.

Mà lúc nó phát ra tiếng gào thét, ở chung quanh nó, mười mấy cái địa huyết u ám đồng thời phát ra tương ứng.

Oanh oanh oanh...

Trong một cái chớp mắt, mười mấy cái địa huyết kia, đồng loạt có bóng đen to lớn hiện lên, từng đầu Thi Sát Ma cao trăm trượng từ lòng đất lao ra, nhất thời nhìn thấy thi sát khí cổ xưa nồng đậm không gì sánh được lan tràn va chạm dung hợp, bao trùm đại địa hư không, hình thành một đại dương sát khí đen kịt mênh mông.

Mà trong đại dương kia, mười mấy con Thi Sát Ma to lớn, hét thảy vươn ra bàn tay lớn lông đen, chớp tới vực sâu Vân Côn.

Biến hóa này phát sinh quá nhanh, cái gì người cũng phản ứng không kịp, chỉ có thể nghe thấy bên tai từng tiếng gào rú cực kỳ rung động, thanh tĩnh lại nhìn lại, Ngô Khí còn có Thâm Uyên Vân Côn dưới thân, đã hoàn toàn bị hơn mười con Thi Sát ma vây khốn.

Thi sát ma thượng cổ xấu xí khủng bố, mỗi một con đều tương đương với tồn tại Hợp Đạo cảnh, đồng loạt ra tay..

Lúc này, bên ngoài cổ địa, vẻ chờ mong trong mắt những tu sĩ kia càng ngày càng ít, mặt như tro tàn, dưới cái nhìn của bọn

họ, ba người Ngô Khí, chỉ sợ là muốn... Chết rồi.

Bị hơn mười quái vật tương đương với cường giả Hợp Đạo cảnh vây công, chỉ cần tu sĩ hơi có chút kiến thức đều biết, trừ phi là một trăm vị cường giả thiên kiêu trên Thiên Kiêu bảng trong truyền thuyết, mới có thể thoải mái ứng đối. Còn các tu sĩ khác, cho dù là Hợp Đạo hậu kỳ, cũng sẽ chật vật không chịu nổi, đừng nói là thu thập những thi sát ma kia, có thể bảo vệ tính mạng của mình đã tốt lắm rồi.

Nhưng qua lâu như vậy, những tu sĩ bên ngoài cổ địa đều nhìn thấy khuôn mặt của Ngô Khí, đều biết được trên Thiên Kiêu bảng cũng không có chỗ của hắn.

Không phải người trên Thiên Kiêu bảng, làm sao có thể vượt qua nguy cơ trước mắt.

Không trung, Ngô Khí ngồi ngay ngắn trên lưng Thâm Vân Côn, rõ ràng cảm giác được ở bên ngoài cổ địa, trong mắt từng tu sĩ kia dần dần dâng lên tuyệt vọng cùng đáy lòng bọn họ ý niệm.

Một nụ cười trào phúng dần hiện ra trên khóe miệng của hắn.

Thứ hai là canh.

Một đầu Thi Sát Ma, cao chừng trăm trượng, thể nội tản mát ra sát khí cực kỳ nồng đậm, mười mấy đầu quái vật trên người hỗn hợp sát khí cùng một chỗ, để khu vực này hoàn toàn bị sát khí bao phủ, hắc khí quay cuồng, đơn giản như Ma Vực.

Tiếng gầm rú...

Trong tiếng gào thét khủng bố, từng bàn tay lông đen khổng lồ, mang theo sát khí, chụp vào thân thể to lớn của Thâm Vân Côn kia.

Mặc dù trên thể tích thân thể, Thâm Vân Côn vượt xa hơn mười con Thi Sát Ma kia, nhưng khí thể phát ra, mặc dù là một chọi một, chỉ sợ cũng sẽ thua là Thâm Vân Côn.

Thi Sát ma, lại là ma vật cấp thấp còn sót lại từ thời thượng cổ, nếu không có gì ngoài ý muốn, tại thế giới nhân gian này, tự nhiên là hiếm có địch thủ.

Ngô Khí Bàn ngồi ở trên lưng Thâm Vân Côn, khoe miệng càng thêm vui vẻ, nhìn mười mấy con Thi Sát Ma kinh khủng phía dưới đang gào rú bắt tới, trong mắt hắn không có chút sợ hãi nào, ngược lại hiển lộ ra một loại thương thức chiếm hữu.

Ừm, thật ra tài liệu không tệ, dùng để làm tiêu bèo cũng là đáng tiếc.

Trong miệng thì thảo tự nói, ngón tay Ngô Khí bỗng nhiên gảy nhẹ một cái, móng tay đụng vào nhau, một điểm hỏa tinh sinh ra, khó có thể thấy, chậm rãi rơi xuống phía dưới, trong đại dương hắc bạch sát khí phun trào không ngớt kia.

Một điểm hỏa tinh kia, yêu dị màu đỏ au, đón lấy hơn mười cái hắc mao cự chưởng khủng bố kia, rơi xuống dưới.

Ầm

Như một nồi dầu nóng, chợt bị bắn vào một điểm hỏa tinh, trong nháy mắt, khu vực bị sát khí bao trùm kia, hắc bạch hoàn toàn biến mất, hỏa điểm đỏ tươi dâng lên, trong nháy mắt hóa thành biển lửa.

Bạo loạn, mười mấy con Thi Sát Ma kia, tràn ngập khát máu cùng giết chóc gào thét lập tức biến thành rú thảm, chụp vào hắc mao cự chưởng của Thâm Uyên Vân Côn, đều rút trở về, kèm theo rú thảm trên thân thể ghê tởm của mình điên cuồng cào lên.

Khí thể khủng bố trên thân mỗi một con Thi Sát Ma đều trong nháy mắt tan rã dưới ngọn lửa đỏ rực đầy trời kia, từ thời thượng cổ bắt đầu, ở dưới lòng đất nơi đó được sát khí thai nghén nhiều năm, dưới ngọn lửa đỏ tươi kia, đúng là một chút năng lực phòng ngự cũng không có.

Biển lửa luyện ma

Bên ngoài cổ địa, đại lượng tu sĩ đã tụ tập lại, đều bị biến cố trước mắt làm sợ ngây người.

Bọn họ đều không nghĩ ra, ngay trước một hơi thở, còn là ma vật thượng cổ cực kỳ khủng bố, hiện tại lại biến thành cảnh tượng như thế. Mười mấy con Thi Sát Ma, quả thực giống như đã thú bị vây ở trong biển lửa, điên cuồng giãy dụa.

Mặt Thâm Uyên Vân Côn, Ngô Khí nhìn cảnh tượng phía dưới đại địa, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười thỏa mãn.

Bàn tay lại lần nữa chậm rãi vươn ra, ngón tay điểm nhẹ, xa xa rơi vào trên biển lửa dày vò mười mấy con Thi Sát Ma.

Luyện Ma Luyện Lô.

Hiện...

Phảng phất như vì hưởng ứng từ trong miệng Ngô Khí phun ra, hỏa diễm đỏ rực điên cuồng thiêu đốt kia, tại ngón tay Ngô Khí điểm lên, lập tức phát sinh biến hóa kinh người.

Tựa như trong bóng tối có một bàn tay lớn, nắm chặt biển lửa đỏ tươi kia, bắt đầu nhào nặn từng chút một.

Biển lửa vốn chỉ trải trên mặt đất, dưới sự nhào nặn của bàn tay lớn vô hình này, lại chậm rãi có hình dạng, một cái lò luyện đồ au to lớn vô cùng, chậm rãi xuất hiện trên không mênh mông liên miên không dứt kia.

Lò luyện cực lớn, đã qua mấy trăm trượng. Nhan hõm đỏ tươi, yêu dị tiên diễm, tất cả tu sĩ ngoài cổ địa đều nhìn thấy rõ ràng.

Mà vào lúc này, những tu sĩ tiên ma kia, thậm chí một ít yêu thú dị tộc, đã sớm bị cảnh tượng phát sinh trước mắt dọa sợ đến ngây người, đều là ngây ngốc tại chỗ, một câu cũng nói không nên lời.

Nhìn ba người Ngô Khí ngồi xếp bằng trên vực sâu Vân Côn, trong mắt chỉ còn lại có một loại Thần –, đó chính là sợ hãi.

Nhìn thấy cảnh tượng phát sinh bên rìa cổ địa này, chỉ sợ là biểu hiện của bất kỳ tu sĩ nào cũng như thế, cho dù có được tu vi Hợp Đạo cảnh, cũng không cách nào ngăn chặn được ý nghĩ này dâng lên từ đáy lòng. Đồng thời trong đầu bọn họ, cũng có một ý niệm nghi hoặc, như giòi trong xương, như thế nào cũng không thoát khỏi.

Người trước mắt, thanh niên lấy một con phi cầm Hợp Đạo cảnh làm tọa kỵ, có chiến lực kinh khủng như vậy, nhưng vì sao, trên Thiên Kiêu bảng lại không có bất kỳ tin tức gì của hắn.

Rốt cuộc người này là ai.

Ý nghĩ này, đại lượng tu sĩ điên cuồng chiếm giữ ngoài cổ địa, trong lòng thế nào cũng không xua tan được.

Ầm

Trong lúc những tu sĩ nghi hoặc sợ hãi, trên mặt đất, lò luyện đỏ au cao tới mấy trăm trượng, rốt cục thành hình.

Hư không chấn động, mười mấy con Thi Sát Ma rú thảm lập tức biến mất, chỉ còn lại từng cái từng cái mộ, trong từng cái địa huyết, trong một cái lò luyện đỏ au, hơn mười bóng đen ra sức giãy dụa, nhưng một chút tác dụng cũng không có, chậm rãi bị ngọn lửa trong lò luyện bao phủ ở trong đó...

Hắn thành công rồi!

Không lâu trước đó, đông đảo tu sĩ còn mang vẻ mặt tuyệt vọng, sau khi nhìn thấy mười mấy con Thi Sát ma trong lò luyện dần dần biến mất, trên mặt nhao nhao hiện ra sợ hãi lẫn vui mừng.

Những Thi Sát Ma kia, mỗi một đầu đều là khí thể Hợp Đạo cảnh, lại toàn thân tản mát ra thượng cổ sát khí vô cùng nồng đậm.

Mà địa huyết cất giấu Thi Sát Ma, lại là một cái liên miên không dứt, một mực kéo dài đến chỗ sâu, chỉ sợ không thể ít hơn trăm vạn dặm, nếu thật sự như suy đoán, trong mỗi một huyết địa huyết đều cất giấu một đầu Thi Sát Ma, vậy đừng nói là những tu sĩ bọn họ, cho dù là tu sĩ Hợp Đạo cảnh, cũng tuyệt đối không thể bình an đến trước tòa cung điện kia.

Trong lúc nhất thời, cơ hồ tất cả tu sĩ, đáy lòng đều có một cái ý định, ánh mắt đều rơi vào trên lưng Vân Côn Ngô Khí.

Trong mắt bọn họ đều là ánh mắt vô cùng nóng bỏng, một loại ước ao trước nay chưa từng có lộ ra.

Nếu người này có thể làm Thi Sát Ma ven đường... Không có biện pháp khác, muốn đi vào trong đó chỉ có thể đi theo hắn.

Bị mấy chục vạn tu sĩ hâm mộ nhìn, nhìn bộ dáng bọn họ, chỉ cần Ngô Khí muốn, một câu tùy ý liền có thể để mấy chục vạn tu sĩ này sử dụng, đi sau yên ngựa, vô cùng nghe theo.

Dưới cái nhìn của bọn họ, Ngô Khí thể hiện lực lượng vô cùng kinh khủng chính là chúa cứu thế của bọn họ.

Muốn tiếp cận tòa cung điện kia, đạt được thượng cổ cơ duyên bảo vật có thể tồn tại, chỉ có thể đi theo Ngô Khí, hy vọng Ngô Khí thanh trừ Thi Sát ma ven đường, đương nhiên tốt nhất là thanh trừ hết tất cả nguy hiểm, để bọn họ không kinh không hiểm tiến vào bên trong, cướp đoạt bảo vật truyền thừa trong cung điện kia.

Bất quá đáng tiếc, từ đầu đến cuối, Ngô Khí không nhìn qua mấy chục vạn tu sĩ kia.

Sau khi tự tay nhào nặn ra một cái lò luyện màu đỏ tươi, Ngô Khí bỗng nhiên nhắm hai mắt lại, dường như đang cảm ứng được gì đó.

Sau mấy hơi thở, Ngô Khí trên lưng Vân Côn, hai mắt lần nữa mở ra, một tia kinh hỉ ẩn chứa trong đó.

Vù vù

Ánh mắt Ngô Khí rơi xuống mặt đất, trên từng cái địa huyết, còn có từng toà mộ phần kia.

Tinh quang trong hai mắt lóe lên, một loại bá đạo chiếm hữu hiện ra, giống như chúa tể, không kiêng nể gì cả.

Đại Thi Ma Thủ...

Đột nhiên trong hư không kia, một bàn tay lớn trắng bệch xuất hiện, từng sợi từng sợi tử khí cổ xưa từ mỗi góc ngách trong thiên địa tràn ra, dung nhập vào trong bàn tay lớn kia, ở trong lòng bàn tay, ngưng tụ ra từng chữ vẽ cực kỳ huyền ảo.

Ầm

Một tia dừng lại cũng không có, bàn tay trắng bệch kia vừa hiển hiện, liền ầm vang rơi xuống, trực tiếp oanh trên mặt đất.

Ầm ầm ầm.

Có sự tồn tại của từng cái từng cái địa huyết, mặt đất giống như ma thổ kia vốn cực kỳ yếu ớt, chịu một kích của thần thông hoang cổ, lập tức giống như địa chấn, bắt đầu nhanh chóng sụp đổ, một mảng lớn thổ địa bị phá hủy, lần này không chỉ có từng cái từng cái địa huyết bị ảnh hưởng đến, còn có từng toà mộ phần thủy chung không có động tĩnh, cũng gặp phải vận rủi.

Địa giới phạm vi ít nhất vạn dặm, bị một chữ Ngô Khí này trực tiếp đập vỡ nát, một cái hố to lập tức xuất hiện trên đại địa rộng lớn.

Ban đầu ở trên hố lớn, địa huyết phản mộ, toàn bộ sụp đổ, không có một chỗ may mắn thoát khỏi.

Mà trong chớp mắt khi hố lớn xuất hiện, dưới đáy hố bị vùi lấp kia, lập tức truyền đến từng tiếng gào thét phẫn nộ.

Rống rống gầm.

Đối với tất cả tu sĩ mà nói, tiếng gào rất quen thuộc, vang vọng không trung.

Oành oành...

Từng đầu Thi Sát ma dữ tợn khùng bố từ đáy hố bò lên, trong miệng lớn tràn ngập sát khí gào rú không ngừng, từng con hắc mao cự chưởng ghê tởm vô cùng, dưới sát khí phun trào, đồng loạt chộp vào đầu sở gây ra tất cả những thứ này, trên bầu trời Ngô Khí.

Oanh oanh oanh...

Cực kỳ đột ngột, trong hố to phạm vi vạm dậm kia, ngoại trừ từng đầu Thi Sát ma giãy dựa bò ra, lại còn có từng cái từng cái quan tài to lớn vô cùng xuất hiện, hoặc phù phiếm hoặc dựng thẳng, mỗi một cỗ quan tài đều dài trăm trượng, toàn thân trắng bệch, hiện ra màu trắng óng ánh, giống như là một loại ngọc thạch nào đó đúc ra, một loại khí tức khó nói lên lời, lưu chuyển ở phía trên.

Khi từng cái quan tài kia hiển lộ ra, cho dù là Ngô Khí, trên mặt cũng không khỏi hiện ra một tia kinh ngạc.

Từng ánh mắt đồng loạt rơi vào trên quan tài kia, tiếng kinh hô liên tiếp vang lên, nhất thời có đại lượng tu sĩ muốn xông vào trong đó, cướp đoạt những quan tài kia.

Tham lam chiếm hữu, đáy lòng tất cả tu sĩ nảy sinh ra. Cũng không trách được bọn họ lại như vậy, chỉ cần là tu sĩ có chút kiến thức, có thể nhìn ra được tài liệu đúc từ những quan tài kia, đều là như vậy.

Tiên ngọc...

Không chỉ một mình Ngô Khí có thể nhận ra, từng miếng từng miếng quan tài trắng hếu, vật liệu rèn đúc lại là tiên ngọc.

Hơn nữa nhìn quan tài kia nguyên vẹn, chỉ sợ là toàn bộ tiên ngọc điêu khắc mà thành. Giá trị tiên ngọc, mặc kệ là tu sĩ tu vi cảnh giới gì, chỉ sợ đều vô cùng rõ ràng.

Khi nhìn thấy từng cái quan tài cực kỳ to lớn được đúc từ tiên ngọc trước mặt, đáy lòng Ngô Khí cũng bỗng nhiên sinh ra tham lam.

Bất quá lập tức, khi ánh mắt của hắn rơi vào trên những quan tài kia, Thần Kiên liền có biến hóa.

Ồ...

Tiếng kinh hô ra khỏi miệng, ánh mắt Ngô Khí rơi xuống một cái quan tài trong đó.

Đã thấy quan tài màu trắng dài trăm trượng kia, tuy còn có óng ánh, hiện ra khí tức khó tả, nhưng từng vết rạn thể nào cũng không che giấu được, trải rộng toàn bộ quan tài.

Không chỉ có chiếc quan tài này như vậy, những quan tài tiên ngọc khác hiện lên dưới hồ lớn đều như vậy, không hề ngoại lệ.

Cảm ơn sự ủng hộ của hủ diệt Bá Vương huynh đệ.

Nhân gian giới, bất luận là Trung Châu đại lục hay là đại dương mệnh môn, tiền lưu thông đều là linh thạch. Từ hạ phẩm bắt đầu, thẳng đến cực phẩm, sau này người vẫn trải qua áp súc linh tinh.

Một viên cực phẩm linh thạch, tuyệt đối là một khoản tài phú không nhỏ. Làm tu sĩ nhất định phải tu luyện, không có một vị tu sĩ không để ý, cho dù là Ngô Khí, có đôi khi cũng cần rất nhiều linh thạch.

Mà trên linh thạch cực phẩm kia, còn có một cấp bậc. Đó chính là tiên ngọc cho dù là tiên ngọc cấp thấp nhất, đối với tu sĩ tiên ma, yêu thú dị tộc ở nhân gian mà nói, đều là bảo vật đủ gây ra tham lam.

Hiện tại, trong mắt đại lượng tu sĩ đang tụ tập bên ngoài cổ địa này, từng cái quan tài được đúc từ tiên ngọc tựa như là nam châm, một mực hấp dẫn ánh mắt của bọn họ.

Bất quá rất nhanh, trên mặt bọn họ cũng đồng loạt xuất hiện biểu tình giống như Ngô Khí, thất vọng nồng đậm.

Vậy mà tất cả đều là... Liệt văn, linh khí tan hết.

Tu sĩ có thị lực mạnh mẽ dù sao cũng có rất nhiều, đều nhìn thấy trên từng cái quan tài hoàn toàn được đúc từ tiên ngọc kia, trải rộng vết rạn như mạng nhện, tuy vẫn có khí tức óng ánh lưu chuyển, lại không cách nào cảm giác được bên trong vốn tồn tại linh khí mệnh môn.

Dù sao cũng là thời đại thượng cổ lưu lại, dưới sự ăn mòn của sức mạnh tuế nguyệt, linh khí bên trong đã sớm tán rã.

Tiên ngọc quan tài, hiện tại chỉ là từng miếng từng miếng quan tài ngọc chết mà thôi.

Khi phần đông tu sĩ đều vô cùng thất vọng, một lão giả Đột Ngột, tựa hồ nhớ ra cái gì đó, lập tức lên tiếng kinh hô.

Ta biết rồi, những người kia là Tiên Ngọc Thiên Quan, khi đại quân tu sĩ tiên đạo thượng cổ xuất chinh, đều mang theo một

cái Tiên Ngọc Thiên Quan, sau khi chết trận tiến vào Thiên Quan, lấy kỳ hạn Tiên Đạo đại năng xuất thủ cứu sống bọn họ.

Mặc dù Ngô Khí không có chút hứng thú nào với lượng lớn tu sĩ Tiên Ma nhát gan đứng ngoài cổ địa, bất quá một lượng lớn tu sĩ nghị luận ra động tĩnh, vẫn có thể lọt vào tai Ngô Khí một cách rõ ràng.

Lão giả kia vừa nói xong, rất nhiều tu sĩ liền nhao nhao nghị luận ra, Ngô Khí tự nhiên nghe thấy rõ ràng.

Tiên Ngọc Thiên Quan đúng là có điển cố này.

Đáng tiếc, trận chiến đó là một trong ba đại chiến dịch thê thảm nhất thời thượng cổ, những đại năng cường giả kia chính mình còn khó đảm bảo tính mạng, đương nhiên cũng không cách nào thi triển thần thông nghịch thiên phục sinh những người này.

Không chỉ như vậy, chiến tranh kết thúc còn bị bày ra lượng lớn trận pháp Thi Sát, trực tiếp biến chiến trường thành một chỗ Tu La Ma Địa. Những Tiên Ngọc Thiên Quan này chỉ sợ ngay cả một vạn năm cũng không thể kiên trì, bị thi sát ăn mòn, biến thành từng thanh từng thanh Ngọc Thiên Quan, những binh sĩ tiên đạo trong quan tài kia, hẳn là đều đã...

Ngô Khí ngồi ngay ngắn trên lưng Vân Côn, bên tai nghe được đại lượng tu sĩ nghị luận ngoài cổ địa. Ý niệm trong đầu xoay chuyển vài vòng, lập tức nghĩ tới điều gì.

Không đợi ánh mắt Ngô Khí nhìn vào bên trong, từng miếng từng miếng tử ngọc quan tài phạm vi vạn dặm từ bên trong hố lớn nổi lên, đồng loạt phát sinh biến cố.

Bành

Quan tài thứ nhất, vết rạn trải rộng trên thân quan tài, trong nháy mắt mở rộng. Trong tiếng nổ, một cái bóng trắng tràn ra.

Ánh tử kia to lớn, cao chừng trăm trượng, tốc độ cực nhanh, vừa xuất hiện liền phát ra một tiếng gào rú kinh thiên, khí thế khủng bố, không kém chút nào những đầu Thi Sát Ma kia.

Bộp bộp bộp...

Không hề ngừng lại, mấy chục, trăm đầu quan tài ngọc dựng thẳng, toàn bộ trong nháy mắt nổ tung, từng đạo cự ảnh trắng hếu từ bên trong nhảy ra, không thua gì khí thể Thi Sát Ma và sát khí nồng đậm vô cùng kia, ầm ầm bộc phát ra.

Oanh oanh oanh!

Trong nháy mắt, phía dưới, trong hồ to phạm vi vạn dặm, thi sát thượng cổ cực kỳ khủng bố bắt đầu khởi động, hai luồng hắc bạch lưỡng trọng, như Hỗn Độn thế giới, bên trong hồ lớn kia, lần nữa ngưng tụ ra một mảnh đại dương sát khí mênh mông.

Cự ảnh trắng hếu kia, chân thực diện mục cũng lập tức hiện ra, cao trăm trượng, đầu lâu tứ chi ngũ quan đều tại, toàn thân lông trắng, toàn thân sát khí, phảng phất như cương thi thời thượng cổ lưu lại.

Vừa nhìn thấy từng con quái vật chui ra từ trong quan tài kia, tu sĩ bên ngoài cổ địa lại một lần nữa kinh ngạc đến ngây người.

Tại sao lại như vậy, điều này... Chẳng lẽ những thứ này cũng là Thi Sát Ma?

Không đúng, người mang theo tiên ngọc quan sẽ xuất hiện trên chiến trường chỉ có thể là tu sĩ thượng cổ tiên đạo, đã là tiên đạo, tại sao lại biến thành ma vật.

Các người sai rồi, đây không phải là ma vật, mà là tử vật, nhìn sát khí trên người những quái vật này, chỉ sợ sớm đã bị vận vẹo pháp tắc, hóa thành quái vật như vậy.

.....

Ngô Khí trên lưng Thâm Vân Côn cũng bị một màn phía dưới hù dọa một chút, trên mặt hiện ra vẻ kinh ngạc.

Bất quá rất nhanh hắn phản ứng lại, khóe miệng trào phúng ý không giảm chút nào, trong mắt thần quang càng hiện ra một loại khí thể như chúa tể tất cả, bất luận tồn tại nào, cũng không thể để Ngô Khí dao động một chút nào.

Tiếng gầm rú vang vọng...

Cơ hồ là tiếng gào thét khủng bố tương tự, từ phía dưới, từng con quái vật trắng đen phát ra, quấy nhiễu đại dương sát khí mênh mông, phun trào lên trên bầu trời Ngô Khí.

Hồ to vạn dặm kia là do Ngô Khí tiện tay vỗ một cái tạo thành.

Từng con Hắc Bạch Thi Sát Ma bị kinh động này, tự nhiên đều đem đầu mâu nhắm ngay Ngô Khí, nghe chúng nó gào thét, tràn ngập một con, chính là nuốt, muốn đem Ngô Khí tính cả con Vân Côn kia cùng một chỗ cắn nuốt.

Thượng cổ ma vật, hung sát vô biên, cho dù là từng đầu Bạch Yên Sát Ma vốn là tu sĩ Tiên Đạo, lúc này cũng hoàn toàn hóa thành quái vật triệt để, trừu thôn phệ cùng giết chóc, không có ý chí gì khác tồn tại.

Hừ.

Nhìn xem hơn trăm con Hắc Bạch thi sát ma phía dưới tùy thời đều có thể nhào lên, Ngô Khí trong miệng phát ra một tiếng hừ lạnh khinh thường.

Cánh tay duỗi ra, hướng về phía dưới, cái lò luyện ma cao mấy trăm trượng treo trên mặt đất, xa xa bắn ra.

Keng keng

Tiếng vang du dương giống như tiếng chuông, trong nháy mắt vang vọng một mảng lớn khu vực này ít nhất mấy chục vạn dặm, tất cả tu sĩ yêu thú dị tộc đều nghe thấy rõ ràng.

Dưới tiếng vang này, tất cả mọi người cảm thấy một loại cảm giác không khỏe từ chỗ sâu trong hồn phách bay lên, tựa như hồn phách sẽ bởi vì tiếng vang này mà ly thể, phiêu đảng hướng nơi phát ra thanh âm kia.

Tuy rằng tất cả mọi người đều biết đây là một ảo giác, nhưng loại cảm giác quỷ dị này vẫn giống như giòi trong xương, không cách nào xua tan.

Mặt đất, cái hồ phạm vi ngàn dặm rộng lớn kia, đại dương sát khí tuôn trào, bên trong chừng hơn một trăm con hắc bạch thi sát ma, trong tiếng gào thét đều muốn bò ra khỏi đáy hồ, khí tức phụ diện vô cùng vô tận, cuồng bạo lạnh lẽo. Cực kỳ khủng bố.

Nhưng ngay lúc âm thanh du dương như tiếng chuông vang lên hạ xuống, vị luyện ma lò luyện cao mấy trăm trượng này, cực kỳ đột ngột xuất hiện ở trên cái hồ kia.

Ầm

Động tĩnh mới, bâng bạc cực lớn, rung động cực kỳ.

Thôn phệ, trong lò luyện, từng cỗ hỏa diễm đỏ tươi phun trào không ngừng kia, đột nhiên sinh ra một cỗ hấp lực khủng bố không gì sánh kịp, như một con Viễn Cổ hỏa diễm cự thú Ma Thần, há miệng lớn, muốn thôn phệ hết thảy.

Mà lúc này, mục tiêu bị thôn phệ, chỉ ở phía dưới.

Trong hồ lớn, đại dương sát khí rung động lòng người, còn có trên trăm con Hắc Bạch Thi Sát Ma giấy dựa bờ lên, đều bị lực lượng thôn phệ từ trong lò luyện ma tuôn ra bao trùm ở trong đó.

Ầm ầm ầm...

Không có gì ngoài ý muốn, dưới lực lượng thôn phệ của lò luyện, đại dương sát khí bâng bạc phía dưới trong khoảnh khắc liền bị tan rã, hóa thành từng dòng nước lũ sát khí, hết thảy bị kéo vào trong lò luyện.

Hơn trăm con Hắc Bạch Thi Sát Ma kia, giống như mười mấy con lúc trước bị lò luyện luyện hóa, bất luận giấy dựa thể nào cũng vô dụng, không tự chủ được dâng lên, khí thế Hợp Đạo cảnh, chấn động tiếng gào thét của lòng người, khí tức hung sát kinh khủng, dưới lò luyện ma kia, đều mất đi tác dụng.

Rõ ràng là hơn trăm con Thi Sát Ma vật đủ tàn sát thương sinh, lúc này lại giống như hơn trăm con dã thú đáng thương đáng thương, trong lúc vô lực rú thảm bị hút vào trong lò luyện ma kia.

Luyện...

Giọng nói lạnh như băng từ trong miệng Ngô Khí phun ra.

Trong lò luyện to lớn kia, lập tức nhiều ra hơn trăm đạo bóng dáng, dưới từng cỗ hỏa diễm màu đỏ yêu dị kia, giấy dựa gào thét thảm thiết, cuối cùng bị che khuất ở trong đó.

Từ lúc Ngô Khí ra tay đánh ra một cái hố to trên mặt đất, đáy hố xuất hiện Thi Sát ma, sau đó là quan tài tiên ngọc, từ trong quan tài bò ra từng con từng con Bạch Cốt Sát Ma, lại đến Ngô Khí ra tay, đem tất cả sát khí và hơn một trăm Hắc Bạch Thi Sát Ma cùng nhau đưa vào lò luyện ma luyện hóa.

Quá trình chính giữa này, nói đến kinh tâm động phách, giống như đã trôi qua rất lâu.

Kỳ thật chỉ mấy chục hơi thở mà thôi, từng màn nhanh chóng hiện lên, nhất là hơn một trăm con Hắc Bạch Thi Sát Ma cuối cùng bị luyện hóa, càng nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Vùng đất cổ, các phương hướng, tới gần khu vực này, đã tụ tập càng ngày càng nhiều tu sĩ Tiên Ma, dị tộc yêu thú, đếm một chút, khó khăn lắm đã đến trăm vạn.

Lúc này trăm vạn đạo ánh mắt này đều rơi vào bên trong cổ địa, nguyên nhân làm cho tất cả tu sĩ không dám đặt chân vào, đầu sỏ gây nên, trong địa huyết phần phần mộ kia ẩn giấu từng đầu Thi Sát ma hung sát khôn cùng, lại bị Ngô Khí hơi hột viết, tàn sát luyện hóa toàn bộ.

Khi hơn một trăm con hắc bạch thi sát ma kinh khủng kia bị từng cỗ hỏa diễm đỏ tươi bao phủ, những tu sĩ bên ngoài cổ địa kia đã bị khiếp sợ không nói nên lời.

Bọn họ đều là tu sĩ cường đại đến từ các nơi, dám đến tranh đoạt cơ duyên bảo vật, lại không có liều lĩnh mất đi tính mạng, trăm vạn tu tiên ma tu yêu thú dị tộc kia, phần lớn đều không phải hạng người bình thường. Có lẽ ở địa bàn của bọn họ, đều là tồn tại được người kính ngưỡng.

Nhưng lúc này, đều trở thành khán giả chứng kiến Ngô Khí - vị tồn tại khủng bố này, đều không ngoại lệ.

Bên ngoài cổ địa, đã có không ít tu sĩ Hợp Đạo cảnh chạy tới, đều nhìn thấy được Ngô Khí tùy ý một ngón tay liền tiêu diệt hơn một trăm đầu Thi Sát ma khủng bố, uy thế cũng bị chấn kinh, đáy lòng cũng dâng lên nghi hoặc cực kỳ mãnh liệt.

Không ít tu sĩ cũng không nhịn được, thì thào mở miệng.

Người này... Rốt cuộc là ai..

Hắn không phải người trên Thiên Kiêu bảng, trên trăm người, chúng ta đều biết rõ vô cùng, tuyệt không có sự tồn tại của người này.

Chiến lực khủng bố như vậy, cũng không có cách nào lên Thiên Kiêu bảng, vậy chẳng phải ngay cả tư cách nhìn một cái cũng không có.

Nhìn dáng vẻ của hắn, giống như là thủ đoạn Phật giáo ở vùng cực tây, nhưng phong cách hành sự lại giống như cự phách Ma đạo, không kiêng nể gì, kiêu ngạo bá đạo, khiến người ta nhìn không thấu.

.....

Tiếng bàn luận nhằm vào Ngô Khí, tựa như ôn dịch truyền nhiễm, nhanh chóng truyền ra từ giữa trăm vạn tu sĩ yêu thú kia.

Trên mặt đất, từng cái từng cái địa huyết, từng toà mộ phần liên miên không dứt.

Ầm

Đột nhiên một tiếng nổ lớn vang lên, một bàn tay lớn trắng bệch cuốn theo uy lực vô cùng khủng bố, hung hăng đánh lên trên mặt đất. Từng toà mộ phần cùng địa huyết dưới lòng bàn tay khổng lồ kia, đồng loạt bị phá nát, mạnh mẽ bị đập vào một cái hố to phạm vi ít nhất mấy vạn dặm.

Dưới đáy hố kia, trong khoảnh khắc phát ra từng tiếng gào thét phần nộ hung sát.

Từng đầu Thi Sát ma toàn thân lông đen xuất hiện, ra sức giãy dụa muốn bò ra khỏi đáy hố, đồng thời hiện ra từng cổ quan tài tiên ngọc, chỉ là trên thân quan tài kia, trải rộng vết rạn, đã sớm mất đi linh khí bàng bạc bên trong.

Vù vù

Trên hố to, một cái lò luyện màu đỏ yêu dị đột nhiên hiện ra.

Trong lúc đáy hố, những Thi Sát ma cực kỳ khủng bố kia bắt đầu giãy dụa đi ra, lúc đại dương sát khí mênh mông muốn ngưng tụ ra, lò luyện này, đột nhiên bị lực lượng gì đó hung hăng đập một cái, chỉ nghe trong khu vực rộng lớn này, một tiếng du dương vang lên.

Thanh âm rơi xuống, trong lò luyện, lập tức sinh ra từng cỗ lực hút không cách nào kháng cự, bao phủ hắc bạch thi sát ma vừa mới hiện ra phía dưới, còn có thượng cổ thi sát khí phun trào không ngớt, toàn bộ đều kéo vào trong lò luyện, tiếp theo sau mấy hơi thở, hết thảy đều bị ngọn lửa màu đỏ tươi yêu dị kia bao phủ.

Một màn này, phát sinh quá nhanh, nhanh đến những tu sĩ bên ngoài cổ địa mới đưa mắt nhìn lên những Thi Sát ma bên trong hố lớn kia, sau một khắc đều bị kéo vào lò luyện ma, thoáng chốc bị luyện hóa.

Đến lúc này, đáy lòng tất cả tu sĩ đều vô cùng rõ ràng.

Lúc này, trong cổ địa khủng bố kia, trên lưng phi cầm cực lớn dang rộng hai cánh đến vạn dặm. Thanh niên tu sĩ đang ngồi ngay ngắn kia, chính là một vị tuyệt thế cường giả chân chính, có thể nói hai trăm con Thi Sát ma có thể so với Hợp Đạo cảnh, ở trên ngón tay hắn điểm động, ngay cả một tia phản kháng cũng không có, nhẹ nhàng băng quơ liền bị ném vào trong lò luyện luyện hóa.

Trong lúc nhất thời, trong mắt tất cả tu sĩ và đại lượng yêu thú dị tộc đều hiện ra vẻ ao ước nồng đậm.

Toàn bộ ánh mắt đều rơi xuống trên người Ngô Khí. Hy vọng cùng ý niệm trong lòng bọn họ cực kỳ kịch liệt, dù cách rất xa, cũng vô cùng rõ ràng bị Ngô Khí cảm giác được.

Thật tốt quá, có người này tồn tại, chúng ta chỉ cần đi theo, là có thể tiến vào trong đó. Đến lúc đó...

Hầu như mỗi một vị tu sĩ, mỗi một đầu yêu thú linh trí mở ra, đáy lòng đều là ý nghĩ như vậy.

Chính là mượn nhờ lực lượng Ngô Khí, đi theo sau lưng Ngô Khí, chỉ cần Ngô Khí quét sạch nguy hiểm phía trước, tự nhiên những người bọn họ cũng đều có thể bình an vô sự.

Ánh mắt Ngô Khí bình tĩnh rơi xuống phía dưới, trên không trung đang hùng hực thiêu đốt lò luyện ma, đồng thời cũng cảm ứng được ý niệm trong đầu những tu sĩ và yêu thú dị tộc kia.

Không biết từ khi nào, khóe miệng hắn nở nụ cười, càng thêm tùy ý, ý trào phúng nồng đậm, phát ra.

Hừ.

Trong cổ nhẹ nhàng nhảy ra một tiếng hừ lạnh, nhưng lại không nhìn những yêu thú tu sĩ kia một chút nào.

Ánh mắt của hắn chậm rãi từ trên lò luyện ma có uy năng vô cùng cường đại kia, chậm rãi kéo dài, nhìn về phía chỗ sâu trong vùng đất cổ kia.

Mặc dù trong nháy mắt luyện hóa hai trăm con Thi Sát Ma, nhưng lúc này, vực sâu Vân Côn, lại vẫn còn ở rìa cổ địa. Hai cái hố to, một cái vụn dậm, một cái đạt đến mấy vạn dặm, gộp lại khó khăn lắm cũng chỉ bảy tám vạn dặm, Vân Côn tùy ý vỗ cánh, cũng không chỉ một chút khoảng cách như vậy.

Mà ánh mắt của hắn đảo qua, lọt vào trong tầm mắt, cảnh tượng lại chưa từng phát sinh biến hóa to lớn gì.

Từng toà mộ địa cao ngất, từng cái từng cái địa huyết u ám, có phát sinh ở rìa cổ địa, tự nhiên tất cả mọi người đều biết được bên trong mộ phần cùng địa huyết kia, đều ẩn giấu những thứ quý quái gì. Trong mắt những tu sĩ cùng yêu thú dị tộc kia, mỗi một toà mộ địa, mỗi một cái địa huyết đều tránh không kịp, nhưng trong mắt Ngô Khí, bên trong đó ẩn giấu Thi Sát ma, lại là tài liệu tốt khó có được.

Nghe đồn thời đại Thượng Cổ, lúc Tiên Ma chinh chiến, tất cả binh sĩ đều có thể so với cường giả Hợp Đạo cảnh, tụ thành quân đội xung phong, khí thế phô thiên cái địa, hủy diệt hết thảy, cho dù là cường giả đại năng cũng sẽ trong nháy mắt bị chém giết, không biết bao nhiêu Đại yêu Đại Ma vẫn lạc trong đó, hiện tại tới tay bất quá chỉ là hai trăm con mà thôi, còn không thành tựu được, nếu như có thể đem những thứ này đều...

Trong lòng Ngô Khí đột nhiên hiện lên ý nghĩ này, lập tức làm cho tinh quang trong mắt hắn phun trào, sự hưng phấn hiếm thấy dâng lên.

Thời thượng cổ, hai đại trận doanh của Tiên Ma, lượng lớn tu sĩ, khai chiến với vạn tộc.

Thường xuyên có quân đội tu sĩ Tiên Ma tạo thành, cùng nhau xung phong, chỉ riêng khí thế kia tuôn ra, chính là che đầy thiên địa, chém giết hết thảy yêu ma dị tộc ngăn cản.

Cổ địa đuôi rồng.

Kỳ thật đó là một chỗ chiến trường, hơn nữa là một trong ba đại chiến trường thời thượng cổ, nơi này không chỉ có mai táng rất nhiều yêu ma cường giả vạn tộc, còn mai táng rất nhiều tu sĩ tiên ma, tại thời điểm đại trận thi sát thần bí chuyển

hóa, tất cả tu sĩ tiên ma đều biến thành tử vong ma vật như Thi Sát Ma.

Dù là tu sĩ tiên đạo sau khi chết trận, được thu nhập vào Tiên Ngọc Thiên Quan, cũng giống như vậy.

Đó hầu như là địa huyết vô cùng vô tận, đối với các tu sĩ khác là tồn tại giống như ác mộng, nhưng đối với Ngô Khí lại là cơ duyên chân chính.

Nói xong, hắn ta bắt đầu.

Trên lưng Vân Côn, trong miệng Ngô Khí, chợt chậm rãi phun ra ba chữ.

Tiếng nói của hắn vừa rơi xuống, ở dưới thân hắn, hai cánh Vân Côn bị bao vây kia liền nhẹ nhàng chấn động một cái. Cương phong còn chưa kịp gào thét mà đến, đã bị thân thể to lớn của Thâm Uyên Vân Côn ngạnh sinh phá vỡ.

Cách đó mười vạn dặm, trên không trung, một bóng đen to lớn hiện ra.

Đồng thời, dưới bóng đen, trong hư không đột nhiên có từng sợi thi khí trắng bệch hiển lộ ra, cổ lão thê lương, giống như thi khí mục nát vừa mới từ trong sông dài tuế nguyệt tránh ra, dưới một loại lực lượng kỳ dị nào đó ảnh hưởng trong mình mình mình, hóa thành một cự chương trắng bệch.

Chương văn huyền ảo, cuốn theo khí thể khủng bố, đánh xuống mặt đất phía dưới.

Ầm

Bàn tay lớn đánh xuống, những nơi ven đường đi qua, tất cả đều bị phá hủy, những mộ phần địa huyết kia trong khoảnh khắc bị phá toái, hết thảy đều rơi vào trong hố to đột nhiên xuất hiện trên phương viên mười vạn dặm trên mặt đất.

Trong hố tròn to lớn trước nay chưa từng có, trong bụi đất mù mịt đầy trời, từng cái từng cái quan tài tiên ngọc nương theo từng tiếng gào thét khủng bố, từ đáy hố hiện lên.

Cảnh tượng tương tự với rìa cổ địa kia, quan tài tiên ngọc hiển hiện, từng con Thi Sát Ma gào thét bò ra, tiếp theo quan tài vỡ

nát, Thi Sát Ma trắng trợn xuất hiện, đại dương sát khí hai chữ hắc bạch xuất hiện hình thành, tất cả đều đang rít gào phóng về phía Thâm Uyên Vân Côn trên không, khí tức tiêu cực kỳ nồng đậm, giống như phong bạo, tràn ra bốn phương tám hướng.

Keng keng

Một màn tương tự, tiếng chuông du dương vang vọng khu vực này.

Luyện Ma lộ hiện nay đã cắn nuốt tất cả.

Mặc dù phạm vi hố lớn kia đạt tới mười vạn dặm, bên trong có hắc bạch thi sát ma gào thét, càng nhiều đến mấy trăm con, khí thế khủng bố, đủ để hù dọa những tu sĩ yêu thú và dị tộc vây xem kia.

Nhưng mà vẫn như cũ không có bất kỳ năng lực phản kháng nào, bị cái lò luyện ma kia kéo vào trong, hỏa diễm màu đỏ yêu dị vọt lên, thôn phệ luyện hóa.

Vù vù

Vân Côn vỡ cánh, lại là ngoài mười vạn dặm.

Ầm

Keng keng

Lại có mấy trăm con Hắc Bạch Thi Sát Ma cùng đại dương sát khí nồng đậm lần nữa, bị hút vào trong lò luyện, trong nháy mắt bị luyện hóa.

Ở phía sau Thâm Vân Côn, một đoàn tu sĩ tiên ma cùng dị tộc yêu thú theo từng li từng tí một tiến vào cổ địa. Sau khi nhìn thấy thảm kịch không ngừng diễn ra trên mặt đất kia, đáy lòng rung động như trước, nhưng trên mặt đều là thần sắc chết lặng, thậm chí có người không tự chủ được bắt đầu đồng tình với những Hắc Bạch Thi Sát Ma không có cảm tình kia.

Từ thời đại thượng cổ lưu lại, từng đầu Thi Sát ma từ năm tháng dài đằng đẵng tỉnh lại vô cùng khủng bố.

Ý nghĩa tồn tại của nó, hẳn là sau khi thức tỉnh, tàn sát thương sinh, đem toàn bộ Trung Châu đại lục thậm chí là vô tận đại

duyệt, cùng với cả nhân gian giới đều quấy phá thành mảnh nhỏ.

Đáng tiếc, những thi sát quái vật kinh khủng này, còn chưa kịp diệt thể, liền đụng phải một sát tinh thần bí trước nay chưa từng có, trong lúc ra tay, nhẹ nhàng băng quơ liền thu thập toàn bộ chúng nó.

Trong từng ánh mắt ẩn chứa kinh ngạc sùng bái, bóng dáng gầy yếu trên lưng Thâm Vân Côn kia quả thực chính là tồn tại không thể tưởng tượng nổi nhất. Mà vị luyện ma lò càng ngày càng lớn, lại đơn giản chỉ có một tòa thông hướng Cửu U thể giới, toàn bộ Thi Sát Ma tiến vào trong đó, ngay cả phản kháng một chút cũng không làm được, trong chốc lát sẽ biến mất ở trong đó.

Mười vạn dặm hai mươi vạn dặm ba mươi vạn dặm...

Trong cổ địa rộng lớn vô cùng long vĩ vô cùng, một phương hướng, không trung, một bóng đen to lớn nhanh chóng di động. Mỗi một lần động tác, ít nhất đều cách mười vạn dặm.

Nếu là chỉ nhìn một màn này, sẽ chỉ cảm thấy là một đầu phi cầm yêu thú có tốc độ cực nhanh đang chạy đi mà thôi.

Nhưng nếu ánh mắt đảo qua mặt đất, sẽ phát hiện một màn cực kỳ khủng bố.

Bóng đen kia, ven đường đi qua, trên mặt đất liền phát sinh kịch biến. Những mộ phần địa huyết cất giấu Hắc Bạch Thi Sát Ma kia, giống như trong nháy mắt bị một vị Cự Nhân Ma Thần đỉnh thiên lập địa giẫm đạp qua, tất cả đều phá toái, Thi Sát Ma ẩn núp ở bên trong, thì tất cả đều biến mất trong một tôn lò luyện đồ tươi yêu dị.

Lò luyện này chỉ cao có mấy trăm trượng ban đầu, nhưng không biết vì sao, sau khi đi qua khó khăn hơn trăm vạn dặm.

Âm

Lò luyện xuất hiện giữa hư không, yêu dị đỏ au, cao tới mấy ngàn trượng, mặc dù cách mười vạn dặm mấy vạn dặm, cũng có thể vô cùng rõ ràng nhìn thấy nó.

Trong lò luyện, ngọn lửa màu đỏ rực yêu dị tán loạn, đem tất cả Hắc Bạch Thi Sát Ma ở trong giấy dựa thê thảm bao phủ toàn bộ không lưu tình chút nào.

Cổ địa phạm vi một ngàn vạn dặm, rộng lớn vô cùng, sinh linh trên đại lục có thể từ các phương hướng tiến vào trong đó.

Nhưng từng tòa mộ phần trải rộng trên cổ địa, từng cái địa huyết u ám, không biết chôn vùi bao nhiêu tiên ma tu sĩ cùng yêu thú dị tộc dịch tính mạng, khắp nơi đều là hồng lưu dị tộc tu sĩ hồng lưu, tất cả đều lấy tốc độ khủng bố giảm xuống...

Chỉ có một phương hướng, là ngoại lệ.

Vềo

Cổ địa rộng lớn, một phương nào đó, phạm vi trăm vạn dặm.

Trên không trung, một cái lò luyện toàn thân đỏ au yêu dị vô cùng, thân lò cao mấy ngàn trượng chậm rãi trôi nổi trên mặt đất, bên trong là yêu diễm phun trào, đem vào bên trong hết thảy đều luyện hóa, đều bao phủ.

Đằng sau lò luyện là một đầu Yêu thú phi cầm hình thể to lớn.

Thân thể đen kịt, hai cánh nở rộ đến vạn dặm, đi theo là một con dị thú vực sâu tương đương với tu sĩ Hợp Đạo cảnh.

Trên lưng dị thú, ngồi ngay ngắn ba người, người cầm đầu, một bộ thanh sam, khuôn mặt thanh tú, mang theo một tia trắng bệch, nhìn qua là một vị tu sĩ cực kỳ bình thường.

Ngược lại sau lưng thanh niên này, một nam một nữ tu sĩ, đều cực kỳ tuấn kiệt, trên người phát ra tu vi khí thể cũng rất là kinh người, lại đều là cường giả Phản Hư đỉnh phong.

Oanh oanh oanh..

Tuy rằng khoảng cách rất xa, nhưng khó khăn lắm mới có trăm vạn tu sĩ tiên ma, yêu thú, dị tộc hình thành dòng lũ, lúc phi độn tạo thành tiếng nổ ầm ầm, nhưng làm thế nào cũng không che giấu được. Ở giữa còn có hơn vạn dặm, nhưng cũng vô cùng rõ ràng truyền vào trong tai Ngô Khí. Quay đầu lại nhìn một cái cũng không cần, lúc này theo sau lưng Ngô Khí, tự nhiên là một đám tu sĩ tiên ma cùng yêu thú dị tộc có thể nhất tiện nghi.

Bởi vì sợ hãi trong cổ địa, ẩn giấu ở bên trong từng tòa mộ phần địa huyết kia, thượng cổ thi sát ma, những tiên ma tu sĩ cùng yêu thú dị tộc này hết thảy đều tụ tập bên ngoài cổ địa, không dám tiến vào, lại không cam lòng rời đi.

Bởi vì lúc đó Ngô Khí thể hiện ra chiến lực khủng bố, trong thời gian ba hơi thở, có thể chém giết trên trăm con cổ thi sát ma. Là lấy những tu sĩ cùng yêu thú này đều lựa chọn lưu lại,

hy vọng Ngô Khí có thể làm tiên phong mở đường cho bọn họ, đem nguy hiểm dọc đường đều quét sạch, thuận tiện cho bọn họ tiến vào, cướp đoạt cơ duyên cùng bảo vật.

Mà làm cho bọn họ vô cùng mừng rỡ chính là, mặc dù ý đồ của bọn họ đã rất rõ ràng, vị cường giả tuyệt thế Ngô Khí này cũng không ngại chút nào, vậy mà thật sự đảm đương phong tiên phong mở đường, một đường quét ngang tới, trừ bỏ tất cả nguy hiểm.

Càng tới gần Ngô Khí, nước lũ gào thét càng nhỏ, cuối cùng ngừng lại ở vạn dặm bên ngoài.

Chiếm tiện nghi của Ngô Khí, lại không đoán được Ngô Khí là loại tính tử gì, bọn họ tự nhiên là cẩn thận không dám tới gần. Sợ làm Ngô Khí tức giận, đơn giản là cướp đoạt bảo vật cơ duyên thôi, nếu bị trực tiếp chém giết, vậy oan uổng rồi.

Chỉ thấy từng con thi ma trắng đen thượng cổ hung hiểm ngập trời kia, dưới ngón tay Ngô Khí, ngay cả phản kháng một chút cũng không làm được. Khẽ nhàng bị gạt bỏ, nếu Ngô Khí thật sự tức giận với bọn họ, cho dù bọn họ có khó khăn đến trăm vạn người, chỉ sợ cũng không chịu nổi mấy đầu ngón tay Ngô Khí nghiền ép.

Đối với động tĩnh sau lưng, Ngô Khí động ngòi quan sát như nhìn lửa, rõ ràng. Bất quá trong mắt hắn, trăm vạn tu sĩ tiên ma và yêu thú dị tộc kia, một cường giả chân chính đều không tồn tại, bất quá chỉ là từng đồng phế vật mà thôi.

Khóe miệng hiện ra một vòng ý cười khinh miệt tàn nhẫn, không bởi vì làm tiên phong mở đường cho những phế vật kia mà lộ ra vẻ không hài lòng.

Nếu biết khó mà lui, có lẽ còn có thể giữ được tính mạng, lại một mực xâm nhập chỗ sâu trong cổ địa này. Hừ, không có một ai có thể sống sót đi ra ngoài.

Giống như đang phán đoán, một câu lạnh lẽo đến cực điểm từ trong miệng Ngô Khí chậm rãi phun ra.

Trong lúc nói chuyện, Ngô Khí cũng giống như những tu sĩ yêu thú dị tộc phía sau vạn dặm, đưa mắt nhìn về phía xa xa,

đã qua trăm vạn dặm, bây giờ nhìn lại, đã có thể tính là chỗ sâu trong cổ địa đuôi rồng này.

Cổ địa đuôi rồng, sâu trăm vạn dặm, đập vào mắt, lại không còn như trước, là vô số mộ phần địa huyết.

Ánh sáng lọt vào trong mắt tất cả tu sĩ yêu thú cùng dị tộc, ít nhất ở phương hướng này, từng cái thiên kì bách quái đủ loại hình dạng địa thể.

Từng ngôi mộ biến mất, từng cái từng cái địa huyết cũng không còn thấy.

Sau khi tiến vào cổ địa trăm vạn dặm, rốt cuộc nhìn thấy địa hình khác.

Đầm lầy lâm mạch núi cao..... đủ loại địa hình, xuất hiện trong phạm vi tầm mắt của tất cả mọi người.

Đồng thời còn có một loại cảm giác cực kỳ huyền diệu, tại thời khắc này, bị linh cảm sinh của tất cả mọi người mở ra linh trí biết được. Bất luận là tu sĩ tiên ma, hay là yêu thú dị tộc chen chúc tới, đều trong nháy mắt nhận ra một loại dự cảm, hoặc là cảm giác.

Cảm giác kia, ngọn nguồn, chính là tất cả trong phạm vi tầm mắt của bọn họ. Trong đủ loại địa hình các loại kia, truyền ra từng loại hoàn toàn khác biệt, nhưng trên bản chất lại là giống nhau.

Truyền thừa bảo vật...

xâm nhập vào đáy lòng tất cả tu sĩ, yêu thú dị tộc, không còn là trên thân thượng cổ thi sát ma phát ra thượng cổ thi sát khí như biển như biển, mà là để cho người ta tìm đập thành thịch không cách nào không chế khí tức bảo vật, truyền thừa khí tức.

buộc ~... tà....

Trong chớp mắt này, hầu như tất cả mọi người, hai con ngươi, tất cả đều bò lên trên.

Một đôi mắt vốn chỉ bao hàm thăm dò xuất hiện, vào lúc này, tất cả đều bị một loại thần vọng khác thay thế, đó chính là: tham lam...

Các người mau nhìn, ngọn núi kia, không giống như một thanh cự kiếm, chẳng lẽ là pháp kiếm do thượng cổ cường giả lưu lại từ thời thượng cổ.

Cách phía sau Ngô Khí vạn dặm, có tu sĩ mắt sắc, đột nhiên chỉ ngón tay về phía một ngọn núi phía xa.

Ngọn núi kia cao vút trong mây, cực kỳ dốc đứng, liếc mắt liền có thể nhìn ra trong đó hung hiểm, hình dáng như một thanh cự kiếm chọc trời, mặc dù cách mấy vạn dặm, cũng có thể làm cho tất cả mọi người cảm ứng được ngọn núi kia bất phàm.

Trải qua sự nhắc nhở của tu sĩ kia, hầu như tất cả mọi người ở đây lòng đều nhận định, ngọn núi có hình dáng như cự kiếm kia, thật sự chính là pháp kiếm của một vị đại năng nào đó thời thượng cổ tu luyện kiếm đạo lưu lại.

Nhìn hồ nước, hồ nước đen, không có vật gì nổi, có bạch khí tràn ra, hẳn là Huyền Hi Trọng Thủy.

Lại nhìn ngọn núi kia, giống như là một cái đầu lâu biến thành, có ba mắt một góc, thật giống là đầu của thượng cổ ma thú ba đồng Độc Giác Thú.

Còn có, ngọn núi xanh kia không đúng, đó hình như là một tổ kiến, nghe đồn Thượng Cổ có yêu kiến xanh, không gì không ăn, uy lực vô cùng, nếu như bên trong tổ kiến kia còn có Lục Yêu Nghĩ may mắn còn sống sót, vậy thì...

Phiến thạch lâm kia, thượng cổ có dị tộc, tên là Thạch Nham Cự Nhân, sau khi chết hóa thành tượng đá, tinh hoa toàn thân ẩn giấu chỗ trái tim, lấy vào, có thể cô đọng linh thể Thạch Nham, cứng rắn không gì sánh được, Tiên khí khó thương tổn.

Trời ạ, chúng ta đến rồi, đã tìm được rồi, đây mới thật sự là nơi các đại năng Thượng Cổ ngã xuống, những bảo vật, còn có truyền thừa, chỉ cần có thể đạt được như vậy, cũng đủ tung hoành Trung Châu, phi thăng thượng giới rồi.

.....

Bất luận là tu sĩ tiên ma hay yêu thú dị tộc, đều có không ít tu luyện đồng thuật đặc thù, thị lực cực kỳ mạnh mẽ, bất quá là

mấy vạn dặm, trong mắt bọn họ cũng không khác gì trong mắt.

Mấy vạn dặm bên ngoài kia, hiện ra hết thấy trong tầm mắt bọn họ, đều làm cho bọn họ triệt để hưng phấn lên, tham lam cực kỳ nồng đậm chiếm hữu, trong mắt tất cả tu sĩ cùng yêu thú dị tộc, hiện ra đều không ngoại lệ.

Cho dù là người tâm chí kiên định, trước mắt hiện lộ ra, khắp nơi đều là thượng cổ bảo vật truyền thừa, cũng không có khả năng tiếp tục trì hoãn.

Cảm tạ sự yêu thích riêng của ba vị huynh đệ Công tước hủy diệt Nguyệt phiêu ủng hộ của ba vị huynh đệ.

Côn Bằng ~ boong boong.

Cho dù cách xa cả vạn dặm ở giữa, nhưng bên tai Ngô Khí lại như thể nghe thấy rõ ràng, khí tức trong mũi miệng trăm vạn tu sĩ yêu thú kia thở ra, thô tráng dồn dập nặng nề... Xem ra mỗi một người đều đang đè nén cái gì đó.

Từng ánh mắt vượt qua vạn dặm, đều rơi vào trên người Ngô Khí.

Giống như lúc trước, nhiều tu sĩ yêu thú như vậy tụ tập cùng một chỗ, lại chỗ nào cũng sẽ đều là cơ hội bảo vật, căn bản sẽ không xuất hiện bất cứ thứ gì khác, chỉ có một hình ảnh xuất hiện, nơi nào tất cả tu sĩ đều điên cuồng đoạt lấy bảo vật cùng cơ duyên truyền thừa của những bảo vật đó.

Nhưng hiện tại, trong mắt trăm vạn chúng, thân ảnh Ngô Khí ngồi xếp bằng trên lưng Vân Côn, đối với bọn họ mà nói, quả thực giống như một cái vực sâu không thể vượt qua.

Nhất là một đường đi tới, trên đường trăm vạn dặm, bọn họ nhìn thấy từng màn, cảnh tượng ít nhất mấy ngàn con Hắc Bạch Thi Sát Ma bị hủy diệt kia, đủ để cho những tu sĩ kiệt ngạo bất tuân hoặc yêu thú này sinh ra lòng sợ hãi đối với Ngô Khí.

Cho dù khắp nơi đều có cơ duyên bảo vật, chỉ cần Ngô Khí không mở miệng, bọn họ cũng không dám ra tay.

Hoặc là nói, ai cũng không muốn làm con chim đầu đàn, không muốn làm người ra tay đầu tiên.

Bởi vì bọn họ đều rất rõ ràng, nếu vị cường giả tuyệt thế Ngô Khí này có ý muốn cướp đi bảo vật trước mắt, vậy người đầu tiên ra tay cướp đoạt, nhất định sẽ làm hắn tức giận, đến lúc đó người kia ngoại trừ vẫn lạc, không có khả năng xuất hiện loại kết cục thứ hai.

Có thể tu luyện đến cảnh giới cao giai, lại có thể xuất hiện ở đây, ai cũng là người thông minh. Tự nhiên cũng không

nguyện ý trở thành tu sĩ xui xẻo đầu tiên ngã xuống trong tay Ngô Khí.

Kết quả là, một màn như vậy xuất hiện.

Cổ địa long vĩ, tất cả tu sĩ yêu thú tiến vào trong đó đều đang liều mạng chém giết, cướp đoạt bảo vật cùng cơ duyên trong đó. Tại một phương hướng, trong một khu vực, rõ ràng khắp nơi đều là bảo vật, liếc mắt liền có thể nhìn ra. Nhưng quỷ dị là, lại không có một ai ra tay, ngay cả những yêu thú dị tộc lỗ mãng kiêu ngạo kia, đều nhẫn nại.

Chỉ là đem ánh mắt, đều đặt ở trên người Ngô Khí, lẳng lặng chờ đợi cái gì.

Một hơi hai ba hơi... Ước chừng hơn mười hơi thở trôi qua, khu vực này bên ngoài, Ngô Khí ngồi ngay ngắn ở trên lưng Vân Côn, thân thể bất động, không có ý định ra tay chút nào.

Ở phía sau hẳn, tất cả tu sĩ tiên ma, yêu thú dị tộc, đáy lòng đều sinh ra ý niệm nghi hoặc.

Nhưng dù sao cũng là bảo vật động lòng người, tuy rằng vẫn không có ý định với vị cường giả tuyệt thế Ngô Khí này, nhưng vẫn có người lớn mật như trước, vào lúc này...

Trăm vạn chúng cực kỳ phân tán, vây quanh khu vực này, kéo dài mấy vạn dặm.

Chờ hồi lâu sau, rốt cuộc tại biên giới, có một bộ phận tu sĩ cùng yêu thú nhịn không được, dẫn đầu động thủ.

Vèo vèo...

Từng đạo độn quang dũng động, bay vào bên trong, mặt hồng hào, hưng phấn khó kiềm chế, trong mắt lóe ra vẻ tham lam cực kỳ nồng đậm.

Vù vù

Đột ngột, ở phía trên mặt, trên ngọn núi hình kiếm khiến người ta chú ý nhất kia, một bóng người trống rỗng hiển hiện.

Tu sĩ Đại na thần thông Hợp Đạo cảnh, Đại na di thần thông.

Bóng người hiện lộ ra là một lão giả, diện mục già nua, thân hình còng xuống, toàn thân trên dưới đều lộ ra một loại hương vị mục nát, lại là một vị tu sĩ Hợp Đạo cảnh đã chết.

Người đã già, tất nhiên là cổ kỵ ít đi rất nhiều, vì kéo dài thọ nguyên của mình, lão giả này mạo hiểm không để ý tới Ngô Khí, trực tiếp hướng về ngọn núi hình kiếm kia xuất thủ.

Lão giả này, vừa xuất hiện bên cạnh ngọn núi hình kiếm kia.

Không chậm trễ chút nào, một bàn tay già nua, nhanh chóng duỗi ra.

Xuy xuy.

Một màn làm cho người ta kinh ngạc, chỉ thấy trên không trung kiếm khí lạnh thấu xương kia, tràn ra bốn phía, xé rách hư không. Không ai nghĩ tới, lão giả này lại là một tu sĩ cường đại tu luyện kiếm đạo.

Mà lúc bàn tay hần chạm vào ngọn núi hình kiếm kia, cả ngọn núi, sau một khắc liền xuất hiện biến hóa làm cho người ta kinh ngạc không thôi.

Ầm ầm... Ầm ầm...

Kiếm khí trong lòng bàn tay lão giả phun ra đều bị ngọn núi kia thu nạp, mà trong nháy mắt ngọn núi kia cũng vỡ nát ra. Vách núi dốc đứng hiểm trở, xuất hiện từng vết rạn chằng chịt, trong tiếng nổ, ầm ầm tróc ra từng mảng.

Vách núi tróc ra từng mảng, như mưa đá rơi xuống, từ trong khe hở, từng luồng bạch quang mãnh liệt nở ra. Trong một cái chớp mắt, những ánh sáng kia rực rỡ, tựa như trên ánh mặt trời, cho dù là tu sĩ tu luyện Đồng Thuật đặc thù, cũng không thể không nhắm hai mắt lại.

Một hơi sau, đợi tất cả mọi người mở mắt ra, lập tức thấy lão giả trên bầu trời mừng rỡ như điên kia.

Bảo bối tốt, cơ duyên tốt, không nghĩ tới Tàn Kiếm lão nhân ta còn có phúc duyên bậc này. Có pháp kiếm này tại đây, chẳng những không cần vẫn lạc, phi thăng thượng giới cũng là chỉ ngày có thể ở, ha ha ha...

Trong lúc lão giả cuồng hỉ cười to, đám người rõ ràng có thể cảm giác được, khí tức trên người lão giả vốn đã là già nua bắt đầu phát sinh thay đổi to lớn, một loại khí tức lẫm liệt khủng bố tuyệt thế, từ trên người lão, điên cuồng phát tiết ra.

Tựa như nơi đó, người đứng không phải một lão giả, mà là một thanh pháp kiếm tuyệt thế.

Được bảo rồi.

Cho dù là yêu thú trì độn nhất, sau khi lão giả kia mở miệng, so sánh một chút khí tức biến hóa trên người lão giả, cũng có thể biết, lão giả kia đã đến thọ nguyên cực hạn, được một kiện bảo vật khó lường, chẳng những có thể miễn đi vận mệnh vẫn lạc của hắn, thậm chí còn có thể giúp hắn phi thăng thượng giới.

Phảng phất như là tín hiệu, sau khi lão giả lấy được bảo vật, rốt cuộc, tu sĩ khó khăn lắm trăm vạn chúng cùng yêu thú dị tộc, nhin không được.

Rào rào rào...

Thanh âm độn quang xé rách hư không, không còn như trước, cẩn thận từng li từng tí, lại chỉ có một chút Yêu thú tu sĩ lớn mật.

Cơ hồ là tất cả, tất cả đều chuyển động.

Tu sĩ Phản Hư cảnh hoặc yêu thú dị tộc, tất cả đều không chế độn quang, giống như điên đi về phía khu vực này. Mà tu sĩ có được Phản Hư cảnh, thậm chí là Hợp Đạo cảnh, đều y vào tu vi cực kỳ cường đại của mình thi triển ra thuần di thần thông, cướp đoạt bảo vật mà thượng cổ cường giả lưu lại trong đó.

Cho dù còn có vị cường giả tuyệt thế khủng bố như Ngô Khí này tồn tại đến cực điểm, nhưng vì lấy được bảo vật trong đó, hầu như mỗi một người đều nguyện ý mạo hiểm, huống chi trước đó, tu sĩ Hợp Đạo cảnh già nua kia, còn được một thanh thượng cổ pháp kiếm nhìn qua liền biết cường đại không gì sánh được, cho dù là như vậy, Ngô Khí cũng chưa từng ra tay khiển trách, hoặc là cướp lấy pháp kiếm kia.

Mặc dù không có ai đoán được vị Ngô Khí cường giả thần bí này rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì, nhưng lại không ngăn trở bọn họ xuất thủ.

Trăm vạn chúng cùng động thủ, cơ hồ là trong khoảnh khắc, từng đạo nhân dòng lũ âm trầm, liền hàng lâm vào khu vực này, mỗi một dạng địa hình kỳ dị, đều có đại lượng yêu thú tu sĩ bắt đầu cướp đoạt.

Thời đại thượng cổ đến bây giờ, không biết đã qua bao vạn năm, cho dù dưới sự bảo hộ của đại trận thần bí kia, bảo vật trong này đều hoàn hảo không tổn hại, vẫn chưa biến thành phế vật vô dụng. Nhưng dù sao cũng có lực lượng của năm tháng tồn tại, đại lượng bảo vật đều Mông Trần, sau khi năm tháng biến thiên hình thành một ít địa hình cực kỳ đặc thù.

Thanh thượng cổ pháp kiếm bất phàm kia lại hóa thành một ngọn núi hình thanh kiếm.

Những bảo vật khác, cũng đều là đủ loại địa hình kỳ dị, tồn tại.

Không lấy được bảo vật, luyện hóa, ai cũng không biết được thứ ẩn giấu trong địa hình kỳ dị kia, rốt cuộc là bảo vật gì, bất quá cái này cũng không ngăn cản bọn họ trước khi đắc thủ điên cuồng chém giết cướp đoạt.

Đặc biệt là một ít khu vực trọng yếu, càng bị đại lượng tu sĩ ra tay.

Một cái hồ lớn, nước đen nhánh, không có vật gì trôi nổi trên đó, không ngừng có bạch khí tràn ra.

Sưu sưu sưu sưu sưu...

Sau một khắc, bên hồ lập tức xuất hiện mấy ngàn tu sĩ, khí thế trên thân mỗi người đều cực kỳ khủng bố.

Trong đó mấy người cường đại nhất, đều là phản hư đỉnh phong, ngay cả nói một câu cũng không có, đồng thời phóng xuất ra khí tức tu vi cực kỳ khủng bố.

Ầm

Tựa hồ là bị khí thế đông đảo tu sĩ trên không dẫn động, mặt hồ kia, đột nhiên xì xào sôi trào lên, chỉ thấy giữa bạch khí

nồng đậm kia, một hạt châu mướt mà to bằng nắm tay, toàn thân đen kịt, xuất hiện trong mắt tất cả tu sĩ.

Huyền ảnh Mặc Châu

Trong tiếng hô đầy kinh hãi, đồng thời có hơn một ngàn bóng người, nhào về phía hạt châu đen sì trên mặt hồ.

Bộp bộp bộp...

Nhưng trong nháy mắt đó, không biết tại sao, mặt hồ bỗng nhiên truyền đến từng luồng lực hút cực kỳ mạnh mẽ, hơn một ngàn tu sĩ nhào ra đều bị kéo vào trong hồ kia. Sau một khắc, ngay cả thanh âm giấy dựa cũng không phát ra, trên mặt hồ kia, trong tiếng ken két, từng khối từng khối pho tượng sinh động như khí trắng chậm rãi nổi lên.

Ha ha. Một đám ngu xuẩn, không biết trong hồ này đều là Huyền Hi Trọng Thủy sao, không có thủ đoạn khắc chế ngay cả tu sĩ Hợp đạo cũng khó mà qua được. May mà, trên người lão tử mang theo Hồng Phi Vũ, cũng là dị bảo thượng cổ, tuy không có tác dụng gì lớn, nhưng vừa vặn có thể khắc chế lực hút của Trọng Thủy, hắc hắc, bảo vật này... Là của lão tử.

Trong tiếng cười lớn, một vị tu sĩ Phản Hư đỉnh phong toàn thân sáng lạng, một hư ảnh cự vũ hiển hóa ra, bao phủ trên người hắn, thân hình khẽ động lướt về phía hồ nước kia.

Những tu sĩ khác thấy vậy, sắc mặt trở nên khó coi, đáy lòng mắng to, đồng thời không thể không quay người đi về phía khác.

Trong khu vực này, từng địa thế kỳ dị đều hấp dẫn rất nhiều tu sĩ, từng cảnh tượng tương tự liên tiếp trình diễn.

Trên đỉnh núi cao của đầu thú, đại lượng yêu thú tụ tập cướp đoạt, tiếng chém giết rung trời vang vọng.

Chỗ Lục Sơn, ít nhất mấy vạn tu sĩ yêu thú tụ tập.

Rừng đá rộng lớn, từng bóng người thú ảnh thậm chí hiếm thấy dị tộc, vờn quanh cướp đoạt.

.....

Tùng màn vô cùng hỗn loạn, tu sĩ tiên ma yêu thú dị tộc ước chừng trăm vạn chúng, bất chấp tất cả chém giết cùng một chỗ. Khắp nơi đều là tiếng hò giết điên cuồng, kinh khí lan tràn, thần thông tùy ý, như là chiến trường sống sò sò.

Chỉ có bên ngoài khu vực kia, một con dị thú toàn thân đen sì, hai cánh có dị cầm đi theo, lẳng lặng ở trên không trung, trên lưng nó, Ngô Khí như một vị Phật Đà, một vị Thần linh, cao cao tại thượng, nhìn chúng sinh bên dưới chém giết cùng một chỗ, bất quá trên mặt Ngô Khí, lại không tìm thấy một chút vẻ từ bi nào.

Ánh mắt của hắn vô cùng bình tĩnh, như nhìn một bày kiến hôi, không buồn không vui.

Sau cổ địa đuôi rồng, trăm vạn dặm ban đầu, mặt đất còn lại phạm vi chín trăm vạn dặm.

Trên mặt đất nặng nề như màn trời hắc ám, bên trong con người Ngô Khí phản chiếu lại như biển sao, đại lượng sao trời tản mát ra hào quang, mạnh yếu không đều, có như nhật nguyệt, có như đom đóm, chen chúc ồn ào, cực kỳ đồ sộ.

Mà ở trong đó còn có rất nhiều bóng đen như con kiến, quay quanh từng luồng ánh sáng kia, điên cuồng chém giết cùng một chỗ, tranh đoạt lẫn nhau.

Cảnh tượng như vậy, giống như một khối bánh nướng, rước lấy vô số con kiến, ở trên đó liều mạng chém giết.

Như Ngô Khí trước mặt, tu sĩ tiên ma yêu thú dị tộc, khó khăn lắm trăm vạn chúng, liều lĩnh chém giết cùng một chỗ, cướp lấy vật giống như trên đại địa kia, từ dưới năm tháng tro bụi kia một lần nữa toả ra quang mang thượng cổ kinh người.

Oanh oanh oanh..

Chỗ chiến trường rộng lớn này, dưới sự bao phủ của pháp trận thần bí kia, cơ hồ là ngăn cách ảnh hưởng của lực lượng tuế nguyệt.

Cuối thời đại thượng cổ, rất nhiều vật truyền thừa của tu sĩ thượng cổ tiên ma dị tộc lưu lại sau khi chết trận ở nơi này, Thượng Cổ sát khí bao phủ cổ địa không biết bao nhiêu năm tháng tiêu tán, một lần nữa hiển lộ ra phong mang, từng đạo khí tức quang mang phóng lên tận trời.

Bảo vật động lòng người.

Huống chi là các loại dị bảo truyền thừa được lưu lại từ thời thượng cổ, cho dù nguy hiểm đến mấy, đám tu sĩ, yêu thú trên đại lục Trung Châu cũng đều sẽ không bỏ qua.

Ngàn vạn con kiến, cũng có phân chia mạnh yếu.

Trên chín trăm vạn dặm đại địa, các phương hướng đều xuất hiện từng đạo khí tức cực kỳ mạnh mẽ, cuốn theo khí tức bá đạo vô cùng vô tận, một đường nghiền ép qua. Ven đường gấp, tất cả con kiến khác đều phủ phục trên mặt đất, hoặc là thần phục.... Chết.

Những khí tức mạnh mẽ này nghiền áp lướt qua, từng ngôi sao tràn đầy ánh sáng, có ngôi sao hoàn toàn biến mất, có con vẫn còn ở chỗ này, đợi khí tức kia ly khai, những con kiến khác lại chém giết cùng một chỗ.

Mặc kệ những ngôi sao kia đại biểu cho số mệnh sao lớn của bảo vật như thế nào, từng luồng khí tức cường hoành kia đều không ngoại lệ, mục tiêu chân chính đều chỉ có một, đó là trung tâm chín trăm vạn dặm đại địa, tòa cung điện hắc quỷ như Thái Cổ cự thú Ma Thần kia.

Vù vù

Thâm uyên vân cơn chi lung, Ngô Khí từ trong trạng thái kỳ dị kia chợt tỉnh lại.

Trong tay hắn, một mực vuốt ve sách ngọc, bỗng nhiên lật qua lật lại, tựa hồ trong đột nhiên có sinh mệnh, cảm ứng được cái gì.

Lúc này trên mặt Ngô Khí bỗng nhiên hiện ra một tia thần – điệu bộ chơi đùa.

Đầu ngẩng lên, trực tiếp nhìn về phía trước. Trong khu vực gần mười vạn dặm kia, đang điên cuồng tranh đoạt đỉnh đầu trăm vạn tu sĩ yêu thú dị tộc, trên không trung.

Ầm

Dị biến bỗng sinh ra, một đoàn quang mang vô cùng kịch liệt chói mắt như một vầng mặt trời chói chang, đột ngột xuất hiện trên không trung.

Trong cổ địa, cho dù thượng cổ sát khí bao phủ đại địa không biết bao nhiêu vạn năm đã biến mất. Nhưng vẫn là âm u, rất là buồn bã.

Nhưng lúc này, bên trong khu vực này đột nhiên hiện ra một vầng mặt trời chói chang như vậy, tất cả tu sĩ, Yêu thú dị tộc

phía dưới đều dừng lại, không một người nào có thể bỏ qua bầu trời chói mắt vô cùng, nhất là khí thể khủng bố trong đó âm âm nghiền ép xuống, càng làm cho trăm vạn người đang chém giết cùng một chỗ, không thể không dừng lại.

Liệt nhật vừa hiển, quang mang đại phóng, trong nháy mắt lan tràn bao phủ vùng đất phương viên mười vạn dặm kia, bao trùm rồi.

Vốn là bầu trời uể oải vô cùng, vào lúc này, lại bị một tấm màn sáng ngày mai bao trùm, dưới ánh sáng khắp nơi đó chiếu vào, tất cả mọi thứ trên mặt đất, đều lộ ra rõ ràng.

Mỗi một tu sĩ, mỗi một đầu yêu thú, mỗi một kiện bảo vật, đều hiển lộ ra, không thể che giấu chút nào.

Mà đồng thời, từ trong màn sáng ngày mai, một bóng người cao lớn vĩ đại chậm rãi đi ra.

Bóng người kia, tràn ngập khí tức quang minh, tựa như căn bản không phải là sinh linh của thế giới nhân gian này, mà là Thần Linh trong Thần Thiên quốc, mang theo ánh sáng mà đến, mang theo tín ngưỡng mà đến, trong ánh sáng nơi nào cũng có, tản mát ra một loại khí tức cảm hóa vạn vật.

Vù vù

Xuất hiện, trên không trung ánh sáng chiếu xuống, một vị thanh niên tuấn dật, thân mặc áo bào trắng kỳ dị, chậm rãi xuất hiện trong mắt tất cả tu sĩ yêu thú. Chỉ một mình hắn, trên người phát ra khí thể, quang minh nhu hòa đại....

Một ít tu sĩ yêu thú tu vi tâm chí đều nhỏ yếu, lúc nhìn thấy thanh niên này, đáy lòng bỗng nhiên dâng lên một cỗ xúc động, ngay cả suy nghĩ cũng không kịp, liền nghe thấy vài tiếng rầm rầm, đúng là rầm rầm quỳ xuống một mảng lớn người và yêu thú.

Khác với nhìn thấy Ngô Khí hiển lộ ra lực lượng không thể tưởng tượng, trong trăm vạn chúng phía dưới, sau khi nhìn thấy thanh niên tuấn dật mặc bạch bào kỳ dị này hiển hiện ra, lập tức có rất nhiều người trên mặt lộ ra thần sắc sợ hãi kính sợ kinh ngạc, không một ai lộ ra nghi hoặc.

Quang minh chi tử Lam Hoa Hoa

Trong cái bóng người, lúc này có người nhận ra lai lịch thanh niên tuấn dật kia, không nhìn được, lập tức lên tiếng kinh hô.

Cũng không cần người này nhắc nhở, phía dưới bất luận là tu sĩ hay là những yêu thú kia, đều cực kỳ quen thuộc với một trăm vị cường giả thiên kiều trên Trung Châu, mà lúc này, xuất hiện trên đỉnh đầu mọi người, thanh niên tu sĩ trên không trung kia chính là một trong số đó.

Tây cực chi địa, có một thế lực tên là Quang Minh Thần Giáo. Thiếu giáo chủ của hắn, lúc tấn thăng Phản Hư cảnh tiến vào cấm địa Thần giáo, lại ngoài ý muốn được truyền thừa của Thượng Cổ Quang Minh đạo, chứng thượng cổ dị bảo, bụi gai pháp quan, ngăn ngừa mấy chục năm, đem Quang Minh Thần giáo đại giáo vốn chỉ là thế lực trung đẳng, phát triển thành một thế lực lớn.

Liệt nhật diễn hóa, thế giới quang minh, một vị thần linh quang minh từ trong đó chậm rãi đi ra.

Cảnh tượng như vậy, nếu ở nơi khác, đại lượng tu sĩ cùng yêu thú dị tộc phía dưới đều vui vẻ quan sát. Nhưng lúc này, sau khi vị Thiếu giáo chủ gọi là Quang Minh Thần Giáo kia hiện thân, cơ hồ tất cả tu sĩ cùng yêu thú dị tộc, mặt mũi đều trở nên khó coi vô cùng.

Vị trí thứ tư mươi bảy trên Thiên Kiều bảng quang minh chính đại, cảm hóa một đạo, hiếm có địch thủ, không đánh mà Khuất binh.

Tất cả mọi người nhớ lại Thiên Kiều bảng lúc trước đánh giá thanh niên tuấn dật trên không trung kia, trên mặt lộ ra thần sắc chán nản giãy dụa phần hận, rất nhiều người càng ngu xuẩn muốn ra tay, có một số yêu thú tu sĩ đã đoạt được bảo lại càng muốn chạy trốn khỏi nơi này, hoặc là nói, cách xa thanh niên tuấn dật kia.

Chỉ cần là tu sĩ nghiêm túc đọc Thiên Kiều bảng, hoặc là yêu thú, đều rõ ràng vô cùng, cảm hóa một đạo là có ý gì, không đánh mà khuất phục người chi binh là đại biểu cái gì. Có nghĩa, nếu đối chiến cùng vị Thiếu giáo chủ Quang Minh thần

giáo này, ngay cả chém giết cũng không cần, trực tiếp sẽ cảm hóa trở thành tín đồ Quang Minh thần giáo, nhận sự điều khiển của hắn, biến thành tồn tại như con rối.

Trong lúc nhất thời, dưới màn sáng ngày mai kia, giống như đã ngưng trệ, xuất hiện bầu không khí cực kỳ quỷ dị.

Không ai chú ý tới, bên ngoài khu vực phương viên mười vạn dặm này, trên lưng một con phi cầm dị thú to lớn, Ngô Khí một mực lẳng lặng ngồi xếp bằng, sau khi nhìn thấy thanh niên tuấn dật đầu đội pháp quan kỳ dị kia xuất hiện, trong đôi mắt chợt lộ ra vẻ cực kỳ hứng thú.

Áp lực yên tĩnh, lúc này bầu không khí bên trong khu vực kia, đơn giản quỷ dị đến cực điểm, tựa hồ đang áp ủ cái gì, trên mặt mỗi người thần vênh váo đều là biến hóa ngàn vạn, lấp lóe không ngừng, tựa như đều có ý niệm trong đầu, đang giãy dụa suy nghĩ.

Bất quá rất nhanh, có tu sĩ không nhìn được, một chớp mắt mở miệng, đem không khí kia hoàn toàn phá toái, lại dẫn phát phản ứng chạy trốn liên tục.

Hừ, cho dù là thiên kiêu thì đã sao, bảo vật rơi vào trong tay lão tử đừng hòng để lão tử giao ra.

Không sai, trên Thiên Kiêu bảng không có thứ gì tốt, mọi người chạy mau a.

Ha ha... Rất buồn cười, trước kia chúng ta cần phải sợ những thiên kiêu này của bọn họ, hiện tại chúng ta đều lấy được bảo vật thượng cổ, căn bản không cần sợ, mọi người cùng nhau động thủ, làm thịt tiểu tử này, đoạt truyền thừa của hắn lại.

.....

Nguyên một đám tu sĩ yêu thú đạt được bảo vật, trong lúc nhao nhao mở miệng, đồng thời đều có động tác.

Trong thanh âm hỗn loạn vô cùng, phía dưới màn sáng ngày mai, mặt đất phạm vi mười vạn dặm, trong lúc nhất thời, từng đạo độn quang nháy lên, tự mình thi triển thủ đoạn bỏ chạy, cũng có rất nhiều tu sĩ yêu thú, lớn tiếng gào thét vậy mà đi về phía thế giới quang minh trên không.

Trước mười mấy hơi thở, cũng đã là khu vực hỗn loạn, sau khi vị Thiếu giáo chủ Quang Minh Thần giáo kia xuất hiện, lập tức lâm vào hoàn cảnh hỗn loạn hơn.

Trong thế giới quang minh kia, thanh niên tuấn dật như thần linh, vẻ mặt bình tĩnh, ẩn chứa ý cười nhu hòa, trong mắt là một lời từ bi, lẳng lặng nhìn phản ứng xuất hiện của hắn mà dẫn phát.

Như một vị thần linh từ bi chân chính, dưới áo bào trắng hai tay duỗi ra, chậm rãi chấp tay, pháp tướng từ bi, thương người, có ánh sáng thần quang vô tận cảm hóa, vào lúc này, hạ xuống, bao phủ tất cả tu sĩ tiên ma, tu yêu thú dị tộc, tất cả vào trong.

Bất kể là người bỏ chạy, hay là người ra tay với hắn, hoặc là ngây ngốc tại chỗ, một chớp mắt, tất cả đều bị bao phủ trong thế giới quang minh.

Thần yêu thương chúng sinh, không đành lòng nhìn các người lạc đường, hạ xuống ánh sáng chói lọi, xua tan bóng tối, xua tan tội ác, tín ngưỡng Thần của ta, có thể tiêu đi tội nghiệt, có thể có được ánh sáng...

Ngũ điệu nỉ non như Phật ngữ, trong miệng thanh niên tuấn dật mặc áo bào trắng kỳ dị kia, chậm rãi đi ra, chui vào trong tai tất cả tu sĩ bị bao phủ trong thế giới Quang Minh, rõ ràng vô cùng.

Một màn kỳ dị, trong từng tiếng nỉ non đó, xuất hiện.

Tất cả tu sĩ tiên ma, yêu thú dị tộc, trước tiên là biểu lộ biến hóa, giãy dụa phản kháng mê mang, cuối cùng toàn bộ hóa thành sa đà, vứt bỏ toàn bộ bảo vật thượng cổ vốn nên bảo vệ tính mạng trong tay xuống, lẳng lặng ngồi xuống, lắng nghe từng tiếng nỉ non vang lên.

Không có một ngoại lệ, tất cả tu sĩ yêu thú, tựa như đều bị cảm hóa quang minh trong khu vực mười vạn dặm kia, tất cả đều biến thành tín đồ quang minh, vô cùng thành kính.

Khi một màn này rơi vào trong mắt Ngô Khí ở phía xa, nụ cười trên khóe miệng hắn càng trở nên rõ ràng. Thật giống như một thợ săn, khi nhìn thấy con mồi của Chung Ý sẽ phát ra nụ cười.

Khu vực mười vạn dặm, ánh sáng chiếu khắp, như một thế giới ngoài nhân gian giới.

Không lâu trước đó còn điên cuồng chém giết cùng một chỗ trăm vạn yêu thú, lúc này tất cả đều vô cùng thành kính quỳ trên mặt đất, đem những thượng cổ chi bảo trong tay trân quý không gì sánh được ném xuống, lắng nghe từng tiếng nỉ non thánh khiết không gì sánh được từ trên không trung rơi xuống.

Bất luận người nào, nhìn thấy cảnh tượng như vậy, suy nghĩ đầu tiên lóe lên trong đầu sẽ là hai chữ cảm hóa.

Trên không trung, một vị Thần linh được ánh sáng bao quanh, hai tay chấp trước ngực, vô cùng từ bi nhìn trăm vạn sinh linh phía dưới.

Bất luận là tu sĩ hay yêu thú, những tâm chí không kiên định kia, dưới ánh sáng mặt trời chiếu rọi kia lập tức mất đi bản thân, biến thành những tín đồ chân chính thành kính. Mà những kẻ tâm chí kiên định, tu vi cảnh giới lại cao, thì dưới ánh sáng khắp nơi không đâu không thấy, toàn thân run rẩy, biểu lộ thống khổ giãy dụa.

Ở Tây Cực Chi Địa, không biết bao nhiêu tu sĩ yêu thú dị tộc cường đại, dưới ánh sáng chiếu rọi đó, thần phục quy y, trở thành hộ pháp của Quang Minh Thần Giáo.

Thế giới Quang Minh, vị Thần linh áo bào trắng, đầu đội pháp quan kia, nhìn yêu thú tu sĩ phía dưới quỳ xuống một mảnh, ánh mắt rơi xuống trên người mười mấy vị cường giả Hợp Đạo cảnh trong đó, một vòng hi – trong đáy mắt không thể thấy rõ hiện lên.

Lại có mấy hơi thở, Quang Minh Thần Giáo của ta lại tăng thêm mười sáu vị Hợp đạo hộ pháp.

Ý niệm rất là chắc chắn hiện lên trong đầu hắn.

Trong mắt hắn, yêu thú tu sĩ phía dưới đau khổ giãy dụa, sau mấy hơi thở, sẽ mất đi sức chống cự, trở thành giáo đồ của

Quang Minh Thần giáo hấn. Mà muốn trở thành hộ pháp, nhất định phải có tu vi cảnh giới Hợp Đạo.

Cái gọi là tín đồ, chính là pháo hôi đánh tay mà thôi, trong mắt vị Quang Minh Chi Tử này, hộ pháp cũng bất quá chỉ là đả thủ cao cấp một chút mà thôi.

Ồ...

Đáy lòng hấn đang có ý niệm vui sướng xuất hiện, vị Quang Minh Chi Tử này của Lam Hoa chợt cảm ứng được cái gì. Đầu lâu hơi chuyển động, ánh mắt vượt qua hư không, trực tiếp rơi xuống khu vực ngoài mười vạn dặm kia.

Nơi đó, trên không trung, một đầu phi cầm dị thú to lớn vô cùng đang quỹ dị đứng ở không trung. Theo sau, hai cánh che trời, có chút kỳ dị.

Ánh mắt Lam Hoa, lại trực tiếp vượt qua con phi cầm dị thú khí thể bất phàm này, mà rơi vào trên lưng dị thú kia, ba người ngồi ngay ngắn trên lưng, nhất là người cầm đầu, một tu sĩ áo xanh. Cơ hồ ngay lúc đó, ánh mắt tu sĩ áo xanh kia cũng nhìn lại, lập tức sau một khắc, hai ánh mắt liền ở trên không trung đụng vào nhau.

Tiểu Tiểu Tiểu hèn mọn thần phục...

Trong nháy mắt, trong mắt Lam Hoa, lại xuất hiện một vị Thần linh vô cùng to lớn, chà đạp thiên địa, chúa tể tất cả. Bất kể là cái gì, đều bị vị Thần này đè ép, ánh sáng hắc ám ngôi sao... Thậm chí là năm tháng.

Lam Hoa bao phủ trong ánh sáng vô tận, cái vỏ ngoài Thần Linh kia lập tức bong ra từng mảng dưới ánh mắt kia, tu sĩ áo xanh kia mới thật sự là Thần linh. Dưới ánh mắt chăm chú của hấn, hấn phảng phất như trở thành một con kiến, vô cùng nhỏ yếu.

Bành

Không trung, thế giới quang minh, Lam Hoa bỗng nhiên lui về phía sau một bước, đập trên bầu trời, bỗng nhiên phát ra tiếng vang lớn đánh thức đại lượng yêu thú tu sĩ phía dưới trầm mê ở trong quang minh phổ chiếu tới.

Nhưng Lam Hoa đã bị những cảm giác kinh sợ trong lòng bỗng nhiên sinh ra, nào còn quan tâm tới mặt khác, khí tức quang minh bao trùm khu vực mười vạn dặm kia, chớp mắt co vào, hình thành một cái kén ánh sáng phạm vi mấy trượng, bao phủ Lam Hoa vào trong đó, tựa hồ muốn hoàn toàn ngăn cách ánh mắt của Ngô Khí.

Nhưng sau khi quang kén kia thành hình, khuôn mặt Lam Hoa lại trở nên càng thêm trắng bệch, những cảm giác trong lòng hẳn không giảm chút nào, ngược lại theo thời gian trôi qua càng thêm nghiêm trọng.

Không, không có khả năng, ta là Quang Minh Chi Tử, người kế thừa Đại Quang Minh đạo, làm sao có thể sợ hãi người khác, không thể nào...

Trước đó mấy tức vẫn là Lam Hoa cao cao tại thượng, vị Quang Minh Chi Tử này lúc này lại giống như phát điên, trong miệng không ngừng lẩm bẩm, ngũ quan tựa hồ cũng muốn vụn vụn cùng một chỗ, nhưng vẫn như cũ không cách nào tiêu trừ đáy lòng không ngừng sinh ra những ý niệm hèn mọn kia.

Biến cố đột ngột, yêu thú tu sĩ trăm vạn chúng phía dưới kia, ai cũng không nghĩ tới vừa rồi còn là Quang Minh Chi Tử cao cao tại thượng, đột nhiên sẽ biến thành như vậy.

Trong kén sáng, Hạo Nhiên từ bi trên người Lam Hoa đã sớm biến mất không thấy gì nữa, thân thể run rẩy, trên mặt tuấn đạt càng hiện lên vẻ sợ hãi.

Ánh mắt sợ hãi cách xa xa, rơi vào trên người Ngô Khí.

Đạo tâm, ngươi phá đạo tâm của ta.

Cơ hồ là khàn khàn phun ra những lời này, lúc hẳn nói xong, khí tức vô tận vây quanh hẳn kia, bắt đầu rung động kịch liệt, tựa như tùy thời có thể sụp đổ, triệt để tiêu tán.

Dù sao cũng là cường giả trên Thiên Kiêu bảng, vị Lam Hoa Quang Chi Tử này, vừa phát giác được trên người khí tức quang minh biến hóa, liền biết được vừa rồi trong ánh mắt kia ẩn chứa khí thế như chúa tể, rốt cuộc tạo thành ảnh hưởng gì với hẳn.

Đại Quang Minh đạo, chính là đạo cảm hóa tín ngưỡng, thờ phụng Thần Linh duy nhất, Đại Quang Thần.

Ngô Khí liếc mắt một cái, trực tiếp hóa thân thành Chúa Tể trời đất, trấn áp ánh sáng, vô cùng đơn giản phá vỡ đạo tâm của Lam Hoa. Mất đi lực lượng cảm hóa cường đại kia, lúc này Lam Hoa, chiến lực chỉ sợ ngay cả truyền nhân của thượng cổ Cửu Sát đạo đã chết trên tay Ngô Khí lúc trước cũng không bằng.

Ngô Khí lẳng lặng nhìn Lam Hoa ngoài mấy vạn dặm, trong mắt giống như mang theo một tia trêu tức giống như mèo vờn chuột, đang muốn mở miệng nói gì đó, lại đột nhiên biến sắc, ánh mắt lập tức chuyển động, nhìn về phía chỗ sâu cổ địa đuôi rồng, tựa hồ đã nhận ra cái gì, trên mặt hắn đột nhiên hiện lên một tia kinh ngạc.

Sắp bắt đầu rồi sao?

Trong miệng Ngô Khí ẩn chứa một chút bất ngờ.

Bởi vì trên không trung phát sinh biến cố đột ngột, mặt đất phía dưới, trăm vạn yêu thú tu sĩ kia, lại lần nữa muốn lâm vào hỗn loạn.

Trước đó quang minh phổ chiếu, tất cả mọi người đều đem tranh đấu chém giết buông xuống, thậm chí đem thượng cổ bảo vật đã tới tay trực tiếp ném xuống đất, ngược lại chống cự hoặc trực tiếp thần phục hồi quy y thần linh kia. Hiện tại Lam Hoa vị Quang Minh Chi Tử này tự thân khó bảo toàn, sinh ra biến cố, không ít tu sĩ yêu thú đều tránh thoát ảnh hưởng của đạo cảm hóa kia, tâm thần tự nhiên, lại khôi phục thần trí, tự nhiên là muốn tiếp tục tranh đoạt những thượng cổ bảo vật kia.

Nhưng vào lúc này, trên lưng Vân Côn kia, Ngô Khí đã quay lại ánh mắt, đột ngột nhìn về phía khu vực mười vạn dặm kia.

Khóe miệng hiện lên một tia mỉm cười, cánh tay nâng lên, ngón tay từ xa điểm một cái.

Vù vù

Biến cố chân chính thật sự, dưới một chỉ của Ngô Khí, trong nháy mắt đã sinh ra.

Phương viên mười vạn dặm, hư không bốn phương tám hướng đồng thời sinh ra từng cái khe đen, từ trong khe nứt kia, từng luồng lực hút cực kỳ mạnh mẽ tràn ra, không nơi nào không có, bao phủ tất cả tu sĩ Yêu thú dị tộc vào.

Hô hô...

Cơ hồ trong một hai hơi thở, trong khu vực mười vạn dặm kia, hơn phân nửa tu sĩ Yêu thú dưới lực hút kia biến mất không thấy gì nữa, hóa thành từng đạo lưu quang, tiến vào trong khe hở đen sì kia.

Những người kia, trong nháy mắt bị hút đi, trong đầu sinh ra ý nghĩ đầu tiên chính là: không cách nào chống cự.

Cho dù là Hợp Đạo cảnh, thậm chí bởi vì có được một số thượng cổ bảo vật kỳ dị nào đó mà cường giả hợp đạo thực lực đại tăng, dưới lực hút kia, cũng như một con kiến hôi, một đứa trẻ, không thể phản kháng, không tự chủ được liền bị hút đi.

Rất nhanh hắn chỉ còn lại một người cuối cùng, đau khổ chống đỡ Quang Minh Chi Tử giấy dựa.

Vị Thiếu chủ của Quang Minh Thần giáo kia, được truyền thừa Thiên kiều cường giả của Đại Quang Minh đạo, Lam Hoa.

Quang kén bao quanh kia đã rút nhỏ mấy lần, chỉ còn lại một tầng hơi mỏng, dán chặt lên người hắn, có loại cảm giác tùy thời đều muốn phá toái.

Đầu Lam Hoa ngẩng lên, ánh mắt thì vượt qua hư không, rơi vào trên người Ngô Khí.

Trong ánh mắt của hắn tràn ngập nghi hoặc sợ hãi oán hận... Những ý nghĩ này, giống như Ngô Khí không phải người xa lạ lần đầu tiên nhìn thấy, mà là một kẻ thù có huyết hải thâm cừ.

Người... Người rốt cuộc là ai...

Hầu như là căn rễ đem vấn đề này nói ra, ai cũng không biết lúc này đáy lòng Lam Hoa sớm đã lật trời lật đất rồi. Cũng khó trách hắn như vậy, hắn đường đường thiếu chủ Quang Minh thần giáo, thiên kiều tuyệt thế xếp hạng trên Thiên Kiều bảng.

Có thể nói, toàn bộ Trung Châu đại lục, có thể lọt vào mắt hắc, cũng chỉ hơn mười người ở trên hắc mà thôi.

Ai ngờ đột nhiên xuất hiện một người, ngay cả động thủ chém giết cũng không có, chỉ là một ánh mắt, liền phá đạo tâm.

Lại là một chỉ, đoạt lấy toàn bộ trăm vạn chúng đang muốn cảm hóa mình kia.

Gặp mặt ngăn ngui vô cùng, nhưng lại để cho hắc sinh ra cảm giác thất bại không biết bao nhiêu mãnh liệt. đáy lòng oán hận cực kỳ, cũng cực kỳ nghi hoặc, càng là cực kỳ sợ hãi, mặc dù biết mình căn bản không phải đối thủ Ngô Khí, hai người căn bản không phải đối thủ trên mặt một tầng.

Không thể nào, ta đã gặp Lữ Trường Sinh thứ hai trên Thiên Kiêu bảng, cho dù là hắc cũng không có năng lực như vậy. Nơi này là nhân gian giới, sao có thể xuất hiện quái vật như người, chẳng lẽ thiên địa pháp tắc đều không tồn tại sao.

Ngô Khí vốn không định trả lời câu hỏi của Lam Hoa, đột nhiên lại nghe thấy mấy câu sau đó của Lam Hoa, gương mặt không khỏi khẽ động, ánh mắt nhìn về phía Lam Hoa cũng mang theo một tia tán thưởng.

Người nói sai, bất quá cũng không sai biệt lắm, Thiên Đạo pháp tắc của nhân gian giới không phải không tồn tại, mà là... thay đổi.

Lời nói này của Ngô Khí khiến Lam Hoa cực kỳ khiếp sợ, sau đó hắc giơ ngón tay lên, ngón tay vẫn không có hạ xuống, chỉ về phía Lam Hoa trong hư không, một chỉ điểm ra.

Thiên địa sẽ đại biến, Hậu Thiên Ma Thần như Đại Quang Thần không thể che chở được người.

Người đã là người trên Thiên Kiêu bảng, liền đã định trước trở thành giáo sư truyền thừa của giáo ta.

Thiên địa không đạo, ta bỏ rơi, thương sinh bỏ rơi, người gia nhập đại giáo của ta, có thể đạt được đại đạo, có thể trường sinh, bất tử bất diệt...

Thanh âm này, không có một chút ý tứ mê hoặc nào, hoàn toàn tự nhiên sinh ra, tựa như chính là đáy lòng Lam Hoa suy nghĩ.

Tạch tạch tạch...

kén sáng lập tức bị nghiền nát, Lam Hoa bên trong tựa như lập tức đốn ngộ, hai mắt nhắm lại, khuôn mặt thành kính, mặc cho lực hút sinh ra trong hư không kia kéo thân thể hắn vào một thế giới thần bí.

Oanh oanh oanh..

Đại địa nổ vang, đột nhiên sinh dị biến, nơi đầu nguồn, chính là chỗ sâu trong cổ địa đuôi rồng kia, chỗ cung điện hắc ung đâm thẳng vào mây xanh kia.

Chẳng biết từ lúc nào, thanh âm địa chấn đã ngừng lại rất lâu, lại bắt đầu xuất hiện một lần nữa. Một cỗ tiếp theo một cỗ, từ chỗ sâu trong cổ địa, liên miên bất tuyệt tràn ra, đại địa u ám, chấn động giữa đất đá liên miên, động tĩnh như muôn san bằng toàn bộ đại địa.

Trong phạm vi ngàn vạn dặm cổ địa, không biết tụ tập bao nhiêu yêu thú tu sĩ cùng một ít dị tộc, đều đang tranh đoạt bảo vật thượng cổ cùng truyền thừa trong cổ địa, không ngờ lại bỗng nhiên có dị biến như vậy xuất hiện.

Chuyện gì đã xảy ra?

Có chuyện gì xảy ra khi xảy ra kiếp nạn không?

Không đúng, nhìn vào bên trong, là tòa cung điện kia, hẳn là đã có người đến nơi đó.

Nhất định là vậy, bên dưới cổ địa này nhất định tồn tại Thượng Cổ pháp trận, có người xúc động pháp trận, không biết sẽ có hậu quả gì.

.....

Có thể thông qua thi sát ma nào phong tỏa tiến vào cổ địa, tu sĩ cùng yêu thú, tự nhiên đều không phải hạng người tầm thường, sau khi phát giác được động tĩnh dưới lòng đất truyền đến, nhao nhao biến sắc, trong chớp mắt đều nhìn về phía chỗ sâu trong cổ địa kia.

Ầm

Đột nhiên, trên cung điện đen kịt kia, một đám mây đen vô cùng to lớn xuất hiện.

Đám mây kia, đen kịt như mực, hắc khí quay cuồng, cổ xưa thể lương tà, phun trào huyễn hóa ra vô số ma thú, mỗi một con đều tản ra khí tức khủng bố. Bên trong càng như ẩn chứa một thế giới khác, từ trong dòng sông năm tháng kia thoát ra, ma vân từ thượng cổ ma thổ mà đến.

Ma vân vừa hiện, nhất thời toàn bộ sinh linh bên trong cổ địa đuôi rồng, bất luận cường đại thế nào, trong nháy mắt đều cảm giác mình trở nên vô cùng nhỏ bé, Chủ Bằng sửng sốt ngây người ngay tại chỗ.

Ầm

Lại một biến cố lớn, vẫn là trên không cung điện đen kịt kia.

Đám mây trắng tuôn ra, tiên khí phiêu đăng, tiên âm cổ xưa, vô số hư ảnh thụ thú hiển hóa ra, trong tiên vân phù động hiển lộ ra vô số tiên binh tiên tướng mặc giáp trụ bên trong, vừa xuất hiện, liền có loại khí thể như trung tâm thiên địa, chứa tể chư thiên, phô thiên cái địa tuôn trào mãnh liệt.

Ầm

Ngay cả một chút ngừng cũng không có, lúc tiên vân hiện ra, trên không cung điện đen kịt, một đám mây sắc sỡ cực đại không gì sánh được, ầm ầm hiển hiện.

Khí thể kinh khủng hơn so với tầng mây Tiên Ma hiện ra lúc trước, lập tức bao trùm toàn bộ cổ địa Long Vĩ, dưới cổ khí thể này, cho dù là Hợp Đạo cảnh. Thậm chí là những cường giả thiên kiêu kia, cũng có thể cảm giác được cảm giác tim đập nhanh không cách nào kháng cự.

Bên trong đám mây sắc sỡ, vô cùng đơn giản, động tĩnh rầm rầm vang vọng, hư ảnh một con cổ yêu thú trên đầu hiện ra. Mỗi một con phát ra khí thể, đều là loại chiến thiên chiến địa này. Mạnh đến không thể tưởng, thậm chí dưới sự áp bách của mây Tiên Ma, Đại yêu đại ma trong đó còn vô cùng phần nộ gào thét, quả thực là muốn một lần nữa nhắc lên thiên địa đại kiếp nạn.

Mà ở trong thái vân, ngoại trừ vô số thượng cổ yêu thú, còn có một bóng dáng sinh linh kỳ lạ, mỗi một sinh linh đều cường

đại quá mức, đỉnh thiên lập địa, tựa hồ nắm giữ lực lượng huyền ảo không gì sánh được.

Thời đại thượng cổ, ngoại trừ tu sĩ nhân tộc hai đại trận doanh Tiên Ma, còn có vô số yêu thú cường đại, cùng rất nhiều dị tộc huyết mạch kỳ lạ.

Khi trên cung điện đen kịt kia, ba đám mây chiến tranh vừa hiện ra, lập tức trong cổ địa Yêu thú tu sĩ run sợ, đồng thời cảm giác được một loại cảm giác quen thuộc, tại đáy lòng bọn họ, xuất hiện từng cỗ cảm giác triệu hoán cực kỳ nồng đậm.

Truyền thừa

Bất luận tu vi cao thấp, mỗi một vị tu sĩ, mỗi một đầu yêu thú, mỗi một dị tộc, đáy lòng đồng thời hiện lên một ý niệm trong đầu.

Cổ địa đuôi rồng, chính là một trong ba đại chiến dịch có thanh danh nhất từ thời thượng cổ đến nay, hai bên chém giết quyết chiến, chính là tu sĩ thượng cổ Nhân tộc, còn có rất nhiều Yêu thú dị tộc.

Kết quả chiến tranh không biết như thế nào, bất quá chiến trường ở thượng cổ đã bị phong ấn, hiện tại mới mở ra.

Chỉ cần là sinh linh tiến vào trong đó đều có cơ hội đạt được cơ duyên. Tu sĩ Nhân tộc, bởi vì trận doanh Tiên Ma, ánh mắt rơi vào cung điện đen kịt trên không, từ trong hai đám mây chiến kia cảm ứng được cảm giác quen thuộc triệu hoán.

Mà những yêu thú dị tộc kia, thì từ trong thái vân sắc sở kia, cảm nhận được trong đó truyền đến triệu hoán.

Trong nháy mắt, toàn bộ sinh linh tiến vào cổ địa đều trở nên hưng phấn.

Chỉ cần hơi có chút trí tuệ, đều có thể nhìn ra, trong ba đám mây chiến kia, từng bóng mờ kia, đều là cường giả thượng cổ đại năng vẫn lạc trong chiến trường.

Bất luận là trận doanh tiên ma, hay là dị tộc yêu thú, có thể xuất hiện trong chiến vân, tức là tồn tại cực kỳ mạnh mẽ.

Mà hiện tại, chiến vân hiển hiện, từ bên trong lại truyền đến cảm giác triệu hoán, chính là mang ý nghĩa các đại năng đại năng vẫn lạc từ thời thượng cổ nhất định lưu lại truyền thừa, đang ở cơ duyên người thừa kế đi trước, nếu có thể có được bọn họ truyền thừa, ngày sau bất luận là Trung Châu đại lục hay là vô tận đại dương, tùy ý tung hoành.

Vèo vèo...

Vào lúc này, lực hấp dẫn của những bảo vật thượng cổ ở bên ngoài lập tức giảm xuống không biết bao nhiêu.

Hầu như có sáu thành tu sĩ yêu thú dị tộc, đều khởi hành tiến về chỗ ba đoàn chiến vân kia, nhất là cường giả Phản Hư cảnh trở lên, đều hưng phấn đến cực điểm, phóng độn quang bay về phía đó.

Chỉ có tu vi thực lực của mình là không quá lớn, có thể khắc chế tu sĩ yêu thú tham lam mình, mới không hành động ngay, mà lưu lại tại chỗ, tiếp tục tranh đoạt bảo vật thượng cổ bên ngoài.

Nếu có người có thể một mắt nhìn toàn bộ cổ địa đuôi rồng đều lọt vào trong mắt, sẽ phát hiện, vốn tán lạc trong cổ địa, vô số bóng đen như con sâu cái kiến, bất luận nhỏ yếu, hay là cường hoành, tất cả đều như điên hướng đến chỗ sâu nhất của cổ địa. Ba đám mây chiến kia, quả thực tản ra khí tức mê hoặc mà bất luận sinh linh nào trên thế gian đều không thể kháng cự, hấp dẫn những sinh linh kia, điên cuồng lao tới.

Chiến trường thượng cổ, bảo vật cơ duyên truyền thừa, khắp nơi đều là như vậy.

Bất kỳ tu sĩ nào hoặc là yêu thú dị tộc linh trí mở ra, nhìn thấy một màn này, đều sẽ hưng phấn cuồng nhiệt lên, sau đó gia nhập thịnh yến này.

Nhưng ở bên ngoài, trên lưng một đầu phi cầm dị thú to lớn, Ngô Khí nhìn xa xa trước mắt, trong mắt lại không có một tia tham lam cuồng nhiệt, ngược lại hai hàng lông mày nhăn lại, tựa hồ đang suy nghĩ cái gì.

Hừ.

Không suy nghĩ quá lâu, sau một khắc, Ngô Khí liền từ trong trầm tư tỉnh lại.

Nhìn lướt qua chỗ sâu trong cổ địa, chỗ ba đám mây chiến cực kỳ khủng bố kia, còn có vô số tu sĩ cường đại cùng dị tộc yêu thú điên cuồng vọt tới, bỗng nhiên mở miệng.

Bảo nô, trong đó xác thực có truyền thừa của Thiên Bảo nhất mạch người, tự đi lấy tới, Lâm Tây người cũng đi theo, hộ vệ bảo nô chu toàn.

Tiếng nói Ngô Khí hạ xuống, lập tức sau lưng hắn, hai người Bảo Nô và Lâm Tây khom người thi lễ, sau đó liền thấy quang mang phun trào bao phủ hai người vào trong, sau một khắc lại nhìn, thân ảnh hai người đã biến mất không thấy.

Sau khi hai người đem bảo nô trực tiếp dịch chuyển đến chỗ sâu trong cổ địa kia, Ngô Khí bỗng nhiên lại mở miệng.

Ba người các người cũng đi đi, truyền lý của giáo ta, cổ địa này có bao nhiêu thiên kiều, giáo ta phải thêm vào bao nhiêu vị truyền giáo sứ.

Trong mắt Ngô Khí lóe ra ánh sáng, lúc hắn nói xong, trong hư không kia, ba bóng đỏ nhỏ bé không thể thấy được hiện lên, một thoáng sau liền biến mất không thấy gì nữa.

Làm xong tất cả những chuyện này, ánh mắt Ngô Khí lại rơi xuống không trung cách đó không xa.

Nơi đó, chỉ có một vật.

Luyện Ma Luyện Ma lô sau khi luyện hóa ít nhất mấy ngàn đầu Thi Sát ma cùng đại lượng thượng cổ thi sát khí, lò luyện vốn chỉ có trăm trọng đã tăng vọt đến mấy ngàn trọng, lẳng lẳng trôi nổi ở trên không, quả thực giống như một tòa Huyền Thiên chi phong.

Lúc này ánh mắt Ngô Khí rơi vào trên lò luyện ma kia, lại không thèm nhìn vào chỗ sâu trong cổ địa, ba đám mây chiến tranh phát ra khí tức mê hoặc tuyệt thế.

Ngồi ngay ngắn trên lưng Vân Côn, cánh tay nâng lên, bỗng nhiên điểm ra một chỉ.

Keng keng

Âm thanh quen thuộc vang vọng khắp bốn phía, trong âm thanh du dương, cái lò gấm đỏ thẫm to lớn mấy ngàn trượng kia lại ngay lập tức sụp đổ, nếu khí tức như địa ngục âm âm bao phủ khu vực hơn mười vạn dặm chung quanh.

Bất quá sau một khắc, cũng không xuất hiện cảnh tượng núi lửa bộc phát, lò luyện kia vừa sụp đổ, khí tức luyện ngục vô cùng bàng bạc bên trong lại thuần di hóa thành hai ngọn lửa khổng lồ, phun trào ngưng tụ. Lúc xuất hiện lại, khí tức luyện ngục trong không khí tiêu tán không còn, mà trên không trung kia lại nhiều hơn hai lò luyện ma.

Một phân thành hai

Dưới một chỉ này, luyện ma lò kia lại hóa thành hai cái, bên trong phun trào vẫn là luyện ma chi điểm cực kỳ khủng bố kia.

Lung Vân Côn, Ngô Khí chỉ hơi dừng lại một chút, sau khi hai luyện ma lò hiển hóa ra, ngón tay của hắn, lần nữa bắn ra...

Đang đang đang...

Trong mấy chục hơi thở, khu vực này, phạm vi hơn mười vạn dặm hoàn toàn bị chuông du dương kia bao phủ.

Liên miên không dứt, một tiếng liên tiếp, may mắn tất cả tu sĩ yêu thú trong khu vực này đều đã biến mất không thấy gì nữa, nếu không động tĩnh này vừa ra, chỉ sợ lập tức đánh chết không ít tu sĩ yêu thú.

Một hóa hai hóa thành bốn hóa bốn hóa tám... một cái lò luyện ma, kèm theo tiếng chuông vang, giống như ảo ảnh, không ngừng hiển hiện trên không trung.

Theo từng vị luyện ma lò xuất hiện, khuôn mặt Ngô Khí càng thêm tái nhợt, tựa như mỗi một cái lò luyện hiển hiện đều đang tiêu hao tinh khí của hắn, bất quá trong hai mắt của hắn, lại là lập loè tinh quang, không thấy được một chút suy sụp nào.

Keng keng

Cuối cùng một tiếng rơi xuống, ngón tay Ngô Khí nâng lên rồi cuộc cũng rơi xuống.

Mà lúc này, trước mặt hắn, trên không mảnh đất hơn mười vạn dặm này, đã hoàn toàn bị một vị lò luyện đồ thăm bao trùm, mặc dù khí tức luyện ngục vô cùng bàng bạc đều ở trong lò luyện, nhưng khí thế kia bao trùm xuống, đã đem khu vực này biến thành một thế giới luyện ngục, bất kỳ sinh linh nào ở bên trong, đều sẽ cảm thấy mình tùy thời có thể bị luyện hóa thành hư vô.

Một vạn hai vạn năm nghìn... Mười vạn..

Khi ngón tay Ngô Khí hạ xuống, lò luyện ma đã đạt tới con số mười vạn.

Vù vù

Trong nháy mắt, toàn bộ lò luyện bắt đầu rung động, từng sợi khí tức luyện ngục tỏa ra, tựa như muốn luyện hóa tất cả thế gian này.

Sắc mặt...

Trong miệng Ngô vút bỏ, như kinh lôi nổ rộ, tất cả lò luyện ma như trong nháy mắt mở ra linh trí, lúc chấn động đều bay lên, hóa thành từng đạo huyền ảnh, hướng bốn phương tám hướng mà đi, mười vạn lò dung hợp lại, như muốn bao phủ toàn bộ bên ngoài cổ địa.

Thời đại thượng cổ, đại năng cường giả trong tu sĩ Nhân tộc cùng vô số cường giả Yêu thú dị tộc chém giết, phát động chiến tranh, hầu như đều đánh nát thiên địa, không biết tạo ra bao nhiêu chỗ kỳ dị.

Cổ địa đuôi rồng, chẳng những là một chiến trường cổ phạm vi ngàn vạn dặm, còn là một chỗ bảo địa ẩn chứa vô số thượng cổ tiên ma đại năng và yêu thú dị tộc cường giả truyền thừa. Trên không cung điện đen kịt như thái cổ cự thú Ma Thần, bên trong ba đám mây chiến kia, mỗi một hư ảnh, đều đại biểu cho một vị đại năng vẫn lạc trong đó, cũng đại biểu cho truyền thừa của vị cường giả kia, liền ở trong cung điện phía dưới chiến vân kia.

Bất kể là tu sĩ hay yêu thú, hoặc là dị tộc có huyết mạch đặc thù, đều cảm nhận được tin tức triệu hoán từ sâu trong cơ thể, từ trong huyết mạch tuôn ra, hầu như không cần xác nhận đã biết là chân thật vô cùng.

Trong lúc nhất thời, trong cổ địa, vô số tu sĩ yêu thú dị tộc, như đom đóm, chen chúc về phía cung điện khổng lồ kia.

So sánh với thời đại Thượng Cổ, giới nhân gian hiện tại càng như tiến vào thời đại mạt pháp.

Chỉ là tu sĩ Hợp Đạo cảnh, đã là sức chiến đấu đỉnh cao, nếu ở thời đại Hoang Cổ, Hợp Đạo cảnh chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi, chạm đến biên giới đại đạo, trước mặt cường giả đại năng chân chính, đơn giản chính là gà đất chó sành sỏi.

Vừa nghĩ đến, nếu có thể có phúc duyên đạt được truyền thừa của rất nhiều cường giả vẫn lạc từ thời thượng cổ, nói không chừng nhân gian giới này sẽ lại lần nữa tiến vào thời đại phồn vinh của cường giả xuất hiện lớp lớp, mà người thừa kế, liền có thể chiếm cứ một chỗ trong đó.

Tất cả mọi người yêu thú dị tộc, đều cuồng nhiệt không gì sánh được, hận không thể lập tức tiến vào chỗ sâu cung điện kia.

Chỉ có một người là ngoại lệ, bên rìa cổ địa, Ngô Khí nhìn trước mắt. Mười vạn vị luyện ma lò, như từng con đom đóm, hóa thành lưu quang huyễn ảnh, bay về bốn phương tám hướng, sau mấy hơi thở, toàn bộ cổ địa đuôi rồng, biên giới ngàn vạn dặm đều bị bao phủ vào trong.

Bộp bộp bộp

Oanh oanh oanh oanh!

Kinh biến bỗng sinh ra, bên trong cổ địa, mỗi một khu vực ước chừng trăm vạn dặm.

Từng tòa mộ phần, từng cái địa huyết u ám, tựa như đều bị lực lượng nào đó trong minh minh triệu hoán ra, phát ra từng tiếng vang lớn, nương theo âm thanh vang lên, là tiếng gào rú hung sát vô biên.

Rống rống gầm.

Chỉ thấy mộ phần địa huyết kia, từng đầu ma vật quanh thân tràn ngập thi sát khí cổ xưa, phá đất chui lên, chỉ một thoáng, toàn bộ bên ngoài cổ địa long vĩ, từng mảnh đại dương sát khí ngưng tụ, liên miên phun trào, dung hợp cùng một chỗ.

Thượng cổ Thi Sát Ma, vốn là ma vật thuộc về Cửu U Ma Thổ, thời điểm không đại loạn, sẽ không xuất hiện ở thế giới nhân gian.

Từng con thi sát ma hắc bạch khuấy động trong đại dương sát khí, gào thét nhào về phía trên không bên ngoài cổ địa, một cái lò nung đỏ thẫm.

Luyện...

Lung Vân Côn, Ngô Khí chẳng biết từ khi nào đã đứng lên, con người phản chiếu, hết thấy đều hiện ra, trong miệng như sấm sét phun ra chữ kia.

Lập tức toàn bộ cổ địa long vĩ, các phương hướng, từng đạo xích hồng quang mang lóe lên, mười vạn luyện ma lò luyện đồng thời rung lên, trong tiếng ong ong, lực hút mạnh mẽ không hiểu ra sao sinh ra, đem những Thi Sát ma gào rú kia hút vào trong lò luyện.

Cảnh tượng kia, một cái cổ địa to như vậy, vô số con Hắc Bạch Thi Sát Ma phá đất chui lên, cuốn theo đại dương sát khí phun trào không ngớt, tựa như muốn diệt thế, nhưng còn chưa kịp tàn sát bừa bãi, lại bị mười vạn lò luyện ma kia cắn nuốt.

Một đầu Thi Sát Ma cũng không đào tẩu, một sợi sát khí cũng không tràn ra, đều thôn phệ luyện hóa.

Thấy một màn này, Ngô Khí đứng ở trên lưng Vân Côn, khoe miệng rớt cuống lộ ra một nụ cười tùy ý.

Trong con người của hắn, cảnh tượng thay đổi, cũng không còn là cổ địa đuôi rồng trước mắt, cũng không còn là thế giới nhân gian, mà là một thế giới thần bí.

Không gian thần bí, đều là màu đỏ tươi, từng đoá từng đoá huyết hoa hai mắt ẩn chứa khí tức huyền ảo kỳ dị nở rộ ra, vô cùng vô tận, không nhìn thấy điểm cuối, chỗ sâu trong thế giới là một mảnh hỗn độn, cảnh tượng bên trong bị lực lượng pháp tắc che lấp, chỉ có thể nhìn thấy bên trong đang điên cuồng diễn hóa.

Trong biển hoa, từng đoá từng đoá huyết hoa song đồng kia, nhụy hoa nở rộ, ánh sáng lấp lánh, từng hư ảnh hiện ra, toàn thân giáp trụ, hắc bạch lưỡng tử, khí tức băng lãnh hung sát hiển hiện ra, cực kỳ ngưng tụ, từng tia một đều không tiêu tán, ngồi ngay ngắn ở đó từng đoá từng đoá hoa máu kia, từ xa nhìn lại, cũng có xu thế vô biên vô hạn.

Thi sát ma cao tới trăm trượng, sát khí ngút trời, xem qua liền biết đó là ma vật có thể tàn sát bừa bãi nhân gian.

Nhưng lúc này, từng đoá từng đoá ma binh hai mắt huyết hoa âm trầm ngồi ngay ngắn, sát khí trong cơ thể ngưng tụ thành giáp trụ, hình thể thu nhỏ lại mấy trượng, khí thế phát ra càng thêm đáng sợ, một chút âm thanh cũng không vang lên, thiên địa yên tĩnh.

Vô thanh vô tức, từng đoá từng đoá huyết hoa hai đồng tử nở rộ, quang mang lóe lên, liền có một hư ảnh đen trắng mới không biết từ đâu hiện ra.

Thời gian trôi qua từng chút một, tại thế giới huyết hoa màu đỏ này, một nhánh đại quân hắc bạch thi ma vô cùng khủng

bố, đang chậm rãi thành hình.

Bên ngoài, khóe miệng Ngô Khí nở nụ cười đã là cực kỳ tùy ý.

Cuối cùng ánh mắt rời đi, không hề nhìn những đầu hung sát cực kỳ ở phía dưới lò luyện, Thi Sát ma không có chút sức chống cự nào, mà là nhìn về phía chỗ sâu trong cổ địa.

Nơi đó, thịnh yên đang tiến hành một trận truyền thừa bảo vật.

Muốn đạt được truyền thừa của rất nhiều đại năng cường giả vẫn lạc từ thời thượng cổ, ngoại trừ cơ duyên còn cần thực lực mạnh mẽ. Cho dù không ở đó, Ngô Khí cũng có thể đoán được, chỉ sợ lúc này bên trong đang xảy ra từng chuyện, nhất định là cực kỳ thâm hiểm.

Thời đại Thượng Cổ, tất nhiên là đại năng xuất hiện lớp lớp, bất quá đáng tiếc, truyền thừa của những đại năng cường giả kia, một chút mơ ước của Ngô Khí cũng không có. Hoặc là, hắn căn bản không cần mơ ước những truyền thừa kia, chỉ cần tính kế đạt được truyền thừa.

Vù vù

Trước người Ngô Khí, hư không nhện nhạo một gọn sóng, kim quang loá mắt lóe ra, một tờ kim sắc huy hoàng kỳ dị xuất hiện.

Chương vàng kỳ dị này, toàn thân không phù không vặn không chữ, lại có khí tức huyền ảo không cách nào tưởng tượng, vừa xuất hiện, liền làm cho thiên cơ trong khu vực Ngô Khí ở mười vạn dặm đều điên đảo, một mảnh hỗn độn, cho dù là người đoán được đoán trước thiên tính đại đạo, cũng vô pháp biết được lúc này trong khu vực đó đang phát sinh cái gì.

Thân hình khẽ động, bỗng nhiên tiến lên trước một bước, bàn tay duỗi ra, nhẹ nhàng bôi lên trên Kim Chương kia.

Thiên Cơ che giấu.

Lúc thì trào ra khỏi miệng, chỉ thấy kim chương kia, chợt run lên, từng sợi kim quang mắt thường khó thấy được phát ra, trong một cái chớp mắt liền lan tràn ngàn vạn dặm, như một tấm thiên võng kim tuyến mắt thường không thấy được, bao phủ toàn bộ cổ địa đuôi rồng vào trong đó.

Mỗi một sợi kim quang, đều vô cùng hoàn mỹ dung hợp cùng một chỗ với thiên địa, mặc cho tu sĩ cường đại hơn nữa, cho dù là một trăm vị thiên kiêu trên Thiên Kiêu bảng, cũng vô pháp phát giác đến tồn tại Kim Châm Thiên Vĩng.

Thiên Vĩng bao phủ, ẩn hiện trong hư không, lại nhìn cổ địa đuôi rồng kia, không tìm ra một chút khác biệt nào.

Nhưng nếu là cường giả am hiểu suy tính, lúc này suy tính bên trong cổ địa phát sinh chuyện hoặc là sẽ xảy ra, kết quả sẽ là một mảnh hỗn độn, người cưỡng ép thôi toán thậm chí sẽ bị thiên cơ phản phệ, trực tiếp vẫn lạc.

Không ai ngờ tới, thế giới nhân gian này lại có người có thể hủy diệt toàn bộ cổ địa long vĩ từ trong thiên cơ suy diễn ra.

Sau khi làm xong tất cả những việc này, Ngô Khí tựa như hao phí một lượng lớn tinh lực, mặt tái nhợt, thân thể lại lần nữa ngồi xếp bằng xuống.

Nhắm hai mắt, khí tức mơ hồ, như tiến vào trạng thái dưỡng thần.

Thời gian trôi qua từng chút, dần dần khí tức trên người hắn hoàn toàn biến mất, tim đập chậm lại tất cả đặc thù thuộc về sinh mệnh đều biến mất không thấy, tựa như ngồi ngay ngắn trên lưng Vân Côn kia, không phải một người, mà là một pho tượng đá, một khối gỗ mục.

Cảm tạ huynh đệ đặc biệt yêu thích ủng hộ chưa xong.

Trong cổ địa ngàn vạn dặm, mỗi một khu vực hẻo lánh đều tiến hành tranh đoạt chém giết thảm liệt, nhất là chỗ sâu bên trong, tòa cung điện đen kịt, ngoại trừ ba đoàn thượng cổ chiến vân, trên không trung, thậm chí đã có từng luồng từng luồng huyết khí nồng đậm muốn ngưng kết thành một mảnh huyết vân bàng bạc.

Mà đại lục Trung Châu, theo tin tức cổ địa mở ra không ngừng lan truyền ra ngoài, còn có tu sĩ yêu thú cùng dị tộc đến từ các nơi, như thiêu thân lao đầu vào lửa, liều lĩnh tràn vào trong đó.

Thi sát ma thượng cổ bên ngoài, đã sớm biến mất, một con cũng không còn.

Không có những ma vật này ngăn cản giết chóc, phạm là yêu thú có chút thực lực, đều có thể bình an tiến vào chỗ sâu trong cổ địa, vì trong đó, hầu như là tùy ý có thể thấy được bảo vật chém giết cùng một chỗ, sát khí huyết khí phóng lên tận trời.

Toàn bộ Trung Châu đại lục, dù là nơi xa xôi hơn nữa, cũng bị tin tức cổ địa Long Vĩ chiếm lĩnh, hấp dẫn ánh mắt của tất cả sinh linh.

Sâu trong Thông Thiên sơn mạch, có một chi mạch to lớn, chính là một chỗ thế ngoại đào nguyên nhân tiên cảnh.

Nơi này là Thái Vô Sơn Mạch, là trụ sở của Tiên đạo lãnh tụ Thái Vô Cung, thanh danh ở Trung Châu, không hề kém cạnh bên Thiên Ma Sơn Mạch.

Trong dãy núi, trên một ngọn núi lửa linh khí to lớn vô cùng, một tòa tiên cung mỹ lệ lơ lửng.

Thái Vô Tiên Cung.

Tòa tiên cung này, chịu đại địa linh tuyến phía dưới tấm bảo vạn năm, đã sớm cô đọng thành một kiện bảo vật cực kỳ cường hãn.

Trong cung, một cung điện bí ẩn, bên trong huy hoàng thanh tú, khó có thể nói rõ.

Mỗi một tác mỗi một chỗ hẻo lánh, đều tinh trí đến cực điểm, các loại bảo vật cực kỳ trân kỳ nung chảy mà thành. Chỉ đứng ở trong đó, liền có thể cảm nhận được, tòa cung điện này căn bản không phải nhân gian giới nên xuất hiện, chính là Tiên Cung thuộc về Tiên giới kia mới có.

Ngay trong điện này, có mấy đám mây bay lên, huyền ảo khó hiểu, như đại đạo ẩn chứa.

Trên đám mây, mỗi người đều ngồi ngay ngắn một bóng người.

Đều là gương mặt trẻ con của hạc phát, khuôn mặt hồng hào như trẻ con, trên người tản ra khí tức kinh khủng.

Người cầm đầu là một lão giả cực kỳ hiền lành, tướng mạo huyền bí, mang theo ý cười, từng sợi thanh khí cực kỳ kỳ kỳ dì vờn quanh người lão.

Mỗi một sợi Thanh Khí, tựa hồ đều ẩn chứa lực lượng bàng bạc không cách nào tưởng tượng, nếu như tiết lộ ra ngoài, đủ để hủy diệt một dãy núi.

Những thanh khí này, cũng không phải là linh khí ở nhân gian giới. Chính là người ở thượng giới mới có, người tu tiên mới có thể tu luyện ra tiên khí.

Đại lục Trung Châu, có vô số tu sĩ Tiên đạo, nhưng có thể làm được mỗi giờ mỗi khắc đều có tiên khí quấn quanh thân thể, chỉ có một người.

Tiên đạo lãnh tụ Thái Vô Cung chi chủ.

Nếu lão giả hiền lành kia tiêu diệt dị tượng quanh người mình, xuất hiện ở nơi khác, chỉ sợ không có bất luận kẻ nào sẽ nhận ra hắn, một lão giả hiền lành lại là lãnh tụ tất cả tu sĩ tiên đạo toàn bộ Trung Châu đại lục, một thân tu vi thông thiên triệt địa, không biết chấn nhiếp bao nhiêu dị tộc yêu ma.

Vị cung chủ Thái Vô Cung này một mình ngồi trên áng mây, hai mắt sáng ngời, như nhìn thấu hết thấy thế gian này.

Trên những đám mây khác, mọi người đều ngồi trên đó, đều là tu sĩ già nua, tuy không có tiên khí vòng quanh thân thể, nhưng khí thế trên thân mỗi người cũng đều khủng bố đến cực

điểm, hợp thành đại đạo huyền ảo khác nhau, đều ở đỉnh phong của nhân gian giới này.

Trên đám mây, một ông lão mở miệng trước.

Cung chủ, bây giờ vùng đất cổ kia đã mở ra, mấy vị đệ tử kia cũng lấy pháp trận truyền vào trong đó, không biết Thượng giới còn có dụ lệnh khác hay không.

Lão giả này vừa mở miệng, những người khác cũng đều mở mắt, nhìn về phía lão giả mặt mày huyền bí hiện từ vô cùng.

Tòa cung điện này, ngoại trừ vị Thái Vô Cung Chủ, lãnh tụ của trận doanh tiên đạo, liền chỉ có các Thái thượng trưởng lão hợp đạo đỉnh phong mới có thể đi vào, bây giờ mỗi một người ngồi ngay ngắn trên đám mây, đều là cường giả tuyệt thế có được tu vi Hợp Đạo đỉnh phong.

Đám mây Thái Vô Cung chủ nghe thấy câu hỏi của một vị thái thượng trưởng lão, thu hồi ánh mắt, thần linh như cũng trở về trong điện.

Mặc dù uy nghiêm vô thượng, nhưng khi hắn mở miệng, mỗi một tiếng đều giống như âm thầm hợp nhất với thiên đạo, trực tiếp vang lên trong hồn phách của mọi người trong điện. Nếu có người lĩnh ngộ lực mạnh mẽ, chỉ sợ chỉ đơn giản nghe thanh âm của Thái Vô Cung Chủ, liền có thể lĩnh ngộ ra không ít đại đạo chí lý.

Âm thanh cửa ra ẩn chứa đạo vận, cảnh giới như vậy, quả thực là không thể tưởng tượng nổi. Nếu như Thái Vô cung chủ tiếp tục tu hành, ngày sau chỉ sợ có thể tiến vào một đám cường giả thời đại hoang cổ mới có thể có được thần thông này.

Ngôn xuất pháp tùy ý.

Đại đạo chí lý ẩn chứa trong thanh âm, nếu có thể tự nhiên phóng xuất ra, tự nhiên chính là cảnh giới cực kỳ khủng bố kia.

Thái Vô Cung Chủ chậm rãi lắc đầu, mặt không đổi sắc, bất quá khí độ phát ra vẫn là loại huyền bí không chế mọi thứ nhìn thấu hết thấy.

Đại kiếp sắp tới, Thiên Đạo pháp tắc giống như cũng bắt đầu hỗn loạn, câu thông với các đại nhân ở thượng giới cực kỳ không dễ dàng. Chỉ có một cái dụ lệnh lúc trước, phái đệ tử thiên kiều tiến vào cổ địa, lấy mấy món bảo vật kia ra. Nếu mấy vị đệ tử kia đã tiến vào sâu trong cổ địa, chúng ta lắng lắng chờ đợi là được.

Rất là thanh âm ôn hòa, từ trong miệng Thái Vô Cung chủ phun ra.

Những người khác trên đám mây, lúc Thái Vô Cung Chủ mở miệng đã nhận ra trong thanh âm của hắn ẩn chứa đạo vận. Lấy lực lượng lĩnh ngộ của bọn họ, tất nhiên vừa nghe đã lĩnh ngộ ra không ít đồ vật. Bất quá đáng tiếc, bọn họ đều là cường giả Hợp Đạo đỉnh phong, lý giải đại đạo tự có ý nghĩ của mình trong đầu. Dù Thái Vô Cung Chủ cảnh giới cao hơn bọn họ, cũng không cách nào ảnh hưởng.

Khi cung chủ vừa dứt lời, một đám mây khác lập tức xuất hiện, một vị Thái thượng trưởng lão khác mở miệng.

Bây giờ tin tức cổ địa Long Vĩ kia mở ra chỉ sợ là toàn bộ Trung Châu đều biết, chúng ta chỉ để mấy đệ tử kia đi vào, cùng đại lượng yêu thú tu sĩ, thậm chí còn có dị tộc, chém giết cướp đoạt, chỉ sợ có chút thế cô, khó có thể cam đoan hoàn thành dụ lệnh mà các đại nhân thượng giới giao xuống.

Trong lời nói đầy lo lắng, bất luận kẻ nào cũng nghe ra.

Những Thái thượng trưởng lão còn lại nghe xong lời này, đều lộ ra một tia tán đồng.

Trong mắt Thái Vô Minh cung chủ cũng đồng dạng hiện lên một tia thần hồn giống nhau, bất quá lập tức thu liễm lại.

Hắn thân nhiên nói: “Không cần lo lắng, trong dụ lệnh kia cũng đã nói, mấy món bảo vật trong cổ địa kia cực kỳ có duyên với mấy vị đệ tử của Thái Vô Cung ta, Thiên Mệnh là như vậy, hợp với việc bọn họ đoạt được. Dù sao đại kiếp cũng còn chưa bắt đầu, nhân gian giới này, đương nhiên sẽ không có cường giả có thể quấy nhiễu thiên cơ làm trái thiên mệnh.

Tin tưởng các tông môn thế lực khác, hẳn là cũng đều nhận được dụ lệnh không sai biệt lắm của thượng giới, đây là trước

khi đại kiếp tiến đến, những đại nhân ở thượng giới nhất trí phải bảo trì ăn ý, bên nào cũng không dám vi phạm. Cho nên lần này ở trong cổ địa đuôi rồng, rất nhiều truyền thừa bảo vật, tu sĩ yêu thú dị tộc bình thường cũng chỉ vậy, cường giả chân chính, những người thật sự đạt được dụ lệnh, đều là dựa vào cơ duyên, phúc duyên thâm hậu, mới có được.

Chỉ cần mấy vị đệ tử kia lấy về bảo vật, mười năm sau Thông Thiên Pháp Hội, chính là thời điểm Thái Vô Cung ta giảng lâm các đại nhân ở thượng giới. Đến lúc đó chúng ta đều có một phần công lao, không chỉ có thể vượt qua đại kiếp nạn lần này, chỉ sợ Đạo Quả Trường Sinh cũng có thể đạt được.

Từ trong miệng Thái Vô Cung Chủ phun ra câu cuối cùng, đừng nói là đối với mấy vị trưởng lão già nua đã đến Hợp đạo đỉnh phong, chính là đối với bất luận sinh linh nào mở ra linh trí, cũng có lực hấp dẫn không gì sánh được.

Hai chữ Trường Sinh, từ xưa đến nay, không biết bao nhiêu sinh linh theo đuổi nhau, bất chấp tất cả.

Cảm tạ nguyệt phiêu của huynh đệ K Dục không duy trì được lâu.

Trung Châu đại lục, sau khi chấm dứt từ thời đại thượng cổ, bình tĩnh không biết bao nhiêu năm tháng.

Cổ địa Long Vĩ mở ra, lập tức dẫn tới đại lục chấn động, không biết bao nhiêu thế lực tông môn, Yêu thú dị tộc, vì vậy mà điên cuồng vọt tới.

Mà càng làm cho trên đại lục Trung Châu có rất nhiều tu sĩ tiên ma, yêu thú dị tộc mừng rỡ như điên chính là, dự đoán vốn là thượng cổ cấm địa tràn ngập nguy hiểm, lại không có cái gì hung hiểm, từ chỗ biên giới kia tiến vào trăm vạn dặm, đều là bình an vô sự, không có chút cấm chế sát trận nào tồn tại...

Sau khi tin tức này truyền ra, toàn bộ đại lục Trung Châu vì vậy mà điên cuồng, đại lượng yêu thú tu sĩ đều chạy tới.

Mặc dù có vì vậy mà nghi hoặc, cuối cùng cũng tự động suy nghĩ một chút giải thích, lúc cấm địa mở ra, trên đại lục có một đám tu sĩ cường đại nhất, còn có Yêu thú dị tộc tới trước tiên, trong đó thậm chí có rất nhiều tuyệt thế thiên kiêu trên Thiên Kiêu bảng.

Cấm chế hung hiểm trong cấm địa, hẳn là những cường giả thiên kiêu đi đầu tiến vào trong đó bị rút ra ngoài.

Có lời an ủi này, càng làm cho đại lục sôi trào, mỗi một ngày đều có rất nhiều tu sĩ và yêu thú dị tộc chạy đến, tiến vào trong đó, tranh đoạt bảo vật những đại năng thời đại thượng cổ chết trận lưu lại.

Cổ địa đuôi rồng, phạm vi một ngàn vạn dặm, từ chỗ lui tới ít người tới, trong mấy tháng biến thành cảnh tượng tu tiên ma tu sĩ cùng yêu thú dị tộc tranh đoạt chém giết khắp nơi.

Một lượng lớn tin tức liên quan tới truyền thừa bảo vật không ngừng truyền ra ngoài, kích thích yêu thú tu sĩ chưa từng có được bảo vật đến phát cuồng...

Mà theo tin tức những bảo vật kia truyền thừa tìm tới chủ nhân, trong cổ địa kia, chất thành thi thể núi, huyết y chảy thành sông lớn, cuối cùng hội tụ thành biển hồ. Oan hồn thành mây, lệ quỷ Thành Phong, quét khắp cổ địa.

Núi thâm biển máu oán vân.

Mấy tháng sau, toàn bộ cổ địa đuôi rồng đã triệt để chuyển biến thành một chiến trường.

Thời kỳ cuối thượng cổ, nơi này chính là một chiến trường to lớn, sinh ra một trong ba chiến dịch có thanh danh nhất ở thời đại đó.

Nhưng theo năm tháng trôi qua, chiến trường bị đại trận thần bí phong ấn, sinh linh tuyệt tích. Tuy bên trong ẩn chứa vô số sát khí, nhưng đều bị trận pháp phong bế, không cách nào phát tiết ra ngoài, mặc dù lúc này giải phong trên chiến trường, Thượng Cổ sát khí tồn tại nhiều năm lại vẫn không tiêu tán, mà thần bí biến mất.

Mà bây giờ, theo đại lượng tu sĩ tiên ma yêu thú dị tộc, tiến vào cổ địa long vĩ này, tranh đoạt bảo vật truyền thừa.

Cho dù trong cổ địa, thật sự tồn tại đại lượng thượng cổ đại năng cường giả sau khi vẫn lạc lưu lại bảo vật cùng truyền thừa, nhưng chủ nhân những bảo vật truyền thừa kia, cũng chỉ có thể là một vị.

Có người lấy được bảo vật. Có người đạt được truyền thừa thượng cổ, đồng nghĩa với việc có tu sĩ tiên ma cùng dị tộc yêu thú ít nhất mấy vạn lần thất bại. Mà trong cuộc chiến sinh tử này, kết quả thất bại phần lớn chỉ có một, đó chính là vẫn lạc.

Bất luận là sinh linh nào, một khi Nhân Thú Mộc chết đi, đều sẽ sinh ra sát khí.

Sát khí nồng đậm không gì sánh được, mới mẻ vô cùng, không ngừng sinh ra sau khi sinh linh chết.

Nhất là những tu sĩ tiên ma tranh đoạt bảo vật truyền thừa cùng yêu thú dị tộc, một khi thất bại, oán khí trong lòng cực kỳ nồng đậm, tụ tập cùng một chỗ xông thẳng lên trời.

Cổ địa vốn mở ra, bao phủ nơi này nhiều năm, thì ma sát khí thần bí biến mất không còn tăm tích, chiến trường mặc dù vẫn đáng sợ như cũ, ẩn giấu không ít hung hiểm, nhưng kỳ thật nguy hiểm lớn nhất, thì ma sát khí, đã biến mất rồi.

Nhưng hiện tại, sau khi đại lượng sinh linh bỏ mình, sinh ra sát khí càng ngày càng nồng đậm, lại mới mẻ vô cùng, dần dần ngưng tụ thành đám mây, hòa thành bão táp, tựa hồ đang chuẩn bị cái gì, lúc nào cũng có thể bộc phát ra.

Trên mặt đất chín trăm vạn dặm, núi thây biến máu không ngừng sinh ra, mà ở trên không trung kia, từng đoàn từng đoàn ma vân đỏ thẫm cũng không ngừng sinh ra, từng sợi sinh linh sát khí mới mẻ không gì sánh được dung nhập vào trong những ma vân kia, càng thêm khủng bố.

Cổ địa bị sát khí bao phủ nhiều năm, vốn là buồn bã vô cùng, bây giờ lại có nhiều sinh linh như vậy vẫn lạc trong đó, càng làm cho nội dung càng thêm giống như Cửu U ma thổ, làm cho người ta sợ hãi đến cực điểm.

Dưới dị tượng này bao phủ, vẫn như cũ có đại lượng tu sĩ tiên ma, tu sĩ yêu thú dị tộc tràn vào, liều lĩnh chém giết cùng một chỗ, tranh đoạt những bảo vật cùng truyền thừa kia.

Cho dù là người có lý trí hơn nữa, một khi tiến vào chiến trường này, bị loại không khí kia xông lên, lập tức mất đi lý trí. Bị yêu vọng trong lòng kích thích, gia nhập vào đại quân chém giết tranh đoạt. Có người thực lực mạnh mẽ thành công, nhưng mà chợt sẽ bị vây giết, không có thời gian luyện hóa, cho dù là bảo vật cường đại hơn nữa, cũng vô pháp tăng thêm bao nhiêu chiến lực.

Trong lúc nhất thời, khu vực cổ địa long vĩ kia, đã trở thành nơi náo nhiệt hung hiểm nhất toàn bộ Trung Châu đại lục. Vô số tu sĩ tiên ma tu yêu thú dị tộc lâm vào điên cuồng, xu hướng như tham gia, nhưng cũng có lượng lớn thân thể chết ở trong đó, trở thành một sợi sát khí trong đó.

Điều quý giá là những thế lực đứng đầu Trung Châu đại lục, lại tựa như không có tham dự vào trong đó.

Ngoại trừ lúc đầu dùng Đại na di pháp trận, đem một ít cường giả thiên kiều truyền tống đến chỗ sâu trong cổ địa, cung điện đen kịt như cự thú Ma Thần kia ở nơi nào khác, liền không có động tĩnh gì khác. Tựa như bảo vật truyền thừa trong cổ địa đuôi rồng kia, bọn họ đều không để vào mắt.

Mà khi biết được những con cá sấu này đều không có ý tham dự, lập tức khiến cho các thế lực khác ở Trung Châu đại lục hưng phấn cuồng nhiệt lên, có một số thế lực tông môn, hoặc tộc đàn yêu thú, thậm chí là độc toàn bộ lực lượng.

Cổ địa, sau khi mở ra mấy tháng, đã trở thành một nơi hung sát hỗn loạn.

Phía nam Trung Châu, Thông Thiên Sơn Mạch, cuối cùng là vùng đất đuôi rồng.

Trong hư không bên cạnh, bỗng nhiên nổi lên một gợn sóng khó hiểu.

Vù vù

Đột ngột, một bóng đen cực kỳ không lồ hiện ra.

Đây là một đầu phi cầm dị thú, to lớn vô cùng, sau khi hai cánh mở ra, thân thể kia lại đạt đến vạn dặm, đi theo, khí thế to lớn như Hải Thần kia.

Yêu thú Hợp Đạo cảnh.

Nếu là lúc bình thường, đột nhiên nhìn thấy một con yêu thú Hợp đạo cảnh giới hiện ra bản thể, lập tức sẽ dẫn đến động tĩnh cực lớn. Bất quá vào lúc này, lại là chuyện rất bình thường ở cổ địa đuôi rồng này.

Ở trên lưng con phi cầm dị thú này, hai mắt Ngô Khí, sau khi dưỡng thần đạt tới mấy tháng, rốt cuộc lần nữa mở ra.

Bình tĩnh không động, chúa tể như phạm nhân, lại giống như thần thương kỳ dị, từ trên người Ngô Khí phát ra khí tức.

Vừa tỉnh lại, Ngô Khí lại tựa như không có nắm rõ tất cả mọi chuyện, không có chút cảm giác xa lạ nào, cũng không có lộ ra Thần Khuyết không thích ứng.

Sau khi mở hai mắt ra, ánh mắt trực tiếp nhìn về phía trước, cổ địa đuôi rồng lâm vào trong hung sát hỗn loạn phương viên chín trăm vạn dặm.

Trong u quang lấp lóe, cổ địa to lớn vô địch, không ngừng thu nhỏ lại thành huyền ảnh, chiếu vào trong con ngươi của hắn.

Toàn bộ hiện ra hết thảy đều không có gì che giấu, hiện ra trong đáy mắt Ngô Khí, lúc một đoàn sát khí bàng bạc cực lớn kia lọt vào trong mắt, thần sắc Ngô Khí Khí bỗng nhiên khẽ động.

Không sai biệt lắm...

Nơi đó cũng có thể sắp kết thúc rồi.

Trong lúc nhàn nhạt mở miệng, ánh mắt Ngô Khí lại rơi vào chỗ sâu trong cổ địa, chỗ cung điện đen kịt như cự thú Ma Thần kia, còn chưa hoàn toàn ổn định.

Giữa thiên địa, có một ít khí tức, kinh khủng nhất. Âm. 《Tu Lộ》 hoa thuyết khách lang,

Trong đó có một loại, có thể sinh ra ở bất kỳ địa phương nào, đó chính là sau khi sinh linh chết đi, sinh ra oán sát khí.

Sát khí mới mẻ, tương hợp cùng huyết sát, làm màu đỏ. Nếu trải qua năm tháng dài, bởi vì một loại duyên cớ nào đó không tiêu tán, càng cổ lão cô đọng, liền sẽ biến thành màu tím đen.

Cổ địa đuôi rồng, bị cổ sát tím đen kia bao phủ nhiều năm, hiện tại giải phóng mở ra, Cổ Sát biến mất không còn tăm tích. Đáng tiếc là, cảnh tượng như vậy cũng chỉ kéo dài mấy tháng thời gian mà thôi, hiện tại ở địa giới chín trăm vạn dặm, đã dần dần dâng lên từng đám mây đỏ đen.

Mỗi một đoàn đều to lớn vô cùng, có mười vạn dặm, cùng mấy trăm ngàn dặm, như màn trời bao phủ một phương.

Ở phía dưới, đại địa nặng nề, chính là núi thây biển máu, không ngừng sinh ra từng sợi oán sát khí mới mẻ, dung nhập vào từng đoàn từng đoàn mây mù đỏ thẫm trên không trung.

Bởi vì những mây mù này tồn tại, lại càng thêm lớn mạnh, ba đoàn thượng cổ chiến vân cùng cự thú Ma Thần đen kịt kia tồn tại không thấy rõ, bên trong rốt cuộc là cảnh tượng chiến đấu như thế nào, nếu không xâm nhập vào trong đó, căn bản không thể biết được.

Mặc dù những oán sát vân vụ đỏ thẫm kia còn chưa lớn mạnh đến mức đủ để bao phủ toàn bộ cổ địa Long Vĩ, nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ là chuyện sớm hay muộn.

Từ bên trong Dưỡng Thần tinh lại, Ngô Khí tựa hồ lập tức muốn làm gì đó.

Nhìn thoáng qua biên giới cổ địa, vẫn như cũ còn có đại lượng tu sĩ tiên ma cùng yêu thú dị tộc chạy tới, tiến vào trong đó tranh đoạt bảo vật. Bất quá Ngô Khí lại không phát hiện bất luận thế lực lớn nào trong ấn tượng xuất hiện, sáu đại thế lực

siêu cấp thập đại gia tộc địa tứ cực coi như là cổ địa mà điên cuồng, cũng chỉ là những thế lực bình thường.

Bất quá cho dù như vậy, mấy tháng thời gian cũng làm cho bên trong cổ địa tụ tập ít nhất mấy ngàn vạn sinh linh.

Chỉ là thượng cổ chi vật, xác thực không thể lọt vào mắt những người kia, đáng tiếc, lại là tiện nghi cho ta.

Trong lòng Ngô Khí hiện lên một ý niệm, đồng thời thân thể từ trên lưng Vân Côn đứng lên.

Cánh tay giơ lên, chọt đuôi ra một ngón tay, điểm vào hư không.

Vù vù

Kim quang phun trào, một tờ kim sắc kỳ dị hiển hiện ra.

Hiện...

Đồng thời, trong miệng Ngô Khí mạnh mẽ vang lên một tiếng như sấm sét.

Vừa nói xong, toàn bộ cổ địa đuôi rồng, đột nhiên kịch biến.

Biên giới chín trăm vạn dặm, đồng thời có ánh sáng đỏ tươi lấp lóe, lúc những ánh sáng kia tán đi, từng cái lò luyện ma cao trăm trượng liền hiển hóa ra.

Mười vạn lò luyện ma vừa hiện ra, bên trong lò lập tức sinh ra biến hóa kinh khủng.

Tiếng gầm rú vang vọng.

Hư không chấn động gào thét, từng tiếng từng tiếng vang vọng, quang mang lập loè, từng đầu Thi Ma mặc giáp trụ từ trong lò nhảy ra.

Cổ địa đuôi rồng. Cương giới chín trăm vạn dặm, trong chốc lát bị mười vạn luyện ma lò luyện vây quanh. Trong mỗi một lò luyện, đều không ngừng phóng xuất ra hắc bạch thi ma binh, cơ hồ là trong mấy chục hơi thở, toàn bộ cổ địa, bốn phương tám hướng, liền bị từng đầu hắc bạch thi ma binh bao vây.

Sự biến hóa kinh khủng này sinh ra, lập tức dẫn tới sự chú ý của tu sĩ tiên ma cùng dị tộc yêu thú đuổi về phía sâu trong cổ địa. Không đợi bọn họ có phản ứng, những hắc bạch thi ma binh kia liền hành động.

Oanh oanh oanh oanh!

Tiếng xé gió gào thét mãnh liệt vang lên ở bốn phương tám hướng cổ địa, chỉ thấy chỗ biên giới kia, từng đầu Thi Ma binh đen trắng như đại quân nhận được quân lệnh, gào thét mà chuyển động, hóa thành từng đạo hắc bạch quang mang, tràn vào bên trong cổ địa kia.

Phong tỏa...

Từ trong miệng Ngô Khí, lại lạnh lùng phun ra một chữ.

Thanh âm Ngô Khí thốt ra trong miệng rơi xuống, lập tức bên trong cổ địa kia, đại lượng hắc bạch quang mang đột nhiên tăng tốc, nhao nhao chui vào trong cổ địa, trên không trung một đoàn hắc hồng sát vân vụ trùng trùng điệp điệp.

Oanh oanh oanh oanh oanh.

Từ lượng lớn oán sát khí ngưng tụ mây mù, sau khi bị hắc bạch quang mang tiến vào, đầu tiên đột nhiên co rút lại, tựa như trong minh minh có một bàn tay lớn, hung hăng nắm chặt vân vụ kia. Sau một khắc, vân vụ thu nhỏ lại rất nhiều lần kia, đột nhiên nổ tung.

Vô số đạo oán sát khí hắc hồng hào âm vang tứ tán, điên cuồng khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Nếu là một đoàn như thế thì cũng thôi, nhưng trong lúc từng đạo hắc bạch quang mang kia phun trào, cơ hồ ngay cả nửa nén hương cũng không có, toàn bộ trong cổ địa đuôi rồng, tất cả mây mù trên không đều nổ tung, bất luận lớn nhỏ, mười vạn dặm thậm chí là phạm vi mấy trăm ngàn dặm, tất cả đều hóa thành oán sát khí đầy trời, điên cuồng khuếch tán.

Dù cho địa phương cổ hình tròn chín trăm vạn dặm, cũng không cách nào dung nạp tất cả oán sát khí khuếch tán ra, cơ hồ trong mấy hơi thở tất cả mây mù bạo tán, toàn bộ cổ địa

đuôi rồng, cảnh tượng như mây thảng không mở ra, bị vô cùng vô tận sát khí bao phủ.

Nếu nói có khác nhau, chính là mấy thảng trước, bao phủ cổ địa, chính là cổ lão sát khí trải qua năm thảng dài đằng đẳng không tán. Mà hiện tại, bao phủ cổ địa, chính là đại lượng sinh linh bên trong vẫn lạc ra oán sát khí, mới mẻ mãnh liệt.

Thâm Uyên Vân Côn dưới thân Ngô Khí, là chỗ lơ lửng, là ở biên giới cổ địa.

Cảnh tượng vô cùng vô tận oán sát màu đỏ thẫm bao phủ cổ địa, rơi vào trong mắt Ngô Khí vô cùng rõ ràng.

Khi sợi sát khí cuối cùng phong bế hoàn toàn cổ địa, không có một khe hở nào tồn tại, lại để cho trên mặt Ngô Khí hiện ra một vòng ý cười, biến hóa xuất hiện.

Trong cổ địa, bởi vì đại lượng tu sĩ tiên ma, yêu thú dị tộc tranh đoạt bảo vật truyền thừa ở trong đó, đánh nhau to, sinh tử tương sát, đánh cho đại địa nặng nề kia cũng thâm thẳm, mặc dù không đến tình trạng phá thành mảnh nhỏ, nhưng cũng sinh ra lượng lớn khe rãnh, hắc ám sâu thẳm, thông hướng đại địa chỗ sâu trong.

Những tu sĩ cùng yêu thú còn đang tranh đoạt bảo vật đều vô thức tránh khỏi những khe hở, bởi vì phần lớn bọn họ đều tận mắt nhìn thấy, chỉ cần không cẩn thận rơi vào những khe hở kia, liền không có cơ hội đi ra.

Mặc dù có hung hiểm này, nhưng chỉ cần không rơi vào trong đó, ngược lại cũng không có việc gì, là lấy không ảnh hưởng chút nào đến những yêu thú tu sĩ kia tiếp tục tranh đoạt chém giết.

Nhưng ngay lúc cổ địa đuôi rồng lại lần nữa bị oán sát khí bao phủ, trên mặt đất, từng khe rãnh u tối, lập tức xảy ra biến hóa mới.

Không chút tiếng động, từng sợi sát khí tím đen từ trong những khe rãnh kia phiêu đẳng ra.

Đại địa nổi lên sát ý.

Một lần nữa phiêu đảng trên đại địa bên trên oán sát khí, đúng là màu tím đen, sinh linh trên mỗi đại lục Trung Châu đều biết rõ. Những sát khí tím đen này, đã từng bao phủ toàn bộ cổ địa đuôi rồng không biết bao nhiêu năm tháng.

Từ khi thời đại thượng cổ kết thúc đến nay, không biết bao nhiêu đại năng cường giả, vì thăm dò ảo diệu bên trong cổ địa, mạo hiểm tiến vào trong đó. Cuối cùng thân tử đạo tiêu, thậm chí ngay cả một chút tin tức cũng không truyền ra.

Lúc này cổ sát tái sinh, tự đại trong khe hở bỗng bành đi ra, giống như bị lực lượng thần bí nào đó hấp dẫn.

Tất cả Tử Hắc Cổ Sát đều bay lên không trung, dung hợp với sát khí hắc hồng vô cùng vô tận bao phủ cổ địa kia.

Một là cổ sát, một là tân sát.

Lẽ ra thứ này cũng không phải đồng dạng, nên có bài xích, nhưng cả hai đều là sát khí sinh linh, đồng nguyên sinh ra.

Ở trong đó lại tồn tại một loại lực lượng thần bí nào đó, hấp dẫn hai loại sát khí cùng một chỗ, cơ hồ là hoàn mỹ không thiếu dung hợp cùng một chỗ.

Vù vù

Toàn bộ cổ địa, tựa hồ bởi vì hai loại sát khí khủng bố dung hợp cùng một chỗ mà rung động một chút.

Biến hóa thật sự, biến hóa kinh khủng, một khắc sau đã xuất hiện trên cổ địa đuôi rồng.

Bên ngoài cổ địa, còn liên tục không ngừng từ các nơi đại lục ở Trung Châu vọt tới tu sĩ yêu thú dị tộc, tất cả đều bị biến hóa này làm sợ ngây người.

Cổ địa đuôi rồng, lại lần nữa bị phong ấn.

Lúc này, bao phủ toàn bộ cổ địa, là một loại khí tức tử hồng vô biên vô hạn vô cùng vô tận.

Chẳng biết tại sao, đám tu sĩ bên ngoài cổ địa, sau khi nhìn thấy những sát khí màu đỏ tím này, đáy lòng đều sinh ra suy nghĩ sợ hãi không cách nào ngăn chặn, tựa như những sát khí

tím đỏ này, so với thượng cổ thì sát khí đã từng phong tỏa cổ địa bao lâu nay còn đáng sợ hơn nhiều.

Thượng Cổ bảo vật truyền thừa, ngay tại trước mắt, chỉ kém một bước cuối cùng mà thôi.

Tuy rằng ý niệm sợ hãi trong lòng không ngừng nảy sinh ra, nhưng đồng thời, dục vọng tham lam cũng không kém chút nào, cũng điên cuồng tăng vọt, thậm chí còn có thể thắng được.

Chỉ sau mấy hơi thở, từng phương hướng cổ địa đuôi rồng, các nơi bị sát khí đỏ tím bao phủ, đồng thời đều có tu sĩ Tiên Ma hoặc Yêu thú dị tộc, tham lam trong đáy lòng không ngừng chiến thắng suy nghĩ sợ hãi này.

Hừ, Bảo Sơn ở trước mà không vào, cả đời hối hận.

Một câu không sai biệt lắm, đồng thời trong miệng rất nhiều tu sĩ yêu thú phun ra.

Vèo vèo vèo

Độn quang như rừng, từng bóng người cường ép đè xuống đáy lòng tự nhiên sinh ra cảm giác bất an sát khí tím đỏ kia, chui vào trong đó.

Không có tiếng kêu thảm thiết, không có giãy dụa, không có bất kỳ động tác phản kháng nào.

Một chút xíu tiếng động cũng không có, chỉ thấy từng bóng người kia đùng vào sương mù tím đỏ trong nháy mắt, như tàn huyết chạm đến kiêu dương, trong nháy mắt liền tan rã.

Chân chính hòa tan, từ đầu đến chân, tất cả đều trong nháy mắt hóa thành tro bụi, triệt để biến mất trong thiên địa.

Không có bất kỳ ngoại lệ nào, bất luận là tu vi hay tu vi, Nguyên Anh kết đan, Hóa Thần thậm chí là hợp đạo, quá trình vẫn lạc không có một chút nào khác biệt. Tu sĩ Tiên Ma hoặc yêu thú dị tộc, cũng giống như vậy, thậm chí một ít Yêu thú bản thể lớn hơn so với thành trì núi cao, trong nháy mắt tiến vào, cũng tiêu tan sạch sẽ.

Kinh ngạc sợ hãi.

Bên ngoài cổ địa, đại lượng tu sĩ yêu thú dị tộc tụ tập lại, ngay cả thanh âm kinh hô cũng không phát ra được.

Tất cả đều bị một màn trước mắt làm cho giật mình kinh hãi, thậm chí ngay cả hô hấp cũng quên đi.

Không biết qua bao lâu, rốt cuộc có tu sĩ kịp phản ứng, trực tiếp xụi lơ trên mặt đất, từng màn khủng bố trong con người vẫn còn, tựa như khắc vào trong đó.

Mấy tháng trước, tin tức cổ địa Long Vĩ mở ra, điên cuồng truyền tới mỗi một góc trên đại lục Trung Châu.

Đúng lúc sinh linh toàn bộ đại lục vì thế điên cuồng, liều lĩnh chạy tới, lại có một tin tức, đồng dạng điên cuồng truyền đến mỗi một góc của đại lục Trung Châu.

So sánh với tin tức trước đó, tin tưởng người này không có mấy người.

Ồ, các người mau nhìn, trên đó là ghi, chính là...

Tại sao sát khí lại như vậy, những sát khí kia không phải đã tán đi rồi sao?

Hình như không giống như trước, những thứ kia không phải thì sát thượng cổ.

Bảo vật động lòng người, bảo vật cùng truyền thừa thời đại thượng cổ đủ để khiến người ta điên cuồng.

Bất quá lúc này xuất hiện trên không trung cổ địa, cảnh tượng to lớn khủng bố, vô cùng vô tận tử hòng – sát khí vân vụ, như Ngưng Thiên Mặc, bao phủ toàn bộ cổ địa đuôi rồng vào trong...

Cho dù là người điên cuồng, cũng sẽ chú ý tới biến hóa như vậy.

Trong lúc nhất thời, trong các khu vực cổ địa, tu sĩ Tiên Ma đang điên cuồng tranh đoạt bảo vật truyền thừa, còn có Yêu thú dị tộc, nhao nhao dừng lại, ánh mắt nhìn lên không trung, nhìn màn trời tử hòng kia chậm rãi phun trào, khủng bố không gì sánh được.

Có một chỗ, lại là ngoại lệ.

Nơi sâu nhất của cổ địa, dưới ba đám mây chiến tranh thượng cổ che đậy, tu sĩ yêu thú cùng dị tộc tiến vào khu vực kia, phần lớn đều tiến vào trong tòa cung điện kia, ngẩng đầu nhìn lên hoặc là đỉnh cung điện, hoặc là dị tượng chiến vân, tất nhiên là không nhìn thấy lúc này bao phủ vô số sát khí ngưng tụ trên bầu trời của toàn bộ cổ địa.

Vù vù

Thâm Uyên Vân Côn treo trên không trung mấy tháng, thân thể to lớn vạn dặm, đột nhiên chuyển động lúc này...

Hai cánh chấn động, đi theo, lập tức nâng thân thể to lớn kia của nó, hóa thành một đoàn huyền ảnh, chớp mắt đã vượt qua

mấy vạn dặm. Sau mười mấy hơi thở, thân thể Vực Vân Côn, đã ở chỗ sâu trong cổ địa Long Vĩ.

Dưới bầu trời, một con dị thú vực sâu nâng lên, lơ lửng giữa không trung.

Vô cùng vô tận sát khí màu đỏ vô biên vô hạn kia, ngay phía dưới, chậm rãi quay cuồng phun trào.

Nếu chỉ nhìn bề ngoài, cho dù là ai cũng không cách nào tưởng tượng được uy lực của từng sợi sương mù đỏ tím kia, chỉ cần chạm vào một chút, bất luận là sinh linh như thế nào, mạnh mẽ cỡ nào, kết cục đều chỉ có một, đó chính là thân tử đạo tiêu.

Thiên mạc màu tím đỏ che đầy hết thảy, âm thầm không có ngày, trong toàn bộ cổ địa, tất cả đều bị xâm nhiễm một loại màu đỏ tươi quý dị. Trên đại địa rất nhiều tiên ma tu sĩ yêu thú dị tộc, cũng giống như thế, nhất là từng tòa Thi Sơn kia, dưới từng mảnh huyết hải, càng đem chín trăm vạn dặm khu vực, làm cho chân chính giống như Cửu U Ma Thổ, dọa người đến cực điểm.

Trong hoàn cảnh như vậy, cho dù là người lý trí, cũng sẽ bị đè nén mất đi bản thân. Nơi này quả thực chính là sợ hãi và sợ hãi hoài nghi những cảm xúc tiêu cực này đất đai, cho dù mạnh như Hợp đạo cảnh, sau khi nhìn thấy bầu trời đỏ tím che đầy tất cả, cũng sẽ hoài nghi lực lượng của mình, có thể hay không để chính hấn sống sót, mang theo bảo vật mình đạt được truyền thừa rời khỏi nơi này.

Tĩnh mạch...

Ngay trước đó không lâu còn giết khó phân thắng bại, hận không thể đem thiên địa đều đánh nát động tĩnh, tại lúc này, biến mất vô tung vô ảnh. Bất luận là tu sĩ tiên ma cường đại, hay là yêu thú dị tộc cực kỳ hung hãn, đều bị không khí như vậy đè nén, ngay cả thở mạnh cũng không dám thở mạnh một cái.

Sau một lát, không ít tu sĩ và yêu thú lập tức nhịn không được, cường chế xuống cảm xúc sợ hãi Tử Hồng Vân Thiên Mạc

trong lòng, phi thân lên, muốn phá vỡ màn trời kinh khủng kia, tạm thời thoát khỏi nơi này.

Đáng tiếc, kết quả của bọn họ so với bên ngoài cổ địa, những tu sĩ yêu thú muốn thử phá vỡ màn trời tiến vào trong đó cũng không có chút thay đổi nào.

Tiêu triệt dễ tan rã biến mất ở giữa thiên địa này.

Đây chính là kết cục của bọn họ, ngay cả thi thể cũng chưa rơi xuống, tiếng kêu thảm thiết cũng không có, chỉ thấy từng đạo độn quang như thiêu thân lao đầu vào lửa, đâm vào trên màn trời, sau đó giống như tuyết tan cứng rắn muốn đục vào mặt trời nào, kết quả giống nhau, đó chính là hòa tan trên thế giới này.

Sự sợ hãi đè nén tan vỡ.

Đủ loại tâm tư trong đầu, dưới đáy lòng những tu sĩ tiên ma, yêu thú dị tộc kia dâng lên, điên cuồng sinh sôi tăng vọt, bất luận thế nào đều áp chế không nổi.

Ý niệm tham lam lần đầu tiên bị áp chế.

Bất luận sinh linh nào, sau khi nhìn thấy bầu trời màu đỏ tím, đáy lòng đều sẽ dâng lên cảm giác nguy cơ không cách nào ngăn chặn. Đây là sợ hãi vì nguy hiểm, chỉ là rất ít xuất hiện tồn tại trực tiếp như vậy.

Trực tiếp đến, cho dù chỉ là một đầu tiểu yêu thú vừa mở linh trí cũng có thể cảm ứng được, biết được những sương mù tím đỏ kia, là tồn tại vì nguy hiểm đến cực điểm, đục vào một tia một tia, đều sẽ chân chính vẫn lạc.

Nhưng khác với những tu sĩ tụ tập bên ngoài cổ địa, lúc này bên trong cổ địa, những tu sĩ cùng yêu thú tranh đoạt bảo vật kia, sau khi bị Tử Hồng Thiên Mạc bao phủ, trừ phi nhận mệnh, nếu không chỉ có một lựa chọn, đó là phá vỡ màn trời, chạy thoát.

Nhất là những tu sĩ sống bên ngoài nhiều năm, càng tin tưởng bản thân sinh ra dự cảm cùng trực giác.

Khi tử hồng thiên mạc xuất hiện, đáy lòng mỗi một người bọn họ đều cảm nhận được một loại dự cảm cực kỳ nguy hiểm

chưa bao giờ xuất hiện tới đây. Có một số tu sĩ, thậm chí bởi vì dự cảm như vậy, trực tiếp nguyên thần đại loạn, ngắt đi ngay tại chỗ.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ khu vực cổ địa đuôi rồng, trong chín trăm vạn dặm, bắt đầu tiến vào tình trạng cực kỳ hỗn loạn.

Đứng ở trên lưng Vân Côn, Ngô Khí quan sát toàn bộ cổ địa Long Vĩ, con người phản chiếu, từng màn trong cổ địa đang phát sinh đều lọt vào trong mắt của hắn, xuất hiện rõ ràng, cho dù là chỗ sâu nhất, ba vùng đất bao phủ thượng cổ chiến vân, cũng là như vậy.

Nếu là ở nơi khác, Ngô Khí cũng vui vẻ đề cho những tu sĩ yêu thú kia bởi vì sợ hãi mà hiện ra các loại loạn tượng.

Bất quá vào lúc này, Ngô Khí lại không có hứng thú. Hắn thi triển thủ đoạn thần thông, lấy oán sát khí phong tỏa toàn bộ cổ địa đuôi rồng, tất nhiên là có tính toán.

Động tĩnh lớn như vậy, cho dù đại lục Trung Châu lớn hơn nữa, cũng không có khả năng giấu giếm quá lâu.

Huống chi chính hắn cũng rõ ràng, oán sát phong ấn, có thể ngăn cản tu sĩ bình thường đến đây đoạt bảo hoặc một ít dị tộc, nhưng nếu tin tức lan truyền ra, bị siêu cấp thế lực như Thiên Ma Tông Thái Vô Cung biết được, chỉ sợ oán sát kia cũng không nhất định có tác dụng.

Hơn nữa mưu đồ của Ngô Khí, cũng không thể để những thế lực siêu cấp trên Trung Châu đại lục này biết được.

Nói xong, hắn ta bắt đầu.

Vài chữ nhân nhật từ trong miệng Ngô Khí phun ra.

Trên lòng bàn tay, một tờ kim chương, kim quang phun trào, trong nháy mắt, bốn phương tám hướng của cổ địa chín trăm vạn dặm, đồng thời cũng có kim quang nhỏ bé như đom đóm lóe lên.

Mà đồng thời, trong một cái lò luyện ma, tốc độ phun ra hắc bạch thi ma binh đột nhiên nhanh hơn.

Thời gian dần trôi qua, tại các phương hướng khác nhau ở cổ địa, một nhánh đại quân Thi Ma hai màu trắng đen đang nhanh chóng hình thành.

Một thế giới thần bí, đập vào mắt đều là màu máu, thứ xuất hiện ở thế giới này, chỉ có một vật.

Đó là song đồng huyết hoa vô cùng vô tận, trong biển hoa, trong mỗi một đóa hoa máu đều ngồi ngay ngắn một vị Thi Ma binh, thân mặc giáp trụ, toàn thân đều phóng xuất ra khí tức U Minh cực kỳ nồng đậm.

Ngoại giới, trong cổ địa, mỗi khi xuất hiện một thanh Thi Ma binh, trên thế giới này, một thanh Thi Ma binh ngồi ngay ngắn trên nhụy hoa liền biến mất.

Thời gian từng chút trôi qua.

Sau nửa canh giờ, chừng hơn mười nhánh đại quân Thi Ma ở các phương hướng cổ địa, rốt cuộc hoàn toàn thành hình.

Trong mỗi một nhánh đại quân Thi Ma, đều có U Minh sát khí vô cùng khủng bố, ngưng tụ thành Hắc Bạch Khí Trụ, phóng lên tận trời. Mỗi một cỗ khí trụ, đều là vô cùng cô đọng thuần túy, bất luận người nào nhìn thấy, cũng sẽ không hoài nghi, những đại quân này thật sự là từ trong Cửu U Ma Thổ đi ra.

Sát khí như đại dương mệnh mông, một cái chớp mắt đã lao về phía các ngõ ngách của cổ địa.

Sát khí khủng bố không cách nào hình dung xông lên, bên trong cổ địa ngoại trừ một khu vực bị chiến vân bao trùm, không bị ảnh hưởng đến bên ngoài, các khu vực khác, tất cả tu sĩ, tất cả Tiên Ma, tất cả Yêu thú dị tộc, không chậm trễ, tất cả đều dừng lại, run lẩy bẩy tại chỗ, không dám nhúc nhích.

Nơi này là nhân gian giới, chư thiên vạn giới, nguyên thủy tự tại, là thế giới nhân gian này. Chẳng qua đáng tiếc, đó là ở thời thượng cổ, sau thượng cổ, thế giới bị nghiền nát, nơi trung tâm chính thức, liền thành thế giới Tiên Ma ở thượng giới.

Nhân gian giới, lại trở thành nơi vứt bỏ, sinh linh yếu nhất.

Khi đại quân Thi Ma của Cửu U Ma Thổ xuất hiện ở nhân gian giới, cho dù là những cường giả thiên kiêu trên Thiên

Kiều băng, cũng không thể chống lại. Lúc này sinh linh trong cổ địa tranh đoạt bảo vật truyền thừa, tuy nói đều là cường giả. Nhưng đối với chi đại quân Thi Ma thành hình kia, chỉ là từng nhánh kiến hôi cường tráng hơn một chút mà thôi.

Sát khí đến người, gần như là tất cả tu sĩ yêu thú, hoặc là dị tộc, đều theo bản năng nảy sinh sợ hãi, thân thể run rẩy, như bị sét đánh.

Một màn này rơi vào trong mắt Ngô Khí, khiến cho nụ cười tàn nhẫn trên khóe miệng hắn càng thêm tùy ý.

Giết!

Trong miệng Ngô Khí phun ra một chữ.

Không chút che giấu, trực tiếp vang vọng trong cổ địa chín trăm vạn dặm, thanh âm kia tựa như ẩn chứa đạo thái cổ chí đạo, đạo giết chóc.

Tất cả Thi Ma đại quân, một vị hắc bạch thi ma binh sĩ, trong một cái chớp mắt này, tất cả đều mở mắt ra, trong đó, không có mắt, chỉ có một loại Nhan Phi, đó chính là đỏ thẫm như máu tươi.

Oanh oanh oanh oanh!

Đại quân khê động, tựa như mấy chục con Hắc Bạch Ma Long hung sát vô biên, giao thoa nhau, bao phủ hoàn toàn lãnh thổ chín trăm vạn dặm cổ địa long vĩ, một khe hở cũng không có.

Sinh linh trong cổ địa, bất luận là tu sĩ tiên ma, hay là yêu thú dị tộc, sau khi đại quân Thi Ma động dậy, ngoại trừ chém giết đối mặt, không còn lựa chọn nào khác, cũng không có đường sống nào khác.

Đáng tiếc chính là, cho dù là cường giả Hợp Đạo cảnh, cũng không phải đối thủ của một Thi Ma binh sĩ tùy ý trong đại quân.

Một đòn liên sụp đổ, lập tức chết, lập tức vỡ vụn, như liên đao cắt lúa, hoàn toàn bị tàn sát nghiêng về một bên.

Tiếng kêu rên thảm thiết rú thảm như mười tám tầng địa ngục thê thảm, cảnh tượng từng màn trình diễn, tu sĩ yêu thú cao

cao tại thượng trước mặt phàm nhân, lúc này tựa như con sâu cái kiến yếu nhất, không có chút lực phản kháng, thân tử vẫn lạc, hóa thành thi thể tứ chi cụt tay, hoặc là tro bụi mạt.

Tâm tình tuyệt vọng điên cuồng, giống như bão táp, tràn ngập toàn bộ cổ địa đuôi rồng.

Từ thượng cổ về sau, thiên địa linh khí thiếu thốn, bảo vật thần thông cường đại nhiều không xuất thế, không còn thịnh tình của cường giả thời đại tam cổ xuất hiện. Tu Du Du Du Du Lộ là ở Trung Châu đại lục, mỗi lần gặp cấm địa mở ra, lập tức sẽ dẫn tới một lượng lớn tu sĩ yêu thú cùng một ít dị tộc.

Cổ địa đuôi rồng mở ra mấy tháng, nguy hiểm bên ngoài đều bị Ngô Khí thu lại, dẫn đến số lượng sinh linh tiến vào cổ địa tăng vọt.

Tu sĩ tiên ma, cộng thêm yêu thú dị tộc, chỉ sợ đã đạt mấy ngàn vạn.

Mà lúc này, mấy ngàn vạn sinh linh tranh đoạt bảo vật truyền thừa này, lại lâm vào trong kết cấu vô cùng vô tận tuyệt vọng.

Dưới trời cao là một màn trời tím đen cực kỳ khủng bố, che đầy hết thảy.

Đại địa nặng nề, mấy chục con Hắc Bạch Ma Long to lớn vô cùng, cuốn theo khí thế xé nát tất cả, ở trong cổ địa tung hoành qua lại, những nơi đi qua, lại không có sinh linh tồn tại, tất cả đều hóa thành thi thể tứ chi đứt tay tan tác, khói bụi mịt mù.

Cảnh tượng thâm khủng bố, quả thực cùng Cửu U Ma Thổ kia so sánh, chỉ sợ cũng không khác nhau nhiều.

Trong tiếng kêu rên diên cuồng gào thét liên tiếp kia, mấy ngàn vạn sinh linh, lấy tốc độ khủng bố giảm bớt, một cuộc đồ sát dị thường nhanh chóng.

Trên lưng Thâm Vân Côn, Ngô Khí một mình đứng thẳng, trong mắt không lo lắng, trong con ngươi lại phản chiếu toàn bộ cảnh tượng cổ địa.

Đại lượng sinh linh bị tàn sát, cảnh tượng bị mấy chục con Hắc Bạch Ma Long chém giết trong đó, rơi vào trong mắt Ngô Khí, nhưng không thể để cho đáy mắt hấn nổi lên một chút gợn sóng nào.

Một tức ba hơi thở...

Cuối cùng một tiếng kêu rên hạ xuống, lại nhìn cổ địa đuôi rồng, phạm vi chín trăm vạn dặm. Ngoại trừ ba đám mây chiến thượng cổ ở chỗ sâu nhất kia bao trùm, những nơi còn lại, một sinh mệnh còn sống cũng không nhìn thấy.

Bất luận là những cường giả Hợp Đạo cảnh cao cao tại thượng kia, hay là bản thể yêu thú mạnh mẽ như núi, triệt để hoặc là dị tộc có được huyết mạch kỳ dị, toàn bộ không một tiếng động, hóa thành thi thể.

chồng chất cùng với vô số thi thể và chân cụt tay, một chút khác biệt cũng không nhìn ra.

Vù vù

Trong một cái chớp mắt, mấy chục con Hắc Bạch Ma Long đồng thời đình trệ, hiển hóa ra bên trong một vị thi ma binh sĩ lạnh như băng hung sát đến đây.

Sát khí vờn quanh. Băng lãnh không gì sánh được, bất luận kẻ nào nhìn thấy, đều sẽ cho rằng đây là một chi đại quân đến từ U Minh, không nên xuất hiện ở nhân gian này, càng không phải tồn tại nhân gian có lẽ cũng không có.

Đại quân dừng lại, từng binh sĩ Thi Ma hiện ra.

Trong mắt Ngô Khí, cảnh tượng giống như địa ngục kia, mặt đất chín trăm vạn dặm, từng tòa thi thể chồng chất núi cao, đột nhiên dưới một tia lực lượng trong minh minh minh ảnh hưởng, bắt đầu hòa tan.

Huyết cân...

Chỉ trong nháy mắt, bên trong cổ địa đuôi rồng đã bị bịt kín một tầng màu đỏ tươi vô cùng vô hảo, giống như không cách nào hóa giải được.

Những thi khí kia tay cụt, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được hòa tan, huyết dịch sền sệt không ngừng bốc lên, bao phủ hết thảy vào trong đó.

Một hải vực, hải vực màu máu trước nay chưa từng có, ngay trong con ngươi của Ngô Khí chậm rãi thành hình.

Nếu là có sinh linh khác ở đây, nhìn thấy lúc này xuất hiện trong cổ địa, trong phạm vi huyết hải chín trăm vạn dặm, chỉ sợ sẽ lập tức sợ hãi chết.

Luyện...

Trên lưng Vân Côn, Ngô Khí một mực lạnh lùng nhìn chăm chú hết thấy, trong miệng đột ngột phun ra một chữ.

Như chúa tể thật sự, ngôn xuất pháp tùy, khi tiếng nói hạ xuống, mặt đất phía dưới, lập tức kịch biến.

Ừc ừc ~ ừc ừc ~

Đột ngột, tiếng vang như dung nham sôi trào, vô cùng rõ ràng ở trong cổ địa vang lên.

Huyết dịch màu đỏ tươi tùy ý lan tràn ra, sau khi bao phủ chín trăm vạn dặm đại địa, sau khi chữ Ngô Khí nói ra rơi xuống, liền triệt để sôi trào lên.

Oanh oanh oanh oanh!

Bên ngoài vùng đất cổ, khoảng mười vạn cái lò luyện ma, từng cỗ hỏa diễm màu đỏ yêu dị, tựa như có sinh mệnh, bắt đầu điên cuồng tích góp lại, phát ra nhiệt độ khủng bố, đều bị rót vào dưới đại địa kia.

Biển máu sôi trào, đại lượng khói trắng bốc hơi lên, hóa thành từng đoàn từng đoàn mây mù cực lớn, trôi dạt trên không trung. Đáng tiếc thắng cảnh này còn chưa kịp xuất hiện ở bên ngoài, trước mắt càng nhiều sinh linh, đã bị màn trời tím đen kia che lại.

Bên ngoài cổ địa tụ tập rất nhiều sinh linh, đều là tu sĩ và yêu thú tiên ma từ các nơi từ các nơi chạy tới, vốn là muốn tiến vào cổ địa tranh đoạt bảo vật cùng truyền thừa trong đó, đáng tiếc bị thiên mạc tím đen che đầy hết thấy ngăn cản, không thể vượt qua lôi trì một bước.

Cảnh tượng bên trong, không một ai có thể nhìn trộm được.

Ừng ừc...

Biển máu sôi trào, thu nhỏ lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được, máu tanh trong đó cũng càng thêm dinh dính.

Chín trăm vạn dặm tám trăm vạn dặm, bảy trăm vạn dặm.

Ước chừng sau nửa nén hương, lại nhìn trên mặt đất, biển máu to lớn vô cùng biến mất.

Mà đại địa được thay thế, là huyết hồ đang đậm đặc, một mẫu đang sôi trào. Trong huyết hồ phạm vi vạn dặm, huyết dịch trong hồ thực sự sền sệt đến cực điểm, thời điểm sôi trào, liền nâng lên từng cái huyết ngâm to lớn vô cùng, huyết ngâm vỡ nát, hồ liền thu nhỏ lại một phần.

Cứ như vậy lặp đi lặp lại, trong tiếng răng rắc cực kỳ mãnh liệt, hồ máu vạn dặm kia nhanh chóng biến hóa. Lại qua mấy chục hơi thở, khuôn mặt Ngô Khí vẫn luôn biến hóa, bỗng nhiên biến đổi.

Một chút vui mừng hiếm thấy hiện lên trên khóe miệng Ngô Khí.

Thành công rồi.

Lúc âm thanh kia phun ra, ánh mắt Ngô Khí cũng vượt qua khoảng cách xa xôi, rơi xuống một giọt đại địa, chỉ có kích cỡ ngón cái.

Đây là một giọt máu, chậm rãi treo trên mặt đất, kim -, quang mang bao phủ, tản mát ra một loại khí tức thuần túy đến cực điểm. Tụ tập mấy ngàn vạn sinh linh toàn thân huyết hải máu biến mất, huyết hồ cũng biến mất, ở trong minh minh dưới lực lượng nào đó thiêu đốt, bị luyện thành một giọt huyết dịch chỉ lớn chừng ngón cái, thuần túy không gì sánh được.

Vù vù

Duỗi tay ra, hào quang lập lòe, giọt kim huyết trên mặt đất liền biến mất.

Trước mặt Ngô Khí, một giọt Kimỷ lớn chừng ngón cái hiện ra, dưới ánh sáng nhàn nhạt bao phủ, chậm rãi xoay tròn.

Vù vù

Tâm niệm vừa động, trước mặt Ngô Khí, một đoàn kim quang huyền ảo xuất hiện, quang mang tán đi, một tờ kim thiên thần

bí xuất hiện trên không trung, giọt kim dịch dịch tả toi, ngón tay duỗi ra, chậm rãi điểm tới tờ kim ngân kia.

Lượng kiếp chính là thiên địa chi kiếp, cho dù Thiên Cơ sách hoàn hảo không tổn hại gì đều không thể đo lường ra chỗ người ứng kiếp. Bất quá đã là nơi ứng kiếp, lấy sinh linh Trung Châu luyện chế ra một giọt huyết mạch thuần huyết này, hẳn là có thể sử dụng một lát.

Trong khi nói chuyện, con chương vàng bị ngón tay Ngô Khí chỉ vào, rung động mãnh liệt, sinh ra một cỗ lực lượng hút huyền ảo. Bên cạnh con Kim Chương, một giọt máu Kim Bảo kia, trúng lực hút này, lập tức trôi về phía Kim Chương.

Vù vù

Kim Kiền lập loè hào quang, bao phủ dòng máu Kim Kiền kia vào, trong chớp mắt liền biến mất không thấy.

Vù vù vù

Kim huyết vừa vào Thiên Cơ sách, lập tức khiến Thiên Cơ sách run rẩy mãnh liệt, kim quang tràn đầy, tựa như bên trong trang sách Kim Phi Lâu kia, tồn tại vật còn sống, đang không ngừng va chạm lung tung.

Bàn tay Ngô Khí lập tức bao trùm lên, lực lượng cường đại vô địch phát tiết ra, trấn áp xuống, cưỡng ép ấn Kim Khuyết Thư đang loạn chiến xuống, nhưng bất quá chỉ một hơi thở, Thiên Cơ sách lần nữa run rẩy giống như không thể khống chế. Mà trong lúc run rẩy, kim quang nháy vọt, sinh ra một loại cảm giác tùy thời có thể bay đi.

Hừ.

Ngô Khí giống như đã sớm biết sẽ có biến hóa như vậy, trong cổ phát ra một tiếng hừ lạnh, bàn tay ấn kim chương chợt tản mát ra một tia u quang, mờng lung lưu chuyển, bao phủ Thiên Cơ Sách vào.

Đi thôi.

Trên không trung, một đoàn u quang mãnh liệt xuất hiện, đầu tiên là thu nhỏ lại, tiếp theo chính là tăng vọt đến phạm vi vạn dặm, bao phủ thân thể khổng lồ của Thâm Uyên Vân Côn kia

vào. Sau khi lấp loé, toàn bộ đều biến mất không thấy, chỉ lưu lại một mảnh hư không trống rỗng.

Gần như cùng lúc đó, cổ địa đuôi rồng cũng xuất hiện biến hóa khiến cho tất cả sinh linh ở bên ngoài cổ địa đều kinh ngạc không hiểu.

Chỉ thấy màn trời tím đen bao phủ toàn bộ cổ địa long vĩ kia, tử hắc sát khí vụ khí vô cùng vô tận kia, không biết nguyên nhân, lại đồng loạt co lại phun trào lên, tựa như màn trời bên trong, bỗng nhiên xuất hiện một bàn tay khổng lồ, không ngừng quấy lên.

Oanh oanh oanh oanh!

Mây mù nhanh chóng co vào, trong cổ địa, bởi vì mấy ngàn vạn sinh linh chết đi mà tán loạn, toàn bộ bảo vật truyền thừa trên mặt đất cuốn lên, còn có mấy chục đại quân Thi Ma trong đó lạnh như băng, cùng với từng lò luyện ma, cũng đều bị màn trời tím đen cuốn ở trong đó.

Mà yêu thú bên ngoài, lại là màn trời màu tím đen kinh khủng bao phủ cổ địa đuôi rồng, bỗng nhiên tự động cuốn lên, hóa thành một cỗ sát khí phong bạo khủng bố không gì sánh được, quét tới hư không xa xa.

Rắc rắc một tiếng nổ vang lên, một mảnh hư không trống rỗng ở chỗ rất xa chợt xuất hiện một vết nứt.

Cái khe nứt kia tối đen, đồng thời to lớn vô cùng, giống như toàn bộ bầu trời trong nháy mắt hóa thành một con cự thú thái cổ thôn phệ thiên địa, cái khe kia chính là miệng của cự thú kia.

Ầm

Phong bạo sát khí, một tia cũng sắp hồng, đều tràn vào trong vết nứt hư không kia biến mất không thấy gì nữa.

Vết nứt thu lại phong bạo sát khí to lớn khủng bố kia, sau đó nhanh chóng khép lại, cuối cùng cũng biến mất trong hư không, không có một vết tích lưu lại.

Bên ngoài cổ địa, sinh linh quay quanh chín triệu dặm, nhiều tới ngàn vạn, liền trơ mắt nhìn tất cả chuyện phát sinh, không

người có thể ngăn cản, cũng không người muốn ngăn cản.

Màn trời tím đen, phong bạo sát khí, sau khi biến mất ngay lập tức, xuất hiện trong mắt đông đảo tu sĩ, yêu thú dị tộc, chính là chín trăm vạn dặm đại địa trống rỗng chân chính, cổ địa đuôi rồng.

Mà biến hóa duy nhất chính là ở chỗ sâu trong cổ địa kia, dưới ba đám mây chiến tà ác thời thượng cổ bao phủ, một tòa cung điện đen kịt như thái cổ cự thú Ma Thần.

Đầu tiên là màn trời tím đen phong tỏa cổ địa, mà hậu thiên màn hóa thành sát khí phong bạo, tràn vào trong khe hở hư không biến mất không thấy gì nữa.

Trong khoảng thời gian gần đó, chỉ là nửa canh giờ mà thôi, trong khi đó, trong khu cổ địa rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ở đây có ngàn vạn sinh linh, mặc dù không thiếu cường giả Hợp Đạo cảnh nhưng không một ai có thể hiểu được, vẫn chưa xong.

Đại Thánh quốc, trên đại lục Trung Châu, một quốc gia nhỏ bé biên thủy. Quốc danh của quốc gia này tuy nói rất uy vũ, bất quá lại thật sự là một quốc gia nhỏ bé mà thôi.

Quốc này ở phía đông Trung Châu, một khu vực nào đó, cùng biển rộng mênh mông kia, chỉ cách nhau một ngọn núi cũng không cao.

Dân chúng trong nước, hoặc là lên núi săn bắn, hoặc là xuống biển bắt cá, trông trọt ngược lại ít hơn một chút. Dù quốc lực không cường đại, cương vực cũng bất quá chỉ là phạm vi mười mấy vạn dặm mà thôi, so sánh với những đại quốc gia trên đại lục kia thì quả thực nhỏ bé đáng thương...

Bất quá dân chúng Đại Thánh quốc cũng biết đủ, cuộc sống bình thản vừa phải, rời xa phân tranh.

Quốc gia này thành lập lịch sử không dài, bất quá mấy trăm năm mà thôi, cũng không lưu lại cái gì không đáng để ca tụng anh hùng truyền thuyết. Ở Đại Thánh Quốc, nếu muốn nói ra một câu chuyện lưu truyền rất rộng rãi, rất nhiều bách tính há miệng là tới, cũng chỉ có một câu chuyện tình yêu thê lương.

Ngày hôm đó, mưa mai rơi, bầu trời đâu đâu cũng có mưa lạnh.

Đô thành Đại Thánh quốc, trong một tòa thành trì cũng không tính là quá phồn hoa, nhiều ra một vị người xứ khác.

Ngoại hương nhân này, thân mặc một bộ thanh sam, diện mực thanh tú, tóc tai rối tung, rõ ràng là từ xa đến, nhưng ngay cả một chút khí tức phong trần mệt mỏi cũng không có.

Những người chung quanh, giống như vô cùng rõ ràng nhìn thấy hắn, nhưng quay đầu lại lập tức đem khuôn mặt hắn quên không còn gì, một chút xú cũng không thể nhớ lại. Hắn đi đến nơi, người ven đường đều không tự chủ được tránh ra vị trí, nhưng thân ảnh của hắn sau khi đi qua, lại không lưu lại một chút dấu vết trong lòng những người kia, phảng phất như vừa rời căn bản không có ai đi qua...

Ngược lại là một nơi không tẻ chút nào.

Ngô Khí đứng ở bên trong đô thành Đại Thánh quốc, nhìn lướt qua trước mặt, lui tới rất nhiều người dân đi đường. Lòng bàn tay một mảng lửa đỏ diễm lệ chợt lóe qua. Hồng Liên Nghiệp Hỏa, cực kỳ mẫn cảm với nghiệp chương, nếu là ở những nơi không đủ khả năng, Nghiệp Hỏa sẽ an tĩnh lại, không có phản ứng mãnh liệt.

Hắn chậm rãi đi trên đường phố sạch sẽ, vừa đi được mấy bước, đang muốn tìm một chỗ đặt chân.

Chợt bên tai Ngô Khí truyền đến mấy tiếng trẻ con non nớt.

Vũ ca ca, hôm qua ca đã đồng ý kể chuyện cho chúng ta nghe, đừng nghĩ chạy được nha.

Chính là như vậy. Vũ ca ca giỏi nhất là gạt người, lần này tuyệt đối không thể để cho hắn chạy.

ân tình, nhanh bắt lấy Vũ ca ca, bằng không lát nữa hắn lại chạy mất.

Đúng rồi, kể chuyện xưa, ta kể còn không được sao?

Lần này kể về một câu chuyện mấy trăm năm trước ở Đại Thánh Quốc chúng ta lưu truyền lại, truyền thuyết a, trên bầu trời xa xôi, có một vị Thần Nữ, nàng xinh đẹp thánh khiết, không ăn khói lửa trần gian. Một ngày không biết tại sao, vị Thần Nữ này bị phụ thân của hắn, Thần Vương đại nhân chí cao vô thượng đánh hạ thế gian, ở thế gian a, vị Thần Nữ này yêu một ngư dân, hai người bất chấp tất cả kết hợp lại với nhau.

Nghe đến đó, khóe miệng Ngô Khí nở ra nụ cười nhạt, dưới chân tiếp tục động tác, đi về phía một khách sạn mang phong cách cổ xưa nơi góc đường.

Trong ba bước, Ngô Khí đi tới phía trước khách sạn kia, đang muốn nhắc chân tiến vào trong khách sạn kia.

Nhưng ngay lúc này, bên tai hắn, thanh âm non nớt lại vang lên.

Truyền thuyết a, Thần Nữ cùng ngư dân kết hợp không lâu, liền có thai, lúc sinh tử, thiên địa biến hóa, biển cả bốc lên, vô số hải thú nổi lên, hướng về phía Thần Nữ quỳ lạy, thậm chí trong mặt trời, còn ẩn ẩn xuất hiện bóng dáng một cái ngai báu vàng kim óng ánh, nhưng nữ hài kia xuống lại không phải là hài tử của nữ hài,

Thân hình Ngô Khí đột nhiên dừng lại vào lúc này.

Chậm rãi quay trở lại, trong mắt hiển lộ ra một loại ý nghĩ ngờ vực, bất quá trên mặt của hắn, lại mang theo ý cười nhẹ nhàng ôn hòa như ánh mặt trời.

Một góc đường, phía dưới một cây to, đang tụ tập một đám trẻ con.

Năm sáu đứa trẻ ba bốn tuổi, nam nữ đều có, vây quanh nửa đại thiếu niên. Đứa trẻ đều dùng tay chống cằm, mặt mũi tràn đầy hưng phấn, lắng lắng nghe nửa đại thiếu niên kể chuyện.

Ngô Khí chậm rãi đi tới, không có ý tăng tốc độ, từ góc đường đi tới.

Khi tiếng bước chân Ngô Khí vang lên dưới cây đại thụ kia, nửa đại thiếu niên kia vừa vặn kể xong chuyện xưa, một đám trẻ con nhao nhao phát ra tiếng cười thỏa mãn, tốp năm tốp ba mang theo tiếp tục chơi đùa, lưu lại nụ cười của nửa đại thiếu niên chất phác, ở dưới cây thu thập một ít công cụ như thùng cá bán nước.

Nghĩ đến nửa đại thiếu niên này, là ngư dân nơi nào đó, tiến vào đô thành này là đến bán cá, lại không muốn bị một đám trẻ con vây quanh kể chuyện xưa.

Nghe thấy tiếng bước chân, thiếu niên lập tức ngẩng đầu lên, nhìn về phía Ngô Khí đã đứng ở trước mặt hắn.

Tuy rằng trên mặt Ngô Khí mang theo ý cười ôn hòa, cũng không có bất kỳ khí tức công kích nào, nhưng dù sao cũng là một người xa lạ. Nửa đại thiếu niên kia vừa nhìn thấy Ngô Khí đi tới, trên mặt liền hiện ra câu nệ trù trừ.

Ngô Khí cũng biết thiếu niên khó xử, cũng không đến gần, chỉ đứng dưới cây đại thụ, nhìn lướt qua trước người thiếu niên,

trong mấy cái chậu nước, còn có một ít đồ vật như ngư hải bạng, có lẽ đều là bán cá, còn lại không có ai cần góc cạnh.

Chậm rãi ngồi xổm xuống, trên mặt ôn hòa ý cười, làm cho người ta không dậy nổi một tia ác cảm thân khí phát ra.

Tên ngươi là gì?

Nửa đại thiếu niên từ trong miệng Ngô Khí nghe được vấn đề, mặc dù đối mặt với một người xa lạ, vẫn rất câu nệ, nhưng chẳng biết tại sao, hắn vẫn không tự chủ được liền trả lời Ngô Khí.

Ta tên Dương Vũ.

Nghe được cái tên trong miệng thiếu niên phun ra, nụ cười trên mặt Ngô Khí càng thêm ôn hòa.

Thiếu niên tên Dương Vũ kia xem ra, Ngô Khí đứng trước mặt hắn rất thân thiết, giống như không phải một người xa lạ, mà là một vị đại ca láng giềng quen biết nhiều năm.

Dương Vũ, ngươi có thể kể lại chuyện vừa rồi cho ta nghe không, nói tiếp cho ta biết, ngươi nghe được từ đâu vậy.

Được rồi.

đứng ở dưới gốc cây, nửa đại thiếu niên phía sau thùng cá rất thuận lợi mở miệng.

Nơi góc đường sạch sẽ, dưới một cây to, một thanh niên thanh tú, một nửa đại thiếu niên.

Một người nói, một người nghe.

Nửa ngày sau, trong mắt Ngô Khí hiện lên vẻ nghi ngờ, sự nghi ngờ kia dần dần phai nhạt, ý cười trên mặt lại càng thêm rõ ràng, một thứ tìm kiếm đã lâu ở trước mắt hiện ra.

Nhìn thoáng qua thiếu niên chừng nửa trước mặt cách đó không xa, ngón tay mím mờ gảy một cái, một đạo quang mang nhàn nhạt bị Ngô Khí ném vào trong một hạt hải bạng trước mặt thiếu niên kia.

Ngón tay duỗi ra, nở nụ cười ôn hòa với nửa thiếu niên kia, nói: Dương Vũ, trong đó có món quà ta cho cả nhà các ngươi,

cũng là thù lao người vừa mới kể cho ta nghe chuyện xưa, về nhà lại mở ra.

Nói xong câu này, Ngô Khí liền xoay người, không hề đi về hướng khách sạn kia, mà là từng bước một đi ra phía bên ngoài đô thành.

Vù vù

Mỗi bước đi ra, dưới chân của hắn liền sinh ra một đóa dị hoa huyết hồng, từng bước sinh liên, một loại khí tức lấy hắn làm chúa tể trong thiên địa, lan ra bốn phương tám hướng.

Trước người hắn, một đạo kim quang chói mắt mãnh liệt nở rộ ra, trong quang mang kia, hiện ra một tờ kim chương thần bí.

Kim chương vừa hiện, Ngô Khí lập tức mở miệng, từng tiếng ca huyền ảo hùng vĩ từ trong miệng hắn phun ra.

Thần Nữ hạ phàm, trong ngày thiên kiếp bắt đầu, sinh một đứa con trai, thiên địa biến hóa, vạn vật thần phục, Kim Dương sinh pháp tọa, vạn cổ kiếp quy nhất.

Mỗi lần phun ra một chữ, trên kim chương kia liền có một vệt kim quang du tẩu, hóa thành phù văn phong cách cổ xưa, giống như đang ghi chép cái gì.

Một màn này đủ để cho tất cả mọi người đều kinh sợ vì thần tích, trong đô thành lớn của Đại Thánh quốc, lại chỉ có một mình thiếu niên bán cá nhìn thấy.

Tân quyền sách mở ra, đại cao lục chân chính bắt đầu chưa hoàn thành.

Ma thôn, là một thôn đánh cá, thôn dân nơi này nhiều thế hệ đều là ngư dân, dựa vào ra biển đánh cá mà sống. Ví dụ như thôn ngư gia, ở toàn bộ Đại Thánh quốc, có thể nói khắp nơi đều là, cũng không có gì đặc biệt.

Bất quá Ma thôn khác với những thôn tại khác chính là, bên cạnh thôn, còn có một hồ nước cực kỳ xinh đẹp.

Hồ nước không lớn, phạm vi ước chừng mười mấy dặm, nước hồ thanh tịnh ngọt ngào, mặt hồ như gương, chiếu rọi bích thủy lam thiên, bất luận người nào thấy đều sẽ tán thưởng một tiếng.

Có lẽ bởi vì hình dáng của hồ này rất giống giọt nước mắt, có người kết nối nó và câu chuyện tình yêu truyền lưu nhiều năm của Đại Thánh quốc lại, nói hồ này chính là nước mắt năm đó thần nữ bị cưỡng ép mang về trên trời biến thành, còn đặt tên là Thần Nữ hồ. Dần dà, tên hồ này thật sự biến thành Thần Nữ hồ.

Hồ có phạm vi mười mấy dặm, bởi vì chất nước không tệ, trong hồ kia cũng có rất nhiều tôm cá tồn tại, còn hấp dẫn rất nhiều loại chim quý hiếm mỹ lệ nghỉ lại.

Bất quá chẳng biết tại sao, có tài nguyên tốt như vậy ở ngay cạnh thôn, nhưng các thôn dân Ma thôn lại không một ai đi đánh cá trong hồ, tùy ý nó ở nơi nào, không ai quấy rầy, rất là bình tĩnh.

Một ngày, ở cửa thôn, có một thanh niên mặc áo xanh đang chậm rãi đi tới.

Trên người không có túi quần áo, cũng không có vật gì khác, từ xa mà đến, lại không có một chút xiu xiu xiu khí tức phong trần nào. Rõ ràng không phải người ngư gia, nhưng bóng người đi tới đây, lại cực kỳ hài hòa với thôn cá nhỏ này, nếu là cảnh tượng thôn Ma là một bức họa bình tĩnh, thanh niên thanh tú này, vốn nên là một phần của bức họa kia.

Người xứ khác đến đây, không coi ai ra gì đi vào trong thôn, nhưng kỳ dị chính là, những ngư dân trên đường phố trong thôn kia, lại tựa như hoàn toàn không nhìn thấy hắn. Lại giống như đã quen rồi, một chút nghi hoặc cũng không có.

Một đường từ đô thành Đại Thánh quốc đi tới, nụ cười ôn hòa trên mặt Ngô Khí vẫn còn, bất luận kẻ nào nhìn cũng sẽ sinh ra một loại cảm giác thoải mái dễ chịu như Mộc Xuân Phong, đối với Ngô Khí cũng sẽ sinh ra ý nghĩ thân cận, sẽ không có một chút bài xích nào.

Không phải ảo thuật, cũng không phải thủ đoạn mị hoặc cấp thấp gì, đây là thủ đoạn ban ân của Chúa Tể.

Giống như Ngô Khí, đã hóa thân thành chúa tể của thế giới này, hắn nếu lấy sự ôn hòa mỉm cười, thân là sinh linh con dân, đương nhiên là từ sâu trong linh hồn huyết mạch sinh ra cảm giác thân thiết, thủ đoạn như vậy, đã thoát ly thần thông các loại cấp độ.

Cửa thôn, một trung niên ngư dân, tay ôm lưới đánh cá các loại vật, giống như vừa muốn ra cửa đánh cá.

Ngô Khí đi qua, rất là tự nhiên đứng trước mặt ngư dân trung niên.

Vị đại ca này, thế nhưng lại muốn đi đánh cá...

Ngư dân trung niên dừng lại, đầu ngẩng lên, liền thấy được nụ cười thân thiết vô cùng của Ngô Khí trước mặt.

Như cảm giác của Mộc Xuân Phong từ đáy lòng hắn sinh ra, đợi lúc Ngô Khí nghe thấy vấn đề trong miệng, hắn không tự chủ được nói ra đáp án, một chút bảo lưu cũng không có.

Một lát sau, Ngô Khí nói cảm ơn với ngư dân trung niên có gương mặt chất phác trước mặt, sau khi gặp lại, quay người đi về phía sâu trong thôn.

Thôn ngư này ước chừng mấy chục hộ gia đình, mỗi một hộ đều là ngư dân, trước mắt gia đình đều chống gậy trúc, phơi nắng lưới đánh cá, phần lớn đều làn da đen bóng vui vẻ, chạy tới chạy lui, thêm nữa hiện tại cũng vừa là sáng sớm, khói bếp lượn lờ, cảnh tượng bình yên tường hòa.

Chỉ có một gian tiểu viện lẻ loi lơ lửng nằm sâu trong thôn cá.

Tiểu viện yên tĩnh, ở chỗ sâu trong thôn, hàng rào vây quanh là một gian nhà tranh nhìn qua có chút đơn sơ.

Tiểu viện nhà cỏ này, nhìn hàng rào mọc đầy thảo đẳng kia, còn có phiến đá xanh phủ đầy cửa, liền biết lịch sử tồn tại cũng không ngắn, giống như phòng ngư dân ở trong thôn, ở trong thôn này đã nhiều năm.

Không biết là ảo giác hay là sự thật, Ngô Khí đưa mắt nhìn qua.

Tiểu viện yên tĩnh kia, tản mát ra một loại hơi thở cô độc, như thể lịch sử tồn tại căn bản không có khả năng là phòng tốt mấy chục năm, mà là mấy trăm năm sau, như một viên đá cô độc, canh chừng nhau qua nhiều năm.

Khí tức kia, tràn ra từ bên trong tiểu viện, từng tia từng sợi, thông thả kiên định, vô thanh vô tức đem toàn bộ ngư thôn, thậm chí cả ngư thôn phụ cận đều bao phủ vào. Cổ khí tức này, mặc dù lúc tràn ngập không có khí thế to lớn gì, nhưng trong cảm ứng của Ngô Khí, khí tức kia ẩn chứa lực lượng cường đại, quả thực là không thể tưởng tượng nổi.

Thì ra là thế, ngoài cô độc, còn có ý niệm hợp đạo cường giả ở bên trong sao, nếu như đối với nơi này lại ý nghĩ xấu, chỉ sợ động ý nghĩ sẽ nghiền ép diệt sát cổ khí tức này.

Ánh mắt Ngô Khí nhìn thấu cỗ cô độc bao phủ thôn ngư, đồng thời trên mặt hắn, cũng lộ ra nụ cười mừng rỡ.

Tìm được rồi.

Trong miệng phun ra một tiếng mừng rỡ, dưới chân khẽ động, thân thể chậm rãi đi về phía chỗ sâu trong thôn, một tòa tiểu viện cô độc yên tĩnh.

Trong lúc hành tẩu, trên thân Ngô Khí cũng bắt đầu tản mát ra một tia khí tức cô độc tràn ngập chung quanh, mỗi lần bước ra một bước, đáy lòng Ngô Khí liền hiểu rõ thêm một phần khí tức trong tiểu viện yên tĩnh kia.

Không bỏ qua cảnh vệ cô độc rừng rục chờ đợi.

Trong mỗi một sợi khí tức, đều ẩn chứa chủ nhân đầu nguồn khí tức, đáy lòng suy nghĩ, còn có loại tâm tư kia, cũng đều không giữ lại chút nào hiển lộ ra trước mặt Ngô Khí.

Lạch cách

Tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên trên phiến đá yên tĩnh trước cửa tiểu viện.

Vù vù

Gần như là trong nháy mắt, không khí nơi này, hoặc là nói, toàn bộ khí tức ngư thôn đều trở nên khác biệt.

Tiếng bước chân Ngô Khí như đang xúc động gì đó, vốn chỉ là bao phủ thôn cá, lại không có bất kỳ động tĩnh gì, một tia khí tức cô độc khổng lồ quán quanh cùng một chỗ, đột nhiên biến thành một tấm lưới lớn căng thẳng, mà chủ nhân tấm lưới kia, đã nhận ra có khách không mời mà xông vào trong lưới của hắn.

Thân hình hắn đã đi tới cửa tiểu viện, đồng thời Ngô Khí cũng phát hiện được khí tức biến hóa trong ngư thôn này, nhưng trên mặt hắn vẫn treo nụ cười ôn hòa bình tĩnh, không lộ ra một chút địch ý nào.

Lạch cách...

Bước chân Ngô Khí không ngừng lại, mà tiếp tục vang lên.

Thân hình của hắn, không tiến vào trong tiểu viện cô độc yên tĩnh kia, mà tiếp tục đi sâu vào thôn cá.

Trên thực tế, vậy đã ra khỏi ngư thôn, bên ngoài ngư thôn nào chỉ có một loại cảnh vật.

Một mảnh hồ nước, u tĩnh trong vắt, ngư tôm chim thú, cực kỳ an hòa.

Bất luận người nào nhìn thấy, đáy lòng đều sinh ra ý niệm tán thưởng, cho dù thật sự là người cùng hung cực ác, cũng sẽ không nhẫn tâm phá hư cảnh tượng hòa trước mắt, mà khí tức trong hồ phát ra, càng đủ để cho vô số hung đồ giết người buông xuống sát niệm trong lòng, triệt để mất đi lệ khí.

Mà bên hồ kia, chủ nhân chân chính, cũng là người thủ hộ thôn ngư thôn nho nhỏ này, lúc này cũng nhìn thấy Ngô Khí đi tới.

Bên hồ, có một ông lão, còn có một pho tượng chưa hoàn chỉnh.

Một cái hồ trong suốt yên tĩnh, bên hồ có một ông lão đang đứng, trước người ông lão là một pho tượng.

Thân thể lão nhân còng xuống, mái tóc bạc trắng, làn da lộ ra bên ngoài tràn đầy nếp nhăn, chỉ một mắt đã có thể phán định lão nhân này đã cực kỳ già nua, hành tướng tựa mộc, phảng phất một trận gió tới, đều có thể đem lão nhân này thổi ngã.

Ở trước người lão nhân, một pho tượng kia, lại cao tới một trượng, điêu khắc một vị thần nữ mỹ lệ thánh khiết, quanh người mây sắc sỡ vờn quanh, ngũ quan khuôn mặt sống động như người thật, mà lại trong pho tượng kia, thật sự tản mát ra một loại khí tức thần thánh, giống như bên hồ thật sự đứng đấy một vị Cửu Thiên Thần Nữ, lấy ánh mắt nhu hòa thánh khiết, nhìn chăm chú một phương thiên địa này.

Bàn tay già nua của lão nhân giơ lên, rơi vào trên pho tượng kia, vô cùng nhẹ nhàng vuốt ve, trong mắt đục ngầu hiển lộ ra vẻ si mê say mê vô cùng, tựa như đây không phải là một tòa điêu khắc, mà là thê tử của lão yêu thích.

Lạch cạch

Cách đó không xa, tiếng bước chân Ngô Khí vang lên.

Lão nhân vốn còn nhẹ vỗ về bức tượng Thần Nữ, thân thể mạnh mẽ run lên, quay lại thân thể, một cỗ khí tức gây yếu mục nát trên người hắn lập tức biến hóa, khí thể cực kỳ mạnh mẽ từ trong cơ thể hắn như phô thiên cái địa phát ra.

Giờ khắc này, tấm lưới bao phủ thôn ngư khổng lồ cũng bắt đầu co rút kịch liệt, bay về phía bờ hồ này.

Ánh mắt lão nhân, cùng ánh mắt Ngô Khí chậm rãi đến, sau một khắc liền chạm vào nhau trên không trung.

Vù vù

Lại trong nháy mắt, khí thể cường đại che trời lấp đất trên người lão nhân kia biến mất, tấm lưới khổng lồ kịch liệt co rút lại kia cũng tạm thời đình chỉ.

Trong đôi mắt đục ngầu của lão nhân, qua nhiều năm như vậy, lần đầu tiên xuất hiện sự ngưng trọng.

Người là ai?

Là âm thanh của lão nhân, vô cùng khàn khàn tang thương, như một cổ cổ thi ngàn năm, nhiều năm chưa từng lên tiếng lúc này lại mở miệng nói chuyện. Trong lúc lời nói ra, thân thể lão nhân còn theo bản năng đứng ở phía trước pho tượng Thần Nữ, ngăn cản ánh mắt của Ngô Khí.

Đối với động tác của lão nhân, Ngô Khí phảng phất như không phát giác, chỉ lộ ra nụ cười ôn hòa ôn hòa như thể chúa tể thế giới yêu thương vạn vật, nhìn lão nhân tang thương kia.

Ta đến là giải cứu người của người.

Từ trong miệng Ngô Khí phun ra một câu, không có bất kỳ ngữ khí đặc biệt nào, chỉ là nhẹ nhàng thở ra.

Giống như Ngô Khí đang nói, không phải là một câu nói, mà là đang kể lại một chân lý, một cái chí lý, bất kỳ sinh linh nào trong thiên địa đều phải phục tùng câu nói này.

Lão nhân nghe Ngô Khí phun ra những lời này, đầu tiên là trên mặt hiện ra vẻ chột hiểu, qua một lát, lại cực kỳ kinh hãi tỉnh lại, mãnh liệt nhìn về phía Ngô Khí trong ánh mắt không chỉ là ngưng trọng, mà là đổi thành sợ hãi, sợ hãi thật sâu.

Thân thể già nua không chịu nổi, cực kỳ gian nan dang hai tay ra, đem pho tượng Thần Nữ kia bảo hộ sau lưng, hầu như là làm ra những động tác này theo bản năng, trên mặt lão nhân mới hiện ra vẻ thảm thiết, thanh âm khàn khàn khô khốc.

Người là người được thượng cấp phái tới, quả nhiên là không thể dễ dàng tha thứ cho phạm nhân hèn mọn làm ô uế huyết mạch cao quý này tiếp tục tồn tại, cũng tốt, ta đã sống đủ lâu rồi.

Giọng nói của lão nhân bỗng nhiên ngừng lại, khuôn mặt thảm liệt cũng đại biến.

Dường như hoàn toàn không nghe thấy lão nhân nói, bước chân Ngô Khí không ngừng chút nào, hoàn toàn không để ý tới khí thế cường đại trên người lão nhân tụ đầy cùng tám lưới

không lồ kịch liệt co rút lại kia, chỉ là đi từng bước một về phía lão nhân.

Vù vù

Trước người Ngô Khí, kim quang chói mắt đột nhiên hiện ra, khi quang sáng tán đi, một tờ kim chương thần bí tản ra khí tức huyền ảo vô cùng, hiển lộ trước mặt lão nhân.

Trên kim thiên kia, một vệt kim quang hiển hiện, trong lúc nhảy vọt, một nhóm chữ cổ triện đại, chậm rãi hiển hóa ra.

Thần Nữ hạ phàm, yêu mến phàm nhân. Trong ngày sinh ra kiếp, sinh một đứa con trai, thiên địa biến hóa.

Lão nhân này không giống với nhân loại khác ở nhân gian này, huyền ảo cổ xưa đến mức cho dù là cường giả hợp đạo trong tu sĩ Tiên Ma cũng không thể hiểu chữ cổ triện, trong mắt hắn, lại là cực kỳ quen thuộc.

Mà mỗi một chữ kia, ý nghĩa của bút tích, lại làm cho lão nhân thông thả già nua hô hấp bỗng nhiên trở nên dồn dập, một đôi mắt đục ngầu, theo từng chữ lớn hiện ra, hiện ra hồi ức., Từng cảnh tượng phảng phất như hôm qua, liền chiếu ra trong con ngươi của hắn, khoái thương nhớ nhưng rất nhiều cảm xúc phức tạp, tán phát ra trên người lão nhân, cực kỳ mãnh liệt, cuối cùng dung nhập vào trong tấm lưới kia, vẫn như cũ bao phủ lấy thôn cá nhỏ bình tĩnh này.

Lạch cạch...

Ngô Khí tiếp tục đi tới, vượt qua khoảng cách giữa, cũng đi qua lão nhân.

Thân hình của hắn dừng lại ở bên hồ, phía trước một pho tượng Thần Nữ.

Thần nữ xinh đẹp thánh khiết, mặc dù chỉ là pho tượng, nhưng lúc ánh mắt Ngô Khí rơi xuống, pho tượng kia giống như sống lại, một vị Thần Nữ chân chính, đứng ở trước mặt Ngô Khí.

Khí tức thần thánh đủ để cho bất kỳ sinh linh nào ở nhân gian giới này đều vì nó mà khuynh đảo, tại Ngô vứt bỏ nơi này, lại không có bất kỳ ảnh hưởng gì.

Cho dù là Thần Nữ thật sự, trước mặt Chúa Tể thiên địa, cũng phải khuất phục kính nể.

Sau khi nhìn qua pho tượng Thần Nữ mấy lần, ánh mắt Ngô Khí chậm rãi chuyển vào trong lòng Thần Nữ, nơi đó có một đứa bé đang nằm.

Pho tượng nữ thần này vậy mà không phải chỉ điêu khắc một vị thần nữ thánh khiết, còn có điêu khắc một đứa trẻ con do thần nữ sinh ra.

Thần nữ thánh khiết, vốn không nên sinh con cái, bất kỳ một vị điêu khắc sư nào cũng có thể biết được, ở trong lòng pho tượng Thần Nữ có rất nhiều điêu khắc một đứa trẻ, hành vi như vậy rơi vào trong mắt người khác, quả thực chính là khinh nhờn Thần Nữ.

Bất quá ở đây, thần nữ thánh khiết trước mắt này, trong lòng nhiều hơn điêu khắc ra một đứa bé con, đúng là vô cùng hài hòa tự nhiên, tựa như thật sự có một vị thần nữ vô cùng thánh khiết, sinh ra một đứa con trai, đứa bé kia, chính là Thần tử.

Ánh mắt ban đầu Ngô vút bỏ vẫn vô cùng bình tĩnh, không gì có thể dao động, lấy ánh mắt Chúa Tể nhìn tất cả trong thiên địa.

Nhưng khi ánh mắt Ngô Khí rơi vào trong ngực tượng Thần Nữ, trên mặt đứa trẻ bị điêu khắc ra kia, khuôn mặt Ngô Khí rốt cuộc cũng biến hóa một chút.

Một tiếng than nhẹ phát ra từ trong miệng Ngô Khí, truyền vào trong tai lão nhân đã ngây ngốc hồi lâu.

Hồng trần nhiều đau khổ, sinh lão bệnh tử, tình yêu ưu sầu, dồn dập quá nhiều, tiên vốn là phạm, cũng như vậy.

Ngược lại là một người tình si tình.

Khẽ thở dài vào tai lão nhân kia, khiến hắn giật mình tỉnh lại, từng cảnh tượng quen thuộc trong trí nhớ lại như mưa rào rút lui trong con người hắn.

Lại mở mắt ra, lại phát hiện trước mắt đã không còn tung tích Ngô Khí, vô cùng kinh hãi xoay người lại. Sau khi nhìn thấy Ngô Khí đứng trước pho tượng Thần Nữ, một cỗ sát ý lạnh

thấu xương cùng khí thể quyết tuyệt từ trên người hấn tuôn ra, khí thể cường đại hơn xa cường giả Hợp Đạo cảnh, vào lúc này, lại đánh về phía Ngô Khí.

Uống xong...

Cơ hồ đồng thời, thân thể già nua mục nát của lão nhân kia bỗng trở nên cực kỳ linh hoạt.

Một đôi bàn tay tang thương thò ra, bay về phía đầu lâu Ngô Khí, bên ngoài xem ra là bình thường không có gì lạ, không có chỗ nào đặc biệt, nhưng rơi vào trong mắt Ngô Khí, lại rất rõ ràng, mặc dù là một trăm vị cường giả thiên kiêu trên đại lục Trung Châu, nếu bị bàn tay của lão nhân chạm vào, chỉ sợ cũng là hậu quả do đầu lâu bị cứng rắn đánh thành hư vô.

Trong bàn tay Thương Tang kia ẩn chứa lực lượng, căn bản không phải là giới nhân gian nên xuất hiện.

Hai đạo Sinh Tử Pháp Tắc đại thành cảnh giới, ngược lại là lực lượng không tệ.

Cho dù nghe thấy Ngô Khí phun ra từ miệng, lực lượng nội tình của hắn, bàn tay lão nhân vẫn không có ý dừng lại, mang theo tang thương cực kỳ nồng đậm, vỗ về phía đầu lâu Ngô Khí.

Nếu bàn tay kia vỗ lên, tu sĩ Hợp Đạo cảnh sẽ chết, cường giả thiên kiêu trên Thiên Kiêu bảng sẽ chết, đáng tiếc, Ngô Khí loại nào cũng không phải.

Không có phản kháng, không có tránh né, Ngô Khí vẫn đứng ở phía trước pho tượng Thần Nữ, mặc cho bàn tay ẩn chứa lực lượng cường đại không cách nào tưởng tượng của lão nhân đánh tới.

Nhưng sau một khắc, khi một ngón tay của Ngô Khí nhẹ nhàng điểm vào trong ngực pho tượng Thần Nữ, động tác của ông lão kia chợt dừng lại.

Vù vù

Đầu ngón tay Ngô Khí hiển hiện quang mang, cực kỳ chói mắt.

Dưới ánh hào quang chiếu rọi, khí tức phát ra từ pho tượng nữ thần bên hồ trở nên thánh khiết hơn, nhưng một màn quỷ dị cũng xuất hiện, trong lòng pho tượng nữ thần thánh vô cùng thánh khiết, lại ôm một cái huyết anh.

Pho tượng trẻ con được Thần Nữ ôm kia, lúc này dưới ánh sáng chiếu rọi, tất cả mọi thứ đều hiện ra.

Trên người đứa trẻ, từ đầu đến chân đều là máu đỏ, không có một chỗ sót.

Cực kỳ nồng đậm, chói mắt cực kỳ.

Hơn nữa Huyết Khuyết kia, tựa như còn không đều cấp độ, mới cũ không giống nhau, tựa như thời khắc nào năm tháng năm đều có người không ngừng bôi máu lên trên người đứa bé kia, theo thời gian trôi qua, huyết dịch ngưng kết, liền có cảnh tượng khủng bố như vậy.

Bất quá một màn này, rơi vào trong mắt Ngô Khí, lại là một chút sợ hãi cũng không có.

Lần đầu tiên, trong ánh mắt của Ngô Khí nhìn về phía lão nhân kia, có thêm một tia thưởng thức, khóe miệng vui vẻ cũng càng thêm ôn hòa.

Hắn nhàn nhạt nhìn lướt qua bàn tay dừng lại trên không trung, bên trong ẩn chứa lực lượng, giống như Huyết Khuyết trên pho tượng trẻ con, hiện ra rõ ràng trong mắt Ngô Khí.

Năm đó, vị Thần Nữ kia để lại cho người hai đạo lực lượng pháp tắc, cả đời chết đi, nếu không có gì ngoài ý muốn, chỉ cần hai đạo lực lượng pháp tắc này, thọ nguyên của người có thể đạt tới tức là Thiên Tiên cũng không tới mười vạn năm. Năm tháng dài dòng như vậy, trong vô số phàm nhân như con kiến, người hắn là người đầu tiên.

Đáng tiếc, người vì kéo dài sinh mệnh lực cho trẻ con này, ngày đêm lấy máu bôi lên, lực lượng Sinh Pháp Tắc tiêu hao quá nhanh, sinh tử thất Hằng, hiện tại thọ nguyên của người chỉ còn lại mười năm.

Đã sớm có tin tức mơ hồ cảm ứng, từ trong miệng Ngô Khí người xa lạ này phun ra, vẫn làm cho thân thể lão nhân run

lên, chợt trong mắt của hắn, liền tuôn ra không nở hoài niệm những ý nghĩ này trong lòng, bất quá bên trong, duy chỉ không có hối hận.

Cảm ơn Chu Chu huynh đệ đặc biệt thích dựa vào vé đánh giá Dương Phong, khen thưởng và ủng hộ tiền bạc trong thời gian gần nhất, giai đoạn sau sẽ có giải thích ra, quyển sách tiến vào hậu kỳ, sẽ thuận lợi hoàn tất sự ủng hộ của bốn tiểu lâu không hoàn toàn của các vị huynh đệ.

Mười vạn năm thọ nguyên, đối với những tu sĩ Tiên Ma truy cầu đạo quả Trường Sinh mà nói, quả thực chính là sự hấp dẫn to lớn vô cùng.

Cho dù là cường giả cảnh giới Thiên Tiên xa xôi kia, thọ nguyên cũng chỉ năm vạn năm mà thôi, năm tháng trôi qua, nếu không tấn thăng, giống như phàm nhân bỏ mình, tiêu vong.

Bất kỳ sinh linh nào trên thế gian, ngoại trừ một ít dị tộc có tuổi thọ bản thân dài đằng đặc vô cùng, bất kỳ sinh linh nào, trước sự hấp dẫn của thọ nguyên mười vạn năm, đều sẽ đi chống lại sức mạnh.

【

Nhưng lão nhân trước mắt lại sinh ra mười vạn năm thọ nguyên, trong vòng trăm năm đã tiêu hao không còn gì.

Đổi lại chỉ duy trì một cái Thạch Anh sinh mệnh lực không suy yếu mà thôi.

Trong đầu lão nhân có rất nhiều hồi ức, đặc biệt là đoạn trí nhớ cuối cùng sâu nhất, khắc cốt铭 tâm, mỗi một chi tiết đều rõ ràng vô cùng, để lão nhân tâm thần đau đớn kịch liệt, không cách nào khống chế.

Một lúc lâu sau, lão nhân mới khôi phục tinh thần, thanh âm run rẩy, bất quá trong mắt hấn, tựa hồ đã không còn địch ý với Ngô Khí.

Các hạ, rốt cuộc là ai?

Nghe thấy giọng nói của lão nhân, ngón tay lóng lánh hào quang của Ngô Khí chậm rãi thu hồi. Khi ánh sáng vàng bay đi, pho tượng Thần Nữ trong ngực, cảnh tượng Huyết Anh khiến người ta nhìn thấy mà giật mình cũng biến mất không thấy gì nữa.

Lại nhìn, vẫn là một bức tượng thần nữ quyền rũ thánh khiết xinh đẹp.

【

Chỉ có hai người ở đây, Ngô Khí và lão nhân mục nát tang thương kia biết được, trong lòng Thần Nữ trước mắt, trên người đứa trẻ kia, bên trong từng tầng từng tầng huyết hồng bị bồi lên kia, rốt cuộc ẩn chứa lực lượng sinh mệnh cường đại bao nhiêu.

Nhưng dù vậy, cũng chỉ có thể miễn cưỡng duy trì đứa trẻ trong tượng đá kia, sinh mệnh lực không tiếp tục suy yếu đi.

Ngô Khí quay người qua, mặt đối mặt với lão nhân tang thương kia.

Ánh mắt rơi xuống trên mặt lão nhân, mặc dù ngũ quan sớm đã bị nếp nhăn che lấp, nhưng lấy ánh mắt của Ngô Khí, trong lúc lơ mơ vẫn có thể nhìn ra tướng mạo của ông lão khi còn trẻ.

Cũng không tính là tuần lão, cũng không có mị lực đặc biệt gì, chính là phục sinh lại, một lần nữa trở về năm tháng kia, mất đi một thân lực lượng Sinh Tử Pháp Tắc kinh thiên động địa, cũng chỉ là một vị thiếu niên ngư gia bình thường.

Thần nữ trên chín tầng trời, yêu một thiếu niên ngư gia. Trong này căn bản không có đạo lý gì, nếu thật sự nói, cũng chỉ có thể giải thích là vướng mắc với vận mệnh kia trong số đó. Thiên đạo khó lường, cho dù chỉ là một chút bụi bặm, có lẽ cũng có thể ảnh hưởng tới toàn bộ thiên địa.

Trăm năm trôi qua, thiếu niên ngư gia cũng hóa thành lão nhân thương tang thương.

Ta nói rồi, ta là tới giải cứu ngươi.

Ngươi không phải là người ho sặc sụa sao.

Lão nhân giống như nhớ tới hình ảnh gì không tốt, trên mặt già nua hiện lên một vòng đỏ rực, ho khan vài tiếng, ngón tay kia lại vẫn run rẩy chỉ về phía đỉnh đầu.

Mặt trên...

Là thiên, cũng không phải là thiên.

Ngô Khí cũng nhìn về phía đỉnh đầu lão nhân, bất quá so sánh với vẻ mặt sợ hãi cùng oán hận của lão nhân thì phức tạp hơn. Trên mặt Ngô Khí, từ đầu đến cuối chỉ có một loại biểu lộ, đó chính là trào phúng.

Không phải ta, giữa thiên địa này, từ lâu đã không có người có thể sai sử ta.

Tùy ý phun ra một câu, ngữ khí bình thản đến cực điểm, nếu chỉ nhìn biểu cảm của hắn, ai có thể nghĩ tới lời nói này đến cùng sẽ có bao nhiêu nghịch bất đạo, bá đạo vô trượng.

Lão nhân đã từng là phạm nhân, bất quá hiện tại cũng không phải. Toàn bộ đại lục Trung Châu cộng thêm tất cả sinh linh của đại dương mệnh mệnh vô tận, cho dù là những thế lực tiên ma nội tình thâm hậu kia, trên mặt cái gọi là trên, hiểu biết đối với chư thiên vạn giới, không có thể so sánh với lão nhân.

Cũng chính vì vậy, lão nhân mới hiểu rõ, câu nói mà Ngô Khí phun ra rốt cuộc có bao nhiêu bá đạo. Thế nhưng sinh ra đã khiến đáy lòng lão nhân không sinh ra chút cảm giác nào về lời nói của Ngô Khí là người không biết sợ, bởi vì lão có thể cảm giác được, vị thanh niên áo xanh trước mặt này, hiểu biết đối với thiên địa tuyệt đối ở trên hắn.

Nhưng lại vẫn dám nói ra lời kia, đồ vật phía sau nó đại biểu cho người ta, đủ để lão nhân kinh hãi tại chỗ.

Trước mặt Ngô Khí, lão nhân cảm thấy lực lượng vô cùng mạnh mẽ mà mình dựa vào bảo vệ nhiều năm, tựa hồ mất đi tác dụng, áo ngoài bao phủ trên bản chất phạm nhân của hắn, biến thành trong suốt trước mặt Ngô Khí, thậm chí là hoàn toàn biến mất.

Không có áo ngoài cường đại thái quá kia, lão nhân trước mặt cuối cùng vẫn lộ ra một tia mềm yếu như một con sâu cái kiến. Đối mặt với cự thú khổng lồ, tự nhiên sẽ sinh ra yếu đuối cùng sợ hãi.

Biến hóa của lão nhân rơi vào trong mắt Ngô Khí, lập tức khiến hắn sinh ra một tia cảm thán.

Chưa từng tu luyện, chưa từng thể ngộ qua, chỉ là trống rỗng lấy được hai đạo Sinh Tử Đại Đạo pháp tắc, phạm nhân vĩnh

viễn sẽ là phạm nhân, không có gì khác với con sâu cái kiến trên mặt đất.

Ý nghĩ này chợt hiện lên trong đầu, con sâu cái kiến trước mặt Ngô Khí lại xuất hiện biến hóa.

Nếu là tu sĩ tiên ma bình thường, hoặc yêu thú dị tộc, hợp đạo cảnh hoặc lực lượng dưới đây, liền không cách nào cảm ứng được khí thể đáng sợ từ trên người Ngô Khí phát ra. Thế nhưng lão nhân trước mặt Ngô Khí lại nắm trong tay lực lượng vượt xa Hợp đạo cảnh, là lấy hắn có thể cảm giác được khí tức và lực lượng trên người Ngô Khí.

Lão nhân sợ hãi Ngô Khí thể hiện ra lực lượng khủng bố đến cực điểm, e ngại khí tức trên người Ngô Khí, đó là từ sâu trong huyết mạch, sự sợ hãi sâu trong linh hồn, không người nào có thể kháng cự, cũng không cách nào ngăn cách, chỉ có thể đi thừa nhận.

Sau khi sự sợ hãi này trào ra, vốn nên để lão nhân ngay cả lời cũng không thể nói ra, chỉ có thể quỳ rạp trên mặt đất, thần phục trong linh hồn huyết mạch sợ hãi.

Chẳng qua không biết đáy lòng lão nhân cất giấu cái gì, lại để cho hắn rõ ràng đã lâm vào trong sợ hãi khôn cùng, lại vẫn run rẩy mở miệng như cũ, một đôi mắt đục ngầu, ngàn năm qua, lần đầu tiên chớp động lên một loại ánh mắt gọi là chờ mong.

Có thể giúp ta gặp lại nàng được không?

Mặc dù có một tia ước ao tồn tại, nhưng lại bạc nhược vô cùng, chỉ cần nghe được Ngô Khí phun ra từ trong miệng không phải là chữ mà trong lòng hắn muốn nghe được, một chút hy vọng kia sẽ triệt để bị phá nát.

Ngô Khí không mở miệng, nhưng lại chậm rãi gật đầu.

Nhưng trong lúc lão giả đáy lòng cuồng hỉ còn chưa kịp hoàn toàn sinh ra, từ trong miệng Ngô Khí phun ra một câu lại làm cho lão triệt để ngây dại.

Ly tử mười năm, vì ta trồng trọt trăm năm, ngàn năm sau, một nhà đoàn tụ, ban thưởng cho người viên mãn.

Sau khi Ngô Khí nói xong mấy câu này, liền xoay người rời đi, để lại ông lão kia, ngưng trệ tại chỗ, giống như cũng hóa thành pho tượng giống như thần nữ kia, mưa gió bất động.

Thủ hộ ngàn năm muốn giao cho một người xa lạ, cũng khó trách trong lòng lão nhân cuồng hỉ lập tức bị giội tắt.

Ngô Khí rời đi, hắn không hề chờ đợi, bởi vì hắn biết căn bản không cần đợi nữa.

Lão nhân căn bản không lựa chọn, nếu không chấp nhận điều kiện của hắn, vậy phải chấp nhận sự an bài của vận mệnh vốn có.

Ở trước bức tượng nữ Thần lão nhân bên hồ, lão giả đứng bất động ba ngày sau.

Trong hư không trước mặt hắn, chợt một đoàn kim quang phun trào, một nhóm chữ to kim quang, huyền ảo không hiểu chậm rãi hiện ra trước mặt lão nhân.

Mệnh bị kéo dài ngàn năm, mười năm mất mạng, thần nữ mất, thần tử sinh, đại kiếp nạn xảy ra, chư thiên vạn giới tan trong tay hắn, thiên địa yêu sát, thương sinh dục chi chi.

Khi đoạn lời này được khắc vào trong con người của ông lão, chút không cam lòng cuối cùng trong lòng ông lão đã tan vỡ.

Ngay lúc này, dưới chân lão nhân, mầm máu màu đỏ vươn ra, huyết quang phun trào, từ trong đó chậm rãi nở ra một đóa huyết hoa song đồng, cánh hoa làm số mười một, nhụy hoa nở rộ, bao phủ thân thể già nua yếu ớt của lão nhân, chui vào, cuối cùng lại hóa thành một đoàn huyết quang, chậm rãi tiêu tán giữa thiên địa.

Hắn cảm nhận được sự yêu thích đặc biệt của hai người huynh đệ này, thương thức hết tiền và tổng cộng chưa đủ.

Cổ địa đuôi rồng, sau khi màn trời tím đỏ kia tiêu tán, cổ địa chín trăm vạn dặm lại lần nữa hiển lộ trước mắt ngàn vạn sinh linh ở Trung Châu đại lục.

Từ các nơi trong Trung Châu, tu sĩ tiên ma yêu thú dị tộc chạy tới các nơi, nhưng tất cả đều ngây ngốc ở bên ngoài cổ địa, đều ở chỗ biên giới kia, không có một người, không có một thú, không một tộc, dám như ngàn vạn sinh linh lúc trước, đi vào bên trong tầm bảo.

Cổ địa vẫn là cổ địa, chỉ là cảnh tượng bên trong đã đại biến.

Không trung trống rỗng, các loại bảo vật thượng cổ hoặc là thi thể đại năng hóa thành địa thể kỳ lạ, tất cả đều biến mất sạch sẽ, tính cả ngàn vạn sinh linh trong mấy tháng lục tục tiến vào trong đó, đồng thời biến mất. Toàn bộ cổ địa, dễ thấy nhất, chỉ còn lại trên đại địa kia, từng đạo khe hở u ám sâu không lường được.

Duy nhất không thay đổi, chính là ở chỗ sâu trong cổ địa, ba đám mây chiến cực kỳ khủng bố bao phủ phía dưới cung điện đen kịt.

Nhưng nếu muốn cung điện kia, cần vượt qua mấy trăm vạn dặm giữa, nơi hung sát hủy diệt ngàn vạn sinh linh, mặc dù từ bên ngoài nhìn vào, như một chút nguy hiểm cũng không có, nhưng sau khi tận mắt nhìn thấy ngàn vạn sinh linh đồng thời biến mất sạch sẽ, không còn người nào, dám lấy tính mạng của mình mạo hiểm.

Liên tiếp mấy tháng, trong toàn bộ cổ địa long vĩ, vậy mà không một ai dám tiến vào trong đó.

Cảm xúc tuyệt vọng sợ hãi kia như một tấm lưới lớn vô hình, đem đại lượng sinh linh tụ tập ngoài chín trăm vạn dặm đều quần quanh ở trong đó.

Trong lần luyện chế này.

Lại một tháng nữa, rốt cuộc có thể lực lớn không nhịn được, thời điểm muốn cưỡng ép sử dụng người khác tiến vào trong đó dò đường.

Bên trong cổ địa kia, lại sinh ra kinh thiên biến hóa.

Ầm

Một tiếng vang thật lớn giống như sấm sét trên chín tầng trời, vang vọng trong toàn bộ cổ địa.

Ba đoàn thượng cổ chiến vân kia, trong đó một đoàn, yêu ma dị tộc tụ tập kia, bành bạc nhất cũng là kinh khủng nhất, lại bắt đầu tan rã sau tiếng nổ kia, băng tiêu tan, tốc độ nhanh vô cùng, trong đó tràn ngập hư ảnh một tôn yêu ma, cũng như bóng phản chiếu trong nước, vụn vụn biến mất.

Oanh oanh oanh!

Lại là hai tiếng nổ, hai đoàn mây chiến khác, cũng như yêu ma chiến vân kia, bắt đầu tiêu tán.

Ầm ầm ầm

Đột ngột, đại địa bắt đầu điên cuồng chấn động, như có địa kiếp khủng bố sinh ra, nơi đầu nguồn, tòa cung điện đen kịt như Thái Cổ cự thú Ma Thần kia, trong cổ địa đuôi rồng này đứng vững không biết bao nhiêu năm tháng cung điện thượng cổ, tại thời khắc này, bắt đầu sụp đổ.

Cổ địa trong phạm vi chín trăm vạn dặm, chỗ biên giới tụ tập lượng lớn yêu thú tu sĩ. Còn có dị tộc, tất cả đều trọn mắt há hốc mồm nhìn trước mắt bỗng nhiên liên tiếp vang lên biến hóa khủng bố.

Cổ điện sụp đổ, mây chiến tiêu tán, cổ điện sụp đổ.

Một vị tu sĩ Hợp Đạo cảnh, muốn biết sâu trong cổ địa rốt cuộc xảy ra chuyện gì, tâm niệm vừa động liền muốn phát động thần thông cảm ứng. Nhưng trong khoảnh khắc đó, hần lại cảm giác được một loại khí tức giống như thiên địa sụp đổ khủng bố, một ngụm máu lớn từ trong miệng hần phun ra, trong khoảnh khắc liền trọng thương hôn mê.

Trời ạ, rốt cuộc trong đó đã xảy ra chuyện gì?

Toàn bộ người ở bên ngoài cổ địa đều chứng kiến, bất luận là Yêu thú hay là tu sĩ, đáy lòng đều hiện lên ý nghĩ này.

Vèo

Đạo độn quang thứ nhất, sáng ngời như đại nhật, quang mang vạn trượng, xẹt qua bầu trời, thoáng cái liền biến mất.

Vèo vèo vèo

Trong cung điện thượng cổ sụp đổ kia, trong bụi đất tung tóe vạn dặm không trung, từng đạo độn quang xuất hiện, bên trong mỗi một đạo độn quang hiển lộ ra khí tức cường đại quá mức, căn bản không phải cấp độ Hợp Đạo cảnh có thể so sánh.

Thiên kiều, những người này đều là cường giả trên bảng thiên kiều.

Không cần bất luận kẻ nào nhắc nhở, chỉ cần là trên đại lục Trung Châu, đều rất rõ ràng.

Có thể dựa vào khí tức bên trong độn quang mà phát ra vượt qua Hợp Đạo cảnh, nhất định là một đám thiên kiều cường giả trên Thiên Kiều bảng. Khi bọn họ nhìn thấy từng đạo độn quang khủng bố kia đi ra, đều đã biết được, lần này Long Vĩ cổ địa mở ra, đoạt bảo lại là đám thiên kiều cường đại quá phận kia.

Bất quá lúc này bên bờ chín trăm vạn dặm có rất nhiều sinh linh, không ít người đều có thị lực mạnh mẽ, hoặc là thần niệm mạnh mẽ, nhất là một ít dị tộc, trời sinh kỳ đồng, mặc dù cách trăm vạn dặm, cũng có thể nhìn thấy từng đạo độn quang từ trong cung điện đen kịt bay ra bao vây lấy chân diện mục người thật.

Lập tức có người hoặc dị tộc chỉ vào từng đạo độn quang kia, kinh hô lên.

Không, không đúng, đạt được bảo vật không chỉ là những thiên kiều kia.

Thật nhiều độn quang, ít nhất cũng mấy trăm, không có khả năng đều là người trên Thiên Kiều bảng.

Không chỉ là tu sĩ nhân loại từ trong cổ điện đi ra, còn có yêu ma dị tộc, xem biểu tình của bọn họ, giống như cũng nhận được truyền thừa.

Khí tức trên người bọn họ đều cường đại, mỗi người đều vượt xa Hợp Đạo cảnh, trời ạ, đây là chuyện gì xảy ra?

Biên giới chín trăm vạn dặm, mỗi nơi đều tụ tập lượng lớn tu sĩ tiên ma cùng dị tộc yêu thú.

Từng đạo độn quang xẹt qua trên không trung, dưới sự thông báo của tu sĩ hoặc tu luyện thần thông đặc thù, tất cả sinh linh đều biết, từ trong cổ điện kia lấy được truyền thừa và còn sống đi ra, không chỉ là những cường giả thiên kiêu trên Thiên Kiêu bảng kia.

Còn có rất nhiều thiên tài khác, có tu sĩ nhân loại, còn có người trẻ tuổi tài ba trong Yêu thú dị tộc.

Biết được những thứ này, sinh linh tụ tập ở biên giới càng ngày càng nhiều, bất luận là tu sĩ nhân loại hay yêu thú dị tộc, đều bắt đầu đếm từng đạo độn quang xẹt qua trời cao, cố gắng phân biệt trong đó rốt cuộc là những cường giả thiên kiêu kia.

Một trăm đạo hai trăm đạo.

đếm tới, toàn bộ sinh linh đều có chút ngây dại, không thể tin được nhìn thấy một màn này.

Bọn họ có thể cảm giác rõ ràng, bên trong từng vệt độn quang kia bao quanh lấy tồn tại, khí thế phát ra đều mạnh mẽ hơn cường giả Hợp Đạo cảnh.

Cho dù cách cổ địa trăm vạn dặm, cũng có thể rõ ràng cảm giác được.

Trong những sinh linh này, có không ít người đều có lịch sử lâu đời, thế nhưng truyền thừa xuống dốc về sau, cũng có một ít yêu thú, huyết mạch trong cơ thể còn sót lại ký ức tổ tiên cổ xưa lưu lại, thậm chí có một ít dị tộc, trời sinh thần thông, có thể chạm đến một tia dấu vết tương lai của Vận Mệnh.

Ở trước mắt một màn, bên trong từng đạo độn quang kia, từng vị cường giả thiên kiêu đạt được truyền thừa thượng cổ xuất

hiện, những ghi nhớ truyền thừa kia tựa hồ bị xúc động, lập tức có sinh linh không nhận được, nói ra.

Trận doanh của nhân loại, một lão giả tóc trắng, rõ ràng là tu vi Hợp Đạo cảnh cường đại, nhưng lúc này lại run rẩy bờ môi, nhìn cảnh tượng sâu trong cổ địa.

Ta hiểu rồi, thời đại đại đại đại kiếp nạn sắp tới, Thần Cơ môn ta có một quyển sách cổ, bên trong ghi lại một đoạn lời nói: Sau thời đại hoang vu, có một cường giả không ra ngoài, đại năng ẩn nấp, tiếp đó là thiên địa đại kiếp nạn, vô số cơ duyên truyền thừa hiện thế, thậm chí sẽ có Đại Ma Thần xuất thế, vạn cổ thiên kiêu hội tụ.

Trận doanh yêu thú, một con rùa già, giọng nói hùng hậu già nua vang lên.

Tứ Lượng Kiếp sắp đến, Vạn Cổ Thiên Kiêu tụ tập.

Trận doanh dị tộc, một dị tộc tóc bạc cao ba trượng, toàn thân che vảy, chậm rãi mở miệng.

Một thời đại lớn cuối cùng trước khi thiên địa diệt tuyệt đã sắp xảy ra.

Chuyện về cổ địa đuôi rồng đã kết thúc mấy ngày.

Tất cả sinh linh ở đại lục Trung Châu đều biết, sau đó, Thiên Kiêu bảng triệt để lâm vào hỗn loạn, bởi vì ngoại trừ một trăm vị thiên kiêu ban đầu, lại có thêm mấy trăm vị thiên kiêu cũng đạt được truyền thừa thượng cổ. Mà ở trong đó, có không ít thiên kiêu mới tấn giai, thực lực thậm chí so với thiên kiêu ban đầu càng thêm cường đại.

Trong ba ngày, toàn bộ đại lục, mấy trăm địa phương đều phát sinh chuyện thiên kiêu mới tấn chức chém giết chiến đấu với thiên kiêu ban đầu.

Vị trí thiên kiêu, thường xuyên biến hóa.

Thiên Kiêu bảng vị thứ một trăm, thiếu chủ Thương Lăng cung, Thương Hải công tử, trên biển sao cát, bại dưới tay truyền nhân thượng cổ Đồ Ngôn, ngã xuống, đổi vị trí.

Vị trí thứ chín mươi chín trên Thiên Kiêu bảng, Thượng Cổ Thanh Mộc tông truyền thừa chủ nhân Thanh Đế, một trận chiến ở Vạn Thú sâm lâm, bại dưới tay truyền nhân thượng cổ Thần Mộc đạo, đổi vị trí.

Vị trí thứ chín mươi tám trên Thiên Kiêu bảng, truyền nhân Thiên Dao đạo Tổng sư, một trận chiến sườn Lạc Phượng, bại trong tay truyền nhân Thiên Kiêu thượng cổ Diệp cốc, thân tử dễ chết.

Vị trí thứ chín mươi bảy trên Thiên Kiêu bảng, Thượng Cổ Bách Quỷ Đạo truyền nhân Chung Húc, tại dãy núi chôn xương, bại trong tay truyền nhân của thượng cổ Hoàng Tuyền đạo, Trịnh Chuẩn, bị cắn nuốt, đổi vị trí.

Từng tin tức thiên kiêu vẫn lạc đổi vị, trong mấy ngày, đã truyền khắp toàn bộ Trung Châu đại lục.

Đã bình tĩnh không biết bao nhiêu vạn năm, thậm chí bắt đầu hoang vu ở Trung Châu đại lục, bởi vì càng ngày càng nhiều thiên kiêu kia, lại bắt đầu sôi trào lên, hơn nữa không có dấu

hiệu ngừng lại, ngược lại sinh ra một loại cảm giác loạn thế phủ xuống.

Tất cả sinh linh, đều bắt đầu chú ý đến chủ nhân mấy trăm đạo quang mang bay ra từ trong cung điện cổ địa kia ngày đó. Ai cũng biết được, một ánh mắt tùy ý, đều là người đạt được truyền thừa thượng cổ, hoặc là bảo vật, đều là tân Tấn Thiên Kiêu thực lực cực kỳ mạnh mẽ, rất nhiều thế lực tu sĩ đều muốn mượn sức, hoặc là dứt khoát nương tựa vào những thiên kiêu mới tấn cấp kia.

Bất quá ai cũng không chú ý tới, trong đó có hai đạo quang mang, sau khi ra khỏi cổ điện, một đường không ngừng, đứng là trực tiếp trốn về phía một chỗ thần bí.

Một quốc gia nhỏ ở biên thủy Đại Thánh Quốc, trong quốc gia, có một ngư thôn cực kỳ bình thường.

Bên ngoài thôn cá, phía trước pho tượng Thần Nữ đã tồn tại hơn ngàn năm.

Vào lúc này, trước mặt pho tượng Thần Nữ có một người đang đứng, khuôn mặt thanh tú, gương mặt thanh niên hơi trắng bệch.

Đột ngột, trên không trung như có hai ngôi sao băng rơi xuống, hai bóng người từ trong đó đi ra.

Chủ thượng.

Hai người một nam một nữ xuất hiện sau lưng Ngô Khí.

Nam tu sinh ra tuấn dật, mặc trên người pháp bào đen trắng, trên đầu dùng một cây trâm gỗ buộc tóc, mặc dù nửa quỳ trên mặt đất, nhưng từ trên người hắn, lại có thể mơ hồ cảm ứng được khí tức cực kỳ huyền ảo khủng bố, tựa như đại địa bị đại dương bao phủ, vô số hải ma phiến phun trào, hủy diệt hết thảy.

Nữ tu mặc trên người pháp bào Tố Vạn, cực kỳ tự nhiên, nhưng không biết tại sao, ở nàng có một loại linh khí đạt được thiên địa chung quanh, hai con người kia, càng có khí tức huyền ảo nhìn thấu hết thảy.

Ngô Khí không cần quay đầu lại, nghe thấy thanh âm hai người bọn họ, liền biết là hai người Lâm Tây và Bảo Nô trước đó tiến vào cổ địa.

Ánh mắt vẫn như cũ rơi vào trong ngực tượng Thần Nữ, tảng đá kia điêu khắc trên người trẻ con, mặc dù cảnh tượng phía trên đã bị che đậy, nhưng rơi vào trong mắt Ngô Khí, thủy chung đều là chân thật vô cùng, hết thấy đều không có chỗ ẩn giấu.

Trong tiên dân thượng cổ, từng xuất hiện một vị Thiên Bảo Vương, cuối cùng là vẫn lạc ở trong ba chiến dịch kinh thiên kia. Bảo Nô, người lấy được là truyền thừa của Thiên Bảo Vương, Thiên Bảo Đồng tử uy năng khó lường, trừ tiên thiên chi bảo, có thể nhìn thấu tất cả nơi ẩn giấu bảo vật.

Lâm Tây, người chính là truyền thừa của Thượng cổ tám trăm ngàn Vương, ba ngàn đại đạo, mười vạn tiểu đạo, mặc dù đạo âm dương không thuộc đại đạo, bất quá có một tia dấu vết của đạo nhật nguyệt ở bên trong, thành tựu ngày sau sẽ là Nhật Nguyệt Vương.

Thuận miệng nói mấy câu, từ trong miệng Ngô Khí phun ra, lại nói ra toàn bộ truyền thừa của hai người Bảo Nô cùng Lâm Tây ở trong cổ địa kia.

Hai người các ngươi đã nhận được truyền thừa, có thể thành lập Thần quốc trong Khí Thiên giới, giáo hóa quốc dân. Thiên địa sẽ thay đổi lớn, cổ địa đuôi rồng chỉ là một bắt đầu, đợi thời đại chính thức bắt đầu, hai người các ngươi có thể dạy thần sứ cho ta, dẫn dắt một vạn chín ngàn tám trăm vị truyền giáo sứ áo đỏ, truyền giáo trung châu và chư thiên vạn giới ở chư thiên trong giáo.

Trong lúc nói chuyện, Ngô Khí tựa hồ cảm ứng được cái gì, thân thể bỗng nhiên chuyển động, một bước bước ra, đã đến gần pho tượng Thần Nữ kia.

Trong lòng pho tượng Thần Nữ, Thạch Anh kia vốn yếu ớt tới cực điểm, đang không ngừng yếu bớt, đi về phía tình trạng tử vong.

Sắp bắt đầu rồi.

Trong mắt Ngô Khí, trong ánh mắt như chúa tể kia lại sinh ra một luồng hưng phấn.

Hắn đứng trước mặt pho tượng Thần Nữ, sau đó không có động tác gì khác, chỉ trơ mắt nhìn mặt ngoài Thạch Anh kia, từng tầng từng tầng huyết hồng, đang nhanh chóng tiêu tán, bên trong kia ẩn chứa sinh mệnh nguyên khí, lấy tốc độ khủng bố bị Thạch Anh hút đi, nhưng lại không cách nào trì hoãn tốc độ chết đi của Thạch Anh.

Huyết hồng tầng tầng biến mất, một tức ba hơi mười hơi thở sau, rốt cuộc tầng huyết hồng cuối cùng kia tiêu tán.

Bên trong Thạch Anh, khí tức sinh mệnh tản mát ra, đột nhiên yếu đi như ánh nến trong gió, tùy thời đều sẽ triệt để tán đi.

Đột ngột, Ngô Khí ngẩng đầu lên, cau mày nhìn về phía bầu trời hư vô kia.

Ai quả nhiên là như thế...

Một tiếng than nhẹ từ trong miệng Ngô Khí phun ra.

Vù vù

Hầu như không đợi hắn thở dài, trước người hắn, một đoàn huyết quang đột ngột thoáng hiện, mầm máu lan tràn ra, trong khoảnh khắc nở ra một đóa huyết hoa song đồng yêu diễm không gì sánh được, sau một hơi, huyết hoa điêu linh, trên mầm huyết hồng kia, lại nhiều ra một quả màu đỏ tươi kỳ dị.

Quả như nhụy hoa, đồng dạng sinh ra hai con người, nhưng từ trên trái cây, lại tản mát ra khí tức sinh mệnh nồng đậm.

Vù vù vù

Trái cây này vừa xuất hiện, chỉ là khí tức phát ra, tôm cá trong hồ cỏ xanh chung quanh, toàn bộ đều trong nháy mắt bắt đầu biến hóa lớn, phạm vi bao trùm, cũng bắt đầu điên cuồng kéo dài. Một dặm mười dặm không quản người và cây cối, hay là đất cát đá. Tất cả đều bởi vì khí tức sinh mệnh nồng đậm đến cực điểm này, bắt đầu lột xác.

Điên cuồng sinh trưởng mở ra linh trí bách bệnh toàn bộ một loại dị tượng, lấy ngư thôn làm trung tâm, bắt đầu hiển hiện.

Người ngược lại là may mắn, có thể hưởng dụng viên đạo quả thứ nhất giữa thiên địa ăn hiệp Thiên Đạo Quả, bất quá lấy thân phận của người, ngược lại cũng không tính bồi nhạo đạo quả của giáo ta.

Sâu trong lòng bàn tay Ngô Khí, nhẹ nhàng hái trái cây màu đỏ như máu trước người xuống. Khi hắt há miệng phun nhẹ ra, trái cây kia đặt vào trong ngực pho tượng Thần Nữ, trên Thạch Anh.

Khí tức sinh mệnh của Thạch Anh, vốn lập tức sẽ như nền trong gió biến mất, nhưng lúc chạm vào trái cây màu đỏ tươi kia, từ trong cơ thể Thạch Anh lập tức sinh ra một cỗ lực lượng thôn phệ, tuy rằng yếu ớt, nhưng khí tức sinh mệnh bên trong quả kia, lại trong nháy mắt vô cùng nhu hòa tràn vào thể nội Thạch Anh.

Dừng lại, tốc độ biến mất của khí tức sinh mệnh đình chỉ, bắt đầu khôi phục tăng trưởng.

Àm âm âm

Đột ngột, bên tai bảo nô cùng Lâm Tây, một âm thanh trái tim đập vang lên.

Ánh mắt kinh dị từ trong mắt hai người co lại ra, hai người bây giờ đều đã được truyền thừa, lực cảm ứng cũng không phải trước kia có thể so sánh, thanh âm tim đập vừa vang lên, bọn họ liền biết được nguồn gốc.

Đầu nguồn của âm thanh trái tim Thạch Anh đập là do bức tượng Thần Nữ kia điêu khắc thành.

Bộp bộp bộp

Âm thanh trái tim đập kia càng lúc càng lớn, càng ngày càng rõ ràng.

Không chỉ bảo nô và hai người Lâm Tây nghe thấy được, toàn bộ đại lục Trung Châu, tất cả sinh linh trong nháy mắt bên tai đều vang lên tiếng tim đập kia.

Àm

Oanh oanh oanh oanh!

Đại lục Trung Châu có một ít đại dương bí ẩn vô tận, chỉ cần là sinh linh có lực cảm ứng mạnh mẽ, đều có thể cảm ứng được, thiên địa bắt đầu biến hóa.

Biển lớn toàn bộ thiên địa, cũng bắt đầu trải qua biến đổi lớn.

Ở một chỗ sơn mạch, quanh năm bị mây mù bao phủ, không thấy cảnh tượng bên trong, cực kỳ thần bí.

Bên trong có một tông môn thần bí tên là Thần Cơ môn. Trong môn trú đóng, nơi giảng đạo, mấy ngàn môn đồ Thần Cơ môn tụ tập trên quảng trường, nhìn thấy trên Giảng Đạo đài, đã bị vô tận hoàng hôn bao phủ.

Đại thời đại là cái gì?

Tông chủ, chúng ta sinh ra là người của Thần Cơ môn, chết là quỷ của Thần Cơ môn, vì sao vì đại đại thời đại nào đó, muốn giải tán tông môn, đuổi chúng ta đi.

Rốt cuộc cũng có môn đồ, không thể chịu được khí tức của tông chủ, gần như là gào thét phát ra chất vấn.

Trên Giảng Đạo Đài, lão tông chủ kia, tựa hồ bị môn đồ bên dưới chất vấn bùng tỉnh, Mộ Càn vẫn như cũ, âm u thờ dài.

Thời Thái Cổ, ba ngàn Thần Ma được đại đạo, sinh linh thiên địa, đều có cơ hội tu luyện, trở thành Thần phạt. Thời đại viễn cổ, vạn tộc quật khởi, mặc cho sinh linh, thọ nguyên đã qua vạn năm, khắp nơi đều là Trường Sinh Đạo Quả, Thượng Cổ đại năng xuất hiện lớp lớp, có thể dời núi lấp biển, truy bắt nhật nguyệt, hưởng thụ thiên địa chung.

Ba thời đại này chính là một thời đại lớn.

Sau thời đại thượng cổ, là thời đại hoang vu, thiên địa nguyên khí mỏng manh, Hợp Đạo cảnh đã là đỉnh phong. Hiện tại có đại đại triều đại dấu hiệu buông xuống, tương lai tất sẽ có vô số thiên kiêu hiện thân, hưởng thụ cơ duyên truyền thừa, tranh đoạt thiên địa khí vận, mà người già nua, thọ nguyên gần như, tuy là hợp đạo, thời đại hoang vu có thể xưng bá, chỉ sợ không lâu trước sẽ biến thành gà đất chó sành, con đẽ ven đường tồn tại giống như vậy.

Thần Cơ môn của ta, từ thượng cổ về sau liền suy sụp, đến bây giờ một chút khí vận cũng không có. Các người mặc dù thiên tư không tầm thường, lão hủ không muốn chậm trễ nữa, vẫn là tự đi, nói không chừng gặp được cơ duyên, có duyên thành một phần trong vạn cổ thiên kiêu.

Thần Cơ môn, từ hôm nay trở đi, mọi người đều giải tán đi.

Lão giả này, tu vi khí tức là Hợp Đạo đỉnh phong, nhưng trên người hẳn lại không có một chút khí thể nào thuộc về cường giả tuyệt thế, ngược lại lộ ra dáng vẻ già nua nồng đậm.

Từ miệng hắn, phun ra câu nói kinh thế hãi tục kia, Thương Tang Mộ kia lập tức như ôn dịch, bắt đầu lan tràn trong mấy ngàn môn đồ phía dưới.

Đang lúc tất cả môn đồ Thần Cơ cảm thấy tuyệt vọng không cam lòng.

Bộp bộp bộp

Cực kỳ đột ngột, giữa thiên địa, chỗ sâu trong hư không, lại truyền đến từng tiếng tim đập.

Ầm

Oanh oanh oanh oanh!

Đáy lòng tất cả mọi người run lên, từ trong tối tăm sinh ra cảm ứng, thiên địa này, tựa hồ sinh ra biến hóa to lớn gì đó, chưa hoàn toàn tiếp tục.

Hôm nay hơn một chút, quyền sách tiến vào giai đoạn thu hồi cuối, đổi mới từ ngày sáng trở về bình thường, ngày mai thông báo trước: Ba chương bảo đảm căn nguyên:

Cầu xin các vị huynh đệ cố gắng ủng hộ, để số liệu giai đoạn cuối cùng của quyền sách đẹp hơn một chút, xin được tiến cử sưu phí vé tháng đánh thưởng tất cả đều có. Ừm, tiểu lâu ta thích nhất là đánh giá, vì sách vở tiêu phí mười nguyên thư, thư hữu có một tấm miễn phí, chỉ có thể cho quyền sách, đừng lãng phí bái tạ nha.

Bộp bộp bộp

U minh hư không, tiếng tim đập kia càng thêm kịch liệt, ngay từ đầu yếu ớt, càng ngày càng cường đại, kéo theo toàn bộ thiên địa, cũng bắt đầu rung động theo.

Vù vù

Lại là đột ngột biến hóa, trên Giảng Đạo Đài, lão giả vốn một thân tang thương trên người, đột nhiên mặt cuống hỉ ngẩng đầu lên.

Vù vù vù

Lão giả kia, bắt đầu hít sâu khí tức trong hư không kia...

Ầm

Mới vừa hít mấy hơi, lão giả tựa hồ tỉnh ngộ lại, tâm niệm vừa động, pháp quyết huyền ảo trong cơ thể vận chuyển, lập tức từ trong cơ thể lão sinh ra từng luồng lực hút mạnh mẽ cắn nuốt, một vị tu sĩ Hợp Đạo đỉnh phong, bất luận thu nạp nguyên khí giữa thiên địa thế nào, đều không thể để tu vi của mình tiến thêm một bước.

Trên đỉnh cao của Hợp đạo, chính là cảnh giới của nhân gian, mà là tiên, trầm trọng hoặc là ma yêu.

Nhưng đây không phải là cảnh giới dựa vào năm tháng tích lũy tu vi là có thể tới, muốn phi thăng thượng giới, trở thành Thiên Tiên Ma Yêu dị, bất luận là chủng tộc nào, đều cần lĩnh ngộ cái cảnh giới hư vô mờ mịt kia, nếu không cách nào đón ngộ, chỉ có thể chờ đợi thọ nguyên hao hết, hóa thành một nắm đất vàng, tiêu tán giữa thiên địa.

Nhưng lúc này, lão giả kia vừa động tâm niệm.

Trong dãy núi thần bí này, một vòng xoáy nguyên khí to lớn vô cùng liền hình thành trên đỉnh đầu lão giả, bên trong vòng xoáy nguyên khí tinh thuần cực kỳ, liều mạng tràn vào trong

cơ thể lão giả, để hấn trong chớp mắt thoát ly khỏi Hợp Đạo đỉnh phong...

Thay đổi, thiên địa thật sự đã thay đổi, nguyên khí thật nồng đậm, thời đại thượng cổ, không, thiên địa nguyên khí còn nồng đậm hơn thời đại thượng cổ. Ta muốn đột phá, lão hủ vậy khốn Hợp Đạo đỉnh phong đã hơn ngàn năm, rốt cuộc muốn đột phá. Ha ha ha ha.

Từ trong miệng lão giả, mấy dục vọng điên cuồng phát ra. Trong nháy mắt, vòng xoáy nguyên khí nồng đậm kia liền bị lão giả thuận lợi thu nạp.

Àm

Khí thể cực kỳ mạnh mẽ, vượt xa khí tức Hợp đạo đỉnh phong phát ra từ trên người lão giả lúc trước, từ trên người lão giả giống như Âm Bát Thủy, phát ra bốn phương tám hướng.

Thiên Tiên, ha ha ha ha, không ép buộc ta phi thăng. Thiên Địa Pháp Tắc đã biến, thời đại lớn đã đến, vạn vật thương sinh đều có cơ hội, trong Đại Kiêu tranh đoạt một đường sinh cơ.

Không chỉ có lão giả đột nhiên tấn thăng lên cảnh giới Thiên Tiên này, phía dưới hấn, từng tên môn đồ kia, trong nháy mắt phát hiện nguyên khí giữa thiên địa này trở nên vô cùng nồng đậm, chỉ tùy ý hít một hơi, liền khiến tu vi tăng vọt. So với trước kia tu luyện mấy tháng thậm chí là một năm, hiệu quả tốt hơn nhiều, hơn nữa bọn họ còn có thể cảm giác được. Lúc này mới chỉ là bắt đầu, thiên địa nguyên khí còn đang không ngừng biến hóa.

Đây chỉ là một góc nhỏ mà thôi, toàn bộ Trung Châu đại lục, trong nháy mắt đã lâm vào sôi trào.

Mỗi một nơi, bất luận là trận doanh tiên ma, hay là khu vực yêu thú dị tộc, hết thảy đều có thể cảm giác được biến hóa này.

Đại lục Trung Châu vô số đại dương mệnh mông, thiên địa nguyên khí đều đang biến hóa, lấy tốc độ vô cùng khủng bố trở nên nồng đậm lên, tùy ý một đạo khí tức, liền làm cho tu vi vô số sinh linh tăng vọt mở ra linh trí.

Phàm nhân bình thường một đêm tỉnh lại, phát hiện khí lực của mình tăng vọt, bách bệnh toàn bộ tiêu tán, ngay cả trẻ con cũng dần dần có được sức mạnh to lớn, âm trầm bá đạo, có thể xé xác hổ báo.

Thảo mộc ngư tôm, không đụng tới bất luận cơ duyên gì, chỉ hít thở mấy ngụm không khí, liền đột ngột mở ra linh trí, minh ngộ phương pháp tu luyện, không hiểu sao bước lên con đường tu luyện.

Tu sĩ tiên ma yêu thú dị tộc, tu vi tăng vọt, trong một đêm, không biết bao nhiêu tu sĩ Hợp Đạo đỉnh phong, hoặc là tu sĩ gần thọ nguyên, đột phá cảnh giới tấn thăng đến giữa truyền thuyết Thiên Tiên Thiên Ma Thiên Yêu này chỉ có thể xuất hiện ở cảnh giới thượng giới.

Tất cả sinh linh đều điên cuồng, đều bắt đầu liều mạng cắn nuốt nguyên khí trong thiên địa chột nồng đậm lên. Cơ hồ trong một đêm, Hợp đạo đỉnh phong, lại không phải tu sĩ bình thường giới có thể tiến vào cảnh giới cao nhất. Không có quy tắc hạn chế, người tu vi tăng vọt, khắp nơi đều là.

Thôn ngư, bên hồ, phía trước tượng Thần Nữ.

Bàn tay Ngô Khí chậm rãi từ trên Thạch Anh kia buông xuống, đóa huyết hoa song đồng yêu dị không gì sánh được kia, lúc quả biến mất, huyết quang phun trào, hoa cũng héo rũ, tiêu tán trong hư không.

Vù vù

Bàn tay mở ra, trong chốc lát một đạo nguyên khí nồng đậm như mây mù ngưng tụ quần quanh tới, tiếp theo là đạo thứ hai đạo thứ ba một hơi, mấy chục đạo nguyên khí quần quanh tới, nhanh chóng biến hóa trong lòng bàn tay của Ngô Khí, thể lỏng cuối cùng hóa thành một viên tinh thạch óng ánh.

Trong tinh thạch kia, có khí tức Côn Bằng lưu chuyển, giống như thiên địa tự nhiên sinh thành, tản ra khí tức, tùy ý một sợi, đều có linh hiệu nghịch thiên thân thể người chết sống lại.

Tiên tinh...

Tinh thạch trong tay vừa ngưng tụ ra, trên mặt Ngô Khí liền lộ ra một tia hưng phấn.

Thời thượng cổ, khắp nơi đều có linh tinh thiên địa nguyên khí ngưng tụ, một viên có thể giúp người ngưng tụ linh thể, tăng thọ trăm năm, có thể trợ giúp Thảo Mộc Ngư Thú mở ra linh trí, minh ngộ Tiên Trần loại linh tinh này, đến thời đại hoang vu không biết bao nhiêu vạn năm, liền chỉ có thể phi thăng đến thượng giới những đại năng thiên kiêu kia mới có thể nhìn thấy.

Trung Châu đại lục, bất luận là tiên tinh ma thạch hoặc yêu ngọc, hết thảy đều biến mất không thấy gì nữa, thương sinh vạn vật, lại lâm vào cảnh giới gây yếu trước nay chưa từng có.

Thành công rồi, hồn phách của Thần tử đã tỉnh lại, gông xiềng của nhân gian bắt đầu biến mất.

Ngay lúc Ngô Khí mở miệng, lời này rơi xuống.

Ở sâu trong hư không nhân gian, từng cái thế giới vô cùng to lớn bắt đầu hiện ra, mỗi một thế giới đều nối liền với nhân gian giới.

So sánh với từng thế giới vô cùng to lớn kia, nhân gian giới, quả thực nhỏ đáng thương, như một mảnh vỡ nhỏ nhỏ, nơi đạn hoàn, nhưng những thế giới kia lại không biết tại sao, cùng nhân gian giới đều có một cái thông đạo tồn tại, từ trong những thế giới kia, từng luồng từng luồng nguyên khí cực kỳ nồng đậm hồng lưu, từ từng cái thông đạo, rót vào nhân gian giới.

Chuyện gì xảy ra với yêu nghiệt phương nào dám trộm nguyên khí của giới ta.

Nhân gian giới hừ, nơi hoang vu này, là thủ đoạn gì mà Đại Ma sử dụng.

Thâu giới nguyên khí, cũng không nhìn có cái khí vận này hay không, muốn chết.

Nguyên khí của Vũ giới ta cũng dám trộm, sinh linh của thế giới này đều đáng chết.

Ngay cả một cường giả cấp bậc Kim Tiên cũng không có, cũng dám trộm linh hồn của Viên giới ta, thế giới này đáng chết.

Tiếng rống vang lên.

Ầm

Trong từng thế giới kia, hiển lộ ra vô tận bóng dáng, từng đạo hùng vĩ ẩn chứa ý niệm phần nộ kinh ngạc, xuyên thấu qua hư không, truyền tới thế giới nhân gian, nhưng lại không có một thanh âm nào vang lên. Nhưng mỗi một đạo ý niệm, đều trong nháy mắt hóa thành một loại tai nạn, hàng lâm đến nhân gian giới.

Ầm

Một đạo ý niệm chìm vào đại địa, trong khoảnh khắc, vô số núi lửa bộc phát.

Ầm

Một luồng ý niệm chìm vào đại dương, cuồng phong gào thét, biển gầm lập tức dâng lên.

Ầm

Một đạo ý niệm tràn vào bầu trời, vô số băng tuyết, nháy mắt sinh ra, hạ xuống, băng phong ngàn tỉ dặm.

Một đạo ý niệm đột nhiên hóa thành vô số ngôi sao, mang theo Vực Ngoại Thiên Hỏa, phủ xuống đại địa đại dương mênh mông.

Chính vì thiên địa đại biến, vô số nguyên khí tràn vào nhân gian mà mừng rỡ như điên, ức vạn sinh linh đột nhiên phát hiện có vô số tai nạn buông xuống, quả thực như cảnh tượng cuối cùng, hiện ra ở thế giới nhân gian, chưa kịp tiếp tục.

Nhân gian, đại lục Trung Châu có rất nhiều đại dương huyền bí, đối với ức vạn sinh linh trong nhân gian mà nói, đã là to lớn vô cùng, nhưng lúc này, những tai nạn kia giáng lâm, tất cả sinh linh lại phát hiện, không chỗ để trốn.

Biển lửa Vãn Tinh Thiên Hỏa bất luận là lục địa hay là đại dương, hoặc là động thiên phúc địa được mở ra đều bị bao phủ trong tai hoạ, cuối cùng thiên tai, mỗi một loại đều đủ để hủy diệt hơn phân nửa sinh linh trong nhân gian giới, mà hôm nay, hầu như tất cả ngày tai ương, đều hàng lâm tại cùng một thời khắc.

【

Tuyệt vọng oán hận không cam lòng thay thế vô số cảm xúc mừng rỡ, đáy lòng ngàn tỉ sinh linh dâng lên.

Ngư thôn, bảo nô Lâm Tây, cũng ngẩng đầu lên, thấy được cảnh tượng vô số ngày thiên tai sắp phủ xuống.

Ánh mắt kinh hãi đồng thời xuất hiện trong mắt hai người, mặc dù lấy được truyền thừa thượng cổ, tại vô số ngày sau thiên tai, cũng không thể không như vậy.

Hừ, một đám trộm cắp chân chính, không biết ý trời, đã đến lúc này, còn ương ngạnh mất linh.

Trước pho tượng Thần Nữ, con mắt của Ngô Khí là chúa tể, vẫn rơi vào trên Thạch Anh.

Hai tay tùy ý bắn ra, tiên tinh trong lòng bàn tay hấn lập tức hóa thành một đạo linh quang, bay ra chọt rơi vào trong hồ, trong khoảnh khắc, vô số cá tôm thủy thảo trong hồ, đều giống như tiên nhân điểm hóa, điên cuồng sinh trưởng mở ra linh trí, từng đầu yêu thú hiển hóa ra.

Chẳng biết từ lúc nào, trên khuôn mặt của Ngô Khí, trừ vẻ hưng phấn ra, còn có một tia ngưng trọng, tựa hồ đang tiến hành nghi thức cực kỳ trọng yếu nào đó...

Vù vù

Dưới chân hắc, trước pho tượng, một đoàn huyết quang hiện lên.

Cành cây huyết hồng lan tràn ra, trong khoảnh khắc nở ra một đóa huyết hoa hai con người vô cùng xinh đẹp. Huyết hoa nở rộ, yêu dị kia lại có nhụy hoa vô cùng huyền ảo, nháy mắt tàn tạ, nhìn lại, lại nhiều ra một quả màu đỏ tươi kỳ dị.

Ngô Khí duỗi tay ra, lại hái trái cây huyết hồng kia xuống, đặt vào trong miệng Thạch Anh.

Giống như trước đó, đạo quả màu đỏ tươi như máu, nháy mắt liền hóa thành một luồng huyết quang, nhập vào trong miệng Thạch Anh.

Àm âm âm

Thanh âm làm cho sinh linh nhân gian có chút quen thuộc nhịp đập của trái tim, sau một khắc, vang vọng khắp nhân gian giới, thậm chí ra khỏi minh minh hư không, truyền tới từng thế giới lộ ra hình dáng.

Bộp bộp bộp

Tổng cộng ba tiếng, sau mỗi một tiếng vang lên, trong nhân gian giới, loại thiên tai ngập trời kia liền tiêu tán một loại.

Một tiếng vang lên, vô số núi lửa, lắng lại, không còn động tĩnh gì nữa.

Tiếng thứ hai vang lên, biển gầm rơi xuống, trở về bình tĩnh.

Tiếng thứ ba, sao băng như vào lò luyện, dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được thu nhỏ lại, rơi xuống mặt đất, đã như viên đạn.

Vù vù

Huyết quang lại tỏa ra, nhụy hoa yêu dị héo tàn, hóa thành một trái cây đỏ tươi như máu.

hái quả, lại một sợi huyết quang, bị hút vào trong miệng Thạch Anh kia.

Bộp bộp bộp

Âm thanh đập trong hư không, mỗi một giây đều vang lên, loại thiên tai kia, không ngừng biến mất.

Âm thanh tim đập kia, tựa như không phải trái tim của một loại sinh linh đang nhảy lên, mà là trái tim thiên địa đại đạo, đang nhảy lên, có được lực lượng cường đại không gì sánh được, lực lượng cường đại nhất giữa thiên địa này, đủ để hủy diệt thiên tai ngày đêm của thế giới, trong tiếng vang đó, ngay cả một hơi thở cũng không thể tồn tại.

Âm

Oanh oanh oanh oanh!

Ngoại giới nhân gian, ý niệm từ trong từng thế giới vô cùng to lớn vô cùng truyền ra, theo những thiên tai kia biến mất, đồng thời phát ra một tiếng kêu đau đớn, thiên tai chính là một đạo ý niệm của bọn họ biến thành, mất đi một đạo ý niệm, cũng không tính là gì với những tồn tại thần bí này.

Nhưng người thật sự khiến bọn họ kinh hãi lại là ở phía sau.

Nhân gian giới, sớm đã lắng lại tất cả, tất cả thiên tai đều tiêu tán không còn. ức vạn sinh linh, lại trở về mừng rỡ, tất cả đều vô cùng nghiêm túc nghe âm thanh tim đập. Chỉ cần là sinh linh nhân gian giới, khi nghe được thanh âm kia, đáy lòng tự nhiên sẽ sinh ra ý quen thuộc yêu thích thú, không có lý do, phẳng phất như từ sâu trong linh hồn huyết mạch mà đến, tự nhiên vô cùng tự nhiên.

Vù vù

Một màn quen thuộc, huyết quang bắt đầu khởi động, huyết hoa nở rộ, một quả huyết quả song đồng xuất hiện trong lòng bàn tay của Ngô Khí.

Cùng lúc đó, trong tai của hắn tựa hồ nghe được bên ngoài nhân gian, từng ý niệm lần nữa truyền tới.

Chuyện gì xảy ra vậy, dường như lực lượng này là lực lượng của Thiên Đạo.

Không có khả năng, lực lượng thiên đạo chỉ có thể không chế từ số mệnh chi tử, còn mười năm nữa, vận mệnh chi tử mới có thể thức tỉnh, đến lúc đó mới là thời điểm tranh đấu lớn.

Thế giới hoang vu kia, đúng là nơi sinh ra Vận Mệnh chi tử, nhưng mười năm sau mới là thời điểm đại kiếp bắt đầu, làm sao có thể bắt đầu như bây giờ.

Thiên Đạo khó dò, nếu chúng ta không muốn chết trong đại kiếp, vẫn nên nhanh tiến vào nơi hoang vu kia, tìm cơ hội giết con trai của Vận Mệnh, nếu thật sự bắt đầu đại kiếp nạn, thế giới chúng ta không có một thứ nào có thể may mắn thoát khỏi.

Vận Mệnh chi tử thì sao, giết thì có thể kết thúc, sinh linh của giới này đều đáng chết, chém giết giết.

Từng đạo khí tức ẩn chứa bàng bạc không gì sánh được vô cùng đáng sợ từ sâu trong hư không minh minh hư không tinh thần vượt qua mà đến, mỗi một đạo ý niệm, đối với các sinh linh nhân gian giới mà nói, đều là tồn tại chí cao vô thượng. Cho dù là ở thượng giới xa xôi, chủ nhân những ý niệm này cũng là Chí Tôn Chúa Tể chân chính.

Những ý niệm này vừa hiện, Ngô Khí lập tức cảm nhận được, mà đồng thời, từng đạo ý niệm kia, cũng đều tiến vào nhân gian giới, đối với chủ nhân những ý niệm này mà nói, thế giới nhân gian khổng lồ chẳng qua là một nơi hoang vu bị lãng quên.

Một cái chớp mắt, tất cả mọi thứ trong thế giới nhân gian đều hiện ra trước mắt chủ nhân những ý niệm này.

Đồng thời, thôn cá, tượng Thần Nữ, còn có Ngô Khí đứng trước bức tượng, cũng đều lọt vào trong mắt những chúa tể chư thiên vạn giới này.

Vù vù

Ngay trước ý niệm của những Chúa Tể này, dưới chân Ngô Khí, một đoàn huyết quang tuôn ra, hoa máu yêu dị nở rộ, sau một hơi thở, héo tàn, một viên đạo quả song đồng xuất hiện trong lòng bàn tay của Ngô Khí.

Đạo quả hóa thành một sợi huyết quang, ngay lập tức tiến vào miệng Thạch Anh.

Âm âm âm

Khiến cho sinh linh nhân gian quen thuộc với âm thanh hoan hô nhảy nhót của nhịp tim, lại lần nữa vang lên.

Nhưng cảnh tượng này lại rơi vào trong mắt vị Chúa Tể kia, khiến cho sâu trong hư không, chư thiên vạn giới đều nổi giận.

Nhất là một thế giới trong đó, thế giới không lồ nhất, tràn ngập vô số thiên địa nguyên khí, cuộn cuộn to lớn Tiên giới, tất cả tu sĩ Tiên Đạo, ước mơ có được một mảnh đất, trung tâm chư thiên vạn giới ở nơi đó, ở bên trong, có chủ nhân Thiên Đình, Vương của Thần Vương.

Khi pho tượng nữ thần cùng với Thạch Anh kia xuất hiện, ý niệm của chủ nhân Tiên giới kích động nhất.

Mà động tác của Ngô Khí quả thực chỉ trong chớp mắt đã chọc giận tất cả Chúa Tể.

Nghiệt súc này, đang làm gì vậy, hấn muốn đánh thức con trai của Vận Mệnh sớm hơn.

Hạ giới lúc nào ra yêu nghiệt lớn như vậy, Chúa Tể không có khả năng, thế giới thiên đạo này không có khả năng có thêm một vị Chúa Tể.

Yêu nghiệt này là tặc Thiên Đạo, lại muốn sớm thức tỉnh Vận Mệnh chi tử, phá hủy chư thiên vạn giới chúng ta.

Ngô Khí, vào lúc này chợt ngừng đầu lên.

Âm

Biến cố đã xảy ra, trong nháy mắt khi cái đầu của Ngô Khí ngừng lên thì thân hình của Ngô Khí lại có dáng vẻ như thế, ngay lập tức biến mất không còn tăm hơi.

Thay vào đó là một vị Ma Vương, Viễn Cổ Ma Vương, hiện ra từng đạo ý niệm Chúa Tể.

Tóc tai bù xù, áo gai, chân trần, ngũ quan diện mục cổ sơ, một đôi tay áo nắm lại, như thịt ngọc óng ánh, cực kỳ quái dị.

Dưới mái tóc đen là một lỗ nhỏ, không có một điểm trắng tròng mắt, cũng không có con ngươi, hắc ám, bên trong như là vũ trụ vực sâu, tràn ngập hắc ám.

Các người, có thể biết tội của mình không?

Khó khăn thu hồi sau đó vượt quá tưởng tượng.

Các người, có thể biết tội của mình không?

Trước bức tượng Thần Nữ có một tôn Ma Vương cực kỳ cổ sơ, giống như tồn tại từ trong dòng sông dài năm tháng kia nhảy ra.

Trên nhân gian, từng đạo ý niệm, từ chư thiên vạn giới mà đến, hiển hóa ra từng hư ảnh, tất cả đều là tồn tại chí cao vô thượng. Nhưng đối mặt những ý niệm này, vị Viễn Cổ Ma Vương này, lại quát ra lời đại nghịch bất đạo như vậy.

Trong toàn bộ nhân gian giới, ngàn tỉ sinh linh, tất cả đều nghe thấy thanh âm kia...

Hừ.

Lớn mật, yêu nghiệt muốn chết.

Quả nhiên là yêu ma quấy phá, đánh chết.

Chỉ là một tôn cổ ma mà lại vọng tưởng nghịch chuyển thiên số, quả thực là si tâm vọng tưởng.

Mỗi một đạo ý niệm chi chủ đều là Chúa Tể chí cao vô thượng.

Chúa Tể nổi giận, trong khoảnh khắc có thiên tai giáng xuống, bất quá khác với trước đó, lúc này lửa giận trong ý niệm tràn ra đều đổ xuống người Cổ Ma to gan lớn mật kia.

Các người, có thể biết tội của mình không?

Ầm

Lại một tiếng, từ trong miệng Ma Vương băng lãnh cổ sơ kia, gào thét mà ra.

Vô số ma khí nồng đậm đen kịt từ sâu trong hư không tràn ra, trong khoảnh khắc ngưng tụ thành vô số ma vân phong bạo, lấy ngư thôn làm trung tâm, lan tràn ra bốn phương tám hướng...

Bành

Trong vô số ma vân kia, một cái chân trần bước ra, ma uy như ngục, hư không lập tức sụp đổ, một đôi mắt như vực sâu, hiện ra tất cả sinh linh nhân gian giới, còn có từng đạo ý niệm tồn tại chí cao vô thượng buông xuống nhân gian giới trước mắt.

Oanh oanh oanh!

Ma Vương giận dữ, đúng là động thủ trước, thân thể vốn chỉ là cỗ sớ, trong nháy mắt tăng vọt vạn lần. Vô số ma vân vờn quanh, một vạn cự nhân hiện ra, một đôi bàn tay trong suốt như ngọc ở trong vô số ma khí phun trào duỗi ra, vượt qua hư không vượt qua hết thủy cự ly, vừa mới nhô ra, đã đến khu vực hư ảnh trên nhân gian từng đạo ý niệm hiển hóa ra.

Nó muốn trực tiếp chụp xuống một đạo ý niệm, ý niệm chính là vật vô hình, Ma Vương này điên cuồng phản kháng như vậy, ý đồ lấy một quyền của mình trực tiếp nắm xuống ý niệm của chúa tể.

To gan lớn mật...

Xoạt xoạt

Bất luận là ức vạn sinh linh ở nhân gian, hay là ý niệm của chúa tể kia, đều không ngờ tới. Cỗ ma này thật sự làm ra chuyện dùng bàn tay nắm lấy ý niệm của Chúa Tể điên cuồng như vậy, bước ra một bước, một trảo lộ ra, lúc móng vuốt óng ánh như ngọc kia rút về, ở bên trong, lại tồn tại một đạo ý niệm.

Ý niệm hiển hóa, đúng là một vị quang nhân toàn thân trắng nõn sinh ra mấy chục đôi cánh, từ trên thân người này tản mát ra một loại khí tức bá chủ hạo nhiên bao dung, có thể vừa rơi vào trảo của Ma Vương. Hạo Nhiên quang mang trên người nó, lại nhanh chóng bị ma khí ăn mòn, biến mất.

Càng làm cho tất cả sinh linh cùng ý niệm Chúa Tể kinh hãi là lúc ma trảo này thu hồi, lại trực tiếp đem ý niệm Chúa Tể kia, nhét vào trong miệng mình.

Xoạt xoạt xoạt...

Sau một khắc, thiên địa khiếp sợ thanh âm nhai nuốt, vang lên trên ngư thôn.

Ăn rồi, vị Ma Vương này lại nuốt ý niệm của vị Chúa Tể kia.

Cảnh tượng đó sớm đã bị từng màn từng màn như thần thoại cổ đại, rung động đến mức ngàn tỉ sinh linh nhân gian giới ngáy ngốc, chưa từng cảm thấy, những tiếng này vang lên ở các góc ngách nhân gian, âm thanh nhai nuốt khủng bố như thế.

Bành

Chân trần bước ra, hư không lại lần nữa sụp đổ, giữa ma khí quay cuồng, một đôi ma trảo óng ánh như thịt ngọc, không ngờ lại xuất hiện trên nhân gian, từng ý niệm Chúa Tể tụ tập nơi đó, từng hư ảnh tản ra khí tức chí cao vô thượng kia đâu rồi.

Nghiệt súc...

Muốn chết sao?

Ý niệm quay cuồng, các Chúa Tể toàn bộ lâm vào trong tức giận.

Đột nhiên một đạo kia, tiếng hét giận dữ vang vọng nhân gian giới, ý niệm hiển hóa, một đầu viên hầu cực đại không gì sánh được, cao vạn trượng, toàn thân vàng óng, xuất hiện ở phía trước ma trảo kia.

Trong nhân gian giới, không ít yêu thú tu sĩ, đều thông hiểu toàn bộ tình huống chư thiên vạn giới.

Viên hầu vạn trượng kia vừa hiện, lập tức nhận ra.

Một trong chư thiên vạn giới, chủ của Viên giới, tổ tiên vườn cỏ, Hỗn Nguyên Kim Viên.

Ầm

Hỗn Nguyên Kim Viên vừa hiện ra, lập tức trên cái đầu xấu xí kia hiện ra vẻ mặt dữ tợn, lông vàng toàn thân như từng cây kim châm đâm trời, làm cho hư không vạn vạo, gần như phá toái, Kim viên đâm ra một quyền, nắm đấm đen kịt cùng ma trảo trong suốt như ngọc của Viễn Cổ Ma Vương hình thành đối lập mãnh liệt.

Một đen một trắng.

Ngay lập tức, ở chỗ sâu trong hư không, phía trên nhân gian, dưới ngàn vạn sinh linh nhìn chăm chú, va chạm cùng nhau.

Bành

Xoạt xoạt xoạt...

Một hơi phân ra thắng bại, ma trảo dễ dàng đánh nát năm đấm Kim viên kia, lại hung hăng chụp một cái, một đôi ma trảo đem vạn trượng Hỗn Nguyên Kim Viên ôm lấy, hung hăng bóp một cái, sẽ lại khôi phục lại trạng thái ý niệm. Ma trảo thu hồi, nhét ý niệm kia vào trong miệng, lại bắt đầu rắc rắc nhai nuốt.

Suru suru suru suru suru

Nhân gian giới, không biết nhìn một màn này, trong miệng phát ra thanh âm kinh ngạc đến cực điểm hít vào hơi lạnh.

Bọn họ đều đang kinh ngạc, nhân gian giới không phải luôn luôn gây yếu sao, ở trong chư thiên vạn giới, có thể nói là một thế giới nhỏ yếu nhất. Đối với sinh linh cùng các thống trị thế giới khác mà nói, nhân gian giới, chính là thế giới bị quên lãng, đất hoang vu.

Nhưng trong nhân gian, lại ẩn giấu một vị Viễn Cổ Ma Vương như vậy, chỉ nhô ra hai trảo, cũng đã nuốt hai đạo ý niệm Chúa Tể. Tuy chỉ là ý niệm, không phải chúa tể chân chính của hai thế giới kia, nhưng một màn như vậy, cũng đủ làm cho tất cả sinh linh kinh ngạc đến cực điểm.

Nhưng so sánh với sinh linh nhân gian, ý niệm Chúa Tể kia lại cực kỳ phần nhỏ.

Từng tiếng ầm chứa khí tức chí cao vô thượng, tùy ý một đạo, nếu như chân thật hàng lâm tại nhân gian giới, cũng đủ để hủy đi khí tức của toàn bộ nhân gian giới, ở ngoài nhân gian giới, minh minh hư không, điên cuồng gào thét.

Quy tắc thiên đạo, cho dù những Chúa Tể này cũng không thể vi phạm, chân thân của bọn họ cũng không thể tiến vào nhân gian giới.

Nếu muốn tiến vào trong đó, chỉ có thể thâm thấu vào trong một hai đạo ý niệm, ý niệm kia có thể mang theo lực lượng

cũng không mạnh mẽ. Bọn họ vừa mới xuất hiện, lấy ý niệm dẫn động ra một loại thiên tai hàng ngày, lại không phải lực lượng ẩn chứa trong ý niệm bọn họ, mà là mượn nhờ tai hoạ ngầm của bản thân nhân gian, từ khi có thể phát động loại thiên tai ngày cuối cực kỳ khủng bố kia, kém chút nữa đã triệt để hủy diệt giới nhân gian.

Ầm

Không nói một lời, lại nuốt vào ý niệm Chúa Tể của Viên giới.

Vị này ở trong vô số ma vân vờn quanh, phía trước thôn cá, Viễn Cổ Ma Vương Thần Nữ pho tượng đứng thẳng, chân trần lại đạp một cái, trên thân thể vạn trượng, một đôi ma trảo óng ánh tăng vọt gấp mười gấp trăm lần, lại bành trướng đến mức cực kỳ khoa trương.

Ma trảo chia ra hai bên nhân gian giới, tiếp theo chậm rãi khép lại, nhìn dáng vẻ của nó, rõ ràng là muốn một lưới bắt hết ý niệm của tất cả chúa tể.

Cảm ơn chu Chu Chu Chu mấy vị huynh đệ đặc biệt thích dựa vào Giá Dương Phong đánh giá vé đánh giá tháng còn chưa xong.

Thái Cổ có Ma Thần, thân thể to lớn, đỉnh thiên lập địa, di chuyển ngàn núi, đổi vạn xuyên, truy bắt nhật nguyệt. Âm du khách lang da hành hành lang của Kỳ Lân Lộ.

Ngàn tỉ vạn sinh linh ở nhân gian giới đều đem nơi đó là truyền thuyết viễn cổ, cho dù là yêu thú nắm giữ lực lượng phi thiên độn địa, cũng không tin thật sự có Ma Thần có thể thay đổi ngàn núi vạn sông, di chuyển trong biển cả tinh thần kia ngày tháng. Nhưng lúc này, tất cả sinh linh đều không thể không tin.

Bởi vì trước mắt, có một vị Viễn Cổ Ma Vương, ma trào óng ánh, hướng về thiên ngoại, chụp vào đạo kia chí cao vô thượng uy nghiêm hư ảnh.

Trong một khu vực ở trung châu đại lục, ngư thôn, ma vân quay cuồng, bởi vì sự tồn tại của vị Ma Vương này, đã đến Ma vực nhất tề.

Hai hơi thở trước, một hơi thở đầu tiên, một đạo chí tôn ý niệm bị Ma Vương cắn nuốt, hai hơi thở, đồng dạng là một đạo Chí Tôn ý niệm, hóa ra chiến thể, nhưng vẫn bị Ma Vương kia bóp xuống ăn.

Hiện tại vị Ma Vương này, ngay cả kiên nhẫn từng đạo bắt xuống cũng không có, hai cái ma trào dò xét phía trên trời, bành trướng đến mức không thể tưởng tượng, khuấy động hư không, đúng là muốn bắt lấy tất cả ý niệm Chí Tôn.

Một cái chớp mắt, trên bầu trời, từng đạo Chí Tôn ý niệm kia, toàn bộ lâm vào trong tức giận.

Ma vật càn rỡ, không biết sống chết.

Từng đạo ý niệm, nhao nhao hiển hóa ra chiến thể.

Chư thiên vạn giới, mỗi một thế giới đều cường đại hơn nhân gian giới, làm chủ nhân những thế giới kia, những chân thân này, nếu là các chí tôn, chỉ sợ mỗi một người đều đủ để hủy diệt nhân gian giới. Lúc này tuy chỉ có ý niệm tồn tại, nhưng

sau khi hiển hóa ra chiến thể, vẫn để cho nhân gian giới, bầu trời đại dương mệnh mông, còn có ức vạn vạn sinh linh trong đó, đều bắt đầu run rẩy.

Có tu sĩ giãy dụa, hoặc yêu thú. Dị tộc, đều đem ánh mắt gắt gao rơi vào thiên ngoại, cố gắng phân biệt, từng ý niệm hiện ra chiến thể kia, là chí tôn thuộc về thế giới nào trong chư thiên vạn giới.

Oanh oanh oanh oanh!

Dưới uy áp to lớn, thiên vân dưới bầu trời tán đi, màn trời biến thành trong suốt, không chỉ là thiên ngoại hư không cùng tinh thần hải dương vô biên hiển lộ ra, còn có một tôn chiến thể ý niệm kia.

Sinh linh nhân gian, chỉ cần ngẩng đầu, là có thể nhìn chăm chú vào vị tồn tại đã hóa ra chiến thể kia.

Thôn Thiên Âm Hồ, trời ạ, đó là Chí Tôn của Hồ giới.

Khiếu Nguyệt Thiên Lang, thượng cổ ma thú, chủ nhân Thiên Lang giới, một trong những thủy tổ của lang tộc.

Thân thể người đá viễn cổ, Chí Tôn Thạch giới.

Hậu duệ của Thứ Thiên Ma Đẳng, huyết mạch Tiên Thiên Tiên Thiên Thái Cổ.

Mỗi một chiến thể hiển hiện, đều có uy áp cực kỳ khủng bố, hóa thành bão táp, quét ra, mỗi một hơi thở, phong bạo kia sẽ càng thêm tụ tập, diện tích lan tràn dần dần lớn hơn so với nhân gian giới, uy áp nặng nề, quả thực khiến cho tất cả sinh linh trong thế giới này đều cảm thấy trên người mình phảng phất như bị từng ngọn núi cao đè ép, phảng phất sau một khắc sẽ hóa thành tro bụi.

Oanh oanh oanh oanh!

Trong chốc lát, một đôi ma trảo óng ánh như thịt ngọc kia, rút cuộc vẫn thò ra ngoài trời, cùng phong bạo uy áp cực kỳ bàng bạc kia, quấy cùng nhau.

Bốp bốp bốp bốp bốp!

Tiếng rống vang lên.

Trong nhân gian giới, Viễn Cổ Ma Vương ẩn chứa thống khổ gào thét lập tức vang lên.

Chỉ thấy ngoài ngày hôm đó, một đôi ma trảo óng ánh của nó, khi va chạm với uy áp mà từng vị chiến thể phát ra, chỉ giây giũa một hơi mà thôi, tiếp đó liền nhìn thấy mười ngón tay ma trảo, đồng loạt đứt gãy, tiếp theo là cánh tay cổ tay.

Trong lúc kêu thảm, ma vân quanh người Ma Vương điên cuồng phồng lên, cùng nhau bay về phía hai vai của nó.

Sau một lát, ma vân mỏng manh không ít, nhưng hai tay vị Ma Vương này dĩ nhiên hoàn hảo.

Bất quá cho dù là phạm nhân không có lực lượng trên người, cũng có thể nhìn ra, khí tức trên người vị Viễn Cổ Ma Vương này giảm bớt không ít. Nó bị thương, ngay trước mấy hơi thở, còn là Viễn Cổ Ma Vương kiên cố không thể phá vỡ, lúc đối mặt một tôn Chí Tôn chiến thể, lập tức bị đánh trở về nguyên hình, hoàn toàn không phải đối thủ, chỉ chạm một cái, tuyệt thế ma uy vô song kia liền bị xoắn nát.

Âm

Một màn ngoài dự liệu xuất hiện, vị Viễn Cổ Ma Vương kia sau khi bị xoắn nát hai tay, lại không tiếp tục dây dưa với một tôn chiến thể trên trời, trực tiếp vung lên ma trảo óng ánh, ma vân quay cuồng, bao quanh thân thể Ma Vương cùng pho tượng nữ thần bí cực kỳ kia, thoát ly đại địa, bay về một chỗ cực xa chỗ mật địa.

Trung Châu đại lục, đồng dạng cực kỳ rộng lớn, không có một vị tu sĩ Hợp Đạo cảnh nào có thể du lịch toàn bộ Trung Châu đại lục một lần.

Đoàn ma vân bàng bạc không gì sánh được kia, bao vây lấy thân thể Ma Vương cùng pho tượng Thần Nữ, vậy mà lại trực tiếp đi về phía khu vực trung Châu đại lục.

Trên đại lục, nếu không phải còn có khu vực tuyệt đối, vậy chỉ có một chỗ có tư cách này.

Đại địa Long mạch Thông Thiên Sơn Mạch kia, dãy núi quán xuyên toàn bộ đại lục, chính là long mạch nhân gian.

Tốc độ của Ma Vân nhanh hơn so với Đại na di các loại thần thông, trong khoảnh khắc, khoảng cách mấy chục vạn dặm đã bị vượt qua.

Sau ba hơi thở, trong Thông Thiên sơn mạch, một khu vực, nơi nào đối với ức vạn sinh linh trên Trung Châu đại lục mà nói, cũng là nơi cực kỳ quen thuộc.

Cấm địa Minh Thổ.

Trên đại lục, đủ để cho tất cả sinh linh, bao gồm tu sĩ tiên ma, yêu thú, dị tộc ở bên trong, toàn bộ đều biết chỗ.

Không vượt quá một chương, Long Vĩ cổ địa, là một trong số đó.

Mà cấm địa trước mắt, Minh thổ, đồng dạng cũng là một trong số đó.

Thậm chí trên thanh danh, cổ địa Long Vĩ còn thua một bậc Minh Thổ.

Cổ địa đuôi rồng, bị thương cổ thi ma sát khí kia bao phủ không biết bao nhiêu vạn năm, đi vào tức chết, dù vậy, chỉ cần không tiến vào cổ địa kia, liền có thể giữ được tính mạng.

Minh thổ, cũng bị một loại khí tức bao phủ, thuần túy hung sát tử vong Cửu U Minh Tức, không sai biệt lắm với khu vực cổ địa đuôi rồng, đều bị một loại khí tức gọi là Cửu U Minh Tức bao phủ.

Không chỉ người đi vào bên trong, sẽ bởi vì Minh Tức nhập thể mà chết, sau khi chết thì thể không hủ, mà là hóa thành người thủ hộ Minh Thổ hoặc điên cuồng minh ma.

Nếu chỉ là Thủ Hộ giả, liền sẽ chỉ du đãng trong Minh thổ, giết chết bất cứ kẻ xâm nhập nào tiến vào Minh thổ. Nhưng nếu hóa thành Minh ma điên cuồng, thỉnh thoảng sẽ lao ra Minh thổ, giết chết hết thảy sinh linh nhìn thấy bên trong con mắt. Bất luận nhỏ yếu cường đại, thậm chí sinh linh cỏ cây, cũng không buông tha.

Trên thực tế, sinh linh càng cường đại, sau khi tiến vào Minh thổ, tỷ lệ hóa thành điên cuồng Minh ma lại càng lớn. Những sinh linh cường đại kia, bất luận là tu sĩ hay Yêu thú, triệt để

hoặc là dị tộc, một khi lây nhiễm Cửu U Minh Túc biến thành điên cuồng Minh ma, thực lực sẽ tăng vọt lên trong khoảnh khắc.

Nếu một vị tu sĩ Hợp Đạo cảnh hóa thành Minh Ma, lập tức thực lực của hắn có thể tăng vọt đến mức Thiên Tiên Thiên Ma.

Ở Trung Châu đại lục trước kia, tồn tại như Thiên Tiên Thiên Ma, chỉ cần xuất hiện, không người nào có thể địch lại, những nơi đi qua, tất cả sinh linh đều bị diệt sạch, chỉ có chờ Minh Ma trở về Minh thổ, giết chóc mới có thể kết thúc.

Bởi vì hung danh của Minh Thổ cấm địa còn hơn cả cô địa đuôi rồng.

Mà lúc này, vị Viễn Cổ Ma Vương kia lại phát động Ma Vân, sau ba hơi thở liền xuất hiện ở bên ngoài cấm địa Minh Thổ.

Oanh oanh oanh!

Ma khí bàng bạc, thuần túy cổ lão, mang theo xu thế che khuất bầu trời, tiến về phía cấm địa Minh Thổ. Từ thời đại thượng cổ kết thúc, Cửu U Minh Túc không biết ngăn cách bao nhiêu cường giả thiên kiêu mai táng, đổi mặt từng đoàn từng đoàn ma vân đáng sợ, đúng là một chút cảnh tượng ngăn cản cũng không có xuất hiện.

Ma vân minh tức, hai cái này, trong nháy mắt đụng vào, liền quỷ dị hòa tan cùng nhau.

Chính xác là, là ma vân bàng bạc kia, phun trào biến hóa, tại cuối cùng hiển hóa ra lúc đã trở nên giống như đúc Minh Túc, ma vân tức là minh tức, hoàn mỹ dung hợp cùng một chỗ.

Cảnh tượng này, rơi vào trong mắt của tất cả sinh linh, lập tức nhắc lên sóng lớn ngập trời.

Vị Ma Vương kia, là từ bên trong cấm địa Minh Thổ chạy ra.

Không chỉ là ức vạn sinh linh của nhân gian giới, trên trời, một vị Chí Tôn hiển hóa chiến thể, sau khi chứng kiến một màn kia, đồng dạng hiện lên ý nghĩ này.

Không nghĩ tới nơi hoang vu này lại có một đầu Viễn Cổ Ma Vương, thừa dịp đại kiếp sắp nổi lên, lại vọng tưởng bóp méo thiên số.

Ma đầu này bắt đi Vận Mệnh chi tử, là lực lượng lợi dụng Vận Mệnh chi tử sớm quán thông Chư Thiên vạn giới cùng nhân gian thông đạo, đánh cắp nguyên khí vạn giới, chẳng lẽ là muốn đột phá đến cảnh giới Ma Thần.

Đại kiếp còn chưa bắt đầu thì đã có yêu ma quấy phá, hừ, chúng ta mặc dù không thể chân thân hàng lâm, nhưng lấy ý niệm lực cũng đủ để chém giết con Ma Vương này.

Đúng vậy, không nên chậm trễ, giết chết con Ma vương này sớm một chút, để số trời trở về, kỳ hạn mười năm, không thể bị bóp méo.

Trên trời, từng vị Chí Tôn các giới dùng ý niệm hóa ra chiến thể, trao đổi ý niệm trong lòng, sát niệm và uy áp cực kỳ khủng khiếp hình thành nên trường lực đáng sợ, đè ép nhân gian giới, còn có sinh linh ở trong nhân gian có ức vạn.

Từ đầu đến cuối, những Chí Tôn này, chưa bao giờ dùng ngay mắt nhìn qua sinh linh trong nhân gian giới.

Đối với các Chúa Tể của thế giới chí cao vô thượng mà nói, cho dù là sinh linh trong thế giới của bọn họ, cũng chỉ là thần phục cung cấp nuôi dưỡng con kiến của bọn họ, hưởng chỉ một nơi hoang vu bé nhỏ bị lãng quên.

Ma vân cùng minh tức, hoàn mỹ dung hợp cùng nhau, thoáng cái, cái kia bao trùm đại địa bằng bạc ma khí liền biến mất sạch sẽ.

Cùng lúc biến mất, trong đó còn có vị Viễn Cổ Ma Vương cùng với pho tượng nữ thần thần thần thần thần vô cùng bị Ma Vương bắt đi.

Đang lúc tất cả sinh linh kinh ngạc vì chuyện này, trong Minh Thổ cấm địa, một thanh âm hùng vĩ tràn ngập sát ý miệt thị, ầm ầm xuyên thấu đại địa hư không, thẳng đến trên nhân gian giới kia, thiên ngoại chi địa.

Các ngươi, có thể biết tội của mình không?

Ngũ khí cao cao tại thượng, coi thường hết thấy, không có bất kỳ biến hóa gì so với trước kia. Vừa nghe thanh âm này, tất cả sinh linh đều hồi tưởng lại trước đó, một đôi mắt khủng bố như vực sâu kia.

Mà ở ngoài thiên ngoại, từng tôn chiến thể kia nghe được, lại là sự miệt thị khiêu khích đối với uy áp vô thượng của bọn họ, bởi vì dễ dàng liền xoắn nát hai tay Ma Vương mà lửa giận giảm bớt, các Chí Tôn lập tức lại lần nữa lâm vào trong cơn tức giận.

Ma đầu muốn chết.

Từng đạo ý niệm Chí Tôn nổi giận, từ Thiên Ngoại chi địa thâm thấu tiến vào nhân gian giới.

Ầm

Trong hư không, dưới bầu trời, một bàn tay khổng lồ trước nay chưa từng có ngưng tụ ra, ấn xuống cấm địa Minh thổ, ầm ầm.

Minh Thổ to lớn, mấy trăm vạn dặm, nhưng cự chưởng kia càng lớn, phong vân phun trào, uy áp như núi như ngàn vạn ngôi sao, trấn áp xuống, khủng bố như ngày tận thiên tai, phải ngạnh sinh đánh chìm đại địa.

Cầu mong đề cử ghi chép phiếu đánh cược chưa hoàn thành.

Ầm ầm!

Nhân gian giới, từng luồng ý niệm Chí Tôn từ trên trời giáng xuống, hóa ra bão táp vô tận, ngưng tụ ra một bàn tay lớn, đánh về phía cấm địa Minh thổ kia.

Động tĩnh to lớn, quả thực làm cho toàn bộ sinh linh nhân gian đều kinh hãi, từ sâu trong linh hồn sinh ra sợ hãi run rẩy không ngừng lan tràn ra, dưới cự chưởng kia, cho dù là những sinh linh vừa mới thoát ly Hợp Đạo cảnh tấn thăng Thiên Tiên Thiên Ma Thiên Yêu, cũng đều sợ hãi vô cùng.

Trên cấm địa Minh Thổ, là Cửu U Minh Túc, tối tăm như Hỗn Độn, bao phủ cấm địa, ngăn cách tất cả.

Nhưng dưới cự chưởng kia, bên trong minh tức hình như có vô số hung thú đang quấy lên, ầm ầm phun trào, chỗ sâu kia còn phát ra từng tiếng vang như lục địa trầm mặc, mặc kệ là trên mặt đất hay dưới mặt đất, động tĩnh này đều tồn tại, không biết quấy nhiễu bao nhiêu sinh linh đang ngủ say.

Ầm

Cự chưởng rơi xuống, minh tức có thể ăn mòn tất cả, nhưng không thể ăn mòn sạch sẽ ý niệm cự chưởng kia.

Đại dương Minh Túc lớn như vậy, còn có đại địa mấy trăm vạn dặm kia, bị cự chưởng bao phủ, ấn xuống, lập tức lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được bắt đầu chìm xuống.

Ầm ầm ầm ầm

Đại lục Trung Châu vô tận đại dương, mặc kệ bất kỳ một nơi hẻo lánh nào, tất cả đều có thể cảm ứng được cỗ chấn động này, liên miên không dứt, thậm chí có từng vòng gợn sóng chấn động mắt thường có thể thấy được, theo cự chưởng kia cùng đại địa chìm xuống, tuôn ra bốn phương tám hướng.

Minh thổ muốn chìm xuống.

Đông đảo sinh linh nhân gian đều lấy ánh mắt cực kỳ khó tin nhìn tất cả phát sinh trong cấm địa Minh Thổ mấy trăm vạn dặm.

Nhất là sinh linh đại lục Trung Châu, đều biết được cấm địa Minh Thổ tồn tại bao nhiêu năm tháng, cũng biết được sự khủng bố trong cấm địa kia. Nhưng hiện tại, hung danh này còn đang ở cấm địa phía trên Long Vĩ cổ địa, vậy mà lại sắp biến mất. Lục Trầm, trên đại địa, minh tức địa nhanh chóng chìm xuống, một ấn ký bàn tay cực đại vô cùng chậm rãi xuất hiện.

Một màn này, nếu cứ như vậy mà kết thúc, ngày sau giới nhân gian nhất định sẽ có cổ tịch ghi chép lại: Ngày nào đó, Chí Tôn Thiên Ngoại tự lại, ngưng tụ thành cự chưởng. Phương viên mấy trăm vạn dặm, lục địa sa sút, Minh Thổ tiêu vong.

Đáng tiếc, nhất định sẽ không là kết cục như vậy.

Tiếng rống vang lên.

Dưới vô số Cửu U Minh Tức không ngừng quay cuồng, đột nhiên một tiếng gào thét vang vọng thiên địa, âm âm nổ ra, xuyên thấu hư không, trực tiếp vang lên ở nơi thiên ngoại, một vị Chí Tôn chiến thể trong tai. Trên mặt minh thổ cấm địa, những minh tức kia bốc lên càng thêm kịch liệt. Lại không phải bị uy áp của cự chưởng kia áp bách, mà là tự nhiên gây ra. Như thể có tồn tại khủng bố gì đó, muốn từ dưới đại địa chui ra.

Rống rống gầm rống.

Tiếng gào thét kinh khủng vô cùng, sâu trong đại địa vang lên từng tiếng, mỗi một tiếng gào thét ẩn chứa lực lượng không thể tưởng tượng.

Cửu U Minh Tức bao phủ cấm địa Minh Thổ nhiều năm, không biết bao nhiêu Minh Tức chôn vùi bao nhiêu cường giả thiên kiều liêu mạng, dưới những tiếng gào rú này, bắt đầu càng thêm quay cuồng kịch liệt, sau đó tiêu tán vô tung.

Minh Tức tản ra, cảnh tượng phía dưới Minh Thổ cấm địa, liền hiển lộ trước mắt ngàn tỉ sinh linh nhân gian giới.

Là tồn tại càng thêm thần bí khủng bố so với cổ địa đuôi rồng, vô số minh tức kia tản ra, lập tức ánh mắt tất cả sinh linh đều nhìn chăm chăm vào nó, tất cả mọi người đều muốn biết, dưới Minh Thổ kia, rốt cuộc ẩn giấu bí mật gì.

Âm

Côn Bằng ~ boong boong.

Cái này...

Sao có thể như vậy, ma đầu, một ma đầu hai người trời sinh, đó là cái gì vậy, đó là cái gì?

Kinh ngạc đến ngây người, không biết là ức vạn sinh linh ở nhân gian giới, ngay cả từng vị chí tôn ý niệm biến thành chiến thể, cũng đều không thể tin được nhìn một màn trước mắt, một màn trong Minh thổ kia.

Hồ sâu, Minh Tức sau khi tán đi, hiển lộ ra trên đại địa, là một cái hồ khổng lồ phương viên đạt mấy trăm vạn dặm.

Hồ lớn đen sì như mực, bất luận là bùn đất hay là khí tức, tất cả đều là màu đen. Ở trong đó, có vô số bươu thịt đen kịt, bươu thịt bị minh tức nồng đậm tinh thuần bao quanh, trong mỗi một bươu thịt, đều có một bóng đen tồn tại.

Bóng đen kia, chân thực diện mực, dữ tợn đáng sợ, Hắc Lân nanh vàng mặt xanh đuôi dài đúng là một vị ma đầu.

Trong mỗi một khối bươu thịt, lại đều thai nghén ra một ma đầu dữ tợn.

Vù vù vù vù

Phía dưới bươu thịt, kéo dài ra đại lượng vật giống như dây leo đen nhánh, liên kết với chỗ sâu trong đại địa, từng luồng từng luồng nguyên khí tinh thuần tự đại đến chỗ sâu trong lòng đất, bị vô số sợi dây leo đen nhánh kia chuyển hóa thành minh tức tinh thuần vô cùng, rót vào thể nội từng vị Viễn Cổ Ma Vương kia.

Mà dưới vô số bươu thịt vờn quanh, khu vực Minh Thổ tự nhiên có một khối bươu thịt to lớn nhất.

Khối bươu thịt này, lớn như núi cao, như một khối thịt nát cực đại không gì sánh được, màu đen buồn nôn xấu xí phía trên dính lấy từng cây dây leo đen sì trắng kiện không gì sánh được, đang không ngừng mấp máy, từ chỗ sâu đại địa kia, rút lấy từng luồng từng luồng nguyên khí dồi dào.

Oanh oanh oanh oanh oanh oanh.

Trong những bươu thịt đen bình thường kia, nguyên khí phun trào như gió lớn gào thét.

Nhưng trên bươu thịt đen nhánh như ngọn núi lớn kia, trong những thanh âm tuôn ra từ những dây leo đen nhánh kia, nguyên khí tuôn động, quả thực như là Đại Giang Đại Xuyên, mỗi một cây đều là như thế, mặc dù ở ngoài vạn dặm, cũng có thể rõ ràng vô cùng nghe thấy.

Mỗi một sinh linh có thể nhìn thấy cảnh tượng bên trong Minh thổ, đều bị nhìn thấy hết thảy kinh ngạc đến ngây người.

Tuy độc, đây là tất cả đều là bươu độc khắp mặt đất, đánh cắp nguyên khí đại địa Long mạch, thai nghén Viễn Cổ ma đầu.

Trời ạ, biết rồi, trách không được nhân gian giới chúng ta từ thời đại thượng cổ kết thúc là một thế giới gầy yếu nhất trong chư thiên vạn giới, nguyên lai là tồn tại những đại địa u ác tính này, hấp thu long mạch nguyên khí, khiến chúng ta từ đầu đến cuối không thể đột phá hợp đạo cảnh giới.

Đầu sở gây tội, những khối u ác tính này chính là đầu sở gây nên nhân gian chúng ta yếu ớt như vậy, chịu vạn giới hỗn loạn.

Cảnh tượng trong Minh thổ, theo những sinh linh có thị lực mạnh mẽ kia, bắt đầu truyền khắp nhân gian giới, bất kỳ sinh linh nào đều biết. Ở nhân gian giới, trước kia bất luận là trận doanh thù hận gì, dị tộc tiên ma yêu thú, lúc này đều là cảm xúc giống nhau.

Hận một cổ hận ý mãnh liệt, đáy lòng ngàn tỉ sinh linh dâng lên.

Toàn bộ sinh linh đều đang hận, hận từng đoàn từng đoàn u ác tính đại địa kia, đánh cắp nguyên khí vốn thuộc về sinh linh

nhân gian, biến nhân gian giới thành một thế giới gầy yếu nhất trong chư thiên vạn giới.

Bất cứ chúa tể thế giới nào cũng có thể vang danh thế giới nhân gian.

Giống như hiện tại, tại nơi thiên ngoại, một vị Chí Tôn Chí Tôn ý niệm hóa thành chiến thể, trước đó không lâu còn thiếu chút nữa dùng ý niệm phát động thiên tai ngày đêm, hủy diệt toàn bộ Phàm gian giới chỉ trong chốc lát.

Nhiều năm qua, sinh linh nhân gian đối với hận ý gầy yếu của thế giới mình ở cùng phần uất, tại thời khắc này, tìm được toàn bộ đối tượng phát tiết, minh minh hư không, từng sợi hận ý hóa thành hắc khí, từ mỗi góc ngách nhân gian bốc lên, tụ tập thành vô số dòng lũ.

Hắn phát tiết về phía Minh thổ.

Hận ý của sinh linh, mắt thường không cách nào nhìn thấy, chỉ có những sinh linh tu luyện thần thông đặc thù kia mới có thể nhìn thấy.

Lúc này vô số cổ hận ý, ngưng tụ thành dòng nước lũ, quán chú vào trong Minh Thổ kia, lại phát sinh một màn khiến người ta không thể tin được.

Phốc phốc phốc phốc

Từng khối u độc cực đại, dưới dòng lũ hận ý to lớn đến không thể tưởng tượng, vô số dây leo đen nhánh bị chặt đứt, bước độc phá toái, hóa thành từng đoàn từng đoàn hắc khí tiêu tán. Trước đó một mực gào thét trong bước độc kia, một tôn Viễn Cổ ma đầu, còn chưa kịp thành công thai nghén ra, liền bởi vì mất đi nuôi dưỡng, trong tiếng kêu rên phá toái, cùng từng khối u độc đồng thời tiêu tán sạch sẽ.

Cảnh tượng vô cùng đồ sộ, mặc dù trong mắt những Chí Tôn kia, cũng đủ để cho bọn họ kinh hãi.

Ngàn vạn sinh linh hận ý hồng lưu, tựa như trong minh minh có một con đại thủ đang tận lực dẫn đạo, không có chút nào sai sót rót toàn bộ vào trong Minh Thổ, mạnh mẽ đem vô số dây leo màu đen rút ra nguyên khí long mạch nghiền nát chặt đứt,

không còn nuôi dưỡng, u ác tính trong khoảnh khắc liền vỡ nát tiêu tán.

Oanh oanh oanh oanh!

Còn có một vật khác chưa bao giờ biến mất.

Cự chương kia đạt đến phương viên mấy trăm vạn dặm, từng đạo ý niệm Chí Tôn ngưng tụ ra cự chương phong bạo, vẫn như cũ rơi xuống Minh Thổ kia.

Trong bàn tay lớn, ẩn chứa uy áp, gia tốc phá toái từng khối u độc kia, bên trong một tôn ma đầu, toàn bộ không kịp dựng dục ra, liền mất đi tính mạng.

Bộp bộp bộp

Chỉ có một viên, là ngoại lệ.

Minh Thổ trung tâm, u độc lớn như núi bắt đầu trở nên trong suốt, bên trong cũng dần xuất hiện một bóng đen.

Bóng đen này, đối với tất cả sinh linh, kể cả những Chí Tôn ở Thiên Ngoại địa mà nói, đều cực kỳ quen thuộc.

Tóc tai bù xù, áo gai, chân trần, diện mục cổ sơ, con người như vực sâu.

Là vị Viễn Cổ Ma Vương kia.

Nguyên lai là như vậy, quả nhiên là vị Ma Vương này đang quấy phá, hút khô nguyên khí của nhân gian giới này, liền đem chủ ý đánh vào chúng ta những thế giới này.

Đại kiếp còn chưa tới, vị Ma Vương này liền dám ra quấy rối, mưu toan nghịch chuyển thiên số, đánh cắp vạn giới nguyên khí, bồi dưỡng ra đại quân Ma tộc, quả thực là si tâm vọng tưởng.

Nhân gian này cũng đáng thương, sau thời thượng biến thành nơi quên đi thì thôi, còn bị Ma Vương ký cư Long mạch, nhiều năm như vậy, cảnh giới cao nhất lại là Hợp Đạo cảnh, quả thực là chuyện cười của vạn giới.

Cũng chỉ có Ma Vương ở nơi quên đi này mới dám làm như vậy, đổi thế giới khác, chỉ sợ trong khoảnh khắc sẽ bị cường

giả phát hiện, trực tiếp đánh giết.

Thiên ngoại chi địa, ý niệm của từng cái Chí Tôn giao lưu, không chút kiêng dè ức vạn sinh linh trong nhân gian giới.

Ý niệm chi âm thâm thấu vào, vang vọng mỗi bầu trời, đại lượng sinh linh đều nghe được rõ ràng.

Bất luận là trận doanh kia, bất luận là thân thể kia, đều là run rẩy, cừ hận không cam lòng phần nộ rất nhiều cảm xúc đang quay cuồng, thế giới mình đang ở bị chế nhạo, cho dù mở miệng chế nhạo chính là Chí Tôn của thế giới khác, rất nhiều sinh linh ở nhân gian cũng không thể tiếp nhận.

Âm

Dòng lũ hận ý bàng bạc không gì sánh được kia, đột nhiên chia làm hai cổ, một cổ tiếp tục rót vào trong Minh Thổ kia, một cổ khác lại trực tiếp đánh vào trên hư không cự chưởng cực đại không gì sánh được kia.

Xoẹt xoẹt xoẹt...

Cự chưởng chính là ý niệm Chí Tôn ngưng tụ, cùng hận ý phần nộ những cảm xúc này cùng là vật vô hình, cả hai đụng nhau, lập tức cự chưởng kia bị ức vạn sinh linh ý niệm âm âm xuất hiện từng vết nứt, tiếp theo giống như broun độc mặt đất phía dưới, âm vang vỡ nát.

Hắn cảm nhận được rất giống với tấm lòng thích của hắn và thương thức vé thán của hai người huynh đệ bọn họ, và sự ủng hộ của hắn vẫn chưa đầy đủ.

Bàn tay lớn bao phủ mặt đất phạm vi mấy trăm vạn dặm, trong khoảnh khắc bị sinh linh nhân gian lửa giận ngưng tụ thành dòng nước lũ đánh nát.

Ầm ầm!

Cự chương chính là ý niệm Chí Tôn ngưng tụ, đồng thời vỡ vụn, tại Thiên Ngoại, một tôn chiến thể, đều là thân thể lay động, phát ra một tiếng kêu đau đớn.

Bọn họ đều là thể giới chi chủ, chư thiên vạn giới, hầu như mỗi một thể giới đều cường đại hơn cả nhân gian giới. Mà bọn họ thân là chúa tể của những thể giới kia, tất nhiên đều là cường đại vô cùng, có được uy nghiêm chí cao vô thượng. Bàn tay lớn hư không mà bọn họ hợp lực ngưng tụ ra, lại bị bọn họ nhận định là một đám sinh linh nhân gian gây yếu con kiến kia phá hủy đi.

Đang lúc bọn họ nổi giận, trên mặt đất Phàm gian, lại sinh ra biến cố lớn.

Đại địa u ám tính, tại trung tâm Minh thổ, khối u ám tính kinh khủng nhất kia như ngọn núi lớn.

Sau khi một khối u độc khác bị nghiền nát, chỉ còn lại có nó, mặc dù to lớn vô cùng, từng cây từng cây dây leo màu đen rút lấy nguyên khí dồi dào trong đại địa long mạch, phát ra thanh âm như đại giang đại xuyên bồn tẩu. Nhưng ở nhân gian, ức vạn sinh linh kia phần nộ ý niệm hồng lưu oanh kích, bước độc kia cũng bắt đầu xuất hiện biến hóa, dây leo rút lấy thông đạo long mạch nguyên khí bị chặt đứt, bước độc đình chỉ sinh trưởng, bắt đầu khô héo nghiền nát...

Tiếng rống vang lên.

Tĩnh lại, ở bên trong u độc, Viễn Cổ Ma Vương cực kỳ hung hãn kia.

Khi khối u độc còn chưa khô héo toàn bộ, tĩnh lại, một đôi mắt u ám như vực sâu, lập tức nhìn về phía toàn bộ nhân gian giới.

Hết thấy mọi thứ đều chiếu hiện hết thấy trong con người, chính là nơi thiên ngoại, một vị chiến thể Chí Tôn ý niệm hóa thành cũng không có đào thoát.

Bành

Trong thiên địa, một tiếng nổ vang âm âm, quả thực còn muốn lớn hơn cả Cửu Thiên Thần Lô nổ vang kia.

bướu độc kia, cũng không hoàn toàn héo rũ, lại bị vị Viễn Cổ Ma Vương bên trong kia một quyền đánh nát.

Một đôi chân trần, giẫm ở trong Minh thổ, bên trong con người vực sâu hiện ra hết thấy.

Các người, đáng chết.

Từ khi xuất hiện trở đi, đều là vị Viễn Cổ Ma Vương không chút cảm tình này, sau khi nhận ra những chuyện phát sinh bên trong Minh Thổ, lại từ trong miệng phun ra những lời này.

Đồng thời đồng thời, trong con người của nó nhiều hơn một chút cảm tình.

Phần nộ

Vị Viễn Cổ Ma Vương này, phần nộ.

Từ trong mắt nó, có một loại đối với tất cả sinh linh, bất luận là nhân gian giới này, vẫn là chư thiên vạn giới khác, thậm chí tại Thiên Ngoại chỉ chủ một thể giới, đều là sỉ nhục xuất hiện.

Tự nhiên vô cùng, tựa như là nên như vậy. Tựa như sinh linh cường đại, cao giai sinh linh. Đang nhìn con kiến trên mặt đất, loại sỉ nhục này như thiên địa chí lý tồn tại. Ánh mắt của nó cả đời đi ra, không hề che giấu, chớp mắt đã khiến sinh linh ở nhân gian đều cảm thấy, còn có chủ của một thể giới ở thiên ngoại, đồng thời đều cảm ứng được ánh mắt này, cảm giác được sự miệt thị đối với bọn họ.

Phàm là sinh linh có trí tuệ đều có Lục Dục.

Phần nộ, chính là một trong số đó.

Khi ức vạn sinh linh cùng với chủ của một tôn thể giới đều sinh ra lửa giận, toàn bộ thiên địa hư không đều bị lan đến,

mặc dù vô hình vô chất, nhưng ý niệm lửa giận này cả đời tuân ra, đơn giản như thể lửa cháy lan ra đồng cỏ, trong khoảnh khắc bao phủ hết thảy.

Àm

Vị Viễn Cổ Ma Vương này, không để ý tới bất luận sinh linh nào lửa giận, nó vừa ra khỏi đại địa u ám tính kia, một đôi chân trần giẫm ở trong Minh thổ, thân thể vốn chỉ giống như nhân loại thượng cổ, lại sau một khắc bắt đầu đại biến.

Bộp bộp bộp

Trong Minh thổ, một người khổng lồ chân chính bắt đầu xuất hiện.

Vị Ma vương này, thân thể đầu lâu và tứ chi điên cuồng tăng vọt lên, Cửu U Minh Tức cực kỳ nồng đậm trở nên xuất hiện, bao phủ lấy thân thể của nó, gia tốc biến đổi của nó.

Bách trọng hai trăm trọng, hai trăm trọng, một ngàn trọng, năm ngàn trọng.

Minh thổ tựa hồ đã biến mất, bởi vì tất cả sinh linh ở nhân gian giới đều hướng ánh mắt về phía Minh thổ trước kia, nhưng lại không cách nào nhìn thấy Minh thổ nữa, chỉ có thể nhìn thấy một cự nhân đỉnh thiên lập địa, hoặc là nói Cự Ma.

Có truyền thuyết thần thoại, lúc viễn cổ, có một tộc đàn, trời sinh đã nuôi, từ khi sinh ra, một ngày tăng vọt trăm trọng, lúc trưởng thành, đỉnh thiên lập địa, cao tới mấy ngàn trọng, thậm chí vạn trọng, tộc này tên là Cự Nhân tộc.

Thần thoại này, trong chư thiên vạn giới truyền lưu rộng rãi, thậm chí ở trong một ít thế giới xa xôi bí ẩn, còn có một số dị tộc, có huyết mạch người khổng lồ hơi mỏng, thân thể cao lớn vượt xa sinh linh bình thường.

Hàng tỷ vạn sinh linh ở nhân gian giới, tất cả đều chỉ nghe nói qua thần thoại kia, nhưng chưa từng gặp qua cái gọi là viễn cổ cự nhân. Mặc dù lúc này là tôn chủ của một thế giới ở thiên ngoại, cũng chưa từng thấy qua viễn cổ cự nhân chân chính.

Mà lúc này, dưới sự chăm chú của bọn họ, trong Minh Thổ kia, liền có thêm một cự nhân chân chính.

Cao tới chừng năm ngàn trượng, đã dung nhập vào trong bầu trời Vân Tiêu, các sinh linh trên mặt đất, chỉ có thể nhìn thấy phần eo vị Ma Vương này, còn phải cực điểm thị lực của mình, nhưng cũng không cách nào nhìn thấy bộ mặt cổ sơ của vị Cự Ma này cùng con người u ám như vực sâu.

Côn Bằng ~

Một vị Chí Tôn cũng đều kinh hãi khó hiểu.

Ma đầu này, sống nhờ ở nhân gian giới này đến cùng bao nhiêu năm, loại khí tức này chẳng lẽ là...

Cho dù là bộ tộc người khổng lồ, có thể có thân thể như vậy, lại không cách nào có được khí tức kinh khủng như vậy.

Không phải huyết mạch của người khổng lồ, mà là Ma Vương Thái Cổ Ma Thần này, thật sự muốn mượn dùng nguyên khí đại địa long mạch ở nhân gian này, phát triển thành một vị Thái Cổ Ma Thần.

Suy nghĩ kỳ lạ xuất hiện, từ thiên địa mở ra, Thái Cổ Ma Thần chỉ có ba ngàn vị, cho dù lại đăng lên Thần vị, cũng chỉ có thể là Hậu Thiên Ma Thần, sao có thể chân chính sánh vai với Thái Cổ Ma Thần.

Đang lúc đám người đứng đầu thế giới này, từng đạo ý niệm mãnh liệt giao lưu.

Nhân gian giới, thân thể vị Viễn Cổ Ma Vương này đã tăng vọt đến năm ngàn trượng, cái đầu kinh khủng cực kỳ ngẩng lên, trong con người u ám xuất hiện, chính là chiến thể do chủ ý của một thế giới kia hóa thành.

Sự tham lam hiện lên trong mắt nó.

Ầm

Trên bầu trời, một đôi bàn tay khổng lồ óng ánh trước nay chưa từng có từ trên người Cự Ma đỉnh thiên lập địa vươn ra.

Oanh oanh oanh.

Xuyên qua hư không, hiện ra ẩn hiện, thời điểm xuất hiện lại, ma chương cực lớn không ngờ đã xuất hiện ở Thiên Ngoại chi địa.

Thời gian ngưng trệ của hư không ngưng trệ lại.

Khi một đôi ma chương kia xuất hiện, tất cả ý niệm Chí Tôn đều chưa kịp động tác, bỗng nhiên phát hiện nơi thiên ngoại này, tựa hồ trong nháy mắt lâm vào một trạng thái cực kỳ quái dị, thời gian không gian tựa như đều bị ngưng trệ, trôi qua cực kỳ chậm chạp, bao gồm ý niệm của bọn họ.

Duy nhất không đổi, chính là một đôi ma chương mang theo lực lượng khủng bố kia.

Hư không tù binh.

Từng đạo ý niệm mãnh liệt dâng trào, oanh kích thiên ngoại chi địa lâm vào trạng thái đình trệ cùng không gian, nhưng trong minh minh hình hình như tồn tại hàng rào cực kỳ cứng rắn, ngăn cản hết thảy.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt...

Một hơi sau, khôi phục lại, Thiên Ngoại Chi Địa lại lần nữa khôi phục bình thường.

Nhưng nơi đó, chiến thể vốn tồn tại một vị chủ nhân của thế giới, nhưng toàn bộ đều biến mất không thấy.

Xoạt xoạt xoạt...

Trong miệng Ma Vương, từng tiếng vang làm cho sinh linh nhân gian đều cảm giác trong lòng rung động thanh âm nhấm nháp, không ngừng vang lên.

751

Ăn rồi...

Trong nhân gian giới, từng ánh mắt không thể tin được rơi xuống Minh Thổ kia, trên người Cự Ma.

Từng tiếng âm thanh nhấm nháp kia, thông qua Minh Minh hư không, truyền khắp mỗi một góc của nhân gian giới. Bất luận sinh linh nào, đều có thể nghe được rõ ràng. Ý niệm rung động sợ hãi trong đầu, bốc lên trong đáy lòng tất cả sinh linh.

Đại Ma Vương, Đại Ma Vương này đã đánh cắp Long mạch nguyên khí của nhân gian chúng ta, không biết bao nhiêu vạn năm, hiện tại đã thành tựu rồi, xong rồi, nhân gian kết thúc, chúng ta cũng xong đời rồi.

Một ít cường giả tu vi mạnh mẽ đã tấn thẳng tới cảnh giới Thiên Tiên, liếc mắt liền nhìn ra lúc này trong Minh thổ kia Cự Ma, trong cơ thể sở hữu long mạch nguyên khí vô cùng khủng bố, vốn là một vị Viễn Cổ Ma Vương, lại lấy ma công đánh cắp đại lượng nguyên khí trong nhân gian thông thiên long mạch.

Bởi vì nó tồn tại, khiến cho sinh linh nhân gian giới gầy yếu trước nay chưa từng có, trong chư thiên vạn giới, cho dù là một ít thế giới nhỏ không bắt mắt, cũng cường đại hơn so với nhân gian giới.

Sau khi đánh cắp nguyên khí của nhân gian giới, vị Viễn Cổ Ma Vương này đã dần dần có xu thế của Ma Thần, nếu như nó tiếp tục tu luyện, nói không chừng thật sự có thể biến thành một con Thái Cổ Ma Thần.

Vù vù vù

Trong hư không, ức vạn sinh linh nhân gian ngưng tụ ra dòng nước lũ ý niệm, trong khoảnh khắc tán đi.

Sau khi tận mắt nhìn thấy ý niệm Ma Vương một ngụm nuốt đám Chí Tôn kia, đáy lòng tất cả sinh linh đều chỉ còn lại sợ hãi, phần nộ không cam lòng bị đè xuống, tự nhiên dòng ý

niệm dòng lũ do phần nô ngưng tụ ra kia cũng không thể không tán đi.

Tiếng rống vang lên.

Không có sự áp chế của ý niệm dòng nước lũ trong mình mình, đầu Ma Vương kia chân chính giống như viên cổ cự nhân, lập tức ngửa mặt lên trời gào rú. Trong đôi mắt như vực sâu kia, lập tức tản mát ra một loại quang mang giết chóc cực kỳ thuần túy.

Giết chóc thôn phệ.

Con đường thẳng cấp trở thành Ma Thần, đồng thời cũng là con đường nhanh nhất, chính là đạo giết chóc, đạo thôn tính.

Vị Viễn Cổ Ma Vương này, sau khi đánh cấp long mạch nguyên khí nhân gian không biết bao nhiêu vạn năm, rốt cuộc nổi lên sát ý với ức vạn sinh linh nhân gian giới.

Giữa trời đất, đại địa núi sông cây cối đều là nguyên khí biến thành, chỉ là so sánh những vật chết này, cũng là sinh linh biến thành nguyên khí, càng dễ hấp thu hơn.

Thông Thiên sơn mạch, đại địa long mạch thuộc về nhân gian giới này, đã gần khô kiệt. Bây giờ ở nhân gian hơn phân nửa chỗ linh khí, không phải là từng đầu long mạch ẩn núp trong đại địa, mà là ở trong cơ thể ức vạn sinh linh kia. Chỉ cần giết sạch sinh linh nhân gian, sau đó thôn phệ huyết nhục linh khí, nhất định có thể làm cho cảnh giới của vị Viễn Cổ Ma Vương này lại tăng vọt.

Thôn phệ sinh linh thế giới tăng trưởng sức mạnh của mình, bất luận là ở thời đại viễn cổ hay là thượng cổ, đều đã từng có cường giả ma đạo làm qua, động một tí là ngàn vạn sinh linh ngã xuống.

Thân là Ma Vương, giết chóc thôn tính hai loại này đã là bản năng, dung nhập vào huyết mạch và linh hồn của nó.

Xoạt xoạt xoạt...

Hai tiếng cuối cùng vang lên, Ma Vương không còn động tĩnh gì.

Chỉ là thân thể nó, năm ngàn trọng thân thể, khi đem ý niệm chiến chủ các đạo thể giới ăn nát nuốt vào như trong bụng, oanh oanh tăng vọt lên.

Một trăm trọng hai trăm trọng, ba trăm trọng, một ngàn trọng.

Thân thể Ma Vương, lại lần nữa tăng vọt một ngàn trọng, ước chừng thân thể sáu ngàn trọng, đỉnh thiên lập địa, đứng ở Minh Thổ tự tại, bao quát ức vạn sinh linh trong nhân gian giới. Trong một đôi mắt vực sâu, ngoại trừ giết chóc thôn phệ ra, đã không còn cảm tình gì nữa.

Nhân gian giới lúc này lại lần nữa lâm vào bi quan sợ hãi trong lòng, lại trải qua thiên địa nguyên khí biến đổi lớn vô số ngày thiên tai, ai cũng không ngờ, còn phải đối mặt với một Ma Vương khủng bố sắp tấn thăng thành Thái Cổ Ma Thần.

Tuy rằng chỉ trôi qua trong thời gian cực kỳ ngắn ngủi, thế nhưng trong mắt tất cả sinh linh, quả thực đã trải qua vô số tai nạn, lên xuống xuống, nếu như bọn họ có thể sống sót, chỉ sợ toàn bộ sinh linh ở nhân gian giới, cảnh giới tâm thần đều sẽ tăng vọt.

Giữa sinh tử, có đại khủng bố, cũng có cảm ngộ lớn lao.

Oanh oanh oanh!

Viễn Cổ Ma Vương, thân thể đỉnh thiên lập địa, mạnh mẽ khê động, trong con ngươi, giống như bao hàm một tấm Thiên Kính, phản chiếu tất cả sinh linh trong nhân gian vào trong đó, chỉ là không giống với sinh linh chân chính, ức vạn sinh linh bên trong đồng tử của Ma Vương, tất cả đều là u ám, âm đạm, phẳng phất như thi thể.

Trong hư không, Cửu U Minh Tức điên cuồng tuôn ra, hóa thành vô số đoàn mây đen, phiêu đảng tới các góc ngách nhân gian.

Tử khí vô cùng vô tận tử khí

Dưới cửu u, chính là tử vực, cái gọi là minh tức, chính là khí tức tử vong.

Lúc này từ trong cơ thể Viễn Cổ Ma Vương, không ngừng tuôn ra ngoài, chính là khí tức tử vong cực kỳ thuần túy thuộc về Cửu U thế giới. Trong Cửu U, không có sinh linh, chỉ có vật chết.

Một khi sinh linh nhiễm phải khí tức tử vong, liền muốn hóa thành vật chết.

Đây là chân lý chí lý giữa thiên địa, không cách nào thay đổi, cũng sẽ không thay đổi.

Viễn Cổ Ma Vương, sau khi cắn nuốt đạo đạo ý niệm Chí Tôn kia, liền nổi lên sát niệm với ức vạn sinh linh trong nhân gian giới, muốn giết chết tất cả sinh linh, sau đó thôn phệ, tăng trưởng lực lượng của mình, đi về phía cảnh giới Thái Cổ Ma Thần.

Bất quá nhân gian giới mặc dù gầy yếu, nhưng dù sao cũng là một thế giới hoàn chỉnh, mặc dù lúc này thân thể Ma Vương đã như viễn cổ cự nhân, đạt đến độ cao sáu ngàn trượng, phần eo lưng trở lên chọc vào Vân Tiêu, có thể nói là đỉnh thiên lập địa chân chính. Nhưng dù vậy, muốn chém giết toàn bộ ức vạn sinh linh ở nhân gian giới, chỉ sợ cũng phải hao phí thời gian rất lâu mới được.

Viễn Cổ Ma Vương lấy Cửu U Minh Tức, ô nhiễm cả thế giới nhân gian, hóa tất cả sinh linh thành vật chết, cướp đoạt tinh khí của sinh linh, thủ đoạn như vậy, càng thêm tàn nhẫn, càng thêm triệt để.

Xong rồi, những thứ này đều là Cửu U Minh Tức, cho dù là cường giả cảnh giới Thiên Tiên, đựng một chút cũng phải vẫn lạc.

Không cách nào chống lại, toàn bộ Phàm gian giới, căn bản không có sinh linh nào có thể ngăn cản vị Ma Vương này.

Bọn ta đều phải chết, nhân gian giới, cũng phải triệt để tiêu diệt xong.

Chư thiên vạn giới, không nghĩ tới nhân gian giới sẽ là thế giới đầu tiên ứng kiếp.

Bởi vì lúc trước nguyên khí thiên địa biến đổi lớn, mà một nhóm lớn cường giả sinh ra đã bước vào Thiên Tiên Thiên Ma Thiên Yêu Cảnh, lúc này đều dùng ánh mắt tuyệt vọng nhìn hạo kiếp giới nhân gian sắp phát sinh.

Trước lực lượng tuyệt đối, không cách nào chống lại, liền chỉ còn lại sợ hãi cùng tuyệt vọng, thậm chí ngay cả oán hận cũng còn không kịp dâng lên.

Bốp bốp bốp

Đột ngột, một âm thanh khiến cho tất cả sinh linh ở thế giới này đều cực kỳ quen thuộc, vang lên.

Tim đập dồn dập.

Sâu trong minh hư không, lại lần nữa truyền đến âm thanh tim đập vô cùng quen thuộc. Thiên địa nguyên khí lúc trước biến hóa, mặt thiên tai mai một, tất cả đều có liên quan đến tiếng tim đập này. Lúc này thanh âm này lại lần nữa vang lên, ức vạn sinh linh lập tức lộ ra vẻ mừng rỡ chờ mong.

Tất cả sinh linh đều hy vọng, lúc nhịp tim này kết thúc, có thể giải cứu bọn họ ra như trước đó.

Cảm tạ sự khen thưởng của hủ diệt vương huynh đệ, hôm nay nói một chuyện, bắt đầu kể từ việc tác giả mười năm nay tuyệt rơi bất hạnh qua đời, gia đình có không ít khó khăn, hiện tại bắt đầu đã có hành động tương ứng, công ích lớn lao của thư võ bộ thiên hạ sẽ để lại toàn bộ cho gia đình tác giả, các vị huynh đệ còn mời đi dâng một chút lòng yêu thương, có thể khen thưởng được tiểu lâu cũng sẽ ký duyệt, bái tạ ơn.

Phòng ốc hoặc trực tiếp táng, tiết tấu mới nhất, không cần đăng đăng là có thể đăng đăng, không có cửa sổ, mặt tờ giấy thanh sáng, tạo ra hoàn cảnh hữu hảo cho thư hữu.

Nhân gian đang phát sinh một trận tai nạn nguy hiểm nhất từ trước tới nay.

Viễn Cổ Cự Ma, trong thân thể sáu ngàn trượng, không ngừng tràn ra Cửu U Minh Tức cực kỳ nồng đậm, điên cuồng tàn phá bừa bãi bốn phương tám hướng. Toàn bộ nhân gian giới, mặc dù trước đó thiên địa nguyên khí đại biến mà xuất hiện rất nhiều cường giả cấp bậc Thiên Tiên Thiên Ma Yêu, nhưng không có một vị cường giả nào có thể ngăn cản ý niệm Chí Tôn của con Viễn Cổ Cự Ma kia cũng có thể nhai nuốt cắn nuốt.

Lúc này, bên trong thế giới rộng lớn, tất cả sinh linh phạm nhân của tu tiên ma, tu sĩ yêu thú dị tộc, trong ánh mắt đều ký thác hy vọng vào mình mình hư không mơ hồ truyền đến từng tiếng tim đập.

Tiếng rống vang lên.

Con Viễn Cổ Cự Ma kia, phần eo tất cả đều chui vào trong mây xanh, chống đỡ bầu trời, nó tựa hồ cũng nghe thấy từng tiếng tim đập từ trong Minh Hư Không truyền đến, đột nhiên gào lên một tiếng, từ trong miệng ma phát ra. Cửu U Minh Tức xám trắng nồng đậm, trong chốc lát như nước trong thiên địa, bàng bạc vô cùng, điên cuồng tràn ra, tựa hồ trong khoảnh khắc sẽ bao phủ toàn bộ nhân gian giới.

Bóp bóp bóp

Không có bất cứ động tĩnh nào khác, chỉ là phảng phất như đại biểu cho vận mệnh, âm thanh tim đập xưa nay không thay đổi.

Một tiếng vang lên.

Huyền đi đâu đó, không phải trái tim của sinh linh nào đó đang đập, mà là toàn bộ thiên địa đại đạo, huyền hóa ra trái tim, đang đập.

Ầm

Động tĩnh to lớn, đã xảy ra.

Minh Tức Đại Canh, ngừng lại, cảnh tượng Cửu U Minh Tức trong cơ thể con Viễn Cổ Cự Ma kia không ngừng tuôn ra hóa thành Cửu U Minh Tức giống như đại trịnh sát thiên địa, đột nhiên ngưng trệ, tiếp theo những minh tức kia tựa như bị lực lượng gì đó hấp dẫn, bắt đầu thẩm thấu vào chỗ sâu trong hư không.

Biến mất, nhưng lại không trở về cơ thể con viễn cổ cự ma kia, mà là đi tới địa phương không biết.

Bốp bốp bốp

Tiếng tim huyền ảo liên tiếp vang lên, không còn khí tức sinh mệnh nào ở trong đó.

Có chỉ là bất luận sinh linh nào trong thiên địa này cũng không thể kháng cự được uy áp, là uy áp thuộc về thiên địa đại đạo mới có, là nguồn gốc tất cả, tất cả khởi nguồn, cho dù lực lượng cường đại đến đâu, dưới uy áp này, cũng chỉ có thể lựa chọn khuất phục.

Vốn dĩ Minh Tức muốn cuốn sạch toàn bộ giới nhân gian đại âm trầm, nhưng trong thời gian hơn mười hơi thở, đã tiêu tán vô tung vô ảnh.

Tiếng rống vang lên.

Cự ma Viễn Cổ cắn nuốt ý niệm của một thế giới chi chủ, lúc này điên cuồng gào lên, ma uy như ngục, điên cuồng muốn phóng xuất ra.

Oành oành oành xoẹt xoẹt xoẹt...

Nắm đám óng ánh không gì sánh được, một quyền đâm ra, không ngừng đánh vào hư không phía trên, đánh cho hư không chung quanh Minh Thổ sụp đổ vỡ vụn từng mảnh, không gian loạn lưu trên tức ra.

Sự tức giận dữ khiến cho tất cả sinh linh ở giữa giới đều kinh hồn bạt vía, từ trong động tác của Viễn Cổ Cự Ma phát tiết ra ngoài, giống như là một con kiến hôi, đang đối mặt với một con viễn cổ cự thú đang nổi giận.

Bất quá lúc này, rơi vào nguy cơ không phải là vô số con sâu cái kiến trong nhân gian, mà là con cự thú viễn cổ này.

Bóp bóp bóp

Sau khi hủy diệt bao phủ toàn bộ Minh Túc Đại Âm giới, tiếng tim đập lại chưa từng ngừng, vẫn như cũ vang lên từng tiếng.

Dần dần, thanh âm tim đập kia, tựa như cùng âm thanh trái tim tất cả sinh linh đập dung hợp cùng một chỗ, cùng thiên địa nhân gian dung hợp cùng một chỗ, hồn nhiên một thể, ý nghĩ tâm linh của toàn bộ sinh linh nhân gian giới ký thác vào trong tiếng tim đập đó.

Đi chết đi ma đầu.

Giết nó, ma đầu này đáng chết.

Thôn phệ nguyên khí nhân gian giới ta, còn muốn giết chóc thương sinh, tuyệt không có khả năng.

Ma đầu bất tử, thiên địa không yên, thương sinh bất an.

Oanh oanh oanh oanh!

Toàn bộ thế giới, bắt đầu sinh ra từng luồng từng luồng lực lượng bài xích mạnh mẽ đến không cách nào tưởng tượng, lực lượng này tựa hồ có sinh mệnh, có tư tưởng của mình, phải đem sinh linh không thuộc về nhân gian ô uế u độc tính bài xích hủy diệt.

Trận doanh tu sĩ yêu thú dị tộc khác biệt, nhưng đều sinh dưỡng ở nhân gian giới.

Vật ngoại vật duy nhất, chỉ có trong khối u ác tính đại địa kia sinh ra Viễn Cổ Cự Ma.

Giết!

Ý niệm vô số sinh linh thông qua từng tiếng tim đập trở nên dồn dập, phun trào ở mỗi một góc ngách nhân gian giới, ý niệm nhằm vào, đều là con Viễn Cổ cự ma kia. Mặc dù ma đầu cường đại hơn nữa, cũng không cách nào chống lại lực lượng của một thế giới. Huống hồ lúc này, con Viễn Cổ Ma Vương này còn chưa tiến hóa đến mức độ Thái Cổ Ma Thần.

Oanh oanh oanh

Lực lượng bài xích nhân gian trong khoảnh khắc rót vào trên thân con Viễn Cổ Ma Vương kia, thân thể nó sáu ngàn trượng, trong nháy mắt liền nổ tung thành vô số huyết nhục óng ánh, như mưa máu rơi xuống, rơi vào mặt đất.

Từng đoàn huyết nhục, lại giống như không phải vật chết, mà là vật sống, ngo nguậy, tựa hồ muốn ngưng tụ thành thân thể ma đầu một lần nữa.

Bộp bộp bộp

Huyết nhục lại lần nữa nổ tung, trực tiếp tán loạn thành vô số nguyên khí tinh thuần vô cùng, lấy Minh Thổ kia làm trung tâm, tràn ngập ra các khu vực ở nhân gian.

Có một số huyết nhục rơi xuống đất, nguyên khí bạo tán, lại trực tiếp hóa ra vô số linh tài địa bảo, linh dược thiên tài, có con trực tiếp hóa thành một con linh khí long, rơi xuống mặt đất liền ngưng tụ thành linh mạch.

Có người trực tiếp nhận được trí tuệ, trở thành sinh mệnh của dị chủng đặc biệt.

Cấm địa Minh Thổ, vốn là một nơi hung hiểm nhất trong nhân gian, nhưng vào lúc này lại biến thành phúc địa Linh Vực độc nhất vô nhị.

Chết rồi, thành công rồi, ma đầu bị đánh chết.

Tu vi của ta, lại bắt đầu tăng vọt, nguyên khí thật nồng đậm tinh thuần, là do con Ma Vương kia sau khi chết lưu lại.

Ma Vương kia cắn nuốt nguyên khí nhân giới nhiều năm, hiện tại đã chết, nguyên khí nuôi dưỡng ngược lại, tất cả sinh linh nhân gian giới đều sẽ được lợi.

Tốt lắm, quá tốt rồi, lão hủ có thể cảm giác được, nhân gian chúng ta muôn đại biến, không còn là một thế giới gầy yếu nhất trong chư thiên vạn giới nữa.

Từng ý niệm mừng rỡ dâng lên trong đầu tất cả sinh linh.

Con Ma Vương kia vừa chết, lập tức tất cả sinh linh đều cảm giác được giữa thiên địa phát sinh biến hóa to lớn, nguyên khí phụng dưỡng ngược lại, trong một cái chớp mắt đó không biết

bao nhiêu tu sĩ yêu thú dị tộc tăng vọt, không phải bao nhiêu trẻ con phạm nhân vừa sinh ra đã là tư chất nghịch thiên, không biết bao nhiêu dã thú cỏ cây mở ra linh trí, thông hiểu phương pháp tu luyện, bước lên đạo trường sinh.

Mà chẳng biết từ lúc nào, thanh âm tim đập vang vọng toàn bộ nhân gian giới kia, cũng đã biến mất không còn tăm tích.

Đúng vào lúc này, trên Thiên Ngoại chi địa, Chữ Bể sinh dị biến.

Oanh oanh oanh oanh!

Tinh thần biến rộng, bên ngoài nhân gian, từng hư ảnh vô cùng khủng bố hiện ra, mỗi một hư ảnh phát ra đều kinh khủng hơn không biết bao nhiêu lần so với đầu Viễn Cổ Ma Vương kia, như đó không phải là bóng dáng của sinh linh, mà là từng hư ảnh do từng thế giới áp súc ra. Lúc trước từng hiển hóa ra thế giới chủ của những thế giới kia, ý niệm chiến thể, cộng lại cũng không có một đạo hư ảnh nào phát ra uy áp cường đại như vậy.

Chư thiên vạn giới, hầu như mỗi một thế giới đều có chúa tể chí tôn của thế giới mình.

Mà từng cái thế giới, cũng có cường nhược chi phân, giống như nhân gian giới là một thế giới yếu ớt nhất, trong vạn giới, cũng có thế giới cường đại nhất. Trước đó từng xuất hiện tại nhân gian thiên ngoại chi chủ một thế giới ý niệm, đều là loại thế giới không tính cường đại này, mà lúc này xuất hiện.

Ầm

Lại một hư ảnh hiện ra, ảnh biến hóa, thật giống như một con rồng vô cùng cổ xưa.

Chủ nhân của Long giới...

Trong rất nhiều hư ảnh, một trong số đó mở miệng.

Đại kiếp nạn sắp nổi lên, ai dám không đến.

Người ứng lời là hư ảnh hình rồng kia, một đôi đồng tử màu vàng đột nhiên mở ra ở nơi thiên ngoại này, phóng thích ra hào

quang thấu triệt tất cả, giống như muốn xuyên thấu toàn bộ tinh thần đại hải.

Bên trong con người kia, thời gian nhả lại, ở bên trong nhân gian xảy ra từng màn cảnh tượng, toàn bộ hiện ra, một tờ một hào đều không có sơ hở chút nào, tựa như nhân gian giới không phải là một thế giới chân chính, mà là ở trong con người vàng kia giống như một thế giới ảo ảnh.

Tựa hồ xảy ra một ít chuyện ngoài ý muốn, một vị Cổ Ma Vương ẩn núp ở nhân gian nhiều năm, thôn phệ nguyên khí, muốn tấn thăng đến cảnh giới của Thái Cổ Ma Thần, còn cố gắng lợi dụng lực lượng của Thần nhiều loạn thiên số, đánh cắp nguyên khí vạn giới.

Hừ, một con ma ngốc mà thôi, nhân gian giới chính là nơi ứng kiếp, chỉ là cảnh giới cổ ma còn dám nhiều loạn thiên số. Bị lực lượng của Thần cản trở, trong khoảnh khắc liền hóa thành tro bụi, một thân nguyên khí còn nuôi ngược những con kiến kia, thật là buồn cười.

Bây giờ số trời trở về, giới nhân gian bắt đầu thức tỉnh, kỳ hạn mười năm chính thức bắt đầu.

Đúng vậy, mười năm sau, đó chính là ngày kiếp bắt đầu, đến lúc đó ta đều dựa vào thủ đoạn của mình đi.

Mỗi một đạo ý niệm vang lên, đều làm cho thiên ngoại hư không chấn động một lần, tùy ý tiết ra một đám khí tức, tựa hồ cũng đủ để hủy diệt từng ngôi sao to lớn cách đó không xa.

Mà trong nhân gian giới, tất cả sinh linh đều còn đắm chìm trong niềm vui sướng được nguyên khí nuôi dưỡng ngược.

Không có sinh linh chú ý tới, cũng không có khả năng phát hiện, ở nơi thiên ngoại, có một hư ảnh cực kỳ đáng sợ, đang nhìn xem tất cả sự việc phát sinh trong nhân gian giới.

Thôn ngư ở Đại Thánh Quốc, yên tĩnh.

Bên hồ, không biết từ khi nào, pho tượng Thần Nữ kia lại trở về nơi này.

Trước mặt pho tượng, thân ảnh Ngô Khí đứng, đầu ngẩng lên, hai mắt nhìn về phía bầu trời, nơi đó là trên trời. Tựa hồ đang

nghe cái gì đó, tựa hồ nghe được chuyện gì buồn cười, khóe miệng Ngô Khí dần dần cong lên một vòng cung.

Sau nửa ngày, đầu Ngô Khí một lần nữa cúi xuống.

Sau lưng hắn, vẫn đứng đấy hai người, một nam một nữ, từ trong cổ địa đuôi rồng có được bảo nô và Lâm Tây truyền thừa.

Truyền giáo

Có thể bắt đầu rồi.

Ngô Khí vừa dứt lời, hai người Bảo Nô và Lâm Tây đồng thời khom người, tiếp theo hóa thành hai đạo cầu vòng rời đi.

Ngô Khí vẫn ở phía trước pho tượng Thần Nữ, ánh mắt lại rơi vào trong ngực pho tượng kia, phía trên Thạch Anh.

Vù vù

Bên cạnh hắn, một đoàn huyết quang hiển hiện, mầm máu uốn lượn ra, một đóa huyết hoa song đồng yêu diễm không gì sánh được nở rộ ra, sau một hơi, huyết hoa điêu linh, một viên song đồng đạo quả xuất hiện trong lòng bàn tay Ngô Khí.

Thời hạn mười năm, ba ngàn sáu trăm ngày, mỗi ngày một viên Đạo Quả đã đủ để ngưng tụ thành thể lừa Thiên Đạo rồi.

Trong khi nói chuyện, bàn tay Ngô Khí nâng quả Đạo Quả kia lên, lại rơi xuống trên Thạch Anh kia.

Cảm tạ sự ủng hộ của Tiểu Tử Nguyên Linh huynh đệ.

Trung Châu đại lục, biên thủy, nơi xa xôi.

Một chỗ lòng chảo, lộ ra một cái cửa động u ám, từ bên trong cửa động, một cổ bảo khí chói mắt phun ra. Tùy ý một tia đều lộ ra khí tức trân quý không gì sánh được, cho dù không phải tu sĩ có lực lượng thấy rõ mạnh mẽ, cũng có thể dễ dàng phân biệt ra.

Chung quanh thung lũng, tụ tập từng bóng người, sát khí chiến ý tràn ngập va chạm.

Âm

Hao mấy tên phế vật các người, đều rời khỏi nơi này cho lão tử, lão tử chiếm bảo địa này.

Lôi lão ma, người nằm mơ, chỉ bằng một mình người còn muốn chiếm toàn bộ bảo địa.

Chính là, bảo địa hàng lâm, mỗi người đều có phần, ai cũng đừng nghĩ muốn độc chiếm.

Chung quanh thung lũng, ước chừng hơn mười đạo, chia ra bốn phương, trên thân mỗi người đều tuôn ra từng cổ khí thể cực kỳ khủng bố, quấy nhiễu hư không nguyên khí, khiến không gian trên mặt đất chầu kia tựa hồ có chút vặn vẹo.

Mà ở một số địa phương xa hơn, cũng có rất nhiều bóng người lén lút, tựa hồ muốn tới gần, nhưng lại sợ hãi khí thể của hơn mười người kia.

Những bóng người này hiển lộ ra tu vi đều là Hợp Đạo cảnh,

Ngay ở đây, từng tu sĩ Hợp Đạo cảnh, đều là lén lút, bộ dáng lén lút, ánh mắt lộ ra vẻ tham lam cùng ao ước đối với bảo khí phun trào trên thung lũng, nhưng trên mặt lại lộ ra vẻ sợ hãi, cực kỳ mâu thuẫn. Càng thêm quái dị chính là, những tu sĩ Hợp Đạo cảnh này, mặc dù nam nữ đều có, nhưng đều không có ngoại lệ, không có một người nào có dáng vẻ của lão giả, tất cả đều là bộ dáng người trung niên, thậm chí là thanh niên.

Từ Thượng Cổ đến nay, tại Trung Châu đại lục, tu sĩ Hợp Đạo cảnh chính là tồn tại đỉnh phong nhất.

Muốn tu luyện tới cấp độ đó, không thể thiếu mấy trăm năm khổ luyện. Cho dù từ khi sinh ra đã tu luyện, đến cảnh giới đó cũng là tuổi già sức yếu. Làm sao có thể xuất hiện nhiều tu sĩ Hợp Đạo cảnh đáng dấp trẻ như vậy.

Ai, lại là muộn, những Thiên Tiên Thiên Ma này tốc độ quá nhanh, động niệm liền vượt qua mười mấy vạn dặm, mỗi lần bảo địa mở ra, chúng ta liệu chết liệu sống chạy tới, lại ngay cả canh cũng không uống được.

Ai nói không phải, đã năm năm rồi. Mặc dù tu vi của chúng ta ngày ngày tăng vọt, nhưng nhiều lần mở ra bảo địa, chúng ta đều không có phần, tiếp tục như vậy, không biết lúc nào mới có thể đột phá được Thiên Tiên Đạo Quả.

Từ năm năm trước đại biến thiên tai, nhân gian chúng ta đã phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, chúng ta nơi này là biên thù, mỗi tháng đều xuất hiện bảo địa mới. Nghe nói tại trung tâm đại lục, mỗi ngày đều có bảo địa mới bị phát hiện. Khắp nơi đều là cơ duyên. Thậm chí có một số hài đồng vừa sinh ra đã được Thiên Tiên Đạo Quả, trong miệng còn ngậm Tiên Thiên chi bảo. Quả thực giống như thần thoại.

Kha, người biết cái gì, ta nghe nói đó, những đứa trẻ con vừa sinh ra đã mang theo Tiên Thiên Chi Bảo trên người, căn bản không phải là người của nhân gian chúng ta, mà là nghe nói.

Âm

Người kia còn chưa nói hết lời, đột nhiên phía chân trời vang lên một tiếng nổ, liền thấy một đoàn hỏa cầu to lớn xuyên thấu hư không, rơi thẳng xuống mặt đất, phương vị rơi xuống vừa vặn ngay gần đây.

Sao băng...

Trong miệng một người lập tức phát ra tiếng hô vui mừng.

Các tu sĩ Hợp Đạo cảnh còn lại cũng đều lộ ra vẻ mừng rỡ, ánh mắt nóng bỏng nhìn về phía hỏa cầu đang nhanh chóng rơi

xuống kia, giống như đúc chỗ bồn địa lúc trước nhìn bảo khí phun trào.

Nhanh, chúng ta mau chạy tới, thừa dịp đám Thiên Tiên Thiên Ma này đang tranh đoạt bảo địa này, nếu không đợi bọn họ lấy lại tinh thần, sẽ không có phần cho chúng ta.

Oanh oanh oanh oanh!

Đột nhiên xảy ra biến hóa, viên hỏa cầu thứ nhất giống như tín hiệu, rơi xuống giữa đường, không trung kia lại lần nữa xuất hiện từng viên hỏa cầu, mang theo uy thế to lớn, đi về phía nơi biên thủy bên này. Mà ở chỗ xa hơn, đại lục đại dương mênh mông, tựa hồ cũng hiển hiện từng đạo hỏa quang, như có rất nhiều ngôi sao nguyên thạch đang rơi xuống.

Ha ha, nhanh, chúng ta chia nhau hành động, mỗi người đều dựa vào cơ duyên.

Không sai, trong những thiên thạch này, có thể có cơ duyên bảo vật, cũng có thể là ma đầu của yêu vật vực ngoại, họa phúc ra sao, đều dựa vào cơ duyên.

Trong khi nói chuyện, mấy trăm vị tu sĩ Hợp Đạo cảnh này, soạt một chút liền chia làm mấy chục đạo nhân, đi về phía từng viên hỏa cầu thiên thạch rơi xuống.

Trung Châu đại lục, Thông Thiên sơn mạch.

Lúc này ở vùng đất đại địa long mạch này đang phát sinh từng cảnh tượng, so với cảnh tượng mấy chục khối thiên thạch chỗ biên thủy đồng thời rơi xuống không biết tráng lệ hơn bao nhiêu.

Vù vù vù vù.

Oanh oanh oanh!

Trên mặt đất, từng linh mạch dài hẹp khác nhau, trực tiếp hóa ra hình rồng, xuyên qua bốn phía, thoáng như Thiên Long thật giáng thế. Trong đó ẩn chứa linh khí, tinh túy cực kỳ, phẩm chất càng vượt xa cái gọi là cực phẩm linh thạch, trên cực phẩm, chính là tiên ngọc tiên tinh.

Nếu có người có thể hàng phục một đầu trong đó, trực tiếp có được một đầu Tiên Tinh Linh Mạch, là cơ duyên cực lớn.

Khắp sơn cốc thảo nguyên, thiên địa nguyên khí nồng đậm quả thực không giống lời nói, ngưng tụ thành lượng lớn cương chi khí, chảy xuôi xuống, không biết khiến bao nhiêu cỏ cây đã thú sinh ra linh trí.

Trước kia vạn năm đều khó gặp linh dược linh thảo, quả thực là tùy ý có thể thấy được. Ăn một cây là có thể thoát khỏi thân thể phàm nhân, ngưng tụ Nguyên Anh, thậm chí ngay lập tức bước vào Hợp Đạo cảnh.

Các nơi đại địa, thỉnh thoảng có tiếng vang ầm ầm vang lên, nương theo mỗi một tiếng nổ xuất hiện, là đủ loại vết nứt đại địa, dưới vết nứt, bảo khí dâng trào, cho dù là phàm nhân bình thường nhất đã thú, cũng có thể cảm ứng được phía dưới ẩn chứa bảo vật truyền thừa.

Trên không trung, đồng dạng là từng khỏa hỏa cầu thiên thạch to lớn vô cùng, lấy tốc độ cực kỳ khủng bố rơi xuống.

Còn chưa hoàn toàn rơi xuống mặt đất, bên trong thiên thạch kia liền hiển lộ ra từng đạo khí tức cổ lão trân quý. Nếu cường giả có thị lực mạnh mẽ hoặc trời sinh có thần thông cảm ứng, liếc mắt liền có thể nhìn ra, trong thiên thạch kia ẩn chứa rất nhiều cơ duyên và bảo vật truyền thừa.

Bởi vì những cảnh tượng này, trên đại lục, từng đạo khí tức sinh linh cực kỳ mạnh mẽ phóng lên tận trời, còn chưa lộ diện đã bắt đầu tranh đoạt chém giết.

Tu sĩ tiên ma yêu thú dị tộc còn có một ít phàm nhân được truyền thừa đặc thù, hoặc là bắt lấy từng đầu linh mạch không ngừng xuyên không ngừng, hoặc là tranh đoạt những bảo địa đột nhiên xuất hiện trong lòng đất, hoặc là chạy tới những nơi thiên thạch kia rơi xuống.

Thiên hàng bảo vật, đều dựa vào cơ duyên.

Năm năm qua, đối với các sinh linh nhân gian giới mà nói, đã thành thói quen.

Gần như mỗi một hơi thở, lực lượng của tất cả sinh linh ở nhân gian giới đều tăng vọt, cho dù là trẻ con vừa sinh ra cũng vậy.

Phàm nhân tuy vẫn là phàm nhân, nhưng phần lớn thọ nguyên đều đã tăng mạnh, năm năm qua hầu như không chết một người nào, lực lượng có thể xé rách hồ báo, bách bệnh toàn bộ tiêu tán. Mà tu sĩ tiên ma, yêu thú dị tộc, không giống phàm nhân, thông hiểu pháp môn thu nạp nguyên khí, lực lượng của bọn họ quả thực lấy tốc độ dị thường khủng bố tăng vọt.

Tu sĩ Hợp Đạo cảnh, trước kia là tồn tại đỉnh phong nhất, chỉ là sau năm năm, lại biến thành chiến lực bình thường nhất, biến hóa to lớn, không thể tưởng tượng nổi.

Thiên địa đại biến, bất luận là Trung Châu đại lục, hay là đại dương mệnh mông vô tận, hoặc là một số nơi bí ẩn bị quên lãng, đều phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, tựa hồ là sau thời thượng cổ, yên lặng không biết bao nhiêu vạn năm giới, rốt cuộc thức tỉnh lại.

Cảm tạ nguyệt phiêu của Tiêu Dao Quan Âm huynh đệ còn chưa duy trì xong.

Tu sĩ nhân gian Yêu thú, rất nhiều sinh linh, đều biết được đại lục Trung Châu cực kỳ rộng lớn. Nhưng diện tích đại lục bao nhiêu, cũng không biết được, bởi vì cho dù là tu sĩ Hợp Đạo cảnh, cũng không thể thăm dò toàn bộ đại lục Thanh Thánh.

Có rất nhiều hung địa, tu sĩ Hợp Đạo cảnh đi vào, cũng sẽ vẫn lạc.

Bất quá bây giờ, đại lục Trung Châu lớn nhỏ, đã bị người thăm dò Thanh Thánh.

Trên Hợp Đạo cảnh là Thiên Ma Thiên Yêu Thiên Tiên, chứng được Thiên Đạo Quả, một ý nghĩ có thể vượt qua mười mấy vạn dặm, tăng thêm một thân bảo vật chiến lực mạnh mẽ, muốn thăm dò Thanh Thánh ở Trung Châu đại lục, cũng không tính là một chuyện quá khó khăn.

Mà năm năm thời gian trôi qua, nhân gian đại biến, đại lượng truyền thừa thời đại hoang cổ bỗng xuất hiện, thậm chí theo thiên thạch hàng lâm, chẳng những xuất hiện đại lượng cường giả Thiên Tiên Thiên Ma, thậm chí còn xuất hiện cường giả chứng minh được Kim Tiên đạo quả, tâm niệm vừa động, liền có thể di động trăm vạn dặm.

Sau khi thiên địa đại biến, bí ẩn lớn nhỏ ở Trung Châu đại lục rất nhanh được giải quyết...

Trung Châu, hình dáng như viên đá, bốn phía là đại dương mênh mông, có đồ vật nam bắc tứ cực, chín ức ba ngàn năm trăm vạn dặm, hiểm địa hung địa vô số. Thông Thiên sơn mạch, là đại địa chi đại lục Trung Châu long mạch, xuyên qua đại lục, ngoại trừ bốn cực địa, dãy núi kéo dài hơn ba ức dặm.

Sau khi thời đại Thượng Cổ chấm dứt, toàn bộ thế giới nhân gian, con đường tu đạo trường sinh, liền chỉ có số ít sinh linh có thể bước lên, những sinh linh khác như dã thú phàm nhân, chỉ có thể mờ mịt muội độ ngày, trăm năm sau nhập luân hồi.

Mà sau khi thiên địa đại biến, thiên địa nguyên khí trong nhân gian nồng đậm hơn một ngày.

Những yêu thú có tu đạo pháp quyết trong người không cần tận lực tu luyện, mỗi ngày phun ra nuốt vào thở, tu vi liền có thể tăng vọt. Nếu như tu sĩ chăm chỉ chút, bế quan một lần, liền có thể có thu hoạch lớn, hiện tại một câu lưu hành ở nhân gian đã là hợp đạo như chó, Thiên Tiên đầy đất đi lại.

Không nói những thứ này, cho dù là dã thú phạm nhân bình thường nhất, bởi vì thiên địa nguyên khí biến hóa, một hơi hít đều là nguyên khí tinh thuần không gì sánh được, ngày qua một ngày. Lâu dần, thân thể liền dần dần cường đại, dần dần thoát ly bình thường, cũng có thể nhận được một ít thiên phú đặc thù.

Thậm chí có một số phạm nhân thiên phú dị bẩm hoặc là dã thú, vì vậy đã thức tỉnh một ít huyết mạch đặc thù, thần thông lực lượng không còn dưới những tu sĩ tu đạo hoặc yêu thú kia.

Từ xưa đến nay, tu sĩ tụ tập thành tông môn, phạm nhân tụ tập mà thành quốc, mặc dù thân thể ngày càng mạnh mẽ, lại có rất nhiều người có được thần thông thiên phú đặc thù. Nhưng phạm nhân tại nhân giới, vẫn thành lập một đại đế quốc. Mà bắt đầu vì tranh đoạt các loại tài nguyên bảo vật cùng cơ duyên truyền thừa, trắng trợn chinh phạt, trên đại lục nhất thời khói lửa nổi lên bốn phía.

Năm năm trôi qua, Trung Châu đại lục, dần dần xuất hiện ba vương triều cường đại vô địch.

Trong đế quốc, đều có vô số cường giả, hoặc là yêu thú tu sĩ, hoặc là thiên phú dị nhân, dẫn theo vô số đại quân, chinh phạt chém giết lẫn nhau trên đại lục, tranh đoạt tất cả, linh mạch bảo địa của cương vực.

Quốc triều tam đại đế quốc này, chia ra là Yêm Thánh La, mỗi bên có ức vạn con dân, vì thu nạp thế lực cường đại khắp nơi, mỗi người đều xác nhận chỗ dựa, Đại Yêm Tôn Ma Đạo, Đại Thánh Vương triều tôn tiên đạo, Đại La vương triều lại không cự tuyệt, phức tạp vô cùng, thậm chí ngay cả yêu thú dị tộc đều thu nhận, trong cảnh nội Đế Quốc hỗn loạn nhất, bất quá thực lực cũng cực kỳ cường đại.

Ba đại đế quốc cùng một chỗ, năm ngày trôi qua hầu như quét sạch các quốc gia khác ở Trung Châu đại lục.

Không chỉ phạm nhân bị ảnh hưởng to lớn, ngay cả tu chân giới, cũng không thể tránh khỏi. Trước kia sáu đại thế lực siêu cấp, mười đại gia tộc tu chân, còn có các loại tông môn thế lực lớn nhỏ, tất cả đều hoặc sáng hoặc tối quay về trong Tam đại vương triều, không phục hoặc không muốn, đều chỉ có một kết cục, đại quân đi qua, toàn bộ đều biến thành tro bụi.

Mà những phạm nhân kia không thể đến, Man Hoang hung hiểm chi địa, sau khi vô số dã thú mở ra linh trí, do đại lượng yêu thú thức tỉnh huyết mạch Hoang Cổ thống lĩnh, cũng thành lập từng cái Yêu quốc, cũng như phạm nhân luyện binh xung phong, ngày ngày đều là sát khí trùng thiên yêu vân tràn ngập, quấy cho nhân gian giới càng thêm loạn động.

Một ngày này, như thường ngày, trên đại lục, tam đại vương triều cùng những thế lực Yêu quốc hoặc Dị tộc kia, tự mình chinh phạt chém giết, tranh đoạt cơ duyên địa cương.

Nhưng vào lúc này, ở Thiên Ngoại chi địa, đột nhiên nổi lên động tĩnh khủng bố không cách nào tưởng tượng.

Ầm

Oanh oanh oanh!

Tiếng sấm sét nổ mạnh vô cùng, từ trên trời cao vang lên từng tiếng dồn dập, không ngừng vang lên, kịch liệt vô cùng.

Đã thấy ngoài bầu trời, từng vết nứt hư không xuất hiện, như một bức tường thế giới khổng lồ không cách nào tưởng tượng xuất hiện, đang nhanh chóng nứt vỡ, sau khi hàng rào kia vỡ vụn, hiển lộ ra không phải là hư không loạn lưu, mà là từng khối đại lục rộng lớn, trên đó có vách núi rừng rậm sông là một thế giới hoàn chỉnh.

Oanh oanh hô hô!

Ánh lửa ngút trời, khuôn mặt màu đỏ vô cùng chói mắt, trong nháy mắt bao phủ vùng đất thiên ngoại, giống như là thiên hỏa vô cùng vô tận, đột nhiên từ bên trong hàng rào thế giới sụp đổ nào, chảy xuôi ra.

Như là chân trời, những thiên hỏa kia như muốn thiêu đốt thế giới, lại trực tiếp vượt qua thiên ngoại hư không, chảy xuôi về phía nhân gian giới.

Hình thành một dòng sông Thiên Hỏa rộng lớn khôn cùng, trong dòng sông lớn kia nổi lơ lửng một khối đại lục, phía trên mỗi một khối đều tràn đầy nguyên khí, thậm chí có thể nhìn thấy từng đầu linh mạch tiên ngọc phẩm chất cực cao giấu ở bên trong tầng đứt, xuyên thẳng qua bay lên, rất mê người.

Thế giới sụp đổ đại lục sông lớn thiên hỏa trôi đi.

Cho dù trong năm năm, tất cả sinh linh ở nhân gian đều bởi vì bảo địa cùng thiên thạch không ngừng xuất hiện mà tăng lớn kiến thức, lại từng tận mắt nhìn thấy quá trình thiên địa đại biến, nhìn thấy cảnh tượng thiên tai ngày sau.

Nhưng sau khi nhìn thấy Thiên Hỏa đại hà từ bên ngoài chảy tới, còn có từng khối đại lục trong đó, vẫn làm kinh ngạc tất cả sinh linh.

Đây là có chuyện gì?

Thiên Hỏa diệt thế không thể nào có khí tức quen thuộc như vậy, chẳng lẽ thế giới này là...

Ta hiểu rồi, là Thiên Hỏa giới, trong chư thiên vạn giới, có một thế giới, tên là Thiên Hỏa giới, bên trong đều là đủ loại thiên hỏa, chính là thánh địa phi thăng của tất cả sinh linh tu hỏa.

Dù sao cũng là một thế giới, lại có đặc thù đặc thù như vậy, sau khi thiên hỏa đại hà xuất hiện, trong nhân gian giới, lập tức có không ít tu sĩ nhận ra lai lịch của thế giới.

Trong từng ý nghĩ hỗn tạp kinh ngạc nghi hoặc trong đầu, Thiên Hỏa đại hà kia vẫn vượt qua phẳng phất như là vô tận hư không, giáng lâm đến nhân gian giới.

Oanh xuy xuy

Thiên hỏa phủ xuống, nhưng lại không rơi vào trên đại lục Trung Châu, mà là rơi vào bên trong đại dương mênh mông vô tận.

Thủy hỏa bất dung, chính là chân lý tối nghĩa giữa thiên địa.

Thiên hỏa khủng bố nóng rực đốt cháy tất cả, đựng vào đại dương mênh mông, nhất thời liền nổi lên đại lượng hơi nước trắng xóa, bay lên, ngưng tụ ra vô số mây mù, phiêu tán ra, trong khoảnh khắc liền bao phủ nửa đại lục Trung Châu vào.

Mây mù có thể rơi xuống mưa. Kết quả là mấy tháng sau đó, đại lục Trung Châu bị bao phủ hơn một nửa, mỗi một ngày đều là mưa to gió lớn, liên tục không ngừng.

Mà ở một nơi rất xa, bên trong đại dương vô tận, lại là cảnh tượng càng thêm kinh hãi.

Dưới sự tế luyện của thiên hỏa hầu như vô cùng vô tận, từng khối đại lục cực lớn trôi nổi trong đó lại một lần nữa ngưng tụ cùng một chỗ, mấy tháng sau, một khối đại lục hoàn toàn rộng lớn vô địch, liền xuất hiện ở trước mặt tất cả sinh linh nhân gian.

Biến hóa như vậy, quả thực còn kinh khủng hơn nhiều so với thế giới bị hủy diệt, trời long đất lở.

Đây quả thực như là tại sáng thế, một khối đại lục rộng lớn không gì sánh được, lại bị thiên hỏa tế luyện, ngạnh sinh dung nhập vào trong nhân gian giới.

Thiên Hỏa giới băng, hòa vào nhân gian giới, từ khi tiếp giáp với Thiên Hỏa đại lục, tiếp giáp với trung châu.

rải rác vài câu, lại ẩn chứa một sự thật làm cho người ta căn bản không thể tin là nó thật sự tồn tại, mấy vạn năm sau, đây chính là bí ẩn cực lớn tương đương với khởi nguồn của thế giới.

Ngay lúc sinh linh ở nhân gian khiếp sợ không thôi, trên đại lục Trung Châu, Tam Đại Vương triều kia, sau khi thành hình tại Thiên Hỏa đại lục, bắt đầu ngu xuân rực rộ.

Đại Yếm vương triều, cương vực rộng lớn, trong đế quốc có tới ức vạn con dân.

Hơn nữa bởi vì tôn trọng ma đạo trong hai đại trận doanh tu chân giới, phàm là con dân Đại Yếm vương triều, đều tu luyện công pháp Ma đạo. Hồi trước chỉ có những đệ tử chân truyền hạch tâm của đại tông kia mới có thể tu luyện công pháp thần

thông. Bây giờ đều là hàng hóa của Đế quốc vương triều, cho dù là người bình thường nhất, đều có thể đạt được.

Thiên địa nguyên khí nồng đậm vô cùng, lại có công pháp ma đạo cao thâm, hơn phân nửa con dân của Đại Tần đế quốc đã cởi bỏ đi thân thể phàm nhân, bước lên con đường tu đạo.

Mà binh sĩ đế quốc, ít nhất đều là Ma tu cảnh giới Nguyên Anh.

Ba nước Trung Châu, đều có ưu thế với đại quân của mình. Tôn Tiên đạo Đại Thánh Vương triều, số lượng đại quân nhiều nhất, tinh thông chiến trận, chém giết chinh phạt, mọi việc thuận lợi. Mà Đại La vương triều, dị nhân đông đảo, bao la vạn tượng, thủ đoạn phức tạp, thiên biến vạn hóa, khó lòng phòng bị.

Nhưng đại quân chém giết chinh phạt, cường đại nhất cũng là lực uy hiếp nhất, lại là vương triều Đại Yểm.

Quân đội Đại Yểm, khế động chính là ma vân quay cuồng, Thôn Thiên Phệ Địa, quân kỳ vung lên, những nơi đi qua, đều thành ma thổ.

Cương thổ ức vạn dặm đế quốc, vùng trung tâm, hạch tâm của Đại Yểm vương triều.

Hoàng thành, có một tòa đại điện to lớn, tên là Cửu U điện.

Trong đại điện, đứng thẳng hoàng tọa màu đen, đen sì như mực, tựa thi cốt Ma Thần đúc thành, tản ra một loại khí tức cực kỳ tôn quý thuần túy, thuộc về khí tức Cửu U thể giới.

Trên hoàng tọa kia, ngồi ngay ngắn một nam tử, mặc Ma Long Thôn Thiên Pháp Bào, đầu đội Trấn Thiên Ma Quan, khuôn mặt sinh ra vô cùng hoàn mỹ, lại lạnh lùng như băng sơn vạn năm, trong đôi mắt, hiện ra u quang, giống như xuyên thấu hư không vô tận, nhìn thấu hết thảy.

Không biết bao nhiêu vạn dặm bên ngoài, trên đại dương mệnh mông vô tận, nháy mắt khi Hỏa Diễm đại lục triệt để thành hình.

Nam tử này mở miệng: Tự Băng thể giới, Thiên Hỏa lão tổ ngược lại cũng cam lòng, thiếu đi thể giới này liên lụy, không

cần mười năm sau hẳn đã có thể chân thân hàng lâm giới này, bất quá hừ, đứng sai trận doanh, phải trả giá đắt.

Truyền Hạ Hầu tướng quân, trăm muốn xuất binh, đưa Thiên Hỏa đại lục này vào bản đồ của Đại Yểm vương triều ta.

Thanh âm to lớn, lại như ma âm Cửu U, rót vào sâu trong linh hồn, làm cho người nghe thấy như nghe thấy thiên địa chí lý, không có một chút ý niệm chống cự trong đầu.

Trên đại dương vô tận, vốn là vô số nước biển quay cuồng, trong đó xen lẫn vô số hòn đảo, là số lượng lớn tinh la kỳ bàn. Nhưng hiện tại, bắt mắt nhất, lại không phải các tòa đảo có nhiều loại dáng vẻ, mà là một tòa đại lục cực kỳ rộng lớn.

Trung Châu đại lục, phương viên chín trăm ba ngàn năm trăm vạn dặm, lúc này tiếp giáp với ngọn đại lục Thiên Hỏa kia ở Trung Châu phun trào, mặc dù dưới sự thiêu đốt của Thiên Hỏa, không ngừng thu nhỏ lại, nhưng kích thước ban đầu, lại như cũ vượt xa Trung Châu đại lục, mười mấy ức dặm, không ngừng thu nhỏ lại, cuối cùng lúc ba ức tám trăm vạn dặm dừng lại.

Tòa đại lục mới tinh này, trên đó phun trào hỏa diễm, diễn biến ra từng tòa núi lửa cao lớn biển lửa, quả thực chính là một thế giới hỏa diễm.

Ở phía trên đó, thiên địa nguyên khí lan tràn, không kém chút nào so với Trung Châu đại lục lúc đang đại biến.

Khác chính là, trên đại lục Trung Châu cái gì thiên địa nguyên khí đều tồn tại, nhưng trên đại lục mới tinh kia, lại tựa như chỉ có một loại thiên địa nguyên khí tồn tại, chính là hỏa thuộc tính nguyên khí bạo liệt đến cực điểm...

Thiên Hỏa đại lục,

Đại lục hình thành, tất cả sinh linh ở nhân gian giới đều nhìn thấy rõ ràng, không bao lâu đại lục liền có cái tên mới.

Thiên Hỏa đại lục vừa hiện, lập tức dẫn tới biến hóa cùng động tĩnh to lớn, trên Trung Châu, ba cỗ quân đội to lớn vô cùng khủng bố không gì sánh được, đang tụ tập trong ba phương hướng.

Thứ kia có vô tận ma khí phun trào, ma diễm ngập trời, vô số binh sĩ tu luyện ma đạo ở trong đó, ngưng tụ ra khí tức giống như muốn ma hóa thiên khung, bao phủ ngàn vạn dặm. Lại một chỗ, tiên âm trập trập, tiên khí tinh thuần vô cùng ngưng tụ ra vô số hoa cái, tu sĩ tiên đạo, tạo thành lượng lớn chiến

trận, tùy ý nhúc nhích một chút, liền có cảnh tượng hư không vụn vẹo thương khung lay động đáng sợ.

Nơi cuối cùng, lại là khí tức phức tạp, chẳng những tiên ma đều có, thậm chí còn có khí tức vô số đại yêu đại ma, tạo thành quân đội binh sĩ, có nhân loại yêu thú dị tộc thậm chí còn có một ít sinh mệnh kỳ lạ, bao la vạn tượng, khí thế cường đại. Mặc dù cách mấy ngàn vạn dặm cũng có thể cảm giác được rõ ràng.

Oanh oanh oanh oanh!

Mặc dù ngày ngày ở đại lục Trung Châu đều trải qua biến đổi lớn, nhưng trận chiến như hiện tại lại là lần đầu tiên sau khi thiên địa đại biến.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Trung Châu đại lục, còn có vô tận đại dương cùng một ít nơi bí ẩn, đều có ánh mắt góp vào thần niệm, rơi xuống trên đại lục kia, ba dòng nước lũ khủng bố đang hội tụ.

Mà đồng thời, phía trên đại dương mệnh mệnh vô tận kia, vùng đại lục mới xuất hiện dưới sự thiêu đốt của thiên hỏa.

Hỏa Sơn Hỏa Hồ Hỏa Hải, một vật thường thấy nhất, chính là hỏa, không chỉ có thiên hỏa. Còn có phạm hỏa chân hỏa dị Hỏa Tiên Diễm tạo thành trên đại lục này, cũng không phải là một mảnh hoang vu trong tưởng tượng.

Theo lý thuyết, nơi tụ tập hỏa diễm, như là biển lửa, nơi đó đều là biển lửa nham thạch nóng chảy, sinh linh rất thưa thớt, thậm chí có nhiều chỗ căn bản ngay cả sinh linh cũng không có. Thế nhưng nơi này, trên Thiên Hỏa đại lục, sau khi thiên hỏa bao trùm cả đại lục dung nhập sâu trong đại lục, hiện lộ ra ngoài, không phải là cảnh tượng hoang vu, mà là nơi sinh linh cực kỳ náo nhiệt nghỉ ngơi.

Trong từng ngọn núi lửa, ngoại trừ hỏa diễm nham thạch nóng chảy, còn có rất nhiều sinh linh yêu thú sinh sống. Có rất nhiều loại Hỏa Long Hỏa Ngạc Hỏa Ngạc Hỏa Nghĩ, ở trong đó cũng xen lẫn lượng lớn yêu linh tinh quái, sinh mệnh dị chủng, mỗi loại đều có địa bàn, nghỉ ngơi tu luyện, phun ra nuốt vào

thiên địa nguyên khí hỏa thuộc tính cực kỳ tinh thuần trên đại lục.

Trên đại lục, tùy ý có thể thấy biển lửa trong Hỏa Hồ, càng có vô số cá tôm hải thú tồn tại, hô hấp hỏa diễm, phun ra nuốt vào nham thạch nóng chảy, dương dương tự đắc, không có chút nào thanh lãnh.

Thậm chí trên mảnh đại lục này, còn có rất nhiều nơi cỏ cây nồng đậm như thảo nguyên rừng rậm, ở trong đó cũng có thể nhìn thấy đại lượng yêu thú dã thú, thân thể đều tự cường đại, số lượng tê tượng lộc các loại cũng như cát Hằng Hà số, tụ tập ra đại lượng tộc đàn, đều là phun ra nuốt vào hỏa nguyên khí, có được Hỏa thuộc tính thần thông chi lực không thể tưởng tượng.

Khiến người ta kinh ngạc nhất chính là, trên đại lục, không chỉ có yêu thú dã thú, tôm cá, còn có nhân loại.

Từng ngọn núi cao kia có từng tòa địa phương bằng phẳng, có thể nhìn thấy rất nhiều thành trì, to lớn đồ sộ, bên trong thành trì có vô số khí tức nhân loại, hiển lộ ra trong hư không, mỗi một đạo đều mạnh mẽ quá mức, dường như đều ở cảnh giới Thiên Tiên, trong đó thậm chí có không ít khí tức cường giả Kim Tiên hỗn tạp, đến trên thương khung kia, hiển hóa ra rất nhiều thiên hỏa dị tượng.

Bất luận kẻ nào, chỉ cần tới gần Thiên Hỏa đại lục, không cần tốn sức đi cảm ứng, lấy thần niệm dò xét, chỉ giương mắt nhìn qua, liền có thể nhìn thấy vô số dị tượng, biết được trên đại lục kia, có vô số sinh linh mạnh mẽ tồn tại.

Thiên Hỏa đại lục, khắp nơi có thể thấy được nhân loại Yêu thú dã thú cỏ cây, đây là một mảnh đại lục hoàn chỉnh phồn vinh, có văn minh đặc biệt tồn tại, cũng không phải là đất hoang vu.

Tiền thân tòa đại lục này, chính là Thiên Hỏa giới trong chư thiên vạn giới, thế giới này mặc dù ở trong vạn giới cũng không tính là mạnh nhất, nhưng luận về thực lực, lại vượt xa thế giới nhân gian trước đó thiên địa đại biến.

Không biết vì nguyên nhân gì, hiện tại hỏa giới sụp đổ, hóa thành một tòa đại lục dung nhập vào trong nhân gian giới, sinh linh bên trong lại chưa bị diệt sạch, mà là đã sớm chuẩn bị, đợi đại lục triệt để ngưng tụ, tất cả thiên hỏa dung nhập vào chỗ sâu, lập tức có từng đạo khí tức cường hoành phóng lên trời, ngưng tụ thành một thiên hỏa thể giới, khí tức mũi mũi từ xa nhắm ngay trung châu đại lục kia.

Đột nhiên, trên Thiên Hỏa đại lục, trong một tòa thành trì to lớn không gì sánh được hỏa diễm, tràn ngập hư không trời đất dựng lên, che khuất bầu trời, che khuất bầu trời, ở trong đó, một tòa Hoàng tọa toàn thân đỏ rực trống rỗng xuất hiện, trên Hoàng tọa kia, ngồi ngay ngắn trên đó, không nhìn rõ diện mạo, nhưng Hoàng Bào vương miện của nó đều do thiên hỏa ngưng tụ, uy nghiêm như đại nhật tinh thần che chở, Đế Hoàng trong hỏa.

Thiên Hỏa giới tan vỡ, nay hòa vào nhân gian, bản tọa là Thiên Hỏa Đại Đế, tại hôm nay lập quốc thiên hỏa, thế lấy hỏa phần thiên phần địa phần thế, thành vạn thế vĩ nghiệp, tất cả sinh linh tu hỏa chư thiên, cấp tốc trở về.

Nam tử ngồi ngay ngắn trên hoàng tọa, vừa mở miệng, âm thanh kia liền vang vọng toàn bộ nhân gian giới, mỗi một chữ đều chấn động hư không, lại để cho sinh linh nghe thấy sinh ra tâm hỏa vô tận, dự đoán một khắc sau thế giới này sẽ bùng xuống vô tận thiên hỏa, thật như trong thanh âm kia nói, đốt thiên địa phần thế.

Trong nhân gian, có không ít tu sĩ tu hỏa chi đại đạo, vừa nghe đến thanh âm kia, lại không tự chủ được sinh ra ý niệm thân cận thần phục, trong đầu tâm thần càng tuôn ra ý niệm cực kỳ mãnh liệt, muốn tiến đến Thiên Hỏa đại lục, đầu nhập vào vị Đế Hoàng trong Hỏa Trung kia, gia nhập Thiên Hỏa đế quốc.

Thanh âm này vừa rơi xuống, phát giác được trong đó uy nghiêm cùng ý vị mê hoặc nhân tâm, lập tức trên Trung Châu đại lục, ba thanh âm to lớn liên tiếp vang lên.

To gan lớn mật...

Nghịch tặc muốn chết.

Không biết tự lượng sức mình.

Ba phương hướng, ba vị Đại Vương Hoàng Giả triều đế quốc, đồng thời mở hai mắt ra, gầm lên một tiếng.

Cảm tạ nguyệt phiêu của Tiêu Dao Quan Âm huynh đệ duy trì bình cảnh, dẫn đến đổi mới mấy ngày gần đây chậm chạp, xin lỗi, đang khôi phục nội tình chưa ổn định.

Thiên Hỏa Đại Đế ha ha ha bất quá chỉ là một đạo ý niệm hóa thân của Thiên Hỏa lão tổ, cũng dám xưng Đại Đế, quả thực làm trò cười cho thiên hạ. Nếu Thiên Hỏa lão tổ đã tự sụp thế giới, thì đừng nghĩ còn muốn trở về nữa.

Hạ Hầu, lập tức xuất binh cho trăm, dẹp yên Thiên Hỏa đại lục, dẹp yên Thiên Hỏa.

Trong ma điện Hoàng thành nguy nga hùng vĩ, Đế Hoàng ngồi ngay ngắn trên hoàng tọa màu đen kìa, như một vị Cửu U Thần Hộc, vừa mở miệng liền vang lên trong hư không, thậm chí vượt qua khoảng cách vô cùng xa xôi, rơi vào trong thế giới tràn đầy Thiên Hỏa kìa.

Trên hoàng thành, vô số binh sĩ Ma đạo tụ tập thành dòng lũ lớn, đứng ở phía trước nhất, là một người.

Là một thanh niên cao ngạo, mặc một bộ chiến giáp đen nhánh, khuôn mặt lạnh lùng kiêu ngạo, một đôi mày kiếm bay xéo vào tóc mai, tóc dài sau đầu kìa đúng là màu tím, buông thõng vai. Thanh niên này đứng ở nơi nào, tản mát ra một loại khí tức cực kỳ cao ngạo, giống như toàn bộ thiên địa đều không phóng ra trong mắt của hắn, có thể chiến đấu có thể giết chết hắn.

Ma khác với Tiên, tu sĩ Tiên đạo, sau khi đột phá hợp đạo, chính là những cảnh giới Thiên Tiên Kim Tiên Đại La Kim Tiên này, nhưng tu sĩ Ma Đạo, nếu phá vỡ hàng rào Thiên Ma, cảnh giới tiếp theo sẽ tấn thăng chính là Chân Ma, Ma X nhập tâm, bản nguyên quy nhất, bắt đầu trở thành Chân Ma...

Đại Yểm vương triều, thủ lĩnh ma quân, chính là một tôn chân ma, cũng là đệ nhất thiên kiêu ma đạo tuyệt thế của đại lục Trung Châu ngày trước, Hạ Hầu Vô Uyên. Sau khi Cửu U Đế Hoàng trong ma điện mở miệng, Hạ Hầu Vô Uyên cũng không trả lời, mà là chuyển qua thân thể, há to miệng, giống như muốn thôn hấp thiên địa, gào thét ra tiếng.

Đại Yểm

Một tiếng nói ra, trong thiên địa lập tức hiện lên cơn lũ quét ngang qua, trùng trùng điệp điệp, cuốn theo ma uy vô tận, tràn về bốn phương tám hướng mãnh liệt.

Phía sau hẳn, đại quân ngàn vạn binh sĩ Ma đạo cũng đồng thời mở miệng gào thét.

Đại Yểm Đại Yểm Đại Yểm.

Ầm

Đại Yểm vương triều trên lãnh thổ cương vực rộng lớn không gì sánh được kia, một mũi đại quân Ma đạo cực kỳ khủng bố, mãnh liệt mà động, vô số ma khí huyết khí hỗn hợp cùng một chỗ, ngưng tụ ra đại lượng Cửu U chi tượng, giữa quay cuồng, có thể thấy rõ ràng cảnh tượng Cửu U cốt hải Minh Thổ, núi thủy hải mới có.

Dưới sự bao phủ của những dị tượng chân thật này, người tâm chí không vững chắc, trong nháy mắt sẽ bị ma hóa, trở thành một phần của ma đạo. Cho dù là tiên nhân đã thành tựu Thiên Tiên đạo quả, cũng không cách nào kiên trì được bao lâu.

Những dị tượng này, chính là mấy năm trước, đại quân Ma đạo Đại Yểm vương triều chém giết chinh phạt khắp nơi, chém giết đại lượng sinh linh oán niệm oan hồn biến thành ma tượng, ngày thường quán quanh trên thân từng binh sĩ Ma đạo kia, vô hình vô chất, nếu không có thần thông đặc thù, căn bản không cách nào nhìn thấu.

Nhưng chỉ cần đại quân tập hợp, trong nháy mắt sẽ hiển hóa ra. Không những không ảnh hưởng tới ma quân, còn có thể khiến binh sĩ Đại Yểm vương triều chiến lực tăng mạnh. Sinh linh bị ma quân giết chết, chẳng những một thân xương thịt máu thịt phải bị luyện chế thành các loại thần thông ma bảo, ngay cả oán niệm hồn cũng không thể bảo toàn, bị ngưng sinh dung nhập trong ma tượng đi quân.

Một cương vực khác rộng lớn, một nhánh đại quân hồng lưu, tự đại phóng lên, chấn động hư không, kinh thiên động địa.

Tiên khí đầy trời, ngưng tụ ra vô số đám mây tiên, cờ phướn pháp phối, lá cờ phướn san sát, sấm sét vang trời, một khi động dậy, những nơi đi qua trên đại địa ánh sáng mặt trời liền

biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là tiên quang tường hòa, chiếu rọi xuống phía dưới, bên trong mây lành lập tức hiện ra vô số binh sĩ tiên đạo, giống như thiên binh thiên tướng, cực kỳ đồ sộ.

Mỗi một vị binh sĩ Tiên Đạo, khí tức tu vi đều trên hợp đạo, mỗi lần dùng ba ngàn sáu trăm con số chu thiên tạo thành các loại chiến trận cường đại, lúc di chuyển, giống như đang vận chuyển hư không, khí tức khủng bố, chấn động toàn bộ Trung Châu đại lục.

Đứng hàng đầu đại quân là một vị thần tướng uy phong lẫm liệt, thân mang giáp hoàng kim, đầu đội mũ Tử Kim Phượng, trong tay cầm một thanh trường kích toả ra khí tức khủng bố, khuôn mặt như đao gọt rìu khắc, hoàn mỹ không thiếu, trong đôi mắt thần, ẩn chứa chiến ý ngút trời, tựa hồ tất cả sinh linh trong thiên địa này đều không ở trong mắt hắn, đều bị hắn giẫm ở dưới chân.

Đại Thánh Vương triều thủ lĩnh, lại không phải là vị đệ nhất thiên kiêu tiên đạo Lữ Trường Sinh năm đó, mà là một vị thần tướng khủng bố không biết lai lịch. Mặc dù khí tức trên người hắn, cực kỳ tinh thuần to lớn, không có một tia oán niệm huyết khí quán quanh., Nhưng không có nghĩa là vị Thần này là tồn tại không sát sinh. Mấy năm nay, hai vương triều Đại Thánh Vương và Đại Yểm Đại La hai quốc gia Đế Quốc chinh phạt lẫn nhau, mỗi quốc gia đều nhiễm không biết bao nhiêu giết chóc, thân là lãnh tụ đại quân, càng là đứng mũi chịu sào.

Vị Thần Tướng này có thể không nhiễm máu tươi, nhưng là vì chiến ý tinh thuần đến cực điểm kia, đối với hắn mà nói thế gian này có sinh linh, cũng không có sinh linh, có thể sát sát khí, nhưng sẽ không nhiễm bất kỳ oán niệm nhân quả gì. Bởi vì những sinh linh kia, như hắn bắt quả chỉ là con rối tảng đá không có sinh mệnh, giết liền giết, lục soát liền giết, bất cứ oán niệm nhân quả nào cũng không thể lưu lại dấu vết trên tâm thần chiến ý tinh thuần của hắn.

Ầm

Ầm ầm ầm

Đại quân cùng chuyển động, ngưng tụ thành hai dòng nước lũ kinh khủng, khí tức hai đạo đại đạo một tiên một ma, thời khắc khắc đều chấn động toàn bộ Trung Châu đại lục.

Đại Yêu Đại Thánh hai đại vương triều, đồng loạt điều ra đại quân, đi về phía đại dương mênh mông vô tận kia, tòa đại lục tràn đầy hỏa diễm kia.

Hai tòa đại lục, chính giữa cách đại dương mênh mông, khoảng cách đến hơn ngàn vạn dặm, cực kỳ xa xôi.

Nhưng hai nhánh đại quân kia, lúc di chuyển, mỗi nhánh có ma khí tiên vân phun trào, thủ lĩnh đại quân vùng tay lên, ba động thiên địa nguyên khí bàng bạc không gì sánh được, liên tiếp truyền đến.

Cửu U Đại Luân Hồi Na Di pháp trận.

Đại Chu Thiên Tinh Di pháp trận

Tiếng vang truyền đến, u quang bàng bạc lập tức bao phủ đại quân, hư không kia trống rỗng hiện lên một tòa bảo luân màu đen cực đại không gì sánh được, răng rắc răng rắc chậm rãi chuyển động, mỗi vòng quay một vòng, thân ảnh binh sĩ Ma đạo trong ngàn vạn đại quân kia liên nhật một phần, sau mười mấy hơi thở, đại quân đã thành một mảnh hư ảnh, bất cứ lúc nào cũng sẽ biến mất không thấy gì nữa.

Trên đại thánh vương triều, đột nhiên bầu trời trở nên ảm đạm, tiếp đó có từng ngôi sao chói mắt hiện ra, mỗi ngôi sao đều phát ra tinh quang tinh thuần, buông xuống, ngưng tụ thành một tòa pháp trận, cũng bao phủ đại quân kia vào, đầu chuyển tinh di, tinh quang chói mắt càng thêm kịch liệt, như một ngôi sao viễn cổ rơi xuống nhân gian này, hiển hóa ra bản thể to lớn vô cùng.

Ầm

Ầm

Chỉ một hơi thở sau, ngàn vạn dặm bên ngoài, trên đại dương vô tận kia.

Hai đạo đại quân khí tức hoàn toàn không giống nhau, đồng thời xuất hiện trên không tòa đại lục tràn đầy hỏa diễm sinh

mệnh kia.

Hạ Hầu Vô Uyên, cùng vị thần tướng khủng bố của Đại Thánh Vương triều kia, đồng loạt đứng ra một bước, hào quang trong tay từng người lấp lóe, hai đạo thánh chỉ đen sì màu vàng đen hiển hiện ra.

Hai người cũng không nhìn xuống đại lục phía dưới bởi vì hai chỉ đại quân khủng bố xuất hiện mà bắt đầu bạo động, ánh mắt rơi vào thánh chỉ trong tay, lập tức đọc lên, thanh âm hai người đồng thời vang lên.

Ta là Đại Thánh Chi Hoàng, tuân theo chí hướng đại đạo, nắm giữ khí vận thiên địa, ngày hôm nay Hỏa giới sụp đổ, dung nhập vào nhân gian, di dân Thiên Hỏa các ngươi, từ hôm nay trở đi quy hàng Đại Thánh Vương triều ta, nếu không nghe theo, đại quân đi qua, tất cả thành tro bụi.

Ta là Đại Yểm Ma Hoàng, nắm giữ chư thiên vạn giới của cửu Thiên thập Địa, di dân Thiên Hỏa các ngươi nhanh chóng quy hàng, nếu không, ma quân của ta liền có thể dẹp yên thiên hỏa, đồ sát tàn giới thành, diệt sạch tất cả.

Hai đạo thánh chỉ, tìm từ mặc dù không giống nhau, nhưng ý tứ tiết lộ ra bên trong lại hoàn toàn giống nhau.

Bá đạo, vô cùng bá đạo.

Đại Thánh Đại Yêu hai Vương triều Hoàng Giả, đối mặt với thánh chỉ mà tất cả sinh linh trên một tòa đại lục đều chỉ nói vài câu, liền muốn toàn bộ sinh linh đại lục quy hàng, nếu không sẽ giết chóc sạch sẽ.

Nếu như chỉ là tranh bá đế quốc bình thường thì không nói, nhưng lúc này đối tượng hai đạo thánh chỉ kia, chính là một thế giới sau khi bị thiên hỏa nung chảy thành đại lục cùng tất cả sinh linh trên đại lục.

Quy hàng, hoặc là chết.

Hai âm thanh giống nhau vang lên, từ trong miệng Hạ Hầu Vô Uyên và vị thần tướng khủng bố kia phun ra.

Trong lúc mở miệng, ánh mắt hai vị thủ lĩnh đại quân này đồng thời xuyên thấu trùng trùng điệp điệp hư không, rơi vào

trong một tòa thành trì to lớn không gì sánh được trên Thiên Hỏa đại lục, bên trong vô số Thiên Hỏa che khuất bầu trời kia, là một vương tọa hỏa hồng, trên đó, ngồi ngay ngắn một vị Đế Hoàng trong Hỏa Trung Thiên.

Khí tức uy nghiêm trên người vị Đế Hoàng này, quả thực giống như Hư Không Thiên Hỏa, muốn thiêu đốt hết thủy thể gian.

Khi hai vị thủ lĩnh đại quân tuyên đọc thánh chỉ, vị Đế Hoàng này liền lâm vào trong tức giận.

Lớn mật, bọn ngươi muốn chết sao.

Ta là Đế Hoàng trong lửa, tất cả chúa tể của hỏa diễm trong thiên địa này, dù là chủ của Thiên Đình Cửu U Ma Chủ cũng chỉ có thể đứng ngang hàng với ta mà thôi, các ngươi chẳng qua là tay sai ung chó sẵn dưới trận doanh Tiên Ma, cũng dám gào thét trước mặt bản tọa, quả nhiên đáng chết.

Muốn ta quy hàng bọn gà đất các ngươi, quả thực là nằm mơ, ha ha ha ha ha.

Trên đại nhật Hoàng tọa, vị Đế Hoàng trong Hỏa Đại Lục, vị Đế Hoàng kia, đột nhiên phát ra tiếng cười to, tràn ngập thế giới hỏa diễm, một đôi Thiên Hỏa Thần Đồng hiện ra, chăm chú nhìn Hạ Hầu Vô Uyên và vị Thần Tướng khủng bố kia, trong con ngươi, tất cả đều là giễu cợt và khinh thường.

Gần như ngay khi Thiên Hỏa thần đồng hiện ra, hai vị kia, thánh chỉ trong tay biến mất, đồng thời động thủ.

Nguyên Ma diệt thế.

Chiến trường Thiên Chiến Địa

Hạ Hầu Vô Uyên biến mất, thay vào đó là một vị Ma Thần vô cùng kinh khủng, toàn thân bao phủ bởi vảy đen, một sừng, phân đuôi, hai con ngươi màu máu, giữa trán giống như tồn tại một chữ cổ triện lớn.

Thập Phương Thiên Ma, đệ nhất chiến lực, Cửu U Nguyên Ma.

Một phương khác, Thần Tướng khủng bố kia, thân thể không chút biến hóa, biến hóa chính là trường kích trong tay hắn đột nhiên đâm ra kia, kích mang trong nháy mắt tăng vọt không biết bao nhiêu vạn lần, ở trong hư không ngưng tụ ra một thanh đại kích trước nay chưa từng có, như hoang Cổ Thần khí, muốn ngạnh sinh đâm phá thương khung.

Trong kích mang kia, quán quanh từng tầng từng tầng hoa văn đại đạo, thuần túy đến cực điểm.

Đứng hàng đầu ba ngàn đại đạo, Chiến Chi Đại Đạo, lĩnh ngộ đại đạo này, chính là phạm nhân, cũng có thể trong nháy mắt thành tựu Thiên Tiên Đạo Quả, ngưng tụ Chiến Chi Đại Đạo Pháp Tắc, có thể chiến với thiên địa, có thể chiến tinh thần, có thể chiến đấu với thương sinh.

Nguyên Ma, Chiến Chi Đại Đạo, hai cỗ công kích cực kỳ khủng bố, trong chốc lát liền vượt qua khoảng cách trung gian, đi về phía vị Đế Hoàng ngồi trên Hỏa Hồng Hoàng ở thế giới hỏa diễm kia.

Trong mắt Hạ Hầu Vô Uyên và Thần tướng khủng bố, toàn bộ đều hiện ra sát khí, giống như một chút xíu ý nghĩ muốn vị Đế Hoàng này cũng không có, thay vào đó là một ý niệm khác.

Giết chết sau đó còn chưa xong.

Giữa thiên địa, bất kỳ sinh linh nào mở ra linh trí, nếu có cơ duyên ngộ tính, đều có thể lĩnh ngộ ba ngàn đại đạo, hoặc là mười vạn đại đạo. Không ngộ đại đạo giả, cho dù tu luyện mười vạn năm, cũng không thể phá vỡ hàng rào Hợp Đạo cảnh, chứng minh Thiên Tiên Thiên Ma Đạo Quả.

Nhưng nếu ngộ ra đại đạo, cũng có thể khống chế nó, chiến lực tất nhiên sẽ tăng vọt không biết bao nhiêu lần.

Hạ Hầu Vô Uyên, còn có vị thần tướng của Đại Thánh Vương triều, một vị là cường giả Ma đạo Chân Ma cảnh, một vị là Thần Tướng khủng bố Kim Tiên cảnh, lại đều có truyền thừa và tu vi Đại Đạo của mình mạnh mẽ vô cùng, vừa ra tay, uy thế lập tức bao phủ toàn bộ Thiên Hỏa đại lục.

Sát một tia sát ý đều không có trì trệ, từ trên người Hạ Hầu Vô Uyên cùng thần tướng điên cuồng trào ra.

Một vị Ma Thần toàn thân vấy đen, một thanh tuyệt thế thần kích phá vỡ thương khung, nhìn dáng vẻ hai người bọn họ, rõ ràng là muốn trực tiếp đem người khống chế Thiên Hỏa đại lục hiện tại, vị Đế Hoàng ngồi ngay ngắn trên hoàng tọa trong thiên hỏa vô tận kia, trực tiếp chém giết tại chỗ.

Nhân gian đại biến, trong mấy năm thời gian này, quy tắc Thiên Đạo cũng xảy ra biến hóa thần bí khó lường.

Chẳng những có đại lượng sinh linh phá vỡ hàng rào hợp đạo, chứng minh được Thiên Tiên Thiên Ma Đạo Quả, mà những sinh linh khác trong chư thiên vạn giới, cũng có thể bình yên hàng lâm trên nhân gian giới. Bất quá dù vậy, cũng không phải một chút hạn chế cũng không có, toàn bộ nhân gian giới, bây giờ có thể cho phép xuất hiện sinh linh cường đại nhất, vẫn chỉ có thể ở cảnh giới Kim Tiên Chân Ma này.

Nói cách khác, hiện tại hai người đồng thời ra tay, Hạ Hầu Vô Uyên và vị thần tướng của Đại Thánh Vương triều, cũng đã là tồn tại cường đại nhất trong nhân gian hiện nay.

Thiên Hỏa giới, người khống chế chính là Thiên Hỏa lão tổ, là chủ của một thế giới.

Nếu phân chia dựa theo cảnh giới, chính là một vị tuyệt thế cường giả nắm giữ Thiên Hỏa chi đạo. Đại La Kim Tiên.

Đáng tiếc, vì kế hoạch sau này, vị lão tổ Thiên Hỏa này đã tự phá Thiên Hỏa giới của mình, dung nhập vào nhân gian giới, trở thành Thiên Hỏa đại lục, một luồng ý niệm của mình hóa thân, nương theo Thiên Hỏa đại lục xuất hiện ở nhân gian, chính là hư ảnh của vị Đế Hoàng trong vô tận thiên hỏa lúc này.

Một luồng ý niệm của thế giới chi chủ hóa thân. Lực lượng tất nhiên là không thể hoàn chỉnh, nhiều nhất cũng là một vị cường giả cấp bậc Kim Tiên Chân Ma. Nếu trong quá khứ, đó đã là chí cường giả của nhân gian giới. Bất quá hiện tại, lại là không thể.

Sau khi thiên địa nguyên khí nơi giới nhân gian dị biến, tất cả sinh linh ngày càng cường đại, nhất là những yêu thú tu sĩ này nắm giữ thu nạp nguyên khí để bản thân sử dụng, tu vi cảnh giới càng là ngàn dặm, cường giả cấp bậc Kim Tiên, từ lâu đã không chỉ có một vị.

Mà Hạ Hầu Vô Uyên và vị Thần Tướng kia, chính là người nổi bật trong tất cả cường giả cấp bậc Chân Ma Kim Tiên ở nhân gian.

Chết đi!

Nguyên Ma, một vị Ma Thần ngàn trượng, trong con ngươi tràn đầy băng lãnh và hung thần.

Bao phủ đầy năm đêm vắng đen. Những nơi đi qua, ma khí cổ xưa mà hung sát vô biên quay cuồng, vô tận thiên hỏa tựa như gặp phải khắc tinh đều dập tắt, nhường ra một con đường lớn chân không.

Oanh oanh oanh!

Mà tuyệt thế thần kích kia, trên đó quán quanh hoa văn chiến đạo tản ra khí tức, áp chế tất cả, vô tận thiên hỏa kia giống như

đang sợ hãi, cũng là chớp mắt dập tắt, uy thế hoàn toàn không có.

Thần tướng đệ nhất Nguyên Ma Thê

Trong thiên hỏa, vị Đế Hoàng kia, tựa như cũng bị bỗng nhiên hàng lâm hai đạo khí tức công kích khủng bố dọa sợ hết hồn. Khí tức cuồng vọng trong hư ảnh kia phát ra mà không ai bì nổi, lập tức liên trì trệ, trong miệng càn kinh hô thành tiếng.

Vù vù vù

Căn bản không cho Thiên Hỏa Đại Đế suy nghĩ nhiều, trong hư không trên đại lục tràn ngập vô tận thiên hỏa, đang không ngừng biến mất, bị hai cỗ khí tức, áp bách dập tắt.

Thiên Hỏa Thần Ngục, ngưng tụ.

Trong thiên hỏa vô tận, hư ảnh vị Đế Hoàng kia đột ngột mở miệng.

Ngôn xuất pháp tùy ý.

Bốn chữ kia từ trong miệng hần phun ra, lập tức nhìn thấy vô tận thiên hỏa trên hư không kia, trong nháy mắt bắt đầu điên cuồng phun trào, tựa như bị trao cho linh trí, hóa ra một mảnh nhà tù, có lồng giam, có hàng rào, trong nháy mắt bao phủ thần tướng thân thể vị Ma Thần này cùng Thần triều Đại Thánh kia vào.

Hư ảnh vị Đế Hoàng này, chính là chúa tể Thiên Hỏa Lão Tổ Đại La Kim Tiên của Thiên Hỏa giới một sợi ý niệm biến thành, tuy không phải chân thân, nhưng cũng là người nắm giữ Thiên Hỏa Chi Đạo chân chính, muốn nói đến lời xuất pháp vẫn vô cùng đơn giản.

Thiên Hỏa Thần Ngục vừa xuất hiện, bên trong vô tận thiên hỏa, lập tức bắt đầu phát sinh biến hóa kịch liệt, tất cả hung thú ma thú dị thú khủng bố vô địch xuất hiện, Kỳ Lân Thiên Long Phượng Hoàng Thiên Lang mang theo khí thế khủng bố, đi về phía Hạ Hầu Vô Uyên và vị Thần Tướng của đại thánh vương triều kia.

Mỗi một con ma thú, khí tức huyết mạch phát ra đều vô cùng chân thật, thật như trong thần ngục kia, thực sự tồn tại những

con ma thú Viễn Cổ Kỳ Long, Kỳ Long, đã sớm bị tuyệt diệt.

Âm

Thần ngục vừa hiện, lập tức bao phủ Hạ Hầu Vô Uyên và Thần Tướng.

Nhưng trong thiên hỏa kia, vị Đế Hoàng trong ngọn lửa kia lại không có lộ ra một tia đắc ý cuồng vọng. Ngược lại đều là ngưng trọng, còn có một tia không thể tin được kinh ngạc.

Bành

Bành

Sau một khắc, liên tiếp hai tiếng nổ vang, lập tức khiến cho suy nghĩ kinh ngạc của Thiên Hỏa Đại Đế càng thêm kịch liệt.

Trong tiếng nổ vang, thần ngục vỡ nát, thiên hỏa tán loạn trong hư không.

Hai bóng người, chà đạp hư không, từ bên trong đi ra. Cảnh tượng kia, tựa như hai vị ma đầu cực kỳ đáng sợ thoát khỏi thần ngục.

Oanh oanh oanh!

Khí tức, chỉ vền vền là khí tức, khí tức đại đạo trên người Hạ Hầu Vô Uyên và vị Thần Tướng kia phát ra, liên cứng rắn khiến thiên hỏa trong hư không nhìn như vô cùng vô tận kia mất đi uy hiếp. Tất cả thiên hỏa, tựa như đều gặp phải khắc tinh, bị áp bách trở nên nhỏ yếu, dần dần muốn dập tắt.

Dưới khí tức của hai người, toàn bộ Thiên Hỏa đại lục đều như vậy.

Những sinh linh sinh ra từ Thiên Hỏa kia, huyết mạch hồn phách đều đã bị khí tức Thiên Hỏa đạo lây nhiễm, cảm ứng được từ trên thân hai người kia tràn ra khí tức, lập tức trong lòng không tự chủ được dâng lên cảm giác thất bại thần phục.

Trong chư thiên vạn giới, Thiên Hỏa giới cũng không phải là người yếu nhất, thậm chí cũng không thuộc hàng ngũ đếm ngược.

Bất quá trở ngại với quy tắc Thiên Đạo của nhân gian giới, cho dù Thiên Hỏa giới sụp đổ sau đó dung nhập vào nhân gian, trở thành một mảnh đại lục, nhưng những sinh linh cực kỳ mạnh mẽ trong Thiên Hỏa giới lúc trước, cũng không thể theo sát hàng lâm xuống.

Có thể cùng Thiên Hỏa Đại Đế một sợi Thiên Hỏa giới này chủ ý hóa thân niệm tình cùng hàng lâm tại nhân gian giới, đều là sinh linh tu vi cảnh giới tại Kim Tiên trở xuống, đều không có khả năng cường đại hơn Thiên Hỏa Đại Đế.

Cùng cảnh giới tu vi, nếu Đại Đạo không bằng đối thủ, lập tức sẽ bị áp chế cực kỳ nghiêm trọng.

Trong ba ngàn đại đạo, bất luận là Nguyên Ma Chiến Đạo trong ma đạo, hay là Chiến Chi Đại Đạo do vị Thần Tướng của Đại Thánh Vương triều kia khống chế, trên vị trí, đều so với Thiên Hỏa Đại Đạo muốn đi đầu, tự nhiên cũng càng thêm cường đại.

Thiên Hỏa Đại Đế, Hạ Hầu Vô Uyên, Đại Thánh Thần Tướng, ba người đều là cường giả cấp bậc Kim Tiên, nhưng trên đại đạo khống chế, đường đường là Thiên Hỏa Đại Đế lại không bằng Hạ Hầu Vô Uyên và Đại Thánh Thần Tướng, nếu là ở chỗ khác, Thiên Hỏa Đại Đế có thể dựa vào ý niệm của mình là một vị Đại La Kim Tiên, mạnh mẽ áp chế hai người, đánh bại.

Nhưng ở đây, nhân gian giới, sự che chở của thiên đạo quy tắc, tuyệt đối không phải là Thiên Hỏa Đại Đế hấn, mà là hai người kia.

Từ đó, dưới áp lực khí tức của Hạ Hầu Vô Uyên và vị Thần Tướng kia, cả tòa Thiên Hỏa đại lục, đều lâm vào một loại trạng thái gần như ngưng trệ.

Ngay cả chúa tể đại lục, hư ảnh Đế Hoàng trong thiên hỏa, cái gọi là Thiên Hỏa Đại Đế, cũng tương tự như vậy.

Cho dù hấn cực kỳ không cam lòng, trên hoàng tọa kia, phát ra từng tiếng gào thét muốn phá tan thiên khung.

Ta là chúa tể của Thiên Hỏa, hai người các ngươi là ai mà lại muốn trấn áp bản tọa.

A a a, các ngươi muốn chết.

Hạ Hầu Vô Uyên và vị Đại Thánh Thần Tướng kia, sau khi phá vỡ Thiên Hỏa Thần Ngục của Thiên Hỏa Đại Đế, vậy mà không tiếp tục động thủ, mà không hện mà cùng nhau lựa chọn phương thức trực tiếp nhất, đứng ở trên hư không, phóng xuất ra khí tức đại đạo của mình, đều muốn trực tiếp dùng lực lượng đại đạo của mình, trấn tử Thiên Hỏa Đại Đế.

Thiên hỏa ngập tràn hư không vô tận dưới sự áp bách của hai người không ngừng co lại suy yếu, thậm chí dần dần tắt đi.

Trên mặt đất, Thiên Hỏa Đại Đế đang ngồi ngay ngắn trên hoàng tọa quả thực muốn phát điên.

Tuy hấn chỉ là một sợi ý niệm hóa thân, nhưng ý niệm cũng là do bản thể diễn sinh ra, chân chính nói ra, cũng không có khác biệt gì với bản thể chân chính.

Thiên Hỏa lão tổ, đường đường một vị cường giả Đại La Kim Tiên. Trong chư thiên vạn giới, cũng là cường giả có danh tiếng, giậm chân cũng đủ để khiến ức vạn sinh linh táng diệt khủng bố. Lúc này lại bị hai người trong nhân gian gây yếu nhất bất nạt, thiên sinh hấn còn không có chút biện pháp nào, thật sự bị dần dần trấn áp xuống.

Hừ.

Nguyên Ma thể, truyền thừa của đệ nhất Thần Tướng, không hổ là bố trí của chủ nhân Tiên Ma, thật sự là thủ đoạn tốt. Bất quá đại kiếp nạn sắp tới, vì một đường sinh cơ đó, cho dù không địch lại cũng phải tranh giành một phen.

Đột ngột, ở bên trong thế giới Thiên Hỏa sắp tắt dần, hư ảnh vị Đế Hoàng này bỗng nhiên bình tĩnh lại.

Trên hoàng tọa, Thiên Hỏa Đại Đế chậm rãi đứng lên, trong một đôi Thiên Hỏa Thần Đồng, từng đạo hoa văn thiên hỏa đại đạo thuần túy quán quanh, diễn biến, từng cái Thiên Hỏa thể giới khổng lồ không ngừng sinh ra huyễn diệt.

Chư vị đạo hữu, kiếp số sắp tới, cái này nếu còn sợ hãi lực lượng của hai vị Chúa Tể Cửu U Tiên Vực, không tranh giành

một trận, chỉ sợ đều không thể tránh khỏi vận mệnh bị hóa thành tro bụi, động thủ đi, động thủ đi.

Thanh âm như ẩn chứa khí tức thiêu đốt hết thấy, vang vọng toàn bộ nhân gian giới, hư không thương khung, cùng thiên ngoại chi địa.

Sau khi âm thanh vừa rơi xuống, trên hư không kia lại không có bất kỳ phản ứng gì. Trên hoàng tọa, trên khuôn mặt Thiên Hỏa Đại Đế càng thêm rõ ràng hiện ra một vòng cười lạnh.

Hừ, chư vị đạo hữu, nếu mọi người đều có ý định tiếp tục xem kịch, cũng đừng trách bản tọa vô tình, phát động thiên hỏa diệt thế, xem nhân giới sắp khởi kiếp này, có thể chống cự hay không.

Cuối cùng giọng nói này, bắt nguồn lại không phải là vị Thiên Hỏa Đế Hoàng kia trong nhân gian, mà là nơi thiên ngoại, một hư ảnh khổng lồ đang thiêu đốt như mặt trời màu đỏ lửa trên ngôi sao lửa.

Hư ảnh này cực kỳ xa xôi, nhưng khí tức trên người hắn lại ẩn ẩn liên kết với Thiên Hỏa đại lục.

Thiên Hỏa đại lục chính là Thiên Hỏa giới của bản tọa biến thành, mặc dù ý niệm hóa thân bị chém giết, bản tọa vẫn có thể hủy Thiên Hỏa đại lục, phát động thiên hỏa Phần Thế tại ương. Nếu là mấy năm sau đó, Phàm gian giới tự nhiên không cần sợ hãi thiên hỏa phần thế của bản tọa, nhưng hiện tại nhân gian giới chỉ sợ là không cách nào chống cự lại được.

Các vị đạo hữu đều gửi gắm hy vọng độ kiếp vào nhân gian giới, nếu không muốn suy nghĩ một hồi, liền lập tức động thủ đi, nếu không hừ hừ.

Ngôi sao to lớn tràn đầy hỏa diễm kia, lơ lửng trong biển sao kia, quả thực như một vàng mặt trời.

Hư ảnh khổng lồ phía trên kia, một đôi thân đồng giống như nhìn thấu hết thảy trong chư thiên này, hừ lạnh ra khỏi miệng, đồng thời từ trên người hắt, một cỗ khí tức bạo liệt hủy diệt chậm rãi tán phát ra.

Đạo hư ảnh này cùng trong nhân gian giới, Thiên Hỏa đại lục vừa mới hình thành không lâu kia ảm ảm có liên kết, trên người hắt đi động, Thiên Hỏa đại lục cũng là như thế.

Nguyên bản thiên hỏa bị Hạ Hầu Vô Uyên và Đại Thánh Thần Tướng áp bách tựa hồ muốn dập tắt, vào lúc này vậy mà lại điên cuồng tuôn ra, chẳng những chống lại được lực lượng Nguyên Ma và đại đạo chiến kia, ngược lại còn hiển hóa ra khí tức càng khủng bố hơn, trong mỗi một sợi thiên hỏa, ngoại trừ thiên địa hỏa nguyên khí đặc hữu bạo liệt ra, còn có thêm một loại khí tức gọi là hủy diệt.

Thế giới sinh ra đời huyễn diệt, thiên tai vô số, trong đó có một loại, chính là thiên hỏa phần thế.

Oanh oanh oanh oanh!

Trước đó, Thiên Hỏa đại lục cùng hàng lâm vào trong thiên hỏa đại lục, nguyên bản đã tràn vào sâu trong đại lục, biến mất vô tung. Lúc này lại bắt đầu có dấu hiệu hiện ra, từ các góc ngách trên đại lục, lan tràn tàn phá bừa bãi, tựa hồ trong minh

minh có lực lượng gì đó chỉ dẫn, để cho những Thiên Hỏa này đem đại lực bao lại lần nữa.

Những Thiên Hỏa này, cũng không phải là Thiên Hỏa bình thường, mà là lực lượng bản nguyên của thế giới này, Hư Không Thiên Hỏa.

Năng lượng bản nguyên của Thiên Hỏa đại đạo đại biểu cho việc luyện hóa hủy diệt.

Khi những này thiên hỏa vừa xuất hiện, thiên ngoại chi địa, lập tức có động tĩnh không nhỏ. Từng bóng dáng khủng bố hiện ra, mỗi một vị trí, đều là một thế giới mới. Mà khí tức trên thân những bóng dáng này, liền cùng một chỗ với thế giới chỗ đó.

Sau một khắc, động tĩnh to lớn vô cùng xuất hiện ở nơi thiên ngoại này.

Ầm

Oanh oanh oanh!

Tiếng sấm sét nổ mạnh vô cùng, từ trên trời vang lên liên tiếp, vô cùng gấp gáp, không ngừng vang lên. Một số cảnh tượng quen thuộc bắt đầu xuất hiện. Trên bầu trời, ngọn nguồn của tiếng nổ, từng vết nứt hư không lan tràn ra, hàng rào vỡ nát, hiển lộ ra một đại thế giới vô cùng rộng lớn ở phía sau.

Thế giới này, tràn ngập các loại hình dáng núi cao, mỗi một tòa đều đâm thẳng vào trong bầu trời mây xanh, có được hình dạng bất đồng, linh mạch trong núi phun trào xuyên thẳng qua, linh vụ vờn quanh, vô số sinh linh khí tức bùng bùng trào ra, đều cường đại không gì sánh được.

Đồng thời từ trong thế giới này, một giọng nói hùng hậu hùng hồn truyền ra.

Thiên Hỏa đạo hữu bớt giận, đại kiếp sắp đến, chúng ta cần hợp lực độ kiếp mới đúng. Nếu như Thiên Hỏa đạo hữu đã làm người thí kiếp thứ nhất, vậy liền để bản tọa làm người thứ hai đi.

Thiên Sơn giới, băng hà.

Trong thế giới không ngừng sụp đổ kia, vật phẩm nhiều nhất chính là từng ngọn núi cao vô cùng.

Thế núi nặng, lấy thế giới này vừa sụp đổ, lập tức sinh ra cự lực không cách nào tưởng tượng, từng đạo quang mang màu vàng đất bọc lấy đại lục kia, cùng với đông đảo núi cao trên đó, chạy tới nhân gian.

Ầm ầm ầm ầm

Tiếng nổ vang liên miên, trong khoảnh khắc, trên đại dương vô tận kia, bên cạnh Trung Châu đại lục, một tòa đại lục mới tinh xuất hiện.

Thiên Sơn giới sụp đổ, hòa vào nhân gian giới, tự thành Thiên Sơn đại lục, tiếp giáp với trung châu bên cạnh.

Gần như ngay khoảnh khắc tòa đại lục mới tinh này thành hình, trên một ngọn núi cao nhất.

Ngọn núi này như bảo tọa, đỉnh thiên lập địa, bao bọc lấy một bóng người.

Bản tọa Thiên Sơn đạo nhân, hiện nay lấy thiên sơn giới của mình dung nhập nhân gian. Hôm nay lập quốc thiên sơn, lấy sơn chi đại đạo trấn áp thiên địa, đại địa sinh linh, bất luận tiên ma yêu dị, đều có thể vào Thiên Sơn quốc ta.

Như Thiên Hỏa Đại Đế lúc trước, bóng người bị quán trong núi kia, vừa mở miệng, thanh âm hùng hậu như tiếng đại địa, vang vọng toàn bộ nhân gian giới, từng chữ mỗi câu đều vô cùng nặng nề, tựa hồ một âm tiết chính là một ngọn núi cao, đâu chỉ vạn đều, nghe xong sinh linh âm thanh kia, đáy lòng không tự chủ được sinh ra một loại xúc động muốn quỳ xuống.

Một vị chủ nhân thế giới, cho dù chỉ là một luồng ý niệm hóa thân, hòa lực lượng bản nguyên đại đạo khó lường vào thanh âm bên trong, mê hoặc thương sinh, quả thực là vô cùng đơn giản.

Thanh âm của vị Thiên Sơn đạo nhân này, vừa rơi xuống không bao lâu, trên đại lục Trung Châu rộng lớn, ba vị Đế Hoàng khủng bố kia đang muốn nổi giận, lại không nghĩ tới Thiên Ngoại chi địa, từng tiếng động lớn liên tiếp nảy sinh ra.

Oanh oanh oanh!

Oanh oanh oanh!

Tiếng nổ mạnh như thiên thần lôi, trong khoảnh khắc Thiên Sơn đại lục thành hình, từng tiếng nối tiếp nhau, không ngừng bắt đầu vang lên.

Trên Thiên Ngoại, ở các phương hướng, các nơi, sâu trong biển sao rộng lớn vô cùng, từng vết nứt hư không lít nha lít nhít sinh ra, bắt đầu điên cuồng lan tràn, số lượng nhiều, quả thực như cát sông hằng hà, trời cao phồn tinh, hoàn toàn không thể đếm rõ ràng.

Chỉ có thể nhìn thấy, sau khi những vết nứt hư không kia lan tràn ra, hiển lộ ra cảnh tượng bên trong từng thế giới phía sau, chỉ có thể nghe thấy, từ chỗ sâu trong những thế giới kia truyền đến từng giọng nói kinh khủng.

Tốc độ của Thiên Sơn đạo hữu nhanh chóng, bản tọa cũng không thể rút lại phía sau.

Thiên Bộc giới, băng hà.

Đám ta đều lấy thế giới đặc đạo, hiện tại đại kiếp nạn cùng xảy ra, hóa thân thế giới chúng ta ngược lại thành trói buộc. Muốn độ kiếp số, trước tiên phá thế giới.

Thần Mộc giới, sụp đổ.

Tứ Lượng Kiếp trước mắt, hư không bên ngoài chư thiên vạn giới vực, bất luận là phạm nhân sâu kiến, hay là những Kim Tiên Chân Ma chứng được Đại La Đạo Quả này, đều ở trong kiếp.

Thế giới Nguyên Nhung, băng hà.

Thạch giới, dung nhập vào nhân gian giới.

Vân Thủy đại thế giới, băng, dung nhập vào nhân gian.

Cảnh tượng vô cùng đồ sộ, nhưng vào lúc này lại giáng lâm vào trong nhân gian giới.

Thiên ngoại chi địa, từng cái thế giới không ngừng sụp đổ, theo hư không loạn lưu, dung nhập vào trong nhân gian giới.

Theo cùng đến, còn có hư ảnh bản thể một vị thế giới chi chủ hiển hiện ở thiên ngoại.

Không chỉ là một luồng ý niệm hình chiếu, mà là thật sự bản tôn hàng lâm, nhưng khí tức từ trên người bọn họ phát ra lại không thể giống như trước áp bách nhân gian giới, theo từng thế giới không ngừng sụp đổ, hóa thành từng tòa đại lục mới tinh vô cùng rộng rãi, dung nhập vào trong nhân gian giới.

Nhân gian giới, một thế giới nhỏ yếu nhất trong chư thiên vạn giới ngày trước, đang phát sinh biến hóa long trời lở đất.

Nơi xa xôi, là hàng rào hư không của nhân gian giới, dưới một cỗ lực lượng thần bí tồn tại trong minh minh, không ngừng biến hóa, khuếch trương ra, khuếch trương vào chỗ sâu trong biển cả tinh thần hỗn độn. Đại dương vô tận, cũng đang chậm rãi khuếch trương, bao dung từng tòa đại lục mới tinh kia vào.

Thứ duy nhất không thay đổi là một tòa đại lục ở Trung Châu.

Oanh oanh oanh!

Toàn bộ nhân gian giới, đại lục Trung Châu đại lục đại lượng đại lượng đại dương ầm ầm, tất cả đều kinh lịch biến hóa to lớn không thể nào tưởng tượng.

Từng tiếng sấm sét nổ mạnh từ trên trời xuống, liên tiếp không ngừng, từng giây từng phút đều vang lên, từ trong biển cả tinh thần truyền tới, ở trong giới nhân gian, bất kỳ sinh linh nào, chỉ cần ngẩng đầu lên, liền có thể nhìn thấy từng thế giới kia đang sụp đổ, hàng rào hư không vỡ nát biến mất, hóa ra từng đại lục mới tinh, dung nhập vào trong giới nhân gian.

Bởi vì những biến hóa này, nhân gian giới cũng không cách nào đạt được một chút bình tĩnh nào.

Bất quá cũng không phải không có ngoại lệ, trung châu rộng lớn, biên thủy.

Nơi này là một chỗ cực kỳ yên tĩnh, không có tu sĩ, không có yêu thú, cũng không phải nơi thiên địa nguyên khí tràn đầy. Chỉ có một ít phạm nhân tồn tại, hơn nữa cũng không có thành trấn loại nào, chỉ có rải rác vài thôn xóm nhỏ.

Tuy rằng bởi vì thiên địa đại biến, phạm nhân cũng lợi dụng, thân thể trở nên cường tráng, bách bệnh tiêu tán, bất quá ngư tôm dã thú trong hồ nước núi rừng đồng dạng cũng phải là nguyên khí chung, trở nên càng thêm cường đại, là lấy cuộc sống những phạm nhân này như trước không có gì biến hóa, ngư ông mà thôi...

Nơi đây có một hồ nước, trong vắt như ngọc, lẳng lặng nằm ở trên mặt đất.

Bên hồ, có một pho tượng sinh động như thật.

Thần nữ ôm con trai...

Phía trước pho tượng có đặt một bờ đoàn.

Ngô Khí Bàn ngồi trên bồ đoàn, nhắm hai mắt, từ miệng hắt, không ngừng phun ra tiếng vang tinh mịn, trong phạm vi một trượng có thể nghe thấy, nhưng ra ngoài một trượng, ngay cả một tiếng vang cũng không có.

Thiên tượng biến hóa, cũng không có nguyên khí bạo loạn, một chút dị tượng cũng không có.

Hình như Ngô Khí chỉ đang lằm bằm cái gì đó. Không quan trọng, nhưng lúc này hai người sau lưng Ngô Khí. Bảo nô và Lâm Tây lại không cảm thấy như vậy. Hai người bọn họ, vừa vặn ở ngay bên cạnh một trượng, âm thanh của Ngô Khí, hai người nghe được, Giao Bằng rất là quý dị, không giống bất kỳ thanh âm nào trong thiên địa này, cũng không phải tiếng vang mà nhân loại bình thường có thể phát ra.

Nhưng hai người đều có thể cảm giác được, tiếng vang quý dị kia bên trong ẩn chứa một tia huyền ảo không cách nào nói rõ.

Chẳng qua nghe được thanh âm, không rõ ý nghĩa, liền có thể cảm giác được một ít đạo lý cảm ngộ trong tinh thần thể nội càng thêm sâu, sinh ra một loại cảm giác hờ hang, toàn thân từ trên xuống dưới, từ đầu đến chân, thân thể tâm thần thậm chí là hồn phách kia, đều vô cùng thư thái, tu vi cảnh giới càng là trong nháy mắt tăng vọt, bất cứ lúc nào đều phải phá nhập vào trong cảnh giới mới.

Bất quá khi hai người muốn ngưng thần lắng nghe, nghe rõ ràng từng tiếng một, lập tức đáy lòng sinh ra một cỗ dự triệu không cách nào hình dung, mãnh liệt đến cực điểm, hồn phách thân thể, lại đồng thời xuất hiện trạng thái sụp đổ.

Vù vù

Cũng vào lúc này, Ngô Khí phía trước, đột ngột dừng lại giảng đạo.

Đưa một ngón tay, lập tức trong hư không sinh ra hai cỗ nguyên khí tinh thuần không gì sánh được, tràn vào thể nội bảo nô cùng hai người Lâm Tây, tăng thêm không có thanh âm quý dị kia, cũng lập tức ngừng lại, hồn phách hai người tan vỡ.

Một hơi sau, bảo nô và Lâm Tây đồng thời tỉnh lại, ý thức được chuyện xảy ra lúc trước, lập tức muốn xoay người quý

xuống.

Ngô Khí nhàn nhật phát tay, ngăn động tác của hai người lại.

Đạo: “Đại đạo ba ngàn, tiểu đạo mười vạn, sinh linh thiên địa mỗi người có duyên pháp, người ngộ đạo liền có thể đắc đạo, tham nhiều nhất định sẽ bị phản phệ. Tuy rằng bản giáo không kiêng kỵ những thứ này, bất quá ta vừa mới giảng đạo, chính là đặc biệt chuẩn bị cho người ứng kiếp này, người khác nếu muốn lắng nghe, trong nháy mắt sẽ bị khí vận của thân tử phản phệ, thân tử đạo tiêu.

Thanh âm Ngô Khí vừa rơi xuống tai Lâm Tây và Bảo Nô, lập tức làm cho hai người bọn họ kinh sợ đến mồ hôi lạnh toàn thân.

Vừa rồi hai người bọn họ nghe Ngô Khí vài câu, nhận được một ít chỗ tốt, không tự chủ được muốn nghe cẩn thận chút, lại không nghĩ tới lại có hậu quả nghiêm trọng như vậy. Vừa nghĩ tới nếu vừa rồi thật sự lắng nghe cẩn thận, lập tức sẽ có vận rủi thân tử đạo tiêu, cho dù lấy tu vi hai người Bảo nô Lâm Tây cảnh lúc này, cũng đều nghĩ mà sợ không thôi.

Ngô Khí cũng không tiếp tục nói chuyện, chỉ ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, hai mắt vẫn nhắm lại, lẳng lặng chờ hai người phản ứng.

Sau một lát, bảo nô và Lâm Tây đều chân chính tỉnh lại, cũng đều nhớ tới mục đích tới đây, lập tức Lâm Tây đi trước mở miệng.

Chủ thượng, bây giờ giáo lý của giáo ta đã truyền khắp Trung Châu, mặc dù thanh danh không hiển lộ, bất quá trong bóng tối đã có thế lực lớn. Chẳng qua hiện tại mỗi ngày ở Thiên Ngoại chi địa đều có thể giới mới sụp đổ, dung nhập vào nhân gian giới, ngưng tụ thành đại lục mới, Đại Yểm Đại Thánh Đại La tam đại vương ngày ngày đều chém giết với chủ của những đại lục này, không biết giáo ta có muốn hay không, hay không dạy chúng ta có muốn hay không.

Lâm Tây vừa dứt lời, hai mắt Ngô Khí đột nhiên mở ra.

Đầu ngẩng lên, trong mắt không có một tia thần quang nào toát ra, chỉ là hỗn độn một mảnh, thật giống như toàn bộ thiên

địa xoay tròn ngay trong con người của hắn.

Oanh oanh oanh!

Trong nháy mắt, cảnh tượng trong con người Ngô Khí biến đổi, toàn bộ nhân gian bên trong mọi thứ phản chiếu phản chiếu, trực tiếp chiếu ra ngoài, đại lục Trung Châu rộng lớn không gì sánh được, tiếp theo là trên đại dương vô tận kia, từng tòa đại lục mới tinh xuất hiện, chém giết chinh phạt dung hợp lẫn nhau, cùng lúc đó, bên ngoài thiên ngoại, vẫn còn có thế giới mới đang trong sụp đổ.

Nơi giao giới giữa nhân gian và thiên ngoại đã ngưng tụ thành một dòng sông hư không rộng lớn không gì sánh được, mỗi khi thế giới mới hồng mắt, từng đại lục và sinh linh trên đó sẽ thông qua dòng sông hư không này, tràn vào trong nhân gian, trở thành một phần tử trong đó.

Chư thiên vạn giới, mỗi ngày đều trong sự biến hóa, mà ở nhân gian giới yếu ớt nhất trước kia, biến hóa kịch liệt nhất, hàng rào hư không nhân gian giới đang điên cuồng khuếch trương, đi vào chỗ sâu trong hỗn độn biển cả tinh thần, dung nhập vào hết thảy thế giới nhân gian.

Đại lục sinh ra sau khi từng thế giới kia tan vỡ, trên đại dương mệnh mông cũng bắt đầu tiến hành dung hợp.

Một khối đại lục duy nhất, hiếm có thể so sánh với Trung Châu đại lục, nhưng mấy khối thậm chí là mười mấy khối đại lục mới dung hợp cùng một chỗ, bắt đầu sinh ra đại châu mới có thể so sánh với Trung Châu.

Ngay cả Ngô Khí cũng mở ra Đồng tử Ma Thần, nhìn toàn bộ Phàm gian giới, trên đại dương vô tận cuối cùng cũng sinh ra đại châu đầu tiên, ngoại trừ Trung Châu.

Oanh oanh oanh oanh!

Ở trên mặt biển rộng lớn không gì sánh được kia, mười mấy khối đại lục, dưới một cỗ lực lượng trong minh minh dẫn đạo, chậm rãi va chạm cùng nhau, vô số địa hỏa dị hỏa, từ chỗ sâu trong những đại lục kia tuôn ra, bắt đầu thiêu đốt luyện hóa, mười mấy khối đại lục kia bắt đầu chậm rãi dung hợp cùng một chỗ.

Cùng lúc đó, bên trong còn đản sinh ra từng cỗ lực hút to lớn, hút cả đại lục nơi xa tới.

Ban đầu, chỉ là mười mấy khối lục địa mà thôi, về sau, vô số ngọn lửa tác dụng, còn có gió lốc đất trời cuộn cuộn kèm theo, càng ngày càng nhiều đại lục tràn tới, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được dung hợp cùng một chỗ.

Một tòa đại lục không gì sánh được, hoặc nói cách khác, đã không thể xưng là địa vực đại lục, sinh ra.

Trên khối đại lục này, có vô số linh sơn linh mạch, địa hình vô số, thiên tài địa bảo đều có, thiên địa nguyên khí càng nồng đậm cực kỳ, quả nhiên là một khối vô thượng linh địa, sinh linh bên trong, lông tóc không tổn thương chút nào, sau khi phát giác được mình ở chỗ này biến thành một lục địa to lớn, nhao nhao mừng rỡ không hiểu, lại bắt đầu xây dựng quốc gia giáo phái tông môn, chinh phạt chém giết lẫn nhau, cực kỳ náo nhiệt.

Khối đại lục này, phương viên ba mươi ba ức chín ngàn tám trăm vạn dặm, giống như cái nắp dù, bốn mặt đại dương mênh mông, Hỗn Độn nguyên khí vờn quanh, linh địa phúc địa vô số, trên đó dần dần có ba đầu đại địa Long mạch thành hình, linh quang ngút trời, nhưng sinh linh giữa phạm nhân đều có thể thấy rõ ràng.

Tu sĩ bình thường phát hiện ra yêu thú liền phát hiện, chỉ sợ hãi thán phục một phen, sau đó tiếp tục phấn đấu tranh đấu vì Trường Sinh đại đạo, triệt để tính mạng an nguy.

Nhưng nếu là người có kiến thức rộng rãi thông hiểu đại lượng bí mật, vừa nhìn thấy hình dạng đại lục kia, trong khoảnh khắc sẽ nhớ tới cái gì.

Như hiện tại, thân thể Ngô Khí hơi chấn động, trên mặt giống như ngàn năm cũng không thay đổi lại hiện ra một tia kinh ngạc. Ở nhân gian những người khác cũng biết rõ tình hình, càng không chịu nổi, kinh hãi không thôi, người hô to gọi nhỏ không biết bao nhiêu lần.

Đây là Thiên Lô Châu, rốt cuộc cũng xuất hiện a...

Trong giọng Ngô Khí, ngoại trừ kinh ngạc, còn mang theo một tia mừng rỡ.

Cuối cùng nhìn thoáng qua đại lục rộng lớn giống như nắp dù kia, cảnh tượng bên trong con người dần dần phai nhạt xuống, hai mắt cũng chậm rãi nhắm lại.

Chậm rãi từ trên bờ đoàn kia đứng dậy, không quay đầu lại, tiến lên một bước.

Không biết là hấn động tâm niệm, hay là có người hầu hạ một bên, hay là trong thiên địa tự động sinh ra cảm ứng.

Khi Ngô Khí đập một cước trước mặt pho tượng Thần Nữ, dưới chân hấn, một đoàn huyết quang nồng đậm đột nhiên xuất hiện, cảnh mầu Huyết Hồng hốt từ bên trong sinh ra, giống như vật sống, lan tràn ra, trong khoảnh khắc tuôn ra một đóa huyết hoa hai mắt yêu diễm vô cùng, sau một hơi thở, huyết hoa điêu linh, lại nhiều ra một quả màu đỏ tươi kỳ dị.

Quả này sinh ra kỳ dị, giống như song đồng, toàn thân huyết hồng, lại tản mát ra từng luồng từng luồng khí tức sinh mệnh nồng đậm không gì sánh được.

Sinh linh bình thường chỉ cần ngửi một cái là có thể lập tức bách bệnh tiêu tán toàn bộ thân thể cường kiện, tăng thọ trăm năm, cho dù là người sắp chết cũng có thể chớp mắt sống lại.

Nếu là tu sĩ, ăn một viên vào, lập tức có thể chứng minh Thiên Tiên Đạo Quả, sinh ra pháp lực vô song.

Ngô Khí hái đôi đồng huyết quả kia, động tác vô cùng tự nhiên thành thạo, chậm rãi thả quả kia vào trong ngực pho tượng Thần Nữ, thạch anh kia.

Một màn vô cùng tự nhiên, Huyết Quả vừa phóng lên, liền trực tiếp một đoàn huyết quang, dung nhập vào trong đó.

Cùng lúc đó, thanh âm Ngô Khí, cũng vang lên trong tai hai người Bảo Nô và Lâm Tây.

Nếu Thiên Lô Châu đã xuất hiện, chỉ sợ Thất Châu còn lại cũng không xa, thời hạn mười năm sắp tới, đồ nhi này của ta cũng sắp xuất thế, đến lúc đó chỉ sợ sẽ có không ít kiếp nạn,

người làm sư phụ ta đương nhiên phải giúp hấn ngăn cản một chút.

Bảo nô, người lập tức đi khắp nơi này tìm bốn thứ đồ vật trở về, giao cho người chẵn hoa, hấn biết làm như thế nào.

Lâm Tây, sáng ngày hôm sau, người liền mang theo mười vạn truyền giáo sứ áo đỏ truyền đạo Thiên Lô Châu chưa hoàn thành.

Từ khi thiên địa bắt đầu đại biến, giới nhân gian không còn ngày nào là an bình.

Oanh oanh oanh!

Hầu như mỗi ngày, tại Thiên Ngoại chi địa, đều có thể giới mới sụp đổ hòa tan, thông qua con sông lớn hư không giống như tồn tại tuyên cổ, tràn vào nhân gian giới, hóa thành từng tòa đại lục mới.

Trên mỗi tòa đại lục đều tồn tại đại lượng sinh linh, thiên địa nguyên khí nồng đậm tràn đầy, khắp nơi đều có thể nhìn thấy linh địa bảo địa, trong khoảnh khắc sẽ dẫn tới đại lượng thế lực, leo lên đại lục., Chém giết tranh đoạt chinh phạt quả thực hỗn loạn đến cực điểm. Bất luận là sinh linh từ thế giới khác đến, hay là sinh linh nhân gian giới, đều biết rõ vô cùng, từ sau thời thượng cổ, một thời đại lớn mới sắp tiến đến, lúc này hỗn loạn lớn đều chỉ là vì đại đại thời đại này mà lót đường.

Àm

Trên bầu trời, bỗng nhiên lại một tiếng nổ vang rung trời.

Giới nhân gian đã tăng vọt không biết bao nhiêu lần, tất cả sinh linh bên trong đều bị tiếng nổ mạnh này hấp dẫn, đồng loạt nhìn về phía hư không sông lớn. Không cần bất luận kẻ nào nhắc nhở, chỉ cần nghe tiếng vang này, liền biết được, lại có một thế giới tự động sụp đổ.

Một khối lại một khối hư không bích lũy, như tàn tuyết gặp kiêu dương, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được tan vỡ, hiển lộ ra thế giới diện mạo phía sau, đại lục đại lục xanh thẳm mênh mông không gì sánh được bạo phát thiên địa nguyên khí, thế giới này tựa hồ so với thế giới sụp đổ trước đó càng khổng lồ hơn.

Oanh oanh oanh oanh!

Từng tòa đại lục không lồ xuất hiện trong hư không sông lớn, sau khi thế giới sụp đổ lại tự động phân liệt ra mấy chục khối

đại lục, mỗi một khối, đều đủ để so sánh với nhân gian trong đại dương vô tận, bên trong đại lục do một thế giới hình thành so sánh.

Cảnh tượng này vừa xuất hiện, lập tức khiến cho rất nhiều sinh linh trong giới này kinh ngạc không thôi.

Từng đạo khí tức cường đại từ các nơi tuôn ra, ném vào hư không, trực tiếp rơi vào trong hư không sông lớn, lộ ra ý niệm, đều ẩn chứa kinh hỉ khẩn trương, còn có một tia sợ hãi.

Thế giới thật lớn, đây là một thế giới không lồ.

Trời ạ, là Hoạn Thú giới, đây chính là một trong mười Cổ Yêu. Sao lại như vậy, lấy thực lực của hoạn Thú giới chủ sao lại cần tự mình độ thế giới đồ nát chứ.

Rốt cuộc cũng đến phiên Định Hương thế giới rồi, Chu Thiên thế giới đều đã sụp đổ không sai biệt lắm, tự nhiên đến phiên Trúc Cơ bách giới. Chờ đi, đây chỉ là người thứ nhất mà thôi, kế tiếp còn nhiều hơn nữa.

Dưới đại kiếp, ngay cả Chí Tôn cũng không thể ngăn cản số mệnh, một trong mười cổ yêu ở Hoạn Thú giới này chỉ là bắt đầu mà thôi, đến cuối cùng, chỉ sợ là ngay cả Ma giới Tiên giới cũng đều muốn sụp đổ, hóa thành một bộ phận của nhân gian giới.

Những ý niệm này, mỗi một đạo đều cường đại không gì sánh được. Hoặc là cường giả bản thổ giới nhân gian, hoặc là cường giả thế giới khác sau khi sụp đổ xuất hiện ở nhân gian giới, đều không ngoại lệ, đều đã chứng minh Kim Tiên đạo quả, thậm chí đã đi tới Đạo Quả của Đại La Kim Tiên Huyền Ma.

Chỉ là sau khi thiên địa đại biến, Đại La Kim Tiên, không còn là chủ của một thế giới nữa. Chỉ có thể cùng một chỗ với ức vạn sinh linh ở nhân gian giới, tranh đoạt một đường sinh cơ dưới kiếp số.

Chư thiên vạn giới, ngoại trừ Phàm gian giới nhỏ yếu nhất, các thế giới khác, cũng có phân chia đẳng cấp mạnh yếu.

Chu Thiên Cửu Thiên thế giới, trăm giới, hai giới Tiên Ma.

Ba cấp bậc này, chính là nói, Cửu Thiên thế giới bên ngoài Chu Thiên, đẳng cấp tương đương nhau, sau đó chính là một trăm thế giới Hỗn Độn, cường đại nhất, chỉ hai thế giới, một là Tiên giới nơi chủ nhân Thiên Đình cư ngụ, mà là Ma giới của Cửu U Ma Chủ.

Sau khi thiên địa nhân gian đại biến, Cửu Thiên thế giới bên ngoài Chu Thiên bắt đầu sụp đổ, hầu như mỗi ngày một lần, mấy năm sau, Cửu Thiên thế giới liền biến mất không sai biệt lắm, đều sụp đổ, dung nhập vào trong nhân gian giới, cũng làm cho nhân gian giới vốn nhỏ yếu, khuếch trương tăng vọt đến mức không cách nào tưởng tượng.

Mà hiện tại, một ngày này, một trong bốn trăm giới kia, Hoạn Thú giới, cuối cùng sụp đổ, giống như thế giới lúc trước, hóa thành một lượng lớn mảnh vỡ, tràn vào hư không sông lớn, cũng muốn dung nhập vào trong nhân gian giới.

Trong khoảnh khắc, tiếng nổ mạnh liên miên, trên đại dương mệnh mông vô tận khổng lồ, mười mấy tòa đại lục mới tinh xuất hiện.

Sinh linh nhân gian giới, còn chưa kịp làm gì, chỉ có từng đạo thần niệm đưa ánh mắt nhìn qua, mười mấy đại lục kia, lập tức đã có động tĩnh to lớn.

Ầm

Mười mấy tòa đại lục, mỗi một tòa đều to lớn vô cùng, hình dạng không giống nhau, nhưng chẳng biết tại sao, sau khi rơi vào đại dương mệnh mông, lại ầm ầm có khí cơ huyền ảo liên hệ, mặc dù là hoàn toàn tách ra, nhưng khí tức hiển lộ ra, vẫn như cũ là một chỉnh thể, hoàn chỉnh không sót mẻ.

Lúc này nếu có người xuất hiện ở thiên ngoại, nhìn về phía nhân gian giới.

sẽ phát hiện, mười mấy tòa đại lục kia, hình dạng không đúng quy tắc, lại ầm chứa vô cùng kỳ dị, góc cạnh liên tiếp nối liền một chỗ, ngưng tụ thành một hình dạng quái dị, cực kỳ cổ xưa, tản mát ra khí tức khủng bố làm cho toàn bộ thiên địa đều rung động.

Oanh oanh oanh!

Trong nháy mắt, mười mấy tòa đại lục, chỗ sâu trong mỗi một tòa đại lục đều tuôn ra lực hút không gì sánh được. Cổ lực lượng này, cực kỳ bàng bạc, thổi quét toàn bộ thiên địa nhân gian, không có bất kỳ góc nào có thể tránh né.

Nhưng quý dị chính là, lực lượng này, chỉ nhắm vào từng tòa đại lục phía trên đại dương mênh mông, rơi vào trên sinh linh chết vật, liền không có chút phản ứng nào.

Sau một khắc, nửa năm trước xuất hiện cảnh tượng, lại xuất hiện trong nhân gian giới.

Trong đại dương vô tận, ngoại trừ Thiên Lô Châu lớn hơn đại lục không biết bao nhiêu lần, đại lục khác nhàn tản, ước chừng trên trăm tòa, tất cả đều hướng vào trong đại dương mênh mông, mười mấy tòa đại lục mơ hồ kia đi tới.

Trên đường đi, một ít đại lục đụng vào nhau, lập tức sinh ra vô số địa hỏa thiên hỏa dị hỏa, hình như có một cổ lực lượng không cách nào tưởng tượng dẫn đạo trong đó, đại lượng dị tượng hỏa diễm xuất hiện, bắt đầu thiêu đốt những đại lục kia, như lò luyện thiên địa, muốn dung hợp những đại lục này cùng một chỗ.

Chỉ cần thấy được cảnh tượng nửa năm trước từng xuất hiện, sẽ không xa lạ gì với cảnh tượng này.

Trên đại lục, chính là đại châu.

Cảnh tượng như vậy, chính là sắp ngưng tụ thành một đại châu mới.

Hiện tại, những sinh linh cường giả trên đại lục kia, rốt cuộc nhìn thấu huyền cơ trên mười mấy tòa đại lục kia, từng đạo ý niệm ẩn chứa bạo nộ phong bạo, tại các nơi trên đại dương mênh mông phun trào ra.

Hoạn Thú giới chủ, người muốn làm gì?

Đó là một tòa trận pháp, a, là cổ yêu thôn thiên pháp trận, đây là pháp trận Cổ Yêu nhất tộc dùng để ngưng tụ Thôn Thiên Ma Thần Thể, Hoạn Thú giới chủ điên rồi sao, chẳng lẽ muốn thôn phệ đại lục ngưng tụ thân thể Ma Thần của chúng ta.

Không có khả năng, Thôn Thiên Ma Thần đã vãn lạc từ thái cổ, cho dù là cường giả mạnh nhất trong thập đại giới chủ Cổ Yêu Bất Hủ giới chủ cũng không cách nào ngưng tụ ra, hoạn thú giới chủ bất quá chỉ là nhân vật mặt lưu của thập đại giới chủ, căn bản không làm được.

Hoạn Thú giới chủ, người mau dừng tay, thế giới chúng ta biến thành đại lục đều ẩn chứa khí vận, được mệnh trời, người đi ngược ý trời, tất gặp phải phản phệ.

Từ trên từng tòa đại lục kia, đại lượng ý niệm nổi giận, tràn đến hơn mười tòa đại lục, hóa ra phong bạo, phun trào không ngừng.

Bất quá đáng tiếc, bất luận những ý niệm này mãnh liệt như thế nào, đều không thể ngăn cản cỗ lực hút này quét qua toàn bộ nhân gian giới.

Àm

Sau một tiếng nổ kinh thiên, trên đại dương vô tận chỉ còn lại hai lục địa lớn đến không thể tưởng tượng.

Không còn là đại lục, mà là đại châu.

Sau Thiên Lô Châu, tòa Thiên Địa Đại Châu thứ hai.

Đại châu này, phương viên bốn mươi lăm ngàn tám trăm dặm, giống như cỗ thiềm, có bốn cái đầu lâu vẩy ẩn, to lớn vô cùng, nếu nhìn ở thiên ngoại, quả thực giống như một con yêu thú cổ lão, đang há to miệng, muốn thôn phệ thiên địa.

Đột nhiên, một giọng nói to lớn vang lên từ sâu trong Thiên Địa Đại Châu.

Thiên Phụng Châu hiện lên.

Cổ Yêu tộc của ta sinh ra dựa vào khí vận Thiên phụng, làm chủ của Thiên Hộ Châu, chư thiên vũ trụ, thiên địa hồng hoang, phàm là Yêu tộc ta đều có thể vào Thiên Sủng đại châu, hưởng thụ sự che chở của Cổ Yêu nhất tộc ta, độ ngàn tỉ sinh linh thiên địa đại kiếp nạn.

Thanh âm này, mặc dù chỉ một đạo, lại như có mười đạo khí cơ ở bên trong, đồng thời mở miệng, hoàn toàn hợp nhất thể.

Ngay lúc thanh âm to lớn này rơi xuống, toàn bộ Thiên Sủng Châu khổng lồ không gì sánh được bỗng nhiên run lên, dẫn động một thứ như Thiên Ngoại chi địa.

Ầm

Bên ngoài hư không, nơi sâu trong hỗn độn rộng lớn vô ngần, cũng là một vật vàng óng ánh, bay ra ngoài.

Sự tình này, ban đầu chỉ lớn một hạt đậu, kim mang lóe ra không ngừng, từ chỗ sâu trong biển sao, dần dần, vật kia bắt đầu biến lớn, tăng vọt, rất nhanh đã đến bên ngoài hàng rào của giới nhân gian.

Vào lúc này, chỉ cần là cường giả chứng được đạo quả Kim Tiên đều có thể vận dụng thần thông, nhìn thấu hàng rào, nhìn thấy tướng mạo vốn có của vật tế như vậy.

Đó là một đồng tiền, to lớn như sao trời, toàn thân bao lấy kim mang, trong đó có lỗ vuông, bốn phía khắc lấy hồng hoang vạn thú viễn cổ thôn thiên.

Ban đầu hạt đậu lớn, sau đó như tinh tú, nhưng sau khi chạm đến bức tường thiên địa giới nhân gian, trong nháy mắt lại hóa lớn bằng bàn tay, chiếu tới đại châu hôm đó, tựa như nhận được lực dẫn đạo trong minh minh, đi vào sâu trong đại châu.

Trung Châu đại lục, một bên biên giới.

Bên hồ trong vắt, phía trước tượng Thần Nữ, Ngô Khí đang ngồi xếp bằng trên bồ đoàn.

Trong khoảnh khắc Thiên Phụng đại châu thành hình, thân thể Đột Ngột run lên, tỉnh lại. Đầu ngẩng lên, ánh mắt trực tiếp nhìn về phía Thiên Ngoại chi địa, lúc tiền kim tuyến đồng thau to lớn như sao trời xuất hiện, trong mắt Ngô Khí lập tức hiện lên một tia dị sắc.

Vạn thú kim tiền tài...

Cổ Yêu tộc tính toán rất hay, bỏ qua Hoạn Thú giới, một lần nữa ngưng tụ một tòa Thiên Sủng Châu đi ra, lại lập xuống nguyện vọng Đại Hoành che chở Thiên Địa Yêu tộc, trách không được có thể chiếm khí vận Thiên Sủng Châu, dẫn xuất ra bảo vật khí vận ở chỗ sâu trong Hỗn Độn.

Có trường hợp này, chỉ sợ đám tồn tại cao cao tại thượng kia, cũng không cách nào nhẫn nại được nữa.

Ngay lúc Ngô Khí lâm bầm, trước mặt hắn, trong ngực pho tượng Thần Nữ, trong cơ thể Thạch Anh kia.

Chỗ trái tim, đột ngột truyền đến hai tiếng đùng đùng, thanh âm này, ngoại trừ Ngô Khí gần trong gang tấc ra, không có bất kỳ ai có thể nghe thấy.

Tiếng tim đập này, tựa hồ mang theo một sợi khí tức huyền ảo, xuyên qua hư không, đồng tiền kim mang khắp người còn chưa rơi vào Thiên Sùng đại Châu, đi trước chặn lại, một cái chớp mắt, một sợi khí tức kia liền lặng yên không tiếng động chui vào trong đồng tiền.

Sau một khắc, theo một miếng kim mang đại tiền, cùng rơi vào chỗ sâu Thiên Sùng Châu khổng lồ.

Ngô Khí trên bờ đoàn, lấy một đôi đồng tử Hồn Độn Ma Thần, sau khi thấy một màn này, khóe miệng lập tức nở nụ cười quỷ bí.

Kim giới đồng tiền to như ngôi sao chớp mắt rơi vào chỗ sâu đại châu vừa mới ngưng tụ.

Một màn này xuất hiện, không chỉ sinh linh nhân gian giới, chính là thiên ngoại, sâu trong chư thiên, vô số cường giả âm thầm chú ý tới nhân gian giới, đồng loạt lâm vào trong kinh ngạc nổi giận, hiển nhiên đều biết viên Kim trình đồng tiền kia là vật gì.

Âm

Tùng đạo ý niệm cường hoành vô địch, đột ngột xuất hiện, ném vào trong nhân gian, trấn áp về phía Thiên Hình Đại Châu.

Vạn thú kim tiền, đó là một trong Cửu Châu bảo vật, dùng để trấn áp khí vận Thiên Sủng Châu, vạn thú kim tiền.

To gan lắm, chủ Hoạn Thú giới, người dám xé bỏ khế ước, mơ tưởng tới bảo vật khí vận của Trấn Châu.

Cổ Yêu tộc gan to bằng trời, bảo vật Cửu Châu không phải ai cũng có thể chiếm được, mau giao Vạn Thú Kim Tiền ra, nếu không tất có họa diệt tộc.

Chỉ là một cái Hoạn Thú giới đã muốn chiếm cứ toàn bộ khí vận Thiên Sủng Châu, quả thực là vọng tưởng.

Mỗi một đạo ý niệm đều cường hoành vô địch, nhất là đạo từ trên trời rơi xuống kia, càng tản mát ra khí tức khủng bố khiến thiên địa rung động. Thiên phụng đại châu vừa mới ngưng tụ ra, dưới những ý niệm này lại xuất hiện tượng sụp đổ.

Chư thiên vạn giới, mỗi một thế giới chi chủ, đều là cường giả chứng được Đại La Kim Tiên Đạo Quả.

Mà trong vạn giới, chúa tể trăm giới, mỗi một vị đều là người nổi bật trong cường giả Đại La Kim Tiên, nhân vật đỉnh phong, một đạo ý niệm có thể hủy diệt một ngôi sao, thậm chí là một thế giới.

Trong Bách giới, Chúa Tể của Hoạn Thú giới tự phá thể giới xong, lại lấy mảnh vỡ thể giới bày ra trận pháp Thôn Thiên của Cổ Yêu nhất tộc., Trực tiếp hút những đại lực khác trong nhân gian giới qua, trong khoảnh khắc ngưng tụ ra tòa Thiên Địa Đại Châu thứ hai trong nhân gian giới. Mà sau khi Thiên Sủng Châu thành hình, Hoạn Thú giới chủ còn lấy danh nghĩa Cổ Yêu nhất tộc phát xuống đại thiết nguyện. Muốn Yêu tộc che chở trong thiên địa vượt qua đại kiếp nạn lần này, lập tức chiếm cứ khí vận Thiên Sủng Châu, trở thành chủ nhân Thiên Hộ Châu.

Sau khi chiếm cứ khí vận Thiên Sủng Châu, lập tức dẫn động một trong bảo vật Cửu Châu Vạn Thú Kim Đồng hàng lâm nhân gian giới.

Thời đại Hoang Cổ, có Thiên Địa Cửu Châu, mỗi một châu đều có một loại chí bảo như vậy, có thể trấn áp số mệnh của Đại Châu.

Mà khí vận chí bảo của Thiên Phụng Châu, chính là miếng chí bảo tiền tài có thể triệu hoán thiên địa vạn thú, gọi là vạn thú tài.

Bây giờ trong nhân gian này, có hai đại châu Thiên phụng Thiên Hộ, khí vận chí bảo của Thiên Hộ Châu đã xuất hiện, về phần chí bảo Thiên Lô Châu sao không xuất hiện, kỳ thật cũng đơn giản, chính là vì Thiên Lô Châu bây giờ vẫn là một mảnh hỗn loạn. Vô số thể lực tranh đoạt chém giết trên đó, khí vận phân tán, không xuất hiện Chúa Tể.

Khí vận không thuộc về ai, đương nhiên chí bảo dùng để trấn áp khí vận cũng sẽ không xuất hiện.

Vì thiên địa đại kiếp liên quan, toàn bộ chư thiên vạn giới. Toàn bộ sinh linh đều đem lực chú ý tập trung vào nhân gian giới, mỗi người đều có tính toán riêng.

Đang lúc các loại thể lực lớn nhỏ tranh đoạt Thiên Lô Châu mà ra tay đánh nhau, tử thương không biết bao nhiêu lần, Cổ Yêu nhất tộc kia lại lấy phương thức mưu lợi, trực tiếp đánh cắp khí vận một tòa đại châu, dẫn tới khí vận chí bảo, chiếm làm của riêng.

Chẳng trách vừa mới nhận ra được những thứ này, tất cả cường giả sinh linh, đều là nổi giận.

Đại lục dung luyện thành hình tại Thiên Táng Châu nhiều hơn không ít so với Thiên Lô Châu, là lấy diện tích cũng lớn hơn rất nhiều, ước chừng có bốn mươi lăm ức tám trăm ngàn dặm, trên đó không biết bao nhiêu bảo địa linh mạch.

Đại châu hình như một con cỏ thiềm, khi vô số ý niệm phong bạo hàng lâm, trấn áp về phía Thiên Phụng Châu, chỗ miệng con cóc kia, đột nhiên có từng điểm hào quang sáng ngời ra, rơi vào trên hư không, một hóa thành mười, mười bóng người ẩn chứa khí tức cực kỳ cổ yêu dị, hiện ra trong mắt tất cả cường giả chư thiên.

Cổ Yêu Thập Hoàng, Cổ Yêu.

Trong chư thiên, có vô số cường giả, nhưng cũng giống vạn giới kia, vô số cường giả cũng có phân chia mạnh yếu.

Trong trăm giới xung quanh có mười thế giới, cùng xuất ra một nguồn gốc, được gọi là Cổ Yêu Thập Giới, chúa tể chính là Cổ Yêu nhất tộc. Mỗi một thế giới đều là Hoàng Giả của Cổ Yêu nhất tộc, tổng cộng có mười vị, mỗi một vị đều là tồn tại khủng bố trấn áp chư thiên, áp đảo vô số cường giả.

Mà bây giờ, mười đạo hư ảnh hiển hóa trên không Thiên Táng Châu, chính là mười vị Hoàng Giả của Cổ Yêu nhất tộc kia.

Một vị thân mặc pháp bào Yêu Hoàng, đầu đội cổ quan, diện mạo mơ hồ, tản mát ra một loại khí tức yêu dị hoàn mỹ, giống như hư ảnh này, vẫn luôn hoàn mỹ không thiếu sót.

Vô thượng Hoàng Giả của Cổ Yêu nhất tộc, Bất Hủ giới chủ.

Bất hủ, hôm nay người nhất định phải giải thích cho bọn ta một lời giải thích!

Đột nhiên trên bầu trời xuất hiện một ý niệm mãnh liệt cuồng bạo.

Thanh âm ẩn chứa khí tức đáng sợ ở trong nhân gian âm vang vọng, vô cùng kiêu ngạo, không hề có ý che giấu, không hề kiêng dè bị những sinh linh khác ở nhân gian nghe thấy.

Mà sau khi ý niệm này xuất hiện, từng đạo ý niệm đáng sợ khác cũng đều hiển hiện ra, phóng xuất ra khí thể đáng sợ, muốn trấn áp mười hư ảnh kia xuống.

Khí thể thật khủng khiếp, thanh âm này, thật giống như chúa tể của Phi Hùng giới.

Trời ạ, đều xuất hiện, chủ nhân Thiên Âm giới Huyết giới chủ Bạch Cốt giới chủ tất cả đều là đám chúa tể Thiên Sí giới —— bách giới.

Cổ Yêu nhất tộc nổi giận, giới phàm nhân sẽ chỉ xuất hiện Cửu Đại Châu. Hiện tại Thiên Lô Châu còn chưa có người về, Cổ Yêu nhất tộc vậy mà chiếm cứ Thiên Sủng Châu, còn đánh cắp chí bảo Vạn Thú Tài, các giới chủ khác của Bách Giới mất đi tiên cơ, không nổi giận mới là lạ.

Những cường giả sinh linh khác đều có ý niệm, sau khi các chúa tể trăm giới xuất hiện nhao nhao tản ra các khu vực khác, chỉ chú ý đến bên kia, cũng không dám nhúng tay vào.

Lúc này Phàm gian giới, còn có chư thiên, Thiên Ngoại kia, đều đang chú ý tới Thiên Sủng Châu.

Tuy rằng Cổ Yêu tộc thi triển ra thủ đoạn kinh thiên, không phí khí lực liền chiếm cứ khí vận Thiên Sủng Châu, còn đoạt được vạn thú tài phú bậc này chí bảo. Nhưng lúc này lại phải đối mặt với trấn áp và khó xử của các Chúa Tể khác Bách Giới, nếu không thể xử lý tốt, bị đông đảo Chúa Tể liên thủ trấn áp chinh phạt, cho dù Cổ Yêu nhất tộc cường hãn hơn nữa, chỉ sợ cũng không tránh khỏi kết cục tro bụi.

Trong lúc nhất thời, tất cả ánh mắt đều rơi vào hư không, trên hư ảnh mười tôn Hoàng giả cổ lão.

Đặc biệt là cái kia, cường giả nhất của Cổ Yêu nhất tộc, Bất Hủ giới chủ.

Âm

Không có lập tức mở miệng, nhưng ở sau lưng hư ảnh mười tôn Hoàng Giả, lại đột nhiên xuất hiện một cái bóng xám xịt.

Ảnh tử này to lớn vô cùng, dài chừng vạn trượng, không ngừng cuộn cuộn biến hóa, khí cơ liên kết cùng mười vị

Hoàng Giả của Cổ Yêu nhất tộc, còn có Thiên Sủng Châu phía dưới ẩn ẩn cùng một chỗ, dưới cái nhìn chăm chú của vô số cường giả, cái bóng xám xịt kia, biến hóa dần dần đình chỉ, thành hình.

Cao vạm vỡ, to lớn như ngọn núi cổ xưa, đầu đuôi tứ chi đều có vảy, bóng dáng kia, đúng là một đầu yêu thi thái cổ.

Miệng Yêu Thiêm ngậm một đoàn kim quang, cực kỳ chói mắt, tản mát ra khí tức hồng hoang cổ xưa, vật trong kim quang kia, tất cả sinh linh đều không xa lạ.

Vạn thú kim tiền tài...

Trong khoảnh khắc dị tượng Yêu thú ngậm tiền ngưng tụ, mười vị Hoàng Giả trong hư không kia, cuối cùng Bất Hủ giới chủ cũng mở miệng.

Dưới đại kiếp, thiên mệnh như luân, bất luận là cỏ cây sâu kiến, hoặc là chúa tể thế giới, đều là dựa vào các thủ đoạn bình đẳng, dục độ kiếp số, Thiên Sủng Châu này từ thời đại hoang cổ đại liên liên kết với khí vận của tộc Cổ Yêu ta. Bây giờ Cổ Yêu nhất tộc ta chỉ là muốn quay về nơi sinh tồn của mình mà thôi, nếu chư vị đạo hữu không phục, đại khả năng tranh phong cùng Cổ Yêu tộc ta, nếu thật sự có đạo hữu có thể được khí vận Thiên Sủng Châu tán thành.

Vạn thú tiền tài, Cổ Yêu nhất tộc ta chấp tay nhường đường cho người.

Bất Hủ giới chủ vừa mở miệng, mỗi một khớp chữ Tự Tự Tự Tự Tự Tự Tự Tự tựa hồ cũng ẩn chứa đạo lý kỳ lạ, nhảy nhót phun trào, thấm vào trong thương khung trong hư không, để cường giả sinh linh chú ý Thiên Sủng Châu kia, đều cảm giác được trước người mình, liền có bóng dáng một vị Bất Hủ giới chủ đang mở miệng nói chuyện.

Cổ Yêu tộc chính là bộ tộc cổ xưa tồn tại từ thời đại Thái Cổ, một trong những tộc đàn cường đại nhất trong chư thiên.

Vị kia là người mạnh nhất của Cổ Yêu tộc, vị Bất Hủ giới chủ kia, đã tu luyện đến cảnh giới cực hạn của Đại La Kim Tiên, chỉ kém một bước nhỏ, liền có thể chứng minh Chí Tôn đạo quả, đạt tới cảnh giới bất hủ chân chính bất diệt.

Mà lúc này, trong âm thanh của Bất hủ chủ lại ẩn chứa một chút ý vị bất hủ bất diệt.

Phía trước pho tượng Thần Nữ giới ở nhân gian.

Ngô Khí cũng đang chú ý trên không Sùng Châu ngày đó, chú ý tới hư ảnh mười tôn Hoàng Giả kia.

Sau khi Bất Hủ giới chủ mở miệng, hần lập tức cảm ứng được, những người đứng đầu thế giới kia, đều bị sức mạnh mẽ của Bất Hủ giới chủ dọa sợ, loại khí thể mãnh liệt trấn áp vây giết lúc trước kia lập tức yếu xuống.

Nhất là khi dị tượng thiên địa yêu thú ngậm tiền xuất hiện, tất cả cường giả đều biết, Cổ Yêu tộc đã luyện hóa vạn thú kim tiền kia, nếu muốn cướp đoạt ra, không biết phải trả giá bao nhiêu.

Ngoại trừ hai giới Tiên Ma, chỉ sợ các thế giới khác trong bách giới, không có một cái nào có thể làm được.

Nhưng trong bách giới, Tiên Ma lưỡng giới với tư cách bá chủ tuyệt đối vẫn luôn không có động tĩnh, giống như hoàn toàn đắm chìm trong khu vực Chu Thiên, không để ý chút nào đến những chuyện phát sinh ở nhân gian.

Mà mặt khác, các chúa tể thế giới này như long giới hoang giới, lạc hậu với thế giới của được giới, cũng cường hãn như Cổ Yêu nhất tộc, lại vô thanh vô tức, tựa như cũng không để ý tới nhân gian loạn giới.

Ngay cả vạn thú kim loại chí bảo khí vận xuất thế như vậy, cũng không khiến cho chúng chú ý.

Vù vù

Ngô Khí đột ngột duỗi bàn tay ra, ngón tay nhẹ nhàng bóp một cái, trực tiếp từ trong hư không bóp một luồng khí tức nhàn nhạt không thể nghe thấy.

Hồi mông mông lung, đầu ngón tay Ngô Khí biến hóa không ngừng, ần ần có thể nhìn ra là hư ảnh một đầu Cổ Thiềm.

Khí tức thật cường đại, ngôn xuất pháp tùy đã không đủ hình dung vị cường giả này, một lời một Hành đều là đạo, thân là

Đạo, tâm là Đạo, Bất Hủ giới chủ đã chạm đến biên giới của Chí Tôn chi đạo, nếu là không có này thiên địa đại kiếp, nói không chừng mấy vạn năm, trong chư thiên này sẽ lần nữa xuất hiện một vị cường giả Chí Tôn.

Đáng tiếc, đáng tiếc...

Lời Ngô Khí không nói tiếp, đầu ngón tay bóp một cái, liền bóp tan khí tức kia, ánh mắt cũng từ trên không Phụng Châu thu về. Tiếp tục ngồi xếp bằng trên bờ đoàn kia, trong miệng phát ra tiếng thì thảo, Đào Ngột, trong trượng mới có thể nghe thấy, không có thiên địa dị tượng nương theo, nhưng trong mỗi một thanh âm, lại có huyền ảo, thiên địa chí lý không cách nào nói được.

Bóp bóp bóp

Trong lòng Thần Nữ, trong cơ thể Thạch Anh, tiếng tim đập mơ hồ cùng với âm thanh nhỏ bé từ trong miệng Ngô Khí phun ra đồng thời vang lên.

Hoàng hôn, chính là lúc giao thế của mặt trời, liền thấy trên bầu trời, hai ngôi sao to lớn vô cùng chiếu ánh, treo cao trên cao.

Một ngôi sao chí dương, gọi là mặt trời ngày đêm, là ngôi sao nóng bỏng nhất trong tinh thần đại dương.

Một viên khác là Chí Dục, Phàm gian gọi là Thái Nguyệt Nguyệt.

Không biết có phải hay không bởi vì sau khi thiên địa nguyên khí đại biến, nhân gian giới sau khi dung nạp lượng lớn đại lục thể giới, thậm chí là đại châu, tăng vọt không biết bao nhiêu lần, sinh linh trong nhân gian giới, tầm mắt cũng đại biến. Trên mặt đất, một vầng mặt trời ngày đó, đúng là đặc biệt to lớn, như nhìn thấy không còn là hình chiếu của nhật nguyệt tinh thần, mà hai ngôi sao chân thật là thái dương thái cổ đã tồn tại.

Trong nhân gian không biết bao nhiêu sinh linh, phàm nhân thảo mộc yêu thú, đều đang liều mạng hấp thu tinh lực từ hai khối tinh thần này tràn ra, rèn luyện thân thể, tăng trưởng thọ nguyên thần thông.

Tại một nơi biên thù, Ngô Khí đang giảng đạo cho Thần Nữ pho tượng đột ngột dừng lại.

Trong lòng hơi động, sau một lát, sau lưng Ngô Khí xuất hiện một bóng người.

Là một tu sĩ trẻ tuổi tuổi tuần mỹ, thân mang hai bút pháp bào đen trắng, một cây trâm gỗ buộc tóc, trên người tản mát ra từng luồng từng luồng sóng pháp lực bàng bạc không gì sánh được, nhất là vào lúc này, nhật nguyệt tinh thần trên bầu trời kia, tựa hồ có cảm ứng mơ hồ với thể nội hần, hần vừa xuất hiện, tinh lực nhật nguyệt nơi đây lập tức nồng đậm không ít.

Chủ thượng.

Lâm Tây đã tu luyện tới cảnh giới không rõ, trước mặt Ngô Khí vẫn cực kỳ cung kính, vừa xuất hiện đã nửa quỳ trên mặt đất.

Đám lão già ở thế giới âm trầm kia cuối cùng cũng không nhận được, mấy ngày sau sẽ có động tĩnh lớn. Sau khi người trở về triệu tập giáo chúng, mấy ngày sau sẽ có một trận cơ duyên. Đặc biệt là đối với người, chỗ tốt không ít.

Vù vù

Sau khi Ngô Khí mở miệng, trước mặt Lâm Tây, một đạo kim mang thoáng hiện, ở trong hư không phác họa mấy bút, một phù lục ám kim xuất hiện. Không đợi Lâm Tây đáp lại, phù lục ngưng lại trong nháy mắt, đã khắc vào mi tâm của hắn.

Đúng vậy.

Lâm Tây đã sớm quen với cách làm việc của Ngô Khí, sau khi cảm ứng được động tĩnh mi tâm, mặt mày vui vẻ, đầu cúi thấp thi lễ, lập tức thân thể từ thực chuyển hư, trực tiếp biến mất.

Mỗi ngày ở nhân gian giới, bất luận là Trung Châu đại lục, hay là hai tòa Thiên Địa Đại Châu mới ngưng tụ ra. Tất cả đều giống nhau, các thế lực, rắc rối phức tạp, vì nhân khẩu bảo vật phúc địa các loại tài nguyên chinh phạt lẫn nhau, có thể nói không có một chỗ nào là bình tĩnh, mỗi thời mỗi khắc đều có số lượng sinh linh chết đi.

So sánh xuống, Thiên Sủng Châu kia có lẽ là vì Yêu Thiềm ngậm tiền thiên địa dị tượng này xuất hiện, để tất cả thế lực lớn nhỏ bé đều biết được, khí vận tòa Thiên Địa Đại Châu này đã có chủ nhân, chính là tung hoành chư thiên, tồn tại không biết bao nhiêu năm tháng cổ yêu nhất tộc.

Tuy nói là thuộc về khí vận, có thể tiến hành tranh đoạt, đó là vận thú kim tiền. Khí vận chí bảo, cũng có thể từ trong tay chủ nhân tranh đoạt lấy. Nhưng nhân gian giới lúc này, vẫn không có một thế lực nào, có thể tranh phong cùng Cổ Yêu nhất tộc, là Thiên phụng châu lúc này, còn tính là yên tĩnh.

Liên tục chinh phạt hỗn loạn trong ngày mấy ngày, mấy ngày, hầu như là trong nháy mắt liền trôi qua.

Ngày hôm đó, chính lúc các sinh linh cường giả ở nhân gian giới đang dự định tiếp tục chinh chiến, Thiên Ngoại chi địa, lại lần nữa phát sinh dị biến, để cho tất cả sinh linh đều không thể tưởng tượng động tĩnh, không thể nghịch chuyển giáng lâm.

Ầm

Oanh oanh oanh oanh!

Sau một tiếng nổ vô cùng lớn, là thanh âm nổ vang liên miên không dứt, tựa như vĩnh viễn không dừng lại.

Ngoài thiên ngoại, xuyên qua vô tận hư không, ở chỗ sâu bên trong, một dòng sông mênh mông ngân bạch, đột nhiên xuất hiện bên ngoài hư không giới nhân gian.

Con sông lớn này, dài không có điểm cuối, rộng không có phần cuối, toàn thân trắng xóa, trong đó không phải là nước chứa dịch thể, mà là ánh sáng, ánh sao, từng hạt một, từng mảnh như là một mảnh, tựa hồ là từ quá khứ, chảy về phía tương lai.

Ở trước con sông rộng lớn này, mặc dù là ngôi sao, ngôi sao to lớn vô cùng, cũng bất quá chỉ là một hạt cát sỏi mà thôi, ném vào trong đó khoảnh khắc sẽ chìm vào hủy diệt. Bất kỳ tồn tại nào, sông lớn trên bầu trời sao, đại giang, vô số vật nguy nga vĩ đại, sau khi dòng sông này xuất hiện, đều trở nên nhỏ bé, nhỏ bé vô cùng.

Cho dù là nhân gian giới đang đại biến, cũng như vậy.

Lúc này trên mặt đất rộng lớn nhân gian, tất cả sinh linh, ngay cả phàm nhân, hoặc là yêu thú vừa mở ra trí lực, đều bị động tĩnh kinh thiên trên đỉnh đầu làm thức tỉnh, ngẩng đầu, sững sốt, nhìn chăm chăm vào dòng sông ngân bạch trù hạo nhiên chảy đến nhân gian kia.

Xoẹt xoẹt xoẹt...

Hàng rào hư không giới nhân gian cực kỳ cứng rắn, cho dù là cường giả cấp bậc Chúa Tể Đại La Kim Tiên thế giới, cũng chỉ có thể dùng ý niệm hình chiếu tiến vào, mà không thể đánh vỡ hàng rào, lấy chân thân hàng lâm.

Nhưng dưới dòng sông kia, hàng rào nhân gian lại ngay cả một hơi thở cũng không kiên trì được, lập tức liền phá toái, xuất hiện một lỗ thủng to lớn vô địch.

Rầm rầm rầm rầm

Sóng cả vô tận, ánh sao như trọng, con sông mệnh mông vô tận, cuối cùng tràn vào trong nhân gian giới.

Bất luận là sinh linh bản địa ở nhân gian giới, hay là cường giả ngoại lai của chư thiên thế giới, đối với một ít thiên địa vĩ vật, đều biết được.

Như sao trời ngày hôm đó, như biển hỗn độn, vùng đất bị vút bỏ.

Mà lúc này, trong mắt tất cả sinh linh xuất hiện, chính là giữa trời đất lại có một vật to lớn.

Chư thiên tinh hà.

Biển sao, sâu trong hỗn độn, có một dòng sông mệnh mông, trường tồn từ tuyên cổ, sinh ra trước thiên địa, dung hợp vô số ánh sáng sao, chảy xuôi trong chư thiên, vắt ngang qua tinh không.

Truyền thuyết Tinh Hà Chi Thủy, do vô số quang mang tinh thần ngưng tụ, có được uy năng khó lường, không gì không phá hủy, bất luận tồn tại nào, rơi vào trong Tinh Hà, đều chỉ có một kết cục, đó chính là hủy diệt, cho dù là một ngôi sao chân chính, cũng không ngoại lệ.

Khi thiên địa vĩ vật này trong nháy mắt áp phá hàng rào hư không của nhân gian, tràn vào trong thiên địa này, tất cả sinh linh đều điên cuồng.

Một loại tâm tình gọi là sợ hãi đang điên cuồng lan tràn, cho dù là tuyệt thế cường giả như Kim Tiên Chân Ma, cũng không thể ngoại lệ, đáy lòng tràn ngập sợ hãi.

Tinh Hà Chi Thủy, dù chỉ là một sợi, cũng nặng hơn một ngôi sao bình thường, rơi xuống, trong khoảnh khắc chính là đại lục bị nhấn chìm thế giới hủy diệt.

Bất quá rất nhanh, liền có cường giả gào thét lên, trong thanh âm kinh hãi lập tức làm cho đáy lòng tất cả sinh linh trong nhân gian sợ hãi.

Sửa lại đại đạo, Tinh Hà đổi đường, không có hạ xuống, ha ha ha ha.

Một vị cường giả cấp Kim Tiên, mặt mũi tràn đầy mừng như điên, ngẩng đầu lên, trơ mắt nhìn thiên hà cuộn cuộn kia, sau khi xuyên thấu qua hàng rào hư không giới nhân gian, cũng không hạ xuống, mà là trực tiếp xuyên thấu qua một hàng rào hư không khác, tiếp tục chảy xuôi về phía cuối tinh không.

Một màn này xuất hiện, lập tức làm cho vô số sinh linh, ý nghĩ trong lòng từ sợ hãi chuyển biến thành cuồng hỉ.

Không chỉ vì sống sót sau tai nạn, còn có một loại phản ứng sau khi gặp phải cơ duyên to lớn.

Giai đoạn cuối, mỗi một chương đều phải hao phí tiểu lâu mấy lần, bất quá cũng may coi như thuận lợi, dự tính cuối tháng này có thể hoàn thành bản, số lượng cập nhật sẽ tăng lên không ít.

Trong biển sao, một mảnh hàng rào hư không ngày càng tăng vọt, bao bọc lấy thế giới nhân gian trải qua biến đổi lớn kia.

Một dòng sông ngân bạch to lớn mệnh mông trường tồn từ tuyên cổ, không chút trở ngại xuyên thấu hàng rào hư không cứng rắn, nhưng vẫn chưa đề sập Phạm gian giới bao phủ, mà từ một chỗ khác chảy xuôi ra, tiếp tục đi tới phía cuối tinh không.

Chư thiên tinh hà, trong đó một đoạn, ở lại trên thương khung thế giới nhân gian này. Đông đảo sinh linh vừa mới từ trong sợ hãi thoát ra khỏi nhân gian giới, chỉ một lát lâm vào trong cảm xúc mừng rỡ, nhất tề ngẩng đầu, ti ti ti nhìn chăm chăm tinh hà xa xôi không biết từ đâu chảy tới kia.

Àm

Vèo vèo vèo

Không chỉ là thần niệm, cơ duyên to lớn ngay trước mắt, chỉ cần có thần thông pháp lực bay đến cường giả trên bầu trời, không có một vị nào có thể từ bỏ.

Chư thiên tinh hà, chính là vật to lớn trời đất, sinh ra ở sâu trong hỗn độn, vắt ngang qua tinh không, chẳng những nung nấu ánh sáng tinh thần khắp trời, còn mang tất cả dung nạp một lượng lớn bảo vật trong tinh thần hải.

Tinh hà chính là do Chu Thiên Tinh Quang tụ tập thành, tùy ý một sợi đều nặng như sơn nhạc, chính là chí bảo nhất đẳng trong thiên địa, rèn luyện thân thể, rèn luyện pháp khí, thậm chí còn có thể dung luyện ra thần thông mạnh mẽ.

Không chỉ như vậy, chư thiên tinh hà còn có một truyền thuyết vạn cổ, chính là người có thể lấy thân thể vượt qua ngân hà, đến được bờ bên kia, liền có thể thành tựu thân thể bất diệt vạn cổ, lĩnh ngộ vạn cổ thần thông, vượt qua tất cả sinh linh, thiên địa diệt mà hấn không diệt.

Thủy tinh Sa Tinh vẫn lạc, Thiết Tinh Chi Thạch ha ha, truyền thuyết Chư Thiên Tinh Hà Dung nạp chư thiên chí bảo, quả nhiên là như vậy, thật nhiều bảo bối a, bốn tọa thu những bảo vật này nhất định có thể thần thông tiến nhanh.

Trên bầu trời, có Thiên Phong Lô Âm Cương Sa khủng bố, cực kỳ hung hiểm, tu sĩ Hợp Đạo cảnh, ngay cả một hơi thở cũng không thể kiên trì được. Sẽ vẫn lạc trong đó, thành tựu Thiên Tiên Thiên Ma Đạo Quả, cũng không cách nào đợi bao lâu.

Chỉ có siêu cấp cường giả cấp bậc Kim Tiên Chân Ma, mới có thể không sợ những hung hiểm đó, tự do lui tới.

Đúng lúc này, rất nhiều cường giả của nhân gian giới, vừa nhìn thấy tinh hà khủng bố kia cũng không trấn áp xuống, mà là sau khi thay đổi đường, tiếp tục đi vào sâu trong tinh không. Lưu lại một đoạn ngân hà, ở dưới hàng rào thế giới nhân gian, đối với bọn họ mà nói, quả thực là một bảo địa to lớn, tùy ý để bọn họ lui tới.

Cơ duyên, đây mới thật sự là đại cơ duyên, Chư Thiên Tinh Hà vốn là ở sâu trong tinh không. Mặc dù là cường giả cấp bậc Đại La Kim Tiên, cũng không dễ dàng tìm được vị trí chính xác.

Từng đạo quang mang, lấy tốc độ khủng bố, trên mặt đất tự đại bay lên, bay về phía trên bầu trời.

Mỗi một đạo quang mang, đều đại biểu cho một vị cường giả chứng Kim Tiên Chân Ma Đạo Quả, cũng có một ít tu sĩ cảnh giới Thiên Tiên đỉnh phong, muốn thừa cơ nhận được một ít bảo vật.

Vào

Chỉ bất quá mấy tức thời gian mà thôi, bỗng nhiên bầu trời kia sinh ra tiếng thét khủng bố, lại là đạo quang mang đầu tiên xuất hiện.

Àm

Trong quang mang, hiện ra một lão giả mặc pháp bào vàng óng, trên người chảy xuôi kim quang, giống như một người

vàng, khí tức khùng bố, trấn áp tất cả Thiên Phong Lôi Cương Sa xung quanh, không cách nào tới gần thân thể lão.

Người này vừa xuất hiện, lập tức trong đôi mắt tuôn ra kim quang, nhìn về phía tinh hà mệnh môn kia.

Chỉ thấy trên thương khung này, tinh hà mệnh môn, vĩ lực vô biên, mãnh liệt xuyên thấu thể giới hàng rào, chảy xuôi vào chỗ sâu trong hỗn độn, trong nước sông ngân bạch vô biên vô hạn, vô số tinh thần quang mang phun trào, mơ hồ có thể nhìn thấy lượng lớn bảo vật, ở đáy sông kia, cũng có không ít dòng sông tinh quang cùng chảy xuôi theo.

Thậm chí ở tinh hà còn có thể nhìn thấy không ít ngôi sao, ở trong đó chập chùng, những ngôi sao này ngày đêm bị Tinh Hà Chi Thủy cọ rửa mài giũa, đã bị luyện đi tất cả tạp chất, dần dần đều biến thành chí bảo tinh thần uy năng không cách nào tưởng tượng.

Vừa nhìn thấy những bảo vật kia, lão giả này nhất thời trở nên kích động.

Tốt, tốt, Sa Tinh vẫn lạc, đều là bảo bối tốt a, bản tọa nếu có thể luyện hóa hơn vạn cân, nhất định có thể ngưng tụ Thiên Kim Pháp Thể, tiến vào Kim Tiên đỉnh phong.

Trong lúc nói chuyện, động tác lão giả này không ngừng chút nào, bàn tay duỗi ra, trong hư không ngưng tụ ra một bàn tay lớn màu vàng, cuốn theo khí thể khùng bố âm âm thăm dò vào trong dòng sông mệnh môn kia.

Chỉ nghe một tiếng soạt, trên bàn tay Kim Hiên kia bộc phát ra pháp lực mạnh mẽ, lại ngạnh kháng bức ra dòng nước sông ngân bạch kia, dò xét trong sông, bọt nước văng khắp nơi, nhưng sau một hơi thở, bàn tay Kim Trinh kia tựa như bị lực lượng khổng lồ phản kích, lại lập tức bạo lui ra.

Hừ.

Sau một tiếng kêu đau đớn, lão giả mặc áo bào màu vàng mãnh liệt lùi lại một bước, bàn tay Kim Oanh trong hư không run rẩy ông ông, tựa hồ lúc nào cũng có thể sụp đổ tan đi.

Ha ha, uy áp của Thiên Kim giới chủ, trong Tinh Hà khó chịu lắm sao, bảo vật nơi này tuy nhiều, nhưng không phải ai cũng có cách lấy ra.

Vèo vèo vèo

Từ sau khi thiên địa đại biến, nhân gian đã tụ tập không biết bao nhiêu sinh linh cường đại, mà ở trong đó, cường giả chúng mình Kim Tiên Chân Ma Đạo Quả, lại hơn phân nửa đến từ các thế giới khác trong chư thiên vạn giới, mà không phải tu sĩ bản địa hay yêu thú ở nhân gian.

Tinh hà vừa hiện lên ở nhân gian giới, lập tức kinh động đến tất cả cường giả cấp bậc Kim Tiên Chân Ma.

Tốc độ lão giả mặc kim bào mặc dù nhanh nhất, nhưng một hơi đã đủ cho những cường giả khác đuổi kịp.

Ước chừng mấy ngàn đạo quang mang tản ra khí thế khủng bố, từ phía trên mặt đất chụp tới, vượt qua hư không, từ trong quang mang hiện ra thân hình, xuất hiện ở trên thương khung này.

Mỗi một vị đều là cường giả tuyệt đối, phát tay liền có thể hủy núi diệt sông, thậm chí vận mệnh trái phải của một thế giới.

Mấy ngàn người đồng thời xuất hiện, từ trên người bọn họ phát ra khí thế, quả thực là phô thiên cái địa, mặc dù cách một khoảng cách xa xôi, lại vẫn có thể bị vô số sinh linh phía dưới biết đến. Bất quá dù vậy, cùng tinh hà cuộn cuộn từ vùng biển sao kia bắt đầu chảy xuôi ra, mấy ngàn vị siêu cấp cường giả này cũng cực kỳ nhỏ bé như con kiến hôi.

Chư thiên tinh hà hung hiểm thần bí, hầu như tất cả sinh linh vạn giới đều biết, bất quá bọn họ càng thêm biết, trong tinh hà ẩn chứa vô số chí bảo tinh tú, bảo vật không tồn tại ở các thế giới khác, nhưng đều có thể tìm được ở trong tinh hà. Trong tinh thần đại hải, bảo vật vô số, cơ duyên vô số, chỉ có một đầu tinh hà chảy xuôi cọ rửa, vượt qua tinh không, bao hết những bảo vật này vào trong.

Mà hiện tại, một đoạn trong tinh hà hiện ra trong nhân gian giới. Những cường giả này nào còn có thể nhẫn nại được, nhao nhao như mèo con ngửi thấy mùi tanh, xông lên.

Lão giả mặc kim bào kia, từng cũng là chủ của một giới, xưng là chủ của Thiên Kim giới.

Tinh Hà vừa hiện, hắn là cường giả phản ứng đầu tiên, thi triển ra Thiên Kim Độn Pháp, chớp mắt đã đến trên thương khung này.

Không nghĩ tới người ra tay đoạt bảo trước, chẳng những không thành công, ngược lại bị uy áp bàng bạc trong Tinh Hà bức lui ra ngoài, bàn tay trống trơn, lập tức bị các cường giả khác giễu cợt.

Cảm tạ sự ủng hộ của huynh đệ đoạn tội sau lịch sử.

764

Rầm rầm

Tiếng nước vang lên, trong tinh hà mệnh môn, một mảnh nước sông uẩn chứa tinh quang bắn ra. Sau một khắc, pháp lực ba động cực kỳ kịch liệt xuất hiện, lại là Tử Yên Hồ Lô như một ngọn núi nhỏ, bên trong phóng xuất ra lực hút mãnh liệt, hút toàn bộ nước sông trong tinh hà bắn ra vào.

Vù vù

Nuốt Tinh Hà Chi Thủy, bên cạnh hồ lô, đột nhiên hiện ra một bóng người. Thân mang áo bào tím, khí thế bàng bạc, đúng là một vị cường giả đỉnh phong chứng minh được Thiên Tiên Đạo Quả. Người này tiếp nhận pháp bảo hồ lô của mình, lập tức cảm giác được bàn tay mình trầm xuống, giống như sức nặng của mấy chục tòa sơn nhạc đè lên, lấy tu vi Thiên Tiên đỉnh phong của hắn cũng thiếu chút nữa không chịu nổi, bị đè ép rơi xuống.

Hao, tốt, không hổ là Tinh Hà Chi Thủy, mỗi một giọt đều là nặng như sơn nhạc, có một hồ lô này, đủ để cho bản tiên luyện thành Tinh Thần Thối Thể Đan, gia tăng một phần cơ hội vượt qua thiên kiếp.

Phí lực nâng hồ lô, vị cường giả Thiên Tiên này lại là mặt mũi tràn đầy vui mừng.

Sưu sưu sưu sưu sưu

Tiếng nói của hắn vừa rơi xuống, chung quanh lập tức xuất hiện từng đạo độn quang, trong mỗi một đạo quang mang đều xuất hiện một vị cường giả pháp lực không thấp.

Tử Sơn đạo hữu, nhìn mặt ngươi tràn đầy vui mừng, chắc là thu hoạch không tệ a.

Còn phải nói, Tử Hồ Tiên Khí của Tử Sơn đạo hữu giỏi nhất là thu bảo vật, bây giờ cơ duyên ở trước mắt, Tử Sơn đạo hữu sao có thể bỏ qua.

Tinh Hà Chi Thủy này, mỗi một giọt đều là tinh hoa ngôi sao chư thiên ngưng tụ thành, cực kỳ trân quý, nếu có thể thu được, bất luận là luyện đan luyện khí hay là tôi luyện thân thông, đều có lợi ích cực lớn.

Nhoáng một cái, chừng hơn mấy trăm ngàn yêu thú cấp bậc Thiên Tiên Thiên Ma Yêu nhao nhao hiển hiện ra, trừ một ít nói chuyện cùng Tử Bào Thiên Tiên kia, những con khác đều tự thi triển thủ đoạn, bắt đầu thu lấy nước sông trong tinh hà mệnh môn kia.

Mấy ngày trước, chư thiên tinh hà từ sâu trong hỗn độn hiện ra, trong đó có một đoạn, thậm chí xuyên thấu qua hàng rào hư không của nhân gian giới, đi qua thế giới này.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ sinh linh nhân gian giới đều tập trung ánh mắt lên trên bầu trời này.

Đáng tiếc, muốn bình an vượt qua Thiên Phong Lôi Âm Sa, những cường giả cấp bậc Thiên Tiên Đạo Quả này, không thể chứng minh. Mà muốn đồng thời đối phó những hung hiểm kia, lại thu cơ duyên bảo vật trong Tinh Hà, tầng thấp nhất cũng phải là Thiên Tiên đỉnh phong.

Mà muốn lui tới lui, không chịu bất kỳ hạn chế nào, chỉ có cường giả cấp bậc Kim Tiên Chân Ma mới có thể làm được.

Bao gồm cả tiên nhân áo tím kia, rất nhiều cường giả, đều là tranh thủ thời gian, tự mình thi triển thủ đoạn. Thu lấy nước sông trong Tinh Hà. Bất quá cho dù bọn họ cố gắng thu lấy như thế nào, cũng bất quá chính là muối trong Thương Hà mệnh môn vô biên này, hoàn toàn không đáng nhắc tới.

Trong tinh hà, Chư Thiên Chí Bảo.

Đây cơ hồ là một tin tức mà tất cả cường giả đều biết. Bất quá những cường giả Thiên Tiên Ma ở đây, lại đều là liều mạng thu lấy lượng lớn Tinh Hà Chi Thủy tầm thường nhất, không có mấy người dám đem chủ ý đánh vào trên những bảo vật chư thiên khác trong Tinh Hà. Không phải là bọn họ không muốn, mà là bọn họ căn bản không làm được.

Ngân hà mệnh môn vô biên, không biết sâu bao nhiêu, ngang qua hư không, cọ rửa tất cả.

Lấy pháp lực của những Thiên Tiên Ma này, thu nước của Tinh Hà mặt ngoài còn có thể được, nếu muốn thu bảo vật ở chỗ sâu trong Tinh Hà, chỉ sợ trong khoảnh khắc sẽ có uy áp bàng bạc trong Tinh Hà ngạnh sinh trấn áp mà chết, ngay cả thi thể cũng không tồn tại được. Chính vì như vậy, những cường giả này mới thành thành thật thật thu lấy những Tinh Hà Chi Thủy bình thường nhất.

Bất quá tại nhân gian giới, còn có pháp lực càng thêm mạnh mẽ, cường giả cấp bậc Kim Tiên Chân Ma, lại có năng lực thu lấy những bảo vật giấu ở chỗ sâu trong tinh hà.

Trên trời cao, chừng mấy ngàn bóng người có ba động pháp lực vô địch, đang thi triển thủ đoạn, thu lấy rất nhiều bảo vật, quấy một ít khu vực, nước sông phun trào, ngàn vạn tinh quang chiếu rọi xuống.

Không được, cơ duyên trước mặt, sao có thể bỏ lỡ vô ích được. Bản tọa nhất định phải ở lại Tinh Hà này trước khi thay đổi đạo, chứng được đạo quả Kim Tiên, cũng đi lên chia một chén canh.

Phía hạ du tinh hà, một vị Thiên Tiên đỉnh phong, ánh mắt rơi vào chỗ cao hơn trên bầu trời kia, trong mắt đều là cường giả cực kỳ hâm mộ. Những cảnh giới khác giống hần, cũng đều là Thần Khuyết.

Tinh hà đổi đạo, đối với bọn họ mà nói quả thực là cơ duyên trăm vạn năm khó gặp, nếu là vì cảnh giới không đủ bỏ qua, vậy liền quá đáng tiếc.

Oanh oanh oanh!

Trên trời cao, Tinh Hà Chi Thủy vô tận, bàng bạc mãnh liệt, mấy ngàn bóng người tản ra ba động pháp lực khủng bố, đang ở hư không chung quanh, thi triển ra đủ loại thủ đoạn cường đại, thu lấy những bảo vật cực kỳ trân quý ở chỗ sâu trong Tinh Hà.

Rầm rầm

Đột nhiên một tiếng nổ vang lên, chỉ thấy trên tinh hà rộng lớn kia, đột nhiên hiện ra một ngôi sao cực lớn. Tinh thần này to lớn, đâu chỉ trăm triệu dặm, liếc mắt qua, căn bản không nhìn

thấy điểm cuối, trên đó bị vô tận thanh mang bao bọc, tản mát ra một loại khí tức Man Hoang hung sát.

Tiếng rống vang lên.

Hư không chấn động, vô tận thanh mang phun trào, cuối cùng hóa ra một con Thiên Lang to lớn, gào thét trong hư không. Mấy ngàn cường giả Chân Ma Kim Tiên trên tinh hà, bị con Thiên Lang kia gầm lên, thân thể đều có chút bất ổn, không ít cường giả suýt nữa rơi vào trong ngân hà kia.

Đây, đây là....

Những cường giả kia vất vả lắm mới ổn định lại thân thể, đều vô cùng khiếp sợ nhìn con Thiên Lang to lớn gào thét giữa hư không kia.

Lộc xạ...

Trong nhân gian tụ tập rất nhiều cường giả chư thiên vạn giới, trong đó không thiếu hạng người kiến thức uyên bác, khi ngôi sao bị vô tận thanh mang bao vây lấy hóa thành một con Thiên Lang khổng lồ, lập tức có cường giả nhận ra được.

Trong tinh tú vô tận quanh trời, có Man Hoang Thú Tinh, một viên trong đó, chủ yếu là hung sát, gọi là Chu Chu.

Kiệtu chính là chủ tinh trong mười vạn Man Hoang thú tinh, mặc dù ở trong biển rộng tinh thần cũng có thanh danh to lớn, thế nhưng làm sao xuất hiện ở chỗ này.

Nghe đồn toàn thân chim ưng đều bị thái cổ Man Hoang sát khí bao vây lấy, bản thể chính là một con Thái Cổ Thiên Lang, ngôi sao trước mắt này, thanh mang kia tựa như chính là thái cổ man hoang sát khí.

Một ngôi sao Thái Cổ đột nhiên xuất hiện trong tinh hà, lập tức khiến cho mấy ngàn vị cường giả Kim Tiên kinh hãi không gì sánh được.

Ngay lúc đáy lòng bọn họ sinh ra từng đạo ý niệm, giao hội trên Tinh Hà kia, muốn xác nhận một chút ngôi sao to lớn bị vô tận thanh mang bao vây lấy kia có phải hay không chính là Man Hoang Hung Tinh nổi danh to lớn trong chư thiên vạn giới.

Nhưng không ngờ ngay lúc này, thượng du ngôi sao kia, lại sinh ra động tĩnh to lớn.

Rầm rầm

Lại là một tiếng bạo hưởng, trên tinh hà, một ngôi sao toàn thân bị quang mang màu vàng đất bao lấy hiển hiện ra.

Tiếng rống vang lên.

Tiếng gào thét rung trời lại lần nữa vang vọng, ngôi sao to lớn kia, cũng là ánh sáng lóe lên, hóa ra một con gấu khổng lồ đỉnh thiên lập địa. Khí tức trên thân con gấu này, phát ra Man Hoang, so với con sói kia còn muốn kinh khủng hơn ba phần.

Man hùng tinh...

Chỉ một cái chớp mắt, bên trong mấy ngàn cường giả, có người nhận ra ngôi sao này.

Nhưng không đợi vị cường giả kia giải thích lai lịch ngôi sao kia, trên Tinh Hà, động tĩnh to lớn kia liền bắt đầu liên tiếp sinh ra, một chút nghỉ ngơi cũng không có, khiến mấy ngàn vị cường giả đến từ chư thiên vạn giới trên Tinh Hà đều khiếp sợ đến cực điểm.

Tiếng rống vang lên.

Trong tiếng gào thét khủng bố, lại một ngôi sao hiển hiện.

Kình Dương Tinh

Lại một viên, rốt cuộc chuyện này là sao?

Địa kiếp tinh

Kim Ngưu Tinh.

Ma Hạt Tinh Tinh

Từng ngôi sao to lớn không ngừng hiển hiện ra trên mặt tinh hà, cũng theo đó cuộn cuộn nước sông, bắt đầu chảy xuôi mãnh liệt, những nơi đi qua, tiếng gào thét rung trời cùng tiếng sóng hỗn hợp với nhau, chấn động hư không, mỗi một tiếng vang đều làm toàn bộ thương khung rung động theo, tựa hồ lúc nào cũng có thể vỡ nát.

Dưới ngân hà kia, đại địa ở nhân gian cơ hồ là trong nháy mắt, quang mang mặt trời kia mặc dù vẫn chói mắt như trước, nhưng chung quanh nó, từng đạo tinh quang chói mắt không ngừng xuất hiện, đến phía sau, quang mang mặt trời vậy mà đã trở nên có chút không bắt mắt.

Quần tinh đồng hiện...

Dị tượng như vậy, cho dù là phạm nhân nhất bình thường, cũng sẽ chú ý tới. Ức vạn ánh mắt, từ trên mặt đất ném sang một bên, rơi vào trong tinh hà mệnh môn kia.

Mà lúc này, trên tinh hà kia, mấy ngàn vị cường giả Kim Tiên Chân Ma, đều bị khiếp sợ nói không ra lời.

Đều chỉ là vô thức mở một đôi mắt, gắt gao nhìn chằm chằm về phía thượng du tinh hà kia, còn không ngừng hiển hiện ra từng ngôi sao.

Có cường giả kiến thức rộng rãi, cũng chỉ có thể trong miệng vô thức thì thào lên tiếng.

Man Hoang Thú Tinh, Hoàng Đạo mười hai cung tinh hai mươi tám thiên tú tinh bốn phương mười vạn tinh.

Trong lúc đó, trong mấy ngàn người, một người trong đó, tựa hồ nghĩ tới điều gì, trong mắt đầu tiên là hiện ra vẻ mừng rỡ như điên không cách nào ngăn chặn, thân thể cũng rung động theo, vô cùng rung động phun ra bốn chữ.

Chi điểm tinh thần sáu chín phần mười.

Thanh âm của hắn không lớn, trên Tinh Hà tùy ý gào rú rung trời, đều có thể đè ép âm thanh của hắn xuống.

Nhưng bốn chữ trong miệng hắn phun ra lại ẩn chứa ma lực không cách nào tưởng tượng nổi giống như, dễ dàng xuyên thấu qua tất cả hư không, rơi vào trong tai tất cả cường giả.

Trên Tinh Hà, mấy ngàn vị Kim Tiên Chân Ma, còn có Tinh Hà hạ du, đại lượng yêu thú Thiên Tiên Thiên Ma Yêu vật và thu lấy Tinh Hà Chi Thủy, nghe được bốn chữ kia, đồng thời thân thể run lên, tiếp theo trong mắt cũng đều hiện ra vẻ mừng rỡ như điên không cách nào ngăn chặn.

Chi điểm tinh thần là sáu ngàn tinh thần, tuyệt đối sẽ không sai.

Không sai, những ngôi sao này đều không phải là bản thể ngôi sao thật sự, mà là hình chiếu sau khi bị Tinh Hà chiếu rọi, mỗi một đạo đều phục chế khí tức của bản thể ngôi sao hoàn mỹ.

Cơ duyên, quả thực là thiên đại cơ duyên, đồn đãi mỗi một ngôi sao trong ngôi sao sáng chiếu ảnh, đều có được một phần ngàn vạn lực lượng của bản thể ngôi sao, thậm chí trong đó ẩn chứa tinh hoa đại đạo của bản thể ngôi sao. Nếu có thể đạt được một đạo, thôn phệ luyện hóa, lập tức có thể lĩnh ngộ tinh thần đại đạo trong đó, còn có thể tùy thời rút lấy tinh lực tinh thần tinh lực tám hoa.

Ngọc Hành tinh thần chính là dị tượng kỳ lạ nhất trong chư thiên, trăm vạn năm khó gặp một lần, không nghĩ tới, lại xuất hiện trong giới nhân gian này sau khi tinh hà đổi đạo.

Thời đại lớn a, quả thật là thời đại lớn sắp xuất hiện, ngay cả tinh thần cũng giáng lâm trong giới nhân gian này.

Oanh oanh oanh!

Trên tinh hà mệnh mộng, từng ngôi sao tản ra khí tức khủng bố trống rỗng hiển hiện, theo sóng nước chảy, tràn về chỗ sâu trong hỗn độn. Lục lam băng hỏa kia.

Biển sao cỡ sáu ngàn dặm, biển sao tuy không phải là đại dương mệnh mộng thật sự, nhưng cũng sẽ khởi động dị tượng trời đất, vả lại còn là thiên địa dị tượng khiến tất cả cường giả tu đạo đều mơ ước.

Àm âm

Nhân gian, trên thương khung mắt thường khó thấy kia, một vị cường giả Kim Tiên đột nhiên ra tay.

Bàn tay vung lên, đột nhiên có mười đạo ánh sáng chói mắt lóe lên, hiện ra mười con khôỉ lõi khủng bố. Mỗi một con khôỉ lõi đều tản ra sóng pháp lực của Thiên Tiên đỉnh phong, liên tiếp cùng một chỗ, lại ngưng tụ thành một tòa pháp trận huyền ảo cực kỳ kỳ kỳ lạ.

Thập Hoang Khôỉ Lõi dẫn dắt thuật.

Mười con khôỉ lõi hòa hợp hào quang, hóa thành một vòng sáng mờ mịt, chụp vào một ngôi sao màu đỏ trong tinh hà mệnh mộng kia.

Hồng Long Tinh, một trong những ngôi sao Long Tượng, nếu có thể chộp vào căn nuốt hình chiếu hoàn mỹ này, nhất định có thể để Thái Cổ Hóa Long Quyết của bản tọa tiến vào cảnh giới đại thành.

Không đợi vị cường giả Kim Tiên này nói hết lời, đã thấy trong tinh hà kia, mười cái vòng sáng do Khôỉ Lõi hóa thành vừa chạm vào ngôi sao màu đỏ sậm toàn thân kia, ánh sáng màu đỏ lóe lên, xuất hiện động tĩnh lớn. Bốn bề ngôi sao, hào quang đỏ sậm mãnh liệt ngưng tụ, hóa ra một con Thiên Long Thái Cổ toàn thân đều là vảy đỏ, một tiếng gào thét, miệng rồng dữ tợn cắn một cái, liền thôn phệ vòng sáng mộng lung

kia, cũng là mười con Thiên Tiên Khôi Lỗi đỉnh phong nuốt vào trong bụng.

Chỉ nghe một tiếng ken két mơ hồ truyền đến, vị cường giả Kim Tiên ra tay kia, tâm thần kịch liệt đau nhức, rên lên một tiếng, một dòng máu đỏ thẫm lập tức xuất hiện ở khóe miệng của hắn.

Trên Tinh Hà, chừng mấy ngàn vị tu sĩ Yêu thú cấp bậc Kim Tiên Chân Ma, đều thấy được cảnh tượng này, nhưng không có một vị lộ ra vẻ kinh ngạc.

Mỗi một hình chiếu ngôi sao nơi này đều phục chế khí tức tinh thần bản thể hoàn mỹ, thậm chí có được một phần ngàn vạn lực lượng của bản thể ngôi sao, càng là ngôi sao cường đại. Hình chiếu cũng càng ngày càng lớn, không phải ai cũng có thực lực thu lấy.

Trong đám cường giả, một vị tu sĩ thanh niên mặc áo bạc, tuấn dật vô cùng, trên người lại tản mát ra khí phách vô biên, bước ra, ánh mắt trực tiếp rơi vào trong Tinh Hà, trên Tinh Thần Ô xuất hiện đầu tiên.

So sánh với viên Hồng Long Tinh toàn thân đều là ánh sáng màu đỏ kia, lực lượng và thanh danh chim ưng rõ ràng đều càng thêm mạnh mẽ.

Hồng Long Tinh chính là một trong những ngôi sao Long Tượng Tinh, lại còn thuộc về loại tinh tú trung hạ cấp, mà ông phi lại là chủ tinh trong mười vạn sao băng Man Thú chủ động hung sát. Lực lượng cường đại, cho dù là mấy cái Hồng Long Tinh cộng lại, cũng vẫn không bằng như cũ.

Nhưng thanh niên áo bạc này lại nhìn chăm chăm vào con dao, trong mắt hiện ra vẻ chiếm hữu không hề che giấu.

Vù vù

Hư không xung quanh mãnh liệt run lên, đã thấy chỗ mi tâm thanh niên kia, một đoàn quang mang tràn ra. Quang mang này vừa xuất hiện, đón gió tăng lên, trong nháy mắt liền lớn như núi cao, lại còn đang không ngừng tăng vọt. Mà bên trong quang mang kia, một con sói cổ xưa toàn thân mọc đầy lông tóc bạc trắng đang thét dài đối với Nguyệt Trường, miệng sói

kia há to, đúng là một cảnh tượng tùy thời có thể đem Thái Âm Tinh Thần nuốt chửng.

Khiếu Nguyệt Thiên Lang...

Các cường giả còn lại đang khiếp sợ trong nháy mắt, thanh niên mặc ngân bào lại lập tức động thủ.

Dẫu chính là chủ tinh của ta, Thiên Lang Nhiếp Nguyệt Quyết nhiếp hút nó.

Thanh niên đột nhiên vươn ngón tay, điểm vào nguyên thần Thiên Lang ta, đã thấy nguyên thần của Nguyệt Thiên Lang đã lớn như núi kia lại lần nữa tăng vọt không biết bao nhiêu lần, đúng là chớp mắt đã nhảy vào trong Tinh Hà kia, miệng sói há ra liền đem ngôi sao màu xanh bị Thái Cổ sát khí bao phủ lấy kia ngậm lại, lại nhảy về phía sau, liền muốn ra khỏi Tinh Hà.

Àm

Bên ngoài tinh hà, hư không kiên cố không gì sánh được, bỗng nhiên bị nguyên thần to lớn kia đụng vào ngôi sao kia, trong nháy mắt phát ra một tiếng rên rỉ.

Thu.

Thân ảnh thanh niên áo bạc mạnh mẽ xuất hiện bên cạnh nguyên thần ngậm con kiềm kia, ngón tay lại điểm một cái, trong mi tâm phóng xuất ra lực hút cực kỳ tự nhiên, đem nguyên thần Thiên Lang và ngôi sao kia đồng thời thu hồi vào trong Nê Hoàn cung.

Một màn này rơi vào trong mắt các cường giả khác ở đây, lập tức nhắc lên gọn sóng không nhỏ.

Sau một khắc, từ trong đám người đó bay ra mấy trăm người, mỗi một người đều có khí tức không thua gì vị thanh niên mặc ngân bào lúc trước.

Không hổ là chủ của Lang giới, ngay cả Thái Cổ Sát Tinh như Đồng cũng có thể thu phục, có đạo tinh hoa kia chiếu ảnh, nói không chừng không bao lâu, chủ nhân Lang giới có thể khôi phục tu vi trước đó, lại lần nữa chứng minh vị trí Đại La Kim Tiên.

Được rồi, cơ duyên ngay trước mắt, nhưng cũng không phải ai cũng có thể dễ dàng đạt được, nếu là không có đủ thực lực, vẫn là thành thành thật thật nhìn đi.

Chu Thiên Tinh Thần, cũng chia cấp bậc, như chim ưng vậy chủ tinh thần, không có thực lực Kim Tiên đỉnh phong vẫn không nên thử thu phục tốt hơn, tránh cho bị thương chính mình.

Đã có tiền lệ thất bại lúc trước, mấy ngàn vị cường giả trên không Tinh Hà lập tức ra tay.

Cường giả có được thực lực Kim Tiên đỉnh phong hoặc Chân Ma, tự nghĩ cường đại, đều là độc lai độc vãng, xâm nhập vào trong tinh hà kia, thu lấy những chủ tinh thần có được thanh danh to lớn cùng lực lượng lực lượng, mà những Kim Tiên Chân Ma bình thường kia, thì đành phải liên hợp lại, cùng nhau thu lấy một ngôi sao.

Đều đã tu luyện đến cảnh giới của bọn họ, đều không phải người ngu xuẩn, lại có tiền lệ ở phía trước, đều biết được làm như thế nào mới có thể có được lợi ích lớn nhất.

Trong lúc nhất thời, bên trong tinh thần dị tượng thiên địa đồ sộ vô địch kia, nhiều hơn mấy ngàn con kiến nhỏ bé lại cường đại, thì triển ra các loại thủ đoạn, liều mạng thu lấy hình chiếu tinh thần trong tinh hà chảy xuôi không ngớt.

Bất luận kẻ nào cũng biết, mỗi một đạo hình chiếu trong đó đều đại biểu cho sự phục chế tinh hoa của một ngôi sao.

Sau khi lấy ra căn cốt, chẳng những có thể minh ngộ đạo của tinh tú, thậm chí còn có thể đạt được một ít đặc quyền, ví dụ như vị chủ nhân Lang giới căn cốt hình chiếu của con cóc kia, ngày sau tùy thời đều có thể rút ra tinh lực bên trong, để bản thân tu luyện.

Lợi ích lớn như vậy, mặc kệ tiên ma, an ổn hay yêu thú dị tộc, đều không thể chịu được.

Một đoạn tinh hà, nơi khởi đầu, một ngôi sao xanh biếc tràn ngập khí tức thảo mộc kỳ lạ trống rỗng hiển hiện ra.

Ngôi sao này lớn không biết bao nhiêu ức vạn dặm, trên đó chiếu ra vô số linh thảo linh tài, thành tinh thành yêu, khí tức cỏ cây nồng đậm đến không thể tưởng tượng, thông qua hình chiếu phát ra.

Ầm

Ha ha, xuất hiện, lão phu rốt cuộc chờ được.

Một trong bốn phương mười vạn ngôi sao, chủ Chu Thiên Thảo Chi Linh Dược Tinh, lão phu Thần Mộc, này tinh lão phu muốn quyết định, còn xin chư vị đạo hữu không nên nhúng tay vào.

Sau khi ngôi sao xanh biếc tràn ngập khí tức thảo mộc hiện ra, một lão giả râu tóc bạc trắng, đột nhiên xuất hiện trên không Tinh Hà, từ trong miệng lão phun ra lời bá đạo không gì sánh được, vừa động tác không ngừng, muốn thi triển thủ đoạn câu lấy ngôi sao kia.

Thiên Dược Tinh, bên trong Chu Thiên Tinh, tinh lực khổng lồ mặc dù không bằng sao trời chủ sát như Chu Chu, nhưng trên danh nghĩa, Thiên Dược Tinh lại vẫn vững vàng đè xuống một đầu Ô Lỗ.

Chỉ một nguyên nhân, viên Tinh Thần Thảo Linh Chu Thiên Thảo Chi Linh này, nếu có thể cắn nuốt hình chiếu đại đạo tinh hoa của nó. Chẳng những lập tức có được Thảo Mộc Chi Linh, còn có thể tùy thời tùy thời rút lấy tinh lực Thảo Mộc Tinh ngày đó tiến hành tu luyện, đến lúc đó chính là một ngày ngàn dặm.

Vị lão giả râu tóc bạc phơ kia, khí tức bàng bạc, vừa nhìn liền biết chính là một vị cường giả tuyệt thế cấp Kim Tiên đỉnh phong.

Nếu là lúc bình thường, những cường giả khác có lẽ sẽ kính sợ vài phần, không muốn tranh phong, nhưng lúc này, ngôi sao xanh biếc kia phát ra lực hấp dẫn, lại để cho không ít cường giả cùng giai buông xuống một tia kiêng kỵ trong lòng.

Lập tức có người không kiềm chế được, mở miệng đáp lại.

Thần Mộc đạo hữu, bảo vật thiên địa, người có duyên sẽ ở lại, hình chiếu ngôi sao của thiên được tinh thuộc về, cũng không phải một câu nào của người có thể tùy ý quyết định.

Không sai, mặc dù người tu Viễn Cổ Thần Mộc quyết, lại là Thần Mộc thể trời sinh, nhưng ngày đó Dược Tinh chủ là Chu Thiên Thảo Mộc Chi Linh, không nói xa, Vạn Thảo đạo hữu cũng có tư cách tranh chấp.

Chư vị đạo hữu, vẫn là dựa vào thủ đoạn đi, nhiều lời vô ích.

Lúc đó dám mở miệng tranh đấu với một vị cường giả cấp Kim Tiên đỉnh phong, đương nhiên chỉ có những cường giả cùng giai khác.

Mấy trăm vị cường giả Kim Tiên Chân Ma đỉnh phong đều nhìn về phía ngôi sao xanh biếc tràn ngập khí tức thảo mộc, trong mắt đều là vẻ tham lam cùng chiếm hữu.

Thiên địa kịch biến, tu sĩ muốn phá vỡ hàng rào hợp đạo, chứng minh được Thiên Tiên Thiên Ma Đạo Quả, không còn khó khăn vô cùng như Cửu Tử nhất sinh, điều này cũng làm cho trong giới người ta, cường giả Thiên Tiên nhiều như lông trâu.

Bất quá dù vậy, cường giả cấp bậc Kim Tiên Chân Ma, vẫn ít đến đáng thương, chứ không nói đến là tồn tại đạt đến cảnh giới đỉnh phong.

Lúc này, trên bầu trời ngân hà, mấy trăm vị cường giả Kim Tiên đỉnh phong đều phóng ra khí thể hào hùng của mình, va chạm ầm ầm trong hư không.

Tinh hà mênh mông, mỗi một giọt nước sông đều nặng như núi, nhưng bỗng nhiên bị khí thể của mấy trăm vị cường giả cấp Kim Tiên đỉnh phong này áp bách, lập tức hạ xuống mấy chục trượng, tiếp theo ngàn vạn tinh quang tuôn ra, nhấc lên từng luồng từng luồng gợn sóng kinh khủng.

Cường giả bình thường không thể không đứng lên, cách xa Tinh Hà kia, miễn cho bị nước Bát Thiên đánh trúng, rơi vào dưới Tinh Hà, đến lúc đó như núi lớn vô tận trấn áp tới, cho dù chứng được đạo quả Đại La Kim Tiên, cũng chưa chắc có thể bình yên thoát thân.

Động tĩnh to lớn như vậy, không chỉ là lúc này đông đảo cường giả trên bầu trời chú ý, ngay cả mặt đất phía dưới, cũng đều có từng đạo ý niệm đưa mắt nhìn lên.

Đang lúc tất cả mọi người cho rằng, đông đảo cường giả vì viên tinh thần xanh biếc kia đánh nhau to, lại không phòng ngự phía dưới hàng rào hư không kia, một đoàn Tinh Hà ban đầu, hai đoàn tinh quang to lớn vô cùng khủng bố, bỗng nhiên hiển hiện, trong cái chớp mắt bộc phát ra lực lượng tinh thần, lại cứng rắn đem viên tinh thần xanh biếc bị tất cả cường giả ngấp nghé kia chen đến ngoài vạn trượng.

Hai ngôi sao, một viên lớn như toàn bộ thế giới, vạn thiên kim mang tràn ngập thương khung, trong đó nóng rực tựa hồ muốn thiêu đốt tất cả vô cùng vô tận hư không bên trong. Một viên nhỏ hơn một chút, ánh sáng trắng bạc nhu hòa như nước trút xuống, đem Hư Không Tinh Hà đại địa đều bao phủ ở trong đó.

Tê tê

Tất cả sinh linh, bất luận mạnh hay yếu, tất cả đều trong nháy mắt rơi vào trong sự khiếp sợ vô tận.

Đoán chừng tháng bảy không thể nào hoàn vốn, bất quá lượng sẽ tăng lớn hay xác định, đợi lát nữa còn có mẹ nó.

Chư thiên tinh tú, nào chỉ ức vạn, vô cùng vô tận. Mà bên trong đó, có không ít ngôi sao đều có thanh danh rất lớn, như con điều hâu kia, một trong mười vạn Man Hoang thú tinh, chủ lại là hung sát, phạm là sinh linh tu luyện ma đạo, nằm mơ cũng muốn có được một sợi tinh lực của Đồng Lang.

Bất quá nếu so sánh với hai ngôi sao xuất hiện trên Tinh Hà lúc này, thanh danh của quạ liền không đủ đạo.

Thiên địa chí dương, số Thái Dương, chí âm thiên địa, tên Thái Âm.

Hai ngôi sao này, mỗi sao, ẩn chứa một nửa đại đạo Âm Dương trước mặt ba ngàn đại đạo, trong tinh tú Chu Thiên, thanh danh vang dội nhất. Mà lại không giống với Ma Tinh chủ hung sát như Chu Chu Chu, hai ngôi sao Thái Dương, bất luận tu luyện công pháp cỡ nào, tiên ma yêu di, đều có thể luyện hóa, cũng từ trong đó đạt được lợi ích to lớn.

Đúng vào lúc này, khi tinh hà phía trên không, hai khối tinh hoa hình chiếu của Thái Dương Thái Âm và Thái Dương Thái Dục hiển hiện ra, đại lượng cường giả cấp bậc Thiên Tiên hạ du đều khiếp sợ, sau đó hiển lộ ra tham lam nồng đậm vô cùng.

Cơ duyên to lớn như vậy trước mặt, ai có thể tĩnh tâm.

Mấy trăm vị cường giả cấp bậc Kim Tiên Chân Ma, tỉnh lại trước tiên từ trong khiếp sợ, tự nhiên là xuất thủ nhanh nhất. Bất quá ngoài dự đoán của mọi người, người động thủ trước tiên, lại không phải tu sĩ Tiên Ma, mà là.

Tiếng rống vang lên.

Đột nhiên một tiếng gào rú rung trời, trên Tinh Hà, một con cự thú cao tới mấy ngàn trượng hiện ra mãnh liệt.

Con thú này, toàn thân đầy lân phiến, ngòi dưới tử kim chi xử, đầu đẹp, đuôi dài, tứ chi thô to như trụ trời, đúng là một con cá sấu lớn khủng bố.

Cái đầu to lớn vô cùng của Tử Kim Cự Ngạc sau khi phát ra tiếng gào rú, mạnh mẽ thay đổi, lại trực tiếp nhảy vào chỗ sâu trong Tinh Hà, đập nước mà đi, trong tiếng vang ầm ầm, mang theo khí thế vô song, phóng tới hai ngôi sao to lớn tương liên cùng một chỗ kia hình chiếu vào.

Đạo của Ngọc Dương, sinh vạn vật, phạm là sinh linh, bất luận là tộc nào.

Nếu có thể cắn nuốt hư ảnh hai ngôi sao kia, nhất thời có thể lĩnh ngộ đạo Nhật Nguyệt, cũng là đạo của Nhật Dương. Mà còn có thể tùy thời có thể rút ra hai viên tinh lực Thái Dương Thái Dục.

Tử kim Thôn Thiên ngạc này, chính là dị chủng viễn cổ, mặc dù còn chưa thành tựu Hậu Thiên Ma Thần thể, nhưng chém giết nhau, lại có thể vững vàng ngăn chặn Kim Tiên Chân Ma bình thường.

Trong tên của nó có hai chữ Thôn Thiên, vốn là ma thú dị chủng vô pháp vô thiên, ngay cả quy củ cũng không có, vừa nhìn thấy hình chiếu nhật nguyệt tinh thần có lợi với nó, nào còn kiềm chế được, liền vọt tới trước. Xem bộ dáng của nó, rõ ràng là muốn nuốt chửng hai ngôi sao ánh trăng kia.

Cường giả ở đây, đều tự chấn kinh trong tâm tình tỉnh lại, vừa nhìn thấy động tác của nó, lập tức liền giận dữ.

Nghiệt súc dừng tay.

Súc sinh to gan, nhật nguyệt tinh thần cũng là thứ nguoi có thể ngấp nghé.

Tử kim nuốt Thiên ngạc, dừng lại cho bốn tọa.

Dị chủng này muốn chết, trời sinh không thể ngu xuẩn được, đợi lát nữa xem nó chết như thế nào.

Từng ý niệm ẩn chứa lửa giận tuôn ra như bão táp, dũng mãnh lao tới con Tử Kim Thôn Thiên Ngạc có động tác cực nhanh kia, trong mỗi ý niệm đều có sát ý.

Bất quá vào lúc này, nhiều lửa giận hơn nữa ý niệm cũng không có.

&32;&32;&32;

&x5728;&x573a;&x8fd9;&x8bf8;&x591a;&x5f3a;&x8005;&
xff0c;&x90fd;&x662f;&x5dc5;&x5cf0;&x91d1;&x4ed9;&x3
001;&x771f;&x9b54;&x7ea7;&x522b;&x7684;&x8d85;&x7e
a7;&x5f3a;&x8005;&xff0c;&x5bf8;&x5e38;&x4e00;&x4f4d;
&x6216;&x8bb8;&x4e0d;&x80fd;&x9547;&x538b;&x4f4f;&
x90a3;&x5934;&x7d2b;&x91d1;&x541e;&x5929;&x9cc4;&x
ff0c;&x4f46;&x4e00;&x8d77;&x51fa;&x624b;&xff0c;&x767
b;&x65f6;&x5c31;&x5728;&x90a3;&x661f;&x6cb3;&x4e4b;
&x4e0a;&x6380;&x8d77;&x4e86;&x6050;&x6016;&x4e4b;
&x6781;&x7684;&x6ce2;&x6f9c;&x3002;

&x201c;&x5343;&x5c71;&x5316;&x5f62;&xff01;&x9547;&
xff01;&x201d;

&x201c;&x65e0;&x5c3d;&x5929;&x706b;&xff01;&x201d;

&x201c;&x767e;&x8380;&x5121;&x6cd5;&x9635;&xff0c;&
x7ed9;&x672c;&x5ea7;&x6740;&xff01;&x201d;

&x201c;&x5929;&x72fc;&x5578;&x6708;&xff01;&x201d;

&x8bf8;&x591a;&x795e;&x901a;&x3001;&x4ed9;&x5668;
&xff0c;&x88ab;&x4f17;&x591a;&x5dc5;&x5cf0;&x5f3a;&x
8005;&x65bd;&x5c55;&x51fa;&x6765;&xff0c;&x8de8;&x8d
8a;&x865a;&x7a7a;&xff0c;&x7eb7;&x7eb7;&x964d;&x4e34
;&x;&x4e86;&x90a3;&x5934;&x7d2b;&x91d1;&x541e;&x5
929;&x9cc4;&x7684;&x5934;&x4e0a;&x3002;

&x201c;&x8f70;&x8f70;&x8f70;&x2026;&x201d;

&x4e0d;&x8bba;&x662f;&x90a3;&x4e00;&x9053;&x795e;&
x901a;&xff0c;&x6216;&x8005;&x4ed9;&x5668;&xff0c;&x9
0fd;&x662f;&x5dc5;&x5cf0;&x5f3a;&x8005;&x7684;&x4e0
0;&x6b21;&x5168;&x529b;&x51fa;&x624b;&x3002;

&x540c;&x65f6;&x6570;&x767e;&x4f4d;&x4ece;&x8bf8;&
x5929;&x4e07;&x754c;&x524d;&x6765;&x7684;&x5dc5;&x
5cf0;&x91d1;&x4ed9;&x3001;&x771f;&x9b54;&x7ea7;&x5
22b;&x7684;&x5f3a;&x8005;&x51fa;&x624b;&xff0c;&x514
9;&x8292;&x4e4b;&x8000;&x76ee;&xff0c;&x7b80;&x76f4;
&x597d;&x50cf;&x5728;&x77ac;&x95f4;&x6709;&x65e0;&
x6570;&x9897;&x592a;&x9633;&x5929;&x65e5;&x51fa;&x

73b0;&xff0c;&x751a;&x81f3;&x5728;&x90a3;&x77ac;&x606f;&xff0c;&x5c06;&x90a3;&x8bf8;&x5929;&x661f;&x6cb3;&x4e4b;&x4e0a;&x7684;&x707f;&x70c2;&x661f;&x5149;&x90fd;&x9547;&x538b;&x4e86;&x4e0b;&x53bb;&x3002;

&x201c;&x543c;&x201d;

&x7d2b;&x91d1;&x541e;&x5929;&x9cc4;&x662f;&x8fdc;&x53e4;&x5f02;&x79cd;&xff0c;&x5374;&x4e5f;&x65e9;&x5c31;&x5f00;&x542f;&x4e86;&x7075;&x667a;&xff0c;&x667a;&x6167;&x4e0d;&x5728;&x4eba;&x7c7b;&x4e4b;&x4e0b;&x3002;

&x82e5;&x662f;&x5728;&x5e73;&x65f6;&xff0c;&x5b83;&x867d;&x662f;&x65e0;&x6cd5;&x65e0;&x5929;&xff0c;&x4f46;&x4e5f;&x4e0d;&x4f1a;&x8fd9;&x822c;&x83bd;&x649e;&xff0c;&x7adf;&x60f3;&x8981;&x4ece;&x6570;&x767e;&x4f4d;&x4e0e;&x5b83;&x5b9e;&x529b;&x76f8;&x82e5;&x7684;&x5f3a;&x8005;&x53e3;&x4e2d;&x5403;&x4e0b;&x72ec;&x98df;&x3002;&x53ea;&x662f;&x53ef;&x60dc;&xff0c;&x5b83;&x88ab;&x9634;&x9633;&x5927;&x9053;&x6240;&x8bfl;&x60d1;&xff0c;&x4e71;&x4e86;&x5fc3;&x795e;&xff0c;&x5148;&x884c;&x52a8;&x624b;&xff0c;&x5374;&x662f;&x5c06;&x81ea;&x5df1;&x653e;&x;&x4e86;&x6781;&x4e3a;&x5371;&x9669;&x7684;&x5883;&x5730;&x3002;

&x5f53;&x5934;&x9876;&x90a3;&x6570;&x767e;&x9053;&x795e;&x901a;&x653b;&x51fb;&x964d;&x4e34;&x4e0b;&x6765;&x4e4b;&x65f6;&xff0c;&x5b83;&x7684;&x5fc3;&x795e;&x77ac;&x606f;&x5c31;&x75af;&x72c2;&x9707;&x98a4;&x8d77;&x6765;&xff0c;&x65e0;&x6cd5;&x60f3;&x8c61;&x7684;&x5371;&x673a;&x9884;&x611f;&x8ba9;&x5b83;&x5fcd;&x4e0d;&x4f4f;&x5636;&x543c;&x8d77;&x6765;&x3002;

&x7bad;&x5728;&x5f26;&x4e0a;&xff0c;&x4e0d;&x5f97;&x4e0d;&x53d1;&xff0c;&x5b83;&x9664;&x4e86;&x7ee7;&x7eed;&xff0c;&x6ca1;&x6709;&x522b;&x7684;&x9009;&x62e9;&x3002;

&x800c;&x5728;&x6b64;&x65f6;&xff0c;&x5b83;&x7684;&x8eaf;&x4f53;&x5df2;&x7ecf;&x;&x4e86;&x90a3;&x661f;

&x6cb3;&x4e2d;&x592e;&xff0c;&x672c;&x5c31;&x7855;&x5927;&x65e0;&x5339;&x7684;&x5934;&x9885;&xff0c;&x5728;&x90a3;&x77ac;&x95f4;&xff0c;&x7adf;&x518d;&x5ea6;&x66b4;&x6da8;&x4e86;&x65e0;&x6570;&x500d;&x3002;

&x9661;&x7136;&x95f4;&xff0c;&x661f;&x6cb3;&x4e0a;&x7a7a;&x51fa;&x73b0;&x4e00;&x5de8;&x53e3;&xff0c;&x8986;&x4e86;&x82cd;&x7a79;&xff0c;&x4e0d;&x77e5;&x591a;&x5c11;&x4ebf;&x4e07;&x91cc;&x3002;

&x800c;&x90a3;&x5de8;&x53e3;&x4e4b;&x4e0b;&xff0c;&x4fbf;&x662f;&x90a3;&x4e24;&x9897;&x6563;&x53d1;&x7740;&x65e0;&x6bd4;&x8bfl;&x60d1;&x5927;&x9053;&x6c14;&x606f;&x7684;&x592a;&x9633;&x592a;&x9634;&x4e24;&x9897;&x661f;&x8fb0;&x3002;

&x201c;&x541e;&x5929;&x566c;&x5730;&xff01;&x201d;

&x201c;&x4e0d;&x597d;&xff0c;&x8fd9;&x5b7d;&x755c;&x8981;&x65bd;&x5c55;&x8840;&x8109;&x795e;&x901a;&xff0c;&x5c06;&x65e5;&x6708;&x661f;&x8fb0;&x6295;&x5f71;&x90fd;&x541e;&x566c;&x5165;&x8179;&x3002;&x201d;

&22312;&22330;&19990;&30028;&20043;&20027;&20204;&37117;&26159;&3526;&35782;&24191;&6693;&26195;&35768;&22810;&31192;&36763;&30340;&23384;&22312;&65292;&23545;&37027;&32043;&37329;&21534;&22825;&40132;&30340;&34880;&33033;&31070;&36890;&20063;&30693;&20043;&29978;&31077;&65292;&19968;&352640;&37027;&26292;&28072;&20102;&19981;&30693;&22810;&23493;&30340;&24040;&2147986;&29616;&6415;&37117;&30693;&2619102;&23427;&36825;&24322;&31181;&30340;&25171;&31639;&12290;

&30828;&25340;&30528;&21463;&20247;&24378;&32773;&19968;&20987;&6063;&31;&23558;&22826;&38452;&22826;&384004;&39063;&26143;&36784;&25237;&24433;&21102;&65292;&21482;&31;&21463;&20102;&20247;&20154;&19968;&20987;&20043;&21518;&19981;&27515;&65292;&19981;&31649;&21463;&22810;&37325;&30340;&20260;

&21183;&640;&26102;&20511;&21161;&20004;&39063;&2
2826;&21476;&20027;&26143;&30340;&30917;&31028;&2
6143;&21147;&65292;&19981;&20294;&33021;&22312;&3
0701;&26102;&38388;&20043;&20869;&20415;&24674;&2
2797;&36807;&26469;&65292;&29978;&33267;&36824;&3
3021;&20511;&27492;&26426;&202877;&36827;&19968;&
27493;&65292;&35777;&24471;&22823;&32599;&37329;&
20185;&36947;&26063;&35828;&19981;&234;

&36825;&30044;&29983;&65292;&22909;&31639;&35745;
&65281;&8221;

&19968;&26102;&38388;&65292;&22312;&22330;&30340;
&20185;&39764;&30028;&20027;&20204;&37117;&26159;
&21448;&24778;&21448;&24594;&65292;&21364;&21448;
&26080;&21487;&228309;&12290;

&27491;&24403;&25152;&26377;&20154;&37117;&20197;
&20026;&627;&20004;&39063;&26143;&36784;&25237;&2
4433;&31;&338837;&32043;&37329;&21534;&22825;&401
32;&30340;&2147013;&20043;&26102;&65292;&26143;&2
7827;&20043;&19978;&6877;&29983;&24322;&21464;&12
290;

&21985;&8221;

&31361;&20800;&20043;&26497;&65292;&21482;&35265;
&37027;&22826;&38451;&22826;&384004;&39063;&26143
;&36784;&65292;&19981;&30693;&20309;&2784;&40784;
&19968;&38663;&12290;&20004;&32929;&30917;&31028;
&26143;&21147;&65292;&29467;&30340;&33258;&37027;
&26143;&36784;&28145;&22788;&28044;&20986;&26469;
&65292;&19968;&32929;&28796;&28909;&20043;&26497;
&6284;&20046;&31;&23558;&19968;&20999;&37117;&289
54;&28781;&65292;&19968;&32929;&26143;&21147;&213
64;&26159;&3846;&26580;&21644;&65292;&38634;&3033
3;&20043;&26497;&12290;

&36720;&36720;&8221;

&20004;&32929;&26143;&21147;&6917;&31028;&26080;&
21305;&621;&22987;&21482;&26159;&23;&28044;&20986;

&6294;&22312;&25968;&24687;&20043;&21518;&65292;&
26143;&21147;&32047;&31215;&31455;&24418;&25104;&
20102;&19968;&32929;&228043;&26497;&30340;&21183;
&8221;&644;&21160;&20043;&26102;&65292;&25293;&20
987;&34394;&31354;&65292;&19968;&22768;&25509;&30
528;&19968;&22768;&30340;&24040;&21709;&65292;&21
709;&24443;&22312;&20154;&38388;&30028;&37324;&38
7;

&33509;&26159;&23621;&22312;&20869;&38470;&28145;
&22788;&30340;&29983;&28789;&65292;&23545;&36825;
&22768;&38899;&25110;&35768;&24456;&26159;&38476;
&29983;&6294;&33509;&26159;&22312;&28023;&36793;&
30340;&29983;&28789;&65292;&23545;&36825;&22768;&
38899;&21364;&261877;&29087;&24713;&19981;&36807;
&20102;&12290;&32780;&37027;&20123;&26366;&32463;
&36026;&19990;&30028;&20043;&20027;&30340;&24378;
&22823;&23384;&22312;&20204;&65292;&34429;&19981;
&26159;&27599;&19968;&20154;&37117;&21548;&36807;
&36825;&22768;&38899;&6294;&21364;&19981;&229861;
&20182;&20204;&22312;&30636;&24687;&30693;&26195;
&36825;&26223;&35937;&20986;&29616;&20195;&34920;
&30160;&20040;&12290;

&28526;&27728;&65292;&36825;&26185;&26376;&28526;
&27728;&65281;&8221;

&19968;&20301;&24005;&23792;&30495;&39764;&24378;
&32773;&6013;&29616;&20986;&24778;&35766;&20043;&
33394;&6446;&20809;&33840;&37027;&28176;&28176;&3
1;&36974;&30422;&22823;&21322;&26143;&27827;&3034
0;&28044;&21160;&30340;&30917;&31028;&26143;&2114
7;&12290;

&35832;&2282043;&20013;&65292;&26102;&24120;&2025
0;&36215;&35832;&22810;&24322;&35937;&68013;&1996
8;&31181;&65292;&21796;&20316;&26085;&26376;&2852
6;&27728;&65281;&8221;

&20035;&26159;&22826;&38451;&22826;&38452;&368200
4;&39063;&26143;&36784;&65292;&21463;&20901;&2090

1;&20043;&20013;&30340;&22823;&36947;&24433;&2170
9;&6784;&40784;&28044;&20986;&26143;&21147;&65292;
&27719;&38598;&19968;&36215;&621;&22987;&24179;&2
1644;&65292;&32780;&2141250;&36215;&22823;&21183;
&8221;&65292;&28526;&36215;&28526;&33853;&6342;&3
4164;&21547;&3080;&2130255;&21147;&6914;&21047;&3
6720;&40483;&65292;&21738;&24597;&26159;&19968;&3
9063;&30495;&30495;&27491;&27491;&30340;&26143;&3
6784;&26412;&20307;&6063;&33021;&30636;&24687;&25
703;&2758;

&32780;&27492;&26102;&65292;&22312;&36825;&26143;
&27827;&37324;&38754;&685;&26376;&19968;&38663;&6
415;&3621102;&28526;&27728;&8221;

&37027;&32043;&37329;&21534;&22825;&40132;&21270;
&20316;&30340;&24040;&21475;&65292;&19981;&30693;
&22312;&20309;&22788;&30340;&20861;&30524;&37324;
&38754;&6146;&30446;&3085;&26376;&28526;&27728;&3
621102;&20043;&21518;&65292;&31432;&20415;&38378;
&36807;&20102;&19968;&19997;&2467;&20043;&33394;&
12290;

&19981;&31561;&23427;&21453;&26144;&36807;&26469;
&65292;&25764;&21435;&31070;&36890;&36530;&36991;
&627;&25375;&35065;&30528;&2282;&20255;&21147;&30
340;&28526;&27728;&6415;&22312;&19968;&30636;&367
20;&21040;&20102;&23427;&30340;&36523;&19978;&122
90;

&36720;&65281;&8221;

&38663;&228240;&21709;&65292;&26143;&27827;&20043
;&19978;&30340;&24040;&214740;&22833;&20102;&1229
0;

&21462;&32780;&2019043;&30340;&65292;&26159;&1996
8;&22836;&34987;&36720;&30340;&31563;&3929;&2;&30
340;&30340;&24040;&22823;&40132;&20861;&65292;&21
487;&24604;&36825;&22836;&32043;&37329;&21534;&22
825;&40132;&618;&21018;&34987;&26085;&26376;&2852
6;&27728;&20043;&20013;&34164;&21547;&30340;&2025

5;&21147;&25171;&30340;&3732260;&65292;&19981;&31561;&32531;&36807;&21170;&26469;&26469;&627;&25968;&30334;&20301;&24005;&23792;&24378;&32773;&30340;&31070;&36890;&2591987;&20063;&21040;&20102;&12290;

&21564;&8221;

&21482;&21548;&19968;&22768;&21696;&40483;&20043;&21518;&643;&37329;&21534;&22825;&40132;&30340;&24222;&22823;&36307;&31455;&29467;&30340;&288;&65292;&21270;&20316;&21313;&20960;&27573;&65292;&34880;&32905;&39134;&28293;&65292;&22823;&21322;&34987;&26143;&27827;&20043;&27874;&28059;&2819;&65292;&22836;&39045;&37096;&20301;&21017;&22914;&38504;&30707;&33324;&22368;&21521;&22823;&22320;&65292;&21364;&26159;&19981;&30693;&36947;&36824;&33021;&19981;&33021;&27963;&19979;&26469;&12290;

&32780;&223505;&65292;&33258;&28982;&19981;&20250;&26377;&20219;&20309;&19968;&20301;&24378;&32773;&2143851;&245143;&37329;&21534;&22825;&40132;&30340;&27515;&27963;&65292;&25152;&26377;&30446;&20809;&37117;&33853;&22312;&37027;&26143;&27827;&20013;&22830;&6917;&31028;&28526;&27728;&30340;&36215;&22987;&22788;&627;&20004;&39063;&25955;&21457;&30528;&32768;&30809;&33426;&30340;&26143;&36784;&20043;&19978;&12290;

&19981;&36807;&26377;&20102;&37027;&32043;&37329;&21534;&22825;&40132;&30340;&32463;&39564;&25945;&35757;&65292;&21364;&261877;&27809;&26377;&20154;&259570;&24613;&20808;&381102;&12290;

&19981;&65292;&19981;&23545;&685;&26376;&28526;&27728;&23613;&31649;&34164;&3080;&313255;&21147;&6294;&36215;&28526;&386843;&21313;&19968;&26085;&65292;&33853;&28134;&386843;&21313;&19968;&26085;&65292;&24250;&3682040;&24555;&649;&20415;&23558;&37027;&23421;&30044;&36720;&30340;&3732260;&12290;&8221;

&24378;&32773;&20043;&20013;&65292;&31361;&30340;
&19968;&20301;&20284;&20046;&24819;&21040;&20102;
&20160;&20040;&65292;&35821;&27668;&24613;&20419;
&65292;&19981;&30001;&332027;&30340;&24320;&21475
;&3102;&20986;&26469;&12290;

&21738;&37324;&26180;&31351;&26143;&21147;&30340;
&23613;&22836;&685;&26376;&28526;&27728;&30340;&2
3613;&22836;&65292;&22826;&38451;&22826;&384004;&
39063;&26143;&36784;&37324;&38744;&20986;&26469;&
30340;&34164;&21547;&3040;&22823;&21147;&37327;&3
0340;&30917;&31028;&26143;&21147;&6840;&37117;&28
044;&21521;&21738;&37324;&12290;

&32780;&27492;&26102;&627;&23613;&22836;&22788;&6
5292;&21364;&38497;&28982;&20986;&29616;&20102;&1
9968;&36947;&20154;&24433;&12290;

&37027;&27169;&31946;&20154;&24433;&65292;&22909;
&20284;&20174;&28151;&27788;&28145;&22788;&32780;
&26469;&65292;&19968;&27493;&19968;&34892;&65292;
&26397;&30528;&26143;&27827;&20013;&22830;&32780;
&26469;&12290;

Đừng nói là Ma thú dị chủng Tử Kim Thôn Thiên Ngạc loại này coi trời bằng vung, chính là đổi lại một tu sĩ đến đây, đổi mặt với loại đại đạo pháp tắc đại đạo ở trong ba ngàn đại đạo này cũng ở trong mười thứ hạng đầu, cũng sẽ không tiếp tục đề ý tới những thứ khác, trong lòng chỉ có một ý niệm, đó chính là cướp lấy, thôn phệ luyện hóa, tu thành Đại Đạo.

Nghiệt súc muốn chết.

Ngoại trừ ý niệm bao hàm lửa giận vô tận, còn có từng luồng từng luồng công kích cực kỳ khủng bố.

Vừa thấy miệng lớn kia, trong cường giả lập tức có người nhận ra lai lịch, nói toạc ra.

Hai mươi bốn mươi hai mươi hai ngàn hai; hai mươi bốn mươi hai; hai mươi bốn mươi bốn; ba mươi bốn mươi bốn; hai mươi bốn mươi bốn; hai trăm bảy mươi bốn mươi bảy; ba trăm bảy mươi hai; ba mươi bốn mươi bảy bảy bảy bảy tám mươi chín,

hai trăm chín mươi ba mươi chín ngàn hai mươi ba mươi ba
mười chín, hai mươi ba mươi chín ngàn hai mươi ba mươi
chín, hai mươi chín ngàn hai mươi chín ngàn hai trăm chín
mười chín ngàn hai mươi tám ngàn hai mươi chín ngàn hai
trăm chín mươi tám ngàn hai mươi hai ngàn hai mươi tám tám
tám tám tám tám chín chín chín chín chín chín chín mười hai
trăm tám tám tám tám chín mười hai. Hai trăm hai mươi tám
tám tám tám tám tám tám tám tám chín chín chín chín chín chín
chín chín chín chín chín chín chín tám tám tám tám tám tám tám
tám tám tám tám tám tám tám tám. hai hai hai hai hai hai hai hai
hai hai hai hai tám tám tám tám tám tám tám tám tám tám tám tám
tám tám tám tám tám tám tám tám tám tám tám tám tám tám tám tám
tám tám tám tám chín chín chín chín chín chín chín chín chín
chín chín chín chín chín chín chín chín chín chín chín chín
tám.

Bốn tháng trôi qua, nơi tinh lực dồi dào bắt đầu khởi động, chính là tinh hà kia, mà điểm cuối, chính là một chỗ khác của tinh hà, thế giới bích lũy vỡ nát nơi đó.

Một bóng người mơ hồ từ hư không xuất hiện, từng bước một, chậm rãi đi tới.

Oanh oanh oanh!

Vô cùng vô tận tinh thần nhật nguyệt vi hồng thủy, trong lúc lên xuống, sinh ra từng tiếng nổ vang. Mà quỷ dị chính là, những tiếng vang này lại mơ hồ cùng một chỗ với bóng người mơ hồ kia, phảng phất như là một thể.

Từ chỗ sâu trong hai ngôi sao hình chiếu Thái Dương Thái Dục tuôn ra tinh lực, tinh túy tràn đầy, cho dù là dị chủng ma thú như Tử Kim Thôn Thiên Ngạc, thi triển ra thần thông huyết mạch khủng bố như Thôn Thiên Phệ Địa, sau khi trúng một kích Âm Tịch cũng bị trọng thương trong khoảnh khắc. Nhưng bóng người quỷ dị xuất hiện kia, rõ ràng là bên trong Âm Tịch tầng tám, lại từng bước một đi tới, không hề bị những tinh lực kia ảnh hưởng chút nào.

Tê tê

Một đám cường giả, tựa như nhìn thấy cảnh tượng gì đó không thể tin được, trong miệng đồng loạt phát ra thanh âm hít vào hơi lạnh.

Chư Thiên giới chủ, mỗi một vị đều là thủ đoạn thông thiên, chính vì vậy, bọn họ cũng càng thêm rõ ràng thái dương hai ngôi sao cổ xưa bên trong phóng xuất ra tinh lực bàng bạc kinh khủng bao nhiêu. Mặc dù là bản thể của bọn họ, trừ phi vận dụng thế giới chi lực, nếu không cũng không có khả năng hành tẩu tự nhiên như ngày trăng sáng.

Mà lúc này, bóng người mơ hồ kia lại bỏ qua tất cả nguy hiểm, trực tiếp đi thẳng hướng hai ngôi sao tỏa ra vô tận ánh sáng kia.

Vù vù

Một bước bước ra, nháy mắt vượt qua hư không, bầu trời kia tựa như thu nhỏ dưới chân người kia lại, Tinh Hà Cương, khuôn mặt chân thật của bóng người kia, rõ rệt vẫn hiện ra.

Đúng là thanh niên cực kỳ tuấn mỹ cả đời, mặc hắc bạch pháp bào, trên đầu dùng một cây mộc trâm phong cách cổ xưa buộc tóc, chậm rãi đi tới. Mỗi một bước đều là giẫm trên nhật nguyệt nhật nguyệt âm dương, nhưng tinh lực bàng bạc kia lại không cách nào khiến cho thân thể thanh niên này dù một chút lay động.

Thậm chí khiến cho tất cả cường giả đều vô cùng kinh ngạc chính là, khí tức của mặt trăng ngày đó, lại mơ hồ dung hợp cùng một chỗ với thanh niên kia, nếu không phải mỗi người đều trọn mắt nhìn, chỉ lấy cảm ứng mà nói, quả thực không cách nào phân rõ ngọn nguồn của âm điệu kia, là hai ngôi sao thái dương thái cổ, còn là thanh niên tuấn kiệt kia.

Lâm Tây vừa xuất hiện, chẳng những không đếm xỉa đến tất cả cường giả trên bầu trời, mà còn bỏ qua tất cả hung hiểm bên trong Tinh Hà khổng lồ. Thần quang trong mắt, ngay từ đầu đã rơi xuống hai ngôi sao ở vị trí trung tâm tỏa ra ánh sáng chói mắt kia.

Giáo chủ nói quả nhiên không sai, cơ duyên của ta chính là ở đây.

Một giọng nói thì thảo từ trong miệng Lâm Tây thốt ra.

Không đợi các cường giả khác có phản ứng, Lâm Tây lại một bước ra, khí tức vô cùng huyền ảo ở dưới chân hần tràn ra. Sau một khắc, thân thể của hắn xuất hiện lần nữa, đã ở phía trước hai ngôi sao thái cổ kia.

Một màn này xuất hiện, cho dù là những tu sĩ chỉ có tu vi Thiên Tiên Thiên Ma kia, cũng đều có thể đoán được Lâm Tây là định làm gì.

Một người, độc bá tinh thần nhật nguyệt.

Ầm

Không chỉ có một vị cường giả đơn độc, lúc động tác của Lâm Tây phóng xuất ra ý nghĩ như vậy, tất cả cường giả trên bầu trời Tinh Hà đều lâm vào trong cơn giận dữ vô cùng.

Ở đây cường giả, bất luận là tu sĩ tiên ma, hay là yêu thú dị tộc. Mỗi một vị đều là tuyệt thế cường giả chứng minh được Kim Tiên Chân Ma Đạo Quả, thậm chí bản thể còn là chúa tể chư thiên vạn giới. Đối với sinh linh nhân gian mà nói, nơi này mỗi một vị đều là tồn tại cao cao tại thượng tôn quý không gì sánh được.

&32;&32;&32;

&x6b63;&x56e0;&x4e3a;&x5982;&x6b64;&xff0c;&x6240;&x4ee5;&x81ea;&x90a3;&x592a;&x9634;&x592a;&x9633;&x4e24;&x9897;&x661f;&x8fb0;&x6295;&x5f71;&x51fa;&x73b0;&x4e4b;&x540e;&xff0c;&x8fd9;&x661f;&x6cb3;&x4e0a;&x53cd;&x8c;&x9677;&x5165;&x4e86;&x50f5;&x5c40;&x4e4b;&x4e2d;&x32;&x8c;&x5728;&x8fd9;&x4e2a;&x65f6;&x5019;&xff0c;&x6797;&x897f;&x5374;&x5ffd;&x7136;&x4ee5;&x8be1;&x5f02;&x7684;&x59ff;&x61;&x51fa;&x73b0;&xff0c;&x8c;&x4e14;&x752b;&x4e;&x51fa;&x6765;&xff0c;&x6ca1;&x6709;&x5bf9;&x4ed6;&x4eec;&x8fd9;&x4e9b;&x5f3a;&x85;&x&x4efb;&x4f55;&x4e;&x53e5;&x8bdd;&xff0c;&x4fbf;&x671d;&x7740;&x90a3;&x65e5;&x6708;&x661f;&x8fb0;&x8c;&x53bb;&xff0c;&x770b;&x90a3;&x6837;&x5b50;&xff0c;&x5206;&x660e;&x5c31;&x662f;&x8981;&x5c06;&x4e24;&x9897;&x592a;&x53e4;&x661f;&x8fb0;&x6536;&x5165;&x60;&x4e2d;&x32;

&x8fd9;&x756a;&x4f5c;&x61;&xff0c;&x81ea;&x662f;&x4f1a;&x6fc0;&x6012;&x5728;&x573a;&x7684;&x6240;&x6709;&x5f3a;&x85;&x32;

&x201c;&x5927;&x80c6;&xff0c;&x54ea;&x91cc;&x6765;&x7684;&x&x755c;&x751f;&xff0c;&x7adf;&x6562;&x5728;&x6b64;&x6492;&x91ce;&xff01;&x201d;

&x201c;&x6211;&x7b49;&x5728;&x8fd9;&x91cc;&xff0c;&x4f55;&x65f6;&x8f6e;&x7684;&x4f60;&x4e;&x4e2a;&x5bf b;&x5e38;&x91d1;&x4ed9;&x4e0a;&x6765;&x32;&x201d;

&x201c;&x&x8f88;&x627e;&x6b7b;&xff0c;&x60f3;&x4ece;
&x6211;&x7b49;&x624b;&x91cc;&x62a2;&x593a;&x8fd9;&
x65e5;&x6708;&x661f;&x8fb0;&xff0c;&x96be;&x9053;&x4
e0d;&x6015;&x5f85;&x4fla;&x8eab;&x5f62;&x4ff1;&x706
d;&x32;&x201d;

&x2026;&x2026;

&x201c;&x54fc;&x201d;

&x4e;&x9053;&x9053;&x6c79;&x6d8c;&x7684;&x610f;&x
5ff5;&xff0c;&x8574;&x542b;&x7740;&x6740;&x610f;&xff0
c;&x671d;&x7740;&x6797;&x897f;&x8c;&x53bb;&x32;

&x5728;&x8fd9;&x4f17;&x591a;&x5f3a;&x85;&x770b;&x6
765;&xff0c;&x6797;&x897f;&x8fd9;&x4e2a;&x7a81;&x713
6;&x51fa;&x73b0;&x7684;&x5e74;&x8f7b;&x91d1;&x4ed9;
&x5f3a;&x85;&xff0c;&x7b80;&x76f4;&x548c;&x627e;&x6
b7b;&x65e0;&x5f02;&x32;&x88ab;&x6fc0;&x6012;&x4e4b;
&x540e;&x7684;&x5f3a;&x85;&x4eec;&xff0c;&x90fd;&x91
ca;&x653e;&x51fa;&x4e86;&x81ea;&x5df1;&x7684;&x6740
;&x610f;&x5a01;&x80c1;&xff0c;&x4e;&x4e9b;&x81ea;&x6
301;&x8eab;&x4efd;&x7684;&x4e16;&x754c;&x4e4b;&x4e
3b;&x4eec;&xff0c;&x&x662f;&x8fde;&x8bdd;&x90fd;&x4e
0d;&x60f3;&x591a;&x&xff0c;&x76f4;&x63a5;&x4e;&x58f0
;&x51b7;&x54fc;&x51fa;&x53e3;&x32;

&x539f;&x4ee5;&x4e3a;&x88ab;&x8fd9;&x4e48;&x591a;&
x5f3a;&x85;&x8b66;&x544a;&xff0c;&x6797;&x897f;&x8fd
9;&x4e2a;&x4e0d;&x77e5;&x8f7b;&x91cd;&x7684;&x5e74;
&x8f7b;&x5f3a;&x85;&xff0c;&x5e94;&x8be5;&x4fla;&x81
ea;&x5df1;&x90;&x4e0b;&x6765;&x8bf7;&x7f6a;&x32;

&x4f46;&x53ef;&x60dc;&x7684;&x662f;&xff0c;&x660e;&x
660e;&x90a3;&x4e9b;&x5a01;&x80c1;&x610f;&x5ff5;&x90
fd;&x5728;&x661f;&x6cb3;&x4e0a;&x7a7a;&x6d8c;&x52a8
;&xff0c;&x4f46;&x6797;&x897f;&x5374;&x597d;&x4f3c;&
x4ec0;&x4e48;&x90fd;&x6ca1;&x6709;&x542c;&x5230;&x
4e;&x822c;&xff0c;&x4f9d;&x65e7;&x51fa;&x73b0;&x5728;
&x90a3;&x65e5;&x6708;&x661f;&x8fb0;&x4e4b;&x524d;&
xff0c;&x65e0;&x89c6;&x4e86;&x5468;&x56f4;&x6eda;&x6
eda;&x6d8c;&x52a8;&x7684;&x6f6e;&x6c50;&x32;

&x201c;&x55e1;&x201d;

&x201c;&x592a;&x9633;&x4e3a;&x65e5;&xff0c;&x592a;&x9634;&x4e3a;&x6708;&xff0c;&x65e5;&x751f;&x6f6e;&xff0c;&x6708;&x843d;&x6c50;&xff0c;&x65e5;&x6708;&x76f8;&x751f;&xff0c;&x9634;&x9633;&x76f8;&x5408;&x2026;&x2026;&x201d;

&x865a;&x7a7a;&x4e;&x9053;&x4eba;&x5f71;&xff0c;&x7ad9;&x5728;&x6050;&x6016;&x65e0;&x6bd4;&x7684;&x661f;&x6cb3;&x4e4b;&x4e0a;&xff0c;&x8e0f;&x7740;&x6f6e;&x6c50;&xff0c;&x5ffd;&x8c;&x5f;&x53e3;&x32;

&x58f0;&x97f3;&x5982;&x5583;&x5583;&x81ea;&x8bed;&xff0c;&x7ec6;&x5fae;&x96be;&x95fb;&xff0c;&x4f46;&x6bcf;&x4e;&x9053;&x58f0;&x97f3;&x91cc;&x9762;&x4f3c;&x4e4e;&x90fd;&x8574;&x542b;&x7740;&x65e0;&x7a77;&x7384;&x5965;&xff0c;&x&x9690;&x9690;&x4e0e;&x90a3;&x4e24;&x9897;&x592a;&x53e4;&x661f;&x8fb0;&x6295;&x5f71;&x91cc;&x9762;&x7684;&x5927;&x9053;&x89c4;&x5219;&x76f8;&x5408;&x32;

&x201c;&x8f70;&x8f70;&x2026;&x201d;

&x&x53ef;&x6015;&x7684;&x662f;&xff0c;&x968f;&x7740;&x6797;&x897f;&x5f;&x53e3;&xff0c;&x5728;&x4ed6;&x811a;&x4e0b;&x7684;&x65e5;&x6708;&x6f6e;&x6c50;&xff0c;&x7adf;&x597d;&x4f3c;&x5728;&x77ac;&x606f;&x6709;&x4e86;&x751f;&x547d;&x822c;&xff0c;&x4e;&x9053;&x9053;&x6ce2;&x6d9b;&x6da8;&x843d;&xff0c;&x90fd;&x5e94;&x548c;&x7740;&x6797;&x897f;&x53e3;&x4e2d;&x7684;&x58f0;&x97f3;&x32;

&x661f;&x6cb3;&x4e2d;&x592e;&xff0c;&x592a;&x9633;&x31;&x592a;&x9634;&x4e24;&x9897;&x661f;&x8fb0;&xff0c;&x&x662f;&x5728;&x4ed6;&x7684;&x58f0;&x97f3;&x4e4b;&x4e2d;&xff0c;&x5f;&x59cb;&x7f13;&x7f13;&x65cb;&x8f6c;&x31;&x878d;&x5408;&xff0c;&x90a3;&x4e24;&x80a1;&x5f25;&x6f2b;&x865a;&x7a7a;&x5927;&x5730;&xff0c;&x707c;&x70ed;&x31;&x67d4;&x548c;&x7684;&x5149;&x8292;&xff0c;&x4e5f;&x5f;&x59cb;&x7f13;&x7f13;&x76f8;&x5bb9;&x5728;&x4e;&x8d77;&x32;

&x65e5;&x5149;&x7206;&x88c2;&x31;&x707c;&x70ed;&x
ff0c;&x4f3c;&x8981;&x878d;&x5316;&x711a;&x706d;&x8f
d9;&x5929;&x5730;&x4e4b;&x95f4;&x7684;&x4e;&x5207;
&xff0c;&x6708;&x534e;&x67d4;&x548c;&x31;&x9634;&x5
bd2;&xff0c;&x6c81;&x6da6;&x5929;&x5730;&xff0c;&x6ec
b;&x517b;&x4e07;&x7269;&xff0c;&x6240;&x8fc7;&x4e4b;
&x5904;&xff0c;&x4e;&x5207;&x90fd;&x5f52;&x4e8e;&x5
b81;&x9759;&x32;&x8fd9;&x4e24;&x79cd;&x529b;&x91cf;
&xff0c;&x4e;&x79cd;&x4e3a;&x592a;&x9633;&x4e4b;&x9
053;&xff0c;&x4e;&x79cd;&x4e3a;&x592a;&x9634;&x4e4b;
&x9053;&xff0c;&x90fd;&x5c5e;&x4e09;&x5343;&x5927;&
x9053;&xff0c;&x5408;&x4e4b;&x5219;&x4e3a;&x9634;&x
9633;&x5927;&x9053;&x32;

<

Sau khi thiên địa dị tượng như Tinh Hà Lục nổi lên, những
cường giả này đều theo bản năng cho rằng bảo vật cùng cơ
duyên trong Tinh Hà, đều phải là những cường giả như bọn họ
mới có thể có được.

Mà hai ngôi sao Thái Cổ Thái Dương kia, trong cơ duyên tất
cả bảo vật xuất hiện trước mắt, chính là thứ trân quý nhất.

Ngày tháng sao trời, bên trong ẩn chứa đại đạo Âm Dương
trong mười thứ hạng đầu của ba ngàn đại đạo, dưới sự hấp dẫn
của đại đạo pháp tắc, tất cả cường giả đều điên cuồng, đều là
tham lam mơ ước, đều muốn chiếm làm của riêng. Chẳng qua
ngại chung quanh như hổ rình mồi, không có một ai là kẻ yếu,
đều từng là chúa tể của thế giới cường hoành vô cùng.

Bất kỳ người nào, nếu làm chim đầu đàn, đều sẽ không có kết
quả tốt, như Tử Kim Thôn Thiên Ngạc kia, chính là ví dụ điển
hình nhất.

Tuy nói hai loại đại đạo hợp lại cùng một chỗ là mười tôn tại
đứng đầu trong ba ngàn đại đạo huyền ảo vô cùng, trong chư
thiên này, cũng có rất nhiều sinh linh tu luyện đại đạo Âm
Dương, thậm chí có không ít cường giả tu luyện mặt trời hoặc
Thái Âm Đại Đạo đến chỗ sâu, làm được phép xuất pháp, ẩn
chứa đại đạo trong người cảnh giới, nhưng lại không có cường
giả nào có thể đem hai đạo hợp làm một.

Hai trăm bốn mươi tám; hai mươi sáu ngàn năm; hai trăm hai mươi hai; hai mươi hai; hai mươi tám; ba mươi tám; hai trăm bảy; hai mươi hai; hai mươi bốn; hai mươi bốn; hai mươi lăm; hai mươi lăm; hai mươi bốn mươi bốn; xem hai mươi bốn mươi hai; hai mươi sáu mươi hai; hai mươi hai vạn hai ngàn hai ngàn ba mươi hai; hai trăm bảy ngàn hai mươi hai; hai mươi ba ngàn hai mươi một; hai mươi ba mươi một.

Mặt trời mọc là mặt trời, mặt trăng cũng là mặt trăng, ngày tháng nảy mầm, trăng rơi xuống, ngày tháng tương sinh.

Từ trong miệng Lâm Tây, thanh âm chậm rãi phun ra, vang lên trên Tinh Hà, truyền khắp hư không, dần dần hướng đại địa kia đi xuống. 《 Tư Tư Hành, hành khách 《 Bãng Hỏa Kỳ, 》 chỉ cần là người tu luyện pháp quyết thần thông có liên quan với đại đạo Vân Dương, mỗi lần nghe nhiều một chữ, cảm ngộ đối với đại đạo sẽ sâu thêm một phần.

Ngay cả cường giả chư thiên trên bầu trời Tinh Hà cũng đều như vậy.

Mà trong tiếng thì thảo này, ngày ngày nhật âm điệu phối hợp, thái dương thái dương dung hợp, cảnh tượng như vậy xuất hiện, đều làm cho tất cả cường giả nhao nhao biến sắc.

Người này rốt cuộc là pháp quyết kia của ai, giống như lấy âm thanh đặc đạo, chuyển qua lĩnh ngộ đại đạo Âm Dương, nếu hắn có thể luyện hóa hình chiếu Thái Dương Tinh kia, chỉ sợ tu vi có thể trong nháy mắt đuổi kịp thậm chí vượt qua chúng ta.

Một vị cường giả Kim Tiên đỉnh phong, ánh mắt sắc bén, liếc mắt một cái liền nhìn thấu nội tình Lâm Tây.

Nằm mơ, thái dương tinh thần nhất định là của bản tọa, bất luận kẻ nào ra tay đều là địch của bản tọa.

Cơ duyên sớm đã có chủ, sao băng Thái Âm là ngôi sao chủ của ta, ai dám đoạt được, ta cần phải có tính mạng của người đó.

Trong lúc đó, hai đạo hào quang một vàng một trắng cực kỳ chói mắt từ bên trong cường giả chư thiên bay ra, tản mát ra khí thế bàng bạc, trên Tinh Hà đang muốn thu phục hai ngôi sao Thái Cổ Lâm Tây.

Trong quang mang, có hai người, một vị mặc hoàng bào Kim Ô, đầu đội vương miện, khuôn mặt cổ sơ, tóc vàng con người,

từ trên người hắn không ngừng tràn ra kim cương hỏa diễm, rừng rực thiêu đốt hư không như hỗn độn. Một vị khác, mặc Minh Nguyệt pháp bào, cũng mang theo vương miện, tóc bạc như thác nước. Một đôi con ngươi cũng là trắng bạc, diện mục cũng cổ sơ, không giống người hiện tại, lại không phải nam tu, mà là một vị cường giả khủng bố như Nữ Hoàng.

Hai người này vừa xuất hiện, lập tức bị rất nhiều cường giả nhận ra.

Kim Ô giới chủ,

Chủ nhân Minh Nguyệt giới...

Một đám chúa tể thế giới đỉnh phong, đều lộ ra kiêng kị đối với hai người kia, hiển nhiên thực lực hai người này, trong đông đảo chủ nhân giới cũng là tồn tại cường đại hàng đầu.

Kim Ô Minh Nguyệt hai vị đạo hữu chủ tinh chính là Thái Dương Thái Dục, nếu có được hai đạo hình chiếu này, không thể tránh khỏi đạo hạnh tiến nhanh. Bất quá nếu hình chiếu chủ tinh rơi vào tay người khác, nhất là trong tay cường giả đồng dạng tu luyện Ngọc Dương chi đạo, đối với bọn họ chỉ sợ chính là tai nạn.

Chẳng trách tiểu tử kia sắp không may, pháp lực hai vị đạo hữu Kim Ô Minh Nguyệt không phải chuyện đùa.

Chỉ là tu vi Kim Tiên sơ kỳ, dám ngấp nghé nhật nguyệt tinh thần, quả thực là muốn chết. Bất quá kẻ này có thể từ đại đạo nhật nguyệt lĩnh ngộ đại đạo âm dương, ngộ tính cực kỳ xuất sắc.

Ngay lúc một đám cường giả tạm thời từ bỏ tranh đoạt hình chiếu của nhật nguyệt tinh thần, hai bên Tinh Hà nghị luận rồi rít, tình cảnh trước mắt đột nhiên lại sinh ra biến hóa.

Ầm ầm

Biến mất, nhật nguyệt tinh thần thu hút tất cả ánh mắt của tất cả cường giả đột ngột biến mất.

Vù vù

Trong tinh hà, thái dương tinh lực vô cùng dồi dào hình thành đột nhiên cuốn ngược trở về. Trong khoảnh khắc đã bao phủ một bóng người ở Tinh Hà.

Bóng người kia, là Lâm Tây.

Lúc này pháp bào đen trắng trên người hắn quả thực là vô cùng bắt mắt, nhưng càng làm cho tất cả cường giả kinh hãi không thôi, lại là một đôi con người Lâm Tây. Trong đó, như hai mảnh tinh không mênh mông. Vô số tinh quang quay quanh hai ngôi sao cổ lão xoay tròn, một ngôi như mặt trời. Nhiệt độ bạo liệt, một ngôi sao như cổ nguyệt, nhu hòa rét lạnh.

Đứng trong tinh hà, Lâm Tây tựa như hoàn toàn không thấy được hai vị cường giả đỉnh phong bởi vì chủ tinh ảnh bị cướp mà sắp lâm vào điên cuồng, trên mặt lộ ra một tia mỉm cười huyền ảo, lẳng lặng nhìn Âm Tích khủng bố đang cuốn về phía hắn.

Âm

Âm u tán loạn hỉ ái dương hợp nhất.

Một giọng nói to lớn vang vọng hư không, sau một khắc, Lâm Tây chuyển động, thân thể mạnh mẽ tán đi, thay vào đó là một vàng tinh thần hư ảnh to lớn vô cùng. Ngôi sao này, một nửa là vàng, một nửa là màu trắng bạc, hiện ra trong chớp mắt, liền cuốn toàn bộ tinh lực bàng bạc bên trong Âm Dương cuốn ngược đến, đều cắn nuốt dung nạp.

Không chỉ như vậy, bên trong Tinh Hà vô biên vô hạn bỗng xuất hiện một vòng xoáy khổng lồ, đại lượng tinh lực tinh túy bị hấp dẫn quét tới, dung nhập vào hư ảnh ngôi sao cổ xưa bên trong vòng xoáy, làm cho ngôi sao kia chậm rãi biến hóa, kim quang nguyệt hoa chậm rãi biến mất, dần dần xuất hiện trong mắt tất cả cường giả, lại là một ngôi sao chỉ có hai màu đen trắng trước nay chưa từng có.

Đạo của ta thành rồi.

Sâu trong ngôi sao quái dị, giống như thiên âm lớn tiếng, truyền ra.

Âm thanh vang vọng khắp nhân gian giới, đồng thời bên trong hư ảnh hắc bạch tinh thần, một cỗ lực lượng khổng lồ không cách nào tưởng tượng phóng xuất ra, mỗi một đợt đều làm cho những cường giả đỉnh phong kia không thể không lui về phía sau.

Cảnh tượng này xuất hiện, khiến tất cả cường giả đều biết, hình chiếu đại đạo hoàn mỹ của sao trời ngày đó đã rơi vào trong tay thanh niên đột ngột xuất hiện kia.

Tuy trong lòng đều là không muốn, tham lam mong manh thất bại, để các Chúa Tể thế giới bọn họ đều sinh ra lửa giận cùng sát ý, thế nhưng lực lượng kinh khủng bên trong ngôi sao đen trắng kia hiển lộ ra lại khiến cho bọn họ không thể không tạm thời lựa chọn quan sát.

Mà ở trong đó, hai vị giới chủ Kim Ô Minh Nguyệt bị tinh lực bàng bạc bài xích đến bên bờ, lại là mặt mũi khó coi nhất, thậm chí có chút vận vẹo.

Đối với các Chúa Tể của thế giới khác, không cướp được hình chiếu của nhật nguyệt tinh thần, ngoại trừ trong lòng có một số không thoải mái ra thì không có tổn thất gì khác. Nhưng đối với hai người bọn họ, đã mất đi hình chiếu chủ tinh, quả thực tương đương với việc đưa chìa khóa trong nhà ra ngoài, nếu nhân sinh kia xảy ra ác ý, chỉ sợ sẽ có tai nạn giáng xuống.

Không ai có thể ngờ, Lâm Tây chỉ mới Kim Tiên sơ kỳ, lại lập tức đoạt được hình chiếu của nhật nguyệt tinh thần, nhảy lên trở thành một vị cường giả tuyệt thế.

Thái Dương Thái Dục là hai ngôi sao cổ xưa nhất trong Chu Thiên Tinh Thần, có được tinh lực cực kỳ bàng bạc, lại còn ẩn chứa lực lượng của đại đạo Âm Dương.

Lâm Tây mặc dù hiển lộ tu vi bên ngoài là Kim Tiên sơ kỳ, nhưng lúc này lại không có ai nhìn hấn như vậy, chỉ cần cảm giác được bên trong ngôi sao đen trắng kia phóng xuất ra lực lượng khủng bố, đông đảo cường giả chúa tể ở đây không thể không để hấn lên cùng một vị trí, thậm chí còn chưa từng có.

Người này có lai lịch thần bí, lại có đạo hạnh tăng vọt, chỉ sợ đã tâm sẽ không nhỏ.

Ngày tháng sao trời có chủ, nhưng lúc này bên trong Tinh Hà vẫn còn một lượng lớn tinh thần chiếu ảnh, khiến trong mắt các cường giả ở đây đều hiện ra vẻ tham lam.

Bởi vì Lâm Tây đột ngột hàng lâm cùng thủ đoạn thần bí, từng ánh mắt rơi vào trong ngôi sao trắng đen kia, đều là kiêng kỵ.

Vòng xoáy Tinh Hà, chỗ sâu, sau khi tinh thần hắc bạch thu nạp đại lượng tinh lực, càng thêm ngưng thực, bóng người mờ hồ trong đó cũng dần dần chân thực lên.

Tất cả mọi người đều biết, chờ sau khi hư ảnh kia hoàn toàn ngưng thực, chính là thời điểm đạo hạnh Lâm Tây tiến nhanh. Đúng lúc bọn họ cho rằng Lâm Tây sẽ tại đạo hạnh đại tiến, cùng bọn họ cướp đoạt đại lượng bảo vật trong Tinh Hà, tất cả mọi người đều thấy được một màn không thể tưởng tượng nổi.

Vào

Một đạo hắc bạch quang hoa, trong giây lát từ chỗ sâu tinh hà mệnh mông nhảy lên, một cái chớp mắt rơi xuống đại địa phía dưới, lại trong thời gian ngắn hóa thành một hạt bụi, triệt để biến mất trong thiên địa này.

Biến cố mới thật sự là biến cố, không ai ngờ tới biến hóa lại xảy ra.

Nhất là hai vị bá chủ Kim Ô Minh Nguyệt, bởi vì lấy nhật nguyệt làm chủ tinh, hai người bọn họ cùng Lâm Tây Minh nhận được hình chiếu thái dương chiếu tới có một tia cảm ứng. Trong nháy mắt ngôi sao hắc bạch thần bí biến mất, bọn họ đều cảm thấy chân thật, chính là Lâm Tây thật sự biến mất trong nhân gian này, không ở trong một phương thiên địa này nữa.

Có cảm giác như vậy, tựa hồ chỉ có một giải thích, đó là Lâm Tây chết, hồn phách tiêu tán, chân linh diệt, triệt để biến mất.

Nhưng vừa mới nhận được hình chiếu của nhật nguyệt tinh thần, cho dù là phạm nhân, trong nháy mắt cũng có thể thành tựu Thiên Tiên, thậm chí là vị trí Kim Tiên, đạo hạnh tiến nhanh, làm sao có thể vẫn lạc.

Có biến cố này, Lâm Tây lập tức trở nên thần bí trong mắt tất cả cường giả.

Ở hạ du tinh hà, đại lượng cường giả cấp bậc Thiên Tiên Thiên Ma, cũng đều chứng kiến một màn kia. Trong mắt bọn họ, Lâm Tây xuất hiện quái dị, lúc rời đi càng là cực kỳ thần bí.

Bởi vì Lâm Tây, trên bầu trời một đoạn ngân hà, đông đảo cường giả kia lại có một hơi thở ngừng lại, không tiếp tục chém giết cướp đoạt bảo vật nữa.

Bất quá cũng vãn vãn chỉ một hơi thở mà thôi, có thể trở thành cường giả, đương nhiên sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để mình trở nên cường đại. Sau một hồi kinh ngạc, trong tinh hà mệnh môn kia, đại lượng cường giả lại bắt đầu chém giết cướp đoạt, các loại chiến kỹ thần thông pháp quyết thi triển ra, nhắc lên vô số gợn sóng trong tinh hà.

Hai vị giới chủ Kim Ô Minh Nguyệt này bị vận rủi, sau khi chưa từ bỏ ý định thi triển thần thông tìm kiếm tung tích Lâm Tây một chút, đành phải hung hăng cắn răng, nhảy vào trong Tinh Hà, bắt đầu tranh đoạt hình ảnh những ngôi sao kia có khí tức tương tự với nhật nguyệt tinh thần.

Lúc này, phía trên đại địa, một chỗ biên thủy.

Phía trước pho tượng Thần Nữ ở hồ, Ngô Khí ngồi xếp bằng trên bờ đoàn, hai mắt nhắm nghiền, im hơi lặng tiếng, cảnh tượng nơi này phảng phất như bất động, giống như là một bức tranh vậy.

Vù vù

Đột ngột, Ngô Khí sau lưng, một đoàn quang mang hai màu trắng đen xuất hiện, thanh âm Lâm Tây ở trong đó, lại một tia khí tức cũng không phóng xuất ra, tựa như ở một thời không khác.

Chủ thượng.

Trên mặt Lâm Tây mang theo một tia vui mừng, quỳ một gối xuống, rõ ràng là vì được chỗ tốt không nhỏ.

Trên bờ đoàn, Ngô Khí vẫn ngồi xếp bằng, sau khi thanh âm Lâm Tây vang lên vẫn không có ý mở mắt. Bất quá Lâm Tây

tựa hồ đã quen rồi, đang chuẩn bị tiếp tục quỳ, yên lặng chờ Ngô Khí tỉnh lại, vào lúc này, một giọng nói vang lên trong đầu hắn.

Đã đắc đạo, cũng không nên chậm trễ, trở về Khí Thiên giới, thử một chút xem có thể chứng được Đại La Kim Tiên vị hay không.

Đúng vậy.

Cho dù nghe đến chữ Đại La Kim Tiên Quả vị như vậy, Lâm Tây cũng không có một chút do dự nào, vô cùng cung kính thi lễ một cái rồi lui ra.

Sau khi thân hình Lâm Tây biến mất, Ngô Khí không tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần, mà đột nhiên mở ra một đôi đồng tử Hỗn Độn Ma Thần, nhìn về phía trên thương khung kia.

Giống như âm thanh của đại đạo, từ trong miệng Ngô Khí phun ra.

Sắp bắt đầu rồi.

Gần như ngay khi Ngô Khí mở miệng, trên Thương Khung Tinh Hà, tất cả cường giả chứng minh được vị trí Kim Tiên Chân Ma, đồng thời cảm ứng được cái gì, đồng thời ngẩng đầu lên, nhìn về phía Tinh Hà ban đầu ở Thiên Ngoại Chi Địa, còn chưa hoàn chỉnh. Nếu như ngài thích bộ tác phẩm này, hoan nghênh ngài đến điểm giới thiệu vé Nguyệt, sự ủng hộ của ngài chính là động lực lớn nhất của ta.

Tinh hà đổi đường, phá vỡ hàng rào thiên địa giới nhân gian, xuyên thẳng qua.

Lưu lại trên trời đất nhân gian một đoạn tinh hà, đối với tất cả sinh linh đều là hấp dẫn không cách nào cự tuyệt, cho dù là những tuyệt thế cường giả đã chứng minh được quả vị Kim Tiên, cũng giống vậy chen chúc đến, tụ tập ở trên tinh hà mệnh mông kia.

Đặc biệt là ở thượng nguồn tinh hà, mấy trăm vị cường giả Kim Tiên Chân Ma đã là đỉnh phong, bản thể của bọn họ đều là chúa tể một ít thế giới trong chư thiên vạn giới, đều đã chứng minh Đại La Kim Tiên Huyền Ma Quả vị siêu cấp cường giả.

Phàm là chư thiên khác thường, tất nhiên bọn họ có thể cảm ứng được.

Khi Ngô Khí mở miệng, nói ra âm thanh đại đạo, một đám cường giả đỉnh phong cũng đều cảm ứng được cái gì, đồng loạt nhìn về phía chỗ tinh hà bắt đầu.

Âm

Tiếng nổ mạnh rung trời cho dù là tất cả sinh linh ở nhân gian giới cũng đã quen thuộc tiếng vang như vậy, một tiếng này vang lên, vẫn làm cho thiên địa cả nhân gian giới đều hung hăng rung động một chút.

Lại một thế giới hồng mất, chẳng lẽ là tự nhiên sao.

Một vị cường giả Kim Tiên, ánh mắt xuyên qua hàng rào, rơi thẳng xuống Thiên Ngoại.

Trong mắt hần lập tức có cảnh tượng khủng bố hiện ra, trong tinh hà đại hải, một mảnh hỗn độn chi địa, chợt có vô số gợn sóng dập dờn lên, từng đạo khe hở hắc bạch, như mạng nhện vô biên lan tràn ra, thiên địa nguyên khí bàng bạc từ trong khe hở tràn ra, đồng thời hiển lộ ra phía sau một thế giới khổng lồ đến không thể tưởng tượng.

Khe nứt vừa hiện, nguyên khí tiết ra, lập tức có vô số hàng rào vỡ nát hòa tan, thế giới khổng lồ kia cũng bắt đầu biến thành mảnh nhỏ với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Một màn này, không chỉ một người nhìn thấy. Tinh hà sóng cả phun trào, trực tiếp đem những cảnh tượng khủng bố kia phản chiếu vào trong nhân gian giới, khiến cho người ta hầu như tất cả sinh linh ở gian giới đều nhìn thấy rõ ràng.

Có người kiến thức rộng rãi, cảnh tượng thế giới phía sau hàng rào kia vừa hiện, lập tức hô lên lai lịch.

Quảng Hàn giới, một trong trăm giới riêng biệt.

Ở trong nhân gian giới, rất nhiều cường giả đều nhận ra thế giới khổng lồ trước nay chưa từng có kia đã phá thành mảnh nhỏ, hóa thành không biết bao nhiêu mảnh vỡ, dưới Thiên Phong Lưu Tinh sa cộng hưởng với rất nhiều thiên địa dị vật, rơi vào trong tinh hà kia.

Một đoạn tinh hà, cực kỳ mê mông, mặc dù Quảng Hàn giới khổng lồ quá đáng, nhưng vẫn dễ dàng dung nạp tất cả mảnh vỡ thế giới như cũ.

Nhưng lúc những mảnh vỡ thế giới kia rơi vào trong Tinh Hà, lại lập tức có rất nhiều cường giả kêu lên sợ hãi.

Không thể nào, tại sao lại như vậy.

Chư thiên tinh hà chính là vật to lớn của thiên địa, ẩn chứa lực lượng của chư thiên tinh thần. Nước của tinh hà càng không gì không nặng, ngay cả vô số tinh tú đều có thể chứa đựng cắn nuốt, những mảnh vỡ thế giới kia rơi vào tinh hà vốn là bị chìm toàn bộ, nhưng hiện tại, có thể hiện tại.

Trong sự kinh hãi của rất nhiều cường giả, trên tinh hà kia, ước chừng mấy trăm khối đại lục lơ lửng. Trên mỗi một khối đại lục đều có khí tức của vô số sinh linh, hiển nhiên đều là sinh linh bản địa trong Quảng Hàn giới.

Chính vì cảnh tượng này, khiến cho tất cả cường giả đều kinh ngạc không thôi. Lấy nhận thức của bọn họ, nước ngân hà khủng bố vô cùng, bao hàm lực lượng ngôi sao chư thiên. Mỗi một giọt đều nặng như núi, sóng lớn cuộn trào, bất kỳ tồn tại

nào đều có thể che mắt. Cho dù là một ngôi sao cực lớn, rơi vào Tinh Hà, cũng tránh không được kết cục chìm vào đáy sông.

Nhưng hiện tại, mảnh vỡ của đại lục kia vậy mà có thể phiêu đảng trên ngân hà, mà những sinh linh trên đó cũng đều còn sống, cảnh tượng như vậy không thể do các cường giả không thể kinh hãi được.

&32;&32;&32;

&x7531;&x661f;&x6cb3;&x5012;&x6620;&xff0c;&x4e5f;&x8ba9;&x4eba;&x95f4;&x754c;&x7684;&x6240;&x6709;&x751f;&x7075;&x90fd;&x770b;&x4e86;&x4e2a;&x5206;&x660e;&x3002;

&x53ea;&x89c1;&x90a3;&x6d69;&x701a;&x65e0;&x8fb9;&x7684;&x661f;&x6cb3;&x5927;&x6d77;&x91cc;&x9762;&xff0c;&x9661;&x7136;&x65e0;&x6570;&x9897;&x661f;&x8fb0;&x7684;&x5149;&x8292;&x90fd;&x9eef;&x6de1;&x4e86;&x4e0b;&x6765;&xff0c;&x53d8;&x6210;&x4e86;&x65e0;&x6570;&x6df7;&x6c8c;&x666f;&x8c61;&x3002;

&x63a5;&x7740;&x6bcf;&x54cd;&x8d77;&x4e00;&x58f0;&x9707;&x5929;&x5de8;&x54cd;&xff0c;&x4fbf;&x6709;&x4e00;&x5904;&x6df7;&x6c8c;&x4e4b;&x5730;&x7834;&x788e;&xff0c;&x65e0;&x6570;&x9053;&x9ed1;&x8272;&x88c2;&x7f1d;&x663e;&x73b0;&xff0c;&x78c5;&x7934;&x5230;&x65e0;&x6cd5;&x60f3;&x8c61;&x7684;&x5929;&x5730;&x5143;&x6c14;&x4ece;&x90a3;&x4e9b;&x88c2;&x7f1d;&x91cc;&x9762;&x6cc4;&x9732;&x51fa;&x6765;&xff0c;&x4e00;&x5757;&x5757;&x4e16;&x754c;&x58c1;&x5792;&x7834;&x788e;&xff0c;&x663e;&x9732;&x51fa;&x540e;&x9762;&x2026;&x2026;&x3002;

&x53c8;&x4e00;&x4e2a;&x4e16;&x754c;&x7834;&x788e;&x4e86;&xff01;

&x6839;&x672c;&x4e0d;&x7ed9;&x4e0b;&x754c;&x7684;&x4e00;&x4f17;&x5f3a;&x8005;&x53cd;&x5e94;&x7684;&x65f6;&x95f4;&xff0c;&x6bcf;&x54cd;&x8d77;&x4e00;&x58f0;&xff0c;&x5c31;&x6709;&x4e00;&x4e2a;&x4e16;&x754

c;&x7834;&x788e;&x3002;&x82e5;&x4ec5;&x4ec5;&x53ea;
&x662f;&x5982;&x6b64;&x4e5f;&x5c31;&x7f62;&x4e86;&
xff0c;&x53ef;&x662f;&x5f88;&x&x4f17;&x591a;&x5f3a;&
x8005;&x4fbf;&x53d1;&x73b0;&xff0c;&x90a3;&x4e00;&x4
e2a;&x4e2a;&x5d29;&x6e83;&x7684;&x4e16;&x754c;&xff0
c;&x6bcf;&x4e00;&x4e2a;&x90fd;&x662f;&x5e9e;&x5927;
&x5230;&x65e0;&x6cd5;&x60f3;&x8c61;&xff0c;&x6cc4;&
x9732;&x51fa;&x6765;&x7684;&x5929;&x5730;&x5143;&x
6c14;&x&x662f;&x6d69;&x701a;&x5982;&x6d77;&xff0c;&
x5f25;&x6f2b;&x6240;&x6709;&x6df7;&x6c8c;&x4e4b;&x5
730;&x3002;

&x661f;&x8fb0;&x9f50;&x9eef;&xff01;&x767e;&x754c;&x
540c;&x5d29;&xff01;

&x5728;&x90a3;&x661f;&x6cb3;&x4e4b;&x6c34;&x7684;
&x5012;&x6620;&x4e4b;&x4e0b;&xff0c;&x90a3;&x4e00;&
x5e55;&x5e55;&x582a;&x79f0;&x4e07;&x53e4;&x5947;&x
666f;&x7684;&x60c5;&x666f;&xff0c;&x5168;&x90e8;&x66
3e;&x73b0;&x5728;&x4e86;&x4eba;&x95f4;&x754c;&x768
4;&x751f;&x7075;&x773c;&x4e2d;&x3002;

&x201c;&x8f70;&x201d;

&x4e00;&x4e2a;&x4e16;&x754c;&x7834;&x788e;&xff0c;&
x4e0a;&x5343;&x5757;&x7855;&x5927;&x5927;&x9646;&
x788e;&x7247;&x51fa;&x73b0;&xff0c;&x5760;&x5165;&x6
61f;&x6cb3;&xff0c;&x78c5;&x7934;&x65e0;&x6bd4;&x768
4;&x5929;&x5730;&x5143;&x6c14;&x6cc4;&x9732;&x51fa
;&x6765;&xff0c;&x5728;&x90a3;&x865a;&x7a7a;&x4e2d;
&x7adf;&x5316;&x4f5c;&x4e00;&x9897;&x9897;&x5927;&
x4e39;&xff0c;&x6bcf;&x4e00;&x9897;&x90fd;&x6709;&x7
740;&x7384;&x5965;&x6c14;&x606f;&xff0c;&x6d53;&x90c
1;&x9999;&x6c14;&xff0c;&x95fb;&x4e00;&x53e3;&x4fbf;
&x80fd;&x6d3b;&x6b7b;&x4eba;&x3001;&x8089;&x767d;
&x9aa8;&xff0c;&x541e;&x566c;&x4e00;&x9897;&x7acb;&
x65f6;&x8bc1;&x5f97;&x5929;&x4ed9;&x9053;&x679c;&x
3002;

&x90a3;&x4e9b;&x5927;&x9646;&x4e0a;&xff0c;&x4e5f;&
x6709;&x65e0;&x6570;&x7075;&x4e39;&x6c14;&x606f;&x

663e;&x73b0;&xff0c;&x4ed9;&x4e39;&x3001;&x9b54;&x4e39;&x3001;&x795e;&x4e39;&x2026;&x2026;&x751a;&x81f3;&x8fd8;&x6709;&x8352;&x53e4;&x4e39;&x836f;&x7684;&x6c14;&x606f;&xff0c;&x4e00;&x80a1;&x80a1;&x8ba9;&x4eba;&x5fc3;&x795e;&x6447;&x6643;&x7684;&x4e39;&x6c14;&x51b2;&x5929;&x800c;&x8d77;&x3002;

&x201c;&x5636;&x2026;&x5929;&x554a;&xff0c;&x90a3;&x597d;&x50cf;&x662f;&x4e39;&x754c;&xff01;&x5373;&x4fbf;&x662f;&x5728;&x4e2d;&x592e;&x767e;&x754c;&x91cc;&x9762;&x4e5f;&x5c5e;&x4e8e;&x5f3a;&x5927;&x4e4b;&x5217;&x3002;&x201d;

&x201c;&x8f70;&x8f70;&x2026;&x2026;&x201d;

&x201c;&x&x770b;&xff0c;&x597d;&x591a;&x5316;&x5f62;&x6cd5;&x9635;&xff0c;&x96be;&x9053;&x662f;&x53e4;&x9635;&x754c;&xff01;&x201d;

&x201c;&x5929;&x554a;&xff0c;&x6211;&x770b;&x5230;&x4e86;&x4ec0;&x4e48;&xff0c;&x5929;&x72d0;&x4e00;&x65cf;&xff0c;&x83ab;&x975e;&x8fde;&x9752;&x4e18;&x754c;&x4e5f;&x584c;&x4e86;&x3002;&x201d;

&x201c;&x9955;&x992e;&x4e00;&x65cf;&xff0c;&x90a3;&x662f;&x53e4;&x5996;&x5341;&x754c;&x4e4b;&x4e00;&x7684;&x541e;&x5929;&x754c;&xff01;&x201d;

&x2026;&x2026;

&x4e00;&x9053;&x9053;&x60ca;&x9a87;&x5230;&x6781;&x70b9;&x7684;&x610f;&x5ff5;&xff0c;&x7a7f;&x900f;&x4e86;&x865a;&x7a7a;&xff0c;&x6ce2;&x52a8;&x4e0d;&x65ad;&xff0c;&x610f;&x5ff5;&x7684;&x4e3b;&x4eba;&xff0c;&x5927;&x91cf;&x5f3a;&x8005;&x8fd8;&x6709;&x56e0;&x4e3a;&x76ee;&x7779;&x4e86;&x661f;&x6cb3;&x5012;&x6620;&x666f;&x8c61;&x7684;&x4eba;&x95f4;&x754c;&x6240;&x6709;&x751f;&x7075;&xff0c;&x4e0d;&x7ba1;&x4e4b;&x524d;&x5728;&x505a;&x4ec0;&x4e48;&xff0c;&x6b64;&x65f6;&x90fd;&x662f;&x5446;&x6123;&x5728;&x539f;&x5730;&xff0c;&x77b3;&x5b54;&x5b9a;&x4f4f;&x4e86;&x4e00;&x822c;&xff0c;&x6b7b;&x6b7b;&x7684;&x76ef;&x774

0;&x90a3;&x4e00;&x4e2a;&x4e2a;&x4e16;&x754c;&x4e0d;
&x65ad;&x5d29;&x584c;&x7684;&x666f;&x8c61;&x3002;
&x201c;&x8f70;&x201d;

&x604d;&x7136;&x95f4;&xff0c;&x5929;&x5916;&x53c8;&
x662f;&x4e00;&x58f0;&x9707;&x5929;&x5de8;&x54cd;&x
3002;

&25152;&26377;&20154;&37117;&30693;&26195;&12290;
&21448;&19968;&20010;&19990;&30028;&35201;&23849;
&28291;&20102;&12290;

&20294;&26159;&24403;&20182;&20204;&30475;&21040;
&20174;&19968;&36947;&36947;&35010;&32541;&37324;
&38754;&27844;&38706;&20986;&26469;&30340;&22825;
&22320;&20803;&27668;&20043;&26102;&65292;&20381;
&26087;&26080;&27861;&24525;&32784;&20303;&24515;
&24213;&37027;&24778;&28059;&39559;&28010;&33324;
&30340;&24778;&35766;&24565;&22836;&12290;

&19981;&21487;&33021;&12290;&32477;&23545;&19981;
&21487;&33021;&65292;&36825;&20010;&19990;&30028;
&24590;&20040;&20250;&30340;&65311;&8221;

&26159;&40857;&27668;&65292;&22909;&27987;&37057;
&30340;&40857;&27668;&65292;&37027;&20010;&19990;
&30028;&19981;&20250;&26159;&40857;&30028;&21543;
&65281;&8221;

&38712;&36947;&26080;&36793;&65292;&20982;&29022;
&34542;&33618;&65292;&36825;&31181;&27668;&24687;
&65292;&19968;&23450;&26159;&20102;&65292;&40857;
&30028;&22604;&20102;&65281;&8221;

&21738;&24597;&26159;&22312;&26143;&27827;&19978;
&28216;&12290;&37027;&19968;&20247;&24005;&23792;
&37329;&20185;&12289;&30495;&39764;&32423;&21035;
&30340;&32477;&19990;&24378;&32773;&65292;&22312;
&30475;&21040;&37027;&20010;&19990;&30028;&37324;
&38754;&27844;&38706;&20986;&26469;&30340;&30917;
&31028;&37329;&33394;&20803;&27668;&20043;&26102;

&65292;&20063;&37117;&26159;&19981;&25954;&30456;
&20449;&30340;&34920;&29616;&12290;

&36720;&36720;&8221;

&32431;&31929;&26080;&21305;&30340;&37329;&33394;
&20803;&27668;&65292;&20174;&26080;&25968;&35010;
&32541;&37324;&38754;&27844;&38706;&20986;&26469;
&65292;&32902;&34384;&34394;&31354;&65292;&30896;
&25758;&38388;&31455;&21457;&20986;&24040;&21709;
&65292;&22909;&20284;&37027;&26143;&36784;&22823;
&28023;&37324;&38754;&12290;&34255;&30528;&26080;
&25968;&20861;&30382;&22823;&40723;&65292;&27491;
&36720;&38534;&38534;&30340;&25970;&21709;&12290;

&25968;&24687;&20043;&21518;&65292;&37027;&19990;
&30028;&32456;&26159;&23436;&20840;&30772;&30862;
&12289;&23849;&22604;&65292;&19990;&30028;&22721;
&22418;&28040;&22833;&65292;&19968;&22359;&22359;
&36828;&21476;&12289;&34542;&33618;&12289;&24040;
&22823;&30340;&22823;&38470;&30862;&29255;&65292;
&23613;&25968;&22368;&20837;&37027;&26143;&27827;
&37324;&38754;&12290;&27969;&28108;&32780;&19979;
&65292;&26397;&30528;&20154;&38388;&30028;&32780;
&26469;&12290;

&21564;&8221;

&21564;&21564;&21564;&8221;

&19968;&22768;&24778;&22825;&20861;&21564;&65292;
&29467;&30340;&21709;&36215;&65292;&32487;&32780;
&37027;&19968;&22359;&22359;&22823;&38470;&30862;
&29255;&28145;&22788;&65292;&25509;&36830;&19981;
&26029;&21709;&36215;&37027;&21487;&24597;&20861;
&21564;&12290;

&25972;&20010;&20154;&38388;&30028;&12290;&25152;
&26377;&29983;&28789;&37117;&28165;&26224;&26080;
&27604;&30340;&21548;&35265;&20102;&36825;&22768;
&38899;&65292;&21363;&20415;&26159;&24050;&32463;
&35777;&24471;&20102;&22825;&20185;&12289;&22825;

&39764;&36947;&26524;&30340;&24378;&32773;&12290;
&20063;&24863;&35273;&33258;&24049;&24515;&24213;
&31455;&19981;&30001;&33258;&20027;&30340;&29983;
&20986;&20102;&19968;&31181;&21483;&20570;&24656;
&24807;&8221;&30340;&24565;&22836;&12290;

&36825;&32929;&24656;&24807;&19981;&26159;&20462;
&20026;&19978;&30340;&24378;&24369;&24102;&26469;
&30340;&65292;&32780;&26159;&34880;&33033;&65281;

&22312;&26143;&27827;&20043;&19978;&65292;&19968;
&20247;&24005;&23792;&24378;&32773;&31163;&24471;
&26368;&36817;&65292;&21463;&21040;&30340;&20914;
&20987;&20063;&26368;&22823;&12290;&24403;&20182;
&20204;&30340;&30446;&20809;&65292;&33853;&21040;
&37027;&26143;&27827;&27874;&28059;&27827;&27700;
&19978;&19968;&22359;&22359;&39128;&33633;&32780;
&19979;&30340;&22823;&38470;&30862;&29255;&28145;
&22788;&26102;&65292;&20465;&26159;&36527;&20307;
&19968;&38663;&65292;&26377;&20960;&20301;&27809;
&26377;&38450;&22791;&30340;&29978;&33267;&30452;
&25509;&21520;&20986;&19968;&22823;&21475;&34880;
&28082;&26469;&12290;

&22825;&40857;&19968;&26063;&65281;&26524;&30495;
&26159;&40857;&30028;&65281;&8221;

&24005;&23792;&24378;&32773;&37324;&38754;&65292;
&20026;&39318;&30340;&25968;&20154;&65292;&28385;
&33080;&38663;&24778;&20043;&33394;&65292;&30446;
&20809;&27515;&27515;&30340;&30447;&30528;&20854;
&20013;&37027;&25968;&21315;&22359;&22823;&38470;
&30862;&29255;&19978;&31354;&65292;&19968;&26465;
&24040;&22823;&21040;&26497;&28857;&30340;&40857;
&24418;&34394;&24433;&12290;

&37027;&26159;&19968;&26465;&21476;&32769;&20043;
&26497;&30340;&22825;&40857;&65292;&26080;&27604;
&30340;&24040;&22823;&65292;&40857;&23614;&12289;
&40857;&29226;&28145;&20837;&34394;&31354;&28145;
&22788;&65292;&27599;&19968;&29255;&40857;&40158;

&65292;&20284;&37117;&34164;&30528;&19968;&20010;
&19990;&30028;&65292;&28889;&21360;&30528;&19968;
&31181;&22823;&36947;&27861;&21017;&65292;&31616;
&30452;&29572;&22885;&21040;&20102;&26497;&28857;
&65292;&32780;&19968;&21452;&40857;&30446;&37324;
&38754;&65292;&31455;&26377;&30528;&22914;&22987;
&28304;&8221;&12289;&20803;&31062;&8221;&19968;&2
6679;&30340;&27668;&24687;&12290;

&22070;&65281;&36825;&26159;&31062;&40857;&20043;
&24433;&65281;&8221;

&24403;&20182;&20204;&30446;&30585;&20102;&37027;
&26465;&21476;&32769;&22825;&40857;&34394;&24433;
&26174;&29616;&20043;&21518;&65292;&20247;&22810;
&24378;&32773;&20284;&20046;&37117;&24819;&21040;
&20102;&20160;&20040;&65292;&22823;&21463;&25171;
&20987;&65292;&22312;&21407;&22320;&19968;&21160;
&19981;&21160;&65292;&21574;&33509;&26408;&40481;
&12290;

&36825;&20123;&24378;&32773;&23578;&19988;&22914;
&27492;&65292;&20154;&38388;&30028;&30340;&20854;
&20182;&29983;&28789;&20415;&26356;&21152;&19981;
&29992;&35828;&20102;&12290;

&36825;&19968;&30636;&65292;&25152;&26377;&30340;
&27880;&24847;&21147;&37117;&33853;&21040;&20102;
&37027;&21476;&32769;&22825;&40857;&34394;&24433;
&21644;&37027;&25968;&21315;&22359;&34542;&33618;
&22823;&38470;&19978;&65292;&20854;&20182;&23849;
&28291;&30340;&19990;&30028;&34429;&28982;&20063;
&26159;&20013;&22830;&30334;&30028;&20043;&19968;
&65292;&20063;&37117;&26377;&30528;&24378;&27178;
&30340;&27668;&24687;&65292;&20294;&21364;&26080;
&27861;&19982;&37027;&40857;&30028;&30456;&20105;
&12290;

&21564;&65281;&8221;

&34022;&22320;&65292;&31062;&40857;&19968;&21564;
&65292;&22825;&22320;&38663;&21160;&12290;

&25968;&21315;&22359;&34542;&33618;&22823;&38470;
&65292;&22312;&36825;&21564;&22768;&20013;&65292;
&31455;&32531;&32531;&20957;&32858;&25104;&20102;
&19968;&20010;&21476;&32769;&40857;&24418;&65292;
&20284;&20046;&26159;&19968;&31181;&38453;&21183;
&65292;&34164;&30528;&31070;&31192;&29572;&22885;
&30340;&27668;&21183;&65292;&23558;&28044;&36807;
&26469;&30340;&26143;&27827;&27874;&28059;&23613;
&25968;&25380;&24320;&12290;

&36825;&21476;&32769;&27861;&38453;&20957;&23454;
&30340;&21049;&37027;&65292;&37027;&20123;&22823;
&38470;&28145;&22788;&65292;&19968;&26465;&26465;
&22825;&40857;&32439;&32439;&22823;&22768;&22070;
&21564;&30528;&20986;&29616;&65292;&30334;&19976;
&12289;&21315;&19976;&12289;&19975;&19976;&29978;
&33267;&26159;&21313;&19975;&19976;&38271;&30340;
&22825;&40857;&37117;&26377;&65292;&31163;&24320;
&22823;&38470;&65292;&32439;&32439;&25166;&20837;
&26143;&27827;&20043;&20013;&65292;&24320;&22987;
&22823;&21475;&22823;&21475;&21534;&22124;&36215;
&26143;&27827;&20043;&27700;&26469;&12290;

&26377;&25968;&26465;&36527;&20307;&36229;&36807;
&21313;&19975;&19976;&65292;&25955;&21457;&20986;
&26469;&30340;&27668;&24687;&24378;&27178;&26080;
&36793;&30340;&21476;&32769;&22825;&40857;&65292;
&31455;&24320;&22987;&21534;&22124;&36215;&37027;
&26143;&27827;&37324;&38754;&20854;&20182;&22823;
&38470;&30862;&29255;&65292;&36824;&26377;&37027;
&19968;&36947;&36947;&26143;&36784;&25237;&24433;
&65292;&19968;&26102;&20043;&38388;&65292;&20982;
&24717;&20043;&21183;&31616;&30452;&26159;&26080;
&27861;&26080;&22825;&20102;&12290;

&22825;&22320;&33258;&28151;&27788;&29983;&65292;
&19975;&29289;&33258;&22825;&22320;&29983;&12290;

&19975;&29289;&20043;&20013;&65292;&29983;&28789;
&26080;&25968;&65292;&26063;&32676;&26080;&25968;
&65292;&20854;&20013;&26377;&39764;&31070;&12289;

&22934;&39764;&12289;&37326;&20861;&12289;&24322;
&26063;&65292;&33258;&22826;&21476;&26102;&20195;
&36215;&65292;&26377;&24378;&27178;&32773;&65292;
&21487;&21534;&22825;&22124;&22320;&65292;&21487;
&25417;&25343;&26085;&26376;&65292;&21487;&36870;
&36716;&26102;&31354;&65292;&20294;&22825;&22320;
&26377;&22823;&21163;&65292;&27599;&36898;&21163;
&25968;&65292;&20415;&26377;&22823;&37327;&29983;
&28789;&26063;&32676;&20007;&29983;&12289;&28781;
&32477;&12290;

&21807;&26377;&23569;&25968;&26063;&32676;&65292;
&19975;&21476;&38271;&23384;&65292;&26085;&30410;
&24378;&30427;&65281;

&22825;&40857;&19968;&26063;&65292;&33258;&22826;
&21476;&29983;&65292;&20982;&24717;&26080;&27604;
&65292;&20197;&19975;&29289;&20026;&39135;&65292;
&21382;&26080;&25968;&21163;&38590;&32780;&19981;
&25439;&12290;

&20170;&26085;&26356;&26032;&21040;&65281;&21478;
&65292;&27714;&19968;&19979;&35832;&20301;&20804;
&24351;&30340;&25910;&34255;&12289;&25512;&33616;
&31080;&21644;&28857;&20987;&65292;&20070;&24555;
&23436;&32467;&65292;&38656;&35201;&22823;&23478;
&24110;&24537;&20914;&19968;&19979;&25104;&32489;
&65292;&25968;&25454;&28418;&20142;&20123;&65281;
&25308;&25176;&20102;&65281;&26126;&26085;&36215;
&26356;&26032;&37327;&20250;&20877;&22810;&19968;
&20123;&65292;&20197;&25253;&31572;&35832;&20301;
&65281;

Mà vào lúc này, không đợi những cường giả kia giải đáp nghi
vấn trong lòng, biến hóa kinh khủng của Thiên Ngoại chi địa,
lại không có chút ý tứ đình chỉ.

Ầm

Oanh oanh oanh!

Liên tiếp không ngừng, tiếng nổ vang liên miên, như trời long đất lở, sao trời treo ngược, để tất cả cường giả đều nghen họng nhìn trân trối động tĩnh cùng cảnh tượng, sau một khắc liền hiện ra tại Thiên ngoại chi địa.

Hỗn Độn chi địa tinh quang ảm đạm, thanh âm ken két đại tác, từng vết nứt hư không đen sì hiển hiện, điên cuồng tàn phá bừa bãi.

Thiên ngoại địa, từng tiếng sấm sét nổ mạnh, liên miên không dứt.

Chư thiên tinh thần đều đã ảm đạm xuống, hiển lộ ra Hỗn Độn Chi Địa, theo tiếng nổ kia, mỗi một tiếng vang liền có một thể giới tan vỡ, hàng rào phá toái, những mảnh vỡ thể giới kia, rơi vào trong tinh hà mệnh mông, theo tinh hà nước, chảy về phía thể giới nhân gian.

Mấy năm trước đây, cũng thường có thể giới chư thiên sụp đổ, nhưng những cảnh tượng kia so sánh với lúc này, quả thực không đáng nhắc tới.

Một đám cường giả kia, bất luận tiên ma yêu dị, tất cả đều lâm vào trong kinh hãi, nhìn chăm chăm từng mảnh vỡ thể giới khổng lồ trong tinh hà kia.

Trong cường giả, có một vị Chân Ma đỉnh phong phản chiếu trong con người của hắn, là một hư ảnh cổ lão khổng lồ đến không thể tưởng tượng, tới lui trong tinh hà mệnh mông, thôn phệ nước ngân hà vô tận.

Ngay cả Long giới cũng sụp đổ nghiền nát, chẳng phải là thể giới khác cũng vậy.

Trong lúc kinh hãi, dường như vô ý thức phun ra một câu.

Lời nói của hắn tựa hồ như tiên đoán, lúc âm thanh kia rơi xuống, tất cả cường giả chứng minh được Kim Tiên Chân Ma Đạo Quả, đều cảm ứng được Thiên Ngoại chi địa xuất hiện biến cố càng thêm kinh khủng.

Ầm ầm!

Sâu trong hỗn độn, một mảnh đất u ám, vô số khe hở đen sì như mực trống rỗng xuất hiện.

Trong mỗi một vết nứt đều tuôn ra khí tức làm cho tâm thần người ta chỉ nhìn một cái liền tách rời ra, đó là thiên địa nguyên khí nồng đậm vô cùng, không phải thuần túy không

màu, mà là màu sắc thần bí màu xanh xám, cổ xưa quái dị quỷ bí.

Tê tê

Vô số âm thanh chỉ có kinh hãi đến cực điểm mới có thể phát ra, một đám cường giả kinh ngạc phản ứng, thậm chí so với lúc nhìn thấy Long giới sụp đổ càng lớn.

Cổ Yêu đứng đầu Thập Giới Thiên Yêu Giới.

Lập tức có không ít vị cường giả không kiềm chế được, không tự chủ được kinh hô lên.

Ầm

Không đợi bọn họ nhìn thấy cảnh tượng Thiên Yêu giới kia bắt đầu sụp đổ mà đáy lòng sinh ra rung động tiêu hóa, một mảnh tinh không ảm đạm khác bên trong, vô số khe hở hắc ám xuất hiện, thế giới bị phá toái tràn ngập ra, lại là một thế giới rộng lớn đến không cách nào tưởng tượng.

Thiên địa nguyên khí tiết ra, đúng là đen sì như mực, từ xưa đến nay đều không thể tan ra, trong hắc khí vô biên vô hạn. Càng hiển lộ ra vô số cổ vật khủng bố, ở thiên ngoại kêu la không ngớt, những tiếng kêu đáng sợ kia liên miên cùng một chỗ, ngay cả khoảng cách hư không xa xôi cũng không thể ngăn cản, muốn truyền tới.

Con sâu nguyên khí, trời ạ, đó là cổ giới.

Khác với cảnh tượng Thiên Yêu giới sụp đổ lúc nhìn thấy Long giới lúc trước, ngay lúc này, cảnh tượng thế giới sụp đổ ở trên trời kia đập vào trong mắt chúng cường giả, trên mặt bọn họ ngoại trừ khiếp sợ, còn có một loại cảm xúc sợ hãi lan tràn ra.

Sự sợ hãi chưa tiêu, động tĩnh khủng bố của thiên ngoại cuối cùng cũng bộc phát hoàn toàn.

Lọt vào trong tầm mắt, đã không còn thấy một tia tinh quang nơi thiên ngoại, mỗi một khu vực đều là khe hở hư không đen kịt, từng cái thế giới rộng lớn bắt đầu sụp đổ nghiền nát.

Oanh oanh oanh oanh!

Mấy năm trước nhân gian giới, cơ hồ ngày đêm đều có thể giới mới bị phá toái dung nhập vào nhân gian giới, thế nhưng những cảnh tượng kia gộp lại, chỉ sợ đều không xuất hiện những cảnh tượng này vào lúc này làm cho người ta cảm thấy chấn động.

Long giới vỡ nát, Thiên Long tộc sắp hàng lâm rồi.

Thiên Yêu giới đứng đầu thập giới cổ yêu, mệnh mệnh vô biên, chính là nơi vô số yêu thú phi thăng.

Cổ giới hung sát, cổ lão, nghe đồn bản thể của nó chính là một trong ba ngàn cổ ma thần đầu tiên biến thành.

Thần Linh giới chính là thánh địa dị tộc, dung nạp ngàn vạn dị tộc, vô cùng mạnh mẽ.

Trời ạ, mau nhìn, thế giới kia, phát quang vạn trượng, phổ độ chúng sinh, một luồng phát quang tùy ý đều có được uy năng lớn lao, Phật giới cũng phá vỡ.

Bất luận là sinh linh nào của yêu ma thú, trải qua một cảnh tượng to lớn mà không thể tưởng tượng nổi, sẽ vì vậy mà cảm thấy rung động không thôi. Trải qua lần thứ hai, vẫn là cực kỳ kinh ngạc, nhưng nếu là lần thứ ba thứ tư vân vân, nhìn kỹ hơn nhiều, cho dù cảnh tượng mệnh mệnh không cách nào tưởng tượng xuất hiện, cũng sẽ dần dần trở nên chết lặng.

Tựa như hiện tại, trong nhân gian giới, vô số sinh linh, đều ngẩng đầu, nhìn cảnh tượng trong Tinh Hà Ba Đào phản chiếu ra.

Từ chấn động đến kinh ngạc, cuối cùng biến thành chết lặng.

Những thế giới này ở Long giới, Thiên Yêu giới, bất luận là cái nào, trong chư thiên đều là thế giới đứng hàng đầu. Những chúa tể của đại thế giới này, hoặc là di tộc Hoang Cổ tồn tại từ thời đại thái cổ, hoặc là đại thần thông giả khai sáng đạo thống, hoặc là cường giả dị tộc được thiên địa đồng hồ ban cho.

Trong Phàm gian giới lúc này, có mấy ngàn thế giới chi chủ, bản thể đều là tồn tại cường đại chứng minh Đại La Kim Tiên

Đạo Quả. Nhưng so sánh với những đại thần thông giả chân chính kia, liền lập tức tương mạo mơ hồ.

Là để khi bọn họ nhìn thấy những thế giới ngày xưa bọn họ chỉ có thể ngược nhìn liên tiếp sụp đổ không ngừng, đều bị kích thích không cách nào nhúc nhích, đáy lòng chấn động, quả thực không cách nào tưởng tượng.

Trung tâm chư thiên vạn giới, có trăm giới, mỗi một giới chỉ chủ đều là người nổi bật trong số lượng lớn chúa tể. Mà bên trong Bách giới, có mười mấy vị lại là người sáng lập đạo thống, ở trong sông dài lịch sử thiên địa lưu danh bất hủ thần thông giả. Lúc này, thế giới những đại thần thông giả này nắm giữ, không có bất cứ dấu hiệu nào báo trước., Cũng giống như những chủ nhân của thế giới tầm thường kia, để cho thế giới của mình, tự tan vỡ, hóa thành vô số mảnh vỡ, rơi vào ngân hà, nương theo sóng cả, tràn về nhân gian giới.

Thiên ngoại chi địa với ánh sao ảm đạm, những thế giới rộng lớn kia, liên miên bất tận, cùng một chỗ sụp đổ, chỉ sợ là tràng diện rung động từ trước tới nay trong thiên địa.

Thời Thái Cổ, vạn vật mới bắt đầu, có ba ngàn Ma Thần chém giết, hủy thiên diệt địa.

Thời đại viễn cổ, có vạn tộc cùng xuất hiện, nghịch thiên tu hành, huyết chiến tinh không.

Thời đại thượng cổ, sinh ra vô số luyện khí sĩ mạnh mẽ của nhân tộc, chiếm cứ linh hồn thiên địa, xưng bá chư thiên.

Ba đại thời đại của Hoàng Cổ, mỗi người đều có cảnh tượng chấn động, nhưng lại không thể so sánh với cảnh tượng tan vỡ của thế giới chư thiên này.

Đại kiếp nạn cùng một chỗ, tuy là thời đại mạt pháp, nhưng cũng là đại đại chấn động nhất.

Khi mười mấy sinh linh kia cùng nhau tan vỡ, tất cả sinh linh ở nhân gian giới, cho dù là người có tu vi thấp, cũng đều biết, từ bây giờ, giữa thiên địa chỉ sợ sẽ không còn thời gian bình tĩnh.

Chợt, trong mắt một đám cường giả đồng thời xuất hiện một màn.

Sâu trong hỗn độn, nơi trung ương chư thiên, nơi nào chỉ có hai thế giới.

Bị vạn giới bảo vệ xung quanh, như ngàn vạn sao trời quay quanh nhật nguyệt, hai thế giới này, lẳng lặng nằm ở chỗ sâu trong tinh không, tựa như hai đứa trẻ con ôm nhau, cảnh tượng kia, huyền diệu vô cùng.

Một thế giới, kim quang ngàn vạn trượng, chiếu rọi ba mươi ba chư thiên, cao cao tại thượng, ẩn chứa thiên địa chí lý sinh vạn vật, trường tồn từ tuyên cổ, nơi hoàn mỹ, bên trong hình như có vô số thần thương ở, là thế giới vĩnh hằng của Trường Sinh.

Một thế giới khác, tựa như trường tồn cùng hắc ám, cùng tinh không hợp nhất, âm thanh chư thiên, đồng hàm chứa vô số chí lý thiên địa, sinh vạn vật, trường tồn từ tuyên cổ, bên trong có vô số ma đầu, là thế giới cực lạc.

Ầm

Ầm

Hai tiếng liên tiếp vang lên như thời thái cổ, thiên địa sơ khai.

Hai thế giới vĩ đại hùng vĩ kia, cũng giống vạn giới, bắt đầu vỡ nát.

【 Xin lỗi, thật khó viết, chậm một chút...】

Cơ duyên vô thượng trước mắt, tu sĩ tiên đạo có lẽ sẽ làm bộ làm tịch một chút, cố nén không để lộ vẻ tham lam xấu, nhưng đổi lại là tu sĩ ma đạo, lại không cố kỵ gì.

Cung Cực Lạc.

Chỉ ba chữ này, nếu là truyền ra ngoài, chỉ sợ không chỉ là Trung Châu đại lục, còn có các cường giả khác của chư thiên thế giới, cũng đều sẽ như người được mùi tanh, chen chúc đến đây.

Phải biết rằng ở thời đại thượng cổ, bao gồm cả nhân tộc, ngàn vạn tộc đàn đều sinh ra rất nhiều đại thần thông giả, mà Cực Lạc Đại Đế là một cường giả nhân tộc, lại có thể ngăn chặn đông đảo cường giả của các tộc đàn, hiển nhiên thần thông pháp lực đã tiến vào một cảnh giới không thể tưởng tượng. Một vị tuyệt thế cường giả lưu lại hành cung như vậy, cho dù là các chủ nhân của thế giới cũng không cách nào chống lại sự dụ hoặc kia.

Đạp đạp đạp.

Trong đám người, thanh niên tà dị cảm đầu chậm rãi bước ra vài bước. Trong lúc đi, dưới chân hắn phát ra tiếng vang cực kỳ nặng nề, quang hoa nhàn nhạt không thể nghe thấy lưu chuyển trong sân rộng dưới chân hắn.

Ồ...

Ngọc thạch thật cứng rắn, phải biết rằng ta sắp chứng thành Chân Ma Đạo Quả, không thể không chế lực lượng, một cước tùy ý cũng tương đương với một vị tu sĩ Thiên Ma toàn lực ra tay, ngọc phiến này bị ta mấy cước, vậy mà không có chút dấu hiệu nào bị nghiền nát.

Thanh niên tà dị bỗng nhiên đưa mắt nhìn về phía dưới chân mình, nhìn một khối ngọc thạch cổ kính lớn cỡ bàn tròn phát ra tiếng sợ hãi thán phục.

Nghe thấy hắn nói vậy, những người còn lại cũng đều đưa mắt nhìn qua.

Dưới chân bọn họ, chính là một quảng trường ngọc thạch rộng lớn như lục địa, giống như một mặt gương lớn, quang hoa lưu chuyển, trải qua không biết bao nhiêu năm tháng mà không lưu lại vết tích.

Quảng trường là do từng khối ngọc thạch to bằng bàn tròn ghép lại kiến tạo thành, mỗi một khối ngọc thạch, đều hoàn toàn thiên thành, giống như trời sinh chính là hình dạng như vậy, màu sắc xám xịt, bên trong hình như có khí tức mờ mịt lưu chuyển, thỉnh thoảng ngưng tụ ra một loại phù văn cổ xưa.

Thì ra là như vậy, trách không được ngay cả đại sư huynh người cũng giẫm nát, quảng trường này lại là do cổ văn ngọc kiến tạo thành, đừng nói là một đòn toàn lực của cường giả Thiên Ma. Cho dù là cường giả Chân Ma, muốn cứng rắn giẫm nát một khối cổ văn ngọc cũng phải hao phí không ít khí lực.

Tê tê cổ văn ngọc...

Truyền thuyết chính là linh ngọc có từ thời đại hoang cổ, bên trong ẩn chứa năm tháng pháp lực, không những sẽ không theo thời gian trôi qua mà mất đi linh lực, ngược lại sẽ trở nên càng thêm cứng rắn.

Cực Lạc Đại Đế quả thật là bạo tay, lại dùng cổ văn ngọc kiến tạo một quảng trường lớn như vậy. Chẳng lẽ toàn bộ cổ văn ngọc đều bị hắn lục soát.

Từng tiếng than thở từ trong miệng những đệ tử thiên tài này phát ra, vừa nói, vừa dùng ánh mắt tham lam nhìn ngọc thạch dưới chân. Đều là nóng lòng muốn thử, bộ dáng như muốn đào toàn bộ miếng ngọc dưới chân lên.

Cổ Văn Ngọc ẩn chứa năm tháng pháp lực linh ngọc, cho dù không có công dụng khác, có thể lấy ra cảm ngộ năm tháng đại đạo, cũng là một loại thượng cổ chí bảo đủ để cho người ta điên cuồng.

Bất quá lập tức, thanh niên tà dị cầm đầu bị dội cho đám người một chậu nước lạnh.

Cổ Văn Ngọc mặc dù tốt, nhưng từ Thái Cổ đến nay là thứ đại thần thông giả mới có thể chiếm được. Năm tháng pháp lực bên trong nếu không chứng được Đại La Kim Tiên Huyền Ma Đạo Quả căn bản không thể lấy ra, chúng ta mặc dù cầm đi, cũng phải nộp lên tông môn, không có tác dụng gì lớn.

Trong khi thanh niên này nói chuyện, nhìn thấy đồng môn phía sau đều đã tỉnh táo lại, lập tức trong mắt kia lại bắn ra hào quang hưng phấn, trực tiếp vượt qua hư không, rơi vào cuối quảng trường kia, trên cung điện hùng vĩ đến mức không thể tưởng tượng kia.

Cực Lạc Đại Đế vợ vết chí bảo chư thiên xây dựng hành cung, vậy bên trong mới có bảo vật chân chính. Chuyến này trước khi bắt đầu, đã kinh động đến chu thiên tổ sư trong tông thi triển thôi diễn thần thông hao phí lực như vậy., Thậm chí trước khi tới đây cũng chưa từng tiết lộ một chút nào, để tránh cho thế lực khác phát hiện. Nếu ta đoán không sai, rất nhiều bảo vật hành cung kia, có lẽ đã sớm bị Thượng Cổ Đại Đế tuyển chọn truyền nhân. Mà chúng ta, chính là cái gọi là người hữu duyên.

So sánh với Hoang Cổ chí bảo chân chính, Cổ Văn Ngọc loại chuyện này, kém đâu chỉ mười vạn tám ngàn dặm, nếu vận khí tốt, nói không chừng lần này chúng ta còn có thể đạt được chí bảo thuộc về mình.

Thanh niên tà dị sau khi mở miệng, không có nhìn Cổ Văn Ngọc dưới chân nữa, tựa như những thượng cổ linh ngọc đủ để cho tu sĩ điên cuồng là tảng đá rác rưởi chỉ cần tiện tay là có thể thấy được, căn bản không đáng nhìn hấn một cái.

Mà đệ tử thiên tài khác, trong lòng một tia tham lam cùng không muốn, trong bốn chữ mà thanh niên kia phun ra thành đạo chí bảo liền bị đánh cho nát bấy.

Một cái chớp mắt, mấy chục người, bất luận là ai đều lộ ra vẻ hưng phấn, mặt mũi đỏ bừng, ánh sáng trong mắt kia, quả thực đều muốn bốc cháy lên.

Cái gì gọi là thành đạo?

Bất kỳ sinh linh nào, cùng đại đạo hợp nhất, chứng được Đại La Đạo Quả, chính là thành Đạo. Chư thiên thế giới, chúa tể những thế giới kia, cường giả Đại La Kim Tiên Huyền Ma, đều là sinh linh đã thành đạo.

Trong thiên địa, không biết bao nhiêu sinh linh, có thể bước lên con đường tu hành đã ít càng thêm ít. Mà sinh linh đã bắt đầu tu hành, hơn phân nửa kết quả cuối cùng đều là gia tăng một ít thọ nguyên liền không cách nào tiếp tục, thân tử đạo tiêu hóa thành một nắm đất vàng. Bất quá cho dù là tu chí hợp đạo, óng ánh hoặc là đột phá Thiên Địa bích chương, chứng được Thiên Tiên Ma Đạo Quả, cũng chỉ có thể gia tăng thọ nguyên, nếu cuối cùng không cách nào đắc đạo, vẫn sẽ có một ngày thọ nguyên hao hết.

Chỉ có chứng minh Đại La Đạo Quả, dưới sự che chở của Đại Đạo, mới có thể an hưởng thọ nguyên lượng kiếp, bất tử bất diệt.

Tuy chỉ có một tia hi vọng nhỏ bé, nhưng bất kỳ sinh linh nào, chỉ cần hy vọng này xuất hiện, đều sẽ bất chấp tất cả nắm lấy. Cũng mặc kệ là có một tia hi vọng này tồn tại, hay là hoa trong gương trăng trong nước, hư ảo một hồi.

Đi thôi.

Vèo vèo vèo

Cực đại như lục địa, toàn thân quảng trường do cổ văn ngọc kiến tạo, cực kỳ to lớn, nhưng trên đó lại tựa như không có bất kỳ cấm chế nào.

Một đám hơn mười vị tu sĩ Thiên Ma hóa thành độn quang, vượt qua hư không, lại không gặp chút ngăn cản nào.

Bốn phương tám hướng, đều là tĩnh mịch không tiếng động, thật giống như không gian thần bí vô cùng này, căn bản cũng không có thanh âm tồn tại, hết thảy đều bị thời gian đông kết.

Cảnh tượng quái dị như vậy, ban đầu còn làm cho trong lòng những đệ tử thiên tài Thiên Ma Tông này bất an, sợ có cấm pháp kinh khủng nào đó ẩn nấp không phát ra, một khi bị đụng vào sẽ là sát cục khủng bố không cách nào tưởng tượng. Nhưng theo thời gian trôi qua, cung điện khổng lồ đủ để xưng

tụng là thiên địa vĩ vật càng thêm rõ ràng, lo lắng trong lòng mọi người cũng dần dần biến mất.

Xem ra Lưu trưởng lão nói thật, Tổ sư tông môn đã thối diễn qua, hành vi này chúng ta lấy bảo vật mà đến, sẽ không có gì nguy hiểm, quảng trường cổ ngọc này theo lý thuyết cũng là một trọng địa, lại ngay cả một đạo cấm chế công phật cũng không có, hẳn là trận đại chiến Thượng Cổ, lúc Cực Lạc Đại Đế chém giết cùng những đại thần thông giả khác, đã bị phá trừ sạch sẽ.

Nếu trong Cực Lạc cung cũng như vậy, chúng ta thật sự là không sợ không hiểm.

Bọn đệ tử thiên tài Thiên Ma Tông này, tựa hồ đã nghĩ tới rất nhiều chỗ tốt tiếp theo, cảnh giác trong lòng đã biến mất hơn phân nửa, trên mặt đều lộ ra vẻ hưng phấn, không thể tự kiềm chế.

Cũng khó trách bọn họ như vậy, hành cung của Thượng Cổ Đại Đế ngay trước mắt, chí bảo vô số, lại còn có thể không kinh không hiểm liền được cơ duyên, đổi lại là bất kỳ người nào đến, đều là biểu hiện như vậy.

Đây là canh ba ngày hôm qua, hôm nay sẽ được đưa lên trước mười hai điểm tối hôm nay.

Không gian thần bí cực kỳ rộng lớn, bốn phương tám hướng đều bị một ngày đất rộng tràn ngập. Thị lực quét ngang, chỉ có thể nhìn thấy góc cạnh của thứ khổng lồ này, không cách nào nhìn thấy toàn cảnh.

Toàn thân quảng trường do cổ văn ngọc lát thành, hơn mười đạo độn quang từ xa đến gần, rất nhanh rơi xuống điểm cuối.

Âm

Mấy chục người vừa đứng vững, chỉ kịp ngẩng đầu nhìn thoáng qua cung điện khổng lồ trước mặt, trong tâm thần lập tức chấn động, con ngươi kịch liệt co rút lại, sau một loại chấn động lớn minh ngộ mãnh liệt vọt lên.

Oa con dưới đáy giếng nhảy ra khỏi giếng cạn, chợt nhìn thấy con sâu cái kiến Toan Nghê cự thú vọt ra.

Đều là đại kiến thức đại chấn động, khoáng đạt tầm mắt, đủ để cho cảnh giới tâm thần tấn thăng, thậm chí là đón ngộ tại chỗ.

Ở đây hơn mười người, mỗi một người đều là đệ tử thiên tài của đệ nhất tông môn Ma đạo, kiến thức rộng rãi, thậm chí đi đường đến đây đều là chiến hạm thượng cổ trọng bảo Hắc Ma.

Nhưng dù vậy, trước mắt tòa cung điện hùng vĩ đến không thể tưởng tượng này, bọn họ vẫn là ếch ngồi đáy giếng chưa từng nhìn thấy sự đời, vừa nhìn thấy chân dung cung điện, lập tức sinh ra rung động to lớn.

Trong nháy mắt này, tu vi cảnh giới của mỗi người bọn họ đều buông lỏng, tâm thần tiến bộ, đều có tiến cảnh.

Sau một hồi lâu, một đám người lần lượt mở mắt ra, sau khi tỉnh dậy đều phát hiện biến hóa trong cơ thể mình, nhao nhao phát ra tiếng thán phục.

Người nhanh nhất khôi phục bình thường tất nhiên là vị thanh niên tà dị cầm đầu, một chân tu sĩ thiên tài Chân Ma Kim Tiên cảnh.

Trước mặt hấn bình cảnh là bích chương Chân Ma cảnh, từ xưa đến nay, không biết bao nhiêu thiên tài Ma đạo, đều dừng lại trước cảnh giới này, cho đến khi hao hết thọ nguyên, thân tử vong.

Là lấy ở trong một đám người, thu hoạch hấn khai ngộ ngược lại là ít nhất, chỉ là cảm thấy tu vi của mình có chút buông lỏng mà thôi, cách đột phá không biết xa bao nhiêu. Bất quá dù là như vậy, hấn vẫn như cũ hưng phấn không thôi, ánh mắt như mê say, nhìn chằm chằm hư không trước mắt.

Trong hư không, lơ lửng một vật, cao tới ngàn trượng, toàn thân ám kim, bên trong bảo quang vô tận, giống như vĩnh viễn sẽ không biến mất mục nát.

Đây là một đèn thờ to lớn, bên trên có khắc ba chữ cổ triện lớn.

Cung Cực Lạc.

Mỗi một chữ đều có khí tức ám kim vờn quanh bao bọc. Như mây như khói, khiến người ta không thể nhìn rõ ràng.

Nhưng chỉ cần ánh mắt rơi lên trên, đáy lòng đều có một loại cảm giác, cảm giác mình đến thánh địa trong lòng, đến nơi có thể thỏa mãn tất cả, nơi cực lạc chân chính.

Vừa vào cực lạc, có thể sinh đại hoan hỉ.

Lúc này, mấy chục vị đệ tử thiên tài bao gồm cả hấn đều lộ ra vẻ vui mừng nồng đậm, như si như say. Giống như Phật đồ chân thành, sau khi vào đất Phật nhìn thấy Phật chủ, vẻ mặt đều trở nên thành kính.

Thiên địa bất công, thiên đạo bất nhân, chư thiên đau khổ, sinh linh xâm nhập cực lạc giới của ta, tránh tất cả cực khổ, hưởng vô lượng thọ mệnh.

Thanh niên tà dị theo bản năng đọc xuống phía dưới cổng chào, một hàng chữ nhỏ ám kim đi tới, Cổ Giác, giống kinh văn, mỗi lần đọc một chữ, ánh sáng trên cổng chào Cực Lạc phùng lên nở rộ một phần, vẻ si mê trên mặt mọi người liền nồng đậm hơn một phần.

Đang lúc một đám thiên tài muốn triệt để trầm mê vào, bỗng
dưng một đạo thanh âm như chuông lớn vang lên.

Keng keng

Âm thanh vang vọng khắp hư không, trong nháy mắt đã đánh
thức đám đệ tử thiên tài của Thiên Ma tông.

Một nhóm hơn mười người vừa tỉnh dậy, sau một khắc nhận ra
được chuyện gì xảy ra, tất cả đều là sắc mặt trắng bệch, toàn
thân chảy ra mồ hôi lạnh. Trong lòng đều là sợ hãi. Nhất là
thanh niên tà dị cầm đầu, càng ngạo sắc không còn, toàn thân
mồ hôi đầm đìa, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, giống như
một người bệnh mới khỏi.

Hắn sắp chứng được đạo quả Kim Tiên Chân Ma, nhưng vừa
rồi một cái chớp mắt, hắn và mọi người cùng bị khí tức đại
đạo trên đền thờ Cực Lạc ảnh hưởng, tâm thần thất thủ, tuy nói
bị một tiếng chuông kia kịp thời thức tỉnh, nhưng vẫn như cũ
xem như bị phá đạo, mặc dù không đến mức triệt để thất bại,
nhưng ngày sau phải chứng lại Chân Ma Đạo Quả, chỉ sợ là
khó càng thêm khó.

Chính bởi vì nghĩ tới điểm này, về mặt hắn nhất thời trở nên
cực kỳ khó coi.

Hừ.

Đột nhiên sau lưng mọi người vang lên một tiếng hừ lạnh.

Một mảnh hư không trống rỗng, gợn sóng nhộn nhạo, một
bóng người uyển chuyển chậm rãi hiện ra.

Chủ nhân bóng người này, là một nữ tử, áo xanh la sam,
gương mặt thân hình như rõ ràng vô cùng, lại có khí tức mờ
mịt, có ánh mắt rơi lên, chỉ có thể nhìn thấy khắp nơi đều lộ ra
khí tức hoàn mỹ không sót mẻ.

Bất luận người nào, nhìn thấy nữ tử này, chỉ sợ đều theo bản
năng sẽ cho rằng nữ tử này chỉ tồn tại trong bức họa, trong ảo
ảnh, hoặc là tiên nữ trên chín tầng trời. Phạm gian, nhân gian,
không nên tồn tại nữ tử hoàn mỹ như vậy.

Trước người nàng, nổi lên một cái chuông đồng màu xanh da
trời, cổ vận nông đậm, không giống phạm khí. Chuông cổ kia

chỉ lớn chừng bàn tay, khiến người ta không thể cùng lúc trước một âm thanh cuộn cuộn liên tưởng cùng một chỗ.

Hơn mười vị đệ tử thiên tài của Thiên Ma tông, vừa nhìn thấy nữ tử áo xanh, nhất thời đều đại kinh thất sắc, nhất thời quỳ xuống, ngay cả thanh niên tà dị cầm đầu cũng không ngoại lệ.

Bái kiến Quận chúa.

Hơn mười người ở đây hiển lộ ra tu vi đều là Thiên Tiên hậu kỳ, thanh niên tà dị cầm đầu thậm chí là tồn tại kém một bước có thể chứng minh Kim Tiên Chân Ma Đạo Quả, nhưng những thiên kiêu này khi quỳ xuống trước mặt nữ tử áo xanh, lại không có một ai lộ ra vẻ không muốn.

Thậm chí, hầu như mỗi một người, trong mắt đều có vẻ sùng kính.

Bất quá quận chúa trong miệng bọn họ lại tựa hồ rất bất mãn với bọn họ, thanh âm vô cùng lạnh như băng, sau một khắc rơi vào trong tai bọn họ.

Một đám ngu xuẩn, nơi đây chính là hành cung của Thượng Cổ Đại Đế, tuy nói cấm chế nơi này đã bị bài trừ bảy tám phần, nhưng tùy tiện cũng đủ để lấy tính mạng các người. Trên đền thờ Cực Lạc này, ẩn chứa truyền thừa của Cực Lạc Đại Đế, những cổ triện kinh văn kia chính là pháp quyết tu luyện của Cực Lạc Đại Đế, nếu các người là người thừa kế do Cực Nhạc Đại Đế lựa chọn thì còn thôi, nhưng sinh ra các người không phải, còn ngu xuẩn đi niệm kinh văn, tự mình tìm đạo, tâm thần thất thủ.

Lần này đoạt bảo, bản quận cũng có nhiệm vụ mà đến, nguyên lai muốn âm thầm cùng các người, chờ các người vào trong cung liền có thể buông tay, khi đó chân chính không kinh không hiểm, các người có thể tùy ý lấy cơ duyên bảo vật trong cung. Chưa từng nghĩ các người những cửa cung này còn chưa nhìn thấy, liền sinh ra khó khăn trắc trở.

Bốn quận đã phá lệ cho các người một lần, không còn lần sau nữa.

Nữ tử áo xanh hoàn mỹ đến cực điểm, sau khi lạnh lùng nói xong những lời này, tựa hồ muốn rời đi. Thân hình uyển

chuyển vô cùng, váy xanh, chậm rãi muốn ẩn vào trong hư không.

Bất quá ngay trước khi biến mất, một thanh âm lạnh như băng cuối cùng vang lên.

Các người còn sáu canh giờ, mau chóng tiến vào Cực Lạc cung, trong kỳ hạn này, có thể có bao nhiêu cơ duyên bảo vật liền có bấy nhiêu. Thời hạn vừa qua, Cực Lạc cung này lập tức muốn bỏ chạy, tìm kiếm chủ nhân truyền thừa. Nếu khi đó các người chưa từng rời đi, ắt gặp đại họa.

Khi âm tiết cuối cùng hạ xuống, thân ảnh cực kỳ xinh đẹp kia cũng biến mất.

Trước cổng chào cực lạc to lớn ngàn trượng, hơn mười vị thiên kiêu bị giáo huấn ngu ngơ sắc mặt đều khó coi, đặc biệt lấy thanh niên kiêu căng kia làm gì.

Bọn họ vốn tưởng chuyến này sẽ rất nhẹ nhõm, đến nơi, khắp nơi đều là bảo vật cơ duyên, tùy ý bọn họ lấy. Hiện tại xem ra, tựa hồ cũng không phải là như vậy.

Đại sư huynh, chúng ta còn phải tiếp tục hành động sao?

Trong mấy chục ngày, một thanh niên, mặt lộ vẻ bất an, đường đường là tu sĩ Thiên Ma lại như một tiểu tặc sợ đầu sợ đuôi.

Bất quá cũng không chỉ hắn, những người còn lại đều như thế. Sau khi vị thân ảnh hoàn mỹ uyển chuyển kia biến mất, đáy lòng bọn họ cũng không khỏi rung động một trận, dự cảm bất an như thủy triều tràn lên.

Dù sao cũng đã chứng minh được Thiên Ma Đạo Quả, tự có tâm huyết thần thông dâng trào, cho dù không tinh thông các loại thần thông suy diễn Chu Thiên, nếu có nguy cơ lớn vẫn có thể sinh ra một ít dự cảm vi diệu.

Bởi vậy, tăng thêm kinh nghiệm tu luyện pháp quyết của Cực Lạc Đại Đế lúc trước bị thương, bao gồm cả kiêu căng đại sư huynh cầm đầu kia, sắc mặt khó coi đều có ý sợ hãi.

Người nọ mở miệng, trong nháy mắt ánh mắt mấy chục ngày này đều rơi xuống trên người thanh niên kiêu căng cầm đầu.

Đi, vì sao không đi, đã vào Bảo Sơn, đương nhiên không thể tay không trở về.

Cuối cùng vẫn là tham lam chiếm thế thượng phong, thanh niên kiêu căng kia trên mặt hung ác, lúc nói chuyện, ánh mắt lập tức quét về phía sau đền thờ ngàn trượng kia.

Nơi đó, là lối vào Cực Lạc cung.

Tê tê

Một đám thiên kiêu vừa mới thu liễm tâm tình tốt lại lập tức lại một trận hít vào hơi lạnh, khiếp sợ.

Cảnh tượng khiến bọn họ như vậy, là một cánh cửa.

Phường bài Cực Lạc cao ngàn trượng, cổ lão huyền bí, thậm chí còn khắc dấu pháp quyết tu luyện của Cực Lạc Đại Đế, nhưng khi tức phát ra lại không thể trấn áp cánh cửa cung kia chút nào.

Cánh cửa cao năm ngàn trượng, trên đó khắc vô số phù văn, như ngàn vạn con sâu nhỏ nhảy lên, toàn thân màu sắc sặc sỡ, phát ra bảo quang phóng thẳng lên trời. Trên cửa cung không biết lạc ấn loại trận pháp nào, lại tản mát ra một loại cảm giác trấn áp thiên địa, tựa như đây không phải một cánh cửa cung điện bình thường, mà là một tòa thiên môn.

Thượng cổ đồn đại, Cực Lạc Đại Đế từng vơ vét kỳ thạch chư thiên, đúc một trăm lẻ tám tòa Lưu Ly Thiên Môn, hợp chu thiên thuật, trấn áp Cực Lạc cung. Nghĩ lại, đây chính là một trong số đó.

Bảo bối tốt, chỉ một cánh cửa này, nói không chừng trình độ trân quý đã vượt qua chiến hạm Hắc Ma, quả nhiên là chí bảo thượng cổ.

Ánh mắt mọi người chạm vào cửa cung như lưu ly kia, tất cả đều bị rung động, sợ hãi đồng thời dâng lên ý nghĩ cướp đoạt bá chiếm.

Được rồi, đừng có nằm mơ nữa, tòa Lưu Ly Thiên Môn này và Cực Lạc cung là một thể, bị thượng cổ đại trận trấn áp, nếu muốn cướp đoạt chỉ có thể ở trong nhất thuận phá đại trận trong cung, đem một trăm lẻ tám tòa Lưu Ly Thiên Môn cùng phá xuống mới có thể. Muốn làm được như vậy, trừ phi thần thông pháp lực so với Cực Lạc Đại Đế còn muốn mạnh hơn.

Thượng Cổ Đại Đế, mỗi một vị đều là đại thần thông giả chứng minh được Đại La Kim Tiên Đạo Quả, thậm chí là người nổi bật trong đó.

Mấy câu nói kia từ trong miệng thanh niên kiêu căng phun ra, lại lần nữa dội cho hơn mười người một khối nước lạnh.

Bất quá ngay lập tức, bọn họ mất mát tâm tình liền bay ra chín tầng mây.

Àm

Đột ngột cực kỳ, chỉ thấy tòa Lưu Ly Thiên Môn cao tới năm ngàn trượng kia, lại rung động một chút, hư không lắc lư, một cái khe hở như thủy tinh xuất hiện trên thiên môn, mà lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được mở rộng lên.

Thiên môn mở ra.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt...

Hư không rung động điên cuồng, động tĩnh do Thiên môn mở ra, quả thực là rung động đến cực điểm.

Bảo quang ngũ sắc sắc sỡ từ trong khe hở kia nổ bắn ra, lập tức bên trong hư không, mỗi một góc ngách đều bị bảo quang chói mắt tràn ngập.

Tất cả mọi người, trong nháy mắt, giống như mất đi thị lực, cái gì cũng không thấy rõ, đập vào trong mắt chỉ có bảo quang sắc sỡ cực kỳ nồng đậm kia, mỗi một đạo bảo quang đều ý nghĩa một kiện chí bảo, khí tức kinh người, dù hoặc cực kỳ.

Trời ạ, nhiều bảo vật của Hoang Cổ tộc quá.

Chí bảo, toàn bộ đều là chí bảo, mỗi một đạo bảo quang đều là chân thật.

Phát tài rồi, lần này là phát tài thật sự, những bảo vật này đều có thể làm chí bảo chứng đạo.

Không được, ta không nhịn được nữa, vào cung đi.

Cho dù là ai cũng không ngờ, lưu ly thiên môn kia vừa mở ra, sẽ là cảnh tượng như vậy. Vô số bảo quang chân chính, ngũ sắc sắc sỡ, tràn ngập chư thiên, mỗi một đạo bảo quang đều mang ý nghĩa chí bảo.

Cảnh tượng như vậy, quả thực giống như bảo khố của Tiên Ma lưỡng giới đồng thời mở ra, chí bảo ẩn giấu bên trong đều tỏa ra khí tức và quang mang của mình. Cho dù là chúa tể chư thiên vạn giới, đôi mắt cảnh tượng như vậy, cũng sẽ trong nháy mắt tâm thần thất thủ, sau đó vì vậy điên cuồng. Huống chi ở đây, mấy chục ngày kiêu giả này, người mạnh nhất cũng chỉ là tu sĩ Thiên Ma đỉnh phong.

Sau một khắc, chỉ có mấy chục người, chỉ có một số ít nhịn được. Những người khác, toàn bộ đồng thời ở trong vô tận bảo quang phóng ra, xông vào trong cung điện kia.

Vù vù

Mấy chục đạo độn quang, cùng kia bảo quang dòng lũ đối đầu với nhau, nghịch lưu mà lên, một cái chớp mắt rơi vào trong cung điện.

Không có nguy hiểm gì.

Vừa vào cung điện, cùng một ý niệm hiện lên trong lòng bọn họ.

Không có bất kỳ nguy hiểm nào hàng lâm ở trên người bọn họ, lập tức tất cả mọi người đều lộ vẻ vui mừng, không có một vị nào có thể kiềm chế, đem ánh mắt quét về phía nơi đầu nguồn của từng đạo bảo quang kia.

Chư thiên Lưu Ly Linh Ngọc

Thiên tinh địa lộ vô cực kim đan Cửu Khiếu Ma Đan, Tử Kim Thần Mộc Tâm Cửu U Trọng Thủy.

Đệ tử Thiên Ma Tông đi vào cung điện đầu tiên, tất cả đều cảm thấy ánh mắt của mình không đủ dùng, trong miệng không ngừng đọc lên những cái tên chí bảo, hận không thể trên người sinh ra một ít con mắt.

Mỗi một lần đọc xong, thân thể hơn mười người liên rung động một chút, đáy mắt tham lam cùng cướp đoạt quả thực nồng đậm đến cực điểm. Lúc này, cho dù sư tôn tổ sư của bọn họ đứng ở trước mặt bọn họ, chỉ sợ cũng không thể ngăn cản bọn họ động thủ cướp đoạt những bảo vật trước mắt.

Trong cung điện không biết rộng lớn bao nhiêu, lơ lửng vô số đoàn bảo quang.

Vật bên trong bảo quang, chính là những chí bảo kia. Tùy ý như vậy, đủ để cho người ta điên cuồng, tùy ý cũng đủ để phạm nhân một bước lên trời, chứng Thiên Tiên Thiên Ma Đạo Quả.

Vù vù

Lại có mấy người bay vào, nhưng cũng không có kiềm chế được mấy người trong đó chính là thanh niên kiêu căng kia.

Hắn đứng ở trong cung điện, ánh mắt quét qua mấy lần, lập tức ngừng lại một lát, gắt gao nhìn chằm chằm khu vực trung

tâm một đoàn bảo quang to lớn.

Đoàn bảo quang này rất to lớn, bên trong chỉ bao lấy một vật.

Đó là một cây nhân sâm, lại sinh ra giống như đúc đứa trẻ con nhân loại, tứ chi thân thể đều đủ ngũ quan, sinh động như thật, toàn thân huyết hồng, thềm nhỏ dãi, tựa hồ lúc nào cũng có thể nhỏ ra chất lỏng đỏ thẫm, rất là quý dị.

Trời ạ, đó là Cửu U Huyết Anh tham, đã triệt để thành thực, muốn sinh trưởng thành như vậy, chí ít nhất phải mười vạn năm. Chí bảo, đây mới là chí bảo chân chính, nếu có thể nuốt vào, lập tức có thể đạt được nguyên khí mười vạn năm quán thể, nếu cảnh giới đến, chỉ sợ lập tức có thể chứng minh Chân Ma đạo quả.

Hiển nhiên, không chỉ một người phát hiện ra gốc Huyết Anh Sâm kia tồn tại. Một người trong đó, ngay bên cạnh thanh niên kiêu ngạo kia, không nhìn được, trực tiếp kêu lên.

Trong một cái chớp mắt, mấy chục người chú ý tới tất cả huyết sâm tồn tại đều hô hấp nặng nề lên.

Chân Ma Đạo Quả

Ý nghĩa như tên, chỉ có tu sĩ đến Chân Ma cảnh, mới có thể xưng là tu sĩ chân chính nhập ma đạo. Hoặc là nói, đã không phải đơn thuần tu sĩ, mà phải dùng cách nói của thời đại Hoang Cổ, là luyện khí sĩ, ma đạo luyện khí sĩ.

Đối với bất luận tu sĩ ma đạo, hai chữ Chân Ma nào, đều là dụ hoặc chí cao vô thượng.

Ngày hôm qua có việc trì hoãn cập nhật, khôi phục lại bình thường.

Cửu U Huyết Anh Tham.

Thanh niên kiêu căng tên là Tư Không Phong, là đại sư huynh thế hệ này của Thiên Ma Tông.

Bất quá trong đám đệ tử thiên tài hắc, uy vọng hiển nhiên không bằng tiền bối của hắc, đệ nhất thiên kiều đòi trước Hạ Hầu Vô Uyên. Mấy chục thiên kiều đứng trong điện, phần lớn đều nghe thấy thanh âm từ trong miệng Tư Không Phong phun ra. Nhưng không có mấy người dời ánh mắt, nhìn về phía huyết anh tham đã thành hình kia, tham lam nồng đậm.

Hừ.

Phát giác được tham lam trong mắt một đám sư đệ sư muội chung quanh, Tư Không Phong lập tức biến sắc, một tiếng hừ lạnh từ trong kẽ răng mạnh mẽ chen ra.

Đệ tử ma đạo, bách không cấm kỵ, đủ để cho người ta chứng minh chân ma đạo quả chí bảo ngay trước mắt, cho dù phải tranh đoạt với đại sư huynh của mình, hơn mười vị thiên kiều này, chỉ sợ cũng không có một ai từ bỏ. Không cần bất luận kẻ nào nhắc nhở, Tư Không Phong tự mình rất rõ ràng, lúc này nếu không thể trấn trụ một đám đồng môn, chỉ sợ góc Cửu U Huyết Anh Sâm kia chưa hẳn có thể rơi vào trong tay hắc.

Chân Ma Đạo Quả đủ để cho bất kỳ người tu đạo nào, Khi sư diệt tổ không tiếc.

Chư vị sư đệ sư muội, theo quận chúa đại nhân nói, chúng ta chỉ có sáu canh giờ. Trong Cực Lạc cung này bảo vật vô số, một hơi thời gian đều không thể chậm trễ. Góc Cửu U Huyết Anh tham này đối với sư huynh ta cực kỳ trọng yếu, hy vọng chư vị đồng môn có thể bán cho sư huynh một cái nhân tình, ngày sau tất có báo đáp.

Tư Không Phong nói tới đây, dừng một chút, tiếp tục nói: Huống chi trong Cực Lạc cung này, chắc chắn không chỉ có một điện này, nói không chừng trong điện khác còn có trọng

bảo càng thêm trân quý so với gốc huyết sâm này, không cần tranh chấp cùng sư huynh.

Mấy câu nói ra, lập tức khiến cho sắc mặt hơn mười vị thiên kiêu Thiên Ma tông thay đổi, suy nghĩ một chút, rốt cuộc đều dời ánh mắt đi.

Đại sư huynh quá khách khí.

Tư Không đại sư huynh là lãnh tụ của thế hệ trẻ tuổi chúng ta, có trọng bảo xuất hiện, đương nhiên là thứ đầu tiên sử dụng.

Sư huynh đã đến Thiên Ma đỉnh phong, gốc Cửu U Huyết Anh này tham gia vào làm sư huynh có được.

Mặc dù biết rõ một phen trước đó đã đắc tội với vị Đại sư huynh Tư Không Phong trên danh nghĩa này, bất quá một đám thiên kiêu ma đạo này vẫn là nhỏ giọt nước không lọt, để cho Tư Không Phong một chút nhược điểm cũng không bắt được.

Tư Không Phong tự nhiên biết ý nghĩ trong lòng một đám đồng môn, khóe miệng cong lên một vòng cười lạnh.

thần nhiên nói: Trước tiên đem các bảo vật trong điện này thu lấy đi.

Sau khi nói xong, một tia chân chờ cũng không có, xuất thủ trước.

Ầm một tiếng, không gian chấn động, một bàn tay màu đen to lớn trống rỗng xuất hiện, ba động chân nguyên bàng bạc truyền đến, chụp vào một đoàn bảo quang trong điện.

Trong bảo quang nằm một đóa bé huyết hồng trông rất sống động.

Các đệ tử Thiên Ma Tông còn lại, nhìn thấy Tư Không phong ra tay lấy Cửu U Huyết Anh Sâm ít nhất mấy vạn năm tuổi kia, trong mắt đều hiện lên một tia tham lam, bất quá đều dè xuống, cũng ra tay theo, ngưng tụ ra từng đối thủ chân nguyên, chụp vào từng đoàn bảo quang kia.

Vù vù

Đã tới tay...

Ngoài dự liệu, không có bất kỳ trở ngại gì, đoàn bảo quang bao lấy huyết sâm kia liền bị Tư Không Phong bắt vào trong tay. Trong đó thuận lợi, khiến Tư Không Phong tự lộ ra vẻ kinh ngạc, âm thầm chuẩn bị nhiều thủ đoạn cũng không dùng tới. Bất quá Huyết Sâm ở trong tay, lập tức làm cho hấn hưng phấn lên.

Thần niệm thăm dò vào bảo quang, chạm vào huyết sâm kia, lập tức có một loại cảm giác thư sướng không cách nào hình dung dâng lên.

Được rồi.

Cảm giác trong tâm thần khiến Tư Không Phong thiếu chút nữa cảm thấy mình đã thành tựu Chân Ma Đạo Quả, trong lúc hưng phấn, sợ huyết sâm nguyên khí trong tay có một tơ một hào bị tiết lộ, vội vàng từ trong nhẫn trữ vật lấy ra hộp ngọc do một vạn năm Ôn Ngọc tạo ra, cẩn thận từng li từng tí đặt Huyết sâm vào trong đó.

Vù vù vù

Ngay lúc Tư Không phong tướng liên quan đến việc hấn có thể chứng minh Chân Ma Đạo Quả hay không, Cửu U Huyết Anh tham cát kỹ, ngẩng đầu nhìn lên, trong điện sớm đã là rồng tuếch, mấy trăm đoàn bảo quang, hết thấy đều biến mất không thấy.

Tư Không vốn đang mặt mũi tràn đầy hưng phấn, đột nhiên thấy cảnh này, sắc mặt lập tức cứng lại.

Mấy trăm đoàn bảo quang, bên trong mỗi một đoàn đều là hàng thật giá thật Hoang Cổ Chí Bảo, hấn mặc dù được Cửu U Huyết Anh tham trân quý nhất, lại không có nghĩa là hấn không có ý nghĩ đối với những bảo vật khác. Hiện tại ngược lại, một đám sư đệ sư muội của hấn. Thừa dịp hấn thu lấy Huyết Tham Tâm Thần không chừng, thoáng cái liền lấy hết tất cả bảo vật, một chút khách khí cũng không có.

Hơn nữa bởi vì nguyên nhân Cửu U Huyết Anh Sâm, hấn đã nợ nhân tình. Hiện tại cảnh tượng này xuất hiện, hấn còn cái gì cũng không thể nói.

Hừ.

Đang lúc hần ngậm một tiếng hừ lạnh muốn phun ra lần nữa, trong điện trống rỗng này, cực kỳ đột ngột sinh ra đại biến hóa.

Ầm

Oanh oanh oanh!

Đầu tiên là một tiếng vang thật lớn, không điện chấn động, giống như sắp sụp đổ. Tiếp theo liền có cảm giác chấn động không ngừng truyền đến, đầu nguồn bất định, cảm giác động tĩnh kia hình như là xuyên thấu tầng tầng hư không, chỗ của bọn họ, bất quá là một tầng trong đó.

Cảm giác chấn động truyền đến từ bốn phương tám hướng trên đỉnh đầu, làm cho bọn họ cảm giác giống như đang ở nơi hạch tâm chấn động, ngay cả tâm thần cũng đang rung động theo, không cách nào khống chế được. Hư không như thủy triều liên miên không dứt, lực lượng chấn động, không nhìn pháp lực thần thông của hơn mười vị Thiên Ma tu sĩ này, trực tiếp tràn đến trong cơ thể bọn họ, làm cho một thân lực lượng của bọn họ mất đi tác dụng, chỉ có thể bị rung động chịu đựng chấn động.

Không biết qua bao lâu, chính là lúc mấy chục người có chút không chịu được, chấn động quỷ dị kia lại đột nhiên biến mất.

Vù vù

Biến hóa không cách nào đoán trước, phát sinh trong điện, đỉnh đầu bốn phía, hư không dập dờn, như gợn nước, hết thấy thực cảnh đều biến mất, hóa thành một mặt thủy kính, vây quanh hơn mười người ở trong đó, mà mặt kính kia, cũng chiếu ra từng cảnh tượng trong hư không.

Chuyện gì đã xảy ra?

Nơi này là nơi này...

Cung điện đột ngột biến mất không thấy gì nữa, khiến cho một đám đệ tử thiên kiều Thiên Ma Tông theo bản năng cảm thấy bọn họ có thể phát động cấm chế thượng cổ gì đó.

Thế nhưng lập tức, cảnh tượng trong mắt bọn họ liền đổi cho bọn họ không rảnh bận tâm tới hần nữa.

Bốn phương tám hướng đã không còn vật gì khác, chỉ có từng mặt thủy kính, tựa như một lồng giam lưu ly, vây bọc họ vào trong đó.

Sau thủy kính, vẫn là kính nước, tầng tầng hư không, hóa thành một mặt kính nước hư không vô cùng vô tận.

Mỗi một trọng hư không thủy kính, đều ngưng tụ thành một lồng giam lưu ly, trong lồng giam, đều có từng đoàn từng đoàn bóng người lắc lư, hiển nhiên không phải vật chết, đều là tồn tại có sinh mệnh.

Những thủy kính kia cũng không ngăn cách khí tức, là lấy tuy cách một tầng hư không, nhưng những bóng người trong lồng giam lưu ly kia, vẫn có thể cảm giác được khí tức tu vi tồn tại trong những lồng giam khác.

Tê tê

Phục hồi tinh thần lại, hơn mười vị thiên kiêu này của Thiên Ma tông lập tức phát ra tiếng kinh hô. Bọn họ vừa mới nhận được rất nhiều chí bảo, vẻ hưng phấn trên mặt như thủy triều rút đi, thay vào đó là vẻ mặt ngưng trọng.

Ừm, hình như là khí tức của Tiên đạo, là một đám Thiên Tiên.

Bên ngoài hư không ba tầng, cường giả Yêu tộc.

Hư không mười tầng, cũng là người trong ma đạo ta, đều là tu sĩ cấp bậc Thiên Ma.

Hình như còn có không ít khí tức dị tộc.

Thủy kính không ngăn cách khí tức, mấy chục vị thiên kiêu trẻ tuổi, lực cảm ứng phát ra, lập tức cảm ứng được khí tức mấy chục bóng người lắc lư trong hư không xung quanh. Chưa hoàn thành. Nếu như ngài thích bộ tác phẩm này, hoan nghênh ngài bắt đầu điểm, bỏ phiếu đề cử, sự ủng hộ của ngài chính là động lực lớn nhất của ta.

Tại sao có thể như vậy.

Nơi này không phải là Cực Lạc cung sao? Có chuyện gì xảy ra sao?

Hư không trùng trùng điệp điệp, bên trong một mặt gương nước tạo thành lồng giam lưu ly, từng đạo ba động ý niệm truyền ra, như gió lốc, quét ra. Trong đó, một tòa lồng giam, hơn mười vị thiên kiều Thiên Ma tông, cũng đều là vẻ mặt khiếp sợ.

Tuy nói những thủy kính kia cũng không ngăn cách khí tức của sinh linh, nhưng dù sao cũng là tầng tầng hư không, lấy tu vi mạnh nhất trong bọn họ cũng bắt quá chỉ là Thiên Ma đỉnh phong, lực cảm ứng ra gần trăm tầng, liền không cách nào tiếp tục nữa. Dù là như vậy, cũng đủ để cho bọn họ kinh hãi không hiểu, từng tòa tù lung lưu ly kia tồn tại, càng làm cho đáy lòng bọn họ thêm ra một tia dự cảm không ổn.

Cơ duyên của Cực Lạc cung

Bọn họ đều tưởng rằng là Tổ sư lấy thần thông Chu Thiên thôi diễn ra trong tông tính ra được, an bài những người hữu duyên như bọn họ đến đây lấy bảo vật. Nhưng hiện tại, từng tòa tù lung lưu ly kia tồn tại rõ ràng nói cho bọn họ biết, tồn tại của Cực Lạc cung, cũng không phải chỉ có người Thiên Ma tông biết được.

Có thể trở thành đệ tử thiên kiều của Thiên Ma Tông, trong hơn mười người cũng không có một ai là nhân vật đơn giản, tâm niệm vừa chuyển, liền đều nghĩ tới các khớp xương trong đó, sắc mặt lập tức đều biến hóa, che mờ một tia lo lắng.

Tư Không phong bế trong đám người có tu vi mạnh nhất, lực cảm ứng của hấn khó khăn lắm phóng thích ra ngoài chín mươi chín tầng hư không, cảnh tượng bên trong mỗi trọng hư không đều rõ ràng.

Ngoài trăm tầng, hấn bắt lực. Bất quá dù vậy, cũng đủ để cho hấn sắc mặt đột biến, ngay cả niềm vui sướng đạt được Cửu U

Huyết Anh tham cũng không ép được. Có thể chứng Thiên Ma Đạo Quả, dù thể nào cũng không phải là người ngu xuẩn, hơn mười vị thiên kiêu Thiên Ma tông này, nghĩ một chút liền đoán được chỉ sợ những trưởng lão trong tông trước khi đi đã mất đi tác dụng.

Cực Lạc cung không người có cơ duyên bảo vật vô số để bọn họ tùy ý dùng.

Hiện tại xem ra, quả thực chính là một trò cười.

Tùng lồng giam lưu ly kia, hiện đầy hư không trùng trùng điệp điệp, căn bản không cách nào đoán chừng lúc này trong Cực Lạc cung này đến cùng có bao nhiêu sinh linh cường đại tồn tại, thể lực to nhỏ nhỏ có bao nhiêu.

Vù vù vù

Bỗng dưng, mấy chục cỗ ý niệm phong bạo cực kỳ mạnh mẽ từ phía sau thủy kính cuốn tới, xẹt qua lồng giam bọn họ đang ở.

Khí tức Ma đạo thật thuần túy, không chỉ là Thiên kiêu Ma đạo từ đâu tới.

Di, hình như là người của Thiên Ma tông.

Ừm, là cường giả Nhân tộc.

Có thể xuyên thấu hư không trùng trùng điệp điệp ý niệm cuốn tới, mỗi một đạo chủ nhân thần thông tu vi đều sẽ không bại bởi đại sư huynh này. Là lấy mọi người cảm thụ được những ý niệm kia, mặc dù đáy lòng đều khó chịu, nhưng cũng không thể làm gì.

Mà vào lúc này, ánh mắt mọi người đều rơi vào trên thủy kính bốn bề, đều vỡ vét trí nhớ trong đầu, muốn tìm xem cảnh tượng to lớn trước mắt rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Cung Cực Lạc.

Cho dù là hành cung của Thượng Cổ Đại Đế, theo lý thuyết cũng nên là một tòa cung điện, nhưng mà hiện tại. Lại giống như là một cái thế giới khác. Bao gồm hư không vô tận, bên

trong mỗi một tầng hư không đều có một tòa cung điện tồn tại, đồng thời cũng là một tòa lồng giam lưu ly.

Không biết qua bao lâu, Tư Không Phong đứng ở hàng đầu, chau mày đột nhiên thần sắc biến đổi.

Đây giống như là thời đại Thái Cổ, Đại Ma Thần Hư Không sáng tạo ra vô tận đại cấm pháp bổ sung lên không trung.

Hơn mười vị thiên kiêu, đều đang suy nghĩ rốt cuộc từng tòa tù lung lưu ly trước mắt là vật gì. Chợt nghe được thanh âm Tư Không Phong, tất cả đều là khiếp sợ.

Hư Không Đại Ma Thần

Nghe nói thời thái cổ, bên trong hỗn độn sinh ra ba ngàn Ma Thần, tự mình truyền thừa ba ngàn đại đạo thiên đạo hạ xuống. Trong đó hư không đại đạo một trong hai loại đại đạo thời không bị một vị Ma Thần kế thừa, không chế hư không lực, không gì không làm được, không gì không đến.

Đại cấm pháp chồng chất vô tận, chính là năm đó vị Ma Thần này nhìn thấy một mảnh hư không hỗn độn, sáng tạo ra thần thông, hư không như giấy, lấy lực gấp bội, huyền diệu vô cùng.

Thì ra là thế, Cực Lạc Đại Đế không hổ là Đại Đế của thượng cổ nhân tộc, năng lực áp chế rất nhiều thần thông giả lúc đó. Hành cung xây dựng ra vậy mà dùng vô tận đại cấm pháp để trấn áp.

Lúc này, không biết là mấy chục vị thiên kiêu ở trong lồng giam Lưu Ly đang kinh hô không ngừng, mà những lồng giam khác, cũng đều là tình cảnh không sai biệt lắm.

Mọi chuyện bọn họ trải qua cũng không khác nhau là mấy. Vốn tưởng chỉ có bên mình mới biết được sự tồn tại của Cực Lạc cung, một đám người tiến đến, ý đồ cùng chủ ý đồ đều là Cực Lạc cung vô chủ, bảo vật tùy ý sử dụng, lại không nghĩ tới, bọn họ đều chỉ tự mình từ những lối vào khác nhau tiến vào trong cung.

Vừa đoạt được bảo vật của một điện, còn chưa kịp xâm nhập, đã đồng thời xúc động Thái Cổ cấm pháp trong Cực Lạc cung.

Trong một cái chớp mắt, bên trong tầng tầng lớp lớp hư không, cường giả của đủ loại thế lực lớn nhỏ đến từ chư thiên thế giới đều bị từng lồng giam lưu ly bao vây lấy.

Trong lúc bọn họ nhận ra cấm pháp Thái Cổ trong Cực Lạc cung, đáy lòng lo sợ bất an, Hư Không Thủy Kính bốn phía lại sinh ra biến hóa kinh người.

Vù vù

Vù vù vù

Hư không trùng trùng điệp điệp, mỗi một tầng đều giống nhau như đúc, không có bất kỳ phân biệt nào. Một mặt thủy kính kia, đột nhiên nhộn nhạo ra gợn sóng, từ trong suốt hóa thành hỗn độn, ánh sáng lấp lóe, một thông đạo to lớn xuất hiện trước mặt cường giả trong lồng giam.

Đây là...

Tư Không Phong vừa mới nhận ra vô tận đại cấm pháp bổ sung không gian vừa rồi tỉnh lại, còn chưa kịp suy nghĩ nhiều, đã phát hiện trước mặt lại xuất hiện biến hóa gì đó, theo bản năng quét ánh mắt qua.

Sau một khắc, con ngươi của hắn lập tức co rút lại.

Sau lưng hắn, một đám thiên kiều sư đệ sư muội của hắn quét mắt qua, biểu hiện cũng như thế, không khác chút nào.

Trước mắt, là một thông đạo thật lớn.

Từng đạo bảo quang nồng đậm đến cực điểm từ chỗ sâu trong thông đạo, một trọng hư không khác trong thông đạo tuôn ra, vượt qua khoảng cách, trực tiếp chiếu rọi trên thân mỗi người trong lồng giam. Trong bảo quang kia ẩn chứa khí tức bảo vật, vô cùng chân thật, cường đại không gì sánh được, trong nháy mắt làm trái tim bọn họ không tranh khí hung hăng nhảy lên.

Cuối thông đạo, là một tòa cung điện, trong điện, ít nhất hơn một ngàn đoàn bảo quang lơ lửng.

Trong mỗi một đoàn bảo quang đều bao lấy một bảo vật, phát ra khí tức năm tháng, tất cả đều vượt qua hiện tại, ít nhất cũng là thời thượng cổ. Cũng giống như cung điện lúc trước, trong

thông đạo phía sau, đồng dạng tồn tại đại lượng chí bảo Hoang Cổ. Mà mỗi một dạng, khí tức đều mạnh mẽ hơn so với bảo vật trong đệ nhất điện lúc mới bước vào Cực Lạc cung.

Từ Không phong ấn phía sau, một vị thiên kiêu trẻ tuổi, ánh mắt như kiếm, xuyên thấu hư không, rơi vào cuối thông đạo, trong đó có một đoàn bảo quang, vẻ tham lam trong mắt, quả thực sắp hóa thành thực chất.

Lại thêm một cây Cửu U Huyết Anh tham nữa.

Mọi người rơi vào trong rung động, bị thanh âm của hắc bùng tĩnh, đều theo lời nhìn lại.

Cảnh tượng rõ ràng vô cùng chiếu vào trong mắt mấy chục người, chỗ sâu trong thông đạo, trong vòng bảo quang thứ nhất, liền bao vây lấy một gốc nhân sâm như trẻ con huyết hồng. Sau nó, liên tiếp mấy chục đoàn bảo quang, mỗi một đoàn khí tức từ bên trong phát ra, đều không kém gì nó.

Tê

Vù vù vù

Lúc này, cho dù là đại đức cao tăng được chân truyền Phật giáo, cũng sẽ động vô tận tham niệm, rơi vào vực sâu. Chưa hoàn thành, hoan nghênh ngài đến điểm nhập phiêu,

Tư Không Phong đứng ở phía trước thông đạo hư không, lấy thân thể của hắn tự nhiên không che giấu được cảnh tượng trong thông đạo kia, không cần cố ý cảm ứng, chỉ khẽ nghiêng tai một chút liền có thể nghe được hô hấp nặng nề sau lưng.

Bảo địa, đây mới thật sự là bảo địa vô tận.

Một vị thiên kiêu, mặt lộ vẻ si mê, nhìn chăm chăm vào cuối thông đạo.

Hơn một ngàn đoàn bảo quang, mỗi một đoàn bảo vật bao vây bên trong đều không tương xứng với Cửu U Huyết Anh, xưng là bảo địa một chút cũng không quá mức. Tư Không Phong tự nghĩ định lực mạnh mẽ, nhưng cảnh tượng trong mắt hắn, cũng khiến hắn không cách nào khống chế được các loại ý nghĩ hỗn loạn trong tâm thần mình hiện ra.

Một gốc Cửu U Huyết Anh trong đó ẩn chứa ít nhất mấy vạn năm nguyên khí, hơn một ngàn loại bảo vật này tương đương với trên dưới, nếu cộng lại, chẳng phải là có hơn ngàn vạn năm nguyên khí sao.

Được những nguyên khí này quán thể, chớ nói là Chân Ma Đạo Quả, nói không chừng ngay cả chứng nhận Huyền Ma Đạo Quả cũng có một tia cơ hội.

Một cái chớp mắt, hơi thở Tư Không Phong phun ra trở nên nặng nề vô cùng.

Không chỉ từ lung lưu ly của hơn mười vị thiên kiêu Thiên Ma Tông này, trong hư không tầng tầng lớp lớp, trong mỗi một lồng giam đều xuất hiện một thông đạo to lớn, cảnh tượng cuối thông đạo cũng không sai biệt lắm.

Bảo vật vô số.

Trong lòng rối loạn nhân tâm.

Cho dù là cường giả, cũng không có bao nhiêu vị có thể tu luyện ra tâm cảnh mạnh mẽ đối mặt với nhiều bảo vật như núi này, đều là sau khi nhìn thấy, si mê, gần như phát điên.

Đang lúc các cường giả trong từng lồng giam lưu ly muốn động thủ tiến vào cuối thông đạo, cướp đoạt bảo vật.

Đột nhiên, hư không biến ảo, một cỗ ý niệm phong bạo mạnh mẽ tràn đầy xuyên thấu qua hư không trùng điệp cuốn tới.

Cỗ ý niệm phong bạo này, trùng trùng điệp điệp, cực kỳ khổng lồ. Sau khi xuyên thấu hư không xuất hiện từng tòa tù lung lưu ly, không ngừng chút nào, lại tràn vào trong từng đầu thông đạo kia, đi về phía vô số bảo quang kia.

Bị ý niệm khổng lồ này ảnh hưởng, hư không bắt đầu vặn vẹo. Gợn sóng dập dờn, tựa như những lồng giam này sắp sụp đổ. Trong biến hóa đột ngột này, ở cuối thông đạo, những bảo vật bị đại lượng bảo quang bao vây, lại nhao nhao chuyển động, theo ý niệm bàng bạc kia, xuyên thấu qua hư không, dũng mãnh lao về phía chỗ không biết.

Àm

Một đám thiên kiều Thiên Ma tông ở nơi nào, cũng chưa từng may mắn thoát khỏi.

Hơn cả ý niệm phong bạo của tất cả mọi người ở đây, cực kỳ bá đạo tràn vào, không để ý đến hơn mười vị thiên kiều ở đây, cuốn bay hơn một ngàn đoàn bảo quang ở cuối thông đạo, kéo vào chỗ sâu trong hư không.

Cái gì...

Là ai?

Muốn chết sao?

Dị biến này biến cả đời, các cường giả trong từng tòa tù lung lưu ly kia, tất cả đều nổi giận.

Không được, những bảo vật này đều là chí bảo còn sót lại của thời đại Hoang Cổ, hiện tại giới nhân gian đã rất khó tìm được. Nếu chúng ta đạt được, rất nhanh sẽ chứng minh Chân Ma thậm chí là Huyền Ma Đạo Quả, tuyệt đối không thể để cỗ ý niệm này cuốn đi.

Tư Không Phong đột nhiên biến sắc, kinh hô lên, sắc mặt giận dữ, trong mắt càng hiện ra một tia điên cuồng.

Nếu ví đại lượng cường giả trong Cực Lạc cung này như một con hổ, chủ nhân cố ý niệm phong bạo kia hiển nhiên là đoạt thức ăn từ trong đàn hổ khổng lồ. Hơn nữa nhìn động tĩnh của nó, tất cả bảo quang đều quét qua, hiển nhiên là tồn tại tàn nhẫn, muốn ăn một miếng ăn một mình, ngay cả một chút canh cạn lạnh lẽo cũng không muốn lưu lại cho những cường giả này.

Vào lúc này, bất luận là cường giả các loại sinh linh tộc quần tộc Tiên Ma đạo hay Dị tộc, đều nổi lên sát ý với chủ nhân ý niệm phong bạo.

Không đúng, sao lại như vậy.

Hư Không Đại Ma Thần sáng tạo ra thần thông, vô tận đại cấm pháp điệp không, chính là lấy lực đem hư không như giấy xếp chồng, hóa thành vô số tiểu không gian. Mỗi một không gian đều có hư không bích chương, nếu không trong nháy mắt đem tất cả bích chương đồng thời phá vỡ, căn bản là không cách nào phá vỡ Thái Cổ cấm pháp này.

Cố ý niệm phong bạo này mặc dù mạnh mẽ, nhưng hẳn không phải là đại thần thông giả gì, nhiều nhất tương đương với một vị cường giả Chân Ma đỉnh phong, làm sao có thể trong nháy mắt đánh vỡ tất cả hư không bích chương. Trừ phi hư không bích chương không còn tồn tại.

Dù sao Tư Không Phong cũng là đại sư huynh của Thiên Ma Tông thế hệ này, kiến thức uyên bác, có chút hiểu biết đối với vô tận đại cấm pháp chồng không gian này, sau khi nhìn thêm vài lần, lập tức nhìn thấu mâu chốt trong đó.

Nhưng vào lúc này, cố ý niệm lúc quét sạch bảo vật cũng không vang lên chút nào, tựa hồ nghe được tiếng la của Tư Không Phong, lại tùy ý đáp lại.

Nguyên lai là bọn nhãi con Thiên Ma Tông, nhãn lực không tệ, cấm pháp trong Cực Lạc cung ở trong trận đại chiến lúc thượng cổ bị đánh hỏng, tất cả hư không bích chương trong vô tận đại cấm pháp này cũng đều biến mất, không chỉ như vậy, các loại cấm chế sát phạt khác cũng đều mất đi hiệu lực, nếu không các ngươi những thằng nhãi con này từ sớm ở đệ nhất

điện đã bị đánh chết, còn muốn đoạt được bảo, quả thực nằm mơ.

Hư không, trăm tầng bên trong Thiên Ma tông đều bị cổ ý niệm phong bạo này quét sạch.

Ý nghĩ trong gió lốc kia phóng ra ngoài, lập tức bị rất nhiều cường giả cảm ứng được, nhao nhao lộ ra vẻ chấn kinh.

Hư không bích chương biến mất chẳng phải là nói.

Có thể phá vỡ hợp đạo bích chương, đều là hạng người tâm tư lung linh, vừa cảm ứng ra phong bạo kia trong đầu đều nghĩ tới rất nhiều.

Trong Cực Lạc cung, đều bị vô tận đại cấm pháp bao phủ, đều ở trong từng cái lồng giam lưu ly. Ngay từ đầu đều cho rằng mỗi một cái lồng giam đều có tồn tại hư không bích chương, là lấy đều thành thành thật thật ở bên trong, không có dị động.

Nhưng hiện tại, chợt nghe thấy hư không bích chương đã biến mất, rất nhiều ác niệm đều sinh ra. Trong tầng tầng hư không, cách nhau cũng không xa, nếu không có hư không bích chương, muốn xuyên thẳng qua cũng là cực kỳ đơn giản.

Ai cũng biết, rất nhiều cửa vào của Cực Lạc cung đều có tồn tại của Sơ Thủy điện.

Trong đệ nhất điện, cũng đều tồn tại bảo vật Hoang Cổ, trong đó không thiếu chí bảo Cửu U Huyết Anh Sâm có cơ hội để người nuốt giống như Chân Ma Đạo Quả.

Những cường giả Chân Ma đỉnh phong quét qua rất nhiều thông đạo kia, hơn phân nửa tồn tại đều biết mình không phải là đối thủ, cũng không có ý phản kháng mạo phạm. Nhưng trong những người có được bảo vật đệ nhất điện trong hư không, lại không có danh sách không thể trêu chọc.

Hao lang không hổ là lão yêu quái của Thiên Thiềm quốc, quả nhiên là tính toán tốt. Bất quá đáng tiếc, những bảo vật này lão hủ cũng coi trọng, lão yêu ngươi cũng đi nơi khác đánh gió đi.

Trong lòng mọi người vừa động ác niệm, lại vừa không phòng bị lại một cổ ý niệm phong bạo bàng bạc, xuyên thấu trùng điệp hư không, hàng lâm vào trong hư không trăm tầng của

Thiên Ma chúng. Nương theo phong tân hiện, là từng ý niệm bá đạo, thậm chí so với lúc trước một cỗ ý niệm bao phủ tất cả bảo vật càng thêm bá đạo.

Ầm

Hai cỗ ý niệm phong bạo, trong khoảnh khắc liền va chạm vào nhau.

Có lẽ là chủ nhân cỗ ý niệm đầu tiên không phòng bị, không kiên trì được bao lâu liền bị đánh tan, đại lượng bảo vật bị bảo quang bao vây lấy nhao nhao bị cướp đi, ngược lại cuốn ngược về một hướng khác.

Hồ khẩu đoạt thức ăn trước miệng cộp.

Một cỗ ý niệm sau đó, đúng là một chút khách khí cũng không có, trực tiếp lấy cứng chọi cứng.

Trong hư không trăm tầng, có không ít cường giả, đến từ các thế lực lớn nhỏ, vốn nhìn thấy bảo vật trước mặt mình bị một vị cường giả cấp bậc Chân Ma đỉnh phong bọn họ không cách nào phản kháng cướp đi, đáy lòng đều là nổi giận. Lúc này lại nhìn thấy một cỗ ý niệm cường giả khác hàng lâm, lại trực tiếp ra tay tranh đoạt bảo vật vị thứ nhất, trong lòng nhao nhao vui sướng, đều tạm thời đè xuống ác niệm trong lòng, ngược lại lộ ra thần sắc như xem kịch.

Lại thêm một kẻ cường đoạt, như vậy cũng tốt, có thể xem náo nhiệt, nói không chừng thời khắc mấu chốt còn có thể làm ngư ông đắc lợi, ngư ông đắc lợi.

bìa ngoài của Tư Không biến hóa, trong mắt bắn ra quang mang quỷ dị, tựa hồ nghĩ đến cái gì, lực chú ý hơi phân ra một tia rơi vào trên nhẫn trữ vật của mình.

A oành oành

Chỗ sâu trong hư không, đột nhiên truyền đến từng tiếng nổ lớn, còn kèm theo từng luồng từng luồng ý niệm kinh sợ dị thường.

Tiếng vang to lớn kia càng ngày càng gần, đến cuối cùng bùng xuống, đúng là một cỗ lực lượng cực kỳ to lớn.

Pháp lực bằng bạc như thủy triều phong bạo này, xuyên thấu hư không, trực tiếp hàng lâm đến trong không gian trăm tầng này.

Trong khí tức màu xanh đỏ yêu dị không gì sánh được, một bóng người mặc pháp bào ngũ sắc sặc sỡ trông rỗng hiên hiện ra, yêu khí cổ xưa bá đạo bao phủ, rất là dọa người.

Thân ảnh yêu dị này vừa hiện thân, khí tức khủng bố kia xâm nhập lòng người, trong lòng tất cả mọi người bao gồm Tư Không Phong ở bên trong đều hiện lên một con thượng cổ đại yêu phần nộ gào thét.

Thằng nhãi này là đại yêu tu Cổ Yêu đạo, chỉ kém một bước là có thể thành tựu cường giả Yêu tộc Đại La Đạo Quả.

Phát giác được huyền tượng đáy lòng, sắc mặt Tư Không Phong thoáng cái liền biến đổi.

Thiên địa đại biến, đại lượng cường giả trong chư thiên hiện thân ở nhân gian giới, cường giả trước kia tuyệt đối không cách nào nhìn thấy, hiện giờ cũng đứng trước mặt Tư Không Phong, để hắn dễ dàng nhận ra.

Nếu đã biết lai lịch của bản tọa còn dám đoạt thức ăn, xem ra đạo hữu cũng không phải là nhân vật đơn giản. Nếu hiện thân trước kia có người tình thiện duyên, hôm nay bản tọa có thể tha cho ngươi. Nếu không, vậy đạo hữu phải trả giá một chút đau khổ rồi.

Bóng người mặc pháp bào năm màu mở miệng, lập tức trong hư không trùng điệp này tràn ngập khí tức yêu dị cổ xưa, phối hợp với âm trầm âm trầm kia, càng làm cho lòng người hốt hoảng.

Người này mặc dù mở miệng nói chuyện, nhưng sau khi hiện thân, động tác lại không ngừng chút nào.

Vừa mới đứng vững, liền đâm ra một quyền, pháp lực bằng bạc lập tức hóa thành gió lớn màu đỏ thẫm mang theo cổ ý niệm kia đánh tới.

Ý niệm vô hình...

Pháp lực khó có thể tổn thương.

Đây là chân lý mà ai ai cũng biết tới ở thế giới chư thiên, nhưng lúc này, chân lý bị đại đa số sinh linh thừa nhận là sự thật tựa hồ bị phá vỡ.

Phong bạo pháp lực màu xanh đỏ cuộn cuộn bạo ngược kia, đánh vào trên ý niệm cuộn lấy rất nhiều bảo vật muốn rời khỏi, lại phát ra tiếng vang quái dị cường nện ăn mòn vạn vật.

Xuy xuy xuy

Ý niệm vô hình vô chất, đại lượng bị ăn mòn hết, biến mất hầu như không còn, những bảo vật nguyên bản muốn cuộn đi, trong nháy mắt mất đi không chế, lại lần nữa rơi về chỗ sâu thông đạo kia.

Sau khi thi triển thủ đoạn ăn mòn hết cỗ ý niệm kia, thân ảnh mặc pháp bào ngũ sắc, cười nhạo một tiếng, bàn tay vung lên, yêu khí bàng bạc lập tức bao lấy những bảo vật kia, cuộn ngược về, lại lần nữa đoạt trở về. Không hoàn tất, hoan nghênh ngài xuất phát điểm đề cử vé tàu.

Chương tiết gần nhất vượt qua tiết tấu, lập tức sẽ tiến vào giai đoạn chân chính lớn, cũng là một bộ phận kết cục cuối cùng. Nhân vật chính của tại hạ mấy chương xuất hiện, đại phát thần uy mọi người lại cho thêm sự kiên nhẫn trình trọng nói, sẽ không đến đoạn cuối, thành tích mặc dù không tốt cũng sẽ dựa theo đại cương hoàn thành vốn bình thường.

Chân khí của cổ yêu.

Mở miệng là Tư Không Phong, hai đại cường giả Chân Ma cấp bậc đỉnh phong chém giết, khó thấy được, Tư Không Phong không lâu liền muốn đi chứng thực Chân Ma Đạo Quả, chiến đấu như vậy đương nhiên sẽ không bỏ qua, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào trên tầng tầng hư không kia. Vừa nhìn thấy chân khí yêu dị màu đỏ xanh, vậy mà ngay cả ý niệm của cường giả Chân Ma đỉnh phong cũng có thể ăn mòn hòa tan, hắn lập tức đoán ra lai lịch lực lượng kia.

Trong vô số tộc đàn chư thiên, có Cổ Yêu tộc, có được lực lượng quý bí, trường tồn trường tồn từ tuyên cổ.

Hiển nhiên, bóng người mặc pháp bào năm màu kia chính là người Cổ Yêu nhất tộc. Phàm là sinh linh nhân gian giới đều biết, Cổ Yêu nhất tộc, nơi nghỉ lại chính là Thiên Thiềm Châu mới ngưng tụ.

Hừ, Thiên Thiềm Châu thì sao, sớm muộn gì Ma quân của Đại yếm vương triều ta cũng sẽ dẫm đạp lên.

Có lẽ những thế lực khác ở nhân gian, sẽ có ý nghĩ sợ hãi đối với Cổ Yêu nhất tộc chiếm cứ Thiên Thiềm Châu, nhưng xuất thân Thiên Ma tông Tư Không Phong lại không sợ hãi Cổ Yêu nhất tộc chút nào.

Không chỉ là hắn, tam đại vương triều Trung Châu, đối với bất kỳ thế lực nào trong chư thiên đều không có tâm lý sợ hãi.

Nếu nói có, cũng chỉ có ý chinh phạt.

Nhân tình thiện duyên, Cổ Yêu nhất tộc người đem thế lực lớn nhỏ bé chư thiên đặc tội cũng không sai biệt lắm, còn xứng nói nhân tình thiện duyên gì đó, thật sự là buồn cười cực kỳ.

Muốn lão hủ hiện thân, trước tiên nhìn xem người có đủ tư cách hay không đã.

Bỗng dưng, sâu trong hư không, bỗng nhiên thổi tới một cỗ âm phong màu đen bàng bạc mênh mông.

Âm phong mênh mông, giống như vô biên vô hạn, không tồn chút nào xuyên thấu trùng điệp hư không cuốn tới, những nơi đi qua gợn sóng dập dờn không gian chấn động, từng luồng từng luồng lực lượng âm hàn bá đạo ăn mòn đến, thoáng cái đã đến bên trong từng tòa tù lung lưu ly kia.

Âm

Va chạm, tốc độ quá nhanh, rất nhiều cường giả trong hư không trăm tầng căn bản phản ứng không kịp.

Đều chỉ cảm giác được phía sau thông đạo cuối lòng giam kia. Nơi bảo quang phun trào, yêu khí màu xanh đỏ cùng âm phong kia mãnh liệt va chạm cùng một chỗ, hai loại lực lượng hoàn toàn bất đồng, quán lấy chém giết, lập tức quấy nơi sâu trong hư không kia thành một đoàn hỗn độn.

Lực lượng này là đạo về hủy diệt.

Ánh mắt Tư Không Phong sáng quắc, nhìn chăm chăm vào chỗ sâu trong thông đạo, một luồng hắc phong mênh mông, mặt mũi tràn đầy vẻ khiếp sợ.

Nhìn thần sắc của hắn, hiển nhiên đã đoán được lai lịch của một cường giả khác.

Âm phong màu đen chẳng lẽ ẩn chứa hủy diệt chi đạo Hắc Phong. Nói như vậy, kẻ còn lại hắn là lão quỷ Thiên Tiên Châu.

Chẳng trách. Tuy nói Cổ Yêu nhất tộc trong chư thiên gây thù chuốc oán vô số, nhưng chân chính có lực lượng đối nghịch cùng Cổ Yêu nhất tộc lại chỉ có số ít mấy thế lực, một trong số đó chính là truyền thừa hủy diệt chi đạo Quỷ tộc.

Lấy nhãn lực Tư Không Phong, sau khi nhìn thấy âm phong màu đen cuộn cuộn kia đều có thể đoán ra lai lịch một cường giả khác. Cường giả mặc pháp bào năm màu, xuất thân Cổ Yêu nhất tộc, tất nhiên là lập tức biết được.

Yêu khí bàng bạc tràn ngập tàn sát bừa bãi, hiện ra một hư ảnh đại yêu dữ tợn, tiếng cười quỷ quyệt đột nhiên truyền khắp mỗi một góc hư không trăm tầng này.

Bản tọa còn buồn bực, chuột yêu từ đâu tới lén lút lút, hóa ra là lão quỷ tận thế Quỷ tộc, thật sự không phải oan gia không tự đầu, thù mới hận cũ, hôm nay bản tọa liền kết thúc lão quỷ này trước, đi tìm những kẻ xui xẻo khác của Quỷ tộc.

Cổ Yêu nhất tộc tồn tại không biết bao nhiêu năm tháng, cường giả vô số, cực kỳ bá đạo.

Con Đại yêu mặc pháp bào năm màu này sau khi nhận ra lai lịch đối thủ, cũng mặc kệ đối phương cũng là một vị cường giả Chân Ma đỉnh phong, mở miệng nói muốn chấm dứt đối phương, khí thế kiêu ngạo bá đạo, đơn giản làm cho người ta không thể nhìn thẳng.

Vừa dứt lời, hần ngay cả nghe đối phương đáp lại một chút cũng không có hứng thú, trực tiếp động thủ.

Muốn cướp bảo vật bản tọa nhìn trúng, lão quỷ người nhất định phải vẫn lạc trong Cực Lạc cung này.

Yêu khí màu xanh đỏ quét qua hư không, đột nhiên ngưng tụ thành một con yêu cóc ngũ sắc to lớn vô cùng, sinh động như thật, khí tức Man Hoang cổ xưa mãnh liệt như thủy triều.

Hoang Cổ có vô số Yêu tộc, nó một là yêu cóc năm màu, Man Hoang hung tàn. Nuốt thiên phê địa.

Trên hư không trăm tầng, Ngũ Thái Yêu Cáp to lớn như núi mãnh liệt chuyển động, giống như từ trong vực sâu nhảy lên, rơi vào trong hư không chính là một tiếng vang thật lớn, mỗi lần nhảy vọt một chút chính là hư không.

Bộp bộp bộp

Trong Cực Lạc cung, một mảnh hư không kéo dài đến trăm tầng, điên cuồng rung động.

Cường giả trong từng lồng giam lưu ly đều trợn mắt há hốc mồm nhìn sắp phát sinh tranh đấu chém giết. Cường giả Cổ Yêu nhất tộc ngay cả thăm dò cũng không có, trực tiếp hiện ra pháp thể cổ yêu, truy sát tới chỗ sâu trong hư không.

Yêu Thiềm Phệ Thiên,

Tuy nói cách hư không ít nhất một trăm tầng, nhưng yêu đằng to lớn như núi kia, khế động liền hóa thành huyễn ảnh, lập loè vài cái, khoảng cách giữa hai bên liền bị vượt qua qua.

Cuối cùng tầng thứ nhất, đột nhiên con Ngũ Thái Yêu Cáp kia lại hóa thành yêu khí màu đỏ đầy trời, chỉ để lại một cái miệng khổng lồ bành trướng không biết bao nhiêu lần, mở ra liền muốn hoàn toàn nuốt vào trong bụng hư không kia.

Trong Cổ Yêu tộc, rất nhiều tộc đàn cổ xưa, đều có huyết mạch thần thông độc đáo.

Thôn phệ hư không chính là thần thông huyết thống độc thuộc về tộc đàn Ngũ Thái Yêu Cáp này.

Ai cũng biết nơi ngọn nguồn của âm phong màu đen kia, chính là tầng hư không cuối cùng này, chính là cường giả của Ngũ Thái Yêu Cáp, muốn trực tiếp nuốt mảnh hư không này, trực tiếp tiêu hóa cường giả Quý tộc ngày tận thế trong đó.

Đúng lúc này, bên trong tầng hư không cuối cùng kia, đột nhiên phát sinh biến đổi lớn, một giọng nói âm trầm truyền ra, tràn vào tâm linh của tất cả cường giả.

Hóa ra là một con cóc già, muốn nuốt lão hủ, cũng không sợ rụng lưỡi.

Ầm

Nhanh như tốc độ ánh sáng, cường giả bình thường căn bản không kịp phản ứng.

Trong tầng hư không cuối cùng bị Ngũ Thái Yêu Cáp cắn nuốt, đột nhiên biến thành một mảnh đen kịt, tựa như bị vô số mực nước xâm nhiễm.

Mà sau tiếng vang âm hiểm kia, bên trong hư không đen kịt lại vang lên vô số tiếng vang âm ỉ, thét chói tai gào khóc nỉ non, mặc dù không thấy được cảnh tượng gì, nhưng nghe những thanh âm này, đáy lòng mọi người tự nhiên sẽ xuất hiện một loại cảnh tượng, chính là tại thời đại tận thế, thiên địa hạ xuống vô số tai họa, sinh linh đồ tể, oán khí nổi lên bốn phía.

Thiên tai giáng xuống tận thế, Vạn Quỷ Ngưng Pháp Thể tụ tập.

Dường như lời nói của đạo lý đến từ hắc ám truyền ra.

Một chữ cuối cùng rơi xuống, tiếng vang âm ỉ sâu trong hư không kia trong nháy mắt tăng vọt, lại trở nên rõ ràng vô cùng, chỉ thấy vô số đầu lâu màu đen bay ra, tàn phá bừa bãi đầy trời, vô cùng vô tận, trong mỗi một đầu lâu đều phát ra tiếng thét chói tai như lệ quỷ, hoặc là tiếng khóc thút thít.

Những khô lâu này trong nháy mắt ngưng tụ lại với nhau trên không trung, hóa thành một khối khô lâu màu đen to lớn vô cùng.

Đúng lúc này, con yêu cấp năm màu có thể so với sơn nhạc kia cũng phải khép miệng lớn lại, chỉ là đồ vật dưới miệng nó, từ hư không biến thành một trái xương khô màu đen.

Rắc rắc rắc rắc...

Quả thực là cảnh tượng kinh người, ai cũng không nghĩ tới, hai vị này có thể so với cường giả Chân Ma đỉnh phong vậy mà trực tiếp tiến vào tình trạng liều mạng.

Cổ Yêu tộc pháp thể Ngũ Thái Yêu Cấp cùng Vạn Quỷ Thiên Tai Thể của Quỷ tộc ngày tận thế, hai thể này trên pháp lực không phân biệt Hiên Đình, hiện tại đụng độ cùng một chỗ, động tĩnh kia, chỉ sợ có thể đánh đồng cùng hai ngôi sao.

Tư Không Phong vẫn đứng trong lồng giam, trong mắt tinh quang lóe lên, nhìn chăm chăm hai con quái vật khổng lồ đụng vào nhau.

Ầm

Oanh oanh oanh!

Thanh âm chấn động vô cùng vô tận, động tĩnh mênh mông, vang vọng trong mỗi một tầng hư không của Cực Lạc cung.

Lúc này, cường giả sinh linh bên trong từng lồng giam lưu ly đều mất đi bình tĩnh, kinh hãi nhìn biến cố phát sinh trong vô tận hư không.

Lời đồn, bên trong hỗn độn, quá trình sinh ra ở bên trong hỗn độn chính là bạo tạc, vụ nổ vô cùng vô tận, lần cuối cùng liền tạo ra thiên địa mênh mông này.

Mà lúc này, rất nhiều cường giả sinh linh tiến vào Cực Lạc cung liền hưởng thụ một lần gột rửa như vụ nổ lớn.

Động tĩnh lớn xuất hiện, hoặc là đại cơ duyên, hoặc là đại hung hiểm khủng bố.

Tất cả tranh đấu chém giết, thời khắc này dừng lại, cho dù là những siêu cấp cường giả Chân Ma đỉnh phong kia, cũng không thể không áp chế kinh hãi đáy lòng, tự mình dừng tay, thi triển thần thông cường hoành cảm ứng, ý đồ cảm ứng ra trong Cực Lạc cung đột ngột phát sinh biến cố lớn.

Cường giả cấp Chân Ma đỉnh phong còn như vậy, những tu sĩ cấp Thiên Ma khác càng là đáy lòng kinh hoảng không gì sánh được, cho dù là ai cũng biết, Cực Lạc cung này đã triệt để thoát ly nhận thức trước đó của bọn họ.

Trong không biết bao nhiêu trọng hư không, một lồng giam lưu ly, hơn mười vị thiên kiêu của Thiên Ma Tông, lúc này đều là vẻ mặt khiếp sợ.

Rốt cuộc là như thế nào.

Tư Không Phong vị đại sư huynh này, hỉ nộ luôn luôn không lộ ra ngoài, nhưng lúc này cũng không che giấu được vẻ bối rối trên mặt.

Trước khi tiến vào Cực Lạc cung, đáy lòng một đám thiên kiều tràn ngập vui sướng, cho rằng có thể có một lần đại cơ duyên. Có thể tự vào trong cung, bọn họ mặc dù được một ít bảo vật, nhưng đạt được càng nhiều càng là kinh hãi.

Biến hóa trong cung này đã triệt để thoát ly nhận thức của bọn họ.

Tư Không Phong một mực quan sát hai đại cường giả Cổ Yêu nhất tộc và tận diệt Quỷ tộc kia chém giết, lực cảm ứng của hắn không yếu, sau khi trong cung đột nhiên sinh ra biến đổi kinh khủng. Hai đại cường giả dừng tay lui về, rõ ràng đều bị hắn cảm ứng được đáy lòng hai đại cường giả kia kinh hoàng cùng một tia sợ hãi không thể tưởng tượng nổi.

Có kết quả cảm ứng này, Tư Không Phong không khỏi căng thẳng hẳn lên.

Bảo vật quan trọng, cơ duyên quan trọng, nhưng không có cái gì quan trọng với tính mạng của mình.

Mọi người còn bị lòng giam lưu ly vây khốn, trước mặt bọn họ, vẫn có một đầu thông đạo hư không, chỗ sâu thông đạo nổi lơ lửng hơn một ngàn đoàn bảo quang., Trong mỗi một đoàn bảo quang đều bao lấy một loại chí bảo Cửu U Huyết Anh tham ít nhất là Cửu U Huyết Anh có cấp bậc như vậy. Nhưng mà vào lúc này, không có một ai còn có tâm tư đặt ở trên những bảo vật kia, đều đem ánh mắt cùng cảm ứng lực hướng về chỗ sâu trong hư không trùng trùng điệp điệp kia, bọn họ đều mơ hồ cảm giác được, sắp phát sinh biến cố khủng bố, cùng tính mạng mỗi một người bọn họ đều có quan hệ.

Oanh oanh oanh oanh!

Vô cùng nổ mạnh, tựa hồ càng ngày càng gần.

Ầm ầm

Rót cuộc, tiếng nổ kinh thiên kinh khủng đầu tiên vang vọng bên tai mọi người.

Chỗ biên giới hư không trăm tầng, tầng thứ nhất hư không, lòng giam lưu ly hàng rào, trong nháy mắt, các cường giả sinh linh trong hư không đều bị nghiền nát.

Tê tê

Mỗi một người, đều theo bản năng phát ra tiếng kinh hãi hít vào khí lạnh, trên mặt hiện ra vẻ sợ hãi vô hạn, sững sờ nhìn hư không vỡ vụn kia.

Ầm

Lại một tiếng nổ lớn kinh thiên, tầng thứ hai màu lưu ly hư không, phá toái.

Oanh oanh oanh!

Tiếng thứ ba vang lên, cảnh tượng thứ năm như tận thế bắt đầu xuất hiện.

Hư không tầng tầng, theo vụ nổ kinh thiên kia mà vỡ nát, hóa thành vô số mảnh vỡ, bị cuốn vào trong thế giới không biết.

Cho dù không có bao nhiêu cường giả có thể nhìn thấy cảnh tượng hư không bên ngoài trăm tầng, nhưng đám người Tư Không Phong đều có thể suy đoán ra, chỉ sợ tất cả hư không trong Cực Lạc cung này. Toàn bộ tù lung lưu ly đều sẽ là một kết cục, phá nát trong vụ nổ kinh thiên này.

Một trăm tầng hư không, cũng bất quá chỉ là một trăm tiếng nổ rung trời mà thôi.

Tất cả cường giả sinh linh, không có một vị có thể đào thoát trước vụ nổ lớn này, chỉ có thể bị động tiếp nhận.

Cho dù là vị cường giả Chân Ma đỉnh phong bị Tư Không Phong ấn đến tận thế Quỷ tộc kia, sau khi nổ tung, cũng biến mất vô tung vô ảnh, không có chút động tĩnh nào truyền ra.

Trời ạ, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, vô tận đại cấm pháp sụp đổ sao?

Mang theo thanh âm nồng đậm nghi hoặc, hóa thành lảo lảo, từ trong miệng Tư Không Phong phun ra.

Hầu như ngay lúc tiếng nói của hắn rơi xuống, một tiếng nổ lớn kinh thiên cuối cùng cũng vang vọng bên tai bọn họ, chợt bọn họ mất đi tất cả cảm giác, một cái lỗ đen vô hạn to lớn, bao phủ hết thảy, thôn phệ mỗi một người bọn họ.

Trong Cực Lạc cung, hư không vốn tồn tại tầng tầng lớp lớp, từng lồng giam lưu ly, còn có cường giả sinh linh đến từ các thế lực trong chư thiên, tất cả đều biến mất sau một vụ nổ lớn kinh thiên.

Không biết qua bao lâu, giống như một cái chớp mắt, lại như vô tận năm tháng.

Tiếng rên rỉ từ trong miệng Tư Không Phong phun ra.

Trên mí mắt tựa hồ bị mấy chục ngọn núi đè ép, cực kỳ nặng nề, qua hồi lâu mới chậm rãi mở ra.

Nơi này là nơi nào...

Cảnh tượng lạ lẫm đập vào mắt đầu tiên, khiến Tư Không Phong theo bản năng phun ra một câu.

Trước mắt, là hư không rộng lớn vô cùng, một tầng quang mang trắng xóa nhân nhật, như là màng, bao lấy thân thể hắn, hình như cái kén ánh sáng. Xung quanh hắn, đồng dạng kén ánh sáng, có mấy chục cái, bên trong bao lấy thân ảnh đối với hắn mà nói đều cực kỳ quen thuộc.

Bất quá lại hướng xa xa hơn, xuất hiện từng cái kén ánh sáng, bên trong bao lấy rất nhiều bóng dáng, đối với hắn mà nói lại là lạ lẫm. Trong khoảnh khắc hắn tỉnh lại, trong những cái kén ánh sáng khác, lần lượt truyền đến tiếng vang, từng cường giả sinh linh, không ngừng tỉnh lại, vén mí mắt lên, nhìn thấy không gian mênh mông vô tận trước mắt.

Không đợi bọn họ thương thức một lát, sau một khắc, bọn họ đều ý thức được biến cố phát sinh trên người bọn họ.

Chuyện gì xảy ra ta không thể cử động.

Pháp lực của ta, pháp khí của ta đều bị giam cầm.

Không thể nào, không thể nào, ta là cường giả Chân Ma, sao có thể bị người phong ấn.

Quỷ vật này là cái gì vậy, pháp lực của bốn tọa sao lại biến mất, ai làm chứ.

Từng ý nghĩ điên cuồng nghi hoặc sợ hãi, vân vân ẩn chứa rất nhiều cảm xúc tiêu cực trong đầu, từ đáy lòng những sinh linh

trong những quang kén kia sinh ra.

Tầng quang mang trắng xoá bao quanh thân thể bọn họ, tựa hồ cũng không thể ngăn cản những ý nghĩ này, tùy ý để chúng phóng xuất ra, truyền vào trong những quang kén khác, lập tức dẫn phát càng nhiều hỗn loạn.

Lúc này, cho dù là người ngu xuẩn, cũng biết trong Cực Lạc cung đã xảy ra biến cố đáng sợ gì.

Nhất là sau khi bọn họ bừng tỉnh, thời gian cũng trôi qua mấy hơi thở, cảnh tượng trong không gian rộng lớn mênh mông này, càng thúc đẩy sự điên cuồng cùng sợ hãi trong lòng bọn họ.

Trong hư không mênh mông vô tận, mỗi một khoảng cách lại có một đoàn quang kén bao bọc cường giả sinh linh tồn tại, trăm ngàn vạn vạn lực lượng mắt trần, hoàn toàn không cách nào thấy rõ.

Trong quang kén, không chỉ có những tu sĩ Yêu thú Thiên Ma Thiên Yêu tầm thường, còn tồn tại cường giả Chân Ma Kim Tiên.

Tất cả đều không ngoại lệ, đều bị giam cầm.

Một đạo ý niệm kinh hoảng điên cuồng, sẽ không có gì ảnh hưởng.

Nhưng nếu đại đa số cường giả ở đây đều như vậy, từng luồng từng luồng ý niệm ngưng tụ thành bão táp, những cường giả khác cũng lập tức sẽ bị ảnh hưởng. Giống như hiện tại, trong hư không rộng lớn vô cùng lơ lửng vô số quang kén trắng xoá.

Các cường giả tỉnh dậy đầu tiên, chợt phát hiện sau khi một thân pháp lực mạnh mẽ biến mất vô ảnh vô tung, đều kinh hoảng thất thố, cường giả đã thành tựu Kim Tiên Chân Ma Đạo Quả, đều hưởng thụ qua loại cảm giác cao cao tại thượng này.

Mất đi toàn bộ pháp lực, Bất Kiệt bỗng nhiên rơi xuống phạm trần, loại chênh lệch này cho dù là người tâm cảnh viên mãn cũng sẽ lập tức thất thố.

Kết quả là, loại tâm tình phong bạo hoảng loạn muốn điên cuồng này bắt đầu tàn phá bừa bãi giữa đám đông quang kén trắng xoá, bên trong đã mất đi một thân pháp lực cường đại.

Nếu lúc này, có người xuất hiện trong hư không mênh mông, chứng kiến một màn này, nhất định sẽ kinh hãi không cách nào nói được.

Ngàn vạn quang kén, bên trong mỗi một đoàn quang kén đều có một vị cường giả ít nhất là Thiên Tiên cảnh, lai lịch không giống nhau, hầu như đã bao quát toàn bộ thế lực to nhỏ trong chư thiên.

Lẽ ra nhiều thế lực đồng thời phái ra cường giả xuất hiện ở đây, hẳn là một hành động không nhỏ, tự nhiên cũng sẽ khiến cho sóng to gió lớn. Nhưng kỳ quái là, nhân gian giới không có chút nào liên quan tới đồn đại nơi này, những cường giả này trước khi đến đây cũng đều cho rằng gia đình mình mới là người duy nhất biết được sự tồn tại nơi đây.

Đám thiên kiều trẻ tuổi Thiên Ma Tông, bao gồm cả vị đại sư huynh Tư Không Phong kia, lúc này đều đã bị dọa không nói

nên lời.

Ngoại trừ tình cảnh bọn họ gặp phải lúc đầu khi tiến vào Cực Lạc cung, những chuyện phát sinh sau đó, hoàn toàn khác với những gì tưởng lẫn trong tông phân phó. Không cần bất luận kẻ nào nhắc nhở, bọn họ cũng biết được nơi này đã hoàn toàn thoát khỏi sự khống chế của bọn họ, không khỏi tự hỏi.

Kỳ thật không chỉ là bọn họ. Trong hư không này, đám cường giả trong những quang kén kia đến từ các thế lực lớn nhỏ khác trong chư thiên, cũng đều gặp chuyện như vậy.

Không thể tin được, kinh hãi sợ hãi.

Những cường giả này bị quang kén bao vây, chẳng những mất đi toàn bộ pháp lực, thân thể tựa như cũng bị một cỗ lực lượng thần bí giam cầm lại, hoàn toàn không cách nào nhúc nhích, thậm chí ngay cả mở miệng nói chuyện cũng không làm được, chỉ có thể dùng ý niệm giao lưu.

Cũng may mặc dù mất đi pháp lực, nhưng lực lượng tinh thần tựa hồ còn tồn tại, liền thấy trong hư không này bắt đầu có từng đạo ý niệm truyền ra, bắt đầu giao lưu lẫn nhau.

Bất quá không đợi những cường giả này biết rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Sâu trong hư không, lại lần nữa phát sinh dị biến.

Àm

Không có chút dấu hiệu nào đột nhiên xuất hiện đến cực điểm.

Hư không này rộng lớn vô cùng, trong nháy mắt, đột nhiên rung động một cái.

Ở bên trong quang kén, tất cả các cường giả, đáy lòng không khỏi xuất hiện một tia cảm ứng, đồng thời đều đem ý niệm ném về phía sâu trong hắc ám vô tận hư không.

Ở đâu, không biết từ lúc nào xuất hiện một điểm sáng.

Khu vực hắc ám, một điểm trắng xóa kia cực kỳ bắt mắt, mỗi một vị cường giả đều có thể cảm ứng được. Sau khi điểm sáng kia xuất hiện, liền lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được tăng

vọt. Như Hồn Độn Cự Nhân sau khi sinh ra, một ngày tăng vọt đến đỉnh thiên lập địa.

Trong nháy mắt, vật kia liền chân thực xuất hiện trong mắt tất cả cường giả.

Oanh oanh oanh!

Vật tại hư không, phương không gian này bắt đầu bắt đầu một khắc không ngừng rung động.

Đó là một người, hoặc là nói, là một bộ thi hài khổng lồ như người khổng lồ, hoàn mỹ đến cực hạn, một tư một hào một hào thiếu hụt thân thể đều không có, bị pháp bào bảy màu bọc lấy, xếp bằng ở trên hư không.

Khuôn mặt tuấn mỹ yêu dị, nhìn không ra tuổi, thậm chí ngay cả thanh niên trung niên cũng không thể phân biệt ra, một loại mị lực không cách nào nói ra phát ra, bất luận người nào thấy trong lòng đều không kìm lòng sinh ra hảo cảm.

Người hoàn mỹ có thân thể hoàn mỹ.

Rất nhiều cường giả trong hư không sau khi tận mắt nhìn thấy thi hài khổng lồ này xuất hiện, đáy mắt ngoại trừ khiếp sợ ra, cũng không có cảm xúc nào khác tồn tại nữa.

Cho dù là những cường giả từ chư thiên vạn giới giáng lâm đến nhân gian giới, tự nghĩ kiến thức rộng rãi, biết được vô số bí ẩn, gặp lại bộ thi hài này bên trong, đáy lòng đều sinh ra cảm giác tự ti mặc cảm.

Đây, đây là Cực Lạc Đại Đế.

Chỉ cần không phải là người quá mức ngu xuẩn, đáy lòng ý nghĩ chuyển động vài cái, liền có thể đoán ra bộ thi hài như cự nhân này thuộc về ai.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ cường giả đều tạm thời quên đi sự kinh hoàng cùng sợ hãi trong lòng, con mắt đều nhìn chăm chăm vào bộ thi hài trong hư không kia.

Trong chư thiên, bất luận là sinh linh ở thế giới nào, chỉ cần có hiểu biết đối với thời đại cổ đại, đều biết kẻ dám tự xưng là cường giả Đại Đế, đến cùng là khủng bố cỡ nào.

Thời đại thượng cổ, nhân tộc quật khởi, vô số tu sĩ đại thần thông ra đời, dẫn dắt nhân tộc đối kháng vạn tộc khác, cứng rắn đánh ra uy danh cực lớn trong chư thiên. Mà ở trong nhân tộc, chỉ có chí cường giả chân chính, mới có thể được xưng hô bằng danh xưng Đại Đế.

Ba thời đại ở Hoang Cổ, thời đại cổ xưa trở lên gần gũi nhất, nhưng dù vậy, đó cũng là năm tháng mê mông tung hoành từ trên xuống dưới ít nhất phải ức vạn năm qua.

Trong ức vạn năm đó, cường giả có thể xưng là Đại Đế có rất nhiều, nhưng tổng địa mà nói nhân tộc có số lượng ít nhất. Là sau khi nhân tộc quật khởi, mỗi một vị Đại Đế sinh ra đều sẽ thành tựu một đoạn truyền kỳ ngâm xướng vĩnh hằng, bị ghi chép vào trong vô số cổ tịch, bị người đời sau chiêm ngưỡng truyền tụng.

Cực Lạc Đại Đế

Chính là lúc thời đại thượng cổ sắp kết thúc, vị Đại Đế cuối cùng của Nhân tộc, là một vị cường giả Chí Tôn chân chính. Chư Thiên thế giới, có vô số cường giả, tướng quân Thiên Ma Kim Di tộc, nhưng bất luận là thế lực nào cường giả, đều rất rõ ràng một vị Đại Đế Nhân tộc đại biểu cho cái gì.

Khi trên hư không, thi hài giống như Cực Lạc Đại Đế xuất hiện, mỗi một vị cường giả đều không muốn bỏ qua, đều muốn hảo hảo chiêm ngưỡng di dung Đại Đế đại biểu cho cường giả nhân tộc. Mà thi hài người khổng lồ ngồi xếp bằng ở trong hư không kia, thân thể hoàn mỹ cùng khuôn mặt vừa xuất hiện, cũng làm cho đáy lòng vô số cường giả này sinh ra ý nghĩ thuyết phục.

Đáng tiếc, gần gũi yên tĩnh này liền bị phá vỡ.

Ầm

Đột nhiên một tiếng nổ vang lên, trong hư không, một cỗ sóng pháp lực cực kỳ mạnh mẽ tuôn ra, ngưng tụ thành một bàn tay màu đỏ như muốn nắm lấy thiên địa, hung hăng chụp vào thi hài của Cực Lạc Đại Đế kia.

Chỗ đầu nguồn bàn tay khổng lồ sinh ra, một bóng người mờ hồ chậm rãi xuất hiện.

Tê tê tê ~ tê tê

Không ai ngờ tới sẽ phát sinh biến cố như vậy, tất cả đều theo bản năng phát ra tiếng vang hít vào hơi lạnh.

Bàn tay khổng lồ toàn thân đỏ sậm, tản mát ra một cỗ khí tức khủng bố thiêu đốt thiên địa, mà lúc này xuất hiện, rõ ràng là muốn sắp sửa Cực Lạc Đại Đế bắt được thi hài. Đang lúc tất cả cường giả đều cho rằng trong hư không này tất cả mọi người đều bị giam cầm, không người có thể ngăn cản bóng người mơ hồ kia.

Àm

Đột ngột giống như vậy, không có dấu hiệu báo trước. Lại một cỗ sóng pháp lực cường hoành đến không thể tưởng tượng, trống rỗng xuất hiện, hiển hóa ra, lại là hai ngón tay đen kịt không thể tưởng tượng nổi.

Chỉ thể sinh vảy đen, đầu ngón tay như binh khí tuyệt thế, tản mát ra phong mang muốn đâm xuyên thiên địa, đâm tới bàn tay lớn màu đỏ kia. Đại Chúa Tể nhanh nhất, đều ở đọc sách, hoan nghênh nhập sở.

Xuy xuy

Trong hư không bị pháp lực dao động bàng bạc như đại dương mênh mông quấy hỗn loạn, đột nhiên hai đạo phong mang tuyệt thế, xuyên thấu hết thấy, xé rách hết thấy, hung hăng phá vỡ cục cục màu đỏ cực kỳ khủng bố kia.

Tê tê

Đông đảo cường giả đang xem cuộc chiến, theo bản năng muốn kinh hô, nhưng không cách nào lên tiếng, chỉ có từng ý niệm khiếp sợ trong đầu phóng xuất ra ngoài. Nhưng càng làm cho người ta hoảng sợ chính là ở phía sau, hai đạo tuyệt thế phong mang xé rách hết thấy, sau khi phá vỡ hồng sắc cự đại lại không hiện ra hai ngón tay đen kịt, mà chậm rãi lơ lửng ở trong hư không, biến hóa chậm rãi, cuối cùng xuất hiện ở trong mắt mọi người, đúng là hai thanh pháp kiếm màu đen giống nhau như đúc.

Kiểm vô danh, mũi kiếm thân kiếm thậm chí là chuôi kiếm kia, đều là màu đen kịt, nếu như ở trong bóng tối, chỉ sợ là có thể hoàn toàn dung nhập vào trong đó, một tia vết tích cũng không hiển lộ ra.

Vù vù

Phía sau hai kiếm đồng dạng xuất hiện một bóng người, từ mơ hồ dần dần trở nên ngưng thực. Mà bên kia, bóng người mơ hồ thi triển ra thân thông màu đỏ, lúc này cũng bắt đầu hiển lộ ra diện mạo thật.

Thế là lúc này trong hư không, có một thi hài to lớn như núi ngồi xếp bằng, hai bên mỗi bên, chia ra đứng một người.

Một người trong đó, thân thể cao tới hai trượng, hùng tráng mạnh mẽ, không giống với Nhân tộc bình thường, trên người mặc pháp bào đỏ như lửa, râu tóc lông mày đều là màu đỏ, đứng ở nơi đó quả thực như một vị Hỏa Thần uy phong凛冽. Người còn lại, trước người treo hai thanh tuyệt thế pháp

kiếm, thân mặc hắc y, diện mục cổ sơ, khí tức mịt mờ, như hoang cổ ẩn nấp thiên địa, rất là kỳ dị.

Hai người này vừa hiện thân, rất nhiều cường giả ở đây, nhưng không có mấy người biết được thân phận lai lịch của bọn họ, trong mắt đều hiển lộ ra ý vị xa lạ.

Bất quá cũng không phải là hoàn toàn không có ai biết, một ít người đã nhận ra thân phận hai vị cường giả khủng bố này, đều hiển lộ ra vẻ kinh hãi hoảng sợ, thậm chí đều theo bản năng kinh hoảng dời ánh mắt đi, tựa hồ không dám nhìn nhiều hai người kia vài lần. Trong đó bao gồm cả đại sư huynh Tư Không Phong trong hơn mười vị thiên kiêu Thiên Ma Tông, mặc dù bị giam cầm, nhưng cũng không ngăn trở hẳn điều động trí nhớ của mình, đem lai lịch hai người kia nhớ lại.

Vừa rồi đó là chỉ Đại Hắc Thiên Ma, vị kia hẳn là tiền bối Đại Hắc Thiên Ma giới a.

Còn vị khác, vị trưởng lão màu đỏ kia, nếu không sai, hẳn là cường giả cấp bậc Đại La Kim Tiên đến từ Hỏa Thần giới.

Rốt cuộc Cực Lạc cung này xảy ra chuyện gì, vậy mà ngay cả cường giả như Đại La Kim Tiên Huyền Ma cũng bị hấp dẫn tới.

Tư Không phong có thể trở thành đại sư huynh của thế hệ này của Thiên Ma Tông. Ngoại trừ tu vi xuất sắc, kiến thức cũng uyên bác, sau khi nhận ra thân phận lai lịch hai vị cường giả kia, lập tức liền đem ý nghĩ phóng thích ra, nói cho các sư đệ sư muội của mình. Những cường giả nhận ra khác, cũng đều nhao nhao phóng thích ý niệm trong đầu, giải thích.

Đại Hắc Thiên Ma giới, trong tất cả các thuộc địa của Cửu U Ma giới, thực lực ở mười thứ hạng đầu, mạnh mẽ dị thường. Từ nơi đó đi ra cường giả, đều là siêu cấp cường giả tu luyện Đại Hắc Thiên Ma Đạo, sát phạt quyết đoán, giết chóc chư thiên.

Hỏa Thần giới. Trung tâm một trăm giới, sinh linh trong giới trời sinh đã có thần thông khổng lồ, cường giả có thể từ nơi đó đi ra, cũng có thể là tổ tông Hỏa.

Không ai có thể ngờ được, Cục Lạc cung nhìn như bí ẩn này, ngoại trừ người đưa tới các thể lực lớn nhỏ, lại còn dẫn tới hai vị cường giả cấp bậc Đại La Kim Tiên. Đối với những cường giả bị quang kén giam cầm, còn có thể động thủ chém giết hai người, đã là cường giả chân chính xa xa không thể với tới.

Có một màn trước đó, hầu như tất cả mọi người đều cho rằng hai đại cường giả của Đại Hắc Thiên Ma giới và Hỏa Thần giới sẽ không tránh khỏi một trận chém giết như ngôi sao viễn cổ va chạm. Nhưng cảnh tượng phát sinh ngay lập tức, lại làm cho các vị cường giả lâm vào trong khiếp sợ vô cùng.

Vị cường giả Hỏa Diễm Cự Thần Thông cấp Đại La Kim Tiên kia, không đợi đối phương hỏi tội hưng sư, đã mở miệng trước.

Thanh âm băng lãnh không mang theo một tia cảm tình, xuyên thấu hư không, vang lên trong mỗi một góc.

Chư vị đều không phải là nhân vật tầm thường, vì sao đến cũng biết rõ trong lòng, hà tất lại làm hành động của con chuột kia.

Tất cả hiện thân đi.

Lời vừa nói ra, tất cả cường giả bên trong quang kén đều không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc nghi hoặc. Bất quá có tâm tư lung linh, thoáng cái liền đoán ra cái gì, trong một cái chớp mắt sắc mặt đều trở nên khó coi.

Tư Không Phong cũng ở trong đó, sắc mặt đặc biệt khó coi, trong lòng thầm nghĩ: Thì ra là thế, đại cơ duyên thật sự trong Cục Lạc cung chỉ sợ chính là thi hài Đại Đế kia, những người chúng ta này, chỉ sợ là đều làm lính hầu của những cường giả này.

Mỗi một vị ở đây, ít nhất đều là người chứng được Thiên Ma Thiên Đạo Quả, trong lòng đều có một tia ngạo khí. Vô duyên vô cớ làm lính tốt của người khác, hiện tại bị giam cầm trong hư không, mất một thân pháp lực, tính mạng sống chết đều không thể tự chủ được, đáy lòng đều sinh ra rất nhiều oán khí.

Nhất là sau khi cường giả Hắc Thiên Ma giới kia nói xong, từng bóng người hiện lộ ra, càng làm cho sắc mặt các cường

giả trong quang kén đại biến.

Vù vù vù vù.

Vù vù vù

Tựa hồ cũng biết được thân hình khí tức không cách nào giấu diếm được bất luận một vị cường giả cấp bậc Đại La Kim Tiên nào, bỗng nhiên trong hư không này tản mát ra từng đạo sóng pháp lực cường đại, liên tiếp không ngừng hiển hiện ra., Tựa hồ mỗi một đạo khí thể phát ra đều không yếu hơn hai vị cường giả Hỏa Thần giới cùng Đại Hắc Thiên Ma giới kia. Mỗi một người đều là cường giả chân chính hoặc đã đến gần Đại La Kim Tiên. Ban đầu còn không có gì khác thường, nhưng sau khi đến phía sau, hiển lộ ra thân ảnh càng ngày càng nhiều, bên trong những quang kén kia rốt cục xuất hiện dị dạng.

Từng suy nghĩ mang theo khiếp sợ phần nộ trong đầu không tự chủ được cuốn ra, ngưng tụ thành bão táp.

Đại trưởng lão, sao lại là ngài không phải ở bên ngoài chờ chúng ta tầm bảo trở ra chứ?

Sư tôn, sao ngài cũng tiến vào, mau cứu chúng ta ra.

Tổ sư gia, ngài ngài...

Quận chúa đại nhân...

Lưu trưởng lão!

Bao gồm cả Tư Không Phong ở bên trong, một đám thiên kiêu Thiên Ma Tông, sau khi nhìn thấy trong hư không có một bóng người cực kỳ uyển chuyển cùng một bóng người già nua khác, thân thể Tề Tề run lên, ý niệm kinh ngạc trong đầu đều phóng ra.

Tựa hồ cảm thấy trong hư không những cường giả này khiếp sợ cùng không dám tin tưởng, vị cường giả Hỏa Thần giới xuất hiện đầu tiên kia, lông mày đỏ như lửa nhảy lên, lại cực kỳ cuồng ngạo cười ha ha.

Đám ngu xuẩn các ngươi, còn đang hỏi chuyện gì để bản tôn đến nói cho các ngươi biết đi, mục đích của những người này

chúng ta đều là vì thi hài Cực Lạc Đại Đế mà đến, bất quá cấm pháp trong Cực Lạc cung lợi hại phi thường, tuy rằng đã mất lực công phạt, nhưng lực phòng ngự vẫn còn, nhất là vô tận cấm chế hư không Đại Ma Thần sáng chế ra chồng chất càng thêm khó chơi.

Muốn phá cấm chế này, phải đồng thời an bài rất nhiều sinh linh cấp bậc Thiên Tiên tiến vào từng cấm pháp bao trùm không gian, sau đó lại để chúng ta xuất kích cấm pháp. Mà các người thì phải thừa nhận lực lượng phản kích của cấm pháp, bị lực lượng hư không giam cầm, trở thành tù phạm trong Cực Lạc cung.

Ừm, giống như hiện tại, các người hiểu rồi chứ, ha ha ha ha...

Vị cường giả này của Hỏa Thần giới không nói gì, vừa mở miệng chính là để cho tất cả cường giả bên trong quang kén đều run rẩy trong lòng, căn bản không thể tin lời nói.

Dù sao trước khi tiến vào Cực Lạc cung, chúng cường giả đều cho rằng bọn họ chính là thiên kiêu của thế lực, đến đây lấy cơ duyên của bảo vật chính là do thế lực đó tử mĩ bồi dưỡng.

Nhưng hiện tại lời nói dối này lại bị vô tình vạch trần, mặc cho trong những người này còn có cường giả đỉnh phong Chân Ma, lúc này cũng đều rối loạn tâm thần, không thể khống chế được.

Tư Không phong ở trước khi vào Cực Lạc cung đã bị kinh văn trong Cực Lạc phường làm rối loạn, bây giờ lại chột bị đả kích này, trong khoảnh khắc sắc mặt trắng bệch, ngực bụng bốc lên không ngừng muốn hộc máu, nhưng lực lượng hư không mạnh mẽ vô cùng vẫn còn đó, giam cầm thân thể của hắn, khiến cho hắn căn bản không thể nhúc nhích, càng khó chịu cực kỳ.

Trong những quang kén khác, những cường giả kia mặc dù so với Tư Không phong ấn tốt hơn một chút, nhưng cũng không tốt hơn đến chỗ nào, đều là vẻ mặt khiếp sợ cùng phẫn nộ. Cho dù là tu sĩ tu ma đạo, cũng sẽ không nguyện ý trở thành con ngựa tốt hoặc là con ngựa của tông môn mình.

Đại lượng tu sĩ đến từ các thế lực khác rối loạn tâm thần, lập tức những cường giả nhao nhao hiện thân kia đều nhận ra,

từng ánh mắt mang theo sát ý vô địch bắn về phía vị đại hán lông mày đỏ kia của kẻ cầm đầu Hỏa Thần giới.

Được rồi, bị người ngoài nói mấy câu liền rối loạn tâm thần, người Thiên Nữ giới ta khi nào lại vô dụng như vậy. Các người bị cầm tù cũng chỉ là tạm thời, đợi thi hài Cực Lạc Đại Đế này đến, vô tận điệp cảm chế tự nhiên sẽ bị phá, các người cũng có thể tự do một lần nữa, ngược lại lấy cơ duyên của rất nhiều bảo vật trong Cực Lạc cung là được.

Trong hư không, một vị nữ tu hình thể xinh đẹp đến mức tận cùng, tựa hồ cảm ứng được cái gì, quay đầu nhìn về một khu vực. Nhẹ nhàng mở miệng, âm phù như tiên âm thần nhạc, vang lên tại phiến hư không kia, lập tức làm cho một đám nữ tu xinh đẹp trong hơn trăm chùm quang kén kia yên tĩnh lại, không còn một tia ý niệm lộn xộn nào nữa phóng thích ra.

Hừ, đã khiến bốn tọa an tĩnh.

Tất cả đều câm miệng, đừng để người ngoài cười đẽ tử tôn ta đều là phế vật không phân biệt địch ta.

Đệ tử Thiên Vũ giới nghe lệnh, thu nhiếp tâm thần, đừng rối loạn tâm tình của mình.

Hầu như là ngay lập tức, các cường giả liên tiếp hiện thân, nhao nhao thả ra ý nghĩ trấn an các đệ tử thế lực của mình.

Đang lúc Tư Không Phong cùng một đám sư đệ sư muội đầy lòng khó chịu, bên tai bọn họ, một thanh âm cực kỳ dễ nghe cũng vang lên.

Chúng đệ tử Thiên Ma tông nghe lệnh, nhanh chóng thu liễm lại tâm thần, bọn người đều là đệ tử thiên kiêu của tông môn ta, tổ sư trong tông anh minh vô song, mặc dù thật sự cần lính tốt đến trước cũng sẽ không chọn lựa bọn người đến đây, nếu như ngay cả điều này cũng không rõ ràng, đợi trở về bốn tông quận chúa liền để cho tông môn điều tán các người.

Tiếng nói vừa nhắc nhở nửa phần là uy hiếp hạ xuống, chẳng biết tại sao lại thật sự khiến cho ý nghĩ phân loạn trong lòng đám người Tư Không Phong ngừng lại, không còn suy nghĩ lung tung nữa, thần sắc trên mặt cũng khôi phục bình tĩnh.

Tâm thần yên tĩnh, tất cả mọi người lập tức hiểu rõ vấn đề trong đó.

Nghĩ đến đám người mình bị người ngoài khiêu khích mấy câu liền sinh ra ý nghĩ phần nộ với thế lực sở hữu, đáy lòng mọi người đều là nổi giận, đồng thời ánh mắt tràn ngập sát ý bắn về phía vị Xích Mi cường giả Hỏa Thần giới kia.

Trong chư thiên, sinh linh tu chân như cát sông hằng sa số, không biết có bao nhiêu. Nhưng ở trong đó có thể chân chính đắc đạo lại ít đến đáng thương, mỗi vị có thể chứng minh Thiên Tiên Thiên Ma Đạo Quả đều là thiên kiêu, mà ở trên cao, cường giả cấp bậc Đại La Kim Tiên, cho dù ở thời đại cổ đại, cũng là đại thần thông giả chân chính. Mỗi một vị tu giả cấp Đại La Kim Tiên, đời thường đều có thể viết thành một bộ thần thoại truyền kỳ.

Vị đại hán mày đỏ kia của Hỏa Thần giới, chính là một vị Đại La Kim Tiên, là đại thần thông giả chân chính.

Lúc trước cô ý mở miệng châm ngòi quan hệ với những cường giả bên trong những quang kén kia, bây giờ bị vạch trần, bị vô số cường giả cấp bậc Chân Ma Thiên Tiên căm thù, thậm chí từng ánh mắt tràn ngập sát ý đều rơi xuống trên người. Nhưng ngay cả một tia khân trương cũng không có, khi đó trên mặt mỗi lúc đều bao phủ một tầng khí tức hỏa diễm cương, ngược lại hiện ra một nụ cười trêu tức.

Hắc hắc...

Hai tiếng cười đầy ý chế giễu vang lên từ trong miệng hắn, vang lên trong tai của tất cả cường giả.

Trong lúc nhất thời, từng vị cường giả trong những quang kén kia đều nổi giận trong lòng, nhưng lúc này bọn họ đều bị lực lượng hư không chong chóng chất lên cấm chế giam cầm, pháp lực hoàn toàn biến mất, ngay cả nhúc nhích một chút cũng không làm được.

Được chư vị, nếu Vô tận diệt không đại cấm pháp đã phá, vậy chúng ta có thể đến thương lượng một chút về thi hài này rồi.

Trong hư không đột ngột, một vị lão giả mặc trường bào trắng xóa, trong mắt lóe ra thần quang, không biết có ý nghĩ gì, nhàn nhạt mở miệng. Thanh âm của lão vang lên, lập tức hấp dẫn lực chú ý của một đám cường giả tới đây.

Trong nháy mắt, từng đạo ánh mắt ẩn chứa sóng pháp lực cường đại xuyên qua hư không, quang minh chính đại rơi xuống phía trên một bộ thi hài to lớn trong hư không.

Đây chính là thi hài của một vị Đại Đế Nhân tộc cuối cùng ở thời đại thượng cổ sao, tốt. Khí tức thật kinh khủng, cho dù đã vẫn lạc, vẫn còn có khí thế trấn áp chư thiên. Nếu là ai có thể chân chính đạt được thi hài này, luyện chế thành thân ngoại hóa thân, chỉ sợ lập tức có thể trở thành bá chủ một phương trong chư thiên.

Không chỉ như vậy, thi hài này chỉ sợ chính là trung khu chân chính của tòa Cực Lạc cung này, chỉ có đem được thi hài thừa nhận, mới có thể chân chính nắm giữ tòa thượng cổ chí bảo chư thiên này hành cung.

Đáng tiếc, muốn có được thi hài này chỉ sợ không dễ dàng như vậy. Dù sao cũng là một vị Thượng Cổ Đại Đế chân chính, tồn tại như vậy cho dù đã vẫn lạc, chỉ sợ cũng sẽ tồn tại một tia tinh khí hộ vệ bản năng. Nếu ai muốn cưỡng ép thu thập thi hài này, chỉ sợ lập tức sẽ bị Đại Đế trên thi hài còn sót lại ý niệm phản kích. Cho dù là cường giả đứng đầu trong Đại La Kim Tiên, chỉ sợ cũng không thể thừa nhận một kích toàn lực của một vị Đại Đế nhân tộc.

Trong hư không, liên tiếp không ngừng có cường giả mở miệng, mỗi một câu đều đại biểu cho một đoạn bí ẩn không thể tưởng tượng nổi về vị Thượng Cổ Đại Đế kia cùng tòa hành cung này, cường giả trong những quang kén kia nghe được rất là thỏa mãn.

Đám người Tư Không Phong mặc dù không cách nào nhúc nhích, nhưng cũng biết được tràng diện trước mắt hẳn là tràng diện ngàn năm khó gặp. Có thể ở trong đó, chỉ cần sống sót lập tức sẽ gia tăng rất nhiều kiến thức, tu vi tâm cảnh sẽ tăng mạnh., Chỉ cần hơi bé quan một chút là có thể phá vỡ bức tường tu vi, tấn thăng cảnh giới. Trước đó Tư Không Phong thương tâm thần, hiện tại cơ duyên gia tăng tâm cảnh đang ở trước mắt. Hẳn đương nhiên sẽ không muốn bỏ qua, hai mắt hai tai đều cực kỳ chăm chú lắng nghe.

Có thể trở thành cường giả cấp bậc Đại La Kim Tiên, đều là nhân vật sống rất lâu năm, trải qua nhiều chuyện, đều là tinh.

Một câu nói kia thật giả nhắc nhở bí ẩn đi ra, mỗi người đều có phán đoán của mình, đều biết lúc này chỉ sợ là không thể vọng động. Nếu là trước đó, chỉ có hai vị cường giả Đại Hắc Thiên Ma giới cùng Hỏa Thần giới tồn tại, thi hải thuộc về người sở hữu., Chỉ cần hai người quyết định thắng bại là được. Nhưng hiện tại, ai cũng không biết bản năng ý niệm tồn tại trên thi hải của Cực Lạc Đại Đế mạnh bao nhiêu, có thể ngăn cản được hay không, cho dù ngăn chặn được, vạn nhất lại bị trọng thương, bị cường giả khác vây công thì phải làm sao bây giờ. Mặc dù tất cả may mắn đem thi hải kia cướp được, thì làm sao an toàn rời khỏi Cực Lạc cung này.

Một đám nghi vấn cùng băn khoăn, ở đáy lòng các vị cường giả sinh ra, làm cho tất cả mọi người không thể không tạm thời tắt tâm tư đi, mỗi người chiếm một khu vực, như chúng tinh ủng nguyệt quay quanh thi hải vị Đại Đế to lớn như núi kia.

Bởi vì bị cản trở, trong lúc nhất thời, rất nhiều cảnh tượng cường giả vốn nên xuất hiện không có xuất hiện, ngược lại lâm vào yên tĩnh quỷ dị.

Cũng không biết trải qua bao lâu, ngay lúc cường giả bên trong từng cái quang kén bắt đầu cảm thấy có chút không kiên nhẫn, bỗng nhiên.

Ầm ầm

Hư không rung động lắc lư, thiên địa rung động, động tĩnh đáng sợ xưa nay chưa từng có xuất hiện ở trong Cực Lạc cung.

Dưới sự bao phủ của vô tận đại cấm pháp, bộ vị trí trung tâm, thân thể khổng lồ như núi cao, thi hải của Cực Lạc Đại Đế, không biết đã xảy ra biến cố gì, hoặc là bị thứ gì xúc động.

Thân thể không động, nhưng hai mắt như cối xay kia, vào lúc này lại mở ra.

Oanh oanh oanh oanh!

Động tĩnh đáng sợ giống như trời long đất lở xuất hiện trong Cực Lạc cung, mỗi một chỗ không gian đều đang chấn động,

tựa hồ có tồn tại cực kỳ khủng bố nào đó sắp hàng lâm, hết thấy sinh linh đều phải run rẩy dưới chân tồn tại này.

Thần quang vô cùng vô tận từ trong một đôi mắt kia phóng xuất ra, tràn ngập tất cả không gian, bất luận cường giả nào, tất cả trước mắt giống như trong nháy mắt biến mất, ngoại trừ từng đạo thần quang kinh khủng kia, không còn vật gì khác.

Mọi người, bao gồm cường giả bên trong quang kén, dưới sự chiếu rọi của thần quang vô tận kia, đều sinh ra một loại cảm giác bị hiểu thấu triệt., Giống như tất cả bí mật trong cơ thể bao gồm linh hồn đều bị nhìn thấu, không thể nào che giấu. Trong đầu đồng thời hiện ra một cái bóng mơ hồ chí cao vô thượng, một loại ý niệm gọi là thần phục không cách nào ngăn chặn sắp sinh ra, để mỗi một vị cường giả không tự chủ được thân thể uốn lượn, muốn quỳ lạy.

9

Cho dù là tồn tại cấp bậc Đại La Kim Tiên Huyền Ma, cũng không cách nào tránh khỏi, ngây ngốc tại chỗ, đầu gối bắt đầu chậm rãi uốn lượn.

Nếu lúc này có người xuất hiện trong Cực Lạc cung, lập tức có thể nhìn thấy một cảnh tượng chấn động cả đời khó quên.

Hư không vô tận, Đại Đế nhân tộc tồn tại từ thời thượng cổ, ở dưới vô số cường giả vây quanh, chậm rãi mở hai mắt ra, vô tận thần quang lập tức chiếu rọi thiên địa hư không, tất cả cường giả dưới thần quang đều bị nhìn thấu, tất cả đều bị hiểu rõ, tất cả bí mật, thậm chí là kiếp trước kiếp này, đều không thể giấu diếm được từng đạo thần quang đáng sợ kia.

Không sợ hãi, không hoảng hốt.

Bên trong quang kén, trên hư không, đáy lòng tất cả cường giả đều tràn ngập khoái hoạt an nhàn giải thoát rất nhiều ý niệm, cảnh tượng trong đầu xuất hiện đều là ước mơ tha thiết, là thánh địa chân chính, để bọn họ cam tâm tình nguyện muốn quỳ lạy.

Vị Đại Đế này, đại biểu cho hai chữ Cực Lạc.

Chỗ hấn ở, thần quang chiếu rọi, tất cả sinh linh đều có thể
đăng lâm cực lạc. Chưa hoàn thành. Nếu ngài thích bộ tác
phẩm này, hoan nghênh ngài đến điểm nhập phiếu, ngài ủng
hộ, chính là động lực lớn nhất của ta. Mời mời: Thứ nhất sau
đó còn có một cái hơn.

Đại thần thông giả chân chính của thượng cổ nhân tộc, Cực Lạc Đại Đế, thức tỉnh. Ai cũng không ngờ, đây vẫn luôn là Cực Lạc cung không chút xao động, vậy mà lại sinh ra chuyện như vậy, cho dù là người có ý nghĩ kỳ lạ như thế nào, chỉ sợ trước khi nhìn thấy cảnh tượng này cũng tuyệt đối sẽ không nghĩ đến một màn này.

Mặc dù Đại Đế Nhân tộc đại biểu cho lực lượng cực kỳ mạnh mẽ, vang dội cổ kim, thay trời đổi đất, truy bắt ngày tháng., Mỗi một vị nhân tộc lớn mạnh là do lượng lớn thần thoại truyền kỳ chồng chất mà thành, viết vào bên trong vô số điển tịch, để vô số cường giả nhân tộc thậm chí là sinh linh của các tộc đàn khác chiêm ngưỡng. Nhưng cho dù là như vậy, cũng không có vị cường giả nào sẽ cho rằng một vị Đại Đế nhân tộc có thể giãy thoát lực lượng gông xiềng xâm thực của năm tháng, sống từ thời đại thượng cổ cực kỳ xa xôi đến bây giờ.

Từ khi thiên địa sinh ra đến bây giờ, chỉ trải qua ba thời đại, thái cổ thượng cổ, vô cùng vô tận tuế nguyệt giống như ở trong ba thời đại này vượt qua.

Mà thời đại bây giờ, chẳng qua chỉ là mấy ngàn vạn năm ngắn ngủi, đổi lại, trong dòng sông dài năm tháng chỉ có thể coi là một đóa bọt nước. Mấy ngàn vạn năm, cho dù là nhất tộc thái niên cổ xưa nhất, trước khi thành tựu Hỗn Nguyên Chí Tôn cũng tuyệt đối không có khả năng sống lâu như vậy.

Đại Đế Nhân tộc kỳ thật nghiêm túc nói, tu vi cảnh giới cũng chỉ là Đại La Kim Tiên. Mặc dù là chém giết, cho dù là ngàn vạn Đại La Kim Tiên cũng không phải đối thủ của một vị Đại Đế nhân tộc thật sự. Ở thời đại thượng cổ cường giả vô số, có thể được xưng hiệu trên Quan Đại Đế, liền ý nghĩa là một vị đại thần thông giả đem thiên địa đại đạo tu luyện đến cực hạn, tiến vào nhân tức là cảnh giới huyền diệu của đạo.

Nơi này, trong hư không vô tận, có cường giả đến từ các thế lực trong chư thiên.

Trước khi đến đây, đáy lòng bọn họ đều có một nhận thức thống nhất, đó chính là chủ nhân của nơi này. Vị thượng cổ đại thần thông giả chân nhiếp chư thiên kia, vị Đại Đế cuối cùng của Nhân tộc, Cực Lạc Đại Đế đã vẫn lạc.

Nhưng hiện tại, nhận thức này đã hoàn toàn bị phá vỡ.

Đại Đế mở to mắt, tất cả cường giả trong nháy mắt tiến vào một cảnh giới cực lạc huyền diệu, mặt mũi tràn đầy si mê. Hai đầu gối quỳ xuống, tất cả đều là một bộ thần phục si mê.

Không có một ai ngoại lệ cả., Cho dù bên trong những quang kén kia, từng vị cường giả lúc trước bị giam cầm, dưới từng đạo thần quang chiếu xuống vậy mà quỷ dị khôi phục tự nhiên. Thân thể có thể nhúc nhích, nhưng động tác lại giống như những cường giả cấp bậc Đại La Kim Tiên khác, chậm rãi quỳ xuống.

Giống như tín đồ vô cùng thành kính, tồn tại ở trong cực lạc Tịnh Thổ, quỳ lạy tín ngưỡng của mình.

Cực Lạc Đại Đạo chính là đại đạo độc nhất của vị Đại Đế Nhân tộc kia, xếp vị trí thứ hai mươi ba trong ba ngàn đại đạo.

Trước đó không lâu, một đám thiên kiều Thiên Ma tông trước khi tiến vào Cực Lạc cung, vì để Tư Không Phong ở trước cung niệm kinh văn khắc trên bảng hiệu Cực Lạc phường. Kết quả bị khí tức đại đạo phía trên làm tổn thương tâm thần. Chỉ là tụng niệm kinh văn đã như vậy, mà lúc này đây..., Trong vô tận thần quang kia, lại là khí tức chân chính ngưng tụ thành thực chất thuộc về Cực Lạc Đại Đế, mà lại là do Cực Lạc Đại Đế tự mình thi triển ra. Tuy những thần quang kia bàng bạc vô cùng, đem tất cả cường giả đều bao phủ vào, nhưng lại không ngăn trở chút nào khí tức đại đạo bắt đầu lưu chuyển trong đó.

Ba ngàn đại đạo, bất luận loại nào cũng đại biểu cho sức mạnh huyền ảo nhất giữa thiên địa.

Đồng thời, cũng bá đạo nhất,

Tùy ý một loại, cũng có thể lây nhiễm bất kỳ sinh linh nào trong thiên địa, khí tức đại đạo sẽ in thật sâu ở trên tâm thần hồn phách những sinh linh kia. Mà một khi bị một loại khí tức đại đạo nào đó lạc ấn lên, ngày sau muốn tránh thoát chính là

si tâm vọng tưởng. Trên thực tế, một khi bị loại khí tức đại đạo nào đó lạc ẩn lên trên thực tế., Một khi bị lạc ẩn khí tức đại đạo, liền xem như triệt để trở thành nô bộc nắm giữ loại chủ nhân đại đạo kia, đáy lòng sẽ không sinh ra bất kỳ ý niệm phản kháng nào, sẽ chỉ có các loại ý niệm mừng rỡ thần phục.

Giống như một thể lực trong chư thiên.

Trong ba ngàn đại đạo Phật đạo, xếp hàng thứ bảy.

Tuy rằng không phải là thiên địa đại đạo hàng đầu, nhưng nắm giữ một đại đạo truyền thừa Phật giáo này, lại là một cỗ lý do nhất trong vô số thể lực chư thiên. Dựa vào khí tức Phật đạo, có được lực cảm hóa khủng bố nhất. Cho dù là hạng người cùng hung cực ác, bị khí tức Phật đạo kia hun khói., Lập tức cũng phải quy y, trở thành một Phật đồ thành kính nhất. Thời thượng cổ, Nhân tộc có thể quật khởi, cũng là vì nguyên nhân từng vị Đại Đế nhân tộc vô cùng mạnh mẽ kia. Mỗi một vị Đại Đế nhân tộc, đều là người tu đại thần thông đại đạo của chư thiên.

9

Cực Lạc Đại Đế là vị Đại Đế cuối cùng của Nhân tộc, truyền thừa Cực Lạc Đại Đạo, liền có không ít khí tức Phật đạo, cũng có được lực cảm hóa đáng sợ.

Trong hư không, từng vị cường giả kia, dưới sự chiêu rọi của Cực Lạc Thần Quang, đã có không ít người bắt đầu triệt để trầm mê vào, bị khắc lên khí tức đại đạo, trở thành tín đồ Cực Lạc vô cùng thành kính.

Vừa trừng mắt làm tín đồ, bất kỳ sinh linh nào, đáy lòng đều sẽ sinh ra tín ngưỡng nguyện lực, tăng trưởng lực lượng của chủ nhân đại đạo.

Tín đồ càng mạnh, tín ngưỡng nguyện lực sinh ra cũng càng thêm mạnh mẽ.

Ở chỗ này, ít nhất đều là cường giả cấp bậc Thiên Ma, sau khi chuyển hóa thành tín đồ sinh ra nguyện lực kinh người không gì sánh được. Bất luận kẻ nào chỉ cần mở ra pháp nhãn đều có thể nhìn thấy từng đạo khí tức màu đỏ tươi to bằng cánh tay trẻ con trong nháy mắt, từ trong cơ thể từng cường giả lộ ra

trạng thái si mê hoàn toàn tuôn ra, lao về phía thân thể Tụ Hư Không Cực Lạc Đại Đế.

Ngay lúc này, ngoài ý muốn xuất hiện.

Một cỗ nguyên lực đủ để cường giả tu Thần đạo mừng rỡ như điên, sau khi quăng vào hư không không, lại không cách nào thuận lợi rót vào trong cơ thể Cực Lạc Đại Đế.

Vù vù

Trong nháy mắt kia, bên ngoài thân thể Cực Lạc Đại Đế, một tầng khí tức xám xịt nhàn nhạt xuất hiện, hình thành một vách ngăn, ngăn cản tất cả tín ngưỡng nguyên lực tràn tới. Có được tín ngưỡng nguyên lực khó lường, sau khi trùng kích đến vách ngăn xám xịt kia, vậy mà không có chút tác dụng nào, trong nháy mắt đã bị đánh tan, căn bản không thể phá vỡ vách ngăn mỏng manh kia.

Dưới thân quang Cực Lạc, càng ngày càng nhiều cường giả bị chuyển hóa thành tín đồ Cực Lạc, nhưng những tín đồ này sinh ra nguyên lực tín ngưỡng, lại không cách nào tiến vào trong cơ thể vị Đại Đạo chi chủ Cực Lạc Đại Đế này, mà rõ ràng đã thức tỉnh Cực Lạc Đại Đế, đối với chuyện này lại giống như không phát giác gì, vẫn như cũ chỉ mở to đôi mắt Đại Đế thần quang bạo liệt, không nhúc nhích, hoàn toàn không có khí tức sinh linh tồn tại.

Ngược lại tầng bích chương xám xịt kia, tràn ra một loại khí tức tử vong hoang vu cổ xưa, hoàn toàn phù hợp với thân thể Cực Lạc Đại Đế kia, đem tất cả tín ngưỡng nguyên lực cự ngoại, quả thực quý dị vô cùng.

Xuy xuy

Đột ngột, hư không bỗng nhiên dập dờn gợn sóng, một tiếng thở dài truyền ra.

Thật sự là đáng buồn đáng tiếc, đường đường một vị Đại Đế nhân tộc, vì kéo dài tuổi thọ vậy mà muốn chuyển mình thành cương thi nhất tộc. Chỉ tiếc, năm tháng vô tình, cho dù thành tựu Đế Thi, cũng vẫn như cũ không thể chống nổi năm tháng ăn mòn. Còn chưa hoàn chỉnh. Nếu như ngài thích bộ tác phẩm này, hoan nghênh ngài đến góp điểm đề cử vé tàu.

Không chút dạn dạn vào cửa sổ.

Keng keng

Dưới sự bao phủ của thần quang cực lạc, hư không đột nhiên sinh dị biến, một khu vực, phạm vi một trượng. Trong một trượng, một chuông đồng xanh cổ xưa lớn chừng bàn tay, cổ vận nồng đậm., Tiếng rung động ông ông, từng đợt sóng gợn thiên thanh trù nhận nhạo lên. Mỗi một lần rung động, trong trượng liền vang lên một tiếng chuông du dương, gột rửa chư thiên. Kỳ dị chính là, mặc kệ là gợn sóng hay là tiếng chuông kia, đều chỉ lọt vào trong khu vực một trượng, chỉ lọt vào trong tai một nữ tử có thân ảnh uyển chuyển.

Cực Lạc Thần Quang lúc nào cũng thuận lợi trấn áp chư thiên, bị gợn sóng thiên thanh kia chấn động đánh tan, hư không một trượng kia giống như Lôi trì không thể vượt qua.

Kể từ đó, vị quân chúa đại nhân này chính là người duy nhất trong Cực Lạc cung còn tỉnh táo. Sau khi trong miệng thở dài một tiếng, nữ tử hoàn mỹ như tiên nữ liền bước ra một bước, hư không sinh liên, huyền diệu vô cùng, trong chốc lát thân ảnh của nàng liền xuất hiện ở phía trước thi hài to lớn như núi cao của Cực Lạc Đại Đế.

Cực Lạc Đại Đế đã mở mắt, đối mặt với thân ảnh đã tới gần, lại không phản ứng chút nào, vẫn như cũ chỉ thả ra thần quang cực lạc, trong minh minh còn có kinh văn Cực Lạc vang lên, lây nhiễm ăn mòn tất cả sinh linh trong Cực Lạc cung.

Một màn này, quả nhiên là như nữ tử kia nói, Cực Lạc Đại Đế chân chính đã vắng lạc, Đại Đế trước mắt, bất quá chỉ là một xác Đế.

Cuối thời đại thượng cổ, Cực Lạc Đại Đế bị rất nhiều thần thông giả vây công, thương thế nghiêm trọng, thọ nguyên khô cạn, vì kéo dài thọ mệnh liền thi triển thủ đoạn biến mình thành cương thi tộc, đáng tiếc cuối cùng vẫn không thể trường sinh đến bây giờ, chỉ hóa thành một tôn Đế Thi có bản năng tồn tại.

Lẽ ra bí mật thượng cổ này phải là ai cũng không thể biết được, nhưng lại không biết vị quận chúa đại nhân này làm sao biết được.

Nhìn động tác của nàng, rõ ràng là đã sớm biết được quan hệ trong Cục Lạc cung này, lại không nói cho ai biết, cố ý để mọi người xuất hiện ở đây. Sau đó kích thích một tia bản năng ý niệm cuối cùng của Cục Lạc Đại Đế., Phóng xuất ra thần quang vô tận, trấn áp cường giả các thế lực lớn nhỏ đến từ chư thiên ở đây. Chỉ có một mình nàng, đã sớm có chuẩn bị, chẳng những không bị trấn áp. Lúc này còn có thể hoạt động tự do, tùy thời có thể đem Đế Thi này so với bất kỳ chí bảo chư thiên nào cũng phải quý giá thu vào trong túi.

Đế Thi sắp tới tay, nhưng trên mặt nữ tử này lại không có một chút mừng như điên, lạnh nhạt như nước, từng bước một đi về phía đầu của Cục Lạc Đại Đế.

Vù vù

Biến hóa đột ngột, một chút dấu hiệu cũng không có. Bên ngoài hư không, đột nhiên xuất hiện một bóng người mơ hồ, như đạp trên một dòng sông huyết hồng, không biết tên thần bí nào mà đến.

Một thanh âm ẩn chứa thiên địa chí lý nào đó, dễ nghe huyền diệu dụ hoặc truyền tới.

Đại Yểm vương triều Thiên Ma quận chủ Chu Ngọc quả nhiên giỏi tính toán, một thân một mình cũng dám mưu đoạt thi thể Thượng Cổ Đại Đế, đáng tiếc.

Người tới sai rồi, người tới đây là...

Bốn chữ cuối cùng, bên trong ẩn chứa khí tức, quả thực giống như là thiên địa nói chí lý, không thể bác bỏ. Huyết Hà môn lung vượt qua hư không, không để ý khoảng cách xa kia, sau một khắc, đều có được khí tức hoàn mỹ hai bóng người, tương kiến. Nữ tử đạp Huyết Hà đến, một bộ quần áo rách rưới, chân trần, không che đậy, khuôn mặt hoàn mỹ không thiếu sót hiện ra, nữ tử này, toàn thân trên dưới mỗi một chỗ đều được thiên địa linh khí yêu thương.

Người chính là Chu Ngọc.

Lời nói bình thường như tiên âm, từ trong miệng nữ tử áo trắng này phun ra, trong giọng nói đều không có chút xa lạ nào, tựa như nữ tử xinh đẹp đứng đối diện nàng không phải lần đầu gặp mặt, mà là người quen biết sớm đã nghe danh từ lâu.

Quận chúa đại nhân...

Tựa như cũng phải đồng hồ đại đạo, tràn ra khí tức hoàn mỹ Chu Ngọc, trên mặt lạnh nhạt cuối cùng biến hóa, một tia kinh ngạc không thể ngăn chặn xuất hiện, bởi vì nữ tử áo trắng trước mắt đột ngột xuất hiện, ngay lúc trên mặt nàng lộ ra vẻ kinh ngạc, một bộ bảo nô áo trắng phát phơ, chợt cười nhạt một tiếng. Khuynh Thành cười, bàn tay giống như phủ bụi nhẹ nhàng vuốt về phía Đế Thi to lớn vô cùng khủng bố trước mắt.

Vô thanh vô tức, giống như Đế Thi bị trấn áp vô số cường giả kia thật sự chỉ là một hạt bụi, muốn bị bảo nô nhẹ nhàng vuốt ve.

Vù vù

Tán đi, Cực Lạc cung, một cảnh tượng đủ để tất cả cường giả chư thiên đều khiếp sợ tại chỗ xuất hiện cảnh tượng đáng sợ không chút tiếng động. Thi thể vị Đế này, dưới bàn tay trắng nõn đó, giống như ảo ảnh, bắt đầu chậm rãi tiêu tán.

Bắt đầu từ nửa người dưới, từng chút từng chút một, hình như có gió nhẹ phát phơ, thi thể Đại Đế hàm bụi bay đi, lan tràn về phía đầu lâu kia.

Uống xong...

A, xảy ra chuyện gì?

Ta làm sao vậy, ồ, pháp lực của ta đã khôi phục.

Trời ạ, mau xem, thi hài của Cực Lạc Đại Đế...

Hư không rộng lớn, từng vị cường giả tỉnh lại, Cực Lạc Thần Quang tán đi, thần trí của bọn họ tự nhiên khôi phục. Bất quá đáng tiếc, nếu tu vi tâm cảnh quá mức nhỏ yếu, lúc mới đầu đã bị Cực Lạc Thần Quang ăn mòn cảm hóa, biến thành một tín đồ cực lạc., Mặc dù thần quang đi mất, cũng không cách nào khôi phục lại, chỉ có thể ngây người trong hư không, hóa thành

một con rối. Từng vị cường giả vừa mới tỉnh lại, còn chưa kịp kinh ngạc vì biến hóa trên người mình, cảnh tượng khủng bố đập vào mắt khiến bọn họ nhao nhao giật mình, ngay cả khiếp sợ cũng không kịp làm ra.

Cảnh tượng này xuất hiện quá đột ngột, cho dù ngay từ đầu vị kia tính toán đến Thiên Ma chúa cũng không ngờ.

Người là ai?

Nghi vấn cực kỳ bình thường, không biết từ khi nào lại khôi phục vẻ mặt lạnh nhạt của Chu Ngọc. Cho dù biến cố xảy ra, đáy lòng cũng hiện lên một tia dự cảm không ổn, nhưng đáy mắt Chu Ngọc vẫn cực kỳ trấn tĩnh, không chút rối loạn, một chút lo lắng cũng không có.

Nghे thấy thanh âm của Chu Ngọc, bảo nô không đáp, chỉ là cười nhạt ngẩng đầu, nhìn về phía Đế Thi chính đang hóa bụi tiêu tán. Cảnh tượng khủng bố đáng sợ lại khó tin kia đã lan tràn đến cổ Đế Thi, sau một khắc, cái đầu lâu kia sẽ triệt để tiêu tán trên thế giới này.

Thi thể hóa bụi tán đi, vốn không phải chuyện đáng kinh ngạc gì. Nhưng nếu thi thể này khi còn sống, chính là một vị Đại Đế thượng cổ trấn áp chư thiên, cũng đáng để tất cả cường giả chấn kinh. Cho dù là cường giả Đại La Kim Tiên bình thường, sau khi vẫn lạc, thi thể ngàn năm không mục nát, tán đi vạn năm., Cũng có thể lưu lại một bộ bạch ngọc tiên cốt, trăm vạn năm bất hoại. Mỗi một vị Đại Đế Nhân tộc đều là đại thần thông giả đem thiên địa đại đạo diễn hóa đến cực hạn, sau khi ngã xuống, thi thể của hắn chính là đại đạo hóa thân, đừng nói là trăm vạn năm, dù là ngàn vạn ức vạn năm không hỏng cũng là chuyện bình thường.

Huống chi Cực Lạc Đại Đế đã hóa thành cương thi nhất tộc, thi hài này cho dù là vĩnh hằng bất hoại cũng là chuyện rất có thể.

Nhưng sau khi Bảo Nô nhẹ nhàng vuốt ve, Đế Thi hóa bụi mà đi, trong tay trắng nõn kia trừ phi ẩn chứa thiên địa vĩ lực mới có thể làm được. Bất quá ai cũng không tưởng tượng, nữ tử áo trắng nhìn qua nhu nhược kia có thể khống chế thiên địa vĩ

lực. Nếu như nói bảo nô vũ về phía Đế Thi cảnh tượng đủ để cho tất cả cường giả kinh hãi, vậy sau khi Đế Thi triệt để tiêu tán xuất hiện ở trong Cực Lạc cung, thì đủ để cho toàn bộ chư thiên sinh linh đều thay đổi sắc mặt.

Một vật kia, giống như một hư ảnh đại môn, thiên địa huyền hoàng, cổ lão tứ phương, nạp thiên địa vào vũ trụ, một cỗ khí tức bản nguyên mệnh môn cổ xưa không cách nào nói rõ, chậm rãi chảy xuôi.

Bảo nô ngẩng đầu lên, lúc nhìn về phía Đế Thi, đáy mắt Chu Ngọc như đầm cỏ vạn năm vĩnh hằng không thay đổi rốt cuộc xuất hiện một tia kinh ngạc.

Ngươi cũng vậy, cũng vì muốn đi.

Cánh cửa hư không.

Trong miệng bảo nô, chậm rãi phun ra bốn chữ, không che giấu chút nào, mỗi một góc ngách trong không gian rộng lớn của Cực Lạc cung này đều có thể nghe được rõ ràng.

Vào

Sưu sưu sưu sưu sưu

Căn bản không cần ai nhắc nhở, bốn chữ kia quả thực giống như mang theo ma lực không thể tưởng tượng nổi, để mỗi một vị cường giả tỉnh lại ánh mắt đều chiếu qua. Tựa hồ là từ sâu trong hồn phách tán ra ý niệm cùng tâm tình, tất cả đều không thể che giấu hiện ra trên mặt mỗi người.

Bất luận là tiên phật yêu ma dị tộc, trên mặt mỗi một vị cường giả, đều hiện ra tham lam khát vọng chấn động những cảm xúc này. Bất luận tính tình những cường giả này như thế nào, lúc này bọn họ sẽ có những cảm xúc này, đều dưới bản năng điều khiển.

Bởi vì bốn chữ kia, không phải đại biểu cho một kiện pháp bảo trân quý, cũng không phải là chí bảo Hoang Cổ.

Hư không chi môn đồng sinh cùng thiên địa và ba ngàn Ma Thần.

Thái Cổ sơ, ba ngàn Ma Thần sinh ra ở hỗn độn, thứ nhất là Hư Không Đại Ma Thần, từ khi sinh ra đã nắm giữ vũ trụ hư không đại đạo, có một chỉ bảo bạn sinh, tên là: Hư Không Chi Môn. Bất kỳ sinh linh nào trong chư thiên, bất luận là tộc đàn nào, loại hình thức sinh mệnh nào, chỉ cần trước mặt chúng xuất hiện một vật kia, đều sẽ dưới sự điều khiển bản năng của hồn phách hiển lộ ra những ý nghĩ cùng ý niệm trong đầu.

Thiên địa chỉ bảo đã không phải người có duyên có được một câu cổ ngữ này có thể khống chế, bất kỳ sinh linh nào đều vô thức muốn chiếm lấy vật kia.

Người đạt được Hư Không Chi Môn liền được Hư Không Đại Đạo

Kiến thức của cường giả trong chư thiên đều không thấp, đều biết được chỉ bảo thiên địa có thể được Ma Thần cộng sinh liền có thể có được truyền thừa hoàn chỉnh của Ma Thần kia, tiến tới triệt để nắm giữ thiên địa đại đạo, thậm chí hóa thành Thiên Địa Ma Thần mới cũng không phải là chuyện không thể.

Hư không đại đạo, xếp hạng thứ ba trong ba ngàn đại đạo.

Cho dù là con sâu cái kiến, sau khi cánh cửa hư không kia xuất hiện, cũng sẽ sinh ra thiên địa đấu với nhau, cũng sẽ có ý nghĩ chiếm giữ cánh cửa hư không trong đầu.

Oanh oanh oanh!

Không có bất kỳ dấu hiệu gì, trong một hơi thở, từng luồng từng luồng ý niệm bàng bạc như đại dương phong bạo, bắt đầu ở trong Cực Lạc cung này quét qua.

Trước đó, cường giả chư thiên Cực Lạc Thần Quang bị thể nội Cực Lạc Đại Đế lưu lại trấn áp, trong đó sáu thành, đều tỉnh dậy, mở mắt liền thấy hư ảnh cánh cửa hư không tràn ra vô cùng hấp dẫn treo lơ lửng, hồn phách bản năng sử dụng, ý niệm chiếm hữu phóng xuất ra, lập tức hình thành phong bạo ý niệm nồng đậm trước nay chưa từng có.

Lúc này, vị Thiên Ma quận chúa Đại Yểm vương triều kia, thần sắc nắm giữ tất cả trên mặt rốt cuộc biến mất, một tia bối

rồi không biết bao lâu cũng chưa từng xuất hiện, hiện ở đáy mắt.

Người rút cuộc là ai...

Một loại tâm tình gọi là tức giận, hiện lên trên mặt Chu Ngọc.

Loại tâm tình này, đã rất lâu chưa từng xuất hiện trong lúc bối rối, trong trí nhớ của nàng, lần trước xuất hiện trước đó là trước khi thiên địa đại biến, bởi vì một người giống như là khắc tinh của nàng mà xuất hiện. Chưa hoàn mỹ. Nếu như ngài thích bộ tác phẩm này, hoan nghênh ngài đến điểm giới thiệu vé Nguyệt, giới thiệu: cập nhật đến trễ một chút, xin lỗi, xin lỗi.

Không chút dạn dạn vào cửa sổ.

Keng keng

Hư không chỉ môn nhất định là vật của Thiên Ma tông ta, nếu có người ngăn cản, ngày khác chắc chắn sẽ bị ma quân Đại yểm vương triều ta chà đạp.

Trước mặt Chu Ngọc, chuông đồng cổ màu xanh da trời đột ngột rung động, tiếng chuông gột rửa chư thiên lập tức tuôn ra, dọc theo từng đạo ý niệm kia, vang lên trong đầu tất cả cường giả tỉnh táo tới. Bởi vì cánh cửa hư không xuất hiện, tâm thần đã hoàn toàn bị tham lam chiếm giữ rất nhiều cường giả, sau khi tiếng chuông vang vọng vậy mà đều là thân thể run lên, một tia thanh minh và cổ kị hiện ra.

Các thế giới chư thiên tồn tại vô số thế lực to nhỏ, chỉ có thế lực thật sự chí cường mới có thể khiến nhiều cường giả này sợ hãi.

Thiên Ma Tông, trong những thế lực này kỳ thật cũng không tính là cường đại, nhưng Đại Yểm Vương triều sau lưng Thiên Ma Tông lại không thể không làm cho những cường giả này sau khi tỉnh táo lại sinh ra ý niệm cổ kị. Từ sau khi thiên địa đại biến, ai cũng biết được nơi ứng kiếp hẳn là hơn lục châu giữa nhân gian.

Mặc dù trải qua mười năm tuế nguyệt, trên Đại Lục Trung Châu, nhưng vẫn chỉ tồn tại Tam Đại Vương triều. Những thế lực chư thiên thế giới khác, cho dù xúc tu dài hơn nữa, cũng không cách nào tiến vào Đại Lục Trung Châu, bá chiếm cả một chút khu vực, toàn bộ Đại Lục, đều rơi vào Tam Đại Vương triều.

Đại Yểm vương triều, có thể chiếm một thứ, sau lưng chỉ lực, đủ để khiến những thế giới chi chủ kia đều kiêng kị không thôi.

Bất quá đáng tiếc, nếu như là bảo vật khác, cho dù là chí bảo Hoang Cổ cực kỳ trân quý, những cường giả này sau khi nghe được uy hiếp của Chu Ngọc cũng hơn phân nửa sẽ lựa chọn

tránh né. Nhưng mà hiện tại, bảo vật ở ngay trước mắt, không phải là tầm thường, mà là thiên địa chí bảo thật sự cùng Hư Không đại ma thần kia cộng sinh với nhau: Hư Không Chi Môn.

Hư không đại đạo ba ngàn đại đạo xếp hàng thứ ba.

Nếu có cơ duyên truyền thừa đại đạo này, chớ đối nghịch với Đại Yểm vương triều, cho dù để bọn họ phản bội tất cả, bọn họ đều sẽ làm ra. Trong thiên địa này, đối với những cường giả tu hành này, hấp dẫn lực lượng lớn hơn chỉ sợ cũng chỉ có hai loại đại đạo vượt trội hơn và đạo quả vĩnh sinh trong hư vô mờ mịt kia.

Vù vù vù

Hừ, Thiên Ma tông thì sao, Đại Yểm vương triều thì sao chứ. Đợi bản tọa lấy được cánh cửa hư không, liền giết hết người nơi này, đến lúc đó ai có thể biết được bản tọa đã làm gì.

Cánh cửa hư không hợp với việc lão hủ đoạt được, các người không cần tiếp tục giãy dụa.

Thiên địa chí bảo, người có duyên có được, bản tôn chính là người có duyên.

Hao hê vô dụng như vậy làm gì, rốt cuộc vẫn phải dựa vào nắm tay nói chuyện, nơi này ai mạnh nhất bảo vật liền thuộc về người đó.

Ở đây có rất nhiều cường giả, nhất là khu vực âm trầm, hầu như mỗi một vị đều là siêu cấp cường giả cấp Kim Tiên Đại La.

Những người này một khi thoát khỏi trấn áp của Cực Lạc Thần Quang, nhất thời liền hiển lộ ra phong phạm bá chủ chư thiên một phương, tùy ý bá đạo kiêu ngạo, đều hướng ánh mắt về phía cánh cửa hư không kia.

Xuy xuy

Quận chúa đại nhân, xem ra danh tiếng Thiên Ma tông người cũng không được tốt cho lắm, Cửu không cho người sau lưng người hiện thân, cánh cửa hư không này, sợ là không tới phiên người.

Bảo nô vô cùng lạnh nhạt đứng ở trong hư không kia, cười nhạo một tiếng, há miệng liền phun ra lời khiến Chu Ngọc lặn nửa kinh ngạc. Vừa chạm vào đôi mắt thiên địa Chung Linh của bảo nô kia, lập tức Chu Ngọc sinh ra một loại cảm giác đáng sợ, tất cả bí mật trên người đều bị nhìn thấu.

Đang muốn nói cái gì đó, nhưng không kịp đề phòng lúc này, vẫn luôn hoàn mỹ như tiên nữ, lạnh nhạt đứng thẳng ở đó, quay người lại, nhìn về phía rất nhiều cường giả bốn bề muốn vọt tới.

Thu thập ồn ào.

Bất ngờ, mỗi một vị cường giả đều không khỏi lộ ra vẻ khiếp sợ. Sau đó, lập tức, sau khi bị nhục nhã mới xuất hiện trên mặt của những cường giả này. Không ai ngờ, nữ tử áo trắng coi trọng nhu nhược vô lực lại dám phun ra hai chữ.

Hành vi như vậy, quả thực không thể là tìm chết, mà là triệt để không thể tưởng tượng nổi. Ngay cả Chu Ngọc cũng bị bảo nô đột nhiên kinh sợ một câu này, bất quá đáy lòng của nàng còn chưa kịp sinh ra ý cười có chút hả hê, cảnh tượng lập tức xuất hiện liền làm cho nàng hoảng loạn lên.

Không chút tiếng động, hư không sinh biến.

Trong không gian rộng lớn hư vô, từng vị cường giả đến từ các thế lực chư thiên đều bị cánh cửa hư không kia dụ hoặc, muốn tràn vào khu vực đó cướp đoạt. Nhưng vào lúc này, trong hư không không biết tại sao, không có bất kỳ dấu hiệu nào, từng đoàn huyết quang nồng đậm bỗng dưng xuất hiện.

Dưới thân mỗi vị cường giả đều hiện ra một đoàn huyết quang.

Huyết quang vừa hiện, lập tức bên trong liền rút ra từng chạc cây đỏ sậm, giống như vật còn sống, Linh xà vạn vẹo lan tràn, trong khoảnh khắc liền bao vây những cường giả kia lại.

Không có một người nào có thể ngoại lệ, không cách nào tránh thoát, trong lúc từng đoàn từng đoàn huyết quang hiển hiện, lực lượng vô hình giam cầm liền giáng lâm trên người bọn họ, lực lượng này đến kỳ quặc, lại cường đại vô cùng, mệnh mông vô biên, cho dù là Đại La Kim Tiên, đều trong nháy mắt bị giam cầm, không thể động đậy.

Mấy tức sau, trong Cực Lạc cung, vô tận đại cấm pháp chồng lên không gian rộng lớn phía dưới, liền nhiều ra từng đoàn từng đoàn quang kén.

Ngược lại có chút giống với cảnh tượng trước đó, chỉ là cái kén kia, đều đổi thành màu huyết hồng.

Vù vù

Cũng trong chớp mắt, huyết quang thu liễm, nhanh chóng thu nhỏ lại, từ cao người nhanh chóng thu nhỏ lại bằng hạt gạo, rung động một cái liền triệt để biến mất không còn tăm tích. Theo cùng biến mất, còn có từng vị cường giả chư thiên, lập tức trong Cực Lạc cung này liền biến thành thiên địa vô cùng trống rỗng.

Tê ~

Theo bản năng, thanh âm tràn ngập khiếp sợ hít vào hơi lạnh, từ trong miệng Chu Ngọc phun ra.

Từ khi trở thành Thiên Ma quân chúa của Đại Yểm vương triều, Chu Ngọc vẫn luôn giống như nhân vật thánh nữ cao cao tại thượng, hỉ nộ ái ô đều đã trở nên không rõ ràng, vạn sự không thể động tâm hấn, nhưng hiện tại, ở nơi này bất quá ngăn ngui một nén nhang không đến, nàng đã bị chấn kinh không biết bao nhiêu lần.

Ngọn nguồn của những tâm tình này, đều là do nữ tử áo trắng mang tới trước mặt nàng. Vốn lần này đi Cực Lạc cung, đã sớm có đại thần thông giả tính toán tốt hết thảy, nàng cũng nhận định cánh cửa hư không kia nhất định sẽ thông qua nàng rơi vào Thiên Ma Tông. Ban đầu, cũng xác thực giống như suy tính tính kế sách của vị đại thần thông giả nào đó, nhưng từ sau khi nữ tử áo trắng trước mặt xuất hiện, tất cả đều thay đổi.

Sau khi nhìn thấy một màn vừa rồi, đáy lòng Chu Ngọc lập tức sinh ra một tia sợ hãi.

Chỉ một hơi mà thôi, Chu Ngọc không biết nữ tử áo trắng kia đến cùng thi triển đoạn gì, lại có thể làm cho ít nhất mấy ngàn vị cường giả chư thiên đồng thời biến mất, không biết sinh tử, trong đó còn không thiếu cường giả siêu cấp Đại La Kim Tiên

như vậy, đoạn này, mặc dù sau khi thiên địa đại biến, cũng là nghe nói, thiên địa hiếm thấy.

Nhìn thấy Chu Ngọc ở trong hư không giật mình, Bảo Nô giống như đoán được đáy lòng nàng suy nghĩ, trên gương mặt thanh lệ tuyệt tục hoàn mỹ, lập tức hiện ra một vòng ý cười nhạt. Cũng không nói nữa, chỉ chậm rãi bước ra một bước, dò ra, chạm vào cánh cửa hư không kia.

Lòng bàn tay như ẩn chứa một phương thiên địa, dung nạp vũ trụ, khí tức vô cùng thần bí lan tràn ra, quấn quanh cánh cửa hư không kia. Chưa hoàn thành, hoan nghênh ngài tới mua vé tàu tàu.

Thế giới trong lòng bàn tay

Không thể, ta biết rồi, đây không phải lực lượng của người, rốt cuộc là ai ở sau lưng giờ trò quỷ.

Mới đầu quận chúa Chu Ngọc đại nhân hoàn mỹ lạnh nhạt, lúc này đã sớm không bình tĩnh, sau khi nhìn thấy bảo nô ra, không có kìm chế được kinh hô lên.

Bây giờ mọi chuyện trong Cực Lạc cung đã hoàn toàn thoát ly khỏi suy diễn trước đó, nhất là trong lúc Bảo Nô vung lên, đã để cho hơn một ngàn vị cường giả chư thiên biến mất một màn, càng làm cho nàng không cách nào khống chế. Phải biết rằng sau khi thiên địa đại biến, Bảo Nô từng đạt được một phần cơ duyên to lớn, để nàng từ bên trong rất nhiều thiên kiều Thiên Ma tông thoát ra ngoài, một hơi thành tựu Chân Ma đỉnh phong, thậm chí còn được phong làm Thiên Ma quận chủ của Đại Yểm Vương triều.

Quận chúa Đại Yểm vương triều, một trong ba đại thế lực siêu cấp, thân phận tôn quý biết dường nào.

Thế nhưng vừa rồi bị bảo nô tùy ý làm cho biến mất rất nhiều cường giả, lại không thiếu cường giả Đại La Kim Tiên Huyền Ma như vậy, xa xa không phải nàng có thể đối kháng. Đối mặt tình cảnh này, Chu Ngọc thất thố tự nhiên là vô cùng bình thường.

Bất quá nàng kinh hô lại không thể ngăn cản động tác bảo nô kia một chút nào, bàn tay trắng nõn như ngọc kia, vẫn như cũ thăm dò hướng cánh cửa hư không lơ lửng trong hư không.

Mất thấy thiên địa chí bảo cộng sinh với Hư Không Đại Ma Thần này sẽ rơi vào bảo nô, chợt sinh ra dị biến, một tiếng vang hùng vĩ quỷ bí, trực tiếp vang lên ở chỗ sâu trong linh hồn bảo nô.

Mỗi một thanh âm, sau khi vang lên, đều hóa thành vô số âm phù quỷ dị, quần lấy linh hồn bảo nô. Trong âm phù kia lộ ra một loại ý vị khống chế cực kỳ mạnh mẽ ăn mòn, trong

khoảnh khắc đó, trong lòng bảo nô liền sinh ra cảm giác sau khi nghe xong những thanh âm kia nàng sẽ triệt để bị khống chế.

Bọn chuột nhắt vô tri, dám ngấp nghé vật Cửu U ta muốn.Ồ, khí tức linh hồn tuyệt vời. Hóa ra là một mạch Thiên Bảo, chẳng trách có thể tìm tới nơi này. Ừm, thật ra là một bộ hồn khô không tẻ.

Thanh âm quý bí này, nghe không ra nam nữ, ngũ khí cũng điên đảo. Như tự phát tâm niệm, thiên biến vạn hóa, không cách nào nắm bắt. Nhưng ý bá đạo trong đó, đã hoàn toàn xâm nhập linh hồn, tựa hồ nên như vậy, thiên lý như vậy, quả thực quý dị tới cực điểm.

Không tốt.

Phát giác được dị biến trong linh hồn, bảo nô biến sắc.

Tê

Động tác của nàng dừng lại, bàn tay trắng nõn như ngọc kia trong nháy mắt dừng lại, thân thể quần áo trắng nõn cũng tại trong hư không bất động. Cảnh tượng này, tựa như là bị người thi triển thần thông pháp thuật lao tù trong hư không.

Ở chỗ sâu trong linh hồn nàng, từng miếng từng mai khẩu âm phù, đầu đuôi tiếp, u quang phun trào, hóa thành vô số sợi xiềng xích hắc bạch, tản mát ra khí tức quý bí không gì sánh được, quấn quanh linh hồn bảo nô, u quang trong xiềng xích như dòng nước chảy, muốn triệt để bao trùm linh hồn bảo nô lại.

Sắp bị luyện hóa thành khô lồi.

Đột ngột, bên trong hồn phách của bảo nô dâng lên một ý niệm cực kỳ mãnh liệt. Đồng thời còn có chấn kinh không cách nào tưởng tượng, mặc cho là ai trải qua biến hóa kịch liệt như vậy cũng sẽ bị rung động, ngay trước một hơi thở trước đó vẫn là bảo nô thi triển đoạn đáng sợ để hơn một ngàn vị cường giả chư thiên đồng thời biến mất, nhưng là hiện tại., Một giọng nói quý dị đột nhiên vang lên, lại làm đảo ngược cục diện, chẳng những chế ngự được bảo nô, thậm chí còn dùng âm thanh luyện hóa bảo nô, chế tạo thành một bộ hồn khô.

Dùng thanh âm luyện hóa linh hồn một cường giả cấp Đại La Kim Tiên, chế thành khôỉ lồi. Đoạn thời gian này quả thực là chưa từng nghe thấy, mặc dù so sánh với lực lượng thần bí lúc trước với hơn một ngàn vị cường giả chư thiên biến mất, cũng là chuyện đáng sợ.

Nếu thân thể bị khống chế, bảo nô còn có không ít biện pháp có thể phản kích, nhưng hiện tại linh hồn của nàng bị thanh âm quỷ bí kia khống chế. Mặc dù nàng có nhiều thần thông hơn nữa, lúc này cũng bất lực, cho dù muốn tự bạo, cũng không làm được.

Ngoại giới, Chu Ngọc tựa hồ cũng nhận ra biến hóa của cục diện, trên gương mặt xinh đẹp hiện ra một vòng tươi cười.

khom người thi lễ, trong giọng nói mang theo một tia nhàn nhạt cung kính, nói: Thế nhưng Thượng sứ đại nhân vô năng ra khỏi Chu Ngọc, không thể thuận lợi lấy được cánh cửa hư không, kính xin Thượng sứ đại nhân thứ tội.

Nàng vừa nói xong, trong hư không lập tức, một bóng dáng cực kỳ mơ hồ, ngũ quan đều không cách nào thấy rõ, liền xuất hiện.

Ảnh Tử kia, lẻ loi chiếm cứ một khu vực, từng sợi hắc – khí tức không thể nhận ra phát ra, đem khu vực này vô thanh vô tức cắt ra, mặc dù còn ở trong Cực Lạc cung, nhưng bất luận kẻ nào nhìn qua đều sẽ sinh ra ý nghĩ đó là một thế giới khác.

Trước đó, còn có quận chúa uy nghiêm Chu Ngọc, vừa thấy cái bóng đen xuất hiện, lập tức biến sắc, vô cùng cung kính thi lễ. Nếu có đại thần hoặc vũ tướng Đại Yểm vương triều ở đây, sẽ phát hiện, vị Chu Ngọc trong triều rất là tôn quý Thiên Ma quận chúa, lúc này thi lễ thể hiện ra cung kính hơn lúc nàng thi lễ với hoàng đế vương triều Đại Yểm.

Có thể để cho Chu Ngọc làm ra vẻ như vậy, chỉ có một giải thích, đó chính là thân phận thật sự của bóng đen mờ nhạt kia, so với Hoàng đế đại nhân của Đại Yểm vương triều càng thêm tôn quý.

Rất rõ ràng, hiện tại đối với bảo nô muốn luyện hóa nàng thành một vị cường giả Hồn Khôi, chính là bóng đen kia.

Bóng đen xuất hiện, giống như hoàn toàn không nhìn thấy Chu Ngọc cung kính thi lễ, ánh mắt trực tiếp rơi xuống trên người bảo nô gần cánh cửa hư không kia.

Âm thanh âm mưu vô cùng quỷ bí lại vang lên.

Kế hoạch phát sinh, người nên lập tức triệu hoán bản tọa, người lại chậm trễ lâu như vậy.

Không chỉ có cánh cửa hư không, còn có những cường giả kia, các thế lực lớn đến từ chư thiên, hầu như mỗi tộc quần đều phái ra cường giả, vốn những người này đều là bị ta Cửu U khống chế, luyện hóa thành khôi lỗi, làm hạt giống rải vào trong những thế lực kia. Thế nhưng hiện tại đều biến mất không thấy.

Người, bản tọa phải làm sao mới có thể khoan dung cho người.

Nghe thấy thanh âm từ trong bóng đen truyền ra, thân thể Chu Ngọc lập tức bắt đầu run rẩy lên, giống như đang trải qua cái gì đó sợ hãi không dám tin. Cái đầu lâu đẹp đẽ kia rủ xuống thấp hơn, mặt trắng bệch, không dám giải thích chút nào.

Chu Ngọc có tội, xin Thượng sứ trách phạt.

Hừ, thật không hiểu sao phía trên lại coi trọng người như vậy, chẳng những hao phí ma chủng đề cao tu vi của người, còn để cho bản tọa bất luận thế nào cũng phải bảo vệ tính mạng của người. Nếu không phải như vậy, phế vật như người, ngay cả tư cách để bản tọa liếc mắt nhìn cũng không có.

Từ trong bóng đen truyền ra, mỗi một câu đều như một cây gai sắt, hung hăng đâm vào đáy lòng Chu Ngọc. Vô cùng rõ ràng nhắc nhở, tu vi địa vị của nàng bây giờ, thân phận Quận chủ Thiên Ma này, đều không phải nàng tự mình kiếm ra, mà là không biết tại sao lại được đại nhân vật thượng giới coi trọng, một bước lên trời.

Thiên Ma tông lúc trước cùng với rất nhiều sư huynh đệ của hần, thậm chí Tiêu lão kia, sau khi thiên địa đại biến, chỉ có một người được coi trọng giống nàng, tu vi thân phận đều là bảo đảm. Bất quá không giống chính là, một người khác, chính là tuyệt đại thiên kiêu hàng thật giá thật.

Đại Yểm vương triều ai cũng biết, Thiên Ma tông có hai người thân phận tôn quý trong triều, một vị chính là Thiên Ma quận chúa Chu Ngọc.

Một người khác, là thủ lĩnh của ma quân Đại Yểm, chiến tướng Nguyên Ma Hạ Hầu Vô Uyên. Không hoàn chỉnh, hoan nghênh ngài khởi điểm tiến cử vé tàu tàu tàu.

Thượng sứ bốt giận.

Trong lòng chột trào ra cảm giác khuất nhục, khiến cho một mảng ý cười xúi quẩy nơi khóe miệng Chu Ngọc lập tức biến mất. Lúc này râu quai nón nàng nào còn có phong phạm đường đường Thiên Ma quận chủ, thân thể uyển chuyển không thể không cung kính hành lễ, cúi đầu xuống.

Sau khi thiên địa đại biến, Đại Yểm vương triều hầu như là một sớm một chiều sinh ra, trở thành tam đại thế lực trung châu lục siêu cấp. Thiên Ma tông mặc dù là thế lực số một số hai trong triều, nhưng trong rất nhiều đệ tử Thiên Ma tông quen thuộc, cũng chỉ có Hạ Hầu Vô Uyên đạt được thân phận địa vị có thể so sánh với nàng. Mặc dù là phụ thân của nàng, lúc trước chủ nhân nhất diện của Thiên Ma tông Huyền Âm điện, tại Đại Yểm vương triều địa vị cũng thua xa nàng.

Tuy địa vị này không phải dựa vào thiên phú thực lực có được, nhưng nàng đã quen với thân phận Thiên Ma quận chúa cao cao tại thượng, để nàng từ bỏ cũng sẽ không tình nguyện.

Huống chi, lúc nàng đối mặt vị Thượng sứ đại nhân thần bí vô cùng này, mới cần biểu hiện thái độ cung kính hèn mọn, hơn nữa cũng không chỉ có nàng, cho dù những Thái Thượng trưởng lão cường đại của Thiên Ma tông, đối mặt sứ giả cũng rất cung kính, không dám vi phạm chút nào.

Hừ.

Bóng đen thần bí cắt chém một mảnh hư không kia, cái gọi là thượng sứ đại nhân sau khi nhìn thấy Chu Ngọc cung kính cùng kinh hoảng, tựa hồ lửa giận giảm xuống, chỉ là một tiếng hừ lạnh nhàn nhạt truyền tới, liền dời lực chú ý từ trên người Chu Ngọc đi.

Ồ...

Cơ hồ là ngay lập tức, từ chỗ bóng đen truyền đến thanh âm ẩn chứa kinh ngạc. Trong bóng đen kia bỗng có một ánh mắt phóng ra, rơi vào hư không, đó đủ để khiến vạn vật thương

sinh đều điên cuồng trước cửa hư không chí bảo, trên người một nữ tử áo trắng.

Ánh mắt kia, thấu triệt tất cả, như muốn xem thấu hết thảy bí mật trong cơ thể bảo nô. Ngay cả nơi sâu trong hồn phách cũng không ngoại lệ. Từ sau khi hấn xuất hiện, thanh âm thần thông quý bí vô cùng, trực tiếp xuất hiện ở chỗ sâu trong linh hồn bảo nô, phải đem bảo nô luyện hóa thành một bộ hồn khô. Loại thần thông như vậy, lai lịch cực kỳ thần bí. Chư thiên hiếm thấy, cực kỳ cường đại, cho dù là Đại La Kim Tiên cũng không cách nào chống cự.

Chủ nhân thần bí của bóng đen kia, cho rằng chỉ cần mấy hơi thở, liền có thể thuận lợi đem bảo nô luyện hóa thành một con khôi lỗi nghe lời.

Nhưng lại không ngờ tới, thẳng đến lúc này ánh mắt hấn nhìn qua. Bảo Nô vẫn chưa hóa thành khôi lỗi, chỗ sâu trong hồn phách của nàng, từng sợi xích hắc bạch quý bí vô cùng kia chẳng những không thể đem linh hồn bảo nô bao lấy, ngược lại bắt đầu phản kích dưới một cỗ lực lượng thần bí bắt đầu tan rã.

Trong hồn bảo nô, từng sợi huyết quang cực kỳ đẹp đẽ lan tràn ra, xuất hiện đột ngột, không chút dấu hiệu, những huyết quang này vốn đã tồn tại ở sâu trong linh hồn bảo nô. Thanh âm bóng đen thần bí hóa thành xiềng xích hắc bạch kia vừa chạm vào huyết quang, lập tức như tàn huyết gặp phải điêu dương, lập tức hòa tan.

Vù vù

Vù vù vù

Tinh hỏa cháy lan khắp đồng bằng, huyết quang yêu dị vừa hiện ra, lập tức hiển hiện ra lực lượng ăn mòn cực kỳ khủng bố.

Bên trong hồn phách bảo nô xiềng xích màu đen trong khoảnh khắc tan rã sạch sẽ. Từng sợi huyết quang yêu diễm kia không ngừng chút nào, trực tiếp trào ra não hải bảo nô, xuất hiện ở thế giới chân chính, trong không gian rộng lớn vô cùng, Cực Lạc cung.

Vù vù

Cũng trong nháy mắt, bảo nô mở mắt, một tia tinh táo tuyệt đối hiện lên.

Hừ.

Không chút dừng lại, ngay cả nói một câu cũng không có, bàn tay trắng nõn lúc trước bảo nô ngừng lại, lần nữa chuyển động.

Lòng bàn tay trắng nõn như ngọc kia, đột nhiên hiển hiện một vòng xoáy đỏ thẫm. Từng sợi lực lượng huyền ảo không hiểu tràn ra, xoay tròn hấp thu dung nạp, giống như một phương thiên địa chân chính đột nhiên có sinh mệnh, mở ra cái miệng lớn, muốn hút cánh cửa hư không tản ra hào quang nhàn nhạt kia vào.

Nghiệt chương, dừng tay cho bản tọa.

Trong hư không, đột nhiên một tiếng quát mắng ẩn chứa lửa giận cùng sát ý quý dị, xuyên thấu không gian rơi vào trong tai bảo nô. Đáng tiếc thanh âm này lại không thể để cho bàn tay trắng nõn của bảo nô dừng lại một chút nào, vẫn như cũ vô cùng kiên định đưa tay về phía cánh cửa hư không kia.

Bọn chuột nhắt, giấu đầu lòi đuôi, lăn ra đây cho bản tọa.

Bóng đen thân bí vừa mở miệng, lập tức trong hư không nổi lên biến hóa lớn không thể tưởng tượng.

Ngôn xuất pháp tùy ý.

Bóng đêm vô tận gần như trong nháy mắt đã chiếm cứ hư không rộng lớn trong Cực Lạc cung, không có một góc nào có thể ngoại lệ, tất cả đều bị bóng tối bao phủ. Bao gồm hư không, cánh cửa hư không chí bảo thiên địa, cũng bị bóng tối đáng sợ bao phủ. Bất cứ tồn tại nào cũng không thể phá vỡ hắc ám này., Bị giam cầm, chỉ có một bóng đen kia, như Đế Hoàng thống trị duy nhất trong bóng tối này, bỗng dưng khẽ động, đập lên bộ pháp quý bí không gì sánh được, đi từng bước về phía hư không.

Chu Ngọc, giết nàng đi.

Trong bóng đen, một thanh âm lại truyền tới.

Trong nháy mắt khi âm thanh kia lọt vào tai, Chu Ngọc lập tức cảm thấy thân thể mình đột ngột bị giam cầm lại khôi phục tự nhiên. Không cần ngẩng đầu nhìn, nàng đã có thể cảm ứng được vị nữ tử áo trắng cách nàng rất gần. Không có bất kỳ do dự nào, Chu Ngọc lập tức muốn động thủ chém giết bảo nô.

Nhưng ngay lúc này, một thanh âm cực kỳ lạ lẫm lại quen thuộc, đột nhiên vang lên ở thế giới hắc ám thuần túy này.

Nàng không thể giết được.

Thanh âm bình thản, lại tựa như đang kể lại đạo lý giữa thiên địa, không có chút nào bá đạo ở bên trong, nhưng lại là bá đạo chân chính không cách nào phản kháng, giống như con số ngàn ngàn kia, chính là chí lý của thiên địa.

Không có bất kỳ tiếng vang gì, thế giới hắc ám đột ngột giáng lâm, lại đột ngột biến mất.

Biến hóa to lớn, trong một hơi thở chuyển hóa tới, bóng tối vô tận bao phủ không gian rộng lớn trong Cực Lạc cung kia, trong nháy mắt biến mất, hư không trống rỗng lại khôi phục bình thường.

Sóng lớn không chút tiếng động.

Bất quá đối với Chu Ngọc mà nói, lúc này lại là kinh nghiệm rung động không cách nào tưởng tượng này. Lúc này đáy lòng nàng, ý niệm quay cuồng trong đầu rung động linh hồn, đơn giản so với lúc trước biết được mình được sắc phong làm Thiên Ma quân chúa, bị tôn tại thần bí ở thượng giới coi trọng ban cho ma chủng tăng lên tu vi đến Đại La Kim Tiên còn muốn khiếp sợ.

Ngay vừa rồi, trong một hơi thở, nàng nghe được bóng đen thần bí kia cũng là mệnh lệnh của thượng sứ đại nhân, tự nhiên muốn thi triển thần thông chém giết nữ tử áo trắng kia. Nhưng sau một khắc, sau một tiếng nói bình thản như nước kia vang lên, thân thể của nàng lập tức mất đi khống chế, tách rời khỏi linh hồn nàng.

Thanh âm xa lạ kia lại rất quen thuộc, lúc vang lên, dẫn động một hạt giống đã yên lặng nhiều năm trong cơ thể nàng. Loại hạt giống này, trước khi thiên địa đại biến, liền tồn tại. Chỉ là

bởi vì một người rời đi, bởi vì một khoản giao dịch, mà dần dần yên lặng, khiến Chu Ngọc dần dần quên đi hạt giống kia.

Nhưng hiện tại, hạt giống lại lần nữa mọc rễ nảy mầm, dây leo lan tràn ra ngoài, bao vây lấy tâm thần linh hồn của nàng, một loại khí tức đáng sợ giống như muôn nô dịch toàn bộ thiên địa, từ bên trong hạt giống phát ra.

Chu Ngọc không lên tiếng, nàng cũng không thể lên tiếng, thân thể uyển chuyển run rẩy, trên khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp lại có nhiều cảm xúc khiếp sợ và phẫn nộ pha lẫn, một đôi mắt đẹp gắt gao nhìn chăm chăm vào cánh cửa hư không phía trước dần dần hiện ra một bóng người. Chưa chờ đã hoàn tất, hoan nghênh người tới giới thiệu vé Nguyệt.

Chu Ngọc, người đang làm gì vậy, còn không nhúc nhích.

Bóng đen quỷ dị đột nhiên dừng lại trong hư không, gầm lên một tiếng trong bóng tối nổ vang, nếu thanh âm của bóng đen này trước kia phần nộ đủ để Chu Ngọc vô cùng hoảng sợ quỳ xuống tạ tội, nhưng lúc này, lại không thể để cho Chu Ngọc có chút phản ứng nào.

Không phải nàng không muốn, mà là nàng không thể. Thân thể uyển chuyển của nàng giống như bức tượng, định thần đứng, đôi mắt đẹp gắt gao nhìn chăm chăm một bóng người từ trong hư không hiện ra, thân ảnh nhàn nhạt từ hư không xuất hiện, trong một hơi thở trở nên ngưng thực chân thật.

Một bộ áo xanh, thân thể như phàm nhân, khuôn mặt thanh tú tái nhợt, một đôi mắt phẳng phất như ngôi sao dưới vực sâu biển cả, thâm thúy đến không thể tưởng tượng.

Là người?

Gian nan vô cùng ẩn chứa vô cùng kinh ngạc hai chữ, từ trong miệng Chu Ngọc phun ra. Thân thể uyển chuyển không ngăn được run rẩy, đồng thời thân – phúc tạp trên mặt nàng cũng nhanh chóng biến hóa, bên trong tâm thần hồn phách một cỗ lực lượng lấy tốc độ khủng bố nảy nở lớn, dần dần đem rất nhiều cảm xúc tiêu cực tức giận, mà chỉ sinh ra cung kính tín ngưỡng.

Khi âm thanh kia vừa rơi xuống, Thần sắc Chu Ngọc cũng triệt để biến hóa, tất cả cảm xúc tiêu điều đều biến mất, thân thể ngừng run rẩy, Thần Sư trên khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp kia hiện lên, lại vô cùng cung kính đứng ở phía trước cánh cửa hư không kia, bảo nô đứng sau lưng Ngô Khí giống như đực.

Tựa hồ Ngô Khí đã sớm biết sẽ có biến hóa như thế, không có bất kỳ biểu lộ kinh ngạc nào, chỉ thản nhiên nhìn Chu Ngọc một chút, cổ nhân gặp lại, một ít cảnh tượng năm đó lập tức hiện ra, tràn lên, nhưng không cách nào khiến cho tâm cảnh Ngô Khí nổi lên một chút gợn sóng nào.

Ánh mắt rất nhanh xuyên qua hư không, rơi vào trên bóng đen quỷ bí kia.

Vù vù

Trong hai mắt, tròng mắt trắng đã đều đã biến mất, hóa thành hỗn độn, Tỳ Hưu.

Lỗ triệt đề, lực lượng thấu triệt không thể tưởng tượng từ trong hai đồng tử Ngô Khí tràn ra. Giữa thiên địa, bất kỳ tồn tại nào cũng không thể ẩn giấu dưới lực lượng này, hết thấy bí mật dưới cái nhìn chăm chú của hắn đều phải bại lộ ra.

A...

Tiếng kêu thảm thiết đột ngột từ bên trong bóng đen quỷ dị truyền ra. Bóng đen kia, dưới cái nhìn chăm chú của Ngô Khí, không biết tại sao bắt đầu run rẩy kịch liệt, dần dần bao phủ khu vực hắc ám bắt đầu biến mất, diện mạo bóng đen kia cũng hiện ra ở trong Cực Lạc cung. Tiếng kêu cực kỳ thống khổ nghe rất là già nua, cho dù không cần nhìn cũng có thể đoán ra là do một vị lão giả phát ra.

Khu vực đã không còn hắc ám bao phủ, một lão giả áo đen thân thể hiện lộ ra.

Thân hình già nua, như một người lùn, trên làn da trần trụi có một phù văn đen nhánh quỷ dị, cho dù là ngũ quan cực kỳ xấu xí kia cũng không ngoại lệ. Từ trên người lão giả áo đen này, từng luồng khí tức ma đạo cường đại quỷ bí tán phát ra, mà lại hoàn toàn khác với khí tức sinh linh ở nhân gian, tựa hồ là cường giả đến từ một thế giới khác.

Xem thái độ cung kính của Chu Ngọc lúc trước, nếu lão nhân này không có gì ngoài ý muốn, hẳn là tông môn cổ xưa của Thiên Ma tông này ở thượng giới, hoặc là cường giả cấp tổ sư Cửu U Ma giới. Mang theo nhiệm vụ nào đó thông qua đặc biệt Đoạn ở Cửu U ma giới còn chưa triệt để sụp đổ hàng lâm tại nhân gian, nếu không Chu Ngọc cũng sẽ không xưng hắn là Thượng Sứ đại nhân.

Người là chuột nhất phương nào, bản tọa chính là đại trưởng lão Ma Thiên Ma Tông của Cửu U Ma giới, ngươi dám mạo phạm bản tọa, chẳng lẽ không muốn tính mạng mình sao?

Quả nhiên, ngay sau khi thân thể hấn bại lộ, từ miệng hấn liền phát ra ngữ ngữ uy hiếp khiến người ta tâm thần rung động. Chỉ tiếc, lúc hấn uy hiếp cũng không cách nào ngăn được trong cổ phát ra tiếng kêu rên thảm thiết, cho dù ngữ điệu uy hiếp âm u, dưới tình cảnh này cũng mất đi tác dụng.

Huống chi trong mắt Ngô Khí, vị cường giả Ma giới được xưng là Thượng sứ đại nhân này, bất quá chỉ là một cỗ khô lồi bị khống chế mà thôi.

Mở một đôi đồng tử Hỗn Độn Ma Thân, trên mặt Ngô Khí vẫn không có một chút biểu cảm nào, vô cùng lạnh nhạt nhìn lão nhân áo đen kia.

Đừng giấu. Một bộ tộc của ngươi suýt chút nữa đã cắn nuốt ta, về sau lại bị ta xoa dịu một lần, nhờ ra u ác tính khảm ở nhân gian giới, mặc dù đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy bộ tộc này của các ngươi, bất quá loại khí tức này, ta cũng không lạ lắm chút nào.

Thanh âm Ngô Khí bình thản đến cực điểm, một chút tức giận cũng không có. Như đối thoại với hấn không phải là kẻ thù già của hấn, mà là bạn cũ nhiều năm không gặp, lúc này chỉ là ôn chuyện như bình thường. Bất quá rơi vào tai Hắc y lão nhân kia lại không phải là chuyện như vậy, không có chút dấu hiệu nào, cường giả Ma giới vốn đang không ngừng run rẩy thảm thiết, đột nhiên dừng lại.

Sau một khắc, một thanh âm trầm thấp từ trong miệng hấn phun ra.

Không hổ là dư nghiệt Ma Thân mười thứ hạng đầu phải giết của tộc ta, liếc mắt một cái liền nhìn thấu thân thể khô lồi của bản tọa.

Thanh âm quỷ bí khiến tâm thần bất luận sinh linh nào dao động thậm chí tán loạn, từ trong miệng lão nhân áo đen phát sinh biến hóa quỷ dị kia phun ra. Lão giả kia mỗi khi phun ra một âm tiết, liền trực tiếp ngưng tụ thành thực chất, hóa thành một đạo hắc sí phù văn, bên trong phù văn là khí tức vô cùng cổ quái quỷ bí bá đạo, phù văn tương liên tương dung, ở trong

hư không ngưng tụ thành từng cái xiềng xích màu đen, như vô số hắc linh xà bắt đầu lan tràn tàn phá bừa bãi.

Cảnh tượng quỷ dị đến cực điểm như vậy, người ở đây quen thuộc bảo nó nhất, cảnh tượng này đã từng xảy ra ở chỗ sâu trong hồn phách của nàng.

Bỗng dưng, một tiếng cọt kẹt lại phát sinh, là của lão nhân đen sì kia, thân thể già yếu của lão vậy mà từng chút từng chút duỗi thẳng lên, hắc y bao phủ ở bên ngoài lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được biến mất với tốc độ mắt thường có thể thấy được., Nhưng hiển lộ ra không phải làn da trắng nõn, mà là mỗi một tác đều là da thịt quỷ bí dán phù văn, trong nháy mắt, một lão nhân đồ đen trong hư không liền biến mất vô tung vô ảnh, thay vào đó, là một Hắc Phù Cự Nhân cao tới mấy trượng.

Đột ngột lại hô một tiếng, một đôi cánh đen sì giống như dơi mở rộng ra.

Ầm

Không có bất kỳ chậm trễ nào, trong khoảnh khắc Hắc phù cự nhân hiển lộ ra, một cỗ lực lượng cường hoành bá đạo ầm ầm nổ tung, như thủy triều vô tận tràn ra, mặc dù không gian trong Cực Lạc cung rộng lớn, nhưng nguồn lực lượng này vẫn trong nháy mắt bao phủ toàn bộ Cực Lạc cung.

Ầm ầm ầm ầm

Khí tức sụp đổ hủy diệt, điên cuồng tàn sát bừa bãi, ven đường đi tới, tất cả đều bị nghiền nát, không gian bên trong Cực Lạc cung rộng lớn, bảo vật hoang cổ chồng chất như núi, ghi chép rất nhiều ngọc giản điển tịch thần thông hoang cổ, có cung điện cổng chào truyền thừa của Cực Lạc Đại Đế, dưới lực lượng đáng sợ này, đều bị hủy diệt.

Thời đại thượng cổ, truyền thừa của một vị Đại Đế nhân tộc vĩ đại, cứ như vậy mà tuyệt diệt.

Chỉ có một khu vực, dưới cơn bão táp khủng bố này tàn sát bừa bãi vẫn bình yên vô sự, trong phiến hư không kia, có một quang môn Côn Bằng, ba người lẳng lặng đứng đấy, còn có một người khổng lồ Hắc Phù lấy tư cách là nguyên nhân

phong bạo, chưa hoàn chỉnh, hoan nghênh ngài đến góp điểm
đề cử vé Chư Nguyệt.

Kiến xuất sắc cỡ trung gian:

Một màn hư không, nếu bị các cường giả khác trong chư thiên nhìn thấy, chỉ sợ mỗi một vị đều sẽ đau lòng không thôi. Bất kể như thế nào, Cực Lạc Đại Đế là Đại Đế của nhân tộc, là cường giả tuyệt thế có thể lưu lại tính danh trong dòng sông dài năm tháng, truyền thừa hẳn lưu lại tự nhiên là cực kỳ quý giá, cho dù là chủ nhân của những thế giới kia cũng đều sẽ ngấp nghé.

Nhưng Hắc phù cự nhân quý dị vô cùng kia vừa xuất hiện, lại phá hủy truyền thừa của Cực Lạc Đại Đế. Hắc phù cự nhân biến hóa, Ngô Khí ở trong hư không nhìn thấy rõ ràng, không có chút ý tứ muốn ngăn cản, đợi cự nhân kia biến hóa hoàn toàn, ánh mắt Ngô Khí mới chân chính rơi xuống trên người nó.

Đây cũng là chân diện mục của tộc người.

Trong giọng nói không có chút khiếp sợ hay sợ hãi nào, bình thản như nước, tựa như Ngô Khí và Hắc phù cự nhân không phải là kẻ địch sinh tử, mà là hảo hữu nhiều năm không gặp.

Tiếng rống vang lên.

Câu trả lời của Ngô Khí là một tiếng gào rú rung động hư không.

Cự nhân quý bí kia, phù văn hắc bạch toàn thân tựa như sống lại, hóa thành từng cỗ dòng nước hắc bạch nhanh chóng lưu động lên, một loại khí tức khủng bố không cách nào nói rõ phóng ra, rất tương tự ngũ quan Nhân tộc, nhưng cái miệng khổng lồ kia lại mở ra, gào thét ra tiếng, đơn giản như Ma Thần giáng thế, uy thế rung động không thể tưởng tượng.

Ma Thần dư nghiệt đáng chết.

Giết giết giết giết giết.

Mở miệng, mỗi một âm tiết phun ra đều ngưng tụ thành phù văn màu đen, phát ra khí tức quả thực khủng bố bá đạo đến cực điểm.

Cái gọi là đại thần thông giả, có một tiêu chuẩn, chính là phải làm đến lời xuất pháp.

Nhưng hôm nay, từ những âm tiết trong miệng Hắc phù cự nhân phun ra, khí tức kia đã không phải tùy tiện nói xuất pháp có thể hình dung, loại bá đạo khủng bố kia rõ ràng là muốn vượt lên trên thiên địa đại đạo, muốn chà đạp thiên địa tàn phá bừa bãi đại đạo.

Trong thiên địa, bất luận sinh linh nào, cho dù là ba ngàn Ma thần cường đại như thời thái cổ, cũng đều là trời sinh nuôi, cho dù cường đại hơn nữa cũng sẽ không giẫm đạp thiên địa chí lý này. Nhưng khí tức lực lượng trong cơ thể Hắc phù cự nhân kia phóng ra, lại là vô cùng rõ ràng chà đạp tàn phá bừa bãi. Văn ven chỉ dựa vào điểm này, suy đoán trong lòng Ngô Khí lập tức biến mất.

Quả nhiên không sai, tộc của người không phải là do vùng thiên địa này sinh ra, chỉ sợ là đến từ vực ngoài a.

Một câu nói đủ để nhắc lên vô tận sóng gió trong chư thiên, chậm rãi từ trong miệng Ngô Khí phun ra. Nếu như lúc trước nói từ đáy lòng Ngô Khí còn có một tia nghi hoặc và không xác định, hiện tại lại một chút cũng không có. Theo từng chữ một phun ra, đến chữ cuối cùng, hỗn độn trong đáy mắt hắn vẫn hóa ra vô tận sát khí, ngưng tụ thành biển cả mênh mông, lúc nào cũng có thể trút ra ngoài.

Từ khi nhận được truyền thừa Thái Cổ, con đường Trường Sinh của Ngô Khí có thể nói là thuận buồm xuôi gió. Nguy cơ sinh tử tuy rằng hắn đều có nắm chắc lấy đạo tâm của mình vượt qua, chỉ có mấy lần giao phong với đối thủ thần bí, suýt chút nữa mất mạng, có thể nói là trong lúc sinh tử giãy dụa mấy lần.

Từng màn trí nhớ năm đó hiện lên, thù mới hận cũ, để Ngô Khí không biết bao nhiêu năm rồi không biến hóa ngũ khí lại phát sinh thay đổi.

Ma Thần dư nghiệt hừ, xưng hô rất quen thuộc. Như vậy cũng tốt, thù năm đó ngày nay cùng nhau báo.

Trong khi nói chuyện, Ngô Khí không đợi khí tức khủng bố trên người Hắc phù cự nhân phóng ra cuốn tới, dẫn đầu bước ra một bước.

Vù vù

Đại đạo vô hình, hư không thân phục, lúc Ngô Khí bước ra một cước, không gian khổng lồ giữa hắn và Hắc phù cự nhân lại thu nhỏ lại ngay lập tức, lúc rơi xuống, thân thể phàm nhân Ngô Khí kia đã xuất hiện trước người Hắc phù cự nhân.

Không chút tiếng động, không chút tức giận và sát ý. Chỉ là một quyền bình thường không có gì lạ đánh ra. Không sai, chỉ là một quyền mà thôi, nắm tay trắng nõn, thậm chí có thể nói là gầy yếu, tốc độ cũng không nhanh. Cảnh tượng kia như là một thư sinh áo xanh cùng người đánh nhau trên thế gian, ra quyền vô lực, hư hỏng văn tự.

Ầm

Sau một khắc, trên quyền kia, hào quang đỏ thẫm lóe lên, mỗi một sợi đều ẩn chứa lực lượng khủng bố không thể tưởng tượng nổi như lực lượng thiên địa vĩ đại, uy thế ngập trời, quyền thể bỗng nhiên phóng ra quả thực là nghiêng trời lệch đất, muốn đánh nát tất cả những tồn tại trước mặt, đánh thành hư vô.

Một màn này, chỉ có mỗi Ngô Khí tự mình biết, năm đó hắn suýt chút nữa bị một Viễn Cổ Ma Vương đánh chết, chợt nhìn thấy chính là một đôi nắm đấm.

Hiện tại, Ngô Khí muốn trả lại những thứ này.

So sánh với một quyền của Viễn Cổ Ma Vương năm đó, một quyền này của Ngô Khí thân thể như phàm nhân đánh ra, lực lượng trong đó hoàn toàn không thể so sánh. Bây giờ Ngô Khí, đã sớm không còn là tiểu tu sĩ Phản Hư cảnh lúc trước dốc sức liều mạng muốn thừa kế truyền thừa nữa, mặc dù là ở một nơi bí mật gần đó, nhưng bàn tay Ngô Khí đã mơ hồ chạm đến rìa cán Thiên Địa Quyền này, đã từ một quân cờ dần dần thoát ra, muốn khống chế viên luân Vận Mệnh kia.

Lúc trước Viễn Cổ Ma Vương thiếu chút nữa đã chém chết hắn, cũng bị hắn thi triển độc kế, mượn lực lượng của người

đứng đầu thế giới khác giết chết, thậm chí còn thuận tay nhỏ luôn khối u ác tính đối thủ thần bí kia lưu lại nhân gian nhiều năm.

Trong nháy mắt, nắm tay Ngô Khí còn chưa rơi xuống người Hắc phù cự nhân kia, nhưng quyền thế lại toàn bộ phóng thích.

Bành

Ngay cả giấy dựa một chút cũng không có, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Chu Ngọc. Trong mắt nàng vị thượng sứ đại nhân đã từng cao cao tại thượng kia, sau khi bị một quyền của Ngô Khí kia đánh trúng, lại giống như là giấy bình thường, kêu thảm thiết không thể phát ra, thân thể cao lớn hắc ám khủng bố, trong nháy mắt hóa thành hư vô, triệt để biến mất.

Một màn tương tự, lại có kết quả hoàn toàn bất đồng.

Năm đó Viễn Cổ Ma Vương tập sát Ngô Khí, cuối cùng lại sắp thành công, bây giờ Ngô Khí một quyền, Hắc phù cự nhân kia ngay cả tránh né một chút cũng không làm được, liền bị quyền thế nghiêng trời lệch đất kia oanh thành hư vô. Chậm rãi thu hồi nắm đấm, rõ ràng oanh sát một cự nhân khủng bố, Ngô Khí Khung nghiêm mặt một chút biến hóa cũng không có, ánh mắt vô cùng thâm thúy quét ra, thẳng tắp rơi vào trong hư không bị bóng tối vô tận bao phủ.

thần nhiên nói: Cho dù là kẻ bỏ rơi dùng để dò đường, cũng nên phải mạnh hơn một chút, nếu không ngay cả căn nguyên của ta cũng không thăm dò ra được, chẳng phải là làm công vô dụng sao.

Ngô Khí mở miệng, có một số câu trước không đáp lời, ánh mắt nhìn không gian hắc ám kia, không biết là nói chuyện với người nào.

Tựa hồ không sợ đối phương không ra, ánh mắt Ngô Khí vẫn như cũ rất hứng thú nhìn chằm chằm vào hư không hắc ám kia, đồng tử Hỗn Độn Ma Thần chậm rãi vận chuyển, thẩm thấu lực lượng chư thiên phóng ra, tấm khăn che mặt hắc ám kia bắt đầu trở nên trong suốt.

Thịch thịch thịch

Trong hư không, trong hư không, trong minh minh, một loại âm thanh trống rỗng bắt đầu tràn ngập truyền ra.

Tiếng vang này, như tiếng trống, đại quân dừng lại, trống trận đi theo, không chỉ là quân đội giữa phạm nhân chém giết như vậy, thời đại tu sĩ và yêu thú sử dụng trống trận, tiếng trống phóng ra càng là thông thiên triệt địa, có được sức mạnh to lớn không thể tưởng tượng.

Nhưng hiện tại, từng tiếng trống kia rơi vào trong tai hai người Chu Ngọc Bảo Nô, lại không để cho các nàng cảm ứng được bất kỳ khí tức nhiệt huyết nào, ngược lại là bá đạo tà ác vô cùng vô tận, tựa như tiếng trống kia, căn bản chính là vì chinh phạt nô dịch mà sinh, đối địch với vạn vật thương sinh.

Uống xong...

Đột nhiên rên lên một tiếng, khuôn mặt Chu Ngọc trong nháy mắt trắng bệch, một tia đỏ thẫm từ khóe miệng chảy xuống, lại bị từng tiếng trống tà ác làm tổn thương tâm thần, nếu không phải có hạt giống nô thiên ấn lúc trước Ngô Khí lưu lại trong cơ thể nàng tồn tại, chỉ sợ nàng hiện tại đã bị tiếng trống kia vô thanh vô tức đồng hóa trở thành khôi lỗi.

Về phần bảo nô, không biết từ khi nào, trên người nàng bắt đầu lóe ra bảo quang kỳ dị, một loại khí tức linh tú được thiên địa đồng hồ phóng xuất ra, đem từng tiếng trống tràn tới phá giải toàn bộ. Không hoàn chỉnh, hoan nghênh ngài tới điểm đề cử vé Nguyệt.

Oanh oanh oanh oanh!

Trong hư không, từng luồng từng luồng tiếng trống vô hình tràn ngập mỗi một tác không gian, bất luận sinh linh nào, dưới tiếng trống này đều sẽ chấn động linh hồn, không cách nào không chế. Trong tiếng trống, là khí tức tà ác khủng bố vô cùng vô tận, cổ lão quý đi, giống như hoàn toàn không bị lực lượng tuế nguyệt ăn mòn, vạn vật thương sinh, người thấy tiếng trống đều sẽ bị tiếng trống dần dần ăn mòn, mất đi chính mình, dần dần chuyển hóa thành khô lồi nô dịch.

Từ không gian hắc ám kia đến, mỗi một đạo âm tiết, đều là vì chinh phạt thương sinh mà đến.

Mặc dù bộ tộc thần bí kia còn chưa hiện thân ra ngoài, nhưng chỉ cần nghe được tiếng trống này, đều sẽ biết được bộ tộc này chỉ sợ không phải là sinh linh của một phương thiên địa này sinh ra, mà là từ vực ngoại xa xôi đến đây, xuất hiện ở đây, tự nhiên là vì nô dịch.

Khác với sự khiếp sợ của bảo nô Chu Ngọc, ánh mắt Ngô Khí từ đầu đến cuối đều là bình tĩnh, thần nhiên nhìn không gian hắc ám kia, tiếng trống lọt vào tai cũng là hoàn toàn không để ý, đáy lòng chỉ có một loại cảm giác rất cực muốn xóc lên đối với khăn che mặt thần bí.

Từ sau khi thức tỉnh ký ức Thái Cổ, Ngô Khí đã giao chiến mấy lần với chủng tộc thần bí kia, mấy lần suýt chút nữa đã mất mạng, nhưng Ngô Khí vẫn chưa từng thấy bộ mặt thật sự của tộc đàn thần bí kia. Năm đó hắn kế thừa truyền thừa của Hỗn Độn Ma Thần, trong lúc nguy cấp lại bị một Viễn Cổ Ma Vương đánh giết., Cửu Tử nhất sinh, cuối cùng thậm chí ngay cả Thiên Cơ sách cũng suýt chút mất đi. Sau đó Ngô Khí lợi dụng một giọt máu huyết của Viễn Cổ Ma Vương, cố ý hóa thân thành Ma Vương, dẫn dắt rất nhiều thế giới chỉ chủ cấm địa kia, mượn lực lượng của bọn họ chém giết bản thể Ma Vương, lại rút ra khỏi u ác tính đại địa do chủng tộc thần bí kia gieo xuống.

Bất quá hai lần giao này, Ngô Khí đối mặt đều là lực lượng thần bí của Viễn Cổ Ma Vương hoặc Viễn Cổ Ma Vương, chủng tộc thần bí kia còn chưa hiện lộ ra. Hiện tại, Ngô Khí biết rõ chủng tộc thần bí kia muốn hiện thân, mặc dù không phải vì Ngô Khí hấn, nhưng vật phía sau hấn, lại đủ để cho chủng tộc kia hiện thân cướp đoạt.

Cánh cửa hư không.

Bốn chữ này, đại biểu không phải là một kiện chí bảo Hoang Cổ, mà là thiên địa chí bảo chân chính. Trong ba ngàn Ma Thần, đạo truyền thừa không gian của Hư Không Đại Ma Thần.

Hiện thân đi, không phải các ngươi rất muốn giết dư nghiệt Ma Thần này của ta sao?

Ngô Khí há miệng ra, mỗi một âm tiết như sấm sét chín tầng trời, vang vọng hư không, truyền tới trong không gian hắc ám kia.

Vù vù

Không có bất kỳ dấu hiệu nào, tiếng trống tà ác trong minh minh, sau khi thanh âm Ngô Khí rơi xuống, dừng lại. Trong Cực Lạc cung đã bị hủy diệt, chỉ còn lại khu vực này, trong khu vực chỉ còn lại những tiếng trống kia, không còn nữa, trong nháy mắt liền khôi phục bình thường, mặt Chu Ngọc hồng hào lên, bảo nô cũng thở phào nhẹ nhõm.

Không gian hắc ám, hắc ám bao phủ tất cả, hóa thành âm thanh xấu xí, bắt đầu biến mất với tốc độ mắt thường có thể thấy được. Hắc ám rút lui, tất cả mọi thứ đằng sau đều hiện lộ trước mặt ba người Ngô Khí.

Dù là Ngô Khí hiện tại tu vi thần bí, cao thâm mạt trắc, bỗng nhiên nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, trên mặt cũng không khỏi lộ ra một tia chấn kinh.

Vực Ngoại Thiên Ma

Từ sau khi lập giáo, tu vi Ngô Khí đã tiến vào một cảnh giới cực kỳ huyền ảo, tâm cảnh tu vi càng là cực kỳ mạnh mẽ, cho dù thiên địa đại biến cũng không thể làm cho tâm tình hấn biến

hóa, nhưng hôm nay, có lẽ là cảnh tượng trước mắt vẫn quá mức rung động, trong giọng nói của hắn rõ ràng ẩn chứa kinh ngạc cùng không dám tin tưởng.

Trước mắt hắn, sau khi bóng tối rút đi, hiển lộ ra không phải là chủng tộc ngoại vực quỷ bí chưa từng thấy qua gì cả. Mà là Vực Ngoại Thiên Ma khiến Ngô Khí cực kỳ quen thuộc.

Ánh mắt mang theo toàn bộ lực lượng quét ra, xuyên qua tất cả, nhưng cảnh tượng đáy mắt chiếu rọi lại là hư ảnh vô cùng vô tận Thiên Ma, từng đoàn từng đoàn hình thể quỷ dị như hắc vụ, trôi lơ lửng ở trong hư không rộng lớn, lít nha lít nhít, gương mặt vô số chủng sinh linh vạn vật thoáng hiện ở bên trong.

Sao có thể có cái chủng tộc muốn hủy diệt nhân gian kia, là đám sinh linh vô hình các ngươi.

Dù là Ngô Khí suy đoán ra sao cũng không nghĩ tới, cho tới nay chủng tộc thần bí mà hắn ta cực kỳ kiêng kỵ lại là Vực Ngoại Thiên Ma cực kỳ bình thường.

Cái gọi là Vực Ngoại Thiên Ma, chỉ cần là tu sĩ, đều biết được là vật gì.

Vực ngoại chi địa, một loại sinh linh vô hình, tuân theo lực lượng tiêu cực trong vũ trụ mà sinh ra, quỷ quyết tà ác bá đạo, trải rộng bên ngoài không gian chư thiên, trời sinh có lực cảm ứng kỳ dị, phạm là có tu sĩ đáy lòng sinh ra ác niệm, tức chế hoặc là tẩu hỏa nhập ma, Vực Ngoại Thiên Ma lập tức sẽ xuyên thấu bí chướng, xuất hiện bên trong tâm thần những tu sĩ kia, lấy tu vi tâm linh cường đại xúc phạm.

Tu chân chi sĩ, bất luận tiên ma, chỉ cần bị Vực Ngoại Thiên Ma thừa dịp, nhẹ thì tu vi bị hao tổn, nặng thì thân tử đạo tiêu. Có thể, Vực Ngoại Thiên Ma là sinh linh cực kỳ căm hận.

Nhưng Ngô Khí lại không ngờ, lúc này xuất hiện ở trước mặt hắn ta lại là một nhánh đại quân Vực Ngoại Thiên Ma.

Trước đại quân, hai vị Vực Ngoại Thiên Ma to lớn như núi, mỗi người cầm hai cây cự côn màu đen, trước người lơ lửng một phương trống lớn, vung cánh tay trắng kiện không gì sánh được lên, cự côn màu đen kia đánh xuống., Sau đó sẽ sinh ra

tiếng trống tà ác ăn mòn thương sinh trước đó. Sau đó, là vô số binh sĩ Thiên Ma mặc giáp trụ, mỗi một vị đều là thân thể vô hình, trôi nổi bất định, quanh thân bị khôi giáp bao phủ, chỉ lộ ra một đôi mắt không có cảm tình, chỉ có chinh phạt cắn nuốt con mắt khát máu như vậy.

Thiên Ma binh sĩ vô số, cho dù là Hỗn Độn Ma Thần Đồng của Ngô Khí, có thể liếc mắt nhìn thấu U Minh, nhưng lúc này hắn xem qua, lại chỉ có thể nhìn thấy vô cùng vô tận binh sĩ Vực Ngoại Thiên, tựa hồ đã đến chỗ sâu nhất chân chính kia, đã không còn ở phương thiên địa này, mà là ở thời không khác, sau bóng đêm kia hắn là cái gọi là vực ngoại. Bởi vì Ngô Khí có thể cảm ứng được, phía sau chính là không gian cực kỳ tà ác.

Tất cả binh sĩ Vực Ngoại Thiên Ma vũ trang hạng nặng không ngừng muốn vận chuyển tới.

Bất quá Ngô Khí cũng có một loại cảm ứng khác, thông đạo phía cuối kia, tựa hồ không cách nào duy trì vĩnh viễn, đang không thể nghịch chuyển thu nhỏ lại. Lực lượng hư không, sẽ tự động đền bù bất kỳ động khẩu nào trên hàng rào không gian, chờ lỗ hổng kia khép lại, vực ngoại cùng nơi này liền muốn ngăn cách.

Suru suru suru suru suru

Loảng xoảng, một tiếng cười tràn ngập khí tức tà ác truyền vào trong đầu Ngô Khí.

Ma Thần dư nghiệt, nguoi quả nhiên xuất hiện rồi.

Trong đại quân Thiên Ma, một đoàn hắc vụ to lớn vô cùng đáng sợ đột nhiên biến hóa lên, từ mặt kia, một tiếng cười tà ác đồng nguyên truyền ra.

Hắc vụ thiên biến vạn hóa, cuối cùng biến thành một cự nhân, cao như vạn tượng, như viễn cổ cự nhân, nhưng sau lưng lại là ngàn cánh tay, mỗi một cánh tay đều nắm một loại vũ khí, bao la vạn tượng, thậm chí bao gồm các bảo vật tu hành thánh địa trong chư thiên, quyền trượng bình bảo bảo bảo, Thiên Dao, Liên Tiên Cổ những vũ khí này cũng không chỉ bề ngoài

tương tự những bảo vật thánh địa kia, khí tức trong đó phóng ra vậy mà cũng giống những thánh địa kia như đúc.

Đây là một đại ma, đại ngoại ma đầu thật sự cực kỳ đáng sợ, trên người nó, ma khí cuộn cuộn, dung nạp hết thảy, ăn mòn tất cả, luyện hóa tất cả. Ma đầu này tựa hồ cũng không hề che lấp những bảo vật kia, những khí tức kia phát ra, bất luận kẻ nào nhìn qua cũng có thể hiểu.

Là ma đầu này, lúc ở vực ngoại, hóa thân ngàn vạn vạn, xâm nhập trong linh hồn mỗi tu sĩ trong chư thiên, chẳng những làm cho những tu sĩ kia mất đi tính mạng, còn kế thừa tất cả đại đạo những tu sĩ kia tu luyện, sau đó ăn mòn luyện hóa, để cho ma thể của nó trưởng thành đến một loại tình trạng không thể tưởng tượng.

Nó vừa lên tiếng, toàn bộ đại quân Thiên Ma, tựa hồ trong nháy mắt, toàn bộ đều thức tỉnh.

Ha ha...

Cạc cạc cạc...

Vù vù vù

Cảm xúc tiêu cực như đại dương từ trong mỗi một đoàn hắc vụ phóng xuất ra, hóa thành đủ để cho tâm thần Đại La Kim Tiên đều bất ổn gào thét kêu quở khóc.

Mỗi một con Vực Ngoại Thiên Ma đều tản mát ra khí tức tà ác không gì sánh được, biến hóa ngàn vạn, loại khát máu tà ác thuần túy đến cực điểm kia, mặc dù là ma đầu tu luyện vạn năm cũng không thể so sánh.

Chúng nó không phải là sinh linh tu luyện ma đạo, mà là một loại sinh linh vô hình tồn tại vì giết chóc thôn phệ mà. Trước kia, chỉ có những tu sĩ kia tu luyện ra rủi ro, sinh ra tâm ma, những Vực Ngoại Thiên Ma này mới xuất hiện, phá hỏng đạo hạnh của những tu sĩ kia, đoạt lấy thể xác, thay vào đó, để cho bọn họ chỉ biết trở thành khôi lỗi điên cuồng chỉ biết giết chóc.

Nhưng hiện tại, những Vực Ngoại Thiên Ma này lại vô cùng rõ ràng xuất hiện trước mắt.

Cho dù đã xem như là kiến thức rộng rãi, nhưng hai người Bảo nô và Chu Ngọc vẫn không tự chủ được hiện ra vẻ khiếp sợ. Nhất là Chu Ngọc, hạt giống Nô Thiên ẩn trong cơ thể nàng mặc dù lúc nàng nhìn thấy Ngô Khí đã thức tỉnh lại, nhưng lại không ảnh hưởng chút nào đến linh trí của nàng.

Vừa nghĩ tới vị cao cao tại thượng kia, làm cho toàn bộ Thiên Ma Tông từ trên xuống dưới đều vô cùng tôn kính Thượng sứ đại nhân, lại là một đầu Vực Ngoại Thiên Ma biến thành, Chu Ngọc liền cảm giác tâm thần của mình trên đó bị kín một tầng bóng đen vô cùng nặng nề.

Thượng sứ tên như ý nghĩa, chính là sứ giả từ thượng giới đến, có thể khiến cho trên dưới Thiên Ma tông đều cung kính sứ giả, tự nhiên cũng là tổ sư đến từ Thiên Ma tông ở thượng giới.

Nghĩ như vậy, ngay cả tổ sư của thượng giới cũng bị Vực Ngoại Thiên Ma phụ thể, thay vào đó là những người khác.

Dù sao Chu Ngọc vẫn là người Thiên Ma Tông, từ nhỏ đến lớn đều lớn lên ở Thiên Ma Tông, phụ thân vẫn là nhất diện chủ trong tông, nghĩ tới khuôn mặt thật của Thượng sứ đại nhân, Chu Ngọc liền có một loại xúc động muốn lập tức trở về Thiên Ma Tông báo tin. Bất quá chợt, nàng lại nghĩ đến mặc dù nàng trở về Thiên Ma Tông chân tướng lộ ra, chỉ sợ cũng không có ai sẽ tin tưởng.

Vị thượng sứ đại nhân kia không chỉ là lệnh của toàn bộ Thiên Ma tông là vì, ngay cả hoàng đế bệ hạ của Đại Yểm vương triều, cũng phải nghe theo sự phân phó của nó.

Đang lúc Chu Ngọc bởi vì chân tướng tàn khốc này mà tâm thần hỗn loạn, bỗng nhiên chỗ sâu linh hồn run lên mãnh liệt, sinh ra cảm ứng, có một ánh mắt tà ác cực kỳ đáng sợ xuyên thấu hư không, rơi xuống trên người nàng.

Nàng một hồi quay đầu, chạm vào con đồng tử Ma Vương kia, lập tức tâm thần lay động, không thể khống chế, đáy lòng càng sinh ra vô số ý nghĩ tiêu cực, khí tức sôi trào, lập tức hiện ra voi nhập ma.

Vù vù vù

Trong hồn phách Chu Ngọc, hạt giống Nô Thiên ẩn tựa như bị cái gì kích thích, bắt đầu điên cuồng tăng lên, từng đạo phù văn huyền ảo cực kỳ lấp lóe quang mang, không hiểu Đại Đạo chi lực trấn áp xuống, làm tắt cả loạn trong cơ thể Chu Ngọc đều lắng lại.

Ồ, khí tức Ma Thần, mỗi nhử này quả nhiên có tác dụng, Đào Ngột.

Trên đại quân Thiên Ma đáng sợ, song đồng tà ác không một tia cảm tình của Ma Vương ngàn cánh tay kia lướt qua Chu Ngọc, cuối cùng rơi xuống trên người Ngô Khí.

Trong tiếng cười tràn ngập chí tà chí ác, hơn nữa câu nói kia, lập tức có một loại hương vị âm mưu đạt được.

Kiến xuất sắc cỡ trung gian:

Ta là mỗi nhử...

Trong hư không, mỗi một góc trong đều là âm thanh Ma Vương kia, Chu Ngọc lập tức nghe thấy.

Bởi vì hạt giống Nô Thiên Ấn một lần nữa tỉnh lại kia, Chu Ngọc không những không có một tia chán ghét với Ngô Khí, ngược lại trở nên giống như bảo nô, đáy lòng ngoại trừ trung thành lại không có cảm xúc gì khác.

Nghe nói mình là mỗi nhử, mục đích xuất hiện trong Cực Lạc cung căn bản không phải vì truyền thừa của vị Cực Lạc Đại Đế kia, mà là để dụ dỗ Ngô Khí đến đây. Sau đó đại quân Vực Ngoại Thiên xuất hiện, muốn tiêu diệt dư nghiệt của vị Ma Thần Ngô Khí này.

Ngay lập tức, đáy lòng Chu Ngọc sinh ra phần nộ áy náy, ánh mắt lạnh lùng vô cùng xuyên thấu trùng điệp hư không, rơi vào trong không gian hắc ám kia có được trên người Ma Vương ngàn cánh tay cực kỳ khủng bố. Lấy nhãn lực của nàng, tự nhiên có thể nhìn ra Ma Vương đáng sợ, loại thôn phệ ma khí nô dịch vạn vật này, chỉ sợ đã xa xa không phải cường giả cấp bậc Huyền Ma bình thường có thể so sánh.

Bất quá mặc dù như vậy, những ý niệm mãnh liệt trong lòng Chu Ngọc cũng không giảm bớt chút nào, trong mắt càng là sát khí bốn phía, hận không thể lập tức xông qua cùng Ma Vương kia chém giết một phen.

Thu thập ồn ào.

Bỗng dưng, Ngô Khí vốn vẫn luôn lẳng lặng đứng trong hư không, trong mắt hiện lên một tia lãnh ý, đột nhiên mở miệng.

Hai chữ kia phun ra, trên mặt Ngô Khí rõ ràng lộ ra vẻ cực kỳ khinh thường, rơi vào ánh mắt trên Thiên Thủ Ma Vương kia, trong đó cũng không có một chút ngưng trọng nào, tựa hồ trong lòng Ngô Khí, Ma Vương này ngay cả tư cách trở thành đối thủ của hắn cũng không có.

Cho dù là một phạm nhân, bị đối xử như vậy cũng sẽ nổi giận, huống chi là một vị Ma Vương cao cao tại thượng làm chủ không biết bao nhiêu cường giả sinh tử trong Vực Ngoại Thiên Ma. Sắc mặt Ma Vương vốn cũng là thiên biến vạn hóa., Từng gương mặt tràn đầy oán giận không cam lòng thay đổi, mỗi một gương mặt đều đại biểu cho một vị cường giả chư thiên bị Ma Vương thay thế. Sau khi hấn nổi giận, cuối cùng dừng lại trên một khuôn mặt yêu dị như ẩn chứa lửa giận vô tận.

Ma Thần dư nghiệt, từ thời đại thái cổ nên diệt sạch vợ yêu cung của hội trưởng, căn bản nên tồn tại trên thế giới này.

Người, đáng chết.

Quả nhiên, Ma Vương nổi giận, lập tức không có tâm tư đùa giỡn, trực tiếp hiển lộ ra sát ý như biển đối với Ngô Khí.

Giết!

Không có bất kỳ lời nói dư thừa nào, chỉ một chữ, không giống với bất luận ngôn ngữ tộc nào. Nhưng ý nghĩa bên trong lại có thể khiến cho bất luận sinh linh nào có linh hồn nghe hiểu. Sau khi phun ra chữ kia, sau lưng Ma Vương, đại quân do vô cùng vô tận vực ngoại thiên ma tạo thành, trong nháy mắt đã dịch chuyển.

Vực Ngoại Thiên Ma là sinh linh đặc thù sinh tồn ở vực ngoại thời không, nguy hiểm vô cùng. Cũng giống như tu sĩ tu chân. Vực Ngoại Thiên Ma cũng có thể thông qua tu luyện trở nên cường đại, mà tu luyện của chúng nó có liên quan đến hơi thở của tu sĩ trong chư thiên, giống như Ma Vương ngàn cánh tay khí thể vượt xa Huyền Ma cường giả, Vực Ngoại Thiên Ma có thể cắn nuốt tu vi đại đạo của tu sĩ nhập vào, lớn mạnh chính mình.

Có thể, nếu như tồn tại hai chủng tộc chân chính không chết không thôi, vậy hẳn là tu sĩ Nhân tộc và Vực Ngoại Thiên Ma. Vực Ngoại Thiên Ma cường đại là lấy hy sinh tu sĩ Nhân tộc làm tiền đề. Mà tu sĩ lại không có Đoàn Trảm Sát Vực Ngoại Thiên Ma, thậm chí phải thời khắc khắc khắc dùng rất nhiều đoạn tâm huyết hao phí phòng bị, lúc nào cũng có thể giáng lâm Vực Ngoại Thiên Ma.

Trước mắt đại quân, mỗi một vị Ngoại Thiên Ma, khí tức phát ra đều vượt trên tu sĩ cấp Thiên Ma, mà những Thiên Ma này lại là thân thể vô hình, như sương khói, tụ tán không đồng nhất, có được thần thông cũng cực kỳ quý bí.

Đại quân khê động, khói đen lập tức cuộn cuộn, cuộn về phía ba người Ngô Khí. Trong khói đen bao phủ hết thảy, từng khuôn mặt kỳ dị hiện ra, cảm xúc tiêu cực tuôn ra như đại dương, đủ loại thanh âm ồn ào khóc thút thít cũng không ngừng một khắc nào, giống như nước hắt láy đang điên cuồng dùng.

Chu Ngọc chính là thân phận Thiên Ma quận chủ của Đại Yểm vương triều Thiên Ma, trước đây đã từng thấy không ít cảnh tượng đại quân tu sĩ chém giết lẫn nhau, Tam Đại Vương triều trên đại lục nhân gian giới, thường xuyên phải tiến hành đại hỗn chiến. Cũng là ngàn vạn tu sĩ tạo thành đại quân, điên cuồng chém giết.

Nhưng bất luận một lần hỗn chiến kia, khí thế đều xa xa không bằng trước mắt, Vực Ngoại Thiên Ma phô thiên cái địa đến, tăng thêm những tiếng kêu khóc cùng những cảm xúc tiêu cực không cách nào tưởng tượng, cảnh tượng quả thực giống như ngày cuối cùng, tu sĩ nhát gan một chút, chỉ liếc một cái đã muốn hù chết, cho dù là Đại La Kim Tiên vô địch chân chính hoặc là chủ nhân của thế giới, xuất hiện ở đây, cũng sẽ bị rung động không dám ra, quay người bỏ chạy.

Hai người Bảo nô Chu Ngọc, tu vi cảnh giới mặc dù đều cường đại, tương đương Chân Ma đỉnh phong, thậm chí là cảnh giới Huyền Ma, nhưng đối mặt cảnh tượng đáng sợ trước mắt, vẫn như cũ từ sâu trong lòng cảm thấy sợ hãi, đại quân Vực Ngoại Thiên Ma động một chút liền có đại thể sinh ra, loại lực lượng vô hình này trấn áp tới, không cần động có thể khiến linh hồn hai người tan vỡ, thân thể phát nổ.

Bất quá lúc này, trong cơ thể hai người đều có một hạt giống, tản mát ra từng cỗ lực lượng huyền ảo không hiểu, giống như đạo không phải Đạo, lại như kỳ tích hóa giải tất cả thể trấn áp tới, làm cho hai người mặc dù kinh hồn táng đảm, nhưng vẫn có thể bình an đứng, nhìn đại quân kia tràn tới.

Ánh mắt nhị nữ, cơ hồ đồng thời rơi vào trên người Ngô Khí. Nhất là bảo nô, trong con ngươi một tia hoài nghi đều không có, trong mắt nàng, bất luận tình cảnh nguy hiểm bao nhiêu, chỉ cần Ngô Khí ra, lập tức có thể bị hóa giải. Cho dù là trước mắt, cái kia giống như muốn hủy diệt tất cả Thiên Ma đại quân vọt tới, cũng là kết quả giống như vậy.

Thân thể dư nghiệt của Xi một Ma Thần, nếu để cho bốn tọa luyện chế thành khôi lỗi, chắc chắn, cơ duyên bốn tọa đến rồi.

Hư không sinh ra gọn sóng, một nụ cười tà ác khiến linh hồn người ta run rẩy, truyền tới đây.

Chính là Ma Vương ngàn cánh tay, sau khi đại quân khê động, cũng hóa thành một làn khói đen to lớn trước nay chưa từng có, trùng trùng điệp điệp, trấn áp về phía Ngô Khí. Nghe thanh âm từ trong khói đen kia truyền ra, tựa hồ vị Ma Vương này xem Ngô Khí là tài liệu tốt nhất để luyện chế khôi lỗi, chuẩn bị để Ngô Khí trở thành cơ duyên của nó.

Tất cả chuyện xảy ra trong hư không, tất cả đều là nhìn thấy rõ ràng rành mạch, đại quân Thiên Ma cuốn tới, thậm chí mỗi một hình thể của Vực Ngoại Thiên Ma - Ngô Khí đều có thể nhìn thấy. Loại hình thể này đủ để khiến linh hồn cường giả cấp Đại La Kim Tiên sụp đổ rơi xuống trên người Ngô Khí, ngay cả một tia gọn sóng cũng không nhắc lên liền biến mất.

Mặt của hắn thập phần khinh thường, tựa hồ tiến về phía hắn không phải là đại quân vực ngoại thiên ma cực kỳ đáng sợ nào tạo thành, mà là một đám sâu kiến không đáng để trong lòng, chỉ cần duỗi ngón tay ra là có thể tùy ý nghiền áp.

Trên thực tế, Ngô Khí thật sự đưa một ngón tay ra, trắng nõn như ngọc, một tia khí tức đại đạo khó hiểu quán quanh trên đó, nhân sinh nghiệt tái sinh.

Vù vù

Hư không lập tức biến đổi, hắc ám biến mất, bị một loại nhan sắc khác thay thế. Nhan hồng, bá hồng nồng đậm bắt đầu điên cuồng lan tràn, không cách nào ngăn cản, không gian một tắc đều bị che khuất, từng con Vực Ngoại Thiên Ma kia, dưới khí tức vô cùng vô tận diễm hồng chiếu rọi, khủng bố mất hết,

ngược lại như là một đám kiến hôi rơi vào trong dung nham cuộn cuộn.

Ầm

Trên không trung, một ngón tay trắng nõn to lớn đến cực hạn bỗng dựng xuất hiện.

Trần Ma.

Ngô Khí mở miệng, thanh âm phun ra cũng không giống ngôn ngữ Nhân tộc bây giờ, cổ xưa huyền ảo sơ khai, mỗi một âm tiết, đều ẩn chứa một loại huyền diệu đáng sợ không cách nào nói được.

Ầm

Lại một tiếng nổ hư không vang lên, ngôn xuất pháp tùy, ngón tay trắng nõn kia ngay cả một tia trì hoãn cũng không có, bỗng dựng xuất hiện, lại biến mất, lúc xuất hiện lại đã trấn áp đại quân Thiên Ma kia dưới đầu ngón tay. Không có ngoại lệ, không có một đầu Vực Ngoại Thiên Ma lọt lưới, ngay cả đầu Ma Vương đã luyện hóa căn cốt không biết bao nhiêu cường giả chư thiên ngàn cánh tay, cũng bị ngăn chặn.

Biến hóa này phát sinh quá nhanh, không chỉ bảo nô và Chu Ngọc chưa kịp nhìn qua, những con Ma đầu Vực Ngoại Thiên Ma kia, tất cả đều kinh ngạc sửng sốt.

Nhất là tên Ma Vương kia, gương mặt thiên biến vạn hóa, trong khoảnh khắc liền hiển lộ ra vô số gương mặt khiếp sợ không dám tin.

Tiếng rống vang lên.

Không thể nào, bản tọa chính là Thiên Ma Tướng trong tộc, sao lại bị dư nghiệt Ma Thần trấn áp. Mười mấy năm trước, người bắt quả chỉ là cảnh giới Phản Hư, cho dù có được truyền thừa Ma Thần cũng nhiều nhất có thể tu luyện đến cảnh giới Huyền Ma, không thể là bản tọa đúng. Bản tọa không tin, mở cho bản tọa một con đường a.

Tai nạn bỗng nhiên giáng lâm khiến Ma Vương kia điên cuồng, hình thể phun trào biến hóa, nửa người trên có được ước chừng hơn một ngàn cái tay vậy mà gãy dựa từ dưới ngón

tay lớn trắng nõn kia đi ra, hơn một ngàn cánh tay to lớn kia nắm bảo vật chư thiên bị ma khí xâm nhiễm, đập xuống ngón tay to lớn kia, ý đồ đập nát ngón tay kia, giải cứu mình cùng một đầu Vực Ngoại Thiên Ma.

Bành

Bộp bộp bộp

Hư không vang dội, những bảo vật chư thiên kia, đều từng là bảo vật cường giả trong chư thiên tu luyện các loại đại đạo nhiều năm, rơi vào trong Thiên Ma Tướng này chẳng những không mất uy lực, ngược lại bởi vì bị vực ngoại ma khí xâm nhiễm mà sinh ra lực lượng càng cường đại hơn. Dựa vào những thứ này, cộng thêm thôn phệ vô số khí tức đại đạo cùng vô hình ma thể, vị Thiên Ma Tướng này cho dù ở trong vực ngoại thiên ma nhất tộc cũng là cường giả hiếm thấy.

Đáng tiếc, động tác điên cuồng của nó, những bảo vật kia cũng bộc phát uy lực đập qua, kết quả lại không có tác dụng gì, chỉ nghe thấy từng tiếng nổ mạnh, lại không cách nào rung chuyển được ngón tay trắng nõn đang trấn áp chúng nó.

Hư không bốn bề, thay thế khí tức màu đỏ rực vô cùng vô tận, như ngọn lửa vô hình, vọt tới phía đại quân Vực Ngoại Thiên đang bị trấn áp. Dưới đầu ngón tay, từng đầu Vực Ngoại Thiên Ma như cũng cảm giác được uy hiếp trong minh minh, bắt đầu điên cuồng giãy dụa gào rú, hoàn toàn mất đi hung sát cùng đáng sợ trước đó, ngược lại nhìn thấy có chút đáng thương.

Trước cánh cửa hư không, trong mắt Ngô Khí không có một tia thương hại nào, cũng không có một tia ngưng trọng, dưới sự chỉ dẫn của hắn, không phải đáng được đối đãi nghiêm túc, mà là một đám sâu kiến không hề có uy hiếp.

Yên lặng.

Không gian run lên, lại một âm tiết cổ xưa khác phun ra.

Ngón tay trắng nõn to lớn vô địch kia, cuối cùng đè ép xuống, những cảnh tượng vực ngoại Thiên Ma giãy dụa kia một khắc sau lập tức biến mất, hóa thành vô số khói đen, tán dạt ra bốn phương tám hướng, nhưng không có một sợi nào có thể tán

thật, sau khi chạm đến khí tức màu hồng diễm lệ kia, trong tiếng vang xuy xuy tiêu thất toàn bộ.

Kiến xuất sắc cỡ trung gian:

Chết đi chết đi.

Mặc dù có hạt giống Nô Thiên ẩn tồn tại, nhưng vẫn không thể làm cho sự khiếp sợ trong lòng Chu Ngọc ít hơn một chút.

Ở bên cạnh nàng, biểu tình bảo nô mặc dù cũng kinh ngạc, nhưng cũng coi như trấn định, Chu Ngọc thì cả người đều ngây dại. Một màn vừa rồi, có lẽ trong mắt tu sĩ khác không có gì, nhưng ở truyền nhân Thiên Ma tông thuần khiết vô cùng như nàng, quả thực là chuyện không thể tin tưởng nhất trên thế gian này.

Thiên Ma tông, lấy hai chữ Thiên Ma làm tên tông môn, tự nhiên có không ít liên quan tới Vực Ngoại Thiên Ma. Phàm là đệ tử Thiên Ma tông, hiểu biết đối với Vực Ngoại Thiên Ma đều hơn xa các tông môn Ma đạo khác.

Chính vì vậy, lúc này Chu Ngọc mới có thể thất thố như vậy.

Vừa rồi một mũi đại quân kia do Vực Ngoại Thiên Ma tạo thành, lấy ánh mắt Chu Ngọc nhìn tới, nếu phủ xuống trong nhân gian giới, chỉ sợ đủ để khởi động sóng gió ngập trời, tàn sát bừa bãi đại địa, diệt sạch bách thể gian. Mỗi một đầu Vực Ngoại Thiên Ma đều có thần thông không thể tưởng tượng nổi, hướng chỉ trong đại quân kia, không có một đầu Vực Ngoại Thiên Ma đẳng cấp là thấp, đều là cao giai Thiên Ma, mê hoặc nhân tâm thần, thần thông biến hóa cực kỳ khủng bố.

Đáng tiếc, một đại quân khủng bố này, trước mặt Ngô Khí, ngay cả phản kháng một chút cũng không làm được, trong khoảnh khắc đã bị nghiền ép sạch sẽ. Theo thời gian trôi qua, hạt giống nô Thiên ẩn trong cơ thể Chu Ngọc điên cuồng sinh trưởng, triệt để chuyển hóa linh hồn phách Chu Ngọc, lúc này mới đề ép ý nghĩ không thể ngăn chặn trong lòng nàng xuống.

Đại quân Thiên Ma vừa biến mất, trong không gian cực lạc, lập tức trở nên trống rỗng, một mảnh hư vô. Trong không gian còn tồn tại, chỉ còn lại ba người, còn có một cánh cửa hư không.

Xoạt một tiếng, ánh mắt ba người đồng thời rơi xuống chỗ tự nhiên.

Nơi đó có một vật, Côn Bằng, biến ảo khó lường, dung nạp tất cả, tản mát ra khí tức đại đạo huyền ảo không cách nào tưởng tượng ra. Bất luận là ai ánh mắt quét qua đều là một mảnh hỗn độn, không cách nào thấy rõ bên trong đến cùng tồn tại cái gì, thậm chí không cách nào nhìn rõ hình dáng chân thật của vật này.

Thiên địa chí bảo hư không chi môn,

Vô số cường giả đến từ chư thiên đã biến mất không thấy gì nữa, bóng đen thần bí cùng Thiên Ma đại quân cũng bị Ngô Khí chém giết, trong nháy mắt liền không có tất cả đối thủ, tự nhiên môn đồ hư không này thuộc về cũng liền xuất hiện.

Ở thế giới chư thiên, thời đại hoang cổ, trong dòng sông dài năm tháng kia tồn tại vô số bảo vật lưu lại tên tuổi. Mà cánh cửa hư không trước mắt này, cho dù là từ thời đại thái cổ tính ra, cũng tuyệt đối là loại đứng đầu trong các bảo vật, ẩn chứa truyền thừa đại đạo của Hư Không Đại Ma Thần, chỉ như vậy, cũng đủ để khiến cho sinh linh thiên địa lâm vào điên cuồng.

Lẽ ra một kiện chí bảo đủ để cho vô số cường giả đều ghen tị sẽ rơi vào trong tay. Cho dù Ngô Khí tâm cảnh có lạnh nhạt hơn nữa, lúc này cũng có thể lộ ra một tia vui sướng. Nhưng trên khuôn mặt Ngô Khí, chẳng những không có chút vui mừng nào, ngược lại trong mắt dần dần lộ ra một tia châm chọc.

Vù vù

Không biết có phải ảo giác hay không, cánh cửa hư không run rẩy một chút, lập tức trên cánh cửa kia liền có một tia khí tức huyền diệu vô cùng rõ ràng phóng thích ra.

Chu Ngọc và bảo nô đứng gần, những khí tức kia lây nhiễm lên. Đáy lòng hai người đồng thời chấn động, một ý nghĩ không thể ngăn chặn sinh ra, chỉ cần đạt được Hư Không Chi Môn này lập tức có thể đạt được truyền thừa đại đạo của Hư Không Đại Ma Thần, ở bên trong ba ngàn đại đạo cũng bài danh đệ tam, ảo diệu vô cùng. Một bước lên trời, trở thành

cường giả tuyệt thể trong chư thiên, không người nào có thể địch lại. Ý nghĩ này đến đột nhiên, nhưng cũng không làm cho người ta sinh ra lòng kháng cự, gần như cùng lúc, trong mắt Bảo Nô và Chu Ngọc đều hiện ra một tia tham lam. Nếu không phải sâu trong cơ thể Tỳ Hưu truyền đến tinh cảnh, chỉ sợ hiện tại hai người đã vươn tay ra cướp đoạt cánh cửa hư không kia.

Chỉ là thoáng lây nhiễm một tia khí tức kia, hai vị cường giả cấp Chân Ma Chu Ngọc liền như vậy, Ngô Khí đứng ở trước cửa cơ hồ trong nháy mắt bị những khí tức kia quán quanh.

Trong mỗi một luồng khí tức đều tràn ngập mê hoặc vô cùng, thậm chí không cần đụng vào. Chỉ nhìn một cái, cảm thụ một chút, sẽ sinh ra ý niệm được bảo vật liền có thể trở thành chúa tể cao cao tại thượng trong suy nghĩ, Trường Sinh Đạo Quả quyền hành thiên địa khổng lồ chế vận mệnh thương sinh vạn vật. Bất luận là nhân tộc hay chủng tộc khác, thứ theo đuổi cả đời đều bị bao phủ ở bên trong.

Mà ý nghĩa của cánh cửa hư không kia, chính là trợ giúp chủ nhân đem những thứ này đều thực hiện, chỉ cần lấy được bảo vật là được.

Trở thành chủ nhân chí bảo, tất cả hi vọng trong lòng đều có thể được thực hiện.

Những chuyện này đều là thật, không có một tia ý nghĩa lừa gạt, cánh cửa hư không kia cũng là thật, là đệ nhất không gian chí bảo chư thiên, bên trong cũng thật sự ẩn chứa truyền thừa của Hư Không Đại Ma Thần. Chính bởi vì những tồn tại này, là lấy từng sợi khí tức kia cũng chân thật vô cùng, khiến cho người ta sẽ không hoài nghi, an tâm tiếp nhận, không kịp chờ đợi muốn tiếp nhận.

Hừ.

Đáng tiếc, những khí tức kia quán lên, còn chưa ảnh hưởng tới nội tâm Ngô Khí chút nào. Quanh người hắn, đột nhiên sinh ra biến hóa, một đoàn quang mang đỏ tươi nồng đậm hiện hiện, không ngừng phun trào biến hóa, bên trong kia mạnh mẽ duỗi ra một cây mầm huyết hồng, mắt thường có thể thấy được, uốn

lượn sinh trưởng, trong nháy mắt, trong không gian hắc ám hư vô này liền có thêm một đóa huyết hoa cực kỳ yêu dị.

Hoa phân phát diễm hồng, như máu như chu, cánh hoa là mười ba điểm, cảnh hoa nhị kỳ dị không gì sánh được, lại giống như một đôi con người, lộ ra một cỗ khí tức yêu dị thấu triệt, giống như hết thảy giữa thiên địa này, dưới hai đồng tử, đều không thể nào độn hình.

Vù vù vù vù.

Đóa huyết hoa thứ nhất tựa như một tín hiệu, sau khi xuất hiện, trong hư không không ngừng có từng đoàn từng đoàn huyết quang đỏ tươi xuất hiện.

Mỗi một đoàn huyết quang đều trong nháy mắt nở ra đóa hoa, Cực Lạc cung trước đó bị bóng đen thần bí phá hủy, chỉ còn lại trong không gian hư vô, rất nhanh liền bị vô số huyết hoa hai con người chiếm cứ. Biến hóa này tới quá nhanh, hầu như ngay trong một ý niệm của Ngô Khí, một thế giới huyết hoa liền hình thành.

Thế giới vừa thành, trên mặt Ngô Khí cuối cùng cũng hiện ra một tia vui mừng.

Mà vào lúc này, cánh cửa hư không tản ra vô cùng mê hoặc kia sinh ra biến đổi lớn, tựa như vật sống, bắt đầu run rẩy kịch liệt.

Từ bên trong cánh cửa mộng lung hồn độn kia, vậy mà truyền ra từng luồng từng luồng ý niệm kinh ngạc phần nộ trong đầu, mặc dù xuyên thấu không gian không biết tên mà đến, những ý nghĩ kia cũng trong lúc hiện ra làm cho toàn bộ không gian rung động, nhất là khi ý nghĩ tức giận như sát ý xuất hiện trong đầu, càng làm cho không gian phải héo rút sụp đổ, hai người Bảo Nô Chu Ngọc gần đó lập tức cảm giác mình rơi vào đại thế giới khủng bố, bất cứ lúc nào cũng có thể quăng bỏ đi tính mạng.

Hừ.

Ngô Khí tiện tay vung lên, dịch chuyển bảo nô cùng Chu Ngọc hai người đi, sau đó lập tức xé rách da mặt, trong mắt tràn đầy sát ý mờ mịt cùng không gì sánh được.

Vực Ngoại Thiên Ma hù, nếu thật là sinh linh vô hình chỉ có thể mê hoặc tâm thần người khác thì làm sao có thể khống chế được chí bảo như Hư Không môn.

Đây không phải là lần đầu tiên giao thủ, ẩn núp tiếp cũng là phí công, năm đó đại địa u ám tính của tộc người đều bị ta thiết kế trừ bỏ, chẳng lẽ các người thật cho rằng ta hoàn toàn không đoán sai về các người, nếu ta đoán không sai..., Nguyên nhân gây ra thiên địa đại kiếp lần này hẳn là một tộc thần bí các người rồi. Nhân gian còn bị bày ra vật khủng bố như bấp thịt nát này, những thế giới chư thiên khác chắc hẳn cũng không thể may mắn thoát khỏi, từ thời đại thái cổ đến nay, bộ tộc các người âm thầm ăn cắp không biết bao nhiêu thiên địa này.

Thiên địa nguyên khí tổn hao nhiều, Thiên Đạo phát hiện, không thể không khởi động đại kiếp hóa giải. Thời đại Thái Cổ ba đại thượng cổ, ban đầu cần một ức nguyên hội mới nổi kiếp nạn, sau đó khoảng cách càng ngắn, bây giờ cách một lần thượng cổ đại kiếp cuối cùng cũng bất quá mười mấy vạn năm mà thôi, đại kiếp mới liền nổi lên, nghĩ tới một phương thiên địa này hẳn là bệnh tình nguy kịch.

Mặc dù không biết vì sao bộ tộc các người lại có mục đích gì, bất quá một phương thiên địa này còn có tác dụng lớn với ta, các người muốn lợi dụng tay của ta từ trong cánh cửa hư không này tiến vào một vùng thiên địa này, quả thực là si tâm vọng tưởng.

Giao thủ mấy lần, ta còn chưa bao giờ gặp qua khuôn mặt chân thật của bộ tộc các người, hôm nay lại là như nguyện.

Ngô Khí đột nhiên mở miệng, mỗi một câu phun ra đều là không hiểu thấu, nhưng đến phía sau, tin tức trong một câu nói kia lộ ra cũng đủ để cho chủ nhân của chư thiên thế giới đều khiếp sợ, trong miệng hắn, bắt đầu từ thời đại thái cổ, mỗi một đoạn thời gian liền sẽ xuất hiện thiên địa đại kiếp nạn, vậy mà không phải là đại đạo hư vô mờ mịt kia, mà là một bộ tộc quần vô cùng thần bí.

Bộ tộc thần bí này, từ thời đại Thái Cổ đã đánh cắp thiên địa nguyên khí.

Mà thiên địa khởi đại kiếp, là vì bổ sung toàn bộ những nguyên khí hao tổn kia, nhưng theo năm tháng trôi qua, nguyên khí hao tổn quá mức nghiêm trọng, càng ngày càng khó bổ sung đầy đủ, khoảng cách thời gian đại kiếp nạn xảy ra càng ngày càng ngắn, đến hiện tại càng có tượng bệnh nhập cao nguy kịch.

Những lời này của Ngô Khí, nếu tiết lộ ra ngoài, lập tức sẽ nhắc lên gọn sóng vô biên, mười vạn năm trăm vạn năm cũng không thể lắng xuống, bí văn Thái Cổ Thượng Cổ gì đó, dưới tin tức này đều không thể sánh được.

Bất quá đáng tiếc, lúc này ở chỗ này, ngoại trừ Ngô Khí, không còn tu sĩ nào khác, một người bàng quan cũng không có.

Cánh cửa hư không, trong cánh cửa hỗn độn mông lung kia, sinh linh thần bí tồn tại ở bên trong, tựa hồ cũng bị những bí mật đáng sợ Ngô Khí bỗng nhiên phun ra kia làm kinh sợ. Hư không chỉ môn rung động cũng bỗng nhiên ngừng lại, khí tức vô cùng mê hoặc từ bên trong phóng ra cũng biến mất vô tung vô ảnh.

Ngô Khí cũng không nóng nảy, đứng trên vô số huyết hoa, lặng lẽ nhìn cánh cửa hư không kia.

Mấy hơi thở sau, cánh cửa hư không cuối cùng có phản ứng.

Một giọng nói, vô cùng cổ xưa nguyên thủy, giống như âm thanh hỗn độn chỉ có từ lúc thiên địa sơ sinh mới có thể sinh ra, nhưng ở trong đó, lại lộ ra khí tức thôn phệ vô cùng quỷ dị phá hủy.

Hợp tác với tộc ta, sau khi sát kiếp kết thúc, ban cho vị trí Chúa Tể thiên địa của ngươi.

Bá đạo, chỉ một câu ngắn ngủi, sự bá đạo trong đó quả thực là lên trời xuống đất không người có thể so sánh, cho dù là ba ngàn Ma Thần vô địch thời thái cổ kia, mở miệng nói chuyện cũng tuyệt đối không bá đạo như vậy.

Bốn chữ Thiên Địa Chúa Tể này, trong mắt bộ tộc thần bí này, không ngờ lại là một vị trí có thể ban cho.

Mà không thể tưởng tượng được chính là, bất luận kẻ nào, bao gồm cả Ngô Khí, sau khi nghe được câu nói kia, vậy mà sẽ không sinh ra một chút hoài nghi nào, đáy lòng đều lập tức nhận định, lời nói kia là sự thật. Nếu như Ngô Khí đồng ý điều kiện kia, sau sát kiếp, vị trí chủ nhân thiên địa này, chính là Ngô Khí.

[Cảm ơn chí hướng của hai vị huynh đệ Nhan Phong ca, tán thưởng ủng hộ chí hướng của hai vị huynh đệ:

Từ sau khi Hồn Độn sơ khai thiên địa, trong một vùng thiên địa này không biết tồn tại bao nhiêu tồn tại cường đại hoặc tộc đàn, ba ngàn tộc nhân tu La hai tộc Thái Cổ Vu tộc, Đại Đế Hoang Cổ ba đại thời đại, sông dài năm tháng chậm rãi chảy đến, có thể nói sinh linh cường đại vô số, nhưng dù vậy, cũng chưa từng xuất hiện một sinh linh nào hoặc là một tộc đàn nào đó, dám nói muốn ban vị trí chúa tể thiên địa này cho người khác.

Cuồng vọng bá đạo những từ ngữ này đã không đủ để hình dung đạo hồn độn chi âm kia, trong thiên địa cũng không có ngôn ngữ nào có thể hình dung.

Nhưng để cho bảo nô Chu Ngọc cảm thấy vô cùng quý dị chính là, bọn họ lại không cảm thấy thanh âm truyền ra từ trong cánh cửa hư không kia là nói dối, từ sâu trong nội tâm cho rằng câu nói kia là thật. Chỉ cần Ngô Khí mở miệng, nói một tiếng hay, bao gồm cả vị trí chúa tể một phương thiên địa này của chư thiên thế giới bao gồm cả chi phương thiên địa này., Đã muốn rơi vào trong tay Ngô Khí. Đến lúc đó địa vị của Ngô Khí quả thực là trước nay chưa từng có, vượt qua tất cả truyền thuyết, thậm chí là thần thoại. Dù cho ba ngàn con Thái Cổ Ma Thần từ trong hồn độn ra đời, cũng sẽ không bằng Ngô Khí.

Phản dụ hoặc này, không có sinh linh nào có thể chống cự, bất luận là phạm nhân phú quý vinh hoa hay là nguyên vọng trường sinh của tu sĩ, trước dụ hoặc của Chúa Tể thiên địa đều không đáng nhắc tới.

Đáng tiếc, từ đầu đến cuối, vẻ mặt Ngô Khí không có chút biến hóa nào, cho dù âm thanh hồn độn kia xuất hiện cũng không khiến hắn dao động một chút nào.

Trong thế giới tràn ngập màu đỏ rực, vô số hoa máu hai con ngươi uốn lượn, bên trong mỗi một đóa hoa máu đều lộ ra khí tức huyền diệu vô tận, tín ngưỡng tinh thuần hoàn mỹ, tựa như trong đóa hoa kia ẩn chứa một quốc gia, trong quốc gia có vô

số sinh linh, đều có tín ngưỡng, vô tận nguyện lực duy trì từng đoá hoa máu kia sinh trưởng.

Trong hư không, ngoại trừ cánh cửa hư không kia, không còn vật gì khác. Huyết hoa chập chờn, mầm màu đỏ tươi lan tràn, chậm rãi bao phủ cánh cửa hư không kia vào bên trong.

Ngay lúc này, thanh âm không mang theo chút cảm tình lạnh như băng của Ngô Khí vang lên.

Thiên địa Chúa Tể so với cái này, ta càng muốn biết bộ tộc của các người rốt cuộc là cái quỷ gì.

Hừ.

Chữ cuối cùng phun ra, âm thanh Ngô Khí kia từ bên trong bộc phát ra vô cùng vô tận sát ý, đại dương huyết hoa vốn chỉ chậm rãi sinh trưởng, trong nháy mắt bạo động.

Ầm

Oanh oanh oanh!

Đoá huyết hoa đầu tiên, trong nhụy hoa yêu dị cực kỳ, một đoàn huyết diễm cực kỳ nồng đậm tuôn ra, như có sinh mệnh bay về phía cánh cửa hư không. Những huyết hoa còn lại, không có một đoá nào ngoại lệ, đều là nhụy hoa run lên, một ngọn lửa đỏ tươi như yêu liền sinh ra, bay về phía khu vực trung tâm.

Trong khoảnh khắc, hư không lửa đỏ như máu, nhìn qua quả thực là yêu dị đến cực điểm, nhưng đi lên lại không cảm ứng được một tơ một hào yêu tà chi khí, ngược lại là huyền diệu vô tận, bao dung hết thảy, ẩn chứa một loại khí tức huyền ảo như đại đạo, nhưng khí tức đại đạo như vậy lại không phải bất luận loại nào trong ba ngàn đại đạo. Một lời không hợp liền động thủ. Ngô Khí tức này thậm chí còn không kiên nhẫn cùng tộc thần bí kia đàm phán một lát, đại dương huyết hoa mệnh mệnh khê động liền hóa ra một mảnh biển lửa tràn đầy huyết diễm, từng đoàn từng đoàn lửa đỏ tươi phun trào, nhìn qua chẳng những không có chút lực phá hoại, ngược lại có loại yêu dị mê hoặc. Làm cho người ta nhìn thấy mê muội, liền muốn trầm mê trong đó.

Nhưng biển lửa vừa thành, trong cánh cửa hư không kia, lập tức truyền đến tiếng gào thét tràn ngập sát ý bạo ngược.

A a Ma Thần dư nghiệt. Người chết tiệt, người dám làm tổn thương bốn tọa, tộc ta sẽ không tha cho người, người chắc chắn phải chết, tộc ta sẽ đưa người vào vực sâu, vĩnh viễn vực sâu, không thể giải thoát.

Vẫn là âm thanh nguyên thủy như hỗn độn. Nhưng sự bạo ngược trong đó lại hơn xa trước gấp mười trăm lần, mỗi một chữ đều phun ra, ở giữa thiên địa ngưng tụ thành một cái hắc ám nguyên rửa, tùy ý một cái cũng có thể đem mười, thậm chí trăm vị thế giới chi chủ Đại La Kim Tiên ngạnh sinh rửa chết. Nhưng những lực lượng quý dị nguyên rửa kia còn chưa rơi xuống trên người Ngô Khí, liền bị từng đoàn huyết điểm phun trào luyện hóa.

Trong Hư Không Chi Môn, ngoại trừ thanh âm bạo ngược kia, còn ầm ầm truyền đến từng tiếng chi chi phát ra quái dị như tiếng kêu thảm thiết của côn trùng.

Thần thông Ngô Khí thi triển ra, biển lửa huyết điểm kia ngưng tụ ra, không biết có uy năng gì, lúc đốt cháy cánh cửa hư không kia vậy mà có thể thương tổn đến bộ tộc thần bí ẩn giấu bên trong.

Nghe được tiếng vang quái dị chi chi kia, trên mặt Ngô Khí rốt cục hiện ra một vòng hưng phấn, lại là hiếu kỳ với ý niệm tộc thần bí ẩn giấu sau cửa kia. Thế giới khác Ngô Khí không biết, nhưng ở trong nhân gian giới., Tựa như cũng chỉ có Ngô Khí và bộ tộc thần bí này tiếp xúc qua thậm chí không chỉ một lần giao thủ qua. Ngoại trừ lần cuối cùng Ngô Khí dùng kế đem bộ tộc thần bí này bố trí ở nhân gian, mặt đất u ám độc chuẩn bị cắn nuốt lấy đi thiên địa nguyên khí trừ khử ra, còn lại đều là Ngô Khí thất bại, thậm chí suýt chút nữa đã mất mạng.

Ngay cả Ngô Khí cho tới nay dựa vào một chỗ cực lớn, cũng giống như cánh cửa hư không kia, Thiên Cơ sách cùng là chỉ bảo thiên địa đều bị tổn hại một ít. Từ đó trở đi, Ngô Khí liền biết được bộ tộc thần bí kia chỉ sợ là bí mật lớn nhất trong thiên địa này, nhiều bí mật hơn nữa cũng không bằng bộ tộc này tồn tại.

Kỳ thật nếu không có Thiên Cơ sách trong tay, Ngô Khí cũng không cách nào biết được tồn tại của bộ tộc thần bí này, dù sao lúc đó ra tay với hắn chính là khôi lỗi của Viễn Cổ Ma Vương, bộ tộc kia cũng chưa từng chính thức xuất hiện.

Thân là chủ nhân Thiên Cơ sách, Ngô Khí cũng là sau khi lập giáo, thành tựu Đại Đạo pháp thân có được lực lượng không thể tưởng tượng nổi mới mơ hồ suy tính ra được một ít thứ, cũng là vì điều này., Mặc dù Ngô Khí có được lực lượng cực kỳ cường đại, thậm chí trong chư thiên vạn giới cũng có hàng đầu, ngoại trừ Thiên Đình và Cửu U Ma giới hoặc một số ít thế giới chi chủ cường đại của Long giới còn cường đại hơn hắn, các thế giới chi chủ khác có thể nói Ngô Khí cũng không để trong lòng.

Có được loại lực lượng này, Ngô Khí cũng vẫn như cũ trông coi con trai của thần nữ kia, ẩn nấp trong bóng tối, chưa hiện lộ ra ngoài. Dựa theo tính toán của hắn, nếu không có trận chiến này ngày hôm nay, hắn vẫn sẽ không ra ngoài. Hắn đã sớm biết, tổ sư Thiên Ma tông thần bí kia do Chu Ngọc và Ngô Khí liên hệ với nhau, dù hắn tới, muốn thu phục dư nghiệt Ma Thần này.

Bất quá đáng tiếc, Ngô Khí giống như cũng không muốn tiếp tục giấu diếm, chẳng những hiện thân ra, còn trực tiếp xuất thủ vây khốn bộ tộc thần bí này, lấy Huyết Diễm Hải Luyện Chi, muốn bức bộ mặt thật của bộ tộc này ra.

Từ đầu đến cuối, Ngô Khí không tin bộ mặt thật của bộ tộc thần bí này lại là Vực Ngoại Thiên Ma.

Trong mắt hắn, Vô Hình Thiên Ma nhất tộc sinh sống ở vực ngoại này, nhiều nhất cũng là khôi lỗi khổng lồ chế bộ tộc thần bí kia mà thôi.

Cột kẹt..t..tttt..tttt

Một màn cực kỳ quỷ dị, thanh âm hỗn độn tràn ngập khí tức bạo ngược bạo ngược kia chẳng biết lúc nào đã không còn vang lên, trong Hư Không Chi Môn kia, trừ từng tiếng kêu khiến người ta nghe thấy hồn linh run rẩy như côn trùng kêu thảm thiết, còn không có thanh âm nào khác truyền ra.

Sắp ra rồi.

Trong biển hoa, Ngô Khí nhìn chăm chăm vào cánh cửa hư không, đồng tử Hồn Độn Ma Thần mở ra, phóng thích ra lực lượng thấu triệt vô tận, bất kỳ tồn tại nào cũng không thể giấu diếm được ánh mắt của Ngô Khí.

Vù vù

Sau một khắc, hần rõ ràng nhìn thấy quang môn mờ lung kia lại hung hăng run lên, bị vô tận huyết diễm luyện ra từng sợi hư không chỉ lực tuôn ở nơi nào, hóa ra một mảnh không gian vặn vẹo giống như tương bắp, chính là trong không gian kia, chẳng biết từ lúc nào đã nhiều ra từng đầu từng đầu cơ thể trong suốt, chỉ mọc lên một cái miệng quái dị như lỗ đen, trên thân mỗi một đầu trùng lực đều ẩn chứa lực lượng cực kỳ thần bí khủng bố, thôn phệ hết thấy bốn bề.

Không gian linh khí bất cứ thời gian nào tồn tại, chỉ cần xuất hiện chung quanh trùng độc trong suốt kia, sẽ bị từng cái miệng quái dị như lỗ đen thôn phệ. Sau cái miệng quái dị kia tựa như là một thế giới khác, hết thấy thôn phệ đều biến mất ở đó, bất luận thôn phệ bao nhiêu, thể tích từng con côn trùng này cũng chưa từng biến hóa.

Cột kẹt..t..ttt

Cột kẹt..t..tttt

Ngoại lệ xuất hiện, những trùng trùng trong suốt kinh khủng này, sau khi chạm đến huyết diễm yêu dị kia lập tức phát ra tiếng rú thảm bén nhọn giống như đau nhói hồn phách.

Trong không gian như tương nhão kia, từng đầu trùng trùng trong suốt bị luyện hiện ra, bắt đầu ở trong đó quay cuồng kêu gào, thanh âm tràn ngập khí tức hủy diệt tuyệt vọng bạo ngược.

Vù vù

Đột ngột, cánh cửa hư không run lên dữ dội, một con trùng trong suốt to lớn như cái đầu bị phun ra ngoài.

Giống như những con trùng lúc trước, con dị trùng trong suốt này cũng đồng dạng rơi vào trong không gian như nhão kia, bị

huyết điểm phía dưới đốt một cái, cũng phát ra tiếng rú thảm, nhưng không có quay cuồng giống như những con trùng khác, bộ dạng lúc nào cũng có thể bị hủy diệt.

Mà cho dù là đang rú thảm, con dị trùng trong suốt này phát ra thanh âm, cũng đủ để nghe được linh hồn phách hồng mắt, tự tiêu mất. Cũng may trong hư không, đã bị vô số huyết hoa hai con mắt chiếm cứ, thanh âm kinh khủng kia cũng vô pháp truyền ra., Những sinh linh nghe thấy cũng chỉ có một mình Ngô Khí mà thôi. Nếu Ngô Khí chỉ là phạm nhân hoặc cường giả bình thường, chỉ cần một tiếng nói cũng đủ để hấn vắn lạc, đáng tiếc là, Ngô Khí bây giờ đã là đại thần thông giả chân chính, nếu sinh ra ở thời thượng cổ, chí ít cũng có thể trở thành một vị Đại Đế Nhân tộc có truyền thuyết.

Mặc dù âm thanh của côn trùng kia không thể thương tổn Ngô Khí, nhưng lúc này Ngô Khí lại không buông lỏng chút nào.

Sau khi ít nhất mấy trăm con trùng trong suốt xuất hiện, Ngô Khí mạnh mẽ nhớ ra cái gì đó, năm đó hấn thức tỉnh truyền thừa, cũng đã từng gặp qua những côn trùng này, chỉ là lúc đó có chút hỗn loạn gia tăng Thiên Cơ sách bị hao tổn, ký ức kia cực kỳ mơ hồ hấn cũng không để trong lòng.

Lúc này những con trùng này lại xuất hiện, đáy lòng Ngô Khí lập tức hồi tưởng lại, những con trùng này, ngay cả Thiên Cơ sách sinh ra trong hỗn độn chí bảo đều có thể cắn nuốt. Thậm chí Ma Thần Thai ấn của Ngô Khí cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Trong trí nhớ của Ngô Khí, trong thiên địa này căn bản không tồn tại thứ cứng rắn hơn cả Ma Thần Thai Ấn, trừ phi là bích chướng Hỗn Độn ngoài thiên địa, những côn trùng trong suốt kia thậm chí ngay cả Ma Thần Thai Ấn đều có thể cắn xé, có thể suy ra kinh khủng cỡ nào.

Trí nhớ vừa hiện, trong lòng Ngô Khí lập tức dâng lên suy nghĩ kiêng kỵ, tâm niệm vừa động, huyết điểm phía dưới không gian tương ứng kia lập tức càng thêm mãnh liệt.

Thì ra là thế, đây chính là diện mạo của bộ tộc các người.

Trong không gian hư vô, huyết diễm đầy trời, biển lửa cực kỳ yêu diễm lại là một cánh cửa kỳ dị tản ra ánh sáng mờ lung.

Cánh cửa hư không.

Hư không chỉ lực từ thiên địa chí bảo này tuôn ra, để một vùng khu vực kia hóa thành hỗn độn tương tự, trong đó từng con trùng trong suốt quá dị đang phát ra từng tiếng rú thảm đáng sợ làm cho người nghe xong hồn phách rung động, dưới vô số ngọn lửa đỏ rực thiêu đốt, từng con trùng triệu tựa hồ cũng thừa nhận thống khổ to lớn, quay cuồng phóng ra khí tức dị vực cực kỳ khủng bố.

Huyết Diễm Hỏa Hải là Ngô Khí triệu hoán ra, tự nhiên không có người nào rõ ràng hơn hẳn rõ ràng đóa hỏa diễm cực kỳ yêu diễm kia có bao nhiêu uy lực khủng bố, mỗi một đóa huyết hoa song đồng muốn thai nghén ra một đoàn huyết diễm đều phải hao phí một lượng lớn nguyên lực, biển lửa bốc cháy lên, dù là chủ của mười mấy trăm thế giới ném vào cũng là trong nháy mắt luyện hóa thành hư vô.

Nhưng hiện tại, trên mặt Ngô Khí lại lộ ra vẻ ngưng trọng, nhìn chằm chằm vào khu vực hỗn độn kia, nhìn từng đầu côn trùng trong suốt thống khổ vẫn thủy chung chưa từng bị luyện hóa. Trong đàn côn trùng, một con dị trùng khủng bố thể lượng nhất, to bằng đầu lâu, mặc cho từng đoàn yêu dị hỏa diễm kia tràn tới thiêu đốt thân thể, khí tức vẫn cực kỳ khủng bố, mỗi một tiếng kêu vang đều ẩn chứa lực lượng quý dị làm cho linh hồn sinh trực tiếp tán loạn.

Không biết vì trùng ẩn ở nơi nào mà lại nói ra tiếng người, cực kỳ bén nhọn, tràn ngập tâm tình bạo ngược.

Dur nghiệt Ma Thần ti tiện, đừng có nằm mơ, trong thiên địa căn bản không tồn tại hỏa diễm có thể luyện hóa tộc ta, chỉ sợ là ngươi đưa tới Hỗn Độn Chi Hỏa cũng không cách nào luyện hóa tộc ta một chút nào. Đừng tưởng thiếu Hư Không Chi Môn này trợ giúp tộc ta liền không thể tiến vào thế giới này,

không bao lâu sẽ là thiên địa đại kiếp thật sự. Đến lúc đó không phải người, chính là mấy vị Chí Tôn cường giả trong chư thiên kia cũng không thể ngăn cản tộc ta.

Từng tiếng trào phúng bén nhọn vang lên, từ trong miệng dị trùng trong suốt lớn chừng đầu lâu kia phun ra.

Mặc dù Ngô Khí không muốn thừa nhận, nhưng cảnh tượng trước mặt lại thật sự nói cho hắn biết, từng đoàn từng đoàn huyết diễm bị triệu hoán ra kia quả thật không cách nào luyện hóa những côn trùng trong suốt quý dị này đến từ vực ngoại cực kỳ quý dị này., Nhiều nhất chỉ có thể để cho bọn họ cảm giác được thống khổ mà thôi. Những côn trùng quý dị này bị Ngô Khí vây khốn trong biển lửa, thừa nhận thống khổ kịch liệt, nhưng Ngô Khí cũng không thể dựa vào huyết diễm luyện hóa chúng, trong lúc nhất thời cục diện trong Cực Lạc cung lại rơi vào tình trạng đường phố.

Ngay cả Ngô vút bỏ chính mình cũng không nhớ rõ. Từ khi thức tỉnh truyền thừa, sau khi đại dương vô tận trở về, hắn đã rất nhiều năm chưa từng gặp phải chuyện khó xử.

Tình cảnh bây giờ lại làm cho hắn có một loại cảm giác khó xử, thanh tú trên mặt như thư sinh phàm nhân, mày kiếm đẹp dễ chậm rãi nhắm lại, ánh mắt vẫn như cũ là nhìn chằm chằm vào khu vực hỗn độn kia kêu thảm thiết không ngớt, từng đầu côn trùng trong suốt.

Mặc dù chưa nghĩ ra phải xử lý những côn trùng quý dị này như thế nào, bất quá đáy lòng đã có một ý niệm cực kỳ kiên định. Đó là quyết định không thể để những côn trùng quý dị đến cực điểm này tiến vào nhân gian giới, hiện giờ nhân gian giới mặc dù đang kinh lịch thiên địa đại biến., Vô số cường giả chư thiên đều tự hành nứt vỡ thế giới của mình, sau đó dung nhập vào nhân gian giới, đây cũng là nhân gian giới thấp kém nhiều năm qua bắt đầu xuất hiện vô số cường giả.

Nhưng cho dù như vậy, Ngô Khí cũng có thể nghĩ đến nếu những con trùng trong suốt này tiến vào nhân gian giới, nhất định sẽ dẫn tới một xung kiếp.

Ngay cả kỳ vật thiên địa cỡ Ma Thần thai ấn này cũng có thể gặm ăn, thậm chí còn có thể thôn phệ khí tức bản nguyên của Thiên Cơ sách, những côn trùng không biết lai lịch này chỉ sợ là không có bao nhiêu thứ không thể ăn được. Ngô Khí cũng hoài nghi nếu không phải những huyết điểm này do hấn triệu hoán ra bản chất là nguyên lực vô hình ngưng tụ mà thành, khác với những hỏa điểm khác trong thiên địa, không chừng cũng sẽ bị những sâu độc trong suốt này nuốt sạch sẽ.

Cột kẹt..t..tttt

Cần thận suy nghĩ một chút đi, chỉ cần hợp tác với tộc ta, Chúa Tể thiên địa sẽ không chối từ.

Một phương thiên địa này căn bản không có cường giả có thể ngăn cản tộc ta. Người bắt quá chỉ là một người, đối nghịch với tộc ta ngoại trừ vẫn lạc sẽ không có kết cục khác.

Từ bỏ đi, người căn bản không thương tổn được tộc ta chí cao vô thượng, Đào Ngột Đình...

Tựa như nhìn thấy Ngô Khí trầm mặc xuống, con dị trùng hình như nhiều hơn so với những con côn trùng khác, lại không ngừng mở miệng, từng tiếng Hoặc hấp dẫn, hoặc là đe dọa, hoặc là lời nói của lợi dụ, mỗi một âm tiết đều trực tiếp vang lên trong lòng Ngô Khí, căn bản không thể cự tuyệt, cho dù là cảm giác phong bế ngũ quan cũng không thể tránh khỏi.

Mặc dù con dị trùng này không phải tộc Vực Ngoại Thiên Ma am hiểu mị hoặc, nhưng âm thanh kia lại càng sâu hơn, mỗi một âm tiết đều tản ra cảm xúc cực kỳ tự nhiên, để cho bất luận sinh linh nào nghe thấy đều cảm thấy đây là ý niệm của mình, không có bất kỳ kẻ nào cưỡng ép, không tự chủ được sẽ dựa theo âm thanh kia mà làm.

Mị hoặc như vậy, trừ phi là khôi lỗi tuyệt tình tuyệt tình hoặc là Thánh Nhân chí cao vô thượng, những sinh linh khác căn bản không thể ngăn cản.

Ừm, nếu không cách nào làm gì Khư Kính này, không bằng thả chúng nó đi, hoặc là dứt khoát hợp nhất cùng chúng nó.

Một ý niệm đột ngột xuất hiện trong đầu, khiến Ngô Khí có một loại xúc động muốn giải phóng Hỏa Hải, giải phóng tất cả

đám côn trùng. Nhưng xúc động này vừa bốc lên được một nửa, lập tức sâu trong hồn phách Ngô Khí truyền đến tinh báo cực kỳ nồng đậm, mạnh mẽ để cho Ngô Khí thanh tỉnh lại.

Hừ.

Hừ lạnh một tiếng, Ngô Khí nhận ra mình thiếu chút nữa trúng chiêu lập tức nổi giận. Thanh tú khuôn mặt tái nhợt bỏ lên, sát ý trong mắt càng lâm liệt.

Hảo súc sinh, còn dám tính kế ta, cũng được, nhìn cũng đã xem, thật cho là ta không có cách nào làm gì bộ tộc các ngươi.

Tựa hồ cảm nhận được sự nổi giận trong lòng Ngô Khí, huyết điểm điểm sắc bén tràn ngập mỗi một tác trong hư không đồng thời trì trệ, tiếp theo vậy mà đều thối lui ra khỏi khu vực hỗn độn như dịch chuyển kia, trở về trong góc huyết hoa hai con ngươi kia.

Biến lửa vừa biến mất, Ngô Khí lại không cho huynh hùng côn trùng kia một chút cơ hội nào.

Ông bước ra một bước, hư vô không gian mãnh liệt chấn động, một lỗ đen vô cùng to lớn xuất hiện ở phía trước cánh cửa hư không, bao phủ khu vực hỗn độn kia, đương nhiên cũng bao gồm từng con trùng trong suốt kia.

Trong hắc động, mơ hồ truyền tới không phải là khí tức của vực ngoại, mà là một thế giới xa lạ khác.

Mà vào lúc này, đóa hoa máu hai mắt cực kỳ đẹp đẽ kia tựa hồ cảm ứng được cái gì, Hoa Chi Hoa nhao nhao chập chờn lên, quang mang Xích Diễm phun trào không ngớt, giống như đang vui mừng, giống như đang hoan hô.

Ầm

Vù vù vù

Lỗ đen như miệng lớn, mãnh liệt co rút lại, lực hút vô cùng khủng bố ra, hút hết thủy chung quanh vào trong đó.

Đám côn trùng kinh khủng kia, không có đầu nào rơi xuống, đều chui vào một thế giới khác sau hắc động kia.

Biến cố này phát sinh quá nhanh, Ngô Khí giận dữ, lỗ đen kia liền hiện ra đem tất cả sâu bọ đều hút đi. Sau đó tất cả huyết hoa trong hư không nhao nhao thu nhỏ lại, lần nữa hóa thành từng đoàn huyết quang, không tiêu lực hút kia giáng xuống liền tự động nhập vào trong lỗ đen. Chưa kịp hoàn tất, hoan nghênh ngài tới đề cử vé Trảm Nguyệt.

Kiến xuất sắc cỡ trung gian:

Trong không gian không biết tên, ẩn giấu một Minh Minh thế giới. Thế giới này không có sáu đất, không có sông núi sông ngòi, trong không gian cực kỳ rộng lớn chỉ tồn tại một loại nhan sắc.

Hồng hào đỏ thắm, cực kỳ yêu diễm, trên biển máu vô biên, nở rộ từng đóa huyết hoa hai con người. Mỗi một đóa hoa máu đều tản mát ra khí tức cực kỳ huyền bí, không có một tia mùi máu tanh, ngược lại có kỳ hương, lay động trên không trung, thỉnh thoảng tản ra từng đợt huyết quang, chiếu rọi ra từng cảnh tượng kỳ dị.

Hoa Hải Vô Nhai, từng đóa huyết hoa kia lớn nhỏ cũng không giống nhau, đại lượng huyết hoa đều là sơ khai, từ trong biển máu phía dưới thai nghén ra, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được trưởng lớn, bất quá sau khi ngưng tụ ra hai đồng tử quái dị trong nhụy hoa, tốc độ lớn lên sẽ trì hoãn lại.

Có không ít huyết hoa lại lớn đến thần kỳ, vượt qua sông núi, từng đóa từng đóa liên tiếp cùng một chỗ, giống như từng tòa từng tòa trôi nổi ở trong hư không huyết vân địa.

Trên sáu vùng đất, đều bị huyết quang mờ lung yêu diễm bao phủ, bên trong huyết quang, đúng là từng cái từng cái thế giới, tựa như áp súc từng cái thế giới vào trong huyết quang kia, bên trong mỗi một thế giới đều tồn tại sinh linh, không giống nhau, mỗi một loại sinh linh đều đang tu hành, nhưng đại đạo tu hành cũng không giống nhau.

Tiên Ma Yêu Phật các loại khí tức truyền thừa ở trong những thế giới huyết quang kia phóng thích ra, chân thật vô cùng, những sinh linh trong những thế giới kia cũng thật sự tồn tại, có máu có thịt, ở đó có vô số truyền thừa khí tức đại đạo cực kỳ thuần túy bao phủ tu hành, cảnh giới tăng vọt lĩnh ngộ đại đạo tam thiên tai cửu kiếp chỉ cần là tu hành sẽ xuất hiện, những sinh linh kia đều sẽ trải qua.

Những thế giới kỳ dị này đều tồn tại ở bên trong từng đóa hoa máu. Chỉ nhìn cảnh tượng này, liền có một loại ảo giác đại đạo trước mắt.

Tựa hồ cảnh tượng này, chính là sự ảo diệu cuối cùng giữa thiên địa, chí lý của vũ trụ hỗn độn đều ẩn chứa trong đó.

Àm

Sâu trong thế giới, có động tĩnh lớn biến cố đang phát sinh.

Một tòa Thần Cung trong hư không trôi nổi, trong cung có một tòa pháp tọa Hỗn Độn, phía trên ngai ngay ngắn một pháp thân không thiếu sót. Sau pháp tọa là một hư ảnh, đỉnh thiên lập địa, vô biên vô hạn. Hư ảnh này tựa hồ chính là bản thân thế giới Huyết Nguyệt này, tựa hồ chính là Ma Thần khủng bố trong truyền thuyết mở thiên địa, Lục Đạo của chư thiên hiện tại tất cả đại đạo trong quá khứ tương lai, tựa hồ cũng có thể tìm được đáp án trên hư ảnh đạo này.

Ma Thần nhắm mắt, giống như đang ngủ say. Nhưng phía trước tòa pháp tọa kia, lại không bình tĩnh chút nào.

Cột kẹt..t..tttt

Cột kẹt..t..tttt..tttt

Một mảnh không gian giống như tương hồ, hỗn độn hư vô, quả thực chính là lao tù hoàn mỹ.

Trong lao tù, một đám trùng trùng khủng bố quanh thân trong suốt như lỗ đen đang quay cuồng kêu thảm thiết, phía dưới bầy trùng là một biển lửa, yêu diễm đỏ thẫm còn kèm theo một tia Kim Phi, một loại khí tức tinh khiết phát ra.

tín ngưỡng nguyện lực chi hỏa.

Trong thiên địa có vô số ngọn lửa, có rất nhiều loại đều có uy năng không thể tưởng tượng. Huyền kỳ khủng bố, thiêu đốt tín ngưỡng hỏa diễm của sinh linh là một trong số đó, lại còn là một loại đáng sợ nhất. Những con trùng trùng trong suốt kia khủng bố, so với tất cả tồn tại trong thiên địa này hầu như còn lớn hơn nhiều, Ngô Khí căn bản không có sử dụng thủ đoạn khác. Dưới sự thôi diễn của Thiên Cơ sách, hẳn muốn đối phó thủ đoạn hữu hiệu nhất của Khư Côn này chính là loại này.

Ngô Khí ngồi ngay ngắn trên vai Ma Thần, nhắm mắt dưỡng thần, giống như hoàn toàn không thấy cảnh tượng đang xảy ra trong một khu vực.

Hắn hút một đám trùng này vào trong Khí Thiên giới, ban đầu cầm đầu còn không ngừng thi triển thủ đoạn muốn ảnh hưởng Ngô Khí. Đáng tiếc chính là, lúc ở Cực Lạc cung, Khư Kính này liền không thể làm gì được hắn, lúc này đến thế giới hắn tạo ra, thủ đoạn nhiều hơn nữa càng thêm uổng công.

Đối với chủng tộc cực kỳ thần bí này, trong lòng Ngô Khí chẳng những không có chút lòng từ bi nào, ngược lại tràn ngập sát ý cùng hiếu kỳ.

Tác Lận liền tạo ra một tòa Hỗn Độn lao tù, ném Khư này vào, Tín Điểm Luyện Trùng, tín Điểm.

Hắn muốn nhìn xem, chân diện mục của chủng tộc thần bí từ thái cổ đã tồn tại, một mực đảo loạn thiên địa này rốt cuộc là cái gì.

Tín điểm vô hình, nhưng thiêu đốt lại là lực lượng tín ngưỡng rất là huyền bí kỳ trong thiên địa, uy năng khó lường, từng con trùng kia lai lịch thần bí, lực lượng càng quái dị không gì sánh được, đối lại bất kỳ một loại thủ đoạn nào khác chỉ sợ đều không thể khiến chúng bị thương, chỉ có tín điểm này, để cho Khư Điểm này cũng chịu đựng thống khổ to lớn, không ngừng phát ra tiếng kêu gào thê thảm.

Không biết qua bao lâu, thế giới Ngô Khí tạo ra được, Thời Gian Chi Đạo cũng không hoàn thiện, không cách nào chân thực phát giác ra thời gian trôi qua.

Vù vù

Một biến cố nhỏ, kinh ngạc phát sinh.

Trong bầy trùng, một con trùng trong suốt cuối cùng dưới sự thiêu đốt của tín điểm đã đến điểm giới hạn, thân thể vốn trong suốt dần dần vẩn vọ, kêu lên một tiếng thê thảm so với một tiếng, quang mang mờ lung phóng ra, thân thể của nó bắt đầu ngưng thực, đúng là một con trùng thủy tinh toàn thân trong suốt.

Con trùng kia chỉ lớn chừng ngón tay, toàn thân như thủy tinh, tản mát ra quang mang mờ lung, bất kỳ sinh linh nào nhìn thấy liền không cách nào dời đi, đều sẽ sinh ra một loại cảm giác hoàn mỹ không sút mẻ.

cấu tạo thân thể thủy tinh trùng này, là hoàn mỹ không thiếu sót.

Ngô Khí trên vai Ma Thần, đột nhiên mở mắt, ánh mắt xuyên qua hư không mà đến, rơi vào trên trùng liền kia, suy nghĩ đầu tiên trong lòng không ngờ cũng như vậy.

Lạch cách lạch cách...

Biến cố phát sinh ngay sau một khắc, trên thân thể Côn Bằng hoàn mỹ không hư hao gì đột ngột xuất hiện một tia khe hở, lập tức cái khe này nhanh chóng lan tràn, không bao lâu trong bầu trùng liền nhiều ra một con thủy tinh trùng quanh thân.

Vù vù

Tiếng vang rất nhỏ, nếu không phải Ngô Khí là chúa tể thế giới này, vậy hẳn còn không nghe thấy một chút âm thanh nào trong cõi u minh.

Ngay trong tiếng vang này, thân thể Côn Bằng của Thủy Tinh Trùng hoàn toàn bị nghiền nát, trong nháy mắt hóa thành bột phấn trong suốt, rơi vào trong một đám Tín Điểm, ngọn lửa đẹp dễ cuốn một cái, triệt để dập tắt.

Vù vù vù vù.

Phảng phất như là tín hiệu, sau khi con thủy tinh trùng xuất hiện đầu tiên, từng con trùng trùng đang kêu gào thê thảm nhao nhao biến hóa, quang mang mờ lung không ngừng phóng thích, từng con thủy tinh trùng xuất hiện ở trên tín điểm.

Sau đó chính là cảnh tượng đầu tiên, khe nứt đen sì lan tràn phá toái diệt, quá trình này bắt đầu không ngừng trình diễn.

Đàn trùng mặc dù không nhỏ, nhưng biến hóa này đồng thời tiến hành, mỗi một hơi liền có hơn mười con trùng trùng thân bí triệt để mai một bên bên trong tín điểm.

Ừm.

Trước tiên, sau khi Ngô Khí mở mắt ra, không có quan tâm tới đám côn trùng trong suốt đã bị mai một, mà là đưa mắt nhìn về chỗ sâu trong lao tù Hồn Độ, nơi đó chỉ có một con côn trùng.

Lớn cỡ đầu lâu, tản ra khí thể khủng bố trước nay chưa từng có, lực lượng khủng bố gì phóng ra, oanh mở tín diễm tới gần.

&21551;&32;&33945;&32;&20070;&32;&32593;&45;&45;&26080;&32;&24377;&32;&31383;&32;&23567;&32;&35828;&32;&32593;&45;&65367;&65367;&65367;&65294;&65361;&65357;&65363;&65352;&65365;&65294;&65347;&65359;&65357;

Tựa hồ đã nhận ra tộc đàn mình biến hóa, trong cái miệng đáng sợ như lỗ đen đáng sợ này phun ra từng tiếng âm tiết Hồn Độ có lực lượng đáng sợ, chưa kịp hoàn thành, hoan nghênh ngài tới mua phiếu tấn chức.

【Đã muộn mấy phút không có ý tứ, khôi phục lại đôi mới, tiến vào bản kỳ xong, tiến vào bản kỳ...

Dur nghiệt hèn mọn, người dám luyện hóa tộc ta?

Ngô tộc sinh ra trước đất trời, tôn quý đến cực điểm, không phải người có thể khinh nhờn.

Mau dừng tay, nếu không ngày sau người sẽ ném thử được thứ thống khổ còn hơn nó ngàn vạn lần, chìm vào luyện ngục, vĩnh viễn không siêu sinh.

Dị trùng miệng nói tiếng người, mỗi một đạo âm tiết đều có lực lượng cường hoành không hiểu, đáng tiếc bị khu vực hỗn độn kia trói buộc, căn bản không thể truyền ra, lại bị từng đạo tín hỏa kia lưỡi cuốn, một chút sóng gió cũng không dậy nổi.

Không bao lâu, toàn bộ tộc đàn trùng triều thần bí đã mai một gần hết, hóa thành hư vô, biến mất trong tín điểm kia.

Chỉ còn lại một đầu kia, đầu lâu to lớn khủng bố thân thể đang quay cuồng, bởi vì thống khổ mà phát ra tiếng kêu thê thảm.

Cột kẹt..t..tttt..tttt

Từng tiếng kêu vang lên khiến không gian chấn động, thể hiện sự đáng sợ của bộ tộc thần bí này, mặc dù là đang chịu đựng thống khổ mà phát ra tiếng kêu cũng có thể có được uy năng làm linh hồn cường giả cấp bậc Đại La Kim Tiên của rất nhiều thế giới chỉ chủ sụp đổ, nếu không tận mắt nhìn thấy, cho dù là Ngô vứt bỏ mình cũng sẽ không dễ dàng tin tưởng.

Trên thực tế, lúc này Ngô Khí cực kỳ may mắn, xuất phát từ tín nhiệm Thiên Cơ sách, ngay từ đầu hắn đã thi triển ra Hỗn Độn Tín Điểm cường đại nhất của mình.

Uy năng của Tín Điểm có lẽ là bởi vì Ngô Khí lập ra đại giáo cực kỳ khác biệt, không phải thuận thiên, cũng không phải nghịch thiên, mà là vứt bỏ trời, giáo lý bao dung tất cả, thôn phệ tất cả, bao hàm ba ngàn đại đạo mười vạn tiểu đạo vào trong đó, nhưng lại không thuộc về bất kỳ một loại đại đạo nào.

Huyền đi lại khó hiểu, không chút dấu vết nào có thể tìm ra.

Nếu không phải như vậy, lấy hiểu biết của Ngô Khí bây giờ đối với tộc đàn thần bí này, bất cứ thủ đoạn nào mạnh mẽ trong chư thiên khi thi triển ra bộ tộc này cũng sẽ không có hiệu quả tốt. Thậm chí có thể sẽ để cho bộ tộc này mượn nhờ lý giải đối với ba ngàn đại đạo mà bỏ chạy hoặc là dứt khoát phản phệ.

Chỉ nghe trong miệng dị trùng kia nói ra, tộc ta sinh ra trước thiên địa, câu nói tôn quý đến cực điểm này liền biết tộc đàn này đến cùng có bao nhiêu thần bí cùng khủng bố, tồn tại trước thiên địa, lại có lòng mơ ước đối với thiên địa, nhiều năm tháng như vậy không biết bày ra bao nhiêu thủ đoạn khủng bố.

Nếu không phải Ngô Khí ngoài ý muốn thức tỉnh trí nhớ Ma Thân, đạt được truyền thừa, sau đó lại tự mình thiết kế trừ bỏ đại địa u ám tính, thêm vào Thiên Cơ Thư trong tay, Ngô Khí cũng không có khả năng lúc này liền tiếp xúc đến bộ tộc này.

Chủ ý hôm nay nhất định phải bỏ qua bộ mặt thật của tộc đàn thần bí này. Đối với âm thanh hỗn độn phát ra từ miệng con dị trùng kia phảng phất như không cảm giác được, đáy lòng không ngừng động niệm, tín điểm đỏ thẫm cực kỳ yêu hiểm không ngừng thu nhỏ lại, bao phủ con dị trùng kia vào trong đó, lạnh như băng luyện hóa.

Vù vù vù

Trong biển lửa đẹp đẽ, thân thể con dị trùng kia quay cuồng càng thêm kịch liệt, bốn bề thân thể trong suốt tựa hồ nổi lên một tầng sương mù mờ lung. Dưới tín điểm chiếu rọi, một loại thủy tinh.

ninh Trạch bắt đầu lập loè, tựa hồ bất cứ lúc nào thân thể trong suốt của nó đều trở nên ngưng thực, hóa thành một con sâu thủy tinh.

Dị trùng đứng đầu dường như cũng biết chờ thân thể nó ngưng thực, thời điểm hóa thành thủy tinh chính là thời điểm nó vẫn lạc.

Cột kẹt..t..ttt

Đột nhiên, một tiếng kêu thê lương đến cực điểm vang lên, từ trong khu vực hỗn độn kia phát ra.

Xuyên thấu tất cả, không gian thời gian ngạnh kháng đem vô số tín điểm quay chung quá khứ phá vỡ, muốn tại trong thế giới huyết hồng yêu dị lan tràn ra. Theo một tiếng hí này, một lực lượng vô hình cực kỳ đáng sợ bắt đầu lan tràn tàn phá bừa bãi.

Trên vai Ma Thần, hai mắt Ngô Khí vẫn ngồi xếp bằng bỗng dựng sáng ngời, một loại cảm giác cực kỳ quen thuộc bắt đầu dâng lên trong lòng hắn.

Loại cảm giác này hắn đã từng cảm thụ qua ở trong đại dương mệnh mông vô tận. Lúc hắn vừa mới thức tỉnh trí nhớ Ma Thần, nhận được truyền thừa, cũng thật vất vả đánh lén Viễn Cổ Ma Vương của hắn đánh lui, một đám trùng trùng trong suốt xuất hiện, bắt đầu cắn nuốt bản nguyên khí tức Thiên Cơ Sách.

Ma Thần Thai Ân.

Thiên Cơ sách

Hai thứ này, cũng có thể nói tồn tại cứng rắn nhất trong thiên địa, một thứ khác là thiên địa chí bảo cùng với ba ngàn Ma Thần đồng thời sinh ra trong hỗn độn.

Nhưng chính hai loại đồ vật này, lại không cách nào ngăn cản đám sâu bọ trong suốt kia thôn phệ, ngay cả chí bảo thiên địa như Thiên Cơ sách cũng bị cắn nuốt một ít khí tức bản nguyên. Nếu không phải cuối cùng Ngô Khí thi triển thủ đoạn, chỉ sợ bảo vật Thiên Cơ sách này đã bị phá hủy.

Hiện tại, cỗ lực lượng vô hình kinh khủng này lại xuất hiện.

Trong mắt Ngô Khí, vào thời khắc này đột nhiên bộc phát ra quang mang đáng sợ trước nay chưa từng có, quả thực giống như hai đạo Hỗn Độn Thần Quang, rơi vào trong khu vực tương tự đó. Cơ hồ ngay lúc đó, trên người Ngô Khí bộc phát ra khí thế đáng sợ, sau khi Hỗn Độn pháp tọa kia, hư ảnh vị Hỗn Độn Ma Thần đỉnh thiên lập địa kia, rốt cuộc cũng đã động.

Ầm

Ma Thần mở mắt, thiên địa rung động lắc lư.

Huyết giới này cực kỳ yêu dị, trong lúc vị Ma thần đáng sợ kia mở hai mắt ra đã lâm vào trong run rẩy như vô cùng vô tận, trong toàn bộ thế giới này, hai con người huyết hoa đều bộc phát ra hào quang yêu diễm đến cực điểm, khiến cho thế giới này lập tức xuất hiện một loại ảo giác như bị thiêu đốt.

Luyện...

Ngô Khí mở miệng, thanh âm phun ra so với ngôn ngữ nhân tộc hiện tại hoàn toàn không giống, ngược lại cực kỳ giống với âm thanh hỗn độn trong miệng con dị trùng lúc trước phun ra. Đây là loại âm tiết cổ xưa tối nghĩa nhưng lại ẩn chứa vô tận khí tức ảo diệu.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt...

Tín diễm hải sôi trào, ngọn lửa vô tận điên cuồng xoáy lên, bao lấy mảnh khu vực như tương nhào kia, một tia khe hở cũng không có.

Nguyên bản bởi vì con dị trùng kia bỗng nhiên bạo khởi mà xuất hiện khe hở, trong nháy mắt đã được bổ sung hoàn toàn, cỗ lực lượng vô hình khủng bố trong minh minh tồn tại cực kỳ khủng bố kia dưới sự thiêu đốt của tín diễm nhanh chóng biến mất.

Cỗ lực lượng này ngay cả khí tức bản nguyên Thiên Cơ sách cũng có thể cắn nuốt, nhưng không thể làm gì được là do vô số sinh linh tín ngưỡng ý niệm ngưng tụ ra lửa tín ngưỡng, đặc biệt là Chúa Tể thế giới hiện tại, vị Ma Thần đỉnh thiên lập địa kia đột nhiên mở mắt, toàn bộ thế giới đều bắt đầu thiêu đốt, nguồn lực lượng kia ngay cả chống cự cũng không được một chút liền bắt đầu biến mất.

Vù vù

Bất quá chỉ ba hơi thở mà thôi, đầu thủ lĩnh dị trùng kia, tiếng kêu dần dần suy yếu, thân thể trong suốt của nó cũng bắt đầu trở nên ngưng thực, đầm lầy như thủy tinh không ngừng xuất hiện, bắt đầu lóe lên. Tộc đàn dị trùng này lai lịch thần bí, Vô

hình vô tích, có thể thôn phệ hủy diệt tất cả, còn sở hữu lực lượng quý bí mật hoặc thương sinh, so với cái gọi là tu sĩ Thiên Địch Thiên Ngoại Thiên Ma không biết đáng sợ bao nhiêu. Mà mấy lần giao thủ này, Ngô Khí có thể cảm giác ra, trí tuệ của tộc đàn thần bí này tuyệt đối ở trên đại đa số sinh linh trong thiên địa.

Tựa hồ biết ngày cuối cùng mình sắp đến, trong tiếng gào thét của cơn dị trùng này, tuyệt vọng bạo ngược không cam lòng những cảm xúc tiêu cực này quả thực như vực sâu như biển điên cuồng trào ra, mỗi khi thân thể của nó ngưng thực một phần, những khí tức kia liền bạo ngược chia ra, quả thực muốn đem khu vực kia đều hóa thành luyện ngục thâm uyên.

[Cảm tạ thánh trên bầu trời của lão Mã hai vị huynh đệ duy trì thánh phiêu.]

Vù vù vù

Khu vực hỗn độn không ngừng thu nhỏ lại, đầu thủ lĩnh dị trùng kia còn đang quay cuồng kêu thảm thiết, âm thanh nguyên rửa cũng đang kéo dài, không ngừng tuôn ra lực lượng mê hoặc lòng người.

Đáng tiếc Ngô Khí đã quyết định chủ ý, mắt điếc tai ngơ với những thanh âm kia, chỉ là không ngừng hấp thu tín ngưỡng chi lực từ trong Huyết Khuyết đại lục, hóa thành Tín Diễm điên cuồng thiêu đốt, làm cho thân thể đầu dị trùng thủ lĩnh kia trong suốt dần dần biến hóa thành thủy tinh.

Đến lúc này, thủ lĩnh dị trùng đã hoàn toàn thương thức được mùi vị tuyệt vọng, nó có thủ đoạn thần bí mạnh mẽ gì cũng thi triển ra được, nhưng một chút tác dụng cũng không có. Không có gì ngoài ý muốn, nó sắp chôn vùi rồi.

Từ sau khi sinh ra, nó ở trong vũ trụ không biết bao nhiêu năm tháng, cho dù là trong thiên địa mấy lần sát kiếp cũng chưa từng khiến nó bị hao tổn, không nghĩ tới lại chết vào lúc này. Bất quá dù sao nó cũng là tộc đàn khác biệt với sinh linh Thương Sinh, mặc dù có trí tuệ kinh người, lúc đối mặt tử vong cũng không trở nên điên cuồng, ngược lại dần dần bình tĩnh lại.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt...

Thanh âm khủng bố mà quen thuộc vang lên trong vùng không gian này, bộ phận cuối cùng của thân thể nó cũng hóa thành thủy tinh.

Cuối cùng mấy âm thanh hỗn độn, từ trong cái miệng như hố đen của nó phun ra.

Da Ma Thần dư nghiệt, người chớ đắc ý, tộc ta rất nhanh sẽ cắn nuốt toàn bộ thiên địa, đến lúc đó ngay cả thiên đạo cũng sẽ bị chôn vùi, hướng chỉ là người. Tất cả tồn tại trong một vùng thiên địa này, đều sẽ bị tộc ta chinh phục nô dịch, trở

thành chất dinh dưỡng thức ăn, tộc ta mới là chúa tể cuối cùng của vũ trụ Hỗn Độn này.

Không có bất kỳ thứ gì trì hoãn, không điên cuồng, chỉ là vô cùng bình tĩnh phun ra những lời này, sau đó thủ lĩnh dị trùng này liền hoàn toàn hóa thành một đầu thủy tinh trùng răng rắc.

Khí tức sinh linh thần bí vô cùng khủng bố, trong nháy mắt liền biến mất bên trong thân thể của nó.

Tín điểm đang bốc cháy phía dưới đột nhiên cuốn một cái, liền kéo đầu Thủy Tinh Trùng này vào trong biển lửa, tiếp theo liền thấy trên thân thể hoàn mỹ kia xuất hiện vết rạn thứ nhất, ngay sau đó là đạo thứ ba thứ tư cuối cùng là rắc một tiếng, như những con dị trùng lúc trước, hóa thành hư vô, triệt để biến mất.

Một cái chớp mắt sau, bên trong thế giới Huyết Vạn này, thiếu đi tiếng kêu của thủ lĩnh dị trùng, lập tức trở nên an tĩnh lại.

Trên vai Ma Thần, khuôn mặt Ngô Khí biến hóa một chút, câu nói sau cùng của thủ lĩnh dị trùng hoàn toàn không để ý tất cả trở ngại, trực tiếp vang lên ở chỗ sâu trong linh hồn Ngô Khí.

Mỗi một âm tiết đều lộ ra một loại ý vị không thể nghi ngờ, phẳng phất như tiên đoán đại đạo chí lý thiên đạo. Nói ra nhất định sẽ thực hiện. Mặc dù trong tiên đoán này nói toàn bộ thiên địa đều sẽ bị tộc đàn thần bí kia chinh phục, vạn vật thương sinh trở thành chất dinh dưỡng, thiên đạo mai một.

Hừ.

Hắn khẽ cau mày, sau một khắc Ngô Khí đã đem ý nghĩ này trấn áp xuống đáy lòng.

Tâm niệm vừa động, trước Hỗn Độn Pháp Tọa, tín điểm đang bốc cháy bắt đầu tán đi. Từng sợi phân tán ra, tự mình nhập vào trong đóa huyết hoa song đồng cực đại vô địch kia, trong mỗi một nhụy hoa huyết hoa đều cất giấu một thánh địa tín ngưỡng.

Biển lửa tán đi, cũng không phải là hư vô, có một đoàn khí tức trong suốt đang lẳng lặng trôi nổi.

Khí tức kia giống như một đoàn sương mù, bên trong giống như có một con trùng trùng quái dị chậm rãi du đãng, một con cầm đầu cực lớn nhất, là mấy chục lần so với những con trùng khác. Một loại khí tức cực kỳ huyền ảo từ trong sương mù phát ra, giống như đạo không phải đạo, hoàn toàn khác biệt với ba ngàn con đường nhỏ lưu truyền trong thiên địa, nhưng lúc lực cảm ứng của Ngô Khí quét qua, lại lập tức cảm nhận được cảm giác khủng bố.

Vù vù

Cảm ứng lực chính là vô hình, nhưng lực cảm ứng của Ngô Khí lúc quét tới lại trong nháy mắt bị đoàn sương mù kia hút đi, tiếp đó liền nhìn thấy một đầu trùng trong sương mù kia bỗng nhiên vui sướng du động vài cái, tựa hồ chia một đoàn lực lượng không hiểu làm thức ăn.

Thấy một màn này, khuôn mặt Ngô Khí lại biến đổi, ý niệm kiêng kỵ cực kỳ nồng đậm nảy sinh trong đầu, nếu không phải hắn đã sớm chuẩn bị chỉ sợ lại triệu hoán ra được Tín Điểm Hỏa Hải kia.

Thiên địa vạn vật đều tồn tại khí tức bản nguyên, ngay cả Thiên Địa Chí Bảo Thiên Cơ sách bực này cũng không ngoại lệ, Ngô Khí kiến thức qua lực lượng đám trùng liền kia, mà hắn ngoại trừ Tín Điểm cũng không có thủ đoạn khác có thể chế trụ những côn trùng này, để cho muốn dùng Tín Điểm luyện hóa những côn trùng này, chỉ để lại bản nguyên khí tức đến dò xét tổ quần này bí mật.

Đoàn sương mù kia, chính là khí tức bốn nguyên tộc đàn Ngô Khí luyện ra.

Chẳng qua chính Ngô vút bỏ chính mình cũng không ngờ, những côn trùng kia mặc dù là bị chôn vùi, lưu lại bốn nguyên lại còn khủng bố như vậy. Tuy chỉ nhìn thoáng qua, nhưng cũng đủ để Ngô Khí cảm ứng ra tộc quần này lực lượng khủng bố bao nhiêu., Thậm chí Ngô Khí cũng hoài nghi, lấy thần thông thôn phệ của đoàn sương mù cực kỳ khủng bố kia, nếu hắn bỏ mặc không quan tâm, những côn trùng trong đoàn sương mù kia thậm chí có thể mượn năm tháng dài đằng đẳng cắn nuốt mà phục sinh một lần nữa.

Loại thủ đoạn này, có thể được xưng là một loại hình thức khác vĩnh sinh.

Từ xưa đến nay, tất cả sinh linh đều đang truy đuổi đạo quả vĩnh sinh, ở trong tay tộc đàn này lại đơn giản như thế. Cho dù là Ngô vút bỏ, lúc này cũng lộ ra một tia âm mưu.

Thân thể này chỉ sợ không thể luyện hóa đoàn khí tức bản nguyên kia, ngược lại có khả năng bị cắn nuốt ngược lại, trở thành một bộ con rối.

Trên mặt hiện lên vẻ kiên nghị, Ngô Khí vẫn ngồi xếp bằng trên vai Ma Thần không nhúc nhích, ánh mắt sáng quắc nhìn đoàn sương mù trong suốt kia.

Khí tức bản nguyên trùng tử thần bí lưu lại, bên trong nhất định ẩn chứa bí mật liên quan tới tộc quần kia, tộc đàn này một mực giấu ở vực ngoại, lại mơ ước toàn bộ thiên địa, từ thời đại thái cổ bắt đầu lưu lại rất nhiều hạt giống âm thủ ở trong chư thiên, thậm chí nhiều lần sát kiếp trong thiên địa đều có quan hệ với tộc đàn này.

Nếu như có thể luyện hóa đoàn khí tức bản nguyên kia, lập tức có thể đạt được bí ẩn lớn nhất giữa thiên địa này. So sánh với bí văn của ba đại thời đại Hoang Cổ so sánh với bí ẩn này, lập tức liền có vẻ không có ý nghĩa gì.

Vạn giới tan vỡ, dung nhập vào nhân gian giới, động tĩnh khủng bố như vậy, có thể nói một lần sát kiếp lớn nhất sau khi thiên địa sinh ra. Vô số thế lực lớn nhỏ đều bắt đầu xuất hiện, người thừa kế ba ngàn đại đạo tiêu dao mười vạn tiêu dao càng là liên tiếp xuất hiện không ngừng. Sát kiếp vừa qua, không biết có bao nhiêu sinh linh muốn vẫn lạc trong đó. Lần này sát kiếp Ngô Khí cũng tham dự trong đó, thậm chí có một mưu đồ trước nay chưa từng có, không cho phép thất bại, lúc này có thể biết được bí mật của tộc đàn thần bí kia cực kỳ trọng yếu.

Bất quá hắn cũng có thể phỏng đoán ra, lấy tu vi thân thể hắn bây giờ, nếu đem đoàn khí tức bản nguyên kia nuốt vào, chỉ sợ ngược lại sẽ đưa lên một cỗ khô lồi.

Đang lúc hắn trầm nghĩ trong lòng, đột nhiên trong khu vực hỗn độn kia.

Một tiếng động không chút thu hút vang lên, khí tức bản nguyên giống như sương mù kia bỗng nhiên run lên, ngay sau đó bắt đầu tự động tán loạn, từng sợi sương mù trong suốt tản ra, hóa thành hư vô. Trong sương mù, một con côn trùng trong suốt bắt đầu quỹ dị phát ra tiếng kêu tê tê, một loại khí tức hủy diệt giống như đang dần dần phát ra.

Không tốt.

Hai mắt trừng một cái, lên tiếng kinh hô.

Một chút do dự trong lòng hần lập tức bị hất văng ra, một bóng người ngay lập tức xuất hiện trong khu vực hỗn độn kia. Bàn tay trắng nõn thò ra, bắt lấy đoàn khí tức bản nguyên kia, một chút trì hoãn cũng không có liền nuốt vào trong bụng.

Đạo thân ảnh kia, từ đầu đến chân, mỗi một tác thân thể đều hiển lộ ra một loại khí tức hoàn mỹ không thiếu, dung hợp hoàn mỹ với thể giới Huyết Nguyệt này.

Không phải thân thể Nhân tộc của Ngô Khí, mà là pháp thân vô khuyết trên pháp tọa Hỗn Độn kia.

Trên vai Ma Thần, trên mặt Ngô Khí lộ ra một tia ngưng trọng, nhìn chằm chằm bên trong khu vực Hỗn Độn đã lảng lảng ngồi xuống luyện hóa pháp thân không chút sợ hãi khí tức kia. Trụ cột của Ngụy Thiên giới chính là Hỗn Độn Ma Thần trước nay chưa từng có, nhưng hạch tâm lại là pháp thân không thiếu, chính là thân thể Giáo chủ do Ngô Khí cố ý luyện chế ra.

Thiên địa có khuyết, thiên đạo có khuyết, nhưng bộ pháp thân kia lại là hoàn mỹ không thiếu sót, cũng chỉ có dưới cơ duyên lập giáo lớn mới có thể luyện chế ra thân thể nghịch thiên như vậy.

Loại cơ duyên này, chỉ có một lần, lại để Ngô Khí tới, cho dù pháp lực của hần mới tăng vọt gấp mười lần cũng không được.

Ngô Khí cũng không ngờ rằng đám côn trùng khủng bố kia đều đã vãn lạc, khí tức bản nguyên lưu lại vậy mà còn có thể tự mình tán loạn, nếu hần lại do dự thêm một hai hơi thời gian, chỉ sợ đoàn sương mù kia đã hoàn toàn tán đi.

Bất đắc dĩ, Ngô Khí đành phải để Vô Khuyết pháp thân lập tức động thủ đem khí tức bản nguyên nuốt vào trong bụng bắt đầu luyện hóa.

Ầm

Sấm sét giữa trời quang, không có bất cứ dấu hiệu gì giáng lâm trong Khí Thiên giới.

Oanh oanh oanh oanh!

Hoàn toàn không chờ Ngô Khí có phản ứng, từng đạo thiên lôi huyết hồng to cỡ thùng nước từ hư không xuất hiện, tàn phá bừa bãi, điên cuồng bổ xuống tất cả trong Thiên giới.

[Cảm ơn tiền vé tháng của hai vị huynh đệ Nghịch Nguyệt Huyết Vũ Phong ủng hộ.]

Khi Thiên nhận được tín ngưỡng công đức chi lực, thực sự không phải là Chí Tôn Kim Khuyết, mà là Huyết Khuyết.

Toàn bộ vứt bỏ Thiên giới, đều là Ngô Khí ức hiếp mà ngưng tụ, bên trong tất cả mọi thứ, vô số thánh địa của sinh linh trong quốc gia, đều là giả, cũng là sự thật. Chỉ cần có sự tồn tại của những sinh linh kia, thế giới này sẽ không ngừng lớn mạnh, cuối cùng sẽ có một ngày thay thế thiên địa chân chính.

Pháp thân Vô Khuyết chính là trung tâm của Khí Thiên giới, tất cả chuyện phát sinh trong cơ thể nó đều sẽ chiếu rọi trong Khí Thiên giới.

Từng đạo thiên lôi huyết hồng to cỡ thùng nước oanh kích xuống, uy lực tuyệt luân, hủy diệt tất cả những thứ chạm đến, những huyết hoa song đồng sinh trưởng trên biển máu kia đầu tiên lọt vào tai ương diệt đỉnh, từng đóa liên tiếp hủy diệt đỉnh., Mặc dù có một ít huyết hoa đã sinh trưởng đến mức ngọn núi lớn nhỏ cũng không cách nào chống lại một đạo thiên lôi oanh kích. Bất quá ở chỗ sâu trong thế giới, một mảnh đại lục Huyết Khuyết kia ngược lại bình yên vô sự, mỗi khi Thiên Lôi oanh kích sẽ có huyết quang nồng đậm dâng lên, cùng những thiên lôi kia va chạm tan rã.

Cảnh tượng này, quả thực giống như là giữa thiên địa có bí mật gì đó bị vạch trần, bị Thiên Đạo phản phệ trừng phạt. Khí Thiên giới tuy không phải là thiên địa chân chính, nhưng bản nguyên hình thức ban đầu của ba ngàn đại đạo tiểu đạo đều đã trong quá trình ngưng tụ, sự xuất hiện của thiên phạt cũng không phải chuyện quái lạ gì.

Ngô Khí vẫn ngồi ngay ngắn trên vai Hỗn Độn Ma Thần đỉnh thiên lập địa kia, lẳng lặng nhìn hết thấy trước mắt, tựa như hoàn toàn không để ý tới tâm huyết nhiều năm của mình đang bị tổn hại, ánh mắt của hắn hoàn toàn ngưng ở trên pháp thân không thiếu sót kia.

Tất cả mọi thứ trong vút bỏ Thiên giới đều liên hệ cùng linh hồn của hắn, bao gồm pháp thân, Hỗn Độn Ma Thần kia, có bất kỳ động tĩnh nào, đều không thể giấu diếm được hắn.

Đột ngột, Ngô Khí đang ngồi yên tĩnh hé mí mắt ra, trong con ngươi tràn đầy thần quang, thăm nhườn tất cả.

Âm

Ngay lúc này, pháp thân Vô Khuyết kia run lên bần bật, một cảnh tượng khiến Ngô Khí kinh hãi xuất hiện trong Khí Thiên giới.

Một đoàn hỗn độn tinh vân, hình dạng như gà, chậm rãi xoay tròn, giống như đang thai nghén cái gì. Hỗn Độn tinh vân càng chuyển càng nhanh, không ngừng căng phồng lên, bên trong trong nháy mắt vạn biến, trong giây lát, tinh vân nổ tung, thiên địa mở, hai khí thanh đục, địa thủy hỏa phong.

Vù vù vù

Lần đầu tiên, Ngô Khí rõ ràng cảm thấy mình tăng nhanh hơn rất nhiều hô hấp.

Cảnh tượng kinh thiên bên trong con ngươi rốt cuộc cũng đã biến hóa xong. Vốn có vô số Thiên Lôi tàn sát bừa bãi trong Khí Thiên giới khôi phục lại bình thường, biển máu bốc lên, từng đoàn từng đoàn huyết quang đẹp đẽ lại sinh ra, biến hóa lan tràn, lại là huyết hoa bao bọc.

Thân thể pháp không thiếu sót trở nên mơ hồ, nhìn lại thì đã ngồi trở lại trên pháp tọa Hỗn Độn kia. Khuôn mặt hoàn mỹ không thiếu sót chút nào biến hóa, tựa như vừa mới dẫn tới sự biến đổi lớn của pháp thân trong Khí Thiên giới không phải là loại này.

Trên vai Ma Thần, thần âm trên mặt Ngô Khí dần dần thu lại, khôi phục bình tĩnh, đáy mắt vốn tồn tại rất nhiều nghi vấn đang chậm rãi tan biến. Những nghi hoặc kia tồn tại đáy lòng hắn đã lâu, vừa rồi mới được giải thích.

Bất quá cũng bởi vì lời giải thích kia, lúc này đáy lòng Ngô Khí hoàn toàn bị loại cảm xúc cùng ý niệm khác thay thế.

Đó chính là khiếp sợ. Cho dù đã chuẩn bị một ít tâm lý trong Thiên Cơ sách, nhưng chân tướng sự thật vẫn làm cho Ngô Khí không cách nào ngăn chặn được tâm tình kinh hãi của mình. Không sai, ngoại trừ khiếp sợ ra, đáy lòng Ngô Khí còn xẹt qua một tia hoảng sợ. Chính hắn cũng không nhớ rõ, từ sau khi thoát ly Thiên Ma tông, cảm xúc kinh hãi đã lâu không xuất hiện.

Hắn vừa mượn cơ hội giả chết rời khỏi Thiên Ma Tông, tuy rằng chỉ là phản Hư cảnh, nhưng lúc đó lại là tâm cảnh trời cao mặc chim bay, không sợ hãi, đại đạo có thể hạn. Mà hiện tại, hắn trước tiên thức tỉnh ký ức Ma Thần, lại lập nên đại giáo., Thế lực có được mặc dù là trong bóng tối, nhưng trong chư thiên cũng là số một số hai, mặc dù không bằng mấy đại thế giới kia, nhưng dưới mưu đồ của hắn, chẳng những lần sát kiếp này có thể chỉ lo thân mình, thậm chí ngày sau vị trí Chúa Tể thiên địa này nói không chừng có thể tranh giành một phen.

Nhưng dù vậy, đáy lòng hắn vẫn không thể không chế sinh ra cảm xúc hoảng sợ như vậy.

Thì ra là thế, không nghĩ tới sau khi bỏ mạng năm đó, giữa thiên địa này còn xuất hiện nhiều biến cố như vậy. Chỉ sợ ai cũng sẽ không nghĩ đến đầu nguồn sát kiếp là...

Đột ngột, đáy lòng hắn sinh ra một tia điềm báo, để lời nói vừa đến bên miệng lập tức nuốt trở về.

Không hiểu sao nhìn lướt qua không gian cách đó không xa, khoe miệng chậm rãi nhếch lên, lại không có mở miệng, càng không nói đến việc phun ra bí mật lớn nhất giữa thiên địa.

Không gian không biết tên, hư vô hắc ám, thân ở trong đó khiến người ta hoàn toàn không thể cảm giác được sự tồn tại của thời gian.

Nơi này tựa hồ bị một loại lực lượng cực kỳ khủng bố tẩy rửa qua, nguyên lai tồn tại hết thảy đều bị hủy diệt, chỉ có chỗ sâu, còn lưu lại một vật.

Đó là một cánh cửa tản ra ánh sáng mờ lung, chỉ có thể ẩn ẩn nhìn ra một chút vết tích hình dạng, còn lại cái gì cũng không thể nhìn thấy, bên trong thì tản mát ra khí tức dung nạp

hết thấy, tựa như trong cánh cửa kia chính là không gian hoàn chỉnh, vô cùng vô tận.

Vù vù

Không có bất kỳ dấu hiệu nào, trong không gian hư vô này, đột nhiên có ba bóng người xuất hiện.

Ngô Khí mang theo hai người bảo nô Chu Ngọc xuất hiện, lập tức nhìn thấy vị chí bảo, cánh cửa hư không đủ để cho thiên địa thương sinh đều động lòng tham kia.

Nghe đồn, Thiên Địa Chí Bảo ẩn chứa truyền thừa của Hư Không Đại Ma Thần, e rằng Ngô Khí đã thức tỉnh trí nhớ của Ma Thần cũng sẽ động tâm, nói từ cấp bậc trên, lực lượng của Hư Không Chi Môn thậm chí còn trên cả Thiên Cơ Sách.

Bất quá đáng tiếc, Ngô Khí đã biết được chân tướng sự tình, ngay cả một chút hứng thú nhìn cánh cửa hư không kia cũng không có, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve cánh cửa kia. Lòng bàn tay lập loè hào quang, hoa văn đỏ thẫm xoay tròn, một lực lượng vô cùng mạnh mẽ không một tiếng động trào ra, đều rơi xuống trên cánh cửa kia.

Lập tức liền thấy, cánh cửa hư không vốn theo Đại Ma Thần trong hư không sinh ra lại trong vô thanh vô tức chậm rãi vỡ vụn, sau đó hóa thành vô số điểm sáng, rơi vào trong hư vô, biến mất không thấy gì nữa.

Đồ nhị phẩm.

Bảo nô và Chu Ngọc ở một bên, đều không nghĩ tới sẽ có một màn như vậy, trong lòng trong ý thức hiện lên một ý niệm trong đầu.

Nhất là Chu Ngọc, cánh mũi khẽ run, đáy mắt hiện lên một tia tức giận, trong lòng càng sinh ra cảm giác hoang đường. Nàng lại nghĩ đến lúc này xuất hành, mục đích của nàng chính là thu hồi Thiên Ma Tông ngày này, bao gồm cả tông chủ, một đám đại lão Thiên Ma Tông ở bên trong đó đã cảnh tỉnh nàng.

Đáng tiếc, một đám đại lão chỉ sợ cũng không nghĩ tới, sứ giả thượng giới mà bọn họ cung kính đối đãi chỉ là con rối khổng

chế tộc đàn thần bí ở vực ngoại, thiên địa chí bảo cũng là một hàng nhái.

Có nhiều biến cố này, nhiệm vụ của Chu Ngọc tự nhiên không thể hoàn thành. Nếu như nàng vẫn là Chu Ngọc trước kia, hiện tại nhất định sẽ là tràn đầy sợ hãi, không biết làm sao, đáng tiếc linh hồn Chu Ngọc hiện tại đã hoàn toàn dung hợp cùng một hạt giống kia, đáy lòng cũng chỉ có trung thành với Ngô Khí, trước tiên tất nhiên là cân nhắc cho Ngô Khí, làm sao còn nghĩ đến cái khác.

【muộn một chút, thật có lỗi các huynh đệ mừng quốc vui....

Không gian hư vô, sau khi quang môn môn lung này triệt để tiêu tán, ánh mắt Ngô Khí liền rơi vào trên người Chu Ngọc bên cạnh.

Điện Huyền Vân của Thiên Ma tông Huyền Vân điện.

Mấy chữ quen thuộc nhảy ra, năm đó ký ức như nước lũ vọt tới.

Ở Vạn Thi Tông đạt được truyền thừa Thái Cổ, tu vi tiến nhanh, trở thành đệ tử mạnh nhất của ba tông, đáng tiếc còn chưa kịp hưởng thụ vinh quang địa vị kia, Thiên Ma Tông liền hàng lâm, tất cả đệ tử ba tông đều thành tù nhân, thậm chí là nô bộc, Ngô Khí cũng thoát cái biến thành hoa nô độc hậu của điện chủ Huyền Âm điện. Bất quá cũng là tại Thiên Ma Tông., Ngô Khí kiến thức toàn bộ tu chân giới phong quang, kiến thức tăng mạnh, tâm cảnh cũng biến hóa theo, cuối cùng còn đưa ra quyết định điên cuồng như vậy, giả chết rời khỏi Thiên Ma Tông. Không lâu sau liền thức tỉnh trí nhớ Ma Thần, ở trong đại dương vô tận luyện thành đại thần thông, còn âm thầm hạ đại giáo, trở thành thế lực số một số hai trong chư thiên này.

Đối với Chu Ngọc, Ngô Khí lại không có bất kỳ cảm xúc oán hận nào, ân oán giữa hai người sớm đã hóa giải sạch sẽ.

Nếu không phải lần này tộc đàn thần bí mượn nhờ Chu Ngọc cùng vận mệnh của hắn tính kế, thậm chí Ngô Khí cũng không dám xuất hiện.

Chu Ngọc đương nhiên cũng cảm nhận được ánh mắt Ngô Khí, bởi vì loại tình nghi này, Ngô Khí đối với nàng quả thật chính là tồn tại còn trọng yếu hơn so với sinh mệnh, nhân cách tâm tính vẫn là tự chủ, không có biến thành khôi lỗi, nhưng đáy lòng trung thành với Ngô Khí lại là tự nhiên vô cùng, dung nhập linh hồn.

Không biết cuối cùng Ngô vứt bỏ sẽ xử trí mình như thế nào, bị ánh mắt kia nhìn, Chu Ngọc lập tức bắt đầu sinh ra tâm tình

thấp thỏm.

Chờ nửa ngày sau, giọng Ngô Khí mới chậm rãi truyền tới.

Khôi lỗi sứ giả của Thiên Ma Tông bị ta giết, ngươi cũng không cần trở về nữa. Nếu không có gì ngoài ý muốn, tất cả tồn tại của Thiên Ma Tông từ trên xuống dưới đều sẽ bị bộ tộc kia coi là sai lầm xử lý sạch sẽ. Sau này ngươi hãy đi theo ta đi.

Tiếng nói của Ngô Khí vừa rơi xuống, trên khuôn mặt mỹ lệ của Chu Ngọc lập tức hiện ra nụ cười, bất quá lại bởi vì mấy câu trong lời nói kia của Ngô Khí, một tia lo lắng cũng không tự chủ được toát ra, khiến cho biểu tình của Chu Ngọc nhìn qua cực kỳ quỷ dị.

Bất quá, Ngô Khí lại lập tức mở miệng.

Yên tâm, không biết bộ tộc kia muốn tiêu trừ sai lầm, một vài thứ trong Thiên Ma tông ta cũng muốn tiêu trừ, khi đó sẽ bảo vệ tính mạng cha ngươi.

Một câu cuối cùng rơi vào trong tai Chu Ngọc, biểu tình xoắn xuýt trên mặt nàng lập tức sẽ biến mất. Mặt cười trực xuất, không có vẻ gì đùa cợt, cực kỳ tự nhiên cùng với bảo nô đứng ở phía sau Ngô Khí.

Ừm.

ngơ ngác, Ngô Khí như nhớ ra cái gì đó, mặt biến sắc, xoay người lại. Một đôi mắt của Ma Thần hiện ra thần quang, xuyên thấu qua tất cả hư không, hướng về phía trên chư thiên xa xôi.

Àm

Oanh oanh oanh oanh!

Động tĩnh to lớn trước nay chưa từng có, vào lúc này đã sinh ra trong thiên địa.

Trong thiên địa, ngoại trừ nhân gian ra, còn có thể giới chư thiên. Từ mười năm trước thiên địa biến đổi lớn, sau đó chư thiên liên tiếp sụp đổ, dung nhập vào nhân gian giới, nhân gian vốn yếu yếu nhất liền bắt đầu biến hóa kịch liệt, ngày càng lớn mạnh, mỗi một ngày trôi qua đều sẽ tăng vọt không biết bao

nhiều không gian, dần dần sinh ra một loại khí thể muốn khôi phục thái cổ đại lục.

Mà bây giờ, khí thể này đã đạt tới cực hạn.

Trong chư thiên, có hai giới mạnh nhất.

Một là thể giới Cửu U, vô số Ma Thần Ma Đâu nghỉ lại, nội hàm thập địa, chính là căn nguyên của Ma Chi Chủ.

Hai là Thiên Hoàng Tiên giới, là vùng đất Thánh, chỗ ở của trăm vạn tiên thần, là nơi hành cung vô thượng của Thiên Đế, là thánh địa căn nguyên của Tiên.

Sau khi thiên địa biến đổi, hầu như mỗi một ngày đều có thể giới chư thiên tan vỡ, sau đó dung nhập vào thể giới nhân gian, nhưng chỉ có hai thể giới này lù lù bất động, trên chư thiên treo cao, trấn áp cực kỳ nhiều chư thiên, nhưng ngay trước một hơi thở, hai thể giới mạnh nhất này rốt cuộc đã bắt đầu sụp đổ.

Oanh oanh oanh oanh!

Mỗi một tiếng vang thật lớn, như Hỗn Độn Lôi Âm kia, vang vọng khắp mỗi một góc trong thiên địa, bất kỳ sinh linh nào cũng có thể nghe được.

Trong nhân gian, bầu trời thay đổi, vỏ trái đất chấn động, mấy đại châu vừa mới ngưng tụ ra, cũng run rẩy như thái cổ Hỗn Độn cự thú, tựa hồ đang đáp lại động tĩnh của hai giới mạnh nhất kia.

Từ sau khi Hỗn Độn sơ khai thiên địa, truyền thừa xuống ba ngàn đại đạo mười vạn tiểu đạo, trong đó hơn phân nửa đều tập hợp đến hai đại trận doanh Tiên Ma. Có thể nói, giữa thiên địa là một trong hai đại trận doanh., Hai thể giới này chính là chúa tể thật sự. Sau khi thiên địa biến đổi lớn, có vô số mảnh vỡ không trọn vẹn thông tin sát kiếp đại đạo du tẩu khắp thiên địa, rất nhiều sinh linh đại thần thông trên người hoặc là cơ duyên đều có thể cảm ứng được, đối với sát kiếp thiên địa sắp tới có hiểu biết mơ hồ.

Bây giờ Tiên Ma lưỡng giới tan vỡ, tất cả sinh linh đều sinh lòng cảm ứng, kích động khó hiểu.

Bắt đầu rồi, thật sự muốn bắt đầu rồi.

Hai giới Cửu U tiên thân tan vỡ, khoảnh khắc dung nhập vào nhân gian giới, chính là lúc sát kiếp bắt đầu.

Ha ha, sát kiếp sắp nổi lên, đây là kiếp số cuối cùng của hỗn độn thiên địa, người ứng kiếp chính là chúa tể của một phương thiên địa này.

Kiếp số sắp bắt đầu, bốn tọa truyền thừa Hỗn Độn Tinh Thân nói, nhân vật chính của thiên địa này nhất định là bốn tọa.

Có thể sinh ra nhiều loại cảm ứng, đều là đại thần thông giả chân chính, hoặc là người có đại cơ hội đạt được truyền thừa thái cổ sau khi thiên địa đại biến. Những người này đều không ngoại lệ, đều bắt đầu mơ ước đối với cơ duyên chân chính bên trong sát kiếp kia.

Những truyền thừa bảo vật thần thông đại đạo này đều là cơ duyên không tầm thường, sinh linh từ xưa đến nay đều khát vọng những thứ này.

Bất quá trong thiên địa còn có một tồn tại không thể so sánh với bất kỳ cơ duyên nào, đó là một vị trí, chỉ cần có thể ngồi lên vị trí kia, bất luận cơ duyên gì đều không thể so sánh, cho dù là có người tu luyện ba ngàn đại đạo thành công cũng không cách nào so sánh.

Vị trí kia, chính là ngai báu của thiên địa Chúa Tể.

Lần sát kiếp cuối cùng trong một vùng thiên địa này, sẽ cuốn tất cả sinh linh vào trong đó, bất kỳ tồn tại nào cũng không thể may mắn thoát khỏi, cho dù là các chúa tể của thế giới chư thiên cao cao tại thượng cũng giống như vậy. Kiếp số cùng một chỗ, sinh tử không theo ý mình, hoặc là ngã xuống, hoặc là tiến vào thế giới kỷ nguyên mới, trở thành sinh linh sáng lập.

Nhưng trong kiếp số đáng sợ trước nay chưa từng có này, cũng ẩn giấu một cơ duyên khổng lồ trước nay chưa từng có, chính là vị trí Chúa Tể Thiên Địa.

Người ứng kiếp, người trừ kiếp, có thể trở thành Chúa Tể.

Con số đơn giản, chính là tin tức sát kiếp rời rạc khắp nơi trong thiên địa, rất nhiều sinh linh có thể cảm ứng được, cũng vì thế mà rung động không thôi, từng đạo tham niệm vô hình kia quả thực muốn bao phủ thiên địa.

Đến lúc này, trong toàn bộ Phàm gian giới, tất cả sinh linh đều hướng ánh mắt về phía chỗ sâu trong chư thiên.

Hai thể giới cuối cùng, đều có hình dạng như gà con, một đen một trắng, một xanh một đục, vách ngăn Hỗn Độn thể giới xuất hiện từng vết nứt xám phụ họa, tiếp theo phá toái., Dòng khí Hỗn Độn tuôn ra, từng mảnh vỡ đại lực to lớn xuất hiện, tiên khí ma khí tinh thuần đến cực điểm cũng tiết ra ngoài. Những tiên khí ma khí kia, chính là lúc thể giới tan vỡ tràn ra, là lấy thứ này đều ẩn chứa khí tức bản nguyên của hai thể giới, mỗi một sợi đều đủ để cho sinh linh hai đại trận doanh Tiên Ma điên cuồng vì nó.

Nhưng vào lúc này, đáy lòng tất cả sinh linh đều không có tham luyến đối với khí tức của những bản nguyên tiên ma kia, chỉ có một ý niệm tồn tại, đều khát vọng hai thể giới kia mau mau sụp đổ, dung nhập vào trong nhân gian, tái hiện Thái Cổ đại lực, mở ra sát kiếp cuối cùng trong thiên địa, chưa hoàn toàn tiếp tục. Nếu như ngài thích bộ tác phẩm này, hoan nghênh ngài bắt đầu điểm, bỏ tiền để cử vé, sự ủng hộ của ngài, chính là động lực lớn nhất của ta.

Nhân gian giới rộng lớn vô cùng, trên đại dương mênh mông, lơ lửng mấy tòa đại lục to lớn vô cùng, khí tức của vô số sinh linh ở phía trên hiển hiện ra.

Trên bầu trời, là một thắng cảnh.

Tinh hà treo ngược, đem từng mảnh đại lục độ hướng nhân gian giới, dưới Hỗn Độn khí lưu thể giới nung khô rèn luyện, triệt để dung nhập vào nhân gian.

Thể giới chư thiên liên tiếp sụp đổ, thông qua Hỗn Độn Tinh Hà kia tiến vào thể giới nhân gian, mà không biết từ khi nào, trên tinh hà kia trở nên trống rỗng, tựa hồ tất cả thể giới đều đã hỏng mất, trong chư thiên không còn thể giới khác tồn tại.

Nhưng vào lúc này, toàn bộ Phàm gian giới, bất luận là sinh linh bản địa hay là cường giả sinh linh từ chư thiên thể giới tiến vào nhân gian giới, đều hướng ánh mắt về phía Tinh Hà trên không trung.

Phía bên kia tinh hà mênh mông, là sâu trong chư thiên, hai thể giới một đen một trắng như gà, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được đang sụp đổ, từng khối đại lục to lớn đến không cách nào tưởng tượng từ bên trong hàng rào thể giới tách ra, ở dưới vô tận thiên hỏa và hỗn độn khí lưu quay quanh tiến vào trong tinh hà.

Àm!

Thiên địa chấn động, trong tinh hà mênh mông kia càng nhấc lên vô số gợn sóng, từng hư ảnh ngôi sao bị những đại lục kia mạnh mẽ đụng nát, uy thế to lớn, trước đó chưa từng có.

Đến rồi, là tiên ma nhị giới.

Thời khắc cuối cùng sắp tới, sát kiếp rớt cuộc cũng muốn bắt đầu.

Không hổ là Tiên Ma nhị giới, rất nhanh Thái Cổ đại lục muốn tái hiện giữa thiên địa, truyền trủng Cửu Châu a.

Trong chư thiên, có rất nhiều đại thần thông giả, đều biết được rất nhiều bí mật thái cổ. Lúc này nhìn thấy cảnh tượng phía bên kia tinh hà, đều đều kích động hẳn lên, ý niệm quay cuồng, ánh mắt nóng rực.

Giờ khắc này, sinh linh sinh ra linh trí đều chú ý.

Cũng chỉ có hai thế giới cường đại nhất trong chư thiên, Cửu U Ma giới cùng Thiên Hoàng Tiên Giới mới có được đãi ngộ như vậy, Chư Thiên Vạn Giới mỗi người đều sụp đổ, nhưng không có một thế giới nào có thể so sánh với hai giới kia, mảnh đại lục to lớn vô cùng kia tàn phá bừa bãi ở trong tinh hà, mỗi một tác đều xúc động tâm hồn của vô số sinh linh.

Tất cả sinh linh, đều đang chờ một khắc khi hai thế giới kia triệt để dung nhập vào thế giới nhân gian.

Thời gian trôi qua từng chút, tinh hà mặc dù dài, nhưng bên trong sóng cả lại không cách nào ngăn cản mảnh vỡ hai thế giới kia, nghiền ép tàn phá bừa bãi, cuối cùng vẫn tiến nhập vào trong nhân gian giới.

Âm

Trong khoảnh khắc đó, toàn bộ thiên địa hung hăng rung động một cái.

Bắt đầu rồi...

Tất cả sinh linh chú ý trong đầu đều hiện lên suy nghĩ đầu tiên, kế tiếp trong nhân gian giới, biến hóa kinh khủng nhất diễn ra.

Từ trong tinh hà, vô số Hỗn Độn khí tráng kiện không gì sánh được chảy các loại ngọn lửa thế giới, kèm theo từng mảnh vỡ đại lục trút xuống nhân gian giới, nhất thời đại dương mênh mông sôi trào.

Vô cùng vô tận bạch khí mênh mông bay lên, che khuất bầu trời, bắt đầu điên cuồng lan tràn, những nơi đi qua, đều nhuộm thành từng mảnh từng mảnh thế giới mênh mông.

Trong nháy mắt, tất cả mọi ngóc ngách giữa thiên địa đều bị bạch khí mênh mông này bao trùm, ngoại trừ âm thanh luyện hóa từng giây từng khắc đều tồn tại, tất cả động tĩnh còn lại đều biến mất, cảnh tượng nhân gian lúc này quả thực giống

như là cảnh tượng cuối ngày, tất cả thân ảnh sinh linh đều biến mất, chỉ có tiếng oanh oanh to lớn quanh quẩn trong thiên địa này.

Ngoại trừ những cường giả có được thần thông, chuyện xảy ra ở nhân gian, các sinh linh khác đều không biết.

Bởi vì những động tĩnh này, ngoại trừ tiếng nổ mạnh cổ hũ, không còn thanh âm nào khác tồn tại, như vậy ngược lại có vẻ cực kỳ yên tĩnh của nhân gian, cũng cực kỳ quỷ dị.

Không biết qua bao lâu, lúc những bạch khí hỗn độn che đầy tất cả kia bắt đầu tán đi, giữa thiên địa, đồng thời có hai thanh âm vang vọng.

Ta vì Hạo Thiên Kim Cương Vô Thượng Chí Tôn tự nhiên diêu kỳ có đi La chí tôn đến Chân Ngọc Hoàng, chúng thần chỉ chủ, tạo hóa chi sứ, ta chưởng quản chư thiên vạn giới, thập phương vạn giới, vũ trụ hồng hoang, thương sinh vạn vật, đều là con dân của ta, nay tự băng thiên hoàng chí tôn Thái Thượng Tiên giới, dung nhập nhân gian, là ứng kiếp. Ngày cướp đi, phạm là sinh linh trong thiên địa, bất luận Thần Ma Tiên Yêu Nhân đều có thể vào Ngô Thiên Hoàng nhất mạch, che chở tạo hóa, có thể độ vô thượng sát kiếp, thành tựu Sáng Tạo Chi Nghiệp.

Ta là Chí Tôn Cửu U thập Địa Vô Thượng Minh La Sát Chân Hoàng Ma Đế, chủ nhân chúng ma, tạo hóa chi sứ, ta chưởng quản chư thiên vạn giới, thập phương vạn giới, vũ trụ hồng hoang, thương sinh vạn vật, đều là con dân của ta, nay tự băng Minh Hoàng Chí Tôn Cửu U Ma giới dung nhập nhân gian, là ứng kiếp. Ngày cướp đi, phạm là sinh linh trong thiên địa, bất luận dị nhân Thần Ma Tiên Nhân đều có thể vào Minh Hoàng nhất mạch ta, che chở tạo hóa, có thể độ vô thượng sát kiếp, thành tựu Sáng Tạo Chi Nghiệp Chi.

Àm!

Hai giọng nói, mỗi một giọng đều như tiếng hỗn độn chấn khai vũ trụ lúc thiên địa sơ khai, vang vọng trong mỗi một góc của nhân gian giới, tất cả hồn phách của sinh linh.

Ngay lúc nhân gian giới bởi vì hai đạo thanh âm này hỗn loạn không chịu nổi, lại có mấy tiếng đại thần thông giả chờ mong đã lâu vang lên.

Ầm ầm ầm

Thiên Huyền Châu ở Thái Cổ Cửu Châu hiện lên.

Thái Cổ Cửu Châu, Thiên Thắng Châu hiện lên.

Sau khi hai đạo âm thanh hỗn độn này vang lên, toàn bộ nhân gian giới, rốt cuộc lâm vào trong cảnh sôi trào trước nay chưa từng có.

Vô số sinh linh, vô số đại thần thông giả, đều không thể ngăn chặn rung động đến từ sâu trong linh hồn.

Tượng Thái Cổ a, Nguyên Thủy đại lục, Thiên Địa Cửu Châu, rốt cuộc hoàn chỉnh.

Ngày Cửu Châu tái hiện, chính là lúc sát kiếp mở ra.

Thái cổ có Cửu Châu, ẩn chứa khí vận thiên địa, người đoạt Cửu Châu ở Trục Lộ Phàm, là chúa tể của thiên địa.

Nương theo bạch khí hỗn độn che đậy tất cả tán, là từng ý niệm đáng sợ không che giấu chút nào, ầm ầm cuốn ra, muốn thay thế những bạch khí kia bao phủ toàn bộ nhân gian giới.

Giữa mông lung, trong thế giới nhân gian đã trở nên vô cùng rộng lớn, hình dạng chín đại lục nguyên thủy cổ xưa, bắt đầu hiển hiện ra.

Trong không gian thần bí, ba bóng người, Ngô Khí đứng ở giữa, thần âm cũng hiện ra một tia kích động.

Thái Cổ Cửu Châu, Thiên Ngưu Thiên Địch Thiên Tiên Thiên Trụ Thiên Tiên hướng Thiên Huyền, còn có Trung Châu, Trung Châu.

Rốt cục toàn bộ xuất hiện.

Trong lúc mở miệng, trên người Ngô Khí có một cỗ khí thể khó tả, giống như bị đè nén che lấp hơn một thời gian dài, lúc này bộc phát ra, quả thực bá đạo đến cực điểm, không có bất kỳ dị tượng nào, nhưng khí thể kia trong nháy mắt tựa như phá

tan thiên địa, dung nạp toàn bộ nhân gian vào đáy mắt, một loại khí tức gọi là chúa tể Chí Tôn, vô cùng rõ ràng tản ra.

Nhưng vào lúc này, khí thể như Ngô Khí lại không chỉ có hai luồng, khí thể vô số người thần thông bao phủ nhân gian giới, mỗi người đều bề ngễ thiên địa, nhìn chăm chăm vào vị trí chúa tể trong cõi u minh kia.

Hai cổ trong đó, chính là Vô thượng Chúa Tể Tiên Ma hai giới trước đó phát ra âm thanh hỗn độn.

Khí thể Ngô Khí ở trong đó, nhưng mà không thu hút chút nào, bất quá dù vậy, Ngô Khí vẫn không kiêng nể gì phát tiết ra ngoài, không chút nào không cho phép bao phủ cả Phàm gian giới. Không biết qua bao lâu, đợt Từ Đà bạch khí đều tán đi, diện mạo hoàn toàn mới của nhân gian hiện ra trước mặt vô số sinh linh, Ngô Khí mới thu hồi khí thể.

Cũng trong chớp mắt này, Ngô Khí và vô số đại thần thông giả giống nhau, ánh mắt ẩn chứa vô thượng xuyên thấu thần quang, xuyên thấu trùng điệp hư không, rơi xuống nhân gian giới.

Trung Châu, nơi không biết tên, bên hồ nước trong veo, một pho tượng nữ thần.

Bồng dung, một câu lầm bầm giống như hoài niệm từ trong miệng Ngô Khí phun ra.

Sát kiếp đã nổi, thần tử cũng nên xuất thế chưa hoàn mỹ, hoan nghênh ngài đến điểm khởi điểm đề cử vé tàu.

Kiến xuất sắc cỡ trung gian:

Ở vị trí pho tượng Thần Nữ, vô số người có đại thần thông trong chư thiên đều biết được. Nhất là một số cường giả tinh thông suy diễn thần thông, càng là rất lâu trước đó đã suy diễn ra một trận sát kiếp này, người khởi kiếp chính là Thần Nữ và phạm nhân kết hợp sinh ra.

Vô số đại thần thông giả trong chư thiên thế giới, vốn ước định ở trong minh minh chính chính là đợi đến khi thần tử xuất thế, sau khi mở ra sát kiếp đều dựa vào Đoạn Lộ Cửu Châu. Lại không nghĩ giữa đường bị Ngô Khí cầm một cước, lấy uy năng của Thiên Cơ Sách đảo loạn thiên cơ, thêm vào tồn tại thần bí nhất tộc kia, khiến cho cho cho ngay cả tiên ma nhị giới Chúa Tể cũng không cách nào suy tính ra được chỗ chính thức của thần tử.

Kỳ hạn mười năm, thần tử chi tung đều là mê của chư thiên. Bất quá hiện tại, trong nháy mắt khi hai giới Tiên Ma dung nhập vào nhân gian, tất cả cường giả đều cảm giác được thiên cơ tối nghĩa kia trở nên rõ ràng, không thể che giấu nữa.

Cơ hồ ngay lúc đó, vô số ánh mắt xuyên qua hư không, rơi vào một góc trên Trung Châu.

Hai giới Tiên Ma dung nhập vào nhân gian, động tĩnh chấn động thiên địa, trong nháy mắt hai đại châu cuối cùng của Thái Cổ Cửu Châu thành hình, toàn bộ nhân gian giới lại đột ngột lâm vào yên tĩnh.

Bất quá sau một khắc, trong nhân gian giới, đột ngột truyền đến một tiếng vang như tim đập.

Bành

Sau tiếng thứ nhất, không ngừng chút nào, trong hư không, từ nơi sâu xa, bắt đầu vang lên liên tiếp.

Bộp bộp bộp

Tiếng vang này, mặc kệ là sinh linh bản địa giới hay là vô số sinh linh bản địa đều vô cùng quen thuộc, bởi vì mười năm

trước, chính là thanh âm này xuất hiện dẫn đến thiên địa biến đổi lớn. Bản nguyên linh khí chư thiên vạn giới tràn vào nhân gian giới, khiến nhân gian vốn gầy yếu nhất dần dần trở thành trung tâm của chư thiên.

Bản địa sinh linh đối với tiếng vang này không cách nào quên được là vì từng thanh âm nhảy lên hoàn toàn thay đổi vận mệnh nhân gian, sau khi hợp đạo, bích chương tu vi hoàn toàn biến mất. Một đêm đó không biết bao nhiêu cường giả đột phá cảnh giới, mà ký ức sâu sắc của các cường giả chư thiên thế giới lại là bởi vì âm thanh này làm cho bọn họ không thể không tự phá tan thế giới, dung nhập vào nhân gian, lấy thời gian tranh đoạt một đường sinh cơ trong sát kiếp.

Hiện tại, âm thanh trái tim đập trong cõi u minh kia lại xuất hiện, lập tức khiến cho linh hồn của tất cả sinh linh đều rung động.

Cường giả sinh linh bình thường chỉ là không hiểu sao lại rung động mà thôi, nhưng đại thần thông giả trong chư thiên cùng những thế lực lớn có ý đồ tranh bá thiên địa đều biết được nguồn gốc của tiếng vang kia, gió nổi mây vần, đều hướng về nơi đó.

Trung Châu, khu vực không biết tên, có một hồ nước, so sánh với những đại lục vô biên vô hạn kia, hồ nước trong vắt này không thể nghi ngờ nhỏ đáng thương.

Không biết vì sao, bốn bề hồ này không có bất kỳ sinh linh nào tồn tại, lẻ loi trơ trọi nằm trên mặt đất.

Điểm sáng duy nhất chính là một pho tượng bên hồ. Đó là một bức tượng nữ thần, tiên xiêm y, sinh động như thật, tuy chỉ là một bức tượng nhưng lại tỏa ra một loại khí tức thánh khiết không thể xâm phạm, phảng phất như chín thiên thần nữ chân chính.

Trong lòng Thần Nữ là một Thạch Anh.

Âm thanh chấn động trái tim trong thiên địa đập mạnh. Nơi bắt đầu chính là bên trong cơ thể của Thạch Anh.

Bộp bộp bộp

Không có chút nào ngừng lại, một tiếng vang lên, liên tiếp không ngừng, bất luận xa gần, cảm ứng được tiếng vang đều giống nhau.

Bất quá nếu lúc này có người đứng trước pho tượng Thần Nữ, liền có thể cảm ứng được. Cơ thể Thạch Anh vốn là vật chết lạnh như băng, chẳng biết lúc nào đã sinh ra một cỗ khí tức sinh mệnh.

Khí tức này mới đầu rất yếu ớt, như ngọn nến trong gió, bất cứ lúc nào cũng sẽ héo tàn, nhưng theo âm thanh tim đập, khí tức sinh mệnh cũng điên cuồng tăng vọt, thậm chí dần dần tràn ra, làm cho cỏ cây xung quanh đều nhiễm vào, cũng tăng vọt theo.

Khí tức sinh mệnh nồng đậm thật là nồng đậm.

Quả thật là người khởi kiếp, bị lão Thiên Đế hạ xuống Thái Cổ Phong Linh cấm pháp, cho dù là Đại La Kim Tiên cũng sẽ mất tính mạng, đưa trẻ con nhỏ này vậy mà có thể sống sót.

Là thần tử, tuyệt đối là vậy, Thạch Anh kia chính là người ứng kiếp lần này.

Từng đạo ý niệm phong bạo, dâng lên các nơi ở nhân gian giới, chủ nhân mỗi một cỗ phong bạo đều có khí thể cực kỳ đáng sợ, hùng bá một phương.

Trong đó có không ít tồn tại, tựa hồ đối với pho tượng nữ thần cùng Thạch Anh đều cực kỳ hiểu rõ, tùy ý nghĩ một cái trong đầu đều là bí ẩn khó lường.

Răng rắc

Đột ngột đến cực điểm, một tiếng vang nhỏ, lập tức hấp dẫn ánh mắt tất cả đại thần thông giả qua.

Trong lòng Thần Nữ, trên thân thể Thạch Anh kia xuất hiện một vết nứt.

Trong chư thiên, chỉ cần là hạng người tin tức linh thông, đều biết một chuyện bí ẩn liên quan tới Thiên Hoàng Tiên Đế năm đó.

Nữ nhi của Thiên Đế, tư thông phạm nhân, sinh ra một đứa con trai.

Nghe nói cuối cùng là Thiên Đế giận dữ, chẳng những giam giữ Thần Nữ vào trong Thiên Lao, còn phong ấn con trai của Thần Nữ vào bên trong một pho tượng, cũng giáng linh cấm pháp phong ấn Thái Cổ, muốn cướp đoạt tính mạng của Thần tử.

Hôm nay xem ra, Thạch Anh trong lòng pho tượng Thần Nữ kia chính là thần tử năm đó, cũng là người ứng kiếp trong sát kiếp lần này.

Sát kiếp trong thiên địa, người được thần tử có thể nắm giữ một tia tiên cơ, mưu đoạt vị trí Chúa Tể thiên địa.

Không hiểu sao, một mảnh vỡ thiên cơ xuất hiện trong hỗn độn mênh mông, rất nhiều thần thông giả trong nháy mắt liền cảm ứng ra. Không có một tia nghi ngờ, bởi vì tin tức mảnh vỡ này và suy đoán trong lòng bọn họ hoàn toàn tương xứng, nếu Thần tử là người ứng kiếp lần này, muốn đoạt được một đường sinh cơ cùng vị trí Thiên Địa Chúa Tể, biện pháp ổn thỏa nhất tự nhiên là nắm giữ thần tử trong lòng mình.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt...

Rất là nhỏ vang lên, nhưng ở những thời khắc đó đều chú ý đến các cường giả nơi nào cảm ứng được, quả thực cùng động tĩnh long trời lở đất bình thường kinh người.

Trên mai đá của thần nữ bắt đầu lan tràn ra từng vết nứt, trong giây lát liền phủ kín toàn bộ thân thể Thạch Anh, theo những khe hở này lan tràn, âm thanh trái tim đập trong mình minh minh hu không bỗng nhiên trở nên vô cùng kịch liệt.

Thần tử sắp xuất thế rồi.

Không biết là vị cường giả nào, lại không hề có kỵ đem ý niệm của mình hiện ra, tiếng ầm ầm ầm nổ mạnh hướng về pho tượng Thần Nữ kia.

Bất quá lúc này, cũng không có bất kỳ tồn tại nào sẽ quan tâm đến đạo ý niệm này, không biết bao nhiêu thế lực cường giả, bắt đầu hành động.

Quả thực là không thể nào tưởng tượng được động tĩnh kinh thiên, đại lục Cửu Châu, vô số đạo khí tức phóng lên tận trời, đều hướng về một khu vực ở trung châu kia, mỗi một đạo khí tức đều mạnh mẽ đến quá đáng, không có một cái nào là dưới Kim Tiên Chân Ma, vô số cường giả này quả thực chỉ trong nháy mắt liền xuất hiện.

Còn có thể lực to nhỏ trong chư thiên, các loại chủng tộc, yêu nhân, vô số dị tộc, tất cả đều trong nháy mắt xuất hiện, ngưng tụ thành từng luồng từng luồng sinh linh âm trầm nước, đi về phía trung châu.

Động tĩnh này, quả thực so với hai giới tiên ma dung nhập nhân gian trước đó còn kinh người hơn.

lầu các nước gần đầu nữa,

Trên Trung Châu cũng có không ít thế lực cường đại, Đại La Đại Yêu Đại Vương Tam Vương triều, trong mười năm này chinh phạt nhân gian, hung danh hiển hách, mà sau lưng Tam Đại Vương triều, mỗi người đứng ba thế lực cường đại nhất trong chư thiên.

Đại Yểm Tôn Ma đạo, Đại Thánh là tiên đạo, Đại La bao dung vạn tượng.

Khi pho tượng Thần Nữ xuất hiện dị động, đại quân Tam Đại Vương triều liền xuất phát, không cần tốn nhiều sức liền đem khu vực kia vây quanh chặt như nêm cối, trên bầu trời đại địa, ba phương hướng đông đúc lít nha lít nhít toàn bộ binh sĩ Tam Đại Vương triều, ngay cả một con ruồi cũng không thể bay vào.

Khi trên thân thể Thạch Anh kia xuất hiện từng vết nứt, vô số sinh linh nóng rực ngưng tụ thành nước bắn, sau khi va chạm ầm ầm tới, đại quân Tam Đại Vương triều đều bắt đầu rung chuyển.

Tam đại vương triều tuy mạnh mẽ, nhưng dù sao cũng chỉ là kỳ hạn mười năm, trong nháy mắt bị vô số thế lực chư thiên trùng kích, cơ hồ một nửa thế lực đều phá tan phong tỏa của Tam đại vương triều, tiến vào khu vực kia.

Lúc này ba đại quân kia như là một phòng tuyến sàng lọc, loại bỏ những thế lực nhỏ yếu kia.

Những thế lực có thể tiến vào bốn bề trong vạt kia đều là thế lực cực kỳ mạnh mẽ trong chư thiên hoặc là đại thần thông giả.

Thần tử thuộc về ai, liên quan đến một đường sinh cơ trong sát kiếp còn có vị trí Thiên Địa Chúa Tể, vào lúc này, không có một thế lực nào che giấu kếm cỏi, nhao nhao thi triển ra đoạn mạnh nhất muốn khống chế thần tử sắp xuất thế kia.

Àm

Yêu khí ngút trời, vô số hư ảnh Yêu tộc hiện ra trong hư không, che khuất bầu trời, đúng là Cổ Yêu tộc đã đến.

Àm

Thiên hoa loạn trụ, Phật quang phun trào, từng vị Phật Đà Bồ Tát hiển hiện, lại là cường giả của Phật giới.

Ánh sáng thánh khiết tùy ý lan tràn, Bạch Vũ bay lên, vô số hư ảnh hình người xuất hiện, mỗi một người đều tản mát ra khí tức thần thánh không thể xâm phạm, cường giả dị tộc của Thánh giới.

Dị hương từng trận, cuộn cuộn huyết hà nồng đậm phá không chảy xuôi mà đến, trong sông giống như Tu La tộc đàn vui đùa quay cuồng, đúng là dị tộc trong Huyết Giới.

Ngắn ngủi mấy hơi thở, trong khu vực kia, không còn một khe hở nào, đều bị các cường giả chư thiên chiếm cứ.

Tất cả cường giả đều giống như đang chờ đợi cái gì, lẳng lặng nhìn pho tượng Thần Nữ kia, trong hư không yên tĩnh quỷ dị.

Bốp bốp bốp

Tiếng vang trong cội u minh kia vẫn tồn tại như trước, mỗi một tiếng vang lên, vết nứt trên thân thể Thạch Anh kia liền nhiều ra một vết nứt.

Một hơi, thân thể Thạch Anh không lớn, chỉ cần thêm mười hơi thở, những vết nứt kia sẽ trải rộng trên người Thạch Anh,

đến lúc đó những lớp vỏ đá do Thái Cổ Phong Linh cảm pháp biến thành sẽ biến mất, Thần tử cũng sẽ chân chính xuất thế.

Vù vù vù

Trong hư không, mỗi một cái bóng đều đại biểu cho một vị cường giả, âm thanh hô hấp không biết tồn tại bao nhiêu lần đều trở nên nặng nề.

Ánh mắt tham lam nhìn về phía pho tượng Thần Nữ, không che giấu chút nào, cũng không cách nào che giấu.

Dưới sự hấp dẫn của Vĩnh Sinh Đạo Quả, cho dù là hai vị Chúa Tể của Tiên Ma nhị giới kia, cũng không cách nào nhịn được, đều sẽ sinh ra tham niệm, chỉ cần không phải vật chết vô tình, đều không thể triệt để tiêu diệt thất tình lục dục, cho dù có thể che giấu, dưới sự hấp dẫn kia cũng sẽ không giữ lại chút nào hiện ra.

Có thể tưởng tượng được, khi mai đá kia nứt ra, vào thời khắc mà thần tử xuất thế thì cũng không biết sẽ bùng phát ra cuộc đại chiến ra sao.

Trong Minh Minh hư không kia, mỗi một tiếng vang đều tác động đến tâm thần của đông đảo cường giả.

Bành

Cuối cùng, từng tiếng vang cộng hưởng với khe hở cuối cùng, rốt cuộc cũng vang lên.

Tất cả khe hở vô thanh vô tức dung hợp cùng một chỗ, tiếp theo hoàn toàn biến mất, một đoàn Huyền Hoàng huyết quang nồng đậm không hề báo trước xuất hiện, bên trong huyết quang, bao lấy một hài nhi vừa mới mở mắt, phấn điêu ngọc trác.

Thần tử xuất thế chưa xong, hoan nghênh ngài đến điểm tiền đề cử vé vào tháng.

(Đa tạ loạn lạc: Cảm tạ hai huynh đệ 《Đa tạ》, nguyệt phiêu ủng hộ tiến vào kết cục kỳ, đoạn tình tiết cuối cùng, sẽ không còn đoạn tuyệt hơn, cầu chư vị huynh đệ cuối cùng ủng hộ tiểu lâu hăng hái, sẽ không để các huynh đệ các huynh đệ thất vọng.

Kiến xuất sắc cỡ trung gian:

Bên hồ trong veo, trong lòng pho tượng Thần Nữ.

Vỏ đá chậm rãi nứt ra, huyết quang huyền hoàng ẩn chứa lực lượng kỳ dị tràn ra, bao lấy đứa bé ngọc trác đang mở mắt.

Đầu lâu trẻ con kia tứ chi đầy đủ, ngoại trừ huyết quang trên thân thể, không khác gì trẻ con nhân loại sinh ra, chỉ có một đôi mắt to linh động cực kỳ, bên trong đang lóe ra một loại ánh sáng trí tuệ.

Vù vù

Vỏ đá tróc ra từng mảng rồi biến mất, trẻ con bị huyết quang bao vây rơi xuống trên hư không.

Tiếp đó là một màn khiến tất cả cường giả đều kinh ngạc, đứa bé kia, trong nháy mắt rơi xuống, Huyền Hoàng Huyết Quang quanh người lập tức trở nên nồng đậm không gì sánh được, hoàn toàn bao phủ nó vào trong, một tia khe hở cũng không có.

Huyết quang biến hóa, kéo dài ra, mắt thường có thể thấy được tốc độ, vẫn như cũ duy trì hình dạng Nhân tộc.

Bất luận là thể lực hay đại thần thông giả nào, lúc này đều bị cảnh tượng này làm cho kinh sợ, trong tâm thần có sóng to gió lớn quay cuồng lên.

Nó đang lớn lên.

Một vị cường giả không biết tên không kiềm chế được lên tiếng kinh hô.

Câu nói này của hắn cũng là nguyên nhân khiến những cường giả khác kinh ngạc, kỳ thật loại cảnh tượng lúc sinh ra đã bắt đầu lớn lên, ở giữa thiên địa cũng không tính là kỳ dị gì. Ít nhất có rất nhiều đứa nhỏ dị tộc sinh ra đều có thể làm được, thậm chí có một số dị tộc, đứa nhỏ vừa sinh ra thân thể liền có thể tăng vọt đến to lớn như núi cao.

Bất quá những điều kiện này đều có một điều kiện tiên quyết, đó là ấu nhi nhất định phải là tồn tại huyết mạch phi phạm.

Nhưng lúc này, mẫu thân của đứa bé đó tuy là con gái của Thiên Đế, nhưng phụ thân lại là người thật sự phạm nhân. Đoạn bí mật năm đó truyền khắp chư thiên, hầu như là bất cứ thế lực nào cũng biết được, ngay cả chi tiết đều không để sót. Thần nữ tư thông phạm nhân, sau khi sinh ra một đứa con trai, sứ giả Thiên Đế từng dò xét qua thể chất của đứa bé kia. Không phát hiện huyết mạch truyền thừa của Thiên Đế, bị phán định truyền thừa chính là huyết mạch của người Nhân tộc bình thường.

Kể từ đó, thần tử này liền mất đi tác dụng, cho dù còn sống cũng chỉ là một Nhân tộc bình thường.

Tuy rằng có thể thông qua tu luyện trở thành cường giả, nhưng không có ưu thế huyết mạch Thiên Đế. Thành tựu cuối cùng chỉ sợ cũng là có hạn. Chính vì nguyên nhân này, trẻ con này mới không thể tiến vào Tiên giới, ngược lại bị sứ giả Tiên giới hạ xuống Thái Cổ Phong Linh cấm pháp, dự định để nó tự sinh tự diệt.

Cho dù có một ông ngoại như Thiên Đế Tiên giới, nhưng vận mệnh trẻ con này lại còn không bằng một đứa trẻ con phạm nhân chân chính.

Bất quá bây giờ, tất cả đều không giống trước.

Vào ngày sinh ra, thiên địa rung động, huyền hoàng huyết quang hiện ra, một hơi lớn lên.

rất nhiều dị tượng này, không một cái nào không giống như trẻ con phía trước tượng thần nữ, không phải tồn tại bình thường, mà là thần tử thật sự.

Hỗn Độn sinh ra trong thiên địa đã không biết bao nhiêu năm tháng. Sinh linh vô số, đương nhiên cũng đã sinh ra vô số thần thông giả thiên kiêu, người tài ba trong đó càng là lưu lại vô số truyền kỳ và thần thoại.

Những thần thoại truyền kỳ kia đều có một chỗ giống nhau, đó là lúc sinh ra liền sẽ khiến thiên tượng biến hóa, hiển lộ ra bất phạm.

Hiện giờ đứa con trai kia cũng là thần tử, chính là như thế.

Bộp bộp bộp

Âm thanh trái tim đập trong minh minh hư không càng trở nên mờ mịt, tựa hồ đang dần dần biến mất.

Nhưng tất cả đại thần thông giả đều biết, tiếng vang kia không có biến mất, mà là hoàn toàn dung hợp cùng một phương thiên địa này, hoàn toàn liên hệ với khí thể thiên đạo.

Từ đó về sau toàn bộ vận mệnh của thiên địa, đều gửi gắm lên trên người chủ nhân đầu nguồn tiếng vang kia.

A...

Lớn mật, nghiệt súc dừng tay.

tặc tử ngươi dám...

Muốn chết sao?

Trong lúc tất cả cường giả kia xuất thế dị tượng, một bóng người mơ hồ đột nhiên hét thảm một tiếng, xuất hiện ở trước pho tượng Thần Nữ kia.

Tư thế bóng người này vậy mà lại mở ra bàn tay, muốn bắt thần tử bị Huyền Hoàng Huyết Quang bao vây lấy, cũng không biết hẩn thi triển thần thông quỷ bí gì, đúng là che giấu rất nhiều cường giả ở đây, không ai phát hiện hẩn ra tay đầu tiên.

Đáng tiếc, lúc bàn tay hẩn chạm vào huyết quang huyền hoàng bao vây đứa trẻ kia, lập tức để hẩn phát ra tiếng rú thảm thê lương.

Có từng đạo hoa văn huyền ảo quấn quanh thân thể, đột nhiên bị nhiễm lên một tầng huyết hồng quỷ dị, dưới đầm lầy này, từng tầng hoa văn đại đạo bắt đầu hòa tan. Tốc độ nhanh vô cùng, ngắn ngủn ba hơi thở, hoa văn đại đạo trên thân người này vậy mà bị hòa tan không còn gì.

Sau khi những hoa văn đại đạo kia biến mất, chủ nhân của cái bóng này tựa như trong nháy mắt mất đi tất cả lực lượng, trực tiếp hóa thành phàm nhân, lúc té trên mặt đất, huyết quang lóe lên, triệt để hủy diệt.

Tê ~

Dù cho ở đây có rất nhiều cường giả tồn tại, nhưng tận mắt thấy một màn này, vẫn để cho bọn họ lộ vẻ kinh hãi.

Sao có thể như vậy được?

Nghiệt súc kia hình như là chủ nhân Không giới, tu luyện không đạo trong mười vạn tiểu đạo đến cực hạn, quanh thân cô đọng trọn vẹn một trăm lẻ tám tầng không đạo văn, hợp với con số chu thiên, mặc dù chiến lực không hiển lộ, nhưng lực trộm cắp kia lại là có một không hai.

Không Không đạo tuy là mười vạn tiểu đạo, nhưng dù sao đã bị chủ nhân không giới kia tu luyện đến cực hạn, lẽ ra đại đạo văn lý ngưng kết ra căn bản không có khả năng bị hủy diệt.

Rốt cuộc hào quang kia là thứ gì ngay cả đại đạo văn lý cũng không thể chống cự, chúng ta chẳng phải là chạm vào liền vỡ vụn.

Lúc này một vị thể giới chi chủ vẫn lạc đã không coi vào đâu, thật sự để cho những cường giả này kinh hãi chính là huyết quang Huyền Hoàng Chi Vương kia, vậy mà có thể hòa tan đạo văn đại đạo.

Bất luận là Nhân tộc hay là Yêu tộc, hoặc là vô số dị tộc, đều biết được trong thiên địa có truyền thừa ba ngàn vạn đại đạo tiểu đạo, mỗi một loại đạo tu luyện đến cực hạn liền có thể cô đọng ra đại đạo văn lý, uy năng vô cùng, cũng chỉ có cường giả có thể ngưng tụ ra đại đạo văn lý mới có thể tính là cường giả chân chính.

Cho tới nay, tất cả cường giả sinh linh đều cho rằng hoa văn đại đạo nhất định ngưng tụ ra, trừ phi chủ nhân vẫn lạc, nếu không vĩnh viễn sẽ không biến mất. Trên thực tế, mặc dù chủ nhân vẫn lạc, từng đạo hoa văn đại đạo kia cũng sẽ không lập tức biến mất, mà sẽ hóa thành một ít bảo vật chư thiên có được uy năng kỳ dị.

Cái gọi là hoa văn đại đạo, mang ý nghĩa có chí lý của thiên địa đại đạo ngưng tụ trong đó, đại biểu cho một loại trật tự tồn tại trong thiên địa, đã thoát ly giới hạn hữu hình vô hình, tự

nhiên cũng không thể bị phá hư, cho dù là bảo vật cường hoành hơn nữa.

Tin tức này, cơ hồ đã là thiết luật chí lý, bị tất cả cường giả trong chư thiên thừa nhận.

Nhưng hiện tại, luật thép này đã bị phá vỡ.

Dưới cái nhìn chăm chú của vô số cường giả, vị đứng đầu Không giới tự xưng là có lực lượng trộm cắp có thể đoạn tuyệt chư thiên kia, dùng cái giá phải trả để nghiệm chứng các cường giả chư thiên.

Dưới huyết quang huyền hoàng kia, một trăm lẻ tám đạo hoa văn đại đạo đã tu luyện đến mức tận cùng, ngay cả ba hơi thở cũng không có kiên trì, liền triệt để hòa tan, cũng giảng giải một thân tu vi của chủ nhân bị cướp đoạt sạch sẽ.

Vị chủ nhân Không giới kia, hẳn cũng là vị chủ nhân dứt khoát nhất của một vị Đại La Kim Tiên thế giới từ khi sinh ra đến nay. Chưa hoàn thành, hoan nghênh ngài khởi điểm đề cử vé tàu.

Trước mặt bao người, một vị Chúa Tể thế giới thoáng cái đã vẫn lạc.

Một màn này nhìn vào hư không chung quanh, vô số cường giả mí mắt giật giật, rơi vào phía trước pho tượng Thần Nữ, trong ánh mắt đang chậm rãi biến hóa của Huyền Hoàng huyết quang lập tức nhiều ra một loại cảm xúc gọi là sợ hãi.

Sống càng lâu, càng sợ chết, những người đứng đầu thế giới trong chư thiên kia, mỗi một vị đều có tu vi Đại La Kim Tiên, tự nhiên đến thọ mệnh cũng là kỳ lạ vô cùng, hưởng thụ cảm giác chí tôn cao cao tại thượng, hầu như mỗi một vị đều đặc biệt tiếc mạng.

Trước đó bọn họ đều dựa vào tu vi của mình một chút, trong nhân gian giới này sẽ không xuất hiện nguy hiểm gì có thể khiến bọn họ ngã xuống, nhưng hiện tại, từng sợi Huyền Hoàng huyết quang kia, lại vô cùng rõ ràng nói cho một đám cường giả, tu vi kiêu ngạo của bọn họ một chút tác dụng ở chỗ này cũng không có, chỉ cần chạm đến huyết quang kia, cho dù chỉ là một tia, cũng sẽ trong nháy mắt mất đi tính mạng.

Cơ hồ trong nháy mắt, trong hư không xuất hiện biến hóa cực kỳ rõ ràng.

Một tôn đại diện cho hư ảnh cường giả kia, tham lam cuốn tới bắt đầu giảm bớt, cũng không phải bọn họ thật lòng như vậy, mà là bởi vì sợ hãi cảm xúc bắt đầu chiếm thế thượng phong.

Thần tử đại biểu cho một đường sinh cơ trong sát kiếp, nhưng cũng không phải tuyệt đối, vì vậy không đáng trả giá bằng tính mạng.

Bất quá thế gian này luôn có Bất Tử Tâm, sau khi chủ nhân Không giới kia vẫn lạc, chỉ là một khắc sau.

Âm

Hao lang đều là người nhát gan, thần tử là của bản tọa.

Người qua đây cho ta.

Là của bản tôn.

Từng đạo hư ảnh động tác đột ngột, mỗi một đạo đều tản mát ra khí thể bá đạo cường hoành, tựa hồ giờ phút này mỗi một người ra đều là đại thần thông giả hết sức quan trọng trong chư thiên. Bất quá phản ứng của các cường giả khác, tựa hồ cũng không phải như vậy.

A a a a...

Không ngoại lệ, cảnh tượng quen thuộc xuất hiện. Từng hư ảnh kia, bất luận thi triển ra đoạn nào, kết quả cuối cùng đều giống như đúc chủ nhân Vô giới lúc trước. Không hiểu sao nhiệm phải Huyền Hoàng Huyết Quang, sau đó đại đạo hoa văn vất vả cô đọng ra bị hòa tan, pháp lực thần thông tu luyện nhiều năm biến mất không còn tăm tích, mai một trong hư vô.

Tê tê ~

Lần này, rốt cuộc đã an tĩnh lại.

Khu vực pho tượng Thần Nữ, hư ảnh vô số cường giả kia đều yên tĩnh lại, không còn dị động nữa.

Ngay vừa rồi, trong hơn mười vị cường giả vẫn lạc lần trước, mỗi một vị thi triển Đoạn đều không giống với chủ nhân Vô Giới lúc trước, hầu như không có một ai lấy thân thể trực tiếp chạm vào Huyền Hoàng Huyết Quang kia. Nhưng dù vậy, vẫn không ngoại lệ, toàn bộ đều chết trong tiếng kêu thảm.

Những thần thông Khôi lỗi chú thuật không gian này cực kỳ huyền ảo, có đại thần thông truyền thừa lai lịch thi triển ra, đều không thể làm cho đoàn Huyền Hoàng huyết quang bao vây thần tử kia dịch chuyển dù một tơ một hào, ngược lại sau khi thần thông rơi lên trên, trên người chủ nhân thi triển thần thông sẽ có thêm một tia Huyền Hoàng huyết quang.

Đến lúc này, những cái gọi là cường giả chư thiên này cuối cùng cũng đã phản ứng lại.

Vì sao thần tử xuất thế chuyện lớn như vậy, ngoại trừ những cường giả tầm thường như bọn họ, những đại thần thông giả có uy danh hiển hách kia đều không hề có động tĩnh gì, chỉ là

lẳng lẳng nhìn biến hóa của thần tử kia, không có một người nào xuất hiện.

Nhất là chư thiên sinh linh đều cực kỳ quan tâm, ông ngoại của thần tử kia, cũng chính là phản ứng của vị chủ nhân Thiên Đế nắm giữ vận mệnh vô số sinh linh kia.

Thuộc về Thần tử, quan hệ đến kết cục của vận mệnh trong sát kiếp.

Đây hầu như là một chuyện mà tất cả sinh linh đều biết, nhưng thân thể liên quan tới thần tử trong chư thiên lại lan truyền cực rộng, năm đó thần nữ xuất hiện buôn bán thông thiên phàm để cho thể diện Thiên Đế quét rác, cho nên mới có thể hạ pháp thuật ác độc như vậy trên người một đứa trẻ Thái Cổ Phong Linh cấm pháp.

Một bên là mặt mũi, một bên là một đường sinh cơ trong sát kiếp.

Cường giả biết được những tin tức kia cùng thế lực lớn nhỏ đều đang chờ phản ứng của Tiên giới, mặc dù hầu như đều biết được Thiên Đế sẽ lựa chọn như thế nào, nhưng vẫn muốn nhìn thấy cảnh tượng kia xuất hiện.

Bành

Bộp bộp bộp

Sau khi bỏ ra cái giá lớn hơn mười tính mạng của chủ nhân thế giới cường đại, tất cả cường giả đều biết được vào lúc này không nên cử động, lẳng lẳng chờ đợi là được. Trong minh minh, từng tiếng vang của trái tim nhảy lên rồi cuộc hoàn toàn biến mất, hoàn toàn dung hợp cùng một chỗ với thiên địa này.

Vù vù

Vào lúc này, trong nhân gian giới, đáy lòng tất cả đại thần thông giả đồng thời sinh ra một tia cảm ứng: Thiên địa khí cơ tựa hồ cùng đoàn Huyền Hoàng huyết quang biến hóa lẻ loi kia liên hệ cùng nhau, bất phân biệt lẫn nhau.

Cảm ứng này đột ngột đến, nhưng lại chân thật vô cùng. Trong lúc giật mình, rất nhiều cường giả quanh hồ trong suốt kia đều sinh ra đoàn huyết quang kia chính là ảo giác bản nguyên thiên

địa. Cho dù đều biết đây là ảo giác, nhưng những cường giả này lại đều không thể đem nó trực xuất ra.

Hầu như cùng lúc đó, trong lòng chúng cường giả sinh ra ảo giác lúc, phía trước pho tượng Thần Nữ kia, đoàn Huyền Hoàng huyết quang khổng lồ kia, rốt cuộc bắt đầu lui lại.

Biến hóa này vừa xuất hiện, lập tức hấp dẫn tất cả ánh mắt.

Huyết quang nồng đậm có được uy năng cực kỳ khổng lồ, thối lui một chút, hiển lộ ra thân thể bị bao vây phía dưới.

Một tức ba hơi thở...

Không biết qua bao lâu, lúc toàn bộ huyết quang biến mất, tất cả cường giả đều sinh ra một loại cảm giác hoảng hốt.

Lúc tỉnh dậy lại xem xét, phía trước pho tượng kia, có thêm một thiếu niên thanh tú chỉ có mười bốn mười lăm tuổi. Thiếu niên này không tuấn mỹ, cũng không yêu dị chút nào, nhưng bất luận ngũ quan dung mạo hay thân thể tứ chi, mỗi một tác đều hoàn mỹ vô cùng, không có một tơ một tí vết nào tồn tại, giống như thân thể thiếu niên này, căn bản chính là do Thiên Đạo sáng tạo ra.

Trong truyền thuyết thần thoại, có Thánh Nhân xuất thế, trời sinh đã biết.

Lúc này trong hư không, rất nhiều cường giả tuy không thiếu cường giả cấp bậc Đại La Kim Tiên siêu cấp, nhưng không một ai từng thấy bộ dáng Thánh Nhân chân chính là cỡ nào. Nhưng hiện tại, từng ánh mắt rơi xuống trên người thiếu niên kia, trong cái chớp mắt đó liền xác định, nếu như trong thiên địa này thật sự có Thánh Nhân sinh ra mà biết, không hề nghi ngờ thiếu niên này chính là một trong số đó.

Huyết quang tuy lui lại nhưng chưa biến mất, mà biến thành ảo bào đỏ như máu, vô thanh vô tức trùm lên người thiếu niên.

Từ trong mai đá sinh ra, lớn lên một hơi, trong mắt thiếu niên này không có một chút bàng hoàng vô tri như lúc mới sinh ra, trong con ngươi kia chớp động quang mang thâm nhuận hết thảy. Không có bất kỳ bí mật nào có thể che giấu dưới ánh mắt

của hấn, bất luận đạo lý huyền ảo gian nan gì ở trong mắt thiếu niên này đều không có hình dạng giống nhau.

Thiếu niên chỉ lẳng lặng đứng ở trong hư không, nhưng ở đây vô số cường giả lại đều cảm giác ý niệm biến hóa trong đáy lòng mình không hề giữ lại hiện ra trong mắt thiếu niên, ý nghĩ hay tâm ma gì đều không thể che giấu được.

Chỉ một ánh mắt mà thôi, đã làm cho linh hồn cường giả chư thiên vây quanh khu vực này run rẩy, những ý niệm cướp đoạt tham lam nơi đáy lòng kia như gặp phải ánh mặt trời tuyết tàn tiêu tan hầu như không còn.

Kiến xuất sắc cỡ trung gian:

Thất tư cách rồi...

Đều là cường giả tu luyện nhiều năm, mỗi người đều có truyền thừa đại đạo, sau khi phát hiện linh hồn mình run rẩy, trong lòng những cường giả này đều hiện lên ý nghĩ như vậy.

Ngay cả một ánh mắt uy năng cũng không thể chịu được, dưới cái nhìn chăm chú của thiếu niên kia không có nổi một tia ý nghĩ tham lam, tự nhiên cũng liền mất đi tư cách đoạt đoạt thần tử về tay.

Khiến tất cả cường giả sinh lòng sợ hãi Huyền Hoàng Huyết Quang tán đi, phía trước pho tượng Thần Nữ chỉ có thêm một vị thiếu niên.

Nhưng chính thiếu niên này, một đạo ánh mắt cực kỳ bình thường quét tới, lại làm cho trong chư thiên vô số cường giả mất đi lòng phản kháng.

Thậm chí quá trình kia còn trở nên rõ ràng hơn, từng cường giả, vào lúc này đây chẳng những cảm giác được tham lam trong lòng mình đang nhanh chóng biến mất, đồng thời có một loại ý nghĩ gọi là sợ hãi đang sinh sôi từng chút một, tựa hồ không có giới hạn, biến hóa này vừa ra, lập tức khiến vùng hư không này sôi trào.

Đi mau.

Vô số cường giả đồng thời mặt biến sắc, một chút phong phạm cường giả đều không có, không hèn mà cùng lên tiếng kinh hô.

Không có ai hành động, không có bất kỳ thần thông công kích nào xuất hiện, nhưng mà bọn họ không thể không rời đi. Một đám cường giả đều liều mạng áp chế sợ hãi trong lòng, ngay cả thời gian một hơi thở cũng không muốn tiếp tục ở lại.

Sợ hãi cả đời, sau này nếu như gặp lại, tất nhiên sẽ có chương ngại cố kỵ, từ không trung thấp xuống một cái đầu. Càng không nói đến suy nghĩ này nếu như nảy mầm, chỉ sợ không

bao lâu những cường giả này sẽ quỳ xuống biểu hiện thần phục.

Mỗi một người bọn họ đều là cường giả trong chư thiên, mỗi người đều là thủ lĩnh đại thế lực to nhỏ nhỏ, ở giữa thiên địa cao cao tại thượng quyền thế ngập trời, cho dù là thế lực khổng lồ như Tiên Ma lưỡng giới cũng không thể để bọn họ hiện ra thần phục dưới quân chúng.

Nhưng hiện tại, chỉ là một ánh mắt mà thôi, những cường giả này có dấu hiệu thần phục. Biến hóa như vậy, lập tức làm cho khu vực này lâm vào trong hỗn loạn, từng cường giả nhao nhao phát động thần thông thuận di rời khỏi nơi này. Không có một ai ngoại lệ, dưới ánh mắt đó, cho dù là cường giả cấp bậc Đại La Kim Tiên cũng chỉ kiên trì được một ít mà thôi.

Vù vù vù

Mấy hơi thở sau, khu vực kia trở nên nghiêm nghị trống rỗng.

Ngoại trừ một pho tượng nữ thần sinh động như thật, trống rỗng, yên tĩnh vô cùng, thật giống như nơi này chính là địa phương bị trục xuất trong thiên địa, hoang vu.

Chủ nhân của đạo ánh mắt kia, thiếu niên mặc áo đỏ máu. Mắt thấy vô số cường giả rời đi nhưng không ngăn cản chút nào, trên mặt không có chút biểu cảm nào, tựa như những cường giả kia đều không đáng để hắn nhìn nhiều một chút, cùng con kiến trong thiên địa này có thể thấy được cây cối không có chút khác biệt nào.

Hắn là Thần tử, sinh ra dưới sự quan tâm của vô số cường giả.

Trong mắt hắn, không nhìn thấy một chút sự tò mò lạ lẫm đối với vùng thiên địa này, cũng không nhìn thấy một chút nào, vô tri cùng bàng hoàng, chỉ có một loại thần – hờ hững ở bên trong. Tựa như hắn căn bản không phải vừa mới sinh ra không lâu, mà là sớm sinh tồn ở trong thiên địa này nhiều năm, xem đủ thế giới này.

Chậm rãi xoay người, ánh mắt chạm đến bên hồ nước trong veo, trên pho tượng kia.

Vào lúc này, trong mắt thiếu niên, rớt cuộc xuất hiện một tia sinh động.

Mẫu thân, mẫu thân...

Hai chữ nhàn nhạt từ trong miệng thiếu niên này phun ra.

Huyết mạch, là một loại liên hệ huyền bí nhất trong thiên địa này, chưa từng gặp mặt, chưa từng nói qua, nhưng từ thứ nhất thiếu niên thốt ra, từ thứ nhất, lại là mẫu thân.

Sau khi hai chữ kia ra khỏi miệng, vẻ hờ hững trong mắt thiếu niên mới bắt đầu buông lỏng tan rã biến mất, khí tức sinh linh xuất hiện trên người hắn. Bình tĩnh sinh động, hơn nữa thân thể kia, mặc kệ là ai cũng có thể nhìn ra tộc đàn của thiếu niên này.

Nhân tộc...

Khí tức bình thường, huyết mạch cũng là bình thường, huyết mạch chủng tộc thiếu niên kế thừa là phụ thân hắn. Là Nhân tộc bình thường.

Nhưng hắn hoàn toàn khác với phụ thân hắn, khí tức trên người hắn lúc nào cũng dung hợp với vùng thiên địa này. Trong mắt giun dế, thiếu niên này cũng là con kiến, trước mặt sơn hà, thiếu niên này cũng là sơn hà, trước mặt từng vị đại thần thông giả đại đạo kế thừa, thiếu niên này là thiên đạo.

Chẳng biết từ lúc nào, thiếu niên thần tử kia đã đứng trên mặt đất, lẳng lặng nhìn pho tượng Thần Nữ trước người. Thạch Anh trong lòng pho tượng đã biến mất, chỉ để lại Thần Nữ, vẫn như cũ bảo trì tư thế ôm lòng kia, tản mát ra một loại khí tức thánh khiết không gì sánh được.

Nhìn một hồi, bàn tay thần tử chậm rãi duỗi ra, đang muốn vuốt ve trên pho tượng kia.

Àm

Một đạo cảm ứng cực kỳ mãnh liệt, đột ngột sinh ra từ đáy lòng thần tử, thân thể lập tức xoay ngược lại, trong hai con ngươi lần nữa tuôn ra ánh mắt khủng bố kinh sợ lui lại của cường giả chư thiên.

Lúc này, nơi cực xa, phía chân trời, một thiên hà toàn thân vàng óng chậm rãi chảy xuôi đến.

Trong Thiên Hà, là từng vị tiên binh uy vũ, cầm đầu là ba tôn thần tướng, sau đó là Kim Hoàng Kỳ Phiên Hoàng Nhược Thiên Đăng, Chư Thần Diên Tiên Bàn, Vân Khởi Tiên Bàn, Phi Thiên Vũ Vũ, Thiên Nữ Tán Hoa, trập trập tiên âm thần nhạc truyền đến.

Một màn này xuất hiện, lập tức hấp dẫn không biết bao nhiêu ánh mắt trong chư thiên.

Chỉ cần sinh linh có chút kiến thức đều biết được người có thể xuất động trập địa như vậy sẽ là thế lực phương nào.

Cung Thiên Đế.

Trong khu vực này yên tĩnh, đột ngột bị từng đợt tiên âm phá vỡ, Kim Khuyết Thiên Hà kia chảy tới, còn chưa đến trên không hồ nhỏ trong vất, ba vị Thần Tướng cầm đầu trống rỗng xuất hiện.

Khi xuất hiện trở lại, cách phía trước thần tử không xa, các thế lực trong chư thiên đều biết được từ trong cung đi ra một vị thần tướng đều là siêu cấp cường giả, đại thần thông giả, nhưng Thần Tướng này xuất hiện, khí thế bàng bạc vốn nên có lại không có xuất hiện. Ngược lại giống như là đế quốc tướng quân của thế giới phàm nhân, quỳ một gối trước hoàng tử tôn quý vô cùng.

Vù vù

Thần Tướng quỳ xuống ngay lập tức, trước người hiện ra một đoàn kim quang, bao lấy một cuốn sách lụa ẩn chứa khí tức huyền ảo tôn quý.

Chúng Thần chi chủ, Tạo Hóa Chi Sứ, Thiên Đế có chiếu: Thần tử Thích Thiên Kiếp, bởi tội mẹ của nó, trục xuất nhân gian ngàn năm, thời hạn ngàn năm đã đầy, Thần tử có thể trở về Thiên Cung, cùng mẹ mười ba Thần Nữ đoàn tụ, cùng hưởng chung Thiên Luân.

Toàn thân sách lụa bọc lấy kim quang, tản mát ra khí tức cực kỳ tôn quý, chậm rãi mở ra, mỗi một chữ đều như đầu lớn, bị

kim quang bao lấy, bay lên lại tán, đồng thời Hồn Độn âm như tôn quý đến cực điểm liền vang lên ở trong giới nhân gian.

Nghe được âm thanh kia, giật mình, tất cả sinh linh đều phảng phát nhìn thấy một bóng người cao quý đến cực điểm, trung tâm thiên địa, chúng thần chi chủ, Sứ giả tạo hóa, Vương của Thần Vương.

Thánh điện Thiên Đế.

Sau khi thanh âm hỗn độn trong quyển sách lựa vàng vàng kia rơi xuống, rốt cuộc âm thầm chú ý vô số cường giả nơi đây qua loa, nhao nhao lên tiếng kinh hô.

Sau khi mới đầu kinh ngạc, rất nhiều cường giả lại nhao nhao lộ ra vẻ khinh thường, năm đó phong ba có thể truyền khắp chư thiên, thế lực lớn nhỏ đều biết rõ ràng. Tuy trong lòng đã có chuẩn bị, đại đa số cường giả đều nhận định một phương Tiên giới tất nhiên sẽ buông bỏ mặt mũi, mang thần tử trở về Tiên giới. Bất quá sau khi cảnh tượng này thật sự xuất hiện, vẫn nhìn không được kinh ngạc cùng khinh thường.

Ở ngàn năm trước, Thiên Đế Cung cưỡng ép chia rẽ mười ba thần nữ phụ nhân, giam cầm Thần Nữ Thiên Cung, sau đó lại ở trên người trẻ con vừa sinh ra Thần Nữ hạ xuống Thái Cổ Phong Linh Cẩm Pháp, loại này đủ để làm cho cường giả cấp bậc Đại La Kim Tiên đều đau đầu không thôi Thái Cổ cấm chế. Nguyên ý tự nhiên là muốn đem đứa bé phạm nhân làm bản huyết mạch cao quý của Thiên Đế này giết chết.

Hiện tại trẻ con này không biết tại sao được thiên địa rủ xuống, bị định vị người bắt kiếp, cùng thiên cơ mật mù kia liên hệ cùng nhau.

Vì bảo toàn bản thân trong sát kiếp, lại dễ lấy được tiên cơ tranh bá, Thiên Cung lại lại phái sứ giả muốn đón thần tử trở về Thiên cung. Hành vi như vậy, đủ để xưng là vô sỉ. Thiên Sinh Thiên Đế còn ban xuống thánh chiếu, mỗi một chữ đều vang vọng nhân gian giới. Cho dù là những sinh linh không có trí tuệ kia cũng đều nghe rõ ràng, hướng chỉ những cường giả khác.

Thần tử xuất thế, mặc dù khô thạch nát trời sụp đất nứt biển nát chuyển tinh di những dị tượng khủng bố này, nhưng chỉ một hơi thở lớn lên liền đủ để khiến vô số cường giả chư thiên kinh sợ thối lui.

Huống chi, tất cả cường giả đều mơ hồ nhìn ra sau khi sinh ra Thần tử, trong mắt lại không có một tia bàng hoàng vô tri, hiển nhiên chỉ có một loại khả năng, chính là thần thông trời sinh của Thánh Nhân khi xuất thế.

Sinh ra đã biết.

Cái gọi là sinh mà biết, tên như ý nghĩa, chính là lúc sinh ra liền biết được hết thảy.

Kể từ đó, thần tử hẳn cũng biết được phong ba năm đó, huống chi ngọn nguồn của phong ba kia vốn là người một nhà bọn họ.

Ông ngoại của mình chia cách một nhà mình, còn muốn mưu hại chính mình, mặc dù không thành công, nhưng cũng để người một nhà chia cách ngàn năm, cha mẹ mất tích. Thân mẫu ở xa Tiên giới bị giam cầm không thể gặp nhau.

Có thù hận này, thần tử sẽ lựa chọn như thế nào.

Một màn này đi ra, rất nhiều cường giả đều tạm thời quên ý nghĩa đại diện của thần tử kia, trong mắt đều lộ ra một chút tò mò, muốn biết lựa chọn cuối cùng của thần tử, có thể chịu thua đi theo đội ngũ nghênh đón lại Thiên Đế cung hay không.

Nhưng cũng có không ít cường giả đáy lòng đã có kết luận, nhìn động tác của thần tử sau khi xuất thế, ánh mắt nhìn chăm chú pho tượng Thần Nữ lộ ra cảm tình, hiển nhiên thần tử cực kỳ nhớ nhung mẫu cảnh, kể từ đó, uy hiếp trong Thiên Đế Thánh Chiếu sẽ có tác dụng. Thần tử nếu muốn nhìn thấy thân mẫu của mình, sẽ lựa chọn trở lại Thiên Đế cung.

Thần Tướng tuyên đọc xong Thánh Chiếu, chậm rãi đứng dậy, trên thân từ đầu đến cuối đều không lộ ra một chút khí thế cường đại nào, giống như một tướng quân phạm nhân chân chính, vô cùng cung kính hướng về hoàng tử mở miệng nói: điện hạ, mời điện hạ.

Sau câu này, không biết có bao nhiêu ánh mắt trong nhân gian giới đều ngưng tụ trên người Thần tử.

Đang lúc tất cả cường giả chú ý tới nơi này đều nín thở ngưng thần chờ thần tử lựa chọn, một hướng khác, đồng dạng là chân trời, lại một dòng sông lớn bằng bạc vượt trời mà đến.

Sông lớn kia giống như từ trong Cửu U chảy xuôi đến, toàn thân đen kịt, vô số minh thủy quay cuồng, bên trong đồng dạng có vô số Tu La Ma Binh, cầm đầu cũng là tam đại Ma Tướng, U Âm Phiến Hoàng Phiến Hoàng Thương, rất nhiều Ma Nữ cực xinh đẹp uyển chuyển nhảy múa, âm thanh dụ hoặc chí thuần khiết nhất cũng vang lên ở phía chân trời, không biết câu động tâm ma của bao nhiêu cường giả.

Minh Hà độ không mà đến, còn chưa đến khu vực kia, một ma tướng ở giữa liền mở miệng.

Kiến xuất sắc cỡ trung gian:

Ta Hình Thiên Ma nghe tiếng Thiên Đế đã lâu, giờ đã thấy hết, quả nhiên. Thiên Đế bệ hạ không chỉ có pháp lực thông huyền, thần thông che trời, da mặt còn tu tới cảnh giới vô thượng có một không hai trong chư thiên. Hình Thiên bá phục, bội phục tới mức Ha ha ha.

Ma tướng mở miệng thân hình cao tới mười trượng, toàn thân đều sinh ra lân phiến màu đen, trên lân phiến còn khắc vô số đạo ma văn đồ sậm, ngũ quan lộ ra uy nghiêm cổ sơ vô tận, khí thể phát ra càng là phô thiên cái địa, thậm chí mơ hồ ngưng tụ thành hình thức ban đầu của một thế giới, bên trong là vô số ma khí tinh thuần quay cuồng.

Ma tướng này vừa xuất hiện, liền có khí thể khủng bố Chư Thiên, khiến cho vô số cường giả sinh ra sợ hãi.

Càng kinh người hơn là, hắn vừa mở miệng, lời nói ra lại là nhục mạ chủ nhân Tiên giới kia.

Thiên Đế...

Hai chữ này đại biểu ý nghĩa là mấy người cường đại nhất trong chư thiên, chúa tể toàn bộ Tiên giới, nắm giữ vận mệnh không biết bao nhiêu sinh linh tu sĩ.

Cùng với pháp lực thần thông cũng chỉ là rải rác mấy người mà thôi, nếu chỉ luận thân phận địa vị, có thể so sánh với hắn cũng chỉ có vị thống trị Cửu U Ma giới kia.

Ngay từ đầu nghe thấy mấy câu mắng chửi mỉa mai người đứng đầu Tiên giới, lúc này ở nhân gian có vô số cường giả còn có ý niệm không thể tin được trong đầu, bất quá sau khi bọn họ nhớ lại tên Ma tướng kia, liền không ai không tin, đều cảm thấy đây là chuyện bình thường không còn gì nữa.

Trong chư thiên ai cũng biết, Cửu U Ma giới có một vị Ma Tướng mạnh nhất.

Chinh phạt chư thiên lấy cảnh giới Huyền Ma đỉnh phong dẫn đầu vô số ma binh của Ma giới, đến đâu, đều là thần phục.

Trong mắt vô số cường giả chư thiên, chư thiên vạn giới có hy vọng đột phá cảnh giới nhất, tấn thăng đến cảnh giới Chí Tôn Huyền Ma cường giả, xếp hạng nhất chính là Hình Thiên Ma Tướng này.

Ở Cửu U Ma Giới, ngoại trừ chủ của Cửu U chí cao vô thượng ra, thanh danh của Hình Thiên Ma Tướng là bá đạo nhất, tính tình của nó càng bá đạo đến cực điểm, có đôi khi thậm chí kiêu ngạo đến cực điểm, trong mắt ngoại trừ Cửu U Chi Chủ, vị Ma Đế đại nhân kia, những cường giả khác đều không thể lọt vào mắt của nó.

Là Ma tướng cường đại nhất Ma giới, Ma Đế tín nhiệm hẳn không phải nghi ngờ, hơn nữa tính tình hẳn bá đạo tới cực điểm, mở miệng nhục mạ chủ Tiên giới quả thực là chuyện cực kỳ tự nhiên.

Sau khi nhao nhao phản ứng lại, những cường giả này lại nghĩ tới mấy câu nói kia, quả thực là câu nói tru tâm. Dù là ai cũng có thể nghe ra lời mỉa mai trong đó. Trong lúc nhất thời, có không ít cường giả gan lớn đều không nhịn được mở miệng khen ngợi, những người khác cũng là âm thầm gật đầu, đều cảm thấy mấy câu nói kia đều không sai chút nào.

Da mặt chủ nhân Tiên giới thật dày, quả thật có thể xưng là có một không hai trong chư thiên.

Trước khi thiên địa đại biến, chư thiên vạn giới cũng là chinh phạt lẫn nhau. Động một chút sẽ bộc phát ra chiến tranh thế giới, đặc biệt Tiên Ma nhị giới càng là thủy hỏa bất dung, tuy Hình Thiên Ma Tướng nhục mạ chủ nhân Tiên giới, mỉa mai chủ nhân của Tiên giới, thế nhưng lấy thân phận địa vị của hắn, vị Thiên Đế đại nhân kia chỉ sợ cũng tuyệt đối không làm gì được Hình Thiên Ma Tướng.

Lúc này tất cả thế giới đều lần lượt sụp đổ, dung nhập vào trong nhân gian giới, quy củ trước kia đều không thể dùng lại. Nhân gian rộng lớn trước nay chưa từng xuất hiện Chúa Tể, tất cả cường giả đều trở nên to gan hơn, sự sợ hãi đối với chủ nhân Tiên giới giảm đi rất nhiều.

Không khí trong nhân gian biến hóa, chỉ cần pháp lực thần thông cường đại hơn một chút sinh linh tu sĩ đều có thể cảm ứng được.

Ba tôn Thần Tướng trong Kim Khuyết Thiên Hà, đều là cường giả cấp bậc Đại La Kim Tiên, tự nhiên đến cũng có thể cảm giác được, nhất là sau khi Hình Thiên Ma Tướng mở miệng, cảm giác kia càng thêm rõ ràng.

Thiên Đế là chủ của Tiên giới, đương nhiên cũng là chủ của bọn họ.

Chủ tử tự mình kiêu ngạo bị nhục mạ, cho dù là người bình thường cũng không thể chịu đựng được. Huống chi ba vị Thần Tướng Tiên giới có được thần thông mạnh mẽ kia, trong khu vực đó, hồ nước trong suốt, vị Thần Tướng vốn đang mời thần tử kia, khi lời nói của Hình Thiên Ma Tướng còn chưa rơi xuống đã lâm vào trong cơn giận dữ.

Trên người vị thần tướng này vẫn luôn không hiển lộ ra một tơ một hào khí thể cường đại, trên dưới quanh thân đều bao phủ trong một bộ giáp trụ hoàng kim, hình thể cao lớn cũng tương tự với nhân tộc bình thường, dáng vẻ như vậy rất giống là một vị tướng quân trong thế giới thế giới phàm nhân.

Nhưng hiện tại, một luồng khí thể bàng bạc đến cực điểm từ trên người hắn bộc phát ra, ngay lập tức ngưng tụ thành một cột trụ hoàng kim, xông thẳng lên trời.

Ầm

Hình Thiên người muốn chết.

Một chữ dư thừa cũng không có, Thần Tướng mặc giáp trụ hoàng kim mở miệng, sát khí nồng đậm kia liền bắt đầu dâng trào mãnh liệt, trong lúc nhất thời toàn bộ hư không đều bị sát khí thực chất khủng bố bao trùm.

Gió nổi mây phun, bầu trời vốn bình tĩnh đã hoàn toàn bị phá hủy, vô số dòng khí lưu xám xịt trống rỗng xuất hiện, ngưng tụ thành từng vòng xoáy cực lớn vô cùng, bắt đầu xé rách thôn phệ hết thảy bốn phía, dưới chín tầng trời, từ trong cơ thể Hoàng Kim Thần Tướng tuôn ra khí tức mơ hồ hóa thành một thanh Thần Thương to lớn, mũi thương hướng về phía đại địa,

nhưng dưới khí cơ dẫn dắt, toàn bộ sát khí tựa hồ đều là một tôn Ma Tướng tràn về phía chân trời.

Thanh Kinh Thiên Thần thương này phát ra khí tức như muốn cứng rắn đâm thủng mặt đất, đâm vào Cửu U địa ngục, tàn sát toàn bộ ma đầu.

Thái Cổ chí bảo.

Lục Ma thương

Vô số cường giả nơi này chú ý tới nhân gian đều trở nên hưng phấn, trong đó hiển nhiên có không ít cường giả đều nhận ra vị Hoàng Kim Thần Tướng kia, cũng biết được tên và lai lịch của thanh thần thương này.

Ha ha, thật tinh xảo, muốn khai chiến rồi.

Đồ Ma Thần tướng Thích Tiễn, huyết mạch Chiến Thần tộc, Thiên Đế nghĩa tử, Hình Thiên thẳng nhai này vậy mà dám châm chọc Thiên Đế trước mặt mọi người, không kích thích Thích Tiễn mới là điên.

Hình Thiên Ma Tướng chinh phạt chư thiên, thống lĩnh ức vạn Cửu U Ma Binh, Đồ Ma Thần sẽ đứng đầu một đám Thần Tướng Tiên giới, nghĩa tử Thiên Đế, thống trị ức vạn tiên binh Thiên Hà. Một mực không biết được hai vị này ai mạnh hơn một chút, hiện tại xem ra, hôm nay có thể vạch trần đáp án.

Hình Thiên Chiến Đồ Ma, Vụ Bất Hư chuyển này, không ủng hộ chuyển này.

Da mặt Thiên Đế quả thật có thể quyết tuyệt chư thiên, Hình Thiên Ma Tướng một chút cũng không sai, bản tôn áp hình Thiên Thắng.

Thần thương mà Đồ Ma Thần Tướng cầm chính là Thái Cổ Chí Bảo cộng sinh với Thủy Tổ của Chiến Thần tộc năm đó, ở trong Hỗn Độn, uy năng cường đại, tàn sát Thần Lục Ma, ta giết chết Ma Thần Tướng Thắng.

Sau khi Hoàng Kim Thần Tướng nổi giận, vô số cường giả trong nhân gian giới đều đưa ánh mắt hưng phấn nhìn qua.

Trong chư thiên ai cũng biết, trong vạn giới ai cũng có thể sợ chiến, chỉ có một vị tuyệt đối không từ bỏ cơ hội chiến đấu với người khác.

Hình Thiên Ma Tướng ngoại trừ tên gọi Cửu U đệ nhất Ma Tướng, còn có biệt danh của chiến ma.

Sở thích chiến tranh, quả thực đã đến cực hạn, nếu có thể, cho dù hắn có thể chém giết với mấy vị Chí Tôn vô thượng như Thiên Đế, hắn cũng sẽ không sinh ra sợ hãi, ngược lại sẽ là kích động thử nghiệm, cực kỳ hưng phấn.

Hiện tại trước mặt vô số cường giả, thậm chí còn có một vị thần tử ở một bên vây xem, Đồ Ma Thần Tướng phát ra khiêu khích, Hình Thiên Ma Tướng tuyệt đối sẽ ứng chiến.

Kể từ đó, hai vị tướng quân tiên ma hai giới cường đại nhất muốn tiến hành chém giết chiến đấu, loại tình cảnh này, quả thực là vạn năm vạn năm khó gặp, tự nhiên hấp dẫn ánh mắt của vô số cường giả.

Dứt lời, đợt thứ hai đã đến, xin các huynh đệ ký duyệt và đánh thưởng, tiểu lâu bái tạ.

Kiến xuất sắc cỡ trung gian:

Trên bầu trời, một thanh Thần Thương lớn đến cực hạn chậm rãi ngưng tụ ra, mũi thương hướng về phía đại địa, tản mát ra khí tức khủng bố đến cực điểm.

Thời Thái Cổ, có một tộc đàn ra đời trong Hỗn Độn, Chiến Thiên chiến Địa, cực kỳ hiếu chiến, trong thiên địa duy nhất có thể chém giết không phân cao thấp với tộc đàn này, chỉ có Tu La nhất tộc sinh ra trong Thiên Địa Huyết Hải mới có thể.

Tộc này, tên là Chiến Thần tộc.

Nghe nói lúc Thủy Tổ của Chiến Thần tộc sinh ra, bên cạnh còn có một thanh Hỗn Độn Chí Bảo khủng bố. Chính vào lúc này đột nhiên xuất hiện một thanh Thần Thương cổ xưa trong tay vị Hoàng Kim Thần Tướng kia, bắt đầu từ thời đại Thái Cổ., Chuôi Thần Thương này không biết đã tham gia bao nhiêu cuộc chiến ở trong tay các đời chủ nhân của Chiến Thần tộc, không biết đã chém giết bao nhiêu sinh linh, nhưng quỷ dị chính là trên Thần Thương kia một tơ một hào mùi máu tươi cũng không có, cũng không có cái gọi là oan hồn oán lực quấn quanh ở phía trên.

Thương vốn không tên, sau khi thiên địa sơ khai, lần sát kiếp đầu tiên qua đi, mới bị Thủy Tổ của Chiến Thần tộc đặt tên.

Lục Ma thương

Cái tên này có nguồn gốc, mặc dù chỉ là thần thoại truyền thuyết cũng làm cho thời đại hoang cổ kinh sợ không biết bao nhiêu tồn tại cường đại. Trong thiên địa lần thứ nhất sát kiếp, tham dự đều là những tộc đàn cường đại từ trong hỗn độn sinh ra, khi đó có thể xưng là ma tộc đàn chỉ có một.

Tu La nhất tộc

Cũng chỉ có tộc đàn từ trong biển máu vô cùng dơ bẩn đản sinh mới có thể xưng là ma, Thần Thương kia là vật phối của Chiến Thần tộc Thủy Tổ, tự nhiên chém giết rất nhiều tộc nhân Tu La, là lấy đến lúc sát kiếp kết thúc mới bị lấy làm Lục Ma Thương.

Mặc dù Tu La nhất tộc đã mai một ở trong dòng sông dài tuế nguyệt không biết bao nhiêu vạn năm, nhưng chiến tích máu tanh đáng sợ của một tộc chiến địa kia lưu lại, quả thực là tồn tại từ cổ, kéo dài không suy. Mà một thanh thần thương tàn sát không biết bao nhiêu người Tu La tộc, hai chữ Lục Ma đơn giản không thể ngăn cản.

Danh tiếng của Chiến Thần tộc, hơn phân nửa đều được ký thác trên thần thương kinh khủng kia.

Chỉ nhìn hư ảnh Thần Thương kia vừa ra, chư thiên lập tức sôi trào động tĩnh liền biết rõ mấu chốt trong đó, nhưng một màn này lại để cho Tôn Ma Tướng trong dòng sông u ám kia cũng lâm vào trong cơn tức giận.

Hình Thiên Ma Tướng, tuy không phải tộc nhân Tu La nhất tộc, Tu La nhất tộc ngoại trừ giết chóc căn bản không có gì khác biệt, nhưng Hình Thiên Ma Tướng kia rõ ràng còn muốn loại tâm tình tức giận này tồn tại. Mà hấn nổi giận như vậy, nguyên nhân phóng xuất ra sát ý vô biên, là vì trong tay Hình Thiên có một kiện chí bảo có thể chống lại Lục Ma thương kia.

Trong tay Hình Thiên cũng là binh khí đi theo hấn nhiều năm.

Tu La phủ...

Năm đó vị thủy tổ Tu La nhất tộc sinh ra từ hỗn độn sát khí kia, bên cạnh cũng có chí bảo cộng sinh, khác với Chiến Thần tộc là, chí bảo bên cạnh Tu La tộc chính là ma khí giết chóc mạnh mẽ nhất trong thiên địa.

Cây rìu cổ xưa kia, cùng tu La lão tổ đồng thời sinh ra trong thiên địa, vận mệnh của nó chỉ có một, đó chính là không ngừng giết chóc thôn phệ.

Àm

Minh Hà chảy ngược, nước sông u ám từ sâu trong hư không bốc lên, không gian dưới đất đột nhiên vỡ ra một khe hở u ám. Hắc ám sâu thẳm, thông tới Cửu U trong truyền thuyết.

Sau khe nứt, vô số ma khí quay cuồng phun trào, một hư ảnh hắc phủ to lớn vô cùng hiển hiện ra. cán rìu lớn vẫn còn dưới

Cửu U, mũi rìu lại hướng lên bầu trời, khí tức phát ra giống như muốn phá hủy toàn bộ bầu trời.

Lục Ma thương của Chiến Thần tộc.

Tu La phủ của Tu La nhất tộc

Sau khi hai thanh Sát Lục Chi Khí mạnh mẽ nhất trong thiên địa này xuất hiện, tất cả sinh linh trong nhân gian đều cảm ứng được. Hai cỗ sát khí trùng thiên, ngưng tụ thành sát khí thực chất mênh mông, quay cuồng trên bầu trời nhân gian giới, nhìn cảnh tượng kia đơn giản muốn đem Thái Cổ Cửu Châu đều bao phủ vào trong.

Hai đại Sát Lục tướng quân đại chiến kinh thiên, vừa chạm liền phát tác, trong chớp mắt này, những cường giả chú ý đến nơi này đều không nhận được ngừng thở, sợ quấy nhiễu đến hai người kia.

Bất luận là Đồ Ma Thần Tướng hay Hình Thiên Ma Tướng, thanh danh trong chư thiên đều là lớn đến kinh người, dưới chân bọn họ là thi cốt của vô số cường giả.

Đang lúc tất cả cường giả đều cho rằng hai người này sắp bộc phát ra đại chiến, trong khu vực kia, bên trong hồ nước trong vắt, bỗng nhiên sinh ra biến cố.

Cơ hồ là đồng thời, trong hai con sông vàng một đen, hai vị tướng quân quay đầu, đại dương sát khí mãnh liệt tuôn ra, đều đi về một nơi.

To gan lớn mật...

Muốn chết sao?

Đồ Ma Thần Tướng và Hình Thiên Ma Tướng đồng thời nổi giận, cũng không phải hướng về phía đối thủ của mình, mà là hướng về phía bóng người yêu địch vô thanh vô tức xuất hiện ở bên hồ trong veo kia.

Phía trước pho tượng Thần Nữ, Thần tử, cái gọi là Thích Thiên Kiếp, vẫn vô cùng bình tĩnh đứng đó, lẳng lặng nhìn pho tượng mẫu thân mình trước mặt.

Nhưng ở xung quanh thần tử, trên mặt đất lại bị từng hư ảnh yêu dị lớn nhỏ bao vây, mỗi một đạo hư ảnh đều vô thanh vô tức, không có một chút thanh âm nào phát ra, tựa như là hư vô, hoàn toàn không có tồn tại, nhưng chỉ cần có ánh mắt chiếu tới, rơi vào trên những cái bóng kia, lập tức trong đầu sẽ hiện lên bộ mặt chân thật của cái bóng kia.

Cổ Yêu Yêu.

Mỗi một hư ảnh đều là một con cổ yêu.

Thao Thiết Cùng Kỳ, Bạch Trạch, Chúc Long, những yêu quái này, cũng không phải là Thú tộc, mỗi một con đều là Yêu tộc sinh ra trong khí tức hỗn độn của thiên địa, nắm giữ huyết mạch độc đáo, mỗi một con đều có uy năng cực kỳ đáng sợ.

Ở thời đại Thái Cổ đã tồn tại, mặc dù cuối cùng đều nhao nhao tiêu diệt trong dòng sông dài tuế nguyệt, nhưng trong chư thiên còn có một con quái vật khổng lồ có thể triệu hoán chúng nó ra.

Cổ Yêu Thập Giới, Cổ Yêu.

Trước khi thiên địa đại biến, ngoại trừ hai giới Tiên Ma kia, thế giới cường đại nhất không phải là một thế giới đơn độc, mà là mười thế giới tụ cùng một chỗ.

Mười cái thế giới kia giống như cổ lão thiên nhật, tồn tại huyết mạch mà vô số yêu quái cổ lão lưu lại, chúng nó cộng đồng ngưng tụ thành một bộ tộc, Cổ Yêu nhất tộc.

Hiển nhiên, sau khi hai giới Tiên Ma xuất hiện, cường giả Cổ Yêu tộc rốt cuộc cũng không kìm nén được ra tay.

Phảng phất như là một tín hiệu, vô số thế lực có thần thông mạnh mẽ gặp phải tình thế không ra tay, đều đem ánh mắt tham lam nhìn lại lần nữa. Cho dù lúc này khu vực kia đã bị vô số hư ảnh cổ yêu vây quanh, mặc dù lúc trước có một màn kinh sợ lui lại vô số cường giả, vẫn không thể ngăn cản những cường giả này hiện ra khát vọng đối với sinh cơ trong sát kiếp kia.

Vù vù

Vù vù

Oanh oanh oanh oanh!

Như những màn trước đó, vô số đạo ý niệm điên cuồng tham lam quét ra, mỗi một đạo phong bạo đều đại biểu cho một vị cường giả cực kỳ cường đại, hoặc là một thế lực cường đại trong chư thiên.

Những cường giả thế lực này, sau khi Cổ Yêu tộc dẫn đầu liên không kiểm chế được nữa, muốn cùng nhau cướp đoạt quyền sở hữu thần tử kia.

Bất luận là hai giới tiên ma, hay là mười giới cổ yêu, đều không thể ước thúc được nhiều cường giả trong chư thiên.

So sánh với trước đó, những cường giả ra tay lần này, không có một ai cảnh giới dưới Đại La Kim Tiên trở xuống, mỗi một người đều tu luyện truyền thừa đại đạo của mình đến cực hạn. Chỉ thiếu một bước là hóa thân của đại đạo, nếu không có cơ duyên lớn cỡ nào liền không cách nào tấn thăng, đối với bọn họ mà nói, sát kiếp thần tử, chính là cơ duyên lớn nhất.

Một hơi sau, khu vực đó đã bị pháp lực của vô số cường giả quấy thành một mảnh hỗn độn.

Không gian bị nghiền nát, dòng khí Hỗn Độn quét ra, khôi phục, lại lần nữa nghiền nát, từng vị cường giả đều đang thi triển thần thông cường đại. Các loại hoa văn đại đạo không hề cố kỵ hiển hiện ra, muốn cưỡng ép tiến vào khu vực kia. Cho dù là ở Ma giới Tiên giới, những động tĩnh và pháp lực bàng bạc này cũng đủ để phá nát tất cả.

Khu vực này đã hoàn toàn biến thành dịch thể, tất cả mọi thứ đều bị xoắn nát, bùn đất mây trắng tất cả đều không thể may mắn thoát khỏi.

Chỉ có một đảo hoang còn tồn tại, hòn đảo hoang kia là một hồ nước trong treo. Một bức tượng nữ thần và một thiếu niên mặc áo đỏ máu bình tĩnh.

Thiếu niên vẫn đứng ở phía trước pho tượng Thần Nữ, bất quá thân hình cũng đã quay lại, không chỉ nhìn chăm chăm vào pho tượng, mà là ánh mắt dò xét những cường giả đang tranh đoạt muốn tiến vào khu vực của mình, vô cùng bình tĩnh, một

chút dị âm cũng không có, giống như đang nhìn một đám con kiến buồn cười.

Hai nơi, chân trời, mỗi nơi có một dòng sông độ không.

Trong sông, có hai bóng người cực kỳ cường đại đang đứng.

Đồ Ma Thần Tướng và Hình Thiên Ma Tướng, bầu trời và mặt đất, hư ảnh một thanh Thần Thương khủng bố cùng Ma Phủ kia đều đã tán đi, thực chất khí mệnh mông như đại dương cũng biến mất. Hai người đứng đấy, ánh mắt xuyên thấu trùng trùng điệp điệp hư không, rơi xuống tòa đảo hoang kia. Khuôn mặt thiếu niên kia vô cùng bình tĩnh, hoàn mỹ phía trên.

Chẳng biết tại sao, trong ánh mắt hai người rơi xuống, một loại cảm giác tim đập nhanh, đồng thời tại đáy lòng hai người xuất hiện.

Ừm.

Hai người là đại tướng quân thống lĩnh ngàn vạn tiên binh ma binh trong hai giới Tiên Ma, chinh phạt chư thiên, cả đời đều trải qua trong giết chóc.

Cho dù đối mặt với Chúa Tể hai giới tiên ma, hai người cũng chưa từng sinh ra cảm giác khiếp đảm, nhưng lúc này, sau khi đối mặt với thiếu niên kia, đồng thời có cảm giác kia.

Sau một cái liếc mắt, bất luận là Đồ Ma Thần Tướng hay Hình Thiên Ma Tướng, thân hình đồng thời dừng lại, dừng lại trong Minh Hà Thiên Hà, không có động đậy.

Không gian thần bí, nơi này là một thế giới.

Bên trong thế giới không có sông núi lục địa, chỉ có một biển máu vô cùng vô tận, cùng trên đại dương mệnh mông, mở đầy hai con ngưoi huyết hoa trên hư không. Sâu trong thế giới Huyết Kỷ, lão giả có thân thể, chậm rãi đi tới, trên vai là một cái cuốc hoa cổ xưa, những nơi lão nhân đi qua, huyết cầu càng đậm, hoa nở càng nhiều.

Sột soạt, lão giả dừng lại.

Thân thể Côn Bằng bắt đầu run rẩy, chậm rãi thẳng tắp lên, một gương mặt nhân tộc bình thường xuất hiện, trong mắt già

đục ngầu, là từ ái tích góp ngàn năm nồng đậm đến không cách nào hóa ra được.

Ánh mắt của lão giả đồng dạng xuyên thấu tất cả trở ngại, rơi vào trên tòa đảo hoang rộng lớn ở nhân gian, trên Trung Châu.

Àm

Tiếng nổ thứ nhất vang lên, biển máu bốc lên, một bóng dáng khủng bố đỉnh thiên lập địa như Ma Thần chậm rãi từ chỗ sâu trong biển máu đi ra.

Àm

Tiếng vang thứ hai, Ma Thần thứ hai cũng vang lên.

Oanh oanh oanh oanh!

Liên tục năm tiếng, chung quanh Huyết Khuyết, Dương Hoa lão nhân, năm hư ảnh Ma Thần cực kỳ khủng bố lẳng lẳng đứng đó, một cỗ khí thế giống như muốn hủy thiên diệt địa bắt đầu chậm rãi ngưng tụ.

: thợ đánh giá trong điện thoại cảm ơn có tiền huynh đệ, suýt chút nữa đã quên cái này, số chữ Giáo Tổ nhiều như vậy, chỉ cần đặt vào trong tay phần lớn thư hữu có lẽ đều có một loại đánh giá miễn phí, vé đó chỉ có thể đầu nhập cho Giáo tổ, đừng lãng phí, xin bái tạ các vị huynh đệ một chút.

Huyết Khuyết thế giới, khu vực bị vô số đồng tử huyết hoa vờn quanh, năm hư ảnh Ma Thần to lớn vô địch đứng đấy...

Trong biển hoa, là một lão giả, trên vai khiêng một cây cuốc hoa, lão mắt đục ngầu nhìn vào chỗ sâu trong hư không.

Cảnh tượng bên hồ nước trong suốt ở Trung Châu, một tơ một hào đều rơi vào trong mắt lão giả. Một loại ánh mắt từ ái lộ ra, tích góp ngàn năm, quả thực như đại dương mênh mông. Khi lần đầu tiên chạm đến thân ảnh thiếu niên kia, thân thể lão giả này thậm chí không cách nào ngăn chặn run rẩy lên.

Nếu không phải sau khi Cổ Yêu tộc kia động thủ, dẫn tới vô số cường giả đồng thời xuất thủ, đều muốn bắt thiếu niên kia.

Nói không chừng lão giả này vẫn luôn si mê đọc tiếp, pho tượng Thần Nữ trước người thiếu niên và thiếu niên kia rất sống động.

Không biết bao nhiêu vị cường giả cấp bậc Đại La Kim Tiên vừa động thủ đã cắn nát khu vực đó, biến thành không gian Hỗn Độn, biến thành một tòa đảo hoang.

Xuất hiện biến hóa này, theo bản năng, bản năng đến từ sâu trong linh hồn, khiến cho lão giả này phát tay gọi ra năm vị Ma Thần ở sâu trong huyết hải. Chẳng qua rất nhanh, sau khi hư ảnh năm vị Ma Thần đồng loạt hiện ra, lão giả liền nhớ ra cái gì đó, trên mặt lộ ra một tia sợ hãi, đang muốn quỳ rạp xuống đất, sấm hồi cầu tình.

Nhưng không ngờ vào lúc này, một giọng nói rất quen thuộc đối với lão giả, vang lên.

Động thủ!

Hai chữ ngắn ngủn, nhưng đối với lão giả mà nói, đơn giản cùng thiên âm không có gì khác biệt.

Thân thể đang run rẩy muốn quỳ xuống bỗng thẳng tắp, trong mắt đục ngầu mãnh liệt bùng nổ ra thần quang.

Àm

Cuộc hoa cỏ quái dị thường bị lão giả vung lên, lập tức toàn bộ Huyết Hải Hoa Hải, đều bắt đầu sinh ra biến hóa kịch liệt.

Vù vù vù

Từng đoá từng đoá huyết hoa hai mắt, tựa hồ cảm ứng được đáy lòng lão giả, bắt đầu chập chờn lên. Từng đạo huyết quang nồng đậm từ trong nhụy hoa huyền bí kia tràn ra, ở trong hư không ngưng tụ thành vô số sợi tơ huyết hồng, như có linh trí, lan tràn tới năm hư ảnh đỉnh thiên lập địa.

Sợi tơ huyết hồng vừa chạm vào hư ảnh kia, trong nháy mắt sẽ biến mất không thấy gì nữa. Như thể bị cắn nuốt.

Biến hoa chập chờn, sinh ra vô số sợi tơ, trong hư không dệt ra một tấm lưới lớn huyết hồng, trung tâm lưới lớn là năm hư ảnh.

Theo những sợi tơ kia không ngừng biến mất, năm hư ảnh bị thôn phệ, trong biển máu quay cuồng nhanh chóng trở nên ngưng thực. Dần dần, quá trình da lân huyết nhục phủ này rất nhanh, nhưng mắt thường có thể thấy được, bất quá nếu lúc này nơi này còn có người xem khác, chỉ sợ tuyệt đối sẽ không tin tưởng cảnh tượng trước mắt là sự thật.

Hư không tạo vật...

Đây là một loại thần thông cực kỳ huyền ảo, bất quá trong chư thiên có không ít cường giả đều có thể làm được. Nhưng ở nơi này, đang bị tạo ra, lại không phải tử vật bình thường, mà là sinh linh có sinh mệnh tồn tại, hơn nữa còn không phải là sinh linh tầm thường, thân thể đỉnh thiên lập địa cùng khí thể bằng bạc kia, rõ ràng đang tuyên bố ở trong biển máu vô cùng vô tận này có năm vị Ma Thần chân chính bị tạo ra.

Năm hư ảnh, mỗi một bóng người đều đỉnh thiên lập địa, khí thể bằng bạc khủng bố, thoáng như Thái Cổ Ma Thần phục sinh.

Àm

Thân thể Ma Thần thứ nhất, hoàn toàn ngưng thực.

Ma Thần này cao ít nhất vạn trượng, toàn thân đều là lân phiến màu vàng, tràn ngập một loại khí tức lợi hại đến cực điểm đáng sợ, giống như một mảnh lân phiến trên người nó có thể cắt nát tất cả, quanh thân thể nó, từng đạo khí tức tràn ra, mỗi một đạo đều hóa thành hư ảnh binh khí, cắt nát không gian chạm đến.

Ầm

Ma Thần thứ hai, cao vạn trượng, toàn thân trắng muốt, từng sợi hơi nước tinh thuần đến cực điểm từ trong cơ thể nó tràn ra, ở trong hư không ngưng tụ ra từng giọt nước to bằng cái thớt, mỗi một giọt bên trong, đều quán quanh vô số hoa văn đại đạo của thủy chi.

Ầm

Ma Thần thứ ba ra đời, cũng cao tới vạn trượng, lân phiến quanh thân đỏ rực, tai xuyên hỏa xà chân đạp hỏa long, vô số ngọn lửa vờn quanh, hóa ra từng thế giới lửa.

Ầm

Ma Thần thứ tư, toàn thân vảy vàng, thân thể đứng, lại tản mát ra một loại khí thể trấn áp đại địa.

Ầm

Ma Thần thứ năm, thân thể như một cây gỗ khổng lồ thông thiên, quanh thân che kín vảy xanh, khí tức tràn ra, ngưng tụ ra một thế giới bao la, cây cối khổng lồ vô biên.

Năm vị Ma Thần đỉnh thiên lập địa, trong khoảnh khắc xuất hiện trước mặt lão giả, khí tức trên thân mỗi một vị Ma Thần đều cực kỳ khủng bố, kinh thiên động địa, chân thật vô cùng. Cho dù là Thái Cổ Ma Thần thật sự phục sinh, cũng bất quá chỉ như vậy.

Lão giả trong tay nắm cuộc hoa, nhìn năm vị Ma Thần này, trong mắt lóe lên một tia kiêu ngạo và chờ mong.

Luyện...

Từ trong miệng hắn, đột nhiên vang lên một giọng nói hỗn độn.

Huyết hải dưới chân hấn và biển hoa xung quanh, tựa hồ kết hợp cùng khí cơ của hấn, nghe theo sự chỉ huy của hấn. Trong miệng hấn phun ra chữ kia, sau khi tâm niệm đồng thời động, Huyết Hải và Hoa Hải đồng thời bắt đầu cuộn cuộn khởi động.

Đột nhiên biển máu nổi lên vô biên sóng lớn, bao phủ năm vị Ma Thần, Hoa Hải sinh ra huyết quang vô tận, bao lấy năm vị Ma Thần.

Năm vị Ma Thần giống như con rối, mặc dù trên người có khí tức thuộc về sinh linh mới có, nhưng lại không có bất kỳ linh trí nào, mặc cho động tĩnh của Huyết Hải và Hoa Hải bao lấy bọn họ, cuối cùng hóa thành một đoàn huyết quang to lớn vô cùng.

Ánh máu kia yêu dị, ban đầu nó to lớn vô cùng, giống như con gà Hồn Độn đang thai nghén thế giới.

Sau đó bắt đầu biến hóa, kịch liệt bắt đầu thu nhỏ lại, qua trong giây lát, hóa thành một đoàn chỉ lớn chừng ngọn núi bình thường.

Vù vù

Lúc này, lão giả kia đột nhiên lại huy động cuộc hoa, nhẹ nhàng đánh vào hư không trước người mình.

Hư không nứt ra, một lỗ thủng khả năng một người thông qua, đoàn huyết quang kia đột nhiên khẽ động, hướng về lỗ thủng kia đi đến, chờ huyết quang đến chỗ đó, đã trở nên chỉ còn lại một cục lớn.

Vèo

Huyết quang biến mất, lỗ thủng cũng chậm rãi khép lại.

Ánh mắt của ông lão, thông qua lỗ thủng còn chưa hoàn toàn khép lại kia, xuyên thấu tất cả, rơi xuống trên hòn đảo cô độc ở Trung Châu.

Oanh oanh oanh oanh!

Không gian trong suốt bên hồ đã hoàn toàn bị hủy diệt xoắn nát, không gian không ngừng thu nhỏ lại, bị vô số cường giả thi triển ra pháp lực thần thông hủy diệt, thậm chí ở trong hư

không đã ngưng tụ ra từng luồng từng luồng hỗn độn phong bạo, đều là pháp lực của rất nhiều cường giả cấp bậc La Kim Tiên hội tụ mà thành.

Phong bạo hỗn độn, không bị khống chế bởi bất kỳ ai, nhưng uy năng khủng bố đến mức này, lại đủ để hủy diệt chạm đến tất cả.

Hòn đảo cô độc kia đang biến mất, từng chút một phóng tới Thần tử, mặc dù đã hiển lộ ra một ít lực lượng kinh khủng, nhưng dù sao Thần tử cũng vừa mới sinh ra không lâu, từ bên trong mai đá thoát ra, từ bên trong phong linh cấm pháp Thái Cổ thoát ra, mặc dù có tượng Thánh Nhân sinh ra đã biết, chỉ sợ cũng không cách nào sống sót trong những phong bạo hỗn độn kia.

Chẳng lẽ thần tử sắp vẫn lạc rồi...

Trong nhân gian, vẫn có vô số cường giả đang chú ý tới nơi này.

Khi nhìn thấy một màn kia, đáy lòng đồng thời dâng lên ý nghĩ này.

Thần tử về tay, liên quan đến một đường sinh cơ trong sát kiếp...

Dù là cường giả cấp Đại La Kim Tiên cũng không cách nào nhẫn nại được, dù sao sát kiếp cùng một chỗ, tất cả sinh linh, bất luận cường đại hay là nhỏ yếu đều sẽ bị cuốn vào trong đó, có thể sống sót hay không, còn phải xem khí vận của từng người như thế nào.

Thần tử, chính là điểm mấu chốt của khí vận, là sau khi Cổ Yêu nhất tộc dẫn đầu, rất nhiều cường giả cũng đều ra tay theo, toàn lực thi triển ra các loại thần thông Hoang Cổ, từng luồng từng luồng pháp lực cực kỳ mạnh mẽ dũng mãnh tràn ra, tiến vào khu vực kia.

Bão táp hỗn độn hình thành trong tình huống này.

Pháp lực của mỗi một vị cường giả đều là một cỗ lực lượng, dần dần hội tụ cùng một chỗ, va chạm chém giết dung hợp lẫn nhau, xé nát tất cả.

Tòa đảo hoang kia, dưới Hỗn Độn Phong Bạo xé rách, đang dần dần biến mất.

Người ở đây, không ai có thể ngăn cản, chờ sau khi bọn họ phát hiện khu vực kia nổi lên gió lốc Hỗn Độn, đã không còn kịp nữa rồi. Một đám cường giả đành phải nhao nhao lui về phía sau, không dám đối đầu với phong bạo Hỗn Độn kia, bất quá vẫn có không ít cường giả lẩn lút bên ngoài phong bạo, Bất Tử Tâm vẫn muốn cướp đoạt thần tử trên xúc tu của Hỗn Độn Phong Bạo.

Lúc này, ánh mắt chú ý tới nơi này so với bất kỳ thời điểm trước đó đều nhiều hơn.

Tất cả sinh linh đều muốn xem một chút, trong rất nhiều tiên đoán, thân là thiếu niên Thần tử, đến cùng có thể vẫn lạc hay không.

Ý niệm hiếu kỳ lúc này quả thực nồng đậm tới cực điểm.

Đương nhiên trong đó cũng có không ít cường giả sở trường suy diễn, muốn thông qua kết quả kia để thôi diễn số lượng sát kiếp lần này. Nếu là thần tử không chết, nói rõ cơ hội máu chốt của sát kiếp lần này xác thực ở trên người thần tử, ý nghĩa đại biểu của thần tử lập tức sẽ trở nên bất đồng, chân chính sẽ dẫn tới vô số người có đại thần thông tranh đoạt. Nếu thần tử vẫn lạc, vậy nói ngày mai cơ hội triệt để rối loạn, hết thảy đều có thể.

Bởi vì những thứ này, cũng bởi vì phong bạo Hỗn Độn đáng sợ kia, không ít cường giả đều dừng tay, không tiếp tục quán chú pháp lực thi triển thần thông nữa.

Đảo đơn độc biến mất từng chút một, rốt cuộc đến hồ nước trong vạt kia.

Đang lúc vô số loại pháp lực tụ tập thành gió lốc sẽ chạm đến hồ nhỏ, thần tử vẫn đứng ở phía trước tượng Thần Nữ, trên khuôn mặt hoàn mỹ bình tĩnh, bỗng nhiên hiện ra một vòng ý cười.

Quan hệ đến một đường sinh cơ trong sát kiếp, là một mực có vô số ánh mắt ở trên người thần tử chưa từng dời đi.

Vừa nhìn thấy nụ cười thần nhiên của thần tử, đông đảo cường giả không khỏi run lên, tựa hồ cũng linh cảm được có cảnh tượng chấn động nào đó sắp xảy ra.

Hai vị Thần Tướng ở trong con sông lớn trên bầu trời, cảm ứng lực lượng càng thêm mạnh mẽ hơn so với các cường giả khác. Đồng thời phát giác được cái gì, trên mặt hiện lên vẻ khác thường, hai mắt ẩn chứa thần quang lập tức nhìn về phía chân trời, không biết là ở chỗ nào trong hư không.

Ầm

Trong cõi u minh, một tiếng vang thật lớn.

Dường như là động tĩnh một tầng không gian phá toái, hơn nữa cũng không phải là bình thường phá toái, mà là bị một vật thần bí va đập cho vỡ nát.

Oanh oanh oanh oanh!

Dường như là tín hiệu, sau khi có tiếng đầu tiên liên tiếp không ngừng, từ nơi không biết kia truyền đến.

Vật thần bí kia, càng ngày càng gần, đụng nát tất cả trở ngại ven đường, bất kể là cái gì, cho dù là hàng rào không gian cứng rắn cũng là như vậy.

Trung Châu, một vùng thiên địa nào, không hiểu sao bắt đầu rung động.

Bầu trời đang lắc lư, đại địa đang run rẩy, trong không khí giống như cũng bắt đầu bốc lên.

Chuyện gì đã xảy ra?

Không phải mỗi một người đều có thể phát giác ra chuyện gì xảy ra, đại đa số cường giả còn không biết xảy ra chuyện gì, vẻ mặt kinh ngạc cùng nghi hoặc, không hẹn mà cùng đưa ánh mắt về phía trung tâm bão táp hỗn độn kia, hồ hững nhìn thần tử thiên địa.

Sắp ra rồi.

Đột ngột, trong Thiên Hà, Đồ Ma Thần Tướng mở miệng.

Trong nháy mắt hắn nói xong, toàn bộ Trung Châu run lên hung hăng, tiếp theo liền có một cỗ khí thế khủng bố đến không thể tưởng tượng, hàng lâm trên trung châu.

Vùng đất phủ xuống, ngay trên không Hỗn Độn Phong Bạo kia, trấn áp hết thảy mọi thứ lại tựa như bản nguyên thiên địa khủng bố, vừa xuất hiện, liền hóa thành phong bạo vô tận, bắt đầu phát tiết ra bốn phương tám hướng.

Ngay trên không phong bạo hỗn độn, sự vật thần bí kia lẳng không xuất hiện.

Là một đoàn huyết quang đẹp đẽ, thiên biến vạn hóa, bên trong giống như ẩn chứa một vật gì đó, năm loại nhan sắc vàng xanh trắng lập loè, cuối cùng lại hóa thành hỗn độn.

Huyết quang vừa hiện, lập tức bay về phía thần tử Phong Bạo hỗn độn.

Chậm rãi hạ xuống, huyết quang cũng đồng thời biến hóa, càng ngày càng nhỏ, quang mang bên trong biến hóa càng

thêm kịch liệt, những nơi đi qua, tất cả đều không thể trở ngại, phong bạo Hỗn Độn đủ để hủy diệt cả một lục địa, lại sau khi chạm đến quang mang kia thì hết thấy đều không thể cản trở., Không chút tiếng động tán đi, trong gió lốc hỗn độn tụ tập lượng lớn pháp lực của cường giả thế giới khác biệt trong chư thiên, đại đạo truyền thừa cũng không giống nhau, cực kỳ phức tạp, đồng thời uy năng cũng vô cùng, nhưng mặc kệ bất kỳ pháp lực gì, sau khi chạm đến huyết quang kia, hết thấy đều tán đi, không một chút ngoại lệ.

Chí bảo...

Trong một cái chớp mắt, những cường giả kia chú ý đến khu vực này, tất cả đều tại đáy lòng phán đoán.

phán đoán của tất cả mọi người đều giống nhau, bên trong đoàn huyết quang kia rõ ràng bao lấy một vật thần bí. Vật này có thể vô thanh vô tức trừ khử hỗn độn phong bạo, lại xuyên thấu qua tầng tầng hư không mà đến, rõ ràng chính là một món thiên địa chí bảo.

Chí bảo có linh, có thể xuyên thấu qua hư không trùng trùng điệp điệp lại có thể tiêu trừ bảo vật của bão táp hỗn độn, cho dù là cái gọi là tiên thiên chí bảo cũng không làm được, có thể làm được những bảo vật này, chỉ có thể là một loại.

Thời Thái Cổ, hỗn độn sơ khai, có không ít chí bảo ẩn chứa hủy thiên diệt địa ra đời, hơn phân nửa đều là cộng sinh cùng ba ngàn Ma Thần.

Bất quá cũng có một ít ở trong hỗn độn tự sinh ra, loại bảo vật này, uy năng vô cùng, mỗi một kiện đều là thiên địa sinh ra, độc nhất vô nhị, xưng là hỗn độn chí bảo. Tuy rằng vật trong đoàn huyết quang kia còn chưa hiện lộ ra chân diện mục, nhưng cũng không ngăn cản rất nhiều cường giả có thể hiểu thấu triệt thần thông nhìn ra những thứ này.

Cướp hay là không cướp.

Gần như là ngay lập tức, mỗi một vị cường giả trong lòng lại dâng lên ý nghĩ này.

Hỗn Độn chí bảo có thể ngộ nhưng không thể cầu, có thể có được một Hỗn Độn chí bảo, quả thực so với đạt được một loại

đại đạo truyền thừa còn khiến người ta điên cuồng hơn.

Nhưng hiện tại mặc dù bảo vật kia ngay trước mắt, nhưng người sáng suốt có thể nhìn ra được, bảo vật là bị thần tử triệu hoán ra, xuyên thấu trùng trùng điệp điệp hư không mà đến, giáng lâm nơi đây, rõ ràng chính là vì hộ vệ thần tử an toàn.

Nếu cướp bảo vật, nhất định sẽ đắc tội với thần tử.

Nếu không cướp, Hỗn Độn chí bảo ở phía trước, có thể chịu đựng được phần dự hoặc này người, trong thiên địa rất hiếm có.

Ngay lúc đông đảo cường giả vì vậy mà ngậy người, Hỗn Độn Phong Bạo quét ngang thiên địa kia lại vô thanh vô tức bị đoàn huyết quang kia triệt để trừ khử, một chút cũng không có sinh ra. Ngay khi Hỗn Độn Phong Bạo tiêu tán, đoàn huyết quang kia, Hỗn Độn Chí Bảo trong mắt mọi người rốt cuộc cũng hiện ra chân diện mục.

Huyết quang nồng đậm yêu diễm dần dần thu lại, giống như bị cái gì hút đi, bên trong hiển hiện ra, đúng là một vòng tay kỳ dị.

Hình dạng phong cách cổ xưa, không nghiêm, không có bất kỳ dấu ấn nào, toàn thân làm chi hào hỗn độn, quay tròn, bên trong ầm ầm có khí tức phun trào, giống như ẩn giấu một vùng thiên địa vũ trụ.

Ầm

Trong nháy mắt vòng tay hiện thế, vô số ánh mắt quăng lên.

Ngay lúc đó, chủ nhân mọi ánh mắt đều cảm thấy run rẩy từ sâu trong linh hồn phát ra, đã không phải hai chữ sợ hãi có thể hình dung, khi đó một loại đoán được. Tất cả cường giả đều đoán được, nếu là ngày sau mình đối địch với thủ trạc này, kết cục chỉ có một, đó chính là vẫn lạc.

Trong vòng tay mang phong cách cổ xưa lại ẩn chứa khí tức hủy diệt như thiên địa chí lý. Mặc dù khí tức hủy diệt kia vô cùng khủng bố, nhưng không có cường giả nào nghĩ đây là một kiện Ma binh, bởi vì loại khí tức này, hủy diệt tất cả, là một loại đạo lý tối thượng của vũ trụ.

Diệt Thần Trạc

Không có bất kỳ thanh âm nào, nhưng ở đáy lòng tất cả cường giả, lại đồng thời xuất hiện một đạo tin tức như vậy. Là tên của vòng tay cổ xưa kia, tuyên bố tên gọi này, là một sợi thiên địa khí cơ huyền diệu, mà không phải bất kỳ người nào khác.

Hỗn Độn chí bảo, tuyệt đối là Hỗn Độn chí bảo.

Cảm nhận được sự khủng bố của vòng tay cổ xưa kia, lại một lần nữa đem tham lam trong lòng mọi người kích hoạt.

Ngay cả Thần Tướng Ma Tướng trong hai con sông lớn vượt không kia, ánh mắt nhìn về phía vòng tay cổ xưa kia cũng trở nên nóng lên, bất quá dù sao cũng là đại tướng quân hai giới Tiên Ma, Hỗn Độn Chí Bảo mặc dù dụ hoặc vô cùng, nhưng cũng vô pháp khiến bọn họ mất lý trí.

Còn có một ít đại thần thông giả có tu vi tương đương hai người, trong mắt hiện ra cực nóng đồng thời, đáy lòng cũng có nghi hoặc.

Thiên địa sinh ra đã qua không biết bao nhiêu năm tháng, đơn vị như vậy ngàn vạn năm cũng không thể lấy ra thống kê, mà muốn nguyên nguyên lại tính toán thủ đoạn như vậy. Năm tháng dài dòng như vậy, ngay cả sinh linh mạnh mẽ thiên địa sinh ra như Tam Thiên Ma Thần cũng nhao nhao vẫn lạc.

Số lượng Hỗn Độn chí bảo mặc dù nhiều hơn ba ngàn Ma Thần, nhưng cũng nhao nhao hiển hiện ra trong dòng sông dài năm tháng, có hủy diệt, có một số còn tồn tại, hoặc là tu luyện thành sinh linh đặc thù., Hoặc là rơi vào tay một số đại thần thông giả thể lực cường đại, liền như vậy khắc vào trong tay Đồ Ma Thần cầm Lục Ma Thương, cũng là một kiện Hỗn Độn Chí Bảo, theo thủy tổ Chiến Thần tộc cộng sinh, uy lực mặc dù không bằng chí bảo bản sinh của ba ngàn Ma Thần, nhưng cũng có thể trên hai chữ Hỗn Độn kia.

Sông dài năm tháng kéo dài, không có Hỗn Độn chí bảo sau khi sinh ra có thể tránh thoát không xuất thế. Mỗi một kiện chí bảo đều có một cái điển tích, đều có uy danh hiển hách, cho dù là những thứ không biết tung tích, cũng vậy. Lấy chỉ hơi có

chút kiến thức đại thần thông giả, đều có thể nhận ra tất cả hỗn độn chí bảo từ sau khi thiên địa sinh ra.

Nhưng hiện tại, cái vòng tay đang xoay tròn, tản ra khí tức hủy diệt tất cả, một đám cường giả lại không ai từng thấy. Nhất là tin tức trong cõi u minh kia hiện lên trong đáy lòng vô số cường giả, ba chữ Diệt Thần Trạc càng thêm lạ lẫm.

Chẳng lẽ là chí bảo mới từ trong Hỗn Độn dựng dục ra.

Một đám còn có thể chịu đựng được dụ hoặc của đại thần thông giả, đáy lòng nghi hoặc, đang muốn thi triển thủ đoạn đi thôi diễn.

Nhưng những cường giả khác, lại có đại lượng không chịu nổi Hỗn Độn Chí Bảo kia phát ra vô cùng dụ hoặc, cơ hồ chỉ là chần chờ một hơi mà thôi, một cỗ phong bạo Hỗn Độn mãnh liệt hơn trước đó, đã sinh ra.

Rất nhiều cường giả pháp lực ngưng tụ ra phong bạo Hỗn Độn, tàn sát bừa bãi tòa đảo hoang muốn hủy diệt thần tử kia, Diệt Thần Trắc từ chỗ sâu trong hư không bay tới.

Chỉ cần không phải là ngu ngốc, cũng có thể đoán được, hỗn độn chí bảo này là vì hộ vệ thần tử mà đến. Chí bảo chọn chủ, phá vỡ trùng trùng điệp điệp không gian đến đây bảo vệ chủ, kể từ đó, ai cũng có thể nhìn ra hấp dẫn của Diệt Thần Trắc.

Đáng tiếc, biết là một chuyện, có để ý tới hay không lại là chuyện khác.

Phần đông cường giả bị Cổ Yêu tộc xuất thủ dẫn tới đều không phải hạng người dễ đối phó, đối với cái gọi là thần tử cũng không có bao nhiêu sợ hãi.

Đừng nói hiện tại Hỗn Độn chí bảo còn chưa chính thức rơi vào trong tay thần tử, nếu thật sự đeo ở trên cổ tay thần tử, bọn họ cũng sẽ nghĩ cách cướp đoạt.

Sát kiếp tiến đến, không một ai có thể chỉ lo cho bản thân mình, thêm một phần thực lực, liền có thêm một phần đảm bảo. Mà một món Hỗn Độn chí bảo có thể mang đến thực lực, tuyệt đối là không thể tưởng tượng.

Oanh oanh oanh oanh!

Vô số sóng pháp lực mãnh liệt truyền đến, không biết bao nhiêu vị cường giả không kiềm chế được ra tay, toàn bộ ánh mắt tham lam đều ngưng tụ trên vòng tay cổ xưa kia.

Trên đảo hoang, như một cỗ khí hỗn độn quay tròn lơ lửng vòng tay, khí tức huyền ảo không cách nào tưởng tượng phóng thích ra, uy áp khủng bố hủy diệt hết thảy bên trong.

Cường giả ra tay cướp đoạt không có một ai có tu vi cảnh giới dưới Đại La Kim Tiên, tốc độ cực nhanh, so với lưu quang âm tốc càng thêm kinh khủng.

Vù vù

Trong một hơi thở không đến, đạo thân ảnh đầu tiên mơ hồ vờn vẹo vượt qua không gian xuất hiện ở phía trước vòng tay phong cách cổ xưa kia.

Chủ nhân của bóng người này giống như am hiểu Hư Không Động Pháp, tốc độ nhanh hơn một chút so với những cường giả khác, chính hắn tựa hồ cũng không nghĩ tới, bất quá sau khi nhìn thấy trước mặt tản ra khí tức cổ xưa vô cùng dự hoặc, trên mặt nháy mắt liền lộ ra sợ hãi lẫn vui mừng.

Đều là tu sĩ cường đại tu luyện nhiều năm, một khi ra tay sẽ không do dự nữa.

Người này mặc một bộ pháp bào màu xanh, thân thể mơ hồ như huyền ảnh, vừa hiện thân, tay áo lập tức vung lên, bao bọc lại vòng tay cổ xưa kia.

Ngoài dự kiến của tất cả mọi người, ngay sau khi xuất hiện, Diệt Thần Trắc vừa xuất hiện đã lấy uy áp làm tan đi phong bạo Hỗn Động lại không có bất kỳ động tĩnh phản kháng nào, bị người kia thu vào trong tay áo.

Nếu nói người nọ ngay từ đầu chỉ là kinh hãi, hiện tại đã là mừng như điên.

Hỗn Động chí bảo đã tới tay.

Ý nghĩ khó tin này hiện lên trong đầu hắn, ý chí cường giả lập tức khiến hắn theo bản năng muốn phát động Hư Không động pháp rời khỏi nơi đây.

Một cỗ khí tức màu xanh mờ mịt tuôn ra, bao trùm thân thể người kia lại, lập tức để cho tất cả chủ nhân ánh mắt rơi vào trên người hắn sinh ra một loại cảm giác cực kỳ mãnh liệt. Tựa hồ sau một khắc, người kia sẽ biến mất.

Trên thực tế đúng là như vậy, Hư Không Động Pháp, cường giả nắm giữ thần thông này chỉ cần nguyện ý, không tiếc pháp lực, trong khoảnh khắc có thể vượt qua trùng trùng điệp điệp hư không. Người nọ vừa mới đạt được hỗn động chí bảo, một khi thuận lợi phát động động pháp., Trực tiếp rời khỏi nhân gian giới tiến vào sâu trong hỗn động đều có thể làm được. Mà người kia cũng đang định làm như vậy, có chí bảo Hỗn Động, vì thế mà đắc tội với vô số cường giả cũng không sao. Dù sao sát

kiếp đã đến, bất luận cường giả vẫn là kẻ yếu, dưới kiếp số, đều là tồn tại như giun dế. Đắc tội nhiều hơn nữa cũng không sao.

Người dừng lại đi...

Chủ của Linh Thử giới, dừng lại cho bản tọa.

Chuột chết, thả Hồn Độn chí bảo xuống cho bản tôn, người là đang tìm chết.

Giết nó đi.

Mất thấy một kiện Hồn Độn chí bảo ngàn vạn năm không gặp được sẽ bị người cướp đi, từng cường giả đều nổi giận.

Chư thiên vô số thế giới, tuy nói cường giả cấp bậc Đại La Kim Tiên không ít, nhưng đều quen thuộc lẫn nhau. Thân ảnh Thanh Khuyết kia mặc dù thân thể mơ hồ, nhưng lập tức đã có không ít cường giả nhận ra nó.

Trong chư thiên, có một thế giới tên là Thử giới, bên trong hội tụ vô số Thử tộc chư thiên, giới chủ của nó chính là dị thú viễn cổ.

Chuột yêu hư không, nghe nói Thủy Tổ của tộc này chính là sủng vật của Hư Không Đại Ma Thần, trời sinh sở trường về hư không đại đạo.

Thiên địa đại biến, vị cường giả nắm giữ Thử giới này cũng tự sụp đổ thế giới, dung nhập vào nhân gian giới. Bất quá dù sao cũng là Thử tộc, trời sinh cẩn thận, xưa nay rất khó nhìn thấy, lúc Hồn Độn Tinh Hà treo ngược, vị giới chủ Linh Thử này cũng chưa từng lộ diện. Lại là không nghĩ tới, hồn độn chí bảo hiện thế, thời khắc mấu chốt này nó xuất hiện, y vào Hư Không Độn Pháp Huyền Kỳ lập tức đoạt được Diệt Thần Trắc.

Ba ngàn đại đạo, Hư Không đại đạo xếp vị thứ ba, trong đó tất nhiên là huyền ảo không thể tưởng tượng. Cường giả ra tay tuy nhiều, nhưng không có mấy vị đại thần thông giả thật sự, đương nhiên cũng không xuất hiện người không chế đại đạo có thể ngang hàng với hắn. Hư Không độn pháp vừa phát động, Linh Thử giới chủ kia liền có thể rời khỏi nhân gian giới, mang theo chí bảo trốn vào sâu trong hồn độn, đến lúc đó

trừ phi Chí Tôn ra tay, nếu không ai cũng không làm gì được nó.

Cũng chính vì vậy, đông đảo cường giả mới nổi giận, từng người đều không nhin được thi triển ra thần thông công kích cường đại nhất của mình, hy vọng có thể ngăn cản được giới chủ Linh Thử kia, chí ít cũng phải quấy nhiễu nó, để nó không cách nào thuận lợi thi triển đòn pháp rời khỏi giới nhân gian.

Bất quá nhìn tình cảnh kia, tựa hồ đã muộn. Dưới sự bao phủ của quang mang màu xanh, thân hình chủ nhân Linh Thử giới rõ ràng đã rời khỏi thế giới nhân gian, đang xuyên thấu trùng trùng điệp điệp hư không, muốn trốn vào chỗ sâu trong hỗn độn kia.

Đã muộn.

Một đám cường giả, lúc này trong lòng mỗi một vị đều tràn ngập tiếc nuối cùng không cam lòng.

Lúc bọn họ ra tay, hoặc nhiều hoặc ít đều chần chờ một chút, dù sao hung danh của Hỗn Độn Chí Bảo thực sự quá mức khủng bố, ai cũng cho rằng cái Diệt Thần Trắc kia là vì hộ vệ Thần tử mới tự động bay tới, không phải Thần tử ra tay, những sinh linh khác nhúng chàm nhất định sẽ bị Chí Bảo cản trở.

Nhưng bọn họ không nghĩ tới, lúc Diệt Thần Trắc kia bị cướp đi lại không có chút phản ứng nào. Nếu không phải như vậy, cho dù đòn pháp huyền bí của Linh Thử giới chủ Hư Không cũng không có khả năng làm cho những cường giả khác không có thời gian ngăn cản nó.

Linh Thử giới chủ, nếu ngươi dám độc chiếm chí bảo, chúng ta tất nhiên sẽ diệt cả dòng dõi Thử tộc ngươi.

Mất thấy chí bảo sắp bị mang đi, có cường giả nhin không được trực tiếp phát ra uy hiếp diệt tộc, tràn ngập tâm tình bạo ngược xuyên thấu qua hư không trùng trùng điệp điệp rơi vào trong tai thân ảnh Linh Quân đang bỏ chạy kia.

Bất quá đáng tiếc, uy hiếp này có lẽ còn có chút tác dụng trước khi thiên địa đại biến. Hiện tại, ngay cả làm cho thân ảnh trì trệ một chút cũng không làm được.

Tỳ Hưu ngay cả bốn tọa Thử giới cũng sụp đổ, còn để ý tới sống chết của Thử tộc, các người muốn diệt thì diệt, đợi bản tọa luyện hóa chí bảo, đến lúc đó tự có hậu báo.

Sau một tầng hư không, phản hồi âm lãnh quỷ quyết xuyên thấu qua.

Một màn này phát sinh, phần đông cường giả mặt âm trầm xuống, đều cho rằng chí bảo sẽ bị mang đi.

Vào lúc này, không có một ai nhìn thấy trên hòn đảo hoang kia, phía trước pho tượng Thần Nữ, trên mặt Thần tử, chẳng biết lúc nào lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Sau một khắc, sâu trong hư không trùng trùng điệp điệp, một tiếng hét thảm đột ngột vang lên.

Động tĩnh kia chỉ có một tiếng, lập tức không còn tiếng động, nhưng tất cả cường giả đều có thể cảm ứng được đầu nguồn âm thanh, chính là phương hướng chủ nhân Thử giới kia rời đi.

Khiến tất cả cường giả vừa kinh hãi vừa sửng sốt, một màn quỷ dị vô cùng xuất hiện.

Hư không nhàn nhạt gọn sóng nhộn nhạo lên, một đoàn hỗn độn khí lưu, trống rỗng xuất hiện, phun trào xoay tròn, hóa thành một vật tản ra khí tức mê hoặc vô cùng.

Diệt Thần Trạc

Chủ của Linh Thử giới vẫn lạc.

Tiếng rú thẳm ở sâu trong hư không hết sức rõ ràng, tuy chỉ có một tiếng, nhưng một đám cường giả lại có thể cảm ứng được khí tức sinh mệnh của chủ nhân Linh Thử giới hoàn toàn biến mất.

Giới chủ Linh Thử, trong chư thiên một con Linh Thử viễn cổ duy nhất còn sót lại có được huyết mạch đại đạo truyền thừa, tu vi cảnh giới cũng tiến nhập Đại La Kim Tiên. Tuy không được coi là đại thần thông thanh danh lan xa, nhưng cũng là cường giả hùng bá một phương.

Ngay lập tức vẫn lạc.

Ngay cả một chút động tĩnh phản kháng đều không có, lập tức, trong khu vực này ý nghĩ tham lam tàn sát bừa bãi gió bão lạnh xuống. Bảo vật trọng yếu, nhưng cũng không so được với tính mạng mình.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt chúng cường giả nhìn về phía vòng tay cổ xưa đang xoay tròn kia trở nên phức tạp. Hỗn độn chí bảo ngay trước mắt, suy nghĩ do dự trong đầu của một đám cường giả cấp bậc Đại La Kim Tiên lại càng thêm nồng đậm hơn so với trước kia. Cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, sợ bước chân của chủ nhân Linh Thử giới bụi bặm.

Ngay cả thần tử trên đảo hoang cũng trở nên kiêng kỵ.

Cướp hay là không cướp.

Hỗn Độn chí bảo kia, Diệt Thần Trạc, vô thanh vô tức tiêu diệt một vị Đại La Kim Tiên, mà Diệt Thần Trạc lại rõ ràng là vì hộ vệ Thần tử mới từ sâu trong hỗn độn bay tới, liền lơ lửng trong hư không cách thần tử không xa.

Muốn bắt thần tử, trước hết phải thông qua khu vực diệt thần trạc kia.

Trong bất tri bất giác, đảo hoang này biến thành một cái khôn cục. Muốn cướp đoạt chí bảo, tranh đoạt thần tử, đoạt được

một đường sinh cơ trong sát kiếp, trước tiên phải vạch trần khốn cục này. Thế nhưng một vị cường giả Đại La Kim Tiên, chỉ chạm vào một cái vòng trong đó liền lập tức vẫn lạc, điều này làm cho đáy lòng tất cả cường giả đều sinh ra sợ hãi cùng kiêng kị trong đầu.

Hừ.

Không biết là vị nào, trong miệng phát ra một tiếng hừ lạnh, thân ảnh mơ hồ, sau một khắc liền biến mất ở khu vực này.

Phảng phất như là một tín hiệu, cường giả thứ nhất rời đi, phía sau lần lượt có cường giả rời khỏi khu vực kia, nghĩ đến là đều tự nghĩ không ứng phó được cái khốn cục kia, vì tính mạng mà rời đi.

Chư thiên có vạn giới. Mỗi một vị không chế giả đều là cường giả cấp bậc Đại La Kim Tiên, mà sau khi thiên địa đại biến, tất cả thế giới đều dung nhập vào trong nhân gian giới, điều này cũng làm cho cường giả trong giới này đạt đến số lượng trước nay chưa từng có.

Lúc này tranh đoạt ở khu vực này mặc dù náo nhiệt, nhưng đại thần thông giả chân chính, lại là một người không có.

Trước mặt Thần tử, chỉ có hai người mạnh nhất. Chính là vị Đồ Ma Thần Tướng và Hình Thiên Ma Tướng kia.

Những cường giả còn lại, đều là những cường giả không biết tên chết sống, cảnh giới tu vi Đại La Kim Tiên lúc này cũng không tính là hiếm lạ.

Ban đầu, những người này còn hưng phấn vì sự xuất hiện của thần tử và hỗn độn chí bảo, nhưng vừa rồi chủ nhân của Linh Thử giới ngã xuống lại gõ vang tâm chung cho bọn họ, nhao nhao ý thức được ý nghĩa của khu vực này.

Người khởi kiếp, thần tử!

Khi Thần tử xuất thế, chỉ sợ toàn bộ đại thần thông giả của chư thiên đều đang chú ý đến nơi này, bất kỳ gió thổi cỏ lay nào cũng không thể giấu được bọn họ.

Mà bất luận là thần tử hay là chí bảo Hỗn Độn kia thuộc về nhau, đều chỉ có thể do thế lực lớn cấp giày kia cùng đại thần

thông giả chân chính quyết định, bất luận thế nào đều không liên quan đến bọn họ. Chủ của thế giới Linh Thử vừa rồi cũng giống như vậy, cho dù không có động tĩnh quỷ dị kia, nó cũng không cách nào mang theo chí bảo Hỗn Độn an toàn rời đi.

Sự sợ hãi khiến bọn họ nhao nhao tỉnh táo lại, ý niệm trong đầu chuyển động. Đại đa số cường giả đều từ trong tham dục tỉnh lại. Một loại tâm tình sợ hãi lập tức dâng lên trong tâm thần bọn họ, không cách nào kiềm chế, nhao nhao thi triển thần thông rời khỏi khu vực kia., Sợ bị âm thầm chú ý tới các đại thần thông giả nơi này. Bất quá cho dù là như vậy, vẫn có không ít cường giả, tự nghĩ tu vi thông thiên, còn ở nơi nào, không cam lòng nhìn chằm chằm Thần tử trên đảo hoang cùng vòng tay cổ xưa kia.

Hai thế lực lớn chư thiên, là hai giới Tiên Ma, mà vị trí đại thế lực thứ ba lại không phải thường định.

Có mấy thế lực ở thế giới đều đang tranh giành, trong đó người thường ngồi lên nhất chính là một tộc đàn.

Cổ Yêu nhất tộc, nếu không phải do bộ tộc kinh khủng này dẫn đầu, lúc trước rất nhiều cường giả kia cũng không dám tranh đoạt thần tử trước mặt Tiên Ma nhị giới.

Hiện tại dưới uy áp của Diệt Thần Trắc, những cường giả kia im hơi lặng tiếng, hiển nhiên Cổ Yêu tộc không có ý định bỏ qua.

Hòn đảo hoang kia, hư không bốn phía, từng hư ảnh khổng lồ lại lần nữa hiển hiện.

Mỗi một bóng dáng đều khổng lồ như núi cao, hình thái khác nhau, tất cả đều hiển lộ ra khí tức cổ lão mệnh mông khủng bố, yêu khí trùng thiên, Ảnh Tử dần dần ngưng thực, đúng là từng đầu Yêu tộc viễn cổ đã sớm mai một trong dòng sông dài tuế nguyệt.

Cái gọi là Yêu tộc, không giống với Yêu thú bình thường, trời sinh có huyết mạch Huyền Kỳ, linh trí dị thường, tộc đàn không tầm thường có thể so sánh.

Thần tử, bản sứ biết người sinh ra đã biết, không phải Nhân tộc bình thường. Thiên Đế Tiên giới từng muốn giết người,

trong Ma giới đều là Ma Đầu, đều không phải chỗ tốt, tộc ta biết người chí hướng, nguyện ban cho người vị trí Thánh Tử, Thánh Tổ của tộc ta đích thân gieo xuống huyết mạch cổ yêu cho người, toàn tộc cổ yêu ta nguyện giúp người gạt rửa nhân gian, sáng tạo nghiệp lớn.

Chỉ cần người gạt đầu, bản sứ lập tức mang người trở về tộc ta, có Thập Đại Thánh Tổ của tộc ta ở đây, nhân gian không ai có thể thương tổn một sợi lông của người.

Trong hư ảnh Yêu tộc đầy trời, một bóng người thon dài xuất hiện, chớp mắt đã xuất hiện, Ảnh Tử cũng lập tức ngưng thực, hoàn toàn hiện ra.

Sứ giả Cổ Yêu nhất tộc, hiển lộ ra, đúng là một đầu dị thú một sừng toàn thân lông trắng sinh ra hai cánh.

Bất quá chủ nhân rất nhiều thần niệm chú ý nơi này lại không có một vị xem thường dị thú này, bởi vì thanh danh con dị thú này ở bên ngoài mặc dù không bằng hai vị Thần Tướng Tiên Ma nhị giới kia, hung lệ như vậy, nhưng luận lớn nhỏ, danh tiếng của nó còn trên cả Hình Thiên Ma Tướng và Đồ Ma Thần Tướng.

Cổ Yêu sứ giả, sinh ra ở thời đại viễn cổ, thủy tổ chính là Bạch Trạch của Thái Cổ Yêu tộc.

Bạch Trạch chính là Thánh thú Yêu tộc, sở trường vạn ngôn, đạt được tình cảm thương sinh, cho dù Yêu thú hoặc Ma tộc hung lệ, cũng sẽ không nổi giận với nó, hai ba câu nói sẽ bị thuần hóa.

Cổ Yêu tộc phái ra Bạch Trạch làm sứ, hiển nhiên là muốn phục thần tử, gia nhập Cổ Yêu tộc.

Bất quá nhìn bóng dáng tất cả Yêu tộc xung quanh đều biết, nếu mời không được, tất nhiên là phải cưỡng ép mời. Thần tử thuộc về, sẽ chỉ rơi vào trên đầu đại thế lực chân chính trong chư thiên, Cổ Yêu nhất tộc chính là một trong số đó, có cơ hội kia, đương nhiên là không nhường.

Nếu là trước đó, các cường giả khác sẽ không quản lời mời của Cổ Yêu nhất tộc, trực tiếp tiến lên cướp đoạt là được, tốt nhất có thể thừa loạn bắt thần tử đi.

Nhưng sự xuất hiện của Diệt Thần Trạc lại làm cho những cường giả kia chỉ là Đại La Kim Tiên cảnh lâm vào khốn cục, nếu cưỡng ép tấn công rất có thể sẽ rơi vào kết cục giống như đầu Linh Thử hư không kia.

Hiện tại Cổ Yêu tộc bỗng nhiên xuất hiện, phát ra lời mời trước mặt sứ giả hai giới Tiên Ma, ngược lại để cho chủ nhân rất nhiều thần niệm chú ý nơi đây bình tĩnh lại, đều lẳng lẳng nhìn, muốn biết thần tử sinh ra đã lựa chọn như thế nào.

Mà hai vị sứ giả của Tiên Ma nhị giới, không biết có phải đã nhận được mệnh lệnh, cũng không có mở miệng, mỗi người trong thiên hà, lẳng lẳng chờ đợi sự lựa chọn của thần tử.

Phía trước pho tượng Thần Nữ, ánh mắt Thần tử giống như vừa nghe thấy lời Bạch Trạch nói, trong một đôi mắt thần có ánh mắt bình tĩnh, không có một tia ba động khác thường nào.

Trong mắt yêu sử Bạch Trạch tràn ra thần thông nhãn lực đủ để thuần hóa thương sinh vạn vật, rơi vào trong mắt thần tử, nhưng ngay cả để thần tử động dậy một chút cũng không làm được, ngược lại trong khoảnh khắc đó, đáy lòng Bạch Trạch không khỏi sinh ra một loại xúc động thần phục.

Tựa như trước mắt không phải một thiếu niên Nhân tộc, mà là thập đại thánh tổ Cổ Yêu nhất tộc bọn họ, một loại xúc động quý báu sùng kính sinh ra, thậm chí để hai đầu gối của nó bắt đầu quỳ xuống.

Ngay lúc này, thanh âm bình tĩnh của thần tử vang lên trong nhân gian giới.

Ta không muốn...

Chỉ ba chữ, lại giống như thiên địa trong nháy mắt mở ra, Hỗn Độn sinh âm, âm âm đâm vào trong tai Bạch Trạch.

Dù sao cũng là Viễn Cổ Yêu tộc, đã tu đến Đại La Kim Tiên cảnh Bạch Trạch, huyết mạch chi lực mạnh mẽ bạo phát ra, từ trong trạng thái đột ngột đáng sợ thoát ra, đầu lâu như sơn dương hung hăng run lên.

Động.

Bạch Trạch vừa mở miệng, không khí khu vực này lập tức đại biến.

Hư ảnh Yêu tộc đầy trời, vốn đều yên tĩnh vô cùng, nhưng vào lúc này toàn bộ lại bắt đầu trở nên ngưng thực, yêu khí cổ xưa mà khủng bố trong nháy mắt tuôn ra, lập thành thể đại dương mệnh mông, mặc cho ai cũng phản ứng không kịp, thần tử đang ở đảo hoang liền lâm vào trong một mảnh yêu khí đại dương mệnh mông.

Bên trong đại dương mệnh mông, tất cả Yêu tộc thời viễn cổ, thậm chí là bóng dáng Yêu tộc thái cổ trở nên ngưng thực, nhao nhao bắt đầu gào thét, động tĩnh kia quả thực còn kinh người hơn cả lúc khai thiên tích địa.

Một con Yêu tộc viễn cổ đã đủ để gây ra động tĩnh long trời lở đất, mà lúc này, lại là vô số Yêu tộc cổ xưa bắt đầu tàn sát bừa bãi.

Động tĩnh này vừa ra, chẳng lẽ là những cường giả khác, chính là hai vị sứ giả Tiên Ma hai giới kia, Hình Thiên Ma Tướng cùng Đồ Ma Thần Tướng, đều một hơi ngậy người.

Bóng dáng cổ yêu, đồn đãi mỗi một cái bóng đều là cổ yêu thập đại thánh tổ thi triển lực triệu hoán ra, sử dụng một lần sẽ tiêu hao hầu như không còn, mỗi một cái bóng uy lực đều có một phần trăm bản thể cổ yêu.

Thao Thiết Cùng Kỳ bạn tốt, Cổ Yêu nhất tộc cũng thật sự bỏ được, toàn bộ đều là viễn cổ yêu tộc hàng thật giá thật, thần tử bất quá mới sinh ra, vì cướp mạnh liền trả giá như vậy, xem ra là tình thế bắt buộc phải có.

Bạch Trạch thăng nhĩ này nhất quán xảo trá, lần này cũng không ngoại lệ, vậy mà hoàn toàn không để ý đến ước định với tiên ma lưỡng giới muốn cướp đoạt thần tử. Tiên cơ bị đoạt, hai người Hình Thiên cùng Đồ Ma muốn phá vỡ yêu khí đại dương kia không được tổn ba hơi thở, khi đó thần tử chỉ sợ đã ở bên trong thánh địa của cổ yêu nhất tộc.

Thần tử kia cũng rất kiên cường, chẳng những trực tiếp cự tuyệt Bạch Trạch, còn suýt chút nữa thuần hóa Bạch Trạch.

Yêu khí đại dương mệnh mông vừa ra, vô số thần niệm trong hư không liền nổi lên sóng gió, từng đạo ý niệm phóng ra, ngạc nhiên phần nộ cười nhạo.

Chân trời, trong hai con sông lớn vượt không, khí tức trên thân hai người Hình Thiên Ma Tướng và Đồ Ma Thần đều biến đổi, khí tức nổi giận phóng lên tận trời, trong hư không hai bóng binh khí cực kỳ khủng bố lại lần nữa hiển hiện.

Lục Ma thương Tu La phủ, Lục Ma thương

Hai thanh hung khí sát phạt vô thượng, phóng ra phong mang hủy diệt vô cùng đáng sợ hướng về phía đại dương yêu khí kia, uy năng của Hỗn Độn Chí Bảo vô cùng bạo ngược, xé rách tất cả, hủy diệt tất cả, nhưng cùng yêu khí đại dương mệnh mông va chạm, lại bị ngăn cản trước tiên.

Bạch Trạch!

Hai vị đại tướng quân chinh phạt chư thiên đồng thời rống giận, vô cùng sát khí tràn ra, trong nháy mắt ngưng tụ thành thực chất, hai cột sáng một đen một trắng, hung hăng đâm về phía dị thú một sừng trắng trong đại dương yêu khí mệnh mông, chưa hoàn tất, hoan nghênh ngài tiến tới đề cử vé tàu tháng.

[Cảm ơn Bình Sinh chỉ nhìn phiếu đánh giá phiên bản trộm ủng hộ tháng của Liệt Hỏa Quân Vương.]

Kiến xuất sắc cỡ trung gian:

Ầm

Ầm

Liên tục hai tiếng nổ, hai thanh chí bảo sát phạt vô thượng trong hư không bị ngăn lại.

Trong đại dương yêu khí kia, từng bóng dáng cổ yêu gào thét, uy năng phóng thích dung hợp cùng một chỗ, lại cứng rắn ngăn trở hai thanh chí bảo sát phạt sinh ra trong hỗn độn.

Hơi thở thứ nhất...

Có đại thần thông giả tuyên bố, đại dương yêu khí kia mệnh mỏng đủ để ngăn cản hai đại sát phạt chí khí kia ba hơi thở. Mặc kệ Đồ Ma Thần Tướng và Hình Thiên Ma Tướng làm sao nổi giận hai vị sứ giả Tiên Ma giới này, sau ba hơi thở, ai cũng biết thần tử đã bị Cổ Yêu nhất tộc sứ giả Bạch Trạch mang đi.

Hôm nay qua hơi thở thứ nhất, vô số đạo thần niệm ánh mắt đều rơi vào khu vực kia, đều muốn nhìn một chút xem sứ giả Cổ Yêu nhất tộc làm sao mang thần tử đi trước mặt sứ giả hai giới Tiên Ma. Nếu như một màn kia thật sự xuất hiện, sứ giả Ma giới còn tốt, chỉ là mất một ít mặt mũi mà thôi. Nhưng Tiên giới lại khác, phải biết thần tử kia ngoại trừ thân phận của kẻ cướp, còn có một thân phận khác.

Ngoại tôn của Thiên Đế Tiên giới, Thập Tam Thần Nữ chi tử, Thích Thiên Kiếp.

Đường đường là cháu ngoại của Thiên Đế, lại bị người của Cổ Yêu tộc mang đi, lan truyền ra ngoài, quả thực không khác gì đang vả mặt.

Chư thiên vạn giới trước nay đều là chiến tranh không ngừng, chinh phạt giết chóc lẫn nhau, nhưng Tiên giới vẫn luôn cao cao tại thượng, chưa bao giờ có thể lực nào có thể khiêu chiến uy nghiêm của Tiên giới. Nhưng hiện tại, Cổ Yêu nhất tộc lại muốn hung hăng đánh vào mặt Thiên Đế.

Trước khi thiên địa đại biến, có lẽ vô số cường giả trong chư thiên đều sẽ không như vậy, thậm chí còn có thể vì lấy lòng Tiên giới mà ngăn cản Cổ Yêu nhất tộc. Nhưng hiện tại, sát kiếp đã bắt đầu, không có sinh linh có thể chỉ lo cho thân mình., Tự nhiên mỗi một sinh linh đều vì vận mệnh của mình mà giãy dụa, cho dù là đại thần thông giả thọ nguyên lâu dài cũng giống như vậy. Hiện tại nhìn thấy động tác của Cổ Yêu nhất tộc, không những sẽ không ngăn cản, ngược lại đều là cười trên sự đau khổ của người khác, ý niệm chờ mong khắp nơi đều là sự tò mò.

Bạch Trạch mau chóng ở lại, nếu không ngày nào hắn cũng có thể tiêu diệt toàn tộc Cổ Yêu.

Đồ Ma Thần sẽ lâm vào trong cơn tức giận, sát khí tràn ra trên người hoàn toàn ngưng đọng như thực chất, hận không thể lập tức chộp Cổ Yêu sứ giả Bạch Trạch tới, rút gân lột da, tra tấn ngàn năm vạn năm.

Đáng tiếc, trong ba hơi thở, hắn đều bất lực.

Yêu khí ngoài đại dương mệnh mệnh hết thảy, Bạch Trạch cũng không muốn nhìn, cũng không kịp nhìn.

Trong mắt nó chỉ có thần tử, dưới vô số bóng dáng cổ yêu vờn quanh, thanh âm Bạch Trạch trở nên cực kỳ vững vàng.

Thần tử các hạ, theo bản sứ đi thôi.

Ngữ khí vẫn cung kính như cũ, nhưng trong đó lại có một tia cứng rắn không thể vi phạm.

Hai đại tướng quân Tiên Ma hai giới đều không thể phá vỡ yêu khí đại dương, đây là đoạn của nó. Từng bóng dáng cổ yêu kia tồn tại, cũng là nguyên nhân nó cứng rắn. Thần tử tuy sinh ra đã biết, có tượng Thánh Nhân, nhưng dù sao mới sinh ra, không tu luyện, tự nhiên cũng không có thần thông pháp lực, căn bản không có khả năng chạy ra khỏi lồng giam này.

Nhưng đáng tiếc, Bạch Trạch sai rồi, từ đầu đến cuối, thần tử cũng không nghĩ chạy ra khỏi lồng giam.

Hắn muốn phá hủy lồng giam là vì muốn phá hủy nó.

Khóe miệng thần tử, một đường cong trào phúng xuất hiện, ánh mắt cũng không rơi vào trên người Bạch Trạch, mà là rơi vào trước người hắn cách đó không xa. Vòng tay phong cách cổ xưa treo trên không trung, quay tròn trên không trung.

Ngay cả đụng cũng không cần, cũng không có bất kỳ động tác luyện hóa nhận chủ nào, lẳng lẳng là một ánh mắt, một cái tâm niệm.

Vù vù

Vòng tay cổ, bỗng nhiên run lên, khí tức Hỗn Độn bên trong bắt đầu lưu động, sau đó mạnh mẽ nổ tung.

Ầm

Lại là một tiếng nổ hư không, rung động nguyên thủy. Tựa như là tiếng vang khi thiên địa mở ra.

Trong hư không kia, vòng tay cổ phác hóa thành một cái bóng, mơ hồ nhạt đi, tiếp theo hoàn toàn biến mất. Nhưng trong một phương thiên địa kia, năm phương vị, lại bỗng nhiên xuất hiện năm hư ảnh đỉnh thiên lập địa.

Năm hư ảnh, xuất hiện đột ngột, không có một chút dấu hiệu, bao gồm cả đại dương yêu khí kia ở bên trong một khu vực lớn đều vây quanh. Biến cố này cả đời, bên trong khu vực bị bao vây, nhất thời liền bắt đầu xuất hiện từng sợi Hỗn Độn khí lưu, một loại khí tức khủng bố gọi là hủy diệt bắt đầu lẳng lẳng chảy xuôi.

Tĩnh mịch yên tĩnh như chết, phảng phất tất cả thanh âm đều biến mất.

Nhưng ở bên ngoài khu vực đó, vô số đạo thần niệm đều bắt đầu bốc lên như điên, chủ nhân mỗi một đạo ý niệm đều cực kỳ khiếp sợ, điên cuồng quét về phía năm hư ảnh đỉnh thiên lập địa kia.

Bất kỳ cường giả sinh linh nào có năng lực đại thần thông đều là như vậy, to lớn vô cùng, đỉnh thiên lập địa, cái bóng này, cho dù là hung thú Thái Cổ đều không có, sau khi thiên địa sinh ra chỉ có một loại sinh linh sở hữu, đó chính là Tam Thiên Hỗn Độn Ma Thần kế thừa ba ngàn đại đạo.

Năm tháng dài đằng đặc, thời đại Hoang Cổ đều đã trôi qua, ba ngàn Ma Thần cũng đã sớm bị dập tắt.

Nhưng lúc này, năm hư ảnh kia lại mang đến cho đông đảo cường giả một cảm giác quen thuộc.

Mặc dù hư ảnh mơ hồ, tựa như không chân thực, nhưng vẫn có đông đảo cường giả thần niệm quét qua rõ ràng.

Hư ảnh thứ nhất, giống như nhân diện hồ thân, thân phủ kim lân, Giáp sinh hai cánh, sau lưng là một mảnh thể giới kim ô, giống như đại biểu cho một loại pháp tắc cực hạn.

Hư ảnh thứ hai, đầu rắn thân người, thân phủ vảy trắng, dưới chân đạp trên Thái Cổ Thủy Long, sau lưng là vô cùng vô tận thể giới Ba Đào.

Hư ảnh thứ ba, đầu thú thân người, thân phủ vảy đỏ, phía sau là thể giới hỏa diễm vô tận, pháp tắc cực hạn hiển hóa, có vô số sinh linh hỏa diễm ra đời mai một.

Mỗi một hư ảnh chân thực diện mục bị nhận ra, trong hư không tuôn ra ý niệm kinh hãi phong bạo càng thêm mãnh liệt, còn có vô số ý niệm chấn động xuất ra.

Thần thông pháp lực càng cường giả, ý niệm kinh hãi phóng ra càng thêm kịch liệt. Ba ngàn Ma Thần là người kế thừa ba ngàn đại đạo, chỉ cần có chút kiến thức cường giả đều biết rõ vô cùng.

Mà lúc này, bóng dáng năm vị đỉnh thiên lập địa kia chính là một trong ba ngàn Ma Thần kia.

Không biết bao nhiêu vị đại thần thông giả, sau khi nhận ra năm cái bóng kia, rung động tại chỗ, hoàn toàn quên mất thu hồi thần niệm của mình lại.

Thẳng đến khi thanh âm thần nhiên của thần tử lại lần nữa truyền đến, trong hư không vô số thần niệm mới lần nữa dâng trào lên.

Yên lặng.

Một cái tự âm kỳ dị, cổ xưa tối nghĩa, từ trong miệng thần tử phun ra. Tiếng chữ vang vọng khu vực kia, lúc rơi xuống, năm

cái bóng kia, đồng thời khẽ động.

Thiên địa Minh Minh, đột nhiên hiện ra năm loại Nhan Yên, năm loại khí tức đại biểu cho cực hạn pháp tắc, mãnh liệt rót vào trong khu vực kia, bên trong vốn bình tĩnh mà chảy xuôi từng sợi khí lưu, đột ngột biến hóa, quay cuồng tàn phá bừa bãi, uy năng vô thượng hiển lộ ra, phá nát hết thảy bên trong.

Trong khu vực đó, ngoại trừ Thần tử ở ngoài đảo hoang, chỉ có một con thú, cùng từng bóng dáng cổ yêu.

Không gian thời gian, dưới khí Hỗn Động, tựa hồ đều bị đông kết, bất luận là Bạch Trạch vị Cổ Yêu sứ giả này hay là từng đạo bóng ảnh cổ yêu kia, đều ngưng trệ trong nháy mắt, không lưu lại bất kỳ dấu vết gì, liền bị từng sợi Hỗn Động khí lưu lại.

Kiến xuất sắc cỡ trung gian:

Cái này...

Hư không dừng lại, tất cả đều giống như đọng lại, từng đạo thần niệm đều dừng lại ở khu vực kia.

Không thể tin được, chấn động không thôi.

Rất nhiều tâm tư trong đầu nhao nhao xuất hiện, ở đáy lòng những chủ nhân thần niệm kia bốc lên, cho dù là những đại thần thông giả khổng chế Đại Đạo pháp tắc cực hạn cũng giống như vậy. Sứ giả Cổ Yêu nhất tộc, con dị thú Viễn Cổ cực lớn thanh danh trong chư thiên kia, cuối cùng một con Bạch Trạch cuối cùng trong thiên địa, vậy mà ngay trước mặt hơi thở, không chút nào giãy dụa bị xóa bỏ.

Kinh sợ triệt để kinh sợ.

Sinh ra đã biết một khi kinh sợ thôi lui cường giả chư thiên, những thứ này đều không tính là gì, cảnh tượng vừa rồi mới là thật sự chấn nhiếp.

Để cho bất kỳ cường giả nào cũng không dám dễ dàng động tác nữa, ánh mắt kiêng kỵ sợ hãi xuyên qua lại đây, hết thấy rơi vào trên người Thần tử, hoặc là nói, là trước người Thần tử, một cái vòng tay cổ xưa lẳng lẳng lơ lơ kia.

Diệt Thần Trạc

Ba chữ này, trong nháy mắt liền truyền khắp toàn bộ nhân gian, tất cả cường giả đại thần thông giả đều biết được.

Vù vù

Thần tử bước ra một bước, vòng tay cổ xưa kia tựa như cảm ứng được, vui sướng rung động một chút, tiếp theo hóa thành một đạo khí lưu hỗn độn, chảy xuôi đến cổ tay thần tử, vờn quanh một vòng, một lần nữa hóa thành vòng tay.

Quả nhiên là thế.

Tận mắt nhìn thấy một màn này, cường giả chú ý tới nơi này đều thán thở dài. Lúc này, không còn ai dám giống như Cổ

Yêu sứ giả, cho dù đáy lòng có nhiều ý nghĩ hơn nữa, cũng không dám lộ ra, về phần mạnh mẽ lược, lại càng không có khả năng xảy ra.

Vô thượng sát phạt chí bảo.

So sánh với binh khí của Đồ Ma Thần Tướng và Hình Thiên Ma Tướng, lúc này vòng tay mang phong cách cổ xưa trên cổ tay thần tử mới thật sự được xưng là sát phạt chí khí vô thượng, trong lúc nhẹ nhàng băng quơ, nắm hư ảnh Ma Thần vừa hiện, sau một hơi thở, đã xóa bỏ hết thảy.

Uy năng như vậy, quả thực là không thể tưởng tượng. Đối với đại bộ phận cường giả chưa từng gặp qua Hỗn Độn chí bảo mà nói, một màn này làm cho tâm thần bọn họ hoàn toàn lâm vào trong chấn động, qua hồi lâu mới tỉnh lại. Sau đó lại nhìn lại cái vòng tay kia đã đeo ở trên cổ tay thần tử, càng là hoàn toàn ngăn chặn những ý niệm không tốt trong lòng.

Đến lúc này, cơ hồ tất cả sinh linh chú ý tới nơi này đều biết được, nếu không có những đại thần thông giả khác nhúng tay, nhân gian này cũng không có tồn tại có thể cưỡng bức hoặc là cưỡng ép lấy đi Thần tử.

Quan hệ với một chút sinh cơ trong sát kiếp thần tử thuộc về, cuối cùng quyết định vẫn là ở trên tay thần tử, thần tử muốn đi đâu, do hắn tự do lựa chọn.

Tiên giới vẫn là Ma giới.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt thần niệm quét tới càng nhiều, tất cả sinh linh đều muốn biết, thần tử cuối cùng sẽ lựa chọn gia nhập thế lực kia. Về phần đơn độc rời đi, thật ra không có sinh linh cảm thấy thần tử sẽ lựa chọn như vậy, dù sao thần tử có tượng thánh nhân, sinh ra đã biết. Trí tuệ hắn là cực cao, vậy hắn là rõ ràng, mặc dù là thần tử, nếu là một mình trong sát kiếp, kết quả khẳng định sẽ không tốt.

Lựa chọn thông minh nhất đương nhiên là gia nhập một thế lực siêu cấp đại thế lực.

Mà trong nhân gian, hai thế lực mạnh mẽ nhất đều đang đứng trước mặt thần tử, chờ đợi sự lựa chọn của hắn.

Các hạ nếu gia nhập Ma giới ta, Ma Tổ bộ hạ sẽ thu nhận các hạ làm đệ tử thân truyền duy nhất, truyền thụ cho Thánh tử Ma tộc.

Không trung, trong Minh Hà kia, Hình Thiên Ma Tướng đột ngột mở miệng.

Điều kiện nói ra, rải rác vài câu, nhưng người sáng suốt đều có thể nhìn ra trong đó khó mà tin nổi. Quả thực là muốn bồi dưỡng thần tử thành chủ tương lai của Ma giới.

Điều kiện này vừa ra, rất nhiều cường giả nhân gian đều kinh ngạc trong lòng, tiếp theo lại là ánh mắt hằm hằm quét về phía Tiên giới, loại điều kiện này, trừ phi Tiên giới Thiên Đế trực tiếp nhường vị trí của mình ra, nếu không điều kiện khác cũng không thể so sánh.

Bất quá lúc này trong Thiên Hà, Đồ Ma Thần Tướng vẫn lẳng lặng đứng đó, không có chút biểu hiện sợ hãi nào.

Chỉ là sau một khắc, trong Kim Vạn Thiên Hà, một tòa Phượng Hoàng bổng dung xuất hiện. Ung dung cao quý, tiên khí nồng đậm, bên trong ngòi ngay ngắn một bóng người uyển chuyển. Bóng người kia lẳng lặng ngòi ngay ngắn, không lộ diện, nhưng lại tựa như cửu thiên thần nữ, thiên địa chung linh, không ăn khói lửa nhân gian, cực kỳ thánh khiết.

Một màn này hiện ra, các nơi nhân gian giới đồng thời vang lên tiếng mừng.

Vô sỉ!

Trong Minh Hà, Hình Thiên Ma Tướng cũng không nhịn được, trực tiếp mở miệng, tiếng mừng vang vọng khu vực này. Mặc dù đáy lòng hắn đã có chuẩn bị trước khi đến, nhưng sau khi thân ảnh kia thật sự xuất hiện, Hình Thiên Ma Tướng vẫn không nhịn được mở miệng mừng to.

Chỉ cần bất cứ thế lực hay sinh linh nào có chút hiểu biết đối với đại sự bí mật chư thiên, sau khi nhìn thấy bóng người vừa lên tiếng kia hẳn là đều có thể đoán ra ngọn nguồn sự tình, cũng rất cuộc biết rõ vì sao sứ giả Tiên giới ngay từ đầu vô cùng bình tĩnh, như hoàn toàn không lo lắng thần tử sẽ không trở về giống như bọn họ.

Hiện tại đã biết, đáp án chính là bóng người thánh khiết trong phương hoàng kia.

Thần tử ra đời từ trong mai đá, vừa mới sinh ra không lâu, nhân quả cực ít, có thể ảnh hưởng đến sự tồn tại của hắn, ngoại trừ phụ thân Nhân tộc thần bí mất tích, cũng chỉ còn lại một vị.

Con gái của Thần tử là mười ba Thần Nữ, con trai của Thiên Đế Tiên giới, thân mẫu của Thần tử.

Năm đó mười ba thần nữ tự mình điều khiển phạm nhân, chọc giận Thiên Đế, bị cưỡng ép chia rẽ quan hệ thông gia, thần nữ bị mang về Tiên cung giam cầm, thần tử bị hạ cấm chế ác độc như Phong Linh pháp thái cổ.

Nếu chỉ như vậy, liền là một cố sự bi thảm mà thôi, ai cũng không ngờ, thần tử bị hạ xuống Thái Cổ Phong Linh cấm pháp chẳng những không vãn lạc, ngược lại không biết tại sao được khí vận thiên địa, trở thành người khởi kiếp cuối cùng của một phương thiên địa này. Dưới khí vận thiên địa bao phủ, thần tử còn sống, thuận lợi sinh ra, chẳng những có tượng Thánh Nhân, sinh ra đã biết, còn có hỗn độn chí bảo tự động bay tới hộ chủ.

Những biến cố này khiến thần tử trở thành điểm mấu chốt trong sát kiếp, cũng dẫn tới vô số thần thông giả mơ ước.

Mỗi người đều dựa vào thủ đoạn lấy được thiện cảm của thần tử, hoặc là trực tiếp cưỡng ép lướt đi, những thứ này đều là đem thần tử đưa tới sách lược của mình, bất quá chân chính tính ra, ưu thế lớn nhất ngược lại là đặc tội tiên giới hung ác nhất với thần tử.

Dù sao hai người tuy có cừ oán, nhưng Tiên giới lại có một lợi thế cực kỳ trọng yếu, đó chính là mẫu thân của thần tử, mười ba thần nữ còn bị giam cầm trong Tiên cung. Chỉ cần lấy tính mệnh của thần nữ áp chế, cho dù thần tử không muốn, cũng chỉ có thể trở về Tiên giới.

Bất quá thủ đoạn như vậy, không chỉ không vẻ vang, quả thực có thể nói là cực kỳ vô sỉ. Rất nhiều cường giả vốn cho rằng Tiên giới dù sao cũng là thế lực siêu cấp trong chư thiên,

không thể không cố kỵ một chút, lại không nghĩ tới Tiên giới lại làm như vậy, không chút do dự, trực tiếp mời Phương Đình đang cười mười ba Thần Nữ ra.

Rất nhiều cường giả chỉ nhìn thấy Phượng hoàng vừa ra, vẻ mặt Thần tử lập tức biến hóa, liền có thể đoán ra, thân ảnh thánh khiết trong Côn Bằng kia, nhất định chính là Thập Tam Thần Nữ bị cầm tù ngàn năm.

Chủ nhân Tiên giới, lấy con gái mình uy hiếp cháu ngoại của mình, loại hành vi này, đừng nói là tiên tộc tôn quý cao cao tại thượng, chính là nhân tộc ti tiện trong mắt vô số sinh linh cường đại, cũng không vì đó mà tới.

Nhưng dù là Thiên Đế Tiên giới cũng đã làm ra, cũng không trách vô số cường giả đều không nhận được mạng to vô sỉ.

Diệt Thần Trắc vừa ra, trong khu vực này không còn tồn tại nào có thể bắt buộc thần tử.

Từng đạo thần niệm đều hội tụ ở nơi nào, đều đang đợi lựa chọn của thần tử, lúc này thế lực lớn lớn nhỏ nhỏ ở nhân gian đều hiểu được trước mặt Tiên Ma nhị giới bọn họ không có một chút ưu thế nào. cưỡng ép tấn công lại không làm được, là thu hồi dã tâm, đứng ngoài cuộc.

Dưới ánh nhìn chăm chú của các cường giả chư thiên, sau lưng Thần tử, dưới chân pho tượng Thần Nữ, chợt một đoàn huyết quang nở rộ, lan tràn bao phủ pho tượng, hóa thành một điểm sáng rơi vào trong tay Thần tử.

Vù vù

Trong nháy mắt thu lấy bức tượng, thần tử rút cuộc bước ra một bước. Không gian thu nhỏ dưới chân hắn, một bước vượt qua, ra khỏi tòa đảo hoang kia.

Thân ảnh của hắn lại xuất hiện lúc, lại là trong Kim Khuyết Thiên Hà vắt ngang không trung kia.

Tiên giới...

Thủ đoạn thật không biết xấu hổ, không ngờ lại thành công.

Lấy huyết mạch thân tình áp chế, Thần tử dù sao cũng mới sinh ra, ngoại trừ một kiện bảo vật tự động bay đến hộ chủ, không có bất cứ thủ đoạn gì khác, không làm gì được Đồ Ma Thần Tướng.

Chỉ cần thần tử có tình, không thể không thỏa hiệp a.

Thân ảnh Kim Khuyết Thiên Hà, thần tử vừa xuất hiện, cường giả chư thiên lập tức biết tất cả đều đã kết thúc.

Thần tử trở về Tiên giới.

Hừ.

Đối lập với Kim Khuyết Thiên Hà, Hình Thiên Ma Tướng phát ra một tiếng hừ lạnh, chấn động không gian rung động, Minh Hà Kính dưới chân khẽ động, trực tiếp phá vỡ hư không bỏ chạy. Ma giới là thế lực cường đại nhất trong chư thiên bỏ chạy., Lúc này lại bị cự tuyệt, đương nhiên sẽ không có cái gì tốt liêm sỉ. Tại đáy lòng Hình Thiên Ma Tướng, sợ là đã liệt thần tử vào danh sách tất sát, mặc dù có quan hệ cùng cái gọi là sát kiếp, cũng sẽ không làm cho vị đệ nhất ma tướng Ma giới này có chút kiêng kỵ nào.

Hai chữ Hình Thiên cũng không phải tùy ý có được, vị Ma Tướng này năm đó từng suất lĩnh vô số Ma Binh giết lên Tiên Cung, thậm chí từng động thủ với vị Thiên Đế cao cao tại thượng kia.

Tuy chiến bại, nhưng hung danh quá lớn, thật ra còn trên cả Đồ Ma Thần Tướng.

Khục khục đi cung nghênh thần tử trở về Tiên Cung.

Mắt thấy sắc mặt của túc địch bị bỏ rơi, trực tiếp bỏ chạy. Lại hoàn thành nhiệm vụ Thiên Đế giao phó, tâm tình của Đồ Ma Thần Tướng đương nhiên rất tốt. Bàn tay vung lên, trong thiên hà, một tòa long liễn xuất hiện so với Phượng Hoàng nhỏ hơn một chút, khí tức bất phàm, lại cũng là một kiện chí bảo, được chín sợi tiên khí vờn quanh lôi kéo, ra hiệu thần tử ngồi vào.

Từ khi xuất hiện trong Thiên Hà, ánh mắt Thần tử từ đầu đến cuối đều ngưng tụ ở phía trên tòa Phượng Hoàng kia, bất quá hấn tựa hồ nhìn ra trên Phượng Hoàng có vô số cấm chế khủng bố, cũng không tiếp cận, chỉ là lấy ánh mắt ẩn chứa lực lượng vô cùng thấu triệt nhìn xuống., Thần sắc bình tĩnh sớm đã không còn nữa, trong mắt ẩn chứa tình cảm phức tạp, vòng tay cổ xưa trên cổ tay hấn tựa hồ cảm ứng được tâm thần của chủ nhân chấn động, ong ong chấn động, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể bay ra, khí tức khủng bố hủy diệt mơ hồ hiện lộ ra.

Long Tuyền vừa hiện, lại phát giác được ánh mắt Đồ Ma Thần Tướng, thần tử mới phản ứng kịp, chậm rãi dời ánh mắt đi.

Hừ.

Không xuất hiện cảnh tượng vô số cường giả chư thiên mong đợi, Thần tử không có ra tay, chỉ nhàn nhạt hừ lạnh một tiếng, sau một khắc, bóng dáng Thần tử biến mất ngay tại chỗ, Long Cương kia cũng có rất nhiều cấm chế khủng bố, bên trong lại nhiều ra một bóng người mơ hồ.

Khí tức Thần tử kia hiển nhiên vô cùng rõ ràng, trong chớp mắt khi hấp nhập vào Long Tu, triệt để biến mất không thấy gì nữa.

Gần như đồng thời, đầu Kim Khuyết Thiên Hà kia chấn động mạnh, đồng dạng phá vỡ hư không, trốn vào trong đó biến mất không thấy gì nữa.

Khu vực này, rốt cuộc hoàn toàn rơi vào yên tĩnh.

Thần tử không thấy, pho tượng Thần Nữ cũng không thấy, sứ giả hai giới Tiên Ma, hai dòng sông lớn kia cũng bỏ chạy, về phần sứ giả Cổ Yêu tộc, thì triệt để mai một ở nơi nào.

Đảo hoang biến mất, khu vực này liền khôi phục diện mục ban đầu, bất quá chỉ là một chỗ hẻo lánh không đáng chú ý ở Trung Châu mà thôi.

Không có náo nhiệt xem nữa, giải tán đi.

Tên Thiên Đế này quá vô sỉ, lại thật sự dùng thủ đoạn này để cướp thần tử.

Thần tử trở về Tiên giới, chẳng phải mang ý nghĩa lần sát kiếp này...

Cuộc tranh đoạt thần tử hấp dẫn vô số ánh mắt của các cường giả cuối cùng cũng kết thúc, nhưng kết quả này lại khiến vô số cường giả cực kỳ bất mãn, lại hoảng loạn. Trước khi thiên địa đại biến, vô số đại thần thông giả tinh thông suy diễn Thiên Cơ đều từng thi triển thủ đoạn suy diễn, kết quả cũng không kém bao nhiêu, sát kiếp lần này là lần sát kiếp cuối cùng thiên địa sinh ra.

Không có sinh linh, có thể đặt mình trong lần sát kiếp này, cho dù là mấy vị Chí Tôn có tuổi thọ lâu đời, cũng vậy. Mà sát kiếp qua đi, sinh linh bình yên vô sự, liền có thể tiến vào thế giới mới, hoàn thành sáng tạo vĩ nghiệp.

Đại cơ duyên khủng bố.

Suy diễn kết quả của thiên cơ, khiến cho vô số cường giả chư thiên đều rất khâm trọng về tay thần tử, thiên địa đại biến đến quá nhanh, thiên cơ lập tức chính là một mảnh hỗn độn, tiết lộ ra một đường sinh cơ, chính là ký thác trên người thần tử.

Kể từ đó, những cường giả này không khỏi khâm trọng. Đáng tiếc, từ sau khi ba ngàn Ma Thần vẫn lạc, thế lực cường đại nhất trong thiên địa chỉ có hai người.

Một tiên giới, một là Ma giới.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, thần tử thuộc về hai thế lực này.

Trên thực tế cũng xảy ra một ít ngoài ý muốn, Cổ Yêu nhất tộc mạo hiểm đắc tội với Tiên Ma nhị giới nguy hiểm, cưỡng ép ra tay cướp đoạt Thần tử, thậm chí không tiếc đại giới triệu hoán ra vô số bóng dáng cổ yêu, khi đó cường giả chư thiên đều cho rằng Cổ Yêu nhất tộc muốn đắc thủ., Lại không ngờ rằng sứ giả hai giới Tiên Ma không ra tay, ngược lại từ sâu trong hỗn độn bay ra một kiện chí bảo, lại còn là một món khí sát phạt vô thượng, trong nháy mắt khiến cho mưu tính của Cổ Yêu tộc hóa thành bọt nước.

Chẳng những bóng dáng cổ yêu đều bị chôn vùi, thậm chí con cổ yêu thụ thú, Bạch Trạch cuối cùng trong thiên địa này cũng đã vẫn lạc.

Huyết mạch cổ yêu phần lớn đặc biệt, thừa thót, có uy năng kinh khủng không thể lường được. Bạch Trạch nhất mạch, cho dù trong vô số cổ yêu cũng coi như ngạc nhiên, một đầu còn sót lại cũng đã trở thành sứ giả Cổ Yêu nhất tộc đối ngoại.

Lại không nghĩ tới, lại vẫn lạc tại một chỗ hẻo lánh không đáng chú ý ở Trung Châu nhân gian.

Tạo thành vô thượng hung khí sát phạt kia, vòng tay cổ điển, Diệt Thần Trạc ba chữ, cũng vang vọng toàn bộ nhân gian giới.

Kết quả, rất nhiều thần niệm trong khu vực đó chẳng những không có tán đi, ngược lại càng thêm mãnh liệt, từng đạo ý

niệm đều phóng xuất ra, cực kỳ náo nhiệt.

Hừ, trong sát kiếp, cho dù là ai cũng không thể chỉ lo cho thân mình, cho dù có lấy được thần tử thì đã sao. Trong mắt bốn tọa, Thiên Đế đại thất sách, cẩn thận cẩn trả bản thân.

Đúng vậy, bị ông ngoại ruột của mình bức hiếp. Nếu ta là thần tử, hắc hắc.

Sát kiếp xảy ra, thiên cơ hỗn độn, không ai có thể xác định cơ duyên sinh cơ, nói không chừng Thần tử cũng là mồi nhử do Thiên Đạo đặt xuống.

Cái gọi là sát kiếp, không phải là giết chóc mà là giết chóc tới cực hạn, giết tới cực hạn, đó là sinh cơ. Nếu thần tử ở trước mặt bản tọa, cũng chém giết chuyện, nói không chừng sẽ thành vị trí của thiên địa chi chủ.

Cái gì gọi là phân loạn, trước mắt là được rồi, vô số đạo thần niệm không hề cố kỵ phóng xuất ra, trong những ý niệm đó càng là sát khí ngút trời.

Cho dù là cường giả sinh linh không tham dự trong đó, nhìn từ xa cũng có thể cảm giác được một loại không khí khủng bố mưa gió sắp tới. Không chỉ là khu vực kia, sau khi hạt bụi thuộc về thần tử kết thúc, toàn bộ nhân gian đại biến trở nên vô cùng rộng lớn, đều bị một bầu không khí khủng bố không cách nào nói rõ bao phủ.

Một vị đại thần thông giả ẩn trong bóng tối, đều trầm nghĩ: Sát kiếp sắp đến rồi.

Ấn tượng trực tiếp nhất của Sát Kiếp chính là từng chữ giết chóc.

Mà hình thức thể hiện được một chữ này nhất, từ khi hỗn độn sinh ra ở thiên địa thì mới có, khi đó ba ngàn tồn tại vô thượng kia là bắt đầu đầu đầu.

Chiến tranh...

Thời đại Thái Cổ, ba ngàn Ma Thần không biết tại sao, đảo mắt với nhau, mỗi người chém giết, cuối cùng đều thần bí bỏ mạng. Chiến tranh lần này chính là cái gọi là Ma Thần sát kiếp.

Sau đó là Long Phượng Kiếp giữa hai đại tộc đàn thái cổ, phía sau còn có người khổng lồ ngoại kiếp của vực Vu Yêu kiếp kiếp cướp tiên ma kiếp.

Mỗi một lần sát kiếp, liền mang ý nghĩa cuộc chiến lớn lao muốn cuốn sạch sinh linh thiên địa.

Hiện tại nhân gian giới, có vô số thế lực lớn nhỏ lớn nhỏ trong chư thiên, đều âm thầm chuẩn bị cái gì, chiến tranh chưa khởi động, rất là bình tĩnh, bất quá ai cũng biết được, cái này bình tĩnh chỉ là tạm thời, rất nhanh sẽ bị phá vỡ.

Chỉ là không biết là thế lực phương nào sẽ nhắc lên chiến tranh đầu tiên.

Trong thiên địa một nơi thần bí, có khảm một thế giới, bên trong là huyết hải vô biên, hư không đại địa, nở rộ vô tận huyết hoa.

Loảng xoảng, trong hư không, ba bóng người hiện ra.

Ba người, một nam hai nữ, thanh niên cầm đầu, một thân thanh sam, dung mạo thanh tú, mang theo một tia trắng xám, đứng ở trên hư không, không có chút khí thế bá đạo nào, quả thực giống như một Nhân tộc bình thường, nhưng chẳng biết tại sao, hắn vừa xuất hiện, khí cơ thể Huyết Khuyết này liền ầm ầm liên hệ cùng một chỗ với hắn.

Hắn tức là thế giới của thế giới này, hắn.

Vù vù

Một đoàn huyết quang, đột ngột nở rộ trước mặt Ngô Khí. Từ trong huyết quang, một bóng người già nua chậm rãi đi ra, không chút do dự quỳ xuống trước mặt Ngô Khí.

Người dưỡng hoa bá kiến chủ thượng.

Thanh âm già nua, ầm chứa một loại sùng kính phát ra từ sâu trong linh hồn, hoàn toàn nhận định thân phận nô bộc của mình.

Ừm.

Ánh mắt Ngô Khí rơi xuống trên người lão giả, một tia ý cười nhàn nhạt hiện ra, lại nhìn lướt qua trong hư không chung

quanh vô số song đồng huyết hoa, trên mặt lộ ra vẻ hài lòng.

Trong minh minh linh hồn cảm ứng, Ngô Khí liếc mắt một cái liền nhìn ra trong đáy lòng lão giả mừng rỡ cùng tưởng niệm lưu lại những cảm xúc này.

Cũng không khuyên giải, chỉ là nhàn nhạt mở miệng nói: Thiên kiếp là con trai người, cũng là đồ đệ của ta, có Diệt Thần Trắc ở đây, thêm vào thân phận của hắn, không cần lo lắng an nguy của hắn. Về phần vợ người là Thập Tam Thần Nữ, ta đã âm thầm bố trí xong, bất quá chỉ là một ít cấm chế thái cổ mà thôi, đợi khi Thiên kiếp cầm quyền, cũng là thời điểm người hưởng thụ Thiên Luân.

Mặc dù đã sớm có chuẩn bị, trước đó rất lâu liền có được lời hứa hẹn của Ngô Khí, nhưng hiện tại nghe Ngô Khí nói rõ ràng mình ngày tháng, lão giả vẫn không nhìn được mừng rỡ.

Tạ chủ thượng.

Đầu va vào hư không, vô cùng cung kính thi lễ.

Nói vài câu với lão giả, lúc này tâm tình Ngô Khí không tệ, ánh mắt lại rơi vào trên người một nữ tử xinh đẹp bên cạnh hắn.

Chu Ngọc, trước khi Ngô Khí thức tỉnh ký ức đạt được truyền thừa, có không ít ân oán dây dưa, hiện tại dưới nô lệ Thiên Ấn, đều là tan thành mây khói, khí cơ vận mệnh đều rơi vào trên người Ngô Khí, biến thành tồn tại giống như bảo nô.

Kế hoạch của bộ tộc kia thất bại, vì sau này, Thiên Ma Tông nhất định sẽ hoàn toàn biến mất. Bất quá cố nhân nơi nào cũng không ít, vẫn nên đi xem một chút đi.

Mười năm trước, thiên địa đại biến, chư thiên thế giới, được lợi lớn nhất tự nhiên là biến thành nhân gian giới nơi khởi kiếp.

Chư thiên vạn giới đều dung nhập nhân gian giới, để nhân gian vốn yếu ớt nhất biến thành một thế giới rộng lớn vô số cường giả, mà sinh linh nhân gian giới cũng chiếm được lợi ích cực lớn. Bất luận là tu sĩ hay yêu thú, hoặc là một ít thế lực, thậm chí là người bình thường, đều giống nhau.

Thiên Ma tông, vốn là nơi trung tâm của nhân gian giới, là một trong những thế lực siêu cấp trên trung châu.

Người đứng đầu thế lực ma đạo

Sau khi đại biến bắt đầu, Thiên Ma tông chẳng những không tiêu vong, ngược lại mượn cơ hội liên hệ với tổ sư Ma giới. Thực lực tăng vọt, thậm chí về sau còn thành quốc giáo trong tam đại đế quốc Đại Yểm vương triều Trung Châu, tuyệt thế thiên kiêu trong tông vạn năm khó gặp, cũng là Hạ Hầu Vô Uyên từng là đệ nhất thiên kiêu Ma đạo, trực tiếp ngồi lên vị trí đại tướng quân triều đại yểm vương, thống lĩnh ngàn vạn ma quân.

Có thể nói, tại khu vực Đại Yểm vương triều quản hạt, Thiên Ma tông mặc dù không phải thế lực lớn nhất, nhưng cũng đủ để vô số tu sĩ yêu thú được truyền thừa từ Hoang Cổ cũng không dám đi trêu chọc, hoàn toàn áp chế hai đại ma tông khác trước đó cùng nổi danh với Thiên Ma tông.

Sâu trong Thiên Ma sơn mạch, vốn là tồn tại cấm địa đối với các sinh linh khác.

Mà sau khi thiên địa đại biến, không biết một ngày đó, trong dãy núi truyền đến tiếng vang rung trời, thời điểm nhìn lại, lại phát hiện nơi nào đã đứng vững mười pho tượng cực kỳ khủng bố giống như Ma Thần.

Mỗi pho tượng đối với sinh linh ở trận doanh ma đạo mà nói, đều là tồn tại vô thượng tâm thần sợ hãi ngưỡng mộ.

Thập Phương Thiên Ma.

Truyền thừa Thiên Ma tông ở thời đại thượng cổ đã tồn tại, sau khi đại biến, cùng tổ sư Ma giới lấy được liên hệ, lập tức được ban cho mười tôn Thiên Ma Pháp Tướng, hóa thành thập phương vô thượng Thiên Ma Cổ cấm, để Thiên Ma tông biến thành cấm địa chân chính.

Trong mười năm, mặc dù có vô số cơ duyên truyền thừa bảo vật xuất hiện ở Trung Châu, cũng xuất hiện vô số cường giả, nhưng ba chữ Thiên Ma Tông này, vẫn là phong quang vô hạn.

Đáng tiếc, hiện tại, tất cả phong quang đều muốn biến mất.

Thiên Ma sơn mạch, vẫn như cũ tọa lạc ở trung châu phía trên, nhưng nó lại đang biến mất với tốc độ cực nhanh.

Khu vực rộng lớn ngàn vạn dặm kia, hoàn toàn bị địa hỏa bao trùm, sâu trong dãy núi. Cũng là nơi đầu nguồn của đại dương địa hỏa phạm vi ngàn vạn dặm, có một con suối địa hỏa vạn dặm, địa hỏa độc hiểm vô cùng vô tận, ở sâu trong lòng đất tự đại tràn ra, rót vào trong biển lửa.

Trên con suối, chính là sơn môn của Thiên Ma tông uy danh hiển hách.

Lúc này sơn môn hoàn toàn bị địa hỏa bao trùm, vô số cấm chế trận pháp kiến trúc bị địa hỏa thiêu đốt hòa tan tan vỡ, mà chung quanh sơn môn, mười con Thiên Ma đã trở nên hư hại giống như Vô Thiên Ma đang ngã trái ngã phải, khí tức khủng bố bám vào trên đó đã sớm biến mất triệt để.

Biến hóa khó tin như vậy, sự kiện đột ngột phát sinh, sinh linh bên ngoài Thiên Ma sơn mạch sớm đã sợ ngây người.

Địa Hỏa Tuyền Nhân vừa hiện, liền phun ra biển lửa, trước tiên liền thiêu hủy mười pho tượng Thiên Ma vô thượng, đồn đại trong truyền thuyết có thể chống cự cấm chế Thập Phương Thiên Cổ Thiên Ma Đạo công kích, thập Phương Vô Thiên Ma Cổ cấm, thậm chí còn chưa kịp khởi động, liền không hiểu sao bị hủy.

Nặc Đại Nhất Thiên Ma Tông, tựa như một đệ tử trưởng lão cũng không có chạy ra, trong nháy mắt đã bị đại dương địa

hỏa bao vây.

Mặc dù sau khi thiên địa đại biến, hầu như mỗi một khu vực đều sẽ xuất hiện biến cố to lớn làm cho người ta không cách nào tưởng tượng được, nhưng lúc này cảnh tượng ở Thiên Ma sơn mạch, vẫn làm cho vô số sinh linh xung quanh đều chấn kinh.

Trời ạ, là địa hỏa độc điểm, nhìn Nhan Đôn này, rõ ràng chính là thái cổ địa phế độc điểm mới có trong lòng đất vạn trượng, không gì không tan chảy, không gì không phá hủy.

Chuyện gì đang xảy ra vậy, sao lại xuất hiện nhiều lửa độc thái cổ như vậy?

Là Thiên Ma Tông, muốn diệt tông. Ngay cả thập phương Thiên Ma tượng cũng vô dụng, chỉ sợ ngay cả vị tông chủ Thiên Ma Tông kia cũng không thể trốn thoát được.

Thái Cổ địa phế độc điểm, ngay cả thần niệm đều có thể hòa tan, bên trong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì bên trong.

Cứ tiếp tục thiêu đốt như vậy, chỉ sợ một canh giờ sau, toàn bộ Thiên Ma sơn mạch đều bị hòa tan.

Lúc này Trung Châu, khắp nơi đều là thiên địa nguyên khí tràn đầy, hầu như không có sinh linh còn dừng lại ở cấp độ phạm tục, tất cả đều bước lên con đường tu luyện.

Vì vậy, mặc dù xung quanh Thiên Ma sơn mạch đều là phạm vi thế lực của Thiên Ma Tông, nhưng cũng có rất nhiều tu sĩ hoặc yêu thú dị tộc tồn tại, trong đó không thiếu cường giả có được truyền thừa Hoang Cổ.

Mắt thấy biến cố kinh khủng phát sinh, toàn bộ Thiên Ma sơn mạch đều lâm vào trong đại dương địa hỏa, tất cả đều xuất hiện vây xem, nhưng hỏa điểm đỏ thẫm trong biển lửa kia, lại là lửa độc địa thái cổ cực kỳ khủng bố, ngay cả thần niệm cũng có thể hòa tan, chớ nói chi là cái gì khác.

Kể từ đó, không người có thể dò xét ra bên trong Thiên Ma sơn mạch rốt cuộc xảy ra chuyện gì, chỉ có thể trở mắt nhìn Thiên Ma sơn mạch bị thiêu đốt từng chút một.

Nơi này cũng là phạm vi thế lực của Đại Yểm vương triều, làm quốc giáo, địa vị của Thiên Ma tông có thể nghĩ được.

Bất quá ai cũng không nghĩ tới, sau khi tỉnh lại, Thiên Ma Tông từng phong quang vô hạn lại lập tức gặp phải thảm họa diệt tông.

Toàn bộ Thiên Ma sơn mạch đều sẽ bị địa hỏa thiêu đốt hết, một khi thật sự biến mất, không chỉ Thiên Ma Tông bị diệt tông, thậm chí ngay cả mạch truyền thừa này đều sẽ bị hủy diệt.

Từ thời đại thượng cổ, Thiên Ma tông đã tồn tại ở Trung Châu, trải qua không biết bao nhiêu năm tháng, chiến tranh to nhỏ, từ đầu đến cuối đều tồn tại, còn cường đại hơn, lại vào lúc này bị diệt tông.

Trong lúc nhất thời, từng tin tức bị truyền ra ngoài, không bao lâu liền truyền khắp toàn bộ Trung Châu đại lục.

Trung Châu sôi trào, vô số thần niệm cường giả xuyên qua tới đây, lại giống như sinh linh xung quanh, không dám đụng vào bất kỳ ngọn lửa nào trong biển lửa.

Thái cổ địa phệ độc diễm, có thể tính là kỳ vật thiên địa, độc diễm tồn tại trong địa phệ từ thời đại Thái Cổ, lực lượng năm tháng tinh luyện, uy năng càng thêm khủng bố, không gì không tan chảy, không gì không hủy.

Nếu là trước khi thiên địa đại biến, chớ nói là Trung Châu, chính là toàn bộ nhân gian giới, chỉ sợ đều tìm không ra người có thể áp chế Thái Cổ Phệ Độc Diễm.

Bất quá sau khi thiên địa đại biến, vô số cơ duyên, cũng tạo ra vô số cường giả, trong đó có không ít bảo vật thần thông có thể khắc chế khí độc thái cổ.

Không bao lâu, trong Thiên Ma sơn mạch không hiểu sao xuất hiện một tin tức Địa Hỏa Tuyền Nhãn phạm vi vạn dặm truyền ra.

Thiên Ma Tông xui xẻo rồi, một con suối to như vậy, vậy mà lại phun phát ngay tại Thiên Ma sơn mạch.

Thì ra là thế, trách không được Thiên Ma tông hoàn toàn không kịp phản ứng, ngay cả Thập Phương Thiên Ma tượng cũng bị hủy.

Là ngoài ý muốn, Địa Hỏa Tuyền Nhãn vừa xuất hiện, địa phé khói độc phun trào, cho dù là Đại La Kim Tiên cũng không kịp chạy trốn. Thiên Ma tông không cứu được, sắp bị triệt để hủy diệt.

Thiên địa đại biến, không chỉ có vô số cơ duyên truyền thừa, còn có một số biến cố khủng bố, lần này lại là thay phiên Thiên Ma tông.

Địa Hỏa Độc Diễm bao phủ Thiên Ma sơn mạch, để cho tòa sơn mạch này tồn tại năm tháng dài đằng dặc, lấy tốc độ mất thường có thể thấy được từng chút một biến mất.

Khu vực ngàn vạn dặm, trên bầu trời đã không còn một tơ một hào mây khí, bị thiêu đốt đến đỏ rực vạn dặm, có thể nhìn thấy từng sợi khí độc màu tím đỏ phiêu đảng ra, lan tràn trong không khí, hết thảy sinh linh đều bị tuyệt diệt.

Cảnh tượng như thế này, quả thực tựa như thời đại hoang cổ từng phát sinh qua địa hỏa chi kiếp khủng bố như vậy.

Thiên Ma tông ở dãy núi Thiên Ma đang gặp phải họa kiếp, đưa tới vô số cường giả vây xem, lại không một ai ra tay tương trợ. Cũng không phải ai cũng không muốn ra tay, mà là bọn họ bất lực.

Địa Hỏa đại dương được vô cùng vô tận địa phé do thái cổ bạo diễm ngưng tụ thành, bao trùm phạm vi ngàn vạn dặm, khu vực mà Thiên Ma tông đang ở, lại càng là khu vực trung tâm của Địa Hỏa Tuyền Nhãn.

Trừ phi là đại thần thông giả thật sự ra tay, nếu không không ai có thể giải cứu Thiên Ma tông ra.

Đáng tiếc, Thiên Ma Tông ở Trung Châu xem như là một thế lực không nhỏ, nhưng ở trong chư thiên, chỉ có thể coi là một con tôm tép, không nói không người để ý, nhưng cũng không có khả năng để cho đại thần thông giả chân chính ra tay.

Chỗ biên giới biển lửa, vô thanh vô tức, ba bóng người chậm rãi xuất hiện.

Đi đầu là một thanh niên vẻ mặt tái nhợt, thân mang áo xanh, diện mực thanh tú, trên người không có một tơ một hào khí thể mạnh mẽ, nhưng lại có một loại khí tức khó nói, giống như thời khắc nào cũng dung hợp cùng một chỗ thiên địa này.

Thiên địa tức là hắc, hắc chính là thiên địa.

Ngô Khí vừa xuất hiện, liền nhìn thấy biển lửa khủng bố trước mắt.

Tử Hồng Nhan Vương chỉ có ở thái cổ địa phế độc điểm kia, làm cho con mắt Ngô Khí lập tức sáng ngời, không khỏi tán thưởng một câu.

Độc Điểm Diệt Tông, thiên cơ che giấu phía dưới không ai suy tính ra được gì, chỉ có thể cho rằng đây là một chuyện ngoài ý muốn, thủ đoạn tốt.

Một tiếng tán thưởng cuối cùng, hoàn toàn phát ra từ nội tâm Ngô Khí, lấy thủ đoạn hiện tại của hắn, nếu không có Hủy Diệt Thiên Ma Tông hậu hoạn, nhiều nhất cũng chỉ như vậy, trách không được hắn sẽ khen.

Bất quá ở phía sau hắn, hai bóng hình xinh đẹp uyển chuyển trong đó, Chu Ngọc.

Nàng cũng xuất hiện bên cạnh biển lửa cùng Ngô Khí, sau khi nhìn thấy mười đầu Thiên Ma Pháp Tướng bị tàn phá, trong mắt lập tức hiện lên vẻ khiếp sợ, sau đó là lo lắng nồng đậm.

Khác với người khác, từ nhỏ đã lớn lên ở Thiên Ma tông, phụ thân duy nhất là điện chủ Thiên Ma tông Huyền Âm điện, lúc này Thiên Ma tông trải qua họa kiếp, không thể không lo lắng cho Chu Ngọc. Đặc biệt nàng ở bên cạnh Ngô Khí, rõ ràng hơn bất kỳ người nào khác, nguyên nhân Thiên Ma tông gặp họa kiếp là gì.

Ngay cả sứ giả Ma giới của bộ tộc kia cũng có thể không chế được, muốn tiêu diệt Thiên Ma tông quả thực không uổng phí chút sức lực nào, phụ thân.

Tuy rằng đáy lòng Chu Ngọc đã là cực kỳ kinh hoảng, nhưng tồn tại của Nô Thiên Ấn lại làm cho nàng không sinh ra ý niệm ngỗ nghịch Ngô Khí nhất định. Chỉ cần Ngô Khí không mở miệng, nàng sẽ không động đậy, chỉ có thể đứng tại chỗ, trơ mắt nhìn Thiên Ma tông bị hủy diệt.

Yên tâm đi, Thiên Ma tông mặc dù không phải là thế lực lớn gì, cũng không có mấy cường giả tồn tại, nhưng cũng là truyền thừa của thời đại Thượng Cổ, có mấy phần thủ đoạn, dãy núi Thiên Ma bất diệt, sơn môn cũng sẽ không bị hủy.

Lỗ trong mắt Ngô Khí tán đi thần quang, quay đầu an ủi Chu Ngọc một câu.

Sau đó cười nhạt một tiếng, dưới chân cũng chuyển động, dẫn đầu bước vào trong đại dương lửa đỏ tím lắc lư dữ dội kia.

Vù vù

Một màn quỷ dị không thể tưởng tượng nổi, liền xuất hiện sau khi Ngô Khí bước vào biển lửa, Thái Cổ Phế Độc Diễm vô cùng vô tận được xung tưng là không có gì không tan kia, lại bị một cỗ lực lượng vô hình tồn tại trong minh cảnh áp chế, tựa như đang sợ hãi Ngô Khí, không có một tia nào dám tới gần, tự động tránh ra một con đường thông thiên.

Ba người cùng một chỗ, từng bước đi vào chỗ sâu trong biển lửa, chỗ phế tích trên con suối lửa kia, chỗ sơn môn Thiên Ma Tông, chưa hoàn chỉnh. Nếu như ngài thích bộ tác phẩm này, bỏ ra vé vào, sự ủng hộ của ngài, chính là động lực lớn nhất của ta. Mẹ...

Một ngọn núi rộng lớn kéo dài mấy trăm vạn dặm, chỗ sâu, một con suối Địa Hỏa phạm vi vạn dặm đang rào rạt thiêu đốt, phun ra địa hỏa màu đỏ tím vô cùng vô tận.

Trong dãy núi, bên ngoài tồn tại vô số cây cối sông ngòi hoặc là động vật yêu thú, đều đã bị hủy diệt sạch sẽ. Dưới uy năng của Thái Cổ địa phệ Độc Diễm, cho dù là yêu thú tiến vào cảnh giới Thiên Yêu, cũng không kiên trì được bao lâu, đến đa số trong thời gian ngắn sẽ bị hóa thành tro tàn. Các loại cây cối hoa cỏ khác đều trong chớp mắt bị chôn vùi sạch sẽ, sông nước cũng lập tức bốc hơi.

Trong cả tòa sơn mạch, duy nhất còn kiên trì, cũng chỉ có một tòa sơn môn tồn tại nhiều năm kia.

Trong khu vực hẻm nhỏ kia, dãy núi Thiên Ma tông rõ ràng ở ngay trước mắt.

Rất nhiều cấm chế trên bảng hiệu kiến trúc lần lượt có thể thấy rõ ràng, chỉ là so với trước kia cực kỳ uy nghiêm khí thế, hôm nay Thiên Ma Tông nhìn qua rất là thê thảm, mặc dù còn chưa bị hủy diệt, nhưng trong tông môn kia, từng tu sĩ Thiên Ma Tông, bất luận là trưởng lão hay đệ tử, đáy mắt đều hiện lên rõ ràng tuyệt vọng vô cùng.

Thậm chí mấy vị tông chủ Thái Thượng trưởng lão có thể xưng là cường giả kia, đều giống như vậy.

Độc Diễm đã thành thế đại dương mệnh mông, bọn họ lại đang ở trên con suối, cho dù là cường giả cấp bậc Chân Ma Huyền Ma, cũng không thể chạy thoát ra ngoài, vừa tiếp xúc đến đó độc diễm sẽ bị cuốn lấy, ngay cả độn pháp loại di chuyển lớn cũng không thể thi triển, mấy hơi thở sau sẽ vẫn lạc.

Trừ phi là nắm giữ Hư Không Độn Pháp Thái Cổ thần thông như vậy, mới có thể có một đường sinh cơ, đáng tiếc, truyền thừa Hư Không Chi Đạo ở trong chư thiên thế giới là hiếm

thấy, cho dù là hai giới Tiên Ma cũng không có mấy người có thể có được, huống chi chỉ là một Thiên Ma Tông.

Mà nguyên nhân tại sao toàn bộ sơn môn Thiên Ma Tông lúc này còn có thể tiếp tục tồn tại, là vì một thủ đoạn cuối cùng của tông môn cổ xưa này lưu lại.

Vô thượng thiên ma địa linh hóa sát cấm.

Thiên Ma tông là truyền thừa cổ xưa đã tồn tại từ thời thượng cổ, nguồn gốc truyền thừa chính là Thiên Ma đạo vô thượng trong ba ngàn đại đạo, mặc dù là ở ba đại đại thời đại của Hoang Cổ, người thừa kế của một đại đạo này cũng đều là đại thần thông giả có tiếng tăm lừng lẫy, có quyền lên tiếng trong Ma giới.

Danh hào Thiên Ma tông này không chỉ tồn tại ở nhân gian, trong chư thiên vạn giới cũng có không ít thế giới.

Mà chủ mạch trong đó tự nhiên là Ma giới Thiên Ma tông, nhánh này vốn ở nhân gian không được coi trọng nhất, nhưng bởi vì thiên địa đại biến, nhân gian giới trở thành trung tâm sát kiếp, cũng là nơi khởi kiếp, cũng làm cho địa vị Thiên Ma tông ở giữa giới nước lên thuyền lên.

Sau đại biến, Thiên Ma tông và tổ sư Ma giới ở nhân gian lấy được liên lạc, cũng được không ít đồ tốt Tổ sư ban cho.

Trong đó, chính là lúc này mấu chốt giữ vững sơn môn Thiên Ma Tông: Vô Thiên Thiên Địa Linh Hóa Sát cấm

Cấm pháp này mặc dù chính là những cấm chế hoang cổ tiếng tăm lừng lẫy kia, nhưng ở trong trận doanh chư thiên ma đạo, lại có thanh danh cực lớn. Mấy trăm đại cấm chế cùng hơn vạn tiểu cấm ngưng tụ thành cấm pháp, lấy sơn môn Thiên Ma tông làm trung tâm, câu thông địa mạch, đem toàn bộ Thiên Ma sơn mạch đều nhét vào trong cấm chế, một khi phát động, sẽ đem nguyên khí toàn bộ Thiên Ma sơn mạch đều hóa thành ma sát chi khí, tụ tập đến sơn môn Thiên Ma tông.

Cấm pháp vừa động, lập tức liền có ma sát khí mênh mông phun trào, diệt sát tất cả. Uy năng cường đại, đủ để cho không ít đại thần thông giả cũng không dám trêu chọc.

Bất quá bây giờ, Ma giới đại cấm này lại chỉ có một uy năng có thể phát động, đó chính là: phòng ngự.

Khó khăn lắm sơn môn phương viên mấy ngàn dặm, hoàn toàn bị Thái Cổ Phế Độc Diễm cực kỳ nồng đậm bao vây lấy, bất quá những độc diễm này không một sợi tiến vào trong sơn môn, đều bị một vòng bảo hộ hắc bạch ngăn trở.

Vòng bảo hộ này căng ra mấy ngàn dặm, bên trong hình như có sát khí màu đen vô cùng, không ngừng phun trào.

Ma sát khí

Đối với người thừa kế ma đạo mà nói nguyên khí cực kỳ quý giá, vào lúc này bị tiêu hao kịch liệt, ma sát khí bằng bạc sau khi va chạm với lửa độc thái cổ địa phế càng thêm khổng lồ, thanh âm xuy xuy đại tác, ma sát cùng độc diễm cùng nhau tiêu tán. Cảnh tượng kia giống như băng thủy cùng hỏa diễm va chạm. Ngọn lửa bị dập tắt, nhưng băng thủy cũng sẽ bị bốc hơi, mà trong quá trình này, tốc độ băng thủy tiêu tán rõ ràng rõ ràng càng nhanh.

Dưới sơn môn là con suối, giống như địa phế, phun ra độc diễm hoàn toàn không có điểm dừng.

Vòng bảo hộ màu đen kia mặc dù cùng một chỗ với cả tòa Thiên Ma sơn mạch, sơn mạch kéo dài trăm vạn dặm có Địa linh nguyên khí mặc dù bằng bạc, không ngừng dung nhập vào trong cấm pháp bị hóa thành Ma sát khí, ngăn cản độc diễm ăn mòn. Nhưng việc này kéo dài, Địa linh nguyên khí tiêu hao tốc độ tăng trưởng hoàn toàn kém so với Địa Phế Độc Diễm, cả tòa Thiên Ma sơn mạch đều đang chậm rãi biến mất.

Trong vòng bảo hộ, tất cả tu sĩ của Thiên Ma tông đều đi ra, đủ loại cảm xúc phóng thích ra ngoài, đặc biệt tuyệt vọng là nồng đậm nhất.

Bọn ta đều sắp vẫn lạc rồi, sao lại như vậy, những thứ quý vật này làm sao xuất hiện.

Vì sao, Địa Hỏa Tuyền Nhãn vì sao lại xuất hiện ở Thiên Ma tông, ta còn không muốn chết a, Thiên Thi Quyết của ta còn chưa tu luyện đại thành.

Không còn cách nào khác, lúc Thiên Ma sơn mạch bị triệt để thiêu đốt sạch sẽ, chính là lúc chúng ta vẫn lạc.

Tai họa diệt tông, Thiên Ma tông lại bị diệt trong tay chúng ta, việc này sao có thể xứng đáng với các tổ sư.

Dưới sự tuyệt vọng, những trưởng lão kia cũng ném đi uy nghiêm ôn trọng của xưa nay, tiếng kêu rên không ngừng. Các đệ tử bình thường như vậy, những trưởng lão kia, ngay cả đám điện chủ địa vị cao thượng cũng đều như vậy.

Khu vực Huyền Vân điện, Chu Ương đã là Chân Ma cảnh, không che được sự tuyệt vọng trong mắt, thân là điện chủ Huyền Âm điện địa vị tu vi đều cao hơn nhiều, gã càng rõ ràng hơn những đệ tử kia gặp phải khốn cảnh Thiên Ma tông lúc này. Bị vô cùng vô tận địa phế Thái Cổ vây quanh, dưới loại tình huống này, cho dù là những tổ sư Thiên Ma tông ở Ma giới tới đây, cũng không cách nào cứu vớt Thiên Ma tông.

Cường giả Chân Ma Huyền Ma cảnh đi vào, không kiên trì được mười hơi sẽ vẫn lạc, trừ phi là chúa tể Ma giới hoặc là cường giả cổ lão như Hình Thiên Ma Tướng, mới có thể thi triển đại thần thông, di chuyển cả tòa sơn môn Thiên Ma Tông.

Đáng tiếc chính là, với địa vị của Thiên Ma tông, căn bản không có khả năng mời được cường giả siêu cấp như Hình Thiên Ma Tướng, chứ đừng nói là Chí Tôn Ma giới cao cao tại thượng.

Kể từ đó, kết cục của Thiên Ma Tông hầu như không có khả năng thay đổi, tai họa diệt tông khó tránh khỏi.

May là, Kính Nhi ra ngoài, tránh được tai họa này.

Vận mệnh vẫn lạc ngay trước mắt, Chu Ương ngược lại bình tĩnh lại, nhớ tới sớm đã ly khai Thiên Ma tông Chu Ngọc, đáy lòng tràn ra ý nghĩ mừng rỡ.

Dưới Vô Thiên Ma địa sát linh hóa cấm pháp, Thiên Ma sơn mạch bất diệt, sơn môn Thiên Ma tông sẽ không bị hủy diệt.

Bất quá đối với những đệ tử Thiên Ma tông đã tuyệt vọng kia, hận không thể những địa phế độc diễm thái cổ kia lập tức tràn

vào, thiêu chết bọn họ.

Tử vong tuy đáng sợ, nhưng càng làm người ta không thể chịu đựng được chính là quá trình chờ đợi tử vong.

Mấy chục vạn người bao gồm cả trưởng lão tông chủ, liên trợ mắt nhìn Thiên Ma sơn mạch dưới sự thiêu đốt của phế độc diễm Thái Cổ, từng chút một biến mất, bao phủ vòng bảo hộ hắc – của sơn môn Thiên Ma tông, từng chút một mỏng đi.

Tất cả mọi người đều biết, lúc sơn mạch biến mất, chính là lúc tất cả mọi người vẫn lạc, loại không khí tuyệt vọng này gắt gao quấn chặt lấy tất cả mọi người Thiên Ma tông, đã sắp bức bọn họ điên rồi.

Đang lúc không ít đệ tử đều triệt để điên cuồng, đột nhiên mấy vị Thái thượng trưởng lão có tu vi mạnh nhất kia tựa như phát hiện ra cái gì, chỉ vào một hướng kinh hô.

Nhìn xem, đó là cái gì vậy.

Dưới sự tuyệt vọng, một dị động có thể hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người, thuận theo ngón tay của vị Thái thượng trưởng lão kia, trong chớp mắt mấy chục vạn ánh mắt đều quét tới.

Trong biển lửa đỏ sậm, chợt xuất hiện cảnh tượng không giống lúc trước.

Một khu vực, giống như có tồn tại kinh khủng nào đó sắp đi ra, từng mảnh từng mảnh địa phệ địa độc diễm thái cổ vậy mà bắt đầu phun trào. Tránh ra khỏi đường, uy năng được xưng là không có gì không dung nhập vào lúc này lại bị một loại lực lượng khủng bố nào đó khắc chế.

Một con đường lớn trải ra trong biển lửa, nối thẳng khu vực trung tâm, bên trên Địa Hỏa Tuyền Nhãn.

Nhìn thấy động tĩnh kia, tất cả mọi người Thiên Ma Tông từ trên xuống dưới bỗng nhiên ngừng thở, gắt gao nhìn chăm chăm nơi đó.

Trước tử vong, cho dù là tồn tại cường đại đến mấy cũng đều giống nhau. Lúc này trưởng lão của đệ tử Thiên Ma Tông cũng không có gì khác biệt, đều giống như người chết đuối, bỗng

nhiên xuất hiện một cọng rơm cứu mạng, bất luận thế nào cũng muốn bắt lấy.

Đột nhiên ngọn lửa trong khu vực biển lửa kia bắt đầu tiêu tán, trên dưới Thiên Ma Tông đều có chút chờ mong.

Đi ra ngoài rồi.

Nhận thấy cái gì, mấy chục vạn ánh mắt đều gắt gao nhìn chằm chằm vào, chờ mong từ trong đại đạo đi ra sẽ là cái gì. Bất luận là tồn tại gì, có thể bức bách đã thành thế đại dương mệnh mệnh Thái Cổ Phế Độc Diễm ngạnh sinh tránh ra một con đường, tất nhiên là tồn tại cực kỳ khủng bố.

Nếu có thể để độc diễm nhường đạo, tự nhiên cũng có biện pháp có thể cứu vớt Thiên Ma Tông.

Chỉ là không biết tồn tại khủng bố kia có đồng ý cứu Thiên Ma tông từ trong biển lửa hay không.

Vù vù

Không hề dừng lại, không có bất ngờ, dưới biển lửa đỏ tím nổi bật, ba bóng người chậm rãi xuất hiện.

Ba người đi từng bước trong biển lửa, những nơi đi qua, không có một sợi độc diễm quần quanh, tất cả đều bị lực lượng kinh khủng trong mình mình áp chế gần như biến mất, thậm chí sau khi bọn họ đi qua, đều không thấy bắn ngược lại. Trên Địa Hỏa Tuyền Nhãn, là nơi hung mãnh nhất biển lửa, nhưng sau khi ba người đi vào lại như nước sông Thiên Hà dội xuống, hết thảy đều bắt đầu lạnh đi.

Thái Cổ địa phế độc diễm ngưng tụ Hỏa Hải không thể tổ chức ba đạo thân ảnh bước chân, mà Thiên Ma Địa Linh Hóa Sát cấm ngưng tụ ra vòng bảo hộ hắc bạch, cũng không thể ngăn cản ba người kia.

Ma sát khí bàng bạc, lúc còn chưa chạm đến ba người kia, liền bị một cỗ lực lượng kinh khủng ngăn chặn, đồng dạng tránh ra một con đường lớn, để ba thanh âm kia chậm rãi đi vào trong sơn môn Thiên Ma tông.

Quá trình chính giữa nói đến phức tạp, nhưng kỳ thật phát sinh rất nhanh, từ trên xuống dưới Thiên Ma Tông mấy trăm ngàn

người nhìn thấy ba người, sau một hơi thở, ba người kia liền xuất hiện trong sơn môn Thiên Ma Tông.

Chu Ương vốn cũng hưng phấn chờ mong như mọi người, sau khi nhìn thấy ba bóng người trong đạo kia, trong đầu ông lên một tiếng, trên mặt lập tức đại ra, rung động đến mức lộ ra.

Kính Nhi, người...

Chu Ương còn chưa nói xong, bỗng nhiên nhìn thấy một người phía trước Chu Ngọc, lập tức cả người giống như bị thiên lôi đánh trúng, hoàn toàn ngây ngốc cả người.

Gần như đồng thời, trong mấy trăm vạn người của Thiên Ma tông, có không ít người, sau khi nhìn thấy bóng người dẫn đầu kia, đều như bị thiên lôi oanh kích, đứng ngây người tại chỗ.

Phàm là sinh linh bước vào con đường tu luyện, bất luận tu sĩ hay là yêu thú, uyển chuyển hoặc dị tộc, thọ nguyên trở nên dài đằng đặc, năm tháng trôi qua càng dài, trí nhớ có được cũng trở nên khổng lồ phức tạp. Một ít trí nhớ không quan trọng lắm tự nhiên sẽ bị vùi lấp, nhưng một ít trí nhớ trọng yếu đương nhiên sẽ không dễ dàng biến mất như vậy.

Thật ra thời gian Ngô Khí dừng lại ở Thiên Ma tông không tính là dài, nhưng ký ức lưu lại cho Thiên Ma tông lại khắc sâu hơn không ít người ở lại Thiên Ma tông cả đời.

Năm đó Thiên Ma Tông cử hành khánh điển ngàn năm, đồng thời mấy chục vạn đệ tử trong tông tiến hành thi đấu.

Là ma đạo khôi thủ đứng đầu đại lục Trung Châu, đệ nhất Ma Môn, nội tình Thiên Ma Tông không phải tông môn bình thường có thể so sánh, thiệp mời phát ra, quả thực chính là vạn tông đến triều, không biết bao nhiêu tu sĩ đều lấy lễ mừng có thể tham gia. Mà dưới sự chứng kiến tận mắt của đông đảo tu sĩ, đại bỉ trong tông môn Thiên Ma Tông càng truyền khắp toàn bộ Trung Châu.

Mấy chục vạn đệ tử, thiên kiều xuất hiện lớp lớp, lẽ ra mỗi lần thi đấu đều sẽ xuất hiện rất nhiều đệ tử thiên tài khiến người ta nhớ kỹ.

Nhưng lần này chỉ một người xuất thế, liền che giấu hào quang của các đệ tử khác.

Đối với loại đệ tử thiên tài Cực điểm này, đều có một danh xưng đặc thù: tuyệt thế thiên kiều. Thiên Ma Tông có thể chiếm cứ vị trí ma đạo đứng đầu, tự nhiên nội tình mạnh mẽ, chẳng những đệ nhất thiên kiều ma đạo ở thời đó Hạ Hầu Vô Uyên ở trong tông, còn có một vị tuyệt thế thiên kiều khác có tư chất nghịch thiên như Thuần Dương Thể Xích Tử.

Mà trên khánh điển ngàn năm kia, liền có vị thiên kiều tuyệt thế thứ ba xuất thế, một hơi che đầy quang mang mấy chục vạn đệ tử khác.

Tuy rằng vị thiên kiều thứ ba tuyệt thế này, không lâu sau liền vẫn lạc, bất quá lúc đó cũng lưu lại không ít điểm nghi ngờ, đủ để cho đông đảo đệ tử Thiên Ma tông nhớ kỹ người kia tồn tại.

Liên quan tới trí nhớ người kia, sau đó bị các loại cảnh tượng kỳ dị xuất hiện sau khi thiên địa đại biến đánh vào có chút mơ hồ, nhưng lúc này, đã khôi phục lại dáng vẻ Ngô Khí trước kia, lại xuất hiện trước mặt bọn họ lần nữa, ký ức kia liền hoàn toàn thức tỉnh lại.

Bất quá bọn họ ai cũng không có mở miệng, bởi vì cảnh tượng chân động đến cực điểm kia.

Siêu cấp cường giả Chân Ma cảnh cũng đủ để làm cho Thái Cổ Địa Phế Độc Diễm đều hồi phi yên diệt, dưới chân Ngô Khí tựa như bị lực lượng vô cùng mạnh mẽ áp chế, hoàn toàn không có một chút uy năng nào, nhao nhao tránh đi, nhường ra một con đường lớn, để ba người Ngô Khí chậm rãi đi vào trong sơn môn Thiên Ma Tông.

Vù vù

Địa Hỏa Tuyền Nhân phạm vi chừng vạn dặm, cực kỳ mãnh liệt, ngay cả hư không cũng bị thiêu đốt vạn vạn, nhưng sau khi ba bóng người kia đi vào, lại bỗng nhiên yếu đi, hoàn toàn bị áp chế.

Thân hình, thậm chí quần áo, vẫn giống như trước kia.

Nhưng khí thế, lại sớm đã phát sinh biến hóa giống như nghiêng trời lệch đất, chỉ đứng ở trên hư không, lại áp chế hoàn toàn phế độc diễm thái cổ đủ để tạo thành tai họa kinh khủng kia làm suy yếu đi, tại Ma giới cũng có thanh danh to lớn Vô Thiên Ma địa linh hóa sát cấm, nhưng ngay cả ngăn cản hấn một chút cũng không làm được.

Thân ảnh Ngô Khí lúc này rơi vào trong mắt mấy chục vạn người của Thiên Ma Tông. Quả thực to lớn như Ma Thần, khí thế như vậy, làm cho bọn họ cảm giác như là pho tượng Tổ Sư trong Tổ Sư đường thoáng cái sống lại, khí thế khủng bố chỉ có đại thần thông giả, thậm chí còn có thể hơn.

Toàn bộ Thiên Ma tông, không một ai dám nói, không phải bọn họ không muốn, mà là bọn họ không làm được.

Ngô Khí đứng ở nơi đó, thân hình vẫn là Nhân tộc bình thường, nhưng lại như đối mặt với thần lang con kiến, đám kiến đương nhiên không dám vượt qua.

Chủ thượng.

Không giống đám sâu kiến trên mặt đất, Chu Ngọc đứng sau lưng Ngô Khí, lại tựa như hoàn toàn không cảm giác được khí thế kinh khủng trên người Ngô Khí, sau khi nhìn thấy một bóng người quen thuộc của Thiên Ma tông phía dưới, lập tức có chút kích động thi lễ, trong giọng nói mang theo một tia khẩn cầu.

Thiên Ma sơn mạch, đã biến mất hơn phân nửa, tương ứng, vòng bảo hộ hắc chương do vô thượng thiên địa linh địa hóa sát cấm ngưng tụ ra cũng dần dần đến cực hạn, tùy thời có thể vỡ nát, đem toàn bộ sơn môn Thiên Ma tông đều bại lộ tại trên Địa Hỏa Tuyền Nhãn.

Tuy cường giả bên trong Thiên Ma tông không ít, nhưng không một ai có thể chống lại uy năng của phệ độc diễm Thái Cổ, một khi bại lộ, trong khoảnh khắc chính là họa diệt tông.

Chu Ngọc không quá để ý đến sống chết của các đệ tử trưởng lão khác trong Thiên Ma Tông, nhưng có một người, nàng lại không thể không để ý. Nô Thiên ấn không hạn chế linh hồn nàng, tự nhiên cũng sẽ không có tước đoạt tình cảm, nhất là thân tình, Huyền Âm điện chủ Chu Ương dù sao cũng là phụ thân duy nhất của nàng, lúc này nàng chính là cứu phụ thân của nàng dưới tay Ương Cầu Ngô.

Đã qua nhiều năm, trở về Thiên Ma tông, Ngô Khí tu cũng không phải Thái Thượng Vong Tinh đạo, tự cũng có một ít hồi ức ủa ra.

Nghe thấy Chu Ngọc nói, cười nhạt một tiếng, trấn an nói: yên tâm, nếu ta không muốn cứu bọn họ, cần gì phải trở về nơi này.

Không có cấm chế che lấp, mấy chục vạn Ngô Khí phía dưới đều nghe được rõ ràng, không đợi bọn họ lộ ra tâm tư của mình, dưới chân bọn họ, hoặc là nói, ở dưới sơn môn Thiên Ma tông, lập tức kịch biến.

Ầm

Oanh oanh oanh!

Lửa độc thái cổ vốn bị áp chế, không có chút dấu hiệu nào, lại lần nữa bạo khởi.

Tựa như trong con suối nổi thẳng vạn trượng kia đột nhiên nhiều hơn một đôi bàn tay khổng lồ đang quấy động, từng luồng tử hồng địa hỏa độc điểm cực kỳ hung mãnh phun ra, so với bất kỳ thời điểm nào trước đó đều hung mãnh hơn, thanh thế như vậy rõ ràng là muốn đem Thiên Ma tông trong nháy mắt hủy diệt. Chỉ lần này phun trào, liền thiếu hơn phân nửa Thiên Ma sơn mạch, sau một hơi thở bị luyện hóa chỉ còn lại một tầng mỏng manh, nhìn từ xa, quả thực cùng bình địa không sai biệt lắm.

A...

Chuyện gì đã xảy ra?

Địa hỏa lại phun trào, không tốt, cấm chế sắp không kiên trì được nữa.

Uy năng của Vô Thiên Ma Địa Linh Hóa Sát cấm xác thực không tầm thường, có thể ngăn cản được lửa độc của phệ Diễm Thái Cổ, nhưng đại cấm này cũng không phải không có bất kỳ giá nào có thể duy trì, chỉ cần Thiên Ma sơn mạch biến mất, cấm chế này không cách nào tiếp tục rút lấy lực lượng Địa Linh, tầng vòng bảo hộ mỏng manh kia chỉ sợ lập tức sẽ bị luyện hóa, trên dưới Thiên Ma tông cũng sẽ tan thành tro bụi.

Biến hóa đột nhiên xuất hiện làm cho toàn bộ Thiên Ma Tông đều trở nên kinh hoàng thất thố, nhưng vào lúc này, bên tai đều vang lên một tiếng cười nhạt.

Hừ, đúng là không thấy quan tài chưa đổ lệ, nếu kế hoạch kia thất bại thì đã biết ta sẽ đến đây, có giấy dựa thế nào cũng phí công.

Thanh âm Ngô Khí, trong bình tĩnh mang theo một loại lạnh thấu xương, bất luận kẻ nào nghe xong đáy lòng đều sẽ tuôn ra một loại ảo giác không cách nào phản kháng.

Trên không trung, Ngô Khí giơ một ngón tay, điểm vào hư không một cái.

Xoẹt xoẹt xoẹt...

Vù vù

Ngay khi vòng bảo hộ màu đen do Vô Thiên Ma Địa Linh Hóa Sát ngưng tụ ra sắp biến mất, toàn bộ sơn môn Thiên Ma Tông đột nhiên xuất hiện một đoàn huyết quang đỏ thẫm.

Trong huyết quang, mầm cây tràn ra, lan tràn, nở hoa, cánh hoa đỏ thẫm chậm rãi nở rộ, đón gió phồng lên, đảo mắt liền hóa ra một đóa cự hoa phạm vi mấy ngàn dặm.

Cự hoa một hơi sinh trưởng mà thành, tùy ý để lửa độc thái cổ địa phệ cực kỳ hung mãnh thiêu đốt. Những cánh hoa đỏ thẫm kia không tổn hao gì, ngược lại càng thấy kiều diễm, lửa độc tới gần, trong khoảnh khắc sẽ hấp thu.

Huyền ảo hai con người quỷ dị nhuỵ hoa, bao lấy một vật lớn, chính là sơn môn Thiên Ma Tông đã không còn cấm chế che chở kia.

Trong sơn môn, mấy chục vạn người vừa mới triệt để trải nghiệm một lần từ thiên đường đến địa ngục, lại lần nữa trở về Thiên Đường kích thích quá trình trở lại, mắt thấy Thiên Ma sơn mạch bị độc diễm luyện hóa, vòng bảo hộ không cách nào rút ra Địa Linh chi lực cũng biến mất không thấy gì nữa, trên dưới Thiên Ma tông đều bại lộ dưới lửa độc địa thái cổ mãnh liệt ở dưới., Cho rằng tất cả mọi người lập tức bị độc diễm thiêu chết, lại trong nháy mắt, thấy hai đồng tử cự hoa mở ra, đem toàn bộ sơn môn bao vây ở trong, ngăn cách độc diễm vô cùng như muốn diệt thế kia.

Nếu cứ vậy mà đã sống rồi.

Ta còn chưa chết, trời ạ, nơi này là nơi nào.

Nhìn xem, đó là địa hỏa gì vậy mà hoàn toàn không thiêu cháy được.

Sống sót sau tai nạn, bất luận là đệ tử bình thường hay là trưởng lão cao cao tại thượng, đều dùng ngũ khí kích động phát tiết tâm tình.

Tuy đều là tu sĩ cường đại, nhưng trước khi chết, lại là sinh linh bình đẳng, cũng có thể sinh ra cảm xúc tuyệt vọng sợ hãi, có thể sống sót đương nhiên đều là kích động vô cùng.

Bất quá rất nhanh, bọn họ lại lâm vào trong một loại tâm tình khác.

Rung động triệt để rung động.

Trong mắt địa hỏa tuyền, một đóa hoa hai đồng tử nở rộ, như là một tín hiệu, toàn bộ khu vực Thiên Ma sơn mạch. Trong nháy mắt, ngàn vạn dặm phạm vi, như có vô số hoa chủng bị rơi xuống, lập tức lại nở rộ.

Từng đoàn từng đoàn huyết quang đỏ thẫm, trống rỗng xuất hiện, bên trong rút ra cảnh non mềm mại, kéo dài, đảo mắt chính là một đóa huyết hoa song đồng.

Khu vực ngàn vạn dặm, cách mỗi trăm dặm chính là một đóa huyết hoa, nhụy hoa đều là song đồng huyền ảo quý dị, một con người sống, một con người là chết.

Vù vù

Vù vù vù

Trong nháy mắt Hoa Hải hình thành, tựa như có người âm thầm chỉ huy, tất cả huyết hoa đều khẽ run lên, trong nhụy hoa quý dị kia lập tức sinh ra lực hút huyền diệu. Thái Cổ Phế Độc Diễm đủ để đốt cháy vạn vật, bị nguồn lực lượng này dẫn dắt, nhao nhao chui vào trong từng đóa từng đóa huyết hoa kia, sau một khắc liền biến mất không thấy gì nữa.

Trong phạm vi biển lửa ngàn vạn dặm, từng sợi phế độc diễm thái cổ lại không cảm được tiêu hao, thoáng cái đều nhập vào trong nhụy hoa.

Vì vậy cảnh tượng rơi vào trong mắt mấy chục vạn người của Thiên Ma Tông chính là: Hoa Hải run lên, liền nuốt chửng toàn bộ Hỏa Hải.

Biển lửa ngưng tụ từ phối độc ở Thái Cổ đáng sợ đến mức nào, không ai hiểu rõ hơn Thiên Ma tông mấy chục vạn người, tông môn cực kỳ cường đại hầu như ngay lập tức liền có họa

diệt tông, truyền thừa từ Thượng Cổ bắt đầu lúc nào cũng có thể đoạn tuyệt.

Thiên Ma sơn mạch nguy nga hùng tráng, cơ hồ trong vòng nửa canh giờ đã bị luyện hóa sạch sẽ.

Biển lửa kinh khủng như vậy, lại bị biển hoa kiêu diễm đỏ thẫm kia nhẹ nhàng run lên, sau đó không một tiếng động căn nuốt mất.

Cảnh tượng này, làm cho mấy chục vạn người đều lâm vào trong ngây dại, tựa như trong nháy mắt mất đi năng lực suy nghĩ, ngay cả con mắt cũng quên đi chuyển động, cũng không có mấy người chú ý tới, dưới chân của bọn họ, đầu nguồn khiến cho Thiên Ma Tông suýt chút nữa bị hủy diệt, đầu nguồn Địa Hỏa Tuyền Nhãn kia, đang chậm rãi đóng lại, không ngừng thu nhỏ, địa hỏa diễm bàng bạc, một nửa bị hoa lửa hai mắt hấp thu, một nửa tựa như sinh ra linh trí liêu mạng thối lui về phía lòng đất.

Hừ.

Nếu đã đến đây, thì lưu lại cho ta, cho ta ở lại đi.

Lại một tiếng hừ lạnh, đánh thức mọi người từ trong trạng thái dại ra.

Vừa hay nhìn thấy, Địa Hỏa Tuyền Nhãn Nguyên kia liền muốn đóng cửa, nhưng lại bị một cỗ lực lượng cường hoành kiềm chế làm sao không thể khép lại, dưới con suối, chỗ sâu u ám, thỉnh thoảng truyền ra từng tiếng kêu khàn khàn quái dị, chưa tiếp tục. Nếu như ngài thích bộ tác phẩm này, bỏ phiếu đề cử, sự ủng hộ của ngài, chính là động lực lớn nhất của ta.

Đại họa bị trừ khử, mấy chục vạn người chưa tỉnh hồn, lại nghe được tiếng kêu quỷ dị dưới con suối kia. Cũng không biết là tác dụng tâm lý bao hàm lực lượng quỷ dị hay là tiếng kêu khàn khàn kia, bất luận cảnh giới cao thấp, mấy chục vạn người trong khoảnh khắc đó đều hung hăng rùng mình một cái, một loại cảm giác sợ hãi tràn tới.

Không cách nào ngăn cản, chỉ có thể chịu đựng, nghe được âm thanh kia liền có ảo giác kia, như là từ sâu trong linh hồn trào ra.

Lúc này còn có thể mở miệng nói chuyện, toàn bộ Thiên Ma tông cũng chỉ có mấy người.

Một vị hồng bào lão giả, địa vị tựa như cực cao, hiển lộ tu vi cũng đến Huyền Ma Cảnh, cường chế xuống đáy lòng sinh ra những ý niệm sợ hãi kia, chậm rãi nói: Còn phía dưới kia là cái gì?

Xung quanh lão giả này đứng đầy đều là cao tăng của toàn bộ Thiên Ma Tông, tông chủ trưởng lão còn có mấy vị điện chủ kia.

Lúc này, nghe được thanh âm quỷ dị dưới con suối kia, bọn họ mơ hồ có thể đoán được họa diệt tông lần này xuất hiện tuyệt không phải là ngẫu nhiên, hiển nhiên là một lần âm mưu. Mà đầu sở gây nên hẳn là tồn tại khủng bố dưới con suối phát ra tiếng vang.

Vào

Trong một cái chớp mắt, ánh mắt của chúng cao tăng đồng loạt dời đến trên không trung, trên người Ngô Khí.

Trong sơn môn, không người động dậy, nhưng cũng không phải không muốn, mà là không thể.

Sơn môn Thiên Ma Tông, không có cái kia vô thượng thiên địa linh ma địa hóa sát cấm che chở, lúc này bị cánh hoa hai đồng tử bao vây lấy, ngay cả thái cổ phế độc diễm cũng không

làm gì được. Nhưng bọn họ cũng không thể ra ngoài, có ý nghĩ đó cũng không dám hành động, trước đó bọn họ đều nhìn thấy từng cánh hoa đỏ tươi kiêu diễm, ngăn trở vô cùng vô tận độc diễm thiêu đốt.

Tự nghĩ lấy lực lượng của bọn họ, hoàn toàn không thể đánh đồng với phé độc diễm thái cổ địa phé phun ra từ lòng đất, tự nhiên cũng không cách nào phá tan cánh hoa đi ra.

Huống chi bọn họ đều là hạng người có nhãn lực độc ác, đều có thể nhìn ra sự khủng bố của Ngô Khí, cũng nhìn thấy trước đó không lâu có ai ra tay cứu vớt Thiên Ma tông từ trong biển lửa ra. Bọn họ không dám hành động thiếu suy nghĩ, ngoại trừ tự nghĩ không làm được, tự nhiên cũng có ý không muốn đắc tội với Ngô Khí đại thần thông giả này.

Lúc này dưới Hỏa Tuyền Nhân có dị động, đều suy đoán ra đầu sở gây nên có thể là suyết chút nữa bị Thiên Ma Tông tiêu diệt, mặc dù một đám cường giả Thiên Ma Tông đều muốn ra tay đem đầu sở gây họa dưới con suối kia chém chết. Nhưng bọn họ cũng không thể động tác, liền đem ánh mắt ném lên trên người Ngô Khí.

Ánh mắt đám người Thiên Ma tông, Ngô Khí tất nhiên là cảm nhận được, hần xuất hiện ở đây vốn là có mục đích, cũng không để ý lắm.

Vẫn nhìn chăm chăm vào con suối địa hỏa, dưới tâm ý của hần, con suối bất luận như thế nào đều không thể khép kín. Trong minh minh có một cỗ lực lượng cực kỳ cường đại giam cầm hết thảy phía dưới.

Cột kẹt..t..tttt

Tiếng vang giống như tiếng côn trùng kêu, vẫn như cũ vang lên.

Dưới tuyền nhân rốt cuộc là cái gì, đương nhiên Ngô Khí biết, hần vừa mới giao thủ một lần với bộ tộc kia, chỉ là bị Ngô Khí chiếm tiên cơ, chẳng những không bị tính ra được. Ngược lại khiến bộ tộc kia tổn thất thảm trọng, ngay cả chứng cứ hành động này của Yên Diệt Thiên Ma tông cũng bị Ngô Khí ngăn chặn.

Hắn cười nhạt một tiếng, cũng không nói gì, chỉ đưa tay chỉ một cái.

Vù vù

Một đoàn huyết quang, trông rộng xuất hiện, lại không giống như trước nở rộ thành hoa, mà là rơi vào dưới con suối kia, thoáng cái không thấy.

Sau khi huyết quang rơi xuống, tiếng kêu khàn khàn dưới suối lập tức trở nên dồn dập.

Không biết có phải ảo giác hay không, một đám cường giả Thiên Ma Tông đều mơ hồ nghe được trong tiếng kêu tê kia có một tia sợ hãi ý vị. Hình như là đoàn huyết quang rơi xuống mà đầu sở gây nên này cực kỳ sợ hãi.

Sau một lát, tiếng kêu khàn khàn đột ngột biến mất.

Vù vù vù

Huyết quang lại hiện ra, từ dưới con suối kia bay ra, chỉ là không giống với lúc trước chính là bên trong đoàn huyết quang kia, nhiều hơn một ít dị vật.

Giữa hào quang đỏ thẫm có một khu vực trung không, bên trong giống như tự thành thế giới, bên trong khu vực đó có từng đầu trùng trùng quỷ dị toàn thân trong suốt chạy loạn khắp nơi, làm cho người ta liếc mắt một cái sinh ra miệng kinh khủng như đang phát ra tiếng kêu tê, nhưng thanh âm lại bị hạn chế trong không gian kia, không cách nào truyền ra ngoài.

Những thứ này chính là kẻ cầm đầu suýt chút nữa hủy diệt Thiên Ma tông ta.

Không chỉ là một đám cao tăng Thiên Ma Tông không tin, ngay cả mấy chục vạn đệ tử kia, sau khi nhìn thấy cảnh tượng trong đoàn huyết quang kia, cũng lộ ra vẻ không tin.

Trong dự đoán của bọn họ, có thể khiến cho uy thế kinh sợ Thiên Ma tông ở Trung Châu suýt chút nữa bị hủy diệt đầu sở. Tất nhiên là đại ma đầu, hoặc là đại thần thông giả, như là cường giả khủng bố sống sót từ thời đại hoang cổ.

Nhưng không ai nghĩ tới, vền vền chỉ là một đám trùng trong suốt quý dị.

Ngô Khí ở trên không, đối với ánh mắt của mọi người, liếc mắt một cái liền minh bạch, cũng không mở miệng giải thích, chỉ là cười như trêu tức. Tới tu vi cảnh giới của hắn bây giờ, thi triển thần thông pháp thuật đã không cần quá nhiều quá trình phức tạp, tâm niệm vừa động là được.

Vù vù

Bỗng dưng, đoàn huyết quang kia, không có bất cứ dấu hiệu nào phun trào mấy lần, một vết nứt rất nhỏ xuất hiện.

Khe hở vừa hiện, khu vực trung không kia lập tức có liên hệ với ngoại giới, mặc dù không biết tại sao hơn mười đầu trùng tử trong suốt không phát hiện khe hở kia tồn tại từ đâu chạy ra, nhưng khí tức trên thân chúng, lại tràn ra một ít.

Trong nháy mắt, trong hoa đồng tử, trong sơn môn Thiên Ma Tông yên tĩnh như chết.

Chính trong khoảnh khắc đó, hoài nghi không thể tin được những ý nghĩ tâm tình này đều biến mất trong lòng mọi người, thay vào đó là kinh hoảng sợ hãi không cách nào ngăn chặn được giống như phản ứng bản năng của những tiếng kêu gào của côn trùng lúc trước.

Khí tức của mười mấy con trùng trong suốt kia tràn ra, liền làm cho mấy chục vạn người Thiên Ma Tông lần nữa cảm nhận được cảm giác sợ hãi.

Cảm thụ bản năng đến từ linh hồn, bất kỳ một người nào cũng không thể tránh né, chỉ có thể thừa nhận, đó là chênh lệch huyết mạch trên một tộc đàn, giống như một con kiến hôi, sau khi cảm nhận được khí tức một con Hoang Cổ cự thú, sẽ xuất hiện cảm thụ giống như.

Cái gọi là con kiến còn tham sinh, cho dù có cảm thụ này, lúc nguy hiểm đến tính mạng, cũng không thể khiến bọn họ từ bỏ ý đồ phản kháng.

Nhưng sau khi cảm thụ qua sợi khí tức này, sự hoài nghi trong lòng bọn họ tự nhiên cũng biến mất, có thể có được khí tức

của chủng tộc khủng bố như vậy tồn tại, tự nhiên cũng có tư cách để Thiên Ma tông suýt chút nữa bị tiêu diệt.

Trên thực tế, nếu không phải vào thời khắc cuối cùng Ngô Khí xuất hiện và ra tay cứu giúp thì hiện tại Thiên Ma tông đã không còn tồn tại nữa.

Trong sơn môn, một đám cao tăng Thiên Ma Tông, sau một hồi trừ trừ, ba vị lão giả bỗng nhiên rời khỏi hàng, bay về phía Ngô Khí. Nếu lúc bình thường, Thiên Ma Tông tự nhiên là do tông chủ làm chủ, bất quá lúc này, tự nhiên là người có địa vị cao nhất xuất hiện.

Phàm là một ít tông môn thế lực nội tình tồn tại, tu vi cao nhất cũng không phải là người hoặc là tông chủ khống chế, mà là tồn tại tọa trấn ở chỗ tối, gọi là át chủ bài.

Ở Thiên Ma Tông, có ba vị Thái Thượng trưởng lão, sống qua năm tháng dài đằng đẳng, vốn là thần thông mạnh mẽ, tu vi thông thiên. Sau khi thiên địa đại biến, Thiên Ma Tông liên hệ được với tổ sư Ma giới, được không ít ban thưởng hậu hĩnh, để ba vị Thái Thượng trưởng lão này mượn nhờ khí vận của nhân gian giới, tu vi thần thông không ngừng đột phá, một ngày như ngàn dặm tăng vọt.

Đến bây giờ, tu vi ba người hiển lộ ra đều đã là Huyền Ma cảnh.

Vị lão giả áo đỏ lúc trước mở miệng nói chuyện, chính là một trong số đó.

Lúc Thiên Ma tông bị diệt, Ngô Khí xuất thủ cứu lại, quá trình này rõ ràng vô cùng, nhưng khí thế Ngô Khí hiển lộ ra quá mức khủng bố, đám người Thiên Ma tông cũng không biết làm sao cho phải, liền do ba vị Thái Thượng trưởng lão đến đây trước.

Cũng chỉ là trăm trượng, thoáng cái đã tới, ba vị lão giả vì cảm kích mà không bay đến vị trí ngang bằng với Ngô Khí. Mà là hơi lùn một chút, sau khi đứng vững thân thể, ba người nhất tề khom người thi lễ, trong miệng không chút chần chờ.

Tôn giá tiêu trừ đại họa của tông ta, đại ân như trời, xin nhận một vái của chúng ta.

Dung mạo Ngô Khí đã sớm khôi phục lại hình dáng nhiều năm trước ở Thiên Ma tông, hơn nữa cùng Chu Ngọc xuất hiện, Thiên Ma tông chỉ cần không phải đều mất trí, tự nhiên có người nhận ra. Huống chi năm đó trong quá trình Ngô Khí giả chết cũng lưu lại không ít điểm nghi ngờ, Thiên Ma tông mặc dù không tra xét triệt để, nhưng cũng mơ hồ có một ít suy đoán, chỉ là về sau thiên địa đại biến, trong quá trình điều tra đứt đoạn.

Hiện tại Ngô Khí lại xuất hiện, thân phận năm đó đương nhiên không thể giấu diếm nữa, nghĩ đến ba vị Thái Thượng trưởng lão này cũng đều biết. Theo như nói năm đó Ngô Khí chỉ là một đệ tử bình thường của Thiên Ma tông, mà ba vị lão giả trước mắt, lại là Thái Thượng trưởng lão có địa vị cao thượng hơn cả tông chủ, nếu thật sự khom người thi lễ, cũng nên là động tác của Ngô Khí.

Bất quá ba người cũng hiểu rất rõ, bất luận ở nơi nào, cường giả vì tôn đều là pháp tắc thích hợp vĩnh hằng.

Hiện tại khí tức trên người Ngô Khí phát ra như vực sâu như biển, ngoại trừ dung mạo ra, hoàn toàn không thể liên hệ cùng một đệ tử bình thường trước khi thiên địa đại biến, chỉ cần không phải là người ngu xuẩn, đều có thể đoán ra Ngô Khí hẳn là có được cơ duyên tuyệt thế gì, trong thời gian ngắn đã biến thành một vị đại thần thông giả. Năm đó giả chết đã tính là hẩn thoát ly khỏi Thiên Ma tông., Hôm nay tái giá, lại không phải là thân phận đệ tử bình thường, mà là đại thần thông giả chân chính, ba người bọn họ tự nhiên cũng không thể tự kiểm chế thân phận, cũng biểu hiện ra dáng vẻ bất kính. Hơn nữa là Ngô Khí ra tay, cứu lại họa diệt tông của Thiên Ma tông, tự nhiên có thể nhận sự cung kính của ba người bọn họ.

Ba vị Thái Thượng trưởng lão cung kính thi lễ, Ngô Khí cũng không lộ ra vẻ kiêu căng, trên mặt chỉ là nụ cười nhạt, mở miệng nói chuyện, ngữ khí cũng tự ôn hòa.

Ba vị trưởng lão không cần như vậy, năm đó ta từng tu hành ở quý tông, kết một đoạn thiện duyên, mấy ngày trước bất ngờ gặp được Hoa tiểu thư, suy đoán ra Thiên Ma tông có đại họa, liền theo tiểu thư trở về, xuất thủ cứu giúp, tất nhiên là nên.

Lời Ngô Khí vừa ra khỏi miệng, lập tức khiến ba người buông xuống đề phòng.

Tuy rằng trong lòng còn có một chút nghi hoặc, nhưng đối mặt với một vị đại thần thông giả chân chính, ba người đều biết không thể giờ bất luận thủ đoạn tâm cơ gì. Trong ba người, vị hồng bào lão giả kia giống như là người cầm đầu, hơi đứng ra, không chút do dự, trực tiếp mở miệng nói: Không nghĩ tới Thiên Ma Tông ta còn có phúc duyên này, được tôn trọng đại ân, không biết tôn giá có thể dời bước trong tông, không chỉ ba người chúng ta, trên dưới Thiên Ma Tông đều chịu đại ân, tự nhiên cũng phải cảm kính một chút.

Trưởng lão áo hồng vừa nói xong lời mời, trong lòng không đợi căng tràn ra một tia thấp thỏm, liền nghe được thanh âm Ngô Khí mang theo ý cười truyền đến.

Đi lại chốn cũ, cầu còn không được.

Sơn mạch Thiên Ma, chỗ bằng phẳng vô biên, tất cả đều là tro tàn mặc thổ... chính là trên phế tích này, khu vực trung tâm, Thiên Ma tông nguy nga tráng lệ vẫn còn ở đó.

Dãy núi ngàn vạn dặm quanh đây, trong một lần địa hỏa bị hủy hoại, trong đó cỏ cây yêu thú Giang Hà hồ, đều trong nháy mắt hóa thành tro bụi, ngược lại Thiên Ma tông vốn cho là sẽ có họa diệt tông, tồn tại cực kỳ quý dị, Thượng trưởng lão tông chủ, dưới là đệ tử nô bộc, mấy trăm vạn người, toàn bộ đều sống sót.

Lúc này, trong sơn môn, trong nghị sự đường ở chỗ cao nhất.

Bốn người lẳng lẳng đứng đây, trung niên mặc áo vải uy nghiêm vô cùng, còn có ba vị lão giả.

Nếu ở bên ngoài, hơn phân nửa đệ tử Ma Tông đều chỉ biết vị tông chủ đại nhân có thể nói là truyền kỳ kia, nhưng trong âm thầm này, địa vị của ba vị lão giả kia lại cao hơn một chút, tu vi cũng như vậy.

Trung niên áo vải, cũng là tông chủ Thiên Ma Tông này, khẽ cau mày, hình như có nan đề gì quanh quẩn tâm thần hắn.

Ba vị trưởng lão, chúng ta thật muốn bẩm báo vị đại nhân kia nói cho tổ sư biết.

Trước khi hắn mở miệng, ba vị lão giả kia hình như cũng đang suy tư, bị lời nói của hắn làm thức tỉnh, đều là cau mày, biểu hiện sự tình đáy lòng suy nghĩ rất là khó giải quyết, lấy thân phận địa vị của bọn họ cũng không biết nên làm như thế nào cho phải.

Nhìn nhau vài lần, trong ba người, một lão nhân áo đỏ chợt cắn răng một cái, như đã hạ quyết tâm.

Chuyện này rất lớn, chúng ta nghĩ nhiều cũng không có tác dụng gì, các tổ sư ở thượng giới đã sớm hạ xuống nhân gian, chỉ là hiện tại không ở Trung Châu mà thôi. Chúng ta chỉ cần phát tin tức, chờ các tổ sư hàng lâm Trung Châu là được. Theo

như lời vị đại nhân kia, còn có quỷ vật kia xử trí như thế nào, nghe theo ý của Tổ sư là được.

Lời nói của trưởng lão áo đỏ làm cho người ta nhụt chí, dù sao đều là đại nhân vật cao cao tại thượng, tu vi địa vị đều không phải tu sĩ bình thường có thể so sánh, bây giờ lại muốn liều mạng tránh đi một vật nào đó, không dám đụng vào, bất quá chỉ cần nghĩ tới một màn phát sinh trước đó không lâu, bốn người trong lòng giãy dụa liền lập tức biến mất vô tung vô ảnh.

Bốn người bù nhìn thở dài vài câu, trung niên áo vải giống như lại nhớ ra cái gì đó, trong mắt không biết là cực kỳ hâm mộ hay là ghen tị, mở miệng nói: Vị đại nhân kia cũng không biết được cơ duyên gì, năm đó tại tông ta bất quá chỉ là Hóa Thần cảnh, tu vi bây giờ quả thực khí thế của hắn.

Tuy rằng trung niên áo vải không nói tiếp, bất quá ba vị lão giả kia hiển nhiên đều biết hắn nói cái gì, đáy mắt đều hiện lên Thần Khiếu không sai biệt lắm.

Nếu là ở thời đại khác, mặc dù là cơ duyên lớn cỡ nào, chỉ sợ cũng vô pháp trong thời gian ngắn như vậy tạo ra một vị đại thần thông giả.

Ừm, cũng chỉ có hôm nay, sau khi thiên địa đại biến, nhân gian yếu ớt nhất lại thành trung tâm của chư thiên, một khi có được đại cơ duyên, trong khoảnh khắc có thể một bước lên trời.

Vốn tưởng rằng cơ duyên của Hạ Hầu đã là hiếm thấy trên đời, nhưng không ngờ vị đại nhân kia lại là người được thiên đạo yêu mến. Bất quá tóm lại cũng là chuyện tốt, dù sao vị đại nhân kia từng tu hành trong tông môn của ta, cũng coi như là kết xuống một thiện duyên, ngày sau tất nhiên sẽ có chỗ chiếu phạt.

Không đề cập tới bốn người Thiên Ma tông kia, lúc này Ngô Khí đã trở về thế giới tràn đầy huyết hoa.

Hắn vừa xuất hiện, tâm niệm vừa động, giới trung lập sinh ra biến hóa.

Bóp bóp bóp

Trong hư không, sự vật hai thứ này trống rỗng xuất hiện, thứ nhất là một trái tim cực lớn, vừa xuất hiện liền bắt đầu nhảy lên, một loại khí tức trải qua năm tháng mà bất hủ phóng thích ra, tuyên cổ hằng, thứ kia thì là một đoạn cụt tay ám kim, cũng có khí tức bất hủ.

Hai thứ này, bất luận cái nào cũng giống nhau, đối với Ngô Khí mà nói đều cực kỳ quen thuộc.

Thân thể kiếp trước

kiếp đầu tiên của Ngô Khí cực kỳ khủng bố, sau khi thiên địa được mở ra, Hỗn Độn sinh ra ba ngàn con Ma Thần, Thiên Đạo cảm ứng, liền hạ xuống ba ngàn đại đạo và ba ngàn Ma Thần này. Mỗi một Ma Thần đều chứng một đại đạo, duy trì vận chuyển của thiên địa sơ khai. Mà Ngô Khí chính là một Ma Thần ba ngàn lẻ kia, chính là biến số nhất biến. Không được Thiên Đạo yêu thích, vì duy trì thiên địa vận chuyển, cuối cùng thậm chí trục xuất nó vào trong hư không vô tận.

Mặc dù không phải Đại Đạo, nhưng dù sao cũng là thân thể của Ma Thần, trải qua năm tháng mà vẫn bất hủ, là bình thường nhất.

Kiếp này, Ngô Khí bắt đầu bước lên đạo đồ, chính là bắt đầu từ một đoạn cụt tay có được một đoạn ám kim kia. Hôm nay hai di vật này lại lần nữa bị hấn bóc ra, đương nhiên không phải là vì thương thức một chút, dường như cảm thấy tâm niệm của Ngô Khí, trái tim kia cùng đoạn cánh tay cụt kia, đều bắt đầu xuất hiện dị động.

Bộp bộp bộp

Vù vù

Tim Ma Thần đập càng thêm kịch liệt, lực chấn động, trong chớp mắt đã tác động đến toàn bộ Huyết Thế Giới.

Một đoạn cánh tay cụt của ả đam vàng óng kia tự rung động, một loại khí thể cực kỳ khủng bố, như nước Bát mẩu tứ tán ra, bốn bề vốn nở đầy huyết hoa Song đồng, nhưng dưới khí thể trùng kích này, từng mảnh biển hoa đều đổ xuống, một lần nữa hóa thành trạng thái ban đầu, từng đoàn từng đoàn huyết quang, rơi xuống phía dưới biển máu rộng lớn.

Nhìn thấy những động tĩnh này, trên mặt Ngô Khí không có một chút tức giận nào, ngược lại lộ ra một tia hoài niệm cũng thần ngốc ngếch.

Bắt đầu.

Trong nháy mắt hắn nói xong, trong hư không hai vật, một loại cảm chế nào đó một mực tồn tại, bị giải khai.

Àm

Trong minh minh động tĩnh to lớn, hai vật, cũng bắt đầu phát sinh biến hóa to lớn, toàn bộ thế giới Huyết Kiềm, đột nhiên bắt đầu rót vào hai vật kia tràn đầy Hỗn Độn nguyên khí, từng sợi khí tức xám xịt, từ mỗi nơi tràn ra, bao trùm hai vật kia.

Trái tim Ma Thần, hạt bụi năm tháng quán ở phía trên, rốt cuộc bắt đầu hoàn toàn biến mất, Hỗn Độn nguyên khí cọ rửa sạch sẽ, như lúc đầu kiểu điểm đỏ thẫm bắt đầu hiển hiện ra.

Một đoạn cánh tay cụt bị ám kim kia ăn mòn vào, lực lượng nguyên bản có thể hủy thiên diệt địa biến mất, nhưng lúc này, nguyên khí vô biên quán chú, làn da khô quắt bắt đầu tràn đầy từng chút một, từ trên đó phát ra khí tức thái cổ, đơn giản như vực như biển, lần nữa được mở ra.

Vứt bỏ cơ mật của Thiên giới, khảm lên trong nhân gian, như một hạt bụi bậm bậm bậm bậm, cực kỳ không bắt mắt, lại có Thiên Cơ che lấp, cho dù là ai cũng không cách nào phát hiện.

Nhưng lúc này, lại không thể tránh khỏi lộ ra một tia dấu vết.

Bên trong giống như sinh ra một vòng xoáy, hấp dẫn cái gì, dẫn dắt cái gì, nhưng có thể cảm ứng được cỗ lực hút này, lại không phải là sinh linh còn sống, mà là tử vật giống như đúc.

Ùm không ở giới nhân gian.

Trước người Ngô Khí, không biết từ lúc nào lại có thêm một tờ kim chương, kim quang trên đó lập loè, ẩn chứa khí thể huyền ảo khó hiểu.

Thiên Cơ sách

Trên kim chương, huyết quang phun trào biến hóa, thỉnh thoảng thoáng hiện cảnh tượng này, chính là dị động của hai

vật kia, theo Hỗn Độn nguyên khí cọ rửa càng thêm kịch liệt, diện mạo ban đầu trên trái tim và cụt tay của Ma Thần càng thêm chân thật, trên hai vật phóng xuất ra lực hấp dẫn, chớp mắt ra khỏi nhân gian giới, đi vào chỗ sâu trong Hỗn Độn hư không kia.

Lực lượng kia vô hình vô chất, ngoại trừ mục tiêu chính thức ra, các sinh linh khác đều không thể cảm giác được.

Không biết qua bao lâu, Ngô Khí hình như có cảm giác, chợt nhìn về phía Thiên Cơ sách trước người.

Trên đó, một đoàn huyết quang mạnh mẽ hiện ra: Vô tận hư không, khắp nơi không biết tên, trong bóng tối bao lấy vật giống như vậy, cũng Bất Hủ cổ lão cường đại như vậy.

Vô biên biển máu bốc lên, trong hư không, hai vật rung động, khí thể khổng bố mà bàng bạc phóng thích ra ngoài, làm thế giới thần bí khảm ở nhân gian không ngừng chấn động.

Lực hút vô biên vô hạn, từ trong thế giới này tràn ra, thoáng cái liền dung hợp ra nhân gian giới, tràn vào trong hư không vô tận, đã dung nhập vô cùng rộng lớn của nhân gian vạn giới, nhưng so sánh với hỗn độn vũ trụ thật sự vô cùng vô tận, vẫn như cũ như bụi trần, ở bên ngoài nhân gian, tồn tại vô số góc khuất bị bóng tối bao lấy, ai cũng không biết những nơi hẻo lánh kia tồn tại cái gì.

Thân thể phạm nhân Ngô Khí đứng trước mặt hai vật kia, khí thể huyết quang đến trước mặt hần tự động tản ra, một chút ảnh hưởng cũng không có.

Thiên Cơ sách hóa ra kim quang, lơ lửng trước người hắn, thiên cơ diễn hóa, biến hóa ngàn vạn, như nắm giữ tất cả ảo diệu. Ánh mắt rơi vào trong huyết quang kia diễn hóa ra những nơi hắc ám không biết tên, thần quang xuyên thấu, trong hắc ám đều không thể che giấu.

Quay về rồi...

Trên mặt Ngô Khí bình tĩnh không biết năm tháng rốt cuộc biến hóa, kích động hưng phấn, há miệng phun một cái là âm thanh hỗn độn vang vọng đất trời.

Trong lúc thanh âm rơi xuống từ trong miệng hắn, đột nhiên trong hư không, hai vật trái tim của Ma Thần, cánh tay cụt kia, tần suất rung động trở nên càng thêm kịch liệt, lực lượng dẫn dắt kia dung hợp vào phạm vi tăng vọt không biết bao nhiêu lần.

Sâu trong hỗn độn, rốt cuộc cũng có một góc, một vật bị bóng tối bao lấy, bị lực dẫn dắt bao lấy, chuyển động.

Âm

Bóng tối bạo liệt, một vật thể ám kim toàn thân phá vỡ tất cả, hóa thành một vệt kim quang, từ sâu trong hỗn độn xa xôi hướng tới nhân gian giới.

Ngô Khí có Thiên Cơ sách diễn hóa tất cả, dưới thân quang thấu triệt, gương mặt thật sự của vật kia lập tức sáng tỏ, ám kim chi ngôn, toàn thân khắc cổ bí văn, mặc dù khô quắt cực kỳ, nhưng lại tản mát ra một loại khí tức bất hủ trải qua năm tháng mà.

Lại là một đoạn cụt, giống như đúc cánh tay cụt trôi nổi trước người Ngô Khí, điểm khác biệt duy nhất chính là một đoạn là cánh tay trái, một đoạn lại là cánh tay phải.

Àm

Không đợi Ngô Khí lộ ra vẻ vui mừng, sâu trong hỗn độn, lại truyền đến một tiếng nổ vang. Một đoạn chân gãy cũng màu vàng sậm, khô quắt như xác phá vỡ bóng tối vô tận, từ một ngôi sao hoang vu phía trên bay ra, giống như hóa thành một đạo thân quang, theo lực dẫn dắt kia, chạy về phía nhân gian.

Ma Thần cánh tay phải Ma Thần chân trái đùi phải chân trái của Ma Thần.

Cơ hồ là xuất hiện cùng lúc, lần theo lực lượng dẫn dắt mà đến.

Oanh oanh oanh oanh!

Mấy hơi thở sau, liên tiếp không ngừng, sâu trong hỗn độn, nguyên một đám ở góc hắc ám, đồng thời có thân quang xuất hiện, phá vỡ hắc ám, bị triệu hoán đến.

Thân thể Ma Thần của Ma Thần đùi phải Ma Thần Chi Nhân,

Sau khi thiên địa sinh ra sát kiếp đầu tiên, tai ương không phải sinh linh khác, chính là ba ngàn con Hỗn Độn Ma Thần mới đầu nắm giữ ba ngàn đại đạo kia. Vẫn lạc suy diễn hóa kết cục không đồng nhất, nhưng đều nói cho sinh linh trong thiên địa, cho dù là Hỗn Độn Ma Thần cũng không phải bất tử bất diệt. Nếu không có kiếp số, tự nhiên có thể vĩnh sinh bất diệt, trải qua năm tháng dài đằng đẵng.

Nhưng đáng tiếc chính là, từ khi thiên địa bắt đầu sinh ra, liền không phải hoàn mỹ không thiếu sót, liền thiên đạo đều thiếu sót, qua một đoạn tuế nguyệt liền muốn khởi sát kiếp, bù đắp khuyết điểm.

Vứt bỏ...

Vị Ma Thần thứ ba ngàn linh này, vì không vì thiên địa thích, không nắm giữ đại đạo, bị trục xuất đến hư không vô tận, sớm đã vẩn lạc. Ngay cả Ma Thần Chi Khu cũng phải trải qua rất nhiều đau khổ sau khi chia lìa từng người., Trong mỗi góc ngách vũ trụ Hỗn Độn, nhân gian là một mảnh vỡ của đại lục Thái Cổ, phúc duyên phi phạm, lại rơi vào hai loại thân thể Ma Thần, thậm chí trong đó còn có trái tim Ma Thần trọng yếu nhất. Đạo đồ của Ngô Khí bắt đầu từ đoạn cánh tay Ma Thần kia, bây giờ đã khôi phục trí nhớ thể gian thứ nhất, đang muốn lần nữa ngưng tụ lại thân thể thể đầu tiên của mình.

Lúc đại dương vô tận, hắn đã thức tỉnh ký ức. Nhưng pháp lực thần thông khi đó mặc dù cũng coi như mạnh mẽ, nhưng xa xa không đạt tới tình trạng bây giờ.

Chư thiên vạn giới người không chế đều đã đem thể giới của mình phá nát, dung nhập vào nhân gian giới, mặc dù là vì vượt qua một lần sát kiếp cuối cùng, nhưng cũng ý nghĩa pháp lực của bọn họ đại giảm, mất đi địa vị của thể giới Chúa Tể, tự nhiên cũng không cách nào lại thi triển ra một ít thần thông cực kỳ mạnh mẽ, biến thành như Thái Cổ đại nguyên thủy, chỉ có thể dựa vào pháp lực chính mình tu luyện ra chém giết cùng sinh linh khác.

Nhưng Ngô Khí lại khác, dưới chân hắn còn nắm giữ một thể giới, mặc dù là một thể giới cực kỳ non nớt, nhưng đã mạnh hơn nhiều so với đại đa số chúa tể thể giới. Hắn xưng là đại thần thông giả cũng không quá đáng, bất quá muốn ở trong sát kiếp cuối cùng của thiên địa này mưu lợi ích được, những thứ này còn xa xa không đủ.

Một lần nữa ngưng tụ thân thể Ma Thần cũng là một khâu trọng yếu trong mưu tính của hắn. Trước kia không có pháp lực này, hiện tại hắn ở nhân gian giới cũng coi như cường giả

một phương, một lần nữa ngưng tụ lại thân thể mình đệ nhất thể, dưới sự cẩn thận, không người có thể cướp đoạt.

Đến rồi.

Đột ngột, Ngô Khí đứng ở trên Huyết Hải giống như cảm ứng được cái gì, mặt kinh hãi ngẩng đầu, nhìn về phía thể giới huyết hồng bên dưới.

Tâm niệm kích động vừa động, hàng rào kia lập tức vô thanh vô tức vỡ ra một vết rách, trong nháy mắt, một đạo thần quang mãnh liệt từ trên trời giáng xuống, như ngôi sao rơi xuống, thông qua cái khe kia rơi vào thể giới thần bí tràn đầy đỏ thẫm kia.

Huyết quang chiếu rọi, đạo ám kim thần quang kia lập tức hiện ra chân diện mục, chính là di thể của Ma Thần bị lực hút đến lần thứ nhất.

Ma Thần cánh tay phải của phải Ma Thần.

Vù vù

Trên biển máu, trái tim Ma Thần và đoạn cánh tay cụt của một Ma Thần khác đồng thời cảm ứng được cánh tay phải của Ma Thần xuất hiện, đồng thời rung động, khí thể khủng bố cổ xưa tương tự trong nháy mắt dung hợp cùng một chỗ, phóng xuất ra, lập tức khiến biển máu vô biên phía dưới bốc lên sóng lớn.

Còn nữa...

Ngô Khí cảm nhận cảm giác kích động trong lòng đã lâu không gặp, nhìn qua vết nứt trên thể giới lũy không khép lại, không bao lâu, lại một đạo thần quang rơi xuống giữa râu quai nón, không đợi đạo thần quang này rơi vào thể giới, theo sát phía sau, lại mấy đạo thần quang đồng thời xuất hiện.

Oanh oanh oanh!

Huyết hải tựa như hoàn toàn không có yên tĩnh, dưới khí tức Ma Thần bàng bạc khủng bố kia áp bách, từng luồng từng luồng sóng lớn bắt đầu hoàn toàn không ngừng bốc lên.

Hư không trước người Ngô Khí cũng giống như vậy, khiến di thể Ma Thần Ngô Khí cực kỳ quen thuộc không ngừng xuất

hiện, giống như trái tim và tay cụt lúc trước của Ma Thần, rung động không ngớt, phóng xuất ra khí tức cổ xưa giống nhau như đúc.

Ma Thần cánh tay phải Ma Thần cánh tay trái Ma Thần phủ tạng Ma Thần Chi Nhãn của Ma Thần mắt chính là mắt Ma Thần.

Khí tức càng thêm khủng bố, trong hư không dần dần xuất hiện một bộ thân thể Ma Thần hoàn chỉnh.

Vào lúc này, khí độ đại thần thông giả trên người Ngô Khí như hoàn toàn biến mất, mặt mũi tràn đầy hưng phấn, một tia trán định cũng không có, giống như một phạm nhân sắp đoạt được bảo vật.

Theo Ma Thần Chi Khu càng ngày càng hoàn chỉnh, Thiên Cơ Sách trước người hắn, trên đó một đoàn kim quang, rớt cuộc tại thiên biến vạn hóa chiếu rọi ra một vật cuối cùng.

Ầm

Vũ trụ hỗn độn, một khu vực rộng lớn, từng ngôi sao to lớn lơ lửng, đúng là một mảnh tinh vực to lớn.

Trong tinh vực này có vô số tinh tú tồn tại, cũng có một cái thiên hà vắt ngang tinh vực, cực kỳ quý dị chính là, Thiên Hà Nhan Phi kia, lại không phải tinh lực bình thường trong tinh vực hiển hóa ra mệnh mông ngân bạch, mà là Kim Yên cực kỳ chói mắt. Không chỉ như vậy, hết thảy bên trong tinh vực kia, đều là ám kim trù khiến người ta không thể tưởng tượng, ngay cả từng ngôi sao to lớn kia, cũng đều là như thế.

nòng cốt của vũ trụ, tất nhiên là thiên đạo sinh ra ở bên kia của Thiên Đạo.

Nhưng những khu vực khác của vũ trụ Hỗn Độn lại cũng tồn tại Tinh Thần Thiên Hà, thậm chí là sinh linh, nếu có thật nhiều ngôi sao tụ tập, liền có thể xưng là tinh vực.

Vũ trụ mệnh mông, vô biên vô hạn, những tinh vực kia cũng có rất nhiều hình thái, cũng không hoàn toàn nghĩ thông, hoặc là không tìm được tinh vực giống như đúc, như trong thiên cơ sách kim quang hiển hóa ra một mảnh tinh vực này, tất cả đều

như kim – quý dị chói mắt, không phải là không có, nhưng bình thường đều có thể tìm hiểu nguyên do.

Mà trước mắt, nguyên do Kim Từ Tinh Vực hình thành, hoàn toàn không cần Ngô Khí hao tâm tốn sức tìm hiểu, chỉ liếc mắt một cái, liền hiểu rõ ngọn nguồn.

Sâu trong tinh vực, một vật thần bí tồn tại vô tận năm tháng, vẫn luôn vô cùng bình tĩnh lơ lửng, nhưng vào lúc này, lại không biết tại sao, đột nhiên xuất hiện dị động.

Vù vù

Vật này bắt đầu rung động, một cỗ lực lượng cường hoành bao phủ tồn tại nhiều năm trống rỗng xuất hiện, xé rách hết thủy Tuế Nguyệt Chi Trần quần quanh, hắc ám bao lấy cũng bạo liệt ra, hiển lộ ra bộ mặt chân thật của vật này.

Ầm

Xuất hiện, kim quang hiển hóa, Ngô Khí lập tức nhìn thấy vật kia, to lớn vô cùng, so với tất cả ngôi sao trong Kim Phi Tinh vực còn lớn hơn, toàn thân vàng chói, cổ xưa kinh khủng hoàn mỹ.

Đầu lâu Ma Thần.

Khi di thể Ma Thần cuối cùng cũng xuất hiện, Ngô Khí cuối cùng không kìm nén được kinh hô.

Vùng tinh vực Kim U này, nguyên nhân hình thái cũng bị vạch trần ra, rõ ràng là nhiễm khí tức trong đầu Ma Thần, bị ăn mòn đồng hóa gây nên. Khí tức của vớt bỏ Thiên Ma Thần không nắm giữ đại đạo, sau khi ngã xuống không thể tránh khỏi sinh ra oán hận, khí tức vừa ra, ăn mòn tất cả, sinh linh diệt tuyệt, đây cũng là lý do vì sao tinh vực rộng lớn như vậy lại là một tử địa, hoàn toàn không có sinh linh tồn tại.

Như trước đó, dẫn dắt lực bạo phát ra, cái đầu lâu to lớn hơn sao trời kia lập tức phá vỡ tất cả, hóa thành một vệt kim quang, vượt qua hư không kịch liệt, chạy tới nhân gian giới.

Dưỡng Hoa nhân...

Ngô Khí buông lời, trước mặt hắn, lập tức xuất hiện một lão giả khiêng cuốc hoa, vô cùng cung kính quỳ xuống.

Mở lò ra.

Đến lúc này, giọng Ngô Khí lại trở nên bình tĩnh.

Nhưng thế giới huyết hồng dưới chân hắn lại bắt đầu thay đổi.

Oanh oanh oanh oanh!

Biển máu quay cuồng, phía dưới tựa như có vô số cự vật đang quấy phá, hư không sinh ra gợn sóng, vô cùng vô tận huyết hoa song đồng, vào lúc này đột ngột biến hóa, tất cả cánh hoa kiêu diễm đều bắt đầu khép kín, chính là đại lục Huyết Hoa ở phần cuối thế giới kia, những cánh hoa kia cũng bắt đầu khép kín, bao lấy từng quốc gia thánh địa.

Toàn bộ thế giới đều đang rung động, chính là dưới những động tĩnh kinh khủng này, từng sợi khí tức huyết hồng cực kỳ tinh thuần xuất hiện, tuôn về một khu vực, hư không chỗ di thể những Ma Thần kia.

Mỗi một sợi khí tức huyết hồng, đều ẩn chứa kỳ dị huyền diệu vô cùng mê hoặc, thậm chí có loại cảm giác đại đạo cực hạn.

Nếu các Chúa Tể thế giới kia nhìn thấy, liền có thể lập tức nhận ra, những khí tức này rõ ràng là nguyên khí cực kỳ quý giá của thế giới.

: sắp tới sẽ nhiều hơn, sách mới cũng tiến vào giai đoạn tổ chức, tiểu lâu cố hết sức, các vị huynh đệ xin duy trì a.

Trong thiên địa, chủng loại nguyên khí ngàn vạn, cơ hồ là vô số.

Giống như huyết mạch sinh linh có cấp bậc khác nhau, giữa nguyên khí khác biệt tự nhiên cũng có chênh lệch rõ ràng, có nguyên khí cực kỳ trân quý, có nguyên khí lại như con kiến cỏ ven đường, hoàn toàn không đáng nhắc tới.

Cái gọi là thể giới nguyên khí, tên như ý nghĩa, chính là toàn bộ tinh hoa thể giới ngưng tụ ra nguyên khí, mặc dù hiển hóa ra hình thái mỗi cái đều không giống nhau, nhưng trên bản chất đều là một loại nguyên khí. Mỗi một thể giới đều có thể hóa ra nguyên khí độc hữu, trân quý vô cùng, có được uy năng vô thượng, thậm chí bỗng dưng tạo ra một vị đại thần thông giả cũng không phải là không có khả năng.

Thể giới nguyên khí, chính là chỗ yếu ớt của thể giới kia, chỉ có người nắm giữ thể giới mới có thể ngưng tụ ra nguyên khí.

Ngô Khí chừng không Thiên giới, mặc dù hoàn toàn khác với chư thiên vạn giới, nhưng dù sao cũng là một thể giới, Ngô Khí tâm niệm vừa động, liền thật sự ngưng tụ ra nguyên khí thể giới.

Bị Ngô Khí thi triển thần thông từ vô số nơi sâu trong hư không vô tận triệu hoán ra di thể Ma Thần, lúc này đều lơ lửng trong hư không, vẫn chưa dung hợp cùng một chỗ, một lần nữa hóa ra một cỗ thân thể Ma Thần hoàn chỉnh. Dù sao cũng là loại sinh linh đầu tiên sau khi thiên địa sinh ra, ba ngàn lẻ một con Ma Thần, mặc dù không nắm giữ đại đạo, nhưng Ma Thần thể là không biết trải qua bao nhiêu năm tháng mới từ trong hỗn độn sinh ra, hoàn toàn có thể nói là bất tử bất diệt.

Mà Ma Thần Chi Khu sở dĩ có thể vỡ ra, biến thành rất nhiều khối vụn, cũng là trong vô tận năm tháng trải qua vô tận đau khổ, chia tách ra, hóa thành rất nhiều bộ phận, phân tán trong vũ trụ Hỗn Độn, nhưng vẫn như cũ không bị lực lượng năm tháng chôn vùi. Bây giờ tuy bị Ngô Khí triệu hoán đến, nhưng

muốn một lần nữa ngưng tụ thành một cỗ thân thể Ma Thần cũng không phải chuyện dễ dàng làm được.

Ma Thần vứt bỏ là đời đầu tiên của Ngô Khí. Nếu không phải như vậy, lấy thủ đoạn hãn cường ép triệu hoán thân thể Ma Thần, tất nhiên sẽ bị ý chí còn sót lại bên trong thân thể Ma Thần cản trở.

Ý chí Ma Thần bên trong từng tàn thể, tựa hồ cảm ứng được tâm niệm của Ngô Khí, là muốn lần nữa dung hợp thân thể Ma Thần vào một chỗ, một lần nữa ngưng tụ ra thân thể Ma Thần hoàn chỉnh, đều phóng xuất ra phản hồi, riêng phần mình rung động. Ý chí bên trong thân thể tàn phế của Ma Thần cũng muốn dung hợp cùng một chỗ, nhưng chúng đều xem như là vật chết, hoàn toàn không có lực lượng có thể làm được điều này.

Vô tận năm tháng sau, cuối cùng cũng chờ được Ngô Khí ra tay.

Trong Khí Thiên giới, vô số trùng mắt máu đều biến thành hình dáng nụ hoa, có một ít huyết hoa yếu ớt thậm chí trực tiếp hóa thành huyết quang, trở về trong biển máu cuộn cuộn phía dưới.

Trong hư không, không ngừng có từng sợi khí tức đỏ thẫm tiên diễm tràn ra, đây là đại đạo nguyên khí thuộc về thế giới này, bị Ngô Khí rút ra, đẹp mắt, chậm rãi bao vây khu vực tàn thi của Ma Thần.

Nguyên khí càng thêm nồng đậm, nhan sắc đỏ thẫm nhiễm hư không, dần dần che lại thân thể tàn phế của Ma Thần bên trong.

Nếu nhìn từ xa, sẽ phát hiện tựa như một cái lò nung đỏ thẫm vô cùng to lớn trong hư không đang chậm rãi ngưng tụ thành hình, trong lò luyện kia, mỗi cái trôi nổi từng bộ phận thân thể tàn phế của Ma Thần, bị nguyên khí đỏ thẫm bao vây lấy.

Cái này chậm rãi thành hình lò luyện, không hề hoa văn, giống như một chút cấm chế cũng không có khắc lên.

Cực hạn của đại đạo là phản phác quy chân.

Mỗi một luồng nguyên khí thể giới ngưng tụ thành lò luyện đều là căn bản của Đại Đạo vứt bỏ Ngô Khí nắm giữ, bên trong mỗi một luồng nguyên khí đều ẩn chứa sự mê hoặc kỳ dị vô cùng, bất cứ sinh linh nào cũng được một luồng, đều là một cơ duyên to lớn không kém gì đắc đạo thăng thiên. Dùng nguyên khí thể giới huyền diệu vô tận như vậy ngưng tụ ra lò luyện, mới có thể luyện cái tàn thân Ma Thần trải qua vô tận đau khổ mà không diệt kia.

Lò luyện đã chuẩn bị xong, vị Ngô Khí đại thần thông giả này cũng ở bên cạnh lò luyện, nhưng dưới lò vẫn trống rỗng, chưa từng có một ngọn lửa nào sinh ra.

Còn thiếu một vật.

Trước người Ngô Khí, trên Thiên Cơ sách, bên trong đoàn kim quang đủ để diễn hóa tất cả mọi thứ trong thiên địa kia, diễn hóa ra cảnh tượng: Một đạo thần quang vô thượng, phá vỡ tất cả, bất luận trở ngại gì đều không có tác dụng, đều bị phá vỡ, thần quang kia theo lực dẫn dắt trong minh minh, khảm vào thể giới thần bí như bụi bặm trong nhân gian.

Àm

Vũ trụ Hỗn Độn, rộng lớn không gì sánh được, cho dù là Đại La Kim Tiên, cũng phải hao phí rất nhiều năm tháng mới có thể vượt qua một cái tinh vực hoàn chỉnh. Nhưng dưới đạo thần quang vô thượng kia, Thời Gian Không Pháp Tắc tựa như đều mất đi uy năng, bị suy yếu không biết bao nhiêu lần, chỉ một cái chớp mắt, thần quang liền vượt qua một cái lại một cái tinh vực.

Sau khi thiên địa đại biến, vạn giới dung nhập vào nhân gian giới, thể giới vốn gầy yếu này đã sớm thành trung tâm của chư thiên.

Trong vũ trụ hỗn độn, có địa vị cực kỳ trọng yếu, đối với sinh linh cường đại rải rác các nơi ở vũ trụ cũng có vô số mê hoặc, nhất là sau khi thần tử xuất thế, tin tức lộ ra của thiên cơ càng rõ ràng, chỉ cần là người có đại thần thông thật sự đều có thể cảm ứng được.

Sau khi thiên địa sinh ra, trải qua rất nhiều lần sát kiếp, có vô số cường giả vì tránh né sát kiếp lần này, tiến vào các nơi vũ trụ. Hiện tại một lần sát kiếp cuối cùng này đã đến, sinh linh thiên địa đều ở trong kiếp, không người có thể trốn tránh, vì độ kiếp, vô số cường giả liền từ các nơi của vũ trụ hỗn độn ra ngoài, đi về phía thế giới nhân gian.

Những cường giả thượng cổ, thậm chí thái cổ đã tồn tại này, tiềm tu ở các nơi bí ẩn của vũ trụ, thần thông pháp lực đều không tầm thường, thậm chí có không ít đều là tồn tại sáng tạo ra thần thoại truyền thuyết trong thiên địa.

Tốc độ những đại thần thông giả này, tự nhiên đều nhanh vô cùng, cũng đều là vượt qua từng tinh vực, đều muốn trước khi sát kiếp kết thúc tiến vào nhân gian giới, miễn cho rơi vào kết cục hồi phi yên diệt.

Gần như đồng thời, những đại thần thông giả này hình như có cảm ứng, đồng thời đưa mắt nhìn về phía sâu trong hỗn độn.

Àm

Hắc ám nổ tung, một đạo thần quang vô thượng từ sâu trong vũ trụ Hỗn Độn bay đến, vừa xuất hiện đã có dị tượng, khi tinh thần Đẩu Chuyển Thiên Hà vỡ vụn treo ngược trên mặt những đại thần thông giả này còn chưa kịp phản ứng, thần quang kia đã triệt để tan biến trước mắt bọn họ.

Tiếng rống vang lên.

Đó là khí tức kinh khủng đến mức nào.

Đạo thần quang kia, hình như còn cổ lão hơn cả bản tọa.

Không thể nào, ta là con Độc Long đầu tiên được sinh ra từ thời thái cổ, khí thế cổ xưa nhất, vật thần quang kia sao có thể áp chế ta đến mức này.

Ma Thần, tuyệt đối là khí tức uy năng mà chỉ có Thái Cổ Ma Thần mới có thể có, nhưng không phải ba ngàn Ma Thần đều đã vẫn lạc sao, sao lại xuất hiện lần nữa. Quả thật là một lần sát kiếp cuối cùng, ngay cả Thái Cổ Ma Thần cũng bị dẫn ra, đẹp mắt:

Các nơi trong vũ trụ Hỗn Độn, thần niệm của các loại đại thần thông giả tràn ra bốn phía, đều là bị vết thần quang vô thượng kia làm cho kinh sợ.

Đáng tiếc, từ những nơi bí ẩn này đi ra những đại thần thông giả, không có một vị có thể xuất thủ ngăn chặn thần quang kia lại, tùy ý để nó phá vỡ hết thảy, giáng lâm đến nhân gian giới.

Vứt bỏ Thiên giới, Ngô Khí đứng trên không trung, theo nguyên khí của thế giới đổ thắm xinh đẹp không ngừng tràn ra, mặt của hắn cũng càng thêm trắng bệch.

Thế giới nguyên khí cực kỳ trân quý, đủ để đứng hàng kỳ vật thiên địa, nhưng nguyên khí cũng không thể từ hư không liên rút ra, mỗi một sợi nguyên khí đều phải hao tổn lực lượng cùng uy năng thế giới.

Ngô Khí là người chưởng khống thế giới, đương nhiên là cảm động lây, thế giới là hắn, hắn là thế giới, rút ra là nguyên khí của thế giới, cũng là nguyên khí của hắn.

Hắn ở trên đại dương vô tận thức tỉnh ký ức, dựa vào cái truyền thừa kia, tăng thêm đời này rất nhiều cảm ngộ cùng cơ duyên, lại gan to bằng trời ở trên đại dương vô tận hoàn thành hành động vĩ đại của lập giáo.

Trong thời gian cực ngắn, Ngô Khí dựa vào lập giáo mà đạt được lượng lớn lực lượng tín ngưỡng, lại lấy con đường mình lĩnh ngộ ra ngưng tụ ra một thế giới mới, ở thế giới gây yếu nhất ở nhân gian này đặc đạo, trở thành một đại thần thông giả chân chính.

Chư thiên vốn có vạn giới, mỗi một thế giới chi chủ đều là trải qua thiên tân vạn khổ mới tu luyện ra được thế giới, trở thành một đám người cường đại nhất trong chư thiên. Nhưng sau khi thiên địa đại biến, pháp lực của các thế giới chi chủ này đại giảm, không có thế giới dựa vào, lực lượng của bọn họ trở nên không kinh khủng như vậy.

Cái này giảm cái kia lâu dài, Ngô Khí vẫn là một vị thế giới chi chủ, mặc dù thế giới này không giống với thế giới chân chính, nhưng lại không ngăn trở chút nào pháp lực Ngô Khí

Thông Thiên, nhảy lên trở thành một trong những người mạnh nhất nhân gian giới.

Bất quá bây giờ, hắn rút ra rất nhiều nguyên khí thể giới của mình, mỗi một sợi nguyên khí rút ra, liền ý nghĩa pháp lực của hắn giảm bớt một phần.

Nếu như rút hết nguyên khí bỏ rơi Thiên giới, kế hoạch của hắn vẫn chưa hoàn thành, Ngô Khí lập tức liền rơi xuống phạm trần, mất đi pháp lực vô thượng hắn có hiện nay. Tựa hồ cũng bởi vì nguyên nhân này, vẻ bình tĩnh trên mặt Ngô Khí vẫn luôn treo trên đó đã biến mất không thấy, mặc dù không lộ ra vẻ điên cuồng, nhưng sự hưng phấn trong mắt lại không thể che giấu được.

Đến rồi.

Trong mắt Ngô Khí, thần quang phun trào, kim quang trên Thiên Cơ sách, rốt cuộc diễn hóa ra một màn khiến hắn cũng không cách nào bảo trì lạnh nhạt. Thần quang vô thượng do cái đầu Ma Thần kia biến thành, rốt cuộc phá vỡ hết thủy trở ngại, xuất hiện ở bên ngoài nhân gian.

Khí tức Thái Cổ Ma Thần, từ bên trong thần quang kia tràn ra, lập tức liền kinh động tới vô số đại thần thông giả trong nhân gian giới.

Từng đạo thần niệm ẩn chứa khí thể vô biên chủ nhân, bộc phát ra các nơi trong nhân gian giới, quét tới phía thần quang vô thượng kia.

Nhưng sau một khắc, những thần niệm này đều vô huyệt.

Đạo thần quang vô thượng kia, vẫn chưa xuất hiện ở nhân gian giới, cơ hồ trong nháy mắt Thái Cổ Ma Thần phóng thích ra khí tức, thần quang liền biến mất vô tung vô ảnh, chỉ có khí tức còn sót lại ở bên ngoài nhân gian chậm rãi tán đi.

Vứt bỏ Thiên giới, bầu trời Huyết Kiền vô thanh vô tức vỡ ra, thần quang từ trong khe hở xuất ra, như sao băng trên bầu trời, rơi xuống phía hư không chỗ Ngô Khí.

Không sai, trong nháy mắt ngay cả thời gian một cái chớp mắt cũng không có, thần quang vừa hiện, ngay trong lò luyện, một

lần nữa hóa thành Ma Thần Chi Đầu màu vàng sẫm, cùng với tàn khu Ma Thần khác, ong ong rung động, lơ lửng ở trong lò luyện, từng sợi từng sợi thế giới tiên diễm đỏ thắm quần quanh.

Tiếng rống vang lên.

Trong lò dung nham, đột nhiên có một cỗ ý chí cực kỳ cổ xưa, phóng lên tận trời, hóa thành một vị Ma Thần khủng bố đỉnh thiên lập địa, ngửa mặt lên trời gào rú, trong đó oán giận, giống như hủy thiên diệt địa cũng không cách nào hóa giải.

Cảm ơn tấm vé đánh giá rất tốt của Nhược An.

Tiếng rống vang lên.

Hư ảnh Ma Thần đỉnh thiên lập địa, lúc ngửa mặt lên trời gào rú, toàn bộ Khí Thiên giới đều rung động theo.

Ngoại trừ đại lục Huyết Hoa ở phần cuối của thế giới kia, các khu vực còn lại, từng mảng biển hoa bị chấn tản ra, một lần nữa hóa thành một đoàn huyết quang nồng đậm, rơi xuống bên dưới trong biển máu vẫn như cũ bốc lên không ngớt. Trong hư không, mỗi một góc ngách, vẫn như cũ không ngừng tràn ra nguyên khí thế giới, để cho lò luyện kia càng thêm tươi sáng, thân thể tàn phế bên trong đều bị nguyên khí bao bọc lấy.

Khuôn mặt Ngô Khí đã trở nên tái nhợt trước nay chưa từng có, rút ra nguyên khí thế giới, đối với hắn mà nói không khác gì một lần cực hình rút tủy. Mặc dù như vậy, trên mặt của hắn vẫn là hưng phấn cùng vui sướng pha lẫn cùng một chỗ, đem cảm giác đau khổ trong lòng vọt tới hoàn toàn trấn áp xuống.

Thời cơ đã đến.

Thế giới tức là hắn, trong lòng vừa động, liền có thể sinh ra động tĩnh lớn.

Sau khi hắn mở miệng, dưới lò luyện kia lập tức xuất hiện một vết nứt.

Ban đầu, khe hở này bất quá dài hơn trượng, to như chiếc đũa, cũng không biết phía sau khe hở kia đến cùng là cái gì, ngay sau đó vừa xuất hiện, liền làm cho Khí Thiên giới càng thêm rung chuyển, gió nổi mây vần, khắp nơi đều vang lên tiếng sấm, huyết hải quay cuồng, huyết hoa thối lui khô héo, nếu không phải không có sinh linh tồn tại, sinh sống chính là một bộ hình ảnh ngày cuối cùng và thâm trầm rung động.

Vết nứt đang mở rộng, khuếch đại từng chút một, chỉ là so sánh với động niệm của Ngô Khí liền sinh ra động tĩnh long trời lở đất, biến hóa kia lại là nhỏ hơn nhiều.

Khuôn mặt Ngô Khí càng thêm tái nhợt, đời này của hắn, thân thể bất quá chỉ là một tu sĩ Nhân tộc.

So sánh với chư thiên vạn giới, trong đó có rất nhiều cường giả có huyết mạch Hoang Cổ, thân thể của hắn quả thực quá mức nhỏ yếu. Chẳng những vì rút lấy quan hệ nguyên khí thể giới, còn có cái khe hở thần bí kia mở ra, tựa hồ cũng đang hao tổn tâm thần lực của Ngô Khí.

Vù vù vù

Mỗi một khối tàn thể Ma Thần đều đang run rẩy, làm lò luyện do vô số nguyên khí thể giới ngưng tụ ra cũng trong rung động lắc lư.

Không biết có phải do năm tháng trôi qua quá lâu hay không, từng khối tàn thi Ma Thần kia mặc dù ở cùng một chỗ, nhưng lại không có chút dấu hiệu dung hợp thành thân thể Ma Thần nào, chỉ là vẫn luôn luôn rung động, bị tàn khu của Ma Thần tương tự như vậy kích thích đem ý chí và khí tức Ma Thần ở bên trong không ngừng phóng xuất ra.

Trên lò luyện, hư ảnh vị Ma thần đỉnh thiên lập địa càng thêm ngưng thực, không ngừng rít gào. Khiến Ngô Khí, Khí giới non nớt này chịu đựng qua khảo nghiệm cực lớn.

Bất quá đây chỉ là hồi quang phản chiếu mà thôi, nếu những tàn khu kia cuối cùng không thể ngưng tụ cùng một chỗ, một lần nữa hóa thành một vị Ma Thần thứ ba ngàn linh thời thái cổ, sau khi bị kích thích như vậy, ý chí và khí tức trong những tàn khu kia đều phóng thích ra, kết quả cuối cùng là hư không tán rớt, những tàn khu trải qua năm tháng mà bất hủ này cuối cùng sẽ bị mục nát.

Dù sao, cường đại hơn nữa cũng không thể chống cự được lực lượng năm tháng dài đằng đẳng ăn mòn, đây là ý chí của thiên đạo, chỉ cần là sinh linh thiên địa đều không thể vi phạm.

Những tàn thi Ma Thần này sở dĩ có thể tồn tại một mực, trải qua năm tháng mà không chết đi, chính là vì ý chí của vị Thái Cổ Ma Thần bên trong từng khối tàn thi kia lưu lại và khí tức hỗn độn lúc xuất thế đã có được.

Nếu như ý chí của Ma Thần và khí tức Hỗn Độn tản ra, thân thể tàn phế kia cũng không cách nào bảo tồn được.

Ngô Khí lấy trái tim và cánh tay cụt triệu hoán ra những thân thể còn sót lại, cũng là mạo hiểm, một khi thất bại, Ma Thần thể mạnh mẽ kiếp thứ nhất của hắn lập tức sẽ hóa thành hư ảo. Đúng là biết điểm này, lúc này hắn đã bắt đầu dốc hết toàn lực, thậm chí cũng không để ý tới Vô Biên Hoa Hải ở Vong Thiên giới gặp phải biến hóa khủng bố.

Cơ thể của tu sĩ Nhân tộc đời này của hắn chính là hạch tâm không chế của Khí Thiên giới.

Trong lòng không ngừng động niệm, rút lấy lực lượng của toàn bộ thế giới này. Từng sợi nguyên khí thế giới không ngừng tràn ra ngoài, còn có lực lượng thế giới vô hình phóng xuất ra cực điểm mạnh mẽ, rơi xuống chỗ khe hở kia, tăng nhanh tốc độ mở rộng của khe hở kia.

Kể từ đó, các khu vực khác trong Khí Thiên giới liền gặp phải tai ương, từng biển hoa, bắt đầu khô héo thoái hóa, đoá đoá đoá kia ẩn chứa khí tức đại đạo huyền diệu huyết hoa, không ngừng khô héo., Một lần nữa hóa thành huyết quang, rơi xuống huyết hải phía dưới, muốn lần nữa sinh trưởng ra cũng không biết phải bao lâu ngày. Mà huyết hải vô biên phía dưới, mặc dù còn đang sôi trào, nhưng cũng bị hao tổn, từng tầng biến mỏng, lực lượng ẩn chứa bên trong cũng đang nhanh chóng bị tiêu hao.

Phần cuối Khí Thiên giới, đại lục Huyết Khuyết kia mặc dù không bị ảnh hưởng quá lớn, nhưng dư ba chấn động truyền đến, vẫn làm cho từng đoá từng đoá huyết hoa hai đồng tử to lớn vô cùng vây quanh Tịnh Thổ Thánh Địa bắt đầu rung động lắc lư, để cho vô số sinh linh nghỉ ngơi bên trong đều bắt đầu thành kính cầu nguyện.

Bên cạnh, trên một đoá hoa máu bình thường, lão nhân vác cuộc hoa vẽ mặt đau lòng nhìn biến hóa kịch liệt trong Khí Thiên giới. Mỗi một đoá hoa máu khô héo, mặt của hắn liền khó coi thêm vài phần.

Từ khi trở thành người nuôi hoa, Hoa Hải trong thế giới này chính là hấn đang khổng chế, bây giờ Hoa Hải khô héo, hấn đều cảm giác được trái tim của mình đang rỉ máu.

Bất quá lúc này, trong hư không Ngô Khí hiển nhiên cái gì cũng không lo được.

Khuôn mặt đã dần dần từ hưng phấn biến thành dữ tợn, trắng bệch như tờ giấy, một cỗ khí thể cực kỳ khủng bố mà người có đại thân thông mới có thể có được, từ trên người Ngô Khí bộc phát ra, vượt xa lúc thiên địa đại biến hiển lộ ra những cái gọi là thế giới Chúa Tể, bất quá trong thế giới thần bí này, cũng chỉ có một người dưỡng hoa mới cảm nhận được khí thể khủng bố trên người hấn.

Đột nhiên há miệng, như thanh âm hỗn độn lúc thiên địa mở ra rung động vô biên.

A, mở cho ta a...

Xoẹt xoẹt xoẹt...

Rốt cuộc, phía dưới lò luyện, khe hở thần bí kia đột nhiên mở rộng mấy chục lần, diện tích to lớn hoàn toàn bao phủ lò luyện có thân thể tàn phế của tất cả Ma Thần kia.

Ầm

Vứt bỏ Thiên giới, lần thứ hai hung hăng chấn động một cái, so với bất kỳ lúc nào trước đều muốn kịch liệt hơn, giống như có tồn tại vô cùng đáng sợ muốn phóng thích ra ngoài. Đầu nguồn, chính là cái khe khiến Ngô Khí phí hết tâm huyết mới mở ra được.

Đi ra ngoài rồi.

Về dữ tợn trên mặt Ngô Khí còn chưa hoàn toàn thôi lui, lại lập tức thay đổi một loại kinh hỉ, xuyên thấu thần quang một cái chớp mắt rơi xuống chỗ khe hở kia.

Chỉ thấy đạo hào quang màu đen kia hoàn toàn bao trùm lò luyện, một cỗ hỏa diễm tối tăm mờ mịt tuôn ra, cực kỳ mỏng manh, như một tầng sương khói mờ nhạt, nhưng khí tức bên trong lại làm cho toàn bộ Khí tức của Khí Tiên giới rung động không ngớt, hỏa diễm xám xịt không biết là vật gì, phát ra khí

tức cực kỳ khủng bố cổ xưa, thậm chí còn trên cả tàn thể của rất nhiều Ma Thần trong lò.

Hỗn Độn Chi Diễm

Ở thế giới này, chỉ có hai người biết được lai lịch ngọn lửa này tự nhiên chỉ có Ngô Khí mới gọi ra được. Vừa nhìn thấy phía sau khe hở kia rốt cục bắt đầu tràn ra ngọn lửa tối tăm mờ mịt này, sự hưng phấn trong mắt Ngô Khí trở nên nồng đậm hẳn lên.

Thân thể tàn phế của Ma Thần chia lìa quá lâu, ngoại trừ sự ăn mòn của sức mạnh năm tháng thì đã lẫn vào rất nhiều tạp chất, đã sớm không thuần túy, là không thể một lần nữa ngưng tụ thành thân thể hoàn chỉnh.

Năm đó thời đại Thái Cổ, ba ngàn Ma Thần từ trong hỗn độn ra, đánh vỡ màng thai ngưng tụ thân thể Ma Thần đều chịu đựng qua Hỗn Độn Chi Diễm thiêu đốt, muốn một lần nữa ngưng tụ thân thể Ma Thần, nhất định phải trải qua một lần thiêu đốt của Hỗn Độn Chi Diễm, nhất là vô số tạp chất vạn cổ hình thành, nếu không có lửa Hỗn Độn thiêu đốt hết tất cả cũng đừng hòng khu trừ được.

Ngay lúc Ngô Khí hưng phấn động niệm, Hỗn Độn Hỏa Diễm xám xịt tràn ra sau khe hở kia, rốt cuộc cũng bắt đầu quán quanh lên.

Oanh oanh oanh!

Chỉ một hơi thở, lại sinh ra biến hóa kịch liệt, lại là Hỗn Độn Hỏa Diễm kia khê động, vùng hư không kia liền tự động sụp xuống.

Hỏa diễm hỗn độn là ngọn lửa siêu thoát, không nhập vào ba ngàn đại đạo, càng không thuộc hỏa đạo, là ngọn lửa cuối cùng chân chính có thể thiêu đốt tất cả, nếu không phải lúc Hỗn Độn Ma Thần sinh ra bị nung khô một lần, cũng quyết không chống đỡ nổi một tầng hỏa diễm mỏng manh xám xịt kia luyện hóa, nhưng hư không kia lại không được, vừa xuất hiện, liền không chịu nổi tự động sụp đổ.

Cơ hồ trong nháy mắt, Ngô Khí lại động niệm, chỉ thấy lò luyện dung nạp một khối tàn thể Ma Thần kia tự động bay lên,

nắp lò vô hình bay đi, bên trong sinh ra một cỗ lực hút, từ trong khe hở hắc bạch tràn ra hỏa diễm xám xịt liền bay vào trong lò luyện.

Lúc này mới hiện ra mục đích của Ngô Khí, hắc dùng nguyên khí thể giới đúc ra một cái lò luyện, đúng là để dung nạp Hỗn Độn Chi Diễm.

Muôn ngưng tụ lại thân thể Ma Thần một lần nữa, quả thật không phải hỏa diễm Hỗn Độn, nhưng lò luyện bình thường, cho dù là chí bảo trời đất, cũng ít có tồn tại nào chống lại được sự thiêu đốt của ngọn lửa Hỗn Độn. Ngô Khí trực tiếp mở ra một cái khe trong Khí Thiên giới, thông đến sâu trong hỗn độn, dẫn tới lửa Hỗn Độn, cũng không thu thập, trực tiếp lại lấy lò luyện nguyên khí thu lại.

Kể từ đó, Hỗn Độn Chi Diễm liền hóa thành lửa trong lò, đi luyện thân thể tàn phế của Ma Thần kia.

Chư thiên vạn giới, người có thể thi triển ra thủ đoạn như vậy, cũng chỉ có Ngô Khí mới có thể khống chế một thể giới khác.

Bất quá nếu ba ngàn Ma Thần kia đều chuyển thể, cũng có biện pháp khác một lần nữa ngưng tụ thân thể kiếp trước của mình, dù sao năm đó ba ngàn Ma Thần cùng Ma Thần bỏ rơi kia cũng không quá giống nhau.

Ba ngàn Ma Thần là quần tộc cùng sinh ra, Thiên Đạo cảm thấy, liền đồng thời hạ xuống ba ngàn đại đạo, để ba ngàn Ma Thần Chưởng này rồi. Nhưng Ma Thần bỏ rơi chính là một con Ma Thần ba ngàn linh, nghiêm túc nói, chính là biến số ngoài kế hoạch, Thiên Đạo không thích nhất chính là biến số, dù cho dùng Ma Thần có giấy dựa trong vô tận năm tháng, cuối cùng vẫn không có được kết cục để đảm nhiệm một đại đạo, rơi vào thể bị trục xuất.

Cho đến một đời này, chuyển thể làm lại, lại là vạn vật được thiên địa đồng hồ tồn tại nhất, một tu sĩ Nhân tộc. Lại đúng lúc gặp sát kiếp cuối cùng giữa thiên địa này, Ngô Khí biến số này, liền bắt đầu mưu đồ vì bản thân mình.

Nếu là nghiêm túc tính toán, từ khi bảo vật Thiên Cơ sách này rơi vào tay Ngô Khí, phần lớn mưu đồ của Ngô Khí đều đã

thực hiện, chỉ xem lần này, có thể ngưng tụ thân thể kiếp thứ nhất của mình hay không.

Hỗn độn chi điểm tràn vào trong lò luyện, liền lập tức bắt đầu luyện hóa thân thể tàn phế của Ma Thần.

Bất quá Ngô Khí ngược lại không rảnh quan sát, bất kể là lúc trước nguyên khí thể giới rút ra hay là sau đó trực tiếp lấy thể giới chi lực mở ra khe hở không gian dẫn tới Hỗn Độn Hỏa Điểm, đều làm cho Ngô Khí có chút không chịu đựng được, cũng mặc kệ cảnh tượng thâm trầm trong Khí Thiên giới này, trực tiếp ngồi xếp bằng xuống, nhắm hai mắt bắt đầu điều tức.

Đáng tiếc, hắn đã an tĩnh lại, nhưng toàn bộ Khí Thiên giới hoàn toàn không có dấu hiệu dừng lại.

Ầm

Oanh oanh oanh!

Gió nổi mây phun, biển máu bốc lên, hư không chấn động, thỉnh thoảng sinh ra từng đạo Huyết Oanh Thiên Lôi dữ tợn khủng bố, nếu lúc này có người ở bên ngoài Khí Thiên giới, thậm chí có thể nhìn thấy hàng rào thế giới này đang không ngừng vận vẹo, giống như lúc nào cũng có thể phá toái.

Cảnh tượng như vậy, so sánh với ngày cuối cùng, cũng không kém chút nào.

Trên một đóa hoa máu ở cuối thế giới, khuôn mặt dưỡng hoa nhân đã sớm cực kỳ sàu khổ, huyết hoa hắn vất vả dựng dưỡng ra đã biến mất, nếu phủ thêm một tấm cà sa cho hắn, ngược lại cực kỳ giống hình dáng vị Phật giới Chí Tôn trong chư thiên vạn giới.

Khi Ngô Khí tụ tập lại thân thể Ma Thần, nhân gian giới lại đang phát sinh biến cố liên quan đến tất cả sinh linh.

Từ sau khi thiên địa đại biến, chư thiên vạn giới lần lượt tan vỡ, dung nhập vào trong nhân gian giới, cuối cùng hai giới Tiên Ma cũng chưa từng thoát khỏi. Dù sao cũng là từng thế giới to lớn, sau khi dung nhập nhân gian giới cũng khiến cho thế giới người ta đại biến, thậm chí một lần nữa ngưng tụ ra Cửu Châu đại lục thời đại viễn cổ.

Cái gọi là Cửu Châu, chính là có Thiên Thắng Châu, Thiên Hộ Châu, Thiên Ngưu Châu, Thiên Trạ Châu, Thiên Huyền Châu, Thiên Tiên Châu, Thiên Ký Châu tám đại bộ châu, cuối cùng là trung châu, cũng là Trung Châu đại lục của nhân gian hiện tại.

Trong chư thiên các đại thế lực, lấy thần thông thủ đoạn của mình chiếm cứ địa bàn thế lực, trong đó tự nhiên đặc biệt lấy

tiên ma nhị giới vi tôn, hai đại bộ châu hoàn chỉnh rơi vào tay hai đại trận doanh siêu cấp này. Mà các thế lực khác, thì chia sẻ lục châu còn lại. Về phần Trung Châu đại lục, vốn là đại châu bản thổ của nhân gian. Tài nguyên linh khí tạm thời cũng không bằng bộ châu khác, là lấy tranh đoạt thế lực cũng không nhiều.

Bất quá cục diện này lại qua không bao lâu bị biến mất, giữa thiên địa này một lần sát kiếp cuối cùng, rốt cuộc cũng xác định.

Một ngày, từ thế giới thần bí, có một vật bay tới, phá vỡ tất cả, hóa ra một vật giống như ấn mà không phải ấn, mang theo một loại khí tức làm cho tất cả sinh ra khát vọng, hàng lâm tại nhân gian giới.

Người có được vật này là Chúa Tể thiên địa.

Thiên đạo minh, chỉ một đạo thiên cơ tràn ra, liền làm cho tất cả cường giả giới người ta đều lâm vào điên cuồng.

Đại ấn kia, từ trên trời hạ xuống, chỉ hiển hóa ra một đạo hình chiếu trong nhân gian giới, tiếp theo liền hóa thành một đạo lưu quang, chớp mắt đã rơi vào một chỗ nào đó trong nhân gian giới. Mặc dù tốc độ lưu quang này cực nhanh, nhưng lúc này nhân gian giới khắp nơi đều là cường giả, hầu như đều nhìn thấy nơi lưu quang kia phủ xuống, chính là đại lục Trung Châu của bản Thổ.

Bất quá đại ấn kia vừa bay vào trung châu liền bỏ chạy, biến mất không còn tăm tích, lại như có thiên đạo khí cơ che lấp. Mặc cho cường đại như thế nào, cũng không thể dò xét được hướng đi của vật kia.

Mà sau khi đại ấn kia rơi vào Trung Châu, toàn bộ giới nhân gian đều hung hăng rung động một chút, đồng thời trong minh minh, một đạo thiên cơ khí tức xuất hiện ở chỗ sâu trong linh hồn tất cả đại thần thông giả.

Sát kiếp bắt đầu, chương Thiên Hoàng Ấn giả có thể được thiên địa tôn vị, hoàn thành việc sáng tạo. Nhưng Thiên Hoàng ấn không ra, người nhập đại đạo cực hạn không thể xuất thủ, người vi phạm đại đạo chi đạo chi đạo chi sát.

Nguyên bản bởi vì đại ấn kia giáng lâm nhân gian, rất nhiều đại thần thông giả, lúc này Thiên Cơ xuất hiện, tất cả đều sững sốt, tiếp theo mặt biến thành khó coi vô cùng. Nhất là trong câu cuối cùng của Thiên Cơ, Đại Đạo Chi Sát chi, càng làm cho rất nhiều thần thông giả đã tiến vào đại đạo cực hạn tâm hỏa đại thịnh.

Ngay cả thời khắc này, không biết nhân gian có bao nhiêu nơi, vang lên từng tiếng rống giận của từng vị đại thần thông giả.

Thiên cơ không thể tiết lộ, càng không thể vi phạm.

Nếu chỉ là tu sĩ hoặc cường giả sinh linh bình thường, cảm ứng được thiên cơ này, nói không chừng còn có thể dưới sự dụ hoặc của bảo vật nhện không được ra tay, nhưng những người này đã nắm giữ đại thần thông giả chân chính đại đạo cực hạn, lại sẽ không xúc động như vậy, chính vì bọn họ đều đã tiến vào đại đạo cực hạn, là vì đều biết kết cục làm trái với dụ chỉ Thiên Đạo là gì.

Mà cái gọi là đại thần thông giả, chính là một loại xưng hô từ thời đại hoang cổ liền có, bất luận trận doanh chủng tộc, chỉ cần nắm giữ một loại đại đạo nào đó trong ba ngàn đại đạo cực hạn, liền có thể được xưng là đại thần thông giả.

Thời Thái Cổ, rất nhiều tiên thiên Ma Thần, Phượng Tổ Long Thần Lân Hoàng đều là đại thần thông giả.

Thời đại Viễn Cổ, cũng có trên trăm tổ tiên dị tộc, Yêu Thần Vu Tổ hoặc là tổ tiên cự nhân đều là đại thần thông giả.

Mà ở thời đại Thượng Cổ, lại là một vị Đại Đế Nhân tộc, xưng vương xưng bá, lên trời xuống đất, cũng được xưng là đại thần thông giả.

Còn về ba ngàn Ma Thần kia, sinh ra từ trong Hỗn Độn, vừa xuất thế đã nắm giữ ba ngàn đại đạo, chính là tồn tại có cấp bậc cao hơn, bất quá cấp độ này cũng vền vẹn chỉ có ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần kia mà thôi.

Đại thần thông giả đều đã bước vào cảnh giới cực hạn của Đại Đạo, nắm giữ một loại pháp tắc đại đạo, đã có thể xưng là bất tử bất diệt.

Chư thiên vạn giới, mỗi một thế giới đều có chủ của thế giới, trong đó có không ít chủ của thế giới cũng có thể được xưng là người có đại thần thông, nhưng không phải tất cả người đứng đầu thế giới đều là tồn tại như vậy.

Chủ nhân thế giới đã dung nhập thế giới mình nắm giữ dung nhập vào nhân gian giới, đều là một mục đích. Vì trong lần sát kiếp cuối cùng này lấy được một đường sinh cơ, có dã tâm lớn, càng muốn mượn cơ hội sát kiếp lần này hoàn thành kiếp kia, nếu thật có thể được thỏa nguyện, đợi thiên địa mới mở ra, bọn họ cũng có thể trở thành tồn tại tương tự như ba ngàn Ma Thần.

Bây giờ đại lục Viễn Cổ Cửu Châu vừa hiện, thiên ngoại thiên liền bay tới thiên địa kỳ vật, còn tràn ra một luồng Thiên Cơ nói rõ người này là thiên địa Chúa Tể, lập tức để cho những cường giả này nhìn không được, đều muốn ra tay cướp đoạt.

Nhưng ngay lúc này, thiên đạo lại giáng xuống dụ chỉ đại thần thông giả không thể ra tay, nếu không đại đạo vứt bỏ, Thiên Đạo sẽ giết.

Ý chỉ này rất đơn giản, chính là muốn khống chế lực lượng cường đại các đại thần thông giả cũng không thể xuất thủ, có thể tự mình ở trong lĩnh vực của mình, đợi đến lúc thiên địa kỳ vật chính thức xuất thế, mới có thể ra tay cướp đoạt.

Trong thời gian này, nếu vị nào ra tay, sẽ bị lực lượng của Thiên Đạo trực tiếp xóa bỏ.

Tuy các vị Chúa Tể thế giới này đều có được lực lượng cực kỳ cường đại, đủ để thay đổi ngày khác, thậm chí diệt thế cũng có thể làm được, nhưng nếu muốn đối kháng với Thiên Đạo, lại không một vị nào có thể làm được. Cho dù là ba ngàn con Hỗn Độn Ma Thần thời thái cổ, cường đại đến mức không cách nào tưởng tượng, cuối cùng cũng không thể sống được đến bây giờ, vẫn lạc trong thiên địa, những người về sau bọn họ càng không cần nói nữa.

Trong khoảng thời gian ngắn, rất nhiều vị đại thần thông giả bắt đầu gào thét, nhưng cũng có không ít người lại bắt đầu bố trí.

Bọn họ không thể ra tay, nhưng mỗi một vị đại thần thông giả hầu như đều là chúa tể một phương, tự nhiên có thủ hạ đệ tử có thể sử dụng, từng đạo mệnh lệnh truyền xuống, lập tức khiến cho cả nhân gian giới bắt đầu náo nhiệt.

Cửu Châu đại lục, trong nháy mắt bắt đầu rung chuyển, không có một châu nào có thể tránh khỏi. Đặc biệt là sau khi một tin tức truyền ra, càng là như vậy.

Người khởi kiếp các sinh linh đều biết, vị đệ tử ngoại tôn của vị Chúa Tể Tiên giới kia, trước đó không lâu thân tử mới sinh ra, vậy mà một ngày này rời khỏi Thiên Huyền Châu, vượt biển mà đến, leo lên đại lục Trung Châu.

Nơi xuất thế của thần tử, chính là đại lục Trung Châu.

Nhưng khác với lúc đó, thần tử một lần nữa leo lên Trung Châu đại lục, trừ bản thể hắn ra, phía sau hắn là đại quân Tiên giới mệnh mệnh cuồn cuộn.

Cảnh tượng này xuất hiện, giới nhân gian lập tức sôi trào.

Kỳ vật thiên địa rơi vào nhân gian giới, thiên đạo hạ xuống dụ chỉ, thần tử đăng lâm Trung Châu, mặc dù không hiểu rõ thiên cơ, cũng đủ để cho tất cả sinh linh của thế giới này biết được.

Sát kiếp Y bắt đầu...

Hai chương mười ba này được cập nhật, số mười bốn còn có hai chương từ hôm nay trở đi, mỗi ngày hai chương được nhật về tiết kiệm chi tiết, ngày đó chính là ngày lâu nhỏ tuyên bố sách mới.

Thần tử xuất thân từ Thiên Huyền Châu mà Tiên giới quản lý, từ phương hướng hắc ta đi qua, nhìn phương hướng của hắc ta, rõ ràng là Trung Châu đại lục đã hàng phục kỳ vật thiên địa.

Nếu chỉ là Thần tử, đông đảo cường giả trong nhân gian giới mặc dù sẽ khiếp sợ, nhưng cũng có thể yên ổn, nhưng lúc này sau lưng Thần tử lại là đại quân Tiên giới cuộn cuộn, khí thế bàng bạc, cho dù không nói, cũng đủ để cho cường giả chư thiên biết được quyết tâm của Tiên giới nhiệm phải trung châu.

Nguyên bản trên Trung Châu, có tam đại vương triều, nó là đại thánh vương triều, nơi thống trị độc tôn tiên đạo, cũng đã cho thấy chính là thế lực Tiên giới thuộc về, nhưng hôm nay thần tử muốn bước lên Trung Châu, chỉ sợ không những có chủ ý muốn thu nạp toàn bộ Trung Châu vào địa bàn Tiên giới, chân chính mưu đồ hắc là thiên địa kỳ vật.

Vật kia giống như một đại ấn, tên là Thiên Hoàng ấn, có cường giả tinh thông suy diễn thần thông, hiện lên ở đại ấn kia, khi Thiên Cơ xuất hiện liền suy tính ra lai lịch của đại ấn.

Thiên Hoàng ấn, chính là kỳ vật Thiên Đạo vì lần sát kiếp cuối cùng này, hiển hóa ra lực lượng thiên địa ngưng tụ ra.

Khí cơ của vật này lúc buông xuống hoàn toàn dung hợp với nhân gian giới, nếu muốn đạt được Thiên Hoàng ấn, nhất định phải trở thành chúa tể nhân gian giới, chỉ cần thống nhất nhân gian Thiên Hoàng ấn mới có thể xuất hiện, khi đó cũng là thời điểm sát kiếp chân chính đạt tới đỉnh phong.

Thần tử bước lên Trung Châu, là vì lấy Trung Châu làm điểm bắt đầu, thống nhất toàn bộ nhân gian giới.

Bởi vì nguyên nhân thiên đạo dụ chỉ này, đại thần thông giả chân chính đều không thể xuất thủ, tương đương với bị giam cầm ở các nơi nhân gian, chỉ có thể nghĩ ra một ít mưu đồ khác, mà thế lực Tiên giới vừa được thần tử, đơn giản có thể

nói là được trời cao chiếu cố, tự nhiên là không có đạo lý lãng phí.

Cơ hồ là trong nháy mắt, liền để thần tử dẫn đại quân Tiên giới, từng bước đi về phía Trung Châu đại lục.

Tiên giới xuất thủ, các thế lực khác tất nhiên không dám rút lại phía sau, tất cả đều bắt đầu hành động.

Trên đại dương rộng lớn vô cùng vô tận, một đại châu cổ xưa, đột nhiên một dòng nước lũ mênh mông cuồn cuộn quét ra.

Ầm

Thiên Thắng Châu, tòa đại châu này hoàn toàn do Cửu U Ma giới ngưng tụ, từ trong ra, chính là đại quân Ma giới kia, mênh mông cuồn cuộn. Hắc khí cuồn cuộn, ma vân che phủ ngày, bên trong là vô số Ma Thần Pháp Tướng gào thét không ngớt, thanh thế cường đại, hoàn toàn không dưới Tiên giới.

Người cầm đầu, lại cũng là một thiếu niên như thần tử.

Thân mang Thiên Ma Pháp Y, cực kỳ tuấn mỹ. Phảng phất như hoàn mỹ không khuyết điểm, từng bước một bước ra, khí thế huyền diệu tràn ra, nhuộm tất cả mọi thứ thành một thế giới khác, cực kỳ huyền bí.

Thanh danh của thiếu niên này, khi thần tử chưa từng xuất thế, đã sớm truyền khắp chư thiên, chính là con trai của vị Ma Đế chí cao vô thượng ở Ma giới, đứng đầu một trăm lẻ tám vị thánh tử. Thế lực Tiên giới lên đại lục Trung Châu, Ma giới đối địch tự nhiên không thể thờ ơ, cũng điều động đại quân mênh mông. Do vị Thiên Ma Thánh Tử này lĩnh, cũng là độ hải mà đi.

Nếu bàn về thanh danh, lúc này đương nhiên lấy thần tử vi tôn, nhưng luận về tu vi cảnh giới, thần tử vừa xuất thế đương nhiên là kém xa vị thánh tử điện hạ Ma giới kia. Chẳng qua lúc thần tử xuất thế, có tượng tượng Thánh Nhân, lại có hỗn độn chí bảo tự thiên ngoại thiên bay tới bảo vệ, nếu hai người chém giết, cũng không nói rõ thắng bại ra sao.

Hai đại bộ châu của Thiên Huyền Thiên Thắng có động tĩnh, Lục Châu còn lại càng không kịp.

Bất quá so sánh với Nhị Châu kia, các thế lực còn lại bị các thế lực cùng không chế bộ châu, thanh thế tạo ra mặc dù to lớn, nhưng lại sinh ra một ít dị tượng hỗn loạn.

Chư thiên vạn giới, sau khi mỗi người sụp đổ, trong nhân gian giới này cũng có thêm vô số thế lực to nhỏ.

Trong đó tự nhiên lấy hai giới Tiên Ma vi tôn, bất quá bên ngoài hai giới này, còn có một ít thế lực lớn cũng có được uy thế cực lớn, trong lúc nhất thời làm cho trên đại dương vô tận trở nên cực kỳ náo nhiệt.

Mỗi một đại thế lực dị tộc ở Long giới, Cổ Yêu nhất tộc đều xuất thủ, phái đại quân đi Trung Châu.

Mà một ít thế lực tiểu thế giới như Thiên Hỏa giới, hóa thành, lại là lực bất đủ, muốn thủ vững một mẫu ba phần đất đều có chút miễn cưỡng, tự nhiên không có nhúng chàm lực lượng Trung Châu.

Trong Thiên Giới, cảnh tượng ngày cuối cùng long trời lở đất vẫn như trước, dưới biển máu giống như vô số cự thú Thần Ma, quấy phá không ngớt, biển hoa đầy trời đã sớm biến mất vô tung vô ảnh.

Một chỗ hư không, trước lò luyện, Ngô Khí lẳng lặng ngồi xếp bằng.

Vì luyện lại thân thể Ma Thần, rút lấy nguyên khí thế giới có chút tàn nhẫn, để nguyên thần của hắn hao tổn nghiêm trọng hơn một chút, bản thể của hắn chỉ là một tu sĩ Nhân tộc, nếu không tranh thủ thời gian thai nghén trở về, lại có nguy cơ giảm xuống.

Bất quá hiện tại hắn cũng đang tĩnh tọa dưỡng thần, cũng không phải bế quan tử quan.

Trước người hắn, Thiên Cơ sách vẫn như cũ lẳng lặng trôi nổi, trên đó một đoàn tinh quang diễn biến hết thảy, lúc này đang chiếu ra cảnh tượng, chính là hết thảy phát sinh trong nhân gian.

Kỳ vật thiên địa xuất hiện triệu chỉ của thần tử hiện lên bốn phía Đãng Trung Châu tụ tập.

Từng cảnh tượng hóa ra, dù là ai cũng biết nhân gian giới đang trải qua đại biến trước nay chưa từng có, khác với cảnh tượng thiên địa biến hóa lúc trước, lần này lại là sinh linh biến hóa, cũng là chân chính sát kiếp mở ra.

Cái gọi là sát kiếp, tự nhiên là lấy giết làm kiếp, lúc này tất cả sinh linh trong nhân gian giới đều không thể tránh khỏi, muốn bị giết hại cuốn vào, nếu không thể vượt qua, chỉ có thể giết chết, lần này lại là lần sát kiếp cuối cùng giữa thiên địa, nếu bị giết, tự nhiên là hình thần câu diệt, ngay cả cơ hội chuyển thế trùng tu cũng không có.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao, từng thế giới Chúa Tể của chư thiên vạn giới kia, không một do dự, tất cả đều đem thế giới của mình tan rã dung nhập vào nhân gian giới, trả giá tất cả cũng phải tranh đoạt một đường sinh cơ kia.

Thậm chí vị Chúa Tể Tiên giới cao cao tại thượng kia, không tiếc hủy đi mặt mũi của mình, phái ra Đồ Ma Thần nghênh đón thân ngoại tôn mình hạ chỉ muốn xử tử.

Đối với Chúa Tể Tiên giới mà nói, sự tồn tại của Thần tử hoàn toàn là một sự sỉ nhục, năm đó Thần Nữ tự gả cho một Nhân tộc bình thường, chư thiên chấn động, cuối cùng ép cho Chúa Tể Tiên giới nhốt con gái mình, muốn đối với một đứa trẻ vừa sinh ra hạ thủ đoạn thái cổ phong linh cấm chế độc ác như vậy.

Bây giờ sát kiếp tiến đến, thần tử lại thành điểm máu chốt của sát kiếp, Chúa Tể Tiên giới không thể không cúi thấp đầu lâu tôn quý, từ bỏ mặt mũi của mình.

Sát kiếp nổi lên, nhân gian giới triệt để đại loạn, một lần nữa xuất hiện Thái Cổ Cửu Châu đại lục lập tức tiến vào vô biên chiến loạn bên trong.

Cuối cùng Thiên Cơ tiết lộ kỳ vật thiên địa này ra ngoài, những thế lực siêu cấp kia đương nhiên đều lựa chọn dùng đại lục Trung Châu làm chiến trường, bắt đầu tranh đoạt địa bàn, muốn đạt được vị trí Thiên Địa duy nhất kia.

Một ít thế lực khác, lực bất tòng tâm, lại đem chủ ý đánh tới địa phương khác, bắt đầu tiến hành khuếch trương trên địa bàn của mình, như vậy, chiến loạn tự nhiên sẽ nổi lên, Cửu Châu

đại lục, không một ai may mắn thoát khỏi, nhất là dưới sự hạn chế không thể xuất thủ của những đại thần thông giả kia, đại lượng tu sĩ yêu thú dị tộc cường giả càng không kiêng nể gì, giết chóc vô cùng.

Thậm chí ngay cả đại dương vô tận kia cũng không thể tránh khỏi, dưới đại dương mênh mông, cũng là vô số sinh linh bắt đầu chém giết.

Thôn phệ xâm lược, chỉ cần bản thân mạnh mẽ hơn thì mới có thể xuất hiện một đường sinh cơ dưới sát kiếp, đến lúc này rồi, nào còn có cái gọi là tồn tại lương thiện gì nữa.

Bất quá những động tĩnh này, lại không ảnh hưởng đến Ngô Khí chút nào, ngồi xếp bằng trên hư không, tránh hết thủy nhân gian giới quấy nhiễu.

【 Ba chương còn lại ban ngày tuyên bố quá mệt mỏi, ngủ trước đã....

Bỏ Thiên giới, hư không rung chuyển.

Một cái lò luyện nóng óng ánh, vẫn đang rút lấy nguyên khí thể giới, dung nhập vào trong đó. Ngô Khí vì thân thể Ma Thần trọng tụ đệ nhất thể, thi triển đại thần thông đúc ra lò luyện này, lại dẫn tới những tàn thể Ma Thần khác, cuối cùng trực tiếp phá vỡ một cái thông đạo Hỗn Độn., Dẫn tới Hỗn Độn Chi Diễm, thân thể tàn phế của Ma Thần lưu lạc ở bên ngoài nhiều năm, mặc dù vẫn bất hủ như trước, nhưng bên trong lại hỗn tạp rất nhiều, là lấy lực lượng huyền ảo không cách nào tương hợp. Chỉ có mượn nhờ Hỗn Độn Chi Diễm, mới có thể luyện hóa những tạp chất kia, một lần nữa hội tụ lại thân thể Ma Thần.

Bất quá uy năng Hỗn Độn Chi Diễm này quá mức khổng lồ, cho dù là vật Huyền Kỳ như thể giới nguyên khí, cũng đồng dạng tiêu hao quá nhanh dưới sự thiêu đốt của nó, nếu không phải có một thể giới này chèo chống, Ngô Khí cũng tuyệt đối không dám thi triển ra đoạn này.

Trùng tụ thân thể đệ nhất thể kiếp thứ nhất, cùng mưu đồ của hắn làm liên quan rất lớn, cho nên mặc dù vì thể mà hao tổn rất nhiều tâm huyết cũng không tiếc.

Lò nung luyện luyện thân thể tàn phế của Ma Thần, thỉnh thoảng thu nạp Hỗn Độn Chi Diễm mới vào bên trong, đồng thời nguyên khí thể giới rút ra cũng không ngừng. Thân thể tu sĩ Nhân tộc Ngô Khí thì ngồi xếp bằng ở trên hư không, mặc cho Thiên Cơ Sách trước người diễn hóa hết thủy, lại không có ý để ý đến.

Thế gian sinh linh, phạm là tiến vào trạng thái tu luyện, thường xuyên không phát giác được năm tháng trôi qua.

Hiện tại Ngô Khí mặc dù là một vị đại thần thông giả hàng thật giá thật, nhưng hắn lại làm một lần nữa ngưng tụ thân thể Ma Thần của mình, thật là một đại công trình.

Phải biết từ thời đại Thái Cổ đến nay, năm tháng dài không thể tưởng tượng, trước sau có hai đại thời đại viễn cổ, bây giờ càng là tiến vào thời đại mạt pháp kiếp, những tàn khu của Ma Thần kia phiêu đảng chư thiên. Không biết trộn lẫn bao nhiêu tạp chất tiến vào, tăng thêm lực lượng năm tháng ăn mòn. Muốn tái tụ lần nữa, lấy bản lĩnh hiện tại của Ngô Khí cũng không phải một sớm một chiều là có thể hoàn thành.

Cũng may nhân gian mặc dù đã đại loạn, nhưng một ít đoạn ngắn Ngô Khí bố trí đã bắt đầu có hiệu quả.

Cửu Châu đại lục, ngoại trừ Thiên Huyền Thiên Thắng được Tiên Ma nhị giới kinh doanh như thùng sắt, bên ngoài hai châu chẳng biết lúc nào nhiều ra một thế lực mới. Thế lực này danh tiếng không hiển lộ., Trước khi thiên địa đại biến còn không có chút danh tiếng nào, giống như một thế lực nhỏ bé không đáng chú ý, hoàn toàn không đáng để người khác để ý. Nhưng từ sau khi Cửu Châu đại lục một lần nữa xuất hiện tại nhân gian giới, thế lực này liền vô thanh vô tức xuất hiện ở từng bộ châu., Sau khi bắt đầu âm thầm phát triển, bí ẩn dị thường, nhất là sau khi ánh mắt của tất cả cường giả đều bị các đại sự như cái gọi là thần tử xuất thế cùng với dự chỉ Thiên Đạo kia hấp dẫn rời đi, thế lực này phát triển càng mau lẹ hơn.

Thế lực này, hình như là một giáo phái bí ẩn, nhanh chóng phát triển lớn mạnh. Nhưng tựa hồ không có nhúng tay vào địa bàn của các thế lực lớn, chỉ là tín đồ không ngừng phát triển. Tựa hồ thật sự chính là một giáo phái vô hại vì mạt pháp chi kiếp mà xuất hiện để an ủi lòng người, như vậy, mặc dù đã có tu sĩ hoặc cường giả yêu thú phát hiện ra giáo phái này tồn tại, nhưng vẫn không có thế lực khó xử.

Vứt bỏ Thiên giáo phát triển ở nhân gian giới, Ngô Khí chỉ là không rõ lắm. Lúc này hắn đang toàn lực ứng phó động tĩnh trong lò luyện.

Sau một ý nghĩ, chính là mấy năm tuế nguyệt.

Khi Ngô Khí lại mở mắt, trong Khí Thiên giới đã xuất hiện biến hóa không nhỏ.

Trước khi hấn nhập định, bởi vì lấy một lượng lớn nguyên khí thể giới, toàn bộ Khí Thiên giới đều chịu tổn thất lớn. Huyết Hải khô héo một tầng, biển hoa đầy trời càng điêu tàn hầu như không còn. Cũng chỉ có Huyết Vân đại lục ở tận cùng thể giới kia không bị thương tổn gì.

Nhưng hiện tại, cảnh tượng trong con người Ngô Khí chiếu rọi ra: Phía dưới Huyết Hải, vẫn như cũ đang không ngừng bốc lên, nhắc lên Vô biên sóng máu, trong hư không Hoa Hải tái hiện, từng đoá từng đoá huyết hoa song đồng nở rộ cực kỳ kiều diễm, giống như còn sum xuê hơn mấy năm trước.

Đây là...

Nếu không phải hấn đã là người đứng đầu đại thần thông, nếu không Ngô Khí đã hoài nghi có phải mình nhập định quá lâu rồi không mà xuất hiện ảo giác.

Bất quá dù sao hấn cũng là chúa tể thể giới này, cũng không đứng dậy, chỉ là một lần nữa nhắm hai mắt lại, cũng không phải nhập định, giống như đang tiếp nhận tin tức gì, sau nửa ngày mới lại mở mắt ra, bất quá lúc này trong mắt nào còn có một chút nghi hoặc, hiển nhiên là hoàn toàn thông hiểu nguyên nhân biến hóa của Khí Thiên giới mà mình khống chế.

Nhập định mấy năm, lại không nghĩ tới giới nhân gian đã biến thành như vậy, loạn tượng nổi lên bốn phía, Cửu Châu đều nhập chiến loạn, quả thật thích hợp với sự phát triển của giáo ta, trách không được chỉ mấy năm, thu nạp tín ngưỡng chỉ lực đã khiến Khí Thiên giới hoàn toàn khôi phục cái nhìn cũ, thậm chí còn có tiền cảnh.

Ngô Khí lâm bầm, kể lại vài câu nguyên nhân Khí giới biến thành như vậy.

Bất quá dù vậy, trên mặt của hấn cũng không có tồn tại vui mừng, cũng không phải không đáng cho hấn mừng rỡ, mà là rất nhiều biến hóa ở nhân gian giới sớm đã diễn biến trong tâm thần của hấn, xuất hiện những cảnh tượng kia hấn rất rõ ràng, đã sớm dự liệu được, tự nhiên cũng không có gì mừng rỡ.

Đến kinh hỉ, đáy lòng của hấn lại nổi lên ý nghĩ này, lập tức có tâm thần lướt qua, đột nhiên sinh ra một cỗ cảm ứng kỳ diệu.

Cảm ứng này mới thật sự là mừng rỡ, hoàn toàn do lòng, thậm chí chính Ngô Khí cũng không kịp phản ứng, chỉ là cảm ứng một đời đi ra, trên mặt của hắn không tự chủ được hiện ra nụ cười vui sướng.

Nhận thấy được những thứ này, Ngô Khí sao còn nhẫn nại được, không khỏi kinh hô thành tiếng.

Sắp xong rồi...

Âm thanh ra khỏi miệng, đồng thời đứng lên, hai mắt ẩn chứa Ma Thần động triệt Thần Quang chuyển động, lập tức nhìn về phía một vật cách trước người mình không xa.

Thiên địa huyền bí, chẳng lẽ là thể hiện ở trên vật kia.

Một cái lò là do thể giới nguyên khí ẩn chứa khí tức đại đạo huyền ảo vô tận đúc thành, bên trong chứa đựng, ngoại trừ từng khối tàn thi của Thái Cổ Ma Thần ra, còn có Hỗn Độn Hỏa Diễm ở sâu trong hỗn độn.

Bởi vì hắn vừa luyện, toàn bộ Khí Thiên giới đều là chấn động không ngớt, khắp nơi đều là cảnh tượng mênh mông như diệt thế, giằng co mấy năm mới bỏ qua.

Mà bây giờ, công trình này liền phải hoàn thành, trách không được tâm cảnh Ngô Khí, cũng không nhịn được kinh hô ra tiếng. Thân thể Ma Thần trong lò luyện, đối với người bên ngoài, chỉ là một cỗ thân thể Ma Thần vô cùng kinh khủng, nhưng đối với Ngô Khí lại có địa vị cực kỳ không giống nhau. Vị Ma Thần kia khi còn sống, chính là đời thứ nhất của Ngô Khí.

Đại đạo Ngô Khí bắt đầu, đúng là một vị Thái Cổ Ma Thần, nếu như ra ngoài, tất nhiên sẽ dẫn tới vô số sinh linh tu sĩ cực kỳ hâm mộ, không được những đại thần thông giả kia cũng như vậy, dù sao Thái Cổ Ma Thần khác với sinh linh bình thường, thậm chí là hoàn toàn khác biệt, trời sinh dưỡng, mạnh mẽ vô biên.

Đáng tiếc chính là, kiếp đầu tiên của Ngô Khí, cũng không phải là Thái Cổ Ma Thần bình thường.

Một Thái Cổ Ma Thần thứ ba ngàn linh, cái tên này tuyên dương không nhỏ, đáng tiếc giữa thiên địa này căn bản không có bao nhiêu sinh linh biết được sự tồn tại của Ngô Khí đệ nhất thế, bởi vì thế gian thứ nhất của hắn hoàn toàn không làm cho thiên đạo ưa thích, không nắm giữ đại đạo, nhiều năm sau liền bị lưu đày, vẫn lạc tại chỗ sâu trong hỗn độn.

Bất quá cho dù như vậy, lúc ba ngàn Ma Thần đều không biết tung tích, Ngô Khí đem thân thể kiếp thứ nhất của mình một lần nữa ngưng tụ ra, lại là đủ hoàn thành mưu đồ của hắn.

Nghĩ đến đây, Ngô Khí cố nén sự nhảy nhót trong lòng, ánh mắt hưng phấn nhìn vào lò luyện kia.

Àm

Oanh oanh oanh!

Vút bỏ Thiên giới tuy là một thế giới non nớt, ngoại trừ Huyết Hải Hoa Hải cùng Huyết Khuyết đại lục kia cái gì cũng không có, nhưng dù sao cũng là một thế giới. Dị biến trong lò luyện kia làm cho toàn bộ thế giới đều không an bình.

Đầu tiên là một tiếng sấm hỗn độn, huyết hải quay cuồng bùng nhiên tăng vọt hơn mười lần, nhấc lên sóng lớn quả thực không thể tưởng tượng, dung nhan đỏ thắm nhuộm bầu trời, hầu như đem toàn bộ thế giới đều hóa thành máu, nếu cảnh tượng này bị người ngoài nhìn thấy, chỉ sợ lập tức sẽ ngộ nhận là chỗ sâu trong Ma giới, chỗ U Minh Huyết Hải.

Biến máu như vậy, trong hư không càng là rung động.

Chẳng biết từ lúc nào, bên trong Khí Thiên giới, hoàn toàn không tìm thấy một chỗ an tĩnh, yên tĩnh, khắp nơi vang lên tiếng sấm Hỗn Độn, rõ ràng Vô Kiếp Vân tồn tại, lại có vô số lôi đình đỏ như máu đang chạy loạn, mặc dù chưa nổ xuống, nhưng cảnh tượng huyết lôi Phức Không vẫn cực kỳ dọa người.

Ngô Khí là chúa tể của vút bỏ Thiên giới, tự nhiên biết rõ thế giới mình khổng chế biến hóa, không những không có một tia lo lắng, ngược lại càng thêm hưng phấn, ánh mắt không hề chớp mắt nhìn chằm chằm lò luyện kia, vách lò luyện do

nguyên khí thể giới đúc thành, hoàn toàn không cách nào ngăn cản ánh mắt của hắc thấu thần quang.

Xuất thế rồi.

Gần như là tiên đoán, Ngô Khí vừa nói xong.

Sau một khắc, lò luyện trong hư không kia lại trong nháy mắt tự động giải thể, từng luồng nguyên khí thể giới tan rã, một lần nữa dung nhập vào trong Thiên giới.

Hao phí đại lượng nguyên khí thế giới ngưng tụ thành lò luyện giải thể, cảnh tượng bên trong lập tức hiển lộ ra. Một vật xám xịt như cái kén lơ lửng trong hư không, tiếp theo tiếp xúc với không gian bên ngoài, ngọn lửa xám xịt kia liền làm hư không bốn phía bị thiêu đốt vụn vụn, trong khoảnh khắc liền nứt toác ra.

Ngô Khí vừa thấy, lập tức tiện tay chỉ một cái, vết nứt phía dưới kia lại mở ra.

Tâm niệm vừa động, một cỗ lực dẫn dắt sinh ra, dẫn dắt những ngọn lửa tối tăm mờ mịt kia tràn vào trong khe hở, thoáng cái liền biến mất không thấy. Hỗn Độn Chi Diễm, không gian bình thường căn bản không cách nào dung nạp, trong khoảnh khắc sẽ bị thiêu đốt nứt nẻ biến mất, chỉ có chỗ kỳ dị sâu trong hỗn độn mới có thể mặc cho những ngọn lửa đáng sợ này thiêu đốt.

Lúc Hỗn Độn Chi Diễm biến mất, toàn bộ Khí Thiên giới, một tiếng vang ầm ầm, có một vật hình người thoát ra, đón gió tăng lên, một hơi trăm trượng, hai hơi thở ngàn trượng, lại một hơi đã đạt cao vạn trượng.

Thân thể cực kỳ to lớn, trong khoảnh khắc đã xuất hiện trong Khí Thiên giới, hai chân giẫm vào trong biển máu kia, mặc cho sóng lớn vô biên bốc lên, đều không thể dao động, khắp cả người đều là lân phiến vàng nhạt, trên đó khắc vô số hoa văn thể lương cổ xưa, như chí lý minh văn thiên địa thai nghén ra.

Oanh oanh oanh!

Trong Khí Thiên giới, mấy năm trước lại xuất hiện một màn, trong hư không không ngừng tràn ra từng sợi nguyên khí đỏ thẫm.

Những nguyên khí tinh thuần huyền diệu này đều bị thân thể Ma Thần đang tăng vọt bên trong thu nạp, khiến cho thân thể tăng vọt giống như hoàn toàn không dừng lại, theo thế giới thu nạp nguyên khí càng thêm nhiều, một cỗ khí thế khủng bố

mạnh mẽ đến không cách nào tưởng tượng cũng giáng lâm ở thế giới này.

Thân thể vị Ma Thần này đạt tới mấy vạn trọng, khắp người đầy kim lân, tổng cộng mười hai vạn chín ngàn tám trăm viên. Con số hợp nhất, sinh ra đã một đầu chín mặt, ba mươi sáu cánh tay, một đôi đồng tử của Hỗn Độn Ma Thần, thẩm nhuận thiên địa, quanh người vờn quanh Hỗn Độn Sát Khí vô tận, quả thực khủng bố đến cực điểm.

Ngô Khí là chúa tể của vút bỏ Thiên giới, toàn bộ thế giới đều dưới sự khống chế của hắn. Nếu hắn không muốn, cho dù là cái gọi là Thái Cổ Ma Thần, cũng đừng hòng từ trong thế giới của hắn rút lấy một chút nguyên khí nào, nhưng hiện tại, mắt thấy vị Ma Thần này không kiêng nể gì mà rút lấy nguyên khí của thế giới, tăng cường bản thân, Ngô Khí lại không có chút ý tứ ngăn cản nào, mặc kệ nó làm gì.

Tiếng rống vang lên.

Một tiếng gào rú cổ xưa thê lương, tự bạo đến mấy vạn trọng trên miệng Ma Thần phóng xuất ra.

Trong tiếng rống này, tràn ngập ý niệm không cam lòng phản nộ trong đầu, Ngô Khí mặc dù đã chuyển thế không biết bao nhiêu lần, nhưng lúc này mở miệng dù sao cũng là kiếp thứ nhất của hắn, lúc này ý niệm trong tiếng hô kia nghe được lại xúc động không ít ký ức.

Bất quá sau tiếng rống này, vị Ma Thần đỉnh thiên lập địa này, lại không biết xuất hiện biến cố gì, thân thể cực kỳ to lớn cứng ngắc một chút, sau đó liền không nhúc nhích nữa, thậm chí đôi Hỗn Độn Ma Thần Đồng kia cũng nhắm lại, giống như một vị ám kim thiên trụ, đứng sừng sững ở trong Khí Thiên giới.

Thấy một màn này, Ngô Khí trong miệng phát ra một tiếng than nhẹ.

Một con Ma Thần thứ ba ngàn lẻ này, từ lâu đã vẫn lạc ở thời đại Thái Cổ, thân thể tàn phế trải rộng khắp Hỗn Độn chư thiên, có thể trải qua vô tận năm tháng mà bất hủ, ngoại trừ thân thể Thái Cổ Ma Thần vô cùng mạnh mẽ kia, còn có một nguyên nhân trọng yếu, chính là sau khi sinh ra, không còn

thích vì Thiên Đạo, ba ngàn Ma Thần được sinh ra trước kia đều tự có được Đại Đạo, chỉ có mỗi nó là không có gì cả.

Cho dù vẫn lạc, trong lòng cũng là phần nộ khôn cùng, lưu lại chấp niệm, từ đầu đến cuối không chịu tán đi.

Cho đến bây giờ, Ngô Khí chuyển thể trở về, thức tỉnh ký ức, triệu hồi tàn thể một lần nữa, ngưng tụ ra thân thể, chấp niệm giãy dụa đến thời đại này mới tán đi từ bên trong thân thể, để lại cho Ngô Khí một bộ thân thể Ma Thần mạnh mẽ vô cùng lại vô chủ.

Bất quá chấp niệm kia mặc dù tán đi, nhưng cũng chỉ là từ bên trong thân thể Ma Thần kia tản đi mà thôi, cũng không phải hoàn toàn tiêu tán trong thiên địa. Ngược lại, chấp niệm kia vẫn như cũ, chỉ là ẩn vào giữa thiên địa., Chỉ cần sau này Ngô Khí dựa vào thân thể Ma Thần này đạt thành nguyện vọng không chế ba ngàn đại đạo, chấp niệm này mới có thể chân chính tiêu tán. Nếu Ngô Khí không cách nào làm được, chấp niệm này chính là một tai hoạ ngầm cực lớn, chẳng biết lúc nào sẽ xuất hiện, khiến Ngô Khí ăn một thiệt thòi lớn.

Chính vì nghĩ tới những chuyện này nên Ngô Khí mới thờ dãi, bất quá thoáng cái lại nói: Như vậy cũng tốt, đại kiếp nạn tiến đến, ba ngàn đại đạo, muốn lấy một cũng không phải việc khó.

Ngô Khí nói xong, khuôn mặt nghiêm lại, một ý niệm phân thân liền từ trong Nê Hoàn cung của hắn phiêu đảng ra, trong nháy mắt liền lên mây vạn trượng, tiến nhập vào trong thức hải của Ma Thần kia.

Đầu Ma Thần, thức hải, nhưng sớm đã không còn chủ nhân, trống rỗng, bóng tối vô biên, quả thực giống như vũ trụ Hỗn Độn vừa sinh ra.

Vù vù

Một điểm linh quang, đột nhiên xuất hiện ở bên trong, chậm rãi nở rộ.

Ban đầu giống như ánh nến, nhỏ yếu, tùy thời đều có thể hủy diệt, sau đó liền bắt đầu tỏa sáng, dần dần như một ngày, trong thức hải hắc ám này tăng vọt, chiếu sáng tất cả góc ngách.

Âm

Trong Khí Thiên giới, lại một tiếng vang thật lớn.

Vạn loại động tĩnh đều tiêu tán, biển máu khôi phục bình tĩnh, biển hoa tiếp tục nở rộ, trong thiên địa vị Ma Thần thân thể như trụ trời kia lại lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được thu nhỏ lại, không bao lâu liền hóa thành một vị thiếu niên cao một trượng, thân mang một bộ ám kim pháp bào, lân phiến ba mươi sáu tay chín mặt đều biến mất không thấy gì nữa, chỉ có một đôi mắt, bên trong như ẩn chứa thế giới thể lượng vô biên, cổ lão tối nghĩa, khiến người ta liếc mắt một cái liền hồn phách rung động.

Có con người kia, tuy là đáng dấp thiếu niên, nhưng khí độ uy thế lại là Quan Tuyệt thế giới, cho dù ai cũng biết đây là một vị cường giả cổ lão.

Sự thật cũng đúng là như vậy, thân thể này, toàn bộ thiên địa, truy ngược về thời đại Thái Cổ, cũng chỉ có ba ngàn con Hỗn Độn Ma Thần có thể đặt ngang hàng, những tồn tại khác là cường đại cỡ nào, cũng chỉ là vãn bối của nó, đều là người đến sau mà thôi.

Dùng thân thể này đi lại trên nhân gian, tất nhiên có thể thuận tiện hơn không ít.

Người mở miệng nói chuyện không phải là Ngô Khí, mà là thiếu niên Nhân tộc đứng trước người Ngô Khí hóa thành thân thể Ma Thần.

Thân thể này đương nhiên vẫn là Ma Thần chân chính, nhưng bản chất thần hồn bên trong, lại là một sợi phân thần ý niệm của Ngô Khí.

Nói là thân ngoại hóa thân giam cầm hoặc là thân thể Khôi lỗi đều có thể, bất quá khác với bình thường, thân thể Ma Thần mạnh mẽ vô biên này chính là thân thể đệ nhất thể của Ngô Khí, bây giờ lại bị hấn ngưng tụ ra, chỉ cần một luồng phân thần ý niệm nhập vào thức hải, lại không chấp niệm dây dưa, không chút trở ngại, trong nháy mắt liền có thể hoàn toàn không chế thân thể này.

Bất luận là hành tẩu bên ngoài, trầm ổn hoặc là thi triển thần thông pháp lực, đều sẽ không có trở ngại nào.

Nói cách khác, Ngô Khí hiện tại, chẳng khác nào có thêm một con Thái Cổ Ma Thần làm thân thể thứ hai.

Sau khi kỳ vật thiên địa kia hạ xuống Trung Châu, Thiên Đạo cũng hạ xuống dụ chỉ, phàm là người nắm giữ đại thần thông giả đại đạo cực hạn đều không thể ra tay tranh đoạt kỳ vật kia, kể từ đó, tương đương với việc tạo ra một cái nhà giam cho những đại thần thông giả kia, để cho bọn họ chỉ có thể nhìn nhân gian lâm vào đại loạn, lại không thể tham dự vào trong đó, chỉ có thể dùng bố trí bổ sung.

Nhưng Ngô Khí lại khác, cho dù là Thái Cổ Tam Thiên Ma Thần chân chính phục sinh cũng không thuận lợi bằng hẳn.

Ba ngàn Ma Thần kia, chính là sinh linh lúc đầu nắm giữ ba ngàn đại đạo, thần thông pháp lực đều hơn xa cái gọi là đại thần thông giả, cho dù phục sinh cũng sẽ bị thiên đạo dụ chỉ hạn chế mà không thể ra tay. Nhưng một khối phân thân Ma Thần Ngô Khí này, lại là một con Ma Thần ba ngàn linh kia, mặc dù có được thân thể Ma Thần hủy thiên diệt địa, nhưng lại không có nắm giữ bất kỳ một loại đại đạo nào.

Đã không nắm giữ đại đạo, đương nhiên cũng không tính là đại thần thông giả, cho nên cũng không dưới hạn chế của dụ chỉ thiên đạo kia.

Kể từ đó, toàn bộ nhân gian giới, chiến lực mạnh nhất chẳng khác nào nắm trong tay Ngô Khí.

Có Thiên Cơ sách trong tay, Ngô Khí có thể nói rõ như lòng bàn tay đối với diễn biến của nhân gian thiên cơ giới, các kỳ vật thần bí tộc đàn cùng rất nhiều dị tượng, hẳn trước đó đã bố trí và mưu đồ, ngạnh sinh để hẳn từ một thế giới nhân gian gây yếu tu sĩ, nhảy một cái trở thành một trong những bá chủ một phương bây giờ, mặc dù hẳn tồn tại không có bao nhiêu người biết được.

Đại kiếp nạn đã lên, bố trí của ta cũng nên có hiệu lực. Những cái gọi là cường giả kia đều đi tranh đoạt cái gọi là đường sinh

cơ, ta lại chương mắt một chút xíu sinh cơ kia, đã muốn tranh, tự nhiên là tranh thiên địa tôn vị.

Hạ giới đi xuống đi.

Ngô Khí cùng thiếu niên pháp bào ám kim, mặt đối mặt đứng đó, đồng thời mở miệng, ngữ khí phảng phất như một người, hết sức quỷ dị.

Vừa nói xong, thân thể Ma Thần hóa thành thiếu niên Nhân tộc liền hóa thành một đạo kim quang vô thượng, xuyên thủng hư không, rơi vào trong nhân gian giới kia.

Kì vật thiên địa hiện lên ở Trung Châu, mang ý nghĩa cuối cùng sát kiếp cũng mở ra. Mà tiêu chí mở ra sát kiếp chính là thời khắc vị Thần tử được Tiên giới tiếp nhận bước lên Trung Châu.

Sau khi thiên địa đại biến, đại lục Trung Châu có tam đại vương triều, trong đó Đại Thánh Vương triều chính là do thể lực Tiên giới xây dựng lên. Khoảnh khắc Thần tử bước lên Trung Châu, Hoàng Đế của Đại Thánh Vương triều liền nhường ra tôn vị, do Thần tử kế vị, hai đại vương triều khác cũng tự mình xuất hiện Đế Hoàng mới, đều là cường giả chân chính có lai lịch to lớn trong chư thiên.

Vì kỳ vật thiên địa kia, thể lực trong nhân gian to nhỏ nhỏ đều bước lên Trung Châu, bắt đầu tranh đoạt địa bàn, ngay cả bát đại bộ châu cùng đại dương vô tận cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Đại Thánh Vương triều, sau khi thần tử kế vị, vì mời chào các cường giả liên tiếp hiện thế nhờ đại kiếp nạn mà có thể liên tiếp hiện thế, noi theo Đại Đế thời đại thượng cổ, đều thiết lập pháp luật các ở quốc gia Đại Thánh Vương triều.

Gọi là Thánh hiền các, Ngọc tiếp nhận đại năng thánh hiền của chư thiên Hoang cổ xưa. Bất luận sở tu như thế nào, nếu muốn nhập vào đại thánh vương triều, đều được ủy nhiệm chức quan, hoặc thành tâm phúc trong triều, hoặc thành đại tướng một phương, khai cương tích thổ, chinh phạt bốn phương. Cùng lúc đó, hai đại vương triều, Đại cầm Đại La khác cũng đại khai quốc môn, trắng trợn tiếp nhận đại kiếp nạn mà không ngừng hiện thế rất nhiều cường giả.

Trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ Phàm gian đều là phong vân biến ảo, khắp nơi chiến loạn, nhưng không ngừng có cường giả đại năng xuất hiện, cảnh tượng rung động, tựa như muốn vượt qua ba đại thời đại của Hoang Cổ.

Ngoại trừ hai đại trận doanh Tiên Ma, các thế lực cường đại khác, cũng đều ở trên đại lục Trung Châu nâng đỡ đế quốc hoặc là đế quốc, Tây Cực Phật Quốc thần thánh Vương triều vạn yêu quốc rất nhiều, nhưng đều không thể đánh đồng cùng Tam Đại Vương triều kia. Nhất là Thần tử nắm giữ Đại Thánh Vương triều, không biết là vì nguyên nhân thế lực Tiên giới hay là vì uy năng Thần tử. Thánh hiền các kia mở ra, mỗi ngày đều có đại năng từ ngoại vực tinh không đến, nhập làm quan của Đại Thánh Vương triều.

Quang cảnh chỉ mấy tháng, trên đại lục Trung Châu kia, khắp nơi thắng cảnh, cường giả cấp bậc Chân Ma Kim Tiên quả thực như lợn rừng có thể thấy được khắp nơi, cảnh tượng phồn thịnh, cho dù là các đại đế môn nhân tộc kinh tài diễm diễm diễm lệ kia sáng lập ra đế quốc cũng không thể so sánh.

Nhưng so sánh những thứ này, khắp nơi chinh phạt chiến loạn thì lộn xộn phức tạp đến cực điểm, đại lục Trung Châu vốn yên ổn nhiều năm, lúc này hầu như đã hoàn toàn không tìm thấy một điểm an bình.

Dưới dụ chỉ của Thiên Đạo, đại thần thông giả đều không thể hiện thế, nhưng cũng không ngăn cản bọn họ tiến hành bố trí.

Như vậy, đương nhiên Thiên Cơ cũng tiết lộ ra ngoài, dẫn tới hầu như người người trong Phàm gian đều biết được trên Trung Châu có kỳ vật thiên địa tồn tại. Muốn cho kỳ vật xuất hiện, được kỳ vật tán thành, trước tiên muốn tranh bá thiên hạ, triệt để khống chế Trung Châu đại lục, trở thành chủ nhân gian được công nhận, đạt được đế hoàng tôn vị.

Có dụ hoặc như vậy, cho dù là Đại La Kim Tiên cũng không chịu nổi, trên Trung Châu đại lục, cho dù là vàng đất ba tác cũng là cực kỳ quý giá.

Vốn Thần tử chưởng quản Đại Thánh Vương triều, cường giả đông đảo, lại có đại quân Tiên giới, tự nhiên là thế như chẻ tre. Bất quá mấy tháng liền chiếm cứ ít nhất một phần tư địa bàn Trung Châu, đứng đầu rất nhiều thế lực. Thần tử danh tiếng, cũng là nhất thời không có hai, hoàn toàn đè ép cường giả trẻ tuổi thế lực lớn khác đẩy ra.

Bất quá bây giờ, Đại Thánh Vương triều lại gặp phiền phức.

Phiền phức khởi nguồn, chính là đối thủ cường đại nhất Đại Thánh Vương triều hiện tại, thế lực Ma giới ủng hộ Đại Yểm vương triều.

Cũng giống như Đại Thánh Vương triều, Đại Yểm quốc, đệ nhất thánh tử Thiên Thắng Châu ở Ma giới, sau khi kế vị hoàng đế, liền ở riêng Đô thành Thổ giới, tạo thành một đài cao, cao tới mấy vạn trượng, chọc thủng mây xanh, tiếp dẫn những cường giả Hoang Cổ từ trên trời trở về.

Đài cao này tên là Nghênh Ma Đài.

Mấy ngày trước, trên Nghênh Ma Đài bỗng nhiên hàng lâm một vị cường giả Thiên Ngoại.

Cường giả này có lai lịch to lớn, chính là hậu duệ duy nhất của một đại tộc siêu cấp thời đại Viễn Cổ, sau khi đại kiếp nạn viễn cổ kết thúc, tộc đàn kia bị diệt, chỉ có người này bỏ chạy, tránh xa ngôi sao ngoài hành tinh. Như Thiên Cơ nhạy cảm, biết được một lần đại kiếp nạn cuối cùng sắp hàng lâm, đến lúc đó tất có đại nguy hiểm, mặc dù là ở thế giới vực ngoại cũng không cách nào tránh được.

Hơn nữa lúc đại kiếp nạn bắt đầu nhất định sẽ kèm theo đại cơ duyên, vị cường giả này mới từ xa siêu độ tinh thần đại hải mà đến, lại không muốn giáng lâm ở trên Nghênh Ma Đài của Đại Yểm quốc.

Quốc quân Đại Yểm quốc hiện nay, cũng là đệ nhất Thánh tử Ma giới, lập tức sắc phong vị cường giả này làm cung phụng trưởng lão, hưởng địa vị quốc sư. Người này là quốc sư địa vị Đại yểm quốc gia, tự nhiên sẽ không ngồi nhìn đối thủ lớn mạnh nhất Đại Thánh quốc, là lấy rất nhanh liền ra tay, để Đại Thánh quốc lâm vào trong nguy cơ.

Hiện tại đại thần thông giả chân chính không thể hiện thế, đại phát thần uy liền muốn đến phiên những cường giả Hoang Cổ uy danh hiển hách trong quá khứ. Đại Thánh Quốc tuy rằng người tiếp nhận nhiều nhất, nhưng lại không có một ai là đối thủ của vị cường giả kia.

Đại Thánh quốc, Thiên Đô, trong thần cung nguy nga.

Thần tử mặc hoàng bào, uy nghiêm vô hạn, dung mạo thánh nhân, mặc dù không có một tia khí thể cường đại phóng ra, nhưng vẫn làm cho lòng người thay đổi, nhàn nhạt mở miệng, hỏi thăm đông đảo cường giả đại quan đứng đầu hàng.

Làm sao để chư khanh có đôi sách bây giờ đã là ngày thứ ba, nếu lại để cho vị quốc sư Đại Yểm kia kiêu ngạo tiếp tục như vậy, mặt mũi của Đại Thánh ta còn gì để nói.

Trong cung này, hàng ngàn người xếp hàng rậm rạp, khí thể trên người mỗi người tràn ra đều rất khủng bố, đều là cường giả vượt qua Kim Tiên bình thường. Đặc biệt là một đám người ở hàng đầu, phần lớn diện mục sinh ra cổ sơ, khí tức mệnh môn cổ lão, hoàn toàn khác biệt với kim nhân.

rải rác mấy chục người, mỗi một vị đều vượt qua Đại La Kim Tiên, bất quá đối với bọn họ mà nói, tu vi cảnh giới đã không tính là gì, chân chính để bọn họ đứng vào vị trí Hoang Cổ cường giả, chính là huyết mạch cổ xưa của bọn họ hoặc là truyền thừa độc đáo.

Nếu là trước kia, mấy chục người này tự nhiên đều là kiêu căng phi thường, mặc dù đối mặt Thần tử, cũng có chính mình e dè.

Nhưng hôm nay nghe được câu hỏi của thần tử, lại không hèn mà cùng lộ ra một tia xấu hổ, hiển nhiên là không có cách nào giải quyết vấn đề khó giải quyết này.

Một người trong đó, thân mang đạo bào xanh đậm, khí tức như vực sâu như biển, sâu không lường được, khiến người ta cảm giác được người đứng ở nơi đó không phải là một đạo nhân, mà là một mảnh đại dương u ám, cực kỳ chấn động.

Đạo nhân này tiến lên một bước, thần tử liền chú ý tới, lập tức nói: Sao vậy, Uyên tiên sinh có cách giải quyết phiền não của trẫm.

Nghe thấy lời nói của Thần tử, khuôn mặt đạo nhân kia ngược lại không biến sắc, vẫn không nhanh không chậm thi lễ, sau đó mở miệng nói: “Ngô Hoàng, Đại Yểm chính là huyết mạch duy nhất còn lại của Viễn Cổ linh tộc, hiệu vong linh lão tổ., Sau khi đại kiếp kết thúc, hắn liền tránh ra ngoài vực ngoại,

nghe nói là tìm một chỗ tinh vực, chuyển biến sinh linh bên trong thành Vong Linh tộc, nếu chỉ như vậy thì thôi, sau khi Vong Linh lão tổ đầu nhập vào Đại Yếm, vậy mà từ Ma Đế nào được cho phép, luyện hóa tử địa ở Thiên Thắng Châu thành pháp bảo.

Vạn năm tử địa kia, chính là một trong những khu vực cổ xưa nhất Ma giới, tương truyền thời đại Thái Cổ đã tồn tại, bản nguyên chính là sợi tử vong khí đầu tiên sau khi thiên địa sơ khai, trải qua Hoang Cổ, không biết thu nạp bao nhiêu tử khí trong thiên địa này, phạm là sinh linh, cho dù là cường giả cấp bậc Đại La Kim Tiên, đi vào tử địa kia,, Cũng là có tử vô sinh, trong khoảnh khắc sẽ bị tử vong khí ăn mòn, hóa thành vong linh khô lồi, du đãng trong đó, bảo vệ tử địa. Vong Linh lão tổ đem vạn năm tử địa luyện hóa thành pháp bảo, quả thực là đoạt thiên tạo hóa, uy năng to lớn, không thể tưởng tượng, thêm vào trong đó, Vong Linh khô lồi tích lũy vô số năm tháng chính là một chỗ chực thiên tuyệt địa chân chính.

Bây giờ Vong Linh lão tổ đã hóa ra tử địa vạn năm một lần, đặt ở bên ngoài Đại Thánh quan ta, chỉ cần tiêu diệt bất kỳ sinh linh nào tới gần, lập tức sẽ bị chuyển hóa thành Vong Linh nhất tộc. Mà vùng tử địa kia đã thành pháp bảo, từng giây từng phút đều đang ăn mòn quốc thổ Đại Thánh ta, bây giờ còn tốt, nhưng một ngày qua đi, chỉ sợ quốc thổ Đại Thánh ta đều sẽ bị tử địa kia hóa thành minh thổ. Khó giải như vậy, chỉ sợ không phải thần thông giả lớn mạnh ra tay không thể cản lại.

Nói đến đây, đạo nhân này dừng một chút, nói tiếp: Tuy chúng ta đều có sở trường riêng, nhưng đều bị vong linh lão tổ này khắc chế, cho dù ra tay, phần lớn cũng vô dụng, vào tử địa kia cũng chưa chắc có thể sống sót ra ngoài, phải giải mối lo của hoàng đế ta, trừ phi có thể mời được Chúa Tể Thiên Quang giới ra tay, nếu không khi đại thần thông giả không xuất thế, không người nào là đối thủ của Vong linh lão tổ.

Lão giả mặc đạo bào màu u lam nói xong, liền tự động trở về vị trí, yên lặng không nói gì, không nói một lời.

Hơn mười vị cường giả Hoang Cổ còn lại, giống như bị nói có chút ngưng ngừng, nhưng bọn họ tựa như quả thật không có người có thể cản tay vị quốc sư Đại Yểm vương triều kia, lấy cũng đều sáng suốt không có mở miệng.

Thiên Quang giới vị đại năng này sở tu thần thông pháp môn khắc chế Vong Linh lão tổ, đáng tiếc chính là, Thiên Quang giới cũng không phải thế lực lớn gì, sau khi tự phá thế giới, pháp lực vị Chúa Tể này càng đại giảm, không nói trước có thể thật sự thắng được Vong Linh lão tổ từ thiên ngoại trở về hay không, mặc dù có thể, chỉ sợ hắn cũng sẽ không mạo hiểm đổ tội cho Đại Yểm quốc đến đây tương trợ Đại Thánh.

Trong một đám trưởng lão cung phụng, lại có một vị đứng ra, nói ra lời chất vấn. Hiển nhiên lời nói của hắn rất chân thật, ở trong đại điện đông đảo cường giả cũng không có ai phản bác.

Vốn là tại Trung Châu đại lục, thanh thế Đại Thánh quốc không lồ nhất, thậm chí đã chiếm cứ toàn bộ Trung Châu một phần tư địa bàn, nhưng hiện tại lại bị Đại Yểm quốc cường giả Hoang Cổ, từ hôm đó trở về từ bên ngoài vây khốn Vong Linh lão tổ., Vạn năm đó chẳng những ngăn chặn ải quan trọng nhất của Đại Thánh Quốc, mà còn không ngừng ăn mòn lãnh thổ Đại Thánh Quốc. Mà nhân cơ hội này, Đại Yểm quốc và Đại La quốc còn có một số thế lực lớn khác thì bắt đầu trắng trợn mở rộng, không ngừng xâm chiếm địa bàn khác trên Trung Châu, thậm chí đã bắt đầu liên hợp lại xâm chiếm địa bàn Đại Thánh quốc.

Nghĩ đến những chuyện này, một vị cường giả Hoang Cổ tộc này đều tự giác mất hết mặt mũi.

Đại Thánh quốc có thần tử tọa trấn, trong lần sát kiếp này có thể nói là chiếm cứ tiên cơ vô cùng tốt, những cường giả Hoang Cổ tu luyện nhiều năm như bọn họ, tuy còn chưa tiến vào cấp độ đại đạo cực hạn, nhưng thần thông pháp lực đều là mạnh mẽ không gì sánh được, tự phụ cực cao, là trước kia thần tử đến nương nhờ vào ngoại trừ vì một đường sinh cơ kia, cũng có một tia hy vọng đã nghiệp muốn sáng tạo một phen.

Thiên địa đại biến, dù là chư thiên tiên ma cũng hàng lâm ở nhân gian giới, bắt đầu tiến hành cuộc tranh bá cuối cùng này.

Đây là thời cơ tốt nhất để sát kiếp có thể chết đi bất cứ lúc nào, cũng là cơ hội tốt nhất để sáng tạo ra vĩ nghiệp, cho nên mới có thể khiến cho những cường giả Hoang Cổ này đều buông bỏ tôn nghiêm. Ở trong Đại Thánh Quốc này cư trú thân. Nhưng hiện tại, Đại Thánh Quốc gặp khốn cảnh, một đám cường giả bọn họ lại không có cách nào làm được.

Mặc dù Thần tử không mở miệng quát lớn, bọn họ cũng cảm thấy mặt bị hao tổn.

Trong lúc bọn họ đau khổ suy nghĩ về nguy cơ tử địa vạn năm kia, trong điện, một thanh niên tuấn dật mang pháp bào đen trắng đứng dậy.

Trong tay cầm Ngọc Đình, khom người thi lễ, sau đó nói: Bệ hạ, thần có biện pháp giải trừ khốn cục này, không quá ba ngày, liền có thể khiến vạn năm tử địa thoát ly Đại Thánh quan. Lại có thể bắt được Vong Linh lão tổ, mặc cho bệ hạ xử lý.

Thanh niên này còn chưa dứt lời, trong toàn bộ điện ông một cái, hơn một ngàn vị cường giả Kim Tiên đều bị chấn động một cái, tiếp theo ánh mắt quăng về phía thanh niên kia. Từng ánh mắt rất là rối loạn, chất vấn tức giận chán ghét rất là phức tạp, duy chỉ có không có tín nhiệm ở bên trong.

Tuy ngữ khí Lâm Tịch rất kiên định, nhưng ý trong lời nói lại là rung động lòng người, thậm chí có thể nói là nghe rợn cả người, một đám cường giả Hoang Cổ đều cảm giác cục diện khó giải quyết cực kỳ, trong miệng hẩn tựa như hoàn toàn không đáng nhắc tới, cũng khó trách không người tin hẩn.

Huống chi lúc này, Lâm Tịch hiển lộ tu vi bên ngoài, cũng bất quá chỉ là cấp bậc Đại La Kim Tiên mà thôi, ở đây mặc dù không phải mỗi người đều có tu vi này, nhưng cũng có hơn phân nửa. Hiện tại thiên địa đại biến, không biết bao nhiêu cường giả Hoang Cổ hiện thân ra, tu vi cảnh giới đã không thể làm tiêu chuẩn thần thông pháp lực.

Đều là Đại La Kim Tiên, nếu một cường giả bình thường tu luyện vạn năm mà có được, còn người kia lại là cường giả tồn tại từ thời viễn cổ, tu vi cảnh giới hai người mặc dù giống

nhau, nhưng thủ đoạn lại là chênh lệch một trời một vực., Cẩm pháp sở hữu công pháp thần thông tiên khí không biết có bao nhiêu loại nhân tố có thể ảnh hưởng chiến lược. Đại La Kim Tiên bình thường sử dụng chỉ là thần thông Tiên giới học được, trong tay cũng là Tiên khí cao giai bình thường, nhưng những cường giả Hoang Cổ kia, thi triển ra không một cái nào không phải thần thông cường hoành thời đại Hoang Cổ lưu truyền, sử dụng cũng là thượng cổ Tiên khí, thậm chí có thể là chỉ bảo thời đại Thái Cổ.

So sánh hai bên, chiến lược quả thực có thể chênh lệch đến mức không thể tưởng tượng.

Lâm Tịch là Đại La Kim Tiên, nhưng dung mạo lại là thanh niên, một tia khí tức cổ sơ đều không có, hiển nhiên sẽ không phải là sinh linh sống sót từ thời đại hoang cổ đến nay.

Kể từ đó, nghe được hắn nói khoác không biết ngượng, tất nhiên không một ai sẽ tin tưởng, một Kim Tiên thời đại mật pháp bình thường, làm sao có thể thắng được một vị cường giả Hoang Cổ từ thiên ngoại trở về. Đặc biệt là vị Vong Linh lão tổ này còn là hậu duệ của một đại dị tộc duy nhất., Cộng thêm được Ma Đế ủng hộ, luyện hóa tử địa cổ xưa trong Ma giới vạn năm, có vô cùng vô tận vong linh dị tộc cung cấp cho hắn sử dụng, thần thông pháp lực cường đại, sợ thật sự là không phải đại thần thông giả không thể thắng.

Có những nguyên nhân này, căn bản không đợi Lâm Tịch nói xong, lập tức có một ít cường giả nhảy ra ngoài.

Đại khái nói không biết ngượng, Vong Linh lão tổ kia chính là hậu duệ duy nhất của Hoang Cổ Dị tộc, tu là con đường tử vong trong ba ngàn đại đạo, mặc dù không tiến vào đại đạo cực hạn, nhưng cũng đã tu luyện ra đại đạo hóa thân, thần thông pháp lực cho dù ở vực ngoại cũng có uy danh hiển hách., Cộng thêm vạn năm tử địa kia, chớ nói chỉ là một tiểu Tiên như ngươi, dù chúng ta cùng một chỗ nhập vào trong đó, nhiều lắm cũng chỉ có thể bảo trì không bại, phải đem vạn năm tử địa bắt giữ, quả thực là si tâm vọng tưởng.

Không sai, thắng nhãi con ngươi có thể xuất đầu, nhưng cần thận lấy đá đập chân mình.

Người này là ai, không có quy củ như vậy, dám ăn nói bậy bạ trong thánh điện này, thị vệ còn không tới, đánh tên này ra ngoài.

Lâm Tịch nói ngắn gọn mấy câu, lại là thật sự xúc phạm vào nhiều người tức giận.

Cũng khó trách bọn họ như vậy, hiện tại một đám cường giả đều vì thế mà phát sầu vì ngàn năm tử địa kia, một Kim Tiên nho nhỏ của hắn nhảy ra, trực tiếp nói đơn giản là có thể giải quyết, chẳng phải là hoàn toàn không để một đám cường giả trong điện vào trong mắt, ám chỉ bọn họ đều là phế vật.

Bất quá nhảy ra châm chọc Lâm Tịch đều là Kim Tiên khác, hiếm khi có cường giả Hoang Cổ có tôn vị thật sự mở miệng, bọn họ đều là lão yêu cổ tiên sống rất nhiều năm, mặc dù trong lòng giận dữ, nhưng phần lớn chỉ là hừ lạnh một cái, liền không nói gì, ngay cả một chút hứng thú của Lâm Tịch cũng không có, giống như đem Lâm Tịch trở thành một con ruồi vo ve, khinh thường để ý tới.

Ngay lúc này, thần tử ngồi trên ghế chủ tọa nhú mày, nhẹ nhàng hừ một tiếng. Thanh âm như Hồn Độn Chi Lô, uy nghiêm như thiên địa hàng lâm, ở trong điện vang vọng, mỗi một người đều cảm giác toàn thân chấn động, hồn phách chấn động, gương mặt trắng bệch không kìm được mà ngậm miệng, không dám mở miệng nữa.

Mặc dù vừa mới sinh ra không lâu, nhưng thần tử cũng không phải sinh linh bình thường, ngay khi xuất thế đã có dung mạo như bây giờ, tâm chí càng thành thực, hoàn toàn là tượng trưng thánh nhân, sau khi vào Tiên giới, lại có được chỗ tốt của Thiên Đế Tiên giới, mở ra cấm chế Tiên Cung, lấy tinh lực của chư thiên tinh tú quán thể, trong một ngày liền để thần tử thoát thai hoá cốt, trực tiếp thành tựu nghiệp vị Đại La Kim Tiên.

Người khởi kiếp Thánh Nhân giống như tôn của Thiên Đế Đại La Kim Tiên Thần Tử, tuy rằng chưa từng hiện lộ ra một chút hình ảnh cường đại, nhưng vền vền chỉ hừ nhẹ một tiếng, liền khiến cho rất nhiều cường giả ở đây không dám nói nữa, uy nghiêm chi thịnh, quả thực khủng bố.

Vào lúc này, mặc dù là đám cường giả Hoang Cổ có được pháp lực thần thông mạnh mẽ kia cũng không tự chủ được mà thu liễm không ít. Sau khi chấn nhiếp rất nhiều cường giả phía dưới, trên gương mặt hoàn mỹ không thiếu sót của Thần tử mới hiện ra nụ cười, chuyển ánh mắt về phía Lâm Tịch.

Ngữ khí vẫn lạnh nhạt như cũ, mở miệng nói: Đúng như lời ái khanh nói.

Đơn giản hai vấn đề, nhưng có uy nghiêm khủng bố vừa rồi, ai cũng không dám nói dối với thần tử, lập tức sẽ đem bản năng chân thật nhất trong lòng trả lời ra. Đang lúc mọi người chờ Lâm Tịch xấu mặt, Lâm Tịch trả lời lập tức vang lên, không chút do dự, chém đinh chặt sắt.

Hồi bẩm bệ hạ, chỉ cần bệ hạ có thể đáp ứng một điều kiện của thần, trong vòng ba ngày, cục diện khốn cùng này sẽ được giải quyết, nếu thất bại, thần nguyện hồn phi phách tán, chân linh sẽ bị chôn vùi.

Lâm Tịch trả lời, mấy chữ cuối cùng phun ra, trong điện lại ông lên một chút, từng ánh mắt ngạc nhiên nhao nhao rơi xuống trên người của hắn.

Hồn phi phách tán còn tốt, kết cục như vậy mặc dù cũng coi như thê thảm, nhưng cũng không phải không có đường lui. Thật sự linh mai một, lại là thật sự chặn cả đường lui cuối cùng của mình.

Bất luận là sinh linh gì, hồn phách nếu tản ra, tuy là thật sự tử vong, nhưng chỉ cần còn một chút chân linh, lại còn có cơ hội chuyển thể trùng sinh. Nếu ngay cả chân linh cũng bị chôn vùi, đó chính là tiêu vong thật sự, không bao giờ tồn tại một chút vết tích nào trong thiên địa., Toàn bộ tử vong hoàn toàn. Nghe được những lời này, một đám cường giả mới là ngạc nhiên, nếu là trước đó, những lời nói của Lâm Tịch có thể nói là không biết ngượng miệng hồ ngôn, nhưng hiện tại, nếu thật sự một chút nắm chắc cũng không có, làm sao dám nói ra lời thề khung bố như vậy trừng phạt.

Không đợi những người khác mở miệng, thanh âm nhàn nhạt của thần tử bệ hạ trên cao lại vang lên.

Nói.

Lâm Tịch giống như đã sớm chờ đợi những lời này của thần tử, lập tức nói: Bệ hạ chỉ cần ghi danh phong thần là thuộc vào Thiên giáo, ruộng bỏ Thiên giáo làm một trong Đại Thánh quốc giáo, sau ba ngày, khôn cục tất giải.

Lần này, Lâm Tịch vừa dứt lời, những ánh mắt quét về phía hắn trong điện liền lập tức biến thành sát ý phần nộ.

Đồ Cùng Chủy thấy...

Dã tâm lang tử...

Si tâm vọng tưởng.

Có mấy chữ Đại Thánh quốc, bọn họ làm sao còn không rõ Lâm Tịch mưu đồ cái gì, lúc này đều là giận dữ, nhất là một đám cường giả Hoang Cổ trước điện, càng như vậy, nếu không phải lúc này cố kỵ là ở trong nghị sự đại điện, chỉ sợ những người này cũng đã động thủ trực tiếp chém giết Lâm Tịch.

Dù như vậy, bọn họ cũng trong lúc phần nộ đem khí tức của mình lẫn lộn trong ánh mắt, rơi vào trên người Lâm Tịch, lúc này để Lâm Tịch cảm giác được vô số khủng bố nhào về phía hắn. Mỗi một vị cường giả đều có pháp lực mạnh mẽ, đồng thời phát lực, đủ để đem một Đại La Kim Tiên bình thường ngạnh sinh trấn áp mà chết.

Sau khi bọn họ động thủ vẫn còn muốn trong thời khắc mấu chốt thu tay lại, chỉ phá hủy đạo cơ của Lâm Tịch, không giết hắn. Đương nhiên cũng không phải bọn họ nhân từ, mà là ở trong điện này, trước mặt thần tử, không thích hợp động thủ giết người.

Bất quá vượt quá những cường giả Hoang Cổ kia dự liệu chính là, bị khí thế khổng lồ của bọn họ trấn áp, Lâm Tịch chỉ kêu lên một tiếng đau đớn không có động tĩnh, ngay cả khuôn mặt một chút biến hóa cũng không có, tựa hồ khí thế cường đại của bọn họ ở trên người hắn một chút tác dụng cũng không có.

Mà những cường giả khác trong điện, hơn phân nửa đều dùng ánh mắt khiếp sợ nhìn Lâm Tịch, giống như không dám tin vào sự to gan của hắn.

Quốc giáo...

hàm nghĩa hai chữ này tất nhiên là dễ hiểu, giáo phái một quốc, được chính thống, giáo phái tương liên với quốc vận. Sau khi điều kiện Lâm Tịch nói ra, rất nhiều cường giả trong điện đều không nhin được muốn mở miệng quát lớn, dù sao điều kiện của hắn thật sự quá đáng, nhất là xúc phạm lợi ích của rất nhiều cường giả hoặc là thế lực.

Đại Thánh quốc, cũng không phải là vương triều đế quốc bình thường, chính là đế quốc do thần tử nắm giữ đại biểu cho thế lực Tiên giới.

Nếu như nói là Đại Thánh quốc lúc trước, trước khi thần tử chưa xuất hiện, Lâm Tịch đề xuất điều kiện như vậy, vẫn sẽ có người phản đối, nhưng tuyệt đối sẽ không xuất hiện tình hình trong điện hiện tại. Trước đó Đại Thánh quốc mặc dù cũng là đại biểu của thế lực Tiên giới, nhưng chỉ là một cái đại biểu ở Trung Châu, cũng không có địa vị quá trọng yếu, nhưng từ khi kỳ vật thiên địa kia giáng lâm ở Trung Châu, mà thần tử lại là độ hải mà đến, trở thành Hoàng Đế của Đại Thánh quốc.

Có thể nói, toàn bộ Phàm gian giới, vô số cường giả cùng từng vị đại thần thông giả bị thiên đạo giam cầm, đều chú ý tới nơi này.

Một đường sinh cơ trong sát kiếp, cho dù là những cường giả Hoang Cổ trải qua năm tháng dài đằng đẳng, cũng không thể không để ý, không đi tranh đoạt.

Quốc giáo Đại Thánh quốc, địa vị tôn sùng, quả thực không thể tưởng tượng, mà sau khi thần tử khống chế Đại Thánh quốc, rất nhiều cường giả Hoang Cổ đến đây nương nhờ, cũng đều không phải một mình, đều phụ trợ một ít thế lực hoặc là truyền thừa, là thế lực lấy Đại Thánh quốc lúc này được sắc phong làm quốc giáo, cũng không ít, đã có khoảng mười mấy người.

Nhưng mỗi một Giáo chủ của quốc giáo, đều là giáo phái có thanh danh to lớn của cường giả Hoang Cổ.

Mỗi một vị đều đã sống qua năm tháng dài đằng đẳng, không ngừng bất diệt, trước khi thiên địa đại biến thì đã có địa vị cực cao trong chư thiên. Mà sau lưng thần tử, quy củ vị Thiên Đế Tiên giới kia lập ra là, toàn bộ Đại Thánh quốc, bất kể khi nào, số lượng có thể phong phong làm quốc giáo đều có hạn chế.

Hợp Thiên Cương chi số, Đại Thánh quốc giáo, cuối cùng chỉ có thể tồn tại ba mươi sáu chi.

Hiện tại Đại Thánh Quốc cũng vừa mới bắt đầu mở rộng, chinh phạt ra bên ngoài. Cường giả đến đây đều nhập vào tuy nhiều nhưng cũng không đến đỉnh phong, là lấy vị trí ba mươi sáu tổ chức quốc giáo kia vẫn chưa lấp đầy, khiến không biết bao nhiêu thế lực cường giả đều đang mơ ước.

Hiện tại Lâm Tịch này là vô danh tiểu tốt không có chút kinh truyền, trực tiếp phải đi tới vị trí quốc giáo, làm sao có thể dẹp yên lửa giận của các cường giả trong điện.

Trong lúc nhất thời, mặc kệ là cường giả có được danh ngạch quốc giáo. hay là những người không có đạt được, đều trợn mắt nhìn Lâm Tịch.

Bệ hạ, người này nói lời ngông cuồng, điều kiện càng hoang đường đến cực điểm, lại không thể tin tưởng hẳn, nói không chừng người này chính là mật thám đại yểm phái tới, ý đồ phá hỏng căn cơ đại thánh của ta.

Dường như là bị không khí trong điện kích thích, giống như vị trí của quốc giáo kia quá mức trọng yếu, trong một đám cường giả Hoang Cổ kia, rốt cuộc có một vị đứng ra.

Vừa mới mở miệng, hắn liền nói Lâm Tịch thành mật thám, chụp mũ lớn lại càng không nhỏ, lời nói hư hỏng căn cơ của Đại Thánh như vậy cũng nói ra. Hoàn toàn không có bất kỳ cố kỵ gì xé rách da mặt, ý trong lời nói đương nhiên là muốn thần tử trực tiếp giết chết Lâm Tịch.

Một đám cường giả đương nhiên là hoàn toàn không tin lời Lâm Tịch nói, chỉ coi hắn là muốn nói khéo lừa gạt thần tử, được một quốc giáo vị trí.

Đã có người dẫn đầu, cảnh tượng kế tiếp ngược lại là rất đơn giản, từng cường giả đều đi ra, đổ một chậu nước bẩn lên người Lâm Tịch, chỉ một tội danh bất kỳ cũng đủ để cho Lâm Tịch vứt bỏ đi tính mạng., Một cái không tốt thậm chí là kết cục hình thần câu diệt. Bất quá ngoài dự liệu là, đối mặt khôn cảnh như vậy. Lâm Tịch mặt lại cực kỳ bình tĩnh, tựa như một chút lo lắng cũng không có, chỉ lẳng lẳng đứng tại chỗ, giống như đang chờ quyết định của thần tử đứng đầu.

Bất quá không biết có phải là ảo giác hay không, khóe miệng Lâm Tịch luôn cong lên như có như không một chút cười khẩy.

Rất nhanh, cảnh tượng ồn ào trong điện kia sau mấy hơi thở, biến mất sạch sẽ.

To gan lớn mật...

Trên đầu, thần tử ngồi ngay ngắn ở trên hoàng tọa, khuôn mặt chẳng biết lúc nào trở nên cực kỳ khó coi.

Sau khi quát lạnh một tiếng, từ trên người hắn mạnh mẽ phóng ra khí thể càng thêm mãnh liệt so với trước, bao phủ cả tòa đại điện vào trong đó. Tất cả mọi người, bao gồm cả một đám cường giả Hoang Cổ ở bên trong, tất cả đều bị khí thể của Thần tử bao trùm.

Càng thêm kinh khủng chính là, sau khi thần tử nổi giận, trong đại điện, năm phương hướng khác nhau, đồng thời xuất hiện dị biến.

Năm cái bóng to lớn như có như không xuất hiện trong hư không, mỗi một cái bóng đều là đỉnh thiên lập địa, to lớn như Thái Cổ Ma Thần, sau khi chiếm cứ phương vị ngũ hành, thần tử hừ lạnh một tiếng, trợn vện hơn một ngàn vị Đại La Kim Tiên cùng hơn mười vị cường giả Hoang Cổ kia đều không tự chủ được tâm thần run lên, dự cảm nguy hiểm giống như nước ngầm điên cuồng vọt lên, mỗi một vị đều rõ ràng cảm ứng được.

Một loại khí tức cực kỳ khủng bố nhàn nhạt quán quanh trên thân mỗi vị cường giả, làm cho bọn họ đồng thời sinh ra một loại dự cảm, đó là một loại cảm giác gọi là tử vong.

Không phải là ngã xuống bình thường, mà là hình thần câu diệt, tử vong chân chính, chỉ cần chủ nhân của khí tức kia nguyện ý, bọn họ tùy thời đều có thể vẫn lạc ở chỗ này, ngay cả cơ hội giãy dụa một chút cũng không có.

Trong điện, vang lên tiếng thùng thùng như vậy, hơn một ngàn vị cường giả Kim Tiên, đồng thời bị dọa quỳ rạp xuống đất.

Bọn họ cũng không muốn quỳ xuống, nhưng bọn họ không dám, mỗi một vị cường giả có thể thành tựu Kim Tiên, chỉ ít cũng đều là trải qua mấy ngàn năm tuế nguyệt, kiến thức rộng rãi, nhưng bọn họ lại chưa bao giờ trải qua tình hình như bây giờ, nhất là loại khí tức cực kỳ khủng bố này, tùy thời đều có thể cướp đoạt tu vi X Mệnh Chân Linh, thậm chí là hồn phách của bọn họ.

Vào lúc này còn có thể nhúc nhích, chỉ còn lại một đám cường giả Hoang Cổ kia, nhưng bọn họ đều chỉ cúi thấp đầu, không có một ai ngẩng đầu, bọn họ khác với cường giả bình thường, bọn họ rất rõ ràng lai lịch khí tức khủng bố quán quanh trên người mình, cũng chính vì vậy, bọn họ lập tức thu liễm tất cả kiêu căng.

Hỗn Độn chí bảo

Diệt Thần Trạc

Thần tử thánh nhân...

Mấy chục vị cường giả Hoang Cổ, hầu như mỗi một vị trong nháy mắt sinh ra một loại cảm xúc hồi hận, nhất là vị lúc trước mở miệng dẫn đầu bức hiếp thần tử, càng như thế. Bọn họ đều là cường giả chân chính, trước lúc thiên địa đại biến có thể nói mỗi một vị đều là một phương cường đại tiêu dao thiên địa, cho dù là thế lực to lớn như Tiên Ma nhị giới, cũng sẽ không ép buộc bọn họ.

Cũng bởi vì địa vị trước kia ảnh hưởng, mặc dù trên mặt ngoài bọn họ mỗi người đều là thần tử của Đại Thánh Quốc, phải trung thành thần tử. Bất quá đáy lòng bọn họ thật ra cũng không quá nguyện ý cung kính thi lễ với thần tử mới sinh ra này, nhất là trên người thần tử còn có huyết thống phạm nhân, bọn họ không lộ ra vẻ khinh miệt đã là khắc chế.

Cho nên trước đó thần tử vừa lộ ra dấu hiệu muốn đáp ứng điều kiện Lâm Tịch, lập tức dẫn tới bọn họ phản kích, thậm chí còn mang theo hơn một ngàn vị Kim Tiên cùng mở miệng bức hiếp. Đều là cường giả sống lâu dài, tâm tư đều là linh lung, tự nhiên biết phải như thế nào để thần tử từ bỏ ý định. Vốn cho rằng chỉ cần bọn họ cùng nhau mở miệng, thần tử bất luận thế nào cũng sẽ không đáp ứng điều kiện vô danh như Lâm Tịch.

Đáng tiếc, bọn họ đều quên mất, thần tử vừa xuất thế không sai.

Nhưng thần tử vừa xuất thế đã có tượng độ Thánh Nhân, mà một ngày lại trưởng thành, có Hỗn Độn chí bảo từ trên trời bay tới hộ chủ.

Ngày hôm đó càng có thật nhiều cường giả ra tay cướp đoạt, trong đó không thiếu cường giả Hoang Cổ, cuối cùng ngay cả Cổ Yêu nhất tộc đều ra tay, kết quả cuối cùng lại là bọn họ bị Thần tử giải quyết.

Uy lực một món Hỗn Độn chí bảo kia, mặc dù chỉ một lần, nhưng hung danh hiển hách lại trong nháy mắt truyền khắp toàn bộ nhân gian giới.

Bọn họ không phải không biết những thứ này, chỉ là quên mất lựa chọn cách thức, cho rằng bây giờ là lúc Đại Thánh quốc vừa mới bắt đầu chinh phạt khuếch trương ra ngoài, cần sự tồn tại của những cường giả như bọn họ, là lấy thần tử bất luận phần nọ thế nào cũng sẽ không trở mặt với bọn họ.

Nhất là thân phận Lâm Tịch, chỉ là một vô danh tiểu tốt mà thôi, cái gọi là đại giáo vút bỏ Thiên Giáo càng là chưa từng nghe qua, nghĩ đến cũng là một thế lực nhỏ không biết tên, một tiểu thế lực tiểu nhân như vậy lại muốn nhúng chàm quốc giáo Đại Thánh quốc, tự nhiên sẽ để cho bọn họ tức giận không thôi, mà Thần Tử tự nhiên cũng nên đáp ứng bọn họ, đánh giết một tiểu nhân vật tham lam không biết trời cao đất rộng.

Đáng tiếc, bọn họ đều nghĩ sai rồi.

Thần tử không có bị bọn họ bức ép, mà trong lòng bọn họ chỉ có một tiểu nhân vật, kỳ thật cũng không phải là một tiểu nhân vật.

Diệt Thân Trạc vừa ra, toàn bộ đại điện đều bị bao phủ, từng luồng khí lưu kinh khủng bắt đầu lưu động, mỗi một luồng đều rất nhỏ, giống như bụi bặm bình thường, không chút nào bắt mắt, không có một chút uy hiếp nào, nhưng lúc này trong điện, từng vị cường giả kia, lại đều giật mình, sợ tùy ý một luồng khí tức quán quanh lên, trực tiếp gạt bỏ bọn họ.

Uy lực những khí lưu này như tro bụi, mỗi một người bọn họ đều đã kiến thức qua một lần.

Thần tử xuất thể ngày đó, hấp dẫn gần như tất cả cường giả trong chư thiên.

Là lấy tất cả mọi chuyện phát sinh ngày đó ở nhân gian cũng không tính là bí mật, trong điện này càng là mỗi vị đều rõ ràng, uy lực vòng tay cổ xưa trên cổ tay thần tử kia, phóng xuất ra khí lưu hồi phê, không thu hút chút nào, nhưng ngay cả bóng dáng cổ yêu của bộ tộc cổ yêu cũng đều bị chôn vùi.

Mỗi một kiện Hỗn Độn chí bảo đều là bảo vật mạnh nhất trong thiên địa, nhưng Hỗn Độn chí bảo không phải ai cũng có thể phát huy ra uy lực chân chính, có thể nói mặc dù là những cường giả Kim Tiên như bọn họ, may mắn đạt được một kiện Hỗn Độn chí bảo, cũng tất nhiên không thể phát huy ra toàn bộ uy lực, trừ phi có thể tiến vào cảnh giới trong thần thoại kia, đại đạo cực hạn, người có đại thần thông chân chính mới có thể.

Bất quá cũng có một loại tình huống khác, đó chính là chí bảo tự động nhận chủ.

Như vậy, tự nhiên có thể phát huy ra toàn bộ uy lực. Trong thiên địa có không ít hỗn độn chí bảo, có một số đều là như vậy, lúc những cường giả nắm giữ chí bảo còn rất yếu, liền tự động bay đến nhận chủ, che chở chủ nhân trưởng thành.

Mà thần tử bệ hạ trước mắt, chính là như vậy.

Lúc xuất thể, Diệt Thần Trạc tự động từ trên trời bay tới, tự động nhận chủ, căn bản không cho bất cứ cường giả nào có cơ hội cướp đoạt. Sự xuất hiện của Diệt Thần Trạc, rốt cuộc làm cho hơn một ngàn vị Kim Tiên trong điện, bao gồm cả đám cường giả Hoang Cổ kia bình tĩnh lại, cúi đầu, đứng ở một bên, không dám làm ồn nữa.

Chứng kiến cảnh tượng bên dưới, thần tử giống như cơn giận còn sót lại chưa tiêu, mặc cho những khí lưu màu xám tro kia chậm rãi chảy xuôi, quán quanh những cường giả kia, để bọn họ hết thấy đều kinh hồn táng đảm. Sợ thần tử vừa động tâm,

những khí lưu này liền xoắn giết lên, trực tiếp chôn vùi bọn họ.

Nếu là bị những bảo vật khác giết chết, bọn họ còn có thể giải binh chuyển thế, một lần nữa quay lại đây. Còn có một tia cơ hội. Nhưng nếu bị Diệt Thần Trắc giết rồi, vậy trực tiếp chính là Chân Linh chôn vùi, không có cơ hội tái lai.

Thần tử quét mắt nhìn đông đảo cường giả phía dưới, ánh mắt băng lãnh cực kỳ.

Hừ.

Một tiếng hừ lạnh nhàn nhạt vang lên trong tai mọi người.

Uy nghiêm trong đó, giống như rung động không thể tưởng tượng được đến linh hồn bọn họ, khiến cho tất cả mọi người trong nháy mắt sinh ra một loại ảo giác, phảng phất trong điện thượng thủ này ngồi ngay ngắn trên hoàng tọa không phải là thần tử, mà là vị Thiên Đế Tiên giới có được thần uy vô thượng kia.

Phịch phịch

Gần như ngay lập tức, trước đó có mấy quan viên Kim Tiên ồn ào nhất, trực tiếp quỳ xuống đất, dập đầu cầu tội. Mà vị cường giả Hoang Cổ trước tiên mở miệng mặc dù chưa từng như vậy, bất quá đầu lâu lại rũ xuống càng thấp, ý chịu thua rõ ràng vô cùng.

Chứng kiến những điều này, thần âm trên mặt thần tử mới dịu đi một chút.

Cũng không nhìn lại những người khác, ánh mắt lại chuyển đến trên người Lâm Tịch, nhàn nhạt nói: Người nói là, trăm chỉ cần phong giáo phái của ngươi vào quốc giáo, ngươi liền có thể giải khai khốn cảnh của Đại Thánh bây giờ.

bầm báo lại bộ hạ, đúng là như vậy, chỉ cần bộ hạ đồng ý, trong vòng ba ngày, vạn năm nguy nan từ địa giải trừ, vong linh lão tổ kia mạo phạm thiên uy của bộ hạ. Vì thần thề sẽ lập tâm ma, bắt giữ, tùy ý để bộ hạ xử lý. Nếu vì thần thất tín, nguyện chịu thiên phạt, hồn phi phách tán, chân linh chôn vùi.

Lâm Tịch đã sớm chuẩn bị, không chút do dự, sau khi nghe được câu hỏi của thần tử, trực tiếp quỳ xuống, phát ra lời thề ác độc nhất. Đối với người tu đạo, lời thề vừa rồi của Lâm Tịch đã tới cực hạn, không thể lại ác độc hơn.

Đặc biệt Lâm Tịch lập xuống lời thề hay là tâm ma đại thề, cũng là lời thề người tu đạo có thể lập xuống linh nghiệm. Khi Lâm Tịch nói xong, trong điện đều cảm giác thiên địa xung quanh chợt chấn động, một loại minh ngộ trong lòng, đều hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Tuy thiên địa đại biến, sát kiếp đã bắt đầu, nhưng thiên đạo và đại đạo vẫn tồn tại như trước.

Vừa rồi Lâm Tịch lập tâm ma đại thề, vậy mà bị Thiên Đạo thừa nhận, nói cách khác, nếu Lâm Tịch thật sự không hoàn thành lời thề, Thiên Đạo sẽ chấp hành thiên phạt, giáng xuống thiên phạt, trực tiếp đánh Lâm Tịch hồn phi phách tán, Chân Linh mai một, ngay cả cơ hội chuyển thể trùng tu cũng không có.

Có biến cố này, trong điện rất nhiều Kim Tiên trong lúc nhất thời đều kinh dị, đồng thời ánh mắt quét về phía Lâm Tịch.

Vậy mà hắn lại thật sự lập tâm ma đại thề, chẳng lẽ người này thật sự nắm chắc.

Bị Thiên Đạo thừa nhận ngông cuồng, kẻ này đáng đời, tâm ma đại thề há là bình thường, sau ba ngày nữa kẻ này nhất định hồn phi phách tán.

Nếu dám phát tâm đại thề, khí độ của kẻ này cũng không lớn, chẳng lẽ thật sự có thể phá hủy vạn năm tử địa kia, đem Vong Linh lão tổ bắt giữ lại không có khả năng a, vạn năm tử địa ở Ma giới không biết bao nhiêu năm, tích lũy vô số ô uế, chính là nơi tà ác nhất đẳng giữa thiên địa, cho dù là Vong Linh lão tổ cũng không thể hoàn toàn luyện hóa, chỉ có thể đem nó hóa thành một pháp bảo tạm thời rời khỏi Ma giới, chuyển đến Đại Thánh quốc ăn mòn lãnh thổ.

Bị Tâm Ma đại thề hấp dẫn, rất nhiều Kim Tiên trong điện đều nghi ngờ không thôi, ngược lại rõ ràng không có thanh âm phản đối.

Nhưng ngay lúc này, giọng nói của thần tử lại vang lên.

Được rồi, nếu khanh đã dám lập đại thế, trăm chấp nhận người. Từ hôm đó trở đi, khanh vị trí của hắn là vứt bỏ Thiên Giáo chính là một trong những giáo phái của Đại Thánh Quốc ta. Nhưng nếu sau ba ngày, ngàn vạn năm nguy cơ tử địa khó giải, Vong Linh lão tổ kia cũng không bị khóa ở bên ngoài ngo môn, chớ nói quốc giáo, kể cả toàn bộ vứt bỏ Thiên Giáo, trăm cũng sẽ chém giết toàn bộ. Tự giải tán triều đại cho tốt.

Thần tử rời đi, mọi người trong điện cũng đã giải tán, lần lượt đều đi ra khỏi đại điện. Bất quá so sánh với khuôn mặt nghi ngờ không thôi của các đại thần khác, Lâm Tịch đương nhiên là ý cười, rất có một chút âm điệu đắc ý vó ngựa.

Bất quá trong điện bởi vì hắn mà bị Thần tử răn dạy, thiếu chút nữa thì có rất nhiều cường giả nguy cơ sinh mệnh, lại nhìn thấy nụ cười của hắn đều nghiêm túc, đồng loạt bước ra một bước, khí thế mãnh liệt dâng trào phóng ra, tụ tập cùng một chỗ., Đỉnh đây về phía Lâm Tịch. Thậm chí trong đó còn có một vị cường giả Hoang Cổ, trước đó cũng ở trong điện, mặc dù bởi vì nguyên nhân tu vi địa vị, thần tử chưa từng khiển trách hắn, bất quá hắn cũng bị ép dưới uy nghiêm của Diệt Thần Trắc cúi thấp đầu cao ngạo.

Mặc dù không có tổn thất về thực chất, nhưng nghiêm túc tính toán lại làm mất đi địa vị có chút siêu nhiên trước đó. Hiện tại, hắn vẫn đứng trong đám cường giả Hoang Cổ kia, lại không hiểu sao thấp hơn những người khác một cái đầu.

Nguyên do, Lâm Tịch là tên không biết trời cao đất dày không biết này.

Trong điện có tồn tại hơn ngàn Kim Tiên, mỗi một vị đều không phải tu sĩ tầm thường, sau lưng mỗi người đều có liên hệ phức tạp với thế lực truyền thừa. Nếu truy cứu thật sâu, vạn năm nguy cơ tử địa kia chưa chắc không thể giải quyết, chỉ là vì quan hệ với dụ chỉ kia, rất nhiều thần thông giả đều cẩn thận từng li từng tí, không dám toàn lực ra tay, nếu không tùy tiện một vị phái ra một bộ phận thân, cũng có thể tiêu diệt vong linh lão tổ kia.

Kỳ thật Đại Yểm quốc cũng chưa bao giờ nghĩ tới, vèn vèn chỉ dựa vào một vị Vong Linh lão tổ liền có thể làm cho toàn bộ Đại Thánh quốc thúc thủ vô sách.

Mà sở dĩ bọn họ đều biểu hiện ra sự vô năng, không phải sự thật là như vậy, mà là vì bọn họ đang chờ, chờ sau lưng có thể mời đại thần thông giả giải phóng ra, nếu không cường giả bình thường vẫn không cách nào làm gì được vị hậu duệ huyết mạch duy nhất của dị tộc Viễn Cổ tu luyện nhiều năm, Linh Vong tộc.

Thời đại Viễn Cổ, Vong Linh Dị tộc chính là đại tộc siêu cấp chân chính, đã từng nhắc lên diệt thế vong linh thiên tai, đương nhiên cuối cùng cũng đều chôn vùi trong lần đại tai nạn diệt thế kia.

Vong Linh lão tổ là hậu duệ huyết mạch duy nhất của bộ tộc này lưu lại, hơn nữa còn là hậu duệ của một Vương tộc, hoàn mỹ kế thừa thần thông truyền thừa của Vong Linh dị tộc, tu luyện nhiều năm, thần thông pháp lực đã sớm đạt đến tận cùng đại đạo, chỉ kém một bước, chính là cực hạn của đại đạo.

Nếu không phải có quan hệ với sát kiếp cuối cùng trong thiên địa này, chưa chắc nó đã xuất hiện.

Hiện tại nó giáng lâm Đại Yểm quốc, lại có được thiên địa kỳ lạ như tử địa hóa thành pháp bảo, quả thực như hổ thêm cánh, không phải đại thần thông giả chân chính ra tay, xác thực không người có thể ngăn được.

Những chuyện này vốn đều là các thế lực lớn ngầm hiểu, lại không muốn gặp phải một kẻ ngây ngốc, vẫn là một kẻ cực kỳ tham lam cứng đầu. Vừa nghĩ tới bốn chữ Đại Thánh quốc giáo đại biểu ý nghĩa, trên này mỗi một vị cường giả Thiên Kim Tiên đều rung động trong lòng, hận không thể đem Lâm Tịch bắt tới ăn sống nuốt trôi.

Ba mươi sáu cái danh ngạch, lại ít hơn một cái, cho dù đều là cường giả đạt được Đạo Quả, cũng đều không cam lòng, rất là tức giận.

Thần tử vừa rời đi, những người này tự nhiên nhao nhao hướng Lâm Tịch khó khăn.

Từ đâu tới một tên ngu xuẩn không biết sống chết nào đó, lại dám nhúng chàm vị trí giáo phái Đại Thánh quốc, muốn chết phải không.

Hừ, vứt bỏ Thiên giáo là cái gì, lão phu đời sau đắc đạo, trong thiên địa các đại giáo đều quen thuộc vô cùng, lại là chưa từng nghe qua giáo phái này, chẳng lẽ là tiểu giáo vô danh lừa bịp.

Tiểu oa nhi vẫn là cấp tốc mời cái gọi là giáo tổ kia của người ra, nhận lỗi với chư vị đạo hữu, nếu không ngày mà người gọi là vứt bỏ Thiên giáo bị hủy diệt cũng không xa.

Khí thế bàng bạc không gì sánh được, đồng thời từng tiếng uy hiếp cũng đều vang lên trong đầu Lâm Tịch.

Những người ở đây đều là người của Đại Thánh quốc, có luật pháp ràng buộc tất nhiên là không dám hạ sát thủ với đồng liêu. Bất quá nơi này mỗi một người đều là lão quái vật tu đạo nhiều năm, tự nhiên biết được vô số thủ đoạn xúi quẩy, bất luận là diệt sát Lâm Tịch hay là để hắn trở thành khôi lỗi, cũng đều không phải việc khó.

Thân phận của Lâm Tịch vốn là một vô danh tiểu tốt, ở trong Đại Thánh quốc tựa hồ cũng không có minh hữu gì lợi hại, mọi người ra tay với hắn, ngay cả một chút cổ kị cũng không có.

Mà lúc này, Lâm Tịch vừa ra khỏi đại điện, vốn nghe được chúng cường giả Kim Tiên truyền đến trong đầu hắn, những thanh âm kia cũng chỉ là cười nhạt một tiếng, cũng không có ý để ý tới, nhưng lập tức sau một lát, ý cười trên mặt hắn liền rất nhanh thu lại.

Hắn không phải là cường giả cổ xưa phải nhận đạo trong thời đại hoang cổ, nhưng sau khi thiên địa đại biến, hắn lại nhận được lợi ích to lớn, pháp lực thần thông bây giờ, so sánh với đám cường giả Hoang Cổ kia cũng không kém chút nào.

Nhiều Kim Tiên như vậy ra tay với hắn, sao hắn không phát hiện ra.

Hừ.

Nụ cười thu lại, chuyển hóa thành băng lãnh. Đột Ngột ở dưới chân hắn, một đoàn huyết quang đỏ thẫm yêu diễm nở rộ, bên trong không có chút khí tức tà ác nào, ngược lại cho người ta một loại khí tức thánh khiết thuần khiết đến cực điểm.

Huyết quang nở rộ, cảnh non mềm mại tiên diễm lan tràn ra, một đóa huyết hoa song đồng ẩn chứa vô cùng hấp dẫn huyền ảo nở rộ ở bên ngoài đại điện này, đem thân thể Lâm Tịch dần dần bao bọc ở trong đó. Đồng thời mấy chục sợi huyết quang nhàn nhạt, dọc theo lộ tuyến không hiểu trên hư không, uốn lượn mà động, theo các loại thủ đoạn công kích hướng những người ra tay mà đi.

Đồng thời trong đầu hơn mười người xuất thủ kia cũng vang lên thanh âm băng lãnh của Lâm Tịch.

Mà không làm việc phi lễ, chư vị cũng mời thử một chút thủ đoạn của bản sứ.

Ngoài điện, người xuất thủ công kích Lâm Tịch, chính là hơn mười vị cường giả Kim Tiên.

Trong hơn một ngàn quan viên cũng không tính là một nhóm cường giả đứng đầu, bất quá hơn mười vị đồng thời ra tay, uy lực đã không tầm thường. Phần lực lượng này đủ để trong nháy mắt phá hủy một thế lực không nhỏ, cũng chỉ có ở Đại Thánh quốc tập hợp cường giả chư thiên như vậy, mới có thể tùy ý ra tay.

Dựa theo dự đoán của bọn họ, hơn mười vị đồng loạt ra tay, hoàn toàn có thể cho Lâm Tịch người không biết trời cao đất rộng ham muốn vị trí Đại Thánh quốc giáo này giáo một bài học thật lớn. Đáng tiếc chính là, cảnh tượng trong dự đoán của bọn họ không có xuất hiện, Lâm Tịch tỏ không tổn hao gì cả., Hơn nữa trong nháy mắt phản kích, huyết hoa nở rộ yêu diễm, trong huyết quang lập loè, hơn mười người ra tay đồng thời cảm giác trong đầu chấn động, tiếp theo tâm thần đại chấn, gương mặt lập tức trắng bệch, mấy vị thậm chí khé miệng tràn ra vết máu đỏ thẫm.

Bị thương.

Ở đây đều là cường giả tu luyện nhiều năm, đương nhiên chỉ liếc mắt là có thể thấy rõ chuyện gì xảy ra, đều khiếp sợ nhìn Lâm Tịch bị huyết quang bao quanh.

Hừ.

Các đồng liêu, đều là con dân Đại Thánh, lần này bản sứ không so đo nữa. Nhưng nếu có lần sau, đừng trách bản sứ không khách khí.

Trong huyết quang, một câu uy hiếp lạnh lùng ném ra. Sau khi nói xong, đóa huyết hoa hai mắt yêu diễm mang theo khí tức thần thánh kia nhanh chóng khô héo, huyết quang tán đi, nhìn lại Lâm Tịch trong đó cũng không thấy bóng dáng. Lâm Tịch đi thông khoái, bỏ lại một đám quan viên Đại Thánh gương mặt cực kỳ khó coi, nhất là hơn mười vị cường giả Kim Tiên

vừa mới xuất thủ, đều cảm thấy mặt mũi của mình bị mát sạch sẽ.

Trước tiên xuất thủ áp bức một vô danh tiểu tốt, cuối cùng bản thân lại thụ thương.

Bất quá vào lúc này, kỳ thật cũng không có mấy người lại cho rằng Lâm Tịch là một tên vô danh tiểu tốt, nhất là sau khi đó từng đóa huyết hoa hai mắt tràn ngập huyền ảo sinh ra, rất nhiều cường giả Kim Tiên ở đây đều trầm mặc.

Biến hóa rõ ràng nhất, không ai qua lại là một đám cường giả Hoang Cổ kia.

Nếu bàn về nhãn lực cùng kiến thức, ở đây mặc dù có hơn một ngàn vị cường giả Kim Tiên, đại biểu cho mỗi thế lực lớn nhỏ trong chư thiên, nhưng bọn họ cũng chỉ là tu vi cảnh giới cao mà thôi., Cũng không thể đánh đồng với đám lão quái vật sống qua năm tháng dài đằng đẳng này. Cũng chính vì như thế, bọn họ mới có thể ở lúc huyết hoa nở rộ đồng loạt trầm mặc xuống, đáy lòng cũng hoàn toàn thay đổi cách nhìn, không còn cho rằng Lâm Tịch là một tên vô danh tiểu tốt, mà là một tồn tại có thể ngang hàng.

Lâm Tịch không đáng sợ, huyết hoa cũng không đáng sợ, đáng sợ. Là chúa tể sau lưng huyết hoa, hoặc là nói, là người sáng lập.

Sẽ không sai, loại khí tức này, chỉ có tồn tại đến cảnh giới kia mới có thể phóng thích ra.

Lại một vị đại thần thông giả, hai con ngươi huyết hoa. Ta vậy mà chưa từng nhìn thấy, chẳng lẽ là thánh mới tấn cấp.

Lâm Tịch bỏ Thiên Giáo thật sự là thần bí, nói không chừng là một lão quái vật ẩn giấu nhiều năm, sau đại kiếp nạn thiên địa mới xuất hiện.

Giáo vị Đại Thánh quốc chỉ có ba mươi sáu vị trí mà thôi, mỗi một vị trí đều đại biểu cho một phần khí vận, chỉ cần có thể chiếm cứ một vị trí. Trong kiếp số cuối cùng này tự nhiên có thể chiếm chủ động, nhưng hiện tại thì...

Chờ thêm một chút, ba ngày sau, tự có phân biệt.

Đám cường giả Hoang Cổ kia, mặc dù chỉ dừng lại bên ngoài điện mây hơi thở, nhưng trong khoảng thời gian này cũng đã dùng thần niệm trao đổi gần hết rồi.

Lúc ở trong điện, Lâm Tịch đột nhiên nhảy ra, trực tiếp ôm lấy nguy cơ vạn năm giải trừ tử địa, có thể nói đã đắc tội với đám cường giả sau lưng bọn họ, nếu Lâm Tịch thất bại còn tốt, nếu như thành công, chẳng phải là mang ý nghĩa một mình Lâm Tịch liền vượt qua tất cả bọn họ, thật sự là một lần bẽ mặt hành động.

Vốn là bởi vì chuyện này, bọn họ tuy rằng trên mặt không biểu hiện gì, nhưng đáy lòng đều quyết định làm cho Lâm Tịch thêm loạn, tuyệt đối sẽ không để hắn thành công giải trừ nguy cơ vạn năm tử địa. Bất quá hiện tại trong bọn họ hơn phân nửa người đều đã thay đổi chủ ý, bởi vì thủ đoạn phản kích của Lâm Tịch., Đóa Song đồng huyết hoa yêu diễm thần thánh, bọn họ có thể cảm ứng được phía trên huyết hoa thuộc về Ngô Khí, loại khí tức này đủ để cho bọn họ run rẩy, đều đoán được Lâm Tịch cũng không phải là một nhân vật nho nhỏ, sau lưng có một tồn tại khiến bọn họ không dám dễ dàng đắc tội.

Đương nhiên, những suy nghĩ trong lòng của các cường giả này, các quan viên Đại Thánh còn lại không thể phát hiện.

Bọn họ cũng không có người đi nhắc nhở những người khác ở đây, sau khi giao lưu xong, đám cường giả Hoang Cổ này liền tự mình tản đi. Hơn một ngàn vị Kim Tiên, bên trong không biết có mấy vị nhìn Lâm Tịch không thuận mắt, dự định trong ba ngày sau đó sẽ động tay động chân một chút. Chẳng qua đáng tiếc là, không đợi bất kỳ người nào động chân, chỉ trong ngày thứ hai, chấn động toàn bộ Đại Thánh quốc, thậm chí là cảnh tượng Trung Châu đại lục lúc này liền xuất hiện.

Ngày tiếp theo, Đại Thánh quốc, Thiên Đô.

Đô thành nguy nga đang bị bao phủ trong ánh bình minh sáng chói, vào lúc này, chợt ầm một tiếng. Trên bầu trời, sau một tiếng sấm sét nổ mạnh, trong hư không tự động vỡ ra một khe hở vô cùng to lớn.

Trong khe hở, huyết dịch tràn đầy, một thiên hà to lớn tiên diễm đỏ thắm, chảy xuôi ra.

Huyết Hà vừa ra, lập tức hấp dẫn không biết bao nhiêu ánh mắt rơi lên, khủng hoảng không biết làm sao mà sinh ra nhiều tâm tình trong lòng bách tính và rất nhiều tu sĩ. Sau khi thiên địa đại biến, cho dù là phạm nhân bình thường nhất, cũng hiểu biết rất nhiều đối với tu luyện chi đạo. Trong chư thiên đều biết, Huyết Vạn Thiên Hà, chỉ có Ma giới kia mới có thể tồn tại. Nhưng hiện tại, nơi Huyết Chiêm Thiên Hà kia xuất hiện, lại là đô thành nguy nga của Đại Thánh quốc thế lực Tiên giới.

Huyết hà hiện lên thiên đô.

Để cho tất cả mọi người theo bản năng đều hiện lên một ý niệm trong đầu, đó chính là: Đại Thánh quốc đã bị Đại Yểm quốc đánh bại, ngay cả Huyết Hà đều có thể quang minh chính đại xuất hiện trên bầu trời Thiên Đô.

Bất quá lúc này trong Đại Thánh quốc, cường giả vô số, bọn họ tự nhiên biết Đại Thánh quốc không có khả năng bị Đại Yểm quốc đánh bại, chí ít là hiện tại không có khả năng. Bọn họ vừa thấy huyết hà xuất hiện, ý nghĩ đầu tiên tự nhiên là lập công, đều là hưng phấn ngẩng đầu, pháp lực tích góp, muốn bay lên bầu trời nghênh địch.

Nhưng động tĩnh tiếp theo xuất hiện, lại để cho bọn họ tính toán hoàn toàn thất bại.

Vù vù

Vù vù vù vù.

Bên trong Huyết Hà sinh ra biến hóa, từng đoàn từng đoàn huyết quang hiển hiện, sau đó rút ra từng cây mầm đỏ thắm mềm mại, lan tràn ra, nở ra từng đoá từng đoá huyết hoa song đồng kỳ dị.

Không biết là trong Huyết Hà, vào lúc này, bầu trời trên không, cơ hồ mỗi một góc đều có huyết quang trống rỗng xuất hiện, tiếp theo hóa thành huyết hoa song đồng, ở trong hư không nở rộ đồng thời, chậm rãi rơi xuống đại địa.

Khí tức sinh mệnh nguyên lực nồng đậm không gì sánh được tràn ra, mỗi một đoá hoa máu đều giống như thiên tài địa bảo vạn năm hiếm thấy, phát ra khí tức sinh mệnh nồng đậm không cách nào tưởng tượng, cho dù là sinh linh, dã thú hung thú cũng có thể cảm nhận được từ trong đoá hoa máu kia.

Phàm là sinh linh, liền không cách nào cự tuyệt dụ hoặc ẩn chứa bên trong có khí tức sinh mệnh.

Nguyên lực sinh mệnh tinh khiết thật, một đoá, mỗi đoá lão hủ có thể kéo dài tuổi thọ trăm năm.

Trời ạ, trong Huyết Hà kia cũng vậy, một tia khí tức tà ác đều không có, tuyệt đối không phải Huyết Hà ô uế của Ma giới, đó là căn nguyên của sinh mệnh, nếu có thể tiến vào bên trong tắm rửa một lần, tất nhiên có thể kéo dài tuổi thọ vạn năm, trường sinh bất tử.

Phàm nhân rung động, vô số dân chúng đều dùng ánh mắt khát vọng tham lam nhìn từng đoá từng đoá huyết hoa song đồng rơi xuống đất, hoàn toàn không cách nào tự kiềm chế.

Mà bên trong đô thành có rất nhiều tu sĩ, lại càng không chịu nổi.

Dân chúng bình thường cũng đã thú vị cảm nhận được bên trong từng đoá hoa máu kia ẩn chứa sinh mệnh khí tức mà kích động, nhưng bọn họ thì khác, ánh mắt của bọn họ, đều là rơi vào trong nhụy hoa kỳ dị không gì sánh được kia, hoa văn như hai con người.

Thiên địa tự nhiên đại đạo biến thành.

Bọn họ đều có thể nhận ra, nhụy hoa kia giống như hai đồng tử, đều là tự nhiên sinh ra, không phải người tạo ra.

Chính vì vậy, bọn họ mới kích động như vậy, không cách nào tự kiềm chế được, bởi vì chỉ cần là tu sĩ, hơi có chút ngộ tính, sau khi nhìn thấy hoa văn hai con người kia, đều sẽ sinh lòng cảm ứng, lâm vào một loại trạng thái kỳ diệu, bọn họ đều nhìn thấy sự tồn tại của đại đạo sở tu của mình.

Khí tức đại đạo...

Chư thiên sinh linh, bất luận nhân loại hay là dị tộc, hoặc là yêu thú, tu luyện loại công pháp nào, cuối cùng cực hạn đều là ba ngàn đại đạo, mười vạn tiểu đạo.

Đáng tiếc chính là, bất luận đại đạo hay là tiểu đạo, muốn tu luyện đến tận cùng, thậm chí là cực hạn, không chỉ cần nghị lực phi phàm cùng ngộ tính, còn phải có đầy đủ khí vận mới có thể có. Bất luận loại nào muốn, đều không phải có thể cưỡng cầu được.

Nhất là khí vận hư vô mờ mịt, càng khiến vô số cường giả bất đắc dĩ.

Nhưng hiện tại, đóa hoa máu hai mắt kia lại để cho bọn họ thấy được hy vọng, so sánh với những bách tính chỉ là nhìn thấy thọ nguyên bình thường kia, bọn họ kích động hưng phấn càng thêm kịch liệt. Đến lúc này, bọn họ không còn ai có thể có địch ý, chỉ có ánh mắt vô cùng nóng bỏng tham lam, rơi vào trên từng đóa hoa máu hai mắt kia.

Trên bầu trời, hoa máu đầy trời, không biết đã kinh động bao nhiêu cường giả.

Nhất là sau khi từng đóa hoa máu song đồng kia phóng xuất ra khí tức mê hoặc vô cùng, ngay cả những lão quái vật bế quan nhiều năm cũng đều dẫn ra, ánh mắt nóng bỏng rơi lên trên đó. Trong năm tháng tu luyện dài dòng, không biết đã gặp qua bao nhiêu thiên tài địa bảo cực kỳ trân quý, nhưng hôm nay, những bảo vật kia đều không bằng một đóa hoa song đồng kia.

Phạm là cường giả bước lên đạo Trường Sinh, thời khắc đều muốn đem đại đạo mình tu luyện tấn thăng tới cực hạn, trở thành người không chế đại đạo.

Đáng tiếc, đại đạo vô hình.

Giữa thiên địa vô số sinh linh, có thể đem đại đạo tiến vào cực hạn, từ thiên địa sinh ra, trải qua thời đại ba đại thế gia Hoang Cổ, đến tận ngày chi kiếp hôm nay, vị nào không phải là hạng người kinh tài diễm có được đại cơ duyên đại khí vận.

Bất quá bây giờ, một màn trước mắt, lại cho bọn họ một cơ hội. Trong nhụy hoa hai con mắt máu kia, tràn ra, rõ ràng là khí tức thuộc về đại đạo. Chỉ cần một đóa, bọn họ đều có thể nắm chắc có thể có ngộ đạo, tiến thêm một bước trên con đường tu luyện.

Nếu không có gì ngoài ý muốn, máu tươi đầy trời này sẽ làm cho vô số sinh linh điên cuồng, cũng dẫn phát một lần họa kiếp trong Thiên Đô.

Nhưng sự tồn tại của dòng sông máu kia lại trừ khử hết tràng họa kiếp chưa từng xuất hiện này.

Uy áp phảng phất như là một cái thế giới uy áp khủng bố, từ trong Huyết Hà phóng ra ngoài. Những cường giả kia bởi vì hai con ngươi hoa máu mà mấy Dục điên cuồng, dưới uy áp này, đồng thời thân thể chấn động mạnh, hồn phách giống như muốn ly thể, kinh hồn táng đờm, hoàn toàn không cách nào không chế.

Thiên Tiên là như thế, Kim Tiên cũng như vậy, một ít lão quái vật sống sót từ thời đại Hoang Cổ, cũng giống như vậy.

Âm

Đột ngột, bên trong huyết hà, biến cố tái sinh.

Khác với những đóa huyết hoa song đồng trên bầu trời Thiên Đô kia. Trong huyết hà, từng đóa từng đóa huyết hoa, đều là hình dáng nụ hoa, cánh hoa bao bọc lại, bên trong không biết ẩn chứa cái gì, vô thanh vô tức. Nhưng lúc này lại phát sinh biến hóa. Huyết Kiền nụ hoa lần lượt nở ra, mỗi một đóa đều lớn hơn huyết hoa bình thường trên không trung.

Hơn nữa bên trong cũng không phải là không có vật gì, khi một nụ hoa nở rộ, cảnh tượng bên trong hiển lộ ra, toàn bộ bầu trời đều vì vậy mà sôi trào.

Tê tê

Trời ạ, những cái kia là cái gì vậy.

Khí tức thật cường đại. Mỗi một đầu đều là Kim Tiên, không, Kim Tiên đỉnh phong không có khả năng, thế lực nào có thể không chế lực lượng như vậy.

Huyết nụ hoa nở rộ, trong nhụy hoa, từng binh sĩ bao phủ trong giáp trụ toàn bộ hiện ra. Trong mỗi một đóa hoa máu, đều ngồi ngay ngắn một binh sĩ giáp trụ. Huyết Hà còn đang chảy ra từ khe nứt kia, nụ hoa mới không ngừng xuất hiện, nở rộ, hiện ra một binh sĩ giáp trụ. Mỗi một binh sĩ giáp trụ đều phóng ra khí tức, không chút che giấu, để cho tất cả tu sĩ chú ý cảm ứng rõ ràng.

Kim Tiên đỉnh phong.

Trong Huyết Hà, từng vị binh sĩ giáp trụ kia, tất cả đều là khí tức tu vi Kim Tiên đỉnh phong. Mà hiện tại, số lượng binh sĩ bên trong Huyết Hà đã đột phá hơn vạn, còn đang không ngừng gia tăng một khắc nào.

Ai cũng nhìn ra được, trong huyết hà kia, đang có một đại quân khổng lồ đến không cách nào tưởng tượng, đang tập kết.

Đã không chỉ là dân chúng tu sĩ trong Thiên Đô, toàn bộ Đại Thánh Quốc, đều bị động tĩnh kinh người này chấn đến. Từng đạo thần niệm ngang trời mà đến, bất quá ngại bởi uy áp khủng bố trong huyết hà kia phát ra, không có chủ nhân đạo thần niệm kia mạo phạm.

Đây là thế lực phương nào vậy.

Ý niệm nghi hoặc đồng thời quanh quẩn trong đầu rất nhiều cường giả. Chẳng qua rất nhanh, nghi hoặc này liền bị người giải khai.

Vù vù

Huyết Hà hùng hực, một đoàn huyết quang to lớn vô cùng xuất hiện, trong khoảnh khắc liền nở rộ thành một đóa huyết hoa song đồng kiều diễm. Trong nhụy hoa cũng không phải là trống rỗng, mà là một người đứng đấy. Là một thanh niên Nhân tộc, mặc pháp bào đen trắng, trâm gỗ buộc tóc, sau lưng huyền hóa ra một thế giới, ngày tháng trôi nổi trên không trung.

Thân phận người này, có lẽ hôm qua không có bao nhiêu người biết được, là vô danh tiểu tốt thật sự. Nhưng sau một ngày, hầu như toàn bộ trên dưới Đại Thánh quốc đều biết được sự tồn tại của hắn.

Tiền triều gián ngôn phải trong ba ngày giải trừ nguy hiểm tử địa vạn năm có vô số cường giả trên dưới Đại Thánh Quốc, và lại bắt sống vị cường giả Hoang Cổ tộc, hậu duệ duy nhất của Vong Linh dị tộc, giao cho Thần tử bệ hạ, tùy ý xuất phát.

Nếu chỉ là tuyên bố, tự nhiên sẽ không dẫn tới bao nhiêu người chú ý, nhưng thanh niên Nhân tộc này lại phát thề trước mặt Thiên Kim Tiên. Chỉ cần là người tu đạo, đều biết được uy lực của tâm ma đại thế, bất luận là ai, bất luận là ai., Cho dù là đại thần thông giả tiến vào Đại Đạo cực hạn, nếu phát ra lời thề lại nhận được sự thừa nhận của Thiên Đạo và Đại Đạo, vậy lời thề kia nhất định sẽ có hiệu lực, nếu như không thề hoàn thành, lời thề nói trong đó hồn phi phách tán, Chân Linh Yên Diệt cũng nhất định sẽ thực hiện.

Vứt bỏ chương giáo Thiên giáo sứ Lâm Tịch...

Đã có biến cố hôm qua, ba chữ vứt bỏ Thiên giáo cũng truyền khắp Đại Thánh Quốc, không biết bao nhiêu người bắt đầu hỏi thăm thể lực thần bí vô cùng này, muốn biết vì sao giáo này nắm chắc như vậy, có thể bắt sống vong linh lão tổ có được vạn năm tử địa.

Đặc biệt trước đó, thể lực vứt bỏ Thiên giáo này chưa từng xuất hiện, ba đại thể lực Hoang Cổ cũng đều không có vết tích tồn tại của giáo phái này, cho dù là lão quái vật cổ xưa nhất, cũng đều tỏ vẻ chưa từng nghe nói qua.

Một đêm thám thính không có kết quả, nhưng không muốn trong ngày thứ hai này, kẻ vứt bỏ Thiên Giáo này liền hiện lộ ra vẻ cực kỳ dữ tợn khủng bố. Lâm Tịch xuất hiện ở trong huyết hoa kia, tất cả mọi người trong nháy mắt biết được đại quân khủng bố đang tập kết trên bầu trời đêm, rốt cuộc là thuộc về thể lực nào.

Sự khiếp sợ và sợ hãi dâng lên, không dám tin tưởng.

Mấy vạn đại quân, bên trong mỗi một vị binh sĩ, đều tương đương với cường giả Kim Tiên đỉnh phong, lực lượng như vậy, tại thời điểm này đơn giản có thể nghiền ép bất luận thể lực nào.

Đại thần thông giả không ra, căn bản là không có tồn tại, có thể ngăn cản một mũi đại quân khủng bố này. Hơn nữa càng thêm khủng bố dọa người chính là, trong cái khe nứt kia, huyết hà vẫn còn chảy xuôi, huyết hoa cũng tiếp tục nở rộ, từng binh sĩ giáp trụ đầu không ngừng xuất hiện.

Quá trình gia tăng một vạn ba vạn, từng chút một hiện ra trong mắt toàn bộ Đại Thánh Quốc.

Cuối cùng lúc dừng lại, bầu trời trên không, mười vạn đại quân đã tập kết xong.

Cuối cùng cũng dừng lại.

Giờ khắc này, không biết bao nhiêu cường giả đáy lòng thở phào một hơi, nhưng sự khiếp sợ cùng sợ hãi trong đáy mắt lại không cách nào xua tan được.

Mười vạn binh sĩ Kim Tiên, tập hợp lại cùng một chỗ ngưng tụ thành đại quân, chỉ là khí thể tụ tập cùng một chỗ kia, liền đủ để cho bất luận người nào linh hồn trực tiếp tan vỡ, hơi phi yên diệt.

Không biết bao nhiêu người tại may mắn, may mắn chính mình lúc đó huyết hà xuất hiện, không bị tham lam mê hoặc, mà xuất thủ cướp đoạt những song đồng huyết hoa kia, nếu thật sự làm như vậy, chỉ sợ trong huyết hà kia lập tức có thêm một đầu oan hồn.

Một khắc khi đại quân kia ngưng tụ lại, tất cả mọi người đều trầm mặc.

Không cần thiết hình dung, cũng không có ai hoài nghi lời nói của Lâm Tịch ở trong điện kia, đều tin tưởng một chút sức mạnh cũng không có, lực lượng khủng bố như vậy, đủ để nghiền ép bất luận thế lực nào, muốn giải trừ nguy hiểm vạn năm chết đi kia một chút cũng không khó.

Không người nào có thể địch lại.

Cho dù là cường giả Hoang Cổ từ trên trời trở về như Vong Linh lão tổ, huyết mạch cuối cùng của dị tộc Viễn Cổ cũng không thể làm được.

Vào

Thiên Đô hùng hực, trong hoàng cung nguy nga vô cùng, một vệt kim quang mang theo vô tận uy nghiêm mãnh phóng ra, trong nháy mắt hóa thành một người, đứng trước mặt Lâm Tịch trong Huyết Hà. Người đến một thân giáp trụ, khí thể khủng bố, là một vị cường giả cấp Đại La Kim Tiên, từ Thần tử hoàng cung đến, giống như là một thủ lĩnh cấm vệ, trong tay bùng một đạo thánh chỉ.

Vứt bỏ chương giáo Thiên giáo sứ Lâm Tịch tiếp chỉ.

Thủ lĩnh cấm vệ này nâng thánh chỉ trong tay lên, lập tức uy áp vô biên xung quanh như nước láng giềng biến mất sạch sẽ.

Lâm Tịch giống như sớm biết sẽ có một màn này, lúc thủ lĩnh cấm vệ nói xong, hắn liền dứt khoát khom người thi lễ, mặt chữ điền bình tĩnh, không có một tia kiêu căng kiêu căng.

Thủ lĩnh cảm vệ lạnh nhạt gật đầu, không dám chậm trễ chút nào, lập tức mở thánh chỉ trong tay ra.

Âm

Thánh chỉ chính là một tấm vải không biết tên dệt ra, màu hoàng kim.

Vừa mở ra, bên trong liền truyền đến âm thanh đè ép hết thảy thuộc về Thần tử.

Nay phong rường Thiên Giáo làm quốc giáo Đại Thánh ta, chương giáo sứ Lâm Tịch, từ hôm nay trở đi là đại tướng quân Phục Ma, thống lĩnh quân vút bỏ Thiên Giáo, chống đỡ ngoại địch cho ta, chinh phạt tám phương.

Thần tử nhập chủ Đại Thánh quốc làm Đế, giọng nói của hắn, tự nhiên toàn bộ thần dân trên dưới Đại Thánh quốc đều biết được rõ ràng.

Dân chúng bình thường nghe được thánh chỉ kia, đều chỉ cảm thán một tiếng vị thanh niên Nhân tộc tên Lâm Tịch kia vận khí tốt, một bước lên trời, trực tiếp trở thành đại tướng quân Phục Ma của Đại Thánh quốc. Mà những cường giả tu sĩ kia, biết được những người biến cố hôm qua, lại là cảm thán, ba mươi sáu vị trí của quốc giáo Đại Thánh quốc vốn đã thừa thớt, lại thiếu đi một vị trí.

Bất đắc dĩ nhất chính là, vốn trong tưởng tượng của bọn họ, cho dù có thể có được vị trí quốc giáo, cũng là Vô Danh Khí Thiên giáo nhỏ yếu nhất, lúc này hiển lộ ra vẻ dữ tợn, lại là bước chân một bước trở thành phương hướng cường đại nhất của Đại Thánh quốc.

Mười vạn binh sĩ Kim Tiên tạo thành đại quân, nói một tiếng không thể địch nổi là bình thường.

Bất quá cũng không phải là hoàn toàn không có hy vọng, vút bỏ Thiên Giáo muốn thật sự trở thành quốc giáo của Đại Thánh Quốc, còn có cửa ải cuối cùng.

Mặc dù trong thánh chỉ của thần tử không nói ra, bất quá thế lực lớn nhỏ trong Đại Thánh Quốc đều biết, trong vòng ba ngày, đại quân thống lĩnh Lâm Tịch không thể giải trừ nguy cơ

tử địa vạn năm, hơn nữa bắt sống Vong Linh lão tổ, tất nhiên hết thầy sẽ tan thành mây khói.

Những thế lực lớn nhỏ này sau khi kiến thức đại quân khủng bố kia không còn dùng khí ra tay ngăn cản, lại là đều gửi gắm hy vọng lên trên tử địch Đại Yểm quốc.

Hừ, cái tên vứt bỏ Thiên giáo này chưa chắc đã có thể ngồi vững vị trí quốc giáo, vạn năm tử địa kia há lại dễ gần như vậy.

Không sai, tử địa vạn năm tại Ma giới, chính là nơi tụ tập vô số ô uế, bất luận sinh linh nào đi vào đều sẽ bị hóa thành vong linh thi bình, khi còn sống càng cường đại, khôi lỗi hóa thành cũng càng cường đại, nói không chừng chỉ đại quân này sẽ trực tiếp bị hủy ở bên trong.

Còn có Vong Linh lão tổ, người này pháp lực thông thiên, cách cảnh giới trong truyền thuyết kia cũng chỉ là một bước ngắn mà thôi, thủ đoạn tất nhiên không tầm thường.

Hoàng đế của Đại Yểm quốc chính là một vị thánh tử được Ma Đế sủng ái nhất, chỉ cần mời một vị phân thân của Ma Đế, đại quân nhiều hơn cũng phí công.

Mười vạn đại quân, mỗi một binh sĩ đều là cường giả Kim Tiên. Sau khi nhánh đại quân Huyết Hà này xuất hiện ở trên Thiên Đô, ngoại trừ khiến cho tất cả cường giả Đại Thánh Quốc chú ý, các thế lực còn lại trên Trung Châu đại lục, thậm chí các bộ châu khác, cũng đều có thần niệm mạnh mẽ vượt không mà đến, muốn nhìn một chút thế lực có được lực lượng kinh khủng như vậy, rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Trong Huyết Hà, Lâm Tịch mặc một bộ hắc bạch pháp bào, lẳng lẳng đứng ở phía trên một đóa huyết hoa hai con người. Thế giới phía sau hắn hiển hóa ra, ngày tháng tám ngày bắt đầu hội tụ lên không trung, biểu hiện rõ tu vi cảnh giới Lâm Tịch hôm nay, lại một vị cường giả Đại La Kim Tiên gần như đại đạo cực hạn bích chương.

Dường như hoàn toàn không phát giác được thần niệm trên trời, khí tức trên người Lâm Tịch bỗng nhiên biến đổi.

Uy nghiêm phảng phất như người thống trị nắm giữ vận mệnh vô số sinh linh, uy nghiêm khủng bố, xuất hiện trên người Lâm Tịch.

Ta làm chương giáo ruồng bỏ Thiên giáo, Đại Thánh quốc Phục Ma đại tướng quân, phụng mệnh Đại Thánh bệ hạ ta, nay thống lĩnh đại quân của giáo ta, san bằng vạn năm tử địa, bắt sống.

Vong Linh lão tổ!

Thanh âm Lâm Tịch vang vọng toàn bộ Thiên Đô. Chẳng những hơn một ngàn vị cường giả Kim Tiên ở trong điện lúc trước nghe được rõ ràng, những thần niệm cường hoành kia vượt không đến còn có thế lực sau lưng, trong nháy mắt này, nghe rõ ràng rành mạch.

Chấn động toàn bộ Trung Châu đại lục, đều bị Lâm Tịch cùng Huyết Hà đại quân sau lưng hắn chấn động, bát đại bộ châu còn lại cũng bị lan đến. Ngay trước đó không lâu, những thứ như Khí Thiên giáo Lâm Tịch này đều là vô danh tiểu tốt,

nhưng hiện tại, cho dù là thể lực kém cỏi nhất, hoặc là vô số sinh linh vô danh, cũng đều biết sự tồn tại của bọn họ, đều đang lan truyền tin tức có quan hệ.

Mà trong đó bị chấn động nhất, không ai ngoài Lâm Tịch miêng muốn bị chinh phạt bắt giữ, vị cường giả Viễn Cổ lấy từ địa vạn năm phong tỏa Đại Thánh Cương Thổ, Vong Linh lão tổ kia.

Àm

Xuất phát.

Mạnh mẽ, bầu trời run lên. Huyết Hà khủng bố từ bên trong vết nứt hư không chảy ra, lúc này, rốt cuộc chuyển động.

Tựa như ở trên không trung, trong minh minh tồn tại một quỹ đạo quỹ đạo, huyết hà chảy xuôi, phương hướng lại chính xác vô cùng, chớp mắt đã vượt qua cự ly cực lớn, tất cả thần niệm chú ý đều có thể đoán được, điểm cuối của huyết hà, ngay bên ngoài Đại Thánh quốc, dán sát vào khu vực hùng quan trọng nhất của Đại Thánh quốc.

Nơi này, hoàn toàn không tồn tại ánh mặt trời, từng giây từng phút đều bị sương mù xám xịt bao phủ, mịt mù không người, dã thú cây cối thậm chí ngay cả một gốc cỏ đại đều không nhìn thấy. Sương mù kia không ngừng phun nuốt cuộn cuộn, tràn ngập một loại khí tức khiến tất cả sinh linh đều tuyệt vọng. Đó là khí tức tử vong, bất luận sinh linh nào, dù là cường đại như Thiên Tiên cũng đều không thể nhìn thấy., Thậm chí là Kim Tiên, chỉ cần đi vào bên trong, sẽ chỉ có một kết cục, chính là bị thôn phệ tất cả sinh cơ, hóa thành một cổ Khôi Lỗi Vong Linh, từ đó du đãng trong khu vực đó, ngơ ngơ ngác ngác, vĩnh viễn không thể giải thoát.

Khu vực này, ban đầu chỉ có vạn dặm, ngày thứ nhất tăng trưởng ngàn dặm ngày thứ hai, ngày thứ ba ngàn dặm, nếu bỏ mặc, không cần bao nhiêu ngày, liền có thể ăn mòn toàn bộ Trung Châu đại lục.

Vạn năm tử địa...

Trước khi thiên địa đại biến, trong chư thiên có vô số hiểm địa kỳ dị hung hiểm, trong ma giới, liền có một chỗ, hung danh

hiển hách.

Thời Thái Cổ đã tồn tại, tụ tập khí tức ô uế trong thiên địa, tự thành một giới, không bị thiên địa đại đạo pháp tắc trói buộc, sinh linh trong đó, đều bị tử linh chi khí ăn mòn, không vào luân hồi, không đứng đầu thiên thời, hôn phách chân linh, vĩnh viễn nhận sự nô dịch của nó, không thể giải thoát.

Vạn năm tử địa này, tại Ma giới tồn tại rất nhiều năm tháng, cũng không phải là không có cường giả Ma đạo có chủ ý với nó, ý đồ luyện hóa nó, được bên trong vô cùng vô tận tử linh khí, thành tựu đại đạo. Đáng tiếc là, tử địa kia tồn tại năm tháng dài đằng đẳng., Từ lâu đã thành khí hậu, thậm chí sinh ra một bản năng mờ lung, ăn mòn tất cả trong thiên địa. Cường hoành khủng bố, cho dù là đại thần thông giả ra tay, cũng chưa chắc có thể thành công, cũng phải bốc lên phong hiểm cực lớn, được không bù cho cái mất.

Vị Chí Tôn Ma giới kia, vì phòng ngừa cương thổ bị tử địa ăn mòn, chỉ có thể phong ấn hấn, trực xuất hấn vào trong huyết hải bản nguyên Ma giới, lấy huyết hải vô tận ma khí trấn áp, hạn chế sinh trưởng của hấn.

Cho đến trước đó không lâu, hậu duệ duy nhất của viễn cổ linh dị tộc, Hoang Cổ cường giả vong linh lão tổ từ trên trời trở về, đưa ra đề nghị gia nhập Đại Yểm quốc, nhưng điều kiện duy nhất là luyện hóa thai châu báu tử địa bộ tộc chúng nó nhiều năm mơ ước, giao cho hấn làm. Đại Yểm quốc chủ chính là một vị thánh tử được Chí Tôn Ma giới sùng ái nhất., Dưới sự thỉnh cầu của hấn, Chí Tôn Ma giới ra tay, luyện hóa tử địa, giao cho Vong Linh lão tổ. Lúc này mới có thể khiến toàn bộ Đại Thánh quốc khó khăn lắm mới gặp phải nguy hiểm chết chóc.

Chỉ mấy ngày mà thôi, vạn năm tử địa đã ăn mòn đến bên ngoài Đại Thánh quan, lại thêm một ngày nữa, e rằng toàn bộ Đại Thánh quan đều sẽ bị cắn nuốt.

Vong Linh lão tổ, thành danh tại viễn cổ đại, chính là khi đó trong vô số cường giả người nổi bật. Hiện tại có vạn năm tử địa, phối hợp hấn huyết mạch duy nhất của Vong Linh dị tộc, có thể nói là được trời cao chiếu cố., Mặc dù những lão quái

vật thời thái cổ còn sót lại kia, cũng không thể không tránh lui Tam xá. Đây cũng là vì sao, mặc dù trong Đại Thánh quốc có hơn mười vị cường giả Hoang Cổ tồn tại, nhưng không một ai có thể từ tay đối phó. Bất quá nếu không phải như vậy, cũng không tới phiên Lâm Tịch vô danh tiểu tốt này.

Đại Thánh Quốc tân nhiệm phục ma đại tướng quân, thống lĩnh đại quân, chinh phạt vạn năm tử địa.

Tin tức này, trong thời gian rất ngắn truyền khắp Cửu Đại Bộ Châu nhân gian, cho dù là một ít khu vực bí ẩn xa xôi, cũng đều có thể lực hoặc là cường đại biết được, thi triển ra các loại thủ đoạn, chú ý tới biến hóa của Đại Thánh quan ở đâu.

Àm

Àm

Huyết hà chảy xuôi, trong hư không đột nhiên sinh ra hai cái trống lớn.

Hai đóa hoa máu hai con người to lớn vô cùng nâng lên, mặt trống quỷ dị, thêu lên một hình ảnh kỳ dị: Thế giới Hỗn Độn, Ma Thần khủng bố một trước chưa từng thấy phá xác chui ra, đỉnh thiên lập địa, phun ra nuốt vào một vũ trụ. Cổ chùy to lớn như trụ trời, giống như vàng mà không phải vàng, giống như đá, toàn thân như kim loại, tràn đầy lân phiến, tản mát ra một loại khí tức cổ xưa hung ác.

Trống rỗng rơi xuống, mỗi một tiếng vang lên, trong huyết hà, liền có từng vị binh sĩ Kim Tiên, mở hai mắt ra.

Tê tê ~

Sau khi tiếng thứ nhất vang lên, biến hóa trong Huyết Hà vừa khiến vô số thế lực đang chú ý hoặc cường giả kinh hãi khó hiểu.

Trong từng đóa hoa máu kia, bởi vì tiếng trống mà binh sĩ mở mắt, cảnh tượng trong hai mắt lại giống như đức Huyết Hoa Nhị dưới thân, tồn tại không chút con người trắng trợn, chỉ có hai loại khí tức, chậm rãi lưu chuyển, một sinh một chết, hội tụ giao thoa, huyền diệu vô cùng, bất kỳ sinh linh nào chỉ nhìn

một cái, lập tức sinh ra vô số đốn ngộ, trong tu hành vô số chướng ngại đều bị phá giải.

Tuy rằng lúc này, những người chú ý đến đại quân Huyết Hà đều là cường giả trong các thế lực, nhưng bởi vì tiếng trống kia, trong nháy mắt vẫn có lượng lớn cường giả vì vậy mà ngộ đạo, đột phá cảnh giới bản thân. Những tồn tại kia càng cường đại, cũng đồng dạng được lợi ích không nhỏ, lý giải đối với đại đạo tiến thêm một bước.

Vứt bỏ Thiên giáo rốt cuộc là thế lực phương nào?

Vô duyên vô cớ nhận lợi lớn như vậy, thiện duyên kết xuống, ngày sau sao có thể khó khăn với giáo này.

Khí tức huyền diệu thật, giáo này thủ đoạn quả thực thông thiên triệt địa, không thể tưởng tượng, bây giờ bản tôn cũng một thân một mình, không bằng gia nhập giáo này, nói không chừng còn có chỗ tốt lớn hơn có thể nắm giữ.

Khí tức huyền diệu, là vết tích đại đạo, ta muốn đốn ngộ, bao nhiêu năm rồi, lại vẫn có thể đốn ngộ một lần.

Bất luận là tự nguyện hay bị động, ở trong tiếng trống kia vang lên, từng vị binh sĩ trong nháy mắt mở mắt ra, đại đạo huyền diệu trong huyết hà diễn hóa ra, đều làm cho vô số cường giả chú ý được lợi.

Cho dù là thiên địa đại biến, sát kiếp nổi lên bốn phía, những thiện duyên này kết thúc, những cường giả này hoặc những thế lực sau lưng, ngày sau khi đối mặt với vứt bỏ Thiên giáo sợ đều phải suy nghĩ kỹ rồi mới đi.

Mà hắt văng Thiên giáo lộ ra thủ đoạn khó tin như vậy, lập tức bị các thế lực lớn nhỏ nhỏ trong nhân gian nhớ kỹ, lại không có thế lực nào nhìn thấy đại giáo thần bí này toát ra. Những cường giả độc hành, hoặc là người cô gia cường đại từ thiên ngoại trở về, đều cân nhắc tới ý nghĩ gia nhập Vương Thiên giáo.

Nếu là trước kia, thế lực cường đại thần bí ẩn nấp sẽ làm cho những thế lực cùng cường giả khác kiêng kỵ, để những cường giả giữa đường gia nhập càng thêm khó khăn.

Bất quá vào lúc này, dưới sự uy hiếp của sát kiếp kia, rất nhiều cường giả từ trong giấc ngủ say tỉnh lại, từ trên trời trở về, thế lực bồi dưỡng năm đó đã sớm mai một ở bên trong sông dài tuế nguyệt., Gia nhập một thế lực cường đại tìm kiếm che chở cũng không phải là chuyện gì mất mặt. Đây cũng là lý do, Đại Thánh quốc cùng Đại Yết quốc đại biểu thế lực tiên ma đều ở khu vực trung tâm đô thành của mình, kiến tạo những nơi tiếp dẫn đường đi như Thánh hiền các. Bất quá cử động của bọn họ, cũng không đến như vậy, vứt bỏ Thiên giáo một chút biểu hiện ra hiệu quả.

Khí tức đại đạo vĩnh viễn là thứ có sức hấp dẫn nhất đối với vô số cường giả.

Trong huyết hà, phát giác được những biến hoá trong hư không Lâm Tịch, khóe miệng chậm rãi cong lên một vòng đường cong như mưu đồ đạt được.

Bất quá rất nhanh, trong hai mắt của hắn liền nhiều ra một sợi hàn liệt chỉ ý, ánh mắt vượt qua hư không, trực tiếp rơi vào biên giới Đại Thánh quốc, ngoài một quan ải đại thánh quan hùng vĩ kia.

Mục đích thật sự của chuyến đi này, cũng là lần đầu tiên Khí Thiên Giáo hiện lộ ra vùng đất dữ tợn.

Trên Thiên Đô, lời thề Lâm Tịch phát ra, sớm đã truyền khắp mọi góc ngách nhân gian. Nếu lời thề kia thực hiện, đương nhiên là tất cả đều có thể, nhưng nếu thất bại, không giải trừ nguy cơ tử địa vạn năm, kiểm soát hoặc không bắt sống Vong Linh lão tổ, tất nhiên mọi chuyện đều không thể.

Ầm

Tiếng trống vang lên, huyết hà chấn động, trực tiếp vượt qua mấy trăm ngàn dặm, lúc lại xuất hiện, đã ở trong Đại Thánh đóng lại không trung.

Oanh oanh oanh!

Mười vạn đại quân Huyết Hà, ngay sau khi hiện ra Đại Thánh quan, khí tức mênh mông của Hung Man cổ xưa kia tựa như một thế giới lớn, trấn áp xuống.

Quan ải vốn không ngừng khuếch trương ăn mòn tử linh khí hết thấy, dưới cỗ khí thể này, lại trực tiếp ngưng trệ, sau đó bị phá toái, đã bị sương mù xám xịt bao phủ, lại lần nữa hiển lộ giữa ngày, thiên quang phổ chiếu, huyết hà rũ xuống, vô cùng thần thánh thuần khiết, để cho người sinh ra một loại xúc động cúng bái.

Tiếng rống vang lên.

Bên ngoài Đại Thánh quan, trong nơi thôn phệ hết thấy tử linh kia, đột nhiên một tiếng gào thét, Viễn Cổ Ma Vương như đang ngủ say ở lòng đất lúc này thức tỉnh, quấy lên phong vân, toàn bộ mặt đất đều bắt đầu rung động lắc lư, trong sương mù tử vong do vô số tử linh khí hội tụ thành, cũng giống như có thêm vô số bàn tay lớn đang quấy động, gào thét, giống như muốn cắn nuốt hết thấy, bao gồm huyết hà buông xuống nơi đây.

Phục Ma đại tướng quân

Khẩu khí lang thang thật lớn, lão tổ ngay ở đây, xem tiểu phé vật Đại Thánh quốc làm sao bắt giữ ta và giao cho tên thần tử này xử lý.

Tử địa rộng lớn, tử linh chi vụ đột nhiên quay cuồng biến hóa, hóa thành một cái đầu lâu to lớn, vang vọng phạm vi trăm vạn dặm, từ trong cái miệng khép mở của đầu lâu kia phun ra.

Khô lâu này vừa thành hình, toàn bộ vạn năm tử vong tựa hồ trong nháy mắt sống lại, khí tức tử vong khủng bố không kiêng nể gì tràn ra, ngưng tụ thành từng cái xúc tu xám xịt trắng kiết không gì sánh được, kéo dài bốn phương, những nơi đi qua, đều bị tử vong vụ bao phủ, trở thành một bộ phận vạn năm tử địa.

Là Vong Linh lão tổ.

Khí thể thật kinh khủng, lão quái vật này sợ là đã sớm chạm đến cảnh giới kia, bây giờ lại đạt được tử địa vạn năm, đủ để xưng tụng là cường giả đệ nhất dưới đại thần thông. Nếu cho nó thời gian, nói không chừng lại một vị Chí Tôn muốn xuất thế.

Hầu như mỗi nơi trong Đại Thánh quan đều có vô số thần niệm chú ý tới.

Khô lâu kia vừa xuất hiện, lập tức đã bị vô số cường giả đoán ra thân phận, có thể có được khí thể khủng bố như vậy, lại có thể khống chế vạn năm tử địa, cũng chỉ có vị Vong Linh lão tổ từ thiên ngoại trở về kia.

Vong Linh lão tổ thành danh đã lâu, ở thời đại viễn cổ chính là người nổi bật trong vô số cường giả, cộng thêm nó là một vị vong linh hoàng tộc cuối cùng trong thiên địa. Nếu trước khi thiên địa đại biến, rất nhiều thế giới Chúa Tể có thể mượn thế giới chi lực mình khống chế áp chế nó, cũng chính vì như vậy Vong Linh lão tổ mới tránh xa thiên ngoại., Không tham gia phân tranh trong chư thiên. Thế nhưng hiện tại, thiên địa đại

biển, vạn giới sụp đổ, e ngại thiên đạo dụ chỉ, đại thần thông giả lại tị thế không ra. Toàn bộ nhân gian giới có thể áp chế vong linh lão tổ, rải rác không có mấy.

Nếu không phải như vậy, Vong Linh lão tổ cũng không dám trực tiếp bày ra bên ngoài Đại Thánh quan, một mình địch với một quốc gia.

Vễn vẹn hai ngày, thanh danh của hắn đã vượt qua bất kỳ thời điểm nào trước đây, tại nhân gian giới có thể nói là cho dù là sinh linh tầng dưới chót cũng đều biết sự tồn tại của hắn. Hiện tại đại quân Đại Thánh Quốc hàng lâm, Vong Linh lão tổ quả nhiên không sợ hãi chút nào, trực tiếp mở miệng khiêu khích.

Trong lúc nhất thời, vô số ánh mắt hoặc minh hoặc ám đều tập trung lên người Lâm Tịch.

Vô số thế lực lớn nhỏ hoặc cường giả đều muốn nhìn một chút. Chương giáo sứ thần bí này muốn thực hiện lời thề như thế nào, bất sống Vong Linh lão tổ từ trong vạn năm tử địa.

Trong Huyết Hà, Lâm Tịch mặc hắc bạch pháp bào, đối với thanh âm vang vọng bên tai của vong linh lão tổ phảng phất như không nghe thấy. Sau lưng hắn, thế giới huyền hóa ra, ngày tháng biến đổi. Đột nhiên hóa thành một đôi mắt giống như, nhìn chăm chú vào vùng đất chết bên ngoài Đại Thánh quan phía dưới.

Nụ cười phơ phới trên mặt hắn không còn chút cô kỵ nào, hắn chỉ nhận nhận một cái: Vong Linh lão tổ, niệm tình người cũng là cự phách viễn cổ, lại là vong linh hoàng tộc cuối cùng trong thiên địa. Nếu còn muốn giữ chút tôn nghiêm cho mình, liền tự phong bế tu vi. Mang theo Tỏa Hồn xiềng xích, theo bản sứ trở về thiên đô, tùy ý để bề hạ xử lý.

Nếu không phải như thế nào mà trẻ con miệng vàng, không biết trời cao đất rộng, lúc lão tổ quất tháo thiên địa ngươi còn chưa sinh ra, đồ vật gà đất chó sành không bằng, đợi lão tổ bắt ngươi, nhất định trấn áp đến chỗ sâu trong tử địa, luyện làm khô lồi, ngày ngày đem tra tấn thần hồn ngươi, để cho ngươi cầu sống không được muốn chết không được.

Không đợi Lâm Tịch nói xong, trong tử địa, khô lâu khổng lồ kia lại lần nữa mở miệng, lại bị Lâm Tịch chọc giận, đã hạ quyết tâm đợi đợi khai chiến xong, phải tra tấn Lâm Tịch cho bằng được.

Đáng tiếc chính là, nghe được thanh âm nghiêng răng nghiêng lợi của Vong Linh lão tổ, Lâm Tịch vẫn là biểu tình bình thản, không để Vong Linh lão tổ vào mắt.

Nhiều lời vô ích, ngươi đã không muốn, bản sứ tự so đo.

Lâm Tịch mặc dù còn chưa động thủ, không thấy thần thông, bất quá chỉ một phần khí độ hiển lộ ra hôm nay, đã để cho các cường giả âm thầm chú ý nơi này trong lòng kinh ngạc, thu hồi khinh thị trước đó, kinh ngạc khi nào trong Đại Thánh quốc lại có cường giả trẻ tuổi xuất khẩu như vậy.

Nhưng càng khiến bọn họ kinh ngạc hơn, lại ở phía sau.

Nhẹ nhàng băng quơ, Lâm Tịch lại duỗi một ngón tay, chỉ vào vùng tử địa rộng lớn bên ngoài Đại Thánh quan.

thần nhiên nói: Huyết Hà tẩy luyện, đánh vào tử địa, ngoại trừ Vong Linh lão tổ, những tồn tại còn lại bất luận sinh linh vong linh, đều có thể giết.

Rõ ràng là đại quân tiến đánh vạn năm tử địa to lớn như vậy, nhưng từ trong miệng Lâm Tịch nói ra, lại là cực kỳ bình tĩnh, nếu không phải kế tiếp xuất hiện kinh thiên biến hóa, rất nhiều cường giả chú ý tới này chỉ sợ còn không kịp phản ứng.

Ầm ầm một tiếng, Huyết Hà mệnh mông trên không trung bỗng nhiên khê động, phảng phất như mở cửa, sóng cả đỏ thẫm vô cùng vô tận, từ trên cao trút xuống.

Chỉ nhìn bên ngoài, Huyết Hà trút xuống, sợ là sẽ cho rằng lúc này động thủ là thế lực ma đạo tà ác kia. Nhưng cẩn thận cảm ứng, liền có thể phát hiện, trong Huyết Hà kia đúng là một tờ một hào khí tức tà ác đều không có, ngược lại là thuần khiết thần thánh, tràn ngập khí tức sinh mệnh.

Oanh xuy xuy

Huyết Hà, tử địa, trong nháy mắt liền đụng vào nhau.

Ngay sau đó chính là động tĩnh khiến vô số cường giả đều kinh hãi không thôi, hung danh ở bên ngoài, nghe nói sương mù tử vong có thể ăn mòn hết thảy, sau khi chạm đến những sóng cả đỏ thẫm kia, lại giống như tàn huyết gặp kiều dương, như là tàn huyết gặp kiều huyết., Bắt đầu kịch liệt hòa tan, sương mù tử vong tan đi, lập tức hiển lộ ra đại địa phía dưới bị ăn mòn không hề có sinh cơ, nhưng dòng máu này chảy qua, đại địa lại phát sinh sinh cơ, từng cây cỏ hoa lá lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được sinh trưởng.

Vạn năm tử địa...

Khu vực rộng lớn, trong nháy mắt liền nhiều ra một lỗ hồng, từng đoá từng đoá binh sĩ Kim Tiên trong đôi đồng huyết hoa kia, lúc này đã toàn bộ mở hai mắt ra. Lâm Tịch ra lệnh một chút, lập tức liền thấy một cỗ Âm Thủy khổng lồ, theo Huyết Hà, trong nháy mắt tràn vào trong tử địa.

Vào lúc này, Vong Linh lão tổ giống như mới phản ứng lại.

Trong lúc gào thét, từng bóng đen tụ tập lại trong khu vực rộng lớn, mỗi một bóng đen đều tràn ngập khí tức tử vong cổ lão, làm cho người ta liếc mắt một cái là có thể nhớ tới vô số cường giả vẫn lạc trong tử địa, bị tử địa chuyển hóa thành vong linh khô lòi, du dương trong đó, chịu tất cả tra tấn bất tử bất diệt.

Từ thời Thái Cổ bắt đầu, vô số con rối trong tử địa tích lũy lên, chính là một mình Vong Linh lão tổ ngăn cản lực lượng của Đại Thánh quốc.

Hắn cũng có một nhánh đại quân vượt qua mười vạn, đại quân khổng lồ trường tồn từ tuyên cổ, quân vong linh khô lòi.

Vong Linh lão tổ có lòng tin, đại quân vong linh của hắn tập hợp, tuyệt đối có thể đánh tan bất cứ thế lực nào trên đại lục Trung Châu này. Cho dù là đại thánh quốc, cũng không ngoại lệ.

Thế nhưng lập tức, sau một khắc, cảnh tượng thật sự liền cho hắn một cái đòn cảnh cáo.

Đại quân Huyết Hà Vong Linh, đại quân Huyết Hà.

Trong nháy mắt va chạm cùng một chỗ, kết quả trong mấy hơi thở liền phân ra, nhưng cũng không phải là thứ Vong Linh lão tử hy vọng nhìn thấy.

Một kích tức thì thất bại, bên kia không phải chỉ có mười vạn đại quân Huyết Hà, mà là đại quân vong linh khôi lỗi trường tồn hung danh bên ngoài, trên mặt đất hai loại nhan sắc, một đạo đỏ thẫm, một đạo xám trắng, bóng xám trắng kia lập tức bị đánh tan, từng bóng đen bắt đầu tiêu tán kịch liệt.

Nhưng chiến trường đặc thù này lại không có một chút khí tức gào thét thảm liệt.

Từng bóng đen kia, thời điểm bị đánh tan, lại đồng loạt phóng xuất ra ý niệm giải thoát siêu thoát, bị vạn năm tử địa giam cầm không biết bao nhiêu năm tháng oan hồn. Vào thời khắc này toàn bộ giải thoát, trở về bản nguyên, từng đoàn từng đoàn Chân Linh từ trong vạn năm chết bay lên.

Một màn này xuất hiện, không biết khiến bao nhiêu cường giả kinh ngạc không thôi.

Vượt độ, Huyết Hà kia vậy mà siêu độ những Tử Hồn Khôi Lỗi kia.

Điều đó không có khả năng, năm đó đại năng Địa Tạng Vương Tôn Giả ở Phật giới lấy cái giá bản thân vẫn lạc, cũng chưa từng thành công đem tử hồn khôi lỗi trong tử địa siêu độ, Huyết Hà Chi Thủy này sao có thể làm được.

Ngàn vạn thần niệm đều đang kinh ngạc, nhưng không có bao nhiêu tồn tại phát hiện, những hồn phách Chân Linh Khôi Lỗi bị siêu độ tử hồn kia, cũng không tiến vào trong luân hồi, mà là nghịch lưu mà lên, thuận theo huyết hà, tiến vào một thế giới thần bí.

Vù vù

Đột ngột, trong vạn năm tử địa, một đoàn huyết quang nở rộ, cảnh mằm mềm mại đỏ thẫm lan tràn ra, thoáng qua liền là một đóa huyết hoa song đồng.

Đóa hoa máu thứ nhất nở rộ ra.

Tiếp theo đóa thứ hai, đóa thứ tư tắm luyện sau đó là biển hoa liên miên bất tuyệt.

tồn tại đó nhiều năm, để cho vô số cường giả thời đại Hoang Cổ ôm hận tử linh chi vụ vẫn lạc, bất luận là đối với huyết hà song đồng huyết hoa, đều là một chút tác dụng cũng không có, dụng một cái, liền muốn tan rã hầu như không còn.

Vạn năm tử địa vốn là hiểm địa giữa thiên địa, tụ tập đến ô uế, sau khi bị Chí Tôn Ma giới ra tay luyện hóa thành pháp bảo phôi thai, ban cho Vong Linh lão tổ. Vốn lấy thực lực của hắn tăng thêm thiên phú, nếu có đủ kiên nhẫn cùng thời gian, tìm một chỗ bí ẩn, đem tử địa luyện hóa thành bản mạng pháp bảo, lúc đi ra hoàn toàn có thể tung hoành thiên địa, không người nào có thể ngăn cản.

Đáng tiếc, lúc này lại gặp Lâm Tịch, dụng phải hành động lập uy của Khí Thiên Giáo đã lâu.

Trong huyết hà, ẩn chứa bản nguyên tinh hoa đại đạo của Khí Thiên giới, uy năng khủng bố, không phải là thứ mà một tử địa có thể ngăn cản, vị binh sĩ Kim Tiên kia cũng bị Ngô Khí tế luyện thành binh sĩ Ma Thần, ẩn chứa một luồng khí tức Ma Thần chí cao vô thượng, những tử hồn khô lòi kia đối mặt với cường giả khác có thể không chết không diệt, cực kỳ khó đối phó, nhưng trên tay binh sĩ Ma Thần, chỉ cần tử vong, chính là có cơ hội chân chính tử vong, không khôi phục được.

Mà hồn phách Chân Linh bị giam cầm trong thân thể khô lòi, bị Huyết Hà Chi Thủy tẩy luyện, lập tức siêu độ tiến vào trong Khí Thiên giới.

Bây giờ sau khi thiên địa đại biến, luân hồi cũng là đại loạn, từng cái tín ngưỡng thánh địa trong Thiên giới, đối với những chân linh thuần túy này tự nhiên có lực hấp dẫn vô cùng.

Những biến cố này, trong nháy mắt làm cho vong linh lão tổ ẩn thân sâu trong tử địa đại loạn, hắn đã bước đầu tế luyện tử địa vạn năm, lấy biến hóa bên trong hắn đều vô cùng rõ ràng, huyết hà trút xuống sau đó ẩn chứa một tia bản nguyên lực thể giới cực kỳ khủng bố bên trong, còn có từng tôn Ma thần khí tức thể nội binh sĩ Kim Tiên, hắn đều cảm ứng được.

A...

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, đầu lâu trên không trung tử địa lập tức vỡ vụn, một đạo hồi quang kích thích lên, như sao băng quay về, bỏ chạy ra phía ngoài.

Vong Linh lão tổ chạy trốn.

Phát giác được khí tức trong hồi quang, đám người nơi nào còn không biết là bản thể của Vong Linh lão tổ, ngay cả cùng Lâm Tịch chém giết một phen cũng không có, trực tiếp bắt đầu bỏ chạy. Trong chớp mắt, thân hình Vong Linh lão tổ đã lên tới chín tầng mây, lại một hơi thở, có lẽ có thể chạy trốn tới Thiên Ngoại thế giới, đến lúc đó lại đuổi không kịp.

Trong huyết hà, Lâm Tịch vẫn như cũ không chút hoang mang, tựa như sớm biết sẽ có một màn này.

Sửa sang lại quần áo, chậm rãi quỳ xuống hướng đầu nguồn Huyết Hà, nói: Cung thỉnh giáo tổ tiên xuất thủ, bắt lấy lão.

Lâm Tịch quỳ xuống, lập tức làm cho những cường giả chú ý tới chiến trường, hoặc là thế lực sau lưng đều hưng phấn lên.

Vứt bỏ Thiên giáo.

Mặc dù trước đó, đại giáo thần bí này chưa bao giờ xuất hiện, cho dù là những lão quái vật chân chính sống sót qua năm tháng dài đằng đẳng từ thời đại Thái Cổ, cũng đều không rõ đại giáo này. Nhưng nó vừa mới xuất hiện., Thực lực hiển lộ ra ngoài lại làm cho thế lực lớn nhỏ trong nhân gian lúc này kinh hãi không thôi. Không nói cái khác, chỉ riêng huyết hà kia hiện thiên đô, mười vạn binh sĩ Kim Tiên tạo thành đại quân, liền đủ so sánh hơn chín thành thế lực trong nhân gian giới.

Thế lực như vậy, không thể xuất hiện lảng không, nhưng trước giờ chưa từng xuất hiện, thậm chí ngay cả một chút vết tích cũng không có, tự nhiên làm cho vô số thế lực tò mò không thôi.

Hiện tại vị chủ tọa giáo Lâm Tịch này sử dụng một vãi, cực kỳ cung kính thỉnh giáo tổ xuất thủ, bắt giữ Vong Linh lão tổ. Tự nhiên cũng có nghĩa, kế tiếp bọn họ liền có thể nhìn thấy giáo tổ của đại giáo thần bí này ra tay, chưa bao giờ biết được thực lực chân chính của đại giáo này.

Bất quá cũng bởi vì như vậy, khiến cho rất nhiều thế lực đều thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này nhân gian giới không người nào không biết, thiên đạo dụ chỉ: Đại thần thông giả không thể xuất thế, không thể xuất thế.

Có dụ chỉ này ở đây, từng vị đại thần thông giả có được lực lượng khủng bố không gì địch nổi liền không thể xuất thế, chỉ có thể để mặc cho thủ hạ của mình đi ra đi lại. Mà hiện tại, Lâm Tịch cung kính thỉnh giáo tổ của mình ra tay, chẳng phải là có ý nghĩa, Giáo chủ của đại giáo này cũng không phải là một vị đại thần thông giả.

Tuy rằng vứt bỏ Thiên giáo đã hiển lộ ra lực lượng cực kỳ mạnh mẽ, nhưng nếu không có một vị đại thần thông giả trấn áp, cũng sẽ không mang đến bao nhiêu sợ hãi. Thanh âm Lâm Tịch, chú ý tới chiến trường lớn nhỏ cùng rất nhiều cường giả nghe thấy, vị Vong Linh lão tổ kia đang hướng về phía Thiên Ngoại thế giới bỏ chạy, cũng nghe thấy. Rõ ràng đã như chó nhà có tang, một đòn liền tan vỡ, hấn lại vẫn muốn vẫn hỏi một ít mặt mũi.

Là để lúc bỏ chạy, còn quay đầu cười nhạo Lâm Tịch.

Trên bầu trời, thanh âm Vong Linh lão tổ truyền xuống, vang vọng bên ngoài Đại Thánh quan.

Muốn bắt lão tổ ta, hừ, si tâm vọng tưởng. Đừng tưởng tìm được phương pháp phá giải tử địa là có thể làm gì lão tổ, chờ lão tổ dưỡng tốt sẽ lập tức ngóc đầu trở lại. Con nhỏ miệng vàng, nghe nói người ở trước mặt thần tử bỏ công sức phát đại thế tâm ma, lần này không thể bắt giữ lão tổ, sẽ hồn phi phách tán chân linh mai một. Lão tổ chờ ngày này, đến lúc đó nhất định phải tận mắt nhìn một chút.

Lão tổ chính là vong linh hoàng tộc. Bất tử bất diệt, chư thiên vạn giới, Chí Tôn không ra, ai cũng đừng mong bắt được lão tổ. Ha ha ha.

Vong Linh lão tổ vì cứu vãn thể diện, liền toàn lực giữu cột Lâm Tịch kích thích, ý đồ chuyển dời ánh mắt một đám người chú ý đến trên người Lâm Tịch.

Đại giáo thần bí lần đầu tiên hiển lộ sự dữ tợn. Thân là chương giáo sứ bị tâm ma đại thế của mình bức tử, náo nhiệt như vậy tin tưởng nhất định sẽ rất nhanh truyền khắp nhân gian giới.

Trên thực tế, đại bộ phận người chú ý tâm mắt, thật đúng là bị Vong Linh lão tổ thành công chuyển dời.

Ánh mắt đều tập trung lên người Lâm Tịch, muốn từ trên mặt hấn nhìn thấy những tâm tình kinh hoàng này, dưới cái nhìn của bọn họ, mấy câu nói cuối cùng của Vong Linh lão tổ ngược lại không nói sai. Làm một vị Hoàng tộc Vong Linh dị tộc cuối cùng giữa thiên địa. Vong Linh lão tổ xác thực có

được lực lượng cường đại, cho dù mất đi vạn năm tử địa, cũng vẫn là cường giả Hoang Cổ hung danh hiển hách.

Chí Tôn không xuất, cho dù là ai cũng không thể bắt giữ hắn.

Những lời này, cũng không phải là khuếch đại ngữ điệu gì, lấy tu vi địa vị của Vong Linh lão tổ, tuyệt đối có tư cách nói ra lời này.

Đáng tiếc chính là, không khí mà Vong Linh lão tổ tận lực xây dựng ra, sau một khắc liền bị hắn phá hủy. Hoặc là nói, hắn cũng bị bức ép.

Âm

Bỗng dưng, khu vực bên ngoài Đại Thánh quan, mặt đất trên không trung, vùng đất này tựa như trong nháy mắt bị cái gì đó đập mạnh một cái, điên cuồng run rẩy.

Ngọn nguồn Huyết Hà, trong khe hở đen sì chảy xuôi theo nhau.

Một ngón tay vàng sậm to lớn vô cùng duỗi ra, vượt qua hư không, nghiền ép về phía Vong Linh lão tổ rồi đi.

Phá toái, tất cả mọi thứ trên đường, bất luận là không khí hay là mây trắng, trầm ngâm hoặc không gian, dưới ngón tay ám kim này, hết thảy đều chỉ có một kết quả, chính là bị nghiền nát. Vô thanh vô tức phá nát, tiếp theo hóa thành hư vô, hoàn toàn biến mất.

Lực lượng khủng bố trong ngón tay này, làm cho một lực lượng thiên địa điên cuồng run rẩy, không kiêng nể gì phát tiết ra ngoài, rõ ràng vô cùng dễ cho những người chú ý kia cảm nhận được. Cho dù chỉ lấy phương thức thần niệm, cũng trong nháy mắt này., Trong lòng cường giả ở khắp mọi góc ngách trong nhân gian sinh ra suy nghĩ sợ hãi. Thiên Tiên Chân Ma Đại La Kim Tiên bất luận là Tiên Ma Yêu Quỷ, chỉ cần chú ý đến nơi này, đều không ngoại lệ, trong nháy mắt rơi vào vòng xoáy sợ hãi, không cách nào tự kiềm chế.

Lực lượng này...

Lúc này, người còn có thể suy nghĩ, phát ra ý niệm hỗn loạn, đã là cường giả tuyệt đối.

Quá cường đại, không được, nhìn tiếp nữa ta sẽ bị phản phê trọng thương.

Không thể nào, nguồn lực lượng này rõ ràng là lực lượng cực hạn mà chí tôn mới có thể khống chế, nhưng dụ chỉ của thiên đạo, kỳ vật không ra được đại thần thông giả thì một ngày không thể xuất thế.

Giáo chủ vứt bỏ Thiên giáo này thật sự là một vị Chí Tôn, nhưng hắn làm sao dám ra tay, chẳng lẽ không sợ trừng phạt của Thiên Đạo.

Một cỗ ý niệm hỗn loạn, bởi vì ngón tay ám kim này xuất hiện mà sôi trào.

Bọn chúng còn có thể xuất hiện là vì ngón tay kia nghiền ép phương hướng không phải về phía bọn chúng, mà là hướng về một mục tiêu khác.

Thế nhưng làm mục tiêu vong linh lão tổ lại không có tâm tình tốt như vậy, ở trong khe hở ngón tay ám kim duỗi ra, một loại cảm giác tử vong tập trung đáy lòng sinh ra, bắt đầu điên cuồng tra tấn hắn.

Bất luận là lý trí hay thần thông cảm ứng của hắn, đều vô cùng rõ ràng nói cho hắn biết, bất luận lúc nào, hiện tại hay là chết đi trong vạn năm, đều không thể là đối thủ của ngón tay ám kim này. Về phần chủ nhân của nó, hắn ngay cả nghĩ một chút cũng không dám.

Cho dù đáy lòng dự cảm tử vong cực kỳ mãnh liệt, nhưng không thể để cho hắn hủy diệt cầu sinh.

Hắn vừa điên cuồng kêu to, vừa điên cuồng bỏ chạy về phía thiên ngoại.

A Chí Tôn, đây là lực lượng của Chí Tôn, không thể nào, vứt bỏ Thiên giáo, chẳng lẽ các người không sợ trời phạt sao?

Lúc này, thanh âm Vong Linh lão tổ vang vọng bên ngoài Đại Thánh quan. Bất quá lần này trong giọng nói của hắn tràn ngập sự sợ hãi và điên cuồng, nào còn có vẻ kiêu ngạo trước đó.

Bên ngoài, trong huyết hà, Lâm Tịch trong huyết hoa hai con

ngươi, nghe thấy lời nói của Vong Linh lão tổ, nhất là hai chữ Thiên Khiển, khoe miệng lập tức hiển lộ nụ cười trào phúng.

Độn quang của Vong Linh lão tổ, tốc độ cực nhanh, mặc dù hắn còn có thể thi triển thủ đoạn thần thông nhanh hơn.

Tinh Vực Đại Na Di trở lại.

Thần thông này chính là thần thông độn pháp cường đại mà hầu như mỗi một vị cường giả thời đại viễn cổ đều có thể thi triển, một khi thi triển, trực tiếp có thể dịch chuyển đến một tinh vực khác.

Những thứ kia bởi vì lần lượt thiên địa đại kiếp mà vượt xa ngoại vực Hoang Cổ cường giả, tại vực ngoại vô số tinh vực bên trong lúc đi đường, đều là thi triển thần thông này. Bất quá thần thông này mặc dù cường đại, cũng không phải là không có hạn chế.

Đặc biệt là hiện tại, hạn chế này càng to lớn hơn.

Một đến thế giới hàng rào, Tinh Vực Đại Na Di thần thông chỉ lực sẽ mất hiệu lực, chỉ có thể lấy nhục thân thoát ra ngoài.

Sau khi thiên địa đại biến, chư thiên vạn giới tan vỡ, đều dung nhập vào nhân gian giới, khiến diện tích giữa người ta đâu chỉ mở rộng gấp ngàn lần, đồng thời thế giới thế giới cuộn tròn cũng trở nên kiên cố trước nay chưa từng có, đã là tiếp cận thế giới hàng rào của thời đại thái cổ rồi. Mà ở thời đại đó, cho dù là ba ngàn Ma Thần, cũng không thể trực tiếp dịch chuyển ra khỏi đại lục thái cổ, chỉ có thể dùng thân thể cực kỳ cường đại, tiến hành du lịch tinh vực.

Vong Linh lão tổ là một vị vong linh hoàng tộc cuối cùng trong thiên địa, cường đại không thể nghi ngờ, nhưng so sánh với ba ngàn Ma Thần, không khác gì đom đóm và ánh trăng sáng.

Cũng chính vì vậy, kỳ thật Vong Linh lão tổ đã vô cùng rõ ràng đã đoán được kết cục của mình, chỉ là hắn còn chưa muốn tin mà thôi.

Tiếng kêu gào điên cuồng từ trên bầu trời truyền xuống.

Không thể nào, ta chính là vong linh lão tổ, ngay cả tai ương vong linh viễn cổ ta cũng tránh được, giữa chư thiên vạn giới, không có tồn tại gì có thể bắt giữ bản lão tổ. Ai cũng không thể, Chí Tôn đồng dạng không thể.

Tất cả mọi người, đều có thể nghe thấy thanh âm của Vong Linh lão tổ, cũng có thể từ bên trong nghe ra được sự điên cuồng và hoảng sợ của hắn.

Vù vù

Trả lời hắn, là ngón tay ám kim nghiền ép hết thủy, nghiền nát hết thủy trở ngại ở giữa, sau đó chậm rãi xuất hiện sau lưng của hắn.

Cho dù Vong Linh lão tổ là dị tộc, nhưng giờ khắc này hắn vẫn cảm nhận được rất sâu cảm giác thăm dò một thanh vong hồn đại phiêu.

Sau đó, chính là kết cục cuối cùng.

Dưới ngón tay ám kim kia, lực lượng nghiền ép hết thủy phát tiết ra, khu vực này, phía trên bầu trời, phía dưới hàng rào thế giới bao phủ vạn dặm, không gian thời gian như ngừng vận chuyển, không khí ngừng lưu thông mây khói không còn tràn ngập cương phong nữa, quỹ tích rõ ràng vô cùng rõ ràng, Vong Linh lão tổ điên cuồng bỏ chạy, thân thể cũng ngưng kết, trên mặt sinh động, ngay cả cảm xúc trong con ngươi cũng rõ ràng.

Xoẹt xoẹt xoẹt...

Tiếng vang quỷ dị, trên bầu trời, khu vực vạn dặm kia, giống như một khối lưu ly thanh tịnh, bị một cỗ lực lượng cực kỳ bá đạo cắt chém xuống.

Trong khối lưu ly này, có không khí mây trắng gió mạnh, còn có một vật hình người quanh thân đều là xương trắng.

Tê tê

Bên ngoài Đại Thánh quan, tất cả âm thanh đều biến mất trong nháy mắt, tận mắt thấy lưu ly kia ra đời, những người chú ý đều mất đi năng lực nói chuyện, thậm chí ngay cả ý nghĩ cũng tạm thời đình chỉ.

Tất cả mọi người, đều biết kết cục của Vong Linh lão tổ.

Ngay bên trong lưu ly kia, sau khi bị cắt rời, hóa thành một đạo hàn quang, như sao băng, rơi xuống dưới, vô thanh vô tức chui vào bên trong huyết hà.

Vong Linh lão tổ, bị bắt giữ.

Ý nghĩ này, chính là suy nghĩ đầu tiên xuất hiện sau khi những người chú ý khôi phục tỉnh táo.

Tiếp theo, vô số thần niệm mang theo sự sợ hãi và hiếu kỳ, nhao nhao ném lên bầu trời kia, cây lưu ly kia tạo ra cũng cắt đứt ngón tay ám kim từ nhân gian giới xuống, chưa kịp tiếp tục. Nếu như ngài thích bộ tác phẩm này, thì bỏ phiếu giới thiệu, sự ủng hộ của ngài chính là động lực lớn nhất của ta.

Thu binh khí!

Lâm Tịch đứng trong Huyết Hà, lạnh như băng ra lệnh. Thanh âm vừa phát ra, lập tức thấy bên ngoài Đại Thánh quan, sông máu tẩy luyện đại địa lại sống lại trong nháy mắt, như âm thanh găm thét, bắt đầu chảy ngược về. Đánh tan một nhánh quân Huyết Hà khủng bố đến cực điểm của đại quân Tử Hồn Khôi Lỗi., Cũng một lần nữa trở về bên trong huyết hà kia, từng đoá từng đoá huyết hoa hai mắt vô thanh vô tức ngồi xếp bằng xuống, chậm rãi nhắm hai mắt, tùy ý cánh hoa kia thu lại, một lần nữa hóa thành nụ hoa, cuối cùng hóa thành một đoàn huyết quang, trở về chỗ sâu trong huyết hà.

Huyết Hà thối lui, bên ngoài Đại Thánh quan, vạn năm tử địa hung danh hiển hách kia đồng dạng biến mất không thấy.

Không có sương mù tử linh ăn mòn tất cả, phóng mắt nhìn lại, đều là sinh cơ bừng bừng. Một trận hấp dẫn vô số ánh mắt chiến tranh, cứ như vậy nhanh chóng kết thúc, những người chú ý kia còn chưa kịp phản ứng.

Bất quá trong Đại Thánh quan, từ hai ngày trước các binh sĩ Đại Thánh quốc đã lâm vào vô cùng sợ hãi, sau khi nhìn thấy một màn bên ngoài quan, liền bắt đầu hoan hô lên. Không cần tiếp tục vẫn lạc, càng không bị ăn mòn làm một cỗ tử hồn khôi lỗi không có tri giác, tự nhiên là cảm thấy như vậy.

Vứt bỏ Thiên giáo.

Đại giáo thần bí này, mặc dù là lần đầu tiên hiển lộ, nhưng đã đầy đủ, ít nhất trong Đại Thánh Quốc, thanh danh cực thịnh, nhất thời không có hai.

Bất quá vào lúc này, chủ nhân những thần niệm và thể lực lớn nhỏ phía sau lưng kia quan tâm lại không phải là Đại Thánh quan tâm đến tình hình như thế nào, cũng không phải là kết cục của tổ lão vong linh kia.

Bọn họ chú ý chú ý trọng tâm, tất cả đều chuyển dời đến phía trên không trung, nghiền áp hết thủy âm kim chỉ.

Không hề nghi ngờ, chủ nhân ngón tay kia tuyệt đối không phải là vật chết, mà là một sinh linh sống sờ sờ. Chỉ cần là sinh linh, bất luận sinh linh này cường đại cỡ nào, cho dù là Chí Tôn, cũng tuyệt đối không thể chống lại dụ chỉ của Thiên Đạo.

Giữa thiên địa, không có sinh linh, có thể ngăn cản thiên khiến trừng phạt. Mà trước đó, thiên địa kỳ vật giáng lâm đại lục Trung Châu, đồng thời thiên đạo hạ xuống dụ chỉ. Không có kỳ vật bộc lộ, đại thần thông giả vĩnh viễn không xuất thế.

Lời dụ chỉ này vô cùng rõ ràng, truyền tới từ sâu trong tâm linh của từng vị cường giả.

Từ thời Thái Cổ đến nay, từng có kinh nghiệm một thời đại lớn nói cho tất cả sinh linh trong thiên địa biết, dụ chỉ của Thiên Đạo không thể vi phạm, nếu không, ngoại trừ vẫn lạc, sẽ không có kết cục khác.

Nhưng hiện tại, chủ nhân ám kim kia lại thi triển ra lực lượng khủng bố đến cực điểm nghiền ép tất cả. Dù rằng chú ý tới vô số thần niệm bên trong Đại Thánh quan, cũng không có tồn tại đại thần thông giả, nhưng lại không ngăn cản những chủ nhân thần niệm cường đại này, có thể phân biệt ra. Vật ám kim chỉ này ẩn chứa lực lượng, tuyệt đối không phải một vị Đại La Kim Tiên hoặc một vị Hoang Cổ Cường giả có thể thi triển ra.

Vị Vong Linh lão tổ kia, mặc dù là trong cường giả Hoang Cổ ở thiên ngoại, cũng là người nổi danh nổi tiếng.

Nhưng hắn lại dưới ngón tay kia, phản kháng một chút cũng không làm được, thân thể bị đông kết trong không gian phạm vi vạn dặm, bị cắt chém thành một khối Tinh Ly, bị đại quân bắt giữ, hoàn toàn không cần suy đoán, có thể làm được tất cả những thứ này. Ngoại trừ đại thần thông giả, sẽ không có khả năng khác. Nói cách khác, xuất thủ bắt giữ vong linh lão tổ, chính là giáo chủ đại giáo thần bí kia đại nhân, mà vị Giáo chủ này, tuyệt đối chính là một vị đại thần thông giả bước vào Đại Đạo cực hạn.

Có đại thần thông giả ra tay, nhưng chưa từng bị lạch trời trừng phạt.

Tin tức này, trong nháy mắt liền truyền khắp toàn bộ nhân gian giới.

Thiên địa đại biến, thần tử xuất thế, thần tử bước lên Trung Châu, trở thành quốc chủ Đại Thánh. Mặc dù có không ít đại biến xuất hiện, nhưng nhân gian giới chiến loạn kỳ thật còn không quá nhiều, cũng không tính là kịch liệt, ít nhất so sánh với cuộc chiến hủy diệt vô số sinh linh ở thời đại hoang cổ kia, kém hơn nhiều lắm. Nguyên nhân tạo thành tất cả chuyện này, chính là vì Thiên Đạo dụ chỉ của vạn ác. Đại thần thông giả không thể ra tay, không biết hạn chế bao nhiêu thế lực phát triển.

Hiện tại, có đại thần thông giả tránh đi dụ chỉ của Thiên Đạo, tự nhiên để những thế lực khác cùng đại thần thông giả sau lưng mơ ước.

Mấu chốt nhất chính là, giáo tổ đại nhân của ruộng Thiên giáo, chủ nhân của bàn tay ám kim cực kỳ khủng bố kia, hình như hoàn toàn không có ý che giấu.

Sau một lát, bí mật mà thần bí của vị giáo tổ cường đại này tránh đi Thiên Đạo dụ chỉ xuất thủ liền bị vạch trần ra.

Vậy mà phân thân lại là một cỗ phân thân của Ma Thần.

Khí phách thật lớn, lấy thân thể Ma Thần làm phân thân, mặc dù không ngộ đạo, nhưng đều là một trong những sinh linh mạnh mẽ nhất trong thiên địa.

Bồn tọa đã hiểu, muốn tránh đi dụ chỉ của Thiên Đạo, chỉ cần bản thể không xuất thế, tất cả đều không đáng ngại.

Được rồi, cho dù lấy phân thân đi lại, lực lượng của bản tọa cũng đủ xưng hùng nhân gian giới này rồi.

Bí mật của tổ giáo vứt bỏ rất nhanh đã được mọi người công bố.

Thiên Đạo dụ chỉ: kỳ vật không ra, đại thần thông giả không thể xuất thế. Tránh đi bí mật bị dụ chỉ trừng phạt, chính là ở chỗ chỉ cần bản tôn tuân thủ dụ chỉ không xuất thế, sẽ không xuất hiện hình phạt. Nếu bản tôn không thể sử dụng, vận dụng phân thân là được.

Trong lúc nhất thời, các nơi nhân gian giới, các đại bộ châu, các đại thần bí hẻo lánh, đều có từng luồng từng luồng khí tức cực kỳ cường hoành bay lên, bay thẳng lên trời.

Đại thần thông giả, đều là nhân vật đã tu luyện đại đạo đến mức tận cùng, bản tôn là hóa thân của đại đạo, từ lâu đã là phản phác quy chân, trở lại cảnh giới khủng bố của bản nguyên, nếu bọn họ không muốn, cho dù thần thông có mạnh mẽ hơn nữa, cũng đừng nghĩ đến việc phát hiện được khí tức của bọn họ.

Nhưng hiện tại, từng luồng khí thể, mỗi một luồng đều mạnh mẽ không tưởng, vượt xa Đại La Kim Tiên hoặc là những cường giả Hoang Cổ kia.

Bất quá trải qua chiến dịch Đại Thánh quan, ngược lại không có bao nhiêu người tỏ vẻ kinh ngạc, đều biết nguồn gốc của từng luồng khí tức cực kỳ mạnh mẽ kia là gì. sợ là đại thần thông giả sau lưng các thế lực lớn kiềm chế không được, bản tôn không ra ngoài, liền nhao nhao phóng xuất ra phân thân của mình, thay cho đi lại trên nhân gian.

Có biến cố này, có thể đoán được, ngày sau trong nhân gian các loại thế lực lớn nhỏ, sẽ không cố kỵ nữa, so với bất cứ lúc nào đều muốn chiến tranh khốc liệt hơn, sợ là sắp xảy ra rồi.

Bất quá lúc này Đại Thánh quốc, ngược lại bình tĩnh, ngay cả Đại Yểm đều tạm thời gậy kích mà về, các thế lực còn lại tự nhiên là không có gan đến đây tìm chết.

Đại Thánh quốc, Thiên Đô.

Vẫn là đại điện rộng lớn, trong điện, một đám quan viên tay cầm ngọc Đình, thần sắc cung kính, chỉ là đáy mắt hiển lộ ra tâm tư, đều là phức tạp.

Đặc biệt là ở trước điện, một đám cường giả Hoang Cổ, thần sắc hoặc là lúng túng, hoặc là không thân thiện, hoặc là sợ hãi.

Cũng khó trách bọn họ như thế, ai cũng không thể tưởng được, Lâm Tịch là vô danh tiểu tốt, lại nhanh như vậy, hơn nữa gây ra động tĩnh như vậy, càng có thể coi là chấn kinh toàn bộ nhân gian giới.

Ngày hôm trước, hắn ở trong điện phát đại thẻ Tâm Ma, muốn bài trừ nguy hiểm tử vong vạn năm, muốn bắt vong Linh lão tổ đến trước điện, mặc cho Thần tử bệ hạ xử lý.

Lời thẻ này nếu đổi lại là một cường giả Hoang Cổ có thanh danh to lớn phát ra, đương nhiên mức độ đáng tin cực cao. Đáng tiếc lúc đó phát ra lời thẻ là Lâm Tịch. Mặc dù có tu vi cảnh giới Đại La Kim Tiên, nhưng thanh danh không lớn, còn rơi vào mắt Hoang Cổ cường giả. Lúc ấy đáy lòng hơn một ngàn vị quan viên Kim Tiên trong điện đều cho rằng Lâm Tịch không làm được, là lấy lời tuyên bố chế nhạo không ít. Chưa từng nghĩ, Lâm Tịch chẳng những hoàn thành, hơn nữa còn hoàn thành cực kỳ tốt.

Mặc dù lúc cuối cùng, trên đoạn đường bắt giữ vong linh lão tổ, Lâm Tịch có chút mưu lợi.

Nhưng lợi dụng này lại không người nào dám mở miệng trách cứ, nguyên nhân cũng là đơn giản, chính là thực lực, tuyệt đối có thực lực.

Cuối cùng ra tay, bắt sống lão tổ, là phân thân của một vị đại thần thông giả. Nói cách khác, sau lưng đại giáo thần bí kia, ít nhất đứng đây một vị thần thông giả cực kỳ cường đại.

Có sự uy hiếp này, trong điện ai cũng không dám lỗ mãng.

Huống chi, Lâm Tịch giải giải nguy hiểm tử địa vạn năm, lúc này vị đứng đầu trong điện, đang mỉm cười vuốt ve một khối Tinh Ngô Ly ở lòng bàn tay.

Phương hướng lưu ly kia chính trực, óng ánh sáng long lanh, bên trong có mây trắng gió mạnh, thậm chí một số chim thú, cực kỳ chân thực. Như là cứng rắn đem một mảng bầu trời động lại sau đó cắt ra, thu nhỏ lại thành như vậy, để cho người chơi đùa.

Mà trên thực tế, cũng đích thật là như vậy, trong lưu ly kia, có một điểm trắng, rất là bắt mắt.

Nếu điểm trắng kia phòng lớn, có thể thấy được một đồ vật dưới thân đều là bạch cốt khô lâu nhân, trên thân mặc dù phóng xuất ra khí tức cực kỳ cường đại, nhưng lại hoàn toàn không thể phản kháng bị cô đọng trong lưu ly kia.

Vong Linh lão tổ!

Một đám cường giả Hoang Cổ trước điện, mỗi khi ánh mắt vô tình đảo qua lưu ly kia, trong tâm thần đều không tự chủ được run rẩy một trận.

Mấy chục người bọn họ, ở vực ngoại thế giới, đều là cường giả có danh tiếng, đều là ở Hoang Cổ tam đại thời đại vì tránh họa mà ẩn cư vực ngoại, nhưng nếu so sánh cùng vong linh lão tổ, trong bọn họ không có một người có tư cách.

Huống chi, lại nhận được Vạn năm tử địa của vong linh lão tổ.

Cường giả như vậy, kết cục cuối cùng đều là như vậy, nếu bọn họ còn duy trì thái độ lúc trước, vậy quả thực cùng chết không có gì khác biệt. Hôm nay chính là lần sát kiếp cuối cùng trong thiên địa, chính là đám tu sĩ Phật gia cả ngày đem từ bi treo ở bên miệng, vì bảo toàn bản thân, chỉ sợ cũng sẽ không còn một chút ý niệm từ bi nào. Huống chi bí ẩn kia không biết bao nhiêu năm tháng, lúc này tại hiện lộ ra đại giáo thần bí.

Trên đầu, thần tử ngồi ngay ngắn ở trên tôn quý hoàng tọa, một đôi mắt thần như thâm nhuận tất cả.

Vẫn vuốt vuốt Lưu Ly trong tay, vừa mỉm cười mở miệng nói: Các vị ái khanh, lần này Phục Ma Đại Lý, chẳng những giải trừ nguy hiểm tử địa vạn năm, còn bắt sống Vong Linh lão tổ này, đều là dựa vào vị trí giáo tổ vứt bỏ Thiên Giáo của Lâm Khanh, trầm Kính Chi vị trí tổ tiên Thiên giáo Đại Thánh quốc, không biết ý chúng khanh như thế nào.

Thần tử vừa nói xong, tất cả Kim Tiên trong điện đều bị quốc sư Đại Thánh kia đâm mấy chữ.

Nếu như nói lúc trước Lâm Tịch mơ ước vị trí quốc giáo Đại Thánh quốc, là để cho bọn họ đổ kỵ trong lửa đốt, lúc này quyết định của thần tử, lại là để cho bọn họ hoàn toàn đem ghen tỵ cùng không cam lòng hiện lộ ra trên mặt. Khác với ba mươi sáu vị trí của Đại Thánh quốc giáo, vị trí quốc sư Đại Thánh, lại chỉ có một.

Hơn nữa, quốc sư Đại Thánh còn có một tầng hàm nghĩa khác.

Gần như trong chớp mắt, trong lòng trên điện Thiên Kim Tiên cũng hiện lên cùng một ý nghĩ, nhưng bọn họ lại không thể nói ra, chỉ có thể thầm cầu nguyện trong lòng, cầu nguyện thần tử tiếp theo sẽ không phải là những thứ bọn họ nghĩ.

Đáng tiếc, thần tử hoàn toàn không cảm ứng được cầu nguyện của bọn họ.

Sau một khắc, lại mở miệng nói: Trẫm xuất thế chưa lâu, mặc dù lúc ở bụng mẹ đã nhận ra đại đạo, nhưng con đường tu hành, nếu không có sư giáo dạy dỗ cuối cùng vẫn là thiếu sót. Vứt bỏ Thiên giáo tổ đã là quốc sư của Đại Thánh, lại còn là đại thần thông giả trong thiên địa, trẫm tự nhiên lấy ngôi vị sư phụ.

Thần tử vừa dứt lời, bên tai không biết người đồng thời âm âm vang lên, lúc này mặt mũi liền trắng bệch, cực kỳ khó coi.

Coi trọng sự vị.

Những lời này của thần tử, ý nghĩa biểu đạt ra đã vô cùng rõ ràng. Cũng chính vì vậy, mới làm cho chư vị Kim Tiên trong điện này sắc mặt đại biến.

Đại Thánh lập quốc, Hoàng Đế đời thứ nhất cũng không phải là thần tử.

Khi đó Đại Thánh cũng không có đại thể khí thôn thiên hạ như bây giờ, chỉ khi kỳ vật thiên địa giáng lâm Trung Châu, sau khi thần tử đăng cơ, Đại Thánh quốc mới chợt hấp dẫn vô số cường giả đến đầu nhập, tạo ra thanh thế khổng lồ như bây giờ.

Có ngọn nguồn của âm thanh này, đương nhiên là vì thần tử.

Hầu như tất cả đại thần thông giả trong chư thiên đều từng tiên đoán ra một lần đại kiếp nạn cuối cùng này, người ứng kiếp, chính là vị này vừa xuất thế liền có tượng tượng Thánh Nhân, hỗn độn chí bảo từ thiên ngoại bay tới nhận chủ thần tử. Mạt pháp đại kiếp nạn., Cực kỳ khủng bố, không biết có bao nhiêu sinh linh sắp mai một trong số mệnh, mặc dù cường đại như Chí Tôn, cũng chưa chắc có thể may mắn thoát khỏi kiếp số. Nhưng kiếp nạn này cũng không phải không có một đường sinh cơ, nghe đồn một đường sinh cơ kia chính là ký thác trên người vị Thần tử này.

Là lấy thần tử một đăng cơ làm Đế, lập tức hấp dẫn vô số cường giả đến đầu hàng. Mục đích của bọn họ là ai cũng rõ ràng, đều là vì một chút hơi mờ ảo kia nhưng ai cũng không dám bỏ qua một chút sinh cơ mà đến, đều muốn nhiệm một tia khí vận của thần tử, để cho mình hoặc thế lực sau lưng có thể bảo toàn trong sát kiếp.

Mà nếu nhiệm khí vận thần tử, cũng không phải là chuyện chỉ cần đứng trước mặt thần tử là có thể làm được. Nhất định phải thành lập liên hệ với thần tử, dính phải khí vận, mới có thể nhận được sự tán thành của thiên đạo.

Mà vị trí Đại Thánh Đế Sư này, chính là một trong những phương thức tốt nhất.

Cái gọi là Đế sư, đương nhiên chính là sư phụ của Đế Hoàng, Đế Hoàng của Đại Thánh quốc chính là Thần tử, trở thành sư phụ của Đại Thánh Đế, liền trở thành sư phụ của thần tử.

Nếu Thần tử thật sự là người ứng kiếp, sư phụ của hắn tất nhiên có thể bảo toàn trong sát kiếp, thậm chí có thể thừa cơ tiến lên, tiến thêm một bước.

Từ khi Thần tử đăng cơ tới nay, không biết có bao nhiêu cường giả ngấp nghé, cũng đều thi triển thủ đoạn mạnh mẽ của mình, trong đó không ít thần thông giả đạt đến đại đạo cực hạn.

Đáng tiếc chính là, thần tử cũng không phải là Đế Hoàng bình thường, không chỉ là sinh ra mà biết, tượng trưng của thánh nhân, trên người hắn còn có một kiện Hỗn Độn Chí Bảo.

Uy năng của Diệt Thần Trắc, ngày đó khi thần tử xuất thế cũng đã được nghiệm chứng. Nếu vền vẹn chỉ là hộ vệ thần tử, trong thiên địa này cũng không có mấy người có thể thương tổn đến thần tử. Như vậy, muốn lấy được sự tán thành của thần tử, thành sư tôn của hắn, càng thêm khó khăn. Đang lúc tất cả thế lực đều cho rằng vị trí sư phụ của Đại Thánh Đế kia, là vị Thiên Đế đại nhân của Tiên giới chuẩn bị cho mình, vị trí này lại rơi vào tay người khác.

Vứt bỏ tổ tiên Thiên giáo.

Đại giáo thần bí này đã bí ẩn nhiều năm, không xuất hiện thì thôi. Ngay sau khi lộ ra về dữ tợn đã khiến cho vô số thế lực cường giả trong giới này khiếp sợ.

Nếu là lúc chia tay, thần tử nói muốn hứa cho tổ tiên vứt bỏ Thiên giáo kia lấy địa vị Đại Thánh Đế Sư gì đó, lúc này không biết sẽ có bao nhiêu người nhảy ra phản đối. Nhưng hiện tại, bọn họ vừa mới quan sát một trận chiến chấn động toàn bộ nhân gian giới, tâm thần hồn phách đều bị chấn nhiếp trụ, vậy mà không có ai đứng ra phản đối.

Bất luận là mười vạn đại quân Kim Tiên kia, hay là phân thân Ma Thần cuối cùng, đều làm cho người ta giữa giới kiến thức

sự khủng bố của vô số thế lực ruồng bỏ Thiên giáo.

Vị giáo tổ đại nhân kia, cách không triển khai thần thông, vẫn là lấy năng lực phân thân, liền có thể vô cùng thoải mái bắt giữ vong linh lão tổ, có thể suy ra, bản tôn của hắn khủng bố, không thể tưởng tượng. Một vị đại thần thông giả khủng bố như vậy, mặc dù ở chư thiên thời đại cổ đại cũng không có thanh danh gì, nhưng nhất thời cũng không người phản đối.

Trên đỉnh, trên hoàng tọa, Thần tử tựa như sớm biết sẽ như vậy.

Vuốt ve Hư Không Lưu Ly giam cầm Vong Linh lão tổ, trên mặt vẫn duy trì ý cười nhàn nhạt, tiếp đó nói với Lâm Tịch: Lâm Khanh, không biết khi nào Giáo Tổ của ngươi mới hàng lâm Đại Thánh của ta, trăm sẽ kiến tạo ra hành cung Đế Sư, ngày sau liền nhờ trăm thỉnh giáo Đại Đạo tu hành là đạo lý.

Lúc thần tử bắt đầu nói chuyện với Lâm Tịch, trong điện, từng quan viên đều đã thanh tỉnh lại, bất quá thời cơ đã qua, lại mở miệng khuyên can đã không còn kịp nữa. Đều là gương mặt đau khổ, không nói một lời.

Trong đó buồn bã nhất cũng là một đám người may mắn nhất, không gì vượt qua một đám cường giả Hoang Cổ trước điện kia.

Bọn họ mặc dù đã sống qua năm tháng dài đằng đẳng, nhưng chỉ cần không phải tu là Thái Thượng Vong Tình, liền đều có tồn tại, đối với vị trí Đại Thánh Đế sư, trong lòng cũng có không ít vị mơ ước. Bất quá bọn họ cũng đều biết, lấy thần thông pháp lực của bọn họ, nghiêm túc nói đến căn bản không có tư cách trở thành sư tôn của Thần tử bệ hạ. Không nói những cái khác, chỉ một cái Diệt Thần Trạc trên cổ tay thần tử.

Đây chính là hỗn độn chí bảo, nếu thần tử tâm niệm vừa động, để cái vòng tay kia phóng ra uy năng, trong điện cơ bản không có người có thể ngăn cản. Ngay cả một kiện pháp bảo người ta cũng không ngăn được, làm sao đảm nhiệm được sư tôn của người khác. Tồn tại của Diệt Thần Trạc, liền hạn chế vị trí đại thánh đế đế sư, chỉ có thể do một vị đại thần thông giả đến

ngồi. Bây giờ bụi bặm lắng xuống, thần tử bệ hạ đã mở miệng, quân không nói đùa, cũng không có đạo lý thu hồi.

Trong lúc nhất thời, ngoại trừ Lâm Tịch, tất cả quan viên còn lại đều trầm mặc lại.

Lâm Tịch cũng sẽ không quản những người khác nghĩ như thế, vẫn là đáng vẻ bình tĩnh không chút sợ hãi kia, nghe được câu hỏi của Thần tử bệ hạ, mới cung kính thi lễ, trả lời: Hồi bẩm bệ hạ, bản tôn của Giáo Tổ đại nhân còn đang ở sâu trong hỗn độn ngộ đạo, chỉ có một vị phân thân hành tẩu nhân gian. Giáo tổ biết được nguyện vọng lớn của bệ hạ, vì trợ giúp bệ hạ sớm ngày thống nhất Trung Châu, hiện giờ Giáo Tổ đại nhân đã tiến về một mật địa, mời tới Đại Thánh của ta một cánh tay đắc lực.

Giáo tổ từng nói: Có cánh tay này trợ giúp, nguyện vọng của bệ hạ trong vòng mười năm là có thể thực hiện được.

Trước sau như một, Lâm Tịch mặc dù vẻ mặt bình thản, nhưng lời nói không dọa người chết không ngớt.

Câu trả lời thần tử, lại phun ra mấy câu làm cho mọi người trong điện lại kinh hãi tới biến sắc.

Trong vòng mười năm, nhất thống Trung Châu.

Nếu như những lời này là nói trước khi thiên địa đại biến, trong điện này, từng cường giả Kim Tiên một đều không để ý.

Nhưng hiện tại, những lời này lại là lời nói kinh thiên. Khiến mọi người vốn không có chuẩn bị, sắc mặt đồng thời đại biến, theo bản năng ánh mắt đều tập trung lên người Lâm Tịch. Nếu không phải có trận chiến trước đây không lâu bắt giữ vong linh lão tổ làm tấm đệm, Lâm Tịch vừa nói vậy, nhất định sẽ có vô số người đứng ra, cười nhạo hắn là nói khoác mà không biết ngượng.

Dù vậy, mọi người trong điện này cũng không có một ai trong ánh mắt mang theo sự tin tưởng.

Hiển nhiên đều là một ý nghĩ, chính là Lâm Tịch mất hồn, đang hồ ngôn loạn ngữ.

Đường như là vì báo thù sự chật vật trước đó, không đợi thần tử mở miệng, một trong những cường giả Hoang Cổ kia, người từng bị Lâm Tịch làm mất mũi, lúc này lại lần nữa đứng ra.

Trên gương mặt cổ xưa, có thể thấy được một tia trào phúng rõ ràng.

Có chút ý tứ từ trên cao nhìn xuống, hướng Lâm Tịch thần nhiên nói: hừ, bất quá chỉ là bắt sống một tên Vong Linh lão tổ mà thôi, lại bắt đầu nói khoác không biết ngượng. Trong vòng mười năm thống nhất Trung Châu., Quả thực là một chuyện cười lớn. Chẳng lẽ vứt bỏ Thiên giáo người còn tưởng rằng Trung Châu cùng Trung Châu trước kia là cùng một địa phương hay sao, chẳng lẽ là Đại Yết quốc do Ma giới kia ủng hộ, chính là Đại La, còn có những thế lực Tây Vực Phật Yêu nhất tộc Tây Vực, Vũ tộc, Quỷ quốc, Vũ Quốc., Có ai không phải trong chư thiên có thanh danh hiển hách, sau lưng đều có đại thần thông giả đứng đây, không chỉ nói người là một giáo phái chưa từng nghe nói, cho dù là Thiên Đế bệ hạ Tiên giới tự mình ra tay, cũng chưa chắc có thể thống nhất Trung Châu trong vòng mười năm.

Phàm nhân nói có ếch không biết trời cao đất dày, hôm nay gặp mặt, quả nhiên không sai.

Người này hình như đã nhìn lâu, trong lòng sớm có rất nhiều bất mãn, lúc này vừa mở miệng, lại là câu tru tâm, hận không thể biến Lâm Tịch thành chuột chạy qua đường, người người phỉ nhổ mới tốt.

Những quan viên khác trong điện, tuy rằng phần lớn cũng không vừa mắt với vị cường giả Hoang Cổ này, bất quá ý niệm trong lòng bọn họ ngược lại không sai biệt lắm với những lời nói kia, cũng vui vẻ mượn miệng của hắn nói ra.

Dưới cái nhìn của bọn họ, Lâm Tịch nói lời mạnh miệng, chẳng những bọn họ nghe thấy có thể tin tưởng, cho dù là Thần tử bệ hạ, tất nhiên cũng sẽ không tin tưởng. Ít nhất trong lòng sẽ sinh ra không thích, nói không chừng còn có thể quyết định rút về, không cho phép tên vứt bỏ tổ tiên Thiên giáo kia ngồi lên vị trí Đại Thánh Đế sư.

Nghĩ đến những chuyện này, lập tức sắc mặt của rất nhiều người trong điện lại biến hóa, có chút hả hê nhìn Lâm Tịch, đều chờ xem trò cười.

Đáng tiếc, từ sau khi Lâm Tịch bắt đầu lộ đầu trong điện, liền quyết định để bọn họ không ngừng thất vọng.

Trên đỉnh, trên hoàng tọa, nghe thấy lời nói của Lâm Tịch thần tử, trong mắt không có lộ ra chút nào không thích. Ngược lại là sự bác bỏ của vị cường giả Hoang Cổ kia, khiến cho sắc mặt của thần tử thoáng cái liền có biến hóa.

Vù vù

Mặc dù chưa mở miệng, nhưng trong điện này đột nhiên nhiều ra một cỗ khí thế cực kỳ mạnh mẽ.

Khí thế này vừa xuất hiện, lại lập tức thu lại, ngoại trừ một người, những người còn lại đều chưa từng bị khí thế kia ảnh hưởng.

Chỉ thấy trước điện, vị cường giả Hoang Cổ kia đột nhiên kêu lên một tiếng đau đớn, trên người giống như bị vô số ngọn núi đè ép, lập tức liền uể oải xuống, sắc mặt trở nên trắng bệch, trong mắt hiện ra vẻ hoảng sợ. Nghĩ đến trước đó, mọi người nào còn không rõ, vừa rồi trên người Thần Tử bộc phát đột nhiên sinh ra khí thế khủng bố, là ai chịu đựng được.

Hắn lạnh nhạt liếc nhìn người kia một cái, thần tử mới chậm rãi nói: “Vứt bỏ Thiên giáo chính là quốc giáo của Đại Thánh ta, Khí Thiên Giáo tổ càng là sư tôn của trẫm, địa vị tôn sùng, không thể khinh nhục, ngày sau phạm là con dân của đại thánh tử ta, người vi phạm phải chém, không phải con dân đại thánh của ta, người vi phạm ta tất sát.

Sau khi trẫm sư nói tìm được giúp đỡ, trong vòng mười năm có thể giúp trẫm thống nhất Trung Châu, trẫm tự tin vô cùng.

Truyền lệnh xuống, hôm nay liền chiêu cáo thiên hạ, trẫm ruồng bỏ Thiên Giáo là Đại Thánh Đế Sư của ta, ở bên cạnh trẫm hành cung, xây dựng Đế Sư cung, đợi ngày trẫm sư trở về, lại tổ chức lễ long trọng, cung nghênh Đế sư.

Tán triều.

Hoàn toàn không để ý tới mấy câu nói của mình sẽ ở Đại Thánh quốc, thậm chí toàn bộ Trung Châu nhắc lên gọn sóng như thế nào, thần tử hạ dụ chỉ xong, xoay người liền rời khỏi đại điện.

Một đám quan viên Kim Tiên trong điện, trước tiên hai mặt nhìn nhau, nhìn thấy thần tử rời đi, lại không thể không thi lễ hét lớn: Cẩn tuân Thánh Lệnh.

Vào lúc này, bọn họ sao còn không rõ, bất luận mười năm sau sẽ như thế nào, vào lúc này, thế lực được tín nhiệm nhất trước mặt Thần tử bệ hạ, chính là vứt bỏ Thiên giáo hiện ra khuôn bố dữ tợn.

Phát hiện lại một vị huynh đệ lĩnh ánh sáng tử lâu, bái tạ cái khác, xin một chút ánh trăng, các huynh đệ đập một tấm hai tấm đi bái tạ.

Thiên địa đại biến, sau khi sát kiếp mở ra, có thể nói trong toàn bộ thế giới nhân gian là khói lửa khắp nơi, quần ma loạn vũ.

Vì đủ loại mục đích, không biết bao nhiêu thế lực thần bí hoặc ẩn núp nhiều năm quật khởi, đều thi triển thủ đoạn, khuếch trương trong nhân gian. Ở giữa này, theo Đại Thánh quốc, một ngày rộng rãi báo cho thiên hạ, một giáo phái gọi là Khí Thiên giáo, lấy tốc độ cực kỳ khủng bố tăng vọt.

Cửu Đại Bộ Châu, Trung Châu đại lục chỉ là bắt đầu mà thôi, rất nhanh, xúc tu của vút bỏ Thiên Giáo liền lan tràn đến bộ châu khác.

Giáo phái thần bí này, trong năm tháng dài đằng đặc bắt đầu từ thời Thái Cổ cho tới bây giờ, chưa bao giờ lưu lại vết tích gì, cho dù là lão quái vật sống lâu hơn, cũng chưa từng nghe nói qua giáo phái này tồn tại, giống như là trong một đêm đột nhiên toát ra.

Phủ Nhất hiển lộ, liền phái ra mười vạn binh sĩ Kim Tiên tạo thành đại quân, cần quét vạn năm tử địa không nói, còn bắt sống cường giả Hoang Cổ có thanh danh hiển hách như Vong Linh lão giả. Trong một đêm, thanh danh vang dội, không biết vì sao lại được sự trợ giúp của Thần tử Đại Thánh quốc hôm nay, cơ hồ là một loại phương thức không nói lý lẽ, đang tiến hành khuếch trương.

Vô số sứ giả truyền giáo, xuất phát từ trong Châu, tản đi về tám đại bộ châu khác.

Không bao lâu, từng tòa Thần miếu hùng vĩ đã thành lập ở các đại bộ châu. Trước kia, sinh linh trong chư thiên chỉ biết rằng, nếu luận về tín ngưỡng truyền giáo, lấy hai thế lực lớn của Phật giới và Vũ tộc vì tôn, nhưng hiện tại, ấn tượng này lại hoàn toàn bị vút bỏ Thiên giáo kia sửa lại.

Theo những sứ giả truyền giáo kia khuếch tán, vô số thần miếu thành lập, vút bỏ Thiên giáo hầu như không đến mấy ngày,

mời chào vô số tín đồ.

Điều kinh khủng nhất là, những tín đồ này cũng không chỉ là những phạm nhân kia, mà bao gồm yêu thú tiên nhân, tiên nhân, dị tộc hầu như tất cả sinh linh đều bao quát bên trong, vô cùng rộng rãi hệ thống tín ngưỡng, để cho hầu như bất luận sinh linh nào trong thiên địa đều có thể gia nhập giáo phái này, cũng từ đó đạt được chỗ tốt.

Vào lúc này, cho dù là người chậm chạp nhất, cũng nhìn ra được sự khủng bố của vứt bỏ Thiên giáo. Những thế lực lớn nhỏ nhỏ kia, nhao nhao bắt đầu khủng hoảng, nhất là thế lực giống như giáo phái vứt bỏ Thiên giáo. Ngưỡng mộ nhất chính là số lượng tín đồ tồn tại, nếu đều bị vứt bỏ Thiên giáo hấp dẫn tới., Đương nhiên sẽ không còn đường sống cho bọn họ. Đáng tiếc chính là, mấy ngày sau, Khí Thiên Giáo đã trở thành khí hậu mệnh mông, hoàn toàn không e ngại thế lực khác đánh lén, mặc dù tốc độ khuếch trương chậm lại, nhưng bước chân lại không ngừng chút nào, vẫn tiến hành khuếch trương ở các góc ngách trên Cửu Đại Bộ Châu.

Cho dù là trong Cửu Đại Bộ Châu, Thiên Tiên Châu xa xôi nhất cũng bắt đầu xuất hiện, Thần miếu hùng vĩ thuộc về Khí Thiên giáo.

Nhân gian giới sau khi đại biến, đã dung nhập vô số thế giới, đã trở nên rộng lớn khôn cùng, địa thế sông núi thậm chí biến cả đều biến hóa, trừ Trung Châu đại lục, những địa phương khác rất khó lại tìm được chỗ tương tự Trung Châu trước đó.

Sâu trong đại dương vô tận, thậm chí có thể nói là phần cuối.

Một tòa bộ châu lớn mệnh mông, cũng không khác gì lục địa thật sự, nằm ở trên đại dương mệnh mông, nhìn mấy lần không có biên giới.

Nơi này, là một trong Cửu Đại Bộ Châu, là nơi xa xôi nhất, Thiên Tiên Châu.

So sánh với tám đại bộ châu khác, tương mạo trên tòa đại châu này ngược lại rất phù hợp vị trí địa lý nó chọn, nơi xa xôi, ý nghĩa tài nguyên thiếu thốn hoàn cảnh ác liệt, nói cách khác, chính là độc sơn ác thủy. Sự thật cũng chính xác như vậy.,

Thiên Tiên Châu tuy lớn, bất quá đối với sinh linh tu hành mà nói, có thể dùng tới linh địa bảo địa tu luyện thật sự không nhiều. Bất quá vật cực tất phản, trên đại bộ châu này, mặc dù không thích hợp cho tu sĩ sinh sống, nhưng đối với những yêu thú hung thú hoặc ma đầu kia, quả thực chính là một phúc địa khó có được.

Là vì, trên Thiên Tiên Châu, số lượng nhiều nhất, hoành hành bá đạo, chính là những hung thú độc thú kia, tiếp theo là yêu ma các loại. Về phần nhân tộc bình thường, số lượng ngược lại là ít nhất, hầu như trên toàn bộ bộ bộ châu, đều không thấy được bao nhiêu.

Chỉ là ở trên một ít hòn đảo phụ thuộc đại lục Thiên Tiên Châu, có thể nhìn thấy một ít Nhân tộc nghỉ lại.

Những địa phương này, hơn phân nửa là khu vực bản thổ của nhân gian, hòn đảo trong đại dương vô tận, chỉ là vì thiên địa đại biến, sau khi đại lượng thế giới phá nát dung luyện Thiên Tiên Châu sinh ra một ít lực hút lúc dung luyện Thiên Tiên Châu., Hấp thu những hòn đảo này trở thành phụ thuộc. Nếu là khu vực bản thổ nhân gian, liên ý nghĩa linh khí cũng không tràn đầy, cũng không có hoàn cảnh thích hợp nhất với Yêu Ma Độc Thú trên Thiên Tiên Châu, ngược lại để cho Nhân tộc bình thường ở phía trên có cơ hội sống sót.

Tinh La Hải

Là khu vực phụ thuộc lớn nhất Thiên Tiên Châu, bởi vì Thiên Tiên Châu là phạm vi cực địa của nhân gian, độc sơn ác thủy, rời đại lục, cơ hồ khắp nơi đều là hoàn cảnh cực kỳ hiểm ác, chính là đại dương mênh mông bình thường nhất, cũng hung hiểm vô số.

Mà Tinh La Hải, lại ngoài ý muốn là một chỗ an toàn.

Vùng hải vực này, nước biển ấm áp, không giống chỗ hắc băng hàn thấu xương, bên trong trải rộng khắp đảo, ít nhất hơn ngàn tòa, nhân tộc sinh sống trên từng tòa đảo kia, vượt qua trăm vạn. Trong đó cũng có không ít tông môn tu sĩ, chiến lực cường đại cũng không ít, cường giả Kim Tiên Chân Ma các

loại cũng không phải hiếm thấy, thậm chí tồn tại mạnh mẽ cấp bậc Đại La Kim Tiên cũng không phải không có.

Chỉ đáng tiếc, dù vậy, lúc này Tinh La Hải cũng lâm vào biên giới hủy diệt.

Nguyên nhân cũng là đơn giản, ít nhất tại khu vực Thiên Tiên Châu này cũng là khu vực hung hiểm, cũng không hiếm lạ gì.

Một con thú chừng sáu mươi tuổi.

Nguyên nhân khiến khu vực Tinh La Hải rơi vào nguy cơ hủy diệt, chính là một lần thú vật trong tiến hành diễn ra, chỉ là Tinh La Hải không phải đại lục, mà là do từng tòa đảo nhỏ tạo thành khu vực hải dương, cho nên thú liễn này, cũng là bắt đầu từ trong đại dương mệnh mông.

Thiên Tiên Châu gần cực địa nhân gian, ở nơi này, hoàn cảnh vô cùng ác liệt, sinh linh tạo ra được, hầu như không bình thường, sinh tồn dưới đại dương mệnh mông kia, tất cả đều là hung thú điên cuồng khát máu, không phải yêu thú bình thường.

Lần thú sáu sáu này, cũng là do vô số hung thú khởi xướng.

Không biết vì nguyên nhân gì, thú triều bùng nổ, vô số hung thú từ trong đại dương mệnh mông phát động trùng kích, tràn vào Tinh La Hải, bắt đầu điên cuồng giết chóc.

Không ít cường giả Tinh La Hải, những tông môn tu sĩ kia có thể sống tốt bên cạnh Thiên Tiên Châu cực kỳ nguy hiểm, đương nhiên có không ít con bài tẩy và chỗ dựa. Nếu chỉ là thú liễn bình thường, cho dù tất cả đều là hung thú, bọn họ trả giá một ít cũng có thể ngăn cản. Đáng tiếc chính là, lần này số mệnh thú triều không chỉ bùng nổ đột ngột, hơn nữa mức độ mãnh liệt cũng vượt quá tưởng tượng.

Những hung thú vô cùng vô tận tràn vào trong Tinh La Hải kia, hầu như mỗi một con là tồn tại cấp bậc Thiên Tiên Thiên Ma, đại lượng tinh anh cấp bậc giống như chiến lực Kim Tiên Chân Ma, kinh khủng hơn chính là, bên trong còn kèm theo rất nhiều thủ lĩnh cấp hung thú Đại La Kim Tiên.

Từng con hung thú cấp hung thú biểu lộ bản tượng, tản mát ra khí thế cuồng bạo hủy thiên diệt địa, mới là mấu chốt của lần thú sáu này. Không ngăn được bọn chúng, thời hạn Tinh La Hải bị hủy không xa, mà chân tướng tàn khốc là, trong Tinh La Hải, cường giả Đại La Kim Tiên cộng lại cũng chỉ một bàn tay, số lượng trên hoàn toàn không tương xứng, bất luận thế nào cũng không ngăn được.

Hơn nữa, không chỉ là bộc phát ở một bên, mà là bốn phương tám hướng đồng thời bộc phát.

Tựa hồ những hung thú kinh khủng này trước khi bộc phát đã vây quanh toàn bộ Tinh La Hải, sau đó lại xuất hiện, hoàn toàn đoạn tuyệt hy vọng của trăm vạn sinh linh kia.

Trong Tinh La Hải, đảo lớn nhất, Cực Quang đảo, mấy vị tu sĩ cường đại, bay lên không trung, mặt mũi tràn đầy tro bụi, nhìn hết thảy xung quanh.

Tuyệt vọng không cam lòng phẫn nộ, trong từng tòa đảo nhỏ dừng động, cho dù là nhân tộc yếu nhất, cũng đều cầm một ít cuộc đầu côn các loại vũ khí, nhìn hung thú không ngừng từ đáy biển không ngừng tràn lên. Cứ như vậy tiếp tục phát triển, bất luận bọn họ có bao nhiêu không cam lòng, kết quả cũng sẽ không có chút thay đổi nào.

Xong rồi...

Ài, quả nhiên là thiên địa sát kiếp, thú sáu trăm năm vốn là một lần khó có được, nhưng mấy năm nay, hầu như là mỗi tháng một lần, hiện tại, càng có nhiều tồn tại kinh khủng như chúng ta không cách nào chống lại như vậy, như vậy xem ra, chúng ta đang chạy trốn trong kiếp nạn.

Trăm vạn sinh linh một khi bị hủy diệt, truyền thừa đoạn tuyệt, chúng ta thực sự có lỗi với lời dặn dò của tổ tông môn.

Trong lúc mấy vị tu sĩ cường đại này đang tuyệt vọng, thì trong đó có một người, trên mặt hiện lên một tia hi vọng, mạnh mẽ quay đầu, nhìn về phía một hòn đảo cực kỳ bình thường trong Tinh La Hải.

Trên đảo, ngoại trừ một tòa kiến trúc, không còn gì khác.

Tòa kiến trúc kia, giống như một tòa thần miếu, cũng không biết là vật gì đúc thành, phong cách cổ xưa thần bí, trên đảo còn lẻ tẻ nở rộ từng đoá từng đoá huyết hoa kỳ dị.

Tu sĩ cường đại này, ánh mắt vừa chạm đến Thần miếu kia, đáy lòng vậy mà trong nháy mắt sinh ra một loại ý niệm kính nể, ý nghĩ này một đời, ngược lại để cho trên mặt của hắn hy vọng càng thêm mãnh liệt một chút.

Đột nhiên hắn mở miệng, âm thanh vang vọng toàn bộ Tinh La Hải.

Ta nghe nói Thiên giáo, chính là quốc giáo Đại Thánh Châu, thần uy cái thế, che chở người tin của mình thương sinh. Nay hung thú lên tăng sáu lật đổ Tinh La Hải ta, nếu quý giáo nguyện ra tay tương trợ, đánh lui thú trinh, chúng ta chắc chắn vứt bỏ ý niệm trước mặt, trợ giúp giáo lý quý giáo, truyền khắp Tinh La Hải ta. Lời này cũng là tâm ma đại thế của ta, nếu có lời thề này trái lời thề này, chúng ta nhất định sẽ thân tử đạo tiêu, truyền thừa đoạn tuyệt, lưu đày Hắc Ngục, vĩnh sinh không được siêu sinh.

Ta chỉ theo chứ...

Còn có tại hạ.

Mời quý giáo ra tay giúp đỡ.

Trên Cực Quang đảo, mấy vị tu sĩ mạnh mẽ nhất, mỗi một người đều tự mở miệng, âm thanh vang vọng Tinh La Hải, đồng thời cũng đến trước Thần miếu hùng vĩ kia.

Một màn này, đại biểu cho mấy vị cường giả Đại La Kim Tiên chính thức nắm giữ Tinh La Hải này nguyện ý trợ giúp quảng Thiên Giáo truyền giáo tại Tinh La Hải, tương đương với lấy toàn bộ phạm vi thế lực của mình ra, cái giá không thể nói là không lớn. Bất quá điều kiện tiên quyết cũng chỉ có một, chính là muốn Thần miếu ra tay, đánh lui thú ảnh hưởng đến toàn bộ Tinh La Hải lúc này.

Thanh âm của bọn họ truyền khắp toàn bộ Tinh La Hải, trăm vạn sinh linh kia, đương nhiên đều nghe thấy.

Trên từng hòn đảo, những Nhân tộc kia, nhao nhao bắt đầu cầu
nguyện, nội dung đương nhiên giống nhau, hy vọng Thần
miếu có thể ra tay, đánh lui thú triều, khóc lóc quỳ lạy, thành
kính như tín đồ chân chính.

Trước Thần miếu cổ phác, lúc này, đang có hai người đứng.

Hai người này, đều mặc quần áo màu đỏ, khuôn mặt bình thường, nhưng trong đôi mắt đều ẩn chứa một tia minh ngộ thần quang, khí tức thần bí, ẩn ẩn tương liên với thần miếu nguy nga phía sau.

Nếu là ở khu vực trung châu, đặc biệt là trong Đại Thánh quốc, thân phận của hai người này hầu như là mỗi người đều biết được. Bất quá tại nơi hẻo lánh này, nhân tộc thưa thớt, Yêu thú độc thú ngược lại là vô cùng vô tận hiểm ác, cũng không biết nhiều.

Tinh La Hải, biết được hai người kia là người thân phận Hồng Y Truyền Sứ của vũ trụ Thiên giáo cũng không nhiều, chỉ có mấy cường giả cấp bậc Đại La Kim Tiên kia. Bất quá cũng chính là mấy người bọn họ, trở ngại hai vị truyền giáo sứ áo đỏ này, khiến cho Thần miếu của vũ trụ Thiên giáo mặc dù đã thành lập trong Tinh La Hải, nhưng lại không thu nạp được mấy tín đồ chân chính thành kính.

Là một giáo phái, quan trọng nhất đương nhiên là tín đồ.

Tuy Tinh La Hải là khu vực hoang vu hẻo lánh như Thiên Tiên Châu, nhưng tin tức mấy Đại La Kim Tiên kia lại không hề bế tắc chút nào, rất rõ ràng thế lực vũ trụ Thiên giáo bây giờ cũng biết tất cả chuyện xảy ra ở Trung Châu Đại Thánh quan, mấy người bọn họ dám cản trở truyền giáo của Hồng Y truyền giáo, dựa vào vị trí địa lý của Tinh La Hải, thực sự quá mức hẻo lánh, nếu vũ trụ Thiên giáo muốn trả thù, cần vượt qua mấy đại bộ châu.

Đừng nói làm như vậy có đáng hay không, chỉ là có thể làm được hay không cũng là một vấn đề, dù sao trên những bộ châu này, thế lực lớn nhỏ bé không biết có bao nhiêu.

Bất quá làm cho bọn họ cảm thấy kỳ dị chính là, phát giác được sau khi bọn họ trở ngại truyền giáo, hai vị truyền giáo sứ

áo đỏ kia lại không có chút ý tứ trả thù nào, ngay cả lời nói cũng không có để lại một câu.

Chỉ là cười nhạt một tiếng, liền tự mình cầu khẩn trong miếu Tự Tại, không để ý tới động tĩnh của bên ngoài.

Hiện tại, bọn họ đều nghĩ thông suốt vì sao.

Tinh La Hải quanh năm trải qua thú chiều hậu, cuối cùng sẽ gặp phải thú sáu mươi một lần bọn họ hoàn toàn không cách nào chống cự, Tinh La Hải lại là địa giới phụ thuộc Thiên Tiên Châu, có thể nói là lui không thể lui, trừ cầu đến trên đầu thần miếu, không có lựa chọn nào khác.

Cũng chính bởi vậy, mấy Đại La Kim Tiên kia, rốt cuộc ở thời khắc cuối cùng Tinh La Hải bị diệt, lựa chọn khuất phục.

Trước Thần miếu, hai vị truyền sứ áo đỏ, nghe thấy tiếng vang vọng không trung, đồng thời lộ ra một vòng ý cười.

Một người trong đó, đột ngột xoay người lại, ngón tay điểm vào hư không một cái.

Lập tức liền thấy cánh cửa đồng xanh vốn đóng chặt của Thần miếu, đột nhiên mở ra. Bên trong không có gì, chỉ có một pho tượng Ma Thần đỉnh thiên lập địa.

Ma Thần này, toàn thân màu ám kim, vẩy Hồn Độn che phủ thân thể, có sừng có đuôi, cực hơn trời. Cực tại địa, sinh liền hai đồng tử, một đồng chất chứa tinh thần biển cả, hình như có vô số sinh linh, một đồng uẩn hàm U Minh thập địa.

Ma Thần này ra đời lúc vô danh, vô đạo, bất tử bất diệt bất hủy.

Hiện tại lại là căn bản của vớt bỏ Thiên giáo, gọi là: bỏ Thiên giáo.

Lúc thiên địa sơ khai, có ba ngàn Ma Thần, Thiên thụ thân thể Ma Thần, ba ngàn đại đạo, bỏ qua Ma Thần trong miếu Thiên Thần, cũng là Thiên Giáo, chỉ là Thiên này không phải Thiên Tiên.

Sau khi cửa lớn bằng đồng xanh phong cách cổ xưa mở ra, trên đảo, hai con người xung quanh Thần miếu huyết hoa, lập tức sinh ra cảm ứng, cuống hoa màu đỏ tươi đồng thời đung

đưa, nhụy hoa mười một cánh hoa quay quanh nhụy hoa hai con người, hai màu trắng đen diễn hóa, vô cùng sinh tử chi đạo sinh tử vô cùng sinh ra.

Âm âm âm

Thần miếu mở, thiên địa sinh dị tượng, toàn bộ khu vực Tinh La hải đều vì vậy mà rung động không ngớt.

Hai vị truyền giáo sứ áo đỏ kia, đồng thời quỳ rạp xuống đất, đáy mắt đều là cuồng nhiệt thành kính, giống như vì pho tượng Ma Thần trước mắt, có thể trả giá hết thảy, bất luận là tính mạng hay hồn phách. Người lúc trước một chỉ điểm mở cửa chính Thần miếu, đang quỳ rạp xuống, trong miệng thì thảo tự nói, giống như đang cầu nguyện cái gì.

Thanh âm cầu nguyện của hắn, đầu tiên là trầm thấp, dần dần dâng trào, tiếp theo là cuồng nhiệt, cuối cùng giống như điên cuồng hét lớn, vang vọng hư không.

Khi âm tiết cuối cùng hạ xuống, bỗng dừng dừng, hư không run mạnh một chút, tiếp theo tất cả bên trong Tinh La Hải đều dừng lại như trước, tất cả không gian thời gian đều ngưng trệ. Trong Thần miếu, pho tượng vứt bỏ Thiên Ma Thần ngồi ngay ngắn ở pháp tọa kia, vào lúc này đại phóng ra ánh sáng., Ánh sáng đỏ sẫm, như một thế giới đầm máu, trong nháy mắt hàng lâm tại Tinh La Hải, nhưng trong huyết quang này, một tia khí tức tà ác đều không có, có chỉ là thần thánh thuần khiết, khí tức sinh mệnh nồng đậm đến cực điểm.

Huyết quang lướt qua, trong Tinh La Hải, những tu sĩ bị thương sắp chết kia, đều phục hồi như cũ, ngay cả một vết thương cũng không lưu lại, cây cối hoa cỏ bị hủy diệt cũng trong nháy mắt khôi phục sinh cơ, trước một hơi thở trước đó vẫn là một mảnh Tinh La Hải hỗn loạn, lại khôi phục toàn bộ sức sống, càng hơn trước.

Thú triều đang điên cuồng giết chóc, sau khi chạm vào huyết quang bao phủ hết thảy, từng đầu hung thú độc thú không có lý trí chút nào, vậy mà vào lúc này nhao nhao phủ phục trên mặt đất, phát ra tiếng gào rú sợ hãi ô ô, không dám tiến lên một bước nữa.

Uy áp tràn ngập toàn bộ khu vực Tinh La Hải, uy áp hàng lâm, hung thú vô tận bắt đầu lùi lại.

Sợ hãi...

Những hung thú này vốn nên là không có lý trí, lúc này lại toàn bộ sợ hãi, bắt đầu điên cuồng thối lui vào sâu trong đại dương, sợ chạm vào huyết quang kia.

Thấy một màn này, trên Tinh La hải, mấy trăm vạn nhân tộc, đồng thời hoan hô lên tiếng, cho dù những tiên nhân đã tấn thăng tới Thiên Tiên Thiên Ma cảnh cũng đều giống như vậy, không ngăn được sự mừng như điên trong lòng.

Thú triều thối lui, chẳng những mang ý nghĩa Tinh La Hải đã bảo vệ được, mà còn có nghĩa là sinh mệnh của bọn họ cũng được bảo vệ.

Thần miếu mở ra một màn như thần tích kia, không biết bao nhiêu sinh linh trong nháy mắt sinh ra tín ngưỡng, mà lực lượng tín ngưỡng của nhân tộc, so với các sinh linh khác càng thêm khổng lồ. Từ thời đại hoang cổ đến nay, không có gì so với Chân Thần hiện thân chấn nhiếp vạn thú càng thêm dễ cho người tín ngưỡng.

Mấy người mạnh nhất Tinh La Hải, đều là cường giả cấp bậc Đại La Kim Tiên, đều sở trường vọng khí thuật.

Lúc này mấy người chỉ vừa ngẩng đầu nhìn lên, liền nhìn thấy trên không toàn bộ khu vực Tinh La Hải, từng cỗ lực lượng tín ngưỡng Bạch Vạn tràn vào pho tượng Ma Thần trong Thiên Thần miếu kia.

Mấy người đã tu luyện nhiều năm, đương nhiên biết được điều này có ý nghĩa gì. Chỉ là vừa rồi trong một cái chớp mắt, tràn vào lực lượng tín ngưỡng của Thần miếu, nếu chuyển hóa thành thần thông công kích, liền đủ để gạt bỏ toàn bộ mấy người bọn họ, sẽ không tồn tại một chút ngoài ý muốn.

Trong mấy người, người lúc trước mở đầu, cũng là người cầm đầu.

Khóe miệng hiện ra một nụ cười cay đắng, mở miệng nói: “Ai, cuối cùng vẫn không thể ngăn cản ruộng Thiên giáo này

khuếch trương, chỉ một hơi thở mà thôi, Tinh La Hải kinh doanh nhiều năm như chúng ta đã đổi chủ, châm chọc nhất chính là, vẫn là chúng ta tự mình dâng lên.

Mấy người khác, cũng đều giống như hắn, trên mặt có chút cay đắng khó nói. Hiển nhiên đều biết, chờ lúc thú sáu mươi hoàn toàn thoái lui, thế lực vứt bỏ Thiên giáo sẽ ở trong Tinh La Hải này khuếch trương đến mức nào, sợ là không còn có mấy người bọn họ nữa.

Mấy người bọn họ kỳ thật đều là tu sĩ từ thời thượng cổ, chỉ là thực lực thanh danh đều không quá lợi hại, cũng tự nghĩ bản thân không có bản lĩnh vớt được chỗ tốt gì trong lần sát kiếp cuối cùng này, mấy người bọn họ xuất hiện ở Tinh La Hải này, chỉ là vì kinh doanh ra một phương thế lực, có thể trở thành bá chủ một phương, bảo toàn bản thân mà thôi.

Đáng tiếc, nguyện vọng này cũng thất bại.

Bất quá mấy người cũng đều là lão quái vật sống sót từ thời thượng cổ, thực lực không mạnh, nhưng tâm tư lại cực kỳ lung linh.

Rất nhanh có người nghĩ lại, liền có dự định mới.

Các vị đạo hữu, kỳ thật cũng không cần nản chí, cần biết họa chi phúc mà theo, bỏ qua Tinh La Hải này cũng chưa chắc đã không là chuyện tốt. ruồng bỏ Thiên Giáo ẩn nấp nhiều năm, vừa hiển lộ ra đã hết danh tiếng, lại là Thần tử kia, tất nhiên sẽ nhiệm phải lượng lớn khí vận trong sát kiếp này, bất quá muốn chinh phạt thiên địa, chỉ dựa vào chút truyền giáo sứ này tất nhiên là đại tãng không đủ, chỉ cần chúng ta nắm bắt được thời cơ đầu nhập, không lo không có ngày xuất đầu.

Người này vừa mở miệng, lập tức nhắc nhở mấy người khác, tên còn lại rất nhanh tiếp lời: Không sai, hướng chi chúng ta cũng không phải người cô đơn, đến lúc đó mang theo môn nhân thủ hạ đồng loạt đầu nhập, nhất định có thể.

Hắn còn chưa dứt lời, bỗng nhiên bị đánh gãy.

Âm

Tinh La hải ngoại, trên đại dương mênh mông, biến hóa dữ dội đột nhiên sinh ra. Vô số hung thú tấn công Tinh La Hải, đang như nước nóng rút về chỗ sâu trong đại dương mênh mông, nhưng khi lùi lại đến một nửa, trên đại dương kia lại bỗng nhiên xuất hiện một vòng xoáy khổng lồ. Một vòng xoáy phạm vi vạn dặm, cực kỳ đột ngột sinh ra trên mặt biển, có một hung thú đang lùi lại, vừa vạn dặm chìm trong vòng xoáy này.

Rống rống gầm.

Sau một khắc, thú gào thét ầm chứa hoảng sợ trên mặt biển vang vọng.

Hơn vạn đầu hung thú bị lốc xoáy hút lấy, giống như cảm ứng được khí tức kinh khủng gì đó, bắt đầu lớn tiếng gào thét, một bên thôi động yêu khí, ý đồ giãy dụa đi ra. Nhưng trong vòng xoáy kia ầm chứa lực hút cực kỳ khủng bố, lại để cho bọn họ giãy dụa biến thành phí công.

Dưới ánh nhìn chăm chú của trăm vạn người Tinh La Hải, vòng xoáy trên mặt biển nuốt hơn vạn hung thú kia.

Trong chớp mắt hơn vạn hung thú biến mất, sâu trong đại dương mênh mông, đột nhiên truyền đến một tiếng vang quái dị.

.....
.....
.....
.....

Tiếng gào này, quỷ dị vô cùng, tựa như trực tiếp vang lên trong linh hồn tất cả mọi người.

Đám người Tinh La Hải, bao gồm mấy vị Đại La Kim Tiên kia, thân thể đều run lên, một loại cảm giác sợ hãi đến cực điểm sinh ra, đột ngột đến, không có chút dấu hiệu nào, cũng khiến cho bọn họ không thể nào chống cự., Sau khi nghe được tiếng rống kia, tất cả sinh linh trong Tinh La Hải đều có một loại xúc động muốn quỳ xuống đất, run rẩy. Loại sợ hãi này, là từ sâu trong huyết mạch linh hồn mà đến, thật giống như con

kiến đối mặt với một người khổng lồ, trên huyết mạch chủng tộc, liền có chênh lệch không cách nào vượt qua được.

Ngoại lệ duy nhất, chỉ có hòn đảo nhỏ cực kỳ không đáng chú ý kia, sóng âm truyền bá kia, sau khi chạm đến huyết quang trên đảo, giao giới giữa hai bên tuôn ra một mảng lớn gọn sóng, hư không rung động theo.

Trước Thần miếu, hai vị truyền giáo sứ áo đỏ kia, mặc dù cảm giác không có sinh linh khác, nhưng đồng thời mặt biến đổi, liếc nhau, đều thấy được từ trong mắt đối phương mười phần kinh ngạc.

Hai người bọn họ không bị ảnh hưởng, những sinh linh khác trong Tinh La Hải lại thảm rồi.

Sau tiếng vang kia, chỉ nghe trong Tinh La Hải, khắp nơi đều vang lên thanh âm phốc phốc, một mảng lớn nhân loại xuất hiện, mặc dù là cường giả đã thành tựu Tiên Đạo, cũng không cách nào may mắn thoát khỏi. Mấy vị Đại La Kim Tiên trước đó còn nói chuyện với nhau, giờ phút này đều là mặt trắng bệch, thân thể run rẩy, răng cứng cắn chặt, chống cự cái gì.

Trong đó người mạnh nhất, mặt đỏ lên đến cực điểm, giãy dụa gào thét lên.

Đó rốt cuộc là món đồ quý gì vậy.

Thiên Đạo đại đạo chí công vô tình.

Tám chữ này không biết quanh năm treo ở bên miệng bao nhiêu sinh linh tu đạo, bất quá nếu là loại sinh linh giun dế du lịch kia có thể mở miệng nói, tất nhiên sẽ giận dữ mắng mỏ tám chữ này chính là nói hươu nói vượn, cực kỳ hoang đường.

Nếu Thiên Đạo thật sự vô tình, vậy trong thiên địa này không nên xuất hiện long phượng nhị tộc được thiên sủng vô tận, nếu đại đạo thật sự chí công, ba ngàn con Hỗn Độn Ma Thần kia vĩnh viễn không xuất thế. Chân tướng giữa thiên địa là, thiên đạo chưa bao giờ vô tình, đại đạo cũng không phải chí công, vạn vật sinh linh, từ nhỏ đã có phân chia đẳng cấp. Một khi sinh ra đã là thiên địa chí tôn, cũng có ba ngàn Ma Thần không biết triều tịch.

Lúc này một màn ở Tinh La Hải đã giải thích một cách hoàn mỹ những điều này.

Rõ ràng là loài người vì linh hồn vạn vật, lại bước lên con đường tu hành, nhưng hiện tại lại là một mảng lớn quý xuống. Cho dù mấy người chứng minh được đạo quả Đại La Kim Tiên kia, cũng chỉ có thể giãy dụa, không thể hoàn toàn thoát khỏi. Loại sợ hãi này, nguyên từ sâu trong linh hồn huyết mạch, trừ phi tu luyện đến cảnh giới cực hạn của đại đạo, mới có thể giải thoát mà không bị ảnh hưởng, nếu không, chỉ có thể quý xuống tỏ vẻ thần phục một đường.

Trên Cực Quang đảo, sau khi vị Đại La Kim Tiên mạnh nhất kia mở miệng, cảnh tượng trên đại dương mênh mông lập tức xuất hiện ra đáp án.

Sau khi nuốt hơn vạn đầu hung thú, vẫn bất mãn như cũ, phía dưới vòng xoáy vạn dặm kia ẩn giấu tồn tại thần bí, rốt cuộc không chờ được từ sâu trong đại dương mênh mông xuất hiện.

Ầm

Bên ngoài Tinh La hải ngoại, dưới vòng xoáy vạn dặm, một bóng dáng to lớn vô cùng xuất hiện, biến hóa từ lớn mà kinh

khủng vô cùng, vòng xoáy biến mất, sau một tiếng nổ, thay vào đó là một con thiên địa cự thú mà trăm vạn tu sĩ ở đây chưa từng thấy.

Con thú này, hình dáng như cự ngư, thân thể một nửa ẩn vào trong đại dương, đầu và nửa thân thể hiện ra, toàn thân đen kịt âm u, không có một chút xấu hổ nào, vừa xuất hiện, liền để cho bốn bề hải vực Tinh La Hải lâm vào trong một loại trạng thái kỳ dị, tựa như tất cả ánh sáng đều bị thân thể khủng bố của nó hút đi, hải vực dần dần trở nên tối tăm.

Trong chớp mắt này, tất cả sinh linh Tinh La Hải mới kịp nhìn rõ vòng xoáy trước đó cắn nuốt hơn vạn con hung thú, đúng là miệng lớn của con thú này, đồng dạng là một mảnh hắc ám, lại phẳng phất như hắc động, không còn vật gì khác, quả thực quý dị đến cực điểm.

Mặc dù chỉ là một nửa thân thể, nhưng trên mặt biển, lại đạt tới mấy vạn dặm, mặc dù so sánh với toàn bộ Tinh La Hải cũng không tính là gì, nhưng cự thú này lại là đầu nguồn hắc ám, khí tức hắc ám quý dị mà khủng bố kia, từ trên thân nó phát ra, lấy tốc độ không cách nào tưởng tượng, thôn phệ bốn phía hải vực.

Ô ô

Rống rống gầm.

Hải vực xung quanh Tinh La Hải, cũng không chỉ có trăm vạn Nhân tộc tồn tại, còn có lượng lớn hung thú.

Những hung thú này, lúc trước ngưng tụ thành thú nhỏ ngang ngựa. Không biết có bao nhiêu hung hãn bá đạo, nhưng hiện tại lại giống như chó mất nhà, bắt đầu kêu rên lên, hơn nữa có thể phát ra tiếng rống đều là những hung thú viễn cổ có thể so với Đại La Kim Tiên, hung thú bình thường, giờ phút này trù nham rạp bên ngoài run rẩy, cái gì cũng không làm được.

Mấy vị trên Cực Quang đảo đã chống cự tới cực hạn, trong cơ thể vốn là Đại La Chân Nguyên mệnh môn như biển sương, giờ phút này lại tiêu hao không sai biệt lắm.

Dù như vậy, mấy người bọn họ vẫn khó khăn ngẩng đầu lên, thị lực tận lực, nhìn về phía con cự thú quý dị mang đến vô

hạn khủng bố.

Có thể thành tựu Đại La Kim Tiên Đạo Quả, mấy người tất nhiên cũng không phải là người của thời đại này, đều là lão quái vật còn sót lại từ thời đại Hoang Cổ, trong đó người có thọ nguyên dài nhất, cũng là người mạnh nhất kia, sau khi nhìn thấy cự thú kia, da mặt rớt cuộc không kìm được run rẩy điên cuồng.

Sắc mặt tái nhợt, bờ môi xanh mét, không biết trừng lớn bao nhiêu, cực kỳ hoảng sợ, chỉ vào cự thú kia run rẩy nói: Hắc Thần Côn.

Mặc dù vô cùng gian nan, nhưng người này vẫn kiên trì nói ra ba chữ kia, sau đó giống như hao hết tất cả khí lực thể nội, thân thể già nua không cách nào chèo chống, mềm nhũn sau đó quỳ xuống.

Mấy người còn lại, vốn đã là nỗ lực hết đà, lúc này chợt nghe được lời nói của người mạnh nhất, đáy lòng kinh hãi, đồng thời cũng đều không kiên trì được, lập tức trên đảo liên vang lên một trận âm thanh phốc phốc phốc, đều quỳ xuống phía hắc ám cự thú kia. Mấy vị Đại La Kim Tiên quỳ xuống, những hung thú Viễn cổ trong thú phiến này cũng đều nhao nhao bắt đầu kiên trì không nổi, có lựa chọn thần phục, có lựa chọn điên cuồng bỏ chạy.

Tồn tại ngoại lệ, liền chỉ còn lại hai truyền sứ áo đỏ trước Thần miếu kia.

Bất quá sắc mặt hai người bọn họ cũng rất khó coi, hai mắt nhìn chăm chăm vào hắc ám cự thú trên mặt biển phía xa. Nếu vị Kim Tiên trên Cực Quang đảo kia nói gì, hai người bọn họ cũng đều nghe thấy, chính là ba chữ máu chốt nhất kia, để cho hai người từ bỏ tâm tư một mình chống cự.

Vứt bỏ Thiên giáo, thời gian tồn tại thật sự, ngăn ngủi đủ để khiến tất cả cường giả tức giận, nhưng thực lực của nó, lại đủ để ngạo thị toàn bộ nhân gian giới.

Hai người bọn họ, có thể trở thành truyền giáo sứ áo đỏ, địa vị trong giáo tự nhiên không thấp, đạt được truyền thụ cũng không phải tầm thường.

Ngô Khí là Giáo tổ, bàn tay cầm Thiên Cơ sách thần bí
Chương Thiên, đối với rất nhiều bí ẩn trong thiên địa này, có
thể nói là không gì không biết. Giáo chúng trong giáo, cũng có
thể lấy nhiệm một ít lợi ích, trên kiến thức, vượt xa đệ tử của
các thế lực lớn khác.

Theo đó, lúc này con hắc ám cự thú trên đại dương kia, vừa bị
vị Kim Tiên kia gọi rõ tên, hai người bọn họ liền nhớ lại lai
lịch của cự thú kia.

Thiên địa sơ khai, bên trong ba ngàn Ma Thần sinh ra, có một
vị, tên là Hắc Ám Đại Ma Thần, nắm giữ Hắc Ám Đại Đạo.

Vị Ma Thần này, ở thời đại Thái Cổ, từng nuôi một con sủng
vật, chính là con Côn Thú đầu tiên trong thiên địa.

Con Thái Cổ Côn Thú này, vì lâu ngày ở bên cạnh Hắc Ám
Đại Ma Thần, đã lấy nhiệm một ít khí tức của Hắc Ám Đại
Đạo, dần dần cũng có thể khống chế một ít hắc ám đại đạo,
cuối cùng liền thoát ly Thái Cổ Côn Thú tộc, tự lập nhất tộc, là
vì Hắc Thần Côn tộc.

Mặc dù có đại lượng ma thú thiên địa tàn sát bừa bãi thời đại
Thái Cổ, Hắc Thần Côn nhất tộc, cũng tuyệt đối bá chủ một
phương. Chỉ là năm tháng biến thiên, Tam Thiên Ma Thần
thần bí mất tích, Hắc Ám Đại Ma Thần ở trong đó cũng không
may mắn thoát khỏi, con Hắc Thần Côn đầu tiên làm sủng vật
Ma Thần kia cũng đồng dạng biến mất, sau đó chính là vô số
dị tộc quật khởi viễn cổ tộc, mất đi Thủy Tổ Hắc Thần Côn
nhất tộc, dần dần bị đào thải, chôn vùi trong dòng sông dài.

Ba đại thời đại của Hoang Cổ đều đã kết thúc, mặc cho là ai
cũng cho rằng bộ tộc Hắc Thần Côn hẳn là hoàn toàn biến mất
trong thiên địa.

Ai cũng không ngờ, vùng biển Tinh La này cực kỳ không bắt
mắt, vậy mà lại xuất hiện một con Hắc Thần Côn.

Trước Thần miếu, hai vị truyền sứ áo đỏ kia, mặt mũi nghiêm
nghị trước nay chưa từng có.

Không nghĩ tới, lại là một con Hắc Thần Côn, lần này phiền
phức lớn rồi. Dựa vào sức mạnh của hai người chúng ta, mặc

dù có sự giúp đỡ của Thần miếu, cũng không có khả năng hàng phục con Ma thú Thái Cổ này.

Không chỉ như vậy, thủy tổ nghiệt súc này từng nhiễm khí tức đại đạo bên cạnh Hắc Ám Đại Ma Thần, cũng coi như là người không chế hắc ám đại đạo, nó mặc dù không nhúc nhích, thời gian trôi qua, cũng có thể dần dần ăn mòn phiến hải vực này thành khu vực hắc ám. Đến lúc đó trong Tinh La Hải này không có ai có thể sống sót, sứ mệnh của hai người chúng ta tất nhiên là muốn triệt để thất bại.

Hai người đều mở miệng, trong nháy mắt đã nhìn thấu hung hiểm trong đó.

Không đợi hai người bọn họ tiếp tục thương lượng, sau một khắc, biến đổi lớn lại phát sinh.

Ầm

Tinh La hải ngoại, sau khi con Hắc Thần Côn kia giống như hiện thân với mình, Ô Vân và trăm vạn nhân tộc biểu hiện cực kỳ thỏa mãn, cũng là thật sự muốn ăn mòn Tinh La Hải thành khu vực hắc ám, không kiêng nể gì cả phóng thích ra khí tức hắc ám.

Nhưng bị nó nhận định trong lãnh địa, lại có một khu vực giống như cái đỉnh.

Trên hòn đảo không đáng chú ý kia, bởi vì Thần miếu cùng từng đoá từng đoá huyết hoa hai mắt tồn tại, khí tức hắc ám vốn là không đi không về bất lợi, lại ngạnh sinh bị ngăn cản. Thôn phệ hết thấy hắc ám, ngay bên ngoài đảo, không ngừng ăn mòn va chạm tới, nhưng lại bị một cỗ lực lượng cực kỳ cứng cỏi ngăn cản ở bên ngoài, không được tiến thêm.

Biến cố này sinh ra, lập tức bị nó cảm ứng được.

Trên đại dương mênh mông, Hắc Thần Côn mở mắt, trên miệng lớn như hố đen kia, một đôi mắt thú cổ lão chậm rãi mở ra.

Hai mắt Hắc Thần Côn thuộc về Thái Cổ Ma Thú xuất hiện bên ngoài Tinh La Hải, nhưng nó mở mắt, lại không mang đến

cho vùng biển này một chút ánh sáng nào, vẫn là bóng tối, vô cùng vô tận bóng tối.

Đôi mắt kia giống như hai ngôi sao Cực Dạ, cao cao tại thượng, quan thế lạnh lẽo vô tình.

Nó vừa mở mắt, không gian chỗ hòn đảo nhỏ kia, lập tức phát ra tiếng vang ken két như vậy, giống như một khối lưu ly đang bị đè ép, lúc nào cũng có thể vỡ vụn. Mà sự thật cũng đúng là như vậy, khí tức hắc ám ngoài đảo, tựa như ngửi thấy mùi máu tươi bày thú, vô cùng điên cuồng bắt đầu tuôn tới, ăn mòn đảo nhỏ.

Không tốt, nghiệt súc này chú ý tới Thần miếu.

Rốt cuộc, trong hai người, một vị truyền giáo sư áo đỏ khuôn mặt biến đổi lớn.

Đầu tiên là nhìn lướt qua Thần miếu cổ xưa thần bí lù lù bất động như trước, sau đó lại nhìn về phía những khu vực khác của Tinh La Hải, vội vàng nói với một người khác: Hữu sứ, không thể do dự nữa, hai người chúng ta cần phải nhanh chóng báo cho Giáo tổ, khẩn cầu trợ giúp, nếu không mặc dù Thần miếu không hủy, trăm vạn sinh linh trong Tinh La Hải này cũng không bảo vệ được, đến lúc đó hai người chúng ta tồn tại còn có giá trị gì, vả lại không cách nào hoàn thành pháp chỉ Giáo tổ, vạn chết khó chuộc.

Lời hấn nói, để cho vị truyền giáo mặc áo đỏ lúc trước điem vào cánh cửa đồng thau kia một cái liên biến sắc, xúc động không nhỏ, rốt cuộc hung hăng gật đầu.

Tựa như lòng dạ có linh tê, hấn gật đầu một cái, hai người đồng thời xoay người, quỳ xuống phía pho tượng Ma Thần đỉnh thiên lập địa trong Thần miếu, trong miệng thì thảo, từng âm tiết cổ xưa tối nghĩa từ trong miệng hai người không ngừng phun ra.

Lúc này nếu có lão quái vật sống sót từ thời thái cổ ở đây, chỉ cần nghe được một câu, liền có thể phân biệt được, những âm tiết trong miệng hai vị truyền sứ áo đỏ này phun ra, rõ ràng chính là âm thanh hỗn độn đang hủy diệt sông dài không biết bao lâu.

Từ thuở thiên địa sơ khai, sinh ra tồn tại từ Thái Sơ Thái Thủy, bất luận là Tam Thiên Ma Thần hay là sinh linh bảo vật khác, đều có được lực lượng uy năng không thể lường được, mà hỗn độn chi âm, chính là loại thanh âm đầu tiên trong thiên địa sinh ra lúc đó.

Âm thanh hỗn độn, mỗi một âm tiết đều có được uy năng vô cùng, hai người ngay sau khi mở miệng, ngôi miếu thần có khí tức hắc ám vô tận này trong lúc ăn mòn lù lù bất động liên rung động mãnh liệt, tiếp đó hào quang đỏ thẫm sau khi Hắc Thần Côn hiện thân lại lần nữa xuất hiện, giống như nước nao nao, lấy một loại khí thế so với trước đó càng thêm mãnh liệt, tràn ra bốn phương tám hướng...

Uy năng hỗn độn vô cùng, là lấy hai vị truyền giáo giả áo đỏ kia đều không phải cường giả bình thường, nhưng cũng không thể kiên trì được bao lâu. Văn tự khẩn cầu của hai người, vền vền sau chín hơi thở, liền đình chỉ. Dù là như vậy, hai người bọn họ cũng tự thị nghiêm mặt tái nhợt, toàn thân giống như hư thoát xụi lơ trên mặt đất.

Bất quá ngay lúc hoàn thành lời cầu khẩn, trên mặt hai người cũng không hện mà cùng lộ ra vẻ cuồng hỉ.

Oanh oanh oanh!

Lấy chỗ biên giới hòn đảo kia không đáng chú ý làm trung tâm, hai cỗ khí tức có uy năng khủng bố đụng vào nhau.

Con Hắc Thần Côn kia có thể là con cuối cùng trong thiên địa này, lúc này hoàn toàn chú ý tới tồn tại của Thần miếu, đối với vật thần bí có thể chống cự khí tức hắc ám của nó biểu hiện ra nghi vấn cùng phần nộ cực kỳ nồng đậm, ăn mòn tất cả khí tức hắc ám, quả thực như vô cùng vô tận, từ trong cơ thể con Hắc Thần Côn kia phóng thích ra ngoài, đem tất cả những thứ chạm đến đều biến thành thể giới hắc ám.

Đáng tiếc chính là, sau khi Thần miếu run lên, bộc phát ra uy năng, hoàn toàn vượt qua phạm vi lý giải của Hắc Thần Côn.

Huyết quang cực kỳ rực rỡ, lấy khí thể mãnh liệt vô cùng khủng bố phóng ra, những nơi đi qua, không có bất kỳ tồn tại nào có thể ngăn cản, cho dù là khí tức hắc ám khiến trăm vạn sinh linh vì nó mà thần phục, cũng đều bị đẩy ra.

Trong Tinh La Hải, trăm vạn sinh linh vốn cho rằng mình sẽ phải vẫn lạc, trong lúc này chợt phát hiện bốn bề đã khôi phục bình thường.

Bất luận là Nhân tộc hay Yêu thú, trăm tinh hoặc cây cối hoa cỏ, tất cả trong hải vực đều bị một tầng quang mang đỏ thẫm bao phủ, khí tức hắc ám biểu hiện ra uy lực đáng sợ lúc trước hoàn toàn bị đẩy ra ngoài Tinh La Hải.

Người bị hại duy nhất là những hung thú trước đó không lâu còn tàn sát bừa bãi ở Tinh La Hải.

A, chúng ta được cứu rồi.

Cổ khí tức này thật âm áp. Thương thế của ta vậy mà khỏi hẳn.

Là Thần miếu, mau nhìn, khí tức hắc ám bị ngăn lại.

Sống sót rồi, ha ha, không cần phải chết.

Từng tiếng kêu to kích động hưng phấn vang lên trong các khu vực ở Tinh La Hải. Trên Cực Quang đảo, mấy tên Đại La Kim Tiên khôi phục bình thường, cũng đều phát giác ra những thứ này. Sau khi liếc mắt nhìn nhau đều nhẹ nhàng thở dài, nhưng ý nghĩ tranh phong trong lòng đã triệt để dập tắt.

Trăm vạn sinh linh của Tinh La Hải hài lòng, nhưng con Thái Cổ ma thú ở bên ngoài kia lại không vui.

.....
.....
.....
.....

Để cho tất cả sinh linh nghe thấy đều sinh ra sợ hãi gào thét, lại lần nữa vang lên. Mà không giống trước đó chính là, trong tiếng rống của con Hắc Thần Côn này, mang theo uy nghiêm vô thượng của nó cùng khí tức hắc ám đại đạo cực kỳ đặc biệt kia. Làm sùng thú tộc của Hắc Thần đại ma thần thời đại thái cổ, Hắc Thần Côn ở trên huyết mạch liền cao hơn đại bộ phận sinh linh trong thiên địa.

Nó chỉ vừa mở miệng, liền đủ để đánh tan hồn phách của tất cả sinh linh trong Tinh La Hải. Lúc này nó đang tức giận, trong tiếng gào cũng mang theo uy năng này, muốn cho Tinh La Hải biến thành một vùng biển tử vong triệt để triệt để.

Đáng tiếc, tính toán của nó chắc chắn thất bại.

Vù vù

Trong miếu thần phong cách cổ xưa, sớm đã tràn ngập ánh sáng màu đỏ. Trong lúc Hắc Thần Côn nổi giận gào thét, trong

thần miếu, đột nhiên hồng quang bạo động, đều tập trung về phía khu vực trung tâm.

Nơi đó, một bóng người cao một trượng đang chậm rãi thành hình.

Ngoài thần miếu, hai truyền giáo sứ áo đỏ kia, đột nhiên toàn thân run lên. Tiếp đó là không cách nào ngăn chặn kích động cùng mừng như điên, đáy mắt đều có tín ngưỡng cực kỳ cuồng nhiệt thuần túy dâng trào. Hầu như đồng thời, thân hình hai người trùng xuống, đầu lâu rũ xuống, hầu như là phủ phục sát mặt đất, thái độ cuồng nhiệt hoàn toàn phát ra từ nội tâm, tín đồ trên thế gian này có thành kính hơn nữa cũng chỉ như vậy mà thôi.

Cung nghênh Giáo Tổ hàng lâm.

Thanh âm hai người trong nháy mắt, vượt qua con Hắc Thần Côn kia tràn ngập uy năng gào rú.

Đồng thời, sự biến hóa của bọn họ cũng đã kinh động đến những sinh linh khác trong Tinh La Hải, nếu là hắn, lúc này nhất định sẽ có từng đạo thần niệm ánh mắt chú ý tới, bất quá lúc này những sinh linh khác trong Tinh La Hải, lại bởi vì Hắc Thần Côn gào thét một tiếng, lâm vào biên giới vẫn lạc. Mặc dù bị hào quang đỏ thẫm từ trong Thần miếu phóng ra ngăn cản một ít, nhưng uy năng còn lại vẫn làm cho trăm vạn sinh linh trong Tinh La Hải không cách nào chống cự.

Trăm vạn sinh linh trong nháy mắt bị đông cứng, gắt gao bị đè ngay tại chỗ, không thể động đậy chút nào.

Người duy nhất còn có thể cử động, chỉ còn lại ý niệm tâm thần, vào lúc này, cho dù là mấy vị Đại La Kim Tiên kia cũng giống như vậy, bắt đầu cầu nguyện với người duy nhất có thể cứu vớt bọn họ.

Cầu nguyện với vứt bỏ Thiên giáo, chỉ cần còn sống, nhất định sẽ tin tưởng.

Mặc dù tại thời điểm hoạn nạn mới sinh ra ý niệm cầu cứu, cũng không tính là thành kính, nhưng là bước đầu tiên tín ngưỡng không thể thiếu.

Dường như là đáp lại lời cầu nguyện của bọn họ, bên trong Thần miếu, vị hình người cao một trượng kia rốt cuộc hoàn toàn thành hình. Trong Thần miếu, ánh sáng màu đỏ tụ tập, nồng đậm đến cực hạn, tiếp đó lại là một thanh niên thân mang pháp bào màu ám kim, tựa như từ một vùng hư không khác đến, chậm rãi bước ra Thần miếu.

Thiếu niên này, một bộ pháp bào ám kim, không có gì thần kỳ, nhưng hắn chỉ đứng ở nơi đó, một vùng thiên địa này tựa như đọng lại, biến thành thế giới của hắn. Hắn chính là trung tâm của thế giới này.

Một đôi con ngươi, bên trong giống như bao hàm vô biên thế lương thế giới, cổ lão tối nghĩa, thấu triệt tất cả.

Ngô Khí hao phí toàn bộ nguyên khí của Khí Thiên giới, lấy vô thượng thần thông, trọng tụ thân thể Ma Thần kiếp trước, vừa rồi đúc ra phân thân Ma Thần. Thần thông pháp lực, không bằng thế giới vĩ lực bản tôn khổng lồ, nhưng nếu đi lại ở nhân gian giới, lại còn hơn cả.

Từ trong thần miếu bước ra, chậm rãi nhìn lướt qua Tinh La Hải.

Trong nháy mắt, tất cả mọi thứ trong hải vực này, bất luận là sinh linh hay là tử vật, hiện rõ ràng, hết thảy đều bị nhìn thấu. Mấy vị Đại La Kim Tiên kia, lúc ánh mắt của Ngô Khí đảo qua, thậm chí sinh ra một loại cảm giác bí mật sâu trong linh hồn mình đều không có chỗ nào trốn.

Sau một khắc, ánh mắt của Ngô Khí liền rơi vào tồn tại duy nhất đáng để hắn chú ý, trên người Hắc Thần Côn.

Ồ...

Trên gương mặt cổ sơ không chút biểu tình của Ngô Khí, rốt cuộc xuất hiện một tia biến hóa.

Hắn nắm giữ hỗn độn chí bảo như Thiên Cơ sách, đối với tất cả bí ẩn trong thiên địa này tự nhiên đều biết rõ như lòng bàn tay, cho dù là lão quái vật cổ xưa nhất trong chư thiên đều không thể đánh đồng với hắn. Là lấy hắn trong nháy mắt nhìn thấy Hắc Thần Côn, liền nhận ra lai lịch của con ma thú Thái Cổ này.

Thú vị.

Trên mặt Ngô Khí dần dần sinh động, khóe miệng thậm chí cong lên một vòng cung.

Mà lúc này, Hắc Thần Côn ở Tinh La hải ngoại lại giống như nhận lấy cái gì đó kịch liệt kinh hãi, thân thể cao lớn điên cuồng run rẩy lên.

.....
.....
.....
.....

Lại một tiếng gào thét vang vọng hư không, chỉ là so sánh với lúc trước, bên trong tràn ngập tiếng gào của nó, rõ ràng là cực kỳ sợ hãi cùng sợ hãi, tựa như trước mặt nó đột nhiên xuất hiện thiên địch nào đó không thể chống cự.

Một tiếng gầm này của nó còn chưa rơi xuống, trong miệng lại lập tức phát ra một tiếng càng thêm kịch liệt.

Giống như vì tăng thêm can đảm, sau khi bạo phát một tiếng, nó rút cuộc khu động thân thể khổng lồ của mình, mạnh mẽ xoay người, lặn xuống phía đại dương mênh mông, hoàn toàn đem khẩu phần lương thực cực kỳ yêu thích lúc trước vớt ra sau đầu trăm vạn đồ chơi Tinh La Hải. So sánh với những thứ này, hiển nhiên tính mạng của nó càng thêm trọng yếu.

Nhìn thấy động tác Hắc Thần Côn, nụ cười trên mặt Ngô Khí càng thêm rõ ràng, trong mắt càng xuất hiện một tia hiếu kỳ cùng tìm tòi nghiên cứu.

Còn muốn chạy trốn.

Cười nhạt một tiếng, thân thể chưa từng cử động một chút, ngón tay nhẹ nhàng ở trong hư không hạ xuống.

Trong Tinh La hải vực, có quang mang đỏ thẫm khắp nơi, trải thành một tấm lưới đỏ thẫm cực kỳ to lớn. Ngô Khí nhặt lên một cái, liền lấy tấm võng khổng lồ đỏ thẫm này, tiếp theo tự động bay lên, thoát ly Tinh La hải vực, bao phủ xuống một chỗ.

Sau một lát, dưới đại dương mênh mông, một tiếng gào thét ầm
chứa hoảng sợ cực độ lại vang lên.

.....
.....
.....
.....

Ầm ầm

Sóng lớn ngàn trượng tứ tán, như thác nước rơi vào trong biển,
một bóng đen to lớn vô cùng, bị cự vồng đỏ thẫm bao lấy,
chạm rãi từ đáy biển bốc lên.

Lưới lớn rõ ràng là vô hình, từng tia từng tia, đều là màu đỏ
tươi đẹp mà thôi, nhưng quỷ dị chính là, tấm lưới này lại thiên
về một con Ma thú Thái Cổ cực kỳ to lớn gắt gao bao lấy, mặc
cho đầu lai lịch to lớn của Hắc Thần Côn này nắm giữ lực
lượng to lớn cực kỳ khủng bố ở trong đó giãy dụa như thế nào,
đều không thể thoát khỏi lưới lớn kia.

Một màn này, rơi vào trong mắt trăm vạn sinh linh Tinh La
Hải, cơ hồ ngay lập tức khắc sâu ở đáy lòng bọn họ, trọn đời
khó quên.

Trên đại dương, hồng quang phun trào, lưới lớn trời buộc một con Thái Cổ Ma Thú kia, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được co vào, cuối cùng hóa thành một đoàn huyết quang lớn chừng bàn tay, như lưu tinh bay vào lòng bàn tay Ngô Khí, bàn tay lật một cái, đoàn huyết quang kia cùng một chỗ Hắc Thần Côn bên trong biến mất không thấy gì nữa.

Thu Hắc Thần Côn, Ngô Khí cười nhạt một tiếng, quét nhìn hai vị truyền giáo sư áo đỏ trước Thần miếu sau lưng, trong ánh mắt tán thưởng khiến hai người kia thiếu chút nữa vũ hóa phi thăng.

Không để ý đến những sinh linh khác của Tinh La Hải, Ngô Khí dưới chân khẽ động, hư không trước mặt hắn lập tức xuất hiện một vết nứt.

Cung tiền Giáo Tổ.

Trong Tinh La Hải vang vọng thanh âm này, thân hình Ngô Khí đã ở trên mặt biển cách đó mười vạn dặm. Tiện tay thì triển một cái cấm chế, bàn tay Ngô Khí lại lật một cái, hồng quang tái hiện, mặc dù chỉ lớn bằng bàn tay, nhưng cảnh tượng bên trong lại rõ ràng vô cùng.

Trong lưới từng sợi ánh sáng màu đỏ tươi đẹp dẹt thành, một con cá đen quái dị cực kỳ đang áp chế không nổi run rẩy.

Hắc ngư này, chính là Thái Cổ Ma Thú có lai lịch cực lớn, Hắc Thần Côn.

Thần thông pháp lực còn không đi tính, chỉ riêng luận huyết mạch cao thấp đề tiện, đã từng là sủng thú của Hắc Ám đại ma thần một trong ba ngàn Ma Thần, cũng đủ để nói rõ sự tôn quý của con ma thú này. Ở thời đại Thái Cổ, Hắc Thần Côn nhất tộc, chính là y vào điểm này, hoành hành thiên địa, cho dù là sinh linh thần thông pháp lực mạnh hơn tộc này, nể mặt Hắc Ám đại ma thần cũng sẽ không làm khó chúng.

Bất quá đáng tiếc, tầng thân phận này đã hoàn toàn không thể mang đến chỗ tốt cho bọn chúng.

Đặc biệt là vào lúc này, nó đã rơi vào trong phân thân Ngô Khí Ma Thần này.

Nếu Hắc Thần Côn là ma thú sống sót từ thời thái cổ, đương nhiên sẽ không giống với những hung thú chỉ biết giết chóc trong tháp sáu năm kia, linh trí không thông. Ngược lại, linh trí của con Hắc Thần Côn này đã mở ra từ lúc sinh ra, lại còn sống nhiều năm như vậy, đã sớm là một con ma thú cấp bậc lão quái vật.

Chính vì như vậy, nó mới có thể cảm ứng rõ ràng Ma Thần khí tức trên người Ngô Khí, sau đó từ bỏ phản kháng, chỉ run rẩy trong lòng bàn tay của Ngô Khí.

Nhìn thấy dáng vẻ Hắc Thần Côn, Ngô Khí lập tức đoán ra nó đang nghĩ gì, cười nhạt một tiếng, liền nói với nó: Không đến nghề này của ta còn phải ứng với thân thể con cá nhỏ của ngươi, cũng coi như ngươi có khí vận rồi.

Vừa nói xong, Ngô Khí tiện tay ném đi, lập tức tấm lưới đỏ kia đón gió lớn lên, bay đến trên mặt biển mấy tức liền khôi phục lại bình thường. Chỉ nghe rầm một tiếng, trên mặt biển liền nhấc lên từng đạo sóng lớn., Tựa như có thiên thạch khổng lồ nào đó đập vào biển sâu. Sau khi giải khai tấm lưới khổng lồ, thả ra Hắc Thần Côn kia, liền tự động tán đi, không còn xuất hiện nữa. Ngô Khí cũng không để ý, tốt như vậy hoàn toàn không lo lắng không có tấm lưới kia, Hắc Thần Côn sau khi trở về biển lớn sẽ lập tức bỏ chạy.

Kết quả cũng lập tức công bố, sóng lớn chưa kịp bình ổn, trong đại dương kia liền xuất hiện biến hóa.

Một đoàn hắc quang quỷ dị như muốn ăn mòn hết thủy bổng nhiên xuất hiện, bao lấy thân thể cực kỳ khổng lồ của Hắc Thần Côn kia, tiếp theo không ngừng biến hóa, thu nhỏ lại từng chút một, không bao lâu, từ trong sóng lớn kia, liền đi ra một thiếu niên mặc hắc ám pháp bào.

Thiếu niên này, từ đầu đến chân, ngược lại không khác gì so với nhân tộc bình thường, chỗ khác biệt duy nhất, liền chỉ có một đôi mắt quỷ dị kia. Trong hai hốc mắt, ngay cả một tia trắng cũng không nhìn thấy, bên trong đều là một mảnh tối đen

như mực. Như hai cái hắc động đen ngòm, hút tất cả ánh sáng đang tràn tới vào, bất luận sinh linh nào đưa mắt nhìn qua, đều sẽ trầm luân trong đó, không cách nào tự kèm chế.

Đây là thiên phú huyết mạch Hắc Thần Côn nhất tộc Hắc Đồng, cũng là khác biệt lớn nhất giữa tổ tộc bọn họ và tổ tộc Thái Cổ Côn tộc. Hắc Đồng xuất hiện, tự nhiên là vì ở bên cạnh Hắc Ám Đại Ma Thần năm tháng quá lâu, lây nhiễm khí tức hắc ám đại đạo gây nên.

Đương nhiên Ngô Khí sẽ không bị Hắc Đồng ảnh hưởng, nhưng thật ra nhiều năm nay hắn lần đầu tiên nhìn thấy sự tồn tại có liên quan đến Tam Thiên Ma Thần lúc trước, trong mắt xuất hiện một tia thần sắc hào hứng. Hắn cũng nhìn ra được, thiếu niên áo đen trước mắt này cũng nhìn ra được., Đang đối ứng với tuổi của con Hắc Thần Côn này, thân thể nó cực kỳ không lồ, có lẽ đã tồn tại năm tháng rất dài, thậm chí sinh sống rất lâu, nhưng nó ở trong bộ tộc Hắc Thần Côn, chính là thiếu niên chính đáng.

Hắc Vĩ bá kiến đại nhân!

Thiếu niên áo đen tiến lên, làm ra một lễ tiết cổ xưa.

Sau khi trong miệng xưng đại nhân, liền quỳ rạp trên mặt biển, ngưng kết thành pho tượng, không nhúc nhích một chút, quả thực cung kính đến cực điểm. Nếu để cho trăm vạn sinh linh trong Tinh La Hải chứng kiến một màn này, biết được thân phận của thiếu niên áo đen, chỉ sợ là không có ai sẽ tin tưởng.

Đây vẫn là con Thái Cổ hung thú trước đó hung uy ngập trời.

Bất quá chính Ngô Khí đương nhiên sẽ không có một chút kinh ngạc, nếu Hắc Thần Côn đã cảm ứng được khí tức Ma Thần trên người hắn, tư thái như vậy tự nhiên là bình thường vô cùng.

Hắc Thần Côn nhất tộc, bất quá chỉ là sủng thú tộc của Hắc Ám đại Ma Thần, ở trong ba ngàn Ma Thần, vị trí của Hắc Ám Đại Ma Thần gần trước, nhưng lại không thể đánh đồng với Mệnh Vận Đại Ma Thần Hư Không Đại Ma Thần, Tinh Thần Đại Thần của Hư Không Đại Ma Thần.

Thời Thái Cổ, lúc Ngô Khí vẫn là Ma Thần thứ ba ngàn linh còn sót lại, đã dám một mình chém giết với ba ngàn Ma Thần. Tuy rằng cuối cùng vẫn không thể trường sinh như trước, không thể không chế bất cứ đại đạo nào., Thậm chí thời đại Thái Cổ vừa mới bắt đầu không lâu đã bị trục xuất đến Vô Tận vực ngoại, rất nhanh đã ngã xuống. Nhưng hắc thân là Hỗn Độn Ma Thần uy nghiêm lại là thật sự, Hắc Thần Côn trải qua khí tức Ma Thần, biến thành bộ dáng cung kính hiện tại, lại là bình thường vô cùng.

Ngô Khí nhàn nhạt nhìn thoáng qua thiếu niên áo đen đang quỳ rạp trước người, hắc chậm rãi mở miệng: Người cũng biết điều, nhìn tuổi tác của người, hẳn là trận họa kiếp chưa từng trải qua thời đại Thái Cổ kia đi.

Nghe thấy Ngô Khí hỏi vậy, thiếu niên áo đen do Hắc Thần Côn hóa thành không chút do dự.

Hồi bẩm đại nhân, cái đuôi đen sinh ra sau thời đại Thái Cổ, xác thực chưa từng trải qua họa kiếp gì.

Nghe xong câu trả lời, Ngô Khí nhíu mày, lại nói: Người có biết nơi hạ lạc của chủ nhân nhà người không?

Vấn đề Ngô Khí làm cho thiếu niên áo đen đang quỳ sát đất lập tức thân thể run lên, không thể không kinh ngạc, vấn đề Ngô Khí rõ ràng cực kỳ rõ ràng, hỏi chính là nơi hạ lạc của chủ nhân Hắc Ám Đại Ma Thần của Hắc Thần Côn. Ngô Khí không che giấu ngữ khí của mình, thiếu niên áo đen nghe xong, lập tức đoán được Ngô Khí không biết tung tích chủ nhân nhà mình, vốn còn một tia hy vọng phá diệt, trên mặt không khỏi lộ ra một tia thất vọng.

Nhưng hẳn cũng không dám có chút chậm trễ, vội vàng trả lời vấn đề của Ngô Khí.

bẩm đại nhân, lúc đuôi đen sinh ra thì tộc đàn đã sớm điêu linh, tung tích chủ nhân lại hoàn toàn không có, đến lúc này cũng không có tin tức.

Tuy rằng đã biết đáp án, bất quá lúc nghe được, Ngô Khí vẫn không nhìn được thất vọng một trận.

Mặc dù hắn là một cỗ phân thân của Ma Thần, nhưng bất luận hiện tại bỏ rơi Thiên Giáo Tổ, hay là Ma Thần bỏ rơi thời thái cổ, tóm lại đều là một người, chỉ trải qua luân hồi, chuyển qua nhiều thế, một lần nữa thức tỉnh mà thôi.

Nhiều năm sau mới chuyển kiếp trở về, hắn cũng rất muốn biết tung tích của một số tồn tại quen thuộc thời đại Thái Cổ năm đó, còn có một ít bí ẩn năm đó hắn chưa từng gặp qua. Mặc dù bàn tay hắn hiện tại là hỗn độn chí bảo như Thiên Cơ sách, trong lòng vừa động là có thể biết được rất nhiều thiên cơ trong thiên địa này, rất nhiều bí ẩn của ba đại thời đại Hoang Cổ, hắn cũng chỉ trong nháy mắt là hiểu ra.

Đáng tiếc chính là, chí bảo như Thiên Cơ sách cũng không phải là vật vạn năng. Bí mật bình thường, Ngô Khí vừa động niệm liền có thể suy diễn ra, nhưng nếu là tồn tại cường đại liên quan đến ba ngàn Ma Thần đẳng cấp như vậy, đó chính là Thiên Cơ sách cũng bất lực. Nhất là đoạn bí mật Ngô Khí muốn biết, chỉ sợ toàn bộ ba ngàn Ma Thần đều ở trong đó, trừ phi Ngô Khí không tiếc hao hết nguyên khí của vút bỏ toàn bộ Thiên giới, nếu không tuyệt đối không có khả năng suy diễn ra.

vật vả lắm mới gặp được tồn tại có quan hệ với ba ngàn Ma Thần thời thái cổ, một ấu thú Thái Cổ Hắc Thần Côn, vốn muốn hỏi ra một ít thứ, ai ngờ vẫn là phí công mà thôi.

Hắc Thần Côn nhất tộc là hung thú Thái Cổ, huyết mạch cao quý, đương nhiên trong linh hồn lúc xuất thế có ký ức huyết mạch truyền thừa, bất quá những ký ức này hiển nhiên không thể tồn tại bí ẩn trong thiên địa kia không ai biết được.

Nếu đã biết không hỏi ra kết quả, Ngô Khí cũng từ bỏ ý định tiếp tục hỏi.

Trong lòng chuyển sang một ý nghĩ khác, quay về phía thiếu niên áo đen nói: bộ tộc Hắc Thần Côn đã điêu linh, lãnh địa Bắc Minh Băng Dương tộc người chiếm cứ từ lâu đã rơi vào tay Long tộc. Sinh ra bộ tộc người thân thể không lồ, không phải linh khí tràn đầy đại dương không thể sinh tồn.

Hiện tại người ở nơi nào?

Vấn đề Ngô Khí vừa ra, lập tức khiến cho thân thể thiếu niên áo đen nhin không được run lên một chút, hiển nhiên là bị chạm phải cấm kỵ gì đó.

Lúc trả lời vấn đề khác, nó đều lập tức cho Ngô Khí đáp án, một chút chần chờ cũng không có. Nhưng hiện tại vấn đề này, tựa hồ nó có gì đó khó nói, trên mặt tràn đầy vẻ do dự, chậm chạp cũng không mở miệng.

Ngô Khí cũng không thúc giục, trên mặt càng không có một tia lệ liêm nào, chỉ là cúi đầu xuống, nhàn nhạt nhìn nó.

Vừa chạm vào ánh mắt cực kỳ bình tĩnh của Ngô Khí, thiếu niên áo đen lập tức cảm giác được linh hồn của mình đều hung hăng run rẩy, hoàn toàn không thể ngăn chặn, khiến cho nó có một loại xúc động muốn xụi lơ xuống.

Gần như trong nháy mắt, nó liền nghĩ tới cái gì.

Hỗn Độn Ma Thân

Trong đầu, bốn chữ như là Cửu Thiên Thần Lô, âm âm vang vọng, đem sự do dự trong lòng nó âm âm vỡ nát, làm nó lập tức thanh tỉnh lại. Nếu có thể, nó hận không thể lập tức cho mình một thần lô oanh đỉnh, nó vừa mới làm cái gì đối mặt một vị Hỗn Độn Ma Thân, nó lại còn dám do dự.

Một cái chớp mắt, quan hệ lợi hại trong đó, khiến nó hận không thể há mồm ra nhiều hơn một vạn, để nó có thể dùng tốc độ nhanh nhất đem đáp án ra.

bầm đại nhân, đuôi đen hiện lên trong biển băng tịch diệt phía bắc di châu.

Vượt quá dự liệu của nó, tuy rằng nó chần chờ không ít thời gian, bất quá Ngô Khí lại không có một chút tức giận nào. Ngược lại sau khi nghe được câu trả lời của nó, hai mắt sáng ngời, lại hiện ra một nụ cười.

Di Châu...

Khi Ngô Khí đọc xong hai chữ này, đáy lòng lập tức sinh ra cảm ứng, đầu xoay chuyển, ánh mắt nhìn về phía cực hạn của thiên địa. Nơi đó, là một khu vực hung danh nhất nhân gian, cũng là một nơi tuyệt tích của sinh linh.

Đại dương mênh mông vô tận Tịch Diệt Hải.

Nhân gian giới, nơi hung danh nhất, cũng không phải là loại địa phương như cấm địa đuôi rồng. Mà là một chỗ tuyệt đối tử địa, từ lúc có lịch sử bắt đầu, ở thời đại hoang cổ, nơi đó cũng là nơi sinh linh tuyệt tích.

Tu sĩ Nhân tộc, thích nhất xâm lược, phạm là có linh địa, có bảo vật, chỉ cần có một tia khả năng, đều sẽ lựa chọn xâm nhập. Đây cũng là lý do, ở thời đại viễn cổ, giữa thiên địa còn có rất nhiều dị tộc mạnh mẽ làm chủ, nhưng đến bây giờ, thế lực cường đại nhất trong chư thiên đã biến thành nhân tộc. Tuy rằng nhân tộc khổng lồ cũng chia ra rất nhiều trận doanh, tiên ma nho tà nhưng căn nguyên kết rễ, thế lực cường đại nhất trong thiên địa vẫn là nhân tộc.

Bất quá ở nhân gian giới, cũng có một chỗ, là tu sĩ nhân tộc không thể nào cũng không muốn dính dáng đến.

Tịch diệt hải, Tịch diệt hải...

Cực hạn của nhân gian, có một mảnh hải vực thần bí, xưng là Tịch Diệt Hải. Cái gọi là Tịch Diệt, tự nhiên ý nghĩa, trong hải vực kia là vô cùng vô tận tử tịch cùng diệt vong, bất luận sinh linh cường đại cỡ nào, chỉ cần tiến vào vùng hải vực kia, liền vĩnh viễn không thể sống sót đi ra.

Phạm nhân tiên nhân Kim Tiên như thế cũng như thế.

Thậm chí trong một ít cổ tịch thế lực môn phái cổ xưa ghi lại, ở thời đại thượng cổ, có cường giả siêu cấp cấp Đại Đế Nhân tộc, từng mạo hiểm tiến vào trong Tịch Diệt Hải., Kết quả cuối cùng đó là vị Đại Đế nhân tộc kinh tài vô cùng cường đại này biến mất trong dòng sông lịch sử, không còn xuất hiện nữa. Đại Đế Nhân tộc chỉ bốn chữ này đã đủ rồi, bất kỳ sinh linh nào trong thiên địa đều biết, chỉ có cường giả siêu cấp Nhân tộc đạt được đại đạo cực hạn trong Đại La Kim Tiên mới có tư cách tự xưng là Đại Đế.

Mỗi một vị Đại Đế Nhân tộc, đều sẽ lưu lại vô số thần thoại truyền thuyết trong thiên địa, lan truyền vạn giới. Đối với vô

số nhân tộc mà nói, cảnh giới xung hô của Đại Đế, chính là cực hạn tu hành.

Loại nhân vật như vậy, cuối cùng lại biến mất trong Tịch Diệt Hải, khó trách vùng hải vực thần bí kia lại để cho vô số cường giả nhân tộc giới cũng không dám đề cập đến.

Trước khi thiên địa đại biến, trong lý giải của Ngô Khí, Tịch Diệt Hải chỉ là một cấm địa của nhân gian giới mà thôi.

Nhưng sau khi đại biến, vô số cường giả trong chư thiên rơi vào trong vùng hải vực thần bí này đều chết trận, rõ ràng biểu lộ sự bất phàm của mình.

Sau khi Ngô Khí chứng Thiên Giáo, tất cả động tĩnh đối với nhân gian đều như lòng bàn tay, chư thiên vạn giới dung nhập nhân gian giới, tự nhiên cường giả chư thiên cũng đồng loạt hàng lâm nhân gian giới. Ban đầu những cường giả này tự nhiên là cao cao tại thượng, coi nhân gian sinh linh là con sâu cái kiến, chỉ có động tĩnh Trung Châu khiến bọn họ không thể xem nhẹ. Bất quá bên trong mấy đại bộ châu này, Tịch Diệt Hải hung danh lại ở trong cường giả vạn giới bắt đầu lưu truyền.

Hắc Thần Côn mở miệng phun ra biển băng tịch diệt phía bắc di châu mình nghỉ ngơi, trong lòng Ngô Khí sinh ra cảm ứng huyền diệu.

Vù vù

Trước người Ngô Khí, bỗng dựng hiện lên một đoàn kim quang. Trong kim quang, ẩn chứa một tờ kim chương. Phong cách cổ xưa đơn giản, bên trong phát ra khí tức uy năng vô cùng huyền ảo. Sau khi Ngô Khí động tâm niệm, kim quang này lập tức biến hóa, dần dần diễn hóa ra một cảnh tượng hải vực thần bí.

Hải vực này, ở cực địa của nhân gian giới, đại dương vô tận, lại cùng đại dương vô tận không ở một không gian.

Cuối đại dương vô tận, nước biển vô tận trút xuống, rơi vào trong hư không vực sâu, nơi này lại bị cắt ra, vô tận đại dương cũng không phải là vô cùng vô tận, có phần cuối có cực hạn. Không biết hùng vĩ lực lượng cỡ nào, mạnh mẽ chia cắt nơi

này ra., Một bên là đại dương vô tận, bên kia là hải vực thần bí, đứng ở trong đại dương mênh mông vô tận. Nhìn về phía đối diện, cho dù là cường giả cấp bậc Đại La Kim Tiên, dù là hao hết thị lực, cũng không thể thấy rõ cái gì, tựa như trong minh minh có một cỗ lực lượng thần bí, che đậy cảnh tượng hư không bờ bên kia.

Nhưng đứng ở bên bờ, lại có thể nghe được từng tiếng nổ mạnh như thiên lôi, từ bờ bên kia truyền đến.

Bên kia bờ chính là Tịch Diệt Hải cực kỳ thần bí.

Khu vực bị cắt ra ở giữa, một mảnh hư vô, nối tiếp với vực sâu. Muốn đến Tịch Diệt Hải, trước tiên phải vượt qua vực sâu hư vô, nhưng nơi này, lại không có một con đường, cũng không có một cây cầu.

Phi điều không thể vượt cá, không thể bơi.

Tất cả Đại Đạo pháp tắc, đều mất đi hiệu dụng ở chỗ vực sâu hư vô này, bất kỳ sinh linh nào, bất luận tu luyện thần thông phi hành, hay là thần thông huyết mạch trời sinh của chủng tộc, thần thông không gian đại đạo ức chế hoặc là mạnh mẽ nhất, đều không thể tác dụng ở chỗ này, tự nhiên cũng không cách nào qua được.

Trong lời đồn, Tịch Diệt Hải chính là thời đại Thái Cổ, ba ngàn Ma Thần đại chiến mà mạnh mẽ bạo bạo phát ra mảnh vỡ thiên địa, bên trong tràn đầy kiếp sát khí sau khi Ma Thần Tịch Diệt, hết thấy sinh linh, xúc phạm tức thì quy về Tịch Diệt. Thiên địa trước khi đại biến,, Từ xưa đến nay không biết bao nhiêu cường giả thiên tài ở nhân gian giới đến nay, đều muốn ngăn chặn chân diện mục Tịch Diệt Hải. Nhưng bọn họ đều bị vực sâu hư vô trước mắt ngăn cản, cho dù tu luyện đến Đại La Kim Tiên cảnh, cũng giống vậy không cách nào dựa vào thần thông pháp lực trôi qua, chỉ có thể ở đại dương mênh mông vô tận, nhìn hư vô mênh mông trước mắt, không thể làm gì.

Trong này, cũng không phải là cường giả tuyệt thế không có kinh tài tuyệt thế, dùng biện pháp khác vượt qua vực sâu hư vô.

Giống như thời đại Thượng Cổ, vị Nhân tộc Đại Đế uy danh hiển hách kia, vờ vét vô số thiên tài địa bảo trong chư thiên, lấy lực cứng rắn tạo ra một chiếc thuyền bửu ngạn, lợi dụng thiên địa này uy năng thần kỳ, mạnh mẽ vượt qua vực sâu hư vô., Tiến vào trong Tịch Diệt Hải không rõ kia. Nhưng bao nhiêu năm trôi qua, thời đại thượng cổ đều đã kết thúc, vị Đại Đế Nhân tộc kia vẫn như cũ hoàn toàn không có tung tích, giống như vô số tiên bối cường giả trước đó, rơi vào trong Tịch Diệt Hải, không biết sống chết.

Thiên địa đại biến, nhân gian cũng là biến đổi lớn, trong một đêm là thương hải tang điền, chư thiên vạn giới vô số cường giả giáng lâm nhân gian, tại trong mắt sinh linh bản địa nguy hiểm vô cùng hung địa, ở trong mắt vô số cường giả lại không chịu nổi một kích.

Chỉ có một nơi, vẫn là hung sát thần bí như vậy. Vô số cường giả trong chư thiên, cũng bị vực sâu hư vô trước mắt làm khó chịu, tự đại biến hóa ngày đó bắt đầu, không biết có bao nhiêu cường giả lui tới qua lại, đều không thể vượt qua vực sâu hư vô, chỉ có thể ở bên bờ, nghe tiếng sóng to gió lớn truyền đến, mà không biết nơi đó rốt cuộc có sinh mệnh.

Thì ra là thế, đại đạo có khuyết, trong Tịch Diệt Hải này lại còn cất giấu một bộ châu lớn.

Di Châu...

Ngô Khí buông lời, ngón tay cực kỳ tự nhiên điểm phía trước người đoàn kim quang kia.

Hắc Vĩ Hắc Vĩ của Hắc Thần Côn kỳ dị, sau khi nhìn thấy ngón tay của Ngô Khí rơi vào cảnh tượng trong Kim Quang kia, trong phút chốc liền cảm thấy cảnh tượng thiên địa biến đổi lớn, đầu chuyển tinh di, hư không biến hóa, một cảm giác mê muội từ sâu trong linh hồn truyền đến.

Chờ khi nó tỉnh táo lại, lại bỗng nhiên phát hiện, vị trí này, đã không còn là hải vực không biết tên lúc trước.

Trước mắt, là cảnh tượng nó cảm thấy vô cùng quen thuộc, vô tận sóng cả nổi vang ngập trời, dưới chân nó là biển nước mêh

mông vô tận, nhưng lọt vào trong tầm mắt là một mảnh hư không mênh mông.

Vực sâu hư vô.

Bỉ Ngạn thần bí không biết chính là Tịch Diệt Hải.

Hắc Vĩ cảm giác sâu trong linh hồn mình lại bắt đầu rung động, giống như ngay từ đầu cảm ứng được khí tức ma thần trên người Ngô Khí. Đó là cảm giác sùng bái, trên huyết mạch cùng linh hồn tồn tại chênh lệch, khiến nó căn bản không thể chống lại loại cảm giác này. Tựa như thời điểm nó hiện thân., Trăm vạn sinh linh trong Tinh La Hải đều giống nhau. Nhất là Hắc Thần Côn nhất tộc, còn là Ma Thần sủng thú nhất mạch, mặc dù không biết chủ tử Ma Thần của mình, nhưng không ngăn trở sự kính sợ trong lòng nó, không dám vi phạm chút nào.

Hóa hư thành thực đầu chuyển tinh hoán địa...

Vừa rồi Ngô Khí hơi hợt thi triển ra thần thông, khiến Hắc Vĩ đáy lòng suy đoán không ngừng. Chỉ nhẹ nhàng một ngón tay, liền đem hắc mang đến cực hạn đại dương vô tận, nơi hư vô thâm uyên, phải biết bởi vì tồn tại của vực sâu hư vô, không chỉ trong vực sâu không thể thi triển bất cứ thần thông nào, trong cực địa này, phạm vi ngàn vạn dặm, mặc dù không khởi phi hành, nhưng nếu thi triển thần thông di chuyển, một mực đều là kết cục mất đi hiệu lực.

Một chỉ của hắc lại phá vỡ quy luật này.

Một mảnh hư vô yên tĩnh mênh mông.

Cảnh tượng trước mắt, giống như cảnh tượng Ngô Khí nhìn thấy trong Thiên Cơ Sách diễn hóa.

Trước khi thức tỉnh ký ức, thân thể Ngô Khí này cũng là sinh linh bản địa của nhân gian, tự nhiên rất rõ ràng đối với tất cả truyền thuyết thần thông của nhân gian giới. Ví dụ như vực sâu hư vô trước mắt, trong truyền thuyết có ba ngàn Ma Thần hỗn chiến mà đến. Nhưng lúc này Ngô Khí xuất hiện ở đây, trong Hư Vô thâm uyên trước mắt lại không cảm nhận được một tia khí tức Ma Thần, cho dù là khí tức một vị Ma Thần nhỏ yếu nhất trong Tam Thiên Ma Thần kia, cũng không có.

Đột ngột, Ngô Khí vươn bàn tay ra.

Tâm niệm vừa động, lập tức trong một vùng hư không này, các loại khí tức bắt đầu tràn tới, hội tụ ở lòng bàn tay của hắn. Những khí tức này, có rất nhiều nhan sắc của hắc bạch hoàng ngân, bên trong đều ẩn chứa quy tắc đặc biệt, trong đó bắt mắt nhất, chính là từng sợi hơi nước trong suốt mờ mịt. Nơi này là biển cả, tự nhiên là nhiều nhất, khí tức kia chính là thủy chi đại đạo khí tức trong đó. Những khí tức khác, đều bao hàm đại đạo, chỉ là mỗi cái khác biệt mà thôi.

Không bao lâu, một đoàn khí sắc sỡ xuất hiện ở lòng bàn tay Ngô Khí.

Dưới sự thúc giục mạnh mẽ của pháp lực, những khí tức đại đạo hoàn toàn khác này ngưng tụ cùng một chỗ, sẽ dần dần từ trạng thái khí hóa thành trạng thái lỏng, cuối cùng hóa thành trạng thái cố định, biến thành một hạt châu sắc sỡ hiếm thấy chứa rất nhiều đại đạo., Hầu như đối với bất luận sinh linh tu đạo nào, đều là chí bảo đủ để đánh cược tính mạng để cướp đoạt. Khí tức đại đạo, ẩn giấu trong thiên địa, chỉ khi cơ duyên xảo hợp hoặc là các loại chí bảo mới có thể hiện ra, người đạt được liền có thể tham ngộ, đạt được một hồi may mắn lớn.

Chí bảo như vậy mà Ngô Khí lại có thể tiện tay lấy được.

Bất quá theo thời gian trôi qua, lòng bàn tay Ngô Khí, các loại khí tức đại đạo hội tụ kia vẫn như cũ không ngừng bốc lên, lại không có một chút dấu hiệu muốn hóa thành trạng thái dịch. Ngược lại bắt đầu có dấu vết tiêu tán, chỉ là bị Ngô Khí cường lực cưỡng ép trói buộc, không cách nào tán đi.

Ồ...

Trong mắt Ngô Khí hiện ra một tia kinh ngạc. Sau đó tựa như nghĩ đến cái gì, ánh mắt lập tức rơi vào trước mắt, trên một vực sâu hư vô mờ mịt kia.

Đi đi!

Ngón tay bung ra, chỉ thấy khối không khí kia lập tức gộp vào bên trong Hư Vô Thâm Uyên.

Khí tức Đại Đạo bị Ngô Khí dùng thần thông pháp lực cưỡng ép hút tới, còn chưa ngưng tụ thành viên bảo châu vốn nên xuất hiện kia, vừa vào vực sâu hư vô kia, trong nháy mắt tan ra, ngay cả một chút tiếng động cũng không có, liền biến thành hư vô, tiêu tán sạch sẽ, một tia dấu vết cũng không lưu lại, chưa kịp hoàn toàn...

Đại Đạo Cấm Khu

Trước mắt một màn không thể tưởng tượng xuất hiện, cho dù là Ngô Khí, cũng không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc.. Tiên Nhân Vồng, ngược lại Hắc Thần Côn ở một bên, giống như đã sớm biết như vậy, cũng không lộ ra vẻ kinh ngạc.

Thiên địa tự hỗn độn mở ra, mà quy tắc duy trì thiên địa vận chuyển hoặc là nói lực lượng, chính là đại đạo. Ba ngàn đại đạo diễn sinh ra vô số đạo lý quy tắc, mới có thể để cho thiên địa sau khi mở ra một mực vận chuyển, để bên trong sinh ra sinh mệnh, trưởng thành đến mức như thế. Chính vì như thế, mới có thể khiến thiên địa tồn tại sau khi mở ra vẫn luôn vận chuyển, sinh mệnh tồn tại, sinh mệnh ở bên trong bị sinh ra, trưởng thành ở bên trong., Cho nên bất kỳ góc ngách giữa thiên địa nào, đều có tồn tại quy tắc đại đạo, chịu ảnh hưởng của nó. Bất quá cái gọi là đại đạo có thiếu, trong thiên địa tồn tại một ít khu vực đặc thù, cũng không bị quy tắc đại đạo ảnh hưởng. Địa phương như vậy, liền được xưng là Đại Đạo Cấm Khu.

Bộ phận thân Ngô Khí này, vốn là thân thể đệ nhất thể của hắn, sinh ra ở thời kỳ thái cổ, đương nhiên biết sự tồn tại của Đại Đạo Cấm Khu. Mà ở thời đại thái cổ, Đại Đạo Cấm cũng không hiếm, dù sao khi đó thiên địa sơ khai, quy tắc cùng đạo lý cũng không hoàn chỉnh, ba ngàn Ma Thần cũng chỉ vừa mới đạt được Đại Đạo, còn không cách nào vận dụng hoàn mỹ.

Nhưng bây giờ, ba đại thời đại của Hoang Cổ đều đã trôi qua, giữa thiên địa đã sớm bị Đại Đạo pháp tắc thống trị hoàn toàn.

Đại Đạo Cấm Khu

Cái danh từ này, đã sớm bị chôn vùi trong dòng sông dài năm tháng, nếu không phải có lão quái vật sống sót qua thời đại thái cổ, căn bản không có khả năng biết đến sự tồn tại của loại địa phương này.

Ngô Khí vốn cũng cho rằng như vậy, nhưng không nghĩ tới, trong đại dương vô tận này lại đựng phải một chỗ cấm khu đại đạo.

Vực sâu hư vô.

vắt ngang giữa đại dương mênh mông và biển tịch diệt thần bí, tất cả đi vào đều thành hư vô, đúng là vì Đại Đạo Cấm Khu.

Cường hoành đến mức lực lượng Đại Đạo pháp tắc duy trì thiên địa vận chuyển tiến vào bên trong, đều hóa thành hư vô, có thể suy ra, những sinh linh khác nếu không biết sống chết xông vào trong đó, nhất định sẽ không có kết cục tốt.

Sau khi hiểu rõ những thứ này, trong mắt Ngô Khí lại không có một chút khó xử.

Có lẽ đôi lại là cường giả sinh linh khác đến đây, sẽ bị Đại Đạo Cấm Khu khó mà ở được. Nhưng mặc kệ là phân thân Ma Thần này của hắn hiện tại, hay là bản thể tự mình, cái gọi là Đại Đạo Cấm Khu này cũng không thể ngăn cản hắn, ngay cả Nhân tộc thời thượng cổ đại đại đoàn lượng lớn, có thể dựa vào thần khí cường ép vượt qua vực sâu hư vô tiến vào Tịch Diệt Hải, hôm nay thân là tổ tiên một giáo tự nhiên Ngô Khí không có bất cứ khó khăn gì.

Bất quá vào lúc này, Ngô Khí cũng không nóng nảy vượt qua vực sâu hư vô trước mắt mà tiến vào trong Tịch Diệt Hải, ngược lại có chút hăng hái dời ánh mắt qua Hắc Thần Côn bên cạnh.

Mặc dù uy năng của cấm khu Đại Đạo không cách nào ngăn cản đại thần thông giả chân chính. Nhưng muốn lấy tính mạng của ngươi là không khó, con thú nhỏ này ngươi làm sao có thể từ trong Tịch Diệt Hải đi ra?

Thanh âm Ngô Khí đột ngột vang lên, lại không cản trở tâm thần một mực thanh tỉnh Hắc Thần Côn lập tức phản ứng lại.

Sau khi đáy lòng nhận rõ bộ mặt thật của thiếu niên trước mắt, ngay cả một tia phản kháng hoặc là suy nghĩ qua loa cũng không dám có, cho dù lúc này Ngô Khí ép hỏi bí mật lớn nhất trong lòng nó, nó cũng nhất định sẽ dốc túi nói cho biết.

Nghe thấy vấn đề Ngô Khí, lúc này đuôi đen cung kính nói: “Bẩm đại nhân, tiểu thú xác thực không thể thông qua cấm khu đại đạo, bất quá vực sâu hư vô này cũng không hoàn toàn bao phủ Tịch Diệt Hải, có một thông đạo bí mật, từ Tịch Diệt Hải thẳng tiến vào đại dương mệnh mông vô tận. Tiểu thú chính là từ trong thông đạo hư không này, tiến vào đại dương vô tận, vốn định chơi đùa mấy tháng sau liền trở về Tịch Diệt Hải, lại không muốn gặp đại nhân.

Câu trả lời của hắc vĩ, ngay cả một tia bảo lưu cũng không có, chẳng những nói ra thông đạo Hư Không bí mật trong hư vô thâm uyên, mà ngay cả ý định của mình khi nào trở về cũng đều nói ra.

Ồ...

Bỗng dưng, nghe thấy sự tồn tại của thông đạo hư không bí mật kia, đáy mắt Ngô Khí đột ngột xuất hiện một tia hứng thú.

Lại thân nhiên hỏi: Thông đạo này, chỉ có tộc người biết rõ.

Vấn đề Ngô Khí vừa ra, đuôi đen lập tức lắc đầu. Nói: “Bẩm đại nhân, tồn tại hư không mật đạo, cũng không phải chỉ bộ tộc Hắc Thần Côn ta biết đến., Trong Tịch Diệt Hải có rất nhiều tộc đàn hoặc cường giả đều biết, chỉ là trước kia giới phạm nhân thiếu thốn nguyên khí, mặc dù có mật đạo tồn tại, vạn thú trong Tịch Diệt Hải lại sẽ không muốn đi ra. Kỳ thật tiểu thú cũng là ngẫu nhiên sau khi thông qua mật đạo đi ra, mới phát hiện nhân gian biến đổi lớn, nguyên khí tràn đầy đã không còn nữa.

Nói đến đây, đuôi đen tựa hồ nghĩ tới cái gì, sắc mặt hơi đổi, vội vàng lại nói: Hiện tại nhân gian đại biến, nguyên khí tràn đầy, nếu để cho bên trong Tịch Diệt Hải Hoang Cổ Vạn Thú biết được, sợ là đều sẽ từ trong mật đạo hư không kia đi ra. Nói không chừng đã có người đi ra.

Hắc Vĩ còn chưa nói hết lời, bất quá Ngô Khí đã rất rõ ràng ý tứ trong lời nói của hắn.

Tịch Diệt Hải Vạn Thú người nói là bên trong Tịch Diệt Hải có rất nhiều cự thú hoang cổ tồn tại.

Hỏi ra vấn đề này, đáy mắt Ngô Khí đột nhiên toả ra hào quang cực kỳ chói mắt, hoàn toàn không chờ câu trả lời bằng cái đuôi đen, bao hàm ánh mắt uy năng khủng bố, rơi xuống trên người cái đuôi đen, trong nháy mắt liền xuyên thủng đáy lòng hắn.

Trong Tịch Diệt Hải, sinh tồn vô số hung thú, đều là di lưu thời đại Hoang Cổ, trong đó lấy thời đại Thái Cổ làm đầu. Bộ tộc Hắc Thần Côn, ở trong đó chỉ thuộc thượng du, lại không phải thế lực đứng đầu.

Trong lòng Hắc Vĩ hiện lên ý nghĩ này, trong nháy mắt bị Ngô Khí biết được.

Không cho Hắc Vĩ có cơ hội mở miệng, đồng thời thẩm nhuần tồn tại của con đường hư không dày đặc Ngô Khí kia, trực tiếp vung tay lên, thân hình hai người đồng thời biến mất tại chỗ.

Đại dương vô tận, vạn trượng đáy biển.

Đột nhiên hư không gợn sóng nhộn nhạo một trận, hai bóng người mơ hồ đồng thời xuất hiện. Ngay sau khi hiện thân, ánh mắt Ngô Khí lập tức quét về phía trước mắt, một cái rãnh biển lớn đến không thể tưởng tượng, nơi này là chỗ sâu nhất.

Trước người hắn, có một khu vực giống như hố đen, bất luận cái gì tới gần, đều bị hút vào trong đó, thoáng cái biến mất không thấy gì nữa.

Là nơi này...

Ngô Khí liếc mắt một cái đã thẩm nhuần trí nhớ của đuôi đen, đáy lòng động niệm, so sánh một chút liền xác nhận.

Không nói nhiều, Ngô Khí một tay nắm lấy đuôi đen, bước ra một bước, thân hình không trở ngại chút nào tiến nhập vào khu vực như hắc động kia.

Trong mật đạo hư không, giống như lỗ đen kia, đập vào mắt đều là bóng tối, phẳng phất hoàn toàn không tồn tại một tia sáng.

Ở chỗ này, thời gian và pháp tắc không gian tựa như hoàn toàn mất đi hiệu lực, vừa vào trong đó, lập tức sẽ sinh ra ý nghĩ bị

trục xuất, không có phương hướng, không có điểm cuối, vĩnh hằng tồn tại.

Ở chỗ này, có thể đạt được vĩnh sinh, chỉ là vĩnh sinh này lại là đại khủng bố chân chính. Cho dù là con kiến hôi thấp nhất ti tiện, cũng không muốn trải qua vĩnh sinh như vậy. Bất quá nếu là sinh linh hiểu rõ bí mật trong đó., Tự mình có thể tìm được phương vị vi diệu trong mật đạo này, thông qua mật đạo, tiến vào một phương thiên địa khác. Ngay cả Hắc Vĩ như vậy còn có thể tìm được Hắc Thần Côn thú khi còn nhỏ, đã từng thân là Thái Cổ Ma Thần Ngô Khí tự nhiên không vấn đề gì.

Vừa vào trong đó, đáy lòng Ngô Khí liền sinh ra cảm ứng, bắt đầu bay về một phương vị huyền ảo.

Trong lúc này, ánh mắt Ngô Khí lại rơi vào trên người đuôi đen, bắt đầu nhớ lại con Hắc Thần Côn còn nhỏ này.

Nếu là sinh linh trong Tịch Diệt Hải, tự nhiên biết được rất nhiều bí mật bên trong, một hỏi một đáp trả rất tốn sức, Ngô Khí liếc mắt nhìn thấu triệt, tất nhiên là thuận tiện hơn nhiều.

Trong trí nhớ của Hắc Vĩ, Tịch Diệt Hải là một hải vực rộng lớn vô biên, vây quanh một vùng không gian của hải vực này, cái gì cũng không thể tồn tại, còn liên thông với vực sâu cực kỳ khủng bố kia. Cho dù Hắc Thần Côn thân là Hắc Ám Đại Ma Thần sủng thú, nếu xông vào, nhưng cũng tuyệt đối không có cách nào an toàn vượt qua đại dương hư vô kia, tiến vào trong đại dương mênh mông vô tận.

Bất quá vực sâu hư vô này cũng không phải hoàn mỹ không thiếu sót.

Trong vực sâu, có một đầu hư không mật đạo tồn tại, liên thông Tịch Diệt Hải cùng vô tận đại dương.

Chính là tồn tại của con đường hư không mật đạo này, để cho vô số sinh linh hung thú vì tránh né thiên địa sát kiếp, đi vào trong Tịch Diệt Hải không cách nào lan đến, tồn tại sót lại. Hắc Thần Côn nhất tộc, cũng là một thành viên trong đó.

Thời đại viễn cổ, thượng cổ thời đại.

Ba đại thời đại của Hoang Cổ, không biết bao nhiêu năm tháng, đều có hung thú cực kỳ mạnh mẽ, thông qua mật đạo kia tiến vào Tịch Diệt Hải tránh né kiếp số. Tựa như là vì tồn tại của Đại Đạo Cấm Khu, mặc dù trong ba đại thế gia của Hoang Cổ, giữa thiên địa nổi lên rất nhiều sát kiếp, nhưng những kiếp số này đều không thể ảnh hưởng đến Tịch Diệt Hải, điều này làm Tịch Diệt Hải hoàn toàn trở thành một chỗ nhạc thổ bị lãng quên trong thiên địa. Chỉ là đất nhạc này, đối với các loại hung thú mà nói.

Bí mật hư không bên trong Tịch Diệt Hải, bí mật như vậy, cũng chỉ truyền lại giữa các tộc đàn hung thú lớn, tộc đàn yêu thú khác hoặc là cường giả tu sĩ đều không thể biết. Chỉ là có rất nhiều truyền thuyết về Tịch Diệt Hải lưu truyền ở thời đại Thái Cổ, hơn nữa hư vô thâm uyên quý bí, hấp dẫn rất nhiều cường giả tiền bối tiến hành thăm dò phía sau., Đáng tiếc chính là, không biết sự tồn tại của mật đạo, những cường giả tiến hành thăm dò này, bình thường đều chỉ có một kết quả, chính là chết ở trong Đại Đạo Cấm Khu. Mặc dù có một số ngoại lệ, như một vị Nhân tộc Đại Đế thời thượng cổ, cũng nói không chừng sau khi tiến vào trong Tịch Diệt Hải bị vô số hung thú khủng bố bên trong tiêu diệt.

Ồ...

Đột ngột, trong miệng Ngô Khí lại vang lên một tiếng kinh hô.

Cũng không biết rốt cuộc hắn nhìn thấy gì, sau một khắc, trong mắt hắn hiện ra sợ hãi lẫn vui mừng.

Ký ức đuôi đen, thời đại viễn cổ, từ trong mật đạo hư không, có một tộc quần yêu thú cực kỳ cường đại dờn vào Tịch Diệt Hải.

Tộc này mặc dù sinh ra ở thời đại thái cổ, nhưng lại có được lực lượng cường đại đến mức không thể tưởng tượng, mỗi tộc nhân đều có thể truy bắt nhật nguyệt, dờn núi lấp biển. Tộc đàn này vừa vào Tịch Diệt Hải, liền hầu như toàn bộ sinh linh trong Tịch Diệt Hải phát động chiến tranh, cũng thành công đánh bại đại bộ phận hung thú tộc đàn, chiếm cứ một mảnh di châu đại lục duy nhất trong Tịch Diệt Hải.

Từ đó về sau, vị trí Di Châu chính là cấm địa của ngàn vạn hung thú trong Tịch Diệt Hải. Một khi tiến vào trong đó, sẽ bị tộc đàn mạnh mẽ kia đánh giết, không hề ngoại lệ.

Tộc này là một đại tộc, trong tộc còn tồn tại rất nhiều con cháu, tộc nhân của nó vừa mới sinh ra, trong cơ thể liền ẩn chứa huyết mạch đặc biệt, sau khi trưởng thành, đều là cự nhân thân cao ngàn trượng.

Đọc đến đây, quang mang vui sướng trong đáy mắt Ngô Khí càng thêm mãnh liệt.

Viễn Cổ Cự Nhân tộc, Viễn Cổ Cự Nhân tộc.

Trong miệng đọc ra tên tộc đàn kia, trong cơ thể Ngô Khí vẫn luôn cực kỳ an tĩnh, Thiên Cơ Sách chợt rung động một chút, một vệt kim quang hiển hiện.

Thời thái cổ, ba ngàn Ma Thần, hợp tác với nhau, sinh ra vô số sinh linh mạnh mẽ, một tộc đàn ở đó được trời cao chiếu cố, ẩn chứa huyết mạch ba ngàn Ma Thần, lúc nhỏ rút núi, sinh trưởng thành từng ngày, thân thể cao vạn trượng, giống như người khổng lồ, tộc này sinh sống ở thời đại thái cổ cuối đời, xưng bá viễn cổ, vạn tộc thần phục, viễn cổ trung kỳ, giữa thiên địa dựng lên vạn tộc sát kiếp, sinh linh viễn cổ đại lục đồ tán, vạn tộc điêu linh, tộc này cũng mất tích thần bí,

Trong Thiên Cơ sách, tất cả đều là thiên địa huyền cơ. Người có tiền, lưới người.

Ngô Khí lấy Ma Thần Chi Tôn, Chương Thiên Cơ sách, chỉ cần không phải thôi diễn ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần khác cùng là Ma Thần, bất kỳ bí ẩn nào trong thiên địa đều không thể giấu diếm. Đương nhiên, chủng tộc vực ngoại cực kỳ thần bí kia, độ khó suy tính so với ba ngàn Ma Thần càng thêm khủng bố.

Xem trí nhớ của đuôi đen, Thiên Cơ sách lại suy diễn ra bí ẩn trong đó, tất cả những gì liên quan tới Ngô Khí trong Tịch Diệt Hải đã rất hiểu rõ.

Trong Tịch Diệt Hải, ngàn vạn hung thú thời cổ đang ngủ đông trong đại dương mênh mông, di châu đại lục duy nhất, lại là bị cự nhân tộc thời viễn cổ cực kỳ mạnh mẽ chiếm cứ. Tộc này có thể nói là một tộc được trời cao chiếu cố trong tất cả các chủng tộc hoang cổ, chẳng những trong cơ thể ẩn chứa huyết mạch của tất cả ba ngàn Ma Thần, mà tốc độ sinh sản so với các chủng tộc hoang cổ khác mạnh hơn rất nhiều.

Một chủng tộc, muốn sinh tồn lớn mạnh trong thiên địa, ngoại trừ huyết mạch phải mạnh mẽ ra, trọng yếu nhất chính là tốc độ sinh sản. Nếu không, cho dù huyết mạch có cường đại hơn nữa, cuối cùng cũng không tránh khỏi kết cục hủy diệt. Mà từ thiên địa mở ra cho tới nay,, Ở hai phương diện này có lẽ là chủng tộc xuất sắc nhất chính là Nhân tộc bá chiếm khí vận duy nhất của hiện tại. Tuy trời sinh huyết mạch cũng không mạnh, nhưng năng lực lĩnh ngộ của Nhân tộc đối với đại đạo lại là chủng tộc khác không thể so sánh, thêm nữa tốc độ sinh sản cực kỳ khủng bố, cũng không trách được có thể triệt để quét khỏi ở thời đại thượng cổ, hoàn toàn chiếm cứ khí vận thiên địa.

Một đời Ngô Khí bây giờ cũng là thân thể của Nhân tộc.

Bất quá mặc kệ là thân nhân tộc hay là Ma Thần, sau khi biết được lai lịch cùng bí ẩn của viễn cổ Cự Nhân tộc, đáy lòng cũng nhin không được thán phục chủng tộc này nhận được thiên sủng.

Chợt nghĩ đến tộc này bây giờ bị thiên địa sát kiếp bức bách, đến nay đều co đầu rút cổ trong Tịch Diệt Hải, không biết bao nhiêu năm tháng không dám xuất hiện.

Hắn nhàn nhạt cảm thán: Thiên địa khí vận bất khả trắc, uy lực sát kiếp ngay cả ba ngàn Ma Thần cũng không ngăn được, huống chi chỉ là một tộc. Chỉ là không biết một kiếp này qua, bộ tộc kia có thể nhận được khí vận hàng lâm, hoặc là thiên địa còn có thể tồn tại hay không?

Ngay lúc Ngô Khí cảm thán, bỗng dung tâm thần khê động, sinh ra cảm ứng.

Ừm.

Trong thông đạo hắc ám vô tận, chợt xuất hiện một tia sáng.

Khi Ngô Khí kinh ngạc, dưới chân khê động, đột nhiên có cảm giác không gian biến hóa truyền đến. Bị Ngô Khí liếc mắt một cái đảo qua cái đuôi đen cũng lúc này tỉnh lại, vừa mở mắt liền nhìn thấy một mảnh đại dương mênh mông vô biên, trong không gian xung quanh tràn ngập thiên địa linh khí nồng đậm cực kỳ, một loại khí tức Man Hoang khác biệt với nhân gian, không giờ khắc nào không có ở trong tất cả mọi góc ngách trong lòng đất ngày hôm nay.

Tịch Diệt Hải đã trở về.

Đuôi đen mở miệng, trong giọng nói khó có được sự vui sướng rõ ràng, cho dù là Thái Cổ Ma Thú, lúc về nhà cũng cảm thấy mừng rỡ.

Thật ra không cần hắc vĩ nhắc nhở, trong nháy mắt hiện thân, Ngô Khí liền cảm giác được một vùng thiên địa trước mắt này khác biệt. Nhất là loại khí tức Man Hoang không chỗ nào không có này, có thể nói hoàn toàn khác với đại dương vô tận trong nhân gian.

Liếc mắt nhìn lại, Ngô Khí phảng phất nhìn thấy được vô số Hoang Cổ hung thú, ở trong một phương thiên địa này rít gào.

Thái Cổ thượng cổ, ba đại thời đại này, đều có hung thú tồn tại, vì tránh né sát kiếp tiến vào nơi này, để nơi này biến thành một thế giới khác. Chỉ là ở đây, không những nhân tộc không phải là nhân vật chính. Thậm chí nhân tộc căn bản không có tồn tại, gia viên, sinh linh cường đại nơi này mới có thể sinh tồn ở đây.

Đứng tại chỗ một lát, Ngô Khí lấy tâm thần cảm ứng một hồi.

Sau nửa ngày, hai mắt mới mở ra.

Có chút ngạc nhiên nói: Quả nhiên là một nơi kỳ dị, hoàn toàn ngăn cách ảnh hưởng của sát kiếp, nhưng lại không ảnh hưởng tới quy tắc thiên địa khác, tự thành một thế giới. Nhưng lại dung nhập hoàn mỹ với thiên địa, chỉ nhận được lợi ích, lại không tai họa, đoạt tạo hóa của thiên địa, không thể tưởng tượng nổi nơi tị kiếp.

Dù cho lấy Ngô Khí hiện tại là đại giáo tổ tôn một phương, hoặc là Ma Thần Chi Thể, sau khi biết được bí mật trong Tịch Diệt Hải này cũng không khỏi thán phục huyền bí nơi đây. Càng làm cho hắn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Bí mật lớn như vậy., Vậy mà có thể từ thời đại Thái Cổ một mực lưu giữ đến bây giờ, cũng không có những thế lực lớn khác biết được, vẫn chỉ lưu truyền trong những hung thú tộc đàn kia. Bất quá cũng chính vì vậy, mới để cho Hoang Cổ đại sinh ra rất nhiều hung thú, có thể sinh tồn đến nay.

Quả là huyền cơ trời đất, không thể tưởng tượng nổi, tộc đàn hung thú thường có năng lực sinh sản cực thấp, nếu tùy ý thiên địa phát triển, sớm muộn gì cũng sẽ là kết cục tất cả bị diệt, lại không muốn trong đường chết, còn cất giấu một con đường sống này.

Ngô Khí không nhận được lại cảm thán một câu, sau đó, chính đang cùng cái đuôi đen bên người hỏi cái gì đó. Lại không nghĩ tới lúc này, vẫn luôn trầm mặc không nói, bỗng nhiên toàn thân run lên, trong mắt bỗng dưng lộ ra vẻ không thể tin nổi.

Không đợi Ngô Khí đặt câu hỏi, nó liền mở miệng trước, kinh hoàng nói: Đây là cổ thú phiên, là ai lay động cổ thú phiên.

Một bên đuôi đen không khống chế nổi âm thanh run rẩy nói, một bên thân thể run rẩy, tựa hồ đang cố gắng chịu đựng áp chế cái gì, chỉ phun ra hai câu, sau đó nó không còn thời gian mở miệng nữa.

Ừm.

Dị trạng đuôi đen vừa ra, Ngô Khí lập tức nhìn qua. Trong mắt ẩn chứa thần quang, thẩm nhuận hết thảy, chỉ một cái liếc mắt Ngô Khí đã biết được nguyên nhân cái đuôi đen là thế.

Chẳng biết từ lúc nào, trong cơ thể Hắc Vĩ, tâm thần hồn phách phía trên, giống như quán quanh một sợi khí tức quỷ bí, đầu nguồn khí tức này., Đang phóng xuất ra một loại chấn động, triệu hoán cái đuôi đen bị khí tức quán quanh. Một luồng lực lượng khí tức kia, vượt xa cái đuôi đen, là lấy loại chấn động này triệu hoán đuôi đen không có sức chống cự quá lớn. Đặc biệt ở đây, tràn ngập vô tận khí tức man hoang tịch diệt trong biển, loại khí tức này trước nay chưa từng cường hoành như vậy.

Khí tức quỷ bí kia, hẳn là trước đó đã quán quanh trên hồn phách Hắc Vĩ, chỉ là vẫn không phát tác, hoặc là vì lúc trước cái đuôi đen ở trong đại dương mệnh mông vô tận, khí tức ba động kia bị hư vô thâm uyên ngăn cách. Bây giờ cái đuôi đen vừa trở về, ba động kia lập tức cũng bộc phát.

Cổ Thú Phiên

Trong miệng Ngô Khí bỗng phun ra ba chữ. Lúc hắn mở miệng, ký ức ở sâu trong linh hồn lập tức trở nên rõ ràng, cho dù không cần Thiên Cơ sách, Ngô Khí cũng hiểu được ý nghĩa của ba chữ kia.

Lúc thiên địa sơ khai, ngoại trừ sinh ra ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, còn có một ít chí bảo, cũng thai nghén ra theo.

Một ít chí bảo Hỗn Độn, cùng với Ma Thần cộng sinh, còn có một ít chí bảo Hỗn Độn, lại một mình ở nơi khác được thai nghén ra. Chí bảo đi cùng Ma Thần cộng sinh, tự nhiên thuộc về Ma Thần, mà những bảo vật Hỗn Độn khác, chính là vật vô

chủ, người hữu duyên có thể được. Hỗn Độn Chí Bảo dù sao cũng không phải vật tùy thời có thể nhìn thấy, những bảo vật được dựng dựng ra lúc thiên địa sơ khai, đa số đều có thanh danh cực lớn, vì sinh linh trong thiên địa biết được.

Kiếp thứ nhất, Ngô Khí là Ma Thần thứ ba ngàn linh một, sinh ra muộn, chết sớm, biết được bí ẩn không nhiều, mà đều là thuộc về thời đại Thái Cổ sơ kỳ.

Bất quá những Hỗn Độn Chí Bảo kia, trong trí nhớ của Ngô Khí ngược lại có không ít tin tức liên quan.

Lúc trước trong miệng Hắc Vĩ phun ra Tam Tự Thú Phiên, vừa vụn trong trí nhớ của Ngô Khí kiếp thứ nhất.

Cổ Thú Phiên, cùng đẳng cấp với Thiên Cơ sách chính là Hỗn Độn Chí Bảo, vừa mới sinh ra, trên đó liền thừa nhận thiên cơ, diễn biến cổ thú nguyên thủy, trấn áp khí vận vạn thú.

Ký ức rõ ràng, trong đầu chuyển một cái, Ngô Khí liền hiểu rõ rất nhiều tiền căn hậu quả.

Trong Tịch Diệt Hải lại có Cổ Thú Phiên tồn tại, không trách được rồi, thiên địa nhiều lần xảy ra sát kiếp, Hoang Cổ Thú tộc lại có thể đào thoát nhiều sinh linh tính mạng như vậy, hóa ra là Hỗn Độn Chí Bảo này ở đây trấn áp khí vận của Thú tộc, giữ lại một tia nguyên khí cho Hoang Cổ Thú tộc.

Hắc Thần Cô tộc tuy là sủng vật của Ma Thần, bất quá bản chất vẫn thuộc về Thái Cổ Côn Thú tộc, nghĩ đến tộc tổ của nó vì nhập vào Tịch Diệt Hải tránh họa, để lại một tia huyết mạch ẩn ký trên cổ thú phiên, để cầu được Cổ Thú Phiên che chở.

Thời Thái Cổ, có hai phiên chiêu yêu cổ thú, một là có thể triệu hoán ngàn vạn yêu thú trong thiên địa. Đuôi đen như vậy, xem ra là có tồn tại cường đại lay động lá cờ cổ thú kia, triệu hoán toàn bộ Hoang Cổ Thú tộc trong Tịch Diệt Hải này.

Trong lòng Ngô Khí toát ra một ý niệm, sương mù minh ẩn trong một vùng thiên địa Tịch Diệt Hải trước mắt này liền tán đi một phần. Rõ ràng là mới tiến vào, nhưng Ngô Khí lại như động như nhìn lửa, đem nơi này hết thảy đều hiểu rõ.

Sau khi hiểu ra, trên mặt Ngô Khí không biết tại sao lại lộ ra nụ cười.

Vù vù

Đột ngột, Ngô Khí tâm niệm khê động, thần niệm bàng bạc như ý chí thiên địa lập tức tản ra, như một tấm lưới lớn vô hình, bao phủ toàn bộ Tịch Diệt Hải vào trong.

Vạn dặm trăm vạn dặm ngàn vạn dặm.

Không yêu không thù.

Trong miệng hắc vĩ, Tịch Diệt Hải này căn bản không phải là như ngoại giới đồn đại, tất cả đều là tịch diệt cùng hư vô. Bất luận sinh linh nào, yêu thú hoặc là nhân tộc hoặc là dị tộc, chỉ cần đi vào, đều là kết cục vẫn lạc, quy về hư vô tịch diệt.

Tịch Diệt Hải, chính là một chỗ thiên địa nguyên khí cực kỳ tràn đầy, tự thành một giới, không thua đại lục nguyên thủy thời đại hoang cổ. Vì vô số địa điểm tránh họa của Hoang Cổ Thú tộc, có rất nhiều hung thú hoang cổ ở trong đại dương tịch diệt rộng lớn sinh tồn.

Nhưng hiện tại, thần niệm Ngô Khí phóng thích, ngàn tỉ dặm chiếu vào đáy mắt, bất cứ nơi nào cũng không có chỗ ẩn giấu, cho dù là một sợi rong biển, một con Côn Bằng cũng không cách nào tránh khỏi dò xét của Ngô Khí. Đại dương rộng lớn, lại giống như tử vực, đừng nói là những Thú tộc cổ xưa hoang dã nhắc nhở khổng lồ như núi kia, cho dù là hung thú hung thú bình thường nhất, cũng không thấy được một con.

Tình huống như vậy, hoàn toàn tương phản với câu nói của đuôi đen, nhưng Ngô Khí lại không có chút gì ngoài ý muốn.

Cổ thú phiên rung lên, vạn thú lập tức đều tới, nếu trên đó lưu lại huyết mạch ẩn ký, càng là không thể chống cự, nhất định phải tuân theo, nếu không sẽ là kết cục linh hồn tán rã triệt để vẫn lạc. Cho dù là yêu thú nhỏ yếu nhất, cũng có sợ chết sử dụng bản năng, tự nhiên sẽ không chủ động tìm chết.

Miệng lâm lâm, Ngô Khí lại nhìn về phía đuôi đen đã sắp sụp đổ. Bởi vì bên cạnh vị Thái Cổ Ma Thần này, con Ma Thần sủng thú này, lại lựa chọn chống cự lại sự triệu hoán của Cổ

Thú Phiên, mà không phải lập tức tiến đến. Chỉ là làm như vậy, không thể bớt được đau khổ.

Ngô Khí cười nhạt một tiếng, chợt xuất thủ, bàn tay nhẹ nhàng vẽ một cái trong hư không, tựa như đang chặt đứt liên hệ khí cơ nào đó trong cội U Minh.

Cơ hồ là ngay lập tức, lúc bàn tay Ngô Khí hạ xuống, hồn phách đã đến sát bờ sụp đổ của cái đuôi đen, chợt phát hiện cổ khí tức triệu hoán khủng bố khiến hắn suýt chút nữa vẫn lạc kia biến mất. Một loại cảm giác tự nhiên, hoàn toàn đem tâm thần của hắn bao vây lại, chưa tiếp tục...

Hắc Vĩ tỉnh lại, thể ngộ cảm giác tự nhiên từ sâu trong linh hồn, cuồng hỉ vạn phần.

Nó là hậu duệ của huyết mạch Hắc Thần Côn tộc, cũng không phải là đầu tiên tiến vào Tịch Diệt Hải Hắc Thần Côn, là tổ tiên của nó, vì tránh họa, tiến vào trước. Vì cầu được che chở, liền lưu lại ấn ký huyết mạch Hắc Thần Côn nhất tộc, ở lại trên cổ bảo Hồn Độn thú phiên trấn áp khí vận trong Tịch Diệt Hải, tuy nói thuận lợi tiến vào Tịch Diệt Hải, được che chở, nhưng cũng mất đi một ít Tự Tại.

Cổ Thú Phiên rung lên, hơn vạn con thú, cho dù tiến vào cảnh giới cực hạn của đại đạo, cũng phải ngoan ngoãn nghe theo triệu hoán. Đây cũng là lý do, giờ phút này trong Tịch Diệt Hải, ngay cả một con hung thú cũng không nhìn thấy. Sâu trong Tịch Diệt Hải, cổ thú phiên khủng bố đến cực điểm đang lay động, triệu hoán tất cả hung thú trong Tịch Diệt Hải qua.

Ngô Khí mới vào Tịch Diệt Hải, nhưng tâm niệm vừa chuyển, liền hiểu rõ hết thảy huyền cơ. Còn chưa nhìn thấy bất luận hung thú nào, hoặc là Viễn Cổ Cự Nhân tộc được trời cao chiếu cố, nhưng đối với biến cố phát sinh trong Tịch Diệt Hải lúc này có một phỏng đoán. Trong mắt hắn, suy đoán đó chính là sự thật.

Sau khi nhẹ nhàng đưa tay chặt đứt liên hệ khí cơ của cổ thú phiên đối với đuôi đen, trong mắt Ngô Khí lóe lên tinh quang, nhìn về phía chỗ sâu trong Tịch Diệt Hải.

Đi thôi.

Há miệng phun một cái, thân hình lập tức biến mất không thấy gì nữa, trên thân đuôi đen cũng truyền đến một loại cảm giác không gian biến hóa bất khả tư nghị.

Đợi đuôi đen dừng lại, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, lập tức kinh hãi vọt lên cặp mắt của hắn, run giọng nói: Nơi này là hồn độn tử vực.

Ngô Khí xem qua trí nhớ của đuôi đen, hiện tại vẻ mặt của hắn đã sớm đoán trước, không chút giật mình. Cũng không trách cái đuôi đen là như thế, trước mắt, thanh danh tại Tịch Diệt Hải quá thịnh, đặc biệt là đối với vô số hung thú Hoang Cổ sinh tồn trong đại dương mênh mông mà nói, càng là ý nghĩa trọng đại.

Trước mắt nó là một vùng hải vực vô cùng rộng lớn. Chỉ là hải vực này, thật quý dị đến cực điểm.

Trong đó, không phải nước biển trong suốt, mà là chất lỏng màu đen quái dị vô cùng vô tận, không có một tia gợn sóng, càng không có một khe hở, cũng không biết là trong hải vực kia đều là chất lỏng như thế., Vẫn là một tầng mặt biển bị che lại, càng thêm kinh khủng chính là, chất lỏng màu đen kia lại tản mát ra sinh mệnh nguyên lực cực kỳ nồng đậm. Mà nguyên lực kia cực kỳ cổ xưa nguyên thủy, phảng phất từ lúc thiên địa mở ra đã tồn tại giống như, thật sự là thiên địa bản nguyên nguyên lực, ẩn chứa uy năng không thể tưởng tượng nổi.

Trên thực tế, cũng chính xác như vậy, bên trong những mỡ đen sì kia xác thực ẩn chứa bản nguyên nguyên lực không thể tưởng tượng nổi. Cho dù là Ngô Khí ở đây, trong cảm ứng, cũng cảm giác được mãnh hắc hải quý dị trước mắt này ẩn chứa nguyên lực, trong đó tràn đầy, thậm chí ngay cả thân thể Ma Thần của hắn cũng không thể đánh đồng. Phát giác được những thứ này, trong mắt Ngô Khí đầu tiên xuất hiện một tia ba động vui sướng, sau đó lập tức, lông mày nhăn lại, sau một lát mới hiện ra vẻ hiểu ra.

Ánh mắt thẩm thấu hết thảy rơi vào hắc hải, một loại cảm giác quái dị hiện lên trong lòng.

Oán khí thật kinh khủng, trách không được những thiên địa nguyên này có thể ở chỗ này vô số năm tháng mà không có bất kỳ sinh linh nào sử dụng, không phải là không lấy, mà là không thể. Nơi này vậy mà vẫn lạc một đầu Hỗn Độn thú, điều này quả thật có thể giải thích tồn tại của hư vô thâm uyên cùng cổ thú phiên kia.

Ngô Khí mở miệng, lại phun ra một bí mật đủ để cho rất nhiều cường giả điên cuồng vì nó.

Trong Tịch Diệt Hải, vậy mà có một con Hỗn Độn chết đi.

Mà biển đen quái dị trước mắt, những mờ đen quỷ dị tràn ngập bốn nguyên thiên địa kia, chính là sau khi đầu Hỗn Độn thú cổ lão kia vẫn lạc, thân thể của nó biến thành, có lẽ Hỗn Độn kia cũng không phải là vẫn lạc bình thường., Mà là chết oan uổng, là lấy việc trước khi chết sinh ra oán khí to lớn. Theo vô cùng vô tận bản nguyên nguyên có thể tràn ngập trong dầu mỡ đen kia, dẫn đến chỗ này khiến đáy lòng người ta không cách nào sinh ra bảo tàng cực lớn tham lam vô tận ở trong Tịch Diệt Hải tồn tại vô số năm tháng, không có bất kỳ che giấu gì, nhưng cũng không có bất kỳ sinh linh nào đến đây lấy sử dụng.

Không phải những sinh linh kia không muốn lấy, mà là chúng nó đều không làm được.

Hỗn Độn...

Chỉ đến cũng không phải là cái kia sinh ra thiên địa bản nguyên, mà là tại thiên địa sơ khai sinh ra một loại sinh linh.

Chính xác mà nói, Hỗn Độn thú chính là con thú đầu tiên trong thiên địa, nó là tổ tiên của tất cả yêu thú hung thú, điểm khởi nguồn huyết mạch, Hỗn Độn thú chính là đồng thời sinh ra với ba ngàn Ma Thần, tuy rằng không thể kế thừa ba ngàn đại đạo, trên phương diện lực lượng có lẽ không bằng những Tam Thiên Ma Thần đứng đầu mười vị trí đầu, nhưng ở thân thể lớn nhỏ, tất cả Ma Thần đều không thể so sánh với Hỗn Độn thú.

Hỗn độn, sinh cùng thiên địa sơ khai, tuân thiên địa hoang man chi khí mà sinh, không đầu không thân không mắt không tai không tai, chính là thiên địa thú ban đầu.

Cuộc đời đầu tiên của Ngô Khí trải qua không ít nguyên hội, nói là dài đằng đặc, nhưng so với những Ma Thần khác, tính ra là đoản mệnh. Thời đại Thái Cổ hắc cũng chưa từng gặp qua Hỗn Độn thú, chỉ là từng nghe nói trong thiên địa có một loại sinh linh kỳ dị như vậy hiện nay., Thiên địa đều đã tiến vào thời đại mạt pháp đại kiếp, hắc vậy mà ở đây nhìn thấy một

con hỗn độn bỏ mạng. Nhìn chăm chú vào Hắc Hải mà Hỗn Độn thú chết đi lưu lại, Ngô Khí Thần Khuyết hơi động, trước người hắn, vô thanh vô tức một đoàn kim quang trào ra.

Nếu chỉ là thôi diễn thiên cơ bình thường, tâm niệm Ngô Khí vừa động là được rồi, bất quá hiện tại hắn muốn thôi diễn lại không phải tầm thường, là lấy Thiên Cơ sách vừa xuất hiện, Ngô Khí lập tức điếm tới.

Nguyên khí Ma Thần cực kỳ khủng bố tràn vào trong Thiên Cơ sách.

Trong chốc lát, kim quang biến hóa, vô tận hình ảnh chớp động trong đó, vờ vệt chư thiên, thời gian chảy ngược, tất cả trong thiên địa đều chiếu rọi vào trong đó. Không biết qua bao lâu, bên trong Thiên Cơ sách, biến hóa kịch liệt kia rốt cuộc dừng lại, tiếp đó là từng hình ảnh làm cho Ngô Khí đều cực kỳ khiếp sợ.

Àm ầm ầm

Thiên địa sơ khai, nguyên khí hỗn độn hóa thành hai khí Thanh Trọc, khí trong lành hóa thành trời, trọc khí chìm xuống đất, ba ngàn Ma Thần từ thiên địa nguyên thai sinh ra, còn có nhóm sinh linh đầu tiên sinh ra từ thiên địa. Sinh linh, sinh mệnh to lớn vô cùng, đỉnh thiên lập địa, không có thân thể không có mắt, không có chân không chính là Hỗn Độn thú. Con thú này không có phân nửa đàn bà, ngay sau khi sinh ra, liền sinh ra sinh sôi, thiên địa vạn thú.

Năm tháng biến thiên, Hỗn Độn sinh ra vạn thú, dần dần hao hết nguyên khí, đang hướng về biên giới thiên địa, sâu trong hỗn độn cắn nuốt Hỗn Độn nguyên khí, trong thiên địa sinh ra đạo lõi đình đầu tiên, Hỗn Độn sát khí sinh ra, là vì Hỗn Độn Tịch Diệt Sát Lôi Thái Cổ, lúc đó Hỗn Độn chính là sinh linh có thân thể khổng lồ nhất trong thiên địa, lấy dẫn sát lôi rơi xuống.

Trong sấm sét kia bao hàm lực lượng Tịch Diệt kinh khủng nhất trong thiên địa, cho dù thân thể Hỗn Độn thú to lớn, nhưng cũng không tránh khỏi số mệnh vẫn lạc.

Hồn Độn thú chính là do thiên địa thai nghén ra, hồn độn chí bảo cổ thú phiên nương theo sinh ra, lại tuân theo dụ chỉ Thiên Đạo sinh ra vạn thú, có công ở thiên địa, bắt đắc dĩ bị Tịch Diệt Sát Lôi, Chân Linh mai một, triệt để chết đi. Đúng là trước khi chết, sinh ra oán khí vô tận, dung hợp với tất cả nguyên khí trên thân mình, vả lại Tịch Diệt Sát Lôi Lôi kia yên diệt đại đạo pháp tắc, dưới cơ duyên xảo hợp bỏ ra một cái đất cô diệt với thiên địa.

Thời gian lưu chuyển, sau năm tháng cọ rửa, dấu vết nơi tịch diệt kia cũng biến mất vô tung vô ảnh trong thiên địa, chỉ có Hoang Cổ Thú tộc xuất phát từ huyết mạch Hồn Độn thú, có thể ở chỗ sâu trong huyết mạch biết được đại bí mật một ngày này. Hiện tại Tịch Diệt Hải chính là nơi Tịch Diệt Hải kia, Hắc Hải trước mắt Ngô Khí chính là Hồn Độn Thú sau khi chết còn sót lại, mà Hồn Độn Chí Bảo Thú Phiên cùng Hồn Độn thú cộng sinh, cũng ở trong Hắc Hải kia.

Hồn Độn thú mặc dù đã chết, cổ thú phiên kia dù sao cũng là Hồn Độn chí bảo, vẫn như cũ có thể trấn áp khí vận của Hoang Cổ Thú tộc, tại nơi tịch diệt này che chở cho Hoang Cổ Thú tộc.

Vù vù

Kim quang thu lại, cảnh tượng bên trong cũng tự biến mất.

Thì ra là nơi hồn độn thú ngã xuống, xung là hồn độn tử vực ngược lại là ý cảnh hợp ý cảnh.

Ngô Khí xem hết hình ảnh bí mật kia, một tia nghi hoặc cuối cùng trong đáy mắt cũng tự mất, trên mặt tràn đầy hiểu ra.

Dù hẳn tự nghĩ mình đã nắm giữ Thiên Cơ sách, biết được vô số bí ẩn, tâm thần hồn càn là viên mãn không khuyết điểm, nhưng mắt thấy Hồn Độn thú có được so với bất kỳ thân thể Ma Thần nào trong ba ngàn Ma Thần càn khổng lồ hơn bị một đạo Thái Cổ Tịch Diệt Sát Lôi, sau đó tâm thần cũng không nhìn được bị chấn động mạnh, hiện ra một luồng ba động kinh hãi.

Lực lượng ẩn chứa trong hồn độn vô tận cũng tự nhiên vô tận.

Thân thể Hỗn Độn thú khổng lồ, chính là mẹ của vạn thú, lại chết ngay dưới một tia sét thái cổ. Ba ngàn Ma Thần được Thiên Đạo chiếu cố, đã chường ba ngàn đại đạo, sau Thái Cổ lại đồng loạt mất tích thần bí.

Sau khi Ngô Khí thức tỉnh ký ức Ma Thần, đạo đồ thông thuận, cho dù đối đầu với chủng tộc vực ngoại thần bí kia, đều không rơi vào thế hạ phong. Chính hắn không biết, nhưng tâm cảnh viên mãn kia kỳ thật đã có một tia khe hở, bây giờ thấy một đạo uy năng Tịch Diệt Sát Lôi, hắn rốt cuộc đã nhận ra vết nứt trên tâm cảnh viên mãn. Hiện tại cũng là tổ tiên một giáo, đạo tâm thông thiên, nhìn thấy kẽ hở tâm cảnh của bản thân, tâm niệm vừa động, liền bổ sung khe hở này.

Vốn tưởng chuyện này không cần để ý, không ngờ mới vào Tịch Diệt Hải, liền có được một phần kinh hỉ. Cơ hồ ngay lập tức, Ngô Khí phát giác Thiên Cơ Sách suy diễn ra trước mặt vậy mà bắt đầu mơ hồ, một loại cảm giác vượt qua không chế, sinh ra trong lòng.

Biến cố này vừa ra, Ngô Khí chẳng những không lộ ra khó khăn, ngược lại cười nhạt một tiếng, không thêm để ý chút nào.

Tùy ý nhìn lướt qua hắc hải dưới thân, Ngô Khí không thi triển thần thông thấu triệt, mà là nhìn về phía đuôi đen bên người, thản nhiên nói: Trong Tịch Diệt Hải, Hoang Cổ Thú tộc đều được cổ thú phiên triệu hoán, hôm nay bóng dáng vạn thú đều không còn, chắc là đều bị triệu vào bên trong tử vực này. Vạn thú tụ tập, ngươi cũng từng là một trong số đó, hẳn là đoán được lần này chúng vì cái gì.

Nghe thấy câu hỏi của Ngô Khí, tâm niệm Hắc Vĩ theo bản năng quay cuồng, tự hỏi.

Sau một khắc, một đạo linh quang thoáng hiện trong lòng nó.

Cũng không biết nó đến cùng nghĩ ra cái gì, há miệng liền không nhịn được lên tiếng kinh hô: “Hoang Cổ Thú tộc chúng ta thọ nguyên dài đằng dặc, từ trước đến nay không kể đến năm tháng, chỉ có Cự Nhân tộc trên di châu kia, mỗi vạn năm một lần thiên tế, năm nay vừa vặn là thời điểm tế trời, lúc này

mấy vị đại nhân trông coi thú phiên lay động thú phiên, triệu hoán vạn thú, hẳn là mấy vị đại nhân kia muốn chinh phạt di châu một lần nữa.

Cái đuôi đen như cũng bị lời nói của mình làm cho kinh sợ, thân thể thiếu niên Nhân tộc hóa thành hung hăng run rẩy một chút.

【 Cầu một tấm vé tháng...】

Chúng nó muốn cướp lại Di Châu.

Mặt mũi Hắc Vĩ tràn đầy vẻ khiếp sợ, bất quá ngử khí lại không hoài nghi gì, hiển nhiên đã nhận định.

Ngô Khí nghe xong, trên mặt hiện ra một tia kinh ngạc, còn hiển lộ ra một vòng ý cười. Hắc xem qua trí nhớ của đuôi đen, tự nhiên biết rõ trong Tịch Diệt Hải này, Hoang Cổ Thú tộc nghỉ lại dưới đại dương mệnh mông cùng ân oán viễn cổ Cự Nhân tộc duy nhất trên Đại Lục.

Nếu dựa theo khởi nguồn của Tịch Diệt Hải, chính là bởi vì một con Hỗn Động thú và một đạo Tịch Diệt Sát Lôi thái cổ mà thành, Hoang Cổ Thú tộc kế thừa huyết mạch Hỗn Động Thú tự nhiên có tư cách trở thành chủ nhân của nơi này, nhất là ở trong này còn có Cổ Thú Phiến có thể trấn áp khí vận của Hoang Cổ Thú tộc.

Nhưng sự thật lại là, Viễn Cổ Cự Nhân tộc vừa mới tiến vào, liền đoạt lấy một tòa đại lục duy nhất ở nơi đây. Lại còn bảo vệ được, từ viễn cổ bắt đầu, đến bây giờ mặt pháp đại kiếp, cũng không biết qua bao nhiêu năm tháng, tòa di châu kia từ đầu đến cuối đều dưới sự khống chế của Viễn Cổ Cự Nhân tộc, mặc dù Hoang Cổ Thú tộc nhiều lần phát động chiến tranh, chinh phạt Viễn Cổ Cự Nhân tộc trên Di Châu, nhưng đều không có ngoại lệ, không có một lần thành công qua.

Viễn Cổ Cự Nhân tộc, không hổ là tộc đàn sinh linh được thiên sủng nhất, huyết mạch mạnh mẽ cộng thêm sinh sản chi lực, lần lượt chống lại Hoang Cổ Thú tộc tiến công.

Trong trí nhớ của Hắc Vĩ, hình như là bởi vì thất bại nhiều lần, đến thời thượng cổ, chiến tranh giữa hai đại tộc đàn liên giảm bớt rất nhiều. Khoảng cách lần chiến tranh trước, càng là ước chừng trăm vạn năm tuế nguyệt trôi qua., Rất là xa xưa, nhưng không ngờ lúc này, bên ngoài Tịch Diệt Hải đã là thiên địa đại biến, bên trong Tịch Diệt Hải, Hoang Cổ Thú tộc lại muốn phát động một lần chiến tranh tộc đàn. Thậm chí không tiếc

lay động cổ thú phiên, triệu hoán toàn bộ Hoang Cổ Thú tộc trong Tịch Diệt Hải qua, động tác này vừa ra, lập tức liền có một loại ý vị muốn quyết một trận tử chiến.

Chiến tranh thiên tế...

Không biết nghĩ tới cái gì, biết được Ngô Khí trong Tịch Diệt Hải lập tức sẽ hứng khởi một trận chiến lớn, nhưng khoe miệng lại càng thêm vui vẻ.

Vận mệnh Thiên Đạo, tuần hoàn nhân quả, Hỗn Độn thú và ba ngàn Ma Thần đồng sinh. Chưa từng đánh một trận, cuối cùng nhân quả này rơi vào người Cự Nhân tộc có được huyết mạch ba ngàn Ma Thần có tính hoa cùng với Hoang Cổ Thú tộc có được di trạch Hỗn Độn Thú ngược lại cũng hợp lý.

Nói xong, ánh mắt Ngô Khí dần dần rơi vào trên người một bên Hắc Vĩ.

thần nhiên nói: Viễn Cổ Cự Nhân tộc cùng ta nhân quả rất sâu, trước tiên phải tự mình chứng kiến một lần, tiểu thú này của ngươi lại là một trong Hoang Cổ Thú tộc, vừa vặn vì mất ta, nhìn xem Hoang Cổ Thú tộc muốn chinh phạt di châu như thế nào.

Nói xong, một ngón tay của Ngô Khí đã điểm lên trán cái đuôi màu đen. Trong phút chốc, cái đuôi màu đen lập tức sinh ra một loại ảo giác. Tựa như trán mình bỗng nhiên xuất hiện thêm một con mắt, nhìn thấy hết thấy đều trở nên bất đồng, không có bất kỳ che giấu nào, tất cả trong thiên địa đều bị nhìn thấu.

Đi đi!

Bên tai lại vang lên thanh âm Ngô Khí, sau đó thân thể tự nhiên mà vậy, thi triển ra thần thông huyết mạch đặc thù của Hắc Thần Côn nhất tộc, bay về phía Hắc Hải. Cái đuôi đen rời đi, Ngô Khí lập tức nhìn về một hướng khác.

Nơi đó, là chỗ đại lục duy nhất trong Tịch Diệt Hải, một đại bộ châu tồn tại từ thời thái cổ.

Trên đại dương rộng lớn, một tòa đại lục lơ lửng, mặc dù dung mạo và đại dương mênh mông. Nhưng không biết tại sao, tòa

đại lục này phóng ra khí tức, đúng là Man Hoang mệnh mệnh vô cùng, nhìn qua như đại lục này mới thật sự là to lớn, mà đại dương mệnh mệnh chỉ là hồ nước nhỏ trong đó mà thôi.

Trên đại lục, địa hình phức tạp, núi cao sa mạc sông hồ nước, tất cả đều có, dã thú cây cỏ rất nhiều khí tức sinh linh cũng không thiếu, nếu là lần đầu tiên, sẽ cho rằng tòa đại lục này không khác gì Trung Châu. Chỉ là sau mấy lần nhìn nhiều, lập tức có thể phát giác ra được., Khác biệt giữa hai người thật lớn. Nơi đây, tất cả đều là to lớn trước nay chưa từng có, bất luận là hồ núi cao, hay là cỏ cây dã thú, đều so với đại lục trung châu lớn hơn mấy chục lần thậm chí gấp trăm ngàn lần, mỗi một tác đất của tòa đại lục này, khí tức phát ra so với Trung Châu khủng bố hơn nhiều, tràn ngập Man Hoang hung sát.

Đây là một tòa bộ châu cổ lão ở đại lục.

Đúng là thủ đoạn cao cường.

Bên ngoài bộ châu, Ngô Khí đạp trên sóng gợn, nhìn đại lục mệnh mệnh trước mắt, không khỏi phun ra một câu.

Tu sĩ tầm thường có lẽ không nhìn ra được huyền diệu trên di châu trước mắt, nhưng Ngô Khí, chỉ cần liếc mắt là được. Lai lịch của đại lục này ngược lại cũng đơn giản, đơn giản là khi hỗn độn thú kia bị Thái Cổ Tịch Diệt Sát Lôi đánh chết, bị lan đến một mảnh đất nguyên thủy của thời đại Thái Cổ, cùng thi thể hỗn độn thú đồng thời bị trục xuất đến trong hư vô đại lục., Cổ xưa nhất, loại khí tức hoang dã này cũng là bình thường. Chỉ là trên di châu này còn có một loại khí tức khác, khí tức sinh linh, dung hợp hoàn mỹ với di châu, chỉ cần trạng thái này không bị phá vỡ, sinh linh này chính là chúa tể duy nhất của tòa đại lục này.

Giống như chúa tể Trung Châu, nhất định là Nhân tộc.

Chỉ là bất đồng chính là, Trung Châu sẽ bị nhân tộc chiếm cứ, là vì sau khi kết thúc từ viễn cổ, khí vận duy nhất trong thiên địa thủy chung bị nhân tộc chiếm cứ. Chỉ cần là lấy nhân tộc làm chủ thế giới, nhất định đều dung hợp với khí tức nhân tộc, đây là đạo lý thiên địa. Mà di châu trước mắt là di châu.,

Hoang Cổ Thú tộc vốn là thuộc về dị trạch có được huyết mạch Hỗn Độn Thú, nhưng lại bị Viễn Cổ Cự Nhân kia cưỡng ép đoạt lấy, theo lý mà nói tộc này không thể chiếm cứ lâu dài, nhưng Viễn Cổ Cự Nhân tộc kia lại không biết thi triển thần thông gì, lại để cho khí tức Cự Nhân tộc và Di Châu hoàn mỹ dung hợp, từ đó để bộ tộc của mình trở thành chủ Di Châu.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao, Hoang Cổ Thú tộc từ xưa đến nay nhiều lần chinh phạt Di Châu, nhưng thủy chung không cách nào thực hiện được. Có thể làm được như vậy, đủ để xưng tụng là thay trời đổi đất, cũng không trách được Ngô Khí Hội cảm thán một câu.

Cho dù hiện tại thân thể Ma Thần thật sự đang ở đây, Ngô Khí tự nghĩ, khiến hắn đến cũng chưa chắc có thể làm được như vậy. Phải sửa lại khí vận của một châu, chẳng những phải có lực lượng cực kỳ mạnh mẽ, còn phải thâm nhuần thiên cơ, Hiểu Thiên Địa đạo lý, mới có thể làm được. Nhất định là người có được lực lượng huyết mạch cường đại lại lĩnh ngộ đại đạo cực hạn, nếu tồn tại này còn sống, tất nhiên lại là một Hỗn Độn Ma Thần đã được Đại Đạo truyền thừa.

Sau khi hiểu rõ những thứ này, Ngô Khí ở trên sóng lớn lập tức trầm mặc.

Sau một lát, Ngô Khí mới ngẩng đầu lên, cười nhạt một tiếng, tâm niệm vừa động, một đoàn kim quang hiện lên, khí tức trên người hắn lập tức trở nên mờ ảo, hết thảy đều hóa thành hư vô, tựa như trong thiên địa căn bản không tồn tại hắn.

Che giấu thiên cơ.

Thiên Cơ sách chính là hỗn độn chí bảo, Ngô Khí lấy nó che giấu bản thân, cho dù ba ngàn Ma Thần phục sinh cũng không thể phát hiện chân thân của hắn.

Làm xong tất cả, thân hình Ngô Khí khẽ động, lập tức đập sóng mà đi, trong giây lát đã đi tới trên tòa đại lục cuộn cuộn kia. Trong nháy mắt hai chân hắn bước lên di châu, thân thể hắn lập tức xuất hiện biến hóa kinh người. Pháp bào trên người hắn lập loè hào quang, hóa thành một tấm da thú phong

cách cổ xưa, thân thể thì đón gió vọt lên, không bao lâu, bờ biển đã có thêm một thiếu niên khổng lồ.

Ngô Khí nhìn lướt qua bộ dáng mình hôm nay, giống hệt thiếu niên Cự Nhân tộc trong trí nhớ của Hắc Vĩ.

Bây giờ thân thể hắn dù sao cũng là một trong những Hỗn Độn Ma Thân, Viễn Cổ Cự Nhân tộc thì là ba ngàn Ma Thân tương hợp sinh ra, huyết mạch trong cơ thể cùng Ngô Khí xem như nhất mạch tương thừa, tâm niệm vừa động. Trên người thiếu niên Cự Nhân tộc do hắn biến hóa thành liền phóng xuất ra một loại khí tức hung man non nớt.

Bành

Tiếng rống vang lên.

Ngô Khí bỗng nhiên vỗ mạnh lên ngực mình, đồng thời phát ra tiếng vang lớn, rống to một tiếng, lập tức ở bốn bề dẫn tới khủng hoảng to lớn cùng hỗn loạn.

Viễn Cổ Cự Nhân tộc dù sao cũng là bá chủ duy nhất trên di châu, hắn gào thét một tiếng, sinh linh xung quanh đều như đại nạn lâm đầu, đủ loại thanh âm cùng động tĩnh sợ hãi truyền đến, bất luận là trên biển hay là lục địa, đều là như vậy. Vạn thú chạy trốn, cá tôm quy thú trong biển nhao nhao thoát đi, rất nhanh xung quanh Ngô Khí liền an tĩnh rất nhiều.

Thiếu niên Cự Nhân tộc nhếch miệng cười một tiếng, không thèm để ý chút nào, tùy tiện chọn một cái hướng, hai chân bước ra, chạy như điên.

Thiếu niên do Ngô Khí biến thành, thân cao chừng hai mươi trượng, hơn phân nửa thân thể đều mang. Cơ thịt cuộn cuộn, so sánh với Nhân tộc gầy yếu, đương nhiên là đáng được hai chữ Cự Nhân, bất quá ở trong Cự Nhân tộc chân chính, chỉ là thiếu niên vừa mới bắt đầu sinh trưởng mà thôi. Bất quá dù là như vậy, lúc hắn lao nhanh, cũng để cho mặt đất vang lên tiếng nổ đùng đùng, như là địa chấn truyền ra rất xa.

Ầm ầm ầm

Trong tiếng nổ mạnh không ngừng, một bóng người khổng lồ dùng tốc độ cực nhanh đi tới, những nơi đi qua, một mảnh hỗn

độn.

Chẳng qua là khoảng nửa nén hương trôi qua, cảnh tượng trước mắt vẫn là Man Hoang như cũ: sa mạc rộng lớn vô biên, núi cao ngập tràn trong mây mù cùng cảnh tượng trên di châu Hắc Vĩ hoàn toàn giống nhau, khác biệt duy nhất chính là từ đầu đến cuối không thấy được dấu hiệu đồng loại.

Trên đường đi ngược lại gặp phải rất nhiều yêu thú cường đại, trên đại lục cổ Lạp Man Hoang này sinh tồn yêu thú, hầu như mỗi một con đều sinh ra cực lớn, đều là cự thú tiền sử, chênh lệch rất nhiều so với dã thú Ngô Khí nhìn thấy trên Trung Châu. Ngô Khí hóa thành cự nhân tộc viễn cổ, chỉ là hình thái thiếu niên, hiển lộ khí tức bên ngoài cũng không cường đại, gặp phải rất nhiều yêu thú kỳ thật đều có thực lực đem hắn nuốt ăn.

Chỉ là không biết có phải do uy nghiêm của Viễn Cổ Cự Nhân tộc ở trên đại lục này quá nặng hay không, làm cho những Yêu thú kia hoàn toàn không dám đem chủ ý đánh vào trên huyết mạch Cự Nhân tộc, để cho Ngô Khí trên đường đi giống như không thể tin được, thông suốt trên đường đi.

Àm

Chợt, Ngô Khí dừng lại.

Trước mắt hắn, rốt cuộc xuất hiện cảnh tượng không giống với nơi khác.

Kiến trúc thuộc về kiến trúc văn minh.

Viễn Cổ Cự Nhân tộc, dựa theo huyết mạch mà nói, trên thực tế không thể gọi là người. Nhưng ở trong vô số điển tịch nhân tộc, vẫn là đặt tên cho bộ tộc này. Trừ vì hình thái bộ tộc này rất tương tự với nhân tộc, còn có một nguyên nhân trọng yếu., Chính là Cự Nhân tộc viễn cổ sáng tạo văn minh, thương sinh vạn vật, so với tộc đàn nhân tộc cường đại không biết bao nhiêu, nhưng tộc đàn độc chiếm khí vận cuối cùng lại là nhân tộc. Bởi vì, nhân tộc sáng tạo ra văn minh sáng lạn, nhân tộc có thể giáo hóa vạn vật.

. . .

. . .

Đôi với yêu thú, hoặc hung thú mà nói, nơi cư ngụ, bất luận quỷ phủ thần công hùng vĩ cỡ nào, trên bản chất đều chỉ có thể xưng là sào huyết mà thôi. Nhưng nhân tộc, lại có thể ở các loại địa phương kiến tạo kiến trúc, ở trong đó, đó là hiện tượng chỉ có sau khi tạo ra văn minh. Mà viễn cổ cự nhân tộc, ở phương diện này, hoàn toàn không có gì khác với nhân tộc.

Ngô Khí sau khi chạy như điên nửa nén hương, rốt cuộc cũng nhìn thấy kiến trúc thứ nhất trên di châu. Trước mắt, là một tòa thành trì, thô ráp vô cùng, tường thành cao tới ngàn trượng, mặt xám trắng, như một cứ điểm không cách nào đột phá, đứng vững ở phía xa.

Trên một khối đá màu xám trắng to lớn khắc mấy cái phù văn màu huyết hồng hoặc là nói văn tự.

Viễn Cổ Cự Nhân tộc, sinh ra cùng thời đại Thái Cổ cuối, nghiêm túc mà nói, ngoại trừ huyết mạch Ma Thần trong cơ thể ra, cũng không có gì khác giao tiếp.

Bất quá tộc truyền thừa này dù sao cũng là huyết mạch của ba ngàn Ma Thần, sáng tạo ra văn minh, cơ sở bên trong, chính là văn tự nguyên thủy mà Ngô Khí biết. Chính là một loại văn tự cổ xưa sử dụng giữa ba ngàn Ma Thần, Ngô Khí không phải ba ngàn Ma Thần, nhưng hắn cũng là Hỗn Độn Ma Thần, vừa vặn cũng thông hiểu một văn tự cổ xưa này.

Liếc nhìn, tên thành trì kia liền chiếu vào đáy lòng.

Bạch Tang thành,

Thành trì của Cự Nhân tộc

Trước mắt Ngô Khí, thành trì to lớn không gì sánh được mà thô ráp đứng sừng sững trên mặt đất.

Tuy chỉ là lần đầu tiên, nhưng trong lòng Ngô Khí lại lập tức sinh ra một cảm giác quen thuộc, loại thành trì này cũng không phải là lần đầu tiên nhìn thấy. Trước khi hấp thức tinh trí nhớ Ma Thần, còn từng ở Ma Tông ngày đó lẫn lộn, từng ở vực ngoại, gặp qua một lần thành trì cự nhân.

Tường thành cao lớn như núi, rõ ràng vết tích văn minh vô cùng, trừ Nhân tộc ra, các tộc đàn khác rất khó đúc thành. Chỉ có tộc đàn Viễn Cổ Cự Nhân tộc như vậy tương đương quỹ tích phát triển của Nhân tộc, mới có thể tạo ra.

Rất rõ ràng, di tích đại thành mà Ngô Khí từng gặp qua chính là di tích của Viễn Cổ Cự Nhân tộc lưu lại.

Cự Nhân tộc từng xưng bá thiên địa từ thời viễn cổ, sau khi hao hết khí vận bản tộc, vì tránh né kiếp nạn, trốn vào trong Tịch Diệt Hải này, chẳng những bảo trụ tộc đàn của mình, còn đoạt di châu vốn là thuộc về Hoang Cổ Thú tộc, cho đến nay vẫn sinh tồn tốt.

Ồ...

Bỗng dưng trong mắt Ngô Khí như thấu triệt cái gì đó, phát ra một tiếng kêu kinh hãi.

Không thành trì!

Mặc dù cách tường thành cao như núi, nhưng Ngô Khí vẫn liếc mắt liền nhìn thấu trong đó, tất cả kiến trúc đều còn, hoàn hảo không tổn hao gì, khí tức sinh linh cũng nồng đậm, nhưng một cái bóng quỷ cũng không thấy.

Bạch Tang thành, là một tòa thành trống.

Ngô Khí hóa thành một thiếu niên Cự Nhân tộc bình thường, đương nhiên đánh chủ ý là trộn lẫn vào trong Cự Nhân tộc trên

di châu này. Được Thiên Cơ Sách dẫn dắt, tiến vào Tịch Diệt Hải, Ngô Khí rất nhanh đã hiểu ra Minh Minh Thiên Cơ là gì, mục đích tới đây cũng đơn giản rõ ràng, chính là Viễn Cổ Cự Nhân tộc hầu như hoàn mỹ không khuyết điểm này.

Thần tử là hoàng đế Đại Thánh, muốn cướp đoạt hoàng tọa quyền hành Trung Châu, cần một đại quân Vô Song chinh phạt thiên địa.

Ngô Khí tự nghĩ đại quân Kim Tiên trong Khí Thiên giới của hắn đã đủ để ứng phó, nhưng nếu đến thời khắc mấu chốt, các đại thần thông giả khác trong nhân gian giới tất nhiên sẽ ra tay ngăn cản, để lại tìm kiếm một minh hữu có thực lực cường đại lại giới chiến tranh là đương nhiên.

Bên ngoài đại thành, thiếu niên Cự Nhân tộc do Ngô Khí hóa thành khế cau mày, đang muốn suy nghĩ, bỗng nhiên mặt đất dưới chân rung động mạnh một chút. Một cỗ lực lượng mênh mông, dưới sự tự đại tràn lên, khiến cho toàn bộ sinh linh trên bộ châu đều cảm ứng được.

Ừm.

Hầu như là ngay lập tức, ánh mắt Ngô Khí nhìn về phía khu vực cực xa kia thuộc về khu vực riêng.

Chẳng lẽ là...

Lời còn chưa dứt, một bước bước ra. Không gian bốn bề biến hóa, vật đổi sao dời.

Đại lục rộng lớn, tuyệt đối là hạch tâm chi địa.

Àm âm âm

Đại địa đang rung động, không có một khu vực nào là ngoại lệ, cho dù là sinh linh nhỏ yếu hơn nữa cũng có thể cảm ứng được ở chỗ sâu trong linh hồn mình, toàn bộ di châu lúc này đều bị bao phủ trong một cỗ thiên địa hùng vĩ cực kỳ mênh mông, run rẩy không ngớt.

Mà nguồn gốc của lực lượng hùng vĩ này chính là ở khu vực trung tâm của đại bộ châu này.

Nơi này, phạm vi trăm vạn dặm, trống rỗng, ngoại trừ một vật, không có tồn tại nào khác. Không có sinh linh, không có núi sông, không có hoa cỏ, không có dã thú, chỉ có một tế đàn thô ráp cô đơn trơ trọi tồn tại.

Tế đàn kia thô ráp quá mức, giống như là do một khối đá vụn chồng chất mà thành. Trong lúc miễn cưỡng có thể xưng là bằng phẳng trên đỉnh tế đàn, đặt một khối đá xám không theo quy tắc. Khu vực này, đại địa rộng lớn, thậm chí toàn bộ di châu, đều là tồn tại vây quanh khối đá xám kỳ dị kia.

Hồi thạch, đang chậm rãi rung động, mỗi một lần rung động, toàn bộ di châu liên rung động theo. Lực lượng nguyên thủy cổ xưa mênh mông từ trong đá xám tràn ra, bao phủ di châu vào, minh minh trung, khí vận của đại bộ châu bị thiên địa sinh linh quên lãng này, đã hoàn toàn hòa hợp một thể với đá xám kia. Nhưng quỷ dị chính là, trong trạng thái dung hợp, không phải di châu rộng lớn khôn cùng, mà là đá xám nhìn qua không chút thu hút.

Đá xám rung động, Di Châu hoàn toàn mất đi bình an, càng quỷ dị hơn chính là, đại địa to lớn như Di Châu đang rung động, nhưng hải vực chung quanh lại không có động tĩnh gì, bất luận nhìn từ nơi nào, đều làm cho người ta cảm thấy đặc biệt quái dị.

Vù vù

Một không gian bí ẩn, thân thể khổng lồ Ngô Khí hiển hiện ra. Ngay sau khi hiện thân, ánh mắt ẩn chứa lực lượng rõ ràng liên xuyên thấu tất cả trở ngại, nhìn về phía khu vực trăm vạn dặm kia.

Không có bất kỳ trì trệ nào, sau một khắc, từ trong miệng Ngô Khí, tiếng kinh hô vang lên.

Cho dù đã thức tỉnh ký ức Ma Thần thuộc về mình, cho dù thân là tổ tiên một phương đại giáo, vẫn không thể khiến Ngô Khí bảo trì bộ dáng lạnh nhạt. Sau khi ánh mắt chạm đến vật trên tế đàn, hai mắt Ngô Khí liền mở to.

Ký ức xa xôi lập tức thức tỉnh lại từ sâu trong linh hồn.

Hỗn Độn Nguyên Thai Thạch

Không cần Thiên Cơ sách nhắc nhở, Ngô Khí cũng từng là một vị trong Hỗn Độn Ma Thần, trong trí nhớ đã chôn vùi nhiều năm, lại vừa vụn có tin tức của vật kia, không tự chủ được, trong miệng liền gọi ra cái tên Hôi Thạch quỷ dị kia.

Sau khi khiếp sợ, lúc này Ngô Khí mới nhìn thấy, khu vực tế đàn kia, trăm vạn dặm, từ lâu đã không phải là trống rỗng, mà là bị một bộ tộc khổng lồ chiếm cứ.

Trên mặt đất to lớn trăm vạn dặm, từng bóng người cao lớn tồn tại, thân thể tứ chi cực kỳ tương tự với Nhân tộc hiện tại, nhưng tỉ lệ lại kém quá lớn, cho dù những cự nhân này đều quỳ xuống., Cũng đủ để cho Nhân tộc bình thường coi là từng ngọn núi cao mà ngửa mặt nhìn lên. Thân thể to lớn, diện mạo cổ sơ, một loại khí tức khủng bố từ sâu trong huyết mạch phát ra, bộ tộc này, không hề nghi ngờ, chính là Viễn Cổ Cự Nhân tộc được trời cao chiếu cố.

Thời đại viễn cổ, có rất nhiều sinh linh mạnh mẽ tồn tại, nhưng cho đến khi đại kiếp tiến đến, bá chủ chân chính đều chỉ có một tộc quần, chính là tộc nhân khổng lồ lúc này vây quanh tế đàn mà sùng kính quỳ lạy kia.

Tộc đàn kinh khủng này vừa nhìn thấy đã hiểu rõ, cho dù là Ngô Khí cũng không thể không thừa nhận, bộ tộc này thật sự là quá được thiên sủng.

Khí tức quen thuộc...

Thân thể Ngô Khí này, chính là Hỗn Độn Ma Thần của thời đại Thái Cổ, cùng với ba ngàn Thái Cổ Ma Thần đạt được Thiên Địa Đại Đạo chính là đồng nguyên mà sinh ra. Mà hiện tại, mặc dù cách một tầng không gian rào chắn, nhưng hắn vẫn từ trong cơ thể bộ tộc trước mắt này cảm ứng được rất nhiều khí tức quen thuộc.

Truyền thuyết Thái Cổ, ba ngàn Ma Thần giao hòa với nhau, từ đó sinh ra Viễn Cổ Cự Nhân tộc.

Bây giờ theo Ngô Khí thấy, truyền thuyết này lại là thật, trong cơ thể những cự nhân này, xác thực bao hàm khí tức huyết mạch của phần lớn Hỗn Độn Ma Thần, mặc dù đã rất mỏng

manh, nhưng đủ để xác định huyết mạch của bọn chúng cao quý cực kỳ.

Nói như vậy, một bộ phận thân này của ta từ góc độ nào đó mà nói còn là một trong những tổ tiên của bộ tộc này.

Khóe miệng thiếu niên Cự Nhân tộc hiện ra một vòng ý cười, ánh mắt lại dời từ trên người Viễn Cổ Cự Nhân tộc đến chỗ kia, trên tế đàn thô ráp kia, viên đá xám cực kỳ quỷ dị.

Lúc thái cổ, ba ngàn Ma Thần sinh ra trong Hỗn Độn Nguyên Thai, nguyên thai tinh hoa đều bị Ma Thần thôn phệ hầu như không còn, chỉ có mấy khối Nguyên Thai sót lại, hóa thành đá, hoặc rơi vào tay Ma Thần, hoặc là tán lạc đại địa nguyên thủy.

Viễn Cổ Cự Nhân tộc xuất thân từ Tam Thiên Ma Thần, được trời cao ưu ái, xưng bá viễn cổ, thịnh tất suy, lẽ ra lúc sát kiếp phủ xuống nguyên khí đại thương, thậm chí chôn vùi thiên địa, nhưng tộc đàn này lại có thể tránh thoát sát kiếp, trong Di Châu này sinh sôi nảy nở, ngạnh sinh vượt qua Hoang Cổ Thú tộc, nguyên nhân lớn nhất là vì Cự Nhân tộc cũng có chí bảo trấn áp khí vận của tộc đàn.

Hỗn Độn Nguyên Thai Thạch, chính là bí vật trong hỗn độn, bạn sinh ba ngàn Ma Thần, lực lượng mệnh mông không thể tưởng tượng, rơi vào tay viễn cổ Cự Nhân tộc, đủ để trấn áp khí vận tộc đàn. Cái gọi là thiên tế của Viễn Cổ Cự Nhân tộc, chắc hẳn là muốn tế tự viên đá Nguyên Thai này.

Một đám ý niệm hiện lên trong đầu Ngô Khí, liên quan tới bí mật của viễn cổ Cự Nhân tộc hoàn toàn không có chỗ ẩn thân, trong nháy mắt liền bị Ngô Khí suy đoán ra.

Nguyên Thai thạch...

Ánh mắt Ngô Khí chăm chú nhìn vào tế đàn kia, không biết nghĩ tới điều gì, đáy lòng bỗng nhiên hiện lên một tia ý động.

Thôi, thử một chút là biết.

Trong lúc nói, tâm niệm của Ngô Khí lập tức động.

Vù vù

Bỗng dưng, trước người Ngô Khí xuất hiện một đoàn kim quang đột ngột xuất hiện, bên trong phun trào ánh sáng, một vài bức hình ảnh cổ lão thần bí chớp động trong đó, theo những hình ảnh này xuất hiện, trong Tịch Diệt Hải lại hiện hiện một đại bí mật lớn.

Một lúc lâu sau, kim quang tán đi, trên mặt Ngô Khí lại không có chút biến hóa nào. Vô kinh vô hỉ, cũng không biết có thu hoạch gì hay không.

Sau khi thân ở sau hàng rào không gian, đang định tiếp tục động tác trước đó, lấy thân thể thiếu niên Cự Nhân tộc trà trộn vào trong tộc Viễn Cổ Cự Nhân.

Lúc này, trên Di Châu, biến đổi lớn đột nhiên sinh ra.

Ầm

Oanh oanh oanh oanh!

Một tiếng động như lôi đình thái cổ từ trên mặt biển cực kỳ xa xôi truyền đến.

Sau khi thiên địa chấn động, chính là từng tiếng nổ còn kinh khủng hơn cả trời long đất lở, khác với đại địa trước đó rung động, trong tiếng này, đại địa đang rung động, bầu trời đang rung động, biển cả mênh mông cũng đang rung động.

Hai loại tồn tại không thể tưởng tượng, đang điên cuồng va chạm, hoặc là nói, là toàn bộ di châu, đang bị đại dương tịch diệt mênh mông vô biên kia va chạm.

Chỗ biên giới di Châu, mỗi một phương hướng, đều nhấc lên sóng lớn cao ngất trong mây xanh. Sau cơn sóng lớn, là vô số thú ảnh khổng lồ lơ lờ mờ ảo, vô cùng vô tận, từng bóng thú khổng lồ kia giống như hoàn toàn không tồn tại phần cuối, vây toàn bộ di châu lại.

Bốn phương tám hướng, không có bất kỳ khe hở nào, khí tức Man Hoang Thú tộc từ trong đại dương tịch diệt tràn tới, so với đại dương mênh mông càng thêm mênh mông, bao phủ Di Châu, trong phút chốc, đại địa Di Châu như trở về thời đại Hoang Cổ ăn tươi uống máu, vô số cự thú hung thú hoành

hành, bất kỳ dấu vết nào thuộc về văn minh cũng không thể tồn tại, muốn bị Man Hoang hung sát này hủy diệt.

Mấy tiếng thú rống cổ xưa đến cực điểm xen lẫn ý nghĩ khủng bố tràn vào di châu.

Chiến đấu

Giết!

Nguyên Thủy Thú Âm, không có một chút ý niệm dư thừa nào trong đầu, phát ra sát khí bàng bạc chỉ có vô tận.

Chiến tranh...

Thời viễn cổ, Cự Nhân tộc vì tránh né sát kiếp tiến vào trong Tịch Diệt Hải, dựa vào Hỗn Độn Nguyên Thai Thạch uy năng, ngạnh sinh vượt qua Hoang Cổ Thú tộc lấy cổ thú phiên trấn áp khí vận., Đoạt di châu, sinh sôi nảy nở. Từ đó về sau, giữa Hoang Cổ Thú tộc cùng viễn cổ Cự Nhân tộc hai tộc đàn này liền có thù hận không cách nào hóa giải, vì đoạt lại di châu, Hoang Cổ Thú tộc hầu như mỗi qua trăm vạn năm thậm chí mười vạn năm sẽ phát động một trận chiến lớn.

. .

. .

Bây giờ Hoang Cổ Thú tộc lại lần nữa lay động cổ thú phiên, triệu hoán ngàn vạn cự thú trong Tịch Diệt Hải, muốn lại lần nữa ghét bỏ một trận huyết chiến giữa tộc đàn.

Thời điểm thiên tế, chính là ngày chiến đấu.

847

Âm

Oanh oanh oanh oanh!

Đại dương mênh mông chấn động, Di Châu đang rung động, toàn bộ thiên địa đều đang rung động.

Từ Thái Cổ đến nay, chiến tranh to lớn mà khủng bố nhất từ trước đến nay đều phát sinh giữa các tộc đàn khác nhau, đặc biệt khi một bên tránh thoát vô số lần sát kiếp của Hoang Cổ Thú tộc thì càng như vậy.

Thiên địa cuối pháp kiếp lâm, khu vực di châu này cũng không cách nào tiếp tục tránh né khí vận thiên địa bao phủ, duyên phận đến đâu, giữa Hoang Cổ Thú tộc cùng viễn cổ cự nhân tộc nhất định có một trận chiến. Người thắng giữa hai tộc, liền có thể mang thân phận chủ nhân di châu, tham dự vào tranh đoạt của thiên địa chi chủ.

Trên di Châu, Hỗn Độn Nguyên Thai Thạch bị vô số cự nhân cổ xưa cúng bái tế tự kia, tựa như cũng cảm nhận được khí tức cổ thú phiến, bắt đầu xuất hiện dị động càng thêm kịch liệt hơn so với trước.

Vù vù

Trên tế đài, đá xám run lên.

Âm

Giống như thiên thạch rơi xuống đất, toàn bộ đại lục Di Châu sống lại, hung hăng rung động, một vòng khí tức xám xịt đột ngột từ trong Hỗn Độn Nguyên Thai Thạch tràn ra.

Cảnh tượng này tới không có chút dấu hiệu nào, khí tức kia cổ xưa nguyên thủy, siêu thoát thiên địa, hoàn toàn không để ý Thời gian cùng Không Gian Pháp Tắc, rõ ràng chỉ từ trong đá xám kia tràn ra một hơi thở, nhưng một khắc sau, toàn bộ di châu đều hóa thành đá xám giống như, một cỗ mênh mông hỗn độn rộng lớn vô biên tuôn về bốn phương tám hướng.

Đứng mũi chịu sào chính là bầu trời mệnh mông vây quanh Di Châu, trong nháy mắt bị cỗ khí tức hỗn độn tối tăm mờ mịt này đụng trúng.

Trước có hỗn độn, hậu sinh thiên địa. Hỗn Độn Nguyên Thai Thạch chính là kỳ vật đã tồn tại trước khi thiên địa sinh ra, từ trong nguyên thai đã từng sinh ra ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, bên trong chất chứa khí tức chính là khí ô uế sau khi Hỗn Độn Ma Thần sinh ra.

Chỉ một sợi, đã đủ để hủy thiên diệt địa.

Hủy Diệt!

Bốn phía bầu trời, ngay cả một hơi cũng không kiên trì được. Tại Hỗn Độn uế khí ngay lập tức chôn vùi, ngay cả tro tàn cũng không có, trực tiếp triệt để tiêu tán ở giữa thiên địa. Sau màn trời, chính là Hoang Cổ Thú tộc vô cùng vô tận.

Hoang Cổ Thú tộc, phần lớn là cổ thú cường đại không có năng lực sinh sản quá nhiều, mỗi một con cổ thú, đều to lớn như núi, huyết mạch thần thông đủ để dời núi lấp biển, từ thiên địa sinh ra đến nay. Tộc đàn vô số, nhưng nếu bàn về số lượng con đường tu luyện, lấy Nhân tộc làm đầu. Nhưng trong vô số tu sĩ Nhân tộc, có thể chém giết cùng Hoang Cổ Thú tộc, chỉ có những tuyệt thế cường giả Đại La Kim Tiên kia.

Cổ thú mạnh mẽ như vậy, dưới một sợi uế khí Hỗn Độn lại giòn như trứng nguy cấp, nhẹ nhàng đụng vào liền bị nghiền nát.

Một con ba con, hai con.

Như bầu trời tứ phương hủy diệt kia, đại quân Thú tộc vây quanh Di Châu, dưới một sợi Hỗn Độn Uế Khí lan tràn bắt đầu giảm bớt, từng đầu bắt đầu vẫn lạc, vô thanh vô tức. Ngay cả một tiếng gào rú không cam lòng cũng không thể phát ra, ngoại trừ vẫn lạc, không còn đường khác.

Ầm

Dị động tái sinh, vô cùng vô tận sâu trong đại dương mệnh mông, một vòng phiên ảnh to lớn kia khẽ run một cái. Chỉ một thoáng liền thấy, thiên địa đều đen, vô số hư ảnh cổ thú không

lò từ trong cự phiên sinh ra, nhào về phía một sợi hỗn độn uế khí kia.

Tiếng rống vang lên.

Một con cổ thú như huyết long dẫn đầu phóng tới, miệng rộng mở ra, liền đánh tan một sợi Hỗn Độn Uế Khí kia thành ngàn vạn, miệng rộng lại hút vào, nuốt vào non nửa trong đó, gào thét một tiếng rồi cùng nhau chôn vùi.

Tiếng gầm rú của từng hư ảnh cổ thú bắt đầu mai một, sau đó đồng thời biến mất còn có từng sợi Hỗn Độn uế khí kia.

Hỗn Độn Nguyên Thai Thạch sinh ra trước thiên địa, mà Cổ Thú Phiên lại hội tụ khí vận của tất cả Hoang Cổ Thú tộc, từ thời đại Thái Cổ bắt đầu, tất cả Hoang Cổ Thú tộc, thú hồn bất diệt, đều vào trong Cổ Thú Phiên, trấn áp khí vận của Thú tộc.

Viễn Cổ Cự Nhân tộc lấy Hỗn Độn Nguyên Thai Thạch cưỡng ép cướp đoạt di châu từ trong Hoang Cổ Thú tộc, nếu Hoang Cổ Thú tộc muốn đoạt lại, chỉ có thể dựa vào cổ thú phiên.

Còn chưa hoàn toàn khai chiến, nhưng lần đầu tiên giao phong, lại là Hoang Cổ Thú tộc ăn chút thiệt thòi. Viễn Cổ Cự Nhân tộc trên Di Châu không tổn hại chút nào, Hoang Cổ Thú tộc chẳng những vẫn lạc mấy chục con cổ thú cường đại, còn trả giá cho một ít thú hồn.

Nhưng dù vậy, vô số cổ thú trong đại dương lại không có ý lui bước chút nào, hung sát khí phô thiên cái địa, muốn bao phủ toàn bộ di châu.

Trên Di Châu, Hỗn Độn Nguyên Thai Thạch bỗng nhiên bay lên, một vệt ánh sáng hiển hiện, một thế giới nhỏ thần bí xuất hiện trên đá kia.

Thế giới mở ra, một giọng nói cổ xưa thê lương truyền ra.

Đám người Hoang Cổ Thú tộc, các người còn chưa từ bỏ ý định sao, tộc ta tuy chiếm Di Châu, lại chưa bao giờ lấn ép Thú tộc các người, tộc ta không chủ sát phạt, nhưng quyết không sợ chiến tranh.

Tiểu thế giới kia mở ra một góc, hiện ra cảnh tượng tất cả đều là bóng tối, chỉ có một vệt sáng tồn tại, còn lại đều ẩn vào

trong bóng tối. Bất quá lấy Ngô Khí động triệt thần quang, tự nhiên sẽ không chỉ nhìn thấy điểm này.

Ngô Khí đang ở di châu, giương mắt nhìn lại, thần quang ẩn hiện, chỉ một thoáng đã nhìn thấu chỗ của tiểu thế giới kia.

Khác với Nguyên Thiên giới do Ngô Khí không chế, tiểu thế giới trên Nguyên Thai thạch kia cũng không có khí tức thế giới chân chính, chính là một mảnh vỡ của một thế giới, bị tồn tại cường đại thi triển lực lượng cưỡng ép cải tạo thành một tiểu thế giới, bên trong không có sinh linh nào khác, chỉ có thể là chỗ cư trú của tồn tại cường đại làm phép.

Trong thế giới, hắc ám tràn ngập, chỉ có một khu vực.

Nơi đó, có một người khổng lồ ngồi xếp bằng trong hư không, nhìn chăm chú Di Châu, chăm chú đại dương. Một vệt ánh sáng kia, cũng không phải là ánh sáng thật sự, mà là ánh mắt của người khổng lồ này.

Người khổng lồ kia đội trời đạp đất, mắt như mặt đất, mặt đất như mặt đất mọc lên như con sông núi, người khổng lồ này cổ xưa, nguyên thủy, tựa như siêu thoát thiên địa, siêu thoát đại đạo, thế giới nhỏ kia không cách nào chứa đựng nó, không phải nó ngồi xếp bằng ở thế giới, mà là ngồi xếp bằng ở trên thế giới, chăm chú nhìn tất cả thế gian.

Bóp bóp bóp

Trái tim của nó đập mạnh, Nguyên thạch hỗn độn cũng đang nhảy lên, hai bên dung hợp hoàn mỹ với nhau.

Cự nhân này, tựa như chính là hóa thân của Hỗn Độn Nguyên Thai Thạch, toàn bộ di châu đều bị trấn áp dưới thân nó.

Cảnh thế giới như vậy, nhưng Ngô Khí nhìn thấy lại càng nhiều hơn, hắn nhìn thấy vị cự nhân này, trong cơ thể, nơi sâu trong huyết mạch sông lớn chảy xuôi, một bóng dáng quen thuộc. Ở thời đại Thái Cổ, mỗi một bóng dáng đều là tồn tại chân chính chúa tể thiên địa.

Hỗn Độn Ma Thần

Cự nhân này ngồi xếp bằng trong cơ thể thế giới, lại có rất nhiều khí tức huyết mạch khiến Ngô Khí cảm thấy quen thuộc,

có thể làm cho hắn cảm thấy quen thuộc, ngoại trừ ba ngàn Ma Thần cùng là Hỗn Độn Ma Thần với hắn thì không còn tồn tại nào khác.

Kể từ đó, thân phận của cự nhân cũng không cần suy đoán.

Không thể tưởng được vị Cự Nhân Chi Tổ này vẫn còn sống, cũng coi như là mạng dài.

Trên di Châu, Ngô Khí thu hồi ánh mắt cảm thán một câu.

Chỉ một cái, Ngô Khí liền biết, người khổng lồ trong thế giới kia, là tổ tiên duy nhất của Viễn Cổ Cự Nhân tộc bá chiếm di châu, Viễn Cổ Cự Nhân tộc chính là do nó phát triển ra. Hoàn mỹ kế thừa tinh hoa huyết mạch ba ngàn con Hỗn Độn Ma Thần, cuối cùng sinh ra bộ tộc Viễn Cổ Cự Nhân được thiên sủng cũng bị trời ghét nhất.

Ngô Khí cũng nhìn ra được, Cự Nhân Chi Tổ kia có thể sống sót đến bây giờ còn chưa chết, ngoại trừ trong cơ thể có huyết mạch Ma Thần hoàn mỹ nhất, còn có một nguyên nhân khác chính là thân thể của mình cùng Hỗn Độn Nguyên Thạch kia dung hợp lại với nhau.

Chân chính nói ra, Hỗn Độn Nguyên Thai Thạch vẫn là Hỗn Độn Nguyên Thai Thạch, nhưng Cự Nhân Chi Tổ lại không phải là thân thể người khổng lồ chân chính.

Bất quá cũng chính vì vậy, Viễn Cổ Cự Nhân tộc mới có thể bảo tồn nguyên khí, tránh né đến di châu này, mới có thể phát huy ra đầy đủ uy năng Hỗn Độn Nguyên Thai Thạch, trấn áp khí vận của Cự Nhân tộc, từ trong tay Hoang Cổ Thú tộc cướp lấy di châu.

Cự Nhân Chi Tổ mở miệng, sâu trong đại dương, cũng truyền đến một đạo thanh âm cổ lão thâm lương.

Hừ hừ, Cự Nhân tộc người dựa vào Nguyên Thai thạch đoạt di châu của tộc ta, lại cũng có mặt mũi nói chưa từng bắt nạt tộc ta, không chủ sát phạt, đó là bởi vì người biết tộc người khí vận bất ổn, không dám hành động thiếu suy nghĩ mà thôi.

Thanh âm này vừa phát ra, lập tức, đồng dạng ở chỗ sâu trong đại dương, lại có một âm thanh hung sát thú vang lên.

Không sai, Côn Bằng, Cự Nhân tộc thoát thai từ người, vô sỉ nhất. Đoạt di châu của tộc ta, ăn trộm nhiều năm cũng đủ rồi, bây giờ mặt pháp đại kiếp đã nổi lên, chẳng lẽ còn muốn tiếp tục bá chủ hay sao.

Liên tiếp không ngừng, âm thanh này vừa rơi xuống, lại một âm thanh rất nhanh vang lên.

Vì vậy vòng quanh đây là đại đạo, bất luận Cự Nhân tộc hay là ta đều là sinh linh thiên địa, tự mình phải tuân theo. Phù Du, Di Châu đến ngày mình trả lại, tộc người thủ không được. Nếu không muốn quá mức sát phạt, vẫn nên trung thực giao di châu ra mới thỏa đáng.

Lời này đại thiện Cự Nhân Chi Tổ, Nguyên Thai Thạch cũng chỉ là mảnh vỡ Nguyên Thai mà thôi, không thể dùng lâu, Di Châu người thủ không được.

Mỗi một đạo thú âm, đều đại biểu cho một con cổ thú cường đại đến cực điểm.

Mặc dù lấy pháp lực thần thông của Ngô Khí bây giờ, nghe được những thanh âm cường đại cổ thú trông coi cổ phiên này, cũng không khỏi vuốt cằm.

Nói: Hoang Cổ Thú tộc, mặc dù vận mệnh nhiều thăng trầm, thực lực lại cường đại, chỉ một tộc, ngoại trừ Nhân tộc ra, không một ai là đối thủ của hắn. Viễn Cổ Cự Nhân tộc tuy cũng coi như là được trời cao chiếu cố, nhưng số lượng cường giả cấp hủy thiên diệt địa lại kém xa Hoang Cổ Thú tộc. Nếu không có sự tồn tại của Cự Nhân Chi Tổ Hỗn Độn Nguyên Thạch, Viễn Cổ Cự Nhân tộc mặc dù không bị diệt tộc, cũng tuyệt đối không thể chiếm cứ di châu, càng không nói đến việc trấn áp Hoang Cổ tộc nhiều năm như vậy.

Mắt thấy hai đại tộc quần đại chiến sắp khởi, Ngô Khí thân ở trong chiến trường, lại nhìn thấy động như lửa, trong chớp mắt đã đoán trước vận mệnh của nó.

Nếu không có gì ngoài ý muốn, người chiến thắng này, hẳn là Hoang Cổ Thú tộc. Nguyên Thai thạch xác thực cường đại, nhưng không thể dùng lâu, thân thể Cự Nhân Tổ đã hóa nhập

Nguyên Thai Thạch, cứng ngắc như xác chết, đại chiến cùng nhau, tất không cách nào che chở con cháu Cự Nhân.

Sau khi mặt pháp kiếp bắt đầu, Vùng đất di châu này cũng là một bộ phận khí vận của thiên địa, nếu là người thắng Hoang Cổ Thú tộc, ngày sau có thể làm chủ di châu tham gia thiên địa Chúa Tể tranh đoạt. Còn tộc người khổng lồ, cho dù sau trận chiến này không bị diệt tộc, lúc cướp sổ chính thức tiến đến, cũng sẽ hóa thành tro bụi, lấy vô số cự nhân oan hồn ứng kiếp sổ.

Mệnh số thê thảm của Viễn Cổ Cự Nhân tộc kia từ trong miệng Ngô Khí êm tai nói ra, tuy là Thiên Cơ, nhưng ra miệng hắn lại tán dật thiên địa, không lọt tai các sinh linh khác, tự nhiên cũng không tính là bị tiết lộ.

Bất quá cho dù thật sự tiết lộ thiên cơ, có Thiên Cơ sách trong tay, Ngô Khí cũng sẽ không để ý.

Huống chi, lần này hắn đến di châu, vốn là vì sửa lại thiên cơ.

Mặt pháp đại kiếp, giết chóc thiên địa, bất luận sinh linh nào đều ở trong thiên kiếp, vào lúc này đại đạo đã mất đi năng lực thiên phạt, cho dù làm trái thiên cơ cũng không sao. Thiên phát sát cơ, chẳng lẽ còn không cho sinh linh phản kháng.

Đương nhiên, dưới sự bao phủ của Vận Mệnh Thiên Đạo, nếu không có ngoại lực, lấy bản thân người khổng lồ Viễn Cổ, lại không có cách nào nghịch chuyển được.

Mà Ngô Khí chính là luồng ngoại lực kinh thiên này.

Kể ra, khôi phục lại giới thiệu mới.

Di Châu, người thủ không được.

Ở chỗ sâu trong đại dương mênh mông, thanh âm bảo hộ mấy hư ảnh không lồ quanh cổ thú phiến kia.

Viễn Cổ Cự Nhân tộc có một vị Cự Nhân Chi Tổ cực kỳ cường đại này, ở trong Hoang Cổ Thú tộc, cũng có tồn tại cổ xưa mà cường đại. Hoang Cổ Dị Thú khác với Nhân tộc, thọ nguyên dài, sau khi bước lên con đường tu luyện càng là tiếp cận vĩnh sinh.

Hoang Cổ Thú tộc có thể ở thế giới này lánh đời, ngoại trừ dựa vào cổ thú phiến trấn áp khí vận, cũng có nguyên nhân mấy con dị thú Hoang Cổ cường đại đến cực điểm kia.

Hỗn Độn Nguyên Thai Thạch rất cường đại, kỳ vật trước khi khai thiên, thai nghén ra kỳ vật của ba ngàn Ma Thần, nhưng đó chỉ là một mảnh vỡ của Nguyên Thai mà thôi. Viễn Cổ Cự Nhân tộc dựa vào nó trấn áp khí vận tộc đàn, thậm chí chống cự Hoang Cổ Thú tộc nhiều năm, nhưng lúc mặt pháp kiếp đến, tất cả tộc đàn tranh đoạt thiên địa Chúa Tể đều phải dựa vào lực lượng của mình, kỳ vật như Nguyên Thai Thạch, lực lượng khí vận đều sẽ bị suy yếu thật lớn.

Kể từ đó, lực lượng của Viễn Cổ Cự Nhân tộc liền kém xa Hoang Cổ Thú tộc.

Trên huyết mạch, Cự Nhân tộc được xưng tụng là thiên phú độc hậu, trên năng lực sinh sản, hoàn toàn vượt qua các tộc đàn khác, có thể nói thiên sủng chỉ dưới Nhân tộc. Nhưng Hoang Cổ Thú tộc càng là mạnh mẽ không hiểu sao, tộc đàn do vô số hoang cổ dị thú ngưng tụ mà thành, một khi cùng tộc đàn như vậy xảy ra chiến tranh, lại mất đi khí vận cường đại trấn áp, cho dù là Nhân tộc, muốn thủ thắng đều cực kỳ khó khăn.

Những thiên cơ này, sinh linh bình thường tất nhiên là không thể nào cảm ứng được, nhưng Cự Nhân Chi Tổ lại biết, mấy con dị thú cường đại trông coi cổ thú phiến kia cũng biết. Thân

là chủ nhân ban đầu của Tịch Diệt Hải và Di Châu, Hoang Cổ Thú tộc nhất định phải đoạt lại di châu, mà Cự Nhân tộc thân là kẻ xâm nhập cũng không có lựa chọn khác.

Tiếng rống vang lên.

Rống rống gầm.

Sâu trong đại dương, một cây cự phiên lay động mãnh liệt.

Ầm

Trong phút chốc, Tịch Diệt Hải, vật đổi sao dời, đại dương lật úp, thiên địa chấn động, vô số bóng thú khổng lồ chuyển động, cuốn sạch sóng cả, đi về phía di châu.

Chiến tranh, bắt đầu.

Cổ thú phiên rung động, chiến ý lật trời, truyền đến chỗ sâu trong linh hồn mỗi một con dị thú, Hoang Cổ Thú tộc vốn hung sát vô biên một thoáng không bị trói buộc, một đôi mắt thú đỏ như máu rơi vào trên di châu, ngàn vạn con phóng thích ra, giết chóc thôn phệ khát máu.

Trung tâm di Châu, Hỗn Độn Nguyên Thai Thạch, tiểu thế giới thần bí.

Sâu trong hắc ám, người khổng lồ vẫn luôn ngồi ngay ngắn, rút cuộc trong đôi mắt thê lương kia cũng phóng ra chiến ý ngập trời.

Tộc ta không muốn chiến, nhưng quyết không sợ chiến.

Chiến đấu

Thanh âm thuộc về tổ tiên Cự Nhân, từ trong tiểu thế giới truyền ra, cổ lão thê lương, nhưng đồng dạng thẳng vào linh hồn, trong nháy mắt đã nhen lửa chiến ý của vị cự nhân cường đại trên Di Châu kia.

Tiếng rống vang lên.

Rống rống gầm.

Cảnh tượng chấn động tương tự, từng vị cự nhân cao lớn như núi cao, đứng ở trên đại lục bằng bạc, ngửa mặt lên trời gào rú,

chiến ý mãnh liệt tụ tập trên không trung, trực tiếp ngưng tụ thành thực chất, bầu trời đại lục đè ép đồng thời run lên.

Vừa tiếp xúc đã phát sinh.

Hai tộc đàn cường đại đến cực điểm, chiến tranh vừa bộc phát, liền làm cho Tịch Diệt Hải hoàn toàn lâm vào trong rung chuyển. Di Châu càng cao, đại địa cực kỳ bàng bạc, tựa như trong nháy mắt trở nên vô cùng yếu ớt, không ngừng run rẩy.

Bốn phương tám hướng đều là thú triều, mỗi một dị thú đều bộc phát ra sát ý và chiến lực hung hãn nhất, liều lĩnh tấn công di châu, muốn giết sạch sẽ sinh linh trên đó. Dưới sự trùng kích khủng bố của thú triều, Di Châu đang điên cuồng rung động biến hóa, núi cao sụp đổ hồ nước khô cạn mặt đất chôn vùi.

Trước khi thiên cơ chưa tiết lộ, nhân gian giới không ai biết đến sự tồn tại của Tịch Diệt Hải, càng không biết đến sự tồn tại của Hoang Cổ Thú tộc này.

Sau khi thiên địa biến đổi, Ngô Khí cho rằng hai thế lực lớn mạnh nhất trong nhân gian chính là Tiên Ma lưỡng giới, sau đó chính là những tồn tại cường đại của Phật giới cổ Yêu tộc, Long giới này, nhưng nếu Hoang Cổ Thú tộc này ra khỏi Tịch Diệt Hải, Phàm gian sợ sẽ lập tức bị chấn động.

Cửu Châu hiện tại ở nhân gian cũng không có mấy bộ châu chịu đựng được sự trùng kích của Hoang Cổ Thú tộc. Cường đại như vậy, lại không có tiếng tăm gì, nếu không phải mặt pháp đại kiếp hàng lâm, chỉ sợ Hoang Cổ Thú tộc sẽ vĩnh viễn ẩn giấu ở trong góc trời.

Bất quá lúc này Ngô Khí thân ở di Châu, lại coi như không thấy sự cường đại của Hoang Cổ Thú tộc, trong ánh mắt ẩn chứa thần quang ngược lại có một tia khinh thường.

Trời sinh trời sinh nuôi, đã tính khó thuần, không có trí tuệ, mặc dù có thể tránh được sát kiếp, kéo dài hơi tàn, nhưng khó thành đại khí, ngược lại hại chủ của nó.

Hoang Cổ Thú tộc vô cùng cường đại, nhưng trong mắt Ngô Khí lại không có giá trị gì, một chút cũng không thu phục. Sau

một lát, ánh mắt Ngô Khí mang theo một tia tán thưởng kia lại rơi vào trên một tộc đàn khác của Di Châu.

Mỗi một con dị thú đều vô cùng mạnh mẽ, bất luận là ở trên số lượng còn là thân thể cường đại, Cự Nhân tộc cũng không thể sánh bằng Hoang Cổ Thú tộc.

Nhưng hiện tại, người ở thượng phong không phải là Hoang Cổ Thú tộc, mà là Viễn Cổ Cự Nhân tộc.

Từng người khổng lồ gào thét thiên địa, trên đại địa tràn đầy, diễn dịch chiến tranh hoàn mỹ. Bất luận thú triều mãnh liệt khủng bố như thế nào, nhưng mỗi lần đều dừng lại ở rìa di châu, lưu lại từng bộ thú thi khổng lồ như núi lớn lui sau.

Cự Nhân tộc cũng có tổn thương, nhưng lại kém xa Hoang Cổ Thú tộc.

Tiếng rống vang lên.

Tiếng rống vang lên.

Tiếng rống vang lên.

Tiếng rống vang lên.

Thiên địa chấn động, sau một khắc, bốn phương di châu, đột nhiên có bốn đạo khí thế khủng bố ngay cả Ngô Khí cũng kinh ngạc phóng ra. Mỗi một đạo khí thế, đều đại biểu cho một hư ảnh đỉnh thiên lập địa, bảo vệ di châu.

Bốn hư ảnh, cả đời đều giống nhau, cũng không lồ như nhau, cũng khủng bố như vậy.

Hư ảnh vừa hiện, Ngô Khí cũng khiếp sợ, một loại cảm giác quen thuộc vọt tới từ sâu trong huyết mạch, hắn ta không khỏi mở miệng nói: Hỗn Độn Ma Thần.

Không cần ngẩng đầu nhìn, bốn hư ảnh Ma Thần, bảo vệ bốn phương di châu, để Ngô Khí trong chốc lát cảm giác mình như đang ở trong một hoàn cảnh cực kỳ quen thuộc, nhất là sau khi cảm ứng được một tia khí tức hỗn độn bao vây toàn bộ di châu, càng làm cho Ngô Khí nhin không được mà động dung.

Hỗn Độn Nguyên Thai

Lúc này di châu đã hoàn toàn hóa thành một thiên địa lạ lẫm, như Hỗn Độn Nguyên Thai trước khi khai thiên dựng dục ra Ma Thần.

Được rồi.

Một nụ cười chợt lóe lên trên khuôn mặt của Ngô Khí.

Sau khi phát hiện di Châu hóa thành Hỗn Độn Nguyên Thai, Ngô Khí liền biết được, chiến tranh giữa hai đại tộc quần, sẽ lâm vào trạng thái giằng co.

Dù sao Hỗn Độn Nguyên Thai cũng đã thai nghén ra ba ngàn Ma Thần, muốn phá vỡ nó, khó như khai thiên, nhưng Di Châu cũng không phải là Nguyên Thai chân chính, chỉ là Tổ của Cự Nhân Chi Địa dựa vào Nguyên Thai Thạch và lực lượng của toàn bộ Cự Nhân tộc mạnh mẽ hóa ra kết giới, chỉ cần Nguyên Thai thạch hoặc là lực lượng của Cự Nhân tộc hao hết, Nguyên Thai tự phá, kết quả chiến tranh lúc đó cũng sẽ xuất hiện.

Bất quá Hoang Cổ Thú tộc muốn tiêu hao lực lượng Nguyên Thai Thạch và Cự Nhân tộc hầu như không còn, không có thời gian mấy trăm năm thậm chí ngàn năm, căn bản không có khả năng, nếu như Cự Nhân Chi Tổ còn có thủ đoạn khác bổ sung nguyên khí, cho dù chiến tranh trải qua vạn năm cũng không phải chuyện gì không thể.

Lâm vào giằng co, cũng không có gì đáng xem.

Thời cơ đã hiện ra, đã đến lúc bản tọa ra tay.

Ngô Khí mỉm cười, nhàn nhạt mở miệng. Thân thể khẽ động, nhìn về phía sâu trong di châu, thế giới thần bí bám vào trên Nguyên Thai thạch.

Bước ra một bước, hắc ám bao phủ, chỉ có một chỗ ánh sáng.

Cự nhân chi tổ

Bí giới Nguyên Thai, đây là xung hô của tất cả không lồ trên Di Châu đối với tiểu thế giới này. Trong bí giới, tổ tiên có tất cả người không lồ, hoàn mỹ kế thừa tộc đàn huyết mạch ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần.

Khâu Bằng, đây chính là tục danh của Cự Nhân Chi Tổ.

Ở thời đại viễn cổ, cái tên này đại biểu cho một phương trong thiên địa tuyệt đối Chúa Tể.

Bất quá viễn cổ chí kim, năm tháng dài đằng đẳng, vị Côn Bằng Cự Nhân Chi Tổ này sớm đã quên đi thiên địa quyền xử mình đã từng chấp chưởng. Vì che chở tộc đàn, thân thể của nó đã sớm hóa nhập Nguyên Thai thạch, hóa thân chỉ có thể cứng ngắc thẳng tắp trong bí giới này, không cách nào nhúc nhích một chút.

Nó đã quên mất, trong bí giới này ngòi bất động bao nhiêu năm, bên trong bí giới, không có thời gian không có ánh sáng, không có nước đều là sự yên tĩnh.

Nhưng lúc này, một cơn gió chợt thổi tới.

Trong Thanh Phong, một giọng nói truyền đến, trực tiếp vang lên ở sâu trong linh hồn Lam.

Âm

Bí giới chấn động, tổ tiên người không lồ ngòi bất động mở hai mắt ra, trong chốc lát sáng ngời hào phóng, chiếu rọi ra một thân thể giống như Ma Thần cổ xưa. Thân thể Cự Nhân Chi Tổ đã hóa đá, nhưng kinh ngạc và kinh ngạc vẫn là thông qua ý nghĩ trong đầu của nó phóng ra.

Ai?

Côn Bằng đang khiếp sợ, bởi vì âm thanh từ sâu trong linh hồn của nó vang lên, nó đã vô số năm tháng chưa từng nghe qua. Hoặc là, ở thời đại Thái Cổ, sau khi ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần kia mất tích trong thiên địa, nó cũng chưa từng nghe qua.

Âm thanh Ma Thần.

Âm thanh xuất hiện trong khoảnh khắc thiên địa sinh ra, là âm thanh hỗn độn nhưng trước khi thanh âm hỗn độn xuất hiện, lại còn có âm thanh tồn tại.

Loại thanh âm này, trong vũ trụ Hỗn Độn chỉ có một tộc đàn cực kỳ đặc thù có thể nói ra, chính là ba ngàn vị Ma Thần

được sinh ra trong nguyên thai Hồn Độn. Chính là lúc ba ngàn vị Ma Thần dùng để trao đổi âm thanh.

Là lấy sau khi Ma Thần mất tích, Ma Thần Chi Âm cũng hoàn toàn hủy diệt trong thiên địa. Thân là hậu duệ huyết mạch hoàn mỹ nhất của ba ngàn Ma Thần, Chử Bằng tất nhiên là nghe thấy thanh âm này, sau Thái Cổ, nó cho rằng mình vĩnh viễn cũng không thể nghe thấy âm thanh Ma Thần nữa.

Nhưng ngay vừa rồi, trong cổ thanh phong thần bí kia, lại truyền đến một thanh âm Ma Thần khiến linh hồn nó rung động lắc lư.

Không đợi linh hồn nó bình tĩnh trở lại, trước người nó, xuất hiện thêm một bóng người màu ám kim. Trong thân ảnh này truyền đến khí tức cảm ứng, khiến sâu trong linh hồn nó bỗng dựng sinh ra một loại cảm giác chấn động còn muốn hơn cả sau khi nghe được âm thanh Ma Thần.

Nếu là thân thể Côn Bằng vẫn còn sống, lúc này tất nhiên hai mắt trợn lên, hoàn toàn không thể tin được. Bởi vì lúc này, đáy lòng nó sinh ra cảm giác, đúng là huyết mạch tương liên.

Cảm giác huyết mạch tương liên này, còn không phải là lúc nó đối mặt ngàn vạn cự nhân hậu duệ của mình cảm giác. Hoàn toàn không có cao cao tại thượng, cũng không phải như thủy tổ, mà như ở thời đại thái cổ, nó vẫn là lúc còn nhỏ, đối mặt ba ngàn tôn Hồn Độn Ma Thần kia, từ sâu trong huyết mạch trào ra sùng bái người em gái sùng bái thần phục, thần phục.

Nó là hậu duệ thấp bé kế thừa tinh hoa huyết mạch, mà ở trước mặt nó, bóng người ám kim này, là thủy tổ sáng lập ra nó.

Oanh oanh oanh oanh!

Trên Nguyên Thai thạch, bí giới đang rung động, nguyên nhân là do Cự Nhân Chi Tổ cùng một thể đang rung động.

Tỳ Hưu không cách nào ngăn chặn run rẩy đến từ sâu trong linh hồn, loại đầu nguồn huyết mạch kia xuất hiện trước mặt nó, cho dù bây giờ nó đã là đại thần thông giả chân chính, suy nghĩ vừa động là có thể truy bắt nhật nguyệt, cũng không cách nào ngăn cản.

Trộn vện nửa ngày sau, nó dừng lại.

Từ chỗ sâu trong linh hồn nó, đột nhiên tuôn ra một ý nghĩ muốn tra xét rõ ràng trước mắt, lực lượng bàng bạc muốn phát tiết ra, tràn về phía cái bóng màu vàng nhạt khiến nó như vậy. Nhưng ý nghĩ này vừa lên, liền bị ấn ký huyết mạch sâu trong cơ thể nó dập tắt.

Nó là hậu duệ Ma Thần, còn là huyết duệ hoàn mỹ nhất. Chỉ cần ở trước mặt Hồn Độn Ma Thần, bất luận là một vị Ma Thần nào, nó đều không thể nổi lên một chút suy nghĩ xấu nào. Ấn ký đến từ sâu trong huyết mạch, sẽ cự tuyệt tất cả ý nghĩ bất lợi đối với Ma Thần.

Mà lúc này, linh hồn của nó cảm ứng rõ ràng nói cho nó, cái bóng màu vàng nhạt trước mắt kia chính là một Hồn Độn Ma Thần sống sờ sờ. Tỳ Hưu cũng là lão quái vật sống qua năm tháng dài đằng đẵng, sau khi bình tĩnh lại, lại là tổ tiên của người khổng lồ không gì không làm được kia.

Tạm thời buông bỏ mọi thứ ở bên ngoài, cẩn thận nhìn thân ảnh màu vàng nhạt trước mắt, lúc này nó cũng đã phát hiện ra một tia khác thường. Bóng dáng màu vàng nhạt trước mắt này, trong cảm ứng linh hồn của nó, nó chính là Hồn Độn Ma Thần thật sự, nhưng nó ở thời đại thái cổ, đã gặp qua tất cả ba ngàn Ma Thần, mỗi khí tức của mỗi một Ma Thần đều nhớ rõ ràng mạch, chỉ có duy nhất không có người trước mắt này.

Nhưng mà, thứ kia bắt nguồn từ sâu trong huyết mạch cảm ứng cũng không phải là giả, đến tốt cùng là xảy ra chuyện gì?

Cho dù Côn Bằng là tổ cự nhân, lúc này cũng lâm vào trong nghi hoặc, không biết nên xử trí như thế nào. Chỉ có thể làm cho tu vi người ta sợ hãi đè xuống sự rung động trong linh hồn, cẩn thận mở miệng nói: Các hạ là...

Thân thể của nó đã sớm dung hợp cùng Nguyên Thai thạch, cứng ngắc như đá, có thể tính là một đầu cương thi to lớn nhất trong thiên địa. Là lấy cũng không thể mở miệng, tâm niệm vừa động, liền truyền một đạo ý niệm vào trong đầu Ngô Khí.

Ý niệm của nó vừa mới truyền ra ngoài, bỗng dung, tiếp theo có một tiếng tang thương cổ xưa vang lên.

Thân phận của ta. Ừm, lấy nguồn gốc của ngươi và ta, cũng đủ tư cách biết. Trung tâm Hỗn Độn một con gà, trước có tộc ta sau có Thiên, ta chính là Tam Thiên Linh một Hỗn Độn Ma Thần vút bỏ, lại nói tiếp, ta cũng coi như là một trong Thủy Tổ của ngươi, mặc dù trong cơ thể ngươi vẫn chưa có được lực lượng huyết mạch của ta.

Ý niệm của Ngô Khí, mỗi một chữ đều cực kỳ cổ xưa, như hỗn độn tái hiện. Từng tiếng chấn động linh hồn của Côn Bằng.

Không thể như vậy được.

Trong đầu Lam hiện ra ý nghĩ đầu tiên. Nhưng huyết mạch linh hồn của nó, bất luận cảm ứng như thế nào, đều nói cho nó biết, Ngô Khí không nói dối, bóng người màu vàng nhạt trước mắt này, thật sự là một trong những thủy tổ của nó.

Tỳ Hưu cũng không tin, lấy tu vi hiện tại của nó, giữa thiên địa có tồn tại gì có thể lừa gạt nó.

Cho dù là chủ của Thiên Đình, chủ của Ma Ngục, Phật chủ chí cao vô thượng, hoặc là Thủy Long, những tồn tại hùng vĩ này, mặc dù trên phương diện lực lượng có thể cường đại hơn so với Chủ Bằng, nhưng nếu muốn đầy đủ với nó, đặc biệt là động tay chân ở sâu trong huyết mạch của nó, chuyện này căn bản là không có khả năng tồn tại.

Nhưng nó thân là hậu duệ của ba ngàn Ma Thần, mỗi một Ma Thần nó đều đã gặp qua, lại chưa từng nghe nói có tồn tại ba ngàn linh một Ma Thần tồn tại. Ngô Khí rất rõ ràng nghi hoặc, trong cái bóng màu vàng nhạt, Ngô Khí cười nhạt một tiếng, tâm niệm bỗng ngưng khế động, lập tức, từ giữa mi tâm hắn, một đoàn kim quang tuôn ra.

Kim quang phiêu đảng đến trước người Lam, bắt đầu biến hóa, Thiên Cơ sách tái hiện. Trên trang sách màu vàng, một đoàn quang mang huyền ảo hiển hiện, tiếp theo trong nội chuyển động, bắt đầu hiện ra từng hình ảnh.

Mỗi một hình ảnh, đều cực kỳ hùng vĩ, hỗn độn vũ trụ thiên địa mở vạn vật sơ sinh.

Đây là...

Cho dù là Côn Bằng, đã tồn tại không biết bao nhiêu năm tháng lão quái vật, lúc này vẫn bị chấn nhiếp, bởi vì trước mắt nó, bắt đầu diễn biến, là một màn đồ sộ hùng vĩ nhất trong vũ trụ Hỗn Độn đã từng tồn tại, Hỗn Độn Ma Thần từ nguyên thai ra khỏi khai thiên tích địa, một tộc cường đại nhất trong hỗn độn thiên địa, đã sinh ra từ trong kim quang diễn hóa.

Côn Bằng chính là hậu duệ hoàn mỹ nhất của ba ngàn Ma Thần, sâu trong huyết mạch liền có ấn ký truyền thừa liên quan tới ba ngàn Ma Thần, hình ảnh ba ngàn Ma Thần sinh ra tự nhiên cũng ở trong đó. Nhưng làm cho Tỳ Hưu kinh hãi chính là, đoàn kim quang kia sau khi diễn hóa xong hình ảnh ba ngàn Ma Thần sinh ra, lại không có dừng lại.

Sau đó mỗi hình ảnh đều làm cho Tỳ Hưu cực kỳ khiếp sợ.

Bên trong Hỗn Độn Nguyên Thai, sau năm tháng dằng dặc, lại một vị Ma Thần ra đời. Không vì thiên đạo thích, không được đại đạo, giận mà nghịch thiên, chém giết với ba ngàn Ma Thần, bại mà bị đuổi đi, nơi thất lạc, thọ nguyên hao hết, chỉ còn lại một bộ Ma Thần Chi Thi phiêu đảng vũ trụ.

Chân thực bí ẩn thái cổ.

Thân thể Tỳ Hưu giống như cương thi, nhưng linh hồn của nó lại là tự do, nó rất muốn nói cho mình biết mọi chuyện trước mắt không phải là sự thật, nhưng tất cả diễn biến bên trong

đoàn kim quang kia, đều thật sự là vô cùng, làm cho Tỳ Hưu không thể không tin tưởng lời nói của bóng người màu vàng nhạt trước mắt này hết thấy đều là sự thật.

Thời Thái Cổ, chí cao vô thượng, bộ tộc mạnh nhất, ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần.

Đây là một cái tồn tại sử thực không biết bao nhiêu kỷ nguyên, trong thiên địa vô số quần tộc sinh linh đều biết những chuyện này, nhưng vào lúc này, Côn Bằng lại không thể không tiếp nhận đoạn sử thực này còn ẩn giấu một bí mật to lớn.

Trong thiên địa này còn có một vị Hỗn Độn Ma Thần tồn tại.

Toan Nghê là người khổng lồ thứ nhất trong thiên địa, là thủy tổ của người khổng lồ, tất cả Hỗn Độn Ma Thần đều là thủy tổ của nó, thân thể Ngô Khí hiện tại, cũng là một trong những Hỗn Độn Ma Thần. Tự nhiên cũng coi như là Thủy Tổ của Côn Bằng, chỉ là vị Thủy Tổ này, nó chẳng những chưa bao giờ gặp qua, hơn nữa quan hệ của vị thủy tổ này và ba ngàn Thủy Tổ khác cũng không phải quá tốt.

Giao Bằng trầm mặc, cho dù là đại thần thông giả như nó, cũng không biết nên đối mặt với vị thủy tổ Ngô Khí này như thế nào.

Bất quá nó cũng vô pháp tiếp tục trầm mặc, bởi vì Cự Nhân tộc lúc này đang ở thời khắc sinh tử tồn vong. Thân thể Côn Bằng không động, một đạo ý niệm truyền ra.

Vứt bỏ đạo hữu, không biết vì sao lúc này Cự Nhân tộc ta lại đang trải qua kiếp nạn, bản tọa không rảnh chiêu đãi đạo hữu, không bằng bản tọa giải quyết Hoang Cổ Thú tộc, sau đó cùng đạo hữu nói chuyện phiếm.

Giao Bằng tuy là hậu duệ của Hỗn Độn Ma Thần, nhưng nó cũng không còn là ấu nhi năm đó, rất nhiều kỷ nguyên sau, lực lượng của nó cũng tăng vọt đến mức khó tin, sau khi dung hợp cùng Hỗn Độn Nguyên Thạch, pháp lực thần thông của nó tuyệt đối ở trong thiên địa đứng đầu, một phương Chúa Tể.

Lấy thần thông của nó bây giờ, xưng hô Ngô Khí một tiếng đạo hữu, hoàn toàn xứng được, hơn nữa Ngô Khí bây giờ cũng không phải là một vị Hỗn Độn Ma Thần năm đó, thọ nguyên

của nó đã sớm hao hết, chuyển thể trở về, thân phận bây giờ là một phương Giáo Tổ, Ma Thần vứt bỏ, chỉ là một cỗ phân thân của hắn mà thôi.

Kể từ đó, xưng hô đạo hữu là chuyện đương nhiên.

Bất quá nếu năm đó ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần lại lần nữa phục sinh ra, có lẽ có thể để nó xưng hô một tiếng Thủy Tổ, dù sao lúc Xi Cương sinh ra vẫn là lúc còn nhỏ, là Tam Thiên Ma Thần che chở nó, để nó tại lúc sơ khai thiên, thời đại thái cổ nguy hiểm vô cùng tồn tại, còn phát triển ra một bộ tộc đàn cường đại.

Nghe Lam không thừa nhận thân phận của nó, Ngô Khí không chút để ý, ý niệm tang thương cổ xưa, vang lên trong bí giới này.

Kỳ đạo hữu, một khối phân thân Ma Thần này của ta tới đây, chính là vì Cự Nhân tộc các người mà đến. Thiên địa pháp mạng kiếp nạn đến, lấy thần thông của đạo hữu, lẽ ra đã sớm nhận ra. Mà Hoang Cổ Thú tộc đồng dạng biết được, cho nên mới có thể hứng khởi trận chiến này.

Dừng một chút, đạo ý niệm thứ hai truyền ra.

Nếu lúc khác, lấy thực lực Cự Nhân tộc, cộng thêm thần thông của đạo hữu, muốn chống lại Hoang Cổ Thú tộc không khó. Nhưng hiện tại, dưới ảnh hưởng của ý chí Thiên Đạo, uy lực Nguyên Thai thạch suy giảm, sợ là khó tiếp tục che chở cho bộ tộc người khổng lồ. Nếu không có ngoại viện, Cự Nhân tộc trong vòng mấy ngày, sẽ bị tàn sát, cho đến diệt tộc.

Hậu quả vô cùng nghiêm trọng, từ trong ý niệm Ngô Khí truyền ra.

Sau khi nói xong, bên trong cái bóng màu vàng nhạt, Ngô Khí chậm rãi đưa tay ra, ở trong hư không nhẹ nhàng vuốt ve, đã thấy khu vực kia, bỗng dưng có gợn nước dập dờn, một bên Hư Không Thủy Kính liền bị Ngô Khí thi pháp gọi ra.

Trong thủy kính, chính là tất cả phát sinh trên Di Châu lúc này.

Àm

Thiên địa chấn động, vô số cự thú hoang cổ đập sóng lớn vô biên, leo lên đại lục Di Châu.

Rống rống gầm.

Chiến tranh bắt đầu.

Vô số cự thú hoang cổ bắt đầu cùng chiến sĩ Cự Nhân tộc chém giết cùng một chỗ, toàn bộ đại lục di châu đều vì vậy mà rung động không ngớt, từng tòa núi sông cao lớn, ở trong hai đại tộc chém giết bị san bằng, vô số hồ to xuất hiện trong đại địa.

Máu tanh vô cùng thê thảm.

Phàm là một lần phân ra thắng bại, trên mặt đất, sẽ có thêm một cỗ thi thể cực kỳ to lớn. Hoặc là Hoang Cổ Cự Thú, hoặc là Viễn Cổ Cự Nhân tộc, thi thể ngã xuống, huyết dịch bắn tóe ra, trực tiếp chính là núi thây biển máu, làm cho người ta cực kỳ sợ hãi.

Trong chiến trường, thi thể càng ngày càng nhiều, huyết dịch chạy chồm, cọ rửa hết thảy trên mặt đất. Để linh hồn của Tỳ Hưu càng ngày càng xao động chính là, bên trong những Thi Sơn kia, từng tòa từng tòa lại thuộc về Cự Nhân tộc.

Thiên Bình của chiến tranh, ngay từ đầu đã nghiêng về phía Hoang Cổ Thú tộc.

Dựa theo ghi chép chiến tranh trước kia của hai tộc, vốn không nên xuất hiện tình cảnh như vậy, nhưng lúc này lại xuất hiện thật sự, như một tầng khí vận mông lung bao phủ lấy Cự Nhân tộc, hoàn toàn biến mất vào lúc này.

Nguyên nhân rõ ràng, nó là người khổng lồ chi tổ, cũng là bản thân Nguyên Thai thạch, rất rõ ràng, uy năng của Hỗn Độn Nguyên thai thạch có thể không ngừng yếu bớt.

Một khi yếu đến trình độ nhất định, sẽ giống như Ngô Khí nói, triệt để thất bại, bị Hoang Cổ Thú tộc tàn sát sạch sẽ, trực tiếp diệt tộc, triệt để biến mất ở giữa thiên địa này.

Kết quả như vậy, Ngô Khí nhìn ra được, Tỳ Hưu cũng nhìn ra được.

Khác biệt chính là, trước khi Ngô Khí xuất hiện, Cự Nhân tộc là nhất định diệt tộc, hoàn toàn không thể thay đổi. Nhưng hiện tại, Ngô Khí xuất hiện, chính là một đường sinh cơ của Cự Nhân tộc. Còn có thể bắt được một đường sinh cơ hay không, không phải ở chỗ Ngô Khí, mà là ở Lưu Diễm.

Nhưng vào lúc này, vận mệnh của Viễn Cổ Cự Nhân tộc, lại cần có một lần đưa ra lựa chọn.

Từ hôm nay trở đi, mỗi ngày đều sẽ cập nhật, cho đến khi hoàn thành.

Khí vận thiên địa, huyền diệu khó giải, khó mà lường được, cũng không cách nào kháng cự.

Viễn Cổ Cự Nhân tộc vốn nên bị chôn vùi trong trận đại kiếp thời Viễn Cổ kia, nhiều nhất chỉ còn lại một ít tộc nhân, kéo dài một chút huyết mạch, nhưng thủ đoạn của Cự Nhân Chi Côn Bằng phi phạm, lại lấy Hỗn Độn Nguyên Thạch Thần Vật như vậy, hóa giải kiếp số, còn tránh vào trong Tịch Diệt Hải này, cưỡng ép chiếm lấy địa bàn của Hoang Cổ Thú tộc, chẳng những để Cự Nhân tộc còn sống, còn sinh sôi nảy nở sinh lợi hại, sinh ra một tộc quần cực kỳ cường đại.

Nhưng nhân quả tuần hoàn, Hoang Cổ Thú tộc có thể có một nơi tị kiếp như vậy, chính là năm đó đầu Hỗn Độn thú kia vẫn lạc đôi lấy. Bị Cự Nhân tộc cưỡng chiếm như vậy, xem như kết một quả xấu, bây giờ đã đến thời điểm hoàn trả.

Nếu không có gì ngoài ý muốn, Cự Nhân tộc mất đi khí vận che chở, rất nhanh sẽ bị Hoang Cổ Thú tộc triệt để diệt tộc.

Đây là định số, cho dù là đại thần thông giả được đạo cũng không cách nào thay đổi.

Thần thông pháp lực của Lam đã tới đỉnh phong, biết được số trời, đương nhiên cũng hiểu được những điều này, cho nên lúc này, sau khi nghe được lời Ngô Khí nói, kinh hãi liền lâm vào trong trầm mặc, không biết nên làm như thế nào cho phải.

Hóa giải đại họa của bộ tộc, nhân quả lớn như vậy, tất có chỗ tốt, nếu không không có cường giả sẽ gặp nguy hiểm.

Nhưng Giao Bằng cũng là vô pháp, nếu không đáp ứng Ngô Khí, rất nhanh liền là đại họa diệt tộc. Ngô Khí không thúc giục, là bởi vì hắn biết, bất luận thế nào, Giao Bằng cũng không có lựa chọn, trừ phi nó muốn Cự Nhân tộc hoàn toàn biến mất trong thiên địa này.

Quả nhiên, một hơi sau, ý niệm Côn Bằng lại lần nữa truyền ra.

Ai da...

Một tiếng than nhẹ vang lên, tiếp theo là sự quyết đoán của Lam.

Đạo hữu làm sao chịu cứu tộc ta?

Ngô Khí đã sớm chờ câu nói này, sau khi nghe nó nói xong, cũng không chậm trễ, lập tức đáp lời.

Bồn tọa bây giờ là tổ tiên của giáo chủ vứt bỏ Thiên giáo ở nhân gian. Bản giáo đã được Trung Châu Đại Thánh Quốc phong làm quốc giáo. Hôm nay bản tọa có thể cứu Cự Nhân tộc người thoát khỏi kiếp nạn, điều kiện chỉ có một, ngày sau toàn tộc người trên dưới tất nhiên là do bản giáo sai sử, trợ Đại Thánh quốc chủ chinh phạt thiên hạ, tranh đoạt thiên địa khí vận.

Nói tới đây, bên trong bóng người, khóe miệng Ngô Khí lộ ra một vòng ý cười.

Lại một đạo ý niệm xuất hiện, chấn động bí giới.

ng nghiêm túc nói ra, đây cũng không phải là chuyện xấu đối với Cự Nhân tộc người, ngược lại chính là một chuyện rất tốt. Chỉ đợi Đại Thánh Quốc chủ nhận được khí vận thiên địa, hóa giải mạt pháp đại kiếp này, Cự Nhân tộc người không những có thể tiếp tục sinh sôi nảy nở, còn có thể thành tựu Sáng Thế công, chẳng phải là một đại cơ duyên sao.

Dù là Côn Bằng trong lòng đã có chuẩn bị, lúc này nghe được lời Ngô Khí nói, vẫn là nhin không được cực kỳ khiếp sợ.

Một là kinh sợ thân phận người đến, chẳng những có một cỗ Hỗn Độn Ma Thần phân thân, lại còn là một phương Giáo Tổ.

Thứ hai là dã tâm kinh hồn của Ngô Khí, lại muốn trợ giúp quốc chủ một nước tranh đoạt khí vận thiên địa.

Nếu là lúc khác, đại sự kinh thiên động địa như vậy, Chủ Bằng không thể không suy nghĩ nhiều năm mới đưa ra quyết định, nhưng vào lúc này, Cự Nhân tộc lúc sinh tử tồn vong, nào còn có thời gian nhàn hạ suy nghĩ nhiều, ngoại trừ đáp ứng, sợ rằng cũng không còn cách nào khác.

Cự Nhân tộc là hậu duệ của Côn Bằng, trên dưới toàn bộ tộc đều liên kết cùng huyết mạch linh hồn của nó, phàm là có tộc nhân ngã xuống, Côn Bằng đều cảm động lây, hiện tại chính là lúc chiến đấu, hầu như mỗi một hơi đều có người khổng lồ chết đi, làm Cự Nhân Chi Tổ, tâm thần Côn Bằng sớm đã như bị đao xoắn, đau đớn khó nhịn.

Không dám do dự, thêm vào người trước mắt, linh hồn cảm ứng, đúng là Hỗn Độn Ma Thần, có nguồn gốc sâu xa với Cự Nhân tộc, nói vậy cũng sẽ không mưu hại nó.

Hồn phách run lên, lại thả ra một đạo ý niệm.

Đạo hữu cũng tính là tổ tiên tộc ta, Tỳ Hưu đồng ý, sau kiếp nạn này, tộc ta liền quy nhập bỏ Thiên giáo, mặc cho đạo hữu sai sử, tuyệt không trái lời thề.

Một phen ngán ngùi này của Tỳ Hưu nói ra, cũng không nói ra lời thề kinh thiên động địa gì, nhưng Ngô Khí nghe xong lại cực kỳ hài lòng.

Hắn cũng biết, thiên địa bây giờ tuy đã đại biến, nhưng thiên đạo vẫn còn, phàm là người có được đại thần thông đạo, nếu không thề thốt còn được, một khi phát thệ, nhất định sẽ bị thiên đạo phát hiện, tiến hành tán thành, ngày sau nếu làm trái lời thề, trong khoảnh khắc sẽ bị thiên phạt.

Khi thiên địa là bình thường, Thiên Khiển đã cực kỳ khủng bố.

Bây giờ thiên địa đại biến, lại có trời phạt hạ xuống, sợ là bất luận tộc đàn sinh linh nào cũng không thể chống đỡ được.

Nghĩ đến đây, Ngô Khí cũng biết mục đích lần này tới Tịch Diệt Hải xem như đã hoàn thành hơn phân nửa, trong lòng không khỏi sinh ra vui sướng, ánh mắt chớp một cái, từ trong thủy kính thấy được tình cảnh hai tộc giao chiến trên Di Châu, cũng không đành lòng nhìn Cự Nhân tộc bị tổn thất thêm nữa.

Trong lòng định ý, quay đầu lại nói: Đã như vậy, bản tọa cũng nên ra tay, không biết đạo hữu có thể nghĩ tới.

Sau khi nói xong, Ngô Khí cũng không đợi Tỳ Hưu phản ứng gì, trực tiếp bước ra một bước, một cái bí giới to lớn lập tức như thu nhỏ lại, bị vượt qua dưới chân hắn.

Vù vù

Trên không di châu, hư không biến hóa, một bóng dáng vàng nhạt chậm rãi xuất hiện. Vừa hiện ra, Ngô Khí liền ngẩng đầu nhìn về phía bên ngoài di châu, sâu trong đại dương mênh mông, một lá cờ khổng lồ bị lỗ mãng bao phủ ở trung tâm.

Cười nhạt một tiếng, bỗng nhiên quanh người hạ xuống, kim quang đại phóng.

Trong chốc lát, toàn bộ di châu đều bị kim quang vô tận bao phủ, phía trên kia, tựa như trống rỗng thêm ra một mặt trời màu vàng.

Làm cho hai bên giao chiến kinh hãi không thôi chính là, mặt trời này không ngừng tăng vọt, trong chớp mắt, liền tăng vọt đến mức không thể tưởng tượng nổi, bên trong kim quang, tồn tại một bóng người đỉnh thiên lập địa.

Thân ảnh này, hình như có cao lớn vô cùng, phá tan bầu trời mây xanh, chân đạp đại địa, đỉnh đầu là trời xanh.

Bất luận là Cự Nhân tộc hay là Hoang Cổ Thú tộc, bất luận thành viên nào, tại trước mặt bóng người màu vàng này, đều trở nên thấp bé như con sâu cái kiến, cực kỳ buồn cười.

Ầm

Uy áp vô tận, sau khi bóng người khủng bố này hiện thân, từ trên bầu trời trấn áp xuống.

Tịch Diệt Hải, hoặc là Di Châu, bất kỳ sinh linh nào, đều bị uy áp vô tận này bao phủ, bất luận là Cự Nhân tộc hay Hoang Cổ Thú tộc, dưới uy áp này, đều không thể động đậy dù chỉ một chút.

Một khoảng thiên địa này, tựa như vào lúc này đông kết hết thủy, bao gồm thời gian không gian.

Tiếp theo một hơi thở, thiên địa tan rã.

Oanh oanh oanh!

Trên chiến trường, giống như nước sôi, trong khoảnh khắc sôi trào.

Một vị Viễn Cổ Cự Nhân, một vị hoang cổ dị thú, đều là ngẩng đầu, nhìn lên thân ảnh khủng bố đỉnh thiên lập địa này. Vô số kêu gọi cùng ý nghĩ hỗn hợp cùng một chỗ, quả thực so với bất luận thủy triều nào đều muốn bàng bạc, tràn ra ở trong chiến trường rộng lớn.

Thủy Tổ ở trên.

A, là Ma Thần Thủy Tổ, đến đây cứu vớt tộc nhân của chúng ta.

Hỗn Động Ma Thần, khí tức này nhất định là Hỗn Động Ma Thần.

Không thể nào, ba ngàn Thái Cổ Ma Thần đã biến mất vô số kỷ nguyên, làm sao có thể xuất hiện lại lần nữa.

Làm sao bây giờ, có một vị Hỗn Động Ma Thần che chở cho Viễn Cổ Cự Nhân tộc, Di Châu không thể nào trở về được.

Cự Nhân tộc kêu gọi cùng với tất cả dị thú hoang cổ gào thét hỗn tạp cùng một chỗ, quả thực là tiếng động lớn cực kỳ, làm cho toàn bộ di châu đều run rẩy không thôi.

Nhưng những âm thanh này lọt vào trong tai Ngô Khí lúc này, lại giống như muỗi kêu, bé không thể nghe. Tự nhiên trở về thân thể thể đầu tiên của mình, cũng chính là Thái Cổ Ma Thần thứ ba ngàn lẻ một năm đó, bản thân Ngô Khí cũng là lần đầu tiên hiện ra bản thể.

Thái Cổ có nói, Hỗn Động Ma Thần, đầu tiên sinh ra từ trong hỗn động nguyên thai, bản thể cao lớn vô cùng, vượt qua thiên địa.

Thần thoại này từ thời Thái Cổ truyền lưu xuống, lưu truyền trong vô số tộc đàn sinh linh, tất cả sinh linh tu hành đều biết rõ. Bất quá người chân chính tin tưởng lại không nhiều, bởi vì trong thiên địa này, tuy rằng Hỗn Động Ma Thần chỉ có ba ngàn vị, nhưng sau này sinh linh tu luyện thành Ma Thần, lại có vô số.

Cái gọi là Ma Thần, chính là những thần thông kia vô cùng cường đại, vượt qua đại đa số cường giả sinh linh trong thiên địa.

Trong Ma Thần, cường đại nhất đương nhiên là Hồn Độn Ma Thần do ba ngàn Tiên Thiên sinh ra, mà sau khi thiên địa mở ra, lấy tu luyện thân thể Ma Thần, mất đi Hồn Độn Chi Khí thai nghén, liền chỉ có thể xưng là Hậu Thiên Ma Thần.

Tiên Thiên cùng Hậu Thiên, một chữ, chênh lệch giữa hai chữ, chênh lệch giữa hai bên giống như trời với đất, vĩnh viễn không cách nào vượt qua.

Ngô Khí đã từng thân là Hồn Độn Ma Thần, đương nhiên hiểu rất rõ, truyền thuyết thần thoại kia có phải thật hay không.

Ba ngàn lẻ một Hồn Độn Ma Thần sinh ra trong nguyên thai Hồn Độn, thân thể to lớn mênh mông, quả thật rất lớn với thiên địa. Nhưng sau khi Tam Thiên Ma Thần sinh ra đã mất đi Hồn Độn khí, theo năm tháng trôi qua, pháp lực thần thông yếu bớt, không cách nào vĩnh sinh.

Vì thân thể vĩnh sinh, ba ngàn Ma Thần mới được Thiên Đạo ban cho ba ngàn đại đạo, hóa thân thể Ma Thần thành đạo thể. Từ đó về sau, ba ngàn Ma Thần, thân thể liền rút nhỏ đi rất nhiều, tuy vẫn như cũ có một không hai trong thiên địa, nhưng hiện ra bản thể, lại tối đa có thể làm được là đỉnh thiên lập địa, mà không cách nào vượt qua thiên khung.

Giọng nói rủ rủ vang lên, đây lại là một bí mật thái cổ không hiểu rõ cho sinh linh trong thiên địa.

Một khối Ma Thần thể này của Ngô Khí, vẫn là thân thể Ma Thần thật sự, cũng không có hóa thành Đạo Thể, cũng không cách nào hóa thành Đạo Thể. Bất quá thân thể Ngô Khí, lưu lạc thiên địa nhiều năm, pháp lực hao phí quá lớn, lúc này Ngụy Yêu hiện ra bản thể, nhưng vẫn không thể vượt qua nắp vòm thiên địa.

Dù là như vậy, Ngô Khí hiện thân, cũng đủ để chấn nhiếp tất cả sinh linh trong chiến trường, để hai tộc quần mạnh mẽ cũng không dám vọng động. Chiến tranh tộc đàn vô cùng hùng vĩ, ngay sau khi Ngô vút bỏ hiện thân, ngừng chiến.

Đương nhiên, chỉ như vậy, chiến tranh chắc chắn sẽ lại bắt đầu.

Là lấy chấn nhiếp song phương giao chiến, Ngô Khí không chút chậm trễ, trực tiếp mở miệng. Thanh âm âm vang, tang thương cổ xưa, người nghe đều mê mẩn, như vật đổi sao dời, sông dài năm tháng cuốn ngược, trở về hồng hoang thái cổ.

Ta bị Ma Thần vớt bỏ, đến nay, muốn vì hai tộc ngừng chiến. Thiên địa mặt pháp đại kiếp nạn đã nổi lên, ta biết Nhữ Hoang Cổ Thú tộc muốn lấy di châu, chính là vì trở thành chúa tể chân chính của thế giới này, khí vận tốt đẹp bao phủ., Các tộc đàn lớn tranh đoạt vị trí bá chủ thiên địa với nhân gian giới, tránh được đại kiếp nạn. Đáng tiếc hai tộc tranh chấp, mặc dù Nhữ Hoang Cổ Thú tộc có thể thắng, kết quả cuối cùng nhất định cũng là nguyên khí đại thương, lại ra khỏi giới này, sao có thể tranh phong cùng các tộc đàn cường đại khác. Không bằng nghe ta một kế sách, có thể không?

Giọng nói của Ngô Khí vang lên trong đầu tất cả dị thú hoang cổ.

Lúc này, những con dị thú Hoang Cổ tộc này vẫn còn bị uy áp của Ngô Khí chấn nhiếp, còn có thể hoạt động được, chỉ có nơi sâu trong đại dương, có vài con dị thú thái cổ bảo vệ cổ thú phiên.

Mà kết cục chân chính của trận chiến này cũng rơi vào trên thân mấy con dị thú.

Bốn phía Di Châu không còn thấy mặt biển xanh lam, khắp nơi đều là sóng gió ngập trời, dưới sự bốc lên của những dị thú to lớn, hơi nước mênh mông, sinh sinh đem Tịch Diệt Hải biến thành cảnh tượng như tiên cảnh mịt mù. Sâu trong đại dương mênh mông, sau khi Ngô Khí hiện ra Ma Thần thể, ngưng trệ một lát, cũng rất nhanh xuất hiện động tĩnh.

Một lá cờ lớn, bao phủ hư không, dưới lá cờ là mấy cái bóng khổng lồ, hung sát Man Hoang, nghiền ép tất cả lao tới.

Đồng tử của Ngô Khí Ma Thần, pháp lực thông thiên, liếc mắt một cái là có thể xuyên thủng tất cả. phiên kia, còn có vài cái bóng dưới lá cờ, đều bị hấn thấy rõ ràng rãnh mạch.

Lá cờ kia thực sự to lớn, lá cờ lưng trên trời, nổi thẳng thương khung, mặt cờ mở ra, như bao phủ hơn phân nửa Tịch Diệt Hải. Nhưng Ngô Khí xem ra, mặc kệ là lá cờ hay cán cờ, đều như hư vô, chỉ có một vật ở trung tâm lá cờ, thật sự tồn tại, trấn áp hết thảy.

Trung tâm lá cờ đen kịt lớn như vậy, có một đầu kỳ thú tồn tại.

Con thú này, con thú không đầu không thân không mắt không tai không mắt một đoàn, lại trấn áp khí vận của vô số dị thú trong Tịch Diệt Hải.

Ngô Khí biết lai lịch của con thú này, hỗn độn, sinh ra cùng thiên địa lúc mới mở, thiên địa hoang man khí mà sinh ra, sau khi thiên địa sinh ra con thú đầu tiên, cổ thú nguyên thủy nhất, huyết mạch cổ xưa cao quý, cũng không kém gì ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần.

Dưới cổ thú phiên, là mấy đầu dị thú hoang cổ thân thể khổng lồ gần với Ngô Khí.

Một bóng thú, chỉ cao có mấy trăm trượng, nhưng thân thể to lớn rộng lớn, lại kéo dài trăm vạn dặm, lưng đen kịt, phần bụng lại trắng hếu như xương, tuy một thân khí hung sát, nhưng chẳng biết tại sao, nhìn qua lại cực kỳ hài hòa, rất là huyền bí.

Lại một con thú ảnh, cao ngàn trượng, toàn thân lông trắng, thân thể giống như vượn, một đôi con ngươi đặc biệt bắt mắt, đúng là kim quang rạng rỡ, tựa như ẩn giấu hai mặt trời nhỏ ở bên trong, bên trong giống như ẩn chứa vô tận hỏa diễm, thiêu đốt hết thủy thể gian.

Một bên dưới lá cờ, một bóng thú ngồi xổm. Cao vạn trượng, rộng vạn trượng, tương tự cóc, sau lưng mọc lên vô số bướu thịt, khí độc khủng bố nhuộm đỏ hư không, từng giây từng phút đều đang sụp đổ.

Đạo thú ảnh thứ tư, lại là tầng dưới cùng của lá cờ, trong đại dương mệnh mông, một bóng đen, bao phủ trọn vẹn phạm vi chín trăm vạn dặm, công cổ thú phiến kia, từ từ đi tới di châu.

Bốn bóng thú, bốn con dị thú, cho dù không dùng Thiên Cơ sách, Ngô Khí cũng có thể nhận ra. Nguyên nhân chính là vì bốn con dị thú này tồn tại từ xưa đến nay, đã sinh ra từ thời Thái Cổ.

Thái Cực Cực Hóa Viên ăn mòn hồn độn Huyết Quy của con cóc trên không trung.

Hoang Cổ Thú tộc, chỉ là từ thời đại Thái Cổ bắt đầu, từng con dị thú cực kỳ đặc biệt trong thiên địa, đại đa số dị thú Hoang Cổ, năm tháng sống càng lâu, pháp lực thần thông liền càng thêm mạnh mẽ.

Bởi vì, nếu có dị thú Hoang Cổ tồn tại từ thời đại Thái Cổ đến bây giờ, thần thông pháp lực tuyệt đối sẽ tăng vọt đến một mức độ khó mà tin nổi.

Giống như lúc này bốn con dị thú dưới cổ thú phiến kia, đều là hung thú khủng bố sinh ra từ thời thái cổ, đến bây giờ, mỗi một con đều có thể so với tồn tại của đại thần thông giả, cũng chỉ có chúng nó mới có thể lay động được cổ thú phiến trấn áp khí vận của nhất tộc.

Bọn chúng vốn cho rằng vào lúc này mà chinh phạt di châu, muốn tiêu diệt Viễn Cổ Cự Nhân tộc cũng không khó, lại không ngờ rằng, đột ngột xuất hiện một tên Ngô Khí.

Nếu chỉ là một kẻ chen chân cường đại, cho dù là đại thần thông giả đạt được, bốn con dị thú Thái Cổ bọn nó tuyệt đối sẽ

không cố kỵ, có cỗ thú phiến tồn tại, cộng thêm lực lượng kinh khủng của chúng, trừ phi đến một đám đại thần thông giả, nếu không căn bản không ngăn cản được Hoang Cổ Thú tộc.

Nhưng nếu người chen chân này chính là một Hồn Độn Ma Thần, vậy tình huống sẽ có biến hóa lớn.

Ngay cả Hoang Cổ Thú tộc vô pháp vô thiên, đối với sự khủng bố của Hồn Độn Ma Thần, cũng đều là biết rõ vô cùng, nhất là thủy tổ của bọn nó, một đầu cỗ thú nguyên thủy duy nhất trong thiên địa, Hồn Độn thú, nói từ một mức độ nào đó, chính là chết trên tay Hồn Độn Ma Thần. Chúng mặc dù hung hãn cuồng vọng, nhưng cũng sẽ không cho rằng có thể dễ dàng đánh bại một Hồn Độn Ma Thần.

Cho nên sau khi nghe thấy lời Ngô Khí nói, trong bốn con di thú, Phần Thiên Hỏa viên ở phía trước nhất bỗng nhiên mở miệng.

Một đôi Phần Thiên Kim Đồng nhìn qua phía Ngô đầu, ánh mắt ngưng tụ như thực chất, chớp mắt đã đến, khiến Ngô Khí lập tức cảm thấy nóng rực, trong khoảnh khắc hư không quanh thân thể hắn liền gặp tai ương, bị thiêu đốt sụp xuống, chôn vùi thành hư vô.

Chỉ một mắt đã có uy lực khủng bố như vậy.

Cho dù là Ngô Khí, lúc này đáy mắt cũng lộ ra một vòng kinh ngạc, giống như không nghĩ tới thực lực con Phần Thiên Hỏa Viên này đến mức này.

Bất quá lại nổi giận trong lòng Ngô Khí, lại là không thể ngăn chặn, tuy chuyển thế trở về, thân phận không tính là Hồn Độn Ma Thần, nhưng thân phận Ngô Khí lúc này của một phương giáo tổ, trên uy nghiêm sẽ không thua một vị Hồn Độn Ma Thần nào.

Hừ.

Đột nhiên mở miệng, phun ra một tiếng hừ lạnh.

Bỗng dưng, mặc kệ là Di Châu hay là Tịch Diệt Hải, tất cả sinh linh đều cảm thấy linh hồn của mình rung động mạnh một chút.

Cảm thụ sâu sắc nhất không gì hơn con Phần Thiên Hỏa Viên kia, lúc Ngô Khí hừ lạnh ra khỏi miệng, nó cảm giác sâu trong linh hồn mình đột nhiên sinh ra đại biến hóa, một Hỗn Độn Ma Thần kim quang lóng lánh xé rách tất cả giáng lâm tới, thân thể đỉnh thiên lập địa giẫm đạp xuống nó. Xưa nay dựa vào sức mạnh ngang dọc thiên địa, giờ phút này, dưới thân thể Ma Thần kia, quả thực trở nên yếu ớt hơn so với sâu kiến, trong khoảnh khắc sẽ bị hủy diệt.

Vù vù

Tiếp theo một hơi thở, thân thể cao lớn của Phần Thiên Hỏa viên bỗng nhiên lão đảo một cái, cực kỳ may mắn từ trong trạng thái kia thoát ra ngoài.

Nhưng cũng không phải là may mắn hư không, mà là ba con dị thú Thái Cổ một bên, nhìn thấy Phần Thiên Hỏa Viên lâm vào khốn cảnh, âm thầm lay động cổ thú phiên, chấn động thần thông của Ngô Khí ra, cứu được Phần Thiên Hỏa Viên.

Con Hỏa viên này sinh ra ở Thái Cổ, cực kỳ hung ác, trước không biết bao nhiêu kỷ nguyên trước chính là một sinh linh Man Hoang không để ý đến bất kỳ tồn tại nào.

Nhưng hôm nay, bị uy áp của Ngô Khí Ma Thần chấn nhiếp một chút, sau khi dựa vào uy lực của cổ thú phiên có thể thoát khỏi khốn cảnh, lại không có gào thét, đối với Ngô Khí ra tay, mà là trong ánh mắt không thể tưởng tượng của vô số dị thú, thân thể thấp xuống, cúi đầu, bộ dáng này vừa xuất hiện, bất kỳ dị thú nào đều nhìn ra, một trong những lão tổ tông của bọn họ, đúng là đối với Ngô Khí khuất phục rồi.

Bất quá cho dù là như vậy, cũng không có dị thú cười nhạo Phần Thiên Hỏa Viên.

Đối với một tôn Hỗn Độn Ma Thần chịu thua, tất nhiên là không có chút mất mặt nào, nào có thể quay được thời đại hiện tại, có vô số sinh linh đều dựa vào tu luyện được đại đạo, thần thông cường đại, Đấu Chuyển Tinh Di truy bắt Nhật Nguyệt đều là chuyện bình thường, nhưng vẫn không có sinh linh nào dám ngông cuồng tự xưng mình cường đại hơn ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần.

Ai cũng biết, ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, chính là người thừa kế ban đầu của đại đạo. Hơn nữa trước khi chúng truyền thừa ba ngàn đại đạo, đã được Hỗn Độn Nguyên Thai truyền cho sức mạnh cực kỳ cường đại, lực lượng cường đại, rất giống với tất cả sinh linh trong thiên địa.

Có biến hóa này, khí tức chiến trường trong Tịch Diệt Hải lại tiêu tán không ít. Trong đại dương, đột ngột truyền đến một giọng nói âm âm vang vọng Di Châu.

Đã gặp qua Khí đạo hữu, không biết đạo hữu nói, có thể hóa giải âm mưu âm oán giữa tộc ta và tộc nhân Cự Nhân, vì sao lại như vậy.

Nguồn gốc của âm thanh, không phải là Phần Thiên Hỏa viên lúc trước mạo muội xuất thủ với Ngô Khí, mà là đầu dị thú Huyền kỳ, Thái Cực thú thân thể khổng lồ kia.

Hỗn Độn thú sinh ra trong hỗn độn, tuân theo Thiên Địa Hoang Man Chi Khí, chính là thủy tổ của vô số hoang cổ dị thú, nhưng ở trong vô số dị thú, trên huyết mạch tiếp cận Hỗn Độn thú tồn tại nhất, chỉ có một con, chính là Thái Cực Thú.

Trong bốn Thái Cổ dị thú thủ hộ cổ thú phiên, lực lượng cường đại nhất, cũng là Thái Cực thú, cầm đầu, đương nhiên cũng chính là nó. Thái Cực thú mở miệng, Ngô Khí liền biết, Hoang Cổ Thú tộc đã bị hấn nói động, mặc dù không có ý định lập tức từ bỏ chiến tranh, nhưng ít nhất có thể trao đổi câu thông.

Ý niệm qua lại, trong đồng tử Ma Thần Ngô Khí cũng chiếu rọi ra bóng thú có hai màu đen trắng của thân thể Thái Cực Thú.

Rất đơn giản, thiên địa mạt pháp đại kiếp đã bắt đầu, trong nhân gian cửu châu, tám đại bộ châu đều tạm thời có chúa tể, chỉ có thiên địa khí vận ở trung châu còn ở trong chiến loạn, lần này kiếp số máu chốt, cũng tại trung châu trên, đến lúc đó vô số quần tộc thế lực đều sẽ muốn nhúng chàm trung châu., Bất luận là Nhữ Hoang cổ thú tộc hay cự nhân tộc đều không cách nào tránh khỏi. Nếu là như vậy, hai tộc các ngươi sao không kết minh, cùng chủ di châu, chẳng những hóa giải một

kẻ địch, còn có thể làm cho lực lượng phe mình tăng vọt, nhất cử lưỡng tiện, làm sao vui được?

Ngô Khí vừa nói xong, không đợi Thái Cực thú trả lời, trong Tịch Diệt Hải, vô số đầu dị thú nhao nhao phóng ra ý nghĩ phần nộ trong đầu, hiển cũng không tán đồng kế sách này của Ngô Khí, chỉ là bị uy áp của Ngô Khí bao phủ, những dị thú này cũng chỉ có thể phóng thích ý nghĩ trong đầu, không thể làm ra cử động nào khác.

Bất quá dưới Cổ Thú Phiên, lại có thú có thể.

Thực Thiên Thiềm cùng huyết quy Hồn Độn trên cổ thú phiên vẫn luôn không có động tĩnh gì, vẫn luôn cồng trên cổ thú phiên, nhất tề khể động, thân thể khổng lồ, hiển lộ ra, ngang nhiên rít gào, ngửa mặt lên trời gào thét.

Tuyệt đối không có khả năng, tộc người khổng lồ có thể không diệt, nhưng Di Châu, nhất định phải nhường lại.

Chủ nhân của Di Châu, chỉ có Thú tộc ta.

Một giọng nói the thé kinh khủng, một giọng nói còn lại là giọng nói già nua vô cùng.

Con Phần Thiên Hỏa Viên lúc trước đã thuyết phục Ngô Khí xong, lúc này cũng bỗng nhiên ngẩng đầu lên, trong con người tuôn ra một đôi kim quang, đồng dạng hiện ra vẻ không cam lòng, hiển nhiên cũng không tán đồng Cộng Chủ Di Châu theo như lời Ngô Khí nói.

Cũng may Ngô Khí đã sớm biết sẽ có cảnh tượng như vậy, trước khi mở miệng đã có tính toán. Cảm nhận được vô số dị thú phần nộ trong đầu, Ngô Khí cũng không tức giận, chỉ là cười nhạt một tiếng, đồng tử Ma Thần vẫn như trước chăm chú nhìn Thái Cực thú dưới cổ thú phiên.

Hoang Cổ Thú tộc, trí tuệ lực lượng đều là người cầm đầu, duy chỉ có Thái Cực Thú Nhĩ.

Ngô Khí chỉ vào cổ thú phiên, nhàn nhạt mở miệng nói: Nhiều lời vô ích, không bằng Nhữ Hoang Cổ Thú tộc cùng bản tôn đánh một trận là được. Kẻ bại cúi đầu, người thắng quyết tâm.

Ngô Khí vừa nói xong, dưới cổ thú phiên kia, thái cực thú cũng mở miệng.

Như vậy cũng tốt, làm một trận, lại tính toán so đo một phen.

Thái Cực thú vừa mở miệng, toàn bộ Tịch Diệt Hải trong nháy mắt sôi trào, Hoang Cổ Thú tộc vốn là hung sát Man Hoang, lúc trước bị uy áp Ma Thần Ngô Khí bao phủ, nhưng lúc này vừa nghe nói muốn cùng một tôn Hỗn Độn Ma Thần chém giết, hung tính vừa lên, lại nhao nhao gào thét tránh thoát uy áp của Ngô Khí trấn áp.

Tiếng rống vang lên.

Rống rống gầm.

Tịch Diệt Hải to lớn như vậy, lúc này nơi đó còn có một tia khí tượng tiên gia, vô số hung sát dị thú, bốc lên gợn sóng, lật úp thiên địa, gào thét lên, giống như muốn lật cả thương khung sang đây, làm cho người ta cực kỳ sợ hãi.

Hoang Cổ Thú tộc tùy ý một đầu, đều là thiên phú dị bẩm, thân thể to lớn, không thua gì một ít Kim Tiên Chân Ma tu luyện nhiều năm. Ở dưới khí vận cổ thú phiên bao phủ, chúng nó nổi lên hung tính, vậy mà có thể tránh thoát uy áp Ma Thần của Ngô Khí.

Bất quá cũng chỉ là như vậy, Thiên Đạo cực công, lại cực kỳ bất công, những dị thú được Thiên Đạo sung hạnh này ở trên lực lượng tuyệt đối không thể là đối thủ của một tôn Hỗn Độn Ma Thần, cho dù là quần công, cũng vậy. Từ cấp độ khác biệt ở chỗ sâu trong huyết mạch, đã đủ để cho những dị thú này đối mặt với Ngô Khí, chiến lực đại giảm.

Dưới cổ thú phiên, bốn đại Thái Cổ dị thú cũng biết cái này, là lấy chủ ý của bọn chúng muốn cùng Ngô Khí đánh một trận, nhưng cũng không có ý định cùng bốn thú quần đánh nhau. Bởi vì chúng biết được, đừng nhìn hôm nay khí thế của Hoang Cổ Thú tộc hung sát, nhưng đó là vì Ngô Khí không có tức giận, không có chân chính phóng ra khí tức Ma Thần, một khi thật sự chém giết được, trong Tịch Diệt Hải không có một con dị thú nào có thể đứng vững trước mặt Ngô Khí.

Là lấy lời nói của Thái Cực thú, sau khi bốn thú cùng động niệm, lực lượng cổ xưa mà dồi dào từ trong thân thể khổng lồ phóng ra, mạnh mẽ quán chú vào trong cổ thú phiên kia. Cổ thú phiên khổng lồ có thể so với bầu trời, có được lực lượng của bốn đại dị thú, đúng là không gió tự động, bắt đầu chậm rãi phiêu đảng.

Àm

Bỗng dưng, không có bất kỳ dấu hiệu nào, toàn bộ Tịch Diệt Hải, đều bắt đầu gào thét.

Thú phiên chính là chí bảo hỗn độn, một khi dao động sẽ là cảnh tượng long trời lở đất.

Ngay sau đó, một cỗ Minh Minh Vĩ Lực phóng xuất ra từ trên Thú Phiên, bao phủ bốn phương tám hướng. Tịch Diệt Hải chịu lực lượng to lớn này, gào rú bốc lên, giống như một đầu cự thú sống lại trong thời gian ngắn trước nay chưa từng có.

Mà Di Châu kia, vốn cũng phải có động tĩnh lớn, nhưng ở trung tâm di châu, viên Nguyên Thai thạch kia cũng nhẹ nhàng run lên, lực hỗn độn tràn ra. Nó va chạm với lực lượng to lớn kia, biến mất lẫn nhau.

Tiếng rống vang lên.

Sâu trong Tịch Diệt Hải, chợt có một tiếng rống kinh thiên, vang lên từ sâu trong linh hồn của tất cả sinh linh.

Tiếng rống này, chân thật vô cùng, hoàn toàn không phải ảo tưởng có thể so sánh, tất cả Hoang Cổ Thú tộc, dưới tiếng rống này, một loại sợ hãi cùng sùng kính từ sâu trong linh hồn tràn ra chiếm cứ tâm thần bọn chúng, cho dù cường đại hơn nữa, cũng không có nổi một chút ý niệm phản kháng trong đầu.

Tất cả dị thú, tất cả đều cúi thấp đầu, thần phục với tồn tại không biết kia.

Cảnh tượng như vậy, giống như phản ứng của viễn cổ Cự Nhân tộc khi đối mặt Hỗn Độn Ma Thần, đối với huyết mạch Thủy Tổ của mình thần phục. Ngô Khí vốn đứng trên Di Châu, mặt mũi lạnh nhạt, sau khi nghe được tiếng rống này, trên mặt cũng nhin không được lộ vẻ kinh ngạc.

Đồng tử Ma Thần bỗng dưng mở ra, cũng không phải nhìn về phía chỗ khu vực bốn con dị thú, mà là nhìn về phía chỗ sâu trong Tịch Diệt Hải.

Một nơi thần bí chi địa, nơi ngọn nguồn của tiếng gào thét khủng bố kia.

Ồ...

Ngoài dự liệu, một tiếng kêu nhẹ từ trong miệng Ngô Khí phát ra, dưới đáy mắt hắt chiếu ra cảnh tượng, hắt chẳng những không xa lạ, ngược lại có thể nói là quen thuộc.

Nơi đó, là một vùng biển đen, đối với Ngô Khí mà nói, cũng là một nơi có chút quen thuộc. Đối với toàn bộ Tịch Diệt Hải trong Hoang Cổ Thú tộc mà nói, chỗ đó cũng cực kỳ quen thuộc, bởi vì đối với Hoang Cổ Thú tộc mà nói, phiên biển đen kia, quả thực không khác gì thánh địa.

Huyết mạch của Hoang Cổ Thú tộc bắt đầu, chính là con thú thứ nhất trong thiên địa, gọi là cổ thú nguyên thủy, cũng gọi là Hồn Độn thú.

Năm đó Hồn Độn thú và ba ngàn Ma Thần chém giết thất bại, cuối cùng vẫn lạc ở dưới một đạo Hồn Độn Sát Lôi, lấy sự chết đi của con cổ thú khủng bố này, đổi lấy nơi tị kiếp của Hoang Cổ Thú tộc. Mà vùng Hắc Hải kia, chính là nơi Hồn Độn thú Ngô Khí đã từng thấy qua vẫn lạc.

Sau khi Hồn Độn thú ngã xuống, oán khí tràn đầy trong thi thể, trong thiên địa không có bất kỳ sinh linh nào có thể thừa nhận oán khí trong đó, tự nhiên cũng không cách nào đạt được những lực lượng kia.

Dần dà, trong Tịch Diệt Hải, hình thành một mảnh hắc hải quỷ dị.

Mà lúc này, ngọn nguồn của tiếng gào thét khủng bố kia, cũng chính là chỗ ở của Hắc Hải. Sau khi Cổ Thú Phiên lay động, Hắc Hải vốn đã yên lặng không biết bao nhiêu năm tháng, vậy mà lại có động tĩnh, trong nháy mắt sống lại, bắt đầu chuyển động giống như vật còn sống.

Ừng ục...

Tiếng gầm rú vang vọng.

Từng tiếng gào thét vang lên nơi sâu trong Tịch Diệt Hải.

Dần dần, cổ thú phiên kia càng ngày càng lay động kịch liệt, dưới lá cờ bốn con dị thú, thân thể cao lớn của chúng vậy mà bắt đầu thu nhỏ lại với tốc độ cực nhanh, cũng không ngừng run rẩy, giống như đang chịu đựng thống khổ gì đó.

Khi những cảnh tượng này xuất hiện, vùng biển đen kia biến hóa càng thêm kịch liệt.

Sau đó, ầm một tiếng, toàn bộ Tịch Diệt Hải đều bị một cỗ khí tức cổ lão đến cực điểm bao phủ. Loại khí tức này, cổ xưa mà cường đại, so với Ngô Khí Ma Thần đều là không thua chút nào, thậm chí còn cường đại hơn một chút. Dưới cỗ khí tức này, những dị thú hoang cổ kia, thần phục càng thêm triệt để, thậm chí có rất nhiều dị thú cũng bắt đầu nghẹn ngào.

Trong con người Ngô Khí lập tức hiểu ra.

Rất cuộc biết rõ vì sao bốn con thú kia biết rõ mình không thể là đối thủ của một vị Hỗn Độn Ma Thần, còn muốn cùng Ngô Khí đánh một trận. Hóa ra lực lượng ở đây, muốn chém giết vị Ma Thần Ngô Khí này, cũng không phải bốn con dị thú Thái Cổ kia, mà là thủy tổ của Hoang Cổ Thú tộc. Từng tồn tại qua, lực lượng cường đại không thể nào bại bởi một loại sinh linh cực kỳ khủng bố của Hỗn Độn Ma Thần.

Cổ thú nguyên thủy Hỗn Độn thú thú...

Ý định của bốn con thú kia là muốn dùng lực lượng của cổ thú phiên, phục sinh Hỗn Độn thú sống lại, xuyên qua dòng sông năm tháng, một lần nữa giáng lâm nhân gian.

Nếu là ở nơi khác, thì triển thân thông chính là cường giả khác, muốn cổ thú nguyên thủy kia sống lại, quả thực so với lật trời lệch đất còn khó hơn mấy phần. Dù sao cổ thú nguyên thủy cũng là sinh linh cường đại sinh ra trong hỗn độn, muốn sống lại, độ khó không khác gì một con Hỗn Độn Ma Thần sống lại. Nhưng ở chỗ này, nó cũng không phải là một sinh linh cường đại., Làm phép chính là bốn con dị thú Thái Cổ, lại có Hỗn Độn chí bảo cổ thú phiên tồn tại, mấu chốt hơn chính là, thi thể Hỗn Độn thú kia sau khi chết vẫn còn ở đây, tăng thêm lực lượng hung sát của đông đảo dị thú Hoang Cổ tương trợ, nếu thật sự đem Hỗn Độn thú sống lại, cũng không phải là chuyện không thể.

Thân thể Ma Thần khủng bố của Ngô Khí đỉnh thiên lập địa kia đứng ở trên di châu, nhìn thấy bốn con dị thú thái cổ làm phép, cổ thú phiên rung lên, muốn phục sinh Hỗn Độn thú.

Một chút liền có hứng thú, nhưng cũng không ngăn cản, ngược lại lẳng lặng đứng nhìn bốn thú thi pháp.

Trong Tịch Diệt Hải, rất nhiều dị thú Hoang Cổ tộc cũng biết hành động kinh thiên của bốn vị lão tổ, muốn khôi phục lại Hỗn Độn Thủy Tổ của Thú tộc, đều là đại hỉ, gào thét cũng quán chú lực lượng của mình vào trong cổ thú phiên kia.

Đáng tiếc, những dị thú này tuy mạnh mẽ, nhưng lại không thể so sánh với bốn con dị thú Thái Cổ còn sống qua vô tận năm tháng.

Bộp bộp bộp

Chỉ thấy trên đại dương mênh mông, từng đầu dị thú sau khi động dậy, trong một cái chớp mắt bị cổ thú phiên thôn phệ sạch sẽ, thân thể bạo tạc, hủy diệt mà thành hư vô. Những dị thú này ngược lại cũng không thay đổi bản tính hung sát, dù vậy, cũng không hề lui bước, tiếp tục giãy dụa hướng trong cổ thú phiên kia quán chú pháp lực.

Thú phiên vốn là khí vận chí bảo của Hoang Cổ Thú tộc, sinh ra chính là vì che chở Thú tộc, bây giờ được vô số pháp lực của dị thú bồi dưỡng ngược lại, uy năng lập tức tăng vọt.

Rống rống gầm.

Trên đại dương mênh mông, vùng biển đen kia xuất hiện biến đổi lớn.

Lượng lớn dầu mỡ quý dị ẩn chứa lực lượng Hỗn Độn thú rơi xuống, vào lúc này bay lên, nở rộ vô tận quang mang, biến hóa không thôi, dần dần bắt đầu có sinh linh kỳ dị, không còn là vật tử khí trầm lặng.

Tiếng gào thét kinh sợ tất cả sinh linh, vẫn vang vọng như trước.

Đồng thời, một bóng đen khổng lồ dần dần thay thế vị trí cổ thú phiên, bao phủ hơn phân nửa Tịch Diệt Hải vào trong. Bóng đen này sinh ra cực kỳ kỳ quái, nhưng uy áp khủng bố, cho dù là Ngô Khí cũng không thể không động dung.

Không đầu không thân không mắt không miệng không nghe một đoàn, hỗn độn một đoàn.

Vù vù

Ngô Khí mở mắt, hư không rung động.

Hồn Độn...

Ma Thần mở miệng, nháy mắt đã truyền khắp toàn bộ Tịch Diệt Hải và Di Châu.

Tất cả sinh linh đều nghe thấy, bao gồm vô số dị thú hoang cổ và viễn cổ cự nhân tộc trên đại lục, nhưng vào lúc này, hai tộc quần cực kỳ mạnh mẽ này, đều thành phụ trợ không quan trọng.

Ngay cả tổ tiên của người khổng lồ, hoặc là bốn con Thái Cổ dị thú thủ hộ cổ thú phiến, cũng đều giống như vậy.

Bởi vì lúc này, tại nơi tị kiếp này, có hai tồn tại chí cao vô thượng, trong thiên địa hai vị sinh linh cường đại nhất, bắt đầu giảng co.

Ma Thần Ma Thần

Đột ngột, một giọng nói cổ xưa mà tối nghĩa vang lên trong đầu tất cả sinh linh.

Ngôn ngữ sử dụng của thanh âm này, cũng không phải là một loại ngôn ngữ nào trong thiên địa lưu truyền lại, mà là một loại ý niệm kỳ dị, không cần bất kỳ ngôn ngữ nào lại giải thích, vừa vào não hải tâm thần sinh linh, liền tự động làm sinh linh biết được.

Ngọn nguồn của âm thanh, trên cổ thú phiến, không biết từ lúc nào, nơi đó xuất hiện một đầu dị thú, chân chính là thiên địa dị thú.

Con thú này, kỳ dị tới cực điểm, thân thể có sắc, lại giống như không màu, Hồn Độn, không có thân thể, không có mắt không có tai, hoàn toàn khác với bất kỳ sinh linh nào trong thiên địa.

Nhưng trong biển Tịch Diệt, tất cả dị thú Hoang Cổ ở bên trong đại dương, sau khi ngẩng đầu lên nhìn thấy con thú này, loại cảm giác sùng kính đến từ sâu trong huyết mạch, khiến cho những con dị thú hung sát đến cực điểm này đều cúi đầu xuống, tỏ vẻ thần phục.

Không có bất kỳ lực lượng nào chấn nhiếp, chỉ là lực lượng truyền thừa trong huyết mạch khiến cho những dị thú này như vậy. Phải biết rằng trong Hoang Cổ Thú tộc, có một ít hung thú, tính tình vừa lên, ngay cả tinh cầu nhật nguyệt cũng dám thôn phệ, muốn làm cho chúng như vậy, cho dù là Ngô Khí cũng không làm được.

Lấy uy áp của nó, đương nhiên có thể trấn áp được những hung thú này, nhưng muốn chúng thần phục, lại là gian nan.

Có thể làm cho những hung thú này như vậy, chính xác, từ xưa đến nay, chỉ có một loại sinh linh có thể làm được, sinh linh kia, chỉ có một con, không phải là thành viên trong một bộ tộc nào đó, mà là một bộ tộc cực kỳ mạnh mẽ Thủy Tổ.

Hỗn Độn thú

Trong minh minh, Ngô Khí phảng phất nhìn thấy năm tháng bên trong sông dài lật qua lật lại, nổi lên sóng gió động trời, sinh linh thủy tổ đã vẫn lạc ở thời đại Thái Cổ, một lần nữa sống lại, lần nữa giáng lâm xuống nhân gian.

Phụ cảm thấy cảm giác khen thưởng của hai vị huynh đệ Bình ca ba cân, phá phí. Mấy ngày nay vừa khôi phục đôi mới, lượng tạm không thể đi lên, chư vị huynh đệ đợi thêm vài ngày, sẽ dần dần gia tăng. Ừm, khu nguyệt phiêu trống trải chút đi, huynh đệ có dư vé số không ngại cho một hai tấm. Tiểu lâu bái tạ.

Hồn độn tái sinh...

Con cổ thú thứ nhất đã từng sinh ra cùng lúc với ba ngàn Ma Thần ở thời thái cổ, vốn đã vẫn lạc, giờ phút này lại giáng lâm xuống nhân gian.

Trên đại dương tịch diệt, con thú có thân thể khổng lồ kia, không có bất cứ hình dạng gì, chỉ là một đoàn hồn độn, chính là cổ thú nguyên thủy trong truyền thuyết. Mà cổ thú này cũng không phải mới sinh ra, hoặc là không có ký ức gì. Lúc Hồn Độn thân chết, thi thể hư thối ở trên đại địa, nhưng trí nhớ của nó lại du ly ra các góc ngách trong thiên địa, cho dù là sông dài năm tháng trôi quét, cũng vô pháp chôn vùi những ký ức này.

Bây giờ bốn con dị thú Thái Cổ kia lay động cổ thú phiên, đem hồn độn từ nơi hoang mang hồi sinh trở về, rời khỏi vô số ký ức ở trong thiên địa, cũng trở về trong cơ thể con cổ thú nguyên thủy này.

Nói cách khác, bây giờ con cổ thú này, nói là Hồn Độn ở thời đại thái cổ cũng không có sai sót gì.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao, hồn độn sống lại, liền có thể gọi ra lai lịch của Ngô Khí.

Nhưng dù sao Ngô Khí và Hồn Độn cũng chưa từng gặp qua, Tam Thiên Ma Thần đã từng chém giết với ba ngàn Ma Thần, nhưng lại không thể gặp qua vị Ma Thần Hồn Độn ba ngàn lẻ một này.

Di khí tức lạ lẫm, rõ ràng là thân thể Ma Thần, nhưng lại không giống ba ngàn Ma Thần kia.

Quả nhiên, một hơi sau, ý niệm hồn độn này xuất hiện nghi hoặc.

Ngô Khí cũng không nhiều lời, cũng không cần, trực tiếp động niệm, hóa lai lịch của mình thành hình ảnh chân thật truyền cho Hồn Độn. Dù sao lấy lực lượng của Hồn Độn thú, mặc dù

không có loại suy diễn chí bảo như Thiên Cơ sách, cũng có thể thi triển thần thông suy diễn ra căn cơ của Ngô Khí.

Nếu là trước kia, có lẽ Ngô Khí còn có thể che giấu lai lịch của mình, nhưng hiện tại, thiên địa đại loạn. Vô số tồn tại thần bí mà cường đại đều có thể xuất hiện. Mặc dù thân phận Ma Thần của Ngô Khí đủ để làm cho tất cả cường giả trong nhân gian cơ hồ kinh hãi. Nhưng so sánh với tồn tại của Thiên giới, bí mật này cũng không tính là gì.

Ma Thần bỏ rơi, hóa ra là thế. A, bao nhiêu nguyên hội, ta lại trở về. Thiên đạo tan vỡ, mặt pháp đại kiếp, chẳng trách khí vận một phương thiên địa hỗn loạn như vậy, hợp với tộc ta quật khởi.

Hỗn Động thú chính là thủy tổ của Hoang Cổ Thú tộc, lực lượng huyết mạch của tất cả Thú tộc đều bắt nguồn từ nó. Tự nhiên rất nhiều tin tức trong huyết mạch những con dị thú hoang cổ này chịu tải, lúc nó phục sinh cũng bị nó biết được. Ở đây, Hoang Cổ Thú tộc có đông đảo, mỗi một dị thú thời đại đều tồn tại. Bắt đầu từ bốn con dị thú cường đại thời đại Thái Cổ, đến hung thú thời thượng cổ, có thể nói không có gì cả.

Kết quả là, Hỗn Động thú gần như chỉ trong một hơi thở liền hiểu rõ tất cả tin tức và phát triển từ thời Thái Cổ đến bây giờ. Nói cách khác, Hỗn Động thú lúc này giống hệt như một lão quái vật sống từ thời Thái Cổ đến bây giờ.

Đương nhiên, ân oán giữa hai đại tộc của Viễn Cổ Cự Nhân tộc và Hoang Cổ Thú tộc cũng bị Hỗn Động thú thú này biết được.

Àm

Bỗng dưng, một ánh mắt kỳ dị rơi vào trên thân thể Ma Thần của Ngô Khí, lực lượng nhìn thấu vô cùng mãnh liệt, đến từ con Hỗn Động thú kia. Thân thể của nó không có bất kỳ hình dáng gì, nhưng lúc này, lại làm cho vô số sinh linh trong Tịch Diệt Hải cảm thấy, một đôi mắt còn kinh khủng hơn cả Đồng tử Ma Thần mở ra.

Chiến đấu

Một cổ ý niệm tràn ngập thiên địa từ bên trong thân thể khổng lồ của Hỗn Độn thú tràn ra, trong khoảnh khắc liền bao phủ Tịch Diệt Hải và Di Châu vào.

Không cần bất cứ lời tuyên chiến nào, sau khi Hỗn Độn thú hiểu rõ tin tức sâu trong huyết mạch của vô số hậu duệ của mình, trong nháy mắt liền biết được tất cả sự tình phát sinh trong Tịch Diệt Hải này. Hỗn Độn và Thái Cổ Ma Thần vốn có thù oán tồn tại, mặc dù nó vẫn lạc là do một đạo Hỗn Độn Sát Lôi gây nên, nhưng Hỗn Độn thú vốn là con đầu tiên trong thiên địa, vừa động niệm đã là hủy thiên diệt địa, nào có một chút ý niệm từ bi trong đầu.

Sau khi hiểu rõ hết thảy, lúc này Hỗn Độn thú liền coi hành động của Ngô Khí là khiêu khích nó. Ngoại trừ chém giết chiến đấu, không còn thủ đoạn nào khác để câu thông.

Đối với sự việc phát sinh sắp tới, Ngô Khí đã sớm đoán ra, hắn có Thiên Cơ sách trong tay, có thể nói hắn rất hiểu Hỗn Độn thú, con hung thú đầu tiên trong thiên địa vốn là tuân theo Hoang Man khí sinh ra, nào có đạo lý gì có thể nói.

Trên bầu trời, trên gương mặt khổng lồ của Ngô Khí, một mảnh xơ xác tiêu điều, trong mắt tràn ra hỗn độn loạn lưu, quấy cho hư không chấn động không ngớt.

Ầm

Vừa động niệm, khí tức trên người hắn cũng biến hóa, sát khí Ma Thần cực kỳ bàng bạc, lập tức nhập vào cơ thể.

Bên kia, người đầu tiên phát động lại là Hỗn Độn thú.

Chỉ thấy trên không biến Tịch Diệt, một đoàn hỗn độn ảnh tử đột nhiên biến hóa, hắc quang phun trào, sát khí ngập trời, một thân hình khổng lồ đỉnh thiên lập địa dần dần ngưng thực.

Thân ảnh này, vô cùng cao lớn, cũng là vượt qua thương khung, không nhìn thấy giới hạn, so sánh với thân thể Ma Thần Ngô Khí cũng không kém cỏi chút nào. Mà càng khủng bố hơn chính là, toàn thân người khổng lồ này đều là lân phiến đỏ thẫm, bên trong mỗi một lân phiến, đều giống như ẩn giấu một thế giới tràn đầy sát khí, làm cho người ta cực kỳ sợ hãi.

Hắc lân cự nhân, lại có bốn chân, ngàn cánh tay, mỗi một cánh tay đều cầm binh khí cực kỳ cổ xưa. Có hòn đá cạnh cây đất đá bùn đất kỳ thủy hung vân hoàn mỹ cổ xưa, lại hung sát đến vô biên trạng trạng chiến đấu.

Tiếng rống vang lên.

Con Hồn Động thú này hóa thành người khổng lồ, không có bất kỳ dấu hiệu nào gào thét một tiếng, lập tức khiến Tịch Diệt Hải này bị vô số sát khí cổ xưa bao lấy, khiến cho vô số dị thú trên biển cả tịch diệt mệnh mông này bừng tỉnh cảm thấy, tựa như trở về thời đại Thái Cổ của Hoang Man kia.

Thiên địa sơ khai, vạn vật sơ sinh, hết thảy đều là Hoang Man cực kỳ ngây thơ, một khi xảy ra chém giết, trong nháy mắt liền trở về hồn động, không còn ngày hiện thế.

Giờ phút này, bất luận là Cự Nhân tộc hay là Hoang Cổ Thú tộc, đều là nhao nhao quỳ xuống, cúi thấp đầu, không dám ngẩng lên, tâm thần hồn phách đều đang cầu nguyện, cầu nguyện một phía mình có thể thắng lợi.

Trong Tịch Diệt Hải, hai cự nhân, một trong hai Thủy Tổ của Cự Nhân tộc, Ngô Khí vị Ma Thần thứ ba ngàn lẻ một này. Một hung thú khác lại là con đầu tiên được tuân theo Thiên Địa Hoang Man khí mà sinh ra. Bị Hồn Động Sát Lôi uy năng vô tận bóp chết, lại tại lúc này xuyên qua dòng sông dài năm tháng, khôi phục nhân gian đáng sợ.

Ầm ầm ầm

Sát phạt nổi lên, Hắc Lân Cự Nhân động thủ trước.

Bốn chân mãnh liệt đập một cái, trong Tịch Diệt Hải, lập tức bốc lên vô số gợn sóng, đại dương mệnh mông sâu không thấy đáy. Dưới chân cự nhân này, lại thật giống như một vũng nước nhỏ, làm sao chịu đựng nổi.

Chỉ một cước này, dị thú vẫn lạc thân chết thành thịt nát liền không biết mấy người. Kinh khủng hơn lại ở trên không trung kia, Hắc Lân Cự Nhân triển khai ngàn cánh tay, vô số binh khí đơn sơ bao hàm hồn động sát khí, một mạch đập tới phía Ngô Khí.

Người khổng lồ đánh nhau chém giết, nhìn trộm qua quả thực giống như lưu manh đầu đường ở thế giới phàm nhân, quả thực là không có kết cấu gì.

Nhưng uy năng này vừa hiện, lại khiến thiên địa thiếu chút nữa đã lật úp. Trong đại dương mệnh mông còn tốt hơn một chút, chỉ là vô số dị thú uống mạng mà thôi, trên bầu trời kia, trong nháy mắt liền hủy diệt tất cả, hư không biến mất, chuyển thành dòng khí hỗn độn tuôn ra, địa thủy hỏa phong tái hiện, đúng là một cảnh tượng lại diễn biến ở hồng hoang.

Một màn này khiến Ngô Khí nhú mày, hẳn tới đây chính là vì sinh linh hai tộc mà đến, mục đích là thu phục, cũng không phải sát phạt sạch sẽ, nếu thật sự là như vậy, Ngô Khí cũng không cần phí khí lực như vậy, trực tiếp giáng lâm đại quân, biến nơi này thành máu là được.

Cũng chưa từng nghĩ, Hỗn Độn thú này hóa thành người khổng lồ vậy đen, ý nghĩ bị giết chiếm cứ hồn phách, hoàn toàn không để ý tới cái khác, đừng nói là sát phạt người khổng lồ nhất tộc, ngay cả hậu duệ của mình cũng không buông tha, càng kiêm cả một chỗ tị kiếp to lớn này muốn phá hủy, một lần nữa diễn ra Thái Cổ Hồng Hoang kia.

Cũng may Hắc Lâm Cự Nhân này cũng càng ngày càng động, chỉ chết một ít dị thú, tộc người khổng lồ đều không tổn hao lông tóc.

Ngô Khí vội động niệm, thừa dịp lực lượng hung sát của Hắc Lâm Cự Nhân kia còn chưa chạm đến thân thể Ma Thần của hắn, tâm niệm đột nhiên liên hệ với bản tôn của mình.

Trong Thiên giới, Ngô Khí bản tôn cũng đồng thời suy nghĩ.

Vứt bỏ Thiên giới vốn khảm ở nhân gian khổng lồ, chột khẽ động, thoáng cái đã đến điểm cuối đại dương vô tận, vượt qua vực sâu tịch diệt hết thảy, hóa thành một cái miệng lớn, mở ra trong hư không minh minh, sau đó một ngụm nuốt toàn bộ khu vực tị kiếp xuống.

Vứt bỏ Thiên giới và Ngô Khí là một thể, lúc này hóa thành miệng lớn, nuốt một ngụm lớn một bộ châu vào trong bụng,

thần thông như vậy nếu để người ta nhìn thấy, thật sự là kinh thế hãi tục đến cực điểm.

Nếu là trước kia, các Chúa Tể thế giới cường đại như Tiên Ma nhị giới hoặc Long giới đều có thể làm được, nhưng hiện tại, vạn giới đều tự sụp đổ, thiên địa lại là thời đại đại đại loạn, ngoại trừ Ngô Khí khi dễ thiên giả, ước chừng không ai có thể làm được.

Thế giới rộng lớn, biển máu cuộn cuộn, biển hoa trường tồn.

Trên Tịch Diệt Hải và Di Châu, sinh linh hai tộc, đều cảm thấy một tia ngơ ngác, lúc tỉnh lại, lại phát hiện vị trí của mình vẫn là ban đầu, nhưng thế giới nơi đó lại hoàn toàn thay đổi.

Vứt bỏ Thiên giới, trong biển máu khổng lồ tới cực điểm, chẳng biết từ lúc nào đã sinh ra hai đóa cự hoa.

Hai đóa hoa khổng lồ này, một bên cống một mảnh đại lục cực kỳ rộng lớn, một đại bộ châu, trên Châu, từng cự nhân mờ mịt nhìn chung quanh. Còn có một đóa hoa lớn màu máu, lại bọc lấy một mảnh đại dương mệnh mệnh, bên trong đại dương mệnh mệnh, lại là vô số dị thú vừa mới tỉnh lại, nghi hoặc gào thét.

Bộp bộp bộp

Bên ngoài hai đóa hoa khổng lồ là huyết hải rộng lớn vô biên, mà lúc này, bên trong biển máu.

Hai người khổng lồ, đỉnh thiên lập địa, đang chém giết cùng một chỗ, một người khổng lồ toàn thân là lân phiến đỏ thẫm, hung ác tới cực điểm, có ngàn cánh tay, đều cầm theo vũ khí cổ xưa, sát khí tràn đầy., Mỗi một loại binh khí đều có uy năng hủy diệt tất cả, nhưng đều là ném lên người một cự nhân khác. Thân thể Ma Thần do Ngô Khí biến thành, toàn thân là vảy vàng, bên trong là Hỗn Độn khí, tay không tác sát, chém giết cùng một chỗ, mỗi một cử động đều là phá nát hư không, hủy diệt tất cả uy thế.

Hai cự nhân, chém giết cùng nhau, cảnh tượng đồ sộ trước nay chưa từng có như vậy, lại quấy Khí Thiên giới này đảo lộn thiên địa, không ngừng tuôn ra địa thủy hỏa phong, để thế giới

trầm tích nhiều năm này, chợt xuất hiện một loại hủy diệt tượng.

Nhưng ở phía chân trời, lại có một bóng người càng thêm vĩ ngạn, chống đỡ thế giới này, những hủy diệt tượng kia sinh ra, chưa từng lan tràn ra, liền bị một cỗ lực lượng vô hình tiêu trừ.

Thiếu niên nhị thập lục huỳnh đệ buồn chán tán thưởng, phí tốn. Ừm, vẫn xin vé nguyệt một chút.

Thế giới này là...

Bị máu tươi nâng di châu, trên Nguyên Thai thạch, người khổng lồ chỉ tỏ trong bí giới kia nhìn không được thả ra tâm thần của mình, vô cùng khiếp sợ nhìn thế giới trước mắt. Không chỉ có nó, Hoang Cổ Thú tộc, mấy con dị thú thủ hộ cổ thú phiên kia, cũng đều là vô cùng kinh hãi nhìn thế giới tràn đầy màu sắc huyết hồng.

Trong chớp mắt, thế giới biến hóa, chẳng những hai đại quần tộc thoát ly nhân gian giới, chính là Tịch Diệt Hải cực kỳ rộng lớn, còn có một tòa Di Châu đại lục, cũng đều bị trực tiếp dịch chuyển đến thế giới xa lạ này.

Thần thông thủ đoạn như vậy, chính là tự nghĩ cự nhân chi tổ mạnh mẽ cùng bốn con Thái Cổ dị thú, cũng không thể làm được. Không đợi bọn họ phản ứng nhiều, trong huyết hải truyền đến động tĩnh hai đại cự nhân chém giết, liền giết mình tỉnh lại, ánh mắt tập trung tới đó cũng không cách nào dời đi.

Từ thái cổ đến nay, thảm thiết nhất mà bao la đều là chiến tranh giữa các tộc.

Nhưng cũng không phải là không có ngoại lệ, giống như trước mắt, cảnh tượng hai người khổng lồ đỉnh thiên lập địa chém giết, hoàn toàn đỉnh phong nhận thức về cuộc chiến giữa hai đại tộc đàn.

Cự Nhân Tổ vẫn còn tốt, dù sao nó cũng là hậu duệ hoàn mỹ nhất của Tam Thiên Ma Thần, cũng đã từng gặp qua mỗi một Hỗn Động Ma Thần, đương nhiên cũng chỉ nhìn thấy qua trận chiến giữa các Ma Thần. Nhưng vô số hoang cổ dị thú, lúc này đều đã mở rộng tầm mắt, một đôi mắt to đều chỉ lo nhìn chăm chăm cảnh tượng trong biển máu kia, không dám dời đi chút nào.

Bành

Bỗng dung một tiếng vang thật lớn, người khổng lồ vẩy đen toàn thân ngã xuống biển máu. Vô số sóng lớn huyết hồng bốc

lên, bao trùm thiên địa, từng mảnh hư không bị lực lượng tràn ra nghiền nát, phóng xuất ra vô số hỗn độn loạn lưu, xoắn nát tất cả.

Hắc Lân Cự Nhân, bốn chân ngàn tay, chính là hình dạng chiến đấu của Hỗn Độn thú.

Thân thể Ma Thần Ngô Khí và Hắc Lân Cự Nhân chém giết. Động tác lui tới, nhìn qua giống như lưu manh đầu đường ở thế giới phàm nhân, không có kết cấu gì, nhưng bất kể là Ngô Khí hay Hỗn Độn thú, đều là sinh linh cường đại thời thái cổ, đều rất am hiểu đạo chiến đấu chém giết, trong lúc ra tay, ngầm hợp ý trời, uy năng khó lường.

Bất quá cuối cùng vẫn là vị Hỗn Độn Ma Thần năm xưa của Ngô Khí này càng thêm mạnh mẽ, một quyền đánh vào trước ngực bụng Hắc Lân Cự Nhân, đánh nó ngã xuống huyết hải.

Tiếng rống vang lên.

Nhưng chiến đấu vẫn chưa kết thúc, trong biển máu, bỗng nhiên một tiếng gào thét.

Vù vù

Hắc quang khổng lồ hiện lên, to lớn vô cùng, có thể so với cả tòa di châu, thiên biến vạn hóa, từng loại hình thái quái dị mà khủng bố hiện ra.

Trong một hơi thở, hắc quang cuối cùng định ở trên hình thái nào đó.

Hình thái này, là một con thú. Toàn thân đều là huyết hồng, có chân, vô cùng to lớn, một cái miệng lớn chiếm hơn hai phần ba thân thể, lúc ngửa mặt lên trời gào rú, làm cho toàn bộ vút bỏ Thiên giới đều rung động. Vô cùng khủng bố chính là, trên người cự thú huyết hồng này phát ra khí tức, hung sát ngập trời, không thua gì Hắc lân cự nhân lúc trước do Hỗn Độn thú biến thành, thậm chí còn có thể làm được.

Cùng là sinh linh Thái Cổ, Ngô Khí không cần Thiên Cơ Sách trong tay liền có thể lần đầu tiên nhận thức dị thú này.

Thời Thái Cổ, dị chủng được thiên địa Sát Lục Chi Khí ngưng tụ ra, Chiến Thiên chiến địa, thôn phệ tất cả, tên là hồng.

Hỗn Độn thú tuy không có ba ngàn đại đạo, nhưng lại có thiên phú thần thông, có thể tự mình huyễn hóa ra bất kỳ sinh linh nào trong thiên địa, mà làm hóa thân cũng có thể có được thần thông của sinh linh sở hóa. Chỉ như vậy, một khi biến thành dị chủng gầm rú, trên người Hỗn Độn thú liền tuôn ra khí tức sát lục khiến Ngô Khí cũng vì đó biến sắc.

Dị chủng hung sát, lại không có linh trí, không hề có dấu hiệu báo trước, miệng lớn màu đỏ tươi đến cực điểm há ra, chớp mắt bao phủ Thương Khung Thiên, bao phủ lại thân thể khổng lồ của Ngô Khí.

Không hổ là dị chủng trời sinh, còn muốn trực tiếp nuốt tên Ma Thần Hỗn Độn này vào bụng.

Nhìn thấy cảnh tượng này, hai đại tộc quần kia là khiếp sợ, mà Ngô Khí lại nổi giận, sau đó càng cười ngược lại. Kẻ cười đương nhiên dị tính này xuất hiện từ thời thái cổ đến bây giờ, Hỗn Độn Ma Thần đều là sinh linh cường đại nhất trong thiên địa, xưa nay chỉ có Hỗn Độn Ma Thần giết chóc những sinh linh khác, chưa bao giờ nghe nói có Hỗn Độn Ma Thần bị sinh linh khác nuốt vào bụng.

Trước kia không có, bây giờ càng không có.

Ha ha thật tốt!

Ngô Khí cười to, không chút do dự tiến lên nghênh đón, hai tay đầy kim lân xuyên qua hư không, đúng là trực tiếp nắm chặt hàm răng dị chủng gầm lên xuống.

Cái miệng lớn màu đỏ tươi kia mở lớn quá lớn, phía dưới cằm ở sâu trong biển máu, trên cằm lại đã chống lại vòm trời kia, vùng đất rộng lớn như vậy, hoàn toàn đủ để nuốt thân thể Ma Thần Hỗn Độn Ngô Khí. Nhưng làm cho hai tộc quan chiến linh cảm đến hoảng sợ chính là, hai tay Ngô Khí, hoàn toàn bắt được miệng lớn dị chủng đang rống.

A...

Ma Thần gào thét, thiên địa chấn động, ngân hà treo ngược.

Trong hai đóa huyết hoa hai con người rộng lớn khôn cùng, hai đại tộc đàn, đều là ngơ ngác nhìn hết thấy trước mắt. Viễn

Cổ Cự Nhân nhất tộc đương nhiên là đứng về phía Ngô Khí, không nói gì khác, chỉ riêng thân phận Hỗn Độn Ma Thần kia, đã đủ rồi. Về phần Hoang Cổ Thú tộc, tất nhiên là đứng về phía Thủy Tổ của bọn họ.

Hai tộc cùng nhìn, nhìn Hỗn Độn thú biến thành người khổng lồ Hắc Lân bị Ngô Khí đánh bại, tiếp theo Hỗn Độn thú lại dùng thiên phú thần thông hóa thành dị chủng rỗng, lại lần nữa chém giết cùng Ngô Khí.

Một hơi sau, thắng bại lại phân ra.

Thiên địa yên tĩnh, chỉ có một tiếng xoẹt vang lên, kinh hãi tất cả.

Dị chủng rỗng lên, cái miệng đỏ tươi khổng lồ đủ để thôn phệ thiên địa kia, dưới một đôi mắt người khổng lồ cùng thú đồng nhìn chăm chú, đã bị Ngô Khí mạnh mẽ xé rách ra. Sinh linh khủng bố chiến trường này, thậm chí không kịp phát ra một tiếng gào rú, đã vẫn lạc ở giữa thiên địa này.

Thân thể khổng lồ mà màu đỏ tươi bị xé nứt thành hai nửa, tự mình đập xuống, giống như sao băng rơi xuống mặt đất, nhắc lên khôn cùng sóng cả.

Trong biển máu, hắc quang lại hiện ra, hai đoàn hợp nhất, không chậm trễ chút nào lại bắt đầu biến hóa.

Dị chủng vẫn lạc, nhưng Hỗn Độn thú lại không có, sinh linh cổ lão cùng sinh ra cùng ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, có được lực lượng cực kỳ thần bí mà huyền ảo, trong lúc biến hóa, gần như không chết.

Lại một hơi thở nữa, trong biển máu, một con hung viên có thể so với một bộ châu lớn xuất hiện, quanh thân đều là cự nhãn, lực lớn vô cùng, giống như muốn nâng thiên địa lên.

Thái Cổ dị chủng, Vạn Đồng Hung Viên.

Đứng ở trong biển máu, để mặc cho Hỗn Độn thú biến hóa, Ngô Khí nhìn thấy con hung viên này xuất hiện, cười lạnh hắc hắc một tiếng, cũng không nhiều lời, trực tiếp đâm ra một quyền. Bị nắm đâm to lớn bao bọc trong kim quang vắt ngang hư không, nghiền nát tất cả ven đường, bao gồm hư không

loạn lưu, không có bất kỳ tồn tại nào có thể may mắn thoát khỏi.

Grao grao

Vạn Đồng Hung Viên, một con dị chủng tuân theo khí tức hung sát thiên địa mà sinh ra, ở thời thái cổ, đã từng chém giết với ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, con hung viên này vừa ngủ thấy khí tức của Ngô Khí, lập tức trên thân dưới ngàn vạn con người đồng loạt bắn ra ánh sáng hủy diệt màu đỏ máu đến, đồng loạt bắn về phía Ngô Khí.

Xuy xuy xuy

Bành

Một kích thay đổi một kích, những ánh sáng hủy diệt kia phát sau mà đến trước, hoàn toàn vượt qua giới hạn thời gian và không gian, ngay khi xuất hiện liền bắn lên trên thân thể Ma Thần Ngô Khí. Chỉ thấy từng mảng kim lân mang theo Hỗn Độn Chi Văn kia dưới ánh sáng hủy diệt, lại bắt đầu từng mảnh từng mảnh hòa tan biến mất tăm, không bao lâu, thân thể đỉnh thiên lập địa kia chính là thùng trăm ngàn lỗ.

Nhưng sau một khắc, sau một tiếng vang thật lớn, tất cả ánh sáng hủy diệt đều biến mất.

Bởi vì, ngọn nguồn đã biến mất, con hung viên kia cũng trúng một quyền của Ngô Khí. Nó thuộc về sức mạnh kinh khủng mà chỉ có Ma Thần Hỗn Độn mới có, truyền ra ngoài, trực tiếp đánh cho thân thể của Vạn Đồng hung viên nổ tung, hóa thành vô số thịt nát, rơi xuống huyết hải.

Được rồi, tiếp tục đi.

Ngô Khí rộng to, không thêm để ý thương thế khủng bố trên người, lại như nổi lên hứng thú, nhìn chăm chăm vào biến hóa của Hỗn Độn thú bên trong biển máu.

Không bao lâu, trong Khí Thiên giới, trong biển máu không lồ chợt xuất hiện một vòng xoáy khổng lồ, một con giống cá mà không phải cá, giống như dị thú không phải Bằng, trôi lên mặt nước.

.....
.....
.....
.....
Một tiếng rống giống như trâu bò từ trong miệng dị thú phát ra.

Một màn khó tin, lập tức phủ xuống trong Khí Thiên giới, mặc kệ là Cự Nhân tộc hay là Hoang Cổ Thú tộc, đều tại lúc này, giật mình run lên, cảnh tượng trong hai mắt trong nháy mắt trở nên hư ảo, tựa như một vùng thiên địa này, bỗng nhiên bị phủ kín một tầng lụa mỏng, nhìn thấy tất cả đều bắt đầu trở nên mờ lung trong suốt.

Ngô Khí cũng ở trong thiên địa, đương nhiên cũng chứng kiến tất cả.

Sắc mặt không thay đổi, vẫn lạnh nhạt như trước, nhìn chăm chú vào thần thông của Hỗn Độn thú phát uy.

Thần thông tốt, Thái Cổ Thần Côn, Đà giới mà đi, vứt bỏ Hỗn Độn, chôn vùi Thái Hư.

Mấy câu bỗng nhiên từ trong miệng Ngô Khí phun ra, trong miệng hắn, nói chính là nói về một con thần thú cường đại thời thái cổ tồn tại, đồng dạng sinh ra ở thời kỳ thái cổ, ở trong Bắc Minh hải dương, gọi là Thái Cổ Thần Côn.

Thần Côn này, tính tình ôn hòa, nhưng nếu tức giận, sẽ thi triển ra một loại thần thông cực kỳ khủng bố. Thân thể của Thần Côn cực kỳ khổng lồ, lại có lực lượng to lớn vô cùng, sau khi thi triển thần thông có thể đem một thế giới đều chở lên, sau đó ném thế giới này vào Hỗn Độn hư vô, tùy ý để sát khí trong đó chôn vùi thế giới này.

Bây giờ Hỗn Độn thú, cũng đem thân thể của mình biến thành Thái Cổ Thần Côn, muốn mang Ngô Khí vứt bỏ thế giới này chở, sau đó cũng bay đến vùng đất hư vô hỗn độn kia, ném thế giới của hắn vào, sau khi trực xuất, mai một ở trong Thái Hư.

Nếu như lúc này không có ai can thiệp vào, chuyện này thật sự có thể đã bị Hỗn Độn thú làm được.

Thiên phú thần thông của nó quá mức kinh người, mặc dù là biến hóa thành Thái Cổ Thần Côn, không phải thật sự Thần Côn hàng thế, nhưng thần thông pháp lực lại không khác gì một con Thái Cổ Thần Côn thời đại Thái Cổ kia.

Nếu Ngô Khí không động, chỉ sợ sau ba hơi thở, Khí giới bỏ đi trăm đấng ngàn cay mà hắn phải nhận được lập tức sẽ bị chôn vùi.

Không còn bỏ rơi Thiên giới, Khí Thiên Giáo kia cũng liền mất đi căn cơ, vị trí tổ tiên một phương của Ngô Khí cũng không coi vào đâu, mặc dù lấy thần thông pháp lực của hắn, trong nhân gian giới này cũng vẫn là một phương chúa tể, vẫn là một vị đại thần thông giả hàng thật giá thật, nhưng lại muốn tranh phong hươu chạy với vô số cường giả, thậm chí là nâng thần tử kia lên vị trí Chúa Tể thiên địa, liền rất khó có thể làm được.

Tất cả những chuyện này, Hồn Độn thú biết được, Ngô Khí thân là chủ của thế giới, đương nhiên cũng biết.

Nhưng không biết vì sao, thân thể Ma Thần của Ngô Khí lại hoàn toàn không bị lay động, vẫn đứng trong biển máu, phảng phất như cột chống trời, trấn áp tất cả, không thể dao động.

Chỉ là khoe miệng, chẳng biết lúc nào nhiều hơn một tia ý cười lạnh lẽo.

Ầm ầm

Dị biến sinh ra đột ngột, bên trong biển máu, con Thái Cổ Thần Côn chuẩn bị chờ Khí Thiên giới tiến về vùng đất hư vô kia, thân thể to lớn vô cùng, chột như chịu phải áp lực cực lớn, không cách nào chịu được, sau một tiếng vang thật lớn, thân thể của nó đúng là ngạnh sinh đứt gãy ra.

Như trước đó, thân thể Thần Côn đứt gãy cũng rơi xuống biển.

Một màn này xuất hiện, lập tức khiến cho Cự Nhân tộc cùng Hoang Cổ Thú tộc kinh hãi, cũng công bố được bí ẩn.

Ngô Khí căn bản không lo lắng Thái Cổ Thần Côn sẽ mang thể giới của mình đưa đến thể giới hư vô, bởi vì nó, chịu không nổi.

Làm thiên địa dị chủng, thần thông Đà giới Thái Cổ Thần Côn quả thực kinh thiên động địa, nhưng vứt bỏ Thiên giới do Ngô Khí khống chế, lại không giống với thể giới bị Thần Côn vứt bỏ ở thời thái cổ, trong Vong Thiên giới có ngàn vạn sinh linh, còn có một tôn Hỗn Độn Ma Thần, có pháp thân không thiếu, lực lượng ẩn chứa trong đó hoàn toàn không phải Thái Cổ Thần Côn do Hỗn Độn thú biến thành có thể chịu được.

Không cần cái khác, chỉ cần Ngô Khí hoàn toàn thả ra lực lượng của Hỗn Độn Ma Thần của mình, cũng đủ để ép vỡ thân thể Thái Cổ Thần Côn.

Thần Côn ngã xuống, thi thể lại lập tức hóa thành hắc quang không lồ, lại bắt đầu biến hóa.

Thời Thái Cổ, ba ngàn Ma Thần Hỗn Độn là tộc đàn cường đại nhất, nhưng khi đó trời sinh sinh sinh nuôi dưỡng dị chủng cường đại cũng không ít, trong đó có không ít con cũng có thể cùng Hỗn Độn Ma Thần một đơn tiến hành chém giết, giống như Hỗn Độn Thú tồn tại.

Thiên phú thần thông của Hỗn Độn thú, vừa vặn có thể huyền hóa những dị chủng này, chém giết với vị Ma Thần Ngô Khí

này.

Trong vút bỏ Thiên giới, Ngô Khí không sợ bất cứ tồn tại nào, lúc quyết định nhúng tay vào ân oán giữa Cự Nhân tộc và Hoang Cổ Thú tộc, trong lòng hắn đã có tính toán so sánh, là lúc này vui vẻ nhìn sự biến hóa của Hỗn Độn thú.

Ầm

Hắc quang phun trào, trong động tĩnh thiên địa, lại là một con cự thú ra đời.

Ở thời Thái Cổ, thiên địa tinh thuần đến mức không thể tin được, thiên địa lại là mới sinh, hỗn độn chưa tiêu, là sinh linh dị chủng khi đó, đều là tồn tại có được thần thông cường đại, nhưng mỗi một thân thể đều to lớn vô cùng, cường đại vô cùng, có thể so với tinh cầu đại lục.

Lúc này, huyết hải, lại một con cự thú xuất hiện.

Cự thú này sinh ra cũng kỳ dị, thân thể như một quả cầu thịt lớn ghê tởm, trên đó sinh ra vô số cục thịt đang phun trào, bốn phía thân thể, là vô số xúc tu sắc thái sắc sỡ., Mỗi một xúc tu đều giống như dài vô hạn, kéo dài ra bốn phương tám hướng, cuốn lấy tất cả. Trên mỗi một xúc tu đều có từng cái hắc động đen kịt, bên trong phóng thích lực lượng thôn phệ vô cùng vô tận, đem tất cả những thứ chạm đến đều thôn phệ sạch sẽ.

Con thú này vừa ra, ở trên biển máu, sinh linh hai tộc trong huyết hoa to lớn trước đó chưa từng có, trong nháy mắt cảm giác hồn phách của mình giống như muốn rời khỏi thân thể, bị dị chủng thái cổ quỷ dị kia cắn nuốt.

Bỗng dưng, hai mắt Ngô Khí dần dần híp lại, một vòng kinh ngạc hiện lên.

Từ sau khi bắt đầu chém giết với Hỗn Độn thú, hầu như mỗi thời mỗi khắc Ngô Khí dùng lực lượng cường đại áp chế Hỗn Độn thú đều ở thế hạ phong, dựa vào rất nhiều thủ đoạn của Hỗn Độn thú, Ngô Khí xem ra đã không còn chút sức uy hiếp nào nữa, nhưng hiện tại, Ngô Khí lại lộ ra thần sắc bất ngờ.

Bởi vì ngay vừa rồi, trong nháy mắt, vô thanh vô tức, biển máu bàng bạc vô biên trong Thiên giới, vậy mà bị cắn nuốt

mất một tầng lớn, đột nhiên biến ít đi lượng lớn nước biển.

Đồng tử của Ngô Khí nhìn thấu tất cả, trong khoảnh khắc đó, hắn rõ ràng nhìn thấy dị chủng bạch tuộc thái cổ do Hỗn Độn thú huyền hóa, nhẹ nhàng băng quơ liền cắn nuốt mất rất nhiều huyết hải.

Xuy xuy xuy

Tê tê

Đột ngột, trong lúc Ngô Khí lộ ra vẻ ngoài ý muốn, tạm thời không có động tĩnh, con dị chủng bạch tuộc kia lại đột nhiên động.

Thân thể khổng lồ có thể so với một đại bộ châu, trong biển máu lại linh hoạt tới cực điểm, hầu như hoàn toàn không đếm xỉa đến thời gian tồn tại, từng đạo huyền ảnh sinh ra giữa thiên địa, lúc Ngô Khí đứng thẳng trong biển máu thân thể Ma Thần khổng lồ, lại bị vô số xúc tua của bạch tuộc dị chủng quấn chặt lấy.

Phủ Nhật bị dị chủng này quấn chặt lấy, Ngô Khí bắt đầu cảm giác được lực lượng trong cơ thể mình bắt đầu dần dần bị thôn phệ.

Biến hóa này xuất hiện, lại làm cho Ngô Khí nhìn không được lộ ra vẻ kinh ngạc.

Lấy trí nhớ của Hỗn Độn Ma Thần hắn, vậy mà hắn vẫn không nhìn được lai lịch của con dị chủng này, lại có thể cắn nuốt lực lượng của Ma Thần, điều này làm cho Ngô Khí không nhìn được hiếu kỳ.

Bất quá không đợi hắn có động tác, dị chủng này đã có nhiều động tác, xúc tu phô thiên cái địa cuốn tới, che lại không trung Huyết Hải, bao phủ hoàn toàn thân thể Ngô Khí vào, từ xa nhìn lại, đơn giản biến thành một viên thịt cầu to lớn lộng lẫy buồn nôn.

Mà làm cho bộ tộc người khổng lồ cực kỳ bất an chính là, quả cầu thịt mà Hỗn Độn Ma Thần bao phủ Ngô Khí này ở bên trong, dưới sự khống chế của dị chủng bạch tuộc này, vậy mà bắt đầu chìm xuống chỗ sâu trong biển máu.

Quả cầu thịt cực kỳ nhanh chóng, còn cao hơn cả bầu trời, chìm xuống chỗ sâu trong biển máu.

Dưới tình huống hai đại tộc quan chiến, thân thể Ngô Khí bị dị chủng thôn phệ thần thông, thân thể đang dần dần bị thôn phệ, cho nên mới dần dần thu nhỏ lại, dần dần chìm vào sâu trong huyết hải.

Nếu tiếp tục như vậy, rất nhanh thân thể Ma Thần Ngô Khí sẽ bị cắn nuốt sạch sẽ, tự nhiên, trận chém giết giữa tộc đàn này cũng sẽ phân ra thắng bại.

Thấy cảnh tượng đáng sợ này, Hoang Cổ Thú tộc tự nhiên là vui mừng vô cùng, nếu Hỗn Độn thú thắng Ngô Khí Ma Thần này, vậy gần như có thể kết luận, thời gian Hoang Cổ Thú tộc quật khởi không còn xa.

Mà Cự nhân tộc, từng người khổng lồ, lúc này đều không nhìn được bắt đầu lo âu.

Thân phận Ngô Khí, mặc dù không phải Cự Nhân tộc, nhưng hẳn lại là một Hỗn Độn Ma Thần, nói theo một ý nghĩa nào đó, Ngô Khí chính là một trong Thủy Tổ của Viễn Cổ Cự Nhân tộc. Lực lượng của hắn tất nhiên là cường đại hơn so với Cự Nhân Tổ, cho dù vị Cự Nhân Chi Tổ này đã dung nhập Nguyên Thai thạch vào thân thể cũng vậy.

Nếu ngay cả Ma Thần Thủy Tổ cũng thua, vậy vận mệnh Cự Nhân tộc cũng chỉ đáng lo.

Để cho Cự Nhân tộc tâm tình từng chút một trầm xuống chính là, Ngô Khí bị vô số xúc tu quấn chặt lấy, sau đó không có hành động chút nào, cũng không thi triển bất luận thần thông gì, mặc cho dị chủng bạch tuộc kéo thân thể hắn vào chỗ sâu trong biển máu.

Trên không biển máu, hai đóa huyết hoa chia ra chờ Di Châu cùng Tịch Diệt Hải, hai loại cảnh tượng hoàn toàn khác nhau đã bắt đầu trình diễn.

Hoang Cổ Thú tộc, từng con dị thú Hoang Cổ tộc, đã không nhìn được bắt đầu gào rú hoan hô, mà ở trong một đóa huyết hoa khác, một Viễn Cổ Cự Nhân, lại là sầu vân thăm đậm, yên lặng không nói.

Vận mệnh của tộc đàn, giống như ngay lúc này sẽ bị quyết định.

Trong biển máu, quả cầu thịt cực lớn buồn nôn kia đã chìm vào chỗ cực kỳ sâu, trên mặt biển, hiển lộ ra đoạn thân thể ác nghiệt cuối cùng của dị chủng bạch tuộc kia.

Đúng vào lúc này, biến đổi lớn sinh ra.

Thế giới rung động, vô số huyết hoa nở rộ trong hư không huyết hải, chớp mắt liền thành biển hoa, mùi hương tràn ngập, từng tiếng phạm xướng vang lên, bánh xe đẹp đẽ, một cảnh tượng giống như đạo tràng thần linh xuất hiện ở trên biển máu.

Vù vù

Một đóa huyết hoa song đồng tràn ngập đạo vận, đột nhiên nở ra trên hư không, ngay trên biển máu, viên thịt đang không ngừng chìm xuống cùng dị chủng bạch tuộc trên không.

Trên đóa hoa máu, một bóng người đang ngồi ngay ngắn.

Người này, một bộ quần áo màu trắng, mặt trắng chân trần, tóc rối tung, thân thể hòa cùng Khí Thiên giới này một thể, dung mạo lại giống hệt Ngô Khí, hoặc là nói, là diện mạo vốn có. Lại không phải bản tôn của Ngô Khí thì là ai.

Phân thân là thân thể Ma Thần, bản tôn tuy chỉ là thân thể Nhân tộc hèn mọn, nhưng thân phận lại tôn quý tới cực điểm, chính là thân thể một phương Giáo Tổ.

Hiện tại hiển thánh xuất hiện, mặt mỉm cười, ngồi ngay ngắn ở trên huyết hoa, ngón tay chậm rãi điểm một cái lên huyết hải Hồn Độn thú, miệng lành huyết liên, Diệu Âm trập trập, vô số thụy thú màu đỏ như máu hiển hiện, khắp nơi tường thụy, quả thực là một bộ truyền đạo thần thánh.

Bản tôn Ngô Khí vừa hiện, tình cảnh bốc lên trong biển máu lập tức ngưng kết, trong minh minh, tựa như có một cỗ lực lượng cường đại đến không thể tưởng tượng, giam cầm hoàn toàn thân thể dị chủng bạch tuộc do Hồn Độn thú biến thành, ngay cả linh hồn cũng không thể nhúc nhích.

Sau đó Ngô Khí lại dùng Giáo tổ tôn, bắt đầu truyền đạo, từ miệng hân, một con đường thần thánh nổi thẳng thiên địa bản

nguyên hiển hiện ra, đạo hoa nở rộ, trong chớp mắt liền kết đạo quả, khắc sâu vào trong linh hồn phách sinh ra khi nghe đạo.

Bị đạo, chính là dị chủng bạch tuộc do Hỗn Độn Thú biến thành, nhưng ở phía xa, trên hai đóa huyết hoa trước nay chưa từng có, sinh linh hai tộc quần, lúc này đều bị cảnh tượng thần thánh Ngô Khí truyền đạo hấp dẫn, tâm thần hồn phách đều mất chủ, sinh ra vô hạn hướng tới, nếu không phải huyết hoa vẫn còn, chỉ sợ những dị thú cự nhân này nhao nhao muốn nhào qua, nghe xong thần thánh đạo âm kia.

Lại không có một con cự nhân nào nhìn thấy, theo Ngô Khí nói, từng tiếng đạo âm thần thánh hàng lâm, dị chủng bạch tuộc trong biển máu bắt đầu không ngừng run rẩy, dần dần bắt đầu mơ hồ thân thể, hiện ra hắc quang bản nguyên.

Thiên phú thần thông của Hỗn Độn thú, dưới đạo âm, đất sụp đổ.

Con quái vật này biến thành thân thể dị chủng không biết tên thần bí, rất nhanh liền hoàn toàn biến mất không thấy, những xúc tu phô thiên cái địa kia, nhao nhao rút về, hóa thành hắc quang, dần dần hiện ra bản thể Hỗn Độn thú.

Không bao lâu, trong biển máu, chỉ còn lại có một đoàn hắc quang khổng lồ, còn có thân thể Ma Thần Ngô Khí.

Nhưng tượng truyền đạo lại chưa biến mất, dưới thanh âm của thân thể Ma Thần Ngô Khí, cũng hóa thành một đoàn kim quang, dần dần thu nhỏ lại, tiếp theo hóa thành một thiếu niên, một bộ ám kim pháp bào, dưới chân cũng nở rộ hoa máu, ngồi xếp bằng, cũng chỉ vào Hỗn Độn thú trên Huyết hải. Vừa há miệng, cũng nở rộ đạo hoa màu máu tươi, nháy mắt kết xuất đạo quả, sinh ra vô số tường thụ pháp bảo.

Ngô Khí truyền đạo, không phải truyền ba ngàn đại đạo, mà là đạo độc hữu của hắn, vứt bỏ thiên đạo.

Nếu lúc khác, đại đạo còn tồn tại, thiên đạo không tổn hại, con đường Ngô Khí này chắc chắn là đạo nghịch thiên, trong khoảnh khắc sẽ bị trời phạt, cho dù có pháp lực của một

phương giáo tổ, có thân thể Ma Thần, cũng không trốn được kết cục hóa thành tro bụi.

Nhưng hôm nay, mặt pháp đại kiếp nạn, lại chính là thời điểm Ngô Khí truyền đạo chứng đạo.

Sinh linh đầu tiên bị Ngô Khí Chi Đạo là tồn tại của Thiên Mệnh, Thần tử khởi kiếp. Lại không nghĩ, sinh linh thứ hai bị Ngô Khí Chi Đạo, lại là một dị chủng cường đại có thể chém giết cùng ba ngàn Ma Thần thời thái cổ, cũng sinh ra cổ thú nguyên thủy hỗn độn.

Được đạo giả của ta, miễn tai ương gặp khó hưởng vĩnh sinh bất tử.

Ngô Khí pháp thân, ngồi ngay ngắn ở huyết hoa, miệng phun đạo âm, lại bao phủ toàn bộ Khí Thiên giới vào trong.

Huyết hải vô cùng vô tận, một mảng đại lục huyết hoa ở cuối thiên địa, còn có rất nhiều thánh địa tọa lạc trên đại lục, trong đó có vô số sinh linh, hoặc là ở trên huyết hải, trong hai đóa huyết hoa song đồng to lớn không gì sánh được, bọc lấy một đại bộ châu cùng một vùng đại dương mênh mông.

Tất cả mọi thứ, đều bị thanh âm Ngô Khí giảng bao phủ, đạo âm nhập hồn, bất kỳ sinh linh nào cũng không thể chống cự, chỉ có thể tiếp nhận đại đạo thần diệu truyền thụ tới này.

Thái cổ từng có truyền thuyết: Ba ngàn Ma Thần, ngồi ngay ngắn ở cực điểm của thiên địa, mở miệng giảng đạo, truyền thụ ngàn vạn đạo lý của sinh linh trong thiên địa, khai triển ý trí.

Mặc dù nhìn thấy một màn kia, đều là phần lớn cường giả Thái Cổ đã vãn lạc, nhưng lúc này, một màn này, lại rất giống cảnh tượng trong thời đại Thái Cổ xuất hiện. Đồng dạng truyền thụ đại đạo huyền diệu, cũng là một Hỗn Độn Ma Thần.

Khác biệt duy nhất, đại khái chính là đại đạo mà Ngô Khí hiện tại giảng, cũng không phải là ba ngàn đại đạo mà thiên đạo từng dạy cho.

Mà là Ngô Khí tự mình lập, đạo này cực kỳ đại nghịch, ngỗ nghịch Thiên Đạo, ngỗ nghịch Đại Đạo, gọi là: Khí Thiên, cũng là khi Thiên.

Phần cuối thiên địa, rất nhiều thánh địa tu sĩ tọa lạc trong vô số huyết hoa kia, sinh linh bên trong đã sớm bị Ngô Khí đại đạo, lúc này lại nghe thấy đạo âm, đều là linh hồn run rẩy, không cách nào khống chế được, cực kỳ thành kính quỳ rạp xuống, cảm ngộ đạo âm bên trong từng chữ.

Mà hiện tại, dưới đạo âm Ngô Khí cực kỳ khó chịu, lại là Cự Nhân tộc và Hoang Cổ Thú tộc trong hai đóa hoa máu to lớn kia, cùng với, trong biển máu, đang không ngừng giãy dụa cố thú nguyên thủy.

Bất luận là Viễn Cổ Cự Nhân tộc hay là Hoang Cổ Thú tộc, cho dù đều là tộc đàn bị thiên địa vứt bỏ, nhưng bọn nó thân ở trong thiên địa, tiếp nhận cũng là ba ngàn đại đạo. Nhất là Viễn Cổ Cự Nhân tộc, Thủy Tổ chính là ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần.

Cho dù tổ tiên người khổng lồ cũng không lĩnh ngộ bất kỳ một đạo nào trong ba ngàn đại đạo, nhưng vô số huyết mạch của nó, trong cơ thể lại ẩn chứa lực lượng huyết mạch của ba ngàn Ma Thần, tự nhiên mà vậy. Đến một chút tuổi, những người khổng lồ này đều sẽ thức tỉnh ra thần thông đại đạo thuộc về mình.

Lực lượng từ sâu trong huyết mạch đến từ sâu trong ấn ký.

Đây gần như là chuyện không thể đảo ngược, đặc biệt khi ấn ký lực lượng này đến từ Hỗn Độn Ma Thần, càng khó đến mức không thể tưởng tượng.

Nhưng lúc này, Ngô Khí lại làm, đúng là chuyện kinh khủng hơn Khai Thiên.

Đạo âm vang lên từng trận, cảnh tượng tường thụ vô số, vốn nên là cảnh tượng khiến linh hồn người ta sung sướng, nhưng trong mắt vô số người khổng lồ, lại là hình ảnh còn đáng sợ hơn Tu La địa ngục gấp trăm ngàn lần, thậm chí là vạn lần.

Bởi vì, theo từng tiếng nói kia, tất cả người khổng lồ đều bắt đầu cảm giác được huyết mạch thần thông đặc biệt trong cơ thể mình bắt đầu biến mất.

Viễn Cổ Cự Nhân tộc, cũng không phải chỉ có một người khổng lồ, mà là căn cứ vào huyết mạch khác nhau, phân ra các loại cự nhân khổng lồ lửa, hàn băng cự nhân, không gian, người khổng lồ, núi cao, bạch cốt cự nhân, các loại cự nhân khác nhau. Nhưng mà hiện tại, những cự nhân này, cơ hồ là cùng một lúc, bắt đầu rỗng rỗng thẳm lên, một cự nhân, ở trên

đại lục Di Châu bị bao bọc, quay cuồng, san bằng từng tòa sơn phong, làm toàn bộ đại địa hoàn toàn thay đổi diện mạo.

Lực lượng của chúng nó đang biến mất, ấn ký huyết mạch khắc sâu trong cơ thể chúng đang bị suy yếu, ngược lại bị một loại lực lượng ấn ký khác thay thế. Loại ấn ký lực lượng này rất giống ấn ký khí tức lúc trước, nhưng lại cực kỳ khác biệt.

Quá trình chính giữa cực kỳ thống khổ, cho dù là tộc người không lồ vô cùng mạnh mẽ, cũng không chịu nổi, gào thét thê thảm.

Bất luận là tổ tiên người không lồ hay là vô số cự nhân đều không thể làm ra cái gì, bọn họ không thể phản kháng, cho dù là người không lồ tổ tiên, sau khi tiến vào Khí Thiên giới thấy được lực giãy dụa vô cùng suy yếu của cổ thú nguyên thủy hiện tại, đều hiểu được, trong thế giới xa lạ mà thần bí này, không có bất kỳ tồn tại nào, là đối thủ của Ngô vút bỏ.

Uy lực của giáo tổ khủng bố như vậy.

Hơn nữa vào lúc này, bất kể là tổ tiên người không lồ, hay là Thủy Tổ của Hoang Cổ Thú tộc, đầu cổ thú nguyên thủy ở trong biển máu kia, đều đã tự lo không xong, dưới đạo âm, bao phủ thế giới, chính là Thiên Đạo cường đại đến mức hoàn toàn không thể chống cự.

Nhưng nó không giống với Phàm gian giới, Thiên Đạo của thế giới này là đại đạo vút bỏ của Ngô Khí lập ra.

Bỏ qua Thiên giới, Ngô Khí chính là chúa tể chí cao vô thượng của vĩnh hằng, sinh linh trong giới này, nếu Ngô Khí muốn chúng vẫn lạc, tất sẽ ngay lập tức bỏ mạng, nếu Ngô Khí muốn chúng nó cùng nhau đắc đạo, vậy cũng không thể để bọn họ kháng cự lại đại đạo giáng lâm.

Lúc này Cự Nhân Chi Tổ cực kỳ mâu thuẫn, cũng bị biến cố đột ngột đến dọa sợ một phen, nó không nghĩ tới, thủy tổ Ma Thần không hiểu tại sao xuất hiện này, lại có thể làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như vậy.

Không ngờ lại mưu toan dùng sức một mình, cưỡng ép xóa đi ấn ký của ba ngàn Ma Thần và Đại Đạo của Cự Nhân tộc, sau đó lại khắc dấu ấn đại đạo của mình lên. Cách làm như vậy,

không khác gì so với Cửu Chiến Sào, thậm chí càng thêm khủng bố và ác liệt. Nhưng Cửu Nhân Chi Tổ cũng không dám cự kháng quá mức, bởi vì nó biết được, chỉ cần là ở trong thế giới này, nó giống với cổ thú nguyên thủy, đều không thể chống lại thần thông pháp lực của Ngũ Khí.

Kết cục hoàn toàn đã định trước, nó không cách nào chống cự tiếp.

Đúng vào lúc này, thanh âm cổ xưa mênh mênh của Ngũ Khí trong Thiên giới, chợt vang lên ở sâu trong linh hồn Lam.

Ta ban cho ngươi đại đạo, ngươi liền là người thừa kế của đại đạo, ngang hàng với ba ngàn Thủy Tổ, đợi ngày sau giúp giáo ta đoạt được vị trí bá chủ thiên địa, liền có thể để cho Nhữ tộc được hưởng đạo quả vĩnh sinh, không ở trong thiên địa kiếp, không vào hỗn độn mê man.

Một tiếng vang lên, hồn phách của Côn Bằng không thể nào không nghe, không thể chống lại.

Uy lực đại đạo, mặc dù là sinh linh cường đại như Ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần đều không thể chống đỡ, mặc dù vị Cửu Nhân Chi Tổ này chính là hậu duệ hoàn mỹ nhất của Tam Thiên Ma Thần, nhưng dù sao cũng không phải sinh linh cường đại được Hỗn Độn sinh ra, trong khoảnh khắc, Đạo Linh, chịu truyền thừa đại đạo của Ngũ Khí.

Cửu nhân chi tổ thụ đạo, cửu nhân còn lại, nhao nhao rộng to lên, trong tiếng rống, từng đạo quang mang màu sắc khác nhau rất nhanh lóe lên, sau đó biến mất với tốc độ nhanh hơn trên người chúng nó.

Ấn ký huyết mạch đại đạo thuộc về truyền thừa của ba ngàn Ma Thần, rốt cuộc vào lúc này bị Ngũ Khí dùng ấn ký đại đạo của mình đuổi ra ngoài.

Từ đó về sau, viễn cổ cửu nhân nhất tộc, liền trở thành tín đồ thành kính của vĩ đại Thiên giáo, người thừa kế đạo, hộ giáo nhất tộc, ý chí Ngũ Khí, bọn chúng không thể vi phạm, cho dù là thủy tổ của bộ tộc Cửu Nhân này, cũng vậy.

Cửu Nhân tộc khuất phục, Hoàng Cổ Thú tộc vẫn còn đang chống cự, mặc dù ba ngàn đại đạo ấn ký trong cơ thể từng con

dị thú Hoang Cổ kia cũng không khắc sâu như Cự Nhân tộc, nhưng dù sao ở trong một vùng thiên địa này sinh tồn nhiều năm, đại đạo vô hình, đã sớm tiến vào sâu trong cơ thể chúng, bất luận là huyết nhục hay linh hồn đều không thể tránh khỏi.

Lúc này, bên trong một đóa hoa máu vô cùng to lớn khác, từng con dị thú Hoang Cổ, đều còn đang đau đớn chống lại sự ăn mòn của đại đạo Ngô Khí.

Mà trong biển máu, cổ thú nguyên thủy, lại không giống với đông đảo dị thú, trong cơ thể nó cũng không có bao nhiêu vết tích đại đạo, dù sao sinh linh cường đại này, đã sớm vẫn lạc ở thời đại Thái Cổ, thi thể càng tràn ngập oán khí, cho dù là khí tức đại đạo vô hình cũng không thể xâm nhập được.

Lúc này cổ thú nguyên thủy đang lấy sức mạnh cổ xưa của mình chống lại sự ăn mòn của đại đạo Ngô Khí.

Tiếng gầm rú vang vọng.

Từng tiếng gào thét cuồng bạo hung thần vang lên trong đầu Ngô Khí.

Đang ở giai đoạn, pháp lực thần thông của cổ thú nguyên thủy vốn nên không yếu hơn so với Ngô Khí và phân thân Ma Thần của hắn, đáng tiếc là, nó nhất thời chủ quan, bị Ngô Khí cưỡng ép kéo vào trong Khí Thiên giới.

Làm Chúa Tể thế giới cuối cùng trong thiên địa lúc này, phạm là sinh linh nhập vào Khí Thiên giới, sinh tử không thể làm theo ý mình.

【Mấy ngày nay hoàn thành giai đoạn chi tiết cuối cùng, tính toán một chút, ước chừng còn có mười mấy chương, Giáo tổ liền sắp hoàn thành bản rồi, đồng thời sách mới cũng đang dự trữ. Trong thời điểm này, có rất nhiều lời nói trong lòng muốn nói, rất nhiều hỗ thẹn bất đắc dĩ xoắn xuýt, ai, vẫn là đợi đến ngày hoàn thành bản, cảm khái nói sau. Hiện nay đến lúc này, ngoại vật gì cũng không cầu, chỉ cầu chư quân xem hết mười mấy chương cuối cùng, tiểu lâu cúi đầu bái tạ.

】

Thế giới to lớn mà xa lạ, mỗi một góc đều bao phủ dưới đạo âm huyền diệu, chỉ thuộc về khí tức đại đạo này, khắc dấu ở chỗ sâu trong linh hồn tất cả sinh linh thế giới này. Bất luận là tu sĩ nhân loại, hoặc là yêu thú cự nhân, đều không thể chạy thoát.

Một khi bị đại đạo, chính là tín đồ của Ngô Khí, tín đồ của vút bỏ Thiên Giáo. Cho dù cường đại hơn nữa, cũng không cách nào thoát khỏi loại trói buộc này.

Trong Khí Thiên giới lúc này, chỉ có một tồn tại cường đại, còn chưa khuất phục.

Tiếng gầm rú vang vọng.

Cổ thú nguyên thủy, thủy tổ duy nhất của Hoang Cổ Thú tộc này, vẫn đang chống lại sự ăn mòn của đại đạo Ngô Khí.

Trong cơ thể của nó, tràn ngập Hỗn Độn Chi Khí, dù sao nó và phân thân của Ngô Khí cũng giống nhau, chính là sinh linh cường đại được sinh ra trong Hỗn Độn, về mặt lực lượng, hai bên hầu như không có sự khác biệt quá lớn.

Nhưng đáng tiếc nơi này là Khí Thiên giới.

Cho dù là cổ thú nguyên thủy, cũng không tránh khỏi vận mệnh khuất phục cuối cùng, mặc dù nó không cam lòng, làm một trong những sinh linh cường đại nhất trong thiên địa, vận mệnh của cổ thú nguyên thủy ngược lại có thể xưng là nhiều thăng trầm. Ở thời đại thái cổ., Không giống như ba ngàn Ma Thần xưng bá thiên địa, liền vẫn lạc dưới một đạo Hỗn Độn Sát Lôi. Vất vả lắm mới phục sinh trong thời đại này, đúng lúc gặp phải đại kiếp nạn mạt pháp, đang muốn dẫn dắt Hoang Cổ Thú tộc quật khởi, nhưng lại đụng phải Ngô Khí kẻ xâm lược này.

thụ đạo của Ngô Khí, cho dù có thể trở nên càng cường đại hơn, nhưng nhất định cũng phải thần phục với Ngô Khí.

Cổ thú nguyên thủy dốc hết toàn lực giãy dụa, nhưng tiếng gào thét kia không thể ngăn chặn dần dần trở nên suy yếu, khí tức đại đạo kia, vô thanh vô tức xâm nhập trong linh hồn của nó, một dấu ấn đang dần dần thành hình.

Tiếng rống vang lên.

Cuối cùng một tiếng gào thét vang vọng toàn bộ Khí Thiên giới.

Lúc rơi xuống, trong biển máu, thân thể cực kỳ to lớn của cổ thú nguyên thủy. Hắc quang phun trào, cuối cùng hóa thành một bóng người, từ bên trong đi ra một thiếu niên. Thiếu niên này, giống hệt như hình thể nhân tộc bình thường, một thân hắc y, diện mục mơ hồ, toàn thân trên dưới tản ra khí tức thần bí mà khủng bố.

Vù vù

Hư không nở hoa, hào quang đỏ sẫm bắt đầu khởi động, một đóa huyết hoa hai con người sinh ra dưới thân thiếu niên áo đen. Thiếu niên áo đen xếp bằng ở trên huyết hoa, đồng thời thanh âm Ngô Khí cũng truyền tới.

Người là hỗn độn thú, nay nhận đại đạo của ta, ngày sau liền vì thân linh hộ giáo của giáo ta, ban cho tên của người: Cổ.

Thuận theo pháp chỉ.

Trên đóa hoa máu, thiếu niên mở miệng, tiếng nói như là âm thanh hỗn độn khai thiên từ thời Thái Cổ, tối nghĩa cổ xưa, tràn ngập khí tức huyền diệu khó giải thích.

Đây là lần đầu tiên vị cổ thú nguyên thủy này mở miệng, thân là Hỗn Độn thú, thừa nhận Thiên Địa Hoang Man khí mà sinh ra, chỉ biết giết chóc, lực lượng cường đại lại không hề khai hóa. Hiện tại triệt để bị Ngô Khí đại đạo, cũng coi như là mở ra linh trí, lại được Ngô Khí sắc phong và chỉ đích danh. Lực lượng cũng không trực tiếp tăng trưởng, nhưng ở trong thiên địa, đã không còn cường đại hơn so với lúc trước, thậm chí còn cường đại hơn rất nhiều Hỗn Độn Ma Thần.

Giao Bằng nhận được đại đạo, đã được đại đạo, chuyện này cũng có ý nghĩa, lúc này ở bên trong hai tộc quần hai con

ngươi to lớn vô cùng huyết hoa kia, đều đã trở về trong Khí Thiên giáo.

Trên pháp tọa huyết hoa, Ngô Khí chậm rãi mở hai mắt ra, một vòng thỏa mãn hiện lên ở bên trong.

Mặc dù ở giữa có không ít khó khăn trắc trở, nhưng phân thân Ngô Khí Ma Thần xuất du, mục đích tìm kiếm cơ duyên giúp đỡ đã là hoàn thành viên mãn, hai sinh linh cường đại có thể so với Ma Thần, hai đại tộc đàn cường đại đủ để chinh phạt chư thiên, thu hoạch như vậy, tự nhiên đủ để cho Ngô Khí thỏa mãn rồi.

Vừa nghĩ đến đây, ánh mắt Ngô Khí lại xuyên qua hư không, nhìn về phía thế giới bỏ đi Thiên giới kia, càng thêm rộng lớn.

Nhân gian giới...

Sau khi dung nhập với ngàn vạn thế giới nhân gian, đã hoàn toàn khôi phục sự phồn thịnh của thời đại thái cổ, vô số sinh linh cường đại, vì vị trí thiên địa Chúa Tể trong cõi u minh kia, bọn họ đang chinh phạt lẫn nhau.

Cửu Đại Bộ Châu, không có một bộ châu lớn là bình tĩnh, trong đó đặc biệt ở khu vực trung tâm, Trung Châu hấp dẫn vô số ánh mắt cường giả là náo nhiệt nhất.

Một châu đại lục, rộng lớn biết bao, bất kỳ thế lực nào, nếu muốn chiếm cứ, tuyệt đối không phải một sớm một chiều có thể làm được. Nhất là khi thuộc về đại bộ châu này, quan hệ đến khí vận toàn bộ thiên địa, càng làm cho chiến tranh của đại lục này trở nên dài dằng dặc không gì sánh được.

Tam đại vương triều, mỗi người chiếm cứ địa bàn rộng lớn, sau lưng vương triều, hầu như tất cả cường giả và truyền thừa chư thiên đều là tất cả, để cho phe mình ủng hộ Vương triều thu được thắng lợi, những thế lực truyền thừa này không ngừng phái ra cường giả cùng quân đội, đầu nhập vào trong vũng bùn khủng bố trước đó chưa từng có, mỗi thời mỗi khắc đều có vô số sinh linh ngã xuống chết thân thể, đại lượng cường giả hóa thành tro bụi.

Thiên địa đã đại loạn từ lâu, luân hồi cũng là như vậy, vào lúc này, vẫn lạc chính là hoàn toàn vẫn lạc rồi, ngay cả phục sinh

cũng không có khả năng, triệt để hủy diệt ở giữa thiên địa.

Đây chính là mạt pháp đại kiếp, bất luận sinh linh nào trong thiên địa, đều ở trong kiếp số, cho dù là nhất giới chi chủ, một chi chủ, hoặc là nói tộc chi tổ, cũng đều giống nhau, không cách nào tránh khỏi.

Thiên địa bất nhân, thiên địa đại công, cùng lắm cũng chỉ như vậy mà thôi.

Lúc Ngô Khí mở mắt, trên Trung Châu, cuối cùng cũng nghênh đón một lần chiến dịch máu chót nhất. Tam vương triều, hội tụ một chỗ, vì tranh đoạt khí vận máu chót nhất, sắp sửa tiến hành một cuộc chiến khốc liệt nhất, chinh phạt lẫn nhau, người thắng làm vua.

Ồ...

Ánh mắt xuyên qua tất cả, thấu triệt tất cả, lúc nhìn thấy nơi đó, cũng nhin không được kinh ngạc một chút.

Địa này, Ngô Khí cũng không xa lạ gì, hoặc là nói, chỉ cần là sinh linh dân bản xứ trước đó đại biến trên trung châu, đều không xa lạ gì với nơi đó.

Nơi đó là trung tâm Thông Thiên nhai, Thông Thiên sơn mạch, truyền thuyết trong thông thiên chi địa. Mà sau khi thiên địa đại biến, Tam đại vương triều quật khởi, nơi này có một cái tên khác, theo sự chinh phạt lẫn nhau của Tam đại vương triều, cái tên này cũng truyền khắp toàn bộ nhân gian giới.

Thông Thiên quan

Trận chiến khí vận lần này, tiến hành ở Thông Thiên quan.

Ầm

Ầm

Ầm

Đại địa chấn rung chuyển, quân đội tam đại vương triều đồng thời xuất phát, mặt đất trên không đều bị từng luồng từng luồng nước lũ khủng bố chiếm cứ, tất cả trên đường, đều bị nghiền nát, bất luận sinh linh nào nhìn về phía Trung Châu, trong mắt đều chỉ có thể nhìn thấy ba đạo khí vận vương triều

ầm ầm phun trào, đang tuôn về cùng một khu vực, cuốn theo khí thế vô biên, va chạm cùng một chỗ.

Sắp bắt đầu rồi.

Cùng thời khắc đó, các nơi trên nhân gian giới, từng vị đại thần thông giả mở miệng.

Ma Thần Thiên Đế, Ma Tổ, Long Tổ, Long Tổ, Vũ Thần, từng vị Chúa Tể chư thiên, đều mở mắt, nhìn Thông Thiên quan. Ngô Khí là một giáo tổ, cũng ở trong đó, tuy hẳn không bị sự trói buộc của dụ chỉ Thiên Đạo, nhưng vì bại lộ sớm, hẳn cũng giống như những đại thần thông giả kia, sẽ không ra tay.

Cuộc chiến Thông Thiên quan quan quan, quan hệ đến chủ nhân Trung Châu, tam đại vương triều tranh phong, đại thần thông giả sau lưng chỉ có thể lựa chọn quan sát, không được nhúng tay.

Trong dụ chỉ của Thiên Đạo, lúc chủ của Trung Châu chưa sinh ra, những đại thần thông giả này đều chỉ có thể trầm mặc.

Thông Thiên quan, tiểu thiên địa nào, đã sớm bị ba cổ quân đội khổng lồ chiếm cứ.

Đại Thánh Vương triều Đại Yểm vương triều Đại La vương vương triều, đều phái ra quân đội cường đại nhất, vô cùng vô tận, dòng lũ phun trào, phát ra khí cơ, lễ ra nên xoắn khu vực kia giống như Hỗn Độn.

Nhưng kỳ dị chính là, sau khi Thông Thiên quan bị phá toái một lần, lại ngay lập tức phục hồi như cũ.

Biến hóa này xuất hiện, hai mắt từng vị đại thần thông giả nhao nhao sáng lên, sinh linh bình thường không cách nào biết được, nhưng thần thông giả thấu triệt hết thảy đều rõ ràng, có dấu hiệu kia, liền có thể chứng minh, Thông Thiên quan, đã hoàn toàn bị khí vận thiên địa bao phủ.

Cũng nói, ai đạt được Thông Thiên quan, người đó chính là chủ nhân Trung châu.

Một khi ra ngoài, tranh đoạt của Thiên Địa Chúa Tể sẽ thật sự bắt đầu, một vị đại thần thông giả bị dụ ý của Thiên Đạo trói buộc liền có thể hoàn toàn buông ra, xuất thủ chinh phạt, tái

hiện cảnh tượng chúng thần chém giết mệnh mạng của thời đại Thái Cổ.

Ba đại quân đội Thông Thiên quan, dường như cũng nhận ra cái gì, tất cả sinh linh, hồn phách bên trong đều dâng lên ý niệm sát phạt vô biên.

Giết!

Giết đi.

Giết!

Dòng lũ di chuyển, chiến tranh đã bắt đầu.

Dưới sự chú ý của vô số cường giả nhân gian, trong Thông Thiên quan, chiến tranh đã diễn ra, ba đại quân đội, tu sĩ yêu thú dị tộc đâu chỉ có ngàn vạn ức, nhưng ngay sau khi va chạm, khu vực trung gian liền hóa thành hỗn độn, hết thấy bên trong, theo Hỗn Độn sát khí tuôn ra, cùng nhau mai một, hóa thành hư vô, hoàn toàn biến mất trong thiên địa.

Thông Thiên quan, trong nháy mắt hóa thành một khu vực hỗn độn.

Bất luận sinh linh nào, bất luận mạnh mẽ cỡ nào, tràn vào trong đó, ngoại trừ tiêu diệt ra thì không còn cách nào khác.

Nhưng dưới sự bao phủ của khí vận thiên địa, dưới sự điều khiển của khí sát phạt, quân đội Tam Vương triều vẫn không ngừng tràn vào trong đó, sát phạt lẫn nhau, sát khí phát ra, duy trì vùng hỗn độn kia.

Đây là tranh đấu khí vận, thảm thiết cuộn cuộn, so với chiến tranh tộc đàn càng lớn hơn.

Cho dù là cường giả như Ngô Khí, nhìn thấy một màn này, cũng nhin không được mà thay đổi sắc mặt.

Nhưng hắn không có động tác, những khu vực khác của nhân gian, những đại thần thông giả khác cũng không có động tác, chỉ là nhìn khu vực hỗn độn không ngừng mai một sinh linh kia, phóng ra sát khí, xoắn nát tất cả.

Một ngày hai ngày ba ngày đang tiếp tục chiến tranh, sinh linh đang tiếp tục tiêu diệt.

Chỉ là ba ngày, tại Thông Thiên quan kia, sinh linh hóa thành hư vô liền vượt qua tất cả sinh linh ở nhân gian giới từ thời đại thái cổ đến nay vẫn lạc. Trung Châu vốn cực kỳ náo nhiệt, lại có một loại dấu hiệu trở nên tịch liêu vắng vẻ.

Nhưng dù vậy, chiến tranh vẫn không ngừng lại. Không phải là không muốn, mà là đã không thể, sau khi trận chiến Thông Thiên quan bắt đầu, người thắng xuất hiện trước kia, nhất định không thể nào dừng lại.

Liên quan tới chiến tranh giữa khí vận và chúa tể, nó tàn khốc hơn bất cứ chiến tranh nào.

Những thứ này, Ngô Khí biết, những đại thần thông giả kia biết, Đế Vương thần tử của ba đại vương triều, bọn họ cũng đều biết.

Nhưng bọn họ không cách nào ngăn cản, cũng sẽ không ngăn cản, mạt pháp đại kiếp thực sự không phải là nói đùa, ngay cả thiên đạo cũng bệnh tình nguy kịch, trong thiên địa các sinh linh khác, có bao nhiêu người có thể may mắn thoát khỏi.

Những thứ vẫn lạc mai một hư vô này vốn là vận mệnh của đại bộ phận sinh linh trong thiên địa.

Chiến tranh tranh đoạt khí vận, những thứ này là chống lại sinh linh thiên địa, thắng, chính là chiến thắng mạt pháp đại kiếp nạn, đồng thời hoàn thành đại nghiệp Sáng Thế trước nay chưa từng có, trở thành chúa tể của thiên địa khai thiên thần linh.

Ngô Khí muốn, Thiên Đế Ma Thần hoặc là Phật chủ đều muốn, kết quả cuối cùng, mỗi người xem thủ đoạn là được.

Thế giới nhân gian, trung tâm, đó là một tòa đại châu rộng lớn. Đại lục rộng lớn, khí tức của vô số sinh linh, giờ phút này, đều ở trong minh minh hội tụ đến khu vực hạch tâm tuyệt đối của đại lục.

Thông Thiên quan, đại địa trên không đều bị một vòng xoáy hư vô bao phủ.

Vòng xoáy này không ngừng mở rộng, theo một chi quân đội tràn vào, bị mạnh mẽ chôn vùi, khu vực hư vô tựa như có được chất dinh dưỡng, không ngừng khuếch trương, cũng làm cho càng nhiều sinh linh vẫn lạc ở trong đó.

Cuối cùng mặt pháp đại kiếp cũng hiện ra uy lực khủng bố của nó, trong khoảnh khắc, sinh linh vẫn lạc không biết bao nhiêu. Mà đều là sinh linh bước lên con đường tu hành, bất luận là tu sĩ hay yêu thú, hoặc là dị tộc.

Người bước vào, chính là mai một.

Vô số chỗ không biết tên, Thần Bí Chi Địa, đều có từng vị đại thần thông giả ngay cả Thiên Đạo cường đại đều cần hàng xuống dụ chỉ tiến hành trời buộc, mỗi một vị đều mở hai mắt, chăm chú nhìn tất cả mọi thứ phát sinh trên đại lục Trung Châu. Khí vận chiến tranh, vượt quá tưởng tượng, cảnh tượng thảm liệt, vô số sinh linh kia rơi vào trong mắt những đại thần thông giả này, lại không cách nào khiến cho sâu trong tâm linh của bọn họ nhắc lên một chút sóng gió nào.

Đại đạo vô tình, những đại thần thông giả này thấm nhuần thiên địa chí lý, tâm tình sớm đã viên mãn, một chút kẻ hở cũng không có, như đồng tình với ý nghĩ thương hại này, tự nhiên sẽ không nhẹ hơn.

Bọn họ quan tâm hơn, hẳn là kết quả của trận chiến khí vận này.

Tam đại vương triều, mặc dù thực lực tương đương, nhưng tóm lại là khác biệt, mười ngày sau, vòng xoáy chiến tranh ở chỗ Thông Thiên quan rốt cuộc xuất hiện biến hóa.

Vòng xoáy hư vô khổng lồ mà khủng bố kia, dần dần bắt đầu lan tràn về một hướng, dưới hai cỗ lực lượng khác đẩy mạnh. Biến hóa này vừa xuất hiện, chính là kịch liệt không gì sánh được. Phương hướng kia, chính là khu vực nắm giữ một trong Tam Đại Vương triều thuộc về Tam Vương triều, là khu vực vương triều thống trị của thần tử, sau mười ngày chiến tranh tiến hành, vậy mà rơi vào trong thế hạ phong.

Đại La Đại Yểm liên thủ.

Trong bóng tối quan sát rất nhiều cường giả trên chiến trường, đáy lòng đều cùng một thời gian hiện lên ý nghĩ giống nhau.

Vô cùng khiếp sợ nhìn biến hóa trên chiến trường, lốc xoáy vốn ở trung tâm Thông Thiên quan bỗng dừng dưới sự thúc đẩy của hai cỗ lực lượng, hướng về quốc cảnh Đại Thánh quốc mà đi. Tốc độ không nhanh. Nhưng mỗi lần vòng xoáy kia di động một lần, sẽ trắng trợn cắn nuốt quân đội Đại Thánh Vương triều một lần.

Sau mấy lần như vậy, binh lực Đại Thánh Vương triều giảm mạnh, vốn là ở bên trong Tam Đại Vương triều, Đại Thánh Vương triều vẫn chiếm ưu thế. Thế nhưng hiện tại, trong nháy mắt Đại Thánh Vương triều liền biến thành một bên nhỏ yếu nhất trong Tam Đại Vương triều.

Bên ngoài Thông Thiên quan, một phương Đại Thánh quốc, hư không, trên hoàng tọa, sắc mặt Thần tử lập tức trở nên khó coi.

Hừ.

Thần tử nổi giận, nhưng lại không thể nói gì.

Đại La và Đại Yểm vương triều liên thủ đối phó Đại Thánh Vương triều, động tác như vậy cực kỳ đê tiện vô sỉ. Nhưng lúc này là chiến tranh, lại liên quan đến khí vận chiến tranh của một châu chi chủ, tự nhiên là không gì không dùng, chỉ là thủ đoạn liên hợp, cũng không tính là gì.

Trên chiến trường, hơi có biến hóa, liền có thể dẫn phát liên tiếp biến đổi lớn.

Sau mấy hơi thở, bên Đại Thánh Vương triều đã tổn thất nặng nề, quân đội cường đại nhất vốn đã là mười không còn một cái. Xa xa không bằng Đại Yểm vương triều và Đại La vương triều, mà hai vương triều này mất thấy chiếm thượng phong, nơi đó sẽ có một chút thương hại, hoàn toàn không buông tha dấu hiệu Đại Thánh Vương triều. Ngược lại là biến căn thêm lẹ, bức bách vòng xoáy hư vô kia, lấy tốc độ nhanh hơn bao phủ về phía Đại Thánh quốc.

Thấy một màn này, rất nhiều thần thông giả ở một nơi bí mật gần đó đều có thần sắc bất đồng.

Đại thần thông giả ủng hộ hai đại vương triều khác, đương nhiên đều là vui sướng, nhưng thần thông giả ở một phương Đại Thánh Vương triều, đều là sắc mặt khó coi, trong lòng nổi giận. Nếu có thể, những đại thần thông giả này, đặc biệt là vị Thiên Đế đại nhân của Tiên giới kia, nhất định sẽ ra tay, cứu lại thất bại của Đại Thánh Vương triều.

Đáng tiếc chính là, Thiên Đạo dự chỉ vẫn còn, bất kỳ đại thần thông giả nào cũng không được nhúng tay vào cuộc chiến khí vận trên trung châu.

Mặc dù lúc này đã là thiên địa đại loạn, đại đạo thiên đạo đều đã bệnh tình nguy kịch, nhưng dù sao cũng là thiên đạo, dự chỉ hạ xuống, cho dù sinh linh cường đại hơn nữa, cũng không thể phản kháng.

Bởi vì lúc này, rất nhiều thần thông giả một phương Đại Thánh Vương triều, chỉ có thể ở trong bóng tối trợ mắt nhìn, nhìn vòng xoáy hư vô kinh khủng kia tràn vào Đại Thánh quốc, muốn hủy diệt đại vương triều này thành hư vô.

Vào thời khắc mấu chốt này, trên hoàng tọa, thần tử chợt đứng dậy, thi lễ với hư không, đồng thời mở miệng, thanh âm vang vọng toàn bộ Trung Châu đại lục.

Vốn vô số cường giả nhìn chăm chú chiến trường đều cho rằng, vào lúc này Thần tử mở miệng, hẳn là nói với ông ngoại hắn, cũng chính là Thiên Đế đại nhân ở Tiên giới cầu cứu, thế nhưng âm thanh vang vọng Trung Châu đại lục, lại không hề có quan hệ với Thiên Đế.

Đại Thánh sắp nguy cấp, còn xin quốc sư cứu giúp.

Thần tử mở miệng, chỉ một câu ngắn ngủi, lại giống như âm thanh sấm sét từ Thái Cổ, vang vọng toàn bộ Trung Châu.

Thanh âm này, chẳng những làm cho tất cả cường giả trên chiến trường, bao gồm cả hai vị Vương triều chủ khác khiếp sợ, ngay cả rất nhiều thần thông giả quan sát chiến trường cũng đều kinh ngạc không thôi.

Không ai có thể ngờ, vào lúc Đại Thánh Vương triều lâm vào nguy cấp, thân là thần tử của Đế Vương, đối tượng cầu cứu vậy mà không phải là ông ngoại của hắn, Thiên Đế đứng trong hai đại chí tôn chư thiên, mà là trước đó hoàn toàn không biết là quốc sư của người phương nào.

Sau khi kinh ngạc, vô số ý niệm bất đồng trong đầu, từ đáy lòng của rất nhiều tu sĩ cường giả dâng lên.

Kinh ngạc nghi hoặc cười nhạo không hiểu.

Những cường giả vốn đã trải qua động tĩnh lớn của thần tử, trong lòng đều cực kỳ coi trọng tương lai của thần tử, nhưng hiện tại, đều là trào phúng lên thần tử, trong mắt bọn họ, thần tử rõ ràng có một vị đại thần cường đại đến mức không thể tưởng có thể cầu cứu, lại không biết cái gọi là cái gì, hướng tới một quốc sư vô danh tiểu tốt cứu giúp.

Nếu như âm thầm cầu cứu còn tốt, nhưng thần tử lại một mực không biết sống chết, để cho lời cầu cứu của mình vang vọng toàn bộ Trung Châu. Động tĩnh này vừa ra, tương đương với việc hoàn toàn ngăn chặn Thiên Đế ra tay, cho dù ban đầu Thiên Đế là muốn ra tay giải cứu Đại Thánh Vương triều, nhưng hiện tại, tuyệt đối không có khả năng. Cho dù là vì mặt mũi của mình, thân là Thiên Đế Tiên Đạo Chí Tôn, cũng tuyệt đối không có khả năng lại ra tay.

Như vậy chẳng phải là tương đương với việc Thần tử tự chặt đứt con đường sống của mình Đại Thánh Vương triều sao.

Không biết trong bóng tối có rất nhiều cường giả nghĩ như vậy, ngay cả trên dưới đại thánh vương triều, cũng đều là ý nghĩ như vậy. Trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ Đại thánh

quốc, trên dưới đều là sâu vân thăm đậm, quỷ thần đồng thời khóc.

Nếu nói người duy nhất không kinh ngạc, ở Đại Thánh quốc, chỉ có một người, chính là Lâm Tịch thân là giáo sư của vứt bỏ Thiên Giáo.

Trận doanh của Đại Thánh Vương, Lâm Tịch đứng trước hoàng tử thần tử, một bộ áo gai, khí tức đã sớm phản phác quy chân, bất luận kẻ nào cũng nhìn không ra sâu cạn. Sau khi thần tử lên tiếng, không khí xung quanh như thế nào, Lâm Tịch cũng rõ ràng cảm ứng được.

Trên mặt hắn, lại là không phát sầu chút nào, quét về phía xa xa, sau vòng xoáy hư vô kia, hai đại vương triều quân tàn sát bừa bãi, đáy mắt lóe lên lại thập phần khinh miệt.

Một hơi, thông Thiên quan, không có động tĩnh gì khác.

Hai hơi thở, vòng xoáy hư vô vẫn tàn sát bừa bãi, nghiền nát quân đội một phương Đại Thánh Vương triều thành hư vô.

Ba hơi thở vẫn thâm trầm như trước, bên phía Đại Thánh quốc không hề có động tĩnh gì.

Nếu như trước đó còn có người chờ mong phát sinh chuyện gì, vào lúc này, chú ý đến rất nhiều sinh linh cường giả trên chiến trường, đều đã phán tử hình ở đáy lòng Đại Thánh Vương triều.

Đại Thánh vương triều, sắp diệt vong.

Tốt lắm, kế tiếp chính là trận quyết chiến giữa Đại La và Đại Yểm.

Hao quả nhiên như vậy, tên thần tử gì đó, còn nói là người có thiên mệnh trở về, thế mà là người đầu tiên thất bại.

Thiên đạo tan vỡ, chẳng lẽ ngay cả tiên đoán cũng sai, còn là thần tử kia chỉ là người khởi kiếp, người ứng kiếp chân chính lại là một người khác.

Quốc sư Đại Thánh gì đó đâu, sao không ra cứu giá, không bị dọa chạy đi chứ?

Hợp lại là như vậy, mặc dù là Thái Cổ Ma Thần, sợ cũng không dám dễ dàng tiến vào bên trong vòng xoáy hư vô hình thành chiến tranh khí vận, quá khủng bố.

Mắt thấy Đại Thánh Vương triều sắp diệt vong, rất nhiều ý nghĩ cường giả trong đầu đều hiện lên trên bầu trời, bắt đầu trao đổi. Hiển nhiên đều cho rằng trận chiến khí vận này sắp đến thời khắc phân ra thắng bại, những cường giả áp đảo này đều rất hưng phấn, muốn biết cuối cùng người thắng sẽ là phương nào.

Âm

Trong nháy mắt, vội vàng không kịp chuẩn bị, đột nhiên xảy ra biến cố.

Thông Thiên quan đang rung động, Trung Châu đang rung động, toàn bộ Phàm gian giới, tất cả sinh linh đều cảm giác được một luồng khí tức cổ xưa khủng bố, chớp mắt tràn ra ngoài. Gần như cùng lúc đó, từng ánh mắt mang theo rung động nhìn về một hướng.

Trên đại dương vô tận, một mảnh bóng ma to lớn đến không thể tưởng tượng, di chuyển về phía Trung Châu. Bóng đen này to lớn, che khuất bầu trời, những nơi đi qua, hết thấy đều bị bao phủ, hết thấy đều bị che đậy, nhật nguyệt âm đạm, bóng tối phủ xuống.

Nhưng sau khi những cường giả có được thần thông đảo mắt qua, nhao nhao nhìn rõ ràng khuôn mặt thật của Âm Ảnh kia, sau đó ý niệm kinh ngạc so với trước đó càng lớn hơn gấp mười lần bắt đầu khởi động hỗn loạn trên thương khung.

Bóng đen to lớn kia, căn bản là một sinh linh.

Là sinh linh có thân thể to lớn có thể so sánh với một bộ châu lớn, toàn thân đen kịt, di động lại, liền che đậy tất cả. Nhưng nếu chỉ là những thứ này, cũng không đủ để cho những cường giả này hoàn toàn rơi vào trong khiếp sợ, chân chính làm cho bọn họ không thể tin, tâm thần rung động, chính là trên lưng sinh linh này, lại chở một tòa đại lục, nói chính xác hơn, đó là một tòa đại châu.

Đại lục rộng lớn có thể so sánh với trung châu, lúc này liền bị bóng tối do sinh linh khủng bố kia biến thành cống đi, vượt qua hư không mà đến.

Nhưng mà, chân chính để cho tất cả cường giả cùng Tam Đại Vương Triều đều lâm vào đại ra là, trong đại dương vô tận, đột nhiên xuất hiện, tựa như cùng cảnh tượng khủng bố trong hư không kia hô ứng lẫn nhau.

Ầm

Oanh oanh oanh!

Rống rống gầm.

Đại dương mênh mông rít gào, vô số sóng lớn ngập trời, bay lên, sau sóng lớn, là vô số bóng đen yêu thú khổng lồ, tiếng gào rung trời, khí tức hoang dã cổ xưa hung sát, hình thành từng luồng từng luồng sóng kinh khủng, tràn lên đại lục Trung Châu bị bao vây.

Cảm nhận được vé bụng A và vé tháng ba đêm cộng thêm sự kiên trì của nó, thật sự quá tốt, nó đã phá vỡ một ít trước cuối tháng rồi. Chiếm dân lên, ừm, xong xuôi vốn còn có mười mấy chương tiếp tục chú ý lâu nhỏ bái tạ.

Trên không trung, trên đầu lâu cự thú do Hỗn Độn thú biến thành xuất hiện một bảo nô mặc áo trắng, uy nghiêm vô cùng, giống như nữ thần của Thiên vậy. Nàng ta nhàn nhạt mở miệng, âm thanh vang vọng toàn bộ Trung Châu đại lục.

Giáo tổ có chỉ, chủ của Trung Châu, nên là quốc chủ của Đại Thánh, người vi phạm sẽ chết đi.

Trung Châu rộng lớn, sinh tồn vô số sinh linh, Yêu thú dị tộc nhân loại, đặc biệt là sau khi thiên địa đại biến, đại lục Trung Châu càng trở thành trung tâm của cả nhân gian giới, vô số tu sĩ cường giả đều muốn bước lên Trung Châu, nhiệm phải khí vận này, muốn tránh thoát mạng pháp đại kiếp lần này.

Lần này Tam Đại Vương giao chiến với Thông Thiên quan, càng hấp dẫn hầu như tất cả ánh mắt của toàn bộ Phàm gian giới.

Thanh âm bảo nô, chẳng những vang vọng trong tai tất cả quân đội tam đại vương, còn có những sinh linh khác chú ý tới cuộc chiến Thông Thiên quan, sau lưng có rất nhiều thần thông giả lớn không chế chiến tranh.

Trong khoảng thời gian ngắn, nhân gian rộng lớn như vậy, hoàn toàn sôi trào.

Cảnh tượng trước nay chưa từng có xuất hiện ở Trung Châu, vô số đạo ý niệm bắt đầu khởi động trên không trung Châu, quả thực giống như dòng chảy hỗn độn hỗn loạn.

Cuồng vọng...

Giáo tổ cái gì, dám hạ pháp chỉ như vậy.

Vô danh tiểu tốt nơi nào tới, mưu toan quyết định chúa tể toàn bộ Trung Châu, quả thực là không biết tự lượng sức mình.

Buồn cười vô cùng, người đứng đầu Trung Châu cũng là một nha đầu lông vàng có thể quyết định sao?

Vì lây lây khí vận Trung Châu, rất nhiều sinh linh tu hành, bao gồm tu sĩ nhân loại, yêu thú cường đại, còn có rất nhiều dị tộc, sau khi bước lên Trung Châu, mỗi người đều chọn một trận doanh nào đó trong triều tam đại vương.

Vốn dĩ Đại Thánh Vương triều đã thua trận chiến, nhưng vào lúc này, đột nhiên xuất hiện một cái Giáo Tổ gì đó, còn khó hiểu hạ xuống pháp chỉ gì. Nói đến Trung Châu chỉ chủ chỉ có thể là Đại Thánh quốc chủ. Kể từ đó, tự nhiên là đắc tội với những sinh linh tu hành này, trong đó không ít cường giả Đại La Kim Tiên, các loại cường giả như Đại La Kim Tiên., Thậm chí có một số lão quái vật sống sót từ thời đại thượng cổ, thậm chí là thời đại viễn cổ, cũng đều là nổi giận, ý niệm phun trào, hận không thể trực tiếp xé nát bảo nô trong hư không.

Nhưng vào lúc này, thật sự có thể quyết định thắng thua trong chiến tranh, Đại Yếu và quốc chủ Đại La vương triều. Những đại thần thông giả sau lưng chú ý, đều không phóng ra ý niệm tức giận.

Nhất là Quốc chủ hai đại Vương triều, sau khi nghe thấy lời nói của bảo nô, không những không có giễu cợt, ngược lại lộ ra vẻ mặt ngưng trọng, trong mắt càng là kinh ngạc, vẻ mặt không dám tin, nhìn hai cảnh tượng kinh khủng đến từ Trung Châu.

Trên bầu trời, cổ thú nguyên thủy to lớn vô cùng, chở một mảnh đại lục, vượt qua hư không mà đến.

Trong đại dương vô tận, ngàn vạn dị thú hoang dã điều khiển sóng biển, mang theo khí tức hung sát khát máu vô biên, tràn về phía Trung Châu.

Cổ thú nguyên thủy...

Viễn Cổ Cự Nhân tộc, Viễn Cổ Cự Nhân tộc.

Hoang Cổ Thú tộc.

Hai vị quốc chủ Đại Yếu vương triều và Đại La vương triều cũng giống như thần tử, đều không phải là nhân vật tầm thường, lai lịch mỗi người đều to lớn vô cùng, tự nhiên mà thôi, kiến thức cũng không phải cường giả tu hành bình thường có thể so sánh.

Trên bầu trời cùng bên trong đại dương mênh mông xuất hiện cảnh tượng, cổ thú nguyên thủy cùng di châu trên lưng, trong đại dương mênh mông vô số dị thú, trong nháy mắt đã bị hai đại quốc chủ nhận ra.

Đồng thời những đại thần thông giả ở sau lưng chú ý cuộc chiến Thông Thiên quan cũng đều nhận ra diện mạo của hai tộc quần.

Bất kỳ một cường giả nào biết được rất nhiều bí ẩn của Hoang Cổ tộc này đều sẽ hiểu rõ chỗ kinh khủng của hai đại tộc này. Thậm chí có thể nói, mặc kệ là Viễn Cổ Cự Nhân tộc hay Hoang Cổ Thú tộc, trong chư thiên thực lực cường đại, đều ở hàng đầu, ngoại trừ Tiên giới Ma giới còn có thể lực có cường giả Chí Tôn ở Phật giới tồn tại, ít có thể lực tộc có thể chiến đấu với bọn họ.

Huống chi, hai đại tộc đàn này, đều là trong rất nhiều tộc quần am hiểu chiến tranh nhất.

Chính vì vậy, hai đại quốc chủ mới biết được, nếu hai đại tộc này tham chiến, hơn nữa là trợ giúp Đại Thánh Vương triều, kết quả chiến tranh kia thật sự là nhất định. Mặc dù là Đại Yểm vương triều và Đại La vương triều hoàn toàn liên hợp lại, cũng không có khả năng là đối thủ của hai đại tộc quần khủng bố này trợ giúp Đại Thánh Vương triều.

Mà sau một khắc, hai giọng nói liên tiếp vang vọng Trung Châu, triệt để đánh nát một tia kỳ vọng trong lòng hai đại Quốc chủ.

Ngô tộc tuân pháp chỉ của tổ tiên.

Ngô tộc tuân pháp chỉ của tổ tiên.

Hai thanh âm lớn, đồng dạng cổ xưa mênh mông, lúc vang vọng, để những sinh linh chỉ nghe thấy thanh âm kia, trong nháy mắt giật mình, thiên địa trước mặt biến hóa, tựa như một lần nữa trở về thời thái cổ, nhìn thấy hai Thủy Tổ Sinh Linh khủng bố cực kỳ.

Tổ tiên Cự Nhân Côn Bằng...

Thủy Tổ Hồn Độn Thú tộc của Hoang Cổ Thú tộc, cổ thú Hồn Độn.

Hai đại Thủy Tổ này, ngoại trừ Thủy Tổ của hai đại tộc, ở thời đại Thái Cổ, cũng đều là chúa tể một phương tiếng tăm lừng lẫy. Nhất là Hồn Độn Thú, nếu không phải sớm ngã xuống, hung danh của nó thậm chí sẽ không bại bởi ba ngàn Ma Thần.

Mà Thủy Tổ Cự Nhân, lai lịch từ xưa đến nay ở trong chư thiên cũng coi như là một vị tôn quý nhất.

Kế thừa hoàn mỹ huyết mạch của tất cả ba ngàn Ma Thần, từ khi nó bắt đầu, bộ tộc khổng lồ xuất hiện, tại thời đại viễn cổ, một lần cường đại đến mức không thể tưởng tượng, chinh phạt chư thiên., Được xưng là chủng tộc mạnh nhất. Hai tồn tại khủng bố này, cộng thêm hai đại tộc đàn hoàn chinh, nếu thật sự tham gia cuộc chiến Thông Thiên quan, tất nhiên là ủng hộ bất luận phương nào, cũng đủ để cho bên nào trở thành người thắng cuộc chiến tranh. Cho dù là bên này, cực kỳ nhỏ yếu, cũng sẽ không có chuyện gì phát sinh ngoài ý muốn.

Nguy rồi.

Cơ hồ đồng thời, quốc chủ hai đại vương triều, mặt xám trắng, đồng thời ra mệnh.

Bọn họ đã có thể nhìn thấy kết quả, sau khi nghe thấy lời nói của Đào Ngột và Cổ, kết cục của chiến dịch Thông Thiên quan lần này hoàn toàn đã định trước.

Nếu là thời điểm khác, trước khi thiên địa đại biến, hai đại quốc chủ đương nhiên sẽ không có ý nghĩ như vậy, nhưng hiện tại, hai người đều rất rõ ràng, bất luận là Đại Yểm vương triều hay Đại La vương triều, đều không có tồn tại cùng quân đội, có thể chống lại Cự Nhân tộc cùng Hoang Cổ Thú tộc.

Càng không có mấy cường giả có thể chống lại thủy tổ của hai đại tộc.

Hai vị cường giả Đào Ngột và Cổ, bởi vì đều không tu luyện đến đại đạo cực hạn, cho nên không thể coi là đại thần thông giả có thể ảnh hưởng khí vận thiên địa, nhưng nguyên nhân là bởi vì huyết mạch của bọn họ, về mặt lực lượng sẽ không thua

kém gì những đại thần thông giả. Là lấy hai đại tộc đàn một khi tham chiến, liền tương đương với Đại Thánh Vương triều lập tức nhiều hơn hai vị đại thần thông giả còn có hai đội quân khổng bố đến cực điểm.

Chiến tranh như vậy, làm sao đi đánh,

Hai vị Quốc chủ lúc này đáy lòng đều là ý nghĩ như vậy, hai người cách xa hư không cự ly, liếc nhau, đều từ trong mắt đối phương thấy được ý nghĩ và ý nghĩ giống nhau.

Lui!

Lui!

Hai người mở miệng, pháp chỉ truyền xuống, đều là để quân đội bên mình rút lui.

Quân đội tam đại vương triều chém giết cùng một chỗ, sát khí trùng thiên mới tạo ra cái vòng xoáy hư vô kia, bây giờ nếu trong đó quân đội hai đại vương triều rút lui ra, vậy vòng xoáy hư vô kia tự nhiên cũng chỉ có thể tán đi.

Đáng tiếc chính là, lúc bắt đầu chiến dịch Thông Thiên quan, chính là bị khí vận thiên địa thừa nhận, sau trận chiến này, sẽ quyết ra khỏi chủ nhân Trung Châu.

Hai đại quốc chủ muốn rời khỏi chiến tranh, khí vận thiên địa lại không thừa nhận. Ngược lại bởi vì pháp chỉ của hai người ra lệnh, để cho binh sĩ một mực cắn nuốt vòng xoáy hư vô xuất hiện biến hóa, bắt đầu đi về phía quân đội hai đại vương triều khác.

Mái nhà gặp mưa rào, ngay lúc này, hai đại tộc quần kia rốt cuộc đã xuất hiện ở phía trên Trung Châu.

Không chút do dự, hai giọng nói cổ xưa mệnh mệnh một lần nữa vang vọng Trung Châu.

Giết!

Giết!

Thanh âm của Côn Bằng và Cổ, đối với Cự Nhân tộc và Hoang Cổ Thú tộc mà nói, chính là pháp chỉ chí cao không thể vi phạm.

Mệnh lệnh một chút, trên hư không, một Viễn Cổ Cự Nhân trong vô số ánh mắt sợ hãi ngưng tụ thành dòng lũ khổng lồ, lao về phía Thông Thiên quan. Đại dương cuộn cuộn, từng con dị thú hoang cổ to lớn như núi non nhao nhao hiện ra thân thể dữ tợn vô cùng, cũng vọt tới Thông Thiên quan.

Oanh oanh oanh!

Chớp mắt, hai dòng lũ tràn vào trong chiến trường. Trong khoảnh khắc đó, hai tộc quần khủng bố chinh phạt chư thiên đều thể hiện ra lực lượng cường đại của chúng nó, khiến cho bất cứ thế lực nào trong chư thiên đều nghe tin mà sợ vỡ mật.

Vòng xoáy hư vô.

Vòng xoáy thôn phệ tất cả lại lần nữa xuất hiện, chỉ có điều lúc này là hai vòng.

Mà khác với lúc trước chính là, hai luồng lốc xoáy hư vô này, chia ra xuất hiện hai hướng, mà chỉ thôn phệ thuộc về quân đội Đại Yết và Đại La vương triều, mỗi một bước di động, hai đại vương triều liền mất đi hơn trăm vạn quân.

Thấy một màn này phát sinh, trong mắt hai vị Quốc chủ lập tức hoàn toàn mất đi thần thái, mặt mũi tràn đầy vẻ tuyệt vọng.

Đại thế đã đi còn chưa xong.

Quốc chủ Đại Thánh chính là Thần tử, ngoại trừ rất nhiều thần thông giả thôi diễn thân phận người khởi kiếp trong lời tiên đoán, cũng chỉ còn lại có một thân phận con trai của Thần nữ bị Thiên Đế Tiên giới chê là ác. Kỳ thật nếu không có thân phận của người khởi kiếp này, Thần tử có lẽ căn bản sẽ không ra đời, mặc dù từ trong thân thể đá đi ra, cả đời cũng chỉ là một bi kịch.

Mà hai vương triều khác, Đại Yểm và Đế Hoàng Đại La, thân phận Vận Mệnh lại hoàn toàn khác biệt. Nghiêm túc nói, thần tử nếu không có thân phận máu chốt kia, so sánh với hai vị Đế Hoàng khác, quả thực chính là tồn tại như sâu kiến.

Hai đại Quốc chủ, mỗi một vị đều là thế hệ trẻ tuổi hiển hách trong chư thiên, thậm chí phải nói, là hai vị hiển hách nhất.

Hoàng đế bệ hạ của Đại Yểm vương triều, chính là một vị ma tử điện hạ mạnh mẽ nhất trực hệ huyết mạch Ma Đế, mà Đại La quốc chủ, lại là thiếu tộc trưởng Cổ Yêu nhất tộc. Nếu thiên địa chưa từng có đại biến, hai vị này nhất định là tồn tại thiên tài chói mắt nhất của toàn bộ chư thiên. Đáng tiếc, hiện tại là mạt pháp đại kiếp, cho dù là rất nhiều đại thần thông giả đạt được đại đạo cực hạn, cũng đều ở trong kiếp số giây tựa trầm luân, hưởng chỉ hai vị bọn họ.

Trận chiến Thông Thiên quan, quyết định chủ nhân Trung Châu. Tam Đại Vương triều, người thắng chỉ có một. Vốn dĩ hai vị quốc chủ thi triển thủ đoạn liên hợp, đã bức Đại Thánh Vương triều đến bên bờ bại trận, nhưng lúc này, tràng diện lại lập tức đảo điên.

Lúc này hai vị Quốc chủ đều tập trung ở hai hướng, nhưng đều chăm chú nhìn về phía Thông Thiên quan kia.

Hai cổ quân đội khổng lồ đang biến mất với tốc độ kinh khủng, những binh sĩ kia tu luyện đến cảnh giới Thiên Yêu Thiên Ma, trong vòng xoáy hư vô này, không có năng lực

chống cự, ngay cả gào thét một tiếng cũng không làm được, trực tiếp hóa thành tro bụi, triệt để tiêu tán giữa thiên địa.

Tuyệt vọng không cam lòng phần nộ oán hận không lồ quân đội ngay trước khi hủy diệt, phóng xuất ra những oán khí cực kỳ mãnh liệt này, còn chưa thể triệt để phóng ra, liền bị hai vòng xoáy hư vô cắn nuốt.

Đây là chiến tranh khí vận, chỉ cần là người thắng, là có thể độc hưởng khí vận, thất bại, cái gì cũng không chiếm được.

Tại sao lại như vậy.

Không phải tội chiến đấu.

Đại thế đã mất, thời điểm bại cục đã định, trong mắt hai vị Quốc chủ ngoại trừ tuyệt vọng, còn có vẻ không cam lòng nồng đậm. Dù sao trước một lát, thắng lợi vẫn ở ngay trước mắt, nhưng ngay lập tức lại biến thành như vậy.

Vứt bỏ tổ giáo Thiên giáo

Không hẹn mà gặp, trong đầu hai người đồng thời nhớ lại không lâu trước đó phát sinh một màn kia.

Đại Thánh Quốc gần như thất bại, vị Quốc chủ kia, cũng chính là Thần tử điện hạ. Mở miệng cầu cứu, cũng không phải là Thiên Đế Tiên giới có chút liên hệ huyết mạch với thể lực sau lưng hắn, mà là hướng về một đại giáo tổ nào đó.

Khi đó, không biết bao nhiêu tu sĩ cường giả đều phát ra ý niệm trào phúng trong đầu, giao hội trên không trung của Thông Thiên quan. Nhưng mà hôm nay, đã chú định kết cục chiến tranh, để cho những cường giả đã từng trào phúng qua kia tất cả đều lâm vào trong kinh hãi ngây ngốc.

Cuộc chiến Thông Thiên quan hấp dẫn hầu như tất cả cường giả trong chư thiên, vô số chỗ thần bí, một vị đại thần thông giả, cũng đều chú ý đến nơi này.

Không ai có thể ngờ, trận chiến tranh khí vận này lại xuất hiện biến hóa như vậy, càng không ngờ rằng, trong thời gian ngắn như vậy, chiến tranh sẽ kết thúc. Tất cả nguyên do, bắt đầu cầu cứu giữa hư không của vị thần tử điện hạ kia.

Điểm chuyển biến của chiến tranh, chính là tộc đàn sở trường chinh phạt nhất giữa hai đại thiên địa này của Viễn Cổ Cự Nhân tộc và Hoang Cổ Thú tộc. Khi hai tộc này gia nhập một phương Đại Thánh quốc, cuộc chiến Thông Thiên quan sẽ có kết quả.

Đại Yểm thất bại.

Đại La thất bại.

Không chỉ có hai vị quốc chủ, còn có hai trận doanh lớn sau lưng bọn họ, cùng với một vị đại thần thông giả trong trận doanh, lúc này đều là ý nghĩ không cam lòng.

Trận chiến khí vận này thất bại, cũng có nghĩa là địa bàn quan trọng nhất Trung Châu này đã rơi vào tay đối thủ. Trong lúc mặt pháp đại kiếp, thất bại một trận chiến tranh, phải trả giá lớn không dám tưởng tượng.

Sao hai tộc đàn này lại từ đâu tới, ai ở sau lưng tính kế ta.

Đại Thánh quốc thắng, nhưng vị đứng sau Đại Thánh quốc này lại không cảm thấy cao hứng. Bởi vì không phải hấn ra tay, dẫn đến cục diện chiến tranh xuất hiện biến hóa.

Ánh mắt chư thiên đều đang ngưng tụ ở Thông Thiên quan, tuy cục diện phá vỡ quá nhanh, nhưng cho dù là ai cũng biết, Đại Thánh quốc có thể thắng được một cuộc chiến tranh khí vận, căn bản là không hề có quan hệ với Thiên Đế Tiên giới.

Người xuất thủ, thần tử cầu cứu.

Đó chính là giáo tổ của đại giáo bên này của vút bỏ Thiên Giáo.

Viễn Cổ Cự Nhân tộc, Hoang Cổ Thú tộc, hai đại chủng tộc này chinh phạt, chính là phụng pháp chỉ của vị Giáo Tổ kia, đến đây tương trợ Đại Thánh quốc, thắng được trận chiến tranh khí vận này, đoạt được vị trí của chúa tể Trung Châu.

Thông Thiên quan, tại hai cái vòng xoáy hư vô kinh khủng kia dần dần dung hợp cùng một chỗ, bao phủ quân đội hai đại vương triều vào.

Trong nhân gian, toàn bộ mọi ánh mắt quan tâm tới nơi này đều chấn động, đồng thời cũng sục sôi.

Ngay lập tức sẽ ra đời, Chúa Tể Trung Châu

Trận chiến Thông Thiên quan, đã kết thúc.

Chủ nhân Trung Châu, lập tức sắp xuất hiện.

Thiên địa đại biến, thiên đạo tan vỡ, đại đạo hỗn loạn. Tất cả tồn tại có được lực lượng cường đại đều biết, muốn vượt qua một trận mặt pháp đại kiếp này, chỉ có một cách.

Đó chính là: tranh.

Không sai, muốn độ đại kiếp, chỉ có thể tranh đoạt, tranh đoạt khí vận hỗn loạn giữa thiên địa, ai chiếm cứ khí vận càng nhiều, ai cũng là Chúa Tể., Cuối cùng thậm chí có thể ngồi lên vị trí chúa tể của thiên địa. Từ khi thiên địa sinh ra, không có vị trí nào, có thân phận nào, có Chúa Tể của thiên địa mê người như vậy. Quả thực khiến cho tất cả sinh linh đều điên cuồng, cho dù là Chí Tôn được đại đạo thừa nhận như Ma Chủ Thiên Đế, đều đang mơ ước vị trí đó.

Cho dù là tu sĩ tu luyện công pháp đại đạo vô tình như Thái Thượng, khi nghe đến vị trí này, đều sẽ vì đó mà điên cuồng.

Chúa Tể thiên địa...

Không phải cùng thiên địa đồng thọ, cũng không phải dung nhập vào trong thiên địa, mà là vận mệnh chân chính chúa tể thiên địa.

Từ thời khắc thiên địa đại biến bắt đầu, trở thành hạt giống của Thiên Địa Chúa Tể đạo tham niệm này, đã bắt tri bất giác khắc ở sâu trong linh hồn tất cả sinh linh trong thiên địa. Có lẽ có tồn tại có thể chém đứt thất tình lục dục của mình., Nhưng không cách nào chém đứt tham niệm sâu trong linh hồn này. Bởi vì hạt giống tham niệm này, một khi nảy mầm, có thể không chế cả thiên địa trong tay, trở thành chúa tể của thiên địa, đây mới là đại duyên pháp chân chính, cũng là đại khủng bố chân chính.

Mà mọi chuyện bắt đầu, vô số khí vận chiến tranh bắt đầu, ngay tại Trung Châu, ngay trên cả Thông Thiên quan ở Trung

Châu.

Hôm nay, trận chiến Thông Thiên quan, phải kết thúc, cũng có nghĩa là, một khi kết thúc, Trung Châu rộng lớn như vậy, sẽ xuất hiện Chúa Tể chân chính.

Vù vù

Thiên địa run rẩy, vòng xoáy hư vô đầu tiên biến mất.

Vù vù

Thứ hai

Ngay sau đó, người thứ ba, cũng đồng thời tiêu tán.

Đại Yểm Đại La vương triều, toàn bộ quân đội, đều theo vòng xoáy hư vô cùng một chỗ triệt để tiêu tán trong thiên địa, không có oán khí. Không có thi thể, thậm chí ngay cả một chút vết máu cũng không có, ngay cả một chút dấu vết cũng không lưu lại.

Không hiểu sao, hai đại quốc chủ, vào lúc này, sâu trong linh hồn ngoại trừ không cam lòng, còn có thêm một tia giải thoát. Như cùng một lúc, hai người đồng loạt nhìn về một chỗ trên Thông Thiên quan.

Hư không, thân hình của thần tử, xuất hiện, không hề đột ngột, tựa như thần tử vốn nên xuất hiện ở nơi nào.

Dưới thân hắn, một phương hoàng tọa, đang chậm rãi thành hình. Bồng đất, đất trời cùng ảm đạm, yên tĩnh, tất cả tiếng vang đều biến mất, toàn bộ đất trời, đều đang nhìn chăm chú vào chỗ Thông Thiên quan Trung Châu.

Không gian thời gian, tựa như đều bất động, đọng lại. Chỉ có một chỗ đang phát sinh biến hóa, chính là dưới thân Thần tử, toà hư không hoàng tọa không ngừng hình thành kia.

Vô số sinh linh chăm chú nhìn nơi này, mặc kệ là tu sĩ hay là yêu thú, hoặc là dị tộc, còn có rất nhiều cường giả ẩn nấp trong bóng tối, bị Thiên Đạo dụ chỉ trói buộc từng vị đại thần thông giả. Trong linh hồn, trong tâm thần, hoàn toàn không tìm thấy một từ, một chữ, có thể hình dung hư không hoàng tọa đang hình thành kia.

Văn tự, vô số chủng tộc đều từng sáng tạo ra, thậm chí giữa ba ngàn Ma Thần đều có văn tự đặc biệt. Đây là dấu ấn văn minh, chỉ có như vậy, mới xem như là chủng tộc khai hóa. Đáng tiếc hiện tại, văn tự và ngôn ngữ của từng chủng tộc của Cổ Yêu Thần Ma Vũ tộc nhân đều trở nên trắng bệch trước hư không Hoàng tọa.

Bởi vì người rèn đúc hoàng tọa kia cũng không phải là sinh mệnh nào đó, mà là một khoảng thiên địa này, khí vận trong cõi u minh ngưng tụ ra Chúa Tể hoàng tọa.

Khí vận Trung châu, được thừa nhận là Hoàng tọa.

Giữa trời đất, bất kỳ sinh linh nào, chỉ cần ngồi lên ngôi hoàng tọa kia, chính là chủ của Trung Châu khí vận thừa nhận.

Trong nháy mắt khi hoàng tọa kia sắp thành hình, hai vị quốc chủ Đại Yểm, Đại La, còn có vô số cường giả ẩn giấu, thậm chí là sinh linh bình thường, nhân loại dã thú cỏ cây, đồng thời đều sinh ra một cái, chính là ngồi lên hoàng tọa kia, trở thành chúa tể toàn bộ Trung Châu.

Nhưng vào lúc này, toàn bộ Trung Châu đều đọng lại một cách khó hiểu, tất cả sinh linh đều bị khí vận trung châu bàng bạc trói buộc, không cách nào nhúc nhích, tâm thần linh hồn đều giống như vậy.

Duy nhất có thể cử động, chỉ có một vị.

Thần tử...

Một bộ pháp bào hư không, trên khuôn mặt hoàn mỹ không thiếu sót, mang theo nụ cười, chậm rãi ngồi xuống.

Chủ nhân Trung Châu, đã ra đời.

Àm

Thiên địa chấn động, hoặc là nói, toàn bộ Trung Châu đang run rẩy. Tất cả sinh linh, trong lòng sinh cảm ứng, đồng loạt nhìn về phía vùng đất hư không bên ngoài. Chỉ thấy hư không bầu trời kia, đột nhiên sinh ra một vết rách, phía sau, là nơi sâu trong hỗn độn rộng lớn vô ngần.

Từ trong đó, vật màu vàng cũng bay ra, sự vật này lúc đầu chỉ to cỡ một hạt đậu, khí tức mênh mông, từ chỗ sâu trong biển sao, dần dần, vật kia bắt đầu biến lớn, tăng vọt, rất nhanh đã đến bên ngoài hàng rào của thế giới nhân.

Chớp mắt, tất cả cường giả đều thấy rõ gương mặt thật của vật kia.

Vật kia chính là một phương ấn tỳ, đại nhược tinh thần, toàn thân Hỗn Độn mênh mông, có bốn mặt, một mặt khắc lấy nhật nguyệt tinh thần, một mặt ấn lấy thiên địa sơ khai thái cổ hồng hoang tượng, một mặt thì vì văn minh sinh ra cảnh tượng thương sinh, một mặt cuối cùng lại hỗn độn, tựa như chưa từng xảy ra.

Ấn này, sau khi chạm vào hàng rào thiên địa giới nhân gian, trong nháy mắt lại hóa lớn bằng bàn tay, đi về phía đại lục Trung Châu. Giống như nhận được lực dẫn đường từ trong cõi u minh kia, trực tiếp rơi vào trong hư không, chỗ của Thần tử.

Thiếu niên nhị thập lục buồn chán tán thưởng ủng hộ, thích nhất là vé nguyệt của muội tử sơ âm duy trì còn sót lại một đoạn tình tiết cuối cùng, nhân vật chính nên ra sân, đào hồ to muốn chôn, cầu chư quân tiếp tục chú ý đến tiểu lâu bá tử.

Ấn Chúa Tể...

Ngay lập tức, các nơi nhân gian giới, tất cả cường giả đồng loạt lên tiếng kinh hô.

Sau khi thiên địa đại biến, chư thiên vạn giới dung nhập vào nhân gian giới, sinh ra Cửu Đại Bộ Châu, mỗi một đại bộ châu đều được khí vận thiên địa thừa nhận. Mỗi khi Chúa Tể bộ châu ra đời, thiên địa sẽ hạ khí vận chí bảo, đồng ý thừa nhận. Ngày đó Thiên phụng châu rơi vào trong tay Cổ Yêu nhất tộc, thiên địa thừa nhận, liền hạ khí vận chí bảo vạn thú kim tiền.

Bây giờ người đứng đầu Trung Châu ra đời, có lẽ là vì Trung Châu là vùng đất ban đầu của kiếp số, sau khi thần tử trở thành chủ nhân Trung Châu, chẳng những khí vận ngưng tụ, cho thần tử một tòa Hư Không hoàng tọa, còn giáng khí vận chí bảo Chúa Tể ấn xuống.

Đã là Chúa Tể, tự nhiên ấn tỳ kia là áp đảo trên bát đại khí vận chí bảo khác. Chí bảo có linh, nhận được chủ nhân, ai là chủ nhân của bộ châu, ai có thể nhận được khí vận chí bảo, là lấy dấu ấn của Chúa Tể từ ngoài chư thiên bay tới, tự động đầu nhập vào chiến tranh Đại Thánh quốc chủ thần tử điện.

Vô số cường giả nhân gian lòng sinh hâm mộ, mơ ước trong đầu, nhưng cũng biết, chí bảo chỉ thừa nhận Chúa Tể, cho dù có thể cướp đoạt cũng không thể để chí bảo cho mình sử dụng, chỉ đành tất rất nhiều ác niệm, trơ mắt nhìn dấu ấn Chúa Tể bay vào tay thần tử.

Chủ nhân trung châu ra đời.

Vô số cường giả đồng thời mở miệng, từng ánh mắt nóng rực xuyên qua hư không rơi trên người Thần tử. Ngồi ngay ngắn trên hoàng tọa, bàn tay nắm ấn Chúa Tể, khí tức trên người Thần tử lập tức biến đổi, mênh mông cuộn cuộn, phảng phất như Thần Linh.

Àm

Một luồng khí tức kinh thiên đột nhiên xuất hiện, từ chỗ Thông Thiên quan bay thẳng lên trời xanh.

Thiên địa chấn động, vô số sinh linh đều sinh lòng cảm ứng, đại đạo hiện ra, lại một vị đại thần thông giả ra đời. Không có tu luyện năm tháng dài đằng đẳng, chỉ dựa vào thành tựu của chủ nhân Trung Châu, thiên địa liền giao cho vị trí Chí Tôn.

Cái gọi là Chí Tôn, đại đạo cực hạn, pháp lực vô biên, vô bệnh vô tai, cùng thiên địa đồng thọ.

Nhưng lúc này Thần tử đã trở thành vị trí chí tôn, có thể vô bệnh vô tai hay không cũng không cách nào biết được. Tuy vậy, thần tử cũng là trong chư thiên, cũng là người đầu tiên trong toàn bộ nhân gian giới, sau đại kiếp nạn đó, đại thần thông giả đầu tiên. Khí tức trên người hắn, ngưng tụ thành trụ, phóng thẳng lên trời, tăng thêm khí vận chí bảo chí ẩn, cỗ khí trụ kia cực kỳ khủng bố, trực tiếp phá vỡ thế giới bích chương, thẳng tiến vào sâu trong hỗn độn.

Cũng do bị vô số sinh linh nhìn chăm chú, dị biến phát sinh, không biết là khí tức của thần tử hay khí tức của khí vận chí bảo Chúa Tể ẩn kia ảnh hưởng, sau khi cột khí kinh thiên động địa kia đầu nhập vào sâu trong hỗn độn. Trong biển sao vô biên kia, chợt rung động mãnh liệt. Một nơi thần bí vào lúc này bị chấn ra một cái lỗ hồng.

Ầm

Trong Hỗn Độn, một cái khe xuất hiện, trong Thần Bí Chí Địa không biết tên kia, lập tức có khí tức hỗn độn mờ mịt cổ xưa vô biên vô hạn tuôn ra ầm ầm, cứng rắn đem Hỗn Độn Tinh Hải kia phá vỡ một mảnh hư vô, có khác biệt to lớn với nơi khác.

Sau khe hở kia, hiện ra cảnh tượng, trong nháy mắt làm cho toàn bộ nhân gian giới lâm vào sôi trào.

Biển lớn chính thức biến lớn.

Vô số cường giả, tu sĩ yêu ma dị tộc tinh linh tất cả đều điên cuồng nhìn chăm chú phía ngoài bầu trời kia, sâu trong hỗn độn, nơi thần bí ngoài ý muốn hiển lộ ra ngoài kia.

Đó là một không gian rộng lớn, hỗn độn mênh mông, đại địa bầu trời, tất cả đều tràn ngập các loại khí tức khủng bố, bên trong kỳ quái, cảnh tượng biến hóa trong chư thiên đều bao gồm trong đó, từng tòa đại lục, thậm chí là bộ châu, biển cả mênh mông, quả thực như là một thế giới khác, hoàn toàn mới.

Nhưng trong thế giới này không có chút khí tức của sinh linh nào, hoặc là nói, không hề có chút khí tức sinh mệnh nào còn sống, giống như thế giới này đã tử vong. Bên trong tràn ngập sự tĩnh mịch hư vô, nhưng lại ẩn chứa khí tức đại đạo huyền ảo khó hiểu.

Trời ạ, là đất nguyên thủy, vùng đất khởi nguyên, Quy Khư.

Trên một đại bộ châu nào đó, một vị cường giả Đại La Kim Tiên, bỗng nhiên điên cuồng chỉ vào chỗ thần bí ngoài bầu trời kia. Tiếng la lớn lên, dưới pháp lực của hắn quán chú, thanh âm như thủy triều, cuồn cuộn truyền khắp toàn bộ đại lục. Mà vào giờ khắc này, không chỉ hắn, cường giả khác, thậm chí ở sau lưng một vị đại thần thông giả, cũng đều bởi vì nơi thần bí đột nhiên xuất hiện mà lâm vào trong điên cuồng.

Nguyên nhân chính là vì thế giới thần bí kia, không gian rộng lớn mà hỗn độn, chẳng những liên quan đến bí mật lớn nhất giữa một cái thiên địa, đồng thời cũng là nơi thần bí nhất trong thiên địa. Tên gọi của Thần Bí Chi Địa kia, có rất nhiều, nhưng chân chính thừa nhận cho vô số cường giả, truyền tụng. Chỉ có ba cái: nơi khởi nguồn nguyên thủy Quy Khư chi địa.

Nơi đó, thiên địa từ trong hỗn độn thoát ra khỏi vùng đất nguyên thủy, cũng là khởi nguồn của thiên đạo đại đạo, đồng thời cũng là nơi quy tụ của tất cả sinh linh trong thiên địa.

Cái gọi là Chí Tôn, được đại đạo cực hạn, cùng thiên địa đồng thủ, trên dưới thương khung, pháp lực thông thiên, hầu như không gì không làm được, nhưng nếu nói còn có cái gì không làm được, khả năng nhất chính là tiến vào nơi nguyên thủy nhất.

Bởi vì sau khi thiên địa triệt để thành hình, Thiên Đạo đại đạo lần lượt sinh ra, quy tắc quy tắc cả ngày, vùng đất nguyên thủy kia cũng đóng cửa. Ngay cả Thiên Đạo và Đại Đạo cũng

không thể suy diễn ra, đường đi tiến vào trong đó, tự nhiên mà vậy, tất cả sinh linh trong thiên địa, bao gồm cả Chí Tôn đều không thể tiến vào bên trong.

Nhưng phạm là đều có ngoại lệ, vùng đất nguyên thủy, cũng là như vậy.

Truyền thuyết Thái Cổ lưu truyền xuống không biết bao nhiêu, có một số là lời đồn, có một số lại là bí mật thật sự. Cứ như vậy, vô số cường giả đều vì vậy mà điên cuồng truyền thuyết kia, đang được chứng thực chính là bí ẩn chân chính.

Hoặc là nói, đã không thể xem như là bí ẩn.

Trong không gian thần bí, ngoại trừ vô số đại dương đại lục, rộng lớn vô biên, ở cuối cực kỳ xa xôi, còn có từng phần mộ kinh khủng đỉnh thiên lập địa.

Từ nhân gian nhìn lại, mặc dù là những cường giả có được thần thông thấu triệt, nhìn thấy trong thần bí chi địa kia, thật giống như phần cuối thế giới, sừng sững từng tòa núi cao đỉnh thiên lập địa. Mỗi một tòa núi cao, đều cao lớn đến mức không thể tưởng tượng, đỉnh núi đỉnh núi treo trên bầu trời, chân núi chiếm lấy đại địa.

Nhưng theo những khí tức tĩnh mịch kia tràn ngập, những gương mặt núi kia cũng bắt đầu hiện ra.

Mỗi một ngọn núi ở phần mộ đều là một phần mộ sống sờ sờ.

Sau khi những phần mộ này xuất hiện, những sinh linh cường giả kia vốn bởi vì đột nhiên xuất hiện ở Thần Bí Chi Địa mà điên cuồng, lúc này quả thực không thể khống chế được.

Một vị cũng là cường giả cấp bậc Đại La Kim Tiên, khí tức cường đại nhưng lại cổ lão, chính là một lão quái vật sống sót từ thời đại hoang cổ đến nay. Lúc này lão quái vật này, liền dùng một đôi mắt xuyên thấu thần nhãn, gắt gao nhìn chăm chăm vào chỗ thần bí dần dần mở mắt kia.

Trong miệng mặc dù tự lẩm bẩm, nhưng thanh âm lại truyền khắp phạm vi trăm vạn dặm chung quanh.

Là thật sự, truyền thuyết đầu tiên của Thái Cổ là sự thật. Năm đó ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần mất tích, sau khi không còn Đại

Đạo che chở, không biết tại sao đồng loạt tiến vào nơi khởi nguồn, sau khi hao hết thọ nguyên, Quy Khư chết đi.

Nơi đó, không chỉ là nơi khởi nguyên thủy Quy Khư, đồng thời còn là mộ của ba ngàn Thần Ma.

Sinh linh thiên địa, vô cùng vô tận, chỉ cần thiên địa bất diệt, sinh linh cũng sẽ không diệt vong.

Lúc này chỗ sâu trong hỗn độn thần bí chi địa chợt xuất hiện, làm cho nhân gian giới to lớn, lâm vào trong điên cuồng trước nay chưa từng có, bất luận tu vi yêu thú tu vi thấp kém, hoặc là tu vi mạnh mẽ, pháp lực Thông Thiên cường giả, lúc này đều không thể ngăn chặn vô số ý nghĩ điên cuồng trong lòng mình.

Tất cả nguyên nhân đều nằm ở nơi thần bí kia, bên trong, từng ngôi mộ đỉnh thiên lập địa, hoặc là nói, là bởi vì sinh linh mai táng trong mộ phần kia. Một vùng thiên địa này, sinh linh ban đầu khai sinh, ba ngàn Thái Cổ Ma Thần được thiên sủng, sinh ra ở Hỗn Độn.

Thời đại ba đại ở Hoang Cổ, sau khi trôi qua thời đại Thái Cổ, lưu lại vô số truyền thuyết. Trong đó truyền tụng bá nhất, chính là nơi ba ngàn vị Hỗn Độn Ma Thần biết được tung tích.

Trong ba ngàn đại đạo vốn có sự tồn tại của đại đạo. Mà rất nhiều yêu thú hoặc sinh linh dị tộc, trời sinh đã có thần thông thôi diễn cường đại, có thể tiên đoán, rất nhiều bí mật trong thiên địa.

Nhưng chỉ có truyền thuyết đó, bí ẩn kia, chỉ cần không xuất hiện sự thật, mặc cho là ai, dù là cường giả cường đại cỡ nào, đều không thể suy diễn ra được. Bởi vì cái kia bị thôi diễn, không phải sinh linh khác, mà là ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần cường đại đến mức không thể tưởng tượng.

Sợ thiên địa thành hình đến bây giờ, năm tháng dài đằng đặc, Quang Âm Trường Hà sớm đã chảy xuôi đến chỗ sâu không biết tên.

Trong năm tháng dài đằng đặc này, có rất nhiều sinh linh, đều Chân tiến vào cảnh giới đại đạo cực hạn, thành tựu vị trí Chí Tôn, hiệu lệnh chư thiên, chớ không dám không tuân theo. Nhưng dù vậy, ở trong lòng vô số sinh linh, sinh linh cường

đại nhất vẫn là Hồn Độn Ma Thần ba ngàn tôn thần bí kia mất tích. Một khi đã như vậy, cho dù là cường giả Chí Tôn, thì triển thôi diễn thần thông, cũng không cách nào suy diễn ra tung tích của bọn họ.

Năm tháng từ từ trôi qua, chỉ có một truyền thuyết lưu truyền ra ngoài.

Thời đại Thái Cổ cuối, không biết vì sao, đại đạo tan vỡ, ba ngàn Ma Thần mất đi sự che chở của thiên địa, vì tự vệ, chỉ có thể phá vỡ bích chương., Lấy thân thể Ma Thần cưỡng ép tiến vào vùng đất nguyên thủy, muốn mượn nhờ vô số khí tức Hồn Độn trong vùng đất nguyên thủy, khôi phục bản thân. Nhưng vùng đất nguyên thủy kia, chính là nơi nguy hiểm nhất trong Hồn Độn, chưa bao giờ có sinh linh có thể tự do xuất nhập. Tuy rằng ba ngàn Ma Thần xác định là từ mặt đất đó sinh ra, nhưng nếu muốn trở về lần nữa, vậy chỉ có thể là lấy phương thức Quy Khư.

Truyền thuyết lưu truyền, vô số sinh linh cường giả đều từng tranh luận qua kết quả cuối cùng của ba ngàn Ma Thần.

Không ngoài hai người, một là ba ngàn Ma Thần khôi phục thực lực, hai là Ma Thần Quy Khư, từ đó biến mất giữa thiên địa.

Khi chưa xuất hiện ở Thần Bí Chi Địa, suy đoán thứ hai đã ở trên thượng phong, hiện tại bị khí tức của Thần tử và Chúa Tể ấn xông lên, vùng đất nguyên thủy hiện ra một khe hở, bên trong lộ ra cảnh tượng chân thật, từng phần mộ hùng vĩ đỉnh thiên lập địa, đã được hiểu rõ kết cục của ba ngàn Ma Thần.

Ma Thần Quy Khư, nơi đó là mộ của tất cả Thần Ma.

Ở nơi sâu trong một đại bộ châu nào đó của nhân gian, một giọng nói to lớn khủng bố, mang theo một chút tiếc hận, thờ dài, vang vọng chur thiên.

Khương Vọng cảm tạ Tiểu Lôi trên Hoàng Đình, ủng hộ bái tạ ơn.

Ma Thần Quy Khư, Ma Thần rồi.

Sau khi âm thanh to lớn kia truyền khắp toàn bộ nhân gian giới, bởi vì thiên địa đại kiếp nạn mà các cường giả từ các nơi bí ẩn đi ra, nhao nhao từ trong chấn động tỉnh lại, từng ánh mắt nóng rực không gì sánh được nhìn về phía sâu trong hỗn độn kia.

Giữa thiên địa, ngoại trừ số ít dị số, phần lớn sinh linh đều có thiên tính cướp đoạt. Cấn nuốt cướp đoạt linh khí linh vật trong thiên địa khác, để lớn mạnh chính mình, cho dù những sinh linh này đã trở thành đại thần thông giả cùng thiên địa đồng thọ, thậm chí là tồn tại như Chí Tôn, cũng sẽ không buông tha cho tính tình ngày đó.

Cướp đoạt, là thiên tính, cướp đoạt thành công, chính là cơ duyên.

Mà trong một vùng thiên địa này, nếu muốn nói nơi có cơ duyên nhiều nhất, chỉ có Quy Khư kia.

Không chỉ vì lúc này, Quy Khư xuất hiện, bên trong hiện ra mộ của ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần. Hơn nữa Quy Khư chính là vùng đất nguyên thủy, nơi khởi đầu đại đạo và thiên đạo, bất kỳ sinh linh nào, chỉ cần đi vào trong đó, sau đó lại sống sót đi ra, liền có thể trực tiếp trở thành dị số trong thiên địa, không bị đại kiếp ảnh hưởng, không vào sinh tử luân hồi.

Quy Khư, là nơi có cơ duyên cực hạn trong thiên địa, đồng thời cũng là nơi hung hiểm nhất trong thiên địa.

Trong Quy Khư, hầu như là cảnh trí một phương thiên địa khác lại không nói, trước khi tiến vào Quy Khư, phải đổi mặt mấy hoàn cảnh, đã đủ để cho sinh linh cấp Đại La Kim Tiên nhìn mà chùn bước.

Thái cổ đồn đại, muốn vào Quy Khư, trước tiên phải qua tam trọng giới, phân biệt là: tử tịch vô.

Chỉ cần đọc ra cái tên Tam Giới này, đều sẽ khiến người ta cảm thấy sự run rẩy ở sâu trong linh hồn, chứ đừng nói là dùng thân thể huyết nhục đi thông qua Tam Trọng Giới.

Trong ba tầng giới này, cảnh tượng như thế nào, có nguy hiểm gì. Phải làm sao thông qua. Ba đại thời đại của Hoang Cổ đều đã trôi qua, nhưng không có bất cứ truyền thuyết nào lưu truyền xuống, làm cho hậu nhân biết được. Chỉ có cái thế giới quan trọng nhất kia, cũng chính là cái gọi là tử giới, từng lưu lại một câu chữ cổ xưa tương quan.

Không có thân giả đại đạo, đi vào tử giới, tất vong.

Nói là câu ngạn ngữ, không bằng nói là một câu cảnh cáo vô cùng đơn giản trực tiếp.

Tuy là như vậy, nhiều năm qua vô số cường giả mất tích đến nay đều đang nói cho thương sinh biết. Những lời này là chính xác như thế nào. Từ cổ chí kim, có vô số tu sĩ yêu thú hoặc dị tộc, thích thám hiểm, thăm dò các loại hung địa, tìm kiếm cơ duyên, thiên địa cực bắc minh băng dương băng hà từng cái bị thăm dò ra bí mật trong vực sâu hung địa, truyền khắp thế giới chư thiên.

Chỉ có một nơi, từ đầu đến cuối, chưa từng có sinh linh sống sót đi vào, còn sống đi ra.

Vốn là truyền thuyết về Quy Khư, có rất nhiều cường giả kiệt ngạo không tin tưởng, muốn tìm kiếm một chút. Không biết sao đường đi khó tìm, thẳng thẩn bỏ qua, nhưng đều không sợ hãi truyền thuyết khủng bố kia. Chỉ là hiện tại, nơi ở của Quy Khư, hiện ra một góc, mộ phần của ba ngàn Hồn Độn Ma Thần trong nháy mắt liền chứng thực được sự chân thật của truyền thuyết kia.

Vô cùng chân thật,

Quy Khư chi địa, chính là nơi sinh linh thiên địa về lại, sinh linh có thể vào, không thể ra.

Sinh linh mạnh nhất được công nhận giữa thiên địa, ba ngàn Hồn Độn Ma Thần kia, tiến vào bên trong, đều không thể sống sót đi ra, chỉ có thể ở trong thế giới rộng lớn vô biên kia, lưu

lại từng toà mộ mộ đỉnh thiên lập địa, chứng minh mình đã tới một phương thiên địa này.

Nếu như trước kia, bất cứ thời điểm nào, Quy Khư hiện lộ ra những khuôn mặt này, trong đó nguy hiểm, đủ để cho đại bộ phận sinh linh trong chư thiên không dám hành động thiếu suy nghĩ. Dù sao cơ duyên tốt hơn, nhưng cũng không sánh bằng tính mạng của mình.

Nhưng vào lúc này, trong một sát na Quy Khư hiện ra, trong cõi u minh nhân gian đột nhiên hạ xuống một đạo dụ chỉ hư vô, lại để cho một vị đại thần thông giả đều điên cuồng lên.

dụ chỉ chỉ hư vô, chỉ có một đáp án, đó chính là hạ xuống dụ chỉ, chính là trong minh minh không chế tất cả lại không có dấu hiệu nào có thể đi theo thiên đạo chí cao. Mà dụ chỉ này của thiên đạo giáng xuống, tự nhiên chỉ có những đại thần thông giả tiến vào đại đạo cực hạn, có thể tiếp nhận được. Cũng như lúc thần tử xuất thế, dụ chỉ trói buộc tất cả đại thần thông giả.

Cuối cùng pháp kiếp, Quy Khư hiện, tất cả quy tắc tan vỡ, thiên địa sinh linh đều ở trong kiếp nạn, tự tìm đường ra, không ràng buộc, đợi Chúa Tể ra, nghiệp nghiệp sáng thế bắt đầu.

Tất cả đại thần thông giả, lúc này trong đầu, nội dung dụ chỉ của Thiên Đạo hiện lên, chính là những thứ này.

Có chút tối nghĩa không rõ, nhưng có thể tiến vào các đại thần thông giả đại đạo cực hạn, vị kia không phải tâm tình viên mãn, thần thức thông thiên, chớp mắt liền hiểu ra ý nghĩa trong đó, Tề Tề đều có tâm niệm dao động.

Trói buộc, biến mất.

Trong thiên đạo dụ chỉ, làm cho một vị đại thần thông giả sung sướng nhất, chính là sự hủy bỏ trói buộc kia.

Sau khi thiên địa đại biến, vạn giới tan vỡ, chư thiên biến mất, đều dung nhập vào trong nhân gian giới, vốn nên là bọn họ những đại thần thông giả này xuất thủ, trực xuất thiên địa, nhưng vào lúc đó, thần tử cực kỳ đột ngột xuất thế, thiên đạo đột nhiên hàng xuống dụ chỉ, giam cầm mỗi một vị đại thần

thông giả, để bọn họ không dám hành động thiếu suy nghĩ. Chỉ có thể ẩn giấu từng thế lực hoặc là một Vương triều, điều khiến thế cục phía sau thế giới nhân gian.

Nhưng hiện tại, lúc xuất hiện ở Quy Khư, thiên đạo chợt lại hạ xuống dụ chỉ, hủy bỏ trói buộc trước đó. Điều này có nghĩa, những đại thần thông giả bọn họ sở hữu lực lượng vô cùng khủng bố này, không còn trói buộc, có thể tự do ra tay.

Càng làm cho bọn họ không cách nào bình tĩnh lại chính là, trong dụ chỉ, ngoại trừ trói buộc đối với các đại thần thông giả, cũng chiêu cáo thiên địa, tất cả quy tắc thiên đạo đều đã sụp đổ, trong đó tự nhiên cũng bao gồm quy tắc của Quy Khư.

Quy Khư chi địa, sinh linh có thể vào, không thể ra.

Câu nói này vốn là một quy tắc, một cái thiên đạo chuyên môn thiết lập quy tắc cho Quy Khư chi địa. Bởi vì quy tắc này tồn tại, cho dù có sinh linh cường đại tiến vào Quy Khư địa, cũng có thể dựa vào lực lượng từ Quy Khư bình an đi ra, thiên đạo cũng sẽ không cho phép, mà là trực tiếp giáng xuống thiên phạt, giết chết sinh linh kia ở trong đó.

Nguyên nhân ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần ngã xuống là do nguyên nhân, đại khái là như vậy.

Dù sao lực lượng của Hỗn Độn Ma Thần thật sự quá kinh khủng, chúng nó thậm chí trước khi sinh ra thiên địa đã sinh ra, nếu nói giữa thiên địa còn có tồn tại có thể giết chết chúng, vậy cũng chỉ có thể là Minh Minh Thiên Đạo ban cho ba ngàn đại đạo truyền thừa của chúng nó.

Là do trước đó, tuy rằng vùng đất Quy Khư cực kỳ hấp dẫn, đủ để cho bất luận sinh linh nào vì vậy điên cuồng, nhưng những đại thần thông giả này lại không một ai động tâm. Nhưng bây giờ, quy tắc tan vỡ, tự nhiên mà vậy, vô địch thiên phạt cũng sẽ không xuất hiện nữa.

Chẳng phải là có ý nghĩa, ở bất cứ nơi nào, phải đạt tới bất kỳ mục đích gì, chỉ cần dựa vào thủ đoạn là được, sẽ không có lực lượng thiên đạo không cách nào chống cự nhúng tay. Bao gồm cả Quy Khư, chỉ cần có thủ đoạn tiến vào, có lực lượng đi ra là được.

Oanh oanh oanh oanh!

Thiên Đạo dụ chỉ một cái, toàn bộ nhân gian giới đều mơ hồ bắt đầu sôi trào.

Trên Trung Châu còn hấp dẫn vô số ánh mắt kia, lúc này trở thành Thần tử của chủ Trung Châu, vậy mà không có bao nhiêu sinh linh chú ý đến, thậm chí trước đó còn vì thần tử phản bội mà phần nộ không thôi của Thiên Đế Tiên giới, lúc này cũng không quan tâm tới Thần tử, đều hướng ánh mắt về chỗ sâu trong hỗn độn kia.

Quy Khư, nơi đó, có vô số cơ duyên, có thể khiến tất cả sinh linh trong thiên địa đều điên cuồng. Ba ngàn ngôi mộ đỉnh thiên lập địa, bên trong đó, không hề nghi ngờ, là di hài của ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần.

Đi vào Quy Khư...

Người có được bảo vật của Quy Khư, tất có thể nhận được vị trí Chúa Tể thiên địa.

Chiến trường chân chính của mặt pháp đại kiếp, không ở nhân gian giới, mà ở Quy Khư chi địa.

Di hài của ba ngàn Ma Thần, được một bộ là có thể tranh giành thiên địa.

Từng ý niệm rung động hư không bắt đầu giao hội trên bầu trời, từng vị đại thần thông giả có được lực lượng vô cùng đáng sợ, từ nơi bị trói buộc thoát ra, bắt đầu rút gào.

Trong chớp mắt này, hầu như tất cả sinh linh ở nhân gian đều biết, chiến trường thật sự xuất hiện trên chiến trường của mặt pháp đại kiếp, tất cả cường giả truyền thừa thế lực đều sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế tiến vào Quy Khư kia, tranh đoạt khí vận trong thiên địa, tranh đoạt vị trí Chúa Tể duy nhất kia.

Thiên địa sinh linh vô số, cát sông Hằng Hà nhiều vô số, nhưng có tư cách tranh đoạt vị trí Chúa Tể, lại chỉ có những tồn tại trên đỉnh tộc sinh linh kia.

Mà cho dù những tồn tại kia có được tư cách tranh đoạt vị trí Chúa Tể, cũng nhất định phải thông qua khảo nghiệm.

Thử thách kia tồn tại, vào lúc này cũng đều hiển lộ ra, muốn tranh đoạt Chúa Tể, có một điều kiện tiên quyết lớn nhất, đó chính là tiến vào thế giới rộng lớn nhất nắm giữ thiên địa, có cơ duyên lớn nhất, bảo vật nhiều nhất.

Quy Khư chi địa, nhất định phải tiến vào nơi bắt đầu của tất cả mọi thứ này, mới có thể tranh đoạt vị trí thống trị với cường giả khác ở nhân gian. Mà muốn tiến vào Quy Khư, liền nhất định phải thông qua ba thế giới không biết diệt sạch bao nhiêu cường giả kia.

Tam trọng giới tĩnh mịch vô cùng.

Sau khi thiên địa sinh ra, Quy Khư chi địa liền tồn tại, ba đại thời đại của Hoang Cổ trôi qua, không biết thế giới chư thiên sinh ra bao nhiêu sinh linh cường đại, Thôn Thiên hung thú giết chóc những cường giả của các tộc đàn đại Thánh Nhân tộc, Đại Đế của các tộc đàn này, đều từng khiêu chiến qua Tam Trọng Giới kia, kết cục cũng đều giống nhau.

Đi vào tam trọng giới, sau đó không còn tin tức gì nữa.

Đừng nói Tịch giới cùng Vô giới cuối cùng, chính là tứ giới kia, cũng chưa từng nghe nói có ai có thể bình an đi vào, bình an đi ra.

Quy Khư chi địa, bởi vì lực lượng khí vận của thần tử và Chúa Tể chi ẩn, bị đánh ra một cái khe, từ sâu trong hỗn độn thần bí hiển hiện ra, nhưng cái này không có nghĩa là ba tầng giới kia vây quanh Quy Khư mà tồn tại liền biến mất.

Tam trọng giới, là một phần của Quy Khư.

Một ngày Quy Khư chưa từng biến mất, Tam Trọng Giới sẽ tồn tại vĩnh hằng đi xuống.

Bụi bặm rơi xuống trung châu, thần tử vừa mới trở thành chúa tể một đại bộ châu này, lúc này đang ngồi ngay ngắn trên hoàng tọa, bên dưới là bách thần Đại Thánh, cường giả san sát. Thần tử vẻ mặt kinh hỉ, nhìn Lâm Tịch ngang nhiên đứng bên dưới, không kịp chờ đợi nói: Yêu Khanh nói là thật, giáo tử ban cho phương pháp Độ tam trọng giới.

Lời này của Thần tử vừa ra, lập tức, tất cả cường giả cổ tiên quái trong toàn bộ đại điện đều dựng thẳng lỗ tai, chuẩn bị nghe Lâm Tịch phun ra vô số cường giả giới này nhất định sẽ điên cuồng vượt giới.

Cảm ứng được động tĩnh trong điện, Lâm Tịch cười nhạt một tiếng, cũng không che giấu, trực tiếp nói: Giáo tổ truyền pháp: Muốn độ tam giới, trước đúc thần khí tạo hóa.

Tạo Hóa thần khí

Lâm Tịch nói ra, lập tức để cho bên trong đại điện ồn ào.

Hiện giờ Đại Thánh Quốc đã là Vương triều không chế toàn bộ Trung Châu, có thể đứng ở bên trong đại điện, mỗi một vị đại thần đều là cường giả, hoặc là một ít Đại La Kim Tiên, hoặc là một ít lão quái vật sống sót từ thời đại hoang cổ đến nay. Chuyện bình thường, đương nhiên không thể để cho tất cả bọn họ đều thất thố, nhưng từ trong miệng Lâm Tịch phun ra lời nói lại hoàn toàn chấn động bọn họ không cách nào không chế được.

Thần tử còn chưa kịp mở miệng, trong đại điện, một vị lão giả có khuôn mặt cổ xưa đứng ở hàng đầu lớn tiếng nói: Không có khả năng, bây giờ đã không phải là thời đại Man Hoang Thái Cổ, căn bản không có khả năng đoạt thần khí tạo hóa thiên địa.

Tiếng nói của hắn vừa rơi xuống, lập tức có người đuổi theo, ồn ào đứng lên.

Không sai, Tạo Hóa Thần khí chính là Chí Tôn Vương Giả trong rất nhiều thần khí của thiên địa pháp khí, bất kỳ đồ vật gì cũng không thể so sánh, cho dù là chí bảo đản sinh trong hỗn độn cũng vậy. Nhưng đoạt Thiên Địa Chí Tạo Hóa Thần khí như vậy cũng có thể như vậy., Từ thiên địa sinh ra đến bây giờ, cũng bất quá chỉ có ba kiện mà thôi. Mà mỗi một kiện đều là thiên tài địa bảo vô số thời đại thái cổ đúc thành, hiện tại đã là thời đại mạt pháp, thiên tài địa bảo đều bị tiêu hao không sai biệt lắm, căn bản không có khả năng đúc ra một kiện tạo hóa thần khí.

Đây là một loại biện pháp gì, bên trong chư thiên ai không biết được, nếu có Tạo Hóa thần khí nơi tay, lên trời xuống đất không được.

Không thể nào, Tạo Hóa thần khí tổng cộng chỉ có ba kiện, mà lại không biết tung tích, muốn đúc lại một kiện, cho dù là tồn tại như Chí Tôn cũng không làm được.

Trong đại điện, từng lão quái vật đều tranh nhau mở miệng trước, chẳng những nói rõ lai lịch Tạo Hóa thần khí, mà còn đem phương pháp vượt qua Tam Trọng Giới phản bác không có tác dụng gì.

Tất cả đều câm miệng cho trầm.

Bỗng dưng, toàn bộ đại điện chấn động mạnh mẽ, thần tử ngồi ở phía trên hoàng tọa sắc mặt rất bất thiện nhìn chăm chăm một đám đại thần đang ồn ào trong điện. Vừa rồi mở miệng quát lớn, cũng là thần tử điện hạ.

Giọng nói của thần tử xuất hiện, trong điện lập tức yên tĩnh lại, nếu là trước kia, thần tử mặc dù là quốc chủ của Đại Thánh quốc, nhưng trong nhân gian không ai không biết được thần tử kỳ thật chính là một con rối do thế lực Tiên giới đẩy ra. Những cường giả ngồn ngang chư thiên cùng lão quái vật một lần nữa rời núi, mặc dù cũng tôn trọng thần tử, nhưng phần lớn đều không quá nghe lời. Mặc dù trên cổ tay thần tử, còn mang theo một cây hỗn độn chí bảo cũng giống như vậy.

Nhưng bây giờ, tình huống lại hoàn toàn khác.

Thân phận hiện tại của Thần tử, ngoại trừ Quốc chủ Đại Thánh, càng nhiều hơn một cái thân phận cực kỳ hiển hách.

Trung Châu Chúa Tể...

Một thân phận như vậy, nếu là trước khi thiên địa đại biến, tự nhiên là không đáng giá gì, trong chư thiên không có ai để vào mắt. Nhưng hiện tại, trong nhân gian, chư thiên vạn giới đều thấm ướt, vị trí trung châu Chúa Tể, quả thực hiển hách đến cực điểm. Nhân gian rộng lớn vô biên, tổng cộng chỉ có Cửu Đại Bộ Châu, Trung Châu chính là một bộ trong đó, và lại còn là nơi khởi kiếp trọng yếu nhất.

Từ lúc bàn tay thần tử nắm giữ tọa độ Chúa Tể ẩn, ngồi lên hư không hoàng tọa kia từ lúc bắt đầu, toàn bộ nhân gian giới, đã không còn ai dám khinh thường vị thần tử điện hạ vừa sinh ra không lâu này.

Nhất là trong trận chiến ở Thông Thiên quan kia lại xuất hiện cảnh tượng quỷ dị, càng làm cho vô số cường giả giữa giới điện nhận thức được, Thần tử hiện nay, căn bản không phải là

khôi lỗi Thiên Đế ở phía trước Tiên giới. Trong đại điện, một đám lão quái vật lúc trước vẫn luôn ồn ào, tựa như đột ngột nhớ ra cái gì đó, thân thể ngay ngắn run rẩy, trong mắt đồng thời hiện ra vẻ kinh hãi.

Bọn họ vừa mới nhớ ra, thần tử điện hạ đứng đầu, làm sao trong nháy mắt sắp thua cuộc chiến, chuyển bại thành thắng, thắng được khí vận chiến tranh máu chốt nhất, cũng chính là trận chiến Thông Thiên quan thu hút tất cả ánh mắt của sinh linh nhân gian kia.

Viễn Cổ Cự Nhân Hoang Cổ Thú tộc, người không lồ Hoang Cổ Thú tộc.

Vào thời khắc cuối cùng, thần tử gặp phải vận mệnh thất bại, sinh ra cầu cứu, nhưng điều làm cho bọn họ lúc đó rất là kinh ngạc chính là, đối tượng thần tử cầu cứu căn bản không phải bị vô số cường giả nhận định là Thiên Đế Tiên giới có quan hệ máu với thần tử, mà là một phương đại giáo thần bí ruồng bỏ Thiên giáo tổ.

Khi đó, không biết bao nhiêu cường giả chiêm bích thần tử, lúc cùng đường, vậy mà cầu cứu lung tung, quả thực chính là tự chịu diệt vong.

Ai cũng không ngờ, sau khi thần tử cầu cứu, lại thật sự khiến cục diện chiến tranh phát sinh biến đổi lớn. Hai tộc đàn thảo phạt, một người vượt qua hư không mà đến, một người vượt qua đại dương mà đến, tàn phá bờ bãi Trung Châu, quân đội hai đại vương triều khác hoàn toàn không phải đối thủ của hai đại tộc quần kia, rất nhanh trận chiến khí vận này liền kết thúc.

Thần tử, ngay lúc đó, ngồi lên hư không hoàng tọa, nhận được sự tán thành của khí vận Trung Châu, chúa tể ẩn cũng từ sâu trong hỗn độn bay tới. Mà tạo thành tất cả cái này, đưa thần tử lên vị trí bá chủ Trung Châu, chính là Vô Thượng Giáo Tổ của đại giáo thần bí kia.

Nghĩ đến những điều này, một đám lão quái vật trong điện sao có thể tỉnh ngộ được, Lâm Tịch trước mắt đứng ở trước mặt bọn họ, vẫn luôn duy trì biểu tình nhàn nhạt, chính là truyền giáo sư của đại giáo thần bí kia. Nghĩ đến hậu quả của đắc tội

Lâm Tịch, những lão quái vật này tung hoành chư thiên đều bắt đầu nghiền ngẫm.

Sau khi trong điện im lặng, sắc mặt thần tử vừa rồi hòa hoãn một chút.

Lâm Tịch vẫn lẳng lặng đứng ở phía dưới, mở miệng hỏi: Lâm ái khanh, tồn tại tạo hóa thần khí, trẫm cũng biết, thần khí chí tôn, có thể đi Hỗn Độn Tinh Hà bất cứ nơi nào, không thể ngăn cản. Nhưng ba đại Tạo Hóa Thần Khí xuất hiện từ thời Thái Cổ tới nay đều đã mất tích, bây giờ lại là thời đại mạt pháp, tài nguyên thiên địa khô cạn, không có khả năng đúc ra một kiện Tạo Hóa Thần Khí, trẫm phải làm sao mới có thể được một kiện đây.

Lâm Tịch tựa như sớm biết thần tử sẽ có câu hỏi này, cười nhạt một tiếng, đã sớm chuẩn bị thi lễ với thần tử.

Hắn cất cao giọng nói: Khi Giáo tổ hạ pháp chỉ xuống đã từng nói, nếu trước khi đại biến, vạn giới vẫn còn tồn tại, Trung Châu cũng không phải là nơi ứng kiếp, cho dù hao hết tài nguyên nhân gian giới, cũng không cách nào đúc ra một Tạo Hóa Thần Khí. Nhưng nhất thời này không giống lúc trước, bây giờ vạn giới dung nhập vào nhân gian, khí vận hội tụ, đại kiếp trước khi dựng dục chưa từng có, thiên đạo đại công, mặc dù thương sinh đều ở trong kiếp nạn, nhưng vẫn còn có một đường sinh cơ. Hiện tại nơi Quy Khư hiện, chính là chỗ sinh cơ kia.

Câu nói cuối cùng, Lâm Tịch hầu như là từng chữ từng chữ phun ra, toàn bộ đại điện đều nghe được rõ ràng.

Đại Đạo Thiên Cơ, Nhân Gian giới, đương sinh Cửu Đại Tạo Hóa Chí Tôn Thần khí, Trung Châu có thể có được một trong số đó.

Nói xong chữ cuối cùng, toàn bộ đại điện đều lâm vào yên tĩnh như chết.

Một chút thanh âm yên tĩnh cũng không có, tất cả mọi người, bao gồm cả những quái vật cổ xưa, đều dùng ánh mắt không thể tưởng tượng nhìn chằm chằm vào Lâm Tịch đứng ở phía dưới thần tử. Chấn động kinh hãi không dám tin tưởng.

Đây chính là suy nghĩ trong lòng những đại thần cường giả trong điện lúc này, bọn họ không thể không như vậy, những lời nói từ miệng Lâm Tịch nói ra, rơi vào trong tai bất kỳ cường giả Hoang Cổ nào, đều có thể tạo thành hiệu quả như vậy.

Theo bản năng, những cường giả này liền nghĩ đến sự trào phúng phản bác, nhưng lập tức, bọn họ lại nghĩ tới những lời Lâm Tịch nói ra, không phải là lời của bản thân Lâm Tịch, mà là đang thuật lại từ một người khác.

Hoặc là nói, là tồn tại ở một tầng khác.

Những lời đó, nếu như là một cường giả Đại La Kim Tiên hoặc là Huyền Ma, tất nhiên sẽ bị mọi người trong nháy mắt phản bác đến không địa dung túng. Thậm chí một vị Đại Đế Nhân tộc nói ra, kết quả đạt được cũng sẽ không tốt đến đó.

Nhưng nếu là pháp chỉ tồn tại kia như vậy, vậy liền khác.

Trong điện, từng vị đại thần cường đại, mặc dù trong lòng đều cùng một ý nghĩ, đó chính là không thể tin được. Nhưng quý dị chính là, lại không một ai dám như trước lên tiếng phản bác., Có thời gian trì hoãn, những cường giả này cũng đều phản ứng lại, rõ ràng ý thức được, tồn tại sau lưng Lâm Tịch kia cường đại như thế nào. Giúp thần tử, đoạt được thắng lợi của chiến tranh khí vận; một đại giáo tổ thần bí; từ trong miệng vị chí tôn Thiên Đế Tiên giới đoạt thức ăn, lại vẫn bình yên vô sự như cũ.

Một vị tồn tại thần bí như vậy, hầu như trong lòng tất cả đại thần đều nhận định, đó nhất định là một vị cường giả cấp bậc Chí Tôn.

Mà cường giả Chí Tôn, trong toàn bộ nhân gian giới, chỉ có mấy vị mà thôi.

Những tồn tại như Thiên Đế Ma Chủ, Tổ Long, Phật Tổ mới có thể có được danh xưng Chí Tôn, những cường giả khác tu luyện đến đại đạo cực hạn, chỉ có thể xưng là đại thần thông giả mà thôi.

Lời tiên đoán kinh hãi như vậy, một vị đại thần thông giả nói ra, có lẽ còn có thể làm cho người ta hoài nghi một phen. Nhưng nếu mở miệng tiết lộ thiên cơ, chính là một vị cường

giả Chí Tôn, sợ là toàn bộ nhân gian cũng không người nào sẽ hoài nghi, hoặc là nói, dám hoài nghi.

Trong điện, vẫn yên tĩnh như cũ.

Một tức hai ba hơi thở đã sắp nửa nén hương, thần tử điện hạ vẫn ngồi ngay ngắn trên hoàng tọa, vẫn chưa từng mở miệng, chột mở to đôi mắt, bên trong đã không còn bình tĩnh, tràn đầy khát vọng nóng bỏng.

Tạo Hóa thần khí

Chỉ bốn chữ này cũng đủ để cho bất kỳ một vị đại thần thông giả nào chấn động tâm tình, trừ phi là người vong tình, nếu không khó có thể cự tuyệt sự hấp dẫn có thể đoạt thần khí thiên địa tạo hóa.

Thần tử nhìn Lâm Tịch, mở miệng hỏi: Yêu khanh, Giáo Tổ có từng dạy, chín đại thần khí Tạo Hóa, lúc nào xuất hiện ở đâu lúc này, trăm phải làm sao mới có thể được một phần mười.

Liên tiếp ba câu hỏi, từ trong miệng thần tử đi ra, vang lên trong đại điện.

Nhìn sắc mặt từng vị đại thần trong điện, hiển nhiên ba vấn đề này đều là nghi vấn trong lòng bọn họ, mặc dù lúc này bọn họ vừa mới từ Lâm Tịch một phen lời nói tạo thành chấn động bên trong tĩnh lại.

Từ thời đại thái cổ cho tới bây giờ, giữa thiên địa, tổng cộng sinh ra ba Tạo Hóa thần khí.

Thuyền Hồn Độn Sơn Hồng Mông Châu ở bờ bên kia.

Ba món thần khí này lần lượt do ba vị Thần khí cường đại nhất trong ba ngàn Hồn Độn Ma Thần nắm giữ, sau khi Hồn Độn Ma Thần biến mất trong thời đại Thái Cổ, ba món thần khí Tạo Hóa này cũng biến mất không thấy đâu.

Bây giờ nơi Quy Khư hiện ra, mộ Ma Thần xuất hiện, vô số cường giả nhân gian giới đều suy đoán ba tạo hóa thần khí kia cũng bị vây hãm ở Quy Khư.

Kể từ đó, đương nhiên cũng mang ý nghĩa vô số sinh linh ở nhân gian giới, mặc dù khát vọng ở, cũng không cách nào thông qua ba tầng giới bao lấy Quy Khư chi địa, từ đó tiến vào Quy Khư, cướp đoạt những thiên tài địa bảo mê người nhất từ khi khai thiên tích địa tới nay. Thế nhưng hôm nay, một phen lời nói của Lâm Tịch, lại làm cho đồng thời những đại thần cường giả trong điện này đang khiếp sợ, trong lòng cũng đẩy lên hy vọng mới.

Chúng đại thần muốn hiểu ý nghĩ hỏi đáp án của ba câu, quả thực so với cầu đạo bọn họ tu luyện càng thêm mãnh liệt.

Đoạt tạo hóa của thiên địa, là vua của thần khí.

Giữa thiên địa vô số sinh linh cường giả đều biết đến tam đại tạo hóa thần khí, đều theo ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần biến mất, mà cùng mất đi tung tích. Cho dù lúc này bóng dáng Hỗn Độn Ma Thần tái hiện, trong toàn bộ nhân gian cũng không người có thể đạt được một trong số đó.

Nhưng hiện tại, lại có một vị tồn tại thần bí cấp bậc Chí Tôn mở miệng tiên đoán. Mạt pháp đại kiếp nạn đến, nhân gian giới lúc sinh ra Cửu Đại Tạo Hóa thần khí, phân biệt đối ứng khí vận Cửu Đại Bộ Châu. Đồng thời cũng là lúc này trong nhân gian vô số sinh linh ở trong đại kiếp số một đường sinh cơ.

Lời tiên đoán chấn động như vậy, khiến cho bất kỳ vị đại thần nào trong điện đều không thể không hết sức chăm chú đứng đó, lắng nghe thanh âm của vị thanh niên mặc áo gai đứng trước mặt thần tử.

Thần tử Tam Ván Thiên Cơ...

Làm cho bên trong đại điện rơi vào yên tĩnh như chết, thậm chí mọi người đều không muốn hô hấp, sợ quấy rầy Lâm Tịch mở miệng.

Bị hơn trăm vị cường giả Đại La Kim Tiên Hoang Cổ Hoang nhìn chăm chú, đổi lại tu sĩ bình thường, lúc này tất nhiên sẽ bị kinh sợ, nhưng Lâm Tịch hiện tại, đã sớm ngộ ra đại đạo của mình, nào có chút khác thường.

Chỉ là cung kính thi lễ với thần tử trước người, lễ của hắn không phải vì thân phận Thiên Đế huyết mạch tôn quý của thần tử hoặc là thân phận Đại Thánh quốc chủ, thậm chí ngay cả thân phận chúa tể Trung Châu thần tử vừa mới lấy được cũng không đủ để cho Lâm Tịch cam tâm tình nguyện thi lễ với hắn. Nhưng thân phận thần bí của thần tử lại có thể, đương nhiên, thân phận này, toàn bộ nhân gian, ngoại trừ rất ít người, bất cứ tồn tại nào cũng không thể biết.

Cho dù là cường giả có được thần thông thôi diễn cực kỳ cường đại cũng không cách nào biết được.

Lâm Tịch sau khi cung kính thi lễ, tựa như mọi người chờ mong vậy, mở miệng nói: Hồi bẩm bệ hạ. Giáo tổ nói. Trung Châu Tạo Hóa Thần Khí của ta, muốn lúc nào mới xuất hiện, lại là quyết định bởi chính bệ hạ, bởi vì hình thức ban đầu của thần khí kia bây giờ đã ở trong tay bệ hạ.

Lâm Tịch vừa dứt lời, trong đại điện mọi người, não hải nhao nhao như bị nổ tung, tiếp theo từ trong sự ngây ngốc kinh hãi phản ứng lại, đều là theo bản năng, ánh mắt nhìn về phía thần tử ngồi ngay ngắn ở phía trên đại điện.

Rất nhanh, nghi hoặc lại chiếm hết trong lòng mọi người. Bởi vì hai tay thần tử, không có gì, rỗng tuếch. Chỉ có thần tử, sau khi nghe xong lời Lâm Tịch nói, đầu tiên là như rụng mảy, tiếp theo chậm rãi giãn ra, một chút hiểu ra xuất hiện trên mặt của hắn.

Mô hình ban đầu của thần khí đã ở trong tay ta...

Sau khi nhận nhặt lăm bầm một câu, thần tử chậm rãi nâng một tay lên.

Vù vù

Trong khoảnh khắc, trong điện, một cỗ uy áp cường đại không cách nào hình dung, trống rỗng xuất hiện.

Oành oành một trận vang động. Tất cả đại thần, ngoại trừ Lâm Tịch, những người khác, bất luận là Đại La Kim Tiên hay là Hoang Cổ cường giả, thậm chí là một ít dị tộc cường giả thiên phú dị bẩm, lúc này cũng đều không thể không uốn lượn thân thể, quỳ xuống đất.

Loại uy thế này, giống như sức mạnh của thiên đạo, không thể chống cự.

Mà ngọn nguồn của uy áp kia, không phải ở nơi khác, chính là bàn tay thần tử lúc này chậm rãi giơ lên, trên lòng bàn tay kia.

Cùng một chuyện, chẳng biết lúc nào xuất hiện, chậm rãi xoay tròn trên lòng bàn tay thần tử, để tất cả cường giả khuất phục uy áp, từ phía trên sự vật này tản ra, từ đại điện này bắt đầu,

hướng về toàn bộ Đại Thánh quốc, cuối cùng thậm chí là toàn bộ Trung Châu.

Ấn Chúa Tể...

Bất luận sinh linh nào ở Trung Châu, cho dù là con sâu cái kiến cũng biết sự tồn tại của vật này, bởi vì nó chính là chí bảo mà tất cả vận khí ở Trung Châu ngưng tụ ra.

Bị khí vận chí bảo như vậy bức bách quỳ xuống, cho dù là cường giả kiêu ngạo tới mức nào, lúc này cũng khó có thể sinh ra ý nghĩ bất mãn gì. Còn về phần đứng đầu, vì sao bóng dáng Lâm Tịch vẫn đứng đấy, chúng đại thần đều suy đoán là vì thần tử che chở. Thần tử chính là chủ nhân Trung Châu., Tự nhiên, chủ nhân của Chúa Tể ấn kia cũng là thần tử điện hạ. Mà vào lúc này, nhìn thấy Chúa Tể ấn xuất hiện, lại nhớ lại những lời lúc trước Lâm Tịch nói, một đám đại thần cũng biết được thiên cơ trong đó.

Thiên địa đại biến, mạt pháp đại kiếp.

Trong nhân gian giới coi là sinh ra chín đại Tạo Hóa Thần khí, đối ứng Cửu Đại Bộ Châu, nguyên lai chín đại Tạo Hóa Thần Khí này, căn bản không phải tồn tại ngay từ đầu, mà là còn chưa xuất hiện. Hiện tại có, chỉ là hình thức ban đầu của Cửu Đại Tạo Hóa Thần Khí mà thôi. Mà hình thức ban đầu, đúng là Cửu Đại Bộ Châu đều có khí vận chí bảo. Trung Châu khí vận chí bảo, tự nhiên chính là ấn chúa tể của Thần Tử lúc này.

Một chương kia chương Chúa Tể ấn, thần tử phút chốc đứng lên, ngẩng đầu nhìn chăm chú Thương Khung. Khí thể khủng bố của đại thần thông giả cùng khí vận chí bảo kia dung hợp cùng một chỗ, che trời rợp đất, đem toàn bộ Trung Châu đều bao phủ vào.

Sau một khắc, thanh âm thần tử vang vọng trong đại điện.

Truyền pháp chỉ đến trăm, trên dưới Đại Thánh quốc ta, từ hôm nay trở đi ta bắt đầu đúc thần khí tạo hóa, lấy ấn của trăm làm hình thức ban đầu, đúc của Chúa Tể chỉ điện, ta muốn ý vào nó xuất nhập U Minh, chinh phạt chư thiên, độ tam trọng giới, vào Quy Khư Địa.

Theo pháp chỉ này hạ xuống, hình như chuông ấn Chúa Tể ở lòng bàn tay thần tử cũng cảm nhận được khí thể trong lòng thần tử, lập tức bắt đầu có linh trí run rẩy lên. Ấn Chúa Tể khẽ động, khí vận toàn bộ Trung Châu đều phun trào lên, hội tụ về phía Đại Thánh Quốc.

Tạo Hóa thần khí Chúa Tể điện.

Nhân gian, thế lực các nơi hoặc đứt khoát chính là trên tám đại bộ châu còn lại, từng vị đại thần thông giả, đều biết được những chuyện phát sinh trong Đại Thánh quốc điện.

Mặc dù chỉ có một trăm vị đại thần ở trong đại điện kia, biết được lời nói của Lâm Tịch cùng pháp chỉ của Thần tử, nhưng tin tức kinh hãi như vậy, tất nhiên sẽ bị tiết lộ ra ngoài, dù cho uy nghiêm của Thần tử có mạnh lên nữa, cũng không cách nào ngăn cản.

Nhất là với tư cách là chỗ dựa của Đại Thánh quốc, vẫn luôn là một trong những thế lực mạnh nhất chư thiên.

Cửu Đại Bộ Châu nhân gian, hơn phân nửa đều bị thế lực cường đại trong chư thiên chiếm cứ, trong đó hai giới Tiên Ma cuối cùng sụp đổ, sau khi dung nhập vào nhân gian giới, thậm chí trực tiếp ngưng tụ ra hai đại bộ châu.

Thiên Trụ Châu.

Khu vực trung tâm, nơi này, có một tòa cung điện hùng vĩ đến không thể tưởng tượng, một cánh cửa thông thiên, đứng thẳng ở phía trước cung điện.

Nơi này, là hành cung của Thiên Đế, cánh cửa này chính là nơi tôn quý nhất trong chư thiên, phàm là người bước vào cánh cửa kia, mỗi một người đều là cường giả cấp bậc Đại La Kim Tiên, không biết bao nhiêu cường giả, muốn đi vào bên trong cánh cửa kia, một bước lên trời. Cánh cửa là Thông Thiên môn, mà bên trong cánh cửa, là một trong số ít Chí Tôn trong chư thiên, mà lại là một trong những người cường đại nhất.

Thiên Đế...

Đây là người không chế một vị Chí Tôn, là thế lực tiên đạo, trong chư thiên có vô số tu sĩ quý báu tồn tại vô thượng. Thành

đạo tại cuối thời đại thái cổ, lai lịch thần bí, đồn đại luân hồi không biết bao nhiêu đời, mỗi một thế gian đều là tu sĩ thiên kiều, tu vô thượng đại đạo, cuối cùng ở cuối thời đại viễn cổ tiến vào cực hạn, thành tựu vị trí Chí Tôn.

Trong mắt chúng thần Tiên giới, bọn họ vẫn luôn ngồi ngay ngắn trên hoàng tọa vô thượng, xưa nay mặt không biểu cảm, uy nghiêm đáng sợ, trấn áp chư thiên. Nhưng lúc này, trên mặt Thiên Đế lại có biểu cảm khác.

Lửa giận không cách nào át chế lửa giận.

Dù là người đàn độn cỡ nào, cũng có thể từ trong mắt Thiên Đế nhìn thấy lửa giận hầu như vô cùng vô tận thiêu đốt chư thiên. Thiên Đế giận dữ, vốn là động tĩnh khủng bố kinh thiên địa khiếp quỷ thần, nhưng lúc này, những động tĩnh này lại đều không xuất hiện.

Thiên địa đại biến, Chí Tôn mất đi trời buộc, nhưng đồng thời, cường giả Chí Tôn cũng mất đi tôn vị của Thiên Đạo Đại Đạo. Ngay cả Thiên Khiển cũng đã biến mất, tự nhiên, Thiên Uy thứ này cũng biến mất không còn tăm tích. Bất quá dù vậy, bên trong Thánh Điện, từng vị đại thần cường giả uy hiếp chư thiên, lúc này đều không dám nhúc nhích một chút. Uy thế của Thiên Đế, đã sớm không cần thiên địa dị tượng minh chứng, đã sớm xâm nhập sâu trong linh hồn của vô số cường giả Tiên Giới.

Các đại thần trong điện, trong lòng đều biết nguyên nhân Thiên Đế có lửa giận như vậy, nhưng không một ai dám mở miệng khuyên bảo. Nếu là nguyên nhân khác, những đại thần này đương nhiên là muốn nhao nhao đứng ra, xin lĩnh dụng chiến tranh, cầu ở trước mặt Vô Thiên Đế lập một công, nhưng nguyên nhân kia, lại làm cho những đại thần này đều im hơi lặng tiếng, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Bởi vì người dám chọc giận vị cường giả Chí Tôn Thiên Đế này, chỉ sợ rất có thể, cũng là một vị Chí Tôn, một vị cường giả Chí Tôn càng thêm thần bí. Hơn nữa hiện tại, còn phải thêm một vị vừa mới sinh ra khí vận Chúa Tể không lâu., Chủ nhân trung châu to lớn như vậy, người thắng cuộc khí vận chiến tranh. Trong số đại thần, cũng không phải không có

người muốn thỉnh chiến, nhưng chỉ cần bọn họ nghĩ tới không lâu trước khi kết thúc chiến tranh khí vận, xuất hiện hai tộc đàn cực kỳ khủng bố như vốn đã chinh phạt chiến tranh mà sinh ra. Người cuồng vọng hơn nữa, cũng không thể không bỏ ý nghĩ trong lòng.

Trên Trung Châu phát sinh chiến tranh khí vận, Đại Thánh quốc là người thắng cuộc, nhưng với tư cách thế lực tiên đạo bề ngoài của Đại Thánh quốc, lại không có một ai có ý niệm vui mừng. Bởi vì trong lúc chiến tranh khí vận kia, thần tử cầu cứu một tiếng, làm thủ lĩnh thế lực tiên đạo, Thiên Đế đại nhân chí cao vô thượng hung hăng nhục mạ một trận. Nếu chỉ vậy cũng thôi, kết quả cuộc chiến khí vận cuối cùng, lại là Đại Thánh quốc thắng.

Chiến tranh vừa kết thúc, bất kỳ thế lực nào ở nhân gian đều biết được chỗ dựa thật sự của Đại Thánh Quốc chủ thần tử điện hạ, căn bản không phải thế lực tiên đạo, mà là một đại giáo vô cùng thần bí không gì sánh được kia.

Vứt bỏ Thiên giáo.

Đại giáo thần bí này không biết lai lịch, thiên địa đại biến hoàn toàn không có chút thanh danh nào, nhưng theo chiến tranh khí vận kết thúc, thanh danh đại giáo này, trong nháy mắt truyền khắp toàn bộ nhân gian, Cửu Đại Bộ Châu, không một ai may mắn thoát khỏi, đều nhiệm phải đại giáo này, khí thế cường thịnh, hoàn toàn không thua gì hai thế lực lớn Tiên Ma.

Kể từ đó, thế lực khác còn có thể chịu đựng, nhưng thế lực tiên đạo lại đều là ghen ghét nổi giận. Dù là ai cũng nhìn ra được, lúc thần tử xuất thế, đại giáo thần bí này bắt đầu tính toán thế lực tiên đạo, khi đó thần tử sẽ lựa chọn trở về thế lực Thiên Đế, nghĩ đến cũng là một trong mưu đồ. Từ sau khi thống trị Tiên giới, vẫn luôn là Thiên Đế vô thượng trong chư thiên, hoàn toàn bị người ta coi là đá kê chân, còn thành công.

Đương nhiên, lúc này có thể ở trong điện, mỗi vị đều là đại thần được Thiên Đế tín nhiệm, đi theo hắn đã nhiều năm.

Bọn họ đương nhiên biết, tâm cơ Thiên Đế từ trước đến nay giống như vực sâu, sâu không lường được. Nếu chỉ là chuyện

bị tính toán, Thiên Đế mặc dù sẽ nổi giận, nhưng cũng sẽ không thất thố như vậy. Mà dẫn đến Thiên Đế là như vậy, là chuyện khác.

Thần nữ vẫn luôn bị Thiên Đế giam lỏng kia xem như là lợi thế giam cầm thần tử, huyết mạch Thiên Đế huyết mạch, đã mất tích.

Chính xác mà nói, được thần tử cứu đi, ở trong Thiên cung được thủ vệ nghiêm ngặt, được cứu đi. Hơn nữa Thiên Đế có rất nhiều cấm chế trên người Thần Nữ và Thần tử, đều không ngoại lệ, toàn bộ mất đi hiệu lực.

Việc này vừa ra, Thiên Đế lửa giận, quả thực muốn thiêu đốt toàn bộ Thiên Trụ Châu.

Cũng không biết qua bao lâu, trong thánh điện yên tĩnh, mới truyền đến một giọng nói bao hàm uy nghiêm vô thượng.

Truyền pháp chỉ cho ta, lệnh Đồ Ma Thần thả đại quân, chinh phạt Thiên Trụ Toàn Châu, nhưng có kẻ phản kháng, giết không tha trong vòng nửa ngày, ta muốn cho toàn bộ Thiên Trụ Toàn Châu trở về tay ta.

Trên Thiên Trụ Châu, tồn tại có uy nghiêm này, duy có một vị. Thiên Đế...

Pháp chỉ trong thánh điện kia vừa ra, lập tức truyền khắp toàn bộ Thiên Trụ Châu, đồng thời cũng truyền khắp toàn bộ nhân gian giới.

Tất cả cường giả, vào lúc này đều đã biết được, thần tử không biết đã thi triển thủ đoạn gì, cứu mẹ của mình đi, đồng thời lại bắt đầu đúc thần khí Vận Mệnh, muốn đi tới mộ Ma Thần Quy Khư, cướp đoạt vô số chí bảo, trở thành chúa tể nhân gian.

Vì vậy Thiên Đế đã nổi giận, nhưng sinh ra lại không làm gì được. Thần tử đã thành tựu lúc này, chỉ có thể phát tiết lửa giận lên trên các thế lực khác ở Thiên Trụ Châu. Để Đồ Ma Thần thống lĩnh đại quân, chinh phạt Thiên Trụ châu, người không phục phản kháng đều có thể giết không tha. Bất quá tất cả cường giả đều có thể đoán được., Mục đích Thiên Đế hạ Pháp Chỉ kia, ngoại trừ muốn phát tiết lửa giận ra, càng trọng yếu hơn là để Thiên Trụ Châu bị hấn không chế, từ đó trở thành chúa tể Thiên Trụ Châu, được khí vận thiên địa tán thành, từ đó hạ khí vận chí bảo.

Muốn vào Quy Khư, nhất định phải có khí vận chí bảo, đúc ra thần khí Vận Mệnh. Giáo chủ thần bí của Lưỡng Thiên giáo hạ tiên đoán, nhân gian giới nên sinh ra thần khí vận mệnh mới, và lại còn là mỗi một tòa cửu châu.

Ý định của Thiên Đế đương nhiên là lấy khí vận chí bảo của Thiên Trụ châu làm trung tâm, đúc ra thần khí Vận Mệnh thuộc về Tiên giới.

Không chỉ có Thiên Đế như vậy, cùng một thời gian, toàn bộ giới nhân gian. Ngoại trừ Trung Châu và Thiên Sủng Châu ra, các bộ châu khác đều bắt đầu từng đợt chiến tranh mênh mông. Mục đích của tất cả chiến tranh đều giống nhau, vì quyết ra một châu Chúa Tể, từ đó để khí vận thiên địa thừa nhận, giảm khí vận chí bảo xuống, đúc thành thần khí vận Vận Mệnh.

Thần tử Trung Châu hạ pháp chỉ, vô số cường giả lập tức lấy dấu ấn chúa tể kia làm trọng tâm, đúc thành Vương thần khí thuộc về Trung Châu: Chủ trị điện.

Mà cũng giống như Trung Châu, người nắm giữ chí bảo khí vận dưới sự khống chế của Cổ Yêu nhất tộc Thiên Sủng Châu. Rất nhanh, cũng truyền ra pháp chỉ tộc trưởng Cổ Yêu tộc.

Lấy vận yêu kim tiền tài làm trung tâm, đúc Vận Mệnh Thần khí, Vạn Yêu Pháp Bàn, ý vào vào Quy Khư chi địa, lược Ma Thần lột xác.

Ngày Thiên Phụng Châu hình thành, đã rơi vào sự khống chế của Cổ Yêu nhất tộc, sớm được khí vận thiên địa thừa nhận, từ sâu trong hỗn độn bay ra khí vận chí bảo, chính là Vạn Yêu Tài. Là thiên cơ tiết lộ, hầu như tất cả cường giả nhân gian đều biết được sau khi có chín đại thần khí Vận Mệnh xuất thế, Cổ Yêu nhất tộc liền theo sát Trung Châu đại thánh quốc liền động thủ.

Trung Châu là như vậy, Thiên Sủng Châu là như vậy. Các bộ châu còn lại làm sao có thể chịu đựng được, nhao nhao muốn đúc thần khí vận mệnh thuộc về mình.

Nhưng muốn rèn đúc thần khí, điều kiện tiên quyết là có được khí vận chí bảo làm hạch tâm, thế là bảy đại bộ châu còn lại, bao gồm hai đại thế lực tiên ma khống chế Thiên Trụ Thiên Thẳng hai đại bộ châu, cũng như vậy.

Bất luận là Thiên Đế, hay là Ma Chủ, thậm chí là Phật Tổ từ bi độ hóa thương sinh, vì khí vận chí bảo, nhao nhao hiện ra tướng mạo thật sự, trong phạm vi thế lực của mình, đã bắt đầu chinh phạt đại quân, bất kỳ người phản kháng nào, sẽ không

hao phí chút khí lực nào để áp chế, để cho hắc thần phục, mà là trực tiếp hủy diệt.

Chiến tranh giết chóc tử vong là cảnh tượng mặt pháp đại kiếp, xuất hiện ở các khu vực xuất hiện ở nhân gian giới, so với bất cứ thời điểm nào trước đó đều kịch liệt hơn. Cường giả chư thiên vạn giới dung nhập vào nhân gian, lấy tốc độ trước đó chưa từng có rơi xuống đất, bụi về bụi đất, bất luận là sâu kiến cực kỳ yếu ớt phù du, hoặc là cường giả cấp bậc Đại La Kim Tiên cũng không thể tránh né họa kiếp này.

Chỉ hơi vô ý, liền muốn cuốn vào chiến tranh, khí vận không mạnh, chớp mắt liền muốn vẫn lạc, tu vi vạn năm hóa thành hư ảo, hồn phách cường đại cũng sẽ chôn vùi mà vào Hỗn Độn hư không, sẽ không lưu lại một chút dấu vết trên thế gian này.

Đây chính là đại kiếp nạn, kiếp số đã tới, thương sinh đều đau khổ.

Ngay cả trong đại kiếp nạn này, nhân gian giới rộng lớn vô biên, bắt đầu có khí vận vô biên quay cuồng, như đang áp ủ, tìm ra người ứng kiếp đã kết thúc đại kiếp, chủ nhân của tòa hỗn độn chí cao vô thượng này.

Bởi vì mặt pháp đại kiếp, có vô số lão quái vật cường giả, hoặc là tồn tại khủng bố ở thời đại Hoang Cổ, hoặc là Hậu Thiên Ma Thần, nhao nhao xuất hiện, muốn bảo tồn mình trong kiếp số, hoặc là một khi hiển lộ ra. Những cường giả này, cũng biết được trước mặt đại thế, bọn họ không cách nào phản kháng, là lấy bọn họ đều phải lựa chọn trận doanh của mình. Gia nhập những trận doanh này, mới có thể tiến vào thần khí Vận Mệnh kia, từ đó tiến vào lãnh thổ Quy Khư.

Trong lúc lựa chọn trận doanh, cũng đồng nghĩa với việc những cường giả này nhận định là người đứng đầu trận doanh, có thể trở thành chúa tể chân chính của nhân gian giới, chưa bao giờ được khí vận thiên địa chiếu cố, kết thúc tràng đại kiếp nạn mặt pháp bao phủ thương sinh này.

Số lượng những trận doanh này, cũng không nhiều. Thiên Đế Ma Chủ Phật Tổ Cổ Yêu Tổ Long cũng hoặc là Thần tử.

Trước khi thiên địa đại biến, lựa chọn như vậy cũng không khó, hai thế lực cường đại nhất trong chư thiên được công nhận là hai thế lực, Tiên Ma hai giới, quật khởi từ thời đại hoang cổ, xưng bá chư thiên, các thế lực khác., Cho dù cường đại hơn, ở dưới hai giới tiên ma, cũng phải tránh né phong mang. Thế nhưng bây giờ, thiên địa đại biến, đại đạo của thiên đạo đều lâm vào trong sụp đổ, khí vận hỗn loạn trước nay chưa từng có, cho dù là ai cũng không cách nào biết được thiên cơ rốt cuộc là như thế nào, cuối cùng có thể được khí vận chiếu cố rốt cuộc là thế lực nào.

Trong sự lựa chọn như vậy, vị tồn tại cấp bậc Chí Tôn này, nói không chừng cơ hội giống nhau.

Kể từ đó, rất nhiều lựa chọn của cường giả Hoang Cổ cũng phức tạp hơn nhiều. Cửu Đại Bộ Châu, lâm vào cục diện hỗn loạn trước nay chưa từng có, trong đó nếu được lợi lớn nhất, không phải chủ nhân Trung Châu, đại thánh quốc chủ thân tử diện hạ không thể được.

Trên Trung Châu, không biết từ lúc nào xuất hiện một hư ảnh mệnh mông trước nay chưa từng có. Hư ảnh này, mệnh mông vô biên, uy nghiêm chi thịnh, như trấn áp cả tòa đại châu, chúa tể tất cả.

Điện Chúa Tể...

Sau khi thiên cơ tiết lộ, hầu như bất cứ cường giả nào ở nhân gian đều biết được thần khí Vận Mệnh sắp sinh ra ở Trung Châu. Bởi vì nguyên nhân của tòa điện Chúa Tể này, chỉ mấy ngày, không biết đã dẫn tới bao nhiêu cường giả Hoang Cổ đến đầu nhập. Những cường giả có được thần thông cường đại này có được thần thông mạnh mẽ., hy vọng đầu nhập vào Đại Thánh quốc, chính là vì tiến vào trong tòa đại thành Chúa Tể điện sắp thành hình kia. Vận Mệnh thần khí vùng đất Quy Khư, dù hoặc trong đó, đã để cho toàn bộ nhân gian giới lâm vào trong điên cuồng.

Nhân gian giới, có một nơi thần bí, biến máu, Ma Thần đứng vững, chiếu sáng tinh hải, nơi này, là vút bỏ Thiên giới.

Trong biển hoa vô biên vô hạn, một lão giả lưng còng, cầm một cái cuốc hoa, đang đi từng bước, cuốc hoa lần lượt đánh vào chỗ hư không, trong không gian hoa văn dập dờn, một đóa hoa song đồng huyết hoa ẩn chứa đạo vận kỳ dị liền sinh ra, vô cây hạt giống huyết quang sinh trưởng biển hoa đang không ngừng lan tràn. Động tác của lão giả, thủy chung lặp lại, không thấy trên mặt hắn có chút không kiên nhẫn. Ngược lại một đôi mắt vốn nên đục ngầu kia, theo động tác của lão giả, mỗi một đóa hoa máu, liền sáng ngời một phần, tâm thần hồn phách cũng minh ngộ một phần, dần sinh ra thần quang, thấu triệt hết thảy trước mắt.

Vù vù

Bỗng dưng, cuốc hoa đánh ra, một đóa hoa máu to lớn sinh ra, trong nhụy hoa, giống như một người ngồi ngay ngắn. Một bộ áo xanh, khuôn mặt thanh tú, bề ngoài nhìn như một thiếu niên Nhân tộc bình thường. Lão giả vừa thấy, trong mắt tràn đầy vẻ sùng kính, thu cuốc hoa, đang muốn thi lễ, bên tai bỗng nhiên vang lên đạo âm.

Thời hạn năm đó mặc dù chưa đến, nhưng con trai của người đã có thành tựu nhất thống Trung Châu, Thần Nữ cũng ra khỏi hàng rào, cảm thán lòng thành, ban cho người viên mãn.

Giọng nói của Ngô Khí đối với lão giả này mà nói, tựa như đạo âm dễ nghe nhất trong thiên địa, thẳng vào sâu trong hồn linh, khiến cả người hắn run rẩy, hồn phách như muốn rời khỏi cơ thể.

Không đợi hắn trả lời, chỉ thấy dưới chân hắn không có cuốc hoa đánh vào, nhưng cũng sinh ra một đoàn huyết quang, phun trào ra, cảnh non màu đỏ tươi vươn ra, từ trong đó chậm rãi nở ra một đóa huyết hoa hai con người, cánh hoa làm số mười một, nhụy hoa kia nở rộ, bao phủ thân thể già nua gầy yếu của lão nhân, bao phủ vào cảnh tượng này, ngược lại giống như cảnh tượng ngày đó.

Chỉ có ý niệm trong đầu lão giả là hoàn toàn khác với ngày hôm đó.

Đoạn thời gian phạm nhân thần nữ phong Linh Cầm này truyền khắp chư thiên thần thoại bí hiểm, bởi vì Ngô Khí nhúng tay, đúng là lấy kết cục viên mãn kết cục kết thúc.

Cho dù Ngô Khí nhúng tay vào, cũng có nghĩa hấn và vị chủ nhân Tiên giới uy nghiêm trấn áp chư thiên kia, vô thượng Thiên Đế, kết xuống nhân quả. Bất luận nhìn từ góc độ này, Thiên Đế đều sẽ không bỏ qua kẻ dám nhúng tay vào mưu đồ của hấn.

Huống chi, kế hoạch xung bá đầu khở của Thiên Đế, lúc sắp thành công, lại bị Ngô Khí hái trái cây.

Sau khi thần tử xuất thế, trước mặt vô số cường giả, tiến vào Tiên giới, mà mượn nhờ thế lực Tiên giới, thần tử cũng thuận lợi trở thành quốc chủ Đại Thánh Trung Châu, nhưng vào thời khắc máu chốt, lại là Ngô Khí ra tay trợ giúp thần tử trở thành chúa tể Trung Châu. Đồng thời, vứt bỏ Thiên giáo cũng mượn cơ hội này, truyền khắp toàn bộ thế giới nhân gian.

Nếu nói trong này ai là người oan uổng nhất, tất nhiên là Thiên Đế bị hạ không gì hơn cái giỏ trúc mức nước. Chẳng những một chút lợi ích cũng không có được, ngược lại Thần tử không biết thi triển thủ đoạn gì cứu ra được Thập Tam Thần Nữ đã bị giam lỏng., Thành trò cười cho toàn bộ nhân gian giới. Nếu lúc này đại kiếp đã đến thời khắc máu chốt, vô số cường giả nhân gian giới đều vì thần khí chín đại Vận Mệnh kia mà điên cuồng, chỉ sợ lúc này đại quân Tiên giới đã xuất hiện trên trung châu.

Bất quá dù vậy, Ngô Khí cũng không sợ hãi chút nào bị vị Vô Thiên Đế kia ghi nhớ, nghiêm túc tính toán. Mặc dù trước khi thiên địa đại biến, Thiên Đế quý trọng vì chư thiên bá chủ, nhưng so sánh với thân phận Hỗn Độn Ma Thần trước kia của Ngô Khí, chỉ có thể xem như một vị văn bối mà thôi.

Mà Ngô Khí trải qua vô số luân hồi, minh ngộ kiếp trước kiếp này, sau khi thành tựu một phương giáo tổ, pháp lực thần thông của hấn so với Thiên Đế, cũng không thua chút nào. Cũng là tồn tại Chí Tôn tiến vào Đại Đạo cực hạn, chỉ khác là, Ngô Khí ngộ là đại đạo chỉ thuộc về hấn, Khi Thiên bỏ Thiên,

bất luận tiến vào cảnh giới nào, cũng không kinh động Đại Đạo, bất kỳ tồn tại nào đều không biết.

Nguyên nhân chính vì vậy, Ngô Khí mới dám mạo hiểm Thiên khiến, mưu đồ thiên địa, trong lòng hẩn tính toán, không chỉ một góc Trung Châu, chính là thương sinh vạn vật thiên đạo cũng đều ở trong lòng hẩn lưới.

Trên huyết hoa, Ngô Khí như một thiếu niên Nhân tộc cực kỳ bình thường, ánh mắt sáng ngời, thẳng hướng ra ngoài thế giới, Hỗn Độn vực ngoại kia còn chưa đi hết.

(Sẽ không phải, nguyên nhân là vì tiểu lâu gặp chuyện gấp, là tang sự, tại nông thôn, không có mạng lưới, chỉ có một chút tình tiết, nhất định sẽ xong vốn. Sách mới cũng đang chuẩn bị bản dự trữ, hiện tại tiểu lâu cũng là toàn chức, tuyệt sẽ không đập đổ Giáo Tổ. Xin chur vị chờ một chút, tiểu lâu sẽ nhất trở về.

Thiên cơ tiết lộ, giới nhân gian giống như một nồi nước sôi, nấu nướng thương sinh, ngoại trừ Trung Châu Thiên Phụng bộ châu đã kết thúc, bảy đại bộ châu còn lại, đã hoàn toàn lâm vào trong chiến loạn. Toàn bộ chiến tranh, đều là thảm liệt trước nay chưa từng có, bởi vì mục đích của những chiến tranh này, chính là vì khí vận. Người thắng, liền có thể trở thành chúa tể bộ châu, một khi được khí vận thiên địa thừa nhận, trong nháy mắt sẽ giảm xuống khí vận chí bảo.

Người đi đầu thành công, rất nhanh liền xuất hiện.

Âm

Một ngày, thiên địa chấn động, một vật mang theo uy thế vô biên, từ trên trời đến, phá vỡ một ít trở ngại, giáng xuống Thiên Trụ Châu. Thứ kia, sự vật uy nghiêm như Thiên Ngục, trấn áp hết thảy, bao phủ thiên địa, không gì không lường được, vào nhân gian, hiển lộ ra hình dáng, chính là một cây cột đá khắc Thái Cổ Thần Văn, đi về phía Thiên Trụ Châu, không thể ngăn cản. Mà đồng thời, chúng sinh ở nhân gian, trong đầu đều là chấn động, minh ngộ tất cả sự vật kia.

Khí vận chí bảo, trụ Thương Khung.

Đại biểu cho cột trụ Thương Khung có khí vận Thiên Trụ Châu, sau khi uy thế không thể ngăn cản rơi vào Thiên Trụ bộ châu, không bao lâu, trên Thiên Trụ Châu, liền có một đạo thanh âm uy nghiêm cái thế, truyền ra, vang vọng thế giới nhân gian.

Khúc hạc truyền pháp chỉ cho ta, chúng sinh Tiên đạo, lấy trụ cột Thương Khung của ta làm cơ bản, đúc hóa thần khí Thiên Đế Thần Cung, ta muốn ỷ vào đó để vào Quy Khư, lướt đi khí vận thiên địa, rất nhiều đại đạo, chỉ có tiên đạo ta độc tôn.

Thanh âm này, bất luận kẻ nào cũng biết, chính là vị chủ nhân của Tiên Đạo kia, hiện tại cũng là Thiên Đế đại nhân đứng đầu toàn bộ Thiên Trụ Châu.

Ma đạo Tiên đạo, tranh đấu không biết bao nhiêu vạn năm, hiện tại Thiên Đế trở thành người đứng đầu một châu, chỉ huy Ma Chủ của nhân gian nào cam nguyện rút lại phía sau. Một ngày này chưa qua, trong nhân gian, lại sinh ra biến cố lớn.

Ầm

Thiên địa chấn động, nhưng lại là vì một bộ châu khác.

Lại một vật nữa, từ Hỗn Độn Thiên Ngoại đến, phá vỡ tất cả, rơi thẳng về phía Thiên Thắng bộ châu. Vật này vừa ra, ma khí cái thế, bao phủ nhân gian, như một ngôi sao màu đen, cho đến sau khi phá thiên khung, hiện ra chân dung, chúng sinh hiểu ra.

Cửu U Chi Đỉnh.

Vật kia, lại là hình đỉnh, toàn thân tuyền khắc hoa văn thái cổ, trong đỉnh hình như có một thế giới khác, dung nạp luyện hóa tất cả.

Ầm

Cửu U Chi Đỉnh rơi vào Thiên Thắng bộ châu, không bao lâu, sâu trong đại châu, một thanh âm cực kỳ uy nghiêm từ chỗ sâu trong U Minh vô tận truyền đến, vẫn như cũ vang vọng nhân gian giới.

Truyền pháp chỉ cho ta. Thuộc về ma đạo, ngày sau lấy Cửu U Chi Đỉnh của ta làm hạch. Chú tạo thần khí, U Minh ma điện, dục vọng của ta.

Pháp chỉ truyền ra, không khác chút nào pháp chỉ của Thiên Đế đại nhân kia, khí thế uy nghiêm cũng không kém chút nào.

Hai thế lực siêu cấp tiên đạo này, cho dù dung nhập vào nhân gian giới, số mệnh cũng không cách nào tránh khỏi tranh đấu. Chính là trong mạt pháp đại kiếp nạn này, cũng giống như vậy. Thiên Đế thống nhất Thiên Trụ bộ châu, thành tựu vị trí Chúa Tể, được khí vận thiên địa thừa nhận, hạ xuống chí bảo. Ma Chủ cũng trong một ngày, để toàn bộ Thiên Thắng bộ châu rơi vào tay hắn, cũng được khí vận chí bảo.

Ầm

Ầm

Trong cõi nhân gian, từ nơi minh minh, dâng lên bốn cột khí vận, bay thẳng lên trời. Trong mỗi cột khí vận, đều như có một vật gì đó đang xoay tròn lơ lửng, theo thời gian trôi qua, bốn vật hình dáng cũng dần rõ ràng hơn. Hoặc giống cung, hoặc như điện như điện., Hoặc làm hình bàn, không những đủ, chỉ có khí tức uy áp, bao phủ thế giới nhân gian. Bốn trụ khí vận xuất hiện, tất cả sinh linh ở nhân gian giới đều biết được, vậy tiên đoán thiên cơ chẳng biết lúc nào tiết lộ ra ngoài lại là sự thật. Mạt pháp đại kiếp, giới nhân gian sẽ sinh ra chín đại tạo hóa thần khí, hiện tại đã xuất hiện bốn phía.

Kiện thứ nhất, là tòa điện thờ phụ do thần tử tạo ra, kiện thứ hai là Vạn Yêu pháp bàn của Cổ Yêu nhất tộc, kiện thứ ba thứ tư, chính là kiện Thiên Đế Thần Cung cùng U Minh ma điện xuất hiện ngày hôm nay.

Sau khi thiên cơ tiết lộ, khắp nơi nhân gian đều bị khí vận chiến tranh bao phủ, vô số cường giả bị cuốn vào trong đó, không người nào có thể chỉ lo thân mình, bất luận là cường giả cấp bậc Đại La Kim Tiên, hay là sâu kiến yếu kia, đều vì cầu được một con đường sống mà giãy dụa không ngớt.

Nhưng cũng có rất nhiều cường giả đã tâm bưng bưng, chẳng những muốn cầu sinh lộ, còn muốn hoàn thành sáng tạo vĩ nghiệp, ngồi lên vị trí Chúa Tể thiên địa. Sau khi Ngộ Khí tiết lộ thiên cơ, những cường giả này đều nhìn chăm chăm vào tạo hóa thần khí, muốn mượn chí bảo tiến vào Quy Khư chi địa. Lại không nghĩ tới, chỉ trong năm tháng ngắn ngủi, chín đại tạo hóa thần khí, trong đó bốn phía đã có chủ nhân.

Nói cách khác, Tạo Hóa thần khí, chỉ còn lại năm kiện, không có hạ lạc.

Trong Cửu Đại Bộ Châu, Thiên Ngưu Châu, Thiên Lô Châu, Thiên Ký Châu, Thiên Ký Châu, trên Ngũ Đại Bộ Châu này, không chỗ nào yên tĩnh, đều cuốn vào trong chiến loạn. Chính là thánh địa Phật quốc kia, nơi ở của những đại thần thông giả tổ Long Sào, cũng không có ngoại lệ. Mạt Pháp đại kiếp đang xảy ra., Kiếp số vận chuyển, mỗi một hơi thở đều có vô số sinh linh triệt để vẫn lạc, tiêu tán giữa thiên địa. Từ lúc kiếp số

hưng thịnh, nhân gian giới này đã không có Lục Đạo Luân Hồi, là lấy sinh linh vẫn lạc chính là vẫn lạc, sẽ không có ngày phục sinh.

Chúng sinh cũng biết đây, là lấy này càng thêm điên cuồng, không hề cố kỵ, từ sau khi vạn thế sụp đổ, cường giả chư thiên không còn đường lui, không phải sinh tức chết, sinh linh nhu nhược thêm nữa, cũng sẽ vì một đường sinh cơ đó, khởi khởi sát niệm vô biên.

Trong chiến tranh vô biên, năm tháng trôi qua, nhân gian giới rộng lớn vô cùng, số lượng sinh linh giảm mạnh, một ngày một ngày, đại địa mệnh mỏng, đều là núi thây biển máu, oán khí ngập trời, nhưng không có một đạo oan hồn đại quý, tất cả sinh linh, bất luận cường giả nhỏ yếu, một khi ngã xuống, hồn linh cũng tiêu tán hư vô, sẽ không lưu lại một chút dấu vết ở nhân gian giới này.

Cho dù là chiến tranh khí vận, cũng có ngày kết thúc.

Pháp tích cuối cùng của nhân gian, không biết là năm tháng nào, thiên địa tái sinh biến đổi lớn, run rẩy không ngừng.

Tất cả cường giả, tất cả đều sinh cảm ứng, cùng nhau ngẩng đầu nhìn về phía thiên ngoại, quả nhiên thấy một tia sáng xuất hiện ở bên ngoài hỗn độn vực, hướng nhân gian giới đến, phá vỡ hết thảy trở ngại, vào thế giới nhân gian, hiện ra hình dáng, đi về một đại bộ châu.

Châu này là Thiên Lô Châu, lúc vạn giới sụp đổ, do Phật giới cùng ước chừng hơn trăm tiểu thế giới, vượt qua hư không mà đến, ngưng tụ ra châu này trên đại dương vô tận. Trên Thiên Lô Châu, lại không giống các đại châu khác, đại địa Man Hoang cằn cỗi, yêu ma khắp nơi, các tộc đàn khác, số lượng nhiều như Nhân tộc, lại có nhiều tai họa yêu ma, vì cầu sinh tồn sinh tồn sinh tồn, đa phần cầu che chở cho đại năng cường giả của Phật giới.

Điều này dẫn tới trên Thiên Lô Châu, ngoại trừ truyền thừa Phật, còn có các đạo thống khác xuất hiện. Là vì ngày hôm nay, trên Thiên Lô Châu, cuối cùng cũng ngừng chiến tranh khí vận.

Âm

Chiến tranh khí vận dừng lại, không hề lo lắng, Thiên Lô Châu rơi vào tay Phật môn, có chí bảo từ trên trời đến, hiện ra hình dáng, đúng là một cái đài sen sự vật, trên đó có hoa văn thái cổ, ẩn chứa đạo lý vô tận, thanh trọc nhị khí, diễn hóa hỗn độn, như sao băng rơi thẳng vào chỗ sâu Thiên Lô châu.

Hỗn Độn Chi Liên

Chí bảo hiện ra, sinh linh thiên địa đều sẽ sinh ra cảm ứng. Pháp Liên kia sau khi rơi vào Thiên Lô Châu, một hơi thở sau, một pháp chỉ cũng truyền ra, bao phủ Thiên Lô đồng thời vang vọng nhân gian.

Phật ta từ bi, nay muốn lấy Hỗn Độn Chi Liên đúc thành thuyền Niết Bàn vô thượng, giải thiên địa nhân quả, độ bể khổ, đạt tới bờ bên kia, siêu thoát vạn vật bách tính, phạm là chúng sinh nước Ngô đều có thể cầu nguyện, giúp Phật Tổ hoàn thành chí nguyện này.

Âm

Pháp chỉ truyền một cái, nơi sâu trong Thiên Lô Châu, một cột trụ khí vận cũng liền dựng lên, nổi thẳng vòm trời, trong khí vận vô biên, bao bọc một vật mơ hồ, dần dần có hình thể, giống như thuyền thuyền cổ xưa, bên trong ẩn chứa nhân quả chí lý, liếc mắt liền có thể làm cho thương sinh sinh quy y ý niệm.

Lại một Tạo Hóa thần khí lên thuyền Niết Bàn.

Tạo Hóa thần khí chi cử, đã hiện lên năm, trong cột khí vận một chí bảo thần khí bao hàm uy thế vô biên, dưới khí vận bao phủ quán chú, hình thể càng thêm rõ ràng. Như có phản ứng dây chuyền, khiến khí vận chiến tranh của người ta, càng thêm kịch liệt., Số lượng sinh linh ngã xuống, không hổ hung danh mật pháp đại kiếp này. Hiện tại nhân gian giới, hỗn loạn kịch liệt, thiên địa như lò luyện, vô biên khí vận chính là liệt hỏa, nung nấu, tất nhiên là thương sinh vạn vật.

Sau một năm, trong nhân gian giới, lại hiện ra biến đổi lớn.

Âm

Động tĩnh cực kỳ quen thuộc, nhưng vẫn khiến vô số cường giả chú ý, giác ngộ thẳng vào sâu trong hồn linh kia, chính là muốn cự tuyệt cũng không được. Một khi có đại bộ châu thống nhất, chúa tể được khí vận thiên địa thừa nhận, tự nhiên có chí bảo, sẽ từ hỗn độn thiên ngoại mà đến, phá vỡ mọi trở ngại.

Vật này lại là đến Thiên Tiên Châu trong Tứ Châu còn lại. Chúa tể châu này, chỉ có một tộc, chính là bá chủ chư thiên tồn tại từ thời đại thái cổ, tộc đàn cường đại trường tồn từ tuyên cổ.

Long tộc...

Thiên Tiên Châu ngày đó ngưng tụ, chính là do phá tan Phương Hoàng giới và rất nhiều Thái Cổ thú giới của Long giới dung hợp mà thành, trong rất nhiều tộc đàn Thái Cổ thần thú, lấy thực lực mạnh nhất của Long tộc, trải qua chiến tranh khí vận dài lâu, phần lớn tộc đàn thần thú lựa chọn khuất phục Long tộc, Tôn Tổ Long làm Chúa Tể, một ngày này được khí vận thiên địa thừa nhận, giáng xuống chí bảo. Vật kia tiến vào nhân gian, lập tức ở chỗ sâu trong chúng sinh hồn linh liên tưởng ra.

Thiên Địa Thú bài

Thú bài là khí vận chí bảo, trên đó vẫn có hoa văn thái cổ, hỗn độn Hỗn Độn, không hiểu sao thần dị không lường được. Sau khi rơi vào Thiên Tiên Châu, một đạo thú âm mệnh mờ như hồng hoang hiện thế, vang vọng toàn bộ nhân gian giới.

Chú kiến Hỗn Độn Long Sào, che chở ngàn vạn thần thú trong thiên địa, cho dù thiên địa sụp đổ, tộc ta cũng không chết không thôi.

Thanh âm này, cổ lão, vang vọng đến mức cả nhân gian đều giống như muốn trở về thời đại hồng hoang Thái Cổ. Thời đại Hoang Cổ đã trôi qua, không biết bao nhiêu tộc đàn cường đại bị chôn vùi trong dòng sông dài năm tháng, chỉ có bộ tộc này, có con Thái Cổ Tổ Long kia, Tổ Long bất tử, huyết mạch Long tộc không đứt, vĩnh hằng sừng sững ở trên chư thiên, nhìn xuống bách tính.

Thanh âm Tổ Long hạ xuống, Thiên Tiên Châu vẫn ầm một tiếng dựng lên cột khí vận, trên Thiên Tiên Châu có vô tận khí vận quán chú vào trong đó, để một vật khổng lồ dần dần thành hình. Vật kia quái dị, như gà, lại như tổ thú, như hỗn độn khí ngưng tụ, ẩn chứa khí tức cổ xưa khủng bố vô biên, uy áp giáng thế, ngạo thị thương thiên.

Thiên Cơ dự liệu, thần khí Hỗn Độn Long Sào Thần Khí thứ sáu tạo hóa ở nhân gian giới.

Sau khi hình dáng tổ rồng xuất hiện, sáu châu lớn đã lắng đọng chiến tranh, rất nhiều sinh linh cường giả trên đó nhao nhao nhìn vào ba châu còn lại. Có người đã tâm bưng bưng, cũng mưu toan nhúng tay vào trong đó, thành tựu hai vị Chúa Tể.

Ai cũng muốn biết, ba đại Tạo Hóa Thần khí còn sót lại, khi nào hiện thế còn chưa xong.

mạt pháp đại kiếp, từ sau khi Quy Khư chi địa hiển hiện, liền triệt để tiến vào giai đoạn phân loạn.

Giới nhân gian, Cửu Đại Bộ Châu, dồn dập xuất hiện Chúa Tể, từng vị đại thần thông giả hoặc là thực lực siêu cấp, lấy các loại thủ đoạn, trở thành chúa tể bộ châu. Một khi được khí vận thiên địa thừa nhận, lập tức sẽ hạ khí vận chí bảo.

Mỗi khi chí bảo hạ xuống đều mang ý nghĩa, một đại tạo hóa thân khí sắp thành hình.

Àm

Oanh oanh oanh oanh!

Hiện tại nhân gian Cửu Châu, đã có sáu cái, cột khí vận bốc lên, bên trong đều có một vật khổng lồ chìm nổi, dần dần thành hình, vật kia tụ tập một bộ khí vận, bao phủ hư không, uy thế khủng bố, cho dù là con kiến phù du nhỏ bé như vậy cũng có thể cảm giác được.

Nhưng cột khí vận dựng thẳng ở châu vực, bất luận sinh linh nào dám xâm phạm, là lấy ánh mắt của chư thiên cường giả, liền nhao nhao rơi vào trên tam đại bộ châu còn lại. Tam châu này là Thiên Ngưu Châu, Thiên Huyền Châu Thiên Ký Châu.

Trong lúc thiên địa đại biến vận giới sụp đổ, những thế lực siêu cấp như tiên ma phát yêu đều độc chiếm một châu, để có thể thống nhất bộ châu trong thời gian ngắn như vậy, có thể nhận được khí vận thừa nhận.

Bất quá cũng có mấy bộ châu, thế lực tộc trên đó có chút hỗn tạp, thực lực cách biệt cũng không xa, như vậy muốn thống nhất liên gian nan hơn nhiều.

Hiện nay tam đại bộ châu này, vẫn bị chiến loạn quét sạch, các đại thế lực hỗn chiến không ngớt, vì vị trí chúa tể duy nhất kia, mọi thứ đều vứt ra sau đầu. Các nơi chiến tranh khí vận, dẫn đến vô số oan hồn, núi thây biển máu, thiên địa đau khổ khóc lóc, những huyết khí oán khí kia ở trên hư không ba đại bộ

châu ngưng tụ thành kiếp vận vô tận, kéo dài dày đặc, giống như đất chết lặng, vĩnh viễn không thấy ánh mặt trời. Cảnh tượng tận thế.

Dù như vậy, năm tháng từ từ trôi qua, ba đại bộ châu này cũng không hề tiến triển chút nào, chiến loạn vẫn như cũ, chưa từng xuất hiện tộc đàn hay thế lực thống nhất bộ châu.

Bất quá một ngày này, trong Tam Châu Thiên Ngưu bộ châu, cuối cùng sinh ra biến hóa.

Năm đó châu này là do Vạn Đăng liên giới ở Thú Ma giới, Vạn Đăng giới và Vạn Tiên giới, mấy trăm thế giới, sau khi sụp đổ ngưng tụ thành. Trong Cửu Châu, địa vị tất nhiên không thể nào cùng nơi khởi kiếp, Trung Châu, hoặc các thế lực siêu cấp như Tiên Ma Phật chiếm cứ bộ châu. Trên Châu phức tạp, sinh linh đông đảo, tộc đàn càng không biết bao nhiêu, khí vận chiến tranh, châu này liên lâm vào hỗn loạn, mấy năm qua đi, cũng không biết đã đồ thán bao nhiêu sinh linh.

Bây giờ, cuối cùng trên Châu cũng quyết ra hai thế lực lớn, đẩy khí vận chiến tranh tới thời khắc cuối cùng. Hai quân đối chọi. Người thắng có thể nhận được phần thưởng duy nhất của trận chiến khí vận này. Khí vận chí bảo, cũng có nghĩa là, sẽ được một tạo hóa thần khí.

Hai thế lực lớn, một bên là Vô Tâm quốc, quốc chủ Vô Tâm đạo nhân, tu luyện con đường vô tình trong ba ngàn đại đạo, đã ngưng tụ ra thân thể Đại Đạo, tu vi thông thiên. Một bên khác, lai lịch càng lớn hơn., Chính là liên minh chi quốc do hơn mười cường giả dị tộc trời sinh thần thú tạo thành, cầm đầu chính là động chủ Hồng Liên trên Châu, tu là đại băng diệt chi đạo, nhất niệm băng thiên, nhất niệm diệt thế. Thậm chí tại lúc vạn giới kia sụp đổ, luyện hóa rất nhiều khí tức băng diệt, ngưng tụ một cỗ thân thể đại băng diệt Ma Thần đi ra.

Đương nhiên, sau ba ngàn Ma Thần, người thành tựu thân thể Ma Thần, đều chỉ có thể xưng là Hậu Thiên Ma Thần, uy năng địa vị, không thể đánh đồng với Ma Thần chân chính.

Tu vi của Vô Tâm đạo nhân và động chủ Hồng Liên tương đương, tranh đấu với nhau mấy năm, không có kết quả.

Nhưng hôm đó lại không giống, trước trận pháp kia, khi hai quân đang dây dưa, Vô Tâm đạo nhân kia chợt mở miệng với hư không.

Hôm nay Vô Tâm nguyện gia nhập Thiên giáo, khẩn cầu thỉnh giáo tổ truyền đại đạo của ta.

Vừa nói xong, trên người Vô Tâm đạo nhân này liền xảy ra biến hóa kinh thiên, đã bị hấn tu luyện đạo vô tình tới cực hạn, lại lập tức tán đi, ngay cả thân thể đại đạo của hắn cũng trong nháy mắt muốn sụp đổ.

Hai nước đại chiến, không biết bao nhiêu sinh linh Thiên Ngưu bộ châu nhìn xem, Vô Tâm đạo nhân đột ngột hủy đi tu vi, lập tức khiến đông đảo sinh linh quan chiến kinh ngạc ngây người. Xem động tác của Vô Tâm đạo nhân, rõ ràng là muốn phế bỏ toàn bộ tu vi đại đạo của mình, chờ thân thể đại đạo của hắn sụp đổ, trong khoảnh khắc sẽ từ một vị đại thần thông giả, trực tiếp biến thành phàm nhân.

Mà Vô Tâm đạo nhân gây nên, lại chỉ là nhập vào Thiên giáo kia. Biến cố này quả thực khiến vô số cường giả sinh linh kinh ngạc, cho dù là đối thủ của hắn, động chủ Hồng Liên động, lúc này cũng nhìn không được kinh hãi.

Chỉ là biến cố càng kinh người hơn lại ở phía sau.

Vù vù

Thiên địa một vẻ đẹp, một đạo khí tức áp đảo hết thảy, hàng lâm trên Thiên Ngưu bộ Châu. Trên Châu đông đảo sinh linh cường giả, bao gồm động chủ Hồng Liên động đã là đại thần thông, dưới khí tức này, đều không có chút ý niệm đối kháng.

Đang lúc bọn họ kinh hãi, liền thấy đại đạo thân của Vô Tâm đạo nhân vốn sắp tan vỡ, lại ngay lập tức ngưng tụ lại, mà tu vi bị Vô Tâm đạo nhân phế bỏ, trong nháy mắt một lần nữa trở về trong cơ thể hắn. Chỉ là so sánh với lúc trước, trên người Vô Tâm đạo nhân rõ ràng nhiều hơn một chút biến hóa.

Thần niệm trong mắt rất nhiều cường giả quét qua, chỉ cảm thấy Vô Tâm đạo nhân như đã thoát ly vùng thiên địa này, siêu thoát thế giới nhân gian. Nếu không phải trong mắt mọi người còn có thể nhìn thấy thân thể của Vô Tâm đạo nhân, ngay trong đại quân kia, chỉ sợ đều cho rằng Vô Tâm đạo nhân đã bình an vượt qua mặt pháp đại kiếp này, vượt qua kiếp số.

Vứt bỏ tổ tiên Thiên giáo.

Không hiểu sao, trong đầu tất cả sinh linh đồng thời hiện lên một tồn tại vô cùng thần bí.

Tiếp theo một hơi thở, biến cố tái sinh.

Vô Tâm đạo nhân đã gia nhập giáo ta, ban cho vị trí tôn giả hộ giáo của ngươi, ban đạo binh của ngươi ngàn vạn, bảo vệ giáo ta.

Thanh âm Ngô Khí vang vọng toàn bộ Thiên Ngưu bộ Châu, trong nháy mắt rơi xuống, trong toàn bộ Thiên Ngưu bộ châu, ức vạn sinh linh, một nửa rơi vào địa ngục, một nửa lại Thiên Tiên cảnh.

Ầm

Trên Vô Tâm quốc, hư không đột nhiên phá vỡ một khe hở, ngưng tụ thành cánh cửa khổng lồ.

Từ sau cánh cửa kia, một dòng sông máu đỏ thẫm chảy ra, nước sông như máu tươi, nhưng lại không có một chút khí tức bẩn thỉu nào, ngược lại là tinh khiết, mùi thơm thoang thoảng, trên sông từng đoá từng đoá khiến người ta liếc mắt một cái liền trầm mê trong đó máu huyết, trong mỗi một nhụy hoa máu, đều ngồi ngay ngắn một bóng người. Thân ảnh này, hoặc đen hoặc trắng, nhắm chặt hai mắt, thân mang áo giáp Hoang Cổ, toàn thân đều khắc lấy khí tức đại đạo huyền diệu lại.

Một bóng người, tức là một tôn Đạo Binh, huyết tiêu ngàn vạn, Đạo Binh liền có ngàn vạn.

Khi đại quân một nhánh đạo binh này xuất hiện, trong cơ thể Vô Tâm đạo nhân lập tức sinh ra một loại cảm giác quen thuộc. Ngay lập tức để hần hiểu ra, những đạo binh này dưới

một ý niệm của hắc, liền có thể thức tỉnh, vì hộ giáo mà chiến đấu.

Một tôn đạo binh, tu vi Đại La Kim Tiên, không tại không gặp xui xẻo, không biết đau đớn, cũng không có sinh tử. Huyết hoa tại, cho dù bị nghiền nát thành trần, cũng có thể lập tức phục sinh. Sau khi đại quân đạo binh xuất hiện, trên mặt Vô Tâm đạo nhân liền xuất hiện ý cười mừng rỡ, hắc biết, hắc đánh cược thắng.

Trận chiến tranh khí vận này, cho dù còn chưa kết thúc, nhưng người thắng, cũng đã xác định.

Thật ra không chỉ hắc, chính mắt thấy tất cả biến cố này, sau khi thấy đại quân đạo binh khủng bố vô cùng kia xuất hiện, hầu hết sinh linh trên Thiên Ngưu bộ Châu, đều biết được người thắng trận chiến kế tiếp sẽ là ai. Cho dù là động chủ Hồng Liên động, cũng hiểu rõ, thân là người có đại thần thông, hắc càng rõ ràng hơn ngàn vạn sinh linh, đại quân đi theo Hư Không Huyết Hà đến kia, rốt cuộc đáng sợ bao nhiêu.

Nghĩ đến đây, động chủ Hồng Liên một phương, trên đến động chủ, dưới đến binh sĩ, đều là suy sụp.

Nói về khí vận, huyền diệu khó giải, nhưng lại thật sự tồn tại. Ngày đó trên Ngưu Bộ Châu ngàn vạn sinh linh, bao gồm cả động chủ Hồng Liên động giả này, đều thừa nhận Vô Tâm đạo nhân là người thắng sau trận chiến khí vận kế tiếp, trận chiến tranh khí vận này không cần thiết tiến hành tiếp, bởi vì, đã có định số.

Àm

Hư không hỗn độn ngoài chín tầng trời đột nhiên hiển hiện một đạo quang mang. Ánh sáng này rung động, tránh thoát gông xiềng trong cõi u minh, nhảy ra, lập tức hướng nhân gian giới mà đến, hết thảy đều bị phá vỡ. Không biết xa xôi bao nhiêu, dưới đạo hào quang không hiểu kia, lại là thoáng qua tức tới, sau một hơi thở, bên ngoài không gian bích chương ở nhân gian hiện ra chân dung.

Vật này, đúng là một đoá Thanh Đồng Chi Liên, pha tạp nguyên thủy, trong liên không có ý, sau khi phá vỡ bích

chương nhân gian, thẳng hướng Thiên Ngưu bộ châu mà đến. Như trước đó, Thanh Đồng Chi Liên này vừa mới vào nhân gian giới, toàn bộ sinh linh trong đầu chấn động, đều là minh ngộ hết thấy vật kia.

Thanh đồng cổ liên, khí vận chí bảo, người được thụ là có thể chấp chương Thiên Ngưu bộ châu.

Quả nhiên, Thanh Đồng Vô Tâm cổ liên này vừa rơi vào Thiên Ngưu bộ châu, ngay lập tức xuất hiện bên cạnh Vô Tâm đạo nhân, quay tròn, cả hai liền thành lập liên hệ.

Khí vận chí bảo, chính là bảo vật được một bộ sinh linh châu thừa nhận triệu hoán ra, tự có linh tính, mà được Thiên Đạo thừa nhận, vừa ra đã có chủ nhân, đây là khí vận luyện bảo, không người có thể cướp đoạt. Trong đó đáng tin hơn tinh huyết hồn phách luyện bảo, càng không biết bao nhiêu.

Sau khi cảm nhận được cổ liên đồng thau triệt để dung nhập vào trong cơ thể, thanh âm của Vô Tâm đạo nhân vang vọng toàn bộ Thiên Ngưu bộ châu trong khoảnh khắc.

Truyền pháp chỉ cho ta, ta không có lòng quốc chúng, ngày khác lấy Thanh Đồng Cổ Liên của ta làm hạch tâm, đúc tạo thần khí Thanh Đồng Thần quan của Thiên Ngưu bộ châu ta, sinh linh của Thiên Ngưu bộ châu có thể ý vào đó mà ra vào Quy Khư, an độ đại kiếp.

Vô Tâm đạo nhân đã là chúa tể Thiên Ngưu bộ châu, uy nghiêm chi thịnh, đã hoàn toàn vượt lên trên động chủ Hồng Liên, cũng có thể trên bất cứ sinh linh nào trên đảo. Pháp chỉ của hắn vừa ra, bất cứ sinh linh nào, chỉ cần thân ở Thiên Ngưu bộ châu đều chấn động toàn thân, chui thẳng vào sâu trong hồn phách.

Con số cuối cùng của pháp chỉ, càng làm cho toàn bộ người Thiên Ngưu bộ Châu, tất cả đều quy tâm.

Rất nhanh, Thiên Ngưu bộ châu này, ầm một tiếng, có trụ kinh thiên khí vận, bay thẳng lên trời.

Trong cột khí vận, vật này dần dần ngưng tụ một vật, vật này to lớn, hình dáng quái dị, giống như một chiếc quan tài lớn, đúc bằng đồng xanh, ở cột khí vận chậm rãi xoay tròn, sinh

linh một châu, từng giây từng phút đều vận khí lực của bản thân, gửi gắm vào trên đó, để quan tài đồng xanh kia dần dần thành hình.

Cụ vật kia, chính là Tạo Hóa Thần Khí, thần khí tạo hóa ngàn tỉ sinh linh khí của Thiên Ngưu bộ châu ngưng tụ ra, trong quan tài có một cỗ liên không có lòng, đang chậm rãi nở ra.

Như vậy, Cửu Đại Bộ Châu nhân gian chỉ còn lại hai.

Thiên Huyền Thiên hận nhị châu, giống như sinh ra cảm ứng, khí vận càng lộ ra hỗn loạn, hiện ra trong hư không Minh Minh kia, đơn giản như Hỗn Độn, mơ hồ không rõ, tùy ý một sợi khí vận biến hóa, liền mang ý nghĩa có ngàn vạn sinh linh, bởi vậy vẫn lạc, chưa hoàn toàn tiếp tục.

Nhân gian Cửu Châu, bắt đầu từ Trung Châu, phía sau mấy châu đều bị một phương thế lực siêu cấp trong chư thiên chiếm cứ. Sau khi thiên cơ tiết lộ, mấy châu này trước sau triệt để rơi vào trong mấy thế lực siêu cấp kia, tiếp dẫn khí vận chí bảo, bắt đầu rèn đúc thần khí.

Ba đại bộ châu cuối cùng, Thiên Ngưu Thiên Huyền Yêu, mỗi một bộ châu đều cực kỳ hỗn tạp, để một khi rơi vào chiến tranh khí vận, nhất định là chiến tranh liên miên năm, không phải hơn mấy trăm ngàn năm không thể tự giải quyết. Lúc mới bắt đầu, những thế lực siêu cấp kia đều chưa từng có thời gian để ý tới tam đại bộ châu này, không nghĩ tới, Ngô vút bỏ là đầu tiên ra tay, trực tiếp thu Thiên Ngưu châu vào trong tay.

Vô Tâm đạo nhân, vào đại giáo bỏ rơi, được phong làm tôn giả hộ giáo, ban tặng đạo binh hộ giáo, giúp hắn đoạt được Thiên Ngưu bộ châu, thành tựu Chúa Tể.

Khi Thanh Đồng Vô Tâm liên kia từ trên trời bay đến, rơi vào tay Vô Tâm đạo nhân, cũng mang ý nghĩa, Thiên Ngưu bộ châu, triệt để rơi vào trong khống chế của vị Ngô Khí Thiên giáo tổ thần bí này.

Biến cố này xuất hiện, trực tiếp để cho hai đại bộ châu còn sót lại, trở thành tiêu điểm quan tâm của tất cả cường giả Trung Châu.

Đặc biệt là mấy vị đại thần thông giả cấp Chúa Tể như Thiên Đế Ma Chủ, càng sinh ra ý nghĩ giống như Ngô Khí, nhúng tay vào hai đại bộ châu còn lại, nâng đỡ ra con rối Chúa Tể giống như Vô Tâm đạo nhân. Nhưng ngay lúc mấy vị đại thần thông giả cấp Chúa Tể đang định tập kết đại quân, đi tới hai đại bộ châu kia, một cảnh tượng vượt ngoài dự liệu của tất cả cường giả nhân gian.

Àm

Thiên địa chấn động, động tĩnh quen thuộc không gì sánh được. Một vật từ Hỗn Độn Thiên Ngoại đi ra, quang mang đại

thịnh, giống như một vàng mặt trời, tản ra vô tận quang mang, lấy tốc độ khủng bố di động, phá vỡ tất cả trở ngại, đi về phía nhân gian.

Cảnh tượng này, kinh thiên động địa. Nhưng ở nhân gian giới, cũng không phải là lần đầu tiên. Gần như tất cả cường giả của sinh linh đều biết được, cảnh tượng kia xuất hiện, ý vị như thế nào.

Khí vận chí bảo.

Giờ khắc này, không biết bao nhiêu sinh linh lên tiếng kinh hô.

Từng ánh mắt, sau khi tỉnh ngộ lại, nhao nhao dời ánh mắt về phía đại dương vô tận ở Trung Châu. Trên hai đại bộ châu còn lại, sẽ sinh ra khí vận chí bảo, chỉ có một khả năng, đó chính là lại có một châu sinh ra Chúa Tể, nhận được khí vận thiên địa thừa nhận, lúc này mới dẫn tới khí vận chí bảo.

Là Thiên Huyền Châu.

Trong nháy mắt, vô số sinh linh liền thấy rõ chỗ khí vận long trời lở đất kia, chính là Thiên Huyền bộ châu.

Ầm

Khí vận chí bảo, một khi từ Hỗn Độn Thiên Ngoại đến, tất cả không gian đều không thể ngăn cản, chớp mắt đã tới. Vùng sáng kia giống như mặt trời, phá vỡ không gian bích chương của nhân gian giới, một hơi liền nhập thế giới rộng lớn này, không ngừng chút nào. Vật kia trực tiếp hóa thành sao băng, rơi xuống Thiên Huyền bộ châu.

Vật kia, giống như một tháp, toàn thân vàng nhạt, bên trong như ẩn chứa vô lượng huyền hoàng chi khí, mông lung hỗn độn, không biết bao nhiêu tầng, quay tròn rơi thẳng xuống trung tâm Thiên Huyền bộ Châu. Đồng thời trong đầu tất cả sinh linh, đồng loạt chấn động, tin tức về vật kia, liền tự mình minh ngộ.

Hỗn Độn Huyền Hoàng Tháp, chừ tà tránh lui vạn pháp không đụng tới, người được lợi có thể nắm giữ một châu Thiên Huyền, đăng lâm lên vị trí Chúa Tể.

Huyền Hoàng Tháp kia, nhập vào nhân gian giới, một hơi liền rơi vào Thiên Huyền bộ châu, xuất hiện trên đỉnh đầu một bóng người.

Bóng người này là một vị lão giả, đứng giữa hư không Thiên Huyền bộ Châu, trong tay cầm một bộ đạo bào màu xanh, gương mặt già nua, một đôi pháp nhãn lại như ẩn chứa vô tận thế giới, hỗn độn độn, thấu triệt tất cả mê huyền. Vô số ánh mắt rơi vào trên người lão giả này, lập tức để cho người ta giữa giới hạn cường giả biết được, người này chính là chúa tể Thiên Huyền bộ châu mới sinh ra.

Lão giả này, khí tức trên người hỗn độn, tựa như hoàn toàn dung nhập vào nhân gian giới. Rất nhiều cường giả có thể thấy được thân ảnh của lão, nhưng lại không cách nào cảm giác được khí tức tu vi của lão, tựa như giữa thiên địa, cũng không tồn tại một người như vậy.

Lại một vị cường giả thần bí, rốt cuộc người này là ai.

Vô số cường giả đều đang kinh hô, cũng đều vô cùng kinh hãi nhìn sau lưng lão giả, từng nhánh đại quân Vô Danh đạo nhân tản ra khí tức khủng bố kia.

Đại quân này do vô số đạo nhân tạo thành, một vị đạo nhân, chính là một binh lính, nhưng những đạo nhân vô danh này, giống như có liên hệ nào đó với lão giả kia, đồng dạng khí tức mờ lung, làm cho người ta rất khó dò xét ra cái gì. Bất quá mặc dù là như vậy, cũng không ngăn cản chư cường giả phân biệt ra, chính là những đạo nhân vô danh quỷ dị này, trợ giúp lão đạo nhân kia, thống nhất toàn bộ Thiên Huyền bộ châu.

Vù vù

Hỗn độn huyền hoàng tháp, rơi vào Thiên Huyền bộ châu, lập tức lơ lửng trên đỉnh đầu lão giả, khẽ run lên, liền nhìn thấy từng đạo khí tức huyền hoàng, buông xuống, bao phủ thân thể lão giả, nhất thời ngăn cách tất cả ánh mắt nhìn trộm. Cho dù là đại thần thông giả cấp Chúa Tể như Thiên Đế Ma Chủ Tổ Long, liếc mắt nhìn thấu qua, cũng chỉ có thể nhìn thấy một mảnh mờ lung.

Sau một khắc, một giọng nói già nua vang vọng Thiên Huyền bộ châu, cũng truyền khắp toàn bộ nhân gian giới.

Truyền đạo chỉ cho ta, sinh linh thuộc Thiên Huyền bộ châu, ngay hôm nay lấy Hồn Độn Huyền Hoàng Tháp của ta làm hạch tâm, chế tạo chiến hạm Thần khí Huyền Thiên.

Lại một tấm pháp chỉ từ trong miệng một vị Chúa Tể phun ra, truyền khắp nhân gian giới.

Vô số sinh linh cường giả kinh hãi đồng thời, đồng thời ánh mắt ngưng tụ trên không Thiên Huyền bộ châu.

Àm

Quả nhiên, không lâu sau, Thiên Huyền bộ châu hung hăng run lên, một cột khí vận to lớn, bay lên trời, thẳng lên trời. Mà bên trong cột khí vận, Côn Bằng xuất hiện một vật, vật này to lớn vô cùng, lại cực kỳ mơ hồ, chưa thành hình, chỉ chậm rãi xoay tròn, thu nạp khí vận, dần dần rõ ràng.

Con quái vật kia, chính là đồ vật giống như một chiến hạm, những bộ vị còn lại đều là mơ hồ, chỉ có giữa chiến hạm, một tòa thần tháp, sừng sững bên trong khí vận vô tận, trấn áp tất cả.

Sau khi bóng dáng mơ hồ của chiến hạm Huyền Thiên này xuất hiện bên trong cột trụ khí vận của Thiên Huyền bộ Châu, vô số cường giả nhân gian giới mới tiếp nhận hiện thực, đó là Cửu Đại Bộ Châu của nhân gian, lại có một Châu, bị người ta không chế, sinh ra Chúa Tể, không cho các thế lực khác, hoặc là cường giả chen chân.

Kể từ đó, vô số cường giả sinh linh, cũng không tiếp tục tìm hiểu lai lịch lão đạo quỷ dị kia, mà nhao nhao đưa ánh mắt tập trung lên một đại bộ châu cuối cùng.

Cuối Cửu Châu, trời ban bộ châu.

Châu này lúc mới sinh ra, là một bộ châu hỗn loạn nhất trong nhân gian, tộc đàn thế lực trên châu phức tạp nhất, bao la vạn tượng, chính là sau khi đại lượng tiểu thế giới sụp đổ, ngưng tụ mà thành. Thiên cơ tiết lộ, bộ châu này cũng lâm vào chiến tranh khí vận vô tận, nhiều năm chưa từng đình chỉ, cũng chưa

sinh ra một số thế lực cường đại làm chủ chiến tranh, tự nhiên cũng không cách nào sinh ra Chúa Tể.

Bây giờ nhìn thấy châu này hấp dẫn hầu như tất cả ánh mắt của nhân gian, còn có sự chú ý của mấy vị đại thần thông giả cấp Chúa Tể, sợ là sắp tiến vào thời kỳ càng thêm hỗn loạn.

Lại không nghĩ, biến cố kinh thiên cũng vào lúc này, dưới sự chú ý của tất cả sinh linh nhân gian giới, đã xuất hiện.

Ầm

Thiên ngoại truyền đến tiếng vang ầm ầm, lại nhìn thấy một bóng đen, đột nhiên từ trong hỗn độn thoát ra, sau đó tựa như những khí vận chí bảo kia, lấy tốc độ cực kỳ khủng bố, phá vỡ tất cả, chạy tới nhân gian.

Oanh ~ oanh oanh oanh

Bóng đen kia, vừa tránh thoát ra, liền không ngừng tăng vọt, hoàn toàn không nhìn qua Không Gian Pháp Tắc, thoáng cái đã xuất hiện bên ngoài hư không bích chương nhân gian.

Xoạt xoạt ~ oành

Phá vỡ, bóng đen đúng là một hơi liền phá vỡ hư không bích chương, tiến nhập nhân gian giới, đó vốn là hư không bích chương không thể phá, ngay cả một chút xú tác dụng cản trở cũng không có.

Nếu chỉ là như vậy, đông đảo cường giả sinh linh có lẽ sẽ cho rằng đây là một khí vận chí bảo, bị triệu hoán mà đến.

Nhưng vật kia phá vỡ hư không bích chương, sau khi tiến vào nhân gian giới, vô số sinh linh nhân gian, chỉ cảm thấy thiên địa rung động, tiếng vang không ngừng, lại chưa từng minh ngộ bất luận tin tức khí vận chí bảo nào. Đầu tiên là trong nháy mắt ngây người, rất nhanh liền có vô số cường giả tỉnh ngộ, nhao nhao lên tiếng kinh hô.

Không đúng, đó không phải khí vận chí bảo.

Là ma khí, ma khí thật tinh thuần.

Trời ạ, bốn tọa biết rồi, quý vật kia là vực ngoại.

Không đợi đông đảo cường giả kinh hô rơi xuống, bóng đen kia lại dẫn đầu rơi vào Thiên Tắc bộ châu.

Ầm

Một châu to như vậy, lại giống như bất cứ lúc nào cũng có thể lật úp thuyền, bởi vì bóng đen kia rơi xuống, mà hung hăng lay động rung lên.

Cơ hồ là cùng lúc, bóng đen kia, rốt cuộc cũng hiển lộ ra bộ mặt thật kinh khủng.

Tựa như một địa ngục, buông xuống nhân gian giới, bóng đen kia vừa rơi xuống, liền chiếm cứ một nửa lãnh thổ Bộ Châu Thiên Ký, không tốn chút sức nào nháy mắt đem đại bộ châu này ô nhiễm thành màu đen kịt.

Trong địa ngục, vô số bóng đen quét ra, mỗi một bóng đen đều hiện ra vô cùng đáng sợ, trong suy nghĩ hỉ nộ ái ố giống như sinh linh thiên địa, đều có trong đó. Bóng đen hiển lộ ra diện mục, cũng giống như bao la vạn tượng, bất cứ tộc đàn sinh mệnh nào đều có, mặc dù không có thực thể, nhưng lại có khí tức đáng sợ làm người ta tim đập nhanh.

Sưu sưu sưu sưu sưu

Ha ha...

Cạc cạc cạc...

Địa ngục kinh khủng hiện ra ngay lúc này.

Bóng đen vô tận ma quỷ, quét ra, không bao lâu đã bao phủ toàn bộ bộ châu Thiên Ký vào trong đó.

Chúng sinh ở nhân gian lại nhìn, Thiên Ký Bộ Châu, đã bị u ám đen tối hoàn toàn bao phủ, một tia sáng đều không thấy, cảnh tượng bên trong cũng bị hoàn toàn ngăn cách. Cường giả bình thường, căn bản không cách nào nhìn ra một tơ một hào.

Chỉ có Chúa Tể như Thiên Đế Phật Tổ mới có thể liếc mắt nhìn thấu. Một tiếng thở dài, ngay lúc này, từ sâu trong Thiên Lô Châu truyền đến.

A Di Đà Phật, Thiên Ma giáng thế, sinh linh mê loạn, chính là mạt pháp đại kiếp. Quy Khư chi địa, Phật Tổ ta nguyện lấy

thân nuôi ma, lấy pháp diệt ma, nhân quả này.

Phật âm này vừa ra, lập tức tất cả sinh linh đều biết được trên Thiên Đao Bộ Châu, rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Trong lúc kinh ngạc, đồng thời cũng nhao nhao sinh ra lòng khâm phục đối với tồn tại sâu trong Thiên Lô Châu kia, mặc dù chỉ là mấy câu đạo âm, nhưng Phật Tổ lại truyền khắp nhân gian giới, điều này mang ý nguyện vĩ đại phát triển, Phật Tổ ở trên dưới Thiên Lô Châu, muốn ở vùng đất Quy Khư, cùng với Vực Ngoại Thiên Ma chiếm cứ Thiên Thủy Bộ Châu, quyết một trận tử chiến. Phật Sinh Ma diệt, Phật Diệt Ma Sinh, đây chính là cuộc chiến nhân quả.

Ai ngờ, đạo âm của Phật Tổ vừa mới vang lên, chỗ sâu trong Thiên Bộ Châu, một thanh âm hùng vĩ tương tự lại bao hàm tà ác vô cùng truyền khắp nhân gian giới.

Lão lừa trọc, lá gan không nhỏ, lúc này lại dám phát ra nguyện vọng lớn. Được, nếu người muốn chiến, vậy thì chiến, bộ tộc ngoại thiên vực ta, chưa từng sợ chiến.

Thanh âm này vang lên, vô số cường giả đoán được thân phận của nó, nhao nhao cảm giác run rẩy, từ sâu trong linh hồn vọt tới.

Vực Ngoại Thiên Ma tộc

Một hơi này, hầu như tất cả cường giả sinh linh ở nhân gian giới, đều dùng ánh mắt không thể tin được nhìn vào bộ châu Thiên Ký sâu trong đại dương vô tận kia.

Một trong Cửu Châu nhân gian này, bây giờ đã hoàn toàn không nhìn thấy một chút dấu vết thuộc về nhân gian, hoàn toàn bị u ám bao phủ, hết thảy bên trong đều bị vô cùng vô tận ma khí cắn nuốt. Phật tổ nói, chí nguyện to lớn kia, còn có Ma âm cực kỳ khủng bố, lập tức để cho vô số sinh linh minh ngộ, trên Bộ Châu ngày đó rốt cuộc đã xảy ra biến cố đáng sợ gì.

Vực Ngoại Thiên Ma nhất tộc, từ trên trời đến, trực tiếp chiếm cứ bộ châu Thiên Thác.

Mặc dù lúc này nơi đó bởi vì bị bóng tối bao phủ, không cách nào nhìn thấy tình huống rất nhiều tộc đàn thế lực phía trên, nhưng chỉ cần nghĩ tới lai lịch cùng thực lực của bộ tộc Vực Ngoại Thiên, liền có thể biết, rất nhiều thế lực cùng tộc đàn kia dữ nhiều lành ít.

Phàm là sinh linh tu hành, bất luận tộc đàn nào, đều rất rõ ràng lai lịch của bộ tộc Vực Ngoại Thiên Ma.

Đây là một tộc đàn cực kỳ đặc biệt, không đâu không thấy, càng có thể nói là bất tử bất diệt, mặc dù là kiếp số, cũng không cách nào diệt sạch bọn họ. Từ thời đại hoang cổ đến, đại kiếp không ngừng, nhưng thủy chung chưa từng tạo thành thương tổn gì đối với vực ngoại Thiên Ma nhất tộc, thậm chí mỗi lần đại kiếp, đối với vực ngoại Thiên Ma nhất tộc mà nói, đều là một thịnh yển cuồng hoan.

Tộc này, chính là bộ tộc do tất cả sinh linh trong thiên địa ý niệm tiêu điều dựng dựng ra. Chúng nó vô hình vô chất, phiêu đảng ở thiên ngoại, không chỗ không có, tùy thời có thể hàng lâm nhân gian, bất kỳ cường giả nào, chỉ cần nội tâm còn có Tâm Ma tồn tại, liền không cách nào chống cự Vực Ngoại Thiên Ma ăn mòn. Đặc biệt là lúc tu luyện độ kiếp, một khi

tâm ma thất thủ, bị Vực Ngoại Thiên Ma thừa dịp, trong chốc lát sẽ mất đi chính mình, trở thành con rối chỉ biết giết chóc.

Trong chư thiên, sinh linh vô số, tộc quần vô số, nhưng nếu bàn về tộc đàn đáng ghét chán ghét nhất, cũng chỉ có bộ tộc Vực Ngoại Thiên Ma này.

rải rác mấy vị đại thần thông giả cấp Chúa Tể, Phật Tổ tu chính là Nhân Quả Đại Đạo, lúc trước đắc đạo thành lập Phật giới, từng lập xuống chí nguyện vĩ đại, muốn giáo hóa chúng sinh. Để thế gian không ma, Vô Kiếp không bệnh không tai, người người đều có thể thành Phật.

Trong chư thiên, đạo thống truyền thừa vô số, đặc biệt lấy đạo nghĩa Phật đạo, xung đột nhất với bộ tộc Vực Ngoại Thiên, hai thế lực lớn, thế như nước với lửa.

Cường giả Phật giới, thường xuyên dựa vào vị tiên về Thiên Ngoại, cưỡng ép độ những Vực Ngoại Thiên Ma cường đại, thậm chí thu làm hộ pháp Phật giáo. Mà trong vực Ngoại Thiên Ma nhất tộc, đều là lấy hấp dẫn Phật Đà nhập ma làm vinh quang. Bây giờ bộ tộc Vực Ngoại Thiên đột ngột hàng thế, còn chiếm Thiên Tắc bộ châu, ý đồ cũng rõ ràng không qua nổi, chính là đánh vào khí vận chí bảo, đúc hóa thần khí, vào vùng đất Quy Khư kia, mơ ước vị trí Chúa Tể thiên địa cuối cùng.

Bởi vậy, Phật Tổ ở sâu trong Thiên Lô Châu mới có thể lại lần nữa phát ra ý nguyện vĩ đại, thề phải triệt để diệt sạch cả bộ tộc Vực Ngoại Thiên Ma.

Nếu là lúc khác, mặc dù là Phật Tổ, nguyện vọng này hơn phân nửa cũng là không thể nào thực hiện được. Cũng không phải là bởi vì thực lực của Vực Ngoại Thiên Ma nhất tộc quá mức cường đại, dù sao Thiên Ma nhất tộc vô hình vô chất, cũng không có tướng mạo thực sự, như vậy tự nhiên cũng không cách nào được đại đạo thừa nhận, mặc dù là thủ lĩnh của Vực Ngoại Thiên Ma nhất tộc, cũng không cách nào trở thành đại thần thông giả cấp Chúa Tể, nhiều nhất có thể thành tựu Ma Vương, bắt tử bắt diệt mà thôi.

Nhưng thân thể lai lịch tộc của Vực Ngoại Thiên Ma lại có thể khiến bọn họ trở thành tộc đàn khó chơi nhất trong thiên địa.

Cho dù tất cả tộc đàn đều chán ghét chúng nó, nhưng cũng không cách nào tiêu diệt chúng nó. Chỉ cần sinh linh trong thiên địa, còn có thất tình lục dục tồn tại, còn có, Vực Ngoại Thiên Ma nhất tộc sẽ vĩnh viễn không bao giờ tiêu vong, vĩnh viễn đứng ở thế bất bại.

Bất quá thiên đạo vận chuyển, tự có quy tắc, hiện tại mật pháp đại kiếp tiến đến, cho dù là vực ngoại thiên ma tộc, cũng không cách nào thoát khỏi, kiếp số vừa tới, tự muốn hóa thành tro bụi. Vì tranh đoạt một đường sinh cơ kia, Thiên Ma tộc mới có thể giáng thế, lấy thủ đoạn lời đình trực tiếp đoạt lấy bộ châu Thiên Thác cuối cùng.

Thời gian trôi qua mười mấy hơi thở, rất nhiều cường giả nhân gian nhao nhao tỉnh ngộ lại, đều biết được, nhân gian giới, cục diện đã định, Cửu Đại Chúa Tể, sợ là không bao lâu nữa sẽ xuất hiện.

Ầm

Quả nhiên, sau khi Phật Tổ hùng nguyện cùng Ma âm của tộc tổ tiên Thiên Ma tộc vang vọng không lâu, toàn bộ Phàm giới lại sinh ra cảm giác rung động lắc lư lần nữa.

Rất nhiều cường giả ngẩng đầu lên, liền thấy bên ngoài Hỗn Độn Thiên kia, một vật tránh thoát ra, hào quang tỏa sáng, giống như tám vị chí bảo khí vận lúc trước, hoàn toàn bỏ qua Không Gian pháp tắc, phá vỡ tất cả trở ngại, thẳng đến nhân gian giới.

Không biết có phải là bởi vì bá chiếm Thiên Ký bộ châu, chính là Vực Ngoại Thiên Ma nhất tộc, khí vận độc đáo, vật kia rời Hỗn Độn chi địa, quang mang lại u ám, trực tiếp rơi xuống, tựa như một vòng mặt trời màu đen, chỉ nhìn lướt qua, liền làm cho vô số cường giả tâm linh chấn động, không cách nào không chế.

Ầm

Trong khoảnh khắc, mặt trời kia đã đến bên ngoài hư không bích chương của nhân gian giới.

Sau một cái rung động hung hăng, bích chương kia hình dạng như thùng rỗng kêu to, nháy mắt trên bầu trời nhân gian, liền hiện ra một cự vật chân diện mục.

Vật này, toàn thân đều là ánh sáng u ám, giống như mặt trời màu đen, bên trong hiện ra, đúng là một cái bánh xe màu đen không biết đến nó, cự luân xoay tròn, nghiền nát hư không, trên bánh xe khắc lấy cảnh tượng Thiên Ma hàng thế vô số ma đầu gào rú diệt thế, khiến linh hồn người ta rung động, vọt tới khủng bố.

Vù vù

Khí vận chí bảo vừa vào nhân gian giới, lập tức sẽ khiến tất cả sinh linh ở thế giới này sinh ra tâm thần tỉnh ngộ, lần này cũng không ngoại lệ. Vô số sinh linh chỉ cảm thấy trong đầu chấn động, liền nhiều ra một ít tin tức.

Diệt Thế Luân, người được lợi có thể nắm giữ bộ châu, diệt thế thay trời.

Cự luân màu đen gọi là Diệt Thế Luân kia, vừa vào nhân gian giới, chỉ run rẩy một chút, trong chớp mắt rơi vào bộ châu Thiên Tác bị hắc ám ăn mòn kia.

Lúc cự luân rơi xuống, Thiên Ký bộ Châu không biết sinh ra loại biến cố nào, ma khí vô biên do Vực Ngoại Thiên Ma nhất tộc hàng thế mang đến lại tán đi một hơi, hiển lộ ra cảnh tượng Thiên Ký bộ Châu trước đó bị che lấp.

Trên châu, vốn là từng đợt chiến tranh khí vận diễn ra, còn có rất nhiều tộc đàn thế lực đang chém giết lẫn nhau, vào lúc này, tất cả đều ngừng lại. Tất cả sinh linh trên đảo, lúc này đều giống như ngốc trẻ, như điêu khắc, đứng yên tại chỗ.

Nhưng trên người bọn họ, đang phát sinh biến hóa, lại hiện ra rõ ràng vô cùng rõ ràng trước mắt tất cả cường giả.

Không tốt, bọn họ đang lột xác, đang bị ma hóa.

Không còn kịp nữa, trong cơ thể mỗi sinh linh đều có không chỉ một con Vực Ngoại Thiên Ma, cho dù là ai cũng không còn bọn họ.

Sinh linh một châu cứ như vậy bị ma hóa, thật là đáng sợ.

Thiên Ký bộ châu, đã hoàn toàn biến thành Ma Thổ Ma Ngục, chẳng trách có thể có được khí vận thừa nhận, giáng xuống Diệt Thế Luân.

Từng đạo ý niệm từ trên tám đại bộ châu còn lại dâng lên. Lượng lớn cường giả, đều có thể có được thần thông xuyên qua hư không, tự nhiên ngay lập tức liền thấy rõ biến hóa khủng bố phát sinh trên Thiên Ký bộ Châu.

Nhưng dù vậy, tất cả cường giả cũng bất đắc dĩ, khí vận chí bảo đã hạ xuống, điều này có nghĩa là Vực Ngoại Thiên Ma nhất tộc đã được Thiên Đạo thừa nhận, cho dù bọn họ không muốn bộ tộc Vực Ngoại Thiên Ma chiếm cứ Bộ Châu Thiên Tắc, lúc này cũng không có biện pháp nào.

Àm

Diệt Thế Luân rơi vào bộ châu Thiên Ký, nơi trung tâm, nơi đó đang có một bóng người khủng bố giống như Ma Thần, to lớn vô cùng, đỉnh thiên lập địa.

Trên người bóng người giống như Ma Thần này, lại có vô số gương mặt của chủng loại sinh linh, thân thể của nó, cũng đang thiên biến vạn hóa, vô số hình dáng diện mạo của sinh linh, lần lượt hiện ra, Ma Thần này còn hóa ra vô số đầu lâu., Trong mắt hiện ra vô số cảm xúc yêu ghét đau thương, bất kỳ cường giả nào, trong nháy mắt hiện ra bóng dáng Ma Thần này, lập tức liền cảm giác linh hồn điên cuồng rung động, nhất thuận sinh ra vô số ý niệm, tu vi vạn năm trong khoảnh khắc muốn tán đi, hóa thành dòng nước.

Chỉ liếc mắt một cái, không biết có bao nhiêu cường giả giới này đã biến thành phàm nhân. Từng tiếng kêu thê lương thảm thiết từ trên tám đại bộ châu phát ra.

Không tốt, không nên nhìn ma đầu kia.

Đó là Tổ Thiên Ma tộc, là Ma Thần Pháp Tướng do vô số sinh linh sinh linh trong thiên địa ngưng tụ thành, trừ phi là người tu luyện Vô Tình Đại Đạo, nếu không tất yếu phải chịu ảnh hưởng.

A, tu vi của ta, không cần đâu.

Giết, ta muốn giết, giết sạch tất cả sinh linh, giết a, giết cho ta.

Ma Thần Pháp Tướng vừa hiện ra, lập tức khiến thế giới người ta rơi vào hỗn loạn vô biên.

Bất quá rất nhanh, trên tám đại bộ châu đều truyền đến từng tiếng hừ lạnh tức giận. Trên mỗi một châu đều có người đại thần thông cấp Chúa Tể tồn tại, lại có trụ cột khí vận tồn tại, sau khi những Chúa Tể kia động ý nghĩ, khí vận bao phủ, lập tức ngăn cách pháp lực của Ma Thần bên ngoài vực ngoại.

Dù là như vậy, mấy hơi thở hỗn loạn kia cũng làm cho người gian sở hữu sinh linh, kiến thức một phen sự khủng bố của Ngoại Thiên Ma nhất tộc vực ngoại hại thiên địa vô số năm tháng.

Vù vù

Diệt Thế Luân, ngay lúc nhân gian hỗn loạn, rơi vào đỉnh đầu Ma Thần Pháp Tướng kia. Cự luân màu đen xoay tròn, buông xuống vô số đạo Hỗn Độn Ma Khí, dần dần hòa làm một thể với Ma Thần Pháp Tướng kia.

Một hơi sau, cả hai hoàn toàn hòa làm một thể, trên Thiên Ký bộ Châu này, lập tức sinh ra một ít biến hóa.

Châu này, không còn tối tăm như vậy, hiển lộ ra cảnh tượng là bị ma khí ăn mòn, mà là từ trong ra ngoài, hoàn toàn bị ma khí đồng hóa, tựa như châu này, vốn là một phương ma thổ, vốn chính là nơi Vực Ngoại Thiên Ma cư ngụ.

Mà lúc này, trên Châu kia, rốt cuộc cũng xuất hiện cảnh tượng khiến người giữa giới chú ý các loại cường giả đều nhao nhao biến sắc.

Tiếng rống vang lên.

Tiếng gầm rú vang vọng.

Giết!

Giết giết giết giết giết.

Trên châu, vô số sinh linh tỉnh lại, nhưng không có một sinh linh nào là thanh tỉnh, vốn còn vì tranh đoạt vị trí Chúa Tể kia

mà tranh đoạt chém giết không ngớt, lúc này đều như mất đi linh hồn, trong mắt bọn họ, chỉ còn lại sát ý khôn cùng.

Ma hóa...

Sinh linh một châu lúc này đã hoàn toàn bị ma hóa, trở thành khô lồi có tu vi tồn tại nhưng chỉ biết giết chóc.

Cho dù ở giữa cách nhau đại dương mênh mông vô tận, còn các cường giả trên tám đại bộ châu còn lại vẫn cảm nhận được sát ý như đại dương mênh mông, phô thiên cái địa, muốn bao phủ toàn bộ nhân gian giới.

Cùng lúc đó, một đạo ma âm băng lãnh vang vọng toàn bộ nhân gian giới.

Truyền ma chỉ ta, tộc Ngoại Thiên Ma ta, sẽ thừa diệt thế luân, thần khí Chú Tạo Hóa Diệt Thế Ma Bảo, vào Quy Khư, Thôn Ma Phệ Thần, thay trời diệt thế.

vòi tận thế, dị tượng đại kiếp nạn, cũng không biết kiếp nạn này qua đi, nhân gian có thể tồn tại chúng ta hay không?

Không biết bộ châu kia, một vị cường giả cấp Đại La Kim Tiên, trên mặt cổ sơ, thần sắc phức tạp, nhìn chằm chằm một cột trụ khí vận rộng lớn sâu trong đại dương vô tận kia lắm lắm nói.

Sâu trong đại dương, cũng là một châu hội lớn, chỉ là châu này, giống như bị bóng tối bao phủ, trên đó không thấy mặt trời, thậm chí ngay cả một tia sáng cũng không nhìn thấy, dưới đại dương chiếu rọi, chỉ có quần ma loạn vũ, giống như cảnh tượng ma ngục.

Châu này, tên là Thiên Đồn.

Bất luận là trước đó, hoặc là hiện tại, đều cực kỳ chịu sự chú ý của vô số cường giả ở nhân gian giới.

Nguyên nhân chính là vì chúa tể châu này, có chút phức tạp với giới nhân gian. Đã là mặt pháp đại kiếp, vô số cường giả cũng đều biết, vào lúc này nhất định sẽ có lượng lớn cường giả ảm thế, hoặc là thế lực siêu cấp toát ra, tranh đoạt vị trí chúa tể các châu. Dù sao nơi Quy Khư kia, một đường sinh cơ hấp dẫn, thật sự quá lớn, cho dù là đại thần thông giả cấp Chúa Tể, cũng không cách nào thần nhiên đối mặt.

Cho dù là người tu luyện vô tình đại đạo, cũng sẽ bởi vì mặt pháp đại kiếp nạn này, bị động tham dự vào trong vòng xoáy kiếp số này.

Nhưng hiện tại, một quần tộc lớn chiếm cứ Bộ Châu Thiên Ký lại khiến cho các thế lực lớn cùng với vô số cường giả cảm thấy khó giải quyết cực kỳ.

Vực Ngoại Thiên Ma

Tộc đàn này, có thể nói là thiên địa vạn vật sinh ra, từ một mức độ nào đó mà nói, có thể xem là sinh linh trong thiên địa. Nhưng Vực Ngoại Thiên Ma chính là do vạn vật ác niệm sinh

ra, đối với bất kỳ sinh linh nào, thậm chí là thành viên bản tộc, đều chỉ có một ý niệm, chính là khống chế thôn phệ.

Nếu lúc hần, Vực Ngoại Thiên Ma nhất tộc giáng thế, nhất định sẽ dẫn tới cơ hồ tất cả thế lực thảo phạt, cho dù biết không thể triệt để tiêu diệt tộc đàn này, cũng đem nó suy yếu.

Nhưng ở thời điểm cực kỳ mấu chốt này, các thế lực lớn đều bận rộn đúc tạo hóa thân khí thuộc về phe mình, không rảnh chiếu cố cho hần. Lại không có một thế lực siêu cấp dẫn đầu, liền tạo thành cảnh tượng quỷ dị này, một tộc vực Ngoại Thiên Ma bị vô số thế lực quần tộc căm ghét, vậy mà công khai ở nhân gian nghỉ ngơi, còn chiếm địa bàn một bộ châu lớn.

Cảnh tượng như vậy, không biết đã khiến bao nhiêu cường giả cổ xưa thở dài.

Nhưng cho dù như vậy, cũng vẫn không có cường giả hoặc là thế lực tộc đàn đứng ra, chính là Phật giới hoàn toàn đối địch với Vực Ngoại Thiên Ma nhất tộc. Sau khi Phật Tổ chứng kiến tất cả sinh linh nhân gian, phát ra ý nguyện vĩ đại, cũng là lâm vào trong trầm mặc. Chỉ ở chỗ sâu trong Thiên Lô Châu, đúc tạo hóa thân khí Niết Bàn truyền, nhưng cũng không có độ hóa trên Thiên Kỳ Bộ Châu, vô số Vực Ngoại Thiên Ma.

Phật giới còn như vậy, huống chi các thế lực khác.

Là lấy từ Vực Ngoại Thiên Ma nhất tộc kia đột ngột giáng thế, sau khi chiếm cứ Bộ Châu Thiên Tắc, nhân gian giới này liền lâm vào một trạng thái cực kỳ yên tĩnh quỷ dị. Cổ lão Cửu Châu, đều là yên tĩnh, không có chút dấu vết chiến tranh nào.

Chỉ có trên vòm trời, chín cột khí vận kinh khủng dựng thẳng, trong mỗi trụ đều có một vật khổng lồ tồn tại. Cự vật chậm rãi xoay tròn, không giờ khắc nào không hấp thu khí vận bàng bạc, tiếp đó luyện hóa. Hình dạng của cự vật dần dần trở nên ngưng thực, khí tức kia cũng chân thật khủng bố.

Nương theo vô số khí vận chiến tranh, thanh danh của chín đại cự vật kia cũng truyền khắp toàn bộ nhân gian giới. Hầu như tất cả sinh linh cường giả, vào lúc này đều đang cân nhắc lợi hại, đang lựa chọn.

Không có cường giả có thể lo cho thân thể của mình, chỉ cần còn muốn sống sót dưới cuộc mạt pháp đại kiếp nạn trước nay chưa từng có này, nhất định trước khi thời khắc cuối cùng tiến đến, phải đưa ra lựa chọn.

May mà có khoảng chín người được lựa chọn.

Cửu Châu, chín đại thể lực siêu cấp, chín đại Chúa Tể, vì tăng cường thực lực khí vận bên phía mình, cũng đều cho ra rất nhiều hấp dẫn, hấp dẫn các cường giả chư thiên gia nhập. Thậm chí đối với tộc vực ngoại Thiên Ma cuối cùng kia giáng lâm, cũng không biết xảy ra biến cố gì, vậy mà cũng bắt đầu mời chào cường giả chư thiên, vì để bọn họ gia nhập Thiên Ký bộ châu, vì thế thậm chí thu liễm bản tính của chúng.

Cường giả chư thiên nhìn chín loại cự vật quanh quần cân bằng giữa Cửu Đại Bộ Châu.

Trung Châu, thần tử sở chủng, điện thờ tạo hóa thần khí Chúa Tể.

Thiên Trụ Châu, do Thiên Đế quản lý, đúc ra thần khí tạo hóa Thiên Đế Thần Cung.

Thiên Thắng Châu, Ma Chủ sở chủng, đúc hóa thần khí U Minh ma điện.

Thiên Phụng Châu, Cổ Yêu chủng quản, Chú Tạo Hóa Thần Khí Vạn Yêu Pháp Bàn.

Thiên Lô Châu là thuyền Niết Bàn.

Thiên Tiên Châu Hỗn Độn Long Sào.

Thiên Ngưu Châu, Thanh Đồng thần quan.

Chiến hạm Thiên Huyền Châu.

Thiên Ký Châu diệt thế ma bảo.

Cửu Châu sinh ra Chúa Tể thời gian, cũng không giống nhau, đương nhiên thời gian bắt đầu đúc hóa thần khí cũng không giống nhau. Nhưng không biết có phải là do ảnh hưởng của đại đạo của Thiên đạo hay không, bên trong cột trụ khí vận của Cửu Châu, chín đại tạo hóa thần khí, tốc độ ngưng tụ thành hình dần dần thống nhất.

Tạo Hóa thần khí, tên như ý nghĩa, chính là vô thượng thần khí đoạt thiên địa tạo hóa mới có thể thành.

Từ thiên địa mở ra, trải qua ba đại thời đại của Hoang Cổ, sông dài chảy qua đến nay, giữa thiên địa cũng chỉ sinh ra ba đại Thần Khí Chi Vương, đoạt thiên tạo hóa. Mà theo khu vực Quy Khư hiện tại, ba ngàn Ma Thần chi mộ, sinh linh thiên địa đều biết, ba đại tạo hóa thần khí kia, nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn, hẳn là đã rơi vào bên trong Quy Khư., Mỗi một vị Tạo Hóa thần khí đều được trời cao chiếu cố, bị khí vận thiên địa bao phủ. Một vị thần khí tạo hóa, không chỉ có thể trở thành người có đại thần thông, ngưng tụ ra thân thể đại đạo, bất tử bất diệt, còn có thể trấn áp khí vận của tộc đàn, vạn kiếp bất diệt. Càng không nói đến việc xuất nhập thanh minh, ngao du vũ trụ này.

Thiên địa khí vận cũng không phải là vô hạn, sau khi sinh ra tam đại tạo hóa thần khí, liền không cách nào sinh ra thêm một kiện nữa.

Nhưng bây giờ chính là mạt pháp đại kiếp, kiếp số bao phủ, Thiên Đạo Đại Đạo đều sụp đổ, khí vận trong thiên địa đều bao phủ trên Cửu Châu cổ xưa kia, thậm chí vì vậy ngưng tụ ra khí vận chí bảo.

Chính vì vậy, hẳn mới có thể lại lần nữa sinh ra chín Tạo Hóa thần khí.

Chỉ là mỗi một tạo hóa thần khí, đều nhất định phải lấy khí vận chí bảo làm trung tâm, cũng đã định trước, chín tạo hóa thần khí kia, trước khi sinh ra, đã có chủ nhân.

Chúa Tể Cửu Châu có thể chừng không tạo hóa.

Đây chính là thiên cơ tiết lộ ra ngoài từ một ngày kia.

Vì sớm ngày không chế Tạo Hóa thần khí, chúa tể mỗi một đại bộ châu, đều không thể để ý tới bên cạnh, điều này cũng khiến Vực Ngoại Thiên Ma nhất tộc tạm thời có thể bình yên vô sự. Nhân gian rộng lớn, không một tộc đàn nào tìm chúng gây phiền phức, các bộ châu còn lại cũng không có chiến tranh, yên tĩnh có chút quỷ dị.

Chư thiên vạn giới sau khi sụp đổ, đồng loạt dung nhập vào nhân gian giới, cũng khiến nhân gian giới vốn nhỏ bé trở nên rộng lớn không gì sánh được. Mà vô số cường giả chư thiên tiến vào nhân gian giới, sau khi các nơi nổi lên khí vận chiến tranh, lật tung cả nhân gian giới, đã hoàn toàn không tìm thấy một địa bàn vô chủ.

Chỉ có một nơi, lúc này như là vô chủ, cực kỳ thần bí.

Tịch diệt hải, Tịch diệt hải...

Vùng hải vực này, từng là nơi tị kiếp của hai đại tộc quần, cũng từng bị một cái miệng lớn nuốt vào trong bụng, chẳng biết lúc nào, lại một lần nữa xuất hiện trong nhân gian giới.

Lúc này, chính là hải vực này, vùng trung tâm, hiện ra dị tượng.

Vù vù

Vô thanh vô tức, một đoàn huyết quang hiển hiện, chạc cây mới sinh lan tràn mở rộng, từ từ nở rộ, trên bông hoa, một bóng người ngồi ngay ngắn. Một bộ áo xanh, khuôn mặt thanh tú, giống như một thư sinh phàm nhân.

Ngay khi Ngô Khí hiện thân, không gian bên cạnh hấn bỗng thay đổi. Một vật đột nhiên hiện ra, vật này, phương chính chính, uy nghiêm cổ xưa, bất cứ ai nhìn qua, trong đầu liền có thể tự mình ngộ lai lịch của vật này.

Hư Không Hoàng Tọa.

Hoàng tọa đại biểu cho khí vận Trung Châu vừa xuất hiện, người ngồi ngay ngắn trong hoàng tọa không cần nói cũng biết.

Thần tử vừa hiện, lại lập tức đứng dậy, hơi khom người với Ngô Khí, lại cung kính thi lễ. Cảnh tượng này, nếu bị thần dân Đại Thánh quốc Trung Châu nhìn thấy, chỉ sợ lập tức sẽ sôi trào hỗn loạn. Phải biết thần tử ở trên Trung Châu, địa vị chí cao vô thượng, chính là chúa tể tuyệt đối, khí vận thừa nhận chủ Trung Châu. Nhưng vị chủ nhân Trung Châu này, vậy mà thi lễ với một người nhìn như thư sinh bình thường, quả thực đủ để kinh sợ chúng sinh.

Bất quá nếu biết được thân phận Ngô Khí, phần kinh hãi này sẽ biến mất.

Cũng không cần thân phận giáo tổ một phương như Ngô Khí kia, chỉ cần hấn là lão sư của thần tử, liền có thể nhận thi lễ này. Ngồi ngay ngắn trên huyết hoa, Tô An lẳng lặng nhận lấy thần tử thi lễ, sau đó liền gật đầu, coi như đáp lại.

Hai thầy trò, đang muốn mở miệng nói gì đó, bất quá lời còn chưa nói ra, thần sắc hai người đồng thời biến hóa, giống như đã nhận ra chuyện gì thú vị xảy ra, một vòng ý cười đồng thời nở miệng hai người.

Khác chính là, nơi khoe miệng của thần tử, ý cười càng thêm tùy ý chút ít.

Vù vù

Trong hư không, lại hiện ra biến hóa, lại là một thứ giống như ngai vàng xuất hiện.

Trong hoàng tọa này, nhìn qua, liền có thể thấy được bên trong không phải là một bóng người ngồi ngay ngắn, mà là một vị thần cương. Vị Thần sóc này, thật giống như trung tâm của toàn bộ vũ trụ, chư thiên tinh thần đều vây quanh nó mà vận chuyển, hấn chính là người thống trị thập phương lục đạo trong thiên địa này, thống trị chí cao vô thượng. Chí Thần chí thánh, không thể mạo phạm.

Không cần đi suy đoán, sinh linh tu hành trong thiên địa, liếc mắt một cái liền tự minh ngộ, đây là một vị Thần bề ngễ kia.

Thiên Đế...

Trong chư thiên, cũng chỉ có chủ nhân Tiên giới trong truyền thuyết kia, mới có uy nghiêm như vậy như vạn thần chi chủ. Bất quá đáng tiếc, ở chỗ này, uy nghiêm khủng bố vô địch của Thiên Đế, tựa như hoàn toàn vô dụng, vừa xuất hiện, hấn liền nhìn thấy nụ cười trên khoe miệng của Ngô Khí và thần tử.

Ngô Khí cười, là bởi vì hấn chí tình chí tính, cảm thấy lúc này nên cười, hấn liền cười.

Mà Thần tử cười, là bởi vì nhiều năm trước kia, hấn đã báo thù, chẳng những hung hăng tính kế Thiên Đế một phen, để

cho hấn mất đi Trung Châu, mất đi Đại Thánh quốc, đồng thời hấn cũng cứu mẫu thân của mình trở về, cùng với phụ thân, một nhà khổ cực nhiều năm, cuối cùng cũng được hưởng thiên luân.

Thiên Đế là chủ nhân của Tiên giới, chúa tể của một thế lực siêu cấp, đại thần thông giả, nhưng không phải tu đại đạo vô tình, đương nhiên có thất tình lục dục. Hiện tại hấn xuất hiện, thấy nụ cười của Ngô Khí và thần tử, lập tức sẽ nổi giận.

Nhưng vào lúc này, trong Tịch Diệt Hải này, lại hiện ra biến hóa kinh người.

Vù vù

Vù vù

Từng bóng người ẩn chứa chí cao vô thượng uy nghiêm liên tiếp hiện hiện trong biển tịch diệt. Mỗi một bóng người đều như Ngô Khí, như thần tử, như Thiên Đế, uy nghiêm khủng bố, không thể mạo phạm, lại đều là đại thần thông giả cấp Chúa Tể, còn chưa hoàn chỉnh.

871

Âm

Trong hư không, một bóng người hiện ra, chí tôn vô thượng, trung tâm chư thiên, khởi nguồn của hắc ám, vạn Ma Chi Chủ, khí thế uy nghiêm tương tự với Thiên Đế. Đây cũng là một vị Thần Tuyền, trước khi thiên địa đại biến, cùng với Thiên Đế thống ngự chư thiên.

Ma Chủ!

Thiên Đế chí thân, sao Ma Chủ lại không xuất hiện, trong hắc ám hoàng tọa, thân ảnh Ma Chủ hiển hiện, trực tiếp xuất hiện bên cạnh Thiên Đế, diện mạo hiển hóa, lại là một nam tử trung niên mặc hắc y, trên mặt mang ý cười ôn nhuận, giống như nho sĩ nhân gian.

Liên tiếp không ngừng, một vị đại thần thông giả cấp Chúa Tể, trong một hơi thở này, cùng hiện ra.

Phật Tổ...

Tổ Long...

Cổ Yêu tộc trưởng.

Vô Danh lão đạo

Vô Tâm đạo nhân, không có ý kiến gì.

Trong Tịch Diệt Hải, chín bóng người liên tiếp hiện ra, trong đó có tám người, chính là giới nhân gian lúc này, là chúa tể của tám đại bộ châu. Mỗi người thống trị một đại bộ châu, tụ tập ngàn vạn tộc đàn, không chế khí vận, được Thiên Đạo thừa nhận. Triệu hoán khí vận chí bảo, hiện tại đều đang đúc thân khí tạo hóa của các châu.

Chỉ có Ngô Khí, lại là người ngoài cuộc. Chẳng qua người ngoài cục này lại có liên hệ cực lớn với hai trong tám đại bộ châu, một tòa tự là Trung Châu, Ngô Khí là sư phụ của thần tử, một tòa là Thiên Ngưu châu do Vô Tâm đạo nhân thống ngự, giáo của quốc gia hai châu đều là giáo phái vứt bỏ trời.

Đương nhiên, nếu vền vện chỉ như vậy, cũng chưa chắc có tư cách đứng trong đó, đứng cùng một thế giới nhỏ với tám vị Chúa Tể.

Trong trận chiến Trung Châu lúc đó, Ngô Khí đã hiện thân, khi đó ở nhân gian này đông đảo cường giả đều thi triển thần thông của mình, thôi toán lai lịch Ngô Khí và vứt bỏ đại giáo, bắt đắ dĩ thiên đạo tan vỡ, hướng chỉ lai lịch Ngô Khí, cũng là một trong những bí mật lớn nhất thiên địa này, đâu thể dễ dàng suy tính ra như vậy. Lai lịch thần bí, căn cước ẩn giấu, nếu tại bình thường thì cũng thôi, nhưng lúc này, người đang ngồi đều không dễ dàng thừa nhận.

Người làm khó dễ đầu tiên, đương nhiên là Thiên Đế đã sớm coi Ngô Khí là cái đinh trong mắt.

Chỉ nghe trong Tịch Diệt Hải, một thanh âm hoảng sợ đại khí vang dội ra.

Lớn mật, chúng ta là chúa tể ở đây. Người là con sâu cái kiến từ đâu tới, dám cùng chúng ta đứng hàng ngũ một vực.

Thiên Đế vừa mở miệng, từ trên người hắn, liền sinh biến lớn, toàn bộ Tịch Diệt Hải, một vùng hư không này, đều vì một câu nói của hắn, sinh ra dị tượng bàng bạc.

Ầm ầm

Nương theo thanh âm của Thiên Đế, hải vực khổng lồ đột nhiên nổi lên vô tận sóng lớn, bầu trời nháy mắt âm u. Không gian điên cuồng rung động, vô cùng vô tận uy áp thiên địa. Như là Thiên khiển, như bao phủ về phía Ngô Khí trấn áp qua. Thế giới chư thiên, không biết bao nhiêu năm tháng, Thiên Đế không chế Tiên giới từ khi nào., Thay mặt thiên phạt thương sinh, hắn ta nổi giận, tự sinh thiên uy. Từ khi Thiên Đế bắt đầu, chỉ sợ đã tính toán gây khó dễ, trong mấy câu nói, tất cả đều là trào phúng đối với Ngô Khí, thêm nữa thiên uy cũng bị trấn áp theo.

Bất kỳ một cường giả nào cũng không thể chịu được đối đãi như vậy, hướng chỉ lúc này Ngô Khí.

Đây là muốn đánh một trận trong trận chiến trước rồi.

Trong mắt Ngô Khí đều là nhìn thấu, lập tức nhìn ra ý định của Thiên Đế.

Thiên Đế chi tôn, ở trong chư thiên đã là xưng bá không biết bao nhiêu năm tháng, đã sớm quen tôn sùng thần phục, không biết ngỗ nghịch là vật gì. Thế nhưng sau khi thiên địa đại biến thần tử xuất thế, hắn lại liên tiếp chịu nhục nhã, nhất là Trung Châu vốn được hắn coi là vật trong túi, cuối cùng lại là phí công làm giá y cho người khác, thành tựu vị trí chúa tể của thần tử, còn bị thần tử ám độ Trần Thương, cứu mẫu thân mình.

Có thể nói, sự tồn tại của thần tử, đối với Thiên Đế mà nói, chính là sự sỉ nhục không thể bỏ qua, đại thương da mặt hắn. Nếu không phải địa vị lý lẽ hạn chế, chỉ sợ Thiên Đế đã sớm hưng binh tấn công Trung Châu, chính hắn cũng hận không thể tự tay trừng phạt đứa cháu ngoại của thần tử không nghe lời này. Mà hiện tại đến cơ hội, hắn lập tức động thủ, biết được thân phận của Ngô rút bỏ Đế sư, rất có thể chính là đầu sỏ gây nên tất cả những chuyện này, sao còn nhẫn nại được, lập tức liền ra tay.

Ngô Khí biết được những chuyện này, các Chúa Tể khác ở đây cũng đều biết.

Minh Ngô tất cả, Ngô Khí cũng không khách khí, trực tiếp cười nói: Thiên Đế, nếu thật sự bàn về xuất thân căn kỳ, một chút lai lịch như ngươi chỉ sợ ngay cả một sợi tóc của bản tọa cũng không sánh kịp. Ý nghĩ của ngươi đơn giản chỉ là đánh một trận với bản tọa, chuyện này có gì khó ngươi động thủ là được, sau khi đánh một trận, chúng ta lại so đo.

Lời nói lỗ mãng vang vọng toàn bộ đại dương tịch diệt.

Mỗi một chữ phun ra, giống như đều ẩn chứa khôn cùng khí tức, hóa thành hư không thủy triều, trùng kích thiên uy của Thiên Đế, một chữ cuối cùng rơi xuống, thiên uy kia lại bị hai ba câu nói của Ngô Khí đánh cho nát bấy.

Các Chúa Tể khác trong sân, ngoại trừ thần tử và Vô Tâm đạo nhân sớm có chuẩn bị, tất cả đều lộ ra một chút kinh ngạc, sau đó đều như có điều suy nghĩ.

Đặc biệt là mấy câu nói kia của Ngô Khí, tuy là mơ hồ, nhưng lại mơ hồ bại lộ một chút căn nguyên của Ngô Khí. Có thể ngồi lên vị trí Chúa Tể, tất nhiên đều là sinh linh cường đại nhất trong chư thiên, hoặc là chủ nhân của một phương đạo thống, hoặc là thủy tổ của tộc đàn tuyên cổ, không có một vị nào là tồn tại đơn giản, Ngô Khí cũng không nói rõ, nhưng mấy câu nói kia đã đủ để mấy vị cường giả cấp Chúa Tể suy diễn căn chân của Ngô Khí.

Trước đây, cũng không phải không có cường giả làm như vậy, nhưng Ngô Khí tồn tại cỡ nào, lại thêm thiên cơ sách trong tay, chỉ cần hắt không muốn, trong chư thiên căn bản không ai có thể suy diễn ra.

Bây giờ Ngô Khí buông lỏng hạn chế, chớp mắt, mấy vị Chúa Tể ở đây, đáy lòng đã có minh ngộ mơ hồ.

Thái Cổ Ma Thần, lại không phải là số lượng ba ngàn, còn có một ẩn độn.

Trên đại dương mệnh mông, Ma Chủ ngơ ngác một lát, tiếp theo trong con người tràn ra ánh sáng xuyên thấu dòng sông dài năm tháng, sau nửa ngày, trong miệng mới lặng lẽ phun ra những lời này. Mấy vị Chúa Tể còn lại, cũng đều gật đầu, hiển nhiên kết quả suy diễn giống như Ma Chủ.

Như vậy, căn cơ của Ngô Khí xem như hiển lộ trong thiên địa.

Trong chúa tể, tộc trưởng Cổ Yêu nhất tộc, dường như cố ý phá hỏng da mặt Thiên Đế, ngay sau đó mở miệng, chính là lời nói bỏ đá xuống giếng.

Thì ra là thế, căn nguyên Ngô đạo hữu chính là sinh linh thủy tổ thời thái cổ, Ma Thần Chi Tôn, chỉ luận lời này, căn cước của Thích đạo hữu đích thật là xa xa không bằng Ngô đạo hữu.

Trên đại dương mệnh mông, trong một mảnh thế giới hư không bị yêu khí cổ lão ăn mòn, một tồn tại cường đại không biết hình thể mở miệng, trong lời nói một chữ, đều giống như tru tâm, lúc thổ lộ hoàn toàn, sắc mặt Thiên Đế đã cực kỳ khó coi.

Trong lòng Thiên Đế vốn đã có oán hận, lúc nhìn thấy thần tử và Ngô Khí xuất hiện, đáy lòng đã sớm giận niệm chuyển

động. Như tồn tại ở cấp bậc Chúa Tể, nếu là bị hỏng thể diện, sợ là Phật Tổ đều sẽ sinh ra vô danh hỏa. Huống chi vị Thiên Đế này, chấp chương thiên uy của Tiên giới.

sân niệm vừa động, lại bị Cổ Yêu Thủy Tổ ép buộc, sao còn nhẫn nại được.

Hừ, Ma Thần Chi Tôn thì sao, bất quá chỉ là con trai bỏ của Thiên Đạo Đại Đạo mà thôi, không được đại đạo, trực xuất hư vô, hao hết thọ nguyên mà chết, có gì đáng kiêu ngạo. Bây giờ thân thể chuyển thể của người, bất quá chỉ là một đám Nhân tộc mà thôi, không được làm chủ vị, vẫn là không có tư cách xếp vào một vực với chúng ta.

Đúng lúc đó, Ngô Thiên Đế Cung, còn thiếu một bàn đăng đồng tử, bản đế nhìn người liền cực kỳ thích hợp, còn không quỳ xuống, cùng bản đế trở về chương đăng.

Thiên Đế nổi giận, lúc mở miệng nhục mạ Ngô Khí, cuối cùng cũng động thủ.

Ầm

Oanh oanh oanh!

Chỉ thấy trong phút chốc, trên biển Tịch Diệt, trong một khu vực, chợt hạ xuống vô tận thiên lôi, thoáng cái liền biến khu vực kia hóa thành lôi đình địa ngục, trong mỗi một đạo thiên lôi, đều bao hàm thiên uy vô tận, có pháp độ trừng phạt chi khí ở trong đó, bất kỳ sinh linh nào, trong lôi ngục như vậy, đều sẽ sinh ra một loại ảo giác bị thiên khiển. chiếm vị trí Thiên Đế, cũng vừa động niệm, liền sinh Thiên Lôi Pháp Ngục, thay trời hành hình, trừng phạt vạn ác bách sinh.

Uy thế khủng bố, Tịch Diệt Hải vốn là thứ hoang vu, bởi vì Pháp Ngục này xuất hiện, lập tức nhiều hơn một tia khí tức diệt thế.

Chỉ là lập tức, những cảnh tượng kinh khủng này liền nhẹ nhàng huy động trong một bàn tay, nhẹ nhàng biến mất.

Thích đạo hữu, nếu chỉ là chút thủ đoạn này, chớ nói bản tọa đến Thiên Đế Cung người chương đăng, chỉ sợ chính người

cũng không bảo vệ được, không thể thiếu đi phải nhập Hoa Giới trong giáo ta, làm một Hoa Đồng nho nhỏ.

Ngô Khí ngồi trên huyết hoa, cũng không nhìn tới lôi đình trong khu vực quanh người, chỉ tùy ý vung tay lên, liền thấy hư không tái sinh biến hóa, trong nháy mắt lại trống rỗng, khôi phục như trước. Tùy tay phá thần thông của Thiên Đế, thuận miệng còn trả lại Thiên Đế một câu.

Thiên Đế nhục nhã Ngô vứt bỏ một câu đồng tử chương đăng, Ngô Khí liền trả cho hắn một hoa đồng, miệng lưỡi giao phong, Ngô Khí cũng không muốn bại bởi Thiên Đế.

Thằng nhãi ranh muốn chết!

Thiên Đế triệt để nổi giận, bất chấp chuyện gì khác, vạch mặt ra, lập tức từ trên pháp tọa của hắn đứng dậy, lại thật sự muốn động thủ.

Sau thời thượng cổ, chư thiên vạn giới an bình, Thiên Đế ngồi trên bảo tọa của chủ nhân Tiên giới, cao cao tại thượng, nếu muốn trừng trị người khác, suy nghĩ khẽ động là được, có vô số binh sĩ cường giả làm cho hắn.

Bất quá bản thân Thiên Đế, cũng là một vị siêu cấp cường giả đặc đạo từ thời viễn cổ. Thích Thiên Đế, thủy tổ của viễn cổ tiên tộc, đồn đại chính là một người khởi kiếp ứng với khí vận thiên địa sinh ra, chuyển sinh vạn thế, tu các loại đại đạo, cuối cùng thành Thiên Đế.

Hiện tại Thiên Đế lại có được vị trí Chúa Tể, thần thông càng tiến nhanh hơn, vừa đứng dậy, lúc này liền có lôi đình dị động, thiên địa chấn động khủng bố, hẳn chính là Thiên Đế chi tôn, theo lý mà nói sửa chính tạo, chủ của vạn thân, vạn vật thương sinh đều phải khuất phục hắn.

Vù vù

Trong Hỗn Độn khí chấn động, một thanh Thiên Đạo Hoàng Kiếm uy nghiêm như thiên, pháp độ như ngục hiện ra, trên thân kiếm một mặt chiếu theo chúng thần quy y, một mặt khắc sâu nghiêm thiên quy, chấn động một chút, hư không xung quanh liền lập tức vỡ nát, tuôn ra vô tận loạn lưu, chạm đến Thiên Đạo Hoàng Kiếm lại lập tức ngưng trệ, trừ khử hư vô.

Thiên Đế từ trên ngai vàng nhấc người lên, lập tức cầm thanh Thiên Đạo Hoàng Kiếm này, bước ra một bước, hư không lập tức tự thu nhỏ lại, không dám thật sự để cho chân của Thiên Đế rơi xuống.

Thiên uy như ngục, người vi phạm đều giết, Thần Văn Ma diệt, bản đế là thiên thụ, khí vận của chương Thiên giới, người là con cưng của thiên đạo, chính đang chết trong tay bản đế.

Tiếng nói vừa vang lên, Thiên Đế đã cầm Thiên Đạo Hoàng Kiếm, chém giết về phía Ngô Khí.

Hắn vừa động, lập tức liền thấy Tịch Diệt Hải này cuộn cuộn, kiếp vân cuộn cuộn, sát khí hội tụ như nước, ngưng tụ thành thực chất, lại là một mảnh địa ngục trắng xoá, lại một tia khí tức âm u u ám không có, khi đó giống như thiên uy phủ xuống, khiến người ta không dám chống cự, chỉ cho là làm tức giận thiên địa, giáng xuống thiên phạt, nên chịu trừng phạt.

Kiếp vân vọt tới, một phái Thiên Khiển Chi Tượng, dao động thần niệm người ta, hận không thể Phục Địa chịu tội.

Nhưng đó là suy nghĩ phạm nhân chính là cường giả bình thường mới có thể sinh ra, Ngô Khí vẫn ngồi ngay ngắn ở trên huyết hoa, như trước không nhìn tới kiếp vân cuồn cuộn kia, nhìn sát khí chung quanh như không, nhìn Thiên Đế cầm kiếm đánh tới, lúc này Ngô Khí mới trường thân lên.

Cười nói: Thiên đạo đã băng, đại đạo đã loạn, chính là lúc thiên địa vô đạo, Thích đạo hữu làm sao đi chừng Thiên giới khí vận, thiên đạo bỏ ta, ta sao không phải vứt bỏ thiên đạo chứ.

Một lời nói hết, Ngô Khí lại duỗi ngón tay ra, điểm vào hư không vô danh.

Vù vù

Không chút tiếng động, một thanh cổ kiếm đồng thau hiện ra, trên thân kiếm, trống rỗng, không có dấu hiệu gì, cũng không có một tia khí tức đại đạo, tựa như thanh kiếm này là từ nơi hư vô không đạo mà đến. Phải biết rằng sau khi thiên địa này thành hình, ba ngàn đại đạo hạ xuống, thẩm thấu mỗi một cây, một cây một cây đều tuân theo đại đạo mà sinh ra, sinh lão bệnh tử, tất dính một tia Đại Đạo khí.

Cổ kiếm lẳng không sinh ra, lại không có đạo khí, chính là tạo vật hư không, không vào đại đạo.

Ngô Khí lại điểm ra một chỉ, lập tức trên cổ kiếm này sinh ra biến hóa.

Trên thân kiếm, một mặt hiện ra, Ma Thần đứng lẳng giữa tình không, gào thét thiên địa, giống như đang ghét bỏ trong đại đạo. Một mặt lại hiện ra, vô biên thế giới huyết hoa, bên trong tự uẩn đạo lý, khác với ba ngàn đại đạo.

Đây cũng là đạo của ta.

Dứt lời, Ngô Khí cũng cầm kiếm, nghênh đón Thiên Đế.

Lời nói của Ngô Khí bất lợi, nhưng lại là chữ Tự tru tâm, muốn phá hỏng căn cơ đại đạo của Thiên Đế, càng khiến hấn giận không thể át, kiếp vãn lúc này vọt tới, thanh Thiên Đạo Hoàng Kiếm kia cũng vung lên, mang theo uy lực của Thiên Khiển Chi Mệnh, chém xuống đầu Ngô Khí.

Thiên Đế cầm kiếm, tự mình phạt Thiên khiển. Uy thế khủng bố, đủ để khiến toàn bộ thế giới chur thiên khiếp sợ.

Bất quá lúc này ở đây, trên biển Tịch Diệt, mỗi vị tồn tại đều là chủ của một châu ở nhân gian hiện tại, vị nào cũng là cường giả cấp Chúa Tể, tuy cũng kinh hãi, nhưng cũng không lộ ra vẻ động dung gì.

Ngô Khí cầm giữ Vô Đạo Chi Kiếm, vừa mới làm vậy, hư không xung quanh lập tức bị ăn mòn đồng hóa, hóa thành vùng đất hư vô, không có đạo gì, bên trong lập tức sinh ra cảnh tượng Huyết Hải Hoa Hải, lại sinh ra vô số thế giới, đối đầu với Thiên Khiển Kiếp Vãn, thoáng cái muốn chém giết nhau.

Suru suru suru suru suru

Thiên Đạo Hoàng Kiếm, cùng kiếm vô đạo, va chạm vào nhau, phát ra một tiếng thanh âm mênh mông thái cổ. Kiếp vãn cuộn cuộn sau lưng Thiên Đế lập tức như nước sôi, sôi trào quay cuồng, tiếp đó liền muốn tán đi. Sau lưng Ngô Khí, biển máu cũng tự sôi trào, biển hoa lắc lư, thế giới chấn động, hiển nhiên cũng chịu một chút chấn động.

Một màn này hiển hiện, lại là một bộ dạng thế lực ngang nhau.

Sắc mặt Ngô Khí không thay đổi, trong đầu hiện lên một ý nghĩ, lập tức định trụ Khí Thiên thế giới. Thiên Đế thì vẫn nổi giận như cũ, đồng thời trong mắt nhiều thêm một tia kinh ngạc, ngồi trên vị trí Thiên Đế nhiều năm, thần thông đại đạo của hấn càng thêm tinh thâm, chính là đại thần thông giả tiến vào Đại Đạo cực hạn từ khi khai thiên tích địa tới nay, ít có người lọt vào Đại Đạo cực hạn. Nếu không có gì ngoài ý muốn, Vô Kiếp số mà nói, lấy thần thông pháp lực của Thiên Đế, vốn nên là bất tử bất diệt.

Thiên Đế xem ra, tộc đàn Nhân tộc này thật sự yếu ớt, sau thời thượng cổ liền thành thiên địa vai chính, nhưng lại thiếu cường giả chân chính có thể chấp chưởng đại đạo.

Cái gọi là Đại Đế nhân tộc, một tôn sinh ra, cuối cùng được thành chính quả, lại ít đến đáng thương.

Chính vì vậy, sau khi Thiên Đế suy diễn ra lai lịch chân của Ngô Khí, hắn cũng không đặc biệt để ý. Kiếp thứ nhất là Hỗn Độn Ma Thần Chi Tôn, đến bây giờ, lại chuyển thể thành thân thể Nhân tộc, quả thực là suy vong, không đủ gây sợ hãi. Chỉ là hiện tại., Ngô Khí dùng kiếm không đạo, ngăn trở Thiên Khiên chém giết của Thiên Đế, trong chớp mắt va chạm đó, cũng khiến Thiên Đế hiểu ra, tuy vị Nhân tộc trước mắt này không được đại đạo, nhưng lại có pháp lực thần thông không thua gì hắn.

Hừ.

Lửa giận trong lòng Thiên Đế không ngừng lại, nơi nào sẽ dừng tay.

Vẫn không thả Thiên Đạo Hoàng Kiếm trong tay, trượng kiếm đánh tới, dù sao cũng là một trong những thần thông giả cường đại nhất trong thiên địa, mỗi một kiếm chém tới đều ẩn chứa chân lý, đã là cực hạn của kiếm đạo, thêm vào pháp độ Thiên giới trong hoàng kiếm, vạn vật thương sinh đều có thể trừng phạt, uy năng mạnh mẽ, ngay cả thiên địa cũng vì vậy mà chấn động không ngớt.

Ầm

Oanh oanh oanh!

Tịch Diệt Hải, nơi hoang vu như vậy, lại lần nữa gặp phải tai ương, Thiên Đế chém ra một kiếm, nơi này liền sụp đổ một phần, cứ như vậy, không đến mười hơi thở, giới này sẽ triệt để phá hủy.

Độ Thiên Đạo pháp của hắn, chẳng qua chỉ là người.

Khi Ngô Khí mở miệng, cũng không chậm chút nào, trong tay không có đạo kiếm, đồng dạng ẩn chứa vô tận chí lý, đón nhận

Thiên Hoàng Kiếm, mỗi lần va chạm, đều sinh ra thanh âm
mênh mông thái cổ, chấn động ra, hủy diệt tất cả.

Bất quá Tịch Diệt Hải này sớm đã bị Ngô Khí luyện hóa thành
vực ngoại bỏ Thiên giới, có lòng che chở, sao dung tha cho
Thiên Đế hủy diệt được.

Âm

Vù vù

Trong phút chốc, trong hư không, biển máu bàng bạc chảy ra,
dung nhập vào trong Tịch Diệt Hải kia, trên biển cũng sinh ra
Hoa Hải, từng đoá từng đoá huyết hoa hai đồng tử, nở rộ ra,
không ngừng tiêu tán khí tức thiên đạo pháp hủy diệt hết thảy
kia.

Như vậy, trong hư không mênh mông kia, hai bóng người cầm
kiếm chém giết, Tịch Diệt Hải vốn còn muốn sụp đổ, dần dần
thành hai cảnh tượng hoàn toàn khác nhau.

Chính là một giới hai đạo, Tịch Diệt Hải Dương, một nửa khu
vực bị Thiên Đạo pháp độ khí tức tràn đầy, đại dương sôi trào,
lôi đình tàn sát bừa bãi, vào trong bị thiên phạt, một nửa khu
vực khác thì là huyết hải phun trào, biển hoa nở rộ, một cái
tiểu thế giới sinh ra.

Đánh một lát, Thiên Đế cũng biết hẳn không thể làm gì được
Ngô Khí.

Đều là người có đại thần thông, thủ đoạn tầm thường sớm đã
vô dụng, Thiên Đế không muốn đánh lâu, sau khi đấu mấy
hiệp, liền thu lại Thiên Đạo Hoàng Kiếm, lui về khu vực Thiên
Phạt, đang muốn thi triển thủ đoạn khác, nhưng vào lúc này,
âm thanh Ngô Khí nghe được từ một bên khác Tịch Diệt Hải
truyền đến.

Thích Thiên Đế, vực này bức cương, ngươi có dám cùng bản
tọa hướng ngoài thiên địa đánh một trận với tinh thần vực
ngoại không.

Vừa dứt lời, trước mặt Ngô Khí tự sinh một cánh cửa thiên
địa, trong cánh cửa chính là nơi vô tận sao trời bên ngoài Hỗn

Độn Vực. Vừa dứt lời, Ngô Khí đã bước ra một bước, nhập môn, thoáng cái đã biến mất không thấy đâu.

Thiên Đế vừa thấy, lập tức cười to: Đang lo nơi đây nhỏ hẹp, không cho phép thần thông của bản Đế, người vô đạo này lại là đưa tới cửa, đã muốn chết, bản đế liền thành toàn cho người.

Trong khi nói chuyện, Thiên Đế cũng bước ra một bước, hư không đột ngột biến hóa, trực tiếp biến mất thân hình. Lại là trực tiếp hư không chuyển đổi thần thông, đi thẳng đến vực ngoại chi địa.

Một trước một sau, hai người Ngô Khí và Thiên Đế liền chuyển dời chiến trường đến bên ngoài Hỗn Độn Vực.

Những Chúa Tể khác trong Tịch Diệt Hải, sau khi nhao nhao nhìn nhau, cũng thi triển thần thông của mình, xuất hiện trong biển sao, đại thần thông giả giao chiến, cũng chỉ xuất hiện trong đại kiếp nạn mạt pháp này, mặc dù là Chúa Tể, cũng không muốn bỏ qua cảnh tượng này.

Bên ngoài Thiên Địa bích chương, trên một vũ trụ hỗn độn, một ngôi sao hoang vu to lớn, thân ảnh Ngô Khí dần dần hiện ra.

Vù vù

Theo sát phía sau, là thân hình Thiên Đế.

Tịch Diệt Hải tuy rộng lớn, nhưng đối với cường giả cấp Chúa Tể mà nói, thật sự là đáng sợ rất nhiều, bây giờ vừa hiện thân ở bên ngoài Hỗn Độn Vực, Thiên Đế liền cười lớn thi triển ra thần thông kinh thiên.

Chỉ thấy thân hình hần bỗng nhiên biến hóa, trong giây lát, vực ngoại này liền nhiều ra một cự nhân, đứng ở trong biển sao, so với vô số ngôi sao còn khổng lồ hơn.

Lấy trời làm thân thể...

Chúa Tể đang quan chiến, liếc mắt đã nhìn ra thần thông mà Thiên Đế thi triển.

Chính là sau khi hần ngồi lên vị trí Thiên Đế kia, thần thông do Thiên Đạo ban tặng, lấy Thiên giới làm thân thể, hóa thân

thành người khổng lồ Thái Cổ, vĩnh viễn tồn tại, khí lực vô tận, truy bắt nhật nguyệt đều chỉ là bình thường, lúc này vừa hóa thân ra, liền khiến cho Ngô Khí có vẻ cực kỳ nhỏ bé.

Bản đế chính là thiên thụ của trời, thương sinh không dám nghịch, người ruồng bỏ, còn không đền tội, còn đợi đến khi nào thì...

Thiên Đế pháp ngôn phun một cái, lập tức lại thi triển thân thông khủng bố.

Âm

Trong tay Thiên Đế bỗng hiện ra một vật, vật này đón gió tăng vọt, nháy mắt liền hiện ra diện mục thật sự.

Thứ này, uy nghiêm như Thiên Ngục, trấn áp hết thủy, bao phủ thiên địa, không gì không lường được, hiện ra chân dung, lại là một cây cột đá khắc vẽ Thái Cổ Thần Văn, trụ đá to lớn, thậm chí vượt qua Thiên Đế dùng Thiên giới hóa ra thân thể.

Sinh linh nhân gian, cho dù nhỏ yếu đến đâu, cũng biết được vật này, chính là sau khi Thiên Đế trở thành chủ nhân một châu, thiên địa có cảm ứng, mà triệu hoán ra khí vận chí bảo, trụ thương khung.

Lúc này Thiên Đế gọi ra cột đá mật pháp độ kiếp chí bảo bực này, suy nghĩ bực nào, tất nhiên là rõ ràng.

Trấn sở...

Trong Tinh Thần hải, một tiếng đạo âm vang vọng. Lập tức chỉ thấy trụ trời cao kia bay lên, thoáng cái đã đến ngôi sao cô độc cô độc chỗ Ngô Khí, không hề ngưng trệ, mang theo uy nghiêm vô tận trấn áp thiên địa thương sinh, trấn áp xuống phía Ngô Khí.

Trong Tinh Thần Hải này, ngoại trừ màn trời u ám hư vô, chính là từng ngôi sao lơ lửng tô điểm cho từng ngôi sao, mỗi một ngôi sao đều là to lớn vô cùng, nhưng vào lúc này, trụ trời kia vừa động, những ngôi sao này liền gặp đại nạn, nhao nhao vỡ vụn hóa thành hư vô, từng mảnh hư không sụp đổ, tuôn ra loạn lưu, dần dần làm cho mảnh tinh không này trở nên trống rỗng, chỉ còn lại một màu sắc, chính là màu đen kịt vô tận.

Cảnh tượng như vậy, thật giống Ngô Khí là đại ác ma tuyệt thế, phải bị trấn áp, tiện thể liên lụy một vùng tinh vực này.

Các Chúa Tể khác, như chư vị Ma Chủ Phật Tổ, nhìn thấy cảnh này, đáy lòng đều là thâm nghĩ: Như vậy sẽ kết thúc. Nhân gian Cửu Châu, cũng chỉ sinh ra chín vị Chúa Tể, nói chung trong nhân gian này, tồn tại cường đại nhất chính là chúa tể của Cửu Đại Bộ Châu.

Ngô Khí tuy rằng lai lịch thần bí, hiện tại tiết lộ căn cơ, càng bất phàm, lại là một phương giáo tổ, kiêm cả Thần tử đế sư, có thể nói là một phương thống trị mới quật khởi. Nhưng cuối cùng không thể trở về đại đạo, không nắm giữ bộ châu, không được khí vận chí bảo, làm sao có thể tranh phong với cường giả bá chiếm chư thiên khí vận vô số năm tháng.

Mấy vị Chúa Tể suy nghĩ như vậy cũng là bình thường, ngay cả Vô Tâm đạo nhân cũng nghĩ như vậy, ngày đó hấn mượn chiến tranh khí vận đoạt được thắng lợi, trở thành Chúa Tể một châu, đương nhiên cũng trở thành minh hữu của Vong Thiên giáo, bị giới hạn trong lời thề trước khi thành tựu Chúa Tể, hấn đứng trước mặt Ngô Khí., Còn thấp hơn một chút, đáy lòng cũng không muốn, chỉ là chưa từng nói rõ, tạm thời quan sát. Bây giờ thấy Thiên Đế phát uy, âm thầm hy vọng Ngô Khí mở miệng cầu viện hấn, cũng có thể trả lại nhân quả.

Thời khắc như vậy, cũng chỉ có một người, sắc mặt vẫn không thay đổi, thậm chí còn lộ ra một nụ cười lạnh. Người này tất nhiên là thần tử, cũng không kiêng dè, trực tiếp nói: Hừ, thần thông pháp lực của sư phụ ta, sao có thể là tiểu nhân đối trá như Thích Thiên Đế có thể so sánh, đom đóm cùng Hạo Nguyệt tranh phong mà thôi.

Lời vừa nói ra, mấy vị Chúa Tể ở đây đều kinh hãi.

Thiên Đế như đom đóm.

Nghe thấy lời ấy, các vị Chúa Tể đều là ngạc nhiên, chột hiểu ra. Giống như Thiên Đế là bá chủ chư thiên, bất kỳ cường giả nào cũng không thể nói như vậy, nhưng nếu là thần tử ra khỏi miệng lại không giống vậy. Quan hệ giữa thần tử và Thiên Đế, có thể nói là toàn bộ thế giới nhân gian đều biết.

Trong cơ thể thần tử, kỳ thật cũng mang theo huyết mạch Thiên Đế, mẫu thân của thần tử, chính là con gái của Thiên Đế. Chỉ là lúc trước thần nữ hạ phạm, làm tức giận Thiên Đế, dưới thiên quy, cũng tạo thành một án oan thượng cổ, càng là oan nghiệt. Ai cũng sẽ không ngờ, lúc trước, đứa trẻ con hồn huyết nhân thần còn sống từ trong cấm chế phong linh thời thái cổ, sẽ trở thành người khởi kiếp của mạt pháp đại kiếp này.

Hiện tại Thần tử cũng là chúa tể một phương, hẳn muốn nhục mạ Thiên Đế, toàn bộ Phạm gian giới ngoại trừ bản thân Thiên Đế, không người có thể phản bác.

Nói cho cùng, cũng là việc nhà Thích gia.

Nhưng các vị Chúa Tể vẫn nghe ra từ lời nói của thần tử, hẳn có lòng tin gần như mù quáng với Ngô Khí kia.

Nếu là tồn tại bình thường, mọi người tự nhiên là nói bừa, cười một chút liến quạ, nhưng hôm nay nói chuyện chính là Thần tử, mặc dù có cảm xúc oan án năm đó ở trong đó, tính tình chân thực cũng không thể toàn bộ hoài nghi.

Hiện tại thần tử cũng là chúa tể một phương, nói xuất pháp tùy, sao lại dễ dàng nói ra lời xằng bậy gì.

Chẳng lẽ vị Ngô đạo hữu kia còn có thủ đoạn kinh thiên khác.

Chúng vị Chúa Tể đang kinh ngạc, định suy tính một phen, trong Tịch Diệt Tinh Hải lại sinh ra biến hóa kinh người.

Âm

Trong tinh vực rộng lớn không gì sánh được, chỉ có một ngôi sao chưa từng vỡ nát, trên đó đột ngột sinh ra biến hóa vô cùng kinh khủng. Ngô Khí nhìn trụ trời trấn áp tới, lộ ra một vòng ý cười nhạt, trong mắt không hề sợ hãi.

Trên thân thể, hào quang màu vàng sậm bỗng nhiên sáng lên, tiếp theo thân thể của hắn đón gió lớn lên, nháy mắt liền hóa thành một người khổng lồ. Cụ nhân này, khắp người đầy lân phiến vàng, ngay cả khuôn mặt ngũ quan cũng không ngoại lệ, đều bị bao phủ, mỗi một lân phiến đều in chữ cổ văn hỗn độn., Huyền ảo cực kỳ, hình thể hoàn mỹ cổ sơ, mơ hồ có thể hóa ra tứ chi cánh tay vô tận. Có thể biến hóa vô tận hình thể, hiển lộ ra một đôi đồng tử Thái Cổ Ma Thần, bên trong phun trào, là hào quang vĩnh viễn tồn tại triệt để hết thảy.

Hỗn Độn Ma Thần

Ma Thần thể Ngô Khí vừa hiện, ngay lập tức khiến các vị Chúa Tể vực ngoại lộ ra vẻ kinh ngạc.

Khác với thân thể Thiên giới của Thiên Đế, thân thể Ngô Khí hiện tại, từng tác máu thịt kia đều là chân thật, vì không biết bao nhiêu ức vạn năm trước, ở trong nguyên thai Hỗn Độn, thai nghén vô số năm tháng, bị ngọn lửa Hỗn Độn thiêu đốt rèn luyện thân thể Ma Thần hoàn mỹ, mới sinh ra.

Từ khi khai thiên tích địa tới nay, vô số sinh linh đều biết, Hỗn Độn Ma Thần, tổng cộng là ba ngàn người.

Ngô Khí xuất hiện, buông ra hạn chế của Thiên Cơ Sách, tiết lộ căn cơ của mình, để ba ngàn này lại tăng thêm một loại ấn độn nhiều năm. Thiên địa đại biến, khi mặt pháp kiếp bắt đầu, Quy Khư chi địa hiển lộ chớp mắt, cũng để cho thương sinh vạn vật thấy được mộ phần của ba ngàn Thái Cổ Ma Thần trong đó, các vị Chúa Tể nguyên cũng cho rằng Thái Cổ Ma Thần đều đã vẫn lạc, nếu muốn gặp lại thân thể Hỗn Độn Ma Thần, nhất định phải nhập vào Quy Khư mới có thể.

Lại không nghĩ tới, tại vực ngoại này, chợt nhìn thấy.

Trong lúc tranh đấu, ý niệm trong đầu cũng không kịp lóe lên, Ngô Khí hiển hiện ra thân thể Ma Thần của mình, là vì đối kháng trụ trời cao kia, vừa hiển hiện ra, liền có va chạm.

Ầm

Trong âm thanh va chạm mệnh mệnh kia, Ngô Khí lấy hai tay trực tiếp chống đỡ trụ trời, để cho cây cột này hiện thể liên tiêu diệt vô số tinh tú khí vận trụ không rơi xuống được, trụ trụ Thương Khung là bảo vật chủ, có thần linh ngự sử, trên đó càng ẩn chứa một tiếng thần thông trấn áp của Thiên Đế.

Một bị Ngô Khí ngăn cản, nhưng không bay đi, mà là tiếp tục trấn áp, từng tác một đè xuống, trong chớp mắt liền khiến ngôi sao duy nhất Ngô Khí may mắn còn sống sót tiếp tục chôn vùi. Trong trụ Thương Khung, ẩn chứa khí vận một châu, nguyện vọng của sinh linh một châu, lực lượng to lớn vô cùng, trong tinh hải này hơi rung động một chút, liền có thể hủy diệt vô số ngôi sao, hư không xung quanh cũng sụp đổ theo, hóa thành hư vô.

Nhưng sau một khắc, sâu trong tinh hải kia bỗng nhiên truyền đến tiếng cười điên cuồng mệnh mệnh cổ xưa.

Lúc la hét thái cổ, đại đạo không thích, thiên đạo bỏ rơi ta, đều chưa từng làm gì ta, một cây cột nhỏ cũng muốn trấn áp ta, quả thực nằm mơ.

Ầm

Ầm

Nương theo tiếng cười cổ xưa mệnh mệnh, là từng tiếng nổ lớn.

Chỉ thấy sâu trong Ngoại Tinh Hải, một cự nhân màu ám kim, cười to, một quyền đâm ra, đánh lên trên một cây trụ trời to lớn, cột trụ vốn đang không ngừng trấn áp, bị đẩy cao không ngừng, phía trên ẩn chứa khí tức trấn chi thần thông Thiên Đế ban cho, thoáng cái sẽ bị đánh tan.

Lần bùng nổ này, Ngô Khí triệt để buông lỏng hạn chế của Ma Thần thể đối với mình, lực lượng hỗn độn tích góp vô số năm tháng, vào lúc này, đều phát tiết trên trụ Thương Khung kia. Thái Cổ Hỗn Độn Ma Thần, vốn là sinh linh cường đại nhất thiên địa đản sinh ra, từ trong Hỗn Độn Nguyên Thai thai thai thai nghén ra hoàn mỹ nhất., Nếu không có kiếp số, căn bản là bất tử bất diệt, cho dù không có thần thông, không có bảo vật,

không có đại đạo pháp lực, chỉ lấy thân thể nói, cũng là tồn tại cường đại nhất trong thiên địa.

Vứt bỏ...

Đệ tam thiên linh một Ma Thần, lưu lạc trong hư vô vô tận năm tháng, bây giờ chuyển thể trở về, lực lượng tích góp vô số năm tháng phát tiết ra, toàn bộ nhân gian giới, đơn giản không người có thể ngăn cản.

Tâm thần của Thiên Đế đã sớm kết nối với trụ Thương Khung, cảm thấy đồng cảm với bản thân, lúc này hắn chỉ cảm thấy tâm thần của mình đang điên cuồng rung động, khiến hắn đầu óc choáng váng, muốn thổ huyết, cho dù là Thần Linh, cũng không chịu được nỗi đau tâm thần rung động.

Không tốt.

Đáy lòng kêu to không tốt, đang muốn thi pháp thu hồi Thương Khung Chi Trụ, nhưng đã muộn.

Ầm

Lại một tiếng vang thật lớn, một đôi năm đám ám kim kinh thiên động địa, đánh lên trụ đá Thương Khung, triệt để đánh tan thần thông trấn áp trên trụ.

Đồng thời, nhiều phản ứng như vậy cũng rơi vào trên Thiên Đế và một đại bộ châu.

Ầm

Ầm ầm ầm

Thiên Trụ Châu, châu tộc lớn của Tiên giới vốn nên bình an vô sự, lúc này lại không biết tại sao, điên cuồng rung động, sông lớn cuộn cuộn, đại dương sôi trào, từng ngọn núi sụp đổ, đại địa nứt ra, cực kỳ hỗn loạn. Bản thân Thiên Đế cũng lập tức cảm giác tâm thần run lên, dưới chân sinh ra bất ổn, trong tinh hải này cảm thấy trời đất quay cuồng, sinh ra một cái lão đảo.

Trụ Thương Khung, chính là chí bảo khí vận Thiên Trụ Châu, trúng trọng kích của Ngô Khí, sinh ra những dị biến này, cũng là bình thường vô cùng.

Mà chuyện khiến Thiên Đế kinh hãi giận dữ chính là, sau khi một quyền đánh tan khí tức thần thông trên trụ Thương Khung, Ngô Khí vậy mà ôm chặt lấy trụ Thương Khung, coi như là vũ khí, huy vũ trong tinh hải này, tiếp theo đánh xuống chủ nhân này.

Một màn sinh ra này, lập tức chính là đại khủng bố, chấn động mạnh, toàn bộ vực ngoại chi địa, nháy mắt liền bị quấy long trời lở đất.

Khúc vũ của Ma Thần Ma Thần.

Trong chốc lát liền thấy Tinh Hà đoạn tuyệt tinh tú hủy diệt tinh vực sụp đổ không gì có thể ngăn cản, chỉ thấy một mảnh tinh vực này, trong một cái chớp mắt liền hồi phục đến trạng thái ban đầu của vô số năm tháng trước, hết thảy đều bị hủy diệt, hóa thành hư vô.

Chỉ còn lại một người khổng lồ, một cây trụ Thương Khung, còn có một người khổng lồ khác, chỉ lão đảo, muốn thừa nhận trụ trời kinh khủng sắp nện xuống kia.

Nếu cột đá này thật sự nện xuống, bất luận Thiên Đế ra sao, nhất định là tổn thương rất lớn trên da mặt. Chúa Tể chi tôn, đã đến nước này, không thể khinh nhục nhất, nếu không tránh khỏi phải kết tử thù, không chết không thôi.

Ngô Khí tất nhiên không sợ cái gọi là tử thù, chỉ là một phen mưu tính, không thể cuối cùng vẫn ở chỗ này.

Vù vù

Tinh hải lại sinh ra biến hóa, đã thấy trong không gian hư vô, có một người đi ra, một bộ thanh y, khuôn mặt thanh tú, giống Ngô Khí như đúc, chính là thân thể Nhân tộc của hắn. Chuyển thể trở về, Nhân tộc mới là bản thể, thân thể Ma Thần lại thành phân thân.

Đạo hữu tạm ở...

Ngô Khí mở miệng, ngăn cản Ma Thần đang định quăng trụ Thương Khung xuống.

Tinh hải trong nháy mắt khôi phục lại bình tĩnh, một cây trụ trời mệnh mông vắt ngang hư không, Hỗn Độn Chi Khí vờn

quanh phía trên, chậm rãi tán đi.

Hừ.

Sau khi hừ lạnh một tiếng, Hỗn Độn Ma Thần hóa thành một người, mặc đạo bào màu vàng sẫm, cũng không nhìn thấy Thiên Đế với gương mặt âm trầm, một bước bước ra, sau khi bước vào hư không, biến mất không thấy gì nữa. Phân thân Ma Thần vừa đi, Ngô Khí mới xoay người lại, đối mặt với Thiên Đế đã thu hồi cột trụ Thương Khung. Ngô Khí ngăn cản phân thân đập xuống, cũng bảo vệ được da mặt của Thiên Đế, nhưng lúc này sắc mặt của Thiên Đế lại không tốt lắm.

Nhất là sau một khắc, lại vang lên tiếng Ngô Khí.

Thích đạo hữu, không biết hiện tại, bản tọa có tư cách cùng chư vị đứng hàng nhất vực hay không.

Lời vừa nói ra, lập tức khiến sắc mặt Thiên Đế càng thêm âm trầm. Những lời này chính là đáp lại hấn trước đó, vốn tưởng rằng sau khi làm một trận, có thể vãn hồi khuất nhục của mình ở một nhà thần tử, lại không muốn tranh đấu một trận, cuối cùng lại là hấn thua một bậc.

Từ khi leo lên vị trí Thiên Đế, trăm triệu năm qua hấn chưa từng chịu qua nhục nhã như vậy. Mà lúc này, hấn còn là chúa tể một châu, có chí bảo như cột trụ Thương Khung, còn bị người ta đè ép một đầu, quả thật khiến Thiên Đế gần như không thể nén được lửa giận trong lòng.

Cũng may trong tinh hải này, Chúa Tể không chỉ có một mình hấn, sau khi bình tĩnh lại, lập tức sinh ra ăn ý.

Ha ha, Ngô đạo hữu đã là Thái Cổ Ma Thần Chi Tôn, theo lý thuyết chính là tiền bối chúng ta, tất nhiên là có tư cách đứng hàng vị trí vực này.

Đều là đồng đạo, mặt pháp kiếp cầu sinh cơ, dẹp bỏ dị niệm, hợp chúng đạo, chúng ta nhận lời mời của Ngô đạo hữu mà đến, lúc này đã không còn tranh chấp, còn xin Ngô đạo hữu chỉ thị.

Phương pháp độ kiếp dẫn đầu, thù hận còn lại có thể tạm thời buông xuống.

Người mở miệng đều là một vị Chúa Tể, cho dù là Thiên Đế Tôn lớn, cũng không thể không tạm thời che giấu lửa giận trong lòng mình, cũng tiêu tan sắc mặt âm trầm của mình. Ngô Khí thấy vậy, cũng không để ý, cười nhạt một tiếng, nhẹ nhàng vung tay lên, bước ra một bước, lại trở về Tịch Diệt Hải.

Chư vị đi theo ta.

Lúc nói xong, các vị Chúa Tể cũng đồng thời trở về trong Tịch Diệt Hải.

Trong Tịch Diệt Hải lại hiện ra thân ảnh các Chúa Tể, Ngô Quảng người xuống, một đóa hoa máu lại tự nở rộ, lúc Ngô Khí ngồi xếp bằng xuống, bỗng dung một Tịch Diệt Hải to lớn, khí tức đại biến, khí tức hoang vu lúc trước biến mất không thấy gì nữa, hóa thành khí tức một thế giới khác, tựa như toàn bộ Tịch Diệt Hải đều bị một thế giới khác nuốt hết.

Biến hóa như vậy, tất nhiên lập tức bị các Chúa Tể khác cảm ứng được.

Nhưng ở đây không có một vị Chúa Tể nào biến sắc, tuy Ngô Khí có phân thân của Ma Thần, hoàn toàn có thể chống lại một vị Chúa Tể, nhưng phải ra tay với bảy tám vị Chúa Tể, trong thiên địa, không có bất cứ tồn tại nào có thể làm được.

Ngay cả lúc này, giọng Ngô Khí cũng vang lên.

Mời chư vị tới đây, phương pháp thương độ kiếp là giả, chính là vì một mưu đồ khác mà đến. Cái gọi là mật pháp đại kiếp, kỳ thật là một âm mưu to lớn rõ đầu rõ đuôi, thiên đạo đại đạo, không phải băng phi loạn, mà là nhập cảnh giới cao nguy kịch chưa tiếp tục.

Thiên địa cao gầy nguy kịch, đầu sỏ gây nên chính là đầu sỏ gây nên.

Câu cuối cùng của Ngô Khí nói ra, trong Tịch Diệt Hải, nháy mắt yên tĩnh. Bao gồm thần tử tám đại bộ châu Chúa tể, đều lâm vào trong trầm mặc, trong mắt có thể thấy được vẻ khiếp sợ.

Mỗi một vị Chúa Tể đều là đại thần thông giả đã vào đại đạo cực hạn, đã sớm hiểu rõ, trong thiên địa này, trừ một số bí ẩn đặc biệt che giấu, còn lại không có gì có thể giấu diếm được bọn họ.

Thế nhưng mấy lời rải rác từ trong miệng Ngô Khí ra lại khiến bọn họ đều rơi vào trong sự kinh hãi. Lập tức trầm mặc, lại là mỗi một người đều âm thầm vận chuyển thần thông, suy diễn những lời Ngô Khí nói, có thể xem sắc mặt các vị Chúa Tể, hiển nhiên kết quả suy diễn cũng không vừa ý.

Không thể nào lấy thần thông suy diễn của bản tọa, tại sao trong thiên địa này lại có một đại tộc quần tồn tại mà giấu giếm được pháp nhãn của bản tọa.

Người mở miệng, lại là khởi nguyên của chư thiên Ma đạo, Cửu U Ma Chủ đại nhân.

Vị bá chủ chư thiên này, trước khi thiên địa đại biến, chính là Chí Tôn chấp chương Minh Thổ, đầu nguồn mà vô số tu sĩ ma đạo kính ngưỡng, Ma Chi, uy thế khủng bố, không kém Thiên Đế chút nào.

Đại thần thông giả như hắn, liếc mắt một cái là có thể thăm nhuần toàn bộ thế giới, sao còn có thể sinh ra ý nghĩ khiếp sợ trong đầu.

Nhưng hiện tại, không chỉ hắn, chúa tể Bát Đại Bộ Châu, mỗi một vị đều như vậy, không có một vị là ngoại lệ, ngay cả Thiên Đế, lúc này cũng tạm thời thu liễm lửa giận đối với Ngô Khí và thần tử, mà hết sức chăm chú suy diễn tất cả những gì Ngô Khí nói lúc trước.

Trầm mặc tĩnh mịch.

Lúc này trong Tịch Diệt Hải, một chút âm thanh cũng không có.

Tám vị Chúa Tể, tính cả giáo tổ của Ngô Khí đại giáo thần bí này, thương lượng với âm mưu bí ẩn ở đây, tất nhiên sẽ khiến toàn bộ thiên địa đều chú ý. Chẳng qua lúc này Tịch Diệt Hải lại bị bóng ma của thế giới vút bỏ bao phủ. Nếu không có sự cho phép của Ngô Khí, bất cứ tồn tại nào cũng không thể nhìn trộm.

Mà Ngô Khí có thể khiến Thiên Đế Ma Chủ Phật Tổ và từng vị đại thần thông giả tung hoành chư thiên mời tới, cũng không tiếc đem bí mật cùng bàn bày ra cho muôn dân trăm họ, bí mật này cũng chỉ có Ngô Khí Nguyên biết được, lúc này bị tiết lộ, khiến mấy vị Chúa Tể đều không thể không chế, cũng không thể tin tưởng, đều là suy diễn.

Thời gian trôi qua, sắc mặt các vị Chúa Tể càng thêm âm trầm.

Sau nửa ngày, đám người Ma Chủ mới khôi phục sắc mặt, cũng từ bỏ ý nghĩ suy diễn trong đầu. Lấy thần thông pháp lực của bọn họ, suy diễn ra không thể phạm sai lầm, là đủ để một lần.

Nếu lần đầu tiên thôi diễn thất bại, sau này cũng sẽ không có tiến cảnh gì.

Thôi diễn thất bại.

Sắc mặt các vị Chúa Tể khác nhau, mấy vị Ma Chủ Phật Tổ như có điều suy nghĩ, vẫn trầm mặc như cũ, mà Thiên Đế còn có mấy vị Chúa Tể khác, thì ánh mắt nhìn về phía Ngô Khí bên cạnh.

Ngô đạo hữu, lời nói của ngươi quá mức kinh hãi, chúng ta thôi diễn không ra kết quả. Cũng không biết thật giả, nếu Ngô đạo hữu chỉ có một mặt này, chỉ sợ mưu đồ trước đó, chúng ta không thể đáp ứng.

Người mở miệng không phải Thiên Đế mà là một vị Chúa Tể vẫn luôn trầm mặc.

Đây là một vị lão giả, mặc một bộ đạo bào màu xanh, trong tay cầm một cái gậy, khuôn mặt già nua, một đôi mắt pháp lại tựa như ẩn chứa vô tận thế giới, Hỗn Độn, vô vi vô dục, thẩm nhuận tất cả mê huyễn.

Vô Danh đạo nhân...

Một trong Cửu Đại Chúa Tể, dưới sự dòm ngó của vô số cường giả nhân gian, đoạt được Thiên Huyền bộ châu, được khí vận thiên địa thừa nhận, hạ xuống Hỗn Độn Huyền Hoàng Tháp. Đều là Chúa Tể, đều có một châu được khí vận sinh linh ủng hộ., Đều có khí vận chí bảo, đều sẽ có được một Tạo Hóa thần khí. Là lấy địa vị của chín vị Chúa Tể là giống nhau, thiên địa cực kỳ giống nhau, bất luận năm tháng trước kia ra sao, ít nhất trong mặt pháp đại kiếp này, địa vị của đạo nhân vô danh và đám người Thiên Đế không kém chút nào.

Lúc này hắn vừa mở miệng, cũng đại biểu cho lựa chọn của sinh linh Thiên Huyền bộ Châu nhất châu. Nếu Ngô Khí không cách nào chứng minh lời nói đó, mưu đồ kinh thiên kia, cũng sẽ chấm dứt. Mà sau khi Vô Danh đạo nhân mở miệng, mấy vị còn lại, tộc trưởng Thiên Đế Cổ Yêu tộc, tổ Long thậm chí Ma Chủ, cũng đều gật đầu, hiển nhiên là thừa nhận quyết định của Vô Danh đạo nhân.

Ngồi trên huyết hoa, Ngô Khí như đã sớm biết sẽ như vậy.

Cũng không nhiều lời, trực tiếp vươn một tay, chỉ thấy trên đó một đoàn kim quang chợt hiện ra, bên trong bao lấy một vật. Vật này, chính là một trang sách màu vàng, không hoa văn vô lý, lại như ẩn chứa vô cùng huyền ảo, vô tận bí ẩn, tất cả mọi thứ trong thiên địa, đều không thể nào trốn tránh trong trang sách màu vàng này.

Thiên cơ kế sách.

Đại thần thông giả, người nào không thông hiểu tất cả.

Hỗn độn chí bảo tuy không ít, nhưng mỗi một kiện đều có uy năng vô tận, tự nhiên cũng có uy danh vô tận, mỗi một kiện đều là thâm nhập lòng người, từ thời đại thái cổ liền lưu truyền ghi chép. Là trong nháy mắt này, kim quang vừa hiện, mọi

người đều trong nháy mắt liền nhận ra lai lịch vật trong tay Ngô Khí.

Chính là thời thái cổ, có thiên cơ sách thiên đạo chia cách biệt. Có câu nói thiên địa có đạo, đều nhập thiên cơ, chương thiên cơ kế sách, trách nhiệm của thiên địa thương sinh vạn vật.

Chỉ là ba đại thời đại của Hoang Cổ đã trôi qua, Thiên Cơ Sách đã sớm mất tung ảnh, không ai nghĩ tới, lại rơi vào tay Ngô Khí. Thấy Thiên Cơ Sách hiện ra, trong mắt các vị Chúa Tể kinh ngạc chợt lóe lên rồi biến mất, vẻ nghi ngờ ban đầu cũng phải chậm rãi thu lại. Ngô Khí cũng không có động tác gì,, Sau khi hiển hóa ra thiên cơ sách, tâm niệm vừa động, lập tức trong thiên cơ sách kia, liền có mấy đoàn kim quang bay ra, riêng phần mình bắn về phía tám vị Chúa Tể, ngay cả thần tử cũng ở trong đó, cũng không bỏ sót.

Trong kim quang, giống như ẩn chứa một đoạn hình ảnh bí mật, chính là từ trong dòng sông dài năm tháng kia lấy ra, thật sự tồn tại, lúc nào cũng lưu chuyển.

Trước mặt Ma Chủ, thấy kim quang kia bay tới, cũng không ngăn cản, trực tiếp để nó vào giữa trán mình, thoáng qua, trong đầu Ma Chủ liền nhiều hơn một đoạn thời gian mảnh vỡ chân thật vô cùng, bên trong ẩn chứa, thoáng qua cũng làm cho hấn mình ngộ bí mật động trời trong thiên địa hôm nay kinh hãi nhất.

Cũng giống như hấn, bảy vị còn lại cũng đã hoàn toàn lĩnh ngộ.

Cái này...

Vô Tâm đạo nhân nói, chỉ là hấn tu là đạo về vô tình, trong lời nói có ý kinh hãi, nhưng đáy lòng vẫn như cũ như giếng cổ, bình tĩnh vô cùng, không hề gợn sóng. Vị đạo nhân này, sợ là thiên địa thật sự bị hủy, cũng không thể khiến hấn nổi lên bất kỳ cảm xúc nào. Cái gọi là vô tình, tất nhiên chính là vô tình, bất quá Vô Tình đại đạo cũng là một trong ba ngàn đạo số, phù hợp với thiên địa, mật pháp kiếp bắt đầu, để hấn đạo không viên mãn, như con rối phóng lên tìm phương pháp độ kiếp.

Nhưng hôm nay, Vô Tâm đạo nhân ngủi được bí mật này, lại có nguy hiểm phá đạo, tâm cảnh như giếng cổ, bên trong lại nổi lên một tia gọn sóng, nếu không phải hắn có đại thần thông, đã vào đại đạo cực hạn, chỉ sợ trong chớp mắt nghe được bí mật động trời kia, vậy liền phá đạo thành phàm.

Mấy vị còn lại, mặc dù không nguy hiểm, nhưng trong khoảnh khắc đó đạo tâm cũng bị chấn động mạnh, mấy đoàn kim quang kia, chính là từ Thiên Cơ Sách xuất ra, dưới đại đạo, cũng không làm được giả, liền cũng nói trong kim quang kia ẩn chứa bí mật, chính là là sự thật, các vị không hoài nghi nữa.

Nhưng kể từ đó, bí ẩn kia cũng khiến các vị Chúa Tể đều nhìn không được lộ ra vẻ sợ hãi.

Chư vị chứng kiến, chính là kinh nghiệm của ta ngày đó. Lúc đó thần thông của ta đã thành, cũng không phân biệt quá lớn so với bây giờ, vẫn hao phí rất nhiều khí lực, mới chỉ chôn vùi một chút xíu trong bộ tộc kia mà thôi, như chín trâu một sợi lông, không đáng nhắc tới, cũng không thể làm tổn thương một chút căn cơ của bộ tộc kia.

Bộ tộc kia, tự xưng là Thủy tộc, từ thời đại Thái Cổ đã tồn tại, thậm chí sinh ra trước thiên địa, đồng sinh cùng với Hỗn Độn Ma Thần chúng ta. Năm tháng lưu chuyển, dù là lấy thân thể Ma Thần như chúng ta, cũng là an nghỉ ở Quy Khư kia.

Nhưng thủy tộc này, lại là ngày càng lớn mạnh, lấy thiên địa làm thức ăn, lấy đại đạo làm thức ăn, như u ác tính, ký sinh ở trong thiên địa, thiên đạo băng mà đại đạo loạn, chính là vì thôn phệ vô số năm tháng của thủy tộc này, bây giờ là mặt pháp đại kiếp nạn này., Đó là thủ đoạn tự cứu của thiên đạo đại đạo mà thôi. Nếu sinh linh chúng ta, giúp một phương thiên địa này độ kiếp nạn, thiên đạo đại đạo cũng có thể tồn tại, nếu kiếp số bất quá, một phương thiên địa này cuối cùng hóa thành thức ăn trong bụng thủy tộc kia, thiên đạo cùng đại đạo tự tại cũng không còn, sinh linh chúng ta vạn vật, cũng là như vậy, biến thành thức ăn của trùng tộc đàn này.

Mấy câu nói, từ trong miệng Ngô Khí phun ra từng chữ một. Trong mỗi một chữ đều như ẩn chứa chân lý thiên địa, ngôn

xuất pháp tùy, được thiên địa đại đạo tán thành, tựa như cảnh tượng trong lời nói kia, tất sẽ ứng nghiệm.

rải rác vài câu, Ngô Khí lại phun ra bốn chữ.

Với giọng nói của Thái Cổ, hóa ra hoa văn thiên địa.

Tuyệt không có may mắn vì lý lẽ này.

Bốn chữ này, rơi vào tâm thần các vị Chúa Tể, nhưng ngay cả Thiên Đế cũng có phản ứng.

Lúc này sắc mặt các vị Chúa Tể đều khác nhau, đáy lòng đều xác thực bí ẩn mà Thiên Cơ Sách đưa tới, cũng kinh hãi vì những gì ẩn chứa trong đó. Chỉ là mỗi người đều sinh ra suy nghĩ, không bị Ngô Khí ảnh hưởng.

Có bí mật thiên cơ sách, lại biết được tên tộc đàn kia, các vị Chúa Tể đều yên lặng không nói, âm thầm vận chuyển thần thông, lại lần nữa suy tính.

Ngô Khí cũng biết chuyện này, hẩn thu lại lời nói, tĩnh tọa trên huyết hoa, yên lặng chờ đợi kết quả suy diễn của các vị Chúa Tể.

Sau nửa ngày, mới có vị Chúa Tể đầu tiên mở mắt.

Lại không phải Thiên Đế Ma Chủ, mà là tổ tiên một phương đạo thống một mực trầm mặc không nói, Phật Đạo chi tổ.

Đôi mắt của Phật Tổ nhìn thấu thế giới, bên trong đều là từ bi thương hại, lúc mở mắt, ánh mắt rơi vào trên người Ngô Khí, lại lập tức thi lễ, sau đó nói: “Đạo hữu suy nghĩ, ta cũng biết rồi.”, Tộc này và Hồn Độn Ma Thần nhất tộc người rất có quan hệ, lại là u ác tính thiên địa, tầm ăn nhiều năm cho nên thiên địa tiến vào cảnh giới nguy kịch kia, chúng ta vừa sinh ra trong thiên địa, cũng được đại đạo ký thác, tự nhiên tận lực bảo toàn thiên địa thọ nguyên, đạo hữu nếu có kế sách, lúc này có thể ra.

Không hổ là tổ tiên Phật Đạo, ngay khi mở miệng liền nói ra không ít bí ẩn, không cần nghĩ cũng biết là hẩn vừa mới suy diễn ra.

Cùng lúc đó, các Chúa Tể khác cũng đồng loạt mở mắt ra, giống như Phật Tổ, mỗi người đều suy diễn ra rất nhiều bí ẩn, chỉ là không nói gì, chỉ nhìn về phía Ngô Khí. Chắc là ý nghĩ trong đầu giống như Phật Tổ, đã là Ngô Khí mời bọn họ đến đây, đến lúc này, có kẻ sách gì có thể nói ra.

Trên hoa máu, Ngô Khí cười nhạt một tiếng, thi lễ với tất cả mọi người, sau đó chỉ vào tám vị Chúa Tể, nói: Pháp môn độ kiếp, sách lược thiên địa, chư vị không phải đã biết rồi sao?

Lời này nói ra, các vị Chúa Tể đầu tiên là mê hoặc, sau đó đồng thời hiểu ra, lại là thần sắc khác nhau, có người cười nhạt, có người mặt không biểu cảm, có người nhẹ nhàng như mây gió.

Trong đó sắc mặt của Phật Tổ là tốt nhất, giống như sinh ra đại hoan hỉ, nhin không được nói: Kế đại thiện này còn chưa hoàn thành.

Đã định kế, nơi này vô sự, các vị Chúa Tể liền nhao nhao rời đi, đặc biệt coi Thiên Đế là đầu tiên, sau khi đánh một trận với Ngô Khí mà không thắng, hắn liền biết không cách nào cứu vãn thể diện, sớm rời đi cũng tốt.

Trong Tịch Diệt Hải rộng lớn yên tĩnh, chỉ còn lại hai người Thần tử và Ngô Khí. Vô Tâm đạo nhân kia, tuy cũng là người của Thiên giáo, còn phải nhận một vị trí hộ pháp, nhưng sau khi thành tựu Chúa Tể, địa vị lại có chút huyền diệu, không biết Ngô Khí có ý nghĩ gì, cũng phóng túng, do đó hắn đi, cũng không để ý nhiều. Sau khi thấy các vị Chúa Tể rời đi, thần tử mới vừa mở miệng, tình nghĩa thầy trò giữa hai người, ngược lại cũng không cần cố kỵ cái gì.

Sư tôn, Thủy tộc kia tằm ăn thiên địa nhiều năm, sớm đã thoát khỏi u ám tính khó lường, kế sách kia tuy rất có khả năng thuận lợi thi đấu, chỉ là muốn phá kế hoạch của Thủy tộc, chỉ sợ khó mà thôi.

Thần tử vừa mới mở miệng, đã dội cho Ngô Khí một chậu nước lạnh. Lúc trước không nói, nghĩ là cố kỵ mặt mũi Ngô Khí, không muốn ở trước mặt các vị Chúa Tể, nghi ngờ sư tôn của mình. Bất quá Ngô Khí nghe xong, lại là vẻ ngoài ý muốn cùng không vui vẻ chút nào, ngược lại cười nhạt một tiếng.

Nói: Không phải là khó mà là căn bản không thể phá hư mưu kế của bộ tộc kia, từ khi nguoi xuất thế, bộ tộc kia liền triệt để bắt đầu thôn phệ một phương thiên địa này, ngay cả Thiên Đạo Đại Đạo cũng không thể chống cự, chúng ta sao có thể phá hư.

Lời này của Ngô Khí vừa nói ra, lập tức khiến cho thần tử lộ ra vẻ kinh ngạc.

Hắn vốn chỉ là không xem trọng kế sách của sư tôn mình có thể triệt để phá hư âm mưu của thủy tộc, lại không muốn ở trong miệng Ngô Khí, kế sách kia lại không có chút tác dụng nào, từng câu bị quan, mà lại rất là chắc chắn.

Lập tức cả kinh nói: Đã như vậy, vì sao sư tôn kia còn trả lại...

Lời nói của thần tử không nói tiếp, bị Ngô Khí khoát tay ngăn lại, ngồi xếp bằng trên huyết hoa. Thân thể Ngô Khí hướng về một phương, ánh mắt tựa như thấm nhuần tất cả, rơi vào trên một đại bộ châu sâu trong nhân gian.

Tuy là vô dụng, nhưng lại không thể không làm, hiện tại chúng ta biết được sự tồn tại của chúng, chúng nó chưa từng biết được sự tồn tại của ta. Kế hoạch kia, chỉ là vì tận hết nhân sự, lại xem như cử chỉ bắt đầu, chém một chút nanh vuốt của tộc kia. Chính thức chiến sự. Mà lại vào vùng đất Quy Khư kia, tiếp tục tính toán so đo.

Ngô Khí vừa dứt lời, Thần tử lập tức hiểu ra, đang muốn trả lời, nhưng vào lúc này, hình như cảm ứng được cái gì, sắc mặt hơi đổi.

Ồ...

Giờ đã đến giờ.

Thu hồi ánh mắt, Ngô Khí nhàn nhạt phun ra một câu, sau đó lại nói với thần tử: tạm đi, đi đi.

Thần tử cũng hiểu được lời nói của Ngô Khí, không chút chần chờ. Ý nghĩ vừa động, trước người liền hiện ra cánh cửa hư không. Hoàng tọa vừa động, liền mang theo thần tử nhập môn, chớp mắt cũng rời khỏi Tịch Diệt Hải này. Hư Không Hoàng tọa chở thần tử vừa biến mất, trong Tịch Diệt Hải này, cuối cùng chỉ còn lại một mình Ngô Khí.

Hắn vẫn như cũ ngồi xếp bằng trên huyết hoa, cũng không làm ra động tác dư thừa, chỉ để mặc cho biên giới của Khí Thiên giới, dần dần đem Tịch Diệt Hải dung nhập vào trong đó. Sau một hồi lâu, tại khoảnh khắc Tịch Diệt Hải sắp biến mất, tại bay tới một câu.

Sắp bắt đầu rồi.

Dường như để chứng thực lời nói của Ngô Khí, giải thích thần tử vội vã rời đi.

Nhân gian giới, vào lúc này, bắt đầu xuất hiện biến hóa lớn. Toàn bộ thế giới, trên đại dương rộng lớn không gì sánh được,

Cửu Đại Bộ Châu kia, cơ hồ là đồng thời, xuất hiện biến động kinh thiên.

Ầm ầm ầm

Oanh oanh oanh!

Bắt đầu từ Trung Châu, mỗi một đại bộ châu, đều bắt đầu rung động. Vạn vật trên mỗi một đại bộ châu, đều sinh ra cảm ứng trong nháy mắt, đồng thời nhìn về phía đỉnh đầu mình, trên bầu trời.

Nơi đó, là từng cây cột khí vận đâm vào mây xanh.

Nguyên bản những cột khí vận này, chính là ẩn như hư vô, tính cả bóng dáng cự vật bên trong đó. Nhưng hiện tại, những cột khí vận này lại đột nhiên bắt đầu hiển lộ ra. Chỉ thấy theo sự rung động của đại bộ châu, một cỗ khí vận sinh linh bàng bạc không gì sánh được, giống như nước sôi nhao nhao hiển lộ ra, bất luận sinh linh nào đều có thể nhìn thấy.

Thậm chí, thương sinh vạn vật có thể tận mắt nhìn thấy, trên người mình thời khắc khắc đều tràn ra từng sợi khí vận, dung nhập vào trong trụ khí vận ở bộ châu.

Sau khi Cửu Đại Bộ Châu ở nhân gian thành hình, toàn bộ thiên địa không còn khu vực nào khác, tất cả mọi nơi, bao gồm đại dương mênh mông đều bị Cửu Đại Bộ Châu phân cách ra, mỗi người chiếm cứ chín khu vực. Là sinh linh lấy thiên địa, cho dù không ở trên bộ châu, mà dưới đại dương mênh mông, cũng đều được tính là sinh linh trên Cửu Đại Bộ Châu, cũng đều cống hiến ra khí vận của mình.

Bây giờ đại châu rung chuyển, cột khí vận hiển hiện ra, vật bên trong đương nhiên cũng không che giấu được.

Trung Châu, một vật nấu trong nước sôi kia, hiển lộ trước mắt thương sinh.

Đó là một tòa cung điện không lồ, do thần tử quản lý, chúng sinh đều biết, cung điện Chúa Tể Tạo Hóa thần khí.

Liên tiếp không ngừng, từ Trung Châu về sau, tám đại bộ châu còn lại đều không ngoại lệ, đều đang chấn động, khí vận vô

tận tại đại châu ngưng tụ thành lò luyện, sôi trào quay cuồng, bên trong nấu, chính là một tôn tạo hóa thần khí.

Thiên Trụ Châu, Thiên Đế sở trường Thiên Đế Thần Cung.

Thiên Thắng Châu, Ma Chủ sở trường U Minh Ma Điện.

Thiên Phụng Châu, Vạn Yêu Pháp Bàn mà cổ yêu quản lý.

Thiên Lô Châu là thuyền Niết Bàn.

Thiên Tiên Châu Hỗn Độn Long Sào.

Thiên Ngưu Châu, Thanh Đồng thần quan.

Chiến hạm Thiên Huyền Châu.

Thiên Ký Châu diệt thể ma bảo.

Khi đại bộ châu cuối cùng, cũng chính là Thiên Ký Châu bị vực ngoại Thiên Ma nhất tộc chiếm cứ, trên bầu trời, hiện ra một tấm Diệt Thể Ma Bảo kia, toàn bộ nhân gian biến hóa, tựa như cuối cùng đã tới đỉnh phong.

Chín tạo hóa thần khí bị khí vận vô tận nung khô kia, rốt cuộc đã tới lúc triệt để ngưng thực.

Tuy thời gian tạo hóa thần khí xuất hiện, lấy Trung Châu đầu tiên, nhưng chín vị Tạo Hóa thần khí này, chính là ứng kiếp mà sinh ra, lấy khí vận của Cửu Đại Bộ Châu thai nghén, mỗi người đều có liên hệ cảm ứng, lại ảnh hưởng lẫn nhau. Vốn thời gian chín vị Tạo Hóa Thần Khí này thành hình, cũng lấy Trung Châu làm đầu, chỉ là dưới ảnh hưởng lẫn nhau, thời gian kéo gần lại, lại sinh sôi gần như là cùng một thời khắc, bắt đầu triệt để ngưng tụ.

Vù vù

Vù vù

Cũng bắt đầu từ Trung Châu, trong lò luyện khí vận kia, bên cạnh điện chủ, hoàng tọa hư không đột nhiên xuất hiện, trên hoàng tọa, tất nhiên là thần tử điện hạ ngồi ngay ngắn. Lúc này bầu trời, cũng chỉ có một mình hắn có thể xuất hiện.

Thần tử hiện ra vào lúc này, tất nhiên là đế điện chủ của Chúa Tể nhận chủ, chính thức trở thành chủ nhân của một thần khí

tạo hóa.

Tuy nói Chúa Tể điện sinh ra, vốn được khí vận thiên địa thừa nhận, thần tử chính miệng tuyên bố hạ pháp chỉ, nhưng trước mắt đang thành hình, dù sao cũng là một Tạo Hóa thần khí. Có thể đăng lâm Thần khí chi vương của Bỉ Ngạn, trước mặt pháp đại kiếp, từ khi khai thiên tích địa tới nay, cũng chỉ là sinh ra không quá ba Tạo Hóa thần khí mà thôi.

Thần tử coi trọng như vậy, đương nhiên là phải vậy.

Các bộ châu còn lại, cũng đều là cảnh tượng như vậy, Thiên Đế Ma Chủ Tổ Long Phật Tổ một vị Chúa Tể, liên tiếp hiện ra trên bầu trời bộ châu mình, lẳng lặng chờ Tạo Hóa Thần khí thành hình, chờ giây phút cuối cùng nhận chủ.

Cái gọi là bảo vật động lòng người, hướng chỉ chí bảo của tạo hóa thần khí như vậy đoạt lấy tạo hóa thiên địa.

Trong nháy mắt này, không biết bao nhiêu cường giả, đáy lòng dâng lên ý nghĩ không tốt, ý đồ từ trong tay chín vị cường giả cấp Chúa Tể kia đoạt lấy Tạo Hóa thần khí. Đáng tiếc là, dưới khí vận thiên địa bao phủ, lúc này thương khung trên trời cao., Chỉ có chín người có thể tồn tại, chỉ có chủ nhân bộ châu mới có thể thăng thiên, lẳng lặng chờ tạo hóa thần khí thành hình. Cho dù là Ngô Khí, lúc này đi ra, cũng nhất định sẽ bị thiên địa khí vận cứng rắn trấn áp xuống. Trừ phi hắn dám bại lộ tồn tại vứt bỏ thiên giới, cũng là lực lượng thế giới của hắn, đối kháng lực lượng một phương thiên địa này.

Đúng lúc này, tuy có vô số cường giả động lòng tham, nhưng lại không hề có chút gợn sóng nào xuất hiện.

Trên trời, vẫn là chín vị kia, không hề biến hóa. Mà chín vị Tạo Hóa thần khí kia, cũng vẫn như cũ không ngừng phát sinh biến đổi lớn, hầu như mỗi một hơi thở, khí tức trên chín vị Tạo Hóa thần khí liền biến hóa một phần, cường đại một phần, khủng bố một phần, liên hệ với vận mệnh sinh linh bộ lạc của người, cũng càng thêm chặt chẽ một phần.

Không hiểu sao, một hơi thở này, tất cả sinh linh trong thiên địa, trong tâm thần đều sinh ra một loại minh ngộ.

Tạo Hóa thần khí thành công

Gần như cùng lúc đó, chín con cự vật vô cùng khủng bố, trên bầu trời của chín đại bộ châu, đã hoàn toàn thành hình.

Ầm

Oanh oanh oanh oanh!

Uy áp vô cùng kinh khủng, từng người bạo phát trên Cửu Đại Bộ Châu, mỗi một vị thần khí Tạo Hóa, đều lấy tư thái thần khí mới sinh, phát tiết khí thể khủng bố vô cùng, vô số sinh linh, đều sinh ra một loại ý niệm sùng bái, hận không thể quỳ xuống, cung phụng thần phục.

Mà lúc này, lại có chín bóng người, đồng thời thả ra lạc ấn thần hồn của mình, xông vào trong chín Tạo Hóa thần khí.

Một chút bất ngờ cũng không có phát sinh, trên bầu trời, chín vị thần khí Tạo Hóa đồng thời có chủ nhân. Dưới khí vận lạc ấn thần hồn thừa nhận, bất cứ tồn tại nào cũng không thể từ trong tay chín vị kia, cướp đi chín vị thần khí Tạo Hóa.

Ha ha...

Được rồi, ta có bảo vật này, tất có thể phù hộ tộc ta vượt qua đại kiếp nạn.

Thời khắc này, cho dù là đám người Thiên Đế, cũng đều lộ ra ý cười. Như vị tộc trưởng của Vực Ngoại Thiên Ma nhất tộc kia, càng không chút do dự cười phá lên, Ma âm xuất hiện, vang vọng toàn bộ thế giới nhân gian. Cũng may, lúc này, các Chúa Tể khác đều nhớ tới một chuyện quan trọng nhất, đang phản ứng lại, rối rít chuẩn bị, lại là một chút thời gian cũng không muốn chậm trễ.

Thiên Cơ nói: Muốn độ đại kiếp, cần vào Quy Khư.

Trước đó tiết lộ ra ngoài, thiên cơ bị thương sinh biết gần như là nói rõ tất cả. Nếu muốn vượt qua mạt pháp đại kiếp lần này, nhất định phải tiến vào nơi khởi đầu của thiên địa, đồng thời cũng là điểm kết thúc.

Quy Khư...

Muốn đi vào nơi đó, chỉ có một cách, đó là dùng tạo hóa thần khí, mới có thể bình an đi vào, không ngoại lệ chút nào. Lúc

trước nơi Quy Khư kia, hiển lộ ra một góc, hiển lộ ra mộ phần ba ngàn Hồn Độn Ma Thần sau khi., Không biết bao nhiêu sinh linh vì vậy điên cuồng, phóng xuất ra vô tận tham niệm. Bây giờ chín vị Chúa Tể, được tạo hóa thần khí, đều nhớ tới việc này. Tạo Hóa thần khí đã có, muốn vào Quy Khư, không cần tốn chút sức lực nào. Các vị Chúa Tể, tất nhiên là không chịu chậm trễ thời gian.

Trong lúc nhất thời, Cửu Đại Bộ Châu, lại nhao nhao nổi lên sóng lớn.

Truyền pháp chỉ trầm, phạm là sinh linh Trung Châu ta, tu vi đạt tới Đại La Kim Tiên giả, đều có thể vào đại điện chúa tể của ta, vừa đến giờ Thìn có thể cùng trầm đi tới Quy Khư, tìm phương pháp độ kiếp. Nhưng có thu hoạch, tất sẽ trở về Trung Châu, che chở con trai ta bách tính, độ đại kiếp này.

Bỗng dưng, trên Trung Châu, thanh âm thuộc về Thần tử lập tức vang lên.

Thiên địa từ khi mở ra đến nay, trải qua vô tận năm tháng, sinh ra vô số cường giả, trong đó phần lớn đều đã vãn lạc, ngay cả vết tích đều chôn vùi trong dòng sông dài năm tháng. Bất quá dù vậy, còn lưu lại cường giả, cũng giống như là sao trời kia, số lượng không lồ.

Sinh linh tức là khí vận, đặc biệt càng thêm cường đại, khí vận cuốn theo cũng càng thêm không lồ. Trên Cửu Châu, khí vận vô tận sớm đã hoàn toàn sôi trào, ngưng tụ thành từng dòng lũ, cuốn lên hội tụ lại phía trên chín con vật không lồ kia, chí bảo chân chính, ngưng tụ chí bảo của vô số sinh linh nguyên lực, ngay sau khi xuất thế, liền đoạt lấy tạo hóa trong thiên địa này.

Một tôn Vương Thần khí như vậy, hưởng chi là chín vị.

Nếu không phải cuối pháp kiếp đến, thiên địa thai nghén vô số sinh linh bất luận thể nào cũng không có khả năng sinh ra chín Tạo Hóa Thần Khí. Hiện tại khí vận Cửu Châu ngưng tụ, Tạo Hóa Thần Khí một khi sinh ra, cũng có nghĩa, mật pháp đại kiếp cuối cùng cũng tiến vào giai đoạn cuối.

Tạo hóa thành thuyền, có thể độ bỉ ngạn, nhập ngũ quy hư.

Đây cũng là nguyên nhân khiến nhân gian giới triệt để sôi trào, vô số cường giả dũng mãnh lao vào trong chín vị trí Tạo Hóa thần khí kia, chỉ vì một vị trí kia, cam nguyện làm chủ nhân thần khí, cho dù là lão quái vật sống sót từ thời đại Thái Cổ, cũng như vậy.

Chín vị Chúa Tể, chỉ sợ là tồn tại có địa vị cao nhất trong thiên địa được mở tới nay, ngoại trừ ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần kia.

Thiên Địa Thần Điện của Chúa Tể, Hỗn Độn Long điện U Minh Ma điện chín vị tạo hóa thần khí, bên trong như chín tiểu thế giới, chứa đựng rất nhiều sinh linh, dần dần tràn đầy, khí vận hội tụ, mỗi người hóa ra hư ảnh khí vận ở bộ châu chỗ mình, bao phủ xuống, cùng vui vẻ.

Trong một tòa cung điện bao la, thần tử đứng ở khu vực trung tâm, đáy lòng thoáng cảm ứng, liền biết được tình huống trong

điện chúa tể.

Cường giả càng nhiều, dần dần càng đầy, canh giờ đã đến.

Xuất phát.

Hai chữ, chậm rãi từ trong miệng thần tử phun ra, trong nháy mắt tựa như rót vào lực lượng của tòa cung điện cuộn cuộn khủng bố này, nó chuyển động.

Âm

Khi Thần tử vừa dứt lời, thế giới nhân gian, hiện lên biến hóa kinh thiên.

Trong minh minh hư không, một con sông mênh mông hiện ra, sông ngòi này không biết đầu nguồn nơi nào, không biết phần cuối, bên trong là hư vô vô tận, nước sông như một hạt châu lóe ra quang mang, trơn bóng, bên trong như ẩn chứa tin tức vô tận. Sức mạnh vô tận, hiện tại tương lai đều ở trong đó.

Năm tháng dài dòng sông dài.

Trong hạt châu là năm tháng trôi qua, mỗi hạt châu đều là một khoảng thời gian, là quá khứ, cũng là hiện tại, càng là tương lai.

Nếu có người có thể đưa tay vào, khuấy động một phen, nhất định có thể thay đổi lịch sử, hoặc là nhiễu loạn hiện tại thay đổi tương lai. Nhưng giữa thiên địa này, không có sinh linh có thể làm được những thứ này, cho dù là Hỗn Độn Ma Thần, cũng không thể đưa bàn tay vào dòng sông dài năm tháng.

Nhân gian, hoặc là Hỗn Độn Tinh Hải, khoảng cách với Quy Khư chỉ có một con sông dài năm tháng tồn tại tuyên cổ này mà thôi. Bất luận sinh linh nào, cho dù cường đại cỡ nào, cũng không thể dùng thân thể tiến vào dòng sông dài năm tháng, nếu có sinh linh làm như vậy, thoáng qua sẽ biến thành hư vô, ngay cả tro bụi cũng không thể lưu lại, cho dù là Hỗn Độn Ma Thần khủng bố gần như bất tử bất diệt cũng vậy.

Muốn vào Quy Khư, trước vào sông tuổi.

Xuất phát.

Đi thôi.

Đi thôi.

Thế giới nhân gian, liên tiếp chín tiếng, thanh âm Chúa Tể vang vọng.

Không chút do dự, tại thời điểm sông dài năm tháng hiển hiện, chín vị ngưng tụ thành Tạo Hóa thần khí của tất cả khí vận nhân gian giới, cùng run lên, sau đó đồng thời hóa thành một hạt bụi, xuyên thẳng qua, trong nháy mắt rơi vào dòng sông dài mênh mông vô biên kia.

Trong mỗi một món tạo hóa thần khí, đều giống như một tiêu thế giới, chở ít nhất trăm vạn sinh linh, mỗi một sinh linh, đều là cường giả cấp Đại La Kim Tiên. Trong điện chúa tể, không khí vốn vẫn là náo nhiệt náo nhiệt, nhưng vừa vào dòng sông năm tháng, hầu như là lập tức, bầu không khí liền phát sinh biến hóa.

Tĩnh tịch tĩnh tịch vô cùng vô tận tĩnh tịch.

Trong dòng sông năm tháng, giống như một chút thanh âm cũng không có, tất cả tồn tại, đều bởi vì một hạt Tuế Nguyệt Châu kia cọ rửa, mà hóa thành hư vô, đã là hư vô, đương nhiên cũng không có một chút tiếng động nào.

Tạo Hóa thần khí, có thể đoạt tạo hóa thiên địa, liền cũng phải có uy năng xuyên qua trong sông dài năm tháng này. Thân ở trong điện chúa tể, trăm vạn cường giả, chỉ cảm thấy bốn bề không một tiếng động, từng hạt Tuế Nguyệt châu kia hóa thành lưu quang phi toa qua, không biết đi đến nơi nào, không biết từ đâu đến, ở đây, tất cả đều là hư vô, ảo diệu vô tận, nhưng không người nào có thể phá giải.

Lúc mới bắt đầu, vô số cường giả chỉ làm mới lạ, có chút thấp thỏm, sau đó nhìn thấy điện thờ của chúa tể, qua lại trong dòng sông dài năm tháng này, không có chút chướng ngại nào, có uy năng kỳ dị, ngăn cách lực lượng ăn mòn năm tháng kinh khủng cực kỳ kia.

Thần tử tọa trấn trung tâm, cũng không hạ cấm lệnh gì, là lấy dẫn rất nhiều cường giả xuất hiện bên cạnh điện chủ, muốn thăm dò huyền bí trong dòng sông dài năm tháng kia. Mỗi vị hành khách đều là Đại La Kim Tiên, tâm trí tự cao tuyệt, sẽ

không làm ra một ít cử chỉ tìm đường chết, mặc dù muốn thăm dò huyền bí, nhưng cũng không có ai dám để thân thể của mình chạm vào trong dòng sông kia, nơi này cấm địa cỡ nào, sinh tử mệnh, đều chỉ trong một hơi thở.

Đại diện Chúa Tể là vậy, các thần khí Tào Hóa khác cũng vậy.

Từng vị cường giả xuất hiện bên cạnh thần khí Tào Hóa của mình, nhìn xuống dưới thân, sông dài vô cùng mênh mông vô tận.

Tuế Nguyệt châu, huyền bí vô tận, vô hình vô chất, đa số đều có trật tự, hóa thành từng luồng lưu quang xuyên thẳng qua. Lại cũng có một ít ước thúc hình như không có lực lượng trật tự, thỉnh thoảng bay loạn ra ngoài, chạm đến vật gì, không có quy luật.

Vù vù

Một viên châu Tuế Nguyệt đột ngột bay tới, một vị cường giả không tránh kịp, bị hạt châu kia đụng vào đầu, nhưng lại lóe lên rồi biến mất. Lập tức thân thể cường giả kia run lên, chớp mắt đã không còn động tĩnh, giống như đã qua rất lâu, lại giống như chỉ là một cái chớp mắt, giọt Tuế Nguyệt châu kia lại bay ra, đi về nơi khác.

Mà lúc cường giả kia mở mắt lần nữa, khí tức khí tức lại đại biến, lập tức nhiều hơn nhiều cảm ngộ, thương tang cổ lão, tu vi tăng vọt.

Cường giả kia lập tức nói: Đứng vào lúc vừa rồi, hạt châu năm tháng nhập thể, lập tức đưa linh hồn của hắn đến một thế giới khác, hoặc là nói, trong một đoạn lịch sử, khi đó thời đại thái cổ, Hỗn Độn Ma Thần chém giết nhau tỷ thí, ức vạn năm, chớp mắt qua, hắn làm người đứng ngoài quan sát, nhìn thấy được vô số bí mật đại đạo, lúc mở mắt, tu vi lập tức tăng vọt.

Đại cơ duyên

Phát hiện này, trên chín Tào Hóa thần khí đều trình diễn, lập tức để tất cả cường giả đều biết được.

Khu vực biên giới vốn còn hơi quanh quẽ, không bao lâu, đã tràn ngập từng vị từng vị cường giả, mỗi người ngồi ngay

ngắn, chờ giọt Tuế Nguyệt châu phủ xuống, người phúc duyên không cao, nhiều lúc không đợi được một hạt, có một ít cường giả phúc duyên thâm hậu, lại có không chỉ một hạt. Những giọt Tuế Nguyệt Chi Châu kia, ẩn chứa từng đoạn thời gian, từng đoạn ngắn không thôi, có quá khứ, cũng có tương lai, hỗn loạn không trật tự, nhưng mỗi một hạt Tuế Nguyệt Chi Châu, đều làm cho người có được tu vi tăng vọt.

Dưới sự kích thích của cơ duyên lớn như vậy, không ít cường giả mất đi tâm trí, cưỡng ép đi vào trong sông dài kia vớt Tuế Nguyệt Chi Châu, nhưng đều không ngoại lệ, vừa chạm đến nước sông, lúc này liền hóa thành hư vô, triệt để tiêu tán giữa thiên địa.

Chín vị Chúa Tể, đối với biến cố phát sinh trên tạo hóa thần khí của mình đều là hiểu rõ trong lòng, nhưng cũng không ngăn cản. Bây giờ là lúc đại kiếp nạn, nếu có sinh linh cưỡng ép lấy chết, cho dù là Chúa Tể cũng sẽ không đi ngăn cản, ứng kiếp số, hóa thành tro xám, cũng là chính đạo.

Trong đại điện Chúa Tể, trung tâm, thần tử và Ngô Khí cùng ngồi ngay ngắn, nhìn con sông tuổi mệnh mông trước mắt.

Ánh mắt lướt qua, Ngô Khí cũng không nhìn được nói: Tạo Hóa thần khí quả phi phàm, lực lượng ăn mòn trong dòng sông năm tháng này, chính là sức mạnh vĩ đại không thể tưởng tượng nhất trong thiên địa, mặc dù là thân thể như Hỗn Độn Ma Thần, đi vào trong đó, sợ rằng cũng không kiên trì được mười hơi thở, sẽ hóa thành tro bụi. Mà Tạo Hóa thần khí này lại như thuyền vào đại dương mệnh mông, không hề trở ngại, xuyên thẳng qua tự nhiên.

Trong lúc sợ hãi thán phục, Ngô Khí liếc mắt nhìn khắp khu vực khổng lồ, mơ hồ có thể thấy được mấy vị Tạo Hóa thần khí còn lại, cũng như bụi trần, xuyên thẳng qua sông dài mệnh mông này.

Nghe thấy giọng nói của Ngô Khí, thần tử cũng thu hồi ánh mắt của mình.

Lúc là như vậy, nếu không có Tạo Hóa thần khí này, sợ là ai cũng không cách nào tiến vào Quy Khư chi địa.

Phun ra một câu, thần tử lại nhìn lướt qua trên đại điện Chúa Tể dưới thân, thấy không ít cường giả trong điện, làm ra hành động vờ vết Tuế Nguyệt Chi Châu lấy cái chết, nhin không được liền nói: Một đám ngu xuẩn, bị cơ duyên mê hoặc tâm trí, chủ động tìm cái chết, không thể cứu được.

Trong lúc nói chuyện, thần tử điểm một ngón tay lên nơi nào đó, lập tức khiến điện thờ Chúa Tể sinh ra biến hóa.

Âm

Lần đầu tiên, thân thể khổng lồ của điện chủ đứng thẳng, đột nhiên điều chỉnh phương hướng một chút, như có mục đích, đi về một khu vực.

Gần như đồng thời, tại các khu vực khác của sông Tuế Nguyệt, bảy vị Chúa Tể còn lại, lúc này đều sinh ra suy nghĩ ăn ý, cũng đồng thời để tạo hóa thần khí dưới thân chuyển động, đồng loạt nghiêng về một khu vực.

Năm tháng dài đằng đẵng vô biên, tám vật giống như hạt bụi trần, đồng thời khế động, lập tức làm cho lực lượng ăn mòn tràn lên tăng nhiều. Trong thần khí đông đảo cường giả sinh linh, lúc do dự, tránh không kịp, bị lực lượng đột nhiên tăng vọt chạm đến, thoáng cái liền hóa thành tro bụi, không chút may mắn.

Vốn tưởng rằng chuyển đi Quy Khư này là được tạo hóa thần khí mang theo, một đường bình tĩnh độ sông năm tháng này, lại không nghĩ tới sẽ sinh ra biến cố đột ngột này. Càng không có ai nghĩ đến, biến cố này, không chỉ có một Tạo Hóa thần khí nào đó xảy ra, mà là tám Tạo Hóa thần khí, trong cùng một lúc, làm ra động tác tương tự.

Ngoại lệ duy nhất, là ở chỗ rất xa, không biết bao nhiêu ức vạn dặm bên ngoài, một hạt bụi khác trong một mảnh sông dài tuế nguyệt khác.

Một hạt bụi này, cũng là ở bên trong từng đạo lưu quang năm tháng không ngừng xuyên qua, vật này giống như bụi bặm, chính là một chiến bảo, trên đó khắc lên vô cùng vô tận hình dạng Thiên Ma, phát ra, là khí tức diệt thế muốn hủy diệt tất cả.

Thiên Ký bộ Châu, Vực Ngoại Thiên Ma nhất tộc sở chương
Tạo Hóa Thần Khí diệt thế tạo hóa giữa chiến bảo, đều có cảm
ứng, trong lúc tám vị Tạo Hóa Thần khí khác động tác, trong
chiến bảo, tộc tổ Vực Ngoại Thiên Ma nhất tộc lập tức sinh
cảm ứng, sắc mặt đại biến.

Không tốt.

Lời chưa nói ra, chỉ kịp sinh ra ý nghĩ này mà thôi.

Biến cố lớn hơn đã xảy ra trong chốc lát.

Trong một dòng sông dài năm thág bao la, tĩnh mịch bị phá vỡ, đột nhiên nổi lên gợn sóng. Quỹ tích từng hạt châu năm thág ngưng tụ ra ánh sáng xuyên thẳng qua chót biến hóa, giống như có vật to lớn nào đó sắp giáng lâm tới đây.

Ầm

Ầm

Liên tiếp không ngừng, tám hạt bụi bậm đột nhiên xuyên thẳng đến, phía trên mỗi một hạt bụi đều ẩn chứa sức mạnh to lớn không thể tưởng tượng, xuyên qua dòng sông tuế nguyệt vô tận này, xuyên qua quá khứ hiện tại trong tương lai, vừa giáng lâm, liền đè ép xuống dòng sông năm thág đang dâng lên.

Biến hóa đột ngột phát sinh khiến trong Trường Hà, trăm vạn sinh linh vốn đang lảng lảng xuyên qua một hạt bụi trên đó, nháy mắt đều kinh hãi. Diệt thể ma bảo, không giống với Tạo Hóa Thần Khí khác, sinh linh trên đó đều đến từ một tộc đàn vực Ngoại Thiên Ma. Tộc này sinh ra bên trong cùng vạn vật thương sinh, sinh mà có thần thông, thấm nhuần nguy cơ sinh tử.

Khi tám vị Tạo Hóa thần khí kia cùng nhau xuyên qua hư không mà đến, đem Diệt Thể ma bảo vây lại trong đó, trăm vạn vực ngoại thiên ma trên ma bảo đồng loạt kêu lên chói tai. Sợ hãi không cam lòng phản hận vô cùng, đồ kị cùng ý nghĩ phụ diện trong lòng, tại trong tiếng kêu của trăm vạn vực ngoại thiên ma vang ra, trong khoảnh khắc liền ngưng tụ ra bâng bạc mà khủng bố, thậm chí ngưng tụ ra thủy triều màu đen giống như thực chất, lan tràn ra bốn phương tám hướng.

Nếu ở thế giới nhân gian, chỉ lần này, cũng đủ để ức vạn sinh linh tiến vào trạng thái hóa ma.

Đáng tiếc, nơi này, không phải nhân gian giới, mà là thiên địa huyền diệu nhất, vĩnh tồn nhất trong năm thág dài lâu. Thủy triều màu đen vừa ra khỏi diệt thể ma bảo, không kịp hiện ra

uy năng, liền trong vô thanh vô tức tiêu tán. Ý niệm cùng phụ diện vô tận kia, vừa chạm đến lực lượng ăn mòn trong sông dài năm tháng, không có lực chống cự, thoáng qua liền tiêu tán hư vô. Biến cố này một đời, nhất thời làm cho trăm vạn vực ngoại thiên ma trên bảo càng thêm hoảng sợ.

Mà lúc này, tám đạo khí tức chí cao vô thượng, liền xuyên qua năm tháng hư vô này, hàng lâm trên Diệt Thế Ma Bảo.

Một giọng nói uy nghiêm, cũng trực tiếp xuyên qua tất cả, vang vọng trong thành lũy.

Vực Ngoại Thiên Ma, sinh ra từ ô uế, tai họa hại muôn dân trăm họ, chính là u ác tính của thiên địa, ngày đó đã tru diệt nó.

Người mở miệng, chính là Thiên Đế uy nghiêm tuyệt thế, ngôn xuất pháp tùy, rải rác mấy câu, liền không khác gì pháp chỉ của Thiên chân chính. Mà đây cũng chỉ là bắt đầu mà thôi, lời nói của Thiên Đế vừa rơi xuống, lập tức lại có mấy đạo pháp chỉ đồng thời vang lên, cũng xuyên qua tất cả, vào trong Ma bảo kia.

Bộ tộc Thiên Ma ngoại vực người, không công không đức. Không phải sinh linh ở nhân gian, có chí bảo ngông cuồng, nên chôn vùi.

Ma Chủ mở miệng, cũng ban bố pháp chỉ tru sát.

Vực Ngoại Thiên Ma, sinh ra đã có tội nghiệt vô tận, mê loạn thương sinh, đáng chém đầu.

Lúc này lại là Phật Tổ mở miệng, hạ Phật chỉ xuống.

Vực Ngoại Thiên Ma nhất tộc, không tu công đức, vô hình vô thể, lấy ý niệm thương sinh làm thức ăn, tội nghiệt vô tận, đáng chết.

Nhữ tộc tai họa hại phi thiên địa sinh ra, chính là sinh linh dị đoan, hãm thiên địa nguy cấp, tội không thể thứ thứ, đáng chết.

Nặc tộc đáng chém giết.

Liên tiếp tám đạo pháp chỉ chí cao vô thượng xuyên thấu hư không năm tháng, vang vọng toàn bộ ma bảo diệt thế.

Vực Ngoại Thiên Ma có thể leo lên Diệt Thế ma bảo, có thể tạo hóa thần khí, địa vị trong tộc quần, tương đương với cường giả cấp bậc Đại La Kim Tiên. Nhưng tồn tại sau từng đạo pháp chỉ kia, lại làm cho trăm vạn Thiên Ma này, không có chút nào có ý niệm phản kháng trong đầu.

Cho dù dưới thân bọn chúng cũng là một kiện thần khí Tạo Hóa.

Nhưng lúc này, trên sông dài năm tháng này, lại còn lơ lửng tám vị Tạo Hóa thần khí, lúc xuyên qua mà ra, liền ngưng tụ thành một đại trận, vây Diệt Thế Ma Bảo ở giữa.

Lên trời xuống đất không có chỗ để trốn.

Cho dù là tộc tổ Vực Ngoại Thiên Ma tộc, sau khi hiểu rõ tình cảnh, cũng nhin không được sinh ra suy nghĩ chán nản, đây chính là tận thế.

Tử cục căn bản không giải được, tộc Vực Ngoại Thiên Ma, sinh ra trong vạn vật thương sinh, lấy sinh ra đã có lượng lớn thần thông huyền diệu, cực kỳ khó chơi, nếu là có thể, cho dù Long tộc là chủng tộc khủng bố từ thời đại thái cổ sinh tồn đến nay, cũng không muốn đối mặt với tộc đàn Vực Ngoại Thiên Ma. Trên tám tạo hóa thần khí, sợ chỉ có một mạch Phật Tổ, bởi vì đạo thống xung đột, nguyện cùng Vực Ngoại Thiên Ma nhất tộc tử chiến.

Trước khi vào sông dài năm tháng, Phật Tổ thậm chí dưới sự chứng kiến của thương sinh nhân gian, phát hạ ước nguyện lớn muốn hủy diệt toàn bộ vực ngoại thiên ma nhất tộc.

Mà hiện tại, dưới một nguyên nhân thần bí, tám vị Tạo Hóa thần khí, cùng với tám vị Chí Tôn cường đại nhất nhân gian giới hiện tại, đồng thời xuất hiện ở đây, đồng thời hạ pháp chỉ muốn tru sát trăm vạn Vực Ngoại Thiên Ma trước mắt ở Diệt Thế Ma Bảo.

Cơ hồ là trong một cái chớp mắt, tộc tổ Vực Ngoại Thiên Ma nhất tộc liền biết trong bao, bao gồm cả tộc đàn của mình ở bên trong sẽ có kết cục như thế nào.

Tuyệt không có may mắn vì lý lẽ này.

Nếu là ở nơi khác, có lẽ trăm vạn Thiên Ma này có thể mượn thần thông huyền ảo của tộc đàn, chạy thoát khỏi sinh ra một ít, nhưng ở đây, khả năng đào thoát một chút cũng không có. Nơi này không phải thế giới nhân gian, nơi này là sông dài tuế nguyệt.

Ở chỗ này, Vực Ngoại Thiên Ma nhất tộc tựa như lục bình không gốc, không chỗ để trôn, rời khỏi Diệt Thế Ma Bảo, trong giây lát sẽ ngã vào dòng sông dài tuế nguyệt, bên trong ẩn chứa lực lượng ăn mòn vô tận, cho dù là Hỗn Độn Ma Thần cũng chịu không nổi, huống chi là bọn chúng.

Sau khi chúng nó biết kết cục của mình, mỗi một con Vực Ngoại Thiên Ma đều trở nên điên cuồng, chúng nó vốn sinh ra trong vô cùng vô tận vạn vật thương sinh kia, bên trong thân thể tràn ngập, tất cả đều là ý niệm xấu trong đầu.

Bạo ngược khát máu không cam lòng, tất cả phóng thích ra ngoài, một cỗ thủy triều màu đen so với trước đó càng thêm bàng bạc, trong tiếng kêu gào vô cùng vô tận lại sinh ra, vẫn là dừng mãi lao ra ngoài thành lũy.

Động thủ!

Một tín hiệu đột nhiên từ trong tám món Tạo Hóa thần khí phóng ra.

Điện Chúa Tể...

Thần tử lên tiếng, không chút do dự, sau khi hạ xuống pháp chỉ tru sát thì lập tức động thủ.

Ầm

Trong tiếng nổ ầm ầm, một hạt bụi trong dòng sông dài năm tháng đột nhiên biến hóa, khí tức khủng bố bàng bạc vô địch tuôn ra, thoáng qua trong dòng sông dài này hiển hóa ra hình thể thật sự, một tòa cung điện to lớn to lớn, hiển hiện ra.

Tám vị Tạo Hóa thần khí, cùng tám vị chương khống giả Chúa Tể thần khí, liên kết với tất cả cái này, cùng nhau tới. Muốn tiêu diệt Vực Ngoại Thiên Ma nhất tộc, tất nhiên là sớm có ăn ý, lúc thần tử mở miệng, các Chúa Tể khác cũng có động tác.

Àm

Oanh oanh oanh!

Bụi bặm biến đổi lớn, đồng thời hiện ra hình thể chân thật, phóng thích ra khí tức khủng bố thuộc về Tạo Hóa thần khí.

Hỗn Độn Thái Cổ Tịch Diệt, nghiền tinh đại trận

Tám Tạo Hóa thần khí, vừa hiển lộ ra khí tức uy áp, liền liên kết cùng một chỗ. Lập tức bày ra một trận thể thái cổ khủng bố vô cùng. Lấy sông dài năm tháng làm trận bàn, tám Tạo Hóa thần khí làm mắt trận, chưởng trận, chính là tám vị Chúa Tể được khí vận thiên địa thừa nhận.

Mà Thái Cổ đại trận kia, chính là do Ngô Khí từ trong trí nhớ của phân thân Ma Thần của mình đào ra, thuộc về đại trận Hỗn Độn Ma Thần nhất tộc.

Từ thiên địa mở ra, ba đại thời đại của Hoang Cổ từng sinh ra ba tạo hóa thần khí, đều là tất cả Hỗn Độn Ma Thần, là tộc đàn có thể lấy tạo hóa thần khí bày trận, cũng chỉ có một tộc đàn Hỗn Độn Ma Thần.

Chỉ là lúc trước, Hỗn Độn Thái Cổ Tịch Diệt Tinh đại trận này chính là lấy ba đại tạo hóa thần khí ban đầu dựng nên. Mặt bên bờ thuyền Hỗn Độn Sơn Mông Châu - Vương của ba đại thần khí này, theo phần mộ ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần xuất hiện ở Quy Khư, cũng nói rõ hiện tại chỗ đó.

Là vì hiện tại, bố trí đại trận cổ xưa này, chính là tạo hóa thần khí mới sinh.

Thần điện của Thiên Đế đại điện, Cửu U Ma điện, Cửu U Ma điện, tám vị thần khí Tạo Hóa, bố trí thành cổ trận, đối tượng muốn nghiền nát, lại là một thần khí tạo hóa khác.

Àm

Àm âm âm

Tám vị Tạo Hóa phủ một liên kết, khoảnh khắc cổ trận ngưng tụ thành, một mảnh sông dài năm tháng này lập tức sinh ra biến hóa mênh mông. Chỉ thấy từng đạo lưu quang do vô số năm tháng chi châu ngưng tụ thành, đột nhiên quay cuồng, lại

thành gợn sóng, càng thêm dựng lên, dần dần muốn diễn biến thành trì thủy triều sóng biển. Vốn đã tồn tại lực lượng ăn mòn cực kỳ khủng bố, vốn đã tồn tại., Lập tức phát sinh chất biến, uy năng tăng vọt, uy hiếp tạo hóa thần khí tồn tại như vậy, những biến cố này, chỉ xảy ra ở một khu vực này, trong khu vực bị tám vị Tạo Hóa thần khí dùng đại trận vây quanh phát sinh, ngoài ra, vẫn là sông dài yên tĩnh không tiếng động chảy xuôi.

Một màn này xuất hiện, lập tức khiến cho trăm vạn vong hồn của Thiên Ma trong Diệt Thế Ma bảo kinh hãi dâng lên.

Cho dù đều là tộc tổ của tộc vực ngoại Thiên Ma tộc thống trị, lúc này cũng là kinh hãi không thôi, nhìn quanh ma bảo, dần dần sóng dữ, hồn phách điên cuồng rung động, giống như sắp ly thể.

Điều này sao có thể xảy ra trong thiên địa này? Tại sao trận thế có thể ảnh hưởng tới dòng sông năm tháng.

Tộc tổ kinh hãi, đồng thời cũng trong nháy mắt phản ứng lại, bất chấp những thứ khác, lập tức nổi lên ý nghĩ phản kháng liều mạng, thậm chí là đồng quy vu tận trong đầu.

Thiên địa sinh, tộc ta, thương sinh còn, tộc ta còn, các người cũng chỉ là gà đất chó sành, không làm gì được tộc ta. Ha ha ha ha.

Tộc tổ Vực Ngoại Thiên Ma nhất tộc, cũng không biết là ý nghĩ gì, vừa phân thân quát mắng tám vị Chúa Tể, vừa tâm niệm khu sử Diệt Thế Ma Bảo, liều lĩnh phóng ra ngoài trận.

Diệt Thế Ma Bảo nói thế nào cũng là một tạo hóa thần khí, dưới sự khống chế của cường giả cấp bậc Chúa Tể, xông lên, cũng thể hiện ra uy thế vô địch, trong dòng sông dài năm tháng này cũng hóa thành một đạo lưu quang, xoay chuyển nhảy nhót, đem năm tháng sóng gió cản trở đều xông ra, như chỉ chốc lát sẽ vọt ra ngoài trận thế, chạy trốn ra ngoài sinh mệnh.

Đáng tiếc, ngay lúc này, thanh âm uy nghiêm tới cực điểm của thần tử lại vang lên trong ma bảo.

Nhữ tộc đáng chém, đây là ý của thiên đạo, ý của thương sinh, gà đất chó sành cuối cùng cũng phải rơi xuống đầu tộc Vực Ngoại Thiên Ma người.

Tịch diệt!

Tiếng nói vừa dứt, tám vị Tạo Hóa Thần khí đồng loạt chuyển động, khí tức uy thế vô địch dung hợp cùng một chỗ, thoáng cái cắt rời khu vực sông dài kia, cũng khiến cho Diệt Thế Ma Bảo triệt để rơi vào trong đó.

Trận thế vận chuyển, lưu quang hà vô cùng lưu chuyển năm tháng, khởi động vô tận sóng gió biển gầm, trong chớp mắt tuôn ra lực lượng ăn mòn, tăng vọt đến mức không cách nào tưởng tượng, giống như ngay cả thiên địa đều phải vì vậy mà bị hủy diệt, chỉ trong nháy mắt, liền có vô số quá khứ biến mất, vô số lịch sử bị thay đổi, thậm chí là tương lai, cũng vì vậy mà phát sinh biến hóa, quả thực là sức mạnh to lớn của thiên địa, không thể địch nổi.

Dưới sự xay nghiền của lực lượng này, thoáng cái ma bảo diệt thế kia liền không cách nào nhúc nhích, tựa như triệt để ngưng trệ, hóa thành tượng điêu khắc, vĩnh hằng tồn tại, khu vực kia, triệt để ngưng kết, bên trong từng viên Tuế Nguyệt Chi Châu ẩn chứa mảnh vỡ tuế nguyệt, còn có một Tạo Hóa Thần Khí thoáng cái đã không còn bất kỳ sinh mệnh nào.

Một hơi thở, chỉ một hơi thở, trăm vạn sinh linh, liền triệt để tiêu diệt trên dòng sông dài năm tháng này.

Ầm

Sóng triều đình chỉ vận chuyển trận thế, sau đó cũng nhao nhao dừng lại. Khu vực này, dần dần trở về trước, yên tĩnh, trật tự thời gian cũng lần nữa trở về, từng đạo lưu quang ẩn chứa mảnh vỡ tuế nguyệt tiếp tục chảy xuôi.

Khác biệt duy nhất chính là, bên trong Trường Hà, rất nhiều cổ ngẫu nhiên đi thậm chí là tương lai, bởi vì Hỗn Độn kia vận chuyển của Thái Cổ Tịch Diệt Cổ Tinh đại trận mà phát sinh biến hóa.

Mà trên Trường Hà, vốn là một Tạo Hóa thần khí xuyên không ngừng, bởi vì mất đi Chúa Tể, lúc này dần dần hóa thành một tử vật, không người điều khiển, tự nhiên cũng dừng lại. Mặc kệ phía dưới từng đạo lưu quang, xuyên thẳng qua, lực lượng ăn mòn vô cùng vô tận, quán quanh lên. Bất quá Diệt Thế ma bảo dù sao cũng là một tạo hóa thần khí, uy năng trên đó cũng ngăn cản được lực lượng ăn mòn đến từ Trường Hà Tuế Nguyệt.

Thần khí bất động.

Tám vị khác thì không, tám vị Chúa Tể, đồng thời ánh mắt rơi lên trên Diệt Thế Ma Bảo. Tình huống trong ma bảo ai cũng biết, dưới sự nghiền ép của Hỗn Độn Thái Cổ Tịch Diệt Cổ Tinh đại trận, chỉ một hơi, liền lấy lực lượng ăn mòn vô tận trong sông dài, cách thành lũy đem trăm vạn vực ngoại thiên ma trong đó mạnh mẽ mài mòn, ngay cả một đầu tộc tổ cường đại nhất kia cũng không thể tránh thoát.

Uy năng kinh khủng như vậy, cho dù là đám Thiên Đế Chúa Tể, cũng không nhận được mà kinh hãi.

Nên biết lão tổ của vực ngoại Thiên Ma nhất tộc kia, cũng giống như các vị, cũng là một vị đại thần thông giả cấp bậc Chúa Tể. Sau khi trở thành Chúa Tể của Thiên Ký Châu, cũng

phải được khí vận thiên địa thừa nhận, hạ xuống chí bảo. Cho nên mới có thể sinh ra Diệt Thế Ma Bảo kia.

Một vị cường giả vô thượng như vậy, lại ở trong giây lát, tính cả trăm vạn tộc nhân cấp Kim Tiên Đại La của nó, đồng thời bị hủy diệt.

Không nghi ngờ gì nữa, nếu uy năng của Hỗn Độn Thái Cổ Tịch Diệt Đại Trận kia rơi vào trên người bọn họ, mặc kệ là Thiên Đế hay Ma Chủ, cho dù là Tạo Hóa Thần Khí như Thần Cung Ma Điện, cũng không tránh khỏi kết cục bị nghiền chết thành hư vô.

Chúng Chúa Tể đang kinh hãi, mỗi người trong Tạo Hóa thần khí, tám trăm vạn thuộc hạ cũng đang kinh hãi.

Lần này đã kết thúc rồi...

Những Vực Ngoại Thiên Ma kia, tất cả đều đã vẫn lạc.

Thật sự là, ta cảm thấy, tâm cảnh thần hồn tựa như thiếu đi một ít ràng buộc, càng thêm thanh tĩnh.

Trăm vạn Vực Ngoại Thiên Ma cấp Đại La Kim Tiên đồng thời bị chôn vùi với tộc tổ của chúng nó, tộc Vực Ngoại Thiên Ma mặc dù không diệt, chỉ sợ cũng tổn thương căn cơ, trong ức vạn năm cũng chưa chắc có thể khôi phục lại.

Cường giả có thể tiến vào Tạo Hóa thần khí, mỗi một vị đều không tầm thường, thoáng cái liền đoán được tình hình trong ma bảo diệt thế. Mà sau một lát, tám vị Chúa Tể lần lượt phản ứng lại, đồng thời sinh ra một ý niệm nghi hoặc trong đầu.

Thật giống như quá dễ dàng một chút...

Chính là thần tử. Lúc này trong điện chúa tể, cũng hơi cau mày, nhìn khu vực đó, hoàn toàn là ma bảo diệt thế đứng im. Lấy thần thông của hắn thâm nhuần, tự nhiên là không chút trở ngại liền thấy được cảnh tượng bên trong.

Không chút tiếng động.

Trăm vạn vực ngoại thiên ma, kể cả tộc tổ của tộc này, đồng thời chôn vùi. Kết quả này, tuy rằng sớm đã ở trong lòng tám

vị Chúa Tể, nhưng dễ dàng như vậy liền có thể làm được, vẫn là nhịn không được khiến người ta sinh lòng nghi hoặc.

Chẳng qua rất nhanh, ánh mắt tám vị Chúa Tể đều bị một con quái vật khổng lồ hấp dẫn.

Diệt Thế Ma Bảo

Một vị Tào Hóa thần khí lẳng lẳng trôi nổi trên sông dài năm tháng, sau khi thượng vực Ngoại Thiên Ma này chết hết, Tào Hóa thần khí này, lại lần nữa thành một vật vô chủ. Bất luận kẻ nào, đều có cơ hội, trở thành chủ nhân của Tào Hóa thần khí này.

Giờ này khắc này, đáy lòng sinh ra tham niệm cũng không chỉ có tám vị Chúa Tể, tám trăm vạn hành khách trên Tào Hóa thần khí của bản thân đều sinh ra ý nghĩ tham lam. Đáng tiếc là, cái tên Hằng Nga vô cùng vô tận này chỉ là hành động, có khả năng ra tay với tồn tại của Diệt Thế Ma Bảo., Lại chỉ có tám vị Chúa Tể kia mà thôi. Tám trăm vạn cường giả cấp Đại La Kim Tiên, trong lòng có thừa mà không đủ sức, bọn họ có cường đại đến mức nào, một khi rời khỏi Tào Hóa Thần Khí dưới thân, trong khoảnh khắc sẽ bị lực lượng ăn mòn năm tháng hủy diệt. Chỉ có tám người khổng chế Tào Hóa Thần khí, mới có thần thông có thể tránh thoát lực lượng ăn mòn năm tháng, ra tay với Diệt Thế Ma Bảo kia.

Ngay cả cường giả Vô Tâm đạo nhân tu Vô Tình đạo như vậy, lúc này cũng là đạo tâm dao động, không nhịn được muốn phá giới vì chuyện này.

Nhưng ngay lúc này, dị biến bỗng sinh ra.

Âm

Chỉ thấy phần cuối dòng sông dài năm tháng kia, không biết bao xa, một cỗ triều tịch khác lạ vọt tới, triều tịch này tới bất ngờ, không biết từ đâu đến, cũng không biết đi đến nơi nào, bên trong như ẩn chứa vô cùng vĩ lực, những nơi đi qua, gạt bỏ vô số năm tháng lưu quang ra, trùng trùng điệp điệp, vô cùng khủng bố.

Trong giây lát, triều tịch này đã đến khu vực này.

Dưới cái nhìn chăm chú của tám vị Chúa Tể, triều tịch chạm đến ma bảo diệt thể, sau đó trong thời gian mọi người không kịp phản ứng, lui về phía sau.

Sóng tới như sóng triều ập tới.

Vượt qua quá khứ hiện tại tương lai, là lấy bất kỳ tồn tại nào có thể ngăn cản, chỉ có thể trở mắt nhìn cái kia triều tịch, đem diệt thể ma bảo kéo đi, cho dù là tám vị Chúa Tể, cũng giống như vậy.

Mà lúc này, tám vị Chúa Tể đang kinh ngạc, trong điện chủ, thanh âm Ngô Khí đột ngột vang lên.

Quy Khư Chi Triều, tự Quy Khư chi địa ra, có thể nhiếp vạn vật hỗn độn. Bây giờ là lúc trở về, vì Quy Khư Chi Tịch, lập tức đi vào, có thể vào Quy Khư.

rất ít nói một câu, vang lên bên tai thần tử.

Vừa nghe thấy, thần tử lập tức mặt lộ vẻ mừng rỡ, không để ý tới ma bảo diệt thể kia, tâm niệm vừa động, liền thấy điện chủ không lồ vô song dưới thân hắn, ầm một tiếng chuyển động, Tạo Hóa thần khí, uy năng hóa giải, cũng là vượt qua sông dài năm tháng trung gian, trong chớp mắt liền vào triều tịch không hiểu bắt đầu rút đi kia.

Bảy vị Chúa Tể còn lại, lúc này cực kỳ ăn ý, đồng thời cũng động tâm niệm, đuổi theo phía sau điện chủ.

Ầm

Oanh oanh oanh!

Chỉ thấy tám vị Tạo Hóa thần khí, lần lượt rơi vào trong Triều tịch không hiểu sao kia, hút đi Diệt Thể ma bảo. Người đầu tiên tỉnh ngộ ra, tự nhiên là có thần tử Ngô Khí nhắc nhở, muộn nhất động thủ là vị đạo nhân vô danh kia, miễn cưỡng bám theo Triều tịch, đi về phía Thần Bí Chi Địa.

Muốn vào Quy Khư, tất vào sông dài năm tháng trước.

Nhưng sau khi vào Trường Hà, làm sao tiến vào Quy Khư, lại không người biết được. Hiện tại Ngô Khí mở miệng, phá vỡ

thiên cơ, nguyên lai muốn tiến vào Quy Khư, cần tiến vào bên trong Quy Khư triều tịch.

Bốn bề là vô cùng vô tận tuế nguyệt lưu quang, tám trăm vạn sinh linh cường giả, mỗi người đều có tuế nguyệt cảm ngộ, cũng không biết qua bao lâu, có lẽ là mấy hơi thở, hoặc là mấy tháng, thậm chí là mấy năm đầu, trong dòng sông dài năm tháng này, khó đoán nhất hẳn chính là thời gian.

Vù vù

Đột ngột, khí tức xung quanh biến hóa. Không còn là loại khí tức khiến người ta trầm mê không biết năm tháng nào nữa, mà là xác định, một thế giới thần bí mà hoàn chỉnh.

Một vệt sáng từ trong dòng sông Hỗn Độn xuyên thẳng qua, rơi vào vùng đất thần bí này.

Đạo lưu quang này vừa hiển hiện, liền hóa thành một cự vật, hiển lộ ra, lại là một tòa cung điện khổng lồ to lớn, từ trên trời đến, mang theo khí thế khủng bố độc nhất vô nhị, chậm rãi rơi xuống.

Điện Chúa Tể...

Cung điện này vừa hiện ra hình thể, đương nhiên cũng vạch trần lai căn cước, chính là có thần tử nắm giữ trung châu thần khí. Chẳng qua kỳ dị là, trong thế giới thần bí rộng lớn này hiện ra, lúc này lại chỉ có điện chúa tể, các tạo hóa thần khí khác, không biết vì sao, lại không biết bóng dáng.

Ước chừng trường hà năm tháng, mỗi một sát na, cách nhau có thể mấy tháng, thậm chí là mấy năm, nghĩ đến những đạo hữu khác hẳn là rơi vào chỗ của hắn.

Thần tử ngồi ngay ngắn ở trung tâm của điện chủ, tâm niệm vừa động, liền biết được nguyên nhân trong đó.

Cũng chính là như vậy, không hiểu sao kia triều tịch, sau khi trở về Quy Khư, ngoại trừ hút về một vị Tạo Hóa Thần Khí diệt thế ma bảo, cũng thuận tiện mang theo tám vị Tạo Hóa Thần khí khác mang về khởi nguồn thiên địa này, thiên địa cực kỳ, Quy Khư chi địa.

Từ giờ phút này bắt đầu, tĩnh lặng vô số năm tháng, không biết bao nhiêu kỷ nguyên Quy Khư chi địa, rốt cuộc đến lúc này khách không mời mà đến.

Âm

Ngoại trừ động tĩnh buông xuống lần này, toàn bộ thiên địa, đang chậm rãi hiện ra Thần Bí Chi Địa trong mắt trăm vạn cường giả, vẫn là một mảnh yên tĩnh như cũ. Cẩm chế Hỗn Độn trên điện của chúa tể, vô số cẩm chế Hỗn Độn trên đó chậm rãi hóa giải, trong chốc lát đem trăm vạn cường giả bên trong dời ra ngoài.

Một cái chớp mắt này, một vùng thần bí chi địa, rốt cuộc xuất hiện trong mắt trăm vạn sinh linh nhân gian giới.

Trước mắt, là một tòa đại lục rộng lớn không gì sánh được, ít nhất cũng đạt tới phạm vi ngàn vạn dặm, mà đại lục này, lại chỉ là một góc băng sơn của Thần Bí Chi Địa này mà thôi, đây thật giống như một mảnh tinh vực bị phá toái, ngoại trừ đại lục dưới chân các cường giả, ở cực xa, bốn bề, từng khối đại lục cũng đang lơ lửng, giống như vô cùng vô tận, trừ cái đó ra, còn ẩn giấu vô số chỗ kỳ dị.

Giống như núi giống như lốc xoáy linh nhãn không hề lặp lại, quang quái lực ly. Trong trăm vạn sinh linh, không thiếu cường giả thời thái cổ, vốn tưởng kiến thức đã là trước mắt rộng, lập tức tâm cảnh vốn có liền tăng vọt không biết bao nhiêu, lập tức cảm giác mình biến thành phù du, một lần nữa quen biết thiên địa.

Không chỉ như vậy, tất cả cường giả, đồng thời đều có một loại cảm giác, đó chính là nhỏ bé, so sánh với vùng đất thần bí này, bọn họ đều trở nên vô cùng nhỏ bé.

Không chỉ là sự rộng lớn, còn có khí tức trong đó, trong một vùng thiên địa này, để cho trăm vạn cường giả này cảm giác, mặc dù mình thân là Đại La Kim Tiên, cũng như con giun dế kia, ở đây, là tồn tại nhỏ bé nhất.

Đây chính là Quy Khư.

Một vị lão giả có khuôn mặt cổ xưa, mặc quần áo đạo bào cực kỳ cổ xưa, trên người phát ra khí thế cũng vô cùng cường đại,

chỉ là lúc này, tâm cảnh của lão giả này giống như lâm vào trong trạng thái cực kỳ bất ổn, một đôi mắt kỳ lạ lóe ra ánh sáng, kinh ngạc rung động, nhìn thế giới thần bí vô biên vô tận trước mắt.

Cảnh tượng như vậy, đồng thời có tám nơi tiến hành.

Tám trăm vạn sinh linh cường giả đến từ thế giới nhân gian, rốt cuộc được như nguyện, vào thế giới này bắt đầu, cũng là nơi kết thúc của thiên địa.

Mạt pháp đại kiếp, nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn, thiên địa sinh linh, thương sinh vạn vật, đều sẽ ở trong kiếp số hóa thành tro bụi, nếu muốn ăn trộm, liền muốn ở trong kiếp số kia đoạt được một đường sinh cơ.

Trong lòng thương sinh, Quy Khư này chính là chỗ sinh cơ.

Vù vù

Trời ạ, đây là Hồn Độn Thanh Khí, thiên địa thuần khiết, bản nguyên của khí.

Một vị cường giả Kim Tiên đột ngột kinh hô, trong thanh âm tràn ngập mừng như điên, không ngừng cổ vũ ngực bụng mình, phun ra nuốt vào không khí xung quanh.

Chỉ thấy theo động tác của hắn, từng sợi thanh khí như có như không bị hắn hút vào trong cơ thể, theo những thanh khí kia nhập thể, khí thể trên người vị cường giả Đại La Kim Tiên này không ngừng tăng trưởng, hầu như mỗi một hơi thở sẽ xuất hiện một lần biến hóa.

Một màn đột ngột này, khiến cho trăm vạn cường giả ở đây, đều là kinh ngạc.

Phải biết cường giả cấp bậc Đại La Kim Tiên, cơ hồ là cực hạn sinh linh thiên địa có thể tu luyện, trên nữa là đại thần thông giả cấp bậc Chúa Tể. Lúc ở nhân gian, một vị Đại La Kim Tiên, muốn cho tu vi của mình xuất hiện tăng trưởng rõ ràng, không thể thiếu bế quan mấy ngàn năm., Dùng năm tháng xây dựng, để tu vi tăng trưởng. Nhưng bây giờ, ở đây, chỉ là mấy hơi thở mà thôi, liền có biến hóa như thế, tự nhiên là để cho trăm vạn Đại La Kim Tiên cũng vì vậy mà kinh ngạc.

Nhưng khiến cho tất cả những chuyện này, chỉ là không khí ở Quy Khư này mà thôi.

Trong sát na, trong Quy Khư, tám khu vực cường giả cấp bậc Đại La Kim Tiên tất cả đều tâm thần rung động, cuồng hỉ rất nhiều ý niệm hiện ra.

Bành

Lại một vị cường giả từ trên không hạ xuống, đang hưởng thụ thanh khí hỗn độn tràn vào thể nội, tùy ý giẫm một cước, vốn là muốn rơi vào trên một khối đá vụn vô cùng tầm thường,

nhưng lúc rơi xuống, trên đá vụn kia bỗng dung hiện lên một dòng khí, đập hấn chân xuống ngăn trở.

Ồ...

Trong tiếng kinh hô, cường giả này lập tức khom lưng nhắt lên đá vụn, liếc mắt nhìn qua, vẻ kinh hỉ lập tức hiện lên trên mặt hấn.

Đá tuế nguyệt, kỳ thạch do vô số năm tháng bụi bặm ngưng tụ thành, có diệu dụng vô cùng, chỉ một viên này, là có thể kéo dài tuổi thọ ngàn năm.

Tiếng kinh hô của cường giả này vừa rơi xuống, ở một bên khác, lại vang lên một tiếng. Lại là một vị cường giả khác, bỗng dung vươn tay, chặn lại một đạo lưu quang từ cách đó không xa đang xuyên thẳng qua. Ánh sáng kia vừa lọt vào tay, liền có tiếng kinh hô vang lên.

Hạt giống ngôi sao. Ha ha ha, lại là một viên tinh hoa chi hạch còn sót lại của ngôi sao mai một, đã đúc được một kiện chí bảo binh khí.

Liên tiếp vang lên tiếng kinh hô, giống như tín hiệu, có mở đầu, lại không có kết thúc, liên miên mà lên.

Nhìn xem, ngọn núi kia, rõ ràng chính là cả một khối Thiên Ngoại Tinh Vẫn Thiết

Di, trong ao nước nhỏ này, trời ạ, toàn bộ đều là nước Trường Sinh, những lượng này đủ để kéo dài tuổi thọ mười vạn năm.

Oành, tảng đá thật cứng, ừ không đúng, đây là một khối xương sọ dị thú Thái Cổ, ở Quy Khư cũng không biết bao nhiêu năm tháng, đã nhiễm phải Hỗn Độn khí, đã lột xác thành một loại chí bảo.

Nhanh chóng ngồi xuống cảm ngộ, nơi này không chỉ có Hỗn Độn Thanh Khí, còn có cỗ mang tuế nguyệt chi tuyến đại đạo san sát quả thực là bế quan bảo địa, bản tọa chỉ cần ở chỗ này bế quan mấy ngày, chỉ sợ lại có thể ngưng tụ ra một tôn phân thân đại đạo.

Trăm vạn Đại La Kim Tiên, ở thế giới nhân gian đều là cường giả bá chủ một phương, ở đây, lại giống như dế nhũi chưa từng

thấy chuyện đời, liên tục kinh hô, thần sắc trên mặt không ngừng biến hóa.

Bảo vật rung động nhân tâm cho dù là tu tới cấp độ Đại La Kim Tiên như vậy, cũng không thể miễn đi. Trừ phi sở tu chính là đạo vô tình, nhưng cho dù thật sự tu là đạo vô tình, lúc này lại là mật pháp đại kiếp, dưới sự vận chuyển của kiếp số, cho dù thật tu đạo vô tình tới cực hạn, cũng vẫn dưới sự điều khiển của đạo tâm, đi tranh đoạt, cướp đoạt.

Nguyên nhân chính là vì Quy Khư này, chính là một đường sinh cơ trong đại kiếp mật pháp, rõ ràng nhất.

Nếu ở nơi Quy Khư này có đại thu hoạch, đại cơ duyên, có thể dựa vào đó mà vượt qua mật pháp đại kiếp. Dưới sự dụ hoặc này, sinh linh cường đại đến mức nào, cũng không thể nào bảo trì tâm cảnh của mình.

Lúc này, trăm vạn Đại La Kim Tiên đều hiện lên hai mắt đỏ thắm nhàn nhạt, mừng như điên không thôi, nhưng đều kiêng kị một người, đều khắc chế lấy, chỉ kinh hô, tạm thời không xuất hiện dị động gì.

Trên không trung, trên điện chúa tể, thần tử cũng biết được trăm vạn Kim Tiên phía dưới đang kiêng kị cái gì. Cười nhạt một tiếng, ngược lại nhìn về phía Ngô Khí ngồi ngay ngắn trên bờ đoàn bên cạnh, thấy Ngô Khí cũng cười nhạt gật gật đầu, sau đó Thần Tử mới quay đầu, một giọng nói uy nghiêm vang lên, từ trong điện chúa tể truyền xuống.

chư vị đều là sinh linh Trung Châu ta, lần này các ngươi đến đây nếu có đại cơ duyên, trăm cũng vui mừng, các ngươi nếu được đại đạo sinh cơ, trăm mừng lại. Quy Khư Vô Chủ, vật bên trong, các ngươi có thể dựa vào cơ duyên thần thông tự lấy.

Một câu cuối cùng, nghĩ lại chính là lời mà đáy lòng trăm vạn Đại La Kim Tiên nơi đây muốn nghe nhất.

Thần tử nói vậy, ngay sau đó hạ xuống, lập tức thấy trăm vạn Đại La Kim Tiên kia, trên mặt vui mừng càng đậm, đồng loạt quay người lại, khom mình hành lễ với khu vực của điện chủ và thần tử.

Tôn ngô hoàng pháp chỉ.

Vào lúc này, cũng chưa từng thất lễ, động tác của trăm vạn thuộc hạ này, làm cho trên mặt thần tử không khỏi hiện lên vẻ hài lòng.

Phốt nhật vung tay lên, lập tức trăm vạn Đại La Kim Tiên đã sớm chuẩn bị xong kia, đồng loạt chuyển động. Từng đạo lưu quang, bỗng chốc tứ tán ra, bắn nhanh về bốn phương tám hướng, vô số sóng pháp lực thần thông xuất hiện, cảnh tượng như vậy, quả thực giống như châu chấu quá cảnh, nào còn có khí độ Kim Tiên.

Bất quá vô số thiên địa chí bảo ở phía trước, sẽ làm cho trăm vạn Kim Tiên này thất thố như vậy, cũng là bình thường.

Trong Quy Khư này, những khu vực khác cũng là trên một mảnh đại lực rộng lớn, cũng có trăm vạn cường giả làm ra động tác giống nhau. Vô số kim quang phun trào, pháp tướng ngàn vạn, đúng là trăm vạn Phật Đà Bồ Tát cường đại, sau khi tiếp pháp chỉ của Phật Tổ, cũng nhao nhao như châu chấu, tứ tán ra, bắt đầu điên cuồng cướp đoạt thiên địa chí bảo quanh mình. Ngay cả thế lực Phật Đạo có khí độ nặng nhất cũng như vậy, càng không nói đến là những cường giả khác.

Sau khi hạ xuống pháp chỉ, thần tử lại không rời khỏi điện thờ Chúa Tể, mà là tâm niệm dừng ở trung tâm của điện thờ phụ. Lại cười nói: Vùng đất Quy Khư, chí bảo vô số, đã vào nơi này, sao có thể đi lại.

Thần tử vừa nói xong, tòa đại điện Chúa Tể một mực lẳng lẳng lơ lơ trên không trung kia, bỗng dừng chuyển động.

Ầm một tiếng, điện chủ khổng lồ, bắt đầu động tác, lúc thần tử tâm niệm niệm động, tiểu thế giới bên trong đột ngột sinh ra lực hút vô tận, hút lấy tất cả bảo vật trong phạm vi trăm vạn dặm, hết thảy tới đây.

Cũng không biết là thần thông pháp lực của thần tử, hay là uy lực của chúa tể điện, vật hút tới, bất luận như thế nào cổ quái, lại không phải vật vô dụng, mỗi cái đều là trọng bảo, khiến trăm vạn cường giả kia cực kỳ hâm mộ không thôi. Bách Vạn Đại La Kim Tiên vốn còn đang cướp đoạt bảo vật các nơi, sau

khi thấy động tác của Chúa Tể điện, đều nhao nhao biết, cùng một vực với điện chủ trì, chỉ sợ là sẽ không thu hoạch được gì.

Là lấy “rằm” một cái, trăm vạn cường giả, thật giống như châu châu, dũng mãnh tràn ra bốn phương tám hướng, rời xa điện thờ Chúa Tể, nhưng lại lấy điện chủ làm trung tâm, một đường cướp đoạt về phía sâu trong Quy Khư.

Động tĩnh này diễn xong, trong điện chúa tể, Ngô Khí vẫn luôn ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, giống như đã nhận ra cái gì, lúc này phút chốc mở mắt, nhìn về phía xa, một chỗ không biết tên.

Quy Khư chính là khởi nguyên, cũng là kết thúc, cơ duyên vô số, nhưng cũng không phải nơi bình an yên tĩnh.

Dường như để xác minh Ngô Khí, thanh âm của hắn vừa rơi xuống, chỗ ánh mắt hắn nhìn tới, lập tức xuất hiện biến hóa to lớn.

Vù vù

Ở chỗ rất xa, một dòng khí lưu bằng bạc, cuốn theo lực lượng thần bí không gì sánh được, bao lấy một ngọn núi khổng lồ, vờn quanh một vòng, khí lưu kia bỗng dừng tiến vào trong núi, biến mất không thấy gì nữa.

Sau một khắc, ngọn núi kia lại sinh ra biến cố.

Ầm

Một tiếng gào rú ầm ầm bạo hưởng, từ sâu trong sơn nhạc truyền đến, chỉ thấy núi cao có thể so với đại lục kia, đột ngột biến hóa, quang mang phun trào, một người khổng lồ hiển hiện, tứ chi đầu lâu đều ở đây, ngũ quan diện mục cũng rõ ràng., Chỉ là toàn thân màu vàng nhạt, rõ ràng là ngọn núi kia biến hóa mà đến. Sơn Nhạc Cự Nhân này vừa hiện, liền ngửa mặt lên trời gào rú, khí tức sinh linh hung sát bằng bạc không gì sánh được, vọt tới bốn phương tám hướng. Uy thế vô biên, thân thể khủng bố, vắt ngang hư không, giẫm đạp sao trời.

Đây là...

Thần tử thấy biến cố này, lập tức kinh ngạc, thân thể của hắn phi phàm, hiện tại càng là đại thần thông giả cấp Chúa Tể,

nhưng dù sao xuất thế còn ít, lịch duyệt quá ít, biết được bí ẩn cũng không nhiều, tự nhiên không biết lai lịch sơn nhạc cự nhân trước mắt.

Bất quá bên cạnh hắn, Ngô Khí lại là người khổng chế Thiên Cơ sách, tùy ý liếc mắt một cái liền nhìn thấu căn nguyên của Sơn Nhạc Cự Nhân kia.

Cũng không nhiều lời, trực tiếp nói: Thời đại viễn cổ, có sơn dân xuất thế, trong tai nạn bị hủy diệt, có huyết mạch may mắn bị năm tháng triều tịch kéo tới, rơi vào trầm miên, không phải khí tức tuế nguyệt không thể thức tỉnh. Vừa rồi có một luồng gió năm tháng, đánh thức con dân núi này. Dân sơn dân này quanh năm được hỗn độn trong Quy Khư thanh khí ôn thuận thai nghén, thực lực tăng vọt, đã sớm đột phá bích chương tộc quần tộc, hiện tại tỉnh lại, thực lực không kém bao nhiêu so với một vị Hậu Thiên Ma Thần.

Ngô Khí mở miệng, lập tức vạch trần lai lịch của Sơn Nhạc Cự Nhân kia.

Thần tử sau khi nghe xong, sắc mặt lại không thay đổi chút nào, ngược lại lộ ra một vòng mừng rỡ, bỗng dừng vượn một ngón tay, điểm lên trung tâm của điện thờ phụ trước mắt, đồng thời nói: “Nguyên lai viễn cổ sơn dân nhất tộc, còn tấn thăng thành Hậu Thiên Ma Thần, vừa lúc, xe trầm đi tuần còn thiếu một chút cước lực, nghiệt súc này lại vừa vận.

Trong lúc nói chuyện, thần tử lập tức xuất thủ.

Ầm

Chỉ thấy trong điện chúa tể, bay ra một cự chương, đón không trung tăng vọt, trong giây lát, cự chương này đã bay lên trên hư không, sau đó ầm ầm trấn áp về phía sơn nhạc cự nhân kia. Cự chương này phô thiên cái địa, to lớn vô cùng, phảng phất như chương của Ma Thần, giáng lâm xuống, muốn trấn áp sơn nhạc cự nhân kia bất giữ.

Tiếng rống vang lên.

Cự nhân núi cao này, chính là huyết mạch của viễn cổ sơn dân nhất tộc năm đó, cực kỳ ngẫu nhiên dưới cơ duyên nhập vào Quy Khư, dưới sự thai nghén của hỗn độn thanh khí, đã thành

tự Hậu Thiên Ma Thần. Bất quá sơn dân nhất tộc, trời sinh hung sát, cho dù ngủ say nhiều năm, cũng không cách nào xóa đi, bây giờ vừa tỉnh lại, liền bị trấn áp, nào nhẫn nại được, lúc này liền nổi giận, hướng về phía thần tử thả ra cự chưởng gào rú.

Đồng thời một đôi thạch quyền khủng bố bỗng nhiên hướng lên trời đánh xuống, cảnh tượng như vậy, làm cho người tận mắt nhìn thấy giống như về tới thời viễn cổ, sơn dân nhất tộc cùng thiên tranh mệnh thời điểm.

Hừ, Côn Bằng Hám Thụ

Trong điện Chúa Tể, một giọng nói uy nghiêm vô thượng truyền đến.

Thần tử vừa dứt lời, cự chưởng khủng bố vô địch kia bỗng nhiên tăng nhanh tốc độ, trấn áp âm âm xuống. Chỉ nghe trong hư không, một tiếng nổ vang truyền đến, vô cùng vô tận gọn sóng xung kích, dũng mãnh lao tới bốn phương tám hướng, một đường không biết hủy đi bao nhiêu hòn đảo sơn nhạc.

Cảnh tượng như vậy xuất hiện, người tận mắt nhìn thấy đều nhận định, kết cục của con Sơn Nhạc Cự Nhân kia chỉ sợ sẽ không quá tốt. Hậu Thiên Ma Thần mặc dù cũng có hai chữ Ma Thần, nhưng lại có cách biệt một trời một vực với Hỗn Độn Ma Thần chân chính, mặc dù cơ hồ tất cả Hậu Thiên Ma Thần, chiến lực đều trên cường giả cấp Đại La Kim Tiên, nhưng lúc này trấn áp Sơn Nhạc Cự Nhân, lại là một vị Chúa Tể.

Bây giờ toàn bộ thế giới nhân gian, Chúa Tể cũng chỉ có tám vị mà thôi, có thể suy đoán, thần tử vừa ra tay, tồn tại có thể đối chiến với hắn, ngoại trừ bảy vị khác, cũng chỉ có Ngô vút bỏ bên cạnh hắn.

Thực lực của cự nhân núi cao kia không tệ, nhưng tuyệt đối không thể nào là đối thủ của thần tử. Đang ở rất xa xa nhìn thấy các Đại La Kim Tiên đang chuẩn bị nhìn thì thể cự nhân núi cao kia, bỗng nhiên một tiếng gào thét phần nộ lại phá vỡ niềm tin trong lòng bọn họ.

Sơn Nhạc Cự Nhân kia, không có vẫn lạc.

Tiếng rống vang lên.

Tiếng gào thét cổ xưa, ẩn chứa hung sát và nổi giận, từ trong cự chưởng phô thiên cái địa phát ra. Trong âm thanh gào rú của Sơn Nhạc Cự Nhân, một chút ý chịu khuất phục cũng không có, có chỉ là hung sát vô cùng, tràn ngập sự bạo ngược muốn hủy diệt tất cả.

Chỉ thấy trên một mảnh đại lục bị nghiền nát, một thân ảnh giống như Ma Thần, thân thể chìm xuống, song chuông mở lớn, gát gao chống đỡ một cự chuông phô thiên cái địa.

Oanh ~ âm âm âm

Trong cự chuông ẩn chứa pháp lực thân thể, há một vị Hậu Thiên Ma Thần có thể ngăn cản, theo cự chuông kinh khủng kia không ngừng chìm xuống, bên trong ẩn chứa sức mạnh to lớn, khiến thân thể Sơn Nhạc Cự Nhân không ngừng chìm xuống, càng thêm ướt át., Sơn Nhạc Cự Nhân này cũng một chút ý tứ khuất phục cũng không có, vẫn không ngừng phát ra tiếng gào rú, kỳ quái chính là, cảnh tượng như vậy, rơi vào trong mắt đông đảo Đại La Kim Tiên, lại là một chút không khí bi tráng cũng không có.

Nghe xong mấy tiếng, các vị cường giả nhao nhao phản ứng lại, hiểu ra nguyên nhân trong đó.

Trong điện Chúa Tể, lúc này thần tử cũng mở miệng.

Sinh linh diệt tộc, thần hồn sớm đã như con rối, mắt mình lại rất không thú vị.

Vừa nói xong, thần tử lập tức động tâm niệm, lập tức thấy cự chuông vất ngang hư không phô thiên cái địa kia bỗng dung tiêu tán.

Thần tử có thị lực thần thông cỡ nào, thoáng cái liền hiểu rõ biến cố trên người cự nhân núi cao kia, tuy là hậu duệ của bộ tộc dân viễn cổ. Khổ nỗi khí vận của bộ tộc này, đã sớm tiêu tán trong trận kiếp số viễn cổ kia. Một vị hậu duệ này mặc dù ngoài ý muốn lưu lạc Quy Khư, lại mượn nhờ khí tức hỗn độn nơi này không đâu vắng vẻ, đã sớm tiêu tán sạch sẽ., Tiến nhập vào cấp độ Hậu Thiên Ma Thần. Nhưng dù vậy, thần hồn trong cơ thể nó cũng đã sớm mất đi chính mình, chỉ là giống như một cỗ khô lồi xác chết không hồn, duy trì trạng thái Viễn Cổ cùng chống lại Thiên Ma Thần.

Tuế Nguyệt khí lưu vừa đến, gọi nó tỉnh lại, liền để nó trở về thời viễn cổ.

Lúc đó, bộ tộc sơn dân viễn cổ tranh chấp với trời xanh, đối kháng đại kiếp nạn, còn chưa từng khuất phục, Thần tử tuy

rằng thần thông pháp lực vô tận, nhưng cũng không cách nào so sánh với Thiên, tự nhiên không cách nào thu phục được Sơn Nhạc Cự Nhân này.

Bàn tay to lớn tản ra, thần tử khẽ cau mày, quét nhìn cự nhân sơn nhạc tự gào thét không ngớt kia.

Có chút tiếc hận nói: Vùng đất Quy Khư, tĩnh lặng vô số năm tháng, nghĩ đến sinh linh ở đây đều rơi vào trạng thái như vậy, ngược lại có chút như gân gà, ăn không ngon, bỏ lại đáng tiếc.

Thần tử nói xong một câu, lại giống như nhớ tới cái gì, vội vàng xoay người, đối diện Ngô Khí bên cạnh mở miệng.

Trung Châu chúng ta muốn tranh đoạt một đường sinh cơ kia, lại là muốn cướp đoạt những sinh linh hoang cổ này, coi là trợ lực. Làm sao có thể thu phục những sinh linh đã mất đi mình, còn xin lão sư dạy ta.

Nói xong, thần tử cũng không chậm trễ chút nào, cung kính thi lễ với Ngô Khí.

Ngô Khí mưu đồ nhiều năm, lại kiêm cả pháp lực khủng bố của cấp Chúa Tể, trước sau đưa thần tử và Vô Tâm đạo nhân lên ngai báu Chúa Tể. Chỉ có điều sau đó, Vô Tâm đạo nhân cố gắng tránh xa, chỉ có thần tử thủy chung vẫn như một, đối với Ngô Khí vẫn luôn dùng lễ nghĩa thầy trò đối đãi. Lúc này gặp thần tử thi lễ xin giúp đỡ, một bộ áo xanh, giống như Ngô vứt bỏ của một thiếu niên Nhân tộc bình thường, U U mở hai mắt ra, khóe miệng lại mang theo ý cười.

Không sao, một việc nhỏ thôi mà người.

Ngô Khí mở miệng, phun ra một câu đạo âm, đồng thời duỗi một ngón tay ra điểm lên trán của thần tử.

Đã đến lúc, đạo thống nhỏ bé của ta lại được truyền lại cho điện hạ.

Một đoàn kim quang, theo ngón tay Ngô Khí chỉ lên, chui vào trong đầu thần tử.

Trong nháy mắt, thân thể Thần tử hơi chấn động, tiếp đó lập tức rơi vào trong yên tĩnh, ngay cả tòa chủ điện được Thần tử

không chế cũng rung chuyển một chút, sau đó lẳng lẳng lơ lơ trong hư không.

Tiếng rống vang lên.

Đúng lúc này, người khổng lồ núi cao không thể bỏ qua, sau khi không còn cự chưởng áp bách, gào thét một tiếng, liền giẫm đạp lên thiên địa, chạy như điên về phía điện chủ. Xem dáng vẻ của nó, rõ ràng là xem điện chủ của mình như đối thủ, đối đầu với thân khí tạo hóa này.

Hừ.

Trong điện, Ngô Khí chỉ nhìn lướt qua, lúc trung lập thì hừ lạnh một tiếng.

giun dế dế, sao dám nhiều ta?

Àm âm

Trong hư không, một bóng dáng to lớn bỗng nhiên hiện ra. Đạo bóng dáng này, tựa như từ Thái Cổ đến, đứng lẳng ở thiên địa, mặc dù chỉ là một hư ảnh, nhưng trong nháy mắt hiện ra, để cho một vùng thiên địa này, hoàn toàn lâm vào trong im lặng.

Trong tinh vực này, một hư ảnh đỉnh thiên lập địa, dần dần trở nên ngưng thực, cái bóng này, toàn thân đều là màu ám kim, in dấu vô tận đạo văn, hỗn độn cổ xưa, có uy áp vô cùng vô tận, kinh sợ thiên địa vạn vật.

Ma Thần Ma Thần

Ma Thần Hỗn Độn chân chính, Ma Thần Tiên Thiên, cứ như vậy mà xuất hiện trong tinh vực này. Sau khi phân thân Ngô Khí hiện ra, mặc kệ là động tĩnh do đông đảo Đại La Kim Tiên cướp bóc của tinh vực này, hoặc là Sơn Nhạc Cự Nhân gào rú không ngớt, lúc này đều giống như đột ngột ngưng kết, hoàn toàn bất động, không còn lưu động nữa. Cho dù là Hỗn Độn khí của năm tháng, cũng bị uy áp chí cao vô thượng kia trị trệ.

Không biết qua bao lâu, có lẽ là một lát, hoặc là mấy tháng.

Rốt cuộc, trong điện Chúa Tể, thần tử vẫn luôn ngồi xếp bằng trên bồ đoàn không hề nhúc nhích, lúc này đột nhiên mở mắt

ra, một loại vui sướng khi hiểu ra vấn đề lóe lên. Vừa tỉnh lại, thần tử liền đứng dậy, cực kỳ cung kính cúi đầu thi lễ với Ngô Khí đang trong trạng thái nhắm mắt dưỡng thần.

Lão sư trên mặt, trầm đã hiểu.

Nói một cách đơn giản, lại cho thấy, thần tử chính thức tiếp nhận đạo thống Ngô Khí, tất cả thần thông Ngô Khí có được đều đã vào trong đầu thần tử, dưới pháp lực thần thông cấp Thần tử, thoáng cái liền bị hấp thu hết.

Tu vi đạo hạnh lại tiến thêm một bước.

Thi triển xong, lại không thấy được Ngô Khí đáp lại, thần tử hình như cũng sớm biết như vậy, không chút lo lắng, mà là dời ánh mắt, dời ra ngoài điện thờ của Chúa Tể. Khi ánh mắt hắt lại nhìn thấy vị Ma thần chân chính đỉnh thiên lập địa kia, trong mắt vui sướng lại nồng đậm hơn một chút.

Rất nhanh, ánh mắt thần tử lại chậm rãi rơi vào người Sơn Nhạc Cự Nhân hắt trước đó chưa từng thu phục.

Khóe miệng lập tức dâng lên một vòng ý cười, cười nói: Hừ, nghiệt súc này của ngươi, cuối cùng vẫn không tránh được trở thành vận mệnh chân lực của trẫm.

Dứt lời, tâm niệm của thần tử lập tức khê động, sau đó liền thấy trong hư không kia, từng sợi khí xanh tụ tập, quần quanh dần dần ngưng tụ thành một cái ấn ký, ấn ký này, vô cùng cổ xưa, mang theo vẻ huyền diệu không cách nào nhìn thấu.

Nô thiên...

Trong miệng thần tử vừa mới phun ra hai chữ này, lập tức liền nhìn thấy ấn ký cực lớn trong hư không kia, bỗng dung bao phủ về phía sơn nhạc cự nhân kia.

Sơn Nhạc cự nhân vốn nên là cự nhân gào thét không ngừng, dưới uy áp phân thân Ngô Khí Ma Thần trấn áp, không thể động dậy, đành phải trơ mắt nhìn ấn ký kia tới thân, nhập vào thần hồn thức hải của nó, cảm rễ xuống, trong chớp mắt liền phát ra Đạo mầm, tạo ra một con hậu thiên Ma Thần khô lồi.

Chỉ là cỗ khô lồi Ma Thần này, hiệu lệnh của thần tử.

Cuối cùng thần tử cũng nhận được truyền đạo cuối cùng của Ngô Khí, chuyển qua không biết bao nhiêu thế trở về, thần thông thuật pháp trong thần hồn của Tam Thiên Linh một vị Hỗn Độn Ma Thần kia, trong một chỉ vừa rồi, đều truyền thụ cho thần tử. Lấy thần thông pháp lực cấp Chúa Tể Thần Tử, thoáng cái cũng hiểu rõ toàn bộ đạo của Ngô Khí truyền thụ, hôm nay thi triển ra nô thiên ấn, uy năng cũng không kém bao nhiêu so với uy năng mà Ngô Khí tự mình thi triển ra.

Tiếng rống vang lên.

Sơn Nhạc Cự Nhân lại lần nữa phát ra một tiếng gào thét, chỉ là lúc này đây, bên trong tiếng gào của nó một tia hung thần nổi giận cũng không có. Đạp lên hư không, đi tới phía trước chúa tể chi điện, cúi đầu nghe, giống như sủng vật vậy., Ở đâu còn có bộ dáng khủng bố lúc trước. Nhìn thấy cảnh này, đông đảo Đại La Kim Tiên đều kinh ngạc, không dám tin. Lấy thần thông pháp lực của bọn họ, tự nhiên không phải đối thủ của một Hậu Thiên Ma Thần, là lấy lúc này nhìn thấy thủ đoạn của Thần tử, càng không dám có một tia dị tâm, thần phục vô cùng.

Trong điện Chúa Tể, tiếng cười của thần tử vang lên.

Đế sư che chở, chính là may mắn của trăm, Trung Châu đại hạnh, truyền pháp chỉ cho trăm, tăng hết tốc lực, cướp bóc con dân Trung Châu của ta, đoạt lấy khí vận sinh cơ trong thiên địa, phụng dưỡng thương sinh Trung Châu ta, độ đại kiếp nạn này, sáng tạo xong sự nghiệp vĩ đại thế.

Âm ầm

Pháp chỉ của thần tử vừa hạ xuống, hành động trước, lại là phân thân của Ngô Khí.

Hỗn Độn Ma Thần đỉnh thiên lập địa vô cùng kinh khủng, giẫm đạp ra ngoài, nhất thời đất rung núi chuyển, tất cả nguy hiểm trở ngại đều trong nháy mắt tan thành mây khói, không thể địch nổi. Mà sau đó, Sơn Nhạc Cự Nhân kia lại thành thành thật thật công tòa điện thờ Chúa Tể ở sau lưng, đạp hư không bước đi, đi theo bóng người màu ám kim đỉnh thiên lập

địa phía trước, như lời thần tử kia nói trước đó, là lực chân của hân tồn tại.

Cứ như vậy, đại quân Trung Châu, trăm vạn Kim Tiên, phảng phất như vô số Thiên Địa Tiên Châu giống như, một đường cướp bóc, những nơi đi qua, vô số thiên tài địa bảo khí vận vĩ vật, không có bất cứ phản kháng gì, đều đi vào điện chủ, uy thế đến đâu, trong chớp mắt đã kinh động toàn bộ Quy Khư.

Quy Khư vốn là vùng đất bắt đầu của thiên địa, cũng là điểm kết thúc.

Tự thành một giới, muốn nhập vào trong đó, chỉ có thể tạo hóa thần khí, cường độ sông dài năm tháng kia mới có thể. Là lấy Quy Khư từ thiên địa mở ra đã tồn tại, nhưng trong kỷ nguyên dài đằng đặc không gì sánh được này, sinh linh có thể vào Quy Khư, ngoại trừ một ít cơ duyên đến từ dòng sông dài năm tháng bị cuốn tới, liền chỉ có bộ tộc Hỗn Độn Ma Thần có được ba tạo hóa thần khí kia.

Nhưng lúc này, tám vị Tạo Hóa Thần khí mới sinh, lại mang theo tám trăm vạn sinh linh Đại La Kim Tiên vào Quy Khư này, phá vỡ hoàn toàn yên tĩnh nơi này.

Vừa vào Quy Khư, chúa tể và đám cường giả thuộc hạ tám đại bộ châu, liền đồng loạt hiển lộ ra mục đích chân thật.

Cướp đoạt, cướp đoạt.

Tám trăm vạn Đại La Kim Tiên, lúc này trong Quy Khư này, tựa như từng tộc đàn châu châu vẩy, điên cuồng cướp đoạt tất cả thiên tài địa bảo trong Quy Khư. Châu châu qua cảnh, nào còn lưu lại.

Ầm

Oanh oanh oanh!

Các nơi ở Quy Khư đều nổi lên động tĩnh lớn, không ngừng vang lên, không hề có dấu hiệu ngừng lại.

Cho dù nơi cực hạn của thiên địa này, ngoại trừ vô số thiên tài địa bảo, cũng có rất nhiều hung hiểm, những tai họa kinh khủng như Tịch Diệt Hắc Ngục Sát Lôi, nhưng đoạt lấy Quy Khư dù sao cũng là tám trăm vạn tiên châu, tử thương một ít, cũng không thể đánh tan ý nghĩ tham lam của bọn họ.

Huống chi, tám trăm vạn tiên châu này, nhập vào Quy Khư, cướp đoạt Quy Khư, cũng là vì tranh đoạt một đường sinh cơ

trong đại kiếp nạn kia mà đến. Như vậy, cho dù gặp nhiều tai nạn hơn nữa, chỉ sợ cũng không ngăn được bọn họ.

Nếu nói tám trăm vạn Đại La Kim Tiên như châu chấu di chuyển, tám vị Chúa Tể kia càng thêm đáng sợ. Năm giữ Tạo Hóa Thần Khí. Tám vị Chúa Tể vừa động thủ, liền sinh ra một loại khí thể muốn dờn toàn bộ Quy Khư đi. Trong đó đặc biệt lấy chúa tể Trung Châu Thần tử khủng bố nhất, những nơi đi qua, rất là kinh hãi, không cố kỵ chút nào, nháy mắt liền lấy khí thể đè ép bảy vị Chúa Tể khác.

Ầm

Hư không tinh vực rộng lớn vô cùng, vô số mảnh vỡ đại lục trôi nổi, giữa đảo tạp tinh không, các loại địa vực hỗn độn, khắp nơi đều có bảo khí tràn ra, hấp dẫn đông đảo tiên châu trong đó, lui tới không dứt, đem tất cả khu vực đều bán không.

Mà ở nơi vô ngần này, một vị Hỗn Độn Ma Thần toàn thân ám kim, lại lấy thể vô địch tiến lên, từng bước một đạp lên trên hư không, không tổn thương bất kỳ sinh linh địa vực nào, những nơi nó đi qua, tất cả đều bị khí thể của hắn chấn động ngưng trệ. Thời gian như ngừng lại, hết thấy sinh linh ẩn giấu trong bóng tối đều bị khí tức cổ xưa trên người nó chấn nhiếp không dám làm gì, mặc cho Tiên Hoàng đến đây, vận chuyển nó đi.

Bành

Ma Thần tiến lên, tùy ý đánh ra một quyền, liền đánh tan một đạo Hỗn Độn Sát Lôi trên đường đi. Thân thể hơi chấn động, gợn sóng nhộn nhạo xuất hiện đánh tan gió Tịch Diệt ở phía xa, thoáng chốc đã thanh lý ra một khu vực an toàn.

Sau đó, cũng có một cự nhân chạy chồm đến, lại là một Sơn Nhạc Cự Nhân đã thành tựu Hậu Thiên Ma Thần cảnh.

Ở sau lưng Sơn Nhạc Cự Nhân, chở một vật lớn, chính là cung điện của vô số sinh linh ở Trung Châu kia gửi gắm khí vận của Tạo Hóa Thần Khí Chúa Tể. Lấy Hỗn Độn Ma Thần mở đạo về Quy Khư, sự tình hào sảng xa xỉ như vậy, cũng chỉ có Thần tử Mạc Đại Cơ trên người có thể làm được.

Quy Khư rộng lớn vô cùng vô tận, mặc dù lúc này tàn sát bừa bãi trong đó, chính là tám trăm vạn tiên châu từ nhân gian giới

đến, cũng không cách nào thăm dò hết. Một ngày qua đi, mặc dù mỗi một ngày đều đang cướp đoạt thiên tài địa bảo, nhưng như vậy, cũng chỉ là tích súc khí vận của độ kiếp chuẩn bị mà thôi, sinh cơ chân chính lại bất đồng.

Đội tám trăm vạn Tiên Hoàng và tám vị Chúa Tể đều cảm thấy mệt mỏi, Quy Khư này tựa như cũng sắp quay về bình tĩnh. Nhưng ngay lúc này, trong điện Chúa Tể vẫn luôn nhắm chặt hai mắt, Ngô Khí ngồi xếp bằng trên bờ đoàn bồng dung mở hai mắt ra.

Thời cơ đã tới.

Khi bốn chữ này nói ra, dường như Quy Khư là vì chứng thực lời nói của hắn, tái sinh biến cố. Cùng lúc đó, tại nơi khác, bảy vị Chúa Tể vẫn luôn chưa từng đụng phải, kể cả thuộc hạ trăm vạn, cũng đều cảm ứng được biến cố kia xuất hiện.

Trong Quy Khư, bởi vì vô cùng vô tận, tồn tại lấy khái niệm vốn không có phương hướng như vậy.

Nhưng vào lúc này, tất cả sinh linh, bao gồm cả thần tử nghe thấy Ngô Khí nói như vậy, cũng trong nháy mắt, trong đầu xuất hiện một loại minh ngộ.

Trung tâm

Sinh cơ đã tiết ra, có thể đi tới trung tâm Quy Khư, đoạt lấy nó.

Đây là cảm ngộ sinh ra từ trong đầu tất cả sinh linh đã nhập vào Quy Khư, không bỏ sót chút nào, giống như vào lúc này, bất luận là Tiên Châu bình thường hay là Chúa Tể, đối xử bình đẳng, đều có cơ hội trước sinh cơ của đại kiếp nạn kia.

Chỗ sinh cơ của đại kiếp, chính là ở trung tâm Quy Khư.

Khi thiên cơ này tiết lộ ra, tám trăm vạn Đại La Kim Tiên trong Quy Khư hoàn toàn mất đi hứng thú cướp đoạt, đáy lòng chỉ còn lại một ý nghĩ, đó là đi tới trung tâm Quy Khư, tranh đoạt sinh cơ đại kiếp kia.

Đi thôi.

Mấy trăm vạn suy nghĩ đồng thời khẽ động, để chỗ trung tâm Quy Khư kia càng thêm rõ ràng.

Ầm

Ầm

Oanh oanh oanh!

Liên tục tám dòng lũ tiên châu, đồng thời sinh ra, lấy thế không gì sánh được, quét về phía phương vị thần bí không biết mà không biết kia.

Giờ phút này bất luận là cường giả Đại La Kim Tiên bình thường, hay là cường giả Đại La Kim Tiên như thần tử, cũng sẽ không có động tác gì khác, kỳ thật bọn họ cũng không có lựa chọn. Từ khi bọn họ leo lên Tọa Hóa thần khí, cường độ dòng sông dài năm tháng, nhập vào Quy Khư. Trên người bọn họ cũng đã ngưng tụ sinh linh khí vận của Bát Đại Bộ Châu., Khí vận của ức vạn sinh linh gia trì, khiến pháp lực thần thông của bọn họ đều sinh ra biến hóa, nhưng cũng để cho bọn họ không lựa chọn, tranh đoạt đại kiếp sinh cơ, không chỉ vì chính bọn họ, cũng là vì bộ châu chỗ ở.

Thiên Quý Bộ Châu, bị Vực Ngoại Thiên Ma nhất tộc không chế, mà tộc tổ Vực Ngoại Thiên Ma nhất tộc thống khoái như vậy bị tám vị Chúa Tể khác tiêu diệt, ngay cả một chút cơ hội phản kháng cũng không có.

Ngoại trừ tám món Hỗn Độn Thái Cổ Tịch Diệt Đại Trận do tọa hóa thần khí bố trí thành, còn có nguyên do của bộ châu, ức vạn sinh linh trên đó bị Vực Ngoại Thiên Ma nhất tộc tiêu diệt. Mà khí vận của Vực Ngoại Thiên Ma nhất tộc, cuối cùng không thể so sánh với ức vạn sinh linh, tất nhiên không thể gia trì phù hộ Diệt Thế Ma bảo kia, thêm nữa Ngô Ngô vứt bỏ trong đó, tiêu diệt cũng là đương nhiên.

Trung tâm, vốn đang ở trong Quy Khư, đồng dạng không có khái niệm như vậy. Tự nhiên cũng không có chỗ như vậy. Nhưng lúc này, lại không biết bên trong Quy Khư này, rốt cuộc đã xảy ra biến cố gì, xuất hiện biến hóa khó hiểu.

Quy Khư vô cùng vô tận, xuất hiện ở trung tâm.

Tám dòng lũ lớn, đều cuốn tới trung tâm không hiểu này, hồng lưu tốc độ, vô cùng nhanh chóng, xuyên qua vô số quang quái nơi lục Ly, đại lục tinh thần hắc động không thể ngăn cản, càng tới gần trung tâm Quy Khư kia.

Àm

Một dòng lũ lớn, dẫn đầu cuốn tới một nơi kỳ dị.

Bốn bề, những tinh thần đại lục lơ lửng kia, các loại sự tình hỗn tạp đều đã biến mất không còn tăm tích, chứng kiến trừ hư vô, chính là bóng tối, tựa như đột nhiên xuyên thẳng đến vực ngoại vực, trống rỗng hư vô, hoàn toàn không thấy một tia sáng cùng những thứ khác.

Càng thêm kỳ dị chính là, nơi hắc ám vô biên trống vắng này, tựa như không có không gian cùng khái niệm thời gian, trong chớp mắt đi vào, tất cả đều lâm vào yên lặng cùng bất động. Trăm vạn tiên châu đi theo thần tử, tựa như đồng thời mất đi thần thông pháp lực cấp Đại La Kim Tiên, lập tức yên tĩnh lại, huyết dịch trái tim cũng không còn chảy xuôi nhảy lên nữa, ngay cả tâm thần ý nghĩ cũng đều dừng lại.

Nơi này là nơi này...

Phát giác được dị trạng, thần tử trong điện chúa tể lập tức phát ra một tiếng kinh ngạc.

Vù vù

Vù vù vù

Liên tiếp không ngừng, khu vực hắc ám này, trong chớp mắt lại tràn vào bảy dòng lũ. Không hề nghi ngờ, chính là bảy vị Chúa Tể khác dẫn dắt trăm vạn thuộc hạ, chỉ là tao ngộ giống hệt Thần tử, bảy trăm vạn Đại La Kim Tiên này., Ngay lập tức rơi vào trạng thái yên tĩnh. Một hơi thở sau, trong khu vực kỳ dị này, đã nhiều hơn tám trăm vạn pho tượng Đại La Kim Tiên, ngay cả tâm thần cũng không động dậy, không khác gì vật chết của thi thể, cũng là bức tượng sống sờ sờ.

Lúc này, vẫn có thể chuyển động ý niệm như trước, chỉ có tám vị Chúa Tể và Ngô Khí đang ở trong Tạo Hóa thần khí.

Vùng đất hắc ám này, không có thời gian, cũng không có không gian, một khi ra khỏi Tạo Hóa thần khí, trong nháy mắt phải giống như các sinh linh khác, lâm vào bất động, khu vực này, quả thực giống như không cách nào thoát ra được.

Lão sư, nơi đây quỷ dị như vậy, trầm nên làm thế nào đây.

Thần tử ý niệm xoay chuyển, liền biết mình không thể thoát khỏi nơi đây, càng không nói đến việc mang theo trăm vạn thuộc hạ cùng nhau rời đi. Chỉ đành xoay người, cầu cứu Ngô Khí.

Đợi đợi là được, sau mười hơi thở, tự có đường ra.

Ngô Khí chỉ cười nhạt một tiếng, một lời liền tiết lộ thiên cơ.

Thần tử nhận được lời của Ngô Khí, cũng an tâm, không quan tâm đến Bách thuộc hạ tựa như pho tượng kia. Mà bảy vị Chúa Tể khác, lại là chưa nắm được thiên cơ, bỗng nhiên nhập vào nơi quỷ dị này, tự nhiên lòng sinh dị niệm, nhao nhao bắt đầu thi triển thần thông pháp thuật, cố gắng thoát khỏi nơi đây.

Nhưng bất luận thế nào, với thần thông pháp thuật của bảy vị Chúa Tể bọn họ, vẫn không có cách nào.

Mấy hơi thở sau, trong bảy vị Chúa Tể, Vô Danh đạo nhân vừa rồi bừng tỉnh đại ngộ, mở miệng nói ra lai lịch gốc rễ của nơi hư vô này.

Các vị đạo hữu ở lại đi, nơi đây chính là vùng đất hư vô hỗn độn, có lẽ là căn nguyên của Quy Khư, cực kỳ trống rỗng, cực kỳ vô tận, cho dù là sinh linh như Hỗn Độn Ma Thần đã vào nơi đây, nếu không có đường ra, sợ rằng cũng không thoát được.

Đạo nhân vô danh nói một lời phá thiên cơ, lại khiến các vị Chúa Tể đều tự yên tĩnh lại.

Đúng vào lúc này, mười hơi thở đã qua, nơi hư vô này, lại sinh biến cố.

Vù vù

Biến cố này, tựa như ở chỗ rất xa, lại tựa như gần trong gang tấc, một màn trời vô biên vô hạn bỗng hiện ra bên trong hư vô.

Màn trời vừa hiện, cực hạn không gian nơi này lập tức bị đánh vỡ, cũng có nghĩa, đường ra xuất hiện.

Sau màn trời, là cảnh tượng khiến các vị Chúa Tể đều cảm thấy quen thuộc.

Chỉ thấy trong hư không kia, vô số ngôi sao ngưng tụ, liên miên không dứt, ngưng tụ thành từng đầu tinh hà, giống như đứng im, lại như đang chảy xuôi, những tinh hà này vờn quanh, hộ tống một tòa mộ tằm bao la hùng vĩ không gì sánh được.

Ngôi mộ này do ba ngàn phần mộ tạo thành, mỗi một phần mộ đều là độc lập hư không, đỉnh thiên lập địa, chiếm cứ một khu vực vô tận, mỗi một phần mộ đều như do vô số ngôi sao hỗn độn ngưng luyện mà thành, mỗi một phần mộ, đều như một thế giới độc lập, một thế giới độc lập, khí tức uy nghiêm, tràn ngập thiên địa, tràn ngập khí tức đại đạo, khiến người ta liếc mắt liền biết, nơi này chính là cực hạn của thiên địa.

Ba ngàn phần mộ, chính là hóa thân của ba ngàn đại đạo, bất kỳ một phần mộ nào, hóa sinh ra đều là một thế giới độc lập, có thể tự động phát triển.

Bên ngoài màn trời, tám vị Chúa Tể, bao gồm cả thần tử, khi tận mắt thấy cảnh tượng bên trong, đều cảm thấy thần hồn của mình bắt đầu điên cuồng rung chuyển, vô số linh ngộ liên quan tới đại đạo hiện lên, trong nháy mắt, tám vị Chúa Tể đều cảm thấy tu vi của mình tăng vọt.

Cái này...

Mặc dù là Thiên Đế Ma Chủ từng là tồn tại bá chủ chư thiên như vậy, lúc này cũng ngây ngẩn cả người.

【 ước chừng còn có ba bốn chương, xin các đạo hữu tiếp tục ủng hộ tiểu lâu bá tạ...】

Mộ Ma Thần Lăng.

Thiên Đế mở miệng, trong mắt tràn đầy thán phục. Sau khi nhìn thấy màn trời kia, từng dải ngân hà bao quanh núi non hùng vĩ, trước nay chưa từng có rộng lớn bao la, trong thiên địa là nơi vĩ đại nhất.

Bên trong, là ba ngàn đại đạo, là thế giới vô tận, có ba ngàn sinh linh mạnh mẽ nhất trong thiên địa đang ngủ say.

Cuối cùng cũng tới.

Không biết vị Chúa Tể nào, dẫn đầu phát ra một tiếng thở dài.

Nhưng ngay sau đó, các vị Chúa Tể đều ý thức được tình cảnh của mình, tám trăm vạn Tiên Hoàng bây giờ đều ở trong hư vô này, bị bất động. Tất cả đều bởi vì không gian trống rỗng này mà ngừng vận chuyển, thân thể và tâm thần ý niệm trong đầu đều dừng lại., Đều trong một cái chớp mắt dừng lại, gắng gượng tạo ra tám trăm vạn pho tượng tiên châu đi ra. Các vị Chúa Tể có lẽ là vì uy năng của Tạo Hóa thần khí nên tránh khỏi khó khăn, nhưng cũng chỉ là như vậy mà thôi, ngoại trừ tự bảo vệ mình thì không làm được gì khác, càng không nói đến việc tránh thoát khỏi nơi này.

Là lấy hiện tại, các vị Chúa Tể, mắt thấy cái kia đủ để cho vạn vật thương sinh đều lâm vào điên cuồng của Hỗn Độn Ma Thần tằm bở ngay trước mắt, nhưng không làm gì được.

Một cái chớp mắt, tâm thần tám vị Chúa Tể nổi lên không ít gợn sóng, nếu không phải mỗi vị Chúa Tể đều là vô địch thần thông, chỉ sợ một khoảnh khắc tâm niệm dao động này cũng đủ để bọn họ sinh ra tâm ma.

Làm sao đi vào?

Tổ tiên cổ yêu, phút chốc hỏi, xuyên thấu qua tạo hóa thần khí mà ra. Chỉ là nơi hư vô này, mặc dù là đại thần thông giả cấp Chúa Tể, thanh âm cũng ngay lập tức mai một. Chẳng qua lúc này, các vị Chúa Tể trong các thần khí Tạo Hóa còn lại, đây

lòng đều là ý nghĩ này. Các vị Chúa Tể, tính cả tám trăm vạn thuộc hạ, ký thác tâm nguyện của vô số sinh linh ở nhân gian tới đây. Hiện tại chỉ kém một bước chân của bọn họ. Chẳng trách bọn họ cũng vậy.

Đại kiếp trước mắt, sinh cơ cũng trước mắt, sao có thể không vội.

Nhưng chỉ ở thời điểm này, bất luận vị Chúa Tể nào cũng vô kế khả thi, trong mắt đầy vẻ suy tư, không thu được gì.

Chỉ có điện Chúa Tể, Ngô Khí vẫn luôn ngồi xếp bằng trên bờ đoàn, sắc mặt đột ngột thay đổi một chút. Ánh mắt hiện lên một tia dị sắc, có vẻ đạt được nhưng không tuyên bố ngay, mà nhíu mày, như đang do dự cái gì.

Cũng vào lúc này, trong tám vị Tạo Hóa thần khí vắt ngang hư vô, một tấm chiến hạm Huyền Thiên trong đó đột ngột rung lên một chút, uy năng tràn ra, một giọng nói ngẫu nhiên truyền vào trong bảy món Tạo Hóa thần khí khác.

Giọng nói già nua hỗn mang, lại lộ ra một loại khí tức thâm nhuận hiểu rõ tất cả, cũng là một vị Chúa Tể mở miệng.

Ta tu Thiên Địa Huyền Hoàng Chi Khí, thời cơ vừa đến, liền có thể minh ngộ thiên cơ, không phải là vật của hần. Hiện tại chính là mộ của Hồn Độn Ma Thần ở phía trước, chỉ là có hư vô Thiên Mạc ngăn cản, Thiên Mạc này quán lấy mộ phần, nếu không có mộ thực, ức vạn năm tháng chúng ta cũng không thể vào được.

rải rác vài câu, lại muốn phá hủy Thiên Cơ đạo. Lời nói đến từ chiến hạm Huyền Thiên, đương nhiên để mọi người biết, người mở miệng chính là người thần bí nhất trong số các vị Chúa Tể, Vô Danh đạo nhân.

Các Chúa Tể khác, ngửi vài câu của Vô Danh đạo nhân, đều sinh lòng vui mừng. Lấy thần thông pháp lực của bọn họ, tự nhiên có thể cảm ứng ra hư thật thật giả trong lời nói của Vô Danh đạo nhân. Trong chớp mắt liền tin Vô Danh đạo nhân, dồn dập tự hỏi.

Mộ thực đâu rồi?

Trong một cái chớp mắt, mấy vị Chúa Tể mở miệng hỏi, lời nói gấp gấp đến không để ý tới.

Nhưng lúc này, trong điện Chúa Tể, Ngô Khí ngồi xếp bằng bỗng dung mở mắt, một dự cảm không tốt lập tức hiện lên, một loại âm mưu khí tức cũng tự đập vào mặt. Quả nhiên, một chút tâm tư ẩn giấu của Vô Danh đạo nhân kia đều không có, cũng không đợi Ngô Khí có bất cứ ứng đối gì, sau một khắc liền triệt để phá tan Thiên Cơ.

Chiến hạm Huyền Thiên lại tự rung một cái, một giọng nói già nua vang lên trong bảy thần khí Tạo Hóa khác.

Cánh cửa gần trong gang tấc, đây là nơi Hỗn Độn Ma Thần ngủ say, mộ thược đương nhiên là một Hỗn Độn Ma Thần cuối cùng.

Dứt lời, toàn bộ hư vô, tám vị thần khí Tạo Hóa, đồng loạt chấn động. Tám vị Chúa Tể đều tâm thần khê động, đồng thời ánh mắt lướt về một hướng.

Âm

Trong hư vô, bên cạnh cung điện của chúa tể, ngoại trừ trăm vạn Tiên Hoàng đã biến thành điêu khắc, còn có một người khổng lồ đỉnh thiên lập địa. Người khổng lồ này, toàn thân màu vàng sậm, đỉnh thiên lập địa, khí tức cổ lão mệnh mông, uy thế vô biên, giống như toàn bộ thiên địa đều không lọt vào trong mắt hắn, giẫm đạp dưới chân.

Phân thân Ngô Khí, lúc đầu ở đời này, chính là vị Hỗn Độn Ma Thần thứ ba ngàn linh không được thiên địa ưa thích.

Nếu không phải Vô Danh đạo nhân đạo phá thiên cơ, sợ là ai cũng sẽ không nghĩ tới, Ngô Khí một phân thân này, lại chính là chìa khóa mở tạng tiến vào kiếp trước mắt. Cho dù là thần tử, lúc này cũng đầy khiếp sợ, không biết phải làm sao cho phải.

Thần tử như vậy, chính là vì tình nghĩa sư đồ, tất nhiên là không thể như thế nào.

Nhưng những Chúa Tể khác, lại không còn nhiều điều cô kỵ, đặc biệt là Thiên Đế, càng có thù hận với Ngô Khí, có gì mà

cổ kị. Có cơ hội, nào bỏ qua Ngô bỏ đi.

Ha ha, phân thân Ngô đạo hữu, đúng là bí thực mộ chúng ta nhập cốc máu chốt, thiên cơ trùng hợp, quả là khó lường.

Thiên Đế giây lát dừng lại, trong nháy mắt liền tỉnh ngộ, lúc này tâm thần ý niệm liền nổi lên gợn sóng, há miệng cười to lên, trong lời nói, mặc dù không trực tiếp đưa ra yêu cầu gì, nhưng bên trong tiếng cười đại biểu ý nghĩa, lại là bất kỳ một vị Chúa Tể nào cũng nghe hiểu được.

Hừ.

Một tiếng hừ lạnh bỗng nhiên vang lên, cắt ngang tiếng cười của Thiên Đế.

Trong hư vô, tám vị Tạo Hóa thần khí dựa vào uy năng có thể tránh cho rơi vào trong sự bất động, mà phân thân Ma Thần Ngô Khí này, cũng dựa vào huyết mạch Ma Thần, không bị lực lượng Không Tịch Vô ảnh hưởng, chỉ là không cách nào tránh thoát mà thôi, vẫn duy trì thanh tĩnh.

Chẳng qua rất nhanh, sau khi Thiên Đế tỉnh ngộ lại, các Chúa Tể còn lại cũng lần lượt tỉnh dậy từ trong sợ hãi, đồng loạt nổi lên suy nghĩ khác, hơn nữa ý nghĩ này còn trong nháy mắt tương hợp.

Àm

Oanh oanh oanh!

Bảy cái thần khí Tạo Hóa, gần như trong nháy mắt, đồng thời rung động một chút. Uy năng không cách nào tưởng tượng, ngay lúc này tuôn ra, thậm chí ngăn ngại phá vỡ không gian vô lực, hiện ra một dấu hiệu giãy dụa.

Sau khi rung động, bảy tạo hóa thần khí kia đồng loạt chuyển động, thoáng cái liền vây thành một trận thế cổ xưa.

Ngô đạo hữu, thiên địa cao nguy cấp sắp tới, hướng đạo hữu thương xót, cứu thương sinh.

Phật Tổ mở miệng, giọng nói bình tĩnh mà thương dân, truyền vào trong điện Chúa Tể. Trong điện, thần tử tận mắt thấy trận

thể kia chớp mắt mà thành, lập tức trên mặt trào ra hồng thủy, nhưng lại giận dữ.

Hỗn Độn Thái Cổ Tịch Diệt đại trận nghiền tinh, bọn người dám...

Trong điện Chúa Tể đột nhiên truyền ra tiếng gầm của thần tử, uy lực tích góp hùng hồn, như lúc nào cũng có thể xông ra. Ngọn lửa giận của thần tử chính là vì lúc này hư vô không trung., Trận thể do bảy thanh Tạo Hóa thần khí kết nối mà thành, lại là trận thể lúc trước do Ngô Khí truyền thụ, dùng để tiêu diệt Hỗn Độn Ma Thần nhất tộc Ngoại Thiên tộc vừa rồi mới có được Hỗn Độn Đại Trận này. Ngô Khí truyền xuống trận thể này, hiện tại đám Phật Tổ lại lấy trận thể này uy hiếp đối phó chủ nhân cũ, điều này làm cho Thần Tử không giận.

Hỗn Độn Thái Cổ Tịch Diệt đại trận vừa thành, lúc này liền bao vây quanh điện chủ, trận thể, cho dù ẩn mà không phát, cũng khiến nơi hư vô này nổi lên rất nhiều gợn sóng, ở trung tâm trận thể chúa tể, lúc này liền lay động, giống như một con thuyền lá trong sóng to gió lớn, lúc nào cũng có thể lật úp.

Đãi ngộ như vậy, ngày đó diệt thể ma bảo cùng trăm vạn tộc vực ngoại thiên ma trong đó đã từng trải qua.

Biến cố này có chút châm chọc. Giọng nói của Thiên Đế lại truyền đến, nhưng không hề khách khí, trong lời châm ngòi, có một loại ý vị hận không thể trực tiếp khai chiến.

Hao Ngô đạo hữu, trận này do người truyền đến, bây giờ cũng nên ở trên người người, chính là nhân quả tuần hoàn, cực hợp đại đạo, phân thân của người, đã là chìa khóa mộ, đương nhiên phải hiến tế ra, để cứu thế giới nhân gian ức vạn sinh linh, đúng cũng không phải.

Lời vừa nói ra, các Chúa Tể khác cũng không ngăn cản, hiển nhiên đều là một ý niệm trong đầu.

Biến cố kế tiếp cũng đã đoán trước, nếu Ngô Khí không đem phân thân Ma Thần công hiến ra, làm cánh cửa mộ thực mở ra mộ tằm, chỉ sợ bảy vị Chúa Tể này kể cả Tạo Hóa thần khí, sẽ lấy Ngô Khí truyền thụ Thái Cổ đại trận để cưỡng ép cướp đoạt.

Dù là thần tử, lúc này cũng không khỏi hoảng sợ.

Lão sư, nên làm gì?

Nghe thấy giọng nói của thần tử, Ngô Khí trên bờ đoàn chỉ xua tay một cái, vẻ mặt đau khổ, đứng dậy cũng tự mở miệng, mượn uy năng của điện chủ, truyền âm thanh vào bảy món thần khí Tào Hóa khác.

Ý niệm của chư vị ta đã biết, phân thân của ta đã là bí thược, hiển tướng ra cũng là lẽ phải. Chỉ là phân thân này dù sao cũng là Hỗn Độn Ma Thần, huyết mạch cao quý, thiên địa chi thứ, nếu muốn bản tọa hiển ra đầy đủ, chư vị phải đồng ý một điều kiện, lấy thân thể bản mệnh đại đạo lập xuống đại thế, đợi đến khi nhập lăng tâm, mọi thứ đều được chia làm một phần. Nếu chư vị đồng ý, phân thân của bản tọa tự nhiên phải hiển tế. Nếu chư vị không đồng ý, phân thân của bản tọa sẽ ứng phó, phân thân của mình.

Nói đến đây, trên mặt Ngô Khí bỗng dung hiện lên vẻ quyết tuyệt, uy nghiêm vô thượng của một đại giáo chi tổ lập tức tuôn ra, khó lường mà không thể xâm nhập.

Lời nói mệnh mông lúc này lại vang lên.

Ngọc thạch câu phân, đồng quy tịch diệt.

Tám chữ đơn giản, lại như Hỗn Độn Sát Lôi, âm âm cuộn cuộn ra, tràn vào trong bảy món tạo hóa thần khí kia.

Ngô Khí nói như vậy, lập tức khiến bảy vị Chúa Tể đều rơi vào trầm mặc, chính là Thiên Đế, lúc này cũng là suy tư, không hề mở miệng mĩa mai châm chọc. Ngô Khí dù sao cũng là tổ tiên của một phương đại giáo, hơn nữa đời đầu tiên lại là Hỗn Độn Ma Thần., Lai lịch căn cơ cường đại, vượt xa chúng Chúa Tể. Nếu là tồn tại khác, phát ra uy hiếp như vậy, các vị Chúa Tể đương nhiên sẽ không để ý tới. Nhưng Ngô Khí mở miệng lại khác, đặc biệt đại trận Hỗn Độn Thái Cổ Tịch Diệt kia là do Ngô Khí truyền xuống, nếu dựa vào đó vây giết Ngô Khí, khó tránh khỏi không bị gián đoạn.

Huống chi, cự nhân kia dù sao cũng là một Hỗn Độn Ma Thần, thật như ngọc đá cùng tan, chắc hẳn chúng Chúa Tể cũng không ngăn cản được. Đều là Chúa Tể, tâm thần ý niệm, một

cái chớp mắt liền chuyển qua ức vạn năm giống như, thắm nhuận tất cả, cũng làm ra lựa chọn thích hợp nhất.

Chúng ta đồng ý.

Bảy luồng ý niệm đồng thời đi vào trong đại điện Chúa Tể.

Cũng chính vào lúc này, Hỗn Độn Thái Cổ Tịch Diệt Đại Trận kia cũng tản ra, tám đạo uy nghiêm chi ngôn, lại tự vang lên, các vị Chúa Tể, tính cả thần tử, đồng loạt phát một cái đại đạo chi thể.

Lời thể đại đạo, Như Ngô Khí nói, chính là dựa vào thần thông cực điểm của Chúa Tể, cũng là thân thể đại đạo căn bản, phát ra lời thể, trong lời thể mang theo bản mạng đại đạo của chúng Chúa Tể, lại vừa phát ra, liền được thiên đạo thừa nhận, nếu có vi phạm, tất sẽ bị thiên đạo phản phệ, tán đi thân thể đại đạo, ngã xuống tịch diệt.

Dự tính còn có thể có một hai chương là xong vốn, tiểu lâu cuối cùng lại cầu hai chương đánh giá, phá bỏ một trăm, cầu một người viên mãn. thư hữu đặt bảng có thể kiểm tra qua một chút có miễn phí hay không, bài tạ soạn soạn còn chưa xong.

Hai mươi hai thiếu niên buồn chán bỏ rơi hai vị thư hữu Thiên Đế đánh giá, con số một trăm đã là viên mãn. Kỳ hạn hoàn thành gốc, minh hai ngày sau đi.

Ta lấy bản mạng đại đạo thân thể mà thề, sống chết vào Quy Khư, thu hoạch được chắc chắn sẽ thuộc về mình.

Liên tiếp tám tiếng, thanh âm thề đại đạo vang lên ở nơi hư vô này. Ngay cả thần tử cũng không ngoại lệ, dưới sự bày mưu của Ngô Khí cũng phát ra lời thề đại đạo. Tiếng thề thốt hạ xuống, vẻ đau khổ trên mặt Ngô Khí lại không giảm chút nào.

Trong hư vô, một người không lộ toàn thân ám kim đột ngột động.

Vù vù

Thân thể bằng bạc vô địch, từ từ thu nhỏ lại, trong giây lát liền hóa thành một thiếu niên Nhân tộc, thân mang đạo bào ám kim, dung mạo giống Ngô Khí như đúc. Chẳng qua trên mặt hắn lại không có vẻ đau khổ, mà là một loại tang thương thấu triệt.

Cách hư vô và tòa đại điện bá chủ kia, hai người nhìn nhau, Ngô Khí đau khổ, Ma Thần thấu hiểu.

Àm

Hư Vô bỗng dừng chân động, âm thanh cổ xưa vang lên.

Ta tên Khí, sinh ra ở hỗn độn, không liệt kê tộc đàn, cũng không vì thiên đạo thích, không được đại đạo ký thân, ta giận dữ, chiến tộc đàn thiên địa, cuối cùng không thể chia thành đại đạo, ta sẽ vứt bỏ, tiêu diệt và tận thọ, chuyển ức vạn thế trở về.

Nương theo âm thanh Ma Thần cổ xưa này, bí mật nhất trong một đoạn thiên địa chậm rãi hiện lộ trước mắt tám vị Chúa Tể. Trong lúc giật mình, các vị Chúa Tể như nhìn thấy được hỗn độn thái cổ, lúc ba ngàn lẻ một vị Ma Thần kia vứt bỏ chiến đấu với thiên đạo, cảnh tượng mênh mông chiến đấu với đồng

tộc. Cũng nhìn thấy sau khi tranh đấu thất bại, Ma Thần bị trục xuất vào nơi hư vô, hao hết thọ nguyên mà chết.

Đang lúc tám vị Chúa Tể, bởi vì đoạn bí mật cổ xưa này mà tâm thần rung động, một âm thanh mệnh mông chấn động tám vị Tạo Hóa thần khí, triệt để chấn động nơi hư vô này.

Ta sinh ra trong hỗn độn, nay về với tịch diệt. Thiên đạo bất công, thiên địa bất nhân, nhưng đại đạo của ta không cô, đợi thay đổi thiên địa, cuối cùng ta sẽ về nhà.

Ầm

Khi chữ cuối cùng rơi xuống, biến cố kinh hãi cực kỳ xuất hiện ở nơi hư vô này. Lực lượng khí huyết mệnh mông vô biên ầm ầm trào ra, một vị ma thần đỉnh thiên lập địa lại xuất hiện. Mà Ma Thần này, thân thể vẫn như trước không ngừng tăng vọt, vô biên vô hạn, vô hạn, trong nháy mắt, chúng vị Chúa Tể liền chỉ có thể nhìn thấy từng mảng lân phiến màu ám kim, thật giống như từng ngôi sao khổng lồ.

Cảnh tượng như vậy, khiến các vị Chúa Tể phảng phất trở lại trong Hỗn Độn, khi đất trời còn chưa mở, Hỗn Độn Ma Thần đã sinh ra từ trong nguyên thai, lúc phun ra hỗn độn nguyên khí mà vô cùng tăng vọt.

Nơi đây là hư vô, Vô Vĩ Vô Kiệt, mặc cho Ma Thần vứt bỏ phóng thích ra thân thể nguyên thủy của mình, cũng không thể thoát ra được. Bất quá ý nghĩ vứt bỏ cũng không muốn thoát ra ngoài, sau khi thân thể gần như vô cùng vô tận hiện ra.

Ý niệm cuối cùng của Ma Thần, từ trong hỗn bay ra.

Ầm

Biến hóa, tựa như tiếng vang cổ xưa khi thiên địa mở ra, hoặc là trong vô thanh vô tức, thân thể Ma Thần biến hóa.

Thân thể ám kim mệnh mông vô biên, đột nhiên chia ra làm tám, mỗi người hóa thành một đoàn nguyên thủy khí, không hề trở ngại xuyên qua hư vô, bao lấy tám vị Tạo Hóa thần khí cùng trăm vạn tiên châu bên cạnh thần khí.

Ầm

Trong nháy mắt khi Ma Thần giải thể, nơi tận cùng hư vô, vô cùng vô tận màn trời bao trùm ngũ của Ma Thần, cuối cùng đều xuất hiện biến hóa. Một cánh cửa cổ lão chậm rãi hiện ra, cánh cửa này, không biết độ cao của nó, không biết rộng lớn của nó, bên trong ẩn chứa hỗn độn.

Đi vào Quy Khư...

Thanh âm Ngô Khí, không buồn không vui, lúc này vang lên. Lập tức liền thấy tám luồng Hỗn Độn Nguyên Khí quán lấy Tạo Hóa Thần Khí cùng tám trăm vạn Tiên Hoàng, phút chốc đã cử động., Đi về phía cánh cửa cổ xưa cuối cùng kia, nơi hư vô trống rỗng, lúc này tựa như đã biến mất, hoàn toàn không cách nào ngăn cản tám luồng Hỗn Độn nguyên thủy khí kia. Mắt thấy cánh cửa cổ lão ngay trước mắt, các vị Chúa Tể đều lộ vẻ vui mừng, trong nháy mắt quên đi rung động trước đó.

Trong điện chúa tể, Ngô Khí vẫn ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, đau khổ trên mặt cũng đã biến mất không thấy, chỉ là trong mắt cũng không phải là chiếu rọi thần tử, ánh mắt của hắn, xuyên thấu tất cả, rơi vào trên một thần khí tạo hóa khác.

Vù vù

Trước người Ngô Khí đột ngột hiện ra một đoàn kim quang. Trong kim quang, một đoạn văn tự cổ xưa hiển hiện, lại là một đoạn bí mật vạch ra. Khi những văn tự kia hiện ra một nửa, trên mặt Ngô Khí đã là hung quang đại thịnh, sát ý ngập trời, thanh âm ầm ầm chấn nhiếp hết thảy, cuốn lấy khí thế khủng bố, cuộn cuộn tuôn ra.

Đạo nhân vô danh sinh ra từ thời đại Thái Cổ, là Đạo Tổ của đạo Thái Thanh Thiên Đạo ở thời đại viễn cổ, cuối thời đại viễn cổ du chu ngoại, gặp phải tộc ngoại Thiên Ma, chiến đấu mà vẫn lạc.

Một đoạn bí mật hầu như không ai biết được trong thiên địa, bị Thiên Cơ sách thôi diễn ra, thoáng cái khiến Ngô Khí nổi giận, cũng kinh hãi các Chúa Tể khác.

Vô Danh đạo nhân...

Hiện tại chúa tể Thiên Huyền bộ châu, lúc trước khi chiếm cứ châu này, vô số cường giả cũng hoài nghi lai lịch của Vô Danh

đạo nhân, bắt quá rất nhanh liền có cường giả thám thính ra, chính là vị Đạo Tổ Thái Thanh Thiên Đạo kia. Nhưng tin tức bí ẩn sau đó, Thái Thanh Đạo Tổ vẫn lạc, lại không có bất kỳ tồn tại nào biết được.

Lúc này đột nhiên hiểu ra, sao không khiến các vị Chúa Tể kinh hãi.

Mà Ngô Khí, càng là nổi giận, bí ẩn phía sau đã không cần tiếp tục thôi diễn, nghĩ tới tồn tại lúc trước tiết lộ Ma Thần vị cơ hội này của mộ thực, chính là Vô Danh đạo nhân này, Ngô Khí liền khẳng định suy đoán trong lòng.

Thủy tộc

Ngô Khí mở miệng, không biết hẳn thi triển thần thông gì, khiến cho âm thanh hùng hồn này vang vọng trong tai mỗi vị Chúa Tể.

Khi thiên cơ ẩn giấu, ẩn giấu trong đó, cho dù là Chúa Tể cũng không cách nào thăm dò, nhưng nếu tiết lộ ra ngoài, tất cả sau đó đều lập tức bị Chúa Tể suy đoán ra.

Sau khi Ngô Khí gọi toạc thân phận chân thật của Vô Danh đạo nhân kia ra, lập tức để các Chúa Tể khác biết được biến cố trong đó. Vô Danh đạo nhân chính là vị Thái Thanh Đạo Tổ kia đã sớm vẫn lạc ở thời viễn cổ, lúc này Vô Danh đạo nhân chính là đầu sỏ gây nên thiên địa rơi vào nguy kịch, một mực bị Ngô Khí coi là phải tiêu diệt. Thủy tộc lấy Vô Danh đạo nhân che lấp, trước đó, chính là lúc này đã chết., Đạo Phá Thiên Cơ, giai cùng với các Chúa Tể khác, bức bách Ngô Khí, chính là vì vào lúc này, mượn nhờ lực lượng của Ma Thần Mộ Thực, sau khi tiến vào Quy Khư của cánh cửa kia.

Khi các vị Chúa Tể đang kinh ngạc, vị trí đạo nhân vô danh kia bỗng dung sinh ra biến cố kinh thiên.

Sưu sưu sưu sưu sưu

Đám Chúa Tể như Thiên Đế Phật Tổ đều không nhịn được mà run rẩy tâm thần, bỗng dung vang lên trong vùng đất hư vô này. Tiếng cười âm lãnh tà ác này, đúng là phá vỡ lực lượng Không Tịch Vô Thân của vùng hư vô này, không chút trở ngại truyền vào trong bảy món Tạo Hóa thần khí còn lại.

Âm

Biến cố tiếp tục, không có lực lượng nào có thể ngăn cản.

Đoàn nguyên thủy chi khí bao lấy chiến hạm Huyền Thiên đột nhiên điên cuồng chấn động, lực lượng tà ác vô cùng khủng bố tràn ra, ngay lập tức liền chặt đứt sự khống chế của Ngô Khí Huyết đối với đoàn Ma Thần khí này. Luồng nguyên thủy chi khí do Ma Thần khí hóa thành này lập tức thoát ly khỏi khu vực ban đầu., Tốc độ bỗng nhiên tăng nhanh, điên cuồng hướng về cánh cửa cổ lão kia mà đi. Ngay cả Ngô Khí cũng không nghĩ tới, thủy tộc quỷ dị vô cùng này vậy mà có thể chặt đứt sự khống chế khí huyết của hắn đối với phân thân Ma Thần của mình, trực tiếp điều khiển đoàn nguyên thủy khí kia, muốn thông qua môn hộ cổ xưa kia, tiến vào Quy Khư.

Trong thời khắc nguy cơ như vậy, Ngô Khí cũng bất chấp tất cả, lập tức hét lớn.

Không tốt, không thể để bọn chúng tiến vào Quy Khư, nếu không thiên địa sẽ triệt để mai một, ngăn cản bọn chúng.

Âm

Ngô Khí lên tiếng, đồng thời cũng động tâm thần của mình trong đầu, lập tức từng đoàn nguyên thủy khí Hỗn Độn nhao nhao tăng tốc, chặn lại một đoàn chiến hạm bao lấy Huyền Thiên kia.

Âm âm âm

Động tĩnh lớn như vậy, khiến cho hư vô đều rung động lắc lư không ngớt.

Tám đoàn Ma Thần khí huyết mệnh mông hóa thành Hỗn Độn Nguyên Thủy Chi Khí, từng đoàn điên cuồng đi tới, phía trước một đoàn, là Thủy tộc kia khống chế, muốn đi vào Quy Khư trước, khi đó lấy thần thông quỷ dị của Thủy tộc, chỉ sợ rất nhanh liền có thể cán nuốt toàn bộ Quy Khư.

Chư vị, đây là kiếp số trước mắt, cũng không phải là chúng ta, mà là toàn bộ thiên địa. Trong Quy Khư có Tam Thiên Ma Thần đền tội, ẩn chứa ba ngàn bản nguyên đại đạo, nếu bị thủy tộc kia thôn phệ, thì một phương thiên địa này đều rơi vào

miệng Thủy tộc, thương sinh vạn vật, không thể đào thoát đều phải chôn vùi.

Nếu chư vị đạo hữu tin ta, liền đưa Tào Hóa thần khí cho ta, ta đem Thân Khải Ma Thần đại trận, triệt để diệt sát tộc này. Trong ba hơi thở, cánh cửa mở rộng, xin chư vị nhanh chóng quyết định.

Thanh âm Ngô Khí truyền vào trong tai đám người Thiên Đế. Đám Thiên Đế Chúa Tể, cũng bởi vì biến cố mà tâm thần chấn động, đột nhiên nổi lên cơn sóng, sự xuất hiện của Thủy tộc khiến bọn họ vừa sợ vừa giận. Lấy thần thông pháp lực của bọn họ, đã sớm hồi lâu trước đó, lúc Ngô Khí nói lai lịch của Thủy tộc cho biết, liền suy diễn ra tất cả của Thủy tộc, là lấy bọn họ cũng rất rõ ràng sự khủng bố của Thủy tộc.

Vốn là trong dòng sông dài năm tháng kia, các vị Chúa Tể liên thủ tiêu diệt Vực Ngoại Thiên Ma nhất tộc, mọi người đều cho rằng đó là thủy tộc giả trang, khi đó liền tạm an tâm. Nhưng ai ngờ lúc này, thủy tộc mới hiện diện ra., Hơn nữa còn là người đòi mạng nhất ở đây. Dùng thần thông khủng bố của Thủy tộc cắn nuốt tất cả, một khi vào Quy Khư, cắn nguyên đại đạo mà ba ngàn Ma Thần để lại nhất định đều rơi vào miệng Thủy tộc, đến lúc đó, nơi đó còn có thể có một đường sinh cơ gì nữa.

Thiên địa đều sắp mai một, hướng chỉ những sinh linh như bọn họ.

Là một hơi chưa tới, tất cả Chúa Tể đều có quyết định, đồng thời giao Tào Hóa thần khí cho Ngô Khí. Ngay lúc này, Ngô Khí bỗng nhiên đứng dậy, khí thế hùng hồn không gì sánh được, âm âm tràn ra, có thể thấy được, bóng dáng của Hỗn Độn Ma Thần thời đại thái cổ, chiến thiên chiến địa kia.

Trùng tử cao nguy kịch, ta tất diệt chi tử.

Trong mắt Ngô Khí tràn ngập sát ý, cả người giống như thiên địa sát thần, trong mắt chiếu rọi tất cả, đều muốn giết chết.

Thái cổ hỗn độn, hư không nhất giới.

rải rác mấy chữ, cực kỳ cổ xưa, bỗng dừng từ trong miệng Ngô Khí phun ra.

Vừa nói xong, nhất thời nơi hư vô này, tái sinh biến cố lớn, chỉ thấy tám đám khí huyết Ma Thần nóng rực vô cùng hóa thành Hỗn Độn Nguyên Thủy Chi Khí, lại đồng loạt thả ra hào quang khôn cùng, một cái chớp mắt dừng lại, trong minh minh, từng đường thế giới, bỗng dung sinh ra, nối liền tám đoàn Hỗn Độn Chi Khí nguyên thủy với nhau.

Ầm

Tiến vào giới...

Theo thanh âm Ngô Khí lại lần nữa vang lên, bên trong hư vô, một thế giới nguyên thủy rộng lớn vô biên bỗng nhiên xuất hiện, bên trong sinh ra lực hút vô biên, trong nháy mắt đem tám đoàn nguyên thủy khí kia, tất cả đều kéo vào trong thế giới nguyên thủy kia, chưa kịp hoàn chỉnh.

Âm

Từng đạo hỗn độn sát lôi đan vào một chỗ, ngưng tụ thành bích chương hỗn độn, bất luận sinh linh nào, chạm vào thì sẽ chết. Vô biên sát lôi bao vây lấy, là một thế giới nguyên thủy rộng lớn vô biên, đại lục nguyên thủy hoang vu vô biên vô hạn, hỗn độn thanh khí cùng trọc khí hỗn hợp cùng một chỗ, tàn sát bừa bãi không ngớt, bầu trời âm âm bay lên, đại địa bao la không ngừng chìm xuống, gió gào thét tử vong không ngừng thổi bay.

Thời Thái Cổ, thế giới lúc thiên địa sơ khai, nguyên thủy mà hỗn loạn.

Đây là khởi điểm của dòng sông năm tháng, đây là một thế giới đã sớm biến mất, vô số kỷ nguyên trước đó, chính là trong thế giới này, ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, tranh đấu với vô số sinh linh Thái Cổ hung sát, đoạt được ba ngàn bản nguyên đại đạo của Thiên Đạo.

Không ai có thể nghĩ tới, Ngô Khí vậy mà lấy ấn ký khí huyết của Hỗn Độn Ma Thần, cưỡng ép ngược lại dòng sông dài năm tháng, triệu hoán thế giới nguyên thủy này ra. Chỉ qua một hơi thở, liền muốn không chế đoàn nguyên thủy khí kia mà tiến vào Thủy tộc của Quy Khư, ở thời khắc mấu chốt này, không kịp phản kháng liền bị kéo vào trong thế giới nguyên thủy này.

Cùng lúc đó, cùng nhập giới, còn có bảy vị Chúa Tể và bảy trăm vạn Tiên Châu, nguyên bản bảy trăm vạn Tiên Hoàng vì trong hư không trống rỗng mà lâm vào trạng thái bất động, trong nháy mắt nhập giới đã thức tỉnh.

Vù vù

Oanh oanh oanh!

Trong thế giới nguyên thủy rộng lớn, tám con cự vật tính cả mấy trăm vạn Tiên châu đồng thời xuất hiện.

Trong đó có một con vật khổng lồ, bên trong tòa đại điện Chúa Tể, Ngô Khí bỗng bước ra một bước, chớp mắt đã ra khỏi điện Chúa Tể, xuất hiện trên mặt đất thái cổ này.

Giết!

Đầu lưới vừa nở ra, lôi âm cổ xưa như thiên địa mở ra, làm cho toàn bộ đại địa đều vì vậy mà rung động. Sát ý trong nháy mắt ngưng tụ thành thực chất, hình thành từng cơn thủy triều thiên địa trắng xóa quét về phía chiến hạm Huyền Thiên vừa mới hiện lộ ra kia.

Oanh ~ âm âm âm

Sát ý thành thủy. Còn chưa đến mức đã thể hiện ra uy lực vô địch, bên ngoài chiến hạm Huyền Thiên vốn là trăm vạn đạo nhân vô danh, nhưng trong nháy mắt này, lại lập sinh biến lớn.

Cột kẹt..t..ttt

Cột kẹt..t..tttt

Suru suru suru suru suru

Từng đạo nhân vô danh đều biến hóa, không còn hình người, trong tiếng kêu âm lãnh tà ác, hiện lộ ra diện mục ban đầu.

Trùng ngổ tán loạn.

Chỉ thấy xuất hiện trong thiên địa nguyên thủy này, lại là từng cơn trùng dài hẹp trong suốt, chỉ mọc lên một cái miệng quái dị như hố đen, trên thân mỗi một cơn trùng đều ẩn chứa lực lượng cực kỳ thần bí khủng bố, thôn phệ hết thảy bốn bề. Không gian thời gian linh khí bất kỳ tồn tại nào trong không gian., Chỉ cần xuất hiện xung quanh trùng độc trong suốt kia, sẽ bị từng cái miệng quái dị như lỗ đen thôn phệ. Cái miệng quái dị kia tựa như là một thế giới khác, cắn nuốt hết thảy đều biến mất ở trong đó, bất luận thôn phệ bao nhiêu, thể tích từng cơn cơn trùng này cũng chưa từng biến hóa.

Biến hóa này vô cùng kinh người, chẳng những làm cho bảy trăm vạn Đại La Kim Tiên vừa mới tỉnh lại chấn động kinh hãi, chính là bảy vị Chúa Tể đã biết không ít bí ẩn. Lúc này cũng là kinh hãi. Bọn họ đắc đạo nhiều năm, thậm chí hai vị Thiên Đế Ma Chủ, còn là bá chủ chư thiên., Nhưng cho dù là

bọn họ, cũng chưa bao giờ thấy qua sự tồn tại của con côn trùng này. Lúc này tộc đàn thần bí vô cùng đáng sợ này hiện ra diện mạo thật sự, trong tâm thần bọn họ lập tức cảm ứng, thoáng cái liền thôi diễn ra rất nhiều bí ẩn, càng là chấn động không gì sánh được.

Hồng Mông Chi Trùng, tộc số một, sinh ra từ thời điểm thiên địa mở, trời sinh tà chi cực, ác cực kỳ, lấy thôn phệ làm bản năng, gửi sống thiên địa, nuốt chứng tinh khí đất trời, khiến mỗi sinh linh trong thiên địa đều có bệnh, chỉ có thể hóa giải đại kiếp nạn, năm tháng càng dài, thiên địa cực kỳ nguy kịch, đại kiếp pháp cao tận cùng.

Có thể xưng là trong thiên địa, bí ẩn lớn nhất, lúc này bị bảy vị Chúa Tể dùng thần thông suy diễn ra. Khi bí mật lớn nhất giữa thiên địa này bị bảy vị Chúa Tể biết được, Câu Đô giết mình, linh hồn tâm thần đều bị chấn động cực lớn, nửa ngày không thể tỉnh lại.

Mà vào lúc này, Ngô Khí cũng triệt để va chạm với tộc đàn khủng bố khiến cho thiên địa này rơi vào nguy kịch.

Thiên địa nguyên thủy, Hư Không Sinh Giới, ta là giới chủ, thay trời hình phạt.

Ngô Khí Phủ vừa ra khỏi điện chúa tể, thân thể Nhân tộc cực kỳ yếu ớt kia liền ngay lập tức liên hệ với thiên địa nguyên thủy này.

Trên mặt thanh tú, bỗng dung hiện lên vô cùng vô tận uy nghiêm, tựa như Ngô Khí lúc này, thật như trong lời nói của hắn nói, chính là thiên địa chi chủ này, có thể thay thế thiên địa hình phạt vạn vật.

Ngô Khí chân đạp hư không, uy lâm thiên địa, sát ý đã ngưng tụ thành thủy triều vô biên, bao phủ toàn bộ đại địa nguyên thủy.

Thiên địa có hình không cấm chế.

Bỗng dung, Ngô Khí lè lưỡi, nói ra pháp tùy.

Thiên địa nguyên thủy rung động một cái, tựa như đang đáp lại Ngô Khí, chỉ thấy từng sợi hư không chi lực như thủy triều

tuôn ra, vô cùng vô tận, bàng bạc không gì sánh được, thoáng chốc ngưng tụ ở trên mặt đất thành một cái hư không lao tù, giam cầm Huyền Thiên chiến hạm và trăm vạn Hồng Mông Chi Trùng vào trong đó.

Sắc mặt Ngô Khí rét lạnh, sát ý không giảm chút nào, ngón tay bỗng dựng giơ lên, chỉ về phía bầu trời.

Thiên địa có phạt lỗi yên, trời đất có phạt.

Ầm ầm

Giờ phút này, Ngô Khí Chân như thiên địa chi chủ, vừa nói xong, lập tức thấy từng luồng lôi đình khủng bố to cỡ thùng nước màu huyết hồng uốn lượn từ trên bầu trời xuống, chém mọi thứ ngăn cản thành hư vô, bên trong lôi đình huyết hồng này, ẩn chứa sát khí vô biên, khiến cho người ta chỉ nhìn một cái, liền muốn sinh ra sợ hãi khôn cùng, tu vi hơi yếu một chút, nhất thời muốn linh hồn tán rã.

Liên tiếp hai lần, ngôn xuất pháp theo, cũng không phải kết thúc.

Ầm ầm

Thiên địa có đạo địa dâng lên.

Thiên địa có lý phong tịch.

Lại là hai tiếng, âm thanh cổ xưa, từ trong miệng Ngô Khí tràn ra.

Theo đó, cảnh tượng vô cùng kinh khủng xuất hiện, chỉ thấy mặt đất nguyên thủy bỗng dựng bốc lên, giống như muốn lật úp, trấn áp trăm vạn thủy tộc bị hư không giam cầm trong hư không kia xuống vực sâu dưới lòng đất., Sức mạnh vô cùng nặng nề, rót vào mà xuống, lại là muốn trấn áp sinh trưởng thành hư vô. Hư không sinh biến, vô cùng vô tận gió bão tử vong đột ngột sinh ra, mang theo khí tức tịch diệt cùng tử vong, cũng cuốn về phía trăm vạn thủy tộc.

Ngô Khí mặt như sông băng, sát ý muốn lật úp thiên địa, liên tiếp không ngừng, lấy đạo lý hình phạt triệu hoán bốn loại thiên tai khủng bố vô cùng, muốn triệt để diệt sát trăm vạn Thủy tộc.

Hư không lao tù lôi điện cuộn cuộn trấn áp tử vong tịch diệt phong, bốn loại tai ương này, trừ Hồn Độn Ma Thần lấy được căn nguyên ba ngàn đại đạo kia, trong thiên địa bất luận một tộc đàn nào gặp phải, chỉ có một con đường chết.

Ầm ầm ầm

Ầm ầm ầm

Động tĩnh lớn vô biên vô hạn xuất hiện trong thiên địa nguyên thủy này.

Bốn loại thiên địa tai ách, hoàn toàn bao phủ chiến hạm Huyền Thiên và trăm vạn con trùng Hồng Mông kia.

Sấm sét long trời lở đất tàn sát bừa bãi tử vong không ngừng lay động gió lốc.

Kết thúc rồi sao?

Bảy trăm vạn Đại La Kim Tiên đã tỉnh dậy, đều dùng ánh mắt không thể tin được nhìn mọi thứ trước mắt, nhất là cường giả trên Trung Châu, đều giống như phàm nhân gặp tiên, trợn mắt há hốc mồm nhìn Ngô Khí đứng trên không trung. Ngô Khí là ruồng bỏ Thiên Giáo tổ, làm Thần tử chi sư, cường giả Trung Châu đều biết, nhưng lúc này Ngô Khí thể hiện ra thần thông pháp lực, lại không ai biết.

Thay thiên hình phạt, cho dù là đại thần thông giả cấp Chúa Tể, cũng chưa chắc có pháp lực như vậy.

Bộ tộc kia bị diệt sát.

Một vị Đại La Kim Tiên run rẩy tâm thần đặt câu hỏi, ánh mắt vẫn như cũ không rời khỏi khu vực hỗn loạn vô cùng kia, khu vực kia bị bốn loại tai ách xoắn thành hỗn độn.

Nhưng ngay lúc này, một tiếng cười quỷ dị làm cho linh hồn tất cả cường giả đều rung động, lần nữa xuất hiện trong thiên địa nguyên thủy này.

Xi Ma Thần dư nghiệt, người cho rằng lần này tộc ta tới đây vẫn chỉ là cá nhỏ tôm nhỏ trước đó sao, tộc ta bắt tử bắt diệt, tụ tán tùy tâm. Lần này mặt pháp đại kiếp, tộc ta dốc toàn bộ lực lượng, chính là muốn đem một phương thiên địa này tất cả

đều chôn vùi. Thương sinh vạn vật, cùng thiên địa này đều phải biến thành chất dinh dưỡng của tộc ta, không người nào có thể trốn được.

Thiên địa thương sinh, bất quá chỉ là khẩu phần lương thực của tộc ta, Côn Bằng...

Tiếng cười này vừa ra, lúc này liền có biến cố hỗn loạn lớn hơn nữa xuất hiện.

Cột kẹt..t..tttt

Cột kẹt..t..tttt..tttt

Tiếng kêu gào vô cùng quỷ dị, nương theo đó, là trong khu vực hỗn độn kia, từng cơn trùng li ti nổi danh toàn thân, phút chốc lại xuất hiện, tự lật đổ chỗ sâu trong lòng đất trườn ra, cái miệng quái dị như lỗ đen kia, thôn phệ tất cả mọi thứ xung quanh, hầu như không còn. Hỗn Độn Sát Lôi Hư Không Lực, đại địa nguyên khí, tất cả mọi thứ đều bị những cơn trùng khổng lồ không gì sánh được này, nuốt vào trong miệng lỗ đen.

Trăm vạn Hồng Mông Chi Trùng dốc toàn bộ lực lượng.

Ngô Khí thay thế thiên hình phạt, đúng là hoàn toàn thất bại, những tai ương kia, đúng là hoàn toàn không làm gì được những cơn trùng này, ngay cả những lực lượng tai ương có thể diệt vong tất cả tộc đàn trong thiên địa, Hồng Mông Chi Trùng cũng có thể cắn nuốt.

Cảnh tượng như vậy đủ để khiến bảy trăm vạn Tiên Hoàng kia lâm vào trong sợ hãi vô biên.

Trong bảy trăm vạn Đại La Kim Tiên, mặc dù không có cường giả đại thần thông cấp Chúa Tể, nhưng lại có không ít cường giả có được thần thông kỳ dị, hoặc là lão quái vật từ thời thái cổ lưu lại, lúc này trong lúc kinh sợ, tất cả bí ẩn liên quan tới Hồng Mông Chi Trùng, cũng bắt đầu lan truyền ra trong bảy trăm vạn cường giả.

Hồng Mông Chi Trùng là Hồng Mông Chi Trùng, truyền thuyết kia là thật, thiên địa mở, cũng sinh bệnh trùng, có thể ăn vạn vật, có thể ăn muôn vàn sinh, có thể ăn thiên địa.

Lúc Thái Cổ Hỗn Độn, có lời đồn ba ngàn Ma Thần từng chém giết một trận với một tộc đàn thần bí, thắng bại không biết, nghe đồn trong Ma Thần vẫn lạc, liền có quan hệ với trận chiến này.

Con trùng Hồng Mông chính là nguyên nhân gây ra diệt pháp đại kiếp nạn này, cũng là kiếp số lớn nhất, một đường sinh cơ cũng chỉ là âm mưu, căn bản không có sinh linh có thể đào thoát, ngoại trừ vẫn lạc chôn vùi, không có kết cục nào khác.

Trời ạ, thôn tính tất cả, tại sao giữa thiên địa lại có tộc đàn kinh khủng như vậy.

Thiên đạo đại loạn, đại đạo tan vỡ, vậy mà nguồn gốc lại là bộ tộc Hồng Mông Trùng này.

Bảy trăm vạn Đại La Kim Tiên, chính là bảy trăm vạn sinh linh cường đại nhất nhân gian hiện tại, nhưng sau khi Hồng Mông Chi Trùng kia nhao nhao hiện lộ ra, tâm thần bọn họ vốn nên cường đại, lại nhao nhao xuất hiện vết nứt, sợ hãi kinh khủng rất nhiều ý nghĩ xấu hổ trong đầu, cũng đều sinh ra.

Nhận thấy được tất cả, Ngô Khí trên hư không, sắc mặt càng thêm lạnh lẽo, chau mày, sát ý như thủy triều, vẫn nổi giận, bao phủ thiên địa.

Tộc này chính là dị chủng trời sinh, cực tà cực ác, nhìn trộm hồn linh, chỉ có không sợ mới có thể cùng đánh một trận, nếu trong lòng sinh ra sợ hãi, chưa chiến mà sợ, nhất định sẽ thành khẩu phần lương thực của tộc này. Thiên địa đại kiếp, một đường sinh cơ, pháp môn độ kiếp, tồn tại trong tâm niệm của các người, không được phạm sai lầm tính mạng.

Một đạo ý niệm ẩn chứa đạo lý huyền ảo phút chốc được Ngô Khí dùng thần thông truyền vào tâm thần của bảy trăm vạn cường giả, trong nháy mắt, cưỡng ép đánh tan sợ hãi trong lòng bọn họ, đồng thời trong miệng lại nở ra thiên ngôn pháp lý.

Chiến đấu

Ầm một tiếng, ngôn xuất pháp tùy, toàn bộ thiên địa đều bởi vì Ngô Khí gầm lên một tiếng mà phát sinh biến đổi lớn.

: Canh thứ nhất, phía sau còn có, hôm nay nhất định là xong vốn.

Thái Cổ có Ma Thần, Chiến Thiên chiến địa, không sợ không sợ.

Thanh âm thể lương của Ngô Khí vừa ra, toàn bộ thiên địa nguyên thủy lập tức biến hóa, một loại khí tức không cách nào nói rõ, ngay lập tức tràn ngập tất cả hư không. Như trong nháy mắt, một vùng thiên địa nguyên thủy này tràn ngập chiến ý, tất cả đều đang sôi trào dâng trào, mục tiêu chiến ý, chính là từng con từng con từ trong khu vực hỗn độn một đường cắn nuốt ra Hồng Mông Chi Trùng.

Chiến đấu vì thiên địa là cuộc chiến của muôn dân trăm họ.

Chiến đấu

Trên không điện Chúa Tể, thân ảnh thần tử đột ngột xuất hiện, trên người bùng bùng chiến ý sôi trào, thân thể Chúa Tể vừa mở miệng cũng là ngôn xuất pháp tùy, vô tận chiến ý mãnh liệt tuôn ra, chớp mắt đã dẫn động chiến ý trong lòng trăm vạn thuộc hạ.

Ngay lúc này, các Chúa Tể khác liên tiếp tỉnh dậy, hiểu ra tình cảnh hiện tại. Trước mắt, đại kiếp nạn không chỉ xảy ra một trận chiến, không còn đường khác, càng không có sinh cơ, dồn dập nổi lên sát ý, muốn đại chiến.

Chiến đấu

Chiến đấu

Chiến đấu

Bảy vị Chúa Tể liên tục dùng ngôn ngữ chiến đấu, nhất thời khiến cả vùng thế giới nguyên thủy này tràn ngập chiến ý và sát ý mãnh liệt.

Mà bên kia, từ khu vực hỗn độn giãy dụa đi ra, hiển lộ ra một con Hồng Mông Chi Trùng khổng lồ bố cục lớn, đáp lại mà đến,

chỉ là từng tiếng cười lạnh khắc khắc. Mỗi một con Hồng Mông Chi Trùng, đều là toàn thân trong suốt, cái miệng như hổ đen kia, tràn ngập ra, là khiến linh hồn người ta cũng vì đó rung động, kinh khủng cùng tà ác không cách nào nói rõ.

Mỗi một vị Đại La Kim Tiên, đều từ trên những đầu kia nhìn thấy được đại khủng bố cùng đại tà ác.

Lúc này bị các vị Chúa Tể nhen lửa tâm thần chiến ý, dồn dập xem những Hồng Mông Chi Trùng này là hóa thân của mình. Không giết ma chướng, không được giải thoát.

Như vậy, trong thiên địa nguyên thủy này, hai cỗ hồng lưu dần dần thành hình, một cỗ hồng lưu là bảy vị Chúa Tể và bảy trăm vạn Đại La Kim Tiên, một dòng lũ khác, lại là Hồng Mông Chi Trùng dốc toàn bộ lực lượng.

Còn có một người nữa, lại giẫm đạp Ngô Khí trên hư không.

Cho dù hấn lấy thân phận chủ nhân thiên địa, triệu hoán bốn loại tai họa đạo lý hình phạt cũng chưa từng triệt để chôn vùi bộ tộc Hồng Mông Chi Trùng. Nhưng trong mắt hấn cũng có lỗ thủng triệt để, rất nhanh đã thấy, trăm vạn trùng liên của thủy tộc, đã thiếu một vạn. Cái gọi là thủy tộc bất tử bất diệt, cũng không phải không có hạn chế, nếu lực lượng tai họa đạt đến cực hạn, cũng có thể chôn vùi những côn trùng đáng sợ khiến thiên địa lâm vào nguy kịch này.

Ầm

Vù vù

Một đạo tâm niệm chưa từng chuyển qua, hai cỗ hồng lưu khủng bố liên trong chiến ý tràn ngập thiên địa kia, va chạm cùng nhau.

Ngoại vực tà ma, sa vào thiên địa nguy kịch. Đáng chết, nhận lấy cái chết đi.

Giết!

Mấy trăm vạn Đại La Kim Tiên đồng thời gào thét, khí thế bàng bạc, giống như muốn lật tung toàn bộ thiên địa lên, cuốn thành thủy triều, tràn về phía con Hồng Mông Chi Trùng vất

ngang hư không kia. Sau khi triều kia, là bảy trăm vạn Đại La Kim Tiên đồng thời xuất thủ rung động.

Cửu Thiên Huyền Thần chiến quyết.

Đại nhật ma công

Đại âm dương diệt ma thuật.

Tạo Hóa thần quyết

Long hồn diệt thể

Bảy trăm vạn Đại La Kim Tiên, mỗi một vị đều có lai lịch rất lớn, hoặc là lão quái vật sống sót từ thời đại Thái Cổ, hoặc là truyền nhân đạo thống thần bí, mỗi người thi triển ra, đều là thần thông vô thượng, ba ngàn thần thông đại đạo, đều ở trong đó.

Trong tích tắc này, nhắc lên sóng gió khủng bố, thậm chí còn trên cả bốn loại tai ương thiên địa lúc trước triệu hoán.

Ầm

Ầm ầm ầm

Hư không hồng mắt, dòng chảy Hỗn Độn khí bỗng dừng quét ra, không gian thời gian bởi vậy mà bị trùng kích vô cùng, hoàn toàn không thể tiếp tục vận chuyển, chỉ có thể mặc cho một dòng lũ khủng bố hủy thiên diệt địa cuốn qua cùng một chỗ., Trần áp qua cùng một chỗ, bao phủ trăm vạn con Hồng Mông Chi Trùng vào trong đó, nhấn chìm hoàn toàn không còn, vô cùng vô tận sóng lớn khủng bố, như muốn hủy diệt tất cả, nhấn chìm từng con từng con trùng khủng bố kia vào trong đó, triệt để không nhìn thấy bóng dáng một con sâu bọ.

Khu vực này, nhất thời liền biến thành hỗn độn, khí lưu vô cùng hỗn loạn ở bên trong quấy rối, thời gian ngừng lại, không gian cũng tự ngưng trệ, không một tiếng động truyền ra.

Một tức ba hơi thở...

Trong hư không, bảy trăm vạn Đại La Kim Tiên, cùng khu vực hỗn độn kia chỉ là cách một con sông hỗn loạn, đều đứng ở hư không, chờ đợi kết quả xuất hiện. Rất nhiều Đại La Kim Tiên đã không nhịn được, trước lộ ra vẻ vui sướng. Hiển nhiên là

bảy trăm vạn sinh linh cho rằng nhân gian cường đại nhất đồng thời ra tay, trong thiên địa này không có bất kỳ một tộc đàn nào có thể chịu được.

Cho dù Hỗn Độn Ma Thần tung hoành thiên địa từ thời thái cổ sống lại, lúc này cũng không thể thiếu kết cục vẫn lạc.

Đáng tiếc, vào lúc này, một thanh âm quen thuộc lại khùng bỏ lại xuất hiện lần nữa.

Cột kẹt..t..tttt

Tiếng tê minh vang lên, nhất thời, bảy trăm vạn Đại La Kim Tiên, đồng loạt sắc mặt ảm đạm, trong lòng sợ hãi, tựa như cỏ dại hoang nguyên gặp phải một trận mưa to, không thể ngăn chặn bắt đầu điên cuồng tăng lên.

Cột kẹt..t..tttt

Cột kẹt..t..tttt cột kẹt..t.tt

Tiếng tê minh khùng bỏ lại nổi lên, không hề đứt đoạn, dần dần thành thanh triều, từ trong khu vực hỗn độn kia trào ra.

Vù vù

Chỉ thấy trong khu vực kia, một con trùng toàn thân trong suốt đột ngột xuất hiện, miệng khẩu khí như hắc động, không ngừng trương hợp, du tương xuất, thôn phệ địa thủy hỏa phong chung quanh phun trào, bất luận là loại thần thông nào thi triển mang đến lực lượng khùng bỏ, nhập vào trong lỗ đen kia, liền trong nháy mắt biến mất vô tung.

Vù vù

Đầu thứ hai xuất hiện, giống như trước đó, vô thanh vô tức thôn phệ tất cả.

Vù vù

Vù vù vù vù.

Cảnh tượng khùng bỏ lại xuất hiện, từng con Hồng Mông Chi Trùng kèm theo từng tiếng hí vang, từ trong khu vực hỗn độn có thể chôn vùi tất cả tuôn ra, thôn phệ tất cả mọi thứ xung quanh. Khu vực hỗn độn kia, chính là do bảy trăm vạn Đại La

Kim Tiên lấy thần thông ngạnh sinh oanh tạc ra, nhưng lúc này, trong mây hơi thở, đã bị trăm vạn con Hồng Mông Trùng nuốt trôi sạch sẽ.

Ngay sau đó, mục tiêu kế tiếp của Hồng Mông Chi Trùng chính là bảy trăm vạn Đại La Kim Tiên ở phía sau dòng sông hỗn loạn kia.

Trăm vạn trùng triều xếp phía trước, trên thân một con côn trùng, bỗng dựng loé lên quang mang, nháy mắt thân thể của nó đúng là biến mất trong hư không.

Vù vù

Khi xuất hiện lại lần nữa, đã vượt qua con sông hỗn loạn kia, xuất hiện trên đỉnh đầu một vị Đại La Kim Tiên. Không hề có dấu hiệu báo trước, con Hồng Mông Chi Trùng này mở miệng ra, một cỗ lực lượng kỳ dị sinh ra, đem vị Đại La Kim Tiên không hề có chuẩn bị kia, trong nháy mắt nuốt xuống.

Vị này đã mười vạn năm thọ nguyên, cường giả tung hoành thiên địa nhiều năm, vào lúc này, vô cùng quý dị đã vẫn lạc.

Vù vù vù vù.

Bảy trăm vạn Đại La Kim Tiên, không kịp sinh ra ý nghĩ sợ hãi trong đầu, chỉ thấy trăm vạn con Hồng Mông Chi Trùng kia. Trong suốt thân thể nhao nhao lóe ra hào quang, sau một hơi thở, hai dòng lũ, vô cùng quý dị dung hợp cùng một chỗ. Một trận hỗn chiến vô cùng khùng bố, một trận đồ sát trước nay chưa từng có, liền diễn ra.

Hồng Mông Chi Trùng không thi triển ra bất kỳ thần thông nào khác, chỉ là không ngừng giương lên miệng như hổ đen.

Mỗi một lần đều cắn nuốt một người. Trong giây lát, bảy trăm vạn Đại La Kim Tiên lại là lợi hại giảm mạnh. Trăm vạn cường giả, đã vẫn lạc không thể tưởng tượng nổi. Trong những cường giả này, có rất nhiều vị thậm chí đều là tồn tại từ thời đại hoang cổ đến nay, nhưng vào lúc này, lại lâm vào trong giết chóc vô tình, không có lực phản kháng chút nào.

Tiếng rống vang lên.

Muốn cắn nuốt bản tọa nằm mơ đi, Pháp Tướng Thiên Địa, Phản Tổ Thần Thuật, Phản Tổ Thần Thuật.

Bổng dung, trong chiến trường, một vị tráng hán cao lớn gầm lên, trên thân loé lên quang mang, liền biến thành một con cự long, mà cự long này còn đang không ngừng tăng vọt, thân thể điên cuồng trưởng lớn, trong giây lát chính là vắt ngang hư không, giống như Thái Cổ Sơn Nhạc, to lớn không thể tưởng tượng nổi.

Sinh linh Long tộc, có thuật phản tổ, có thể kích phát huyết mạch, hóa thành thân thể của Long Tổ.

Người đàn ông kia hiển nhiên là thành viên của Long tộc, hóa ra thân thể của Tổ Long, thân thể khổng lồ không thể tưởng tượng nổi, muốn nuốt chửng thân thể bằng bạc như vậy, chỉ sợ trong thiên địa không có sinh linh như vậy. Đây là suy nghĩ trong lòng đại hán và rất nhiều cường giả, nhưng hầu như là lập tức suy nghĩ của bọn họ bị đập nát.

Vù vù vù

Liên tiếp hai tiếng vang quái dị, đã thấy trong hư không kia, hai con Hồng Mông Chi Trùng bơi ra, lỗ đen miệng khí lại khép mở, lập tức có hai cỗ lực lượng tà ác cực kỳ khủng bố tràn ra, dung hợp cùng một chỗ, xẹt qua thân thể Tổ Long kia. Sau một khắc liền thấy, thân thể Tổ Long ở vô thanh vô tức bị chia làm hai đoạn, dưới lực lượng tà ác kia kéo xuống, nhập vào trong khẩu khí hai con Hồng Mông Chi Trùng.

Vẫn lạc.

Không hề ngoài ý muốn vẫn lạc một cách không có gì ngoài ý muốn.

Khi một màn như vậy, không ngừng xuất hiện trong hư không, chiến ý trong lòng mấy trăm vạn Đại La Kim Tiên cũng bắt đầu yếu bớt, thậm chí là tan biến. Tâm thần ý niệm, thậm chí tâm linh của bọn họ, đều bị đại khủng bố và đại tà ác chiếm cứ, sinh ra vô tận sợ hãi, rất nhanh liền mất đi lực lượng một trận chiến, trở thành khẩu phần lương thực của những trùng Hồng Mông kia.

Trong chiến tranh tàn khốc khủng bố, cũng không phải không có một trận tàn sát khác.

Hồng Mông Chi Trùng, trời sinh khủng bố cắn nuốt thân thông, không sợ hãi, tất cả mọi thứ trong thiên địa đều muốn nuốt.

Vù vù vù

Vù vù vù vù.

Trong tiếng vang khiến hồn linh người ta rung động, chỉ thấy hơn một ngàn con Hồng Mông Chi Trùng, đột ngột xuất hiện quanh điện chúa tể, đồng thời giương lên miệng đen ngòm, chính là muốn ăn cả điện chủ và thần tử bên trong.

Nhưng sau một khắc, trong điện, thanh âm to lớn của thần tử liên vang lên.

Cung tiền tà ma lớn mật, dám mở miệng với trẫm, cũng không sợ gãy răng đám người.

Ầm

Thần tử đồng thanh, lập tức thấy điện chủ hơi run lên, uy năng vô địch lập tức tuôn ra, không hề bất ngờ, hơn một ngàn con Hồng Mông Chi Trùng cứ vậy chôn vùi, ngay cả một chút bọt nước cũng không có. Tạo Hóa Thần khí, đoạt thiên địa tạo hóa mà thành, được ức vạn sinh linh khí vận ký thác, uy năng khủng bố, trước nay chưa từng có, nào có dễ dàng thôn phệ như vậy.

Thần tử lấy điện của chúa tể tiêu diệt ngàn con Hồng Mông Chi Trùng, tức giận chưa tiêu tan, lại hừ lạnh một tiếng, không chế điện chủ, hóa thành một ngôi sao băng, phóng tới thân thể trẫm vạn trùng khuyết dày đặc kia.

Ầm ầm, hạng người sâu bọ, dám cùng trẫm đánh một trận hay không?

Hừ, tà ma đáng giết.

Thần tử vừa mới động thủ, các Chúa Tể còn lại cũng nhao nhao giận dữ xuất thủ.

Chỉ thấy sáu thanh Tạo Hóa thần khí khác, đều nhao nhao chấn động một chút, phóng xuất ra uy năng tích góp đã lâu, đánh chết đám Hồng Mông Chi Trùng đang vọt tới. Đồng thời cũng sử dụng Tạo Hóa thần khí, công kích về phía trận doanh của Hồng Mông Chi Trùng.

Bảy cái thần khí Tạo Hóa khẽ động, mơ hồ liên tiếp thành một đại trận khủng bố, cổ xưa mênh mông, uy năng không gì sánh được, lập tức chính là thiên địa lay động, thời không ngưng trệ, khiến chiến trường vốn sa vào tàn sát, lại sinh ra dị biến, có khả năng vô cùng lớn, chưa hoàn toàn ổn định.

Thiên địa nguyên thủy, đã thành một chiến trường khổng lồ vô cùng thâm khủng bố. Trong chiến trường này, đang diễn ra một cuộc chiến tranh có thể quyết định vận mệnh của thương sinh thiên địa, cháy bỏng tàn khốc vô cùng.

Vù vù

Sưu sưu sưu sưu sưu

Tiếng kêu khủng bố vang lên, sẽ có một Đại La Kim Tiên vẫn lạc, bị lỗ đen như lỗ đen trực tiếp nuốt vào. Tuy rất nhiều Đại La Kim Tiên đều có thần thông pháp lực cường đại, nhưng so sánh với những Hồng Mông Chi Trùng quý dị khủng bố này, lại nhỏ yếu hơn rất nhiều.

Bất quá trận chiến này, cũng không vì vậy mà lâm vào trong tàn sát toàn bộ.

Ầm

Ầm ầm ầm

Trong Hư Không chiến trường rộng lớn không gì sánh được, một tòa trận thế cổ xưa bàng bạc mênh mông, đang mơ hồ liên tiếp vận chuyển, tựa như một phương hồng hoang đại ma bàn, mỗi một lần nghiền ép, đều có thể khiến hơn vạn con Hồng Mông Chi Trùng, hóa thành phần mai, trực tiếp biến mất trong hư không này.

Hỗn Độn Thái Cổ Tịch Diệt, nghiền tinh đại trận

Đại trận này đến từ Ngô Khí, truyền từ trong trí nhớ linh hồn Ma Thần vút bỏ năm đó, chính là cổ trận Hỗn Độn chỉ thuộc về Hỗn Độn Ma Thần nhất tộc mới có. Mà uy năng chân chính của cổ trận này, cũng chỉ có thể lấy Tạo Hóa thần khí thi triển mới có thể phát huy ra. Trong thời đại thái cổ, ngưng tụ trận này, chính là ba vị thần khí chi vương do Tuyên cổ tới nay sinh ra, mỗi khi liên tiếp lên, có thể chôn vùi toàn bộ đối thủ của Hỗn Độn Ma Thần nhất tộc.

Trong Thiên Cơ sách ghi lại, thời đại Thái Cổ, ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần đánh một trận với Thủy tộc, chính là dựa vào Hỗn Độn Thái Cổ Tịch Diệt Đại Trận do tam đại thần khí ngưng tụ thành, đánh lui Thủy tộc.

Lần đó chính là kiếp nạn mới bắt đầu.

Bây giờ ba ngàn Ma Thần đều đã vẫn lạc, hoặc là lâm vào ngũ say. Thủy tộc quay trở lại, lại là hưng khởi mạt pháp đại kiếp. Nếu không phải Ngô Khí có di mạch Ma Thần này, cũng là không cách nào tái hiện lại Hỗn Độn cổ trận này.

Hồng Mông Chi Trùng không ngừng cắn nuốt mấy trăm vạn Đại La Kim Tiên, mà cái cối xay tịch diệt kia lại không ngừng nghiền áp Hồng Mông Chi Trùng, thương vong song phương rơi vào lo lắng. Bất quá Hồng Mông Chi Trùng giống như có thần thông vô cùng quý dị, tụ tán tùy tâm, mỗi lần cắn nuốt Đại La Kim Tiên lập tức phân liệt bản thân. Sau khi chia ra làm hai, lập tức có thêm một con trùng Hồng Mông Chi Trùng có lực lượng kinh khủng.

Sau một hồi giằng co, trong hư không, số lượng Hồng Mông Chi Trùng chưa từng giảm bớt bao nhiêu. Ngược lại bên phía Đại La Kim Tiên, không đến một nửa nén hương, đã giảm đến ba bốn trăm vạn.

Mỗi vị cường giả đều có đại thần thông giả, tâm niệm vừa động, thôi diễn một chút liền biết được chiến tranh này tiếp tục sẽ có kết quả gì. Kết quả cuối cùng, tất nhiên là thủy tộc ăn sạch sẽ tất cả cường giả, Tạo Hóa Thần Khí mặc dù mạnh mẽ. Nhưng nếu đến cuối cùng, tất cả thuộc hạ đều đã vẫn lạc. Các vị Chúa Tể chỉ sợ cũng khó mà chống đỡ, không thể ít hơn là kết cục vẫn lạc.

Kết quả thôi diễn, không cần truyền bá, rất nhiều cường giả đã sinh ra tâm niệm.

Nhưng ngay lúc này, không đợi mấy trăm vạn cường giả sinh ra sợ niệm, thanh âm mệnh môn của Ngô Khí kia lại lần nữa vang lên trong Thiên Địa chiến trường nguyên thủy này.

Thiên địa có vĩ lực, mầm bệnh cấp cao, che chở vạn vật thương sinh, Hồng Mông Chi Trùng, Nhữ tộc mưu đồ ức vạn

kỷ nguyên, hôm nay ta muốn tất cả Nhữ tộc thành không.

Thiên Địa lao tù đưa ta cầm chế.

Trong hư không, Ngô Khí chỉ có một mình thân thể, lại như thiên địa chi chủ, uy nghiêm vô tận, một chữ, đều ẩn chứa đạo lý vô thượng.

Vừa nói xong, trong phút chốc, thiên địa nguyên thủy này giống như sống lại trong nháy mắt, nhưng lòng thiên địa, lại có sát ý vô tận, lực lượng uy áp vô tận, dưới ngôn ngữ của Ngô Khí vang vọng., Trấn áp xuống từng con Hồng Mông Chi Trùng khổng lồ kia. Một lực lượng thiên địa, khổng lồ cỡ nào, hư vô lực vô cùng bàng bạc, ngay lúc này tràn ra, như có linh tính vô tận, cuốn lấy từng con Hồng Mông Chi Trùng, trong chớp mắt sinh ra trăm vạn hư không lao tù, giam cầm trăm vạn trùng liên đang tàn phá bừa bãi, tựa như thật sự chính là một tòa thiên địa lao tù.

Giết!

Ngô Khí chỉ tay về phía thủy tộc kia, một ý niệm khu động Hỗn Độn Thái Cổ Tịch Diệt Trấn Tĩnh đại trận, bảy cái Tạo Hóa thần khí, vào lúc này, tất cả đều oanh một cái bắn ra lực lượng uy năng vô cùng, liên tiếp cùng một chỗ, kéo dài vô hạn, ầm ầm muốn ngưng tụ thành một cái ma bàn tịch diệt lớn trước nay chưa từng có, ầm ầm có hư ảnh lộ ra, đúng là đem toàn bộ thiên địa nguyên thủy đều bao phủ dưới cối xay.

Diệt tuyệt.

Lần này, trong trận doanh trăm vạn trùng triều rốt cục sinh ra một loại khí tức tuyệt diệt. Toàn bộ Hồng Mông Chi Trùng, đều trong nháy mắt bị thiên địa lao tù giam cầm, không thể động đậy, chỉ có thể chờ đợi Hỗn Độn Thái Cổ Tịch Diệt Trấn Tĩnh đại trận hàng lâm, Tịch Diệt Ma Bàn hàng lâm trước nay chưa từng có, đem bộ tộc của chúng hoàn toàn nghiền ép thành hư vô.

Trong chớp mắt này, thiên địa nguyên thủy này lâm vào thời khắc nồng đậm trước nay chưa từng có.

Ầm

Ô ô ô

Cột kẹt..t..tttt..tttt

Tử vong phong bắt đầu điên cuồng gào thét, thiên địa chấn động, hư không cũng rung động, tất cả đều ngưng tụ vào thời khắc này, vận mệnh nhân gian, vận mệnh của sinh linh thiên địa, đều tại thời khắc này bị quyết định. Ngay cả dòng sông dài huyền ảo vô tận kia, vì vậy mà ngừng vận chuyển, giống như cũng minh ngộ, lúc này chính là bước ngoặt của toàn bộ thiên địa, lựa chọn của vận mệnh.

Nếu thành công, mạt pháp đại kiếp liền bị hóa giải, thiên địa giấy dựa ra nguy kịch.

Nếu thất bại, thiên địa triệt để tiến vào nguy kịch, thủy tộc cắn nuốt vạn vật muôn dân, dòng sông dài năm tháng cũng khô cạn.

Thủy tộc kia, lúc này cũng cảm thấy thời khắc sinh tử của tộc đàn mình ở ngay trước mắt, từng cái từng cái vất ngang hư không, vốn chỉ vô thanh vô tức thôn phệ một con Hồng Mông Chi Trùng Đại La Kim Tiên, nhao nhao phát ra tiếng kêu thê thảm, bắt đầu không ngừng giấy giữa., Tựa hồ lực lượng hư vô quán quanh ở trên người xé nát, chạy thoát. Đáng tiếc chính là, thiên địa hùng vĩ, khó lường cỡ nào, thủy tộc mặc dù khủng bố, nhưng lúc này bị giam cầm một hai hơi, cũng không phải là không có khả năng.

Sưu sưu sưu sưu sưu

Trong thời khắc như vậy, trong Thủy tộc lại sinh ra dị biến.

Một tiếng cười tà ác khủng bố trước nay chưa từng có đột ngột truyền ra, tiếp theo vang vọng toàn bộ thiên địa nguyên thủy. Tiếng cười này, so với bất luận con Hồng Mông Chi Trùng nào phát ra còn kinh khủng hơn.

Tiếng cười này, thật giống như khởi nguồn của tất cả tà ác khủng bố, tất cả khởi nguồn nguy cấp, khởi nguồn của tất cả tai ương.

Khi tiếng cười này tràn ngập chiến trường nguyên thủy, trong mấy trăm vạn Đại La Kim Tiên kia, lại có trăm vạn vì vậy mà

lâm vào điên cuồng mê man, tâm thần niệm chuyển thoáng bị vô số ý niệm giết chóc thôn phệ chiếm cứ. Bảy vị Chúa Tể, đang khổng chế tạo hóa thần khí động tác cũng không khỏi trì trệ. Thậm chí thiên địa nguyên thủy này, đều bởi vì tiếng cười này, mà ngưng trệ trong nháy mắt.

Khí tức tà ác không hiểu kia ủa tới trước người Ngô Khí, lại hoàn toàn không nhìn thấy sát ý vô tận trên người Ngô Khí tuôn ra, muốn xâm nhập vào trong linh hồn của hắn.

Hừ.

Một tiếng hừ lạnh từ trong miệng Ngô Khí phun ra. Theo đó là thanh âm mệnh môn cũng vang vọng đất trời.

Hồng Mông Trùng Tổ, cuối cùng người cũng chịu hiện thân.

Theo Ngô Khí mở miệng, nguồn gốc nguồn gốc của tiếng cười tà ác kia, cũng hiển lộ ra trước mắt mấy trăm vạn cường giả.

Vù vù

Ngô vút bỏ trước người, một đoàn kim quang hiện lên, trước nay chưa từng có kịch liệt, bên trong điên cuồng phun trào, đem một đoạn cổ xưa cực kỳ bí mật, vạch trần ra.

Khi hỗn độn được mở ra, từ trong nguyên thai, sinh ra ba ngàn Ma Thần. Có thể nhận được đại đạo bản nguyên, lúc này bên cạnh có ác linh. Chính là ác khí của Nguyên Thai thai thai thai thai thai nghén ra, nhìn trộm đại đạo, ngày sau tất sẽ là bệnh của thiên đạo, hãm vào nguy cơ.

Một đoạn bí ẩn này, chính là khởi nguyên của tất cả kiếp số này.

Hồng Mông Trùng Tổ, là tổ tiên của tất cả Hồng Mông Chi Trùng, tất cả ngọn nguồn tà ác, cùng sinh ra với ba ngàn Ma Thần, lại bởi vì ác khí mà sinh ra, vì thiên đạo hận không thể hiện ra, nhìn trộm đại đạo, ẩn giấu trong căn nguyên thiên địa, ẩn giấu trong ức vạn năm, căn nuốt linh trí, dần dần sinh ra linh trí, tự thành một tộc, khiến cho thiên địa rơi vào nguy kịch, mỗi lần lấy kiếp số tự cứu, đều lấy thất bại cáo cuối cùng, hiện tại càng khởi điểm mạt pháp đại kiếp.

Tất cả mọi thứ, đều là Thiên Đạo và Đại Đạo, vì tiêu diệt triệt để Hồng Mông Trùng Tổ mà ra.

Đáng tiếc chính là, trùng tổ bất diệt, thủy chung ẩn nấp trong ngàn vạn Hồng Mông Chi Trùng, vô số kỷ nguyên không được ngừng lại, ăn thiên địa bốn nguyên. Hiện tại Thủy tộc cũng là Hồng Mông Chi Tộc, sắp diệt tộc, khởi nguồn của tất cả kiếp số này Hồng Mông Trùng Tổ cuối cùng không nhìn được, hiện ra hình tích.

Chỉ thấy trong hư vô kia, một con trùng trong suốt to lớn trước đó chưa từng có, chậm rãi hiện lộ ra trong thiên địa nguyên thủy.

Con trùng này có khác biệt vô cùng lớn với Hồng Mông Chi Trùng khác, trên thân thể trong suốt kia, như quần quanh từng sợi hư vô, những sợi dây này, cũng không phải là giam cầm Trùng Tổ này, mà như sinh sinh khắc ở trên thân thể của nó.

Mỗi một đường ranh giới hư vô đều đại biểu cho một loại bản nguyên của thiên địa đại đạo.

Thương sinh vạn vật, nhưng nếu được một trong số đó, coi như là được đại đạo cực hạn, lập tức có thể thành tổ tiên một phương đạo thống, đại thần thông giả chân chính, nếu không có kiếp kiếp số, càng có thể cùng trời đồng thọ, bất tử bất diệt.

Nhưng lúc này, trên thân thể Hồng Mông Trùng Tổ lại có mấy ngàn đường hư vô quần chặt lấy, mỗi một đường đều huyền ảo vô tận, ẩn chứa đạo lý vô tận, là cực hạn, là căn nguyên.

Cái này...

Mấy trăm vạn cường giả, lúc này bởi vì cảnh tượng trước mắt, mà lâm vào trong kinh hãi.

Một ít cường giả có thân thông thấu triệt thần thông, liếc mắt nhìn qua, vận chuyển thần thông thấu triệt đến cực hạn, khó khăn lắm nhìn thấy rõ số lượng hư vô chi tuyến quần quanh trên thân thể trong suốt của Hồng Mông Trùng Tổ.

Ba ngàn...

Cả thấy ba ngàn con, trời ạ, ba ngàn bản nguyên đại đạo, đều vào miệng côn trùng, thiên địa nguy rồi.

Một cái chớp mắt, bao gồm bảy vị Chúa Tể ở bên trong, tất cả đều bởi vì cảnh tượng trong mắt mà tâm thần điên cuồng rung động, linh hồn cũng vì vậy mà bị trùng kích vô cùng, không thể không chế.

Da Ma Thần dư nghiệt, không nghĩ tới, ta đã thôn phệ sạch sẽ bản nguyên đại đạo, tộc ta hiện tại đã hoàn toàn bắt tử bắt diệt. Thiên địa vạn vật này, nhân gian thương sinh, vận mệnh đã sớm quyết định, chính là muốn triệt để biến thành lương thực trong miệng tộc ta.

Kiếp nạn bắt đầu do ta, kiếp diệt cũng do ta.

Như thế nào là đạo, đây chính là đạo, Côn Bằng.

Hồng Mông trùng tổ to lớn vô cùng, in lên thân thể bản nguyên ba ngàn đại đạo, nháy mắt hiện ra tất cả cường giả bao gồm linh hồn của bảy vị Chúa Tể, khí thế lỗ đen kia trương hợp, mỗi một chữ phun ra, liền khiến cho người nghe được, linh hồn tâm thần đều bị trọng thương.

Nguyên bản còn có vô số uy nghiêm, trận bản tịch diệt trước nay chưa từng có đang hình thành, lúc này cũng không khỏi trì trệ, vận chuyển như muốn ngừng lại.

Mà vào lúc này, trong chiến trường kia, từng đầu hư vô côn trùng vốn bị giam cầm, lại giống như vì khí tức Trùng Tổ, nhao nhao bắt đầu bạo động, không ngừng giãy dụa, muốn tránh thoát khỏi lao tù quần quanh người.

Oanh oanh oanh oanh!

Chiến trường sinh biến, thắng bại Thiên Bình lại lần nữa nghiêng về phía bộ tộc Hồng Mông Trùng.

【Nhất thời thuận tay, lại kéo dài chút nội dung kịch bản, hoàn thành ngày mai Hàm Hàm.

Khởi nguồn của tất cả kiếp số, Hồng Mông Trùng Tổ Phủ vừa hiện ra, lập tức khiến cho Thủy tộc bắt đầu bạo động.

Vù vù

Cột kẹt..t..tttt

Một đám Hồng Mông Chi Trùng dài hẹp nhao nhao rít gào, miệng khải khí đáng sợ như lỗ đen kia không ngừng trương hợp, thôn phệ lực lượng hư vô giam cầm thân thể bọn chúng hầu như không còn.

Mắt thấy đại quân Thủy tộc sẽ giã giũa thoát khỏi giam cầm của Ngô Khí, mà cái cối xay tịch diệt kia lại bởi vì khí tức khủng bố của Trùng Tổ mà lâm vào ngưng trệ, bảy cái Hỗn Độn Cốt Trận tạo thành tạo hóa thần khí thậm chí có loại xu thế sụp đổ.

Cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ kết cục của trận chiến định mệnh này sẽ kết thúc thảm bại. Nếu là chiến tranh khác, năm tháng lưu chuyển, thắng bại, cũng không có gì. Nhưng trận chiến này, lại là quyết đấu giữa thiên địa thương sinh và cao phúc nguy kịch, nếu các vị Chúa Tể bại, thiên địa nhân gian triệt để rơi vào miệng Thủy tộc, vận mệnh thương sinh cũng thê thảm, thiên địa cũng sắp chôn vùi, sông dài năm tháng khô cạn, nào còn có thể tiếp tục.

Bảy vị Chúa Tể, tuy là vô địch Thần Thông, nhưng so sánh với Hồng Mông Trùng Tổ, lại kém hơn không ít. Dù sao Trùng Tổ chính là sinh linh đồng thời sinh ra từ trong Hỗn Độn Nguyên Thai của Hỗn Độn Ma Thần, trời sinh chính là tồn tại cường đại nhất trong một phương thiên địa này, thêm nữa từ khi vô số kỷ nguyên tới nay, Trùng Tổ vẫn luôn cắn nuốt bản nguyên của Thiên Địa Đại Đạo.

Nó vừa hiện thân, chỉ riêng khí tức trên người đã đủ để các Chúa Tể đau khổ chống cự. Ngô Khí có thể tránh bị Trùng Tổ ảnh hưởng, chính là nguyên nhân khác, nhưng cũng không phải thần thông của nó đã hoàn toàn vượt qua các vị Chúa Tể.

Thiên địa nguyên thủy, cũng không phải là một phương thiên địa chân chính, chính là biểu tượng mà thôi, sức mạnh to lớn tuy có, nhưng nếu muốn diệt tuyệt Thủy tộc, lại là vọng tưởng.

Trong mắt Ngô Khí, thần quang phun trào, ức vạn ý niệm hiện ra, điên cuồng thôi diễn biến hóa, mỗi một ý niệm suy diễn đến cuối cùng, đều là kết cục một lần thiên địa đại biến. Giờ này khắc này, đã là mấu chốt của vận mệnh, thiên đạo hỗn loạn, đại đạo tan vỡ, mặc kệ là đạo nhân quả, hoặc là đạo suy diễn khác, đều mất đi hiệu dụng.

Kết cục như thế nào?

Nếu không có gì ngoài ý muốn, chỉ sợ là cột vào trên một người Ngô Khí, sau một ý nghĩ, liền phải quyết định, một vùng thiên địa này, là sống hay chết.

Bỗng dưng trên mặt Ngô Khí, thần sắc đột ngột trở nên vô cùng bình tĩnh, thần quang trong mắt cũng che giấu đi. Bất bi bất vui, tựa như đã hiểu thấu tất cả.

Hồng Mông trùng tổ, Nhữ tộc sinh ra trước tiên ở thiên địa, cùng tộc ta sinh ra ở Hỗn Độn nguyên thai, thái cổ từng có một trận chiến, không có kết quả, bây giờ trải qua ức vạn kỷ nguyên, mặt pháp đại kiếp lâm, lại vừa vạn, ân oán hai tộc, lúc này hợp với quyết định.

Ngô Khí nhàn nhạt mở miệng, trước người có kim quang phun trào, lại là một đoạn bí mật thái cổ lan tràn ra nhẹ nhàng, hiển lộ trước mắt mấy trăm vạn cường giả. Lời hắn nói, thật giống như thiên địa chí lý, trong một phương thiên địa nguyên thủy này, ai cũng không thể phản bác, chính là từng đầu Hồng Mông Chi Trùng, phát ra tiếng tê minh khủng bố, vào lúc này đều bị thanh âm của hắn trấn áp xuống.

Địa điểm quyết chiến, cũng không phải là nơi này, là nơi khởi nguồn, cũng là nơi kết thúc.

Ma Thần Lăng đi ngủ.

Hai chữ cuối cùng, tựa như dẫn động thiên địa to lớn bí mật gì đó, nguyên thủy chiến trường rộng lớn không gì sánh được bỗng dưng run lên, Hỗn Độn Sát Lôi vô cùng vô tận bên ngoài

bích chương kia đều dừng lại một lát, sau đó liền tiêu tán vô tung.

Khoảnh khắc sau, thiên địa giải thể.

Một phương này bị Ngô Khí dùng thần thông hóa ra làm thiên địa nguyên thủy sử dụng làm chiến trường, lại đột ngột giải thể, chỉ thấy Hỗn Độn nguyên thủy khí vô cùng bàng bạc nhao nhao tràn ra, trong minh minh, như có một bàn tay hạo Hãn đang khổng chế, dẫn động những Hỗn Độn nguyên thủy khí kia, tuôn về một phương hướng. Mấy trăm vạn cường giả, nhìn chỉ còn lại một tầng vách ngăn mỏng manh chiến trường nguyên thủy, rất nhanh liền hiểu ra động tác kế tiếp của Ngô Khí.

Ngô Khí muốn mang theo tất cả mọi thứ trong chiến trường, bao gồm cả trăm vạn con Hồng Mông Chi Trùng, tiến vào trong phòng ngủ của Ma Thần.

Tất cả cường giả, đều là sắc mặt hoảng sợ, không dám tin nhìn Ngô Khí.

Cường giả còn sống đã sớm thấy qua sự khủng bố của bộ tộc Hồng Mông Chi Trùng, trong lòng cũng biết, nếu tộc đàn kinh khủng như vậy bước vào nơi Tam Thiên Hỗn Độn Ma Thần ngủ say, chỉ sợ lập tức sẽ không có phần cho những Đại La Kim Tiên như bọn họ, tất cả mọi thứ trong tầm bộ đều bị những Hồng Mông Chi Trùng này cắn nuốt. Đến lúc đó, đừng nói là bọn họ, toàn bộ thiên địa đều phải chôn vùi. Vạn vật thương sinh cũng phải rơi vào miệng tộc này lương thực.

Không thể nào...

Ngô đạo hữu, mau mau dừng tay!

Giáo chủ, tuyệt đối không được nha...

Rất nhiều cường giả nhao nhao muốn ngăn cản Ngô Khí, đáng tiếc, roi cao không theo kịp, huống hồ lấy thần thông của bọn họ, cũng không chặn được lúc này thiên địa nguyên thủy này hòa làm một thể với Ngô Khí.

Ầm

Một tiếng vang thật lớn, phút chốc hiện ra.

Ầm

Ầm ầm ầm

Động, toàn bộ thiên địa nguyên thủy, tất cả mọi thứ đều giải thể, chỉ còn lại có một tầng bích chương mỏng manh, bao lấy mấy trăm vạn cường giả cùng trăm vạn trùng liên bên trong, nguyên thủy khí bàng bạc vô địch, cũng bọc lấy tầng bích chương mỏng manh này, giống như trước đó bọc lấy bảy cái tạo hóa thần khí kia, ném về phía cánh cửa khổng lồ kia.

Ma thần vi mộ thục, Ngô Khí hiển tể phân thân Ma Thần của mình, mới có thể làm được sự nghiệp to lớn vô cùng này.

Cảnh tượng nơi này, liền thấy trong vùng đất hư vô kia, một đoàn nguyên thủy khí bàng bạc không gì sánh được, bọc lấy một chiến trường đang giải thể, quăng về phía môn hộ Lăng tâm kia.

Ầm

Cuối cùng một tiếng vang thật lớn, mang theo khí tức hoàn toàn khác biệt, tràn vào trong chiến trường nguyên thủy.

Biến cố lớn đột nhiên dừng lại, cũng đã là thay đổi thiên địa. Một tầng vách ngăn mỏng manh của chiến trường nguyên thủy cuối cùng bị phá toái, mấy trăm vạn cường giả cùng trăm vạn trùng trục, đồng loạt rơi vào trong thiên địa mới.

Ma Thần Lăng đi ngủ.

Chúng sinh linh chưa từng cảm nhận được sự khác biệt trong thiên địa hoàn toàn mới này, trong lòng chỉ còn sót lại một ý nghĩ.

Cuối cùng cũng đi vào, nơi ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần ngủ say, tộc đàn cường đại nhất trong thiên địa này, nơi ba ngàn sinh linh mạnh mẽ nhất ngủ say, tất cả khởi nguồn, cũng là tất cả kết thúc.

Lăng tâm chân diện mục, vào lúc này, chiếu rọi ở sâu trong tâm linh sinh linh mấy trăm vạn cường giả.

Từng dải ngân hà quán quanh, trong mỗi một dải ngân hà đều là từng ngôi sao tản ra vô số khí tức thiên tài địa bảo, va chạm

dung hợp với nhau, bắn ra rất nhiều khí tức huyền ảo cực hạn, trên rất nhiều ngôi sao, có khí tức sinh linh., Thậm chí đã sinh ra vô số khí tức văn minh, như mỗi một dải ngân hà đều là một thế giới hoàn chỉnh, sinh linh ở nơi đó không có bất cứ sự quấy rầy nào, không có bất cứ trở ngại của thiên đạo nào, tiếp nhận ba ngàn căn nguyên đại đạo che chở.

Trong vô số tinh hà vờn quanh, là ba ngàn phần mộ, mỗi một phần mộ đều không có bất kỳ hình dạng gì, không giờ khắc nào không thay đổi, khí tức hỗn độn, bản nguyên đại đạo, không giờ khắc nào không tiết ra ngoài, trút xuống trong vô số tinh hà.

Mỗi một phần mộ đều đại biểu cho một loại căn nguyên đại đạo.

Đại đạo ba ngàn, đều ở đây.

Mấy trăm vạn cường giả sinh linh, sau khi ở sâu trong tâm linh chiếu rọi ra cảnh tượng Ma Thần Lăng tẩm, đồng thời sinh ra một loại minh ngộ.

Ma Thần Lăng nằm ở nơi ba ngàn đại đạo bốn nguyên, Ma Thần Lăng ngủ không tiêu thì thiên địa cũng không diệt.

Khi minh ngộ sinh ra, tất cả cường giả đều trong nháy mắt sinh ra sợ hãi, ức vạn ý nghĩ nổi lên, quả thực lại muốn hưng khởi một lần ý niệm triều dâng, cạo rửa về phía Ngô vút đi.

Là Ngô Khí, đưa bọn họ và Thủy tộc vào giường ngủ của Ma Thần này.

Nhưng ngay lúc này, một thanh âm dị thường cổ lão mênh mông, vang lên.

Vút, rốt cuộc người cũng tới.

Thanh âm này vừa vang lên, lại tên là Ngô Khí đệ nhất thế Ma Thần.

Ngô Khí diện mục không thay đổi, vẫn như cũ là không buồn không vui, đồng dạng mở miệng, phun ra một cái tên, lại đột nhiên làm cho không khí trong ngôi mộ này trở nên kịch liệt không gì sánh được, nhắc lên vô cùng gợn sóng.

Nguyên sơ

Mấy trăm vạn Đại La Kim Tiên, Thiên Đế Ma Chủ Phật Tổ bảy vị Chúa Tể, tính cả trăm vạn Hồng Mông Chi Trùng kia, thậm chí là Trùng Tổ, lúc này đều không thể bảo trì bình tĩnh, bất luận là ai, tâm niệm, đều dao động kịch liệt không gì sánh được.

Giữa thiên địa, cũng không có sinh linh, có thể nghe được âm thanh giả nua kia, sau khi biết được tên của nó, còn có thể duy trì bình tĩnh.

Hai chữ rải rác kia, đại biểu cho hàm nghĩa, quả thực kinh thiên động địa.

Nguyên sơ, là Đạo, là đại đạo mới bắt đầu.

Nó là sinh linh, nhưng lại sinh ra trước thiên địa, cũng là sinh linh đệ nhất trong thiên địa.

Nó nắm giữ đại đạo Vận Mệnh, biết được quá khứ của tất cả sinh linh hiện tại.

Nó là sinh linh mạnh mẽ nhất giữa thiên địa, đồng thọ với trời, bất tử bất diệt.

Quan trọng nhất là, nó là người đứng đầu Ba ngàn Ma Thần Hỗn Độn.

Giữa thiên địa, vũ trụ hỗn độn, không có sinh linh có thể giả trang nó, cho dù là nó đã lâm vào trầm mê, cho dù thời đại hoang cổ đã qua đi, cho dù Hỗn Độn Ma Thần nhất tộc kia đã trở thành tồn tại trong thần thoại truyền thuyết.

Sau khi âm thanh giả nua mê mông của nó vang lên, trong tâm ngủ, tất cả sinh linh, linh hồn đều khẽ run lên, phảng phất trong khoảnh khắc này, đều ở trong minh minh, nhìn thấy vận mệnh chi tuyến của mình., Thấy được hiện tại mình và tương lai, trong đó hiển lộ vô tận huyền ảo, để tất cả sinh linh cường giả, đều nhận không được trầm mê trong đó, bên trong ẩn chứa đạo lý thần thông, để mấy trăm vạn Đại La Kim Tiên hận không thể vĩnh viễn trầm mê trong đó, cảm ngộ tất cả, không còn tỉnh lại nữa.

Trong lúc mấy trăm vạn Đại La Kim Tiên muốn đắm chìm trong đó, trong giường ngủ này, động tĩnh lớn xưa nay chưa từng có, liền sau một khắc, triệt để chiếu rọi vào chỗ sâu linh hồn bọn họ.

Vứt bỏ...

Đến rồi.

Người cuối cùng của tộc ta, đã đến rồi.

Cuối cùng cũng đầy đủ.

Liên tiếp không ngừng, động tĩnh kịch liệt đến cực hạn, tĩnh mịch sau khi đến cực hạn, trong toàn bộ thiên địa, lúc này chỉ có một loại âm thanh có thể vang lên.

Hoặc là nói, chỉ có một loại thanh âm, có thể tại lúc này vang lên.

Hỗn Độn Ma Thần

Lúc này không ngừng vang lên, từng thanh âm già nua mênh mông như tiếng hô hoán tên Ngô Khí kia, mỗi một đạo đều ẩn chứa đạo lý vô cùng, có uy thế vô tận, sức mạnh vô tận, mấy trăm vạn Đại La Kim Tiên, vào giờ phút này, chỉ cảm thấy mình giống như tồn tại trong con kiến hôi., Dưới từng giọng nói kia, trở nên vô cùng nhỏ bé, phủ phục, sùng bái. Ba ngàn giọng nói, theo thứ tự vang lên, ý nghĩa trong đó, cho dù là những con trùng Hồng Mông chỉ biết thôn phệ, cũng mơ hồ có cảm giác.

Âm

Hiện lộ hư ảnh vị Ma Thần thứ nhất này, xuất hiện từ chỗ sâu trong Lăng tâm.

888

Đó là một hư ảnh khổng lồ đến khó tin, hỗn độn độn, giẫm đạp thiên địa giẫm lên ngân hà, giống như mọi thứ trong vũ trụ, đều bị hư ảnh này giẫm dưới chân. Hư ảnh kia có một đôi mắt, lộ ra vô tận huyền ảo, bên trong ẩn chứa thần quang, như có thể hiểu thấu tất cả, vận mệnh của tất cả sinh linh, vận mệnh không thể nắm bắt trong cõi u minh kia, ngay trong mắt hư ảnh này.

Nó là Hỗn Độn Ma Thần, nó là Nguyên sơ.

Àm

Hư ảnh Ma Thần thứ hai hiện ra.

Hồng Hồng...

Phẩm!

Huyền Huyền

Hoang

Tuyệt

Khi Ngô Khí vừa dứt lời, ba ngàn hư ảnh Ma Thần đã tự mình đứng dậy, đều giẫm đạp lên thiên địa, giẫm đạp lên Tinh Hà, ở trong tầm mắt nhìn chăm chú vào Ngô Khí đang lảng không đứng thẳng kia.

Bọn họ thuộc về tộc đàn thứ nhất cùng một tộc quần, giữa thiên địa.

Lần trước gặp mặt, Ngô Khí tranh đoạt căn nguyên đại đạo thất bại, tự mình đuổi đi, nhập vào nơi hư vô, hao hết thọ nguyên mà chết. Bây giờ chuyển ức vạn thể trở về, gặp lại ba ngàn Ma Thần, chúng nó lại nằm trong lảng tâm, ngã xuống, hoặc là ngủ say.

Vù vù

Động tĩnh đột ngột, ba ngàn cỗ lực lượng bàng bạc không cách nào đánh giá được, vượt qua tất cả hư không mà đến, từ trong

vô số tinh hà tuôn ra, hàng lâm ở lối vào này.

Vô thanh vô tức, lại trong nháy mắt, bao phủ hoàn toàn khu vực mệnh môn này.

Ừm.

Ngô Khí bỗng xoay người lại, lại nhìn thấy lối vào kia, trăm vạn trùng từ bên ngoài cánh cửa rơi vào, còn có Hồng Môn trùng tổ to lớn vô cùng kia., Lúc này tất cả lực lượng bị chúng nó cũng không cách nào giãy dụa, hoàn toàn bị giam cầm. Đó là một cái lồng giam do ba ngàn Ma Thần chế tạo. Dùng ba ngàn đại đạo bản nguyên chỉ lực bên thành lao tù. Giữa thiên địa, không có sinh linh có thể từ bên trong giãy dụa thoát ra, cho dù là thủy tộc bị hãm thiên địa nguy kịch cũng vậy.

Sau khi giam cầm Thủy tộc, sâu trong lăng tẩm, lại truyền đến thanh âm già nua dị thường của Nguyên Sơ.

Bỏ đi, thời gian của tộc ta không nhiều.

Lực lượng bản nguyên chúng ta đã gần khô kiệt, không cách nào trấn áp Thủy tộc quá lâu, mười hơi thở sau, Thủy tộc tất yếu phải thoát khốn.

Thủy tộc muốn thôn phệ thiên địa, Trùng Tổ ký sinh trong căn nguyên thiên đạo, cắn nuốt ức vạn kỷ nguyên, đất trời rơi vào nguy kịch, đại đạo tan vỡ, khiến chúng ta không thể không lâm vào ngủ say. Hiện tại là hình chiếu, chờ người trở về, phương pháp đi cứu thế.

Thân thể người mặc dù tán đi, nhưng căn nguyên Ma Thần vẫn ở trong hồn người như cũ. Phóng ra Hồn Linh, tiếp nhận ba ngàn bản nguyên đại đạo của chúng ta truyền thừa. Tập hợp sức mạnh này, thức tỉnh đại đạo, tiêu diệt thủy tộc, đây là kế sách cuối cùng.

Ba ngàn Hồn Động Ma Thần đồng thời mở miệng, nhưng không có chút cảm giác hỗn loạn nào, một hơi chưa tới, không ngờ lại kể rõ kế sách kéo dài bầu trời, chậm rãi kể lại.

Đợi khi âm thanh hồn động ma thần thoai vừa rơi xuống, cơ hồ là đồng thời, ba ngàn hư ảnh Ma Thần, đều sinh ra động tĩnh, từng luồng khí tức huyền ảo bàng bạc, từ sâu trong lăng tẩm

trào ra, lại ngay lập tức ngưng tụ thành một con sông hư không, bên trong ẩn chứa bản nguyên của Thiên Địa, chính là bản nguyên truyền thừa của ba ngàn đại đạo.

Đây là một dòng sông đại đạo, chảy xuôi trong sông, là nhân quả của Vận Mệnh tạo hóa giải thoát cực hạn, căn nguyên của Đạo.

Bất kỳ giọt nước sông nào trong dòng sông đại đạo kia, được bất kỳ sinh linh nào đạt được, đều có thể trong nháy mắt đắc đạo, trở thành một vị đại thần thông giả, ngang dọc thiên địa, bất tử bất diệt. Mà lúc này, dòng sông đại đạo xưa nay chưa từng có này lại muốn rót vào trong cơ thể Ngô Khí.

Thời đại Thái Cổ, không vì đại đạo yêu thích thứ ba ngàn linh một Ma Thần vứt bỏ, lúc này lại phải tiếp nhận tất cả lực lượng bản nguyên của ba ngàn đại đạo. Gặp phải như vậy, biến cố như vậy, cho dù là Nguyên sơ, đứng đầu Ma Thần nắm giữ Vận Mệnh chi đạo, cũng không cách nào dự liệu được.

Đây đã thoát ly phạm trù đạo, là không thể đoán trước, ngay cả dòng sông năm tháng cũng không thể không dừng lại, không cách nào tiếp tục chảy, bởi vì sông dài lạc đường, không biết nên chảy ở nơi nào.

Vận mệnh thiên địa tương lai chỉ trong một ý nghĩ này.

Trong hư không, Ngô Khí vẫn là sắc mặt không buồn không vui như trước, thân thể thanh niên Nhân tộc, lẳng lặng nhìn vô số tinh hà vây quanh Ma Thần Lãng, cũng không biết có phải buông ra hồn linh của mình, tiếp nhận ba ngàn bản nguyên truyền thừa kia hay không.

Àm

Biến cố sinh ra, đã thấy trước cánh cửa, trong hư không rộng lớn, một con vật khổng lồ bỗng dung thoát ly Hỗn Độn Thái Cổ Tịch Diệt Tinh đại trận.

Cự vật này, chính là một cung điện to lớn vô cùng, tản ra uy áp vô tận, đó là một loại khí tức thuộc về Vương của Thần khí, nghiền ép tất cả, vừa thoát ly cổ trận Hỗn Độn, liền phóng xuất ra uy năng vô cùng kịch liệt, lại không phải đi về phía Ngô

Khí, mà là đi về phía địa lao ngày hôm đó, hướng về trăm vạn trùng xúc bị giam cầm.

Thiên Đế Thần Cung, Thiên Đế Thần Cung.

Dù là ai cũng không ngờ, vào thời khắc mấu chốt lại Vận Mệnh gặp trắc trở, Thiên Đế lại có dị động.

Thích Thiên Đế, người muốn như thế nào?

Thần tử thấy trong điện chúa tể, cũng gầm lên.

Đáng tiếc, Thiên Đế Thần Cung chính là tạo hóa thần khí do sinh linh một bộ châu lớn vận dụng ngưng tụ thành, đoạt thiên địa tạo hóa mà thành, có được uy năng khủng bố không cách nào tưởng tượng. Hiện tại bày ra được, đúng là không ai có thể ngăn cản.

Cho dù là ba ngàn Ma Thần kia, lúc này cũng đã mất đi lực lượng, chúng nó đã thả ra Đại Đạo Chi Hà, muốn truyền thừa toàn bộ đại đạo bốn nguyên cho Ngô Khí.

Giờ khắc này, không người nào có thể ngăn cản Thiên Đế.

Mấy trăm vạn Đại La Kim Tiên đồng loạt lộ ra vẻ hoảng sợ không thể tin nổi, thậm chí là cường giả Thiên Trụ Châu, cũng giống như vậy, không cách nào suy diễn ra rốt cuộc Thiên Đế muốn làm gì.

Sau một khắc, âm thanh truyền ra từ bên trong Thiên Đế Thần Cung, lại là đã giải tỏa nghi hoặc trong lòng các cường giả.

Mục đích như thế nào đương nhiên là giải cứu tộc ta, giải phóng tổ tiên ta, Đào Ngột.

Trong thần cung, thanh âm truyền ra không phải thuộc về Thiên Đế, mà là làm cho tất cả cường giả đều vô cùng quen thuộc, tiếng rít tà ác của Hồng Mông Chi Trùng kia, hóa thành ý niệm khủng bố trong đầu, chui vào trong tâm thần tất cả cường giả.

Oanh ~ âm âm âm

Thiên Đế Thần Cung, đột nhiên hóa thành một mảnh thiên thạch to lớn, phóng xuất ra uy năng vô tận, đánh về phía địa lao thiên địa vô cùng hùng vĩ đang giam cầm thủy tộc.

Vù vù

Trên hư không, thân thể to lớn của Thiên Đế xuất hiện, chỉ là lúc này trên mặt Thiên Đế đã hoàn toàn không còn uy nghiêm như trước. Khí tức của Thiên Đình chỉ chủ Tiên Đạo, thay vào đó là âm lãnh khủng bố vô cùng tà ác.

《Yêu giai》

Trên đỉnh đầu Thiên Đế, một hư ảnh trùng trùng trong suốt to lớn hiện ra, trong lỗ đen như hố đen kia, một hồn linh bao hàm khí tức chúa tể, đang không ngừng giãy dụa, lại bị một cỗ khí tức tà ác không thuộc về nhân gian giam cầm.

Một màn này hiện ra, mấy trăm vạn cường giả cùng mấy vị Chúa Tể khác đều hít một hơi lạnh, tâm ý cảm xúc điên cuồng dao động.

Bị thay thế, vậy mà Thiên Đế lại bị thay thế.

Khi nào mà xuống tay, không có khả năng, có Tào Hóa thần khí che chở, thêm vào thần thông pháp lực cấp Thiên Đế Chúa Tể, làm sao sẽ bị Hồng Mông Chi Trùng ký sinh.

Lý đại đào cương, Hồng Mông Chi Trùng vậy mà cắn nuốt linh hồn Thiên Đế, cướp đoạt thân thể hắn, không chế Thiên Đế Thần Cung.

Không tốt. Hắn muốn thả Hồng Mông Trùng tộc ra.

Từng ý niệm sợ hãi trong đầu, lúc này từ trong đầu mấy trăm vạn Đại La Kim Tiên tuôn ra, thoáng cái liền thành ý niệm triều dâng, quét ra, để mấy trăm vạn cường giả kia đều muốn xuất thủ, ngăn cản Thiên Đế bị Hồng Mông Chi Trùng ký sinh.

Đáng tiếc chính là, Thần Cung chính là Tào Hóa Thần Khí, ngay sau khi thoát ly Hồn Động Thái Cổ Tịch Diệt Băng Tinh đại trận, liền hoàn toàn thể hiện ra uy năng vô địch.

Nháy mắt khi nó đập vào thiên địa lao, Thiên Đế bị ký sinh liền động tâm niệm, phóng thích tất cả uy năng bên trong Thiên Đế Thần Cung ra ngoài, một chút cũng không giữ lại.

Ầm

Tào Hóa thần khí, tự nổ.

Uy lực không gì sánh được, sức mạnh to lớn có thể so với thiên địa tức giận, trong nháy mắt liền ở trong lòng giam kia bắt đầu điên cuồng tàn sát bừa bãi. Tất cả đều bị phá hủy, hư không thời gian trôi qua hết thảy, bao gồm bản nguyên thần lực giam cầm từ Tam Thiên Ma Thần, dưới uy lực thần khí vô cùng vô tận tàn sát bừa bãi kia, hiện ra hình tích, bắt đầu sụp đổ.

Oanh oanh ~ kết

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt...

Thiên Địa lao, khu vực kia, một lòng giam vô cùng rộng lớn, giống như lưu ly hiển hiện ra, bốn bề lòng giam, uy năng to lớn vô cùng phát tiết, phá hủy tất cả chạm đến, đứng mũi chịu sào, chính là lao tù không ngừng xuất hiện màu sắc của vết nứt.

Thời khắc này, thời gian đã mất đi ý nghĩa, không ai có thể ngăn cản, cho dù là Hỗn Độn Ma Thần, cũng vô lực ngăn cản một luồng sức mạnh tự bạo của tạo hóa thần khí phát tiết.

Một hơi hai ba hơi, ba hơi thở không quan trọng, chỉ có kết cục cuối cùng kia, sau không biết bao nhiêu hơi thở, hiện ra.

Ầm

Một màn cuối cùng, là vô số tiếng nổ mạnh, hoặc là vô thanh vô tức, thiên địa lao lung biến mất.

Sưu sưu sưu sưu sưu

Giữa thiên địa, khủng bố tà ác nhất, khởi nguồn của tất cả kiếp số, Hồng Mông Trùng tộc thoát vây.

Trong lúc ngủ say, trong khoảnh khắc Nhà giam Thiên Thần bị nghiền nát, tất cả đều rơi vào trạng thái bất động.

Đại khủng bố chân chính khủng bố buông xuống thế gian,

Trăm vạn con Hồng Mông Chi Trùng chậm rãi chui ra từ trong lòng giam đã bị nghiền nát, thôn phệ tất cả, phun trào loạn lưu, bên trong ẩn chứa những mảnh vỡ thần khí Hỗn Độn bản nguyên của đại đạo, đều là những thứ huyền dị nhất giữa thiên địa, có thể tồn tại bất diệt vĩnh viễn., Lại không hề trở ngại,

đều chui vào trong khẩu khí đám côn trùng này, biến mất không còn tăm tích. Thôn phệ, không ngừng cắn nuốt, cảnh tượng vốn là vô cùng hỗn loạn, sau khi từng đầu Hồng Mông Chi Trùng tuôn ra, lại quỷ dị vô cùng khôi phục bình tĩnh.

Bình tĩnh, đúng vậy, lúc này Ma Thần Lãng Loạn, trong nháy mắt này, chính là cực kỳ bình tĩnh. Đáng tiếc, này bình tĩnh cũng chỉ là một sát na, thoáng qua liền giống như hoa trong gương mặt trắng nước, triệt để tiêu tán.

Côn Bằng ba ngàn Ma Thần, cho rằng ta là chí cao vô thượng sao, sẽ không biết được mưu đồ của các ngươi sao, muốn để dư nghiệt này đạt được truyền thừa đại đạo, nằm mơ đi, tất cả trong tâm bộ này, chỉ có một vận mệnh, đó chính là nhập khẩu của tộc ta.

Một con Hồng Mông Chi Trùng trước nay chưa từng có, lạc ẩn ba ngàn đại đạo bốn nguyên bỗng nhiên xuất hiện, toàn bộ lăng tẩm thiên địa, giống như nghe thanh âm của nó, hư không biến hóa.

Vù vù

Thân thể nó vô cùng bàng bạc kia, đột ngột xuất hiện ở phía sau Ngô Khí, uy áp kinh khủng vô cùng rũ xuống.

Hồng Mông Trùng Tổ

Ký sinh trong bản nguyên thiên địa, cắn nuốt đại đạo bản nguyên ức vạn kỷ nguyên, lúc này nhân gian giới, không có một sinh linh nào, có thể đánh đồng với nó, thậm chí cho dù Ma Thần Nguyên sơ phục sinh, cũng sẽ không là đối thủ của Trùng Tổ này.

Lúc này uy năng của nó bùng xuống, Ngô Khí lập tức bị giam cầm, thân thể của hắn giống như tượng đá, giẫm trên hư không, nhưng cũng không làm được gì.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn dòng sông đại đạo chảy tới, chậm rãi tiến vào trong lỗ đen của Hồng Mông Trùng Tổ.

Đúng là lỗ măng.

Một cái ợ no nê cổ xưa mà kỳ dị từ trong khẩu khí Hồng Mông Trùng Tổ phát ra, ba ngàn bản nguyên đại đạo trong Đại Đạo

Chi Hà giống như làm nó cảm thấy thỏa mãn vô cùng, uy áp trên thân phát ra càng là vô cùng tận mà đi.

Thiên địa Côn Bằng số mệnh đã định, tộc ta mưu đồ ỨC VẠN KỶ nguyên, cuối cùng thành thật. Các hài nhi, còn chờ cái gì, tận tình thôn phệ đi không thôi.

Tiếng của Trùng Tổ vang vọng toàn bộ Ma Thần Lăng tẩm.

Trong lúc nó mở miệng, một tầng Tịch Diệt Chi Khí vô cùng kinh khủng đem Ma Thần Lăng tẩm, đem mấy trăm vạn cường giả, đem nhân gian giới lúc này bao phủ.

Sợ hãi, trong lúc tằm trách, còn may mắn còn tồn tại mấy trăm vạn Đại La Kim Tiên kia, phản phát hoàn toàn không thể tin được cảnh tượng trước mắt, vô cùng sợ hãi trong đầu, lưu chuyển trong tâm thần của trăm vạn Đại La Kim Tiên.

Đáng tiếc, nơi đây là ngủ của Ma Thần, lên trời không nhà, xuống đất không cửa.

Mà nhân gian giới lúc này, trong mắt Hồng Mông Chi Trùng, chỉ sợ cũng chỉ là đồ ăn độn ăn.

Phàm là sinh linh thiên địa, nào có đường có thể trốn.

Vô cùng tịch diệt tử vong khí, bao phủ mấy trăm vạn Đại La Kim Tiên vào, dưới khí tức như vậy, rất nhiều Đại La Kim Tiên bị kích phát vô tận chiến ý, đúng là hoàn toàn vứt bỏ sợ hãi trong lòng., Bắt đầu thiêu đốt thọ mệnh của mình, thi triển ra thần thông pháp thuật cường đại nhất. Đây là thời khắc cuối cùng của thiên địa, trăm vạn Đại La Kim Tiên dồn dập vứt bỏ sợ hãi, bắt đầu phóng ra ánh sáng rực rỡ nhất trong sinh mệnh của mình.

Một cái chớp mắt, bên trong khu vực kia, sau khi trăm vạn Đại La Kim Tiên thiêu đốt sinh mệnh, tạo thành uy năng gọn sóng, thậm chí có thể so với trước đó Hỗn Độn Thái Cổ Tịch Diệt Tinh đại trận tàn sát bừa bãi, thậm chí còn hơn.

Đáng tiếc, tất cả những thứ này đều là phí công, trăm vạn trùng liên, chỉ là sau khi chậm rãi bơi qua, trong lúc tằm bỏ Ma Thần này, lập tức lại khôi phục an tĩnh trước đó.

Cùng chúng Chúa Tể, trước khi tới đây Quy Khư, khó khăn lắm một ngàn vạn sinh linh mạnh nhất nhân gian đều bị chôn vùi. Trong khu vực rộng lớn không gì sánh được, chỉ sót lại

sáu Tào Hóa thần khí, liên tiếp thành một đại trận, chống lại trùng kích của trăm vạn Hồng Mông Chi Trùng.

Trong trận thế, Thần tử ở trên cung điện chúa tể, hai mắt đỏ ngầu, nhìn vào trong hư không xa xôi kia, thân thể như tượng gỗ Ngô Khí bất động.

Lão sư, người mau tỉnh lại a...

Thanh âm thần tử, dưới uy năng của chúa tể điện, cũng tự nhiên mệnh mông hùng vĩ. Đáng tiếc, chính giữa này còn có trăm vạn Hồng Mông Chi Trùng vắt ngang. Thanh âm của hắn, chưa truyền vào trong tai Ngô Khí, đã bị đám côn trùng cắn nuốt.

Trong cơn trùng, thân thể khổng lồ của Thiên Đế lại xuất hiện, đang ở phía trước đại điện chúa tể. Một đôi mắt vô cùng tà ác như xuyên thấu tất cả trở ngại, nhìn thấy thần tử trong điện chúa tể.

A, người chính là chấp niệm của bộ thân thể này a, để cho bản tọa nhìn, oán hận ghen ghét tham lam. Xem ra chủ nhân của bộ thân thể này đối với chấp niệm của người thật đúng là sâu sắc.

Thiên Đế mở miệng, dù thần tử đã biết lúc này hắn chỉ là một cái xác rỗng tuếch, ở bên trong, chính là nơi ở của Hồng Mông Chi Trùng cực kỳ tà ác, lúc này vẫn không nhịn được lửa giận phun trào, gần như đã ngưng tụ thành thực chất.

Cũng được, bộ thân thể này giúp lão tổ thoát khốn, bản tọa liền thành toàn bộ chấp niệm của người.

Khi tiếng cười tà ác tà ác này lại lần nữa vang lên, trong hư không này, khu vực duy nhất còn kiên trì, cũng bị phá nát.

Vù vù

Vù vù vù vù.

Trăm vạn sâu bọ đồng thời mở miệng như lỗ đen kia ra, lập tức sinh ra lực lượng đáng sợ vô cùng, trong giây lát liền đổ sụp hư không chỗ sáu Tào Hóa thần khí kia. Lực lượng thuần tức mà thành, cũng mở ra đại trận Hỗn Độn Thái Cổ Tịch Diệt Tinh kia.

Dù sao cũng không phải do Ngô Khí tự mình điều khiển, sáu vị Chúa Tể không thể tự do khống chế, sau khi trúng một kích của trăm vạn con Hồng Mông Chi Trùng kia, lập tức bị mở ra.

Hài nhi, hương vị Tạo Hóa thân khí chúng ta còn chưa nếm qua, lên cho ta đi, lên cho ta.

Hồng Mông Chi Trùng chiếm cứ thân thể Thiên Đế, giống như địa vị trong tộc đàn không thấp, vừa thấy cổ trận Hôn Độn bị phá nát, lúc này liền ra lệnh, chỉ huy vô số côn trùng tấn công lên.

Không.

Trong điện chúa tể, thần tử gào thét, trong đôi mắt tràn đầy không cam lòng phẫn nộ, không hề khuất phục ý nhận mệnh.

Thiên Đế kia hình như cũng có hứng thú, thấy thần tử vẫn nhìn về phía Ngô Khí, lập tức lại phát ra tiếng cười khàn khàn âm lãnh không gì sánh được kia.

Chỉ Bằng đừng nằm mơ, các ngươi xong rồi, ai cũng không cứu được các ngươi, ba ngàn Ma Thần không cứu được, dư nghiệt Ma Thần kia càng không cứu được. Hiện tại ba ngàn Ma Thần bởi vì thả ra Đại Đạo Chi Hà, lại lần nữa lâm vào giấc ngủ say, trừ từng bộ từng bộ thân thể Ma Thần, không có cái gì cả. Mà dư nghiệt Ma Thần kia, lại bị lão tổ tộc ta khống chế, cho dù trời long đất lở cũng không lật mình được.

Đội lão tổ của ta tiêu hóa hoàn toàn ba ngàn đại đạo bản nguyên kia, một vùng thiên địa này, liền hoàn toàn rơi vào miệng tộc ta, bên trong ức vạn sinh linh, cũng phải biến thành khẩu phần lương thực của tộc ta.

Tuyệt vọng đi, gào thét đi, phẫn nộ đi, Giao Bằng.

Tiếng rít âm lãnh này hóa thành ý niệm, giống như từng con Hồng Mông Chi Trùng nhỏ bé không gì sánh được, không nhìn tất cả trở ngại, chui vào tâm thần sáu vị Chúa Tể, muốn thôn phệ lực lượng tinh thần của bọn họ, muốn giống như Thiên Đế lúc trước, cũng biến bọn họ thành con rối.

Vực Ngoại Thiên Ma nhất tộc, không bị chôn vùi, bộ tộc này vốn là khôi lỗi của Thủy tộc.

Chính là tộc đàn Khôi Lỗi do Thủy tộc chế tạo ra để ký sinh thiên địa, đến đại kiếp mạt pháp này, Thủy tộc hiện ra, bộ tộc này liền không có tác dụng, lúc trước Ngô Khí tiêu diệt, Thủy tộc mới có thể đứng ngoài quan sát, không ra tay cứu giúp. Bộ tộc Vực Ngoại Thiên Ma, giỏi về mê hoặc lòng người, thành tựu tâm ma. Thủy tộc vừa có thể chế tạo ra bộ tộc như vậy, tự nhiên cũng giỏi về thần thông này.

Thiên Đế vì đối với hai người Thần Tử Ngô Khí vẫn luôn có chấp niệm trong lòng, dần dần trở thành tâm ma, mới có thể thừa dịp một con Hồng Mông Chi Trùng, nhập hồn linh, thừa dịp tâm thần nhất thời rung chuyển, một hơi phát động, cướp đoạt thân thể Thiên Đế.

Bây giờ kỹ thuật lặp lại, nhưng cũng là Hồng Mông Chi Trùng biết được uy năng của Tào Hóa thần khí đáng sợ, muốn một lần vất vả vĩnh viễn thoát ly, trực tiếp đoạt lấy thân thể của sáu vị Chúa Tể, cũng thuận tiện cướp được sáu tôn Tào Hóa thần khí vào tay.

Chính Thiên Đế phát ra tiếng kêu gào âm lãnh, chỉ huy trăm vạn trùng liền tiến công sáu vị Chúa Tể kia.

Trong hư không, Ma Thần Lăng tẩm đã biến mất ba ngàn hư ảnh Ma Thần, vẫn luôn như pho tượng Ngô Khí, vào lúc này đột ngột động.

Vù vù

Thân ảnh Ngô Khí nhàn nhạt biến mất trong hư không ban đầu.

Lại hiện ra, đã ở trên hư không, cùng Hồng Mông Trùng Tổ ngồi đối diện nhau. Vô cùng bình tĩnh, cũng vô cùng kỳ dị, Ngô Khí ngồi xếp bằng trên hư không, ẩn ẩn đối đầu với khẩu khí của Trùng Tổ kia. Ánh mắt của hắn, có quang mang triệt chuyển. Nhìn thấy trong cơ thể Trùng Tổ, ba ngàn bản nguyên đại đạo trong dòng sông đại đạo kia, cuối cùng chậm rãi bị Hồng Mông Trùng Tổ cắn nuốt.

Ầm ầm

Trong lúc tẩm ngủ của Ma Thần Lăng, một hư ảnh trùng vĩ đại vô song bỗng dung biến đổi, vô cùng kịch liệt quang mang

tràn ra, dần dần, từ trong quang mang kia, đi ra một bóng người.

Thân ảnh này, như đến từ hỗn độn bắt đầu, lại như đến từ vô tận tương lai. Hoàn mỹ cường đại, hoàn toàn dung hợp cùng với thiên địa này, thậm chí vượt lên trên thiên địa. Như bóng dáng này, chính là chúa tể của thiên địa này. Tất cả Chúa Tể, tất cả mọi thứ trong thiên địa này, bất kể là sinh linh, hoặc là tử vật, thậm chí là quy tắc vận chuyển của đạo lý trong đó, đều ở trong ý nghĩ của thân ảnh này.

Sau khi bóng dáng này xuất hiện, thiên địa thay đổi, khí tức của thiên đạo và đại đạo hoàn toàn bị xóa đi, tất cả quy tắc vận chuyển đều biến thành bất đồng. Trong nhân gian giới, chỉ trong chớp mắt, yêu ma vô cùng tà ác liền ra đời, bắt đầu hiện ra cảnh tượng trong tâm ngủ ma thần, cắn nuốt hết thảy.

Kỳ lão tổ chí cao vô thượng, cuối cùng đem bốn nguyên thiên địa này cắn nuốt hết, thiên địa quy về miệng tộc ta, các vị Chúa Tể các người, nếu không muốn trở thành khẩu phần lương thực của tộc ta, liền phải ngoan ngoãn đầu hàng, làm nô lệ của tộc ta.

Con Hồng Mông Chi Trùng chiếm cứ khu thể Thiên Đế, vô cùng đắc ý phát ra tiếng kêu tê mình.

Nhưng tiếng hét của nó vừa vang lên, liền gặp phải đả kích to lớn.

Thu thập ồn ào.

Trong hư không, Ngô Khí ngồi xếp bằng, đột ngột quát lên.

Tiếng gầm này, chẳng những làm cho toàn bộ Ma Thần Lãng ngữ yên, trăm vạn trùng tư cũng tự đông lại, ngay cả sáu vị Chúa Tể thần tử ở bên trong, đều choáng váng, khó tin nhìn vào trong hư không.

Vừa rời từ trong hào quang vô tận đi ra đạo thân ảnh hoàn mỹ kia, rốt cuộc cũng triệt để hiển hiện ra.

Khuôn mặt hoàn mỹ, thân thể hoàn mỹ, khí tức hoàn mỹ, tất cả đều là hoàn mỹ, thật giống như một phương thiên địa này

trút lên toàn bộ lực lượng, mới có thể cứng rắn tạo ra một bộ thân thể.

Đáng tiếc, rơi vào trong mắt Ngô Khí lại là buồn cười vô cùng.

Cũng mặc kệ vừa rồi căn nuốt tất cả căn nguyên đại đạo, trở thành chúa tể thiên địa chân chính Hồng Mông trùng tổ sau khi thấy được biểu cảm của Ngô Khí là bức nào, Ngô Khí bình tĩnh trong mắt, sắc mặt không buồn không vui, tựa như đôn ngộ đạo nhân, giảng đạo với người khác.

Chỉ là sau khi mở miệng, vang vọng đất trời, lại chỉ có bốn chữ.

Chính là bốn chữ này, trùng tổ Hồng Mông vừa mới thành tựu thiên địa Chúa Tể, ngay lập tức lâm vào trạng thái đại ra.

Đại đạo có khuyết điểm.

Âm âm

Lúc Ngô Khí mở miệng, trong một thế giới thần bí không biết tên, trong hư không rộng lớn vô biên, một pháp thể không thiếu sót, lúc này phút chốc, mở ra một đôi mắt pháp.

Lúc pháp nhãn mở ra, trên thế giới bích chương nhân gian, một hạt giống rót cuộc bắt đầu nảy mầm, chạc cây màu đỏ máu rút ra, lan tràn ra, vô cùng vô tận, vô biên vô hạn, dần dần bao phủ toàn bộ thế giới nhân gian vào trong đó.

Loại người này lại đi trước một bước của Thủy tộc, bắt đầu thôn phệ Phàm gian giới.

Vứt bỏ Thiên giới, pháp thể không thiếu, từ trong thân tọa bước ra một bước, sau một khắc, pháp thể hiện ở nhân gian giới, một đôi pháp nhãn không hề thiếu hụt kia, ẩn chứa vô tận đạo lý, hoàn toàn khác với đạo lý của thiên địa ban đầu, càng thêm huyền ảo, càng thêm hoàn mỹ, không thiếu sót.

Vù vù

Pháp thể phát tay, lập tức thấy trong giới nhân gian, từng đoá từng đoá huyết hoa nở rộ, chuyển thoáng thành biển hoa, vô tận biển hoa, hoàn toàn chiếm cứ thế giới nhân gian, một tia ngọc ngách cũng không có. Nguyên nhân vừa rồi là vì Hồng

Mông Trùng Tổ thành tựu thiên địa Chúa Tể mà sinh ra vô số tà ma., Lại bị từng đóa hoa máu song đồng này không ngừng cắn nuốt. Cây cối khô héo, sông núi chôn vùi khô cạn, tinh cầu già nua, tinh không âm đạm tất cả cảnh tượng diệt vong, bởi vì hạt giống cắn nuốt, máu tươi lan tràn, cũng đều biến mất.

Thiên địa đang thức tỉnh, đang biến hóa, thiên địa nguyên khí vốn đã khô kiệt không ngừng tuôn ra, tràn ngập toàn bộ nhân gian giới, tựa như khôi phục lại thời điểm thiên địa sơ thành vạn vật mới sinh.

Quy Khư...

Vù vù

Đóa huyết hoa hai con thứ nhất, lan tràn vào bên trong.

Trong giây lát, vô số hoa máu trải rộng trong tâm ngữ của Ma Thần.

Cột kẹt..t..tttt

Cột kẹt..t..tttt..tttt

Tiếng rít vô cùng thê thảm, bỗng dừng bắt đầu vang vọng toàn bộ Ma Thần Lăng Thương, có được Hồng Mông Chi Trùng có thể thôn phệ hết thấy uy năng, sau khi chạm vào một đóa huyết hoa song đồng, lập tức mất đi uy năng, ngược lại bị huyết hoa cắn nuốt.

Trăm vạn trùng tử cũng không địch lại huyết hoa tràn ngập, thoáng chốc trong nội tâm, sẽ bị triệt để quét sạch.

Đúng là lỗ mãng.

Trùng Tổ bỗng kêu vang, kinh thiên động địa, thiên địa Chúa Tể, mắt thấy tộc đàn tan biến, cũng tự bạo, càng không chịu được kinh biến như vậy, trong nháy mắt liền thay đổi thiên địa. Biến cố như vậy, có thể nói là đứng đầu trong hỗn độn vũ trụ.

Rung động vô cùng.

Ngô Khí vẫn như cũ ngồi xếp bằng ở hư không, tựa như không nghe thấy tiếng tê mình kinh thiên động địa kia của Trùng Tổ, chỉ tiếp tục giảng đạo.

Hỗn Độn mệnh mông, thiên địa sinh ra từ hỗn độn, nguyên thai sinh ba ngàn Ma Thần, Thiên Đạo ban cho ba ngàn đại đạo, bỏ đi một, vì Ma Thần, bỏ qua một, là ác của Nhữ tộc. Là biết. Đại đạo có khuyết, thiên địa sinh mà có khuyết, thương sinh vạn vật cũng thiếu.

Tuy Nhữ tộc của các người có lực lượng tạm tạm của thiên địa, nhưng cũng sinh ra trong Nguyên Thai, bây giờ càng nuốt bản nguyên của đại đạo, trở thành Chúa Tể của thiên địa, càng khó thoát khỏi một chữ.

Chữ cuối cùng rơi xuống, Ngô Khí bỗng chỉ tay về phía trùng tổ Hồng Mông.

Vù vù

Ngô Khí Chỉ đến, trong minh minh lập tức có pháp lực không sút mẻ vọt tới, thoáng cái liền bóc trần thân thể hoàn mỹ của Hồng Mông Trùng Tổ ra. Đại đạo bản nguyên cắn nuốt vào, đều phun ra, hiện ra diện mục ban đầu.

Đã là vì nguy kịch, cũng có khuyết điểm, sao có thể dung túng một trong tộc của người.

Ngô Khí lại điểm ra một chỉ, pháp lực không thiếu vọt tới, liền làm Hồng Mông Trùng Tổ lần nữa suy yếu một tầng, cắn nuốt pháp lực sinh ra từ ức vạn kỷ nguyên, thoáng cái liền biến mất vô tung vô ảnh.

Ô ô ô

Tiếng rít vô cùng thê lương, phút chốc từ trong khẩu khí Hồng Mông Trùng Tổ phát ra, cảm giác đại nạn lâm đầu chưa bao giờ thể nghiệm qua, bắt đầu tàn phá bừa bãi trong linh hồn Hồng Mông Trùng Tổ.

Nó mặc dù không cách nào tiếp nhận kinh biến trước mắt, nhưng cũng biết lần này mưu đồ của bộ tộc mình thất bại.

Mất thấy Ngô Khí bày ra lực lượng không cách nào tưởng tượng, thôn phệ toàn bộ nhân gian giới, thay đổi thiên địa, đánh bại Hồng Mông Trùng tộc hấn vô cùng dứt khoát, Trùng Tổ mặc dù không cam lòng, nhưng cũng lập tức đứt đoạn.

Thôn phệ lực lượng bản nguyên ức vạn kỷ nguyên, sâu bọ Hồng Mông vốn là đàn độn đã sớm sinh ra trí tuệ vô tận, sẽ không bại bởi bất kỳ người trí tuệ nào trong thiên địa.

Bây giờ Trùng Tổ bắt đầu sinh thoái ý, lập tức có động tác.

Ô ô, Ma Thân dư nghiệt, đừng quá đắc ý, lão tổ chính là di chủng trời sinh, chí cao vô thượng, có lão tổ ở đây, liền có Trùng tộc Hồng Mông tại đây, sớm muộn gì cũng có một ngày tộc ta sẽ ngóc đầu trở lại, đoạt lấy thiên địa của ngươi.

Suru suru suru suru suru

Trong tiếng hí âm lãnh khủng bố, thân thể khổng lồ của Hồng Mông Trùng Tổ bắt đầu chậm rãi trở nên hư vô, bắt đầu biến mất.

Nó muốn bỏ chạy, lấy thần thông đáng sợ của Hồng Mông Chi Trùng, nếu ký sinh ở trong thiên địa này sinh sống, cắn nuốt ức vạn kỷ nguyên, vậy lại là một cái luân hồi, mặt pháp đại kiếp hội lại lần nữa hưng khởi, Hồng Mông Trùng tộc cũng sẽ ngóc đầu trở lại, như lời Trùng Tổ nói.

Nhưng lúc này, Ngô Khí ngồi xếp bằng trong hư không vẫn như cũ, không buồn không vui, chỉ chậm rãi mở bàn tay ra.

Lúc này một vật hiển hiện, đó là một đường ranh giới Vận Mệnh, vốn nên ở trong minh minh, đồ vật huyền ảo không thể hiện ra, cho dù là Nguyên sơ khổng chế đại đạo Vận Mệnh, cũng không thể tùy ý rút lấy vận mệnh chi tuyến.

Trừ phi chính là đại thần thông giả, chính miệng phát xuống lời thề đại đạo, mới có thể, rút ra vận mệnh chi tuyến.

Tự gây nghiệt không thể sống.

Nhữ tộc của ngươi liên hợp với nhau nên mai một.

Phảng phất như là đạo lý, Ngô Khí phun ra mấy chữ này, lập tức liền biến thành đạo lý trong thiên địa mới này, vận chuyển. Chỉ thấy Vận Mệnh chi tuyến dưới lực lượng minh minh dẫn dắt, đi vào sâu trong thiên địa, đó là nơi bí ẩn nhất trong thiên địa, là chỗ sâu nhất trong thiên địa.

Ngô Khí thấy, chỉ giờ tay chỉ một cái.

Lập tức có vô số pháp lực vô khuyết tuôn về phía sâu trong thiên địa, không bao lâu, chỗ sâu kia, liền truyền đến tiếng kêu thê thảm vô cùng quen thuộc.

Không, a không, ngô sẽ không mai một đâu.

Lời còn chưa dứt, liền im bật.

Kết thúc rồi...

Hồng Mông trùng tổ bị mai một, tất cả những gì tộc này thôn phệ, cũng tự quy về thiên địa. Nếu là vậy, thiên địa nên khôi phục bình thường, đại đạo quay về, Thiên Đạo trùng kiến, ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần ngủ say cũng tự thức tỉnh, trở lại thiên địa, nắm giữ ba ngàn đại đạo, chương thiên địa vận chuyển trật tự.

Nhưng lúc này, lại là tất cả yên tĩnh, thiên địa đang thức tỉnh, lại không còn là thiên địa ban đầu, sau khi thay đổi, chính là thiên địa mới.

Ba ngàn Ma Thần, vẫn ngủ say như cũ.

Ngô Khí bước ra một bước, vượt qua tất cả không gian, lúc xuất hiện lại, đã là ở trên Quy Khư, trên dòng sông năm tháng.

Vù vù

Một cây cầu từ tuyên cổ chưa từng có bỗng dung xuất hiện trên dòng sông năm tháng, tự quy ngũ xuất, mà đạt tới bờ bên kia.

Ngô Khí ở trên cây cầu, nhìn qua Ma Thần Lăng tắm sâu trong Quy Khư, nhìn dòng sông dài năm tháng đã chảy xuôi đến tận cùng, bên trong cuộn cuộn sóng lớn, diễn dịch ra tất cả những chuyện đã xảy ra trong thiên địa, thời đại Thái Cổ thời đại viễn cổ vô số bí mật chiến tranh, cuối cùng ở sông dài, lại là tất cả phát sinh trong Quy Khư, liên tiếp kinh biến, vô số cường giả hủy diệt, đến cuối cùng.

Đại đạo có khuyết, cho dù có mưu đồ ức vạn nguyên, nhưng cũng thành không.

Khẽ thở dài một tiếng, sau đó một ngón tay của Ngô Khí điểm về phía Quy Khư kia.

Vù vù

Nơi khởi nguồn to lớn vô cùng, Quy Khư nơi kết thúc cũng dưới một chỉ này của Ngô Khí, lập tức bay lên, hóa thành một hạt bụi, chìm vào trong dòng sông dài tủa nguyệt không còn chảy xuôi kia.

Sử sách của thiên địa, cứ như vậy đoạn tuyệt.

Khi Ngô Khí xoay người, trong mắt chiếu rọi là một thế giới mới, thế giới mới.

Bên trong vẫn có Đại Đạo vận chuyển, chỉ là không thiếu sót gì.

Toàn bộ sách chưa hoàn thành.

Kết thúc, lúc này là nửa đêm, mệt mỏi, cảm động ghi nhớ, có ngàn miệng vạn lời, tạm thời đợi ngày mai.

Giáo tổ xong vốn, tiểu lâu ở giữa đêm đọc xong ba chữ này, lúc đó cảm giác như rất mệt, thân thể mệt mỏi, trong lòng cũng mệt, nhưng vẫn có một tia giải thoát, ừm, đại giải thoát.

Trong lúc quyển sách này vừa mới bắt đầu, tiểu lâu hưng phấn, cảm thấy đây là chuyện trước giờ vẫn muốn viết, tình tiết sáng tỏ liên quan đến đều rất thỏa mãn. Đáng tiếc, hưng phấn và kích động không phải rất dài, nửa đường liền đứt đoạn. Nguyên nhân lớn là vì vừa ra khỏi cửa trường học lớn, sau khi tìm công việc, có xung đột với viết sách.

Nhớ rõ là một năm thông khô, khi đó rất ngây thơ, muốn công việc và viết sách đều duy trì ở trạng thái hoàn mỹ. Đáng tiếc chính là, gà mờ khó mà bay cao, kết quả là hai phương diện đều thất bại, ban ngày làm việc buổi tối, khiến bản thân mệt như chó, kết quả lại không thu hoạch được gì.

Sau đó, quá trình viết lên Giáo tổ liền rơi vào vũng bùn mê mang kéo dài giằng co, khó mà tự kiểm chế. Chẳng qua khiến tiểu lâu có chút tự hào là, từ đầu đến cuối, quyển sách này ta không hề nghĩ tới việc nhận thái giám. Chẳng qua thành tích của nó ra sao, có bao nhiêu lợi ích, khó khăn và khó khăn cỡ nào, tiểu lâu vẫn luôn kiên trì, chưa từng từ bỏ qua.

Điều này mang đến cho ta một ít cảm ngộ và thu hoạch, trong nháy mắt viết xong toàn thư, ta cảm thấy mình tiến bộ, ta cảm giác mình đã bước ra một bước không nhỏ.

Bất kể thế nào, giáo tổ kết thúc, một đoạn này đã qua, tiểu lâu phải làm, đầu tiên là cảm tạ, cảm tạ phó bản chủ Bạch Vân mật xưng Hủy Diệt Công Vương Bạch Vân., Thí Thần giả ngơ ngác nhìn hòn của Mộ Lan Sơn, Xá Thiên Đế thích nhất là sơ âm muội tử đặc biệt yêu thích theo vận, tinh nhuệ huyết sắc tàn nguyên soái của nhân gian, tất cả thư hữu ba trăm bốn trăm bốn trăm bốn mươi bốn trăm bốn trăm bốn mươi tư tuổi, cảm ơn đã từng đọc qua các thư hữu đề cử đánh giá. Sự tồn tại của các người, khiến ta thường xuyên cảm nhận được chỗ mị lực của công văn, vẫn luôn kiên trì, chưa từng từ bỏ.

Tiểu lâu cũng biết, Giáo tổ cũng không phải trải nghiệm tốt một lần, đặc biệt là đối với lão thư hữu vẫn luôn đi theo mình mà nói.

Đối với việc này, tiểu lâu rất xin lỗi, sách đã kết thúc, không thể trở về quá khứ. Tiểu lâu chỉ có thể đền bù tương lai, phương thức duy nhất bù đắp, chính là tiếp tục. Viết ra sách tốt hơn, cho các thư hữu trải nghiệm tốt hơn, đây là mộng tưởng và mục tiêu của tiểu lâu.

Cuối cùng, thông báo cho họ một chút tin tức.

Thứ nhất, tiểu lâu đã bắt đầu toàn chức ghi chép, vì toàn tâm toàn ý, không chịu công tác hạn chế.

Thứ hai, nếu không có gì ngoài ý muốn, sách mới sẽ nhanh chóng tuyên bố mấy ngày sau, vẫn sẽ là tiên hiệp, chỉ là sẽ càng thêm chủ lưu, các phương diện đều sẽ hoàn thiện hơn so với quyển sách, để cho đám thư hữu nhìn thấy được ta tiến bộ ở bên trong.

Cuối cùng, tiểu lâu lại cúi đầu bái tạ, xin các vị thư hữu tiếp tục chú ý ủng hộ tiểu lâu, sẽ không để cho chư vị thất vọng chưa xong.